Palierul

Acest roman este o ficţiune şi trebuie tratat ca atare

Aleea Piatra Mare
Aleea Piatra Mare
Strada Magister Băcila V.
Strada Răs coala 1907
Soseaua Colentina
Soseaua
DN2
E85
E60
Soseaua Colentina
Soseaua Colentina
Strada Fabrica de Gheață
E85
E60
eaua Colentina

Ap. 12 Ap. 13

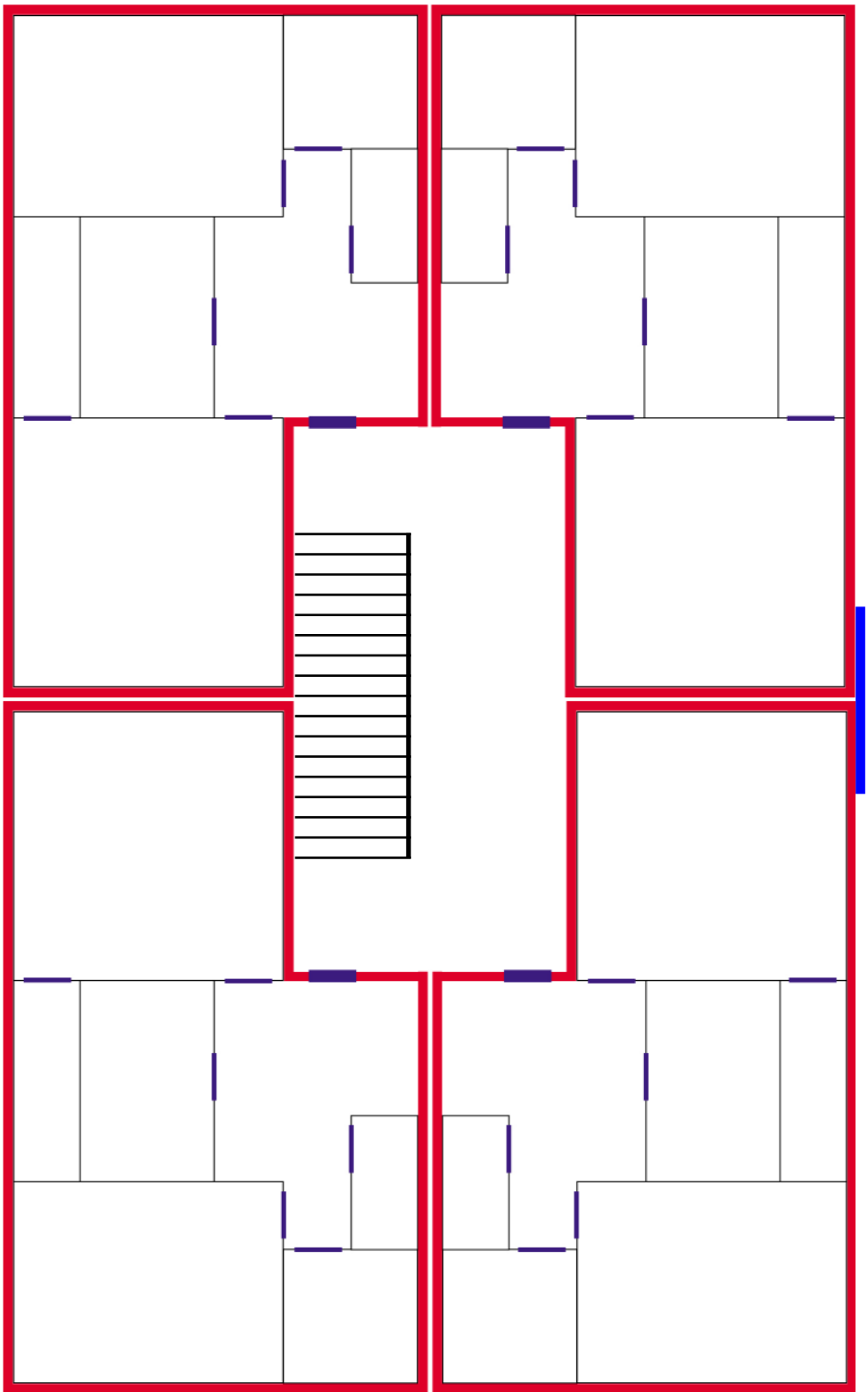

Ap. 15 Ap. 14

Cuprins

Introducere 7

Apartamentul 12 - Lucia 13

Apartamentul 13 - Alexandru 157

Apartamentul 14 - Nicolae 279

Apartamentul 15 - Violeta 505

Cutremurul

5 august 689

6 august 795

7 august 849

8 august 933

9 august 1035

10 august 1161

11 august 1267

Introducere

2 iulie 2010 - vineri

Căscă sonor şi se întinse "din tot sufletul". Mm, ce bine era! Amorţise acolo, pe scaunul ăla! Şi era linişte - şi-l trăgea rău la somn...

Uite de-asta stabilise el doar două zile pentru încasarea întreţinerii! Pentru că trebuia să stea singur cuc acolo, în cămăruţa aia de doi metri pătraţi, să se uite pe pereţi şi să-i aştepte pe ei să vină cu banii! Păi nu era mai bine aşa? Încasa o dată la începutul lunii şi o dată la sfârşit! Le afişa el data exactă...

În scară începuse să se simtă un iz de ceapă. Călită. De la el venea - de la uşa apartamentului 3. Soţia lui făcea din nou sos cu ceapă călită. Deşi ştia prea bine că ceapa aia îi provoca lui dureri îngrozitoare de stomac... Şi uite că, numai ce-şi amintise de durerile alea, şi parcă-l durea stomacul! Ştia ce-l aşteaptă; ştia că n-avea ce să-i facă, pentru că soţia lui avea unele probleme... neurologice...

Răsfoi scurt chitanţierul şi oftă - azi încasase puţin. Foarte puţin! Se îndoia că la sfârşitul lunii va avea mai mult "spor". Erau vremuri grele; în plus, era şi perioada concediilor. El unul simţea cum se topeşte de căldură, deşi era adăpostit în cămăruţa aia mică, fără ferestre... Probabil că ei stăteau acum în apartamentele lor dotate cu aer condiţionat, în maieu şi pantaloni scurţi, şi râdeau în sinea lor de "fraierul" de nea Popa, care-i aştepta la întreţinere îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni lungi!

Ia - se auzea o uşă! Deveni atent - că îi plăcea să ghicească, după paşi, cine cobora! Asculta... Nu; era în pantofi sport. Aşa că habar n-avea cu cine o să "trateze" în următoarele două minute! Sau poate că nici nu venea la el! Poate că pleca la cumpărături - nu?

Aha! Tânărul de la apartamentul 13! Dumitrescu Alexandru! Tatăl băieţelului bolnav de care se plângeau toate pensionarele din bloc! Sigur, vecinul lor nu ştia asta - avea 1,90 şi nimeni nu-şi permitea să-l roage "să dea sonorul copilului mai încet"! Mai ales că era şi bolnav...

- Bună seara.
- Bună seara. Întreţinerea, da?
- Da.
- Şi fondul de rulment?
- Alt fond de rulment?
- Da; o suplimentare. Nu e mult - 30 de lei!

O secundă de gândire... şi o negare:

- Nu mai urc acum ca să cobor! Data viitoare!

Trase chitanţierul şi începu să scrie. "Da-da! Ţi-e lene să te plimbi pe scări! Te dor picioarele! Sanchi!" De parcă ei erau proşti, nu ştiau că copilul ăla are probleme iar el şi nevastă-sa umblau în haine de firmă dar erau în pragul falimentului! Nevastă-sa, blonda care iscase discuţii aprinse în scara aia când se mutase şi omisese să-şi salute noii vecini de bloc, era casnică. Stătea cu copilul acasă. Când Dumitrescu Alexandru era la serviciu, ei urlau unul la altul - ea la copil şi copilul la ea. Iar când nu urla la copil, blonda primea tot felul de vizite... De-alea "deochiate"! Pensionarele blocului erau oripilate...

"De ce dracu nu-l duceţi la grădiniţă? Ce, e legat de mă-sa cu fir de mătase? Daţi-l la grădiniţă, să stea printre copii, să se obişnuiască cu ei, să se joace! Ce, voi aţi crescut de gâtul lui mami?"

Rupse chitanţa, numără banii şi zâmbi, confirmându-şi încă o dată gândul ăla cu tinerii cu nasul pe sus din apartamentul 13 şi "foamea-n gât":

- Mulţumesc pentru mărunt!
- N-aveţi pentru ce! Deci 30 de lei, fondul de rulment.
- Da.
- OK; "s-a notat"!

Serios?! Ce frumos vorbea cu el - ca de la egal la egal! Stilul ăsta de tineri "de modă nouă" îl irita rău! Dar rânjea la el, pentru că individul avea 1,90, părul lung, ochii albaştri şi sub 30 de ani - iar el nu obţinea nimic dacă-i atrăgea atenţia că diferenţa de vârstă dintre ei era de vreo 30 de ani...

- La revedere.
- La revedere.

Tânărul urca scările... Aha! Altă uşă! Bun! "Haideţi, oameni buni! Haideţi, că trebuie să plătim apa caldă!" Asculta - erau tocuri de damă de data asta! Era şapte jumate, iar asta însemna că putea fi oricine...

Dumitrescu spunea "Bună seara" - el era foarte atent la vocea care-o să-i răspundă... Aha! Putea fi vecina de la apartamentul 14! Era o voce nu foarte tânără, un pic guturală - voce de fumătoare...

Şi uite-o în capul scărilor! Daa! Ea era! Doamna Răduţ! Tare "fainăă" doamnă! "Se ţinea" bine, se îmbrăca strâmt, se parfuma până-n vârful tocurilor... Mărunţică, destul de suplă pentru vârsta ei, vopsită roşcat, cochetă... Oare câţi amanţi avea? Doi sau trei?

Femeia îl privi drept şi-i zâmbi:

- Bună seara, dle Popa.

"'Raţi ai dracului, cu banii voştri şi implanturile voastre dentare de mii de euro bucata!" Zâmbi şi el:

- Sărut mâna, dnă Răduţ.

Mâna "ornată" binişor cu bijuterii din aur scutură portofelul ăla burduşit ca pe castaniete... Nu putea decât să-şi repete gândul ăla cu... "banii voştri". Şi să-i zâmbească! Asta e! Unii aveau, alţii nu! Alţii, aşa ca el, îşi băteau capul cu contabilitatea blocului pentru 150 de lei! Luă chitanţierul:

- Întreţinerea, da?
- Da.
- Achitaţi şi fondul de rulment?
- ... Iar fond de rulment?

"Da, iar! Tu te plângi, cucoană?" Îi zâmbea amabil şi aproba încet cu capul... Femeia din faţa lui se arătă foarte mirată:

- Păi, de ce? Că suntem la zi!

Oof! Scoase coala la care muncise două zile şi i-o întinse:

- N-aţi fost la ultima şedinţă.
- Nu, n-am putut să ajungem.

"De parcă aţi călcat vreodată la vreo şedinţă din blocul ăsta!" Nu-şi pierdu zâmbetul:

- S-a luat decizia să se încaseze câte 30 de lei pe lună, la fondul de rulment, ca să fim pregătiţi la iarnă. Se zvoneşte că întreţinerea o să fie cu 50% mai scumpă...

Hârtia sfârşi imediat în faţa lui, pe masă:

- Aa, nici o problemă! Achit tot atunci!

Ce bine! Că trebuiau să plătească apa caldă! Scria chitanţa - repede-repede, pentru că femeia asta se parfumase până-n vârful tocurilor! Deja nu mai simţea mirosul de ceapă călită - şi era ceva - să "taie" izul ăla cu propriul parfum... Era linişte...

- Dle Popa, aţi aflat ceva nou despre programul de anvelopare termică? Avem vreo şansă să ne reabiliteze şi pe noi?

- Nu ştiu nimic, dnă Răduţ. Eu am depus cererea; dar răspunsul vine de-abia începând cu data de 15.

- Aa...

- Da. Pe 15 se reuneşte comisia. Eu sper să ne aprobe; dar am înţeles că blocurile de la şosea sunt prioritare.

- Păi, da! Că pe-acolo trece coloana oficială! Noi, ăştia din blocurile gri...

"Lasă, nu te mai plânge atâta! Că ai bani să porneşti aerul condiţionat!" Femeia asta îi stătea în gât azi, acum, când se topea de căldură şi începuse deja să-l doară stomacul...

Gata şi chitanţa pentru fondul de rulment. Le rupse pe amândouă şi primi o bancnotă de 500 de lei. Doamna Răduţ făcea mişto de el?!

- N-aveţi mărunt?

- Îmi pare rău, dar n-am.

"Păi, da! Că cine are, are numai de-alea mari!" Îi venea s-o trimită să schimbe - dar ştia că n-o să reuşească decât să-şi complice inutil existenţa scriind o altă chitanţă şi socotind o încasare în avans. Aşa că scormonea în cutia lui de tablă... mulţumindu-i lui Dumitrescu că venise cu bani potriviţi...

- Nu, nu-mi mai daţi metal!

Serios? Îi lăsa bacşiş? Femeia luă bancnotele şi se grăbi să iasă:

- Mulţumesc! O seară bună!

- La fel şi dumneavoastră!

Privea lung fusta aia conică, strâmtă, strânsă pe ceea ce cândva fusese o siluetă frumoasă dar acum era doar un fund de duduie de 40 de ani... Îi venea să râdă! Câţi amanţi o fi având duduia asta? Că bărba-su era om întreg la minte - şi cu siguranţă nu agrea stilul ăsta "tineresc" al nevesti-sii! Sacouri strâmte, sutiene de-alea "push-up", tocuri de 5, bretonul ăla "scurs" pe frunte, parfumul şi bijuteriile ostentative...

Îi asculta paşii urcând scările...

Gata - era linişte. Şi abia acum îşi dădea el seama că era şapte jumate, iar femeia aia ajunsese acasă de cel puţin jumătate de oră! De jumătate de oră stătea el în cămăruţa aia, cu uşa deschisă - şi-ar fi văzut-o dacă intra în scară! De-acolo, de la masa lui, vedea drept în sus pe scări...

Oare duduia cu siluetă nu tocmai de invidiat se fâţâia aranjată aşa pentru bărba-su? Nu de alta, dar domnul Răduţ era "mai subtil decât o boare"! Era maestru în a trece nesesizat, nevăzut, neauzit... Foarte discret, domnul Răduţ! În permanenţă elegant, în permanenţă tăcut, nu avea niciodată reclamaţii, nu făcea niciodată sugestii, nu rostise niciodată mai mult decât strictul necesar... Un adevărat domn, ce mai! Din câte spuneau pensionarele blocului, el lucra la BCR iar ea la CEC. Şi se vedea diferenţa dintre clienţii cu care intrau în contact! Şi diferenţa dintre locurile de muncă! Ea sigur lucra la ghişeu, în timp ce el probabil că era contabil, sau vreun şef de birou...

Iar dacă duduia Răduţ se fâţâia înţolită aşa pe sub nasul soţului ei, era evident că el avea o amantă! Că n-ar fi avut ea de ce să încerce să-l "stârnească" aşa, dacă ar fi "vizitat-o" corespunzător! Şi cum era linişte şi pace în apartamentul 14, cum băiatul lor era mare, frumos şi deştept, trăgea concluzia că el avea o amantă discretă, iar ea un amant focos... sau doi... sau trei...

Aha! Ăştia erau copiii vecinei de la apartamentul 15! Ia uite cum "se lega" palierul ăla azi! Întâi Dumitrescu, pe urmă madam Răduţ şi acum nevasta tiristului! Dar oare se oprea să plătească întreţinerea? Ea de obicei plătea imediat cum se afişa...

Uşa scării scârţâi prelung; cele două guriţe gălăgioase intrară în scară. Fetiţa turuia de zor:

- Şi doamna a zis că am făcut foalte bine! Şi pe ulmă am făcut o păjitulă!

- Serios?! Ce prăjitură?

- Cu fucte!

- Oo, bun! O prăjitură sănătoasă!

- Mami, da' păjitula se face cu făină?

- Da.

- Şi nu se stică făina dacă o punem la cuptol?

- Păi, de ce să se strice?

- Nu mol vitaminele din ea?

Auzea clar hohotul de râs al băiatului şi uşiţa cutiei de scrisori...

- Nu, draga mea! Făina o amesteci cu apă - şi atunci nu-şi mai pierde vitaminele!

- Da' dacă pui molcovi şi loşii în ciolbă, nu mol vitaminele?

- Ba da.

Gata - acum o să se lase "cu strigături"! Puştoaica ridică tonul:

- Da' de ce la păjitulă nu mol?

- Pentru că la prăjitură se pune şi drojdie.

Se lăsă pe spătarul scaunului - era mat. La asta nu s-ar fi gândit nici într-o mie de ani! Băiatul îl văzu primul:

- Bună seara...

- Bună seara.

Fetiţa îi zâmbi:

- Bună seala, nenea Popa...

- Bună seara, domnişoară.

Mm, ce-i plăcea când o vedea ruşinându-se! Era aşa o puştoaică vorbăreaţă şi iute, iar când se ruşina tăcea mâlc şi se ascundea "după fusta mamei"... Vecina parcă venea de la război, nu de la serviciu:

- Bună seara.

- Sărut mâna.

Că-i era tare drag de ea! Maldărul de sacoşe sfârşi pe podea; femeia începu să se scotocească în geantă:

- Staţi aşa, copii, să plătesc întreţinerea!

Trase chitanţierul şi începu să scrie. Puştoaica avea din nou "o problemă":

- Mami, da' de ce pătim înteţinelea?

- Pentru că ne-am spălat şi am făcut mâncare toată luna iunie, iar acum trebuie să plătim apa şi gazele.

- Da'

- Liana, îţi explic acasă; bine?

Era din nou linişte în bloc... Rupse chitanţa, iar femeia citi suma şi începu să scotocească în portofel... Se simţea privit; şi imediat cum ridică privirea spre micuţă, auzi şi întrebarea:

- Nenea Popa, tu ne dai nouă apă şi gaze la alagaz?

Începu să râdă - Doamne, ar fi mâncat-o toată! Avea nişte ochi albaştri mari, părul lung şi ondulat... şi-o minte care promitea să "spargă" limita de sus a testelor de inteligenţă! Fratele ei se grăbi să o lămurească:

- Nu, Liana. Domnul Popa strânge banii de la toată lumea şi se duce şi plăteşte apa şi gazele pentru tot blocul.

- Da' de ce nu melgem noi? Aşa ca la telefoane?

- Pentru că s-ar face o coadă mare-mare la casierie!

Număra banii, râzând şi aprobând... Ah, da!

- Plătiţi şi fondul de rulment?

- Da.

Bun - deci mai stăteau un pic! Îi adora pe copilaşii ăştia doi! Pensionarele îi lăudau atunci când îi vedeau pe stradă şi-i bombăneau atunci când îi auzeau prin pereţi; dar el îi adora pur şi simplu pe îngeraşii ăştia doi! Scria chitanţa şi încerca să tragă puţin

de timp, aşteptând următoarea întrebare...

- Florine, ia cheile şi mergeţi sus.

Ah - la naiba!

- Da, mami. Dă-mi să duc şi sacoşele.

- Nu-nu! Sunt prea grele.

- Dă-mi măcar pâinea!

Da; pâinea i-o dădea. Ridică privirea doar preţ de-o clipă şi "evaluă" pungile rămase aici, la parter...

"Tare greu trebuie să-i fie femeii ăsteia!" Bărbatul ei era şofer de TIR. Era plecat cu săptămânile. Ea creştea singură doi copii... Oftă greu şi rupse chitanţa:

- Gata.

- Poftim.

Numără banii... şi nu se putu abţine:

- Aveţi doi copii minunaţi.

- Mulţumesc. Doamna Cati nu v-ar împărtăşi opinia...

Doamna Cati era vecina de la 11, de sub ei. Se grăbi să spună ceea ce trebuia, dar tot blocul ştia deja că nu era adevărat:

- Ei, staţi liniştită, că nu se supără! Şi dânsa a avut copii - şi ştie cum e!

Femeia îl privi cu subînţeles:

- Tot e bine că nu mă reclamă la vecina... Să-mi dea amendă...

Ha-ha-ha! La vecina poliţistă de la apartamentul 12! Cum să nu?! Cine-şi permitea s-o reclame pe nevasta tiristului de 2 metri şi peste 100 de kile, care umbla cu pistolul la brâu?

- Mulţumesc.

- N-aveţi pentru ce.

- La revedere.

- Sărut mâna.

O văzu aplecându-se, luând rând pe rând fiecare mâner de plastic...

Tare greu îi era femeii ăsteia! Acum, de exemplu, putea jura că venea de la Carrefour şi făcuse aprovizionarea pe-o săptămână! Nici el, bărbat în putere, nu s-ar fi încumetat cu toată greutatea aia pe scări! Şi cum o privea aşa, lung, trăgea concluzia că doamna Răduţ nu venea la şedinţele asociaţiei de proprietari ca să nu se zgârie pe ochi, printre atâtea vecine tinere şi slăbuţe şi frumoase! Palierul etajului trei parcă juca în filme! Toţi tineri, toţi frumoşi... Şi doamna Răduţ! Până şi bunica prichindeilor de la apartamentul 15 era mai sexy decât femeia aia! Părerea lui!

Râdea, încetişor, în cămăruţa lui meschin de mică...

Da, îşi dădea seama că "avea boală pe ea". Ştia ce ştia; aflase unele lucruri... Auzise unele zvonuri... Cum că doamna Răduţ ducea de dimineaţă copilul la şcoală, iar când ieşea o aştepta o maşină... Şi era familist. Convins. Nu putea suporta asemenea atitudine şi asemenea comportament! Dacă bărbatul ei suporta, probabil că avea o amantă! Sau nu-i păsa deloc de nevastă-sa! Oricum, tot blocul ştia că, de vreo două ori, doamna Lucreţia de la patru o văzuse pe doamna Răduţ urcând într-un BMW negru. Şi nici modelul, nici hainele şoferului nu sugerau că era vreun coleg de serviciu mai amabil. Iar doamna Lucreţia nu mintea. Era o femeie credincioasă; mergea în fiecare dimineaţă la biserică, pentru că avea un nepot în închisoare. Furt şi violare de domiciliu. Se dusese cu "tovarăşii"...

Uşa scării scârţâi din nou; se încruntă la auzul sunetelor ascuţite... Şi începu să numere: unu... doi... trei... patru... cinci chinezi - trei bărbaţi şi două femei. Şi chinezoaica lor, care îl văzu şi zâmbi chinezeşte - cu toată dantura:

- Bună sala!

- Bună seara. Nu plătiţi întreţinerea?

- Duce peten sus, vine plăţi!

"Sanchi! De parcă n-aş şti că iar îmi dai ţeapă!" Aşa-l dusese de nas în ultimele două luni! Chinezoaica era restanţieră - deşi era cea mai bogată persoană din tot blocul! Avea stand cu jucării în Dragon. Timp de şapte ani, avusese standul în Niro! Era putred de bogată! De altfel, hrănea zilnic câte douăzeci de chinezoi de-ai ei! Îi auzea deseori "ţănţăind" pe sub geamul lui... Iar scara se umplea aproape zilnic cu duhoare de peşte afumat fiert în sos de ciorapi nespălaţi - că aşa putea fi descrisă fiertura din care emana putoarea aia! Şi uite că tocmai ea nu plătea întreţinerea! Ce dracu era în capul ei?

El unul se cam săturase de chinezoaica asta. Se pregătea să discute cu poliţista de la 12, să-i spună ea cum să procedeze ca să scoată banii de la individă! Poate vorbea ea cu poliţistul lor de proximitate, să vină într-o seară cu el la uşa chinezoaicei şi s-o sperie niţel...

Ia! Încă o uşă! "Haideţi, oameni buni! Haideţi, că oi fi şi eu obosit! Mi-o fi şi mie foame! Mi-o fi cald! Oi vrea să fac şi eu un duş - că sunt venit de la serviciu, nu de la plimbare! Haideţi!"

... Nee! Era doamna Lucreţia! Se auzea clar boncănitul bastonului! Da' ce-i venise, de se plimba pe scări la ora asta? O s-o întrebe peste vreo... cinci minute probabil. Atât îi lua femeii ăleia de 80 de ani şi 800 de kile să coboare patru etaje în baston!

Încasase cinci apartamente azi. Puţin! Dacă nu mai încasa două, tot azi, va trebui să deschidă uşa apartamentului pentru toţi "întârziaţii" care nu erau în stare să-şi plătească întreţinerea la timp! Nu de alta, dar în 10 zile le tăia apa caldă, dacă n-o plătea! Aşa că o să trebuiască să se ridice de la masă, sau din pat, sau de pe veceu şi să încaseze întreţinerea! Hm - şi mai erau unii cetăţeni în blocul ăla care se plângeau că-i plătesc lui salariu! 150 de lei! Zgârciţii dracului!

Uşa scării scârţâi din nou. Era... Aha! Poliţista! Ăia erau bocanci - făcuse armata şi ştia cum se aude talpa de bocanc! Bun - venise şi ea acasă. Dar oare unde fusese? Că ea venea de obicei direct acasă - şi avea "ore fixe", în funcţie de ture! Cine ştie...

Eh - era tânără şi frumoasă! O fi venit şi ea de la cineva - nu? Cât să mai jelească după jandarm? Din câte îşi dădea el seama, ea era mai tânără decât Dumitrescu...

Uniforma albastră se opri în cadrul uşii:

- Bună seara, nea Popa.

Ea era singura tânără căreia îi permitea să-i spună aşa! Pentru că era poliţistă - şi-l ajuta cu tot felul de informaţii. Zâmbi:

- Bună seara, vecină.

- Nea Popa, te rog să suni dumneata la firma care ne-a montat interfonul şi să le spui să schimbe codul. Să pună unul infernal de complicat - că zilele trecute iar au fost pe-aici comercianţii de oale şi covoare!

- Sun mâine dimineaţă. Şi pun şi afiş - să tragă oamenii uşa după ei! Că sunt câţiva "aerieni" pe-aici!

- Cum ştii dumneata. Vreo veste de la primărie, cu reabilitarea termică?

Clătină încet capul...

- Nea Popa, să le spui dumneata vecinelor... Când văd că apar tot felul de oferte pe clanţele de la uşi, să le strângă pe toate.

- ... Oferte de-alea cu pizza?

- Da; flyere de-alea. Să nu lase nici una în toată scara! E o nouă manevră a hoţilor din locuinţe. Le pun dimineaţa, în jur de ora zece, şi trec pe la trei-patru să vadă cine lipseşte toată ziua de-acasă.

Aha! Oftă greu:

- Bine că mi-ai spus. O să le spun eu tuturor...

- Următoarea zi de încasare e la sfârşitul lunii, nu?

Aprobă, iar tânăra în uniformă zâmbi:

- Bine. Mulţumesc.

- N-ai pentru ce, vecină.

Ea urca, el o privea lung... Azi, poliţista şatenă cu ochi albaştri

i se păruse gânditoare. Şi observa el acum că femeia aia era din ce în ce mai slabă! La 1,75 ai ei, nu-i dădea mai mult de 60 de kilograme! Oare era bolnavă?

Bastonul boncănea undeva la etajul 1 acum. Asculta; era curios...

- Bună seara.

- Să trăieşti, maică!

De-asta îi plăcea de poliţistă! Era cuminte şi respectuoasă! Şi, dacă era să facă abstracţie de durerea de stomac şi de indispoziţia cauzată de "condiţiile" în care încasa el întreţinerea, trebuia să recunoască faptul că tot etajul 3 era respectuos cu pensionărimea din bloc! Erau toţi tineri - adică sub 40 de ani -, dar nici unul nu era vreun necioplit! Şi blonda lui Dumitrescu se dăduse pe brazdă în prima lună...

Bonc... Bonc... Stomacul îl durea din ce în ce mai tare, pe măsură ce mirosul de ceapă călită intra în cămăruţa lui... Gata - bătrâna era în faţa lui. Ridică privirea şi zâmbi:

- Bună seara, doamna Lucreţia.

- Bună seara, nea Popa! Ce faci? La întreţinere?

- Da. Dumneata, din câte ştiu, ai achitat...

- Am achitat - sigur! N-a venit fata şi-a achitat pe trei luni în avans?

- Ba da...

"Şi mi-a complicat mie viaţa, că trebuie să înregistrez plăţi în avans!" În fine - bine că achitase, nu? Bătrâna se aplecă spre el şi începu să şoptească:

- Auzi, bre, nea Popa?

- Da.

- ... Ai văzut-o pe poliţistă?

- Da.

- Ai văzut la ce ore vine acasă?

Îşi privi ceasul - că nu înţelegea ce era în neregulă cu ora aia! Bătrâna rânji, tot în şoaptă:

- Cine ştie pe unde i-a jucat ei buricu' azi!

- Lasă, doamna Lucreţia; că nu-i aşa!

- Ei, na! Dumneata nu ştii ce-mi auzeau mie urechile, înainte să moară bărba-su!

Ba da, ştia - muzică turcească de dans. Trei ani se dezbătuse problema aia, în şoaptă, în faţa blocului! Ia să-i amintească el o chestie - că o uitase:

- Da' de la moartea lui, se mai aude ceva?

- Păi, nu!

- Păi, vezi?

- Păi, văd! Că încearcă să pară cucoană serioasă şi se îmbracă în negru ca s-o credem noi că suferă şi ţine doliu! Da' uite cum vine acasă la opt! Unde crezi c-a fost?

- La rude, la prieteni...

- La bărbaţi, nea Popa!

- De unde ştii dumneata unde-a fost?!

- Păi dacă nu-i aduce aici, nu înseamnă că s-a călugărit!

În fine... Ba n-o s-o lase aşa deloc! Îşi compuse un ton revoltat:

- Ba eu sunt sigur că ţi se pare dumitale! E o fată tare bună! Întotdeauna m-a ajutat - şi cu actele, şi cu poliţistul de la secţia noastră, şi cu tot felul de lucruri pe care mi le spune! Acum, de pildă, mi-a zis

- Auzi, nea Popa? Eu cred că poliţista a pus ochii pe unul dintre vecini! Ori pe ăla de lângă ea, ăla cu plete, ori pe avocatu' de la 14.

Cum?

- ... Da' ce-ţi veni, doamnă dragă?

- Păi n-ai văzut ce situaţie are băiatul ăla de lângă ea? Ăla cu părul lung?

- Ce situaţie?!

- N-ai văzut cât se chinuie cu copilaşul ăla?

- Las' că nu se chinuie deloc!

- Ba nu vorbi, bre, nea Popa! Că cea mai mare durere a unui părinte e să-şi ştie copilul bolnav!

- Dacă tot vrei să plângi pe cineva, plânge-o pe nevastă-sa! Că ea stă cu el!

- Păi o plâng, să ştii! Şi tare mi-e mie că poliţista asta a pus ochii pe el - şi vrea să le spargă casa!

- Auzi, doamnă? Eu nu cred chestia asta. Chiar deloc!

- Nea Popa, eu îţi spun ce cred eu! Că, vorba aia - e băiat frumos, înalt, bine făcut, bine îmbrăcat, are tot ochi albaştri... Munceşte...

- Ce munceşte, doamnă?

- L-a văzut vecina la Kaufland! La Obor!

Da; şi el ştia că vecinul lucra la Kaufland. Dar nu voia să-i dea femeii ăsteia satisfacţie! Aşa că... Ah, da!

- Să ştii, doamnă, că nu mi-ar pare rău! Că nevastă-sa îşi bate joc de el! El stă toată ziua la serviciu, iar ea primeşte vizite!

- Ei, na! Primeşte vizite! Te iei şi dumneata după caţele blocului!

"Uite cine vorbea!" Se grăbi să insiste, ca s-o enerveze şi s-o vadă plecată odată:

- Uneori vin şi trei pe zi!

- Sunt terapeuţi!

Ce sunt?

- Ce sunt?

- Terapeuţi. Pentru copil. Mi-a zis fiică-mea că boala lui se numeşte "autism". Şi că are nevoie de medicamente şi de terapeuţi de-ăştia! Adică un fel de profesori...

Daa...

- Bine, doamnă. E cum zici dumneata.

"Numai să pleci odată!" Ce îl durea stomacul - dar ce migrenă îi strângea acum tâmplele ca într-o menghină...

- Ce - nu crezi?

- Ba cred, cred...

- ... Aşa! Şi s-ar putea să se dea şi la avocatu' de la 14! Poliţista!

- Nu, că pe-asta să ştii că n-ai nimerit-o!

- Pe dracu! Tu nu ştii cum sunt fetele astea de la ţară? A pus gheara pe un băiat de Bucureşti, cu casă şi maşină şi serviciu, şi pe urmă a făcut pe dracu-n patru să-l bage-n mormânt! Şi-acum îl caută pe următorul! Avocatu' e tocmai bun - are 40 de ani, arată bine, are avere, are serviciu, nevastă-sa nu mai e ca-n tinereţe...

Clătină încet capul - femeia asta începea să fie "prea bătrână". Şi prea pasionată de telenovele. Şi prea enervantă - din punctul lui de vedere. Parcă simţindu-i iritarea, doamna Lucreţia continuă:

- Tu n-ai văzut-o pe biata nevastă-sa, cum se chinuie să-i intre-n graţii? Se aranjează, se parfumează, se coafează... E cea mai cochetă din cartier! Iar el - mut! Ştii cum se zice - mutu'... cu pământu'!

- Stai liniştită - că dacă era ceva, sărea "cocheta" dumitale la părulială!

- Cine? Doamna Răduţ? Niciodată! E o doamnă adevărată! Nici măcar o palmă nu i-ar da!

- Fii serioasă!

- Sunt foarte serioasă! Păi uită-te ce băiat frumos şi manierat a făcut şi-a crescut! Şi să ştii că l-a crescut singură! Mi-a zis mie vecina de la 10 - de sub ei! Omu' ăla, avocatu', n-a ridicat un deget pentru educaţia lu' fi-su! A pus banu' gros pe masă şi-a lăsat-o pe ea să se descurce! Iar el, na - ca avocaţii! Că ăştia-s toţi la fel - ori beţivi, ori curvari!

Începu să râdă:

- Doamnă dragă, nu ştiu de ce nu te-ai făcut dumneata

psiholog...

Doamna Lucreţia era atât de înfierbântată, în susţinerea propriilor afirmaţii, că nu-i sesiză ironia:

- Păi uite că nu m-am făcut, că nu m-a dus capu' să mă ţin de şcoală! Dar eu îţi zic - pe palierul ăla sunt două doamne... şi două curve.

I-auzi! Ridică mirat sprâncenele...

- Ce te faci că nu ştii?! Că ştii!

Ce să ştie? Tăcea şi aştepta...

- ... Nevasta tiristului! Tu n-ai văzut-o ce cremuită şi coafată şi aranjată e, zi-lumină? N-ai văzut-o ce grijă are de silueta ei? Pentru cine face efortul ăsta? Pentru bărba-su, care e plecat 6 zile din 7?

Baba asta se ţicnise rău...

- El umblă ca nebunu' prin Europa şi-şi pune în fiecare zi viaţa în pericol ca să facă viitorul copiilor! Şi ea? Ea duce copiii dimineaţa la grădiniţă şi pe urmă se duce unde are treabă! Şi-i "culege" maică-sa! Şi aia, altă poamă!

Mama vecinei de la apartamentul 15 chiar era o doamnă. Iar madam Lucreţia avea nevoie de medicamente.

- Că aşchia nu sare departe de trunchi! Iar dacă fi-mea îmi făcea mie de-astea, n-o ajutam să-i culeg copiii de pe unde-i împrăştie - o jucam în picioare!

Tresări, speriat de pocnetul bastonului în ciment! Gata - până aici!

- Da' dumneata de ce-ai coborât la ora asta? Ţi-ai luat pastilele?

- Le-am luat. Şi n-aş fi coborât - da', uite, n-am ieşit deloc azi, că mi-a fost rău. Şi trebuie să duc gunoiul...

Arătă spre uşa din spate - să se ducă odată şi să-l lase-n pace! Nu de alta, dar îl înfuriase rău! Baba asta schizofrenică strica jumătate din pensionărimea blocului - că le băga tuturor prostii în cap!

Uşa din dreapta pocni scurt, iar vocea subţire îl anunţă că venise momentul să-şi ia "porţia de durere de stomac":

- Hai să mănânci!

Opt fără cinci. Şi ioc şanse de-a strânge, totuşi, suma de plată la apa caldă! Aşa că închise registrul şi se ridică:

- Vin imediat.

Chitanţierele în cutie, pixul în cutie, tabelul în registru... Madam Lucreţia ofta şi gâfâia, boncănind cu bastonul... Şi tocmai pentru că îl înfuriase rău, nu se ducea să-i ducă el punga cu gunoi! Uite-aşa!

Încuie cutia, luă şi registrul şi ieşi din cămăruţa meschin de mică. Avea senzaţia că în scara blocului stăruia parfumul doamnei Răduţ...

Apartamentul 12
Lucia

5 iulie 2010 - luni

Calculatorul piui scurt. Zâmbi slab... şi nu mai salvă jocul. Aruncă o ultimă privire pe raport şi opri totul: gata. Era ora trei şi cinci, iar ea era oficial în concediu. Colega ei zâmbi:

- Ai terminat?

- Da. În sfârşit, am terminat.

- Oof, o să-mi fie dor de tine!

- Lasă, că nu mă mut în Portugalia! Mă mut pe Ştefan cel Mare!

- Daa, şi sunt sigură că o să ne tot vizitezi...

- Mai ştii?!

Se ridică şi se grăbi să iasă. Dacă nu-şi "prindea" superiorul înainte de şedinţa de la trei jumate, nu-l mai prindea decât mâine! Iar mâine chiar că era în concediu! În plus, mâine putea spune că era ca şi transferată la Direcţia de Investigaţii Criminale, din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române. Un transfer extrem de important, pentru care învăţase mult, pentru care luptase mult cu mai toată lumea... Pentru care aşteptase 6 luni. Intră în anticameră, iar secretara zâmbi:

- Te anunţ imediat.

Aprobă şi se aşeză. Şi ridică privirea spre pereţi. Şi spre biroul secretarei. Vedea camera aceea pentru ultima oară - şi parcă simţea nevoia să-i memoreze fiecare detaliu! Ciudat - de anticamera superiorului ei ierarhic o să-i fie dor! Oare începuse s-o ia razna?

- Te aşteaptă.

Perfect! Se ridică şi se grăbi să intre. Iar bărbatul de la birou zâmbi larg:

- Şi uite-o şi pe poliţista mea preferată... Doamne, cât îl urăsc pe George în momentele astea!

- De ce?

- Pentru că te ia la el!

- Eu vreau să mă duc la el; el n-are decât imensa vină de a-mi fi naş...

Râdeau amândoi, de parcă cine ştie ce poantă bună spusese ea... Îi întinse hârtia:

- Raportul de patrulare.

- Perfect. Stai jos, te rog.

Se aşeză, încercând să zâmbească la fel de "natural" ca şi până acum.

- Ştiu că el te-a bătut la cap să termini Academia de Poliţie. Ştiu că el te-a ajutat cu transferul ăsta. Ştiu că soţul tău s-a opus mult timp...

Aprobă scurt cu capul: într-adevăr, Mircea se opusese din toate puterile lui. Şi fusese un om puternic...

- Dacă totuşi te duci acolo şi constaţi că nu-ţi place, eu te rog să te întorci la noi.

- Bineînţeles.

- Să nu stai acolo pentru că aşa vrea George! Şi nici pentru că te-a făcut, cu de la el putere şi influenţă, inspector principal! Că nu te degradez, să ştii!

Negă cu înverşunare, zâmbind gândului obraznic: "Că tu m-ai avansat de te-ai tăvălit p-aici cu spume la gură! Iar el m-a asigurat că, într-un an maximum, mă saltă subcomisar!" Începea să nu-i mai placă de fostul ei şef...

- Bine. Deci ne-am înţeles!

Acum aprobă şi se pregăti să iasă şi să nu se mai întoarcă...

- Şi cum plănuieşti să-ţi petreci concediul?

Într-o fracţiune de secundă, decise să fie un pic mitocancă şi să plece repede din biroul lui:

- O să încerc să-mi refac viaţa. Dar cum lucrurile astea nu se întâmplă atunci când sunt programate, probabil că o să dorm până târziu şi-o să investighez ce muzică se mai dansează prin cluburile din Bucureşti...

Bărbatul începu să râdă şi se ridică:

- În cazul ăsta, eu nu te mai chinui cu întrebările mele. Să ai grijă de tine!

Na, că întinsese mâna spre ea! OK! Se ridică şi ea şi-i strânse mâna. Îl salută... şi ieşi. Secretara zâmbea cu gura până la urechi... Îi făcu cu mâna:

- Paa!

- Pa, Lucia! O să-mi fie tare dor de tine!

"Sunt sigură!" Ieşi şi porni pe coridor înapoi spre biroul lor, al agenţilor. Trebuia să-şi ia cana şi linguriţa, agenda... şi geanta. Şi cam atât. Spera că nu mai era nimeni acolo. Că nu-i plăceau despărţirile alea siropoase, cu îmbrăţişări şi pupături multiple. Ar fi preferat să nu mai dea ochii cu ei. Să-şi ia ce era al ei şi să iasă pentru totdeauna de-acolo...

Spre marea ei surpriză, constată că Murphy se înşelase, iar biroul era gol. Îşi luă deci cana, linguriţa şi agenda şi le îndesă în geantă. Şi se grăbi să plece - că de-acum încolo, avea 30 de zile şi 30 de nopţi în care va face tot ce va voi ea să facă!

... În sfârşit, lumina soarelui!

Porni încet spre capătul străzii. Azi era cald; ceva mai cald decât ieri. Începuse vara aia toridă pe care-o tot anunţau meteorologii...

Iubea lumina soarelui. De când fusese mică şi-şi petrecuse mare parte din timp pe uliţa principală din Gura Văii, de lângă Oneşti, iubise lumina puternică a soarelui. Probabil că fusese singurul copil din comuna aia pe care soarele puternic nu-l făcea să mijească ochii! Lumina aia parcă-i dădea putere! Iar când George o anunţase, cu tristeţe în glas, că nu reuşise să-i găsească decât un post mărunt la Secţia 6 de poliţie, care includea şi patrulare, ea se bucurase mult...

O să meargă pe jos. Era destul de departe de casă - dar nu se va mai înghesui într-un autobuz. Va merge pe jos cât mai mult! Chiar şi tot drumul, dacă aşa va simţi...

Vitrinele erau interesante. Nu le mai privise niciodată aşa; doar le aruncase uneori câte-o ocheadă, să vadă în ele oglindirea a ceea ce se întâmpla pe trotuarul de vizavi, sau în spatele ei. Acum descoperea culorile din spatele geamurilor. Acum se descoperea pe ea însăşi, imaginea ei... Şi tocmai pentru că se privea lung şi făcea unele constatări nu prea plăcute, acum era momentul ideal să-şi ordoneze priorităţile.

Azi, nu va face absolut nimic. Adică va face exact ceea ce făcea de-un an încoace. După asfinţitul soarelui, va face o varia-

ţie; îşi va pregăti o baie fierbinte, cu multe săruri parfumate şi multă spumă, o să-şi dea cu toate cremele şi balsamurile pe care le strânsese de-a lungul ultimului an... Şi-o să se culce. Şi-o să doarmă... până o să simtă că nu mai intră nici un strop de somn în ea! Starea aceea va apărea cândva mâine. Iar mâine...

Mâine ieşea din doliu. Mâine, va redeveni ea însăşi. De mâine, va încerca să afle răspunsul la întrebarea: "Ce-şi doreşte Lucia Florea de la viaţă?" O întrebare afurisit de dificilă, în situaţia drei Lucia Florea care se întorcea acum acasă cu ochii la vitrine.

Era singură cuc pe lumea asta. În afară de familia Mocanu, naşii ei de cununie, nu avea pe nimeni. Bunicii muriseră, părinţii muriseră, Mircea murise... N-avea unchi, sau mătuşi... N-avea pe cine să treacă-n testament, dacă se hotăra brusc să-l scrie. Iar stilul de viaţă pe care şi-l impusese în ultimul an o cam acaparase. Se obişnuise să nu pornească televizorul cu zilele, să mănânce puţin şi fără poftă, să stea minute în şir în fotoliu cu ochii pe tavan sau pe pereţi... Să-i zâmbească "artistic" interlocutorului, în timp ce mintea răspundea exact aşa cum ar fi vrut să răspundă gura care zâmbea şi tăcea... Şi avea nevoie de un răspuns. De mai multe răspunsuri, de fapt.

Ştia că singurătatea aia nu era bună - dacă atâţia psihologi şi psihiatri făceau o facultate complicată doar ca să tragă concluzia că fiinţa umană avea nevoie de socializare, atunci nu se puteau înşela chiar toţi! Deci: Lucia Florea era singură. Întrebare: avea totuşi nevoie Lucia Florea de un suflet lângă ea? Dacă da, de ce anume avea nevoie Lucia Florea? De o pisică? De un peruş verde praz? Sau de un bărbat? Dacă răspunsul corect era "bărbat", oare avea nevoie de el 24 de ore din 24, sau doar 2-3 ore pe zi? Iar dacă Lucia Florea băga un bărbat în casa ei, pe ce post ar fi trebuit să-l aşeze - pe postul de "bărbat al familiei", sau pe cel de "invitat sporadic"? Dacă îl numea "bărbat al familiei", ea putea sfârşi din nou la cratiţă şi rufe şi cam atât! Dacă îl numea "invitat sporadic", ea se va numi oare "femeie uşoară"?

Şi dacă totuşi Lucia Florea nu avea nevoie nici de pisică, nici de papagal, nici de bărbat - ci doar de un copil? Că Lucia Florea avea 23 de ani şi nu prea ştia unde să se poziţioneze - în categoria "tinerelor", sau a "mămicilor"? Voia un copil acum? Dacă da, îl voia cu tată? Sau fără tată? Sau nu-l voia încă? Sau nu-l voia deloc?

Cam cum şi-ar fi trăit Lucia Florea viaţa de-acum încolo?

Oftă greu şi se apropie de stradă: cam astea erau întrebările la care ea trebuia să răspundă, până pe 6 august. Asta voia să afle, în luna de concediu care tocmai începuse. Aşa că o să facă totuşi o variaţie azi - o să ia un taxi. Întinse mâna, iar maşina galbenă opri lângă trotuar. Urcă în spate şi zâmbi:

- Str. Răscoala din 1907, la primul bloc.

Şi gata: "se destrăbăla". Făcea o mică gaură în bugetul ei de poliţist de secţie - dar îşi permitea, că n-o ducea chiar aşa de rău! Uniforma obligatorie şi mâncatul fără poftă o ajutau mult să economisească...

Staţia se auzea sporadic. Nu mai mergea nici taximetria - şi ce meserie bănoasă fusese aia, pe vremuri! Acum însă, se stricase şi asta. Acum cică era criză. Se uita lung la maşinile de pe stradă şi constata, în stilu-i caracteristic, că afurisita aia de criză îi făcea pe toţi să-şi cumpere maşini străine! SUV-uri şi Jeep-uri care consumau cam cât consuma tractorul lui nea Mitică, în urmă cu 5 ani... Oare mai trăia nea Mitică? Oare rămăsese în Gura Văii? După ce-l cunoscuse pe Mircea, nu mai trecuse pe-acolo nici măcar din curiozitate! Oare ce mai era nou prin locurile în care copilărise?

Taximetristul era fair play - n-o ocolea. O să ajungă repede... Ce avea de mâncare acasă?... Ca de obicei, mezeluri. Dar nici n-avea chef să pună oala pe foc, să toace, să taie, să amestece, să facă abur şi miros de găteală în toată casa! Aşa că mânca mezeluri... sau doar margarină cu pâine... Sau nu mânca deloc! Deşi de dimineaţă mâncase un singur sandwich - şi se putea deja categorisi ca fiind "cam slabă"...

Va sta acum în baia fierbinte şi-şi va face calculele. Cu voce tare, ca să se audă şi să nu poată spune vreodată că nu luase măsuri cu propria viaţă pentru că nu-şi făcuse calculele!

Gata. Plăti cursa şi coborî. Ca de obicei, parcarea era goală. Şi asta-i aminti acum de BMW-ul ei. O să-l scoată din garajul lui nea Vasile, o să-l lustruiască bine... şi-o să iasă cu el în oraş. Iubea mult maşina aia; era frumoasă şi era aşa ca ea... un spirit de luptător aventurier, surghiunit în viteza a treia. Intră în bloc, porni în lunga "odisee" a scărilor... Câte 16 trepte pentru fiecare etaj. În capătul celei de-a treia ture de 16 trepte, o aştepta uşa apartamentului 12. Pe care o descuia acum fără mare tragere de inimă. Şi-apoi o încuia.

Ajunsese acasă.

Lăsă geanta în cuier şi pantofii pe covoraş. Şi se întinse lung, căscând cu poftă... Mm, o să adoarmă-n cadă! Repede, să pună dopul şi-o porţie dublă de săruri şi spumă. Şi, până se umplea cada, să-şi facă un sandwich. Scoase farfuria cu răcituri şi "admiră" cu ochi critici salamul uscat şi cele două cuburi de brânză topită. O lăsă înapoi, pe raft, şi scoase margarina. La urma urmei, încerca să nu facă gaură-n stomac - nu să se hrănească sănătos! Că, dacă “prindea” pensionarea, o să fie nasol de tot! Muşcă din felia de pâine şi se apropie de geam.

Balconul n-o lăsa să vadă parcarea; balconul era în dreptul bucătăriei. Ea voise să spargă zidul ăla, dar Mircea se opusese - aşa că, ori de câte ori voia să ia cartofi sau ceapă de pe balcon, trebuia să treacă prin sufragerie - că uşa de la balcon era în sufragerie... Aşa că se delecta cu “priveliştea” blocului cu 4 etaje.

În blocul de vizavi era linişte. Nu se clintea nimic - doar elicele aparatelor de aer condiţionat se învârteau la viteză maximă, ca dovadă a faptului că în spatele geamurilor şi perdelelor bătute de soare erau nişte suflete...

Gata. Să-i fie de bine! Acum, repede la spumă cu parfum! Îşi scoase uniforma şi-o aruncă pe jos... Aarş, ce fierbinte era apa! Dar era bine... Iar cada era îndeajuns de adâncă, aşa că alunecă uşor până simţi că doar capul mai era afară din spumă şi apă fierbinte. Şi închise ochii... Şi-acum, “inventarul”!

Lucia Florea avea un apartament cu două camere, numai al ei. Nimeni nu-i contestase succesiunea, după moartea lui Mircea - părinţii lui muriseră într-un accident de circulaţie, cu vreo 15 ani în urmă, iar bunicii lui nu fuseseră de acord ca el să se mute în Bucureşti, aşa că-l cam renegaseră. Apartamentul lui era al ei acum. Avea şi un BMW 520 roşu ca focul, pe benzină, cumpărat de Mircea special pentru ea la una din licitaţiile organizate de Poliţia Română, licitaţii care se anunţau în ziare cu font cât mai mic ca să nu vină decât ai lor... Avea şi contul cu 30.000 de euro din bancă, cont "dospit" încetişor de Mircea în vremea cât fusese agent la circulaţie... şi la care ea adăugase, lună de lună, ceea ce-i prisosea din salariu. Deci Lucia Florea nu era chiar "în fundul gol"; avea o bază solidă, de la care putea să-şi facă calculele! Aşa că, mâine, ea o să...

Mâine, când o să catadixească să se trezească, o să se aşeze la calculator şi-o să caute nişte muzică de dans. Şi de-aia din buric, dar şi de-ailaltă, de club! Şi, după ce se asigura că avea "fond muzical adecvat", scotea BMW-ul din garaj, îl aranja un pic şi pleca la cumpărături. Avea nevoie de haine noi, în culori normale - în ultimii cinci ani nu purtase decât uniforma, doliul şi rareori câte-o pereche de blugi şi-o bluză uni, comună. Şi multe treninguri "de casă". Avea nevoie şi de pantofi, alţii decât chestiile alea cu care patrulase zi de zi prin oraş. Avea nevoie şi de cleme de păr, de parfumuri noi "de zi" şi "de noapte", şi avea nevoie şi de nişte ochelari de soare care să-i îmbunătăţească fizionomia şi să-i ascundă

tirul privirii... Şi de multe, foarte multe alte lucruri absolut necesare pentru planul ei. Şi-apoi trebuia să se intereseze şi să închirieze o garsonieră. Pentru că urma să caute un bărbat - şi era sigură că nu va fi ea fericita norocoasă care-l va găsi "din prima"! Aşa că indivizii care picau testul trebuiau "pierduţi" pe drum, la un moment dat. Apartamentul ei va rămâne secret; va folosi garsoniera şi-apoi va renunţa la ea... Privind lucrurile prin prisma asta, concluziona că orice individ, indiferent cât de sexy, gentleman sau nabab ar fi fost, va pica instantaneu testul dacă va avea domiciliul stabil în interiorul razei de un kilometru distanţă de apartamentul ei.

Tocmai în această privinţă trebuia să-şi impună un ritual strict. Şi nişte reguli poliţieneşti. Urma să se întâlnească, să socializeze şi eventual să facă dragoste cu nişte străini. N-avea mamă, sau frate mai mare, s-o sune zilnic; dacă dădea peste vreun nenorocit, avea şanse reale să sfârşească hoit la Glina. Iar ca să nu se întâmple asta, o să convină cu Adriana să se sune zilnic, dimineaţa şi seara. Şi o să scrie, pentru fiecare individ, un dosar. Că la dosare şi notiţe era "maestră". Fiecare dintre indivizi va fi verificat cu grijă de năşica ei, care era şefă de birou la Evidenţa Populaţiei; iar cei care nu puteau fi verificaţi aşa, probabil că vor fi investigaţi de năşic. Iar ea va scrie conştiincioasă în dosarul fiecăruia, pentru că George ar fi avut nevoie de informaţii detaliate în cazul în care ea păţea ceva...

Soneria începu să piuie. Oftă greu şi se ridică din apă: nu-i era scris să lenevească în cadă... Asta e! Nu putea fi decât familia Mocanu sau administratorul; şi cum auzea şi o voce de femeie, şi cum Crăciunul era departe, îşi puse halatul şi descuie uşa:

- Bine-aţi venit.

- Bine te-am găsit. Aoleu, făceai baie!

- Leneveam în apă fiartă şi-mi făceam planul pentru mâine.

Adriana zâmbi complice:

- Ce plan? Ce plan? Îmi zici şi mie? Ha? Ha? Ha?

- Îţi zic. Stai să mă îmbrac; intraţi în sufragerie!

Iar ea se grăbi în dormitor. Deschise larg uşile şifonierului... Păi n-avea cine ştie ce opţiuni; aşa că scoase rochia neagră cu dantelă pe la poale. Şi se îmbrăcă. Se grăbi apoi să facă o cafea... Auzea televizorul; aceleaşi talkshow-uri, despre aceleaşi teme. De-asta nu se mai obosea uneori să-l pornească. Dar George era mare "consumator" de aşa ceva; trăia opiniile participanţilor, le comenta, se înfuria, îi mai şi înjura printre dinţi uneori... El ştia de ce ţinea musai să facă riduri cu indivizii ăia! Ea una era lămurită în privinţa lor: toţi încasau oareşce comision pentru timpul pierdut în faţa camerei de luat vederi. Iar "opinii contra cost" nu voia să audă.

Umplu ceştile şi intră în sufragerie. Iar Adriana se întinse pur şi simplu spre telecomandă şi opri televizorul:

- Aşa. Acum te aud perfect. Hai, zi-mi planul!

Se aşeză şi-i zâmbi naşului ei:

- Dacă vrei, du-te la calculator; că acolo poţi să-i asculţi la căşti.

Ia uite-l, ce se înviorase când auzise varianta aia! Îşi aprinse o ţigară şi zâmbi:

- Deci, mâine îmi trag nişte muzică de dans de pe net. După care scot BMW-ul din amorţeală şi-l plimb pe la magazine - că, după cum vezi, garderoba mea e extrem de "obtuză".

- Aha! Şi faci schimbările astea pentru că...

George îşi pusese deja căştile şi intrase pe site-ul Realitatea TV. Aşa că decise să discute deschis... şi să rostească, în neaoşa limbă română, tot ceea ce voia să rostească:

- Pentru că trebuie să-mi răspund la o întrebare complexă.

- Ce întrebare?

- "Ce-şi doreşte Lucia Florea de la viaţă?".

- Aa, asta-i una complicată!

- Extrem de complicată.

- Şi ai măcar un indiciu?

- Momentan, îmi doresc să fiu singură. Iar asta nu-i bine. Trebuie să găsesc o alternativă: ori o pisică, ori un bărbat, ori un copil...

Adriana era la un pas de a scăpa ceaşca din mână şi făcuse ochii mari de tot când auzise de copil... Zâmbi slab:

- Pisica e semn de bătrâneţe; în plus, n-am nici o intenţie să slugăresc o chestie păroasă care mă va zgâria sistematic cu ghearele. Copilul l-aş slugări; dar nu ştiu dacă mă pot angaja la o chestie pe termen lung. Şi n-am să mă fac asistent maternal doar ca să-mi răspund la întrebarea asta. În privinţa bărbatului... nu ştiu.

- Măi Lucio, eu cred că e cazul să fii serioasă!

- Sunt serioasă.

- ... Încerci să-mi spui că n-ai avea nevoie de un bărbat?

- În ultimă instanţă, ştiu că tot la bărbat aş ajunge; că nu-s "pe invers". Întrebarea e sub ce formă îl vreau: colocatar, sau doar musafir.

- Păi e evident că va trebui să ai un colocatar, nu? Să te recăsătoreşti, să ajungi într-un final şi pe la maternitate...

- Nu ştiu, Adriano. Nu mai ştiu. Viaţa cu Mircea n-a fost întotdeauna uşoară.

Acum Adriana se încruntase un pic. Continuă, decisă să spună tot ceea ce voia să spună:

- Că a fost întotdeauna fair play şi şi-a trăit viaţa după reguli ferme. Bărbatul bate cuie, unge uşi şi aduce bani cât mai mulţi; femeia vede de casă şi de bărbat. Altceva n-am făcut în ăia patru ani, să ştii! Am văzut de bărbat şi de casă! Strict! Am spălat, am călcat, am făcut curat, am gătit şi n-am avut niciodată migrene. Ăsta a fost rolul meu. Iar în privinţa lui, să ştii că niciodată uşile din casa asta n-au scârţâit iar sertarele nu s-au descleiat.

- Păi cam aşa decurge chestia aia care se cheamă mariaj...

- Aşa o fi; da' când tu te-ai măritat cu George, ai aruncat la gunoi rochiţa de discotecă şi jacheta de restaurant?

Adriana negă scurt. Zâmbi deci:

- Vezi? Eu n-am apucat nici să mi le cumpăr!

- Cu alte cuvinte, în prima fază ţi-ar place un musafir care să te scoată la distracţii.

- Cam aşa ceva. Să vedem ce soi de musafir, cu ce fel de ocupaţie, cu ce nivel de studii...

- ... Şi deci îţi refaci garderoba...

- Da. După care o să schimb complet mutra asta de poliţai de patrulă. Şi-o să ies cu BMW-ul meu roşu la agăţat - să vedem ce se prinde!

- Planul tău e destul de riscant. Mai ales dacă intenţionezi să "pescuieşti" prin cluburi şi baruri. Că ăia nu-s oameni serioşi; ăia-s aşa, de ţaca-paca!

- Şi crezi că mi-ar strica o ţaca-paca mică?

Adriana începu să râdă:

- Doamne, nu credeam că ştii şi asemenea expresii, cuprinzând asemenea cuvinte...

- De ce? Pentru că am fost măritată cu Mircea?

- Păi... Păi pentru că n-ai mai vorbit niciodată aşa! Şi nu te văd eu vorbind aşa!

- Ehei, dac'ai şti tu ce-mi aud urechile în patrulare şi cât de greu mi-a fost să fiu soţia lui Mircea...

Ochii negri o priveau lung şi-o invitau să spună tot...

- ... Ţi-am povestit vreodată cum l-am cunoscut pe Mircea?

- Ne-a spus el; în fine, i-a spus lui George că v-aţi cunoscut pe dig, la inundaţii, la aranjat sacii cu nisip: el jandarm, tu voluntară. Dar n-a intrat niciodată în amănunte - se vedea că nu vorbea cu plăcere despre asta.

- Nu am fost voluntară. Am fost sinistrată.

Uimirea era imensă; naşa ei lăsase cafeaua pe masă şi-o privea lung... Continuă:

- Terminasem a doişpea la Liceul din Oneşti; luasem bacalaureatul şi venisem la ai mei, în vacanţă. Plănuisem să mă întorc în septembrie în Oneşti, să-mi caut de muncă, să mă stabilesc acolo... Şi au venit apele... Eram sus, pe casa părinţilor mei; iar când am văzut cum i-a luat viitura, am sărit după ei. Dacă Mircea nu sărea după mine, muream şi eu atunci.

Adriana părea că nu mai respira...

- M-a scos la mal cu chiu-cu vai, cinci kilometri mai jos. Şi mi-a spus că aşa-i vine să-mi dea o mamă de bătaie... dar se abţine. N-am mai zis nimic - că, după cinci kilometri de "plimbare cu viitura", înţelesesem că meritam bătaia aia pe care-o pomenea el... Ne-am întors pe jos, pe marginea digului. Când am ajuns la batalionul lui, a vorbit cu comandantul vreo cinci minute; şi după aia nu m-a mai lăsat din mână. Că cică îi era frică să nu mă arunc iar în apă. Unde mergea el, mergeam şi eu; unde mergeam eu, el lăsa totul baltă şi mergea şi el. În inundaţiile alea mi-am pierdut părinţii şi bunicii. Şi ambele case. Şi actele, şi tot...

Îşi aprinse altă ţigară; pentru că trecuse demult peste coşmarurile nocturne şi amintirile amare, dar acum va vorbi despre mariajul ei cu Mircea. Pe care nu-l va uita vreodată... Oftă greu:

- După ce-au reuşit să stăvilească apele, Mircea m-a luat deoparte şi mi-a spus adevărul: părinţii mei fuseseră găsiţi 7 kilometri mai jos, în mâl, iar bunicii se credea că erau în apă, sub resturile casei lor. Şi s-a oferit să mă ia la el, la Bucureşti. Fără obligaţii - ca doi vecini. Mi-a spus că locuieşte singur, că nu bea, nu umblă cu femei uşoare, nu dă petreceri cu zeci de prieteni... Cealaltă opţiune era un cort de armată... Poate chiar o casă modulară dacă aveam noroc! Aşa că am plecat cu el. M-a adus aici, unde mi-a spus că sarcina mea era să am grijă de casă, iar el va avea grijă să nu-mi lipsească nimic. Şi s-a ocupat de refacerea actelor mele, de obţinerea banilor daţi de Guvern pentru reconstrucţie...

- N-am ştiut... Eu am crezut că v-aţi văzut pe dig, v-aţi plăcut...

Negă scurt cu capul:

- După vreo lună, a venit şi m-a întrebat dacă vreau să mă mărit cu el - pentru că el s-a îndrăgostit de mine şi îi e frică să nu mă piardă. Am spus "Da" - şi v-am cunoscut pe voi...

Naşa ei îi strânse uşor mâna şi întrebă, în şoaptă:

- Spune-mi sincer: tu ai vrut să te măriţi atunci?

- Eu? Da; dar nu pentru că îmi tresălta inima la apariţiile lui.

Adriana se grăbi să-şi acopere faţa cu palmele. Continuă:

- Mircea a impus întotdeauna regulile, iar eu le-am respectat. Nu ştiu de ce le-am respectat, că nu m-a ameninţat niciodată, iar de dat afară din casă nu mă dădea... Cred că-mi provoca teamă. Nu ştiu. Cert este că, după nuntă, nu mi-a luat mai mult de 24 de ore ca să mă transform în nevasta STAS. Ştii bine cum am ţinut şi casa asta, şi pe el.

- Ştiu.

- Şi ştii că numai datorită insistenţelor lui George am ajuns să intru la Academia de Poliţie şi s-o şi termin.

- Ştiu că Mircea a fost împotrivă.

- Bănuieşti şi de ce, nu?

- Acum, după ce mi-ai zis ce mi-ai zis, da - bănuiesc. Şi te rog să mă crezi că nu mai ştiu ce să cred despre el! Tind să cred că a fost un om bun; dar a fost un om rău. Sau n-a fost un om rău?

- A fost un bun militar - a ştiut întotdeauna să se impună. În rest, a fost un om bun.

- ... Măcar aţi avut o căsnicie frumoasă? Aici, în spatele uşii, când rămâneaţi doar voi doi - aţi avut o căsnicie liniştită?

- Foarte liniştită. Atât de liniştită, că uneori ne salutam şi cam atât.

- ... Dar de ce? Că doar George v-a uşurat mult partea cu stresul profesional!

- George n-avea cum să-l schimbe. El doar l-a transferat la circulaţie, în postul în care şi-a dorit întotdeauna să ajungă, iar pe mine m-a băgat la Academia de Poliţie şi m-a transferat la Secţia 1. Şi a aranjat cu comandantul să patrulez scriptic în preajma examenelor.

- ... Ceea ce-mi spui tu acum, despre tine şi Mircea, e un secret teribil...

- La început, a fost binişor. Nu bea, nu golănea, nu întârzia cu băieţii... Dar venea uneori acasă cu flori şi bomboane, iar după un sfert de oră descoperea cu voce tare că chiuveta n-a ieşit albă ca data trecută.

- Ce măgar!

- N-a fost măgar; a fost doar fair play. El se achita cu brio de sarcinile lui, aşa că se aştepta ca şi eu să fac lucrurile perfect.

- Uitând că aveai... Câţi ani aveai atunci?

- Când m-am măritat cu el? 18.

- Poftim; vezi? Altele, la 18 ani, habar n-au să bărbierească un cartof!

- A mai fost ceva, care cred că a contribuit din plin la comportamentul lui... Pe lângă toate sarcinile mele de femeie măritată, Mircea mi-a mai dat una; să-i fac un copil. Repede, imediat după ce ne-am căsătorit, că n-are rost să pierdem timpul. Atunci mi-am dat seama de ce s-a însurat cu mine. Şi am realizat că n-aveam voie, sub nici o formă, să rămân gravidă! Aşa că am înghiţit anticoncepţionale pe-ascuns...

- Deci de-asta... I-auzi, George! George!

Bărbatul de la calculator tresări şi-şi scoase căştile.

- Lucia a luat anticoncepţionale pe ascuns! De-aia n-a rămas gravidă atâta timp!

Adriana nu mai aşteptă reacţia soţului ei - reveni spre ea:

- Oricum, să ştii că Mircea n-a suspectat nimic niciodată! S-a îngrijorat un pic după primul an şi a dat în disperare după al doilea - dar nu s-a gândit nici o clipă că tu luai pilule! Întotdeauna a crezut că e o incompatibilitate, sau că unul din voi...

- Ba a ştiut. Adică a aflat. Într-o zi, după trei ani de încercări zadarnice, a venit acasă, m-a luat pe sus şi m-a dus la analize. Unde făcuse programare, fără să mă anunţe şi pe mine. Acolo a aflat că luam anticoncepţionale - au ieşit la analize. M-a adus acasă şi n-a vorbit cu mine o săptămână. După care m-a lăsat să cred că i-a trecut supărarea. Dar relaţia noastră n-a mai fost la fel. El nu mi-a mai spus vrute şi nevrute şi n-a mai fost deschis cu mine, aşa ca înainte. Dar nici n-a mai pomenit despre copil. Nici nu mi-a mai adus flori şi bomboane... Aproape că devenisem doi chiriaşi, obligaţi să trăiască sub acelaşi acoperiş.

- Oof, mititica de tine!

Oftă greu... pentru că lucrurile alea nu le mai spusese nimănui, niciodată...

- ... Pe 5 iulie, anul trecut, n-am mai reuşit să tac. Am deschis discuţia despre noi doi şi viaţa noastră în doi. M-a ascultat, m-a lăsat să spun ceea ce voiam să-i spun, după care mi-a răspuns. Şi mi-a explicat cu calm motivul pentru care eu trebuie să fiu femeie măritată şi să-mi scot din cap distracţiile gen "discotecă", "biliard" sau "pub". Alea sunt distracţii pentru puştii de liceu, nu pentru familişti. Tot atunci, mi-a spus că nu înţelege de ce mă plâng atâta pentru lipsa distracţiilor; şi-apoi mi-a demonstrat că ştie ce fac în casă, în timpul zilei, atunci când sunt singură.

- ... Şi? Ce anume ştia că faci tu singură în casă?

- Ascult muzică orientală şi dansez. Îl informaseră vecinii - mai bine zis vecinele din blocul de vizavi, disperate că fata aia de la trei, poliţista, plănuia să le pună bărbaţilor lor creierii pe moaţe.

- ... Şi s-a supărat pe tine pentru că dansai?

Aprobă scurt cu capul:

- Stabilise şi ordonase că viaţa noastră este liniştită şi calmă. Fără variaţii. Aşa era el - atunci când îşi petrecea toată seara singur la televizor, era cel mai fericit! Dar eu eram opusul lui; întotdeauna am fost opusul lui. Mi-a plăcut să dansez, mi-a plăcut muzica, mi-am dorit mereu să am cât mai multe prietene, să ies din casă, să văd locuri şi oameni noi, să vorbesc... Să zâmbesc... În seara aia, am simţit că putem avea o discuţie calmă şi sinceră. Şi i-am spus ceea ce ţi-am spus ţie adineauri. Iar el m-a întrebat: "Ce, acum simţi nevoia să dai din buric cu public?" M-a lăsat fără cuvinte - mai ales că eram prevăzătoare şi dansam numai după ce coboram jaluzelele! Atunci m-a întrebat, prima oară după analizele alea, ce părere am despre ideea de-a deveni părinţi. Atunci a fost pentru prima oară curios să afle opinia mea despre ordinul lui. Am fost sinceră şi i-am vorbit despre vizitarea maternităţii la 30 de ani. Şi mi-a dat o palmă, după care şi-a luat cheile de la BMW-ul lui şi-a plecat. Iar eu te-am sunat...

Adriana completă:

- Iar eu mi-am dat atunci seama că aveţi probleme serioase...

- Abia după miezul nopţii, m-au sunat şi mi-au spus că făcuse accident... Am fugit într-un suflet la Urgenţă. Şi n-am putut să intru, să-l văd - nu m-au lăsat. După jumătate de oră, el a murit pe masa de operaţie...

Ridică scurt din umeri:

- Şi uite-aşa am ajuns văduvă!

- Abia acum am înţeles de ce azi, când ai deschis şifonierul, ai ales rochiţa asta.

- Şi deci ai înţeles de ce mâine mă voi duce să-mi refac garderoba, să-mi schimb fizionimia şi să pescuiesc prin cluburi.

Adriana aprobă cu capul:

- Da - dar tot nu sunt de acord cu planul tău.

- Stai liniştită, că n-am să-mi bat capul cu bogătani năsoşi.

- Apropo - tu cum stai cu banii?

- Am 30.000 de euro într-un cont în bancă. Şi sunt dispusă să-i dau pe toţi, dacă aş şti că asta mi-ar aduce o schimbare în bine.

- Crezi că viaţa de noapte ar fi o schimbare în bine?

- Nu ştiu; întâi s-o trăiesc - şi abia după aceea o să trag concluzii.

- ... Auzi? Da' nu vrei tu să te ocupi de garderobă mâine? Timp în care eu şi George scormonim prin birourile alăturate şi căutăm doi-trei holtei cu mintea pe umeri, care să te sune poimâine şi să te invite pe undeva?

- Faceţi cum credeţi; dar mă îndoiesc că voi mai pleca vreodată urechea la militari. Că şi eu "m-am damblagit", în ultimii cinci ani!

- ... Păi eu ştiu ce să zic?! Decât să te ştiu umblând noaptea prin cluburi, după ţaca-paca... Prefer să te ştiu în siguranţă!

- Stai liniştită, că m-am gândit şi la partea asta. O să te sun în fiecare dimineaţă şi seară. Dacă nu te sun, veniţi la mine, cu cheia de rezervă. Iar dacă eu sunt de negăsit, o să las sus pe mobilă nişte dosare - pentru năşicul. În ele, o să documentez cu metoculozitate fiecare ins cu care-am ajuns la ţaca-paca, sau prin apropierea ei. Şi-o să ştie el unde să mă caute. Aşa e bine?

- Nu; pentru că va trebui să te caute, ceea ce înseamnă că o să dispari. Nu e bine să dispari; înţelegi?

- N-am să dispar. Am pistol.

- De serviciu, pe care nu-l poţi folosi noaptea-n club - că eşti în concediu. Încerci "să mă duci"?

- Nu; încerc să te liniştesc, înainte să te transformi în maestră de matrimoniale.

- Lasă-mă să mă uit un pic în jurul biroului meu. Poate găsesc ceva interesant! Cum să fie? Înalt şi solid? Înalt şi slab? Mic şi "bine"? Ce ochi să aibă? Dă-mi nişte indicii.

- Nu-ţi dau - şi te rog să nu te uiţi în jurul biroului tău. Nu mai vreau un militar. Nici nu ştiu ce vreau! O să ies singurică, după ce termin de transformat la mine. Şi-o să văd eu ce-mi aleg...

- ... Bine. Dar te rog să mă informezi prompt! Că eşti singură cuc aici, acum nu mai ai colege care să te sune şi-ar fi foarte bine totuşi să nu dispari!

- OK. Promit că voi fi sinceră... şi voi veni la tine, să mi-i găseşti în calculator...

Adriana aproba, cu zâmbetul până la urechi... Se ridică:

- Vreţi nişte cornuleţe?

- Nu, că mergem şi noi spre casa noastră. Trebuie să-ţi pregăteşti transformarea, nu? Oricum, să ştii că eu am încredere în tine. Am înţeles că te-ai gândit bine la chestia cu pescuitul şi-mi place gândul ăla cu dosarele şi pistolul. Şi verificarea pe calculator. Şi? Cum te transformi?

Naşa ei arăta spre cap; zâmbi:

- Mă duc la coafor, mă uit lung la coafeză şi-i spun că, de mâine, vreau să plec la agăţat. Şi ştie ea ce să-mi facă.

Ia uite-o ce râdea!

- Şi-o să-mi iau mâine nişte haine... Mâine treceţi pe la mine?

- Nu ştiu; cred că da. Deşi am senzaţia că George o să fie "reţinut" la birou până noaptea târziu. Că azi a chiulit...

- Aa, şi mai bine atunci! Ca să am timp să termin transformarea! Dacă "scap" în haine, nu-mi ajung 24 de ore să umplu tot şifonierul!

- Bine. Atunci uite cum facem. Mă suni dimineaţa şi seara. Zi de zi, fără excepţie! Indiferent dacă te-ai apucat de pescuit sau nu! Iar după ce termini transformarea, ne inviţi la o cafea.

- OK. Dar să nu veniţi decât după ce înghiţiţi nişte calmante! Că o să aveţi un şoc... mamă-mamă!

- Sunt sigură! Hai, George; mergem?

Naşul ei se ridică şi-şi scoase căştile. Gestul lui o miră un pic - nu se potrivea deloc cu activitatea pe care tocmai o încheiase! Păi el ascultase talkshow-ul, sau oprise sonorul şi o ascultase pe ea? Greu de spus! Chestorul principal Mocanu ştia să-şi împietrească chipul...

- Pa. Să fii cuminte!

- Sunt foarte cuminte, să ştii!

- Şi să mă suni diseară!

- Te sun.

Gata; plecau... Plecaseră. Încuie uşa şi verifică apa din cadă. Călâie, bineînţeles! Aşa că trase dopul şi oftă greu... Şi-şi scoase rochiţa. Intră în dormitor, veni în faţa oglinzii şi se privi lung.

Pedichiură, depilat, manichiură, cosmetică, coafor. Şi-un masaj straşnic. O zi pierdea numai la înfrumuseţare - dar rezultatul va fi "dinamită"! Nu era mâncătoare de îngheţată şi dulciuri, iar lungile ore de patrulă îi construiseră aşa o constituţie armonioasă formată din muşchiuleţi... Mm, decolteul ăla va face furori! Se privea şi-şi jura că, dacă ştia că nu va trebui să danseze, n-o să-şi pună sutien... Mamă Doamne, ce revoluţie o să facă ea!

Şi abia acum îşi amintea că uitase un amănunt foarte important... Era în a treia zi "de post", cum zicea ea. Aşa că, mâine dis-de-dimineaţă, se înfiinţa la cabinetul ginecologic de pe Colentina şi-şi punea sterilet. Chiar dacă ştia că nu va ieşi niciodată la ţaca-paca fără prezervativ, ştia - adică spera - că la sfârşitul concediului va fi găsit un suflet pe care să-l dorească mai mult colocatar, decât musafir. Steriletul era deci absolut necesar. Mircea îşi dorise un copil îndeajuns de mult pentru a o face pe ea să urască chiar şi conceptul de mamă...

Îşi puse pijamaua: mai bine să se culce. Că azi nu făcea absolut nimic - nici măcar nu-şi spăla dinţii altfel! Azi era doar 5 iulie... Acum un an, azi, Mircea îi dăduse o palmă şi ieşise, furios...

Gata - la culcare! Că de mâine avea treabă! O zi înfrumuseţarea, o zi cumpărăturile! Şi tare-şi dorea să înceapă cu steriletul şi înfrumuseţarea...

Stătea cu ochii închişi...

Îşi amintea ziua aceea... Îşi amintea că acoperişul era lunecos. Se apucase bine cu mâinile de el, iar jandarmul ţipa din barcă la ea, să nu se ţină de paratrăznet... Şi-apoi văzuse... Doamne, apa îi luase cu uşurinţa cu care cascada Niagara lua două PET-uri goale! Îi văzuse... Se ridicase, cu ochii la ei, iar el ţipase "Stai jos acolo!" Iar ea alergase doi paşi şi se aruncase după ei, în corul de "Nu"-uri... O trăsese la fund; se zbătuse şi ieşise la suprafaţă. Apa o ţinuse în permanenţă mai jos decât valurile; avusese în permanenţă senzaţia că valurile alea imense vor pica peste ea. Se răsucise, să-i vadă unde erau; dar parcă dispăruseră, după ce ea sărise după ei. Apoi, o mână puternică o înşfăcase de braţ şi-o săltase pur şi simplu din apă! Văzuse doar ochii negri, care-o speriaseră cu furia lor; apoi aceeaşi mână o răsucise şi-o apucase pe sub braţe. Iar el ţipase: "Ţin-te bine!" Se ţinuse bine de tot de vesta de jandarm; iar el simţise asta şi-i dăduse drumul la un moment dat, când încercase să prindă frânghia aruncată de pe mal...

Mircea fusese un om bun. Mai presus de certurile lor, mai presus de "trataţia" pe care i-o oferise zilnic, mai presus de mariajul grăbit şi transformarea ei într-o casnică uşor prostuţă, Mircea fusese un om bun. Că o salvase din potop şi n-o lăsase pe-acolo, prin Gura Văii, să se descurce singură. O adusese în Bucureşti, în casa lui, unde nu se grăbise să sară pe ea - deşi era evident că sinistrata nu şi-ar fi permis să-l refuze... O ceruse de nevastă, o luase de nevastă, îi găsise serviciu, îşi călcase pe planuri şi concepţii şi-o lăsase să termine Academia de Poliţie... Şi se zbătuse, zi de zi, să le fie lor bine. Făcuse tot posibilul să ajungă la Circulaţie, într-un post de teren; strânsese ban pe ban şi obţinuse o mică avere - pentru ei. Şi pentru copil. Îşi dorise mult să aibă un copil; iar în privinţa asta, îi rămăsese datoare. Ştia că soţul ei murise cu gândul că nu lăsase în urmă un urmaş...

Şi n-o bătuse, aşa cum văzuse cu ochii ei că erau bătute femeile care sunau la poliţie şi-şi reclamau bărbaţii beţivi şi golani. Nici nu umblase brambura cu colegii, nici nu dispăruse cu zilele pe la femei... Nici nu pusese vreodată sticla la gură, s-o golească - deşi trecuse prin momente în care ameţeala alcoolului i-ar mai fi estompat supărările!

Mircea fusese un om serios şi strict. Un om vertical. Un om bun.

Numai că Mircea nu mai era. De-un an, Mircea dispăruse de lângă ea. De-un an, ea îi respecta faptele şi amintirea şi nu purta altceva decât negru. Şi nu asculta muzică, nu dansa, nu ieşea în oraş nici măcar ca să se uite la vitrine... Şi nu ridica privirea din pământ, deşi singurătatea era grea uneori...

Va trebui să se desprindă de amintirea lui şi-a vieţii alături de el. Viaţa lui se oprise, acum un an. Viaţa ei mergea înainte. Va încerca s-o trăiască astfel încât să zâmbească cu adevărat, să râdă cu adevărat... De mâine, va încerca să afle ce fel de viaţă voia şi cum voia s-o trăiască. Azi, acum, o să se culce.

6 iulie 2010 - marţi

Îşi înăbuşi oftatul şi privi lung spre staţia de tramvai. Venea multă lume - şi femei, şi bărbaţi. Unul dintre indivizii ăia era ginecologul pe care ea îl aştepta lângă uşa scării de bloc...

Se trezise la şase dimineaţa şi pornise calculatorul. Începuse să caute muzică... La opt, venise până aici şi constatase că programul începea la nouă. Se dusese deci acasă şi se îndopase - mâncase tot salamul şi toată brânza topită. Ca să nu le mai revadă vreodată! Aştepta de un sfert de oră deja... O doamnă cochetă, cam la 50 de ani, scoase cheile din geantă şi-o privi lung. Şi-o şi abordă:

- Aşteptaţi la cabinet?
- Da.
- Doriţi să faceţi o programare?

O urmă:

- Doresc un sterilet.
- Şi-l doriţi azi, presupun...
- E a patra zi; mâine cred că ar fi prea târziu...
- Ar fi trebuit să veniţi cu o săptămână înainte.
- N-am putut; până aseară, am fost în doliu.

Paşii se opriră preţ de-o clipă; apoi se grăbiră spre birou, iar femeia deschise agenda:

- Domnul doctor vine la patru şi are toată ziua plină-ochi. Cred că vă pot strecura pe la şapte. Numele, vă rog.
- Lucia Florea. E perfect la şapte.
- La şapte fix să fiţi aici; dar să ştiţi că, în funcţie de celelalte consultaţii, intraţi la şapte şi cinci sau la nouă şi-un sfert...
- Nu contează; important e să ies "montată"...

Femeia bufni în râs; se grăbi să iasă:

- Mulţumesc mult!

Alergă afară... Bun! Şi-acum?

Şi-acum porni spre Doamna Ghica. La primul bloc, cel de lângă hotel, era un coafor. Poate aveau şi manichiură şi pedichiură! Cosmetică or fi având?... Şi dacă n-avea, asta e! Îşi schimba fizionomia şi se ducea mai sus, spre Obor - Şoseaua Colentina era plină de asemenea "centre de înfrumuseţare"! Până la Obor, rezolva şi masajul! Garantat!

Încerca să traverseze cât mai repede podul peste canal. Mirosea urât; canalul ăla jegos nu reacţionase niciodată bine la căldura toridă. Nici acum nu era mai curat... Gata! Se apropia de balconul transformat în intrare. Urcă treptele şi intră - iar una dintre tinere se grăbi să se apropie:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Şi-o privea lung... Zâmbi:

- Aveţi şi cosmetică?
- Da.
- Şi manichiură?
- Da, şi manichiură şi pedichiură.

Începu să râdă:

- Atunci vreau o renovare completă...

Tânăra începu şi ea să râdă:

- Sigur; din fericire, cosmeticiana e liberă până la doişpe. Manichiurista e şi pedichiuristă şi vine pe la două; iar eu am toată ziua plină-ochi. Dar pe la zece vine şi colegul meu, şi mai avem o asistentă care apare după-amiază. Deci până seara garantez că terminăm renovarea - şi-o să vă placă mult...

Aprobă şi fu condusă în ceea ce fusese cândva un dormitor. Cosmeticiana se ridică:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Aş vrea o renovare completă...

Femeia aprobă, râzând, şi-i întinse un halat:

- Vă las să vă schimbaţi.

Să se schimbe; după cosmetică, până venea manichiurista, o să se ducă la Doamna Ghica, la magazinul cu haine chinezeşti de 12 lei. Să-şi ia totuşi ceva mai... colorat. Că "ucidea" inspiraţia coafezei cu hainele alea negre catran!

Era unu jumate. Iar ea era o tânără din ce în ce mai fericită...

După ce "scăpase" din mâinile cosmeticienei, care-i făcuse tot ce îi trecuse prin minte şi nu auzise vreun refuz sau vreo împotrivire, întrerupsese "renovarea". Fumase o ţigară cu coafeza, până îi dispăruse roşeaţa de pe faţă. Şi-apoi se dusese glonţ la magazinul cu haine. De unde cumpărase multe-multe lucruri - că îi plăcuseră la nebunie...

Alergase acasă şi se schimbase. Se probase cu toate. Toate-i stăteau bine. Bluzele uşor lărguţe o făceau să pară un pic mai grasă; mai "normală". Dar ştia că bluzele mulate vor face clubu-rile să vibreze... Fustiţe nu-şi luase decât două - majoritatea modelelor erau largi, iar ea voia fuste drepte sau mulate. Dar acele două fustiţe arătau foarte bine pe ea. Şi eagării erau "tocmai buni"... Sandalele nu-i plăceau - dar se putea asorta eagării cu pantofii de patrulă! Cumpărase deci sandalele cu mii de barete, incomode şi cam lălâi, cu gândul că vor sfârşi papuci de casă. Şi-apoi mâncase cu foarte multă poftă prânzul - îşi făcuse un ditamai cotletul, prăjit în ulei. Pentru că, după părerea ei, eagării cei noi ar fi arătat mai bine pe nişte picioare un pic mai grăsuţe. Şi-apoi coborâse şi alergase la coafor. Şi observase, pe drum, că lumea o privea altfel deja. Adică îi priveau hainele... şi nu numai. Acum era nerăbdătoare. Era la pedichiură; imediat cum termina, fugea iar la Doamna Ghica - după brizbrizuri şi clame de păr. Manichiurista pedichiuristă avea şi cliente programate! Nu putea să abuzeze aşa de răbdarea atâtor persoane! Şi-aşa, intrase peste ele ca vijelia şi ceruse "renovare completă"...

Încă două unghii şi era gata. Mm, abia aştepta! Se repezea şi-şi lua o tonă de gablonzuri, după care se-ntorcea şi stătea cuminte pe scaun până se elibera manichiurista. Şi după aceea se ducea acasă, să pună hainele la uscat. Şi-apoi se ducea la ginecolog. Şi-apoi revenea la coafor pentru "marea transformare" - tunsul şi coafatul. Sau vopsitul, tunsul şi coafatul. Coafeza îi pregătea o surpriză; abia aştepta s-o vadă!

Se simţea bine; foarte bine, chiar! Începuse să zâmbească cu adevărat. Nu era nerăbdătoare, pentru că rezultatul care se întrezărea la capătul acelei transformări îi plăcea - şi nu voia ca fetele alea isteţe şi foarte talentate să dea rasol. Finalul era dulce, atunci când drumul era lung...

Era opt; începuse să se întunece. Ginecologul fusese "băiat gentil" şi n-o certase pentru că picase pe capul lui fără programare. Asistenta "mirosise" bancnota din planurile ei, şi-o strecurase înăuntru imediat cum pacienta de la ora şapte ieşise din cabinet. Avea sterilet; acum se grăbea să termine cu coaforul ăla, unde cu siguranţă trecerea ei nu va fi uitată prea curând...

Le "unsese" pe cinste pe toate. Le spusese bancuri şi poante, iar ele râseseră de mama focului şi-i făcuseră sute de complimente. Îi plăcea să descopere că viaţa alături de Mircea n-o transformase într-o statuie mută; încă mai putea să socializeze, încă mai ştia cum să-şi facă amice, cum să se facă plăcută... Îi plăcea mult noua Lucia Florea.

Urcă treptele, deschise uşa şi zâmbi:

- M-am întors!

Manichiurista o privi lung... "calculă mental" motivul reve-nirii ei şi se albăstri:

- Rodica nu mai e.

Cee? Coafeza nu mai e?

- A plecat acum un sfert de oră, că a sunat-o mama ei.

Cum adică, a sunat-o şi gata - a plecat? Tânăra se grăbi să continue:

- Mama ei are o problemă la plămâni. Şi a început un tratament nou...

I-auzi! Şi nu ştia să-l înghită singură? Vocea groasă, un pic gravă, o făcu să tresară:

- Poftim.

Cum-cum? Întoarse grăbită capul; tânărul îi zâmbea cu încredere şi arăta spre scaunul din faţa lui... Cum adică?

- Te invit pe scaunul meu. Sau voiai neapărat să te aranjeze Rodica?

Se grăbi să nege. Îl privea lung şi nu se apropia de el... Ochii căprui o priveau lung... Tânărul mai arătă o dată spre scaun; şi abia acum se dezmetici şi ea şi se apropie, zâmbind:

- Scuze. Dar m-am blocat, când am auzit că Rodica

- Nu-i nimic.

Se aşeză, iar el o privi lung, prin oglindă, trecându-şi degetele prin părul ei:

- Ce vrei să-i faci?

Ce voia să-i facă... Păi cum să-i spună tocmai lui asta? Cu femeile era mult mai simplu; dar să-i spună unui bărbat că trebuia să arate "dinamită", pentru că pleca la pescuit de bărbaţi prin cluburile bucureştene... Şi de ce să nu-i spună?! Ia să-i spună!

- Păi scopul e să fac clubul să vibreze. Mai departe, tu ştii...

- Adică azi pleci în club şi vrei o "invenţie-dinamită".

- Nu. Azi sunt în renovare completă. Iar rezultatul ar trebui să işte, începând de mâine, niscai accidente rutiere... şi niscai vibraţii noi prin cluburi.

Acum i se păru că tânărul se cam fâstâcise; că-şi trecuse mâna prin păr când auzise de accidente rutiere... şi n-o mai privea prin oglindă. Evita, de fapt, s-o privească. Se întorsese spre uşă şi se gândea, sau căuta ceva, sau voia să vadă pe cineva... Brusc, mâna se întinse spre ea:

- OK. Victor.

- Lucia.

- Îţi propun o culoare mai blonzie. Un fel de blond roşcat, la care să facem câteva şuviţe groase mai deschise şi câteva mai închise, ca să pară un amestec de culori. Dar unul plăcut. Apoi, îţi propun o tunsoare cam aşa.

Mâinile lui răsuciră un pic părul de deasupra urechilor. Mm, ce bine arăta aşa!

- Că ai părul un pic ondulat şi e păcat să nu-l ţii desfăcut. La lungimea din spate nu umblăm mult, pentru că asta-i frumuseţea lui. Şi nu-ţi recomand permanentul. Sub nici o formă. Ce zici?

Se privea lung... Adică mai scurt pe la urechi, foarte lung în spate, cu onduleuri largi... Ridică privirea spre el şi începu să râdă:

- Spor la treabă!

- Eşti pregătită să te prindă ora unu aici?

Ora unu? De ce?

- Că aşa o renovare o să mănânce timp...

Ridică scurt din umeri:

- Sunt în concediu. Dacă tu poţi să stai până la unu...

Manichiurista se grăbi să se amestece exact ca musca-n lapte:

- Victore, da' tu n-aveai tren la opt jumate?

- Poate că aveam. Acum nu mai am.

- Păi şi marea? Neptun-Saturn-Olimp?

- Plec mâine. Asta dacă nu se răzgândeşte iar Rodica...

Pelerina zbură scurt prin faţa ei; Victor zâmbi:

- Şi-aşa, de vreo lună tot plec spre mare şi nu mai ajung.

N-ar fi ceva nou...

Şi totuşi! Încercă să scoată mâna de sub pelerină, ca s-o desfacă:

- Lasă, că nu-i o urgenţă. Vin mâine la Rodica; du-te la mare.

- Serios - nu eram foarte hotărât să pornesc spre Litoral. Stai acolo cuminte, până mă gândesc ce nuanţe să-ţi fac...

Ea se căznea să scoată mâna, el începuse să înşire o grămadă de tuburi de vopsea pe masă... Brusc, Victor se întoarse spre ea:

- Vrei să ne-apucăm, sau nu?

Gata, stătea cuminte! Şi-i zâmbea şugubăţ, că voia tare mult să se-apuce odată... Victor începu să râdă, iar după două-trei secunde reveni spre tuburile cu vopsea. Iar ea continuă să zâmbească, privindu-l lung de data asta...

Era şaten - un şaten închis. Tunsoarea nu era foarte aparte; era o tunsoare normală. Avea ochi căprui, veseli, şi-un zâmbet superb... Nu-i dădea mai mult de 30 de ani. Cam 1,80... şi 75-80 de kilograme, nu mai mult. Arăta bine - era bine proporţionat. Iar în următoarele zece secunde, lungile ore de patrulă îşi vor arăta utilitatea. Pentru că Lucia Florea îl va calcula pe Victor.

"Ansamblul" ăla nu stârnea pasiuni nebune, pentru că nu "trosnea" tipele din prima clipă când îşi făcea apariţia. "Ansamblul" ăla se strecura uşurel, neobservat de nimeni... ţintea o tipă, o privea drept şi-i zâmbea. Adică îi atrăgea atenţia asupra lui. Iar când ea era atentă la el şi numai la el, el râdea. Pentru că, atunci când râdea, faţa i se destindea şi parcă se lumina tot şi se transforma într-un tip "dinamită". Abia atunci "o trosnea" - doar pe cea vizată şi doar în momentul ideal în care ea era atentă numai la el... Cam aşa cum "o trosnise" pe ea adineauri! Coborî privirea spre mâini... Nu, nu purta verighetă. Dar era stilist, iar asta putea fi o scuză. Acum...

Reveni spre propria imagine din oglindă. O să arate trăznet! Şi-o să se gândească, în următoarele ore, dacă era cazul să scrie azi câteva rânduri pe-o foaie şi s-o îndosarieze. Că Victor era în apartamentul ăla de la zece dimineaţa; acum era opt şi-un sfert, iar el intenţiona să stea acolo până la unu noaptea. Deci fie era modelul de bărbat însurat cu munca, fie ţinea musai "s-o trosnească" zdravăn pe ea şi-şi luase o marjă de 3-4 ore! Nu de alta, dar sigur nu-i va prinde ora unu în coafor! Pentru două vopseluri, un tuns şi-un coafat, două ore erau de-ajuns.

Victor amesteca de zor în castronel... Şi-acum se întoarse spre ea, zâmbindu-i doar. Gata, era cuminte! De-acum, el era şeful! Iar ea nu-i va arăta că va continua să-l calculeze, puţin câte puţin, în următoarele 3-4 ore!

Vocea subţirică o făcu să tresară:

- Victore, vezi că plec şi eu.

- Bine.

Pleca manichiurista. La vreo cinci minute după ce plecase şi casiera. Cosmeticiana plecase demult... Oare cât era ceasul? Probabil că nouă, nu? Nu putea deschide ochii... şi nu era prea sigură că voia să-i deschidă. Îi usca părul, cu mişcări uşoare şi foenul la viteza unu - şi era aşa de bine...

Gata; foenul se opri. Deschise ochii şi-l văzu pornind spre uşă... Aa, încuia uşa. OK! La urma urmei, rămăseseră singuri - şi nu era un cartier în care să ţină uşa descuiată noaptea! Victor reveni lângă ea şi-i zâmbi, prin oglindă:

- Îţi place culoarea?

- Da; e "super"! Şi culoarea, şi tunsoarea!

- Atunci facem şuviţele.

Tânărul trase un sertar şi-i dădu... un sul de folie de aluminiu - exact cum avea şi ea în bucătărie:

- Rupe bucăţi de vreo 20 de centimetri.

Cum adică? Nu putea să-l întrebe, pentru că era concentrat la turnatul vopselelor... Victor îi luă sulul şi rupse el prima bucată:

- Uite-aşa.

OK! Dacă voia el fâşii de-alea... Ochii căprui o priviră lung; mâna dreaptă alese o şuviţă, iar stânga se grăbi s-o dea cu vopsea. Şi-acum îi cerea folia... Aa! Folia împacheta şuviţa, ca să nu murdărească cu vopsea şi restul părului! Acum era "citeţ"...

Rămăseseră la bancuri. Alea pe care le spusese ea de dimineaţă. I le spunea şi lui, pentru că el "nu fusese atent"... Dar se oprise atunci când începuse să-i usuce părul, pentru că foenul era gălăgios. Acum, parcă nu se grăbea ea să reînceapă cu bancurile. Parcă aştepta să aleagă el tema de discuţie.

Era linişte; folia foşnea ciudat... De câteva minute bune, folia aia foşnea uneori, iar ochii căprui erau atenţi la şuviţe...

- ... Tunsoarea asta o să te-ajute mult la serviciu.

Poftim?

- Atâta timp cât îl ţii strâns, schimbarea n-o să se observe foarte tare; dar dacă-l desfaci, sigur depăşeşti planul la amenzi.

Cum-cum?

- Dai şi amenzi, nu?

- Uneori, da.

Ei, poftim! Acum nu mai putea să-l întrebe de unde ştia că era poliţistă!

- Dar cu chipiul şi-o coadă, o să fii oarecum neutră...

Decise să tacă. Să nu mai spună nimic despre ea. Descoperea acum că Victor o cunoştea cel puţin din vedere, iar ea nu ştia absolut nimic despre el! Lucru care-i displăcea la culme!

- ... Astea au fost şuviţele mai deschise; urmează alea mai închise.

OK. Ea nu mai scotea un sunet. Şi el era în pană de inspiraţie - sau poate voia s-o forţeze pe ea să mai spună ceva... Mâna se întinse ferm:

- Bisturiu!

Poftim? Îl privi lung, mirată... Iar el începu să râdă:

- Pensă atunci!

Bufni într-un hohot zdravăn de râs - momentul, tonul şi dispoziţiile fuseseră perfecte! Victor împături folia:

- Aşa; că prea era linişte ca-n chirurgie...

- De obicei, chirurgii ascultă muzică.

- OK!

Unde se grăbea acum?... Aa, dădea drumul la radio! Bun! Bună idee! Şi-aşa, nu intenţiona să mai scoată vreun cuvânt! Căuta un post anume, că trecea repede peste frecvenţe... Mm, muzică veche! Suna bine! Acum atmosfera era mult mai plăcută. Acum folia foşnea "cu spor"! Tii, ce de folii avea în cap...

- ... Bun. Am terminat. Acum mai stăm 45 de minute şi după aia ne jucăm. Bei o cafea?

Aprobă, fără să întrebe în ce consta “joaca”, iar el se grăbi spre filtrul de cafea...

În maximum două minute, Victor se va aşeza lângă ea. Şi va găsi totuşi un subiect comun de conversaţie. Unul amuzant, ca să poată să râdă şi s-o privească drept... aşa cum ştia el... Iar radio-ul tocmai spusese ceva despre "Radio Romantic"... Hm!

Foenul se opri. În sfârşit, era gata! În sfârşit! Murea de nerăbdare să vadă cum arăta cu şuviţe!

- Deci...

Deci? Deschise ochii şi-l privi lung. Victor îi scoase pelerina, trase primul sertar şi ridică privirea spre ea:

- În dimineţile grăbite în care ceasul a sunat prea târziu, faci aşa.

Îi apucă chica multicoloră dintr-o mişcare, o răsuci scurt şi luă din sertar o clemă-banană. Şi-o prinse zdravăn, undeva la ceafă.

Mm, ce bine arăta! Mamă, ce-i plăcea! Ciufulitura aia era sexy - de parcă adineauri se trezise de lângă un pachet de testos-

teron cu muşchi şi "rupsese uşa"! Şi-i stătea bine! Victor îi scoase clema şi i-o întinse:

- Ia fă şi tu.

Să facă şi ea?... OK! Începu să prindă părul, dar el clătină încet capul:

- Dacă îl strângi corect, arăţi ca o duduie de la SS.

Bufni în râs: era teribil! Şi avea dreptate - pentru că era căpoasă din fire şi nu se oprise atunci când el începuse s-o dezaprobe! Oglinda arăta o fată bătrână angajată la SS - şi-i amintea că uniforma era acasă, pe umeraş. Scoase clema, ciufuli părul, îl înşfăcă "ca la razie" şi-l răsuci. Şi prinse clema. Obţinuse o chestie nedefinită...

- E binişor. După două săptămâni de exerciţiu, o să devii maestră. Mai departe...

Îl văzu apucând părul de deasupra urechilor şi trăgându-l spre spate. De data asta nu-l mai lăsa lejer; de data asta îl întindea bine... Şi-l răsucea şi-l prindea cu aceeaşi banană. După care strecură coada pensulei prin părul din creştet, desenând un unghi... şi-i trase afară ditamai moţul, pe care-l "culcă" pe-o parte, spre ochiul drept. Prinse din nou banana, după ce aranjă şuviţele rebele... Şi-o privi lung, prin oglindă:

- Asta-ţi place?

- Da. Dar mi-e frică să dau din cap, ca să nu se strice...

Na, că iar îl făcuse să râdă - şi iar îi ocolea ochii. Dacă "îl mirosise" corect, Victor avea o problemă - n-o putea "trosni" aşa cum ştia el, pentru că nu se putea uita în ochii ei atunci când ea îl făcea să râdă. Îl văzu trăgând al doilea sertar şi punându-l pe masă:

- Hai să te fardez.

- Nu, lasă...

- Serios: hai să te fardez.

- N-are rost! Că mă duc acasă, la culcare!

- Tu înveţi cum să te fardezi cu schepsis, iar eu ies din plafonarea coaforului de cartier. Te rog!

Păi dacă punea problema aşa... Aprobă, iar Victor îşi trase scaunul mai aproape şi-i dădu oglinjoara:

- Fii atentă ce fac eu, bine?

- Bine.

Ia: ce făcea?... Întâi, îi prindea moţul cu un clips. Apoi lua fondul de ten şi devenea extrem de serios... Deveni atentă la reflexia oglinzii - niciodată nu reuşise să-şi întindă singură crema aia pe faţă, aşa că tocmai se hotărâse să înveţe cum se face asta!

Erau la a şasea coafură. Învăţase cum să-l prindă "pe fugă", învăţase cum să-l ude ca să revigoreze buclele, învăţase cum şi unde să pună peria ca să-l onduleze un pic... La fiecare variantă de coafură, Victor o fardase altfel. Informaţia se cam amestecase în capul ei - că era târziu, era euforică, era şi obosită...

Până acum, calculase un om normal. Un salariat talentat şi pasionat de munca lui, cu program normal, cu un simţ al umorului plăcut, cu o prezenţă plăcută, isteţ, cu vocabular destul de amplu... Şi ajunsese la întrebarea "oare nu cumva Lucia Florea s-a înşelat atunci când a apreciat că Victor încearcă s-o trosnească?" Stilistul nu-i bătuse apropouri, nu-i vorbise cu subînţeles, nu o privise mai altfel... Mimica şi gesturile păruseră naturale; dar se întreba în ce măsură renunţarea la plecarea la mare se datorase "temei" dificile din părul ei, sau era ceva mai mult...

- Pe pleoapă, în general, fereşte-te de prafuri albastre. Ochii tăi sunt destul de albaştri ca să nu necesite asemenea adaosuri. Foloseşte nuanţe deschise şi aşează-le în degrade: cea mai deschisă spre nas, cea mai închisă spre coada sprâncenei... Cam aşa.

Mda; vedea în oglindă rezultatul. Iar el era la vreo 20 de centimetri de ea, era noapte, erau încuiaţi în coafor şi acum era momentul ideal să-şi răspundă la întrebarea cu "trosnitul". Aşa că renunţă la privitul oglinzii. Îl privi lung, drept, pregătită să se lase spre stânga şi "să-l fenteze"... Da' de ce să-l fenteze? Că doar nu mai era în rochiţa neagră cu dantelă! Şi era în concediu deja! Îl privi deci lung, cu intenţia de-a nu fenta în caz că nu se înşelase... Victor se întoarse spre sertarul cu farduri:

- ... Nu l-am mai văzut pe soţul tău în ultimul timp...

Îl aşteptă să revină spre ea şi aprobă cu capul. Şi reveni cu privirea la propria imagine din oglindă. El continuă să întindă fardul... Decise să-i răspundă totuşi la întrebarea "Aţi divorţat, sau a plecat în construcţii, în Israel?":

- A murit, acum un an.

Pensula se opri preţ de-o clipă; apoi îşi reluă mişcarea:

- Iartă-mă, nu mi-am dat seama...

- Stai liniştit. A murit acum un an totuşi!

- Şi cum te descurci fără el?

Lăsă baltă oglinda şi-l privi drept:

- De ce vrei să ştii?

- Păi ştiu că la stat salariile nu sunt formidabile...

Zău! Îl îngrijora bugetul ei lunar! Ete, fleoşc! Voise să ştie unde era Mircea şi mai ales cum de ea "sărea" din uniformă direct în eagări turcoaz şi maieuţe decoltate! Şi cum de poliţista aia "ternă" plănuia brusc să facă cluburile să vibreze! Aşa că era momentul să pună punct acelei teme de discuţie:

- Mă descurc foarte bine. Deci pe pleoapă fac degrade, de la nuanţă deschisă la nuanţă închisă.

Primi o aprobare cu capul - şi-o informaţie nouă:

- Cu dermatograful insistă spre coada ochiului - niciodată spre nas.

OK; înţelesese. Şi partea cu dermatograful, şi partea cu grija pentru bugetul ei. Era un ins precaut.

După ce aflase că ea voia să işte accidente pe stradă şi vibraţii în cluburi, Victor se retrăsese un pas. Şi-acum aştepta. Se informa, o studia şi aştepta să-şi primească răspunsurile absolut necesare pentru calcul. Un bărbat ca el nu prea era interesat de-o "uşurică" chitită să facă clubul să vibreze! Probabil că, chiar în momentele astea, mintea lui Victor îl numea "pămpălău" - pentru că ar fi putut fi pe litoral acum, iar el "picta" cu fard o tipă cam prea frivolă pentru gusturile lui! Victor va aştepta deci. Ştiau prea bine amândoi că figura aia cu răsucitul şi prinsul ciufulit la ceafă o să-i reuşească şi ei acasă, în oglindă; dar pentru celelalte, va veni la el. Şi făcea el cumva să afle dacă vibrase clubul... şi să-şi primească răspunsurile necesare la calcul!

Aşa că ea se va duce azi acasă, va scrie pe-o hârtie "Victor", locul lui de muncă şi "măsurile" şi-o va pune sus, pe mobilă. Să fie scrisă...

- Ce zici: e de club?

- Da; ăsta e categoric de club!

Plecă privirea spre ceas... şi tresări:

- Hei, e ora unu deja!

- Ai spus că eşti în concediu, nu?

- Eu, da; tu însă "pontezi" conştiincios la ora scrisă pe cartonaşul de pe uşă!

- N-are-a face. Îţi mai arăt una şi gata - promit că termin cu joaca!

Zâmbi, evitând să-l privească - asta fusese aşa... "dublu adezivă". Dacă "se prindea", bine; dacă nu, el nu mâncase usturoi! Isteţ foc, Victor ăsta! De vreme ce lucra de atâta timp printre femei, probabil că ajunsese să le înţeleagă bine - că la coafor era cel mai bun loc de bârfă pentru orice femeie! Şi cum le înţelesese modul de gândire, ştia exact cum, când şi unde să le "trosnească"! Ia să-i taie ea macaroana!

- Chiar nu vrei să porneşti spre gară?

- Nu; la ora asta, nu mai pornesc spre gară.

- Ştiam că trenurile nu-şi suspendă circulaţia pe perioada nopţii...

- Nu vreau să merg singur - marea în singurătate e deprimantă. Aşa că mâine, dacă nu-ţi reuşeşte moţul, te aştept să mă vizitezi la locul de muncă!

- OK!

Victor îi făcu o cărare strâmbă, din dreapta spre stânga... şi lipi palmele pe capul ei. Îi împinse un pic părul spre creştet... şi ridică palmele. Şi gata - ăsta era un nou model...

- Totul e să ai răbdare şi chef de joacă cu el. Că e ascultător, să ştii! Îţi chem un taxi?

Începu să râdă şi se ridică:

- Crezi că mă duce 50 de metri fără să mă bată bine că l-am chemat la comandă?

- Şi-atunci mă aştepţi cinci minute, să strâng şi să încui?

Ei, i-auzi! Se oferea să o ducă acasă! Super! Se grăbi să-i anuleze gândul ăla cu condusul ei acasă:

- Nu mă mănâncă nimeni în 50 de metri.

- Cum crezi!

Şi-acum el îşi făcea curăţenie la locul de muncă iar ea scormonea în geantă... La aşa rezultat... şi aşa rezultat, o să se asigure că mâine, când îşi va aduce moţul la coafat, nu va fi invitată să ia loc şi să aştepte. Puse bancnotele pe masă:

- Îţi mulţumesc pentru transformare. Şi pentru efort.

- A fost plăcerea mea.

Zău?! Îl privea lung... Victor se întoarse şi-o privi drept; şi începu să râdă:

- Ai fost "oaza săptămânii"; în rest, permanente cât mai creţe şi tunsori "a la 50 de primăveri".

Ia uite-l! Râdea şi ea... Râdeau unul la celălalt... Simţi brusc nevoia de-a porni spre uşă:

- Atunci vorbim mâine, nu?

- Dacă nu-ţi reuşeşte moţul, te-aştept!

Îi descuia uşa... Ieşi:

- Pa.

- Pa.

Bun! Porni spre pod, cu paşi grăbiţi - era cam sexy pentru ora aia "nebună", şi-n plus frigul de afară "o lovise" serios!

Ea încercase "să-i taie macaroana"; în schimb, obţinuse o informaţie pe care n-o prea ceruse. Cea despre singurătatea lui Victor... şi modul în care el îşi dorea să-şi petreacă timpul la mare. De parcă se aşteptase ca ea să-l întrebe unele lucruri personale, aşa cum făcuse el... iar atunci când constatase că acele întrebări nu vor veni, îi oferise singur răspunsurile care-ar fi putut-o interesa...

Hei! Gata cu Victor! Era un salariat tipic, "însurat" cu munca! Ea ce voia? Lucia Florea îşi dorea un prieten, sau un logodnic? Sau un soţ? Varianta cu soţul era pe locul trei. Iar Victor era şablonul perfect pentru postul de "soţ". Aşa că, gata!

Intră pe străduţă şi răsuflă uşurată: era linişte. Nu trecuse nici o maşină, nici o patrulă de poliţie...

Intră în scară, urcă treptele în fugă şi se refugie la adăpostul propriului apartament. Iar după ce-şi trase un pic sufletul chinuit bine de scările alea, se repezi în dormitor şi lovi cu palma ambele comutatoare. Se privi lung în oglindă... Începu să râdă:

- Ptiu, să nu te deochi, Lucio! O să ai o mare problemă, când o să vibreze clubul!

Gata! Alergă la baie şi-şi spălă fardul de pe faţă. După care îşi scoase hainele, se lungi în pat... şi închise ochii: azi se răsfăţa până la capăt! Iar mâine pleca la cumpărături serioase.

7 iulie 2010 - miercuri

Mm, câtă lumină era în casa aia! De ce nu coborâse ea jaluzelele azi-noapte? Se întinse lung şi căscă... Şi se ridică.

Era aproape 10. Nu foarte târziu pentru planurile ei, dar cam târziu totuşi pentru planurile ei. Îşi puse halatul şi "pescui" de pe balcon un maieu din lycra şi-o fustiţă de fix 30 de centimetri. Se îmbrăcă, omiţând intenţionat sutienul...

Acum, moţul! Oglinda arăta o mică rebeliune în capul ei, doi ochi mici şi adormiţi şi-o nevoie imperioasă de-a bea un ness "tare ca piatra". Aşa că moţul ăla artistic de ieri mai aştepta. Îşi ciufuli părul cât mai tare, ca să pară "aranjat", şi intră în bucătărie. Şi constată că uitase să ia ness...

Nu putea renunţa la ideea cafelei. Se încălţă deci, îşi luă ochelarii de soare şi portofelul şi ieşi. La Mega avea sigur ness la ofertă. Angst-ul se desfiinţase demult, cedând spaţiul cazinoului... Aoleu, cazinoul! Mereu erau "băieţi isteţi" prin preajma cazinoului! Iar dacă îşi vor face apariţia şi azi, ei vor fi primul test al noului look. Uşor şifonat, din motiv de moţ!

... Mda; nu era nimeni în faţa cazinoului. În schimb, insul oprit la semafor o privea lung... Traversă şi intră în Mega Image.

De cum intră, doi ochi negri se pironiră asupra ei. Îl cunoştea, din vedere fireşte; era un soi de supraveghetor. Se plimba printre rafturi şi cică le păzea de hoţi. Azi, acum, insul eşua în tentativa de a împiedica apariţia minusurilor în gestiune - rămăsese fascinat...

Porni spre rafturile cu cafea. Ness... Ness... Iar mutaseră ness-ul! De ce-i mânca atât de tare-n fund, de reorganizau mereu rafturile alea? Sperau să ia prime?... Gata; uite şi ness-ul. O cutie mare - cea mai mare! Şi-acum repede la casă, s-o plătească, şi-apoi acasă, s-o desigileze! Şi să se trezească! Aştepta, răbdătoare, să-i vină rândul. Se simţea privită; vedea, cu coada ochiului, bărbatul uimit de lângă uşă... Achită cutia şi ieşi pe lângă el.

Mm, ce puternic era soarele azi! Începuse s-o deranjeze lumina aproape albă. Zâmbi slab: descoperise oare de ce marea majoritate a oamenilor nu suportau lumina aia puternică? Şi de ce-o suportase ea? Poate pentru că se dusese la culcare la zece seara, în fiecare seară, timp de... 23 de ani? Probabil...

Acum se grăbea. Şi iar trebuia să urce scările alea "infinite"... În sfârşit, ajunsese acasă! Desfăcu cutia şi zahărul; şi puse, cu generozitate, câte trei linguriţe cu vârf din fiecare. N-avea răbdare să frece amestecul şi nici să-şi încălzească apa; aşa că turnă pur şi simplu apă în cană şi-şi aprinse o ţigară. Şi gustă "invenţia"... Zâmbi cu voce tare:

- Neaţa, Lucio!

Hm; vorbea singură, cu ea însăşi. Semn rău! Trebuia să accelereze cât mai mult planul ăla, înainte s-o ia razna şi să i se prescrie medicamente pentru schizofrenici! Se întinse şi trase pantalonii scurţi de pe sârmă; şi se schimbă. Acum era mult mai bine; acum se simţea în largul ei. Nu-i plăcuse niciodată să poarte fustă, din motiv de... neatenţie şi curiozitate masculină. Pantalonii ăia erau perfecţi azi, când o să fie atentă mai mult la vitrine...

Gata ţigara: era mai trează ca niciodată! Intră în baie şi desfăcu trusa de farduri. Deci, Victor spusese să-şi dea cu pudră... Asta fusese simplu. Acum, dermatograful... Şi-acum, să picteze cu prafuri colorate! Era îmbrăcată în nuanţe de galben; deci va picta cu alb, bej şi-un maro deschis... Picta... Nu; arăta ca naiba. Se spălă pe faţă şi-o luă de la capăt. Pudră... Dermatograf... Prafuri colorate...

Şi venise vremea să accepte evidentul - nu va reuşi decât să se spele de foarte multe ori pe faţă. Şi nici coafura aia pe care-o

vedea în oglindă nu era o soluţie! Aşa că se aplecă şi băgă capul sub ţeavă. Turnă şampon din belşug... Şi-apoi îşi şterse bine părul, îşi luă porfotelul şi ochelarii de soare şi ieşi.

Mergea repede, pentru că se grăbea. Şi se întreba de ce se grăbea mai tare şi mai tare: din cauza orei înaintate la care pleca la cumpărături? Sau din cauza nerăbdării de-a se aşeza pe scaunul din coafor? Lucia Florea se grăbea pentru că... Pentru că îi era dor de BMW. Şi trebuia să-l şi desprăfuiască un pic. Victor era o problemă în stand-by pentru Lucia Florea. Urcă treptele şi trase uşa. Iar Victor o privi lung preţ de-o clipă şi începu să râdă:

- Ce-ai păţit?

Arătă cu degetul spre propriul cap:

- Nu întreba! Fă-i ceva, te rog!

Fu poftită să se aşeze. Pelerina zbură scurt şi se aşeză; iar mâinile lui se aşezară pe umerii ei:

- Ai vreo idee?

Îl privi lung... Ce idee?

- Te duci undeva anume, sau doar la plimbare prin oraş?

- Cumpărături. Multe şi variate.

- Deci îl strângem, pentru că o să fie cald azi.

Mâinile se ridicară; foen-ul porni ascultător, la viteză mică... Închise ochii şi zâmbi slab: acum era liniştită. Acum ştia că o să arate din nou "dinamită" şi-o să işte nişte accidente de circulaţie... Şi-o să facă magazinele să vibreze... Degetele treceau uşor prin părul ei, convingându-l fără mari eforturi să se descâlcească şi să se aşeze civilizat... Şi gata. Deschise ochii şi revăzu mişcarea aia "ca la razie". Iar clema de păr îi aminti că venise fără clemă de păr!

- Îţi aduc mâine clema, OK?

- Adu-o după ce-ţi cumperi şi tu una.

Şi n-o privise atunci când spusese asta. Bine! Avea şi el calculele lui! Şi nişte cearcăne "de expoziţie"... Pudra i se aşeza cuminte pe piele; Victor nu-i mai dăduse oglinda, aşa că trebuia să presupună toată "acţiunea" doar din mişcările periei micuţe... Dermatograf... Pictură...

- Privirea sus.

Rimel... Victor făcu un pas în spate; o privi lung, serios, şi se mută în spatele ei. Şi-o răsuci spre oglindă, punând din nou mâinile pe umerii ei:

- E bine?

- E perfect. Faceţi şi abonamente aici? Că o să mă vezi în fiecare dimineaţă...

Victor râdea şi nega:

- Nu, dar abia te-aştept! Doar să vii înarmată cu "clema zilei" şi îmbrăcată cu hainele cu care vrei să ieşi. Ca să nu se strice "invenţia" atunci când te schimbi.

Aprobă şi se ridică. Şi deschise portofelul, dar degetul lui arătă spre casieră... Corect! Era salariat, nu patron, iar la ora asta casiera era "la datorie"! Achită coafatul şi-i făcu cu mâna, zâmbind:

- Mercic mult! Paa!

- Paa!

Bun; acum se grăbea să-şi ia actele şi să scoată BMW-ul din garaj. Ştia că pe şoseaua Fundeni erau mai multe spălătorii auto, aşa că nu intenţiona să se facă fleaşcă spălându-şi singură maşina... Şi pe urmă pleca la cumpărături!

Intră, încuie uşa şi dădu drumul sacoşelor. Şi se întinse lung, că voia să se dezmorţească...

Era cinci seara, iar ea era nemâncată de ieri. Dar nu-i era foame. Era atât de fericită, că nu mai simţea golul din stomac.

Plimbarea fusese lungă... şi "instructiv-educativă". La spălătorie făcuse furori când coborâse de la volan. Maşina fusese repede gata iar ea pornise spre Şoseaua Pantelimon. Şi de-acolo şofase încet pe străzi şi oprise la fiecare outlet, la fiecare magazin cu preţ unic... Adineauri, în parcare, avusese dificultăţi majore în a lua toate sacoşele "dintr-o mişcare"! Avea acolo haine şi încălţăminte pentru tot sezonul canicular din 2010! Plus o sacoşă întreagă de cleme, clămiţe, agrafe, fluturaşi şi floricele mai mari sau mai mici... Fond de ten, pudră, ditamai trusa de farduri nouă...

Şi-acum ce mai avea de făcut?... Păi, acum îşi făcea de cap! Şi se antrena pentru prima noapte în club! Spăla hainele cele noi, downloada muzică de pe net, dansa aşa cum ştia ea... călca hainele care se uscau până diseară şi mânca ceva. Eventual. Mâncarea nu era obligatorie, de vreme ce era atât de fericită încât nu mai simţea golul din stomac!

Iar după toate pregătirile astea, dacă reuşea să termine până la miezul nopţii, se odihnea bine. Pentru că mâine se va îmbrăca, se va duce la Victor să-i rezolve problema moţului şi-a "picturii" şi apoi va pleca la plimbare prin oraş. Şi va trage unele concluzii, apropo de noul ei *look*... şi potenţialii ei musafiri. Că dacă nu va atrage decât privirile şantieriştilor, trebuia să facă o schimbare şi mai radicală!

8 iulie 2010 - joi

Era opt fix iar ea păzea uşa coaforului. În dreapta avea ţigara; în stânga, sticla de jumătate de litru cu ness "tare ca piatra". Iar uşa era încuiată, pentru că programul începea la nouă fix. Dar ea nu se ducea acasă; aştepta. Fuma şi aştepta, pregătită să nu se clintească de-acolo o oră...

... Şi iată-l şi pe Victor! Care-o privea lung şi zâmbea...

- Neaţa.

- Neaţa.

- Dacă e urgent, să ştii că fac şi vizite la domiciliu!

Zău?! Îi aruncă o privire câş... iar el nu-şi schimbă mimica aia veselă:

- Că doar Rodica şi casiera au cheie.

Aha... Îşi aminti că acasă avea şi pistolul, şi mătura, şi făcăleţul, şi-un set de tigăi care-ar fi trebuit înlocuit. Aşa că îşi destinse privirea şi porni spre pod:

- Hai!

Şi-i întinse sticla cu ness - că avea nevoie de cinci secunde de dezmeticire şi "regăsire" a propriului curaj. Care se pierduse, încet-încet, în ultimii cinci ani...

Deci el se invitase la ea, iar ea acceptase invitaţia lui la ea - deşi discuţia avusese loc în faţa coaforului iar el nu venise acolo la opt pentru că ţinea musai să păzească uşa o oră! Era evident că, fie Rodica, fie casiera, vor descuia uşa aia peste vreo cinci minute. Cu toate astea, Victor pomenise despre vizite la domiciliu. Mm... Oare noaptea fusese un sfetnic bun pentru Victor? Sau "mâncase cu vitamine" şi decisese să atace? Numai el ştia...

- Stai prin zonă deci.

- În primul bloc cu patru etaje.

- În alea ANL?

- În alea adevărate.

Iar râdea... Şi-acum se informa:

- Ai acasă farduri şi cleme?

- Am. Şi foen. Şi să ştii că mi-am luat şi perie rotundă...

- Groasă, sper!

- Groasă, subţire şi intermediară.

- Aia subţire chiar nu-ţi foloseşte.

- Ştiu; dar erau trei la set.

- Bănuiam...

Descuie interfonul şi intră. Victor privi dreapta-stânga şi zâmbi:

- Stai la patru, nu?

- La trei. Dar de la doi încolo deja nu mai contează...

Râdeau şi urcau scările... Imediat cum ea descuie şi el intră, Victor întrebă:

- Bucătăria?

Arătă uşa iar el se grăbi să intre:

- Te aştept cu ustensilele.

OK! Să-i aducă ustensilele şi să se aşeze aproape de făcăleţ!... Sau nu... Zâmbi slab şi aduse cutia cu cleme şi farduri. Iar el le "evaluă" dintr-o privire... şi arătă spre scaun:

- Tot shopping?

- Nu; azi surfez.

- Păi şi ai nevoie de coafură, dacă-ţi pui capişonul de înot?

Întoarse capul spre el şi-l lămuri scurt, privindu-l drept:

- Nu intenţionez să mor văduvă. Concediul ăsta, surfez. După concediu şi surfing, trag nişte concluzii; şi văd eu ce mai fac...

Ochii căprui o priveau lung... Reveni spre fereastră:

- Trebuie să aflu ce vreau: un mariaj, o relaţie pasageră, un copil de care tatăl să nu ştie... Istoria e lungă şi plictisitoare.

- Şi nu mă priveşte. Deci "dinamită". Adu foenul.

Se ridică şi se grăbi să iasă - Victor încerca să pară dezinteresat. Sau era dezinteresat. Urma să afle asta... zilele astea. Până atunci, surfa. Că era tânără - şi n-avea de gând să sară din mariaj în mariaj. Era curioasă cum decurgea chestia aia cu ţaca-paca; şi-avea o vârstă la care putea spune că era cam bătrână pentru asta. De vreme ce elevele de liceu surfau înainte de 18 ani... Aduse foenul şi peria mare şi se aşeză. Iar Victor începu să-i aranjeze părul...

- Şi pe unde surfezi azi?

- Păi pe unde-o vrea BMW-ul să mă ducă.

- Ai un BMW?

- Da; un 520 roşu.

- Dar n-ai prea umblat cu el.

- A stat mai mult în garaj. Soţul meu a fost foarte econom.

"Şi-acum eu o să-i toc toată agoniseala." Cam aşa suna partea aia cu economul; dar, într-un fel, încerca să-i arate că nu era crispată să strângă o avere, ci prefera să-şi trăiască viaţa... Să se distreze atunci când voia să se distreze, să iasă la restaurant atunci când nu voia să gătească... Victor trebuia să ştie ce era în mintea ei - şi să se retragă singurel, dacă ceva nu-i convenea. Ea n-avea timp pentru informări subtile şi-apoi şi pentru calculele lui - concediul nu era nesfârşit, iar el era mare şi se putea gândi şi singur la indiciile pe care le primea...

- ... Şi BMW-ul tău are pilot automat?

Negă, râzând... Victor încerca să afle cam ce tip de bărbat căuta, pentru un surf în doi! OK, să-l informeze atunci!

- Nu. O să-l conduc eu, discret, întâi spre micul dejun, apoi spre marile bulevarde... Spre o cafea... Spre mall...

"În nici un caz spre şantierele patriei"... Foenul se opri, trusa de farduri se deschise:

- În cazul ăsta, machiaj de zi.

OK! Îşi primise informaţia, acum o răsucea pe toate părţile! El tăcea, ea aştepta...

- ... Mall-ul din Vitan e răsuflat.

- Ştiu; o să trec totuşi pe-acolo. Din principiu.

- Adică "le bifezi" pe toate.

- De vreme ce n-am fost în nici unul până acum, da; intenţionez să le cunosc pe toate.

- ... N-ai fost în nici un Mall până acum?

- N-am avut misiuni de patrulare în mall-urile din Bucureşti.

- ... Şi n-ai avut timp să te duci, după orele de program.

- Soţul meu se simţea foarte bine cu telecomanda în mână, la televizor.

Aa, acum nu mai spunea nimic? OK! Atunci o să-l lămurească cap-coadă - că prea-i lăsase impresia unei "uşurele":

- El era soţul STAS: câştiga mai mult decât femeia, repara tot ce nu mai funcţiona normal şi-şi vedea de familia lui. Şi lua deciziile. Eu eram soţia STAS: serviciu, mâncare, rufe, curăţenie... Iar familia asta STAS n-a ieşit nici măcar la o pizza. Am deci 29 de zile de concediu - şi foarte multe pizzerii, mall-uri, restaurante, baruri şi cluburi de vizitat.

- Şi săli de biliard, şi parcuri, şi ştranduri...

Adică o înţelesese. Perfect! Victor picta cu fard; avea impresia că nu se grăbea deloc... Iar ea ţinea ochii închişi, iar el avea acum o ocazie nesperată... De care însă nu profită:

- Privirea sus!

Deci îi dădea cu rimel şi pleca. Hm...

- ... Eşti gata.

Se ridică:

- Mulţumesc.

- Cu plăcere.

Victor se concentra asupra strângerii fardurilor şi clemelor. Ieşi şi reveni cu bancnota. Pe care i-o întinse lui - iar el o luă şi se grăbi spre uşa de la intrare. Îl urmă şi zâmbi:

- Eu una nu ţin musai să am bon fiscal - iar perspectiva de-a ieşi dimineaţa din casă cu moţul vraişte mă deprimă teribil. Deci mâine, dacă ai chef, te aştept cu cafeaua şi foenul, pe la opt...

Bărbatul începu să râdă:

- Nu prea cred că te vei trezi în fiecare dimineaţă la opt...

- Ei, uite, o să fac un efort! Ce zici?

- Efort, după cină şi clubbing... Urc şi sun o singură dată. Dacă nu răspunzi, tragi o căciulă pe cap când te trezeşti - şi te aştept la coafor, pe la unşpe...

OK! Începu să râdă şi întinse mâna - ca să bată palma şi să parafeze înţelegerea! Şi nu numai! Ochii căprui o priviră un pic ciudat... dar Victor îi strânse mâna. Aşa că ea deschise uşa...

- Paa!

- Paa!

Şi gata; plecase. Încuie şi alergă la oglindă. Şi se privi lung... Mda; era "dinamită". Să-şi ia actele şi cheile, ochelarii de soare şi curajul... şi să plece "în documentare"!

Era unu fix, iar ea tocmai se aşezase pe marginea fântânii din faţa Teatrului Naţional. Îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul... şi zâmbi: afurist soi de om mai era şi ea!

Era foarte "bine". Era "dinamită". Răsucise azi capete de toate felurile... Şi tinere, şi mai în vârstă; şi "libere", şi cu copii în braţe şi neveste de braţ. Şi pietoni, şi şoferi. Mai ales şoferi de maşini străine...

Trăsese concluzia, în acea oră de plimbare "la picior", că Lucia Florea nu avea nevoie, în următoarele... 20 de zile, de un pârlit care s-o iubească atât de sincer şi atât de mult încât s-o caftească bine din gelozie după ce se termina concediul ei. Nu; în primă fază, Lucia Florea avea nevoie de-un tip "bazat", care s-o iubească aşa cum putea şi el. Că văzuse azi multe maşini străine ale căror şoferi întorseseră privirea spre ochelarii ei de soare şi ale căror însoţitoare nu-i ajungeau ei nici până la genunchi în materie de "dinamită". Iar bocciile alea serveau cina la restaurant, în timp ce ea îndesa mezel pe gât în singurătatea propriei bucătării. Aşa că îşi petrecuse ultimele cinci minute urmărind fluxul de maşini de pe bulevard şi căutându-le pe cele mai noi de cinci ani. Meseria şi orele de patrulare o instruiseră bine; ştia mărcile şi modelele, le identifica repede...

Fluxul de maşini "bazate" apărea pe la zece jumate şi dispărea la doişpe. Înainte de zece jumate şi după doişpe era fluxul "oamenilor muncii" - Loganuri şi chestii cu patru roţi la care reclama spunea "numai 10.000 de euro"...

Aşa că o să ochească un proprietar de maşină peste 25.000. Care s-o scoată la restaurant, s-o plimbe prin baruri şi cluburi... Care s-o distreze timp de 20 de zile. Dacă va constata că putea supravieţui cu un asemenea "exemplar", mergea înainte; dacă nu, se reorienta. Iar la aşa "dinamită", reorientarea nu-i va lua mai mult de 24 de ore. Orice proprietar de maşină de "numai 10.000 de euro" se putea îndrăgosti nebuneşte de "dinamită"! Mai ales că "dinamita" asta nu prea era modelul "uşurel"; "dinamita" era demnă de-o limuzină, dar fusese crescută şi şcolită să fie "de casă"...

Ştia bine că orice om are şi bune, şi rele. Pentru un mariaj, alea rele trebuiau să fie suportabile - iar ambele părţi trebuiau să suporte părţile rele ale celuilalt. Pentru o relaţie, părţile rele trebuiau să se manifeste atunci când celălalt nu era prin preajmă. Iar pentru ţaca-paca, părţile rele nici nu contau - că dacă se manifestau în timpul ţaca-paca, arunca pur şi simplu cartela prepay la gunoi şi căuta alt individ care s-o inspire!

Apropo de cartela prepay - trebuia s-o şi cumpere, nu? Şi cartela, şi-un telefon ieftin în care s-o bage. Aşa că se ridică şi porni spre Piaţa Unirii: i se făcuse foame. O să mănânce... o pizza. Momentan, cobora în pasaj. O să meargă pe partea... dreaptă - şi se va întoarce la Romană, la BMW-ul ei roşu, pe partea stângă.

Amenajaseră frumos pasajul ăla. În sfârşit, era civilizat. Se convinsese azi, în timpul plimbării, că se schimbaseră multe în Bucureşti - şi mare parte din ele erau "de bine". Doi indivizi tocmai înmărmuriseră cu ochii la ea...

Aproape că-i părea rău că nu-şi pusese nişte haine mai... lungi! Nu era obişnuită să i se acorde atâta atenţie. Până acum, nimeni n-o lua în seamă pe stradă - iar acum, brusc, constata că anumiţi oameni rămâneau fără cuvinte, cu ochii la maieul şi pantalonii ei scurţi! Era o stare nouă prin care trecea - nu putea spune că-i displăcea, dar nici nu se simţea foarte confortabil în pielea... "centrului de interes". Ştia că "va supravieţui"! Dar era ciudat...

Ieşi din pasaj şi se grăbi spre Unirii: după ce mânca, îşi lua şi cartela aia prepay. Şi telefonul. Şi-un MP3 player, că avea foarte multă muzică de ascultat...

Rrr...

Individul care se deplasa pe trotuar, spre direcţia ei, era "dinamită" - şi ştia asta. Blugii îi veneau ca turnaţi, tricoul îl avantaja, se bărbierise cu grijă de dimineaţă şi asortase şi nişte ochelari de soare foarte... interesanţi. "Ansamblul" ăla ţinea mâna pe zgarda unui dog arlechin superb... "Ansamblul" se apropia de ea... Avea sentimentul că o privea... Mai aveau doi paşi şi se intersectau; şi nu mică-i fu mirarea când capul brunet se întoarse uşor spre ea, ca să-i arate că o privea! Într-o fracţiune de secundă, decise să fie curajoasă; aşa că întoarse şi ea capul spre el. Primi un zâmbet; oferi un zâmbet. Şi trecu pe lângă el.

Şi-acum chiar că ar fi mâncat o pizza! Că se binedispusese instantaneu! El era "rrr", iar reacţia lui îi arătase că şi ea era "rrr"... Şi, pentru două secunde, se simţise ca o marţiană printre pământeni, în momentele în care întâlneşte un marţian şi schimbă din priviri secrete militare capitale...

Da' departe mai era pizzeria aia! Să-şi ia o shaorma?... Nee, nu-i plăcea să mănânce în mijlocul trotuarului, ca aurolacii! Iar de Fornetti nu se apropia nici moartă - că ştia ce ştia apropo de chestiile alea gustoase, dar riscante! Lungile ore de patrulare o învăţaseră multe...

Aha! Tip-Top! Părea o crâşmă mică şi meschină; dar mirosea bine. Intră şi zâmbi: o să-şi ia o... Margherita! Femeia între două vârste nu se emoţionă la vederea ei:

- Da, vă rog.

- O pizza Margherita.

- Aici, sau la pachet?

- Aici.

Achită şi urcă la etaj. Îşi alese o masă nu foarte vizibilă; se aşeză cu faţa spre scări şi se întoarse spre dreapta. Urmărea furnicarul de oameni de afară...

Unde mergeau toţi oamenii ăia? Era cald, era perioada concediilor, dar trotuarele erau pline. Cât era ceasul? Unu jumate. Unde umblau toţi oamenii ăia, cu soarele-n creştet? Unde voiau să ajungă?

Scara scârţâia uşor; vocile urcau... Patru chipuri brunete... Arabi, după cum sunau cuvintele. Se duceau în separeu. Se întreba dacă dura mult coacerea pizzei ei...

Nu; duduia i-o aducea chiar acum. Îi mulţumi cu un zâmbet... şi scoase mobilul: era momentul să-şi sune naşa. Suna...

- Ei, bună!

- Bună. Ce faci?

- Uite, verific dosare şi mă gândesc la tine...

- Azi ai program până la trei, nu?

- Până la două. Dar pot să plec şi-acum!

- Eu sunt în zona Unirii, iar BMW-ul mă aşteaptă la Romană. Unde şi când vrei să ne întâlnim?

- ... La Unirii, la două şi-un pic; e bine?

- E perfect. În faţă la Mac.

- OK. Te-ai transformat?

- Da - şi mi-am schimbat şi garderoba.

- Şi crezi că te mai recunosc?

- Sincer? Cu toată experienţa ta în materie de fizionomii, nu.

- Ah, abia aştept să te văd!

- Iar eu abia aştept să-mi spui ce părere ai despre transformare.

- Două şi-un pic.

- Te aştept.

- Pa.

- Pa.

Închise şi ridică furculiţa: îi era extrem de foame! Se simţea privită uneori... Sentimentul ăla era ciudat; culmea era însă că-i plăcea! Servea deci pizza la Tip-Top şi încerca să nu zâmbească foarte tare...

Două şi-un sfert. Cartela prepay era în telefonul cel nou, MP3-ul era în buzunar iar Adriana era chiar în faţa ei, pregătită de orice - era în civil, semn că puteau bea o cafea în centru... Şi deşi o privise de vreo 20 de ori până acum, n-o recunoscuse... Profită de neatenţia naşei ei şi păşi spre ea; şi-i zâmbi:

- "Te-am făcut".

Adriana o privea lung şi nu putea să închidă gura... O prinse de braţ:

- Hai!

Mergeau spre semafor; Adriana exclamă:

- ... Lucio, tu eşti?

- Da.

- ... Ia scoate ochelarii ăia de soare! Că nu te cred!

OK! Îşi scoase ochelarii şi-i zâmbi. Iar Adriana începu să râdă:

- Nu pot să cred...

- Îţi place?

- La nebunie! Deşi trebuie să menţionez că mă îngrijorează serios planul tău - şi-acum arăţi exact aşa cum cere planul ăsta să arăţi...

Reaşeză ochelarii pe nas, reveni spre semafor şi zâmbi:

- Uită-te în dreapta; BMW-ul din primul rând.

Aştepta... Se dăduse verde. Porni în traversare, iar Adriana zâmbi:

- Păi la aşa "ansamblu" cred şi eu că se uită toţi!

- Iar "ansamblul" a descoperit că nu-i displace starea asta. Mi-am luat o cartelă prepay şi-un telefon nou.

- De ce?

- Ca să nu-mi folosesc numărul de pe abonament.

- ... Corect! Uite, vezi? În asemenea momente, îmi dau seama că mă îngrijorez degeaba. Şi-mi amintesc că eşti o tipă isteaţă şi sigur te-ai gândit la toate amănuntele...

Aproba încet cu capul:

- Iar acum mergem direct la mine, pentru că peticelele astea sunt cele mai decente chestii pe care le-am cumpărat...

- Aoleu!

Aproba în continuare...

- Şi unde te-ai transformat aşa? Ai descoperit un salon-minune?

- Nu; am descoperit un stilist talentat, surghiunit în coaforul de cartier de pe Şoseaua Colentina.

- ... Un stilist. Într-un coafor de cartier.

- Da. El m-a tuns, el m-a vopsit, el m-a coafat, el m-a fardat...

- Chiar mă gândeam că nu te ştiam aşa maestră la întins fardul pe pleoape!

- La opt şi zece, era în bucătăria mea.

- ... Cine, stilistul?

- Da. Victor.

- L-ai chemat tu, sau...

- L-am aşteptat, la opt, în faţa coaforului. Şi cum n-avea cheia de la uşă, a venit la mine.

- Şi cam cum arată stilistul ăsta?

Zâmbi, pentru că aia era o întrebare-capcană-cleştişor de scos secrete:

- 30-32 de ani, 1,80 maximum, şaten, ochi căprui, constituţie atletică, solo, nu iese în evidenţă decât când râde...

- Da' ştiu că l-ai studiat temeinic!

- Păi am stat alaltăieri pe scaunul lui până la unu şi-un sfert. Noaptea.

- Noaptea?

- Noaptea. Ne-am încuiat în coafor şi m-a învăţat tot felul de coafuri, tot felul de machiaje...

- Te-a învăţat. El pe tine.

- Exact.

- L-ai rugat tu?

- Nu, s-a oferit singur. Iar la final mi-a explicat că eu am fost "oaza săptămânii"; în rest, permanente creţe şi tunsori "a la 50 de primăveri".

- Ei, pe naiba!

- Aşa am zis şi eu. În plus... În plus, mă cunoaşte din vedere. Ştie unde lucrez. Şi ştie să pună întrebări astfel încât să primească răspunsuri.

- Ca de exemplu?

- Ca de exemplu, "Nu l-am mai văzut pe soţul tău în ultimul timp".

- Aa, asta e chiar concludentă!

- Iar după ce i-am lămurit nelămurirea, m-a servit cu cafea. Asta s-a întâmplat după ce-a plecat şi casiera, desigur...

- Şi cam ce şanse are?

- Sincer? I-aş da un 20%; dar asta doar pentru că nu mi-am bătut foarte tare capul cu el. Că el nu e doritor de ţaca-paca; el e modelul "Isaia dănţuieşte".

- Iar tu nu vrei modelul ăsta.

- Eu vreau să-mi trăiesc următoarele 20 de zile aşa cum n-am trăit niciodată, nici măcar cinci minute. După aia, mai vedem.

- Cum crezi! Dar să ştii că modelul ăsta cu "Isaia dănţuieşte" nu prea apreciază fetele care caută ţaca-paca cu lumânarea.

- Tocmai de-asta, nu mi-am bătut capul cu el. Îl păstrez pentru celelalte 10 zile de concediu. Alea de la final.

- Fiu! M-am mai liniştit!

- De ce - erai neliniştită?

- Păi când te-am auzit că vrei s-o porneşti brambura prin hotelurile din Bucureşti, să ştii că m-am speriat de-a binelea!

O prinse de braţ şi-i şopti la ureche:

- Majoritatea puştoaicelor de liceu umblă din ţaca-paca în ţaca-paca. O să umblu şi eu, să văd cum e. După care promit că mă potolesc.

- Mie mi-e frică să nu constaţi că-ţi place! Şi mai vrei!

- N-am fost crescută pentru ţaca-paca. Dacă n-ar fi proverbiala curiozitate feminină, nici nu m-aş gândi la asta.

Scoase telecomanda şi descuie portierele; Adriana urcă în dreapta; ea urcă la volan, se asigură şi intră în trafic. Împinse CD-ul cu Madonna... şi începu să cânte, o dată cu ea:

- *Come on girls / Do you believe in love? / 'Cause I got something to say about it / And it goes something like this...*

Şi cum Adriana era fan Madonna şi ştia bine limba engleză, începu să gesticuleze cu dreapta - că oricum coloana de maşini se mişca cu viteza întâia. Şi cântară amândouă:

- Don't go for second best baby / Put your love to the test / You know, you know, you've got to / Make him express how he feels / And maybe then you'll know your love is real...

Şi cum la partea aia cu "express" dăduse capul spre spate, Adriana râdea şi aplauda... OK! Semafor roşu, frână, prima strofă!

- You don't need diamond rings / Or eighteen karat gold...

Şi dansa în fund, odată cu năşica ei...

- Fancy cars that go very fast / You know they never last, no, no...

Iar la "no, no" dăduse din cap întâi spre stânga şi nu mai reuşise să revină spre dreapta. Pentru că ochii ăia ireal de verzi o priveau lung. Şi o blocaseră pur şi simplu! Erau incredibil de verzi! Adriana nu observase; Adriana cânta în continuare, fără să-i pese că vocaliza doar ea şi Madonna:

- What you need is a big strong hand / To lift you to your higher ground...

Şi-acum trebuia să se dezmeticească. Şi să prindă curaj - că era la volanul BMW-ului ei bengos şi afurisit de roşu, iar insul ăla bestial sigur nu se va obosi să-şi părăsească comodul BMW X5 xDrive48i negru ca să vină la ea! Cântă deci, cu ochii în ochii verzi:

- Make you feel like a queen on a throne / Make him love you till you can't come down...

Cele două versuri fuseseră de ajuns ca să-l "evalueze" - şi să-l "descifreze" măcar pe sfert. Insul făcea parte din categoria "băieţilor isteţi". Era modelul "de cazino". Şi purta maletă de firmă pe sub lanţul de aur gros, dar de bun gust - semn că nu intra în cazino ca să dea în păcănele, ci avea treburi mai serioase p'acolo! Conducea un BMW X5 produs în 2009, impecabil, care-şi odihnea tabla într-un garaj generos şi etala o inimioară roşie la oglindă. Şi era extrem de serios insul ăla. De parcă rezolva ecuaţii complicate - sau trebuia să răspundă la un test de care depindea propria-i viaţă. În plus, o privea pe ea. "Băiatul isteţ" o evalua, exact cum îl evalua ea acum... Întoarse capul spre Adriana şi-o privi concludent:

- Uite, ăsta-i modelul de care ţi-am zis.

Reveni apoi spre el - că "modelul de care i-a zis" Adrianei putea fi acel X5 de 75.000 de euro! Năşica ei se aplecă neaoş ca să-l vadă mai bine... şi reveni pe scaunul ei:

- Tu glumeşti!

Împinse schimbătorul într-antâia şi înaintă împreună cu coloana. Adriana continuă, pe un ton extrem de coborât, printre dinţi:

- Ăsta e băiat descurcăreţ şi nu plăteşte impozite! Şi scoate dinţi cu pumnul - adică e un stomatolog mai special!

Acceleră puţin, ca să-l lase în urmă doar cât să o lămurească:

- Pentru ţaca-paca, e ideal.

Apăsă frâna - la intersecţia cu Ştefan cel Mare avea iar semafor roşu. După câteva clipe, BMW-ul opri în dreptul ei - deşi el ar fi putut înainta încă jumătate de metru. Nu-l mai privi; îşi aprinse o ţigară. Adriana decise să continue cu "Nu":

- Ba e total contraindicat - că ăstuia nu-i dai tu papucii! Ăsta te bagă-n spital, dacă află unde te-ai transferat cu serviciul!

- Nu află.

- Că o fi prost!

Se aplecă un pic spre ea... şi zâmbi:

- Ochi verzi, bine făcut, n-are de-alea de-un leu în buzunar, tace şi face. Ăsta-i modelul; nu neapărat şi individul.

Adriana o privi lung... şi o contrazise:

- Deşi să ştii tu că i-ar place să fie el cel ales...

Aprobă încet cu capul... şi reveni spre parbriz:

- Express yourself / You've got to make him / Express himself / Hey, hey, hey, hey /

Şi cum semaforul de la pietoni clipea, iar ea patrulase multmult timp prin intersecţia aia, întoarse capul spre el:

- So if you want it right now, make him show you how / Express what he's got, oh baby ready or not...

A-ntâia, stânga scurt - că-i lăsase băiatu' juma de metru spaţiu de manevră, iar maşinile din faţa lor porniseră deja... Iar Adriana începu să aplaude "pe şest", în poală:

- Super! L-ai lăsat cinci secunde interzis!

- Păi se zice că muierile nu-s bune la volan. Iar la faza cu *ready or not*, a fost *not*...

Ochii verzi erau în spatele ei acum. Îi vedea prin oglindă; avea senzaţia că ochii ăia se uitau în oglinda ei, ca să-i vadă ochii albaştri... Şi-uite aşa înaintau ei încetişor pe Calea Dorobanţilor, în coloană...

La naiba! Făcea dreapta! X5-ul pusese semnal dreapta! Sigur, ar fi putut să facă şi ea dreapta; dar dacă individul parca, ea pica de fraieră! Iar dacă el dădea semne de parcare iar ea parca prima, iar pica de fraieră - el ar fi accelerat tot înainte, doar ca să-i demonstreze că el avea ultimul cuvânt! Cam aşa ar fi gândit căpşorul ăla brunet, tuns scurt, posesor de buze frumoase, sprâncene arcuite "artistic" şi ochi incredibil de verzi!

... Îl văzu strecurându-se printre celelalte maşini şi parcând "din scurt" în faţă la Caffe Pascucci. Ea îl privea prin oglinda retrovizoare... În clipa în care portiera se deschise, Adriana se întoarse neaoş, ca să-l vadă mai bine, şi exclamă:

- Măiculiţă Doamne, ce exemplar!

Exemplar?... Da; exemplar. Că era "numa' bun de ţaca-paca"! Zâmbi, cu ochii la el:

- 25-27 de ani, maximum 1,75 cu 80 de kile sub formă de muşchiuleţi armonioşi. Brunet, ochi verzi, venit neimpozabil, plăteşte comision la un nume puternic - că BMW-ul nu-i zgâriat cu cheia... A depăşit vârsta aia critică la care se cern executanţii mărunţi de aghiotanţii talentaţi; şi s-a descurcat spre-n sus, că umblă într-o maşină bună... I-ar place nişte ţaca-paca, dar n-ar fi o tragedie dacă nu marşez la idee...

- Păi la aşa exemplar, cred şi eu! Sigur nu mai are memorie-n telefon, la câte mândre se cer scrise-n ea!

Individul intrase în Caffe Pascucci. Reveni şi ea cu atenţia spre parbriz:

- Şi cum n-am marşat nici eu, nici el, mergem acasă - să vezi hainele şi să mă mai certi un pic.

- De ce să te cert?

- Că poftesc la indivizi de-ăştia!

- Aa, nu te cert, dragă! Da' dacă ajungi la vorba mea şi trebuie să vin cu portocale la spital, să vezi tu prin câte operaţii o să treci după ce-o să ieşi din mâinile mele!

- OK. Sunt de acord.

- ... Lucio, eşti de acord să te bat dacă

- Da. Că ăsta e doctor în ţaca-paca. Şi vreau să mă operez şi eu, măcar o dată. Când ieşim şi noi într-un club?

Adriana nu răspundea... Începu să râdă:

- Năşico, n-am înnebunit; nici nu mi s-au urcat hormonii la cap. Da' vreau să văd cum e; atâta tot. Că după un ţaca-paca şi două-trei ieşiri în club, tot la cratiţă voi sfârşi...

- Deci: nu te cert nici pentru alegere, nici pentru expresiile pe care le utilizezi în ultimul timp. Că ăstuia trebuie să-i vorbeşti în stilul lui, şi mai bine-i spui prostii decât termeni specifici muncii tale. Dar te rog să fii extrem de atentă. Şi extrem de precaută. Dacă miroşi ceva în neregulă, mai bine te duci acasă şi amâni ţaca-paca.

- N-am să mă las nici luată cu japca, nici filmată. Şi să ştii că am abuzat din plin de accesul gratuit la sala de forţă! Brandul de la dreapta cară fără probleme trei bidoane de cinci litri de apă până la etajul trei.

- ... Ştii care e culmea? George mi-a amintit amănuntul ăsta aseară, după ce i-am spus ce-am vorbit cu tine. Dar... Înţelege-mă şi pe mine, te rog! Te ştiu atât de liniştită şi cuminte, că transformarea asta radicală şi gândurile din mintea ta mă îngrijorează la culme!

- Te înţeleg. Şi nu mă supăr. În plus, ştiu că peste 20 de zile o să revin la "forma iniţială" şi-o să-ţi vină inima la loc. Ce zici de ochii verzi?

Adriana începu să râdă şi nu răspunse... Continuă, zâmbind:

- La aşa ochi, aşa trapez şi aşa... atitudine, e doctor.

- E maestru chirurg; dar ştie şi stomatologie cu pumnul. Totul e jumi-juma pe lumea asta. Orice pahar are o parte plină şi-o parte goală.

- Ştiu. Şi ştiu cum să nu ajung la stomatologie. Aşa că mâine mă duc pe la Piaţa Dorobanţilor, să beau o cafea. În altă ţinută, desigur - că nu mă duc la Pascucci, ci la BT Café.

- ... Aa, după doctori în economie!

- Exact. Deşi statistica poate demonstra cu uşurinţă cum se aşează lucrurile: bărbaţii frumoşi ajung maeştri chirurgi, iar ăia boccii tocesc cartea.

- E bine totuşi să-i iei în considerare şi pe boccii; că după alea 20 de zile am auzit că te faci fată serioasă...

- De-aia mă şi duc pe la Piaţa Dorobanţilor. Azi m-am "mârâit" cu un proprietar de dog arlechin. Unu' încins ca plita încinsă!

Adriana fremăta toată, nerăbdătoare să audă "aventuri la pescuit"... Bufni în râs - că gândul ăla fusese haios! Se simţea privită lung...

O să-i tot povestească aventuri de-astea, până ajungeau acasă. Apoi o să-i arate hainele - şi era sigură că naşa ei se va oferi să le calce ea. Şi ei îi plăceau hainele tinereşti, dar nu putea să le poarte din motiv de funcţie şi loc de muncă! Iar ea va scrie totuşi hârtia aia care începea cu "Victor" - după care o să facă oalele să vibreze, pe aragaz.

Cafeaua era delicioasă - naşa o învăţase să pună un strop de zahăr vanilat, care-i dădea un plus de aromă. Bucătăria gemea de fum de ţigară, pentru că aerul cald dinăuntru nu putea ieşi în aerul şi mai cald din afară... Soneria piui scurt - Adriana zâmbi:

- Gata: chestorul meu principal a terminat de chestoruit.

Bufni în râs şi se grăbi să descuie. Deschise larg uşa, iar naşul ei făcu ochii mari-mari... Făcu un pas în spate:

- Salut. Intră!

Nu, nu intra. Era "pălit" zdravăn de schimbarea ei şi nu mai reacţiona nicicum. Ridică mâna şi-o flutură prin faţa ochilor lui:

- Naşule, eu sunt! Heei!

Gata; George începu să râdă... şi se fâstâci:

- Să ştii tu că mă pregăteam să-mi cer scuze şi să întreb dacă am greşit adresa!

Arătă spre sufragerie; Adriana trecu pe lângă ea:

- Ei, ce zici, dragă? Ce zici tu de aşa finuţă drăguţă?

- Zic că doar de două ori am păţit chestia asta, în ultimii 25 de ani.

- Care chestie?

- Cu blocajul mental. O dată s-a întâmplat când am nimerit primul infractor cu un glonte norocos. A doua tocmai "mi-a copt-o" finuţa...

Ridică braţele a fatalitate:

- Ce să-i faci, naşule! Am avut noroc de-un stilist bun! Apropo - ţi-a zis naşa de dosare?

- Da.

Arătă spre colţul bibliotecii, iar el începu să râdă:

- OK, am înţeles. Ia-ţi un pistol cu bile.

- O să-mi iau. Am tot timpul!

Adriana o contrazise:

- Ba n-ai, că am fost lângă tine şi-am văzut în ce ape tulburi îţi lansezi cârligul! Măi, George! Mă-ntâlnesc azi cu finuţa, la Unirii. În drum spre BMW-ul parcat la Romană, cât pe ce să işte două tamponări serioase. Şi de cum s-a urcat la volan, a apărut un băieţaş de-ăla isteţ şi neplătitor de taxe la stat, într-un BMW X5 de-ăla de n-au apucat să-l bage-n catalog de nou ce e, care şi-a ancorat ochişorii verzi în ochişorii ei! Şi ştii ce-a făcut finuţa?

Îl privea cu ochi curioşi: bănuia ce făcuse finuţa lui? George o privea lung, râzând:

- Aş fi tentat să spun că s-a ascuns sub bord; dar la aşa schimbare şi aşa planuri, tind să cred că i-a cerut un foc!

- Mai rău! I-a cântat Madonna, i-a luat faţa cu BMW-ul ei cel roşu şi i-a făcut şi caracterizarea corectă, imediat cum am rămas nesupravegheate!

Râdea şi aproba - da, chiar aşa făcuse! George o atenţionă cu degetul:

- O să stau cu ochii pe tine concediul ăsta; că la cum te-ai transformat şi la ce haine îmi imaginez că ţi-ai luat, sigur o să am probleme!

Cum adică?

- Ori iese măcel între interlopi, ori mi te fură vreunul! Ori trebuie să te scot din arest, după ce tragi cu pistolul de serviciu în timpul concediului!

Zău! El râdea şi-o privea lung... Adriana se ridică aproape imediat:

- Da! Uite de-astea face finuţa noastră! Da' mi-a promis că, după alea 20 de zile de zbenguială, redevine femeie serioasă. Aşa că sunt mai liniştită. Mergem şi noi?

George aprobă şi se ridică. Îi conducea... şi decise să pună din nou întrebarea aceea al cărei răspuns o interesa mult:

- Noi când petrecem într-un club?

- Păi cred că sâmbătă; nu?

- Când vreţi voi! Că voi vă duceţi la serviciu...

- Sâmbătă atunci.

- OK.

Ieşiră amândoi... iar George se întoarse şi-o privi lung:

- În timpul ăsta, nu uita să scrii în hârtiile alea de pe mobilă.

Aprobă scurt cu capul iar Adriana porni spre scări:

- Pa, finuţo!

- Pa, năşico!

George ridică două degete; arătă spre proprii ochi, şi-apoi spre ea... Zâmbi slab:

- Pa, năşicule!

El îi făcu cu mâna şi se îndepărtă... Închise uşa, o încuie şi intră în dormitor. Şi începu să-şi aşeze noile haine în şifonier, scoţând hainele negre şi aruncându-le pe covor...

9 iulie 2010 - vineri

Mm, iar uitase să coboare jaluzelele! Da, de-asta suferea marea majoritate a oamenilor atunci când venea vara: ei adormeau târziu şi voiau să doarmă până târziu. Şi nu coborau jaluzelele...

Se ridică şi-şi privi ceasul: era unşpe deja. N-avea rost să se mai grăbească acum. Aşa că intră în baie şi porni duşul: îi trebuia o reîmprospătare. Una straşnică, pe îndelete, cu multă spumă de Dove parfumat...

... De-abia la doişpe jumate, când ieşi din casă, realiză că Victor îi apăsase soneria la ora opt fix! Aoleu! "O comisese"! Dar...

Dar Victor nu trebuia să se simtă sigur pe el. Femeia care era prea la îndemâna bărbatului era uşor... prostuţă! De vreme ce el îi aflase planurile de clubbing şi se aştepta ca ea să nu-i deschidă uşa decât rareori la ora aia matinală, era scuzată "din oficiu". Şi totuşi, se va scuza cu cuvinte - pentru că bărbatul ţinut prea mult pe tuşă se plictisea de "sportul" ăla!

Azi era "executive". Deux-pieces bej impecabil, o cămăşuţă fără mâneci, sacoul pe braţ... Sandale cu toc de 7, ca să nu fie totuşi "lungă ca un cocostârc"... Împreună cu coafura adecvată şi fardul slab, hainele alea îi vor deschide larg uşa de la BT Café. Unde va savura îndelung o cafea şi va privi plasma. Şi va aştepta să vadă ce se întâmplă! Poate va pescui un individ serios... pentru după cele 20 de zile. Că încă nu le începuse. O să le înceapă... la primul ţaca-paca. Până atunci, era deschisă oricărei opţiuni.

Urcă treptele, deschise uşa şi intră. Victor stătea comod pe propriul scaun de coafură, cu revista pe genunchi... La vederea ei, bărbatul se lăsă pe spătar şi începu să râdă. Iar ea... Ea descoperi că Victor găsise gândul ăla care-i permitea "s-o trosnească a la long", privind-o în voie! Mai mult - acum se ridica, fără să-şi ia ochii din ochii ei! Iar ea nu se aşteptase la asta - aşa că roşi ca la balamuc şi se bâlbâi:

- Scuze; ştiu că am convenit ora opt, dar

- Stai jos odată! Că e aproape prânzul - şi e târziu deja!

Se aşeză, zâmbind încurcată...

- Executive, sau doar funcţionar bancar? Sau o chestie gen "secretară de director general"?

- Cred că secretară. Că nu cunosc mulţi termeni financiari.

- OK!

Era curioasă să vadă cum se făcea coafura de secretară... Constata că s-ar fi putut gândi singură la asta, dar în mintea ei coafura era "a lui Victor". Şi, de ce să mintă - se mai gândea, apropo de Victor, că "ochii care nu se văd, se uită"...

Îi strânsese lejer părul la spate. Şuviţele mai scurte, din faţă, erau chiar acum stropite cu puţin fixativ, pentru că alunecaseră timid din "construcţie" şi arătau tare bine...

- Îţi spun un secret: atunci când eşti dată cu fixativ, nu atinge părul. Dacă o şuviţă a alunecat, las-o aşa. Dacă încerci s-o aşezi, strici tocmai pelicula de fixativ care-o mai ţinea cât de cât apropiată de poziţia iniţială. Şi chiar că alunecă de tot.

- OK.

- Clama...

Deschise geanta şi-i întinse eşarfa albă, impecabilă, din triplu-voal... Victor începu să râdă:

- Când ai pomenit despre accidente rutiere, credeam că e doar o figură de stil. Dar văd că te-ai chitit să creşti cifra de afaceri a tinichigiilor!

Îi făcuse o fundă micuţă; restul fundei atârna artistic pe spate. Îl văzu trăgându-şi scaunul şi scoţând sertarul cu farduri... Şi cum acum arăta cuminte, adică aşa cum i-ar fi plăcut lui s-o aranjeze înainte s-o scoată la o plimbare romantică, îl lăsă să se aşeze, să devină foarte-foarte atent la ea... închise ochii şi împinse un pic faţa spre el. Aşa, ca să-i fie şi lui mai comod s-o fardeze...

Aştepta. El o farda, iar ea aştepta reacţia lui. Aştepta...

- Să nu te sperii!

Să nu se sperie? Da' de ce să se sperie?... Aa, îi punea din nou pelerina! Da' de ce i-o punea?

Tresări când simţi suflul de aer în obrazul drept; vocea i se păru zâmbitoare:

- Să nu spui că nu ţi-am spus! Că ţi-am spus!

Zâmbi... pentru că ea îl supusese unui test, iar el îi răspunsese cu un test care-o luase pe nepregătite - şi-i demascase gândurile şi planurile...

- Zărisem un exces de pudră acolo...

Dacă nu-şi băga urgent în cap că Victor era stilistul ei preferat şi-atât, o s-o prindă "cu gândul sărutului în sac"! Şi-o să fie rău - că nu-i plăcea să fie luată prin surprindere! Victor ştia foarte multe lucruri despre femei - învăţase să supravieţuiască lângă femei, să le facă să-i dea bani pentru coafuri mai mult sau mai puţin reuşite şi să mai şi revină la el, cât de des puteau ele! Urechile lui auziseră multe secrete feminine... şi multe şmecherii feminine. Aşa că, dacă ar fi vrut s-o sărute azi, probabil că-şi muşcase buzele şi-şi impusese să păstreze distanţa corespunzătoare - tocmai ca s-o supună acelui test! Şi ca să i se strecoare uşurel în minte - adică să facă primul pas spre inimă. El îl făcuse deja; păcat că inima ei era în concediu până în august...

Pelerina se ridică; reveni pe spătarul scaunului şi se simţi răsucită uşor. Deschise ochii exact în clipa în care mâinile lui se aşezară iar pe umerii ei:

- E bine?

Era bine? Se privi lung... Da. Era "dinamită". Ridică privirea spre el, zâmbind uşor:

- E perfect.

- Bun.

Mâinile se ridicară; el se grăbi să pună sertarul la loc. Decise să-l pună în încurcătură - ca să aibă ea ultimul test pe ziua de azi. Aşa că-l privi drept:

- Te-ai supărat rău de dimineaţă?

Capul şaten nega; buzele zâmbeau...

- Şi crezi că te vei supăra rău mâine dimineaţă, dacă accidentul se va repeta?

Primi o nouă negare... şi-o propoziţie care "lovi în plin":

- Nu mă pot supăra pe oaza mea.

Ptiu, drace! O trosnise de-i săriseră toate alea pe-acolo! Oaza? Oaza lui? Uau!

Şi-acum tot ceea ce ar fi putut face ea, ca să-l trosnească la fel şi să câştige la puncte, ar fi fost să-l pupe pe obraz şi să-i mulţumească. Pentru coafură, fireşte. Dar asta ar fi scurtat considerabil drumul spre sărut... şi orizontală. Iar el era un tip serios, modelul "Isaia dănţuieşte". O ţaca-paca după sărutul lui echivala cu "m-ai înşelat"... Zâmbi, pornind spre casieră:

- Mulţumesc.

- Plăcerea mea.

Achită coafatul... şi ieşi:

- Paa!

- Paa!

Afurisită pielea pe el! O trosnise azi de-i merseseră fulgii prin tot coaforul ăla! Dar adevărul era că îl înţelegea; modelul "Isaia dănţuieşte" o cunoştea din vedere şi-o ştia că era acelaşi model ca el! Aflase multe despre ea în clipa în care ea se hotărâse să treacă la modelul ţaca-paca; şi chiar dacă ea nu fusese încă capabilă să-i deschidă uşa la opt dimineaţa, el "mirosea" că încă nu se-ntâmplase nimic notabil din planul ei... Încerca, deci, s-o determine să renunţe la ţaca-paca; să revină la "Isaia dănţuieşte". Dar nu-şi

permitea să atace la modul serios, pentru că bănuia în ce constase primul ei mariaj; şi fie nu se simţea îndeajuns de puternic să-i ceară să renunţe la partea cu distracţiile, fie voia s-o lase să se distreze sperând că "se va juli" la prima tentativă şi va renunţa singură la planul ei... Numai el ştia!

Şi uite cum îi făcuse ea jocul chiar acum! Că se gândise la el, îl răsucise pe toate părţile, îl analizase şi-i analizase acţiunile... Şi tot la el se gândea! Apăsă telecomanda şi urcă la volan. Lăsă sacoul pe scaunul din dreapta, porni motorul şi demară.

Azi era secretară studiată. Spera să-i reuşească rolul - că acolo unde pescuia azi, peştişorii mai văzuseră modelul ei de ac. Şoseaua Colentina era aglomerată, ca de obicei, dar nu putea spune că se grăbea...

Mâine probabil că va lăsa BMW-ul acasă; că răsucea mai multe capete dacă era "pe jos". O să-şi umple MP3-ul cu muzică şi-o să se plimbe. Adică o să patruleze. De exemplu, prin faţa cafenelei Pascucci... de care se apropia chiar acum... BMW-ul pe care îl căuta ea nu era acolo. Probabil că individul avusese de luat ceva, sau de dat ceva, sau se întâlnise cu cineva acolo. Dacă nu era vorba de afaceri, indivizii ca el nu prea beau cafea în aceleaşi locuri. Iar asta-i amintea că individul era modelul "de cazino". Mâine o să se plimbe deci şi pe Ştefan cel Mare - erau cel puţin şase cazinouri pe şoseaua aia...

Sau n-o să se plimbe pe Ştefan cel Mare - o să caute un bulevard la care distanţa dintre stradă şi trotuarul circulat de pietoni era minimă.

Nici ea nu prea ştia ce voia, unde voia să ajungă, de ce voia să ajungă acolo... Dacă mai voia să ajungă la ţaca-paca aia... Că dacă n-o făcuse până acum, poate nu mai era cazul să se-apuce de acum încolo! Unele femei erau făcute pentru ţaca-paca; faptul că ea gătea bine şi ştia mai mult de 10 reţete delicioase “pe de rost” n-o prea plasa în categoria acelor femei. Se întreba în ce măsură gândul renunţării la planul ei iniţial fusese provocat de trosneala lui Victor...

Dar azi mergea la BT Cafe. Sau la alt cafe, dar tot din zona aia. Azi era secretară de director general. Arăta "super", ştia să apuce cu stil tortiţa ceşcuţei... Azi o să vadă nişte indivizi în costume înnecându-se cu apică plată cu lămâie!

Cât era ceasul? În colţul plasmei scria 15,44...

Păi venise momentul să se ridice. Şi să plece. Acasă. Că se lămurise.

Trecuse prin patru cafenele azi. Dăduse vreo şase executivi de-ăia cu roatele-n sus; alţi 15-20 o supraveghease pe sub sprâncene. Pe restul, doar un grafic cu vârfu’-n sus îi putea excita. Dar nici unul dintre cei ameţiţi de ea şi funda ei albă n-o inspirase. Nici măcar unul! Statistica avea dreptate: cei mai burtoşi, chelioşi şi “strâmbi” indivizi erau cei mai mari cotizanţi la bugetul de stat. Iar ea nu era în căutarea unui burtos chelios şi strâmb. Ea voia nişte ochi de-ăia verzi... şi nu prea ştia unde să-i re-găsească...

Se ridică, îşi luă sacoul şi geanta şi ieşi. Mergea spre BMW şi zâmbea slab: ar fi putut spune că pierduse o zi întreagă cu prostii. Dar nu o pierduse. Ştersese de pe listă "executivii" care-şi beau cafelele în Dorobanţi. Şi asta-i amintea că trebuia să treacă pe la bancă. Mai avea acasă doar două bancnote din salariul pe iunie; trebuia să scoată nişte bani din contul ăla în euro...

Urcă la volan şi demară. Contul era deschis la sucursala BCR de pe Ştefan cel Mare. Sucursală mare, lume multă, înghesuială în parcare... Asta e!

Conducea, încruntată... Păi sigur că era încruntată! Păi ea "ţaca-paca", sau doar “surfing pe uscat”? Bufni în râs: Doamne, chiar că o luase razna! Împinse CD-ul şi selectă melodia patru... Şi începu să cânte - că altceva n-avea de făcut în coloana aia infinită de maşini!

Don’t tell me to stop / Tell the rain not to drop / Tell the wind not to blow / ’Cause you said so, mmm...

Îşi făcuse nişte CD-uri superbe! Le asculta în fiecare seară, ştia ordinea melodiilor...

Tell the sun not to shine / Not to get up this time, no, no / Let it fall by the way / But don’t leave me where I lay down...

Şi uite-l şi pe proprietarul Audi-ului alb, ce zâmbăreţ era! Se holba la ea şi zâmbea! Ce-l amuza aşa de tare?

Tell me love isn’t true / It’s just something that we do / Tell me everything I’m not / But please don’t tell me to stop... / But don’t ever tell me to stop...

Ăla găsise ceva amuzant la ea? Începu şi ea să râdă; plecă scurt capul, îl săgetă pe deasupra ochelarilor de soare şi-i făcu semn cu mâna: "Ce-ai?" Insul ridică din umeri, rânjind în continuare... Păi dacă era pe-aşa... Păi, dacă era pe-aşa, ia să-i arate ea una de-aia "neaoşă"! Întinse mâna spre gentuţă...

Ptiu, la dracu! Pistolul era acasă!

Dac-ar fi scos pistolul la el, s-ar fi făcut baltă sub Audi! Şi las’ că George nu afla ce făcea ea în BMW-ul personal, în mijlocul traficului! Da’ dacă n-avea pistolul... Ce măgărie să-i facă ea insului cu prea mulţi dinţi la vedere? Înaintau în coloană... A!

Apăsă frâna, scoase maşina din viteză şi deschise torpedoul. Rupse o coală de hârtie din notes şi coborî. Ocoli frumos maşina, pe tocurile ei de 7, şi deschise portbagajul. Şi aşeză coala pe mocheta neagră. Închise, reveni la volan, împinse schimbătorul într-antâia şi se aplecă spre individ. Şi nu ţipă la el - dar rosti cuvintele foarte corect, ca să se înţeleagă mişcarea buzelor:

- Şi-acu’ bagă o labă scurtă, din memorie!

Demaraj la stânga, pe contrasens; tăie toate cele trei benzi, "luă faţa" taximetristului mulţumindu-i cu mâna ridicată că era gentil şi nu intra frontal în portierele ei şi intră pe Aleea Circului. Mm, ce draci îi făcuse insul! Ridică privirea spre oglindă... Nu; nu era capabil să se ţină după ea. Probabil că nici de-o labă scurtă din memorie nu era capabil!

Bufni în râs: gata! Deja se simţea mai bine! Pierduse o zi întreagă "la cafea", dar finalul va fi "apoteotic"! O să se ducă după-amiază la bancă. Sau... Sau o să se ducă la sucursala de la Doamna Ghica. Că tot BCR era, şi-aveau calculatoare interconectate în toate direcţiile! Intră pe Lacul Tei, unde traficul era lejer acum dar unde ştia că "i se-nfunda" în capăt, la intersecţia cu Şoseaua Petricani...

Gata. Acum "vegeta" în soare - că pe contrasens era la fel. Madonna nu i se mai părea interesantă... Îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul. Şi puse cotul pe portieră. Aşeză capul pe braţ şi închise ochii; bătea ritmul cu unghia... De pe celălalt sens de mers auzea acum Depeche Mode... Şi-acum mai înaintau puţin... Şi iar stăteau în soare...

În sfârşit! După patru stopuri, reuşi să intre în giratoriu. Şi găsi loc de parcare chiar în faţa băncii. Îşi luă sacoul, gentuţa şi coborî. Şi se apropie de bancă.

Chiar în faţa intrării, un tânăr pufăia dintr-o ţigară. O observase, bineînţeles, şi acum încerca să n-o lase să vadă că o privea cu coada ochiului. Trecu pe lângă el şi-şi văzu de drumul ei. Trase uşa şi intră.

Aoleu, că mare era măgăoaia aia de bancă! Încotro trebuia s-o apuce, ca să scoată nişte bani? Uşa se redeschise, iar o voce de bărbat tânăr întrebă, din spate:

- Vă pot ajuta cu ceva?

Dădu să se întoarcă, să vadă cine voia s-o ajute; dar tânărul care pufăise o ţigară în faţa băncii se grăbi să vină în faţa ei. Decise să nu-i zâmbească:

- Lucraţi aici?

- Da, sunt ofiţer bancar.

- În cazul ăsta, doresc să fac o retragere dintr-un cont curent deschis la Ştefan cel Mare.

Gestul fu unul amplu şi vizibil studiat:

- Desigur! Poftiţi...

Mâna stângă arăta spre biroul gol; mâna dreaptă se grăbi ca, imediat cum ea porni în direcţia indicată, s-o "îndrume" uşurel din zona taliei... Mm, ăsta era modelul ăla băgăcios şi plin de el care-o scotea din sărite! Dar... Dar scotea banii şi pleca. Iar el rămânea "nereperat", la orele de program. Asta e! Se aşeză, el se grăbi să se aşeze pe scaunul lui şi-o privi lung, drept, extrem de zâmbăreţ:

- Deci doriţi să faceţi o retragere...

Aprobă şi scoase port-actul. Şi-i dădu buletinul şi cartonaşul cu numărul contului. Tii, ce grăbit era să le ia! Probabil era curios cum o cheamă...

- Sigur! O clipă doar, să obţinem datele...

Na, că acu' făcea pe inteligentul! Îl privi lung... şi-l calculă totuşi.

Cam 25-26 de ani; cam 1,85, slăbănog - adică vreo 75 de kile. Brunet cu ochi negri. Iar în "brunet" intrase de dimineaţă un kil de gel şi juma de kil de chestie lucioasă. Pe obraji "poposise" un sfert din sticla de after-shave. Iar costumul era nou-nouţ, dar "made in China". Cumpărat din Europa, sau Niro... Ceas mare, care să atragă atenţia asupra faptului că el e un macho... Alură dreaptă, impunătoare, "inteligentă". Insul avusese succes în carieră - şi-şi forţa norocul în dragoste. Dar tot norocul lui zăcea în carieră, că lucra la BCR şi era prea tânăr ca să fie "din vechea gardă"...

- Aveţi 32.485 de euro. Cât doriţi să retrageţi?

- O mie.

- Euro, sau lei?

- Euro.

Îl privea lung; îl testa. Insul jubila, pentru că se ştia privit de ochii ei albaştri şi era ferm convins că "vocea şi talentul lui" îl recomandau de mama focului... Doamne, cât de studiat ţinea mâna pe mouse-ul ăla! Omul avea o problemă serioasă! Imprimanta începuse să scoată nişte foi... Hai, că-i venea să râdă! Se întinsese "cu stil" după ele, ca să-i observe ea cravata şi pectoralii! Hai! Încercând parcă să-i confirme gândurile, brunetul spilcuit reveni la birou, se aplecă spre ea, îi zâmbi artistic şi-o privi lung în ochi, în timp ce îi puse hârtiile în faţă:

- Formularul de retragere, în trei exemplare...

Oo, formularul de retragere! Îi zâmbi şi ea, suav:

- Iar pentru restul sumei pot să fac un depozit?

- Desigur! Pe ce perioadă?

- Păi cred că pe-o lună, momentan...

- Cele mai convenabile dobânzi sunt la trei luni...

Luă pixul şi se aplecă puţin spre el:

- Atunci îl fac la trei luni...

Mai aşteptă fix o secundă; apoi plecă privirea spre formular. Trebuia să-l citească - că poate se emoţionase băiatul ăsta prea tare şi-l greşise pe ici-pe colo! Datele ei erau corecte... numărul de cont era corect... suma era corectă... Bun. Cum îl chema pe băiatul ăsta? Doru Marinache. O să-i facă şi lui un dosar - deşi se îndoia că va ieşi ceva din chestia asta. Dar, dacă-i făcea dosar, îşi scotea din cap gândul ăla nesuferit că-şi pierduse ziua aiurea şi-şi şifonase inutil eşarfa albă! Se ridică şi-şi luă buletinul:

- Mă duc la casierie şi mă-ntorc.

El aprobă, privind-o lung... Se ridică şi se duse la casierie. Unde casiera nu fu deloc impresionată de ochii ei; îi operă retragerea şi-i dădu banii. Şi-apoi îi luă banii şi operă şi schimbul valutar... şi-i dădu iar banii. Reveni la biroul lui Doru, care-o aştepta cu hârtiile depozitului pregătite... Ia să vadă ea ce scrisese băiatul ăla acolo!... Era bine. Semnă şi depozitul, aşteptă, primi exemplarul ei şi se ridică:

- Mulţumesc.

- Cu multă plăcere.

Şi-acum ieşea şi se ducea acasă. Că avea de scris. Întâi pe Victor, apoi pe Doru ăsta... Şi-apoi o să scrie ceva şi despre ochii verzi. Nu ştia foarte multe; dar unele indicii le avea. Iar zilele astea o să se ducă să bea o cafea la Pascucci. Şi-o să surfeze cu BMW-ul între Romană şi Piaţa Dorobanţi, până o să vadă din nou X5-ul cu inimioară roşie. Ca să-i ia numărul de înmatriculare şi să-i spună năşica ei cine era insul şi ce-nvârtea.

În mare, bănuia cam ce învârtea individul - că avea cinci ani de patrulă la activ. Ţinea şi el de-un "nume" de-ăla, de apărea uneori la ştirile de dimineaţă, încadrat de mascaţi. Plătea procent din afaceri pentru numele pe care-l invoca; dacă nu era măricel în organigramă, procentul era 10% în general şi scădea pe măsură ce aducea alţi mărunţei în afacerile numelui... Şi-n rest, făcea bani! Năşica ar fi trebuit să-i dea un nume şi-un CNP. Irelevante, pentru că numele de care aparţineau ochii verzi era "baza de pornire"... Oare sub ce mare interlop îşi învârtea proprietarul BMW-ului X5 afacerile?

Ei, poftim! Făcea ce făcea şi sfârşea în propria bucătărie, mâncând singurică o farfurie de ceva gătit în casă. Dar...

10 iulie 2010 - sâmbătă

Mobilul începu să piuie violent, speriind-o de-a binelea! Na, drăcie! Cine se hotărâse s-o trezească din somn atât de dimineaţă? Luă aparatul... şi zâmbi: năşica. Era sâmbătă. Perfect! Răspunse, încercând să-şi mascheze vocea adormită:

- Da.
- Neaţa. Salvează-mă, te rog!
- Te salvez. Unde să vin cu pistolul?
- Vino repede la noi - şi fără pistol!
- Da' ce-aţi păţit?

"Că e sâmbătă, nu sunteţi la serviciu..."

- Uite, trebuie să plecăm într-o vizită pe care n-o putem nici refuza, nici amâna, nici contramanda. Octavian e în tabără. Şi trebuie să vină băiatul de la magazinul de acvaristică, să repare un filtru şi să aducă doi peşti noi. Te rog eu mult - vino şi stai tu cu el! Că-l aştept de două săptămâni, şi m-am milogit cu cerul şi pământul de el ca să-mi comande peştii ăştia!
- Bine, năşico; mă ridic, mă îmbrac şi pornesc.
- La unşpe fix trebuie să ieşim pe uşă; altfel, vizita "pică". Şi e nasol de tot!
- La unşpe fără zece, voi fi lângă acvariul tău. Promit!

Închise şi se ridică. O să se îmbrace cu... Cu un maieu fără spate şi-o fustiţă. Îşi cumpărase una foarte largă şi scurtă - periculoasă, adică. Sărea peste duş, că adormise dezbrăcată şi dezvelită... Moţul! Cum îşi aranja moţul azi? Că n-avea timp să treacă pe la Victor! Se privi lung în oglindă...

Îşi perie bine buclele spre spate; desfăcu trusa de farduri şi privi lung culorile pale... Nu! Întâi rujul. O nuanţă naturală, dar lucioasă. Şi fără contur. Apoi dermatograful. Aşa cum o învăţase Victor - mai mult pe la codiţe, mai deloc spre nas... Şi acum rimelul... Şi acum retuşul, cu beţigaşul de urechi... Se privi lung şi constată că de data asta îi reuşise. Asta era a şaptea variantă - părul periat bine şi RDR - ruj, dermatograf, rimel. Îşi luă cheile şi actele şi ieşi.

Era cald azi; foarte cald! Chica aia de pe spate îi ţinea de cald. Victor o sfătuise bine, să-l prindă; dar nu voia să întârzie, să strice planificarea naşilor ei. În plus, ei aveau un apartament cu patru camere superb, dotat cu aer condiţionat! Iar în una dintre camere era un acvariu... cam cât jumătate de perete. Plin cu plante, nisip, pietre şi peşti. Da' ce peşti! Acvariul ăla costase o avere; peştii din el erau a doua avere, mult mai mare decât sticlele şi maşinăriile de făcut bulbuci! Abia aştepta să se aşeze comod în fotoliu şi să-i privească minute în şir! Observase, de-a lungul timpului, că peştii naşilor ei aveau personalitate. Unii se fugăreau ca nebunii toată ziua, alţii "făceau pe interesanţii", neonii se plimbau peste tot în grup - cam ca puştoaicele de liceu, sau picii de grădiniţă când plecau să viziteze... Era superb!

Şoseaua Fundeni nu era foarte aglomerată. O să ajungă repede. Şi-o să parcheze în faţa blocului, o să se ducă să-şi cumpere micul dejun... Ce voia ea să mănânce în dimineaţa asta?... Cozonac cu lapte. Perfect! Nu se grăbea, pentru că nu-i era chiar atât de foame...

Azi, Victor se va gândi la ea. Că nu se va duce să-şi facă moţul, iar el se va întreba de ce "oaza" lui dispăruse... Se va întreba dacă nu cumva îşi supărase "oaza"... Zâmbi slab: iar mâine, când o să se ducă s-o coafeze, o să găsească el un motiv să facă schimb de numere de telefon. Partea asta de comunicare îi scăpase tânărului cu foarte multă experienţă în materie de gândire feminină...

Parcă BMW-ul, coborî şi intră în magazin. Găsi şi cozonac, şi lapte; urcă în lift, apăsă butonul şi se privi lung în oglindă...

- Ptiu, să nu te deochi, Lucio! Că frumoasă te-ai mai făcut!

Îi stătea bine aşa, periată spre spate; sigur, mult mai bine îi stătea când era aranjată de Victor!

Stop! Iar ajunsese la Victor! Şi era mult prea devreme ca să facă o fixaţie pentru el!

Apăsă soneria şi aşteptă... George deschise larg uşa:

- Bună.
- Bună.

Fu poftită să intre; şi cum ei erau "ca la ei acasă" atunci când se vizitau, păşi în bucătărie şi-şi privi ceasul: unşpe fără zece. Fusese deci punctuală... Adriana începu să râdă:

- Te-ai supărat?
- Nu, năşico, stai liniştită! Abia aşteptam să-ţi revăd peştii "în acţiune"!
- Acum faci mişto de mine!
- Nu; chiar îmi place să stau să mă uit la ei, să văd ce fac. Unii se joacă, alţii se ceartă, alţii umblă pe-acolo cu nasul pe sus...

Râdeau... Puse castronul cu lapte în cuptorul cu microunde şi apăsă butonul. Şi se întoarse spre ea:

- Ieri am fost la bancă.
- Şi?
- Şi am dat peste un ofiţer bancar foarte amabil... Care m-a făcut să râd, după ce-am plecat.
- Deci ieri ai pescuit studii superioare.
- Da. Şi-am cam luat ţeapă - că nu-mi vin bine.
- Ei, na! Ia mai spune-mi despre ofiţerul ăsta...
- Studiat, stilat şi uşor caraghios - i se scurgea gelul pe umeri, la cât "se unsese"!
- Deci neinteresant.
- Absolut.
- Iar la Dorobanţi zici că n-ai găsit nimic interesant.
- Absolut nimic.
- Şi totuşi - pe-acolo umblă lume bună!

George intră şi răspunse în locul ei:

- Foarte bună. Dar uiţi că acolo s-a filmat flagrantul lui Remeş.

Bufni în râs: într-adevăr, cam alea erau feţele pe care le văzuse ieri! Mobilul Adrianei piui, iar naşa ei se grăbi să iasă. Îşi scoase castronul şi începu să taie cozonacul. Naşul ei se apropie, râzând:

- Azi nu ţi-ai mai făcut moţ.
- Nu; azi am pauză.

Mâna lui prinse o şuviţă de păr:

- Bun stilist - nu ţi-a ars părul când te-a vopsit.
- Şi e şi glumeţ, râde frumos...
- Are şi el un dosar?
- Bineînţeles! Cel mai consistent dosar!
- O să mă duc să mă tund, zilele astea; să-l văd şi eu. Să-l ştiu măcar din vedere - în caz că-şi face curaj şi mă lasă fără subalternă...

El râdea; şi ea râdea. Adriana zâmbi doar:

- Iar dacă mai insişti să-i ondulezi onduleul, poţi s-o cheleşti! Mergem?
- Mergem.

George ieşi; se întoarse abia acum şi-o privi lung... Adriana zâmbea; sprâncenele ei erau însă încruntate. Iar asta însemna că... Naşa ei o privi lung:

- Am plătit deja peştii şi reparaţia; nu-i lăsa şpagă, că-l aştept de două săptămâni deja. Vezi, că ţi-am lăsat cheile lui Octavian pe masa din sufragerie. După ce pleacă acvaristul, încuie şi du-te la pescuit; OK?

Aprobă cu capul. Rămase singură în bucătărie... Auzi uşa închizându-se şi cheia răsucindu-se. Acum era singură în casă.

Se încruntă scurt: uau! Ce fusese asta? Năşica ei fusese subtilă şi se rezumase la fraza aia cu ondulatul onduleului; dar era evi-

dent că, în preajma lui George, trebuia să se îmbrace mai potolit! O fi fost el naşul ei - dar era bărbat, nu? Iar în ultimii cinci ani de patrulă, se ciocnise de multe ori de situaţia aia alambicată, cu naşul şi finuţa, sau naşa şi finuţul...

Se gândea... Rememora scena... Cuvintele... Mda! Adriana n-ar fi spus cuvintele alea dacă n-ar fi avut cel puţin o bănuială! Ea stătuse cu spatele la el şi se concentrase asupra tăierii cozonacului - că nu se aşteptase la aşa ceva! Nu dăduse deci atenţie faptului că George zăbovise cu mâna prin părul ei. Dar Adriana, care văzuse toată scena din uşă probabil, constatase... şi reacţionase. Constatase că soţul ei avea o problemă cu onduleurile finuţei...

Vestea asta îi picase extrem de greu la stomac. George era naşul ei. Şi superiorul ei ierarhic. Până acum, avuseseră o frumoasă relaţie de amiciţie. Dar de când se transformase şi-l lăsase mască în cadrul uşii, calcula acum şi realiza că naşul ei o privea altfel. Cu totul altfel. Adriana sigur îi spusese şi lui ce planuri are finuţa lor, iar el...

N-ar fi vrut ca lucrurile să se schimbe din cauza ei. Deşi nu ea era cea care ondula onduleuri, ea era cea care defila pe sub nasul lui în "uniformă de pescuit"! Iar azi ştiuse că va da ochii cu el, dar nu-şi adusese "uniforma" într-o sacoşă, ci venise cu ea "gata montată"! Numai că azi, când plecase de-acasă, nu se gândise nici o clipă... Nu suspectase nimic...

Îşi luă castronul şi farfuria şi se grăbi spre camera cu acvariu. Ia uite, că mutaseră mobila pe-acolo! Cel mai bun loc pentru observat peştişorii era acum canapeaua aia lungă de trei metri. Se aşeză comod... şi zâmbi:

- Hai, peştişorilor! Voi făceţi-vă că nu mă vedeţi! Liceenelor, voi nu porniţi la plimbare?

Neonii erau foarte ocupaţi. Azi se jucau de-a comando-ul american - se repezeau în dreapta, se opreau nemişcaţi, se repezeau în stânga, căutau inamicul... Caraşii se rotunjiseră şi mai şi, de la ultima ei vizită - făcuseră o burtă inimaginabil de mare. Privindu-i, se întreba cum naiba de se mai puteau ridica de pe nisip! Vechii ei prieteni albaştri erau obosiţi; se odihneau. După ce-şi termina laptele cu cozonac, se va apropia de ei - aveau aripioare lungi, ca de voal, şi erau superbi... În schimb, cei roşii dansau chiar acum. Se roteau uşor unul în jurul celuilalt... Hei! Ăia doi "se cuplau" sub nasul ei! Da' lor nu le era ruşine? Chiar aşa, "în văzul lumii"?

Oare unde erau peştii ăia mari şi rotunzi? Apăruseră plante noi, şi erau cam... prea dese. Şi-o orcă se putea ascunde în acvariul ăla, dacă voia ea! Nu-i zărea... Ei, or să apară ei! Iar dinozaurii? Peştii ăia galbeni şi urâţi, care trăiau pe fundul acvariului şi-şi petreceau toată ziua pigulind prin nisip? Ăia unde erau? Ăia îi aminteau de-o zicală din bătrâni, apropo de muţi şi Terra. Ăia stăteau cuminţi în nisip... Şi odată porneau repede-n sus şi plesneau apa cu coada! Unii chiar săreau de-a binelea, de parcă aveau strămoşi delfini! Năşica ei avea şase dinozauri de-ăia în acvariu, şi nici unul nu părea creştinat...

Ei erau favoriţii ei. Adriana avea acolo zeci de peşti. Marea lor majoritate erau rari, sau scumpi. Dar nu-i plăceau. Tocmai pentru că erau rari şi scumpi. Ea era o femeie normală; îi plăceau peştii normali. Exact ca ăia: neonii din trupele SEAL, dinozaurii dilii, caraşii obezi şi superbităţile cu cozi de voal... Şi cei care-şi schimbau culoarea în funcţie de culorile din jurul lor...

Comportarea lui George o îngrijora...

Soneria îi zburătăci calculul. Se ridică şi deschise uşa.

- Bună ziua. Dna Mocanu?
- O prietenă a ei. Bună ziua.
- Nu ştiu dacă v-a spus... A comandat doi peşti şi
- Da, mi-a spus. Intră.

Că n-avea mai mult de 19 ani şi era uşor speriat! Arătă spre camera acvariului, îl urmă... şi se reaşeză pe canapea. Cozonacul era delicios - nici nu mai merita munca şi cheltuiala pentru a face cozonaci în casă! Ori se obişnuise ea cu gustul de chimicală, ori...

Tânărul se repezise la acvariu. De parcă-l zorea cineva! Ia să-i pună frână - că făcea infarct, sau îşi scrântea un picior, la cât de zorit era!

- Bei o cafea?
- Nu, mulţumesc...

OK, cum voia el! Ea îşi servea micul dejun şi-l privea lung... Că dacă vreunul din preferaţii ei păţea ceva, îi spărgea castronu' ăla-n creştet!

Deci azi mergea în club... Super! Bine că acvaristul nu voise cafea - ca să termine mai repede şi să ajungă şi ea acasă, la muzica ei "de buric"! Cum să se ducă în club neantrenată? Cu oscioarele nedezmorţite?

Tânărul scosese unul dintre filtre; acum se căznea să pună trusa cu şurubelniţe pe undeva pe masă, în spaţiul meschin pe care acvariul nu-l ocupase încă... Păi să-i dea o mână de ajutor, nu? Că dacă el termina repejor, ajungea ea repejor la antrenament şi dezmorţeală! Se ridică şi-i aduse un scaun de bucătărie. Iar tânărul zâmbi:

- Mulţumesc.
- Cu plăcere. Sigur nu bei o cafea?
- Nu; mai am trei acvarii de curăţat azi...
- Păi lucrezi sâmbătă?
- Sâmbătă şi duminică mai ales. Că atunci sunt clienţii acasă.

Ridică un deget: corect! Ea nu se gândise la asta... Reveni pe canapea - şi auzi şurubelniţa căzând pe covor. Se întoarse îndeajuns de repede ca să vadă graba cu care tânărul se aplecase s-o ridice... De ce era aşa fâstâcit?

Luă telecomanda şi porni televizorul:

- Te deranjează?
- Nu.

Bun! Căuta un post cu muzică - trebuia să se pună la curent cu ultimele noutăţi. Ca să ştie la ce să se aştepte diseară, în club. Căuta MTV, sau U TV... Bun! Şi-acum să asculte, nu?

... Jalnic! Patetic chiar! O să-şi ia CD-ul de-acasă; ăla cu selecţiunile din colecţia Buddha Bar. Că dacă nu-i deschidea uşa lui Victor la opt fix, asta nu însemna că-şi pierdea nopţile urmărind filme proaste la TV! "Muncise" vreo 20 de CD-uri, toate unul şi unul! Şi avea unul cu muzică celtică... Trăiască Michael Flatley şi compozitorul "ataşat"... Avea unul cu tango-uri pasionale... Unul cu blues-uri "de suflet", care smulgeau lacrimi şi din pietre seci... Şi-avea trei CD-uri cu Buddha Bar - unul calm, liniştit, numai bun de... cina cu inel şi "Isaia dănţuieşte", avea unul sexy, numai bun de ţaca-paca... Şi-l avea şi pe-ăla... de dans. Aşa cum îi plăcea ei. Piese una şi una. Pe ăla o să-l ia diseară în club; iar dacă DJ-ul era amabil şi drăguţ, chiar o să-şi danseze melodia preferată în mijlocul ringului! Sau pe masă... Nu; nu pe masă. Că mergea cu naşii, şi-o bătea Adriana "la faţa locului" dacă o prindea că se căţăra pe masă ca să fie mai bine văzută! Şi-aşa, când o să înceapă să danseze cum ştia ea...

Nee, n-o să reuşească niciodată să zbânţuie chestiile alea care se auzeau acum din televizor! Chiar se întreba cum de difuzoarele puteau reda aşa ceva! Apăsă butonul telecomenzii, îl apăsă... Mai bine pe VH1.

Da; aici era mult mai bine. Era weekend-ul... Yes! Weekend-ul Madonna! Preferata ei! Dădu ceva mai tare... "Vogue". Cândva, acu' vreo doi ani, studiase în oglindă mişcările mâinilor - şi chiar îi reuşiseră! Oare mai ţinea minte coregrafia? Începu să şoptească, cu melodia:

- *Look around everywhere you turn is heartache / It's everywhere that you go / You try everything you can to escape / The pain of life that you know / When all else fails and you long to be /*

Something better than you are today / I know a place where you can get away / It's called a dance floor, and here's what it's for, so...

Şi-acum se ridică scurt în fund, drept, şi ridică mâinile, cu ochii la ecranul televizorului:

- Come on, vogue / Let your body move to the music / Hey, hey, hey / Come on, vogue / Let your body go with the flow / You know you can do it...

Şi gata - observase, cu coada ochiului, că acvaristul rămăsese mască cu ochii la ea! Şi cu gura căscată! Se lăsă înapoi pe spătar şi puse picior peste picior. Şi se rezumă la a dansa... cu capul:

- All you need is your own imagination / So use it that's what it's for / Go inside, for your finest inspiration / Your dreams will open the door / It makes no difference if you're black or white / If you're a boy or a girl / If the music's pumping it will give you new life / You're a superstar, yes, that's what you are, you know it...

Gata. Nu mai cânta refrenul, nu mai dădea din mâini, că el era pe punctul de-a strica iar filtrul... Şi cum televizorul era la doar un metru de acvariu, şi-l vedea cu coada ochiului holbându-se la ea, întoarse capul şi-l privi lung, într-o parte. Şi constată că tânărul se fâstâcise de tot; că nu mai ştia dacă vrea să pună filtrul înapoi, sau să-l mai deşurubeze o dată, sau doar să se întoarcă spre acvariu...

Da; se întorsese spre acvariu. Iar ea recurse la o şmecherie; aşteptă un pic, tăcând mâlc, şi-apoi reîncepu să cânte, ca să-l prindă întorcându-se la ea:

- They had style, they had grace / Rita Hayworth gave good face / Lauren, Katherine, Lana too / Bette Davis, we love you

Şi-acum se întorsese spre ea. Aşa că ridică mâinile şi execută corect mişcările, cu ochii ei albaştri aţintiţi în ochii lui:

- Ladies with an attitude / Fellows that were in the mood / Don't just stand there, let's get to it / Strike a pose, there's nothing to it / Vogue

Şi se şi ridică, pentru că tocmai îi pierise curajul:

- Madonna "l-a caftit" de mult pe Michael Jackson la puncte; restul e *promotion*. Părerea mea...

- Şi a mea.

Na, că prinsese glas! Şi încă vorbea coerent! Deci flerul ei "o semnalizase" bine! Intră în bucătărie şi pregăti două pahare mari de gheaţă cu apă. Îi duse lui unul; apoi porni spre canapea... se aplecă neaoş cu fustiţa ei extrem de scurtă şi-şi lăsă propriul pahar pe podea. Şi se tolăni pe canapea, cu piciorul stâng sus şi dreptul pe covor...

Senzaţia aia de adineauri o indispusese teribil. Reacţia ei, la atenţionarea flerului, parcă-i trântise un bolovan în stomac! Dansase şi cântase cu ochii la el, el o privise lung, iar ea simţise că...

Nu era "modelul ţaca-paca"; iar faptul că-şi pierduse brusc curajul, atunci când "lansase nada" iar peştişorul devenise interesat, o cam dezmeticise! Nu era nici "modelul ţaca-paca", dar nici "modelul pocăit". Ea voia să afle dacă avea nevoie de un bărbat - şi în ce ipostază ar fi bine pentru ea să-l aşeze. Şi tocmai constatase că îşi pierdea curajul aşa... Acvaristul era un tânăr normal - nu ieşea cu nimic în evidenţă. Dar ochii verzi cu X5...

Azi mergea în club. Habar n-avea în care; dar proprietarul ochilor verzi... şi tovarăşii lui umblau noaptea prin cluburi. Măcar până pe la două! Dacă se întâlnea cu el... şi se ivea ocazia lui ţaca-paca, oare ce-o să facă Lucia Florea atunci când uşa se închidea şi rămânea doar cu el? Oare o să caute un baton de dinamită, să-şi facă o gaură în perete prin care să fugă din toate puterile? Oare o să-şi amintească de Mircea? Oare o să se răzgândească? Oare-o să plângă Lucia Florea, amintindu-şi că la 22 de ani devenise văduvă iar la 23 umbla prin cluburi după o partidă de sex? Oare cât de jalnică o să se perceapă Lucia Florea în acele momente?

Şi dacă, totuşi, vânătoarea după "modelul ochilor verzi" nu era ceea ce voia Lucia Florea? Era şi asta o posibilitate... Dar dacă va face constatarea asta prea târziu - adică după închiderea uşii? Ochii verzi nu puteau fi stârniţi şi abandonaţi - că insul nu era stomatolog, dar extrăgea dinţi de câţiva ani buni! Aşa că...

Aşa că Lucia Florea tocmai băuse nişte apă rece şi trăsese concluzia că nu exista concert, reprezentaţie, spectacol sau filmare fără cel puţin o repetiţie. Băieţaşul ăsta, acvaristul, dacă era perspicace şi avea "un pic de sânge-n instalaţie", o să repare azi filtrul Adrianei... şi nu numai.

La TV erau reclame. Iar filtrul tocmai sfârşea înapoi, în acvariu. Îl privea lung... apăsător de fix şi se întreba dacă o să-i spargă capul... sau nu...

N-arăta rău. Era un om normal - nici "lucrat la sală", nici aşchiuţă. Habar n-avea cum îl cheamă; dar băieţaşul din faţa ochilor ei era unicul muşteriu la îndemână, pentru repetiţie. Dacă insul nu marşa la ideea ei... ceea ce era foarte posibil...

Filtrul funcţiona. Vedea cu ochii ei că-i făcea proba şi funcţiona. Ce mai avea de făcut?... Tocmai punea noii peşti în acvariu. Întâi îl mutase pe cel mai mare. Acum aştepta, privind comportamentul celorlalţi peşti; se înarmase cu plasa aia verde, pregătit să salveze intrusul...

Reclamele se terminaseră; reîncepea muzica. Oare cu ce melodie începeau? Aştepta...

Zâmbi slab... şi închise ochii - asta era de domeniul SF-ului! Şi n-o s-o cânte! *No way*! Madonna se descurca singură la piesa asta! Poate o să danseze uşurel, pe canapea...

My name is Dita / I'll be your mistress tonight / I'd like to put you in a trance...

Îl privea cu coada ochiului... Zâmbea! Puştiul prinsese oare curaj? Sau voia să-i vadă reacţia... şi să-şi răspundă la întrebarea "Mă pocneşte, sau mă despoaie?"

If I take you from behind / Push myself into your mind / When you least expect it / Will you try and reject it? / If I'm in charge and I treat you like a child / Will you let yourself go wild / Let my mouth go where it wants to...

Ia să se lămurească ea ce şi cum! Reîncepu să cânte, tot ca înainte - în şoaptă:

- Give it up, do as I say / Give it up and let me have my way / I'll give you love, I'll hit you like a truck / I'll give you love, I'll teach you how to ...

Iar la "mm" ridică mâinile peste cotiera canapelei şi se aşeză mai comod... fără să-şi ia ochii de la ecran... Specialistul în acvarii, peşti şi filtre clătina încet capul, zâmbind peştişorului nou-venit în acvariul Adrianei... Că-şi aflase răspunsul şi-acum "mingea era la el"...

I'd like to put you in a trance, all over / Erotic, erotic, put your hands all over my body...

Paşii se apropiară de ea; fu privită lung, cu acelaşi zâmbet slab pe buze:

- Puştiul pare a fi bine primit în comunitatea de-aici; dar, pentru mai multă certitudine, aş prefera să-l supraveghez câteva minute. Că i-a luat două săptămâni să ajungă în România, a zburat cu avionul...

Aprobă încet cu capul, în ritmul muzicii... privindu-l drept...

"Puştiule, pop-quiz: o tinerică de 23 de ani stă lungită pe-o canapea în faţa ta, cu mânuţele-n sus şi ioc sutien pe sub maieul lycra. La teveu, Madonna cântă Erotica. Iar tu tocmai ai primit «aprobare» să mai zăboveşti niţel pe-aici. Ce faci?"

Parcă citindu-i gândul, tânărul mai privi o dată acvariul... şi se aplecă spre ea:

- Cred că ai ceva acolo...

Ia uite, că-i cerea voie! Doamne, chiar aşa... "sperioşi" erau

bărbaţii anul ăsta? Madonna terminase şi strofa doi; ştia ce urma, aşa că nu-şi luă ochii din ochii lui:

- Unde?

Mâna se întinse spre maieul ei, spre buric... dar n-o atinse:

- Acolo.

- Şi ce e?

Se apropiase încă puţin... Madonna le spunea din nou să *Give it up, do as I say / Give it up and let me have my way...* Tânărul reveni spre ea:

- Cozonac, probabil...

I'll give you love, I'll hit you like a truck...

- Păi să-l scutur; nu?

I'll give you love, I'll teach you how to... Mm-ul fu dansat "din buric". Iar mâna lui o apucă de mijloc şi-o ridică scurt, mutând-o exact în mijlocul pernei:

- A căzut.

Ete ce forţă avea băieţaşul! Deh - tinereţea! Şi-acum trebuia să recunoască faptul că se înşelase în aprecieri - era tânăr, dar foarte bine informat. Ştia exact ce să caute şi unde!

După ce-o săltase de mijloc, tensiunea îi sărise din grafice. Transpirase instantaneu. După un an de doliu, determinarea aia a specialistului în acvarii îi prinsese foarte bine - o împiedicase să se gândească la una sau alta, sau să zică "hai", ori "stai"! Iar în timp ce Madonna mai câştigase un batalion de fani, maieul ei "zburase" peste spătar. Iar mintea ei se întrebase, preţ de-o clipă, dacă venea şi el diseară-n club...

Şi-apoi nu se mai gândise la nimic. Şi bine făcuse!

Hm... Nici nu-i spărsese capul... Nici nu-l împinsese... Nici nu plânsese... În schimb, îşi dezmorţise amintirile despre... Şi avea un set nou de "informaţie practică"... Şi zâmbea. De cinci minute, de când se întorsese de la baie cu toate hainele aranjate corect pe ea, zâmbea slab. Weekend-ul Madonna continua, specialistul era atent la acomodarea peştişorului mai mic... Ea tocmai trăgea concluzia că era "un caz recuperabil"...

Aşa că se aşezase la fel de comod, pe canapea! De ce-ar fi trebuit să stea drepţi acum? Lungită toată, cu un picior pe pernă şi unul pe podea, cu mâinile aşezate corect pe abdomen de data asta, privea lung videoclipul *Frozen* şi zâmbea aproape imperceptibil... Şi se întreba în ce măsură băieţaşul dădea cu mucii-n fasole şi încerca să-i mai scoată o dată maieul. Deşi se îndoia că, la aşa experienţă vastă, se va confrunta cu aşa gafă mare...

De cinci minute... De fapt, de şase minute, de când reuşise "să se adune" şi să se ridice, specialistul în peştişori şi filtre nu scosese o vorbă. Nici ea nu intenţionase să-l provoace la discuţii; se dusese la baie şi constatase zâmbetul acela slab în oglindă... Şi se întorsese. Şi-şi reluase poziţia pe canapea, de parcă nimic nu se întâmplase! Păi, "oficial" vorbind, se-ntâmplase ceva?

Nu, nu vor face schimb de numere de telefon. Dacă se răzgândea pe parcurs, ea ştia cum să-l găsească - îi spunea Adrianei că vrea să-şi ia doi guppi şi avea mare nevoie de numărul magazinului de unde se aproviziona ea. Dacă el intenţiona să deschidă totuşi discuţia... mai târziu, o suna pe Adriana şi-i spunea că fata aia cu ochi albaştri şi ţâţe mişto voia să-şi cumpere doi guppi - iar el îi făcuse rost de ei. Aşa că, momentan, nu era nimic de spus. Da, fusese "super" şi pe canapea, şi deasupra canapelei; dar cam atât... Momentan!

Madonna se derula în continuare pe ecran. Ajunseseră la *Rain*. Nu-i venea să plângă, nu-l revedea pe Mircea cu ochii minţii, nu se simţea mai sus sau mai jos pe scala moralităţii... Gata: ieşise din doliu şi în privinţa asta. Era recuperabilă. Diseară, mergea liniştită în club. Iar dacă se va mai întâlni vreodată cu ochii verzi, o să le facă cu ochiul - că nu va fi în pericol să rămână ştirbă. Poate doar el să fie în pericol... de a-şi consuma bateriile... şi-a sfârşi jos, pe cearceaf...

Paşii se apropiară; întoarse capul şi-l privi lung, drept. Tânărul ridică scurt din umeri:

- Filtrul funcţionează, peştii sunt OK...

Bun! Şi? Specialistul zâmbi şi întinse mâna spre ea:

- Vii să încui uşa?

Ia uite-l! Experienţa, bat-o vina! Zâmbi şi ea şi-l apucă de mână. Iar după ce se ridică, îşi dădură drumul "la unison". Deci... Deci ajunseră la uşă, iar ea răsuci yala. Fu privită drept:

- Dacă totuşi peştii se comportă ciudat în următoarele 24 de ore, să-mi dea dna Mocanu un telefon. Are numărul meu de mobil...

Aprobă, abţinându-se să nu râdă, iar el apăsă clanţa.

- La revedere.

- La revedere.

Că n-o costa nimic, dacă-l lăsa să spere într-o revedere - nu? Ah, se transformase într-o mică scorpie! Încuie uşa şi intră în bucătărie. Şi-şi făcu un ness, îşi aprinse o ţigară...

Mamă Doamne, ce scântei săriseră dincolo! Şi doar ce se gândise la asta, şi iar îi crescuse tensiunea şi temperatura - şi se zgâria pe ochi că n-avea numărul ochilor verzi... Ah! Făcuse o fixaţie pentru ochii ăia verzi! Şi nu-i văzuse decât o dată! Dar...

Scoase mobilul şi selectă numărul Adrianei. Suna...

- Da.

- Poţi să vorbeşti?

- Sigur! Ce s-a întâmplat?

- Specialistul în acvarii tocmai a ieşit din scenă. A reparat filtrul şi-a instalat peştii "în casă nouă".

- Ah, ce bine!

- Aşa că l-am lăsat să plece - că nu mi-ai zis să facă şi altceva.

- Nu, atât avea de făcut!

- Bun. Eu îţi afum bucătăria şi mă duc să caut prânzul. Ne vedem diseară, da?

- Sigur că da! Exact cum am stabilit!

Deci mergeau în club. Perfect! Zâmbi:

- OK. Petrecere frumoasă în continuare.

- Mulţumesc mult, finuţo!

Butonul roşu... În minte îi reveneau anumite momente din trecutul apropiat... Cum era melodia aia? Încerca s-o fredoneze... Start!

Ia uite ce bine-i reuşeau mişcările! Îşi vedea reflexia în geam; constata că, dacă va da peste un DJ amabil şi înţelegător, clubul va vibra...

O să mănânce la... o crâşmă de cartier. Adică, nu! Mai bine mânca acasă, la calculator, sortându-şi muzica! Avea la muzică de sortat... Şi de dansat, sub formă de antrenament... Şi avea de scris, pe-o foaie, "specialistul în acvaristică". Şi-atât. George nu va avea probleme în identificarea lui - avea Adriana numărul de mobil în agendă...

Naşii veneau la nouă fix; era opt, aşa că se apropia de coaforul de la parterul blocului... Blugii-dinamită elastici cu talie joasă, maieul "alb 13" scurt deasupra taliei şi sandalele cu toc cui uciseseră discuţia veselă din faţa cazinoului; cu siguranţă fusese observată şi mişcarea uşoară a cataramei mari de la curea... Urcă treptele, trase uşa şi intră.

Victor avea treabă; înşuruba un permanent de-ăla creţ în capul unei doamne de fix 50 de primăveri. Începu să râdă:

- Bună...

- Bună. Eşti pe fugă?

- Nu.

Se aşează şi-şi privi lung manichiura... Ridică privirea spre el...

Şi uite de ce avusese ea nevoie azi de repetiţia aia. Deja îl privea altfel; calculul ei era mai complex acum. Blugii stăteau bine pe el; adică aveau pe ce să stea! Nu bea bere - nu prezenta balonarea specifică... Trapezul corespundea cerinţelor... Mânuţele alea or să se aşeze azi pe umerii ei, crescându-i iar tensiunea...

Şi iar fusese gâscă, pentru că tot peretele ăla era plin de oglinzi, el lucra cu faţa la ele iar ea se holbase până acum la el! Luă o revistă de pe masă şi-şi impuse să citească fiecare literă a editorialului - chiar dacă nu va fi atentă nici măcar la punctul final. Ochii ei n-aveau voie să se mai ridice azi. Avea sentimentul că, după ce săriseră scântei pe lângă acvariul Adrianei, ochii ei îi arătau celui calculat că era calculat...

După zece minute, doamna proaspăt "însurubată" se ridică şi se apropie de ea. Gata? Victor îi zâmbea şi-o invita pe scaun... Se aşeză; pelerina zbură scurt, se închise iar mâinile lui se aşezară pe umerii ei:

- Club?
- Club.
- Cu moţ sau fără moţ?

Adică?

- Dansezi, sau doar discuţi cu prietenele?
- Dansez. Dar mi-ar place să nu-l prinzi pe tot...

Primi o aprobare:

- Clama?

Aoleu, clama! Uitase complet de clamă! Victor începu să râdă:

- Am eu una albă. Deci, semi-moţ.

Începu şi ea să râdă:

- Semi-moţ.

Mâinile erau ocupate acum să-i facă semi-moţul... După doar două minute, sertarul cu farduri se trase iar Victor se aşeză în dreapta ei. Închise ochii...

- ... Deci azi faci clubul să vibreze.
- Cred; nu ştiu...
- Eu sunt sigur că da.

Hei, ce-a fost asta? O încurajare? Un compliment nereuşit? Mai că nu-şi dorea să afle răspunsul! Ţinea ochii închişi şi ştia că Victor n-o va testa nicicum... Îl auzi ridicându-se, dar nu deschise ochii decât după ce el răsuci scaunul spre oglinzi. Se privi lung... Mâinile lui se aşezară iar pe umerii ei:

- Azi faci clubul să vibreze.

Nu fusese nici încurajare, nici compliment; fusese o constatare. Pentru că îi făcuse pleoape aurii şi-un ten impecabil, iar semi-moţul era extrem de sexy...

- E bine?
- E perfect!

Victor trase primul sertar şi-i dădu o carte de vizită:

- Atunci când nu vrei să aştepţi aici, sună-mă cu o oră înaintea momentului când vrei să fii gata de plecare.

O! OK! Pelerina se ridică; se ridică şi ea:

- Mulţumesc.
- Plăcerea mea.

Se grăbi spre casieră, încruntându-se uşor: avea senzaţia că Victor făcea un pas în lateral. Că se muta uşurel de pe "pista" relaţiei serioase spre cea a amiciţiei nevinovate. Şi nu ea îl împinsese într-acolo! El decisese "să schimbe pista"... Achită coafatul şi porni spre casă:

- Paa!
- Paa!

Cu siguranţă, se întâmplase ceva. Cu el. Ea nu făcuse nimic notabil - şi nu scria-n ziare că Lucia Florea se culcase azi cu băiatul care repara acvarii şi se pricepea la peşti! Calculul lui Victor se schimbase. Oare pentru că ea nu-i mai dăduse atenţia aceea specială dinainte? Sau pentru că nu venise ieri să-şi facă moţul - iar asta, în opinia lui, însemna că fusese ocupată cu cineva şi nici nu ieşise din casă? Greu de spus...

Oricum, el o să rămână un pretendent foarte serios la partea de final a concediului. Indiferent dacă se va muta definitiv pe pista amiciţiei sau nu. Atunci când îi va veni vremea, ea îl va invita la o cafea şi-l va privi drept. Şi-i va spune: "Eşti interesat de o relaţie serioasă? Nu de alta, dar eu sunt foarte interesată de o relaţie serioasă cu tine." Îl va "lovi" frontal - şi probabil că-l va prinde imediat de braţ, ca să nu-l vadă picat pe asfalt! Dar va primi un răspuns direct şi fără echivoc.

Îi dăduse numărul lui de mobil, ca să-l sune... Şi-o să aibă şi el numărul ei de mobil, cu prima ocazie când îl suna ea! Că acum, dacă avea numărul lui, nu-l mai putea surprinde cu apariţia - trebuia să-l sune, să-şi anunţe intenţia de a-şi ondula moţul! Dacă ar fi vrut să fie sunat şi pentru altceva, nu i-ar fi dat cartea de vizită; i-ar fi scris numărul în palmă, cu pixul, sau i l-ar fi dictat ca să-l aibă gata salvat în mobil!

Na, că făcuse cazinoul din colţ să vibreze! Ete, fleoşc! Ea avea probleme cu calculul lui Victor, iar cazinoul vibra! Să vibreze altă dată! Intră pe străduţă...

Lui Victor îi va da numărul ei real de telefon. Cel care nu va sfârşi la gunoi pe 6 august. Ştia, simţea că Victor va rămâne cel puţin stilistul şi amicul ei. Asta, sigur, dacă nu va răspunde afirmativ la întrebarea de la sfârşitul concediului! Că atunci...

Descuie şi intră. Să-şi ia o jachetă peste maieul ăla obraznic?... Nu. George sigur mâncase azi nişte papară - şi n-o să se mai holbeze aşa la ea!

Stătea pe bancheta din spate a Audi-ului - solicitarea lui George, care nu fusese de acord ca ea să meargă cu BMW-ul ei. Deşi se tot întreba cum făceau, în caz de ţaca-paca - îi ducea năşicul cu Audi-ul la un hotel mic şi discret? Sau îi urmărea subtil şi-o aştepta în faţa hotelului? Ea voia să meargă cu BMW-ul ei! Oof...

Privea lung trotuarele... Adriana îi tot povestea despre cei doi peştişori; ea zâmbea slab, pentru că ştia exact ce făceau cei doi peştişori acum. Ea ar fi avut multe de povestit despre cum se acomodaseră în acvariu; că fusese de faţă... Şi cu siguranţă ar fi putut da amănunte despre ceea ce văzuseră peştişorii...

Şi gata - ajunseseră în The Player. Era curioasă să vadă cum erau cluburile bucureştene pe dinăuntru. Pe dinafară le văzuse de nenumărate ori, în perioada în care şeful ei îi tot schimbase zona de patrulare... Coborî şi se apropie de Adriana. Şi decise să nu se depărteze de ea. Era din nou în hainele de pescuit, iar George era obosit după o zi întreagă de vizită... Şi nici nu părea foarte urecheat... Intrară în club, iar năşica o prinse de braţ:

- Te-aş ruga să fii cuminte azi; dar cum ştiu de ce-am venit şi te înţeleg, o să te rog să fii îndeajuns de cuminte ca să scăpăm toţi trei cu viaţă...

Începu să râdă şi aprobă...

Deci aşa era clubul ăla pe dinăuntru! Păi "era dinamită"! Cam pe-acolo şi-ar fi plimbat picioruşele ochişorii ăia verzi... N-avea nici o şansă să danseze pe masă azi! Sigur, asta nu garanta că vor scăpa cu viaţă! Intraseră, iar George le conducea spre una dintre mese... Se aşeză, cu faţa spre holul de acces - ea aştepta nişte ochişori verzi azi!

- Ce beţi?
- Cafea, momentan.

Naşul ei o privi lung:

- Şi după cafea?
- Altă cafea.

George crezuse că finuţa lui o să se-mbete turtă! Acum era mult mai liniştit...

- Auzi? Cred că o să te scoatem mai des în oraş.

Serios? Adriana râdea, fericită la culme că nu era în propria bucătărie, lângă aragaz! Zâmbi slab:

- Trei cafele aici echivalează cu un sfert din salariul meu. N-o să mă scoateţi prea des în oraş...

- Ba da. Că tu nu-l ştii pe năşicul tău, cum face banu'...

Se aplecă spre ea şi-o întrebă, la ureche:

- Azi, de dimineaţă, ţi s-a părut ceva ciudat?

Adriana renunţă la râs; acum zâmbea doar:

- Aa, stai liniştită!

- Stau foarte liniştită. Şi tu poţi să stai la fel de liniştită; OK?

Fu bătută uşor pe mână:

- Amândouă suntem foarte liniştite.

Bun! Ca să ştie şi ea că, dacă era ceva, bărbatul ei va veni acasă fardat natural şi cu orgoliul şifonat zdravăn! Şi să nu se îngrijoreze în privinţa ei! Redeveni atentă la intrare...

- Ştii ce frumoşi sunt peştişorii mei?

Aproba încet cu capul, zâmbind...

- Şi s-au obişnuit foarte repede cu ceilalţi peşti! Eu mă aşteptasem să se bată...

"De ce să se bată?" Bine, Adriana vorbea din punctul de vedere al peştilor! Ea zâmbea şi gândea problema aia din alt punct de vedere... Cafeaua sfârşi în faţa ei:

- Poftim.

- Mulţumesc.

George se aşeză lângă soţia lui, cu faţa spre ring:

- E frumos aici. Şi nu mi s-a părut exagerat de scump, să ştii!

Spusese asta privind-o pe ea. Cu alte cuvinte, îi dăduse dezlegare să treacă pe-acolo singurică. Sigur ştia el pe cineva, un angajat al clubului... Zâmbi slab:

- Am înţeles, să trăiţi!

Na, că-l făcuse să râdă! Adriana îi privea mirată, când pe el, când pe ea... Se grăbi să-şi lămurească naşa:

- Da' să-mi zici şi mie cine e, ca să ştiu în ce direcţie să strig *help*. Că uite cât de mare-i măgăoaia...

El aproba cu capul - o să-i zică, dar mai încolo...

Reveni spre intrare; tot felul de feţe, toate "spilcuite"... George îi explica Adrianei ceva despre supraveghetorul angajat acolo...

Petrecerea era în toi. La unşpe jumate, clubul era aproape plin, după părerea ei. Oamenii se distrau. Mult bum-bum. Muzica nu se potrivea mai deloc cu decorul ăla superb; statui şi candelabre, canapele comode... Asta era incintă de Buddha Bar; DJ-ul insista cu bum-bum. Dar dacă asta îi făcea pe toţi oamenii ăia să se bâţâie cu foc, sigur că boxele difuzau bum-bum...

Privind oamenii care intrau şi ieşeau, trăsese câteva concluzii. Unu - în clubul ăla pescuia indivizi cu after-shave de calitate. Doi - faţă de mândruţele care "defilau" pe-acolo în costumaţie de pescuit, ea era un pic cam slabă. Mâine "băga din scurt" două shaworme mari - că-i plăcea la nebunie locaţia, primise dezlegare de la năşic să pescuiască acolo şi ştia să aprecieze after-shave-ul care se perinda prin sala aia...

Ochii verzi nu apăruseră. Sau poate erau pe-acolo, dar intraseră prin altă parte. Observase că, dacă vreodată va avea o problemă acolo, îi va fi foarte uşor să dispară. Statuia aia din mijloc şi barul erau tocmai bune pentru asta. Va studia problema asta la primul blues, când masa de doritori de bum-bum se va îndrepta spre binemeritatul pahar cu lichid rece. Trebuia să înveţe geometria localului, ca să-şi construiască rutele de evacuare în caz că...

- Finuţo, ce-i cu tine?

Ce-i cu ea? Adriana o dojenea din priviri:

- Am ajuns la nouă jumate. E unşpe jumate iar tu nu te-ai clintit de-acolo!

- Nu pot să fac bum-bum. Că nu-mi place. Aştept... Evaluez...

- Păi ia vezi tu cât evaluezi; că acu' se face unu şi încep blues-urile! Să nu-mi spui că de-alea vrei!

Nega, zâmbind... Şi privea pe sub sprâncene masa a treia din dreapta, de unde cei trei turci o tot priviseră lung... Şi ei, tot la pescuit. Cel mai tânăr dintre ei era interesant; avea cam 30 de ani, părul îi stătea spre spate şi fără să fie geluit şi avea un zâmbet frumos. Dar nu prea-i venea ei să se apropie de străini. Avea un presentiment...

- Serios - nu te duci să dansezi?

- Ba da; dar nu acum.

- Da' când?

- Mai târziu.

George se grăbi să intervină:

- Da' lasă, dragă, finuţa-n pace! Nu vezi că socoteşte?

- Ce socoteşte? Ce socoteşti, dragă?

Deschise gentuţa şi scoase CD-ul. Şi se aplecă uşor spre ea:

- Socotesc către care masă să-mi unduiesc buricul. Şi cum momentan oferta nu e foarte generoasă, o să sacrific bunătate de melodie şi-o să zic că fac doar un antrenament...

Bun! Se ridică şi porni spre DJ. Fu văzută imediat; ochii căprui o priveau lung şi nu păreau foarte convinşi că CD-ul ei va sfârşi în aparatura lui... Urcă cele două trepte şi puse bancnota lângă pahar:

- Turceşti de dans circulă pe-aici?

Primi o aprobare cu capul şi-o întrebare:

- Preferinţe?

- *Latin Massala*. Din colecţia Buddha Bar.

Tânărul se gândea, socotea, scormonea în memorie... Puse CD-ul peste bancnotă:

- Nirvana Lounge 2, 2002. Poftim. Melodia patru. Dacă îţi place, păstrează-l tu.

Deci? Primi o aprobare scurtă şi-l văzu luând CD-ul. Adăugă:

- Iar dacă vrei să iasă show, las-o până la sfârşit.

Primi o aprobare şi-un zâmbet larg! Bun! Coborî şi porni încetişor spre masa de oameni care "bum-bum"-uiau fără prea mare tragere de inimă... Presupunea că DJ-ul asculta chiar acum melodia patru în cască... Se apropie de masa lor şi-i făcu Adrianei semn să vină şi ea. Acum era rândul năşicii să refuze invitaţia la dans! Şi ce mândră şi veselă era, că îi întorcea refuzul de mai devreme! Îşi reînnoi invitaţia şi făcu şi câteva cerculeţe din buric; refuzul fu mult mai ferm acum, dar şi râsul ei era mult mai amplu...

Adriana nu era o bună dansatoare; în orice caz, nu dansa nici bum-bum, nici buriceli. Ea mai mult cu Modern Talking...

Deci: începea melodia aia, sau nu?... Da; acum se termina bum-bum-ul. Şi uite că DJ-ul era gentil - o punea chiar de la început. Ceea ce-i permitea ei să-şi facă coregrafia... aia care le determinase pe vecinele de vizavi să o pârască lui Mircea...

Şi-acum tot clubul se mişca pe ritmul percuţiei - numai cataramа ei "cânta" la vioară... Iar Adriana era "blocată" opt minute şi ceva, cât ţinea nebunia aia de melodie; iar ea nu intenţiona s-o lase mai uşor, ca să-i lase timp să se deblocheze. La cât se mulgise de ea s-o vadă dansând, o să-i ofere spectacol complet!

Bun; era "liniştе" în jurul ei. Şi se făcuse loc de dans. Ele dansau care cum puteau, ei se îndreptaseră spre pahare - că aveau "vizionare"...

Şi-acum talentatul vocalist se apucase de treabă. Ea oprise catarama; pornise în schimb mâinile... şi tricoul. Şi-un pic şi buzunarele din spate ale blugilor - aşa, ca un fel de tremurici...

Ia! Turcii ei ce făceau?... Păi, erau cuminţi. Făceau ceea ce trebuiau să facă! Intraseră în blocaj. Şi i-auzi-l pe talentatul solist cum ridica tonul, iar ea lăsa capul spre spate; şi-l rotea uşor spre dreapta, amintindu-şi ce văzuseră peştişorii azi...

Şi-acum începea vioara; lăsă bărbia în piept şi ridică ochii direct spre masa celor trei...

Vioară... Mâinile se ridicară uşor pe şolduri, degeţelele intrară pe sub curea...

Abia acum începea show-ul ei; până acum "îşi făcuse încălzirea". Acum, fetele alea sprinţare de la Taraf TV se înnecau cu Cola. Pentru că buricul ei o făcuse pe Adriana să deschidă gura... şi pe turci să-şi lungească gâturile... Şi se cam făcuse linişte la mesele din faţa ei...

Nu era foarte atentă, dar putea jura că clubul ăla tocmai începuse să vibreze...

Bun; de-acum încolo putea să închidă ochii şi să danseze exact aşa cum voia ea. Şi voia... cam ca acasă, la oglindă - unde "n-avea frână". Mai era un pasaj simpatic, în care vioara lua tonuri înalte; acolo o să deschidă iar ochişorii ăia albaştri, fardaţi cu mult talent de Victor, şi-o să le bage tuturor cărbuni sexy cu subînţelesuri. Că o să se rotească uşurel de tot la 360 de grade, ca să vadă toată lumea cum se făcea chestia aia... După care melodia va redeveni aceeaşi; miza pe porţiunea aia, când marea majoritate a mânzelor din jurul ei vor fi obosit şi se vor fi urnit spre mânjii din dotare. Pentru că, de la minutul 6 şi 30 de secunde...

George vorbea ceva cu Adriana. Adriana asculta, cu gura căscată şi ochii la ea...

"Ce-i, năşico? Nu credeai că finuţa ştie de-astea... chiar aşa? Da' ce credeai tu, că finuţa asta o fi aşa, o visătoare!" Nee, finuţa asta avea sânge-n ea! Şi ia uite cu ce viteză circula prin instalaţie - şi-o făcea să se mişte armonios...

Turcul ăla mărunţel şi cam bătrâior îşi aprindea o ţigară, cu ochii la ea; şi uite că-i reuşise şmecheria, că flacăra brichetei îi atrăsese atenţia! Reveni spre masa ei, spre Adriana. Care aproba cuvintele lui George, cu mişcări ample ale capului...

Începuse să se golească ringul. Mânzele obosiseră. Dar nu din vina lor - ele bum-bum-uiseră până acum! Ea era "proaspătă". Şi ştia melodia, o exersase, îşi făcuse şi coregrafie la ea...

Gata; minutul 6,30. Începuse paranghelia - percuţia. Catarama ei o luase razna, violent dar armonios, în bătăile tarabanei. Lăsă mâinile pe lângă corp şi trase un pic coatele spre spate; flexă uşor genunchii, lăsă capul în piept, ridică ochişorii albaştri spre onor audienţa...

Clubul ăla vibra cam prea tare deja; risca să se prăbuşească peste ea. Aşa că n-avu încotro şi "o sacrifică" pe Adriana; adică o luă pe ea "la tir albastru". Catarama nu se-ncurca; deşi era centrul interesului multor oameni, nu avea emoţii...

Iar finalul îl dansa de obicei ca toată lumea - după ritm. Şi mai din şolduri, aşa - că avea totuşi 23 de ani şi uneori o durea spatele de la prea multă buricelă...

Şi finalul grandios, cu vioară cu tot! Şi gata!

DJ-ul găsise o melodie oarecum asemănătoare... dar mult mai dansabilă pentru restul populaţiei din clubul ăla. Aşa că se întoarse spre el, constată că el o privea cu un zâmbet mare-mare pe chip... Îi arătă scurt cu degetul: el era OK. El fu ceva mai concludent - ea era "mamă-mamă"! Româneşte, aşa, cu toată palma! Bufni în râs şi reveni la masă. Şi se aşeză - că ce altceva mai avea de făcut! Nu? Îşi privi lung naşa; ridică sprâncenele, cerându-i părerea... Adriana se aplecă uşor spre ea:

- Tu n-ai oase-n tine?

- Ba da; dar nu prea mănânc brânză, şi-s mai uşor de dresat...

Năşica o apăsa uşor pe la coaste...

- Nu, năşico; sunt toate la locul lor. Ceea ce-ai văzut tu înseamnă patru ore de repetiţie pe zi. Sau gimnastică - spune-i cum vrei. Dar patru ore au fost zilnic, pe vremea când Mircea trăia. Nu puteam să vegetez la televizor, atunci când el era la muncă; şi-mi puneam muzică şi dansam în faţa oglinzii mari din dormitor. Ăsta a fost viciul meu. N-am umblat langa, n-am înnecat în alcool lungile lui ore de dirijat circulaţia... Voi doi aveţi program normal; dar eu şi Mircea nu ne vorbeam cu săptămânile uneori. Când eu veneam acasă, el era la muncă; când eu mă trezeam să plec la muncă, el dormea buştean. Şi tot aşa...

Adriana aproba; George se ridică:

- Îţi iau o Cola rece?

Aprobă şi reveni spre Adriana:

- Coregrafia asta am muncit-o trei luni ca să iasă aşa. M-am bucurat mult când am descoperit, zilele trecute, că n-am uitat-o...

Femeia din faţa ei zâmbi cu subînţeles:

- Poate n-ai fost atentă în jurul tău; dar se strânseseră indivizii "ca la urs"...

- Serios? Asta-i bine; că am ieşit la pescuit şi n-aş vrea să adorm azi înainte de ţaca-paca.

- Mă, dat fiind faptul că suntem şi noi pe-aici, nu cred că ai mari şanse. Că noi avem o vârstă, iar tu pari o surioară mai mică. Şi nici unul nu-i sinucigaş, să se pună cu ursul meu de 1,90 şi-o sută de kile. Dar dacă te-ntorci mâine seară pe-aici, cred că organizezi şi preselecţie. Că doritori sunt, să ştii!

- Ştiu, ştiu...

- Cât ai băgat tu indivizii-n boale, George mi-a spus că va trebui să avem mare grijă de tine. Că te-ai pus serios pe pescuit, iar la aşa stil de dans şi aşa garderobă, riscul de-a intra în încurcături mari e imens. Aşa că o să te cam pisălogim: eu cu sfaturile mele răsuflate, el cu filajul şi urmăririle...

I-auzi! Naşul hotărâse s-o urmărească! Nu mai apucă să răspundă, pentru că George îi puse în faţă paharul cu Coca-Cola şi se aşeză:

- Acum îl ştii pe DJ, nu?

Evident! De vreme ce "negociase" cu el opt minute de dans...

- Îl cheamă Paul şi mă cunoaşte bine, de pe vremea când îi anulam amenzile pentru muzică fără licenţă. I-am spus că eşti finuţa mea şi l-am rugat să-ţi pună muzica preferată şi să stea cu ochii pe tine. La cel mai mic semn, o să aibă grijă să nu fii luată cu japca...

Aprobă scurt - era de acord cu asta.

- Şi-o să fie foarte discret; să nu se afle pe-aici că eşti finuţă de poliţist. Nu i-am spus unde lucrezi...

Aprobă din nou, zâmbind de data asta... George îi făcu cu ochiul, zâmbind şi el:

- Nu-ţi strică ţie naşu' partidele de pescuit! Stai liniştită...

Bun! Era un drăguţ naşu' ăsta; şi era şi realist, că se părea c-o lăsase baltă... Ce făceau turcii ei? Păi şuşoteau, privind-o pe sub sprâncene. Bun! Le dăduse o preocupare! Clubul se mişca din nou pe ritm de bum-bum...

Mm, dar ce bine se auzise melodia aia! Câte mii de waţi avea Paul acolo? Îi reglase, oricum, foarte bine. Vioara se auzise impecabil! Se aplecă spre Adriana:

- Auzi, năşico? Când poţi să-mi împrumuţi maşina de cusut?

- Oricând vii cu BMW-ul s-o iei! Că e grea...

- Trebuie să-mi modific nişte nădragi.

- Da' ce-au?

- Sunt croiţi pentru femei-scândură - n-au talie.

Adriana râdea...

- Şi vreau să-mi mai croiesc ceva - nişte fustiţe lambada.

- Finuţo, îţi dau un sfat: tu, cu talia ta, arăţi mult mai bine în lycra. Iar bestial de tot arăţi în fuste drepte.

- Ştiu; dar fustiţele lambada sunt cele mai... comode. La ţacapaca. Turcul meu se pregăteşte de atac. Ţine-l bine pe George, să nu mi-l învineţească "din prima"...

Turcul tinerel tocmai se ridicase, cu ochii la ea. Îl privi lung, drept... şi-l văzu pornind hotărât spre DJ. Zâmbi:

- Mă pregătesc de dans.

- Iar eu îţi supraveghez turcul. Că e tinerel din câte observ eu, iar tinereii sunt repeziţi şi n-au multă minte...

Aprobă... Melodia începu, iar Paul rosti în microfon:

- Iar ochii albaştri sunt invitaţi la dans!

Vaai, ce drăguţ din partea lor! Frumos *joint-venture*! Turcul simţise nevoia s-o revadă dansând; Paul "mirosise" ce căuta ea acolo şi-o servea cu o melodie de pe CD-ul ei. Că el mai văzuse dansuri de-alea şi se prinsese repede că ochii albaştri lucrau coregrafia cu multă atenţie! *Just You and I, dZihan & Kamien*... Superbă. Nu ca *Latin Massala*, dar... Dar mai omenească şi pentru celelalte mânze venite la pescuit.

Acum dansa cât de cât "comercial". Acum urma şi ea beat-ul. Dar mâinile ei se mişcau "artistic", ea lăsa capul spre spate, mişcările nu mai erau doar orientale - erau şi unele explicite... Unele apropiau mult buzunarele din spate ale blugilor de podea...

George era tot mai serios. Şi tot mai îngrijorat. Asta însemna că grupul ăla care făcea clubul să vibreze în jurul ei creştea vertiginos ca număr de participanţi. Ea nu se uita în jur, să vadă clubul vibrând - ea dansa, momentan. De evaluat, o să-i evalueze la prima ţigară. Şi nici nu se îngrijora, din motiv de vibraţii; era atât de veselă şi se simţea atât de bine, că prefera să danseze cu telefonul în mână. Suna la 112 şi gata! El de ce se panica aşa? Existau multe moduri de-a ieşi din club...

Adriana era veselă. Se uita când la ea, când la turcii ei. Şi se uita aşa de... neaoş, cu o mişcare demnă de Wimbledon, că o făcea să râdă! Probabil că năşica ei nu mai fusese niciodată copilot la pescuit; iar pe George ştia că îl cunoscuse la serviciu...

Ce făcea turcul ei? Că trebuia să se ocupe şi de el! Pe de-o parte, "turcul plătise"; pe de altă parte, n-ar fi vrut să se pomenească cu el ţopăind pe lângă ea! Şi tare i-ar fi plăcut să-i poată anticipa mişcările - că era tânăr şi repezit... Şi foarte neliniştit, după cum îl trăda bătaia iute din picior... Ochişorii negri priveau mişcările şoldurilor ei; în căpşorul brunet, imaginaţia construia deja scene fierbinţi... Păi să le construiască; nu? Că năşicu' nu se ducea nici la veceu fără legitimaţie! La nevoie, le asigura el aşa o plecare tumultuoasă... Bufni în râs - imaginaţia ei tocmai îl văzuse pe turcul ăla neliniştit aranjat la perete, în poziţia de clubbing - cu mânuţele-n sus adică! Naşul ei îşi aprindea o ţigară...

Şi gata şi melodia aia! Super! Observă imediat că piciorul turcului se aşează civilizat pe podea. Deci insul aştepta... şi era pregătit să ia startul spre ea, în caz că ea... Ea se îndreptă spre propriul scaun, pe care se aşeză. Şi-şi aprinse imediat o ţigară - ca să priceapă şi el că ochii albaştri nu dansau când voia turcul! Şi nici nu se grăbeau să socializeze... Adriana îi şopti la ureche:

- George e sigur că azi nu ţi se-ntâmplă nimic; e îngrijorat de ce ţi s-ar putea întâmpla mâine!

- De ce?

Năşica ei ridică din umeri, zâmbind slab... Se grăbi s-o lămurească:

- Am venit să pescuiesc, nu să dansez. Am aruncat două mâini de nadă deja; acum stau cu acu'n baltă şi aştept peştişoru' auriu. Că văd că balta-i populată corespunzător...

Reveni pe spătar. Adriana îşi trase răsuflarea, îşi şterse lacrimile cauzate de hohotele de râs şi-şi trase bărbatul neaoş, de guler. Îi spunea la ureche cum era cu pescuitul... Na, că şi el râdea în hohote! Începu şi ea să râdă:

- Într-o zi, o să te pun să ne redai şi nouă ce discuţi tu cu băieţii!

Râdea şi mai şi! Se întoarse spre ring: ia să se documenteze un pic şi apropo de haine! Ca să ştie ce se poartă în balta aia cu peştişori unşi cu after-shave de calitate!

Se aşeză şi zâmbi slab:

- Şi-asta a fost ultima mână de nadă. Gata: nu mai am chef.

George o privi lung şi mârâi printre dinţi:

- Atunci ar fi bine să mergem.

Năşica era extrem de uimită; că pescarul nu arunca nada şi pleca acasă! Ea însă ştia exact ce era în mintea naşului ei. Piciorul turcului era atât de nerăbdător, că deja nu-şi mai bătea nervozitatea în podea - ci cobora turcul de pe scaun. Iar amicii îl ţineau bine, să nu pornească spre ea şi "să şi-o fure" de la ursul de-o sută de kile... Clătină scurt capul:

- Mai stăm.

- Turcii ăia mai au puţin şi te iau pe sus!

Îşi luă ţigările şi se ridică:

- Mă duc să rezolv problema.

Nu se împotrivea, aşa că ea ieşea acum din sală... Şi se aşeza pe prima canapea liberă. Şi-acum aştepta.

Nu aşteptă decât fix cinci secunde; paşii se opriră din alergat iar mâna se întinse spre ea:

- Bună. Ahmed.

- Bună. Lucia.

- Pot să stau jos?

Arătă spre locul din stânga ei. Iar el se aşeză:

- Bei ceva?

- Nu.

- Nimic?

- Nimic.

Şi-acum Ahmed devenea uşor nervos. Nu prea ştia cum să continue... Improvizase - că era dornic să înfiripe ceva acolo! Tocmai îi oferea o ţigară. Scoase una din pachetul ei, iar propria brichetă fu mai iute decât bricheta lui. Ca să-l pună în dificultate. Şi-acum îl privi lung şi se încruntă:

- De ce-ai ieşit după mine? Ce vrei?

La aşa întrebare, orice nehotărât s-ar fi ridicat şi-ar fi fugit repejor cât mai departe de ea! Nu însă şi Ahmed! Care zâmbi încurcat... şi improviză acceptabil:

- ... Speram să-mi dai numărul de telefon. Ca să te sun, pe la prânz, şi să te invit la micul dejun. Şi să vorbim...

"Ce să vorbim?" Asta ar fi fost întrebarea pe care-o aştepta turcul acum. La care, evident, avea un răspuns! Numai că ea decise să nu-i lase spaţiu şi timp să-i crească iar curajul:

- Bine; dă-mi numărul tău de telefon şi te sun eu.

După cele două secunde de uimire, Ahmed începu să râdă:

- Chiar vrei să cred că o să suni tu?

Începu şi ea să râdă:

- Dacă-mi dai numărul, ai 50% şanse să te sun! Dacă nu mi-l dai, mă tem că procentul scade vertiginos...

Ochii negri o priveau lung; Ahmed zâmbea şi se gândea... Iar ea îl calcula chiar acum...

Deci: cam 1,80, armonios dar un pic slăbuţ, brunet, ochi negri, zâmbet frumos, isteţ... Ahmed nu voia ţaca-paca. Dacă ar fi vrut ţaca-paca, s-ar fi dus glonţ la una dintre animatoare şi i-ar fi plasat o bancnotă. Şi-ar fi fost invitat să o urmeze. Flerul îi spunea că Ahmed era însurat cu o fată tânără, românca probabil... Că avea cel puţin un copil, iar nevasta era gravidă... Că acum, oficial vorbind, el era ori la birou, ori la un amic turc - iar ea dormea dusă, ca să crească bebeluşul mare...

Ahmed voia o amantă frumoasă. Adică un ţaca-paca pe termen lung - că ieşea mai ieftin cu florile şi bomboanele zilnice, decât cu animatoarea. Şi era şi mai discret aşa, cu amantă. Şi mai sănătos pentru el - animatoarea era a tuturor...

Turcul scoase din buzunar o carte de vizită şi i-o întinse; o luă şi se ridică:

- Ne auzim.

Reveni în club; de cum intră, ochii lui George "o preluară" şi-o însoţiră până la scaun... Aoleu, ce-o mai pălmuia din priviri! Se aşează şi privi cartea de vizită... Hm. Scria doar “Ahmed” şi un număr de mobil. Venise pregătit de pescuit! Şi fie căuta de mult timp o amantă, fie era foarte selectiv şi mofturos... Bătu scurt cu cartonaşul în masă:

- Ahmed are 50% şanse să primească un telefon, mâine dimineaţă.

Tăcere... Ridică privirea spre ei:

- Nu înţeleg de ce-ar trebui să mă sperii şi să fug scăpărând din călcâie - că oamenii vorbesc la telefon de câţiva zeci de ani!

Privi lung masa turcilor... Trei perechi de ochi încercau să-i ghicească gândurile! Aşa că îi zâmbi încurajator lui Ahmed şi băgă cartea de vizită în geantă. Şi cum nici Adriana, nici George, nu mai spuneau nimic, se întoarse spre ring.

Cât era ceasul? Unu jumate. Turcul pornise iar spre DJ - şi tare se temea că acum o să-l dezamăgească... şi-o să trebuiască totuşi să plece...

Hei! Paul ăsta era medium? Sau primea ea un ajutor nesperat de la Cel de Sus? Tocmai începuse seria bluesurilor!

Na, că Cel de Sus mai mult îi punea piedică! Iar Paul fusese neatent, nu observase ieşirea lor şi-i organiza el momentul de discuţie! Ahmed venea glonţ spre ea! George se ridică şi ordonă - ca un fel de avanpremieră pentru 6 august, la orele de program:

- Sus! Mergem pe ring!

Inspector principal Lucia Florea se ridică prompt şi-şi urmă superiorul... spre marea dezamăgire a turcului... Fu luată în braţe cam din topor; George mârâi:

- Nu e un salt prea mare, de la Mircea la Ahmed?

- După părerea mea, nu. Mai ales că Ahmed n-are decât 50% şanse să primească un telefon.

- Şi ai de gând să treci prin multe paturi, ca să recuperezi timpul pierdut cu Mircea şi doliul?

Hei! Îl privi lung, tăios:

- Vreau să-mi găsesc pe cineva în ton cu vârsta, firea şi gândirea mea. Indiferent prin câte paturi urmează să trec pentru asta.

Acum era citeţ? George se pregătea să mai spună ceva. Îl lăsă să se pregătească, doar ca să-i taie replica:

- În plus, tu nu eşti tata. Iar şef îmi eşti din 6 august încolo. Aşa că nu-mi ţine tu mie catalogu’ - că n-ai de ce.

Hai! Mai avea replică? Dacă avea, o să-l anunţe că n-avea nici de ce să-i onduleze onduleu’, aşa că să nu mai încerce - că şi-o fura *big time*! Aştepta... George o privea lung... Naşul ei oftă şi folosi un ton mult mai calm:

- Măi finuţo, tu n-ai rude pe lumea asta mare. Nu ne ai decât pe noi - pe mine şi pe Adriana! În condiţiile astea, ceea ce vrei tu să faci e foarte periculos. Să ştii că n-ai să reuşeşti niciodată să gândeşti ca un bărbat. Dar eu ştiu ce le trece ăstora prin minte. Şi te asigur că, indiferent cât de serioşi vor fi indivizii pe care-o să-i cunoşti, o să le devii o pradă sigură în clipa în care or să-şi dea seama că n-ai nici o rudă de gradul I care să-ţi ia apărarea.

Avea dreptate. Prin prisma asta, avea perfectă dreptate! El omitea însă un lucru: ea surfa acum după ţaca-paca, nu după Isaia dănţuieşte. Ţaca-paca se petrecea o dată. Şi cam atât. Pentru asta, oricare dintre bărbaţii din încăperea aia mare cu candelabre era OK - cu excepţia lui, desigur! George continuă:

- Crede-mă că ştiu ce spun - că sunt bărbat, ca ei! Toţi bărbaţii din clubul ăsta sunt la fel. Toţi te vor la orizontală şi cam atât. Iar dacă le faci şi-un sandwich după, te vor... iubi în veci. Aici e numai ţaca-paca, cum spui tu. Şi chiar dacă acum cauţi ţaca-paca, o să sfârşeşti prin a-ţi dori Isaia dănţuieşte.

Ia uite-l! Îl privea lung... George zâmbi:

- Adriana e vorbăreaţă. Şi-o îngrijorează mult planurile tale.

Adică Adriana se ducea acasă şi repeta, cuvânt cu cuvânt, tot ce-i spunea ea! Minunat! Şefu’ ei era bine informat...

- Deci stai prin preajma noastră şi încearcă să nu ne nesocoteşti sfaturile. Că nu-ţi vrem răul. Dacă îţi voiam răul, ne grăbeam amândoi spre casă după prima melodie - şi-i lăsam lui Ahmed trei scaune libere, să-şi aleagă!

Într-adevăr, ar fi fost destul de rău pentru ea să se pomenească cu turcii la masă... Oftă uşor:

- Bine; o să vă ascult cu atenţie sfaturile.

- Aşa. Şi fă bine şi nu-l suna mâine, ci poimâine. Că mâine e duminică şi Adriana nu lucrează.

Aprobă:

- Conform cu Greenwich, azi e duminică. Mâine e luni. I-am spus că-l sun mâine.

George nu fu impresionat de tehnicitatea exprimării ei - continuă:

- Şi verifică-i pe toţi. Ştii bine că ea îţi poate scoate orice informaţie din bazele noastre de date. După care dă doar două telefoane şi-ţi află absolut totul - inclusiv ce lapte praf a ingurgitat insul în tinereţe.

Aprobă din nou.

- În afară de fişele alea de pe mobilă, ţine şi-o agendă. Sau un jurnal - cum vrei să-i zici. Dar să nu uiţi să scrii în ea - şi să scrii cu sinceritate şi exactitate înşiruirea lucrurilor...

Zâmbi şi aprobă:

- Ai dreptate. OK!

- Iar când crezi că ai găsit un muşteriu mai acătării pentru Isaia dănţuieşte, organizăm o ieşire în patru. După care, dacă vrei să asculţi părerea noastră, bine; dacă nu...

- Bine.

- Că dacă ţipi "Ajutor", nu te-aude nimeni altcineva. Am aflat că nici una dintre fostele colege nu te-a mai sunat.

I-auzi?! Dar de unde avea el asemenea informaţie? Ce, îi asculta telefonul? În fine... Aprobă din nou şi preferă să privească tinerii care dansau.

Cuvintele alea o indispuseseră la culme. George avea dreptate; ştia asta. Avea dreptate cu rudele, cu viitorii pretendenţi, cu fostele colege... Şi o durea mult - pentru că nu era o fire singuratică. Ea voia să aibă prietene, voia să-i sune telefonul şi soneria, să facă schimb de haine şi cleme de păr cu nişte tinere de vârsta ei... Şi nici una dintre fostele colege n-o mai căutase...

- Hei!

Ce-i? Acum George zâmbea:

- Nu suntem părinţii tăi; dar nici n-o să te lăsăm aşa, de izbelişte!

Aprobă, zâmbind - ca s-o lase în pace, cu supărarea ei cu tot! Şi bine că se terminase melodia aia! Reveneau la masă... Ahmed avea iar mâncărici... Se aşeză; Ahmed luă imediat startul, pe direcţia ei. Ridică deci capul şi-l privi drept; şi-i arătă, concludent, cu mâna dreaptă: "Nu. Eu te sun pe tine, mâine." Acum era citeţ? După două-trei secunde, Ahmed "coti" din scurt şi se duse să negocieze cu barmanul o ceaşcă cu cafea... Perfect!

- Uite, vezi? În astfel de momente, mă calmez ca prin minune! Îmi aminteşti ce soi de finuţă isteaţă eşti - şi mă cuprinde aşa o linişte...

Adriana era tare mândră cu finuţa ei! O văzu ridicându-se şi pornind spre ieşire... Căuta, probabil, toaleta. Acum era acum; stătea cu şeful ei la masă şi avea senzaţia că va auzi nişte sfaturi... George se aplecă puţin spre ea:

- Primeşti sfaturi de la un bărbat, naş şi investigator cu experienţă pe deasupra?

Începu să râdă şi aprobă...

- Notează-ţi totul despre ei în fişele alea. Dar absolut totul, inclusiv marca de ţigări pe care-o pufăie şi numărul de la pantofi.

Aprobă - n-o s-o fure nici unul dintre ei, dar documentarea aia o să-i prindă bine când va face totalurile!

- Ia-ţi o cartelă prepay şi foloseşte numărul ăla pentru teste.

O cumpărase deja, cu tot cu telefonul adiacent. Aprobă deci.

- Nu-i duce niciodată acasă la tine şi nu te duce niciodată acasă la ei.

Asta era evident, nu? Deşi Victor îi trecuse deja pragul... Aprobă - că Victor era din soiul ăla cu Isaia dănţuieşte şi avea momentan cele mai mari şanse să existe în viaţa ei şi după concediu!

- Nu le spune nici numele de familie, nici unde lucrezi. Uneori, o surpriză neplăcută pentru ei îţi poate asigura ţie o retragere onorabilă.

Aprobă - locul ăla de muncă o să-i asigure toate retragerile! Avea o presimţire... cu ochi verzi şi nu numai...

- Nu-ţi lua niciodată pistolul de serviciu la întâlniri.

Categoric - dacă-l pierdea ieşea nasol, dacă trăgea cu el ieşea şi mai nasol... Aproba deci.

- Nu accepta întâlniri la ora şi locul stabilite de ei. Iar dacă ei ajung totuşi înaintea ta acolo şi simţi că e ceva în neregulă, treci mai departe.

Adică să nu-i lase să-i organizeze surprize neplăcute... Logic! Se grăbi să aprobe!

- La urma urmei, tu îi joci pe ei pe degete; nu?

Zâmbi şi aprobă...

- Şi să nu uiţi niciodată "căciula"...

Hai, că era culmea! Bufni în râs - să nu uite căciula... Doamne ce era cu oamenii ăştia? Şi părinţi dacă i-ar fi fost, n-ar fi avut atât de multă grijă de ea! Şi George râdea, iar ei îi venea să-l întrebe dacă intenţiona să-l ia pe Octavian deoparte şi să-i vorbească despre flori şi albinuţe, aşa că-şi pregătea frazele pe pielea ei... Adriana se aşeză:

- Măi, dar ce bine vă distraţi voi aici!

George se grăbi să-i răspundă soţiei lui:

- Îi dădeam nişte replici "beton" pentru telefonul de mâine...

De ce nu-i spunea adevărul? De ce preferase să mintă? Că doar nu vorbeau nimic... secret, nu? Nimic deplasat!

... De ce oare George nu voia ca Adriana să afle despre sfaturile lui?... Ce sfat încerca George să ascundă de urechile nevestei lui?

... În fine; nu mai conta. Nu acum! O să se gândească la asta toată duminica! Momentan, pentru liniştea naşei ei, se întoarse spre ring şi-şi puse pe faţă o mimică "savantă", de pescuit...

Trei şi-un sfert. Mamă Doamne, ce-o mai dansase pe-asta! Cu foc şi of o făcuse! Cafeaua tare şi încurajările Adrianei o făcuseră să se dezlănţuie de-a binelea! Şi-acum fusese obraznică. Tot turcul plătise şi melodia asta; şi-i făcuse un show mai mult sau mai puţin explicit...

Mai avea doi-trei metri până la masă; George se aplecă scurt, îi spuse 3-4 cuvinte Adrianei... iar ea se ridică "poliţieneşte" şi, în două secunde, "execută umplerea genţii". Deci plecau. Nu era curioasă ce mai făceau turcii - dacă naşul, chestor principal la Direcţia de Investigaţii Criminale, decisese că acum spălau putina, însemna că problema era gravă. "Execută" şi ea umplerea genţii; George o prinse uşor de braţ şi-o conduse frumuşel prin îngrămădeală, pe lângă masa turcilor, spre ieşire...

Şi gata - plecau acasă. George îi dădu drumul şi se grăbi spre Audi; ele îl urmau un pic mai încet... Adriana şopti:

- Turcul tău, Ahmed, o luase razna. Cât ai dansat tu, el a "ras" nişte tărie. Iar ceilalţi doi nu prea se mai înţelegeau cu el. Era mai bine să plecăm, decât să fim evacuaţi puţin mai târziu...

Aprobă:

- Şi-aşa, nu se-ntâmplă nimic până luni la doişpe.

- ... Păi nu-l suni azi?

- Azi e duminică. Eu i-am spus că îl sun mâine, când mă trezesc. Mâine mă trezesc şi vin la tine la birou cu numărul lui de telefon. După care îl sun şi-i spun, cu date concrete, de ce a pierdut meciul.

- Eşti tu sigură că l-a pierdut?

Era ea sigură că... Ia uite cine era azi în The Player!

Ah, ce prostie! Era cu naşii! Nu se putea duce să pună mâna pe capota superbităţii de BMW X5 ornat cu inimioară roşie şi să afle câte nade aruncase pe sub tirul ochilor verzi! Aah!

Decise într-o clipă să nu-i arate Adrianei acel mic... amănunt. Adriana "turna" conştiincioasă la urechea lui George tot ceea ce afla de la ea! Continuă deci pe tema turcului:

- Flerul îmi spune că e însurat cu o româncă şi are cel puţin un copil. Şi-şi doreşte mult o amantă pentru că iese mai ieftin aşa, decât cu fetiţe diferite. În plus, nici nu-i face nevesti-sii cadou niscai boli venerice. Dar o să-l verificăm amândouă luni. S-ar putea să mă înşel...

Urcă pe bancheta din spate; George porni motorul şi demară. Adriana deschise imediat discuţia pe tema statuilor şi candelabrelor din club... Privi lung semaforul şi se retrase în gândurile ei.

Deci azi o văzuseră şi ochii verzi. Nu se putea să nu fi observat el ditamai dansatoarea din buric! Clubul vibrase azi, iar unica dedicaţie muzicală fusese o invitaţie pentru ochii albaştri! Aşa că sigur o văzuse!... Hm; şi nu se lăsase văzut... Stătuse cuminte în bârlog, o privise lung şi se gândise... Calculase...

Oare cum calcula posesorul ochilor verzi? Madonna lălăită cu subînţeles nu era cine ştie ce; tăiatul feţei în trafic i se întâmpla zilnic de câteva ori. Dar *Latin Massala* fără sutien şi cu cataramă mare la blugii cu talie joasă era ca benzina peste incendiul de la fabrica de produse pirotehnice... Iar apariţia ei pe ring fusese o surpriză pentru el, dat fiind faptul că BMW-ul roşu se odihnea acum în parcarea din Colentina! Super!

Turcul era amânat pentru luni. Azi, duminică, o să... O să doarmă pe rupte; apoi o să-şi facă moţul şi-o să surfeze cu BMW-ul. Întâi pe la Caffe Pascucci. Apoi o să se perinde prin faţa cazinourilor de pe marile bulevarde - că nu se apropia el de alea mici, de cartier... O să treacă printr-un Mall, oricare - deşi bănuia că trecea pe-acolo degeaba... Şi-n rest, o să mai sorteze din muzică şi-o să scrie dosarul lui Ahmed. O să mai noteze unele observaţii în dosarul lui Victor. Şi-o să înceapă agenda-jurnal. O să fie sinceră şi-o să scrie şi despre specialistul în peştişori... şi despre ondulatul onduleului... Tot!

Iar luni dimineaţă o să se ducă la Adriana la birou şi-o să afle inclusiv ce mânca turcul de obicei. După care o să decidă dacă da sau nu... Şi-o să-l sune. Avea câte-un plan pentru fiecare variantă!

Şi gata; ajunsese acasă. Zâmbi slab:

- Vă mulţumesc că m-aţi scos din casă.

George se grăbi să se întoarcă spre ea:

- A fost plăcerea noastră. Şi promit că o să mai ieşim - că şi nouă ne prinde bine o revedere cu viaţa de noapte din tinereţe...

Adriana completă:

- Şi promitem că nu te mai pisălogim cu sfaturile şi temerile noastre! Da' ne iei şi pe noi?

Începu să râdă:

- Dacă nu-mi speriaţi peştişorii aurii, vă iau cu mare plăcere!

- Nu-i speriem! Promit!

Aprobă şi deschise portiera:

- Noapte bună.

- Noapte bună, finuţo.

Se grăbi să descuie interfonul, să urce treptele...

Încuie uşa şi zâmbi slab: nu prinsese nimic la partida asta de pescuit. Dar aruncase multă nadă; prinsese un număr de telefon. Şi ştia că un anumit peştişor, auriu cu ochi verzi, studiase azi cu mare atenţie nada ei...

11 iulie 2010 - duminică

Se ridică şi se întinse cu poftă: mm, era opt seara deja! Amorţise acolo, pe scaunul de la calculator! Intră în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară.

Ziua de azi fusese bună prin prisma faptului că terminase de completat fişele şi agenda. Şi mai sortase muzică. Găsise câteva melodii turceşti de dans şi le şi testase la oglindă...

Ziua de azi nu fusese însă bună prin prisma plimbării. Îşi prinsese singură moţul şi-şi dăduse cu RDR, surfase cu BMW-ul şi pe la Pascucci, şi prin faţa cazinourilor şi teraselor de pe marile bulevarde din zona aia, dar nu întâlnise “BMW-ul cu pricina". Probabil că era mai somnoros... Sau îi fusese lene să iasă din casă... Sau fusese foarte ocupat, sub un anumit cearceaf, cu o anumită persoană... Şi-n rest, se învârtise fără rost prin Băneasa Shopping City. Pierdere de vreme - dar, atâta timp cât nu avea datele turcului, nu putea să-l sune! Iar cu ochii verzi nu se întâlnise...

Asta e! Azi îşi făcea cartofi prăjiţi. Mulţi! Că era cam slabă, faţă de mânzele alea din club! Şi tocmai se binedispusese din nou. Pentru că, atunci când se întorsese din Mall, trecuse pe la Mega Image să-şi ia ceva de mâncare - iar ochii supraveghetorului îi arătaseră că era extrem de "bine"...

12 iulie 2010 - luni

Gata: era îmbrăcată, era pregătită... Scoase mobilul şi cartea de vizită şi formă numărul. Suna...

- Alo?
- Bună. Lucia sunt.
- Bună.
- Ai treabă? Pot să trec pe la tine?
- Vino în fix zece minute; OK?
- OK! Paa!
- Paa!

Apăsă butonul roşu... Victor părea că-şi revenise. Poate fusese într-o pasă mai proastă, la ultima ei vizită acolo... Numai el ştia! În fine! Ieşi, încuie uşa şi coborî.

Azi era ingenuă; azi purta o rochiţă bleu din bumbac, mulată puţin pe talie şi un pic largă la bază. Arăta bine; arăta... "cuminte". Faţă de ţinuta din club, azi arăta a... îngeraş! Dar azi se ducea la poliţie...

Urcă la volan şi porni motorul. Setă clima la 19 grade, că purta bumbac... Şi gata! La drum! Se înscrise pe banda din stânga; aştepta să se facă verde...

Râsul sănătos o făcu să întoarcă capul. Văzu deci gaşca strânsă în faţa cazinoului - şi reveni spre semafor, că nu era interesată de oferta de-acolo şi nici nu voia să-i stârnească... Dacă "îşi dinamita" trecerea aia spre casă, trebuia să ocolească blocul prin spate. Incomod şi uşor murdar, că era mult praf în zona aia. Şi mulţi maidanezi şi întuneric seara...

Şi gata; făcu stânga, acceleră, întoarse în apropierea intersecţiei şi parcă BMW-ul în faţa coaforului. Coborî... Ia uite! Victor o aştepta în uşă; şi râdea. De ce râdea?

- Aia e maşina ta?
- Da; de ce?
- Vai de pielea lor! Intră...

Începu şi ea să râdă şi intră. Se aşeză pe scaun; pelerina se aşeză, cuminte... Mâinile o apăsară uşor pe umeri:

- Azi pe unde surfezi?
- Păi întâi mă duc la năşica la serviciu, să mă documentez. Apoi dau un telefon. Iar în funcţie de ceea ce aflu la năşica, surfez mai departe sau servesc prânzul în doi, într-o crâşmă la alegerea mea.
- Iar năşica ta lucrează la...
- Biroul Evidenţa Populaţiei.

Victor începu să râdă. Din ce în ce mai tare. Da' ce-l apucase?... Ia uite, că nu mai putea să se oprească! Începu şi ea să râdă:

- ... Am primit o carte de vizită, sâmbătă seara. În funcţie de ceea ce-mi spun Vodafone-ul şi năşica, văd eu ce mai fac azi...

El râdea în continuare şi aproba... Că acum înţelesese şi el cum decurgeau surfările ei, iar după ce-i văzuse şi BMW-ul roşu era evident că o să fie vai de pielea lor, a tuturor celor care "atentau"... Râdea şi ea şi-l aştepta să se liniştească... Într-un târziu, Victor apucă foen-ul şi peria:

- Stai, să văd dacă am înţeles bine. După ce le tai respiraţia cu apariţia şi afli ceva concret despre ei, îi verifici la năşica!
- Exact.
- Eşti extrem de calculată...
- Şi uşor sinucigaşă, de vreme ce surfez berbeceşte cu BMW-ul printre ei, iar singurii oameni pe care-i cunosc pe lumea asta sunt naşii de cununie...

Era mirat? Păi să nu mai fie; că venise să-şi facă moţu', nu să-şi povestească viaţa! Tocmai îşi amintise că despre el nu ştia mai nimic... Şi nici nu voia să-i dea la verificat numărul de telefon - că s-ar fi concentrat asupra lui, iar el era modelul ăla de la sfârşitul concediului...

Gata; îi făcea bucle. Adică i le aranja într-o ordine civilizată. Ieşeau frumoase; ieşeau aşa, ca în reclama aia superbă la L'Oreal...

- O să-ţi fie cald.
- O să-mi petrec ziua *indoor*. Năşica are aer condiţionat, că e şefă de birou. Iar continuarea e într-o crâşmă selectă, sau în clima din BMW... Flerul îmi spune că azi surfez mult cu bomboniça aia roşie...

Şi iar râdea şi nu mai putea să-i facă buclele... Ea aştepta, că nu putea să se supere pe el... pentru că era bestial când râdea... Peria reveni la buclele ei:

- Iartă-mă. Te rog, iartă-mă; dar nu mă pot abţine! Ştiu ce şi cum gândesc indivizii ăştia - şi-mi dau seama ce feţe fac când şi-o fură peste bot...

Aproba încet. Îl privea lung şi se întreba... Se întreba pe ce alee era Victor acum. Pe aia cu amiciţia, sau pe cealaltă? Nu-i mai dăduse indicii; între timp, el aflase că ea surfa neaoş printre cărţi de vizită şi voia să facă clubul să vibreze...

Gata buclele. Dădu să întoarcă capul, să se vadă şi dintr-o parte, dar el o opri:

- Nu te mişca!

Bine, nu se mişca!... Îi dădea cu fixativ. Atât de mult fixativ, că simţea cum începe s-o sufoce mirosul... Scaunul se trase lângă ea:

- M-am gândit un pic şi-am ajuns la o concluzie.

Serios! La ce se gândise? Şi ce concluzie trăsese? Îl privi lung... Victor zâmbea:

- Îţi trebuie o şedinţă la solar. Că am un ruj auriu care ţi s-ar potrivi mănuşă!

La asta se gândise el? Ochii căprui o priveau lung, serioşi, deşi buzele zâmbeau... Se grăbi să răspundă, ca să poată să închidă ochii:

- S-a notat, se vor lua măsuri.

Şi-acum închise ochii. Acum se gândea...

"M-am gândit un pic şi am ajuns la o concluzie". Adică o anunţase că, în timpul liber, mintea lui se gândea la ea şi tenul ei... Ha-ha! Foarte amuzant! Super! Victor "se cerea evaluat" la năşica! Acum, repede, înainte ca ea să aleagă crâşma selectă! Sau, şi mai rău, camera de hotel! Acum ştia ce gândea bărbatul care-o coafa şi-o farda aproape zilnic... Zâmbi... şi-i răspunse:

- După ce termin de surfat, spre sfârşitul concediului, promit să mă duc şi la solar.
- Nu te duci acum, cât surfezi?

"Păi nu vrei să mănânci tu rujul auriu?" Nu mai înţelegea...

- În fine; te duci când vrei tu...

Ia să-i mai dea ea un indiciu - că poate nu înţelesese!

- Sau mă duc la mare două zile. Dar spre sfârşitul concediului...

Tăcere... Plusă:

- ... După ce termin de verificat ce-i de verificat, la năşica...

Hai; nu mai zicea nimic?... Nu. Că era bărbat şi nu-i convenea nici să fie interogat într-o bază de date, nici să fie plasat spre sfârşitul concediului, după ţaca-paca! Deci discuţia "murise" acolo. Bun! Oare cu ce culori o farda azi? O să descopere peste vreo cinci minute...

Pelerina se desfăcu; fu întoarsă spre oglindă:

- E bine?

Se privi lung...

- E perfect.

Şi-acum îşi strângea fardurile... Nu-i convenise plasarea la coadă? Sau fusese ea prea neaoşă cu invitaţia la mare-n doi? Asta numai el ştia; se ridică:

- Mulţumesc.

- Plăcerea mea.

Achită coafatul şi porni spre uşă:

- Paa!

- Paa!

Se grăbi să iasă, să se apropie de BMW-ul ei cu climă... Ah, şi-o să-şi turtească buclele pe tetiera aia! Dar... Porni motorul - şi avu senzaţia că era privită, prin geamurile coaforului. Încercă să pară că nu observase nimic; se înscrise "cu zvâc" în trafic şi înfipse piciorul în acceleraţie. BMW-ul ţâşni, ascultător... Doamne, cât iubea ea maşinuţa asta!

Şi-acum se grăbea spre năşica... unde-şi va impune să-l dea la cercetat numai pe Ahmed. În cazul lui Victor, problema se aborda altfel. Întâi, el trebuia să vorbească despre el. Apoi, ea îi verifica spusele la năşica. Pentru Isaia dănţuieşte, sinceritatea lui era absolut obligatorie.

Hm; ea fusese sinceră cu el...

Zâmbi slab şi opri motorul. Era în faţa agenţiei de turism, la jumătate de metru în spatele Ford-ului lui Ahmed. Avea spaţiu să iasă de-acolo dintr-o mişcare... Scoase telefonul ieftin, hârtia şi cartea de vizită şi formă numărul. Zâmbea slab, privind lung numele turceşti... Suna...

- Alo?

- Bună, Ahmed.

- ... Bună.

- Lucia sunt.

- Aa, Lucia! Ai spus că mă suni ieri!

- Nu; duminică, la ora două, am spus "te sun mâine". Deci te-am sunat aşa cum am stabilit. Ce faci; tot cu asociaţii? Eşti la firmă, nu?

Ahmed tăcea - că auzise despre asociaţi şi se întreba de unde ştia ea cine erau ceilalţi doi turci din club... Adăugă:

- Eşti la Antalya Turism? Sau acasă, cu Mihaela, Ayla, Bulut şi Kuzey?

Adică "Eşti la serviciu, la firma la care am aflat că eşti asociat cu ceilalţi doi mânji? Sau acasă, cu nevasta româncă, fetiţa şi cei doi băieţi?" Ahmed tăcea... Continuă tot ea:

- E vară, iar preşcolarii sunt în vacanţă. Dar nu m-ar mira să-i fi lăsat acasă cu Petronela şi să-ţi fi scos nevasta la plimbare. Sau nu obişnuieşti s-o scoţi din casă?

Adică "Ai lăsat copiii cu bona şi ţi-ai adus nevasta la serviciu, ca să nu se plângă c-o ţii încuiată-n casă?" Ahmed tăcea... Adăugă:

- Nu înţeleg de ce taci. Ai putea să răspunzi măcar la prima întrebare - aia cu biroul. Că e simplă. Ford-ul tău e parcat în faţa intrării; aşa că poţi să spui "Da, sunt la birou.". Şi ultima întrebare e uşoară; dat fiind faptul că Logan-ul lui Omar e în faţa Ford-ului tău, poţi să te uiţi în jur şi să vezi dacă e şi Mihaela pe-acolo... Nu?

Porni motorul şi-l tură scurt. Şi apăsă butonul roşu, zâmbind slab... Uşa agenţiei de turism se deschise tumultuos; Ahmed năvăli afară. Măicuţă, ce răvăşit era! Dar adevărul era că tinerica aia care dădea sexy din buric aflase, în 36 de ore, cam toate datele personale ale turcului care-i făcuse dedicaţii muzicale. Inclusiv numele bonei şi maşina partenerului de afaceri. Şi nu le aflase de la el! Bărbatul mai făcu doi paşi, se opri... Turcul din uşă o văzu primul. Turcul care-şi aprinsese bricheta ca să-i atragă atenţia. Se priveau... Tânăr şi neliniştit cum era, Ahmed tot n-o zărea... Se asigură în oglinda laterală - nu venea nimic. Dădu puţin în spate şi tură zdravăn motorul. Acum o văzuse. Zâmbind, îi făcu pa-pa cu mâna şi ţâşni în şosea. Şi dusă era, chitită pe surfat...

Unde să se ducă acum? Pe unde să surfeze?... Păi strada ducea către bulevard; o să facă dreapta şi-o s-o ţină tot înainte... şi-o să iasă la Piaţa Iancului. Şi de-acolo o să se îndrepte uşurel spre Dorobanţi, cu atenţia distributivă aţintită asupra maşinilor mari şi negre ornate cu inimioare roşii...

Surfa de o oră deja. Obosise. I se făcuse sete. Parcă îi era şi somn! Cu toată clima BMW-ului ei, căldura soarelui o îmbia la somn!

Viră dreapta şi intră pe Calea Dorobanţilor. Rămase pe prima bandă; căuta un loc de parcare... Aha! Uite-l aici! Viră dreapta şi opri motorul. Luă telefonul, zâmbind... Probabil că Ahmed o sunase încontinuu! Habar n-avea; îl setase pe vibraţii şi-l aşezase cu ecranul în jos. Tocmai ca să nu-i răspundă. Că n-avea de ce să-i răspundă. Împinse telefonul în geantă, coborî şi porni în pas de plimbare spre Piaţa Dorobanţilor...

Într-adevăr, Victor avea dreptate: îi era cald, cu buclele pe spate. O să transpire rău! Capetele se întorceau uşor după ea; ea însă n-avea nici un chef să se-apuce de pescuit, pentru că-i era foarte, foarte cald...

Ia uite unde ajunsese! Zâmbi slab şi decise să intre.

Caffe Pascucci. Aer condiţionat. Aici or să-i putrezească oasele, până se lăsa răcoarea. Oare aveau şi mâncare? I se cam făcuse foame...

Alese a doua masă din dreapta; stătea cu faţa la intrare, dar asta n-o deranja - că vedea şi strada, şi partea cealaltă a cafenelei. Şi le oferea musculoşilor şmecheri de la ultima masă spatele...

- Bună ziua. Cu ce vă pot servi?

O domnişoară tânără şi zâmbitoare. Zâmbi şi ea:

- Cu o cafea extrem de tare...

Bun! Şi-acum era atentă la... La televizorul atârnat sus, în partea cealaltă a cafenelei. Dacă cafeaua aia va fi la fel de bună pe cât era de scumpă, chiar că nu mai pleca de-acolo! Pe plasma aia se derulau ştirile, dar în cafenea se auzeau nişte blues-uri. Alandala decizie...

Primi cafeaua şi-şi aprinse o ţigară. Şi verifică telefonul ieftin. Ahmed insista să tot sune... Păi trecuse o oră şi ceva de la *breaking news*! Era evident că individul nu mai voia s-o împace, ci doar să ştie cum aflase ea atâtea lucruri despre el! Nu-i va răspunde; îl va lăsa să se gândească singurel...

Tresări şi simţi cum transpiră instantaneu! În faţa cafenelei tocmai parcase acel BMW pe care-l căutase ea cu disperare...

Gata! Trebuia să se calmeze! Ochii verzi vor intra pe uşa aia - iar dacă flerul nu-i juca feste tocmai acum, ochii ăia verzi aveau o întâlnire de afaceri cu musculoşii gălăgioşi din spatele ei. Adică vor trece pe lângă ea...

Exact de momentul ăla se temea; ochii verzi o priviseră drept, fără pic de reţinere. Posesorul lor n-avea reţineri! Iar ea, indiferent cât de mult îşi impusese să şi-l scoată din minte, nu reuşise! Că de-aia şi stătea în Caffe Pascucci, cu cafeaua-n faţă! Îl căutase - şi uite că-l găsise. Şi-acum îl vedea ocolind botul maşinii...

Acum îl avea la îndemână. Evaluare deci. Şi calcul. Urgent!

Avea cam... 25 de ani. Nu-i dădea mai mult de 1,75; înălţimea asta îi dădea aşa o alură de stomatolog cu fugă iute... Mamă-mamă! Arăta foarte bine; dar la înălţimea lui ar fi trebuit să aibă 75 de kile, iar el avea cam 80. Surplusul se vedea foarte bine în umeri, tricepşi şi nu numai... Cam atât evaluase până acum; insul mai avea doi paşi şi intra în cafenea. Întrerupea deci evaluarea, pentru că va fi privită drept, fără reţineri...

Aoleu! Abia acum îşi amintea că fusese şi el în club sâmbătă! Şi văzuse nada ei... Unde putea să se-ascundă - altundeva decât sub masă?

"Auzi, Lucio? Da' tu ce vrei, de fapt? Vrei să te opereze doctoru' cu ochii verzi, sau vrei să fugi mâncând pământul... şi să te culci devreme diseară?" Gândul ăsta îi dădu curaj; gândul urmă-

tor fu însă cel care-i aduse cu adevărat liniştea interioară - "Crezi că te operează aici, la Pascucci, în pauza de reclame?"

Evident, nu se va întâmpla nimic acum. Dacă flerul ei n-o trădase tocmai acum, el venea să se întâlnească cu musculoşii. Se îndoia deci că se va opri şi la ea. Că modelul ăsta de doctor era discret - prefera să-şi ţină viaţa privată departe de afaceri...

Gata. Intrase. Şi-o văzuse.

Prinse clipa în care ochii verzi scăpară momentul de uimire. Clipa în care ochii o priviseră per ansamblu, iar creierul procesase imaginea şi-o identificase în memorie. Totul durase doar o clipă. Apoi, ochii ăia verzi se pironiseră în ochii ei. Insul stătea foarte bine cu nervii - nu tresărise, nu încetinise, se controlase admirabil... Mergea printre cele două rânduri de mese şi-o privea drept, cu seriozitatea aia care-i creştea ei tensiunea şi-i crea o stare nesuferită de teamă...

Trecuse. Iar din spate auzi râsul puternic:

- Hei, Leo! Bine-ai venit!

Ochii verzi tocmai primiseră un nume. Perfect! Imediat cum îşi termina cafeaua, adică peste vreo zece minute, o să iasă şi-o să memoreze şi numărul de înmatriculare. Şi-apoi avea treabă. Cât era ceasul?... Prea târziu - Adriana nu mai putea face verificări la ora asta. Ea era şefă de serviciu şi stătea la program; dar subordonaţii obişnuiau să o şteargă devreme... Însă mâine dimineaţă, la nouă şi cinci, era drept la Evidenţa Populaţiei! Îşi aprinse o ţigară... Şi-şi continuă evaluarea, cu informaţie proaspătă.

Bărbierit cu simţ de răspundere şi foarte multă atenţie la detalii; purtător de parfumuri cu iz ameţitor. Îmbrăcat în ţinută de stomatolog dar cu mult bun-gust, în haine de firmă. Părul periat spre spate, sprâncene frumos conturate, nas drept, buze superbe, ochi verzi - ansamblul ăla doar trecuse pe lângă ea şi-i trezise în minte gânduri extrem de obraznice! Şi asta nu era bine - că dacă ar fi ajuns vreodată la ţaca-paca cu el, iar lucrurile s-ar fi desfăşurat bine la orizontală, era evident că lucrurile la verticală ar fi mers extrem de prost! Leo nu lucra cu carte de muncă; el era un stomatolog mai special, aşa...

BMW-ul ei era parcat la vreo sută de metri distanţă, spre Perla. Dealtfel, se îndoia că Leo memorase BMW-ul ei! La câte "doritoare" vedea zilnic, slabe şanse... Iar în club mersese doar ea - BMW-ul stătuse acasă... Ea îl văzuse din clipa în care încetinise şi se parcase; ştia deci că el n-o observase înainte să intre în cafenea. Şi totuşi, cu excepţia acelui scurt moment de uimire, el nu reacţionase nicicum...

În viaţa lui privată, Leo era "magnet de gagici". Avea o armată întreagă pe urme - doar să-şi aleagă şi să stea relaxat pe spate! Pentru el, ea era un fel de... curiozitate. Poate! Numai că acel Leo i se strecurase cumva în minte; iar subconştientul o tot îndrumase, în ultimele zile, spre zona unde-l întâlnise atunci, prima oară. Aşa sfârşise ea azi la Pascucci. Îl căutase îndeajuns de mult ca să-l şi găsească. Se întreba, la modul cel mai serios, cât de dispusă mai era acum să pescuiască pe lângă el... Că "magnet de gagici" însemna "fidelitate zero"; "lipsă de reacţie" însemna "control total asupra celuilalt". Iar "venit neimpozabil" însemna "relaţie imposibilă". În plus, el scotea dinţi cu pumnul. Iar privirea aia fixă, dreaptă şi serioasă, îi dădea un sentiment de teamă...

Ea nu uita că, la sfârşitul perioadei de ţaca-paca, era o relaţie serioasă. Poate nu una convieţuită sub acelaşi acoperiş; una cu întâlniri, cu plimbări, cu cine romantice, cu ieşiri la iarbă verde şi la munte şi la mare... Domnul stomatolog nu ieşea nici la munte, nici la mare. Avea treabă. El doar venea şi se aşeza comod pe spate, atunci când voia el. În asemenea condiţii, ea îşi dorea... să fie operată şi să se externeze. Şi-atât.

Cafeaua era bună. Se trezise. De fapt, era mai trează ca oricând - că Leo era în spatele ei, la vreo cinci metri...

Şi dacă totuşi va veni să vorbească cu ea?

Se încruntă scurt - poftim! Doar se gândise la posibilitatea aia şi îi crescuse tensiunea, o trecuse un val de transpiraţie şi i se făcuse frică! Exact asta era starea de care trebuia să se ferească! Pentru că nu era genul care umbla cu asemenea indivizi, era singură pe lume, el ştia cum să preia controlul în maximum cinci secunde... Iar dacă ridica mâna la ea, ea se ghemuia toată...

Mai avea jumătate de ţigară; flerul îi spunea că ar fi fost tare bine să bea cafeaua dintr-o sorbire şi să plece. Dar nu putea să plece acum, fără să-l pună pe gânduri...

Tresări uşor; Leo tocmai trecuse pe lângă ea. Pleca! Na, că iar îl pierdea! Şi-acum, dacă bea repejor cafeaua şi se ducea după el, chiar n-avea nimic de câştigat! Da, i-ar fi aflat numărul de înmatriculare; dar s-ar fi aşezat singurică în marea armată de gagici care-l urma pretutindeni. Şi n-ar fi fost în primele trei rânduri; gestul ar fi aşezat-o undeva la coadă...

Asta e! Pleca! Treaba lui! La urma urmei, era mai bine că pleca! Trebuia să se obişnuiască cu el, înainte să intre în vorbă cu el! Să-i treacă teama aia, ca să poată să facă două fraze inteligibile... Să pareze măcar una din "loviturile" pe care insul i le va aplica... Îl privea lung şi se gândea că Leo ăla "îi dădea idei"...

Gata - pleca.

... Zâmbi slab şi plecă privirea spre ceaşcă: nu. Întâi o privise lung, serios... şi abia după aceea pornise motorul şi plecase. Ceea ce arăta că Leo era foarte discret. Ceea ce arăta, mai departe, că exista pe undeva o "jumătate" a lui Leo. Jumătate care îi pusese inimioara roşie la oglindă - şi deci nu trebuia să afle ce făcea Leo în timpul lui liber...

Eei, păi acum chiar putea să plece! Că se indispusese zdravăn descoperind teama aia provocată de el! Şi nici nu-i aflase numărul de înmatriculare! În plus, nu-i observase pe indivizii din spatele ei şi nici nu fusese inteligentă să le asculte discuţia! Leo stătuse doar câteva minute pentru că nu venise să facă afaceri - venise să-şi achite comisionul... Iar ea nu ştia nici măcar cum arătau băieţii din spatele ei, darămite numele sau poreclele! Adică obţinuse zero informaţie!

Îşi luă geanta, se ridică şi ieşi. Şi porni cu paşi grăbiţi spre Perla. Eşecul îi pica tare greu la stomac...

Ba o să insiste! O să se tot învârtă pe-acolo şi-o să-i afle ea numărul! Şi-o să asculte *Erotica* prin preajma lui! Sau CD-ul ei preferat, care făcuse clubul să vibreze! Şi n-o să se lase până nu-şi va demonstra ei însăşi că domnul doctor stomatolog era bestial, priceput şi plin de bani - iar ea fusese îndeajuns de abilă ca să-l pună s-o opereze. Dar că Leo ăla nu i se potrivea ei. Trebuia să şi-l scoată cumva din minte - şi numai un asemenea calcul putea face asta...

Urcă la volan, porni motorul şi demară. În clipa asta, se ducea direct acasă şi se culca. Uite-aşa: ca să-i treacă odată nebunia aia cu ochii verzi!

Aştepta să treacă timpul. Şi timpul parcă se încăpăţâna să stea-n loc. Mai aveau 15 minute de biliard; o mică veşnicie...

Se trezise pe la şapte. Se aranjase singură, chemase un taxi şi le făcuse naşilor ei o vizită. Rostise cuvântul "biliard", George îl aprobase, aşa că ajunseseră toţi trei în clubul de biliard. Unde ea dăduse peste... turcul posesor de brichetă. Adică exact peste cine nu trebuia! Ce să facă ea cu el? Dacă Ahmed avea nevastă şi trei copii la 30 de ani, parcă nu voia să ştie ce-avea turcul ăsta acasă, la cele 50 de primăveri pe care nu se căznea prea tare să le ascundă! Iar el o văzuse, se aşezase şi nu mai jucase biliard. Cele trei tinerele cu care venise, care-i spuneau "şefu'", se distrau de minune în timp ce el stătea cuminte la masă şi-o privea uneori...

Adriana nu-l observase pe turc; ea era foarte absorbită de

povestea cu Ahmed. Îi povestea soţului ei cum îl găsiseră, cum sunase ea la amica ei ca să ceară informaţii complexe... După părerea ei, George îl recunoscuse pe turc. Dar naşul ei o văzuse calmă, atentă şi dornică de biliard; şi nu spusese nimic pentru că Adriana băuse cafea şi mâncase multă ciocolată azi - şi-avea şi chef de vorbă...

Gata; câştigase tot George. Teoretic vorbind, acum ea trebuia să ia locul şi tacul Adrianei. Dar n-avea nici un chef...

- Mergem?

Aprobă şi se ridică: nu degeaba era naşul ei chestor principal! O "citea" în cinci secunde maximum!

- Păi gata, plecăm?

- Da.

- Da' mai avem un sfert de oră!

- Om avea; dar finuţa e obosită şi supărată şi vrea să meargă acasă.

Dădu să-l contrazică, dar Adriana i-o luă înainte:

- Eşti obosită?

Ieşiseră din club; George răspunse în locul ei:

- Foarte obosită.

Tăceau... Abia după ce Audi-ul se puse în mişcare, Adriana se întoarse spre ea:

- Dar ziceai că te-ai trezit la şapte!

Dădu să răspundă, dar George ridică tonul... şi-o făcu să închidă ochii şi să-i strângă tare-tare - pentru că începu să ţipe la Adriana:

- Şi-acum e zece şi e obosită şi supărată! Că ai tocat-o două ore la creier cu Ahmed ăla! Că ce-a zis? Da' ce-a făcut? Da' cum s-a uitat? Da' s-a uitat câş, sau cruciş? Da' şi-a băgat unghia-n gât, sau doar s-a zgâriat pe ochi? Las-o în pace! L-a văzut, l-a plăcut, a încercat şi-a descoperit că e un flutură-vânt! De ce dracu tot insişti să-i aminteşti asta? Chiar n-ai altceva de zis? Crezi că scormonirea-n căcat e o chestie care se poate toca aşa, la nesfârşit?

- Da' n-am

- N-ai! Că în ultima oră n-ai văzut turcu' număru' doi cum se holba la ea! Tu nici nu l-ai văzut că era acolo, cu trei angajate! Tu aveai de tocat despre Ahmed! Al dracului să fie el, cu neamu' lui cu tot!

... Ceva îi spunea că putea deschide ochii acum. Că nu vor mai scoate un cuvânt, nici unul din ei. George avusese dreptate; cu exprimarea stătuse rău de tot, că-i zbierase soţiei lui cuvinte nu foarte măgulitoare... Din cauza finuţei "neconsolate"...

Imediat cum ajungea acasă, îşi scotea hainele, se lungea în pat şi închidea ochii. Şi gata.

14 iulie 2010 - miercuri

Gata. Părul nu mai şiroia. Aşa că intră în dormitor şi se îmbrăcă repede-repede... Pantalonii ăia albi erau superbi. Îi iubea - că o arătau cu un milimetru mai grasă! Şi-i asortase cu un frumos maieu, tot alb, dar fără spate... Nu-şi pusese sutienul - adică azi nu dansa. Azi surfa glonţ în The Player. Intenţiona să se acomodeze cu Leo - iar clubul gălăgios era tocmai bun pentru asta. Blues-urile în surdină de la Pascucci invitau la discuţie...

Alese pantofii cu toc mediu şi ieşi. Cobora încet treptele, că avea tot timpul din lume să ajungă şi în club... Auzea nişte paşi urcând cu hotărâre. Ridică privirea... Aa, vecinul ei de alături! Cel cu care împărţea zidul de la hol şi baie! Măi, ce elegant era azi! Mai că-i venea să se întrebe de unde venea vecinul ăla tinerel, pletos, de 2 metri înălţime, însurat şi tată de preşcolar, la ceas de seară!... Da' de ce era aşa de "negru"? Tânărul ridică şi el privirea şi nu zâmbi:

- Bună seara.

- Bună seara.

Şi-atât: că nu discutau mai mult. Nu se inundau reciproc, ţevile comune nu se spărseseră încă, se întâlneau rareori prin preajma casei - deşi, vorba aceea, aveau soneriile la 30 de centimetri distanţă una de cealaltă...

Vecinii lor aveau un băieţel. "Extrem de cuminte", ar fi zis vecina de sub ea - că nu ţipa, nu cânta, nu bătea mingea-n casă... Ea însă, care avusese în facultate şi ore de psihologie, ştia că băieţelul era foarte cuminte pentru că avea o problemă. De sănătate. Bănuia despre ce era vorba - dar întrucât nu-i putea ajuta nicicum, nici măcar cu un sfat, prefera să nu se amestece. Să rămână la "bună ziua"...

Iar vecinii ei erau supăraţi. Amândoi. Normal - copilul lor era autist. Îl iubeau la nebunie, îi cumpărau de toate şi-l îngrijeau cum ştiau mai bine. Dar tocmai în privinţa asta nu-l puteau ajuta. Nimeni nu-l putea ajuta... Şi era dureros, pentru amândoi părinţii, să trăiască lângă copilul lor; era dureros să-şi ia copilul şi să meargă în grupul altor copii, care nu aveau acea problemă... Uneori, vecina mai ţipa la el. Mai ales în baie - probabil că exersau la toaletă, sau puştiul avea nişte stereotipii deranjante... Nu se supăra pentru zgomotele care răzbăteau prin perete. Îi înţelegea. Şi îi compătimea. Dar dacă nu putea să-i ajute...

Doamne, şi ce frumos era copilaşul ăla! Era superb! Era ca o păpuşă de frumos! Blond, ochi albaştri, guriţă mică... Dacă ar mai fi şi zâmbit - măcar o dată...

Descuie maşina şi urcă la volan: astea erau momentele când se felicita că se ţinuse tare pe poziţie şi nu-i făcuse lui Mircea un copil. Acum, ar fi fost cu ăla micu' de mână; iar ea n-avea nici părinţi, nici unchi, nici un altfel de ajutor... Ea trebuia să ia copilul cu ea, dacă voia să se ducă să cumpere pâine; ea nu avea pe nimeni căruia să-i spună: "Dă-i şi tu un codru de pâine şi răstoarnă-i jucăriile pe covor". Dacă ei i se făcea rău şi leşina în casă, copilul era singur-singurel şi pe cont propriu... Dacă, Doamne fereşte, copilul ei ar fi fost bolnav...

Gata cu gândurile! Porni motorul şi demară. Şi împinse CD-ul cu Madonna: întâi moţul, apoi surfingul şi-apoi The Player! Azi nu dansa... teoretic! Dacă însă apăreau şi ochii verzi, o să facă o excepţie. Una singură, mult mai potolită decât sâmbăta trecută...

Întoarse înainte de intersecţie şi parcă. Şi se grăbi să intre în coafor.

- Bună.

- Bună. Nu m-ai sunat...

Corect! Uitase complet! Dar "goliciunea" din jurul ei îi oferi răspunsul perfect:

- Flerul mi-a spus că pot să vin direct...

Victor râdea şi-o invita pe scaun. Pelerina se aşeza, cuminte... Aşteptă aşezarea mâinilor şi-i "tăie" întrebarea:

- Azi chiar vreau să dau nişte bărbaţi cu cracii-n sus în clubul ăla! Bagă nişte dinamită!

Victor îi făcea semn că înţelesese - nu putea răspunde, pentru că râdea cu poftă... Foenul porni la viteză mică, semn că întâi usca "problema"... iar întrebarea fu concludentă:

- Flerul tău are întotdeauna dreptate?

Voia să ştie dacă trăise în clima din crâşmă, sau în cea din BMW. OK! Zâmbi:

- Da. Nevasta şi cei trei copii stau mereu în casă - că aşa-i modelul la turci. Iar el surfează! Şi iese mai ieftin cu amantă stabilă, decât cu pipiţe răzleţe! Nici nu-i duce nevestei acasă surprize neplăcute...

Ia uite ce ochi mari făcuse!

- Aşa că l-am sunat şi l-am întrebat dacă e la firmă, sau cu familia printr-un parc. După care m-am plimbat cu BMW-ul şi-am băut o cafea. Şi-am dormit foarte bine, până pe la şapte.

El zâmbea şi era atent la bucle - cică... Până acum, îl tot pălise cu surfingul ei. Simţea că era momentul unei clarificări; aşa că scoase frumuşel mâinile de sub pelerină şi începu să-şi studieze manichiura:

- Nu mă interesează modelul ăsta. Caut un model serios. Un om normal şi serios. Cu care să încep o relaţie de durată, alături de care să văd şi pizzerii, şi cluburi, şi weekend-uri-fulger la mare şi la munte, şi vizite, şi prieteni şi prietene... Cu care să aflu şi eu, live, ce înseamnă picnic şi cam cum se derulează el...

Se simţea privită prin oglindă; ea îşi privea manichiura:

- Şi căruia să-i spun, la un moment dat în viaţă, "Da, vreau să mă mărit cu tine." În momentul în care chiar o să vreau să mă mărit.

- Vrei lucruri normale. Nu ştiu însă în ce măsură găseşti modelul ăsta prin cluburi.

- Trebuie să-l caut undeva, nu? În plus, îmi place la nebunie să dansez. Îmbin utilul cu plăcutul deci - dansez şi caut...

- Şi dai peste turci însuraţi...

- Tocmai de-asta mi-am luat marjă de manevră un concediu întreg! Şi vreo două cartele prepay...

Ridică privirea spre oglindă; acum o coafa cu peria mare. O să iasă o explozie de bucle superbe... Abia aştepta!

- Modelul ăsta pe care-l cauţi tu are cam 28-30 de ani şi serviciu stabil. Adică a depăşit bufeurile tinereţii şi n-a plecat foarte tare urechea la puştoaice neserioase. Iar meseria ta va fi întotdeauna un impediment - că lucrezi în schimburi.

- Nu mai lucrez în schimburi.

- ... Nu mai lucrezi la Poliţie?

- Ba da, dar nu mai lucrez la secţie, la patrulă; m-a transferat naşul la Direcţia de Investigaţii Criminale din IGPR. La birou.

- ... Atunci e perfect! Dacă ai program fix, altfel vor sta lucrurile! O să ai weekend-urile libere, o să poţi să ieşi seara...

- Exact.

- Şi-o să cunoşti, pe undeva prin clădirea aia mare de pe Ştefan cel Mare, un model de-ăla serios.

- Nu. Fostul meu soţ a fost jandarm; următorul meu soţ nu va avea nimic în comun cu instrucţia. Ba chiar mă gândesc uneori dacă e bine să aibă stagiul militar satisfăcut!

- Ăla e bine să-l aibă; ca să-şi aşeze singur hainele-n şifonier şi să-şi toarne singur ciorba-n farfurie. Să facă şi patul după el... şi multe altele.

Ia uite despre ce vorbeau ei acolo! Şi ia uite ce sfaturi îi dădea Victor! Îl privea lung, zâmbind; el zâmbea şi-i răsucea buclele pe perie... Aoleu, ce de bucle avea! Foenul sfârşi pe masă; Victor luă o perie dreaptă... Ah, ce-i plăcea! Omul ăsta era un adevărat artist! Era... Era teribil! Zâmbea, privindu-se în oglindă, şi ştia că-i străluceau ochii de bucurie că avea asemenea bucle şi asemenea stilist... O dădea iar cu fixativ... Gata - scaunul se trase lângă ea:

- Fardul auriu ţi-a adus o carte de vizită, nu?

- Da.

- Atunci să scot fardul auriu...

Închise ochii, nerăbdătoare... Victor începu să râdă:

- Mi se pare mie, sau nu mai ai răbdare?

- Sunt în delir.

- Poftim?

- Întotdeauna mi-am dorit bucle ca-n reclama la L'Oreal. Acum le am - şi sunt în delir!

Stilistul râdea şi întindea bine pudra...

- ... Chiar nu vrei să te duci la solar?

Hm! Îşi şterse mare parte din zâmbetul de pe buze:

- Nu. O să mă duc la mare, spre sfârşitul concediului. Doar două zile.

- Şi când se termină concediul tău?

- Pe 6 august îmi pun uniforma şi mă prezint la noul loc de muncă.

- Adică te duci la mare cândva după 20 iulie...

- Nu ştiu; pot să mă duc mâine, pot să mă duc pe 4 august... Nu depinde de mine.

Iar dacă nu ar fi pictat-o chiar acum pe pleoape, ar fi deschis ochii şi l-ar fi privit drept în ochi! Ca să priceapă şi el odată că despre el era vorba!

- Privirea sus!

Na, că nu putea să se mai uite la el...

- Închide ochii...

OK! Probabil mai avea ceva de pus pe pleoapă... Când colo, fu răsucită spre oglindă:

- Ce zici?

Ce zicea? Se privi lung... Şi ridică privirea spre el:

- Că uneori mă oftic. Şi-mi vin dracii. Tu munceşti şi-mi faci superbităţile astea, eu îmi pierd nopţile şi-mi consum neuronii la greu, iar rezultatul e vax!

Victor zâmbi slab:

- Din toate acţiunile noastre iese câte ceva. Nimic nu e vax; energia nu se pierde - se transformă...

- Păi să facă bine energia asta să se transforme în modelul ăla care trebuie! Că, dacă nu, îi tai o amendă de n-o poate duce!

Şi-acum râdeau - pentru că ea înţelesese exact cum stătea treaba cu energia lui care se transformă... Iar el observase că şi ea consuma ceva energie ca să-şi găsească cuvintele şi să-i spună lui una şi alta... şi să se gândească la cum plecau ei amândoi la mare...

Pelerina se desfăcu; se grăbi să se ridice şi-i lăsă lui banii pe masă:

- Da' tu cum de eşti singur cuc aici?

- Păi fetele au plecat la o pizza. E ziua Rodicăi azi...

- Iar tu eşti aici singur cuc...

- Da.

Mă rog; asta era ciudat... Victor se aşeză pe propriul scaun şi oftă scurt:

- N-am vrut să merg la ziua Rodicăi.

Deci probleme între colegi. OK! Arătă spre cap:

- Mulţumesc mult...

El zâmbi:

- Plăcerea mea. Hai, fugi! Da' să ştii că abia aştept să-mi povesteşti cum i-ai dat cu cracii-n sus!

Aprobă şi ieşi:

- Mâine spun tot! Paa!

- Paa!

Alergă la BMW, urcă la volan, porni motorul... Şi înlemni.

Nu-nu! Gata! Dezmeticirea! Împinse maneta în marşarier şi se grăbi să dispară din dreptul geamurilor coaforului. Pentru că tocmai realizase ce auzise puţin mai devreme!

"N-am vrut să merg la ziua Rodicăi". Asta însemna, de obicei, că Victor şi Rodica zbieraseră unul la celălalt prin coafor, nemulţumiţi că ea îi luase lui foenul iar el îi luase ei fardurile. Oftat plus "n-am vrut să merg la ziua Rodicăi" însemna că Victor şi Rodica se certaseră, mai mult sau mai puţin zgomotos, între patru pereţi. Şi nu se certaseră pe foenuri şi farduri. Şi nici nu se împăcaseră. Probabil că nici nu se vor împăca... pentru că el nu voia să meargă la ziua ei - adică ea îl invitase... Hm!

Deci Victor voia să ştie când mergeau la mare! Probabil că trebuia să-i ceară iar Rodicăi două zile libere... Şi trebuia să i le ceară din timp...

Începu să râdă, de una singură: deci Victor şi Rodica fuseseră împreună, un timp. Apoi, unul dintre ei - probabil că ea - simţise nevoia unei perioade de gândire în singurătate, ca-n filmele americane. Şi lungise perioada aia îndeajuns de mult ca să i se acrească lui s-o tot aştepte. Aşa că Rodica voia acum să se împace cu el, iar el nu mai voia să se împace cu Rodica... Şi-atunci Rodica îi băga beţe-n roate...

Uite că nu fusese niciodată atentă la Rodica! Oare ce reacţie avea şefa coaforului, când vedea ce bine se înţelegeau şi se amuzau stilistul şi clienta aia atipică? O să-şi răspundă la întrebarea asta mâine dimineaţă... Nu; de fapt, o să-şi răspundă la întrebarea asta mâine. Dacă-i reuşea ceva în club, o să-şi răspundă la prânz. Dacă nu, o să-şi răspundă de poimâine-ncolo. Că-şi punea ceasul să sune la şapte jumate şi-l aştepta în propria bucătărie, cu cafeluţa fierbinte...

Achită taxa şi intră. Mergea drept spre sala mare, cu intenţia de-a ajunge cât mai repede la DJ...

Avea draci. Da' nişte draci de-ăia, monumentali! Că stătuse două ore, ca proasta, în maşină! Cu telefonu'n mână! Şi degeaba îşi notase numărul lui de înmatriculare, că ioc ochi verzi!

Paul o văzu şi ridică mirat sprâncenele... Normal! Îl "fulgera" pe el, iar el chiar n-avea nici o vină! Urcă cele două trepte şi zâmbi:

- Salut.

- Salut. Paul.

- Lucia.

Tânărul se aplecă un pic spre ea:

- Dl chestor principal mi-a spus ce şi cum. Azi eşti singură?

- Da.

- Atunci stai lângă mine, până se prind băieţii de la pază ce-au de făcut.

Ptiu, să nu-l deoache! "Spirt", băieţaşul ăsta! "Brici" şi "spirt"! Doamne, ce termeni învăţase în ultimii... cinci ani de patrulă! Aprobă şi i se arătă măsuţa din spate:

- Lasă-ţi acolo jacheta, geanta, *whatever*...

OK! Le lăsă în spate şi începu să "navigheze" peste chipuri - metodic, de la dreapta la stânga... Deşi ştia că Leo nu s-ar fi urcat într-un taxi doar aşa, ca s-o surprindă pe ea... Leo era acasă probabil...

De la Victor, plecase să surfeze pe Ştefan cel Mare. Şi văzuse BMW-ul parcat regulamentar în faţa cazinoului de lângă BCR - vizavi de Clubul Dinamo. Întorsese, trecuse de el şi parcase două maşini mai sus. Îşi notase numărul de înmatriculare...

Şi-apoi fusese extrem de proastă! Extrem de toantă şi scursă şi leşinată şi idioată! Calculase că Leo era în cazino; se lăsase deci în jos pe scaun şi-şi pregătise telefonul. Ca să-i facă o poză. Exact ca o puştoaică toantă, idioată şi extrem de scursă şi leşinată! Exact ca armata aia de individe din care-şi alegea Leo una atunci când voia să stea comod pe spate! Aşteptase două ore în maşină! Două ore, cu mâna pe telefon, răsucită spre BCR...

Abia după alea două ore îşi dăduse seama că era în faţa unui bloc. Populat. Adică Leo putea fi acasă. Chiar în acele momente, în care ea stătea ca proasta-n maşină, Leo putea fi tolănit comod pe spate, în apartamentul personal - sau închiriat -, cu oricine altcineva în minte dar nu cu ea...

Aşa că avea draci. Individul ăla cu ochi verzi era dinamită - o făcea să-i crească instantaneu temperatura şi libidoul. Şi nu se va lăsa până nu-l va testa şi ea, măcar o dată! Măcar aşa, ca să-şi demonstreze că avea şi ea valoarea ei! Şi ca să vadă de ce anume era capabil un asemenea exemplar, în materie de stins lumina! Şi ca să-şi învingă odată teama aia nenorocită!

Nu ajunsese cu calculele la Victor; dar ştia de-acum că stilistul era modelul pe care-l căuta ea. Şi era unicul care făcea parte din modelul ăla serios. Restul, cu Leo în frunte, erau ţaca-paca. Când îl va calcula pe Victor, simţea că inima i se va deschide din nou. Iar mintea va uita tot ceea ce învăţase din orele de patrulă. Iar Lucia Florea va redeveni acea Lucia timidă şi ruşinoasă pentru care o garoafă roşie însemna mult... Atunci, cu inima deschisă, teama va fi mult mai puternică - deşi Victor nu era nici pe departe un balaur, sau vreun stomatolog. Teama de revenire la stadiul de sclavă măritată, teama de eşec... Teama de suferinţă sufletească...

Şi Mircea i se strecurase, la un moment dat, în inimă. Iar ea trecuse printr-un eşec amar atunci când constatase că ea nu intrase poate niciodată în inima lui. Aşa că dorinţele şi dispoziţiile lui contaseră întotdeauna mai mult pentru el decât dorinţele şi visele ei. Acum...

- Poftim.

Cum? Ce? Paul îi întindea nişte căşti:

- Am adus muzică turcească de buric. Vrei să trişezi?

Negă încet, că n-avea chef nici să moară...

- OK, cum vrei tu! Eu sperasem să trişezi un pic, ca să faci show şi să facem dedicaţiile fifty-fifty...

Ia uite-l! Lui Paul îi plăcuseră bancnotele lui Ahmed! Zâmbi slab:

- Păstrează-le tu.

Îşi puse căştile:

- Dar să ştii că, dacă n-am chef de dans, n-o să iasă nimic.

- Păi pofta vine ascultând, nu?

Paul apăsă două butoane şi puse un CD pe platan:

- Astea sunt butoanele tale. Te rog să nu apeşi şi pe-ale mele, că mă laşi şomer...

Aprobă, râzând. Asculta prima melodie...

Nu se putea concentra la ceea ce auzea. Suna bine, era "foarte de buric", dar mintea ei nu se putea gândi acum decât la eşec. La teama de eşec. Un nou eşec, în alte condiţii decât primul eşec, ar fi fost o catastrofă...

Îşi scoase căştile şi le lăsă pe CD-player. Şi clătină încet capul:

- ... Nu, îmi pare rău...

Paul era ocupat cu muzica lui. El dădea bubuieli la toată lumea. Se întoarse şi-şi luă gentuţa de pe masă - dacă se grăbea un pic, reuşea să-şi ascundă ochii plini de lacrimi de el! Avea şi ea reputaţia ei, nu?

Dădu să pornească spre cele două trepte, dar fu prinsă de braţ şi trasă înapoi. Şi răsucită. Paul era mirat... Ridică scurt din umeri: "Nu, nici eu nu ştiu ce m-a apucat. Dar mai bine plec." Iar lacrimile alea nenorocite alunecară pe obraji. Paul înlemnise, că nu se aşteptase...

Îi făcu semn de pa-pa, că el era cu căştile pe urechi, şi se grăbi să coboare. Ieşi repede din club, ajunse repede la portiera BMW-ului...

Gata - se liniştea. Acum! Ca să poată să vadă drumul şi să se ducă acasă. Avea, în sertarul cu medicamente, nişte Distonocalm; aşa că o să înghită o pastiluţă, o să-şi pună ceasul să sune la şapte jumate şi-o să se culce. Asta era cea mai bună decizie, în condiţiile astea!

15 iulie 2010 - joi

Aştepta. Era opt fără cinci, cafelele erau pe masă iar ea se pregătea psihologic să-i zâmbească propriului chip, în oglindă, şi să-i spună: "Şi Victor ţi-a dat ţeapă, fraiero!" Pentru că aseară fusese în club, iar Victor era întreg la minte şi presupunea că marea amatoare de dans o să doarmă până pe la două... Şi probabil că îşi pierduse cheful de-a urca zilnic degeaba cele trei etaje pe scări...

Auzea nişte paşi urcând scările. Dar putea fi oricare dintre locatarii acelui bloc, aşa că nu se clintea de la geamul bucătăriei...

Tresări la auzul soneriei. Abia atinsese butonul; Victor era sigur că marea dansatoare dormea - dar era şi parolist, aşa că venise să-i apese soneria! Se grăbi să deschidă uşa. Victor zâmbea, uimit:

- Ai pus ceasul să sune!
- Da.
- Şi-ai reuşit să-l şi auzi!
- Da.

Arătă spre bucătărie; el intră... Îl urmă, se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Victor se aşeză în faţa celeilalte ceşti:

- Şi cum a fost aseară? A funcţionat dinamita?
- Nu.

Era din nou uimit. Iar ea nu era pregătită să-i vorbească despre motivul pentru care avea azi ochii un pic umflaţi, aşa că tăcea... Îşi aprinse şi el o ţigară:

- ... Păi unde te-ai dus?
- Într-un club.
- Şi n-a funcţionat dinamita?
- Nu, că n-am stat mult. Şi nici n-am avut chef. Mai bine rămâneam acasă.
- Sau nu te duceai singură. Te-ai dus singură, nu?
- Da.

I se oferi un zâmbet înţelegător:

- În general, ieşirile astea se petrec "în două": tu şi o prietenă urâtă şi grasă.
- N-am nici o prietenă.

Ea privea scrumiera. Răsucea ţigara, de parcă încerca să o ascută de marginea scrumierei...

- ... Nu se poate să n-ai nici o prietenă!
- Ba se poate. După căsătorie, am avut o viaţă de femeie măritată şi poliţai cu patrulări în trei schimburi. Patrulele sunt obligatoriu mixte... Apoi am intrat în doliu...

Îşi impunea să ridice privirea din scrumiera aia; dar inima se deschisese, iar Lucia Florea de-abia mai putea vorbi... Fiindcă vorbea despre propriul trecut...

- ... Şi totuşi, zilele trecute mi-ai spus că ieşi cu nişte amici!
- Da, cu naşii de cununie. Numai că naşul o să-mi fie superior, din 6 august; şi n-aş numi-o pe naşa "prietena mea". E cel mult amica mea... Că vorbeşte mult, şi mă spune lu' şefu'...

Vocea lui deveni gravă:

- Părinţii tăi ştiu asta? Şi ştiu de ce-ai plâns aseară?

Părinţii ei... Îşi acoperi ochii cu palma stângă şi şopti:

- La inundaţiile din 2005, am pierdut tot: părinţi, bunici, case, acte... Uneori mă gândesc că ar fi fost mai bine dacă Mircea nu mă scotea din viitură...

Nu; nu-i venea să plângă. Devenise imună la amintirile alea. Făceau parte din trecut, nu mai puteau influenţa viitorul... Mâna lui se aşeză uşor pe umărul ei. Ca o încurajare. Sau ca o consolare... Păi n-avea nevoie nici de una, nici de alta! Se ridică şi-şi puse un pahar cu apă:

- Iar partea proastă la chestia asta cu dinamita...

Şi-acum bea, ca să se liniştească şi să nu plângă... Zâmbi şi-l privi lung, drept:

- ... e că nici o femeie între 20 şi 95 de ani nu-şi doreşte o prietenă ca mine. Ele vor prietene de-alea urâte şi grase...

Alelei, da' ce răvăşit era! Măi, să fie! Aşa de tare-l mişcase povestioara orfănicii văduve, singură pe lume şi cu gânduri pline de sex sălbatic? Începu să râdă şi arătă spre propriul cap:

- Azi ce-mi construieşti?

- Păi unde te duci?

- Întâi la năşica la birou.

Ea se aşeză, Victor se ridică:

- O nouă carte de vizită?

- Nuu, azi ne jucăm de-a detectivii. Azi am un număr de înmatriculare...

- Iar în funcţie de ce-ţi spune năşica, vii să te odihneşti pentru noaptea de clubbing, sau surfezi în clima din BMW. Am ghicit?

Îl privea lung... Victor încerca s-o înveselească. Era o reacţie normală - probabil că-i era milă de ea acum... Reveni spre geamul bucătăriei iar el luă foenul de pe dulap. Gata; se apucase de coafura ei, aşa că îl lămuri:

- După ce obţin informaţiile, surfez un pic până la adresă şi mă joc de-a detectivul de teren - pentru că unele informaţii nu apar în bazele de date. Şi-apoi mă duc prin magazine. Cred că văd şi-un film, într-o locaţie care se termină cu "plex"... Şi-apoi mănânc, pentru că mi-am jurat că nu mai îndes ciorba creaţie proprie pe gât - nici bătută, nici plătită...

Dacă n-ar fi aflat ultimele informaţii, Victor ar fi râs. Dar acum, după ce-i spusese cum ajunsese să-l cunoască pe Mircea - implicit, şi de ce acceptase să se mărite cu el -, totul avea altă nuanţă în ochii lui. Îl informase deja că are 23 de ani; el făcuse calculele, că nu-i era greu, şi trăsese concluzia că tânăra de 18 ani, rămasă doar cu hainele de pe ea, trebuise să se descurce cumva - şi se descurcase onorabil, de vreme ce se măritase şi se mutase la Bucureşti... alături de un om serios, jandarm disciplinat, care instaurase o căsnicie STAS şi ţinuse cu dinţii de ea... Decise să pună şi punctul final:

- Şi-apoi cred că vin acasă şi dorm.

- Deci nu mai faci clubbing...

- Nu cred. Ai avut dreptate: modelul pe care îl caut eu face clubbing numai alături de logodnică sau nevastă.

- Iar ţie ţi-ar prinde tare bine un cerc de prieteni. Că modelul ăla serios face shopping tot alături de logodnică sau nevastă. De plimbat, nu se plimbă singur; când e la volan, e concentrat la problemele de serviciu...

Şi nu-i spunea şi cum să-şi facă un cerc de prieteni?... Nu. Lăsa asta la latitudinea ei. Ori îi închiria, de la firmele cu actori de închiriat, ori dădea anunţ la ziar, ori aştepta prima zi de serviciu în noul sediu... Ori îl sărută pe el, azi - şi-atunci le putea folosi pe prietenele prietenilor lui. Dar nu la clubbing...

Foenul sfârşi pe dulap. Victor căuta o clamă...

- Ce culori porţi azi?

- Blugi şi-o cămaşă albă.

Alesese deci clema albastră. Îi făcea moţul ăla sexy, pentru dimineţile grăbite când ceasul a sunat prea târziu... Şi-acum îşi adusese trusa de farduri. Închise ochii.

- Naşii tăi presupun că au cel puţin un copil...

- Un băiat de 14 ani.

- Ceea ce înseamnă că pot să-l lase singur acasă şi să iasă cu tine măcar la un biliard.

- Ies; dar nu-i pot scoate zilnic la plimbare, că ei nu-s în concediu. În plus, naşul meu e mare şi rău ca un grizzly. Când i-am luat cu mine în club, cât pe ce să scoată legitimaţia la turcul însurat!

Acum Victor râdea - că era amuzant!

- Ieri, am avut cele trei ceasuri rele care nu s-au manifestat alaltăieri. Întrucât legea compensaţiei funcţionează, azi o să-mi meargă mai bine decât de obicei.

- Sau la fel de rău - ceea ce înseamnă că mâine o să primeşti un buchet gigantic de trandafiri roşii, de la un admirator secret...

Oopaa... Nee, asta era o poantă! Iar dacă nu era poantă, o s-o transforme ea în poantă:

- Sau o să fie şi mâine rău, pentru că poimâine e zi de clubbing...

- Păi ziceai că, în cluburi, modelul ăla serios pe care-l cauţi tu vine însoţit!

- Exact; dar cum n-am depăşit încă jumătatea concediului, iar perioada destinată modelului serios începe mai târziu, cred că o să mă concentrez un pic asupra doctorilor...

- ... A doctorilor...

Deschise ochii şi-l privi cu subînţeles:

- A doctorilor... docenţi...

Victor făcuse ochii mari-mari... Bufni în râs şi-şi acoperi faţa cu palmele - că ceea ce-i spusese ea stilistului ei era o chestie... ruşinată rău! După câteva secunde, Victor îi trase mâinile de pe faţă şi se repezi glonţ cu peria rimelului spre gene:

- Să ai grijă cu doctorii ăştia; unii dau dependenţă de medicamente.

Poftim? I se părea că şi obrajii lui erau un pic mai îmbujoraţi! El continuă:

- Te operează, după care îţi prescriu nişte medicamente. Ai grijă cu medicamentele...

- Evident!

- Şi ai mare grijă şi la rezultatul analizei. Să nu-ţi prescrie operaţii de care n-ai nevoie.

- Nici o grijă, că duc analizele la năşicu' - şi le investigăm pe Google...

Bufniră amândoi în hohote de râs. Victor se luă cu mâinile de cap, hohotind cu lacrimi; ea lăsă capul pe masă, că o durea burta de-atâta râs...

Doamne, de când nu mai râsese cu atâta poftă! Oare dacă-l săruta acum, se termina totul? Oare el s-ar fi schimbat, după primul sărut? Nu voia să-şi răspundă azi, acum, aici...

- ... Deci... dacă vrei să ajungi la năşica în orele de program, lasă-mă să termin cu rimelul!

- Bine, gata... nu mai zic nimic... de doctorii docenţi...

Tot apartamentul răsuna de hohote de râs. Niciodată apartamentul ăla nu mai răsunase...

Gata; acum zâmbea. Acum se liniştise. Acum, şi-ar fi dorit foarte mult ca el să nu întrebe de ce îşi schimbase brusc dispoziţia. Şi se părea că Victor înţelegea psihologia feminină, procesase informaţiile noi despre inundaţii şi jandarmi şi nu întreba nimic...

- ... Eşti gata. Poţi să te duci oriunde vrei tu, că "se potriveşte".

Bun! Arătă spre ceaşca lui:

- Mai stai la o ţigară?

- Aş sta, dar mi-e că mă dă Rodica afară.

Aa, iar Rodica aia... Puse bancnota pe masă şi începu să-şi strângă singură fardurile. Victor zâmbi:

- Şi-aşa, nu-i convine deloc că m-am apucat de vizite la domiciliu. Am fugit! Paa!

Cum? Apucă doar să spună un "Paa" chinuit; auzi uşa deschizându-se, apoi închizându-se... Gata; Victor plecase.

Deci Rodicăi nu-i convenea deloc că el s-a apucat de vizite la domiciliu... Aa, stop! Că-l prinsese cu gogoaşa! Prima oară când venise la ea, îi spusese "Dacă e urgent, să ştii că fac şi vizite la

domiciliu"! Păi el făcea vizite la domiciliu aşa, de obicei, sau...? Iar dacă le făcuse cândva şi renunţase la ele, ar fi trebuit să spună "m-am apucat din nou".

În plus, coaforul se deschidea la ora nouă, nu? Că de-aia venea el la opt la ea la uşă! Ceasul de pe perete arăta 8:37...

Victor era isteţ, ştia psihologie feminină dar uneori nu le nimerea. Presupunea că nu era un bărbat angrenat într-o vânătoare perpetuă... cu o vastă experienţă într-ale vânatului...

Hai! Să fugă la Adriana şi să verifice BMW-ul cu inimioară roşie! Că după aceea surfa printr-un Mall, se întorcea acasă şi mai scria în documentarea despre Victor!

Cafeaua era acceptabilă; era de-aia bugetară. De când era în concediu, băuse nişte cafele... Fetele din biroul Adrianei o priveau pe sub sprâncene. Probabil că pricepuseră deja ce tot căuta ea la Serviciul Evidenţa Populaţiei. Iar ţinutele cu care venea acolo erau concludente în ceea ce priveşte întrebarea "de ce bileţelele cu care venea Lucia Florea să consulte baza de date erau despre bărbaţi?". Ea stătea comod şi pufăia. Şi aştepta să vină mail-ul cu datele de la Înmatriculări. Adriana o privea lung... Zâmbi şi-şi termină povestirea:

- Şi i-am spus lui Victor cum l-am cunoscut pe Mircea. I-am spus că sunt orfană...

- Foarte rău! Nu ţi-a spus George să nu le spui asta?

- Lui i-am spus.

- Aşa ai vrut tu - să-i spui!

- Da. Iar când o să vi-l prezint, o să înţelegi de ce i-am spus.

Calculatorul piui; Adriana privi monitorul şi-i făcu semn să vină lângă ea. Se ridică şi se aplecă neaoş peste birou - dacă tot o măsurau fetele alea pe toate părţile, măcar să vadă ca lumea posteriorul! Nu?

BMW-ul X5 era înmatriculat pe numele unei femei - Maria Vasilescu. Adriana îi copia CNP-ul... Luă mouse-ul şi apăsă pe iconiţa cu imprimanta. Şi-o lămuri, zâmbind:

- Nu vreau să-mi rupă năşicu' urechile, pentru dosar incomplet...

Tii, ce mai râdea năşica ei! Foaia ieşea... Ia să vadă ea cine era doamna Maria Vasilescu...

Îu! Ea era Maria Vasilescu? Ea avea o legătură aparte cu inimioara roşie de la oglinda X5-ului? Poza arăta o duduie "pitorească" clasică, de vreo 30 de ani, cu cercei mari şi 50 de kile-n plus pe constituţia mărunţică. Când îşi făcuse cartea de identitate, avusese părul buclat bine şi vopsit cu negru albăstrui - atât de albăstrui, că strălucea ciudat... În plus, avea "bujori în obrăjori" şi guşă. Şi era modelul ăla care îşi rezolva problemele poziţionându-se pe banda demarcantă din mijlocul străzii şi răcnind cuvinte neaoşe cu 120 de decibeli...

- ... Ea ar trebui să fie sora mai mare, nu?

- Eu ştiu? Nu seamănă deloc!

- Mamă nu-i poate fi! Că are doar 32 de ani, iar el vreo 25!

- Să fie nevastă-sa?

- Nu ştiu, dar vom afla!

Şi-acum Adriana îşi aprindea o ţigară şi se trăgea mai aproape de tastatură. Luă din nou mouse-ul şi selectă din nou Print. Şi acum năşica ei se dezlănţuia - că ştia toate parolele necesare şi urma să consulte mai multe baze de date în simultan...

Se ridică de pe birou şi-şi luă ţigara. Şi se apropie de fereastră. Privea lung strada...

Maria Vasilescu. 32 de ani. Modelul scandalagiu, din etnie. De ce Leo, stomatolog cu pumnul, îşi urca ochii verzi şi constituţia atletică în BMW-ul doamnei Vasilescu? Cu inimioară?

- Hai să vedem poze.

Ia; ce poze îi arăta?... Aa, avea lista cu toţi "Leonard Vasilescu" din România! Nu erau mulţi; vreo două ecrane... Acum îi filtra - între 20 şi 35 de ani... Rămăseseră mai puţin de 20. Şi acum îi lua la rând... Nu... Nu... Nici ăsta... Nu... Avea o presimţire... O lăsă pe Adriana să se ocupe de studiul pozelor; luă şi restul hârtiilor din imprimantă. Doamna Maria Vasilescu...

Leo, stomatolog cu pumnul, posesor de ochi verzi şi ioc serviciu cu carte de muncă, trebuia să asigure cumva benzina pe care-o bea cu nesaţ BMW-ul X5. Aşa că avea prieteni solizi, la fel de şomeri ca şi el, gălăgioşi şi tupeişti... Banii de benzină veneau din... Şi de-aici începea să presupună: droguri, prostituate, camătă, recuperări, furturi - deşi era prea cochet şi prea "domn" ca să coboare din BMW şi să dea cu bujia-n geamul lateral al Logan-urilor! Dar poate că n-avea o funcţie de execuţie; poate că figura în organigramă într-un post de conducere... Că-şi achita comisionul la Pascucci...

Oare unde anume se poziţiona Leo în organigrama băieţilor musculoşi şi gălăgioşi? La bază, sau spre vârf? Fusese toantă şi nu ascultase discuţia lui cu musculoşii din Cafe Pascucci; aşa că asta doar George îi mai putea spune acum. Dar asta însemna să facă o investigaţie serioasă... Şi nu merita să-şi facă datorii la serviciu. Mai ales că, dacă investigaţia dădea nişte rezultate, trebuia să facă datele să dispară. Şi-o bătea George 12 ore pe zi, zilnic, dacă afla că voia să se cupleze cu un interlop dubios! Aşa că...

Doamna Maria Vasilescu locuia în Pantelimon. Strada Potârnichii. La bloc. La un etaj superior, dacă se lua după numărul apartamentului. Acolo primea Maria Vasilescu radarele pe care le aduna Leo...

- Să ştii că o să dureze! Leo poate fi inclusiv Leopold, sau Leonaş, sau Leon...

- Nu mă grăbesc. Totul e să nu te grăbeşti tu...

- ... Auzi? Ştii ce zic eu? Du-te şi mănâncă ceva - că zici mereu că eşti prea slabă, da' pot să jur că ultima ta masă a fost ieri pe la patru. Dacă dau de el, te sun; dacă nu dau de el, te sun după epuizarea opţiunilor.

- OK. Mă duc să verific adresa.

- Nu vrei să se ducă George mai întâi?

- Nu; că nu-i apăs soneria. Nu-s dementă... Pa!

- Pa.

Ieşi şi se grăbi spre scări. Str. Potârnichii... Avea ghidul străzilor în torpedou. Trebuia să "descifreze" zona, pentru că pe-acolo erau străzi înguste şi întortocheate, printre blocuri înalte, comuniste, iar Maria Vasilescu le cunoştea bine - adică ştia intersecţiile şi căile de scăpare spre Şoseaua Pantelimon. Tocmai căile alea de scăpare trebuia să le documenteze ea. Nu simţea nevoia s-o vadă pe femeia aia în acţiune...

Flerul ei îi spunea că Leo avea un mariaj ciudat. Un mariaj tradiţional, justificat în principal de potenţa financiară a doamnei Vasilescu. Ce învârtea doamna Vasilescu şi de ce nu umbla niciodată cu BMW-ul personal?... Nu! Nu ştia dacă nu umbla niciodată cu maşina ei! Poate că, în timpul zilei, umbla numai ea cu BMW-ul! Iar lui i-l dădea doar o oră-două, cât se odihnea ea, sau gătea...

Urcă la volan, scoase ghidul străzilor... Deci acolo era Potârnichii! Cam aproape de casa ei; în plus, băieţii din branşa lui Leo nu investeau în imobiliare, ca să creadă că el locuia pe Ştefan cel Mare iar ea în Pantelimon. Deci cazinoul era totuşi locaţia care ţinea BMW-ul parcat pe bulevardul ăla...

Str. Potârnichii... Str. Răscoala din 1907... Îşi amintea cum stătuse în cadă, în apă fiartă, şi calculase că avea nevoie de o rază de cel puţin un kilometru...

... În cazul lui, o să facă o excepţie! Demară.

Prânzul... adică micul ei dejun arăta bine. Trei hamburgeri şi-o

porţie gigantică de cartofi prăjiţi. Micul dejun ideal pentru Lucia Florea, care voia să se îngraşe un pic şi să nu îmbătrânească foarte repede. Azi avea porţie triplă de conservant, că era urât afară, aşa că se dusese la cosmetică şi înfrumuseţare şi arăta trăznet... Muşcă cu poftă din hamburger şi-şi începu analiza şi totalul mental.

Blocul Mariei Vasilescu era în formă de U. De pe Şoseaua Fundeni, făcuse dreapta pe str. Ciocârliei. Prima la stânga era str. Potârnichii. Acolo locuia Maria Vasilescu. În blocul ăla comunist, nerenovat, uşor... "nesigur". Cartierul se potrivea cu Maria Vasilescu. Strada era meschină, mai ales seara - când veneau toţi acasă şi blocau practic jumătate din carosabil. Ăsta era un impediment pentru ea, care voia s-o şteargă repede din preajma proprietarei BMW-ului...

Profitase de faptul că maşina cu inimioară nu era în parcare; făcuse deci două-trei ture pe-acolo şi se obişnuise cu geometria locului. Descoperise că avea "scăpare" şi spre Fundeni, şi spre Pantelimon. Şi trăsese concluzia, în drum spre Mall-ul din Vitan, că Leo avea "biroul" la cazinoul de pe Ştefan cel Mare şi "casieria" la Pascucci. Şi calcula ea acum, pe măsură ce stomacul i se umplea cu conservant şi pastă de resturi de cartofi armonios legată cu E-uri multe şi variate, că băieţii musculoşi şi gălăgioşi de la Pascucci erau mai sus decât el în organigramă. Leo le dăduse raportul... şi "rata". Şi apoi probabil că plecase înapoi la cazino, să mai facă nişte "rată" şi, bineînţeles, banii de benzină... Asta-l poziţiona în categoria executanţilor. Zâmbi - Leo era un fel de agent şef. Avea sub el cel puţin un agent şef adjunct, doi agenţi principali şi vreo zece agenţi. Dar deasupra lui organigrama urca mult-mult-mult...

Năşica n-o sunase. Mergea greu identificarea lui Leo. Trebuia să deschidă fiecare înregistrare, să se uite bine la poză... Bine că măcar îl văzuse ca lumea! Şi-l evaluase când coborâse, aşa că ştia ce să caute! Când o s-o sune, o să-i dea ideea verificării în baza de date de la Circulaţie. Pe numărul ăla de înmatriculare sigur se eliberase cândva măcar o amendă! Măcar o parcare neregulamentară, sau o centură de siguranţă! În baza de date a poliţiei, Leo figura la rubrica "şofer" - nu Maria Vasilescu. Dacă nu cumva nevasta folosea BMW-ul mai des decât el... Sau mintea stomatologului se gândise şi la asta - şi avea în agenda mobilului un număr de telefon care-l ajuta mult să nu se creeze conexiuni de-astea...

Imediat cum termina de mâncat, intra la Movieplex. Mircea n-o dusese niciodată la film; când o adusese în Bucureşti, o cam... încuiase în apartament. Doar în zilele lui libere se învrednicise s-o plimbe, la pas, pe bulevardele importante. După ce spusese "Da" la Primărie, n-o mai făcuse nici pe-asta... Noroc cu patrulările! Dar, cum nu patrulase niciodată prin Movieplex, voia s-o încerce şi pe-asta! Următoarea şansă era... concediul viitor. Sau într-un weekend, când putea Victor să-şi ia liber...

Victor? Da' el voia să meargă cu ea la Movieplex? Că la mare nu părea dornic să meargă cu ea! Altfel, ar fi marşat la ideea ei - dacă nu prima oară, atunci a doua oară!

Oare Victor voia? Flerul îi spunea că ar fi vrut; dar se răzgândise şi re-hotărâse de vreo... patru ori până acum. Acum, de exemplu, voia. Mâine, în funcţie de ceea ce-i povestea ea, poate că n-o să mai vrea...

Să-l mintă? Chiar dacă pentru Isaia dănţuieşte sinceritatea era absolut obligatorie, iar adevărul era uleios şi ieşea mereu la suprafaţă? Nu l-ar fi minţit...

Nu. Pe el n-o să-l mintă. Niciodată.

Na, că-i vibra geanta! Tocmai acum, când începuse filmul! Se grăbi să scoată mobilul... şi zâmbi: ia uite! "Tremurase" celălalt mobil - ăla de pescuit!... Primise un mesaj, de la un număr nou! Îl deschise...

"Te invit să luăm prânzul împreună. Omar."

Omar, deci... Care dracu putea fi Omar? Că pe Ahmed îl ştia; dar la masa aia stătuseră încă doi turci. Flerul îi spunea că turcul cu bricheta decisese să atace. Chiar dacă avusese sub nas exemplul lui Ahmed, care şi-o furase de n-o putuse duce toată... Se revăzuseră la biliard; oare el o revăzuse şi la ultima ei vizită în The Player? Începu să apese butoanele...

"Tu care eşti?"

Send... Aşa. Un ton obraznic şi uşor respingător - ca să se potolească. Privea ecranul. Acum aştepta...

"Dacă vii la restaurantul Irisa la ora patru, ai să afli."

Nu, zău! Îi organiza el aşa o revedere frumoasă cu una bucată Ahmed, forma *pissed-off*... Vezi să nu! Apăsă butoanele şi-i salvă numărul în agendă. Şi-apoi aruncă mobilul în geantă şi reveni spre film - că era mai interesant.

... Uitase complet de Omar şi de invitaţia lui la prânz. Filmul era "super", iar acustica şi sonorizarea sporeau mult suspansul. Geanta vibră din nou... Tot un mesaj! Şi tot de la Omar!

"Vii?"

Măi, dar ce nerăbdător şi insistent era! Cât era ceasul?... Două. OK! Reciti mesajul lui şi începu să tasteze...

"Dacă vii la restaurantul Irisa la ora patru, ai să afli."

Şi-acum n-o mai bârâia - se prezenta la restaurant, la patru fix. Numai că ea se va parca în zonă la trei jumate. Şi va supraveghea crâşma. Ca să nu se revadă azi cu Ahmed. Şi-aşa, avea toate şansele să se ciocnească de el prin club...

... Avusese dreptate - n-o mai bârâia. Reveni spre film şi zâmbi slab: dacă flerul n-o trăda tocmai acum, Omar era turcul cu bricheta. Şi va veni singur la Irisa. Întrebarea era în ce măsură voia ea să-şi bată capul cu un turc de 50 de ani, care ştia ce şanse minuscule avea dar se-arunca totuşi berbeceşte spre ea...

Zâmbi slab şi şopti:

- Dacă flerul meu ar avea o formă, să mor dacă nu i-aş face statuie!

Flerul ei n-o înşelase nici de data asta. Omar era turcul cu bricheta. Tocmai coborâse dintr-un taxi, în faţa restaurantului Irisa, cochet şi proaspăt bărbierit şi emoţionat şi agitat ca dracu. Năvălise la propriu în crâşma aia, deşi era patru fără cinci...

Oftă uşor şi-şi aprinse o ţigară: acum aştepta. La patru şi zece, întorcea BMW-ul în capătul scuarului şi parca exact la ieşire. Şi-l aştepta să se desumfle, să se liniştească un pic - că era om bătrân, trebuia să aibă grijă cu emoţiile şi tensiunea - şi să iasă. Şi-apoi îl ducea ea să mănânce ceva gustos, acolo unde voia ea să mănânce - nu în crâşma în care putea să apară şi Ahmed, pe la patru jumate...

Începu să râdă: Victor ştia psihologie feminină. Iar pe ea o cunoştea binişor deja - spusese "vai de pielea lor", înainte să afle că năşica le făcea muşteriilor ei dosar complet, cu date concrete...

Scoase CD-ul cu Madonna şi căută prin mapă... Aha! CD-ul Buddha Bar cu delicatese! Ăsta era foarte bun! Îl împinse şi selectă melodia 1 - *Pink Martin, La Soledad*. Pianul o ungea pe suflet... Melodie pe care-o mai puse o dată... Şi încă o dată...

Gata; era patru şi zece. Porni motorul, intră în trafic, întoarse pe la capătul scuarului şi se apropie de restaurant... Şi simţi din nou un sentiment ciudat de teamă, conştientizând că peste cinci minute Omar va sta lângă ea, pe scaunul din dreapta...

Trase pe dreapta chiar în faţa intrării şi porni clima - în două minute, habitaclul se făcea tocmai bun de-o discuţie plăcută...

... Păi se părea că ăsta era norocul turcului! Uite de-aia o să iasă cu el! Şi de-aia o să ajungă, la un moment dat, să intre în aceeaşi cameră de hotel cu el! Din cauza sentimentului ăluia ne-

norocit, pe care voia să-l învingă odată! Nu era flerul - era frica! Trebuia s-o învingă, pentru că acum ştia unde-l găsea pe Leo. Şi pentru că Victor tot jongla între "da, vreau" şi "nu, mai bine nu".

Două minute... Patru minute... Vârsta înaintată era în avantajul lui, că-l învăţase să fie punctual şi să aibă răbdare, să aştepte sfertul academic... Cinci minute - uşa restaurantului se deschise.

La vârsta lui, Omar nu înghiţea uşor două şuturi în fund în aceeaşi zi. Tocmai de-aia, nu-i aplica decât unul. Azi. Claxonă, privindu-l lung... Şi se abţinu greu să nu zâmbească - Omar "înflorise" tot când o văzuse! Apăsă butonul şi deblocă portiera din dreapta; el se grăbi să urce lângă ea... Întinse mâna:

- Lucia.

- Omar.

Semnal stânga, şoseaua era liberă - aşa că porni cu demaraj:

- Opreşte-ţi telefonul, te rog.

Accelera "în draci", pentru că voia să-l domine şi nu trebuia să-i lase timp să se gândească la ceea ce i se întâmpla - ca să nu-i crească iar curajul... Omar o privea lung... Zâmbi şi frână la semafor:

- Sau crezi că te răpesc? Sau aştepţi un telefon important?

Omar începu să râdă şi-şi opri telefonul. Şi apoi se întoarse spre ea:

- Eşti precaută.

- Sunt.

- Credeai că-ţi organizez o revedere cu Ahmed?

- Nu credeam nimic - nu trăiesc din supoziţii.

Ah, ăsta cu Citroen-ul era uşor prost! Se făcuse verde, iar el aţipise în trafic! Trase de volan stânga, îl ocoli periculos de aproape şi călcă acceleraţia. Trecu de intersecţie şi vină stânga. Ştia că pe Clucerului erau nişte crâşmi discrete - trăiască patrula...

- Ahmed nu ştie că ţi-am trimis mesajul.

- Puteai să-i spui. La urma urmei...

- Prefer să nu ştie. L-ai plesnit destul de rău...

Zău? Începu să râdă:

- Deci a usturat...

- Destul de mult. Nici acum nu realizează cum ai putut afla...

- Şi-l interesează partea tehnică, sau...?

- Nu ştiu. Contează?

- Nu; eram curioasă...

Dreapta aici... Acum stânga... Ia să facă ea conversaţie şi să se şi lămurească apropo de crâşma în care mergeau:

- Eu am mâncat pe la două. Tu?

- Şi eu am mâncat.

- Sigur?

- Foarte sigur.

- Atunci o să beau o cafea...

Trecu pe lângă Restaurantul Oliviers şi surfă încetişor spre Jadoo Restaurant... Unde nu va servi decât o cafea...

Opri motorul, coborî şi aşteptă... Apăsă telecomanda. Omar era realist, nu-i oferea braţul... Intrară, iar el arătă direct spre bar. Bun. Prima masă de lângă bar. Se aşeză.

- Cafea deci?

- Da. Espresso.

El se grăbea să aducă două cafele. Ea îşi verifica mobilele din geantă... Pregătea bancnota cu care îşi va plăti cafeaua...

Până acum, se descurcase onorabil. Îl dominase cap-coadă, făcuse numai ce voise ea iar el nu comentase... Şi-l mai şi făcuse "să dea din casă", apropo de partenerul lui, Ahmed. De care - apropo! - nu părea foarte ataşat... Primi ceaşca şi zâmbi:

- Mulţumesc.

- Cu plăcere.

Şi-acum stăteau faţă în faţă. Urma discuţia. Pentru care n-avea nimic "programat"... Îşi aprinse o ţigară. Omar făcea acelaşi lucru, probabil pentru că nici el nu ştia cum să înceapă discuţia fără să şi-o fure şi el... Suflă fumul şi-l privi drept:

- De ce mi-ai trimis mesajul ăla?

- Pentru că voiam să ne vedem.

- De ce? Ce vrei să obţii? Ce intenţii ai?

Întrebările directe şi ochii ei albaştri, serioşi, îl reduseseră la tăcere. Omar privea scrumiera acum. Se aplecă puţin spre el şi coborî mult tonul vocii:

- Că, dacă-ţi închipuiai că sunt "lucrătoare", te-ai înşelat. Atunci când nu sunt în concediu, lucrez cu carte de muncă pentru statul român.

- Dacă îmi închipuiam aşa ceva, nu-ţi mai trimiteam mesajul ăla.

- Şi-atunci ce vrei de la mine?

Asta era o întrebare foarte directă. Şi foarte întemeiată. Abia aştepta răspunsul rostit, deşi flerul ei îi dăduse câteva indicii în faţa Restaurantului Irisa...

- ... O să fiu sincer - am observat că apreciezi sinceritatea... Sunt asociat, cu Ahmed şi Bulent, la Antalya Turism. Soţia mea locuieşte în Magydos; ea se ocupă de firma de acolo, care ne trimite turişti şi preia turiştii trimişi de noi. Nu am copii... Soţia mea nu vrea să vină în România. Mă duc eu acolo, uneori, o dată la două-trei luni... Şi cred că înţelegi cum decurg vizitele astea. Avem acolo o casă mare, cu multe camere...

Adică el şi turcoaica mai erau căsătoriţi doar în acte. Probabil nu voiau să împartă acareturile - cine ştie! Aprobă scurt.

- Am 52 de ani. Sunt un om serios şi discret. Şi caut o relaţie de durată, stabilă şi serioasă. Foarte serioasă.

OK, se lămurise - flerul n-o trădase. Acum avea ea de vorbit:

- Eu îmi caut un bărbat. Nu ştiu încă ce model - cu verighetă sau fără. Întâi trebuie să aflu dacă vreau sau nu vreau o verighetă de la vreun bărbat! Şi momentan mă simt foarte bine fără. Sinceră să fiu...

Stinse ţigara şi-şi bău cafeaua. Omar zâmbea, semn că ideile ei erau pe placul lui. Mai ales alea de după "momentan". Continuă:

- Sinceră să fiu, parcă nu-mi doresc o fiinţă umană, alta decât mine, care să răvăşească casa, să umple coşul cu rufe şi chiuveta cu vase, care să fărâme tot ce începe să repare, care să-mi organizeze programul şi eventual să-mi şi altoiască două peste ochi atunci când vreau să ies din casă în fustă scurtă.

Enumerarea aia neaoşă îl făcuse să râdă. OK, îi plăcea atmosfera aia plăcută de la masa lor! Numai că ea o să plece, în următoarele douăzeci de secunde. Zâmbi:

- Din punctul ăsta de vedere, eşti bun - că ai deja verighetă, iar la mine te anunţ de-acum că n-o să dormi niciodată. Ai însă un dezavantaj...

"Vârsta." Nu va rosti acel substantiv comun nici moartă, pentru că flerul ei n-o trădase... Continuă:

- Sau poate nu. Ţi-am dat unele indicii despre mine şi felul cum îmi calculez viaţa. Azi mă găseşti în The Player, începând cu ora 11. Gândeşte-te bine dacă vrei să vii şi tu, sau nu.

Băgă mâna în buzunar şi puse bancnota pe masă, lângă ceaşcă. Ridicare, piruetă pe călcâi, demaraj spre ieşire.

- Lucia, te rog!

Ce-o ruga? Întoarse capul şi-l văzu fluturând bancnota... Doamne, cât de previzibil era omul ăsta! Zâmbi slab şi reveni spre coridorul care-o ducea la ieşire:

- Mă jigneşti!

Ieşi, urcă la volan şi demară spre bulevard. Împinse CD-ul şi zâmbi:

- Flerule, am să-ţi dau o bere!

Flerul ăla îi spusese, în faţă la Irisa, că turcul potolit, de 52 de ani, dezvoltase sub părul cărunt o mică fixaţie pentru Lucia Florea,

mare dansatoare din buric. Că-şi dorea o relaţie serioasă, stabilă şi discretă, cu o tipă de 23 de ani care făcea cluburile să vibreze; iar fixaţia nu-l lăsa să vadă ce era în neregulă la chestia asta...

În maximum jumătate de oră, va mânca o bătaie cruntă - pentru că se ducea glonţ la Adriana, să-l dea pe Omar la verificat. Şi se ducea acasă - în unicul loc unde năşica îşi permitea s-o plesnească bine... Tare i-ar fi plăcut ei ca George să lipsească de la discuţia asta!

Gata. Îi spusese tot, redase aproximativ exact ceea ce vorbise cu Omar, îi dăduse numărul de mobil... Adriana nu părea grăbită s-o bată; Adriana avea o nelămurire. Pe care-o exprimă cu voce tare:

- De ce, Lucio? De ce? Că are 52 de ani şi nu-ţi poate oferi absolut nimic!

- Ba da. Omul a făcut o fixaţie pentru mine. Şi e destul de bătrân ca să nu-i mai ardă de fantezii sexuale. Vrea o relaţie stabilă şi serioasă. Şi nu observă că eu vreau ţaca-paca. O să mă folosesc de fixaţia lui, care-l împiedică să vadă crunta diferenţă dintre 23 şi 52, şi-o să aflu cum se comportă un bărbat atunci când iubeşte.

- Ha! Omar şi iubirea!

- Da; Omar şi iubirea. Poate nu aia adevărată; dar dorinţa adevărată, fixaţia aia care te face să întorci toate cuvintele pe toate părţile şi să te-nvârţi două ore în jurul unui bloc - pe-aia a dezvoltat-o. Fixaţia aia e mai rea decât iubirea.

- Ştiu. Şi mai periculoasă.

- Îmi asum riscurile.

- ... Vrei tu neapărat să-l vezi pe turc bocindu-şi suferinţa în faţa scării tale!

- Nu. Oricum, nu va afla niciodată unde poate să vină să-şi bocească suferinţa. Şi mă îndoiesc că o va boci. Dar mai e o chestie... Înainte să atac la ochii verzi, trebuie să ştiu dacă n-o să mă apuce pe mine bocitul atunci când o să rămân cu un bărbat într-o cameră cu uşa încuiată.

Adriana nu mai spunea nimic...

- Patrula m-a învăţat să fiu curajoasă şi-un pic sinucigaşă. Dar ochii verzi îmi induc un sentiment de teamă. O accelerare a bătăilor inimii, simultană cu strângerea stomacului ghem şi un tremur uşor al picioarelor. Acelaşi sentiment l-am avut azi, când am realizat că Omar va ieşi de la Irisa şi se va aşeza pe scaunul din dreapta. Trebuie să învingă teama asta. Ca să nu-mi fie niciodată teamă de Victor.

- Lucio, m-ai zăpăcit de tot. Adică tu vrei să-i probezi pe Omar şi pe Leo ca să n-ai emoţii cu Victor? Scuză-mă, dar "nu ţine"!

Zâmbi slab:

- Omar mă va ajuta să-mi învingă teama de Leo. Leo îmi va arăta cum operează un doctor docent. Iar Victor îmi va arăta că există oameni serioşi, cu planuri pe termen lung, care îşi pupă femeile de mai mult de două ori pe zi. Şi-o fac din dragoste, pentru că vor s-o facă, aşa că nu trebuie să-şi pună mobilele să le reamintească ce-au de făcut.

- ... Eşti tu sigură că Victor ăsta a dezvoltat niscai sentimente pentru tine?

- Aproape sigură. I-am dat destule ocazii să atace; s-a abţinut eroic şi m-a trecut prin tot felul de teste. Şi s-a protejat cu grijă de orice acţiune care l-ar putea face să sufere.

- ... Lucio, eu cred că tu ai pornit-o uşurel pe câmpii...

- Imaginează-ţi că eşti bărbat, stai faţă în faţă cu mine, în bucătăria mea, iar eu fac aşa. Tu ce-ai face?

Îşi destinse chipul, închise ochii şi se aplecă un pic - exact cum făcea în ultimul timp, când o farda el... Adriana se ridică:

- Nu ştiu. Tot ce ţi se întâmplă ţie în ultimul timp mi se pare de domeniul fantasticului! Lucrurile se aşează de aşa natură încât îţi permit să faci tot felul de chestii... De exemplu, chestia cu tăiatul feţei lui Leo; îţi dai seama că aveai mult mai multe şanse să vă zgâriaţi maşinile, decât să reuşeşti?

- Da. Asta e nebunia aia pe care-am învăţat-o patrulând pe străzi, printre amicii şi subalternii lui Leo.

- Apropo de Leo - nu l-am găsit în bazele noastre de date.

- Nu-i nimic. Oricum, nu se-ntâmplă nimic până nu-i obţin numărul de telefon.

- Care, dacă e abonament, e pe numele Mariei Vasilescu.

- Adriano, ştii bine că mă voi feri de el până reuşim să aflăm ceva despre el!

- Auzi? Tu nu cumva ai făcut o mică fixaţie pe băiatul ăsta?

- Sincer? Cred că da...

- Ştii, sper, că s-ar putea să fii un fel de Omar pentru el...

- Sunt ceva mai mult. Pentru că a fost şi el în The Player, în noaptea în care clubul ăla a vibrat.

- ... A fost acolo?

- BMW-ul era în parcare când am plecat noi.

- Iar tu ai aruncat nadă de-a lungul multor ore... Sigur te-a văzut.

- Şi ştie care-i oferta. Cred că nu ştie cum să mă găsească. Că el nu te are pe tine "la taste" - şi-n plus, stă sub tirul atenţiei doamnei Vasilescu.

- Care, apropo, îţi dai seama cine e...

- Concubina, desigur. Deci Leo e un pic blocat; până nu-i dau eu un capăt de fir pe care să-l urmeze, nu poate decât să-şi amintească cum a vibrat clubul...

Năşica ei privi lung numărul de mobil de pe hârtiuţă... Şi oftă greu:

- Eu te sfătuiesc să amâni ieşirea în club pentru mâine seară. Ca să ai toate datele despre Omar ăsta, atunci când vă vedeţi.

- Nu; n-am de ce. Omar o să vină tot cu un taxi. Iar eu îl am pe DJ Paul, care - apropo! - e foarte fericit că îl îndatorează pe domnul chestor principal!

- Stai liniştită, că nu-l îndatorează deloc - şi el ştie asta! Mi-a spus George că, dacă-i organizează trei razii neanunţate, îi taie la amenzi de-o să aibă de plătit la ele trei vieţi de-acu' încolo! Aşa că foloseşte-l la greu din punctul de vedere al siguranţei tale. Te rog să mă suni când pleci din club!

- Îţi dau un mesaj când ajung acasă, cu două-trei cuvinte despre ce s-a întâmplat. Dar te asigur că nu se va întâmpla nimic.

- Bine, finuţo... Şi-acum ce faci - te duci acasă?

Îşi privi ceasul şi se ridică:

- E şase; mă duc în Carrefour, să văd ce mai circulă pe rafturi. Pe urmă cred că mă duc să mă schimb şi să-mi fac moţul... şi ţup în club cu mine!

- OK!

Era condusă la ieşire... Adriana şopti:

- Te rog eu mult de tot să fii atentă!

- Voi fi extrem de atentă. Pa!

- Pa!

Ieşi şi se grăbi spre lift. Şi-şi aminti că mai avea ceva de spus. Se întoarse deci şi zâmbi strâmb:

- Năşico...

- Da, finuţo.

- ... Te rog eu mult - nu-i mai spune năşicului tot ce afli de la mine. OK?

- OK. Hai, fugi!

- Pa!

- Pa!

Trase uşa şi se grăbi să coboare...

Se ducea în Carrefour pentru că n-avea chef să se ducă acasă.

Şi nici n-avea chef să se ducă într-o cârciumă şi să mănânce cina singură la masă. Se ducea să-şi cumpere ceva gata preparat; ea visa la nişte plăcintă dobrogeană... pe care s-o înfulece oriunde, numai acasă nu! Şi cum azi îşi punea bustieră şi pantaloni scurţi, presimţea că Omar va încasa niscai palme. Iar ea va adormi la unu, cel târziu. Demară.

Apăsă frâna şi oftă greu...

BMW-ul cu inimioară roşie la oglindă nu era în faţa blocului. Nici în spatele blocului. Nici prin preajma blocului. BMW-ul ăla surfa pe undeva prin Bucureşti. Oare cine era la volan?

Se gândise, acu' cinci minute, să parcheze maşina în stradă şi să urce până în faţa uşii. Dar se controlase imediat şi renunţase - şi dăduse târcoale blocului la volan...

Da; dezvoltase o fixaţie pentru Leo. Ştia că nu era bine, îşi amintea perfect cuvintele lui Victor referitoare la medicamentele prescrise de astfel de doctori, realiza că tocmai se învârtise prin jurul blocului lui... cam ca Omar, în discuţia ei cu Adriana... După ce stătuse două ore în faţa cazinoului, cu mobilul în mână... Cum să facă să-i treacă?

Leo figura pe undeva, prin baza de date. Că avea buletin! Avea CNP! Ori mai avea un nume pe lângă acel Leo, ori îi scăpase privirii Adrianei... Nu ştia. Oricum, era evident că nu va da de el prea uşor. Singura ei şansă era să se ducă pe la cazinoul din Ştefan cel Mare, sau pe la Pascucci... Şi să aştepte din nou în maşină, ca o disperată idioată şi scursă toată. Alte idei n-avea.

Farurile o luminară de câteva ori, din spate. Na, că se lăsase furată de gânduri şi nici nu observase maşina din spatele ei! Strada era îngustă, atunci când proprietarii erau acasă; aşa că porni uşor înainte... ochi locul de parcare şi se băgă în el. Aştepta să treacă maşina, ca să iasă de-acolo şi să plece spre duşul de-acasă...

Da' nu mai trecea odată? Ce se moşcăia aşa, cu un kilometru la oră? Ce, îl umezise ploaia? Întoarse capul...

Ochii verzi o priveau drept. Lung. Cu seriozitate. Ochii verzi n-o întrebau ce dracu caută acolo, la scara blocului concubinei lui; Leo o privea drept, serios... şi-atât. Iar ea...

Ea ar fi vrut să ridice mâna şi să-l poftească să treacă odată! Că acu' voia tare mult să iasă din parcarea aia! Numai că nu putea ridica mâna, pentru că mintea ei era prea ocupată să urle o mulţime de apelative la adresa ei - care de care mai drăguţ! Toantă! Proastă! Idioată! Cretină! Bleagă! Gâscă! Imbecilă! Tâmpită! Stupidă! Scursă!

Şi era şi mai şi, dacă nu făcea ceva! Da, "o prinsese în fapt"! Dar putea să-şi spele onoarea măcar un pic, "pe la colţuri"! O să...

Nu mai apucă să facă nimic; BMW-ul înaintă încet pe alee. Se grăbi să-l urmeze; dar ieşi din locul de parcare şi băgă în marşarier. Şi porni spre Şoseaua Pantelimon... adică în direcţia opusă lui...

Doamne, în ce hal îi bătea inima! Abia acum realiza că se vârâse ca proasta în locul de parcare, imobilizându-se de bunăvoie la dispoziţia pumnilor lui! Leo putea protesta în faţa apucăturilor ei detectivistice; iar el aşa ar fi protestat - cu nişte bolovani în parbriz şi nişte pumni la piramida nazală. Dar pesemne că ea era un pic mai mult decât un simplu Omar pentru el - nu coborâse la ea, nu-i zâmbise, nu-i spusese nimic! De parcă i se păruse normal s-o întâlnească în faţa blocului concubinei lui! Era sigură că, în aceste momente, atenţia aia specială pe care i-o acorda fetişcana care făcuse clubul să vibreze îi gâdila uşor orgoliul masculin...

Ridica mereu privirea spre oglindă. Dacă o urmărea acum, îl ducea glonţ la Adriana acasă! La ora asta, cu siguranţă George se uita la televizor! Numai că BMW-ul nu se vedea... Şi probabil că n-o urmărea, pentru că se ducea la concubină - şi era aşteptat, deci nu putea să întârzie cu orele...

Intră violent în parcarea blocului şi opri motorul. Mamă Doamne, în ce hal se speriase azi! Îşi acoperi faţa cu palmele, oftând greu... şi şopti ca pentru ea:

- Lucio, ai făcut-o de oaie! Ai dezvoltat fixaţii cu Leo! Şi uiţi că nu-l vrei decât pentru ţaca-paca! Las-o dracului de investigaţie şi de pândă, că se sfârşeşte rău! Du-te în club, la cazino şi la Pascucci - da' nu te mai învârti pe lângă Vasileasca lui! Că ţi-o furi rău de tot!

Pentru că, într-adevăr, îl putea căuta oriunde - numai nu la concubina lui acasă!

Coborî, încuie portierele şi alergă în scară. Se grăbea să urce scările, să se adăpostească în siguranţa casei ei...

Oftă greu. Trebuia să-i treacă fixaţia aia - că era periculoasă. Mai periculoasă şi mai dureroasă decât dragostea. Aşa că o să facă un duş, o să se schimbe şi-o să-l sune pe Victor. Şi-apoi o să se ducă spre club... cu ocol pe Ştefan cel Mare. Avea un plan - o idee pe care flerul tocmai i-o dăduse...

Ştefan cel Mare fusese zona ei de patrulare acu' vreo şase luni. Îi cunoştea deci pe mai toţi bodyguarzii de la cazinoul ăla, pentru că avusese câteva intervenţii acolo. Şi ei o cunoşteau - dar pe Lucia Florea, tipa aia cu faţa nefardată, părul prins în coadă şi chipiu regulamentar îndesat pe cap. Se îndoia deci că o vor recunoaşte - dacă reuşise ea să stea în faţa Adrianei cinci minute, în faţă la Magazinul Unirea... Bodyguarzii ăia îi vor spune cine era Leo. Azi, îşi va răspunde la câteva întrebări.

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Victor. Suna...

- Bună.
- Bună. Azi stai mai mult la muncă?
- Cred că până pe la zece. La cât vrei să vii?
- În jur de nouă.
- OK. Te aştept. Să nu uiţi clama!
- N-o uit. Paa!
- Paa!

Închise şi intră în baie: acum făcea un duş... şi pe urmă se ducea să primească răspunsuri.

Trase uşa coaforului şi intră. Victor stătuse pe scaun, ca să-l ţină ocupat pentru ea; acum se ridica şi-o poftea... Îi zâmbi "dulce":

- Bună.
- Bună.

Se aşeză şi aşteptă, cuminte, pelerina şi mâinile de pe umerii ei. Şi-l privi drept, în timp ce începu să râdă:

- Azi trebuie să fiu dinamită; mai dinamită decât ieri. Că în seara asta dinamita va funcţiona!

Victor râdea şi el şi aproba:

- Şi nici hainele nu-s rele, să ştii! Dat fiind faptul că nu mai plouă...

Evident! Bustiera îi stătea bine, pantalonii scurţi aveau talie joasă şi erau decupaţi obraznic pe popou... Sandalele aveau toc cui, pentru că nu ţinea musai să se culce cu Omar... Şi, într-adevăr, nu mai ploua!

- Ţi-ai găsit pe cineva, cu care să mergi în club?

Îi făcea din nou un semi-moţ; mergea repede... Zărea, prin oglindă, încruntarea Rodicăi... Zâmbi:

- Da. Un amic de-al turcului care-a picat testul.

Victor o privi lung, prin oglindă... Continuă:

- Măcar nu mă mai duc singură! Diferenţa dintre zero şi unu este... unu!

Sertarul cu farduri se trase scurt:

- În plus, presupun că te vei duce cu BMW-ul personal; iar el vine cu ce poate. În atari condiţii, tu poţi pleca oricând vrei tu, cu BMW-ul personal, iar el se descurcă... cu ce poate...

Râdea şi aproba, pentru că şi el râdea şi aproba... Şi, pentru

că Rodica o săgeta cu privirea, ea îl admira din priviri pe Victor... Gata. Închise ochii şi-i oferi din nou tenul şi şansa...

- Şi cam care sunt coordonatele turcului ăstuia?

- Are 52 de ani şi-o fixaţie pentru mine. Şi nu port tocuri pentru că e prea înalt, ci pentru că e prea scund...

- Ţi-am spus - mi-e milă de ei! Ce-a zis naşa despre el?

- Îmi zice mâine.

- Şi te vezi cu el, deşi nu-i ai datele?

- Da. Omul a făcut o fixaţie pentru mine; în plus, a fost de faţă când şi-a furat-o Ahmed. S-a prezentat deci prompt, punctual şi-a recunoscut cu sinceritate că soţia stă cuminte în Antalya. Şi că n-are copii. Şi că vrea o relaţie ultra-serioasă şi super-discretă.

- Crezi că el e modelul pe care-l cauţi?

"Nu, isteţule! Tu eşti modelu' ăsta! Da' te bombardez cu ei, ca să te fac gelos!" Doamne, asta era o mişcare care se făcea într-a noua de liceu! Chiar n-o sesizase?

- Nu. Dar nici mersul de una singură în club nu-i o soluţie.

- Iar asta înseamnă că turcul ăsta are şanse?

Zâmbi slab:

- Orice om are o şansă. A lui este mică-mică, ca molaru' de furnică...

Victor bufni în râs. Deschise ochii şi-l privi lung... drept... pe sub tirul furios al Rodicăi...

- ... Eşti teribilă. Hai, închide ochii.

Se conformă...

- Şi ce te faci dacă nu-i găseşti nod în papură?

- Improvizez o migrenă sau mimez un telefon.

Iar râdea... Ea ştia că Rodica o să-i facă tămbălău, pentru că poziţia şi felul cum îl privise până acum erau mai mult decât concludente... Şi-atunci Victor va afla, cu certitudine, că "oaza lui" e foarte interesată de el... Fu răsucită spre oglinzi:

- E destulă dinamită?

Mm, cât de sexy era! Ca un fel de tipă stilată care tocmai s-a ridicat din pat, după ce-a fost "ciufulită" bine...

- E perfect. Mulţumesc mult!

- Plăcerea mea! Te aştept mâine, cu povestirea.

Achitase coafatul; aprobă cu capul:

- Paa!

- Paa!

Alergă la BMW, urcă la volan şi demară. Acum se ducea pe Ştefan cel Mare, să vadă ce mai era nou la cazino... Că aşa o sfătuise flerul ei atunci când îi amintise de bodyguarzi! Iar ea avea mare încredere în flerul ei!

Presimţea că azi o să-şi primească răspunsurile. O să le pregătească măcar! Şi-o să se concentreze şi asupra parcării. Bulevardul ăla era aglomerat, iar ea inconştientă. Aşa că omisese să-şi pregătească măcar o rută de scăpare, în caz că uşa cazinoului se deschidea iar Maria Vasilescu ieşea, cu vocea dreasă şi un cataroi mare în mână...

Traficul era lejer. Ciudat - era joi, era perioada concediilor, ploaia se oprise demult, fetele de pe trotuare nu purtau cine ştie ce haine... Dar era o oră la care ele îşi făceau duşul dinaintea ieşirii, iar ei bărbiereau cu grijă pometii şi geluiau ultimele şuviţe...

Bun. Tocmai trecuse pe lângă cazino. BMW-ul era parcat în faţă; iar asta o mira, pentru că acu' două ore BMW-ul se dusese la concubină. Adică Leo nu locuia cu concubina, dar îi folosea maşina! Şi-o folosea şi la zece fără ceva... Ciudat!... Sau poate că ea stătea în Pantelimon, iar el pe Ştefan cel Mare! Deşi flerul ei anulase, în urmă cu două ore, acel calcul. Nu mai ştia - şi nici nu mai voia să presupună! Gata! Azi va primi nişte răspunsuri!

Întoarse maşina şi se apropie încetişor de BMW-ul negru...

Uşa cazinoului se deschise, speriind-o de-a binelea; dar inima i se opri cu adevărat doar în clipa în care Leo ieşi din cazino!

Aoleu! Ieşise! Ea ce făcea acum?

Ca la patrulare! Când era mai speriată şi mai panicată, atunci trebuia să facă lucrurile cele mai incredibile pentru ceilalţi! Aşa învăţase să fie curajoasă! Deci...

Deci, semnal dreapta - se va parca acolo şi "va defila" armonios prin faţa lui! Şi uite cum Cel de Sus îi ţinuse locul de parcare liber! Iar Cel de Sus avea momentele lui de sadism, pentru că locul ăla liber era chiar lângă BMW-ul lui...

La naiba - îi venea să râdă!... Şi de ce nu râdea? Opri motorul şi începu să râdă, clătinând uşor capul; coborî şi încuie maşina. Şi porni spre BCR; adică spre magazinul de după BCR. Ca să-şi cumpere ţigări... cică...

Era linişte în faţa cazinoului. Leo nu ieşise singur. Erau cel puţin patru bărbaţi acolo; plus uniforma bodyguardului. Ori n-o văzuseră - deşi în general băieţii ăştia nu erau miopi -, ori era evaluată şi cântărită...

Şi gata; acum BCR-ul o ecrana. Dar presupunea că Leo putea să aibă nevoie de ceva din maşină; aşa cum avea ea nevoie de ţigări, de exemplu! Deci ea mergea la fel de armonios ca întotdeauna, la fel de drept... Intră în magazin, ocoli rafturile şi se aşeză la coadă la casă. Şi-acum, să-şi facă planul!

Deci! O să iasă din magazin şi-o să se întoarcă la maşină. Prin faţa cazinoului. Dacă avea puţin noroc, azi lucra un bodyguard pe care ea îl cunoştea. O să-l salute, o să-i zică două-trei cuvinte care să-i arate că îl cunoştea relativ binişor... şi-o să folosească momentele lor de uimire ca să se uşchească fuguţa. Cam atât aprecia că o ţinea azi curajul ăla de patrulă. Şi cum era îmbrăcată de clubbing, şi cum râsese şi clătinase capul după ce parcase pe sub ochii lui, se aştepta să-l revadă azi în The Player...

- Bună seara.

Gata? Ajunsese la casă? Nu-şi dăduse seama! Zâmbi:

- Un Rothmans.

Şi-şi luă şi-un pachet de bomboane mentolate - că cine ştie?! Achită, ieşi, porni spre cazino...

Ia uite ce de mânji simţiseră brusc nevoia unei ţigări! Efectul-surpriză trecuse; imediat cum apăru de după colţul băncii, fu fluierată admirativ...

"Prea bine, puiuţilor! Voi aţi vrut-o! Va fi vai de pielea voastră!"

Întoarse capul spre ei, zâmbind slab; îi verifică scurt în memorie, dar erau feţe noi faţă de ceea ce văzuse ea în timpul patrulării. Leo nu era printre ei. OK! Acum, bodyguardul era... Yes! Era Florin! Florin, de la Scorseze Security! Ce mai rânjea fasolea, amuzat probabil de comentariile care se făcuseră între dispariţia şi re-apariţia ei! Ridică mâna dreaptă, cea în care ţinea pachetul de ţigări, şi-l salută discret... în gura mare:

- Bună, Florine. Ce faci - eşti de noapte azi?

Inima nu-i mai bătea în piept. Se minuna cum de nu se-mpiedica pe tocurile alea! Probabil că efectul acelei scene, adică adrenalina în exces, o ţinea bine "priponită" pe picioare! Lui Florin îi îngheţase rânjetul pe buze şi tocmai scăpase ţigara dintre degete! Se apleca s-o recupereze... Imediat cum privirea lui reveni spre ea, continuă:

- Trec mâine pe la opt pe-aici, că avem ceva important de vorbit.

Era linişte pe Ştefan cel Mare...

Urcă la volan, lăsă ţigările pe scaun şi porni motorul. Împinse CD-ul cu Buddha Bar de buric, dădu mai tare, se asigură şi ieşi în trafic. Şi demară cu zvâc - că BMW-ul ei era roşu, iar ea era neliniştită...

Imediat cum ieşi din raza lor de acţiune, se încadră pe prima bandă şi verifică oglinda retrovizoare - venea după ea? Şansele erau cam de 10% - că el era "la serviciu" acum! Iar băieţii care-o fluieraseră o cunoşteau pe Maria Vasilescu! Oricum, Leo nu o

aşteptase să se întoarcă de la magazin. El nu fusese afară, lângă Florin, când îl interpelase. Şi uite că nici n-o urmărea - semn că flerul ei îşi dorea mult o statuie...

Semaforul se schimbă în verde; viră dreapta pe străduţă. Nu ştia zona, dar plănuia să facă pe prima la stânga. Şi să iasă în strada Tunari, de unde-o ţinea înainte până la Eminescu... Şi de-acolo surfa, cu muzica aia de buric la maximum. Că era abia zece. Iar ea nu intenţiona să parcheze în faţa clubului înainte de orele 10,55, pentru că era parolistă... Iar Omar ajungea în club la 10,55...

Încuie maşina şi porni spre intrare. Adică spre Omar şi spre intrare - că Omar o aştepta în faţa intrării... Făcu subtil "prezenţa"... BMW-ul negru cu inimioară la retrovizoare nu era în parcarea clubului. Probabil că el apărea ceva mai târziu... Zâmbi:

- Bună.

- Bună.

La urma urmei, de ce nu?! Se aplecă şi-l sărută pe obraz. Şi-l privi cu ochi veseli:

- Intrăm?

Omar aprobă cu capul - nu se aşteptase la aşa iniţiativă, şi-l pălise serios... Se apropia de pupitrul DJ-ului; imediat cum fu văzută, "execută" patru măsuri din buric. Iar Paul începu să râdă:

- Chiar mă îngrijorasem, să ştii!

- Ştiu...

"... că-ţi bugetasei nişte încasări, iar lăcrămioarele mele îţi cam scuturaseră planurile!" Întinse mâna spre el; i se strânse mâna. Şi apoi reveni spre Omar:

- Paul e aşa un băiat de treabă...

- Ştiu. Dealtfel cred că-ţi pregăteşte ceva.

Serios? Ce-i pregătea? Cică era mirată...

Aa, i-auzi! Chiui şi alergă trei paşi - adică până pe ringul de dans. Unde lăsă pantalonaşii scurţi s-o ia razna... şi bustiera să demonstreze tuturor că avea pe ce sta, aşa că nu va aluneca de-acolo decât dacă va fi trasă cumva...

Râdea, dansa şi se uita la el - la Omar. "Vezi? Am doar 23 de ani! Arăt bine! Mă mişc ca o funie scăpată de sub control! Am gânduri sexy şi vreau neapărat să ajung la orizontală! Eşti sigur că nu faci infarct dacă te las să pui mâna pe buzunarul pantalonilor mei scurţi?" El zâmbea, o privea "per ansamblu" şi nu-i pricepea gândurile...

Ehei! Turcul ăsta voia să sufere! O căuta cu lumânarea - da' rău de tot! Nu-şi lua ochii de la ea - dar nici nu voia să încerce să se uite în altă parte, sau s-o lase mai moale... Era emoţionat tot, că dinamita aia sexy era cu el azi...

Super melodie! Ritmată şi scurtuţă! Adică perfectă pentru încălzire! Reveni lângă Omar şi-i zâmbi lui Paul:

- Gata; m-am dezmorţit! Mai ai?

- Are băiatu'! Da' mai lasă-i şi pe ei un pic...

Corect! Clubul era jumate plin, iar fetele alea voiau bum-bum...

- Ce bei?

Omar făcea cinste? OK!

- O cafea.

- Tu nu bei decât cafea?

- Da. Nici măcar bere, sau must proaspăt. Nici apă plată cu lămâie...

Omar porni spre bar; ea se aşeză, cu spatele la Paul şi faţa spre club... Unde erau ochii verzi?

Dacă Leo venea azi în club, o vedea cu Omar. Tocmai de-asta, Omar nu se va bucura decât cel mult de-un alt pupic pe obraz. În compensaţie, ea îi va face show. Chiar acolo, lângă el. Ca să vadă ochii verzi cum era "faza doi"... şi să ştie ce-i aşteaptă, în caz că... Bufni în râs: vai de pielea lor!

Era aproape doişpe. Şi trebuia să recunoască sincer că nu se aşteptase ca Omar să fie o persoană atât de plăcută. Discutaseră despre turism; n-o bombardase cu date statistice, dar îi vorbise în mare despre condiţii şi peisaje... Şi strecurase şi câteva glumiţe, vreo două istorioare amuzante... Era plăcut. Păcat că nu se gândise bine, înainte să decidă să vină azi în club! Aşa era fixaţia aia nenorocită - acoperea ochii raţiunii. Tot clubul îl vedea pe Omar ţanţoş nevoie mare, alături de puştoaica aia care-şi cam bătea joc de el...

Na, că Paul îi făcea semn că urma ceva special! Se aplecă uşor spre Omar:

- Următoarea e pentru mine. Şi pentru tine...

Omar o privi lung, mirat... "Da; de ce te miră că împărţim dedicaţiile muzicale? Că doar dansez pentru tine, nu?" Ehei, dac'ar şti el de ce va dansa ea aşa cum va dansa... Şi ce mare greşeală făcuse că-şi luase whisky, nu cafea...

Melodia începuse. Începu să se mişte uşor... Omar se uita la ea... Ea dansa din ce în ce mai explicit... Şi-acum melodia o lăsa să facă o piruetă de-aia leneşă, din şolduri... La finalul căreia îl regăsea pe Omar ceva mai gânditor... Şi nu, nu era gânditor apropo de diferenţa de vârstă; era gânditor apropo de fraza menită s-o convingă pe ea să-l urmeze într-un hotel... Păi o să se tot gândească la asta! Că momentan ea avea de dansat!...

... Ăsta era un pasaj tocmai bun de apropiat pantalonii scurţi de podea. Îi apropia deci chiar acum, lăsând capul pe spate ca să-l poată privi pe Omar fix în ochi... Din spatele lui, DJ-ul îi făcea semn s-o lase mai moale, că-l băga în UPU cât de curând... Iar ochii ei îi transmiteau că "nici gând"...

Şi, în sfârşit, melodia se terminase. Se reaşeză pe scaun, zâmbind slab:

- Asta ar putea avea o coregrafie superbă. Să nu uit să i-o cer, când plecăm...

Omar deschise gura, pregătit probabil s-o sfătuiască să i-o ceară de-acum! Se grăbi să-l întrerupă:

- Şi zici că serviciile hoteliere sunt ireproşabile! Presupun că diferenţa dintre noi şi ei e mare...

Omul ăla parcă nu-i înţelegea cuvintele! Evident! El planificase plecarea, iar ea voia să ştie cum era în hotelurile din Turcia! Iar el era prea transpus în propriile planuri, ca să se gândească "s-o cotească" şi s-o invite să vadă cu ochii ei care erau condiţiile în hotelurile româneşti! Propti cotul pe micuţa tejghea şi puse bărbia-n pumn:

- Am văzut pe Discovery imagini din Antalya. E superb!

Obţinu un zâmbet. Şi-o aprobare. Omar se pregătea să continue lunga povestire despre Antalya... Ea era atentă... Ea îşi impunea să-l privească numai pe Omar; să nu caute cu privirea prin club...

Cât era ceasul? Da' discret, că Omar era finuţ... Abia doişpe jumate. Turcul ei se ridică:

- Îţi mai aduc o cafea?

Aprobă cu capul şi rămase singură... Aproape imediat, fu bătută uşor pe umăr. Se întoarse, iar Paul zâmbi şi folosi un ton coborât:

- Cum ai reuşit să vii azi cu rateu' ăsta de turc trecut de juma de secol?

Zâmbi şi-i răspunse în acelaşi dialect:

- Turcu' ăsta are o mare calitate - e însurat.

Se delectă cu uimirea lui... şi continuă:

- Deci n-o să vrea niciodată să fie hrănit, spălat, călcat şi dat cu Diclofenac pe la şale.

Măiculiţă, cum râdea în hohote! Şi-acum revenea spre ea, cu

altă întrebare:

- Da' crezi că face faţă solicitărilor tale?

- Nu ştiu - şi nu cred că vreau să aflu asta azi...

- Atunci facem o şmecherie; eu pun una încinsă, tu o dansezi niţel mai aproape de el... Şi pun gâtu' jos că pleci râzând, perfect justificat, înainte de finalul melodiei. Iar el n-o să te ajungă din urmă, pentru că o să aibă de rezolvat o problemă "vizuală" pe nădragi.

Bufni în râs:

- OK; mă bag! Că şi-aşa mi-e cam somn...

Reveni spre club. Omar tocmai primea cafeaua. Şi al doilea pahar de whisky. Zău că-i era milă de el! Zău! Dar... Dar de ea nu-i era nimănui milă. Aşa că o să danseze aproape de el. Extrem de aproape. Îndeajuns de aproape, ca să-i provoace probleme vizuale pe nădragi şi să plece spre casă.

Cafeaua sfârşi în faţa ei iar Omar se aşeză:

- Odată, am păţit-o urât de tot. La Bucureşti era cald, soare şi-un aflux mare de turişti. În Antalya în schimb au venit trei zile de furtună. Şi m-am pomenit cu 300 de clienţi isterici pe cap...

Aha! Şi? Ce mai păţiseră ei trei şi agenţia lor de turism?

- A trebuit să-i ducem până acolo. Când au aterizat, au cerut banii înapoi. De parcă bătusem noi tobele ca să plouă în Antalya!

Curat nebuni! Aproba şi aştepta... Omar se pregătea să o invite într-un loc mai liniştit, mai puţin populat... Se aplecă puţin spre el:

- Auzi? Eu dansez turceşte?

- Poftim?

- Eu dansez ca în cluburile din Turcia? Sau dau prea mult din buric?

Omar începu să râdă:

- Tu dansezi internaţional. Şi dansezi extrem de bine...

Melodia tocmai începea... Şi nu era una iute, ci una hotărâtă - pentru mişcări puternice şi sigure... Vai de pielea lui! Coborî de pe scaun:

- Adică, de exemplu, melodia asta. Se dansează aşa...

Şi făcea mişcări laterale din şolduri...

- Sau aşa?

Şi-acum "muncea" buricul... Omar "răspunse corect":

- Se dansează oricum vrei tu s-o dansezi.

Începu să râdă şi plecă privirea... amestecând buricul cu şolduri-le într-un mod armonios... Umerii alunecau lin, mâinile pluteau prin aer... El nu vedea, dar picioarele ei înaintau uşurel spre el...

Şi-acum venise momentul să plece acasă. Dacă ochii verzi vedeau ceva din chestia asta, norocul lor; dacă nu, el pierdea!

Puse indexul drept pe umărul lui stâng. Şi coborî încetişor... Îi luă mâna şi-o puse pe catarama mare, latră... Ridică încet mâinile... Şi-l săgetă, pe sub sprâncene. Cu ochii în ochii lui, începu să execute mişcări concludente din catarama aia... Se apropia uşor-uşor... Omar avea o problemă...

Genunchii porniră în faţă fix un centimetru; execută perfect unduirea verticală armonioasă de jos în sus, unduire la a cărei perfecţiune muncise două luni şi care aşeză sub ochii lui Omar toate "bunătăţile"... şi lăsă capul un pic pe spate. Constată că fusese de-ajuns o singură unduire verticală...

Şi-acum putea să plece. Îşi luă deci ţigările, se aplecă spre el şi-i şopti la ureche:

- Eu mă duc să mă culc. Vorbim mâine.

Mâna lui Omar dădu drumul cataramei. Aşa că-i făcu pa-pa lui Paul şi porni spre ieşire... Ieşi fără probleme şi porni spre BMW.

Îi părea rău de păţania bietului Omar... Dar n-avea ce-i face. Îi spusese să se gândească bine dacă vrea să vină în club! Şi nu se gândise bine...

Porni motorul, ieşi din parcare, se asigură... şi porni încetişor, cu calm şi multă răbdare, către Arcul de Triumf. Scoase telefonul şi selectă numărul Adrianei. O s-o scoale din somn - dar promisese, nu?... Naşa ei răspunse repede, dar cu o voce adormită - adică dormise cu mobilul în mână:

- Da!

- Uşurel, că am supravieţuit experienţei!

- Ce experienţă? Ce-ai făcut?

- Păi m-am întâlnit cu Omar în club.

- Şi? Ce-aţi făcut?

- Eu am băut două cafele; el, 100 de whisky. Eu am dansat trei melodii; el s-a scăpat în nădragi. Eu sunt în drum spre casă; el caută un şerveţel...

Adriana bufni în hohote de râs; în hohote de-alea isterice... Îşi auzi naşul mormăind:

- Ce-ai? Ce-a făcut?

- Turcu' s-a scăpat pe el!

Oof, Doamne! Şi-o rugase să nu-i mai spună... Adriana continuă, pe acelaşi ton isteric:

- Şi-auzi - ea e în drum spre casă iar el caută un şerveţel...

- Spune-i să se ducă să se culce! Şi să lase prostiile cu turci bătrâni! Vrea boşorogi? Îi aduc eu douăj' de generali!

Exact de-asta nu voia să afle George tot ce făcea ea! Îi stricase instantaneu tot cheful! Adriana bombăni şi ea:

- Auzi? Da' tu ce de nu dormi? Hai, culcă-te! Că nu tu te regulezi cu ei; nu trebuie să-ţi placă ţie! Auzi, Lucio? Da' te-a sunat după păţania asta?

- Nu; momentan nu.

- Asta înseamnă că îl suni tu, dacă mai vrei să-l suni. Adică e bine. Hai, du-te acasă şi odihneşte-te.

- OK. Mâine aflu ceva despre domnul problemă.

- Sper că nu-l întrebi pe el ce şi cum...

- Nu; dar am găsit firul care dezleagă sacul cu informaţii de-alea care nu-ţi plac ţie - zvonuri, ziceri, observaţii răstălmăcite...

- Bune şi-alea! Hai fugi! Paa!

- Paa!

Închise şi lăsă telefonul pe gentuţă. Apăsă uşor frâna, că trecuse de Piaţa Victoriei şi semaforul cu Căderea Bastiliei era roşu... Era plăcut în maşina ei; CD-ul cânta în surdină, geamurile erau închise, portierele blocate...

Zgomotul o făcu să întoarcă capul spre stânga: măiculiţă Doamne, ăsta câţi cai putere avea? Că se-auzea de parcă veneau toţi cei 300 de eroi de la Termopile! Privea lung oglinda laterală... Faruri alungite, albastre... Ea simţea că respira din ce în ce mai greu, pe măsură ce făcea calculele şi desluşea imaginea din oglindă... Caii-putere de sub tabla neagră frânară - şi opriră lângă ea.

"Ăsta" era Leo; şi-o privea lung. Serios. Ochii ăia parcă o hipnotizau...

"Scoală-te, Lucio! Scoală tupeul de patrulă! Că dacă te miroase că eşti fricoasă, te-a luat mama dracului! Hai - scoate tupeul!"

Tupeul de patrulă ar fi... Tupeul ăla de patrulă observă, prin coada ochiului ei, cum clipea semaforul de la pietoni. Acelaşi tupeu îi făcu repede legătura dintre plecarea ei bruscă din club şi supraturarea cailor putere de sub capota neagră. Aşa că zâmbi slab şi pişcă de trei ori acceleraţia - a arş-arş-arş... Gata, se făcuse verde... Mai ciupi acceleraţia de trei ori, să-l atenţioneze că-l furase peisaju'... Iar atunci când aprecie că semaforul se făcuse galben... spre roşu, înfipse piciorul în acceleraţie, cu ochii la el. Ochii lui o văzură deci dispărând pur şi simplu din imagine!

Reveni imediat spre stradă, trafic şi taximetrişti nebuni care făceau aceleaşi şmecherii ca şi ea. Acceleraţia la podea, spre semaforul celălalt... Frână şi stop la semafor. Tocmai se făcuse roşu, că era sincronizat cu cel pe care-l "furase" ea...

Îl vedea în oglinda retrovizoare; el venea încetişor, n-avea de

ce să se grăbească, că doar ea era oprită la semafor... Întoarse capul spre stânga şi aşteptă... Şi uite-l cum îşi făcea el apariţia, cu ochii la ea... Şi oprea lângă ea...

Şi de data asta nu mai era serios! Uraa! Leo zâmbea! Îi zâmbea ei, Lucia Florea, idioată scursă toată după el... Da' las' că pe-asta o dregea ea mintenaş! Erau la semafoare pe Ştefan cel Mare... până sus, în Pantelimon!

Şi totuşi - de ce-i zâmbea ei stomatologul Leo?

După câteva secunde, stomatologul se asigură stânga-dreapta şi traversă ditamai intersecţia de la Perla pe roşu. Cu alte cuvinte, o ştergea uşurel. Adică nu era interesat! OK!

... Nu; cu alte cuvinte, aşa cum ea apărea şi-l lăsa mască şi dispărea şi nu fugea foarte departe pentru că voia să fie găsită, aşa şi el. Traversase pe roşu doar ca să aibă un răspuns la traversarea ei pe galben; şi-a lui era "mai cu moţ", că roşu era mai periculos decât galben! Acum el înainta cu zece la oră, pentru că o aştepta... Şi era răbdător, pentru că ea refuza să treacă prin intersecţia de la Perla pe roşu... aşa, din principiu...

Scoase mobilul şi profită de semaforul încă roşu; selectă numărul Adrianei...

- Te-a sunat turcu'!

- Nu. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că sunt angrenată într-o complicată joacă cu BMW-urile pe bulevardele patriei, alături de ochii verzi?

Privea lung maşina din faţă şi aştepta... Nu aşteptă mult:

- Aş zice să te topeşti fuguţa de-acolo. A fost în club, te-a văzut şi ştie ce s-a întâmplat. N-a ieşit degeaba după tine. Iar tu nu ştii nimic despre el. Nu te băga!

Împinse schimbătorul într-antâia:

- Nu mă bag; doar ne hârjonim niţeluş...

Traversa intersecţia şi muta mâna jos de tot pe telefon, pentru că se va opri în dreptul lui şi nu voia să-l lase să-i citească cuvintele pe buze...

- Nu te hârjoni deloc - du-te acasă! Şi fă cumva să nu fii urmărită! Mai bine te duci la un hotel!

Ete, fleoşc!

- OK. Mă duc la un hotel. Iar dacă vine după mine, urcă cu mine. Că lui îi reuşeşte regulatul.

Apăsă butonul roşu şi aruncă mobilul pe scaun. Aşa! Ca să-şi aducă amândoi aminte că scopul întregii nebunii nu era dansul şi coafatul moţului!

Se încadră în spatele BMW-lui. El mergea cu zece la oră, ea mergea în spatele lui... Se apropiau de intersecţia de la Spitalul de Urgenţă... Nu puse semnal; trase dreapta de volan şi reveni în dreptul lui. Asta aşa, ca să ştie şi el că-l urmărea... El zâmbea şi-o privea lung, drept... Ştia, afurisitul, ce putere aveau ochii ăia verzi...

Şi-acum opreau amândoi la semafor. Iar el... El ridică mâna stângă şi puse cotul pe portieră. Şi sprijini capul de palmă. Cu ochii la ea. Leo se aşezase comod la vizionare...

"Bine, puiule! Vrei vizionare? Poftim!"

Plecă scurt capul spre dreapta. Şi-i aruncă, din priviri, întrebarea "Ce-i?" Şi cum el nu părea dornic să-i răspundă, împinse schimbătorul într-antâia... Semaforul era roşu încă 20 de secunde, cel puţin! Aşa că întoarse violent şi capul, şi volanul; acceleră, vră dreapta pe Polonă, înaintă cam zece metri cu acceleraţia la podea şi trase frâna de mână. Şi răsuci BMW-ul fix 90 de grade, printr-un drift impecabil! Şi-acum uite că se apropia din nou de intersecţia aia; dar acum ea avea verde, el roşu! Ce părere avea Leo despre asta?

Leo nu prea mai zâmbea... Că se spunea că femeile nu erau prea pricepute la rotit volanul... Iar ea lua acum viraj dreapta cu ochii la el... şi nu se grăbea decât cu 10 la oră... Că-i demonstrase că o ducea capul... şi-l aştepta şi ea...

Următorul semafor era la intersecţia cu Barbu Văcărescu. Ea mergea încetişor...

El tocmai trecuse pe lângă ea cu 40 la oră...

Ea mergea la fel de încetişor - că, dacă voia musai să ajungă-n pat cu ea, Leo trebuia să înveţe s-o lase încetişor... BMW-ul negru ajunsese la semafor; iar semaforul se făcu verde. BMW-ul nu se clinti... Începu să râdă - pentru că se pleoştise complet când îl văzuse depăşind-o, dar el o aştepta, conştiincios... Nu, nu se grăbea. Ea mergea cu zece la oră! Râdea şi privea când kilometrajul, când X5-ul ăla superb care-o aştepta...

Când frână în dreapta lui, semaforul redevenise roşu. Dar asta nu mai conta; ea râdea. Ea se juca, iar el participa la joaca ei... Şi râdea şi el, iar ea descoperea că bărbatul ăla era superb atunci când râdea! Şi tocmai o trecuseră toate alea - şi tocmai se gândea să-i facă semn s-o urmeze...

Şi-şi amintea că e o toantă scursă, iar el observase asta. Iar râsul ăla era al unui stomatolog priceput...

Gata cu prostiile! Acum râdea la el şi-şi organiza ieşirea din scenă! Chiar acum!

În caz că ieşise totuşi din cazino azi şi-o urmărise măcar cu privirea, Leo ar fi văzut BMW-ul roşu virând dreapta. Deci, acum nu s-ar fi mirat ca ea să facă iar dreapta pe Tunari. I-ar fi arătat că merge... acasă? Sau înapoi, în The Player? I-ar fi arătat că are o legătură cu strada Tunari! Şi i-ar fi dat un indiciu s-o caute pe-acolo! Până i-ar fi ieşit ochii, fireşte - dar asta nu mai era problema ei, ci a lui! Aşa că, oricât de mult şi-ar fi dorit să continue joaca aia, prefera să-şi consolideze alibiul, să fie ea prima care spune "gata, ajunge"... Ridică mâna şi-i făcu semn:

- Pa-paa...

Leo îi răspunse cu acelaşi gest, iar buzele lui formară clar cuvintele:

- Pa-pa. Pe mâine.

Poftim? Ridică o sprânceană, uimită... Leo profită de semaforul verde - demară. Ea reuşi să se dezmeticească şi să vireze dreapta pe Tunari... Cu planul de-a face iar dreapta, şi iar dreapta, ca să revină pe Ştefan cel Mare şi să intre repede pe Barbu Văcărescu, şi-apoi pe Lacul Tei...

Deci aşa - pe mâine! Oare aflase cum să dea de ea? Sau promitea că va începe să-şi bată capul şi să facă cumva să dea de ea? Sau voise să-i transmită că ştia că ea îi va da lui târcoale şi mâine? Hm...

Aştepta la semafor; alt semafor... Ridică privirea spre oglindă, se asigură că lui Leo nu-i veniseră idei în ultimele ore... Nu; în spatele ei nu era nimeni. Şi nici nu se apropia vreo maşină. Perfect! Vră dreapta pe Lacul Tei şi acceleră un pic - cu cât ajungea mai repede acasă, cu atât mai mici erau şansele de-a fi totuşi urmărită! Deci: pe mâine însemna că...

Asta era o şaradă grea la unu noaptea...

Abia după ce parcă maşina, urcă scările şi încuie uşa de la intrare în urma ei, flerul o lămuri. Şi-o făcu să râdă în hohote! Ia uite-l! Deci aşa...

Păi putea spune că era o femeie destul de... discutată în cazinoul ăla de pe Ştefan cel Mare! Iar Leo aflase că mâine, la opt fix, ea avea o discuţie cu Florin... Bun! Azi, ea îi dăduse lui un capăt de fir, spre ea. Mâine îi va da mult mai mult de-atât - îi va arăta autostrada, cu toate marcajele la locul lor...

16 iulie 2010 - vineri

Aoleu, ce migrenă afurisită avea! Se îndoia că Omar îi pusese oareşce prafuri în cafele; migrena se datora somnului în exces. Se culcase pe la unu jumate; acum era 12 şi constata că Adriana o sunase insistent, iar ea uitase să mai scoată mobilele din geantă... Omar n-o sunase. Aşa că selectă numărul Adrianei şi intră în bucătărie: avea nevoie disperată de-un ness tare ca dinamita!

- În sfârşit! Unde eşti?

Prinse telefonul cu umărul şi începu să-şi facă ness-ul:

- În bucătăria personală. Acum m-am trezit.

- Sper că nu te-ai trezit lângă un corp străin!

- Nu. Deşi mi-ar fi plăcut să mă regulez bine azi-noapte, nu - n-am avut parte. E bine?

- Sigur că nu-i bine! Şi te rog să nu-ţi verşi dracii pe mine, că nu sunt nici turcu', nici interlopu'!

- Da' te bucuri că n-am găsit corpuri străine lângă mine azi!

- Lucio, tu te-ai tâmpit?

- Probabil! Suntem în 16, nu?

- Da. Crezi că a trecut prea mult timp, de când ai intrat în concediu?

- Da. Şi-a trecut pe uscat şi cam degeaba.

- ... Gata. Nu mă cert cu tine, indiferent cât de tare îţi doreşti tu chestia asta! Ţi-am verificat turcul şi e OK.

- Ştiam.

- Nu te-a minţit: e însurat şi n-are copii, iar nevasta figurează proprietară în actele casei din Magydos. Ultimul lui bilet de avion spre Turcia a fost în iarnă, înainte de revelion.

Bun! Speriată bine de gândurile şi mai ales planurile finuţei, năşica trimisese *mass-message* cu datele turcului la toate direcţiile pe care le ştia. Şi ştia multe direcţii, inclusiv pe-aia care gestiona datele externe... Perfect! Adriana continuă:

- Stă aici într-un apartament închiriat. Şi n-are o avere fabuloasă, deşi nu prea-mi vine s-o cred pe-aia de la Circa Financiară. Ştii cât de atent verifică ei averile...

- Averea nu contează.

- Ştiu. Da' ziceai că-ţi rupe naşi-tu urechile dacă te prinde cu dosarele incomplete...

Zâmbi şi oftă greu: năşica ei era o scumpă - şi nu încerca totuşi decât s-o ajute! Nu era vina Adrianei că nu-i ieşise ei ţacapaca-ul de ieri. Nu era anormal nici faptul că femeia aia cu toate doagele la locul lor se bucura pentru absenţa corpului străin - că Omar chiar nu era o soluţie...

- Ce planuri ai?

- Mă duc să-mi fac moţul. Pe urmă văd eu încotro o apuc.

- ... Dacă vrei tu să apuci spre Omar, atunci apucă spre Omar. Fă cum ştii tu, bine?

- Bine. Oricum, te anunţ, ca să ştii şi tu. Pa.

- Pa.

Închise şi-şi aprinse o ţigară. Şi luă două înghiţituri zdravene de ness...

Întâi îşi făcea moţul. Pe urmă... Pe urmă stătea acasă. Dacă o suna Omar, ieşea; dacă nu, nu. La opt fix, va fi la cazino; apoi probabil că va bea o cafea la Pascucci... ca să aibă unde s-o găsească... Şi-apoi probabil că se va duce în club. Dar programul ăsta nu era bătut în cuie; depindea de o mulţime de factori. Depindea de telefonul lui Omar, de reacţiile şi deciziile lui Leo...

Stinse ţigara, îşi luă o rochiţă roşie ca BMW-ul ei şi se grăbi să iasă.

Ia uite, că pleca şi vecinul ei de alături! Plecau în simultan azi! Îl zărea cu coada ochiului... Eei, aşa da! Acu' individul ăla de aproape doi metri arăta super-dinamită! Ochii albaştri o priviră zâmbitori:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

N-avea timp de el acum - că era însurat şi mult prea aproape de casa ei! Şi nici n-o inspira cine ştie ce! Aşa că încuie uşa şi porni pe coridor. Aproape că alerga pe scări...

Vecinul era OK. De fapt, era "super" atunci când râdea şi era vesel! Auzise că e fotomodel, dar programul zilnic de până acum trădase o viaţă de angajat la patron... Eh - asta nu conta! Era însurat şi-avea un copil bolnav! Şi nici nu se gândea să se bage ea în aşa ceva! Deşi... "exemplarul era de expoziţie"...

Ieşi, urcă la volan şi-şi aminti de telefon. Scoase deci telefonul, zâmbind... Suna...

- Da.

- Bună.

- Bună.

- Pot să vin?

- Poţi.

- OK. Pa!

- Pa!

Dialogul ăsta fusese foarte din scurt - dar râseseră amândoi de aşa exprimare... Demară în trombă; se grăbea... Şi se întreba cum să-i spună lui Victor... Se întreba ce-o să gândească Victor, după ce ea o să-i spună că azi-noapte dansase din buric pentru un turc de 52 de ani...

Parcă în faţa coaforului şi se grăbi să intre. Ca şi ieri, Victor îşi ţinuse propriul scaun ocupat pentru ea...

- Bună.

- Bună.

Pelerina... Mâinile...

- Ascult.

- *Casual*. Că nu ştiu ce fac azi. Sunt prea multe necunoscute, aşa că nici nu mă mai obosesc să calculez!

Victor aproba şi lua foen-ul; deci îi făcea iar bucle... Super!

- Şi cum a fost aseară?

- Simpatic.

- ... Ai reuşit?

- Ce anume?

- Să-l dai cu cracii-n sus?

Ia uite, că era curios! Şi nici nu era interesat! Nuu... era doar curios! Zâmbi slab:

- Într-un fel, da.

Victor nu răspunse; el aştepta lămuriri, ea îl aştepta să vină undeva în dreptul mâinii ei... Gata! Îl apucă de tricou şi-l trase spre ea. Şi-i şopti la ureche:

- S-a scăpat pe el la melodia trei. Am dormit aşa de bine...

Şi-acum îi dădu drumul şi-l privi de foarte de aproape. Victor râdea în hohote... După câteva secunde, peria reveni în părul ei. El râdea în continuare, dar mai uşurel - că procesase informaţia şi parcă se îmbujorase un pic... Deveni deci uşor visătoare... şi mai puse o picătură în paharul geloziei stilistului ei:

- În schimb, am stabilit contact vizual cu nişte ochi verzi...

Râsul se transformă într-un zâmbet:

- Ochii verzi sunt înşelători. Ce coordonate are?

- Circa 1,75 cu 80 de kile, brunet, constituţie aşa cum trebuie...

Victor râdea:

- Şi cu ce maşină umblă ansamblul ăsta prin oraş?

- Cu un BMW X5 xDrive48i. 2009. Negru. Impecabil.

- Ceea ce arată că nu e salariat. Nu la stat, oricum. Iar la aşa maşină, ori are 65, ori sub 30.

- Sub.

- Umblă în costum?

- Umblă în malete. Şi-n pantofi de piele probabil, că uneori meseria îl obligă să fugă tare după datornici...

Zâmbetul dispăru subit. Victor o privea lung, serios... Zâmbi şi ridică din umeri:

- Nu vreau să-l iau de bărbat!

El se aplecă un pic, ca să nu rostească acele cuvinte pentru tot coaforul:

- Şi totuşi! Cât de dispusă eşti să-l vezi injectându-se la masa ta?

- Fii serios! La masa mea, cel mult porţionează nişte făină...

După o secundă de gândire, Victor reveni la bucle:

- Mi-ai devenit, brusc, antipatică.

Serios?

- De ce? Pentru că nu vreau să

- Nu te justifica în faţa mea. La urma urmei, nici nu trebuia să-mi fii foarte simpatică, nu? Că nu suntem amici; sunt stilistul tău şi cam atât!

E stilistul ei şi cam atât... Bombăni, privindu-l lung:

- Ei, pe dracu!

El era serios, atent la bucle... De fapt, era nervos! Nervos pe el însuşi! Pe gândul ăla care-i spusese că fata cu ochi albaştri e o tipă serioasă, de casă, cu capul pe umeri... Era nervos pe gândul că avea de-a face cu o neserioasă, în care investise ceva-ceva...

Apucă pelerina şi trase scurt; ariciul se desfăcu violent. O lăsă pe masă, puse şi bancnota peste ea şi se ridică, pe direcţia uşii. Fu prinsă imediat de braţ şi trasă înapoi, spre scaun. Negă scurt, fără să se aşeze:

- Nu, n-are rost! Dacă n-o faci cu plăcere, mai bine las-o baltă!

Acum Victor îi oferea un zâmbet comercial:

- N-am spus că n-o fac cu plăcere.

- Ai spus că ţi-am devenit antipatică.

- Da, şi am minţit.

Zău?! Îl privi lung... şi porni spre uşă:

- Hai, fii serios!

Şi gata! Împinse uşa, ieşi şi urcă la volan. Demară, pe direcţia casei.

Gata! Victor era tăiat de pe listă! Auzi, îi devenise antipatică! Că mari semnale îi dăduse el! Dacă voise să se bage, de ce nu se băgase? Că doar timp avusese căcălău! Şi timp, şi ocazii! Şi-acum de ce îi devenise antipatică? Pentru că-i plăcea de-un băieţaş descurcăreţ? Păi stilistul ăsta făcuse ceva, ca să fie luat în calcule? Dăduse din coate, îi trimisese trandafiri pe-ascuns, o sunase s-o întrebe dacă merge la o pizza? Nu, nu făcuse absolut nimic stilistul ăsta! Şi-atunci de ce dracu făcea bulbuci? Avea dreptul să facă bulbuci, pentru că ea îşi căuta un bărbat ca să se reguleze cu el?

Ete, fleoşc!

Frână scurt, opri motorul şi coborî. Şi intră în bloc. Urca treptele alea câte două... Trânti uşa, o încuie bine şi intră în bucătărie. Trase sertarul, luă o clamă-banană, se aplecă şi prinse tot părul - şi azvârli capul spre spate. Şi gata, se coafase! Era minunată! Desfăcu trusa de farduri şi nu mai stătu pe gânduri. Pudră în patru puncte cardinale. Doi pământufi de roşu-n obraji. Dermatograf în duşmănie, că oricum nu ieşea nicăieri, dar voia să se fardeze în ciuda lui azi. Rimel din belşug, ca să îl contrazică pe el... Ia: era bine? Era perfectă spre ravisantă! Gata!

Trânti capacul trusei şi bombăni încet, ca pentru ea:

- Poftim - încă unul care se bucură că nu mă regulez! Auzi - i-am devenit antipatică! Şi el mi-e mie antipatic! Că din cauza lui se scapă Omar în nădragi! Şi tot din cauza lui creşte sufletu-n Leo, când mă vede scurgându-mă pe sub geamurile lu' nevastă-sa! Că e el nehotărât şi mut şi bleg şi puturos! De-aia!

Mm, ce draci avea! Apucă paharul din uscător, ridică mâna...

Hei! Da' de ce să-şi spargă ea paharul pentru Victor? Puse paharul frumos pe masă... şi tresări: na, că suna la uşă! Aa, păi ăsta căuta ceartă cu lumânarea! Se grăbi să deschidă şi să se aşeze central în cadrul uşii:

- Da.

Victor era calm. Şi serios. Şi nu, nu căuta cearta cu lumânarea, ci venise hotărât să-şi ceară iertare şi să o împace:

- Te rog să mă ierţi pentru reacţia de adineauri. Pur şi simplu nu-mi imaginam că poţi cădea în plasa unui asemenea individ.

- Serios? De ce? Sunt prea strâmbă?

El era calm, ea era nervoasă; el vorbea pe un ton coborât, ea cam striga...

- Pot să intru?

- Nu. Nu mi-ai spus de ce.

- Pentru că tu eşti serioasă. El e un şmecher de Bucureşti, plin de bani şi de afaceri necurate. Şi mă îndoiesc că ţi-ar place un asemenea bărbat.

Întinse mâinile şi ridică din umeri - şi exclamă, disperată deja că era singura care calcula asta:

- E frumos şi are ochi verzi! Şi maşină bengoasă! Şi are sub 30! Turcu' e uşor falit, are 52 de ani, nevastă-n Turcia şi se scapă pe el înainte să afle dacă am sau nu chiloţi pe mine!

Se aştepta să-l vadă întorcându-se şi plecând; Victor coborî şi mai mult tonul vocii:

- Am înţeles - şi te rog să nu mai ţipi. Tu m-ai înţeles când am încercat să te atenţionez că ochii ăia verzi pot să te drogheze la fel de bine cum pot să te violeze şi fără "anestezie"?

Adică încercase s-o atenţioneze... "Cât de dispusă eşti să-l vezi injectându-se la masa ta?" Adică el se injecta cu una, ei îi injecta alta... Şi-avea băiatu' injecţii din toate sortimentele, în BMW-ul ăla bengos... Cinci ani de patrulă - fixaţia îi ştersese pe toţi cu buretele şi-i pusese ei nişte ochelari mari şi negri în faţa ochilor raţiunii...

Victor era serios. N-o certa. Nici nu părea hotărât să plece, în caz că ea îi trântea uşa-n nas. Aşa că aprobă cu capul şi păşi în lateral. El intră, închise uşa, o încuie... o luă de mână şi-o trase în bucătărie. Pe scaun. Unde îi desfăcu clama-banană şi-i ciufuli buclele. Şi-acum lua peria şi foenul...

O luase de la început. Dracii ei şi clema-banană uciseseră toate buclele... Iar dacă n-ar fi ţinut la ea, Victor nu s-ar fi obosit să iasă din apartamentul-coafor azi. Ar fi zis săru-mâna că scăpase de aşa clientă... Oftă greu:

- ... Mircea a fost fair play. Eu am fost femeia, el a fost bărbatul. Niciodată uşile din casa asta n-au scârţâit. Şi niciodată n-a lăsat mâncarea în farfurie. Niciodată n-am fost la discotecă, sau la un biliard. În afară de naşi, n-am fost la nimeni şi nu ne-a trecut nimeni pragul. N-am băut, n-am fumat, n-am făcut copii. Acum, Mircea e parastas. Iar eu am 23 de ani. Şi stau şi mă întreb în ce măsură mi-ar place să mă întorc la viaţa de dinaintea morţii lui - la viaţa aia dreaptă ca o riglă...

I se păru că Victor zâmbeşte:

- Ai dreptate. Şi când te revezi cu ochii verzi?

Redevenise stilistul ei - ăla care-o simpatiza, n-o antipatiza. Iar ea... Ea o să-i răspundă. Tocmai pentru că Victor ţinea la ea.

- ... Nu ştiu. Habar n-am! Ne tot ciocnim unul de altul prin oraş; iar azi-noapte ne-am jucat cu BMW-urile din semafor în semafor şi mi-a transmis "pe mâine". Aşa că...

Scaunul se trase iar el se aşeză în faţa ei, vesel nevoie mare:

- Aşa că închizi ochii, ca să te fardez ca lumea. Că te-ai pictat cu trafaletul.

Începu şi ea să râdă şi închise ochii. Şi decise să nu-i spună că se pictase intenţionat aşa, ca să-i facă lui în ciudă...

Acum o demachia; simţea mişcările discului ca pe-un fel de

masaj - şi se întreba cum de el apăsa uşurel şi se lua tot fardul, iar ea freca pielea "ca pe vase" şi se mânjea toată...

- ... Sigur nu vrei ceva disco?

- Nu; ceva *casual*. Între cafea, biliard şi disco.

Era linişte. Luase pudra...

Victor avusese întotdeauna dreptate. În plus, era un bărbat care cunoştea foarte multă psihologie feminină. Iar el încercase s-o avertizeze că, dacă lui Leo "i se punea pata pe ea", ea n-avea cum să scape. Că fie o droga pe şest, fie o lua cu japca fără nici o jenă... Şi tot fără jenă şi-ar fi văzut de propriile intenţii, indiferent dacă ea s-ar fi răzgândit apropo de ţaca-paca...

Într-adevăr, Leo apărea pe la cazinouri, pe la cafenelele de fiţe... Conducea supermaşina unei femei, dar nu locuia la adresa ei... Umbla mai mult seara şi noaptea şi nu avea cearcăne - semn că nu începea programul la nouă... Era evident că avea afaceri necurate: ori cămătar, ori taxe de protecţie... Avea prieteni dubioşi; dădea raportul şi "dreptul" unor indivizi care chiar c-o săltau cu japca, dacă li se punea pata pe ea! Şi-o deportau repejor la produs, în vestul UE! Băieţii ăia, când luau în vizor câte-o mândruţă, nu se lăsau până nu-şi duceau planurile la final! Indiferent de ce planuri era vorba!

- Privirea sus...

Se conformă... Terminase cu dermatograful; acum urma rimelul... Era linişte...

- Închide.

De ce?... Aa, revenise la pleoape. Un retuş probabil...

Victor avea dreptate; şi Adriana avea dreptate. George nu avea dreptate, pentru că nu-i făcea nimic - când ar fi trebuit s-o pocnească bine, ca să-i scoată ochelarii ăia negri! Numai că ea făcuse o fixaţie - şi se va duce azi la cazino la opt...

Hei! Peria nu-i mai atinsese pleoapa de câteva secunde bune! Era gata? Deschise ochii...

Înlemni. Şi roşi violent - instantaneu!

Victor aştepta, aplecat în faţa ei, la mai puţin de zece centimetri de buzele ei. Aştepta şi-o privea lung, serios... Iar ea era panicată, pentru că stilistul ei era chitit s-o sărute... Iar inima nu-i mai bătea în piept... Lucia Florea nu mai respira...

Brusc, Victor zâmbi scurt şi se ridică:

- Eşti gata. Am fugit, că mă concediază şefa! Paa!

Nu apucă nici să se întoarcă spre uşă, dărăminte să deschidă gura şi să încerce să spună ceva! Auzi uşa de la intrare descuindu-se, deschizându-se, închizându-se...

Ieşi din bucătărie. Privea lung uşa... Decise s-o încuie.

Nu, nu se putea duce după el. În clipa în care îl văzuse în faţa ei şi realizase că o s-o sărute, inima i se deschisese scurt - de parcă inima ei nu funcţiona după regulile creierului! Creierul spunea că Victor o să-şi facă apariţia la sfârşitul concediului! Atunci când vor dispărea toţi ceilalţi! Inima însă...

Reveni în bucătărie şi apucă pachetul de ţigări. Şi constată că mâinile îi tremurau uşor... Bombăni cu voce tare:

- Uite, Adriano; vezi? Despre asta-ţi spuneam! Dacă Victor mi-ar vedea acum mâinile, nici nu s-ar mai lega la cap!

Adriana nu era acolo - n-o vedea, nu ştia ce se întâmpla de fapt cu ea... Îşi aprinse ţigara şi suflă lung fumul.

Era evident că Victor avea toate şansele să i se strecoare în suflet. Şi în pat. Şi în certificatul de căsătorie - ăla nou. Aşa că, acum, acolo, îl va calcula pe Victor.

Victor era... Era ca Mircea - un om serios. Nu părea atât de "închistat" în propriile fixaţii, cum fusese soţul ei. În plus, nu se va putea impune în faţa ei aşa cum o făcuse Mircea - pentru că ea avusese atunci doar hainele de pe ea şi-atât, iar acum avea casă, maşină, cont, serviciu şi pistol pe deasupra! Acum, ea putea deschide gura - şi putea spune "Nu". Cu Mircea, nu-şi permisese nici să clipească; Victor va trebui să negocieze inclusiv aranjarea posturilor TV...

Victor venea în viaţa ei cu seriozitatea caracteristică modelului de bărbat care îşi doreşte o căsnicie frumoasă şi trainică. Venea cu o viaţă oarecum cumpătată, cu planuri serioase şi statornice... Venea cu programul ăla 9-19, care ducea la multe nopţi dormite în patul personal. Adică multe nopţi de dans ratate, multe partide de biliard ratate, multe plimbări ratate...

Ea îl voia pe Victor? Inima ei voia un bărbat serios. Creierul voia ca Leo să o opereze urgent - şi să-i crească astfel subit moralul, bine şifonat de faptul că în ultimele zile ea nu mai pescuise nimic. Lucia Florea pe cine voia? Pe Victor? Sau pe Leo?

Zâmbi slab şi decise că n-o să-şi răspundă acum la întrebarea asta. Pentru că ea era o femeie serioasă, de casă. Dar voia să fie operată de Leo... măcar din curiozitate.

Intră în dormitor şi scoase un tricou comun şi-o pereche de blugi - o să se ducă până la Doamna Ghica. Azi cumpăra 5 cartele prepay şi 2 telefoane. Unul dintre ele, îl va pregăti special pentru Leo. Victor avea numărul ei real - Victor ştia deja şi unde locuia, şi unde lucra, şi ce făcuse în ultimul timp şi cu cine, şi de ce... După care se întorcea acasă şi scria în agendă. Şi în dosarul lui Victor. Avea lucruri foarte importante de scris acolo!

Azi nu mai avusese norocul de ieri - azi, George stătea cu ele la bucătărie şi fuma ca la balamuc, ca să nu-l uşuie din discuţia lor. Şi ascultase cu maximă atenţie tot ce avusese ea de spus...

Până acum, le povestise cum decursese joaca cu BMW-urile pe bulevardele capitalei. Iar ochii lor îi arătaseră că Lucia Florea n-avea nevoie nici de joaca aia, nici de pericolul pe care-l stârnea jucându-se aşa cu şoferul BMW-ului negru. Acum o să afle în ce măsură de-acolo, de pe partea lor, se vedea că Lucia Florea avea nevoie de Victor...

- Azi, m-am cam ciondănit cu Victor. M-am dus să-mi fac moţul, i-am spus că am socializat cu ochii verzi şi-a vrut să ştie amănunte. Când i le-am dat, mi-a spus că i-am devenit antipatică. Că nu-şi închipuia că pot cădea în plasa unui asemenea individ.

- Păi să ştii că nici eu nu credeam asta!

- Năşico, vrei să-ţi spun? Sau vrei să tac şi să-ţi ascult morala?

Adriana se pregătea să ţipe la ea; George îşi bătu uşor soţia pe mână, oprind-o... Continuă:

- Iar când am încercat să-i explic de ce Leo are şansa lui, mi-a spus că nu trebuie să mă justific în faţa lui. Că nu trebuie să mă placă. El e doar stilistul care-mi face moţul şi-atât!

- Şi nu l-ai plesnit?

- Nu; am plecat acasă coafată pe jumătate.

- Foarte rău! Eu îi ziceam vreo două!

- De ce? Nu mi-a spus nimic, nu mi-a făcut nimic, nu m-a privit altfel... Nu m-a invitat la film, nu m-a cerut de nevastă...

George aproba; Adriana pufăia şi scrâşnea şi bombănea...

- La cinci minute după ce-am încuiat uşa, a apăsat soneria. Mi-a cerut iertare şi mi-a dat destule explicaţii ca să-l iert şi să-l las să intre. M-a coafat, m-a fardat... Iar când am deschis ochii, stătea în faţa mea, la mai puţin de zece centimetri, şi aştepta să mă hotărăsc apropo de sărut: închid iar ochii, sau îl plesnesc şi ţip?

Adriana tăcea acum şi-o privea cu ochi mari, nerăbdători să afle continuarea...

- M-am blocat. Şi m-am făcut roşie ca o roşie. Nici nu mai respiram! Şi-atunci s-a ridicat şi-a spus că sunt gata, iar el se întoarce la coafor înainte să fie concediat. Şi-a plecat ca vijelia.

- Şi nu te-ai dus după el!

- ... Nu...

Îi venea să plângă, pentru că vorbea despre Victor iar inima era întredeschisă...

- Deci până la urmă Victor ăsta chiar e o opţiune viabilă!

- Victor e un om serios. Şi vrea o relaţie serioasă. A simţit că nu sunt gata să renunţ la planul meu şi-a decis să aştepte să mi se acrească de atâta pescuit.

- Sau a simţit că n-ai să te laşi până nu-l pui jos pe Leo!

- Nu ştiu; nu pot să analizez acum chestia asta... Îmi amintesc cum mi-a spus că modelul de bărbat pe care-l caut eu nu bântuie prin cluburi - şi-o să-l găsesc probabil în biroul alăturat, în prima săptămână de serviciu...

- Aşa a spus?

- Da, iar eu i-am spus că nu vreau să mai aud de militari. Şi că mă gândesc că nici stagiul militar satisfăcut n-ar trebui să fie o cerinţă.

- Mişto! Iar el ce-a spus?

- Că ar fi bine să aibă armata făcută. Ca să-şi aşeze singur hainele-n şifonier, să-şi toarne singur ciorba-n farfurie, să facă patul după el... şi multe altele.

Adriana aplauda repede-repede, în culmea extazului; George zâmbea doar - zâmbea şăgalnic, aşa... Da' de ce zâmbea?

- Ce-i, naşule?

- Câţi ani are Victor ăsta?

- Cred că vreo 30.

- Adică are stagiul militar satisfăcut. Şi-şi pune singur în farfurie, îşi împerechează ciorapii, e-n stare să facă un pic de ordine în casă atunci când a făcut o trăznăioară şi nu vrea să fie certat foarte tare... Şi-a făcut reclamă mascată şi nici n-ai sesizat!

Serios? Adriana aproba repede-repede şi privea spre George - care avea mare dreptate... Tot Adriana sparse tăcerea:

- Azi te mai duci la coafor?

- De ce?

- Păi ca să-ţi facă moţul şi să-l săruţi!

- Nu; mi-aş vinde pielea prea ieftin. În plus, vreau să-i las impresia că m-am gândit mult şi-am cântărit mult decizia asta... Că să ştii c-o cântăresc de ceva vreme! Da' el nu ştie, pentru că nu i-am arătat că e cântărit şi testat...

- Şi-atunci azi ce faci?

- Păi... când plec de la voi, mă duc să vorbesc cu o persoană foarte bine informată, care îmi va da multe informaţii concrete despre Leo.

George se încruntă scurt; Adriana răbufni sonor:

- Şi te duci cu rochiţa asta care abia te-acoperă?

- Da.

- Adică nu te potoleşti! Preferi să-l faci pe Victor să te urască, doar pentru că ţii musai să te culci cu Leo!

Se ridică, îşi luă geanta şi ţigările şi ieşi. Îşi descuie singură yala, ieşi, închise uşa... Apăsă butonul liftului şi auzi uşa deschizându-se. Iar ordinul chestorului principal Mocanu fu unul ferm:

- Ai grijă ce faci şi cât de departe mergi pentru informaţiile alea. Iar când le obţii, faci un pas în spate şi-l dai la verificat - şi la Adriana, şi la mine.

Aprobă cu capul şi deschise uşa liftului. Dar nu intră, pentru că nu-l auzise pe George întorcându-se în casă...

- Iar dacă ai probleme, mă suni imediat.

- Bine.

- Pentru că îţi va face cât de curând o demonstraţie de forţă - ca să vadă cât curaj ai de fapt.

Aprobă din nou - aşa se gândise şi ea...

- Promite.

- Promit.

- ... Vorbim.

- Vorbim.

Şi-acum pleca, pentru că voia să fie punctuală - deci se grăbea... Cât era ceasul? Opt fără un sfert. Nu voia să ajungă la cazino la opt şi-un minut - voia să oprească motorul la opt fix. Aşa că urcă la volan, porni şi demară cu scârţâit de roţi - mai bine stătea parcată vizavi de Perla cinci minute, decât să arate că nu era parolistă!

Accelera serios, făcea slalom... Era târziu. Aşa că ea făcea slalom şi se ruga Cerului să nu-i scoată în faţă un pieton de-ăla ferm convins că el are drepturi... Viraj dreapta, a treia, a patra... Ciupise galbenul şi tocmai urcase pe şina de tramvai. Nu putea să întârzie; avea o fixaţie... Refugiile erau populate, dar asta conta mai puţin decât sosirea la opt fix acolo...

Trecu prin intersecţie ca prin brânză. Nu se mai obosi să pună semnalul - începu să le taie faţa, să se apropie de banda întâi... BMW-ul negru era în faţa cazinoului... Parcă la două maşini distanţă de el, opri motorul şi ridică mâna. Şi zâmbi slab: opt fix. O iubeşte...

Nu zău?! Coborî şi porni încet spre BCR...

Într-adevăr, reacţia Adrianei era perfect îndreptăţită - azi purta o rochiţă scurtă, albă, cu buline mici şi roşii. Cu baza în con şi bretelele montate în lateral, ca să nu obtureze nimic din decolteul extrem de generos. Iar buclele erau "ca noi". Iar tocurile erau de zece azi. Aşa că arăta dinamită - dar cam prea dinamită totuşi, pentru acţiunea detectivistică pe care-o orchestra acolo! Numai că...

Cu vreo doi metri înainte să iasă din raza lor vizuală, se opri şi-şi aprinse o ţigară. Şi-acum aştepta. Ştia că, dacă Florin nu era curios să afle de unde-l cunoştea zâna aia sexy, unul din băieţaşii care-o fluieraseră ieri îl va bate bine până-l va convinge să iasă şi să-i obţină numărul de mobil al zânei! Privea bulevardul; spre cazino n-avea de gând să se întoarcă nici moartă, aşa că studia cu mult interes reflexia geamurilor Logan-ului...

Trăsese trei fumuri; uşa cazinoului se deschise. Florin ieşi, cu ochii la ea, şi se opri chiar acolo, lângă uşă. Îşi aprindea şi el o ţigară. Schimbă piciorul şi se întoarse un pic spre el... Şi cum ştia că paza obiectivului nu-i interzicea să se îndepărteze la mai mult de-un metru de uşa obiectivului, ridică mâna şi mişcă indexul, ordonându-i să se prezinte prompt la ea... Florin venea - dar nu era prea sigur că făcea bine să se îndepărteze de uşă. Adică, din spatele acelei uşi, nişte urechi aşteptau să audă discuţia... Şi-or să fie foarte dezamăgite - că în curând le tăia ea şi imaginea!

Tânărul ajunse la un metru de ea şi se opri. Zâmbi dulce:

- Ia zi-i, Florine; care mai e viaţa ta? N-aţi mai avut intervenţii aici de vreo... două luni, aşa-i?

Florin o privea lung, îi cerceta chipul şi nu ştia de unde s-o ia... Începu să râdă şi puse mâna la gură, ca să acopere mişcarea buzelor:

- Dacă-mi puneam chipiul şi scoteam agenda, nu mai eram chiar atât de sexy...

Acum, tânărul bodyguard "înflori" la propriu:

- Lucia? Şefa?

- Ssst!

Florin coborî imediat tonul - acum şopti:

- Şefa de la Secţia 6?

- Ciocu' mic - nu mă da de gol, că sunt în concediu!

- ... Ptiu, să nu te deochi! Da' cum de te-ai transformat aşa? Vreun mândruţ, ceva?

- Sst, am spus! Ia zi-mi tu mie: cine e şi ce-nvârte Leo?

- Care Leo?

- Leo cu ochii verzi şi BMW-ul ăla negru şi mare cât un autobuz.

Florin o privi lung... şi-şi cam pierdu zâmbetul:

- Şefa, stai cuminte.

- Păi nu pot să stau cuminte aşa, fără amănunte! Zi-mi tu de ce-aş sta cuminte...

- Şefa, mai bine nu.

- Băi, îmi zici? Sau aflu prin metode specifice, dându-le colegilor mei de la alte departamente temă de lucru? Că numărul de înmatriculare e înşurubat bine - şi fac eu rost de-un pix...

Florin se codea... După câteva secunde, o prinse de braţ şi-o trase spre BCR:

- Vino-ncoa.

O tot "mâna" spre bancă, apoi prin dreptul băncii... Unde-o ducea - pe prima străduţă la dreapta? Abia în capătul celălalt al băncii, Florin se opri şi-o trase în faţa lui. Şi-i turui în şoaptă, la ureche:

- Omu' scoate banii de benzină din două magazine de vise şi trei curve spălate. Nevastă-sa e peştoaică în Spania, iar casa, maşina şi contu' sunt pe numele ei. Iar ea nu apare în rapoartele tale, ci în ale mascaţilor. BMW-ul e cadou' ei de ziua lui. Din dragoste, bineînţeles!

Asta voise să ştie! Exact chestiile astea! Florin o prinse de umeri şi-o privi drept, extrem de serios:

- Stai cuminte!

- De ce, mă? Că nu vreau să-l iau de bărbat!

- Şefa, nu te juca cu ăsta. E periculos. Şi-aşa, m-ai băgat pe jet cu el acum, că a aflat că te cunosc şi sigur te-a văzut aşteptându-mă!

- Păi dacă n-ai fost discret, să mă aştepţi şi tu afară...

- Daa, că aici e tarlaua lu' mama! Şefa, nu sta prin preajma lui; că ăsta-i trimite fetiţe lu' nevastă-sa în Spania! Şi nu vinde numai săruri de baie! Şi aud că are şi pistol, undeva în autobuzu' ăla! Şi-n plus, să ştii că ascultă de nevastă-sa! Stă mieluşel lângă ea şi-i aduce el de la bar tot ce cere - că banu' şi prosperitatea la ea sunt! Când apare cu ea p-aici, se uită la ea ca la soare! N-ai văzut inimioara roşie?

- OK, am înţeles. Acum, întrebare de-o mie de puncte: de ieri, de când te-am anunţat că ne vedem azi, a făcut ceva ciudat? Ceva care să demonstreze că i-a stat mintea la mine?

Florin o privea lung şi nici nu aproba, nici nu nega...

- Lasă - oricum, nu contează! În caz că te-ntreabă cine sunt, mă cheamă Lucia şi sunt văduvă. Mă ştii de la un fel de party comun - chermeză, iarbă verde, tu decizi. Bunurile şi bunăstarea sunt moştenire. Şi-acum sunt liberă ca pasărea cerului. Aici ţi se termină informaţia - nu scapi nimic mai mult, auzi?

- Şi dacă mă-ntreabă ce-nvârţi?

- Învârt telefoane şi faxuri. Sunt secretară.

- ... Bine; o să-i zic că ne ştim de la un picnic la Cernica, unde grupul nostru de bodyguarzi s-a apropiat de grupul vostru de secretare şi-am unit grătarele. Şi că te-am cunoscut gata văduvă, ca să nu mă-ntrebe cine ştie ce despre răposatu'. Vezi, să nu mă dai de gol; auzi?

- Aud. Deci nevastă-sa e mai mult prin Spania...

- Nevastă-sa e mereu în Spania. Cu excepţia zilelor când apare ca vijelia p-aici şi-l poartă după ea pe post de bărbat cuminte şi ascultător. Lucio, ascultă! Ăsta e un băiat foarte serios; plăteşte comision unui individ şi mai serios. Atât de serios, că mi se ridică păru' pe ceafă numai când mă gândesc la el! Dacă Leo mârâie la tine, să ştii că eu nu mă bag - cât mi-eşti tu de dragă! Prefer să-mi bag demisia de la Scorseze, da' eu la el nu hămăi. Că ştiu cât şi cui plăteşte comision. Clar?

Oof, bietul Florin! Tot încerca să-i arate cât de periculos era Leo - şi îi era frică să spună cuvinte neaoşe şi nume de interlopi... Ceea ce însemna că Leo era, într-adevăr, periculos... Zâmbi scurt:

- Foarte clar. Stai liniştit. Dacă te întreabă unde mă duc acum, spune-i că în The Player. El pe unde-şi face veacu'?

- ... Păi pe-aici, pe la cazinoul de la Obor... Pe la fetiţele lui, pe străzi...

- Pe la Pascucci...

- Tot ce se poate - că nu l-am întrebat care-i e traseul zilnic.

- Evident! De stat, stă în apartamentu' nevesti-sii?

- Nu; acolo nu stă nimeni. Ăla e "de servici". El stă în trila nevesti-sii, undeva spre Afumaţi.

Adică trecea în fiecare zi, de cel puţin două ori, pe Şoseaua Colentina. Bine c-o ştia şi pe-asta!

- Bun. În afară de ceea ce-am convenit, altceva nu mai ştii despre mine.

- Bine. Da' te rog eu mult de tot să te răzgândeşti!

Nu mai avea rost să-i răspundă, nu? Îi făcu pa-pa cu mâna şi porni spre propria maşină.

Deci Leo avea două magazine de vise şi trei curve spălate. Ele asigurau benzina BMW-ului, cel mult! Restul venea de la doamna Maria Vasilescu, matroană în Spania...

Urcă la volan, reveni în trafic şi întoarse violent. Se ducea să bea o cafea de-aia bună... Ştia ea unde! Se grăbea, pentru că voia să-şi acorde măcar cinci minute de gândire - cinci la dus, plus primele cinci din cafenea...

Zâmbi doar după ce se aşeză pe scaunul din Cafe Pascucci. Dacă era perspicace şi-i stârnise curiozitatea cu rochiţa aia indecentă, Leo o să se gândească cinci minute... şi-o să vină să bea o cafea. Că aia din cazino n-avea destul zahăr. Unde dăduse el de ea ultima oară când mirosise a cafea în jur? La Pascucci...

Şi uite-aşa privea ea televizorul şi aştepta...

Florin nu răspunsese la întrebarea despre mintea lui Leo. Probabil că, deoarece Florin o cunoştea personal pe nevasta lui Leo, îşi imagina cu uşurinţă ce putea ieşi dacă mintea lui Leo făcea o fixaţie iar nevasta afla...

Primi cafeaua şi-şi aprinse o ţigară. Suflă lung fumul: n-o să stea acolo mai mult de zece minute. Îi transmisese lui Leo informaţii interesante, dar fără valoare. Nimic concret - doar că o chema Lucia şi era văduvă. Şi secretară. Un post nu foarte complicat, fără prea mare stres, care nu solicita studii superioare ci doar picioare drepte şi zâmbet frumos... Partea cu văduva explica joaca cu BMW-urile... şi spionajul ei pe lângă blocul nevestei lui - şi era explicită. Acum, normal ar fi fost ca el să vrea să afle mai mult. Să găsească un motiv să se ridice, să iasă şi să-şi stoarcă creierii apropo de locul unde va da de ea...

Da' apărea odată? Că acum, ştiind ceea ce ştia de la Florin, era dispusă să discute cu el! Că ştia cu cine avea de-a face!

Leo era executant, pentru numele ăla serios căruia îi plătea comision. În plus, două magazine de vise, nişte biluţe şi trei curve spălate nu erau mare lucru - Leo depindea deci mult de nevastă. Adică concubină, în termeni tehnici. Ea era centrul bunăstării, pentru el. În condiţiile astea, Leo era extrem de precaut... Că avea nevoie de banii nevestei. Lui îi era uşor să găsească trei-patru moldovence şi să le urce în autocar; greul îl ducea Maria Vasilescu - care le aştepta la autocar, le convingea, le şcolea... Şi coordona toată afacerea din Spania, cu mână de fier... Hm...

Terminase ţigara. Trecuseră cinci minute. Încă cinci - şi se ridica. Şi pleca.

Dacă Leo chiar voia să vadă cum se mişca buricul ei de-aproape, va fi extrem de precaut. Şi extrem de discret. Se îndoia că vor urni o relaţie; vor lucra împreună la o operaţie - poate chiar la două. Dar mai mult de-atât nu se va întâmpla. Nu cu Leo. Nu atâta timp cât Maria Vasilescu va conduce bordelul din Spania. Dacă individa era arestată, sau păţea ceva mai radical de-atât, lucrurile se puteau schimba pe ici-pe colo. Nu mult - că băiatul se obişnuise să locuiască în trilă, iar trila era pe numele nevestei... Ca şi contul, şi maşina, şi multe altele probabil...

Zâmbi slab şi-şi aprinse altă ţigară: pentru a beneficia de bunăstare, Leo sacrificase viaţa privată. Nevasta bănuia că un băr-

bat aşa cum avea ea nu adormea seara devreme, cu gândul la ea. Probabil că aveau o convenţie...

La urma urmei, trebuia să recunoască un lucru: ea nu-i transmisese lui prea multe informaţii. Dar nici nu aflase mare lucru despre el. Oricum, îşi va informa prompt naşul şi naşa apropo de ochii verzi. Naşul o să-l dea în lucru unui subcomisar isteţ şi discret... şi-apoi o să-i dea ei cu hârtiile-n cap. Rău! Şi-apoi cine ştie ce se mai întâmpla!

Lucrurile nu prea mai puteau fi calculate aşa cum ştia ea. Patrula nu mersese chiar atât de departe. Trebuia să se gândească bine; erau multe necunoscute în calculul ăla şi toate depindeau în mare măsură de modul cum decurgea prima operaţie. De acţiunile doctorului, de reacţiile pacientei...

Gata; trecuseră zece minute. Şi-i venise o idee... proastă - pe care însă o va pune în aplicare. Ca să nu-i mai tremure niciodată mâinile. Şi ca să crească şansele de reuşită ale viitoarei operaţii. Scoase mobilul de pescuit şi selectă numărul. Suna...

- Da.
- Bună, Omar.
- Bună, Lucia.
- Te-am deranjat?
- Nu. Ce mai faci?
- Bine. Beau o cafea...

Iar el tăcea... Zâmbi slab:

- Şi mă întreb unde-o să iau mâine, la ora doişpe, micul dejun. Şi mai ales cu cine.

Omar începu să râdă:

- Păi, dacă-ţi face plăcere, îţi propun să-l iei cu mine.
- OK. Mă suni tu, pe la unşpe?
- Sigur.
- Vorbim atunci.
- Vorbim.
- Pa.
- Pa.

Bun! Se ridică şi ieşi. Acum surfa un pic, pentru că era cam prea devreme ca să ajungă în club... şi voia să se lase aşteptată un piculeţ...

Porni motorul şi demară spre Piaţa Dorobanţilor: o să caute o crâşmă în care să îndese în ea cina. Singură la masă. Nu era interesată de alţi peştişori aurii. Iar dacă nu ajungea nicăieri cu Leo până pe 20, o să arunce toate fişele şi agenda şi-o să-l roage pe Victor să vină s-o coafeze, după program. Şi-o să pună siguranţa pe uşă... Şi gata.

Clubul era aproape plin. Agitaţie mare, început de weekend, lume bună... Rochiţa ei făcea ravagii printre indivizii pe lângă care trecea... Porni spre Paul. Care-o văzu şi-i făcu semn să stea pe loc! OK; dar...

Aa, tocmai se termina melodia! Iar la ceea ce auzea acum, concluziona că DJ-ul ăla nebun o aşteptase cu CD-ul pregătit... pentru că George presimţise pe unde va surfa ea azi şi-i dăduse DJ-ului un telefon ca să-l anunţe că protejata sosea îmbrăcată într-o batistuţă indecentă... Păi să-i facă plăcerea, nu? Ar fi fost mai de efect cu blugii şi cataramа; dar nu putea folosi mereu aceleaşi artificii, aceleaşi haine...

Se vedea foarte bine şi prin rochiţa aia! Mai ales decolteul, care era obraznic rău... Şi iar nu purta sutien...

Se făcuse loc în jurul ei. Iar Paul părea chitit s-o mărite! Că dădea din mâini şi-o încuraja, cu rânjetul pe toată suprafaţa feţei...

Fluieratul puternic o făcu să întoarcă involuntar capul - deformaţie profesională, din timpul patrulelor. Văzu deci un individ "mare"... foarte "mare" chiar zâmbindu-i "dulce" şi făcându-i cu fermitate semn să vină la el. Începu să râdă şi-i făcu semn că nu; şi se grăbi să ajungă lângă Paul...

- Salut.

Tânărul se apropie de ea şi-o sărută pe obraz:

- Bine-ai venit. Zi-i că eşti cu mine azi - că tocmai am făcut-o de tot rahatu'!

Şi privea undeva peste umărul ei... O făcuse de tot rahatul! Nu zău! Păi de ce-o pusese să danseze atunci? El nu văzuse ce muşterii avea în clubul ăla? Gata - se îmbrăţişaseră destul. Îi dădu drumul şi-l văzu grăbindu-se spre aparatură... Oare ce-i spusese George la telefon? S-o ajute? Sau s-o sperie un pic şi-apoi s-o ajute? Acum Paul schimba melodia... Lăsă gentuţa pe policioara din spate şi privi lung peste club... studiind cu coada ochiului masa-problemă...

Insul foarte mare era cu alţi doi inşi. La fel de mari ca şi el. Erau din categoria superiorilor lui Leo - ăia care, după ce-o luau pe ea cu japca, o deportau la nevasta lui Leo - ca s-o cunoască şi ea şi să se-mprietenească puţin... Iar indivizii păreau foarte hotărâţi să-i atragă ei atenţia! Mai ales cel care-i făcuse semn că-i făcea el cinste! Chiar c-o făcuseră amândoi "de campionat"... Paul veni lângă ea şi-o cuprinse cu braţul:

- Fă-te că eşti cu mine - că ai fost luată în vizor, iar asta nu-i bine. Inşii sunt periculoşi şi deja citesc la a doua sticlă de whisky.

Aprobă şi-i zâmbi "dulce"... Paul scoase un CD din valiză şi-l puse pe platan, ţinând-o în continuare în braţe:

- Stai cu mine aici. Îţi dau căştile să asculţi muzică şi mai trec din când în când pe lângă tine, să le-aduc aminte ce şi cum. Dansează potolit, ca să nu te ochească mai rău şi să nu răstorni ceva p-aici... Şi cred că pe la două îi vezi plecând pe trei cărări... Şi scapi şi de mine!

El zâmbea şi întindea braţele spre ea; ea privea lung beculeţele CD-player-ului; zărea masa cu pricina cu coada ochiului şi simţea un gol în stomac... Se întoarse şi-l luă de gât. Şi-i şopti la ureche:

- OK.
- Stai, că se termină!

Ia uite-l ce se repezise! Dar adevărul era că se termina melodia! Aşa că... Reveni la CD-ul ei şi apăsă butonul. Îşi puse căştile. Era tot turcească... De ce dracu-i dăduse turcească? Nu putea să-i dea blues-uri? Sau un blank de pe care să nu audă nimic? Îşi închipuia că o să danseze potolit din buric? După ce-o invitaseră băieţii ăia veseli să li se alăture? Ha! Apăsă pauza. Şi ridică din nou privirea spre club.

Îi era frică de ei. Ştia ce puteau băieţii ăia - în timpul patrulelor, când dădea de asemenea indivizi, trecea mai departe şi-i raporta prin staţie. Şi "se topeau" repede de-acolo - ea şi colegul ei de patrulă...

Nu voia sub nici o formă să aibă de-a face cu ei. Ar fi vrut să poată să plece; dar unul dintre ei stătea acum la doi metri de uşă şi vorbea ceva cu un individ aproximativ comun. La masă, cel care-i făcuse ei semn fuma îndârjit şi-o privea drept. Îşi întorsese scaunul, ca să stea cu faţa la ea şi s-o supravegheze atent! Iar celălalt vorbea la telefon...

Pistolul ei era acasă. Şi trebuia să rămână acasă. Aşa că mâine, la nouă fix, îşi lua actele şi se ducea la Hunter Vip. Şi-şi lua un pistol cu bile. Şi nu mai pleca la pescuit fără el - niciodată! Nici la micul dejun cu Omar nu se ducea fără pistol! Doamne, ce i se putea întâmpla ei acum!

Paul o prinse de mijloc; se întoarse spre el iar DJ-ul mârâi printre dinţi:

- Dacă stai drepţi ca un bodyguard şi te-ncrunţi la ei, bate la ochi. Distrează-te - că eşti gagică de DJ azi! Iar cât stai aici, lângă mine, eşti în siguranţă! Dă din cap şi din mâini şi arată dinţii! Nu poţi spune că nu sunt arătos...

Bufni în râs şi aprobă. Şi-şi puse iar căştile pe urechi. Turceacă de dans... Ia să se gândească la o coregrafie - că ea, când gândea coregrafii, mişca uşor de tot din şolduri şi-atât...

... Primele cinci melodii erau bestiale. O să-l roage să-i facă şi ei un CD. Tocmai începuse a şasea. Care promitea...

Promitea să leşine, că Leo tocmai intrase în club şi vorbea cu insul ăla mare din uşă... Vorbeau "aceeaşi limbă", de vreme ce erau veseli şi socializau de zor... Deci nu-l aşezase foarte bine pe Leo în organigramă - pentru că Leo încerca să avanseze... Ca să-şi poată deschide propriul cont în bancă, să-şi toarne propria fundaţie la propria trilă... Gata; terminase de vorbit cu insul din uşă. Acum venea spre mijlocul clubului. Şi rotea capul destul de repede, pentru că ştia bine ce căuta...

Se opri din dans - ca să nu-i atragă atenţia. Îl privea drept şi se întreba de ce dracu făcuse ea o fixaţie pentru omul ăsta! Păi... Păi, pentru că arăta bine, nu? Şi pentru că era interesant. Şi pentru că privirea lui verde îi dădea instantaneu bufeuri şi gânduri nu foarte ortodoxe.

Gata - o văzuse. N-o privea drept; o privea pe sub sprâncene, pentru că trebuia să fie discret... pentru că încă n-avea contul şi trila personale...

Acelaşi fluierat o făcu să tresară; şi tot afurisita aia de "formare profesională" o făcu să întoarcă imediat capul spre masă! Insul care vorbise la telefon se ridicase - şi-acum răcnea un "Leo!" zdravăn. Iar el începea să râdă şi-i făcea cu mâna... Şi uite-l cum pornea spre masa lor! Insul se reaşezase...

Rahat! Omul ăla n-o scăpa din priviri! Pe măsură ce matahala din faţă se aşezase, ochii ei albaştri văzuseră cum matahala din spate îşi făcea apariţia "ca-n filme"! O apariţie periculoasă - pufăia şi-o privea pe ea drept, cu ochii mici şi foarte atenţi... La dracu!

Reveni spre club. De fapt, spre CD. Buclele îi alunecară spre faţă; printre ele, putea supraveghea masa fără să observe şi ei asta. Era foarte important să înţeleagă care era relaţia dintre Leo şi indivizi...

Leo dăduse mâna cu amândoi. Apoi se aşezase. "Supraveghetorul" ei îi aruncase câteva cuvinte; Leo se întorsese neaoş şi-o privise lung, serios...

Şi-acum revenea spre masă şi scotea telefonul! Mamă, Doamne! Dacă mai chema un singur malac de-ăla, îl suna pe George! Şi-apoi suna şi la 112! Băga mascaţii-n clubul ăla! Pe cine dracu suna Leo? Ce dracu-i pregăteau dementii ăia?

De ce dracu nu era ea acasă acum, în braţele lui Victor? De ce nu-şi putea învinge fixaţia aia bolnavă? De ce nu-şi amintea că existau milioane de bărbaţi cu ochi verzi pe planeta asta - şi dacă nu-i plăceau, îi punea celui ales lentile de contact! De ce era ea acum în The Player, vizată de trei malaci periculoşi, întrebându-se pe cine sunase Leo imediat după ce îi fusese arătată?

Paul o prinse uşor de mijloc:

- Iar stai ca bodyguardul...

- Ăla mare care mi-a făcut invitaţia m-a arătat lu' ăla micu'. Iar ăla micu' s-a uitat la mine şi-a dat un telefon.

- Stai liniştită - dacă eşti aici, cu mine, nu ţi se-ntâmplă absolut nimic.

Se întoarse şi-i şopti la ureche:

- Am cinci ani de patrulă la activ. Ştii câte tăieturi de sabie am consemnat în rapoarte în timpul ăsta? Pentru muieri ceva mai boccii decât mine...

Paul aprobă:

- Dar aici eşti în club. Ştiu ce spun - şi-i ştiu şi pe ei. Ai o problemă serioasă cu malacu', dar ăla micu' poate s-o rezolve, dacă vrea el. Totul e să vrea...

Cum dracu putea Leo să-i rezolve ei problema?

- Iar dacă nu te bâţâi, mă supăr şi nu mai vreau să fiu mândrul tău!

Normal - îl punea şi pe el "pe naşpa" cu băieţii ăia trei, pentru că încercase s-o ţină lângă el! Zâmbi slab:

- OK.

Scoase CD-ul şi deschise geanta. Bine că nu-l lăsase în maşină... Buddha Bar-ul de suflet. Ăla cu tango-uri... Ăla care-i putea şterge, preţ de câteva minute, groaza din minte...

Apăsă Play şi închise ochii - o să asculte melodiile alea... şi-o să se bâţâie pe ele. Şi-o să încerce să se concentreze numai asupra lor - ca să nu-şi mai arate spaima pe chip. Şi să pară totuşi măcar un fel de gagică de DJ...

Selectă melodia doi - *Los Tres Ases & Guadalupe Pineda, Historia De Un Amor*. Superbă! Malacul sigur nu dansa de-astea! Nu "gusta" de-astea! Aşa că începu să se legene uşor... cu ochii închişi... Nu-nu! Ochii deschişi! Ca să-i vadă, în caz că vreunul dintre ei avea chef s-o invite să se legene-n doi!

Se legăna deci, începuse să şi păşească... Malacul o supraveghea în continuare... Întoarse capul şi-l privi lung pe Paul; care-i zâmbi, vesel că în sfârşit avea şi el o gagică normală, care dansa... ceva... Iar în mintea ei tocmai apăruse gândul că, uite, găsise şi ea un bărbat isteţ şi cu privire ageră, mare şi forţos şi musculos, plin de bani, posesor de barcă - nu de autoturism - care voia ţaca-paca cu ea! Iar ea nu mai voia! Ha-ha! Îi venea să-şi dea palme...

Paul era atent la ceea ce auzea în cască; ea se legăna uşor, bucuroasă că nu ştia spaniolă - şi nici nu voia să se căznească să lege cele câteva cuvinte pe care le recunoscuse "la prima audiţie" a acelei melodii. Ar fi plâns în hohote şi s-ar fi înfipt cu BMW-ul în primul stâlp, pentru că era o melodie de dragoste... iar în apartamentul ei se auzea ecoul paşilor ei... iar ea era îngrozită de ideea că istoria se repeta, că era ciclică şi că va trece mereu prin aceleaşi puncte ale unui cerc virtual...

Brusc, muzica se întrerupse; cee? Întoarse capul... Paul îi trăsese mufa; o băgase pe-a lui şi făcuse ochii mari... Auzea bâzâitul slab; făcu câteva mişcări legănate, iar el îşi scoase mufa:

- Bestial! Vreau şi eu!

- Îţi promit că o să ai. Dar, ca să ai, eu trebuie să ajung la calculatorul personal. Adică să scap...

El aprobă şi-i puse mufa la loc. Era un pic mai liniştită; doar un pic...

Reveni spre club. Spre intrare. Poate apărea Omar... Doamne, dacă apărea Ahmed acum, era în stare să-i sară de gât şi să-l pupe cu aplomb! Şi să nu-i mai dea drumul! Şi eventual să se cţere-n braţele lui şi să-l ţină strâns în braţe! Îi era o frică îngrozitoare...

Observă din nou, cu coada ochiului, mişcare la "masa-problemă"; plecă deci capul şi-i privi printre bucle... Leo se ridicase; făcea semne spre intrare, spre...

"Ăla micu' poate s-o rezolve" - problema ei. O rezolvase, cu un singur telefon...

Cele două tinere îi făcură şefului lor cu mâna şi se grăbiră să ajungă lângă el. Unde fură prezentate celor doi malaci. Iar Leo se grăbi să coboare şi porni spre bar. În clipa aia, ochii ei deciseră să-l lase dracului pe individ, cu ochii lui verzi cu tot, şi să fileze masa... şi malacul problemă.

Fetele voiau să se aşeze. Şi propuneau să împartă scaunele jumi-juma cu cei doi. Veselie mare la masa aia - că ele încercau să se aşeze şi-i tot... loveau cu popoul pe cei doi! Ei - sigur că n-aveau nimic împotrivă! Dar nici nu făceau eforturi să se mute vreun centimetru... Şi cum era evident că nu vor avea loc aşa, una dintre ele improviză. Cică. Adică se aşeză în braţele malacului, cu spatele spre populaţia din club. Cealaltă o imită imediat. Ei considerau iniţiativa fetelor o idee bună...

Bun! Deci "se rezolvase" măcar pentru moment! Unde era

Leo? Le adusese malacilor fetiţe; acum, spera din tot sufletul să nu vină s-o invite pe ea în poala lui! Că leşina; îi crăpa inima-n două şi sfârşea la Bellu...

Paul o prinse de braţ:

- Ăla micu' tocmai te-a salvat. Dacă vrei să evadezi, acu' e momentul ideal.

Aprobă şi-l pupă pe obraz; cu o mână îşi luă gentuţa, cu cealaltă arătă spre CD-player:

- Să-l porţi sănătos. Şi mersi mult!

- Fugi! Ai grijă!

Aprobă şi coborî cele două trepte. Se îndrepta spre ieşire...

Îi cam tremurau picioarele, pentru că se repezise să plece de lângă Paul înainte să afle unde erau Leo şi al treilea malac - şi era riscant, că dacă ţipa în balamucul ăla n-o auzea nimeni...

Împinse uşa. Ieşise din club. Slavă Cerului!

Alergă la maşină şi nu mai stătu să analizeze BMW-ul negru parcat lângă BMW-ul ei; urcă la volan, porni motorul şi demară. Şi se grăbi să iasă din parcare...

Se ducea acasă!

Acceleră, viră dreapta, acceleră, trecu pe lângă Arcul de Triumf ca prin brânză, decise într-o clipă să meargă spre Televiziune...

Zbura la propriu pe Bulevardul Constantin Prezan... Ce bine că era verde şi uşor pustiu pe-acolo! Traversă intersecţia cu aceeaşi viteză nebună şi călcă totuşi frâna - că în zona aia erau pietoni. Viră stânga pe strada Teheran... oftă greu şi trase pe dreapta. Şi-şi acoperi faţa cu palmele...

Azi, dacă George n-ar fi vorbit cu Paul, s-ar fi sfârşit urât de tot pentru ea. Indivizii ar fi luat-o pe sus. Şi-ar fi violat-o fără nici o jenă. Iar dacă n-ar fi fost Leo, poate-ar fi fost obligată să stea lângă Paul până la două, în tensiunea aia nenorocită creată de privirea atentă a malacului... Dacă nu cumva indivizii ar fi venit la un moment dat şi-ar fi luat-o pur şi simplu de lângă DJ...

De ce-o salvase Leo? Ce interes avea? Oare o voia pentru el? Sau i se făcuse milă de ea? Sau se gândise că va câştiga două plusuri dintr-un foc - şi puncte în ochii malacilor pe care-i servise cu fetiţe zâmbăreţe, şi puncte în ochii ei, pe care-o salvase?

De ce-ar vrea Leo să pice bine în ochii ei? Mai ales după ce-o surprinsese investigând blocul Mariei Vasilescu, ca o ameţită scursă toată după el? Asta era o întrebare dificilă rău...

... Nu era bine să stea acolo. Chiar dacă se îndepărtase destul de mult de club şi parcase între două maşini, nu era bine să stea acolo! Era evident că n-o urmărea nimeni - malacii erau cu fetiţele iar Leo probabil că negocia nişte chestii bănoase cu malacul numărul trei. Ea trebuia să ajungă urgent acasă, să parcheze BMW-ul în scuarul acela micuţ dintre blocuri, ferit de privirile curioase... şi verzi...

Ieşi din parcare şi demară spre casă - tare bine-ar fi fost să nu mai dea vreodată ochii cu el! Nici măcar ca să-i mulţumească pentru că-i salvase azi pielea!

17 iulie 2010 - sâmbătă

Era opt jumate. Era evident deja că se trezise degeaba la şapte, îşi făcuse degeaba duş, îşi pregătise degeaba clema, făcuse degeaba două cafele... Victor nu-i apăsase soneria la opt. Şi era opt jumate deja. Fie s-a gândit că neliniştita Lucia sforăie la ora opt... Da! Cu siguranţă, Victor se gândise că ea dormea dusă la ora opt - şi de-aia nu venise s-o coafeze aşa matinal!

De fapt, îşi simţea inima larg deschisă - şi nu voia să se gândească că Victor o evită. Nu voia să realizeze că Victor fusese dispus, ieri dimineaţă, să înceapă o relaţie serioasă şi stabilă cu ea... iar ea se speriase tocmai de gândul relaţiei stabile...

Ieşi din bucătărie; se aşeză comod pe canapeaua din sufragerie. Privea lung tavanul... Era linişte...

Ce voia Lucia Florea să obţină de la viaţă? Acum, după 12 zile de concediu şi pescuit, îşi mai dorea ţaca-paca? Era oare timpul sărutului lui Victor? Era timpul unui atac frontal la Leo? Ce voia Leo de la ea? Ce-i oferea ei Leo şi ce-i cerea în schimb? De ce-şi bătea el capul cu ea? Dar Victor de ce-şi mai bătea capul cu ea, chiar şi după ce ea îşi exprimase interesul faţă de un turc bătrân şi-un interlop periculos? Până în acest moment, îi oferise lui Victor imaginea unei femei uşoare puse pe căpătuială şi nebunii erotice. Întâi turcul bătrân... Apoi interlopul care porţiona făină la masa ei... Şi spaima de sărut...

Ce viaţă îşi dorea Lucia Florea? Dacă-şi lua pistol cu bile, oare îşi dorea să fie operată de Leo? Oare se va simţi mai sigură pe ea? Sau îşi dorea totuşi să se mărite...

Să rişte şi să-l lase pe Victor să-i intre în inimă? Dacă va fi tot un eşec? Nu ştia mai nimic despre el; nu ştia, de exemplu, dacă sforăie... dacă ascultă punk sau latino... dacă totul era în regulă după stingerea luminii... Dacă mânca pilaf şi fasole, sau doar friptură şi icre negre...

Nu ştia nimic despre el. Iar lipsa aia de informaţie era un obstacol serios în calea creşterii procentului lui Victor. Cu Leo era mai uşor - Leo o opera şi cam atât. Era maestru în materie, aşa că n-avea emoţii... Şi n-avea ea întrebări apropo de meniu şi apucături - că nu se muta la ea! Cel mult se întâlneau într-un hotel şi nici nu mai aprindeau lumina - că n-aveau de ce! Şi-apoi plecau frumos care-ncotro, ioc amintiri neplăcute şi certuri...

Se ridică greu şi luă albumele foto. Deschise unul la întâmplare...

Mircea fusese un om bun. Îl privea lung... Îşi privea lung imaginea din fotografie...

Lucia Florea din 2007 fusese mică, neîncrezătoare şi temătoare alături de Mircea. Se vedea de la o poştă că-l ţinea de braţ, dar nu se lipea de el. Deşi avuseseră doi ani de căsnicie la activ pe-atunci. Lucia Florea din 2007 purta părul prins în coadă, n-avea nici măcar dermatograf pe faţă şi era îmbrăcată în haine normale - blugi şi tricouri lungi. Lucia Florea din 2007 fusese un pic cam... "pocăită"...

Nu! N-avea voie să redevină aşa! Victor o coafa şi-o farda acum pentru că nu era soţul ei. Dacă ea ar fi fost femeia lui, cu siguranţă n-ar mai fi înfrumuseţat-o cu atâta patos! Ar fi fost foarte ocupat, ar fi omis s-o transforme într-un magnet de bărbaţi... I-ar fi sugerat nişte haine mai normale - mai lungi, mai largi...

Va reuşi să-l facă pe Leo să o opereze. Şi pe urmă mai vedea ea ce făcea! În privinţa lui Victor...

În privinţa lui Victor, el nu se va muta la ea înainte ca ea să-şi dorească să-l vadă intrând pe uşă cu tot cu boccea! Iar dacă îşi va da în petic în timpul vizitelor, îi va spune neaoş ce-o nemulţumeşte. Dacă el se va putea schimba, bine; dacă nu, oraşul era

mare iar naşii ei abia aşteptau să-i prezinte niscai pretendenţi serioşi, tineri, ofiţeri...

Prima prioritate, operaţia!

Oftă greu şi dădu pagina albumului. Fotografiile erau din vara anului 2007. Încă se înţelegeau bine pe-atunci... Râdea; era veselă. Nu era însă fericită. Şi se vedea cu ochiul liber că nici el nu era cu adevărat fericit. Căsătoria lor fusese o greşeală imensă pentru amândoi...

Omar o sunase la 11 fix. Stabiliseră să se întâlnească la două, la Angel's Restaurant & Pizzeria. Şi simţise brusc... nevoia să nu dea ochii cu Victor azi. Aşa că-şi strânsese neglijent părul la spate şi reuşise, la a treia tentativă, să se fardeze oarecum reuşit cu RDR. Azi purta o rochie lungă şi largă, pentru că azi îşi va învinge teama...

Parcă maşina, coborî şi-o încuie. Şi intră în restaurant. La vederea ei, Omar se grăbi să se ridice. Îl sărută pe obraz:

- Bună.

- Bună. Te rog...

Se aşeza; evita să-l privească, pentru că se gândea numai la teama aia nenorocită iar ochii îi trădau sentimentele... Ospătăriţa era pregătită să noteze; primi meniul, îl deschise din scurt şi se lămuri repede:

- Şniţel cu cartofi prăjiţi.

- Şi salată?

- Nu.

Acum comanda şi el... tot şniţel cu cartofi. Probabil că nu avea răbdare să citească meniul. Omar avea o întrebare complicată în minte...

Şi-acum rămăseseră singuri. Îşi aprinse o ţigară. Şi nu-l privi. Ca să-i fie mai uşor... Omar zâmbi slab:

- Trebuie să recunosc că mă simt puţin... ciudat. Nu mi s-a mai întâmplat... Ştii tu...

Îl privi drept, zâmbind şi ea:

- Nici mie nu mi s-a mai întâmplat. Dar nu mă simt ciudat. Revino-ţi. Şi ce-ai mai făcut?

Acum era puţin mirat... Se aplecă uşor spre el şi coborî tonul vocii:

- Sau vrei să disecăm problema până îi dăm de cap?

Primi o negare. Reveni la poziţia iniţială:

- Şi-atunci ce ziceai c-ai mai făcut?

Omar începu să râdă:

- Sincer? M-am luptat cu copiii lui Ahmed.

- Trei are, nu?

- Da.

- Atunci sunt tentată să întreb cine a câştigat...

Râdeau amândoi; Omar se grăbea acum să-i povestească cum venise Ahmed cu copiii la firmă, pentru că Mihaela îşi vizitase părinţii iar bona se dusese la doctor...

Povestirea promitea să fie haioasă; cei trei preşcolari probabil că răvăşiseră toată ordinea şi disciplina din firma aia, în timp ce tăticul lor se făcuse că are foarte multă treabă! Atmosfera va fi deci destinsă, plăcută, ea nu-i va povesti ultimele noutăţi din The Player... Iar după ce mâncau, or să meargă la Hotel Ambasador. Şi-o să-şi bage bine-n cap că, din acel moment, n-avea de ce să-i fie frică. Că n-o mânca. Leo cu atât mai mult n-o va mânca... Victor voia s-o ia de nevastă, nu s-o mănânce...

Da; fusese un prânz plăcut. Cel mai plăcut din ultimele... 377 de zile. Îşi băuseră şi cafelele, îşi fumaseră ţigările... La un moment dat, Omar dăduse semne de nervozitate; atunci îl întrebase, zâmbitoare ca o zi de vară: "Mergem?" El se ridicase imediat şi se dusese să achite nota de plată... Îl dusese la cel mai apropiat hotel; la Ambasador. Acum îl aştepta să coboare, ca să încuie BMW-ul şi să intre...

Şi gata; erau în recepţie. Omar se repezi berbeceşte:

- Bună ziua. Aş dori o cameră...

Recepţionera îi puse în faţă un formular:

- Sigur; completaţi formularul şi daţi-mi un act de identitate.

Clătină încet capul, văzând cu câtă grabă scotocea după paşaport... Şi se ura la culme când avea dreptate! Deschise geanta, scoase bancnota de 20 de euro şi prinse mâna care întindea paşaportul. O privi lung, concludent, pe femeia de pe partea cealaltă a tejghelei:

- Dorim o cameră...

Puse bancnota peste formular şi le împinse pe amândouă spre ea... Tânăra nu se fâstâci; luă formularul. Bancnota căzu pe masă, iar formularul sfârşi peste ea. Recepţionera se întoarse spre panoul cu chei şi întinse mâna spre rândul de la etajul trei. 34.

- Daţi-mi 35, că sunt superstiţioasă...

Obţinuse cheia pe brelocul căreia scria 35! Bun! Acum mergeau spre lift... Abia după închiderea uşilor, îl lămuri:

- Sunt asistentă la ginecologie, la spitalul Sf. Ioan. Iar femeile sunt vorbăreţe.

- Nici nu-mi închipuiam altceva.

Serios? Îl privi lung... Da; Omar nu-şi închipuia altceva. Fixaţia nu-l lăsa să fie precaut; fixaţia aia nenorocită era o pacoste pentru amândoi... Ieşiră pe coridor. Căuta uşa... Asta era. Descuie şi intră.

O cameră normală de hotel. Îşi lăsă gentuţa pe masă şi traversă camera. Închise geamurile, trase jaluzelele... Acum era mai bine. Se întoarse spre el. Omar o privea lung, serios:

- Camera o plătesc eu.

OK! Ridică scurt din umeri, iar bancnota sfârşi lângă geanta ei. Omar se apropie, la fel de serios...

Nenorocită fixaţie! Ce dracu căuta ea acolo?

Ce dracu căuta ea acolo? Nu găsise nici acum răspunsul la întrebarea asta...

Era linişte. Omar aţipise. Ea privea lung tavanul şi aştepta...

"Cum ai reuşit să vii azi cu rateu' ăsta de turc trecut de juma de secol?" Paul râsese când o întrebase asta; ea râsese când îi vorbise despre calităţile turcului şi Diclofenac... Şi totuşi - cum reuşise să vină azi, aici, la Hotel Ambasador, cu Omar?

Îşi învinsese teama? Da. N-o mâncase. Nici unul nu voia s-o mănânce! Toţi voiau să se caţere pe ea! Malacul din club tot asta voise! Iar dacă ea i-ar fi zâmbit dulce, el s-ar fi căţărat civilizat pe ea... după care s-ar fi dat jos cu aceeaşi graţie, i-ar fi pupat mâna şi i-ar fi chemat un taxi. Iar Leo cu siguranţă nu voia să înveţe proceduri de secretariat de la ea! Iar Victor...

Oftă uşor şi se ridică. Se îmbrăcă... Trase plasticul negru şi scoase bateria mobilului. Şi aşeză cartela prepay pe perna ei. Descuie uşor uşa şi ieşi...

Şi-acum o să se ducă... Acum o să se ducă la...

Urcă la volan şi demară. Str. Benjamin Franklin... Calea Victoriei, apoi Ştirbei Vodă... Parcă maşina şi intră în Cişmigiu.

Nu se putea duce acasă. Nu se putea duce la Victor. Nu se putea duce nici măcar la Adriana! Era "vraişte". Trebuia întâi să se ordoneze, pentru că lacrimile stăteau să ţâşnească; mergea repede, aproape alerga şi căuta un loc ferit unde să poată să plângă...

Ajunsese la lac. De fapt, la canal. Nu ştia...

Păşi pe iarbă şi se aşeză. Şi-şi acoperi faţa cu palmele. Lăsă lacrimile să iasă... Hohotele stinse le urmară aproape imediat...

Omar nu fusese o experienţă. Fusese o răzbunare. Pe amândoi. Că amândoi o lălăiau, cu de la ei putere. Aşa că ea "le-o făcuse"...

Gata! Îşi şterse lacrimile şi ridică privirea spre bărci. Şi-şi impuse să plângă mai... discret. Nu voia s-o întrebe gardienii ce-a păţit; procedurile i-ar fi silit s-o supravegheze, să nu încerce să se sinucidă aruncându-se în apa până la genunchi...

Prima experienţă voită fusese un eşec, sau o reuşită?

Prin prisma faptului că îi lăsase cartela pe pernă, hotărâtă ca data viitoare când se vedeau să-i întoarcă spatele, experienţa aia fusese un eşec. Prin prisma faptului că Omar "leşinase" în secunda doi, era o reuşită. Deşi Omar nu era un etalon bun. Doru, ofiţerul bancar, ar fi fost un etalon cât de cât acceptabil...

Mobilul începu să piuie. Asta numai naşa putea fi. Sau naşul. Ambele variante îi aminteau că ea plecase alaltăieri să afle informaţii despre Leo şi nu-i sunase nici acum. Scoase mobilul... Naşa ştia că ea are informaţii despre Leo. O aşteptase azi la birou, ca să-l verifice; apoi se înfuriase bine, în drum spre casă, şi-o sunase în clipa în care încuiase uşa apartamentului personal. Aşa se explica apariţia numelui ei pe ecran abia acum. N-avea încotro - aşa că apăsă butonul verde:

- Da.

- Ce faci, finuţo?

Calculase corect - Adriana era furioasă şi hotărâtă să-i rupă urechile. N-avea însă de ce: nu se va lupta cu ea. Va răspunde la întrebări, va fi sinceră...

- Stau pe iarbă, în Cişmigiu.

- Super! Chiar mă întrebam de ce te-ai gândi să treci azi pe la mine! Nu de alta, dar ziceai ceva de nişte informaţii despre Leo!

- Da. Am uitat să te sun.

- Bravo! Mersi! Şi să ştii că ai uitat şi regula aia cu apelurile de dimineaţă şi seară! De-o săptămână, ai uitat de ele!

- Aşa e; am uitat...

La dracu! Iar îi venea să plângă în hohote!

- Şi nu-i aşa că ai informaţii despre Leo?

- Ba da.

- Şi nu-i aşa că sunt despre afacerile lui şi-ale nevestei lui?

- Ba da. Şi despre domiciliu...

- Şi nu-i aşa că ai fost în The Player şi te-a ţinut DJ-ul lângă el? Iar Leo a chemat nişte fetiţe şi te-a scăpat de viol? Leo era ăla mai micu', nu? Că ăilalţi am înţeles că-s cam cât nişte recuperatori de-ăia bine hrăniţi...

Decise să nu răspundă. Paul îl sunase pe George, iar chestorul principal Mocanu ştia cum să interogheze un martor...

- Auzi? Dacă vin eu acum în Cişmigiu şi te bat bine, ce părere ai?

- Cred că mi-ar prinde bine...

Deja nu mai putea vorbi. Îşi acoperi gura cu palma iar lacrimile ţâşniră din nou...

- ... Lucio, tu plângi?

- Da.

- Ce-ai păţit?

Nu putea să vorbească...

- Lucio! Lucio, unde eşti?

- În Cişmigiu...

Trebuia să se liniştească totuşi! Că făcea o cădere de calciu de toată frumuseţea! Îşi trase nasul şi se grăbi să răspundă:

- În Cişmigiu, lângă canal.

- Şi de ce plângi?

- Pentru că nu ştiu dacă Omar este o reuşită, un eşec sau o răzbunare. Cred că este răzbunare. Şi nu înţeleg de ce-a fost necesar Omar ăsta; că nu-s strâmbă, nu-s incultă, nu-s leproasă sau sifilitică... iar ei nu sunt fotomodele de succes! Iar oamenii nu se canibălesc după ce fac sex, ca păienjenii ăia dementi! Omar a supravieţuit! Să mor eu dacă n-a supravieţuit!

- Gata! Stai acolo unde eşti şi nu te clinteşti un milimetru! Auzi? Vin la tine! Nu te mişti de-acolo!

- Bine.

Închise şi reveni spre lac...

Nu putea spune că plânge din cauza lui Omar. Că nu-i făcuse nimic nelalocul lui. Fusese un domn, fusese foarte atent să n-o tragă de păr... Pupicurile ei pe obraz îl determinaseră să evite s-o sărute...

Ar fi vrut să-i lase un bileţel. Să-i spună să-şi caute partenera pentru relaţia serioasă printre doamnele cochete de 40. Alea văduve sau divorţate, cu copii îndeajuns de mari ca să plece singuri în tabără. Şi să nu mai caute prin cluburi cu program nocturn... Dar ar fi fost cinică. Îi lăsase doar cartela - ca să fie cât mai explicită. Şi să nu-l vadă venind zâmbitor spre ea, cu prima ocazie când se vor revedea. Frecventau cam aceleaşi locuri, iar fixaţia îl va face s-o caute - ştia deci sigur că se vor revedea. Încercase să-i transmită să nu se mai apropie...

Adriana venea în Cişmigiu. Se repezea într-un taxi şi venea val-vârtej, s-o urecheze bine... Păi o aştepta, nu? Ce altceva avea de făcut?!

Leo îi salvase pielea aseară...

Paul îl sunase pe George... Nu! Întâi, George îl sunase pe Paul. Îi spusese că finuţa venea în club îmbrăcată uşor indecent şi pusă pe sucit creieri de bărbaţi tineri. Paul o aşteptase cu CD-ul pregătit; şi din momentul ăla avea două variante. Fie Paul omisese posibilitatea ca cei trei malaci să poftească tocmai la ea, fie George îl rugase să facă cumva să sperie finuţa îndeajuns de tare ca să-i scoată din minte gândul ăla obraznic cu interlopi de Bucureşti. Era tentată să încline spre varianta a doua... Că ideea aia cu "stai cu mine şi fă-te că suntem împreună" îi venise DJ-ului cam prea repejor... În condiţiile astea, putea spune că Leo chiar o salvase. Sau... Sau Paul "i-o copsese" *big time*. Îi organizase o frumoasă ieşire în evidenţă, ştiind că o va ţine lângă el şi-o va face gagică de DJ. Privind lucrurile prin prisma asta, era tentată să creadă că fusese bine păzită aseară. Iar panica şi spaima o împiedicaseră să vadă bodyguarzii care-o supravegheaseră discret...

Îşi aprinse o ţigară - trebuia să se liniştească.

Victor nu venise de dimineaţă. Ea nu se dusese la el la prânz. Poate că-l pierduse...

La sfârşitul concediului, avea toate şansele să rămână singură. În sensul că, pe 6 august, avea toate şansele să se întoarcă de la serviciu şi să n-o întâmpine nimeni în hol. Ca şi până acum. Dacă o mai ţinea mult aşa, din peştişor în peştişor, Victor o să plece... cam aşa cum plecase şi de la Rodica - adică fără să plece. Se va retrage un pas, destul cât să pună un zid de plexiglas între el şi ea. Şi va rămâne stilistul ei, eventual amicul ei, sursa de sfaturi şi poante bune... Şi va avea grijă s-o ţină la distanţa regulamentară. Aşa pedepseau bărbaţii serioşi femeile neserioase. Aşa o pedepsise Mircea pe ea, atunci când aflase că lua contraceptive pe-ascuns...

Paşii se apropiau în fugă. Întoarse capul... Doamne, Adriana era vineţie toată! Alergase prin parcul ăla ca la razie! Năşica ei se trânti pe iarbă:

- Gata! Am ajuns!

- Bine-ai ajuns.

Adriana o trase în braţele ei... Îşi ascunse faţa în palme şi reîncepu să plângă. Năşica ei nu spunea nimic; doar o mângâia uşor pe spate...

- ... M-am răzbunat, ca o proastă...

- Nu; ţi-ai demonstrat că arăţi bine şi eşti dorită.

- De-un turc de 52 de ani.

- De-un bărbat. Eliberează-ţi mintea, când pleci la pescuit. Lasă peştişorii prinşi deja încuiaţi în casă şi pleacă cu mintea goală. Cu punga goală, dacă vrei! Tu-i cari pe cei doi peştişori aurii după tine! Şi-n loc să te uiţi în baltă, tu ai grijă să le faci lor cu ochiul! Lasă-i, că pe ei i-ai prins deja! Lasă-i acasă, în borcan!

Care supravieţuieşte, bine; care nu, la canal! Altul!

Începu să râdă şi-şi şterse lacrimile. Iar Adriana continuă:

- Când am fost în club, m-am uitat un pic la peştişorii ăia care salivau după tine. Tu l-ai ochit pe Ahmed şi te-ai chitit pe el. În timp ce în jurul tău erau peştişori mult mai interesanţi... şi mult mai potriviţi pentru tine.

- Degeaba - n-am să mai ies la pescuit.

- ... De ce? Din cauza lui Omar?

- Nu. Pentru că nu pot. Cu Leo, vreau să-mi demonstrez că sunt destul de dinamită ca să atrag altă dinamită. Dacă Victor supravieţuieşte până-i vine rândul, bine; dacă nu, vorba lui - o să mă duc la birou şi-o să mă mulţumesc cu instrucţia...

- Jocurile nu sunt făcute încă. Le poţi influenţa. Dacă vrei ca Victor să supravieţuiască, ai grijă de el.

- Nu pot să-i ascund ceea ce se întâmplă cu Leo - că nu vreau să-l mint. Şi nu pot să-l leg acum de mine - că atunci l-aş înşela!

- Auzi? Da' chiar ţii musai să-ţi demonstrezi că eşti dinamită? Tu n-ai oglindă acasă?

Năşica ei îşi făcea datoria şi încerca s-o răzgândească... Ea nu răspundea...

- Deci, ca să lămurim problema cu Leo! Paul l-a sunat de dimineaţă pe George. I-a spus că trei recuperatori de doi pe doi te-au luat la ochi de cum ai intrat, iar el te-a ţinut la pupitru pe post de gagica lui. Pe urmă a apărut unu', pe care-l ştie că-şi plasează fetele prin clubul ăla, care le-a adus ălora două fetiţe şi l-a ţinut pe-al treilea de vorbă la bar, cât te-ai uşchit tu. Paul cică nu ştie cum îl cheamă; dar l-a descris în amănunt. Brunet, mărunţel, bine făcut şi are ochi verzi. Leo era, nu?

Aprobă cu capul...

- Tu te-ai dus ieri să afli informaţii despre el. Presupun că nu te-ai putut abţine şi-ai defilat prin faţa lui, fredonând "Azi mă duc în The Player".

- Cam aşa ceva.

- Iar el a venit după tine şi te-a scăpat de-un viol şi-o cafteală bună. Aşa că acum îi eşti datoare. Te simţi mai bine când ai datorii la proxeneţi?

- Nu-i sunt datoare cu nimic. Nu lui. Pentru că nu eu l-am rugat să-şi bage nasul şi să mă scape.

- George m-a pus să-l sun imediat cum apari cu datele, ca să-l verifice şi el. N-ai apărut în timpul orelor de program, aşa că m-a sunat el şi-a urlat la mine să te sun imediat şi să te convoc la urecheală. Şi la interogatoriu. E cazul să te duc acasă, să te interogheze el?

Clătină încet capul... Şi-o lămuri cu cât mai puţine cuvinte:

- Două magazine de vise, droguri şi trei curve spălate. Nevastă-sa ţine casa şi bunăstarea; ea are bordel în Spania, iar el o aprovizionează cu femei. Toată bunăstarea e pe numele ei - inclusiv BMW-ul, deşi i l-a făcut cadou de ziua lui. Ea stă în Spania mai tot timpul; apare aici rar şi pe nepusă masă. Iar atunci când o vede, el se face mititel şi merge-n urma ei ca un servitor umil. Ea vrea ceva, el se repede şi-i aduce - după care îi pupă picioruşele de veveriţă sălbatică şi-i şopteşte vorbe de-amor. Apoi ea pleacă, el revine la ale lui...

- ... Asta ai aflat tu ieri.

- Da. Iar el, după părerea mea, încearcă să se descurce singur. Să-şi construiască ceva separat de ea - că e mândru, iar ea îl ţine sub papuc, iar el munceşte aici doar pentru banii de benzină...

- ... Nu prea cred.

- Doarme în trila nevesti-sii. Conduce maşina nevesti-sii. De fiecare dată când poliţaiul îl trage pe dreapta şi-l întreabă cine-i Maria Vasilescu din talon, stomacul i se face ghem...

- Deci două magazine de vise şi trei fetiţe...

- Şi droguri. Sursa mi-a spus "aud că are şi pistol", aşa că are.

- Asta e o informaţie bună! Apropo - tu nu-ţi iei pistol?

- Ba da; mâine cred că trec pe la Hunter Vip...

- Aha... Şi zici că turcul a supravieţuit...

Bufni în râs şi aprobă...

- S-a purtat frumos?

Aprobă...

- A fost măgar?

Negă...

- A încercat să fie măgar?

Negă...

- ... Şi intenţionezi să-i răspunzi, atunci când o să te sune?

- Nu mă mai sună.

- Eşti tu sigură? Adică, ce-aţi vorbit după?

- I-am lăsat cartela pe pernă. Nu mă mai sună.

Adriana nu prea înţelegea...

- Întâi l-am dus la masă şi-am avut grijă să mănânce tot. Iar acţiunea s-a desfăşurat sub pătură. Aşa că, după acţiune, a adormit. I-am lăsat cartela şi-am plecat. Şi cum e un domn, înţelege el că n-are rost să vină la mine, când ne-om reîntâlni întâmplător printr-un club sau restaurant.

- ... Să-mi zici dacă te mai deranjează. Că fixaţiile nu trec aşa, cu una-cu două!

Aprobă scurt.

- ... Şi să nu mai faci. Te rog eu mult! Să nu mai dispari niciodată aşa! Ştii în ce tensiune m-ai ţinut în ultimele 24 de ore?

Aprobă şi se ridică:

- Hai - te duc acasă.

- Nu vrei să mai stăm?

- Nu; e cinci şi ştiu că nu mănânci niciodată la birou.

Mergea grăbită spre ieşirea din parc. Se simţea de parcă dăduse raportul şi-acum voia să scape mai repede de superior...

- ... Auzi? Eu zic totuşi să te duci să-ţi faci moţul. Măcar ca să vezi în ce stadiu e acum!

- Nu.

- ... De ce? Ai renunţat la el?

- Nu.

- ... Şi nu-mi spui

- Îţi spun în maşină.

Se grăbeau amândouă în tăcere acum... În sfârşit! Urcă la volan şi demară. Şi blocă uşile:

- Bărbatul rece ca gheaţa, viaţa pe care-al văzut-o patrulând pe străzi şi lucrul în schimburi mi-au închis inima. Victor a redeschis-o în clipa în care a râs cu ochii la mine. Nu ştiu cum a reuşit, dar a reuşit. Iar mie mi-e frică să nu-l văd strecurându-se în inima mea. Nu acum, oricum! După ce-mi demonstrez ce-am de demonstrat, eu cu mâna mea îl iau şi-l cazez în mijlocul inimii mele! Dar până atunci nu vreau să-l văd prin apropierea ei. Că ştie psihologie feminină, e abil şi se strecoară înăuntru. Şi face cuceriri neautorizate.

Adriana tăcea...

- Am descoperit că, atunci când constat că el se depărtează de mine şi de gândul ăla serios alături de mine, inima mea suferă. Ceea ce înseamnă că Victor a făcut deja cuceriri neautorizate. De-aia mă şi feresc să-l calculez. Aş putea fi tentată să-l dau afară, sau să-l îndes tot înăuntru înainte de vreme...

- Înainte de vreme?

- Toate lucrurile trebuie să se întâmple la timpul lor. Ca la ciorbă. Dacă pui pătrunjelul şi sarea de la început, se duce dracului totul.

Adriana tăcea din nou... Nu; Adriana avea o întrebare:

- Leo a făcut cuceriri neautorizate?

- Nu. Leo e în creier. Victor e în inimă. Nu se întâlnesc niciodată, nu-şi scot ochii... Nici nu prea pot să meargă amândoi "în

simultan"... Să nu suni la alte direcţii, să cauţi date despre Leo. Şi spune-i şi năşicului să nu-l dea la verificat.

- De ce?

- Pentru că tu cauţi personal în baza de date - şi nu te ştie nimeni ce faci la calculator. Naşul îşi pune subalternii să facă un dosar. Adică să investigheze. Filaj, supraveghere, ascultări, interceptări... Iar sursa mea spune că Leo e un băiat "serios", de vreme ce cotizează lunar la un nume “foarte serios". Aşa că nu e cazul să-i circule datele prin IGPR, ca să nu iasă un rahat mare-mare de tot. Am aflat ce voiam să aflu; cu prima ocazie când va adormi-n post, ca Omar, o să-i iau CNP-ul. Şi-o să ne lămurim cum de nu l-ai găsit "în viaţă"...

Adriana începu să râdă:

- Ai dreptate, în principiu. Omiţi faptul că chestorul principal Mocanu e propus spre avansare - şi e şi foarte căpos din fire...

- Serios! Decât să-i facă dosar şi să se pomenească cu el la arest, mai bine o lasă baltă. Şi-aşa, pe măsură ce ne ciocnim prin oraş, descopăr în jurul lui tot mai multe potenţiale surse de informare...

- Bine. Ştii ce mă supără pe mine la informările astea? Astfel de băieţi deştepţi lansează singurei zvonuri despre ei - cam ca pescarii amatori, care măresc peştişorul în Photoshop ca să le crească lor renumele. Dacă sursa îţi spune "are trei fetiţe", el poate să aibă două... sau douăşpe...

- Iar dacă spune "două magazine de vise", poate să aibă unul singur sau să porţioneze kilograme de cocaină în apartamentul Mariei Vasilescu. Care-i apartamentul “de servici”, după cum spune sursa mea...

- Exact. De-asta urăsc eu informatorii ăştia...

- De-asta notez eu zilnic potenţialele surse de informaţii în dosarul pentru năşicul... Şi locurile prin care se perindă... Şi multe-multe altele!

Adriana râdea:

- Într-o zi, o să chiulesc de la serviciu, o să te pândesc până pleci şi-o să folosesc cheia de rezervă. Că mor de curiozitate, să ştii!

- Poţi să vii să le citeşti oricând vrei tu. Cu rugămintea să nu-i spui năşicului absolut tot. Că el e chestor principal, e uşor coleric şi-l bagă instantaneu în verificări serioase...

Viră dreapta şi frână în faţa blocului:

- Diseară mă duc să-l caut. Bănuiesc deja unde-o să-l găsesc...

- Şi crezi că te duci să-ţi faci şi moţul? Te-ntreb, pentru că ceea ce văd în capul tău mi se pare acceptabil...

- ... Cred că da. Nu ştiu. Nu mă mai întreba. Crede-mă că muncesc mult la "montarea" creierului, înainte să ies pe uşă!

- Te cred... Te rog să-ţi reiei apelurile de verificare.

- Le voi relua. Voi seta mobilul să-mi amintească...

- ... Să ai grijă de tine.

Aprobă, iar Adriana o sărută pe obraz:

- Spor la pescuit! Paa!

- Paa!

Portiera se închise scurt. Porni spre casă.

Azi o să înghită un Distonocalm. Şi-o să ia flaconul cu ea. Pentru că azi o să se ducă întâi la Victor... Şi-apoi la Leo. Nu după Leo - la Leo. O să se-aşeze în faţa ochilor lui şi-o să aştepte...

Se apropia de uşa coaforului. Distonocalmul îşi făcea efectul - în caz că Victor va decide totuşi să facă acel pas, n-o să se mai facă stacojie, ci doar uşor rozé. Deschise uşa şi intră.

Victor zâmbi slab şi se ridică de pe propriul scaun:

- Bună.

- Bună.

- Nu m-ai sunat...

Nu-i răspunse. Se aşteptase să-l sune? După ce îi fusese frică de sărutul lui, iar el fugise de ea de-i sfârâiseră călcâiele ca la razie? Fu poftită să se aşeze, iar ariciul pelerinei se închise corect. Aştepta mâinile... care nu se mai aşezară pe umerii ei:

- Blugi drepţi, cămaşă şi pantofi fără toc. Mi-ai dat şah...

- Ceva uşor şi lejer, care să meargă oriunde.

Primi o aprobare cu capul... Alesese tot bucle. OK, bucle vor fi...

- Tot club?

- Nu ştiu; poate.

Ar fi trebuit să-i spună ce păţise în The Player. Şi să accentueze mult faptul că se speriase îngrozitor - ca să-i crească şi lui puţin moralul... Numai că Victor era serios. Iar ea nu voia să-l anunţe că, deşi se speriase îngrozitor, exista o posibilitate să se ducă azi în club... Mai bine tăcea. Mâlc.

Nu! Se grăbi să adauge, ca să lege ideea aia de cealaltă, cea cu clubul:

- Sau poate plec la mare. Nu ştiu. Nu depinde de mine. Evenimentele sunt ciufulite rău...

Victor râdea din cauza lui "ciufulite"; dar n-o privea, şi se căznea rău să-i reuşească asta! Gata: de-acum încolo, ea tăcea mâlc. Dacă găsea el altă temă de discuţie, bine; dacă nu, nu. Şi gata.

... Terminase buclele. Acum o farda...

... Şi termina şi fardatul. Şi descoperi că Victor putea întoarce scaunul ăla şi fără să-i pună mâinile pe umeri:

- Eşti gata. Dacă pleci la mare, sună-mă.

Poftim? Îşi strângea fardurile, tot fără s-o privească:

- Să nu mă caţăr degeaba trei etaje pe scări...

Aa, de-asta să-l sune! Se ridică:

- OK. Mulţumesc.

- Plăcerea mea.

Mai mult neplăcere, dacă era să-şi gândească cu sinceritate opinia. Achită coafatul şi ieşi:

- Pa.

- Pa.

Nu voia să se întrebe de ce Victor nu voia să meargă cu ea la mare. Nu voia să se întrebe dacă cuvintele lui, apropo de scări, erau o dojană pentru dimineţile în care nu-l auzise sunând la sonerie. Nu voia să se întrebe de ce fusese serios şi mut ca un peşte. Nu mai voia nimic. Nu de la el. Nu cu el.

Urcă la volan, împinse CD-ul cu Madonna şi selectă melodia trei... Şi-o dădu la maxim. *Erotica*. Dacă el făcea de-astea, de-astea primea de la ea! Se asigură şi ieşi din parcare invers, ca neoamenii, cu botul spre trafic; şi tăie toate cele trei benzi de pe contrasens, cu scârţâit de roţi...

Îşi făcuse moţul. Una o bifase. Acum mergea la Mall - că dacă tot se aranjase aşa şi se-ncingeau lucrurile, trebuia să-şi cumpere un parfum... ca pentru Leo şi ochii lui verzi! Iar după aceea, pe la zece jumate-unşpe, o să şofeze cu atenţie şi-o să se aşeze în faţa ochilor lui Leo!

Bun! Planul era făcut, traficul era destul de lejer la opt jumate... Demară spre Mall.

Gata; era la Perla. Trase pe dreapta imediat după staţia de autobuz şi scoase flaconul din geantă. Şi înghiţi al doilea Distonocalm. George spusese ceva despre testarea curajului; iar cu cât curajul ei era mai mare, cu atât mai mic va fi curajul lui Leo... Sau mai mare? Flerul nu prea-i mai dădea indicii în ultimul timp; oare flerul ei se simţea un pic depăşit? Sau îl înnăbuşise fixaţia?

Selectă melodia trei şi reveni în trafic. Viră stânga, se încadră pe banda din dreapta...

Tii, ce "populat" era trotuarul din faţa cazinoului la zece jumate! Dar de data asta ea nu mai cobora din maşină. Dacă el voia ceva de la ea, venea frumuşel, civilizat, şi cerea. Sau spunea. Sau

dădea. Şi, aşa cum ea îşi bătea capul să se aranjeze pentru el, să se parfumeze, să-i iasă-n cale şi să-l determine pe năşicu' să nu-i facă dosar penal, tot aşa putea să-şi bată şi el capu' apropo de discreţie. Nu?

Nu intră deci în locul gol din parcare; opri în dreptul lui şi puse avariile. Şi puse cotul pe portieră, sprijini capul în palmă... şi-i privi lung aşa, per ansamblu...

Erau vreo şase, cu tot cu Florin. Printre ei, era şi Leo. Madonna era ocupată - ajunsese la partea aia cu *Give it up, do as I say / Give it up and let me have my way...* Ea se uita lung la ei şi-şi spunea că, în orice moment, putea striga "Florine" - iar onoarea îi rămânea la verticală... După două-trei secunde, Florin aruncă ţigara şi porni spre ea. Era grăbit, da' încerca să nu arate asta... Tânărul se aplecă şi-o privi cu ochi un pic speriaţi:

- Dă-mi numărul de mobil!

- Pentru ce?

- Pentru că mi l-a cerut, evident!

- Deci e interesat...

- Da, şi să ştii că a găsit şi-o explicaţie plauzibilă pentru urechile celorlalţi! Dă-mi numărul!

- Spune-i că, dacă îl vrea, trebuie să vină să-l ia.

- Băi, mă taie ăsta p-aici! Termină cu prostiile!

Ete, fleoşc! Nu-şi tăia el singurul fir către specialista din buric! Anunţă sec:

- Azi sunt în Fabrica.

- Nu în The Player?

- Nu. Ştie el de ce...

Bodyguardul o privea lung; vedea în ochii lui că nu înţelegea şarada. Ceea ce însemna că Leo era discret...

- Băi, dă-mi mie numărul tău! Jur că nu i-l dau! Dă-mi-l, ca să pot să te-anunţ unde trebuie să ajungi sau dacă trebuie s-o ştergi de-acolo! Că e periculos! Şi să ştii că i-ai cam intrat în gânduri!

- Lasă, că nu-ţi trebuie. Azi sunt în Fabrica deci. Dar numai până la unu - că după aia mă duc să beau o cafea. Pa.

Iar el nu se dădea dus de lângă maşină; ba chiar se băgase jumate pe geam! Florin mârâi printre dinţi:

- Lucio, dă-mi numărul! Ca să poată să te sune şi să-l potoleşti şi să încetezi cu el!

- Măi Florine, bag seamă că tu mi-eşti frate mai mare, iar eu nu ştiam!

- Şefa, ascultă-mă pe mine. Nu te băga. Ceea ce le-a spus celorlalţi poate fi o gogoaşă, la fel de bine cum poate fi cruntul adevăr!

- Serios?! Şi ce le-a spus?

- ... Că vrea să te coopteze în echipa lui. Să fiţi patru, ca să jucaţi wist pe perechi în zilele nelucrătoare.

Aşa spusese Leo? Se aplecă puţin, să-l vadă mai bine... Deci găsise o explicaţie plauzibilă pentru cunoscuţii nevestei. Şi-i cam intrase în gânduri, zicea Florin... Voia s-o ia sub umbrela lui protectoare? Să-i găsească el turci bătrâiori şi manieraţi?

I'll give you love, I'll hit you like a truck / I'll give you love, I'll teach you how to ...

Nee... Aia nu era privire de proxenet pus pe făcut angajări! Privirea aia calcula dacă există sutien pe sub cămaşă! Aşa că...

Aşa că ea nu cânta *Erotica*. Nici nu dansa. Aştepta. Venise la el - şi-i pasase mingea! El mai juca în partida aia, sau...?

"Pop-quiz, puiule: m-am prezentat drepţi, coafată, parfumată şi proaspăt duşată. Sunt în maşină, cu motorul pornit şi *Erotica* la maximum. Şi mă uit la tine. Ce faci?"

Florin se mută în faţa ochilor ei. La naiba! Se grăbi să-i răspundă, ca să plece totuşi de-acolo:

- Telefonul meu se duce în Fabrica acum. La unu fix, iese de-acolo şi merge la o cafea. Şi pe urmă se-nchide. Pa.

- Şefa,

- Pa, Florine.

Ambală scurt motorul, semn că ea pleca chiar acum... Tânărul lovi cu palma în scaun şi se retrase din cadrul geamului. Mai privi o dată, preţ de-o secundă, ochii verzi... Leo era extrem de serios... Se asigură şi se înscrise în trafic, înainte ca Florin să ajungă cu veştile proaste lângă destinatarul lor.

Deci acum, oficial vorbind, ea apărea prin preajma lui Leo pentru că voia să fie racolată sub umbrela lui protectoare? Hm...

Adică arăta a curvă! Minunat! Îşi aprinse o ţigară... Recalcula situaţia, veştile...

Nu; arăta a curvă spălată. Păi adevărul era că Omar avusese momentele lui de bucurie azi...

Oare Leo voia s-o racoleze, sau să găsească o scuză pentru nevastă? Asta numai el ştia. Şi se îndoia că-i va spune ei asemenea secrete. Abia după operaţie va putea calcula răspunsul corect, în funcţie de ceea ce va face el în timpul operaţiei...

Nu-i convenea scuza aia. Adevărul era însă că nici ea nu găsea alta. Iar chestia aia era foarte plauzibilă! Din postura asta, el putea motiva că aşa "prinţesă" trebuia întâi vrăjită bine şi abia după aceea rugată să fie amabilă şi cu prietenul lui... Iar nevasta sigur se va mulţumi cu promisiunea că prinţesa va sfârşi în Spania - unde ea îşi va răcori nervii pentru fiecare "muncă de convingere" prestată de bărbatul ei. Hm!

Calculele alea erau aiuristice. O luase razna şi compusese o mini-telenovelă. Era evident că realitatea nu putea fi calculată aşa! Ceea ce însemna că se ducea în Fabrica. Dacă venea şi el, foarte bine - treceau la nivelul următor! Dacă nu, asta e! Dar, vorba aceea - tic-tac, timpul trece, concediul nu e veşnic iar răbdarea ei nu e supraelastică...

Dacă vor continua să urce din nivel în nivel, or să ajungă singurei într-o cameră de hotel. Acolo, o să fie o operaţie - reuşită sau nu. Şi apoi, la un moment dat, naşul o să scoată legitimaţia. Eventual, şi nişte mascaţi. Şi gata. Ea se tundea, se vopsea brunetă şi se mărita cu Victor.

Victor...

Semnaliză stânga şi aşteptă... Gata; ajunsese. Clubul părea aproape plin. Nu găsi loc de parcare decât în fundul curţii. Dar poate că era şi ăsta un semn! Ce semn, nu ştia; flerul îi intrase în amorţeală...

Intră în club.

Tii, ce fumăraie! Mamă Doamne, ce rateu! Ce căuta ea acolo? Aa, un loc unde să se vadă cu Leo departe de ochii cunoscuţilor! Păi putea spune că nu auzise nimic, prin informarea lui Florin, apropo de Dealul Mitropoliei! Aici chiar că erau departe de amicii lui! Iar puştii ăştia care îşi zbânţuiau libertatea în toate direcţiile sigur n-aveau treabă cu doctorul stomatolog! Erau mici şi nevinovaţi... Cel mult cumpărau nişte sare de baie de la el!

Reuşi să ajungă la bar şi se aşeză:

- O cafea.

Barul era tapetat cu oglinzi. Era perfect; oglinzile alea îi plăceau, pentru că putea sta cu spatele la intrare şi-i putea observa mimica...

Aici se auzea un bum-bum mult mai... bum-bum decât al lui Paul. În The Player, se mai auzeau uneori şi voci; aici, numai bum-bum... Păi să tragă de cafeaua aia cât putea ea de mult! Vreo două ore, aşa...

Se întoarse pe scaun şi privi lung peste tineretul dansator... Aici n-avea ce pescui. Aşa că nici nu pescuia! Dealtfel nu se potrivea deloc cu modelul femeilor din clubul ăsta. Deci, nici cu modelul bărbaţilor prezenţi. Acum aştepta...

Aşteptă preţ de patru ţigări şi încă o cafea. Şi tresări - Leo tocmai ieşea din "masa de ţopăitori". Şi n-o privea, semn că o văzuse

deja... Se întoarse spre bar - ei aveau altă treabă acolo. Aştepta... Leo se aşeză lângă ea:

- O cafea.

Mm, îi plăcea timbrul vocii... Capul brunet se întoarse. Sperând ca efectul Placebo să fie îndeajuns de puternic ca să nu i se taie respiraţia, îşi aminti că înghiţise două pastile roz. Şi întoarse capul spre el.

Aşa, de foarte aproape, era... Era bestial, Leo ăsta. Iar el ştia că era bestial. Se folosea din plin de propriul *look*. Nu zâmbea; o privea drept, serios. Nici ea nu zâmbea; ea îşi amintea clipă de clipă că bărbatul ăsta "hot-hot-hot" nu voia s-o mănânce, ci doar s-o opereze... Iar după operaţie venea năşicu' cu legitimaţia şi-o salva...

Şi era în pragul leşinului şi-n mare pericol să roşească rău de tot - pentru că se gândea la prostii şi-i crescuse tensiunea şi-o trecuseră toate căldurile...

Trecuseră câteva secunde doar; dar se îndoia că-şi mai putea ascunde planurile. Alea obraznice. Distonocalmul n-o ajuta prea mult; nici gândul la Distonocalm n-o ajuta...

Leo se întoarse spre ring şi puse coatele pe bar. Că ştia prea bine ce atu-uri avea, iar cămaşa aia îi venea ca turnată. Îl măsură scurt, atât cât îi permitea o clipă mică-mică... Mmm...

Aoleu! Reveni spre oglinzile din spatele barmanului. "N-ai voie să roşeşti! N-ai voie să roşeşti! Să nu roşeşti, că-şi dă seama că eşti gâscă! Calmează-te!" Bun! Acum era un pic mai bine...

El nu spusese nimic, ea nu spusese nimic. Dar nu voiau să-şi vorbească; ei voiau... alte alea...

Apucă toarta ceşcuţei şi se opri, cu ochii la oglinzi. Mişcarea îi atrăsese atenţia; văzu deci prin oglindă cum o puştoaică de vreo 18 ani se repede la Leo!

- Hei, Leo! Bună!
- Bună.
- Ce faci?
- Bine.

Individa întinse neaoş mâinile şi "se ancoră" de gâtul lui:

- Ce bine-mi pare că te văd!

Leo o prinse de braţe şi-o descolăci uşor bădărăneşte:

- Îmi dau seama.

Puştoaica se căţără instantaneu pe piciorul lui:

- Ce mi-ai adus bun?

Iar el o împinse scurt, neaoş şi eficient:

- Cafteală. Vrei?
- Haai, mă, Leo...
- Aşteaptă; acum am treabă.

Plecă privirea spre propria cafea - Leo se întorsese şi el spre oglinzi.

"Ah, Victore, cum ai ştiut tu că azi am nevoie de bucle!" Vedea, prin buclele alea, cum mâna lui Leo intră în buzunar şi scoate... un port-act şi un mănunchi de chei. Cheile sfârşiră pe tejghea; n-o interesa ce scotea din port-act, că dacă era carte de vizită la ea va sfârşi iar cantitatea de bancnote n-o interesa nicicum. Flerul avea o zvâcnire şi-o îndemna să privească cheile...

Brelocul BMW ţinea două inele. Cheia de la maşină stătea pe un inel. Pe celălalt inel stăteau vreo zece chei de uşă, de toate dimensiunile, formele şi culorile. Alea erau chei de apartamente... sau de garsoniere... Asta însemna că Leo avea şi imobiliare! Şi nu era totuşi prieten cu pescarul amator care-şi mărea captura în Photoshop; era discret şi isteţ foc. Cuvântul de ordine era "să nu ştie stânga ce face dreapta". Aşa că Florin habar n-avea ce ştia bodyguardul de la cazinoul de la Obor... Că uite de-aia "afacerea" el în două cazinouri...

- Dă şi mie hârtie şi pix.

Oare zece chei însemnau zece curve spălate? Greu de calculat... Un lucru era cert: Leo era "multilateral dezvoltat". Probabil că ciupea câte puţin din fiecare chestie care se cerea pe piaţă, iar "numele" cel mare era mulţumit cu aşa angajat care se descurca şi avea de toate... Cheile şi port-actul reveniră în buzunar. Vocea lui prinse un ton de ordin:

- Dă-i lu' ăla...

Ăla? Cine era ăla? Barmanul chema una dintre picoliţe... În fine! Era sigură că Leo se folosea de orice moment prielnic ca să adauge nişte bănuţi la fundaţia propriei trile. Probabil îi transmitea ceva unui "partener de afaceri"... Văzu pachetul de Rothmans apărând pe bar; îşi aminti şi-şi aprinse şi ea o ţigară... Fumau şi tăceau mâlc amândoi...

După doar un minut, începu să râdă şi-şi sprijini fruntea în palmă - în clubul ăla "fumegând" se auzea chiar acum, la volum maxim, *Erotica, romance / Erotica, romance...*

Leo amânase vânzarea sărurilor către puştoaica în extaz şi trimisese un bileţel "cu valoare" la DJ. Madonna picase ca nuca-n perete după bum-bum-urile anterioare - dar asta nu conta, pentru că ea o s-o cânte. Pentru că era dedicaţia ei - şi nu putea totuşi s-o danseze fără să facă infarct...

My name is Dita / I'll be your mistress tonight / I'd like to put you in a trance...

Ba o s-o danseze, dar pe scaun. Şi din umeri. Şi poate-o să se întoarcă şi ea - deşi, dacă punea ea coatele pe bar, se lăsa cu tăieturi adânci de sabie. Că Rahova era la o aruncătură de băţ iar ea nu purta sutien...

Cânta şi dansa prima strofă. Dansa foarte bine pe scaun. Cu faţa la oglinzi. Nu putea dansa cu faţa la el - că şi-aşa simţea cum i se cam termină curajul... Şi ştia că ochii verzi o vor privi prin oglindă...

Give it up, do as I say / Give it up and let me have my way / I'll give you love, I'll hit you like a truck / I'll give you love, I'll teach you how to ...

Şi la dracu cu curajul şi cu toate alea! Execută unduirea verticală armonioasă, pornind de la buretele scaunului şi sfârşind cu buclele ei bestiale! Şi reveni la dansul "clasic" de până acum.

I'd like to put you in a trance, all over / Erotic, erotic, put your hands all over my body / I'd like to put you in a trance, all over / Erotic, erotic, put your hands all over my body / Erotic, erotic

Dansa cu ochii la propria cafea - nu, nu va putea să privească acum ochii verzi! Îi cam crescuse temperatura numai ştiindu-l la 20 de centimetri de ea! Oricum, se simţea privită... Şi începuse strofa a doua... Şi se întreba acum dacă să se dea sau nu jos de pe scaunul ăla. Flerul tocmai se dezmeticise şi-i spunea să nu întreacă măsura - că nu era o curvă spălată, iar asta nu era o probă de lucru...

Give it up, do as I say / Give it up and let me have my way / I'll give you love, I'll hit you like a truck / I'll give you love, I'll teach you how to ...

Înlemni pe scaun şi ridică scurt, drept, privirea spre oglindă. Spre el. Îl "descoperi" studiindu-şi cafeaua... zâmbind uşor...

Şi-acum nu prea mai dansa. Adică nu mai dansa deloc. Acum doar rostea cuvintele, ca să fie mai uşor de înţeles pentru urechile obosite ale lui Leo... Dacă, desigur, înţelegea limba engleză - iar flerul îi spunea că ştia ceva-ceva acolo, cât să nu creadă că melodia aia era patriotică...

I don't think you know what pain is / I don't think you've gone that way / I could bring you so much pleasure / I'll come to you when you say / I know you want me / I'm not gonna hurt you / I'm not gonna hurt you, just close your eyes...

Ochii verzi se ridicară scurt şi-o săgetară cu seriozitate. *Shit*! Roşi uşor şi se grăbi să revină la studiul propriei cafele! La dracu,

roşise ca o roşie! O prinsese cu mâţa-n sac! Se prinsese că era o gâscă măritată "din prima"!

Se aplecă şi puse coatele pe bar. Şi-şi ascunse buzele după pumn; pentru că simţea nevoia să le muşte zdravăn, ca să se dezmeticească şi să gândească o evadare "la urgenţă"... Iar el continua s-o privească cu aceeaşi seriozitate... Ridică şi ea privirea. OK; se priveau. Ce avea de transmis Leo?

... Păi... O cam invita la el. Iar ei îi era brusc frică - din nou. De-acolo, de foarte aproape de el, lucrurile se văzuseră un pic altfel azi. Avea, într-adevăr, atitudine de stomatolog profesionist. Felul cum se debarasase de puştoaică arătase multe; şi felul cum punea accentul în cuvinte, frazele, tonul, gesturile - totul îl apropia foarte mult de cei trei malaci care-o speriaseră în The Player. El era mai domn; malacul ar fi luat-o de-o haripă şi-ar fi pus-o să -i presteze dans sexy, că el n-a plătit melodia aia degeaba! Leo i-o făcuse cadou aşa, de la el... Iar el n-o va pocni peste ochi, dacă ea va zice "Nu" acum. Că îi cam intrase-n gânduri. Şi avea planuri cu ea - ori de-alea, ori de-alelalte... toate trecând însă prin operaţii complexe...

O să-i spună că... Ochii o invitau, la modul cel mai serios, să viziteze interiorul BMW-ului lui. Aşa că îşi luă gentuţa şi ţigările şi ieşi.

Acum se grăbea repede-repede la maşina ei. Trebuia să ajungă la Unirii - iar de-acolo se descurca ea cumva să evadeze! Chit că intra pe Magheru şi accelera pe roşu...

Aoleu!

Deja avea o problemă mare de sănătate. Nu putea respira şi avea tensiunea foarte mare, iar asta îi cam afecta funcţiile locomotorii şi autocontrolul. BMW-ul X5 bloca BMW-ul ei. Leo parcase perfect perpendicular pe osia maşinii ei, blocându-i trecerea cu botul - ceea ce însemna că va trebui să se întoarcă în club... Păi să-şi ia casetofonul şi să cheme un taxi, nu? Se apropie de maşină...

Stop! Leo îi lăsase numărul lui de telefon sub ştergător! Cu alte cuvinte...

Mamă Doamne, ce problemă mare avea ea acum!

Leo venise ca să ia numărul ei. Nu ca s-o apuce de-o haripă şi s-o îndese-n beznă, nu ca să vorbească cu ea, nu ca să o evalueze... Venise după numărul de telefon. Că aşa-i spusese chiar ea lui Florin, nu? Dacă Leo vrea numărul de telefon, să vină să-l ia. Uite că venise... Şi fusese gentil şi drăguţ şi-i făcuse şi-o dedicaţie muzicală, îi mai dăduse nişte indicii şi-i şi răspunsese la întrebarea "Da' tu vrei?"... Numai că, în schimb, el voia numărul ei de telefon. Iar asta arăta că...

Urcă la volan, încuie portierele şi scoase mobilul de pescuit - cel nou, pregătit pentru el. Formă numărul... şi nu apăsă totuşi butonul verde. Coborî şi privi lung spaţiul meschin dintre bara din spate şi gard...

Nu putea să scoată maşina de-acolo. Aşa de bine o parcase...

Reveni la volan şi încuie iar portierele. Şi apăsă butonul verde. Aştepta... Asculta... Suna... Ocupat. Îi respinsese apelul. Oare venea să-şi ia X5-ul din drum? Sau... Dacă nu venea în maximum două minute, chema un taxi. Şi azvârlea cartela aia în primul coş de gunoi pe care-l întâlnea. Aştepta deci... Verifică să fie încuiate portierele... Porni motorul, porni clima - că era destul de frig, iar teama aia îi dădea frisoane...

Teama şi frigul dezmeticiseră flerul. Privea maşina din faţa ei şi-şi dădea seama că şmecheria cu numărul de telefon arăta multe...

Arăta, în primul rând, că Leo nu accepta să fie trombonit. I se promisese numărul ei de telefon. O lăsase să creadă că abandonase ideea, sau că o lăsa pe ea să decidă momentul când vor începe să-şi şi vorbească. Venise cuminte după ea, lăsându-i impresia că ea "conducea dansul", iar el făcea ce voia ea... Şi-i făcuse cadou Madonna la numărul maxim de decibeli. Dar le făcuse pe toate ştiind că, în final, va obţine ceea ce voia el. Cu alte cuvinte, Leo putea să facă pe prostu' un sfert de oră; dar după aia obţinea ceea ce voia el.

Şmecheria asta mai arăta că Leo nu era foarte convins... sau nu-şi terminase calculul. Sau încerca să-i întărească ei fixaţia pentru el, ca să fie sigur că o putea juca pe degete cum voia el atunci când intrau în operaţie.

Aceeaşi şmecherie, plus ceea ce se întâmplase în club, arătau că era un om răbdător... Sau că-i plăcea să se joace... Sau că îi pregătea o "frumoasă apucare de haripă" - dar automobilul menit s-o ducă legată fedeleş în Spania făcuse pană pe traseu...

Aceeaşi şmecherie putea să-i arate că el sesizase mica ei prostie din faţa blocului Mariei Vasilescu - când se imobilizase ca proasta-n parcare. Sau voia să-i arate că o putea bloca oricând şi oriunde, dacă aşa voia el!

Sau poate că Leo voia s-o opereze în mod repetat! Şi cum ea se comportase cam ca un soi de gâscă ceva mai emancipată, el calcula că operaţiile vor fi costisitoare - şi-i întărea fixaţia, astfel încât să-şi recupereze repede investiţia. Parcă-l şi auzea şoptindu-i la ureche "Ocupă-te de ăla, că nevastă-mea a devenit bănuitoare"... Cam aşa ar fi pus Leo problema pentru urechile ei. Şi-ar fi încasat banii când îşi conducea amicul la maşină... Şi-ar fi împăcat-o el cumva după aia! Acum o testa; îi testa curajul, reacţiile, ideile, nivelul de cunoştinţe medicale... Că dansul ei arăta cel puţin chirurgie, dar comportamentul era cam de soră medicală...

Uşa clubului se deschise; Leo ieşi şi se opri, privindu-şi lung BMW-ul. Şi scoase cheile din buzunar. Dar nu venea la maşină; silueta lui stătea acolo, lângă bec... Vedea cum mâna zornăia uşor cheile...

Ce frumos! Deci avea zece imobiliare şi tocmai o invitase să viziteze una dintre ele! La alegerea lui, desigur! Probabil una "mobilată" cu camere de luat vederi... că şi din aşa ceva ieşeau bani frumoşi, iar o Lucia şantajată cu filmuleţe pornografice era o Lucia docilă, cuminte, ascultătoare... Ce frumos!

Scenarii de telenovelă - toate! Dar era în situaţia în care toate scenariile alea puteau deveni realitate. Prefera deci să-l ia pe cel mai urât şi să-l numească viitor - ca să nu aibă surprize foarte neplăcute... Mârâi printre dinţi, cu ochii la el:

- Ei, las' că vezi tu! De-ntins, tot te-ntind; şi pe urmă ţi-arăt eu ţie steluţe... De-alea de chestor principal ţi-arăt! Şi cartoane cu poze... şi mascaţi...

Leo se apropie de maşină şi urcă la volan. Şi nu porni motorul; deschise torpedoul... Ea aştepta în maşină iar el îşi punea muzică! Mişto!

La naiba! *World in my eyes*! Pusese Depeche Mode la volum maxim - şi-acum se uita lung la ea! Putea jura că era şi foarte serios! Iar ei iar i se tăiase respiraţia! Că stomatologul se pusese la mintea ei - şi-şi vorbeau în melodii, aşa cum voia ea... Iar după ce ea obţinea ce voia ea să obţină, statistica arăta că el obţinea ceea ce voia el. Necondiţionat, mai mult sau mai puţin voit...

Şi era nasol de tot, că pe el becul îl lumina din spate - dar ea primea toată lumina-n faţă, iar el îi vedea spaima...

Let me take you on a trip / Around the world and back / And you won't have to move / You just sit still...

Dacă voia să fie operată azi, n-avea altceva de făcut decât să se ţină după BMW. Şi-ar fi vrut - că îşi amintea momentele de la bar! Şi era "mmm" Leo ăsta, iar ea mai avea Distonocalm în geantă...

Now let your mind do the walking / And let my body do the talking / Let me show you the world in my eyes...

Leo reveni spre volan şi porni motorul. Şi dădu în spate - că dacă dădea în faţă, ea putea demara prin spatele lui direct spre gang! Trebuia deci să se ţină după el... iar ăsta era un mesaj con-

cludent, care în cuvinte s-ar fi exprimat cam aşa: "Ţi-ai făcut de cap, m-am ţinut după tine şi te-am lăsat să te joci; acum te cumînţeşti şi asculţi de mine, că eu sunt şeful şi te duc acolo unde trebuie să mergem."

I'll take you to the highest mountain / To the depths of the deepest sea / And we won't need a map / Believe me / Now let my body do the moving / And let my hands do the soothing / Let me show you the world in my eyes...

Se mişcase îndeajuns de încet ca să ajungă la capătul gangului exact la sfârşitul strofei doi. Era rândul lui să se joace, la fel cum se jucase ea cu Madonna, şi probabil că-l amuza mult mutra ei speriată - de vreme ce acum el era şeful... BMW-ul frână, semnaliză stânga dar nu se puse în mişcare. Îl văzu pe Leo întorcându-se în scaun...

That's all there is / Nothing more than you can feel now / That's all there is...

Deci o invita în stânga. În Rahova. Super!

Băgă în marşarier şi dădu în spate doar jumătate de metru. Şi puse semnal dreapta: erau aşa nişte hoteluri mişto în zona aia... Şi-atât - opri semnalul. Ei bine? El ce zicea de ideea ei?

Semnalul stânga se oprea... Şi se reaprindea. Leo insista cu Rahova. Ea puse din nou semnal dreapta. Ştia că era privită lung...

- Nu, puiule. În dreapta sau la nani - alege!

Parcă înţelegându-i cuvintele, Leo reveni spre stradă. Şi nu mai semnaliză nicicum - ţâşni, cu motorul turat la maximum. În stânga. Ea viră încetişor dreapta, fără mare grabă...

Trase pe dreapta şi scoase mobilul. Şi deschise un mesaj nou. Tastă **"Pe mâine. Noapte bună."** şi-l închise de tot. Porni încetişor spre Unirii, că poate se răzgândea totuşi şi-o opera azi...

Şi totuşi, deşi mersese uşurel cu 40 la oră, Leo nu-i mai apăru în cale. Era deja pe Lacul Tei, se apropia de casă... Trase pe dreapta în faţa Facultăţii de Construcţii şi-şi aprinse o ţigară. Se încruntă...

Nu-i plăcea deloc fixaţia pe care-o făcuse pentru ochii ăia verzi. Mai ales că azi, la bar, toţi "indicatorii" îi săriseră din grafice doar pentru că el se aşezase lângă ea! Prezenţa lui îi crea o stare ciudată; o stare amestecată, de dorinţă şi teamă. Şi-o făcea să roşească şi să se cam piardă... Iar starea aia nenorocită era periculoasă pentru ea - îi dădea lui o putere prea mare asupra ei. Dacă el mârâia la ea printre dinţi, ea se speria...

Iar el se lăuda pe la cunoscuţi că o s-o bage-n producţie, cu fetele lui... Şi le amintea bine pe fetele lui - alea din The Player. Erau frumuşele şi îngrijite; dar diferenţa dintre ele şi ea era exact diferenţa dintre merele româneşti şi mărul olandez. Merele româneşti erau mici, pătate şi gustoase; mărul olandez era mare şi frumos, dar n-avea gust... Fetele lui ştiau meserie; ea arăta a dinamită dansatoare, mai ales fără sutien. Ce-i trebuia mărului olandez şi dinamitei neşlefuite? Un doctor - în chimie pentru măr, în lucruri concrete pentru dinamită. Leo se înfuriase; plecase cu demaraj... Probabil că se pregătise să înceapă azi meditaţiile cu dinamita! Şi nu luase în calcul...

Zâmbi slab şi aruncă ţigara: mâine îl punea jos. Pentru că mâine, odihnit şi cu alt chef, Leo o s-o sune. Porni şi se apropie de semafor. Încetinea uşor...

Tresări - că nu auzise motorul apropiindu-se. Întoarse instinctiv capul spre stânga... şi scăpă un ţipăt la vederea maşinii! La dracu!

Împinse maneta şi apăsă acceleraţia. Ţâşni pe roşu. Acceleră. Trase un pic frâna de mână şi smuci volanul - derapă şi intră în viteză pe Şoseaua Petricani. Intersecţia se apropia cu repeziciune. Intersecţia aia de la Doamna Ghica era mare şi circulată - dar nu putea să încetinească! Nu putea!

Realiză că încă mai strângea frâna de mână în palmă; o ridică uşor, derapă controlat şi încetini un pic. Şi reuşi să ia curba la stânga. Intrase pe Şoseaua Colentina. Intrase larg, aproape că ştersese maşinile parcate pe dreapta... Accelera... Acolo trebuia să facă dreapta... dar piciorul ei apăsa acceleraţia... Ţipă în gura mare:

- Frână, Lucio! Frână!

Gata!

Apăsă frâna până la podea. Se simţi ridicată din scaun - împinse cu putere volanul şi întinse picioarele. Se propti cu spatele în scaun. Cauciucurile scârţâiau, fundul maşinii aluneca spre stânga...

Gata. Se oprise.

Căzu înapoi pe scaun...

Băgă a-ntâia şi viră la dreapta. Şi nu mai călcă acceleraţia. Înainta încet spre străduţa ei... Viră stânga... Viră dreapta... Iar dreapta... Urcă bordura şi apăsă frâna. Şi opri motorul.

Oo, Doamne!

Lăsă capul pe tetieră şi bufni într-un plâns isteric...

Nu, nu fusese Leo. Fusese doar un idiot insomniac, cu un BMW X5! Nici măcar nu fusese un BMW negru! Tabla păruse a fi albastră! Iar ea se speriase îngrozitor, instantaneu, gândindu-se că Leo venise după ea! Şi gonise ca dementa! Fusese cât pe ce să-şi vadă BMW-ul decupat de cleştii băieţilor de la Descarcerare...

Doamne, cât de frică îi fusese azi în club! Când îl văzuse la mai puţin de-un metru de ea, când o privise drept şi serios...

- Blestemat să fii, Mirceo! Blestemat să fii, tu şi BMW-ul tău!

Că plecase cu BMW-ul, turbat şi înspumat că nevastă-sa nu voia să-i facă pe plac - şi se-nfipsese ca idiotu'...

- Şi blestemat să fii că te-ai aruncat în apă... Şi că m-ai luat de nevastă... De ce dracu nu m-ai lăsat să mor acolo? De ce? Ca să sfârşesc curvă spălată?

Fiindcă era o curvă spălată. Şi proastă - îşi plătea consumaţia şi intrarea în club, după care se culca cu ei. Şi nu-i taxa...

Şi-ar fi vrut să fi murit atunci, în mijlocul apelor. Ar fi vrut s-o lase în Gura Văii, într-o casă modulară... Să nu-i vorbească... Să n-o ia cu el... S-o fi lăsat să moară...

Şi totuşi, Mircea fusese un om bun. Îi dorise binele. N-o lăsase să se descurce singură, la 18 ani, şi cu actele, şi cu casa, şi cu răutatea şi calicia lumii... O adusese la el acasă, o respectase, o întrebase înainte s-o ducă la Primărie... El investise sentimente, speranţă şi planuri mari în mariajul ăla! Îi oferise tot ceea ce considerase el că era mai bun şi mai bine pentru ea. Un nume onorabil, o casă respectabilă, un mariaj liniştit... Îi ceruse un copil; doar atât îi ceruse omul ăla care n-o lăsase să moară în viitură. N-o bătuse, n-o dăduse afară din casă atunci când aflase de ce nu rămânea gravidă... Continuase să vină acasă, să aducă bani, să strângă, să construiască imaginea unor zile de pensie frumoase şi liniştite... Iar ea, idioată fără minte, îl blestemase pentru toate astea. Pentru că o făcuse cucoană de Bucureşti şi n-o bătuse bine ca să-i crească mintea...

Îşi acoperi faţa cu palmele şi lăsă capul pe volan:

- Iartă-mă... Tu întotdeauna... Tu ai încercat... Numai din cauza mea... Tu ai fi fost aici... dacă eu... Dacă eu n-aş...

La dracu - că nici să vorbească nu mai putea! Dacă ea ar fi avut minte, dacă ar fi văzut pe ce bărbat pusese mâna, Mircea n-ar fi murit! Ar fi fost acolo, cu ea! Şi-ar fi fost fericit! Şi-ar fi iubit-o, până la urmă! Atunci când i-ar fi adus copilul acasă de la maternitate, Mircea s-ar fi îndrăgostit de ea! Dar ea... Ea era...

Ea era doar o curvă spălată. Şi uşor idioată. Că nu ştiuse să aprecieze... Avusese noroc de bărbat bun, de casă, şi nu ştiuse ce să facă cu el. Şi-l omorâse. Şi-acum fugea ca disperata după un interlop mărunt, în timp ce fugea de un alt bărbat bun...

Era proastă...

Oftă greu şi-şi şterse lacrimile. Şi încercă să se liniştească puţin. Scoase faţa casetofonului, îşi luă actele şi ieşi. Şi încuie

maşina. Maşina pe care Mircea i-o cumpărase...

Probabil că va urca în apartamentul lui Mircea, va lua un Diazepam şi va încerca să adoarmă. În patul lui Mircea. Şi-atât.

Nimic din toate astea nu erau ale ei. Nu făcuse nimic ca să le merite! În loc să aibă grijă de el, ea îl omorâse...

18 iulie 2010 - duminică

Se apropia de coafor. Ştia că are ochii mari şi roşii ca la balamuc, dar n-avea ce face. Fuseseră şi mai mari şi mai roşii acu' două ore, când se trezise. Se spălase cu apă rece, stătuse cu comprese reci, iar asta era tot ce putuse obţine până acum. Şi va fi mult mai rău dacă Victor va spune "Nu" atunci când ea îl va întreba...

Trase uşa şi intră. Victor tresări şi nu se ridică - pentru că se blocase la vederea ochilor ei roşii... Încercă să-i zâmbească, dar simţi că nu-i reuşeşte foarte bine:

- Bună.

Ia uite-l, ce ţâşnise în picioare!

- Bună. Ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri şi se aşează... Îi pusese imediat pelerina! Şi mâinile pe umeri! Măi, să fie! Ce era cu el? Nu mai era supărat pe ea, că nu voia să-l sărute?

- Ce-ai păţit?

- ... Nimic.

Privea foenul de pe masă. Nu putea ridica privirea spre el...

- Nu te cred.

- M-am speriat rău aseară, iar moralul meu s-a izbit bine de toţi pereţii. Atâta tot.

- Sigur? Sau e cazul să-ţi iau mobilul şi s-o sun pe năşica?

Negă scurt:

- Nu, nu e cazul. Fă-mi ceva la claia aia, te rog.

Mâinile nu se ridicau... Ea privea în continuare foenul... Avu impresia că Victor oftă uşor:

- Unde te duci?

- La naşi. Şi în documentare. Nimic special...

- ... Vrei să încercăm şi o împletitură?

Aprobă - împletitura dura mai mult şi nici nu implica vâjâitul foenului. Victor îi descurca părul... Păi să încerce măcar - nu?

- ... Pot să te rog ceva?

- Bineînţeles.

- ... Şi nu te superi?

- Ţi-am mai spus - nu mă pot supăra pe "oaza" mea.

El zâmbea, ea nu...

- ... Îmi dai un sfat?

- Dacă-mi dai amănunte, îţi dau; dacă nu, să ştii că nu mă bag...

Deci trebuia să-i spună...

- ... Leo cel cu ochii verzi îşi face veacul la cazinoul de pe Ştefan cel Mare, vizavi de clubul Dinamo. Am patrulat pe-acolo un timp şi-i ştiu pe toţi bodyguarzii. Am vorbit cu Florin, unul dintre ei, şi-am aflat că Leo are două magazine de vise şi trei fetiţe mai acătării. Concubina lui e matroană în Spania şi arată cam aşa...

Scoase hârtia din buzunar şi-o despături. Iar Victor făcu un pas în spate:

- Îu!

Începu să râdă - deşi era evident că el avusese reacţia aia tocmai ca s-o mai înveselească...

- Ea face banu' ăla serios, care-i trecut pe numele ei în totalitate. El pigule pe lângă ea; doarme în vila ei, se plimbă cu BMW-ul înmatriculat pe numele ei dar pe care ea i l-a făcut cadou de ziua lui...

- Adică maşina e cadou, da' nu-i pe numele lui.

- Exact.

- *Ouch*! A făcut o trăznăioară straşnică, de-a înfuriat-o chiar aşa de tare!

Ridică din umeri şi continuă:

- Iar el îi trimite ei fetiţe. Cam ăsta-i rezumatul situaţiei lui Leo. Aseară, m-am oprit în faţa cazinoului, cu *Erotica* lui Madonna la maxim. Florin a venit imediat la maşină şi m-a somat să-i dau numărul de mobil - că Leo vrea să-l ştie. I-am spus că, dacă Leo vrea numărul meu de telefon, trebuie să vină să-l ia personal.

- Bravo. Îmi place!

- Şi i-am transmis că numărul meu de telefon merge în clubul Fabrica până la unu, după care bea o cafea şi se închide.

- Perfect!

- Şi mi-am dat seama că Leo n-a spus nimănui ce s-a întâmplat în The Player...

- Ce s-a întâmplat în The Player?

- ... În seara în care mi-am pus rochiţa albă cu buline, m-au luat la ochi trei recuperatori mari cât DAF-ul şi piliţi bine. DJ-ul m-a ţinut lângă el, ca să nu mă ia indivizii pe sus; când a apărut şi el, Leo a dat un telefon - iar în cinci minute au apărut două subalterne. El l-a ţinut de vorbă pe al treilea individ, cât am şters-o eu de-acolo...

- Am înţeles. Şi deci aseară te-ai dus în Fabrica.

- Da. După jumătate de oră, a venit şi Leo. Şi s-a aşezat la bar, lângă mine. A pus pe tejghea un mănunchi cu vreo zece chei variate, toate de uşi şi yale, şi l-a pus pe DJ să pună *Erotica*.

- Adică te-a invitat să-l urmezi.

- Oarecum. A vrut să vadă ce fac când îmi face el dedicaţii. Văzuse deja cum am "petrecut" dedicaţiile lui Ahmed, turcul însurat, şi cum am dansat când am ieşit cu Omar.

- Te-a văzut flirtând cu ei.

- Da. Cu Ahmed, nu ştiu; cu Omar sigur m-a văzut...

- Şi cum ai petrecut dedicaţia lui?

- Cântând şi dansând uşurel pe scaun.

- Înţeleaptă decizie.

- La sfârşit, s-a uitat lung la mine şi mi-a transmis din privire că n-are nimic împotrivă.

Victor tăcea; aştepta continuarea şi-i împletea părul...

- Am ieşit; am vrut să plec, dar îmi blocase maşina. Pusese BMW-ul lui exact în faţa BMW-ului meu şi-mi lăsase numărul lui sub ştergător.

- Adică nu te-a lăsat să fugi până nu i-ai dat ce-a vrut - numărul tău de telefon.

- Exact. L-am sunat de pe cartela prepay. A ieşit şi s-a oprit

- A ieşit imediat?

- Nu.

- Aha. Zi-i mai departe - a ieşit şi s-a oprit...

- S-a oprit după bec. Zornăia cheile şi se uita la mine...

- Iar becul îţi bătea în faţă.

- Da. A urcat la volan, a pus Depeche, *World In My Eyes*, la maxim şi n-a pornit motorul decât după prima strofă.

Victor zâmbea uşor; împletea repede-repede şi zâmbea uşor...

- A ieşit primul din gang şi-a semnalizat stânga. Şi-a aşteptat să vadă ce semnalizez eu.

- Stai, că nu înţeleg...

- Fabrica e pe strada 11 Iunie, într-o curte interioară. La ieşirea din gang, în stânga e Rahova, în dreapta Unirii.

- Şi-ai semnalizat dreapta, nu?

- Da. A semnalizat iar stânga şi s-a întors la mine. Eu am insistat cu dreapta. A plecat cu scârţâit şi mulţi draci în stânga. Eu am făcut dreapta, i-am scris "Pe mâine. Noapte bună." şi-am pornit încetişor spre casă. Şi când am ajuns aici sus, la restaurantul Măgura, un idiot cu un X5 a frânat brusc lângă mine la semafor. Şi m-am speriat ca dracu. În capăt la Petricani am cotit cu frâna de mână; la Doamna Ghica a fost cât pe ce să rad toată parcarea...

Victor nu mai zâmbea, dar nici n-o privea - el privea împletitura:

- Leo te sperie?

- Uneori. În general, prima oară când face ceva nou, mă sperie. A doua oară, e OK.

- Iar el a observat asta. Bun. Am înţeles. Ce vrei să ştii?

Îl privi lung: ce naiba era cu omul ăsta? Victor prinse elasticul şi-o privi şi el lung, prin oglindă:

- E un muşteriu mai special. A muncit pectoralii ca să pună gheara pe creatura aia pe care mi-ai arătat-o adineauri, iar acum e legat de ea cu lanţul averii. Şi nu se căzneşte să scape din el. Că, la aşa business internaţional, creatura dispare în maximum trei ani - şi el rămâne cu toate.

- Alea toate sunt pe numele ei.

- Iar ea e-n Spania. Cum crezi tu că se poate ocupa el de ele? Cum poate să se ducă să depună o hârtie la Cadastru, pentru imobilul ei? Mai ales că nu au acelaşi nume de familie...

Îl privea lung... Începea să zâmbească... că iar fusese prostuţă... Şi asta era o mare-mare motivaţie pentru Leo ca să se ridice repede şi să aducă de la bar, pe-o tipsie de argint, tot ce ceruse guriţa creaturii... Concluzionă:

- Iar dacă ea a fost isteaţă când i-a făcut procura şi-a scris în ea la ce poate s-o folosească şi la ce nu, cu siguranţă are el în telefon un notar care-i aranjează "la minut" o procură de-aia de care-i trebuie lui. Şi-i face şi contractele de vânzare-cumpărare, datate corespunzător - adică înainte de dispariţia creaturii...

Victor aprobă scurt şi alese o clamă micuţă:

- În plus, el are muieri "la tonă". Dacă vrei şi tu, bine; dacă nu, în tona aia sunt foarte multe alte muieri...

Aprobă din nou... Tii, ce frumos o împletise! Acum o farda! Şi tocmai acum ea voia să-l întrebe... Păi să-l întrebe, nu? Închise ochii... şi constată că n-avea atâta curaj... Era linişte...

- Privirea sus...

Se conformă. Se pare că n-o să apuce să-l întrebe - şi-o să plece nelămurită totuşi...

- Eşti gata. Îţi place?

- E super.

- Şi totuşi, mie nu-mi place. Nu eşti dinamită, eşti doar grenadă. Te prind mai bine buclele. Mai stai zece minute?

Se grăbi să nege şi să ajungă în picioare, în faţa lui:

- Nu. Tu ce-ai face, în locul meu?

- Aş lua un Distonocalm şi m-aş duce la el. L-aş momi cumva într-un hotel ieftin şi mi-aş satisface curiozitatea. Dar n-aş pleca de acasă fără pistol şi fără prezervativ. Şi-aş face asta îndeajuns de curând, ca să nu-i dau lui timp să se intereseze apropo de adevărata mea adresă şi adevăratul meu număr de telefon.

Aha! Deci asta era gândirea unui bărbat ne-fixat pe Leo! Făcu un pas în faţă, se întinse şi-l sărută pe obraz:

- Mulţumesc. Şi mulţumesc...

Victor îşi trecu mâna prin păr, zâmbind un pic ciudat:

- Plăcerea mea...

Achită coafatul şi-i făcu cu mâna:

- Paa!

- Paa!

Ieşi şi porni spre casă. Avea o grămadă de treabă! Avea de spălat, de călcat maldărul de rufe spălate săptămâna trecută... Trebuia să facă curat, pentru că se pusese un strat consistent de praf pe mobilă... Era duminică; de spălat, va spăla deci mâine. Dar de călcat, putea să calce.

Scoase mobilul şi selectă numărul Adrianei. Suna...

- Bună, Lucia.

- Bună. Tu ai conexiuni la Vodafone, nu?

- Asta-i o întrebare-capcană?

Râdea, că doar aşa dăduseră de nevasta lui Ahmed...

- Am numărul lui Leo. Îl verifici mâine dimineaţă?

- Oo, pentru Leo voi face un efort şi-l voi verifica chiar acum!

- Păi, duminică?

- Duminică şi de sărbătorile legale. Ascult.

Îi dictă numărul, iar Adriana începu să râdă:

- Şi-acum, că te am la mână, te anunţ că o să afli răspunsul diseară, când vii să-mi bei cafeaua şi să-mi spui ce-ai făcut aseară.

Începu şi ea să râdă:

- Bine, năşico; nu te contrazic...

- Te aştept diseară atunci.

- Paa!

- Paa!

Închise, zâmbind slab... Azi călca şi făcea curat. Diseară trecea pe la naşi... şi-apoi se ducea iar la Leo. Ca să-l împace. Şi să-l atragă într-un motel ieftin. Şi era idioată - pentru că era duminică iar ieri nu se învrednicise să se ducă la Hunter Vip...

Dacă-i ieşea şmecheria azi, se opera azi. Dacă nu, mâine îşi lua pistol - şi se opera mâine!

Ei bine? Ce zicea năşica ei de aşa isprăvi? Adriana o privea lung şi tăcea... Continuă:

- Iar Victor m-a văzut azi cu ochii roşii şi umflaţi şi-a redevenit Victor cel vesel şi glumeţ. Un soi de amic care dă sfaturi... L-am sărutat pe obraz când i-am mulţumit pentru coafură şi sfaturi.

- Bravo! Şi el ce-a făcut după aşa un gest din partea ta?

- Şi-a trecut mâna prin păr şi-a zâmbit ciudat când mi-a reamintit că e plăcerea lui.

- Asta e bine. Numărul lui Leo e o cartelă prepay.

Normal; altfel dădea năşicu' de el şi trimitea băieţii să-i confişte prezervativele şi sărurile de baie... Adriana o privi lung şi redeveni serioasă:

- Şi mai e ceva.

Bun! Ce mai era?

- Eşti un pic palidă şi se vede că te gândeşti la o problemă apăsătoare. În plus, şoveăi. Şi nu mi-ai spus absolut nimic despre starea asta nouă.

Nu se putea ascunde; nu de ea. Aşa că... Aşa că oftă greu:

- ... Aseară m-am speriat. Am fost cât pe ce să mă înfig cu BMW-ul într-un obiect dur...

- De ce? Ce te-a speriat?

- ... La un semafor, lângă mine a oprit un BMW X5. M-am speriat în aşa hal, că am prins 160 la oră la mine pe pod...

- Ţi-e frică de Leo?

- Uneori, da.

- Păi ar fi bine să nu-ţi mai fie. Şi să începi să ţi-l scoţi din minte. Că a intrat adânc de tot în planurile tale - şi asta nu-i bine. E golănel individu'; după părerea lui, ar trebui să te ţină ocupată de două-trei ori şi pe urmă să plece spre altă doritoare.

- Ştiu. Şi-o să mi-l scot din cap, imediat cum mă ţine ocupată şi-a treia oară. Dar s-ar putea să nu mai vrea el să plece spre alta...

- Auzi, Lucio? Mâine dimineaţă dau o fugă până la Moravuri. Şi-ţi aduc un DVD, ca să vezi ce-ar trebui să faci ca să-l ţii agăţat bine. Îţi garantez eu că mâine vomiţi după cinci minute de vizionare!

- De-astea are, trei cel puţin. De-alelalte nu prea are...

Uşa bucătăriei se deschise vijelios:

- Gata! S-a terminat şmecheria! Cum îl cheamă?

Chestorul principal George Mocanu tocmai intrase într-un interogatoriu violent. Scăpăra şi pufnea şi se aplecase periculos spre ea... Iar instinctul o făcuse să se tragă spre spate...

- Spune cum îl cheamă, că măturcu tine p-aici!

- Leo.

- Leo şi mai cum?

- Leo.

- Să n-am parte de pâinea de mâine, dacă nu te joc în picioare! Numele complet!

- Amicii îl strigă Leo.

- Numărul BMW-ului! Mai repede!

Se încruntă scurt:

- Îl ştie Adriana.

Naşa ei se grăbi să aprobe, pe un ton împăciuitor:

- Da, ţi-l dau eu.

- Pe unde se-nvârte?

Uau, ce furios era! Urla la ea şi mai că n-o lua la pumni! Rânji cu toţi dinţii, mizând pe pumnul în figură:

- Prin Bucureşti.

Fu înşfăcată de cămaşă şi ridicată dintr-o mişcare:

- Spune pe unde se-nvârte, că tot ţi-l aflu! Şi mă jur că-i fac dosar penal - şi poţi să-i arunci chiftele cu praştia la Rahova! Din dragoste, bre! Spune! Pe unde se-nvârte?

- Pe ici, pe colo...

- Lucio...

Palma stângă se ridicase, în spatele lui... Plecă capul spre stânga, oferindu-i obrazul drept:

- Hai; dă-i! Dă-i!

George îi dădu drumul şi ieşi. Îşi luă ţigările, bombănind:

- Iar dacă ţie-ţi face la fel, nu te înţeleg. Deloc!

Ieşi, descuie uşa şi coborî pe scări. Acum se ducea... Acum se ducea la cazino. Urcă la volan şi demară.

Adrianei îi spunea strict informaţiile. Se ferea să-i spună şi calculele pe care le făcea. Se gândea acum că George se ambiţionase să i-l găsească... Şi-asta însemna că-i făcea dosar - că altfel nu se putea investiga acolo unde lucra naşul ei...

Deci Leo voia să rămână cu nevasta bogată şi descurcăreaţă... atâta timp cât barca plutea. Când barca se scufunda, el salva bunurile... Dar, până se scufunda barca, Leo era băiat cuminte. Îşi iubea nevasta bogată şi descurcăreaţă de nu mai putea! Sigur, i-ar fi surâs o "evadare" scurtă cu specialista din buric. Dacă însă evadarea nu se producea, nu era foarte rănit de eşec. Avea femei, vorba aia, să-şi pună şi-n cap! Nu-şi amintea să fi auzit ceva despre vreun restaurant, sau vreo shawormărie prin drumurile lui. Nici dracu nu mai văzuse interlop cu sandwich-ul după el! Leo mânca deci acasă. Cine-i făcea lui mâncare acasă?

Zâmbi slab...

Leo se descurca. Şi supravieţuia perfect şi cu ea, şi fără ea. Spre deosebire de ea, care făcuse o adevărată fixaţie pentru el...

Acum - dacă ea se ducea cu el într-un hotel, cu sau fără prezervativ, cu sau fără pistol...

Dacă ajungeau la operaţie, fixaţia ei devenea cronică. La ce bufeuri o apucau numai când o privea lung, nu era greu de dedus ce-ar fi rezultat din operaţie! Şi-asta în timp ce trebuia să-i dea dreptate Adrianei şi să recunoască posibilitatea ca el să n-o mai bage în seamă după operaţie... Sigur, era posibil ca operaţia să-i arate că nu el era "bărbatul din vis"! Aşa cum apropierea de la bar îi dezvăluise aseară lucruri foarte interesante... care-l cam coborâseră de pe tronul pe care-l urcase fixaţia ei!

Aşa că o să rişte, cum o sfătuise Victor, şi-o să-şi satisfacă curiozitatea. Şi-apoi va sta cu picioarele-n apă rece şi pixul pe hârtie şi va începe să noteze nodurile din papură... Şi-o să-i treacă. O să aibă Victor grijă să-i treacă repede...

BMW-ul era în faţa cazinoului. Opri în spatele lui, blocându-l, şi puse avariile. Şi se aşeză mai comod în scaun: acum aştepta... Se aşezase strategic, pentru că era discretă, iar BMW-ul ei nu se vedea din cazino - ci doar de lângă portiera X5-ului... Privea lung bordul şi aştepta... Aa, ghidul străzilor! Ia să se pună ea la curent cu unele străzi! Până o zărea el, avea timp să le-nveţe pe toate!

Începu să-l studieze cu maximă atenţie...

Îl studie cam cinci minute; apoi, mobilul de pescuit începu să sune. Ia uite... Luă telefonul, îl privi lung... şi apăsă butonul roşu. Ridică privirea spre BMW. Leo era la volan; se răsucise şi-o privea lung, zâmbind...

"OK, puiule; ţi-am captat atenţia. Să vedem ce faci acum!"

Porni motorul şi demară; rămase pe prima bandă... Na, că era verde! Viră dreapta, întoarse, opri la semafor... Constată că Leo frână în spatele ei... Deci venea după ea! Perfect! O să-l ducă la o cafea... şi-o să îmbine utilul cu plăcutul - că şi ea ştia cum se făcea chestia asta! Intră pe Barbu Văcărescu şi acceleră; şi viră dreapta. Mergeau la Glucoza, să-şi spele şi ea BMW-ul... şi să bea o cafea de tonomat. Şi pe urmă ştia ea un hotel mişto de tot...

Viră dreapta şi intră în garajul de la Glucoza. Leo viră şi el, dar trase imediat pe dreapta şi puse avariile. Hm; era precaut... Nu erau maşini la coadă; aşa că frână chiar lângă tânărul cu cizme de cauciuc şi opri motorul. Şi coborî, zâmbitoare ca o zi de primăvară - că azi purta maieu fără spate şi pantaloni scurţi şi strâmţi, de bumbac:

- Bună. Interior-exterior, te rog.

Şi-acum se ducea la automat, să-şi ia o cafea...

Mirosea bine cappucino ăla... Vedea cu coada ochiului avariile clipind... Şi gata. Îşi aprinse o ţigară şi-şi luă paharul. Şi se întoarse spre el.

Leo nu zâmbea. Era serios. Încerca să pară macho, s-o impresioneze... Ea era foarte hotărâtă să mai tragă un fum şi să revină la automat. Să ia o ciocolată caldă şi să i-o ducă la BMW. Pentru că era pregătită să vadă X5-ul pe dinăuntru... şi să-i pună cafeaua-n poală la cel mai mic gest necugetat! Se gândea la chestia aia cu cafeaua-n poală şi-i venea să râdă...

Brusc, Leo ridică mâna şi-o duse la ureche. Asta nu era bine... Îl sunase cineva, iar flerul îi spunea că Leo pleca... Acelaşi fler îi spunea că, dacă el pleca, ea putea să se ducă liniştită la culcare...

Mâna cu telefonul coborî; Leo apăsa tastele... Şi-apoi porni motorul şi se asigură în spate. Mobilul de pescuit piui... Ce-i scrisese?

"Vin repede."

Deci pleca. Dar venea repede. Să asculte flerul, sau mesajul? Sincer, ar fi ascultat mesajul... Dar flerul n-o trădase niciodată! Să asculte atunci flerul?

Ce-i spusese ei Victor? Să-l momească într-un hotel ieftin...

Atunci, o să aştepte - nu? Dar cum nu putea să stea o veşnicie în spălătorie, o să-l aştepte la Pascucci. Cu riscul de-a da nas în nas cu băieţii ăia trei... mari cât DAF-ul...

Era unu noaptea. Iar el nu venise la Pascucci. Nici n-o întrebase unde e... Nu dăduse semne că mai trăia. Iar ea... Ea se cam plictisise. Şi se enervase la culme. Aşa că se ridică şi ieşi.

Era destul de rece; totuşi, ei nu-i era frig - deşi era mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată. Nervii ăia o ţineau "încinsă" bine... Se trânti la volan şi blocă portierele. Şi scoase mobilul de pescuit.

"Noapte bună." *Send*... Demară spre casă.

Aşa! Ca să ştie că îl aşteptase, nu dăduse bir cu fugiţii! Ca să se ştie dator! Uite-aşa!

Mobilul piui scurt. Nu apăsă frâna decât la primul semafor roşu, adică în Florească. Un mesaj...

"Pe mâine."

Un fel de "mâine mă revanşez" - dar formulat mai altfel, ca să nu şi-o ia-n cap. Scrâşni printre dinţi:

- Apoi, puiule, dacă tu crezi că merge aşa *forever*, o să ai o surpriză! Pe 20, seara, îmi fac moţul în bucătăria proprie - şi-l pup pe Victor cum ştiu eu. Şi-atunci n-ai decât s-o laşi zi de zi pe mâine!

Uau, ce draci avea!

19 iulie 2010 - luni

Mm, ce bine se simţea! Azi îşi scosese pârleala pentru cele două zile de weekend petrecute în fund pe scaun! Adică dansase aşa cum ştia ea, de când se sculase, de la nouă, până acum un sfert de oră! Când făcuse un duş zdravăn, frecase două ness-uri şi ieşise pe uşă. Îşi făcuse singură moţul ăla sexy - şi va ţine cu dinţii de el...

Apăsă clanţa cu cotul şi intră în coafor. Şi începu să râdă, cu ochii la bărbatul care-şi ocupa propriul scaun:

- Bună...

La vederea ei, Victor începu şi el să râdă... Arătă spre uşă, iar el se ridică şi-şi luă pachetul de ţigări. Bun! Şi-acum se aşeză pe prima treaptă şi-l aşteptă... Se aşeză şi el şi primi ceaşca:

- Bună.

- Îmi mai dai un sfat?

- Dacă-mi spui ultimele noutăţi, da.

- OK. Aseară i-am blocat eu BMW-ul - şi-a fost rândul lui să-mi dea apel... Am pornit şi s-a ţinut după mine. Şi l-am dus la Glucoza.

- ... La staţia de taxiuri?

- Da. Ca să-mi spăl BMW-ul.

Victor o privea lung şi nu înţelegea... Îl privi cu subînţeles:

- Au şi tonomat de cafea acolo. Cât li se spală maşina, clienţii beau cafea, discută, socializează...

- Corect; nu m-am gândit! Şi?

- Şi a oprit imediat după gard. M-a văzut cum am băgat BMW-ul în curăţenie, cum mi-am luat o cafea... I-a sunat telefonul; a răspuns, a vorbit ceva-ceva, după care mi-a scris "Vin repede" şi-a plecat.

- Iar tu cât ai stat la Glucoza?

- Cel puţin jumătate de oră. Pe urmă m-am dus la Pascucci, pe Dorobanţi. Ne-am mai întâlnit uneori acolo...

- Aha. Şi?

- Şi m-a prins ora unu holbându-mă la televizor. La unu, m-am ridicat, i-am scris "Noapte bună" şi-am plecat acasă. Iar el a răspuns aproape imediat cu "Pe mâine".

Victor râdea... Începu şi ea să râdă:

- Şi nu-mi zici şi mie?

- Eşti sigură că vrei să auzi asta?

- Extrem de sigură.

- OK - tu ai vrut-o! Se joacă. Nu-i aşa că în ultimul timp te-ai cam dus după el?

- ... Aşa e.

- Astfel de "animal" se fereşte de fixaţiile femeilor. Că poate-o fi bine la orizontală; dar ar trebui să te caftească zdravăn, atunci când îi vine nevasta din Spania, ca să te facă să taci şi să stai departe de el câteva zile. Ca să nu afle ea pe unde i s-a plimbat lui cocoşelul. Fii ceva mai distantă. BMW-ul tău e roşu, nu?

Aprobă cu capul.

- Adică atipic. Sare-n ochi. Găseşte-ţi o terasă, undeva pe lângă locurile pe unde-şi face el veacul; du-te acolo într-o dimineaţă, parchează ostentativ şi stai acolo zi-lumină. Citeşte ziarele, uită-te la televizor, fă plajă... *whatever*! Iar de-a doua zi încolo, ai să-l vezi pe el trecând "întâmplător" prin zona aia...

Tii, ce idee bună îi dăduse! Păcat că erau în 19! Iar Victor nu suspecta nimica-nimicuţa apropo de ziua de 20! Îl privea şi-i venea să râdă...

- Iar dacă nu trece "întâmplător" pe-acolo trei zile la rând, cred că poate să-ţi treacă...

Aprobă din nou, se întinse şi-l sărută iar pe obraz:

- Tu eşti aşa un tip *cool*, că mă şi mir că vorbeşti de-astea cu mine!

- Ei, lasă... Cum te coafez azi?

- Nicicum.

- ... Nu vrei nici măcar bucle de-alea L'Oreal?"

Negă din nou, privindu-l lung... că mâine seară o să-l sărute...

- ... Diseară pe unde petreci?

- Cred că acasă.

- Păi nu te duci la terasa aia de care ţi-am vorbit adineauri?

- Nu ştiu; cred că nu.

Că era aşa un scump... de-i venea să se răzgândească cu data aia şi s-o decaleze un pic! Şi să-l pupe acum!

Parcă auzindu-i gândul, mobilul de pescuit piui; îl scoase. Citi mesajul... şi-l reciti cu voce tare:

- **"The Player sau Fabrica?"**

Victor zâmbea slab:

- În The Player te-a ţinut DJ-ul lângă el, nu?

Aprobă.

- Atunci du-te în Fabrica.

Zâmbi şi începu să apese butoanele:

- Sau nu.

Scria, grăbită... Gata:

- **"Nu ştiu încă."**

Apăsă *Send*, se asigură că mesajul plecase şi ridică privirea spre Victor:

- Şi-o să-l anunţ când mă hotărăsc. Dar numai după ce ajung eu acolo şi mă asigur că nu vine cu amicii din The Player...

Victor începu să râdă:

- Uite că ţi-ai revenit... Deci diseară te aştept la coafat.

- Nu, că nu stau în club.

- ... Nu mai înţeleg nimic!

- Nu vreau să-l văd cum dansează; nici nu cred că dansează!

Victor redeveni serios şi lăsă ceaşca pe treaptă. Şi se ridică:

- Mă duc la treabă, că mă dă afară...

Îl auzea urcând grăbit... Oftă greu.

De data asta, Victor fusese mai mult decât explicit - scaunul lui era gol, iar pe lângă ei nu trecuse nimeni pe direcţia "înăuntru". Deci nu se putea duce la treabă din simplul motiv că nu avea treabă! Era deci evident că voise să fie explicit şi să-i arate opinia lui... sinceră şi necenzurată...

Se ridică, îşi luă ceştile şi porni spre casă.

Fiecare eşec al ei îl bucura pe Victor, iar fiecare pas înainte în planul ei îl indispunea teribil. Chiar dacă încerca să fie amicul ei şi-i dădea sfaturi bune ca să-l prindă pe Leo în plasă, şi chiar îi spusese să-l momească pe individ într-un hotel... Fiecare apropiere a lui Leo de plasa ei îl făcea pe Victor să-şi piardă zâmbetul şi să se retragă de lângă ea. Tocmai de-asta, dacă Leo nu lua măsuri azi, mâine seară ea îl va săruta pe Victor. Şi Leo nu va mai conta, indiferent ce va face şi va zice, indiferent câte unghii îşi va băga-n gât... Deşi ştia că individul n-o să-şi bage unghia-n gât dacă ea abandona cursa asta. Nici măcar n-o să clipească - pentru că el avea alt ţel, alte planuri... Şi-o tonă de muieri...

Deci mâine seară...

Descuie, intră şi lăsă ceştile pe masă. Şi se grăbi spre dormitor: ca să fie fresh diseară, în club, trebuia să doarmă!

... Ce? Cum? Ce se auzea?... Aia era soneria!

Se grăbi să se ridice şi-şi trase halatul: da' unde ardea aşa? Se spărsese vreo ţeavă, sau prinsese baba de la doi un hoţ şi avea disperată nevoie de-un poliţist? Ridică vizorul şi începu să râdă: într-adevăr, ardea rău! Deschise uşa:

- Bună seara, naşii mei...

- Bună seara, fina noastră! Am venit să rezolvăm cu paloarea galbenă din obrajii tăi! Hai - mergem la biliard!

- Hai! Intraţi, să mă schimb şi eu...

Năvăli în dormitor şi deschise şifonierul: azi o să poarte... O să poarte un maieu fără spate - şi fără sutien - şi blugii drepţi. Cu cureaua cu centură mare. Şi pantofi cu toculeţ mediu. Băgă capul în sufragerie:

- Năşică, fac şi eu un duş. Te rog, fă tu nişte ness-uri, sau ce vreţi voi...

- Aa, stai liniştită, dragă! Consideră deja că nu mai ai popcorn...

Bufni în râs şi încuie uşa băii. Şi porni apa. Se gândea...

Se gândea că azi era practic ultima şansă a lui Leo. Mâine era 20, iar ea era parolistă. Iar la aşa ultimatum, ridică mâna cu duşul şi-şi puse apa-n cap - ca să fie toată fresh! La aşa ultimatum...

Săpunul Dove mirosea bine. Puternic. Mirosul ăla, plus parfumul *pour Leo*, o să ameţească azi nişte indivizi... La biliard mergeau, nu? Păi era tocmai bine!

Gata! Terminase! Să se-mbrace acum... şi să încerce marea cu degetul! Deşi flerul îi spunea că nu va rezolva nimic aşa, inimioara îi şoptea să-şi cheme stilistul să-i facă moţul. Şi cum în privinţa lui Leo trecuse o dată peste îndrumările flerului, la fel o să facă şi pentru Victor!

Alergă în dormitor şi se îmbrăcă. Şi se privi lung în oglindă...

Maieul alb, fără spate, mulat pe ea, era superb. Nu era indecent, materialul era destul de gros ca să ascundă... detaliile. Blugii negri îi veneau bine; se aşezau fix pe şolduri, iar cureaua aurie şi catarama mare, lată, erau sarea şi piperul ţinutei de azi. Pantofii albi de-abia se vedeau de sub blugii uşor evazaţi... Da' dacă ajungea azi în club, cum se vedea? Patru mişcări de-alea cum ştia ea... Efectul vizual era perfect. Parfumul acum... Un pic mai mult, că întâi mergeau la biliard... Şi gata! Vai de pielea lor!

Bufni în râs şi intră în sufragerie. Ca de obicei, George privea ştirile... Le privise, pentru că acum o privea lung pe ea... Nu-i dădu atenţie; se trânti în fotoliu şi luă mobilul:

- Şi-acum vă pregătesc o surpriză!

Selectă numărul. Suna... Victor răspunse direct:

- Bună.

- Bună.

- Ieşi?

Tii, dar ce direct şi "scump la vorbă" se făcuse!

- Da.

- La mine, sau la tine?

Cee? După două-trei secunde, stilistul ei bufni într-un hohot zdravăn de râs... Începu şi ea să râdă, ştiind ce surpriză-i pregătise ea:

- La mine.

- Cinci minute!

Şi-i închisese... Ce ciudat! Lăsă telefonul pe masă:

- În cinci minute o să-l cunoaşteţi pe principalul candidat la postul de mire în scena cu "Isaia dănţuieşte".

Adriana bufni în râs. George zâmbea doar şi privea lung spre ecranul televizorului...

Ce dracu avea omu' ăsta? Iar îl apucase nebunia? Că iar se manifesta ciudat!... În privinţa lui, o să ia ea o hotărâre... uite-acuşi! O să-l lase-n pace; că se părea că-l apuca şi-l lăsa periodic, ca sindromul premenstrual la femei. Iar atunci când George va ataca, ea îl va plesni zdravăn peste bot. Şi pe urmă vedeau ei ce mai făceau! Dacă superiorul ei ierarhic nu se potolea, rupea orice relaţie cu ei; iar dacă îi făcea probleme la serviciu, scria un memoriu şi-l înainta comisarului şef. Şi gata - îl potolea el mintenaş! Dealtfel George era un tip foarte... însurat cu munca. Era propus spre avansare - şi chiar va fi avansat în curând. Ţinea cu dinţii de postul lui. Nu-şi va permite deci să piardă o viaţă de muncă doar aşa,

pentru că umbla ea cu spatele gol şi buricu'n vânt!

Îşi puse un pahar de Coca-Cola şi se ridică:

- Aoleu, nu mi-am pregătit clema!

Intră în bucătărie şi închise uşa. Desfăcu cutia mare, plină-ochi cu cleme, elastice şi agrafe... Acum trăgea de timp, pentru că nu-i prea venea să se întoarcă în sufragerie... Uşa se redeschise; Adriana şopti:

- Auzi? Unde te coafează Victor de obicei, când vine aici?

Arătă spre scaunul din faţa mesei.

- Atunci o să vin şi eu, să-l întreb cam ce-aş putea să schimb la propria imagine. Şi ştii că nu-mi trebuie decât cinci minute ca să-l "citesc".

Aprobă cu capul:

- Iar azi o să-l aduc pe Leo la biliard.

- ... Ai înnebunit? Pui chestorul şi interlopul la aceeaşi masă?

- Nu. O să vină şi-o să-şi vadă de ale lui. După care noi ne despărţim - eu cu BMW-ul, voi cu Audi-ul. Iar dacă azi nu ajunge în aceeaşi cameră de hotel cu mine, Leo e istorie.

- ... OK. Perspectiva de a-l vedea istorie e atât de roz, că sunt de acord şi să-i pui azi la aceeaşi masă!

Negă încet cu capul... şi auzi soneria. Adriana îşi frecă palmele, făcând-o să râdă... Se grăbi să-i descuie lui Victor:

- Bună.

- Bună.

Îl invită să intre şi făcu prezentările:

- Victor, stilistul meu. Adriana, năşica...

George se prezenta chiar acum în hol...

- George, năşicul superior...

Îi făcuse să râdă. OK! Şi-acum? Îl invită în sufragerie, dar el arătă spre bucătărie:

- Moţul e prioritar. Hai - treci la moţat!

Tii, ce mai râdeau! Se aşeză pe scaun.

- Deci, The Player sau Fabrica?

- O pizza şi-un biliard. Fără clubbing.

Victor se aplecă la urechea ei:

- Şi mergi cu naşii. Tu vrei să-l vezi tăvălindu-se prin colb, cu spume la gură?

- Eu aş vrea să aflu cât de adevărat e ceea ce le-a spus cunoscuţilor lui.

- Ai făcut investigaţii laborioase şi mie nu mi-ai spus...

- Dar îţi spun acum. Ca scuză pentru apariţiile mele şi dispariţiile lui, le-a spus că vrea să mă coopteze printre fetiţele lui.

Probabil că înlemnise - că nu mai auzea decât televizorul...

- Dar flerul meu, care m-a scăpat de multe ori de gloanţe, săbii şi dementi periculoşi, îmi spune că e ceva mai mult. Este totuşi doar flerul - şi sunt conştientă că am dezvoltat o fixaţie cu individul ăsta. Aşa că azi ies cu naşii - care n-au fixaţiile mele şi chiar pot spune că-l găsesc uşor antipatic. La cel mai mic semn că zvonul ăla este în realitate adevărul, naşul o să facă o mică criză de nervi... Şi probabil o să mă radă-n cap, imediat cum termină de ghipsuit la el...

- ... Aşa că ar fi bine să mă grăbesc - că cine ştie cât mă mai pot bucura de buclele astea!

Aprobă, zâmbind slab... Ştiind că el se va bucura din plin şi de bucle, şi de machiaj, şi de buzele pe care se ferise să le sărute până acum... Uşa se deschise ferm:

- Stau şi eu cu voi aici.

- Stai.

- Că naşi-tu a găsit iar un talkshow. Şi nu-i place să înjure clasa politică de faţă cu mine.

Râdea "zmeieşte"; Victor râdea natural, că nu ştia ce ştiau ele două...

- Auzi, Victore? Privind-o pe finuţa mea, aşa-mi vine o poftă să-mi schimb look-ul şi coafeza...

Bineînţeles că el râdea:

- Sper că nu azi...

- Aa, nu! Că mă ucide finuţa dacă nu dă cu băţu'n bile! Dar aşa, pentru săptămâna viitoare... Cam cum ai vedea transformarea asta?

Victor se opri din răsucit peria; îl văzu apropiindu-se de Adriana, privind-o lung stânga-dreapta, pipăind o şuviţă... şi revenind la buclele ei:

- Obligatoriu vopsit. Şi tuns bros.

- ... Eu! Bros!

- De ce nu?!

- ... Păi toată viaţa am avut modelul "Mihaela Runceanu"! Şi la Starea Civilă, tot aşa am fost!

Se grăbi să intervină:

- Şi visai să te pensionezi tot Mihaela Runceanu?

- Sst! Mucles! Că nu ţie or să-ţi zică colegele "Adriana Gâtgolaş"!

Gata, Victor râdea cu lacrimi şi nu mai putea să folosească peria aia! Adevărul era că şi ea râdea în hohote. Ştia că, acolo unde lucra Adriana, femeile erau rele... cu instrucţie "la activ"... Uşa se redeschise; George exclamă:

- Măi, voi spuneţi bancuri neautorizate aici!

Nu, peria nu va reveni la treabă prea curând... Parcă ghicindu-i gândurile, Adriana porni spre uşă:

- Gata; am plecat! Dacă dl chestor principal a rostit termenul specific "neautorizat", înseamnă că e pauza de reclame...

Foenul se opri:

- Părul de la spate e foarte tocit, pentru că dormi pe el. Şi s-a şi rărit considerabil, faţă de părul din creştet. Lateralele nu sunt îndeajuns de lungi pentru o tunsoare franţuzească. Iar creştetul e tuns în scări. Săptămâna viitoare, nu poate ieşi altceva decât bros.

- ... Bine. O să-mi bag în cap că, dacă mai stau aşa două săptămâni, chelesc complet. Şi-i cer Luciei numărul tău, să mă programezi.

- Bine.

Uşa se închise... Buclele avansau...

George şi Adriana făcuseră spectacol. Pentru Victor. Ei nu făceau aşa după orele de program - azi era luni, iar ei fuseseră amândoi la serviciu. Ei făceau aşa când erau odihniţi, mâncaţi şi cu un şpriţuleţ de vară la activ. Dar acum, în mod special, pentru Victor...

Iar asta însemna că Victor trecuse testul. Părinţii ei adoptivi îl plăceau. Mai mult mama adoptivă; tatăl era ofiţer superior şi obişnuia să verifice şi să fie suspicios, înainte să accepte gândul că-i plăcea de cineva... Iar ea le ascultase discuţia şi râsul... Şi încercase să găsească, prin amintirile ei, un moment în care Adriana făcuse efortul acela de concentrare pentru Mircea...

"Nu mai ies azi. Şi nici mâine. Nu mai ies deloc. Tocmai m-am măritat..."

Ăsta era mesajul din mintea ei. Acum, asta ar fi scris pe telefonul de pescuit. Ar fi apăsat *Send* şi-ar fi aruncat mobilul ăla la coş. Şi l-ar fi tras iar pe Victor de tricou...

Foenul se opri. Victor se aşeză în faţa ei, cu trusa de farduri... Închise ochii... Fardatul mergea repede, pentru că el nu greşea...

- Privirea sus...

Era cuminte...

- Eşti gata.

Perfect! Îl privi drept:

- ... Tu n-ai chef să mergi cu noi?

Ochii căprui o priviră lung... iar capul şaten negă:

- Azi nu pot. Poate mâine.

La naiba! Se grăbi să se ridice, ca să-şi înăbuşe oftatul:

- OK. Vorbim mâine, oricum - că o să te vizitez, să-ţi cer sfatul...

Victor începu să râdă... şi-o lăsă mască - pentru că se aplecă şi-o sărută pe obraz:

- Abia aştept! Paa! Petrecere frumoasă!

Iar o ştergea, ca să n-apuce ea să reacţioneze... Îl auzea luându-şi la revedere de la ei...

Victor o sărutase azi pe obraz... Întâi, ea îl invitase să meargă cu ei; el se gândise o secundă şi refuzase. Şi apoi o sărutase pe obraz... Pentru că... Victor o sărutase pe obraz pentru că...

Oo, Doamne! Victor înţelesese totul! Victor aflase azi ce loc ocupa în calculele ei! Şi ştia că Adriana şi George erau părinţii ei adoptivi! Ea cu gura ei îi spusese asta!

Nu! Nu trebuia să-l lase să scape!

Se grăbi să iasă în hol. Şi-l văzu păşind peste prag! Porni spre el; dar George nu era degeaba chestor principal - închise uşa şi-o încuie. Şi arătă spre sufragerie - adică pe ziua de azi era de-ajuns că-l prezentase oficial unicelor ei rude. Păi...

Se aşeză pe fotoliu iar Adriana răbufni în şoaptă:

- E perfect, Lucio! E perfect pentru tine!

- Ba eu aş zice că e acceptabil.

Naşul ei avea "nas", când venea vorba de oameni. Un nas fin, care nu se prea înşela...

- Cum, mă, George?!

- Până nu-l verific eu din creştet până-n tălpi, nu-i perfect. Dar e bine. E "cu plus". Acum: unde mergem?

- Păi hai să mergem întâi la o pizzerie, că mi-e o foame de mor. Şi pe urmă mergem la un biliard?

Aprobă cu capul:

- Sereno Biliard Cafe. Are şi pizzerie, şi biliard, şi e şi aproape.

- OK.

- Şi promit că nu vă ţin mai mult de ora unşpe. Că voi mâine lucraţi...

Adriana era foarte binedispusă după ce-l cunoscuse pe Victor:

- Lasă, dragă! Că demult n-am mai pierdut şi eu o noapte! Mergem şi la dans!

Ridică din umeri şi se ridică - ştia că, la unşpe fix, naşul va cere acasă. Pentru că spusese ea "ora unşpe", iar naşul "avea nas". Şi observase că aveau cam acelaşi mod de-a calcula evenimentele vieţii. Îşi luă gentuţa, banii, mobilul de pescuit... şi lăsă mobilul ei acasă - ca să nu fie tentată nicicum să-l sune pe Victor sau să-i răspundă la telefon! Că fugise repejor pe uşă, ca un neserios puturos şi nehotărât! Ţigările... Şi-atât. Ieşi şi încuie îndelung uşa - Adriana şi George coborau deja scările. Ea nu se grăbea. Ştia că, dacă-i ajunge din urmă, va avea o problemă...

Imediat cum ajunse la parter, intră în holişorul micuţ şi ieşi în parcarea din spatele blocului. Alergă la BMW, urcă la volan şi demară. Şi se opri în faţa lor, în faţa blocului. George era încruntat rău:

- Mergem cu Audi-ul meu.

- OK; vă aştept.

- Nu te face că n-ai înţeles: tu mergi cu Audi-ul meu.

"Ca să nu pot s-o şterg cu vreunul!" Răspunse politicos:

- Merg cu BMW-ul - ca să nu mai faceţi voi un ocol şi să mă aduceţi acasă.

Adriana păşi spre ea:

- Lasă, că merg eu cu ea.

George îşi prinse soţia de braţ şi-o cam smuci spre Audi:

- Treci în dreapta! Hai! Iar tu du maşina înapoi în parcare!

Era tentată să creadă că, în ultimele zece secunde, Adriana dăduse conştiincioasă raportul apropo de planul ei; George bănuia deci că o să-l vadă azi şi pe Leo. Şi presimţise probabil că nu se va putea abţine şi-o să spună despre el lucruri care-o vor determina să plece. Ştiind că finuţa nu va pleca cu BMW-ul X5 - că n-avea chiar atât de mult curaj şi atât de multă nebunie -, naşul încerca să n-o lase să plece nici cu BMW-ul personal - cu care sigur aflase de la Adriana că fusese cât pe ce să facă accident... Puse cotul pe portieră şi-l privi lung:

- Tu mi-ai cerut datele alea ca să-l investighezi, sau pentru că ai avut o curiozitate? Că dacă durează mult investigaţia asta, nici nu te-apuca! Mă informez de la sursă, cât de curând...

Acum era citeaţă? Chestorul principal Mocanu arunca fulgere din priviri; inspectorul principal Florea se ştia în siguranţă la volanul BMW-ului, aşa că "îl fulgera" şi ea...

Adriana porni spre Audi; George o urmă. Bun! Perfect! Porni spre capătul străduţei... Se asigură că Audi-ul era în spatele ei şi acceleră spre Sereno.

Mergeau într-o pizzerie nu foarte "ortodoxă". Erau mulţi băieţi isteţi pe-acolo. Şi cum Leo trecea zilnic pe Şoseaua Colentina, spre şi dinspre trila nevestei-concubine, împinse CD-ul cu Madonna şi decise să dea la maximum - că poate se-ntâlneau pe drum! Iar dacă nu se-ntâlneau pe drum, o să-i trimită ea un SMS cu locaţia unde petrecea azi... şi unde el cu siguranţă n-avea emoţii să intre...

Gata - acolo era. Întoarse BMW-ul şi parcă pe trotuar. Şi zâmbi slab: ia să scrie ea un mesaj...

"Sereno Biliard Cafe. Momentan, sunt însoţită."

Send... Gata. Acum Leo apărea în maximum 15 minute. Că ea era însoţită momentan, iar el cu siguranţă murea de curiozitate să vadă cine-o însoţea! Şi, mai ales, cum se comporta ea în clubul uşor dubios! Leo va avea o surpriză - ea se comporta bine şi-n mijlocul unei răzmeriţe populare, dacă era George prin preajmă...

Intrară fără un cuvânt. George se interesă unde era pizzeria...

Bun! Se aşezase cu faţa spre intrare! Acum - ce pizza mânca ea azi? Meniul era interesant... Nici nu-i era foame! Dar Victor îi dăduse cu fard în obraji, aşa că fardul natural de la palmele lui George chiar ar fi fost un exces! Deci ridică privirea spre tânără şi rosti "Margherita".

Tăceau. George încă mai mocnea, că nu fusese ca el... Zâmbi:

- Ştiţi ce-a păţit Neil Armstrong când a ajuns pe Lună?

- Nu; ce?

- Păi a coborât din navetă, a zis chestia aia cu pasul şi omenirea şi-a pornit în explorare. Şi deodată, de după o stâncă mare apare un individ mărunţel, îmbrăcat ciudat, cu o căciulă ciudată pe cap. "Cine eşti?", întreabă Armstrong. "Badea Gheorghe, din Sibiu", răspunde individul. Armstrong se uită în jur; peisaj selenar, ioc naveta lui badea Gheorghe! Şi se miră: "Şi cu ce-ai venit aici?" "Cu brânză"...

Râdeau în hohote. Şi George râdea... "Şi lasă, năşicule, că vine el 6 august şi mă prinzi la serviciu! Şi-acolo ştii bine că poţi să mă pedepseşti şi pentru Leo, şi pentru transformare, şi pentru pălmile pe care-o să ţi le furi în curând peste vizetă..." Râsul ăla prevestea o furtună mare - că ei calculau cam la fel, iar naşul o calculase azi pe ea de două ori...

Ia uite ce repede veneau pizzele lor! Deci le coceau şi-apoi le încălzeau un minut... Bine că ştia! Următoarea ieşire va fi la Tip-Top! Musai! Tăia pizza şi asculta povestirea naşului ei, despre ultimele păţanii de la birou. Brusc însă, tresări. Măi, să fie...

La dracu! Iar roşise! Dar măcar acum nu se mai înroşise! Roşise doar un pic... pentru că Leo venise şi-i pusese pe băieţii de la Depeche Mode să-i amintească ei unde rămăseseră, data trecută - la *World In My Eyes*... Şi nu-i luase mai mult de 15 minute pentru asta. Bun! Adriana zâmbi:

- Ai rezolvat?

- Nu se aude?

George nu fusese atent la schimbul de replici; dar deveni atent la roşeaţa obrajilor ei:

- Ce-ai?
- Nimic. După pizza mergem la biliard, nu?
- Da.
- Bun.

Înfulecă o bucată mare-mare, ca să termine mai repede... George începu să râdă:

- Ai chemat ochii verzi aici?

Aproba cu capul, zâmbind... Înghiţi şi răspunse pe larg:

- De dimineaţă, m-a întrebat pe unde mă distrez azi; i-am răspuns că nu ştiu încă... Iar când am aflat, i-am transmis. Şi-a venit, în mai puţin de 15 minute.

Adriana era uimită, pentru că ei nu-i spusese multe amănunte - şi-acum realiza că relaţia finuţei neliniştite cu Leo avansa repejor-repejor... George nu mai râdea:

- Să mi-l arăţi şi mie.

- Sunt sigură că o să-l recunoşti - că ştiu ce năşică vorbăreaţă am.

- N-aş vrea să fac vreo confuzie...

- De arătat, nu ţi-l arăt. Că am terminat demult clasa a noua. Fie aştepţi până ţi-l prezint, fie te bazezi pe propriul fler şi pe informaţiile de la năşica. În plus... În plus, dacă el vrea să fie văzut, o să-l vezi sigur. E un tip foarte discret, foarte tăcut... şi foarte determinat să obţină ceea ce vrea.

Acum era "citeţ"?... Foarte "citeţ". George mânca, fără s-o privească. Îl cam pusese "la locul lui", amintindu-i că nu-i era nici tată, nici tutore, nici bodyguard, nici amant...

Mm, cu ce poftă mânca pizza aia acum! Ia să asculte ea versurile! Că versurile spuneau multe...

I'll take you to the highest mountain / To the depths of the deepest sea / And we won't need a map / Believe me

Now let my body do the moving / And let my hands do the soothing / Let me show you the world in my eyes

Ouch! Azi avea program de ţaca-paca. I-o promitea el!

That's all there is / Nothing more than you can feel now / That's all there is

Şi cam atât. Fără obligaţii. Că el era uşor... însurat...

Let me put you on a ship / On a long, long trip / Your lips close to my lips

All the islands in the ocean / All the heaven's in motion / Let me show you the world in my eyes

Hm; drăguţ! Deşi era evident că Leo nu vorbea fluent engleza, iar de înţeles înţelegea şi el că "era cu *love*"...

Avea de-a face cu un interlop mai special. Unul care "gusta" unele hituri internaţionale, nu ale lui Guţă, şi învăţa repede de la gâsculiţele care nu aveau nevoie de sutien. Şi era capabil să se adapteze după muşterie, atunci când voia musai să se termine cum spunea el. Trebuia să fie atentă; acelaşi interlop special care-i dedicase ei Madonna şi-i cântase adineauri despre ţaca-paca rostise "Dă şi mie hârtie şi pix" şi "Dă-i lu' ăla...". Şi pomenise şi de cafteală. Şi nu-i era greu să-şi dea seama care era "limba nativă"!

Adriana şi George discutau despre Victor; Adriana îl certa apropo de "acceptabil", George nu voia să crească ratingul lui Victor înainte de verificarea în bazele de date... Îi lăsa să se certe. Ea tocmai îşi amintise că îi lipseau ambele obiecte absolut indispensabile pentru ţaca-paca: pistolul şi prezervativul. La hotel poate-ar fi găsit prezervativ... Dar pistol? "Pistol! Pistol! Un regat pentru un pistol!"

... Haai, că nu voia s-o mănânce! Şi nici n-o opera stomatologic cu pumnul în prima seară! De la a doua încolo... poate...

Gata: nu mai putea! Pizza aia fusese gigantică! Împinse farfuria şi oftă greu, că se îmbuibase... Da' nu-i nimic; se duceau dincolo, la biliard, iar sportul ajuta la siluetă! Începu să râdă, că azi Leo o programase la operaţie iar ea era uşor euforică... ca să nu fie panicată...

- Tu de ce râzi acolo?

- Păi mă gândeam că sportul ajută la menţinerea siluetei. E abia nouă jumate; până la unşpe ardem ceva calorii...

Adriana împinse şi ea farfuria:

- Gata şi eu.

George râdea:

- Degeaba - nu vă duceţi dincolo singure!

- Aa, nu dragă - stai liniştit...

Râdea şi-i privea lung... Verifică telefonul - dar nu, nu avea nici un mesaj. Leo venise personal cu mesajul - un mesaj audio de vreo patru minute...

- Gata! Haideţi!

Perfect! Ea intra ultima! Ca să-l identifice înainte să fie identificată... şi să-l vadă cum "îi pica faţa" la vederea naşului urs...

Mda; era acolo, în grupul ăla numeros de dubioşi. Ocupaseră trei mese, plus canapelele adiacente; iar ochii verzi stăteau pe canapea - şi-o văzuseră primii, pentru că fixaseră uşa încă dinainte să se deschidă...

Cică era atentă pe unde călca; ridică privirea pe sub sprâncene... Categoric, Leo se grăbea. Tare! O primise cu privirea aia care-i spunea că el vrea!

Lăsă gentuţa pe masă - OK! Deşi n-avea nici pistol, nici prezervativ, şi ea voia. Şi nici unul dintre ei nu voia să se canibălească reciproc. Acum, marea ei întrebare era: de ce? De ce voia Leo să se lege la cap cu aşa o "problemă" tânără şi neliniştită? Şi sperioasă şi extrem de precaută - şi "cunoscătoare"... sau nu... Din motiv de "nevastă uşor nepotrivită"? Sau din motiv de "wist în patru, în zilele nelucrătoare"? Ar fi trebuit să-i mai frece niţeluş ridichea, ca să afle asta. Şi n-avea timp. Mâine îi expira timpul. Deci ţaca-paca cu Leo se întâmpla azi, sau niciodată.

Apucă tacul, se aplecă şi lovi cu putere.

Jucau biliard de vreo jumătate de oră. George nu se aşezase absolut deloc: Adriana nu era mare maestră, iar ea pierdea intenţionat la bila neagră. Voia să-l ţină ocupat cu jocul - dacă dl chestor principal punea ochii pe Leo şi-l studia cam 30 de secunde, era vai de pielea ei! Îi rupea toate tacurile din clubul ăla pe spinare! Şi, dacă avea vergi pe spate, cum ar mai fi putut sta lungită lejer în patul hotelului? Începu să râdă, iar naşul ei zâmbi:

- Nu face aşa! Că l-am identificat - şi mă pregătesc să te cert!

Oo, doar s-o certe? Înseamnă că-l identificase, într-adevăr! Şi-i ierta rătăcirea, pentru că Leo arăta, într-adevăr, foarte bine...

Uşa se deschise vijelios, făcând-o să întoarcă imediat capul. Un tânăr de vreo 22-23 de ani, răvăşit bine de întâlnirea cu un cataclism şi nişte *aliens*, năvăli înăuntru... şi se repezi pe lângă ea, spre cele trei mese ocupate de amicii lui Leo. Da' ce păţise? Era vreo cafteală afară? Păi dacă interlopul ei pleca iar la serviciu şi-o lăsa cu ochii-n becu' de deasupra mesei, foc şi pară se făcea! Se ducea instantaneu să-şi refacă moţu'! Acasă la Victor se ducea!

Era atentă la bile. Flerul o sfătuia să fie atentă la Leo, dar nu curioasă; aşa că schimbă tirul - lovi altă bilă. Şi-şi lăsa bila albă în colţul opus. Ocoli, se aplecă şi privi lung cele trei mese...

Tânărul panicat îl căuta, într-adevăr, pe Leo. El se ridicase, iar insul tocmai îi strângea mâna. Leo zâmbea amabil; deci era o chestie de afaceri... George se apropia de ea; flerul lui îi spusese să supravegheze masa, pentru că finuţa ezita la lovitura aia din motive întemeiate...

Sulul consistent de euro ieşi din blugii puştiului, migră 20 de centimetri şi sfârşi în palma lui Leo. Lovi bila albă şi se ridică, cu ochii la ei... Leo băgă banii în buzunar şi-l bătu uşurel pe umăr - iar tânărul răsuflă uşurat... Hm!

Ştia că nu băgase bila în gaură - scopul fusese să studieze pro-

blema, nu să-şi îmbunătăţească geometria! Acum se grăbea să-l pună pe George la treabă, ca să-i ia ochii de la tranzacţie:

- E rândul tău.

- Imediat.

Poftim? George umplea vârful de cretă, pentru că supraveghea tranzacţia aia... Nu ridică privirea spre ei - Leo tocmai îl conducea pe puşti la ieşire, aşa că vor trece pe lângă ea. Privea lung masa; cu coada ochiului, îi vedea apropiindu-se... Puştiul şoptea ceva; nu auzea ce. Leo încercă să-l calmeze, pe un ton normal:

- Lasă, mă! Îmi place că ţi-ai băgat minţile-n cap. Da' să nu mai faci!

- Nu mai fac, mâncaţi-aş ochişorii tăi!

Leo tăcea... Trecuseră. George îi râse încet, la ureche:

- El e Leo, nu?

Aprobă scurt cu capul.

- Renunţă. Hai - mergem!

Făcu un pas spre masă şi arătă bila neagră:

- E decizia mea.

George îşi aminti probabil că era în afara orelor de program - se aplecă şi lovi:

- Tu ştii ce s-a întâmplat adineauri?

- Da. Vorbeşte mai încet.

Că Leo se întorcea - şi nu se grăbea deloc... Năşica exclamă:

- Vino să-ţi arăt ceva!

Adriana îşi convoca de urgenţă soţul să-i analizeze interiorul genţii. De unde stătea ea, năşica văzuse toată scena şi auzise destul de bine dialogul lor. Şi încerca să facă cumva să nu-i vadă încăierându-se în trei...

George nu trimisese bila în gaură. Aşa că se aplecă - normal, fără să încerce să pară mai sexy decât ştia deja că era - şi lovi. Şi bineînţeles că fusese atentă la bilă, nu la el! Zâmbi şi se ridică încetişor... amintindu-şi ce văzuseră ochii ei în oglindă atunci când probase prima oară blugii - adică şnuruleţul alb şi-un pic de dantelă... Următoarea bilă era... aia. Se aplecă; George se aplecă la urechea ei şi râse "suav":

- Vrei să scot legitimaţia la el şi să-ţi stric şusta?

Lovi bila, se ridică şi făcu un pas în spate. Şi apucă invers tacul, cu mâna dreaptă. Îl privi drept, zâmbind:

- Vrei să n-apuci să scoţi legitimaţia?

"Că-ţi pălesc un tac la vizetă de n-ai suflu!" George nu prea mai râdea - că nici el nu era foarte familiarizat cu modelul ăla de finuţă...

Roti scurt tacul şi-l puse pe masă. Gata. Ea terminase de jucat biliard. Scoase mobilul din buzunar şi începu să apese tastele...

"Acum nu mai sunt însoţită."

Send. Acestea fiind spuse, împinse mobilul în buzunar şi se grăbi să-şi ia geanta şi să-şi pupe naşa pe obraz:

- Pa! Ţine-mi pumnii!

- Să ai grijă! Ochii larg deschişi!

Aprobă şi se răsuci pe-un călcâi. Şi-i zâmbi naşului ei:

- Petrecere frumoasă. Şi mulţumesc.

Ieşea... Bun! Se grăbea la maşină acum. Leo nu reacţiona la mesaj; dar, deh, prezenţa amicilor putea fi un impediment! Sau nu, pentru că putea scrie un mesaj. Sau se putea ridica, spunând: "Ăsta-i un telefon important" - iar după ce ieşea, nu-l mai vedea nimeni...

Urcă la volan şi porni motorul. Scoase CD-ul - n-avea chef de Madonna. N-avea chef de nimic. Era mai atentă şi mai alertă ca niciodată! Dacă venea după ea, bine; dacă nu, ea se ducea şi se culca. Sau îl suna pe Victor, îi spunea ce se întâmplase şi-l anunţa oficial că Leo era istorie. Şi nu mai făcea ţaca-paca; avea sentimentul că ceea ce se va întâmpla cu Victor se numea altfel...

Îşi aprinse o ţigară: dacă George scotea legitimaţia la Leo, chiar că se ducea dracului tot! Că ceea ce văzuseră ei azi fusese o returnare de datorie. Consistentă. Să fi omis Florin să pomenească şi cămătăria? Leo nu părea foarte "balaur", ca să intimideze; dar avea pistol... Poate era doar taxă de protecţie. Poate că despre ea ştia bodyguardul cazinoului de la Obor. Poate că Leo nu se ocupa cu aşa ceva, ci doar făcuse un comision pentru un cămătar filat de colegii ei - şi urma să încaseze o sumă oarecare drept comision... Malacii din The Player erau recuperatori, iar Leo le adusese fetiţe şi socializase cu ei de mama focului...

Aruncă ţigara şi demară: nu, nu venea. Nici nu scria SMS-uri. Iar ea se ducea acasă.

Traficul era oarecum lejer. Oricum, nu se grăbea. Sincer, acum o durea-n cot dacă Leo afla unde locuia! Acum, că George îl văzuse şi era şi foarte furios pe el, ştia că în 48 de ore dosarul era gata! Deci, de ce să supratureze motorul? De ce "să ucidă" cauciucurile? Că tot acasă ajungea - nu?

Mobilul începu să piuie. Îl privi lung... Un număr nou. Hm, probabil era o greşeală! Decise să răspundă civilizat şi să-i spună omului că are nevoie de-un mobil cu tastatură mai generoasă:

- Da.

- Te rog să nu închizi.

George?... Ptiu, să nu-l deoache! Deştept era! Îi ceruse Adrianei numărul de pescuit Leo! Zâmbi slab:

- Nu închid.

- Şi te rog să mă scuzi pentru ieşirea de adineauri. Şi pentru insistenţa cu care îţi spun că lucrurile frumoase şi apetisante nu sunt obligatoriu şi comestibile.

- Te scuz.

- Atunci te rog să vii înapoi.

Opri la semafor:

- Nu, nu mă întorc.

- De ce, Lucia? De ce trebuie să faci aşa?

Se grăbi să-i trântească o gogoaşă extrem de mare, ca să priceapă odată şi s-o lase în pace:

- Pentru că am ajuns acasă şi m-am culcat. Singură.

- Ai ajuns acasă? Iar eu aud cum trece ambulanţa pe lângă tine, cu sirena în funcţiune? Şi tocmai l-am văzut alergând afară? Încerci să mă minţi chiar aşa, pe faţă?

Deci de-asta o chema înapoi! Pentru că Leo alergase afară! Hm! Îşi drese scurt vocea, băgă a-ntâia şi intră în intersecţie:

- Măi, şefule... Măi, naşule... Măi, mă lăsaţi să fac şi eu sex cu unu' ca lumea?

Tăcea - normal că n-avea răspuns la aşa cuvinte directe, rostite de aşa finuţă cuminte şi respectuoasă! Ridică un pic vocea:

- Naşule, îmi dai voie să fac sex cu un bărbat, după un an de doliu? Cu unu' care poate? Mă laşi? Ha?

Apăsă butonul roşu, constată că tocmai trecuse de pod şi nu mai avea timp să ajungă pe prima bandă, să facă dreapta...

Deci Leo alergase afară! Nu ieşise calm - alergase! Uau!

Deci azi se opera!

Puse semnal stânga şi întoarse. Şi parcă în faţa MacDonald's-ului. În faţa ochilor ei era ditamai hotelul Sir...

La dracu! Era mult prea aproape de casă! Dar... Dar foarte multe lucruri nu erau aşa cum trebuiau să fie. N-avea pistol, n-avea nici măcar prezervativ iar de la unele geamuri ale hotelului se vedea probabil intrarea în scara ei. Era însă zona pe care-o cunoştea cel mai bine. La urma urmei, putea spune că se duce la Mega să ia prezervative, sau Coca-Cola - şi n-o mai găsea nici dracu când se ascundea pe străduţele alea!

Coborî puţin geamul - auzea un motor supraturat ca la balamuc... Uite-l! Leo zbură practic pe lângă ea, cu o viteză care-o făcu să ridice sprâncenele... Că era pe Şoseaua Colentina, care era destul de aglomerată la ora aia... Scoase mobilul şi începu să

tasteze, sperând că SMS-ul va ajunge la el înainte ca el să ajungă la trila din Afumaţi!

"Pleci din Bucureşti?"

Send... Aşa; ca să ştie că trebuia să-ntoarcă... şi să nu ştie că ea ştia despre locaţia trilei nevestei. Acum...

Acum, dacă flerul ei funcţiona, Leo va face cale-ntoarsă - şi va şofa mult mai încet, cu ochii la maşini. Şi ştia că avea nevoie de un pic de timp, ca să se obişnuiască cu gândul că va intra în hotelul ăla, într-o cameră...

Dădu în marşarier şi intră pe străduţa de lângă MacDonald's. Mai bine să se ascundă, să-l lase să treacă şi să se ducă să ia ea camera. Să o verifice, să facă rost de prezervativ...

Şi totuşi, curiozitatea feminină ar fi vrut să-i vadă mimica. Aşa că întoarse, reveni lângă MacDonald's... Într-adevăr, BMW-ul se apropia mult mai încet - cam cu 40 la oră. Îl lăsă să treacă şi numără până la cinci. Şi ieşi şi ea de pe străduţă... Frână din nou în faţa staţiei de autobuz. BMW-ul mergea spre Obor...

Tresări - brusc, BMW-ul făcuse stânga! Se întorsese periculos de "din scurt" şi se-nfipsese practic spre locul gol de lângă trotuar! Şi parcase la fel de "din scurt"! Oare o văzuse? Îl privea lung...

Bricheta străluci scurt - prea scurt, pentru aprinderea unei ţigări. Deci o văzuse... Cum dracu o văzuse, când trecuse cu 40 la oră pe lângă străduţa aia, iar ea apăruse în Şoseaua Colentina când el fusese aproape de coaforul lui Victor?

... În fine; nu mai conta. Voia ţaca-paca cu Leo? Sau nu? Că, dacă ea voia, băiatul era acolo şi era "doritor".

... Păi putea spune că voia...

Zâmbi slab şi ridică privirea spre oglindă. Semaforul ţinea maşinile departe de planul ei; dinspre Doamna Ghica se apropiau două perechi de faruri, dar erau oarecum departe...

Aprinse faza lungă, trase de volan şi înfipse piciorul în acceleraţie. Şi tăie tot ceea ce însemna cod rutier, marcaje şi benzi, maşini şi reguli de bun-simţ... şi intră pe contrasens pe străduţa aia. Frână zdravăn, că maşinuţa ei "avea vitamină"; trase dreapta şi se parcă în faţa hotelului. Şi-acum... Şopti, doar pentru ea:

- Şi-acum hai, Lucio, să te operezi!

Coborî şi se grăbi să intre în hotel. Recepţia era goală; unul dintre tinerii de la masă se ridică:

- Bună seara...

La cum o privea, era evident că ştia ce căuta ea acolo - şi era mirat că nu intra nimeni după ea... Se apropie de recepţie şi privi lung panoul. Era aproape plin. Perfect! O să-şi aleagă... Împinse bancnota şi zâmbi slab:

- 35 are vedere spre lac?

- Nu; 36...

- Atunci dă-mi 34...

Ia uite-l ce zâmbea zmeieşte! Luă cheia şi-l privi lung:

- Că sunt superstiţioasă.

Bun! Urcă în lift, apăsă butonul 3 şi uşile se închiseră. Înghiţi greu, dar reuşi să înghită... Bombăni, încercând să suplinească aşa lipsa Distonocalmului:

- Gata, Lucio! Că nu te mănâncă! Te pupă, te operează...

Bufni în râs. Eei, aşa era mult mai bine! Ieşi în hol şi porni spre uşa cu numărul 34...

Camera arăta bine. La urma urmei, îi trebuiau doar patru pereţi şi-o uşă cu cheie, nu? Şi ia uite că avusese fler când spusese 34 - avea pat dublu...

Bun! Şi-acum, ce avea de făcut?

Stinse imediat lumina şi deschise uşa. Şi-o lăsă un pic crăpată. Se repezi la noptiere, scotoci - dar ioc prezervativ... Asta e! Se îndoia că Leo suferea de ceva - poate doar de... dor de nevastă! Iar ea avea sterilet! Bun! Acum o să... O să...

O să bea un pahar cu apă, să se liniştească. Doar se gândise la Leo şi-o cuprinsese o spaimă teribilă... Nu apucă să ajungă la baie, că mobilul piui scurt. Îi scrisese că...

"Fără obligaţii."

Acum avea ultima şansă să se răzgândească. Dacă-l făcea să urce şi se răzgândea după intrarea lui, mânca o bătaie zdravănă! Că stomatologul umbla cu cafteala la el! La dracu! Ea n-avea prezervativ - şi nici pistol cu bile! El cu siguranţă avea nişte săruri, nişte biluţe printr-un buzunar secret... Începu să scrie.

"Fără obligaţii, fără tam-tam, ziua de mâine poate nu va fi ca ziua de azi..."

Send repede, ca să n-apuce să se răzgândească... Şi-acum el urca. Acum, ea o să-şi spună de multe ori că n-o s-o mănânce...

Trebuia să se potolească. Şi să se opereze. Ca să scape de frica aia nenorocită! Şi ca să ştie şi ea o treabă - ori îi trecea fixaţia aia odată pentru totdeauna, ori o apuca şi mai rău şi-o bătea George de-o interna la Urgenţă! Dar aşa, fără o certitudine, n-avea cum să-i caute lui Leo nod în papură şi să-i treacă fixaţia de la sine! Trebuia să se lămurească odată - pentru că era 19 iulie şi acuşi se termina concediul... Şi Victor o sărutase azi pe obraz...

Un nou piuit. Tot scurt.

"Vino la geam."

Voia să-i arate ceva? Ce? Smuci draperiile şi-l căută cu privirea...

BMW-ul era parcat vizavi de hotel, pe trotuar. Îl vedea bine, datorită luminilor feerice ale recepţiei... Bufni în râs: Leo număra etajele! Oof, Doamne! Ea nu-i trimisese numărul camerei, iar el probabil căutase un mod de a afla asta fără să-i dea ei şansa de-a bate iar în retragere!

Îl văzu coborând de la volan; becurile clipiră scurt, în timp ce el se apropia de hotel... Şi gata. Venea. Şi-i bătea inima îngrozitor de tare, îi crescuse tensiunea şi simţea că-i cam tremură mâinile... Se apropie de măsuţa cu televizor; opri mobilul şi-l lăsă în gentuţă. Acum...

Acum, dacă voia să fugă, trebuia să rişte. Să iasă pe hol, sau să se repeadă la scări... Şopti stins:

- Lucio, îl fugăreşti de-atâtea zile! Îl investighezi, îl cauţi prin oraş, îl momeşti după tine... Tu vrei, sau nu vrei?

Ce voia Lucia Florea acum? Închise ochii, ca să găsească răspunsul adevărat...

Brr! Roşi violent - că Lucia Florea vroia prostii! Şi-i tremurau mâinile şi-i era frică... Şi ştia că, dacă Leo simţea toate astea, râdea şi ieşea pe uşă-afară! Dacă nu cumva îi scotea doi dinţi înainte să iasă - că-l făcuse să se plimbe prin Bucureşti după ea, iar benzina costă...

Gata! Venea şi el şi gata! Aşa cum venise şi Omar! Şi specialistul ăla în acvarii! Fixaţia era de vină pentru stările ciudate prin care trecea; de parcă nu ştia deja că-l impresionase destul cu spectacolele de dans din buric! În plus, ştia prea bine că arăta bestial! Şi nici nu voia să-l ia de bărbat, aşa că nici emoţiile alea nu se justificau...

Lăsă mâinile pe masă şi privi lung blocul din faţă. Era senin afară; lumina lunii nu era totuşi indecentă... Şi chiar dacă ar fi fost soarele-n vârful cerului, ea tot n-ar fi făcut întuneric în cameră - ca să nu-i dea lui ocazia să caute biluţe sau săruri! Îl aştepta cu spatele la uşă - pentru că nu putea să-l vadă intrând...

Paşii se apropiau; îi auzea bine... Deschiderea uşii lăsă lumina din hol să intre; văzu umbra lui doar preţ de-o secundă. Uşa se închise şi se încuie. Şi-acum...

Izul de after-shave ajunsese lângă ea. Îl simţea în spatele ei. Fixa blocul cu privirea şi-şi impunea să nu tremure; să-l domine.

... De fapt, nu - să se comporte normal. Că n-o mânca.

Şoapta fu extrem de aproape de urechea ei:

- N-am glumit. Fără obligaţii.

Zâmbi slab, cu ochii la ferestrele luminate ale apartamentului din blocul cu zece etaje:

- Obligaţia transformă plăcerea în neplăcere.

I se păru că şi Leo zâmbea:

- Exact. Deşi nevastă-mea vede altfel lucrurile...

Adică o anunţase că avea şi-o nevastă. Evident, nu ştia că ea ştia multe-multe lucruri despre el... Uitase că o prinsese "investigând" pe la blocul nevestei lui...

Mâna îi trase tot părul peste umărul drept. Leo se delecta cu parfumul *pour Leo*. Şi-o săruta uşor pe gât... Ce bine că nu fugise ea mâncând pământul... Braţele o cuprinseră uşor; palmele se aşezară pe şolduri... şi începură să se plimbe... Ce bine că nu fugise ea mâncând pământul... Stomatologul nu era stomatolog decât la serviciu; în rest, părea un tip... special... şi atent... şi răbdător - spre disperarea ei, care simţea că o să leşine în curând...

Şi-acum o întorcea spre el - şi-o să leşine pleaşcă pe covorul din hotelul ăla...

Nu-nu! Trebuia să fie atentă! Acum era momentul ideal pentru el să-i dea cu Cloroform pe la nas sau s-o înţepe! Oricum, trebuia să fie atentă! Îl privi drept, lung... Ochii verzi, luminaţi de razele lunii, erau mulţumiţi de ceea ce "investigaseră" până acum mâinile. Plecă uşor capul, ştiind că va urma un sărut... Iar Leo zâmbi slab:

- Fără obligaţii...

Adică? Era atentă; aştepta explicaţia...

- N-aş vrea să uiţi asta. Cred că eşti uneori tentată să uiţi asta... Iar mâine poate nu va fi ca azi...

Cu alte cuvinte, să aibă grijă la fixaţia aia... ştia ea care! Că el marşa bucuros la planurile ei de-acum; dar nu în condiţiile în care ea se arunca mâine în faţa maşinii nevestei lui, zbierând că Leo e al ei!

Leo n-o s-o sărute. Nu azi. Şi nu luase decizia asta pentru că ea era un fel de Omar; era doar precaut... Şi nu ştia ce va găsi pe sub haine... Dacă va găsi ceva interesant, plăcut... Leo ştia acum cu cine avea de-a face; şi nu voia să-i alimenteze fixaţia. Se convinsese, în ultimele zile, că specialista din buric putea fi presantă şi băgăcioasă şi-avea idei şi apucături detectivistice... Deci n-o va săruta. OK!

Ah, şi încă ceva! Gândul ăla tocmai îi amintise un mic amănunt! "Lucio, dacă vrei ca mâine să fie ca azi, pune mâna şi fă-i ceva! Că dacă stai momâie, nu-l mai prinzi şi mâine! Ăsta e doxă, tu eşti începătoare; în plus, a avut atâtea experte câte nu-ţi imaginezi! Fă-l să cânte!"

Acestea fiind spuse, zâmbi... şi cum rămăsese cu capul uşor aplecat, se lipi de el şi-l sărută pe gât. Şi-l cuprinse cu braţele... că era evaluată şi testată exact acum... şi nu putea spune că avea emoţii - era doar curioasă... Iar răbdarea lui se cam terminase, pentru că nu era ea doxă, dar nici afoană nu era - şi făcuse cinci ani de patrulare printre dementi şi "fetiţe"... şi stătea bine cu imaginaţia... şi-i plăcea ce descopereau mâinile ei la cămaşa lui...

Au! Tresărise, mirată de acea "intervenţie" - o muşcase uşor de gât! Îl auzi sâsâind uşor şi se simţi împinsă. OK! El era doctorul, el stabilea ce, cum şi când opera...

Leo făcu un pas în spate şi plecă privirea spre cataramă, pe care o prinse cu mâna dreaptă. Şi începu s-o mişte uşor... Deveni extrem de atentă la comenzile doctorului... Şi începu să le asculte cu sfinţenie! Le asculta, le amplifica uneori... Pentru că doctorul voia să primească ceva mai mult decât primise Omar, şi probabil avea unele nelămuriri apropo de cum se vede dansul ei de-aproape...

Trecuse testul ăsta cu brio; Leo doar se gândea dacă să-i dea 10 sau 10+! Iar pentru 10+, o înhăţă de cataramă şi de blugi! Şi-i comandă mişcarea aia rotundă - ştia ea care! Pe care-o execută aşa cum ştia ea...

Gata - se oprise! Ea! Mâna încercase să alunece pe sub blugi! După o secundă doar, descoperi că Leo nu voia s-o sperie, aşa că se retrăgea uşor... Voia s-o lase întâi să-i treacă sperietura existentă! Individul "o mirosise" - şi-şi explicase şi fixaţia. Şi uite că părea totuşi dispus s-o opereze...

Păi putea spune că-i trecuse mare parte din teama care-o stăpânise atunci când auzise uşa încuindu-se. Acum era deschisă anumitor opţiuni...

Mâna o trase uşor spre el. Şi cum ţinuse mâinile pe lângă corp cât învârtise catarama, le ridică şi-l luă de gât. Şi-şi trecu degetele prin părul scurt şi des... În clipa în care îi suflă uşor în ureche, fu apucată de mijloc şi săltată scurt. Aproape că scăpă un ţipăt! Ajunsese într-o clipă sus, pe masă! Şnurul maieului ei se smuci; iar în secunda doi, constată că descoperise slăbiciunea ochilor verzi... Şi se lăsă un pic pe spate, ca să-l lase să se bucure în linişte de faptul că nu purta sutien...

Şi se vedea nevoită să menţioneze, din nou - se bucura mult că nu fugise mâncând pământul. Tocmai auzise o cataramă dură lovind parchetul. Spera doar să ajungă şi-n pat, la un moment dat...

Păi dacă voia în pat, trebuia să se ducă în pat, nu? Se împinse cu mâinile şi alunecă pe lângă el... până atinse parchetul cu tălpile. Leo o cuprinse cu braţele şi-o îndrumă către patul de două persoane... Şi, în numai trei secunde, rezolvă schimbarea pacientei în ţinuta de operaţie.

Iar operaţia începu.

... Cât trecuse?... Greu de spus...

Oricum, putea spune că operaţia reuşise... chiar şi din punctul de vedere al doctorului! Fusese cât de cât atentă - şi se convinsese că Leo nu-şi dorise să fi rămas cu băieţii, la biliard! Şi-i aflase, într-adevăr, şi slăbiciunea...

Mm, ciudată operaţie! Tot nu se dezmeticise! Se simţea un pic ameţită. Ştia că zâmbeşte - şi-ar fi vrut să n-o vadă el zâmbind - ca o gâscă satisfăcută! Poate era drăguţ şi-i zicea două neaoşe, s-o indispună! Numai că, din clipa în care lămuriseră problema cu obligaţiile, nici unul dintre ei nu mai articulase vreun cuvinţel.

... În rest, lucrurile erau bine. Chiar foarte bine. Se descurcase bine. Nu-i venise să plângă, nu-i mai fusese frică... Fusese cât de cât atentă - şi n-o înţepase... Adică, în fine...

Roşi uşor şi se întoarse spre fereastră. Şi-l privi lung... Arăta bine, nemernicul ăla cu ochi verzi! Arăta bestial - şi ştia şi el asta, aşa că stătea în dreptul geamului, în lumina lunii, cu ochii undeva afară, şi fuma... Tăcea; fuma şi tăcea.

Hm; o învelise cu pătura, înainte să-şi pună boxerii şi să se ducă să fumeze. Oare încerca s-o adoarmă, ca s-o îndese în BMW şi s-o ducă repede la automobilul care pleca azi în Spania?

Tresări - că nu se aşteptase la o discuţie tocmai acum! Tonul vocii lui fu calm:

- Sunt singurul?

Poftim?... De fapt... De fapt, de ce-o mira faptul că o credea curvă? O văzuse cu Omar, nu? Şi probabil că o văzuse dansând toate dedicaţiile lui Ahmed! Zâmbetul ăla gânditor, pe care nu trebuia să-l vadă ochii verzi, se transformă într-unul amar:

- Dacă sunt văduvă la 23, înseamnă că sunt curvă?

- Da, sau nu?

- Da.

- Turcu' ştie asta?

Începea să fie măgar; dar ea una voia să lămurească problema asta, înainte să se îmbrace şi să iasă pe uşă - aşa că răspunse:

- Bănuieşte, probabil. Că părea un tip inteligent - nu cred că m-a mai sunat după ce i-am lăsat cartela...

"Hai, mai ai întrebări? Că am şi eu unele întrebări la care vreau să-mi răspunzi!

- ... În clipa în care cineva se prinde, s-a terminat.

Stop! Leo tocmai se referise la următoarea operaţie, care trebuia să se desfăşoare în aceeaşi discreţie! Şi-aici ea avea o problemă! Atenţia şi flerul ei îşi uniseră forţele şi-o atenţionaseră într-o clipă asupra unei probleme... tehnice!

Florin spusese că, pentru toţi amicii lui, Leo voia s-o bage curvă în afacerea lui. Iar el tocmai îi spusese că, dacă cineva se prinde că ei fac sex prin hoteluri, s-a terminat. Iar asta ducea la o singură concluzie. Dacă ceea ce le spusese Leo amicilor lui era o minciună, i-ar fi oferit-o şi ei, ca scuză general valabilă. N-o făcuse însă. Semn că ăla era, de fapt, planul lui - iar ea nu trebuia să-l ştie. Ea trebuia să rămână discretă şi ascunsă, pentru ca el să poată să-i arate cât de mult ţine la ea şi la relaţia lor şi cât risca el să-l prindă nevasta... Şi cum ea trebuia să se culce cu prietenul lui pentru ca nevasta să creadă că era curvă...

Ei, măcar se alesese cu operaţia - nu? Şi ce operaţie! Şi-acum putea să şi-l scoată pe omul ăla din cap - că avea toate nodurile necesare! Mai avea întrebări? Că ea ar cam fi pornit spre casă...

- Stai singură?

- Nu, cu mama.

- Am două garsoniere libere, aşa că asta nu e o problemă...

I-auzi! Se întoarse cu faţa-n sus şi puse palmele sub cap:

- Mă îndoiesc că voi intra vreodată în ele.

Leo se întoarse şi-o privi lung... Îi oferi un zâmbet oarecum cinic:

- E mai comod în hotel.

- Dar nu la fel de discret ca în garsonieră.

"Serios! Şi care din cele zece birouri vrei să mi-l repartizezi, pentru prestare? Unul cu cameră ascunsă, nu?" Că vecinii erau cea mai bună sursă de informare a nevestei! Îşi pierdu scurt zâmbetul, ca să-i fie clar că pe-asta n-o negociau:

- Sunt multe hoteluri în Bucureşti.

După o secundă de gândire, Leo reveni spre geam. Ea îl privea lung... El se încrunta... În căpşorul ăla brunet, Leo calcula. Socotea şi aranja cuvintele necesare ca s-o determine să spună "Bine, adu-l şi pe ăla". Şi cum n-avea nevoie de mai multe noduri în papură, trase pătura scurt şi se ridică. Şi cum făcuse Academia de Poliţie, se îmbrăcă repede, pe tăcute... Abia când păşi spre uşă, Leo întrebă:

- Chiar vrei să pleci?

- Dacă mă iei aşa...

- Cum, aşa?

- Aşa - cu turcul şi garsoniera!

- Ştiam că ai rupt-o cu turcul - că l-am văzut cu o cucoană de vârsta lui. Iar cu garsoniera, credeam că vrei să organizăm amândoi partea cu "fără obligaţii". Eu chiar caut soluţii...

I-auzi! El căuta soluţii! Ce frumos!

De ce-o oprise Leo? De ce n-o lăsase să plece?... Păi, pentru că era încă devreme, iar prima operaţie fusese un fel de încălzire. Şi pentru că se bucurase destul de puţin de decolteul ei. Şi, bineînţeles, pentru că, pe termen mediu şi lung, ţinea musai s-o convingă să primească musafiri în garsoniera lui! Şi cum se făcea chestia asta? Păi... Păi prin operaţii repetate - nu? Câte operaţii îi prescrisese chirurgul Leo? Vreo şase, cel puţin... Iar ea chiar intenţiona să participe la toate! Pentru că investise destul timp şi destulă benzină în pielea individului - şi oricum toţi o considerau o curvă proastă care-şi plăteşte hotelul! Decise deci brusc că mai vrea cel puţin o operaţie. Una mai elaborată niţel - că doctorul nu ieşise din poziţia misionarului, şi cu siguranţă ştia mai multe!

Se răsuci pe-un călcâi, luă pachetul lui şi-şi aprinse o ţigară. Şi zâmbi, ştiind că mai mult de patru fumuri n-o să tragă din ea:

- Nu le mai căuta; închiriez eu o garsonieră.

- Stai atât de bine cu banii?

Din trei paşi, ajunse lângă el. Şi folosi scrumiera din mâna lui:

- Oarecum; că sunt secretară.

- Nasol!

Într-adevăr, foarte nasol. El se uita la lac; ea se uita spre blocul cu zece etaje şi tocmai constata că, de la fereastra aceea, chiar se vedea trotuarul blocului ei. Şi străzile pe care şofa ea, când se ducea acasă. Acum însă nu calcula asta; se gândea câte operaţii să accepte, ţinând cont de faptul că mâine nu trebuia să fie ca azi... Iar Victor o avertizase că doctorul îi putea prescrie operaţii care nu erau necesare şi medicamente care dădeau dependenţă...

Leo făcu un pas în spate şi-o trase în faţa lui. Şi-o cuprinse cu braţele:

- Şi eşti secretară la şefă, sau la şef?

I-auzi! O întrebase detalii tehnice şi-apoi o sărutase pe gât... anunţând-o că o băga iar în preoperator... Zâmbi:

- Dacă spun "la un birou întreg", mă tem că ai înţelege greşit...

Râdeau; poanta era totuşi bună! Ea fuma şi nu-i dădea atenţie; el îşi săruta pacienta pe gât şi pe umeri...

- Şi cum ziceai că te cheamă-n buletin?

- Lucia.

- Şi mai cum?

- Pentru discreţie maximă, e mai bine să nu ştim amănunte... nici tu, nici eu.

- OK; unde stai?

- Pe la Obor. Că acolo sigur găsesc garsoniere de închiriat...

Aha! Leo o întoarse şi-o prinse în braţe, râzând:

- Tu faci mişto de mine?

Lăsă scrumiera pe măsuţă şi reveni spre el, serioasă:

- Leo şi Lucia sunt absolut necesare; restul e balast.

- Poate pentru tine; eu trebuie să ştiu unele lucruri... ca să ştiu ce-am de făcut.

Ridică o sprânceană:

- Trebuie să faci ceva?

Mâinile lui o trăgeau uşurel pe lângă masă:

- Nevastă-mea ar spune că da...

Zâmbi slab: "Şi ce altceva mai spune nevastă-ta, când pălăvrăgiţi despre amantele tale?" Nu va rosti întrebarea asta - Leo era puternic, avea destulă forţă să azvârle bine cu ea de toţi pereţii. Tăcea deci, că tocmai o lipise de perete... Şi iar îi aruncase tensiunea-n aer... Şi-i desfăcuse şnurul - şi era fericit...

Brusc, mâinile lui îi prinseră mâinile şi le lipiră de perete; ochii verzi o săgetară scurt, extrem de serioşi:

- Vorbesc serios! Dacă-mi faci probleme, or să se-ntâmple nişte chestii foarte nasoale...

I se făcuse frică... La dracu! Iar îi era frică de el! O ţinea de mâini - şi-o ţinea cu forţă! Se încruntă scurt, ca să-şi mascheze panica:

- Dacă ai ceva de spus, spune; nu umbla cu şarade.

Acum, Leo avea de ales: ori spunea, ori tăcea şi-o opera. Măcar nu mai avea opţiunea scoaterii molarilor cu pumnul! Ochii verzi începură să zâmbească:

- Păi atunci o să-ţi spun... că o să iau o cartelă...

Acum n-o mai ţinea de mâini; acum pornise uşurel în explorare...

- Special pentru tine... şi pentru ţâţele astea bestiale...

"Adică te-am prins, domnule doctor, cu mâinile-n borcanul cu miere!" Bufni în râs; mâinile apucară betelia blugilor iar Leo o trase uşor, râzând şi el:

- Şi pentru diametrul ăla tocmai bun...

Se obrăznicea, domnul doctor! Că-i dăduse zece cu plus şi mai voia... Iar gândul ăsta îi prinse bine în următoarele cinci secunde - pentru că Leo ridică cu naturaleţe mâna dreaptă şi i-o

puse în gât. Şi-o împinse bine, zdravăn, în perete:

- Dar, dacă îmi faci probleme, s-ar putea să te deportez în Spania.

Gândul ăla îi prindea deci tare bine acum - gândul îi dădu destul curaj să întindă mâna şi să pună indexul fix în plexul lui:

- Ar fi bine să nu-mi faci nici tu probleme...

Ochii verzi o priveau lung, încercau s-o sperie... dar ea ştia acum că n-avea de ce să se mai sperie:

- Că eu te deportez foarte aproape - şi totuşi atât de departe...

Mâna îi dădu drumul:

- Adică?

- E secret. Vrei să-mi faci probleme şi să afli cum şi unde te pot deporta?

Îşi scoate maieul din scurt şi-şi ridică părul dintr-o mişcare:

- Fiu, ce cald e aici!

Ochii verzi erau serioşi - gâsculiţa "îi dăduse şah" la faza cu deportarea, pe care el sigur o testase şi cu alte gâsculiţe şi la care primea probabil pentru prima oară o replică pe măsură. Mai ales că el fusese cel care-şi perindase fetiţele pe sub ochii ei, în The Player, şi-o anunţase astfel că are şi asemenea afaceri! Lăsă capul pe spate, zâmbind:

- S-a făcut brusc atât de cald...

... Leo tocmai decisese că se va gândi la propria deportare începând de mâine-ncolo. Se făcuse foarte cald în camera aia. Asta era, dealtfel, şi opinia lui!

Domnul doctor opera cu plăcere pacienta cu BMW roşu. Şi cu bun-simţ şi măsură - nu încercase să fie obraznic, semn că flerul ei calculase bine şi abia pe la a patra operaţie va avea o problemă în acea privinţă...

Şi fumaseră în blocul operator. Nu mai discutaseră - că n-aveau ce. O complimentase fără cuvinte, doar din gesturi...

Bufni în râs: ia uite-l! Tocmai azvârlise pătura cât colo, sărise şi-o pupase pe buric:

- 'Caţi-aş buricu' tău ăsta obraznic!

Aa, buricul! Care - ăsta care făcea unduiri aşa cum făcea ea acum? Leo râdea şi-o certa cu degetul... şi se ridică:

- ... Fii cuminte! Că la trei jumate trebuie să fiu la cazino, pe Ştefan cel Mare. Pleci tu prima?

- Da.

Era perfect aşa! Deşi putea plănui s-o lase să plece ea prima, ca s-o urmărească. Sau ca să pună un amic s-o urmărească. Atunci când avea întrebări, Leo obţinea răspunsurile - şi avea multe moduri de a-şi lămuri nelămuririle. O întrebase unde stă, dacă stă singură, cum o cheamă-n buletin... Era clar că data viitoare o să-i caute buletinu-n geantă, pe motiv că vrea să-i afle ziua de naştere şi să-i pregătească un cadou special. În privinţa adresei, îşi putea răspunde chiar azi, urmărind-o discret - el sau unul dintre amici... Dacă el zbura prin Colentina cu peste o sută la oră, amicii lui sigur ştiau şi viteze mai mari!

Se îmbrăca mai încet acum; şi zâmbea, pentru că voia să ştie dacă Leo se mai gândea la o nouă operaţie - sau trecuse la gândul referitor la o nouă pacientă... Leo o cuprinse cu braţele şi-i şopti la ureche:

- Încearcă să nu rămâi fără baterie la mobil. Că umblu mult prin oraş şi-mi pot aranja "ferestre" în toate momentele zilei...

- ... OK...

- Iar data viitoare mă aştept să-mi spui unde lucrezi. Şi mai ales ce. Că nu ai program de secretară.

- Momentan, am program de secretară în concediu.

- ... Asta explică multe.

- Explică...

- Deci ţine-ţi mobilul încărcat. Sigur, asta dacă vrei şi tu!

Ce, voia să ştie dacă era mulţumită? Nu-i va spune asta:

- Bine.

Leo îi dădu drumul şi porni spre baie. Şi-i făcu semnul telefonului, zâmbind... Îi răspunse cu acelaşi semn; iar uşa băii se deschise, se închise...

Uşa aia, care se deschidea spre uşa de la intrare, îi dăduse instantaneu ideea! Uşa, flerul şi atenţia formată în anii de patrulă!

Nu erau plămădiţi din acelaşi aluat, iar în clipa în care vorbeau, diferenţele erau evidente. Nici nu plănuise să-l ia de bărbat - voise doar să fie operată... informată şi şcolită. Acum, că trăsese anumite concluzii, se şcolise şi găsise câteva noduri în papura lui, era curioasă să afle ce făcea Leo atunci când ea nu mai era de faţă. Şi mai ales ce spunea; pe cine suna şi ce-i spunea. Bărbaţii puteau fi mult mai răi şi mai perverşi decât femeile... Mai ales bărbaţii ca Leo. Nevasta lui ştia asta - şi-i dăduse maşina cadou doar aşa... din gură!

Opinia lui Leo putea fi, pentru ea, cel mai puternic nod în papură - putea şterge fixaţia aia cu buretele. Dacă Leo dădea acum un telefon, sau spunea ceva cu voce tare - ca pentru el...

Auzea duşul... Îşi închise catarama, se asigură că luase tot... Porni spre ieşire şi se lipi de peretele uşii; zidul băii îi lăsa cam jumătate de metru spaţiu de manevră. Poate-o va lovi cu uşa - dar merita vânătaia şi cucuiul, pentru că va afla la ce se gândea Leo acum.

Descuie sonor uşa, o deschise, făcu patru paşi pe loc şi-o închise. Şi aşteptă, cu mâna pe clanţă.

Uşa băii se deschise imediat - şi n-o lovi. Paşii aproape alergau în cameră. Împinse uşa băii şi-l văzu pe covor, scormonind în buzunarul pantalonilor... Deci Leo, acum, se gândea că ea văzuse scena din club; şi profitase de ocazie ca să ia şomoiogul de euro. Zâmbi slab:

- După dulce, vine întotdeauna amar. Păcat!

Uau! Îl speriase zdravăn! El chiar crezuse că gâsculiţa plecase pe trei cărări, fericită că fusese regulată! Apăsă clanţa şi ieşi. Şi nu mai întârzie cu închisul uşii - alergă spre lift.

- Stai!

Daa, cum să nu! O să stea, da' nu acu'!

Se repezi la scări - şi le coborî din două-n două, pentru că se grăbea al dracului de tare. Şi era obişnuită cu tocurile alea medii, după 7 ani de patrulă. Traversă recepţia, ieşi iar liniştea nopţii îi dădu brusc încredere în ea însăşi - că nici n-o aşteptase nimeni, nici n-o urmărea nimeni. Urcă la volan şi porni motorul.

Mobilul piui scurt în geantă. Daa, cum să nu! Băgă în marşarier, reuşi să iasă dintr-o mişcare în Şoseaua Colentina, acceleră spre Şoseaua Fundeni - pentru că el o putea vedea de la geamul camerei dacă făcea dreapta chiar după pod... Viră dreapta pe Şoseaua Fundeni... Dreapta pe străduţele întortocheate... Mobilul piui din nou - tot scurt. Stinse farurile şi viră stânga, în parcarea din spatele blocului. Şi încercă să ajungă cât mai repede în scară, în apartament...

Încuie uşa şi puse şi lanţul. Şi oftă greu, lung... Şi gata - era în siguranţă. Ia să vadă ea acum...

Intră în sufragerie, se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Şi scoase mobilul din geantă. Primul mesaj...

"Vino înapoi!"

Concludent. Când Leo realizase că fusese prins cu măgăria-n sac, prima lui preocupare fusese împăcarea ei. Probabil că ea reacţionase după ce mâna lui găsise banii - altfel, se îndoia că domnul doctor ar fi pus gâsculiţa mai presus de valorile lumeşti...

Asta era o descoperire... oarecum măgulitoare. Domnul doctor docent aprecia la adevărata ei valoare pacienta cu BMW roşu. Deci ceea ce observase ea azi la el fusese doar ceea ce el nu reuşise să ascundă de ochii ei! Bun! Asta era o informaţie interesantă...

Şi iar îi juca fixaţia aia feste - că domnul doctor nu era în căutarea unei noi relaţii! Domnul doctor nu voia să piardă pacienta cu BMW roşu! Motivele erau complexe - dar, în principiu, avea el un plan cu pacienta asta... Dacă nu chiar două, "în simultan"!

Şi-al doilea mesaj?

"Unele lucruri sunt amare; altele sunt dulci. Vorbim mâine. Somn uşor."

Aha! Acum redevenise Leo pragmaticul, varianta "fără obligaţii"! Probabil că-şi muşcase mâinile când realizase adevăratul înţeles al primului mesaj! Hm...

Deci mai urma o operaţie. Cel puţin! Nu ştia dacă să se bucure sau nu pentru asta; avea o întrebare la care nu-şi putea răspunde. Întrebarea asta făcea diferenţa - deşi Leo nu căuta o nouă relaţie, iar ea nu era ferm hotărâtă să-l ia de bărbat...

Leo voise s-o împace ca s-o păstreze pentru el, sau ca să-i termine şcolarizarea şi s-o bage în producţie?

Îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul... Îşi amintea...

Zâmbi slab - sincer, nici nu prea mai voia să-şi răspundă la întrebarea asta! Că nu-i mai era frică de el! Nici chiar când individul îi va pune iar mâna-n gât, în tentativa de-a o intimida serios, n-o să-i mai fie frică de el! Îi ştia slăbiciunile; şi mai avusese de-a face cu "muşterii" ca el, în ultimii cinci ani de patrulă. Dacă nu reuşea să-l calmeze atunci, pe loc, ştia cum să scape; şi-apoi ştia că George abia aştepta să-i facă individului dosar penal... fiindcă încuiase uşa şi gustase din finuţă...

Şi ce mai gustase!

Fusese super!!! Operaţia reuşise 100%! Îi dădea zece cu plus! Dar, pentru partea care nu cuprindea şi operaţia, îi dădea un şase. Media - opt plus. O să-şi pună deci mobilul de pescuit la încărcat, să nu rămână fără baterie...

Începu să râdă şi se ridică - ia să facă şi ea un duş! Cu apă călâie - că era zăpuşeală în Bucureşti şi-n apartamentul ei! Stinse ţigara, aruncă hainele pe jos... Brr, ce rece era! Dar ce bine era!

... Şi-acum trebuia să-şi usuce părul; dar n-avea nici un chef... Păi să nu-l mai usuce, nu?

Aşezată comod în pat, privea lung tavanul şi se gândea...

Ziua de azi fusese OK. Deşi comportamentul lui George o îngrijora, ştia că naşul ei se putea controla admirabil - şi avea o isteţime şi-o claritate a gândirii care cu siguranţă vor goni ideile alandala referitoare la ea. Iar Adriana nu era marţiană - avea fler şi-şi simţea bărbatul. I-o mai zisese ea o dată, apropo de ondulatul onduleului; i-o va zice din nou. Şi-l va potoli ea cumva.

Victor refuzase invitaţia la biliard - dar o sărutase pe obraz, semn că înţelesese aritmetica invitaţiei şi nu o refuzase pentru că nu era interesat de ea. Probabil avea treabă, sau "mirosise" operaţia de azi...

Noaptea de azi fusese dinamită! Pusese gheruţa pe ochii verzi, care se purtaseră admirabil cu ea! Niciodată-n viaţa ei nu mai simţise aşa ceva!

Aoleu! Roşi violent... şi se întoarse spre fereastră. Că nu voia să roşească aşa din cauza lui - nici când era el de faţă, nici când îşi amintea ce se întâmplase. Era "fără obligaţii" - iar fixaţia ei se vedea probabil din Berceni, aşa de mare şi serioasă era... Ca şi acum, dealtfel! Doar îşi amintise unele lucruri care se întâmplaseră în hotelul Sir şi roşise ca la balamuc, tensiunea i-o luase razna şi-o trecuse un bufeu teribil! Şi-i plecaseră ochii spre noptieră, spre cele două mobile! Fusese deja avertizată că nimeni nu trebuia să afle nimic... Hm!

Era evident că nebunia aia nu putea dura mai mult de-o lună maximum - totul depindea de nervii ei şi tupeul lui Leo. Nu erau plămădiţi din acelaşi aluat. În plus, el era însurat cu o matroană de bordel spaniol iar ea era poliţistă la Investigaţii Criminale. Reacţia lui de azi arăta clar că era mult prea şmecher şi abil, pentru ca ea să reuşească să-l buzunărească şi să-i afle CNP-ul... Numai că era de-ajuns ca mintea interlopului să se gândească la numărul ei de înmatriculare - şi-i afla Leo şi CNP-ul, şi adresa exactă, şi numerele de telefon... Şi poate şi numărul biroului în care-o va repartiza George pe 6 august...

Gata cu Leo, că se înfuriase deja! Trebuia să înveţe să meargă cu taxiul până la hotel. Sau să-l pună s-o ia el cu maşina de undeva din oraş - de la Mall, sau de la Romană... Deşi asta însemna că se afişa cu ea, iar ea era "fetiţa numărul patru"... La hotel se putea duce şi cu RATB-ul! Că nu ţinea musai să se plimbe cu BMW-ul! Dacă însă se întâmpla ceva, evadarea cu RATB-ul sau taxiul va fi mult mai complicată...

Gata cu Leo ăsta, că fixaţia aia se consolida în loc să se fisureze! Victor...

Victor refuzase invitaţia ei. După ce de dimineaţă fusese martor la schimbul de SMS-uri iar seara ea îi spusese ce ştiau amicii lui Leo despre ea, Victor...

Păi cum naiba să n-o refuze?! Interlopul voia s-o bage-n afacerea lui, iar ea tot mai insista să se culce cu el? Cum dracu să se mai uite Victor la una ca ea?... Păi se cam uita, că o sărutase pe obraz... Încercase oare s-o facă să se mai gândească dacă să meargă înainte cu planul ei cu Leo? Încercase să-i dea o alternativă? După ce ea îl prezentase unicelor ei cunoştinţe, încercase oare să-i arate că el nu mergea la biliard, dar ar fi rămas cu mare plăcere acolo, în apartamentul ei, la o partidă de wist şi-o cola? Poate...

Oricum, era o femeie liberă. Nemăritată, nelogodită, nesărutată - nici de unul, nici de celălalt. Leo avea şansa lui şi maximum o lună de răbdare din partea ei. În plus, nimeni şi nimic nu putea garanta că vor răspunde mâine la telefon - el, sau ea! Iar ea nu uitase textul mesajului care-l cuprindea pe "Tocmai m-am măritat" - şi după aceea intervenea George. Se întreba acum cum va reacţiona Victor când va afla că ea se culcase cu interlopul care intenţiona s-o coopteze curva lui. Că până şi pentru ea, vestea aia era o exagerare mare...

Se ridică şi se grăbi să intre în bucătărie. Un Diazepam, niţică apă... Gata! Reveni în pat şi se întoarse cu spatele la fereastră - acum dormea. Ca să nu se mai gândească la Victor. Şi să nu-şi calculeze şansele pe care le mai avea acum în ochii stilistului ei. Că nu voia să plângă - nu azi.

20 iulie 2010 - marţi

Auzea soneria ca prin vis; îi era somn, şi cineva voia ceva de la ea...

Nu cumva... Sări în picioare şi-şi puse repede halatul. Şi se grăbi spre vizor, speriată că putea fi totuşi Leo... Nu. Era doar George. Strânse bine halatul pe ea, îl legă strâns ca să n-aibă surprize şi descuie.

- Bună.

- Bună.

Naşul ei intră şi arătă spre bucătărie. OK! Încuie şi-l urmă.

- Voiam să vin pe la prânz, dar am o şedinţă la unşpe şi ştiu că după ora asta nu te mai prind acasă.

Da' cât era ceasul? Nouă... Aha! Bine! Scoase două ceşti şi se apucă să prepare câte-un ness tare, bun pentru şedinţă:

- Nu-i nimic. Ai ceva veşti?

- Azi la opt fix l-am dat pe interlopul tău în lucru. Şi l-am dat unui subofiţer descurcăreţ şi foarte discret, care mi-a promis că nu-şi face copii după ceea ce investighează...

- OK.

- Deci în maximum 2-3 zile cred că o să pot să-ţi dau nişte informaţii concrete.

Aprobă cu capul.

- În privinţa lui Victor, trebuie să fii atentă.

Serios? Observase el ceva? George îşi aprindea o ţigară, probabil ca să accentueze un pic ceea ce-i va spune despre Victor...

- Aşa cum l-am văzut eu, e un tip serios. E potolit şi liniştit - nu e genul care doarme ziua ca să trăiască noaptea prin cluburi. Are serviciu stabil, de om normal. Nu dă pe-afară de bunăstare, dar nici nu moare de foame. E aşa, ca-n basme...

Începu să râdă şi-i puse ceaşca în faţă:

- Nici călare nici pe jos, nici desculţ nici încălţat,

- Nici înalt nici scund, nici gras nici slab...

- Nee, ăsta-i Leo!

- Exact. Leo e în analiza miliţiei, Victor e modelul cu şaibă şi adânci bătrâneţi. Şi tocmai pentru că e modelul ăsta, foarte rar în zilele noastre, cred că ar fi bine să nu-l ratezi.

Aprobă.

- Şi cum tu nu vrei şaiba acum, pentru că ai avut o şaibă cu care te-ai fript rău de tot, eu zic să-ţi canalizezi energia spre găsirea unei modalităţi de a-i spune şi lui asta. Astfel încât să-l convingi să aibă încredere în tine şi să te ceară de nevastă peste vreo cinci ani.

Aprobă din nou.

- Bun. În altă ordine de idei... Îţi cer din nou scuze pentru scena de ieri, de la biliard. Şi pentru scena din faţa blocului.

- Hei, ştii bine că nu mă pot supăra pe tine!

- Ba te-ai supărat. Iar când te-am sunat eram nervos şi ţi-am vorbit poliţieneşte. În plus, ştiu că uneori mă las purtat de val şi devin pisălog. Ştiu că am prostul obicei să dau ordine în viaţa civilă...

Aproba; îi aproba fiecare auto-caracterizare pentru că erau adevărate toate...

- ... Da' ce-ai?

- Ce-am?

- Eşti buimacă şi parcă şi-un pic mahmură. Şi nu-ţi sunt toate gândurile acasă. Ce-ai? Nu te simţi bine?

- Pic pe mine de somn.

Năşicul se făcuse uşor albastru şi-i picase vizibil zâmbetul... Zâmbi ea:

- Am ajuns acasă pe la trei şi-un pic - şi până la patru jumate n-am reuşit să adorm...

- Leo?

Acum mânca bătaie... sau nu! Îi răspunse doar fiindcă ştia că în maximum o lună va avea nevoie de ajutorul lui:

- Da.

- Te joci cu focul.

- Da.

Îl privi lung... George se mai obişnuise cu ideea, aşa că îl văzu începând să zâmbească:

- ... Bine; cum vrei tu! Să ţi-l mai investighez, sau te descurci singură cu "sursa"?

- Investighează-l; că e bine să am nişte informaţii concrete, cu cifre...

El îşi stinse ţigara cu un gest scurt; ea îşi aprinse o ţigară. Ochii albaştri o priviră lung, cu subînţeles:

- Şi cum a fost?

- A fost...

Ce să-i spună? Adică, să-i spună? Era naşul ei, da; dar era bărbat. Şi-n plus, era şeful ei şi observase unele lucruri ciudate la el, în ultimul timp... Zâmbi şi plecă privirea spre scrumieră:

- A fost de aşa natură, că am stabilit că ne mai vedem, zilele astea.

- ... Să sperăm că e ocupat azi, iar până mâine pot să-ţi aduc măcar o parte din datele alea.

- Să sperăm.

Şi? Mai era ceva de vorbit?... Se părea că da - chestorul principal Mocanu tocmai îşi aprindea o altă ţigară. Şi-acum o privea lung, zâmbind ciudat... Ea aştepta...

- ... Tu te-ai făcut aşa o tipă mişto de tot...

Ridică scurt din umeri. Şi deveni extrem de circumspectă! Era singură cu el în casă, stăteau în bucătărie şi deja calcula că trebuia să sară în spate ca să tragă sertarul în care-o aştepta făcăleţul! Iar George era perspicace la vârsta lui - aşa că nu-şi dădea prea multe şanse să şi ajungă la făcăleţul ăla! Se părea că tot cu palma o să-l trosnească...

- ... Mă gândeam că poate discuţi tu zilele astea cu Adriana. Poate-o pui pe roate un pic. Să mai slăbească, să-şi facă ceva la păr, să se fardeze şi ea...

Aha! Adică nevasta delăsătoare era de vină pentru ideile lui "ondulate"! Ha!

- Că e păcat de Dumnezeu - dacă tot locuim sub acelaşi acoperiş, e păcat să ne jucăm de-a şoarecele şi pisica.

Cum adică? Trăiau sub acelaşi acoperiş, normal - că erau soţ şi soţie! Nu? Se jucau de-a şoarecele şi pisica? Adică Adriana nu mai voia? Sau el nu mai voia cu Adriana, iar ea nu ştia de ce? Să nu ştie naşa ei de ce soţul ei nu mai era interesat de ea? Se îndoia - că năşica era isteaţă foc şi-avea un nas fin... În fine; o să discute cu ea chestia asta. Aprobă:

- O să vorbesc cu ea. Şi cu Victor - că el a obţinut transformarea capului meu. Oricum, au discutat despre asta aseară. O să le amintesc amândurora, în caz că au uitat.

- Bun. Deşi nu ştiu dacă nu cumva schimbarea asta vine prea târziu... Că locuim ca doi vecini de mai bine de cinci ani; şi cred că ne-a intrat în rutină amândurora...

Cum-cum? Cee? Îl privea lung; el era extrem de serios şi se concentra asupra ceştii cu ness... De cinci ani, naşa şi naşul erau "despărţiţi în fapt"? Asta era o veste... Brr!

Şi totuşi, Adriana nu-i spusese nimic! Nici o vorbuliţă măcar! Nu putea crede chestia asta! Decise să se lămurească acum:

- ... Vrei să spui că sunteţi uşor despărţiţi?

- Dacă nu era Octavian, acum eram divorţaţi, partajaţi şi recăsătoriţi. Dar copilul n-are nici o vină; l-am chinui aiurea cu

vizite de duminică, cu părinţi vitregi...

Adică era adevărat! Erau despărţiţi!

Stop! Ori erau într-adevăr despărţiţi, şi nici Adriana n-o considera pe ea prietena ei, ori George se pregătea să atace! Deşi era la mintea cocoşului că finuţa n-ar face nici un pas în direcţia dorită de el, înainte să-şi confirme vestea aia "bombă"...

- Ea bănuiesc că şi-a găsit ceva stabil; eu parcă m-am însurat cu munca...

Ochii albaştri reveniră spre ea:

- Apropo! Vezi că, după ce începi serviciul, n-ai să mai ai timp de Leo şi discoteci!

Ce bine că reveniseră la subiectul "Leo"! Se grăbi să răspundă:

- Ba cred că o să am timp de toate.

Era privită lung... George zâmbi şi coborî puţin tonul vocii:

- Şi-a fost cuminte, sau...?

I-auzi! Începu să râdă şi se ridică:

- Naşule, nu pune tu întrebările naşei!

Vizitele scurte erau cele mai plăcute - cam asta era atitudinea ei acum. Dar George era investigator de mult prea mult timp, ca să se dezveţe tocmai acum de obiceiul de-a nu părăsi o discuţie înainte de a primi toate răspunsurile pe care le căuta:

- Dar ţi-ar prinde bine să-mi răspunzi; dacă o să ai vreodată probleme cu el, eu sunt ăla care-o să te scape de belea. Şi-mi trebuiesc unele informaţii...

Se aplecă un pic spre el:

- A fost aşa cum am vrut eu să fie. Iar informaţiile sunt scrise sus pe mobilă. O să le afli atunci când va fi cazul. Şi s-ar putea să nu fie, totuşi, cazul...

George începu să râdă... se ridică şi porni spre uşa de la intrare:

- Bine, am înţeles - nu vrei să-mi spui. Creatura aia pe care am văzut-o eu ieri nu putea fi aşa cum vrei tu; ăla are propriile reguli, iar cine n-ascultă de el şi-o fură peste bot. Tu văd că eşti intactă; eram curios...

Serios! Răsuci yala şi-l privi drept:

- Sau obraznic. Sau măgar. Cum încerci să fii, la nouă şi-un sfert, în discuţia cu mine?

Ei? Cum voia să fie? Că dacă tot venise chitit să-şi facă autocritica, să şi-o facă! George o privea lung, zâmbind în continuare... Naşul ei apăsă clanţa şi ieşi. Iar ea închise uşa în urma lui şi răsuci yala. Şi nu răsuflă uşurată decât după ce intră în bucătărie şi închise uşa...

Brr! Ce fusese asta? Trebuia să ia măsuri! Şi-asta urgent! Îşi aprinse încă o ţigară...

În primul rând, George nu mai intra în casa ei neînsoţit de Adriana! Deşi asta n-ar fi fost o problemă pentru el, fiindcă naşii ei aveau cheia de rezervă de la apartament...

George "schimbase discursul" cu ea. Pe vremea când Mircea trăise, nu discutaseră niciodată despre ei - discutaseră strict teme de serviciu. După ce murise Mircea, George o întrebase uneori unele lucruri referitoare la ea şi Mircea. Dar toate întrebările lui fuseseră menite să-i ridice moralul - pentru că suferise mult în perioada aceea, mai ales în clipele când realizase că rămăsese singură... Acum, vorbea altfel cu ea. De când o transformase Victor...

De fapt, de când făcuse schimbarea aia şi-şi rostise planurile de pescuit, George se comporta altfel. Era mai tăcut în prezenţa ei, o privea lung şi serios uneori... Mai nou, cuvintele lui indicaseră voalat spre "rupt patul"... Şi ştia că nu se înşela în privinţa asta. George evitase întotdeauna să vină la ea singur; acum era a... treia lui vizită fără Adriana de braţ, iar celelalte două fuseseră perfect justificate. Prima oară, îi adusese un porc - domnul chestor principal avea şi el modalităţile lui de rotunjire a venitului. Şi nu stătuse nici cât să se spele pe mâini. A doua oară, îi adusese transferul - să-l semneze, pentru ca el să-l depună în aceeaşi zi. Chestiuni tehnice şi-o şmecherie mare, spusese el... care stătuse doar 20 de secunde. Acum, a treia oară, venise ca s-o anunţe că Leo era în lucru, că Victor era un tip serios, că el şi Adriana mai erau împreună doar în acte... şi ca să afle dacă finuţa tinerică, sexy şi fierbinte îi făcuse lui Leo "număr complet". Se încruntă.

Calculul ăsta tocmai îi demonstrase că George "avea idei". Exact cum era mai prost pentru ea! Pe 6 august trebuia să se ducă la serviciu, ca subordonată a lui! În plus, acum ea ar fi trebuit să o sune pe Adriana şi să-i spună că bărbatul ei tocmai îi făcuse avansuri voalate! Cum dracu să facă asta? Şi cum s-o sune s-o întrebe dacă între ea şi George mai exista un mariaj?

Afurisit soi de om, chestorul principal Mocanu! O informase, se informase şi nu-i lăsase nici o cale de a-i spune Adrianei despre vizita lui la ea! La naiba!

Stinse scurt ţigara şi se grăbi să facă un duş. Alese apoi o rochiţă de plajă, că era cald în casă... Se aşeză pe canapea şi luă mobilul. Şi începu să scrie:

"Oricând ai chef de-o discuţie, eşti invitatul meu la o cafea."

Aştepta... Victor era la serviciu acum; se îndoia că dădea pe-afară de-atâta treabă, pentru că era perioada concediilor iar femeile "din câmpul muncii" nu-şi făceau părul la ora asta. Aştepta deci şi se întreba în ce măsură îi putea cere un sfat în privinţa lui George...

"Diseară ieşi pe undeva?"

Asta era o invitaţie, oare? Zâmbi slab; aseară, când o refuzase, spusese "poate mâine". Şi-acum o întreba dacă iese pe undeva diseară... Apăsă butoanele...

"Nu ştiu; cred că da."

Aştepta şi simţea un gol în stomac... Că o invitaţie din partea lui echivala cu "tocmai m-am măritat"... Şi avea inima deschisă din nou, iar inima-i spunea că visa la "Isaia dănţuieşte" înainte să afle măcar câţi ani are Victor, ce zodie e, dacă a fost sau nu căsătorit, dacă măcar partea "la orizontală" funcţiona bine între ei... Şi totuşi, ea visa şi îşi dorea "Isaia dănţuieşte" cu el...

"Atunci te aştept la coafor."

Aruncă mobilul pe canapea şi-şi acoperi faţa cu palmele: evident! Victor nu mai voia să vină la ea, presimţind că azi-noapte ea şi Leo se întâlniseră în acelaşi pat! Iar asta îl determina pe el să redevină stilistul ei - şi să nu vină la ea la o cafea, ca un soi de amic.

La naiba! Stricase totul! Absolut totul! Că-i spusese lui Victor atâtea lucruri despre ea, atâtea secrete, îl trecuse prin toate testele alea, îi bătuse o duzină de apropouri, îl sărutase pe obraz... Şi tocmai acum, după ce-l prezentase naşilor ei iar el îi întorsese sărutul pe obraz, ea se băgase-n pat cu Leo! Iar el ştia asta - simţea asta! Iar ea plănuia "Isaia dănţuieşte" cu Victor, ca o idioată chioară care nu e-n stare să priceapă că aseară l-a câştigat pe Leo, dar l-a pierdut pe Victor!

Aah, îi venea să urle!

Tresări la auzul piuitului. Unul scurt, pe altă tonalitate... Se ridică şi luă mobilul de pescuit. Apăsă butonul...

"Neaţa."

Fleoşc! Acum era supărată! Avea draci! Că Victor era furios şi dezamăgit şi-o să-i ia cel puţin 48 de ore ca să realizeze că Lucia Florea nu era nici nevasta lui, nici amanta lui! Şi putea face ce vrea ea, cu cine vrea ea! Şi-o să-i ia lui Victor alte 48 de ore ca să-şi amintească că el o voia pe Lucia Florea, dar nu se prea căznea s-o şi obţină!

Luă ambele mobile la bucătărie şi-şi făcu o omletă. Se aşeză...

Micul dejun era gustos - ea nu putea să-l înghită. Ea se gândea la Victor... Încerca să nu se gândească şi la Leo, ca să nu concluzioneze că dăduse o verighetă pe-o operaţie...

Telefonul de pescuit reîncepu să piuie. Lung, de data asta. Îi

aruncă o privire, doar ca să se asigure că Leo o căuta, nu George. Şi da, Leo o căuta. Păi, să sune mai încolo! Era furioasă acum...

Gata - Leo se potolise. Bun!

Mai înghiţi o bucată de şuncă, iar mobilul de pescuit reîncepu să sune. Păi iar? Da' unde ardea? Privi afişajul... Hm!

Începuse să zâmbească - Leo tocmai îşi luase o cartelă prepay numai pentru ea. Adică era parolist? Sau doar... doritor de revedere? Sau doar prevăzător, dându-i ei un număr de care nevasta nu ştia şi ţinând astfel apelurile ei departe de "mobilul oficial"? Luă telefonul, dar îl lăsă înapoi pe masă. Şi reveni la omleta ei...

... Şi gata. Leo îi trimisese un mesaj şi-o sunase de două ori, de pe două numere diferite. Dacă suna şi-a treia oară, putea spune că lui Leo chiar îi era dor de ea - adică dezvoltase şi el o fixaţie. Iar asta scurta mult timpul până la intervenţia lui George.

... Nu, nu mai suna. Descoperea, după părerea de rău care-o încerca acum, că gâsca sperase - pentru că fixaţia n-o lăsase să vadă adevărul...

Spălă vasele şi intră în sufragerie. Şi începu să caute hoteluri şi restaurante interesante, pe www.sapteseri.ro. Încerca să-şi omoare timpul constructiv, că era abia nouă jumate...

Îşi notase câteva restaurante care promiteau să nu-i provoace o intoxicaţie alimentară, când mobilul de pescuit reîncepu să piuie. Acelaşi număr necunoscut. Îl privea lung...

La urma urmei, lui Victor îi trebuiau cel puţin 48 de ore ca să-şi amintească că cerea cam mult de la o femeie care nu-i era nici nevastă, nici amantă şi nici măcar prietenă oficială! Şi pe care, apropo, refuzase s-o sărute de câteva ori! Apăsă butonul verde şi mormăi:

- Mda.
- Neaţa.
- Neaţa.
- Ai treabă?
- Abia m-am trezit.

Mormăitul ei fusese convingător - Leo coborî un pic tonul vocii:

- Sper că nu te-am trezit eu...
- Nu.
- Trebuie să lipsesc o săptămână din "peisaj". Putem să vorbim, peste vreo jumătate de oră?

Cât era ceasul? Zece şi zece.

- OK; vorbim. Unde?
- Unde am vorbit şi aseară.

Serios?! În aceeaşi cameră, eventual! Ha! Apăsă cu mouse-ul pe link-ul către hoteluri:

- Nu. Te sun eu să-ţi zic locul şi ora.

Iar dacă o contrazicea acum, muta mouse-ul pe X-ul mare din dreapta ecranului...

- ... Nu mai târziu de doişpe.
- Bine.
- Aştept.
- OK.

Închise şi apăsă pe hartă. Un hotel nu foarte aproape, dar nici foarte departe... Un hotel mic şi lipsit de celebritate... Cam care erau şansele ca Leo să aibă amici la hotelul de pe Ştefan cel Mare, în condiţiile în care "lucra" la cazinourile de pe bulevardul ăla? Păi, erau nişte şanse consistente! Şi cum avea draci pe el, tare era tentată să-l pună să rezolve singurel problema trecerii lui printre amici, către o cameră de la etaj...

Hm! Acum realiza că Leo nu se luptase deloc cu ea ca să-şi impună alegerea! În plus, atunci când ea decisese că îl sună ea să-l anunţe unde şi când vorbeau, el spusese "aştept"... Concluziona că Leo nu voia să dispară din "peisaj" înainte să-şi ia o porţie consistentă de Lucia. Probabil venea nevasta aia sexy... Aşa că va găsi el un motiv să treacă printre amici şi să urce în cameră...

Luă telefonul de pescuit, formă numărul şi încercă să zâmbească...

- Hotel Dalin, bună ziua.
- Bună ziua. Aş dori să ştiu dacă aveţi camere libere.
- Da, avem.
- Şi credeţi că se pot ocupa toate în următoarele 60 de minute?
- ... Nu, desigur! Dacă doriţi să faceţi o rezervare, vă ascult.
- Păi aş vrea să fac o rezervare - dar nu una "oficială". Că mi-am pierdut portactul, şi nu am nici un act de identitate valabil.
- OK. Sunteţi doamna...
- Popescu Ioana.
- Cameră single?
- Cu pat dublu, dacă aveţi.
- ... V-am notat. Dacă ajungeţi până în ora 17, pe mine mă găsiţi la recepţie.
- Mulţumesc mult. O zi bună.
- Vă aşteptăm! La revedere.

Închise şi se grăbi să se schimbe. Azi o să se îmbrace cu... Cu deux-pieces-ul de secretară - ăla mai scurt, desigur. Pe sub sacou, bustiera de dantelă. Pantofii cu toc cui... Şi părul prins în funda albă. Deci trecea pe la Victor!

Se îmbrăcă, se parfumă bine şi ieşi. Trebuia să bage benzină azi, ca să n-aibă surprize neplăcute. Iar după ce vorbeau, dădea o fugă acasă să-şi ia actele şi se ducea la Hunter Vip. Şi-şi lua pistol cu bile. Şi trecea şi pe la Mega Image, după un bax de prezervative...

Parcă în faţa coaforului şi se grăbi să intre. Victor nu era acolo... Sau era? Se apropie de casieră:

- Bună. Victor este?
- Da, dar s-a dus până la farmacie, să-şi ia ceva de migrenă.
- Aoleu! Stilistul meu preferat are o migrenă?
- Da. O migrenă de-aia fulger...

Fata asta încerca să-i transmită ceva, sau stătea foarte prost cu exprimarea? Se aşeză şi încercă să nu dea atenţie ochilor Rodicăi, care-o tot măsurau prin oglinzi...

Cât era ceasul? Unşpe fără douăzeci. Dacă Victor întârzia mult, îşi făcea singură moţul "de urgenţă" şi pleca nefardată! Deşi nu prea îi convenea asta...

După cinci minute, uşa se deschise. Victor intră pe lângă ea şi lăsă flaconul pe masă. Şi-şi puse un pahar cu apă... Îl lăsă să înghită tihnit pastila; şi-apoi îl privi lung... iar el se simţi privit şi se întoarse.

- Bună.
- Bună. Scuze. Hai!

Se aşeză pe scaun, pelerina zbură prin aer şi întrebarea veni, însoţită de mâini:

- *Executive*?
- Secretară cu fundă albă.

Victor scoase imediat peria plată...

Era zâmbitor - aşa ca întotdeauna. Şi era ciudat, pentru că îl văzuse înghiţind o pastilă... Coborî privirea spre flacon - Distonocalm. Hei! De ce înghiţea Victor Distonocalm la unşpe fără ceva? Că, pentru migrenă, Algocalminul sau Fasconalul erau mai bune! Victor avea ceva...

Îi prinsese părul lejer; îi plăcea mult modelul de secretară pe care îl va vedea Leo azi...

- Funda.

I-o dădu şi zâmbi slab... Victor îşi aduse scaunul şi se aşeză. Şi deschise pudriera. Închise ochii.

N-o întreba nimic despre biliard. Sau despre Leo. Nici măcar despre naşa doritoare de programare n-o întreba nimic! Victor nu voia să ştie? Sau nu voia să-i confirme ea bănuielile? Greu de

spus... mai ales că se ferea să-şi facă inima să sufere şi nu putea calcula acum de ce înghiţea Victor Distonocalm...

- Privirea sus...

Mai avea cam un minut şi pleca spre hotel Dalin. Dacă voia să-i spună ceva, acum era momentul! Numai că nu prea avea ce să-i spună. Nu putea să-l mintă; nici nu putea să-i spună ce se întâmplase...

- Eşti gata. E bine?
- E perfect. Mulţumesc.
- Plăcerea mea.

Achită şi se grăbi să iasă:

- Paa!
- Paa!

Urcă la volan...

Victor zâmbise - ca de obicei. Şi totuşi, nu voise să ştie nimic. Pentru că ea se îmbrăcase *executive*, cu deux-pieces-ul cu fustă scurtă şi sacou cambrat pe talie. Iar sacoul îl lăsase desfăcut, pentru că era cald, şi se vedea un pic din bustiera de dantelă... Iar aia nu era ţinută de Mall, sau de vizitat naşa la serviciu... În plus, tăcerea ei fusese concludentă. Singurul lucru pe care nu i-l putea spune lui era ce se întâmplase în camera de hotel. Iar el ştiuse asta... Aşteptase povestirea ei - şi cum povestirea nu venise, înţelesese...

Ar fi vrut să creadă că asta nu-l afecta cu nimic. Deşi îl văzuse înghiţind un Distonocalm, după ce-şi anunţase colegele că-l "lovise" o migrenă. De-aia "fulger", pentru că între invitaţia la cafea şi necesitatea pilulei trecuse doar o oră jumate...

"Oricând ai chef de-o discuţie, eşti invitatul meu la o cafea."

"Diseară ieşi pe undeva?"

"Nu ştiu; cred că da."

"Atunci te aştept la coafor."

Ea îl invitase la discuţie, în bucătăria ei, cu motivaţia general valabilă a cafelei. El nu ştiuse tema de discuţie şi-o întrebase dacă iese diseară. Nu neapărat cu el, dar dacă are în plan să iasă undeva diseară. Ea avusese gânduri să iasă, dar nu-i spusese cu cine şi de ce; aşa că el o anunţase că o aştepta la coafor. Prea multe necunoscute pentru el - Victor prefera deci să stea deoparte şi să aştepte alte indicii. Iar ea venise să-şi prindă părul cu funda albă, îmbrăcată sexy, purtând bustieră de dantelă... Mai putea urma ceva între ei?

Traficul era destul de lejer; o să ajungă repede...

Ar fi vrut să termine cu Leo; dar n-ar fi vrut să joace totul pe cartea lui Victor. Dacă azi îi spunea lui Leo că mâine nu va fi ca azi, mâine va vegeta în casă. Fără Victor. Şi poimâine...

Nebunia cu Leo se va sfârşi curând; până se sfârşea, va beneficia de bunăvoinţa doctorului şi se va şcoli. Viaţa ei de până acum fusese perfect dreaptă - şi nici mariajul nu prezentase mari variaţiuni. Mircea fusese pragmatic: ori sus, ori jos. Leo îi arătase ieri că exista mult mai mult de-atât...

Imediat cum va sesiza că nebunia devenea periculoasă, va apela la ajutorul lui George. Ştia că n-o va refuza, chiar dacă or să ajungă şi la palme peste ochi. Adriana îl va obliga să o ajute - era sigură de asta. Pentru că Lucia Florea nu se va culca cu George Mocanu - nici chiar cu de-a sila.

Urcă BMW-ul pe trotuar, în faţa blocului. Coborî şi porni încet spre hotel... Intră.

- Bună ziua.
- Bună ziua. Sunt Ioana Popescu; v-am sunat mai devreme...

O domnişorică tinerică. Perfect! Tânăra zâmbea:

- Da, sigur. Ştiţi datele din buletin?

Negă scurt şi puse palma şi bancnota pe tejghea:

- Din păcate, nu. Acum două zile, un băiat isteţ mi-a tras geanta din mână. Şi-am descoperit că am o mare problemă...

Râdeau amândouă... Bun! Luase bancnota, acum îi dădea cheia!

- Cât staţi?
- O zi, cel mult. Aştept un partener de afaceri...

Domnişorica părea un pic nelămurită... Asta e! Pusese mâna pe cheie, aşa că putea să urce!

- Mulţumesc...

Şi-acum repejor în cameră! Era târziu deja! 22; deci etajul doi...

Camera arăta bine. Era o cameră! Închise uşa şi scoase mobilul. Şi decise să-l sune. Suna...

- Da.
- Unde eşti?
- La cazino.

Răspundea pragmatic, semn că nu era singur. Asta e!

- Hotel Dalin, camera 22.
- Când?
- Oricând.
- Acum am puţină treabă.
- Te aştept.
- OK.

Apăsă butonul roşu... şi se apropie de geam: ia să vadă ea când şi cum venea Leo să se-ntâlnească cu borcanul cu miere...

Era două. Fix. Îi era cald. Îi era foame. Nu putea coborî, pentru că nu ştia unde era Leo! Dacă venea şi n-o găsea în cameră, putea să plece... Ea nu putea să-şi lase sacoul în cameră pe post de semn din simplul motiv că nu putea ieşi în stradă cu bustiera aia, fără sutien... Să comande o pizza?

Se ridică şi porni spre telefon: o să comande prânzul în cameră. Iar când o să apară şi el, o să-l anunţe că ăla era prânzul ei, nu al lui. Şi că, data viitoare, îi va spune recepţionerei că "Leo plăteşte". Nu de alta, dar ea era secretară - el era băiat isteţ! Începuse să se înfurie...

Cinci jumate.

Se întreba ce căuta în hotelul ăla! Ce mai căuta acolo! Atâta timp cât la unşpe jumate Leo avusese puţină treabă, iar la cinci jumate încă mai avea puţină treabă...

Oare îi freca ridichea? Se juca cu ea, cum spusese Victor? Oare cum putea fi ea mai distantă cu el? Că doar de dimineaţă îl lăsase cu ochii-n soare preţ de-un SMS şi două telefoane, nu? Cât trebuia să întindă coarda cu el, ca să-l determine să nu se mai joace?

De fapt, de ce ţinea ea musai să se opereze în mod repetat? Da, Leo îi făcuse analizele şi-i prescrisese o a doua operaţie. Era această operaţie necesară?

Să se ducă acasă?

Privea lung tramvaiul 34. Unul din multele tramvaie nr. 34 pe care le văzuse plimbându-se pe bulevardul Ştefan cel Mare...

Leo n-o sunase. Ea n-o sunase pe Adriana, pentru că numărul era în mobilul care rămăsese acasă. Avea la ea doar numărul lui George - iar pe el n-avea de gând să-l sune, ca să nu-l vadă venind prompt la hotel şi încercând să se cţere pe ea... sau aducându-i-l pe Leo drepţi, legat fedeleş în fundă bleo...

O să stea acolo. Plătise camera - putea să doarmă acolo. Flerul îi spunea că Leo nu mai vine. Şi totuşi, ar fi fost o decizie înţeleaptă să nu se ducă acum acasă - că avea un tub aproape plin cu Diazepam. Şi nu era înţelept să stea prin preajma lui - nu în starea în care era acum! Aşa că...

Aşa că îşi aprinse o ţigară şi privi lung tramvaiul 46, care tocmai pornise spre Spitalul Colentina... şi spre cazinoul din faţa clubului Dinamo...

Nouă jumate. Îşi impusese să nu se bage la culcare înainte de ora zece - aşa, din principiu. Iar asta după ce, pe la opt, se gândise să iasă din hotel şi să traverseze. Şi să bea o tărie, la Bellagio. La cum era îmbrăcată acum, sigur nu s-ar fi întors singură la hotel - dacă ar fi vrut să se întoarcă în hotelul ăla...

Probabil că stabilimentul era aproape gol. Rareori auzise paşi trecând pe coridor...

Tresări când auzi uşa deschizându-se vijelios. Cine dracu intra peste ea aşa? S-ar fi ridicat şi-ar fi scos pantoful la respectivul - dar era atât de sictirită de tot rahatul prin care trecuse azi, că nu-i ardea nici măcar de vărsatul nervilor...

Ia uite-l!

Leo întoarse capul şi-o văzu. Şi... aruncă cheile pe masă, cu o indignare evidentă:

- Da, mă! Mă sună nevastă-mea, că vine azi la doişpe. Şi mă pomenesc că intră în cazino la unşpe! Na! Ce dracu era să fac?!

"Să-mi dai un SMS." Prefera să tacă şi să-l privească lung; el ajunsese la geam - şi-acum se întorcea spre uşă:

- Şi n-a vrut neam să se ducă acasă! Nu, că ea stă cu mine!

Normal - era nevastă-sa, voia să stea cu aşa bărbat "bine"... Leo "făcea potecă" între geam şi holişor, cu paşi furioşi, şi folosea un ton destul de ridicat. Şi indignat. La ora aia însă, imaginea lui Leo era cea a unui actor nu foarte talentat...

- Şi-a stat ca scaiu' pe capu' meu!

Ar fi trebuit să vorbească mai frumos despre nevastă-sa. Că ea făcea banu', ea îi lua BMW de 75.000 de euro...

- A vrut să se vadă cu toţi cunoscuţii! Du-o colo, du-o dincolo...

Că dacă n-o ducea, îl muta pe scaunul din dreapta şi conducea ea! BMW-ul de 75.000 de euro era pe numele ei...

- De-abia am reuşit s-o duc la o crâşmă, să halească şi s-o ia somnu'! Şi-am băgat benzină-n motor ca la nebuni - că am trecut de trei ori azi pe lângă BMW-ul tău...

Zău! De trei ori! Şi-a uitat de fiecare dată s-o anunţe că mai durează!

Venea la ea. Terminase justificarea aia cu o "floricică" simpatică şi-acum avea treabă. Că nu venise ca să-şi justifice întârzierea - venise fiindcă avea treabă! Leo se aplecă şi se sprijini de cotierele fotoliului. Şi-o privi lung, serios... Îl privi cu aceeaşi seriozitate:

- Ai fost la veceu azi?

Şi-acum de ce era aşa mirat? Se aştepta oare ca gâsculiţa să se îngrijoreze pentru vezica lui? Nu răspundea, nu se debloca... Continuă:

- Că nu cred că-ţi confiscă telefoanele când te duci la veceu.

Aa, acum zâmbea! Ce sigur pe el era băiatul ăsta! Norocul lui că folosea after-shave-ul ăla... şi ghinionul lui că zâmbea zmeieşte:

- OK! Ai dreptate - n-am nici o scuză. Da' mă ierţi?

Negă încet cu capul, privindu-l lung... Bărbatul din faţa ei redeveni serios; mâna dreaptă se aşeză pe piciorul ei şi începu să urce...

- Acu' mă ierţi?

Negă din nou... Că nu toate căcaturile se rezolvau cu o partidă de-aia "cu strigături"... Mâna ieşi scurt de sub fusta ei:

- Ce-i asta?

Fu ridicată şi trasă spre geam. Ochii verzi erau interesaţi de dantela care se vedea în decolteul sacoului. Începuse să desfacă nasturii...

Da, ştia că bustiera îi stătea bine. Ştia că Leo avea o slăbiciune mare... Ştia că îi crescuse tensiunea, şi-o trecuse un bufeu - şi-ar fi vrut să rupă cămaşa aia de pe el... că el tocmai îi desfăcea fusta...

- ... Aşa te duci tu la serviciu?

Încerca să fie spiritual! Mişto! Credea că se rezolvase! Răspunse sec:

- Nu.

Fu prinsă de umeri şi împinsă scurt - şi lipită de perete:

- Dacă nu mă ierţi, mă fac rău de tot!

Serios?! Ia să ceară amănunte:

- Iar asta înseamnă că...

Fusta căzu, iar mâinile lui o ridicară scurt:

- N-ai vrea să vezi cum mă fac rău de tot!

... Dacă tot era acolo... şi văzuse scene de-alea prin filme, de ce să nu le experimenteze? Avea tot timpul să fie supărată pe el! După... operaţie!

Ceasul DVD-ului arăta ora unşpe. Iar fumau în blocul operator...

Gluma aia n-o mai făcea nici măcar să zâmbească. Operaţiile erau reuşite, erau amândoi fericiţi... Şi totuşi, uite că el făcea rahaturi de-alea! O ţinea în camera de hotel, ca pe-o cârpă, fără s-o anunţe măcar că mai întârzie un pic, şi-apoi apărea când credea el de cuviinţă şi "servea" cât voia el! Asta era cam mult pentru ea! Doctorul Leo o fi fost el foarte iscusit; dar asta nu-i permitea să-şi bată joc de ea! Că nu era singurul doctor iscusit de pe planetă! Şi nu i-ar fi închis nici acum media cu mai mult de opt!

Se ridică şi începu să se îmbrace. Leo tăcea; o simţise probabil reţinută, supărată, şi n-avea chef să se ciondănească cu ea! Doctorul ştia că, în următoarele şapte zile, va fi indisponibil pentru pacientă. Fie nu voia să-i amintească asta, fie îi era totuna, fie era sigur că peste şapte zile o va suna şi-o va împăca dintr-o suflare...

Închise şi ultimul nasture, îşi luă geanta şi veni lângă pat. Şi-l privi lung:

- Deci lipseşti o săptămână.

- Teoretic, da. Practic, poate să plece şi mâine...

- Ei, păi dacă pleacă mâine, foloseşte următoarele şase zile ca să-ţi răspunzi la întrebarea "Ce nu-i place Luciei?". Şi pe urmă sună-mă... sau nu.

Şi cam atât; porni spre uşă. Iar foşnetul îi demonstră că Leo voia să discute problema! Într-adevăr, fu prinsă de braţ şi răsucită spre el:

- Stai aşa! Tu-mi dai mie ultimatumuri de-astea?

Aproba încet, privindu-l lung, cu seriozitate... Leo începu să râdă:

- Tu ştii cu cine te joci?

Începuse să-l cunoască un pic; iar râsul ăla nu era natural. Deveni extrem de atentă şi continuă să aprobe, tot cu seriozitate:

- **Tu** nu ştii cu cine te joci.

Mâna lui porni iar spre gâtul ei - exact ca în hotelul Sir! Numai că de data asta mâna ei porni spre mâna lui. Gestul format de-a lungul lungilor ore de patrulă fu ferm - îl prinse cu putere de încheietura mâinii şi-l opri. Cu forţa şi determinarea cu care oprea, de obicei, mâinile beţivilor şi drogaţilor. Ochişorii verzi erau uimiţi şi de gest, şi de forţă... Mârâi printre dinţi, privindu-l cu furie deja:

- M-am documentat bine, să ştii! Uiţi mereu că nu-s curvă - şi asta-ţi joacă feste. Gândeşte-te.

Mâna voia să se retragă - aşa că-i dădu drumul. Iar Leo o prinse de mijloc şi-o trase uşor înapoi, spre cameră:

- Fără obligaţii; ai uitat?

- Nu. Azi nu trebuie să fie la fel ca ieri - tu ai uitat asta de dimineaţă, când ştiai că vine şi totuşi ai vrut să vorbim.

Palmele o traseră cu tandreţe spre el. Trebuia să recunoască totuşi că doctorul era al dracului de iscusit! Dar numai la capitolul mut - pentru că ochii verzi coborâră spre decolteul ei iar Leo zâmbi atunci când şopti:

- Cum să nu uit, când mă uit în jos şi le văd pe ele? Uit tot,

în prezenţa lor...

Aia ar fi fost o frază-cheie cu oricare dintre fetiţele lui. Iar dacă ei i-ar fi spus-o cândva în jurul prânzului, poate-ar fi făcut-o să râdă. Acum însă, fraza asta era atât de anapoda... Îi desfăcu uşor mâinile şi porni spre uşă. Şi apăsă clanţa. Dar se opri. Pentru că... Pentru că trebuia să-i atragă atenţia asupra unui lucru - ca să-l determine să fie măgar, iar ea să reuşească să treacă peste fixaţia asta. Îl privi lung, cu tristeţea întipărită pe chip:

- Dacă vrei să te bucuri în continuare de ţâţele mele, nu le mai trata ca pe cârpa de pantofi - nici pe ele, nici suportul de care atârnă.

Stătea acolo, în picioare, şi se uita la ea - şi nu mai zicea nimic. Iar ea avea senzaţia că Leo nu-şi pierduse nici o clipă zâmbetul de doctor veşnic învingător... Ieşi.

Obţinuse un fel de ceartă. Oricum, nu se lăsase împăcată! În mintea ei, nu se împăcaseră! Ea încă era supărată! Şi-o să-şi accentueze supărarea aia în minte, suprapunând-o cu imaginea zâmbetului lui. O să facă asta zi de zi în următoarele şapte zile... Şi-o să scape de fixaţia aia. Că trebuia să scape de fixaţie mai întâi, şi abia după aceea de el. Dacă punea picioru'n prag acum, mâine o apuca iar nebunia şi-l ierta! Şi-l căuta ea...

Porni motorul şi demară spre Bellagio. Şi întoarse înainte de intersecţie. Traficul era aproape inexistent, dar ea mergea cu 40 la oră... Şi se gândea la el, ca să-şi întipărească bine-n memorie imaginea siluetei zâmbitoare... Trecea cu aceeaşi viteză prin intersecţia de la Obor plănuind să se ducă direct la culcare, nemâncată, pentru ca durerea de stomac de mâine dimineaţă s-o ajute să nu-i răspundă mâine la telefoane...

Eei, păi putea spune că avea şapte zile la dispoziţie ca să-l uite pe Leo. Ca să-şi scoată fixaţia din cap şi să pună punct. A fost frumos, plăcut, dar... Dar n-a fost să fie decât atât. Aşa era cel mai bine. Pentru că, dacă nu făcea asta acum, el o să continue să-i facă măgării, care-or să-i crească lui moralul şi încrederea în sine, iar ea o să-l tot ierte pe motiv că de ce să nu se mai opereze o dată...

Se apropia de intersecţia de la Doamna Ghica; claxonul o făcu să ridice privirea spre oglindă... Leo o semnaliza de mama focului - dar nu gesticula. Şi era evident că n-avea de gând să se oprească prea curând din iluminat portbagajul roşu! Iar ea voia să ajungă acasă, să plângă, să scape de fixaţia aia...

Şi, mai ales, voia să nu-l anunţe adresa ei completă! Aşa că trase pe dreapta chiar lângă hotelul Sir! Scoase o ţigară, scotoci după brichetă... BMW-ul opri în dreptul ei. Coborî şi ea geamul, pregătită să-l întrebe "Ce mai vrei?" - dar Leo se aplecă spre ea, râzând cu poftă, şi reacţionă primul:

- Doamne, şi ţi-am spus că e fără obligaţii!

Şi-atât - demarase, grăbit să revină în trila de la Afumaţi, lângă nevestica lui...

Lăsă ţigara pe scaun, se asigură şi reveni în trafic. Trebuia să ajungă acasă...

Iar nemernicul ăla râdea de ea... Râdea, că pusese gheara pe ea şi-o "mirosise". Şi ştia deja cum o va împăca! Mare nemernic!

Nu - n-o să reuşească să ajungă acasă! Nu acum, oricum! Puse semnal dreapta şi urcă pe trotuarul podului. Opri motorul - că nu mai vedea pe unde merge. Ochii îi înnotau în lacrimi...

A dracului ea, fixaţie! Şi toţi îi spuseseră s-o lase baltă! Toţi o sfătuiseră să nu se bage în rahatul ăla! Toţi, inclusiv Victor, o avertizaseră că Leo era periculos... Şi nici măcar nu putea spune că fusese foarte inteligentă! Leo făcuse tot ce voise el să facă cu ea - şi-asta fără s-o drogheze! Şi-acum el accelera spre Afumaţi, râzând cu poftă de gâsca cu ochi albaştri şi ţâţe mişto, iar gâsca stătea pe pod şi plângea în hohote...

Într-adevăr, medicamentele lui Leo dădeau dependenţă. N-o mai sunase pe Adriana de 48 de ore. N-o sunase nici ca să-i spună că "se întâmplase", n-o sunase nici ca s-o întrebe dacă mariajul ei cu George era unul de faţadă... N-o sunase nici măcar ca să-i dea numărul lui Victor! Deşi... Deşi...

Lăsă capul pe volan şi-l acoperi cu mâinile. Nu voia să se ducă acasă; nu voia să audă iar liniştea apartamentului cu două camere. Nu voia să aibă la îndemână tubul cu Diazepam. Mintea ei se întreba din nou dacă nu cumva Mircea făcuse o greşeală atunci când sărise în apă după ea. Iar ea stătea în maşină, pe pod...

O să stea acolo şi-o să plângă atât cât voia ea să plângă. Când o să se mai liniştească, o să se lase un pic mai jos pe scaun şi-o să închidă ochii. O să doarmă în maşină azi. Departe de Diazepam şi fotografiile de familie. Departe de hârtiile şi agenda de pe mobilă. Departe de tot ceea ce-i amintea că ajunsese o curvă jalnică...

Ciocănitul în geam o făcu să ţipe şi să sară cât colo! Leo?

Era idioată - o idioată incurabilă. Victor o privea lung, prin geamul din dreapta... Victor? Da' cum ajunsese Victor pe podul ăla din Colentina, la doişpe şi zece? Apăsă butonul şi descuie portiera, iar el urcă pe scaunul din dreapta. Şi-o privi lung... şi zâmbi:

- Leo, nu?

Se grăbi să revină cu privirea spre intersecţie:

- Da.

- Ţi-am spus - se joacă! Te-a prins, te-a aşezat într-un stativ simpatic şi se joacă cu tine de mama focului!

Îşi acoperi faţa cu palmele şi bufni în alt hohot de plâns - la dracu! Câtă dreptate avea omul ăsta! Şi uite cum apăruse el tocmai acum, când se liniştise şi ea un pic! Şi uite cum ţinea el musai s-o vadă bocind în hohote!

- Pot să jur că ai avut grijă să nu-l zgârii, să nu-i şifonezi hainele, să nu-l împingi mai altfel...

Aproba, plângând în hohote - că Victor înţelesese imediat că se culcase cu Leo şi că i se administraseră medicamente puternice... Şi că degeaba făcuse ea pe leoaica stăpână pe situaţie pentru că bocea ca proasta pe pod... Şi habar n-avea Victor că o parte din motivaţia bocetelor ei era imposibilitatea de a-l minţi pe el... Obligaţia pe care-o simţise în suflet de a nu-l minţi niciodată... Durerea cauzată de faptul că recunoscuse cinstit...

Victor îi trase palmele de pe faţă şi-o întoarse spre el. Trase câteva şerveţele din cutie... şi începu să-i şteargă lacrimile, zâmbind:

- ... Păi atunci uite ce zic eu. Te duci acasă şi te culci. Iar mâine, când te sună, stabileşte întâlnirea cu el. Şi, cu cinci minute înainte de ora stabilită, sună-l şi spune-i că a intervenit ceva. Şi stabileşte altă oră, alt loc. Iar dacă protestează, adu-i aminte că nu e soţul tău... Iar după 48 de ore de frecat ridichea aşa, ai să afli răspunsul la întrebarea "Merită, sau chiar nu merită efortul cu Leo?".

N-avea rost să-i spună că era incapabilă să mai asculte de sfaturile lui - că oricum Leo făcea ce voia el şi întotdeauna toate se sfârşeau cum voia el! Aşa că aprobă.

- Bun. Acum te linişteşti, nu?

Da; acum se liniştea. Pentru că bocea din cauza unui idiot, iar asta trebuia să înceteze chiar acum! Aprobă. Din nou.

- Pot să plec liniştit, că nu te duci să te sinucizi din cauza unui idiot?

Poftim? Îl privi lung... Cum dracu îi citise gândul ăla? Cum de ştiuse la ce se gândise ea înainte ca el să-i bată-n geam?

Victor era îngrijorat... Şi era evident acum că ştia destulă psihologie feminină ca să-i înţeleaga modul de-a gândi. Iar asta arăta că Victor se gândise mult la ea, şi chiar se străduise "s-o descifreze"... Păi ia să-i arate că şi ea se gândea la el mult mai mult decât îşi închipuia el! Îşi trase nasul şi decise să deschidă totuşi gura:

- Da' tu ce faci aici, la doişpe noaptea?

- Am tren spre Constanţa la unu. Aveam tren, de fapt; că şefa m-a ţinut la muncă până acum zece minute şi mă îndoiesc că

mai ajung la gară la timp. Am senzaţia că o face expre', ca să nu-mi dea două zile libere...

Deci pleca spre mare... Geanta de voiaj şi rucsacul erau cea mai bună dovadă că n-o minţea! Păi să-şi încerce norocul, nu? Ştia că avea şanse minime să audă o aprobare - dar, dacă nu-şi juca şansa asta, o să se urască toată viaţa ei! Întrebă, trăgând câteva şerveţele din cutie:

- ... Te duci singur la mare?

- Da.

Îşi ascunse zâmbetul după şerveţele:

- De ce - ai devenit brusc singuratic?

Fu rândul lui să privească lung prin parbriz:

- Nu neapărat; dar n-am pe cine să iau cu mine.

Şi-acum trebuia să afle dacă Victor se împăcase cu Rodica! Adică trebuia să afle şi el că ea voia mult să ştie asta! Folosi un ton "ingenuu":

- Păi... jumătatea ta...

- Jumătatea mea nu există. Aşa că mă duc singur.

Era serios. Un pic încruntat. Evita s-o privească; se vedea de la trei poşte că Victor aştepta ceva... O reacţie din partea ei...

Dacă spunea acum cuvintele alea, fie o plesnea peste ochi... fie râdea cu poftă şi cobora din BMW. Şansa de-a auzi o aprobare era infimă. Şi totuşi, va spune cuvintele alea - pentru că inima era din nou deschisă, raţiunea îl pusese pe Leo la locul lui iar mintea Luciei Florea întrezărise ocazia... Zâmbi slab:

- Auzi? Nu mă iei pe mine? Pe post de amică?

Victor întoarse capul şi-o privi lung. Vedea pe chipul lui că se aşteptase la acea auto-invitaţie, dar nu cu "amică" la final. Şi nu prea ştia ce să spună... Brusc, bărbatul de lângă ea zâmbi:

- ... Deşi ştiu cât de periculoasă poţi fi, te iau. Că dacă te las aici, necoafată, nesfătuită şi ancorată bine de stativu' ăluia, în 48 de ore îţi faci felu'.

Ete, fleoşc! Îşi făcea ea felu' din cauza lui Leo! Nu-l lăsă să-i citească gândul acela - începu să râdă şi porni motorul:

- Yes!

Şi-acum râdea şi el... Măiculiţă, ce se binedispusese într-o clipă! Involuntar, piciorul drept pişca acceleraţia!

- Mergem până la mine, să-mi iau costumul şi nişte bani?

Primi o aprobare cu capul, aşa că demară şi traversă podul pe trotuar. Şi viră dreapta, apoi stânga, frână în faţa blocului şi opri motorul:

- Hai sus!

- Te aştept aici.

- Dacă vii sus, plecăm de două ori mai repede!

N-o înţelegea? Se grăbi să-l lămurească:

- Eu fac bagajul, tu pui nişte ness într-un PET!

Victor începu să râdă şi deschise portiera. Yes! Venea sus! Sări de la volan, alergă pe trotuar...

Doamne, era euforică! Mergea la mare cu Victor! Adică Victor o lua cu el la mare! Amică - dar o lua cu el! Şi-acolo las' că vedea el...

Doamne, cât de bine-o cunoştea omul ăsta! Cum spusese? "Deşi ştiu cât de periculoasă poţi fi"... Şi avea dreptate, ce mai!

Urcă scările câte două - era fericită! Şi nu-i păsa că Victor va înţelege acum de ce era ea aşa fericită... pentru că inima era deschisă...

Descuie şi năvăli în apartament. Se repezi glonţ în dormitor, trase uşile şifonierului şi azvârli cât colo sacoul şi pantofii, în timp ce ochii ei "scanau" teancurile de haine... Începu să le tragă şi să le arunce spre spate, spre pat, pe măsură ce le identifica: o rochiţă de plajă, două maieuri, pantaloni scurţi, fustiţă Lambada, sandalele... Bikini, sutien şi costum de baie. Geanta de voiaj era... sus pe şifonier! Întoarse capul, ca să vadă unde punea piciorul, şi avu impresia că vede o umbră dispărând pe hol. Ridică imediat privirea; dar...

... Dacă nu se înşelase, Victor voise să ştie cam cât de periculoasă putea fi ea. Iar în bustiera aia putea fi extrem de periculoasă - letală chiar... Şi-acum Victor probabil că se întreba de ce ea voia să fie letală pentru Leo...

Puse piciorul pe pat, sări şi prinse geanta de voiaj. Îndesă totul înăuntru şi reveni la şifonier. Blugii, tricoul lycra, şosete şi adidaşi - ca să conducă bine. Şi mobilul ei. Năvăli în baie şi sări la propriu în cadă. Duşul însemna apă şi săpun în 30 de secunde...

Gata! Era gata! Băgă mâna în cutia din şifonier şi apucă un teanc de bancnote. Înşfăcă geanta de voiaj şi alergă pe hol. Şi băgă capul pe uşa bucătăriei, zâmbind:

- Sunt gaataa!

- Nuu creed!

Râdea? De ce râdea aşa? Victor se întinse spre dulap şi-i aduse... trusa de farduri!

- Nuu, că o iau degeaba.

- Crezi?

- Mai mult ca sigur! N-am să reuşesc să ies din valuri!

- Dar o să stai la plajă şi-o să ieşi la plimbare prin staţiune! Mai ştii, ce se poate întâmpla? Poate apare cineva simpatic...

Adică... Doar nu-şi închipuia că pleca la pescuit cu el de braţ! Ha! Intră în bucătărie, luă trusa şi-o puse înapoi pe dulap:

- Nu.

- Vorbesc serios, să ştii! E sezon - şi nu văd de ce

Se grăbi să-l întrerupă:

- Am terminat cu surfatul. Cât de curând, termin şi cu Leo. Şi-o să-mi canalizez toată atenţia şi energia asupra unei singure persoane, care chiar merită toată atenţia şi energia mea şi ştie ce să facă cu ele. Mergem?

Victor nu mai spunea nimic; ieşea din bucătărie...

- Ness-ul?

- N-am găsit PET...

Reveni în bucătărie şi luă sticla de jumătate de litru din uscătorul de vase:

- Te rog, du-te tu în sufragerie şi ia gentuţa cu CD-uri de lângă calculator!

- ... Care dintre ele?

- Aia cu CD-uri cu trei steluţe roşii.

Ea turna ness-ul în pâlnie şi se gândea... Deci Victor nu găsise PET-ul! Ce frumos! Păi nici nu se obosise să-l găsească!

Victor o văzuse trecând de la starea de disperare sinucigaşă la cea de bucurie euforică - asta după ce se dusese la Leo cu bustiera letală şi sfârşise pe pod, bocindu-şi şi sufletul din ea. Victor "mirosise" un eşec al bustierei; în plus, avea indicii şi despre motivul euforiei ei. Aşa că venise după ea şi-o spionase, să vadă ce făcea atunci când îl ştia în altă cameră! Victor cunoştea multă psihologie feminină... şi auzise, de la gâştele vorbăreţe care treceau pragul coaforului, 1001 teste şi şmecherii feminine! Aah!

Gata şi zahărul. Turnă apă plată, puse dopul şi amestecă bine. Şi-o puse pe geanta de voiaj. Victor nu mai ieşea din sufragerie... Băgă capul pe uşă şi-l văzu "surfând" cu degetul prin celelalte gentuţe...

- Mergem?

Da; mergeau. Ieşiră, încuie uşa şi se grăbi să-l urmeze. Doişpe jumate - la patru, cel târziu, erau cazaţi. Va avea grijă să fie o cameră cu două paturi... Că numai nebunii băteau paturile în cuie în podea! La o adică... La o adică, da - plecau la mare ca amici. Dar nimeni şi nimic nu-i obliga să se întoarcă tot amici, nu?

Era periculoasă rău de tot...

Aruncă geanta de voiaj în portbagaj, lângă geanta lui Victor, şi alergă la volan... Şi gata - plecaseră. Se asigura... Intrase pe

Colentina. Dreapta pe Fundeni... Aici accelera bine, că la ora asta era cam singura participantă la trafic... Stânga pe Pantelimon, spre Cernica şi Autostrada A2...

Victor nu spunea nimic. Ascultau Top 200 melodii ale anilor ’90. Le prefera, în faţa bubuielilor actuale. Aerosmith, Ace of Base, Cher, Enigma, En Vogue, Savage Garden, TLC, UB 40... Erau numai "bunătăţuri" pe CD-urile cu trei steluţe roşii; iar Victor se inspirase un pic printre celelalte, pentru că tânăra în bustieră sexy bocise teribil din cauza lui Leo şi “înflorise” la propriu când auzise că stilistul o ia şi pe ea la mare...

Intră la benzinărie şi făcu plinul. Şi reveni la volan.

- Să-mi spui

- Îţi spun tot ce vrei tu. Da’ dacă începi cu prostii, să ştii că spun prostii!

Victor râdea:

- Şi totuşi, să ştii că s-ar putea să mă supăr!

- Adevărul e că voiam să merg la mare. Ştii tu, chestia aia cu bronzul şi rujul auriu...

- Şi eu voiam să merg la mare. Dar nu sunt de acord să mă plimbi tu pe gratis.

- Bine.

Victor aştepta... Şi acum bufni într-un hohot de râs:

- N-o să-ţi meargă aşa, să ştii!

- OK! Atunci uite cum facem. Putem toate bonurile într-o pungă. Când ne întoarcem, le adunăm şi împărţim la doi.

- Şi cum calculăm cine cât a plătit?

- Vezi? E prea complicat! Ajungi tot la vorba mea - las’ că vedem noi!

Victor râdea şi clătina încet capul...

Mobilul de pescuit începu să piuie. Se încruntă scurt... Selectă melodia şase - că ăsta era norocul lui Leo, să asculte tocmai CD-ul pe care era melodia aia! Aştepta să înceapă prima strofă; Victor o privea lung, mirat...

This is not a love song / Bye bye baby

- Să nu spui nimic, te rog.

Apăsă butonul verde şi difuzoraşul:

- Da.

I keep on waiting, anticipating

- Unde eşti?

But I can’t wait forever

- În maşină.

You say you love me

- Vino la Pascucci.

You’re thinking of me

- Nu pot.

But we’re never together

- ... De ce?

Bye bye baby bye bye

- ... Am treabă în altă localitate.

It’s your turn to cry

- ... Faci mişto de mine?

That’s why we have to say goodbye / So say goodbye

- ... Nu; chiar acum ies din Bucureşti.

Bye bye baby bye bye

- ... Când te întorci?

It’s your turn to cry

- Nu ştiu, depinde câtă treabă am pe-acolo.

That’s why we have to say goodbye / So say goodbye

Victor îi făcea semn că i le zicea "dinamită", una după alta - şi rânjea rău de tot, fiindcă era fericit că ea nu mai surfa...

You had your chances / All your romances

Leo făcea o pauză scurtă, pentru că Madonna cânta destul de tare...

And now I just don’t want you

I se păru că Leo zâmbeşte:

- Mi-e dor de tine!

I know I love you...

- Eu sunt foarte supărată şi nu mi-e dor de tine.

...because I hate you

- Eşti sigură?

And now I’d rather haunt you

- Da.

Bye bye baby bye bye

- Bine. Atunci aştept să te-ntorci şi să mă suni.

It’s your turn to cry

- Bine.

Apăsă butonul roşu şi bombăni:

- Aşteaptă!

Şi se-ntinse civilizat spre CD-player - melodia următoare era superbă! Era melodia aia despre cum trebuiau să se exprime bărbaţii! Deci! Cu Madonna tot înainte, un’-doi-trei-şi!

Come on girls / Do you believe in love? / ’Cause I got something to say about it / And it goes something like this...

Înfipse piciorul în acceleraţie, iar BMW-ul roşu ţâşni pe asfalt! Şi cânta şi ea cu Madonna! Şi gesticula şi accelera!

Don’t go for second best baby / Put your love to the test / You know, you know, you’ve got to / Make him express how he feels / And maybe then you’ll know your love is real...

Doamne, ce-i mai plăcea melodia aia! Şi poate se prindea şi el, apropo de mesaj! De partea aia cu *express*... Victor râdea:

- Tu încerci să prinzi trenul din urmă?

- Nu; încerc să mă calmez.

- Iar Madonna te ajută la calmare?

- Manelele şi orientalele mă zăpăcesc - că mă fac să dansez pe scaun. Sunt mare devoratoare de orientale...

Victor îşi scoase MP3-ul de la gât şi scotoci un pic în rucsac. Acum punea cablul... Ce muzică asculta cu plăcere Victor? Chiar era curioasă! Aştepta...

Tu mă chemi, eu apar / Nu mă laşi să ştiu de mine măcar...

Uau! Victor asculta Direcţia 5!

Mă transformi într-o clipă / Doar tu mă prefaci şi mi-e dor / Cu tine să zbor...

Zâmbi slab:

- Deci eşti un romantic incurabil...

- Într-un fel, da. Sunt, oricum, mai potolit din fire.

- Ce înţelegi prin "potolit"?

- Că viteza asta îmi provoacă un gol în stomac, de exemplu...

Începu să râdă şi ridică piciorul de pe acceleraţie. Ce-i drept, tot la mare ajungeau. Şi n-or să se bălăcească imediat cum păşeau pe plajă - că dacă n-ajungeau la patru, planând deasupra asfaltului cu 140 la oră, vor ajunge la cinci, circulând civilizat cu 80 la oră. Şi se vor odihni măcar patru ore, pentru că el venea de la serviciu iar ea de la o lungă aşteptare plictisitoare şi-o mare supărare...

Mă atragi, mă avânt / Mă îndrept acum spre necunoscut / Şi îmi place să fiu unde nicicând n-am fost în trecut

Cu tine să zbor / E uşor / Până la nori / Simt că zbor

Victor lăsă capul pe tetieră şi oftă greu:

- Adevărul e că, la 30 de ani, pot spune că sunt într-o situaţie asemănătoare cu a ta.

Serios? Se grăbi să dea puţin mai încet - pentru că acum voia să audă fiecare literă, fiecare şoaptă, fiecare respiraţie...

- ... La 25 de ani, am zis că l-am apucat pe Dumnezeu de-un picior - şi m-am însurat. Eram îndrăgostit, nu vedeam nimic în jur... Am divorţat la 26. Şi-am fost mult prea supărat ca să deschid bine ochii la ceea ce se mai întâmplase în jurul meu, cât lipsisem din realitatea înconjurătoare. La revelionul din 2006, la

Romexpo, am cunoscut-o pe Rodica... După două săptămâni, s-a angajat în coaforul unde lucram eu; după alte două săptămâni, frati-miu a urlat la mine să schimb ceva, că altfel o iau razna şi sar de la balcon... Şi-am schimbat!

Împins de la spate, de către rudele îngrijorate, Victor întinsese mâna, pipăise în jurul lui şi strânsese pumnul atunci când întâlnise o altă persoană. Acea altă persoană se nimerise să fie Rodica...

- Lucrurile au mers bine, un timp. Pe mine mă ştii cum sunt - "mor pe baricade", la serviciu. Ea pleca la opt, se ducea acasă, îşi făcea treburile...

Tot un fel de Mircea - numai că poliţistul de circulaţie lucrase în trei schimburi. Victor lucra într-un singur schimb, cu lungime variabilă.

- Am avut nopţi când am dormit cu capul pe masa de coafură. Că n-avea rost să mai plec spre casă, doar ca să stau o oră şi să mă întorc. Iar ea a participat singură la multe party-uri şi ieşiri cu colegele şi prietenele. Nu m-am supărat; nu s-a supărat. Uneori era ciudat, pentru că păream un cuplu de-ăla modern...

Aprobă scurt cu capul, chiar dacă Victor privea lung prin geamul din dreapta...

- În 2008, Rodica mi-a propus să ne deschidem un salon de înfrumuseţare. Ea avea relaţiile, eu aveam clientele; ea avea deja o firmă pe numele ei, şi doar a schimbat codul CAEN. A fost convenabil pentru ea; şi-a făcut salonul ăsta şi-a prosperat. Eu m-am ocupat de achitarea creditului consistent cu care a cumpărat apartamentul şi a utilat coaforul. Şi am crescut cifra de afaceri. Ea se cam transformase din coafeză în manager - umbla toată ziua după materiale, după hârtii... Eu făceam varice şi bani, ea îmi "cocea" o surpriză...

Rodica îl folosise; acum era evident ce se întâmplase!

- Anul trecut, în martie, o puştoaică a intrat în coafor pe la zece-zece jumate. Voia să se tundă - dar numai două degete aici şi trei degete dincolo. Şi voia să fie inegal, da' să nu se vadă asta. Şi pe urmă voia permanent de-ăla spiralat, da' să iasă larg. Şi tot aşa... Am suportat-o, pe ea şi ideile ei, până la unşpe jumate. Timp în care coafeza a primit un telefon că maică-sa făcuse infarct şi era la Urgenţă, iar Rodica era "după marfă" şi avea telefonul închis. Coaforul era plin. Când au început toate clientele să mă bombăne, iar fufiştina m-a avertizat nu care cumva să dau rasol tocmai la bucla numărul şase, am lăsat foenul şi peria pe masă şi le-am lăsat cu casiera. Şi m-am dus acasă. Unde am găsit-o şi pe Rodica. Am constatat că nu mă aştepta - şi nici nu făcea mâncare.

Ouch! Asta era dureros rău... Victor începu să râdă:

- Leo al tău ar spune că Rodica se şcolea într-ale datului cu aspiratorul!

La dracu! De ce spusese asta? Încerca s-o facă să râdă? De ce? Era ceva de râs în povestirea despre cum îl înşelase idioata aia pe Victor? Ea nu găsea nimic amuzant în asta...

- ... Am făcut o criză de nervi. Pe el l-am dat afară şi i-am aruncat hainele pe geam. Pe ea... Nu ştiu de ce dracu am bătut-o; că nu era nevasta mea, şi n-am dat niciodată nimănui o palmă... Am dormit la coafor; a doua zi, ea a apărut pe la doişpe şi m-a chemat la o discuţie. Voia o perioadă de amiciţie, ca să vadă dacă mă poate ierta pentru cafteala pe care i-o dădusem. Am ridicat din umeri şi-am constatat că-mi împachetase ea hainele... şi ce mai apreciase ea că-mi aparţine. Nu i-am zis nimic; m-am întors în apartamentul părintesc, iar ai mei au decis, în 24 de ore, să se mute la ţară. E mai sănătos pentru ei, e mai bine şi pentru mine şi fratele meu...

Iar ea se plângea că avusese o viaţă complicată şi nefericită...

- De-atunci, nu ne-am împăcat. Ea a început să facă paşi timizi acum vreo jumătate de an. Probabil că i s-a stricat aspiratorul - cine ştie...

Nu trebuia să vorbească aşa! Totuşi, investise în ea şi timp, şi sentimente, şi planuri, şi gânduri că poate

- De jumătate de an, Rodica îmi tot bate apropouri. Că ar vrea să se mărite, să devină mamă, să simtă că are pentru ce trăi... Le bate de una singură. Şi-o las să le bată - o să priceapă ea, mai devreme sau mai târziu... La un moment dat, a vrut să mă concedieze. N-ar fi fost o problemă pentru mine să mă mut 30 de metri mai spre Doamna Ghica - iar ei mă ştiu deja şi m-ar angaja într-o clipă, pe salariul pe care-l cer eu! Numai că nu puteam să plec de acolo; şi-am rugat-o să mă suporte încă jumătate de an. Atât apreciasem pe-atunci că mi-ar fi trebuit ca să reuşesc. Dar abia în iulie s-au schimbat lucrurile; şi nu pot spune că s-au schimbat în bine pentru mine... Sau, nu ştiu...

Chestia aia de la final fusese foarte alambicată! Nu pricepuse nimic! Voise să rămână la coaforul ăla pentru că n-a putut să plece de-acolo. Şi şi-a acordat jumătate de an, şi abia în iulie lucrurile s-au schimbat, şi nu în bine pentru el... Victor reveni spre parbriz:

- Şi-n rest, viaţa mea e plată: la opt jumate trebuie să fiu la coafor, şi-ar trebui să plec de-acolo la trei fix. Adică pe la şase. Dar mă prinde ora opt aproape în fiecare zi... De-acolo mă duc acasă, în apartamentul cu două camere în care fratele meu ocupă sufrageria împreună cu soţia şi cei doi preşcolari. Şi e aşa o agitaţie şi-o hărmălaie în casa aia, că după doişpe ore de permanenturi creţe şi frizuri a la 50 de primăveri simt nevoia doar să mă încui în camera mea şi să vegetez. Şi să adorm. Şi tot aşa, zilnic...

Începu să râdă:

- Şi când te hotărăşti să faci o revoluţie, aşa ca mine?

- Nu ştiu. Îmi lipseşte motivaţia. Şi-am crezut că am găsit-o, pe 16 luna asta... Dar se pare că m-am înşelat.

Pe 16? Ce se întâmplase pe 16? Se gândi un pic... Aa... Zâmbi:

- De ce?

- Păi pentru că ea şi-a găsit deja motivaţia. Şi are un plan. Nu se va opri, înainte să afle ce fel de bărbat îşi doreşte; şi mă îndoiesc că îşi doreşte un alt şoarece de bibliotecă.

- Nu trage concluzii pripite. Poate te-a păstrat pentru finalul planului, nu? La urma urmei, eşti printre puţinii oameni normali cu planuri serioase din zilele noastre! Probabil că are ea motivaţia ei... Probabil că

Victor o întrerupse ferm:

- Nu vreau să ştiu. Nu vreau să mă mai gândesc la asta. Te rog: hai să ascultăm muzică şi să vorbim despre orice altceva. Bine?

Adică nu voia să discute despre ei... OK!

- OK. Dar mai bine îţi laşi scaunul pe spate, sau te întinzi pe banchetă, şi tragi un pui de somn. Ai rezervare la hotel?

- Nu. N-am decât biletul de tren până în Constanţa şi dispoziţia de a fi la serviciu vineri dimineaţa, la opt jumate.

- OK; hai, întinde-te şi odihneşte-te.

- ... Eşti sigură că nu vrei să te ţin de vorbă? Ştii tu, şoferul obosit care conduce noaptea la drum lung...

- Nu, stai liniştit; odihneşte-te. În dreapta, sub scaun, e o manetă; ridic-o.

Scaunul din dreapta se întinse, ascultător... Victor se mută pe bancheta din spate.

- Somn uşor.

- Mersi - deşi nu cred că o să pot adormi... când ştiu cum conduci când asculţi Madonna...

- Îmi place şi Direcţia 5, să ştii! N-am s-o schimb! Madonna are părţile ei bune; dar acum vreau să mă gândesc la unele lucruri; aşa că...

Aşa că el nu mai spunea nimic... Victor va adormi în maximum un sfert de oră - că era obosit după atâtea ore de stat în

picioare şi permanentat dudui trecute de prima tinereţe. Ridică un pic piciorul de pe acceleraţie...

O să meargă mai încet - ca să frâneze din timp în caz că se iveau probleme în trafic, să nu-l răstoarne de pe canapea. BMW-ul ei era ţâfnos - ţâşnea să fie primul când era vorba de plecare şi îngheţa pe asfalt când era vorba de frânare. Iar ea se gândea acum...

Pe 16 iulie, anul ăsta, ea smulsese pelerina şi plecase acasă pe jumătate coafată. Iar el venise la ea, îi ceruse iertare şi voise mult de tot s-o sărute... Şi abia acum realiza că în iulie ieşise ea din doliu şi intrase în coafor pentru o renovare completă... Şi-şi amintea, zâmbind din ce în ce mai larg, că Victor ştiuse unde lucrează ea - şi-o întrebase unde-i dispăruse soţul... semn că "o filase" ceva timp, de la geamul coaforului... Iar ea, gâsculiţă fixată pe Leo, nu-şi dăduse seama...

Nu patrulase niciodată în zona Colentina - dispoziţie expresă de la fostul ei şef, care încercase s-o ţină departe de propria casă. Ca să le fie eventualilor duşmani mai greu să o repereze, pe ea şi casa ei. Cât trăise Mircea, obişnuise să se ducă zilnic pe jos până la Doamna Ghica, la Cristim. Nu-şi prea găsea locul în casă, între patru pereţi, şi căutase mereu un motiv să iasă fie la cumpărături, fie să plătească facturile... După ce murise Mircea, plecase zilnic de-acasă pe jos, până la Doamna Ghica, de unde lua tramvaiul până la Obor... şi se întorcea pe acelaşi traseu - cobora la Doamna Ghica şi se plimba până acasă. Pe partea cu coaforul, desigur! De când se măritase cu Mircea, copiii din parcul Plumbuita o indispuneau teribil...

Deci ea era motivaţia lui; iar el stătea deoparte, pentru că ea nu se va opri din planul ei înainte de a afla ce fel de bărbat îşi doreşte - amant, logodnic sau soţ. Momentan, o suna amantul s-o cheme la Pascucci. Iar ea spunea că vrea să termine cu el. Şi că nu mai voia să surfeze. Spusese azi... Îi spusese azi, în bucătărie, că îşi va canaliza toată atenţia şi energia asupra unei singure persoane, care chiar le merita şi ştia ce să facă cu ele. Oare Victor bănuia ce auzise azi, în bucătăria ei? Oare bănuia că despre el era vorba? Nici ea nu-i dăduse prea multe indicii; dacă n-ar fi fost testele pe care şi le aplicaseră reciproc...

Nu va risca. Îi va scrie o scrisoare. Acum ştia că Victor era interesat de ea - atât de interesat, că aştepta ca ei să-i treacă nebunia şi înghiţea Distonocalm ca să treacă peste gândul existenţei lui Leo. Aşa că o să-i scrie şi-o să-i explice de ce îl lăsase pe el la final. O să scrie cu sinceritate ceea ce simţea - inclusiv cuceririle alea neautorizate care-i făceau inima să tresară şi să se deschidă în preajma lui. O să fie sinceră - cu el, va fi întotdeauna sinceră. Nu putea fi altfel...

Gata - Victor dormea dus...

Nu mergeau în Constanţa. Nici în Mamaia. Adriana şi George îşi petrecuseră concediul trecut la Vadu. Fuseseră încântaţi de pustietatea plajei şi de liniştea de-acolo. Aşa că acolo voia să-l ducă pe Victor. Se va opri în satul Vadu, unde sigur vor găsi o pensiune sau o cameră liberă. Iar mâine, dacă Victor voia să meargă în Mamaia, mergeau în Mamaia şi gata! Ei îi era indiferent pe ce plajă stăteau - pentru ea, conta doar că îşi va petrece următoarele 48 de ore cu el...

Teoretic, ăsta era satul Vadu. Practic... Practic, căuta crâşma. La ora patru jumate, probabil că numai acolo putea găsi un localnic încă treaz...

... Decise, într-o clipă, să nu ia singură hotărârea asta. Îl adusese la mare; problema cazării o vor rezolva imediat cum el îi va spune dacă îi plăcea sau nu plaja! Şi cum nici ea nu prea ştia ce să spună, acceleră un pic - că trebuia să ajungă pe plaja aia.

Drumul fusese "floare la ureche". Direcţia 5 avea melodii superbe! Versurile alea îi deschiseseră inima... Frână şi trase pe dreapta; rupse un post-it şi zâmbi slab... Şi scrise: "*Savage Garden - Truly, Madly, Deeply*". Îl lipi pe bord, sub CD-player, şi porni uşurel, să nu-l trezească pe Victor...

Şi gata cu Direcţia 5 - că o inspirase gândul ăla! Opri muzica. Şi începu să şoptească, ca să nu-l trezească pe Victor...

I'll be your dream / I'll be your wish I'll be your fantasy / I'll be your hope I'll be your love / Be everything that you need / I'll love you more with every breath / Truly, madly, deeply do / I will be strong I will be faithful / 'cause I'm counting on / A new beginning / A reason for living / A deeper meaning, yeah

I want to stand with you on a mountain / I want to bathe with you in the sea / I want to lay like this forever / Until the sky falls down on me

Şi-i venea să plângă ca o proastă, pentru că n-avea curaj să-i lipească post-it-ul pe rucsac, sau pe husa scaunului... cu atât mai puţin, să i-l dea personal... Şi era îndeajuns de bleagă şi ruşinoasă să nu cânte mai tare, ca s-o audă şi el...

And when the stars are shining / brightly in the velvet sky, / I'll make a wish send it to heaven / Then make you want to cry / The tears of joy for all the / pleasure and the certainty / That we're surrounded by the / comfort and protection of / The highest powers / In lonely hours / The tears devour you

I want to stand with you on a mountain / I want to bathe with you in the sea / I want to lay like this forever / Until the sky falls down on me

Dar n-ar fi fost corect faţă de el. Se aştepta să primească, cât de curând, un telefon de la Leo. Care era maestru chirurg şi în operaţii, şi în fixaţii. Iar în condiţiile astea, orice pas spre Victor era exclus! Întâi trebuia să scape de Leo...

Oh can you see it baby? / You don't have to close your eyes / 'Cause it's standing right before you / All that you need will surely come

I'll be your dream I'll be your wish / I'll be your fantasy / I'll be your hope I'll be your love / Be everything that you need / I'll love you more with every breath / Truly, madly, deeply do

I want to stand with you on a mountain / I want to bathe with you in the sea / I want to lay like this forever / Until the sky falls down on me

Oftă greu şi-şi şterse lacrimile - degeaba mârâia şi lătra şi vorbea vulgar Lucia Florea! Atunci când inima ei se deschidea, redevenea acea Lucia Florea de dinaintea inundaţiilor din 2005. Acea tânără ruşinoasă şi timidă, un pic cam prea sensibilă pentru realitatea din jur... Un copil care nu se prea maturiza...

Gata; ajunsese la mare. Aici era o barieră - probabil că trebuiau să plătească accesul... Şi nu era nimeni în zonă. Aprinse faza mare şi zări, undeva departe, vârful unui cort...

Stinse luminile şi opri motorul. Coborî, aduse pătura şi coarba din portbagaj... Constată că, într-adevăr, Victor era îndeajuns de obosit ca să nu simtă maşina mişcându-se, să nu audă foşnetele şi pocnetele provocate de ea... Trase scaunele mai în faţă şi le întinse. Şi se gândi o clipă...

Blocă uşile şi verifică geamurile. Şi se lungi peste ambele scaune, în faţa lui Victor. Îl înveli, se înveli... Băgă coarba între scaun şi portieră, o strânse bine în palmă şi puse capul pe braţ. Şi închise ochii: acum dormea şi ea două-trei ore...

21 iulie 2010 - miercuri

Cee?

Sări şi gemu uşor - că dormise cu capul pe mâna în care ţinea coarba, şi uitase complet amănuntul ăsta! Înşfăcă geanta şi se grăbi să coboare din maşină. Mobilul de pescuit piuia extrem de tare în liniştea aia... Apăsă butonul verde:

- Da.
- Unde eşti?

Tii, da' ce isteric era Leo la ora asta matinală! Da' ce-i venise?

- Te-am întrebat unde eşti!
- La mare.
- Undee?
- La mare.

Tăcea... Ridică scurt din umeri:

- Ţi-am spus că plec din Bucureşti.
- Şi chiar ai plecat din Bucureşti!
- Închipuie-ţi că da.
- ... Adică nu eşti în Bucureşti!
- Nu. Sunt la mare.
- Unde la mare?
- Nu ştiu. Undeva pe o plajă.
- Încetează! Încetează cu căcatu' ăsta, că-mi vin toţi dracii!
- Foarte rău! Să nu-ţi vină, că n-ai de ce!
- Spune-mi unde eşti!
- La mare, parcată pe dreapta la capătul drumului. În faţă e plaja şi marea. În spate e drumul. Nu e nici un indicator în jur. Şi nu înţeleg de ce trebuie să-ţi dau ţie explicaţiile astea!

Şi-acum tăcea, pentru că chiar nu trebuia să-i dea lui explicaţiile alea. Că nu era nici bărba-su, nici amantu' oficial. Dar uite că fusese din nou proastă şi i le dăduse... La naiba!

- ... Când te întorci?
- Nu ştiu.
- Nu face mişto de mine!
- Nu fac mişto de tine. Sunt la mare; o să vin când o să vin. Nu mă suna; te sun eu.

Apăsă butonul roşu şi-şi aprinse o ţigară. Aştepta... Aştepta.. Zâmbi şi mârâi printre dinţi:

- Aşa! Că aşa-i modelu' ăsta, fără obligaţii!

Plaja era superbă, într-adevăr. În faţa ei erau patru corturi; undeva în dreapta mai era unul mare... Marea era calmă. Iar ea zâmbea... pentru că era mulţumită de discuţia pe care-o avusese cu el, dar era totuşi nervoasă... Mobilul reîncepu să piuie. Tot Leo! Apăsă butonul:

- Da.
- Trebuie să ne vedem.
- Sunt la mare.
- Te rog, nu face aşa!

Aa, acum devenise plângăreţ! Dacă nu-i mersese cu lătratul, începuse cu smiorcăitul! Zâmbi slab:

- Fii atent! Concentrează-te! Eşti concentrat?

Tăcea...

- Sunt la mare, la marginea plajei. Am ajuns acu' vreo două ore şi nu intenţionez să plec în următoarele cinci minute. Ai spus că trebuie să dispari o săptămână. Dispari sau nu dispari?
- Am găsit o şmecherie, ca să nu trebuiască să dispar. Tu vrei să dispar?
- Eu ţi-am spus - ai şapte zile la dispoziţie ca să te gândeşti ce nu-mi place la toată treaba asta. Ai face bine să te gândeşti serios - că eu nu sunt mişto-ul nimănui.
- Păi ce, te-am luat eu la mişto?
- Da; ieri m-ai luat la mişto. M-ai tratat de parcă aş fi păpuşa pe care-o pui pe raft şi-o laşi acolo până-ţi vine chef de ea. Chestia asta nu se va repeta.
- Da' ţi-am zis ce s-a întâmplat!
- Gândeşte-te. Şi cât te gândeşti, aminteşte-ţi că nu sunt proprietatea ta. Fără obligaţii, Leo! Ziua de azi nu trebuie să fie ca ziua de ieri.

Apăsă butonul roşu... şi începu să râdă:

- Şi cât te gândeşti tu, năşicu' îţi face dosar, eu te scriu pe foi cu bune şi rele... Şi tare mi-e mie că, dacă nu te răzgândeşti în astea şapte zile, o să te răzgândească năşicu' de-or să-ţi meargă fulgii...

Acum chiar că n-o mai suna! După ce-i amintise de obligaţii şi ziua de azi comparativ cu cea de ieri, Leo nu prea mai avea de ce s-o sune. Că avea şi el mândria lui...

Aruncă ţigara, reveni în maşină şi se lungi lângă Victor. Părea că nu se trezise... Închise ochii. Şi roşi violent, pentru că mâna lui tocmai o învelise cu pătura - adică auzise totul... Îşi impunea să nu mai deschidă ochii - să adoarmă. Despre Leo nu vor vorbi niciodată.

Victor tocmai auzise unele lucruri... "organizatorice". Cu siguranţă, era mult mai liniştit acum, având confirmarea bănuielii lui că năşicul superior va face aşa un "Bau!" spre Leo, de-l va aduce în pragul infarctului pe interlopul cu ochi verzi! Şi mai auzise şi de foile pe care le scria ea; şi se va întreba, în următoarele minute, dacă existau şi nişte foi despre el...

Oo, nu! Alt telefon! De ce dracu nu le oprise? Deschise un ochi, întinse mâna spre geantă şi scotoci... După sonerie, Adriana era. Aşa că răspunse:

- Mda.
- Lucio, unde eşti?
- La mare.
- ... Tu eşti nebună! Clar! E oficial! Nu eşti întreagă la icră!

Începu să râdă şi apăsă difuzoraşul - Victor se trezise, aşa că trebuia să audă şi el vocabularul viitoarei lui năşici! Ca să se obişnuiască măcar cu debitul verbal în situaţii de stres maxim!

- De ce?
- Nu m-ai mai sunat de 48 de ore! Sunt în faţa uşii tale, sunt panicată ca la balamuc iar tu rânjeşti fasolea şi-mi spui că eşti la mare?
- Da. Sunt la mare, cu Victor.

Şi-acum se priveau lung şi aşteptau reacţia năşicii lor...

Aoleu, ce mai chiuise năşica! Ea râdea, Victor râdea... şi probabil că Adriana îl auzea şi pe el - şi de-asta "o cotise" instantaneu spre uiuiu-urile alea de nuntă! Se grăbi s-o calmeze, pentru că năşica chiuia pe palierul blocului:

- Nu te ambala, că ştii că ai imaginaţie bogată. Calmează-te şi du-te la serviciu. Vorbim.
- Bine! Vorbim! Paa!
- Paa!

Apăsă butonul roşu... şi zâmbi:

- Neaţa.
- Neaţa. Sper că mie îmi spui pe ce plajă m-ai adus...
- Plaja Vadu. Sălbatică, după cum cred că ai constatat deja... Aici au petrecut naşii concediul trecut şi s-au întors extaziaţi pe trei cărări. Am zis s-o văd şi eu, măcar o dată-n viaţă. Am văzut-o. Acum, dacă nu-ţi place, ridic scaunele şi pornesc motorul. Şi negociem o staţiune. Ce zici?
- Plaja asta e perfectă. Doar că ar trebui să mergem să ne aprovizionăm mai întâi, pentru că nu avem nici măcar apă potabilă pe-aici...

Aprobă şi se ridică:

- Da' nu vrei să bem întâi un ness?

- Ba da.

Coborâră din maşină şi-şi aprinseră câte o ţigară. Nu era multă lume; mai veniseră tineri ca ei, cu maşinile. Dar era evident că vor avea unde să-şi întindă pătura...

- ... Ţi-ai amintit o melodie care-ţi lipseşte de pe CD-urile cu trei steluţe roşii?

Începu să râdă - Victor nu voia să presupună nimic în privinţa motivaţiei lui de-a schimba viaţa ternă şi perfect dreaptă - aşa că "investiga" indiciile pe care ea i le lăsa... Privi lung valurile:

- Nu. M-am tot gândit pe drum şi-am ascultat Direcţia 5... şi am luat o hotărâre.

- Să înţeleg că Leo e istorie?

- Leo va fi istorie numai după ce intervine năşicu'. Că nu e genu' care pricepe de vorbă bună. Aşa că i se va arăta bau-bau'...

- Presupun că a fost disperat când a auzit că nu eşti în Bucureşti...

- La primul telefon, m-a luat tare pe un ton isteric. La al doilea, a trecut la vocea smiorcăită. N-are şi o a treia variantă, aşa că n-a mai sunat...

- ... Presupun că el a fost absolut obligatoriu în planul tău...

- Oarecum. Când am hotărât să surfez, adică pe 5 iulie, voiam să ştiu ce fel de bărbat îmi trebuie. Dacă-mi trebuie. Pe 6 iulie însă, chestia cu surfatul a început să se clatine. Dar întrucât sunt Leu, iar la mine fixaţiile apar greu şi dispar la fel de greu, n-am vrut să renunţ la tot planul, ci doar să-l scurtez considerabil şi să-l simplific la maximum, astfel încât să-mi rămână cât mai mult timp pentru final.

- Iar finalul este...

- Finalul este serios. Şi cu *happy end*, sper eu.

Aruncă ţigara şi porni spre portieră:

- Mergem să aprovizionăm?

- Mergem.

Că nu prea voia să-i dea indicii în privinţa aia. După ce auzise discuţia cu Leo şi uiuielile năşicii, Victor jubila. Se temea deci să nu constate că bărbatul de lângă ea se va grăbi...

Era superb! Totul era superb! Perfect! Plaja era perfectă, apa era perfectă, atmosfera era perfectă...

Doamne, cum se puteau înţelege chiar atât de bine? Cum puteau să discute atâta despre lucruri pe care ea una nu se gândise niciodată că le putea discuta cu el? Şi cum naiba de zâmbea şi acum, la două jumate, deşi începuse să zâmbească la zece şi-un sfert - când plecaseră după provizii? Cum reuşeau amândoi să zâmbească aşa, non-stop? Erau nebuni? Puseseră localnicii ceva prafuri în apa plată? Avea nisipul ăsta o compoziţie mai specială? Nu putea să înţeleagă... Nu voia să realizeze...

Piuitul o făcu să tresară - nu era al ei. Victor scoase mobilul... şi se mută, dintr-un salt, lângă ea. Şi apăsă butonul verde şi apoi difuzoraşul:

- Da.

- Bună.

- Bună, Rodico.

Aha...

- Ce faci?

- Bine.

- Unde eşti?

- La mare.

- Şi crezi că ai putea să te întorci în seara asta?

- Nu.

- Te rog, Victore! Mâine avem o nuntă - şi deja sunt peste 20 de programări!

- Îmi pare rău, Rodico. Ai fost de acord cu două zile; deci ne vedem vineri dimineaţă.

- Victore, nu face aşa!

- De-o lună jumate încerc să ajung la mare! Acum am şi reuşit. Aşa că rămân la mare.

- Victore, nu mă face să spun ceea ce nu-mi place să spun!

- Păi spune! Cine te opreşte?!

- ... Vino mâine la opt.

- Vin poimâine la opt jumate.

- Victore... Victore, nu mă lăsa cu fundu-n baltă!

Deci şi Rodica ştia să smiorcăie! Interesant...

- Am două zile libere, după doi ani fără concediu. Le voi petrece pe amândouă la mare. Prima zi e azi; a doua zi e mâine.

Tăcere; auzea smiorcăielile... Tresări la auzul "exploziei" răstite - nu se aşteptase la asemenea schimbare bruscă de dispoziţie:

- Dacă mâine nu eşti aici la opt fix, poimâine poţi să te consideri în concediu definitiv!

- OK; atunci vin vineri la opt jumate, să-mi iau cana şi linguriţa.

Victor apăsă butonul roşu şi reveni pe locul lui - în faţa şerveţelului lui:

- Bărbaţii întâi răcnesc şi pe urmă smiorcăie; femeile fac invers. N-ai observat?

Nega încet, zâmbind...

- Tu nu faci la fel, atunci când vrei ceva?

Continua să nege...

- Da' cum faci?

- Dacă nu obţin din prima, mă duc şi-mi iau singură.

- ... Adică, în cazul de faţă, ce-ai fi făcut tu?

- Sincer? Nici nu te-aş fi sunat. Aş fi căutat în agendă o coafeză care să-ţi ţină locul - dar nu te-aş fi deranjat din concediu.

- ... Serios?

- Da. Pentru că sunt parolistă. Dacă am spus că-ţi dau, nu-ţi mai cer jumate înapoi.

- Iar asta înseamnă că te gândeşti mult înainte să dai...

- Cam aşa ceva...

Mare şmecher, Victor ăsta! Se întoarse spre mare:

- Dar dacă am zis că e albă, albă rămâne.

- ... Deci Leo "e pe roşu" şapte zile...

- Teoretic, da.

Acum era mirat! Zâmbi slab:

- Unu la mână - dacă-l evit a la long, începe să gândească. Şi se gândeşte la numărul meu de înmatriculare, care "întoarce" adresa completă la care locuiesc. Doi la mână - trebuie să treacă fixaţia...

Arătă spre cap:

- Iar asta nu trece decât înghiţind hapuri amare. Leo e capabil să facă trei măgării pe minut; vreau să fiu prin preajma lui atunci când împarte hapurile amare, să înghit cât mai multe...

- Asta e riscant. O supradoză ar fi foarte periculoasă în cazul tău.

Aprobă şi se ridică:

- Din fericire, azi-noapte am descoperit antidotul pentru orice supradoză. Facem un castel de nisip?

Victor şovăi preţ de-o secundă... şi se ridică şi el:

- Facem!

Bun! Şi-acum discutau despre orice altceva, numai nu despre Leo şi planurile ei cu el!

Era ora şase, probabil. Soarele apunea încetişor în spatele lor... Nu era frig; stăteau lungiţi în apă, în vălurelele alea minuscule, şi era aşa de bine...

Şi totuşi, trebuia să-l întrebe. Ca să fie sigură că Victor rămă-

sese la mare pentru că voise să rămână la mare, să fie concediat, să o audă pe ea luându-şi adio de la Leo...

- ... Vrei să te duc totuşi în Bucureşti?

Victor se întoarse şi-o privi lung:

- Da' ce-ţi veni?!

- Aşa; am zis să te-ntreb, că poate te-ai mai gândit şi te-ai răzgândit...

Ochii căprui erau serioşi... Prea serioşi... Inima îi bătea tot mai tare, pentru că ochii căprui se apropiau încet de ea... Victor negă încet:

- Nu; tocmai am găsit motivaţia aia despre care-am vorbit aseară...

Nu! Nu acum! De ce se grăbea aşa? Nu!

Încercă să se tragă puţin mai în spate, dar se controlă în ultimul moment. Preferă să-l oprească cu palmele... Dar Victor nu voia să se oprească... Oftă greu:

- Te rog, opreşte-te!

Slavă Cerului! Reuşise să-l oprească! O privea lung... O privea, iar ea îşi dădea seama că Victor încerca să înţeleagă de ce...

Brusc, bărbatul de lângă ea se ridică. Şi plecă. Îl vedea îndepărtându-se încet... Oof! Se lăsă să cadă în nisip.

Exact asta nu trebuise să se întâmple! Şi se întâmplase!

Gândindu-se la telefoanele lui Leo, la fixaţia ei, la timpul care trecuse... şi la multe alte lucruri, Victor se grăbise. Chiar dacă fusese destul de clară până acum - după ce termina de surfat, venea vremea lui! Azi îl anunţase că terminase cu surfatul - dar se ivise un mic impediment, în persoana lui Leo. Cu care trebuia să termine orice fel de relaţie. Şi chiar dacă erau în 21 iulie, şi mai avea 15 zile de concediu, Victor...

De fapt, îl putea învinovăţi pentru că voia s-o sărute azi şi nu peste-o săptămână? Nu, evident! O aştepta de ceva vreme; iar răbdarea lui nu era nici elastică, nici infinită...

Oftă greu şi se ridică: nu va reuşi să discute cu el despre asta. Inima îi era larg deschisă. Azi, toată ziua, Victor tropăise în voie prin inima ei. Şi-şi aranjase lucrurile pe-acolo, se instalase comod...

Îl vedea îndepărtându-se. Victor ştiuse că pleacă singur la mare - şi nu-şi luase tubul de Distonocalm cu el. Aprecia deci că acel bărbat era acum în cumpănă - calcula dacă să-i dea două palme şi s-o pupe cum ştia el, sau să năvălească peste corturile alea şi să-şi descarce nervii pe ele... sau să se ascundă undeva, să nu-l vadă nimeni...

Deschise portiera şi luă MP3-ul lui. Începu să apese butoanele... Reveni pe malul mării. Privi lung aparatul micuţ...

La cât de nervos era acum, Victor putea să calce în picioare MP3-ul. Sau să şteargă înregistrarea aia din prima. Sau s-o asculte şi să se considere minţit cu neruşinare... Dar avea o şansă. Şi voia să-i spună... Apăsă butonul:

- Ştii deja că am concediu până pe 6 august. Au mai rămas 15 zile... După astea 15 zile, o să lucrez într-un birou de pe Ştefan cel Mare, la Direcţia de Investigaţii Criminale. Voi reintra în normalul salariatului cu program fix şi ore suplimentare... După astea 15 zile de concediu, o să spun adio vieţii de noapte. Poate doar în weekend, să mai ies la un biliard, la o pizza... Am descoperit, în ultimul timp, că ieşirile astea nu trebuie să fie prea dese, ca să nu apară saturaţia...

Întoarse capul... Nu; nu se întorcea. Probabil ţinea musai să-şi răspundă singur la întrebări. Reveni spre mare şi-şi continuă monologul:

- După astea 15 zile, căutarea bărbatului potrivit se va sfârşi. Definitiv. Nu voi mai pleca niciodată să surfez cu BMW-ul prin oraş, chiar dacă voi descoperi, pe 6 august, că sunt tot singură, iar casa e la fel de goală... Nu sunt bună de surfing. Am descoperit că nu-mi place. Am descoperit că...

Oftă greu, că-i venea să plângă...

- Am calculat mult în ultimele 48 de ore. Doar fixaţia mă face să răspund la telefoanele lui Leo şi să spun "Da". Raţiunea e acolo unde trebuie să fie - şi-şi face datoria. Şi raţiunea, şi flerul, şi autocritica... Iar calculele mele nu sunt influenţate de fixaţie. Am calculat şi mi-am dat seama că, începând din 6 august, voi redeveni Lucia din 5 iulie. Voi avea program fix de serviciu, voi vedea în continuare de casă, voi găti din nou, voi călca, voi face curat... Luând în considerare ceea ce mi-ai spus în maşină, am tras concluzia că noi doi am avea cam acelaşi program. Şi cam aceleaşi apucături de oameni ai muncii. Şi am tras concluzia asta pentru că, atunci când am scris post-it-ul, m-am gândit că voi încheia conturile cu Leo şi-apoi te voi suna şi te voi ruga să vii la mine, să-mi faci moţul. Şi voi găsi eu o cale să te prind neatent şi să te sărut...

Gata - gâsca începuse să plângă! Îşi şterse înciudată lacrimile şi se grăbi să continue:

- Dar asta nu se poate întâmpla decât după ce Leo va deveni istorie. Pentru că nu vreau să te trec vreodată prin chinul de-a mă vedea cu un alt bărbat - nici chiar plesnindu-l, sau fugind de el... Pur şi simplu, simt că nu pot şi nu vreau să-ţi fac aşa ceva! Şi să ştii că, contrar aparenţelor, nu pot să am doi bărbaţi în acelaşi timp. Deşi în ultima vreme toată lumea mă consideră o curvă, nu sunt. Nu am...

Plângea - nu se putea opri din plâns. Încerca doar să nu plângă "cu sonor" - ca să nu creadă că voia să-l impresioneze, "să-l ducă"... Înghiţi greu şi decise să se grăbească spre finalul acelei înregistrări:

- Am o presimţire, legată de tine. Am avut-o din prima zi când te-am văzut. Şi n-a scăzut niciodată în intensitate. Naşa nu e nebună şi nici n-are o imaginaţie bogată - naşa îmi ştie gândurile. Naşa m-a auzit vorbind şi despre ţaca-paca, şi despre "Isaia dănţuieşte". Şi ştie că singurul bărbat care m-a sărutat, până în clipa asta, a fost Mircea. Şi mai ştie că, în ultimele 15 zile, nu m-am îngrijorat niciodată pentru ceea ce-am lăsat în urmă. Dar, involuntar, am încercat să te protejez pe tine de nebunia mea; de planul ăsta idiot, care m-a convins să nu înghit tot Diazepamul din casă şi m-a ajutat să-mi demonstrez că, la 23 de ani, viaţa mea poate să iasă din dunga dreaptă în care-a zăcut până acum. Am încercat să te protejez de Lucia care surfa... Aş vrea să te rog să ai răbdare până la sfârşitul lunii. Sau poate chiar mai puţin. Pentru că numai tu ai reuşit să faci cuceriri neautorizate de teritoriu în inima mea. Şi indiferent dacă mă crezi sau nu, trebuie să-ţi spun că azi ţi-ai amenajat teritoriul cucerit până acum. Şi te-ai instalat confortabil în el.

Apăsă butonul şi-şi şterse lacrimile. Şi se grăbi să ducă MP3-ul înapoi în maşină - ca să nu fie tentată să asculte înregistrarea şi s-o îmbunătăţească, sau să-şi schimbe cuvintele, sau să se răzgândească şi să nu-i spună chiar totul... Mai ales partea aia cu "Isaia"...

Se aşeză lângă castel şi începu să-i refacă turnuleţele - soarele uscase nisipul şi le cam pleoştise...

Trecuse ceva timp - se făcuse frig, iar ea terminase demult de refăcut castelul. Acum făcea un desen complicat pe nisip - un desen geometric compus doar din linii drepte. Paşii se opriră lângă ea; Victor întrebă, pe un ton ferm:

- Ai vreun gând cu mine? Sau te joci şi tu, aşa ca Leo?

"Aşa ca Leo"... Victor ştia psihologie feminină; şi-o ştia bine şi pe-aia masculină, de vreme ce anticipase fiecare mişcare a ochilor verzi. Iar dacă comparase starea prin care trecuse el azi cu starea prin care trecuse ea azi-noapte pe pod, nu-i era greu de înţeles ce gândea şi simţea Victor acum. Mai ales că el nu dezvoltase o fixaţie; el îşi deschisese inima... Tocmai din cauza asta, nu putu

să ridice privirea spre el; dar îi răspunse pe un ton la fel de ferm:

- Cel mai serios gând din mintea mea, cu tine e; dar nu i-a venit încă vremea.

Tăcea... Tăceau amândoi, şi-i vedea umbra...

- ... Mă duci la gară?

Aprobă şi se ridică:

- Deci nu mai stai...

- Nu.

Strângeau amândoi lucrurile întinse pe pătură; erau grijulii să nu stea unul în preajma celuilalt... El se ferea de femeia aia nebună şi extrem de periculoasă pentru bărbaţii din jurul ei, ea încerca să nu-l facă să sufere mai mult decât o făcuse deja... Nu-şi mai căută blugii; îşi puse un maieu şi fustiţa Lambada, se încălţă cu adidaşii şi urcă la volan; Victor urcă în dreapta, trase portiera şi întoarse cu fermitate capul spre dreapta... Decise să încerce totuşi; măcar să se simtă cu sufletul împăcat că făcuse şi încercarea aia:

- Şi eu mă întorc în Bucureşti; vrei să mergi cu mine?

- Nu.

Acum era evident. Porni motorul, întoarse maşina şi demară.

Tăceau; dar mai era ceva de spus? Simţea că nu; până la gară, nu mai era nimic de spus. Accelera deci, pentru că liniştea aia era apăsătoare, iar până în Constanţa erau mai mult de 30 de kilometri...

Îi mulţumea, în mintea ei, că nu spunea nimic. Nu-i era deloc greu să-şi imagineze ce-ar fi avut Victor de spus acum. Din prima seară, îi dăduse indicii că fusese "filată" - ştiuse că e poliţistă, ştiuse că fusese căsătorită... Îi bătuse apropo-uri şi-i dăduse indicii, pentru a o putea supune la unele teste. Iar femeia aia de la volan întinsese buzele spre el de fiecare dată; el fusese fair play şi nu profitase de ocazii... Iar atunci când voise, şi chiar se hotărâse s-o sărute, ea se stacojise toată şi se panicase! Şi normal că el abandonase ideea şi plecase, întrebându-se dacă aşa se stacojea femeia aia şi cu ceilalţi... Aşteptase apoi ca ea să termine de surfat; iar ea zicea că terminase de surfat. Acceptase s-o ia cu el la mare, deşi ştia ce va însemna asta pentru el. Se gândise poate să o testeze preţ de două zile - că dacă şi-ar fi scos reciproc ochii la jocul de cărţi sau ar fi fost întotdeauna în contradicţie apropo de programul de plajă, era evident că Victor ar fi renunţat la ea şi-ar fi găsit o cale să şi-o scoată din minte! Descoperise că se înţelegeau bine, că aveau cam aceleaşi gusturi, că nu ţineau musai să fie invers decât voia celălalt... Iar când el se hotărâse din nou să-şi deschidă inima şi s-o primească pe ea, primise un "te rog, opreşte-te". Păi ea îl voia, sau nu? Sau voia să-l vadă distrus, cu nervii şi moralul la pământ? Cum s-o mai înţeleagă el pe femeia aia ciudată, care surfa cu BMW-ul printre bărbaţi ca printre peştişori aurii şi susţinea sus şi tare că vrea să termine cu Leo - dar se îmbrăca *executive* şi nu-şi punea sutien pe sub bustiera de dantelă?

Intraseră în Constanţa. Victor insista să privească prin geamul din dreapta... Ea n-avea nici un drept să se supere pe el... Frână în faţa gării, iar Victor deschise scurt portiera. Decise să deschidă, totuşi, discuţia:

- Te duci mâine la serviciu?

Portiera se închise înainte ca el să coboare - semn că-i trecuse un pic supărarea:

- Da.

Se uita tot spre dreapta... Plecă privirea spre propriile mâini:

- ... Crezi că mai pot să vin să-mi faci bucle?

- Poţi să vii, la fel de bine cum poţi să te duci la orice coafor şi să-ţi faci buclele.

Auzi şuieratul trenului şi simţi că-i venea iar să plângă. Oricum, plânsul îi înnecă vocea:

- Ţi-am făcut o înregistrare, pe MP3. Eu aş vrea să o asculţi, înainte să iei o decizie. Sigur, asta e dorinţa mea; dacă tu nu vrei să afli ce am de spus...

Portiera se deschise - şi-apoi se închise scurt. Auzi şi portbagajul... Îşi impunea să nu plângă - pentru că Victor trebuia să plece cu trenul, să asculte înregistrarea şi să se gândească trei ore jumate la ceea ce va auzi...

Portbagajul se închise. Îl văzu grăbindu-se spre gară... Gata - intrase. La dracu! În ce hal o durea inima! Simţea că nici nu poate să inspire ca lumea - atât de puternică era durerea aia! Desfăcu sticla cu apă şi bău... Bău, până simţi că nu-i mai venea să plângă. Apoi dădu în marşarier şi porni spre ieşirea din Constanţa. Şi scoase mobilul. Selectă numărul Adrianei...

- Ei, bună!

- Bună. Mă întorc în Bucureşti. O să-mi opresc mobilul în următoarele patru ore şi ceva, aşa că să nu te sperii dacă mă suni şi constaţi că am telefonul oprit.

- Bine. Da' ce s-a întâmplat? V-aţi certat?

- Totul a fost perfect - ne-am înţeles perfect, am descoperit că ne asemănăm, că găsim subiecte comune de conversaţie... Totul a fost perfect, până a încercat să mă sărute. N-am putut să-l las... Şi s-a plimbat o oră pe plajă, timp în care eu mi-am înregistrat gândurile pe MP3-ul lui. După care a venit înapoi şi m-a întrebat dacă am gânduri cu el, sau doar mă joc, aşa ca Leo. Când a aflat că cel mai serios gând din mintea mea e numai cu el, a decis să plece acasă. A refuzat să se întoarcă cu mine, cu BMW-ul. Tocmai l-am lăsat la gară, în Constanţa.

- Ce-a spus de înregistrare?

- Nimic. Eu l-am rugat s-o asculte, iar el a coborât, şi-a luat geanta de voiaj şi-a plecat. Nici "Pa" n-a mai spus...

- Am înţeles. Bine; linişteşte-te şi vino încetişor înapoi. Nu băga boala-n BMW, pentru că eşti supărată şi îngândurată şi trebuie să ajungi acasă cu bine. Mă suni când ajungi, ca să dorm şi eu liniştită; bine?

- Bine, năşico.

Tonul Adrianei coborî până la nivelul şoaptelor:

- Vezi, că naşi-tu a venit "montat" de la serviciu, cu un dosar pe care scrie "Leo". Şi tună şi fulgeră de mama focului pe-aici şi nu vrea să-mi spună decât că a descoperit unele lucruri care-l deranjează la ochii verzi. Da' să ştii că, la ce draci are, sigur e ceva nasol de tot!

- Am înţeles.

- Vino uşurel, că naşi-tu nu cred că se calmează până ajungi şi tu - aşa că nu ratezi cafteala, dacă intri în Bucureşti după 11. Şi ai grijă la căruţaşi şi la beţivi.

- Am. Pa.

- Pa.

Închise şi-şi opri ambele telefoane. Şi deveni atentă la drum.

Gata - intra în Bucureşti. Condusese încet, nu se grăbise - era unşpe jumate noaptea, dar ajunsese cu bine. Şi-şi mai limpezise gândurile.

Dacă Victor voia s-o aştepte, o va aştepta. Dacă nu, putea să-l lege de calorifer - smulgea zidul şi fugea din toate puterile. Mingea era la el; şi nu voia să-i afle decizia înainte să coboare de la volan. Nu voia să buşească BMW-ul...

Frână la semaforul de la Cora şi-şi aprinse o ţigară. Se ducea direct acasă, o suna pe naşa, făcea o baie fierbinte cu săruri, bea o cană de lapte cald şi se culca - şi-atât. Era obosită, necăjită, gânditoare... Nici de mâncare nu-i mai ardea!

Era verde; împinse schimbătorul de viteze şi vină scurt stânga - ideea băii şi-a laptelui cald tocmai o făcuse să depăşească "din scurt", cum ştia ea... Şi-acum se grăbea. Făcuse aproape patru ore jumate pe drum. Abia aştepta să se culce!

Trecuse de Piaţa Delfinului, când observă umbra din stânga ei, care înainta în acelaşi timp cu ea. Întoarse capul şi tresări -

ochii verzi o priveau lung, în timp ce degetul îi arăta ferm să tragă pe dreapta...

De unde dracu ştiuse Leo că ea se întorcea azi în Bucureşti? Să aibă chiar atât de mult fler omul ăsta? Să fi socotit orele cât o sunase, iar ea avusese telefonul oprit? Sau s-o fi dat în "urmărire generală" la amicii lui? Putea Leo să stea în maşină câteva ore bune, undeva înainte de Cora, şi s-o aştepte - în condiţiile în care nu era sigur că ea va veni azi, iar nevastă-sa era prin preajma lui?

Ia uite-l ce insista! Tocmai îi spusese un "Te rog" uşor răstit, în timp ce gesticula disperat spre dreapta! Aşa că puse semnal dreapta şi se opri în capătul unei străduţe - ca să n-o mai poată bloca cu BMW-ul. Coborî de la volan, că trebuia să vorbească cu el dacă nu voia să-l vadă urmărind-o până la domiciliul din buletin... Leo oprise în spatele ei şi-acum îi ieşea în întâmpinare...

Hei! La volan nu fusese atât de încruntat! Deja începea să calculeze pumnul în plex şi şutul la "ăla micu" - că pistol cu bile tot n-avea! Va trebui să improvizeze... Fu prinsă de braţ, trasă printre cele două maşini şi ascunsă oarecum după X5:

- Ai mare noroc că eşti singură-n maşină! Unde-ai fost?

Îl privi lung, drept:

- Nu contează unde am fost şi cu cine. Acum m-am întors.

- Pe dracu! Hai - mergi cu mine!

Serios? Se smuci din mâna lui:

- Ba mă duc direct acasă.

Constată că Leo o ţinea bine cu ambele mâini - nu reuşise să se elibereze. Mai mult - acum o trăgea cu putere spre stânga! Şi deschidea portiera din dreapta a X5-ului! Ridică mâinile şi făcu o mişcare scurtă de rotaţie - şi se eliberă. Începu să râdă, constatând că gestul ei îl pusese din nou pe Leo în dificultate, şi puse mâinile-n şold:

- Ce-i, a plecat în Spania? Aşa repede? Ceva probleme cu fetele?

Ia uite-l, ce maroniu se făcuse! Se rezumă la zâmbetul un pic acru:

- Iar ai crezut că sunt o curvă proastă! Te sun eu.

Gata! Alergă la BMW-ul ei şi demară. Şi apăsă serios acceleraţia, fiindcă nu voia ca el s-o urmeze! Trebuia să se piardă cumva de el - şi era pe Şoseaua Pantelimon, pe care Leo o ştia ca nimeni altul... Iar el ştia exact calculul ei - că tocmai se băgase în spatele ei. Şi-o semnaliza cu farurile şi semnalizatoarele...

Viră dreapta spre Fundeni şi apăsă acceleraţia la podea. Dacă-i era scris să zboare cu maşina-n lac, o să zboare... Era mai mult decât evident că X5-ul lui nu avea nici cea mai mică problemă în a ţine pasul cu ea...

Oftă greu şi apăsă frâna - n-avea de ce să omoare maşina aiurea. Asta e! O să trebuiască să discute cu el azi! O să fie împăciuitoare, o să zică ca el, o să ajungă acasă... şi pe urmă vedea el! Aşa că decise brusc să-l ducă la Pascucci - să bea şi-o cafea, într-un loc foarte populat în perioada aia a anului!

Intră pe Şoseaua Colentina şi se opri la semafor. Leo opri în dreptul ei şi arătă spre telefon, apoi îi făcu semnul telefonului, apoi arătă din nou spre aparatul de pe scaunul din dreapta... Măicuţă, da' ce disperat era să vorbească cu ea! OK! Porni telefonul de pescuit şi demară - că avea verde acum.

Un piuit - un mesaj deci. Aştepta să ajungă la următorul semafor, ca să poată să-l citească... Gata.

"Te aştept la Sir."

Cum-cum? Tresări văzând BMW-ul trecând pe roşu. Îl urmări cu privirea... Se ducea glonţ la Sir. Acum, ea o să...

Ea o să se ducă acasă. Pentru că Victor era foarte supărat în momentul ăsta, Leo o să plătească... prin neprezentarea ei. Viră stânga, merse până în capăt... şi intră pe străduţe. Şi ajunse, în sfârşit, la parcarea din spatele blocului. Îşi luă bagajele şi se grăbi spre siguranţa scării blocului ei.

Descuie uşa din spate, intră... şi simţi mişcare în holul celălalt, de la intrarea din faţă! Involuntar, întoarse capul...

Victor nu ajunsese acasă. Venise direct la ea. Făcuse cumva să străbată distanţa dintre Constanţa şi Bucureşti mai repede decât o străbătea BMW-ul ei şi-o aşteptase, aşezat pe prima treaptă. Ochii căprui o priveau lung... Victor se ridică; se apropia - şi parcă-i era frică de discuţia care va urma...

Palmele îi prinseră uşor capul. Nu mai avu timp să reacţioneze - Victor o sărută...

O lega de el...

Ştia că nu mai avea de ce să se împotrivească - aşa era sfârşitul. Pe 6 august, casa nu va mai fi goală. Pe 6 august, la apartamentul 12 vor locui două persoane.

Degetele îi treceau uşor prin păr; uşor şi totuşi ferm, pentru că Victor nu-i mai dădea voie să spună "Nu". Victor o ruga să spună "Da"; şi-i arăta...

Fu împinsă uşor. Ochii căprui o priveau lung, serioşi; Victor şopti:

- Te rog eu mult de tot să nu vii să-ţi faci bucle! Te rog să vii pe 5 august... Să vii şi să-mi spui, sincer, dacă mai am de ce să aştept. Te rog!

Şi-atât; îi dădu drumul, înşfăcă geanta şi rucsacul şi se grăbi să iasă, să se îndepărteze...

Era linişte; de parcă toată lumea înconjurătoare încremenise în momentul în care el o sărutase...

Păi, acum lucrurile erau destul de clare, nu? N-avea rost să-l sune; o rugase să nu-l mai caute înainte să pună punct trecutului. Aşa că... Urcă treptele, descuie, intră, încuie... Intră în dormitor şi se privi lung în oglindă... Era îndrăgostită lulea...

Hei! Să-şi revină repejor! Leo aştepta la Sir! O va aştepta cel mult o oră; apoi va realiza că ea nu vine... şi va face ceea ce ştia el să facă cel mai bine - adică să intimideze. Şi să obţină ceea ce voia să obţină. Iar asta nu trebuia să se întâmple - ea trebuia să-l domine. Ca să-i spună ea "Adio" şi să termine cu el.

Puse siguranţa şi lanţul pe uşă şi-şi porni mobilul. Selectă numărul Adrianei...

- Da.

- Bună. Am ajuns.

- Bravo. Bun! Acum sunt şi eu liniştită!

- M-a sărutat...

- Poftim?

- Victor. Mă aştepta în scara

- Stai puţin. George, unde pleci?

Auzi un mormăit; apoi, tonul Adrianei deveni un pic indignat:

- Cum să te duci acum la ea? Las-o să se odihnească! E şi mâine o zi!

Acelaşi mormăit neinteligibil... Adriana oftă:

- Naşi-tu tocmai a plecat spre tine, cu tot cu draci şi dosar.

- Du-te după el şi spune-i că vin eu la voi mâine dimineaţă, la şapte fix. Sau mâine seară la şapte fix.

- M-aş duce degeaba - şi dacă l-aş lega bine, tot ar pleca! Tu nu-ţi dai seama cum a făcut pe-aici până acum! N-am putut să-ţi zic când m-ai sunat, că era cu ochii pe mine; dar niciodată nu l-am mai văzut atât de furios şi pornit să facă o revoluţie! Dacă n-am avut eu curaj nici să-i cer dosarul ăla! Darămite să-l iau şi să mă uit în el!

- Am înţeles.

- În plus, a ras patru pahare de whisky bombănindu-te printre dinţi. Dac-aş fi în locul tău, nu i-aş deschide fără cască de protecţie peste urechi!

Deci George venea la ea - singur, ameţit de nişte whisky şi înarmat cu un dosar care va isca o ceartă pe cinste... OK!

- ... Bine, năşico. Oricum, mâine trec pe la tine. Pa!

- Stai! Victor te-a sărutat?

- ... Da. Nu ştiu cu ce-a venit, că a ajuns înaintea mea în Bucureşti. Şi a venit direct la mine - că avea aceleaşi haine pe el, plus bagajele. M-a sărutat şi m-a rugat să nu mă duc să-mi fac bucle; să mă duc la el pe 5 august şi să-i spun sincer dacă mai are de ce să aştepte.

- ... Serios?

- Foarte serios.

- ... Da' ce i-ai spus în înregistrarea aia, de i-ai smuls asemenea reacţie?

- Adevărul. Îţi povestesc mâine, OK?

- OK. Vezi, să fii împăciuitoare cu naşi-tu - că şi-a luat dracii de poliţist la el, şi ştii cum face...

- Ştiu. Tocmai de-aia, n-o să mă găsească acasă.

- ... Da' unde te duci?

- La hotel.

- ... Eu nu te mai înţeleg, să ştii!

- Leo a aflat că mă întorc în Bucureşti. Nu ştiu cum, dar între Cora Pantelimon şi Piaţa Delfinului şi-a făcut apariţia lângă mine şi m-a semnalizat să trag pe dreapta.

- Şi tu ai tras pe dreapta!

- Da - că nu voiam să-l duc cu mine acasă. La mine acasă.

- Am înţeles... Şi?

- Şi a încercat să mă îndese în BMW. A trebuit să mai scot un as din mânecă - l-am întrebat dacă au probleme cu fetele, de-a plecat nevastă-sa aşa de repede în Spania. S-a făcut maroniu; am profitat de ocazie şi-am şters-o. Şi cum s-a ţinut scai de mine, plănuisem să-l duc la Pascucci, unde e ceva populaţie la ora asta. Dar mi-a trimis o invitaţie prin SMS şi l-am văzut parcând în faţa hotelului. Dacă zici că naşu' îşi aduce dracii de poliţist la mine, prefer să mă duc la hotel şi să-l anunţ pe Leo că s-a terminat.

- Nu-nu! Să nu-i spui asta-n faţă! Că te-nvârte-n loc dintr-o singură ştachie - şi nu-ţi stă bine cu placă dentară la 23 de ani!

- O să mă orientez la faţa locului. Oricum, îi dau de înţeles să nu mă mai sune.

- Dar ai grijă cum faci asta; bine?

- Bine.

- Iar pe naşi-tu stai liniştită, că-l sun eu şi-l calmez!

- Bine. Vorbim mâine. Pa.

- Pa.

Închise şi intră în baie. Aruncă hainele de pe ea şi-şi puse duşul în cap la propriu. Şampon, săpun, repede-repede că George venea cu maşina... Îşi puse o rochiţă de plajă, sandalele, îşi luă mobilul de pescuit şi portofelul şi ieşi. Coborî treptele câte două... Ieşi prin spatele blocului, urcă la volan şi demară. Şi viră dreapta, evitând astfel să iasă în calea Audi-ului lui George.

Deci investigarea lui Leo era în toi. George aflase probabil ceea ce aflase ea de la Florin; poate cu mai puţine picanterii, dar cu mai multe date tehnice. O să vadă şi ea dosarul ăla - dar nu la doişpe noaptea. Îşi jurase, nu foarte demult, că George nu va mai intra vreodată în apartamentul ei neînsoţit de Adriana. Şi chiar aşa o să fie!

Ieşi în Şoseaua Colentina, trecu podul şi semnaliză stânga. Leo era în BMW - fuma, că-i vedea jarul de la ţigară. Deci era, în sfârşit, inteligent şi-şi amintea în ce condiţii accepta ea întâlnirile cu el! Bun! Parcă maşina după hotel, coborî şi intră. Iar recepţionerul îi zâmbi cu subînţeles:

- Bună seara.

- Bună seara. 36, te rog.

Se conforma, că-i plăcea bancnota pe care-o vedea pe tejghea... Imediat cum ajunse în cameră, îi trimise lui Leo un SMS cu numărul camerei şi deschise geamul. Şi privi lung trotuarul din faţa scării ei...

Mâine, o să se ducă la Adriana. La serviciu. La trei fără zece. O s-o ia şi-o s-o ducă la o terasă. Şi-o să-i spună tot - şi despre Leo şi operaţii, şi despre Victor, şi despre vizita lui George şi cuvintele lui... Indiferent cât de dureros va fi pentru năşica ei, trebuia să ştie adevărul. Şi i-l va spune pe tot.

Uşa se deschise scurt, speriind-o un pic! Da' se grăbise, nu glumă! Ce, îl aştepta nevasta şi era în întârziere? Se răsuci pe-un călcâi şi ridică un deget de atenţionare:

- Să nu-mi mai ceri niciodată socoteală! Că nu eşti bărbatămiu!

Leo era serios; se apropia cu paşi drepţi, fermi... şi-o prinse cu putere în braţe:

- Cu cine-ai fost la mare?

Încercă să-l împingă un pic, dar nu reuşi. În schimb, în secunda imediat următoare fu aşezată pe măsuţa cu televizor şi sărutată pe gât! Şi "explorată" cu gesturi grăbite! Şi interogată în şoaptă!

- Spune cu cine-ai fost la mare - că mor aici!

- Fără obligaţii, Leo! Sau ai uitat tocmai partea asta?

- Spune! Cu cine-ai fost la mare?

Îl împinse de-a binelea de data asta şi reuşi să-i vadă chipul. Întrebă, scurt:

- Te-ai gândit?

- La ce?

Ha! Sări de pe măsuţă şi porni spre uşă - că motivul ăsta îi era de-ajuns ca să se certe definitiv cu el! Fu prinsă de braţ şi răsucită - şi ajunse iar în braţele lui!

- La ce nu-ţi place ţie? Sau la cum să te ţin toată ziua lângă mine, în X5?

Oo...

- Că m-am gândit la amândouă.

Zâmbi slab - chiar era curioasă cum se făceau "anunţurile" alea în breasla proxeneţilor:

- Ia-le pe rând.

Leo revenea în cameră, cu ea cu tot:

- Ştiu ce nu-ţi place. Am fost măgar şi cioban fiindcă am vrut să ştiu dacă poţi să stai departe de nevastă-mea. Şi-am văzut că poţi.

Şi iar o băga în preoperator! Îl împinse uşor:

- Dă-mi o ţigară.

Ochii verzi o priveau lung... Leo se încruntă:

- ... Ce înseamnă asta?

- Înseamnă că întâi vreau să aud răspunsuri. Şi pe urmă vedem noi ce mai facem. Îmi dai o ţigară, sau mă duc la Mega să-mi cumpăr?

Evident, îi dădea! Îşi aprinse ţigara şi suflă lung fumul... Şi-l privi drept:

- Deci m-ai lăsat să stau ca proasta 10 ore în hotelul Dalin, ca să vezi dacă pot să stau departe de nevastă-ta.

- Şi nu numai.

- Adică!

- Adică voiam să ştiu şi eu de ce m-ai tot căutat pe la cazino, prin club...

- ... Şi-ai aflat?

- Da.

Bun! Zâmbi:

- Şi de ce vrei să mă ţii lângă tine în X5?

Leo simţi din nou terenul solid sub picioare, aşa că îi luă ţigara şi i-o stinse:

- Poate pentru că vreau să te am mai aproape de mine, mai mult timp?

- Poftim?

Era serios; teribil de serios! O privea lung... Leo şopti:

- Mi-a fost dor de tine.

Mm... Bun actor! Bun chirurg, că ştia să pregătească pacienta... Leo scăpă un sâsâit când descoperi că nu mai existau alte articole vestimentare pe sub rochiţă; îl împinse din nou:

- Te-ai întrebat dacă eu vreau să mă plimb toată ziua cu X5-ul tău?

- De ce n-ai vrea?!

- Pentru că tu ai nevastă iar eu sunt liberă ca pasărea cerului? Pentru că am stabilit că e fără obligaţii? Pentru că ziua de mâine

- Ziua de mâine o să fie aşa de mişto, c-o s-o dea pe-aia de azi cu cracii-n sus!

Aoleu, da' ce grăbit era! Chiar îi fusese dor de ea!

- Şi cam cum... te-ai gândit să motivezi prezenţa mea în X5-ul tău?

Acum nu mai răspundea... Zâmbi slab:

- Să înţeleg că te mai gândeşti la asta?

Nu răspundea... Voia s-o opereze pe masă! OK, dar nu înainte de a-l auzi spunând cuvintele alea! Că pentru ele venise - operaţia nu mai era atât de importantă! Aşa că-l împinse scurt - şi i se puse imediat mâna-n gât:

- Ce-ai, fă? Nu-ţi mai place?

Deci ăsta era punctul de elasticitate maximă al răbdării lui Leo! Bun! Era o informaţie importantă, mai ales la calculul modului cum îl va anunţa că pacienta se externa definitiv! Ochii verzi erau furioşi deja; îl cam "plesnise" la orgoliu, iar el nu era genul care să primească palme de-astea de la femei...

Decise să fie extrem de obraznică - lui Leo îi fusese dor de ea, avea draci şi tocmai atinsese maximul de elasticitate al răbdării! Iar ea nu ţinea musai să-l vadă scoţându-i dinţii acum! Vedea că ochilor verzi le place Lucia în varianta obraznică - avea deci şanse să scape cu dantura intactă azi... Şopti încet:

- Sunt foarte precaută când bărbatul unei matroane cu bordel în Spania vrea să mă plimbe cu X5-ul lui şi evită să-mi spună de ce. Şi sunt extrem de precaută atunci când evită să-mi spună cum plănuieşte să facă asta, dat fiind faptul că e băiat descurcăreţ... şi-l cunoaşte multă lume...

După ce aflase de ce era ea foarte precaută, Leo îi dăduse drumul. Acum o privea lung... Îi dădu şi ea drumul şi coborî de pe masă - că se răzgândise. Nu se mai opera azi. Aşteptă... Leo întinse mâinile şi-o strânse uşor în braţe. Şi-i şopti la ureche:

- Sâmbătă seară dă o paranghelie. A invitat mulţi tovarăşi de-ai mei... Mâine o duc în The Player. Vino şi tu şi dansează o turcească. O fac să te cheme să dansezi la paranghelie; şi pe urmă-i spun că te impresariez.

Ridică mirată sprâncenele...

- Că te duc la alte paranghelii, să dansezi, şi-mi iau comision de la ăia. Şi-am să te duc, mâncaţi-aş ochişorii tăi; am să te duc şi la distracţii, şi la biliard, şi la mare, şi la munte... Am să te duc oriunde vrei tu! Că nu-mi mai ieşi din minte în ultimul timp! Tu trebuie numai să dansezi mâine seară o turcească; de restul mă ocup eu.

- Nu.

- De ce? Crezi că

- Nu cred nimic. Nu merg la paranghelii pe post de dansatoare. Alea, în termeni de dex, se cheamă animatoare. Şi au un preţ. Toate.

- Lucio... Mă jur pe ochişorii mei că n-ai să păţeşti nimic. Şi-aşa, băieţii ştiu cum stă treaba - şi sunt muţi...

Cum-cum? Făcu ochii mari:

- Băieţii ăştia ştiu despre noi doi?

- Nu; nu ştiu de tine. Au ştiut de altă fată... Şi n-au scos o vorbă...

"Şi pot să întreb ce s-a întâmplat cu ea?" N-o să fie proastă, să-l facă să-i scoată dinţii! Mai ales că domnul doctor intrase serios în... preoperator! Clătină încet capul:

- Uiţi că în august mă întorc la serviciu.

- Nu te mai întorci. Îţi bagi demisia şi stai cu mine-n BMW toată ziua...

Începu să râdă - că era curioasă să ştie cât era Leo dispus să ofere, ca să audă un "Da":

- Iubirea trece prin stomac...

- Am eu grijă de tine. Lucio, ce dracu ai? Chiar aşa de cioban mă crezi?

- Nu, da' sunt un pic confuză. Luni, mi-ai spus că e fără obligaţii - şi că, dacă-ţi fac probleme, mă deportezi în Spania. Azi e miercuri şi vrei să mă susţii moral, financiar şi emoţional. Ceva nu e-n regulă - nu crezi?

- Nimic nu e în regulă... Nu mai pot să dorm noaptea. Conduc BMW-ul ăla ca dracu. Stau ca bou' în cazinou ore în şir, cu ochii pe geam şi cu gându' la tine...

- Leo...

Aa, evita s-o privească! Da' de ce? Ea voia să-i vadă ochişorii! Ia să-i vadă! Se trase mult în spate, iar el se grăbi s-o strângă din nou tare-tare în braţe:

- Vreau să fii a mea! Numai a mea!

- Eu sunt numai a mea.

- Nu vorbi aşa!

- Ne ştim de trei zile! Încetează!

Fu prinsă de braţe şi scuturată cu putere:

- Nu vezi că am înnebunit? Nu vezi, fă, că ai pus gheara pe mine şi mă joci cum vrei tu? Nu vezi că vin unde vrei tu, când vrei tu, aşa cum zici tu? Nu pot, fă, s-o las pe nevastă-mea! O s-o las - da' nu acum! Că sunt prea multe-n joc! Ai priceput?

Fu trasă cu putere în stânga; se dezechilibră - şi se pomeni nu azvârlită, ci aşezată frumos pe pat! Îu! Doctorul ştia coregrafii complexe! Leo îi prinse capul în palme - iar în clipa imediat următoare, inima îi sări din piept! Simţea sărutul plutind în aer! Şi nu - nu voia acel sărut! Leo mârâi printre dinţi:

- Şi atunci să vezi! Când ea n-o să mai fie, să vezi tu!

Da-da! Îl prinse bine de mijloc şi-l smuci cu toată puterea spre dreapta. Iar Leo îi dădu drumul şi dădu să se sprijine. Se ridică, împingându-l zdravăn - şi-l trânti pe pat. Sări peste el şi-i prinse bine încheieturile mâinilor:

- Mă! Tu iar mă crezi o curvă proastă!

Aoleu, ce-l înfuriase! Leo scrâşnea şi se zbătea să scape, iar ea abia dacă-l mai putea ţine! Se grăbi să continue:

- Ne ştim de trei zile şi tu-mi spui că te-ai amorezat? Nu merge aşa - nu cu mine! Şi, apropo de paranghelie! Nu-s gâscă, să mă aşez în faţa ochilor nevesti-tii!

Leo voia în continuare să scape, dar parcă nu mai voia chiar aşa de tare! Că era un actor complex, ştia scene complexe şi "mirosea" operaţia! Zâmbi:

- Spui că te joc cum vreau eu! Ia să vedem dacă m-ai minţit...

Împinse cu putere mâinile şi le puse pe pat. Şi îl privi lung, de sus, de deasupra lui:

- O să mă mai gândesc la propunerea ta. Că e periculoasă pentru mine.

- Cum adică?

- Între timp, o să fiu foarte atentă în jur; că vreau s-o văd şi eu pe nevastă-ta... Ca să înţeleg de ce vrei s-o laşi, da' mai încolo un pic. Şi-o să le supraveghez discret şi pe fetele tale... să văd cât de des le plimbi pe ele cu BMW-ul...

Leo începu să râdă:

- Acu' ce vrei să zici - că te-ai amorezat tu?

Hai, că se plictisise! Ridică scurt tonul vocii:

- Auzi? Ştii ceva? Totul a fost OK pe vremea când eram

muţi. Nu vrei tu să redevenim muţi? Că nu suntem luaţi şi n-avem chestii de-mpărţit! Gata - *mucles*! Fără obligaţii!

Pricepuse? Sau îi dădea una bine ţintită la ăla micu' şi pleca acasă? Leo zâmbea... şi nu mai opunea rezistenţă. Trăgea concluzia că proprietarul ochilor verzi va juca aşa cum voia ea azi... Leo zâmbi:

- ... Bine. Fără obligaţii. Momentan!

Îi dădu drumul; iar el apucă rochiţa şi trase scurt. Şi cum erau deja în blocul operator...

Cât dracu era ceasul? Că nu mai putea! Gata! Bateria era pe avarie! Întinse mâna şi apucă mobilul... Mm, trei şi zece. Nebunia aia durase trei ore! Îl privi lung...

Leo nu mai avea baterie. Deloc! Deşi el fusese cel care "se relaxase" azi, era evident că îl făcuse KO. Azi, ea fusese şefa. O şefă foarte rea, pentru că o minţise cu neruşinare şi-i orchestrase o piesă de teatru proastă şi fără condimente. Şi pentru că plănuia s-o bage repede în circuit - adică o considera o gâscă proastă. Ei "îi turnase" varianta cu dansatoarea; în calculele lui, după ce ea dansa la petrecerea nevesti-sii, el o s-o informeze că nevasta nu agrea ca el să plimbe dansatoarea cu X5-ul cadou de la ea. Aşa că el o să-i povestească nevestei cum că dansatoarea era de fapt o curvă care dansa foarte bine - şi că el reuşise să o coopteze printre fetele lui. Şi gata - pe propria curvă o putea plimba toată ziua, din client în client...

Se ridică încet şi luă pachetul de ţigări. Dacă nu-i venea în minte să pufăie şi el, era perfect! Pe ea, ţigara aia o punea pe picioare în cinci minute; dacă avea acelaşi efect şi asupra lui, avea o problemă...

- ... Vino la paranghelie.

- La paranghelie nu vin. Dar mâine seară o să vin în The Player.

- ... Şi ei ce-i spun?

- Nimic.

- ... Cum adică nimic?

- Nu vin ca să discut chestii simpatice cu ea.

- ... Şi-atunci de ce vii?

- Pentru că sunt tânără, liberă şi îmi place să dansez. În plus...

Să-i spună? Dacă-i spunea chestia asta acum, după ce-l operase ea de-i ţâşnise testosteronul prin urechi, turna practic benzină pe foc! Mai bine nu...

- ... Tot nu mă crezi, nu?

- Ce să cred? Că am pus gheara pe tine, cum spui tu? Nu, nu cred. Şi mai sunt unele lucruri pe care am să le cred numai după ce le verific. Sunt suspicioasă din fire şi-mi place să verific fiecare chestie...

- Păi eu zic că poţi să mă crezi. Că ştii bine că am avut şi am încredere în tine.

Aproba încet cu capul... deşi habar n-avea la ce se referea... Dar da, trebuia să fie sinceră şi să recunoască asta - Leo făcea, în ultimul timp, cam ce-i spunea ea să facă! Că doar voia s-o convingă să lucreze pentru el, nu?

- ... Iei pastile?

- Ce pastile?

- Contraceptive.

- Nu.

- ... Nu?

- Nu.

Leo nu prea ştia cuvinte de-alea frumoase care s-o anunţe că, dacă rămânea gravidă cu el, n-avea nici o şansă să-l vadă însurându-se cu ea sau hâţânându-l armonios pe-ăla micu' - aşa că tăcea. Zâmbi slab:

- Am sterilet. Că-mi place să-mi impun regulile. Întotdeauna.

- ... Tu eşti o fată deşteaptă. O să-ţi spun o chestie... Da' rămâne între noi.

- Dacă nu ai încredere în mine, nu o spune.

Aşa! Că deja o irita conversaţia cu el!

- ... Nevastă-mea a strâns juma de milion de euro. Numa' vila face vreo două sute - plus ce mai e-n ea, zi-i două sute jumate. Are şi aur, are şi nişte conturi... Şi apartamentele şi garsonierele... Şi toate sunt pe numele ei. Când o să reuşesc să iau măcar partea mea, te iau şi plecăm amândoi.

"Unde - în Spania, în locul ei?" Ha... Replică scurt, tăios:

- Nu mă interesează banii.

- Pe mine, da. Că iubirea trece prin stomac. Iar dacă plecăm, plecăm cu BMW-ul meu - şi consumă mult...

Aici, Leo avea o problemă tehnică - era BMW-ul nevesti-sii. Dar probabil că el partajase deja mental matrimoniala - şi-i plăcea mult magnetul de gagici cu emblemă rotundă... Stinse ţigara şi-şi puse dintr-o mişcare rochiţa:

- Eu mă duc să mă culc - că pic de somn.

- Te sun mâine.

- Nu mă suna - că mâine dorm toată ziua.

- Vii măcar în The Player?

- Ţi-am spus că vin.

- Da' n-ai spus decât jumate. Vii fiindcă vrei să te distrezi şi fiindcă...

Îl privi lung... şi decise să toarne totuşi benzină - pentru ca Leo să explodeze mai repede, ea să-l activeze pe George mai repede şi să se termine tot rahatul ăla cât mai repede. Zâmbi:

- Fiindcă vreau să-ţi fac cadou al treilea dans.

Leo începu să râdă:

- Iar primul şi-al doilea pentru cine sunt?

- O să vezi. Leo...

Acum era foarte atent! Se aplecă puţin după zidul camerei şi ridică un deget:

- E fără obligaţii!

Leo bufni în râs, apucă perna şi-o aruncă în direcţia ei, exclamând:

- Ce a dracului te-ai făcut, fă!

"Ha! Şi-asta-i numai încălzirea! Vezi tu artificii măreţe, de Ziua Poliţiei Române"! Bufni în râs şi ieşi...

Şi-acum să se ducă acasă! Îi era atât de somn...

Ocoli din nou prin Şoseaua Fundeni, stinse din nou farurile înainte să intre în parcare... Opri motorul şi oftă greu: se părea că va fi nevoie de încă o operaţie, înainte de a reuşi să scape de el...

Avea senzaţia că fiecare asemenea operaţie alimenta dorinţa şi determinarea lui Leo de-a o introduce în circuit! Dar adevărul era că operaţiile lor erau aşa nişte operaţii reuşite... de se mira şi ea cum de reuşeau aşa! În condiţiile în care ea nu-l cunoscuse decât pe Mircea, iar azi - de exemplu - "ţinuse capul de afiş" şi-l operase ea, trei ore, de parcă era nebună...

Leo era doctor docent, ce mai! Dar azi îl operase ea. Şi apoi îi prescrisese medicamente amare - nu marşa la planul lui, nu-l credea, voia să verifice totul... Mintea ei obosită şi uşor euforică se gândea acum că Leo avea o convalescenţă destul de dureroasă, după ce-l operase ea...

Urcă şi ultimele 16 trepte şi scoase cheia din buzunar. Şi se sperie serios, pentru că paşii coborâră în viteză de la etajul patru! Fu cât pe ce să ţipe - dar îl recunoscu, în ultimul moment, pe George...

Oo, Doamne - şi ce nervos era! "Copsese" trei ore la nervii ăia! Venise pus pe urlat la finuţă; după trei ore de aşteptat pe palier, George era pregătit s-o dojenească, pe un ton coborât, în timp ce-o bătea metodic cu cureaua... Descuie uşa şi intrară. Amândoi.

Naşul ei intră direct în bucătărie şi trânti dosarul pe masă.

Încuie uşa; auzea bricheta... Intră şi ea, iar George arătă scaunul de lângă el:

- Tu ştii ce învârte băiatul ăsta, Leo?

- Da. E băiat descurcăreţ. Cotizează la un "nume" serios, că nu-şi permite nimeni să-i zgârie BMW-ul cu cuiul. Are două magazine de vise, vinde droguri de toate felurile şi are trei curve spălate. Face şi comisioane pentru nişte cămătari sau recuperatori şi are zece apartamente şi garsoniere - pe care mă îndoiesc că le închiriază oamenilor muncii, cu luna. Şi-o şi alimentează pe nevastă-sa cu curve proaspete, în Spania. Iar averi nu are - că trila din afara Bucureştiului, contu' şi casele sunt toate pe numele nevestei. Chestie care-l roade rău de tot...

Ei bine? Asta scria şi în dosarul lui?... Da; dacă ar mai fi fost ceva, oricât de mic şi insignifiant, George s-ar fi grăbit să-i spună - ca să-i demonstreze că nu se informase ea ca lumea! Zâmbi slab:

- Şi investighez în continuare - iar dacă aflu ceva nou, îţi spun.

Ochii albaştri o priveau lung... George constată, oarecum neutru:

- Şi totuşi, deşi ştiai ce face şi cu cine, te-ai dus azi la el.

- Da.

- De ce?

Îşi impuse să-l privească drept, cu orice preţ! Şi răspunse sec:

- Pentru că fute bine.

Se aşteptase să primească o palmă pentru ton şi mai ales pentru... francheţe. Mizase pe palma aia, ca să-i aplice lovitura la "ăla micu" şi să-i dea vânt pe uşă-afară - cu sau fără urletele de rigoare. În schimb, naşul ei stinse calm ţigara şi se ridică:

- Vino-ncoa. Vino să-ţi arăt ceva.

OK! Era paşnic - probabil că o ducea glonţ la albumele cu fotografii... Ieşi din bucătărie, iar George o înhăţă de braţ şi-o smuci spre dormitor. Hei! Încercă să se tragă înapoi:

- Hei!

Smucitura lui fu mult mai puternică decât a ei - păşi în dormitor. George scrâşni printre dinţi:

- Hai să vezi că nu-i singurul!

Nu! Fu azvârlită pe pat.

Nu! Nu trebuia să i se întâmple asta! Nu-nu! Trebuia să scape! Repede - trebuia să se apere, să-l lovească şi să scape!

Se răsuci din căzătură; trase aer în piept, pregătită să ţipe "Viol!" - dar nu apucă decât să înghită scurt. Mâna lui George se înfipsese în gâtul ei şi aproape că o sufoca acum!

- Şi să nu te pună dracu să ţipi!

Îi apucă mâna cu ambele mâini - nu mai putea să respire!

George apucă de rochiţă şi trase cu putere - iar pârâitul materialului o dezmetici imediat! Trebuia să scape! Îi puse piciorul în piept şi-l împinse cu putere. Chestorul principal Mocanu ştia însă "manevre multiple" - băgă scurt mâna dreaptă pe sub piciorul ei şi-l lovi cu putere. Iar propria forţă o făcu să sară un pic pe salteaua patului - şi se pomeni răsucită din scurt şi trântită pe burtă.

Trecuseră cel mult zece secunde de când păşise în dormitor. Întotdeauna îşi imaginase că, dacă se va ajunge la asta, îl va altoi între picioare şi va fugi! Şi uite că acum, după zece secunde, ea era imobilizată pe pat - şi încerca din toate puterile să nu-l lase să-i prindă mâinile la spate...

- Opreşte-te!

El îi spunea ei să se oprească? Era dement! George ordona, aproape în şoaptă:

- Opreşte-te odată!

Nu-nu! Ea se zbătea cât putea ea de tare! Trebuia să scape!

- Opreşte-te, că nu vreau să fac asta!

Cee? Mârâi printre dinţi:

- Dă-mi drumul!

- Nu! Nu-ţi dau drumul!

- Dă-mi drumul odată! Ai înnebunit?

- Da!

Ei, pe dracu! Se lăsă puţin pe partea dreaptă, strânse din dinţi şi se răsuci din toate puterile spre stânga! Reuşise - îl lovise cu cotul! Şi-acum simţi că una din mâinile care-i ţineau încheieturile se ridicase. Trase cu putere braţele şi reuşi să-şi elibereze mâna dreaptă; o ridică imediat deasupra capului şi se răsuci cu toată forţa pe care i-o dădea acum spaima! Şi reuşi să se întoarcă iar cu faţa-n sus. Era nebun!

George se repezi imediat şi-o prinse iar de mâini; şi-i mârâi printre dinţi:

- Am înnebunit după tine, demento!

Gata! Acum chiar trebuia să se elibereze! Încercă să ridice piciorul, ca să-l împingă din nou:

- Eşti nebun!

Se pomeni imediat cu el urcat pe picioarele ei:

- Da! Că te iubesc - şi ţie nici în cur nu-ţi pasă!

- Eşti nebun!

La dracu! Nu putea să-şi tragă mâinile! Iar el profita din plin de faptul că rochiţa ei era zdrenţe!

Nu! Renunţase la studiul decolteului ei; tocmai îi apucase ambele încheieturi cu o singură mână! Şi ştia ce însemna asta! Ştia de ce avea George nevoie de mâna dreaptă! Şi nu voia să ajungă la aşa ceva! Nu!

Nu trebuia să deschidă ochii, ca să înţeleagă ce voia omul ăla să facă! Şi-abia acum îşi dădea seama că fusese proastă - se zbătuse ca dementa până acum şi obosise... Şi era speriată, panicată, şi parcă uitase tot ce învăţase la orele de autoapărare... George turuia în şoaptă:

- Lucio, ascultă-mă! Sunt nebun după tine! Am înnebunit! Gata, e oficial! O să divorţez de Adriana! Şi i-l las ei pe Octavian! Te rog, Lucio! Deschide ochii şi uită-te în jurul tău! Tu n-ai nevoie de Leo! N-ai nevoie nici de blegul ălălalt! Habar n-au ce să facă cu tine! Nici idiotu' de Mircea n-a priceput ce femeie a avut lângă el! Lucio, eu te iubesc!

Nu! La dracu, nu! Bufni în hohote de plâns... conştientă de faptul că George se dezbrăcase...

- Te iubesc cu inima, cu sufletul, cu mintea, cu toată fiinţa mea! Mi-ai luat minţile, femeie! Mi-ai luat minţile - şi nu vrei să vezi asta...

I-a luat minţile... Minţile! Capul! Telefonul! Mobilul ei era pe noptieră! Dar el o ţinea de mâini! Cum dracu să facă?

Rochiţa pârâi din nou. Deschise imediat ochii; văzu tavanul, umbra tabloului...

Din lupta cu el, ajunsese cu capul spre noptiera de la geam. Mobilul era pe noptiera de la uşă. Pe noptiera de la geam nu era nimic... N-avea nimic contondent acolo... Trebuia să ajungă cumva la noptiera de la uşă - dar cum?

- Înţelege, Lucio! Te rog măcar să încerci să înţelegi!

Îşi destinse pur şi simplu toţi muşchii, înmuindu-se ca o mămăligă, şi bufni într-un hohot de plâns:

- Da' tu nu înţelegi...

Încercă aproape imediat să-şi acopere faţa cu braţele:

- Nu înţelegi...

Minune! Ideea funcţionase! George dădu drumul încheieturilor ei! Şi se şi des-cocoţă de pe ea, aşezându-se lângă ea pe pat! Reuşise! Îl păcălise! George credea că acum discutau despre ceea ce-i spusese el - şi-o s-o convingă el cumva! Scopul lui nu fusese s-o violeze! Scopul lui fusese să se culce civilizat cu ea! Iar ea tocmai îi lăsase impresia că vor ajunge şi la asta!

Acum era acum! Dacă greşea ceva acum, pierdea totul!

Hohotea în continuare; se răsuci încet spre stânga, încercând să se ghemuiască într-un gest pudic. Acum era undeva la mijlocul

patului de două persoane; mâna se aşează pe umărul ei şi încercă s-o întoarcă cu faţa în sus:

- Lucio...

Se feri uşor de mâna lui - dar uşor de tot. Iar faptul că George renunţă în secunda imediat următoare la intenţie o puse instantaneu pe gânduri...

Ba n-o pusese deloc pe gânduri! Se va gândi la asta după ce rămânea singură! Acum trebuia să scape de intenţiile lui! Pornise spre telefon - aşa că începu să se împingă cu picioarele către perne, ca să se îndepărteze de el, dar tot încet şi aparent fără vlagă:

- Nu înţelegi că tu... Dar când... Nu se poate!

Mâna se aşeză tot pe umăr, dându-i motivaţia necesară să se împingă şi mai tare cu picioarele!

- Ba da, Lucia; se poate! Pentru că gândim la fel, vedem lucrurile la fel, suntem la fel...

Ei, pe dracu! Gata - ajunsese la perna dinspre uşă! Luă palmele de pe faţă şi-l privi cu ochi speriaţi:

- ... Dar... Dar ai avut întotdeauna grijă de mine! Cum poţi să-mi faci asta?

George se repezi spre ea:

- Te rog, Lucio, te implor! Dă-mi şi mie o şansă! Măcar o şansă!

Fiu! Ajunsese exact acolo unde voise să ajungă! Numai că venise şi el lângă ea! Ochii albaştri o speriau îngrozitor acum - străluceau ciudat! Cum nu mai străluciseră niciodată! Şi erau îngrozitor de aproape de ea! Iar omul ăla era îngrozitor de puternic şi de determinat... Venise lângă ea; mâinile lui îi ţineau capul în palme. Ar fi fost un adevărat şoc pentru ea să accepte faptul că mâinile lui parcă tremurau puţin - aşa că-şi spunea că tremura ea, de frica violului...

George se aplecă spre ea. Clătina repede capul, pentru că îi era o frică de moarte şi ştia că n-avea decât o şansă... Bufni într-un nou hohot de plâns şi-şi acoperi gura cu palma stângă - nu! Sărutul lui Victor, nu! Să nu-i atingă buzele! Nu-nu!

George păru că-i înţelege şi gestul, şi dorinţa; aşa că fu sărutată uşor pe gât:

- Deschide ochii măcar o clipă. Dă-mi măcar o şansă...

Sărutul lui Victor scăpase! Iar George era acum foarte atent s-o sărute pe gât! Asta era! Acum, sau niciodată! Întinse uşor de tot mâna stângă spre noptieră; pipăi... şi apucă mobilul. Îl strânse bine în palmă, lăsă mâna pe pernă...

O singură şansă avea. Dacă eşua, în noaptea asta golea tubul de Diazepam! Şopti stins:

- Stai! George, stai! Trebuie să vorbim! Trebuie...

"Şi-acum o să te ridici şi-o să încerci iar să mă săruţi - că ştii ce înseamnă asta pentru mine." Capul şaten se ridică; ochii albaştri o priviră lung... George oftă uşor, în şoaptă:

- Te iubesc.

Nu, zău?! Îl lovi cu putere cu telefonul în cap, ţipând:

- Ei, pe dracu!

George icni şi gemu greu, alunecând peste ea şi dând să-şi apuce capul cu mâinile. Se trase din scurt de lângă el şi înfipse cu sete mâna dreaptă în părul lui! Şi-l împinse cu putere spre spate, ridicându-se. Îl împinse până îl culcă pe spate, pe salteaua patului; reuşi să ajungă în picioare, lângă geam... îi dădu drumul şi se răsuci. Şi, în timp ce George se răsucea şi se ridica de pe pat, ea apucă mânerul uşii şifonierului, o deschise, împinse degetele sub teancul de blugi şi scoase pistolul. Şi se răsuci, păşi cu stângul în stânga, încărcă arma şi întinse mâna spre el:

- Şi-acum să vezi tu!

Amândoi erau în picioare; el ţinea palma dreaptă peste cucuiul în formare, ea ţinea telefonul în mâna stângă şi pistolul în dreapta...

Ochii albaştri se îngustară scurt şi scăpărară furie.

Nu-nu! Nu aşteptă reacţia corpului la gândul care-i trecuse naşului ei prin minte - ridică piedica armei şi ţinti exact punctul din mijlocul distanţei dintre ochii albaştri...

"Şi chiar am să apăs pe trăgaci, dacă îndrăzneşti să clipeşti mai altfel!"

Se priveau lung... Îngustă ochii, dându-şi seama că nu pistolul o va scăpa de el, ci discuţia care va urma - şi mârâi printre dinţi:

- 'Z gâţii mătii de curvar nenorocit; tu ai bucurii la mine, mă?

Exprimarea neaoşă, directă şi fără perdea păru că-l dezmeticeşte - furia dispăru din ochii albaştri. George ridică prompt mâinile, într-un gest care-ar fi trebuit s-o calmeze:

- Lucio, liniştează-te!

- Să mă liniştesc? Să mă liniştesc! Eu!

- Lucio,

- Stai să vezi tu acum! Stai să vezi ce te liniştesc eu pe tine! Scoate cureaua!

Bineînţeles că nu scotea curea! Nu - el o privea lung şi dezaprobator... Mizând probabil pe lucrurile pe care i le spusese până acum... OK!

Apucă propria curea de la uniformă de pe raft, trânti uşa şifonierului şi se repezi la el - şi-l văzu lăsând imediat capul în jos şi ghemuindu-se puţin! Asta era! Acum era momentul! Ajunse în spatele lui şi-l îmbrânci cu piciorul pe pat. Bun! Făcu un pas în spate; şi chiar dacă nu putea ţine bine şi cureaua, şi telefonul în mâna stângă, şi chiar dacă o dureau braţele... Şi chiar dacă ştia că nu va rezolva nimic aşa, luă degetul de pe trăgaci... ridică mâna şi începu să-l lovească cu cureaua pe spate, pe mâini, pe cap... şi peste tot pe unde apuca:

- 'Rai al dracului de nemernic! Tu sari pe mine, mă? Ce-s eu, mă, curva ta? Ce, mă, mă iubeşti? Iubeşti pe dracu, mă! Tu n-ai inimă-n tine, mă! Tu n-ai inimă deloc! Ai porţie dublă de creier, da' inimă n-ai, mă!

Începuse cu un mârâit, sfârşise cu un ţipăt! Ţipase ultima frază pentru că o durea îngrozitor mâna cu care flutura cureaua aia! Şi chiar dacă nu reuşea mare brânză cu "bătaia" ei, măcar îşi descărca spaima din inimă! George îşi acoperise capul cu palmele; acum îi vorbea calm, încercând probabil să o calmeze şi pe ea:

- Lucio, înţelege! Am planuri mari cu tine!

Planuri! Avea planuri cu ea! Ridică iar cureaua şi lovi:

- Ai planuri cu mine, mă? Nevastă-ta ştie ce planuri ai tu cu mine, mă?

Gata, că deja îi dădeau lacrimile de durere! Şi oricum nu rezolva nimic cu bătaia aia! Lăsă cureaua să cadă:

- Să nu te clinteşti de-acolo! Să nu mişti, să nu sufli!

Reveni la şifonier, fără să-l scape vreo clipă din privire... Scoase un halat şi se îmbrăcă. Şi băgă telefonul în buzunar. Şi constată că moralul ei crescuse brusc - acum era îmbrăcată, avea telefon, avea pistol şi discutau altfel!

- Ia scoală de-acolo! Hai; ridică nădragii şi marş în sufragerie!

George ridică încet capul şi-o privi lung:

- Nu vorbi aşa cu mine...

OK! A doua exprimare neaoşă fusese un exces. Se cenzură scurt:

- Ridică-te, îmbracă-te şi treci în sufragerie atunci!

El se conforma; ea prefera să tacă...

Îl privea lung şi se întreba ce se întâmplase azi. Şi de ce se întâmplase asta. Se întreba dacă George spusese adevărul, sau doar rostise cuvintele care, în opinia lui, ar fi făcut-o pe ea să-l strângă în braţe şi să uite de toate supărările... Dacă whisky-ul era de vină pentru toate astea... Nu încerca să-şi şi răspundă; căuta totuşi o motivaţie pentru omul ăla. Avea senzaţia că-i căuta o scuză...

Gata; se îmbrăcase. Arătă cu capul spre uşă:

- Hai - în sufragerie!

Era ascultător. Iar ea abia acum realiza că era idioată, pentru că dormitorul era "golaş" - dar în sufragerie existau o mulţime de lucruri pe care George le putea folosi ca s-o lovească şi să revină "la conducerea ostilităţilor"! Numai că în sufragerie avea ea destul spaţiu ca să stea departe de el. Aşa că se opri în uşă şi arătă cu degetul floarea din mijlocul covorului:

- Culcat, cu mâinile la ceafă!

- ... Nu face asta...

- Culcat pe jos, în mijlocul covorului, cu faţa-n jos şi mâinile la ceafă!

George întinse mâinile spre ea:

- Te rog, suntem adulţi!

Şi făcu şi-un pas spre ea:

- Ne putem înţelege!

Nu-nu! N-o să-i permită să se mai apropie de ea! Ridică scurt mâna dreaptă spre tabloul de pe perete şi apăsă trăgaciul - fără să clipească. Şi ţinti din nou capul naşului ei.

George privea, perplex, tabloul - şi nu-i venea să creadă că finuţa lui, inspector principal Lucia Florea, iubirea şi muza lui, tocmai "o executase" pe Mona Lisa cu un glonte între ochi! Nici ei nu-i prea venea să creadă că trăsese cu pistolul cu gloanţe în casă, la trei jumate dimineaţa, şi-acum îl luase iar la ţintă pe George... Ba să creadă! Şi să-l domine, dacă voia să scape de viol în noaptea asta! Anunţă, scurt:

- Şi-acum am martori, că am tras un foc de avertisment. E trei jumate noaptea, eu am început deja să mă învineţesc mai peste tot, aşa că următorul glonte va nimeri genunchiul tău drept. Ţi-o jur!

Coborî pistolul, ca să ia genunchiul lui la ţintă... După încă o secundă de ezitare, George se aşeză încet şi se lungi cât era de mare pe covor. Puse şi mâinile la ceafă...

Bun! Acum era liniştită. Acum se simţea în siguranţă. Se sprijini de tocul uşii, scoase mobilul şi selectă numele Adrianei. Suna... Suna din nou...

- Da, Lucio.

- Ia un taxi şi vino urgent la mine!

- Da' ce s-a întâmplat?

Avea curiozităţi, la trei jumate! În condiţiile în care ştia cum visa bărbată-su să onduleze onduleul finuţei şi nu se îngrijora deloc că nu-l văzuse azi întorcându-se de la finuţa aia! Suspină şi începu să ţipe:

- Vino încoace odată şi-ai să afli! Da' repede! Ia un taxi!

Apăsă butonul roşu... şi tăcu.

Era linişte. Probabil că vecinii habar n-aveau ce fusese pocetul ăla... Oare care erau şansele să se pomenească cu patrula la uşă? Blocul era plin de pensionari; dar tocmai pensionarii aveau "simţ civic"... George oftă greu:

- ... Şi-acum eşti dispusă să mă asculţi cinci minute?

- Te ascult până vine Adriana. După aia, vorbesc eu.

... Şi-acum George tăcea! Ei, poftim! Ea tocmai îi spusese să vorbească, iar el tăcea!

- ... Adevărul e că, din clipa în care Mircea te-a adus la noi prima oară, mi-ai plăcut mult. Ca persoană. Erai cuminte, respectuoasă, atentă, vorbeai altfel decât alte absolvente de bac... Chiar m-am întrebat, în seara aia, cum o fi pus Mircea gheara pe tine. Ştii bine că era isteţ - dar nu se putea compara cu tine!

- Unde vrei să ajungi?

- Încerc să-ţi spun că ceea ce s-a întâmplat azi nu e o furie de moment. Nu e cauzată nici de schimbarea ta, nici de apariţia lui Leo, nici de cuvintele neaoşe pe care le spui în ultimul timp. E un sentiment acumulat în timp, care

- Şi ce trebuie să fac ca să dispară sentimentul ăla?

Aşa! Scurt! Că nu voia să-l vadă prinzând curaj şi ridicându-se de-acolo! Îl privea şi realiza că era normal s-o doară tot corpul - era nedormită şi nemâncată şi se luptase cu un poliţist de doi metri şi-o sută de kile cel puţin! Numai că el nu trebuia să afle că ea mai avea puţin şi scăpa arma aia din mână! Aşa că plănuia să-i vorbească foarte tăios, să se impună...

- Spuneai că mă asculţi.

Vorbea tăios, se impunea dar nu uita că îi vorbise cam prea urât totuşi! Era naşul ei, era superiorul ei... Aşa că îşi impuse să revină la un vocabular normal... şi la bunul-simţ absolut obligatoriu la diferenţa de vârstă dintre ei:

- OK. Scuză-mă. Te ascult.

- ... Pot să mă ridic?

- Nu.

- De ce?

- Pentru că nu te las eu. Dar priveşte partea plină a paharului - din poziţia asta, mi-ar fi greu să te nimeresc în genunchiul drept.

Capul şaten se ridică scurt; ochii albaştri se uitau urât la ea... Îşi trase mai bine halatul pe ea, ca să-i amintească de ce el stătea pe covor iar ea aţintea pistolul spre el - moment în care George lăsă iar capul pe covor şi decise să privească mobila dinspre perete:

- Am contactat deja un avocat. Vreau şi trebuie să divorţez. Lucrurile însă nu vor fi simple, pentru că vreau să renunţ la Octavian în favoarea ei dar să nu renunţ şi la drepturile mele de tată.

- Atunci de ce nu-l ţii tu pe Octavian?

- Chiar vrei să ştii asta?

- Da.

- ... Am motivele mele.

Decise să tacă. Mai bine îl lăsa să vorbească, să dezvolte subiectul divorţului, să-i spună şi ei cam care era planul lui... şi de ce plănuise s-o violeze azi! Avea totuşi nevoie de-o explicaţie! Omul ăla era pâinea lui Dumnezeu! Dar azi...

- ... Sperasem să-ţi spun lucrurile astea în alte condiţii şi altă atmosferă. Pot să mă ridic?

- Nu. Spune-le aşa. Dacă va fi cazul, atmosfera se schimbă. Dacă nu, nu.

George tăcea, ea îl privea lung de-a lungul braţului şi pistolului... După mai bine de un minut de tăcere, bărbatul de pe covor şopti:

- ... Te iubesc. Te iubesc atât de mult, că doare...

... Îşi impunea să nu se gândească la nimic. Nici la tentativa de viol de adineauri, nici la mâinile care tremuraseră uşor când îi ţinuseră capul în palme. Deşi ar fi trebuit să se gândească foarte bine la toate astea - că venea Adriana, şi-o să fie rău! Numai că nu putea...

Era bulversată de o mică observaţie - şi George, şi Leo făceau ce le spunea ea. Dar mâinile lui George tremurau - iar el chiar ar fi putut s-o violeze azi! Numai că n-o făcuse... În altă ordine de idei, Leo minţea "artistic" când îşi declama sentimentele. Era credibil, era pasional şi atent şi rostea promisiuni mari... Aici, avea o mare problemă de înţelegere...

- Plănuisem să discut cu tine a doua zi după ce ai intrat în concediu. Dar am primit o tonă de hârtii pe cap; şi indiferent cât m-am căznit, n-am reuşit să le dau de cap în mai puţin de 48 de ore. Timp în care... Schimbarea ta m-a bulversat complet. Dacă nu te duceai la stilist, dacă nu-ţi luai hainele astea de puştoaică de liceu, dacă nu-i spuneai Adrianei cum plănuieşti să-ţi petreci concediul, ţi-aş fi spus totul într-un parc, sau într-un restaurant, sau în Audi, sau... Te-ai schimbat - şi simt că parcă nu mai eşti tu! Iar schimbarea asta mă derutează rău! Ştiu că n-aveai cum să-ţi schimbi mintea într-o noapte; dar ai început să ieşi prin cluburi, cu planuri clare în minte... Şi nu înţeleg!

- Şi-ai încercat să te schimbi şi tu! Să fii pe placul meu! Şi

să sari pe mine - că asta-mi lipseşte, nu?

- Nu, prostuţo! Am încercat să te opresc cinci minute şi să te fac să pricepi odată cine şi ce eşti tu pentru mine!

- O curvă?

- Lucio!

- O singurică sexy, cu picioarele-n sus?

- Încetează!

- Ce sunt eu pentru tine? Gâsca proastă care ascultă patru fraze drăguţe şi stă pe spate toată noaptea?

George sări în picioare; se propti bine pe călcâie, bägă iar degetul în lăcaşul trägaciului şi scrâşni:

- Înapoi pe covor! Că să n-am parte de ziua de mâine, dacă nu-ţi trag un glonte-n cap! Şi-ţi ordonez instantaneu gândurile! Habar n-ai tu cât de mult îmi doresc să fac curăţenie prin ele!

- Habar n-ai tu care sunt gândurile mele!

- Păi aşează-te înapoi pe covor şi spune-mi-le! Cred că nevastă-ta mai întârzie zece minute...

Şi-i făcea semn să se întoarcă pe floarea din mijlocul covorului, că altfel "se termina urât"... George reveni pe covor fără să mai comenteze - un alt gest care-o mira... Era din nou linişte...

- ... Am să divorţez pentru tine. Şi-am să insist, şi-am să-ţi spun tot ceea ce simt pentru tine, până ai să înţelegi că nu glumesc. Şi nu mă joc cu cuvintele. Am să insist până ai să înţelegi că viaţa ta poate fi altfel. Şi-am să lupt zi de zi ca să obţin o şansă. Iar în clipa în care-o să-mi acorzi şansa asta, ai să vezi că viaţa ta se va schimba. Viaţa ta va fi mai frumoasă decât a fost vreodată! Vei avea de toate, ţi se vor împlini toate dorinţele şi te vei simţi iubită cu adevărat. Îţi voi oferi

Stop, că deja avea draci! Răcni tare, ca să-l oprească şi să dea iar cu moralul şi curajul lui de pământ:

- Ce-mi oferi tu mie, mă? Câţi ani ai, mă? 45, nu? Ce-mi oferi tu mie? Artrită, riduri şi-o sculă flască - asta-mi oferi tu mie!

Capul şaten se întorcea încet spre ea - George era siderat de ceea ce auzise...

"Bun! Şi-acum îţi pun capacu'! Dacă ai minţit, n-o să mai vrei ţaca-paca cu mine şi-a doua oară. Iar dacă ai fost sincer, o să începi să mă urăşti. Foarte tare. Îndeajuns de tare, ca să mă uiţi şi să nu-ţi laşi copilul fără tată!" Continuă, la fel de răstit:

- Taci dracu din gură! Că nu te-aş călări nici pe bani, mă!

Tăcere; George privea covorul. Se gândea la cuvintele ei - era evident că-l "pocnise" serios şi cu limbajul, şi cu sensul acelor cuvinte...

N-avea încotro. Vorbea aşa, ţipa la el, era vulgară şi uşor isterică - pentru că trebuia să-l determine cumva ca data viitoare, când pistolul va fi în şifonier, să nu se mai pomenească înhăţată de braţ şi dusă în dormitor, cu intenţia clară de a fi violată sau convinsă!

Îl privea lung şi-şi dădea seama că, pe 6 august, va trebui să asculte de el, să primească ordine, să lucreze cu el... La naiba! Simţi că i se umezesc ochii:

- ... Deci de-aia ai insistat atât să vin la Direcţia de Investigaţii Criminale! Ca să mă prinzi cât mai

- Nu; am vrut doar să te ajut. Că, dacă era după dobitocul ăla de Mircea, nici nu intrai la Poliţie! Mureai casnică, la fundu' lui!

- Aa, şi-acum Mircea e colivă iar eu surfez! Şi ţi-ai amintit că m-ai ajutat tu! Şi-ai venit să-ţi primeşti recompensa! Că dacă tot surfează fata, de ce să nu surfeze şi cu tine?! Nu?

- Nu. Am venit azi aici ca să-ţi spun că sunt gata să divorţez pentru tine.

- Proastă mişcare, divorţatul ăsta pentru mine! Că eu nu te vreau. N-am ce face cu tine.

- Sigur - tu îl vrei pe Leo!

- E treaba mea pe cine vreau! Iar dacă te voiam pe tine, te "fericeam" până acum!

Uau! Cu câtă grabă ridicase George capul! O privea lung, de parcă nu-i venea să creadă că fina lui chiar l-ar fi "fericit" dacă... Zâmbi slab şi încercă să obţină maximum de "medicaţie" pentru naşul ei:

- Sau credeai că n-am observat cum ţi-a picat maxilaru' când m-ai văzut proaspăt renovată? Şi-apoi, uiţi că am auzit amândoi cum e cu ondulatu' onduleului?

Da; abia acum îi captase atenţia. Abia acum George realiza că finuţa lui, muza lui, chiar îi observase privirile pe sub sprâncene şi comportamentul schimbat! Şi chiar ar fi avut tot timpul din lume şi toate ocaziile "să-l fericească"! Fiecare minut din programul de lucru al Adrianei fusese o ocazie de-asta! Profită de atenţia lui - îl privi lung şi folosi un ton normal:

- Ţine bine minte - că pe-asta n-ai voie s-o uiţi! Eu pe tine nu te-aş fute nici bătută, nici pe bani! Că eşti naşi-miu, eşti bărbatu' Adrianei, ai copil la liceu şi vreo 45 de ani. Dacă nu poţi trăi cu gându' ăsta, dă-ţi demisia sau transferă-te. Că în august vin la birou; şi dacă nu renunţi la ideile astea bolnave, te bag pe jet la şefu' ăl mare. Şi te transferă el.

Imediat cum îi enumerase "defectele", George păruse că se dezmeticeşte. Că avea dreptate - gândeau cam la fel. Ea tocmai îi arătase că-l calculase şi-i făcuse şi totalul. Iar totalul lor era cam la fel - iar el ştia asta, dar probabil îşi spusese că calculase el greşit! Tocmai îl anunţase că le dăduse amândurora acelaşi rezultat - şi deci putea s-o lase baltă, ca să nu se strice armonia aia frumoasă din IGPR...

După ce fusese confruntată cu cruntul adevăr, mintea chestorului principal Mocanu se grăbi să salveze ceea ce mai putea fi salvat - adică serviciul! George reacţionă pe un ton uşor ameninţător:

- Băi, calmează-te!

- Sunt foarte calmă. Şi abia aştept să apară nevastă-ta, să te spun şi să i te predau. Roagă-te să te mai primească acasă!

- Ţi-am spus - între mine şi ea nu mai există decât o hârtie. Pe care oricum o s-o desfac, cât de curând. N-o amârî şi pe ea; lasă-mă să plec acum.

- Nee, nici gând! Las' să ştie şi Adriana ce poamă spală şi calcă şi hrăneşte şi slugăreşte! Aşa!

- Lucio, mă ştii bine deja! Ştii că am discursul pregătit pentru ea! Nu câştigi nimic dacă faci show-ul ăsta! Lasă-mă să plec!

- Nu!

George dădu să se ridice; înfipse mâna în buzunar, scoase mobilul şi apăsă 112:

- Dacă te clinteşti de-acolo, trag la genunchi şi sun la 112. Şi vin băieţii noştri şi-ţi fac dosar!

Îl oprise, desigur! George se reaşeză peste floarea de pe covor:

- Poţi să te calmezi un pic? Că vreau să vorbim serios.

- Sunt foarte calmă. Hai; zi-i! Chiar sunt curioasă ce ai tu de spus aşa de serios!

Ochii albaştri o priviră lung, drept:

- ... Scena şi cuvintele de azi nu se vor repeta. Niciodată. M-ai refuzat, mi-ai făcut caracterizarea, am priceput - şi ştiu să pierd. O să supravieţuiesc şi-o să trec peste toate - dar la tine nu mă voi întoarce niciodată. Lucio, depărtează-te de Leo.

Cum? Ridică mirată sprâncenele... şi începu să râdă:

- Băi, eşti dement? Nevastă-ta vine-ncoa să-i povestesc cum ai sărit pe mine, iar pe tine "te freacă" de mine şi de Leo?

- Da; că ştiu cui îi plăteşte comision. Şi ştiu că ştie să-ţi onduleze creierii în aşa fel încât să devii a patra curvă din gestiunea lui.

I-auzi! Clătină încet capul:

- Băi, ce părere mişto ai tu despre mine! Gata, m-ai şi cate-

gorisit!

- Nu. Ştiu că e floare la ureche pentru el să te drogheze. Sau să te filmeze. Sau să afle unde stai. Şi pe urmă faci tot ce vrea el!

- Ştiu. Tocmai de-aia, sunt extrem de precaută în preajma lui.

- Nu poţi fi niciodată îndeajuns de precaută. Iar eu ştiu că te duci la el doar pentru ceea ce se-ntâmplă după ce se stinge lumina. Şi ştiu şi ce cauţi! Lucio, ăla nu-i om serios!

- Ba poate că e! Că mi-a zis să plecăm împreună, imediat cum pune mâna pe partea lui de avere!

- Serios? Ştii bine că, legal, nu există nici o legătură între ei; sunt cel mult concubini. Casa, maşina şi tote celelalte sunt pe numele ei. El nu poate pune gheara pe ele! În condiţiile astea, crezi că el e prost, să nu-şi pună la rândul lui deoparte o avere consistentă? Crezi că umblă toată ziua prin oraş, cu droguri în buzunare şi fetiţe în maşină, doar ca să aibă ce depune noaptea în contul nevesti-sii? Sau îţi închipui că-şi câştigă banii de benzină descărcând tiruri cu ziua?

Rânji "dulce" la el, ca să-l penalizeze pentru schimbarea subiectului...

- Sper că eşti destul de deşteaptă să nu te laşi filmată!

- Nu duce tu grija mea; că nici eu nu-s vreo toantă! Tu îngrijorează-te de tine, că vine nevastă-ta să-ţi crape capu'!

- O să ai o surpriză, în privinţa asta.

- Ah, abia aştept să am o surpriză! Am în casă şi Mr. Proper, şi BioCarpet...

George o privi lung, serios:

- Lucio, lasă-mă să plec.

Clătină încet capul... Se priveau lung... Bărbatul lungit regulamentar pe floarea din mijlocul covorului ei era treaz. Şi mai atent ca niciodată. Aşa că acum... Şopti, simţind că ochii i se umpleau cu lacrimi:

- Nu, George. Pentru că ai luat-o razna. Pentru că te-ai urcat băut la volan şi-ai traversat Bucureştiul cu acceleraţia la podea doar ca să încerci să te urci pe mine. Ştiai că nu m-aş fi culcat cu Leo dacă n-aş fi avut informaţii despre el; dar scopul tău nu era să mă informezi. Scopul venirii tale azi aici a fost altul...

- Îţi jur că nebunia de azi nu se va repeta niciodată! Lasă-mă să plec!

Nega în continuare...

- Lucio...

- ... Noi doi gândim la fel. Şi cred că ştiu de ce n-ai divorţat de Adriana. Încep să cred că bănuiesc de ce aţi tras gard prin patul conjugal... Şi te ştiu cum eşti.

Soneria piui scurt, dar n-o făcu să se clintească din uşa sufrageriei. Şopti încet, cu privirea împăienjenită de lacrimi:

- Tu, ca să te lecuieşti, trebuie să te frigi rău de tot. Să te frigă obrajii...

Păşi încet în spate, mută pistolul în mâna stângă şi descuie uşa. Aşteptă, cu ochii în ochii albaştri... Naşa ei probabil că era uimită să-şi găsească, la ora patru dimineaţa, fina în halat, cu pistolul aţintit spre sufragerie... Adriana intră pe lângă ea şi se repezi în sufragerie, ţipând:

- Ce-ai făcut, dementule?! Ai sărit pe ea!

Cum-cum? Adică Adriana...

Încuie uşa şi puse siguranţa armei. Şi simţi că nu poate privi scena din sufragerie; aşa că se răsuci şi se sprijini de uşa de la intrare. Asculta conversaţia lor, cu ochii închişi...

- Ai sărit pe ea, nu?

- Hai, taci!

George bombănise cele două cuvinte; Adriana coborî imediat tonul vocii:

- Dementule, ce-am vorbit noi doi? N-am stabilit că te duci să te răcoreşti unde vrei tu şi-o laşi în pace?

Cum? Stabiliseră asta?... Adică Adriana ştiuse de nebunia bărbatului ei? Avusese certitudinea gândurilor care-l aduseseră pe George în casa ei azi, la trei dimineaţa? Şi stabilise chestia aia cu el?

- Taci din gură!

- Băi idiotule, ce ţi-am spus eu? Ţi-am spus să te potoleşti? Ţi-am spus să nu te apropii de ea? De ce-ai sărit pe ea, mă? N-aveai atâtea curve, să le călăreşti?

Foşnetul scurt o făcu să tresară; în clipa imediat următoare, sări şi privi lung scena din sufragerie! Dacă o să

- Taci din gură! Taci, curvă nenorocită!

George prinsese capul soţiei lui în palme şi-i scrâşnise cuvintele alea printre dinţi... Ea tăcuse; el tăcuse. Se priveau... El îşi privea soţia cu ură... Brusc, chipul lui reveni la mimica serioasă de poliţist:

- Că n-am venit s-o călăresc. Am venit s-o sperii îndeajuns de tare ca să-l dea dracu pe interlopu' ăla!

Cee? Adriana sfârşi aşezată pe canapea; George începu să mărşăluiască prin faţa ei, cu paşi mari şi grăbiţi:

- Ca să-i bag frica-n oase şi să se potolească odată! Deja i s-a dus vestea printre amicii lui! Iar ea e aşa de bine fixată şi legată la ochi, că habar n-are de chestia asta! Vrei să pleci s-o cauţi prin Spania? Vrei s-o duci la groapă? Tu ce-ai făcut ca s-o convingi să dea dracului şi planul, şi interlopul? Ce-ai făcut? Ai pus-o să-ţi povestească picanterii de la partidele cu el! Şi de la alea cu turcu', şi cine mai ştie cu cine altcineva! Ai mângâiat-o pe creştet şi-ai zis ca ea, ca să-i câştigi încrederea! Nu? Ei bine, eu am bătut-o şi m-am urcat pe ea! Şi nu cred că o să se mai înghesuie vreodată într-un hotel cu el! Pricepi?

Se oprise în faţa Adrianei şi rostise acel "Pricepi?" de parcă numai el avea dreptate! De parcă Adriana era idioată, sau oarbă... Şi era ciudat - dar, după ce el îi ţinuse capul în palme şi-o numise "curvă nenorocită", Adriana nu mai suflase... Brusc, George porni spre uşă - adică spre ea:

- Te aştept la maşină. Vezi cum faci, s-o încurajezi să-l sune acum!

Mâna lui deschise uşa; îl văzu ieşind... Uşa se închise corect...

Chestorul principal Mocanu îşi jucase magistral rolul. Şi părăsise scena cu fruntea sus. Tot efortul ei de a-l ţine acolo şi de a-l pârî la nevastă-sa nu reuşise să-l "şifoneze" nici cât negru sub unghie. Poate doar... Poate doar "nici bătută, nici plătită"...

Zgomotul brichetei Adrianei o dezmetici; răsuci yala şi intră în sufragerie:

- Te minte.

- Ştiu.

Desfăcu scurt halatul:

- Nu eu am făcut chestia asta!

- Ştiu, Lucia! Te rog, îmbracă-te!

Se întoarse şi arătă spre Mona Lisa, simţind că-i venea să plângă - de ciudă de data asta:

- Şi să ştii că nu plănuiam să trag cu pistolu'n casă!

- Am spus că ştiu. Leagă-ţi halatul, te rog. A reuşit? Că dacă a sărit pe tine şi te-a violat, eu cu mâna mea te duc la poliţie şi te bat până scrii reclamaţia!

Negă încet cu capul...

- Te-a bătut?

Nega în continuare... Adriana oftă greu:

- ... O să te ia cu vertij, da' trebuie să-ţi spun: ştiam că aşa se va întâmpla. Ştiam că eşti poliţista lui favorită; ştiam că vorbeşte despre tine numai la superlativ şi că transpiră din greu pe la uşile superiorilor, ca să-ţi netezească ţie drumul profesional. Şi am înţeles că s-a ţăcănit şi-a pus ochii pe tine încă de când a venit să mă ia şi te-a văzut prima oară schimbată. Am învăţat să-l miros...

De-aia i-am şi spus tot ce-mi ziceai despre Leo - ca să priceapă că-ţi plac bărbaţii tineri, frumoşi şi fără obligaţii şi să realizeze că n-are nici o şansă. Şi să nu se facă de râs. Dar văd că tocmai asta a făcut - s-a făcut de râs. Şi-a reuşit să bage spaima-n tine.

O privea lung, uimită...

- ... Acu' cinci ani, l-am prins cu o curvă-n casă. Nu era prima curvă cu care se ducea; a fost însă prima oară când i-am prins în dormitor. A doua zi, m-am dus glonţ la Melody şi mi-am plătit o partidă straşnică de sex, pe care am filmat-o special pentru el. Şi i-am lăsat DVD-ul - să-l vizioneze la un păhărel de whisky şi să înveţe mişcări noi. Iar de-atunci suntem ca doi vecini în casa aia. Fiecare face ce vrea, cu cine vrea. Eu am un amant, el are viaţa lui, nu ne cerem niciodată socoteala...

Ea nu fusese nici o clipă prietena Adrianei...

- Am hotărât să nu spunem nimănui nimic. Nici chiar cunoscuţilor noştri. De-aia n-ai ştiut nimic. Pentru că tocmai despărţirea asta a adus liniştea în casă. Pentru că nu ne-am mai certat deloc de-atunci. Octavian e mulţumit, e liniştit, nu suspectează nimic...

Deci era adevărat - între George şi Adriana nu mai era nimic. El adusese o femeie în dormitorul conjugal, iar ea îi demonstrase că îi întorsese "trataţia" - iar din momentul ăla... Adriana ridică scurt din umeri

- Aşa că, dacă-l vrei, poţi să-l iei tu. Da' să ştii că e curvar - cum vede ţâţe, cum ţâşneşte după ele!

Ce dracu era cu ea? Se tâmpise? Îi spunea să se culce cu bărbatul ei? Ridică mâinile, într-un gest disperat:

- Eu te-am chemat să-l iei acasă! La voi acasă!

- N-am de ce să-l iau; dacă vrea să vină, vine singur. Dacă nu, e liber ca pasărea cerului. Şi, după cum vezi, vrea să vină acasă - că e coproprietar pe alea patru camere mobilate mişto.

- ... A vorbit deja cu un avocat!

- O fi vorbit! Îl priveşte! Lasă-l pe el; ia spune - cum e? Ce ţi-a adus despre Leo?

Nu-i venea să creadă... Naşa ei zâmbi slab:

- Demult nu mai simt nimic pentru el. Dacă Octavian ar fi un pic mai mare, poate m-aş încumeta să divorţez. Dar, atâta timp cât ne înţelegem bine, nu văd de ce-aş face-o! Că să mă apuc să caut altă rochie de mireasă, la vârsta mea, e jenant... Dacă-l vrei tu, ia-l fără grijă!

Iarăşi! Îi spusese iarăşi să-l ia ea pe George! Doamne! Îşi acoperi faţa cu palmele...

- ... Nu ştiu ce ţi-a spus; probabil că a încercat să te vrăjească. Dacă vrei să-l asculţi, e treaba ta. Dar eşti prietena mea, aşa că te avertizez: e modelul ăla care zboară din floare-n floare.

O privi lung... Negă încet:

- Nu; nu eşti prietena mea. Eşti naşa mea. Sunteţi un fel de părinţi adoptivi. Şi cred c-am să cer desfacerea adopţiei - că n-am ce căuta în aşa familie modernă.

- Lucia,

- Tu îmi spui că n-ai nimic împotrivă să mă culc cu bărbatul tău. El mă aşteaptă trei ore pe palier ca să-mi arate că Leo nu e singurul priceput la amor. Şi nu cred că e normal ce faceţi voi.

- Lucia,

- Şi n-aş vrea să mă apropii prea mult de aşa familie modernă. Aşa că s-ar putea să cer desfacerea adopţiei, zilele astea Şi-acum te rog să te duci la tine acasă - cu el cu tot.

Adriana nici nu se clinti de pe fotoliu - dar nici nu ridică privirea spre ea:

- George nu se va mai apropia niciodată de tine - nu şi după ce l-ai ţinut culcat pe covor, cu mâinile la ceafă! Glonţul ăla din capu' Monei Lisa sigur i-a limpezit mintea de whisky; tot ceea ce-ai spus după, îţi garantez că s-a memorat! Iar la cum te ştiu eu, sigur i-ai zis verde-n faţă tot ce crezi despre el. Din păcate, numai tu puteai obţine asta - eu i-am spus zilnic că-şi chinuie mintea degeaba, dar probabil că nici nu m-a auzit. Acum s-a lămurit; acum nu se va mai apropia de tine.

- Te rog să pleci.

- Încă nu. Tu-l ştii pe George; e pâinea lui Dumnezeu, până dă de sticlă.

Mobilul piui scurt. Îl scoase... Un mesaj de la George. Să-l citească acum? Adriana continuă:

- Chiar dacă tu mă percepi ca fiind un fel de mamă adoptivă denaturată, eu te consider totuşi prietena mea. Şi să ştii că eşti singura mea prietenă adevărată, aşa că n-am să accept să te pierd - nu din cauza lui, oricum! Te rog să citeşti mesajul. Iar dacă nu ţi-a scris că te iubeşte sincer, poţi fi sigură că-şi dă chiar acum palme, jos, în faţa blocului. Şi poţi fi sigură că nu vei mai trece niciodată prin ceea ce-ai trecut azi - nu cu el.

Adriana se ridică, descuie uşa şi ieşi. Scoase telefonul, ştergându-şi lacrimile... Apăsă butonul...

"Ai dreptate - n-ai nevoie de unul ca mine. Poţi fi sigură că nu-ţi voi mai face vreodată surprize neplăcute."

Deci obrajii lui George ardeau... Sau era un actor mult mai bun decât Leo, cu texte mult mai elaborate, şi lucra "din greu" la iertare şi uitare...

Încuie uşa şi puse siguranţa. Şi propti masa din sufragerie în dreptul ei. Intră în dormitor, aprinse lumina...

Adriana o crezuse. Chiar dacă nu-i arătase urmele luptei din dormitor, Adriana îşi cunoştea bărbatul. Iar dacă erau aşa, sub forma aia, de cinci ani...

Era obosită. Şi nedormită. Şi tristă...

Setă telefonul să sune la nouă fix, se lungi pe pat şi închise ochii: trebuia să doarmă măcar patru ore. Mâine avea extrem de multă treabă. Mâine va conversa cu nevasta lui Leo. Care era mult mai periculoasă decât George. El cel mult ar fi violat-o; Maria Vasilescu îi lua gâtu' la propriu...

Dar mai întâi va scrie în agendă. Ca să plângă. Ca să se descarce. Ca să poată să adoarmă. Ca să reuşească, mâine sau poimâine, să vorbească din nou cu George problemele de serviciu. Ca să nu-l lase pe Victor să bănuiască vreodată ceva... Ca să nu-l audă vreodată insinuând că ea... şi George...

Se ridică şi-şi aduse agenda la bucătărie. Îşi aprinse o ţigară...

George... Lui George o să-i treacă. După ce-şi pledase cauza şi-şi declamase dragostea în gura mare, după ce ea îl bătuse, îl înjurase şi-l jignise cum nu-şi închipuise vreodată că ar fi capabilă să jignească, omul ăla nu va mai încerca să se apropie de ea. Că "nu-i mai trebuia"! Iar asta era bine; pentru că era superiorul ei ierarhic. Şi totuşi, ceea ce se întâmplase azi...

Trebuia să uite. Ca să poată să-l ierte. Ca să poată să rămână subalterna lui, la IGPR. Altfel... Iar ca să poată să-l ierte - şi să uite - trebuia să caute un gând extrem de îndepărtat de el şi să se concentreze asupra lui. Şi cum nu voia să se gândească la reţete culinare sau la traficul pe DN1, cum nici Leo nu era o soluţie...

Victor. Să se concentreze asupra lui Victor - nu? Că el era "marele final"! Trebuia să-l împace cumva...

Victor n-ar fi crezut-o dacă i-ar fi spus că nu se întâmplase absolut nimic între ea şi George. Mai ales după ce afla că între George şi Adriana nu mai exista, de foarte mulţi ani, decât o hârtie şi-o scenetă de dragul copilului! Iar dacă George divorţa...

Victor nu trebuia să afle nimic. Niciodată.

Iar ea trebuia să uite.

22 iulie 2010 - joi

Piuitul o trezi brusc. Visase o chestie complicată - o scenă în care nevasta lui Leo stătea în genunchi în faţa ei şi-i întindea un inel... Visase prostii! Dar bine că nu-l visase pe George ţinându-i capul în palme şi şoptindu-i că o iubeşte! Bine că...

Se ridică şi se privi lung în oglindă... Nu zâmbi:

- La mulţi ani, Lucio.

Bun! Acum se putea apuca de treabă! Şi cum mintea aia "îmbătrânită" cu încă un an părea dezmorţită, îşi reordonă priorităţile şi-şi aminti că avusese, nu demult, o listă cu lucruri pe care-ar trebui să le facă! Aşa că intră în sufragerie, ridică receptorul şi formă numărul. Îl ştia pe de rost - patrula...

- BGS Security, bună ziua.

- Bună ziua. Pot vorbi cu un agent de vânzări?

- Sigur. În ce domeniu? Protecţia locuinţei, protecţia personală...

- Protecţia locuinţei.

- Aşteptaţi, vă rog...

Aştepta - îşi aprindea o ţigară, amintindu-şi unde pusese actele casei, diploma de la Academia de Poliţie, hârtiile de la şcoala de tir, permisul... Îşi amintea ruta până la primul Hunter Vip...

George profitase de încrederea şi neatenţia ei. Ea improvizase, se descurcase şi scăpase; dar se speriase al dracului de tare! Şi cum nu voia să aibă o surpriză asemănătoare cu Leo, tocmai lua măsuri. Şi asculta sfatul lui Victor. Şi sfatul flerului ei, care-i spunea că în curând soneria ei va fi apăsată de indexul unui interlop băgat în tratamente amare...

Îşi privi ceasul şi parcă maşina din scurt. Şi opri motorul...

BMW-ul X5 cu inimioară roşie la oglindă era parcat corect, trei maşini mai în faţă. Leo era în cafeneaua Pascucci. Adică exact acolo unde se ducea ea acum. Şi, deşi ştia că avea 90% şanse să-l găsească bând o cafea cu nevastă-sa, nu-i era frică. Viaţa ei se mai schimbase un pic în ultimele ore; viaţa ei era mai roz acum.

Sunase la BGS la 9 fix; la 11, semnase contractul, primise instrucţiunile noului sistem antiefracţie montat la apartamentul 12 şi asistase la verificarea lui. Şi la sosirea echipajului - care se petrecuse la un minut jumate după deschiderea "neautorizată" a uşii. Apoi, la 11,05, schimbase personal codul, armase şi ieşise; iar la 12 pusese actele şi bancnotele pe tejghea şi-şi verificase noul pistol cu bile. Şi-apoi mâncase ciorba creaţie proprie, în liniştea bucătăriei...

Şi studiase dosarul adus ieri de George şi uitat pe masa din bucătărie. Nu erau decât notiţele viitorului ei coleg - ce aflase colo şi dincolo. Zvonuri. Nimic care să-l poată ţine pe Leo departe de ea - doar "numele" care încasa comisionul, şi care era, într-adevăr, "serios". Mare. Altceva, însă, nimic concret. În foile ei de pe mobilă exista mai multă certitudine...

Era trei. Era în faţa Caffe Pascucci, pe Calea Dorobanţilor. Purta o rochie normală, comună, lungă peste genunchi şi uşor lălâie şi-şi făcuse varianta ei de moţ - ăla care-o recomanda ca fiind duduia acră de la SS. Ochelarii de soare mici ca două pătrăţele negre dădeau cu totul alt aspect trăsăturilor ei nefardate... Coborî de la volan, încuie maşina şi intră în cafenea.

Evident, erau la ultima masă din dreapta. Se aşeză la prima masă din dreapta şi aşteptă...

- Bună ziua. Cu ce vă pot servi?

- Un Expresso.

Îşi privi ceasul - trei şi zece. La trei şi douăzeci va ieşi pe uşa aia, se va duce direct acasă şi se va culca. Iar diseară se va distra, de ziua ei, în The Player.

Leo nu servea cafeluţa cu nevasta - o servea cu nevasta şi-un grup numeros de amici. Oricum, cu excepţia lui, nici unul dintre amici n-o recunoscuse. Îi plăcea să fie precaută şi să ia de bune cuvintele lui George; prefera deci să creadă că o cunoşteau toţi amicii individului, ca să se poată gândi la ce era mai rău şi să poată anticipa măcar o parte din pericole...

Mulţumi cu capul pentru cafea, îşi aprinse o ţigară şi-şi privi ceasul - că, "oficial" vorbind, ea aştepta o prietenă...

Ochii verzi o evitaseră cu îndârjire. În clipa în care ea intrase, el îşi privise cafeaua. Apoi ridicase privirea spre nevastă - şi-o ţintuise pe Vasileasca lui cu privirea în aşa hal, că atunci când ea se aşezase la masă, nevasta întrebase: "Ce-i?"! Iar el răspunsese cu "Nimic" uşor nesigur...

Nevasta asta a lui Leo era o tipă tare de gaşcă! Se potrivea mănuşă cu gaşca de la masă! El era "constipat" şi ieşea în evidenţă; se întreba de ce se "constipase" Leo aşa, când îl ştia atât de controlat, atât de bun "pokerist"... Probabil se gândea că o s-o vadă cât de curând ridicându-se şi venind la ei! Sau, şi mai rău, direct la nevastă-sa! Ha!

Trase un fum şi zâmbi: şi-acum, ia s-o calculeze ea pe Maria Vasilescu...

N-o văzuse bine când intrase - Vasileasca stătea cu spatele la coridorul dintre mese. Dar asta nu era o problemă - avea poza ei de buletin! Observase că părul ăla negru-albăstrui era tot timpul negru-albăstrui. Femeia aia se vopsea cu un produs derivat din celebra Duco. În plus, atunci când ea intrase în cafenea, individa gesticula amplu. O făcea şi acum - auzea zornăitul biju-urilor în spatele ei! Vasileasca povestea ceva despre Spania; toţi râdeau, ea vorbea şi gesticula cu ambele mâini probabil...

Întoarse capul spre geamurile cafenelei - că aştepta o prietenă - şi se folosi de ele. Privi lung reflexia individei...

Nevasta lui Leo era grasă. Nu solidă - grasă! Nu se mai mira acum că Leo o tot cuprindea pe ea cu braţele şi-i evalua cu multă plăcere talia! Şi-i pupa cu patos buricul! Îşi putea cu uşurinţă imagina cum arăta buricul nevesti-sii!

Iar în privinţa felului ei de-a fi...

Maria Vasilescu era expansivă. Şi obositoare. Avea o voce puternică şi-o folosea chiar şi atunci când bunul simţ ar fi obligat-o să şoptească. Mai erau două tinere la masa aia - dar numai vocea Mariei Vasilescu răsuna practic în toată cafeneaua! Iar vocea utiliza un argou specific...

Într-adevăr, flerul ei avusese dreptate - Maria Vasilescu era genul care se aşeza pe linia demarcantă din mijlocul străzii, punea ambele mâini în ceea ce erau, teoretic, şoldurile şi-şi răcnea nemulţumirea direct, cu sinceritate şi 120 de decibeli. Şi nu se jena să iasă-n faţă şi să dea cu pumnul, sau să apuce claia de păr şi s-o smulgă dintr-o mişcare. Se întreba acum dacă şi Maria Vasilescu avea un pistol...

Mai trase un fum. Mm, bună cafea! Foarte bună; parfumată... Îşi privi din nou ceasul, apoi mobilul... Mai avea cinci minute.

Diseară, va trebui să interacţioneze cu Maria Vasilescu. Ştia că Leo va face abstracţie de cuvintele ei de azi-noapte şi îşi va pune nevasta s-o cheme la paranghelie. Leo voia musai s-o vadă înscrisă în circuitul lui. George îi rostise aseară gândurile - Leo strângea propria avere, pentru că averea nevestei era un pic intangibilă pentru el...

Vocea Mariei Vasilescu o făcu imediat atentă - pentru că rosti, în stilu-i caracteristic, numele soţului ei. Care răspunse cu un "Da" nu foarte convins...

- Adă şi mie un capuccino.

În secunda imediat următoare, Leo trecu pe lângă ea cu paşi

grăbiţi... deşi ar fi putut doar să ridice mâna şi să comande un capuccino. Iar el ştia asta, că nu era prost!

Florin n-o minţise - atunci când nevasta era lângă el, Leo era căţeluşul nevestei lui. Iar mintea lui fierbea, tensiunea lui sărea din grafice, iar Leo se ducea prompt şi aducea un capuccino...

Şi iată-l cum se întorcea, la fel de grăbit, ţinând cu ambele mâini farfurioara... Evitând şi să clipească - nu care cumva să i se pară ei că-i aruncase vreo ocheadă...

Gata - nu mai avea de ce să stea acolo! Se lămurise! Luă telefonul, apăsă câteva taste la întâmplare şi-l ridică la ureche. Numără până la patru şi începu să vorbească singură:

- Bună. Unde eşti?... Şi nu mai vii?... La Pascucci... Bine. La ce oră?... Nu pot la şase... Bine. Pa.

Apăsă un alt buton, bău din scurt cafeaua şi se ridică. Şi ieşi.

Maria Vasilescu nu va fi o problemă pentru ea. După cinci ani de patrulă...

Şi-acum se ducea glonţ acasă şi se culca.

Mm, cât de bine dormea! Şi uite că năşica ţinea musai s-o trezească...

Să fie totuşi Leo? Să-i fi aflat numărul de fix? Se ridică, alergă în sufragerie şi luă receptorul:

- Da.
- Bunăă! La mulţi aani!

Adriana era. Şi era veselă. Ca şi cum ele două nu discutaseră nimic pe canapeaua aia, azi-noapte! Decise, într-o clipă, să îngroape toată tărăşenia - mai ales aia cu "desfacerea adopţiei" - aşa că zâmbi:

- Mulţumesc, năşico.
- Ce faci - petreci?
- Nu; mă pregătesc să petrec.
- Aha! Şi cum petreci azi?
- Cu ochii verzi, într-un club.
- ... Adică te etalezi cu ochii verzi în faţa a peste 100 de potenţiali martori?
- Nu. Mă etalez în faţa ochilor verzi şi mă încui în casă. Apropo - vezi, că mi-am pus sistem antiefracţie de la BGS.
- Aa, bravo! În sfârşit! Şi te-ai conectat şi la dispecerat?
- Bineînţeles!
- Bravo!
- Şi mi-am luat şi pistol cu bile.
- Bravo!
- Trec mâine pe la tine, să ţi-l arăt.
- OK! Şi să-mi povesteşti cum ai petrecut de ziua ta, nu?
- Evident! Va fi o povestire atât de picantă, că o să mă urăşti pentru că n-am şi poze!
- Mm, abia aştept! Da' te rog să fii atentă cât piper pui în ea - că-mi placi aşa, cu toţi dinţii-n gură...
- Stai liniştită. Hai, că vă las să mâncaţi.
- OK. Mâine vii la mine, da?
- Da.
- Aşa; că am ceva important de vorbit cu tine.
- OK! Paa!
- Paa!

Apăsă butonul roşu... Se apropie de geamul sufrageriei şi privi lung BMW-ul roşu din parcare: deci Adriana spusese că...

Aa, uite-l şi pe vecinul ei! Ăla sexy, desigur! Venea de la drum lung probabil, că Opel-ul Vectra era prăfuit bine... Îl privea lung, din spatele perdelei...

Azi era mai vesel. Blugi şi-un tricou comun. Şi era în toane bune, că-şi desfăcuse părul. Azi zâmbea puţin...

Omul ăla avea nevoie de-o "revoluţie", aşa cum făcuse ea. Dar nu-i ardea lui de aşa ceva; el avea copilul bolnav şi probabil că nu-i ardea nici să trăiască... Păcat! Era un tip tare de treabă! Nu se supărase niciodată când ea pusese muzică la maximum, sau când ţipase la George, la Adriana, la telefon... Nevasta lui era un pic ciudată; ţipa mult la copilul ăla... Îşi amintea însă cursurile şi filmuleţele din facultate şi-şi dădea seama că oamenii ăia doi ar fi putut fi mult mai bine... la fel cum ar fi putut fi mult mai rău...

Se grăbi să revină în dormitor, se trânti pe pat şi închise ochii: mobilul o va trezi la nouă fix.

Păşi peste prag, zâmbind ciudat - tocmai intrase în club. Azi, Paul va avea un şoc iar Leo o surpriză... Iar nevasta lui Leo, o problemă...

Purta o rochiţă albă, de zebră. Mulată, scurtă şi cu decolteul neobturat de artificii textile. Dar cu mâneci lungi, ca să-i ascundă vânătăile în plină formare... Făcuse acasă o mică repetiţie în faţa oglinzii şi concluzionase că dungile alea verticale subţiri, roşii ca focul, arătau perfect unduirile rochiţei. Pantofii cu toc cui erau de efect, îşi făcuse moţul sexy şi reuşise să se fardeze acceptabil...

Paul îi făcu semn cu mâna; zâmbi şi urcă lângă el:

- Salut!
- Salut!

"Tradiţionalul" deja pupic pe obraz... Paul zâmbi:

- Turcul răsuflat zace la o masă, cu paharu'n faţă. Şi te-a văzut cred că dinainte să parchezi...

Deci Omar era acolo! Bun, bine că ştia! Zâmbi slab:

- Acu' să nu zici că nu-mi dai căştile şi turceştile noi!
- Doamne fereşte! Uite căştile...

Primi trei CD-uri. Perfect! Ia să vadă ea prima melodie de pe primul disc... Aha! Sus mânuţele - şi dans de zebră! Paul o privea uimit... Ce, nu mai voia să încaseze dedicaţii muzicale? Că dacă nu voia, ea nu-şi mai făcea încălzirea! Şi cum ştia ea ce voia Paul, îşi făcea încălzirea şi privea lung peste chipurile din clubul ăla...

Leo nu venise încă. BMW-ul nu era în parcare. Probabil că ei apăreau după 12...

Omar o privea lung. Întoarse capul şi-l privi şi ea drept. Şi-l salută scurt, cu capul. Fu salutată exact la fel; apoi el reveni spre intrare, ea spre CD-player... Asta e!

Mm, ce bine se distra! Acum avea chef şi de bum-bum! Melodiile care-i plăceau, le dansa; la cele care nu-i plăceau, îşi punea căştile şi "executa" dans internaţional. Paul îi pusese deja o turcească la volum maxim, pe care-o dansase fix în mijlocul ringului... Asta era cea mai frumoasă petrecere de ziua ei! Dacă toate lucrurile de azi vor merge aşa... Mamă-mamă!

Leo venise cu nevasta şi cu şase indivizi. Maria Vasilescu "sticlea" toată - compensase hainele negre catran cu mult-mult aur... El era sexy ca întotdeauna. Iar când intrase, zâmbise ciudat...

Până acum, Leo stătuse cuminte la masa lor şi se întreţinuse la discuţii cu indivizii. Iar ea nu se obosise să afle spre ce oglindă îşi orienta el ochişorii ăia verzi, ca să se bucure de imaginea ei - ea se distrase şi cam atât! Dar, de vreun sfert de oră, Leo se fâţâia când înăuntru, când afară. Atunci când intra, o privea cu coada ochiului... Ea îşi văzuse în continuare de treaba ei - adică "compusese" coregrafia unei melodii teribile. Paul se pricepea la muzică - iar a treia melodie de pe CD-ul ăla era de-a dreptul... perfectă! Ritmul era clasic, aşa că n-avea ce mare coregrafie să "compună" - doar să înlănţuie în ordine armonioasă mişcările ei dinamită. Şi pregătea aşa o înlănţuire... mamă-mamă!

Tresări şi luă mobilul de pe CD-player - tocmai primise un mesaj! Zâmbea...

"Ai treabă cu DJ-ul?"

OK! Prinsese glas! Minunat! Probabil era nerăbdător să-şi

primească dansul...

"Nu."

Aştepta...

"1,30, a doua uşă pe stânga. Încuie tu."

... Adică acolo, în club? Cu Vasileasca la masă? Era nebun? Îşi privi ceasul... şi începu să râdă. Era 1,30. Leo voia ca ea să iasă din sala aia chiar acum, să facă stânga şi să intre în a doua cameră. Se apropie de Paul şi-l întrebă direct:

- Aveţi camere de luat vederi aici?

- Da.

- Şi sunt numai în club, sau şi în birouri?

Tânărul o privea lung, că nu înţelegea... Îi arătă mesajul, iar el zâmbi:

- Nu; acolo nu sunt. Că ăla-i biroul patronului...

Cum-cum? Ridică mirată sprâncenele... Leo aranjase să primească biroul patronului... De fapt, cum altfel ar fi putut el să-şi plaseze fetiţele în clubul ăla, dacă nu l-ar fi cunoscut pe patron?! Nu? Acum, întrebarea era: să se ducă?

Leo înghiţise toate medicamentele prescrise de ea - şi devenise dependent. Că n-ar fi riscat el un scandal monstruos cu nevasta, doar pentru că se chitise s-o bage pe Lucia în echipa lui de curve! Leo avea o problemă... de care nu putea să scape... o fixaţie...

Şi ea ce să facă acum? Să se ducă în biroul patronului, cu Leo? Să rişte să-i prindă Vasileasca?... Da. Cadou de ziua ei. Avea pistolul cu bile la ea! Zâmbi cu subînţeles şi-şi recuperă mobilul:

- Mă întorc.

Îşi luă şi gentuţa şi ieşi. Viră stânga, văzu imediat cea de-a doua uşă întredeschisă... Intră, închise uşa şi se grăbi să răsucească cheia.

În secunda imediat următoare, flacăra brichetei lumină ciudat încăperea. Iar ei nu-i venea să creadă că ceea ce vedea era aievea - pentru că Leo, stomatolog cu experienţă, tocmai aprindea o lumânare... Şi-apoi o privi lung, drept:

- Poţi să stai liniştită, că aici nu sunt camere.

- Ştiu.

- ... Ştii?

- Dacă nu ştiam asta dintr-o sursă de încredere, nu intram...

Porni încet spre el şi zâmbi:

- ... Mă pui în dificultate. Că nu prea-mi vine să stric momentul cu o întrebare tehnică...

- Nu-l strici.

- Nu?

- Nu. Vreau să-ţi răspund la toate întrebările. Că nu vreau să te văd cum ieşi râzând.

Cum adică? Ridică sprâncenele, iar el o lămuri imediat:

- E prima oară când vii acolo unde te chem eu.

Corect! Leo zâmbea cu neîncredere:

- Acu', sper că n-ai să te întorci lângă DJ!

- Nu. Dacă-mi răspunzi la întrebarea tehnică, nu.

- Aştept întrebarea.

- ... Oficial vorbind, tu nu eşti acum în The Player; tu te-ai dus să...

- Să discut cu nişte tovarăşi.

- Aha. Şi ei ştiu asta?

Capul brunet nega încet... şi-i spunea ei că Leo nu se mai obosise să-şi facă un alibi pentru nevastă, iar asta era rău de tot...

Se aşeză pe marginea biroului şi-l privi lung. Leo stătea comod în scaunul de piele şi-o privea lung, foarte serios... Lăsă gentuţa pe birou, lângă lumânare, şi începu să mişte uşor dunguliţele roşii. Încet, agale... că era foarte atent la ea... Şi-acum le va mişca tot mai repede. Şi mai repede. Extrem de repede chiar! Până îl va auzi sâsâind! Şi-apoi vedea el!

Hm; o aşteptase cu lumânarea... Mare actor, Leo ăsta!

Tresări - Leo tocmai sâsâise şi sărise în picioare! Şi-o şi prinsese de şolduri! Mm, îi era dor de ea - da' rău de tot! O ducea "pe sus" la fotoliile alea mişto, fără cotiere...

Nu-nu! Nu se va aşeza acolo! Păşi în spate şi ocoli; şi trase fotoliul un metru mai la dreapta. Leo o strânse din nou în braţe:

- Doamne, o să ieşi vreodată din fixaţiile astea?

- Nu.

"Nu cu tine, oricum!" Că nu erau camere de supraveghere acolo - dar o cameră web sau una digitală putea fi ascunsă în întunericul din birou! Nu?

Îl împinse uşor spre fotoliu... şi se aşeză şi ea. Leo avea gusturi bune în materie de parfumuri bărbăteşti...

Uau! Straşnic cadou de ziua ei! Mai bine spus, cadouri - că, după ce-l lăsase să se odihnească, Leo o luase "pe sus" şi se odihnise ea, chiar lângă gentuţă şi lumânare! Putea spune că petrecea cea mai... ciudată zi de naştere din viaţa ei...

Doctorul Leo încheia operaţia aia cu săruturi tandre pe gât... Deveni brusc extrem de atentă - că doctorul Leo n-o mai sărutase până acum pe obraz, şi tocmai se-apucase...

Da! Flerul ei era "la post"! Întoarse capul, scurt şi cam în ultima clipă - şi se feri de sărutul lui. Zâmbi slab:

- Fără obligaţii.

- Lucio...

Nu-nu! Îl împinse uşor şi coborî de pe birou:

- Fără obligaţii. Am senzaţia că începi să uiţi...

Leo trecu încet cu degetul peste buzele ei, zâmbind ciudat:

- Poate că vreau să uit...

Nu, zău! Acu' ce făcea - calcula forţa cu care trebuia s-o lovească ca să-i smulgă dinţii din gură? Apucă gentuţa, făcu un pas în stânga şi porni spre uşă:

- Păi eu zic să iei Lecitină; că nu ţi-ar place să te deportez.

- Poftim?

N-avea rost să lungească discuţia - descuie, ieşi, reveni în club şi urcă lângă Paul. Era ocupat; îşi luă deci căştile şi se re-ocupă repejor cu coregrafia ei...

Ceva nu fusese în regulă, la tot ceea ce se întâmplase în birou. Simţea ceva ciudat. Flerul îi spunea să tragă linie şi să pună punct relaţiei cu Leo. Chiar aici, chiar acum. Instantaneu, pe cât posibil! Iar flerul ei n-o înşelase chiar niciodată!

În plus, calcula acum că azi fusese ziua ei, iar Victor nu ştiuse asta. Iar acum, în timp ce dansa de mama focului, şi-ar fi dorit să privească spre bar şi să-l vadă acolo. Şi să danseze pentru el...

Leo nu se grăbea să se întoarcă în club. Se întreba de ce! Avea treabă în biroul ăla? Salva filmarea pe camera digitală? Îşi suna un bun amic care-i rămăsese dator cu un serviciu? Ce tot făcea acolo?... Aa - mobilul piui...

"Să nu mă mai ameninţi niciodată."

OK! Ia să-i răspundă pe măsură!

"Să nu mai încerci niciodată să mă ameţeşti ca să mă legi de tine. Eu sunt numai a mea."

Aşa; ca să-i dea un motiv plauzibil pentru comportarea ei ciudată şi plecarea precipitată.

"Tu nu mai eşti numai a ta. Eşti şi a mea. Iar eu te vreau toată."

I-auzi! Mai voia şi altceva? Se grăbi să-i taie macaroana:

"Asta nu se poate."

Aştepta şi se bâţâia, pentru ochii nevestei lui - care poate observase ieşirea şi revenirea dunguliţelor roşii, poate nu...

"De mâine, vei vedea că se poate. Suntem la fel - şi eu obţin întotdeauna ceea ce vreau."

I-auzi! Nu-i mai răspunse - că pe-asta n-o negociau nicicum.

Constată că nici el nu aştepta un răspuns - pentru că, după câteva secunde, îl văzu revenind în club... Hm; era încruntat. Nu prea-i ieşiseră pasienţele. Plănuise s-o sărute şi "să-i pună capacul". Şi obţinuse o ameninţare... Leo ştia că în capul ăla moţat exista o fixaţie; că doar îl tot căutase prin oraş, investigase pe la blocul nevesti-sii, se jucaseră cu BMW-urile, ea venise totuşi atunci când o chemase el - şi la Sir, şi în club, şi în biroul din club... Iar acceptarea variantei de azi, cu biroul, îl făcea să creadă că individa moţată cu buric săltăreţ era pregătită să accepte planurile lui. O să aibă o cruntă dezamăgire...

Ridică mirată sprâncenele când îl văzu apropiindu-se de Paul. Decise imediat să nu-l privească; oricum îl vedea cu coada ochiului! Negociau ceva - Madonna probabil, că-i pasa discret o bancnotă... După care îl văzu revenind la masă, lângă nevastă-sa. Văzu un schimb scurt de replici; apoi Maria Vasilescu reveni la conversaţia cu cei doi mărunţei. El îşi aprinse o ţigară şi se servi cu whisky...

Paul schimbă melodia; şi era tot un bum-bum! Ce vorbiseră? Nu putea să-l întrebe pe DJ! Şi n-avea nici o bănuială, iar asta-i crea o stare enervantă de disconfort... Tânărul se apropie, zâmbind, şi-o luă de mijloc:

- Leonard?

Poftim? Privirea lui era concludentă... Paul completă:

- Te întreb fiindcă a venit cu nevasta. Şi n-ai vrea să ai conflicte cu ea...

- A observat ceva?

- Nu cred. Dar ziceam şi eu, aşa...

Începu să râdă şi aprobă:

- Da. Dar, la o adică, am senzaţia că te-ai băga să mă mai salvezi o dată...

- De femeia asta, nici sfinţii părinţi nu te pot salva!

- Bine, mă salvez singură... dacă e cazul.

- Tare-aş fi curios să ştiu cum - că dacă faci vreo imprudenţă, se termină nasol de tot.

- Stai liniştit - am instinct de autoapărare foarte bine dezvoltat.

- Mi-a zis să bag o melodie care-ţi place ţie mult. Când îţi place ţie. Şi ceva-mi spune că ţi-ar place acum...

Aproba încet cu capul...

- Şi ce melodie îţi place ţie mult-mult de tot?

Zâmbi cu subînţeles:

- Latin Massala.

- Vrei "să-l ucizi" opt minute şi ceva?

- Nu; doar vreo cinci. Sări peste cuvântul vocalistului - că partea de final contează. Ştii tu...

Paul o certa cu degetul, că era foarte rea... Se întoarse spre ring; iar el se întoarse la butoanele lui. Privea lung masa de oameni care ţopăiau...

În seara asta, dansase o singură melodie pe ring. Latin Massala va fi a doua. A treia era pentru el - că aşa-i spusese azi-noapte, nu? A treia va fi melodia aia nouă... aia cu coregrafia "proaspătă"...

Coborî treptele şi se opri fix în mijlocul ringului. Şi cum asta era a doua melodie pe care-o va dansa acolo, nu a treia, decise să se întoarcă spre... Paul. Deja nu mai conta pe unde era Omar la ora aia...

Paul sărise peste partea vocalică. Îi pusese melodia aia de la minutul 3! Minunat! Partea de vioară mergea lateral, mai mult cu şoldurile. Va fi ca un fel de re-încălzire, pentru partea de final. După ce-şi... "serbase" ziua de naştere în biroul patronului, nu prea mai avea baterie şi pentru cele opt minute jumate de dans, şi pentru celelalte opt minute şi ceva de turcească îndrăcită! Şi trebuia să mai păstreze nişte baterie şi pentru discuţia cu Maria Vasilescu, care-i va solicita atenţia la maximum şi-i va consuma mulţi-mulţi neuroni...

Doamne, ce bine se auzea vioara în boxele alea! Clubul începuse să vibreze, Paul era în culmea fericirii... Ringul se elibera încetişor... Clubul vibra tot mai tare...

Îi făcea jocul. Leo se întorsese în club chitit să-i spună nevestei s-o aducă pe dansatoarea din buric la paranghelia de sâmbătă. Maria Vasilescu nu era proastă - ştia cam cât "valora" o puştoaică moţată care purta numărul 3 spre 4 la sutien, avea poponeţ apetisant şi buric atât de săltăreţ. Ea le-ar fi aruncat încasările în aer. Nevasta lui Leo va face deci eforturi serioase s-o convingă să intre în clubul lor... şi va calcula că două săruri de baie, trei jointuri şi-o biluţă vor fi de ajuns - că moţata era slăbănoagă. Mm...

Gata - partea viorii se terminase. Acum, pentru partea de tarabană le pregătea tuturor ceva special... Asta era! Începuse! Chiui scurt, apucă clama-cleşte din păr şi-o desfăcu. Şi scuturâ scurt buclele proaspăt spălate şi unse bine cu balsam pe la vârfuri. Primi imediat chiuituri de răspuns de la o masă din stânga; întoarse capul, evaluă dintr-o privire patru puşti cu speranţe mari şi bani împrumut de la mămica şi le aruncă lor clama, râzând. Or să se încaiere...

Pirueta scurtă o ajută să se întoarcă cu faţa spre masa Mariei Vasilescu. Buricul ei nu se încurca în bătăile tarabanei... Tineretul împărţise probabil clama şi-acum chiuia de mama focului, că ei vedeau dunguliţele de pe poponeţul apetisant... Clubul vibra destul de periculos... Paul s-ar putea să fie nevoit s-o salveze iar, în caz că vibraţiile alea voiau să-i facă ceva...

Nu; nu-l privise nici măcar o dată pe Leo. Nevasta era lângă el. Era de-ajuns că-i oferea mişcări incredibile din tot corpul! Ea privea ringul, la doi metri în faţa ei. Şi-o supraveghea cu coada ochiului pe Maria Vasilescu. O supraveghea, ca să n-o vadă ridicându-se şi venind spre ea! Dar se părea că matroana avea răbdare... şi era curioasă dacă stinghiuţa cu ochi albaştri chiar "ţinea" până la sfârşit! Restul dansatoarelor abandonaseră demult, sau mai făcuseră pauze...

Şi finalul grandios, în chiuiturile mesei din spatele ei! Tocmai pentru că fuseseră aşa nişte fani înfocaţi, le oferi un final cu poponeţ şi profil... Şi alergă la Paul, râzând şi privindu-l întrebător... Ajunse lângă gentuţa proprie, iar el începu să râdă:

- De ce eşti tu aşa o fiinţă care face bărbaţii ăştia să sufere?

- Ţi s-a părut că suferă?

- Rău de tot! A suferit pentru fiecare secundă în care te-ai uitat în altă parte! Iar când ai aruncat clama, parcă i-ai sfârâmat inima-n două!

- Atunci pregăteşte-te să-l vezi explodat tot pe pereţi p-aici - că intenţionez să pun punctul final cu el.

Paul nu-şi pierdu zâmbetul:

- Te sfătuiesc s-o faci la telefon.

- Bineînţeles. Dealtfel nu m-am uitat la el pentru că nu era melodia lui. Lui i-am promis melodia trei, nu doi. Iar melodia trei stă în CD-player-ul ăla. O cheamă chiar "Track 3"...

- Eşti teribilă!

- Ştiu!

- Când vrei s-o pun?

- Când îţi spune nevastă-sa s-o pui.

Acum chiar îi căzuse faţa! Reveni spre club:

- O să-ţi explic, dar nu azi. Hai, dă-le bum-bum!

Vedea, cu coada ochiului, că la masa Mariei Vasilescu se făcea un fel de şedinţă... Întoarse capul spre masa cealaltă, unde clema ei de păr trona în mijlocul mesei iar patru perechi de ochi se căzneau din greu s-o deoache. Ce fericiţi erau copilaşii ăia! Doamne...

Pentru copilaşi de-ăia o voia Maria Vasilescu pe ea. Şi pentru bărbaţi trecuţi de 50, ca Omar - ca să nu se extenueze moţata culcându-se chiar cu toţi! Maria Vasilescu ar fi urcat-o pe-o masă

şi-ar fi tăiat bilete la vizionare... Şi-ar fi plasat-o numai celor care meritau trataţie de 10 plus. Cei care plăteau bine... şi cei cu care Maria Vasilescu nu-şi permitea să strice relaţiile. Sau cu care voia relaţii noi şi fructuoase. Ea era un fel de cireaşă, pentru Maria Vasilescu... Pentru Leo, era un pic mai mult - că el şi beneficia de moţată! Şi era şi-o cheltuială-n plus - că trebuia s-o ameţească, ca s-o convingă, iar el nu era producător, ci distribuitor de punguţe...

Ah! Prea multe calcule! Deveniseră chiar obositoare! Ia să nu mai calculeze ea deloc! Ia să ţopăie!

N-apucă să ţopăie mai mult de-un minut; Maria Vasilescu se ridică şi-şi aranjă bluza lycra peste buricul inestetic. Şi porni spre ea, cu ochii la ea. În secunda numărul doi, puse gentuţa pe CD-player şi-şi scoase ţigările. Şi nu mai închise gentuţa...

Yes! Făcea clubul să vibreze şi aşa, ţopăind după pupitru! Jumătate din bar stătea cu faţa şi ochii la ea! Ţopăia şi urmărea cu coada ochiului capul vopsit cu Duco...

Nevasta lui Leo se opri în faţa băruleţului şi se întinse spre ea:

- Auzi? Fato!

Mm - deja îi plănuia artificii! Că nu era "fato" cu matroana aia! O băga la răcoare instantaneu - la câte ştia despre ea, o condamnau fără să clipească! Tocmai de-asta n-o băga în seamă - că o luase cu "fato"!

- Fata! Măi! Hei!

Acum îi făcea cu mâna. OK! Tresări artistic şi plecă privirea spre ea. Era leită poza din buletin...

- Fato, hai să vorbim ceva!

Serios? Se aplecă şi-o privi lung, drept, punând mâna pe gentuţă:

- Ascult.

- Tu dansezi foarte mişto. Cum te cheamă?

- Lucia.

- Şi nu vrei să faci un ban grămadă?

Individa aştepta să-i vadă surpriza şi nerăbdarea; ea îi oferea aceleaşi calm "infinit" şi zâmbet neclintit şi nu avea nici o reacţie...

- Uite, eu şi bărbată-miu dăm o petrecere sâmbăta asta. Nu vrei să vii să dansezi din buric? Eu îţi dau 500 de euro. Vine lume bună, cu dare de mână...

Ce drăguţă! Zâmbi amabil şi trecu la un ton extrem de dulce:

- Mulţumesc pentru propunere, dar sâmbătă nu pot.

Pesemne că tot aşa dulci erau şi fetele ei, atunci când voiau să crească tariful; pentru că ochii negri o priviră cu subînţeles, dintr-o parte:

- Eşti sigură? Că e păcat dă Dumnezeu! La cum te mişti tu, pleci de la paranghelia asta cu buzunarele pline!

Clătină încet capul:

- Regret, dar sâmbătă nu sunt în Bucureşti...

Maria Vasilescu întoarse capul spre stânga şi dădu din cap a "toarnă şi tu o minciună mai acătării"... O bătu uşor pe umăr, ca s-o poată privi iar în ochi, şi-şi continuă ideea:

- Sâmbătă, de la opt, petrec la Consiliul Judeţean Constanţa...

Şi zâmbi dulce, cu subînţeles... Nevasta lui Leo începu să râdă:

- Bine, fato. Dacă te răzgândeşti, ăsta e numărul meu dă telefon. Mă suni.

Aprobă, luând cartonaşul... Iar nevasta lui Leo se întoarse spre Paul:

- Ia bagă, mă, încă una pentru fata asta!

Na, că revenea spre ea!

- Ia hai, fato, în mijloc, să te văd mai bine! Hai, că poate te impresariez!

I-auzi! Voia s-o impresarieze! Miştooo! Dar... Dar era curioasă cum făcea Maria Vasilescu angajări. Pe Leo îl văzuse deja "în acţiune"...

Paul zâmbea "cu toţi dinţii". Ştia el ce ştia! Acum înţelesese cum fusese socoteala cu melodiile alea! Nevasta lui Leo se ducea către masă - şi le cerea indivizilor ceva, habar n-avea ce... Aa, propria geantă! Acum scormonea prin ea... Scotea un şomoiog de euro... "Hai, Paule, că asta vrea să mă plătească în avans, şi nu vreau să mă ating de bani!"

Gata! Începuse! Yes! Super-melodie, super-coregrafie! După câteva secunde, bruneta renunţă la plan - se aşeză lângă Leo. Zâmbi slab, cu ochii la acel cuplu minunat... Ochii verzi o ardeau, o dezbrăcau şi-i promiteau steluţe multicolore pe toată bolta cerească... De undeva din spatele ei, tineretul chiuia şi se agita... Şi era o melodie "grea", care amintea de draperii de catifea şi cadâne pricepute... Făcea mişcări lente şi ferme; aşa era melodia! Ea aştepta mijlocul - că acolo se producea schimbarea iar ritmul trecea într-o turcească disco, îndrăcită bine! Leo îşi aprinse o ţigară... Ea îl privea lung... Ea îl privea şi se tot întreba ce anume voia Leo să obţină mâine. Fusese avertizată, la modul cel mai serios, că va vedea ea, de mâine. Într-adevăr, atunci când el voia ceva...

... Gata! Ăsta era mijlocul melodiei! Chiui zdravăn, secondată de tinerii din spate, şi se dezlănţui!

Leo rămăsese cu ţigara la jumătatea drumului; Maria Vasilescu clipea fără probleme - ea făcea cerculeţe cu degetul pe buza paharului şi-o cântărea, o evalua, îi punea adaosul comercial şi comisionul personal şi-i scria preţul... Şi nici un cot n-o durea că bărbatul ei rămăsese leşinat tot cu ochii la dunguliţe...

Mamă Doamne, da' ştia că se cam lăsase pe tânjeală! Nu mai ţopăise demult! Se cam resimţea... Dar nu va ceda. Nu va pleca de-acolo înainte de ultimele acorduri! Avea şi ea mândria ei, nu?

... Şi gata! Asta fusese tot! Acum o tuflea pe individă şi-l înfuria rău pe Leo - şi pe urmă pleca acasă. Nevasta lui Leo se ridică şi-i făcu ei semne ample să vină la masa lor. Negă şi-i arătă cu degetul spre pupitru - moment în care Leo se albăstri tot... Evident, Maria Vasilescu venea unde-o chemase ea - că voia mult s-o impresarieze! Reveni în faţa gentuţei şi-şi verifică mobilul. Nimic nou... OK!

- Hei, Lucio! Gata, fato - te-ai făcut dă impresară! Hai la noi la masă! Hai să discutăm comisionu'!

Ce mişto! Se aplecă spre ea, băgând mâna în geantă; femeia se apropie, să audă mai bine! Începu să râdă - că ştia cine încasa comisionul familiei atipice, ştia ce făcea ea acolo şi tocmai constatase că începuse să-i fie frică! Scoase pistolul şi-l aşeză uşor, civilizat, cu ţeava pe partea dreaptă a decolteului individei. Şi râse, amuzată de mutra "interzisă" a brunetei cu bucle sărmăluite bine:

- Ba cred că tocmai am încheiat şi negocierea, şi colaborarea.

Şi-i zâmbea - şi-atât. Mâna ei stângă, plasată pe băruleţ, ascundea arma de ochii amicilor individei... Maria Vasilescu plecă puţin capul şi îngustă ochii - şi folosi tonul "de război de stradă":

- Fă, lasă pistolu' ăla, că te ia mama dracu'!

Zâmbi, privindu-i cu atenţie trăsăturile aparent indignate, dar în realitate un pic speriate:

- Zi-i mersi că am scos pistolu'; că dacă scoteam mobilu', ieşea nasol. Şefu' nu reacţionează bine la ore de-astea, că-l deranjez de la poker...

Individa nu mai spunea nimic; privea spre Paul acum, de parcă se gândea la ceva... Se rezumă la zâmbetul comercial:

- Am şi impresar, şi contabil. Şi şef. Aşa că mai bine nu zgârmăm căcatu'; OK?

Nu mai aşteptă confirmarea - până nu va afla cine era şeful ei, nevasta lui Leo se va retrage în bârlog fără să spună un cuvânt. Băgă pistolul înapoi în gentuţă, privi lung spre masa-problemă... Numai Leo fusese atent la discuţie - ceilalţi vorbeau între ei. Ochii verzi erau gânditori - nu văzuseră pistolul şi se întrebau ce nu mersese, ce anume îi tuflise aşa nevasta... De ce nu voia Lucia nici să surfeze în BMW-ul lui, nici să danseze sâmbătă la petre-

cere, nici să fie sărutată... Se întoarse şi-l pupă pe Paul pe obraz:

- Eşti DJ-ul meu preferat! Fă-mi şi mie un disc cu arăbească, bine?

Primi o aprobare mută - că îl avertizase că se descurcă singură, dar nu-i dăduse indicii, iar el văzuse toată scena... Coborî, spuse frumos "bună seara" când trecu pe lângă Vasileasca, le făcu cu mâna a pa-pa puştilor proaspăt proprietari de clemă-cleşte şi ieşi din sală.

Porni, drept, spre ieşire.

Privea uşa aia care se tot deschidea şi închidea şi avea senzaţia că cineva o trăgea tot mai departe de ea. Holul se lungea. Încerca să nu meargă mai repede, ci să facă paşii mai mari... Dacă Vasileasca se dezmeticea şi le spunea ce şi cum, indivizii ăia ieşeau după ea şi-o făceau colivă...

Uşa se deschise; ieşi şi-o rupse la fugă spre BMW! Era speriată ca dracu! Speriată ca atunci când văzuse BMW-ul X5 apărând lângă ea, pe Şoseaua Petricani! Maşina piui... Se aruncă la propriu la volan, porni motorul şi înfipse piciorul în acceleraţie. Trecu pe lângă uşa clubului exact în clipa în care aceasta se deschise... dar nu ridică privirea spre persoana care-o deschisese. Se grăbea "să se topească de-acolo" - şi se întreba în ce direcţie să facă asta...

Ieşea în bdul Mărăşti şi vira stânga. De-acolo mergea până la Caşin, unde vira dreapta. Făcea stânga la primul semafor şi intra pe străduţe. Şi-acolo o pierdeau - că avusese şi zona asta în patrulare la un moment dat, aşa că o cunoştea bine. Alta era problema ei acum...

Leo voia ceva de la ea. Mâine, va încerca să obţină acel ceva. Azi încercase să obţină un sărut... şi-o gâsculiţă amorezată serios de el. Mâine, după ce Maria Vasilescu îl va informa în privinţa discuţiei de la pupitrul DJ-ului, s-ar putea să încerce să obţină o gâsculiţă îngrozită...

Flerul îi spunea să nu se ducă direct acasă. Flerul o sfătuia să lase maşina în faţa sediului Adrianei şi să se ducă acasă cu un taxi. Aşa că viră stânga şi acceleră...

Din fericire, găsi repede loc de parcare. Coborî, trase tăbliţa cu numărul de înmatriculare de pe spate şi-l ascunse sub scaun. Îşi luă casetofonul... încuie şi ridică mâna. Iar taximetristul acceleră spre ea, că era îmbrăcată sexy şi puţea a bunăstare... Urcă pe bancheta din spate:

- Intersecţia Şoseaua Colentina cu Fundeni.

Se lăsă un pic mai jos şi sprijini capul de spătarul banchetei. Îl mută mai la stânga... şi mai la stânga...

Era în spatele taximetristului. Vedea şi ea reflexia oglinzii exterioare. Din spate nu venea nimic...

O să fie foarte precaută. La cel mai mic semn că lucrurile scăpau de sub control, scotea pistolul şi-i împuşca pe-amândoi!

23 iulie 2010 - vineri

Intră în clădire şi urcă treptele. Fata de la poartă o cunoştea bine - tocmai îi făcea semn să urce mai departe şi nu se mai obosea să-i ceară buletinul. Urcă deci grăbită treptele...

De dimineaţă, când ajunsese acasă, se baricadase bine şi introdusese celălalt cod al sistemului antiefracţie - cel care nu piuia decât la deschiderea "neautorizată" a uşii. Şi-apoi se mai liniştise. Îi trimisese Adrianei un mesaj uşor telegrafic; o anunţase că aveau de vorbit, că BMW-ul îl lăsase intenţionat în faţa sediului Poliţiei, că îşi oprea telefoanele şi că îi era dor de Victor. Şi-apoi scosese fixul din priză şi îşi oprise ambele mobile - că Leo era inventiv, putea s-o ducă pe nevastă-sa la cazino şi să-i spună că obţinuse numărul ei de telefon de la Florin... Şi-apoi se culcase, cu pistolul cu bile sub pernă şi degetul în apropierea trăgaciului. Dar nu se întâmplase absolut nimic...

Se trezise la opt; luase un Distonocalm, înghiţise cu greu o omletă şi chemase un taxi. Şi coborâse în faţa scării înainte să vină maşina - dar nu observase nici o maşină suspectă pe lângă bloc. Aşa că acum mergea pe coridorul ăla, spre năşica ei...

Apăsă clanţa şi intră. La vederea ei, Adriana zâmbi slab:

- S-au încins lucrurile, nu?

Aprobă şi-i făcu semn să iasă. Şi porniră împreună spre automatul de cafea şi locul de fumat... Adriana îşi aprinse o ţigară şi suflă scurt fumul:

- Am avut dreptate, să ştii. I-a trecut.

Cui? Lui George? Nu prea-i venea să se bazeze pe chestia asta... Ridică un pic tricoul:

- Eu m-am asigurat.

- Ăsta e?

- Da.

- Pare fioros.

- Am ales un model mai bărbătesc, aşa...

Râdeau...

- Oricum, să ştii că pe drum a vorbit foarte paşnic. Mi-a spus să-ţi transmit că ai avut dreptate în privinţa obrajilor. Tu ştii ce-nseamnă asta, că el nu mi-a spus...

Aprobă cu capul - ştia, şi ştia că înţelesese şi năşica ce însemna asta...

- Iar când a intrat pe uşă, s-a dus glonţ la bar, a luat toate sticlele cu alcool şi le-a vărsat în chiuvetă. Şi nici n-a venit "uns" aseară - că ştii că-l miros imediat...

Aprobă din nou - asta era bine. Asta era foarte bine chiar! Mare parte din curajul şi determinarea lui George fuseseră cauzate de whisky...

- Ştii cum e el? E genul de bărbat şarmant şi veşnic zâmbitor atunci când vede o femeie frumoasă. Principiul lui de bază este că toate femeile frumoase trebuiesc călărite bine. Şi are o multitudine de texte pregătite-n minte pentru asta... Dar e orgolios şi mândru; iar unele dintre ele au scăpat de el tocmai pentru că l-au altoit la orgoliu! Din câte am observat eu, tu l-ai altoit foarte tare. În plus, aseară m-a întrebat dacă am vorbit cu tine. Şi s-a cam înroşit atunci când te-a numit "finuţa".

- L-am dezmeticit. I-am făcut totalul şi i-am spus...

O trase lângă ea şi-i şopti la ureche:

- I-am spus, citez, "Eu pe tine nu te-aş fute nici bătută, nici pe bani!"

Adriana bufni într-un hohot zdravăn de râs. Continuă:

- "Că eşti naşi-miu, eşti bărbatu' Adrianei, ai copil la liceu şi vreo 45 de ani."

- Aoleu, mamă, ce l-ai mai trosnit peste bot...

- În condiţiile astea, crezi că mai pot să apelez la el, ca să mă scape de Leo?

- Bineînţeles! Da' ce credeai?

- Că s-a supărat...

- Nicidecum! Imediat cum am pornit spre casă, mi-a spus să te sun şi să-ţi amintesc că rămâneţi naş şi fină. Că sunteţi, oricum, cel puţin colegi! Şi că te roagă să apelezi fără grijă la el, în orice problemă!

- Serios? Ţi-a spus şi ce cere-n schimb?

- Ştii bine că nu cere nimic în schimb!

Da? O cam învineţise acu' două nopţi; n-ar fi mizat pe "ştii bine că"...

- Auzi? Da' sună-l şi vorbeşte cu el! Că să ştii că el nu te-a sunat până acum fiindcă îi crapă obrazul de ruşine - nu pentru că e supărat pe tine!

- O să-l sun - dar nu acum. Mai am o vorbă cu Leo...

- L-ai invitat la ziua ta?

- Oarecum. Ieri, la prânz, i-am studiat nevasta, la Pascucci - şi e exact ca-n poză. Iar aseară mi-am pus rochiţa aia albă cu dungi verticale roşii...

Năşica clătina dezaprobator capul, că ştia rochiţa şi ştia cum se unduiesc dungile...

- Şi-am dansat trei turceşti pe ring, două în biroul patronului...

O secundă de gândire... şi o reacţie indignată:

- Ai înnebunit? Dacă te-a filmat?

- DJ-ul mi-a spus că acolo nu au camere. În plus, când lucrurile au devenit explicite, am stins lumânarea. N-o fi depus chiar aşa mare efort, să aducă

- ...Lumânarea?

- Aseară, plănuia să facem sex la lumina lumânării. Şi-a plănuit şi să mă sărute - dar m-am sustras la timp...

- ... Mamă Doamne, ce-ai mai petrecut de ziua ta!

- Şi cum eu sunt numai a mea iar el mă vrea toată, m-a anunţat că azi o să-mi arate el că sunt toată a lui. Că el obţine întotdeauna ceea ce vrea.

- Băi, nasol.

- Stai puţin. Când am terminat dansul în birou, i-a spus DJ-ului să pună melodia care-mi place mie mai mult şi mai mult. Ştii tu care - aia, prima pe care-am dansat-o în The Player. După care i-a spus nevesti-sii că ar fi perfect dacă m-ar aduce pe mine să dansez la paranghelia pe care-o organizează ei sâmbătă. Iar nevasta a venit, m-a abordat...

- El e nebun iar tu uşor sinucigaşă...

- Iar eu am refuzat-o pe motiv că sâmbătă am unele chestii de făcut la Consiliul Judeţean Constanţa. A înţeles, da' mi-a comandat şi ea o melodie - că poate mă impresariază. Am dat proba de lucru, cum s-ar zice, iar când m-a anunţat rânjind că am luat preselecţia şi sunt angajată, i-am pus pistolu' la ţâţă.

Naşa ei nu mai clipea!

- Şi-am potolit-o. Nu cred că ei, de la masă, au observat asta - că am acoperit scena cu cealaltă mână. Dar mă aştept ca Leo să apară din clipă-n clipă. Iar flerul îmi spune că a aflat deja unde stau.

- Atunci las-o dracu de treabă şi discută cu George azi, acum! Că nu e de joacă! Dacă ai ameninţat-o cu pistolu', aia te-a băgat la cutiuţă! Şi ştii bine c-o să te dea în urmărire generală! Ştii sub ce nume mare stau amândoi, nu?

Aprobă şi scoase mobilul. Îl porni, selectă numărul lui George... Sună numai o dată; naşul ei răspunse prompt:

- Bună.

- Bună. Eşti la muncă?

- Teoretic, da.

- Practic, eşti la...

- Pe teren. Mănânc mici, la Kaufland Floreasca.

- Şi crezi că ne putem vedea, preţ de cinci-zece minute? E vorba de Leo.

- Sigur că da! Zi-mi locul şi ora.

- ... Peste vreo jumătate de oră, la restaurantul Bugatti.

- OK! Vorbim!

- Vorbim.

Închise şi oftă greu:

- Nu mi-e decât că o să înceapă să mă terorizeze. Şi chiar dacă n-o să reuşească să pună gheara pe mine, ştiu că indivizii ăştia au metodă - şi-o să-mi fie imposibil să nu mă sperii...

- Lasă, că te scapă George de el. Stai liniştită! Vrei să vorbesc cu un gardian, să te ducă la maşină?

Negă şi dădu să pornească spre ieşire. Dar fu prinsă de braţ:

- Stai, că era să uit! Dă-mi numărul lui Victor, că m-am hotărât să mă tund.

- ... Să te tunzi, sau să-mi organi

- Nu-ţi organizez nimic, calmează-te! Vreau să mă tund...

OK! Scoase mobilul şi primi un post-it şi-un pix. Îi notă numărul... iar năşica ei continuă:

- Şi, bineînţeles, să-i arăt mesajul tău!

Aoleu! Păi în mesajul ăla scrisese că-i e dor de el! A înnebunit năşica ei? Adriana bufni în râs:

- Paa!

Îi făcu cu mâna şi se grăbi să iasă - că, la urma urmei, ar fi fost bine ca Victor să ştie că oazei lui îi era dor de el! Puse plăcuţa cu numărul de înmatriculare la loc şi demară spre restaurant.

Ştia că scena de alaltăieri nu se va repeta niciodată. George fusese obosit şi uşor beat; în plus, naşul ei nu digera uşor asemenea refuzuri, mai ales dacă erau rostite neaoş, pe un ton răstit. Îl şi ameninţase cu pistolul, îl făcuse de râs la nevastă... Îl bătuse cu cureaua... Îi spusese...

Oare ce voia Leo să obţină azi? Decise să rişte - că avea pistolul la ea. Porni mobilul de pescuit şi aşteptă...

Nu; nici un mesaj. Semn că Leo obţinuse deja ceea ce voise să obţină. Azi, spre deosebire de ieri, Maria Vasilescu ştia că bărbatul ei încerca să o convingă pe slăbănoagă să lucreze pentru ei. Prezenţa lui lângă ea, telefoanele lui către ea, totul era perfect justificat acum în ochii nevestei. Dar asta era victoria lui de ieri; azi, Leo voia altceva...

Ridică privirea spre oglindă şi "inventarie" maşinile din spate. La ce draci avea nevastă-sa după ce simţise ţeava rece-n piept, putea să pună chiar ea pe cineva s-o găsească! În concluzie, aseară ar fi trebuit să se ducă singură la o cofetărie; sau să înghită o linguriţă de zahăr şi să se culce devreme. Dar...

Parcă maşina pe bulevard, în dreptul ultimei case dinaintea restaurantului. Coborî şi constată că George o aştepta deja la masă, şi-i luase şi-o cafea... Se apropie zâmbind uşor:

- Bună.

- Bună. Te rog să mă ierţi...

Ridică privirea şi-l examină, atentă... Da; într-adevăr, regreta rahatul pe care-l făcuse alaltăieri. Aşa că se aşeză şi oftă uşor:

- Aşa e toţi bărbaţii; nişte porci. Noroc că tu eşti naşu' şi intri la altă categorie...

George zâmbi slab şi plecă privirea spre pachetul cu ţigări:

- Îţi garantez că scena nu se va repeta!

Serios? Începu să râdă:

- Ba pentru asta garantez eu! Că nu mai intri la mine-n casă aşa, în orice condiţii!

- OK, sunt perfect de acord. Şi, dacă vrei să ştii, recunosc cinstit că meritam o tigaie-n cap...

Clătină încet capul:

- Nu-mi da idei, că ăştia au o mulţime de tigăi pe-aici! Azi-

noapte am avut conversaţii cu nevasta lui Leo.

- Ascult.

- ... Leo a vrut să mă introducă în cercul cunoscuţilor lor; aşa că s-a gândit s-o pună pe ea să mă cheme dansatoare la paranghelia pe care-o organizează sâmbătă. Şi mi-a pus o turcească, pe care am dansat-o. Ea a venit, mi-a oferit 500 de euro, eu am refuzat, i-am dat şi-o scuză uşor credibilă...

- Ce i-ai spus?

- Că sâmbătă, de la opt, petrec la Consiliul Judeţean Constanţa.

- Oo, foarte mişto scuza! Vară, mare, un primar foarte modern... Şi ea ce-a zis?

- Ea mi-a lăsat cartea de vizită şi mi-a zis să mai dansez una, că poate pe viitor mă impresariază ea.

- Deci e o matroană isteaţă.

- Isteaţă şi descurcăreaţă. Şi-n veşnică luptă cu concurenţa. După ce-am dansat-o, m-a invitat la masa lor, să negociem comisionul. Atunci i-am pus pistolul cu bile la ţâţişoară.

George o privea lung; era mut...

- I-am spus că tocmai am încheiat şi negocierea, şi colaborarea. Ea a încercat să mă domine, iar eu i-am zis să zică mersi că am scos pistolul; că dacă scoteam mobilul, ieşea nasol, pentru că şefu' nu reacţionează bine atunci când e deranjat de la poker.

George bufni în râs:

- Doamne, nu ştiu cum dracu compui frazele astea aşa mişto!

- După cinci ani de patrulă, am prins experienţă. Am încheiat prin a o anunţa că am şi impresar, şi contabil, şi şef - şi mai bine nu zgârmăm căcatu'. Şi-am plecat, adică m-am topit de-acolo în 10 secunde...

Naşul ei aprobă şi-şi aprinse o ţigară.

- Iar de-atunci n-am nici o veste de la el. Deşi m-a anunţat că, începând de azi, voi fi toată a lui. Că el obţine întotdeauna ceea ce vrea.

Ochii albaştri o priviră lung, serioşi:

- Şi vrei să o bag pe ea la zdup? Sau să-l determin pe el să te lase în pace?

Poftim?

- ... De ce s-o bagi la zdup?

- Nu ştiu; dar cred că răspunsul e la tine. Că ştii cât durează un asemenea proces, ştii care sunt pedepsele... Ştii că totul începe cu 29 de zile de arest - şi aud că el ţi-a propus deja să plecaţi în doi...

I-auzi! Bufni în râs:

- Şi ce să fac eu cu el?

- Nu ştiu; tu ştii. Deci: ce vrei să fac?

- Cred că individa nu suspectează nimic din ceea ce s-a întâmplat între mine şi el; şi mai cred că el i-a propus, după ce-am plecat, să încerce el să mă coopteze printre fetele lui. Că lui i-ar conveni mult să-şi justifice aşa prezenţa prin preajma mea.

- Ba şi-ar justifica şi prezenţa în patul tău! Că trebuie să te convingă cumva, nu? Şi-o să muncească mult să-şi convingă nevasta că aşa e, pentru că ea o să-i dea lui nişte bani mulţi, pe care el cică îi dă şefului tău... când te transferi la el...

Aha! Pe-asta o omisese din calcule! George avea dreptate! "Şeful" ei, pokeristul, trebuia să o vândă. Şi cum era tânără, frumoasă şi talentată la dans, Leo va rosti o sumă mare la urechea nevestei... Iar pentru suma asta, o să fie extrem de insistent pe lângă tinerica dansatoare şi buricul ei... Sau poate nu. Şi ea, şi George aveau uneori tendinţa de a exagera, pentru a nu fi luaţi pe nepregătite. Zâmbi:

- Eventual. M-am uitat în dosar. Din câte am văzut, băieţii n-au cine ştie ce lucruri concrete despre el. Ai tu un plan, în privinţa lui? Că ştiu cine-i individul care-i încasează comisionul şi ştiu că e un pic intangibil, aşa...

- Stai liniştită în privinţa asta. Leo e prea jos, ca să i se-audă strigătele de ajutor!

Aşa o fi fost; dar ei parcă nu-i venea să-l supere pe individul cu nume mare...

- Aş putea să vorbesc cu nişte colegi de la alte direcţii, să-l salte din mijlocul amicilor sâmbătă seara exact când e paranghelia-n toi şi să-l aducă cu cătuşe şi nino-nino la sediu. Unde să am o vorbă cu el. Civilizată, fără violenţe...

Îl privea lung... şi observa, în planul doi, BMW-ul negru şi ochii verzi care-o priveau pe ea lung... Se grăbi să răspundă:

- Bun plan. Dar asta n-o să-l potolească - o să-l înrăiască, pentru că îi arăţi duba pe dinăuntru, îi goneşti partenerii de afaceri şi-i faci show cu nevasta. Ajută-mă să vând BMW-ul.

- ... Da' de ce vrei să-l dai?

Arătă neaoş spre Leo:

- N-avea cum să mă vadă la masă. A văzut maşina din bulevard.

George se întoarse îndeajuns de repede ca să-l vadă pe Leo demarând... după care reveni spre ea:

- Adică, mai nou, se învârte prin zonă, cu ochii în parcări...

Aprobă; naşul ei se gândea... Oftă greu:

- Am sentimentul că a aflat deja unde stau. Maşina e înmatriculată pe numele meu, la adresa mea, iar numărul de înmatriculare este singura certitudine pe care-o are despre mine. Următoarea mişcare va fi probabil studiul tabelului cu întreţinerea - şi atunci va afla că locuiesc singură. Din fericire, m-am dezmeticit la timp şi mi-am pus alarmă la casă.

A dracului ea de treabă! BMW-ul X5 tocmai dădea în marşarier! Şi-acum intra pe străduţă! Leo se răzgândise - şi venise să vorbească cu ea! Se aplecă spre George:

- Vine să mă-ntrebe de ce-am pus pistolu' la ţâţişoara nevesti-sii.

Leo parca maşina din scurt, chiar în dreptul mesei lor... George o privi lung:

- Vrei să plec?

Aprobă şi-i arătă subtil cu degetele că are pistolul la ea. Şi coborî mult tonul vocii:

- Şi, te rog, află cât mai multe lucruri despre Victor.

George aproba încet, privind-o lung... Leo tocmai ocolise gardul viu; acum "pescuia" un scaun de la masa de lângă ei şi se grăbea să-l aşeze lângă ea. Îi acordă lui George atenţie doar preţ de-o clipă şi-un cuvânt:

- Salut.

Ochii verzi o priviră lung, extrem de serioşi:

- Trebuie să vorbim.

Îi zâmbi suav lui George - că ajunseseră totuşi în situaţia ingrată şi foarte periculoasă în care interlopul stătea la aceeaşi masă cu chestorul principal... Reveni spre Leo şi-l privi drept:

- OK, vorbim! Deşi ne-am înţeles foarte bine pe muteşte...

George se ridică imediat:

- Eu am plecat. Mă ocup cu prioritate de ceea ce m-ai rugat. Să mă suni, când vrei să stabilim cealaltă treabă.

Aprobă cu capul şi-l văzu plecând...

Şi-acum era singură, cu Leo la masă, pe terasa restaurantului Bugatti. Or să vorbească despre... Păi să-l lase pe el să înceapă discuţia, nu? Aştepta... Leo tocmai se asigura că George nu uitase nimic; şi imediat cu portiera Audi-ului se închise, ochii verzi se întoarseră spre ea şi-o priviră lung... După câteva secunde, Leo zâmbi cu subînţeles:

- Deci ai avut treburi serioase pe la mare. De-aia te-ai dus singură şi ai stat doar o noapte.

Aa, gogoaşa pe care i-o spusese nevesti-sii aseară! Aia cu petrecerea de la Consiliul Judeţean! Leo avea imaginaţie bogată!

OK! Nu putea fi atât de câinoasă încât să-i zdruncine convingerile proaspăt formate!

- Poate că am avut, poate că n-am avut. Poate că am fost singură, poate nu! Poate că stăteam mai mult.... Poate că plănuisem să nu stau cât am stat... Cine ştie!

Tonul lui Leo deveni uşor descumpănit:

- ... Ţi-ai luat şi pistol...

- Aveam pistol; doar mi-am amintit să-l arunc în geantă, lângă farduri şi ciungă.

- Şi te-ai hotărât să-l sprijini aseară de nevastă-mea...

Zâmbi înţelegător:

- Păi nevastă-ta încerca să-mi devină impresar; şi cred că n-avea de unde să ştie că nu sunt curvă...

- ... Chiar nu vrei să vii sâmbătă?

Se aplecă un pic spre el, ca să-l vadă mai de-aproape şi să vorbească încet:

- De ce? Ca să mă impresariezi tu?

Uau! Palma lui Leo se ridicase imediat şi-o lovise uşor peste bărbie! Iar primul gând...

Primul ei gând? "'Rai al dracului de peşte nenorocit!" Trase cotul drept în spate şi puse degetul pe rinichiul lui stâng:

- Nu repeta gestul - că nu-i bine.

Ochii verzi se măriră mult - Leo avea imaginaţie bogată şi tocmai vorbiseră despre pistolul ei! În secunda doi însă, se transformară în ochii unui stomatolog priceput - iar el mârâi printre dinţi:

- Potoleşte-te! Potoleşte-te, că-ţi trag una de te dau cu capul de ciment!

Nu, zău! Abia aştepta motivaţia necesară pentru a-l pocni cu scrumiera în frunte! Începu să ridice degetul pe spatele lui, ţopăind uneori ca şi cum ţeava se încurca în cămaşă; iar când ajunse pe umăr, intră pe teritoriul gâtului şi-l gâdilă de două ori. Ca să ştie că "fusese veriga slabă" la faza asta! Îşi luă gentuţa:

- Ţi-am spus: ne-am înţeles atât de bine pe muteşte...

Stomatologul redeveni instantaneu Leo înamoratul - fu deci prinsă de braţ şi reaşezată pe scaun:

- Vino sâmbătă la paranghelie! Te rog!

- De ce-aş veni?!

- Vino pentru mine...

Clătină încet capul, zâmbind:

- Fără obligaţii, Leo; fără obligaţii!

Fu cuprinsă cu braţul şi trasă spre el; iar el îi şopti la ureche:

- Pot să-i spun că vreau să te iau printre fetele mele. Şi atunci lucrurile ar fi altfel! Noi doi am fi altfel! Nu ne-am mai ascunde!

Leo tocmai îşi amintise că dansatoarea din buric avea o fixaţie pentru el... Întoarse capul şi şopti şi ea, la urechea lui... luându-şi adio de la after-shave-ul ăla mişto:

- Daa, şi aş merge la petrecerile voastre... m-ai plimba peste tot cu BMW-ul... Din când în când, mi-ai spune că n-avem încotro - că sunt clienţii trimişi de nevastă-ta...

Ei bine? Ghicise? Îl privi lung... Leo tăcea; privea scrumiera şi tăcea. Iar tăcerea lui era cea mai puternică dovadă că stomatologul se grăbea s-o coopteze în echipă. Şi tocmai o informase şi pe ea că, dacă ea accepta ideea, relaţia lor ar fi fost altfel! Ha!

Se ridică şi ieşi din perimetrul terasei. Leo n-o urma... Urcă la volan şi demară.

Stomatologul priceput o cunoştea - sau credea că o cunoaşte! Nu ştia, de fapt, ce ştie ea! Pentru că ea nu pusese toate atuurile pe masă; scosese doar câte unul, sporadic, atunci când nu se putuse "topi" din preajma lui altfel decât lăsându-l mască. Leo nu ştia că Florin o informase complet şi complex apropo de planurile lui. Iar după socotelile lui, mişcarea îi reuşea! După socoteala lui, acum trebuise să rămână trist la masă... Pentru ca ea să plece sigură şi să se gândească întâi la cuvintele lui, pe urmă la tristeţea lui... Adică să lase fixaţia să lucreze, şi-apoi el să acţioneze!

Parcă BMW-ul în faţa sucursalei BCR şi intră. Şi se grăbi către ofiţerul bancar Doru, care avu un şoc la revederea ei... Se aşeză:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

- Doresc să fac o retragere.

- Sigur, doamnă Florea.

Poftim? Ridică mirată sprâncenele... Tânărul zâmbi larg:

- Întotdeauna reţin chipurile frumoase...

I-auzi! Băiatul ataca frontal şi în forţă! Roşi uşor, că nu se aşteptase, şi îl privi într-o parte:

- Presupun că nu reţineţi şi CNP-urile...

Vaai, ce frumos râdeau amândoi! Îi întinse plasticul, privindu-l lung...

- ... Ce sumă retrageţi?

- O mie de euro.

- În lei, presupun...

- Întotdeauna presupuneţi corect?

Avu un şoc să-l vadă aplecându-se mult peste birou... şi să-l audă răspunzând fără măcar să clipească:

- Numai când am de-a face cu chipuri frumoase...

Păi băiatul ăsta mai avea puţin şi-o invita dincolo! În fine, la o cafea! Dar era evident că nu voia s-o ia de nevastă! Aştepta, pentru că avea nevoie de buletin la casierie... Gata. Luă plasticul şi-l privi lung:

- Mă întorc cât de repede se poate...

Ofiţerul bancar Doru ridică o sprânceană - că-l pălise şi ea! Se aşeză la coadă la casierie...

Ofiţerul bancar Doru atacase în forţă - hotărât să obţină maximul din ceea ce se putea obţine la prima lor revedere! Avea prestanţă, avea logoree, avea tehnică... Numai că ofiţerul bancar Doru atacase prea târziu. Ea nu mai surfa. Ofiţerul ăsta putea să facă tumba mare prin toată banca - n-o va convinge să accepte nici măcar ideea servirii unei cafele împreună, lângă tonomatul din incinta băncii! Ea se gândea... Se gândea ca acum, când pleca, să oprească în faţa coaforului şi să-l zărească măcar o clipă! Îi era dor de el...

La naiba! Îşi trecu mâna prin păr şi-şi impuse să redevină atentă la problema stringentă "Leo". Deci!

Anticipa că diseară Leo o va suna, sau îi va apăsa soneria, şi fie o va "lovi" cu nişte trandafiri roşii, fie va umple camera de la Sir cu lumânări... Fie se va milogi două ore de ea să meargă cu el la mare, explicându-i că-i va povesti nevestei cum băieţii lui îi "lucraseră" ei BMW-ul special pentru ca el să se ofere s-o ducă pe moţata în dungi până la Consiliul Judeţean Constanţa... Ca să aibă şase ore la dispoziţie s-o convingă "să se transfere"...

Azi, stând lângă el la terasă, îl privise lung şi nu-şi mai simţise tensiunea "sărind din grafice". Nici chiar atunci când o cuprinsese cu braţul şi-o trăsese lângă el, nu simţise nevoia să-l invite la hotelul Sir. Dacă acum ar fi trebuit să aleagă între ciorba de-acasă şi iubirea pasională cu el într-o cameră de hotel, Lucia Florea ar fi ales... ciorba! Iar asta însemna că se lecuise. Fixaţia dispăruse, la fel de brusc cum apăruse. Era ciudat...

Întinse actele şi aşteptă... Luă banii şi reveni la Doru. Şi-şi luă gentuţa de pe masă:

- Mulţumesc. La revedere.

- ... La revedere...

Că ea nu mai surfează. Porni motorul şi demară. Şi întoarse din scurt, imediat după refugiu. Accelera spre Obor...

Acum ştia ce avea de făcut. Acum, gândurile ei erau mai limpezi ca niciodată! Îl dăduse pe Victor la verificat, renunţase la pescuit ofiţeri bancari, făcuse dreapta şi accelera spre cazino...

Gata - în sfârşit! Parcă BMW-ul în faţă la Bellagio; coborî şi alergă la primul taximetrist oprit pe dreapta:

- Liber?

- Liber.

Urcă în dreapta şi-i puse pe bord 30 de lei:

- Mergem până la cazinoul Million de lângă BCR. Acolo, ne oprim în paralel cu BMW-ul X5 negru, iar eu îi las ceva în geam. Pe urmă ne întoarcem aici. E OK 30 de lei?

- ... Sigur că da.

Bun! Taximetristul era tânăr, sigur nu uita ce avea de făcut! Mergea pe banda a treia; coloana înainta cu viteză, că era perioada concediilor... Se vedea BMW-ul negru. Îl privea lung... Maşina galbenă întoarse şi se încadră pe prima bandă.

- Ăsta negru?

- Da.

Frâna... şi se oprea perfect ecranat de "autobuzul" lui Leo! Minunat! Trase capacul negru, scoase cartela... iar tânărul zâmbi:

- Vreţi să mă duc eu?

... Poate că era mai bine aşa. În caz că vreunul dintre amicii lui se nimerea să se holbeze pe geam... Aprobă şi-i dădu cartela.

- Sub ştergător, nu?

- Da.

Îl văzu coborând, ocolind maşina prin spate... Ptiu, să nu-l deoache! Ce repede se mişcase! Şi ce repede se întorcea la volan! Perfect! Se lăsă în jos, iar taximetristul demară.

- Mulţumesc.

- N-aveţi de ce.

Ba avea - că dacă Leo ar fi văzut-o cum îi lăsa cartela, în acelaşi stil în care i-o lăsase şi turcului, i-ar fi bătut bine pe-amândoi! Şi-apoi i-ar fi legat pe amândoi de BMW şi i-ar fi plimbat prin tot Bucureştiul! Ca să le bage minţile-n cap!

Şi uite şi BMW-ul ei... Tânărul frână în spatele maşinii şi-o privi cu ochi amuzaţi:

- A fost plăcerea mea.

- Eu vă mulţumesc.

Coborî şi se grăbi spre propria maşină. Demară şi acceleră până la spitalul Colentina, unde vină dreapta...

Bun! Acum se va duce acasă, cu mare atenţie ca să nu fie urmărită... Deşi simţea că Leo era extrem de liniştit azi pentru că îi cunoştea deja adresa... O să se baricadeze în casă, o să facă un duş, o să mănânce şi-apoi o să-şi instaleze nişte jocuri. Şi-o să se joace la calculator până pica latră...

Mm, ce frumos era jocul ăla! Îi plăcea să caute câte două piese la fel, iar grafica era foarte drăguţă. Şi melodiile erau armonioase, liniştitoare; dar, din păcate, trebuise să-i oprească sonorul, pentru că trebuia să fie atentă la orice zgomot...

Acum, de pildă, auzea paşi pe palier; îi auzea oprindu-se aproape de uşa ei... Avea o presimţire.

Se ridică şi se apropie de geam. Şi privi lung parcarea din spatele blocului. Hm - BMW-ul X5 bloca BMW-ul ei. Dar asta nu mai conta acum, pentru că oricum nu voia să plece nicăieri! Leo încerca s-o intimideze, arătându-i cum "controla" el ambele ieşiri din bloc... Şi probabil nu realizase că el era la uşa ei, dar BMW-ul negru era gol...

Păşind pe vârfuri, se apropie de uşa de la sufragerie şi scoase pistolul cu bile de la curea. Şi aşteptă, atentă, privind beculeţul sistemului antiefracţie... Se întreba în ce măsură Leo avea amici posesori de pontoarcă... Sau pontoarcă personală şi ceva cunoştinţe despre procedeu...

Soneria piui o singură dată; paşii se îndepărtară aproape imediat. Nici nu alergau, nici nu zăboveau... Acum coborau treptele...

Reveni la geamul sufrageriei şi privi lung BMW-ul negru. Aştepta... Leo ieşi şi porni spre propria maşină. Şi ridică privirea direct spre etajul trei - spre ea.

Era evident că aflase despre ea ceea ce era cel mai important - adresa. În maximum o săptămână, îi afla identitatea completă. Iar gândul ăsta o înfurie rău! Apucă perdeaua şi smuci scurt. Şi-l privi drept, serioasă... El o privea drept...

Sincer, nu se aşteptase să-l vadă urcând la volan şi ieşind din parcare! Se aşteptase să-l vadă revenind în bloc, făcându-i circ la uşă, sau poate strigând la ea de jos, din parcare, sau... Leo avea pistol în BMW. Se întreba de ce nu-l scosese încă la ea! Se simţea oare atât de... "maestru" încât să fie sigur că o putea speria şi fără pistol? Sau nu voia încă s-o sperie? Asta numai el ştia! În orice caz, Leo îşi reluase drumul spre portiera X5-ului. Ea aştepta...

Gata - Leo plecase. În fine - aşa se vedea de la geamul ei! Traversă deci toată casa şi luă pistolul de serviciu din şifonier. Şi doar aşa, înarmată bine, se apropie de uşă... Introduse codul, descuie şi deschise larg. Iar plicul se desprinse de lângă toc şi căzu pe covoraş...

De ce oare stomatologul priceput încerca să se înţeleagă cu frumosul cu ea? Nu voia să investească în dantura celei de-a patra curve din circuit? Numai el ştia... Flerul ei picase din nou într-o amorţeală puturoasă...

Se baricadă din nou în apartament şi desfăcu plicul. Găsi, bineînţeles, cartela Vodafone şi-un bileţel. Ce-i scrisese?

"Diseară, la opt fix, la Sir. În ce cameră vrei tu, în ce condiţii vrei tu."

Ei, poftim! Cum altfel să-i răspundă, dacă nu punea iar cartela în telefon? Leo mai câştiga o bătălie... Da, dar nu câştiga războiul! După ce conversa cu el, va scăpa de cartela aia! Montă telefonul şi deschise un mesaj nou. Şi-i răspunse scurt la invitaţie:

"Nu."

Intră în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară. Începuse iureşul, iar ea era complet nepregătită! Frigiderul era "golaş", congelatorul era pustiu, mai avea fix 3 felii de pâine-n casă...

"Te rog să vii!"

Ei, na!

"Nu."

Măcar făină avea? Că, vorba aceea - dacă n-avea pâine, mânca cozonac! Daa, avea destulă făină! Şi totuşi, o să facă pâinici cu făină, apă şi sare, prăjite pe plită. Erau gustoase... Deşi se îndoia sincer că naşa o s-o lase să se topească pe picioare de foame!

"Nu te juca cu mine."

Oftă greu şi începu să apese butoanele...

"Am luat o hotărâre azi. După ce apăs *send*, scot cartela şi-o arunc în coş."

Apăsă *Send* şi opri telefonul. Leo îşi putea seta mobilul să ceară confirmări de primire a mesajelor. Dacă un singur mesaj i se va mai confirma, Leo va înţelege că are de ce să insiste! Aşa că scoase cartela, pe care-o duse în şifonier, sub blugi... Reveni în bucătărie, îşi făcu un ness şi selectă numărul lui George. Suna...

- Da, Lucia.

- Mai eşti la serviciu?

- Nu, sunt în Audi. S-a întâmplat ceva?

- După ce-ai plecat tu, am vorbit despre ţâţişoara nevestei, pistol şi paranghelia de sâmbătă. Iar când mi-a spus că-i va spune ei că m-a cooptat printre fetele lui, i-am rostit planul cu voce tare. Şi n-a negat - n-a avut nici cea mai mică reacţie.

- Adică te-a lăsat să te gândeşti. Nu te-a sunat după aia?

- Nu. Pentru că, după ce-am plecat, am scos nişte bani şi m-am dus la cazino. Şi i-am lăsat cartela mea prepay sub ştergătorul BMW-ului.

- Iar el ce replică a avut la mişcarea asta?

- Mi-a sunat personal la sonerie, adineauri, şi mi-a lăsat în

uşă un plic.

- Cu cartela şi un bileţel, nu?

- Exact. M-a invitat la Sir la opt; am pus cartela şi l-am anunţat că-i refuz invitaţia. După care am scos cartela, aşa cum l-am anunţat deja că o să fac. Spune-mi... Cam care sunt şansele ca Leo să afle că nu mai lucrez la Secţia 1?

- A fost floare la ureche să-ţi afle adresa, de vreme ce n-are nici o amendă în calculatorul de la Circulaţie. Dar mă îndoiesc sincer că poate să afle unde lucrezi - că astea nu-s date care "zburdă" aşa, cum vor unii şi alţii. Dacă însă află, printr-un miracol, ceva despre fostul tău loc de muncă, sigur n-are cum să afle de transfer! Că hârtia aia e în sertarul meu, iar până pe 6 august nu ştim certitudini despre ea decât noi trei: tu, eu şi şeful nostru. Şi să ştii că mă îndoiesc sincer că are aşa o pilă mare de tot, să-l descoasă pe fostul tău şef! La "numele cel mare" nu poate apela cu chestii de-astea...

- Bun. Trebuie să mă gândesc la un plan serios. Pentru că nu vreau să-l mai văd în faţa uşii, aşa cum nu vreau să-l văd făcându-mi circ pe palier.

- Ai dreptate. În orice caz, încearcă să nu mai ai nici un fel de contact cu individul. Nici măcar vizual! Trage jaluzelele şi acoperă geamurile cu pături, baricadează-te în casă şi fă cât mai puţine zgomote. Şi mai ales să ai grijă de soneria aia, pentru că într-un sfert de oră îţi trimit un băiat de la laborator, să ia amprenta de pe ea.

Zâmbi slab:

- Domnule chestor principal Mocanu, sunteţi genial!

- Da' de unde - sunt doar curios care-i e numele de familie! Oricum, nu te speria - că dacă încearcă să-ţi spargă uşa, ştii bine că BGS-ul vine în maximum două minute.

- Ştiu. Ajută-mă să vând BMW-ul.

- Îţi promit că mă interesez printre colegi şi cunoscuţi şi-o să văd ce pot să fac. Oricum, până atunci, eu zic să-l duci în garaj - că e păcat de el, să ţi-l facă zob cu pietre!

- Ar fi tare bine să-l duc în garaj; numai că mi-e cam frică să ies din casă...

George începu să râdă:

- Lucio, fii serioasă! Pune pistolul la brâu şi mobilu'-n buzunar şi du-te şi du BMW-ul la garaj! Zău aşa! Cel mai bun bau-bau tu eşti, să ştii! Dacă-şi dă seama că te sperie, va face şi mai urât!

- Ştiu... Chiar mi s-a dus vestea printre amicii lui?

- Nu la modul la care-am spus-o eu. Florin, bodyguardul de la cazinoul unde-şi face el veacul, spune că a fost discret. Că vreo doi dintre ei au sesizat insistenţa apariţiilor tale pe-acolo, dar el a râs şi le-a spus că nici nu se gândeşte să se avânte într-o relaţie cu tine. Că eşti prea turbată după el, ca să rişte să aibă scandaluri cu nevastă-sa. Şi că, cel mult, îţi va propune să te ia sub protecţia lui. Dar atât.

Deci aşa... Dacă omul lui George vorbise cu Florin, putea spune că era mult mai liniştită! Florin o putea minţi pe ea, dar nu-l putea minţi pe poliţistul cu legitimaţie valabilă... George continuă:

- A fost un bluf, menit să te sperie şi să te facă să termini cu el. Şi uite că bluful meu a reuşit...

- A reuşit, să ştii! Iar acum, că mi-ai spus, chiar nu-mi mai e foarte frică de amicii lui!

- Păi să ştii că un pic de frică ar trebui să-ţi fie. Că sunt modelu' ăla care te înşfacă şi-ţi dau cu Cloroform pe la nas!

- Ştiu.

- Deci, după ce vine băiatul să ia amprenta, te duci să pui BMW-ul bine?

- Da. O să-l duc la 8 fix.

- Rişti să te-aştepte în faţa uşii...

- Dar am o şansă să mă aştepte în faţă la Sir.

- Mai bine muţi BMW-ul pe lumină.

Corect!

- Îl sun pe nea Vasile, predau amprenta şi mă duc să-l duc la adăpost.

- Lucio... Ca să pot să-ţi trimit doi agenţi în civil, să fileze discret scara blocului, îmi trebuie aprobare. Iar asta înseamnă să depui tu reclamaţie.

- Ştiu. Şi de-aia nu vreau să trimiţi tu doi agenţi. Mai ales că nu pot să-l reclam, atâta timp cât nu-i ştiu nici numele de familie!

- Ai dreptate... Du-te şi mută BMW-ul. Şi dă-mi un apel, când ai ajuns din nou în siguranţa apartamentului tău.

- OK.

Închise şi intră în dormitor. Îşi puse blugii, adidaşii, un tricou... Băgă pistolul de serviciu la brâu şi puse din nou telefonul fix în priză - nea Vasile o să fie tare bucuros să încaseze iar chirie pe garajul ăla!

Găsise printre anunţurile de pe net vreo patru BMW-uri vechi, la 2.000 de euro. Dar i se păruseră rablagite. Iar dacă în poze erau rablagite, nici nu voia să se gândească cum arătau în realitate!

Tânărul trimis de George ajunsese la ea după 18 minute. Luase amprenta. Apoi, ea dusese BMW-ul în garaj. N-o filase nimeni, Leo nu-şi făcuse simţită prezenţa... Mizase pe flerul ei, care-i spusese că Maria Vasilescu era furioasă pe ea - dar nu chiar atât de furioasă încât să-şi lase bărbatul să-şi ocupe chiar tot timpul cu ea! În plus, Leo plătea comision unui "nume" important - şi se îndoia că era atât de amorezat, încât să-şi îngheţe afacerile şi să scoată bani de la puşculiţă pentru acel "nume"! Deci...

Deci era opt şi zece, BMW-ul roşu nu mai era jos... Ea putea sta ascunsă în casă o veşnicie...

Soneria piui scurt. Ridică mirată sprâncenele... Doamne, ce gâscă fusese! Lumina era aprinsă în sufragerie! Normal că Leo urcase! Gâsca coborâse jaluzelele, dar uitase să pună pături la geamuri... Asta e! N-o să poată să doarmă în faţa uşii ei, nu? Iar ea putea suna la secţie... şi n-ar fi vrut să facă asta, pentru că apariţia poliţiştilor i-ar fi înfuriat pe băieţii pe care i-ar fi legitimat... Iar dacă Leo apela la amici iar ea chema poliţia, îşi punea şi amicii lui în cap! Şi "numele"! Orice val, mai mic sau mai mare, "ciufulea" nisipul şi strica armonia plajei...

Soneria piui din nou, mai lung de data asta. Închise uşa la sufragerie şi se aşeză în fotoliu. Privea uşa. În mâna dreaptă ţinea pistolul cu bile, în stânga avea telefonul... Era linişte din nou...

Zâmbi slab: nee, n-o să plece atât de repede! Investise benzină şi dedicaţii muzicale în ea! Trebuia să-şi scoată pârleala! Trebuia s-o impresarieze măcar de două-trei ori - că avea şi el orgoliul lui!

Dacă nu înceta până la opt jumate, îl suna pe George. Constatase că şeful ei avea idei foarte bune şi gândea pragmatic... Şi ştia psihologie masculină - şi chiar voia s-o ajute...

Uite, exact de-asta nu voise să-l sărute pe Victor! Cum s-ar fi simţit ea acum, dacă Victor ar fi stat în clipele astea pe celălalt fotoliu? Cum s-ar fi simţit Victor dacă ar fi stat în clipele astea pe celălalt fotoliu? Cum ar fi putut ea să-l împiedice să deschidă uşa, înarmat cu coada de la mătură? Orice conflict deschis ar fi pornit un război în care ei n-aveau mari şanse de reuşită. Dacă Leo, sau nevasta lui Leo, sau poate chiar şeful lui Leo implicau nişte amici de-ai lor...

... Şi uite că nu insistase decât cinci minute. Era orgolios şi foarte plin de el... Selectă numărul lui George.

- Da, Lucia.

- Mi-a apăsat soneria cred că vreo cinci minute; acum bănuiesc că pleacă.

- OK. Nu te duce la geam, nu te uita după el. Florin spune

că s-ar putea să aibă pistol.

- Ştiu - şi stau cuminte în fotoliu.

- Bun. Cu geamurile închise bine, sper!

- Foarte bine chiar.

- Bun. Am vorbit cu un prieten de la DIICOT. Când a auzit că vreau să sperii un interlop, mi-a spus că abia aşteaptă să aibă şi el un pic de activitate. Aşa că, imediat cum îi dau undă verde, adresa şi numele individului, se duce cu băieţii şi-l saltă cu tam-tam şi cagule pe faţă.

- Nu cred că e cazul să pornim un război...

- Nici eu; mai ales că ştim amândoi ce nume invocă Leo atunci când vrea să iasă câştigător orice-ar fi. De-aia i-am mulţumit şi l-am asigurat că, dacă e cazul, îl sun negreşit. Deci, dacă va fi totuşi cazul...

- M-am uitat pe net şi am găsit vreo patru BMW-uri vechi, la 2.000 de euro. O să mă duc mâine să le văd.

- Nu vrei să merg cu tine? Ştii că mă pricep la maşini...

- Ştiu; dar ştiu şi că tu nu eşti în concediu...

- Mâine e sâmbătă.

- ... Ştii că nu mi-am dat seama?

- Bănuiesc - că tu eşti în concediu! Deci vin mâine să te iau, pe la zece?

- OK.

- Dar te rog să nu te găsesc cu cearcăne la ochi. Pe lângă vânarea ta, să ştii că Leo ăsta are multe alte treburi - şi mai toate-s financiare şi nu suportă amânare!

- Ştiu. Şi n-o să stau huhurez, să păzesc uşa de la intrare.

- Aşa. Bravo. Vorbim mâine.

- OK. Pa.

- Pa.

Apăsă butonul roşu...

George părea că-şi revenise. Şi redevenise naşul ei - o sfătuia şi-o ajuta, mâine mergea cu ea în târg ca s-o ajute să găsească un BMW acceptabil... Dacă toate astea ar fi fost o mască, Adriana l-ar fi simţit şi-ar fi avertizat-o cumva. Năşica ei era liniştită... ceea ce însemna că şi ea putea fi liniştită. Dar atentă.

Zâmbi slab şi închise ochii. Şi revăzu chipul serios, ochii căprui... Închiderea ochilor căprui... Sărutul...

Mm, o trecuseră fiorii!

Stop! Că nu voia să se gândească acum la Victor! Cinci minute cu gândul la el ar fi putut-o determina să se îmbrace şi să alerge la coafor! Şi nu voia să-l vadă stând pe celălalt fotoliu, baricadat acolo cu ea! Nu putea să-l ştie la coafor, la îndemâna lui Leo şi-a amicilor lui, departe de siguranţa oferită de dispeceratul BGS şi pistoalele ei...

Porni televizorul şi opri sonorul. Putea înţelege filmul citind titrajul, nu? Şi-aşa, nu va pricepe nimic din el - mintea ei zbura la ochii verzi...

Gata. Acum chiar oprea televizorul ăla. Se plictisise de moarte! Şi-şi dorise, de foarte multe ori, să fi fost baricadată în apartament cu Victor...

Prefera să se uite pe pereţi şi să se gândească la el, decât să-şi piardă timpul la televizor sau jucându-se pe calculator. Prefera să-şi calculeze foarte bine şansele... şi să încerce să-şi facă un plan în privinţa lui. Nu-l prea "calculase" pe Victor până acum, temându-se tocmai să n-ajungă vreodată să-l vadă ieşind la Leo cu coada de la mătură! Şi-aşa, în mintea acelui bărbat erau unele amintiri nu foarte plăcute referitoare la ea...

Victor îi oferea tot o căsnicie liniştită. Şi era ciudat, pentru că exact asta simţea că îşi dorea acum! O căsnicie reuşită şi liniştită! Se întreba dacă Victor obişnuia să bea seara o bere, când venea de la coafor - că de la alcool porneau toate nenorocirile din lume... Se întreba dacă va fi gelos - şi era tentată să creadă că, dacă nu era acum gelos, cu siguranţă va fi. Pentru că replica "am fugit, că mă dă afară" apăruse la fiecare semn că ea se ducea să încreţească minţile bărbaţilor. În plus, încă n-o văzuse cum dansează! Adio clubbing...

Hei! Ce fusese ţipătul ăla? Asculta, atentă... Nu; nu venea de pe palier. Vecinul ei, ăla sexy, tocmai zbierase că trebuia să-l pună pe vibraţii. Şi-acum era iar linişte... Realiza că nu auzise azi vocea soţiei lui. De fapt, n-o auzise de mai multe zile! Nici n-o văzuse plecând sau venind cu băieţelul ăla superb... Probabil erau la mare, sau la munte, iar el o sunase şi... Şi trezise copilul, care abia adormise. Mda...

Intră în bucătărie şi-şi făcu un sandwich. N-avea chef de mâncare, dar trebuia să mănânce. Singură, cu lumina stinsă, mesteca apatică şi privea lung blocul din faţă... Acolo, la etajul doi, apăruse la începutul săptămânii un vecin nou-nouţ! Modelul ăla... cu Audi argintiu. Mult prea năsos şi studiat, după gustul ei. Acum, că-l cunoscuse pe Victor...

Vecinul de vizavi era singur. Se uita la un film; avea ditamai plasma şi sistem surround... Mobilase frumos - de la geamul ei se vedea mobilierul modern, aranjat cu mult bun gust... Şi constatase, într-o dimineaţă, că are şi femeie la curăţenie - că dacă ar fi trebuit să şteargă personal praful de pe fiecare răftuleţ, să ridice fiecare cutiuţă sau răhăţiş de pe ele, sigur le-ar fi îndesat pe toate într-o cutie! Efectul vizual era superb aşa; dar întreţinerea efectului vizual era un chin...

Vecinul în sine... Era brunet şi avea ochi de culoare închisă - probabil negri, că nu se prea căznise să observe amănunte. Avea cam 30 de ani. Şi vreo 80 de kile, distribuite pe o înălţime de 1,80-1,85. Avea şi-un purcoi de bani, că renovase înainte să se mute iar mobila era nouă. Iar Audi-ul era producţie 2009. Vecinul ăla cotiza lunar la stat, dar mult mai puţin decât ar fi trebuit. Era tot un fel de Leo - dar modelul "cu acte"!

Spălă farfuria şi ieşi, cu intenţia de a se reaşeza în fotoliul din sufragerie. Dar auzi piuitul slab... Asculta, încercând să-şi dea seama dacă mobilul piuia pe palier... Oftă greu şi veni lângă cuier. Deşi ştia că se va întrista, parcă era curioasă...

Vecina îşi sunase soţul, mult mai împăciuitoare probabil - că şi el avea un ton normal acum. Şi parcă un pic resemnat. Era linişte, pereţii nu erau foarte bine izolaţi fonic şi se auzea...

"Iartă-mă, Mirelo! Când îl aud plângând, parcă-mi bagă un pumn de cuţite în creier! Şi nu mă mai controlez! Mirelo, simt că-mi pocneşte capul! Simt că-mi bubuie sângele-n cap şi-o să fac o pareză, sau un accident vascular, şi-o să mă ia mama dracului!" Şi se auzise tare, că bărbatul de alături începuse să suspine şi răbufnise...

Mai bine se culca. Oricum, nu va mai asculta discuţia omului cu nevasta lui. Era o discuţie tristă - şi nu voia s-o audă. Ridică căpăcelul, privi lung pe vizor... Nu; palierul era pustiu. Era sigură că Leo nu va trece în noaptea asta pe la ea - că nevasta putea să-l lase s-o caute pe slăbănoaga aia moţată ziua, dar cu siguranţă nu va risca să-şi lase bărbatul s-o caute şi noaptea! Că, vorba aia, putea s-o găsească...

Porni spre dormitor şi tresări. Înlemni...

... Nu; nu se putea înşela! Auzise clar cuvintele vecinului! Şi nu-i venea să creadă! Cum îl chema? Aah, cum îl chema - că-i ştia numele, dar avea un lapsus... Alexandru! Aşa! Alexandru se culcase cu una, Bianca, ca să facă rost de bani! Şi spusese asta într-o discuţie despre copilaşul ăla frumos foc, dar, din păcate, autist! Oo, Doamne!

Intră în dormitor şi se întinse pe pat. Şi privi lung aplica de pe tavan.

Se felicita că refuzase să facă copii până acum. Probabil că nu

se va răzgândi în privinţa asta decât cu o lună înainte de menopauză. Nu credea în declaraţiile medicilor, apropo de sănătatea copilului şi vârsta mamei - vecinii ei erau tineri, vecina născuse tânără şi uite că băieţelul era autist! Profesoara aia recordmenă mondială născuse după ce împlinise vârsta legală de pensionare, iar fetiţa ei era sănătoasă tun! Aşa că...

Ce s-ar fi făcut ea, poliţista Lucia Florea, dacă ar fi avut un copil autist? În condiţiile în care Mircea murise anul trecut? Şi ce-ar face vecina ei săptămâna viitoare, dacă mâine Alexandru traversa neregulamentar şi necesita internare şi ghips? Şi la ei, ca şi la ea, observase că nu trecea nimeni peste prag, spre direcţia "vizită"... Ba la ea mai veniseră naşii! Dar la ei, ioc bunici...

Zâmbi slab:

- Apăi, Lucio, dacă e să-ţi socoţi viaţa aşa, ce-ai face tu dacă Victor ar traversa neregulamentar chiar a doua zi după nuntă?

Închise ochii şi zâmbi:

- Lasă, că faci tu şi copii! Ai tot timpul! Peste-un an, sau doi... Ai tot timpul! Iar Victor e aşa un om răbdător, că 365 de zile n-or să fie o dramă!

Bufni în râs şi decise că acum se culca. Fără derogări, fără tărăgănări, fără alte gânduri şi planuri. Că mâine n-avea voie să aibă cearcăne. Cine ştie - George îşi putea închipui că fusese îndeajuns de gâscă să se ducă la Sir la opt!

24 iulie 2010 - sâmbătă

Cum-cum? Deschise ochii... Şi mârâi, ca pentru ea:

- 'Rai al dracului de idiot!

Se ridică uşor şi privi ecranul mobilului: patru jumate... AM, nu PM... Păşi pe vârfuri, cu pistolul în mâna dreaptă, şi ridică uşor de tot căpăcelul vizorului. Leo muncise mult azi-noapte; avea cearcăne şi părea un pic îngrijorat... Ochii verzi se ridicară spre vizor; nu se sperie, ştiind că el n-avea cum s-o vadă atâta timp cât în casă era întuneric iar el era în lumină... Îl văzu scoţând o hârtiuţă din buzunarul cămăşii şi apropiindu-se de uşă; şi-apoi îl văzu plecând...

Oo, avea un bilet de dragoste! Abia aştepta să-l vadă uşchit, ca să citească bileţelul! Că venise cu el gata scris - şi era curioasă să afle la ce se gândise Leo cât dormise ea! Se grăbi la geamul de la sufragerie şi privi lung parcarea din spatele blocului... Nu; nu era acolo. Adică parcase în faţă şi urcase doar ca să sune o dată, s-o trezească şi să-i lase bileţelul... Reveni la uşă, mai privi o dată prin vizor, ridică piedica armei şi descuie. Şi prinse "din zbor" hârtiuţa, ca să baricadeze cât mai repede uşa...

Gata! Ia - ce scria?

"Tu eşti femeia mea acum. Să nu uiţi asta."

Hm; asta avea dublu înţeles... Fixă biletul cu un magnet, pe frigider - să i-l arate mâine lui George. Şi-acum se întorcea la culcare...

Privea lung maşina aia...

Încă de când văzuse primul BMW găsit la anunţuri, înţelesese că internetul nu era o soluţie pentru ea. Aşa că George o adusese în târgul de maşini din Vitan. An de criză, preţuri oarecum acceptabile...

Naşul ei vorbea non-stop. Era foarte "în vervă". Lăuda şi critica maşinile alea în gura mare, fără să se teamă de pumnii proprietarilor - dealtfel amici şi ei cu Leo, sau cu nevasta... Negă scurt:

- Nu. Hai să mergem.

- OK! Vrei să vezi şi Loganuri?

- Nu; vreau să scap de individ, ca să pot să circul cu BMW-ul meu.

George arătă spre ieşirea din târg. Acum se grăbea, că voia să ajungă acasă...

- Băieţii n-au găsit amprenta lui Leo în baza de date. Dar au spus că insistă.

- Cred că insistă degeaba. Nu-l lua ea de bărbat, dacă băiatu' avea dosar sau cazier.

- Ba îl lua - da' stătea el în Spania.

Ridică scurt din umeri...

- Te-a mai căutat?

- Mi-a sunat la uşă la patru dimineaţa şi mi-a lăsat un bileţel pe care scrie "Tu eşti femeia mea acum. Să nu uiţi asta."

- Asta înseamnă că azi primeşti flori. Iar diseară, sau cel mai târziu mâine dimineaţă, primeşti delegaţia amicilor lui, care-or să ciocăne cu călcâiul.

- Mai am arme împotriva lui, să ştii!

- Serios?

- Da. Mă aşez lângă uşă, apăs nişte butoane la mobil şi mă fac că vorbesc cu Circa 7 de poliţie.

- Mai bine mă suni pe mine - că mi-am pus planul la punct şi nu-mi trebuie decât OK-ul tău şi 24 de ore ca să-l fac pe individ să treacă la capitolul "istorie".

- Bine; atunci te sun pe tine.

- ... Vrei să intervin eu? Adică vrei să intervin cât mai repede?

- Nu. Vreau să încerc să-l răzgândesc "pe cale naturală". Victor stă cu fratele lui, care are nevastă şi doi copii. N-o să locuim la el; dar...

George zâmbea, pentru că tocmai îşi auzise finuţa plănuind mutarea lui Victor în apartamentul ei... Se stropşi la el:

- Tu ai auzit ce-am spus?

- Da. Şi te las în pace - că dacă-ţi spun că nu obţii nimic cu Leo când îi vorbeşti frumos, n-ai să mă crezi.

- Ştiu că o să facă balamuc. Ştiu că, ori de câte ori va bea un pahar în plus, va avea draci sau va dori să-şi înveselească amicii, o să vină să-mi apese soneria şi să-mi spună planurile lui de viitor - alea adevărate. Dar nu vreau să-i arăt legitimaţiile noastre din prima. Ştii care-i culmea?

- Care?

- Că nu mă îngrijorez pentru uşa mea de tablă subţire; mă îngrijorez pentru Victor, care-şi petrece zilele în coafor - departe de sistemul BGS şi pistoalele mele...

- Finuţo, mi se pare mie? Sau...

Ridică din umeri şi nu mai răspunse. Ah, ba da! Avea ceva de spus, dar nu răspunsul la întrebarea aia!

- Mergem până la piaţa Obor?

- Mergem! Ce vrei să cumperi?

- O să vezi.

Tăceau amândoi...

- Adriana a început verificarea lui Victor.

Aprobă scurt cu capul.

- Luni, o încep şi eu.

Aprobă din nou - că nu se grăbea...

- N-am putut mai repede - şi ştii că duminică stau de obicei acasă...

- Stai liniştit - Victor m-a rugat să mă duc la el abia pe 5 august şi să-i spun dacă mai are de ce să aştepte. Şi chiar dacă mă duc înainte de 5 - nu mă pot duce neinformată, nu?

- Categoric! Mai ales când ştii că el ştie cum te informezi tu, aşa că n-o să vă certaţi pentru că l-ai căutat în baza de date...

- ... Cred că cu el nu mă voi certa niciodată. Nu ştiu; am eu aşa, un sentiment...

- Eu l-am văzut calm, paşnic şi veşnic zâmbitor. Dar nu se ştie cum se comportă după ce pleacă musafirii. Pentru că e obişnuit cu lucrul cu publicul şi zâmbetul întipărit pe chip. S-ar putea să ai o problemă cu el, la capitolul ăsta.

- Serios? De ce?

- Pentru că, dacă nu-i place ceva şi nu vrea să te supere, o să-ţi servească zâmbetul ăsta. Şi n-o să ştii că aveţi probleme decât atunci când o să erupă.

- Nu cred. Până acum, cât a fost cu mine, să ştii că a fost natural. Şi-a avut destule momente când n-a mai zâmbit. Chiar s-a întristat de câteva ori!

- Să nu-mi spui nimic despre el. Lasă-mă să storc toată informaţia din bazele de date şi să ţi-o aduc aşa, obiectivă.

- Evident.

- Ştii ce mă gândeam?

- Ce?

- Să mă duc să-l aştept, într-o seară, şi să avem o discuţie "ca între băieţi".

- Te rog să n-o faci.

- În 24 de ore ar fi la tine, cu flori şi inimioare de ciocolată!

- Nu cred. Te rog, lasă-mă să rezolv eu partea asta.

- ... OK. La urma urmei, întâi trebuie să aveţi voi o discuţie! Corect?

- Corect.

- În timpul căreia te poţi răzgândi tu - corect?

- O să spun tot "corect", dar numai pentru că eşti şefu'...

Râdeau...

- ... Când o să vrei să te scap de Leo, aminteşte-ţi că am nevoie de cel puţin cinci ore de studiu al hârtiilor şi agendei tale. Plus cele 24 de ore absolut necesare planului meu.

Aprobă cu capul. George trase pe dreapta şi opri motorul:

- Hai - merg cu tine.

Bine! La urma urmei, vânzarea de ţigări din Republica Moldova era foarte bănoasă! Iar Leo se învârtea în cercuri care făceau afaceri bănoase... Porniră spre capătul pieţei.

- Eu zic să stai cuminte-n casă... Mai ai vreo cartelă prepay?

- Da; mai am.

- Opreşte-ţi telefonul şi "inaugurează" o cartelă. În caz că-ţi află numărul de pe abonament şi te sună, să creadă că ai renunţat la număr.

- Asta n-o să funcţioneze o veşnicie.

- Ştiu; dar o să-l mai întârzie, în drumul lui spre spargerea uşii tale...

- Nu cred că se va ajunge la asta.

Îl trase spre taraba cu peştişori şi privi lung acvariile... George începu să râdă:

- Gata, ai luat-o şi tu razna?

Aprobă cu capul şi arătă spre peştii cu cozi şi aripioare ceva mai lungi:

- Daţi-mi o pereche aşa. Cresc mari?

- Nu foarte mari. Cam... atât.

Acceptabil.

- Şi ce-mi mai trebuie pentru ei?

- Păi, acvariu aveţi?

George se grăbi să-i şoptească la ureche:

- Vezi? Te-am avertizat!

- Nu vreau cioburi şi aparate de bule.

Se inspiră neaoş din acvariile din faţa ei - dar ele aveau aparate de bule!... În fine!

- O plantă de-asta şi mâncare pentru ei. Şi o plasă cu care să-i mut de colo-colo.

Şi acum aştepta... Plăti şi luă sacoşa:

- Şi-acum vreau doar să ajung acasă şi să mă uit la ei.

- Ştiu cum e...

Râdea de ea! Dar... asta e!

- Te duc întâi la cumpărături, să-ţi faci provizii. Că o să fii "uşor sinistrată" zilele astea.

- Bine.

Se indispusese. Termenul "sinistrat" o indispunea întotdeauna. George sesizase imediat propria scăpare verbală şi tăcea...

La urma urmei, nu prea mai aveau ce vorbi. Stabiliseră să salveze BMW-ul ei roşu, să stea încuiată-n casă, se informaseră reciproc în privinţa lui Leo şi-a lui Victor... Şi cam atât, momentan! Se simţea răceala din comportamentul lor. George nu voia să-i amintească ceva din noaptea aceea, ea nu voia să redeschidă discuţia despre noaptea aceea...

Privea lung peştişorii ei verzulii...

Era ora zece. Era linişte. Nu se mai uitase la televizor azi - se uitase la noii ei vecini de apartament - peştişorii. Şi se gândise...

Cât o însoţise la Mega Image, la cumpărături, George îi dăduse câteva ponturi pentru peştişorii ăia. Trebuia să ţină apa la învechit cel puţin 24 de ore, ca să se evapore clorul din ea; trebuia să-i schimbe la 3-4 zile şi nu trebuia să-i îmbuibe cu mâncare - că aveau tot timpul din lume să crească! Apoi, îi promisese că-i culegea el 3-4 pietricele din acvariul personal; dar trebuia să le fiarbă înainte să le pună în borcan...

Avea în faţa ochilor un borcan de 20 de litri, în care pluteau

o plantă şi doi peştişori. Iar peştişorii ăia doi, puşi cap la cap, abia ajungeau la lungimea indexului ei. Erau foarte frumoşi; simţea însă că micuţii ei îşi doreau măcar doi prieteni...

Avea provizii pentru cel puţin două săptămâni. Mezelurile le porţionase şi le băgase la congelator, lângă cărnuri şi pâinea de rezervă. Avea ţigări, cafea, apă, Coca-Cola... Avea de toate. Un singur lucru îi lipsea - Victor...

Îi era dor de el... Privise peştişorii şi se gândise...

Leo o mai vizitase de trei ori azi. Probabil că, dacă şi-ar fi pus acum cartela în telefon, ar fi primit vreo zece mesaje - care mai de care mai siropoase, trimise ieri, înainte de apariţia acelui "Tu eşti femeia mea acum"... Interlopul ei nu-i făcuse scandal pe palier - era totuşi un interlop mai special, n-avea dosar şi nici nu voia să capete unul... Nici nu încercase să-i vorbească prin uşă - dar probabil ar fi făcut-o, dacă ar fi auzit-o foşnind pe-acolo! Ea însă fusese de-a dreptul neclintită, cât îl ştiuse prin apropiere, iar orgoliul nu-l lăsase să deschidă gura atâta timp cât putea risca să vorbească doar cu uşa...

I-ar fi plăcut să fie sinistrată acolo cu Victor. Încuiaţi în apartament, 24 de ore din 24 împreună, ar fi fost... super!

Se gândise azi... Se gândise că, dacă peştişorii ei vor supravieţui măcar o săptămână aventurii de-a fi peştişorii Luciei Florea, asta era un semn că şi ea va rezista cu Victor... şi viceversa. Şi chiar dacă peştişorii nu vor rezista o viaţă de om, poate că vor muri de bătrâneţe. Aşa ca ei doi... Împreună...

25 iulie 2010 - duminică

Ce se auzea? Iar venea s-o bârâie la sonerie? Păi abia plecase, acu' jumătate de oră! Ce, nu sunase de îndeajuns de multe ori?

Lăsă cartea şi se apropie de uşă. Se auzeau mai multe voci - şi femei, şi bărbaţi. Leo şi-ar fi adus amicii s-o sperie - dar nu i-ar fi adus împreună cu iubiţelele, nu? Deci ceea ce auzea acum erau vecinii ei de bloc... Deveni atentă la discuţie - că nu se auzea foarte bine...

Deci vecinii de la apartamentul 14 avuseseră un accident de circulaţie... Erau amândoi la spital. Iar băiatul lor, tânărul de 12 ani care-o uimise întotdeauna cu bunele maniere şi cuminţenia de care dădea dovadă, era la bunici... Vecinii comentau prin prisma faptului că apartamentul 14 era nesupravegheat, iar proprietarii erau într-o "vacanţă" ghipsată. Începu să râdă - pensionarii blocului voiau să facă un soi de patrulă, să treacă din oră-n oră şi să verifice uşa apartamentului! Erau nebuni!

Reveni în fotoliu, dar nu luă cartea. Privi lung cei doi peştişori... Erau fericiţi. După părerea ei, peştişorii erau în culmea fericirii - aveau spaţiu, aveau verdeaţă, erau bine hrăniţi...

Stătea acasă de vreo... 48 de ore doar. Constata acum că viaţa la bloc era plină de peripeţii, iar dacă i-ar fi studiat un pic pe toţi vecinii ei de bloc ar fi putut face un masterat în psihologie! Nea Popa, administratorul, ar fi ajutat-o cu mare plăcere...

Vecina de la parter era nebună cu acte - uda iarna grădiniţa blocului cu apă cu sare şi verifica noaptea conducta de gaze cu lumânarea... Tot la parter, locuia o familie care fusese "turnătoarea" blocului înainte de '89. Acu' cică erau liberalii blocului...

La unu, locuia o tipă frumuşică dar cam prea... "năsoasă". Stăpână de bichon alb, mai mereu plecată de acasă, se cuplase acu' vreo şase luni cu vecinul de la patru. Şi era un pic ciudat, că ea avea maşină personală dar o plimba el cu maşina lui; iar când se întâlnea cu ei pe lângă bloc, încercau să nu pară împreună. De parcă erau nebuni! Şi ce dacă erau vecini? Se plăceau, se iubeau, poate se şi căsătoreau cândva! De ce să nu se ţină de mână în public? Erau spioni? Îi fila cineva? Le interzicea cineva să se cupleze, dacă locuiau la distanţă de câteva trepte? În fine - treaba lor! Vecinul de vizavi de tipa frumuşică colcăia de gândaci - da' măcar se baricadase bine şi nu ieşea nici unul din "crescătorie"...

La etajul doi, sub Alexandru, închiriase o familie de chinezi - şi, în numai trei luni, acolo se înfiinţase cantina Niro. Zilnic intrau şi ieşeau zeci de chinezi mari şi mici, tineri şi bătrâni, toţi bărbaţi. Iar de fiecare dată când se deschidea uşa, scara blocului se umplea de iz de mâncare tradiţională, cu peşte afumat şi cine ştie ce altceva... Chinezoaica era o drăguţă! Ieşea din apartament cu ditamai botul, iar când se întâlnea cu câte-un vecin făcea un zâmbet mare cât juma de faţă şi începea: "Aia eu faţe la tine leduţe cu becu!" Sau: "Aia eu aduţe la tine migea cu loşu mute!" Iar vecinii ar fi trebuit să afle, după caz, că le aducea ea beculeţe de pom cu reducere şi seturi de 100 de mingiuţe colorate pentru nepoţi... Ea o înţelegea - deh, patrula! Dar ceilalţi aveau o problemă; iar chinezoaica insista, rostea alte cuvinte şi explica ţâţâit... şi-şi băga vecinii în boli cardiace...

Iar restul erau babele bisericoase. Şi vreo doi bătrânei puşi pe discutat politică zi-lumină! Ehei, cât de fascinantă era viaţa la bloc!

... Oare ce credeau vecinii ei despre ea?

Păi, în primul rând vecinii ei se oripilaseră la auzul melodiilor de buric pe care le dansa ea; după care probabil că apreciaseră sincer faptul că "buricelile" nu se auzeau în timpul orarului de odihnă, şi se gândiseră că era şi ea tânără... Apoi, cu siguranţă,

avuseseră o părere extrem de bună despre poliţie şi jandarmerie - că ea şi Mircea se certaseră o singură dată, în seara când el plecase furios cu BMW-ul şi murise. Ea fusese o poliţistă potolită, ţinuse doliu un an întreg... Şi-apoi opinia vecinilor trebuie să se fi schimbat la 180 de grade - odată cu schimbarea garderobei ei, a înfăţişării, a preocupării legate de muzică de dans... Şi-acum vedeau cu toţii, oripilaţi, cum tot apărea un băiat descurcăreţ, cu muşchi proeminenţi, ochi verzi şi X5, care apăsa turbat soneria curvei de la apartamentul 12...

Treaba lor! Dacă nu le convenea, să se mute! Sau să-şi mai cumpere un televizor şi să se concentreze asupra lui! Că nu trăia cu blocul - şi nici nu voia să fie sanctificată după moarte. Dealtfel, se îndoia sincer că se mai putea face asta - după ce-l cunoscuse pe Leo... Bufni în râs: era nebună!

Oricum, îi părea rău că vecinii ei de palier treceau prin aşa ghinion. El avea vreo 45 de ani; ea nu depăşise 40. Amândoi aveau studii superioare, amândoi plecau dimineaţa în ţinută *office*, amândoi erau singuratici şi tăcuţi... Iar băiatul le semăna mult. Tot tăcut, respectuos şi foarte binecrescut, saluta pe toată lumea şi avea preocupări frumoase. Nu neapărat sănătoase, dar foarte frumoase. Nu-l văzuse niciodată bătând mingea pe maidan sau trăgând la poartă la bătătorul din faţa blocului. Nu-l văzuse cu rolele, sau cu amicii. Îl văzuse însă deseori cu blocul de desen şi cu pensulele şi guaşele. Băiatul picta...

Păi ce mai putea spune? Avea patru copii pe palier; băiatul autist de la apartamentul 13, tânărul pictor de la apartamentul 14 şi cei doi năzdrăvani preşcolari de la 15. Fată şi băiat. Alexandru probabil că simţea pumnul de cuţite intrându-i în inimă ori de câte ori îi vedea sau îi auzea - că cei doi copii de la 15 erau normali spre supradotaţi! Fetiţa era deja prinţesă răsfăţată iar băiatul era un real ajutor pentru mama lui. Tatăl lui era şofer de TIR; lipsea de-acasă cu săptămânile, şi probabil că asta îl făcea pe prichindel să se simtă "bărbăţelul familiei"...

Oare ce vor crede vecinii ei, din 6 august încolo?

Ei i-ar fi plăcut foarte mult ca vecinii ei să-şi spună că, uite, poliţista aia de la apartamentul 12 - i-a murit bărbatul, a ţinut doliu după el, s-a îmbrăcat provocator şi-a ascultat manele, da' a rămas femeie serioasă! Făcuse schimbarea asta doar ca să-l poată găsi pe băiatul ăla simpatic, veşnic zâmbitor, care lucra la coaforul de la parterul blocului cu 10 etaje dinspre Doamna Ghica. Şi uite, că erau fericiţi. Iar ea era mai fericită acum decât fusese atunci, cu jandarmul. Cam aşa i-ar fi plăcut ei să gândească vecinii despre ea...

Soneria piui din nou. Se ridică, gândindu-se că poate erau vecinii... Na, că era Leo! Şi supraveghease cu maximă atenţie vizorul, aşa că o văzuse când ridicase căpăcelul! Auzea vocile vecinilor undeva la etajul doi; iar asta însemna că Leo trecuse printre ei, adică era determinat şi prinsese curaj... Privind lung vizorul, el zâmbi:

- Deschide, că-ţi fac circ cu vecinii.

- Fă-mi circ - ca să pot să ţip şi să-i pun să sune la 112. Da' vezi, că ăştia sunt de-ăia care se implică! Să nu te imobilizeze, până vine poliţia...

Arş, ce palmă trosnise în uşă!

- Lucio, deschide acum!

- Nu.

- Înţelege că trebuie să vorbim! Nu mai pot să trăiesc fără tine, femeia lu' Dumnezeu! Deschide, să stăm de vorbă şi să facem o înţelegere! Să stabilim nişte reguli, nişte planuri, să stabilim când şi unde ne vedem! Mor aici dacă nu te văd acum!

- Ba cred că nu mori deloc. N-avem ce vorbi. N-avem ce convenţie să facem. S-a terminat.

- Fă, nu vorbi aşa! Că mă omori!

Tii, ce teatru juca! Da-i scăpase "fă"-ul, ceea ce însemna că avea draci şi se controla admirabil...

- Leo... Ţie ţi-a plăcut să faci sex cu mine?

- Mai ai şi alte întrebări idioate?

- Nu răspunde cu o întrebare.

- ... Da.

- Ai amintiri plăcute despre hotelurile prin care te-ai perindat în ultimul timp?

- Da.

- Şi nu vrei tu să rămânem amândoi cu amintirile astea plăcute? Şi să nu facem un set de amintiri neplăcute, cu băieţi descurcăreţi, şuturi în uşă, pistoale pe la geamuri şi caftangii în acţiune prin Colentina? Şeful meu mă iubeşte mult; foc şi pară se face când aude că sunt tristă! Şi pune mâna pe telefon şi-mi rezolvă problemele aşa cum ştie el. Şi e nasol, că-i plac acţiunile ample...

De când îl întrebase dacă-i plăcuseră partidele cu ea, Leo plecase capul. Nu mai ridicase ochii spre vizor, de parcă încercase să-i ascundă. Semn nu că suferea rău, ci doar că era furios şi încerca să-şi joace cât mai bine rolul, ca să reuşească s-o ameţească din nou şi s-o bage în producţie... Iar când ea vorbise despre şef şi acţiuni ample, ochii verzi se ridicaseră spre vizor... Zâmbi:

- N-aş vrea să te deportez. Că a fost mişto, iar amintirile încă sunt plăcute. Dar începi să-mi faci probleme; şi mă cam pregătesc să-l sun pe şefu', să ştii!

- Deschide, Lucio! Deschide, să vorbim! Mă jur pe ochişorii mei că nu-ţi fac nimic! Nici măcar nu te sărut, na!

"Da' nişte dinţi mi-ai scoate - că prea ţi-ai înghiţit nervii în ultimul timp şi-ai făcut o gastrită dureroasă rău!" Răspunse pe un ton tăios:

- Nu mai avem ce discuta.

- Lucio...

- Leo, ia fii tu puţin atent... Ascultă cu atenţie, că e foarte important...

Era atent. Aşa că apăsă butonul şi scoase încărcătorul. Şi reîncărcă pistolul, băgă glonţ pe ţeavă şi ciocăni de trei ori cu ţeava în uşă:

- Du-te şi vezi-ţi de-ale tale. A fost mişto, da' s-a terminat. Ziua de mâine nu va fi ca aia de luni. Adio.

Măicuţă, ce pocnet! Iar altoise o palmă-n uşă! Dar măcar acum se întorsese şi plecase cu paşi mari, furioşi...

Asigură pistolul şi reveni în sufragerie. Acum avea chef de citit... Ba nu! Se ridică şi aduse agenda de pe bibliotecă. Aoleu, începuse să uite! Avea de scris în "jurnal"! Se părea că George avea dreptate şi, până nu-l şoca el pe Leo, ea va rămâne sinistrată în casă. Sau va fi răpită, violată şi vândută cine ştie pe unde...

Tresări la auzul pocnetului. Ce dracu fusese asta? Se ridică, se apropie de uşă... Paşii coborau în fugă, sărind peste trepte. Ori Leo, ori vreun amic de-al lui. Oricum, pleca. Spera doar să nu-i fi lăsat cine ştie ce drăcie la uşă! Vreun dispozitiv exploziv, sau vreun sac cu rahat! Se auzise de parcă fripsese un picior în tabla aia...

Reveni în sufragerie, stinse lumina şi se apropie de geam. BMW-ul nu era în parcarea din spatele blocului...

Mai bine se ducea la culcare. Şi-aşa, autosugestionarea dăduse roade - gândul îi tot zbura la Victor, iar rândurile cărţii nu mai aveau o logică...

26 iulie 2010 - luni

Tresări şi sări din somn. Şi se repezi la uşă - iar?... Da, iar. Era în faţa uşii, fuma o ţigară. Şi probabil că decisese să n-o mai trezească civilizat, cu soneria - şi încercase cu călcâiul. Azi, imediat cum pleca nebunul, descuia şi se uita la pagube. Dacă-i îndoia uşa, o să-l pună pe George să-i ceară bani pe ea! Că el nu plătea impozite, aşa că avea cu ce!

Soneria piui lung. Şi atât - Leo fuma şi scrâşnea din dinţi, pentru că avea draci şi-l durea burta de la gastrită...

Îl privea lung... Îşi amintea camera 34 din hotelul Sir... Atunci, prima oară, fusese speriată; dar îi trecuse relativ repede. Şi fusese... super! Numai că, în mai puţin de-o săptămână, farmecul şi curiozitatea se stinseseră. Şi-l văzuse pe adevăratul Leo - ăla care scotea bani din orice, inclusiv din mers la veceu...

Şi degetul lui apăsa iar soneria... Mai nou, proba şi clanţa. Şi acum era limpede că putea fi liniştită - Leo nu bănuia nimic apropo de locurile lor de muncă, al ei şi-ale familiei Mocanu. Îşi tot lăsa amprentele pe-acolo, de parcă ţinea musai să completeze toate pătrăţelele de pe fişa poliţiei!

Dacă Leo n-ar fi încercat să o bage în afacerea lui, relaţia aia... fără obligaţii ar fi funcţionat perfect. La orizontală nu se certaseră niciodată. Nu intenţionase nici o clipă să-l ia de bărbat! Fusese doar curioasă... Şi voise să-şi demonstreze că, la 23 de ani, după un an de doliu, nu era cazul să caute o mânăstire cu chilii libere. Şi-şi mai demonstrase şi că încă nu se răsuflase fizic... Într-adevăr, recunoştea că fusese şi ambiţia - îi plăcuse de el şi-şi demonstrase că e-n stare să pună gheruţa inclusiv pe modelul ăla de bărbat, descurcăreţ şi sexy.

El suna lung, iar ea zâmbea şi se întreba când o să iasă un vecin la el, să-i zică vreo două. Că era patru jumate... AM...

Nu putea spune că regreta utilizarea cuvintelor în relaţia cu el. Şi totuşi, relaţia lor se terminase. L-ar fi putut determina să renunţe la ideea de-a o băga în circuit? Păi, în primul rând, ar fi putut încerca să nu-i dea asemenea idei, nu? O parte din planul lui de-a face bani cu ea era creat de dansul ei, de apariţiile ei, de urmăririle ei... Iar dacă ea şi Leo ar fi rămas doar doi parteneri de vizitat hoteluri în doi, poate că nu s-ar fi despărţit acum. Deşi, dacă ea n-ar fi dansat, nu l-ar fi urmărit şi n-ar fi apărut cu încăpăţânare în calea lui, probabil că Leo nu s-ar fi obosit s-o bage în seamă. Erau atâtea fete tinere, mai tinere decât ea, care chiar voiau să fie impresariate de un proxenet influent! Aşa că...

Dacă Rodica n-ar fi plecat în seara aia acasă, să-i dea tratamentul mamei ei, relaţia cu Leo poate-ar fi funcţionat şi-acum... în alţi termeni probabil... Singurătatea aia fusese foarte periculoasă pentru ea! Iar dacă n-ar fi simţit că "avea de ales", dacă Leo ar fi fost singurul, unicul... Dar uite că Victor reuşise să se facă observat. La fel ca ea, Victor îşi pusese în minte să o cucerească. Şi reuşise. O sărutase şi-i spusese cuvintele alea... Şi-i dăduse milioane de indicii, mai mult sau mai puţin voalate...

Îl văzu scoţând un top de post-it-uri şi mâzgălind ceva pe primul. Leo îl lipi pe uşă... şi-l asigură cu o palmă zdravănă în tablă. Şi uite-l că pleca... Ea aştepta...

După cinci minute, urmărite atent cu ochii pe ecranul mobilului, mai privi o dată prin vizor şi descuie. Şi-şi luă bileţelul...

"La zece fix, să-mi deschizi. Altfel, vin cu băieţii şi vorbim după regulile mele."

Serios?! Se grăbi în dormitor, luă din dulap notes-ul roz în formă de inimioară şi zâmbi...

"Ce-ai auzit ieri prin uşă se numeşte pistol pe glonţ; dacă insişti, o să-l folosesc."

Bun! Puse hârtia într-un plic alb, pe care-l lipi... şi pe care trase o dungă de scoci. Îl fixă pe uşă; constată fugitiv cele trei înfundături din tablă... Încuie, armă sistemul antiefracţie şi scoase agenda. Îşi începu adnotarea cu o steluţă: "Să-l rog pe George să-mi recupereze de la Leo contravaloarea uşii." Aşa, ca să se amuze şi naşul ei un pic, când o să citească "odiseea" apropierii şi depărtării ei de Leo!

Şi-acum avea de povestit, în agenda aia, ce se mai întâmplase... Nu; în agendă o să scrie după ce se va mai linişti puţin. Tocmai se dezmeticise... şi i se făcuse frică. Creierul procesase informaţia şi înfundăturile din uşă şi făcuse analogia cu patrula. "Vin cu băieţii şi vorbim după regulile mele" era o ameninţare serioasă pentru ea! "Băieţii" lui Leo, cei care-i plăteau lui comision, nu semănau nicicum cu recuperatorii din The Player; erau tineri, mărunţei, slăbănogi şi ascultători foc. Dacă Leo le spunea "Luaţi-o", în juma' de oră era mutată la noul domiciliu forţat - cu sau fără scoci pe gură, cu sau fără droguri în vene... Dacă Leo le spunea "Decupaţi-o", în cinci minute era porţionată şi împachetată în două valize...

Se ridică şi se refugie în bucătărie. Şi-şi aprinse o ţigară, pe întuneric...

Oare Leo chiar crezuse gogoaşa aia cu şeful pokerist? Probabil că da - că era o gogoaşă ruptă din realitatea lui! Dar se dezmeticise relativ repede - pentru că, pe de o parte, ea insistase cu cuvintele "uiţi că nu sunt curvă", iar pe de altă parte tot ea, terorizată fiind de el, ar fi trebuit să-şi sune şeful! Şi nici nu se dusese sâmbătă seara la Consiliul Judeţean Constanţa - iar de obicei fetele de genul ăsta nu-şi luau libere şi n-aveau voie să întârzie... Leo aşteptase să fie contactat de şeful amator de poker. Nu fusese contactat, deşi el teroriza dansatoarea altui proxenet. Se dezmeticise deci repede şi înţelesese că secretara Lucia avea imaginaţie şi ceva cunoştinţe în materie şi inventa gogoşi credibile...

Acum, ea avea o problemă. Leo ştia două amănunte importante. Unu - şeful pokerist nu exista. Doi - la avizier, în tabelul cu întreţinerea, în dreptului apartamentului 12 scria cifra 1. Aşa că adunase cele două informaţii şi-i dăduse cu plus pentru el. Avea de-a face cu o puştoaică blocată în propriul apartament, singurică la cheremul lui. Va încerca s-o impresioneze - şi pe ea, şi pe amicii lui care acum probabil că mustăceau şi-l priveau ca pe-un guşter pus "să presteze la fată jocuri complexe" şi ţepuit fără regrete...

Avea deci toate şansele ca, la ora zece, să-l vadă pe Leo însoţit de "băieţi". Şi, eventual, şi cei doi indivizi din The Player. Iar ăia răsturnau uşa şi dacă suflau uşor asupra ei! Ce să facă? N-avea soluţie...

Dacă îi spunea lui George, îşi vedea amândoi naşii mutaţi pe canapeaua din sufragerie. Dacă descuia uşa la ora zece, n-avea nici o certitudine că Leo se va speria de Glock-ul ei - ba chiar aprecia că furia îi va pompa atâta adrenalină în sânge, că nici nu va observa pistolul în primele cinci minute! Aşa că n-o să descuie. Avea nevoie de un plan...

Pufăia şi privea lung geamurile întunecate ale blocului de vizavi. Dacă Leo venea la ore de-astea nebune doar ca să-i sune ei la uşă, era evident că nu va renunţa aşa, cu una-cu două! Din păcate, ea n-avea ce-i face; şi-ar fi trebuit să se hotărască din timp să-şi sune şeful, pentru că lui George o să-i ia... 29 de ore să-şi pună socotelile cap la cap şi să iasă sperietura zdravănă.

Stinse ţigara şi-şi aduse agenda: să scrie totuşi ce se întâmplase, până nu uita! Şi-apoi să mai fumeze o ţigară şi să-şi facă totuşi un plan! Să cârpească un plan...

Aha! Zece fix! Se sprijinea de uşă, privea lung pe vizor şi

auzea paşii urcând scările...

El era. Venise singur, semn că era ferm convins că azi uşa aia se va deschide. Şi uite-l că încetinea puţin la vederea plicului... Şi-acum zâmbea - se simţea învingător. Chiar dacă tocmai aflase că uşa nu se va deschide, ştia că gâsculiţa îi răspundea la mesaje - iar el nu trebuia decât să o sperie un pic, pentru ca ea să cedeze şi fie să deschidă uşa, fie să scape nişte informaţii importante...

Începuse să râdă când scosese inimioara roz din plic. Citea rândurile...

"Şi-acum te-ntrebi dacă nevastă-ta n-a văzut bine tipul de pistol în The Player, sau dacă biletul e un bluf. Gâsca nu-şi poate cumpăra un pistol pe zi - că-i secretară, nu campioană interjudeţeană la tir!"

Iar Leo ştia că era privit chiar acum prin vizor, aşa că trebuia să mascheze gândul ăsta sub o mască biruitoare, care s-o domine... Oare ce va face Leo, pentru a o domina?

Bărbatul cu ochi verzi începu să râdă. În hohote. Se ţinea cu mâinile de burtă şi râdea. Stomatologul îndemânatic avea experienţă cu clientele mai emotive - ştia cum să dea cu moralul lor de toţi pereţii! Uşa ei primi două şuturi zdravene; îl văzu plecând, hohotind în continuare...

Stomatologul intrase la bănuieli. Picase pe gânduri, intrase la bănuieli... Nevasta îi spusese despre pistol; când el încercase să afle amănunte, gâsca îi oferise doar indexul... Aseară însă, auzise acel pistol. Se gândise probabil că, la aşa secretară, probabil era vorba despre un pistol pe gaz, sau pe bile. Azi, secretara îi dăduse în scris că pistolul scuipa gloanţe adevărate...

Păi, după părerea ei, putea să se pregătească de război! Flerul îi intrase-n amorţeală iar; dar creierul era alert şi-o sfătuia să privească bine-n jur, pentru că Leo se dusese să aducă băieţii. Sau propriul pistol. Iar ambele variante erau "de rău".

... Deci! Deschise uşa bucătăriei şi trase masa în hol. O aşeză în faţa uşii, pe post de semi-baricadă. Nu era grea, nu le putea opri intrarea - dar era mare şi-i încetinea cinci secunde, absolut necesare ei. Intră în dormitor, privi lung camera... Noptiera! Închise uşa şi aşeză ambele noptiere, una lângă cealaltă. Şi mai împinse patul spre geam, pentru că n-avea loc destul...

Nu; nu era bine aşa. Se opinti şi răsuci patul de mijloc; şi-l împinse în colţ. Gata, adio pat de mijloc! Şi-aşa, camera aia era prea mică, să suporte aşa mamut! Aşeză ambele noptiere sub geam, se aşeză între pat şi uşă şi împinse bine uşa cu picioarele. Mm, era perfect! Era exact distanţa care-i convenea şi-i permitea să ţină bine uşa cu picioarele! Se ridică şi reveni în hol. Şi-şi organiză, mental, socotelile...

Imediat cum auzea prin uşă că malacii se apucau să dea cu umăru-n tabla ei subţire, suna la Secţia 7. Chiar de-acolo, de lângă uşă, ca să ştie şi ei că ea chemase poliţia. Dacă asta nu-i speria, alerga în dormitor, încuia şi bloca uşa, pornea mobilul ei - cel cu abonament - şi suna la 112. BGS-ul apărea la maximum 2 minute de la deschiderea neautorizată a uşii. Poliţia apărea la maximum 5 minute după ce suna ea la 112. Ea nu trebuia decât să reziste în casă 120 de secunde. Floare la ureche - în ultimă instanţă, trăgea la picioare! Şi-apoi, trebuiau să reziste ei 600 de secunde, până ajungeau cu ambulanţa la Urgenţă...

Intră în sufragerie, se aşeză pe fotoliul de lângă uşă şi-şi privi lung peştişorii. Erau fericiţi; începuseră să-şi formeze obiceiurile. Peştişorii ei stăteau bot în bot şi se hârjoneau "din dragoste"... Dormeau unul lângă celălalt... Mâncau în acelaşi timp - fie frunze amândoi, fie mâncare uscată amândoi. Nu erau niciodată unul în dreapta, celălalt în stânga. Aşa că acum era liniştită - ea şi Victor vor fi nedespărţiţi! Exact ca peştişorii ei!

N-o să se gândească nici o clipă că, văzându-se ajunşi în borcanul ăla mare, cei doi "se vorbiseră" să stea unul lângă altul, să nu se rătăcească, să nu damblagească de singurătate...

Îi era dor de el... Îi era dor de râsul lui, de aşezarea mâinilor pe umerii ei, de ochii căprui... Îi era dor de Victor. Iar dacă ar fi trebuit să spună ce simte, ce gândeşte, să descrie starea prin care trecea acum, n-ar fi putut rosti decât... "Mi-e dor de Victor"...

Iar? Da' cât era ceasul? Opt jumate? Era a şasea vizită a lui Leo la uşa ei; toate se terminaseră, invariabil, cu un şut în tabla aia subţire...

Se ridică şi se apropie de fereastră. BMW-ul X5 era oprit acum pe locul ei de parcare. Şi era un pic "ecranat" de copacul ăla nesuferit. Hm...

Nu-i nimic! Avea un plan! Scoase încărcătorul şi scoase primul glonte. Şi deschise geamul. Aştepta... Soneria încă suna...

Tresări şi fu cât pe ce să scape un ţipăt - că portiera din stânga spate a BMW-ului se deschisese larg! De pe banchetă îşi făcu apariţia un tânăr înalt şi solid... cu alură de scandalagiu şi pumn mare, de boxeur...

Deci Leo venise cu amicii pe la scara ei! Interesant! Oare profita de fiecare drum prin zonă, ca să se abată un pic şi să-i apese soneria? Acum, de exemplu, părea că Leo se ducea să scoată nişte dinţi - şi se oprise cinci minute, "în interes personal", iar tehnicianul stomatologului tocmai îşi aprindea o ţigară...

Tânărul trase două fumuri, ridică privirea spre geamurile ei şi-o văzu. Şi scoase mobilul, cu ochii la ea... Zâmbi dulce şi-i aruncă glontele:

- Spune-i că tocmai şi-a primit suvenirul; să nu mai insiste, că pe-alelalte s-ar putea să le primească personal.

Şi-atât - păşi în spate şi închise geamul. Şi se lăsă imediat pe vine - că-şi amintise cuvintele lui Florin, apropo de pistol şi "autobuz"!

Se apropie de uşă, curioasă să audă opinia stomatologului despre aşa suvenir! Era foarte importantă prima reacţie! Mobilul piuia pe palier... Nu avu curaj să se uite pe vizor; se rezumă la a asculta, din cadrul uşii de la sufragerie.

- Da... Ce, mă?... Cum a zis?... De cât e?... Bine, mă.

Piuitul... Paşii se îndepărtară fără să mai lovească în uşă. Semn că Leo era bulversat complet de schimbarea de situaţie. Că-i cam zdruncina fiecare calcul pe care apuca să şi-l facă!

Întâi, calculase că ea era curvă - şi-i cam zdruncinase calculul ăla. Apoi, calculase că o bagă-n echipa lui - zdruncinase şi asta. Calculase apoi că ea o să-i pice pleaşcă-n braţe când el îi va vorbi despre relaţia stabilă şi fuga-n doi, cu averea nevestei - şi uite că nu picase... Calculase că ea avea pistol cu bile - tocmai aflase că era posesoare de gloanţe calibrul 9 mm. Plecase acum, ocupat să calculeze ce marcă de pistol putea avea ea, în condiţiile în care pilota BMW-ul roşu pe contrasens şi-şi dorea să fie tratată cu respect... Şi cum la calculul ăsta Leo nu-şi putea răspunde cu o oarecare certitudine, intenţiona să nu-i dea ea răspunsul. Niciodată.

Şi mai calculase Leo ceva. Calculase, nu demult, că ea avea un şef "bazat" - şi-l contrazisese prin comportament şi absenţa telefonului şefului isteric. Presimţea că în curând o să-l audă pe bietul Leo urlând şi-o să găsească păr brunet pe covoraşul de la intrare - că plănuia să-i spună lui George la telefon "şefule", special pentru urechile lui! Iar asta îl va aduce pe Leo în pragul unei crize de nervi - una de-aia urâtă, cu urlete şi lacrimi şi păr brunet smuls şi azvârlit pe covoraş...

Zâmbi şi scoase mobilul. Selectă numărul lui George... Ba nu. O să-i spună asta mâine. Că avea şi ea calculele ei! Naşul o tot sfătuise să nu mai apară prin faţa ochilor verzi; ea apăruse în faţa ochilor tehnicianului dentar. Şi se gândea acum că stomatologul, atunci când pleca "în deplasare", lua cu el un tehnician...

şi-un asistent. Pe care ea nu-l văzuse, din cauza copacului înfrunzit violent, dar care avusese tot timpul din lume să apese butoanele telefonului şi să-i facă o poză. Aşa, ca să aibă şi el o poză recentă cu secretara-problemă...

27 iulie 2010 - marţi

Stătea încuiată în casă şi simţea că-i vine să explodeze. Înnebunea acolo, în liniştea aia! Fusese atât de proastă când decisese să-şi cumpere peşti! I-ar fi trebuit un papagal! Ăla măcar scotea sunete! Peştişorii ei se iubeau de mama focului, se plimbau prin borcan şi se jucau de-a v-aţi ascunselea în verdeaţă, de parcă încercau să-i facă ei în ciudă! Că ea era încuiată-n casă, iar Victor era la coafor! Şi făcea permanenturi de-alea creţe şi habar n-avea cât de dor îi era ei de el! Şi-şi dădea seama că exact aşa se simţise şi el, preţ de câteva sute de zile, când ea trecuse prin faţa geamurilor coaforului fără măcar să ştie că exista şi el pe planeta asta! Dar nu-i nimic - în curând, îl va suna pe George. Iar Victor o să afle exact cum stăteau lucrurile...

Prefera să se concentreze acum asupra problemei lui Leo. Ca să nu-şi bocească şi sufletul din ea, cu gândul la Victor - şi nici să nu se-nfurie îndeajuns de tare ca să se ducă acum la coafor! Era prea riscant să-şi facă apariţia prin preajma ochilor verzi, sau a amicilor lui!

Ieri, după ce-şi primise suvenirul, Leo nu mai venise la uşa ei. BMW-ul se mai oprise o singură dată pe locul ei de parcare - iar Leo, care revenise neînsoţit, fumase o ţigară, cu ochii la geamurile ei. Şi plecase. Iar azi nu-i mai vizitase palierul, ci doar parcarea. Stomatologul făcuse nişte paşi în spate şi aşteptase... încercând poate să revină la imaginea de bărbat amorezat serios...

Mobilul începu să piuie - se repezi să răspundă, ştiind că doar George şi Adriana aveau numărul acelei cartele prepay:

- Da.

- Bună, Lucia.

- Bună, George.

- Te-am sunat să-ţi spun că dosarul lui Victor e complet. Deci, după ce termin treaba la birou, pot să vin să ţi-l aduc.

- OK; te aştept.

- Tu mai ai vreo veste de la Leo?

- A tot venit şi mi-a dat şuturi în uşă, până ieri, la opt jumate seara. Când m-am hotărât să-i arunc un glonte pe maşină.

- ... Ce să faci?

- Să mă dez-sinistrez paşnic. Nevastă-sa a văzut pistolul cu bile, nu pe-ăla cu gloanţe.

- ... Şi?

- Şi am constatat că Leo era doar în trecere. Amicul a ieşit să fumeze o ţigară, aşa că i-am aruncat glontele şi l-am anunţat că următoarele suveniruri i le voi da lui Leo personal.

- Iar reacţia amicului a fost că...

- Că l-a sunat, i-a spus ce şi cum, iar Leo a plecat fără să mai dea cu şutu-n uşă.

- Şi-a mai apărut de-atunci?

- Aseară, a fumat o ţigară pe locul meu de parcare. Azi a vizitat acelaşi loc de parcare - de trei ori până acum. De fiecare dată, a claxonat scurt şi-atât.

- Oare vrea să îngropaţi securea războiului?

- Nu ştiu; dar cât de curând o să-ţi spun "şefule" la telefon - şi atunci să ştii că Leo e KO...

Râdea George - ce altă treabă avea!

- Deci te aştept cu dosarul?

- Imediat cum termin treaba, trec şi ţi-l aduc. Să-ţi mai aduc şi altceva? Ţigări, cafea, pâine...

- Nu; am de toate.

- Bine. Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... Păi putea spune că era îndrăgostită lulea. Pentru că nu voia să citească dosarul ăla. Îi era frică să nu descopere că fusese minţită... fiindcă era îndrăgostită, iar durerea ar fi fost prea mare... Aşa că îl va citi totuşi, gândindu-se clipă de clipă că fiecare confirmare a spuselor lui Victor era o dovadă de planuri serioase... şi poate şi de dragoste...

Mobilul piui din nou. Se ridică şi se apropie de uşă; îl văzu pe George pe vizor, aşa că introduse codul şi descuie. Şi deschise larg uşa:

- Bună.

- Bună. Poftim.

Şi-i întindea ferm dosarul, peste prag... Arătă spre hol:

- Intră.

Primi o negare scurtă cu capul. Ei, hai! Se încruntă scurt:

- Intră odată, că se face curent!

- Nu, Lucia. Poftim; ne auzim la telefon.

Şi vedea în ochii lui că n-avea de gând să-i treacă pragul, atâta timp cât ea era singură în casă iar el era neînsoţit... Luă dosarul, zâmbind uşor:

- Mulţumesc.

- N-ai de ce.

George făcu doi paşi... şi se întoarse, afişând un zâmbet larg:

- Apropo - m-am înşelat. Asta este o alegere bună! Bravo!

Serios? George "îl aprobase" pe Victor? Uau!

- Nu uita - sună-mă din timp în privinţa lui Leo!

Aprobă cu capul, iar George îi făcu scurt cu mâna:

- Pa!

- Pa!

Deschiderea uşii de pe palier îi atrase atenţia. Zăbovi doar preţ de-o secundă - cât să vadă cine era... Vecinul de la apartamentul 14 tocmai ieşise, cu sacul cu gunoi. Iar asta era bine - dacă era acasă şi putea să ducă gunoiul singur, era clar că accidentul fusese serios, dar nu foarte serios! În sensul că supravieţuiseră amândoi! Probabil că ea era mai grav, sau avea vreo fractură... Cine ştie! Oricum, bine că erau bine!

Încuie, introduse codul... Se aşeză în bucătărie, lângă dulap, şi-şi aprinse o ţigară: va citi acel dosar doar ca să se convingă de două lucruri. Primul - Victor o iubea mult prea mult, ca să poată s-o mintă. Al doilea - avea acum câteva ore libere, să facă o listă cu activităţile plăcute de făcut în doi. Poate în dosarul ăla scria ceva despre cum îşi petrecea Victor timpul liber... dacă făcuse sport, dacă avusese conflicte prin vreun club de biliard sau vreo cafenea...

Iar venise. Doamne, era obsedat băiatul ăsta! Era jos, în parcare, cu motorul pornit! Era îngrozitor, uşor enervant deja...

Era doişpe jumate - noaptea. Nu putea să doarmă - se răsucise în pat, se fâţâise prin casă şi până la urmă se tolănise pe canapeaua din sufragerie. Îi auzise deci venirea, parcarea, claxonul scurt... O mira puţin faptul că Leo stătea în parcare, chiar dacă nu avea certitudinea că ea ştia unde e el acum...

Începea să creadă că numele ăla mare, care încasa comision lunar din afacerile lui Leo, o văzuse. Şi-o plăcuse. Şi i-o comandase. Iar în cazul ăsta Leo chiar avea o problemă mare... Şi-o să aibă şi ea o problemă gigantică în curând - că atunci când aghiotantul nu reuşea să îndeplinească dorinţa "numelui", era înlocuit prin eliminare. Iar sarcina trecea la alt aghiotant, mai priceput şi mai tupeist decât primul. Asta i-ar mai fi lipsit - un alt Leo pe urmele ei, dar unul pentru care ea nu reprezenta decât muierea pe care-o voia şefu'...

Mâine vorbea cu George! Clar!

Se întoarse spre geam. Vedea siluetele peştişorilor... Dormeau micuţii ei. Dormeau tot bot în bot, că se iubeau mult...

Citise dosarul lui Victor din scoarţă-n scoarţă - şi nu găsise nici măcar o inadvertenţă mică-mică, faţă de povestirea lui! Era bucureştean get-beget, nu avusese niciodată nici o amendă, nici măcar de RATB... Terminase liceul, coafura o învăţase sub formă de curs de formare profesională şi fusese talentat - că-şi făcuse practica în spate la Lido... Şi, da, era adevărat - viaţa lui fusese şi era dreaptă ca o riglă. Băieţii îl urmăriseră şi-l filaseră patru zile la rând - şi notaseră în raport că se plictisiseră de moarte... Părinţii lui se mutaseră în casa bătrânească de la ţară, ca să-i lase pe copii să locuiască decent la două camere...

Întinse mâna şi ridică coperta dosarului. Fotografia A4, color, lucea ciudat în lumina lunii. Băieţii nu ştiuseră micul lui secret - şi-l fotografiaseră serios. I-ar fi plăcut o fotografie în care Victor să fi râs - era bestial când râdea...

Nu-şi mai dorea să se ducă în discoteci şi cluburi. Nu-i era dor nici de cafenele, nici de clubul de biliard, nici de Movieplex, nici de shopping la Mall... Nici măcar de plimbat cu BMW-ul ei roşu! Iar în curând ştia că o să înceapă serviciul. George ştia ce-i putea capul; o să-i dea mult de muncă, să-i ţină mintea alertă şi s-o ajute să înveţe - ca să poată s-o avanseze cât mai sus şi cât mai repede. Aşa că o să adoarmă la semafor...

Privi lung fotografia... Nu. Nu mai avea nevoie de sex sălbatic - şi nici de sex pasional, sau de sex romantic... Nu mai avea nevoie de ochi verzi, sau roşii, sau negri, sau galbeni. Nu mai avea nevoie de nopţi de dans, sau de biliard, sau de fotbal în sală. Avea nevoie de dragoste... sinceră. Îşi pusese toate speranţele în Victor, îl lăsase să intre în inima ei... Şi nu voia să se gândească ce se putea întâmpla cu ea, dacă va constata că Victor nu va răspunde cu dragoste sinceră. Pentru că ea îi va da dragoste sinceră. Iar dacă nu va primi acelaşi sentiment la schimb, se temea să nu-şi piardă minţile...

Pe prima pagină a dosarului scria numele, CNP-ul, adresa, numerele de telefon... Pe ultima pagină, era notat că noul loc de muncă al lui Victor era puţin mai sus de intersecţia de la Doamna Ghica. Victor nu mai lucra la Rodica din 22 iulie; adică se dusese la serviciu în joia aia, dar doar ca să-şi ia linguriţa şi cana. Şi se mutase mai aproape de intersecţie, unde negociase un salariu mai bun şi un program până la trei după-amiază. Îi plăcea să creadă că Victor folosea zilele acelea de dinaintea lui 5 august ca să-şi pună ordine în viaţă - şi să creeze timp liber de petrecut cu ea... Ea va ajunge acasă pe la şase; probabil că el plănuia ca, de la trei şi ceva până la şase, să facă cumpărăturile, să facă patul, să-şi strângă hainele şi să bage rufele la maşină... Că înţelesese ce nu-i plăcuse ei la prima ei căsătorie şi avea stagiul militar satisfăcut... şi multe altele...

Începu să râdă şi scoase din buzunar telefonul ei, pe abonament. Îl porni şi începu să scrie un mesaj nou...

"Îmi este foarte dor de tine."

Plecă privirea spre fotografie... Nu.

Apăsă butonul roşu şi decise să salveze totuşi mesajul. I-l va trimite, mâine sau poimâine, dar între trei jumate şi opt jumate. Că el muncea. Dacă ar fi primit acum mesajul ei, în cinci minute Victor ar fi fost la ea - locuia într-unul din blocurile cu zece etaje de la intersecţia Şoselei Colentina cu Şoseaua Fundeni. Dar...

Îşi simţi ochii umplându-se cu lacrimi. Îi era dor de el. Îl voia acolo, lângă ea. O durea sufletul, pentru că el nu era acolo... Începuse să plângă; dar avea vreun sens să se abţină? Peştişorii n-o vor pârî niciodată! Şi-atunci?

Se întreba cum va fi viaţa ei alături de Victor. Ştia că, din clipa în care el o va săruta din nou, ea va redeveni Lucia cea bleagă şi mută, ascultătoare şi dornică să frece foarte-foarte bine cada şi

chiuveta, ca să obţină "alb de fabrică". Se întreba în ce măsură Victor se va schimba, mai devreme sau mai târziu... transformându-se într-un fel de Mircea... Şi nu putea şti cum va fi, pentru că nu petrecuse cu Victor prea mult timp şi se ferise să-l evalueze serios, să-l testeze serios...

Îi plăcea să creadă că George avea dreptate. Şi că fusese sincer. Îi plăcea să creadă că naşul ei făcuse exact ca ea - adică "îngropase" definitiv gândurile alea în care naşul şi finuţa aveau o relaţie foarte specială. Îşi dorea să creadă că George îi spusese azi acele cuvinte pentru că le credea - şi pentru că Victor era, într-adevăr, o alegere perfectă pentru ea. N-ar fi vrut să descopere, la un moment dat, că naşul ei o împinsese spre Victor ştiind că eşecul lor era garantat - şi că mizase pe acel eşec pentru a o consola el...

28 iulie 2010 - miercuri

Soneria piui scurt de două ori. Şi-atât Măi, să fie! Oare să fi păţit vecinul de la 14 ceva? Se ridică şi ridică căpăcelul vizorului; iar Leo mârâi, privind-o lung:

- Hai, ieşi odată din bârlog!

Ha! Mormăi, încruntându-se:

- Adio.

La dracu!

Făcu un pas în spate; după o secundă, poate chiar două, realiză ce se întâmplase - şi păşi în stânga. Privea lung uşa de la intrare... Nenorocitul se repezise şi pusese ţeava pistolului în gaura de la vizor! Iar ea văzuse... Văzuse cum arma se ridică, se îndreaptă spre ea, iar ţeava se apropie de ochiul ei! Leo ridică tonul:

- Fă, ieşi de-acolo, că-mi vin spumele! Tu chiar vrei să vin cu băieţii şi să te scot eu?

Să vină cu băieţii? O clipă...

Leo calculase că ea blufa şi minţea "pe bandă". Sau i se dăduse ultimatum: avea 24 de ore s-o aducă pe dansatoarea din buric la mastodontul care-o invitase la el în The Player. Sau la mastodontul celălalt, care-o văzuse bându-şi cafeaua la Pascucci. Leo voia musai s-o scoată de-acolo. De ce, numai el ştia; dar acum, că venise cu pistolul la uşa ei, nu prea mai conta...

- Descuie uşa, Lucio! Hai mai repede, că trebuie să vorbim!

Degetul apăsă din nou soneria. Şi apoi auzi cioc-cioc - dar de data asta Leo ciocănise cu pistolul. Păi...

Păi, gata. Pacea "la masa verde" era exclusă. Aşa că decise să profite de faptul că el era acolo şi-o auzea - făcu un pas în faţă şi ajunse în uşa sufrageriei. Scoase mobilul, îl porni şi selectă numărul lui George. Suna...

- E la uşă?

Mm, înţelesese imediat de ce vede numărul ăla pe telefon! Începu să râdă în gura mare, deşi trebui să se sprijine de tocul uşii ca să rămână în picioare, pentru că i se tăiaseră genunchii:

- Şefule, te rog să mă scapi de Leo.

- Ce ţi-a făcut?

- Tocmai mi-a pus ţeava pistolului la vizor şi mi-a spus că, dacă nu ies singură din bârlog, vine cu băieţii şi mă scoate el.

George se gândea...

- ... Deci e înarmat.

- Da.

- E lângă uşă acum şi te aude?

- Da.

- Bine. Mâine te scap de el. Până mâine, nu uita: nu apari la geam, nu răspunzi la telefoane necunoscute, nu-i vorbeşti prin uşă, nu-i deschizi... Şi pregăteşte-ţi uniforma de reprezentare - că vorbesc cu el la sediu.

Oo! Începu să râdă:

- Şefule, tocmai m-ai binedispus teribil!

- Bun! Cum termin programul, trec s-o iau şi pe Adriana şi venim la tine. Trebuie să citesc dosarul făcut de tine; şi-ţi aducem şi nişte provizii.

- Vă aştept.

Apăsă butonul şi ascultă, atentă... De pe palier nu se auzea nimic; dar prefera să creadă că Leo încă asculta la uşă. Aşa că intră, pe vârfuri, în sufragerie... Se mută lângă geam şi trase cu coada ochiului, subtil... BMW-ul nu era în spatele blocului - dar asta nu însemna că nu era nici în faţa blocului! Şi-atunci, se întreba...

Ei, la dracu! Nu se mai întâmpla nimic! Lucia Florea era salvată! Îl sunase pe şefu' şi gata - mâine se rezolva! Aşa că porni

calculatorul, selectă Madonna, *Bye Bye Baby*, şi dădu drumul la muzică la un volum destul de puternic. Şi-şi băgă o pungă de popcorn în cuptorul cu microunde.

Mâine scăpa de Leo. "Pregăteşte-ţi uniforma de reprezentare" însemna că Leo vedea IGPR-ul pe dinăuntru. Nasol - iar o să-l doară burta rău de tot... Iar gândul ăsta o făcu să râdă...

George nu l-ar fi dus pe Leo la ei la serviciu, dacă n-ar fi ştiut că asta îl va lecui definitiv. George îşi iubea mult meseria - şi nu va risca pentru nimic în lume s-o piardă! Iar asta o asigura şi pe ea că postul ei nu va fi pus în primejdie de "cascadoria" cu uniforma de reprezentare.

Mm, mâine o să arate extrem de bine... Şi-o să-şi lase părul desfăcut... Mamă-mamă! Ia să facă ea o baie pe cinste şi să-şi dea cu balsam din belşug! Ca să facă bucle frumoase...

Degeaba - bucle cu adevărat frumoase numai Victor ştia să obţină! Iar el era la coafor... Sau acasă, singur în dormitor... Şi-i era atât de dor de el...

Privea lung ecranul. Dezbaterea televizată era de-a dreptul plictisitoare. Dar era abia patru; mai avea o oră de dezbatere plictisitoare de suportat, înainte să vadă "violul zilei" la ştirile Pro TV de la 5...

Soneria piui lung... obositor de lung... enervant de lung... Sări în picioare, alergă la uşă şi fripse o palmă exact în punctul în care se intersectau diagonalele imaginare ale acelei foi de tablă! Zgomotul fu mult mai puternic decât anticipase ea! Iar soneria "amuţi" instantaneu... Se uita urât la uşă şi aştepta replica... Leo mârâi:

- Fă! Fă, te-ntreci cu gluma!

Tăcea şi-l aştepta să se liniştească - că sigur îl speriase zdravăn cu pocnetul ăla!

- Fă, nu s-a născut încă muierea care să-mi dea mie papucii! Ai priceput? Pe-asta o să mi-o plăteşti, să ştii!

Ehei, dac'ar şti el... Leo începu să râdă uşor:

- Tot ieşi tu de-acolo, într-o zi! Şi-atunci să te ţii! Atunci îmi scot mănuşile - şi ţi-arăt eu ţie, a cui eşti tu şi de ce!

I-auzi! Leo avea planuri! Păi tare se temea ea că iar îi strica socotelile şi calculele... Săracu' Leo! O să se-mbolnăvească de nervi, până se termina toată chestia asta!

Reveni în faţa televizorului şi căscă lung: în maximum cinci minute, se uşchea de la uşa ei. Şi avea şi ea un pic de linişte. Nu voia să se gândească nici la ziua de mâine, nici la Victor. Voia să asculte dezbaterea aia, ca să nu-şi facă planuri...

Soneria piui scurt, iar degetul bătu de două ori în uşă. Se ridică şi scoase mobilul, selectă numărul... Auzind mobilul Adrianei piuind pe partea cealaltă a uşii; aşa că trase masa, se asigură totuşi pe vizor că ei erau... şi introduse codul, trase lanţurile, siguranţa, răsuci cheia... Adriana râdea:

- Să m-aştept să-mi prind tocurile în capcane pentru şoareci?

Negă, zâmbind, şi fu strânsă în braţe:

- Oof, ce dor mi-a fost de tine! Hai, bagă codu' ăla şi hai să-mi povesteşti ce-ai mai făcut!

Baricadă din nou uşa şi-i pofti în sufragerie. Iar naşa ei rămase cu ochii la cei doi peştişori... Începu să râdă:

- Şi să ştii că i-am nimerit pe cei mai răi şi mai câinoşi peşti din tot Oborul!

- ... De ce?

- Toată ziua stau numai bot în bot şi unu' lângă altu'! Sunt sadici!

Râdeau toţi trei cu poftă... Se trânti pe fotoliu şi oftă greu. Şi îndesă un pumn de floricele în gură - că nu mai avea răbdare!

- Bag seama că iar ai stat nemâncată până acum!

- Ba mănânc non-stop, pe sistem nervos.

- ... De ce? Cine te-a enervat?

- Nimeni. Nici măcar Leo!

Adriana era mirată de aşa veste; George era precaut, pentru că el ştia cum "funcţiona" Leo şi ştia că nu se putea să n-o fi enervat-o el... Continuă:

- Doar că azi-noapte am scris un SMS. Şi n-am avut nici curajul, nici forţa sufletească să-l trimit...

Adriana se întinse neaoş şi-i luă telefonul. O lăsa să citească mesajul, pentru că avea mare nevoie de sfatul ei... Năşica începu să râdă:

- Păi mai bine că nu i l-ai trimis; că pe el trebuie să-l suni!

Da? Asta o sfătuia năşica ei - să-l sune pe Victor? Ha! Îndesă alte floricele în gură şi-i făcu semn s-o lase baltă... Adriana se întoarse spre George:

- Auzi? Tu ai o copie după chestiile alea cu Victor?

Naşul ei negă încet:

- Nu, dar le-am citit; şi încă n-am nevoie de lecitină.

Tresări, mirată de saltul pe care-l făcuse Adriana! Naşa ei sărise în picioare şi-acum se repezise spre uşă:

- OK! Hai să mergem!

George se ridica şi el, zâmbind tainic... Întrebă, mai mult ca să nu zică că nu întrebase:

- Băi, unde vă duceţi?

Adriana răspunse scurt:

- Acasă, că mi-e o foame de mor!

Daa! Glonţ acasă se ducea Adriana! Naşul ei arătă spre mobilă şi întinse mâinile, privind-o cu acelaşi zâmbet tainic pe buze... Aoleu, hârtiile! Se căţără pe mobilă, luă toate dosarele şi-l alese pe cel al lui Leo. I-l dădu, împreună cu agenda-jurnal, şi se văzu nevoită să bage din nou codul şi să descuie...

- Paa!

- Pa.

- Pa. Vorbim mâine.

Aprobă şi încuie, se baricadă...

Bineînţeles că Adriana se ducea acum glonţ la coafor, la Victor! Şi, în timp ce ea îşi făcea o "revoluţie" a părului de vreo cinci ore, George va studia hârtiile alea iar Victor va afla toate secretele Luciei Florea! Dar... Dar prefera să fie aşa. Pentru că ea era îndrăgostită de el - iar atunci când era îndrăgostită, Lucia Florea nu-şi găsea nici cuvintele, nici curajul...

Se aştepta ca Leo s-o mai viziteze azi de cel puţin trei ori. Se întreba dacă să-i spună, mai spre seară, că discutau mâine. Dacă-i spunea, strica surpriza lui George. O "ciobea" - şi nu voia să strice bunătate de plat. Aşa că o să tacă, o să se gândească mult la Victor, la viitor... Şi-o să ia un Diazepam, ca să doarmă bine. Mâine era ziua cea mare. Mâine revenea la normal. Iar asta însemna că poimâine va discuta cu Victor lucruri serioase...

29 iulie 2010 - joi

Era unşpe fix. Se privea lung în oglindă...

Era mulţumită. Arăta bestial în uniforma aia! Adriana avusese dreptate - fustele drepte o avantajau mult. Îi făceau talia mai subţire şi şoldurile rotunde. Haina îi dădea o talie de viespe şi-un decolteu voluptuos... Iar fusta asta şi-o scurtase în mod intenţionat - că avea picioare drepte, frumoase! Alesese pantofii cu toc cui... Era şi păcat să nu arate foarte bine! Şi să nu se parfumeze din sticluţa aia... *pour Leo*!

Mobilul piui o singură dată. Verifică să fie apelul lui George... Îşi luă actele, telefoanele şi ţigările şi ieşi. Şi constată că avea emoţii. Îi era frică - pentru că, dacă planul lui George eşua, avea doar vreo două ore ca să se mute în alt oraş...

La vederea ei, chipul naşului ei "înflori" tot. Evită să-i arate că observase asta; evită şi să-l măsoare lung - că şi el arăta "super" în uniforma aia proaspăt pusă la punct... Urcă pe scaunul din dreapta şi zâmbi:

- Bună. Şi să nici nu te gândeşti să mă recomanzi pentru rându-ntâi la prima paradă - că-mi rup imediat piciorul, să ştii!

- Nu te recomand. Că nu eşti de pus în primul rând, la paradă. Eşti de pus deoparte, lângă un poliţist oacheş şi proaspăt apretat, să faceţi poze cu spectatorii de la parada aia!

Da-da! Se îndreptau spre Obor...

- Am pus planul la punct şi l-am urnit deja. Te duc la sediu, iar după aceea mă duc să-l aduc şi pe el. În principiu, încearcă să nu spui mare lucru la discuţia asta. Lasă-mă să vorbesc eu cu el.

Aprobă...

- ... Adriana şi-a revoluţionat ieri *look*-ul. E schimbată total, să ştii!

- L-a revoluţionat la Victor?

- Bineînţeles!

- Presupun că n-au vorbit numai despre starea vremii şi-a vremurilor...

- Presupui corect. Dar nu ştiu să-ţi spun exact ce teme au abordat - eu am stat pe-un scaun şi ţi-am citit "capodopera". Apropo - chiar e capodoperă! Ai cap de criminalistică!

- Nu. Am cap de poliţistă îndrăgostită lulea.

- ... Tu vorbeşti serios?

- Foarte serios. Am şi plâns de dorul lui!

- ... Al lui Victor, sper!

- Nu fii răutăcios cu tinerele plângăcioase - nu se ştie cum vor reacţiona...

George aprobă cu capul şi viră dreapta. Intraseră pe Ştefan cel Mare. Încă cinci minute, şi începea balamucul! Şi uite că George voia să le parcurgă în tăcere...

Gata. Coborî, îl aşteptă şi pe el... Intrară în sediu şi se legitimă. Aşteptă să fie trecută în catastif, primi ecusonul de vizitator - că încă nu lucra acolo... Ca de obicei, lume multă la poliţie - multă şi variată. Ei aveau treabă sus - aşa că se grăbeau.

- O să vorbesc cu el în biroul în care ai dat tu interviul.

Cee? Îl privi lung... George râdea:

- Păi de ce credeai că am nevoie de 24 de ore?

- ... Şi ce alte surprize mi-ai mai pregătit pentru azi?

- Un ecuson şi steluţe de subcomisar. Aşa, ca să te obişnuieşti cu ele...

Începu şi ea să râdă şi grăbi pasul - că el se grăbea rău de tot...

- Florin nu m-a sunat, aşa că muşteriul e tot la cazino. Cică aşteaptă nişte indivizi, să-i aducă o datorie.

Aha! Deci toată "cascadoria" aia era bine coordonată, iar Leo era ţinut sub supraveghere... De ce se îngrijorase ea chiar în halul ăla? Nu ştia ce chestor principal era naşul ei? George apăsă clanţa şi şopti:

- Fetele ştiu - şi abia aşteaptă să-l vadă şi ele!

Aoleu! "Fetele" - adică secretarele - ştiau? Atunci ea nu mai intra! Da' de unde - naşul ei tocmai o împinsese în anticamera directorului Direcţiei de Investigaţii Criminale!

- Bună.

- Bună, Luciaa!

Toate trei se grăbeau să o îmbrăţişeze şi să o pupe pe obraji! Iar gândul că cele trei secretare ştiau de ce venise ea acolo o făcea să se simtă tare... aiurea! Dar era prea târziu să mai dea înapoi.

Fu poftită să se aşeze la biroul cel mai mare - cel pe care Leo îl va vedea primul, în clipa în care George îi va deschide uşa:

- Stai jos. Doamne, ce frumoasă te-ai făcut!

Aoleu! Roşi violent şi nu mai putu scoate un cuvânt. Presupunea că avea o mimică lungă... Secretara-şefă, adică secretara personală a directorului, scoase din sertar o punguţă. Văzu steluţele, legitimaţia-ecuson cu fotografia şi numele ei, văzu acel "Subcomisar"... Secretara o "orna" grăbită cu toate steluţele alea, iar ea ştia ce se putea întâmpla dacă directorul intra acum pe uşă... George o privea lung şi aştepta... Şi nu se grăbea deloc s-o liniştească, spunându-i unde şi mai ales de ce îl trimisese pe domn' director... Naşul ei zâmbi:

- Te rog să nici nu clipeşti! Vin repede!

Gata - ieşise. În birou era linişte... Ea se simţea tare prost... Secretara-şefă mută centrala telefonică pe biroul din dreapta, iar telefonul de acolo i-l aduse ei. Îi scoase firul şi-l mască după vaza plină cu trandafiri roşii "de expoziţie". Şi-i făcu cu ochiul:

- Gândeşte-te la o frază de-aia, de secretară-şefă. Că e păcat să nu-l faci de tot căcatu'! Când intră, ia receptorul şi spune nişte cuvinte de subcomisar; OK?

Aprobă...

- Şi zâmbeşte. Te rog eu mult! Dacă eu i-aş arăta şefului aşa un bot mare, cred că n-aş prinde ziua de mâine aici!

OK! Deşi nu-i prea reuşea...

- ... Auzi? Ia du-te tu la geam! Du-te să-i vezi cum vin! Să vezi ce-ţi revii, când o să-i vezi mersu' şovăit!

Bine! Oricum, n-ar fi contrazis-o tocmai pe secretara-şefă! Se ridică şi se opri lângă geam. Privea lung spre cazino... Ele se înghesuiseră în spatele ei, ca să vadă şi ele... Iar dacă se deschidea uşa acum, dădeau toate patru de dracu... Uite-i!

Începu să râdă - George îl ţinea pe Leo de gât, într-un gest foarte... amical-tovărăşesc şi-i spunea unele lucruri. Iar Leo tăcea şi asculta. Nici nu prea avea ce altceva să facă - el avea cam 1,75, iar chestorul principal măsura spre 2 metri...

- Ah, abia aştept! Chiar are ochii verzi?

Aprobă încet cu capul...

- Auzi, Lucio? Zicea George că ţi-a dat cu picioarele-n uşă...

Aprobă din nou.

- Apăi dacă e pe-aşa, sper să-l şi trosnească peste ochi!

- Lasă trosnitul - speră să-l pună să-i schimbe uşa!

- Da' de ce să i-o schimbe el? Să-i achite factura şi să nu se apropie de noua uşă! Că ăsta ştie cum să şterpelească o cheie de rezervă!

- Da, ai dreptate...

Telefonul piui; una dintre ele se grăbi să răspundă... Aşteptau amândoi la semafor. George vorbea, Leo tăcea. Privea asfaltul cu interes maxim şi nici nu aproba, nici nu nega... Întoarse capul spre secretara-şefă:

- Mi-ar place să cred că dl director nu e în sediu...

- Păi nu e! Iar Mihaela stă oricum în uşă şi ţine de şase. Da' stai liniştită - că toţi şefii, inclusiv adjunctul nostru, sunt în şedin-

ţă până pe la unu jumate-două. Iar dacă le trebuie ceva, nu vin la birouri - dau telefon. Că de-aia au secretare, nu?

Aprobă încet... Îi vedea traversând... Şi gata; intrau în sediu.

Planul lui George era "beton". Se dusese în bârlogul lui Leo, intrase ca-n brânză îmbrăcat cu uniforma cu toate gradele la vedere, prezentase legitimaţia, îi spusese să-l însoţească şi-l luase pe după gât. Şi-i tot povestise unele lucruri, în drum spre sediul IGPR! Azi, George o scăpa de Leo - da' definitiv! Mâine, dacă vor mai opri vreodată în paralel la acelaşi semafor, Leo va pune avariile şi se va ascunde sub bord. Categoric! Planul lui George făcea cât 1.000 de gloanţe calibrul 9 mm...

Reveni la birou, puse mâna pe receptor şi aşteptă... Privea lung clanţa şi aştepta... Ridică receptorul la ureche, zâmbi amabil... Clanţa se apăsă ferm; plecă privirea spre colile scrise mărunt din faţa ei şi rosti, pe un ton cald şi "dulce":

- Şi te rog să-mi aduci şi celălalt dosar, să pregătesc o analiză comparativă... Mersi.

Aşeză receptorul în furcă şi ridică privirea spre ei. Şi se încruntă scurt.

Leo era în pragul leşinului. Era vişiniu ca vişina putredă şi-şi pierduse complet alura aia ţanţoşă, de bărbat mândru de pectoralii şi bancnotele lui. Leo nu prea mai putea respira... confirmându-şi mental toate cuvintele rostite de ea, inclusiv substantivul comun "secretară"... George rosti, pe un ton grav:

- Lucia, vino puţin, te rog.

Bun; se ridică, cu ochii în ochii verzi... George îl trăgea spre uşa directorului; şi cum Leo nu prea se mai putea clinti de-acolo, decise să nu-l mai privească. Momentan. Ceea ce-l ajută pe interlopul ei cu ochi verzi să păşească spre uşă, să citească tăbliţa pe care scria "Director Direcţia de Investigaţii Criminale"... George îl împinse înăuntru şi intră; intră şi ea şi închise uşa.

George apucă unul din scaunele din faţa biroului şi-l întoarse; şi-l aşeză pe Leo acolo. Ea întoarse al doilea scaun şi se aşeză şi ea. Stăteau deci faţă-n faţă - iar ochii verzi erau acum foarte concentraţi asupra ecusonului ei. Nu asupra decolteului - asupra ecusonului. Leo îşi confirma fiecare cuvinţel... Hm! George îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor:

- Deci, după cum vezi, problema e destul de gravă... Că de noi ţine serviciul de grupări infracţionale...

Leo nici nu aproba, nici nu nega. Nu era foarte "în vârstă", ca să creadă că făcuse armata; dar era evident că meseria îl obligase să înveţe gradele - şi pe-alea vechi, şi pe-alea noi. Iar în limbaj vechi, ea era maior iar George era numai general-maior. Iar el, Leo, era numai o apă... George ştia asta - aşa că zâmbea:

- Finuţa zicea că voi v-aţi înţeles bine când aţi fost muţi. Acu', eu n-aş risca să nu-ţi zic totuşi unele lucruri; că s-ar putea să nu înţelegi corect mesajul. Deci, treaba e cam aşa...

Şi-şi lua avânt să-l demoleze de tot... Gata!

- Ai picat testul. A fost fără obligaţii, a fost mişto, da' nu mai e. Că nu mai vrea ea. Ceea ce înseamnă că tu...

Şi-l bătea uşor cu degetul pe umăr...

- ... o să te ocupi de afacerile tale... ştim noi bine care... şi de ale nevesti-tii... iar atunci când treci prin Colentina, nu te abaţi de la drumul iniţial...

- Evident.

Oo, ce răspuns ferm! Leo era stacojiu ca dracu, dar ferm convins că nu se va mai abate niciodată de la drumul iniţial! George continuă să-l bată uşurel cu degetul pe umăr:

- Când vezi BMW-uri roşii, nu eşti curios cine-i la volan...

Acum Leo aproba cu capul, privind în continuare ecusonul ei...

- Când vă vedeţi pe stradă daţi frumos din cap înainte să vă vedeţi de drum - că sunteţi adulţi şi nu v-aţi partajat prin tribunale... Şi nu mai suni la sonerie... Nici nu trimiţi băieţii să sune la sonerie... Sau să-i facă cucu-bau pe la Mega Image...

Leo dăduse-n Parkinson, că aproba de zor... George ocoli prin spatele ei şi luă ceva de pe birou. Reveni apoi lângă ei - şi-l văzu scuturând uşor mâna dreaptă, în care ţinea un dosar:

- Pentru că am aici dosarul tău - mai bine spus, începutul dosarului fostei tale averi. Imediat cum calci pe bec, băgăm bunurile nevesti-tii în anchetă. Pe urmă o săltăm 29 de zile. Şi pe urmă tu urmezi. Şi asta te pune foarte rău cu un anumit individ. Nu spun cine - persoană importantă...

Na, că-i întindea dosarul! Leo se grăbi să-l ia - că ăsta chiar era un şoc mare pentru el! Îl deschise, cu un gest grăbit... George întinse degetul spre adnotarea făcută cu pix roşu. Era o înşiruire de nume încercuite, aranjate unul sub celălalt. Era lanţul comisionului plătit de Leo lunar. Ea ştia deja ce scria acolo. Aşa că îl privea pe Leo. Şi-l vedea îngălbenindu-se de-a binelea! Uau! Pe măsură ce Leo afla ce ştiuse ea despre el, se făcea tot mai galben, tot mai mic... Mâna lui George îi făcu semn "să aprofundeze" - aşa că Leo dădu pagina... mai dădu o pagină... Şi iată şi trila de două sute de mii de euro, în care-şi odihnise el oscioarele când se întorsese frânt de oboseală de la Sir! Mişto vilă! Uşor tradiţională, după părerea ei - dar...

După vreo zece secunde de răsfoit, mâna lui George ceru dosarul; iar Leo îl închise prompt şi i-l întinse. George îl luă şi-l răsuci spre ea:

- Pe ăsta îl păstrezi tu. La biroul tău, încuiat bine. Când Leo încalcă înţelegerea, ştii ce ai de făcut; da?

Oo! Zâmbi slab:

- Sigur că da. Îl descui şi-l duc la serviciul de grupări infracţionale.

- Exact. Şi le spui că eu îi rog să-l bage-n lucru urgent. Iar ei or să-l documenteze şi-or să-l completeze cu mare grijă...

Acum era linişte. Leo nu privea dosarul din mâinile ei; Leo îşi privea mâinile şi nu prea ştia dacă să mai spună ceva sau nu... George se aplecă lângă el şi coborî mult tonul vocii:

- Am vorbit ieri cu un bun amic de-al şefului tău. L-am întrebat, mai de departe aşa, dacă cumva şeful tău este interesat de finuţa mea în aşa hal încât să te pună să i-o aduci înfăşurată-n fundă albă. Şi-am aflat că nu este. Şi-am tras concluzia că acţiunile pe care le-ai întreprins în ultimele zile nu s-au datorat ordinelor şefilor tăi. Ci că ai făcut o fixaţie pentru succesul financiar... şi încerci să storci bani şi de-acolo de unde intuiţia îţi spune că n-ai şanse să vezi vreun chior...

Leo nu nega - iar sentimentul ei era că, şi dacă ar fi fost îndrăgostit nebuneşte de ea, tot n-ar fi îndrăznit să-l contrazică pe domnul chestor principal Mocanu în acele momente! George continuă deci:

- Sfatul meu este să dai *reset*. Şi să uiţi tot. Că nu cred că te-ai amorezat; doar te oftici, că ai avut aşa muiere mişto şi-ai fost destul de prost să n-o ţii pentru tine. Ţi-a oferit discreţie şi-o relaţie frumoasă şi de durată; iar tu ai uitat de planurile alea de după arestarea nevesti-tii - alea în care îţi făceai acte pe toate bunurile ei şi te cuminţeai. Te-ai calicit, s-o bagi pe fină-mea în circuit ca să faci bani cu ea. Aşa că orice "va urma" este exclus. Ai rămas cu nevestica...

Bărbia lui Leo apăsa bine-bine pieptul lui Leo. Era linişte...

- Deci, faceţi acum o convenţie, cu mine martor. Dacă tu eşti cuminte, ea e cuminte. Dacă insişti s-o scoţi la produs, ea duce dosarul tău la produs nişte probe. Sunteţi amândoi de acord cu convenţia asta?

- Da.

Un răspuns ferm, corect, ideal - un răspuns "ca la-nsurătoare"! Se grăbi să aprobe şi ea:

- Da.

Bun! George oftă scurt şi zâmbi:

- Bun! Acestea fiind spuse, ce altceva mai avem de făcut?

Păi, nimic! Se ridică; iar Leo sări la propriu în picioare, grăbit să plece cât mai repede de-acolo! George îl luă iar de gât:

- Deci am stabilit, da?

- Da.

- Te-ai lămurit, da?

- Da.

- Ştii ce-ai de făcut de-acum încolo, da?

- Da.

- Atunci te conduc înapoi. Ştiu ce revoluţie a iscat apariţia mea acolo şi dispariţia ta cu mine şi ştiu ce suspicios e băiatul ăla care încasează lunar comisionul tău. Că am lucrat şi cu şeful vostru, anul trecut. Şi, atâta timp cât nu calci pe becu' finuţei mele, sunt amabil...

Şi gata; ieşeau din birou.

Îi urma şi simţea cum începe să se liniştească. O îngrozise gândul că adjunctul directorului ar fi putut intra în orice moment... Porni spre birou, în timp ce ei se îndreptau spre uşă. Se aşeză, iar George deschise uşa şi se întoarse, cu tot cu Leo, spre ea:

- Sună-l pe şefu' şi spune-i că s-a rezolvat.

Chestorul principal Mocanu era genial! Acum, după ce primise confirmare şi explicaţie pentru fiecare sunet pe care-l scosese ea, Leo băga mâna-n foc la orice oră că şeful pokerist exista, era foarte sus iar chestorul principal şi finuţa lui lucrau pentru el! Genial, ce mai! Se grăbi să-i confirme spusese:

- Imediat.

- Iar după ce termini analiza aia, te duc acasă - că încă eşti în concediu.

- Bine.

Naşul ei profită de faptul că Leo învăţa intens modelul machetei şi-i făcu cu ochiul... Şi închise uşa. Gata.

Se sprijini de spătarul scaunului, trase aer în piept... şi oftă greu. Şi simţi cum tot amalgamul acela de teamă, grijă, furie şi neputinţă iese - şi lasă în urmă o linişte interioară calmă şi foarte plăcută... Secretara-şefă se aşeză în faţa ei la birou şi-o privi lung, zâmbind în şoaptă:

- Măiculiţă, ce ochi verzi!

Aprobă, zâmbind slab... Cealaltă tânără zâmbi şi ea:

- Mişto individu'! Bestial!

Iar Mihaela, cea de-a treia secretară, intră şi ea şi se aplecă neaoş peste birou:

- Lucio, e criminal individu'! E super-criminal!

Deschise dosarul şi urmări schema de cerculeţe roşii. Şi puse degetul pe cerculeţul cel mai de sus:

- Gruparea Pană. Nu e criminal, e descurcăreţ - că stă la şapte cerculeţe sub şefu' cel mare.

Secretara-şefă îi luă dosarul şi începu să-l răsfoiască. Mihaela o trase la geam:

- Hai să-l vedem cum pleacă. Băi, da' ce mişto after foloseşte! M-a ameţit când a trecut pe lângă mine!

Secretara-şefă începu să râdă:

- Păi, normal! Că băiatu' tânjeşte după femei tinere şi frumoase! Dac-o vezi pe nevastă-sa, înţelegi şi de ce...

- Ia - are poză cu ea?... Îu!

Bufni în râs - George şi Leo tocmai traversau Ştefan cel Mare. George îl ţinea în continuare pe după gât; dar acum vorbea Leo. Naşul ei tăcea şi dădea aprobator din cap... Semn că Leo îşi lua angajamentul, promitea şi se jura că e cuminte, că nu mai face, că să n-aibă parte dacă... Semn că, dacă ea s-ar duce diseară la cazino şi s-ar arunca în genunchi la picioarele lui, singura reacţie pe care-ar primi-o ar fi un nor de criblură - înalt, ridicat de călcâiele care-ar rupe asfaltul ca la razie... Mihaela studia şi ea dosarul; secretara-şefă se apropie şi puse mâna pe umărul ei:

- Şi-acum îl duce înapoi în cazino şi dă mâna cu el de faţă cu toţi ceilalţi, ca să nu-l bage pe nasoale cu băieţii. Sunt sigură că i-a arătat legitimaţia ca să-l scoată de-acolo.

- Categoric.

- Aşa că ai scăpat de el. Auzi? E adevărat că ţi-a pus ieri pistolul la vizor?

Aprobă scurt cu capul.

- Şi ţi-a îndoit uşa cu şuturile?

Aprobă din nou.

- I-auzi, Mihaelo, ce poate să facă băieţaşu'! Cică i-a îndoit uşa de la intrare cu picioarele!

- Las' că rezolvă dl chestor principal şi cu uşa!

Făcu un semn de "lasă" şi reveni la birou. Începu să scoată steluţele... Secretara-şefă o ajuta cu tresele. Ele tăceau - celelalte secretare comentau de mama focului tricepşii, ochii verzi, after-shave-ul şi BMW-ul...

Încerca să nu le privească - încă se simţea anapoda pentru toată tărăşenia aia. Se simţea prost - ea, ditamai poliţista lăudată şi ridicată-n slăvi pe la şefi, se-ncurcase cu Leo! Iar George trebuise să-l aducă acolo ca s-o scape de el. Chiar dacă Leo fusese asociat cu "mişto", "bestial" şi "criminal"... Secretara luă steluţele; îi întinse şi ecusonul:

- Vă mulţumesc.

- Stai liniştită! Pe-ăsta păstrează-l tu - aruncă-l în geantă şi ţine-l acolo. Că nu se ştie când îţi mai trebuie un aparat de dat şuturi în fund!

Începu să râdă, pentru că şi ele râdeau... Telefonul piui; Mihaela răspunse, ascultă şi închise. Şi anunţă, veselă:

- Şedinţa se prelungeşte încă juma de oră, cel puţin.

- Perfect! Luăm o pizza?

- Luăm! Cine se duce?

- Mă duc eu.

Se organizau bine fetele. O domneau acolo! Ea nu-şi permisese să mănânce nici măcar covrigi în timpul patrulării... Uşa se deschise iar George intră şi... ridică o sprânceană:

- Ei? Ce ziceţi, ce gusturi mişto are finuţa mea?

Aoleu! Roşi violent şi încercă să-şi ascundă obrajii stacojii... Secretara-şefă zâmbi cu toţi dinţii:

- Lasă-mă, că-mi vine să-mi copiez numărul de telefon din dosar! Da' mi-e că m-a memorat - că ăsta are ţinere de minte, la ce meserie şi-a ales!

- Să fii sigură că următoarele trei luni şi le petrece în post şi rugăciune! Voi ştiţi ce faţă a făcut când m-a văzut intrând în cazino, în uniformă?

Mda, era evident ce faţă făcuse Leo în acele momente! Îi zâmbi cu drăgălăşenie, printre dinţi:

- Dle chestor principal, eu am terminat analiza comparativă.

- Bine, finuţo; te-nţeleg şi nu-ţi mai frec ridichea...

Ei, pe dracu! Tocmai i-o freca bine-bine, iar secretarele râdeau de mama focului... George arătă spre uşă:

- Fetelor, vă mulţumesc! Şi vă rămân dator! Ce să fie - savarine sau amandine?

- Şi, şi - că nu se ştie cum se termină şedinţa...

Naşul ei aprobă. Se întoarse şi ea spre ele:

- Vă mulţumesc mult!

- A fost plăcerea noastră! Te aşteptăm pe 6 august, da?

Aprobă cu capul, iar secretara-şefă îi făcu cu mâna:

- Paa! Să ne povesteşti cum a fost cu Victor!

Aoleu! Le spusese şi de Victor? Da' de ce? George se grăbi să iasă şi el şi închise uşa. Îl privi lung... şi-l văzu ridicând din umeri:

- Trebuia să le conving cumva că nu eşti înnamorată de Leo, nu? Iar cascadoria asta era absolut necesară, pentru ca uşa ta să

se poată descuia pentru Victor! Că ştii ce muştruluială îşi furau ele, dacă se afla de aşa piesă de teatru!

- Ştiu...

- Hai; vorbim în maşină.

OK! Îl urma - şi se grăbea rău... Urcă pe scaunul din dreapta; George demară şi zâmbi:

- Deci, când am intrat în cazino, Florin s-a făcut maroniu. Iar băieţii de la păcănele s-au făcut mititei pe scaune. L-am văzut imediat, tolănit comod la o masă. Iar el m-a recunoscut imediat şi n-a mai respirat. M-am dus glonţ la el, am scos legitimaţia şi i-am pus-o în faţa ochilor, prezentându-mă în gura mare cu funcţia întreagă. L-am poftit să avem o discuţie între patru ochi şi-a sărit în picioare, cu aterizare în poziţie de drepţi. Iar din clipa aia n-a mai scos un sunet. L-am luat pe după gât şi i-am spus că nu durează mult... Iar pe drum i-am explicat că tu eşti finuţa mea preferată şi că am grijă de tine ca de ochii din cap. Că eu i-am vorbit şefului despre tine, că eu te-am îndrumat apoi către Academia de Poliţie, eu am avut grijă să nu-ţi pună nimeni beţe-n roate pe-acolo, eu l-am rugat pe şefu' să te aşeze secretară la directorul Direcţiei de Investigaţii Criminale... Şi că tot eu îţi pregătesc o avansare în grad, de la subcomisar la comisar de poliţie. Şi-am punctat, intrând în sediu cu el de gât şi punându-l să-şi scoată singurel CNP-ul la vedere ca să fie trecut în catastif, că între voi doi lucrurile au început să cam iasă din tiparul normal al unei despărţiri amiabile - aşa că trebuie să stăm de vorbă-n trei. Că voi aţi tot vorbit în doi, da' nu v-aţi înţeles. Şi aveţi nevoie de-un arbitru, înainte să intervină şefu' şi să rezolve problema aşa cum ştie el. Şi-apoi l-am băgat în birou...

- Abia atunci şi-a dat seama că nu-l minţi. Abia când m-a văzut în uniformă, la biroul pe care scrie "secretară".

- Exact. Practic, i-am confirmat fiecare cuvânt pe care i l-ai spus vreodată. Iar când am plecat, s-a grăbit să mă asigure că nu-ţi va mai face probleme. Că deja a uitat că există în Colentina o tânără pe nume Lucia. Şi m-a rugat să fac cumva să te ţin în casă în următoarele 24 de ore, pentru că trebuie să contacteze nişte persoane şi să le pună "stop". I-am spus că îi las 24 de ore, timp de manevră şi potolire a băieţilor. Dar l-am sfătuit să bage cărbuni şi să se încadreze în ele. Şi să nu facă imprudenţa să omită să dea "stop" vreunui aghiotant sau tovarăş, pentru că altfel or să se-ntâmple lucruri nasoale. Şi-am dezvoltat: imediat cum el calcă pe bec, se vor întâmpla nişte percheziţii-fulger la magazinele lui de vise şi-o arestare de 24 de ore pentru el - aşa, ca să completeze băieţii baza de date cu toate informaţiile despre el. După care îi sperii fetiţele, îi aranjez nişte flagranturi exact când are mai multe biluţe-n buzunare... Iar dacă nici astea nu vor funcţiona, îl voi informa pe şefu'. Care are puterea să aranjeze nişte NUP-uri, pentru nişte băieţi care să-l bumbăcească, să-i dea foc la BMW şi la trilă... Şi-am făcut aşa cu mâna - ca să ştie că enumerarea poate continua, dar mă dor maxilarele după atâta arbitraj...

Aprobă, râzând, iar George începu şi el să râdă:

- I-am spus exact aşa: "Dacă trimiţi băieţii s-o scoată din casă, trimit şi eu nişte băieţi să te scoată din casă - iar ai mei sunt mai periculoşi decât ai tăi. Din punctul lui Pană de vedere, desigur..." A priceput asta, crede-mă! El a fost discret până acum faţă de alţi colegi de-ai noştri şi s-a învârtit între ape. Nu s-a aruncat la chestii măreţe, dar nici n-a rămas dator la superiori. Iar dacă se lasă cu săltări şi cu mascaţi, intră imediat în apele de suprafaţă şi-l înhaţă colegii noştri la minciog! Asta dacă n-are ghinionul să intre în dizgraţia şefilor lui...

Care să-l mierlească, evident! Iar ca să scape, Leo ar fi trebuit să se transfere la bordelul din Spania. Pierzând libertatea, BMW-ul, trila, amicii... şi multe-multe altele! Aşa că scăpase de Leo. Care nu era într-atât de amorezat de ea încât să rişte să distrugă tot ce câştigase în ultimii... 27 de ani de viaţă!

Audi-ul opri în faţa blocului; George îi întinse agenda şi dosarul şi oftă uşor:

- Te sfătuiesc să te baricadezi din nou şi să stai cuminte-n casă până mâine. Iar mâine, pe la prânz, ia-ţi pistolul cu bile şi du-te la Mega după pâine. Dar să fii foarte atentă, mai ales la oamenii din jurul blocului şi la cazinoul ăla de pe colţ...

Aprobă.

- Iar dacă nu se-ntâmplă nimic notabil la cumpărături, mâine seară ai undă verde la clubbing!

- N-am ce căuta în club.

- ... Mi-a lăsat impresia că, dacă vă veţi întâlni în acelaşi club şi vei avea probleme, va fi cel mai îndârjit apărător al tău şi-şi va stoarce creierii să-ţi scape pielea - ca să nu ai cumva impresia că de la el ţi se trag problemele!

- Am terminat cu cluburile. Şi cu barurile. Planul meu s-a sfârşit.

- ... Serios?

- Foarte serios.

- ... Eu observ că tot singură eşti...

- Planul era să aflu ce vreau de la viaţă. Şi-am aflat.

- ... Şi ce vrei de la viaţă?

- Pe Victor.

George era uimit... Şi-acum începuse să schiţeze un zâmbet ciudat:

- Să sesizez oareşce... ataşament sufletesc?

Aprobă scurt cu capul şi se grăbi să coboare:

- Îţi mulţumesc că mă ajuţi.

- Îţi mulţumesc că m-ai oprit atunci la timp.

La dracu! Chiar trebuise să-i amintească asta? Alergă spre uşă, introduse codul şi năvăli în scară. Urca treptele câte două, deşi era greu cu tocurile alea...

Aoleu, ce înfundată era uşa ei! Trebuia s-o schimbe! Descuie, intră, se baricadă bine înăuntru... Renunţă la pantofi şi chipiu; intră în sufragerie.

Peştişorii ei erau bine. Erau amorezaţi nebuneşte unul de celălalt! Înotau împreună de jur-împrejur şi se întrebau, probabil, cât mai aveau de înotat până la primul colţ... Bufni în râs.

Aşează agenda şi dosarul sus pe mobilă, peste celelalte dosare. O să se ocupe de distrugerea lor peste vreun an, aşa...

Păi azi era tot sinistrată... Ceea ce nu era chiar foarte rău. Că lenevise mult în ultimul timp, iar mâine avea musafiri! O să facă curăţenie generală!

30 iulie 2010 - vineri

Împinse pistolul la curea, în faţă, aranjă cămaşa pe deasupra, îşi puse ochelarii de soare, introduse codul, descuie şi ieşi. Se ducea până la Mega, după pâine proaspătă...

Era "sport" azi. Blugi, adidaşi, cămaşa hawaiană lălâie şi părul prins în coadă. Dac-o vedea Victor acum, o plesnea - că el o învăţase să se facă frumoasă, iar ei nici prin gând nu-i trecea să-i asculte indicaţiile! Păi el era stilist, sau zugrav? Zâmbi şi împinse uşa blocului.

În faţa blocului nu era nimeni. Doar trei maşini erau parcate pe lângă trotuare - şi erau goale. Era linişte şi pace pe strada Răscoala din 1907. Bun! Porni spre cazinoul din capătul blocurilor...

Nu avea nimic de cumpărat - poate doar pâine proaspătă. Deşi ar fi trebuit să se gândească la nişte mâncare gătită. Dacă Victor se muta la ea - iar flerul îi spunea că aşa va fi -, nu putea să-l ţină pe mezeluri şi omletă! Că era femeie serioasă, nu? Îşi făcuse atâta reclamă povestindu-i cum fusese ea nevasta STAS... şi-acum să-l hrănească cu dragoste şi mezel?

În faţa cazinoului erau trei tineri. Fumau. Unul dintre ei o văzu, dar nu-i dădu atenţie. Perfect! Trecu pe lângă ei; discutau ceva despre un meci, iar discuţia nu amuţise la apropierea ei. Iar asta era bine. Se opri la semafor...

Dacă Leo ar fi vrut să ştie când iese ea din casă, exact la cazinoul ăla şi-ar fi "plantat" un om. Acum trebuia să fie extrem de atentă - că X5-ul era maşină puternică... şi văzuse cu ochii ei cum îi călca Leo acceleraţia pe Şoseaua Colentina atunci când se grăbea cu adevărat! Se făcuse verde; traversa...

N-avea de ce să-i fie frică. Avea pistolul la ea. Era atentă, era alertă, flerul îi spunea că Leo era istorie... Intră în magazin.

De cum deschise uşa, întâlni privirea supraveghetorului. Care privire "se lipi" de ea preţ de câteva secunde... şi apoi reveni spre case. Deci azi nu era dinamită. Azi era o femeie normală. Nu putea spune nici că-i plăcea, nici că-i displăcea asta... Porni încet printre rafturi.

O să facă o ciorbă de verdeaţă - răcoroasă, de vară. Avea poftă de ghiveci - dar poate că Victor nu aprecia amestecul ăla de legume, venind după ciorba de verdeaţă. Aşa că o să se rezume la clasicul deja pui la cuptor, cu cartofi şi salată de roşii... Şi-o prăjitură cu vişine. Aveau compot de vişine? Aveau. Bun! Şi pâinea...

Achită totul şi ieşi. "Scană" strada prin ochelarii de soare şi porni spre casă...

Iar după cinci minute, când lăsă cumpărăturile pe masă, trebui să recunoască încă o dată că avea un naş afurisit de deştept... şi de inspirat. Leo era istorie.

Să facă repede mâncarea şi să se repeadă până la coaforul Rodicăi. Simţea nevoia unei şedinţe de cosmetică, cu depilare cu tot. Şi-a unor ştiri noi-nouţe. Rodica o s-o bată din priviri, iar asta îi va aminti de ce va suporta chinurile prin care-o va trece cosmeticiana - azi o să-l sărute pe Victor...

Ei bine, avea emoţii. Mari! De când pornise spre intersecţia Şoselei Colentina cu Şoseaua Fundeni, simţise un gol în stomac. Era aranjată, îşi periase bine buclele, era îmbrăcată într-o rochiţă cuminte, prăjitura din cutie era delicioasă - dar ea avea emoţii...

Se opri lângă uşa scării şi privi lung în jur... După numai 20 de secunde, uşa se deschise; îi făcu locatarului loc să iasă şi intră în scară. Şi urcă pe scări până la etajul doi...

Acolo locuia Victor. Acum, trebuia să se aşeze frumos pe scară şi să aştepte. Că era doar ora două, şi nu se simţea în stare să stea o oră la palavre cu fratele lui. Exista riscul să audă fraza: "Da' cum îţi permiţi să mai vii la frati-miu, după ce te-ai întins cu unu' şi altu' prin hoteluri?". Riscul era mic-mic de tot, pentru că Victor era genul care-şi trăia viaţa fără vâlvă. Dar părinţii lui erau departe, singura fiinţă care îl putea înţelege şi ajuta măcar cu un sfat sincer era fratele lui...

Oftă greu... urcă câteva trepte spre etajul trei şi se aşeză. Şi puse cutia pe genunchi: acum aştepta. Aveau un singur lift, iar uşa apartamentului era chiar sub ochii ei. Victor nu putea s-o evite. Iar marea ei teamă era că îl va vedea întorcându-se, privind-o lung... intrând în casă şi închizând uşa. Ar fi fost... Ar fi rămas singură. Nu s-ar fi recăsătorit niciodată. Probabil că n-ar fi împlinit 30 de ani...

Era în starea aia nenorocită de disperare împănată cu gânduri negre. Inima îi era larg deschisă - şi-l aştepta pe el să se întoarcă de la serviciu...

Liftul începetini; inima îi sări din piept şi începu să bată cu o viteză ameţitoare... Pocnetul o făcu să tresară - venise!

Uşa metalică se deschise; cei doi băieţi năvăliră pe palier şi se repeziră în uşa apartamentului, parlamentând simultan pe tonuri ridicate. Recunoştea descrierea - erau copiii fratelui lui... Iar ea trebuia să fie mama lor - cumnata lui Victor. Căra o sacoşă uşoară, dar voluminoasă, şi băgase trei sferturi din braţ în geantă în căutarea cheilor...

Gata; intraseră. Uşa se închisese. N-o văzuseră - nici copiii, nici mama lor. Îşi privi ceasul - era patru jumate deja. Victor încerca să-şi facă de treabă la serviciu, ca să nu trebuiască să se încuie în camera lui...

Îşi aprinse o ţigară - prima ţigară, de când aştepta acolo. Tocmai se gândise că Victor pornise spre casă, dar se oprise să aibă o discuţie cu Rodica. Şi-i revenise golul ăla din stomac...

Dacă el va spune "Nu"...

Liftul începetini din nou. Stinse ţigara şi oftă scurt - era gata! Era pregătită, avea curaj, o să înceapă cu "Bună"...

Uşa se deschise. Ochii căprui o văzură imediat. Dădu să spună "Bună", dar realiză că nu era Victor... Bărbatul o privi preţ de-o secundă; apoi se răsuci şi înfipse cheia în aceeaşi uşă. Acea uşă. Deci el era fratele lui Victor...

Plecă privirea spre cutie. Cu coada ochiului, văzu ezitarea dinaintea închiderii uşii. Deci şi el bănuia...

Păi, dacă bănuia, să facă bine să-l sune pe frati-su şi să-l cheme acasă! Că era şase jumate deja! Ce făcea la coaforul ăla? Nu avea program până la trei?

... Poate bănuia, poate nu. Poate îl va suna, poate nu. Poate nu-l va suna, ştiind că Victor era la Rodica... Sau poate nu-l va suna, sperând că ea va renunţa şi va pleca mai repede...

Se întreba în ce măsură Victor s-ar fi putut răzgândi. La urma urmei, o aştepta de ceva vreme - nu? Iar ea aflase asta şi decisese să-l lase la coadă, după distracţii şi petreceri - de parcă nu voia să se distreze cu el! De parcă intenţiona să pună gheara pe el doar ca să-l ţină încuiat în casă, la televizor!

Se întreba dacă, într-o zi, Victor îi va reproşa faptul că ţinuse musai să hălăduie cu diverşi străini prin hotelurile bucureştene. Certurile erau inevitabile în orice căsnicie; iar în acele momente, când tensiunea va fi ridicată iar fiecare dintre ei va simţi că are dreptate, Victor... Oare îi va aminti vreodată luna iulie 2010? Cât de mult îl afectase pe Victor planul ei? Oare mariajul lor va avea de suferit din cauza planului ei?

Şi iar era proastă şi presupunea că Victor ţinea musai să se însoare cu ea... când habar n-avea dacă se puteau înţelege accep-

tabil sau nu... Iar avea golul ăla în stomac...

Îi venea să plângă. Îi era frică de gândul ăla care-o bântuise toată ziua. Ea se dusese azi la Rodica; era foarte posibil ca Victor să fi trecut prin faţa fostului loc de muncă, iar Rodica să încerce să-l readucă lângă ea. Era opt şi-un sfert; dacă nu venea până la nouă, era evident că dormea la Rodica...

Liftul pocni sec. Plecă grăbită capul spre cutia din poală - nu putea să vadă iar uşa aia deschizându-se! Dacă el... Dacă el nu va veni măcar să vorbească cu ea, prefera să nu ştie că el fusese - prefera să creadă că Victor plecase la mare, sau că întârzia la coafor, sau că ieşise cu amicii la o bere... Orice altceva, numai să nu înceapă să creadă că îl pierduse!

Uşa se deschise; paşii ieşiră din lift şi se opriră... Auzi un oftat greu; şi ştia că trebuia să-l privească, pentru că nu putea - şi nu voia - să mintă faţă de el, faţă de ea însăşi...

El era. Victor o privea lung. I se părea trist... Într-o clipă, uită toate cuvintele care-i veniseră până atunci în minte. Uită şi de "Bună"! Ochii i se umplură pur şi simplu de lacrimi; luă cutia şi-o întinse spre el:

- Uite, ţi-am adus o prăjitură...

Victor dădu drumul uşii liftului şi porni spre ea. Simţi că inima i se face mică-mică... pentru că nu ştia dacă Victor din inima ei voia să devină proprietar acolo, sau plănuia să împacheteze şi să iasă... Victor se aşeză lângă ea:

- De ce mi-ai adus prăjitură?

Şi-acum trebuia să-i spună... Nu putea să-i spună. Nu-i adusese prăjitura aia cu un scop anume; o adusese pur şi simplu pentru că o făcuse pentru el! Iar dacă i-ar fi spus asta, Victor ar fi întrebat-o: "Şi de ce mi-ai făcut **mie** prăjitură?". Iar dacă rostea "mie" aşa, accentuat, ăsta era sfârşitul...

Nu se mai putea controla. Plângea. Plângea de-a binelea, şi nu voia să afle ce gânduri treceau acum prin mintea lui...

- ... Să înţeleg că eşti tristă pentru că mi-ai adus prăjitură?

Negă grăbită cu capul.

- Şi-atunci de ce mi-ai adus-o?

Nu putea să vorbească. Plângea, iar când plângea era mută...

- ... Am vorbit alaltăieri cu Adriana. Şi tind să cred că a avut dreptate.

Ridică iar din umeri - năşica nu se învrednicise să-i spună şi ei ce vorbiseră, aşa că Victor va trebui să se bazeze pe propriul fler şi pe cunoştinţele de psihologie feminină...

- Dacă mai plângi, mă ridic şi plec, să ştii!

Dar nu putea să se oprească! Trebuia să plângă, ca să se descarce şi să poată să deschidă gura! El voia să poarte o discuţie cu ea, sau să-i ţină un monolog? Trebuiau să discute, iar pentru asta ea trebuia să se descarce mai întâi...

Fu prinsă uşor cu braţul şi trasă spre el. Victor o strângea uşor în braţe; ea plângea în continuare, pentru că nu se putea opri. Îi plăcea să creadă că Victor o iertase... şi pentru Omar, şi pentru Leo, şi pentru sărutul de la mare... şi pentru toate celelalte... Şi pentru că fusese gâscă şi ţinuse musai să vadă cum e ţaca-paca... Iar dacă va descoperi că n-o iertase, o să fie rău pentru ea! Extrem de rău...

Victor îi ridică încet capul şi începu să-i şteargă lacrimile de pe obraji. Simţea că nu-l putea privi... El ştiuse totul... Ştia totul...

- Lucia...

Acum trebuia să-l privească! Neapărat! Trebuia să facă cumva să ridice ochii şi să-l privească!

"Hai, Lucio! Ai putut să te duci cu Omar şi cu Leo prin hoteluri; trebuie să-ţi plăteşti propriile greşeli! Fii *fair play* şi recunoaşte-le pe toate!"

Ridică privirea spre el. Încerca să-i arate că-şi ştia greşelile şi le regreta sincer... Victor zâmbea uşor:

- Te rog să te liniştești. Te rog!

Aprobă grăbită şi încercă să găsească, pe undeva prin sufletul ei, puterea de-a se linişti îndeajuns de mult pentru a purta o discuţie cu el. Nu-şi imagina că va fi iertată aşa, "dintr-o suflare"! Nu-şi imagina că Victor se va ridica de pe treapta aia înainte să-şi primească răspunsurile! Da, discutase cu Adriana alaltăieri; da, era tentat să-i dea naşei ei dreptate! Dar asta nu însemna nimic acum. Victor trecuse prin multe dezamăgiri sufleteşti; se va feri cu grijă de o nouă dezamăgire. Dacă planurile ei nu coincideau cu planurile lui, o să-l vadă ridicându-se şi intrând în apartamentul ăla. Aşa că...

Aşa că se liniştea, încet-încet... Acum suspina doar...

- ... De ce mi-ai adus prăjitură?

Plecă grăbită capul şi şopti:

- ... Sincer?... Ca să ştii că, dacă te muţi la mine, n-ai să faci gastrită.

Îl simţea împietrit lângă ea. Cuvintele ei îl blocaseră la propriu... Se grăbi să confirme:

- Sincer! La asta m-am gândit, când m-am apucat azi de gătit. Ştii că nu te-am minţit niciodată...

Mâna lui îi ridică uşor capul. Era serios acum; o privea lung... Brusc, Victor zâmbi:

- Dacă mă mut la tine, fac infarct! Dar nu cred că ar fi *fair play* faţă de tine să mă mut pe capul tău.

Se grăbi să nege:

- Ba da!

Şi era foarte hotărâtă să-şi susţină spusele! Victor se ridică:

- OK; hai, sus!

Prea bine! Se ridică şi fu luată de mână:

- Hai să ne îndepărtăm de uşa aia, înainte să apară cumnată-mea, cu proverbiala ei curiozitate, şi să ne strice bunătate de discuţie!

Coborau treptele; nu-şi luase prăjitura, dar asta nu mai conta acum - o luase pe ea, şi-i ţinea ea prăjitura până ajungeau în apartamentul ei! Că tot în apartamentul ei vor sfârşi! Liftul îi aşteptase; îl văzu apăsând P... Privea lung cutia albă, menită să-l convingă că nu-l minţise atunci când susţinuse că ştia să gătească...

Ieşiră din lift şi fu trasă spre ieşire:

- Eu zic să mergem în parc; tu ce zici?

Dădu să aprobe, dar tunetul puternic o opri. Îl privi lung... Victor nu voia să meargă la ea? Sau voia să meargă la ea, dar numai după ce discutau şi stabileau unele lucruri? Greu de spus... Şi nici nu putea să-i spună că voia să meargă la ea... Aprobă: bine, mergeau în parc! Fu trasă spre uşă, ieşiră iar cel de-al doilea tunet fu şi mai puternic. Îl privi lung, mirată - să fie un semn? Victor întinse mâna spre picăturile mari de ploaie... Bufni în râs:

- Ca să vezi - mergem la mine!

Bufni şi el în râs, privind-o cu ochi amuzaţi:

- Ca să vezi - azi fac infarct!

Hei! Mâna îi strânse cu putere mâna; porni după el, iar după primii paşi începură să alerge...

Doamne, ce răpăială! Ce ploaie rece, aprigă, de vară! Şi ce picături mari! Le vedea cum luau contact cu asfaltul şi se-ntindeau ca o pleaşcă! Trecătorii răzleţi fugeau care-ncotro; numai ei trebuiau să stea acum pe loc, pentru că semaforul era roşu... Şi-acum putea spune că nu mai aveau de ce să alerge - că erau uzi fleaşcă. Parcă ghicindu-i gândul, Victor decise să păşească normal... Păşeau normal pe străduţă, către blocul cu patru etaje...

Descuie uşa şi intrară în scară. Urma lunga corvoadă a celor trei etaje... Nu. Victor nu urca. Victor rămăsese în capul scărilor. O privea lung şi nu urca... Zâmbi şi plecă privirea; şi decise să şoptească totuşi acele cuvinte:

- ... Nu ştiu de ce nu vrei să urci. Te-ai instalat deja confortabil, în tot spaţiul existent; şi nu înţeleg de ce nu vrei...

O luase uşor în braţe. Simţise că cuvintele nu mai aveau nici un rost acum, aşa că lăsase fraza neterminată...

Doamne, cum o ţinea! Era o îmbrăţişare atât de uşoară, atât de tandră... Nimeni, niciodată, n-o mai ţinuse aşa! Şi nimeni, chiar niciodată, n-o mai privise aşa... Era un vis? Adormise pe scări, la etajul doi, şi visa? Atinse uşor obrazul... Nu! Era adevărat! Repede! Să-l sărute, până nu-l vedea răzgândindu-se!

... Era îndrăgostită lulea. Plutea, roşise, transpirase şi parcă tremura un pic. Dar nu-i era frig. Era doar îndrăgostită... Şi-ar fi vrut ca acel sărut să nu se sfârşească niciodată, la fel de mult cum şi-ar fi dorit să urce repede în apartament şi să-l sărute acolo pe săturate, departe de ochii vecinilor...

... Ştia că o privea; pentru că sărutul se sfârşise. Nu putea să deschidă ochii, pentru că ar fi roşit îngrozitor şi s-ar fi fâstâcit... Şi-asta ar fi însemnat că-şi vânduse pielea extrem de ieftin...

- ... Bine; fie ca tine. Hai să fac infarct!

Bufni în râs şi plecă imediat capul - evident, roşise îngrozitor! Victor o luă de mână şi porni voiniceşte pe scări... Şi-i era recunoscătoare pentru că el urca în faţă - şi nu ţinea musai să-i vadă obrajii roşii! Chiar dacă ştia că Victor tocmai aflase “pe ce picior juca”!

Încă nu discutaseră; iar flerul îi spunea că, până nu vor purta acea discuţie, Victor nu va accepta să-şi aducă un tricou de schimb şi să-l pună în şifonierul ei. Victor va încerca din greu să-şi protejeze inima de o nouă dezamăgire. Şi-o va privi întotdeauna cu o oarecare reţinere, pentru că ştia psihologie feminină şi nu voia să rişte să fie păcălit...

Ajunseseră la ultimele scări. Îl văzu oprindu-se; decise să treacă ea prima, pentru că trebuia să descuie şi să bage codul...

- ... Uau!

Victor văzuse uşa înfundată bine; înţelesese imediat că acolo fusese o luptă. Va înţelege imediat şi cât de mare fusese lupta aia! Îi va povesti totul! Momentan, răspunse pe-un ton coborât:

- Mâine o schimb. Să vedem dacă nu cumva trebuie să-mi schimbe BGS-ul senzorul...

Deschise uşa, se grăbi să intre şi introduse codul. Şi auzi uşa închizându-se în spatele ei. Lăsă prăjitura pe măsuţa cuierului:

- Povestea e lungă - dar e doar o poveste acum. Pentru că s-a terminat.

Trase aer în piept şi se întoarse, pregătită să-i povestească totul cu lux de amănunte. Dar fu strânsă în braţe. Avea impresia că Victor voia să-şi confirme "informaţia" pe care-o primise la parter... Acum avea mâinile libere. Acum, îl strânse cu putere în braţe. Acum, mintea ei urla "te iubesc"... Şi, după numai câteva secunde, Victor tresări şi se trase în spate:

- Hei! Eşti ciuciulete! Fugi şi schimbă-te!

Şi-o şi împingea spre dormitor! OK! Scăpase de sărut, dar nu şi de infarct! Îl prinse de mână şi-l trase după ea. Deschise şifonierul... Trase treningul bleo - era de damă, dar măcar nu era roz! Şi-un tricou alb, de-ăla mare-mare. I le puse în braţe şi arătă spre baie... Victor începu să râdă:

- Eşti sigură că încap în ele?

Aprobă cu capul, zâmbind şi ea...

- OK! Mă duc să-ncerc măcar!

Bun! Ea o să-şi pună... o pereche de eagări lungi şi-un tricou. Opus celui pe care i-l dăduse lui, adică strâmt. Era răutăcioasă... Ba nu; era hotărâtă să-l facă să vrea să-şi aducă tricoul ăla de schimb.

Închise uşa şi se schimbă milităreşte - la băţul de chibrit. Şi-şi şterse bine-bine părul... Zâmbi slab, la auzul uşii de la baie - treningul era bun. Şi tricoul era bun. Ştia ce haine avea - şi nu era întotdeauna în dispoziţia necesară pentru haine strâmte. Şi mai ştia ceva - ştia că folosea Lenor albastru şi călca bine, iar Victor tocmai aflase şi asta... Trase adânc aer în piept... "Hai, Lucio, să-ţi faci autocritica!" Ieşi.

Îl auzea foşnind în bucătărie. Aştepta, încerca să-şi dea seama ce făcea... Aa, prăjitura! Cutia nu mai era pe măsuţa de la cuier! Apăsă clanţa şi intră.

Ia uite-l! Se aşezase comod la masă, îşi pusese cutia-n faţă şi-acum probabil că îndesase o bucată întreagă în gură! Începu să râdă şi scoase ibricul - un ceai fierbinte era absolut necesar pentru a evita răceala iminentă...

- Mm, cu vişine! Preferata mea!

- Văd - şi simt nevoia să te avertizez că durerea de stomac va fi cauzată de viteza ingurgitării, nu de ingrediente...

El aproba şi mesteca, zâmbind... Puse ibricul pe aragaz, pregăti cele două pliculeţe şi se întoarse spre el. O privea lung... Ea îl privea lung... Se sprijini de dulap şi continuă să-l privească lung... Că-l iubea atât de mult, de ameţea numai când se gândea cât de mult îl iubeşte! Victor zâmbi slab:

- Ce-i? La ce te gândeşti?

Ridică scurt din umeri:

- Mă întreb la ce te gândeşti tu.

Mesteca greu, că iar îndesase ditamai bucata de prăjitură... Ea aştepta răspunsul... Victor o privi lung, "de sus în jos şi retur", şi ridică o sprânceană:

- ... Păi mă gândesc că o să mă lovesc în masă, dacă încerc acum să sar până la tine...

I-auzi! La asta se gândea el? Nu zău! Lăsă capul spre dreapta:

- Păi atunci nu sări; ocoleşte şi tu, ca oamenii normali...

Evident, îl făcuse să râdă! Şi-l văzu mutându-se cu scaunul mai în spate:

- Sau...

Şi-acum întindea mâna; voia “să se prezinte singurică" la el, întrucât chiar s-ar fi lovit serios de masă dacă ar fi sărit acum...

- Sau te aduc până la mine, ca să-ţi spun un secret.

OK! Veni lângă el; fu întoarsă şi aşezată pe genunchii lui... Doamne, cum o strângea în braţe omul ăsta! Ce dracu căutase ea prin hotelurile alea, cu Leo? Cum de nu-i spusese flerul ei că trebuia să se ducă la coafor, cu pistolul, şi să-l aresteze pe Victor la domiciliul ei? "Adio statuie, flerule! Ai fost veriga slabă!" Fixaţia aia, bat-o vina... Victor o trase mai aproape şi-i şopti la ureche:

- Am stagiul militar satisfăcut. Nu-mi stă în obicei să întind lucrurile prin casă şi să le las întinse. Am spălat multe maşini de rufe de-a lungul timpului; şi le-am şi întins, le-am şi strâns, le-am şi călcat. Sunt maestru în supă cu găluşti, iar dacă n-am griş sunt întotdeauna dispus să bărbieresc nişte cartofi. N-o am cu fotbalul, cu băutura sau cu coafura la domiciliu; în realitate, am făcut vizite la domiciliu numai pentru tine. Ceva biliard mai ştiu şi eu; cu dansul stau prost, dar nu mă deranjează băşii în exces de prin discoteci... Şi cum nu-mi mai amintesc acum altceva, închei adăugând că îmi place foarte mult cum te îmbraci - aşa că n-o să mă auzi niciodată spunându-ţi că "nu pleci nicăieri îmbrăcată aşa!"

Şi-acum aştepta decizia ei - că tocmai o informase apropo de ceea ce-o aştepta, dacă insista să-l vadă mutat la ea! Aşa că-l privi lung şi aprobă cu capul... Victor zâmbi:

- Şi totuşi, nu cred că mă voi muta la tine. N-ar fi firesc s-o fac. Mi s-ar părea peste mână. Cred deci că o să-mi aduc câteva haine. Şi-o să dorm uneori la tine...

Plecă capul şi ridică uşor din umeri:

- Cum vrei tu. Că doar n-o să te arestez, nu?

Se întristase. Decizia lui de-a nu se muta la ea, ci doar de-a o vizita uneori, îi dăduse un gust amar. Nu voia să-i arate şi lui asta, aşa că îşi privea mâinile... Victor şopti:

- Şi-ar mai fi ceva; dar nu pot s-o spun, aşa că o să tac...

Bine; cum voia el. Nu voia să-l supere. Nu voia să-l vadă ridicându-se şi spunându-i că trebuie să plece pentru că-l dă fratele lui la dispăruţi - şi că se vedeau mâine, la trei şi ceva... Victor îi întoarse uşor capul; se grăbi să-l sărute, ca să nu-i vadă el supărarea... Şi zâmbi:

- Păstrează prăjitură şi pentru desert.

Se ridică şi puse pliculeţele în apă:

- Am nişte pui la cuptor. Ce zici?
- Sună bine.
- Cartofi prăjiţi, sau piure?
- Cum vrei tu.
- Da' tu cum vrei?
- Eu vreau cum vrei tu.

Îl privi lung, "suav":

- Inspiră-mă...
- ... Prăjiţi.
- Ah, ştiam eu!

Şi sări spre uşă, râzând, pentru că el sărise în picioare şi se prefăcuse că porneşte spre ea... În 48 de ore, hainele lui veneau în şifonierul ei. Garantat!

Filmul nu era cine ştie ce; dar stăteau amândoi cuminţi pe canapea şi se uitau spre ecran. Pentru că, dacă s-ar fi uitat unul la celălalt, ar fi sărit scântei în maximum 30 de secunde. Şi parcă nu venise încă momentul. După ce mâncaseră, lăsase pe măsuţa de la cuier o cheie şi-o hârtiuţă cu codul de la sistemul BGS. El le văzuse, dar nu spusese nimic. Aşa că nu ştia dacă azi Victor dormea la ea, sau doar aştepta oprirea ploii. Presupunea că el se folosea de imaginile de pe ecran ca să se gândească serios la graba cu care ea îl integrase în viaţa ei, la insistenţa cu care ea voia să-l vadă mutat acolo...

Mobilul lui începu să piuie, speriindu-i bine pe amândoi. Bufni în râs; Victor apăsă butonul şi puse telefonul la urechea dinspre ea:

- Da.
- Bună.

Aa, fratele lui! Rostise un "bună" mai "furtunos" decât furtuna de-afară... Victor răspunse normal:

- Bună.
- Te-au încuiat înăuntru? Sau te-ai uitat la ceas şi-ai zis că să mai stai niţel?
- Nici, nici. Sunt la iubita mea. Şi dorm la ea azi.

Tăcere - şi în telefon, şi pe canapea. Ea era roşie ca o roşie... După câteva secunde, vocea fratelui lui Victor deveni indignată:

- Nu-mi spune că te-ai împăcat cu aia!
- Nu. Am o iubită nou-nouţă!

Şi-acum se întorsese spre ea! Ah! Era rău! Îşi acoperi faţa cu palmele, râzând - era roşie toată... Iar el adăugă, strângând-o mai bine în braţe:

- O să râzi; dar cred că o cunoşti din vedere.

Gata - pusese benzină pe foc!

- Serios? Cum o cheamă?
- Lucia.
- Nu cunosc nici o Lucia.
- Am spus c-o cunoşti din vedere.
- ... Mai dă-mi nişte indicii! E brunetă?
- Nu; şatenă.
- E grasă?
- Nu, e foarte bine.

Aoleu, se făcea vişinie spre albăstrie! Victor râdea în continuare şi încerca să-i ia mâinile de pe faţă; ea nega şi nu se lăsa "descoperită"...

- E înaltă?
- Potrivit de înaltă.
- Băi, tu vrei să ne certăm?
- Bine, mă. Cred că ai văzut-o chiar azi.
- Când, mă? Unde?
- Păi, mai spre seară, aşa... pe-a patra treaptă, spre etajul trei.
- Aa... Păi dacă ştiam, o pofteam în casă! De ce n-ai zis, mă, că vine?
- Pentru că a venit mai devreme; şi nu m-am aşteptat la aşa surpriză plăcută...
- ... Bine, mă. Auzi? Da' nu-i aşa că are ochi albaştri?

Victor râdea... şi apăsă butonul roşu. Şi reuşi acum să-i dea mâinile jos de pe faţă:

- Frati-miu s-a ţicnit!
- Eu ştiu? Stăteam totuşi pe scări, aveam o faţă destul de lungă iar scara blocului mirosea ameţitor a prăjitură cu vişine amestecată cu fum de ţigară...
- Şi cum nu mai sună, furios că i-am închis înainte să-i lămuresc nelămuririle, presupun că te-a privit destul de bine...

Ridică din umeri: poate-o privise bine...

Păi acum era clar - Victor dormea la ea azi. Era mult mai liniştită măcar din punctul ăsta de vedere! Cât era ceasul? Zece fără zece... Nici nu se gândi bine la asta, că văzu genericul derulându-se pe ecran! Mâna lui îi strânse uşor mâna; ea privea ecranul şi nu prea putea să întoarcă capul... I-l întoarse el. Era serios... semn că se gândise tot filmul, şi tocmai luase o decizie...

- ... Uite cum zic eu să facem. Stau aici, cu tine, până pe 5. Iar pe 5 discutăm deschis. Eu iau o decizie, tu iei o decizie, discutăm deciziile şi luăm o decizie comună. Indiferent care va fi ea. Bine?
- Bine.
- Bun. Ai remi?

Negă scurt.

- Table?
- Nici.
- Cărţi, şah, go, Monopoly...

Arătă spre calculator:

- PC...

Victor bufni în râs şi-i fură un sărut:

- Hai!
- Hai!

Se repezi şi porni calculatorul. El mai aducea un scaun... Da' de ce aducea scaunul ăla?... În fine; ea probabil că sărise de 60 de kile, iar el fusese azi şi la serviciu! O ţinuse deja pe genunchi; cât s-o mai ţină?! Nu? Se aşeză în dreapta; el îşi puse scaunul în stânga... Ce joc să se joace?

- Ce jocuri în doi ai?

Jocuri în doi... Da' ce credea el, că ea se preocupase de jocuri în doi? De unde să ştie ea dacă jocurile alea se puteau juca şi în doi?

Jocuri în doi...

Păi... nu-şi amintea să aibă jocuri în doi; da' ştia ea un joc în doi... Fără PC! Lăsă mouse-ul, se ridică şi împinse măsuţa; în secunda doi, se roti şi se aşeză în faţa lui, în braţele lui. Şi-l sărută.

Uau!

Victor se învârtise pe scaun cu tot cu ea. Acum o strânsese bine-bine în braţe şi se ridicase. Şi pornise spre dormitor. Nu putea spune că, dacă ar fi vrut să se împotrivească, ar fi reuşit - o ţinea strâns, "cu intenţie", iar ea nu protesta nicicum. Avea sentimentul că, dacă el i-ar fi dat drumul acum, ea ar fi deschis gura şi l-ar fi anunţat neaoş, în gura mare, că îl iubeşte...

31 iulie 2010 - sâmbătă

Cum-cum? Deschise încet un ochi...

Era sâmbătă. Era soare afară. Era dezbrăcată. Asta-i aminti imediat unele lucruri... Şi cum era liniştе în casă, trase concluzia că Victor plecase totuşi la serviciu. Aşa că...

Aşa că strânse cearceaful în pumni şi închise ochii. Şi şopti, doar pentru ea:

- L-am găsit... În sfârşit, l-am găsit...

Iar inima-i transmise fiorul ăla până în ultima terminaţie nervoasă, pentru că trebuise să confirme asta...

Ar fi trebuit să-şi înceapă căutarea cu el. Toate nebuniile alea nu s-ar mai fi întâmplat. Dar poate că, dacă nu l-ar fi cunoscut pe Leo, dacă n-ar fi surfat, dacă n-ar fi trecut prin sperietura aia groaznică din The Player, n-ar fi înţeles cu adevărat ce însemna fiorul ăsta. Gândurile ei ar fi fost altele. Mintea ei ar fi calculat că sărise dintr-un mariaj în alt mariaj - şi nu se distrase, nu umblase prin cluburi, nu testase nici măcar o dată ţaca-paca...

Istoria aia o întrista; şi nu voia să fie tristă. Aşa că se ridică şi-şi scoase o rochiţă sexy. Poate se ducea să-şi facă bucle...

Nu! Nu se va mai juca! Dacă ea se ducea să-şi facă bucle, cine ştie ce gânduri îi puteau trece lui prin minte!

Intră în bucătărie şi începu să râdă - biletul de pe masă începea cu "Neaţa, iubito..."!

"Neaţa, iubito...

Omul muncii a trebuit să se ducă la muncă. Cu strângere de inimă, ce-i drept, pentru că a privit în urmă înainte să iasă şi te-a văzut dormind..."

Ah, era obraznic! Romantic şi obraznic! Şi rău! O făcuse să roşească!

"Şi cum omul muncii a negociat program 8-15, o să vin pe la trei jumate, cu nişte sacoşe burduşite cu haine. Nu pot abuza la nesfârşit de treningul tău, nu?

Dacă se întâmplă ceva, mă găseşti la coaforul de lângă Cristim.

Victor"

Mm... era îndrăgostită lulea, ce mai!

Luă mobilul şi selectă numărul Adrianei. Şi se lungi pe canapea. Spera să n-o prindă într-o şedinţă, că era zece jumate...

- Neaţa, finuţo!

Închise ochii, zâmbind... şi şopti:

- Sunt îndrăgostită lulea!

- ... Yes! Ştiam eu! De când l-am văzut prima oară, am ştiut că-ţi pune capacu'! Şi? Mai spune-mi! Cum e?

- E aşa... ca un vis... Ca o poveste de dragoste...

- Finuţo, un singur lucru vreau să ştiu: eşti fericită?

- Da. Deşi am convenit că stă la mine doar până pe 5, da - sunt fericită.

- Da' de ce numai până pe 5?

- Păi pentru că pe 5 ne băgăm amândoi picioarele într-un lighean cu apă rece şi socotim ce s-a întâmplat de aseară până la momentul respectiv. Şi luăm fiecare câte-o hotărâre. Şi-apoi ne discutăm hotărârile şi luăm o hotărâre comună. În funcţie de ea, ştim dacă-şi aduce chiar toate hainele şi se cere trecut jos, la întreţinere. Sau nu.

- ... Da; sună logic. Şi realist.

- Foarte realist. Încă nu m-a întrebat nimic din ceea ce mi s-a întâmplat în concediul ăsta.

- Nici n-o să te întrebe. Grija lui nu este cu cine te-ai văzut tu înaintea zilei de ieri. Grija lui este să nu constaţi că e şi el uşor plictisitor, aşa ca Mircea.

Şi spunea cuvintele alea cu tărie în glas... Ştia Adriana ceva ce omisese să-i spună şi ei?

- ... Serios?

- Mie aşa mi-a spus, când mi-am ciufulit părul la el. Că se teme să nu constaţi că vrei să-l vezi în apartamentul tău mai mult în vizită decât 24 din 24.

- Şi ce altceva ţi-a mai spus?

- Nu pot să-ţi spun. I-am promis că nu-ţi spun, iar dacă mă ţin de promisiune el mi-a promis că vă năşim tot noi.

I-auzi! Roşi violent... că auzise exact concluzia acelei discuţii naşă-viitor finuţ... Adriana se grăbi să-şi lămurească nelămuririle:

- Auzi? Ia zi-mi şi mie o chestie... Avea vreun rost să te duci după ţaca-paca, ştiind ceea ce ştiai despre el?

- Dacă nu treceam prin ultimele 25 de zile, nu cred că l-aş fi apreciat pe Victor la adevărata lui valoare.

- ... S-ar putea să ai dreptate! Eu n-am luat în calcul şi aspectul comparativ...

- M-aş fi gândit că am sărit din mariaj în mariaj, că n-am apucat să mă distrez şi eu prin cluburi şi baruri, că nu mi-am făcut norma de dans din buric... şi multe altele.

- Auzi? Eu aş vrea să te întreb ceva. De fapt, să-ţi zic ceva.

- Zi-mi.

- ... Omul ăsta te iubeşte, să ştii.

- Ştiu.

- Ştii?

- Da.

- De unde ştii?

- Păi... Păi am descoperit asta ieri, când m-a luat în braţe.

- Hei! Tu nu povesteai prostii prin telefon!

- Nuu, nu-i cu prostii. E cu tandreţe şi cu atenţie, şi... E foarte specială îmbrăţişarea lui. E... unică! E tot ceea ce-mi dorisem să am - numai că n-am avut niciodată aşa ceva, nu ştiam cum e, nu ştiam că există aşa ceva şi în realitate...

- Mă, tu te-ai îndrăgostit lulea!

- Păi nu ţi-am zis?!

Râdeau amândouă... Adriana continuă:

- Şi cum el e complet diferit de Mircea, eu zic să te gândeşti foarte serios la viitor.

Aa, discuţia aia... Zâmbi şi închise ochii:

- M-am gândit deja, acu' câteva zile.

- ... Te-ai gândit?

- Da.

- Serios?

- Foarte serios.

- ... Nu cred că te-ai gândit la ceea ce vreau eu să-ţi spun să te gândeşti.

- Ba m-am gândit. Şi am ajuns la concluzia că e un om răbdător. Şi n-o să se supere foarte tare dacă, după nuntă, o să trag de timp 365 de zile, înainte să-mi scot steriletul.

Adriana nu mai zicea nimic - nu mai putea! Noua ei opinie despre copii o bulversase complet...

- Iar în timpul sinistrării mele, m-am întrebat la un moment dat dacă ştie să tundă şi băieţei, nu numai fetiţe.

Tăcere - uimirea era maximă... Oftă greu:

- Da, năşico - vreau să mă mărit şi să fac copii. Cu Victor. În clipa în care am simţit că sunt iubită, "s-a activat" instinctul ăla normal al oricărei femei. Iar decizia de pe 5 nu va schimba cu nimic asta. Dacă rămâne la mine, o să ne căsătorim şi-o să avem copii. Dacă nu rămâne la mine, o să fim amici şi-atât. Şi n-o să am urmaşi.

- Hai, că ai luat-o razna!

- Ba n-am luat-o razna deloc. Dacă nu e el, n-o să fie nimeni

altcineva.

- De ce?

- ... Nu ştiu. N-am o explicaţie. Aşa simt eu...

- Bine. Hai, lasă prostiile şi gândeşte-te cum îl convingi să rămână şi pe 6 august!

- Păi n-am la ce să mă gândesc. În privinţa asta, nu-l pot influenţa cu nimic. Nu pot decât să fiu eu însămi şi să sper că îşi doreşte o femeie ca Lucia Florea.

- Păi, măi finuţo, eu cred că ţi-a venit mintea la cap!

- Să ştii tu!

Şi iar râdeau zmeieşte amândouă... făcându-le în ciudă muierilor ălora din biroul Evidenţa Populaţiei... Decise să încheie totuşi conversaţia:

- Hai, că te las să-ţi studiezi dosarele.

- OK. Vrei să trecem diseară pe la voi?

- Cum vreţi; dacă vreţi, treceţi.

- Am înţeles. Dar să nu te pună necuratul să nu-mi povesteşti! Ai auzit, da? Mă suni zilnic şi-mi povesteşti! Că mor de curiozitate!

- Bine. Deci veniţi?

- Tu n-auzi că mă suni zilnic? Ce să caut eu acolo, în cuibuşorul vostru de nebunii? Şi-aşa, acuşi se face 5 august!

- Bine. Cum vreţi. Să-i spui şi lui George că aici totul e OK, da? Te rog! Că nu pot să-i spun eu...

- Bine. Paa!

- Paa!

Apăsă butonul roşu...

Da; acum se simţea cu adevărat iubită. Acum era perfect. Pe lângă dorinţă, în gesturile lui Victor era şi dragoste, şi tandreţe... Era un amalgam de sentimente - un amestec ciudat, care-o făcea să se simtă ciudat... De parcă era centrul Universului lui. Iar sentimentul ăsta îi dădea un gol în stomac - pentru că ştia ce făcuse, şi nu se ştia chiar atât de "valoroasă", sau de importantă... Adică nu-i venea să creadă că putea fi chiar atât de importantă...

Dar probabil că acelaşi sentiment îl avea şi el acum. Pentru că şi ea îl strânsese în braţe şi-l lăsase să simtă amalgamul de sentimente din sufletul ei. Aşa că... Începu să râdă:

- Aşa că hai, Lucio! Hopa sus! Te moţezi, te fardezi şi te ocupi de-ale casei! Hai, puturoaso! Hai, că trebuie să schimbi uşa şi să-i cumperi un cadou!

Sări în picioare şi se grăbi să le dea peştişorilor să mănânce. Mm, peştişorii ei erau fericiţi! Erau îndrăgostiţi şi fericiţi - exact ca ea!

Îşi privi ceasul şi reveni spre tinerii de la BGS. Terminaseră de montat noul senzor; acum se pregăteau să-i facă proba...

- Gata. Introduceţi codul.

OK! Închiseră uşa şi introduse codul. Era armat... Tânărul specialist cu şurubelniţa deschise uşa. Beculeţul roşu se aprinse prompt; numără în minte 10 secunde... Ca la un semn, toţi trei ridicară mâinile cu ceasuri. Doamne, îi venea să râdă... O auzea pe dispeceră, în staţia bodyguardului; anunţase alarma şi primise confirmare de la un echipaj. Deci veneau în mai puţin de două minute...

Ba avea sentimentul că-i auzea tropăind chiar acum pe scări! Ceea ce-i demonstra că fusese gâsculiţă prima oară, când se gândise că veneau întotdeauna într-un minut jumate - nu se gândise că maşina de patrulă se numea "de patrulă" pentru că patrula...

Şi uite-i! Doamne, ce-i mai plăcea de băieţii ăştia! Aveau fix 2 pe 2, uniformele îi făceau să pară fioroşi... iar ea se oftica rău că nu-l lăsase pe Leo să intre, zilele trecute - ca să vină băieţii ăştia şi să-i facă bau! Aah!

Patrula tocmai înţelesese că făcuseră un soi de verificare-repetiţie. Tresări când, în spatele lor, văzu ochii căprui scăpărând scântei... Victor se repezi în apartament, printre cei doi bodyguarzi:

- E p-aici?

Aoleu, ce înţelesese el! Se grăbi să nege:

- Nu - am cumpărat altă uşă şi mi-au pus senzor nou. Şi au făcut o verificare.

Doamne! El crezuse că Leo îi dădea în continuare târcoale! Îl văzu intrând în dormitor...

N-avea încotro - până la urmă, mai deschis sau mai voalat, va trebui să-i spună măcar finalul acelei peripeţii! Şi, categoric, va trebui să i-l arate şi lui! Leo trecea zilnic pe Şoseaua Colentina; ştia că, cel puţin două săptămâni de-acum încolo, ochii verzi vor scana trotuarele, chiar şi numai din curiozitate! Ştia deci că Leo îi va vedea împreună cel puţin o dată! Aşa că şi Victor trebuia să ştie cum arată Leo - ca să ştie de cine se ferească. Deşi, văzându-i ochii scăpărând scântei, începea să creadă că Leo era în pericol...

Gata; BGS-ul plecase. Încuie uşa, introduse codul iar Victor se grăbi s-o strângă în braţe:

- Bine te-am găsit...

- Bine-ai venit...

Un sărut special, foarte special... Arătă spre papuci, zâmbind:

- Uşa mi-au livrat-o la domiciliu; şi n-am putut să mă întorc de la cumpărături fără măcar o sacoşă...

Victor bufni în râs şi-i mai fură un sărut:

- Ţi-am spus eu că fac infarct!

- Dar măcar nu răceşti!

Ah, era rău! O gâdila! Îl împinse spre bucătărie:

- Hai să mâncăm.

- Şi pe urmă mergem prin parc?

- Mergem, după ce-ţi aranjezi hainele. Că se şifonează...

- OK.

Îi plăcea cum decurgeau lucrurile. Momentan, Victor era "cuminte" şi spunea ca ea - şi cu hainele, şi cu mâncarea, şi cu plimbarea... Trebuia să fie extrem de atentă, pentru că nu voia ca el să ajungă în rolul jumătăţii care ascultă ordinele poliţistei.

Deci aşa mergea treaba la noul lui loc de muncă! Tii...

Era şase jumate. Se plimbaseră prin parcul Plumbuita, ajunseseră în capătul complexului şi porniseră spre casă încet, fără grabă, intrând în fiecare magazin... Acum se apropiau de intersecţia de la Doamna Ghica; iar Victor povestea peripeţii cu cucoane trecute de 40 de primăveri şi puştoaice de liceu care voiau să sară peste rând la coafor. Era amuzant - că individele păreau dornice să se coafeze reciproc, iar Victor povestea cu mult haz. Iar ea prefera să tacă şi să-l asculte...

Tresări la vederea grupului care tocmai ieşise din cazino. Involuntar, mâna ei strânse mâna lui Victor. Şi nu putu să-şi ia ochii de la Leo... că iar fusese idioată şi lăsase pistolul cu bile acasă... Iar el o văzuse, pentru că ieşise din cazino rotind ochii spre trotuare ca pe girofare - şi-acum o privea lung...

Ştia că Victor îi sesizase reacţia - că nu-i mai povestea peripeţii de la coafor. Ştia că, în clipa asta, Victor se uita şi el la grupul la care observase că se uita ea. Iar în grupul ăla exista un singur bărbat mărunţel, foarte bine făcut, cu ochi verzi. Care se uita la ea chiar acum, cu o mutră extrem de lungă...

Într-o clipă, decise că va vorbi cu Victor după ce treceau de Leo. Trebuia să fie atentă la individ - că nu avea pistolul la ea.

Era prima lor revedere, după discuţia din sediul IGPR. Mai mult, lângă ea era un bărbat - care-o ţinea de mână. Leo putea reacţiona la nervi - nu trecuse destul de mult timp ca să se fi vindecat gastrita dezvoltată în faţa uşii ei! Aşa că era pregătită să sară la bătaie şi să ţipe din toţi rărunchii! Aştepta reacţia lui; şi cum mergeau spre el, se întreba în ce măsură se vor încăiera acolo ca la nebuni...

Brusc, Leo reveni spre amicii lui, rosti câteva cuvinte, le strânse mâinile cam din scurt şi făcu o piruetă. Şi coborî treptele într-o viteză fantastică, pe direcţia X5-ului. Bun! Ridică privirea spre Victor şi tresări - că-l vedea iar scăpărând scântei din ochii căprui! Hei! Păi ceea ce vedea ea acum era o promisiune fermă! Victor tocmai îi promisese lui Leo că, dacă se mai apropia vreodată de iubita lui, îl îndesa cu de-a sila în X5 prin ţeava de eşapament! Aoleu! Se grăbi să detensioneze atmosfera - şi zâmbi slab:

- Stai să-ţi povestesc eu peripeţii de la serviciu! Îl sun pe năşicu', să-i spun că am o problemă cu uşa, şi-mi spune ca a doua zi, la unşpe fix, să fiu în uniforma de reprezentare, coafată, fardată şi parfumată bine. Mă conformez - că-i şefu', nu?

Victor aprobă scurt cu capul. Era tot serios spre furios şi-l supraveghea pe Leo - care blestema traficul infernal din cauza căruia nu putea să dispară îndeajuns de repede de-acolo! Îşi continuă povestirea:

- Vine, mă ia şi mă duce la sediu. Şi mă pofteşte în secretariatul directorului nostru. Care are trei secretare - una şefă şi două subalterne - toate cochete şi îmbrăcate regulamentar în fustiţe retuşate şi tivuite neregulamentar. Secretara-şefă îmi schimbă gradele la uniformă; şi-mi dă şi ecuson cu grad de subcomisar. Adică maior. Timp în care George se duce fuguţa şi-aduce muşteriu'... Şi veneau ei uşurel pe Ştefan cel Mare... George îl ţinea de gât şi-i povestea unele lucruri, de la 2 metri înălţime. Iar de la geamul secretariatului se vedea aşa o imagine concludentă...

Nu - Victor nu zâmbea. Leo reuşise să intre în trafic şi tocmai accelera zdravăn spre Obor. Aşa că... Aşa că îi trase mâna peste umărul ei şi se făcu mică-mică şi extrem de plouată:

- Cam aşa de concludentă.

Yes! Victor începu să râdă! Se grăbi să-l prindă de mijloc, ştiind că "una o rezolvase", iar acum vor traversa spre trotuarul cu coaforul Rodicăi - şi era păcat să n-o "rezolve" şi pe-a doua:

- Şi intră cu muşteriul exact atunci când eu, aşezată la cel mai mare birou din încăperea aia, am ridicat receptorul telefonului scos din priză şi-am cerut şi celălalt dosar, pentru că voiam să fac o analiză comparativă...

Acum chiar că-l binedispusese! Perfect!

- George ne-a dus pe amândoi în biroul directorului şi-a arbitrat despărţirea amiabilă dintre noi. Adică i-a pus lui în vedere să nu se mai abată din drum atunci când trece prin cartierul ăsta... să nu mai treacă de uşa scării blocului meu... să nu-şi pună amicii să treacă de uşa scării blocului meu sau să-mi facă "cucu-bau" la ureche când ne-ntâlnim în Mega... Să salute frumos cu capul când ne vedem pe stradă şi "să se topească" în următoarele cinci secunde... Şi multe altele. Şi i-a arătat că, în caz că uită termenii despărţirii amiabile, el i-a pregătit deja dosarul fostei lui averi. Un dosar mişto, cu cifre concrete şi poze A4 color! I l-a pus în poală, l-a lăsat să-l răsfoiască - ca să aibă proaspătă-n minte imaginea bunurilor pe care le poate pierde! Şi-apoi i-a luat dosarul şi mi l-a dat mie, cu dispoziţia ca, la prima călcare pe bec din partea lui, să-l duc la băieţii noştri. Că în ograda noastră e Serviciul de Grupări Infracţionale. Şi-avem şi-un Birou de Cercetare Penală...

Victor râdea de-a binelea - probabil că "lipea mental" mimica panicată la imaginea interlopului sexy cu muşchiuleţi armonioşi pe care-l văzuse adineauri... Ridică scurt din umeri:

- Şi tot aşa cum i-a vorbit despre confiscarea averii nevestei, i-a povestit şi despre cum se fac percheziţii la magazinele lui de vise, despre cum se fac razii printre fetiţele lui, despre cât de lungi pot fi 29 de zile în arest... Iar la final i-a povestit cum - în ultimă instanţă - şefu' poate să dea NUP-uri unor indivizi, în schimbul bumbăcirii corespunzătoare, sau al incendierii casei şi maşinii...

Ajunseseră în faţa coaforului; Victor era preocupat de ochii ei albaştri şi râdea. Şi nu părea să conştientizeze faptul că mergeau amândoi, îmbrăţişaţi, pe sub geamurile Rodicăi. Aşa că decise să pună aici punctul final:

- Şi mă bucur că acum îl ştii şi tu. Cum sesizezi că a păşit pe bec, să mă anunţi prompt! Că ordinul e ordin!

- OK. Deşi să ştii că nu mă jenez să-i stric aspectul...

Coborî mult tonul vocii:

- Aparţine de gruparea Pană şi-şi plăteşte cotizaţia la timp. Lasă-i aspectul în pace, că-i mai bine.

- ... OK. La urma urmei, văd că tu mă asculţi pe mine! Nu te-ai mai vopsit cu trafaletu'...

Era rău! Şi foarte vesel, că aflase cum se terminase nebunia cu Leo - şi-i plăcea mult ceea ce aflase... Îl trase spre piaţă:

- Mai avem ceva de cumpărat de-aici.

- Ce?

- O să vezi. Hai!

Şi acum se grăbea rău! Dacă se-nchidea la magazinul din piaţă, nu mai aveau timp să se întoarcă la librăria de la Doamna Ghica! Şi rămâneau fără!

Iar în privinţa lui Leo, spera că nu va trebui vreodată să-i povestească lui Victor alte amănunte - nici despre despărţirea amiabilă, nici despre ceea ce se întâmplase înainte de vizita interlopului la IGPR. Iar pe 6 august, la prima oră, îl va ruga pe George să uite complet incidentul lor - ştia el care. Astfel încât Victor să nu afle niciodată de ce venise Adriana în vizită la ea la patru dimineaţa... Şi nici de ce Mona Lisa avea o gaură-n frunte. Aoleu! Mâine, sau luni, să lipească neapărat hârtia aia! Măcar să nu se mai vadă gaura albă! Era prea târziu să-l arunce - Victor era stilist, avea simţul esteticului şi memorie vizuală...

Era unşpe jumate. Era târziu, dar Victor nu părea dornic să se oprească. El dădea cu zarul chiar acum - şi se bucura, pentru că pionul lui tocmai întrecuse pionul ei...

Când virase dreapta către piaţă, plănuise să cumpere table sau remi. Găsise însă o cutie cu 150 de jocuri - şi-o cumpărase imediat! Cum ajunseseră acasă, pusese plapuma pe jos, în sufragerie, iar Victor propusese nişte sandwich-uri pe post de cină. Şi se jucaseră... Şi se îmbrăţişaseră... Şi se mai jucaseră un pic... Şi-apoi le dăduseră iar idei peştişorilor...

Acum, la unşpe jumate, se părea că tot Victor câştiga la "Nu te supăra frate". Ceea ce însemna că o va strânge din nou în braţe, ca pe-un trofeu... Probabil că se vor juca aşa toată noaptea...

1 august 2010 - duminică

Sărutul o făcu să tresară uşor. Mm, ce sărut! Îl cuprinse cu braţele... şi decise să-i facă o surpriză:

- Neaţa, iubitule!

- ... Neaţa, iubito care vrei să vezi cum fac infarct...

Aoleu! Bufni în râs - deşi ştia psihologie feminină, Victor nu putea lupta cu ea! Încă de pe vremea când lucrase la Rodica, n-o putuse "trosni" direct cu râsul ăla superb. Iar acum ea era fericită - şi-şi exprima fericirea surprinzându-l cu cuvinte directe... Se răsuci pur şi simplu şi se urcă peste el. Şi-l privi lung, zâmbind:

- Trebuie să lămurim o chestie. Atâta timp cât sunt eu prin preajmă, poţi să faci liniştit infarct. Am făcut ore de prim-ajutor, aşa că te resuscitez eu...

Ia uite-l! Ba mai degrabă o resuscita el - c-o readusese cu spatele pe cearceaf:

- Iar după ce mă resuscitezi, mergem la iarbă verde?

- Mergem.

- Pe malul unei bălţi?

- Unde zici tu, acolo mergem.

- OK!

Victor se rostogoli înapoi pe pat, luă poziţia corectă de drepţi şi privi tavanul, zâmbind:

- Resuscitează-mă!

Eei, păi dacă aşa făcea, vedea el uite-acuşi! Se repezi şi-l gâdilă bine-bine; şi-apoi, întrucât avea impresia că Victor nu mai putea respira, trecu la respiraţia gură la gură...

Era frumos pe baltă la Cernica. Era aproape de Bucureşti, iar asta se vedea şi în curăţenia apei, şi în curăţenia malului. Ambele, cu ghilimelele de rigoare. Dar Victor era mulţumit acolo, ea era mulţumită...

După ce se resuscitaseră reciproc şi reuşiseră să iasă totuşi din dormitor, Victor dăduse o fugă până la balconul părintesc şi-şi adusese undiţele. Ea făcuse sandwich-uri şi se repezise până la Mega, după pâine, mici şi suc. Râmele le luaseră de la Obor; lemnele şi cărbunii le cumpăraseră de la ultima benzinărie dinaintea ieşirii din Bucureşti. În mai puţin de-o oră de la rostirea întrebării "Mergem la Cernica?", întinsese pătura pe iarba de la Cernica. Iar el se grăbise să-şi lanseze undiţele. Îl lăsase "să-şi facă damblaua" şi pusese ea masa. Şi-apoi se gândise să facă un pic de plajă şi rămăsese în costumul de baie - şi fusese cât pe ce să fie resuscitată iar...

Era patru acum. Peştii dormeau încă de pe la doişpe. Mititeii erau foarte gustoşi. Demult nu mai gustase asemenea deliciu culinar! Mici adevăraţi, făcuţi pe grătar adevărat, cu muştar şi pâine proaspătă. Mm...

Îi plăcea la picnic. Primul ei picnic adevărat. Se abţinea greu să nu tragă concluzii apropo de ce momente plăcute ratase o anumită persoană... de care nu voia să-şi amintească... De care nu voia să-şi mai amintească vreodată...

Ridică privirea spre Victor. El studia balta - nu undiţele, ci luciul apei, copacii de pe malul celălalt... O studia îndelung, serios... Iar ea îl studia pe el. Şi voia totuşi să-i spună...

Ar fi vrut să-i spună asta - dar n-avea curaj. Nu ştia cum va reacţiona el; dacă nu cumva Victor se va ridica imediat şi va pleca să facă înconjurul bălţii... Dacă nu cumva decizia lui nu semăna totuşi cu decizia ei... Brusc, Victor o anunţă, serios:

- Ştiu cum e.

Ce să fie?

- Vrei să-mi spui ceva. Şi eu vreau să-ţi spun ceva. Probabil că acelaşi lucru pe care vrei să mi-l spui şi tu. Şi probabil că tac din aceleaşi motive pe care le ai şi tu să taci.

Probabil... Numai că ea avea o rezolvare la problema asta! Se ridică şi alergă la BMW. Şi reveni cu post-it-urile şi pixul. Scrise grăbită cele două cuvinte, îşi păstră bileţelul şi-i întinse lui restul. Zâmbind, el le luă... şi negă:

- Nu. Mai bine nu.

- E o rezolvare!

- Este; dar mai bine nu.

- De ce?

- Pentru că e mai bine să nu aflu ce-ai scris acolo.

Împături bileţelul şi i-l întinse:

- Dacă l-am scris pentru tine, la tine trebuie să ajungă.

Nu, nu-l lua... Treaba lui! Îl lăsă pe pătură, lângă el, şi se întoarse spre lac. Era frumos acolo; era linişte... cât de cât. Manelele din partea cealaltă a gardului, de pe pajiştea publică, răzbăteau fără probleme până la ei. Şi chiar dacă era mare dansatoare din buric, acum i-ar fi plăcut să fie linişte totuşi...

Victor se mută lângă ea şi-i întinse bileţelul lui. Îl luă, se asigură că şi el avea în mână bileţelul ei... Zâmbi:

- Un', doi, trei, şi!

Hârtiuţele se desfăcură la unison. Iar după doar o secundă, bufniră amândoi în hohote de râs. Erau îngrozitori! Sigur că el o iubea, ea îl iubea... iar amândoi erau îndeajuns de îngroziţi de perspectiva unui eventual eşec, ca să le fie frică să rostească totuşi cuvintele alea! Doamne, cum de tunase şi-i adunase pe amândoi? Lăsă capul pe umărul lui, el lăsă capul pe capul ei...

Era aşa de bine...

Stinse lumina şi intră în dormitor. Victor o aştepta, aşezat pe marginea patului... Se aşeză lângă el şi desfăcu tubul. Şi începu să acopere fiecare muşcătură de ţânţar cu cremă...

Îi prinsese ora nouă pe baltă. Abia când se întunecase serios, iar ea văzuse primul şobolan "de expoziţie" trecând în pas de plimbare pe pajişte, îşi dăduseră seama că trebuiau să plece - că se puteau întoarce acolo duminica viitoare, mai de dimineaţă, ca să prindă şi el două partide de pescuit...

Tocmai văzuse cu ochii ei cum se desfăşura un picnic. Fusese superb - îi plăcuse la nebunie! Intenţiona să organizeze câte-un picnic de-ăsta în fiecare weekend! Şi zău că nu regretase absenţa amicilor lui şi-a naşilor ei! Deşi ar fi fost la fel de "super" şi dac-ar fi umplut poieniţa aia cu cunoscuţi! Azi, fusese perfect aşa, doar în doi...

Aoleu, ce-l mai "ciuruiseră" ţânţarii! Dar nici ea nu scăpase mai ieftin! Avea un mâncărici...

Bufni în hohote de râs - avea mâncărici...

- Ce-i?

Nu putea să-i răspundă, pentru că râdea în hohote...

- Ce-i? Spune!

OK! Trase aer, reuşi să se mai liniştească... şi-l lămuri:

- Nu ştiu cum te simţi tu... dar eu... am aşa un mâncărici...

Victor îi dispăru pur şi simplu din faţă:

- Vino-ncoace să te scarmăn! Vino-ncoa!

Şi-o şi prinsese şi-o trăsese-n pat! Şi-o gâdila, că era rău, şi-o săruta şoptindu-i că o iubeşte mult-mult! Şi uitaseră amândoi că-i ciuruiseră ţânţarii...

2 august 2010 - luni

Mm, super-melodii! Mamă, ce se mai zbânţuia! Dar dacă era veselă, ce era să facă - să tricoteze?

Se trezise foarte binedispusă, pe la zece. Victor probabil că întârziase la serviciu, pentru că se culcaseră cam târziu aseară... Na, că iar roşise uşor...

Îşi începuse ziua prin "depanarea" tabloului cu Mona-Lisa. Munca de restaurare fusese migăloasă; dar fruntea individei arăta acceptabil. Va trebui să pună şi un geam nou la tabloul ăla, zilele astea... Sau să-şi printeze o poză mare-mare cu iubitul ei şi s-o înrămeze... Îi venea să râdă!

Bucuroasă de reuşita lipirii hârtiei, se jucase la calculator până pe la unşpe, când decisese să gătească o chestie complicată; aşa că plecase la cumpărături. Şi-i ieşise o ciorbă de perişoare delicioasă şi-o mâncare "de master chef" cu de toate... Şi cum nici laptele de pasăre nu-i ridicase probleme, se înveselise într-atât de mult că-şi pusese maieul alb şi blugii cu cataramă mare şi dansase de mama focului prin casă...

Yes! *Latin Massala*! Mrr, ce melodie! Ia să-şi exerseze ea coregrafia! Aşa, ca să n-o uite! Cât era ceasul? Trei fără un sfert. Victor sigur nu apărea până la sfârşitul melodiei! Şi hai cu vioara aia!

Mrr...

Hai şi vocalistul! Cum spusese Victor? "Vai de pielea lor!" Fusese vai de pielea lor... Se mută încetişor în faţa televizorului, ca să se vadă în ecran... Mamă-mamă, da' chiar că-şi dresase bine oasele! Păi cum să nu-i ia Leo uşa la şuturi, când uşa aia îl despărţise de... aşa ceva? Şi de decolteul ăla care se simţea foarte bine fără sutien?

Doamne, ce bine suna vioara! Se apropia momentul tarabanei... Îşi ridică părul, că era leoarcă deja, şi nu ieşi din coregrafie. Şi observă mişcare, în luciul televizorului. Hm - Victor venise mai devreme...

Decise într-o clipă că ea nu-l observase. Şi-şi văzu în continuare de coregrafie. Victor trebuia să ştie cum dansează iubita lui melodiile alea - ca să nu rişte s-o invite într-un club, sâmbătă seara, şi să facă infarct în public. De fapt, chiar nu mai avea chef de clubbing; în plus, l-ar fi pus pe Victor într-un real pericol. Nu s-ar fi putut abţine şi s-ar fi zbânţuit aşa cum se zbânţuia acum. Şi s-ar fi găsit nişte şmecheri s-o invite la o cafeluţă, la masa lor. La ce scântei scăpărau în ochii căprui când venea vorba de iubita lui, s-ar fi lăsat cu înjunghieri şi plăgi împuşcate la UPU...

Tarabana îşi termină spectacolul - trecu şi ea natural la ritmul melodiei şi scutură scurt părul pe spate. Şi se simţi prinsă de şolduri... Hei! Victor voia să-i strice coregrafia!

Nu. Victor voia s-o ajute să respire. Sesizase o accelerare a respiraţiei... şi se pregătea s-o resusciteze...

Şoapta o făcu să tresară:

- Vrei să ieşim?

De ce? Ridică privirea spre el:

- Tu vrei să ieşim?

- Nu ştiu; cum vrei tu. Dacă vrei să ne plimbăm prin cartier...

Îl privi lung... Negă şi lăsă capul pe umărul lui. Şi se încruntă un pic.

Mâncaseră şi se aşezaseră la televizor. Se ghemuise în braţele lui; stătea atât de bine şi-i era atât de bine... "Se împliniseră" trei ore de când vegetau aşa, pe canapea. Filmul fusese interesant; tocmai începuseră ştirile de la şapte. Iar Victor tocmai se gândise că aşa stătuse şi primul ei soţ - şi simţise nevoia să evite să facă aceleaşi lucruri pe care le făcuse el. Adriana o avertizase că prin mintea lui circulau asemenea calcule...

Iar ea o să-i arate că nu era exagerată. Viaţa de familie mai însemna şi vegetare. Nu simţea nevoia să se zbânţuie şi să se plimbe non-stop! Uneori simţea nevoia să vegeteze în braţele lui - exact ca acum.

... Aoleu! Ridică grăbită capul şi-l privi lung:

- Te-ai plictisit?

Victor era serios; nega încet...

- Sigur?

- Sigur.

Şi totuşi, parcă voia să-i explice chestia asta cu vegetatul. Aşa că ridică din umeri:

- ... E aşa de bine la tine-n braţe, că nu m-aş ridica nici ca să încasez premiul cel mare la Loto!

- Ştiu cum e...

Serios? Îl privi din nou lung... Da; nici el nu s-ar fi ridicat; probabil că ar fi răcnit la comitetul de înmânare a ceculuI, ca să-l audă de pe palier, să se întoarcă mâine - că azi erau foarte obosiţi amândoi...

Era bine în braţele lui. O lua somnul...

3 august 2010 - marţi

Urletul o făcu să deschidă ochii. Fusese prea puternic ca să creadă că visase! În plus, pe balta unde pescuiseră amândoi toată noaptea nu se auzeau urlete, ci râsetele lor! Aşa că nu visase!

După mai puţin de-o secundă, aceeaşi voce urlă câteva cuvinte neinteligibile. Iar Victor sări în picioare:

- E pe palier!

Îl văzu repezindu-se la uşă. Ea se repezi întâi la şifonier; cu o mână trase pistolul şi legitimaţia, cu cealaltă rochiţa. Iar în cinci secunde fu la uşă, îmbrăcată şi înarmată. Victor se uita pe vizor; şi cum urletul se auzea în continuare, introduse codul şi descuie.

Ieşi pe palier, în acelaşi timp cu tânărul sexy de la apartamentul 13. Simţi imediat prezenţa lui Victor în spatele ei - şi-ar fi vrut să-i spună să stea cuminte înăuntru, dar nu se putea concentra acum decât asupra urletului! De unde venea? Cine urla aşa? Se orientă după sunet - dar se lăsă brusc tăcerea...

Ce dracu se întâmplase?

Trecu pe lângă vecinul sexy şi-o văzu pe blonda de la apartamentul 15 deschizând cu zgârcenie uşa şi scoţând capul pe palier. O întrebă prin semne dacă era OK; ea făcu semn că da şi-apoi arătă spre apartamentul 14...

Se apropie de uşă - se întâmpla ceva acolo, că femeia aia plângea! Şi plângea isteric! Dar ce se întâmplase? Ridică degetul spre sonerie... Se opri.

O auzea vorbind la 112. Ţipa, isteric, că băiatul ei se înnecase în cadă. Şi-o implora pe femeia care-i răspunsese să trimită urgent un medic!

Ar fi putut să apese butonul; făcuse ore de prim-ajutor şi ştia ce-ar fi trebuit să facă în cazul ăsta. Dar îl auzea şi pe vecinul ei. Şi-l auzea plângând în hohote. El nu ţipa; el plângea doar. Iar mintea ei înţelegea că ajutorul venea prea târziu. Flerul ei îi spunea să nu-şi facă acum apariţia în mijlocul durerii lor...

"A murit! Fabian al meu a murit! Fabiane! Fabiane, puiule..."

La naiba! Trebuia să plece de acolo!

Se grăbi să se răsucească şi fu prinsă de braţ. Vecinul de la 15, tiristul de doi metri şi peste 100 de kile, şopti:

- Pot să-l duc eu la spital!

- A sunat la 112; ambulanţa vine în maximum 5 minute. Dar vine degeaba.

- Eşti sigură?

Aprobă scurt cu capul, iar Victor o trase spre uşă. Şi cum mâna tiristului insista s-o ţină acolo, ridică din umeri şi rosti cuvintele care-i vor permite să se îndepărteze cât mai repede:

- Dacă vrei să-i vizitezi, apasă tu soneria!

Nu; nu voia să-i viziteze. Blonda tocmai îl trăgea înapoi, în apartament. Era palidă ca o lămâie, semn că prin peretele comun se auzise fiecare cuvinţel... Ei aveau doi copii... Brr!

Alexandru reveni în apartamentul lui şi închise uşa. Intrară şi ei... Victor o trase în bucătărie, închise uşa şi se grăbi să pornească hota:

- Hai să pufăim o ţigară.

Hm - încerca să acopere următoarele urlete... Nu - n-avea rost! Oftă greu:

- Opreşte-o te rog. Oricum o să ies pe palier, când vine echipajul. Or să vrea să-i ia la întrebări; şi mai bine îi lămuresc eu, cu legitimaţia de gât, decât să-i oblige pe ei să dea detalii tehnice tocmai acum.

- ... Îi cunoşti? Adică, normal că îi cunoşti, că sunt vecinii tăi! Dar...

- Da. Amândoi stau opt ore la costum, iar băiatul lor e pasionat de pictură. E un copil extrem de respectuos şi binecrescut.

Trase un fum... şi oftă:

- Era.

- Câţi ani avea?

- Habar n-am - cred că se apropia de sfârşitul şcolii generale. Părea înăltuţ şi cam slăbuţ. Oricum, avea preocupări care-l ţineau în casă. Nu l-am văzut niciodată cu băieţii la fotbal.

Victor îi puse cana cu ness în faţă. Se auzea sirena salvării... Clătină încet capul:

- Trebuia să activez alarma; BGS-ul ar fi venit mai repede.

- Şi crezi că ştiau malacii ăia ce să-i facă?

Ridică scurt din umeri - poate că ştiau, poate că nu. Poate chemau ambulanţa BGS, sau îl duceau ei la spital. Iar ultimele două variante nu erau viabile, pentru că ambulanţa trimisă de 112 ajunsese deja... Fu strânsă uşor în braţe:

- Ce-i? Eşti tristă, nu-i aşa?

Aprobă, decisă să tacă mâlc. El nu trebuia să ştie planurile şi calculele ei referitoare la copilul lor. Nu acum, oricum! De pe 6 încolo, o să-i tot vorbească despre ele! Zile în şir! Până atunci, însă, nici un sunet...

- ... Ce planuri ai pentru azi? Sper că nu stai încuiată-n casă...

"Lângă tristeţea lor!" - cam aşa ar fi continuat fraza aia. Încercă să zâmbească:

- Cred că mă duc pe la năşica. Că am uitat s-o sun şi-o să se supere rău...

- Trebuia s-o suni?

- Aşa i-am promis. Ei nu-şi bagă năsucul în treburile noastre, dar eu o sun zilnic şi-i povestesc ce şi cum...

Victor zâmbea. Nici el nu era foarte vesel. Acum, că-i spusese şi lui despre Fabian, tentativele lui de-a o face să zâmbească vor fi fade... Stinse ţigara şi deschise uşa:

- Hai să mâncăm.

- Hai.

Voia să se asigure că măcar de dimineaţă mânca ceva. Victor o cunoştea binişor deja; ştia că n-o să poată să iasă din casă după ora 12, din simplul motiv că ar fi văzut uşa cu steag şi doliu! Şi nici nu va avea poftă de mâncare mai târziu, pentru că va veni poliţia, procuratura, IML-ul... iar ea o să-i audă, o să iasă să vorbească cu ei... Şi-apoi se va lăsa liniştea-n bloc după ce locatarii plecau la serviciu - şi se va auzi...

Umplu masa cu farfurii cu de toate şi se aşeză. Şi începu să prepare nişte sandwich-uri foarte elaborate - îndeajuns de elaborate ca să-i ia mintea de la copilul ăla măcar pentru zece minute.

- Azi ai chef să ieşim?

Poftim?

- Când vin de la muncă, ai chef să ieşim undeva?

Se grăbi să aprobe:

- Azi hălăduim prin Bucureşti.

- Bun!

Şi-acum era şi el un pic mai liniştit...

Şi totuşi! Se ridică şi puse cele două tăvi pe dulap. Transferă micul dejun pe ele - vor mânca la televizor. Ca să fie atenţi la ştiri. Ca să nu mai fie atenţi la moartea băiatului de la apartamentul 14.

Urcau scările; amândoi priveau cu maximă atenţie cimentul pe care călcau. Încă patru trepte. Nu voia să întoarcă capul; nu voia să vadă steagul sau lumânările.

Bineînţeles că ieşise de dimineaţă şi vorbise cu poliţiştii. Le lămurise ea mare parte din nelămuririle "tehnice"; stătuse extrem de retrasă faţă de vecinii ei... Şi-apoi stătuse încuiată-n casă, la calculator, cu căştile pe urechi. Ca să nu-şi audă vecinii. Dăduse muzica jocului la maximum; se concentrase asupra lui, hotărâtă să câştige cu maximul de puncte... Şmecheria funcţionase - Victor

o găsise zâmbitoare şi uşor preocupată de secretele din nivelul opt, din care nu descoperise decât 60% deşi umblase mult pe-acolo...

Ieşiseră în oraş; parcase BMW-ul la Televiziune şi se plimbaseră prin Herăstrău, îndopându-se cu popcorn. Şi-apoi intraseră la Muzeul Satului - unde ea una se plictisise de moarte. Dar sfârşiseră în tiribombele descentrate şi uşor dezlânate, pe care le probaseră rând pe rând - şi-şi revenise instantaneu. Cel mai bine se distraseră în maşinuţele electrice. Victor ştia să conducă - indiferent cât se căznise ea, nu reuşise decât rareori să-l accidenteze. Iar de-acolo, înarmaţi cu mult mai multă bună dispoziţie, merseseră la o pizza. Bună pizza! Stătuseră o oră acolo şi pălăvrăgiseră vrute şi nevrute. Şi se întorseseră tot într-o plimbare... Se opriseră şi la Obor, unde jucaseră biliard în clubul din pasaj...

Era zece jumate. Se distraseră de minune. Or să iasă în fiecare seară în care n-aveau chef să vegeteze. Vedeau ei unde mergeau! Chit că ieşeau până la Obor, să mănânce vată pe băţ în parcul din faţa primăriei - dar de ieşit, vor ieşi! Categoric!

Gata - erau în faţa uşii. Victor se grăbea să descuie. Intrară.

Ea nu văzuse decât balustrada şi uşa. El probabil că întorsese totuşi capul spre sursa de lumină. Observase şi ea sursa de lumină din celălalt capăt al palierului...

Ea introduse codul, el încuie... şi-o strânse în braţe. Şi nu-i mai dădu drumul. Şi nu mai avu răbdare nici măcar s-o lase să-şi pună geanta pe măsuţă - aşa că pierdu pur şi simplu geanta pe gresie pe undeva, odată cu rochiţa.

Avea un sentiment ciudat...

Stăteau frumos, înveliţi corect, aliniaţi corect unul lângă celălalt, în pat. Se ţineau de mână. Priveau amândoi tavanul. Putea jura că şi Victor simţea acel ceva ciudat plutind în aer... Foşnetul o făcu să întoarcă capul - şi el întorsese capul spre ea.

- Crezi că am putea trişa puţin?

Victor voia să trişeze? OK! Îl iubea prea mult, ca să nu-l lase să trişeze oricât voia el!

- Cu ce?

- Cu o discuţie.

Aa... Reveni spre tavan - că puteau trişa, dar numai dacă n-o ţinea sub tirul privirii serioase:

- Nu ştiu; putem să încercăm...

Foşnetul se repetă; deci o înţelesese şi nu ţinea musai să-i vadă ochii...

- ... Tu ce-ţi doreşti de la viaţă?

Ce-şi dorea ea de la viaţă? Cum adică? Avea nevoie de nişte indicii - iar Victor se grăbi să i le dea:

- Adică atunci când te uiţi în jurul tău, la felul în care trăieşti, la lucrurile care ţi se întâmplă zi de zi... Când vezi că eşti zilnic "arestată" între serviciu şi casă, cu un salariu meschin, într-un oraş jegos dintr-o ţară nedreaptă, ce simţi că îţi doreşti să mai primeşti de la viaţă?

Zâmbi slab:

- Încerci să afli dacă mi-ar surâde să plec din România?

- Nu; încerc să-mi dau seama cum gândeşti. Şi mai ales ce gândeşti. Eşti foarte schimbată, faţă de Lucia care-şi făcea zilnic apariţia pe scaunul meu de coafură. Trebuie să recunosc că sunt un pic bulversat, de când am descoperit asta...

Oof, Doamne! Îl înţelegea perfect - că uneori şi ea era uimită de ceea ce făcea Lucia mare, poliţista! Îşi începu explicaţia cu o întrebare - că, dacă tot trişau, ea voia să trişeze prima:

- Şi care variantă de Lucia ţi se pare mai potrivită?

- Sincer?

- Foarte sincer.

- ... Lucia care venea la mine să-i fac moţul mă domina. Mă inhiba. Aşa m-am transformat eu într-un puturos nehotărât şi ezitant...

Aha!

- Dar Lucia de-acum este, aşa... Ca un vis...

Serios?... Îi strânse uşor mâna... şi-şi făcu auto-caracterizarea zâmbind:

- Întâi şi-ntâi, trebuie să ştii că Lucia e formată dintr-o Lucia mică şi-o Lucia mare. Care trăiesc ca două matrioşti. Atunci când iese din casă, Lucia mică intră în Lucia mare. Care are cinci ani de patrulă la activ, două pistoale, BMW roşu cu zvâc şi acces nelimitat la sala de forţă a poliţiei. Şi deci poate să aibă grijă de Lucia mică.

Victor râdea; înţelesese acum cum funcţiona poliţista Lucia şi de ce nu văzuse nici urmă din poliţista asta de când se mutase la ea. Continuă:

- Lucia mare îşi doreşte să supravieţuiască zi de zi în jungla urbană, să fie avansată, să plesnească peste ochi neobrăzaţii din autobuze... Când intră în casă, Lucia mare se deschide şi se agaţă în cuier. Şi rămâne doar Lucia mică...

- Şi ce-şi doreşte Lucia mică?

Se repezise cu întrebarea, pentru că îl năpădiseră gândurile şi simţea că explodează dacă nu află nişte răspunsuri azi, acum! Oftă uşor... şi închise ochii:

- Ce-mi doresc? Ce simt eu că mi-ar mai trebui, în "peisajul" pe care mi l-ai descris?... Când mă uit în jur, la viaţa mea... Într-adevăr, salariul e mic. Într-adevăr, viaţa mea e împărţită între serviciu şi casă. Trăiesc într-un oraş jegos dintr-o ţară nedreaptă. Dar nu pot spune c-o duc foarte rău. Am o casă, am o maşină, ceva bani puşi deoparte... Adică supravieţuiesc, şi chiar îmi permit să pun în oală toate ingredientele scrise-n reţetă. Şi nu sunt genul care să vrea tot timpul mai mult, şi mai mult... Eu cred cu toată tăria că toate-n lumea asta sunt jumi-juma. Ştii cum se spune - n-ai noroc de bani, ai noroc în dragoste. Din punctul meu de vedere, important e să ai din toate nu totul, ci atât cât îţi trebuie... Înţelegi ce vreau să spun...

- Da.

- Iar când mă uit aşa la tot tabloul, şi mă gândesc ce mi-aş mai putea dori...

Şi totuşi, nu era decât 3 august. Discuţia despre hotărâri era programată pe 5... Victor nu putea calcula, dacă nu ştia răspunsul la întrebarea "Ce-şi doreşte Lucia Florea". Întrebarea aia stârnise toată nebunia din concediul ei! Răspunsul la întrebarea aia era temelia... Decise să i-l spună:

- Ştii ce-mi lipseşte? O familie. Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun asta, pentru că nu vreau să te influenţez, sau să crezi că scornesc anumite

Victor se grăbi să-i strângă mâna şi să o întrerupă:

- Ştiu că eşti sinceră.

Ştia el asta? Întoarse capul şi-l privi lung, încercând parcă să se convingă că era, într-adevăr, crezută... Victor îi fură un sărut şi reveni pe pernă. Şi nu zâmbi:

- Şi eu îmi doresc mult o soţie şi un copil. Dar mi-e frică să mă gândesc la asta, pentru că ştiu ceea ce ştiu. Şi nu vreau...

Iar mâna care-i strângea mâna se ridică un pic, şi-apoi reveni pe pat, şi-apoi iar se ridică - pentru că el nu-şi găsea cuvintele...

- Cum să spun... Ştiu ce ar trebui să nu fac; dar simt că trebuie măcar să ştii ce-aş vrea să fac...

Ce mai era de spus? Mai trebuia spus ceva? Altceva decât faptul că Victor se temea să-şi dorească o familie, gândindu-se că ea va fugi de el dacă-i va afla adevăratul scop? După ce aflase cum decursese primul ei mariaj, după ce înţelesese cât de mult ajunsese ea să urască chiar şi simpla idee a căsătoriei, el trebuia să-i spună că voia să-i arate, într-o zi, un inel de logodnă, două verighete şi biserica pe dinăuntru. Dificilă sarcină...

Se întoarse cu faţa spre el. Hm; era încruntat. Se supărase pe

el însuşi, pentru că nu-i putea spune deschis, cinstit şi răspicat, că voia să întemeieze o familie cu ea! Zâmbi slab:

- O să-ţi spun un secret mare-mare. Şi te rog să nu te uiţi deloc la mine, pentru că o să roşesc rău...

Victor începu să râdă:

- Bine. Promit că mă uit la tavan.

OK! Să-i spună atunci!

- ... Zilele astea, cât am stat sinistrată aici, m-am tot gândit... M-am întrebat, la un moment dat, dacă ştii şi tunsori de băieţei. Şi m-am gândit că tu eşti un bărbat înţelegător şi răbdător şi n-ai să te superi foarte tare dacă îmi scot steriletul la 365 de zile după "Isaia dănţuieşte".

Şi-acum o s-o certe, că-l dădea în boli cardiace... Nu; doar întorsese capul spre ea. O privea lung, uimit... Zâmbi şi decise să închidă ochii:

- Sigur, Isaia dănţuieşte atunci când îi vine vremea. Nu se repede să dănţuiască atunci când vrea el... ci atunci când îi vine vremea. Când lucrurile vor fi de aşa natură, încât îl vor face să dănţuiască. Ştii de ce-am plâns când ţi-am adus prăjitura?

- Nu; de ce?

- Pentru că, timp de 6 ore, am stat acolo şi m-am gândit că eu am plănuit tot viitorul şi-am dezvoltat în minte o frumoasă poveste de dragoste, cu nuntă, copil şi bătrâneţi fericite, iar tu nici nu ştiai asta. Şi-mi aminteam tot timpul că am greşit - şi s-ar putea să nu mă ierţi...

- N-am de ce să te iert. N-ai greşit cu nimic. Erai o femeie liberă; eu eram nehotărât şi crispat şi puturos ca dracu...

I-auzi! Victor râdea, pentru că tocmai fusese sincer şi-şi făcuse autocritica. Începu şi ea să râdă - auzi, "puturos ca dracu"... Fu trasă în braţele lui şi învelită bine cu cearceaful:

- Dar important e că am rezolvat problema, nu? Totul e bine, când se termină cu bine...

Aprobă cu capul. Şi fu sărutată pe frunte, pentru că era doar o femeie normală care-şi dorea lucrurile normale pe care le dorea şi el... Şi se gândea şi realiza acum că şi vecinii ei stătuseră aşa, într-o noapte din tinereţea lor, şi discutaseră despre viitor... Şi plănuiseră... Plănuiseră să-l ducă pe băiatul lor la Ciufolici şi să-l dea la liceu la Tonitza...

- Auzi? Eu am o idee... De fapt, am sentimentul că n-am să pot adormi dacă nu fac asta.

- Ce anume?

- ... Mă duc să aprind şi eu o lumânare.

- Poate găseşti una şi pentru mine.

Coborî din pat, trase sertarul şi găsi două lumânări-pastilă. Victor îi strânse cu putere mâna... Ieşiră încetişor, pe vârfuri, se apropiară de suportul metalic... Era linişte în spatele uşii de la apartamentul 14. Mai era o lumânare-pastilă acolo; ceva îi spunea că vecinul de la apartamentul 13 o aprinsese...

Gata. Reveniră în apartament, introduse codul şi se lungi pe pat. Victor se grăbi să o strângă în braţe... Mm, ce somn îi era!

4 august 2010 - miercuri

Oof! Şi-acum, drepţi la interogatoriu! Năşica o sunase la nouă fix şi-o convocase la Evidenţa Populaţiei. Asta însemna că era furioasă... Apăsă clanţa şi intră.

- Bine-ai venit. Treci aici, lângă mine.

Da; era furioasă şi nerăbdătoare - adică periculoasă pentru urechile ei. Zâmbi:

- Bună ziua...

Se aşeză pe scaunul pregătit pentru ea - pentru că, da, o aşteptase cu scaunul aşezat lângă scaunul ei...

- Deci: cum e?

- Perfect.

- ... Şi ce înţelegi tu prin "perfect"?

- Că e perfect. Totul e aşa cum mi-am imaginat că o să fie. Exact aşa cum mi-am dorit. El e aşa cum am visat că o să fie...

- ... Auzi? Ia detaliază cu exemple, că nu te cred! Şi ia-o cronologic, ca să nu uiţi vreun amănunt!

- Bine. Sâmbătă am schimbat uşa, că nu se putea trăi cu chestia aia îndoită de picioarele lui Leo. El a venit cu hainele exact când a ajuns patrula la mine, la verificare. Şi-a scăpărat scântei din ochi când m-a întrebat: "E p-aici?"

- Uau! Super! Şi?

- Şi l-am liniştit. Am mâncat, am ieşit la plimbare prin parc şi ne-am întors pe lângă magazine. Moment în care Leo şi amicii au ieşit din cazinoul ăla de la Doamna Ghica...

- Şi?

- Şi nimic. Ne-am văzut. Eu i-am făcut semn lui Victor, ca să-l vadă şi el...

- Simţeai tu nevoia să-i arăţi ce bijuterie de interlop musculos ai

- Da. Trebuia să-l ştie, în caz că Leo o ia razna şi se duce să-l caute.

Adriana tăcu mâlc - că avea dreptate... Continuă:

- I-am povestit cum a decurs potolirea lui Leo şi s-a mai liniştit. Oricum, m-a anunţat că nu se jenează să-i strice aspectul.

- Sper că i-ai spus să stea cuminte.

- I-am spus, şi-a înţeles.

- Bun! Şi duminică ce-aţi făcut?

- Duminică... Duminică am fost la picnic.

- ... La picnic?

- Da. La Cernica. Am dat la peşte, am mâncat mici cu muştar... Am schimbat bileţele...

- Ce bileţele?

- Păi eu voiam să-i spun ceva; el voia să-mi spună ceva. Am scris pe bileţele şi-am făcut schimb.

- Şi ce ţi-a scris?

- "Te iubesc".

- Uau! Şi tu? Tu ce i-ai scris?

- "Te iubesc"...

- Sunteţi îngrozitori! Da' n-aveţi gură, să spuneţi chestiile astea?

- Ba da, dar uneori cuvintele nu pot să iasă... Luni am lenevit pe canapea, la televizor.

- Decizia ta, sau a lui?

- Cred că a amândurora. Am mâncat, la patru ne-am aşezat pe canapea... iar la şapte şi-a amintit că aşa-şi trăia şi Mircea zilele. Şi m-a întrebat dacă vreau să ieşim pe-afară. Am negat, şi cred că mi-a mulţumit în mintea lui...

- S-ar putea! Că nu-i deloc uşor să stai opt ore în picioare!

- Ştiu, năşico; ştiu.

- Nu, nu ştii! Tu mergeai opt ore; el face dreapta-stânga opt ore. E mult mai obositor pentru el.

Aprobă cu capul şi continuă:

- Ieri a murit băiatul de la apartamentul 14.

- Ce băiat?

- Vecinii de la apartamentul 14 au avut un băiat de 12 ani.

- Oof, Doamne! Da' de ce?

- Nu ştiu; deşi am ieşit, cu legitimaţia şi explicaţiile, şi le-am dat eu omologilor certitudinea că au de-a face cu o familie normală lovită de-o nenorocire mare, n-am avut tăria să-l întreb pe poliţist. Cred totuşi că s-a sinucis. Ţi-am spus - n-am întrebat...

- Brr! Groaznic!

- Groaznic, într-adevăr. Vecina a urlat, la şase jumate - şi-am ieşit toţi, tot palierul... Când m-a văzut atât de întristată, Victor a propus ca după-amiază să ieşim amândoi prin oraş. Şi-am ieşit.

- Bravo! Unde-aţi fost?

- Ne-am plimbat prin Herăstrău, ne-am dat în tiribombe, am fost la o pizza, la biliard... Iar când am ajuns acasă, i-a luat doar zece secunde ca să mă facă KO.

- El te-a făcut pe tine KO!

- Da. Te miră?

- ... La urma urmei, nu! Deci zici că e bine.

- E foarte bine. Iar azi-noapte am trişat...

- Ce-ai făcut?

- Păi m-a întrebat dacă putem să trişăm puţin, cu discuţia de pe 5.

- Oo...

- A vrut să ştie ce-şi mai doreşte Lucia Florea să aibă în viaţa pe care-o trăieşte.

- Şi ce i-ai spus?

- Că-mi doresc o familie. I-am spus, sincer, exact ceea ce simt şi ce gândesc. Şi-am descoperit că avea o problemă majoră. Nu ştia cum să-mi spună că vrea să întemeieze o familie cu mine, astfel încât să nu cred că e şi el ca Mircea.

- Ţi s-a părut vreodată că ar putea fi ca Mircea?

- Nu. Niciodată. E special... E sincer şi atunci când mă ajută, şi atunci când îmi vorbeşte, şi atunci când mă strânge în braţe... Mă îngrijorasem, la un moment dat, gândindu-mă că mă cunoaşte bine şi va încerca să joace rolul bărbatului ideal din mintea mea. Nu joacă un rol - e el însuşi, şi-am descoperit că e perfect...

- Bravo. Mi-ai luat o piatră de pe inimă! Şi să vezi ce fericit o să fie George, când o să-i povestesc!

- George vrea să ştie cum ne înţelegem?

- George mi-a pus în vedere că dacă şi azi îi spun aceeaşi placă, cu "Nu ştiu, n-am vorbit cu ea", o să considere că-l mint. Şi-o să ne păruim, sub ochii lui Octavian, până-i spun tot ce ştiu.

- Auzi? Veniţi diseară pe la noi.

- Ei! Ce să căutăm la voi?!

- Eu ştiu? Parcă simt nevoia să simt că nu mă lăsaţi definitiv pe mâna lui. M-aţi obişnuit cu năravu...

- Bine; am înţeles. Eu credeam că vrei să stai cu el, ca doi porumbei!

- Vreau; dar vreau să avem prieteni care să ne treacă pragul! Şi parcă n-am curaj să-i cunosc fratele înainte de decizia din 5 august...

- Atunci diseară trecem pe la voi.

- Vă aşteptăm. Am plecat.

- Da' unde te grăbeşti aşa?

- Să fac o prăjitură.

- ... Da' ce-ţi veni?

- Nu ştiu. De când l-am văzut înfulecând prăjitura cu vişine, m-a pocnit aşa o dorinţă de-a porni cuptorul vara...

- E clar - eşti îndrăgostită!

Aprobă şi-i făcu cu mâna. Şi ieşi. Azi o să facă plăcintă cu brânză.

Cum-cum? Parcă auzea mobilul... Năvăli în casă, ocoli toată sufrageria şi reuşi să răspundă la timp:

- Da!

- Bună, iubito.

Mm... "Se scurse" la propriu pe scaunul de bucătărie, zâmbind:

- Bună, iubitule...

- Aveai treabă?

- Întindeam nişte rufe.

- Păi azi?

- Da.

- Păi nu e sărbătoare?

- ... Serios?

- Foarte serios! E sărbătoare mare!

- N-am ştiut...

Victor bufni în râs:

- E 4 august! Se împlineşte o lună de la 4 iulie!

I-auzi! Se stropşi la el, râzând:

- Prima la mână, n-am spălat nimic cu steluţe! A doua la mână, tocmai te-am penalizat două bucăţi mari de plăcintă cu brânză!

- Aoleu!

- Exact. Două, nu una!

- Serios?

- Foarte serios! O să mănânci două bucăţi mari de plăcintă în plus, ca să-ţi vină mintea la cap!

Râdeau. Oare ei aveau minte? Probabil că da, dar era în hibernare... sau în ţările reci...

- Cred că azi te supăr.

- De ce crezi asta?

- ... Pentru că una dintre colege ajunge mai târziu, iar şefu' m-a rugat să rămân peste program.

- Aa, stai liniştit! Oricum azi nu ieşim nicăieri, că ne vizitează Adriana cu George!

- Şi nu te superi că întârzii puţin?

- Nu. Trebuie să fac curat, trebuie să coc încă o plăcintă...

- Încă una? Nu vrei tu să iei nişte cornuleţe gata făcute şi să pitim penalizarea mea?

- Nu; mai fac o plăcintă.

- Bine; cum vrei tu! O să te topeşti de căldură în bucătărie!

- Nu-i nimic; pe urmă vii tu şi mă găseşti transpirată, iar eu mă duc la duş...

- Iar eu mă duc chiar acu' să-i zic lu' şefu' că am inundaţie acasă şi trebuie s-o şterg...

- Stai acolo cuminte, că încă n-am transpirat!

- Cum apare prima picătură, mă suni!

- Bine. Hai, fugi la treabă!

- OK.

- Pa.

- Pa.

Închise şi se grăbi să termine de întins rufele. Auzi, sărbătoare mare! Victor poftea curcan la cuptor! Şi "artificii"! Mare şmecher...

Deci mai cocea o plăcintă... special pentru el...

Victor

Zâmbi slab - încă din capătul scărilor se simţea mirosul ameţitor de plăcintă delicioasă...

Era un bărbat norocos - pusese mâna pe o femeie frumoasă şi deşteaptă, extrem de bună bucătăreasă, extrem de pricepută la spălat şi călcat... De la care va încerca să înveţe toate secretele.

Ca să poată s-o ajute. Ciobanul ăla care-o salvase din viitură fusese uşor cretin... În fine!

Descuie, intră şi se grăbi să introducă codul. Dădu să anunţe în gura mare că reuşise în sfârşit să evadeze din coafor, dar se opri la timp - tocmai văzuse buclele şatene căzute peste cotiera canapelei... Încuie şi intră direct în bucătărie.

Ei, poftim! Iar făcuse curat! Probabil că iubita lui se plictisea de moarte singură-n casă! Şi constata acum că Lucia nu înceta să-l uimească...

Nu se putea lăuda că intrase în multe case străine; dar în nici o casă al cărei prag îl trecuse, nu văzuse asemenea curăţenie uşor maniacă. Camerele miroseau frumos - sufrageria avea un iz de levănţică, dormitorul mirosea ameţitor a Lenor albastru, baia mirosea a Mr. Proper iar bucătăria era un amestec de zahăr vanilat şi spray antitabac. Iar atunci când ea se caracterizase cu cuvintele "nevasta STAS", rostise un indiciu mult prea mic! Casa Luciei Florea era perfectă...

Se simţea ciudat acolo; se simţea ca un intrus care picase brusc pe capul ei. Şi chiar dacă ea se comporta de parcă locul lui fusese dintotdeauna acolo, lângă ea, el se simţea... aiurea! Se uita mereu în jur, să nu uite vreo farfurie sau vreo furculiţă nespălate, se uita mereu să fie bine întinsă faţa de masă, vâna fărâmiturile cu privirea... Uneori o lua razna şi i se părea că nu tăiase feliile de pâine îndeajuns de drept... De parcă se temea să nu deranjeze el ordinea aceea perfectă! Va trebui să discute serios cu ea! Pentru că ideea aia fixă cu curăţenia ca-n sala de operaţii era stresantă. Pentru el, a sparge un pahar sau a scăpa o picătură de sos pe faţa de masă va echivala cu un cataclism...

Spera ca acel sentiment să dispară, începând de vineri - din prima ei zi de serviciu. El va pleca primul de acasă, la opt fără un sfert; ea va pleca pe la opt şi-un sfert, ca să ajungă la IGPR la nouă. El va ajunge acasă la trei şi-un sfert - şi va avea tot timpul din lume să facă el curat, să şteargă el praful, să cureţe el cartofii... Adică s-o ajute. Ea va veni la cinci jumate... şi probabil că, în sinea ei, se va simţi ciudat să constate că iubitul ei îi făcuse treaba. Poate se va gândi să se-apuce de uns uşile, imediat cum îşi scotea uniforma...

Începu să râdă şi ieşi. Şi se apropie încet de tânăra lungită pe canapea.

Era obosită. Frecase casa aia de-i luase un rând de luciu - normal că picase frântă şi adormise acolo! Se aşeză pe covor. O privea lung...

Era frumoasă. Şi specială. Voia să creadă că mâine nu va citi dezamăgire, sau regret, sau neputinţă în ochii ei. Voia să creadă că îi înţelesese bine cuvintele, iar Lucia chiar îşi dorea să aibă alături de ea un stângaci neîndemânatic care să-i păteze feţele de masă cu sos şi să-i spargă fiecare al şaselea pahar...

Zâmbi şi clătină încet capul - Lucia voia o familie. Iar dacă va avea încredere în el, el îi va oferi o familie frumoasă. Superbă. O oază de fericire, în viaţa ternă şi plină de lipsuri din oraşul jegos. Încercase să fie obiectiv, zilele astea; după părerea lui, fericirea pe care-o văzuse în ochii albaştri era sinceră...

Oftă uşor şi se ridică. Închise uşa, ca s-o lase să doarmă, şi începu să pregătească ness-ul. Era şase jumate - Adriana şi George trebuiau să apară din clipă-n clipă. Că nu erau genul care să întârzie în vizită peste ora opt jumate, aşa că probabil vor veni direct de la servici şi nu vor sta mult. Freca ness-ul şi se tot gândea cum să le spună...

Aha! Se auzeau paşi pe palier! Se repezi la uşă... Ei erau! Descuie înainte ca George să apese soneria; le făcu semn să nu facă zgomot... Iar Adriana, care-şi cunoştea bine fina şi fixaţiile ei, îşi trase soţul în bucătărie. Bun! Încuie şi intră după ei. Şi zâmbi:

- Bună, bună. Am găsit-o dormind.

- Da, mi-am dat seama că revoluţionează totul pe-aici cu gândul că venim în vizită. N-o înţeleg! Că i-am arătat legitimaţia de serviciu şi m-am jurat că nu lucrez part-time la Sanepid!

Bufni în râs - Adriana era tare glumeaţă atunci când era veselă! Iar acum era veselă... Le puse ceştile în faţă şi se aşeză. Iar Adriana nu se dezminţi:

- Ei, acum să te văd! Te-am luat uşurel, ca să te pălesc mai bine! Ce-ai de gând?

Poftim? Femeia din faţa lui nu mai zâmbea:

- Cum vă înţelegeţi, din punctul tău de vedere? Da' fii sincer! Că dacă tu pleci mâine de-aici cu tot cu haine, noi trebuie să facem cumva s-o încuiem la noi, sub paza unuia dintre noi!

Zâmbi şi-şi aprinse o ţigară. Şi-o privi drept:

- Mă bucur sincer că aţi venit, iar ea doarme. Că am nevoie disperată de sfaturile voastre.

- ... Păi, întreabă-ne!

S-o întrebe... Mai mult pe ea, că Lucia nu-şi împărtăşea secretele de suflet cu naşul...

- ... Din câte am înţeles eu, Lucia s-a căsătorit la 18 ani...

- Da, iar Mircea a transformat-o imediat în femeia direct răspunzătoare de cratiţă, aspirator şi maşină de spălat. Vezi şi tu în jurul tău reminiscenţele, nu?

Aprobă scurt:

- Da. Tocmai de-asta, e important să ştiu unele lucruri de la voi. Azi am ajuns mai târziu acasă pentru că am făcut un ocol pe la Obor şi am cumpărat ceva...

Scoase cutiuţa, o deschise şi-o puse pe masă:

- Şi e foarte important să ştiu cum să pun problema, ca să nu trebuiască să mă încui eu sub pază strictă.

Adriana nu mai respira - după părerea lui, naşa Luciei ar fi vrut să atingă inelul din cutiuţă, ca să se convingă că era real, dar n-avea curaj! George în schimb "îl mirosise" din clipa în care le deschisese uşa. Că era şi bărbat, şi ditamai general-maiorul! Aşa că el îi răspunse imediat:

- Ăla nu e un inel de logodnă; e o promisiune de fidelitate. O promisiune că bărbatul şi femeia au drepturi şi obligaţii egale. Nu e cătuşa cu care-o târăşti fuguţa la primărie, nu e nici obligaţia unei naşteri peste nouă luni. E doar o promisiune de fidelitate. Şi într-un an pun gâtu' jos că devii finul meu "cu acte"!

Zâmbi slab şi luă cutiuţa. Prefera s-o ascundă, să nu-i prindă Lucia "complotând"... Gestul lui o dezmetici pe Adriana, care se ridică:

- Mă duc jos, să iau o Cola.

Da' de ce?! Se ridică imediat şi porni spre frigider:

- Stai, că avem Cola!

Da' de unde! Fusese fraier, iar replica ei îi demonstră asta într-un mod foarte... gentil:

- Ştiu; da' eu vreau de-aia fără zahăr.

Nu mai avea ce să spună; o văzu ieşind şi nu-i rămase altceva de făcut decât să încuie uşa... Şi să se întoarcă în bucătărie! La urma urmei, cum îşi permitea să spere că, după ce le pusese inelul pe masă, va scăpa aşa... neinterogat?! Se reaşeză, iar George îi zâmbi cu subînţeles:

- Ştii unde lucrez, ştii ce grad am şi bănuieşti, cred, câtă experienţă am acumulat până acum. Aşa că nu opune rezistenţă la interogatoriul ăsta; bine?

Aprobă, râzând:

- Păi pune întrebarea şi lasă-mă să fac mărturisiri complete!

- ... N-am să te mint. Ştii că Lucia s-a dus la Adriana şi a făcut verificări în bazele de date.

Aprobă cu capul, pentru că ceea ce se întâmplase în concediul ei nu era o temă de discuţie între ei doi.

- În privinţa ta, n-a verificat nimic - s-a uitat lung la mine

şi m-a rugat să aflu cât mai multe despre tine.

Aha!

- Iar eu te-am dat în lucru şi-am studiat dosarul... Şi am o singură nelămurire.

Era atent, era pregătit... Investigatorul din faţa lui avea cumva o problemă de exprimare?

- ... Inelul ăsta apare după fix cinci zile. Şi mi se pare o mişcare extrem de rapidă.

Reîncepu să râdă - într-adevăr, asta nu-i spusese Adrianei în seara aceea, în lunga lor discuţie despre... coafura "a la Mihaela Runceanu". Iar finuţa nu era normal să aibă asemenea discuţii cu naşul! Aşa că... Aşa că ridică scurt din umeri:

- De fapt, eu o ştiu pe Lucia din vedere încă de-acum doi ani jumate, de când a deschis Rodica coaforul ăla. Şi-am tot văzut-o trecând zilnic prin faţa geamurilor, când în uniformă, când în blugi, cu sau fără sacoşe... Uneori ne intersectam prin Mega Image... Uneori o vedeam cu el... Deseori, o vedeam doar pe ea şi sacoşele... La început, m-a intrigat faptul că o fată atât de tânără şi frumoasă umblă întotdeauna cu părul prins în coadă şi nefardată. Uşor-uşor, am început să-i înţeleg programul - şi mi se întâmpla uneori să ies din coafor, la o ţigară - şi să fumez vreo trei cu ochii-n sus, spre intersecţie... Încet, în timp, am început să înţeleg de ce o vedeam mai tot timpul singură...

Îşi aprinse o ţigară. Îşi amintea noaptea aia...

- ... Într-o noapte de iulie, anul trecut, ieşisem până la farmacia non-stop de la Doamna Ghica, să-mi cumpăr nişte fiole de Algocalmin; iar ea a alergat pe lângă mine, spre staţia de taxiuri, cu lacrimile pe obraji... N-aveam cum să înţeleg ce se întâmplase. După o săptămână, am văzut-o prima oară în negru...

Investigatorul nu spunea nimic, semn că era un poliţist "adevărat" şi înţelesese...

- Prin martie, chiar mă gândisem să ies şi s-o opresc; şi să-i propun să-i schimb tunsoarea - că slăbise mult şi părea că uitase ce-i aia zâmbet. Dar n-am avut curaj. Nu mă privise nici măcar o dată - de parcă nici nu existam! Nu privea niciodată pe nimeni - iar asta m-a uimit... Şi-o văd, într-o după-amiază, îndreptându-se spre casă. Zâmbea. Atunci mi-am adus aminte că trecuse un an de când o văzusem alergând cu lacrimile pe obraji.

- Amândoi au fost fair play unul cu celălalt.

- Ştiu, mi-a spus Adriana.

Aştepta, dar următoarea replică nu venea... Bun! George îl lăsa să termine povestirea! Investigatorul îşi primise răspunsul, dar era curios cum îşi întinsese finul lui plasa ca s-o prindă pe fină! OK!

- A comandat "tratament complet"; a râs şi-a glumit cu fetele, le-a spus bancuri, le-a povestit istorioare vesele... A schimbat complet atmosfera din coaforul ăla. Iar când mi-am dat seama de asta, mi-am spus că dacă nici acum nu mă vede, înseamnă că chiar sunt prost făcut grămadă!

George începu să râdă; continuă:

- Înainte de coafat, a dispărut preţ de vreo jumătate de oră. Am întrebat-o pe casieră dacă i-a spus ceva înainte să plece; şi-am aflat că se întoarce repede. Atunci, i-am spus patroanei să se ducă la contabilă, că mă descurc eu acolo. Imediat cum a plecat ea, am expediat şi coafeza salariată. Iar după cinci minute Lucia a intrat şi-a fost în pragul unei crize de nervi auzind că coafeza îi dăduse ţeapă... Atunci i-am zâmbit şi-am arătat spre scaun. Iar ea mi-a zâmbit... Să mai continui?

- Nu; nu mai e nevoie. Am înţeles. Şi cum ştii unde lucrez şi câtă experienţă am, o să-ţi mai spun un singur lucru - o să stau cu ochii pe tine, tinere!

OK! Îl privi lung, amuzat de acea glumă... uşor serioasă:

- OK; sunt de acord!

George stinse ţigara şi se ridică:

- Ceva îmi spune că nevastă-mea nu se-ntoarce cu Cola aia.

Avea exact acelaşi sentiment. Aşa că îl conduse la uşă... Şi gata: erau din nou singuri.

Deschise uşa sufrageriei şi privi lung buclele - nu se clintiseră. Lucia dormea dusă. Reveni în bucătărie - era şapte jumate. Mai avea de aşteptat... patru ore jumate. Floare la ureche - ea stătuse pe scări 6 ore! El avea tot confortul acolo: scaun şi masă, ness, plăcintă cu brânză... Aoleu, câtă plăcintă cu brânză era în bucătăria aia! Uitase complet că jumătate din cantitatea aia era pentru naşi! Şi-i lăsase să plece fără, nici nu-l dusese capul să-i servească... Lucia o să-l penalizeze rău de tot! O să-i dea "pedeapsă" o tavă întreagă de plăcintă!

Eei... Presimţea că o să se rotunjească simţitor, dacă Lucia va decide să-l ţină totuşi aproape de feţele de masă şi paharele ei!

George

Bun! Urcă la volan, porni motorul şi demară. Iar Adriana se grăbi să întrebe:

- Cum e?
- Aşa cum trebuie să fie.
- Ce ţi-a spus?
- C-o filează de doi ani jumate.
- Ah! Ştiam eu!

Da, ştia ea...

Din clipa în care se ridicase din fotoliu şi venise pe hol, să-l cunoască pe stilistul Luciei, ştiuse că bărbatul acela era perfect pentru ea. Iar la momentul respectiv încercase să le arate amândurora că nu prea era bun pentru ea... Şi, din păcate, trebuise să mănânce bătaie cu cureaua ca să se dezmeticească. Lucia îi vorbise dur în noaptea aia, dar fusese sinceră. Şi folosise cuvintele care ilustrau exact starea de fapt. Ajuns acasă, îşi dăduse seama că finuţa lui avea mult mai multă minte decât naşul ei. Şi era mult mai obiectivă... Iar el trebuia să termine odată cu scuza că tăria făcea poftă de mâncare. Şi că se antrena, în interesul serviciului. Terminase cu tăria. Cu alcoolul, în general. Şi era mult mai bine acum.

Aşa că se bucura sincer pentru Lucia. Găsise un băiat bun, serios, care făcea eforturi mari să nu le arate şi lor cât de mult ţinea de fapt la ea. Adriana spunea că azi, de dimineaţă, o vizitase o tânără fericită şi îndrăgostită lulea...

Vineri, la nouă şi-un minut, o va chema pe Lucia în biroul lui şi-o va ruga să nu-i spună lui Victor despre acel incident... care nu se va repeta vreodată. Apoi, la zece jumate, trebuia să fie la cabinetul avocatului, ca să citească hârtia şi s-o semneze. Se îndoia că Adriana îşi va informa prompt băiatul. Şi chiar dacă-l vor informa totuşi - avea 14 ani deja, nu? Intrase la liceu! Avea colegi cu părinţi divorţaţi! Va înţelege şi el că divorţul părinţilor nu-i un capăt de ţară! Şi totuşi...

Va trebui să discute serios cu Adriana. Ar fi fost bine ca apartamentul să-l împartă jumi-juma. Sau să-l treacă pe numele băiatului - că doar pentru Octavian munciseră atâţia ani şi strânseseră atâţia bani, nu? El unul nu intenţiona să se mute de-acolo după divorţ. Ea nu părea hotărâtă să dea relaţiei cu Costel un nou înţeles... Oricum, trebuia să discute cu ea.

Dacă ajungeau la partaj...

- Ce e? Ce s-a întâmplat?
- Nimic.
- Nimic, pe dracu! Te-a sunat avocatul, nu?

Îl "mirosise"... De 17 ani îl "mirosea" aşa! Şi nici acum nu reuşise să afle cum făcea!

- Da. Vineri mă duc să văd ce-a produs.
- Şi vrei să vindem totul? Sau tragem dungi cu creta prin casă?

- Nu mi s-a părut că ne-am scos ochii până acum.

- Te-a salvat Octavian de fiecare dată. Dar în clipa în care băiatul află că divorţăm, poţi să-ţi cumperi un baston alb şi să faci cursuri de Braille.

Serios?! Zâmbi slab, aşa, ca o părere:

- Întotdeauna ţi-am admirat curajul. Nebunesc uneori, dat fiind faptul că ştii câte NUP-uri pot să dau ca să fii convinsă...

Tăcea - că şi ea îi admirase de-a lungul timpului determinarea, curajul şi ideile "spirt"... Şi stilul ăla descurcăreţ, care le băgase bunăstarea-n casă şi le ţinuse duşmanii departe... Viră scurt:

- Vrei să rămâi cu Costel?

- Nu cred că asta te priveşte pe tine.

- Atâta timp cât am toate mijloacele să divorţez cum vreau eu, cred că ar fi bine pentru tine să nu mă iei peste picior.

Tăcea acum...

- Dacă vrei să rămâi cu el, bag divorţul. Dacă nu, nu.

- ... Adică dacă eu nu vreau să mă mărit cu Costel, tu nu mai divorţezi?

- Exact.

- Şi-atunci de ce dracu te-ai mai dus la avocat?! Ţi s-a părut ţie că suspin foarte tare după Costel?

Nu. Dar chiar n-avea rost să-i răspundă! Se dusese la avocat şi gata! Crezuse... Sperase... Răspunse scurt:

- Am avut motivele mele. Acum nu le mai am. Deci: dacă nu ţii musai să te măriţi cu Costel, eu nu ţin musai să divorţez.

Soţia lui ridică, exasperată, mâinile spre plafonieră:

- Nu te mai înţeleg!

- Nici nu trebuie să mă înţelegi. Trebuie să te gândeşti ce vrei şi să-mi spui. Dacă-l vrei pe el, te ajut să te eliberezi de mine. Dacă vrei să rămânem aşa, rămânem aşa.

- Iar dacă vreau o căsnicie normală, cu oameni normali şi întregi la cutiuţă?

- Aia a murit demult. Aşa că, ori te mulţumeşti cu căsnicia asta modernă, ori divorţăm.

Parcă maşina şi opri motorul. Adriana zâmbi slab:

- Iar dacă ceva nu merge bine între ei, în două secunde scoţi avocatul de la naftalină, nu?

Îl "mirosise"... Negă scurt:

- Nu.

Şi cam atât - se grăbi să coboare. Octavian le făcea cu mâna, de la balcon. Zâmbi şi-i răspunse... Şi-i oferi soţiei lui braţul. Şi ea zâmbea:

- Şi ai de gând s-o ducem aşa până la adânci bătrâneţi?

- Dacă n-ai nimic împotrivă, cred că putem organiza un mariaj aşa de modern şi discret, încât că reziste pân' la moarte.

Soţia lui râdea, el râdea...

El ştia că Lucia şi Victor vor fi foarte fericiţi împreună. Aşa că râdea. Şi renunţa bucuros la divorţ, pentru că familia lui era frumoasă... şi stabilă. Şi pentru că Octavian era liniştit şi se concentra asupra şcolii. Şi pentru că ştia de ce Adriana nu voia să se mărite totuşi cu Costel, şi-i mai scăpau uneori aluzii despre căsnicia normală dintre oamenii normali...

Asta nu schimba însă cu nimic lucrurile - mariajul lor va rămâne modern pân' la moarte.

5 august 2010 - joi

Victor

Gata. Era 00,01. Era 5 august. În următoarele cinci minute, va afla dacă va avea sau nu nevoie de pază strictă. Aprinse lumânarea şi-o duse în sufragerie. Şi se aşeză pe covor, lângă canapea. O privea lung... Avea inima strânsă ca un ghem - şi simţea că-i era frică să o trezească...

Auzea vocea lui Victor, undeva departe... Hei! O striga! Deschise ochii şi se şi ridică în capul oaselor:

- Hei, bună! Ai venit?

Victor aproba încet. Evident că venise - doar era lângă ea, nu? Sărise din somn şi încă nu se dezmeticise bine... Hei! De ce aprinsese lumânarea? Arătă spre masă:

- Ne-au tăiat curentul?

Victor nega... Aoleu! Păi dacă nega aşa, însemna că...

Că trebuia să se ridice repejor de-acolo şi să se fofileze măcar cinci minute de la discuţia aia! Ştia că-i cam picase faţa când realizase de ce era lumânarea aprinsă pe masă! Victor avea gânduri mari, iar ea era complet nepregătită să audă acele cuvinte! Aoleu! Încercă să se ridice în picioare:

- Fug să încălzesc mâncarea!

Palmele lui Victor se aşezară pe canapea, prinzând-o la mijloc şi tăindu-i ambele căi de scăpare:

- O încălzesc eu, puţin mai târziu. Înainte de toate, trebuie să vorbim.

Oof... Se aşeză şi întâlni ochii căprui, extrem de serioşi... Gata - nu mai putea să respire, nu mai putea să clipească, nu mai putea să articuleze cuvinte... Bărbatul din faţa ei zâmbi slab:

- Uite, e trecut de doişpe, aşa că 5 august a început deja. Şi am luat o hotărâre. Vrei s-o auzi?

Măiculiţă, ce introducere scurtă! Ce repede ajunsese la momentul hotărârii!... Dar, la urma urmei, ce motiv aveau să tărăgăneze la nesfârşit clipele alea? Îşi rosteau amândoi hotărârea, iar dacă amândoi hotărau la fel, aia era! Aprobă deci. Şi nu putu să nu se facă stacojie-n obraji, pentru că Victor redeveni serios:

- Dar promiţi că nu mă întrerupi până nu termin?

- Promit.

- Bun. Azi am venit mai târziu pentru că am avut treabă în centru. Ţi-am luat ceva.

Îi luase ceva... Îl privea în ochi şi ştia că Victor scotea chiar acum din buzunar o cutiuţă mică, neagră...

Gata - mâna lui se oprise. Plecă privirea... Într-adevăr, cutiuţa era neagră... şi se deschidea chiar acum, dându-i o puternică senzaţie de leşin... Inelul era superb...

- Contrar bănuielilor tale, nu e un inel de logodnă.

Cum?

- E o promisiune de fidelitate.

Cum-cum? Ridică grăbită privirea - ce voia să spună?

- E o promisiune că noi doi vom fi întotdeauna egali. O promisiune că istoria nu se va repeta. O promisiune că te voi ajuta şi te voi sprijini în tot ceea ce faci. Şi-ţi jur că nu e nici cătuşa cu care te leg înainte să te târăsc la primărie, nici felul meu de a-ţi cere un copil peste nouă luni...

Plecă din nou privirea spre inel. Victor încerca să-i arate cât de mult însemna ea pentru el... fără să-i lase impresia că, pentru el, ea era super-bucătăreasa, super-vrednica, super-cărucior de cumpărături sau super-maşina de spălat. Sau super-nevasta şi

super-mama. Şi încerca s-o lege cumva de el... fără să simtă şi ea că era legată de el.

- Este doar o promisiune de fidelitate... pe care o fac faţă de tine...

Aoleu! Scotea inelul de-acolo! Mâna lui se întinse spre ea:

- Şi pe care îţi cer s-o faci faţă de mine.

Da! Ea una îi făcea acea promisiune de fidelitate! Că nu-i cerea nimic supraomenesc! Îi cerea să fie o femeie normală! Şi să se lege de el! Şi, da - ea voia să se lege de el! Strâns-strâns de tot! Aşa că puse mâna în palma lui... Zâmbind, Victor împinse uşor inelul pe deget... şi-i sărută mâna. Şi nu-i mai dădu drumul:

- Tu te-ai gândit? Ai luat o hotărâre?

Dacă luase o hotărâre?... Păi o luase încă de ieri, nu? Adică încă de-acu' cinci zile! Aprobă deci şi nu zâmbi - îl privi lung, serioasă:

- Da. Când eram eu mică, era un film la bulgari, cu Arabela...

Victor aprobă scurt. Bun! Îl ştia! Perfect!

- Ultimele cinci zile au fost pentru mine ca o minunată poveste de dragoste. Pe care vreau să încerc s-o fac să continue zi de zi, până la sfârşitul zilelor mele. Şi cum în povestea asta eu sunt prinţesă, am să hotărăsc chiar acum...

Ridică mâinile, privindu-l lung, şi apucă inelul. Moment în care Victor păli... Oof, ce zăpăcit era de toate evenimentele din ultimele cinci zile! Ce era cu el? Nu ştia deja ce hotărâre luase iubita lui? Răsuci încet inelul pe deget, aşa ca Arabela:

- Am să hotărăsc că transform inelul de fidelitate în inel de logodnă.

Uau! Victor se repezise şi-o prinsese în braţe! Şi-acum o strângea cu putere şi încerca să-şi ascundă chipul de ea... Îl cuprinse şi ea cu braţele - că-l iubea, şi nu voia să-i mai dea vreodată drumul!

Mm, cât de devreme era! Oare cât să fie ceasul? 9,25. Lăsă mobilul pe noptieră şi reveni pe pernă. Zâmbi - că era din nou logodită...

Ridică mâna şi privi lung inelul... Era un model superb. Îi plăcea. Îl iubea! Îi venea să-l pupe!

... Aah! Îşi pupă inelul cu ţoc - aşa! Că-l iubea de nu mai putea!

Se întinse lung... În apartamentul ăla mirosea a cafea - în fiecare dimineaţă, Victor îi lăsase cafeluţa pe masă... Şi-o să i-o tot lase, pentru că el începea programul la opt iar ea o să-l înceapă la nouă...

Păi azi era ultima zi de concediu...

Putea spune că era mulţumită. Fusese un concediu bestial. Dansase, se distrase, testase ţaca-paca, se potolise, îşi băgase minţile-n cap, găsise un bărbat serios, se îndrăgostise, se logodise... Ce altceva se mai putea întâmpla în concediul ăsta, în condiţiile în care simţea că are tot ce-şi doreşte?

Îşi privea lung inelul...

Se auzea maşina de spălat a vecinei de deasupra. Asta o mira, pentru că vecina se ducea zilnic la biserică şi stătea la toată slujba - aşa că n-ar fi trebuit să fie acasă la ora asta. Dar poate că "chiulise" şi ea o dată-n viaţă - nu?

Uruia... Da' ce dracu păţise maşina aia de spălat? I se descentrase cuva? Că duduia de parcă încerca să pătrundă prin planşeu!

Şi parcă se mişca şi patul!

Şi se-auzea tot mai tare! De parcă chiar trecea prin planşeu!

Se ridică în capul oaselor:

- Ce dracu?

Apartamentul 13
Alexandru

5 iulie 2010 - luni

Urcă şi ultimele trei trepte şi scoase cheia din buzunar. Era târziu; la ora asta, Ionuţ sigur dormea. Şi chiar dacă îl durea sufletul să gândească aşa, se bucura totuşi că ajunsese acasă îndeajuns de târziu...

Intră, încuie, puse siguranţa... Da; singura sursă de lumină din casă era veioza din dormitor. Se descălţă uşor şi intră în bucătărie. Nu aprinse lumina; doar închise uşa, lăsă sacoşa cu cornuri pe dulap şi îşi aprinse o ţigară.

Trebuia să pregătească maşina, zilele astea. Şi trebuia să-şi găsească urgent un alt serviciu... Din fericire, Mirela şi Ionuţ plecau joi la mare; iar de vineri, singur acasă, cu siguranţă va reuşi să se concentreze şi să-şi găsească un serviciu ca lumea! "Lucrător comercial" la Kaufland nu era nici pe departe o soluţie - nici pentru el, nici pentru Ionuţ! Iar fotomodel...

Azi, fusese concediat de-un individ de 26 de ani. Insul îi vorbise foarte frumos, foarte respectuos; îi explicase că era criză şi la Kaufland, că vânzările nu mergeau bine... Şi-n plus, nu era de capul lui acolo - avea şi el la rândul lui un şef. Aşa că ultimul lucru pe care-l putea face pentru el era să-l bage în concediu, ca să-i dea salariul cât de cât întreg la începutul lui august. Şi nu se putuse supăra pe el - că, la urma urmei, faptul că el era lucrător comercial iar individul şef se petrecea numai din vina lui! El fusese gâscanul cel mare!

Venise pe jos până acasă. Trăsese de timp, ca să nu-l găsească pe Ionuţ treaz. Şi simţea nevoia unui total... şi-a unei revizuiri a viitorului. Nu de alta, dar una viitoare împlinea 25 de ani. Şi se întreba, la modul cel mai serios, ce-i mai putea rezerva viitorul ăsta - şi în ce măsură ar fi putut el să-l influenţeze. Pentru că în ăştia 25 de ani cunoscuse urcarea... şi căderea. Şi nenorocul ca tocmai copilul lui...

La 18 ani, fusese un tânăr fericit. Un tânăr în plină ascensiune, care avea tot viitorul în faţă - şi-şi construia frumos acel viitor. După revoluţie, tatăl lui intrase în politică; şi cum tovarăşul director avea toate conexiunile făcute, plus o avere consistentă despre care comuniştii nu ştiuseră nimic, îşi făcuse o firmă. Şi prosperase. Şi intrase în politică - ca dealtfel mai toţi cei care lucraseră în birourile fabricii, sub conducerea lui. Partidul îl sprijinise; el "mulţumise" partidului. Afacerile fuseseră foarte bine organizate, şmecheriile fuseseră foarte bine muşamalizate, lor le mersese foarte bine... Şi înainte, şi după revoluţie, fuseseră printre cele mai respectate şi invidiate familii din Târgovişte!

Familia lui fusese foarte echilibrată. Tatăl, director de fabrică. Mama, profesoară. La revoluţie, un glonte rătăcit o lovise în picior. Rana nu fusese gravă - dar îi permisese ei să se pensioneze şi să stea acasă cu el. Iar asta se cunoscuse - se ocupase mult de unicul lor fiu. Îl dusese la înot şi la baschet, făcuse temele cu el, îi explicase lecţiile din manuale - iar el terminase liceul cu medie mare şi intrase la ASE, în Bucureşti, fără pile, fără meditatori, fără plicuri burduşite cu bancnote. Se încadrase printre cei 120 de tineri şi tinere de deasupra liniei! Atunci, tatăl lui îi făcuse cadou Opel-ul Vectra. Tot oraşul îl invidiase pentru bijuteria aia, pe care i-o adusese pe platformă, îmbrăcată toată în ţiplă şi ornată cu fundă albastră - şi se strânsese lumea "ca la urs"...

Familia lor se caracterizase întotdeauna prin respect şi bună înţelegere. Capul familiei, tatăl lui, avusese întotdeauna grijă de ei; iar mama lui îşi idolatrizase la propriu soţul... Iar el plânsese multe nopţi din cauza a ceea ce numea pe atunci "nepăsarea tatălui meu"... Intrase la ASE pentru tatăl lui - pentru că mama lui îi spusese, în şoaptă, că tot efortul pe care-l făcea tatăl lui era menit să-i pregătească lui o firmă puternică pe care s-o conducă, atunci când termina facultatea. Se conformase; intrase la facultate. Iar atunci când îi dăduse cheile maşinii, tatăl lui îi spusese că "acum nu mai are nici o scuză să-şi petreacă weekend-urile departe de părinţi" - şi-o spusese cu mândrie... Se mutase în Bucureşti - unde tot tatăl lui îi închiriase apartamentul cu două camere în a cărui bucătărie stătea acum. Făcuse furori în prima zi, la primul curs - că făcuse de mic înot şi baschet şi n-avea decât 1,95 şi 100 de kile armonios lucrate la sala de forţă şi bazinul de înot. Şi ochi albaştri, plete şatene lungi peste umeri...

Şi-apoi totul se prăbuşise. Nenorociţii dăduseră lovitura - în 24 de ore, ingineria lor financiară falimentase firma tatălui lui. Care, atunci când realizase ce se întâmplase, nu mai apucase decât să-i înjure bine... Infarct. Sâcâiala şi presiunea zilnică în care trăise atâta timp îl slăbiseră; iar lovitura aceea fusese prea mult pentru tatăl lui. Iar el, în 48 de ore, trecuse de la zâmbet la doliu...

Voise, atunci, să renunţe - să se întoarcă în Târgovişte, să-şi găsească un serviciu şi s-o ajute pe mămica lui. Dar ea fusese de neînduplecat - să nici nu-ndrăznească să facă aşa ceva! Fusese visul tatălui lui să-l vadă absolvent de ASE! Fusese visul lui să-l aşeze în fruntea firmei... Mama lui avusese întotdeauna o mare influenţă asupra lui. Tatăl lui întârziase deseori la fabrică, şi apoi la firmă; în plus, obiceiurile şi comportamentul de director îl urmăriseră pretutindeni, inclusiv acasă. Aşa că îşi petrecuse timpul mai mult cu mămica lui, care nu ezitase niciodată să-i arate cât de important era băieţelul ei pentru ea... Şi nu prea ieşea din cuvântul ei - nici atunci, nici acum. Ea făcuse atunci o înţelegere cu el. Dacă el se întorcea în Bucureşti şi continua ASE-ul, ea se ocupa de nenorociţii care-i omorâseră tatăl - îi dădea în judecată şi nu se lăsa până nu-i vedea la puşcărie. Doar în condiţiile astea acceptase să se întoarcă în Bucureşti; şi-şi impusese să se întreţină singur, să-şi plătească singur chiria şi mâncarea...

Revenise deci în Bucureşti şi-şi căutase o slujbă. Ceva care să-i permită însă să-şi continue studiile. Şi cum avusese patru colege fotomodele, cum auzise unele discuţii la cursuri, decisese să încerce - sumele rostite de ele i-ar fi ajuns pentru un trai decent... În decembrie 2004, se dusese la un casting pentru figuraţie în public la TV şi Moşi Crăciun. Ştiuse că la Moşi se duce degeaba - avea înălţimea, dar nu şi greutatea. Şi nici vârsta. Dar la casting, în momentul în care ajunsese în faţa mesei "cu pricina", individa din mijloc se ridicase imediat şi-l poftise în biroul ei. Acolo aflase că acţiunea era organizată de o agenţie de modelling, iar ea este patroana - şi-o cheamă Bianca şi-ar vrea mult-mult să semneze un contract de colaborare cu el... Semnase. Nu era o slujbă "strigătoare la cer", câştigurile erau mici - că nu toţi creatorii creau şi

izmene bărbăteşti -, dar măcar nu murea de foame! Şi nici nu renunţa la ASE! Ştiuse, simţise că în clipa în care se va transfera la FF, va pierde anul II. Implicit, va pierde şi facultatea. Scăpat de sub îndrumarea mamei lui, departe de sfaturile ei, tocându-şi timpul cu gătitul, curăţenia şi cumpărăturile, ar fi pierdut totul...

După două zile, Bianca îl sunase. Putea să se prezinte a doua zi, la opt dimineaţa, la Sala Palatului? Putea. Bun, pentru că fusese selecţionat pentru o prezentare de modă şi aveau repetiţie. La opt fix, fusese în spatele scenei. La opt şi cinci, o cunoscuse pe Mirela.

Hm; Mirela...

La vremea aia, el avusese 19 ani şi-un moment de slăbiciune. Ea avusese 17 ani şi-un moment de inspiraţie. El îşi aranja gulerul cămăşii, iar trei tinere "colege" tot şuşoteau în spatele lui, chicotind şi dându-şi coate. Mirela trecuse pe lângă ele şi le zisese, neaoş şi în gura mare: "Calmaţi-vă, că cu mine se-nsoară!" Îl lăsase mut de uimire... După prezentare, Bianca îi invitase pe toţi la un restaurant - fuseseră toţi debutanţi iar acţiunea mersese foarte bine, aşa că "îi stimulase" cu o cină în oraş şi se folosise de ocazie ca să-i unească într-un fel de colectiv-echipă. El îi propusese imediat Mirelei s-o ducă cu Opel-ul lui, curios să afle ce-o determinase să spună cuvintele alea - că în rest se comportase şi vorbise normal, nu-l băgase cine ştie ce în seamă pe durata prezentării... După două săptămâni, ea se mutase în apartamentul cu două camere... În ziua în care ea împlinise 18 ani, spuseseră amândoi "Da"...

Mirela fusese începutul sfârşitului pentru el. Habar n-avea de ce spusese şi el "Da". Blonda cu ochi negri nu avea prea multe calităţi, dar nici prea multe defecte. Fuseseră fericiţi, în alea câteva luni de prietenie şi logodnă. Dar ar fi trebuit să vadă nepotrivirea. Ar fi trebuit să asculte de sfatul mamei lui, care-l avertizase că, în situaţia lui, mariajul era exact tichia de mărgăritar... Ar fi trebuit, la urma urmei, să aibă destulă minte să înţeleagă că, de vreme ce ea nu se înţelegea deloc cu mama lui, iar el nu se înţelegea deloc cu părinţii ei, faptul că ei doi se înţelegeau bine era uşor insignifiant...

Spuseseră "Da". După fix 9 luni, se născuse Ionuţ - deşi şi mama lui, şi părinţii ei le spuseseră să nu se repeadă să facă un copil, că au tot timpul... Mirela rămăsese acasă cu Ionuţ; el constatase repede că prezentările de modă erau mult prea puţin pentru tonele de lapte praf, pampersi, hăinuţe şi medicamente...

În mai 2006, când pur şi simplu nu se mai putuseră descurca cu banii, îngheţase anul doi de facultate. Şi se angajase. Cu studiile lui, alea nefinalizate, sfârşise lucrător comercial la un hypermarket de cartier. De la şase dimineaţa şi până la două după-amiaza, sau de la două la zece noaptea, cărase marfă şi aranjase rafturi. Şi dăduse cu mătura, spălase vitrine frigorifice, omorâse gândaci, gonise şobolani... şi altele. Multe altele. Modelling-ul mersese în paralel cu serviciul; dar începuse să refuze prezentările, pentru că se suprapuneau peste programul de la hypermarket. Iar Bianca înţelesese ce se întâmpla şi urzise un plan...

Prima oară când Bianca îi propusese "să chiulească împreună de la repetiţie şi să ducă totuşi bani acasă", îi râsese-n nas şi plecase trântind uşa! La vremea aia, îi fusese imposibil să prevadă viitorul! Îi fusese imposibil să prevadă că, în august, hypermarketul se închide. Nu prevăzuse nici ţipetele şi suspinele mamei lui, la auzul veştii că el vrea să vândă maşina. Nici cuvintele dure cu care ea îi amintise că Opel-ul era cadou de la tatăl lui... Ca să n-o mai audă plângând la telefon, acceptase să-i dea ea bani, până îşi găsea el alt serviciu. Trei luni, îi întreţinuse ea - după naşterea lui Ionuţ, părinţii Mirelei fuseseră ca şi inexistenţi pentru ei, pentru nepotul lor... Şi-apoi mama lui pierduse procesul cu nenorociţii. Înaintase imediat recursul, iar avocaţii păpaseră mare parte din puţinii bani puşi deoparte...

A dracului ea de treabă!

Aruncă ţigara în scrumieră şi-şi şterse înciudat lacrimile. Şi-şi mai aprinse o ţigară - că trebuia să se descarce, ca să nu-i pocnească inima sau vreun vas de sânge la cap!

Mama lui nu obişnuise să-l sune, după ce el se căsătorise cu Mirela. Relaţiile foarte reci dintre ele nu trebuiau să afecteze căsnicia lui - aşa îi spusese ea, cu lacrimile în ochi, atunci când îl anunţase că ea se întorcea la Târgovişte şi rămâne acolo. Adică la 48 de ore după ce Mirela venise cu Ionuţ de la maternitate. Aşa că o dusese la gară... Şi cam atât. O sunase el, ori de câte ori simţise că nu mai rezistă; ea îl sfătuise întotdeauna să se calmeze, să fie cumpătat, să nu se certe cu nevasta - că nici o căsnicie nu-i ferită de probleme şi greutăţi... Ea îi trimisese bani, după închiderea hypermarketului... Iar în dimineaţa zilei de 22 octombrie 2006, se pomenise cu poştaşul la uşă. Primise un fluturaş de-ăla poştal. Avea un colet, de la mama lui. Îl adusese acasă, îl desfăcuse...

10.000 de euro şi-un bilet. Parcă-l şi vedea, cu ochii minţii... **"Am găsit un job bun, în Italia. Am vândut apartamentul şi-am plecat. Te sun eu, zilele astea. Mama"** El aproape că bufnise în plâns - pentru că amândoi munciseră şi se căzniseră să facă om din el, iar el era un ratat! În loc să aibă el grijă de ea, să preia el rolul de cap al familiei şi s-o sprijine, el rămăsese la Bucureşti şi se însurase! Şi tot ea îl întreţinuse! Şi-acum vânduse casa şi plecase să muncească în străinătate - mămica lui, profesoară apreciată în tot oraşul... În schimb, Mirela se bucurase mult să vadă atâta bănet! Plănuise, în 30 de secunde, să angajeze o bonă şi să se înscrie repejor la o sală de fitness, ca să revină la dimensiunile din ziua nunţii şi la prezentările de modă. Ionuţ avusese atunci şapte luni jumate; şi cum fusese foarte supărat pentru decizia mamei lui, iar Mirela insista cu angajarea bonei, se certaseră îngrozitor. Lăsase buna-creştere şi autocenzura deoparte şi-o făcuse în toate felurile...

Mama lui îl sunase a doua zi. Îi spusese că prinsese un post de menajeră la o puştoaică româncă - tot fotomodel. Iar vestea asta îl lovise rău în moalele capului - mama lui fusese dintotdeauna o doamnă, avusese femeie-n casă până intrase el în clasa a cincea iar tatăl lui avusese mereu grijă să nu-i lipsească nimic. Se simţise nu inutil, nu incompetent - ci degenerat. Un degenerat nenorocit, care nu că nu e-n stare să-şi ajute mama - ci trăieşte din banii ei! Că tot neangajat fusese pe-atunci... Ea încercase să-l liniştească; îi spusese că romînca era o tipă "de comitet" şi practic erau prietene, că stăteau amândouă într-o vilă micuţă şi discretă, că avea un salariu bun... Iar el încercase să-i arate că era liniştit şi se împăcase sufleteşte cu decizia ei; în realitate...

La două zile după apariţia coletului cu bani, Mirela insistase încă dis-de-dimineaţă să-l vadă plecat la interviuri. Îşi dăduse seama că insistenţa aia nu era deloc firească; aşa că plecase doar până în scara blocului, la parter. Şi-o văzuse pe prima candidată la postul de bonă pentru Ionuţ... Urcase şi el. Pe candidată o dăduse afară, iar pe Mirela o luase la o serie scurtă de palme peste obraji. Că băiatul nu împlinise un an, nu ştia nici măcar să meargă, iar ea voia să-l lase pe mâna unei străine şi să plece la sală! Îi urlase că o să stea cu copilul atâta cât îi spune el să stea! Şi-o lovise cu toată puterea, din tot sufletul lui! Din clipa aia lucrurile se schimbaseră...

Încercând poate să-i facă în ciudă, Mirela se îndopase. Îndesase mâncarea-n gură cu ambele mâini deodată. Şi "sărise" de la acceptabilele 80 de kilograme, la un pic peste 95. În condiţiile în care avea doar 1,80. Nici nu se mai căznise să slăbească de-atunci. Tot decretase că, gata, se apucă de regim, de ceaiuri de slăbit, de alergări prin parc... Degeaba; când trebuise să se şi apuce de gimnastica aia, Mirela renunţase... Şi aşa rămăsese; aşa era şi acum.

Cu 25 de kile mai "rotundă" decât i-ar fi trebuit Biancăi.

Pusese cei 10.000 de euro la bancă şi se angajase în primul post în care primul patron fusese dispus să-l angajeze - vânzător la un magazin de materiale de construcţii. Salariul nu era mare; era acceptabil. Supravieţuiau. Încet-încet, salariul şi prezentările de modă începuseră să mai redreseze situaţia financiară... Iar în decembrie, mămica lui venise în România, împreună cu Beatrice.

Ea îl sunase, extaziată, şi-i spusese că făcea Crăciunul în Bucureşti. Că şi Beatrice, "şefa ei", face sărbătorile în România. El o invitase să stea la ei; mama lui acceptase, aşa că el o rugase pe Mirela să încerce să fie împăciuitoare. Lucrurile merseseră bine pe 24. Mămica lui îi vizitase, se bucurase de Ionuţ şi plecase după fix două ore, pentru că Beatrice o sunase - avea nevoie de ea seara. Lăsase în urmă o Mirelă furioasă, deşi nu schimbaseră mai mult de zece replici, toate amabile şi neutre... Şi exact pe 25 decembrie, la masa de prânz, Mirela deschisese discuţia despre banii ăia... O întrebase, neaoş, pe mama lui: "Florino, tu de ce ne-ai trimis banii ăia?" Acel "Florino" îl împunsese rău în nerv... Mama lui răspunsese precaut - ca să aibă nişte bani, în caz de maximă urgenţă. Mirela îi ceruse, neaoş, să-i dea ei acces la o parte din bani, ca să se ducă la sala de fitness şi să angajeze o bonă. Mama lui îi spusese că o să-i trimită ea bani pentru fitness; dar nu şi pentru bonă, pentru că Ionuţ era mult prea mic ca să fie lăsat cu o străină. Mirela sărise în picioare şi urlase multe lucruri... Mama lui se ridicase şi urlase şi ea... Mirela azvârlise tava cu sarmale pe covor şi se repezise cu mâinile întinse spre mama lui. El intervenise şi începuse s-o lovească... Când terminase de bătut la ea, descoperise că mama lui plecase...

Nu rezolvase nimic. Mămica lui nu-l mai sunase. Iar Mirela se distanţase mult de el, cu copil cu tot. Îl folosise pe Ionuţ ca pretext pentru acea depărtare: n-avea timp să discute cu el pentru că stătea cu ăla micu', sau îl culca pe ăla micu', sau ieşea cu ăla micu'... Singurul lucru pe care-l spunea Mirela zilnic era "nu ne ajung banii". Când el îi dădea bani, ea îi făcea să dispară cu viteza sunetului...

În iulie 2007, Ionuţ căzuse de pe tobogan şi-şi rupsese mâna. Fractură deschisă, operaţie complicată, Mirela fugise cu el la spital şi-l sunase... Ca de obicei, nu găsise decât mărunţiş prin casă. O sunase, s-o întrebe unde erau banii; iar ea urlase că nu au bani! Că atâta aduce el - strict chiria, dările casei şi mâncarea! Şi că să facă bine şi fie s-o lase pe ea să se întoarcă la muncă, fie să aducă el mai mult! Nu era el fotomodel? Să se ducă şi să facă bani! 500 de euro - atât spusese profesorul că costa operaţia! Să-i aducă el, până mâine dimineaţă! Şi-i închisese. Iar el... El îşi "inventariase" opţiunile şi nu găsise decât o singură soluţie: Bianca. Decisese deci să încerce să obţină o prezentare de modă - şi voise să spere că profesorul se va îndura de gâgâlicea cu mâna ruptă şi va opera "cu plata în rate". Pentru că nu voise sub nici o formă să se apropie de contul ăla...

Se dusese la Bianca şi-i spusese de la obraz: "Dă-mi o acţiune, un sampling, o prezentare - orice! Dă-mi-o azi!" Ea ridicase din umeri: n-are. E perioada concediilor, nimeni nu prezintă nimic în Bucureşti. Şi probabil că-l văzuse disperat, de-l întrebase ce s-a întâmplat - că în general Bianca era pragmatică, n-o interesau lucrurile care n-o afectau direct. Îi spusese despre Ionuţ, iar propunerea venise prompt - de parcă o pregătise demult... "Vino diseară pe la mine, să discutăm despre asta. Şi ţi-i dau eu." O privise lung... aprobase aşa, în virtutea inerţiei... Luase hârtiuţa cu adresa doar pentru că mâna ei o întinsese spre el şi plecase, spunându-şi că n-avea ce căuta la Bianca acasă. Şi-apoi se gândise un pic...

De când o refuzase prima oară, Bianca "îl trăsese pe linia moartă". Îi dădea samplinguri de 50 de euro seara. Şi numai două-trei pe lună. Timp în care ceilalţi doi băieţi primiseră de trei ori mai multă muncă. Şi bani. Bianca îi transmisese, subtil, că atâta timp cât el o refuza, era "pedepsit". Şi...

Şi se hotărâse să se ducă totuşi. Mirela oricum urla la el, trosnea şi bufnea prin casă, îl trata cu spatele şi toca banii cu viteza sunetului! Şi, mai nou, adormea în fiecare seară alături de Ionuţ! În zilele cu soţ, era obosită; în cele fără soţ, o durea capul. Într-o zi fără soţ decisese el să-i plătească nevestei lui poliţa pentru tot ce se întâmplase de când o cunoscuse pe ea...

Era linişte în apartament - iar liniştea aia îl îmbia la rememorat trecutul, cu bune şi rele... Îşi trase scaunul, se aşeză şi privi lung scrumiera... OK! O să mai fumeze una, deşi nu prea-i mai ardea...

Se pregătise în seara aia ca pentru întâlnirea cu iubirea vieţii lui. Mirela venise acasă doar ca să ia haine pentru ea şi Ionuţ şi-l găsise duşat, aranjat, cochet şi foarte parfumat - şi-l privise lung, cu o sprânceană ridicată. El îi spusese că are o acţiune de sampling, la Inter. Ea râsese: "Zău? Tot 50 de euro?" "Nu; 500." "La un sampling!" "Da; e un sampling mai special." Probabil că soţia lui realizase în clipa aia despre ce sampling era vorba, şi de-aia îşi înghiţise restul cuvintelor... La opt fix, apăsase soneria Biancăi. Pantaloni negri, maletă, păr uns cu balsam din belşug... flori, bomboane şi-o sticlă de vin. Iar Bianca zâmbise, îl poftise să intre şi-l sărutase pe obraz. Şi-l invitase la masă... Iar lucrurile decurseseră normal. În fine... Pe la unu, ea îi propusese ca, într-o dimineaţă, să ia împreună micul dejun. Şi cum el nu spusese nimic, ea se ridicase şi deschisese geanta... Şi nu sperase nici o clipă că femeia aia chiar o să-i dea 500 de euro! Dar fusese parolistă; şi probabil că-i plăcuseră florile şi vinul - adică efortul lui de-a se prezenta la uşa ei ca un gentleman. Cu siguranţă, Bianca încercase să-i transmită că cina aia trebuia neapărat repetată, pentru că fusese un succes... Pricepuse "din prima" mesajul; luase banii şi ieşise, spunându-şi că micul dejun despre care vorbise ea nu se va petrece niciodată. Şi nici cina aia din planurile ei. De fiecare dată când sesizase în discuţiile cu ea riscul de-a auzi o propunere sau vreo invitaţie la cină, avusese grijă să menţioneze că are mult de muncă toată săptămâna, iar copilul e răcit cobză, iar Mirela are o măsea cariată care-o seca la suflet... Şi un timp chiar funcţionase sistemul ăla cu scuzele! Bianca se lăsase minţită şi nu-l retrăsese iar pe linia moartă! Dar...

Dar avusese nenorocul ca tocmai copilul lui să fie al 166-lea. Tocmai Ionuţ al lui intrase în statistica aia nenorocită... Unul singur, din 166. 165 erau normali, al 166-lea era autist. Ionuţ avusese nenorocul să fie al 166-lea...

Aprinderea luminii îl făcu să tresară. Ptiu, ce-l speriase! El rememora trecutul, iar ea se strecurase pe vârfuri până la uşă! Şi venise pe capul lui...

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Hm; îl pupa pe obraz, ca pe fratele mai mare... Dar asta nu-l mai mira demult. Pentru că demult nu mai erau ei o familie fericită! De ce să se obosească să joace un rol? Mirela se aşeză şi-l privi lung:

- Ce-i? Ce-ai păţit?

Ce păţise? Scoase hârtia din buzunar şi i-o întinse. N-avea ce spune - aşa că tăcea... Ea citea... El o privea lung...

Era blondă. Atunci, demult, i se păruse fascinant blondul ăla alburiu, de norvegiancă; acum, i se părea uşor... nedefinit. Ochii negri erau atenţi... Femeia asta era frumoasă? Era aparte, da; dar era oare frumoasă? Mai era frumoasă acum, când se pătrăţise ca o activistă de partid din Rusia? Cum îl convinsese atunci să spună "Da"? Ce-l făcuse pe el să spună "Da", atunci când duduia cu eşarfă tricoloră îl întrebase dacă vrea să se însoare cu ea?

Hârtia sfârşi pe masă:

- Lasă, că nu sunt ei singurul hypermarket de pe planetă! Ia

să te duci aici, în colţ, la Mega - să vezi ce repede te primesc, cu aşa experienţă!

Aprobă încet cu capul... că ea îl îndemna spre aranjat rafturile, iar el tocmai îşi amintise că fusese un student bun... N-avea rost să încerce să-i explice; era evident acum că, de vreme ce ea nu se apucase niciodată de facultate, nu putea înţelege de ce alţi oameni ţineau musai să mai facă patru-cinci ani de şcoală peste ăia doişpe de bun-simţ! Aşa că decise să schimbe subiectul:

- Ionuţ ce-a făcut azi?

- Ce să facă; ce face mereu! A lucrat bine cu mine; dar am senzaţia că face ce-i spun eu să facă, fără să încerce să înţeleagă de ce-l pun să facă lucrurile alea.

- O să înţeleagă.

- Ştiu; încet-încet, o să înţeleagă...

- ... Aţi fost la centru?

- Da. Şi-a fost cât pe ce să spargă un geam.

I-auzi! O privi lung, mirat...

- L-a enervat Aura şi-a azvârlit cu o maşinuţă de metal.

Aura avea 10 ani şi aceeaşi problemă ca şi el. Iar el crezuse, pentru o clipă, că Ionuţ avusese un puseu de... copilărie şi dăduse cu picioru-n minge fără să audă comanda "Dă cu piciorul"...

- În parc, în schimb, s-a jucat cu un băieţel.

Bun! Socializarea era bună! Foarte bună!

- Băieţelul ţinea moara de nisip, iar el turna înăuntru cu lopăţica...

Halal socializare! Ea, în schimb, era extrem de mulţumită. Iar el, dacă n-ar fi fost chiar atât de supărat, probabil că ar fi fost la fel de mulţumit - că măcar nu-i pusese copilului ăluia nisipu'n cap! Şi nici nu se dăduse ore-n şir singur pe tobogan... Gata! Nu mai putea să vorbească despre asta! Decise să schimbe subiectul:

- Mâine încep să caut de lucru. Şi pregătesc şi maşina - că nu m-am mai ocupat de ea, iar până-n Eforie Nord se pot întâmpla multe.

- OK. Eşti sigur că nu vrei să rămâi cu noi la mare?

- Da.

- Păi nu-i păcat, dacă tot am închiriat garsoniera aia? De ce nu rămâi cu noi?

- Pentru că vreau să-mi găsesc serviciu, nu să mă bronzez uniform!

- Bine; cum vrei tu. Nu trebuie să mă-nţepi aşa, să ştii! Am înţeles: trebuie să rămâi în Bucureşti, cu ale tale!

"Ale tale"! Ah, Doamne, ce-i venea să-i altoiască una peste gură! Iar ea îl cunoştea bine, ştia cum şi cât se poate întinde coarda cu el şi se ridicase deja...

- Mănânci?

Negă scurt. Iar uşa se deschise:

- Noapte bună.

Era din nou singur... Îşi mai aprinse o ţigară. Era linişte - şi era momentul ideal să stea acolo, în beznă, şi să se gândească la ale lui. La toate ale lui!

În mintea lui, undeva în subconştient, sau într-un univers paralel, discuţiile lui cu Mirela se petreceau altfel. El intra pe uşă iar ea îl strângea în braţe şi îl săruta. Apoi îl întreba de ce era supărat, el îi spunea că tocmai fusese concediat iar ea îl asigura că tot răul era spre bine şi fiecare şut în fund era un pas înainte. Îl îndruma să caute anunţuri de şoferi sau agenţi de vânzări, care se cocoşau şi ei zilnic cu sute de kile de marfă dar măcar nu stăteau sub ochii şefilor, în răcnete! Sau de operator PC - meserie curată, de birou, din care îi era mult mai uşor să avanseze în organigramă. Şi-apoi nu-l întreba dacă mănâncă - deschidea frigiderul şi-i punea să mănânce, ferm convinsă că la ora zece jumate noaptea soţul ei chiar avea vid în stomac... Şi-apoi îi povestea, cu un ton entuziast, cât de bine le reuşise azi ABA, cât de frumos se jucase Ionuţ cu băieţelul şi nisipul şi cum protestase el atunci când Aura încercase să-i ia jucăria. Şi încheia cu o frază drăguţă, de genul "Să ştii că se văd progresele - în fiecare zi face o chestie nouă!", sau "Doamna Simona mi-a spus azi că îl vede schimbat în bine!" Atunci, el îi strângea mâna şi-o asigura că lucrurile erau pe făgaşul cel bun, iar Ionuţ îşi revenea. Şi sigur va putea merge la şapte ani la o şcoală normală! Şi sigur îi va ajunge din urmă pe ceilalţi copii... Şi o trăgea apoi în braţele lui; şi-şi dădea seama că o iubea. Că de-asta spusese "Da" - pentru că o iubea. Şi stăteau aşa, îmbrăţişaţi, şi simţeau amândoi că se sprijineau reciproc, că erau puternici atunci când erau împreună, că puteau trece peste toate nenorocirile şi nefericirile vieţii, că îşi puteau ajuta copilul...

Ce trebuia să facă, să se transfere în universul ăla paralel?

Aşa îl crescuse mămica lui - în spiritul familiei unite, pentru care cel mai important lucru era însăşi unitatea şi sănătatea familiei. Părinţii lui stătuseră aşa de multe ori, mai ales înainte de revoluţie - când Securitatea şi partidul le făcuseră multe probleme, la fabrică şi la şcoală. Şi trecuseră peste toate fără să se certe, fără să se bată...

Nu. Nu va putea să mănânce. Şi nici tutunul nu era o soluţie. Aşa că intră în sufragerie şi constată, bineînţeles, că Mirela dormea în dormitor, cu Ionuţ... Iar el trebuia să-şi facă patul, dacă nu voia să se înghesuie pe canapeaua strânsă...

Piuitul telefonului îl sperie de-a binelea! Era unşpe jumate! Cine îi suna la ora asta? Se grăbi să ridice receptorul:

- Da.

- Bună, Alex!

Oo, Doamne! Exact la fix! Zâmbi slab:

- Sărut mâna, mămico.

- Ce faci; te-am trezit?

- Nu; acum am venit şi eu...

- Păi ce, lucrezi în schimburi?

- Da. Am stat mai mult azi, că am predat uniforma...

- ... Te-au dat afară?

- Da.

- E rău că eşti la mâna lor. Şi n-ai ce să faci - că aşa-i peste tot în Europa, să ştii! Tu ştii cum e aici, în Milano? Se încaieră şomerii, atunci când vin dubiţele să-i ia la muncă cu ziua!

- Ştiu că peste tot e la fel. Dar...

- Gata! Lasă, că-ţi găseşti tu alt serviciu! Şi nu unul la raft, ci unul la birou! Hai să-ţi dau o veste bună!

Oo, ce bine-ar fi picat acum o veste bună! Asculta...

- ... Pe 10, luna asta, aterizez pe Otopeni!

Începu să râdă:

- Sâmbăta asta adică?

- Da, sâmbăta asta.

- Şi nu-i aşa că nu-i vorba doar despre o escală de cinci minute?

Că aşa fusese, la ultimele... 20 de aterizări! Nu-şi mai văzuse mama "pe săturate" din decembrie, anul trecut!

- Nu, Alex. Beatrice vrea să se distreze câteva zile cu vechile prietene - aşa că stau în Bucureşti cel puţin o săptămână.

Acoperi receptorul şi gura cu palma, ca să nu-i audă decât ea şoapta:

- Trebuie neapărat să discut cu tine, mămico!

- Păi nu ţi-am spus că sâmbătă aterizez? Să vii să mă iei de la aeroport!

- Vin; să-mi spui la ce oră...

- Te sun vineri seară. Mirela doarme?

- Nu ştiu; cred că da.

Tăcere, preţ de două-trei secunde; mama lui, profesoară de română, calcula ceea ce auzise şi înţelegea de ce fiul ei trebuia neapărat să discute cu ea... Şi probabil că înţelegea şi de ce fiul ei bănuia doar ce făcea soţia lui - că se gândea un pic, preţ de două-

trei secunde...

- ... Bine. Să-i spui, oricum, că stau la Beatrice.
- Îi spun. Te rog...
- ... Ce-i, Alex? Spune!

Daa, să-i spună! Păi putea? Că era cu nervii la pământ şi-l înneca plânsul...

- ... Spune! Ştii că mie poţi să-mi spui orice!
- ... Vino să stai la noi.
- Nu mă lasă Beatrice.
- Eei, nu te lasă! Da' tu n-ai drept de concediu, la fata asta?
- Nu; că în concediu nu mă lasă bărbatu' lu' Beatrice!

Cum venea asta? Mămica lui scurtă considerabil convorbirea:

- Te sun vineri, iar sâmbătă stăm de vorbă cu orele! Bine?
- Bine, mămico.
- Noapte bună.
- Noapte bună...

Auzea tonul... Lăsă receptorul în furcă şi se aşeză pe marginea canapelei.

Pe de-o parte, mama lui se ferea să vină la ei ca să nu-i vadă certându-se din cauza ei. Pe de altă parte, era legată de Beatrice "cu fir de oţel inoxidabil". Iar bărbatul acelei Beatrice, din câte înţelesese el, era un italian fioros... Cuplul ăla era tare ciudat!

Nu ştia foarte multe despre ei - doar ceea ce aflase anul trecut, când Beatrice serbase Crăciunul în România. Mămica lui îl sunase şi-l rugase să o ia de la aeroport - tot aşa, singură. Ea venea întotdeauna cu câteva ore înaintea Beatricei, ca să facă mâncare şi curăţenie. Şi îi spusese atunci multe lucruri, în acele câteva ore petrecute alături de el. Îi vorbise mult despre Beatrice, cea mai frumoasă femeie din Milano; îi vorbise despre viluţa discretă; detaliase mult şi amplu modul cum i se scurgeau ei zilele în viluţa discretă. Şi scăpase câteva informaţii şi despre italian - dar mai mormăite, mai neclare... Oricum, el trăsese atunci unele concluzii, apropo de angajatorii mamei lui.

Beatrice îşi începuse cariera de fotomodel la 18 ani, în 2006, şi-o terminase cam tot atunci - "se cuplase", încă de pe scena concursului de miss pe care-l câştigase, cu un italian de 36 de ani care se prezentase ca fiind "afacerist". Mămica lui se ferise să spună ceva concret despre italian, dar îi dăduse de înţeles că era un tip "uşor dubios". Odată făcută "matrimoniala", italianul dăduse anunţ la ziar pentru menajeră în italia; şi o angajase pe ea pe post de menajeră şi bucătăreasă. Dar îi spusese ca, subtil şi extrem de mascat, s-o supravegheze pe Beatrice şi să-l informeze prompt, în clipa în care observa ceva suspect. Ştia ea ce anume trebuia să urmărească... Mămica lui era deci un fel de jandarm - unde era Beatrice, jandarmul se ţinea după ea...

Atunci, în decembrie anul trecut, o văzuse şi el pe Beatrice aia. Mămica lui îl chemase să-i dea nişte bani, pentru Ionuţ. Şi aşa, prin crăpătura uşii, o zărise preţ de maximum două secunde. Beatrice asta era un fel de zână brunetă, perfectă, cu ochi albaştriverzui şi păr ondulat trecut peste mijloc. Frumoasă ca o zână Disney - sau ca o cadână din telenovele. Aşa că, ştiind cum arăta zâna, pricepuse imediat adevărul gol-goluţ: italianul era mafiot şi-avea dublul vârstei zânei, iar mămica lui îşi trăia viaţa între ordinele mafiotului şi nemulţumirile zânei. După cum spunea ea, Beatrice era nemulţumită rău, apropo de absenţele lui repetate de lângă ea! Că omul se ducea să "muncească" - nu? Ea însă era tânără şi frumoasă - şi nu-l înţelegea. Nu avea capacitatea să accepte ideea de necesitate. Petrecerea Crăciunului în Bucureşti, departe de italian, era o răbufnire de orgoliu amestecat cu ciudă şi neputinţă - neputinţa de a-i urla lui în ureche...

După Crăciun, Opel-ul lui le cărase bagajele la aeroport. Beatrice mersese cu Mercedesul închiriat special pentru ea; şi, privind-o atunci mai bine, pe drumul dintre scara blocului şi portiera limuzinei, trăsese concluzia că era în continuare nemulţumită de toată situaţia, dar că se resemnase. Iar italianul pesemne că făcea îndeajuns de mulţi bani ca să nu mai primească reclamaţii...

Acum, unica lui problemă apropo de acea Beatrice era răsfăţul. Zânişoara părea scărmănată bine între corniţe; şi i se părea genul de fotomodel de-ăla isteric - un fel de Naomi Campbell ca spuma laptelui. Şi ştia deja ce-avea de făcut în privinţa aia! Mama lui era "prinsă" într-un război al nervilor - între un mafiot bătrâior şi foarte ocupat şi o puştoaică tânără, frumoasă şi foarte neliniştită. Ea zicea că amândoi se poartă extrem de frumos cu ea; dar n-o credea. Un ţipăt, un reproş erau inevitabile! Iar dacă vreodată auzea că individa ţipase la mămica lui, o ologea. La propriu! Îi strica înfăţişarea de zână pe cel puţin două săptămâni! Şi-o trimitea pe Mirela la părinţii ei! Şi-şi aducea mama acasă! Şi se descurca el cumva cu banii! Dădea în cap pe stradă, spărgea un bancomat, vedea el!

Se ridică greu şi oftă. Traversă holul, intră în dormitor... Nu - n-o să încerce să se lungească lângă ea. Voia doar să se schimbe. Privi lung patul... Avea un copil frumos... La dracu!

Se schimbă cât putu el de repede, reveni în sufragerie şi se întinse pe canapea. Şi-şi impuse să nu plângă. Să adoarmă înainte să-l podidească plânsul.

6 iulie 2010 - marţi

Cum-cum? Ce auzea? Ionuţ!

Sări în picioare şi se repezi spre dormitor. Dar auzi şi vocea Mirelei şi se opri. Ionuţ visase urât, sau se speriase de ceva în somn, şi se trezise plângând... Reveni în sufragerie, pe canapea.

Băiatul lui nu se putea exprima. Dacă îi era sete, începea să plângă. Dacă îl durea capul, începea să plângă. Dacă voia maşinuţa de pe mobilă, începea să plângă. Dacă voia să ştie ce era bulina albastră de pe stâlp, se uita lung la ea... şi nu spunea nimic, nu o arăta cu degetul... Şi renunţa - pentru că nu ajunseseră încă la programul ăla care îl învăţa cum să o facă atentă pe Mirela, sau pe el... În condiţiile astea, lor le era aproape imposibil să-l ajute! Doctorul şi psihologul le spuseseră să nu mai răspundă la plânsul lui; să-l înveţe să strige "mama" şi "tata", după care să arate cu degetul lucrul care-l interesa sau îl deranja. Lucrau amândoi la chestia asta; făceau zilnic ABA cu el. El lucra programele alea când era liber, nu mai mult de-o oră... şi ieşea din dormitor răvăşit complet...

Din punctul ăsta de vedere, avea tot respectul pentru Mirela. Ea lucra zilnic cu Ionuţ, câte două-trei ore - lecţia de dimineaţă, plus fiecare întrebare şi test strecurate în programul zilnic, plus lecţia de seară. Ea ieşea cu el în parc, îl lua la cumpărături, la doctor, la poştă şi la bănci... Şi se descurca ea cumva, atunci când Ionuţ avea comportamentul specific autiştilor: când îşi acoperea urechile cu palmele, sau plângea, sau ţipa... Amândoi încercau din greu să nu le dea celorlalţi oameni de pe planetă certitudinea că copilul lor are ceva. Se gândeau că Ionuţ o să înveţe tot ceea ce ar fi trebuit să ştie un copil de vârsta lui, că o să-şi revină cumva, şi-atunci ceilalţi copii, învăţaţi de părinţii lor, vor continua să-l evite. Dar el era sigur că li se dusese deja vestea în cartier, iar vecinii vorbeau între ei, în şoaptă, iar părinţii copiilor din parc comentau, cu voci coborâte, după plecarea Mirelei... Iar educatoarea de la grădiniţă va discuta mult, extrem de mult, cu fiecare părinte nemulţumit de faptul că odrasla lui, aia perfectă, o să stea patru ore pe zi lângă un copil "periculos"...

Adio somn. Adio linişte. Adio calm. Privea lung holul; aştepta... Mirela trecu grăbită spre bucătărie; după câteva secunde, auzi uşa de la dulap, fâsâitul sticlei cu apă minerală... Ionuţ voia apă; dar nu spunea "Vreau apă", ci plângea... Se ridică şi intră în dormitor.

Ochişorii albaştri îl priveau lung, din pat. Îi zâmbi:

- Bună dimineaţa, Ionuţ.
- Budineaţa Ionuţ.

Încercă să-şi împietrească zâmbetul ăla larg şi optimist pe buze şi se aşeză lângă el:

- Nu e bine. Spune: Bună...

Ionuţ tăcea şi-l privea lung...

- Nu e bine. Spune: Bună...
- Bună
- Bravo. Spune: dimineaţa...
- Dineaţa...
- Bravo. Spune: tati.
- Tati.
- Aşa. Bravo. Spune: Bună dimineaţa, tati...
- Bună dineaţa tati...

Se aplecă şi-l sărută pe frunte:

- Bravo! Bună dimineaţa, Ionuţ. Ţi-e foame?

Tăcea...

- Nu e bine. Ţi-e foame?

Tăcea... Îi schimbase Mirela prompt-ul? Încercă altfel:

- Vrei să mănânci?
- Mănânci.
- Nu e bine. Spune: Vreau să mănânc.
- Vreau mănânc.
- Bravo. Bine. Când vine mami, să-i spui: vreau să mănânc!
- Vreau mănânc.
- Nu acum; când vine mami!
- Vine mami!

Uneori avea senzaţia că toată lupta aia era în zadar...

Se ridică şi deschise şifonierul.

În clipa asta, ura toţi copiii de pe planeta Pământ. Pe toţi - şi pe cei supradotaţi, şi pe cei ologi, şi pe cei subnutriţi, şi pe cei din Dubai... Pe toţi. Fără nici o excepţie. Îşi luă blugii şi-un tricou; Mirela tocmai intrase în cameră, cu paharul cu maşinuţe. Aşteptă... Se întoarse şi-l privi lung. Şi zâmbi, gândindu-se că toţi părinţii din parc, şi cei de pe stradă, şi cei de prin autobuze - toţi îl priveau pe Ionuţ şi probabil că îi invidiau, pentru că aveau un copil tocmai bun de pus în reclame...

Gata. Băuse apa. Lăsă hainele şi se aşeză pe pat. Şi-l trase în braţele lui, cu faţa la Mirela. Îi şopti la ureche:

- Spune: Bună dimineaţa, mami!
- Budineaţa mami!
- Bravo.

Mirela înţelese imediat intenţia lui de lucru în doi şi zâmbi:

- Bună dimineaţa, Ionuţ.

Continuă repede cu instrucţiunea, ca să nu-i lase lui Ionuţ timp să repete după ea:

- Spune: Vreau să mănânc.
- Vreau mănânc.
- Bravo.

Mirela se grăbi să întrebe:

- Vrei biscuiţi cu lapte?

Hm... Zâmbi:

- Spune: Nu.
- Nu.
- Atunci... vrei napolitane?

Aşteptă două secunde - că poate "îl inspirase"... Nu.

- Spune: Nu.
- Nu.

Mirela era un pic mirată - probabil că nu văzuse cornurile aseară. O auzi întrebând:

- Atunci ce vrei să mănânci? Cum se cheamă?
- Spune: corn cu ciocolată.
- Corn ciocolată.
- Bine! Bravo! Acum îţi aduce mami corn cu ciocolată!

Mirela se grăbi să iasă. Îl întoarse spre el:

- Bravo! Vezi? Aşa se spune! Ai reuşit!

Îl privea lung... Îl privea şi citea în ochii albaştri gândul din mintea lui Ionuţ. Era un gând care spunea că ştiuse şi el răspunsurile alea, dar... Se ridică şi intră în baie.

Îl durea sufletul. Îl durea... Tocmai de-asta, o să se concentreze asupra găsirii serviciului. O să se îmbrace, o să se ducă să cumpere Anunţul telefonic şi România liberă şi-o să dea foarte multe telefoane. Şi-aşa, ei n-aveau niciodată bani; o factură dublă la Romtelecom chiar că nu mai conta...

Ieşi şi-şi luă adidaşii. Mirela zâmbi slab:

- Pleci undeva?
- Mă duc să iau ziarele.
- Să-ţi iei cheile - că noi mâncăm şi plecăm la spital.

Poftim? Ridică mirat sprâncenele... Soţia lui îi aruncă o privire concludentă:

- Tratamentul. Injecţiile.

Nu mai comentă nici privirea, nici tonul tăios. Întrebă scurt:

- Azi merge la centru?

- Da, la patru.

- Bine. Merg eu cu el.

- Cum vrei.

Aşa voia. Avea de comentat?... Nu. Ieşi.

Trecuse prin clipe îngrozitoare, de când aflase că băiatul lui era autist. Trecuse, de câteva ori, foarte aproape de cutia cu medicamente. Cu flaconul de Diazepam. Trecuse şi prin gândul ăla în care el se urca în Opel şi parca pe calea ferată... Dar soarta nu-l lăsase s-o facă. Soarta îl dusese, într-o zi, cu Ionuţ la Centrul de zi pentru copii autişti, de la Policlinica Titan. Acolo, moralul lui sărise practic din grafice - şi nu-i trebuiseră decât cinci minute! Acolo realizase că băiatul lui era bine, faţă de alţi copii! Acolo, o mămică îl întrebase de ce venise...

Azi, se ducea el la centru. Nu la centrul de la Titan - acolo se duseseră o singură dată şi-şi jurase că nu va mai păşi vreodată pragul acelei instituţii de stat! Se va duce cu Ionuţ la centrul unde făcea ABA. Centru privat, "pe bani"; dar condiţiile erau altele. Fiecare copil avea planul lui de recuperare, evaluarea lui, programul lui, tutorele lui... Fetele care lucrau cu copiii erau tinere, drăguţe, zâmbitoare, vizibil interesate de prichindeii ăia bătuţi de soartă... Acolo, copiii erau veseli. Acolo, erau doi-trei copii aproape recuperaţi. El miza azi că-i va vedea pe ceilalţi copii - mulţi - care erau exact ca Ionuţ. Şi pe cei care erau mai rău...

Nu mai trecuse pe la centru de vreo două luni. Azi însă îşi va lua "injecţia de optimism". Deci la patru trebuiau să fie acolo...

Privea fotografia din ziar. O privea lung, ca să poată ţine ziarul în faţa ochilor. Dacă lăsa ziarul jos, vedea două fetiţe jucându-se în iarbă. Şi nu voia să le vadă. Îi era de-ajuns că le auzea.

Găsise ambele ziare; încercuise toate anunţurile cu şoferi şi vânzători - că la vânzători ieşea o oarecare şpagă, iar la şoferi se mai strecurau bonuri de benzină în plus... Apucase să sune vreo zece; avea patru interviuri azi. Şi-ar mai fi sunat, dar se întorseseră Mirela şi Ionuţ, aşa că preferase să plece. Îi era extrem de greu să facă ABA cu el; îi era însă imposibil să asculte când făcea Mirela ABA cu el. Ionuţ plângea şi protesta deseori, ea ridica vocea şi ţipa uneori... Dar n-o învinuia - pentru că ea stătea toată ziua cu el. Şi dacă el, care-l vedea două-trei ore pe zi, simţea că-i pocneşte inima-n piept, ea ce să mai zică?!

Primul interviu era la unşpe; şi era relativ aproape de parc. Acum era zece şi-un sfert. N-avea unde să se ducă. Nu mai voia să fumeze, din motiv de economie. Nu voia să bage un leu într-un tonomat de cafea. Nici foame nu-i era... N-avea pe cine suna... La anunţuri nu suna de pe mobil, că nu era nici nebun, nici nabab... O soluţie ar fi fost să se plimbe cu RATB-ul - dar asta după ce-şi găsea serviciu şi-şi reînnoia abonamentul. Că până la Kaufland Colentina se dusese zilnic pe jos...

Cât fusese Ionuţ mic, calculase toate preţurile în pamperşi. Abonamentul RATB pe-o lună, un bax de pamperşi. Cinci pachete de ţigări, un bax de pamperşi. Acum, Ionuţ crescuse. Şi învăţase să meargă la toaletă. Acum, abonamentul RATB pe-o lună însemna o oră de ABA...

Opri motorul şi zâmbi:

- Gata: am ajuns!

Tăcere... Încă puţin! Încă cinci minute şi-şi primea injecţia... Coborî, îl ajută şi pe Ionuţ să coboare şi încuie maşina. Şi urcă cele 12 trepte.

Imediat cum deschise uşa vilei, Ionuţ puse mâinile la urechi.

- Lasă urechile.

Se conforma...

- Hai, fugi şi apasă pe buton.

Aici erau condiţii civilizate, nu ca în alte centre. Preferaseră să monteze un interfon, ca să nu rişte să le fugă vreun copil pe uşă! Riscul era enorm - ştia asta bine! Şi Ionuţ trecuse prin faza aia cu fuga - dădea drumul la mână şi alerga cât putea el de repede, numai el ştia unde, numai el ştia de ce... Băiatul lui trecuse şi prin faza cu învârtitul în loc, ca titirezul... Intră.

- Bună ziua.

- Bună ziua.

Bun! Îl trase pe Ionuţ spre dulăpioare:

- Hai să te schimbi.

Centru civilizat - fiecare copil avea un dulăpior unde-şi ţinea un trening şi-o pereche de tenişi curaţi... Ce număr spusese Mirela?... Degeaba - nu erau numere pe uşiţe. Se întoarse spre tânăra de la recepţie:

- Mă scuzaţi, ştiţi cumva ce dulăpior

- Zece. Cel cu Bambi.

Aha! Cel cu Bambi... Îl luă pe Ionuţ în braţe:

- Ia să vedem dacă găsim dulăpiorul cu Bambi... Unde e Bambi? Arată Bambi.

Ochişorii albaştri priveau lung abţibildul cu Bambi... Îi întinse indexul şi strânse celelalte degete. Şi repetă:

- Arată Bambi.

Şi-acum îi întindea el mâna spre abţibild...

- Bravo. Hai să vedem. Uite: cheia.

- Cheia.

Îi puse cheiţa în mână:

- Descuie dulapul.

Ionuţ studia zimţii... OK! Calm! Îl sâsâi uşor - că el aşa îi atrăgea atenţia, nu cu ton ridicat, ca Mirela. Acum era atent.

- Bagă cheia în gaură, aici...

Trebui să-i ghideze el mâna...

- Aşa. Acum răsuceşte.

Îi răsucea el mânuţa... pentru că Mirela era mult prea crispată pe ideea de-a nu arăta nimănui că băiatul lor avea o problemă - şi cu siguranţă era şi mult prea grăbită ca să facă asemenea "lecţii practice" cu Ionuţ... N-o învinuia - ea avea multe alte treburi, pe lângă Ionuţ! Cumpărăturile, gătitul, curăţenia, ABA... Dar aşa făcea el de obicei - când se înfuria pe neputinţa copilului, dădea vina pe ea! Deşi nu era bine deloc...

- Aşa. Ia să vedem: deschide uşa.

Ionuţ trase de mâner... şi schiţă un zâmbet. Oo, Doamne! Zâmbetul ăsta era atât de rar!

- Uite: treningul şi teneşii! Hai, scoate-le tu!

Nu; băiatul se întoarse cu spatele la dulap şi lăsă capul pe umărul lui:

- Nu vrei.

Oo, ce replică promptă! Nici n-o să-l corecteze, la cât de prompt răspunsese! Se grăbi să aprobe:

- Bine. Atunci le scot eu. Hai să te schimbi, că vine Oana şi se supără dacă nu eşti gata!

Îl aşeză pe băncuţă. Se grăbea să-l schimbe... Constata, fugitiv, că trebuia să-i cumpere alţi teneşi, iar Mirela nu se învrednicise să-i spună asta... Puse hainele la loc şi-l luă de mână:

- Gata; hai la jucării.

Şi se-ntoarse şi tresări... Şi medicul, şi Oana zâmbeau cu ochii la ei. Zâmbi şi el:

- Bună ziua. Am întârziat, nu?

Oana se grăbi să răspundă:

- Nu, staţi liniştit. Hei - bună, Ionuţ!

Nu-l sâsâia; n-o să poată să-i dea prompturi de-astea o viaţă! Constată însă că, după doar o secundă, Ionuţ răspunse:

- Bună, Ionuţ!

Oana se grăbi să coboare la înălţimea lui:

- Nu e bine. Cine sunt eu?

Şi-i lua degeţelul şi şi-l punea în piept... Ionuţ nu răspunse, aşa că Oana folosi promptul:

- Cine este?

O secundă... Şi răspunsul:

- Oana.

- Bravo. Cum spui? Bună, Oana!

- Bună, Oana!

- Bravo! Mergem să ne jucăm?

- Să ne jucăm.

- Aşa! Hai. Spune-i lui tati: Paa, tati!

- Paa, tati!

Îi dădu ei caietul. Ionuţ era foarte grăbit să se ducă să se joace cu Oana... Ridică privirea spre medic. Şi realiză abia acum că pe el îl aştepta Radu Naghiu! Aoleu! Iar el stătuse ca un nătăfleţ acolo, cu gura căscată la Oana şi Ionuţ! Porni grăbit spre el:

- Domnule doctor, am o întrebare.

- Poftiţi.

Da' de ce-l mai ducea în birou? Ştia că doctorul Naghiu era extrem de ocupat - ştia că avea consultaţii de la opt dimineaţa până la şase-şapte seara! El îl deranja doar cu o întrebare - şi-i era cam peste mână "să intre" în timpul de consultaţie al altui copil! În fine...

- Vă ascult.

- Credeţi că e cazul să reluăm Risatarun-ul?

- Când a terminat ultima serie de Risatarun?

- Acum două săptămâni.

- Iar acum i-am dat Omega 3, nu?

Aprobă, minunându-se încă o dată că omul ăsta ţinea minte toate tratamentele, deşi era asaltat de copii...

- Eu zic să-l mai lăsăm. În schimb, vă propun să începem Lecitina.

Lecitină. Şi el înghiţise o tonă de praf de-ăla, încă de pe vremea când mergea la grădiniţă. Şi-i făcuse bine.

- Câte o pastiluţă pe zi, timp de o lună. Iar în august, când ne vedem, discutăm despre o schemă nouă de tratament.

Aprobă cu capul.

- Vă recomand Lecitina C, care sunt capsule. S-ar putea să nu vrea s-o ia; desfaceţi capsula, amestecaţi praful cu apă şi i-l daţi ca pe siropel.

Aprobă din nou. Medicul zâmbea... Deşi era înconjurat de copii pentru care nu se inventase încă un tratament sigur, deşi unii dintre copiii ăştia era evident că nu se puteau recupera, el căuta o formulă de tratament pentru fiecare. Şi zâmbea mereu... Zâmbi şi el şi apăsă clanţa - că pe partea cealaltă a uşii aştepta un pacient cu programare:

- Vă mulţumesc.

- Spuneţi-mi, a drenat de la Trihomix?

Se gândi puţin... şi negă:

- Nu.

Medicul nu mai spunea nimic; aşa că ieşi şi se grăbi spre mini-farmacia din colţ... Soţia medicului râdea. Ea râdea mai tot timpul - că doar erau soţ şi soţie, nu?

- O cutie de Lecitină C, vă rog.

Mm, nici nu era scumpă! Achită... şi se grăbi acum să se aşeze pe unul din scaunele din camera mare, plină cu jucării.

Pe plasma ancorată de tavan, Mickey Mouse se cam "împiedicase". Nu era ora la care TVR-ul difuza Clubul lui Mickey Mouse; deci, probabil unul dintre părinţi adusese nişte înregistrări, downloadate de pe internet. Şi nu folosise un DVD de calitate. Oricum, cei doi copii care aşteptau acolo nu păreau afectaţi de imaginile fragmentate; unul dintre ei ţopăia pe minge iar celălalt mâzgălea cu cretă pe tablă...

OK. Era patru şi cinci. La cinci fără zece se termina ora şi plecau spre casă. Şi cum în sala aia erau doar cei doi copii, cu adulţii "aferenţi", plus un domn pe care nu-l cunoştea, trebuia să înceapă să se obişnuiască cu gândul că nu-şi va primi azi injecţia...

- Mă scuzaţi...

Poftim? Bărbatul din dreapta lui încerca să-şi găsească cuvintele... Avea cam 50 de ani. Era bunic. Venise deci cu nepoţelul. Greu pentru copii, greu pentru bunici... Iar asta-i amintea că mama lui nu ştia aproape nimic despre boala lui Ionuţ - ştia doar că e bolnav, dar nu se ştie ce boală are...

- Veniţi de mult la domnul doctor?

- Din octombrie, anul trecut.

- ... Şi cum vi se pare? Noră-mea a aflat de dânsul de pe internet, şi eu nu prea am încredere... Ştiţi, e unica nepoţică şi...

Serios? Zâmbi şi coborî tonul vocii:

- Dacă aş câştiga la Loto, i-aş face cadou Sala Polivalentă - s-o transforme în ceva util.

Bărbatul zâmbea. OK! Îl lămurise în privinţa domnului doctor. Acum, să treacă la lucruri concrete - nu?

- Am fost până acum la patru medici - şi de stat, şi privaţi. Şi nu m-aş întoarce la nici unul dintre ei. Nu m-aş clinti de-aici...

- Da, am înţeles. Dar cum e cu homeopatia? Chiar dă rezultate la copiii autişti?

- Da. Nici eu n-am prea crezut la început, dar am văzut cu ochii mei că dă rezultate.

- ... Adică, cum acţionează? Ce efect are asupra copilului? Sunt medicamente, ca Aspirina?

- Nu. Bombonelele homeopate sunt de fapt informaţie despre diverse boli; nu sunt bolile în sine, ci doar informaţia despre ele. Iar organismul, atunci când se confruntă cu informaţia, încearcă să o combată. Să o elimine. Şi elimină şi ceea ce a primit rău înainte de bombonele. Nu ştiu dacă sunt explicit. De exemplu, dacă copilul a fost afectat de vaccinul de la şase luni, bombonelele cu informaţia despre acel vaccin îl ajută să elimine şi substanţele nocive pe care le-a primit când avea şase luni.

- Aha. Şi cum se manifestă copilul când ia bomboanele astea?

- Dacă vaccinul respectiv nu l-a afectat, nu se manifestă nicicum. Dacă însă l-a afectat, drenează. Se manifestă exact ca la vaccinul în sine - tot cu temperatură şi diaree. În plus, atunci când drenează, copilul "dă înapoi", cum se spune. Revine în lumea lui, nu mai vorbeşte, nu mai este atent, îi revin stereotipiile... Şi pierde ceea ce a învăţat mecanic.

Îl speriase de-a binelea. Se grăbi să continue:

- Drenajul durează maximum patru zile. După astea patru zile, copilul are o evoluţie spectaculoasă pe o arie de dezvoltare la care este deficitar. De exemplu, poate să uite formulele de politeţe; în schimb, s-ar putea să se ducă în parc şi să nu mai iasă din mijlocul copiilor. Sau să treacă de la propoziţii de două cuvinte, la propoziţii din patru cuvinte. Iar ceea ce pierde oricum nu-i prea folosea, pentru că le ştia mecanic, ca pe-o poezie. Le învaţă el cum trebuie, atunci când le vine vremea...

Bătrânul nu spunea nimic... Zâmbi:

- Drenajul ăla e o pacoste; dar după el urmează o bucurie mare.

Îl mai liniştise. Întrebă:

- Aţi venit pentru prima oară, nu?

Primi o aprobare:

- Da. Înainte, am fost la policlinica de cartier. Dar ăla nu era medic adevărat. Dacă nu purta halat, observam mai demult că e un panglicar!

- Unii îşi dau silinţa, alţii nu. Nepoţica face ABA?

- ABA?

- Da. Terapie comportamentală.

Nu - vedea în ochii lui că nepoţica nu făcea ABA.

- Discutaţi cu dl doctor; dar să ştiţi că pe noi ABA ne ajută mult.

- Şi cum se face?

Uşa se deschise larg, se închise... Venise mama lui Viorel. Dar venise fără Viorel - semn că, în câteva minute, Viorel termina ora şi pleca. Bătrânul îl privea cu curiozitate... Oricum se plictisea de moarte! Copiii pe care-i căuta el nu veniseră încă, iar Viorel o să coboare în câteva minute probabil. Decise deci să-i explice:

- Păi, este un sistem de învăţare. Mai mult cu joculeţe şi cântecele, ca să-i placă şi copilului. E structurată pe programe. Întâi se face o evaluare, cu un psiholog, ca să se identifice zonele în care este deficitar copilul. Apoi, se trece la umplerea golurilor, cum se spune. Copilul învaţă, după un program creat special pentru el, după nevoile lui, ceea ce nu ştie: denumiri de obiecte, de acţiuni, grupe de obiecte, culori, forme...

- Şi faceţi ABA aici?

- Da. Şi aici, şi acasă, şi ori de câte ori avem ocazia, de-a lungul zilei...

- ... Şi dă rezultate?

- Da. De exemplu, fructele. Întâi le învaţă după cartonaşe cu poze. Apoi învaţă să le arate. Apoi învaţă să le denumească. Apoi învaţă să le grupeze, separându-le astfel de legume. Şi-apoi educatoarea e fericită pentru că obţine linii şi cerculeţe pe caietele de grupa mare.

Îl înţelesese. Mama lui Viorel adăugă:

- La fiecare oră i se introduc fructe noi; apoi e verificat "pe sărite". Dar când le-a învăţat, nu le mai uită!

Zâmbi, privind-o lung:

- La cât îi pistonăm toţi cu fructele alea, n-au nici o şansă să le mai uite vreodată!

Uşa se deschise din nou. Mai venise un băieţel. Uau! Era aşa de mic! Iar ea era... Bona probabil. În centrul ăsta intrau multe bunici şi bone. Părinţii erau ocupaţi - făceau bani pentru bone, pentru ABA, pentru medicamente din străinătate... Bătrânul se întorsese spre mama lui Viorel:

- Şi dvs când aţi descoperit că are probleme?

- ... Păi, la trei ani jumate.

- Aşa târziu?

- Da; că medicul de familie nu s-a învrednicit să ne trimită la psiholog, deşi i-am spus de fiecare dată că copilul nu vorbeşte, că nu arată cu degetul, că nu se joacă cu ceilalţi copii...

Iar lui primul medic de specialitate la care fusese îi spusese: "Copilul care nu face prostii nu e un copil normal". Şi când se gândea că toată lumea se minunase non-stop ce cuminte era Ionuţ! Câteva dudui, în parc, chiar lăsaseră să se simtă un soi de invidie apropo de norocul lor! Ei aveau "un băieţel aşa de cuminte şi de frumos!" Iar doctoriţa de familie fusese cea mai fericită când constatase că are pe listele ei un pacient atât de cuminte! Îşi amintise - şi-i crescuse tensiunea...

- Şi faceţi tot ABA?

- Da; Viorel nu verbaliza absolut deloc, aşa că la început am făcut PECS, ca să-i fie lui mai uşor. E tot un sistem de învăţare; dar nu trebuie să vorbească, ci arată cartonaşe pe post de răspunsuri. Când vrea apă, arată cartonaşul cu paharul; când vrea biscuiţi, arată cartonaşul cu biscuiţii. Când este întrebat care este roşu, arată cartonaşul roşu. Pentru Viorel a fost mai bine aşa, pentru că nu s-a chinuit cu stresul rostirii cuvintelor. S-a concentrat mai bine pe ceea ce avea de învăţat. Apoi am trecut şi noi la ABA.

- Şi tot tratament homeopat faceţi?

- Alopat şi homeopat.

- Păi dl doctor dă şi medicamente?

- Da.

Aici, bunicul avea o problemă. Când auzise că Radu Naghiu era homeopat, îl şi văzuse cu ochii minţii levitând la doi centimetri deasupra biroului, înconjurat de plante medicinale şi poţiuni magice în sticluţe colorate!

Piciul nou-venit avea cam un an jumate. Era foarte vesel - era tot un zâmbet! Mergea pe vârfuri - îi lăsa impresia că o să pice-n nas în următoarele secunde! Numai că micuţul era experimentat - alerga prin toată camera fără nici o problemă! Şi părea normal, că se uita pretutindeni în jur, se uita la bonă atunci când vorbea cu el... Of!

Plânsul îl făcu să tresară. După două-trei secunde, realiză că nu era plânsul lui Ionuţ. Viorel terminase ora - şi era supărat. Probabil că tutorele nu-l lăsase să trântească uşile, sau să se joace cu ce voia el... Într-adevăr, băiatul de 10 ani năvăli în cameră, apucă prima maşinuţă pe care-o văzu şi-o azvârli de perete. Mm... Mama lui se ridică:

- Mă scuzaţi...

Trebuia să discute cu psihologul. De Viorel se ocupa Paul Moroşanu - era un caz special, dificil... Era unul dintre copiii pe care-i căutase el... Mai venise cineva - dar preferă să se întoarcă spre bărbatul de lângă el - ca să-l poată observa cu coada ochiului pe Viorel:

- Şi câţi ani are nepoţica?

- Doi.

- E bine că aţi depistat acum problema. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

- Dvs. aveţi băieţel, nu?

Aprobă, salutând-o cu capul pe bunica lui Petre:

- Da; patru ani şi patru luni.

- Şi vorbeşte?

De parcă totul se rezuma la vorbit! Doamne... Se grăbi să răspundă, privindu-l pe Viorel:

- Nu. Acum lucrăm la exprimare. Dar face progrese - în fiecare zi învaţă ceva nou, face ceva nou, spune ceva nou...

- Noră-mea a decis să venim aici. Are o colegă de serviciu care are un băiat autist. Şi l-a dus la Obregia, dar n-a fost deloc mulţumită.

- Eu am fost la Titan.

- Am auzit şi eu de Titan! Doctoriţa Urziceanu!

Aprobă încet cu capul:

- Dacă aş fi o fire mai colerică, aşa i-aş trage o mamă de bătaie...

Oo, ce uimit era! Bunica lui Petre începu să râdă:

- Daa, şi fi-miu i-a promis-o! Da' să vă grăbiţi amândoi - că nor'mea tace şi face - şi-a scris-o prima pe listă!

I-auzi! Straşnică familie avea Petre! Bunica era "super", iar nora era genul de femeie micuţă, slăbuţă, cu pas apăsat şi nervi scurţi. Auzise că tatăl lui Petre era o fire calmă, care se dezlănţuia cu plăcere în galeria lui Dinamo... Bătrânul se grăbi să-i ceară lui lămuriri:

- Dar am auzit că doctoriţa Urziceanu e cea mai bună!

- O fi pentru alţii. Dar, în opinia mea, doctorul care nu crede în vindecare ar trebui să se facă zugrav. Sau scriitor.

- Ce vreţi să spuneţi?

- Că dna Urziceanu nu crede în vindecarea copiilor pe care îi tratează. Şi nu crede că există Asperger-i - că dacă ea nu i-a întâlnit, înseamnă că nu există, nu?

Bunica lui Petre se grăbi să completeze:

- Aşa e! Prescrie Rispolept pe bandă, ca să facă ea studii cu care să se ducă la congresele internaţionale! Şi ştii ce face? Le dă părinţilor pastiluţe tăiate-n patru, să le dea la copii - şi nu le spune

ce medicamente sunt!

Poftim? Iar părinţii chiar le dădeau copiilor pastiluţele alea?

- Am auzit vreo două mămici spunând chestia asta, să ştii! Şi noi am fost la ea! Uite, Petre al nostru! La trei ani, ştia toate mărcile de maşini! La patru ani, ştia numerele! La cinci, citeşte cursiv. Şi ea zicea că astea sunt vârfurile! Şi să nu ne concentrăm pe vârfuri! Să nu-l încurajăm cu literele şi cifrele! Să ne axăm pe văi!

Îl ameţise pe bătrân cu vârfurile şi văile! El le ştia, că le auzise la Titan, explicate chiar de către creatoarea lor; dar bătrânul tocmai se întorcea spre el, bulversat complet... Decise să-i explice:

- Dânsa spune că autiştii au munţi şi văi. Au domenii şi arii de cunoaştere în care sunt foarte buni, dar au lipsuri mari în alte domenii. De exemplu, unii sunt foarte buni la pictură, dar nu pot vorbi. Alţii citesc, cum e Petre, dar nu socializează.

Bunica lui Petre preluă imediat discuţia:

- Da' şi noi, exact pe vârfurile astea am insistat!

Femeia se aplecă, să-l privească pe el:

- Şi ştii ce-a zis Elvira? Că nu poate să lucreze cu cartonaşele cu el, pentru că citeşte pe ele şi trişează!

Bufni în râs: i-auzi! Elvira, tutorele lui Petre, probabil că avusese un şoc când descoperise asta!

- Trebuie să-i acopere scrisul de sub animale!

Trăznet! Deci aşa...

- Daa, nor-mea l-a învăţat literele, fi-miu l-a învăţat box... Ia! Petre! Petre, vino la mamaia! Hai vino repede!

Petre n-avea stare; în plus, ar fi vrut să-şi vadă în continuare de aruncatul cărţilor de joc. Le strângea pe toate - circa 300 - şi le azvârlea-n sus ca pe confetti. Efectul vizual era complex... Femeia insista:

- Hai, vino-ncoa la mamaia! Haide repede!

Iar băieţelul protestă, cu cartonaşele în mâini:

- Da' ba nu!

- Vino-ncoa, mă!

- Ba nu!

- Treci încoa, că nu ştiu ce-ţi fac!

Puştiul aruncă cartonaşele şi veni, ţopăind mărunt ca să-şi arate nemulţumirea... Femeia îl apucă de braţ şi scoase caietul de corespondenţă din sacoşă:

- Ia: ce scrie aici?

Şi-i arăta ceea ce părea să fie sigla producătorului... Rămase cu gura căscată atunci când băiatul rosti, fără mari dificultăţi şi fără pauze prea lungi între cuvinte:

- Caiet A cinci patruzeci şi opt file dictando.

- Aşa! Bravo! Şi aici?

- Doi zero zero şapte patru şase Craiova str Caracal numărul doi cinci patru. Două sute cincizeci şi patru!

- Da, mamaie! Aşa scrie! Bravo!

Piciul primi un pupat cu ţoc pe creştet; făcu un pas în dreapta... şi "evadă", pe direcţia cartonaşelor! Cum reuşiseră să-l facă să răspundă atât de bine? Cum îl făcuseră să vorbească aşa? Copilul ăla chiar citea! Cursiv! Că doar nu erau nebune, să-l înveţe pe de rost ce scria pe fundul caietului doar ca să-i creeze o imagine de Asperger în ochii celorlalţi!

- Bună ziua.

Se grăbi să răspundă. Venise şi mama lui Petre - nora cu porniri violente. Şi părea atât de inofensivă... Bunicul reveni spre el:

- Deci dă roade tratamentul de aici.

- Da.

- Dar numai cu ABA.

- Primul nostru medic psihiatru a spus o vorbă mare, la un moment dat. "Degeaba îi dau eu siropele care să-i agite creierul; dacă nu punem informaţie în creier, îl agit degeaba."

Îl lămurise. Doctorul Şuiu avusese părţile lui bune şi avusese şi părţi mai puţin bune... Mama lui Petre ridică un deget certăreţ şi-l "avertiză" pe pici:

- Opreşte calculatorul!

Cum adică? Petre spunea ceva, ea îl admonesta cu degetul... Ce spunea? Că puştiul era un pic râraît şi cam amesteca literele în cuvinte... Tot ea îl lămuri:

- *Game over, my friend*! Acum, opreşte jocul şi fii serios!

Petre râdea cu gura până la urechi, făcându-i practic mamei lui în ciudă. O privi lung, mirat:

- Îl lăsaţi la calculator?

Primi o aprobare fermă cu capul:

- Da.

- ... O oră pe zi, nu?

- Nu. Cât vrea el. Şi la calculator, şi la televizor...

Bunica se grăbi să completeze, râzând:

- A descoperit Taraf TV mai nou, şi dansează ca Babi Minune. Da' cel mai mult îi place pe Mezzo. Merge şi la şcoala de muzică...

... Descoperea acum că Petre era un copil foarte ocupat, atunci când nu dormea. Ştia că merge la o grădiniţă normală, unde făcea engleză şi dans, şi venea la centru de două ori pe săptămână, câte-o oră. Descoperea acum că stătea la calculator cât voia el, se uita la Taraf TV şi la Mezzo "la discreţie", făcea box cu tati, citea cu mami şi mergea la şcoala de muzică. Cum dracu reuşeau? Ei cum puteau? Cum făcuseră, să ajungă la stadiul ăsta? Nu putea să întrebe... Nu prea "socializase" cu ele; ascultase povestirile bunicii, care era extrem de vorbăreaţă şi dornică să ajute pe toată lumea măcar cu un sfat. Dar nu se băgase în seamă...

Îl privea lung pe puştiul tuns castronel, care arunca acum cu mingea în tavanul fals şi se amuza copios văzând plăcile săltând pe grilaj...

- Bună, Petre!

Venise şi Elvira. Petre ţinti tavanul, aruncă mingea şi alergă la tânăra cu tricou galben:

- Bună Elvira frumos!

- Hei!

Şmecher puştiul! Dezvoltase şmecherii! Doamne, ce-i dădeau copilului ăstuia?

- Ce faci?

- Da.

Aa, aici mai aveau de lucrat...

- Nu e bine.

- Ce faci bine.

Da - asta aveau în lucru - şi încă mai răspundea mecanic. Bunica era extrem de activă:

- Nu e bine! Petre, fii atent! Concentrează-te!

Elvira încercă să strecoare promptul printre mustrările bunicii:

- Ce faci?

- Bine.

Na, că reuşise! Mm...

- Te joci?

- Joci mingea!

Uau!

- Bravo! Hai - mergem sus, la lecţii?

- Da.

- Bine. Spune-i pa lui mami!

Piciul porni spre coridor, ţinut de Elvira de mână:

- Pa mami paa! Să fii cuminte, paa!

Mama lui Petre începu să râdă:

- Şi tu să fii cuminte!

Doamne, cum făcuseră? Nu putea să întrebe...

La dracu! Era aproape patru jumate! Cum să facă să le întrebe? Ce medicamente îi dădeau? Cum făcuseră? Îl duseseră la camera

hiperbarică de la Constanţa? Copilul ăla vorbea! Şi cu sens! Şi făcea trăznăi! Şi dezvoltase şmecherii! Cum naiba reuşiseră?

Gata! O să întrebe şi gata! Se aplecă şi le privi lung... Discutau ceva; adică nora asculta, iar soacra povestea... Fu observat; nora ridică sprâncenele la el. Gata! Acum le întreba!

- Mă iertaţi că vă întreb...

Şi-acum şi mamaia era foarte atentă la el... Zâmbi strâmb:

- Cum aţi reuşit?

Pe chipul mamei apăru o mimică obosită. Probabil că tocmai rememorase, într-o secundă, tot chinul şi efortul pe care-l făcuseră cu toţii pentru a obţine acea performanţă... Bunica păru mult mai... practică:

- Fumezi?

- Da.

- Hai cu noi afară, la o ţigară.

OK! Se ridică şi... aşteptă. Că la ele dura mai mult, aveau ţigările în genţi... Le urmă şi, de cum ieşiră, bunica deschise discuţia:

- Ionuţ îl cheamă pe băiatul tău, nu?

- Da.

- L-am văzut, îl ştiu. Şi Petre a fost la fel ca el, să ştii! Când l-am luat de la maică-sa, când a plecat ea la serviciu, avea un an. Şi nu se uita la noi. Nu ridica ochii din pământ. Şi ştii ce i-am făcut? L-am pus pe genunchi şi i-am luat capul uite-aşa în palme! Şi l-am obligat să se uite la mine! I-am spus: "Uită-te la mine! Eu sunt mamaia!" Şi l-am obligat să se uite la mine! I-am tot făcut aşa, şi m-a sunat maică-sa după trei zile şi mi-a zis că a început să se uite şi la ea.

Nora aproba cu capul.

- Aşa. Şi să ştii că nu ne-am dat seama că are ceva. Maică-sa a fost singură la părinţi - da' eu am un frate şi-o soră. Iar copiii lor au crescut sub ochii mei! Da' tot nu mi-am dat seama! Bărbatul meu mi-a zis, când a venit odată cu el din parc: "Tu nu vezi că nu e-n regulă? Du-te cu el la doctor, că nu-i întreg la cap!" Şi-am plecat cu el pe stradă, plângând - că de ce zice că nu-i întreg la cap? El nu-i întreg la cap! Şi-aşa am ajuns la Policlinica Maşina de Pâine...

La Maşina de Pâine? Acolo ajunsese şi el prima oară! Fuseseră la acelaşi medic! La Şuiu! Nu mai apucă să-i spună asta...

- Şi doctorul de acolo ştii că n-a zis niciodată că e autist? A spus... Cum a spus, Livio?

- Suspect de autism.

- Aşa; suspect de autism. Deci atunci, la un an şi opt luni, a zis că are mintea de un an şi două luni. Şi ne-a dat... Ce ne-a dat, mamă?

- Encephabol.

Da, asta-i dăduse şi lui Ionuţ.

- Aşa. Şi s-a văzut de la prima linguriţă! A ridicat capul din pământ, de parcă l-a trezit la viaţă!

Nora se grăbi să adauge:

- Când l-am luat seara acasă, se uita pe geamul autobuzului de parcă atunci vedea prima oară lumea!

Aprobă scurt:

- Aşa a făcut şi Ionuţ de la Encephabol.

Bunica se grăbi să continue:

- Aşa. Şi un timp am mers la doctorul Şuiu. A început să-i schimbe siropurile şi i-a dat şi injecţii. Cum le zice, mamă?

Acum pricepuse - nora era responsabilă cu chestiile tehnice...

- Cerebrolisin. Şi Tonotil, siropel. Şi Tanakan...

- Aşa. Da' la un moment dat Petre n-a mai avansat de la zemurile astea. Şi-am ajuns şi noi la Titan.

Pe chipul norei apăru, promptă, promisiunea unei trânte pe cinste...

- Urziceanca i-a dat Rispolept. Nu mult; cât i-a dat, maică?

- 0,25 ml.

- Aşa. Şi se sufoca copilul de la el! I-l dădeam la şase seara şi ieşeam cu el afară, să nu-l vadă bărbată-miu cum face. Că ne juca pe toţi în picioare dacă-l vedea cum face atunci! Iar Petre se juca în părculeţul din faţa blocului cam zece minute, după care ofta greu şi începea să geamă... Şi mă duceam lângă bloc şi stăteam pe scară, cu el în braţe. Şi bolea cu capul pe mine, respira greu şi gemea...

Nora interveni:

- Eu ajung pe la şase jumate la mama soacră. Îl luam direct din faţa blocului, dar criza aia mare trecuse deja. Şi nu mi se părea chiar atât de gravă - eu îl găseam molatec şi un pic ameţit. În prima seară, când am ajuns cu el acasă, a desfăcut lada cu jucării, a scos şinele şi trenuleţul şi-a început să se joace cu trenuleţul pe şine, spunând "ciu-ciu". Ceea ce nu mai făcuse niciodată!

Deci era bună zeama aia! El se speriase atunci când citise în prospect că nu se administrează copiilor sub 16 ani şi nu i-o dăduse lui Ionuţ...

- A doua zi, la grădi, încă era ameţit de la doza de seară. N-a făcut nimic cât a stat acolo, patru ore. Dar, la plecare, i-a spus educatoarei că mâine o să lipească şi el frunze în copac. Ne-a lăsat mască... Iar a treia zi, la o oră după ce-am ajuns acasă, a luat o maşinuţă, s-a întors spre mine şi-a început să ţipe, cu ochii la mine, şi să-şi dea cu maşinuţa în cap. Tare!

Aoleu! Ochii norei scăpărau scântei deja - tânăra continuă:

- Am sunat-o pe doctoriţă şi-a spus să-i dau jumătate din doză. Adică 0,12 ml.

Bunica se grăbi să continue ea ideea:

- Ştii cât era doza asta? Cam cât trei picături, aşa! Şi cu doza mai mică, tot aşa mi-a făcut - absolut la fel! Şi în clipa aia am dus-o pe maică-sa cu el la autobuz, m-am întors acasă şi-am vărsat sticluţa la veceu! Şi-am terminat cu Rispoleptul ei!

Bună decizie! Straşnică! Acum înţelegea de ce trebuia să stea la coadă, dacă voia s-o trosnească pe doamna doctor Urziceanu! Nora continuă:

- Am fost şi internaţi la Titan! O zi!

Da? Şi ei? Prefera să tacă - ceea ce spuneau ele era mult prea interesant, ca să rişte să le întrerupă!

- Ne-a făcut dosar, că cică altfel nu poate să ne primească! De fapt, îi trebuia semnătura pe declaraţia aia cu filmat copiii şi acceptat tratamentul prescris de ea! Eu am intrat cu el în cameră, la terapie. Şi-am zis că din clipa aia pot să mor - că le-am văzut pe toate...

Serios? Da' ce văzuse? Bunica zâmbi:

- Eu şi fi-miu am stat pe sală, n-am văzut. Da' stai să-ţi zică Livia!

Iar Livia îşi aprinse a doua ţigară... şi continuă:

- Mai erau doi copii înăuntru, amândoi de vreo şase anişori. Unul dintre ei voia neapărat să stea culcat pe saltea; în clipa aia, lua un punct cu privirea şi înlemnea. Şi-i curgea o băluţă, pe la colţul gurii. Celălalt era foarte activ. Ţopăia tot timpul şi făcea "Ăă! Ăă!" Marea lui plăcere, la joaca cu plastilina, era s-o înhaţe şi s-o mănânce. Şi vâna balonaşele de săpun, tot ca să le mănânce!

Doamne, ce "injecţie" primea el acum! El nu intrase cu Ionuţ înăuntru, la Titan! El aşteptase pe sală!

- Erau acolo o psiholoagă, două asistente tinerele şi-o femeie de serviciu cred, cu ochelari de Victor Ciorbea. Muierea aia se ducea mereu să-l ridice pe copilul de pe saltea. Şi-l ridica cu şuturi. Da' ce şuturi!

Trăgea concluzia că fusese un dobitoc că nu intrase cu Ionuţ...

- Îl lovea cu bombeul în stomac, în spinare, în picioare - unde apuca! Copilul plângea, normal - că-l durea! Iar ea îl apuca de-o mână şi smucea de el de parcă era cel mai mare infractor

internaţional care se opunea arestării! Aşa smucea de el şi-l brusca şi-l trântea pe scaun... Iar cele două asistente erau acolo ca să sufle balonaşe cu schimbul - că era epuizant, să tot sufle în găurică ore în şir. Şi-n asta a constat terapia, de la nouă la doişpe - balonaşe şi plastilină. De-aia bună, netoxică. Ţi-am spus că copilul activ mânca orice-i pica în mâini... Pe urmă ne-am dus toţi la masă, unde Petre al meu primit o ciorbă compusă din apă, două păstăi şi-un fir de păr brunet de cinci centimetri, şi-o chestie cu sos fără nici un fel de miros. Fi-miu a gustat doar chifla şi-a abandonat-o imediat. Aşa că, atunci când am ieşit de-acolo, m-am dus la doctoriţă şi i-am spus să ne dez-interneze. Şi n-am mai călcat pe-acolo!

Evident!

- O singură dată o să mă mai duc la doamna doctor Urziceanu. În clipa în care Petre o să aibă rol la prima serbare. Şi-o să-i arăt eu ei un copil recuperat - ca să se pensioneze şi să lase pe alţii, mai tineri şi mai deschişi la cap!

Aprobă, zâmbind, şi se grăbi să le aducă la punctul pe care-l dorea:

- Şi cum aţi reuşit totuşi să ajungeţi la performanţa asta? Petre răspunde spontan!

Nora începu să enumere pe degete:

- A vrut DVD-uri cu desene animate, i-am luat DVD-uri cu desene animate. Şi i le-am pus ori de câte ori le-a cerut spontan. Le-a învăţat pe de rost, cu fond muzical cu tot - şi nu mai spunea decât minute întregi din DVD-urile alea. Atunci i le-am oprit şi am făcut o pauză. Iar când le-a revăzut, după câteva luni, cred că le-a înţeles altfel. Acum, foloseşte frazele învăţate pe de rost ca să ilustreze ceea ce se întâmplă în lumea din jurul lui.

Bunica completă:

- Chiar dacă nu se potriveşte ca la ceilalţi copii, măcar înţelegem la ce se referă! Că spune el "A fost atât de aproape!", cum zice broasca-n filme, dar se referă la ta-su care a nimerit cu hârtia pe lângă coşul de gunoi!

Da; înţelesese perfect! Nora continuă:

- I-am luat şi Magic English.

Bunica o întrerupse, râzând:

- Şi-acum nu mă înţeleg eu cu el! Că eu nu ştiu engleză!

Nora râdea "zmeieşte"... Doamne, cât de bine se înţelegeau! Şi erau noră şi soacră! Ele cum puteau să se înţeleagă aşa?

- Şi i-a dat pe spate pe năsoşii de la grădi, când profa de engleză a spus în gura mare că el ştie mult mai multe cuvinte decât ceilalţi.

Momentul lor de glorie... Nora continuă, trecând la degetul al doilea:

- Apoi, i-am luat un calculator second hand şi i l-am umplut cu jocuri free de pe net. De-alea cu "potriveşte câte trei", sau "nimereşte punctul roşu"... Jocuri cu curse de maşini, biliard, puzzle, pereţelul cu mingea, popice... Şi jocuri educative pentru copii. I-am găsit o grămadă şi pe DC++. Piticlic e bun... Lolek şi Bolek sunt bune... I-am pus "Jocurile olimpice", în care concurenţii sunt copii, şi-a început să facă săritura în lungime la grădiniţă...

Bunica interveni:

- Da' vezi - că dacă el nu ştie să spună, copiii nu l-au înţeles! Şi n-au sărit aşa ca el! Pe educatoare n-a durut-o niciunde, că dacă n-avem şpagă...

Nora se grăbi s-o contrazică... într-un fel:

- N-avea de unde să ştie ce vrea fi-miu de la ceilalţi. Iar eu n-am ştiut ce face el la grădi, până nu l-am văzut. Dar momentul trecuse...

De-asta unii părinţi, care-şi permiteau, angajau un "*shadow*"! Însoţitorul, care deseori era chiar tutorele, ar fi ştiut ce făcea Petre acolo; şi-ar fi îmbiat ceilalţi copii să sară şi ei! Iar Petre ar fi socializat... Bunica se grăbi să continue:

- Aşa! Şi încă ceva! Nor-mea a insistat cu literele!

- Am văzut că nu spune cuvintele corect şi nu înţelegem ce spune. Şi am vrut de fapt să-i arăt că trebuie să spună fiecare literă, ca să-i reuşească cuvântul. Am început să i le arăt, în cuvinte scurte, şi-a prins imediat. Iar "perfecţionarea" el a făcut-o, singur. Şi pe stradă - cu reclamele, şi la calculator - cu jocul "Alfabetul"...

- Da, că i-a plăcut!

Evident! Bunica continuă:

- Şi încă o chestie. Eu n-am stat numai după programele astea de la centru. Am lucrat şi alte programe. Că Petre e isteţ şi pricepe repede. Şi începuse să se plictisească de aceleaşi poze şi aceleaşi animale! Riscam să nu mai lucreze nici măcar cu mine! Că cu maică-sa nu lucrează sub nici o formă!

Nu?

- Nu lucrezi cu el?

Tânăra zâmbi slab:

- Am încercat, dar refuză. Refuză şi să-şi spună numele, deşi e evident că ştie cum îl cheamă! În plus, noi ajungem acasă pe la opt seara. Ultima oară când l-am pus la măsuţă, cu cartonaşele, mi-a aţipit în fund pe scaun.

La opt şi ceva... normal!

- Şi n-avea rost să-l chinui. El se chinuia, eu mâncam Distonocalm cu pâine... În schimb, eu lucrez alte lucruri cu el. Am găsit pe net toate programele de terapie şi m-am inspirat de acolo.

- Şi mi-a adus şi mie - şi-am ales noi ce-am văzut că nu e încercuit în testul Portage...

Aha! Livia continuă:

- Eu lucrez mai mult la... integrare.

Integrare?

- Integrare în viaţa de zi cu zi. Mamaia face fructe şi animale şi formule de adresare. Eu lucrez cu el, de exemplu, în magazin. Îl pun să-şi ia singur ciocolata pe care-o vrea el, îl trimit să ia singur o sticlă de apă plată Dorna, îi dau banii să plătească el, îl pun să bage restul în buzunar... La Kaufland, exersăm complex! Îl pun să arate lămâile, apoi să pună în pungă patru lămâi, sau şase mere, şi pe urmă le cântăreşte el... ca formulă de premiere, că-i place la nebunie să ia eticheta şi s-o lipească pe pungă...

Da; acum era clar cum lucrau ele.

- Îi dau sarcini şi-l învăţ cum să le facă. Să cheme liftul, să răspundă la telefon, să arunce la gunoi, să strângă jucăriile, să-şi ducă hainele la loc, să-şi ia singur apă... Am luptat cu el o săptămână, dar acum îşi ia singur paharul şi-şi pune singur apă. Avem piston de-ăla la bidonul cu apă...

Da, ştia la ce se referă. Acum înţelesese...

- Îl învăţ să se descurce singur. Şi să ia iniţiativa. Îi arăt că e important să ceară; iar dacă cere, va primi de fiecare dată. Şi îi spun mereu că e băiat mare şi poate - şi-i dau încredere în sine...

Aha!

- Îl duc în hypermarket şi-i spun "Ia-ţi tu ce vrei şi pune în coş." El se uită pe rafturi şi-şi ia. Când mergem la butic, îl întreb: "Ce vrei să mănânci?". El se uită lung la ciocolată şi eu mă fac că nu văd... Îl iau şi cu "arată", insist şi cu "spune"... Şi tot aşa, până spune sau arată! Dacă se încăpăţânează şi rămâne mut, îl las să-i plouă-n gură şi-l duc acasă! Şi-a învăţat, să ştii! Uite, de exemplu, anul trecut o lua pe mamaia de mână şi-o ducea în cealaltă sală de grădiniţă, să-i arate mocheta cu străzi pentru maşinuţe. Moş Crăciun s-a conformat şi-a adus mochetă de-aia. Pe urmă, a cerut o colecţie de maşinuţe, la care a văzut reclama la Minimax. I-am spus că nu am bani destui, că trebuie să mă mai duc la serviciu câteva zile ca să-mi dea şeful bani, iar la salariu m-am conformat. Şi-a înţeles şi nu s-a tăvălit pe jos cu urlete şi azvârlit diverse...

Aprobă cu capul.

- În rest, stau cu el la calculator, mai punem poze şi-l întreb

ce e acolo... Îi mai arăt jocurile, îi explic...

Da. Acum era limpede ca şi cristalul. Diseară, el şi Ionuţ se vor juca pe calculator. Acum, el voia să ştie altceva:

- El vă ia vreodată de gât?

Bunica îi oferi un zâmbet larg, concludent:

- Oo, cum să nu! Şi ne pupă şi spune "*I love you too*"...

Iar Ionuţ... Livia înţelesese ce voia el să ştie, aşa că zâmbi slab... şi-i spuse "reţeta":

- L-am gâdilat. L-am gâdilat până n-a mai putut să respire. Şi am dansat blues-uri "la sentiment"... L-am îmbrăţişat de fiecare dată când a făcut lucrurile corect şi i-am spus de fiecare dată "te iubesc"... Şi când veneam de la serviciu, îl luam în braţe şi-i spuneam "Mi-a fost dor de tine"; şi nu-i dădeam drumul, chiar dacă protesta. Şi protesta "la greu", că el avea treabă la televizor, sau cu jucăriile... Şi, bineînţeles, au fost drenajele de la vaccinuri!

- A drenat de multe ori?

- Oho!

Bunica aprobă scurt cu capul:

- La unul din drenajele astea, fi-miu a făcut pareză.

Poftim? Cum? Femeia îşi mai aprindea o ţigară... Livia nu zâmbi:

- I-a "picat" faţa. Partea stângă, de la rădăcina părului până la gât. Toată secţia de neuro de la Urgenţă a coborât la UPU, să vadă cum e pareza la 30 de ani. L-au examinat ca pe-o ciudăţenie a naturii...

Deci trebuia să se pregătească - Ionuţ drenase doar de trei ori. Iar la ceea ce afla acum, re-procesa întrebarea de azi a medicului şi deducea că momentul ăla era aproape... Bunica adăugă:

- Iar nor-mea bocea prin autobuze. Nu mai puneţi la suflet, maică! Sunteţi mari, ştiţi deja ce se-ntâmplă şi cum face copilul - nu vă mai măcinaţi aşa! Drenează, îi trece şi-şi revine! Dacă voi cedaţi şi vă lasă nervii, sau "daţi colţul" - Doamne fereşte! -, el ce face? Cine mai face ABA cu el? Cine-i mai dă să mănânce, cine-i mai cumpără jucării? Cine-l mai bagă-n seamă?

Livia privea cimentul. Nici lui nu-i prea venea s-o privească pe bunica lui Petre... Care se apropie un pic de el şi coborî mult tonul vocii:

- Voi nu vedeţi că putea fi mult mai rău? Şi nu ştiţi că putea să aibă altceva, mult mai rău?

Aprobă. Şi totuşi, nu-i va spune cu cuvinte că venise azi la centru tocmai ca să primească o injecţie de optimism... Bunica întinse ţigara spre noră şi trase uşa:

- Ia, fumeaz-o tu. Mă duc să plătesc ora, că uit şi ne facem de râs.

Uşa se închise; Livia zâmbi:

- Săptămâna viitoare, dacă vrei, îţi aduc nişte jocuri de-astea.

- Ar fi perfect. Numai că noi luăm o vacanţă... Am reuşit să-i aranjăm două săptămâni la mare şi două la munte.

- Oo, perfect! O să se întoarcă schimbat!

Era ea chiar aşa de sigură? Tânăra aprobă:

- Şi lui Petre i-a făcut bine aerul de mare. Atunci, îţi fac nişte DVD-uri şi ţi le las aici, la recepţie. Că noi venim de obicei de la cinci la şase.

Abia acum îşi dădea seama că de-asta nu socializase cu ele - stătuseră sub acelaşi acoperiş nu mai mult de zece minute! Aprobă:

- Sau ne întâlnim în oraş, undeva. Că eu rămân în Bucureşti.

- Bine şi-aşa!

- Oricum, imediat cum ajung acasă, caut ceva pe net! După ce l-am văzut pe Petre, simt că orice secundă contează!

- Ehei, drumu-i lung! Oricum... Prima oară când îi pui un joc, nu-i explica totul. Şi nu folosi multe cuvinte. Axează-te strict pe acţiunea în sine şi pe culori sau forme, în funcţie de joc. Poţi să le şi numeri, un-doi-trei... Dar nu folosi multe cuvinte.

Aprobă scurt.

- Iar atunci când face bine, nu-i spune "Bravo", sau "Bine" - că pe-astea le ştie de la centru şi poate să asocieze jocul cu lecţiile de aici. Spune-i "Ai reuşit!", sau "Asta e!", sau "Eşti şmecher, nene!" - ce ţipă copiii ceilalţi la grădiniţă, atunci când le reuşeşte ceva. Că-l ajuţi să-i înţeleagă şi să spună ca ei; iar atunci când o să-i reuşească ceva, iar ei or să-l laude cu aceeaşi expresie, o să-şi schimbe complet părerea despre ei! Aia e cea mai bună socializare! Fi-miu s-a repezit şi a pupat o fetiţă, pe chestia asta!

Începu să râdă şi deschise uşa:

- Am înţeles.

Intrară şi se grăbi să plătească şi el ora de ABA. Şi se aşeză pe scaunul lui. Bunicul intrase la dl doctor probabil...

Fusese foarte atent la discuţia cu ele; în plus, stătuse cu spatele la scări. Nu-i văzuse intrând - acum, camera aia era aproape plină! Venise şi Mihăiţă, cel mai neastâmpărat pici care trăia pe planetă... Şi Adrian, cel care cu siguranţă era "modelul" tuturor părinţilor de-acolo. Adrian mergea la şcoală, vorbea frumos, avea vocabular amplu... Era aproape normal. Aproape - pentru că, atunci când începea pauza, el nu ştia ce să facă. Iar dacă un copil îi spunea "Dă-te mai încolo", el începea să plângă...

Oof - câţi copii fuseseră, rând pe rând, al 166-lea! Bine măcar că aveau o şansă! Aici, cu tratamentul ăsta, cu medicul ăsta, cu fetele care lucrau la centrul ăsta, toţi aveau o şansă. Chiar şi Viorel!

- Spune-mi numărul de telefon.

Tânăra îl privea şi aştepta, cu telefonul în mână... Livia chiar voia să-l ajute! Nu prea înţelegea de ce, pentru că... În fine! Începu să dicteze cifrele şi scoase mobilul. Primi apelul, o salvă în agenda telefonului... Şi cam atât: bunica lui Petre tocmai spunea ceva despre mâncare. Făcuse mâncare - şi nu avusese bulion, aşa că se repezise până la Angst... Nu le mai ascultă - simţea nevoia unui total. A unei decizii, la urma urmei!

Era cinci fără zece. Acum apărea şi Ionuţ...

O să încerce să le urmeze sfaturile. Deşi era evident că Mirela nu va putea face ceea ce făceau ele două! Bunica lui Petre era pensionară. Atunci când nu era la grădiniţă, Petre stătea cu ea - iar ea era o fire activă, hotărâtă şi încăpăţânată, care obţinea întotdeauna ceea ce voia. Insista până când celălalt ceda şi se supunea. Mirela nu avea o bunică de-asta la îndemână. Mirela trebuia să vadă şi de casă - timp în care Ionuţ stătea singur...

O să-l lase la calculator. Măcar să se obişnuiască cu regulile! Uite că acum îşi dădea seama... Dacă Ionuţ voia să câştige jocul, trebuia să asculte de regulile calculatorului. Dacă voia să audă cântecelul de la sfârşit, trebuia să pună trei pătrate la rând. Mirela putea ceda în faţa plânsului; calculatorul nu va ceda niciodată... Şi avea culori frumoase, scotea tot felul de sunete, era antrenant...

Gata; veneau. Ionuţ părea vesel. Greu de spus - dacă nu zâmbea... Oana îi întinse caietul:

- A fost foarte bine. Voiam să vă întreb: el plânge mult acasă?

- Ori de câte ori vrea să fie ca el.

- Am înţeles. Că şi aici a plâns, de fiecare dată când i-am dat alt cartonaş decât voia el.

Deci diseară se va certa rău cu Mirela. Că ea răspundea la plânsul lui! Ea îi făcea mereu pe plac, numai să nu-l audă plângând! Se grăbi să răspundă:

- În vacanţa asta, o să scăpăm de plâns. Promitem!

- Am scris în caiet itemii noi. Am introdus cada şi chiuveta şi am scos girafa, că o ştie.

Bun! Mihăiţă se înfipse la propriu cu capul în piciorul Oanei. El urma - şi nu mai avea răbdare... Oana îşi înăbuşi strigătul de durere şi găsi energia necesară pentru a-l ciufuli uşor:

- Bună, Mihăiţă!

Băiatul chiar n-avea de gând să răspundă - o trăgea de pan-

taloni, spre hol, ca la concursurile "World's strongest man"!

- Stai puţin! Aşteaptă puţin, bine?

Da' de unde! Puştiul sări în picioare şi fugi glonţ spre coridor! Oana făcu un pas în spate şi începu să caute cuvintele necesare... O scuti de efort:

- Dacă avem probleme, te sună Mirela.

Tânăra alerga după Mihăiţă... Se răsuci, îl prinse pe Ionuţ de subţiori şi-l ridică sus-sus, până spre tavan:

- Bravo!

Ia uite-l, ce mirat era! Îl scutură uşor:

- Bravo!

Şi-l strânse repede în braţe, pentru că avea un presentiment. Simţea că primise azi "reţeta"...

- Hai să te schimbi şi să mergem acasă. Bine?

Tăcere... Spusese prea multe cuvinte! Îl privi lung:

- Mergem acasă?

- Acasă.

Bun! Îi luă hainele şi nu-l mai schimbă - ieşi. Se grăbea acasă; el mai avea două interviuri...

Cât era ceasul? De-abia şapte?

Terminase şi ultimele interviuri. Şi nu mai avusese unde să se ducă. Venise încetişor, pe jos, acasă. Azi, toţi patronii îl asiguraseră că-l vor suna. Ştia ce însemna asta - o s-o ia de la capăt şi mâine... Dar bine că-şi amintise să verifice maşina - şi-i mai trecuse din supărare. Acum avea o mutră... acceptabilă.

Descuie şi intră. Şi se încruntă la auzul vocii răstite:

- Nu răsturna cutia!

Şi-apoi, imediat, zgomotul răsturnării cutiei mari cu jucării pe covor... Intră direct în sufragerie şi închise uşa. După numai cinci secunde însă, uşa se deschise larg...

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

- Tocmai am exersat "Bună seara, tati". Vii să încercăm?

Ar fi vrut să se ridice şi să plece. În lume. Dar se ridică şi-o urmă - că ei chiar n-aveau nici o vină...

- Ionuţ, ia uite cine-a venit!

Ochişorii albaştri îl priviră lung... Zâmbi:

- Bună seara, Ionuţ!

Mirela se repezi la urechea copilului. Îi sufla răspunsul, exact cum făcuse el de dimineaţă...

- Bună seara tati.

- Ce faci: te joci?

- Te joci.

Mirela interveni imediat:

- Nu e bine. Spune: mă joc.

- Mă joc.

Se grăbi să iasă - chiar nu mai putea sta acolo!... Iar partea proastă era că Mirela venea după el! Dădu să închidă uşa sufrageriei - fu împins cu putere înăuntru, uşa se închise... Mirela îl cuprinse cu braţele şi lăsă capul pe umărul lui:

- Ştiu prin ce treci. Ştiu că e greu. Şi mie mi-e îngrozitor de greu! Dar nici nu putem să-l lăsăm cu fundu-n baltă!

Exact - nu puteau.

- Eu sunt sigură că o să recupereze tot! Adu-ţi aminte cum era acu' un an! Nici nu se uita la noi! Adu-ţi aminte!

Oof, Doamne! Îi tremurase vocea! Se grăbi s-o cuprindă uşor cu braţele... şi-i răspunse:

- Indiferent cât de greu, sau de puţin va recupera - n-avem voie să abandonăm. Eu n-am să abandonez niciodată.

- Nici eu.

- ... Am vorbit azi cu doctorul. I-am spus despre Risatarun şi-a zis că discutăm luna viitoare.

- Ştii bine că nu-i schimbă niciodată tratamentul "din mers".

- Ştiu. Dar şi tu ştii că trebuie să vorbesc din timp cu băiatul ăla de la Kaufland, să vorbească cu sor'sa, să-i trimitem reţeta şi banii, să-l comande...

Capul blond aproba - că era o adevărată odisee procurarea acelor fiole din Germania...

- A spus să-i dăm Lecitină. Câte o pastilă pe zi, dimineaţa.

- OK.

- Ţi-o las în bucătărie, în dulap, lângă bombonele. Îi desfacem capsula şi-i amestecăm praful cu apă. Şi i-o dăm ca pe siropel.

Mirela aproba... Închise ochii şi oftă greu:

- N-am crezut vreodată că voi ajunge în situaţia de-acum.

- Crezi că eu am anticipat situaţia asta?

Ionuţ reîncepu să plângă. Mirela îi dădu drumul şi se grăbi să iasă... Mai bine! Că ea ţinuse musai să rămână gravidă imediat după nuntă!

Când îl auzea plângând, îi venea să se repeadă la geam... Iar Mirela ştia - şi nu-l lăsa pe Ionuţ să plângă. Se ducea repede să-i dea ceea ce voia. Deşi şi doctorul, şi psihologul spuseseră să nu răspundă la plânsul ăla. Că tocmai răspunsul lor îl determina pe Ionuţ să folosească plânsul ca mijloc de comunicare!

Doamne, îi pocnea capul! Şi-şi vărsa supărarea pe ea! Nu voia să facă asta, şi totuşi prima reacţie asta era! Şi-o învenina aiurea, pentru că ea chiar trăgea mult mai multe cu copilul decât trăgea el! Şi-atunci ea prefera să fugă repede la copil, ca să-l oprească din plâns. Ea încerca să împace şi copilul, şi bărbatul. El cum să facă?

Se trânti pe canapea şi închise ochii - azi, Mirela venise la el... Preţ de câteva secunde, i se oferise "o mostră" din universul ăla paralel la care se gândise aseară. Dar numai câteva secunde. Atunci când încercase să vorbească despre el şi Bianca, Mirela se exprimase apropo de ea. Aşa că n-avusese de ce să mai continue. În plus, nu-i plăcea s-o vadă plângând. Avusese motivele lui să spună "Da" atunci...

Se întoarse cu spatele: mai bine să nu vadă pe nimeni. Ar fi fost bine să nu audă pe nimeni. Categoric, azi nu va face ABA cu Ionuţ. Şi nici mâine. Făcea maică-sa destulă ABA zi de zi - măcar astea două zile, să nu-l mai chinuie! Să lase copilul ăla-n pace!

Nici el nu mai ştia ce voia! Nu ştia ce era mai bine de făcut, şi atunci nu ştia ce să vrea să facă!

Primise azi, la centru, o injecţie de optimism. Şi-o sacoşă de sfaturi şi idei. Toate conţineau multă muncă, multă frustrare, multă suferinţă interioară... Băiatul femeii ăleia, tatăl lui Petre, făcuse pareză la 30 de ani. El avea 25. Se întreba dacă el va fi următoarea ciudăţenie a naturii care va doborî recordul nescris de la Urgenţă...

Exista totuşi o soluţie. Fiecare copil avea cu siguranţă o reţetă specială, numai a lui, care-i făcea bine! Petre era cea mai bună dovadă că recuperarea se putea transforma din vis în realitate! Şi Petre, şi mai ales Adrian...

Se ridică şi porni calculatorul. Aştepta, încercând să-şi spună că, dacă ideea cu calculatorul eşua, sigur va găsi în centrul ăla un alt părinte, cu altă "reţetă", cu alte sfaturi... Tatăl lui Dinu făcea rost de nişte medicamente din Marea Britanie... Şi-l dusese la camera hiperbarică de la Constanţa - dar pe Ionuţ nu-l primeau încă, pentru că nu avea cinci ani... Iar ei n-aveau de unde să dea câte 100 de euro pentru fiecare oră de scufundare, plus cazarea, plus mâncarea... Gata. Mozilla Firefox, Google... *Free games download*. Oare ce joculeţe interesante putea găsi acolo?

Hei! Gata cu pesimismul! Dacă Livia găsise jocurile alea, atunci le putea găsi şi el! Intră pe primul site. Tii, ce frumoase erau! Colorate, atrăgătoare... Ia să înceapă el metodic!

Timp de jumătate de oră, se ocupă de downloadat. Încă un sfert de oră dură instalarea primelor jocuri. Ionuţ ştia culorile. O

să înceapă cu jocul în care trebuia să ordoneze trei biluţe de aceeaşi culoare. Îl porni şi strigă:

- Ionuţ, vino să vezi ceva!

Ştia că nu va răspunde. Dar mai strigă o dată:

- Ionuţ, vino repede să vezi ceva!

Ordona câte trei biluţe, iar jocul chiţăia la fiecare reuşită... Doamne, dacă nici asta nu dădea roade, o să înnebunească! Răcni, ca să priceapă şi Mirela ce avea de făcut:

- Ionuţ, hai la tati!

Şi-acum pricepuse, şi-l aducea ea. Bun! Îl ridică şi-l aşeză pe genunchi. Şi arătă spre ecran:

- Calculator.

- Calculator.

- Hai să ne jucăm la calculator!

Încercă să-i pună mâna pe mouse, dar îi simţi reţinerea şi nu insistă. Îi arătă cu degetul pe ecran cele două biluţe roşii:

- Roşu, roşu...

Şi-acum i-o arătă şi pe a treia, pe care trebuia s-o mute:

- Roşu! Unu, doi, trei, şi!

Şi-o şi mută. Jocul chiţăi, iar Ionuţ tresări... Mai erau biluţe roşii? Da - mai putea face un şir de trei. Reluă aceleaşi gesturi, cu aceeaşi explicaţie:

- Roşu, roşu... Roşu! Unu, doi, trei, şi!

Calculatorul chiţăi prompt. Şi simţi că inima i se opreşte în loc - îl auzise râzând! Ionuţ râdea? Se aplecă, să-i vadă faţa... Mirela şopti, privind chipul băiatului cu ochi măriţi de uimire:

- Mai fă!

OK! Verde! Ionuţ ştia culoarea verde!

- Verde, verde... Verde! Unu, doi, trei, şi!

Chiţ! Şi râs! Îi plăcea! Aproape-l câştigase! Şi chiar dacă simţea că se grăbeşte, îl implică în joaca aia:

- Ajută-mă şi tu acum! Haide!

Îi luă mâna şi-o puse pe mouse. Şi puse mâna peste mânuţa lui, ca să nu-l lase să o tragă. Repede, verde! Apăsă pe degetul lui:

- Verde, verde... Verde! Unu, doi, trei, şi!

Doamne, ce-i plăcea! Mirela nu mai putea spune nimic; iar el îşi privea băiatul şi realiza cât de dobitoc fusese, să nu se gândească la asta mai devreme... Să desprăfuiască săptămânal calculatorul, în loc să-l acopere cu un mileu, ca pe mobila bunicii... Trebuia să continue! Acum! Trebuia să obţină cât mai mult din prima lecţie! Albastru!

- Albastru, albastru...

Mânuţa împinse mouse-ul, iar guriţa micuţă îi tăie vorba:

- Unu, doi, trei, şi!

Da! Îi plăcea! Voise să se exprime - şi se exprimase! Spontan, natural, fără prompt! Iar asta însemna că...

Asta însemna că găsise reţeta. Găsise o rezolvare - măcar una de moment! De mâine, vor fi un pic mai bine - şi băiatul, şi ei... Sărută căpşorul şaten şi ridică mâna de pe mâna lui. Băiatul nu păru să sesizeze schimbarea; jocul îl captivase. Ochişorii căutau biluţele... El aştepta; şi-l mira să descopere că aştepta eşecul, de parcă vâna un nod în papură...

- ... Galben, galben, galben! Unu, doi, trei, şi!

Folosise din proprie iniţiativă galbenul. Era bine. Se ridică şi-l mută pe scaun. Şi-i făcu Mirelei semn să-l urmeze. Intră în bucătărie... Îşi aprinse o ţigară, deşi simţea o durere surdă în spate, între omoplaţi:

- Îl ştii pe Petre?

- Petre?

- Băieţelul de cinci ani, de la centru. Ăla şaten, tuns ca un castronel.

- Da, îl ştiu.

- A avut vreodată ABA în acelaşi timp cu Ionuţ?

- ... Rar. Ei vin de la cinci la şase.

- Azi au venit de la patru. Mama lui mi-a spus de calculator.

- Şi crezi că Petre vorbeşte acum din cauza calculatorului?

- Nu ştiu; dar mi-a dat "reţeta" lor, şi-o s-o aplicăm şi noi.

- Bineînţeles!

- Mi-a spus că îl lasă la calculator atât cât vrea el. Şi-i pune şi DVD-uri, îl lasă la televizor la muzică, i-a luat Magic English...

- Oana spunea să nu-i punem încă limbile străine.

- Tu ai văzut ce-am văzut eu adineauri?

Tăcea şi aproba. Bun!

- Iar eu l-am auzit azi pe Petre vorbind în engleză. Aşa că o să fac rost de undeva de colecţia Magic English. Şi-o să vorbesc cu mama lui Petre zilele viitoare, să-mi spună exact cum a făcut ea - cu amănunte şi detalii şi instrucţiuni clare. Că puştiul ăla citeşte cursiv la cinci ani. Şi merge la şcoala de muzică. Şi face box cu taică-su. Şi dansează manele de la Taraf TV. Şi-i spune tutorelui şmecherii.

Aa, era mirată? Păi să fie! Şi să se-ntrebe cum dracu de femeia aia reuşise, deşi era toată ziua la serviciu, iar ea stătea acasă cu Ionuţ şi bătea pasul pe loc! Iar îi căşunase... Încercă să se controleze asupra convingerii Mirelei:

- Chiar dacă copilul stă ziua cu mamaia, maică-sa îi aduce programe şi joculeţe şi DVD-uri. Ea i-a făcut "platforma de studiu". O să storc toate explicaţiile de la ea - iar tu o să faci exact cum spune ea.

- Bine.

El se înfuriase, gândindu-se la Livia şi comparând-o cu Mirela. Ea era realistă şi-şi dădea seama că schimbarea aia părea a fi benefică... Îl auzea pe Ionuţ potrivind biluţe negre acum. Spunea "negru"... fără prompt...

- ... Şi cât ai de gând să-l laşi să se joace?

- Atât cât vrea el.

- O să facă o fixaţie cu calculatorul.

- Şi-apoi o să-i treacă.

Arătă spre peretele sufrageriei - că tocmai auzise "alb". Dincolo se petrecea un miracol, după părerea lui...

- ... Bine. Dar facem o convenţie.

- Ascult.

- Te implici în chestia asta.

- Ştii bine că mă implic în tot ce înseamnă Ionuţ.

- Şi nu mai faci 13-14 pe-aici când plânge.

- Bine. Dar nici tu nu te mai repezi să-i dai şi să-i faci atunci când plânge!

- Bine.

Ajunseseră la un consens. Ionuţ tocmai trecea la nivelul doi. Jocul cânta... Aoleu! Dacă avea de apăsat vreun buton nou? Se grăbi să intre în sufragerie:

- Aa, super! Ai trecut mai departe! Bravo! Ai reuşit!

Ochişorii albaştri se întoarseră şi-l priviră lung. Aplaudă, râzând:

- Ai reuşit! Hai - mai departe!

Puse degetul pe ecran, pe săgeata pe care scria Next:

- Apasă aici.

Şi-i ghidă mâna cu mouse-ul, îi apăsă degetul pe buton... Bun! Nivelul doi! Ionuţ se şi repezise cu "roşu"... Îl privi lung, preţ de câteva secunde. Băiatul lui tocmai ieşise din lumea lui. Intrase în lumea jocului. Iar lumea aia era îndeajuns de mare ca să-i primească şi pe ei. Livia spusese că ea stă cu Petre la calculator, îi arată, îi explică... Livia folosea calculatorul ca punte de legătură între ea şi Petre. Iar dacă ea reuşise să ajungă astfel la copilul ei şi să-l ajute, atunci exact acelaşi lucru vor încerca şi ei! Reveni în bucătărie:

- Livia spunea să-i explicăm regulile jocurilor cu cât mai

puţine cuvinte. Şi să-i introducem cuvinte noi. Să ne folosim de plăcerea jocului şi să-i strecurăm informaţie proaspătă. După ce termină cu biluţele, îl bag în formele geometrice.

- Te grăbeşti.

- Petre nu face aceleaşi programe ABA cu amândouă. Mamaia lucrează cu el ceea ce primeşte de la centru, iar mama face altceva. Iar atunci când mamaia simte că puştiul s-a plictisit de programele alea, începe alte programe.

- Păi mamaia face programe?

- Nu; i le aduce mama, de pe internet. Ţi-am spus: o să vorbesc cu ea şi-o să ne înveţe.

- Ea e psiholog?

Ah, Doamne, îi venea s-o ia de gulere! Dar se rezumă la a mârâi printre dinţi:

- Ea şi-a scos copilul din lumea lui. Cârpit, inventat, după ureche - dar a reuşit. Dacă "reţeta" ei a funcţionat, o încercăm şi noi.

- ... Ai dreptate. O să facem cum au făcut ele. Că Petre chiar recuperează - se vede cu ochiul liber!

Aprobă... Mirela ieşi:

- Mă duc să văd ce face.

Nu trebuia să se ducă în sufragerie, ca să vadă ce face Ionuţ. Îl auzea foarte bine din bucătărie: râdea şi spunea culorile. Şi-şi dădea singur startul. Mirela încerca să se obişnuiască cu gândul că va urma sfaturile unei străine care nu era medic psihiatru sau psiholog. Mirela fusese întotdeauna de părere că orice medic e un soi de semizeu care scoate numai legi perfecte pe gură! O s-o lase să se perpelească şi să se chinuie singură cu gândul ăsta. Şi-o s-o bată bine ori de câte ori va refuza să aplice sfaturile acelor femei.

Nu-i venea să creadă că-l auzea râzând! Şi spunând culorile din proprie iniţiativă! Mirela râdea şi aplauda fiecare reuşită; şi chiar dacă spunea tot "Bravo", parcă nu voia să se ducă acum s-o corecteze. Voia să mai stea puţin în bucătărie, să asculte râsul lui Ionuţ...

Găsise "reţeta"...

Băiatul lui plângea. Din nou. Numai că de data asta Ionuţ avea un motiv întemeiat să plângă! Era unşpe jumate, iar Mirela îl luase de la calculator...

Îl lăsaseră să se joace cam jumătate de oră; după care Mirela îl dusese la bucătărie, să mănânce cina, şi apoi se retrăseseră în dormitor, la ABA. N-o mai auzise pe ea ridicând vocea; în schimb, auzise glăsciorul subţirel - şi i se păruse că îl auzise mai des decât de obicei! Dar poate că i se păruse lui...

După fix o oră de ABA, Ionuţ venise la el în sufragerie şi-l privise lung... Îl întrebase ce s-a întâmplat; Ionuţ tăcuse. Începuse să bănuiască ce-ar fi vrut băiatul lui să spună; aşa că făcuse pe niznaiul, aşa cum făcea Livia când venea vorba despre dulciurile din vitrină, ca să-l facă pe Ionuţ să-şi pună mintea la contribuţie şi să caute cuvintele potrivite. Iar Ionuţ spusese "Unu, doi, trei, şi!". El, tot niznai, întrebase: "Vrei să sărim ţup-ţup?" Ionuţ răspunsese imediat "Unu, doi, trei, şi!". El ridicase din umeri: "Nu înţeleg. Spune lui tati - ce vrei? Ce să-ţi dea tati?". Tăcuse... Şi-i venise o idee. Spusese "Arată ce vrei". Ionuţ se dusese şi pusese prompt mâna pe mouse. Aşa că îi pornise calculatorul şi-i arătase iconiţa jocului. Şi se delectase cu râsul băiatului lui...

Iar acum calculatorul era oprit iar Ionuţ era în dormitor. Plângea. Dar plângea cu sens. Plângea, ca orice copil normal căruia i se ia jucăria preferată. Şi chiar dacă Ionuţ plângea, el stătea lungit pe canapea, cu ochii închişi, şi realiza că zâmbea...

7 iulie 2010 - miercuri

Ionuţ nu se trezise încă. Se culcase târziu, cu plânsete - cu siguranţă va mai dormi jumătate de oră, cel puţin!

Era linişte. Mirela gătea...

Avea sentimentul că găsise "reţeta". Avea sentimentul că băiatul lui va începe să acumuleze cunoştinţe într-un ritm mai rapid decât până acum. Adică va începe să recupereze. Şi se simţea liniştit. Se simţea calm. Îşi simţea mintea limpede - limpezită de toate problemele legate de Ionuţ! Era ciudat - dar se simţea optimist. Viaţa începuse să prindă nuanţe de roz...

Medicul Naghiu îl întrebase ieri dacă Ionuţ drenase de la vaccin. Semn că, în curând, va drena. Tot ceea ce le spusese omul ăla, se îndeplinise întocmai. Se aştepta deci ca, până la sfârşitul lunii, să aibă din nou momentele alea nenorocite când îi venea să urle, să spargă totul prin casă, să se-nfigă în cutia cu medicamente - şi să înghită ce-i pica-n mână, Diazepam sau Distonocalm. Acum, însă, era calm. Şi ştia că, în ultimul timp, nu fusese un soţ tocmai... normal. Ar fi trebuit să-i ceară iertare femeii ăleia. Că nu era ea vinovată. Şi-ar fi fost bine s-o facă acum - când era liniştit şi-un pic optimist!

Se ridică deci şi intră în bucătărie. O să stea acolo, cu ea, şi-or să discute despre ei. Poate-o să vrea şi ea să continue momentul ăla... din universul paralel. Închise uşa...

Mirosea bine; mirosea a tocăniţă. Îi plăcea tocăniţa. Îi plăceau mâncărurile cu sos de roşii - îi aminteau de bucătăria micuţă din Târgovişte... Se apropie de soţia lui şi-o cuprinse cu braţele:

- Vreau să-ţi spun ceva.

Şi-acum tăcea, aşteptându-i opinia apropo de deschiderea discuţiei... Şi ea tăcea. Iar el ajunsese să urască momentele când el spunea ceva şi-apoi tăcea şi nu auzea nimic... Oftă greu:

- Iartă-mă.

- De ce? Ce-ai făcut?

- ... Îmi vărs nervii pe tine, de parcă tu ai fi de vină pentru toate câte se-ntâmplă...

Soţia lui apucă tocătorul şi făcu un pas în stânga, desprinzându-se din îmbrăţişare:

- Asta e. Nu-i nimic - m-am obişnuit.

Oare? Comportamentul ei arăta cu totul altceva! Păşi şi el în stânga şi opri aragazul. Şi-o întoarse spre el:

- Vreau să te întreb ceva.

Era atentă, îl privea lung şi aştepta... şi iar tăcea... Îşi compuse fraza în minte; o "revizui" şi... Şi oftă greu:

- ... Crezi că există un plasture îndeajuns de mare, să vindece rana dintre noi?

Mirela zâmbea şi tăcea...

- Serios! Simţi că rana asta se mai poate vindeca vreodată?

- Nu ştiu. Sper că da. Dar plasturele nu e de-ajuns. Avem nevoie de medicaţie serioasă - şi tu, şi eu. Iar atâta timp cât Ionuţ e aşa cum e, nu cred că medicamentele îşi vor face efectul.

Spusese "sper că da". Adică ei i-ar fi plăcut ca rana dintre ei să se vindece... măcar puţin! Se grăbi să-i răspundă - şi să insiste:

- Oricum, să ştii că eu pregătesc medicamentele astea. Le strâng şi le pregătesc cu grijă...

Soţia lui dădea din cap a "Bine, lasă"... Şi-i ocolea acum privirea, părea foarte dornică să se întoarcă la gătit... Oftă din nou:

- Îmi laşi impresia că nici măcar nu te interesează.

- Mă interesează, dar nu acum.

Poftim?

- ... Poftim?

- O să mă intereseze după ce medicul va spune că Ionuţ a scăpat. Până atunci, prefer să nu mă intereseze partea asta. Că mi-e mai uşor aşa, în clipele în care îmi dai şuturi verbale peste ochi.

Şi-o văzu întorcându-se pur şi simplu spre aragaz... OK! Ridică scurt din umeri şi începu să-şi facă autocritica:

- Ştiu că am devenit uşor insuportabil.

- Uşor mai mult, aş adăuga...

- Dar e important pentru mine să ştii că n-am abandonat. Nu stau cu tine doar pentru că Ionuţ există şi e aşa cum e. Am motive mult mai puternice.

- Bine; acum ştiu. Mă laşi să gătesc, sau...?

Păi dacă aşa punea ea problema... Ridică mâinile - Doamne fereşte, nu voia s-o deranjeze! Era evident că el vedea roz - ea, nu! Se răsuci pe-un călcâi, dădu să iasă... Telefonul lui începu să piuie. Oare... Oare pleca la serviciu azi? Scoase mobilul şi zâmbi. Şi apăsă butonul verde - da, pleca la serviciu, dar nu la ăla la care se gândise el:

- Da.

- Neaţa.

- Neaţa.

- Poţi să vii azi la un casting, pentru o prezentare de modă?

- Bineînţeles.

- La nouă fix, să fii la Romană, la coloane - că trec şi te iau cu maşina.

- Bine.

- Pa.

Şi-i închisese, semn că Bianca mai avea de dat vreo sută de telefoane. Deci era o prezentare de modă totuşi - nu un mic dejun... Zâmbi slab:

- Am o prezentare de modă.

Şi-o privi lung, ştiind că acea propoziţie zgârma rău rana din sufletul ei... Ieşi:

- Fac un duş şi plec. Cât lipsesc, poate vă mai jucaţi la calculator.

Aşa-i trebuia - că se îndopase şi se făcuse cât uşa! Dacă ar fi fost cumpătată şi-ar fi slăbit, ar fi mers şi ea la prezentarea asta! Şi-ar fi sunat la o firmă specializată, ar fi chemat o bonă special pentru astăzi... Sau ar fi sunat la centrul medicului Naghiu şi i-ar fi rugat să-l ţină pe Ionuţ acolo!

Gata! Nu voia să se indispună! Nu azi, când lucrurile aveau o mică tentă de roz! Un duş rapid, haine proaspete şi la drum!

Viaţa nu mai era roz - era albastră. Albastru de Voroneţ. Nici măcar tocăniţa aia nu putea să facă o minune...

Tocăniţa ieşise foarte gustoasă. Mirela gătea bine; avea unele mâncăruri care-i reuşeau de minune - şi altele de care nici nu se apuca, pentru că erau "un mister" iar rezultatul era nefericit...

Ionuţ se jucase şi azi la calculator - după cum spusese ea. Tot cu jocul cu mingiuţe colorate - ca să-şi dea drumul la exprimare. Mirela îi spusese că şi ABA mersese mai bine aşa, după joaca la calculator. Normal - Ionuţ fusese vesel, iar dispoziţia asta se simţise şi la lecţii!

- Şi cum a fost la prezentarea de modă?

Mm... Soţia lui voia să discute despre bani - veşnica temă care isca întotdeauna o ceartă. Voia să-l învenineze ea pe el acum - sigur observase cât de "negru" intrase pe uşă! Mirela ştiuse, de dimineaţă, că nu avea o prezentare, ci un casting pentru o prezentare. Slăbise mult în ultimul timp, iar pozele recente nu-i mai asigurau "calificarea din oficiu", ci îl aruncau în preselecţii... Iar el fusese îndeajuns de idiot ca să-i spună şi ei asta...

Ochii negri îl priveau lung, senini, curioşi... Răspunse pe un ton cât mai calm cu putinţă:

- Nasol. Am picat-o.

Hm; soţia lui jubila şi încerca să nu-i arate şi lui asta, gândindu-se poate c-o s-o lovească... O privi lung... şi-o pălmui din cuvinte:

- Asta e; de 100 de euro, regim alimentar. Şi facturi restante. Şi restul.

Şi-acum tăceau amândoi - iar ea jubila în continuare! Ştia că Bianca o să-i găsească urgent altceva şi-o să compenseze pierderea de azi - că aşa o obliga contractul ăla pe 5 ani! Mirela era foarte sigură pe ea... Continuă tot el:

- Da' nu-i nimic; că voi vă duceţi la mare, iar eu sunt obişnuit cu ceai cu pâine. Mi s-a reamintit azi că am slăbit; da' pâinea-i ieftină! Şi mă refac...

Mirela se ridică şi ieşi. Bun! Tocmai îşi vărsase nervii cauzaţi de acel eşec...

Nu era vorba numai de greşeala lui; era vorba şi de greşeala Mirelei. Iar în opinia lui, faptul că el se ducea uneori "la un sampling" la Bianca acasă era mult mai neimportant decât ceea ce făcea Mirela. Dealtfel ştia că azi, în timp ce el se tot schimbase şi mărşăluise pe podiumul ăla, Ionuţ se uitase la desene, sau se jucase la calculator, iar Mirela avusese treabă... Un pic mai multă treabă decât de obicei - că mâine pleca din Bucureşti, şi avea nevoie de bani de buzunar! Nu?

Se ridică şi o urmă în dormitor:

- Ai împachetat?

- Nu; n-am avut când.

Exact cum se gândise şi el! Îi zâmbi dulce:

- Dacă vrei, te ajut! Că înţeleg că ai fost ocupată...

Şi nu-i mai aşteptă reacţia - se retrase în sufragerie. Deja putea numi încăperea aceea "camera lui"...

Mâine, la şase dimineaţa, porneau spre Eforie Nord. Ajungeau probabil în jur de ora zece - că n-o să gonească pe autostradă! Opel-ul nu mai era demult... "tânăr" şi bine întreţinut! La unşpe pornea înapoi spre casă, adică la trei-trei jumate descuia uşa apartamentului... Iar din clipa aia ştia că are două săptămâni de linişte - timp de două săptămâni, Mirela şi Ionuţ stăteau la mare. După astea două săptămâni, se ducea, îi lua şi-i ducea la Călimăneşti - unde vor sta, teoretic, tot două săptămâni. Practic, presupunea că mai mult de zece zile n-o să reziste Mireluţa lui la munte. Ea era genul ăla, "în valuri"...

Va avea, deci, o lună de singurătate. Iar asta era şi bine, şi rău. Era bine pentru că se va odihni în sfârşit acceptabil, nu va mai auzi plânsul ăla care-i înfigea cuţite-n creier... Era rău pentru că-şi va aminti perioada de dinaintea Mirelei, când fusese student la ASE iar tăticul lui încă trăia...

Se aşează în faţa televizorului - o să fie, oricum, un pic mai bine. Pentru el. Se va concentra asupra găsirii unui job cât de cât acceptabil. În plus, venea şi mămica lui - şi-o să poată să discute cu ea! O să poată s-o aducă aici, la el acasă, o să-i spună adevărul, o să-i ceară sfatul...

8 iulie 2010 - joi

Şase fix, iar ei coborau scările. Ionuţ era buimac; ar mai fi dormit, dar Mirela îl trezise ca să-l pună să meargă la toaletă. Asta i-ar mai fi lipsit Opel-ului - după ce că nu-şi mai permitea nici măcar să-i schimbe uleiul... Împinse uşa scării şi ieşi.

Brr, ce frig era! Ionuţ se zgribuli scurt; se scutură şi el puţin şi exclamă tare, ca să-i atragă atenţia:

- Brr! Mi-e frig!
- Mi-e frig!
- Hai repede la maşină! Repede!

Mai mult se prefăcea că alerga, pentru că băiatul era mare şi greu... Îl aşeză pe banchetă şi deschise portbagajul. Mirela îndesă cele două genţi uriaşe de voiaj... Şi gata - plecau la mare. Urcă la volan şi o auzi "explodând", cu vocea aia puternică, de ABA:

- Uite, tati porneşte maşina!
- Maşina brumm!
- Aşa, da! Tati răsuceşte cheia şi maşina face brumm...

Maşina făcuse, ascultătoare, brumm. În privinţa lecţiilor lui Ionuţ, nu se certau. Când era vorba de predarea unui item nou, a unui termen nou, conlucrau admirabil amândoi - şi se înţelegeau de minune. Cum ieşeau din sfera educaţiei lui Ionuţ, cum îşi scoteau ochii...

Or să meargă patru ore în tăcere. Oricum, n-avea de gând să discute cu ea! Că sigur o întreba câţi străini îi trecuseră ieri pragul! Şi ajungeau la păruială, sub ochii copilului! Aşa că or să tacă...

Ionuţ era foarte atent afară, pe geam. Observase că îl fascinase drumul ăla. Îi plăcea autostrada modernă, atât de diferită de străzile meschine şi prăfuite din Bucureşti. În plus, nu-l mai plimbase pe săturate cu maşina... de-acum trei luni. Când plouase torenţial şi trebuiseră să-l ducă la medic, după care trecuseră şi pe la farmacia homeopată... Privind lucrurile prin prisma asta, ştia că copilul lor avea o mare problemă - părinţii lui nu "ieşeau" niciodată. Nicăieri. Ei nu mergeau la Mall, nu ieşeau prin oraş, nu mergeau la Obor să se plimbe prin magazin... Ei de-abia de-abia se hotărau să iasă în weekend în parc, ca o familie compusă din mamă, tată şi copil! Stăteau numai în casă - şi erau singuratici... Şi se întreba uneori cum ar fi putut Ionuţ să ajungă la nivelul unui copil al cărui părinţi duceau o viaţă socială normală...

I-ar fi plăcut să fie şi el ca alţi părinţi. Adică, să aibă măcar un "set" de prieteni. Dar nu putuse să-şi facă prieteni la serviciu, deşi se înţelesese bine cu colegii şi colegele. La început, Ionuţ fusese prea mic - avusese ore stricte de somn, de masă, de ieşit în parc... Iar Mirela fusese mai mereu ocupată cu el. Nu i se păruse normal să-şi invite prietenii în vizită, de vreme ce el ar fi stat cu ei în sufragerie, la palavre şi-un pahar cu suc, iar ea ar fi stat în dormitor, cu copilul. După aceea, nu-i mai arsese lui de prieteni - după ce-şi rupsese Ionuţ mâna, relaţia lui cu Mirela fusese extrem de tensionată. Iar el fusese mai tot timpul obosit şi sictirit de viaţă. Deci, chiar dacă Ionuţ nu mai necesitase chiar toată atenţia Mirelei, nu le venise lor pofta de legat amiciţii şi ieşit la terase şi la crâşme. Şi nici n-avuseseră cu ce!

Şi-apoi realizase că Ionuţ era totuşi prea cuminte. Şi prea tăcut. Şi aflase de boala lui. Mirela locuise un timp la părinţii ei... El începuse ABA... Făcuse din Bianca o sursă de venit aproape periodică... Mirela se întorsese acasă la sfârşitul lui noiembrie, spunându-i că îl iubeşte şi vrea să-l ajute să-l vindece pe Ionuţ. Dar după numai câteva săptămâni, văzuse...

Iar începuse cu vocea aia... Mirela dezvoltase un timbru al vocii un pic cam prea înalt. O voce cam prea puternică. Da, era eficientă - obţinea atenţia lui Ionuţ. Dar toţi ceilalţi sesizau cuvintele un pic ţipate... Acum, încerca să-i arate băiatului lanul de floarea-soarelui. Şi să-i explice că din floarea aia galbenă ieşeau seminţele alea gustoase pe care le cumpărau de la supermarket. De ce dracu făcea asta, nu înţelegea - că la viteza asta îi era imposibil copilului să vadă floarea-soarelui!

- Spune: floarea-soarelui.
- Floarea-soarelui.
- Bravo. Acolo în mijloc stau seminţele! Spune: seminţe.
- Seminţe.
- Bravo. Seminţele se pun în tigaie, pe aragaz, şi se prăjesc. Şi pe urmă se mănâncă!
- Mănâncă.

Până şi Ionuţ era plictisit de explicaţia aia alambicată...

- Cum se cheamă floarea aia? Cum se cheamă?

Tăcere...

- Nu e bine. Spune: floarea-soarelui.
- Floarea-soarelui.

Iar pe net exista, undeva, un joculeţ care să-l ajute pe Ionuţ... Mm! Iar începuse să-i explice unde erau seminţele! Ridică privirea şi-o săgetă prin oglindă:

- Opreşte-te, că-mi vin dracii! Lasă-l în pace!

Ochii negri se încruntară imediat:

- Păi vrei să înveţe, sau îl lăsăm baltă?
- Dacă mai continui, fac accident. Lasă-l în pace.

O văzu mutându-se ostentativ la celălalt geam... Dădu drumul la radio şi dădu tare. Şi întrebă:

- Ionuţ, îţi place?
- Îţi place?

Să-i mai spună? Să-l corecteze... Ba o să-l lase-n pace. O să facă atâta ABA zilele astea... Că, dacă nu era el prin preajmă, Mirela îşi permitea să-l lase să ţipe... Avea impresia că uneori îi dădea şi câte-o palmă la fund - dar numai atunci când era sigură că n-o vedea el...

Acum mergeau în linişte - doar cu fondul muzical al radio-ului. Mai aveau câţiva kilometri şi ajungeau la Feteşti. Apoi, în Eforie Nord. Îi ducea la garsonieră, îi mai spunea o dată Mirelei să aibă mare grijă de copil... şi se întorcea acasă. Şi încerca să uite, măcar cinci minute, o parte din lucrurile alea amare care compuneau viaţa lui.

Era linişte - o linişte aproape perfectă. El strica liniştea aia - foşnea cu ziarul... ţăcănea uneori cu cuţitul...

Oprise motorul Opel-ului în parcarea blocului la patru jumate; îşi cumpărase ziarele şi intrase în sfârşit în casă. Şi-şi amintise că, la întoarcere, chiar pe podul de la Feteşti, simţise o durere groaznică în stomac - o arsură şi-o gheară care-l înşfăcase bine... Nu se oprise la prima benzinărie, să-şi cumpere un sandwich. Nici la a doua. La a treia, alimentase şi-şi impusese să nu arunce banii pe prostii. Acum stătea în bucătărie, cu masa plină de farfuriuţe, şi servea un sandwich complicat compus din pâine unsă cu margarină şi însoţită uneori de şuncă, alteori de salam uscat, deseori de brânză feta sărată bine şi "garinisită" cu măsline...

Puţine anunţuri prin ziare. Era perioada concediilor, nu a angajărilor! Dar nemernicul ăla cu studii superioare nu-l mai putuse ţine o lună. Nemernicului nu-i păsa... Sau poate că şeful nemernicului se temuse să nu se pomenească cu o cerere de sponsorizare! Mulţi părinţi care veneau cu copiii la centrul medicului Naghiu făcuseră cereri de sponsorizare la serviciu, şi unii chiar primiseră nişte bani de la firmele la care lucrau! Bani cu care plătiseră ABA şi medicamentele! El nu fusese în stare să pună trei rânduri pe-o hârtie şi să se ducă la director. El fusese ruşinos... Ha!

Se ridică şi strânse masa: gata, îşi amintise! Adio apetit! Poate mâine, sau săptămâna viitoare...

Bianca îi pusese în vedere să se îngraşe urgent. Că se cam... ofilise, iar hainele alea nu erau croite pentru ofiliţi! Dacă voia mai mult de 100 de euro, trebuia să pună mâna să-şi refacă alura aia care smulgea palpitaţii în primul rând, la prezentări. Iar asta era greu, pentru că îşi tot amintea...

Intră în sufragerie şi porni televizorul. Cât era ceasul? Şase şi zece. Găsi repede nişte ştiri...

Mm, iar se enervase! Dobitocul ăla, beţivan şi neterminat şi analfabet cum era, îşi bătuse copilul până-l băgase-n spital! Iar asta era cea mai bună, cea mai concludentă dovadă că Dumnezeu, dacă exista, avea în el un cinism şi-o răutate împinse la extrem! De ce dracu monstrul ăla avea un copil normal? De ce copilul ăla normal primise un asemenea părinte? De ce el, Alexandru Dumitrescu, primise un copil ca Ionuţ? Doamne, de ce? De ce părinţii ăia normali, grijulii şi atenţi şi iubitori cu copiii lor, aveau copii autişti? Şi de ce aurolacii de prin canale făceau copii normali?

Opri televizorul şi porni calculatorul: mai bine se juca ceva... Chiar şi Solitaire! Întinse mâna spre mouse, iar telefonul începu să piuie... Mirela? Oftă greu, simţind că începea să i se facă frică... Apăsă totuşi butonul verde:

- Da.
- Ce faci; ai ajuns?
- Da, pe la patru jumate.
- Alexandre, nu mă mai înţeleg cu Ionuţ!

Şi spunea asta în timp ce se abţinea cu greu să nu plângă! Oof...

- Nu ştiu ce-are! Pur şi simplu, parcă nici nu mă aude!
- Ştii bine că aşa trebuie să fie.
- Cum, Alexandre? Cum să trebuiască să fie aşa? Tu nu pricepi? Stă în cur pe canapea şi se uită prin mine!
- Lasă-l! E diferenţa de aer! E tocmai aerul ăla pentru care l-ai dus acolo! Lasă-l în pace! Dă-i un corn cu ciocolată şi lasă-l! Că-i trece!
- Tu te-auzi ce spui?
- Tu îţi dai seama că boceşti la telefon, deşi ştiai că aşa o să fie? Că un milion de oameni care-au trecut deja prin asta ţi-au spus că aşa o să fie? Şi toţi ţi-au spus că o să-i treacă?

Ţipase la ea, aşa că Mirela tăcuse... Continuă:

- Pune-l la televizor, la Minimax. Sau la muzică. Dă-i un corn cu ciocolată şi lasă-l în pace. În câteva ore îşi revine.
- Ba cred că-l iau şi plec spre gară.
- Ba cred că te potoleşti! Că-ţi pun siguranţa pe uşă - şi dormi la hotel! Că ştiu că ai produs ieri destui bani şi pentru asta!
- Fir-ai al

Se grăbi să apese butonul roşu. Închise ochii...

Toţi adulţii din centrul ăla o avertizaseră: aerul de la mare ajută la oxigenarea creierului. Şi mai e şi noutatea valurilor, a nisipului, a celor patru pereţi pe care nu-i mai văzuse niciodată. Toţi copiii care veneau la centrul ăla făcuseră la fel atunci când ajunseseră pe litoral - fuseseră "aerieni" preţ de câteva ore, după care îşi reveniseră. Şi făcuseră progrese considerabile. Şi nu numai copiii autişti făceau progrese mari la mare; auzise că şi paraplegicii, şi cei cu sindrom Down...

Selectă numărul medicului Naghiu. Cât era ceasul? Şase şi-un sfert. O să rişte să-l deranjeze din consultaţie...

- Alo?

Doamna Naghiu. Deci medicul era în consultaţie. Asta e! Era bună şi ea! I se păruse că Mirela o asculta... Oftă greu:

- Bună seara, dna Simona.
- Bună seara.
- Sunt tatăl lui Ionuţ.
- Da, v-am recunoscut. Spuneţi! Vreţi să vi-l dau pe Radu?
- Nu, n-aş vrea să-l deranjez. Am o problemă cu Mirela.
- Spuneţi.
- Am dus-o cu Ionuţ la mare. Şi m-a sunat acum vreo cinci minute. S-a speriat.
- Aha! Ştiu despre ce e vorba. Haideţi, că o sun acum.
- Vă mulţumesc.
- N-aveţi de ce. Staţi liniştit, că se rezolvă.
- Mulţumesc.
- La revedere.
- La revedere.

Oamenii ăştia meritau Sala Polivalentă... Deşi cine ştie dacă găseau atâţia tutori pricepuţi, pentru atâta spaţiu şi atâţia copii... Se ridică şi intră în bucătărie. Şi începu să cureţe cartofi. Mulţi, cât mai mulţi, că nu mai lua preselecţiile şi se ducea dracului totul...

"Bărbierea" cartofi de vreo cinci minute. Erau deja prea mulţi, dar o să-i pună la frigider... Mobilul începu să piuie. Dna Simona. Oare reuşise s-o calmeze pe Mirela? Apăsă butonul:

- Alo?
- Bună seara. Simona Naghiu sunt.
- Da, dna Simona.
- Am vorbit cu Mirela şi am liniştit-o. I-am dat nişte ponturi, şi se pare că funcţionează.
- Aha. Vă mulţumesc din suflet!
- Staţi liniştit! Era normal să se sperie. Să n-o sunaţi, că i-a dat telefonul lui Ionuţ...

Aha! I-l dăduse să se joace! El se gândise doar la cornuri...

- Dacă mai sunt probleme, să mă sunaţi, vă rog!
- Sper să nu mai fie probleme...
- Dar, dacă sunt, daţi-mi un telefon. Că toate experienţele şi sfaturile din centru la mine se strâng...

Începu să râdă - doamna Simona avea dreptate. Îi cunoştea pe toţi, cu toate problemele şi rezolvările lor...

- Vă mulţumesc mult.
- Cu multă plăcere. La revedere.
- La revedere.

Închise... Şi-acum, cartofi prăjiţi! Mm, îi era o foame de lup!

Stătea cu ochii închişi. Aştepta. Aştepta, pur şi simplu, să treacă timpul, să-l dea afară...

Îl sunase pe la opt - îi era foame şi nu voia să mănânce singură. El n-avea chef să servească o cină romantică? Ba da. Fondul pentru ABA era subţire. Ei nu-i spusese asta; ei îi spusese că ajungea la ea pe la zece. Făcuse un duş, se oprise la Mega şi luase vin... Învăţase că Bianca trebuia un pic "ameţită"; asta era şmecheria. O ameţise bine, că nu aşteptase să vină catering-ul cu cina. Iar mâncarea de după n-o dezmeticise. Nici el n-o lăsase să se-mbuibe...

Acum aştepta să fie dat afară. La urma urmei, se făcuse ora unu, nu?

- ... Dormi la mine?

Negă şi dădu să se ridice. Dar Bianca îl trase înapoi:

- Nu te-am dat afară. Doar te-am invitat să dormi la mine, dacă vrei... Şi te trezesc eu la şase, ca să ajungi acasă înainte să se trezească Mirela...
- Mirela e la mare, cu Ionuţ.
- ... Atunci nu te mai trezesc la şase...

Hm; râdea cu subînţeles. Negă şi se ridică:

- Nu; mă duc acasă.
- Cum vrei!

Aşa voia. Se îmbrăca, un pic încruntat...

- ... Eşti îngândurat...
- Sunt. Am început să pierd preselecţii, şi asta nu-i bine. Trebuie să fac cumva să măresc numărul şedinţelor de ABA la trei.

- ... Cred că nu înţeleg...

- Tu te pricepi la cifre, nu? Stai bine cu adunarea!

- Da.

- Adună ceea ce-ţi spun eu acum. 200 chiria. 200 utilităţi şi telefoane. 200 mâncarea. 50 medicul. Câte 12, de două ori pe săptămână. Cât face?

- ... Cam 700.

- Euro. Iar alea 12 trebuie să crească la de trei ori pe săptămână.

- Adică un sampling în plus pe lună.

- Cam aşa ceva.

Auzi un foşnet... şi-un oftat lung:

- Promit că mă voi ocupa de asta. Pune mâna şi rotunjeşte-te la loc, dacă vrei prezentări adevărate. Degeaba te bag eu în faţă, dacă nu te susţii acolo!

- Ştiu. Pur şi simplu nu pot să mănânc!

- Fă cumva să reuşeşti. Ia vitamine, trage de mobilă... Fă ceva! Că nu-i bine! Încă mai poţi ţine capul de afiş, să ştii!

- Ştiu.

- ... Piciul e la fel de rău?

- Nu. În fiecare zi e un pic mai bine. Numai că ceilalţi copii nu-l aşteaptă. Şi se vede diferenţa...

- ... Mirela te mai ajută, cu banii?

- Da.

- Asta-i bine.

- Rău e că m-au dat afară de la Kaufland.

- ... Te-au dat afară?

- Da. Sunt proaspăt şomer.

Mâna ei dădu să-l prindă de mijloc:

- Atunci eu zic să dormi la mine...

- Mă duc acasă.

Şi se grăbi să iasă - că nu voia să doarmă acolo. Voia să ajungă acasă. Bianca îl urmă:

- O să vorbesc cu o prietenă, care are o casă de modă. Poate are nevoie de un secretar, sau un şofer... Nu ştiu.

- OK. Vorbeşte.

- Vrei ceva la calculator, sau...?

- Vreau ceva cu 400 de euro.

- De curiozitate - Mirela cu cât contribuie la efortul ăsta?

- Nu ştiu. Nici nu vreau să ştiu.

- Păi cum faceţi cu banii?

- Îi pun în cutie, iar ea îi gestionează.

- Foarte rău. Ar trebui s-o pui să ţină catastiful cu cheltuielile! Să vezi şi tu pe ce se duc banii tăi!

- Păi ştiu pe ce se duc. Nu ţi-am povestit adineauri?

- Dacă mă iau după calculul de adineauri, ea face 300 pe lună.

- N-ai scăzut şi samplingurile mele.

Bianca se gândi un pic... şi zâmbi:

- Înseamnă că-i proastă. Că, pentru 100 de euro, n-ar trebui să se deranjeze.

- Eu ţi-am povestit doar lucrurile certe. Ai uitat de haine şi jucării, de becuri şi chibrite, de benzină

- Aşa e. Ea nu vrea să se întoarcă la muncă?

- Şi pe Ionuţ îl ducem la internat, nu?

- Da' părinţii ei nu pot să se ocupe de copil? Ştiam că maică-sa e pensionată pe caz de boală! Ea ce păzeşte?

- Poarta Raiului. Putem să discutăm despre altceva, te rog?

Fu cuprins cu braţele şi împins uşurel spre perete. Iar Bianca se lipi de el şi şopti, zâmbind cu subînţeles:

- Ai dreptate. Vorbim despre altceva. Hai să vorbim despre... nişte haine mişto de tot... care-or să vă rămână vouă... după prezentarea de pe 13... la care tu o să fii capul de afiş... pentru că aşa îi spun eu prietenei mele, creatoarea de modă...

Oo, era perfect! Bănuia deja despre care creatoare era vorba! Şi plătea bine - că de-aia erau prietene! Hainele erau purtabile, aşa că nu va fi o problemă să le vândă... Când a spus - pe 13? Se aplecă şi-o sărută pe gât:

- Pe 13, zici?

Ea aproba... Iar el ştia de ce aproba ea şi tocmai îşi "programa" o nouă cină în doi:

- Şi până pe 13 ce-mi dai? Că sunt singur acasă... sunt şomer... şi mă plictisesc...

- ... Să vedem... cum să-ţi umplu timpul liber...

Simţea o anumită întrebare plutind în aer. Şi nu voia s-o şi audă - pentru că se referea la el şi la prietenele ei. Încercă să fie cât mai limpede în exprimare:

- Păi să ai grijă cum îl umpli... tu... singură...

Era clar? Nu aşteptă să-i vadă reacţia - o trase spre uşă:

- Mă duc acasă...

- ... Cum vrei!

Ieşi, iar uşa se închise imediat. Bianca nu voia s-o ştie vecinii...

Coborî pe scări şi alergă la maşină. Abia după ce închise portiera, băgă mâinile în buzunare... 200 de euro. Aveau o convenţie: el nu avea tarif. Şi nici nu încasa bani. Ea îi strecura cumva bancnotele în buzunar. Strecurase, într-o seară, mai puţin - şi-o "penalizase" două săptămâni. Se învăţase minte...

Porni motorul şi demară - data viitoare va dormi la ea.

Atunci când scormonise prin geantă, şefa lui calculase şi preselecţia pierdută ieri. Şi compensase ea pierderea, acum. La 42 de ani, Bianca dezvoltase o slăbiciune pentru el; o slăbiciune pe care el o ura, dar pe care o alimenta şi-o întărea prezentându-se la ea ori de câte ori îl chema, ducându-i vin şi bomboane şi folosind stilul ăla un pic îndrăgostit... Stilul lui dădea dependenţă. Probabil că Bianca nu mai reuşise să pună bani deoparte pentru bătrâneţe, de când îl cunoscuse pe el...

Gata cu gândurile - trebuia să fie atent la drum. La ora asta, majoritatea semafoarelor erau pe galben intermitent - şi era vară, românii erau un popor mare consumator de bere... El era îngândurat şi trist...

Imediat cum încuie uşa apartamentului pe dinăuntru, se grăbi să dea drumul la apă caldă. Puse dopul şi intră în dormitor. Deschise şifonierul, luă cutia... Mai erau 200 de euro acolo. În cont ştia că mai are vreo 2.000...

Degeaba. Tot efortul ăla era în zadar. În clipa în care îi dăduse lui cei 10.000 de euro, mama lui făcuse o greşeală enormă... Dar poate că el făcea o greşeală enormă! Poate-ar fi trebuit s-o lase pe Bianca să-i aducă şi alte cliente, nu? Dacă tot se apucase, măcar "să-i iasă cu plus"! Azvârli cutia înapoi în şifonier şi se grăbi să revină în baie...

Ghemuit în apa fierbinte, strângând pleoapele, se gândea la părinţii lui. Mama lui dăduse meditaţii, pe vremuri, ca să-i aducă lui banane... Tatăl lui făcuse tot felul de şmecherii, dăduse piese contra blugi, sau ulei industrial contra porci... Iar el, rezultatul atâtor chinuri şi eforturi, nu era decât o cocotă masculină care "păpase" casa din Târgovişte...

9 iulie 2010 - vineri

Cum? Suna telefonul. Suna, dar nu avea putere să-l ia... Ba trebuia să-l ia. Că-şi căuta serviciu. Poate avea noroc! Apucă mobilul şi apăsă butonul:

- Da.

- Alex, scoală-te! Alex, dormi?

Mirela. Isterică. Mormăi:

- Nu, m-am trezit.

- Alex, ştii ce face Ionuţ?

Deschise ochii şi privi lung cifrele ceasului: 7,06... Bine!

- Ce face?

- S-a trezit singur şi m-a pupat!

I-auzi! Mirela se grăbi să continue:

- Şi mi-a cerut de mâncare! A spus "Vreau mâncare"!

Aha! Bun! Se ridică în capul oaselor şi nu-şi mai înfrână supărarea - ţipă:

- Păi vezi, proasto, de ce trebuie să stai acolo şi să ai grijă de el? Stai acolo cu el! Şi vezi de el! Că marea-i mare, iar tu ai preocupări ciudate!

Apăsă butonul roşu şi azvârli telefonul în pat. Şi se trânti înapoi pe pernă.

Iar îşi vărsase nervii aiurea...

Îl durea capul îngrozitor. Şi de la vinul de aseară, şi de la oboseală, şi de la gândurile negre... Îl usturau ochii, iar asta-i amintea că azi-noapte plânsese... Şi era supărat; atât de supărat, că nu-i venea nici să trăiască! Numai că se răzbunase pe ea. Iar ea avea grijă de Ionuţ. Ea făcea ABA, ea îl lua după ea peste tot, ea vedea de casă... Ea îl ducea la centru... Într-un fel, el era uşor menajat - că el stătea cel puţin opt ore la serviciu. Plus două ore drumul. În alea zece ore, Mirela îşi privea copilul de mii de ori poate...

Luă telefonul şi începu să scrie...

"Iartă-mă. Ştii bine că sunt supărat. N-am vrut să spun ceea ce am spus."

Apăsă *Send*, deşi ştia că nu obţinea nimic cu mesajul ăla... Reacţia lui îi "ucisese" Mirelei euforia cauzată de schimbarea lui Ionuţ. Probabil că acum plângea... Ah, cât de prost era uneori! Voia să-şi păstreze căsnicia, dar voia şi bani pentru terapia lui Ionuţ! Şi-o voia pe Mirela zâmbitoare şi serenă şi iubitoare, după ce-o făcea proastă şi urla la ea! Chiar că era idiot! Uneori avea momente de realism şi-şi dădea seama că merita nişte lovituri zdravene cu tigaia-n creştet!

Se ridică şi intră în bucătărie. O să mănânce o omletă din patru ouă - că aveau multe calorii. Şi-o să îndese pâine-n el "fără număr", pentru că avea prezentare serioasă pe 13...

Abia după ce goli jumătate de farfurie, începu să zâmbească - deci Ionuţ era mai bine. Se trezise singur, o pupase pe Mirela şi ceruse de mâncare... Păi, asta da, schimbare! Încerca să şi-l imagineze... Oare zâmbise? Avea un copil extrem de frumos; dar nu zâmbea aproape niciodată. Oare azi zâmbise?

Dacă ar fi avut îndeajuns de mult curaj, i-ar fi luat pe amândoi şi-ar fi plecat la ţară. La munte. Definitiv. Aerul de acolo putea face minuni. S-ar fi angajat amândoi interni, fie la o casă de vacanţă, fie la vreo pensiune. Iar Ionuţ poate că şi-ar fi revenit mai repede! O mai bună oxigenare a creierului... Dar el habar n-avea cum se întreţine o casă la munte. Partea de "gospodărie" ar fi trebuit s-o înveţe. Şi nici un angajator nu era nebun, să-i suporte trăznăile şi stângăciile şi să-l înveţe ce-are de făcut! Oamenii care întreţineau asemenea căsoaie se trezeau la cinci dimineaţa şi se ocupau de animale. La şapte, puneau laptele proaspăt pe masa din bucătărie. La opt, ieşeau în curte. Şi meştereau zi-lumină. Trăgeau cabluri şi ţevi, îngrijeau pe-acolo... Poftim! Habar n-avea ce făceau oamenii ăia! În orice caz, făceau şi-o grădină de legume, şi plantau şi doi-trei pomi fructiferi, se ocupau de toate... Reparau acoperişul, gardul, aprovizionau cămara... Iar Ionuţ ar fi mers la Radu Naghiu din când în când, cu trenul. Aşa că aia nu era o soluţie.

Sau, de fapt, aia era soluţia salvatoare? Şi era el prea prost ca s-o vadă? Şi prea laş, ca să acţioneze?

Luă telefonul şi începu să scrie... Renunţă - creştea aiurea factura la mobil. Diseară, o s-o sune. Până diseară, Ionuţ va fi şi mai bine. Şi-atunci Mirela o să-i răspundă. Acum era prea supărată...

De fapt, ce-l deranja cel mai mult la ea? Faptul că se culca cu ei? Sau faptul că nu se mai culca cu el?

Gata cu gândurile! Că trebuia să se-ngraşe, nu să slăbească! Îndesă şi ultima bucată de omletă în gură şi simţi că i se face rău... Repede, bomboanele lui Ionuţ! Mm, ce parfumate erau! Acrişoare...

Şi-acum, să se schimbe şi să coboare după ziare! Până la nouă, avea tot timpul să selecteze anunţurile care-l interesau!

Fuma a zecea ţigară deja. Şi era de-abia unu. Iar "sărea" de un pachet pe zi... Hm; şi se mai lăuda că face economie!

Majoritatea anunţurilor se ocupaseră deja. Începuse cu şoferii şi nu luase în calcul faptul că, la ora nouă, şoferii erau la detailişti, cu maşinile încărcate şi actele gata scrise. Se apucase prea târziu de telefoane. Ajunsese deci la operatorii PC abia pe la zece - când aproape toate posturile se ocupaseră...

Mâine, îi suna din nou. Că n-or fi toţi norocoşi, să angajeze salariatul ideal din prima! Numai că mâine va începe la ora corectă: opt fix. Avea, oricum, trei interviuri pentru azi. Toate erau după-amiază. Şi se gândea, fumând şi privind lung trotuarul blocului, să treacă pe la fostul loc de muncă. Cunoştea majoritatea merchandiserilor care aduceau marfă la Kaufland. Şi chiar dacă se îndoia sincer că va găsi unul îndeajuns de nebun să aducă "concurenţa" la acelaşi patron la care era el, poate...

Ia uite-o şi pe vecina lui de palier! Tii, ce frumoasă se făcuse! Curat fotomodel! Deşi, dacă era "s-o cântărească" mai bine, nu prea era ea fotomodel... pentru că avea forme exact acolo unde-i trebuiau! Iar fotomodelele erau mai... "otova", aşa!

Azi, poliţista de la apartamentul 12 era elegantă. Azi, acum, o privea şi era tentat să creadă că nu mai era poliţistă, ci se angajase la o multinaţională, într-un birou de director. Dar... Dar o cunoştea. Aveau un perete comun. Ştia multe - iar ceea ce vedea azi nu era schimbarea locului de muncă. Vecina ieşise din doliu. Şi încă nu împlinise 25 de ani - aşa că va ocoli blocul, se va urca în BMW şi va pleca... să bea o cafea! Normal!

Ei bine, ceea ce văzuse adineauri îl înveselise. Vecina lui nu avusese o căsnicie fericită. Deşi nu-i auzise niciodată pe vecinii de alături certându-se, văzuse uneori mimica feţei ei - şi nu-i fusese greu să înţeleagă cum stăteau lucrurile. Ea se mutase la el - probabil că el se folosise şi de "tehnicile" de jandarm, şi de avantajul bunurilor din care-o putea uşui oricând. Şi-o ţinuse strivită bine sub papucul lui. El murise anul trecut, într-un accident de circulaţie - avusese un BMW. Şi ea avea BMW - dar era femeie, era cumpătată...

Oricum, se bucura să vadă că vecina lui trecuse peste probleme. Şi peste greutăţi. Şi peste moartea bărbatului ei. Se bucura sincer s-o vadă plecând "la agăţat". Era o femeie frumoasă. Şi normală. Şi merita o viaţă frumoasă şi un soţ iubitor. Poate că copilul ei nu va fi al 166-lea...

Gata, că iar o lua razna! Deci o să se ducă la cele trei interviuri, iar în Kaufland o să se ducă pe la opt. În privinţa ziarelor de mâine...

Erau pline de anunţuri pentru bodyguarzi. Dar nu se putea angaja bodyguard. Unu la mână, nu era bun de dat cu pumnul. Doi la mână, lucrul în ture îi ridica mari probleme în privinţa contractului pe care-l avea cu agenţia Biancăi. Trei la mână, salariul de bodyguard era cam 1.000 de lei, iar Bianca îi dădea acţiuni de vreo 1.500 de lei. Iar la "patru la mână" putea calcula câte zile erau necesare pentru ca vânătăile de la ochi să poată fi acoperite cu fond de ten. În condiţiile astea, i-ar fi trebuit un job permanent de dimineaţă. Numai că era vară, rubricile de mică publicitate erau golaşe, patronii erau în concediu prin ţări exotice...

Mâine, poate-o să dea el un anunţ în ziar. Ducea copiii la grădiniţă, făcea cumpărăturile pentru persoane în vârstă... Căuta un job part-time în intervalul orar 8-14... Iar până mâine, o să se ducă la interviuri şi-o să facă curat prin casă. Acum era momentul ideal pentru curăţenia generală - Ionuţ nu suporta vâjâitul aspiratorului, iar când vedea mopul fugea şi se refugia în pat...

Aproape aţipise în fotoliu. Filmul nu era cine ştie ce, aşa că resimţea efortul fizic. Azi făcuse curat în dormitor - curat în sensul că trăsese mobila şi frecase linoleumul cu peria. Era curat; acolo era "farmacie". Iar el se simţea bătut, semn că trebuia să mănânce bine şi mâine şi să se-apuce de mobila din sufragerie...

Piuitul telefonului îl trezi instantaneu! Se repezi să răspundă - pentru că Mirela îi refuzase apelul azi, la şase jumate:

- Da!
- Bună seara, Alex!
- Aa, sărut mâna, mămicule!
- Ce faci? Dormeai?
- Nu; "cântăream" o curăţenie generală, că Ionuţ şi Mirela sunt la mare...
- Aa, am înţeles. Mâine, aterizez pe Otopeni la opt jumate.
- Perfect. Te aştept.
- Deci zici că Mirela nu-i în Bucureşti.
- Nu, e cu băiatul în Eforie Nord, două săptămâni.
- Atunci, ce zici - stai mâine cu mine?
- Chiar voiam să te rog să stăm şi noi împreună măcar două ceasuri! Avem atâtea de vorbit!
- Mie-mi spui?! Da' poze ai?
- Am, dar sunt în calculator.
- Aa...
- Păi poate dăm o fugă până la mine! Nu? Dacă tot sunt singur acasă...
- Nu, puiule, nu pot. Beatrice aterizează la cinci jumate, ceea ce înseamnă că, la ora şase, apartamentul ăla trebuie să fie perfect!
- Atunci stau cu tine şi te-ajut!
- Bine. Las' că vedem noi cum facem! Auzi? Tu ai stick?
- Stick de memorie? Da.
- Păi pune pozele pe stick, că Beatrice are ramă foto digitală!
- Aa, perfect!
- Bine, Alex. Atunci ne vedem mâine.
- Opt jumate, pe Otopeni.
- Exact. Pa!
- Sărut mâna.

Închise şi se ridică: să ia bani la el, să o aştepte cu un buchet de flori! Mămica lui era o mare admiratoare a florilor...

O să se îmbrace cu haine primite la prezentările de modă - ca să nu-i arate cât de rău o ducea în realitate. Şi-o să-i dea un buchet de gerbera, cât mai colorate... Şi-apoi o să-i pună pozele. Şi-o să-i spună absolut totul despre Ionuţ. Poate-o să-i spună şi despre Mirela... Se îndoia că va putea spune ceva despre Bianca... După ce-o s-o înveselească cu florile, o s-o învenineze cu boala nepotului...

Trebuia să spună cuiva. Trebuia să se descarce. N-avea cu cine să vorbească - şi nu voia să ajungă şi el la Urgenţă! Mama lui Petre vorbea zilnic cu bunica lui Petre despre Petre. Ele se încurajau reciproc şi aveau grijă una de optimismul celeilalte. El n-avea cui să spună...

10 iulie 2010 - sâmbătă

Nouă fix. Cursa aterizase la timp, în urmă cu jumătate de oră. Era aranjat, parfumat... Aştepta, răbdător, cu buchetul de flori în mână... Uite-o! Sări în picioare şi se grăbi spre ea.

Tii, ce modernă era mămica lui! Mai să n-o recunoască! Era... super! Fu recunoscut, iar paşii se iuţiră... Troller-ul căzu, undeva în spatele ei; o strânse cu putere în braţe:

- Oof, mămico!

- Alex mic! Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

O pupă apăsat pe obraji... şi începu să râdă:

- Tu te-ai italienizat de tot!

- Ce vrei, puiule - viaţa la Milano e grea...

Daa, era tare grea! Tunsoare modernă, inegală; cercei foarte coloraţi, o cămaşă hawaiană multicoloră şi bermude albe. Şi sandale fistichii. Mămica lui era foarte... tânără şi modernă! Jos pălăria! Se grăbi să-i spună şi ei asta:

- Să ştii că-mi place! Pe cuvânt!

- Bravo! Mă bucur că mă găseşti mai bine decât m-ai lăsat!

Îi dădu drumul şi-i puse florile în braţe:

- Am presimţit schimbarea şi le-am asortat bine!

Mămica lui râdea, cu ochii la flori... Apucă mânerul troller-ului:

- Hai să mergem, că avem o grămadă de vorbit!

Mergeau. Perfect! Abia aştepta să ajungă la apartamentul Beatricei şi să discute!

- Mergem direct la apartament, că am de revoluţionat praful şi de gătit.

- Bine. Stau cu tine? Sau se supără Beatrice?

- Ea nu s-ar supăra nici dacă ai dormi acolo - dar are o convenţie cu Adriano şi nu vrea s-o încalce. În mod normal, nici un bărbat "neautorizat" n-are voie să calce acolo. Numai că tu eşti băiatul meu, iar ea e încă la Milano, aşa că n-ar trebui să fie o problemă. Ea vine abia la şase - şi n-o să te găsească acolo!

Bănuia despre ce convenţie era vorba. Şi-o amintea pe Beatrice - era obscen de frumoasă! Iar Adriano ăla trebuie să fi împlinit vreo 40 de primăveri... şi era un pic "dubios". Italienii erau şi foarte geloşi din fire şi se aprindeau repede când venea vorba despre prinţesele lor... Mămica lui zâmbea:

- Deci Ionuţ e la mare acum.

- Da. Iar Mirela e un pic supărată pe mine, şi nu-mi răspunde la telefon...

- Păi de ce v-aţi certat?

- Îţi spun când ajungem la maşină.

- Din cauza băiatului, nu?

- Şi din cauza băiatului.

- Apropo - nu mi-ai zis niciodată ce are. Au reuşit medicii să-i dea de cap? Aţi aflat de ce suferă?

Aprobă scurt cu capul şi descuie maşina. Urcă troller-ul în portbagaj iar mama lui se grăbi să-l desfacă. Şi să scoată rama aia digitală. Începu să râdă:

- Nu mai ai răbdare, nu?

- Ba nu prea am timp, să ştii! Imediat cum ajung, trebuie să fac curăţenie şi mâncare. Şi n-am nici un ingredient - trebuie să plec la cumpărături!

- Lasă, că te-ajut şi eu. Mă duc eu la cumpărături, cât faci tu curat.

- Bine.

Porni motorul şi ieşi din parcare. La primul semafor, scoase stick-ul şi i-l întinse... Prefera să tacă...

- Ptiu, să nu-l deochi! Măi Alex, băiatul tău e frumos de pică!

- Este.

- Mânca-l-ar mamaia de prinţ! Doamne, ce frumos e!

- E autist.

Aştepta... Rama sfârşi pe genunchi:

- ... Cum adică, e autist?

- Da. Asta are. E autist. Am aflat încă de la prima vizită la neurolog, dar n-am vrut să-ţi spun ca să nu te dărâm psihic.

Tăcere... Oftă greu:

- Iartă-mă că-ţi spun acum - dar dacă nu mă descarc, o să cad eu. Iar dacă eu cad, cade şi el - că eu sunt baza, când vine vorba de banii pentru tratament.

Mămica lui nu spunea nimic... Decise să întrebe totuşi, deşi ştia deja răspunsul:

- ... Crezi că poţi să mă asculţi? Pot să-ţi spun ţie totul?

- Sigur, puiule! Spune! Spune tot ce s-a întâmplat, din clipa în care am plecat eu! De-a doua zi! Că îmi dau seama acum că ai avea multe de spus...

Deci, să-i spună tot ce se întâmplase... Mai bine să-i spună acum, când trebuia să fie atent la trafic. Decât să aştepte până la apartament, unde ar fi trebuit s-o privească şi să vadă cu ochii lui cum îmbătrâneşte la auzul acelor veşti... Să-i spună întâi despre Ionuţ... Oftă din nou:

- ... Întotdeauna a fost un copil cuminte. A fost foarte precaut şi nu s-a repezit niciodată să pună mâna pe un obiect nou. N-a căzut decât de vreo trei ori, până a reuşit să meargă singur. Nici n-a prea gângurit; începuse să spună "mama" şi "dada" pe la şapte-opt luni, dar la un moment dat n-a mai spus nimic... Şi nu ne-am dat seama. Toată lumea ne invidia, că avem un copil atât de frumos şi de cuminte! Noi eram mândri şi ţanţoşi... Anul trecut, pe 20 iulie, Mirela m-a sunat pe la zece. M-a chemat urgent acasă, că o doare foarte rău burta şi vrea să cheme salvarea. Am ajuns odată cu ambulanţa... A fost la un pas de peritonită. Au luat-o pe sus, iar eu mi-am sunat şeful şi mi-am luat o săptămână de concediu. Şi-am stat acasă cu Ionuţ... La început, mi s-a părut floare la ureche. Se juca cuminte, pe covor, cu jucăriile, se uita la televizor la desene animate, mânca tot, nu plângea... În parc, se juca frumos, civilizat, pe lângă mine - iar toţi părinţii se uitau cu invidie... După trei zile însă, stăteam pe bancă, fumam şi mă uitam la el. Era foarte preocupat de pietricele: le aduna pe cele mai mici. În jurul lui, copiii zburdau, ţipau, se jucau... El, nimic - avea o problemă cu pietricelele alea. Şi, la un moment dat, a văzut ambalajul de la o napolitană Joe. Şi-a spus toată reclama de la televizor, inclusiv fondul muzical. Atunci mi-am dat seama că nu era în regulă. Atunci l-am privit altfel. Am ajuns acasă, l-am strigat să vină în bucătărie şi n-am obţinut nimic. Nici o reacţie. Zăcea, fascinat, ore în şir cu ochii în televizor. Mai ales la reclame - şi-am constatat că le ştia pe toate pe de rost, inclusiv muzica şi efectele sonore... A doua zi, dis-de-dimineaţă, m-am dus cu el la pediatră. I-am spus ce face copilul şi mi-a dat imediat trimitere la Policlinica Maşina de Pâine, la neurologie. Unde medicul s-a uitat la el, s-a uitat la mine şi mi-a spus: "E autist". Iar eu m-am uitat la el exact cum te-ai uitat tu la mine - că habar n-aveam ce-i aia... Iar când mi-a spus că, la cei 3 ani ai lui, e destul de târziu pentru a spera într-o recuperare completă, îţi dai seama

- Cum adică, e destul de târziu? La trei ani?

- Da. Majoritatea informaţiilor intră în căpşor în primul an. Mi-a scris o reţetă cu un siropel şi mi-a spus să mă duc acasă şi să mă informez în privinţa bolii. Să caut pe internet alţi părinţi în situaţia mea şi să găsesc un centru unde să-l duc să facă ABA.

- Ce să facă?

- ABA. E un sistem de învăţare. Copilul stă cu un tutore, care îl învaţă încet-încet ceea ce el n-a putut să înveţe singur.

- ... Şi l-ai dus să facă ABA?

- Am cumpărat siropelul în drum spre casă, am citit prospec-

tul şi-am pornit calculatorul. Am găsit nişte filmuleţe pe internet... Îţi aminteşti că în seara aia m-ai sunat?

- ... Vag...

- M-ai sunat şi m-ai întrebat ce mai fac. Iar eu ţi-am spus că citesc prospectul unui medicament.

- Da, îmi amintesc! Atunci, mi-ai spus că nu se ştie ce boală are - şi că i-a dat un medicament bun la toate.

- N-am putut să-ţi spun...

Frână la semafor şi-şi acoperi faţa cu palmele:

- N-am putut să-ţi spun că copilul meu trăieşte într-o lume a lui. Că nu mă percepe ca fiind tatăl lui, că habar n-are cine şi ce anume este el însuşi şi că singurul lucru care mă făcea să nu desfac capacul tubului cu Diazepam era gândul că Mirela era în spital, iar Ionuţ rămânea nesupravegheat în casă...

Fu imediat strâns în braţe:

- Oof, puiule! Dar trebuia să-mi spui!

- De ce să-ţi spun? N-aveai şi-aşa destule pe cap, cu avocaţii şi procesul? Şi cu răsfăţata aia mică? Asta-ţi mai lipsea - bocetul meu!

- Nu-i aşa! Ştii bine că

Îşi şterse scurt lacrimile şi acceleră - că rămăsese codaş la semafor:

- Tu mi-ai spus că, indiferent ce-or să spună doctorii, eu trebuie să rămân tare. Şi să fac tot ce-mi stă în puteri să-mi ajut copilul să se facă bine. Habar n-ai tu cât m-au întărit cuvintele tale! Am aruncat Diazepamul la gunoi şi am culcat băiatul. Iar a doua zi am început tratamentul. Ştii cum a făcut, după prima linguriţă de zeamă de-aia? Imaginează-ţi că azi, acum, vine un doctor şi te îngheaţă. Şi te mai dezgheaţă peste 200 de ani, când te scoate pe stradă şi te lasă acolo fără nici o explicaţie. Imaginează-ţi cum te-ai uita în jur şi ce reacţie ai avea! Exact aşa se uita Ionuţ în jurul lui! Parcă vedea maşinile şi oamenii pentru prima oară! Mă crezi că m-am speriat?

Nu primi o aprobare, dar ştia că mama lui aproba cu capul.

- Atunci am simţit că băiatul meu se poate vindeca. M-am uitat la filmuleţe, pe internet, şi-am văzut ce-i aia ABA şi cum se face. Şi am încercat să fac şi eu la fel. Era însă evident că Ionuţ nu-mi înţelegea cuvintele. Îi spuneam să pună cubul pe masă, iar el se uita la mine şi nu reacţiona. Eu eram disperat, pentru că nu ştiam de ce nu pune cubul pe masă, iar el era disperat probabil în mintea lui pentru că nu ştia ce e aia "cub" şi ce e aia "masă". Şi nu ştia nici ce înseamnă "pe", şi poate că nu-l ştia nici pe "pune"... Lipsise din lumea noastră, lipsise din prezent şi habar n-avea cine sunt şi de ce-l întrerup de la televizor...

Mâna mamei lui îl mângâia uşor pe umăr. Gestul ăla îl ajuta să povestească fără să înceapă să plângă... Continuă:

- În schimb, spunea reclamele pe nerăsuflate. Cu intonaţie şi cu muzică, şi cu efecte sonore...

- ... Iar Mirela ce-a zis?

- Mirela era în spital. Mă tot suna, dar eu nu-i răspundeam... Eram furios pe ea. Pentru că eu mă dusesem la serviciu, conştiincios, şi lăsasem băiatul în grija ei. Iar ea obţinuse un copil autist... Eu îi mai spusesem, de câteva ori, că e ciudat că Ionuţ nu vorbeşte nici la un an jumate, nici la doi ani, nici la doi ani jumate, nici la doi ani şi zece luni... De fiecare dată, ea a râs şi-a spus că o să vorbească el - iar când o să se urnească, n-o să-l mai putem opri şi-or să ne ţiuie urechile. Eram furios pentru că ea stătuse cu el zi-lumină, şi totuşi nu văzuse că Ionuţ e diferit! Că nu se apropie de ceilalţi copii, că nu ridică privirea din pământ, că e fascinat de roţi şi pietricele cât mai mici... N-am vrut să-i răspund la telefoane. Mă concentram doar asupra lui Ionuţ. În mintea mea de-atunci, cu informaţia pe care-o aveam atunci, eram sigur că două-trei săptămâni de ABA or să-l recupereze. Şi stăteam toată ziua pe capul lui, cu cuburile şi cu pozele decupate din ofertele la Carrefour şi Kaufland, şi mă întrebam de ce dracu copilul meu nu face cum făceau copiii de pe internet... După trei zile, m-am pomenit cu părinţii ei la uşă. Veniseră furioşi, cu o falcă-n cer şi una-n pământ, să-mi ceară socoteală pentru că le abandonasem fata în spital. Veniseră s-o dea afară pe amanta care mă ţinea chiar atât de ocupat încât uitasem complet de mama copilului meu. Chestia cu mama copilului a pus capacul; i-am rugat să stea ei o oră cu Ionuţ; m-am dus la spital, am intrat în salon, m-am dus glonţ la ea şi i-am lipit o pereche de palme peste ochi. Şi i-am spus de ce nu vorbea copilul nostru. I-am spus că ea este singura răspunzătoare pentru boala copilului şi am adăugat că, întrucât a demonstrat toate calităţile unei anti-mame, n-are de ce să se mai apropie de mine sau de copilul meu. M-am întors acasă, le-am spus acelaşi lucru părinţilor ei şi i-am poftit să iasă afară. Şi-am reluat rahatul ăla de program cu cubul şi masa. Iar el se uita la mine şi nu înţelegea...

- Păi de ce nu înţelegea? Cum, nu înţelegea? La trei ani, nu înţelegea să pună cubul pe masă?

Ea nu ştia... Oftă greu şi încercă să fie cât mai limpede în exprimare:

- Un copil normal e atent la oamenii şi acţiunile din jurul lui. Şi învaţă spontan denumirea obiectelor, denumirea acţiunilor, face singur legătura între "dragă, pune tu farfuriile pe masă" şi faptul că taică-su ia farfuriile din dulap şi le pune pe masă. Identifică singur farfuria şi masa, înţelege unde anume este "pe" şi îşi dă seama ce înseamnă "pune". Şi ştie ce are de făcut atunci când i se dă lui comanda asta. Autistul trăieşte în lumea lui. Pe el nu-l interesează ce face taică-su; nici nu simte nevoia să se uite ce face taică-su, nici nu îl interesează să înţeleagă ce înseamnă înşiruirea de sunete pe care le aude. Autiştii trebuie învăţaţi, rând pe rând, că alea sunt farfurii şi aia e masa. Învaţă apoi poziţiile faţă de masă, învaţă ce trebuie să facă atunci când li se spune "pune"... Şi pe urmă sunt capabili să pună farfuriile pe masă. Apoi, învaţă furculiţa - şi-apoi învaţă să o pună pe masă. Apoi învaţă cuţitul - şi tot aşa. Iar asta se numeşte generalizare pentru programul "pune pe masă".

- ... Asta faci tu cu el la ABA?

- Da. Întâi învăţăm obiectele uzuale. Apoi învăţăm acţiunile uzuale. Trebuie să folosesc mereu aceleaşi cuvinte, pentru că a învăţat să răspundă la întrebarea "Cine este ea?", dar nu ştie ce înseamnă "Cum o cheamă pe ea"... A învăţat să răspundă la "Ţi-e sete?", dar nu ştie ce să facă la "Vrei apă?"...

- Oof, puiule!

- Asta e! Chiar tu mi-ai spus: trebuie să rămân tare şi să-mi ajut copilul orice-ar fi! Îl ajut; din momentul când am aflat, nu m-am oprit nici o clipă.

Mămica lui tăcea... Dar întrebarea nu întârzie mult:

- ... Iar Mirela ce-a făcut? S-a întors acasă după operaţie?

- M-a tot sunat din spital, dar eu i-am răspuns doar ca să-i spun că se va externa singură şi se va duce la ai ei - că la mine acasă nu mai are ce căuta. Mi-am sunat şeful şi i-am cerut două luni de concediu fără plată. A râs şi mi-a spus că sunt concediat. N-am avut ce face şi l-am lăsat să mă concedieze... Şi am sunat-o pe Bianca, patroana agenţiei de modelling cu care am contract. Am rugat-o să vină la mine, să discutăm, şi mi-a trimis o fată, să stea cu Ionuţ cât lipsesc eu. M-am dus la birou, i-am spus ce-am descoperit referitor la Ionuţ şi am rugat-o să-mi dea o prezentare de modă, sau un sampling, sau orice altceva. Mi-a pus în faţă un contract serios - o colaborare pe cinci ani. L-am semnat imediat, chiar dacă era evident că-l pregătise din timp tocmai pentru asemenea momente în care eram strâns cu uşa... L-am semnat, pentru că prin contractul ăla ea se angaja să-mi dea cel puţin 4 acţiuni

pe lună. Şi imediat cum "m-a legat" de agenţia ei, m-a bombardat cu tot felul de joburi - şi m-am descurcat cu banii în perioada aia. Când aveam treabă, îl lăsam pe Ionuţ cu secretara de la agenţie, sau îl duceam în cabina de probă şi-l lăsam acolo cu asistenta ei... Şi-am ţinut-o pe-a mea, total inutil, cu filmuleţele de pe net. Filmuleţe la care Ionuţ nu răspundea nicicum... La sfârşitul lui septembrie, s-a terminat în sfârşit vacanţa la centrul de zi pentru autişti de la Policlinica Titan. Acolo lucra cea mai tare doctoriţă în materie de autişti. L-am dus pe Ionuţ acolo... Sincer să fiu, femeia nu mi s-a părut extrem de... utilă. Vorbea în limbajul de lemn al academicienilor - iar mie trebuia să mi se vorbească neaoş, românește. În plus, aşteptându-l pe Ionuţ să iasă de la psiholog, una dintre mămici m-a privit lung şi m-a întrebat de ce mi-am adus copilul acolo. Atunci am realizat şi eu că la centrul ăla veneau cazurile extrem de grave şi am înţeles că riscam ca doctoriţa aia să trateze zgârietura prin amputare. Am căutat pe forumuri centre şi medici; şi-am ajuns, la a treia încercare, la un medic homeopat.

Parcă maşina şi opri motorul. Mămica lui era foarte grăbită să ajungă în apartament, pentru ca el să continue... Abia după ce se aşează în bucătărie, reuşi să povestească mai departe:

- Am intrat în clinica lui pe 1 octombrie. L-a văzut pe Ionuţ şi a corectat diagnosticul - suspect de autism, nu autist. O mare diferenţă. I-a dat tratament alopat şi homeopat. El, ca dealtfel mulţi alţi medici, sunt de părere că copiii ăştia au dezvoltat autismul din cauza vaccinărilor obligatorii.

- Cum adică?

- Vaccinurile de la stat sunt de-alea multidoză - pentru zece copii. Şi au conservant în ele, ca să nu se strice. Conservantul e pe bază de plumb. Organismul reţine plumbul şi e afectat... El face detoxifierea de vaccinuri. Şi să ştii că dă roade.

- Bravo! Bine că ai găsit un medic ca lumea!

- Tot la centrul lui facem şi ABA. Întâi i-au făcut lui Ionuţ o evaluare - şi atunci a trebuit să mă împrumut de la şefa agenţiei de modelling...

Încă nu se simţea îndeajuns de puternic să-i spună adevărul - că nu se împrumutase, ci se culcase cu ea...

- ... Şi?

- La evaluarea din octombrie, a reieşit că Ionuţ avea 3 ani şi 7 luni vârsta biologică, iar la capitolul cognitiv era de 2 ani. Limbajul era la nivelul de un an. Şi atunci ţi-aminteşti că te-am sunat eu?

- Da. Şi-mi vine să te plesnesc, pentru că mi-ai zis că tot nu ştii ce are, dar te uiţi la el şi-ţi dai seama că e grav...

- Mirela cumpărase alt tub de Diazepam. Îl ţineam în palma dreaptă... Atunci, m-ai pus din nou pe picioare. Şi am decis să încep să scot bani din bancă, pentru şedinţele de ABA. Mi-am găsit nişte part-time-uri; dar erau destul de păguboase, că n-aveam cu cine să-l las pe Ionuţ...

Pentru că n-o să-i spună acum despre Bianca, sau despre Mirela...

- ... Mirela m-a sunat din nou, la sfârşitul lui noiembrie. Discuţiile pe care le avusesem cu medicul mi-au deschis mintea şi mi-au dat o cu totul altă viziune asupra cauzelor bolii lui Ionuţ. Aşa că am acceptat să ne vedem în oraş. A fost uimită de schimbarea băiatului; a stat numai cu el în braţe, nu-şi lua ochii de la el, îl tot pipăia şi-l mângâia şi-l pupa... I-am spus că îmbunătăţirea aia e de la medicamente şi de la şedinţele de terapie. A vrut să ştie ce medicamente, ce terapie... O interesa. Vedeam pe faţa ei că voia să ştie, şi era uimită... Atunci, l-am văzut pe Ionuţ zâmbind cu ochii la ea. El zâmbeşte foarte rar... Mi-am amintit de ce m-am însurat cu ea şi mi-am dat seama că băiatul meu are nevoie şi de mamă - că, la urma urmei, doar stătuse cu ea mai tot timpul! Iar ea mi-a spus că mă iubeşte, şi îi e dor de Ionuţ... M-a rugat să o primesc înapoi, să încercăm să redevenim o familie... Eu mă informasem mult mai bine, ştiam că Ionuţ nu era în starea aia din cauza ei...

- Dar de ce, puiule - de la ce s-a îmbolnăvit?

Asta era altă discuţie tristă...

- ... S-au făcut multe studii, dar nu cred că s-au pus cap la cap. Nimeni nu are curaj să le pună cap la cap. Unii au descoperit o modificare pe cromozomul 16. Alţii spun că autiştii nu sunt capabili să distingă cuvintele, iar ceea ce aud percep ca fiind un lung fond melodic. Şi, pentru că nu disting cuvintele, creierul nu le poate "desface" şi transforma în informaţie. Şi mai sunt multe studii şi multe alte opinii. Medicul nostru spune că, pe fondul tuturor dereglărilor descoperite şi nedescoperite, intoxicarea cu substanţele din vaccinuri declanşează boala. Un copil din 166 se naşte cu fondul ăsta...

- Deci n-a fost vina ei! Nu s-a îmbolnăvit pentru că l-a ţinut prea mult la televizor, sau n-a vorbit cu el, sau nu s-a jucat cu el...

Clătină încet capul:

- Medicul nostru are un exemplu concludent. El spune că, înainte de Revoluţie, erau pline casele de copii cu copii abandonaţi. Şi-ar fi trebuit să fie toţi autişti, la câtă atenţie li se dădea pe-atunci.

- ... Mda; nu m-am gândit la asta...

- Aşa că am primit-o pe Mirela înapoi şi-am început să-mi caut serviciu. Ea s-a dus la centru, a învăţat să facă ABA, s-a implicat serios în recuperarea lui Ionuţ... Am început să facem o economie drastică, să tragem cât mai mult de banii ăia din cont... În decembrie, m-am angajat la Kaufland. Nu era un salariu decent, dar era un salariu. Aveam şi samplinguri, şi prezentări de modă...

- ... Cam cât vă costă pe voi viaţa în România? Cât scoateţi lunar din buzunar?

- Cred că ne apropiem de mia de euro.

- Păi mai bine veniţi în Italia! Că acolo câştigi mai bine! Vă mutaţi toţi trei acolo, şi altfel stă treaba!

- Şi cum aduc copilul la doctor?

- Lasă, că şi acolo sunt doctori buni!

- Iar el în ce limbă învaţă, până la urmă, să pună cubul pe masă? Şi de câte ori trebuie să înveţe cubul?

Aici nu mai avea răspuns. Mama lui uita mereu că Ionuţ avea o problemă...

- În plus, mă îndoiesc că Mirela ar veni cu noi. Aşa că rămânem aici. Hai să te-ajut: ce-mi dai de făcut?

- Dacă te rog eu mult, când se întoarce Ionuţ de la mare, îi mai faceţi o evaluare de-aia? Vă dau eu bani.

- I-am făcut una în aprilie. La patru ani şi-o lună, vârsta cognitivă era de doi ani jumate. Iar limbajul, de un an jumate. Medicul a fost mulţumit, pentru că n-a pierdut - a menţinut distanţa, faţă de evaluarea anterioară. Dar scopul este să recupereze, nu să se menţină. Aşa că ne-a sfătuit să-i mărim numărul de şedinţe pe săptămână, începând din toamnă. Iar până atunci, a spus să-l ducem ori la munte, ori la mare. Pentru aerul curat de-acolo şi diversificarea activităţilor.

- Aha!

- Aşa că am aranjat două săptămâni la mare, la Eforie Nord, şi tot două săptămâni la Călimăneşti. Iar Mirela spune că băiatul e mai bine. Că se vede o schimbare în bine. Să sperăm că nu e o impresie, sau o îmbunătăţire de moment...

- De ce-ai spus că Mirela n-ar veni cu voi în Italia?

Ah, îi scăpase "perla" aia! Se ridică:

- Asta e povestirea de mâine. Hai, dă-mi o listă şi trimite-mă la cumpărături! Că e aproape zece!

Mama lui tresări şi scotoci ferm prin geantă:

- Zece? Aoleu, să vezi tu că n-am timp să termin!

La cât de palidă se făcuse deodată, concluziona că acea Beatrice era un fel de Naomi Campbell de Dâmboviţa... Se încruntă scurt:

- Auzi, mămico? Ia spune-mi tu mie, la modul cel mai serios - câte fiţe, figuri şi urlete răsfăţate suporţi pentru 1.200 de euro pe lună?

Spre marea lui mirare, mama lui începu să râdă:

- Stai liniştit. Beatrice e doar exigentă. Dacă vrea roşu, trebuie să fie roşu perfect. Atunci e mulţumită, mă strânge în braţe, mă pupă şi mă ia cu ea la spa şi masaj. Dacă nu e mulţumită, urlă prin toată casa, sparge câteva pahare şi pleacă singură la spa. Şi mă pupă şi mă împacă atunci când se întoarce. E ca o fetiţă răsfăţată. Nu foarte răsfăţată - doar mediu răsfăţată...

- Mamă, spune-mi sincer: răsfăţata asta a ridicat vreodată mâna la tine?

- Păi mai trăia acum, dacă ridica mâna la mine? Ha!

Da-da! Bănuia el cam cât urla şi trântea individa! Mama lui îl prinse de braţ:

- Ia vino-ncoa!

Se ridică şi-o urmă. Fu condus în sufragerie...

Ptiu, drace!

În toate ramele de pe pereţi erau fotografii cu ea. Fotografii artistice, făcute "cu cap", mult simţ artistic şi cel mai şmecher aparat foto din lume. Şi era frumoasă, afurisita - era atât de frumoasă, că-şi încleştase fălcile ca să nu rămână ca prostu' cu gura căscată şi ochii la pozele alea! Era...

- El a avut ideea, el a selecţionat fotograful, el le-a comandat, el le-a supervizat, el le-a vrut înrămate în nuanţele astea... În condiţiile astea, la asemenea dovezi de dragoste, Beatrice nu e deloc răsfăţată. Se comportă absolut normal.

Într-adevăr, stătea bine cu scala de valori şi bunul simţ, dacă nu i se urcase la cap atâta idolatrizare! Era... Era aşa o femeie frumoasă, că ar fi dat-o pe Bianca în Parkinson dacă i-ar fi văzut unul lângă celălalt! Avea un chip de păpuşă impecabilă, ochi albaştri-verzui şi păr brunet. Şi-un trup perfect...

- Adriano e topit tot după ea; numai că o bombardează cu dovezi de dragoste, flori şi serenade - dar exact când ea se duce să descuie uşa ca să-l poftească înăuntru, el are treabă şi pleacă...

Poftim?

- Acum, de exemplu, e extrem de supărată pe el. El i-a promis o croazieră de două săptămâni, dar a plecat să-şi inspecteze trupele. Şi-a plecat şi ea, ostentativ aşa, să-şi inspecteze prietenele din România!

Aha! Păi putea zâna asta să aibă asemenea puseuri?

- Iar ea are puseuri de personalitate şi el i le suportă?

- Da. Că nevasta lui a murit acu' doi ani, dar el nu se grăbeşte cu verigheta.

- ... Păi de ce? N-are bani pentru rochia de mireasă? Sau e vreun spion secret şi are clauză la contract?

Fu tras înapoi, la bucătărie, şi i se şopti la ureche:

- Adriano lucrează pentru mafie. Nu e nici mare, nici mic; e mediocru, aşa. Adică e cum e mai nasol, pentru că gândeşte acţiunile şi le şi execută.

Mda, era clar.

- A agăţat-o la o petrecere cu fotomodele, acu' 4 ani. A dus-o repejor în Italia, la Milano, a prezentat-o unor creatori de modă mărunţi şi-a vrăjit-o cu promisiunea că o face el fotomodel intergalactic. Şi imediat cum ea a spus "Bine, rămân aici cu tine", el a venit în România şi a organizat un concurs. Şi m-a angajat pe mine, pe post de menajeră-paznic.

Aha! Ştiuse el! Fusese sigur că mama lui era spionul italianului!

- I-a aranjat câteva prezentări de modă, pentru că îi promisese s-o facă mare fotomodel, şi-a stat în spate. Şi imediat cum au apărut tinerii înamoraţi, a acţionat - pe ăia i-a şocat bine, iar ei i-a interzis să se mai joace de-a fotomodelul.

Aha! Deci şi ea avea o frustrare, apropo de chestia aia cu modelling-ul! Doamne, ce era cu fetele astea? De ce erau toate turbate să plimbe haine pe-un podium? Oare toate voiau să-şi vadă pozele prin reviste? Simţeau nevoia să aibă-n casă tomuri întregi de decupaje colorate?

- Şi, ca să n-o vadă explodând şi împachetând, i-a dăruit un frumos inel de logodnă... Şi multe alte bijuterii, de-a lungul timpului. Cu excepţia verighetei.

Clar! Îşi aprinse o ţigară şi aşteptă - mama lui tocmai primise un SMS şi era preocupată să noteze ceva... Gata.

- De fapt, Adriano "miroase" un amant prin preajma Beatricei. A început să mă ia la întrebări săptămânal deja - dar eu nu am observat nimic. Beatrice nu se poartă mai ciudat, nu primeşte telefoane, nu trebuie să plece acum, repede, urgent, ca să-şi cumpere o fundiţă de păr... Înţelegi ce spun!

- Da, înţeleg. Dar el simte că e ceva în neregulă.

- Da. Eu i-am spus că nu s-a întâmplat nimic suspect în ultimul timp. Dar i-am amintit că ceea ce face Beatrice atunci când îmi dă de gătit şi pleacă prin oraş, e strict treaba ei. Că dacă eu sunt acasă, cu oalele, n-am de unde să ştiu ce face ea la Mall. Şi-a înţeles asta...

- E bine că nu-i "încuiat".

- Nu-i încuiat, ba e chiar foarte isteţ şi deschis la minte şi înţelegător. Dar până la un punct - până la femeia lui. Ai văzut şi tu ce femeie frumoasă are - nu?

Aprobă din nou.

- Tocmai pentru că ea e frumoasă iar el e gelos, au făcut o convenţie. Atunci când ea este în apartament, sau în vilă, acolo nu intră nici un bărbat străin, altul decât oamenii lui. Adică băiatul cu pizza n-are de ce să calce peste prag. El a aprobat, ea a aprobat şi m-a luat deoparte. Mi-a spus că regula aia chiar nu se încalcă, aşa că grădinarul, omul cu aprovizionarea, poştaşul şi orice alt individ aşteaptă în faţa uşii. Şi fie intră cu Adriano, fie dau eu dispoziţie unei gorile să stea cu ochii pe respectivul.

- Păi tu le dai dispoziţii gorilelor lui?

- Ehei, şi să-i vezi cum mă ascultă!

- ... Oamenii mafiotului te ascultă pe tine?

- Bineînţeles. Uite, asta-i lista. Citeşte-o şi zi-mi dacă te descurci.

Deci aia era lista... Multe mâzgăliturи - adică Beatrice schimbase meniul cu un singur SMS...

- Mă descurc.

- Uite şi cardul. Pinul e 1991.

Aprobă, le luă şi ieşi.

Deci aşa cu Beatrice şi italianul...

Era frumoasă, ce mai! Mai rar, aşa femeie frumoasă! Şi chiar dacă ştia că pozele alea erau cele mai reuşite instantanee ale unei femei fardată profesionist până-n vârful genelor şi pozată ore-n şir, el şi-o amintea din decembrie trecut, când le dusese la aeroport. Iar "originalul" nici nu se compara cu cartoanele alea de pe pereţi. Era frumoasă ca o zână...

Gata cu femeia aia! Era fotomodel! Şi amantă, nu soţie de mafiot! Pe-afară, gardul arăta bestial - nu? Ia să se concentreze el asupra listei... că era mai bine!

Era patru şi cinci. Bucătăria mirosea ameţitor - mirosea exact ca bucătăria micuţă din Târgovişte. Mămica lui povestea întâmplări haioase din Milano, de la şedinţele-fulger de shopping la care-o lua Beatrice...

Înţelesese, din povestirile ei, că micuţa scorpie ştia cum să-şi câştige aliaţii şi să-şi mulţumească paznicul. O răsfăţa pe mămica lui luând-o la spa şi la masaj, o "răpea" de la oale şi mop ca s-o ducă la cele mai exclusiviste restaurante... Sau intra în camera ei şi-i spunea "Tanti, hai cu mine, că mă plictisesc singură!", o ducea la Audi-ul cu şofer personal şi sfârşeau în mall - şi acolo îi cumpăra haine, pantofi, parfumuri... Sau plecau val-vârtej şi sfârşeau la plajă, pe şezlonguri... Şi "revoluţia coafurii" începuse tot cu "Tanti, hai repede cu mine!"! Aşa că, după părerea lui, Beatrice era o mică scorpie - numai că mama lui nu voia să spună asta pentru că fata "compensa" pe alte planuri. Şi nu voia să spună nici faptul că Beatrice ştia cine era jandarmul supraveghetor...

I se păru că aude yala de la intrare. Se ridică, ascultând atent... şi-şi prinse mama de mână. Ea abia acum se opri din povestit; arătă spre uşă... Da; yala tocmai se încuia sonor. Venise zâna.

- ... Ah, fir-ar a dracului de treabă!

Poftim? Lingura sfârşi azvârlită în chiuvetă, iar mama lui alergă afară din bucătărie. Şi închise uşa. Deci nu se înşelase - venise...

Păi o să stea cuminte acolo, într-o linişte perfectă; şi imediat cum Beatrice se ducea să se schimbe, mămica lui o să-l strecoare uşurel pe uşă-afară... Se reaşeză deci şi se concentră asupra dialogului: că tare voia să audă cu urechile lui cum vorbea zâna cu mama lui!

- Sărut mâna, tanti.

- Bine-ai venit! Da' nu-i decât patru!

- Da, au anulat cursa mea şi m-au repartizat la o cursă mai devreme. Tanti, ce ciobani s-au făcut românii ăştia!

- De ce, pui?

"Pui"? Păi el se dădea de ceasul morţii, îngrijorat că mama lui lucra pentru o scorpie mică, iar ele erau prietene la cataramă? Sau era doar o formulă de exprimare, pentru urechile zânei italianului? Că "pui" fusese apelativul lui, în copilărie şi adolescenţă, şi încă mai era uneori chiar şi acum! Şi nici nu-şi amintea să fi auzit vreodată drăcuieli de-alea în apartamentul din Târgovişte!

- Cum am ieşit din aeroport, trei taximetrişti s-au repezit la mine! L-am ales şi eu pe-ăla care părea întreg la cap - da' să ştii că n-am ales bine de data asta!

- Păi ce ţi-a făcut?

- Pe lângă că m-a plimbat de-am văzut toate succesele capitalismului românesc, a mai şi vorbit tot drumul! Tanti, ia uită-te la mine! Par eu aşa o tipă vorbăreaţă?

- Acum, nu. Acum pari o tipă obosită...

- Exact. Tii, tanti...

Ce era?

- ... Mm, ce bine miroase! Mulţumesc, tanti, că ai grijă de burtica mea!

Sprâncenele lui tocmai se întâlneau cu rădăcina părului - auzise un ţoc sonor, urmat de alt ţoc sonor... Mama lui începu să râdă:

- Ei, dacă te-ai mai liniştit şi eşti binedispusă, cred că pot să-ţi spun ceva şi să presupun că n-o să te superi foarte tare...

- Spune, tanti - că promit să nu sparg nimic pe-aici!

Aha! Deci obişnuia să spargă atunci când nu-i convenea ceva!

- Uite... De dimineaţă, m-a luat băiatul meu de la aeroport. Şi l-am ţinut aici, să mă ajute şi să mai vorbim şi noi...

Beatrice nu spunea nimic... Mama lui continuă:

- Şi tu ai venit mai devreme, aşa că încă n-am apucat să-l trimit acasă.

"Aoleu, mămico - ţi-a pus creierii pe moaţe!" Clar - erau prietene la cataramă, iar mămica lui nu fusese niciodată... şmecheră. Reacţia zânei fu concludentă - tonul se ridică scurt:

- Aoleu, tanti! Ce-ai făcut?!

Se pregătea să iasă la ea şi să-i zică vreo două - numai că vocea începu să râdă:

- Haide, tanti, că am glumit!

Tocurile se apropiau grăbite. El se pregătea pentru intrarea zânei... Uşa se deschise larg.

Beatrice zâmbea. Şi el zâmbea, un pic jenat de intruziunea lui în regulile ei... şi-i oferi o mimică concludentă: "Asta e, ne-ai prins în flagrant!" Tânăra porni grăbită spre el; se ridică deci şi-o văzu întinzând mâna:

- Bună. Beatrice.

- Bună. Alexandru.

- Îmi pare bine.

- Şi mie.

Era frumoasă ca o zână. Şi un pic cam prea grăbită să iasă - că făcuse o piruetă şi, din doi paşi, ajunsese deja în hol!

- Tanti, ce-avem de mâncare?

Păi... Păi nu identificase, adineauri, mirosurile? Şi nu trimisese chiar ea "comanda", de dimineaţă? Se reaşeză - era ceva ciudat aici... Mămica lui îi povestea meniul iar Beatrice începu să râdă:

- Perfect. Dar le mâncăm diseară! Acum văd că eşti obosită, aşa că mergem la o crâşmă!

I-auzi! Iar mămica lui făcuse un adevărat "maraton culinar" - şi mai şi desprăfuise ditamai apartamentul cu patru camere într-un timp record! Mm... Tocurile se apropiau...

Avea o bănuială. Tocmai bănuiala aia nu-l lăsa să-şi şteargă zâmbetul de pe buze! Zâmbea cu subînţeles, pentru că zâna venea chiar acum la bucătărie cu un scop... pe care el îl bănuia deja... Capul brunet apăru de după tocul uşii:

- Alexandre, mergi cu noi?

- Vă duc până acolo.

Şi-atât - ochii albaştri-verzui dispărură... Îşi aprinse o ţigară şi închise uşa bucătăriei - ca să nu intre fumul în casă. Şi ca să se gândească un pic...

Într-un fel, era mai bine că se întâmplase aşa azi. Îşi descărcase supărarea cauzată de boala lui Ionuţ şi văzuse şi aflase că viaţa mamei lui, alături de zâna italianului, nu era un calvar. Deci, el unul nu va suferi foarte mult atunci când va refuza să mai apară prin preajma zânei, şi deci şi prin preajma mamei lui. Pentru că acea Beatrice se fâstâcise la vederea lui - iar asta nu era bine. Italianul era gelos şi suspicios, el "scăpase" la urechea mamei lui faptul că Mirela n-ar fi plecat cu el în lume, mama lui îl invitase deja să se mute la Milano - unde zâna o copleşea cu cadouri şi plimbări răsfăţate...

De-acum încolo, o să vorbească la telefon cu mămica lui. Sau o să-i spună să-i ceară Beatricei liber câteva ore şi-o s-o aştepte jos, în Opel. N-avea nevoie de complicaţii. Tocmai acum, când viaţa lui parcă-parcă se mai limpezea, iar Ionuţ era un pic mai bine, iar el aflase "reţeta" pentru recuperarea băiatului lui, chiar n-avea nevoie de bătăi de cap! Zânişoara cu ochi albaştri-verzui obţinea de la mama lui tot ceea ce cerea. Şi era mai bine să nu ceară de la bun început.

Oftă greu - o luase razna. Bianca îl zăpăcise de tot. Vedea "steluţe" pretutindeni în jurul lui, pentru că era obsedat să fugă de ele... Nu era un Făt-Frumos; iar Ileana Cosânzeana aia brunetă cu ochi superbi şi talie de manechin avea aşa o logodnă mişto cu Zmeul... că era evident că se tâmpise!

Trebuia să-şi limpezească mintea de toate gândurile şi problemele. Măcar acum, cât era singur acasă! Trebuia să se calmeze, să-şi re-organizeze mintea şi să termine cu prostiile!

Stinse ţigara. Aştepta... Beatrice întreba ceva despre o rochiţă albă; o să mai aştepte deci vreo jumătate de oră, pentru că nu se inventase încă zână-fotomodel fără garderobă "pe trei rânduri"...

Şi totuşi, aşteptă doar cinci minute - uşa se deschise larg, iar mămica lui îi zâmbi:

- Noi suntem gata.

Îşi luă ţigările şi ieşi. Nu voia să vadă cum arăta rochiţa aia albă, ca să nu-i dea idei căpşorului brunet... Intrară în lift, iar Beatrice chicoti:

- Tanti, ştii la ce mă gândesc eu acum?
- La ce te gândeşti, pui?
- ... La nişte costiţe de miel...
- Aoleu, ce gânduri ai!
- Şi la păstrămioară de berbecuţ...
- Nu de oaie - de berbecuţ neapărat!
- Şi la fond muzical arăbesc şi terasă în aer liber...

Începu să râdă:

- Şi cum se numeşte gândul ăsta, per total?
- Piccolo Mondo.
- OK.

Mămica lui chicoti şi ea:

- Deci, se pare că gândul tău se va materializa în curând...

Hei! Ele chiar chicoteau acolo! Îşi privi lung mama, dar ea nu păru să observe asta. Sau reuşi să pară că nu observase asta. Iar liftul se opri la parter.

O să descuie maşina, o să se urce la volan, o să şofeze cu ochii ancoraţi în parbriz şi-o să spună "nu, mulţumesc" când ajungea. Şi-o să se ducă acasă.

Beatrice era foarte în vervă - făcea planul pentru ziua de mâine. Întâi şi-ntâi, vizită la mall! Apoi prânz în oraş, apoi vizită la salon şi masaj şi-apoi somn "cât cuprinde". Mămica lui o aproba... El îşi impunea să privească strict parbrizul, pentru că văzuse, involuntar, rochiţa albă în drum spre Opel...

Italianul era "reţinut" în Italia. Beatrice va fi, cât de curând, "reţinută" în România. Rochiţa aia avea broderie spartă mai peste tot! Era lungă, avea o croială decentă, dar era extrem de "ciuruită" - iar zâna o îmbrăcase azi special ca să se plimbe prin "imperiul" arabilor cu bani...

Iar o luase razna? Iar vedea "steluţe" şi acolo unde nu era cazul? Oare cât de dispusă era mama lui să încalce dispoziţiile italianului, ştiind că el îi plătea salariul - şi era şi-un pic mafiot pe deasupra? Greu de spus - că o revedea azi schimbată total...

În sfârşit! Trase pe dreapta şi nu opri motorul. Iar mama lui se aplecă şi-l sărută pe obraz:

- Mulţumim, Alex!
- N-aveţi pentru ce.
- Chiar nu stai cu noi?

Beatrice insista. Se întoarse şi-o privi drept:

- Nu, mulţumesc. Dacă vreţi, vin să vă iau...
- Aa, nu, stai liniştit! Luăm un taxi!

Şi-acum "se blocaseră" toţi trei. Se uitau unul la celălalt şi nici unul dintre ei nu spunea nimic, nu făcea nimic... Mama lui reacţionă prima, deschizând portiera:

- Paa, Alex!
- Pa, mămico.
- Pa, Alex.
- Pa, Beatrice.

Era foarte ciudat... Se grăbi să se îndepărteze de cârciuma aia. Porni spre casă.

Chiar dacă râdea şi spunea "săru' mâna" cu sinceritate în glas, Beatrice rămânea o scorpie răsfăţată. Părerea lui! Acelaşi glas frumos, subţirel, ştia să şi urle - şi, după cum recunoscuse chiar guriţa aia mică şi senzuală, aceeaşi zână suavă apuca paharul şi-l izbea de pereţi! Beatrice îşi putea pune inclusiv straie de maică - glasul şi gestul rămâneau neschimbate...

Gata cu Beatrice!

Acum se ducea direct acasă, unde-l aştepta o cratiţă cu mâncare. O să se-ndoape bine, pentru că trebuia să se îngraşe, după care o să se aşeze la calculator. Şi-o să se joace şi el joculeţele alea - ca să ştie despre ce era vorba, să caute explicaţii scurte şi limpezi pentru Ionuţ...

Era doişpe fix. Noaptea. La ora asta, Ionuţ sigur dormea! Selectă numărul Mirelei... Sună o singură dată. Apoi primi ton de ocupat. Îi refuzase apelul. Era tot supărată...

N-o să-i spună nimic. Nici n-o să se supere pe ea, că lungea aşa cearta. Când îi spusese mamei lui adevărul, rememorase azi cauzele stării lui Ionuţ. Şi nu Mirela era de vină pentru că aveau un copil autist. Ea stătuse cu el acasă, avusese grijă de el... Învăţase ABA, ca să poată să-l ajute...

Când o să reuşească să vorbească cu ea, o să-i ceară din nou iertare. Chiar nu meritase zbieretele alea! Şi nu era proastă! Şi făcea şi ea ce putea! El se putea duce la Bianca acasă; ea nu se putea duce la clienţi acasă cu copilul de mână, nu?

Se tâmpise...

11 iulie 2010 - duminică

Se plictisea de moarte. Era unşpe şi nu-l căuta nimeni... Nici mama lui, nici Mirela, nici Bianca... Nici măcar poliţia, sau vreun patron de non-stop! Nu-l căuta chiar nimeni! Programul TV devenise o adevărată pacoste, în condiţiile astea...

Ia să se joace la calculator!

Exact în clipa aia, mobilul începu să piuie. Se repezi şi citi numele: "Livia centru". Poftim? Apăsă butonul:

- Da.
- Bună ziua. Sunt Livia, mama lui Petre.
- Bună ziua. Te-am recunoscut.
- Uite, te-am sunat să-ţi spun că ţi-am făcut DVD-urile.
- Perfect - că trebuie să le văd înainte să le vadă el. Şi să-mi pregătesc explicaţiile...
- Exact. Deci ţi le las la centru, sau cum facem?
- Păi, ne-am putea întâlni undeva azi?
- Sigur.
- Unde ţi-e ţie mai uşor să ne întâlnim?
- În zona Obor.
- Perfect. Eu pot să fiu acolo în jumătate de oră. Tu?
- ... Hai să zicem ora doişpe.
- Perfect. În faţă la Mac.
- OK. La revedere.
- La revedere.

Închise şi alergă în baie - trebuia să facă un duş! Îl trecuseră toate transpiraţiile când văzuse numele ei pe afişaj şi realizase că femeia aia chiar o să-l ajute! Şi-asta fără să-i ceară nimic în schimb! I se părea...

Privea lung fluxul de oameni care ieşeau de la metrou. Era emoţionat. Şi nerăbdător. Parcă uitase cum arată... Uite-o! Îl văzuse deja şi venea zâmbind...

- Bună.
- Bună.

I se întinseră două DVD-uri şi-o hârtie:

- Instrucţiunile şi DVD-urile - jocuri, programe, manualul Loovas... Din care eu am citit fix o pagină...
- Mulţumesc mult! Te grăbeşti?

Tânăra deveni brusc precaută:

- La două trebuie să iau ştrumful de la mamaia.
- Ai timp de-o cafea?

Acum primi o aprobare. Mergeau deci spre McDonald's... Se grăbi să deschidă discuţia:

- Petre al tău e teribil. Trebuie să recunosc cinstit că vă invidiez.
- Nu ne invidia. A drenat la fiecare vaccin, plus la metale: plumb şi aluminiu. Şi pe aluminiu încă nu l-a terminat! Şi-o să urmeze şi mercurul...

Intrară în McDonald's, iar Livia continuă:

- Toată sarcina, am luat doar două pastile de No-Spa, împotriva contracţiilor. Şi a drenat şi de la ele. Ştii cât de mici sunt?
- Ştiu, că şi Mirela a luat de-alea. Ea a înghiţit două folii...

Stăteau la coadă; mergea repede... Se grăbi să-i spună despre micul lui succes:

- Când am ajuns acasă, după ce-am discutat la centru, i-am pus lui Ionuţ un joc cu mingiuţe colorate. Iar după două minute, a luat singur mouse-ul şi-a început să spună culorile fără prompt.
- Sunt momentele lui de fericire maximă. Folosiţi-vă de ele - în clipele alea, cred că ar putea învăţa şi fizică cuantică!

Aproba, râzând... Se repezi şi comandă el:

- Două cafele.
- Stai liniştit.
- Stau foarte liniştit. Stai şi tu liniştită, dacă nu vrei să te-ntreb cât mă costă şedinţa de consiliere şi materialele informative...

Acum râdeau amândoi. Iar Livia nu insista să-şi achite cafeaua. Achită el şi întrebă:

- Stăm afară, la fumători?

Primi o aprobare; o urmă. Se aşezară...

Livia tăcea. Fuma şi tăcea. El nu ştia ce s-o întrebe, cum s-o întrebe... Brusc, ea îl privi drept şi-i demonstră că ştia exact ce aştepta el de la ea:

- ... Înainte de toate, nu uita că nu există doi copii la fel. Iar eu nu sunt nici pe departe psiholog terapeut.
- Stai liniştită, că n-o să mă reped să fac absolut tot ce-mi spui. O să adaptez ce-i de adaptat şi-atât!

Exista riscul ca Livia să nu-l creadă. Şi deci să nu-i mai spună nimic, temându-se că-şi va bombarda copilul cu chestii nepotrivite pentru el. Se grăbi să o lămurească:

- Ştiu cum a ajuns ABA în România; şi ne-a spus Radu Naghiu cum se jucau fetiţele cu maşinuţe pentru că aşa scria pe hârtiile aduse din Anglia. Ştiu că ce-mi spui tu nu e literă de lege. Totul e să-mi spui, ca să am o imagine şi-un punct de plecare...

Tăcea... Brusc, mama lui Petre îl privi lung:

- ... Să aveţi Distonocalm în casă. Mult. Drenajele alea sunt nenorocite rău.

Aprobă, că înţelesese - drenajele erau nenorocite rău, pentru nervii părinţilor.

- Iar în clipa când copilul nu mai e lângă voi, luaţi-vă mintea de la el. Complet. Uitaţi toate problemele de-acasă... Găsiţi-vă o preocupare care vă face plăcere şi nu renunţaţi la ea pentru nimic în lume. Mama mea coase goblenuri; mama soacră găteşte. Eu fac tot felul de jocuri şi desene pe calculator... Soţul meu se duce pe stadion la meci...
- Am înţeles ce vrei să spui. Un pic de autism n-a stricat nimănui niciodată, nu?

Livia râdea şi aproba... Oftă greu:

- Pe mine "mă ucid" ceilalţi copii - că lucrez cu publicul...

Tânăra zâmbi slab şi scoase căştile micuţe de sub cămaşă:

- La servici, nu ţi le recomand - că nu pari a fi patron...

Bufni în râs - într-adevăr, nu putea să stea cu căştile în urechi în Kaufland!

- Dar eu una nu plec nicăieri fără ele. Cum l-am lăsat pe ştrumf la grădiniţă dimineaţa, sau la mamaia, gata! Muzica la maximum, privirea departe de copii, doar eu cu gândul meu care n-are voie să zboare la "ce-o face ştrumful acum"...

Aha! Livia "elimina" mare parte din ceilalţi copii de pe planetă şi încerca să se gândească la orice altceva, numai la Petre nu! Şi se folosea de muzică! Bum-bum la maximum! Clar!

- La un moment dat, am găsit ghiduri de conversaţie audio şi m-am apucat să învăţ germana. Două săptămâni, a fost perfect; apoi, m-am concentrat prea mult la pronunţie şi era să mă calce un idiot pe trecerea de pietoni - aşa că am revenit la muzică. Şi mai e ceva... Am citit pe net o chestie care m-a pus pe gânduri. Şi am făcut o hârtie A3, pe care-am lipit-o pe perete. Pe ea scrie aşa: "75% din familiile cu copii autişti se destramă. Familia noastră face parte din celelalte 25%." Am colorat-o bine, cu marker fosforescent, să se vadă...

Zâmbea - dar era evident că nu glumea, nu făcea mişto de el...

- ... Să-i spui întotdeauna lui Ionuţ că e băiat mare. Şi că, dacă tu poţi să faci un lucru, atunci şi el poate să-l facă. Am observat că are cam aceeaşi fire ca şi Petre. Nu are încredere în el şi n-are curaj să ia iniţiativa. Dă-i încredere în el - e mare şi poate!

Petre al meu se umflă tot în pene când îi spun "Ştiam eu că ai să reuşeşti! Că eşti băiat mare!" Şi marşează uneori şi la varianta cu "Pune-ţi tu apă, că am şi eu puţină treabă", şi-i place când i se spune "Ajută-mă, că nu pot"... Foloseşte-te de şmecherii - orice chestie din jurul tău, orice obiect sau persoană poate fi o şmecherie. De exemplu, Ionuţ plânge când se tunde?

- Da. Plânge în hohote!

- Şi Petre plângea. La început, îi dădeam mobilul meu, să se joace, îl puneam în cadă şi-l ciopârţeam repede, să nu se prindă ce i se-ntâmplă. Pe urmă am ridicat vocea la el - să fie băiat serios! Mi-a spus mie doamna educatoare că nu mai e el cel mai frumos din grădiniţă, de când i-au crescut pletele alea! Şi că, dacă vrea să fie din nou cel mai frumos din grădiniţă şi să-l iubească fetele şi educatoarea, trebuie să se tundă! Iar după ce l-am tuns, l-am aşezat la oglindă şi i-am aranjat părul cu foenul şi peria, l-am parfumat, l-am lăudat toţi în cor şi individual...

- Am înţeles. Dar Petre vă ascultă. Ionuţ nu e atent la ceea ce vorbim noi în casă.

- Eşti sigur?

Cum adică? Livia zâmbi cu subînţeles:

- Petre e mare devorator de cartofi prăjiţi. Într-o seară, soţul meu era la televizor iar Petre la calculator, concentrat la joc. Dar concentrat înseamnă trup şi suflet acolo, cu reacţii prompte la ceea ce se întâmplă pe ecran! L-am întrebat pe al meu, încetişor, tocmai ca să n-audă Petre: "Îţi fac cartofi prăjiţi?". Iar ştrumful a răspuns imediat: "Da, vreau cartofi prăjiţi". Am făcut testul ăsta şi cu dulciuri, şi cu "te iubesc", şi în varii momente ale zilei. Am tras concluzia că Petre al nostru aude tot şi ştie tot - dar e aşa un puturos răsfăţat...

I-auzi! Păi atunci, imediat cum veneau de la mare, o să facă şi el testul ăsta cu Ionuţ! Mai ales că ei n-aveau pe perete un afiş care să le amintească mereu că se iubeau, erau uniţi şi puternici şi nimeni şi nimic nu-i va despărţi vreodată! Ei spuneau multe prin casă, se ciondăneau, se “împungeau”...

- Şi să ştii că noi îl mai trosnim la fund. Că are uneori nişte ieşiri şi nişte erupţii de răsfăţ de ne creşte tuturor tensiunea! Mai ales cu mine, care stau toată ziua la serviciu iar când ajung acasă mă reped în bucătărie în loc să mă joc cu el!

Evident!

- Anul trecut, am discutat cu o tipă, la care-am stat în gazdă în Eforie Nord. Şi fetiţa ei începuse să se comporte ciudat, la doi ani. Dar ea a făcut invers decât fac eu - i-a tăiat copilului tot ceea ce înseamnă tehnologie. Şi povestea că trecea pe lângă lucrurile din casă şi spunea "ăsta e telefon", "asta e farfurie" - şi făcea chestia asta minut cu minut, de când se scula până se culca. Şi ştii când şi-a dat copilul drumul la limbaj?

Nu; nu ştia, dar abia aştepta să afle!

- Toată ziua îi arătase telefonul; de fiecare dată, ea spunea "telefon" iar fetiţa spunea "alo". Când a venit soţul ei acasă, au lăsat-o nervii. Şi a început să plângă în hohote şi să-i spună chestia cu telefonul. Iar copilul a văzut-o cum plânge cu sughiţuri şi-şi smulge părul din cap; şi atunci s-a dat jos de pe scaun, a pus mâna pe telefon şi a spus "telefon". Şi din clipa aia nu şi-a mai bătut joc de maică-sa.

Începea să înţeleagă la ce se referea Livia...

- În plus, în clipa în care a sesizat că fetiţa ei înţelege şi distinge cuvintele de laudă de cele de ceartă, a început să i se adreseze exact cu cuvintele cu care-i venea să i se adreseze. Mi-a spus că, de-a lungul anilor de chin şi luptă, a făcut-o în toate felurile: proastă, toantă, idioată...

Serios? Nu prea marşa la ideea asta...

- De câteva ori, am scăpat şi eu nişte "prostule", în perioada în care mă căzneam să fac ABA la nouă seara. Iar după o săptămână de la prima scăpare, am primit reclamaţii de la educatoare. Petre al meu s-a dus la piciul care-i mâncase cornuleţele, l-a îmbrâncit de l-a pus în fund pe covor şi-a ţipat la el "Prostule"!

Perfect! Aa, păi el se căznise să vorbească "academic", se gândise să nu-i ştirbească copilului încrederea în sine...

- Dar niciodată nu-l fac pe Petre cu ou şi cu oţet pentru greşeli sau trăznăi minore. Când a vărsat apa pe el, s-a pus pe urlat - pentru că e perfecţionist şi nu suportă loviturile la orgoliu. L-am pupat şi i-am spus să stea liniştit, că nu mă supăr. Că a fost un accident, se mai întâmplă...

Da, înţelesese. Ele se purtau cu Petre cu totul altfel decât se purtau ei cu Ionuţ. Deci, o să trebuiască să facă schimbări majore! Nu toate-odată; una câte una...

- Doctorul Naghiu ne-a spus că e important ca ştrumful să înveţe şi înjurături, şi figuri de lupte, şi să se apere, şi să bată copiii... Iar abia după ce îl învăţăm lucruri antisociale, să-l învăţăm şi când, cum şi cu cine să le folosească. Aşa am ajuns să-l învăţ cum e directa şi cum e croşeul. Eu, care întotdeauna mi-am zis că Petre al meu o să fie un gentleman şi-o să salute respectuos pe toată lumea, şi-o să ducă flori fetiţelor de la grădiniţă... Tocmai eu l-am învăţat să le altoiască!

Începu să râdă:

- Iar el e şi înalt şi solid!

- Oho, e un adevărat pietroi! Are 32 de kile! Bine că nu mai vrea în braţe - că ne ologea pe toţi!

Evident!

- Iar ceea ce ţi-am povestit eu acum, noi lucrăm de vreo doi ani, aşa...

Cu alte cuvinte, să nu se aştepte ca Ionuţ să dea cu pumnul la comandă, după primele trei lecţii. Evident!

- Unchiul soţului meu avea o vorbă... Când a venit prima oară în vizită şi l-a văzut pe-al meu cu câtă grijă îl ia pe bebeluşul Petre în braţe, a început să râdă şi i-a zis: "Ia de el, că nu-i de cristal - nu se sparge". A avut dreptate - nu s-a spart.

Cu alte cuvinte, să-şi scoată mănuşile şi să-l trateze pe Ionuţ ca pe un copil normal. Şi mare. Că momentan se purta cu el ca şi cu un copil mic, bolnav, care trebuie ajutat non-stop...

- Acum eu lucrez cu Petre la îmbrăcat-dezbrăcat. Când ajungem seara acasă, îl pun să se dezbrace singur, cu varii pretexte: ba că sună telefonul şi trebuie să răspund, ba că sunt obosită, ba că mă duc să mănânc... Uneori e în toane bune şi se conformează imediat; alteori, îi ia jumătate de oră şi consumă trei litri de lacrimi şi 25 de minute de ţipete. Dar nu cedez niciodată. Insist, îl iau cu zăhărelul, îl iau în joacă, îl iau cu ton răstit, îi mai "îndemn" două la fund... Vreau să obţin un copil normal - şi mă port cu el de parc-ar fi normal. Nu ştiu în ce măsură i-ar reuşi asta mamei lui Viorel, de exemplu.

- Iar mamei lui Mihăiţă chiar că nu i-ar reuşi mişcarea!

- Mihăiţă? Ştiai că "nu suflă" când mă uit câş la el?

Cine - titirezul ăla mic care n-asculta nici de el însuşi?

- Eu nu râd când îl văd târându-se pe jos şi aruncându-se pe covor la ca golul Naţionalei. Odată, noi ne pregăteam să plecăm de la centru iar el se pregătea să urce la terapie. Când am ieşit, a venit după noi ca să închidă el uşa - stereotipiile clasice. Am ieşit din centru, m-am întors la el şi i-am spus cam aşa: "**Eu** închid uşa.". A amuţit şi-a înlemnit lângă clanţă. Mă crezi că m-am speriat? Am crezut că am şocat copilul! Pe urmă i-am spus: "Tu du-te cu Oana la lecţii; şi să fii cuminte." - şi-a făcut stânga-mprejur, a luat-o pe Oana de mână şi-a mers civilizat lângă ea. Mihăiţă e un fel de Petre la a zecea...

Acum avea o imagine cât de cât completă. Livia îi spunea că ei, părinţii, sunt atât de crispaţi pe boala şi problemele copilului, că îl răsfaţă şi-l protejează excesiv. Ascultând-o, amintindu-şi-l

pe Petre, era tentat să-i dea dreptate... Aprobă:

- Şi doctoriţa Urziceanu spunea cam acelaşi lucru - trebuie să-l ajut să se desprindă de noi. Să devină independent, să facă singur lucrurile care-l privesc. Dar nu ne-a spus şi cum se face chestia asta.

- Nici nouă nu ne-a spus. Am descoperit singuri, când am înghiţit Distonocalm şi i-am întors pur şi simplu spatele lui Petre, din prea multă supărare. Atunci s-a supărat şi el, a aruncat cu jucăriile şi-apoi s-a ocupat singur de ale lui. Şi s-a dat de gol că ştie ce-are de făcut şi poate să facă.

- Aha! Apropo - am auzit că te pregăteşti s-o convoci la un meci de box pe doctoriţa asta...

- Nu. N-am de ce. Ştiu că aşa-i spun lu' mamaia, dar prefer să spun că o s-o caftesc eu cândva, decât să se-nfurie mamaia şi să se ducă ea s-o caftească, mâine dimineaţă la nouă fix. Că ea chiar o ciufuleşte pe-acolo - şi nu-i bine să dezgropăm trecutul. Dar n-am nimic cu doctoriţa Urziceanu.

- ... Nici chiar pentru Rispolept?

- Nici chiar. Eu trebuia să am destul creier ca să văd că fi-miu nu e la fel ca ceilalţi pacienţi ai ei. Ea i-a dat ceea ce le dă tuturor, iar în opinia ei e perfect pentru ei. Sunt sigură că obţine rezultate cu majoritatea cazurilor grave. Ştii cum şi-a început doctorul Loovas cercetările?

Loovas? Suna a medic dintr-o ţară nordică...

- A făcut electroşocuri unor autişti din orfelinate, ca pedeapsă pentru automutilare. Iar la sfârşit, a rezultat manualul ABA. Doctoriţa Urziceanu încearcă să găsească un tratament medicamentos - atâta tot. Aşa că n-am nimic de împărţit cu ea. Mai degrabă i-aş "împărţi" câteva individei cu dioptrii care dădea cu şpiţu' în copilul ăla!

Da; îşi amintea povestirea ei...

- I-aş împărţi "fără număr", cum se spune! Cum să dai cu şpiţu' într-un copil? Indiferent ce-a făcut şi ce boală are! Indiferent dacă ştie să spună ceva sau nu, dacă poate să spună că l-a bătut cineva sau nu! Cu şpiţu'?

Avea perfectă dreptate! Cât spusese că avea copilul ăla? Cinci sau şase ani? Păi era o mână de om!

- Şi ştii ce e cel mai grav, după părerea mea? Când am intrat cu Petre în sala aia, fi-miu a văzut jucăriile. O basculantă mare şi o remorcă la fel de mare. S-a dus glonţ să se joace; iar copilul ăla s-a ridicat de pe scaun şi-a venit să se joace cu el. Singur, nemânat de nimeni.

Poftim? Cine? Copilul ăla despre care tot ea spusese că adora să stea culcat pe jos, cu privirea fixă într-un punct şi saliva scurgându-i-se din gură?

- Şi au împins basculanta unul spre celălalt, vreo cinci minute. Copilul ăla chiar voia să se joace! Chiar putea să se joace! Să socializeze! Înţelegi ce vreau să spun?

Aproba cu capul - da, înţelegea.

- Numai că nu-şi doza forţa şi împingea basculanta foarte tare; şi o izbea de perete. Fi-miu era mic pe-atunci şi s-a speriat de zgomot; şi n-a mai vrut să împingă basculanta spre el. Iar el s-a dus să se întindă pe saltea...

Afurisită situaţie! Afurisită şi nenorocită...

- Iar celelalte individe în halate albe erau foarte ocupate cu balonaşele şi plastilina şi nu-l băgau nicicum în seamă.

Mda... Livia oftă greu:

- Cine ştie - probabil că copiii pe care i-am văzut eu atunci erau de la orfelinat, sau... Că nu cred că şi-ar fi permis individa să dea cu atâta sete în el, dacă ştia că există un părinte care poate s-o dea în judecată pentru asemenea vânătăi!

- Sau, vorba ta - s-o aştepte la primul colţ de stradă şi să-i împartă câteva!

- Exact. Eu cu doctoriţa de familie am de împărţit. Şi n-am timp să-i împart, că ar trebui să mă duc de dimineaţă la cabinet, dar şeful mă vrea la serviciu...

- Şi eu am o problemă neterminată cu doctoriţa lui Ionuţ. Bag seama că toate doctoriţele de familie sunt un pic nepăsătoare...

- Şi când te duci să-ţi termini problema cu ea?

Ridică scurt din umeri - că ştia că n-o să se ducă niciodată...

- Vezi? Eu, de exemplu, când îmi amintesc ce s-a întâmplat şi mă înfurii rău, îmi spun că nu-s Maica Tereza, să schimb mentalitatea lumii. Să se mai ocupe şi alţii - că eu trebuie să mă duc la serviciu!

Livia râdea. Şi el râdea, pentru că mama lui Petre era aşa o mămică... Îşi aminti că voise să-i ceară părerea într-o problemă:

- În privinţa socializării, cred că mare parte din singurătatea lui Ionuţ vine din faptul că eu şi Mirela nu avem prieteni. La noi nu vine nimeni, niciodată.

- Exact aşa suntem şi noi. Nici n-avem unde să îndesăm musafirii, pentru că locuim cu mama mea într-un apartament cu două camere dintr-un bloc comunist. Din fericire, noi o avem pe mamaia - care-l scoate zilnic pe Petre în parc, îl bagă între copii şi stă acolo lângă el, să-i dea curaj şi idei. Şi-i organizează pe toţi, îi îndeamnă pe ceilalţi copii să se joace cu el...

- Ionuţ n-are bunici: părinţii Mirelei sunt foarte supăraţi, iar mama mea e în Italia. Iar el şi-a serbat fiecare zi de naştere cu noi doi - cu mine şi cu Mirela. Probabil că de-asta nici n-a înţeles mare lucru din "Mulţi ani trăiască"!

- Eu mi-am jurat că următoarea zi de naştere a lui Petre i-o fac în parc. "Împletesc" o mie de sandwich-uri şi hrănesc tot cartierul. O să iasă aşa un party mare... cam cât o nuntă!

Bufni în râs:

- Ai idei super! Mi-e că o să le uit până în martie viitor, când e ziua lui Ionuţ!

- Stai liniştit, că ţi le mai zic la centru. Că nu terminăm până-n martie viitor - nici noi, nici voi!

Asta era evident deja! Şi cum tocmai îi venise o idee genială, se grăbi s-o rostească:

- De fapt, gândindu-mă mai bine, mi-a venit o idee. Când vin şi ei de la mare, vă invităm pe la noi.

- ... OK! Să vedem cum facem să ne întoarceţi vizita. Că, ţi-am spus - noi trăim într-o cameră.

- Stai liniştită, că nu suntem pretenţioşi. Şi putem să mergem şi la Mall, sau la o pizza...

- OK! Vorbim! Te rog să mă scuzi, dar chiar trebuie să mă duc să recuperez copilu'!

- Nici o problemă! Îţi mulţumesc mult!

- Nu-mi mulţumi - schimbă foaia cu puturosu' şi scoate untul din el! Că el poate, să ştii! Se vede cu ochiul liber că poate!

Aprobă, iar Livia îi făcu scurt cu mâna:

- Paa!

- Paa!

Gata - plecase. O privea lung... În cinci secunde, îndesase căştile în urechi şi pornise MP3-ul. O să-şi cumpere şi el unul. După ce-şi găsea serviciu şi lua primul salariu, fireşte! Porni spre pasaj, spre staţia de tramvai.

O să-l pună pe Ionuţ în fund pe masă, în liniştea sufrageriei, şi o să-i pună în vedere că s-a făcut băiat mare. Şi că mami şi tati au nevoie de el şi de ajutorul lui. Şi-o să lucreze el partea de... "eliberare" din chingile părinteşti. În ultimul timp, nu prea mai putuse să lucreze programele de la centru...

Se făcuse şase seara. Muncise mult, şi-l cam luase durerea de cap. Luă telefonul şi intră în dormitor - prin peretele holului auzea clar melodiile turceşti selectate de vecina lui, poliţista... Mămica

lui răspunse prompt:

- Bună, Alex.

- Sărut mâna. Te-am deranjat?

- Nu, făceam şniţele. Iar astea se fac singure. S-a întâmplat ceva?

- Nu; voiam doar să ştiu dacă aseară aţi ajuns amândouă cu bine acasă.

- Aa, bineînţeles!

- Crezi că ne putem vedea azi? Că am vorbit cu mămica altui copil de la centru şi mi-a dat o mulţime de sfaturi. Voiam să le discut şi cu tine...

- Îmi pare rău, puiule, dar nu pot azi. Beatrice e la salon, iar pe la şapte aşa o să se aşeze la masa din sufragerie. Te rog să nu te superi pe mine!

- Nu mă supăr. E şi mâine o zi. Hai, fugi la şniţele.

- Bine. Pa, Alex!

- Sărut mâna, mămico.

Apăsă butonul roşu. Selectă apoi numărul Mirelei. Suna... Suna... Şi-i refuza iar apelul. Asta e; o s-o sune şi mâine, şi poimâine... Până o să-i răspundă! N-avea încotro! Se purtase execrabil cu ea...

Deci Livia făcuse un carton... Ia să facă şi el unul! Deşi situaţiile nu suportau comparaţie! Părinţii lui Petre erau fideli! Iar cartonul lor se referea la greutăţile vieţii şi durerea din suflet, cauzată de propriul copil! Lui probabil că i-ar fi prins bine un alt fel de carton...

O să se ducă să se joace... că la televizor nu era nimic interesant. Şi nu voia să-şi amintească din cinci în cinci minute că nu-l sunase chiar nimeni, de pe unde fusese la interviu!

Ba n-o să se joace! Avea manualul Loovas şi programele alea! O să înceapă cu programele. O să le studieze pe toate şi-o să găsească unele uşurele, pe care să le poată adapta la viaţa de zi cu zi...

Ce se auzea? Cum-cum? Ce erau ţipetele alea? Le auzea departe, şi totuşi erau aproape... Deschise ochii.

Era întuneric. Probabil că trecuse de miezul nopţii - nu-şi dădea seama. Oricum, cei doi preşcolari de la apartamentul 15 n-aveau somn. Ieşiseră pe palier; spuneau ceva, pe nişte tonuri vesele...

Aha! Acum îl auzea şi pe tatăl preşcolarilor! Spunea ceva despre cadouri! Adică se întorsese dintr-o cursă mai lungă, şi-i "mituia", pregătindu-i astfel pentru următoarea cursă lungă! Oftă greu...

Pentru prima oară, simţea că nu-i mai urăşte pe cei doi preşcolari normali care făceau ce făceau şi, deşi locuiau în colţuri opuse ale palierului, se făceau auziţi până în baia apartamentului lui. Pentru prima oară, simţea că şi Ionuţ putea fi într-o zi aşa. În fine - aproape aşa. Dar era pentru prima oară când credea cu adevărat în recuperarea băiatului lui. Avea exemplul lui Petre, avea "reţeta succesului", avea disponibilitatea Liviei de a-i spune toate secretele recuperării băiatului ei - aşa că acum avea, în sfârşit, un pic de speranţă în suflet. Speranţă adevărată.

Stătea în pat, pe întuneric, şi le asculta vocile. Nu-i înţelegea - erau, oricum, foarte fericiţi. Tati se întorsese din cursă...

Îi compătimea, sincer, pe cei doi preşcolari chinuiţi. Şi pe tatăl chinuit care-şi trăia zilele departe de familia lui. Şi pe mama chinuită care-şi trăia zilele departe de bărbatul ei, luptându-se cu tristeţea preşcolarilor chinuiţi...

Oftă greu şi închise ochii: dar acum tatăl preşcolarilor se întorsese acasă. Iar preşcolarii erau fericiţi. Şi părinţii preşcolarilor erau fericiţi. Şi el era fericit. Primise "reţeta", speranţa, aşa că era fericit...

12 iulie 2010 - luni

Telefonul începu să piuie. Se repezi şi alergă în sufragerie - poate era unul din patronii pe care-i sunase azi! Privi afişajul... Nu; era mămica lui. Deci venise momentul acelor sfaturi. Apăsă butonul verde:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti, puiule. Pot să te rog ceva?

- Roagă-mă.

- Uite, Beatrice trebuie să plece urgent în Antalia. Poţi s-o duci tu cu maşina la aeroport?

- Sigur. Când?

- Păi la unu jumate trebuie să fie acolo.

Cât era ceasul? Doişpe.

- Bine. Acum plec. Când ajung în faţa blocului, te sun.

- Bine.

Şi-atât - îi închisese, semn că era ocupată... Păi să se ducă s-o plimbe pe Beatrice până la aeroport, nu?

Becul verde se aprinse prompt. Demară, acceleră...

Mai era puţin până la Otopeni; avea totuşi sentimentul că Beatrice nu va decide brusc să deschidă o discuţie. Era supărată. Avea ditamai botul - iar dacă i-ar fi căzut ochelarii ăia de soare uriaşi, putea jura că i-ar fi văzut ochii roşii! Tocmai de-asta, după ce-o salutase, preferase să tacă. Avea supărările ei, probabil că voia să se gândească la ele... El nu voia să-i afle supărările, că-i ajungeau supărările proprii... Viră dreapta, spre aeroport.

Deci Beatrice pleca singură. Perfect! Mămica lui mai stătea în Bucureşti? Sau se întorcea la Milano? O s-o sune, imediat cum ieşea din parcarea aeroportului. Momentan, era atent la indicatoare... Şi gata. O "livrase" lângă uşa clădirii.

- Mulţumesc mult. Tanti mi-a spus să-ţi spun că te aşteaptă ultra-urgent la ea.

- OK.

Coborî şi scoase troller-ul din portbagaj. Iar zâna îi zâmbi lung:

- Pa, Alex.

- Pa, Beatrice.

Zâna apucă mânerul troller-ului şi porni spre uşile de sticlă... Plecase.

Bun! Ultra-urgent, fuguţa la mama lui! Demară, acceleră... Scoase telefonul şi selectă numărul ei: de ce-l chema aşa de... ultra-urgent?

- Da, Alex.

- Am lăsat-o la aeroport şi mi-a spus că mă aştepţi ultra-urgent.

- Păi da, ultra-urgent - că îngheţata e gata!

Poftim?

- Şi ţi-am rămas datoare cu nişte sfaturi, pentru Ionuţ.

- Aşa e. Hai că ajung repede.

- Bine. Pa.

- Sărut mâna.

Închise... şi se concentră asupra drumului. Şi-şi impuse să nu se gândească la nimic...

Abia când apăsă soneria, începu să zâmbească. Şi-aşa o s-o amărască acum cu sfaturile Liviei - măcar intrarea să fie mai... veselă! Uşa se deschise larg:

- În sfârşit! Hai!

Fu tras în casă şi condus direct în sufragerie! Decise să-şi rostească sugestia sub formă de întrebare:

- Nu vrei să stăm în bucătărie?

- Nu-nu! Azi ne răsfăţăm!

Se "răsfăţau" sub sutele de ochi ai zânei... În fine! Reveni la ceea ce-l interesa pe el:

- Tu cât stai în Bucureşti?

- Păi... Uite, de fapt, care-i realitatea. Nu m-am simţit foarte bine în ultimul timp. Aşa că am discutat şi cu Beatrice şi mi-a propus să rămân aici, cu cardul ăla cu care-ai fost tu la cumpărături, şi să-mi fac analize amănunţite cât lipseşte ea.

Foarte frumos din partea zânei. El altceva voia să ştie acum:

- Ce înseamnă "nu m-am simţit foarte bine în ultimul timp"?

- Înseamnă că am început să am migrene, iar de două zile ameţesc când mă ridic brusc. Poate fi doar o anemie; dar nu vreau s-o neglijez.

- Foarte bine.

- În plus, mâine plănuiesc să trec prin Târgovişte, pe la avocaţii ăia. Că am senzaţia că mă lălăie şi-au uitat de ce-i plătesc!

- Vrei să merg şi eu?

- Nu - n-ai de ce. Uite, ţine aici.

Şi îi întinse 100 de euro. Clătină scurt capul:

- Fii serioasă!

- Sunt foarte serioasă. Sunt banii pentru transport. Beatrice m-a rugat să ţi-i dau eu, pentru că eşti băiatul meu iar ea se simte prost să ţi-i dea personal. Spunea că s-ar simţi ca şi cum te-ar trata ca pe-un şofer.

Aha! Ei, păi "să fie primiţi"!

- Era supărată fleaşcă - ai văzut?

- Am văzut.

- Deci, iniţial Adriano a invitat-o într-o croazieră pe un super-vas de lux. Apoi, a trebuit să se ocupe de afaceri. Ea i-a spus de la obraz că se cam plictiseşte în Italia, aşa că pleacă în România - iar el n-a avut nimic împotrivă. Aseară, când a sunat-o, a întrebat-o ce planuri are pentru azi; ea i-a spus că azi se întâlneşte cu prietenele, iar el a anunţat-o că i-a rezervat loc la prima cursă spre Antalia - că are nişte treabă acolo, dar nu prea multă, aşa că pot petrece ceva timp împreună, într-o staţiune de vis. Şi că el se va preocupa foarte mult s-o împace - că ştie că e supărată pe el.

Adică o s-o cadorisească cu nişte aur turcesc - da' numai de-ăla de pus la gât, la urechi... Italianul îi cam stricase zânei cheful de distracţie... Păi zâna asta trebuia să-şi ordoneze priorităţile! Dacă voia un italian bogat, trebuia să se ocupe întâi şi întâi de fericirea lui! Dacă voia să se distreze cu prietenele, trebuia să predea cardul şi să se mute cu chirie! Alegerea îi aparţinea în totalitate...

... Sau, poate că mirosise italianul ceva - iar Beatrice fusese botoasă pentru că el îşi băgase nasul în organizarea ei şi "îi stricase şusta"! La urma urmei, era tânără, frumoasă şi cam singură...

- Ei, şi-acum te-ascult! Spune-mi ce sfaturi ţi-a dat femeia aia, ca să te consiliez.

- Nu vrei să vii la mine?

- Eu ştiu? N-aş pleca de-aici...

- Te rog! Sunt singur acasă! Şi nu pot spune că mă simt în largul meu aici, cu atâta zână pe pereţi!

Mămica lui începu să râdă:

- Lasă, că-i frumoasă!

- Este, dar se uită la mine din toate părţile. Vii să dormi la mine?

- Nu, puiule. Stau aici cuminte, că s-ar putea să mă sune.

- Şi nu te sună pe mobil?

- Nu m-ai înţeles... Au pretenţia să fiu întotdeauna la ei acasă. Pentru că sunt internă. Nu ştiu care-i logica, dar nici nu-mi storc creierii - sunt o internă cu 1200 de euro salariu şi-un şifonier plin-ochi cu cadouri. Şi chiar nu vreau să înceapă să se gândească la o internă mai tinerică!

O privea lung şi înţelegea că mama lui evita în realitate să-i treacă pragul. Nu atât din cauza Mirelei, cât din cauza tristeţii lui... Decise să insiste o singură dată:

- Bine. Dar dac-o să ai vreodată ocazia, o să vii la mine?

- Bineînţeles! Cu multă plăcere!

Daa... În fine. Să treacă la sfaturile Liviei, înainte să se întristeze prea mult.

Ridică privirea şi constată că era un pic peste ora unşpe...

Vecina lui, poliţista, bombănea şi trântea uşile prin casă. Pesemne că nu-i ieşise şusta... Dacă se ducea acum la culcare, mâine era odihnită şi fără cearcăne! Şi-i ieşea mâine! Cine ştie...

El era trist. Stătea lungit pe canapea şi se gândea...

Mămica lui îi dăduse dreptate Liviei aproape în tot ceea ce spusese. Şi-i explicase că el fusese un copil special, care avusese doi părinţi speciali şi crescuse în vremurile alea speciale în care oamenii nu trăiau în stres, cu cuţitul inflaţiei la buric şi sabia concedierii deasupra capului. Ei se înţeleseseră cu el fără să-i dea vreo palmă la fund. Dar 99% dintre copii aveau nevoie de "strunirile" alea. Şi-acum, că se gândea mai bine, îşi dădea seama că şi lui i-ar fi prins bine nişte pălmi, în copilărie...

Mâine dimineaţă o lua de la capăt cu căutarea serviciului. Mâine o să se uite şi pe site-urile de recrutare. Trebuia să-şi găsească ceva, urgent! Timpul trecea, el pierdea bani...

Oare ce făcuse Ionuţ azi? Oare îi plăcea la mare? Oare chiar îi făcea bine aerul ăla? Oare mai avansase un pic? O ura pe Mirela; în clipele astea, o ura din tot sufletul lui! Iar dacă n-ar fi fost căutarea serviciului, chiar s-ar fi urcat în Opel şi s-ar fi dus după ei! Culmea era că, atunci când se gândise la "ei", n-o făcuse doar dintr-o omisiune. Chiar se gândea la amândoi! Se gândea că spusese "Da" din motive foarte puternice...

13 iulie 2010 - marţi

Privea lung PFL-ul ăla maroniu...

Mai avea puţin şi intra. Costumul stătea bine pe el. Îndopându-se cu mâncare şi stând mai tot timpul la calculator, reuşise "să depună" 4 kilograme - iar Bianca îi făcuse semn că era pe drumul cel bun... Văzuse, în ochii celorlalţi băieţi, că era mai bine decât data trecută...

Prietena Biancăi avusese de fapt o ofertă. I se oferise ocazia de a-şi prezenta colecţia "un pic pe gratis". Şi nu se mai obosise să facă alte aranjamente - alesese regia unei prezentări de-acum două luni şi le dăduse lor haine noi. Aşa că n-avea emoţii. Ştia ce urmează, se gândea la blugii ăia negri care-l aşteptau în cabină...

Mirela tot nu-i răspundea la mobil. Şi nici nu-l suna. Nici patronii ăia nu-l sunau...

Gata! El urma! Zece secunde... Bianca îi făcu cu ochiul; ridică o sprânceană la ea, iar ea începu să râdă... Îl "montase", ca să revoluţioneze tot ce însemna femeie în sala aia - clientă sau creatoare de modă. Iar asta-i putea asigura din nou calificarea "din oficiu" la următoarele prezentări. Perfect! Păşi pe podium.

Opri motorul şi oftă greu...

Era doişpe jumate. Bianca insistase să-i ţină la crâşmă până se aducea şi tortul. Masa era plătită de creatoare - aşa că de ce să nu se-mbuibe, dacă tot aveau ocazia?! El ar fi vrut să plece. Dar nu putuse să plece. Aşa că-şi ascunsese supărarea, cauzată de faptul că imediat după prezentare i se spusese că mâine, la şase fix, are şedinţă în biroul ei... Şi se îmbuibase. Îi venea să vomite...

Coborî şi încuie maşina. Şi intră în bloc. Liftul îl aştepta la parter...

Apăsă soneria şi aşteptă. Paşii se apropiară imediat:

- Cine e?

- Eu, Alex.

Yala se descuia... Da - o trezise din somn.

- Intră! Da' ce-i cu tine? Ce-ai păţit? Unde-ai fost?

- Am avut o prezentare de modă.

- Una de-aia serioasă, nu? V-a lăsat vouă hainele, nu?

Aprobă - purta costumul de final, care valora peste 1000 de euro. Se lăsă condus în sufragerie... De ce-l tot ducea în camera aia? Ei chiar îi plăcea să se simtă privită din toate părţile de ochii ăia albaştri-verzui? În fine... Se aşeză şi puse capul pe masă...

- ... Ce-i cu tine, puiule?

Acum o să-i spună...

Se simţise mult mai bine după ce-i spusese despre Ionuţ. Iar gândurile i se aşezaseră într-o ordine firească în minte, după ce discutase cu ea sfaturile Liviei. Simţea că trebuia să-i spună şi despre Bianca. Şi despre Mirela. Cu riscul de-a o auzi vorbindu-i despre un divorţ amiabil! Aşa că... Aşa că decise să înceapă cu începutul:

- ... Te rog să mă ierţi.

- De ce, puiule? Ce-ai făcut?

- ... N-am fost în stare să ţin cu dinţii de banii ăia...

- Stai liniştit! Ştiu că nu i-ai dat pe băutură şi femei! Banii ăia erau pentru probleme serioase. Şi i-ai cheltuit pentru a rezolva cea mai serioasă problemă care poate exista vreodată - sănătatea copilului tău.

- Dar aş fi vrut... Aş fi vrut să pot să mă descurc, aşa ca tata...

- Nu te compara niciodată cu el. El era director. Avea totul pe mână. Banii veneau singuri la el. Tu trăieşti în cu totul alte vremuri.

- Ştiu, dar...

Îl mângâia uşor pe spate - şi-ar fi vrut să-i spună să-l bată bine, să-l umple de sânge pentru prostia din capul lui...

- Te rog, puiule; te roagă mama să nu mai gândeşti aşa. Că n-ai dreptate.

- ... Luna iulie e o lună ghinionistă pentru mine.

- Da' ce-ai păţit, copile?! Spune, că mă sperii!

Da; vocea ei era un pic panicată acum. Oftă greu... Păi s-o ia cu începutul, nu?

- ... În iulie 2007, când Ionuţ şi-a rupt mâna... Operaţia costa 500 de euro. Şi n-am vrut să stric depozitul de la bancă. Era intact atunci, şi nu bănuiam că Ionuţ... M-am dus la Bianca şi i-am spus să-mi dea o prezentare, sau un sampling, ceva... N-avea ce să-mi dea. M-a întrebat de ce sunt aşa disperat. I-am spus de operaţie, iar ea mi-a spus că-mi dă ea 500 de euro. După ce iau cina cu ea.

Scăpă un suspin, iar mămica lui încercă să-l tragă spre ea:

- Hei! Ia vino-ncoa... Vino...

Nu - că nu voia să plângă! Voia să-i spună totul înainte să plângă! Continuă:

- Atunci, aveam un contract "de principiu" cu ea; îmi permiteam să nu mă duc la prezentări, la fel de bine cum ea îşi permitea să nu mă cheme la prezentări. Dar operaţia lui Ionuţ a fost un caz de criză; n-aveam de unde altundeva să fac rost de 500 de euro, şi aveam fixaţia că nu mă voi atinge de casa voastră, a ta şi-a tatei... Şi m-am dus, în virtutea inerţiei... M-a mai invitat la ea după beleaua cu operaţia, dar am refuzat. Nu ştiam că e autist...

Scaunul hârşâi uşor pe parchet - venise ea lângă el, ca să-l strângă în braţe...

- Atunci când s-a operat Mirela... Atunci, ştiam că băiatul e bolnav. Atunci a trebuit să semnez contract serios cu ea. Pentru că trebuia să am certitudinea celor patru acţiuni lunare. Trebuia să fiu sigur că nu voi întrerupe niciodată tratamentul lui Ionuţ. Şi sunt legat de ea, cu contractul ăla, până în 2014...

- Am înţeles. Mirela ştie?

Mirela? Păi, să i-o spună şi pe-aia!

- Pe 19 decembrie, anul trecut, am avut acţiune la Operă. Costum, parfum... Atunci nu s-a întâmplat nimic. Am plimbat pahare cu şampanie şi farfurioare cu fursecuri, am discutat diverse cu gâsculiţele neînsoţite... Am ajuns acasă la două noaptea şi-am pus pe masă 200 de euro. Iar ea a râs şi m-a întrebat de câte ori "am răcorit-o" pe Bianca pentru banii ăia. I-am întors spatele şi nu i-am răspuns. Iar a doua zi, când m-ai sunat şi mi-ai spus să te iau de pe Otopeni la şase, m-am învoit de la serviciu... Am ajuns acasă la patru; primul lucru pe care l-am văzut au fost pantofii...

Ştia că înţelesese ce se întâmplase; dar el trebuia să spună tot, să scoată tot din el...

- ... Ionuţ era în sufragerie, cu ochii în televizor, iar uşa dormitorului era închisă. Am stat cu el la desene şi m-am gândit... M-am gândit că n-am de ce să fac crize de nervi. Eu dădusem startul; eu îi dădusem ideea. Aşa că am închis uşa sufrageriei şi-am aşteptat... După ce l-a condus, a deschis uşa şi s-a dus la bucătărie. M-am dus după ea. Mi-a pus 100 de euro pe masă şi-a rânjit cu satisfacţie: "Poftim! Ca să nu crezi că numai tu faci modelling!" Şi-a ieşit, ţanţoşă şi mândră de isprava ei, şi s-a încuiat în baie... Mi-am aprins o ţigară şi i-am strigat că o aştept la o discuţie. A venit înarmată cu coada de la mop, pregătită să se apere... În clipa aia, mi-a venit să râd. Şi-am râs. Şi i-am spus că nu e cazul să se înarmeze aşa, că n-am de ce s-o bat. Suntem doar vecini de apartament - soţ şi soţie nu mai suntem, din momentul ăla. Iar ea m-a aprobat şi mi-a spus că-i pare rău că n-a spus ea asta, atunci când şi-a rupt Ionuţ mâna... Aşa că ea nu vine în Italia. Dar nici eu n-aş pleca...

- ... Am senzaţia că vă chinuiţi unul pe celălalt.

- Cam aşa ceva. Eu o tot acuz pentru boala lui Ionuţ, ea...

- Aţi discutat despre opţiunile pe care le mai aveţi, în situaţia asta? Că e important să ajungeţi la o decizie! Aveţi un copil bolnav, care are nevoie de amândoi părinţii!

- Ştiu. Am întrebat-o atunci dacă are de gând să-l părăsească pe Ionuţ şi mi-a spus că nu. A spus că o să stea cu el acasă şi-o să-l ducă la terapie. Şi-am lăsat discuţia să moară, pentru că m-am gândit la ziua divorţului... În clipele alea, eram sigur că n-ajungem nicăieri dacă lungim pelteaua mariajului. Dar eu trebuia să mă duc totuşi la serviciu, iar Ionuţ nu trebuia să sfârşească într-un soi de internat... Ştiam că trebuia să facă ABA şi la centru, şi acasă... Şi m-am gândit că, în ziua divorţului, va conta mult faptul că ea era casnică şi curvărea în patul conjugal, iar eu aveam două joburi şi curvăream ocazional la clientă acasă...

- ... Oof, puiul meu mic! Da' cum a fost posibil? Cum a fost posibil să ajungi în situaţia asta?

- Nu ştiu... Chiria e 200 de euro. Întreţinerea şi telefoanele, încă 200. Mâncarea, 200. Medicul, 50. ABA, 100 - şi ar trebui să crească la 150, ca să dea roade mai repede... Plus haine, jucării, reparaţii în casă, benzină... Plus medicamente din Germania pentru Ionuţ... Iar eu, la Kaufland, câştigam numai 400... Nu m-am gândit să iau făcăleţul şi să ies în stradă, să mă uit după genţi şi portofele; iar bancomatele nu mi s-au părut o idee bună la momentul ăla. Pur şi simplu, atâta pot să fac! Şi atâta fac!

- Deci tu ţii practic toată casa...

- Mă ajută şi ea. Eu nu-i spun nimic; e decizia ei, dacă vrea să contribuie la efortul financiar sau nu. Şi cred c-o face şi din răzbunare...

- Să fii sigur! Puiule, ce să zic... Avocaţii şi taxele mănâncă practic tot salariul meu. Şi nu pot să cer o mărire de salariu - că mi l-au mărit din proprie iniţiativă, în martie! În plus, sunt internă şi am asigurată cazarea şi masa. Sunt mai mult prietena Beatricei, decât menajera ei - iar ochiul italianului nu omite cadourile, plimbările şi restaurantele. Chiar dacă nu mă etalez cu cadourile astea, el le vede în extrasele ei de cont. Şi nu omite nici faptul că nu e o muncă foarte obositoare... El e genul de om care cântăreşte bine banul înainte să-l scoată din buzunar. Nici ei nu-i dă prea mult pe mână, darămite mie, menajera ei! Te rog să mă crezi, puiule: oricât m-aş gândi cum să fac, mă tem că eu n-am cum să te ajut.

- Nici nu vreau să mă ajuţi tu! Vreau să te ajut eu pe tine! Şi nu-s în stare să mă ajut nici pe mine însumi!

- Uite, acum, de exemplu, sunt împrumutată la Beatrice 4.000 de euro. Că atât m-a costat taxa de timbru, luna trecută.

- Tind să cred că am fost un dobitoc, când am insistat să-i dai în judecată. Când o să câştigi şi-o să scazi comisionul avocaţilor şi cheltuielile, n-o să mai rămână nici amintirea...

- Poate-o să rămână ceva-ceva. O să rămână, oricum, mulţumirea că-i ştiu pe-ăia la puşcărie. Spune-mi, puiule: cum să fac să te-ajut?

- N-ai cum.

- Cu băiatul crezi că te pot ajuta cu ceva? Nu ştiu... Să mă duc la doctori, la Milano, să le cer sfatul? Să fac rost de undeva de jucării speciale pentru el? Spune-mi, că habar n-am!

- N-ai cum să mă ajuţi. Pe Ionuţ, numai timpul, ABA şi medicamentele îl mai pot ajuta. Oricum, ţi-am spus toate astea pentru că m-am gândit...

Şi tocmai acum îl înneca plânsul... Mămica lui se ridică şi alergă în bucătărie. Îi aducea apă rece. Dar începuse deja să plângă, aşa că mare lucru nu va izbândi!... Primi paharul şi-l goli. Şi se grăbi să spună tot, pentru că voia să plece acasă:

- Să ştii că m-am însurat cu ea pentru că o iubeam. Şi acum, când mă gândesc şi fac un total, trag concluzia că încă o mai iubesc. Dacă nu se întâmpla nenorocirea asta cu Ionuţ, nu s-ar fi întâmplat nimic din ceea ce ne-a despărţit acum. Băieţelul ăla de la centru, Petre, e aproape recuperat. Şi acum ştiu ce-am de făcut, ca să-l aduc şi pe Ionuţ în stadiul ăla. Mămico, căsnicia mea cu Mirela este îngheţată acum. Dar în clipa în care Ionuţ va fi cum e Petre acum, o să-mi iau nevasta de mână şi-o să mă încui cu ea într-o cameră de unu pe unu. Şi n-am s-o las până n-o să-mi jure că tot rahatul ăsta s-a terminat. Şi n-am să mă las, până n-am să-i aduc lui Ionuţ o surioară.

- Oof, Doamne!

- Pentru că iubesc copiii, şi-mi doresc atât de mult să aud un "tata" de-adevăratelea...

De ce fusese el chiar atât de prost? O făcuse şi pe ea să plângă! Se ridică şi o strânse în braţe. Şi simţi că cuvintele nu-şi mai găseau locul - aşa că descuie uşa, ieşi...

Se ducea acasă, punea hainele în saci şi se închidea în bucătărie. Nu putea dormi în patul ăla de două persoane; nu mai putea dormi nici pe canapea. Probabil că va dormi cu capul pe masa din bucătărie. Era, oricum, de preferat aşa - decât Diazepamul...

14 iulie 2010 - miercuri

O privea lung şi se gândea aiurea... Se gândea că, dacă rezilia contractul cu ea, trebuia să-i plătească 1000 de euro clauză. Dacă ea rezilia contractul cu el, încasa el suma aia. Se întreba în ce măsură o putea înfuria îndeajuns de mult...

Nu era prima oară când îl chema la birou; era însă prima oară când intrase în camera aia la ora şase seara. Adică exact când firma era plină de angajaţi. Şi-aşa, se cam şuşotea despre el şi doamna patroană - că până acum venise după şapte seara, iar portarul nu dormea la ora aia...

Era şapte, probabil. Era ora aia la care toţi se strângeau în agenţie, socializau, discutau despre acţiuni, despre locul şi modul unde-şi vor petrece seara... Probabil că erau toţi, "în păr", acolo. Poate că de-asta fusese chemat acolo la şase - pentru ca el să fie văzut "intrând în şedinţă" cu şefa. Nu ştia la ce-i folosea Biancăi demonstraţia asta; putea doar să presupună că ieri, la prezentare, observase nişte ochişori tineri şi neastâmpăraţi întorcându-se discret după el. Ceea ce pe el nu-l interesa nicicum - el avea alte probleme, mult mai... "lumeşti". Bianca era, însă, extrem de posesivă - şi plătea bine... Aşa că, poate voia să facă o demonstraţie de "forţă şi putere" pentru nişte ochişori obraznici care-o dezamăgiseră recent! Numai Bianca ştia de ce simţise brusc nevoia să-i anunţe "oficial" pe toţi...

Oricum, colegii şi colegele lui erau pe partea cealaltă a uşii. Şi avuseseră 60 de minute la dispoziţie ca să înţeleagă de ce şedinţa aia dura atât de mult. Şi de ce uşa de la birou era încuiată, iar secretara primise dispoziţie să nu-i deranjeze. În alea 60 de minute, probabil că-şi imaginaseră şi ce făcea el la şedinţă... Ei bine, de la un punct încolo, imaginaţia lor s-ar putea să se fi înşelat - că, de zece minute, nu mai făcea nimic. Iar uşa era descuiată acum. El o privea, din fotoliu; ea tocmai îşi deschidea geanta... Şi acum venea la el. Iar el o privea, pentru că simţea nevoia de-a fi înjosit. Presupunea că un asemenea sentiment l-ar fi determinat să ia totuşi o decizie, să facă o schimbare...

Zâmbind, Bianca îi puse mâna la ochi. Probabil că ea nu voia să se simtă înjosită... Era ciudat că nu simţea cum îi împingea banii în buzunarul cămăşii... Femeia din faţa lui mârâi:

- Închide ochii ăia albaştri, că-mi vin dracii!

Bine! La urma urmei, ea plătea - nu? Ea trebuia să fie fericită, nu el! Se conformă... Nu redeschise ochii decât când auzi bricheta. O privea lung...

Bianca fuma, în faţa geamului. Era serioasă. Calcula ceva... Brusc, capul brunet se întoarse... Îl privea de parcă îl întreba dacă undeva, în mintea lui, ea era asociată şi cu altceva, în afară de bani. Şi nu putea să creadă că o femeie ca Bianca se gândea la aşa ceva! Că nu el era celebrul Făt-Frumos - şi nici vreun gigollo cu experienţă nu era! Iar ea nu era nici şchioapă, nici strâmbă! Era "bine", era frumuşică... îşi ascundea cu dibăcie vârsta...

Ochii negri reveniră spre fereastră; Bianca întrebă:

- Diseară eşti ocupat?

N-o să-i răspundă, pentru că în ultimul timp Bianca îi lăsa impresia că voia să-l mute de tot la ea, dacă tot rămăsese singur în Bucureşti! Femeia adăugă:

- Că-mi vin două prietene în vizită... Şi mă gândeam să te invit să cinezi cu noi.

O privea lung...

"În clipa asta, am hotărât că nu mă voi mai apropia de tine."

Se ridică, apăsă clanţa şi ieşi. Secretara era foarte atentă la hârtia din faţa ochilor - dar opinia femeii ăleia nu mai conta nicicum acum. Trecu pe lângă alte două birouri, pe lângă grupul numeros de tineri şi tinere, împinse uşa şi ieşi.

Mobilul piui. Îl scoase, văzu numele şi apăsă butonul roşu. Urcă la volan şi demară.

Avusese nevoie de acel duş rece. Bianca voia "să-l impresarieze". Mai bine spus, "să-l exploateze" - că n-o vizitau nişte domnişoare "neîncepute" din provincie! Femeia aia

Telefonul îi întrerupse violent gândurile. Îl scoase din nou... Tot ea! Apăsă tot butonul roşu şi-l trecu pe vibraţii. Şi-l lăsă lângă el, pe scaun.

Ştia de unde avea Bianca atâţia bani de împins în buzunarele lui. Bianca "impresaria" modelele. Şi la prezentări de modă, şi la acţiuni de sampling, şi la multe alte acţiuni pentru care nu semna contract cu beneficiarii. Ştia că unul dintre băieţi intrase în "lotul" ăla pe care-l impresaria ea - şi, după jumătate de an, îşi cumpărase un SUV. Dar nu se aşteptase...

Nu se gândise niciodată că Bianca plănuia să-l racoleze şi pe el! De ce făcea asta? De ce se gândise la asta? Încerca să-i dea lui o sursă serioasă de venit? Încerca să-l treacă uşurel din dormitorul ei, în dormitorul clientelor, pentru a-şi elibera propriul dormitor? Voia să facă echipe mixte? Ce era în capul femeii ăleia? De ce-i făcuse invitaţia aia? De ce se gândise la el, atunci când primise "cererea"?

Nu conta. Nu voia să ştie răspunsul la întrebările alea. Tocmai avusese un fel de revelaţie...

Avea contract cu ea până în 2014. Ea se angaja, prin contract, să-i asigure minimum patru acţiuni pe lună, în sumă de minimum 200 de euro la cursul BNR. Contractul nu menţiona nimic despre serviciile sexuale pe care trebuia să le presteze el. Aşa că nu va mai presta servicii sexuale pentru femeia aia! Nici impresariate, nici bocite la telefon! Dacă ei nu-i convenea, să rezilieze contractul - nu? Îi plătea 1.000 de euro şi gata! Existau şi alte agenţii de modelling în Bucureşti! Iar în privinţa veniturilor care vor lipsi din calculul familiei lui, rezolvarea era relativ simplă. N-avea serviciu - se putea duce oriunde, să muncească cu ziua. Putea descărca TIR-uri, putea lucra în construcţii... Putea găsi o "impresară" mai inspirată decât ea, la urma urmei! Dar la ea nu se va întoarce niciodată.

Frână în faţa blocului şi se grăbi să intre. Urca scările câte două... Cineva cobora scările... Aa, vecina lui, poliţista!

- Bună seara.

- Bună seara.

Şi cam atât - n-avea chef să-i investigheze ţinuta şi programul de seară. Era supărat fleaşcă!

Încuie uşa şi scoase mobilul. Trebui să apese iar butonul roşu. Începu să scrie mesajul...

"Nu o voi mai vizita niciodată pe Bianca. Indiferent cât de mare va fi gaura din bugetul familiei."

Selectă numărul Mirelei... Gata!

Va suna la Vodafone mâine şi va rezilia ambele contracte. Dacă încărcau cartelele cu schimbul, se sunau unul pe celălalt şi făceau economie. Tot mâine, dis-de-dimineaţă, se va duce la Obor şi va cumpăra trei cartuşe de ţigări netimbrate - şi făcea economie şi acolo. O să rezilieze şi contractul de internet - şi-aşa îl plăteau degeaba! O s-o roage pe Livia să-i scoată de pe net ce-i trebuia, atunci când îi trebuia... sau vedea el cum se descurca! Va bloca în curând şi numărul Romtelecom, că şi-aşa nu-i suna nimeni pe numărul ăla. Iar imediat cum îşi găsea un serviciu cu carte de muncă, va lua în considerare un credit şi va vira toată suma în contul centrului, pentru ABA şi medic. Şi după aia mai vedea el ce făcea!

A, da! După aia, se apuca de curăţenia din sufragerie! Că făcuse "farmacie" în dormitor, şi-şi pierduse avântul pe parcurs.

Bianca îl suna în continuare - display-ul telefonului era luminat în permanenţă. N-avea decât! N-o să-i răspundă - nu azi, în orice caz! La urma urmei, avea secretară - nu? El unul era hotărât să răspundă doar atunci când îl va suna secretara. Deşi era sigur că bruneta cu ochi negri pricepuse deja ceea ce era de priceput.

15 iulie 2010 - joi

A naibii ea de treabă! Mirela tot nu-i răspundea! Şi era şase seara! Femeia asta îl băga la bănuieli! Nu cumva păţise Ionuţ ceva? Începu să apese butoanele...

"Spune-mi măcar dacă sunteţi bine, că încep să mă îngrijorez."

Send... Aştepta...

"Ionuţ e foarte bine."

Aah! Ţipă la telefon:

- De ce dracu trebuie să faci tu aşa?

Ţipa ca prostul la chestia aia neagră, de parcă îi putea transmite Mirelei ţipătul lui! Hm...

"Bine, Mirelo! Fie ca tine! La urma urmei, ai dreptate..." Apăsa din nou butoanele, încercând să nu se gândească la banii pe care-i tocau aşa, cu mesajele alea...

"Tu eşti bine?"

Send... Aştepta...

"Da. Sunt un pic mai bine."

Deci o lăsase şi ea mai moale... Păi să se apuce de treabă, nu? Lăsă telefonul pe masă, iar aparatul reîncepu să piuie. Mirela?... Nu; mămica lui. Răspunse deci:

- Da.
- Bună, puiule.
- Sărut mâna.
- Ce faci - ai treabă?
- Păi, ce să fac - cu telefoanele, cu interviurile...
- O să fie greu, că e perioada când mai toată lumea pleacă în concediu...
- Ştiu. Asta e! N-am voie să abandonez, aşa că o să încerc până o să reuşesc!
- Bravo! Aşa te vreau! Spune-mi, Mirela e tot la mare, nu?
- Da; de ce?
- Pentru că Beatrice se întoarce azi din Turcia. Şi nu vreau să-ţi fac probleme cu Mirela. Aşa că, dacă nu vrei s-o iei tu de la aeroport, sun la Taxi Meridian şi gata.
- Stai liniştită, că nu-mi faci probleme. La ce oră vine?
- La zece.
- Bine. O iau eu.
- Pa, Alex.
- Sărut mâna.

Apăsă butonul, un pic mirat... Mama lui nu-l întrebase nici ce face Ionuţ, nici cum se simte la mare, nu întrebase nici dacă relaţia lui cu Mirela suferise niscai îmbunătăţiri... Se întâmpla ceva; mămica lui era uşor preocupată...

Mama lui era o fire iute, isteaţă şi descurcăreaţă. Când aflase că fiul ei avea nevoie de bani, îşi amintise că şefa ei era darnică uneori - şi fusese darnică atunci când o dusese el la aeroport. Aşa că îl sunase pe el - s-o ia el pe Beatrice şi să încaseze el contravaloarea cursei. Mama lui avea şi o memorie extrem de bună: ţinea minte toate onomasticile, sărbătorile şi zilele memorabile ale celor dragi, cu data exactă cu tot. Îi venea deci greu să creadă că era atât de preocupată de altele, că uitase să-l întrebe ce mai face unicul ei nepot, care era bolnav...

Oare mama lui nu-l simţea pe Ionuţ ca fiind nepotul ei? Iar pe Mirela n-o simţea ca fiind nora ei? Doar aşa s-ar fi explicat omisiunea telefoanelor, a întrebărilor despre ei, a pacheţelului cu bomboane pentru nepot, trimis cu autocarul din Italia... Oare mama lui "îl vedea" pe unicul ei fiu la Milano, cu ea? Singur, adică fără ei doi - fără nevastă şi copil?

Gata cu prostiile alea! Că gândea prostii! Mama lui era doar pre-

ocupată! Ia să pună el osu' la tras de mobilă! Se îndopa de-o săptămână deja, iar riscul de-a depune tot surplusul în talie era mare!

Zece şi-un sfert. Aştepta, calm, pentru că era o fire răbdătoare... Şi iată şi zâna!

Ptiu, să n-o deoache! Frumoasă era! Frumoasă şi sexy! Şi uite-o cum îi zâmbea chiar acum... Avea el o impresie eronată, sau zâna îi zâmbea ciudat?

- Bună.

- Bună.

El se grăbi să-i ia troller-ul iar Beatrice se grăbi să se scuze:

- Scuză-mă că tot apelez la tine; dar am oroare de taximetriştii din Bucureşti! Şi mai totdeauna am de-mpărţit cu aeroportul ăsta!

- Stai liniştită, că ştiu ce vrei să spui.

Porni spre ieşire, ca să fie clar că trebuiau să depăşească momentul scuzelor... Iar Beatrice găsi imediat următorul subiect de discuţie:

- Ce zici de tanti - ce mult s-a schimbat în ultimele două luni?

- A fost un şoc s-o văd tunsă inegal şi îmbrăcată multicolor...

- Da' cât m-am luptat cu ea, ca s-o conving să se tundă aşa!

- Dă-ţi seama cât mă luptam eu cu ea, când voia să mă asculte la lecţii!

Râdeau amândoi... Băgă troller-ul în portbagaj şi se bucură mult să constate că Beatrice îşi deschisese singură portiera. De când deschisese gura şi scosese fraze normale, de femeie normală şi cu toate doagele la cap, începuse să-şi schimbe părerea despre ea, pe ici-pe colo. Nu părea să fie chiar aşa de... "scorpie" cum o crezuse el.

Porniseră spre Bucureşti. Acum tăceau amândoi; auzea tastele mobilului piuind... Zâna începu să râdă:

- Bună!... Nu, sunt în România - am aterizat la zece... Nu, a fost bine... Nu, dar are treabă. Şi ştii că e periculos, atunci când are treabă!... Da, ştiu...

Acum asculta. Vocea pe care-o auzea el era subţirică - deci zâna îşi sunase o prietenă... Şi-acum "exploda", pe un ton entuziasmat:

- Aa, a fost bestial! Am stat în hotelul Kemer. Ştii cum e? Nici nu-ţi poţi imagina cum e hotelul ăla! Noaptea, jurai că e tot din sticlă!... Aa, bineînţeles că am poze! Ţi le arăt mâine, că azi nu mai pot!... Păi, ce să-ţi mai zic - nu-ţi arăt mâine pozele?... Bine, îţi zic! Uite, de exemplu nu-ţi poţi imagina o piscină rotundă, care înconjoară hotelul!... Da, mă! Şi avea un fel de ponton, aşa, ca o limbă de ciment până-n mijlocul ei, şi acolo m-am dus să fac plajă!... Nu, n-a luat apartament. A vrut, dar nu l-am lăsat. Ce dracu să fac în apartament - ce, eu m-am dus acolo ca să stau în apartament?... Deci am stat într-o cameră obscen de mare... Păi numai patul era de trei pe doi! Trei în lăţime, bineînţeles!... Ei, las' că-ţi zic eu...

Aha! O întrebase dacă patul fusese comod - Beatrice coborâse tonul vocii şi cam mormăise cuvintele alea! Şi acum asculta şi râdea - o vedea prin oglinda retrovizoare, că aştepta la semafor...

- ... La plajă? Păi de ce să mai mergem la plajă? Erau atât de multe piscine, că n-am simţit nevoia să mă umplu de nisip!... Aa, bineînţeles! Cazinoul a fost piesa de rezistenţă!... Păi nu ştii că, atunci când sunt lângă el, are numai de câştigat?

Chicotea - pălăvrăgeau, ca fetele. Pălăvrăgeau de parcă nu terminaseră liceul!

- ... Da, mâncarea a fost foarte bună. Şi foarte variată!... Nu, nu chinezesc. Turcesc... Nu, că n-am mâncat cine ştie ce - n-am avut dispoziţia necesară... Da... Da...

Se tuflise instantaneu, când pomenise despre dispoziţia necesară mâncatului. Acum era serioasă... Iar el pornea de la semafor... şi încerca să nu reacţioneze nicicum - pentru că o auzi bombănind printre dinţi:

- M-a pocnit iar. Că dacă-s proprietatea lui, face ce vrea el cu mine, nu?

O pocnise? Italianul? Zmeul? Da' de ce? O chemase s-o împace, dar o pocnise. Aiurit soi de om! În fine - pesemne că făcuse ea ceva, de-l enervase chiar aşa!

- Lasă, că-ţi zic eu. Ştii ce-am făcut, mă? Azi, dis-de-dimineaţă, m-am dus glonţ la spa. Că aveam draci. Şi n-am mai ieşit de-acolo. Ştii cum a fost? Mm...

Vocea piţigăiată din telefon comenta de zor. Beatrice tăcea şi asculta. Şi zâmbea din nou - semn că, probabil, se obişnuise cu pocnitul şi-i trecuse repede amintirea aia urâtă! Ea asculta... Mai aveau cam două minute şi ajungeau...

- ... Auzi? Lasă, că-ţi zic mâine seară. Unde ne vedem?... Nu vreau acolo. E urât!... Adică mă scoţi la terasă? Îţi baţi joc de mine?... Are şi club?... Bine, fie. Să zicem că e bine... Da, ştiu... Nu, nu-ţi zic acum... Am spus că nu-ţi zic acum...

Tăcere, preţ de câteva secunde; apoi, chiar şi el tresări, uimit de tăria vocii zânei:

- M-a lăsat acolo şi-a plecat la Roma! Na! Nici măcar nu mi-a zis că pleacă - s-a uşchit pur şi simplu!... Păi nu mă mai pistona! Că ştii că-ţi zic!... Bine... Bine... Ştiu; da' nu-mi place... Nu... Am eu planurile mele. Pe care nu ţi le zic, chit că te tăvăleşti pe jos prin praf şi noroi!

Şi iar râdea... Doamne, ce repede trecea fata asta de la o stare la alta! Cum îi reuşea? Trase pe dreapta, în faţa scării.

- ... Ba bineînţeles! Da' nu i-am răspuns... Ştiu... Ştiu...

Iar se posomora... În fine! Coborî şi scoase troller-ul din portbagaj. Şi-o văzu, prin lunetă, întinzându-se şi lăsându-i banii pe scaunul din dreapta. Nu se grăbi spre portiera ei; era curios dacă voia să i se deschidă uşa... Nu. Urca şi cobora singurică. Bun!

La urma urmei, se putea să se fi înşelat el! Nu mai avusese de-a face cu asemenea zâne! Fotomodele cunoştea mii; dar zâne de-astea incredibil de frumoase, logodite cu mafioţi italieni, nu!

Beatrice ţinea telefonul la ureche; vocea piţigăiată vorbea repede şi mult, iar ea tocmai îl privea drept, cu zâmbetul pe buze, şi... Şi-l apăsa uşor cu palma pe braţ, formând cu buzele: "Mulţumesc mult!"... Îi răspunse la fel de silenţios: "Cu plăcere!", iar zâna îşi luă troller-ul şi-i transmise un "Paa, Alex". "Paa, Beatrice"... Doamne, parcă erau actori în filmele mute! Dar era evident ce se întâmpla dacă vocea piţigăiată ar fi înţeles că lângă Beatrice respira acum un bărbat, altul decât Zmeul!

Zâna se îndepărta... O urmări cu privirea până văzu uşa scării închizându-se; reveni apoi la volan şi demară spre casă.

Deci aşa petrecuse Beatrice cu italianul ei, în Antalia, la hotelul Kemer. Se îndoia că era vorba de-o pensiune turistică; presupunea că era un hotel cu peste 300 de camere. Hm; deci piscina...

Se indispusese. Mirela şi Ionuţ erau la Eforie, într-o garsonieră confort doi. Dar aşa era viaţa - unii la piscină, alţii în nisipul cu coceni şi coji de seminţe. I se părea corect - că el era fotomodel de ocazie, iar italianul era mafiot...

Din câte aflase până acum, trăgea concluzia că Adriano ăla nu era cine ştie ce mafiot. Era un soi de... "şef de echipă" - nici măcar "maistru"! Era destul de mârlan să nu-şi cazeze logodnica într-un *penthouse* când voia s-o împace... şi apoi s-o lase acolo fleoşc şi să dispară-n altă ţară. Că el are treabă. Păi n-ar fi trebuit s-o cheme acolo, dacă ştia că n-are timp de ea! Nu? Dar era sigur că avea italianul socoteala lui - că dacă ar fi avut probleme cu "gândirea", ar fi fost zugrav, sau gondolier... Şi cum n-avea probleme cu "gândirea", chemase zâna s-o împace, achitase all inclusive în avans şi-o scosese la cazino - şi-şi recuperase banii daţi pe mini-vacanţa în Antalia. Bun!

Italianul era întreg la minte. Dacă o pocnea, era clar - Beatrice făcuse o trăznaie mare. Pentru trăznăi mici, nici un italian, oricât de mafiot ar fi fost, n-ar fi pocnit o asemenea zână - chiar şi de frică să n-o strice! Femeia aia emana un aer de păpuşă de porţelan...

... Aha! Acum pricepea el cum fusese treaba! Italianul o chemase de urgenţă s-o împace. Şi să-i strice şustele cu prietenele - dar aia era şmecheria lui, pe care putea jura că n-o va recunoaşte niciodată în gura mare! Ea ajunsese acolo luni, spre seară. Probabil că mâncaseră şi "petrecuseră" pe săturate în toţi cei şase metri pătraţi disponibili în patul ăla. Marţi fuseseră la piscină - iar seara cinaseră într-un restaurant cochet şi-apoi se distraseră la cazino. Miercuri, stabiliseră tot o zi de plajă; iar Beatrice făcuse ceva aiurea miercuri - pentru că miercuri seara el o pocnise. Şi probabil că ea rămăsese în cameră, cu roşeaţa pe obraji, iar el coborâse din nou la cazino. Şi la bar, evident! Drept răsplată, joi, adică azi de dimineaţă, Beatrice se trezise devreme şi dispăruse la spa. Italianul aflase, se ofuscase şi plecase la Roma fără s-o anunţe şi pe ea. Era tentat să creadă că Beatrice coborâse la spa fără mobil... din motive evidente... Iar când zâna aia răsfăţată, care făcea prostii dar nu le recunoştea niciodată, se pomenise singură-n hotel... Probabil că Beatrice plânsese de ciudă, împachetase şi venise fuguţa în România - că la Roma era el, iar la Milano erau vila şi oamenii lui. În concluzie, Beatrice o să vrea să se răzbune pentru acel afront. Italianul ei o "utilizase" şi-apoi o lăsase în cei şase metri pătraţi, ca pe-un obiect pierdut...

Parcă maşina din scurt, încuie şi coborî. Oare ce făcuse zâna aşa de grav, de-l supărase pe Zmeu? Nu putea nici măcar să bănuiască motivul pocnitului. Dar presupunea că nervii se acumulaseră încă de dimineaţă... Ea fie nu observase asta, fie nu-i păsase; iar la un moment dat, el o pocnise. Pentru o prostioară, fireşte - însă revărsarea paharului nu se producea neapărat din cauza unei viituri! Exista şi varianta "cu picătura"!

Intră şi încuie uşa. Şi porni direct spre dormitor: nu-şi dorea decât să se schimbe şi să se culce, pe canapeaua lui...

16 iulie 2010 - vineri

Era doişpe jumate, iar el se grăbea să iasă. Nu voia să întârzie la interviu - nu se făcea! Mai ales că voia să se angajeze - voia mult de tot asta!

Tresări şi înfipse cheia în broască: uite-o şi pe vecina poliţistă... Tii, ia uite-o ce frumoasă se făcuse! Şi totuşi, părul ăla vâlvoi era într-o totală disonanţă cu rochiţa roşie. Salută, zâmbind şi privind-o lung:

- Bună ziua.
- Bună ziua.

Vecina se răsuci pe-un călcâi şi se repezi la scări. Le cobora în fugă. Se grăbea la coafor... Era aranjată, parfumată... Era "dinamită"...

Hei! Ce gând era ăsta? Era vecina lui, nu? Locuiau unul lângă celălalt! În plus, lui nu-i ardea de de-astea! Doar constata şi el, ca orice alt bărbat cu spirit de observaţie, că vecina lui se transformase într-o tipă "dinamită". Şi pleca la coafor, pentru că ieşise din doliu. Mm, o să capete un vecin "proaspăt" în maximum o săptămână!

Acum, şi el se grăbea - dar nu voia s-o ajungă din urmă. De când intrase în lumea fetelor tinere şi frumoase, descoperise că prin căpşoarele cele mai fascinante circulau gândurile cele mai ciudate!

Şi-acum, la interviuri cu el! Trebuia să-şi găsească urgent serviciu!

De ce suna mobilul lui la opt seara? Că Mirela tot nu-i răspundea, iar azi fusese refuzat "pe faţă" la toate cele trei interviuri pe care le avusese! Privea mobilul şi-şi amintea gândul de ieri - ăla care spusese că zâna o să vrea să se răzbune pe Zmeul care refuza să stea la picioarele ei...

Da; mămica lui era. Iar el bănuia deja de ce-l suna. Beatrice îi zâmbise ciudat, la aeroport... Apăsă butonul verde:

- Sărut mâna, mămico.

Tii, ce mai râdeau! Amândouă! Beatrice mai mult chicotea, dar mama lui era într-o vervă fantastică!

- Să trăieşti, puiule! Ce faci? Eşti ocupat?
- Nu; stau la televizor.
- Aha. Păi nu te-ai plictisit?
- Sincer? Dacă s-ar vinde plictiseala, aş fi un om bogat!

Râdeau; la cum se auzea, deducea că nu era pus pe speaker - dar difuzoraşul mobilului ei transmitea pentru două urechi deodată! Aştepta invitaţia în club...

- Şi n-ai chef să ieşi prin oraş? Că, uite, Beatrice nu vrea să vegeteze-n casă, dar nici nu vrea să iasă singură.

De ceea ce se temuse, de-aia nu scăpase! Se temuse rău ieri de calculul ăla din capul mamei lui! Acum era evident - ea îl vedea la Milano, tot fotomodel, dar fără nevastă şi copil. Că nici azi nu-l întrebase cum se simte Ionuţ. Acum, întrebarea era ce rol avea Beatrice în calculul mamei lui! Şi cum era foarte nesănătos pentru toată lumea ca Beatrice să aibă treabă prin calculele mamei lui, sau ale lui personal, începu să râdă - ştiind că zâna va roşi rău la auzul constatării fără perdea, rostită pe tonul ăla coborât:

- Mămico, sper că nu-mi coci vreo matrimonială...
- Nu, că i-am spus că eşti însurat şi ai un băieţel. Şi că eşti om serios, deşi eşti în lumea modelling-ului.

Şi spunea asta aşa, direct, cu Beatrice de faţă? Asta însemna că mama lui nu cocea o matrimonială, ci Beatrice avea gânduri de răzbunare! Păi ia să le informeze el apropo de opinia lui:

- Mămico, nu cred că e cazul să o plimb eu prin oraş.

- Nu cred că vrea să fie plimbată. De fapt, stai puţin.

Bun. Stătea. I-o va da la telefon, astfel încât s-o poată refuza personal, direct şi cu fermitate. Ca să nu-i facă mamei lui tam-tam... Vocea tinerei era veselă:

- Salut. Mergi într-un club?

- Salut. Nu, nu cred.

- Uite de fapt care-i chestia. Vreau să mă întâlnesc cu nişte prietene şi mi-e frică să merg singură noaptea prin Bucureşti. În plus, nu vreau să mă duc singură, pentru că toate vin însoţite. Şi sunt genul ăla care vorbesc mult şi fac mişto. Mergi cu mine?

- Nu, nu merg.

- Te rog eu mult!

Eei, păi întrecea măsura! Zâmbi când rosti acele cuvinte:

- Deşi sunt în lumea modelling-ului, nu fac servicii de escortă.

Nu de alta, dar el fusese prezentat ca... fotomodel - nu? Beatrice ezită o secundă:

- ... OK. Dar măcar mă duci până acolo? Te rog!

- Bine. La ce oră?

- Pe la unşpe.

- La unşpe fix sunt în faţa blocului.

- OK. Pa, Alex!

- Pa, Beatrice.

Apăsă butonul roşu... Şi-acum ce să mai zică? Altceva decât că treaba aia cu "modelling-ul" şi "escorta" avuseseră efect zero? Zâna reuşise, în doi timpi şi trei cuvinte, să-l scoată din casă ca să-l ducă până-n faţa clubului! Unde avea dealtfel presentimentul că va şi intra azi... că găsea ea o modalitate să-l convingă...

Era sigur că mămica lui îi strecurase Beatricei unele informaţii despre el. Nu putea fi altfel - nu era nici Făt Frumos, nici gigollo consacrat! Invitaţia asta în club nu venise aşa, pentru că era el un super-bărbat! În plus, logodna zânei cu Zmeul era foarte convenabilă pentru amândoi!

Mama lui nu avusese conflicte mari cu Mirela în trecut, dar acumulase foarte multe supărări şi necazuri în contul nurorii. Şi cu siguranţă i-ar fi plăcut să-l vadă divorţat de nevastă - mai ales după ce aflase că Mirela îşi aducea clienţii în dormitorul conjugal şi lăsa copilul la televizor, cât era ea ocupată! Aşa că o să-i reamintească, cu proxima ocazie când mai vorbeau, că era însurat cu Mirela, aveau un copil împreună şi trăgeau amândoi să pună copilul pe picioare. Iar el plănuia să mai facă un copil. Tot cu Mirela. O să-i tot amintească asta - că nu-i plăceau matrimonialele organizate aşa.

Păi să facă un duş, să-şi scoată nişte haine demne de-un club şi-o zână şi să se aranjeze, nu? Că şi-aşa n-avea ce face acasă! Şi ştia că Beatrice va insista să-l bage în club, iar dacă el va refuza invitaţia ei, ea va sparge pahare sub ochii mamei lui...

O să-i spună zânei că intră cu ea cu o singură condiţie - să-l prezinte ca fiind bodyguardul ei. Nu de alta, dar Zmeul ei era mafiot - adică periculos.

Era unşpe fix. Opri motorul şi se aşeză mai comod - cu siguranţă, zâna va întârzia.

Îi plăcea ce văzuse în oglinda din hol, când plecase de-acasă. Arăta bine. Mai bine, oricum, decât la începutul lunii! Regimul ăla de îngrăşare dădea roade. Hainele stăteau bine pe el. Venise cu părul desfăcut, că auzise ceva despre prietene bârfitoare... Mobilul începu să piuie. Mămica lui, desigur!

- Da, mămico.

- Ai ajuns?

- Da.

- Vino sus, că mai durează.

Şi-i şi închisese, ca să n-aibă timp să refuze invitaţia! Mm...

Asta e! Coborî, închise portiera... Dar tot răul era spre bine - că vorbea chiar azi cu mămica lui despre matrimoniala aia! Acum chiar se grăbea...

Mama lui îl aşteptase cu uşa deschisă şi-un zâmbet mare pe buze. Intră, o prinse de mână şi-o trase direct în bucătărie. Unde mârâi, la urechea ei:

- Tu te-ai pus să mi-o ridici în cap?

Fu apucat, răsucit şi adus cu urechea lângă buzele ei:

- Nu, Alex; s-a ridicat singurică-n capul tău. Azi mi-a zis că mă dă afară, dacă nu te conving să o duci în club.

I-auzi! Se grăbi să întrebe:

- Şi ţii musai să rămâi angajata ei?

- Da, Alex. Că am o viaţă dulce la ea şi-un salariu foarte bun. Ştii, la vârsta mea, cealaltă variantă e cu boşorogi senili care se pişă pe ei!

Acum îl lăsase fără replică...

Abia acum îşi dădea seama că, dacă Beatrice n-o mai voia, mama lui se va întoarce în România şi va locui... la ei eventual! Că nu mai avea casă! Şi fie învăţa să facă ABA, iar Mirela se întorcea la părinţii ei, fie îşi pupa zilnic nora şi ieşea cu Ionuţ două-trei ore, până termina Mirela cu clientul! Sau... Sau rămânea în Italia şi îngrijea o pensionară paralizată. Cam asta era situaţia! Şi uite cum, brusc, descoperea că realitatea era cu totul alta decât o percepuse el! O privea lung...

Mămica lui nu zâmbea. Deloc. Mămica lui ştia că depindea de Beatrice. Şi probabil că făcea tot ce putea s-o ţină pe Beatrice oarecum în frâu, dar nici să nu ajungă vreodată să depindă de Mirela... sau de pensionara paralizată... Aşa că...

Aşa că el o să intre azi în club. Nu putea decide decât momentul în care va fi văzut alături de Beatrice - dar de văzut, va fi cu siguranţă văzut alături de ea. Mama lui dădu să iasă - o trase înapoi şi-o întrebă, tot la ureche:

- Ce i-ai spus despre mine?

- Păi, că eşti însurat şi ai un băiat. Mai mult n-am apucat, că a sunat-o Adriano; şi nu m-a mai întrebat nimic după ce-a vorbit cu el. Oricum...

Mâna îi împinse ceva în buzunar:

- A spus că îi e jenă să ţi-i dea personal - că nu eşti taximetrist. Dar trebuie să ţi-i dea cumva, că nu eşti nici şoferul ei.

Da; acum era cât de cât clar. Beatrice se răzbuna pe Adriano ieşind în club însoţită de un bărbat opus lui - adică tânăr, înalt şi bine făcut. Mama lui îl descrisese pe Adriano ca fiind un tip mărunţel şi slăbuţ, care tocmai "schimbase prefixul" din 3 în 4. Iar zâna risca palmele Zmeului doar pentru că ştia ce lovitură vor fi pentru el veştile despre ea şi fotomodelul înalt, "bine", cu plete rebele, care-o "reţinuse" toată noaptea-n club...

- Mă duc s-o ajut, ca să termine odată de pregătit.

Cu alte cuvinte, nu mai voia să stea la bucătărie cu el. Că o bănuise de complot şi "matrimonială neautorizată", şi se cam supărase...

Asta e - o să meargă cu Beatrice. O să intre cu ea în club. Dar n-o să se atingă de ea. Asta ieşea total din discuţie! Pentru un asemenea "şantaj", o s-o plesnească pe zână peste ochi în mod repetat şi haotic până-i plesneau obrajii! Şi ştia că Beatricei n-o să-i meargă cu el nici cu frumosul, nici cu şmecheria - avea experienţă în lucrul cu zânişoare, aşa că nu-l mai impresionau uşor cu mutrişoarele lor simpatice, unse bine cu toate alifiile...

Oare în ce club mergeau? De fapt, cât îi "trimisese"? Tot 50 de euro. Beatrice îşi făcea singură tarifele. Constata că avea grijă să fie generoasă... De fapt, nu - că era logodnica unui Zmeu care cântărea bine înainte să scoată portmoneul din buzunar. Zâna trebuia să fie la fel ca el. Şi să gândească la fel ca el. Deci, privind lucrurile prin prisma asta, zâna avea mare grijă de menajera-gar-

dian pentru că voia să obţină de la ea... discreţie, fireşte! Iar de el avea grijă pentru că... voia să se răzbune pe Zmeu. Răzbunarea asta se va opri însă prompt, înainte de uşa dormitorului. Pentru că aşa spunea el. Punct.

Uşa se deschise scurt. Se întoarse şi zâmbi:

- Bună.

- Bună. Sunt gata.

- Atunci mergem.

O urmă, întrebându-se încă o dată în ce club o să-l ducă... şi în ce măsură ar fi trebuit să intre şi el în clubul ăla, sau doar s-o aştepte în maşină... Liftul cobora încet; ea tăcea, el tăcea... Azi, alesese o rochie mult mai decentă decât cea pe care-o văzuseră arabii flămânzi de la Piccolo Mondo. Rochia de azi era crem, dreaptă, lungă până-n pământ şi crăpată decent. Îi stătea, oricum, foarte bine! Observa, cu coada ochiului, că mutrişoara simpatică nu se ungea cu multe alifii - că n-avea de ce. Beatrice avea un ten curat, neted, nepătat şi neciuruit de coşuri; n-avea nici cearcăne, nici riduri. Nu se pensa singură, că n-avea de ce s-o facă; iar buzele aveau o formă perfectă. Era frumoasă drăcoaica, şi ştia şi ea asta... Decise să deschidă discuţia:

- În ce club te duc?

- Le Gaga. Am înţeles că e undeva pe Şoseaua Nordului...

- Îl găsesc eu, stai liniştită!

- Dacă vrei, o sun pe prietena mea şi-o întreb cum ajungem acolo.

- Nu e cazul - că e plin oraşul de taximetrişti!

Descuie maşina, iar ea urcă în faţă de data asta. Treaba ei! Ar fi stat mult mai comod pe bancheta din spate! Porni motorul şi demară, iar Beatrice zâmbi:

- Ştii, trebuie să recunosc că am făcut o greşeală monumentală azi.

- Păi... recunoaşte!

- Am insistat să mă duci tu în club, uitând că eşti însurat. Sper că nu ţi-am făcut probleme acasă...

Iată şi taximetristul salvator! Parcă scurt în spatele lui şi deschise portiera:

- Nu. Soţia şi băiatul meu sunt la mare. Scuză-mă o secundă.

Alergă la taximetrist:

- Bună seara. Îmi puteţi spune, vă rog, cum ajung la clubul Le Gaga?

- De la Televiziune, mergeţi pe Aviatorilor, iar după pod faceţi prima la stânga, pe Şoseaua Nordului. De-acolo, intraţi în Herăstrău, treceţi de Quattro Stagioni iar Le Gaga e chiar în capăt.

- Mulţumesc.

Reveni la volan şi demară, zâmbind:

- S-a rezolvat.

- Perfect!

Forma un număr de telefon...

- Bună... Da, vin. Sunt în maşină - cred că într-un sfert de oră ajung... Îţi zic eu... Nu, asta nu-ţi zic...

Şi iar chicotea, semn că răspunsese la întrebarea "În a cui maşină eşti?"...

- Hai, că vorbim când ajung. Auzi? Să ştii că am uitat pozele acasă. Da' am câteva pe mobil!... Nu, nu mă întorc după ele!... Bine. Pa.

Beatrice se întoarse spre el:

- Deci soţia şi băiatul tău sunt la mare.

- Da.

- Şi tu eşti în Bucureşti.

- Da.

Era de-a dreptul uimită! Zâmbi:

- Cineva trebuie să muncească, nu? În fine - să-şi găsească alt serviciu! Că sunt proaspăt concediat...

Beatrice începu să râdă:

- Dacă te-au concediat pe tine, chiar sunt curioasă să-ţi văd colegii de modelling!

- Nu mă refeream la modelling.

- ... Păi câte joburi ai?

- Două. Aveam. Şi sper să am din nou, cât de curând.

Era bulversată? De ce? Ce nu înţelesese?

- ... Stai, că nu înţeleg nimic! Sunt ruptă complet de situaţia de aici, aşa că explică-mi cum vine asta. Ai două joburi: unul în modelling, celălalt...

- Angajat la hypermarket.

- ... Tu! Angajat la hypermarket!

- Da.

- De ce? Îţi place să cari baxuri toată ziua?

- În România, modelling înseamnă o prezentare de modă, una de produse şi vreo două serate dansante cu multă conversaţie. În total, vreo patru sute de euro pe lună. Care acoperă dările casei. Pentru mâncare şi tratamentul copilului, apar baxurile.

Frână şi opri pe dreapta. Şi arătă firma luminoasă:

- Am ajuns.

Beatrice nu se clintea... O privi lung: ce-avea? Nu-l auzise? Ochii albaştri-verzui erau serioşi şi-un pic întristaţi:

- N-am ştiut...

Ei, asta e! Se grăbi să schimbe subiectul:

- Când vrei să te întorci, mă suni. Că taximetriştii de noapte sunt mult mai şmecheri decât ăia de zi.

Zâna aprobă şi deschise portiera - dar nu coborî:

- Îţi mulţumesc că m-ai adus. Chiar nu vrei să intri?

Clătină încet capul:

- Sunt proaspăt concediat - ai uitat?

Ea zâmbi cu subînţeles:

- Nici dacă te invit eu?

Continua să nege...

- Te rog!

Continua să nege... Vocea deveni un pic plângăreaţă:

- Or să facă mişto de mine!

Ridică un pic din umeri - că pentru chestia aia ar fi putut să-şi angajeze un gigollo cu atestat care să-i îndeplinească absolut toate dorinţele! Beatrice coborî, se aplecă şi-l privi lung:

- OK. Atunci te aştept înăuntru.

Portiera se închise. Zâna se grăbea să intre... Uşa se închidea... Opri motorul şi-şi aprinse o ţigară. Trebuia să se gândească foarte bine - pentru că o refuzase cu încăpăţânare, iar ultima ei reacţie fusese "te aştept înăuntru"...

Mămica lui trebuia să rămână angajata Zmeului. Pe lângă condiţiile foarte bune şi salariul peste medie, pe lângă cadourile Beatricei, el nu avea voie să uite că auzise ceva despre o datorie de 4.000 de euro. Pe care el n-avea de unde s-o returneze, dacă mâine zâna se supăra rău de tot pe mama lui. În plus, chestia aia cu 50 de euro îi convenea. De fiecare dată când plimba zâna cu maşina, punea în cutie bani pentru trei şedinţe de ABA! Şi-apoi...

Şi-apoi, se convinsese şi el că Beatrice era o tipă de treabă. Îi tot "transmitea" câte 50 de euro, fără să-l pună într-o situaţie jenantă... Iar acasă îl aşteptau canapeaua şi manualul doctorului Loovas. Iar acum, în acest moment, nu i se bătuse nici un apropo legat de răzbunarea ei pe Zmeul cioban. Iar el fusese deja gâscan şi se îmbrăcase "de club". Aşa că zâna ştia deja că azi va fi însoţită. În condiţiile astea, un eventual refuz ar fi fost un afront de 6 ori mai mare decât dacă ar fi venit în blugi şi-un tricou jegos...

Aşa că porni motorul, parcă maşina ca lumea în parcarea clubului şi se grăbi să intre.

Mda; locaţia era foarte cochetă. Încerca să pară "năsos", ca majoritatea clienţilor - pentru că în realitate era superb! Îşi amin-

tea cum Beatrice îl refuzase ieri pe motiv că era terasă... Ah, Beatrice!

Se retrase un pic mai în dreapta, ca s-o găsească cu privirea. Era... Tocmai se aşeza pe una dintre canapele, alături de patru puştoaice. Toate patru, însoţite. Şi fotomodele, desigur - le recunoştea cu uşurinţă, după "comportamentul specific". Deci nu-l minţise! Hm...

Avea nevoie de câteva minute de gândire; trebuia să calculeze situaţia, pentru că joaca Beatricei de-a iritarea Zmeului era periculoasă... Ia să se ducă la bar, să-şi verifice plombele! Dacă nu-i cădeau în primele cinci secunde, stomatologul merita un bonus!

Privi lista de preţuri... plombele rămaseră la locul lor, dar decise să nu comande nimic momentan. Nu putea să calculeze nimic acum. Voia să ştie un singur lucru. Dacă Beatrice nu-l minţise în privinţa asta, atunci da - zâna era fair play şi înţelesese că el era însurat. Dacă nu, el putea să plece subtil din clubul ăla şi să-şi aducă mama în apartamentul cu două camere. Aştepta... O vedea pe zână privindu-şi ceasul...

Clubul nu era foarte aglomerat. Era... acceptabil. Era îndeajuns de plin ca să-l ascundă pe el - pentru că zâna se întorsese de trei ori deja spre intrare...

După cinci minute, Beatrice se ridică. Făcu imediat un pas în spate, ca să se ascundă după grupul numeros din stânga... Şi-o lăsă să iasă. Probabil se ducea să-l caute-n parcare, sau să-l sune! Nu-i va răspunde - avea treabă acum. Se apropia de canapeaua fotomodelelor. Încet, că nu se grăbea...

Se opri cu spatele la ele şi împinse mâinile în buzunare. Auzea perfect chiţăiturile răutăcioase... Privea uşa, le auzea vocile şi se întreba cât de mult suferea Beatrice de singurătate, de vreme ce ştia ce vorbeau individele în spatele ei şi totuşi se întâlnea cu ele şi le povestea amănunte din viaţa ei particulară...

Zâna se întorcea. Tii, ce supărată era! Deci ieşise în faţa clubului - şi cum el mutase maşina în parcare, ea presupusese că el era deja acasă, sforăind în patul conjugal... O privea lung şi se întreba ce va urma: un urlet furios însoţit de cioburi, sau un hohot de plâns însoţit de lacrimi? Că amândouă puteau urma după încruntarea sprâncenelor şi tristeţea buzelor!

Iar Zmeul o pocnise, după ce văzuse mutriţa aia? Hm; avea o bănuială, apropo de Zmeul ăsta...

Ochii albaştri-verzui se ridicară... Îi zâmbea. O aştepta cu mâinile îndesate bine în buzunare, relaxat, în "poza" de prezentat pantaloni eleganţi şi malete sexy, şi-i zâmbea... Beatrice bufni în râs. Şi...

"Şi-al dracului să fie capul tău, Alexandre! Că s-a înroşit toată! Acu', ţi-ai căpătat aşa o migrenă... cât toată Italia de mare!"

Făcu doi paşi spre ea, iar ea se grăbi spre el... şi-l luă de braţ, îl întoarse, îl readuse lângă canapea...

Ceea ce ştia el acum îi dădea un sentiment de greaţă. Şi-l înfuriase - da' rău de tot! Că mânzele astea patru "se ceruseră" în club nu cu Beatrice, ci cu cardul ei! Zâna turui repede-repede:

- Fetelor, vi-l prezint pe Alex!

Iar fetele ridicau chiar acum privirile spre el... Da; tipic! Simţi că Beatrice se pregătea să mai spună ceva, aşa că se grăbi s-o oprească:

- Bodyguardul ei. Care nu e foarte încântat de cunoştinţă.

Şi se făcuseră toţi opt vişinii! Scoase mâna din buzunar doar ca să le arate cu indexul, ca să nu existe suspiciuni:

- Pentru că tu o crezi curvă, tu o crezi materialistă, tu o crezi bulimică iar tu o crezi operată până-n dinţi. Aşa că Alex nu stă cu voi la masă.

Se întoarse şi-o privi lung, pătrunzător:

- Stai cu mine la bar, sau cu ele?

Beatrice era stacojie; îl privea lung... Şi se gândea la foarte multe lucruri deodată - că era zăpăcită de acea scenă teribilă! Ridică sprâncenele: "Hai, răspunde: stai cu ele, sau cu mine?" Fu luat din nou de braţ, aşa că o conduse la bar:

- Ce bei?

- O cafea.

- Două cafele.

Şi-acum decise să nu spună nimic - doar să stea cu spatele la cele patru fotomodele şi s-o privească lung pe ea. Se întreba de ce o asemenea zână riscase azi să-l înfurie rău de tot pe Zmeu... în condiţiile în care ştia că el era însurat şi fusese informată că nu făcea servicii de escortă...

- ... Îţi mulţumesc că m-ai salvat de-acolo.

- N-ai de ce.

- Şi-ţi mulţumesc că m-ai luat cu tine la bar.

Serios? Începu să râdă:

- Te rog! Ştii bine că nu e barul meu!

Zâna se uita lung la el şi nu prea mai zâmbea... Redeveni şi el serios. Şi aşteptă întrebarea - i se pregătea o întrebare grea, serioasă...

- ... N-aş vrea să te indispun...

- Nu mă indispui. Spune.

- Ce tratament?

... Ştia că "îi picase faţa"...

Întrebarea îl pusese în dificultate. N-avea răspuns la ea. Se aşteptase la o întrebare despre el, despre prezenţa lui în club... chiar şi despre prezenţa lui în dormitorul ei! Dar, despre Ionuţ?

Să-i spună?... Oftă greu şi scoase pachetul de ţigări din buzunar:

- Şi cum e vremea în Italia?

Spre marea lui surprindere, Beatrice începu imediat să turuie:

- Aa, vara e un chin! E o căldură înfiorătoare! Toate fântânile alea nu fac altceva decât să umezească aerul torid! Şi e atâta praf! Mai ceva ca la coridă! Acum, în iulie, mai sunt şi o mulţime de turişti gălăgioşi şi jegoşi care-şi aruncă resturile pe jos şi fac scandal şi se îmbată ca porcii! Iar metroul nu ajută cu...

Îi zâmbise, iar vocea zânei se stinsese încet... Trebuise s-o oprească - pentru că nu se supărase pentru acea întrebare. Tratament erau şi picăturile de ochi, şi unguentul pentru vindecat operaţii complexe... Ia să se informeze el un pic, dacă tot era acolo!

- Pot să te rog ceva?

Beatrice aproba zdravăn cu capul. Beatrice ar fi acceptat orice, numai să fie iertată pentru întrebarea indiscretă! O privi pe sub sprâncene:

- Îmi arăţi şi mie pozele cu hotelul?

Zâna bufni în râs... şi răsuflă uşurată! Ia uite-o! Da' de ce era aşa crispată? O văzu scoţând telefonul... şi-şi trase scaunul mai aproape de ea: ori la bal, ori la spital!

Habar n-avea cât era ceasul. Dar nici nu voia să ştie asta. Atmosfera era atât de plăcută, încât nu voia s-o strice uitându-se la ceas.

Stăteau de vorbă de câteva ore bune, oricum. Şi constata acum că Beatrice nu era fotomodel. Nu făcea parte din marea familie a... "fotomodelelor". Era isteaţă foc; era o persoană plăcută, cu mult bun-simţ şi avea o scală a măsurii de invidiat. Şi-un simţ al umorului foarte armonios dezvoltat... Şi n-o interesase ce făcuseră prietenele ei după ce ei doi se aşezaseră la bar. Nici nu voise să danseze, nici nu mai adusese vorba despre problemele lui - dar nici despre ale ei...

Îl văzuse azi pe Zmeu - în poze, desigur. Brunet, un pic înspicat, ochi negri, sprâncene veşnic încruntate, nu mai înalt de 1,70... Per ansamblu, la prima vedere, părea un tip normal; dar, la a doua vedere, era evident că acel tip normal îşi cunoştea şi valoarea, şi capacitatea de-a conduce pe oricine şi orice. Din pove-

stirile ei, dedusese că insul mărunţel şi slăbuţ era temut de oamenii lui şi de partenerii de afaceri. Că zâmbea şi atunci când îi plătea, şi atunci când îi penaliza. Şi înţelesese că pericolul plutea pretutindeni în jurul lui, atunci când făcea afaceri - aşa că ea nu era lăsată să stea în preajma lui în acele momente. Zmeul o iubea pe zână. Iar ea oscila, în opinia lui, între a rupe orice relaţie cu Zmeul şi a se aşeza frumos într-un genunchi în faţa lui, înarmată cu două verighete...

De ce insista Beatrice să-l aducă pe băiatul menajerei prin preajma ei, în condiţiile în care Zmeul o iubea - dar încă nu voia s-o ceară de nevastă? Habar n-avea...

Barmanul se opri în dreptul lui. Îl privi lung, iar tânărul arătă cu capul spre club. Se întoarse... şi reveni spre cana cu cafea, râzând:

- Cred că suntem în mare pericol...

Beatrice se uită şi ea în spate; şi-acum râdea şi ea, scotocind în gentuţă, pentru că femeia de serviciu nu părea periculoasă dar era înarmată cu ditamai mopul... Zâna întinsese un card; râdea în continuare, iar el îi vedea cu coada ochiului obrajii un pic roşii...

Era tare bulversat de acele descoperiri! Că fotomodelele nu roşeau aşa! Beatrice era altfel...

Se ridică şi-i oferi braţul. Şi avu grijă ca, la uşa clubului, să fie atât de preocupat de găsirea cheilor încât mâna ei să nu-i regăsească braţul. Zmeul era zmeu - şi presupunea că avea cel puţin un om în Bucureşti, care să-i păzească, discret, zâna! Că o iubea...

Mergeau spre maşină... şi tăceau. De unde până acum vorbiseră non-stop, acum tăceau ca doi peşti! Şi nu-şi dădea seama de ce! Se comportau ciudat, deşi nu aveau de ce să se comporte ciudat - că nu era absolut nimic între ei, nu făcuseră nimic "interzis"... În fine!

Abia după ce porniră spre casă, Beatrice lăsă capul pe tetieră şi zâmbi:

- Când am plecat de-acasă, am crezut că la două o să fiu în pat, sforăind. Departe de mine gândul că o să mă gonească femeia de serviciu, cu măturoiul, la cinci...

Începu să râdă:

- Gândul meu nu trecea de uşa clubului, aşa că...

Şi iar tăceau... Dar, la urma urmei, nu prea mai aveau ce spune. Pentru că ajunseseră la discuţia despre următoarea ieşire - cea din seara asta. Care ar fi fost de preferat să se întâmple în locaţii diferite - el la un interviu, sau la Mega Image după pâine, iar ea într-un salon de înfrumuseţare sau într-un Mall. Fără el, oricum. Ajunseseră mult prea repede la faza în care petreceau ore în şir, doar ei doi, în club. Zmeul îşi iubea zâna...

Şoseaua Aviatorilor era aproape pustie. Dacă n-ar fi fost taximetriştii, chiar s-ar fi simţit singurul huhurez din Bucureşti care n-avea somn! Cât era ceasul? Bordul arăta 5,25...

- ... O să-ţi dau un telefon azi, pe la şase probabil. Vreau să-ţi zic ceva, dar am probleme de comunicare. OK?

Cum-cum? Frână la semafor şi-o privi lung... Beatrice sprijinea capul pe tetieră; închisese ochii. Aştepta un răspuns... O să-l sune pe la şase... OK!

- OK.

Zâna nu zâmbea altfel, nu tresărea... Oare îi anticipase răspunsul? Semaforul se făcuse verde, aşa că nu mai despică firu-n patru - demară. Se apropia de bloc...

De ce tăcuseră, în clipa în care ieşiseră din club? Acolo, în sala aia, găsiseră atâtea subiecte de discuţie! Acum erau muţi! Se comportau ciudat, dar nu ştia de ce. Şi nici nu găsea un subiect de discuţie. De parcă se terminaseră toate... Frână în faţa blocului, iar ea deschise portiera:

- Îţi mulţumesc.

- A fost plăcerea mea.

- Pa, Alex.

- Pa, Beatrice.

Şi cam atât! O aşteptă să intre în scara blocului... şi demară spre casă.

Deci o să-i dea ea un telefon, pe la şase, pentru că voia să-i spună ceva. Dar are probleme de comunicare. Iar ideea acelui telefon îi venise după ce el se îmbrăcase frumos, o adusese în club, îi "zburătăcise" prietenele profitoare şi-i fusese tovarăş de conversaţie plăcută până-n zori.

Hm! Acum era evident - Beatrice voia să se răzbune pe Zmeu. Şi pentru absenţa verighetelor, şi pentru pocnit, şi pentru multe altele care se întâmplaseră în ultimii patru ani. Acum, întrebarea era - el marşa la răzbunarea asta? Trebuia să se gândească bine, pentru că mama lui va fi nevoită să-i răspundă Beatricei la întrebarea "Ce tratament face băiatul lui Alexandru?". Iar Beatrice era isteaţă, înţelegea imediat calcule financiare...

O să se ducă direct acasă, pe canapea, la culcare. Şi-o să se gândească la asta atunci când se va trezi. Atunci când spera să aibă mintea mai limpede şi să poată găsi nişte răspunsuri.

17 iulie 2010 - sâmbătă

Deschise încet ochii... Aoleu, în ce hal amorţise! Îl durea tot corpul! Dar îşi amintea că adormise pe spate; şi cum se trezise tot pe spate, trăgea concluzia că era normal să-l doară toate oasele!

Cât era ceasul? Patru şi zece. Deci dormise zece ore. Dormise neîntors zece ore şi nu visase absolut nimic...

Se încruntă - tocmai se gândise că, fără răcnetele Mirelei şi plânsul lui Ionuţ, se odihnise pe cinste! Iar ăsta era un gând idiot şi stupid! Că-i era dor de băiatul lui! Şi-un pic şi de nevasta lui! Cum să gândească aşa ceva?! Ce, din cauza lor nu se odihnea el pe cinste?

Se ridică şi luă telefonul. Selectă tot numărul Mirelei... Suna...

- Da.

Miracol! Răspunsese!

- Bună, Mireluţo.

- Bună.

Era un pic... neutră. Nici bucuroasă, nici supărată. Nici veselă, nici abătută. Doar neutră. Decise să continue, cu un ton împăciuitor:

- Ce faceţi voi?

- Bine. Suntem la plajă.

- Ionuţ ce face?

- Se joacă cu scoicile.

"Haai, Mirelo, povesteşte-mi!" Tăcere...

- ... E bine?

- Da, e bine.

"Povesteşte!" Tăcere...

- ... E cuminte?

- Da, e cuminte.

- Îi place apa?

- Da.

- ... E mai bine?

- Da.

- Deci a fost o idee bună.

- Da, a fost o idee bună.

- Şi-i plac valurile, sau se sperie de ele?

- Nu, îi plac.

Şi-apoi tăcea... Iar el ştia că Mirela îl enerva extrem de tare pentru că voia să ştie dacă bărbatul ei făcea vreun efort, cât de mic, să-şi controleze nervii - sau va urla din nou la ea. Ei bine, uite că nu urla la ea... Iar ea aştepta...

- ... Tu eşti bine?

- Da, Alex.

Cum-cum? De data asta folosise un ton un pic deranjat de întrebarea lui! Hm!

- Bine, atunci eu nu te mai deranjez. Pa.

- Pa.

Închise, privi lung telefonul...

"Prea bine, Mirelo!" Se grăbi să deschidă uşa cămării. Apucă borcanul şi-l izbi de pământ!

Mm, ce bine era! Încă unul! Zgomotul era teribil, iar cioburile săreau mai peste tot... Încă unul! Uite-aşa! Şi din nou! Şi-ncă unul şi gata!

Eeei... Ce bine era! Gata! Se calmase! Îi trecuse!

Deci Ionuţ era bine, îi plăcea la mare, se vedea o îmbunătăţire... Iar cu ea va lămuri lucrurile când îi aducea acasă! Că n-o să poată fugi de el o veşnicie!

Intră în bucătărie, luă mătura şi începu să strângă cioburile... Tii, da' ce bine se simţea! Aşa o să facă de-acum încolo! O să spargă un borcan, sau un pahar, şi-o să se calmeze fără s-o mai facă pe ea cu ou şi cu oţet! Era deşteaptă Beatrice! Ea avusese prima ideea cu spart paharele! Şi ce bine era...

Şi-acum terminase. Era patru jumate. Ce mai avea de făcut?... Ia să încerce el să citească manualul ăla de ABA! Nu de alta, dar era scris de însuşi inventatorul metodei!

Cât era ceasul? Şase fără zece. Închise calculatorul şi se ridică - acum avea toată stima pentru fetele de la centru. Ele citiseră toată chestia aia, şi-o şi înţeleseseră! El se poticnise după trei pagini - ceea ce demonstra două lucruri. Unu, nu avea stofă de tutore. Doi, Livia era de trei ori mai isteaţă decât el - că abandonase după prima pagină! Bufni în râs şi intră în bucătărie. Îşi aprinse o ţigară...

Beatrice o să-l sune şi-o să-l invite undeva. El avea nevoie de-un calcul - pentru că acum era odihnit şi atent şi putea trage nişte concluzii mult mai realiste decât cele de ieri, din bar.

Beatrice era o fiinţă plăcută. Nu era răsfăţată, sau "năsoasă". Era şi foarte frumoasă, dar nu era "fotomodel" - adică nu era frumoasă şi proastă. Era destupată bine la minte, iar asta îl cam îngrijora. Dacă ea se certase cu Zmeul înainte de venirea în România, şi-apoi el o chemase urgent în Turcia doar ca s-o agite două zile, s-o plesnească şi s-o piardă pe-acolo, Beatrice putea fi tentată să-şi ia revanşa. Sufleteşte vorbind - că doar n-o să fie idioată să-l anunţe şi pe el că...

Avea câteva certitudini despre relaţia zânei cu Zmeul. Era sigur că Beatrice nu era îndrăgostită de mafiotul de 40 de ani. Era la fel de sigur că mafiotul nu se obosea să aprindă în fiecare noapte lumânări şi să se îngrijească mereu-mereu de şampania rece. Era sigur că n-o pocnea doar o dată pe an, ci de fiecare dată când ea nu era de acord cu el... Iar el, băiatul menajerei ei, împlinea în august 25 de ani; era înalt, foarte "bine", avea ochi albaştri, plete şi-o mamă care-şi dorea să nu strice relaţiile contractuale cu Beatrice. De-asta, şi din motive materiale, el sfârşea, invariabil, petrecându-şi o parte din timpul liber cu ea. Ea avea doar... 22 de ani. La vârsta aia, gândurile ei puteau fi creţe...

Mobilul piui; răspunse direct:

- Sărut mâna, mămico.

O auzi râzând:

- Să trăieşti, puiule. Ce faci? Pui castraveţi pe cearcăne?

- Nu. Fumez şi mă întreb ce-o vrea şefa ta să-mi comunice...

- Păi, uite, ţi-o dau la telefon.

O auzi pe Beatrice râzând:

- Bună.

- Bună. Ar trebui să mă suni tu totuşi. Că-ţi răspund, să ştii!

- E mai bine aşa, crede-mă! Ţi-ai găsit serviciu?

- N-am căutat - am dormit neîntors până la patru.

- Şi-atunci crezi că putem să facem o afacere?

Hei! Afacere?

- Depinde de afacere.

- ... Nu pot să-ţi zic! Stai aşa!

Telefonul sfârşi în mâna mamei lui, care râse cu poftă:

- Vine cu hârtie şi pix! Doamne, e teribilă!

Deci venea cu hârtie şi pix, pentru că nu putea să-i spună... Ori era incredibil de abilă, ori era incredibil de specială - oricum, Beatrice nu înceta să-l uimească! Mămica lui râdea...

- Deci, scrie Beatrice a mea aşa: stă în România o săptămână... şi nu mai are prietene... Dacă o însoţeşti în oraş... oferă 100 de euro pe zi... şi plăteşte ea tot. Asta e.

- Şi unde vrea să meargă?

- Unde vrei să mergi?

Acum auzea vocea Beatricei şuşotind...

- Păi nu ştie. Zice că azi ar merge la Mall, de exemplu.

- OK. Ia pune-i telefonul la ureche.
- Stai aşa.

Auzea râsul Beatricei tot mai tare... Gata. Începu şi el să râdă:

- Nu poţi să-mi spui ghid, pentru că ştii oraşul. Cum mi-ai spune?
- Bodyguard.
- OK. Deci azi mergem la Mall.
- Da.
- La cât să vin?
- Când vrei tu.
- Bine; atunci vin.
- OK.
- Pa.
- Pa.

Apăsă butonul roşu... Şi intră în dormitor: la urma urmei, de ce nu?! Atâta timp cât o însoţea în oraş, n-ar fi trebuit să fie o problemă! Putea sta drept în faţa Zmeului, spunându-i că şefa mamei lui îl rugase să aibă grijă ca ea să nu păţească nimic rău. Şi-o însoţise acolo unde voise să meargă - strict din postura de bodyguard. Nu-i va mai oferi braţul; va păstra o distanţă considerabilă. Va evita cât mai mult locurile cu lume puţină. Zmeul n-avea de ce să se supere pentru asta. Cel puţin teoretic - nu? În orice caz, n-avea de ce să se supere pe el! Treaba lor era treaba lor - îi privea dacă zbierau şi se băteau parte-n parte! El era "asigurat"... după părerea lui...

Gata. Arăta bine. Arăta al dracului de bine chiar! Hainele alea chiar făceau toţi banii! El îşi revenea repede la forma de demult...

Porni spre uşa de la intrare, dar zări cu coada ochiului imaginea din oglinda cuierului şi se opri. Şi păşi în spate...

Zâmbea. Tocmai se surprinsese zâmbind. Iar asta nu-i prea plăcea - zâmbea pentru că mergea cu Beatrice la Mall... Uitând complet de manualul lui Loovas şi de atitudinea neutră a Mirelei. Nu-i plăcea chiar deloc! Trebuia să fie foarte atent, să nu dezvolte vreo fixaţie pentru zâna asta! Că era frumoasă, era o prezenţă plăcută, era spirituală şi isteaţă foc... şi era o adevărată maestră în a obţine tot ceea ce voia.

Şi-acum ieşea pe uşă. Lăsa toate gândurile cu Ionuţ şi Mirela în casa asta şi se ducea "la serviciu". 100 de euro pe zi nu erau mult, dar nici puţin. Dar, în limbajul lui, dacă plimba zâna cinci zile, "scotea" un salariu de Kaufland şi-o primă!

Apăsă soneria. Spera că ajunsese îndeajuns de devreme ca s-o găsească schimbându-se... Mămica lui deschise uşa:

- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit.
- Nu e gata.

Aprobă şi-o trase în bucătărie. Şi-i şopti la ureche:

- Mămico, spune-mi sincer! Ce vrea muierea asta de la mine?
- Cred că vrea să uite că n-a sunat-o decât o dată, scurt, de când s-a întors din Turcia.

Adică Zmeul o iubea, dar o suna o singură dată în 48 de ore? După ce-o plesnise şi-o abandonase în hotel? Hei!

- Mămico, asta sigur e logodnică de mafiot? Sau o plasează pe la partenerii de afaceri?
- E mai mult decât logodnica lui - e proprietatea lui. O ţine din scurt şi-i conduce viaţa aşa cum vrea el. Şi e şi gelos la culme. O şi pocneşte... Nu des; doar când ea ţipă şi-l loveşte cu ce-i pică-n mână...

Adică zâna arunca în Zmeu cu obiecte dure iar Zmeul o învârtea pe călcâie cu o singură palmă? Păi oamenii ăştia... Nu mai înţelegea nimic! Da' chiar nimic!

- Uneori o răsfaţă şi-o ţine uite-aşa, pe palme; alteori o lasă baltă, ca pe cămaşa căzută în dizgraţie, şi pleacă câte-o săptămână sau două, cu afaceri. Când ea se înfurie rău, azvârle după el; iar el o plesneşte de-o trânteşte pe covor. Şi-apoi dispar în dormitor şi revin de-acolo zâmbitori ca-n prima zi. Altceva, eu nu ştiu să-i facă - da' nici nu stau lângă ea clipă de clipă!

Evident! Deci "se iubeau cu năbădăi"! Se grăbi să revină la problema lui:

- Şi de la mine ce vrea? Că la chestii concrete să ştii că nu mă bag! Am terminat cu Bianca, ceea ce înseamnă că am terminat şi cu vizitele la domiciliu!
- Foarte bine! Mă îndoiesc că Beatrice o să vrea chestii concrete tocmai de la tine, băiatul jandarmului. Cred că vrea să se simtă tânără. Nici nu ştiu ce vrea! Da' întreab-o! De ce n-o întrebi pe ea?
- Fiindcă are probleme de comunicare. Şi preferă să te pună pe tine să-mi transmiţi unele lucruri.
- Treaba ta! Dar să ştii că discuţia deschisă e sfântă întotdeauna! Ţine!

Ce-i dădea?... 150 de euro şi cardul ăla auriu, cu care fusese la cumpărături.

- 1991. A spus să ţii tu cardul, ca să plăteşti tu...

Bufni în râs: ia uite-o! Pe lângă socoteala strictă a benzinei separat de "efortul" lui de-a o păzi în Mall, zâna se îngrijorase şi pentru moralul şi imaginea lui publică! Şopti:

- E prea isteaţă pentru secolul ăsta! Du-te şi spune-i că în curând se-nchide la Mall.

"Şi se plictiseşte individul ăla pus s-o supravegheze discret, şi-l sună pe Zmeu şi ne saltă din Mall, cu interlopii locali!" Nu se îndoia de faptul că Adriano ăla avea nişte afaceri şi prin România! Aici era aşa o piaţă de desfacere mare şi bună...

Deci aşa - să plătească el... Uşa se deschise larg:

- Salut.
- Salut.

Azi era foarte sexy. Bluză decoltată mulată pe corp, o pereche de egări negri şi sandale cu toc cui. Fata asta ieşea la agăţat? Parcă observându-i nelămurirea, Beatrice zâmbi:

- Când ai de gând să vizitezi şi sufrageria?
- Nu ştiu. Anul ăsta, oricum! Mergem?
- Mergem.

Bun! Constată, în drum spre uşă, că zâna se parfumase din belşug... Apăsă butonul liftului.

Existau doar trei variante de răspuns la întrebarea "De ce arată Beatrice atât de provocator azi?". Unu - presimţea că se va întâlni cu una din fostele ei prietene. Doi - ieşise la agăţat. Trei - voia să-l agaţe pe el. Va urmări azi fiecare posibilitate. Era important să afle ce era în mintea acelei femei - ca să se ferească la timp...

Încă puţin şi ajungeau la apartament. Era aproape doispe noaptea - dar se distraseră pe cinste!

Azi chiar se simţise ca un bodyguard. Tot Mall-ul ăla îşi scrântise capul după zâna brunetă cu ochi albaştri-verzui şi trup de fotomodel! Dar ea nu se sinchisise - ea fusese aşa o fiinţă normală, naturală, necrispată şi ne-studiată...

Intraseră prin toate magazinele şi magazinaşele; Beatrice îşi cumpărase două bluziţe, nişte pantaloni, nişte cercei ciudaţi - şi pe toate le plătise el cu cardul... Se opriseră doar ca să mănânce; apoi reluaseră shopping-ul... şi sfârşiseră la Movieplex. Adică se distraseră pe cinste. Nu uitase nici o clipă să păstreze distanţa - dar nici ea nu uitase vreo clipă că se plimba prin Mall cu bodyguardul...

Se simţise ciudat. Nu era obişnuit să joace rolul Zmeului - că aşa se percepuse azi, în rolul bărbatului cu bani mulţi care scotea cardul auriu şi achita prompt tot ce-şi dorea zâna. Un rol care-i plăcuse, un rol tentant... dar în faţa căruia mintea lui rezistase eroic. El era doar Alex, fotomodelul-bodyguard care încasase

100 de euro pentru a juca rolul Zmeului, partea fără trosnit şi lăsat baltă şi zbierat şi urlat. Şi care tocmai oprea maşina în faţa blocului zânei, oprea motorul şi-o privea pe ea lung, zâmbitor... Beatrice râdea:

- A fost super!

- Nu te contrazic, pentru că ai dreptate!

Scoase cardul şi i-l întinse; primi o întrebare:

- Atunci mâine mergem la dans?

Să meargă la dans... OK!

- Mergem.

Mâna zânei îi împinse uşor mâna, iar Beatrice deschise portiera. Hm... Se grăbi să coboare şi să deschidă portbagajul. O ajuta să strângă toate sacoşelele... şi era extrem de atent, pentru că zâna fusese foarte cuminte toată seara iar acum putea încerca să-şi dea în petec...

- Noapte bună, Alex.

- Noapte bună, Beatrice.

Nu-şi dăduse în petec. Îşi luase sacoşele şi pornise spre scara blocului. Închise portbagajul şi aşteptă s-o vadă înăuntru... Porni spre casă.

Fusese o zi extrem de plăcută. Fusese, totuşi, prea plăcută. El unul îşi ştia locul. Şi chiar dacă avea de-a face cu o zână obscen de frumoasă, ştia că n-o să derapeze. Adică mintea şi imaginaţia lui nu se vor lua de mână şi nu vor porni langa într-o lungă, frumoasă poveste despre ei doi împreună, fugind cât era globul de mare de furia Zmeului şi iubindu-se sincer şi curat până la adânci bătrâneţi, când nepoţii le vor lumina ultimele zile, bla-bla-bla... Dar nu era prea sigur în privinţa ei - iar dacă ea derapa şi-o lua razna cu gândul la el, toată chestia asta se va termina urât de tot. Zmeul o iubea - aşa că o s-o simtă mai rece cu el, mai gânditoare, o s-o vadă mai retrasă, o s-o surprindă poate rostind alt nume decât Adriano... Şi-atunci o să afle ce se întâmplase şi cine-i distrase iubita în ultimul timp - şi-o să fie rău! Aşa că el trebuia să facă un efort şi să strecoare cam o măgărie pe oră, în relaţia cu ea. Trei ore de plimbare, trei măgării. Ca s-o scuture periodic şi să-i amintească de convenţia lor, de cei 100 de euro, de faptul că ea se întorcea curând în Italia la Zmeu iar el se întorcea la anunţurile din ziare şi margarina unsă pe pâine, şi ABA...

Avea deci o sarcină grea. Imediat cum ajungea acasă, o să-şi facă o cafea foarte tare. Şi-o să stea în bucătărie şi-o să se gândească la măgăriile alea. Că nu mai făcuse niciodată măgării - iar Bianca putea confirma asta!

Apropo de Bianca - cum de nu-l mai sunase deloc? Renunţase, oare, la modelul ei preferat? Găsise alt model? Sau îl lăsase în pace câteva zile, să-i treacă supărarea cauzată de tentativa de impresariere? Asta numai ea putea şti!

Intră în apartament, încuie uşa şi se grăbi la bucătărie. Patru linguriţe de ness la cană era extrem de mult. Dar trebuia să se gândească; trebuia să se dezmeticească şi să găsească nişte măgării pentru Beatrice, nişte măgării pentru Bianca... Pentru că avea sentimentul că Bianca va selecta numărul lui de telefon în cel mult 24 de ore...

18 iulie 2010 - duminică

Era zece. El "se informa" pe internet, în materie de restaurante şi cluburi. Că nu voia să pară uşor încuiat. Chiar dacă nu ţinea să-şi facă o imagine frumoasă în ochii Beatricei, nici nu-i convenea să pice de papagal!

Vecina lui de la apartamentul 12 făcea curăţenie şi asculta muzică. Muzica aia suna al naibii de bine! Oare ce asculta? Îi venea să-i apese soneria şi s-o întrebe! Dar... Dar n-o să-i apese soneria. O să asculte cu atenţie... Iar dacă va recunoaşte vreo melodie, o va căuta pe Google. Şi-o va găsi, mai devreme sau mai târziu, odată cu numele albumului... şi dezlegarea misterului!

Aha! Asta era superbă - şi-o ştia! Se numea *La soledad*, dar artistul nu şi-l amintea. Google! *La soledad*... Oare asta să fie? Porni difuzoraşele şi apăsă butonul. Da, asta era! Deci *Pink Martini, La soledad*! Google... Era pe albumul artistului. Mai căuta! Că vecina sigur nu cumpărase o tonă de CD-uri! N-ar fi avut timp să le sorteze pe toate! Următorul link... Nu. Următorul... Aha! Zâmbi slab şi porni DC-ul. Deci trebuia să caute Buddha Bar... Uau, câte erau! Ia să le dea jos pe toate! Căuta discografie... Gata. Se ridică şi intră în bucătărie: acum, calculatorul lucra singur. Orice intruziune a lui încetinea download-ul râşniţei cu nume pompos de PC!

Îşi aprinse o ţigară... Mobilul începu să piuie. Mirela? Ce se întâmplase?

- Da.

- Bună.

- Bună.

- Ce mai faci?

- Bine. Aştept să se facă luni, ca să plec după ziare. Voi ce mai faceţi?

- Bine şi noi. Tocmai ne-am întors din apă.

- Şi cum a fost în apă?

- Bine. Foarte bine chiar! Ia, stai puţin! Ionuţ, cum face valul?

Auzi râsul băiatului şi vocea subţirică exclamând:

- Vine valu'! Fşşş! Fşşş!

Se grăbi să se aşeze - că i se tăiaseră picioarele!

Oo, Doamne! Păi cum putea să spună că era "mai bine"? Era "infinit mai bine"! Ionuţ râdea şi răspundea spontan! Dumnezeule mare! Mirela puse din nou telefonul la ureche, râzând:

- Şi stai să vezi cum face peştele!

- A văzut şi peşti?

- Da, un pescar amator a prins nişte fâţe de-alea mici şi i-a dat şi lui una. O ţinem într-un PET; cred că o s-o eliberăm în curând, că n-are loc...

- Şi-i place de peştele ăla?

- Da. Stă şi se uită la el minute în şir. Şi face ca el...

Adică Ionuţ nu imita nici femei, nici bărbaţi, nici copii, dar imita un peşte! Hm! Pe-asta chiar n-o credea!

- Aţi mai făcut ABA?

- Da, şi-o să-i facem o surpriză plăcută Oanei la prima şedinţă. Cred că masterează încă două programe până atunci.

- Ce bine! Şi tu?

- Eu, ce?

- Tu ce mai faci?

- Uite, bine...

Acum era evident că Mirela evita să vorbească despre ei. Despre Ionuţ, turuia ore-n şir. Dar despre ei doi, nimic - nici măcar răspunsul la "ce mai faci". Se grăbi să continue cu între-

bări neutre:

- Cum e mâncarea acolo?

- Cum să fie; aşa cum e de obicei, nu? Că n-am uitat cum se pune-n oală.

- Păi n-aţi fost la restaurant până acum?

- Nu.

- Uite, eu zic să vă îmbrăcaţi elegant diseară şi să ieşiţi în oraş, la restaurant.

- Prefer să mă întorc cu rest acasă.

Ăsta era al treilea răspuns tăios. Îşi păstră tonul calm şi-şi alese cu grijă cuvintele:

- Încerc să-ţi spun să-l scoţi din rutina zilnică. Şi să-i oferi experienţe noi.

- Ştiu cum urlă când trece prin experienţe noi - şi parcă n-aş face show pe stradă. În plus, eu nu uit că după mare şi munte urmează ABA şi logopedie la centru!

- Stai liniştită. Poţi să spargi toţi banii pe care-i ai la tine. Că a venit mama, cu şefa ei, şi-o plimb zilnic cu maşina prin oraş. Plăteşte foarte bine.

Tăcere... Mirela ştia că mama lui lucrează la o tânără frumoasă foc - şi-acum se întreba dacă nu cumva el renunţase la şefa lui în favoarea şefei mamei lui... Zâmbi slab:

- Fac pe taximetristul şi-atât.

- Poţi să faci ce vrei tu.

- Nu prea mai pot.

Mirela se repezi să încheie discuţia:

- OK, hai că trebuie să închid. Vorbim.

- Bine. Pa.

- Pa.

Şi-i închisese repede-repede, ca să nu revină în zona lui "noi doi"... Asta e! Or să discute când veneau de la Eforie - adică înainte să plece la Călimăneşti. Trebuia să fie sigur că soţia lui îl credea. Era foarte important pentru el...

Telefonul reîncepu să piuie. Să se fi întâmplat totuşi ceva?... Aa, nu! Bianca era! Zâmbi şi răspunse direct:

- Bună, Bianca.

- Bună. Ce faci - te-am deranjat?

- Nu; downloadez nişte muzică.

- Oo, deci eşti în toane bune...

- Da; foarte bune chiar. Ionuţ e mai bine deja - şi mai are câteva zile de stat în Eforie!

- Mă bucur să aud că sunteţi amândoi mai bine.

I-auzi! Ce drăguţ! Hai, nu-l invita? Că abia aştepta să-i zică o măgărie - ca să prindă experienţă, pentru Beatrice!

- Uite, te-am sunat ca să te chem la un sampling.

- Când?

- Diseară.

- Diseară nu pot.

- Eşti sigur?

- Foarte sigur.

Bianca începu să râdă, foarte sigură de ea:

- Şi nu poţi din cauza ultimei mele invitaţii la cină? Pentru că avem totuşi un contract, în privinţa acţiunilor ăstora...

- Nu. Nu pot pentru că am o clientă.

Tăcere... Şi-un râs un pic forţat:

- ... Oo, acum ai cliente...

- Stai liniştită, că şi tu tot clientă mi-eşti!

O lăsase fără replică, fără cuvinte, fără respiraţie - o plesnise de-o blocase de tot! Continuă, pe acelaşi ton zâmbăreţ:

- Contractul stipulează clar ce şi cât din mine impresariezi. Iar dacă am probleme cu nevasta, nu înseamnă că-mi caut deja alt început în viaţă. Iar tu nu eşti unica muiere care-mi apreciază prezenţa. Aşa că fii realistă, OK?

Îi auzea respiraţia şi-şi imagina cu uşurinţă mutra lungă...

- Alo?

Abia acum închisese Bianca. Probabil că încă nu se dezmeticise; probabil că stătea cu telefonul în mână, se uita la el ca la o nouă invenţie tehnologică şi încerca să proceseze cuvintele pe care tocmai le auzise... Bufni în râs şi i se adresă telefonului:

- Ce să-ţi fac?! M-ai crezut un constipat tăntălău, care-şi pierde direcţia dacă nu se ţine de poala ta! Ba, mai mult - m-ai crezut uşor retardat! Că pe tăntălău nu încerci să-l impresariezi aşa - dar pe retardat, da!

Ia - mai suna?... Nu. Nu-l va mai suna ea. O s-o pună pe secretară să-l convoace la diverse acţiuni. Iar ea o să-şi găsească repejor alt model... pe care-o să-l fluture pe sub nasul lui, în încercarea de a-l oftica! Ha!

Şi uite cum tocmai făcu prima măgărie din viaţa lui! Reuşită, ce mai! Amplă şi bine ţintită - cu siguranţă, produsese maximul de pagube. Sigur, avusese şi dispoziţia necesară pentru asta. Cu Beatrice va fi mai greu!

Reveni în sufragerie - era sigur că calculatorul downloadase deja câteva melodii. Abia aştepta să le asculte şi să le sorteze! Ceea ce auzise azi prin peretele comun cu poliţista fusese extrem de melodic!

Iar? Acum cine-l mai suna? Şase fără cinci... Mămica lui - adică Beatrice. OK! Apăsă butonul verde, deşi era cam devreme pentru plecat la dans:

- Da.

- Bună, puiule.

- Sărut mâna.

- Pa, puiule.

Bufni în râs:

- Sărut mâna.

Şi-acum i-o dădea pe Beatrice. Care râdea şi ea:

- Salut.

- Salut.

- Te-am deranjat?

- Nu; vegetam la televizor.

- Şi nu ţi-e foame?

Îl invita la cină? OK! Ea plătea!

- Sincer? Parcă-parcă se simte ceva...

Râdeau amândoi; continuă ea:

- Atunci mergem la o crâşmă, înainte de dans?

- Mergem.

- La cât vii?

- Pe la şapte.

- OK. Te aştept.

- Pa.

- Pa.

Închise şi se repezi în baie: duş, haine proaspete şi la drum! Gata, pleca la serviciu!

Şampona bine părul şi se gândea...

Beatrice trecuse repede de la "ia-mă şi du-mă la aeroport" la "scoate-mă la restaurant şi-apoi la dans". Poate că şi descoperirile făcute ieri o influenţaseră mult! Întâi fusese ferm în decizia de-a nu intra cu ea; apoi, intrase pe furiş şi-o surprinsese. Şi-i şi gonise prietenele alea profitoare! Şi chiar dacă ea ştiuse că erau profitoare, şi calculase că între zero prietene şi patru prietene profitoare era de ales a doua variantă, gestul lui, intruziunea lui în cercul ei de prietene fusese perceput ca un gest protector. El o protejase de asemenea individe, cu asemenea caractere. Puţini bărbaţi se băgau în aşa ceva! Şi-apoi "vegetaseră" la bar până la cinci...

Aparent, comportarea lui arăta o oarecare dorinţă de apropiere; şi-un ataşament, mai mult sau mai puţin "vinovat". Orice

alt gentleman ar fi inventat o frază drăguţă, ca s-o scoată din cercul prietenelor. El le plesnise verbal în gura mare, arătându-le pe fiecare cu degetul... Oare Zmeul plesnise vreodată aşa pentru zâna lui? El cu siguranţă plesnise cu palmele, pumnii şi picioarele. Oare ce metodă îi plăcea mai mult Beatricei? Care tip de plesneală i se părea mai... potrivit cu stilul ei? Şi cât de mult conta faptul că el nu-i spunea niciodată "nu", iar Zmeul o răsucea pe călcâie cu dosul palmei?

Oare când se va termina răbdarea Beatricei? O asemenea zână, tratată urât de Zmeul ei, va dori să se răzbune. Pentru că îl iubea. Cu cât îl iubea mai mult pe zmeul ăla mărunţel şi cam cărunt, cu cât mai tare şi mai îndelung îi zdrobea el visele, planurile şi speranţele, cu atât mai diabolică şi mai cruntă va fi răzbunarea ei!

Părul era oarecum uscat. Acum, o să se îmbrace cu... Cu o ţinută de club. De fapt, cu o ţinută de "băiat isteţ". Blugi şi-o cămaşă fix măsura lui. Cu gulerul ridicat, fireşte - că dacă o vedea iar în egări şi-un maieu mulat, chiar va trebui să se încaiere cu interlopii pe-acolo! Femeile frumoase atrăgeau "cafteala zilei"... Bufni în râs: asta-i mai lipsea acum! Un interlop pus pe caftit! În rest, le-avea pe toate - inclusiv ameninţarea unui Zmeu mafiot, mare mâncător de spaghetti probabil...

Era gata. Arăta bestial, mirosea bestial, zâmbea... Avea sentimentul că trebuia să-şi pună un tricou comun, o pereche de blugi un pic jegoşi şi să-şi amintească anumite lucruri despre familia lui... La dracu! Pe ea “o mânca”, iar el, involuntar, o poftea “s-o scarmene” el! Dar... Descuie şi deschise uşa.

Ouch, ce vecinică cobora scările! Se-ncingeau lucrurile la apartamentul 12! Da’ rău! Că poliţista de alături purta azi pantaloni scurţi din bumbac şi-un maieu fără spate! Cât de curând o să apară şi vecinul ăla "nou-nouţ"... Ieşi şi încuie uşa îndelung, ca să nu se ciocnească - pentru că avea experienţă cu căpşoarele alea drăguţe, frumuşele foc. Şi decât să aibă probleme chiar acolo, “lângă casă”, mai bine se-ascundea de ochii ei! Cobora încet pe scări, ca să-i lase timp să plece prima... Şi reveni la calculele lui.

Zmeul nu-şi lăsa zâna nesupravegheată. Era sigur că Beatrice era filată cu grijă ori de câte ori ieşea din bloc! Iar scara ei de bloc sigur era păzită cu străşnicie! El fusese văzut intrând şi ieşind, din clipa în care îşi adusese mămica de la aeroport. Oare cum fusese categorisit până acum? Fiul menajerei? Sau amantul statornic al zânei, pe care mama lui, menajera, îl băga personal în apartamentul cu patru camere?... Oricum, fuseseră filaţi ori de câte ori Beatrice ieşise din casă. Şi, cu siguranţă, oamenii care-l filau îl anunţaseră pe Zmeu că zâna petrece timp de calitate alături de băiatul menajerei - tânăr, frumos, înalt, solid, pletos, zâmbitor, bine îmbrăcat şi parfumat...

Împinse uşa şi ieşi din scară. Şi inevitabilul se produse - BMW-ul roşu trecu încet prin faţa blocului, iar ochii albaştri de la apartamentul 12 îl priviră preţ de-o secundă. Şi reveniră la el tot preţ de-o secundă...

Era ceva alandala în vara asta! Puseseră partidul şi guvernul ceva în vară - că toţi şi toate o luaseră razna! Ce puseseră partidul şi guvernul în vară? Praf de gândit prostii? Oare exista şi antidot la el?

Cam atât, despre gândul cu partidul şi guvernul - că se grăbea să urce la volan şi să pornească spre Beatrice. Vecina avea treaba ei, el avea treaba lui...

Pizza era o nebunie culinară. Beatrice râdea, povestea de mama focului şi agita războinic furculiţa - povestea aventuri din pizzeriile italiene, cu clienţi furioşi şi bucătari curajoşi. El o privea lung, râdea şi el şi "făcea totalul".

Ar fi trebuit să opteze pentru tricoul comun şi blugii jegoşi. Zâna rămăsese uşor interzisă şi roşise-n obraji când dăduse azi ochii cu el. Nici el nu se descurcase mai bine - că parcă se vorbiseră să se îmbrace în acelaşi ton! Şi ea tot cămăşuţă fără mâneci, pe măsura ei, şi-o pereche de blugi bine croiţi. Şi fardată, coafată şi emoţionată rău de tot - că-l văzuse şi roşise instantaneu, se fâstâcise şi iar avusese ceva foarte urgent s-o întrebe pe mămica lui... Până şi ea observase! Îl trăsese uşor de mânecă şi-i aruncase o ocheadă concludentă în timp ce-i strecurase banii - să aibă grijă, că bruneţica cu ochi verzui se cam "aprinsese"!

Ea voise să mănânce o pizza gigantică, cu de toate. Cu informaţia de pe Şapte seri proaspătă-n minte, el o adusese la Cafeneaua Actorilor de Vară, la aer curat, ponton şi pizza. Şi chiar dacă mesele erau cam înghesuite iar atmosfera era un pic prea rustică, vedea pe chipul ei că era perfect...

- Şi în ce club vrei să mergi azi?

- Nu ştiu. Ăla de ieri nu mi-a plăcut - că n-aveam unde să dansez. Iar dacă aş vrea să ascult muzică, m-aş duce să ascult jazz!

- Dar azi vrei să dansezi.

- Da. N-am mai fost într-un club în care să dansez de vreo... doi ani, cred.

- Serios?

- Foarte serios. Logodnicul meu nu e genul care să danseze printre necunoscuţi...

Ba, el putea jura că Zmeul "dansa" zilnic printre necunoscuţi, cu afacerile! Şi întotdeauna el ieşea câştigător la concursul de dans! Ia să afle el mai multe despre Zmeu!

- Nici chiar în Italia?

- Nici chiar. El e mai mult cu cazinourile.

- E practic; îmi place!

- Mie nu - că mie-mi place să dansez!

- Şi n-ai tu două prietene, cu care să te duci la dans?

- Nu. N-am absolut nici o prietenă.

- Te rog, nu-mi spune că eu le-am gonit pe ultimele patru!

- Alea nu-mi erau prietene. Erau foste colege de modelling - şi m-am întâlnit cu ele doar ca să-i demonstrez fostei mele şefe că n-a avut dreptate când a spus că o să sfârşesc prostituată ieftină prin Roma.

- Păi să ştii că i-ai cam demonstrat!

- Exact.

- Şi totuşi, nu înţeleg cum de n-ai tu chiar pe nimeni care să meargă cu tine la cumpărături!

- O să râzi - dar programul pe care l-am avut până acum, cu ieşitul în Mall şi la club, e un răsfăţ pentru mine.

- Ce vrei să spui?

- Că la Milano nu ies aproape niciodată. N-am cu cine. O mai iau uneori pe mama ta, că-mi vine să urlu încuiată-n casă...

- Păi nu sta încuiată-n casă!

Primi un rânjet concludent:

- Deseori, nu e după mine. Că e periculos, spune el...

- Din cauza afacerilor?

- Şi nu numai. În general, se fereşte să mergem împreună în public - la Mall, la film, la plimbare... Chestiile *indoor*, da; la un restaurant cu geamuri fumurii mergem împreună. Dar la mall, cel mult ne întâlnim acolo şi umblăm separaţi prin magazine.

- ... Şi nici măcar în România nu ieşiţi împreună?

- Nici măcar. Adriano "are cetăţenie dublă", dacă înţelegi ce vreau să spun...

Înţelesese. Mai rău de-atât nu putea fi! Zmeul făcea afaceri cu "băieţii veseli" din România! Iar ei nu erau filaţi de-un om discret - ei aveau pe urme un batalion de puştani, toţi români, care înţelegeau fiecare cuvinţel pe care-l rosteau ei. Tocmai de-asta, decise să nu se mai informeze acum:

- Păcat. Totuşi, nu cred că aici ar fi aşa un mare pericol! Dar asta nu-i treaba mea. Mergem în Kristal Glam Club?

- ... Nu-l ştiu.

- Normal - doar ai zis că de doi ani n-ai mai fost într-un club în care se dansează!

Beatrice râdea, el râdea... O privea lung, râdea şi calcula că Zmeul înţelegea deja româna, dacă avea "cetăţenie dublă". Şi-o şi vorbea binişor. Adică spionii nu trebuiau să se obosească să-i asculte şi să reţină ce spun ei - trebuiau doar să-i înregistreze şi să prelucreze un pic fişierele, ca să se audă clar. Acum putea să se îngrijoreze - că Zmeul o să apară val-vârtej şi-o să-l convoace cu siguranţă la o partidă de "dans". La care or să participe şi amicii lui, ăia cu care lucra la "cetăţenia dublă"...

El unul era calm - nu se atinsese de ea. O dusese cu maşina şi fusese plătit corect, ca un taximetrist. O scosese în oraş şi se asigurase că Beatrice făcea ce voia ea în deplină siguranţă - siguranţă pentru care fusese de asemenea plătit. Era "acoperit". Cel puţin până acum - că mergeau în club ca să danseze. Şi presimţea că acolo i se va sfârşi norocul...

Tresări la auzul acordurilor lente. Beatrice zâmbi... şi întinse mâinile spre el:

- Slavă Cerului! Am obosit!

Mai avea vreun rost să-i propună să caute două scaune? Nu - că îl luase deja în braţe. O prinse uşor de mijloc şi impuse o oarecare distanţă minimă... Parcă înţelegându-i intenţia, Beatrice îl contrazise prompt lăsând capul pe umărul lui - adică lipindu-se neaoş de el... Afurisită zână! Îl băga în pumnii Zmeului - şi nu-i păsa nici cât negru sub unghie de chestia asta! Deşi el fusese fair play clipă de clipă! O să discute chestia asta cu ea - dar nu acum. Acum, o s-o lase să zâmbească în continuare. Când o s-o ducă acasă, o să-i reamintească poziţia lui faţă de ea. Beatrice era isteaţă - va înţelege repede că bodyguardul nu avea "planuri măreţe" şi nici nu marşa la planurile ei măreţe... Dar îi va spune asta acasă. O va lăsa să fie fericită acum.

Din clipa în care intraseră în club, Beatrice începuse să ţopăie. Venise să danseze, nu? El se oprise la marginea ringului; ea se dezlănţuise la juma de metru de el. Şi făcuse ea cum făcuse... că, după jumătate de oră, constatase că se zbânţuia cot la cot cu ea... Şi nu se mai oprise, până la blues-uri. Acum, privea drept. Privea pe deasupra ei, spre mese şi scaune. Nu încerca să-i găsească pe tinerii puşi să-i fileze. Pur şi simplu simţea că fusese într-un fel de transă, dar acum se dezmeticise şi trebuia să se gândească un pic...

Preţ de câteva ore, uitase totul. Uitase de Ionuţ, de probleme, de bani, de serviciu, de Mirela... Uitase de toate nemulţumirile şi neîmplinirile vieţii. Şi nu-şi dăduse seama când se întâmplase asta. Simpla prezenţă a acelei zâne ştersese totul din mintea lui. Iar el trebuia să-şi bage fuguţa minţile-n cap, tocmai pentru că era singurul care mai putea face asta! Beatrice nu se lupta nicicum cu acel vis - chiar acum, cânta încetişor versurile de dragoste... Iar el nu era idiot. Pricepuse cam care era planul zânei. Nu pricepuse de ce zâna asta se etala aşa cu el, deşi ştia că Zmeul are afaceri - şi deci şi oameni - în România...

Da, era bine. Era frumos. El era calm, liniştit... Iar toate astea se vor sfârşi peste vreo patru-cinci zile, când Beatrice îşi va lua cardul auriu şi troller-ul şi va dispare înapoi, în vila din Milano - cu Zmeul. Iar el se va trezi din acel vis frumos şi se va găsi tot în mijlocul aceloraşi probleme, nemulţumiri, neîmpliniri...

Momentele asta n-or să dureze mult. Şi, categoric, nu-i vor face lui problemele să dispară! După momentele astea plăcute, se va duce acasă şi va fi tot el, Alexandru, tatăl unui băiat autist, soţul unei femei extrem de reci şi depărtate de el, capul unei familii aproape destrămate, angajatul unei femei care voia să-l trimită prin patul amicelor ei... Şi multe altele.

Acum era mult mai bine. Acum era mai dezmeticit ca niciodată! Beatrice era hotărâtă să rămână aşa, lipită de el. O s-o lase în pace - că erau în mijlocul ringului, în văzul tuturor spionilor Zmeului, iar ea nu-l putea obliga să-şi mute mâinile din poziţia aia corectă! Diferenţa de înălţime de 25 de centimetri îi asigura lui fuga de orice tentativă de sărut... Şi le arăta tuturor spionilor din sala aia că bodyguardul nu avea gânduri "creţe". Indiferent ce gândea acum zâna.

Acum, se bălăngănea inexpresiv. Dacă ea voia să danseze, trebuia să se mulţumească cu bodyguardul care se bălăngănea. Iar dacă intenţiona să aleagă alt partener pentru următorul blues, el o va duce acasă şi-o va obliga să intre în scara blocului - după care el pleca, iar ea făcea orice voia ea, cu cine voia ea!

Oare câte blues-uri le programase DJ-ul? Că nu se simţea deloc în largul lui! Nu voia să-i caute cu privirea pe oamenii care îi filau...

Beatrice se apropie de el şi-l trase scurt:

- Vrei să mai stăm?

Oo, ce întrebare bună! Între "nu" şi "da", alese varianta de compromis:

- Stăm atât cât vrei tu.

Ei bine? Tânăra zâmbi, privindu-l lung:

- Păi să ştii că mie îmi cam tremură genunchii! Se vede că nu mai am antrenamentul din tinereţe!

OK! Pentru asta, o să-i ofere braţul! Beatrice nu-l refuză, desigur... Şi tocmai ieşeau pe uşa clubului.

Mm, ce cald era afară! În club, aparatele de ventilaţie creaseră o atmosferă plăcută. Afară era un fel de cuptor nocturn... Începu să scotocească după cheile maşinii - şi-o făcu îndeajuns de amplu pentru ca mâna ei să cadă de pe braţul lui. Opel-ul piuia prompt... Stătea tot în faţă. OK - cum voia ea! Porni motorul şi demară. Iar Beatrice începu să râdă:

- Mâine o să mă târăsc în patru labe prin casă. Că deja au început să mă doară toţi muşchii!

- Când ajungi, ia două aspirine - şi mâine n-o să ai nimic.

- Serios?

- Serios.

- Uite, să ştii că o să încerc.

Să încerce!

- ... La ce te gândeşti?

- Sincer?

- Foarte sincer.

- La spionii care ne-au filat azi.

- Ce spioni?

- Spionii Zmeului tău.

Uau! Oare ce iscase hohotul ăla de râs? Spionii, sau Zmeul? Beatrice respira cu mare dificultate, pentru că râdea cu lacrimi... Începu şi el să râdă:

- Nu râde aşa! Că eu vorbesc serios, să ştii!

- Nu-şi pune oamenii să mă urmărească.

- Eşti tu sigură de asta?

- Da.

El nu era foarte sigur, dar... Dar o s-o lase să creadă ce voia ea, iar el o să creadă ce voia el. Şi gata. Se grăbi să schimbe subiectul:

- Şi mămica mea e cuminte la Milano, sau...?

- Cea mai cuminte!

Şi-o spusese printre hohotele de râs... Atunci o să tacă! Să deschidă ea discuţia! Beatrice nu se putea linişti...

- ... Tanti este umbra mea. Unde sunt eu, e şi ea. Ea are grijă de mine. Şi de nervii lui. De-asta n-a lăsat-o niciodată să-şi ia concediu: pentru că nu vrea să mă încuie în casă cu un subaltern

de-al lui.

De ce? Se temea să nu sară pe ea? Chiar aşa periculoasă să fie Beatrice? Da, era foarte abilă şi obţinea întotdeauna ceea ce voia - dar de la asta, până la a se teme că omul lui de încredere se va culca cu logodnica lui... Decise să continue discuţia pe tema mamei lui:

- Deci n-am nici o şansă să mă bucur şi eu de ea măcar 12 ore.

- Mă tem că nu. Eu n-aş avea nimic împotrivă - dar eu sunt doar logodnica lui. El e şeful, el face regulile...

Mda; se lămurise. Zmeul era şeful tuturor - inclusiv al ei. De-asta n-avea ea prietene - n-o lăsa şeful. Numai că ea era logodnica lui şi îşi permitea să exagereze şi să întindă coarda cu el uneori. Cu riscul de-a fi plesnită. Era tânără şi frumoasă şi lipsită de tact... şi probabil că rămăsese cu el din motive ne-financiare, iar comportarea lui o rănea sufleteşte... Dar ce naiba avea Zmeul, de se purta aşa cu ea?!

- Mi-a plăcut în clubul ăsta. Dar data viitoare cred că mergem să ascultăm jazz.

Adică mâine mergeau să asculte jazz? Mâine era luni; se grăbi să o contrazică:

- Mai degrabă fanfara militară - că de obicei cluburile sunt închise luni.

- Bună şi fanfara militară! Unde "se produce" asta?

- În Cişmigiu, în weekend.

- ... Şi-atunci unde mergem mâine?

- Unde vrei tu! Biliard, bowling, campionatul interjudeţean de macao...

Iar o făcuse să râdă...

- Cred că mâine o să vreau să văd iarbă. Şi soare.

Bun; deci or să meargă într-un parc. Se grăbi să completeze:

- OK; dar după-amiază, pentru că de dimineaţă am un pic de treabă cu nişte anunţuri de angajare...

- Aoleu, aşa e! Iartă-mă, dar am uitat complet! Dacă sunt casnică...

Trase pe dreapta şi scoase cardul. Şi i-l întinse, privind-o lung... Beatrice zâmbi:

- Mâine, cândva, oricând, când vrei tu... mergem în Herăstrău?

Ar fi spus "Nu". Dar 100 de euro însemnau opt şedinţe de ABA. În condiţiile în care el era şomer şi-i spusese azi Biancăi că ea nu era pentru el decât o clientă... Aprobă încet cu capul; iar ea zâmbi, privindu-l pătrunzător, şi împinse uşor cardul spre el... Era frumoasă - şi ştia asta... Portiera se deschise scurt:

- Noapte bună, Alex.

- Noapte bună, Beatrice.

O urmări cu privirea... Gata; intrase. Porni şi el spre casă.

Mâine, când se trezea, o să-şi cumpere ziarele. Deşi presimţea că le va cumpăra degeaba - pentru că se va trezi pe la unşpe, se va dezmetici în jur de doişpe, iar posturile alea se ocupau pe la nouă şi cinci... O să le cumpere totuşi - şi-o să şi sune. Şi-o să se ducă şi la interviurile la care va fi chemat. Dacă mai rămânea timp şi de plimbare, o să iasă cu ea în Herăstrău; dacă nu, nu.

Avea o problemă grea de rezolvat. Pe de-o parte, avea nevoie de suta aia de euro. Pe de altă parte, Beatrice dezvolta fixaţii - cu el, nu cu Zmeul. Ea era ferm convinsă că n-o fila nimeni, deşi era evident că Zmeul n-ar fi lăsat o asemenea zână să zburde nesupravegheată prin Bucureşti... Iar el ce să facă? Să iasă şi mâine cu ea? Ieşise ieri, ieşise azi... Mâine ce să facă? În condiţiile în care uitase azi cu desăvârşire să-i injecteze câte-o măgărie pe oră?

Avea senzaţia că înţelesese de ce se purta Zmeul aşa cu zâna lui. Femeia aia era îngrozitor de frumoasă. Şi obişnuia să privească bărbaţii drept, deschis, cu ochii ăia ireali... Zmeul o iubea. Din punctul lui de vedere, cel mai bun loc pentru zâna lui era seiful. Dar n-o putea încuia în containerul ăla metalic cu cifru. Aşa că o vedea ieşind pe stradă, cochetă şi aranjată, şi-o vedea cum priveşte drept vânzătorul, şoferul, barmanul, turistul care-o întreba unde era Strada 34... Şi-i creştea instantaneu tensiunea - că la aşa zână şi aşa ochi, toţi rămâneau perplecşi... Observase că nu prea existau poze cu ei doi împreună. Probabil că ele fuseseră făcute; dar Zmeul le privise lung, obiectiv, şi trăsese concluzia că, alături de ea, el părea bodyguardul, sau impresarul... sau fraierul cu bani. Aşa că...

Atâta timp cât zâna îşi va privi interlocutorul drept, în ochi, dosul palmei Zmeului va căpăta mâncărimi...

19 iulie 2010 - luni

Cum-cum? Aoleu, telefonul! Sări de pe canapea şi înhăţă mobilul. Şi nu mai privi afişajul - apăsă direct butonul verde:

- Da!

- Neaţa, puiule.

Aa, mămica lui! Se trânti în fotoliu şi închise ochii:

- Sărut mâna.

- Dormeai, nu?

- Da; de ce?

- Păi pentru că ai ţopăit aseară pe rupte; nu?

- ... Adică?

- Adică mi-a povestit Beatrice cum a fost ieri în club. Şi-am înţeles că te-ai distrat şi tu un pic.

- ... Mda...

- Ba am înţeles că "mda" mai mult, aşa...

Se încruntă scurt:

- E lângă tine?

- Nu. Eu am plecat la cumpărături iar ea e acasă - a aţipit, în sfârşit, în fotoliu.

Deschise ochii:

- Cum adică?

- Adică de când ai adus-o acasă şi până acum, n-a pus geană pe geană.

Cum-cum? Simţi nevoia să se ridice:

- Poftim?

- Da, Alex. De când a venit acasă, de la trei jumate, n-a închis ochii. Ce spun eu - nici nu s-a apropiat de dormitor!

- ... Serios?

- Extrem de serios. Şi voiam să te întreb - ce i-ai făcut? Că parcă nu mai e ea!

- Ce vrei să spui?

- Că rareori am mai văzut-o atât de fericită.

La dracu!

- A zburdat prin toată casa, mi-a povestit cu lux de amănunte cum ai dus-o la pizza în aer liber şi cum v-aţi distrat în club. A dat drumul la televizor pe MTV, a ţopăit prin casă, a lălăit tot ce se putea lălăi, s-a schimbat de şase ori, a mâncat o cutie întreagă de îngheţată şi multe-multe altele!

Aoleu!

- Şi ştii ce-i cel mai ciudat? Adriano a sunat-o pe la nouă, să-i spună că e foarte prins cu afacerile şi probabil o să trebuiască să plece câteva zile la Barcelona - timp în care n-o să poată s-o sune deloc. Şi ea nu s-a supărat! Ea i-a spus să se ducă liniştit să-şi facă treaba, că ea nu se supără! Ea o să iasă la plimbare prin Bucureşti, o să se întâlnească cu fostele colege de modelling, o să se uite la televizor - are ea ce face!

Văleleu! Dezastru!

- Iar după ce-a închis, nici n-a ţipat, nici n-a aruncat cu paharele pe-aici - a continuat să ţopăie şi să danseze!

La dracu! Gata - Beatrice o luase razna!

- Ce i-ai făcut, mămicule?

- Absolut nimic. Am dus-o acolo unde mi-a spus s-o duc, am lăsat-o să facă ce-a vrut ea să facă şi n-am spus niciodată "Nu"... Atâta tot.

- Ciudat...

- Dar azi s-ar putea să se termine totul. Azi o s-o repun cu picioarele pe pământ.

- Cum adică?

- Adică o să-i aduc aminte că eu sunt doar bodyguardul plătit cu ziua; iar peste câteva zile ea pleacă în Italia iar eu rămân aici. Şi-o să accentuez faptul că, dacă ea nu-şi revine repejor iar italianul ei simte că e ceva în neregulă, o să fie rău pentru ea.

- Auzi, mămicule?

Pauza care urmă îi arătă că va urma acea întrebare... Mămica lui şopti în telefon:

- Nu cumva aţi făcut şi altceva decât dans în club?

Începu să râdă:

- Nu. Şi poţi să stai liniştită, că n-o să ajungem la asta.

Mămica lui începu şi ea să râdă:

- Şi tu poţi să stai liniştit - că, dacă l-a înşelat vreodată, el n-a simţit nimic.

Hei-hei! Ce însemnau vorbele astea? Porni, cu paşi furioşi, spre geam:

- Mămico, stai puţin! Stai, că am senzaţia că tu încerci să-mi spui ceva!

- Încerc să-ţi spun că te văd liniştit şi aflu că, în sfârşit, trăieşti şi tu cu adevărat măcar două-trei ore.

Aoleu! O luase razna şi ea! Ridică tonul şi mai şi:

- Te rog să fii serioasă!

- Sunt extrem de serioasă. Ea o să plece în Italia, tu o să rămâi aici, iar Mirela şi Ionuţ sunt la mare. Iar tu o s-o iei razna în curând, dacă îţi umpli viaţa numai cu tristeţe şi gânduri sumbre. Dacă tot ieşi cu ea şi cu cardul ei, distrează-te şi tu!

- Mă distrez, dacă-mi vine să mă distrez. Dar de ea nu mă ating.

- Asta e decizia voastră, mămicule. Eu nu mă bag - eu îţi spun să faci cum vrei tu.

Cu alte cuvinte, "îi dădea undă verde" să se culce cu Beatrice! Exclamă, exasperat deja de gândurile care-i umblau acum mamei lui prin minte:

- Nu te înţeleg! Pe cuvântul meu!

La aşa ton şi aşa... planuri, se aştepta să audă nişte ţipete; când colo, mama lui părea mai calmă ca niciodată:

- Viaţa trebuie să aibă un echilibru - trebuie să fie ca o balanţă. Iar tu trebuie să ai grijă să pui câte ceva în fiecare taler. Dacă o laşi prea mult timp descentrată, îţi pocneşte un vas de sânge la creier; sau faci şi tu pareză, cum mi-ai povestit că a făcut tatăl băieţelului de la centru. Pune câte ceva şi în celălalt taler. Ce pui, e alegerea ta - distracţie în club, sau pe lângă club, sau orice altceva! Dar pune ceva!

Deci la asta se gândea mama lui. La puţin bine, pe lângă atâtea lucruri rele; la o veste bună, pe lângă atâtea veşti proaste... La zâmbete, la urma urmei. Oftă greu:

- Bine. Am înţeles.

- OK. Probabil că te sună diseară - că zicea ceva de Herăstrău.

- Mai mult ca sigur o să mă sune. Dar azi îi aduc aminte că e logodită cu italianul, iar eu sunt doar bodyguardul vorbăreţ. Iar dacă văd că nu înţelege asta, o să-i spun că plec şi eu la mare - şi n-are decât să se plimbe cu taxiul.

- Cum crezi tu. Hai, că trebuie să intru în magazin.

- Sărut mâna.

- Pa, Alex.

Lăsă telefonul pe masă şi oftă greu...

Deci Beatrice ajunsese acasă euforică. Asta era ciudat, pentru că el ar fi numit-o aseară... veselă. Sau bucuroasă. În nici un caz euforică! O lăsase în faţa blocului pe la trei şi ceva; şi aflase acum că ea nu adormise până la nouă jumate. Mai ţopăise un pic, povestise toată "acţiunea", mâncase o cutie de îngheţată - ceea ce modelele nu făceau nici sub ameninţarea pistolului...

Iar dacă italianul mirosise ceva la telefon azi, o să apară valvârtej în apartamentul cu patru camere. Înainte de prânz. Şi-o s-o găsească sforăind în fotoliu. Automat, o s-o întrebe de ce stătuse toată noaptea trează, ca un huhurez! Şi-atunci...

... Sau o s-o lase să doarmă şi-o să dea o fugă până la bancă. Şi acolo afla exact când, unde şi ce achitase cardul auriu!

... Sau se ducea la partenerul lui de afaceri - ăla pe care-l rugase să-i supravegheze discret zâna! Şi primea raportul complet...

... Şi-atunci ieşea urât de tot!

Diseară, în Herăstrău - dacă mai apucau să ajungă în Herăstrău! -, o să fie mitocan. O să-i amintească cine e el şi cine e ea. Şi-o să-i dea cardul înapoi. Apoi se ducea la Bianca, cu flori şi bomboane, şi-o împăca. Şi gata!

Era zece şi zece. El se simţea obosit, de parcă fusese bătut metodic cu un par peste fiecare centimetru de muşchi... Dar nu mai putea să doarmă. Ceea ce aflase de la mama lui îi adusese prompt în memorie fotografiile cu Zmeul. Ştia că cu omul ăla nu era de joacă; se vedea pe faţa lui că era iute la mânie. Se întreba deci dacă va apuca să scoată şi el un cuvânt, la discuţia care va urma! Zmeul îşi iubea zâna!

Ciudat; foarte ciudat! Era opt seara, iar Beatrice nu-l sunase! Oare se răzgândise în privinţa plimbării prin Herăstrău? Oare se trezise odihnită, realizase schimbarea de comportament şi decisese să nu se mai apropie de el? Nici măcar să nu mai dea ochii cu el? Dacă ar fi fost aşa, mămica lui l-ar fi sunat şi i-ar fi spus să aducă cardul. Dar aşa, nu mai înţelegea nimic!

Luă telefonul şi selectă numărul mamei lui. Suna...

- Da, puiule.
- Sărut mâna.
- Să trăieşti.
- Ce mai faci tu?
- Ce să fac: uite, cu treburi! Că a venit şi şeful, şi trebuie să aranjez pe-aici...

Deci Zmeul venise val-vârtej! O simţise într-o clipă! Mm... Coborî tonul vocii:

- Aha! Să trec să las cardul în cutia de scrisori?
- Aa, nu! Stai liniştit!

Deci nu aveau nevoie de cardul auriu! Ciudat... În fine! Să pună repede întrebarea aia care-l apăsa rău:

- Ea cum e?
- Foarte bine.

Serios? Asta era şi mai ciudat! Mama lui tăcea... Oof!

- ... Când poţi, sună-mă! Te rog!
- Bine. Pa.
- Sărut mâna.

Apăsă butonul roşu şi-şi acoperi faţa cu palmele: Zmeul îşi iubea mult logodnica. Era foarte gelos şi foarte suspicios. Şi-o simţise schimbată, de dimineaţă. Aşa că-i vorbise despre dispariţia lui la Barcelona şi se urcase în primul avion spre Bucureşti. Şi-şi jurase lui însuşi probabil că, dacă o va găsi în braţele unui bărbat, le va lua amândurora gâtu'! Numai că întrebase adineauri cum e ea, iar mămica lui spusese "Foarte bine". Nu putea sta liniştit, din punctul ăsta de vedere. Putea cel mult să fie un pic mai liniştit...

Se ridică şi opri televizorul. Puse ceaunul pe foc, scoase "provizia" de cartofi curăţaţi din frigider... Gata - în cinci minute mânca. Se apropie de oglinda de pe hol.

Ptiu, să nu se deoache singur! Ia uite ce bine-şi revenise! Era din nou el, cel de demult - cel pe care-l şuşoteau modelele, în spatele scenei. Acum trebuia să fie atent - că dacă nu se oprea din mâncat, trecea în partea cealaltă. Şi asta chiar nu trebuia să se întâmple!

Vecina lui, poliţista, avea musafiri; o auzea râzând, auzea şi celelalte două voci - o femeie şi un bărbat, naşii ei... Cum-cum? Vecina lui tocmai spunsese ceva despre principalul candidat la "Isaia dănţuieşte"! Iar asta îl bucura... şi nu prea.

Nu avusese mari tangenţe cu vecinul de alături. Când se mutase el acolo, jandarmul fusese singur. Nu organizase petreceri, nu adusese femei acasă... sau, dacă le adusese, le pusese să meargă pe vârfuri şi să şoptească uşurel ce-aveau de şoptit. Apoi apăruse şi ea. La fel de tăcută ca el, la fel de discretă... Prima lui impresie fusese că tânăra aceea slăbuţă şi tăcută provenea din mediul rural. Dar le ascultase într-o seară discuţia şi-şi dăduse seama că, dacă într-adevăr venea din mediul rural, vecina fusese premiantă în satul ei. Mai ales că discuţia fusese despre Academia de Poliţie! Nu se pricepea la grade - dar steluţele de pe uniforma ei erau o dovadă clară că vecina chiar terminase studiile superioare...

Vecinul murise. Ea ţinuse doliu. Şi-acum, în seara asta, îl va prezenta celor doi poliţişti, naşii ei de cununie, pe candidatul la "Isaia dănţuieşte"...

Nu înţelegea de ce acea femeie - frumoasă, tânără şi mutată din casa părintească direct în mariajul cu jandarmul - voia să se avânte într-un nou mariaj, imediat cum ieşise din doliul de după primul mariaj! Adică, pentru Dumnezeu - era tânără, frumoasă şi emancipată! Chiar nu voia să-şi ia un pic de "concediu" de la gătit, spălat şi călcat? Sau se considera prea... bătrână pentru zbânţuit prin cluburi? O văzuse în haine sexy; anticipase deci apariţia noului vecin. Dar ea vorbea azi despre "Isaia dănţuieşte", iar el nu înţelegea...

Se apropie de uşă, ridică căpăcelul vizorului şi se sprijini de uşă - voia să-l vadă şi el pe candidatul ăla. Era curios, apropo de gusturile vecinei. În funcţie de gusturile astea, poate-şi putea explica motivul pentru care vecina aia "dinamită" nu voia să se distreze un pic aşa... fără s-o ştie nimeni! Să fi dat ea din prima peste bărbatul ideal? Hm...

Aoleu, cartofii! Se repezi la ceaun şi amestecă energic cu spumiera. Şi alergă înapoi la uşă - dacă nu-l prindea atunci când urca scările, nu-i mai vedea decât ceafa, când pleca! Uşa vecinei lui era chiar în capătul scărilor.

... Aha! Uite-l!

... Eei... Păi, ce să zică - era un om normal! El apăsa soneria, se auzea uşa deschizându-se... Lipi urechea de perete - că poate auzea mai bine aşa! Şi cum vecina lui era un pic euforică, o auzi rostind clar: "Victor, stilistul meu. Adriana, năşica... George, năşicul superior..." Bombăneau nişte formule de politeţe - iar vocea nou-venită începu să râdă: "Moţul e prioritar! Treci la moţat!"

Iar el trecea la ceaun, că mirosea a ars deja. Îşi scoase cartofii pe-o farfurie, zâmbind...

Vecina "se cuplase" cu stilistul. În fine - impresia lui era că stilistul nu ştia încă asta. Le auzise chicotind, pe vecina şi pe "năşica" - şi ştia bine ce însemnau chicotelile alea. Victor, stilistul, habar n-avea ce rol juca în "piesa" clientei lui. Şi-o să aibă nişte surprize mari...

Mânca şi asculta. Se auzea un vâjâit - şi era tentat să creadă că vecina pleca la dans, însoţită de naşi, dar fără stilistul şaten care-o coafa chiar acum, probabil în bucătărie. Probabil că întâi dansa un pic prin cluburi... şi abia după aia se mărita din nou. Oare Victor stilistul ştia asta?... Era evident că ştia - că doar îl chemase "s-o moţeze", nu? Dar ştia cu cine ţopăia vecina? Bănuia că nu va ţopăi singură... că era stilist, şi-şi trăia viaţa printre femei! Dar...

În concluzie, redescoperea şmecheria feminină...

Vecina făcuse cumva să ajungă pe scaunul de coafură al stilistului. Şi pornise cu el o frumoasă... amiciţie. Momentan! Pentru că, în particular, complota de zor cu năşica şi primea sfaturi despre cum să-l aducă pe stilist la "Isaia dănţuieşte". Şi, până-l aducea, năşicul şi năşica scoteau fina la dans. Oare ei nu erau de acord cu măritişul imediat după doliu? Sau perioada aia de distracţie fusese decizia ei? Pentru a afla asta, trebuia să spioneze

serios, cu paharul lipit de perete. Şi n-avea de ce să facă asta. Mai ales că ştia deja cum se va termina povestea! La aşa vecină "dinamită", cu siguranţă palierul lor va cunoaşte curând nişte paşi amorezaţi serios şi tufliţi "grandios"...

Ia să lase el prostiile! Ia să-şi vadă el de ale lui! Zmeul venise val-vârtej să afle de ce iubita lui era euforică, iar lui îi ardea de despicat firul vecinei în patru!

Azi, era evident că Beatrice n-o să-l sune. Aşa că o să-şi pardă vremea la televizor, sau la calculator... Ah, chiar! Trebuia să-şi sorteze muzica!

Iar pe la zece o să oprească totul şi-o să se culce. Mâine era marţi, deci cumpăra România liberă dis-de-dimineaţă.

20 iulie 2010 - marţi

Lăsă receptorul în furcă şi-l notă şi pe el pe coala rezervată zilei de azi. Avea programate trei interviuri, toate trei pentru postul de şofer. Primul era la două, aşa că avea tot timpul să facă un duş şi să mănânce. O să înceapă cu... mâncarea. Avea poftă de omletă...

Telefonul începu să piuie. Se grăbi să răspundă:

- Sărut mâna, mămico.

- Să trăieşti, puiule. Uite, am coborât să iau fructe. Deci Adriano a picat ieri pur şi simplu. M-am pomenit că aud yala - şi îţi dai seama că m-am speriat de moarte! A descuiat cu cheia lui deci, a intrat, m-a salutat civilizat după care a întrebat unde e Beatrice. I-am spus că doarme; s-a dus în dormitor, a văzut că nu l-am minţit şi s-a întors la mine. M-a întrebat dacă e totul în regulă; am spus că da, iar el a ieşit din nou. Şi, după câteva secunde, am auzit-o chiuind! Beatrice pur şi simplu s-a aruncat de gâtul lui, chiuind şi râzând, şi l-a pupat tot - de parcă o ceruse de nevastă! Şi nu s-a mai dat dusă de lângă el. Aseară, se uita la ea atât de mirat...

- Adică ea şi-a dat în petic.

- Nu chiar. Că s-a tot aşezat în braţele lui şi l-a tot pupat, de-a lungul zilei. Şi de fiecare dată i-a spus că e bucuroasă că a venit şi el, şi că nu mai e singură.

- Dar el a fost mirat de schimbarea asta.

- A fost cam mirat, să ştii! Că în Italia nu stau niciodată chiar aşa de... "bot în bot"!

- Iar tu ce zici: să mă pregătesc să-i primesc vizita?

- Dat fiind faptul că aseară s-au retras pe la zece şi s-au culcat abia azi la patru, eu zic că nu.

Dacă aşa zicea ea... În opinia lui însă, trebuia să se pregătească - pentru că numai italianul ştia ce-i în mintea lui, câţi oameni o filau subtil pe Beatrice, ce aflase de la oamenii ăia şi cât de mult credea în replicile ei isterice cu "Sunt atât de fericită că ai venit şi tu!"... Mămica lui continuă:

- Adriano pleacă mâine la prânz, şi cred că Beatrice rămâne aici. Telefonul lui sună aproape încontinuu, iar asta înseamnă că încă nu şi-a terminat treaba. Pregăteşte-te deci, că mâine seară ieşi în oraş!

- Mămico, tu ce zici: s-o mai scot în oraş, sau să-i spun că plec şi eu câteva zile la mare?

- Eu zic că n-ai de ce să te temi aşa de tare de Adriano. Dacă ai fost atent şi nu te-ai atins de Beatrice, chiar n-ai de ce să te temi aşa de el! Serios!

- Bine. Atunci, dacă zâna vrea să iasă mâine, să mă sune.

Că şi-aşa trebuia să-i dea cardul înapoi, nu?

- Bine. Hai, că am ajuns în faţa blocului. Să ai grijă, puiule!

- Tu să ai grijă - că cu tine are de-mpărţit, dacă îşi dă seama de ce e logodnica lui aşa de euforică!

- Stai liniştit. Pa, puiule.

- Sărut mâna.

Închise şi intră în bucătărie - o să-şi facă o omletă gigant, din patru ouă! Stop! Ba din două ouă! Pe care-o s-o mănânce cu doar două felii de pâine. Că dacă se rotunjea prea mult, iar nu mai era selectat "din prima"!

Şapte jumate. Ionuţ mânca de obicei la opt, aşa că acum era momentul telefonului. Selectă numele Mirelei...

- Da.

- Bună.

- Bună.
- Ce faci?
- Bine; stau în bucătărie şi aştept să fiarbă cartofii.
- Piure-ul de seară?
- Da.

Deci nu reuşise să-l convingă pe Ionuţ să mănânce şi altceva. Tot piure, ca-n fiecare seară...

- Şi Ionuţ? El ce face?
- E bine.
- Şi e vesel?
- Da.

Avea impresia că revenise la răspunsurile alea scurte, sictirite... Continuă totuşi cu acelaşi tip de întrebări:

- Îi plac valurile, nu?
- Da, îi plac.
- ... Presupun că a cules multe scoici...
- A cules destule.

Simţea că-i creşte tensiunea - şi încerca din greu să nu urle la ea... Acum tăceau amândoi... Zâmbi:

- Şi presupun că soarele, apa şi aerul i-au făcut o poftă de mâncare... mamă-mamă!
- Da, mănâncă bine.

Se ridică şi porni spre dormitor - gata! În clipa asta, se ducea şi-i rupea toate rochiţele alea de fotomodelă! Trecu pe lângă cuier... Şi se opri în hol, cu ochii la adidaşii micuţi... Se sprijini de perete şi închise ochii; şi-şi şopti întrebarea:

- ... Mă mai iubeşti?

Se aşteptase să audă un oftat; când colo, Mirela începu să râdă:

- Nu cred că ar trebui să punem acum asemenea întrebări. Sau să răspundem la ele. Avem mult prea multe alte probleme, ca să ne gândim acum la asta. După ce-şi revine Ionuţ, după ce începe grădiniţa, o să-mi găsesc şi eu un serviciu; o să ne revenim cu banii, o să avem o viaţă normală... Şi-o să ajungem şi la întrebarea asta. Şi la răspuns. Şi la decizie. Până atunci, las-o baltă.

"Până atunci, las-o baltă."... S-o lase baltă cu chestia aia cu iubirea. Oftă greu... şi-şi dădu seama că se lupta degeaba cu ea acum. Asta nu era o discuţie de purtat la telefon. O s-o amâne pentru poimâine, când o să-i aducă acasă... şi, între sosirea de la Eforie şi plecarea la Călimăneşti, o să-i spună unele lucruri. Până atunci, deci, se grăbi să spună ca ea:

- OK. Ai dreptate. Până nu lămurim măcar o parte din problemele existente deja, n-are rost să ne ridicăm alte probleme.
- Pa, Alex.

Şi-acum îl expedia. Iar asta era un pic cam prea mult pentru el, aşa că zâmbi slab - ca să nu urle diverse invective la ea:

- Mă expediezi?
- Nu; ştiu că vrei să vorbeşti acum despre asta şi nu vreau să-ţi răspund. Prefer să scurtez mitocăneşte convorbirea, decât să te aud iar urlând.

Ei bine, acum era lămurit. Zâmbi:

- Bine. Pa, Mireluţo.

Şi apăsă butonul roşu, pentru că folosea foarte rar în ultimul timp alintul ăla...

Da - Mirela încă îl mai iubea. Altfel s-ar fi mutat la părinţii ei, cu tot cu Ionuţ. Acolo, mama ei, pensionată pe caz de boală, ar fi putut sta cu Ionuţ, iar ea s-ar fi putut întoarce la marea ei pasiune, modelling-ul! Numai că Mirela stătea cu el... iar când se va întoarce de la Călimăneşti, va veni tot aici, în apartamentul închiriat demult de tatăl lui. Tocmai pentru că nu voia să vorbească despre sentimente, dar nici nu putea să ceară pur şi simplu divorţul şi să se rupă de el.

O să-şi pună un film. Spera să găsească pe DC unul cât de cât captivant - pentru că era aproape opt seara iar el avea un gol în stomac. Ca şi cum s-ar fi aşteptat ca din clipă-n clipă soneria să sune, el să se ducă la uşă şi să vadă pe vizor chipul veşnic încruntat al Zmeului...

21 iulie 2010 - miercuri

Avea sentimentul că încă îl mai aştepta pe Zmeu. Îl aşteptase toată ziua. Era opt. Şi chiar dacă mama lui spusese că italianul pleacă la prânz, el ştia unele lucruri... şi era bărbat. Şi-l aştepta în continuare.

Beatrice nu-l sunase - ceea ce putea însemna fie că Zmeul îşi amânase plecarea, fie că se dezmeticise ea şi-şi dăduse seama că se juca rău de tot cu focul. Mirela nu-l sunase - ştia ea de ce... Contrar planurilor lui, nu ieşise azi din casă nici măcar până la chioşcul cu ziare. Vegetase pur şi simplu la calculator, la joacă - cu o pauză de-o oră, cât urmase instrucţiunile din cartea de bucate şi-şi făcuse ceva comestibil de mâncare.

Se întreba de ce nu-l sunase Beatrice...

Luă telefonul şi selectă numărul Mirelei. La ora asta, îi dădea lui Ionuţ să mănânce. O va înfuria deci, pentru că o va întrerupe - şi se va folosi de asta pentru a-i aminti că ar fi trebuit să-i pună copilului linguriţa în mână şi să se încuie o oră în baie. Aşa spuseseră toţi psihologii şi psihiatrii - ea făcea tot cum voia ea...

- Da.

Na, că-i răspunsese!

- Bună.

- Bună.

- Ce mai faceţi?

- Bine; mâncăm.

- V-am deranjat...

- Nu, nu ne-ai deranjat. Stăm amândoi la masă şi mâncăm.

Încerca să-i spună ceva? Stau amândoi la masă... Ridică mirat sprâncenele:

- Mănâncă singur?

- Da. Oarecum. Dar voinţă există, oricum.

Uau! Începu să râdă:

- Perfect! Ah, şi tocmai acum m-am găsit şi eu să stau acasă!

- Eu ţi-am spus că trebuia să vii şi tu.

- Iar eu trebuia totuşi să-mi caut serviciu!

- Şi ai găsit?

- Nu.

- Ştiam; de-aia nici nu te-am mai întrebat dacă ai găsit ceva. În iulie şi august nu se fac angajări decât pentru supercalificaţi. Trebuia să vii şi tu.

- ... Asta e!...

Şi-acum ea ar fi trebuit să-l invite la Călimăneşti - dar nu se mai luptase cu ea în ultimele zile, aşa că Mirelei "i se urcase la cap". Şi voia să-l audă pe el auto-invitându-se cu ei la munte. Ei bine, n-o să-l audă!

- Mâine la zece fix sunt în faţa blocului. Să fiţi gata, dacă vrei să treci şi pe-acasă.

- Bine. Zece fix.

- Pa.

- Pa.

Închise, un pic încruntat... Era tentat să creadă că mama lui avea dreptate atunci când îi bătea apropouri despre strâns în braţe alte femei - unele care chiar voiau să le strângă el în braţe. Nevasta lui devenise un adevărat iceberg - mare şi rece. Iar el nu trebuia să facă nici pareză, nici accident vascular, nici vreun gest necugetat...

Se trânti pe canapea şi închise ochii: mai bine dormea. Şi cum nu-i era somn, rectifică: mai bine să vegeteze acolo, până îl lua somnul.

Privea lung lumina din blocul de vizavi... Oamenii ăia se culcaseră, dar uitaseră becul aprins la baie. Nu-l deranja; chiar îi convenea să aibă un punct la care să se holbeze...

I-auzi! După tocuri, putea jura că ea era! Vecina lui, poliţista "dinamită"! Se întorcea de la... el. Că era miercuri spre joi, iar clubbing-ul era cu adevărat frumos doar în weekend...

Tresări - ce se auzea? Venea de pe palier; ca şi cum nişte paşi coborau grăbiţi treptele! Se ridică şi se grăbi spre uşă, realizând că poate-o pândise cineva... Apucă să vadă pe vizor o bucată din chipul naşului poliţist; apoi, uşa de alături se închise.

Naşul poliţist venea la fina poliţistă la ora... trei jumate? Noaptea? Era ceva putred acolo...

Se lungi înapoi, pe canapea - că nu era jandarmul ei, iar ăsta n-ar fi fost primul caz de iubire fină-naş! Numai că descoperirea aia îl întristase un pic. Că o crezuse femeie serioasă, iar el părea aşa un familist convins, tată de adolescent şi soţ de poliţistă veşnic zâmbitoare...

Hei! Vecina tocmai ridicase tonul! Şi tot "Hei!" spusese şi ea! Se ridică şi veni pe hol - că de-acolo se auzise. Asculta...

... Ar fi trebuit să apese soneria? Dacă da, ar fi trebuit s-o apese înarmat cu făcăleţul Mirelei? Auzea bocănituri şi foşnete; uneori auzea şi vocea ei exclamând "Eşti nebun!". Aşa că se întreba... Ce dracu să facă? Ce să facă... Ce să facă... Şopti, ca pentru el:

- Dacă ea spune "eşti nebun", înseamnă că poate să şi ţipe. Iar dacă ţipă, sun la 112. Dacă nu ţipă...

Dacă nu ţipa, era evident că el asculta acum "dragoste cu năbădăi" prin peretele holului. În care el şi nasul lui n-aveau de ce să se bage. Aştepta, asculta...

I se părea că o aude plângând... Dar dacă nu ţipa! El ce dracu să facă? Ea de ce nu ţipa? Dacă voia, să nu mai plângă! Dacă nu voia, să ţipe! Ce era aşa de greu?

Se repezi în bucătărie şi luă făcăleţul: să fie pregătit, în caz că vecina ţipa totuşi! O să sune la 112, dar n-o să-i apese soneria - o să iasă pe palier. Iar dacă individul o să încerce s-o şteargă înainte să vină echipajul, vedea el... făcăleţ cu experienţă!

"Ei, pe dracu!"

Ţipase! Dar nu ţipase "viol"! El ce dracu să facă acum? O mai auzea spunând ceva... El bombănea ceva... Ea mai spunea ceva... Şi spunea din ce în ce mai tare...

"... mă iubeşti? Iubeşti pe dracu, mă! Tu n-ai inimă-n tine, mă! Tu n-ai inimă deloc! Ai porţie dublă de creier, da' inimă n-ai, mă!"

Iar ultimul "mă" fusese ţipat tare, ca s-o audă bine! Păi îl bulversase de tot! Până acum plânsese, acum ţipa la el? Ce dracu se întâmpla dincolo de zidul holului?

"Ai planuri cu mine, mă? Nevastă-ta ştie ce planuri ai tu cu mine, mă?"

Oopaa... Avea sentimentul că poliţista ajunsese cumva cu mâna pe pistol... Da'-i lăsa cu pistolul acasă?

"Să nu te clinteşti de-acolo! Să nu mişti, să nu sufli!"

Da' unde se ducea? Şi, mai ales, cum îl convinsese pe uriaşul ăla să stea într-un loc şi să nu sufle?... Da; îi lăsa cu pistolul acasă. Că-şi amintea nişte ştiri, cu nişte poliţişti şi nişte pistoale care se descărcau accidental...

Începu să râdă la auzul acelui "ridică nădragii şi marş în sufragerie". Poliţista luase pistolul - iar el nu fusese inteligent, să plece la violat finuţa cu arma din dotare. Intră în bucătărie şi-şi aduse un scaun. Şi se aşeză lângă perete, hotărât să intervină cu făcăleţul în cazul în care individul ăla de doi pe doi reuşea să-şi dezarmeze cumva finuţa!

Auzea paşii trecând pe hol... Un singur set de paşi - adică pantofii lui. Iar vocea vecinei ordonă, mult mai tare, "Culcat, cu mâinile la ceafă!". Doamne, îi venea să râdă! Şi era dement! Omul ăla încercase să se cţere pe ea în numele dragostei oarbe, ea

probabil că tremura toată cu pistolul aţintit asupra naşului ei iar el râdea ca prostul pe tăcute, cu făcăleţu-n poală! O luase razna!

Tresări - auzise clar pocnetul ăla! Sări în picioare şi lipi urechea de perete... Ce dracu făceau acolo? Îl împuşcase? Împuşcase tavanul? Îi căzuse tigaia din mână? Ce fusese aia?

"Şi-acum am martori, că am tras un foc de avertisment. E trei jumate noaptea, eu am început deja să mă învineţesc mai peste tot, aşa că următorul glonte va nimeri genunchiul tău drept. Ţi-o jur!"

Deci trăsese în aer. Acum, el putea să se aşeze liniştit. Acum era evident că vecina lui era o poliţistă isteaţă foc şi dată dracului. Iar individul n-avea nici o şansă...

"Ia un taxi şi vino urgent la mine!... Vino încoace odată şi-ai să afli! Da' repede! Ia un taxi!"

Oof, Doamne! Începuse să suspine! Câţi ani avea femeia asta? 22, sau 23?... Cu siguranţă, 23 - că terminase Academia de Poliţie. Dar sigur nu împlinise 25. Şi tocmai o sunase pe năşica, să vină să-şi ia bărbatul din mijlocul covorului...

El mormăia mult; ea îi răspundea scurt şi mult mai încet, că nu-i mai înţelegea cuvintele. Nu-i era greu să-şi imagineze scena. Individul zăcea lungit pe covor, cu mâinile la ceafă; ea stătea undeva în uşa sufrageriei, dar mai mult spre hol - că o auzea clar, atunci când vorbea cu voce normală. Ea o chemase pe nevasta lui. Urmau cele 10-15 minute de discuţie calmă. Se îndoia că poliţistul va încerca să se ridice de-acolo, după ce o văzuse trăgând cu pistolul în casă...

El probabil că-i explica ei ceva; ea replica tăios şi scurt. Şi-acum explicaţiile lui se scurtau, răspunsurile ei se iuţeau... El începea să înţeleagă din nou cuvinte, frânturi de fraze...

"O singurică sexy cu picioarele-n sus?... Ce sunt eu pentru tine? Gâsca proastă care ascultă patru fraze drăguţe şi stă pe spate toată noaptea?" Iar el mormăia din nou... Tresări la auzul răcnetului ei!

"Ce-mi oferi tu mie, mă? Câţi ani ai, mă? 45, nu? Ce-mi oferi tu mie? Artrită, riduri şi-o sculă flască - asta-mi oferi tu mie!"

Aoleu! Bufni în râs şi-şi acoperi imediat gura cu mâna: Doamne, ce vocabular avea "dinamita" de la apartamentul 12!

"Taci dracu din gură! Că nu te-aş călări nici pe bani, mă!"

Clătina încet capul, încercând să nu râdă sonor ca să nu-l împuşte vecina prin perete... Că avea draci cu carul şi pistol pe gloanţe...

Acum discutau în continuare, pe acelaşi ton calm care nu-l lăsa pe el să înţeleagă dialogul. Dar parcă nici nu voia să-l înţeleagă. Era evident că lucrurile se calmaseră definitiv. După asemenea cuvinte, nici un bărbat, indiferent cât de nebun... sau de amorezat ar fi fost, nu s-ar mai fi apropiat de "dinamită"! Cum spusese? Artrită, riduri şi-o sculă flască - Doamne, femeia asta era teribilă!

Vorbeau de vreo cinci minute. Vorbeau calm, aşa cum bine anticipase el, şi nu înţelegea... Auzea paşi urcând scările. Se ridică şi privi lung prin vizor... Da; venise şi năşica. Era extrem de îngrijorată; o vedea urcând scările în fugă, înfigându-se cu degetul în sonerie... Ce-i spunea vecina lui naşului de pe covor?... Ah, tocmai acum se găsise să şoptească! După ce ţipase chestii neaoşe, tocmai pe-asta i-o şoptea! Auzi uşa deschizându-se. Aştepta... Aha! Naşa intrase şi tocmai ţipase "Ce-ai făcut, dementule?! Ai sărit pe ea!" Vecina închidea şi încuia uşa... Ce mai urma? Oare se luau la bătaie? Poate doar naşa, să-l pălmuiască straşnic pe naş - că erau oameni cu studii superioare şi bun-simţ şi nu se păruiau aşa, cu una-cu două. Dar...

Dar, dacă tot scosese făcăleţul din dulap, o să aştepte. Vecina nu mai spunea nimic - discuţia se purta între naşi...

Aha! Paşii se apropiau, iar vocea lui creştea în intensitate!

"... maşină. Vezi cum faci, s-o încurajezi să-l sune acum!"

Auzi yala - se repezi la vizor! Uşa alăturată se închise corect; îl văzu coborând grăbit treptele, îmbrăcat "cu toate accesoriile"... Ele ce făceau?... Păi ele discutau - că fina nu marşase la ideea naşului, iar naşa suferea în sinea ei pentru aşa bărbat... Pe cine nu trebuia să sune vecina lui? Habar n-avea! Probabil pe individul pe care-l cunoscuse în club! Sau pe stilist!

Renunţă la uşă - nu va înţelege nimic din discuţia lor. Vor vorbi încet, pentru că n-aveau de ce să se certe... Se mută la geamul de la bucătărie. Privea lung parcarea... Oare care să fie maşina naşului?

... Aha! Uite-l! Tocmai năvălise afară din scară! Aproape alerga spre parcarea blocului cu zece etaje... Nu. Se oprise brusc. Scotocea prin buzunare, de parcă uitase ceva... Îşi aprindea o ţigară. Pipăi şi el după ţigările de pe masă, pentru că nu voia să-l scape din priviri...

Alelei, ce-i tremurau mâinile! Uriaşul ăla de doi pe doi era o epavă! Avea sentimentul că o să-l vadă prăbuşindu-se... Şi-l vedea doar acoperindu-şi faţa cu palmele... Iar asta însemna că...

Bărbatul ăla, căsătorit în urmă cu mulţi ani cu poliţista aceea care râdea mult, tatăl unui adolescent de vreo 13-14 ani, îi spusese azi finei lui că o iubeşte. Şi că are planuri mari cu ea. 40 era vârsta aia dificilă când bărbaţii o luau razna, cu mintea la tinere frumuşele... Poliţistul avea 45; dar calcula acum că ea apăruse în apartamentul de alături în 2005 - adică exact când el "schimbase prefixul". Deci, dacă era să-l creadă pe el şi mai ales imaginea pe care-o vedea acum, n-o minţise. Chiar o iubea. Nu existau fixaţii lungi de cinci ani - nu la asemenea bărbat de doi pe doi, "bine", prezentabil, elegant şi cu multe steluţe la uniformă. Avea sentimentul că acel George, "năşicul superior", avea inimă-n el. Şi era sincer. Nu era foarte sigur dacă chiar plângea cu lacrimi de crocodil; dar inima lui nu se simţea deloc bine acum, după ce aflase opinia finuţei...

Azi, naşul cedase. După ce-şi înăbuşise atâţia ani sentimentele, după ce-o văzuse transformându-se dintr-o poliţistă fadă şi ştearsă într-o bombă sexy, azi îl cunoscuse pe stilistul asociat cu "Isaia dănţuieşte". După care ieşiseră în oraş - el, nevastă-sa şi finuţa. Şi se întâmplase ceva... Probabil că finuţa cedase insistenţelor unui june - altul decât stilistul. Că ea se întorsese acasă pe la trei, iar el văzuse prin vizor că năşicul o aşteptase pe palier, undeva între etajele trei şi patru. Aşa că probabil năşicul se panicase rău când văzuse câţi juni roiau în jurul iubirii lui secrete! Lăsase deci baltă şi tactul, şi textul pregătit temeinic în minte şi jucase totul pe-o carte. Pierduse. I se spusese verde-n faţă că el n-are ce să-i ofere ei. Varianta cu artrita, ridurile şi... toate celelalte fusese cel mai nenorocit duş cu acid pe care-l putea primi inima lui! El o iubea, iar ea...

Îl văzu grăbindu-se spre parcarea blocului cu zece etaje. Deci aia era maşina naşului! Frumoasă limuzină! Încă un plus, lângă prezentabil, elegant şi plin de steluţe! Dar dacă finuţa nu-l voia...

Se aşezase pe scaunul şoferului şi pusese capul pe volan. Acum chiar plângea! Îl vedea scuturând zdravăn umerii! Şi nu trebuia totuşi să plângă, pentru că îşi aştepta nevasta... Şi avea o vârstă şi-o prestanţă - şi poate că nu era chiar atât de bine să afle finuţa lui cât de mult o iubea naşul! Că o putea speria rău de tot...

Cum spusese nevasta lui? "Ce-ai făcut, dementule?! Ai sărit pe ea!" Iar în mod normal nevasta lui ar fi trebuit să ţipe ceva de genul: "Nenorocitule, pofteşti la fină-ta?" Asta îl ducea cu gândul la o căsnicie de-aia foarte modernă...

George o informase pe... Adriana de noile lui sentimente pentru că... pentru că... Pentru că Adriana avea un amant. Era frumuşică, era spirituală, zâmbea non-stop... Probabil că nici el nu era uşă interioară prin vreo biserică cu har... Iar poliţista era fina lor...

Oof, îl durea capul deja!

Bărbatul de la volan scotea telefonul. Scria un mesaj; observa că sursa de lumină din mâinile lui nu mai tremura chiar atât de tare cum tremurase jarul ţigării. Aşa că reveni în hol şi ascultă... Da; îi trimisese finuţei un mesaj. Probabil o asigurase că scena din noaptea asta nu se va repeta niciodată... Sau poate-i transmisese că nu va înceta niciodată să o iubească şi să lupte pentru dragostea lui! Cine ştie! Oricum, le auzea pe ele discutând cu calm. Ele erau prietene bune. Iar fina nu-i cedase naşului. Adriana era foarte liniştită; acum, probabil că încerca s-o convingă că lui George îi trecuse aburul dragostei, iar ea n-avea de ce să se depărteze de ei...

De când se mutase acolo, la vecina lui nu veniseră decât naşii. Iar ea nu dormise niciodată departe de apartamentul ăla. Nici urmă de părinţi, fraţi, cunoştinţe, prietene... Concediile nu şi le petrecuse la părinţi... Doar naşii îi treceau poliţistei pragul. În condiţiile astea, dacă bănuiala lui era adevărată, vecina lui... Vecina lui suferea mult acum. Pentru că nu avea pe lumea asta decât pe cei doi poliţişti. Din care unul tocmai îi spusese că o iubeşte. Şi nu, nu încercase s-o violeze. Probabil că o trântise în pat, o imobilizase şi încercase s-o convingă cumva să nu spună nu... Probabil că rostise cuvântul "şansă"...

Dacă ar fi vrut s-o violeze, uriaşul de doi pe doi i-ar fi dat un pumn în cap. Şi pe urmă şi-ar fi văzut de treburi aşa cum voia el. Era sigur că, la cei doi metri ai lui, uriaşul ăla n-ar fi avut dificultăţi în imobilizarea ei... Uriaşul încercase s-o facă să-l privească cu alţi ochi. Şi nu reuşise. Probabil că vecina observase unele lucruri la el, unele scăpări, şi fusese pregătită şi pentru posibilitatea asta...

Ameţise. Îl cam durea capul. Prea multe necunoscute. Prea mare uimirea cauzată de ceea ce se întâmplase azi în apartamentul de alături.

Aha! Uite că ieşise şi năşica din scară! Nu se grăbea la maşină. N-avea de ce să vrea să-i spargă naşului capul şi n-avea nici de ce să urle. Mariajul lor, ăla modern, cam aşa se desfăşura. Probabil că vecina lui nu era prima "scăpare" a lui George. O văzu urcând pe scaunul din dreapta... El stătea cu capul pe volan, ea părea că îl dojeneşte cu voce domoală... Îl văzu ridicându-se şi ştergându-şi lacrimile; în acel moment, femeia de lângă el se întoarse spre parbriz şi nu se mai clinti... Cu siguranţă, soţul ei îi spusese câteva cuvinte concludente; iar ea nu se aşteptase probabil să descopere că singurul lucru care-o mai ţinea măritată cu George era existenţa copilului şi sila de partaj prin tribunale...

Reveni pe hol şi se opri lângă perete. Asculta... Vecina lui tocmai târa o chestie grea pe gresie... Oftă greu - se baricada în casă. Se speriase - şi chiar dacă se descurcase admirabil în momentele tensionate, acum pericolul trecuse, iar ea simţea în sfârşit frica... Probabil că o să doarmă cu pistolul sub pernă, gândindu-se că singurele persoane pe care le avea pe lumea asta aveau în casă o cheie de la uşa ei...

Intră în sufragerie, se lungi pe canapea şi închise ochii. Mariajul lui era exact la fel. Numai că ei nu se înşelau reciproc din plăcere, sau din răzbunare. Ei se înşelau reciproc pentru bani. Oare... Oare mai aveau vreo şansă, el şi Mirela? În condiţiile în care mama lui îl sfătuia voalat să se culce cu Beatrice - şi nu pentru bani, ci pentru plăcerea de-a face dragoste cu o femeie frumoasă şi dornică să facă dragoste cu el?

Gata. Trebuia să doarmă. Îl aştepta o zi întreagă de şofat. Trebuia să fie atent mâine, să nu-i zboare gândul aiurea...

Mâine, va afla dacă mariajul lor era la fel de modern ca mariajul acelor poliţişti. Va face pe dracu'n patru să afle asta - iar riscul de-a simţi că se rupe inima-n el era mare...

22 iulie 2010 - joi

Gata. Ajunsese cu bine. Opri motorul şi oftă lung, greu...

Vacanţa aia de două săptămâni îi prinsese bine - se îngrăşase şi, preţ de câteva zile, simţise că mai exista şi el pe lumea asta. Acum însă, ştia că va urca şi-l va vedea pe Ionuţ... şi totul va fi din nou cum a fost. Ştiuse că aşa va fi; totuşi, îi plăcuse vacanţa aia...

Mirela îi dăduse un mesaj de dimineaţă: **"Ia un Distonocalm, că o să ai o surpriză mare."**. Îl luase. Era calm - mai calm ca niciodată. Se întreba despre ce surpriză era vorba... şi mai ales cine i-o făcea - ea, sau Ionuţ? Spera că băiatul...

Gata! Coborî de la volan şi intră în bloc. Garsoniera era la etajul unu; apăsă soneria... Mirela strigă:

- Ionuţ, a venit tati! Du-te la uşă!

Auzea paşi apropiindu-se fără grabă... Femeia asta voia să-l învenineze pentru că stătuse în Bucureşti, "protejându-se" astfel de crizele lui Ionuţ! Iar el, dacă voia să-şi păstreze mariajul, va trebui să tacă şi să îndure... Gata; băiatul ajunsese la uşă.

- Bun! Răsuceşte cheia.

Ridică mirat sprâncenele - că auzea cheia ronţăind...

- Bravo! Deschide uşa.

Clanţa se apăsă... Se lăsă uşor pe vine. Privea lung uşa aia... care se deschise larg... Dumnezeule mare!

Ionuţ, băiatul lui, zâmbea. Îl privea lung, cu ochişorii ăia albaştri, şi îi zâmbea! Întinse mâinile spre el...

Da! Băiatul venise la el! În braţele lui!

Îl strânse cu putere în braţe şi se ridică. Îl ţinea strâns şi nu ştia cum să-i mulţumească pentru că îi înţelesese dorinţa nerostită şi venise la el... Mirela îl apucă de tricou şi-l trase în garsonieră:

- Marţi seara, a luat vaccinul. Şi-a drenat ieri toată ziua. De aseară însă, e aşa.

Şi se şi grăbi să se îndepărteze - nu care cumva să-i vină idei şi s-o sărute, sau... O să facă abstracţie de ea; o să se concentreze asupra lui Ionuţ! Că el îi aprecia dragostea!

Deci drenase... Aşa se explica schimbarea mare-mare pe care-o vedea acum! Intră şi se aşeză pe pat. Şi aşeză băiatul pe genunchii lui... îl privi lung... şi decise, într-o clipă, ca azi să nu rostească "nu e bine"! Să facă în aşa fel încât să nu-i dea băiatului lui ocazia să greşească! Zâmbi:

- Bună!

Ionuţ tăcea... Mirela ridică puţin tonul:

- Răspunde!

- Bună!

Deci îl învăţase cumva să se conformeze atunci când auzea "răspunde"? Sau... O să afle asta în următoarele zece minute. Momentan, voia să vadă cât de mare era schimbarea pe care-o vedea - şi, mai ales, cât de profundă:

- Ia spune: îţi place aici? E frumos?

- ... E frumos.

- Bravo. Da' acum, ce zici: mergem acasă?

- ... Mergem acasă.

- Bine. Şi pe urmă mergem la munte. Bine?

- ... Munte. Bine.

Băiatul lui învăţase şmecheria aia - lua ultimele două cuvinte, pe care le ştia, şi nu le mai repeta interogativ - le spunea coborând tonul vocii. Chestia aia îl ajuta să pară că comunică normal. Acum, problema lor era să o folosească de faţă cu vecinii, care deja se întrebau cum de copilaşul ăla frumos era mut ca un peşte - dar să nu o folosească absolut tot timpul. Era greu... Era greu, iar el era bulversat de acea schimbare fantastică, de zâmbetul lui Ionuţ, de faptul că în sfârşit băiatul lui venise la el atunci când întinsese

mâinile spre el... Ridică privirea spre ea: de ce fugea de el?

Ia uite-o! Abia acum observa! Mirela lui slăbise serios în ultimele două săptămâni! Pierduse cel puţin şase-şapte kile! În sfârşit, arăta şi ea omeneşte! Arăta... bine! Îl mută pe Ionuţ pe pat:

- Stai puţin.

Se ridică şi se grăbi să ajungă la soţia lui. Şi-o răsuci, o prinse-n braţe şi-o sărută repede - ca să nu se dezmeticească...

Dacă şi mariajul lor...

După câteva secunde, fu împins uşor. Îi dădu drumul şi-o văzu întorcându-se grăbită spre geamantane:

- În cinci minute termin de împachetat. Uită-te tu în bucătărie, să nu fi uitat ceva pe-acolo.

Se grăbi să intre în bucătărie - mai bine să n-o privească. Mai bine să nu afle acum opinia ei. Mai bine! Până nu afla starea mariajului lor, nu voia să reacţioneze nicicum la noul comportament al soţiei lui. Deschise toate dulapurile, trase toate sertarele...

Trăgea de timp. Nu voia să stea în aceeaşi cameră cu ea. Îl împinsese şi "se dăduse" ocupată. Calcula deci că mariajul lor era şubred rău... Dar încă nu voia să tragă concluzii de-astea; aşa că...

- ... Ai mai găsit ceva?

- Nu.

- Atunci să ştii că eu sunt gata.

Reveni în cameră şi-l văzu pe Ionuţ strângând bine mânerul ghiozdănelului în mână. Ceea ce nu se mai întâmplase niciodată, deşi ei insistaseră... Încercă să nu-i arate cât de mult îl uimea schimbarea băiatului; trebuia să se comporte normal, pentru ca Ionuţ să ştie că şi comportamentul lui era normal. Luă valizele şi se grăbi să iasă.

Drenajul fusese, cu siguranţă, o pacoste. Iar ea nu-l sunase, gândindu-se că o să audă din nou reproşuri şi cuvinte dure. Numai că acum, după drenaj, Ionuţ era altfel. Era mult mai bine. Ascultase de Mirela, îi deschisese lui uşa, venise la el, îl luase în braţe... Pentru Dumnezeu, chiar strânsese mâinile şi-l luase de gât!

Iar femeia asta stricase totul...

Coborî treptele fără să scoată un cuvânt. Îndesă repede valizele în portbagaj, de parcă venea taifunul iar ei trebuiau să se adăpostească... Se trânti la volan, porni motorul şi demară.

Prefera să tacă. De fapt, nu - avea o mică nelămurire:

- Vrei să treceţi pe acasă, sau vă duc direct?

- Trecem pe acasă, să schimbăm hainele din valize. Că la Călimăneşti o să fie mai frig...

Bun! Acum putea să tacă - ea, bineînţeles! Şi-o să-i şi arate asta! Abia aştepta primul semafor... Gata. Frână şi se întoarse spre Ionuţ:

- Îţi place?

- Îţi place.

Ridică prompt degetul spre Mirela, oprind-o înainte de "nu e bine", şi i se adresă tot băiatului:

- Mergem acasă, bine?

- Acasă. Bine.

Acum puteau să tacă. O să mai vorbească cu băiatul lui peste vreo jumătate de oră. Până atunci, o să încerce să-şi imagineze că erau doar ei doi în maşină: el şi Ionuţ. Şi tot aşa, toate cele trei ore de drum - în timpul cărora va insista ca radio-ul să rămână închis. Iar acasă o să verifice starea mariajului lor... şi poate c-o să ia o hotărâre. Sau poate nu. Rămânea de văzut.

Tresări - telefonul piuise violent în liniştea aia din maşină! Din spate, Ionuţ exclamă:

- Alo? Cine-i aici?

Mirela îl corectă prompt:

- Tati, sună telefonul!

- Telefonul!

Era bine şi-aşa. Oricum, piuitul ăla obţinuse o reacţie spontană, ne-promptuită nicicum! Scoase aparatul, privi scurt afişajul şi răspunse:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti. Ce faci?

- Ce să fac; uite, mă întorc de la Eforie, cu Mirela şi Ionuţ.

- Aa, gata? Vin acasă?

- Trec pe-acasă, unde-şi trag sufletul un pic şi schimbă hainele din valize. Şi-apoi îi duc la Călimăneşti.

- Aha! Atunci sună-mă după ce-i duci şi ajungi acasă.

- Bine, mămico.

- Drum bun.

- Sărut mâna.

Apăsă butonul şi aşteptă... Nu - aştepta degeaba. Mirela înţelesese motivul liniştii grele din maşină şi nu comenta nicicum nici telefonul, nici faptul că mămica lui era în Bucureşti şi voia ca el să o sune atunci când era singur... Mirela ştia că mămica lui nu mergea nicăieri fără femeia aia obscen de frumoasă, cu ochi albaştri-verzui şi trup perfect...

Abia aştepta să ajungă acasă. Abia aştepta să afle care era starea mariajului lor - mai ales că o anunţase deja apropo de ruperea "relaţiilor necontractuale" cu Bianca! Abia aştepta să afle dacă acea decizie pe care-o luase el mai însemna ceva în ochii şi sufletul femeii de lângă el.

Reuşise să se ţină de programul pe care şi-l făcuse în minte. Accelerase serios pe autostradă, dar uite că descuia uşa apartamentului la unu jumate. Cu puţin noroc, plecau spre Călimăneşti pe la două jumate. Două ore jumate dus, două ore jumate întors, jumătate de oră o s-o piardă acolo cu cazarea lor... La opt era înapoi, în casă. Sau... Sau poate că nu! Întoarcerea lui în apartamentul ăla nu depindea de el! Drumul lung, şi mai ales tăcerea apăsătoare, creaseră condiţiile optime pentru ca el să se gândească...

Ionuţ intră şi se repezi în dormitor. Unde se grăbea aşa? Îl urmă... Îi fusese dor de basculantă - aia mare, cu care-l plimba uneori prin parc! Intră şi întrebă:

- Vrei să te plimbi?

- Te plimbi!

Şi abia aştepta să se plimbe! OK!

- Hai, urcă-te în basculantă!

Aştepta... Apucă sfoara şi îl trase uşor spre uşă. Porniseră într-un lung şi elaborat tur al casei...

Mirela era ocupată în baie. Foşnea, pocnea, numai ea ştia ce făcea acolo! El trecea acum încet pe lângă frigider... Se opri - basculanta devenise brusc uşoară. Ionuţ aştepta în picioare, lângă frigider; îl privea lung pe el, serios ca întotdeauna... Se lăsă pe vine lângă el:

- Ce este? Ce vrei?

Palma micuţă bătu de două ori în uşa frigiderului.

- Ţi-e foame?

- Ţi-e foame.

Îl ridică în braţe şi deschise uşa:

- Ce vrei să mănânci?

- Să mănânci.

- Ce anume? Cum se cheamă?

Şi-acum n-o să-i sufle, chit că plecau la opt seara spre Călimăneşti! Aştepta răspunsul; Ionuţ îl privea lung şi tăcea...

- Cum se cheamă?

Nimic! Nici un cuvânt! Iar tăcerea aia îi sfâşia sufletul! Când ştia cum turuiau alţi copii de patru ani, tăcerea aia îi înfigea cuţite-n inimă şi-n creier! Şi tăcerea, şi privirea lui! Îi venea să iasă pe balcon, să se urce pe balustradă...

Îl lăsă jos şi închise uşa frigiderului. Şi înlemni!

- Şniţel.

Cum? Uşa băii se deschise violent; se grăbi să şoptească:

- Mai spune o dată.

- Şniţel.

Şi Mirela înlemnise - Ionuţ nu ceruse niciodată altceva decât cornuleţe şi chipşi, şi-o făcuse întotdeauna spunând pe nerăsuflate reclamele la ele! Şi-acum îşi amintise, fără prompt, de şniţel! Iar el îşi privea lung nevasta şi nu se putea clinti de acolo. Mintea lui nu procesa informaţia - mintea lui se întreba cum să facă să-şi ţină băiatul la Eforie Nord până la Crăciun... Mirela se dezmetici prima:

- Vrei şniţel?

- Vrei şniţel.

- Uite acum face mami şniţel!

Era grăbită să scoată un pachet de piept de pui şi-un ou. Ionuţ privea punga congelată şi nu spunea nimic... Îl luă de mânuţă:

- Uite, până face mami şniţel, vrei la calculator?

- Calculator! Verde, verde, verde, unu, doi, trei, şi!

Îşi amintise de jocul cu biluţe! Aerosolii ăia făcuseră o minune! Şi aerosolii, şi Lecitina! Şi biluţele alea homeopate! Şi ABA, şi...

Intrară amândoi în sufragerie iar Ionuţ se aşeză pe scaun. Calculatorul pornea greu... Ah, să nu uite! Zilele astea, să-i facă şi lui un user. Ca să-i pună jocurile pe desktop, să le poată găsi singur. Porni el jocul cu biluţe iar Ionuţ îi luă mouse-ul din mână. Începu să râdă - că numai "Gata - acum pleacă" mai lipsea să audă! Îl privi lung...

Ionuţ se juca. Era foarte atent la monitor, la biluţe... Decise să încerce mica şmecherie învăţată de la Livia; şopti:

- Vrei şi cartofi?

- Şi cartofi.

Iar asta însemna...

Băiatul lui era bine. Era mult mai bine decât credea el! Oftă greu, din tot sufletul... îl sărută pe creştet şi se grăbi să-şi răspundă la cealaltă întrebare.

Mirela era în bucătărie. Intră şi el, închise uşa... şi puse scaunul în dreptul ei. Reveni spre ea şi observă sprâncenele încruntate...

Acum, o să afle ce mai făcea mariajul lui!

Luă un castron şi puse pachetul de carne în chiuvetă. Dădu drumul la apă caldă, o apucă de braţ şi-o trase spre dulap. Şi-o strânse în braţe:

- Te iubesc!

Hei! Ia uite ce-l îmbrâncise! Numai că acum n-o să fie după ea! O împinse spre dulap - tare, cu forţă, ca să o ducă până acolo! Palmele ei îl împinseră din nou cu putere. Nu se dădu bătut - o cuprinse din nou cu braţele:

- Mi-e dor de tine!

- Dă-mi drumul!

Ba nu-i dădea drumul! O iubea prea mult, ca să-i dea drumul şi să abandoneze acum! Era împins serios, dar nu se lăsa... Mirela mârâi:

- Dă-mi drumul imediat!

Serios? Îi prinse capul în palme:

- Ba n-am să-ţi dau drumul! Pentru că eşti nevasta mea - şi te iubesc prea mult ca să-ţi dau drumul!

- Dă-mi drumul, să-i fac şniţele!

- O să-i faci şi şniţele. Momentan, vreau să ştiu...

Voia să ştie ce era el pentru nevasta lui. Nu tehnic; practic vorbind. Mai era bărbatul ei? Sau era doar vecinul de apartament, care ţinea financiar casa? Voia să-i scoată tricoul ăla, şi-apoi şi blugii, şi-apoi voia să-i demonstreze că n-o minţea când îi spunea că o iubeşte... Ea voia să rămână îmbrăcată... El nu se lăsa... La dracu cu toate alea! Apucă de tricou şi smuci cu forţă!

- Alex!

Da, pârâise serios! Dar nu asta conta acum! O prinse zdravăn de umeri şi-o trase foarte aproape de ochii lui:

- De ce-ai spus "Da"? Atunci când te-a întrebat dacă vrei să te măriţi cu mine - de ce-ai spus "Da"?

- Dă-mi drumul imediat!

- De ce, Mireluţo? De ce ţi-ai bătut capul să mă faci să te cer de nevastă?

Încercă s-o sărute, dar fu din nou împins cu putere:

- Lasă-mă!

- N-am să te las! La dracu, femeie - n-auzi că te iubesc? N-am să te las nici mort!

Fu uimit de rapiditatea cu care soţia lui reacţionă - Mirela sări sus pe dulap, se lăsă scurt pe spate, ridică picioarele şi-l îmbrânci. Reuşi să nu cadă; dar cei doi paşi pe care îi făcuse instinctiv în spate îl mutară în cealaltă parte a bucătăriei. Soţia lui sări imediat înapoi în picioare şi se repezi spre geam - şi puse masa între ei...

Nu. Nu mai avea ce salva. Starea mariajului lor era foarte gravă - mariajul era în comă. Medicul Ciuhodaru de la Iaşi ar fi spus că prognosticul este extrem de rezervat. Adică nu avea bani să bage divorţul în toamna asta; dar la anul ar fi fost bine să se împrumute de undeva...

Trase scaunul din uşă şi ieşi. Şi închise corect uşa - că dac-ar fi trântit-o, sau ar fi scos-o din balamale şi-ar fi azvârlit-o pe-acolo, n-ar fi rezolvat nimic. Intră în sufragerie, se aşeză pe canapea şi-şi acoperi faţa cu palmele...

Se căsătoriseră şi gata. Nu mai conta de ce - conta că o făcuseră. Dacă nu s-ar fi căsătorit, Mirela n-ar fi insistat să rămână imediat gravidă. Ionuţ poate-ar fi întârziat un an sau doi. Poate că ar fi fost un copil normal...

Auzi paşii apropiindu-se, iar Mirela şopti:

- Iartă-mă.

- Du-te şi fă şniţele.

Nici nu pleca, nici nu continua... Nu-i nimic - continuă el:

- Du-te şi fă-i lui Ionuţ şniţele, că la două jumate plecăm.

- ... N-aş putea să

- N-ai putea nici măcar să te duci să-i faci lu' fi-tu şniţelele alea?

Aşa! Cât mai mitocan cu putinţă! Voia să rămână singur! Voia să cânte singur prohodul căsniciei lor! Voia s-o vadă ducându-se învârtindu-se unde vedea cu ochii!

- ... Alex, trebuie să vorbim.

- Ba trebuie să-i faci şniţele lu' fi-tu, înainte să te dau afară şi să-i aduc o muiere ceva mai iute decât tine!

Ei, pe dracu! Acum se pusese să-i ia mâinile de la ochi! Se conformă singur şi-o privi lung, fără să-i pese că Mirela îi vedea lacrimile:

- Dacă mă duc eu să-i fac şniţelele alea, tu zbori la mă-ta şi la tac-tu. Definitiv şi irevocabil. Acum - îi dai copilului meu să mănânce, sau insişti să-ţi demonstrezi inutilitatea?

Nici una, nici alta. Mirela îl privea lung şi nu spunea nimic... Că mai fusese mitocan cu ea, aşa că era obişnuită - şi înţelegea toate motivele pe care le avea să-i vorbească aşa... Se ridică:

- Oricum, Ionuţ rămâne cu mine - istoria a demonstrat că nu eşti în stare să ai grijă de el.

- Cum poţi să spui asta?!

- Aşa cum am spus-o. Văd că n-ai porniri de vrednicie. Mă duc eu să-i fac şniţele. Tu du-te şi împachetează, că te duc la ai tăi.

Se ridică şi porni spre bucătărie. Nu reuşi să intre, pentru că intră ea prima... OK! Reveni în sufragerie, pe canapea, şi-şi acoperi din nou faţa cu palmele.

Păi un lucru era evident! Dacă-i mergea bine cu copilul, îi mergea rău cu nevasta! Bineînţeles că nu puteau merge toate-n sus! Că aşa era viaţa - una rece, alta caldă! Ionuţ era mai bine -

începuse să comunice. Ciuntit şi ciudat, dar măcar nu mai tăcea chiar atât de mult! În schimb, nevasta îl îmbrâncea cu picioarele. Şi nu-l mai iubea. La urma urmei, de ce-i cerea să-l iubească? Nu el fusese primul care "inaugurase" metoda aia de-a face bani? Nu el o înşelase primul?

Şi-atunci?

Şi-atunci, trăgea concluzia că mama lui avusese din nou dreptate. Iar el fusese din nou prost. Nu pricepuse cum stătea treaba cu el şi Mirela şi-şi închipuise că "migrenele" erau aşa, o stare trecătoare! Mama lui însă nu era îndrăgostită de Mirela. Şi era obiectivă. În clipa în care el pusese capul pe masă şi-i spusese ce se întâmplase, ea înţelesese că mariajul lui era mai mult o convieţuire a unei femei cu un bărbat, convieţuire absolut necesară pentru ca Ionuţ să recupereze cât mai mult din timpul pierdut. Aşa că-i spusese lui, mai mult sau mai puţin voalat, că, dacă poftea la Beatrice, ea una n-o să-l pârască niciodată. Ceea ce însemna că Beatrice ar fi spus bucuroasă "Da", dacă el...

Se ridică şi-şi şterse lacrimile - la urma urmei, mama lui nu fusese singura care-l bătuse pe umăr şi-i atrăsese atenţia asupra realităţii! Livia încercase şi ea să-l facă atent asupra unor aspecte! Iar el nu se gândise nici o clipă că mama lui Petre stătuse lângă Mirela în sala de aşteptare din centru şi înţelesese anumite lucruri... Îi ceruse Liviei sfaturi pentru Ionuţ; iar ea îi vorbise şi despre Distonocalm - semn că Mirela se cam plânsese de răcnetele şi reproşurile lui şi era cu nervii la pământ. Îi spusese şi despre afişul ăla... Diferenţa dintre ei era faptul că Livia şi soţul ei nu câştigau banii de ABA făcând sex contra cost. Nu păreau nababi, sau bancheri; se îmbrăcau de la magazinele cu preţ unic şi-şi coseau, probabil, găurile din ciorapi. Ei însă o aveau pe soacra Liviei! Care-şi iubea mult nora! Şi care se ocupa şi de copil, şi de moralul lor, şi probabil că aplanase multe conflicte între ei! Situaţia lor era atât de diferită! Iar el fusese atât de orb, să nu priceapă că cuvintele acelei femei erau de fapt un semnal de alarmă...

Intră în bucătărie, dar nu-i dădu nici un fel de atenţie soţiei lui; îşi luă o scrumieră, ţigările şi reveni în sufragerie. Deschise geamul. Privea lung blocul cu zece etaje... Ionuţ spunea culorile şi râdea atunci când calculatorul "cânta" trecerea la nivelul următor...

Presimţea că Mirela va încerca, în următoarele minute, să se apropie de el. Îi spusese că-i e dor de ea; ea "se va monta" şi va veni la el. Ei bine, o s-o refuze. Dacă nu mai existau sentimente, ce folos?! Ea avea clienţii ei, el...

El nu ştia ce să facă. Putea trăi şi fără. Sincer! Iar revenirea la Bianca îi putea aduce umilinţe mari... Tentativa ei de "impresariere" îl umilise... Oare bancnotele alea nu-l umiliseră? Nu destul - că i se strecurase în buzunar când nu fusese atent. Bianca avea experienţă "cu publicul" şi-l simţise. Şi probabil că mai avusese asemenea relaţii cu angajaţii, aşa că ştia şi celălalt "model" - acela un pic vulgar, rânjit cu subînţeles. Şi cum voise să cineze împreună cu el de cât mai multe ori, avusese grijă de moralul şi sentimentele lui. Acum, după ce-o numise "clientă", probabil că va simţi nevoia să se răzbune...

Nu ştia. Nu mai ştia. Nu se putea gândi la asta acum. Mariajul lui era în comă - nu se putea gândi...

Mirela intră în sufragerie:

- Ionuuţ!

ABA începea dis-de-dimineaţă, cu "bună dimineaţa", şi se termina după ce se stingea lumina. În privinţa asta nu exista derogare. Ionuţ tăcea; ea aştepta lângă el, cu farfuria în mână...

- Ionuuţ!

Şniţelele miroseau foarte bine; ştia că băiatul se uita lung la maică-sa şi nu înţelegea de ce nu-i dădea farfuria aia odată... El insista să privească blocul, pentru că tăcerea aia îi înfigea mii de cuţite-n creier...

- Ionuuţ!

Şi-acum îi dădea prompt-ul - şoptea "Da". Ionuţ se conformă:

- Da.

- Ţi-am adus şniţele. Poftim.

Tăcerea tocmai răsucea cuţitele alea înfipte adânc în creier...

- Spune: mulţumesc.

- Mulţumesc.

Şi-acum îl lăsa, în sfârşit, în pace!

Ştia că lecţiile alea erau bune. Majoritatea progreselor lui Ionuţ fuseseră obţinute cu asemenea lecţii. Totuşi, desfăşurarea lor îl făcea să sufere. Ar fi vrut să-şi poată ajuta cumva copilul - altfel decât prin lecţiile alea. Ar fi vrut să-şi crape capul, să-şi scoată creierul şi să i-l dea lui. Ar fi vrut să moară acum, pe loc - dar ştia că încă nu se inventase procedura chirurgicală a transplantului de creier...

- Vino să mănânci.

I-auzi! Îl invita la masă! Suflă fumul şi răspunse scurt:

- Nu mi-e foame.

- ... Te rog, vino să mănânci!

Întoarse capul şi-o privi lung - ce, o bufnea plânsul? De ce? Că nu mai încerca să facă dragoste cu ea! O lăsase-n pace! Mirela se abţinea - dar ochii ei erau plini de lacrimi. Şi cum tocmai descoperise că acel amănunt nu-l mişca nicicum, reveni spre blocul cu zece etaje:

- Nu pot să mănânc.

O văzu, cu coada ochiului, pornind spre el. Rosti răspicat:

- Mănâncă tu. Iar dacă nici tu nu poţi să mănânci, eu zic să te duci să faci bagajele alea. Că la două jumate plecăm.

O oprise. Mirela mizase pe urletele lui - urlete care întotdeauna îi dăduseră ei senzaţia de victimă iar pe el îl făcuseră să se prezinte prompt la ea, cu atitudinea aia vinovată... Acum îi servise cuvinte normale, cu ton normal. N-avea cum să le combată. Sentimentul de vinovăţie era la ea - şi la ea o să rămână!

- ... Vii să discutăm?

- Nu.

- Chiar nu vrei să discutăm despre asta?

- Discuţiile pe tema asta sunt inutile.

- ... Te rog, Alex, vino să discutăm!

Da? Prea bine! Închise geamul, sărută căpşorul băiatului lui şi se grăbi spre dormitor. Mirela îl urma... O aşteptă să intre şi închise uşa. Şi se întoarse spre ea:

- Am înţeles tot ce-ai vrut să-mi transmiţi azi. O să mă conformez. Iar copilul nostru va avea toate resursele financiare necesare pentru tratament şi ABA.

Atât avusese de spus. Deschise uşa, ieşi şi n-o privi:

- Te rog să faci bagajele.

Bun! Ce mai avea de făcut? Pe mămica lui trebuia s-o sune când se întorcea de la Călimăneşti iar pe Bianca n-avea dispoziţie s-o sune acum - că era prea trist ca să-şi găsească cuvintele pentru autocritică... Ia să facă el un test!

Intră în sufragerie, ridică băiatul şi-l puse pe genunchi. Şi închise jocul cu biluţe:

- Punem alt joc.

Alt joc deci. Deschise un document nou word şi mări mult fontul. Şi întrebă:

- Cum îl cheamă pe tati?

- ... Alex.

- Foarte bine.

Începu să apese literele:

- A... L... E... X. Alex. Tati a scris "Alex".

Ionuţ se uita lung pe ecran...

- Cum o cheamă pe mami?

- ... Mirela.

- M... I... R... E... L... A. Mirela. Tati a scris "Mirela". Cum

îl cheamă pe doctor?

- ... Radu.

- R... A... D... U. Radu. Tati a scris "Radu". Ce literă e asta?

Arăta R-ul. Ionuţ nu putea şti asta; aşa că răspunse tot el, dându-şi seama că exagerase:

- R. De la Radu. Vrei să scrii?

- Să scrii.

Îi luă mânuţa dreaptă şi strânse pumnul, lăsând doar indexul întins. Şi începu să apese:

- M... A... M... A. Mama. Ionuţ a scris "Mama".

- Mama!

- Bravo! Mai scriem?

- Mai scriem.

- T... A... T... A. Tata. Ionuţ a scris "Tata".

Ionuţ începu să râdă:

- Tata!

- Exact. Hai să scriem... Hai să scriem "şniţel". S... N... I... T... E... L. Şniţel.

- Şniţel!

- Bravo. Hai să scriem... acasă. A... C... A... S... A. Acasă.

- Acasă!

- Hai: ce să mai scriem? Ce să scriem? Spune tu!

Ionuţ ţipă, vesel:

- Minge!

- M... I... N... G... E. Minge.

Băiatul lui era foarte vesel. Mai ales că degetul lui apăsa pe butoanele alea! Era atât de vesel încât cu siguranţă nu sesizase că răspunsese prompt la “Ce să scriem?”... Continuă:

- Băiat. B... A... I... A... T.

- Băiat!

Îi plăcea. Reacţiona spontan. Îl aşeză pe scaun:

- Haide; mai scrie tu.

Ochişorii albaştri îl priveau lung; Ionuţ zâmbea. Arătă spre tastatură:

- Scrie tu!

Gata; începuse să apese tastele. Nu prea ştia cum să continue jocul ăla. Poate doar să-i scrie el nişte cuvinte şi să-l pună să le copieze - deşi nu vedea utilitatea unui asemenea joc... Livia îi adusese şi jocul Alfabetul. Dar nu voia să înceapă un joc nou, pentru că era ora două deja iar Mirela împacheta...

O să-l încurajeze pe Ionuţ cu calculatorul. Măcar la calculator să fie bun! Munca în faţa tastaturii era una singuratică; el o să fie un singuratic, pentru că nu va socializa niciodată la nivelul celorlalţi oameni... Şi, la urma urmei, între crâşmă cu băieţii şi joc pe calculator, era de preferat jocul. Anturajul care mergea în crâşmi nu putea fi benefic.

Mirela intră şi veni glonţ la el. Păi dacă ea îşi închipuia că lucrurile mai mergeau aşa, se înşela amarnic! Fu cuprins cu braţele; făcu un pas mare în spate, desfăcându-i cu fermitate mâinile, şi întrebă:

- Ai terminat de împachetat?

- Da.

- Atunci putem să plecăm. Ionuţ, mergem la munte?

- La munte.

Perfect! Îl luă în braţe şi-l duse pe hol; şi se grăbi să-l încalţe. Luă valizele şi ieşi, grăbit...

O să respecte programul pe care şi-l impusese. La opt, o să fie înapoi, în Bucureşti. Poate avea timp s-o scoată pe Beatrice în Herăstrău - fondul pentru ABA trebuia să crească mare-mare. Nu ştia însă în ce măsură o să marşeze chiar la toate ideile ei. Zmeul îşi iubea mult zâna. Iar mămica lui îi dăduse de înţeles unele lucruri, de parcă ar fi ştiut ea ceva... sau ar fi "mirosit" ea ceva la şefa ei...

Opri motorul şi-şi privi ceasul - opt şi zece. Zece minute "nu se puneau" - intrau în sfertul academic. Aşa că ajunsese acasă la timp.

Coborî şi se grăbi spre intrarea blocului. Se grăbea, pentru că trebuia să facă un duş înainte s-o sune...

Mirela nu mai încercase să se apropie de el; şi nici nu încercase să-l oprească acolo, la Călimăneşti. Îi simţise supărarea. Poate-i simţise şi gândurile... La urma urmei, da - el o înşelase primul! Dar n-o făcuse din ciudă, sau din răzbunare. Şi nici n-o împinsese vreodată cu picioarele!

De ce-l luase de bărbat? Încă nu-i răspunsese la întrebarea asta...

Intră în apartament şi se opri direct în baie. Mm, apa era fierbinte! Perfect! Se simţea prăfuit şi obosit... Nici nu mai simţea foamea...

Dacă flerul mamei lui calcula corect, Beatrice avea într-adevăr nişte gânduri nu foarte "cuminţi" apropo de el. Numai că ea nu ştia nimic despre modelul Alex şi patroana Bianca. Ea ştia doar că modelul Alex nu face servicii de escortă - şi se gândea că, dacă-l va lăsa să-i citească gândurile, se va confrunta cu un hohot zdravăn de râs, sau vreo vorbă neaoşă... Mingea era deci la el; întrebarea era dacă să i-o paseze ei - că ea juca în aceeaşi echipă cu el, era bine plasată şi aştepta pasa aia! Bufni în râs: gândea ca un comentator sportiv...

Mm, ce bine era acum! Intră în sufragerie şi se trânti pe canapea. Şi scoase mobilul...

- Da, puiule.

- Sărut mâna.

- Gata, te-ai întors?

- Da.

- Păi uite de ce te-am sunat mai devreme. Beatrice îşi amintise de plimbarea aia prin Herăstrău. Aia despre care aţi discutat ultima oară...

Începu să râdă:

- Da, îmi amintesc bine discuţia aia.

- Dar la ora asta cred că eşti obosit, nu?

Întrebarea aia suna a "nu vrei mâncare, nu-i aşa?" Iar dacă mama lui punea problema aşa, avea motivele ei s-o facă! Şi cu siguranţă avea informaţii pe care el nu le avea! Nu era momentul să descifreze mesajul ăla, aşa că se grăbi să spună ca ea:

- Sunt frânt, că am condus toată ziua. La şase dimineaţă am plecat spre Eforie...

Mămica lui tăcea; aştepta, de parcă primise instrucţiuni clare... de la persoana a cărei ureche era acum lipită de jumătatea ei de telefon... Zâmbi:

- Dacă vrea, ieşim mâine dimineaţă.

- Dimineaţă are programare la salon. Te sună ea, bine?

- Bine.

- Te-am pupat, puiule. Să te odihneşti!

- Bineînţeles! Sărut mâna.

Apăsă butonul roşu...

Discuţia... şi mai ales brânciul ăla cu picioarele îl dezmeticise bine. Şi-i pusese gândurile în ordine. Mirela nu-l dorea. Nu-l iubea. Mirela stătea cu el pentru Ionuţ. Sau pentru că nu se înţelegea cu părinţii ei. La urma urmei, puţin îi păsa lui de ce Mirela nu-şi punea hainele în saci şi nu ieşea pe uşă o dată pentru totdeauna! El ştia să mănânce pâine cu margarină şi ceai; dacă Mirela îşi lăsa copilul cu ochii-n baltă şi pleca la maică-sa, el “schimba meniul” şi angaja o bonă. Sau îl ducea pe Ionuţ la centrul medicului Naghiu, unde funcţiona un fel de... grădiniţă pentru copiii cu probleme. Era pe bani; dar el ştia cum e pâinea cu margarină şi ceai, aşa că...

Aşa că revenea la cuvintele mamei lui. Şi ale Liviei - şi ea pomenise ceva despre acelaşi principiu al egalizării balanţei. Femeia aia îi povestise despre goblenuri, poze pe calculator şi spe-

cialităţi culinare. Dar, în principiu, spusese cam acelaşi lucru: "Fă ceva şi pentru tine". Balanţa trebuia egalizată. Aşa că...

Aşa că el n-avea nici pasiuni, nici activităţi care să-i facă o plăcere deosebită. El nu prea ştia să zâmbească. Şi nici nu ştia cum să-şi scoată problemele din minte. El zâmbise, în ultimele zile, atunci când se aranjase, se îmbrăcase cu hainele de la prezentările de modă şi ieşise în oraş cu Beatrice. Nu era o "pasiune"; dar nici nu stătea pe acelaşi taler cu autismul şi "Anunţul telefonic". În concluzie...

În concluzie, venise momentul unui total. Şi-al unei hotărâri. Zmeul...

Beatrice voia. Mămica lui ştia ce ştia, dar nu-şi permitea să-i spună şefei ei acele cuvinte care-ar fi făcut-o să-şi facă curaj şi să propună lucruri explicite. Pentru că el nu-i dăduse încă Beatricei nici un indiciu apropo de planurile lui. Mămica lui ştia şi că el se revăzuse azi cu nevasta, după două săptămâni de depărtare fizică... Şi nu ştia dacă băiatul ei era la fel de trist, sau se mai înveselise un pic. Îi "facilitase" deci 12 ore timp de gândire, apropo de Mirela şi de Beatrice. Pentru că, ultima oară când vorbise cu ea, îi spusese că la acea plimbare prin Herăstrău îi va da Beatricei cardul înapoi şi-i va spune deschis unele lucruri...

Tii, ce obosit era! Intră în bucătărie şi văzu imediat şniţelele din mijlocul mesei... Le luă şi le puse în frigider. Şi-şi scoase mâncarea gătită de el. Nu era extrem de gustoasă... Dar nu putea mânca şniţel. Probabil că, mult timp de-acum încolo, simpla denumire a acelor bucăţi de carne trecute prin ou şi făină şi prăjite în ulei îl va face să se întristeze...

Mânca şi se culca. Aşa era mai bine. Va lua mâine decizia aia - şi deci trebuia să fie odihnit, să nu greşească...

23 iulie 2010 - vineri

Tresări şi înşfăcă mobilul: cine ce voia de la el?... Uau! Bianca? Se ridică din pat, ca să fie sigur că s-a trezit şi gândeşte fiecare vorbă care-i va ieşi din gură:

- Da.
- Neaţa, Alex.
- Neaţa, Bianca.
- Te-am deranjat?
- Nu.
- Am un casting, pentru o prezentare. Vrei să vii?
- Sigur că da.
- Te aştept la opt, la sediu.
- OK.
- Pa.
- Pa.

Apăsă butonul roşu şi privi lung cifrele... Era şapte şi cinci. Şi se îndoia că Bianca aflase de castingul ăla acu' cinci minute! Era ceva ciudat aici... Dar, ce-l interesa pe el ce motive avusese Bianca să-l omită iniţial de la preselecţie, pentru ca apoi să-l reintroducă pe lista cu propuneri? Probabil că tânărul care dormise la ea azi-noapte se ridicase "din scurt" şi plecase fără s-o pupe! Şi asta chiar că nu-l interesa pe el! Îl interesa, în schimb, relaţia lui cu Bianca. Adică relaţiile - că, de vreme ce mariajul lui era în comă, de ce să nu completeze bine-bine fondul ăla pentru ABA? O să-i pună în vedere să nu mai încerce vreodată să-l impresarieze - că nu e cocotă masculină şi nici nu e dispus să facă sex cu toate prietenele ei. Bianca pricepea repede şi se conforma destul de bine...

Să se schimbe şi să se ducă la casting, nu? Fondul pentru ABA trebuia să crească...

Era patru fără cinci. În sfârşit, avea zece minute de pauză. Împinse uşa, ieşi şi-şi aprinse o ţigară. Mm, ce bună era! Privea lung strada...

Bianca nu-l trombonise - îl chemase, într-adevăr, la un casting. Şi "împuşcase" ditamai prezentarea de modă! 200 de euro, partea lui! Super! Repetiţia se întrerupsese zece minute, pentru că una dintre fete se plânsese de faldurile albe de la intrarea pe podium. O incomodau - îi ciufuleau ciufuleala din cap. El le găsea interesante. Arătau bine. Arătau... special. Dar dacă fotomodela se ciufulea în ele...

Tresări şi scoase telefonul. Ia uite-o! Da' mult mai durase înfrumuseţarea zânei! Apăsă butonul verde:

- Da.
- Bună.

Oo, ce schimbare! Era numărul mamei lui, dar îl sunase Beatrice personal! Zâmbi:

- Bună.
- Herăstrău?
- Doar până la şase, că la opt am o prezentare de modă.
- OK; dar asta înseamnă că vii acum, nu?
- Da; vin acum. Oricum, trebuie să discutăm.
- Ştiu. Te aştept.
- Pa.
- Pa.

Apăsă butonul roşu, aruncă ţigara şi se grăbi înapoi, în clădire. Unde era regizorul?... Aha! Alergă spre el, compunându-şi o mimică foarte panicată...

- Pot să lipsesc două ore?

- Da' ce-ai păţit?

- Am o urgenţă urgentă. Pleacă mama în Italia şi trebuie să-mi dea ceva. Nu ştiu ce, că era extrem de agitată...

- Bine. Dar la şase fix eşti înapoi!

- Categoric!

- Du-te!

Alergă afară - şi abia acum îşi dădu seama că ieşise în ţinuta sport. Trebuia să aibă grijă să n-o prăfuiască! Urcă la volan şi demară. Se grăbea rău de tot...

Trebuia să discute cu Beatrice despre Zmeu. Şi despre ei doi. Despre planurile ei şi rolul lui în ele. Trebuia să-i spună ceea ce gândea - şi trebuia să fie explicit, fără să fie măgar sau mitocan... Zâna era o femeie specială; iar părerea lui era că zâna aia era tratată cu prea multă răceală - aşa că îşi dorea să primească respect şi atenţie. În plus, el voia să crească fondul de ABA. Iar mămica lui îi dădea de înţeles unele lucruri. În condiţiile astea, el trebuia neapărat să ştie cam care era temperatura Zmeului... şi-a zânei. Şi care erau relaţiile dintre ei. Dacă trebuia să fie musai sincer, recunoştea că zâna era obscen de frumoasă...

Gata; apăsă frâna şi scoase mobilul. Selectă numărul... Suna...

- Da, Alex.

- Sărut mâna.

- Să trăieşti.

- Sunt în faţa blocului. Spune-i că o rog să coboare.

- A şi ieşit pe uşă.

Cum-cum? Şi-acum o auzea chicotind... Începu să râdă:

- Mămico, tu nu cumva chicoteşti acolo?

Ba da; şi nu spunea "Da" pentru că chicotea...

- Mămico, tu te joci cu focul!

- Pa, Alex! Să fii cuminte!

Ia uite-o - că râdea de el de-a binelea!

- Pa, mămico!

Deci chicotea pentru că Beatrice ţâşnise pe uşă atunci când auzise că o aştepta el jos. Asta spunea multe - şi asta, şi chicotitul...

Uite-o. Era în blugi şi cămaşă fără mâneci. Era frumoasă, ca de obicei... Îi deschise portiera:

- Bună.

- Bună.

Zâna urcă lângă el... şi zâmbi:

- Să nu-mi spui că chiuleşti de la repetiţie!

- Ba da.

- Păi vă lasă să chiuliţi?

- Am invocat-o pe mama, aşa că m-a lăsat!

Râdeau... În două minute începeau discuţia, că erau aproape...

- Şi ce mai face băiatul tău?

- Bine. E mai bine. Aerul curat şi aerosolii l-au ajutat, să ştii!

- Ştiu că aerul de mare face bine. I-a plăcut?

- Daa, i-a plăcut foarte mult! A cules scoici, s-a jucat în valuri...

- Ştie să înoate?

Beatrice nu ştia... Beatrice habar n-avea ce tratament făcea Ionuţ - nu ştia deci ce are. Poate încerca să afle luându-l "pe departe"; poate voia doar să facă conversaţie! Nu mai conta - simţea că, azi, zâna îl va convinge să-i spună totul. Şi parcă îşi dorea să mai spună o dată totul - observase că rostirea acelor probleme le făcea să pară mai uşoare... Se grăbi deci să-i răspundă:

- Nu, încă nu. Poate la anul...

- El ce zice - ar vrea să înveţe să înoate?

- Nu ştiu; nu mi-a spus.

- Dar se bucură atunci când vede copiii înotând?

Ridică din umeri şi trase pe dreapta. Şi opri motorul. Se grăbi să coboare... Porni cu paşi grăbiţi spre intrarea în parc. Beatrice îi simţise reţinerea - tăcea şi încerca să se grăbească la fel de mult ca şi el...

Şi gata. Erau în parc. Mâna ei arătă spre prima bancă; oo, era perfect dacă stăteau jos! Amândoi îşi vor studia propriile mâini şi vor vorbi deschis! Se aşezară... şi cum ea tăcea, cum îşi priveau amândoi mâinile, se grăbi să deschidă el discuţia:

- Uite despre ce voiam să vorbim. Ştiu că eşti logodită.

Uau, ce se înroşise! Continuă, încercând să nu-i arate că observase asta cu coada ochiului:

- Ştii că sunt însurat. Ştim amândoi că eu sunt pentru tine un fel de bodyguard mai vorbăreţ. Dar logodnicul tău nu ştie asta - şi mă îndoiesc că are răbdare să i se explice.

Deşi era roşie ca racul, Beatrice zâmbi:

- Stai liniştit, că nu află nimic. Nici nu cred că-l interesează!

- Atunci de ce-a venit în România?

- Pentru că a avut 48 de ore libere.

Întoarse capul şi-o privi lung:

- Ba eu am sentimentul că a venit pentru că te-a simţit schimbată.

Spre marea lui surprindere, o văzu... ridicând din umeri:

- M-o fi simţit! Cine ştie!

Ce era cu femeia asta? Zâmbi cu subînţeles:

- Dacă i se pare că te porţi mai ciudat, mâncăm amândoi bătaie! Ba chiar amântrei - că m-ai sunat de pe telefonul mamei!

Ochii albaştri-verzui îl priviră lung, drept:

- N-o să mâncăm bătaie. Dacă vrei să nu te mai sun, e de-ajuns s-o spui.

- Dacă mă deranjau telefoanele tale, nu-ţi mai răspundeam.

- Ba da, pentru că te-am sunat întotdeauna de pe telefonul mamei tale.

Oof, ce copil era!

- Ba nu, pentru că mama nu mă sună cu anii. Iar dacă nu voiam să ies cu tine, îţi răspundeam şi-ţi spuneam că am treabă.

- Ca azi.

Arătă spre trening:

- Nu. Azi chiar am treabă. Şi sunt totuşi cu tine în parc...

Beatrice se grăbi să continue:

- Da, special ca să faci discuţia asta.

- ... Am senzaţia că m-ai înţeles greşit. Şi vreau să fiu bine înţeles. Mie nu mi-e frică de logodnicul tău - că nu am greşit cu nimic şi nu prea are ce să-mi facă. Ţie în schimb poate să-ţi schimbe fizionomia. Şi e important pentru mine să ştiu că nu ţi-o schimbă din cauza mea.

- N-o s-o schimbe. Oricum, mâine plecăm şi noi.

Deci plecau... Păi asta însemna că toată discuţia aia fusese degeaba! Atunci de ce mai marşase Beatrice la ea? Care era scopul? Nu mai înţelegea nimic! Spre marea lui mirare, Beatrice continuă pe aceeaşi temă:

- Stai liniştit. În ultimii patru ani, am învăţat să-mi ascund şi bucuriile, şi nefericirile. Aşa că nu se va întâmpla nimic. Şi-aşa, el e întotdeauna foarte prins cu afacerile...

Şi de ce-i dădea lui explicaţiile alea?

- Iar mâine plecăm înapoi. Că încheie o afacere, mâine dimineaţă, iar asta îi asigură o săptămână de linişte. Aşa că...

Aşa că el unul era liniştit. Se ridică deci şi-i oferi braţul:

- Aşa că ne putem plimba liniştiţi prin Herăstrău, nu?

Beatrice se ridică şi ea, dar nu-l luă de braţ:

- Da, cu o condiţie. De fapt, cu o rugăminte.

- Spune.

- ... Pot să merg şi eu la prezentarea ta de modă?

Începu să râdă:

- Da, dar cred că e riscant pentru tine. Vei fi somată să urci pe podium!

- Nu, nici o şansă! Sigur nu-ţi fac probleme dacă vin şi eu?

- Sigur.

Şi-acum porneau la plimbare, iar ea tot nu-l lua de braţ... OK! Lui îi convenea mai mult aşa... la distanţă! Că Zmeul îşi iubea zâna - şi sigur lăsase doi-trei oameni în Bucureşti, s-o fileze discret!

- ... Pot să te mai întreb ceva?

- Întreabă-mă.

- Şi pot să te rog să-mi răspunzi?

Hei! Se grăbi să nege:

- Nu.

- Atunci nu te mai întreb.

- Atunci nu mă mai întreba...

Şi mergeau agale, în tăcere, dacă ea nu întreba...

- ... Ce tratament face băiatul tău?

A dracului ea de treabă! Beatrice se grăbi să turuie:

- Că am văzut pozele alea de pe stick şi-am rămas cu gura căscată, cât de frumos poate să fie! Iar tanti n-a vrut să-mi spună despre ce tratament e vorba. Am bătut-o bine de tot la cap, şi tot nu mi-a zis!

Şi-acum rămăsese fără cuvinte - tăcea deci, sperând ca explicaţiile alea să-l convingă să-i spună... Păi o să-i spună! La urma urmei, dacă păstra misterul, se întâmpla vreun miracol cu Ionuţ? Nu. Şi-atunci, de ce să tacă? Ea pleca mâine în Italia... El îşi mai lua din greutatea aia de pe suflet... Şi exista şi 1% şansa unei sponsorizări - deşi el unul s-ar fi ferit să accepte bani cadou de la ea, mai ales după ce se distraseră în doi prin Bucureşti...

În fine! Oftă greu... şi-i răspunse, plecând privirea spre asfalt:

- ... E autist.

Paşii ei se opriră. El mergea mai departe, la fel de încet... După două-trei secunde, adidaşii albi alergară şi-l ajunseră din urmă. O aşteptă şi continuă:

- Am descoperit asta când avea trei ani; acum are patru ani şi patru luni, înghite o tonă de medicamente şi siropuri, face injecţii, face terapie...

Beatrice tăcea...

- L-am dus ieri cu maică-sa la munte, la aer curat, pentru că medicul ne-a vorbit despre o mai bună oxigenare a creierului...

- Şi face ABA?

Aprobă cu capul: da, făcea ABA. Din sculare până-n culcare, viaţa lui Ionuţ era o lungă şedinţă de ABA...

- Te întreb pentru că anul trecut am fost voluntar într-o campanie de strângere de fonduri pentru copiii cu probleme. Şi am avut şi un centru pentru autişti pe listă. Ştiu că ABA costă o avere...

- Acolo, poate-o fi o avere. Aici nu e chiar atât de mult. Adică, în fine, noi ne descurcăm - "am cârpit-o" până acum. Tratamentul, per total, a înghiţit vreo 15.000 de euro - şi promite să mai înghită! Dar, ţi-am spus - "o cârpim". Unul singur are tata - nu?

Adidaşii albi se opriră din nou:

- Cât te costă o oră de ABA aici?

Nu părea grăbită să revină lângă el, aşa că se opri:

- Cam 15 euro, cu tot cu materialele de studiu. Iar el face două şedinţe pe săptămână.

Tăcea... O auzi oftând greu:

- Şi medicii ce spun? Îşi revine?

Gata! Acum mergeau mai departe! Ca să nu-l mai privească aşa şi să nu trebuiască s-o privească şi el pe ea! Beatrice se grăbi să-l urmeze... aşa că-i răspunse:

- Îşi revine. Dar, evaluările arată că Ionuţ nu recuperează decalajul dintre el şi copiii de vârsta lui. În aprilie, la patru ani şi-o lună, avea cunoştinţele unui copil de doi ani jumate iar nivelul vorbirii era al unui copil de-un an jumate. Cred că o să rămână cu decalajul ăsta.

- Numai că, pe măsură ce va creşte, distanţa dintre el şi ceilalţi copii nu va mai fi atât de vizibilă.

- Nu ştiu. Sincer, nu cred. Pe măsură ce cresc, copiii normali încep să înveţe de la ceilalţi copii, să facă analogii, să... Să mai gândească şi singuri. Dacă Ionuţ nu socializează... Nu ştiu. Sper să nu se mărească decalajul ăsta. Şi mai ales sper să nu dea înapoi; că am auzit multe poveşti triste, de când intru în încăperi cu părinţi de copii autişti...

- Trebuie să ai încredere. Şi să nu renunţi niciodată. Dacă te pierde pe tine, n-o să apară nimeni altcineva care să aibă grijă de el. Că vremurile sunt aşa cum sunt, iar oamenii "se sucesc" după ele. Cu cât sunt mai grele vremurile, cu atât sunt oamenii mai răi. Sunt atâţia copii normali prin orfelinate, pe care nu-i vrea nimeni! Dacă tu nu mai eşti lângă el, el rămâne singur - că nu vine nimeni să-l ajute. Întotdeauna să te gândeşti la asta...

Aprobă şi zâmbi:

- Te pricepi la încurajări şi remontări!

- Asta e părerea mea, să ştii!

Daa, era sigur de asta! Doar fusese voluntară la acţiunile alea - şi cu siguranţă învăţase o mulţime de fraze-cheie pentru părinţi disperaţi! O privi lung:

- Şi-acum, îţi propun un târg: dacă discutăm despre orice altceva, te duc mai devreme la prezentarea de modă. Şi vezi şi repetiţia. Aia-i adevărata comedie...

Beatrice bufni în râs şi făcu o piruetă pe-un călcâi:

- Ştiu! Azi, tanti a ţinut musai să facă musaca.

Perfect! Vorbeau despre altceva! Porniseră înapoi, spre ieşirea din parc...

- Şi i-am spus să nici nu se-apuce, pentru că ieşim în oraş. Dar ştii cum e ea - dacă şi-a pus ceva în cap, nu se lasă! Şi-a cumpărat toate cele necesare, s-a pregătit fizic şi psihic... Cartofii s-au dovedit a fi plini de noduri şi pătaţi; i-am spus din nou că mâncăm în oraş, dar ea, nu şi nu! A fiert cartofii şi i-a pus piure în cratiţă. Primul ou pe care l-a spart era stricat...

Râdea, pentru că mămica lui era perfecţionistă şi-şi dădea cu uşurinţă seama ce reacţie şi ce mimică avusese când văzuse că şi Cel de Sus voia să le vadă mâncând la un restaurant!

- Noroc că l-a spart într-o cană! Apoi, primele trei cepe erau degerate...

Râdea din ce în ce mai tare - că deja părea a fi banc povestioara aia...

- Şi când a vrut să amestece totul, i-am spus s-o lase baltă - că risca să explodeze toată chestia şi să se-ntindă pe pereţi! Şi-am luat-o pe sus şi-am dus-o la costiţe de miel!

Perfect! Beatrice era o foarte fină cunoscătoare a stărilor omeneşti... şi avea şi un dar aparte de-a schimba dispoziţia celor din jur...

- Iar când ne-am întors acasă, a terminat musacaua. Care bineînţeles că n-a explodat...

Aproba - ce să explodeze, ceapa sau piperul?

- De fapt, i-a fost poftă de musaca. O plănuia de trei zile - dar a venit Adriano, iar el nu suportă carnea tocată. Şi-a tot amânat-o... I-a fost jenă să-şi comande la un restaurant sau la catering, ca să n-o vadă el. A zis că să nu miroasă în casă şi nu şi-a făcut pentru ea... Adriano are trăsături mai dure, aşa; bineînţeles că nu s-ar fi supărat! Dar ea are întotdeauna grijă să nu facă nimic din ceea ce l-ar putea deranja.

Normal! Doar era şeful ei! Şi era şi mafiot pe deasupra!

- Deşi el i-a spus, şi în italiană, şi în română, că ea este un fel de soră mai mare a mea, aşa că poate să facă orice vrea ea! Dar ea, nu şi nu! Ştii tu - când şi-a pus ceva în cap...

Aprobă cu capul şi aşteptă continuarea acelei descrieri voalate a Zmeului...

- Dar cred că stilul lui o face să fie atât de retrasă. El nu zâmbeşte mai deloc...

Adică mimica aia serioasă şi sprâncenele încruntate erau o stare permanentă! OK, "se notase"!

- E un tip OK, să ştii. Deşi pare fioros, uneori mi se pare chiar prea OK! Uneori am senzaţia că eu sparg mai multe pahare decât el!

"Cu siguranţă el trage mai multe gloanţe decât tine!" Nu va spune asta...

- Şi e fair play. Întotdeauna. Prima oară dă un avertisment, pe urmă dă cartonaş galben...

Era tentat să afle dacă ea luase vreun avertisment. Dar tăcea.

- Odată, mi-a dat şi mie un avertisment. Şi am stat două săptămâni în spital. Dar s-a revanşat, imediat după externare!

Aha! Iar asta trebuia să-l liniştească cumva? Sau tocmai aflase ce i se va întâmpla lui, în caz "că-i greşea" Zmeului? Sau ar fi trebuit să-şi spună "Oof, biata fată - nebunul ăla a băgat-o în spital pentru cine ştie ce nimic mic-mic"?

- E mai tot timpul ocupat. Când pleacă, nu ştie niciodată dacă se întoarce în aceeaşi zi sau peste două săptămâni... Şi se întâmplă deseori să mă sune, să-mi spună că vine a doua zi, iar a doua zi să mă sune şi să-mi spună că pleacă în altă ţară...

- Înseamnă că e un tip foarte important pentru şefii lui.

Fu privit lung... "Da, ştiu ce învârte. Nu ştiu cât de important e pentru boss." Aştepta...

- ... E destul de important. La urma urmei, îşi permite un lux pe care alţii nu şi-l permit.

Deci era important. Nu era adjunctul boss-ului - dar nici nu era departe de postul ăsta! Post de răspundere...

- Aşa că el pleacă cu afacerile, eu rămân cu tanti... Şi nu pot s-o iau pe ea cu mine chiar peste tot. Nu că n-aş vrea - dar nu merge ea! Mereu găseşte câte ceva de făcut prin casă! Şi se simte că găteşte cu plăcere - uneori chiar am probleme în menţinerea siluetei.

Da, ştia că mămica lui gătea bine.

- Prietene nu am, pentru că trebuie să fim cât mai discreţi amândoi. Fostele colege de modelling ai văzut ce gândesc... Singură nu vreau să ies, pentru că e periculos...

- Chiar şi aici, în România?

Beatrice aprobă scurt cu capul... şi-i făcu semn să se apropie. Şi-i şopti la ureche:

- Este unul dintre cei doi reprezentanţi ai şefului lui în România. Are multe afaceri aici.

Acum chiar că avea o problemă! Zmeul "se avea bine" cu o armată de interlopi locali. De-ăia "din vârf", nu "de la bază"! Iar el îi dansase logodnica în club şi-o scosese la pizza pe ponton. În ce ţară putea deci să emigreze în 24 de ore? Ieşiră din parc; Beatrice continuă:

- Nu venim niciodată împreună în România. Atunci când vine el, eu stau acasă. Întotdeauna. Iar când vin eu, el are grijă să nu vină - tocmai ca să nu părem împreună. Afacerile sunt afaceri, iar familia e familie. Nu se amestecă.

Apăsă telecomanda şi urcă la volan - mergeau la repetiţie. Cât era ceasul? Abia cinci...

- Adriano mă înţelege. I-am spus că mă plictisesc de moarte încuiată-n casă şi mi-a spus că, dacă nu-mi place programul TV, pot să mă apuc să fac o facultate. Numai că nu-mi prea arde mie de tocit buchea cărţii. O să fac şi facultate... pe la 30, încolo!

Atunci când clubul şi mall-ul deveneau prea obositoare! Corect!

- Tanti spunea că tu ai renunţat la facultate.

- N-am avut încotro. Se născuse Ionuţ, iar Mirela trebuia să stea acasă cu el. Şi, vorba ta - dacă noi nu mâncăm luna asta şi murim, pe el cine-l mai hrăneşte?!

- N-ai putut s-o continui la FF?

- Adică s-o târâi după mine? Şi s-o termin cu 5, ca un maratonist care se târăşte în genunchi peste dunga albă? Mai bine nu! În plus, crezi că mă lăsa şefu' să aşez marfa-n raft cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta ţineam manualul?

Beatrice nu răspunse. Şi abia acum îşi dădu seama că folosise cu ea stilul acela de exprimare cu care-i freca Mirelei ridichea! Se grăbi să se scuze cumva:

- Uite, vezi? De fiecare dată când îmi amintesc de chestia asta, îmi creşte tensiunea.

- E normal. Pentru că ai fost un student bun, iar viaţa te-a obligat să devii un angajat mediocru.

Poftim? Beatrice nu zâmbea - mai mult, privea trecătorii prin geamul din dreapta:

- Tanti nu mi-a spus ce tratament ia băiatul tău. Dar cred că abia aştepta să-şi spună şi ea necazul...

Adică... Nu mai spuse nimic. Nici ea nu se grăbea să continue...

- Cum ai ajuns fotomodel? Te-au recrutat la facultate?

- ... Când a murit tata, mama mi-a interzis să mă întorc în Târgovişte şi să mă angajez. Am făcut cu convenţie: ea se ocupa de câştigarea procesului împotriva nenorociţilor care l-au falimentat pe tata şi l-au băgat în mormânt, iar eu terminam ASE-ul în Bucureşti. Dar n-am acceptat să mă întreţină ea. Şi-am căutat o sursă de venit care să-mi permită să mă prezint la cursuri şi seminarii.

Tăcea... Cu siguranţă, Beatrice ştiuse de proces - adică şi de moartea tatălui lui. Şi ştiuse şi de facultatea începută de el... Iar mama lui abia aşteptase să poată să-şi descarce supărările măcar aşa, verbal... Acum, Beatrice aştepta informaţii despre Mirela. Se grăbi să i le dea, pentru că ochise deja locul de parcare - iar în clipa în care vor intra în clădire, el se ducea la repetiţie iar ea fuma o ţigară undeva în sală sau pe hol:

- La prima prezentare de modă, am cunoscut-o pe Mirela. Iar după un an jumate mă numeam soţ şi tată. Şi fost student. Şi uite că, în final, tot efortul colectiv a fost degeaba.

Opri motorul şi se grăbi să coboare:

- Aici e.

Beatrice coborî şi ea. Intrară în clădire şi-o conduse la marginea rândurilor de scaune:

- Mă duc să-ţi aduc o cafea.

- OK.

Repetiţia era în plină derulare iar regizorul era uşor isteric. Ea zâmbea privind podiumul, năpădită probabil de amintiri... Porni spre automatul Nescafe. Şi spre Bianca. La vederea lui, chipul ei înflori la propriu:

- Chiar mă întrebam unde-ai dispărut!

- Credeai c-am şters-o?

- Cam aşa ceva.

- N-am şters-o.

Introduse bancnota, selectă cappuccino... Bianca nu ştia cum să-i spună că-i era dor de el...

- ... Ce faci după prezentare?

- Cred că mă duc într-un club.

- ... Însoţit, sau...?

- Nu ştiu. Să vedem.

- Nu mergi cu noi la restaurant?

- Nu. Azi nu.

- OK! Cum vrei! Mă gândeam că Mirela şi Ionuţ sunt la munte... şi mi-aminteam că nu erai aşa singuratic...

Luă paharul şi porni spre scaune:

- Nu sunt singuratic. S-ar putea să am treabă.

- Serios?

Aprobă cu capul, zâmbind - că Beatrice nu venise la prezentarea lui de modă pentru că voia să vadă hainele româneşti prin ochii clienţilor, şi nici ca să-şi rememoreze momente din propria

tinereţe. Venise pentru că avusese o presimţire... Sau un indiciu... Se apropia de adidaşii albi; atât se vedea acum din zână. Se ascunsese după draperia de catifea. Bianca nu observase însă nimic; ea continuă:

- Mă gândeam că nu vrei să mănânci sandwich-uri în singurătate! Dar dacă zici că ai treabă...

Şi exact cu doi metri înainte să ajungă la ea, Beatrice făcu un pas şi-şi aduse silueta perfectă şi chipul angelic în plină lumină. Femeia de lângă el şovăi; se grăbi să-i spulbere orice urmă de îndoială şi întinse paharul spre Beatrice:

- Cred că e doar o impresie de cappuccino...

- E foarte bun. Mulţumesc.

Bianca trecu prin spatele lui:

- Te aştept la proba costumului.

Întoarse capul mai mult ca să-i vadă paşii descumpăniţi:

- Vin imediat.

Reveni spre Beatrice... Ochii albaştri-verzui străluceau cu subînţeles:

- Şefa, nu?

- Şefa.

Degetul îl invita să-şi coboare urechea la nivelul buzelor perfecte... Beatrice chicoti:

- Şefa ta se face întotdeauna stacojie atunci când îşi vede angajaţii însoţiţi?

Păi dacă începuse cu chestii de-astea "detectivistice", o să-i spună exact cum stă treaba - ca să nu primească informaţii trunchiate! Şopti şi el, foarte aproape de urechea ei:

- Nu; în schimb se albăstreşte atunci când nu iau cina cu ea.

Şi se trase un pic în spate, să-i vadă mimica... Acum Beatrice era cea stacojie! Şi-l privea lung, siderată... Oftă greu, ridicând privirea spre scaune:

- 200 de euro e numai ABA. Lunar. Plus medicamente, medic, evaluări periodice, oxigenări la mare şi la munte...

O simţea foindu-se uşor lângă el. Beatrice se fâstâcise - că făcuse, involuntar, o mică măgărie. Se grăbi s-o scoată din încurcătură:

- Cred că din rândul trei se vede cel mai bine. Hai să-ţi alegi un scaun comod.

Da; era foarte grăbită să se aşeze... şi să se-ascundă cumva de el. Nu voise să-l facă să spună asta. Iar el se exprima neaoş şi-un pic cam prea dur, când îşi amintea de neîmplinirile şi rugozităţile vieţii. Azi fusese pregătit să-i spună despre Ionuţ; în jumătate de oră, vorbise şi despre eşecul profesional, şi despre cina cu Bianca! Beatrice se aşeză în rândul trei, în dreptul colţului podiumului. Îi zâmbi, încercând să-i arate că nu se supărase pe ea:

- Mă aşteaptă la proba costumului...

Capul brunet aprobă grăbit:

- Aici m-ai lăsat, aici mă găseşti!

Bun! Porni spre scenă, că n-avea răbdare să ocolească toată construcţia aia pe la scări, şi se urcă dintr-un salt. Şi ocoli falduri le albe, inestetice acum. Proba costumului - prima uşă pe dreapta. Intră, iar Bianca zâmbi:

- Ea e noua ta achiziţie?

Trase umeraşul cu bileţelul pe care scria "2":

- Ea e clienta mea.

- Oo, cred că-ţi face mare plăcere s-o serveşti...

Începu să râdă. Mai avea vreun sens să-i răspundă? Nu. Bianca înţelegea ce voia ea... Iar lui, la urma urmei, îi plăcea ce înţelegea ea! Pentru că, dacă vreodată se va mai gândi să-l invite la cină, şefa lui va calcula şi cheful angajatului... dat fiind faptul că angajatul ăsta avea şi cliente tinere, frumoase şi foarte speciale. Fondul pentru ABA trebuia să crească la un nivel record, într-un timp record...

Costumul trebuia un pic modificat, aşa că fu prins de braţ şi tras spre oglindă. Da, pantalonii erau cam prea lungi. Stătea cuminte, nemişcat, şi se privea lung în oglindă...

Deci Beatrice pleca mâine înapoi. Şi cine ştie când mai venea! Trebuia să recunoască faptul că îi va fi dor de ea... Na, că se ţicnise! O să-i fie dor de Beatrice!

... Da, o să-i fie dor de ea. Prezenţa ei îl ajutase să uite, chiar şi numai pentru câteva ore, de problemele şi greutăţile prin care trecea zi de zi. Ea îl făcuse să zâmbească, să râdă... să doarmă neîntors... Să pună bani în fondul pentru ABA fără să trebuiască să cineze cu ea... Păcat că trebuia să plece! Chiar o să-i fie dor de ea!

- Alex, eşti gata?

Întoarse doar capul - regizorul era în criză de timp, ca de obicei... Individul se aşteptase probabil să-l găsească tot în trening - sau să nu-l găsească deloc în clădire. Şi cum stătea cuminte la retuş, primi un zâmbet:

- Când eşti gata, te aştept.

OK! Aştepta, iar croitoreasa se grăbea... Gata. Ieşi şi trecu pe lângă Bianca destul de... nepăsător. Pentru că diseară n-o să meargă cu ei la restaurant. Diseară o să se ducă acasă şi-o să stea singur... Şi-o s-o sune pe Bianca poimâine. Pentru că mâine le ducea pe ele la aeroport.

Era rândul lui. Ştia ce are de făcut; ştia melodia coregrafia, paşii... Gata; intrase. Regizorul nu mai zbiera - n-avea de ce. Păşea în ritmul muzicii... Se apropia de marginea podiumului, privind-o lung pe Beatrice...

"Îmi pare rău că pleci..."

... N-o să mai facă asta. Din clipa asta şi până se termina totul, n-o s-o mai privească nici măcar o dată! Se făcuse roşie ca roşia...

Gata. Dusese hainele la maşină, socializase cinci minute cu creatoarea de modă... Beatrice socializase mult mai mult decât el - fusese abordată de vreo şase case de modă! Probabil că spusese de foarte multe ori că ea nu mai lucrează în branşă şi că orice revenire era exclusă... Se apropie de ea, zâmbind. Iar ea îl observă şi porni spre el.

- Eu am terminat aici. Dacă vrei, te aştept...

Capul brunet negă grăbit:

- Nu-nu! Ai avut dreptate, într-un fel - că nu m-au somat să urc pe podium, dar păreau hotărâţi să mă răpească după prezentare!

Deschise uşa şi ieşiră:

- Te duc acasă?

- Eu ştiu?!

O privi lung, mirat; dar ea deschise portiera. OK! Urcă şi el şi-o privi lung:

- Deci, te duc acasă?

- ... Nu mergi cu mine, să mâncăm ceva?

Să meargă cu ea la un restaurant?... Beatrice continuă:

- ... I-am auzit vorbind despre cina la un restaurant. Dacă vrei, mergem cu ei.

- Nu; nu vreau să mergem cu ei. În schimb, aş merge cu mare plăcere la oricare alt restaurant.

- ... Costiţe de miel?

- Costiţe de miel! Deşi nu cred că mă primesc în ţinuta asta.

Purta blugii şi tricoul cu care plecase de dimineaţă de-acasă... Beatrice bufni în râs:

- Nu-i nimic - te schimbi în portbagaj!

Începu şi el să râdă:

- Asta ar fi o premieră pentru mine...

Deci mergeau la Piccolo Mondo. OK! O să se schimbe pe bancheta din spate... dacă nu-l lăsau să intre aşa! Dar presimţea că or să-l lase, pentru că intra cu zâna...

Cina fusese foarte plăcută. Şi foarte gustoasă! O rugase să comande ea; li se adusese un platou tradiţional, pe care-l goliseră cu mare atenţie - să nu rămână nimic! Apoi veniseră costiţele de miel... Şi-apoi băuseră trei cafele - să le treacă indigestia. Se îndopaseră...

Şi discutaseră despre prezentarea de modă. Despre modă. Despre tendinţe. Despre acele tendinţe de bun-simţ care începuseră să cedeze teren în faţa tendinţelor "Lady Gaga"... Aveau cam aceleaşi gusturi în materie de haine. Şi aceleaşi idei, apropo de propria înfăţişare, de bun-simţ, de cum ar trebui să fie omenirea şi oamenii...

Oprise în faţa blocului. Acum, o s-o vadă intrând în scară... Ce dracu era cu el? Beatrice zâmbi:

- Cred că tanti "m-a dat la dispăruţi".

- Ştie că ai plecat la plimbare în Herăstrău. Şi ştie că eşti cu mine. De-aia nu te-a sunat.

Ochii albaştri-verzui îl priviră lung... Completă:

- Ştie că eşti în siguranţă.

Beatrice aprobă. Scoase cardul şi i-l întinse: chiar nu-l voia înapoi?

- Mâine ne duci la aeroport?

- Bineînţeles!

Mâna ei îi împinse uşor mâna... Portiera se deschise:

- Pa, Alex.

- Pa, Beatrice.

O privea lung; mergea drept, nici prea repede dar nici prea încet... Şi totuşi, i se părea un pic gânditoare. Iar el...

Iar el era un pic tâmpit - că picase într-un fel de transă şi rămăsese acolo, cu ochii la ea şi gândul langa! Porni motorul, aşteptă închiderea uşii scării... Porni spre casă.

Se simţise bine azi. Toată ziua asta fusese perfectă. De dimineaţă, prinsese o prezentare de modă pe bani serioşi; după-amiază discutase cu Beatrice şi lămuriseră lucrurile. Seara, primiseră hainele cadou. Se îmbuibase cu costiţe de miel delicioase...

De ce îi părea rău că Beatrice pleacă mâine?

De ce roşise Beatrice la repetiţie? Oare din cauza informaţiei pe care tocmai o primise - aia în care el lua uneori cina cu şefa lui, la domiciliul ei? Ce era în capul zânei acum? Şi ce era cu el?

Accelera spre casă. Avea o bănuială - trebuia să şi-o confirme. De fapt, trebuia să se asigure că avea acel "antidot". Mâine, o ducea la aeroport - dar era de ajuns o privire, constatase el azi...

Frână în faţa blocului şi-şi impuse să se grăbească teribil. Năvăli în apartament, încuie uşa şi scoase mobilul: repede, antidotul! Suna... Suna - şi se părea că Mirela nu răspundea... Ba da! Tocmai îi răspunsese!

- Da.

- Bună.

- Bună. Spune odată!

- De ce mă iei aşa?

Soţia lui începu să ţipe, pe un ton isteric:

- Pentru că culc copilul ăsta, iar tu nu te uiţi la ceas înainte să apeşi pe butoane!

Da? Trase aer în piept, hotărât să-şi ceară scuze; dar auzi şi plânsul lui Ionuţ. Iar plânsul apăruse după răcnetul Mirelei! Iar acea descoperire îi crescu instantaneu tensiunea! Aşa că ţipă şi el, cât putu de tare:

- Trebuia să-l pui pe vibraţii!

Şi gata! Apăsă butonul roşu, apucă geanta cu haine şi-o azvârli cu toată puterea în uşa băii! Pocnetul îl făcu să tresară - nu luase în calcul că are picioruşe de plastic, şi pocniseră serios... Se trânti pe fotoliu şi porni televizorul. Nici nu mai conta ce program se desfăşura pe ecran! Se uita prin el şi se gândea...

Ridică privirea spre rama albă de pe televizor...

Da. Avea "antidotul". Avea acea imagine care-i va aminti întotdeauna cine era şi ce mai spera de la viaţă. Imaginea lui Ionuţ, copil superb dar veşnic serios, îl va repune întotdeauna pe şina propriei vieţi. Şi-l va trezi întotdeauna din visare. Nu Mirela - mariajul lor era comatos. Şi era încă în vigoare din două motive. Primul, judecătorii erau în vacanţă - adică medicul specialist plecase cu parafa în concediu. Al doilea, n-avea bani să înainteze divorţul - adică nu putea plăti operaţiunea de oprire a aparatelor. Aşa că aparatele alea funcţionau...

Ionuţ era greutatea care va aşeza întotdeauna balanţa lui în poziţia corectă.

Vorbise azi despre Ionuţ. Din nou. Şi se cunoştea că fusese a doua discuţie despre băieţelul lui şi problema de sănătate pe care o avea. Nu se mai înfuriase, nu se mai simţise neputincios, nu mai plânsese... Îi făcuse bine să discute asta cu Beatrice. O să discute şi cu Livia, când o să-l ducă el pe Ionuţ la centru. Şi cum drenajul şi aerul curat făcuseră o adevărată minune, ştia că discuţia cu Livia va fi mult mai veselă... şi mai constructivă.

Ionuţ începuse să plângă când o auzise pe maică-sa ţipând lângă el. Dacă era dementă!

De fapt, nu era dementă - era cu nervii la pământ. Locuia şi trăia alături de un om... de un străin pentru care nu mai simţea nimic - şi care, periodic, o făcea cu ou şi cu oţet pentru starea în care era copilul lor acum. Stare pentru care ea nu era, totuşi, vinovată. Iar pe lângă nemulţumirea şi suferinţa sufletească dată de starea băiatului ei, mai apăreau şi cuvintele acelui străin...

Privea când televizorul, când fotografia...

Se ridică, scoase poza şi intră în bucătărie. Oare o putea decupa în aşa fel încât să încapă în port-act?... Da. Luă foarfeca şi începu să taie. Chipul Mirelei căzu pe masă - dar asta nu mai conta...

Gata. Fotografia băiatului lui era perfectă acum. O împinse în port-act şi-l duse înapoi, în dormitor. Şi reveni în faţa televizorului.

Mâine era sâmbătă. Se putea uita pe anunţurile de pe net, dar presimţea că va telefona degeaba. Va telefona, oricum. Apoi o să le ducă la aeroport - Zmeul încheia afacerea de dimineaţă, aşa că ele plecau pe la prânz. Oare când aveau avion? La ce oră? Că nu plecau când voiau ele, ci când aveau cursă spre Milano!... Adică spre Italia. De-acolo, zborurile spre Milano erau cu siguranţă mult mai dese...

Telefonul începu să piuie. Îl luă... Mirela? Ce mai voia acum? Apăsă butonul verde:

- Da.

Nu spunea nimic; doar suspina... Se ridică, intră în bucătărie, privi ceasul... Era unşpe. Deci Ionuţ adormise repede - era probabil obosit, după o zi întreagă de ABA la aer curat, de munte... Îşi aprinse o ţigară; aştepta...

- ... A adormit...

Bun! Se aştepta ca el să comenteze cumva chestia asta? Tăceau... Mirela îşi trase scurt nasul:

- Trebuie să facem ceva. Aşa nu se mai poate.

- Şi cam ce-ai vrea tu să facem?

Na, că acum chiar începea să plângă!

- Nu ştiu, Alexandre! Parcă suntem nebuni amândoi! Tu urli la mine din orice! Eu stau minute în şir la geam şi mă gândesc că, dacă m-aş arunca, probabil n-aş reuşi să mor! Că stăm doar la trei...

Închise grăbit ochii - şi el se gândise la asta, de câteva ori... Porni spre hol - avea nevoie de-un pahar cu apă rece, din frigider. Că nici lui nu-i era mai bine.

- Şi te împing cu picioarele, deşi aş vrea să te cuprind cu braţele şi să nu-ţi mai dau drumul vreodată...

Serios? Vorbea serios, sau îl lua la mişto? Încerca oare "să-l înmoaie"? Să-l împace? Să-i scoată din cap gândul despre divorţ? De ce-ar fi vrut Mirela să rămână cu acel străin cu limbă ascuţită, în aceleaşi condiţii ca şi până acum? Scoase sticla, împinse uşa...

- Ceva trebuie să se schimbe. Ceva trebuie să apară în viaţa noastră - şi să aducă un gram de bine.

Un gram de bine? Cât ar fi însemnat pentru ei un gram de bine? Ce înţelegea nevasta lui prin "un gram de bine"? Mirela plângea de-a binelea:

- Ştiu că te-ai gândit la divorţ. Eu aş vrea... Aş vrea să te răzgândeşti... Eu... Eu te iubesc...

Oo, Doamne... Se sprijini de tocul uşii, oftând greu:

- Iartă-mă, Mirelo!

Îi venea să plângă - şi n-o să bea totuşi apă, pentru că voia să plângă şi să se descarce odată! Continuă:

- Iartă-mă! Când îl aud plângând, parcă-mi bagă un pumn de cuţite în creier! Şi nu mă mai controlez! Mirelo, simt că-mi pocneşte capul! Simt că-mi bubuie sângele-n cap şi-o să fac o pareză, sau un accident vascular, şi-o să mă ia mama dracului!

Şi iar ţipase, pentru că nu se mai putea controla! Mirela se grăbi să răspundă:

- Ştiu, Alexandre! Că mie îmi bubuie sângele-n cap în fiecare zi, în fiecare minut în care mă uit la el! Ştii că mă doare inima când trebuie să ies cu el în parc? Că ştiu că o să ne întâlnim cu alţi copii şi ştiu ce-o să văd eu şi ce-o să facă el? Şi uneori prefer să ocolesc parcul şi să plec de nebună pe străzi, cu el de mână - şi mă rog la Dumnezeu să nu mă întâlnesc cu vreun copil sau vreun cunoscut?

- Ştiu, Mirelo. Ştiu. Că şi eu am ieşit cu el, şi eu m-am întâlnit cu cunoscuţi, şi eu văd zilnic copii pe stradă... Eu îi văd când vin la Kaufland! Şi le vorbeşte şi curul, şi se opresc lângă mine şi cer jucării, şi vor napolitane şi bomboane... Şi văd părinţi idioţi care-i altoiesc şi zbiară la ei! Şi-mi vine să mă duc să le trag una-n cap! Că-s dobitoci! Că lor le-a dat Ăl de Sus copii normali şi-şi bat joc de ei!

- Alexandre, nu mai pot! Să ştii că eu nu mai pot!

- Ba trebuie să poţi. Aşa cum pot şi eu. Dacă noi ne ducem dracului, crezi că-l ajută cineva? Orfelinatele sunt pline de copii normali - dacă pe-ăia nu-i ajută nimeni, cine dracu' îl ajută pe el, dacă noi dăm colţu'? Maică-ta şi taică-tu? Crezi că or să înveţe ei să facă ABA cu el? Crezi că-l ia mama în Italia, să facă ABA cu el? Crezi că şefa ei e de acord cu aşa ceva? Noi doi chiar nu ne permitem să murim, Mirelo!

El plângea, ea plângea... Dumnezeule, cât de bine se simţea! Îşi rostise gândurile - şi se simţea uşor... uşurat... Mirela şopti:

- ... Uneori, îmi aduc aminte cum eram când am spus "Da"... M-ai întrebat de ce am spus "Da". N-am vrut să-ţi spun. M-am gândit că n-o să mă crezi - şi n-am vrut să-ţi spun că te iubesc! Că să ştii că nici eu nu pot să te cred, atunci când tu îmi spui că mă iubeşti! Îmi amintesc imediat de Bianca şi-mi vine să plâng - pentru că-mi spun că mă minţi! Că nu se poate să mă iubeşti pe mine şi să te culci cu ea! Şi uit că şi eu încui uşa dormitorului - şi totuşi te iubesc...

- ... Tu crezi că eu mi-am imaginat vreodată că voi ajunge să mă vând pe bani? Crezi că am plănuit vreodată să fac rost de bani de ABA culcându-mă cu Bianca?

- Tu crezi că eu am plănuit să transform dormitorul în bordel?

Lăsă sticla pe podea şi se aşeză pe jos chiar acolo, pe hol:

- Îţi aminteşti cum stăteam amândoi în pat? Cum ne uitam la el, când era bebeluş, şi ne certam pe tema liceului la care-o să-l dăm?

- Cum dracu să nu-mi amintesc, Alexandre? De fiecare dată când aud de şcoala specială, îmi amintesc asta! Şi-mi amintesc cum îi puneam muzică clasică la şase luni, să se obişnuiască cu pianul şi cu vioara...

- Şi ce fericiţi am fost amândoi când a dat cu pensula pe hârtie şi-a râs... Cum l-am pus în braţele mele şi l-am lăsat să ţină el volanul... Toate s-au dus. Toate s-au şters. Ce s-a întâmplat, Mireluţo? Unde-au dispărut toate? Părea... Părea atât de normal! Atât de natural...

- Nu ştiu. Nu mai ştiu. Am ajuns să urăsc copiii din jurul meu! Îţi dai seama? Mă uit la ei în parc, cum vorbesc şi se joacă, îi aud povestind despre Bakugan şi Barbie şi despre grădiniţă şi despre părinţi şi bunici şi despre Minimax şi unde-au fost ei în vacanţă... Şi-mi vine să întind piciorul, să le pun piedică şi să-i văd căzând cu capul de asfalt! Am înnebunit, Alex! Nu mai judec corect! Nu mai ştiu...

Şi Mirela lui era cu nervii la pământ. El măcar se descărcase la urechea mamei lui! Ea vorbise oare cu mama ei despre Ionuţ? Probabil că nu; nu-i spunea niciodată că vorbise cu ea - nici despre Ionuţ, nici despre meniul zilei! Dacă vorbeau, vorbeau de dimineaţă. Poate că Mirela se ducea în vizită la ei, fără să-i spună lui... Deşi nu-i interzisese niciodată să-i sune, sau... Vocea tristă continuă, printre suspine:

- Tu crezi că eu nu sufăr. Că nu mă doare. Mă vezi liniştită şi calmă şi-ţi închipui că mă doare-n cur de copil şi de boala lui! Dar nu-i aşa, să ştii! Mă doare! Şi mă doare rău! Dar nu-ţi spun nimic - şi încerc să-mi ascund suferinţa de tine - pentru că nu vreau să-ţi transmit suferinţa mea. Te văd liniştit şi calm şi nu pot să te întristez cu poveşti despre urlete şi aruncat pietricele în lac cu orele... şi eşecul socializării... Ştiu că şi tu suferi; în plus, tu mai ai pe cap şi problemele de la serviciu... Când te văd zâmbind, mă gândesc imediat ce să-ţi spun ca să zâmbeşti în continuare. Şi să ştii că uneori am preferat să nu-ţi spun chiar tot ce s-a întâmplat la lecţia de ABA, sau în parc... Uneori inventez momente de socializare cu copiii, pentru că vii supărat de la serviciu şi vreau să primeşti şi o veste bună...

Deci aşa... Deci ăsta era adevărul. Mirela încerca să-l protejeze cumva, pentru că îl vedea măcinându-se şi consumându-se şi înbătrânind văzând cu ochii... Şi totuşi, asta nu făcea o prea mare diferenţă în ochii lui. Nu azi, nu acum, oricum! Aşa că...

Aşa că decise să continue discuţia cu ea. Dacă tot se apucase să fie sincer şi să-i spună deschis totul, măcar să ducă treaba asta la bun sfârşit! Iar în privinţa suferinţei ei... Oftă greu:

- ... Ştiu că suferi. Ştiu că ţi-e greu - poate mai greu decât mi-e mie! Dar când îl aud plângând, parcă îmi ia minţile! Totul e OK, ştiu că ştie răspunsul la întrebarea mea şi-i pun întrebarea tocmai ca să-mi confirm că ştie răspunsul! Şi ca să-i demonstrez lui că poate să răspundă, ca să-l încurajez să răspundă mai des... Şi el tace, Mirelo. Şi simt că-mi vine să plâng... Să ştii că, ori de câte ori ţip la tine, sau îţi spun porcăriile pe care ţi le spun, în secunda doi îmi dau seama că n-am dreptate. Şi te rog acum să mă ierţi pentru fiecare clipă care-a trecut după porcăriile alea, iar eu n-am spus "iartă-mă"...

Doamne, cum ofta soţia lui! Cât de prost fusese el că nu-i ceruse iertare de fiecare dată când fusese un cioban idiot! Ei bine, de-acum încolo o să-i ceară iertare de fiecare dată! Absolut de fiecare dată!

- ... Alex... Iartă-mă pentru ceea ce s-a întâmplat în bucătărie. Dar nu pot să fac dragoste cu tine, ştiind că s-ar putea ca mâine, sau peste-o lună, să trebuiască să facem rost de bani de ABA! Nu ştiu dacă tu ai putea să faci asta; dar eu una nu pot, Alexandre! Aş simţi că te înşel - şi nu pot să fac asta! Vrei să ştii dacă te iubesc? Da! Te iubesc îndeajuns de mult ca să-mi doresc să şterg cuvântul "divorţ" din toate limbile pământului! Şi-o urăsc pe Bianca pentru că te momeşte la ea, dar trebuie să-i mulţumesc pentru ABA... Şi de fiecare dată când îmi amintesc ce se întâmplă cu noi, îmi vine să plâng! Aş vrea să pot să fiu din nou fericită, Alex! Aş vrea să fiu ca atunci când ne-am cunoscut! Aş vrea să te strâng în braţe şi să simt din nou cum mi se taie răsuflarea!

Dar nu pot! Nu pot!

Soţia lui ajunsese la capătul răbdării. Şi-al puterii de a da piept, zi de zi, cu căcaturile vieţii. Gata - Mireluţa lui nu mai putea. Nu, nu discutase cu mama ei. Nici cu prietenele - probabil că nici nu mai avea prietene, în afară de cele două tipe pe care ea le suna, ea le căuta - şi care-i trimiteau ei clienţi şi cam atât. Mirela era "plină" - iar el o s-o lase acum să-şi scoată toate gândurile negre din minte. O să asculte fiecare cuvânt...

- Ştii de ce adorm în fiecare seară cu Ionuţ? Pentru că mi-e frică să dorm lângă tine! Mi-e frică să înnodăm firul ăsta rupt, pentru că te-aş pune să juri că nu mai calci pe la Bianca! Iar eu aş pune lacătul pe uşă şi n-aş mai primi pe nimeni înăuntru! Iar Ionuţ n-ar mai putea să facă ABA la centru! Şi-atunci eu n-aş mai şti ce să lucrez cu el acasă! S-ar duce dracului tot efortul de până acum! Şi nu pot să aleg între noi doi şi el!

- Ştiu. Am înţeles asta. Dar ieri am vrut să ştiu... Am cam stricat relaţiile cu Bianca. Pentru că a sărit calul cu mine şi mă hotărâsem să n-o mai vizitez niciodată. Şi-am sperat... Adică am vrut să ştiu dacă ne putem întoarce în căsnicia asta.

Mirela tăcea. Aştepta decizia lui - opinia lui despre divorţ - şi probabil că nu mai respira...

- ... Te rog să mă ierţi că te-am trecut prin discuţia asta. Dar trebuia să ştiu dacă noi doi mai avem o şansă. Şi avem o şansă mare-mare de tot, după părerea mea! Dar... Dar nu acum. Trebuie să aşteptăm... Trebuie să sperăm că Ionuţ se recuperează repede. Trebuie să-l ajutăm pe el. Ştii că în cont nu mai sunt decât 2.000 de euro. Ştii că până acum am dat 15.000. Ştii că nu se va vinde-ca în două săptămâni... şi poate că nici doi ani nu vor fi de-ajuns! Cred că, până se recuperează Ionuţ, ar fi bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt acum. Pentru că nici eu n-aş putea să ştiu că ne-am împăcat - şi totuşi nu ne-am oprit... Dar îţi promit ceva. Îţi promit, din tot sufletul meu, că lucrurile vor fi altfel de-acum încolo. Îţi promit că voi încerca să trec peste tot ceea ce văd şi mai ales peste ceea ce nu aud la copilul nostru, şi să gândesc pozitiv. Voi încer-ca să te sprijin, să te înţeleg şi să te ajut mult mai mult decât am făcut-o până acum. Voi încerca să nu mai ţip, să nu mai spun căcaturi la nervi, să vorbesc cu calm... Dacă încă nu putem fi o fa-milie normală, cred că putem cel puţin încerca să părem o fami-lie normală. Măcar în faţa lui Ionuţ.

- ... Mă tem că ai dreptate. Trebuie să aşteptăm. Şi să învăţăm să zâmbim pentru ochişorii lui, chiar dacă sufletul plânge...

Zâmbi slab... şi-şi şterse lacrimile:

- Mireluţo, ştii ce-am descoperit?

- Ce?

- ... Ştiai că 75% din familiile cu copii autişti se destramă? Noi suntem norocoşi - noi facem parte din clubul select al celor-lalţi 25%...

Mirela începu şi ea să râdă:

- Faci mişto de mine?

- Nu; e statistică oficială. 75% dintre ei sunt îndeajuns de idioţi să se despartă. Noi însă ne iubim prea mult, ca să cedăm aşa. Şi suntem mult mai inteligenţi decât ei!

Da; râdeau amândoi...

- Mireluţo...

- ... Da, Alexandre.

- ... Te iubesc...

- Şi eu te iubesc... mult...

- ... Şi-ţi jur că poţi să dormi liniştită lângă mine.

- Bine.

- ... Piciul ce-a făcut azi?

- Azi? Am stat în curtea pensiunii. L-am lăsat să facă ce-a vrut el - că n-am putut să lucrez cu el. Şi a alergat cât l-au ţinut picioarele, cu mingea.

- Serios?

- Da, a avut chef de fotbal.

Aha...

- Dar mâine facem lecţii neapărat! Că se-nvaţă cu năravde chiulangiu şi-o să fie vai de noi când ne întoarcem din vacanţă!

Evident!

- Patronul pensiunii are animale. Mi-a spus că mâine, dacă vreau, pot să i le arăt şi băiatului.

- Să-i spui ce are Ionuţ; să ştie de ce nu face ca ceilalţi copii.

- Ştie - că şi nepotul lui a fost la fel. Şi şi-a revenit.

Poftim?

- Poftim?

- Nepotul patronului a fost autist şi şi-a revenit.

- ... Vorbeşti serios?

- Da. Tot la doctorul Naghiu a fost şi el. Şi în trei ani şi-a revenit.

Oo, ce veste mare primea el acum! Mirela adăugă:

- Dar el a avut trei pensiuni - iar acum nu mai are decât una singură. Şi-un nepot sănătos. Şi ştii ce-a zis, apropo de Ionuţ? S-a uitat lung la el vreo cinci minute... şi-a zis că, dacă ascultăm cu sfinţenie de doctor şi-i asigurăm toate orele de ABA pe care ni le recomandă el, avem şanse reale să-l dăm la o şcoală normală. Şi să nu trebuiască să informăm învăţătoarea apropo de problema lui...

Adică o să fie aproape normal, la şapte ani?

- Eu îl cred. Că simt nevoia să-l cred...

- Şi eu îl cred. Mireluţo... Mireluţo, am atât de multe lucruri să-ţi spun! Nici nu ştiu cu care să încep!

- Alexandre, hai să nu mai spunem nimic! Te rog! Am ajuns la o decizie care ne mulţumeşte pe amândoi - hai să nu riscăm să stricăm ceea ce-am obţinut azi. Hai să mergem amândoi la cul-care. Suntem obosiţi... Vorbim mâine, bine?

- Bine. Noapte bună, Mireluţo.

- Noapte bună, Alexandre.

Închise...

Ce mai putea să spună? Poate doar că nu credea în asemenea discuţii telefonice? Că va fi întotdeauna suspicios apropo de dis-cuţiile în care nu vedea ochii interlocutorului? Să spună că nu-i venea să creadă că Mirela îl iubea? Sau că, de fapt, nu mai voia să spere? Că fiecare răcnet, fiecare ceartă, fiecare "Florino", fiecare gest deplasat, fiecare pereche de pantofi bărbăteşti care intrase în casa lui turnaseră câte-o picătură în paharul lui? Iar îmbrâncitul cu picioarele fusese picătura care făcuse paharul să se reverse? Să spună că se hotărâse deja să bage divorţul, iar restul chiar nu mai conta?

Vorbiseră despre ei doi. O lăsase să vorbească şi-o ascultase cu maximă atenţie. Şi simţea nevoia să fie cinstit şi să recunoască evidentul: în afară de uşurarea din suflet, cauzată de rostirea acelor cuvinte, nu mai simţea absolut nimic altceva. Cuvintele ei nu-l atinseseră, sufleteşte vorbind. Da, o iubea; dar n-o iubea mai mult decât o iubise ieri la ora asta. Deşi auzise multe lucruri...

Momentan, o să spună ca ea - era obosit. Intră în bucătărie şi înghiţi un Distonocalm. Şi se întinse pe canapea, închise ochii şi aşteptă să adoarmă.

24 iulie 2010 - sâmbătă

Mobilul începu să piuie; îl luă şi răspunse prompt:

- Da.
- Bună, Alex.
- Sărut mâna, mămico.
- Te-am deranjat?
- Ştii bine că nu.

"Îmi căutam serviciu, prin anunţurile de pe net. Adică îmi pierdeam vremea."

- Poţi să vii pe la doisprezece, să ne duci la aeroport?
- La doisprezece fix o să fiu în faţa blocului.
- Bine, puiule. Mulţumesc.
- N-ai de ce.
- Pa, Alex.
- Sărut mâna.

Apăsă butonul roşu şi se ridică - voia să facă un duş. Mai făcuse unul azi, dar era incredibil de cald în casă... Evident, nu era apă caldă - adică apa era călâie. O lăsă să curgă şi-şi aprinse o ţigară. Şi privi lung trotuarul blocului...

Ia uite cine era acolo! Năşicul superior fuma lângă Audi-ul lui cel nou şi modern! Da' ce făcuse - divorţase şi venise s-o ia pe finuţă şi să fugă cu ea-n lume? Hm...

Acum îl vedea mai bine. Era foarte prezentabil năşicul ăsta. Era şaten, avea ochi albaştri, vreo doi metri înălţime şi vreo sută de kile, iar după stilul de freză şi hainele de pe el se vedea că era foarte dandy! Îi dădea, într-adevăr, 45; dar dacă l-ar fi privit prin ochii... Biancăi de exemplu, ar fi spus că cei 45 de ani emanau "cunoştinţe complexe despre prostii". Vârsta aia era o pacoste şi pentru bărbaţi, şi pentru femei. Era vârsta la care oamenii voiau să-şi demonstreze că nu îmbătrâniseră îndeajuns de mult ca să accepte ideea că îmbătrâniseră totuşi...

Şi uite-o şi pe vecinica lui! Năşicul "înflorise" tot, şi-apoi se controlase repejor şi zâmbise doar aşa... bucuros de revedere. Iar ea spusese un "Neaţa" şi se repezise pe scaunul din dreapta. El arunca grăbit ţigara... Şi gata - plecaseră.

Năşicul o ducea undeva pe finuţă. Fie se stricase BMW-ul roşu, fie finuţa trebuia să meargă undeva unde-i era frică să meargă singură. Şi cum vecina lui era poliţistă - şi-ncă una de-aia straşnică -, deducea că BMW-ul suferea de singurătate în parcare doar din motive de piese de schimb.

Năşicul se împăcase cu finuţa. Normal - era naşul ei, nu? Iar după ce ea îi spusese că nu s-ar culca cu el nici sub ameninţarea pistolului şi-i chemase nevasta să-l culeagă din mijlocul covorului, normal că năşicului "nu-i mai trebuia"! Partea de sentimente o să se stingă, încet-încet, pentru că năşicul avea 45 de ani şi înţelegea că, la aşa diferenţă de vârstă, chiar că n-avea nici o şansă... Iar dacă nevasta îl iertase, probabil că lucrurile or să revină pe făgaşul normal în familia lui. Şi în relaţiile cu finuţa. Păruseră "împăcaţi"; dar până nu-şi urlau nişte lucruri şi nu aruncau cu unele obiecte unul în celălalt...

Aruncă ţigara şi intră în baie - acum apa era fierbinte. Avea doar o oră ca să se pună la punct - trebuia să se şi bărbierească...

Era 12 fix. Era în faţa blocului. Le aştepta. Şi-ar fi fost frumos din partea lui să se ducă să le aducă el bagajele - dar parcă nu-i venea să intre din nou în apartamentul Zmeului. Şi nici să stea atât de aproape de zâna individului. Aseară, înainte să discute cu Mirela, avusese nişte gânduri un pic... ciudate.

Şi uite-le cum ieşeau din scară, înarmate cu troller-ele! Coborî şi deschise portbagajul:

- Sărut mâna. Bună, Beatrice.
- Bună, Alex.
- Să trăieşti!

Iar mămica lui îl şi pupase apăsat pe obraji - că "fusese cuminte", ea nu trebuia să-l mintă pe Zmeu iar chestia asta o bucura mult... Aşeză valizele în portbagaj şi urcă la volan. Şi demară.

- Tanti, ştii ce m-am gândit? Imediat cum ajungem, ne schimbăm şi mergem la piscină.

Mămica lui râdea:

- Bine, pui.
- Da' intri şi tu în apă!
- Nici să nu te gândeşti!
- Treaba ta! S-ar putea să pleci de-acolo cu hainele fleaşcă!
- Tot ce se poate! Că te ştiu cât de încăpăţânată eşti, când vrei tu ceva...
- Aşa! Şi când ajungem acasă, o să comandăm nişte mâncare chinezească... De-aia foarte picantă!
- Bine.
- Şi pe urmă ne uităm la o comedie mişto de tot! Una de-aia de să râdem cu lacrimi! Ce zici? Merge?
- Merge!

Beatrice era euforică - se întorcea la Milano, la Zmeu. Dar... Dar de ce Zmeul lipsea din planurile ei? Mămica lui probabil că se mai confruntase cu problema asta - pentru că zâmbea... şi-o dezmeticea, foarte galant, chiar acum:

- Adriano ne aşteaptă răbdător până terminăm, nu?

Ridică privirea spre oglindă şi-o văzu pe Beatrice acoperindu-şi gura cu mâinile:

- Ptiu!... Tanti, am luat-o razna!
- Eu ştiu ce să zic...
- Eu ştiu! Că, uite, m-am obişnuit aşa, numai cu tine... şi-am uitat tocmai de el!
- Aşa că, imediat cum ajungem, voi plecaţi la piscină iar eu mă apuc de curăţenie. Şi comand cina chinezească.
- Păi şi tu rămâi singură acasă?
- Lasă, că pe mine mă plimbi cu prima ocazie când Adriano pleacă iar cu afacerile!
- Da' nu te superi, nu?
- De ce să mă supăr?
- Că ţi-am făcut poftă de piscină şi te las acasă...
- Nu mă supăr, pui...

Mobilul Beatricei începu să piuie. I-auzi! Oare cine-o fi? Frână la semafor şi ridică privirea spre oglindă. Beatrice apăsă butonul şi începu să râdă:

- Bună, iubire... Da, sunt în drum spre aeroport...

Zâmbetul şi bucuria aia nedisimulată împietriră preţ de-o secundă pe chipul ei. Apoi dispărură subit. În locul lor, vedea acum o seriozitate perfectă...

- Cum adică?... Da, într-un fel ai dreptate - m-aş plictisi singură cuc în vilă... OK; cât stai?... Bine; atunci mai stau în România... Bine... Nu, nu mă supăr... Pa.

O văzu apăsând butonul... şi ridicând privirea spre el:

- Te rog, du-ne înapoi - că nu mai plecăm.

Aprobă cu capul şi se orientă scurt - trebuia să plece printre primii de la semafor, ca să întoarcă... Ba o să trişeze chiar acum! Porni încet spre axul drumului şi se opri cam în curmeziş...

- ... Ce-a zis, pui?
- Că afacerea a picat, aşa că e în continuare extrem de ocupat. Şi m-a sfătuit să mai stau în România şi să mă distrez. Că n-are rost să mă întorc la Milano şi să mă plictisesc singură în vilă.
- Aha! Ei, păi asta e! Măcar ştie sigur cât stă?
- Nu; dar zice că luna asta pot să mi-o petrec liniştită aici.

Erau în 24, ea "primise liber" la distracţie, luna avea 31 de zile... Cel puţin 500 de euro - că mâine era supărată fleaşcă, iar pe 31 îl suna ea pe Zmeu şi era din nou supărată fleaşcă. Asta, sigur, dacă nu cumva Beatrice se revolta un pic mai tare şi-i arăta şi mamei lui hotelul din Kemer! Zâna avea nişte carduri aurii, iar Zmeul le alimenta prompt şi-i înnăbuşea nemulţumirile cu euroi...

Era atent la drum. Zâna era extrem de încruntată. Beatrice venise în România pe 10 iulie şi, de-atunci, nu se văzuse cu Zmeul decât patru zile. Restul de... zece zile le petrecuse cu mămica lui... şi cu un tânăr interesant dar extrem de căpos, care nu voia să-i înţeleagă singurătatea şi să-i propună el o escapadă! Zâna era ruşinoasă şi avea probleme de comunicare; dar, în rest, era o femeie normală, sănătoasă... Frumoasă...

Acum nu mai spuneau nimic. Beatrice privea, foarte atentă, pe geamul din dreapta. Mămica lui căuta ceva în geantă, de câteva minute bune... Mai bine aşa. Mai bine că mergeau în tăcere. Presimţea o "erupţie nervoasă" a zânei...

Trase pe dreapta în faţa scării şi opri motorul. Beatrice se grăbi să coboare; o văzu îndreptându-se spre scara blocului, la fel de grăbită... Oftă greu:

- Te ajut cu bagajele.

Mama lui aprobă şi coborî. Coborî şi el şi deschise portbagajul.

- Poftim: banii de ieri şi banii de azi.

Stop! Păi îi dădea bani pentru ziua de ieri? De ce? Mămica lui îi sesiză imediat uimirea:

- Ce e?
- Mi-a trimis bani şi pentru ieri...
- Da; de ce? Nu trebuia să ţi-i trimită?
- Nu ştiu...
- ... Dacă nu-mi spui ce te frământă, nu ştiu ce să-ţi răspund!
- Ieri, am fost în Herăstrău doar ca să discutăm despre Zmeu.
- Despre cine?
- Despre italianul ei.
- Şi-i spui "Zmeu"?
- Da.
- De ce?
- Pentru că e un zmeu, nu? Ea e zână, el e rău ca un zmeu...

Mama lui râdea... Scoase troller-ele şi încuie maşina:

- Şi i-am spus despre Ionuţ. M-a întrebat şi i-am răspuns. După care m-a rugat s-o iau la prezentarea de modă. Apoi m-a invitat la cină... Nu înţeleg de ce mi-a mai trimis bani pentru ieri - că nu s-a distrat cine ştie ce.

- Probabil s-a gândit la Ionuţ. Dacă i-ai spus...

- Probabil.

- Anul trecut, a fost voluntar la nu ştiu ce acţiune, pentru copii cu probleme. A văzut o emisiune şi a vrut să se implice. A sunat la organizaţia aia non-profit, s-a dus la acţiunile lor, a făcut şi o donaţie... După două săptămâni, i-am spus lui Adriano să n-o mai lase să se ducă. În fiecare seară venea acasă plângând - şi era demoralizată în ultimul hal.

Aprobă cu capul, pentru că tocmai ieşiseră din lift iar uşa apartamentului era larg deschisă... Aoleu! Zgomotul cioburilor îl făcu să tresară. După o secundă de linişte, un alt obiect de sticlă se transformă în cioburi... Fu tras în bucătărie.

Beatrice "se răcorea". Şi azvârlea cu sticlăria de perete - auzea clar boncăniturile puternice în zidul bucătăriei. Dacă trebuia musai să ghicească, alea erau... pahare de whisky. De-alea cu fundul gros - că se auzeau extrem de tare... Mămica lui îl apucă de tricou şi-l trase spre ea, ca să-i şoptească la ureche:

- Uite, vezi? Numai căcaturi de-astea îi face! După ce că-i boşorog pe lângă ea şi mic şi slab ca un greiere subnutrit, mai face şi figuri de-astea!

- Cine ştie - şi-o fi găsit pe alta!

- Nu, nu cred; că ţine mult la ea, să ştii!

Aprobă cu capul... Acum auzea nişte uşi de mobilă deschizându-se şi apoi trântindu-se. Beatrice căuta ceva...

- Hai, fugi; că trebuie să mă duc s-o liniştesc. Şi s-o remontez cumva...

Aprobă cu capul:

- Adu-i aminte că încă nu mi-am găsit serviciu. Deci, dacă se plictiseşte, o duc eu la piscină.

Mămica lui aprobă:

- Oricum, nu cred că te sună azi.

Bine; ea ştia cu siguranţă ce urma după spargerea sticlăriei! O sărută pe obraz:

- Pa, mămico.

Ieşi şi auzi un nou zgomot de cioburi. Clătină încet capul - Beatrice căutase alte pahare... Decise să coboare pe scări - simţea, brusc, nevoia de-a dispare cât mai repede din preajma ei! Începuse să simtă că-i pară rău pentru zâna brunetă - şi n-avea voie să-şi umple mintea cu ea! Beatrice o să-l sune - iar dacă el o lua razna, o să fie vai de ei! Pentru Zmeu, avertismentul însemna două săptămâni de spitalizare. Iar lui cu siguranţă i-ar fi dat direct cartonaş galben!

Cât era ceasul? Nouă şi cinci... Se ridică şi intră în bucătărie. Şi-şi aprinse o ţigară, lângă geamul balconului.

Imediat cum ajunsese acasă, o sunase pe Mirela. Ionuţ era din ce în ce mai bine. Îi plăcuseră animalele; asistase la mulsul vacii, apoi la fiertul laptelui şi gustase şi el puţin din pahar. Şi-i plăcuse, pentru că zâmbise... Apoi, nevasta patronului pensiunii îl luase în coteţul găinilor şi-l pusese să strângă el ouăle. Iar el nu spărsese nici unul - şi fusese foarte mândru de asta... Şi-apoi se pusese pe-un plâns isteric când o văzuse pe nevasta patronului spărgând ouăle în tigaie! Mirela trebuise să-l ia de-acolo, că nu se mai oprea din plâns şi striga încontinuu "Strică oul!" Fuseseră apoi la plimbare. Şi cum ochişorii albaştri priviseră lung bazinele cu apă termală, mâine Ionuţ va avea program de bălăceală...

Îşi oprise apoi telefonul şi fumase o ţigară. Şi trăsese concluzia că avea totuşi nevoie de antidot. Se aşezase deci la calculator, cu CD-urile lângă el, şi revăzuse toate filmările familiei lor. Începând cu cele de la Primărie, când spuseseră "Da", şi încheind cu şedinţele de ABA filmate de camerele de supraveghere din centrul medicului Naghiu. Îşi umpluse bine mintea cu băiatul lui... şi mai ales cu problema lui. Ca să nu-l mai apuce vreodată visarea apropo de problemele Beatricei! Avea o presimţire...

Bănuia că mămica lui reuşise s-o calmeze azi pe Beatrice doar în măsura în care sticlăria fusese salvată de la un dezastru total. Problema zânei nu era de natură nervoasă, ci sufletească. Şi pe-aia n-o putea rezolva decât Zmeul, sau zâna personal. Dacă Zmeul i-ar fi trimis un buchet gigantic de trandafiri, zâna s-ar fi liniştit şi sufleteşte. Numai că Zmeul ăsta era uşor... bădăran. Şi şef peste toţi şi toate - inclusiv peste zâna lui. Dacă toţi cei din jur făceau cum spunea el doar pentru că le spunea el să facă aşa, se aştepta ca şi logodnica lui să facă la fel. Că şi ei îi dădea bani, nu? Zmeul ăsta îşi iubea oare logodnica? Sau îşi ascundea iubirea şi se răzbuna pe ea, pentru o greşeală mai veche a zânei? Îi dăduse deja un avertisment...

Mămica lui spusese că "ţine mult la ea". Iar mămica lui stăpânea bine cuvintele... şi înţelesul lor. Zmeul n-o iubea pe Beatrice - adică nu se arunca la picioarele ei, declamând declaraţii de dragoste în versuri, şi nici n-o purta pe braţe prin toată casa. Dar ţinea mult la ea - adică, atunci când ajungea acasă, o aşeza în braţele lui, o privea lung, îşi scotea toate problemele de afaceri din minte şi-i şoptea la ureche "ti amo". Şi "se topea" mai discret, aşa - ca să nu i se urce zâna-n cap. Iar zâna... Zâna probabil că se săturase

de ordinele Zmeului. Şi nu se mai pierdea toată în braţele lui. Pentru că Zmeul dădea ordine şi uita de buchetul de trandafiri...

Iar el presimţea că zâna aşteptase azi buchetul de trandafiri. Şi cum el nu venise, mâine o să-şi rezolve singură problema sufletească. O să se răzbune pe Zmeu. O să-l sune pe băiatul menajerei, o să iasă cu el, o să se distreze cu el... iar seara o să-i propună, într-un fel sau altul, o cină în doi. Într-o locaţie foarte discretă. Răzbunarea era dulce, iar nervii zânei fuseseră greu încercaţi zilele astea. În aceste condiţii, el, băiatul menajerei, o să...

Băiatul menajerei ezita. Pentru că băiatul menajerei era un soi de gigollo mai special. Băiatul menajerei avea cheia cu care "descuia" mintea şi sufletul femeii pe care voia s-o "descuie" - pentru că se îmbrăca frumos, lua flori şi bomboane şi-un vin bun, iar atunci când se stingea lumina, îi plăcea să joace rolul amantului îndrăgostit nebuneşte...

Dacă zâna roşea aşa în preajma lui, folosirea cheii era destul de riscantă. Zâna putea derapa - iar dacă ea îşi umplea mintea cu un alt bărbat, Zmeul o s-o simtă imediat! Şi-o să fie vai de pielea lor! Le dădea cartonaş galben amândurora! Băiatul menajerei avea deci o mare problemă...

Ce dracu era cu bărbaţii ăştia? Ce le era atât de greu de priceput? Şi Zmeul ăsta, şi năşicul superior de exemplu, uitau că unei femei trebuie să-i vorbeşti despre iubire numai după ce-i arăţi că îi înţelegi şi-i respecţi nevoile! Nu înainte! Ce voiau ele - femeile astea - când venea vorba de dragoste? Un trandafir, un sărut şi o îmbrăţişare uşoară, fără pipăituri. Asta era cheia care descuia orice discuţie cu "Da" la final! El, la 25 de ani, o ştia şi-o folosea deja. Ei erau ditamai bărbaţii trecuţi de 40 - şi veneau la iubitele lor cu mâna-n fund! Halal amorezaţi! Dar poate că ştiuseră şi ei şmecheria cu cheia, dar se plictisiseră de aceeaşi "placă". Poate că şi el se va plictisi de ea, până împlinea 40...

Stinse ţigara şi ieşi din bucătărie. Şi se opri, pentru că auzea soneria vecinei piuind prelung... Se apropie uşor de vizor şi ridică căpăcelul.

Oopaa...

Zâmbea şi-l privea pe tânărul care mărşăluia pe palier, între uşa lui şi uşa vecinei, şi apăsa uneori prelung soneria ei...

"Vezi cum faci, s-o încurajezi să-l sune acum!" Îşi amintea cuvintele năşicului superior; ştiuse încă de-atunci că nu se referise la stilist! Şi presimţise...

Mărunţel, dar bine făcut. Chiar foarte bine făcut! Faţă uşor rotundă, păr brunet tuns arăbeşte - scurt şi peste cap -, trăsături frumoase, ochi extrem de verzi... Lanţ gros la gât - dar finuţ şi de bun-gust, observa el după 30 de secunde de spionaj prin vizor... Începu să râdă pe tăcute - deci la el se referise năşicul superior în noaptea aia!" Într-adevăr, avusese dreptate - relaţia dintre o poliţistă afurisită rău şi băiatul ăsta era de-a dreptul imposibilă!

Oricum, îl înţelegea acum pe năşicul amorezat de finuţă. Normal că se panicase, când văzuse aşa mascul feroce, şi atacase ca gâscanul - fără flori, sărut şi îmbrăţişare nevinovată...

Ceea ce vedea el acum era extrem de citeţ. Vecina lui "gustase din bunătăţi", se săturase, spusese "Mulţumesc" şi împinsese farfuria. Iar "bunătăţile" nu prea erau de acord cu ideea. "Bunătăţile" astea nu obişnuiau să schimbe femeile ca pe ciorapi - pentru că lucrau într-o branşă în care discreţia şi statornicia erau absolut necesare. Una era curva de la petrecerea amicului - alta era femeia aceea specială... Poliţista nu mergea la petreceri cu astfel de oameni; aşa că se cunoscuseră în alte circumstanţe. Şi deci, dacă băieţaşul ăsta decisese să spună "Hai", o făcuse după ce se gândise bine...

Mda; băieţaşul tocmai renunţase şi coborâse scările. Alelei, ce se mai distrase vecinica lui în concediu! Gata - puse căpăcelul şi se grăbi la geam: ia! Care era maşina băiatului isteţ?... Păi unica maşină "nouă"... şi parcată şui în faţa blocului, cu botul pe trotuar, era acel BMW X5. Lumina din scară îi permitea să vadă că era negru, că nu era ţinut în praful dintr-o parcare de bloc... Îl aştepta şi pe el, pentru că ceea ce văzuse pe vizor nu fusese foarte concludent...

Uite-l. Mm - băieţaşul ăla arăta "dinamită". Bianca l-ar fi mârâit printre dinţi - că era un fel de "cocktail Molotov", iar ochii verzi erau fitilul. Băiatul arăta "super"! Vecina poliţistă se distrase pe cinste în concediu! După patru ani de mariaj şi-unul de doliu, îşi scosese pârleala *big time*! Şi-acum era evident că el o să tot audă soneria ei piuind prelung, până se vor urni năşicul superior şi uniforma lui cu steluţe! Era la mintea cocoşului că, după ce ea dăduse cu dragostea lui de toţi pereţii, năşicul superior o să-i cam frece ridichea finuţei neînţelegătoare! Şi-o să amâne un pic salvarea ei... Mm - va fi vai de uşa poliţistei!

O să fie atent. Individul cu ochi verzi putea fi periculos. Mai ales atunci când tinerica aia sexy nu voia să-i deschidă uşa! Dacă va intra vreodată peste ea, cu siguranţă nu i se va arunca la picioare, cu trandafirul şi versurile pregătite! Se va arunca direct spre obrajii ei, cu palmele şi pumnii. Şi-i va arăta cât de mult o iubeşte demonstrându-i că nemulţumirea pentru acea "trataţie" era mare... Iar lui, vecinului de palier, o să-i revină nefericita şi ingrata sarcină de a suna la Secţia 7. Asta e! O să sune, o să se prezinte ca fiind administratorul... Oare ăstora de la secţie li se afişa numărul de telefon care suna? Ţara era în criză; avea deci şanse să nu fi apucat să doteze toate secţiile de poliţie cu telefoane "şmechere"...

Cât era ceasul? Nouă şi-un sfert. Putea să se culce. Stinse lumina, îşi scoase hainele şi se lungi pe canapea. Şi privi lung becul aprins din blocul cu zece etaje...

Ce să facă el cu Beatrice? Dacă îl suna mâine şi-l ruga s-o scoată în oraş, el ce să facă? Era tentat să spună "Da", pentru suta aia de euro. Dar simţea întrebarea plutind în aer; iar la întrebarea aia parcă n-ar fi spus "Da"...

Dacă Ionuţ n-ar fi avut probleme... Dacă băiatul lor n-ar fi avut probleme, lucrurile ar fi fost cu totul altfel. Când Ionuţ ar fi împlinit trei ani, l-ar fi dat la grădiniţă. Iar Mirela s-ar fi întors la muncă. N-ar mai fi dat 200 de euro pe doctor şi ABA. Şi alţi 200 de euro pe medicamente din Germania şi Marea Britanie. Ar fi fost fericiţi. Toate rahaturile care se întâmplaseră între ei ar fi fost doar o invenţie bolnavă a unui scenarist cu idei debordante...

Dacă va auzi întrebarea, va spune "Da"? Se încruntă scurt - depindea de sumă. Şi de mimica Beatricei. Dacă i se va părea că nu era îndeajuns de puternică să reziste la un asemenea plan, o s-o refuze. O femeie ca ea, trecută prin asemenea probleme sufleteşti, se putea îndrăgosti într-o clipă de tânărul atent, galant şi nu foarte ahtiat după formele ei. Cheia lui putea descuia cutia Pandorei. Şi-atunci Zmeul îi putea da lui direct cartonaş roşu...

25 iulie 2010 - duminică

Mm, cât de bine dormise! Cât era ceasul? Nouă...

Luă mobilul şi-l porni. Aşteptă puţin, dar nu primi nici un mesaj... Rămase acolo, în pat, cu privirea aţintită pe tavan. Parcă simţea nevoia să vegeteze aşa, cu mintea golită de toate problemele şi toate ideile alea ciudate...

Ce se auzea? Se ridică încet şi ridică căpăcelul vizorului...

Era un fel de şedinţă de bloc în faţa uşii apartamentului 14. Îl vedea pe administrator, pe vecinul de la etajul unu... Erau, oricum, mai mulţi vecini. Da' ce se întâmplase? Se grăbi să oprească televizorul...

Deci vecinii de la apartamentul 14 avuseseră un accident de circulaţie. Brr - numai când se gândea, îi venea să încuie Opel-ul şi să arunce cheia la canal! Administratorul le povestea tuturor că mama proprietarului venise la el, împreună cu nepotul ei, şi-i spusese despre accident. Amândoi vecinii lui erau în spital. Ştia că aveau un băiat de vreo 12-13 ani, cuminte şi extrem de respectuos şi binecrescut. Acum, că se întâmplase nenorocirea asta, băiatul stătea la bunici. Iar el privea şedinţa ad-hoc şi se gândea că, dacă lor li s-ar întâmpla aşa ceva, Ionuţ ar fi tocmai bun de luat de către Protecţia Copilului şi dus la un centru de primire minori...

Azi, o să scrie un bilet. De fapt, o să scrie foarte multe bilete cu acel mesaj, pe care-o să le pună prin casă, prin hainele copilului... Şi-o să-i spună doctorului Naghiu despre ele. O să-l roage ca, dacă se întâmpla ceva rău cu ei doi - cu el şi cu Mirela -, să nu-l lase pe Ionuţ să sfârşească într-un orfelinat. La ce drame se petreceau în centrele alea de stat şi la cât de frumos era copilul lor... Nu! Refuza să se gândească la asemenea grozăvie! Nu!

Tresări şi privi lung ochii verzi care urcau treptele... Na, că iar venise fără flori! Ce era cu bărbaţii ăştia? Nu-i ducea capul chiar deloc? Sau făceau ele ceva anapoda? Vecinica "îi dăduse papucii" individului; dar dacă el voia să păstreze o frumoasă relaţie de... aventură pasageră cu poliţista sexy, ar fi trebuit să vină înarmat cu flori! La aşa fizic, aşa meserie şi aşa purcoi de bani, băiatul ăla chiar nu ştia "ABC-ul cuceririi"?

De fapt, la aşa meserie, băiatul nu prea ştia cuceriri. Băiatul clipea des din gene şi flutura şomoiogul de euroi, iar doritoarele leşinau în masă; şi-apoi el îşi culegea una, pe care-o îndesa în X5...

Individul întoarse capul, privi şedinţa... Îl văzu coborând treptele şi scoţând telefonul din buzunar. Nu-l sunase nimeni; poate că voia să cheme trei musculoşi cu umăr tare, să spargă uşa! Sau poate că aştepta sfârşitul "şedinţei de palier"... Oricum, insul intenţiona să se întoarcă!

Redeveni atent la discuţia despre vecinii de la apartamentul 14. Administratorul le povestea, cu multe "floricele" ireal de hollywoodiene, cum făcuse vecinul accidentul...

Aha! Uite-l că se întorcea! Azi sigur discutau prin uşă! Ia să fie el atent! Auzea soneria... El spunea ceva, ea spunea ceva mai multe... Au! Individul dăduse cu palma-n uşă! Bubuise zdravăn, vecinii întorseseră capetele spre el iar lui nu-i păsa nici cât negru sub unghie de chestia asta! Semn că nici el nu visa la însurătoare! Şi tocmai ridicase un pic tonul, ca să-l audă ea! Şi-acum prindea şi el unele frânturi...

"Să vorbim"... Ceva cu "trăiesc fără tine"... "Înţelegere"... Ceva cu reguli şi planuri... "Ne vedem"... Aha! "Mor aici dacă nu te văd acum!" Ea răspundea, îl asigura probabil că nu se murea numai din asta... El bombănea... Schimbau replici scurte... Se apropie puţin de perete, pentru că ea vorbea mai mult acum. Dar murmurul vecinilor o estompa! El nu înţelegea o iotă! Şi-acum el spunea "Deschide, Lucio! Deschide, să vorbim! Mă jur pe ochişorii mei că nu-ţi fac nimic! Nici măcar nu te sărut, na!"

Rămăsese mască... Păi ăsta era un gigollo înnamorat? Sau un "băiat isteţ" pus să presteze şi-apoi expediat din scurt? Că nu mai înţelegea nimic! Şi privea degeaba pe vizor, pentru că el vorbea lângă tocul uşii vecinei - şi nu-l vedea...

Au! Încă un pocnet! Individul cobora scările cu paşi furioşi... Se mută la geam şi-şi aprinse o ţigară. BMW-ul negru era parcat chiar în mijlocul trotuarului! Încă un metru, şi l-ar fi băgat cu botu-n scară!

Aha! Uite-l că ieşise! Mm, ce bine arăta individul! Super-Molotov! Şi-i suna mobilul în acorduri de Depeche Mode - melodia aia cu ochii...

"Da... Salut... Nu, mă; sunt în Colentina... La Lucia."

Ia uite ce noroc pe el azi! Ia să fie atent ce vorbea individul despre vecina lui!

"Nu... Nu, nici acum... Băi, nu ştiu; da' eu nu mă las, să ştii!... Băi, chestia e că şi-a luat pistol cu bile. Şi mi-a zis Nicu de la BGS că şi-a pus alarmă la ei."

Oo, straşnică vecinică! Straşnică poliţistă! Oare blegul ăsta ştia că pistolul ăla cu bile scotea de fapt gloanţe pe ţeavă? Probabil că nu; vecinica era fată deşteaptă, scotea aşii din mânecă unul câte unul...

"... Joi... Ştie deja. Mi-a spus cu guriţa ei tot planu' meu! A ştiut totul de la început!... Băi, cred că i-a plăcut de ochii mei! Şi n-a putut rezista tentaţiei! Nu?"

Şi râdea nemernicul! Că ştia care-i erau armele şi se mândrea cu ele!

"... Mă, eu ţi-am zis; nu mă las!... La urma urmei, o ţin pentru mine!"

Bombăni, făcând ochii mari de uimire:

- Da' ce voiai, mă - s-o bagi în circuit?

Că numai aşa se puteau explica cuvintele lui! Ăla era dement?... Ce-i drept, acum, că auzise chestia aia, îl privea lung şi-şi dădea seama că avea alură de proxenet...

"Lasă, că lu' Maria îi zic tot placa aia. Şi-i zic că tu eşti clientu' ei fidel - tu şi încă vreo doi... Şi ce dacă se prinde? Ştii că nu-mi zice nimic, dacă vede că stau cuminte după fusta ei!"

Deci proxenetul voia s-o bage pe poliţistă în circuitul lui; iar dacă nu-i reuşea schema, se trecea cu mare bucurie singurel pe lista ei şi se asigura că rămânea unicul muşteriu! Ba chiar era tentat s-o trombonească pe acea Maria - persoană importantă pentru el, de vreme ce-şi bătea capul să încropească un plan cu care s-o trombonească!

Acum se lămurise - băieţaşul ăsta nu fusese perspicace. Iar poliţista scosese cheia, descuiase interlopul şi îl cam prinsese-n mreje...

"... Lasă, că văd eu! Cred că săptămâna viitoare o conving să-mi deschidă. Sau o prind pe-afară - că trebuie să bage ceva la maţ, nu?"

- Da, tăntălăule! Da' ei îi aduce năşica poliţistă haleală! Iar năşicu' superior o să-ţi zică nişte vorbe dulci... de n-o să le duci nici cu X5-ul tău!

Zâmbea, că şi-l imagina roşu ca racul, aşezat pe-un scaun într-o cameră plină de uniforme...

"... Văd eu. Auzi? Tu ce ştii, Marinică e în ţară?... Nu, mă; vreau să aranjez cu el s-o fileze băieţii lui. Că ai mei sunt prinşi toţi. Şi-n plus, ai mei s-ar putea să mă toarne la Maria... Ştiu... Las' că-l sun eu... Ştiu... Nu, mă!... Nu; pe bune că nu!

Râdea zmeieşte; el îl privea lung, din spatele perdelei, şi-o înţelegea perfect pe poliţista Lucia şi decizia ei - Molotovul ăla ar fi făcut-o pe Bianca să se aşeze-n genunchi în faţa lui şi să dea-n epilepsie...

"Hai, că-l sun pe-ăla şi te sun să-ţi zic ce-am aranjat... Cine, mă? Iulica? Da, mă, e liberă. Vrei s-o trimit pe la tine?... Ca de obicei - că eşti tovarăşu' meu!... Bine; hai c-o sun acu'. Salut!"

Individul urcă în BMW şi porni motorul, în timp ce apăsa butoanele telefonului... Îşi suna "fetiţa", s-o trimită la treabă. Şi era o treabă "cu reducere" - semn că băiatul renunţa bucuros la comision, pentru ca tovarăşul lui să-l sprijine în efortul de-a pune gheruţa pe Lucia din Colentina... Pentru că nu fusese perspicace, iar poliţista "îl descuiase tot"...

Stinse ţigara şi începu să râdă - vecina lui era de-a dreptul îngrozitoare! Se transformase într-o tinerică sexy, îşi luase haine "fără perdea" şi ochise Molotovul. Şi-l convinsese, cu muzică turcească de dans, să depună eforturi serioase şi "să execute jocuri complexe"! După care îi tăiase macaroana şi-şi pusese alarmă la BGS... Acum, băiatul era furios şi avea frustrări mari! Şi derapase serios de la Maria lui - că era proxenet, da' nu-l mai interesau fetele lui cele pline de experienţă şi extrem de discrete faţă de Maria! Care Maria, apropo, trebuia să fie... concubina. Şi să aibă atât de multă treabă prin alte părţi, încât băieţaşul să-şi justifice derapajele cu un "Păi dacă tu nu eşti aici"...

Eei... Aşa da! Straşnică vecinică! Îngrozitor de straşnică! Va fi vai de pielea proxenetului, când o să intre pe mâinile năşicului superior! Şi va fi şi mai vai de pielea stilistului, dacă ea o să decidă să-i arate ce învăţase de la băieţaşul cu ochi verzi!

Oricum, era fair play şi recunoştea cinstit că vecina lui n-avea gusturi proaste! Şi era şi isteaţă foc! Băiatul era tentant, avea bani şi valoare, dar nu era un om de viitor - iar ea înţelesese asta, se distrase pe cinste şi-i dăduse papucii. Şi făcuse cumva să-l ţină pe stilist la naftalină şi să-l pregătească pentru "Isaia dănţuieşte"...

Reveni pe fotoliul din sufragerie... Ia uite, ce-l binedispusese vecina lui! Râdea ca prostu' singur în casă! Mm, i-ar fi plăcut să facă cumva să vadă discuţia dintre năşic şi proxenet... Şi mai ales discuţia dintre ea şi stilist! Oare cum va motiva vecinica lui trecerea prin "şcoala" brunetului cu X5?

Cât era ceasul? Şase fix. "Ora şase a sosit, mobilul n-a piuit"...

Începu să râdă - că mobilul lui îi auzise gândul şi tocmai piuia de zor! Răspunse, zâmbind doar:

- Da.
- Bună, Alex.
- Bună, Beatrice.
- Te-am deranjat?
- Nu. Mă plictiseam, la ştiri.
- Ai chef să ieşi din casă azi?
- Sincer, da. Vin să te iau?
- Te aştept.
- OK. Dă-mi un indiciu...
- Păi, un bar meschin de doi pe doi.
- La şapte fix sunt la tine.
- Te aştept. Pa.
- Pa.

Închise şi intră în baie. Şi se privi lung...

Azi, va auzi acea propunere. Şi tot nu ştia ce să facă. Era tentat să meargă pe principiul "văzând şi făcând". În funcţie de Beatrice, în funcţie de cum punea problema...

Avea senzaţia că, dacă accepta, trecea de la "excepţie" la "generalizare". Iar asta îi displăcea la culme. Da, Bianca fusese "o excepţie". Dacă o numea aşa, putea s-o sune zilele viitoare şi să se auto-invite la ea la cină, fără să se mai gândească la ce fusese şi ce ajunsese. Dar dacă apărea şi Beatrice... Excepţie însemna "una singură" sau "o singură dată". Două însemna altceva. Beatrice "îi punea ştampila". Nu se va mai numi părinte disperat; se va numi... gigolo... cocotă masculină...

Ei, la dracu cu toate! Anul ăsta putea să se numească oricum! Atâta timp cât fondul pentru ABA creştea, putea să se numească şi gigolo! Mirela nu se numea curvă? Casa lor nu se numea bordel? El de ce se-mpiedica în chestia asta, cu gigolo-ul? Beatrice era tânără şi frumoasă; Bianca era o doamnă educată şi stilată, care dădea propriului aspect o importanţă maximă. Măcar era un gigolo norocos, nu?

Dacă Zmeul simţea ceva...

Luă tubul cu spumă de ras şi zâmbi: văzând şi făcând!

Beatrice i se părea gânditoare. Şi un pic jenată de ceva. Nu ştia de ce - că nu făcuse şi nu spusese nimic altfel! Şi nici nu se îmbrăcase "fantastic" - o cămaşă neagră şi blugi comuni! Şi totuşi, ea nu spunea nimic...

Ocoli rondul de la Piaţa Dorobanţilor, intră pe strada Sofia şi opri în faţă la Exile Restaurant and Club. Beatrice zâmbi:

- Aici e perfect!

Mda, bănuise el! Opri motorul, coborâră... Intră şi le văzu imediat pe cele două tinere de la ultima masă. Arătă deci spre bar - spre colţul din dreapta. Ultimele două scaune din dreapta...

- Bună ziua. Cu ce vă servim?
- Cafea. Tu?
- Tot cafea.

Bun. Acum... Acum aştepta, nu? Beatrice începu să râdă:

- Cred că ai avut un şoc când ai auzit paharele izbindu-se de perete...
- Nu. În schimb, n-am înţeles de ce nu ţipi în telefon. Nu cred că verifică sticlăria ori de câte ori intră în casă...
- ... Nu pot. Am încercat - şi "m-a penalizat" două luni încuiată în vilă.

Aoleu! Două luni? Capul brunet aproba încet:

- Nu aveam voie să ies nici în curte...

Zmeul ăsta era uşor... dereglat. Ce voia să obţină din ea - un fel de păpuşă gonflabilă cu motoraş?

- El este şeful familiei. El spune ce se face şi ce nu.
- Şi-ţi convine aşa?

Fu privit lung, cu subînţeles:

- Şi ce-ai vrea să fac?
- Nu ştiu! Tu ştii! Încearcă să discuţi cu el!
- Nu merge. Am încercat - şi mi-a râs în nas.

Hm...

- E schimbător ca ziua de vară. Odată se răsuceşte şi nu mai vrea aia, sau ailaltă, şi se schimbă toate după cum dă el dispoziţie... Eu îl înţeleg - are multe pe cap. Are o meserie care îl consumă mult şi-i poate ucide orice urmă de umanitate din suflet. Înţeleg de ce nu mă sună cu săptămânile uneori. Înţeleg de ce-mi spune "Uite, mâine plecăm într-o croazieră de vis în Caraibe" şi apoi mă trimite urgent în România fiindcă-i vine un afacerist important din China. Înţeleg de ce mă cheamă fuga-fuga în Antalia şi-apoi dispare tot fuga-fuga... Aş putea accepta gândul că a venit zilele trecute val-vârtej pentru că voia să-mi facă o surpriză; dar a venit degeaba. Eu am încercat să fiu altfel cu el, să-i acord lui toată atenţia mea, iar el a avut grijă să răspundă la absolut toate telefoanele. Am înţeles că a trebuit să plece înapoi, iar eu a trebuit să rămân aici. Dar totul are o limită.

Exact asta era şi părerea lui! Beatrice continuă:

- Nu ştiu! Mie-mi place să fiu fair play. Dacă cineva îmi dă ceva, întorc serviciul. El nu e aşa. Dacă el schimbă planificarea iar eu mă conformez fără să mă încrunt, el n-o să-mi întoarcă efortul cu trei flori ofilite. El o să considere că era normal să zic ca el - aşa că n-are de ce să mă "premieze".

- Câţi ani are?
- 40.

- Închipuie-ţi că ai trebui să mai trăieşti încă pe-atât cât ai trăit deja. Ai mai avea chef şi stare de de-astea?

Zâna îl privea lung şi nu înţelegea...

- E obosit. Şi stresat, cu serviciul. Şi obişnuit să ordone şi să fie ascultat. Dacă vrei flori, trebuie să faci altceva.

- Nu vreau flori. Îl vreau pe el, cel care-a fost acum patru ani.

- Nu cred că-l mai regăseşti. Transformarea oamenilor nu prea e ciclică...

Beatrice îşi aprinse o ţigară şi privi lung ceaşca:

- ... Mă tratează de parc'aş avea 40 de ani, ca el. Îşi închipuie că shopping-ul, restaurantele, acţiunile de caritate, vizitele la soţiile tovarăşilor lui şi cinci minute pe seară, drepţi cu "pontatorul", este tot ceea ce-mi doresc. Şi pur şi simplu nu-l interesează dacă se înşeală sau nu!

- Mă asculţi cinci minute?

Primi o aprobare... Să-i spună părerea lui, nu?

- Până acum, a văzut şi bune, şi rele. Presupun că lucrează la şeful ăsta de mai mult de zece ani.

Primi o aprobare. Se aplecă spre ea, ca să poată să-i şoptească la ureche:

- Adică a văzut atâtea flori, la atâtea înmormântări, că nu-i mai arde. Are capul plin de contacte, afaceri, duşmani şi multe-multe altele. Iar atunci când vrea să uite de ele, sună telefonul şi trebuie să răspundă orice-ar fi. Pur şi simplu, a început să se transforme într-o bucată de piatră. Iar piatra e rugoasă şi zgârie...

O privea lung... Beatrice înţelesese fiecare cuvinţel pe care i-l spusese. Se întristase; probabil că "o nimerise"... Oftă greu:

- ... Ce s-a întâmplat în Antalia?

- ... Am ajuns seara. A trimis un om să mă ia de la aeroport; şi a încuiat uşa imediat după ce-am intrat în cameră.

OK! Până aici, "o nimerise".

- A doua zi, am stat la piscină. Şi i-a sunat telefonul încontinuu. Am încercat să fac abstracţie de asta şi să nu pun bot; m-am uitat în jur, am văzut staţiunea, oamenii, atmosfera, soarele... Am stat la soare şi m-am bălăcit. Iar el a stat într-un şezlong, a vorbit la mobil şi mi-a zâmbit tot timpul - semn că îi plăcea modul în care petreceam amândoi mini-vacanţa aia. Am cinat, după care am stat în cazino până pe la patru dimineaţa. Şi-a câştigat - evident că i-a plăcut şi asta!

Evident!

- A treia zi, am luat-o de la capăt. Iar pe la patru am urcat în cameră. Şi i-a sunat telefonul. I-am spus să nu răspundă, iar el a zis că trebuie să răspundă. I-am spus că, dacă răspunde, îmi fac bagajul şi plec. A răspuns. Eu m-am ridicat, m-am îmbrăcat, am început să împachetez... El a încuiat uşa şi-a continuat să vorbească la telefon. Şi imediat cum a închis, a venit la mine şi m-a plesnit de m-a trântit pe covor. Mi-a spus că afacerile sunt un pic mai importante decât mine - şi-ar fi bine să mă obişnuiesc cu ideea asta dacă vreau să-mi facă pe plac şi să-mi toarne un plod. După care a ieşit şi m-a încuiat în cameră.

Ea voise să-l facă fericit, dar el alesese telefonul. Concludent...

- ... S-a întors după miezul nopţii, beat mangă, şi s-a culcat cu curu' la mine. Iar eu m-am trezit de dimineaţă, am constatat vânătaia în plină formare pe obraz şi-am coborât la spa. Fără mobil. Când m-am întors în cameră, am descoperit că plecase; am sunat la recepţie şi-am aflat că plecase cu bagaj şi oameni cu tot...

- Are nevoie de o femeie care să se mulţumească cu ceea ce-i oferă el. Şi care nu-i cere nimic. Toţi cer ceva de la el; vrea ca măcar femeia de lângă el să nu-i ceară nimic, atunci când se aşează lângă ea.

- Crezi că, dacă-i cer să fie puţin atent şi cu mine, îi cer prea mult?

- Îl iubeşti?

Beatrice întoarse imediat capul spre partea stângă a barului... Zâmbi slab:

- El te iubeşte. Şi te simte. Şi se înfurie, pentru că el te iubeşte...

- Îţi plac papagalii?

Poftim? Beatrice reveni spre el şi îl privi cu ochi furioşi acum:

- Îţi plac papagalii ăia mari, vorbitori? Ăia cu multe culori, inteligenţi?

Aprobă scurt cu capul.

- Şi lui. Ar cumpăra o colivie aurită, mare, de doi pe doi pentru papagalul lui favorit. Ar umple-o cu jucărele, oglinjoare şi mâncare de toate soiurile; ar angaja un specialist care să aibă grijă de papagal; ar pune deoparte cotoarele de mere gândindu-se la animăluţul lui favorit... Şi l-ar vizita, din când în când, ca să se asigure că n-a crăpat. Nu mă îmbrac multicolor; dar mă simt exact ca un papagal frumos.

- Pe care el îl iubeşte.

- Papagalii ăştia mari, frumoşi şi inteligenţi se ataşează de stăpânul lor. Îşi pun stăpânul în centrul universului lor. Şi au nevoie de atenţia lui. Trebuie să li se vorbească zilnic câte-o oră-două, trebuie să li se acorde atenţie cel puţin trei ore pe zi... Ştii ce păţesc papagalii ăştia, atunci când au un stăpân ca Adriano? Îşi smulg penele. Toate penele. Şi mor. Din dragoste. Dacă nu mă crezi, întreabă la orice *petshop*.

O credea - şi-o înţelegea...

- Iar dacă papagalul îşi permite să se ataşeze de sclavul care-l îngrijeşte, stăpânul mierleşte papagalul!

Mai concludent de-atât nici n-o putea spune!

- Plodul, cum îi spune el, e o chestie aleatoare pentru el. Dacă e, bine; dacă nu e, şi mai bine. Că e periculos, spune el, să aibă un copil. Drept pentru care a mers cu mine la ginecolog, a doua zi după ce-am ajuns în Italia, şi s-a asigurat că-mi pun sterilet.

I-auzi! Afurisit italianul! Oare pe-atunci nu o iubise chiar atât de mult? Sau chiar nu voia copii cu ea?

- Şi mi-a spus că am o carieră frumoasă în faţă - prea frumoasă, ca să risc să rămân cu celulită după sarcină. Mi-a facilitat două-trei prezentări de modă, după care a făcut o criză de gelozie; şi mi-a cumpărat fuguţa colivie de doi pe doi. Iar când i-am vorbit despre copii, mi-a pus neaoş în vedere că n-am voie să rămân gravidă. Poate că de-aia nici nu se oboseşte foarte tare...

Nopţile. Aşa ar fi continuat Beatrice fraza aia, dacă ar fi fost foarte furioasă... sau dacă ar fi avut 40 de ani şi-o tonă de şmecherie-n ea, ca Bianca. N-avea însă decât 22. Şi nu era furioasă - era tristă. Nu-şi mai terminase, deci, fraza...

- Deci tu simţi că te tratează ca pe-un papagal frumos.

- Da.

- Asta înseamnă că nu e pregătit să aibă copii.

- Sincer, mă doare-n cot dacă şi pentru ce e el pregătit! Sau nu!

- Scuză-mă, dar ar trebui să te doară. De când sunt tată, am înţeles că copilul are nevoie de ambii părinţi. Şi suferă, atunci când unul dintre părinţi nu este lângă el. Eu sufăr şi acum din cauza asta - deşi nu mai sunt demult copil. Şi-acum mă gândesc uneori că lucrurile n-ar fi fost aşa cum sunt acum, dacă tata n-ar fi fost aşa cum a fost. Nu-l acuz de nimic, nu-i reproşez nimic; dar...

Îl privea lung... O stârnise şi-o lăsase să-şi verse năduful - că nici ea n-avea cu cine vorbi. Acum, pentru ca Beatrice să se simtă mai bine, trebuia să-i umple mintea cu altceva. Aşa că continuă:

- A fost director de fabrică înainte de Revoluţie şi patron după. Era mai mult la serviciu; iar atunci când venea acasă, nu-şi pierdea alura de şef. Mama a încercat să compenseze absenţa lui - şi-a obţinut un copil mămos care nu-i iese din cuvânt şi-i transformă sfaturile în literă de lege...

O făcuse să râdă. O privea lung şi-şi dădea seama că Beatrice chiar îl iubea pe italianul ăla "mic şi slab ca un greiere subnutrit". Şi-şi dorea să trăiască cu el o frumoasă poveste de dragoste... aşa cum trăise probabil pe vremea când jucase rolul amantei pitite-n penthouse. Pe-atunci, cu siguranţă Zmeul nu apăsase niciodată soneria fără flori şi bomboane în formă de inimioare... Iar ea îl iubea atât de mult, iar el era atât de rece cu ea, încât dragostea ei se cam transformase în ură...

- ... Uneori, îmi dau şi eu seama cum ar fi viaţa dacă aş avea un copil cu el. Dar... Dar vreau şi eu un pici! Înţelegi?

Aproba încet cu capul, pentru că femeia aia mai avea puţin şi începea să plângă...

- Iar după aceea îmi amintesc că am 22 de ani, iar de la 18 ani trăiesc într-o colivie de doi pe doi... Şi mi-e frică să mă gândesc la asta. Mi-e frică să nu încep să-mi smulg penele...

- Şi nici ataşamentul de sclav nu-i o soluţie; că dacă se prinde stăpânul că nu mai e în centrul universului papagalului...

Ochii albaştri-verzui îl priveau lung - şi erau sideraţi de cuvintele lui, pentru că el tocmai "inaugurase" subiectul ăla un pic tabu... Îşi aprinse o ţigară şi privi lung propria ceaşcă cu cafea. Se simţea în continuare privit... Beatrice şopti:

- ... Va trebui să-mi bag bine-n cap că n-am voie să-mi smulg penele... Şi să nu mă ataşez de sclav... Să-mi ţin în permanenţă stăpânul în centrul universului...

- Sau poţi să rupi o gratie şi să fugi. Lumea-i mare...

- Nu ştiu dacă fuga ar fi o soluţie. Căutarea altui stăpân...

Era grea, da. Şi riscantă. Şi obositoare. Iar ea îl punea pe italianul ăla în centrul universului ei pentru că îl iubea totuşi! Suflă lung fumul:

- Sau poţi să stai cuminte-n colivie, să te joci cu jucărelele şi să vorbeşti în oglindă. Poţi să pleci cu colivia într-o lungă vacanţă prin Europa, poţi să te apuci de-acum de facultate, sau poţi să-ţi deschizi o patiserie, o croitorie, o casă de modă... Poţi să te apuci de pictură, poţi să iei cursuri de yoga sau de feng shui...

- ... Da. La urma urmei, e evident că am prea mult timp liber şi-l ocup cum e mai rău - mă gândesc la el şi mă uit la televizor.

Acum putea s-o privească; acum, Beatrice primise un sfat bun. Se va gândi la el imediat cum ajungea în apartament...

- Şi tu?

- Eu?

- Tu nu simţi nevoia "să te răcoreşti"? Pentru că eu tocmai "m-am răcorit" - şi mă simt "super"!

Ia uite-o, ce râdea! Începu şi el să râdă:

- Nu. Eu încă nu ştiu ce să cred. Şi nu vreau "să mă răcoresc", ca să nu trag concluzii.

- Despre?

- Despre mariajul meu. Este comatos; dar am stabilit cu Mirela ca, din 1 ianuarie 2011, să-l resuscităm şi să redevenim soţ şi soţie. Nu ştiu dacă asta se mai poate sau nu; totuşi, nu vreau să iau o decizie înainte să aflu răspunsul la întrebarea asta.

- ... Vă certaţi din cauza lui Ionuţ, nu?

- Nu neapărat; nu prea ne certăm, oricum! Într-adevăr, copilul este un factor de stres pentru amândoi. Dar nu e el principala problemă a mariajului nostru.

- Şi-atunci?

Păi să-i spună, nu? Să-i spună, pentru ca zâna să-i pună întrebarea aia şi să scape şi el de incertitudini! Deci... Deci, zâmbi slab, privindu-şi cafeaua:

- Eu iau uneori cina cu şefa mea. Atunci când sunt la serviciu, ea transformă uneori dormitorul în bordel. Iar amândoi susţinem financiar tratamentul copilului. În condiţiile astea, mariajul nostru este comatos. Şi cum tocmai am trecut printr-o ceartă cumplită, cu gânduri de divorţ, am decis "să îngheţăm" mariajul ăsta până la 1 ianuarie şi să folosim timpul rămas ca să creştem cât mai mult fondul pentru tratament. Să nu mai urlăm unul la celălalt, să ne zâmbim măcar sub ochii copilului...

- ... Soţia ta... Stai, că nu pot să cred! Cred că n-am înţeles eu bine!

- Ai înţeles bine. În decembrie trecut, am ajuns acasă mai devreme. Copilul era la televizor, uşa dormitorului era încuiată, pantofii de lângă uşă nu erau ai mei - şi nici nu erau cadou pentru mine... Aşa că acum suntem un fel de vecini de apartament mai colerici, aşa. Am început atunci un lung campionat de înţepături-viteză; după atâta timp, deja calculăm statistici...

Se simţea privit... De când fixase cafeaua cu privirea, ochii albaştri-verzui stătuseră pironiţi asupra lui. Într-adevăr, povestea aia era extrem de alandala; probabil că Beatrice se întreba acum de ce-au fost atât de idioţi să nu sune la anunţurile de videochat - că se căutau cuplurile! Şi măcar făceau sex între ei, în familia lor! Întoarse capul şi-o privi lung... Ea îl privea lung... Brusc, obrajii din faţa lui deveniră stacojii; Beatrice se întoarse spre stânga:

- Nu, stai! N-o să funcţioneze! Te sun mâine şi te întreb! Că iar am probleme de comunicare!

Întoarse capul spre barman - tânărul îi privea deja, aşa că îi făcu semn să pună şi el nişte muzică... Şi imediat cum auzi acordurile blues-ului, coborî de pe scaun:

- Vino-ncoace.

O luă corect în braţe, ca pentru blues, şi zâmbi:

- Şi-acum ascunde-te bine şi spune!

Beatrice bufni în râs şi-l luă de gât. Şi-şi ascunse obrajii între mâna stângă şi cămaşa lui... El o aştepta să se liniştească şi să-şi culeagă bruma de curaj...

- ... OK. Am o propunere de afaceri pentru tine.

- Te ascult.

- ... Mergi cu mine la plimbare, prin România, şi mă ajuţi să-mi amintesc că am 22 de ani. Iar pentru fiecare zi în care mă voi simţi de 22 de ani, fondul pentru tratamentul băiatului tău va creşte cu 500 de euro.

Deci 500 de euro... De la suta de acum, până la acele 500, era o distanţă foarte mare. Se grăbi să-şi spulbere îndoielile:

- În socoteala ta intră 24 de ore zilnic, nu?

- Da.

- Şi le vrei pe toate 24, sau numai 16?

Beatrice tăcea, pentru că bruma de curaj nu acoperea şi partea aia... Zâmbi slab:

- Dacă nu răspunzi, nu pot să iau o decizie. Trebuie să ştiu clar ce vrei, nu?

Acum aştepta - până nu va auzi cuvintele alea din gura ei, nu încheiau afacerea! Mai ales că, până la parafarea înţelegerii, mai aveau de discutat nişte clauze foarte importante! Aştepta...

- ... Numai 18 ore.

Gata. O spusese. Acum puteau discuta termenii “tehnici” ai afacerii lor - aşa că începu să-i enumere:

- Timp în care să ne comportăm ca doi oameni normali şi cu toate doagele la cap. Şi fără idei creţe şi imaginaţie debordantă.

- Bineînţeles!

Ia uite-o, ce indignată era! Se grăbi să-şi confirme partea aia:

- Toate cele 18 ore.

- Fiecare clipă din ele.

Privi lung onduleurile brunete... Avea nevoie de-o confirmare; aşa că şopti:

- Iar în privinţa papagalului şi-a opţiunilor lui...

- Stăpânul va ocupa în continuare centrul universului lui. Şi nu va bănui nimic, niciodată.

- Eşti sigură?

- Da.

OK! O împinse uşor şi-i dădu drumul, pentru că întinse mâna spre ea. Beatrice îl privi mirată câteva clipe... După care bufni în râs. Şi-şi strânseră mâinile, ca doi afacerişti de succes... O împinse uşurel înapoi, spre scaunul ei:

- Şi când vrei să începă afacerea?

- Păi... mâine dimineaţă. Pe la zece, zic eu...

- OK. Mai dă-mi unele amănunte, ca să înţeleg cam la ce te-ai gândit când ai spus "la plimbare prin România"...

- Păi, mă gândeam să plecăm într-o excursie prin ţară. Oricum, să nu stăm foarte mult în Bucureşti. Ori să facem turul României, ori să ieşim în fiecare zi din oraş...

Turul României? Ea ştia ce spunea? Tânăra din faţa lui era foarte veselă şi spunea prostii... Sau încercase din greu să-i ascundă pe spionii Zmeului, dar nu era nebună... Beatrice continuă:

- Nu ştiu. Uite, tu te ocupi de organizare. OK?

- OK, dar s-ar putea să n-avem aceleaşi gusturi în materie de distracţii.

- Nu-i nimic; le mai ajustăm pe parcurs. Deci tu eşti şeful cu organizarea!

- Bine.

Şi-o privea lung, îi vedea bucuria, nerăbdarea, exaltarea... Ochii albaştri-verzui străluceau... Oftă greu:

- Pun două condiţii absolut obligatorii, cu valoare de literă de lege.

Gata, era iar foarte serioasă. Bun!

- Prima: în public, eu sunt bodyguardul vorbăreţ.

Aproba şi zâmbea. Îşi imagina că prima fusese cea mai grea...

- A doua: dacă am simţit că începi să derapezi mental, am împachetat, te-am adus înapoi şi mi-am închis telefonul.

Şi-acum Beatrice făcuse o faţă lungă, pentru că nu pricepuse nimic şi-o luase ca pe-un afront... Încercă să fie mai explicit:

- Ori de câte ori simţi că începi să derapezi mental...

Ridică degetul spre propriul cap, ca să-i fie clar ce însemna "derapaj mental"...

- ... priveşte-ţi inelul şi aminteşte-ţi cine e în centrul universului tău şi de ce. Pentru că, în august, tu te întorci în Italia iar eu într-un hypermarket.

Era şi mai vineţie... Zâmbi:

- Mie nevasta nu-mi poate sparge capul - că sunt înalt, iar ea o să ştie unde-o să dispar şi de ce. Dar Zmeul tău chiar nu trebuie să afle. Dacă Zmeul află că zâna lui derapează mental...

Acum fusese limpede ca lacrima. Acum, Beatrice era vineţie toată, dar aproba de zor cu capul... Se întoarse spre cafea, ca s-o lase să-şi mai revină:

- Şi trebuie să ştii de-acum că am acceptat afacerea asta din două motive. Unul - am antidot pentru mine...

Scoase port-actul şi-i arătă fotografia lui Ionuţ. Primi tot o aprobare cu capul; continuă:

- Şi doi, eu am ieşit campion la înţepături-viteză şi măgării verbale. Aşa că am antidot şi pentru tine.

Beatrice zâmbi:

- OK!

- Deci: să trecem la organizare. Ce-ţi place mai mult - muntele sau marea?

- Amândouă. Şi picnicurile îmi plac... Şi shopping-ul...

Iar el zâmbea, pentru că zâna nu programase pentru azi nici măcar întrebarea ei! Iar el o făcuse să rostească întrebarea, îi dăduse şi răspunsul, discutaseră şi regulile, şi posibilele ţinte de interes... Şi antidoturile... Întoarse capul şi-o privi lung.

Mm, ce încruntată era acum! Da' ce nu-i plăcea? Partea aia cu derapajul? Sau aia cu antidotul? O deranjase faptul că o anunţase, cu cuvinte simple, că n-avea voie să uite nici o clipă de afacere, de Zmeu, de faptul că el era însurat iar ea cumpăra totuşi servicii sexuale şi de escortă prin România... Păi era evident că trebuia s-o lase să fie supărată! Ca să se gândească foarte bine la ceea ce voia să facă! Cu Zmeul nu era de joacă! Dacă o simţea schimbată, sau i se părea mai visătoare, Zmeul îi făcea felul! Le făcea felul amândurora! Fără regrete! El unul nici măcar nu putea spera că o să-l omoare dintr-o lovitură; individul va voi să-l schingiuie bine, că-i "călărise" femeia...

Se indispusese. Brusc. Tocmai îşi amintise de ce, acasă, şovăise atunci când venise vorba despre propunerea Beatricei. Bianca era "solo"; era liberă să facă ce vrea, să-şi cheltuie banii pe ce vrea ea... Beatrice era logodită cu ditamai mafiotul. În condiţiile astea, prestatorul de servicii putea avea probleme mari de tot...

Gata; el voia să plece acasă. Zâmbi "comercial":

- Vrei să mergem?

Beatrice ridică scurt din umeri. Decise să continue:

- Că eu trebuie să caut atlasul din copilărie şi să desenez nişte linii cu carioca pe el. Şi să-mi storc creierii să-mi amintesc pe unde sunt mănăstirile din Moldova - ca să le ocolim cu grijă.

Tânăra bufni în râs şi-şi luă ţigările:

- Iar eu ar trebui să împachetez, nu?

Întinse cardul spre barman:

- Da; că nu mai trecem prin Bucureşti cel puţin 48 de ore.

- Şi cu ce începem?

- Păi cred că începem cu muntele. Şi n-o să continuăm cu marea, dar tot pe malul unei ape o să sfârşim...

Primi cardul şi-o conduse la maşină. Iar era foarte veselă... Urcă la volan şi demară:

- Ca regulă, cred că din programul zilnic n-ar trebui să lipsească barurile. Cel puţin o cafeluţă pe zi.

- Categoric! Şi-un picnic pe zi neapărat!

- Bun! Picnic - s-a notat!

- Şi eventual câte-un club! Cu dans, fără dans, nu contează!

- OK.

- De mâncat, o să mâncăm numai la restaurant. Nu vreau să văd în jurul meu pâine şi mezel!

Începu să râdă:

- Fără pâine şi mezel, unt, dulceaţă...

- Exact! Şi neapărat discotecă! Şi biliard!

- Şi darts, şi popice, şi fotbal în doi!

- Şi badmington... Şi macao...

- Când ne întoarcem, o să fim atât de obosiţi...

Râdeau amândoi acum. Pe ea o înţelegea - ea era fericită, pentru că spusese în sfârşit ce-o deranja la Zmeu, iar omul care o auzise tocmai îşi luase angajamentul că în următoarele zile va face totul aşa cum voia ea! Nu înţelegea de ce era el atât de fericit! Pentru că pleca din Bucureşti? Pentru că pleca în excursie cu zâna? Pentru că va creşte fondul de ABA? Habar n-avea; parcă era un pic din fiecare...

- Şi unde mergem?

- Păi la munte, nu?

- Unde la munte?

- Nu ştiu. Stai să ajung acasă, la atlas, şi să aflu unde!

- Haai, spune-mi!

Reveni la zâmbetul uşor comercial:

- Ţi-am spus: nu ştiu.

O picătură de antidot doar - şi-o liniştise ca prin minune! Schimbă imediat subiectul:

- Ştii cumva ce are mama?

- Poftim?

- Cât ai fost tu în Antalia, mama şi-a făcut analizele. Ţi-a spus cumva ce are?

- Medicul spunea că e anemică. I-a dat vitamine.

- Şi le ia?

- Le ia, că i le îndes eu pe gât! Uneori o fugăresc prin casă, cu paharul cu apă...

Serios? Beatrice zâmbea înţelegător:

- Serios. Spune mereu "Lasă, că le iau mai târziu". Şi eu ştiu că uită, aşa că mă ţin după ea cu paharul şi pastilele până le înghite.

Avea sentimentul că aia era o minciună. O s-o întrebe pe mămica lui zilele astea, deşi ştia că ea chiar n-o să-i spună adevărul...

- Cred că am acasă o cutie de-aia cu 150 de jocuri. Ce zici - s-o iau?

- Cum vrei. Dar, obligatoriu, îţi iei bocanci de munte şi costum de baie; restul e la alegerea ta.

- ... Adică mergem şi în drumeţie?

- Probabil.

- ... Şi chiar mergem în drumeţie?

- Nu poţi să mergi la operă fără binoclu şi la munte fără bocanci.

- Şi la mare fără cremă cu factor mare de protecţie. Corect. Bocanci; să vedem pe unde-am pus bocancii...

Trase pe dreapta şi zâmbi:

- Mâine, la zece, sunt la tine.

- OK. Pa, Alex!

- Pa, Beatrice.

Portiera se închise; o aşteptă să intre în scară... şi demară.

Mm, era furios pe el însuşi! N-ar fi trebuit să accepte propunerea ei! Dacă băiatul lui n-ar fi fost bolnav, n-ar fi acceptat niciodată aşa ceva! Beatrice era mult prea tânără, prea sensibilă şi prea finuţă ca să se poată ascunde de nasul fin al Zmeului! Iar el nu putea să fie mitocan nici aşa, plătit! Nu cu ea, oricum! Fusese şmecheră, îl implicase în problemele ei, iar el se gândise la ea mai tot timpul - şi cam derapase... Pentru că era obscen de frumoasă şi roşea în preajma lui, iar mama lui o cam “ghidase” spre el şi-i spusese lui să pună câte ceva în fiecare taler al balanţei... În plus, el folosea cheia - iar derapajul lui o să-l facă să fie îngrozitor de credibil...

Aşa că ea o să derapeze, italianul o să înţeleagă ce se întâmpla şi-o să vină val-vârtej după ea! Şi-o să fie foarte rău! O să se lase cu scandal şi cu bătăi - şi cu foarte multe altele! Şi va fi şi vai de mama lui, care-o să-şi piardă serviciul! Numai că... Numai că bătuseră palma; dacă o suna acum să-i spună că nu mai putea să meargă, Beatrice o să-şi verse nervii pe mama lui. Şi probabil c-o s-o ameninţe iar cu concedierea, dacă nu-l convingea s-o ducă mâine la munte... şi să-i dea ei două ore din nopţile lui.

Derapajul ăla nesuferit tocmai îl făcuse să se gândească la binele mamei lui, ca scuză pentru graba cu care acceptase propunerea zânei...

OK! Dacă tot calcula, să calculeze tot - nu? Îşi mută scurt gândurile în celălalt taler al balanţei.

Cinci zile cu Beatrice însemnau 2.500 de euro. Juma de an de aranjat marfa-n raft la Kaufland. În materie de ABA, nu ştia cât însemnau - dar era hotărât ca, dacă nu-şi găsea serviciu, să nu se apropie de ei; să se ducă zilier pe şantier, dar să nu se atingă de banii copilului. Tocmai pentru că erau banii copilului. Avea deci nevoie de toate cele cinci zile. În astea cinci zile, trebuia să fie îndeajuns de gentleman ca s-o vadă râzând fericită... şi îndeajuns de “rece” ca s-o dezmeticească ori de câte ori o vedea c-o ia razna. Şi-o s-o ia razna rău de tot! Pentru că Zmeul era un logodnic bădăran, rece şi plictisit de viaţă, iar ea îşi dorea ceea ce-şi doreau toate femeile... Ceea ce-i oferise el Biancăi şi-o determinase să-l tot sune, indiferent de câte măgării îi spusese...

Zâna îşi dorea cheia. El o să i-o dea. După care va fi rece şi uşor mitocan... şi se va ruga să nu afle Zmeul... Şi să nu derapeze el...

Parcă Opel-ul şi intră în scară: oare ce mai făcea vecinica lui? Oare-o mai vizitaseră ochii verzi? Era tentat să creadă că da... Uşa apartamentului 12 suferise modificări vizibile pe ici-pe colo, la înălţimea pumnului Molotovului...

Intră în apartament, încuie uşa şi scoase mobilul. Îl privi lung... Oftă greu şi selectă numărul Mirelei. Suna... Suna...

- Bună, Alex.

- Bună, Mirela. Te-am deranjat?

- Nu. Stăteam la soare şi făceam un turn din pietricele...

Aha!

- Sunteţi bine?

- Foarte bine. Uite, stai să auzi!

Şi-acum punea telefonul la urechea lui Ionuţ:

- Ionuţ, ce faci?

Vocea subţirică rosti clar în telefon:

- Alo? Cine-i aici?

- Eu sunt, tati!

Îi răspunsese şi îl blocase - că, de obicei, atunci când îşi lua singur un mobil de pe masă şi se juca de-a "Cine-i aici", lui Ionuţ nu-i răspundea nimeni. Se grăbi să întrebe:

- Ce faci?

- ... Fac cu pietricele!

Uau! Răspunsese! Răspunsese fără prompt! Se grăbi să continue:

- Bravo! Faci un turn?

- Un turn!

- Aha! Şi e un turn mare?

- Turn mare!

Oo, Doamne! Doamne, ce bine era! Ştia că Ionuţ lua ultimele două cuvinte şi le punea la afirmativ. Şi uneori nu le nimerea - pentru că nu le gândea, ci le repeta doar. Dar voia să-i spună doar propoziţii adevărate azi, pentru că discuta la telefon cu băiatul lui... Repede - să-l mai întrebe ceva!

- Ionuţ, ai fost la vacă?

Tăcea?

- Ai fost la vacă, să vezi cum iese laptele?

- Iese laptele!

Evident, pe-asta o înţelesese! Era atât de înveselit de amintirea aia...

- Şi ai fost şi la găini?

- Găini frumoase!

Oo, Doamne! Zâmbi slab:

- Oo, sunt frumoase? Şi ce culoare au găinile? Ce culoare?

Băiatul lui tăcea... Pentru că omul ăla nu putea avea numai găini uni, de-o singură culoare! Pusese o întrebare stupidă! Se grăbi s-o dreagă cumva:

- Sunt albe?

- Sunt albe.

- Şi sunt mari?

- Sunt mari.

- Bravo! Ionuţ, îţi place la munte?

- Paa! Paa!

Se plictisise. Mirela râdea:

- Ei? Ce zici?

- Zic că nu-mi vine să cred că tocmai am stat de vorbă cu băiatul meu!

- Daa, a făcut progrese mari! Şi aerul, şi medicamentele... şi drenajul, care m-a speriat îngrozitor dar uite ce bun a fost...

Aproba cu capul, zâmbind...

- ... Ce-i, Alex? Tu vrei să-mi spui ceva.

- Da; te-am sunat pentru că trebuie să-ţi spun ceva.

Mirela tăcea şi aştepta... Acum el trebuia să-i spună...

- Uite, am prins un contract mai special...

Şi-acum nu mai ştia cum să-i spună... Oare Mirela bănuia

deja ce însemna "contract mai special"? Probabil că da, şi se întreba de ce-o suna să-i spună asta...

- Trebuie să plec din Bucureşti. Nu ştiu cât lipsesc: poate o zi, poate două săptămâni, nu ştiu...

Mirela tăcea - şi era evident că soţia lui îşi impunea să nu scoată o vorbă până nu auzea exact cum stătea treaba cu plecarea aia! Oftă greu:

- Cu cât lipsesc mai mult, cu atât mai mult se măreşte fondul pentru ABA.

- Am înţeles.

Şi nu părea supărată; poate doar întristată... Continuă:

- S-ar putea să trebuiască să vă întoarceţi cu trenul.

- Asta e; ne întoarcem cu trenul. Să înţeleg că n-o să pot să dau de tine în perioada asta?

- Ba da, că nu-mi opresc telefonul. Dar o să te rog să nu mă suni, dacă nu e ceva urgent. O să te sun eu în fiecare seară.

- Bine. Aş vrea să te întreb cu cine pleci, dar parcă n-aş vrea totuşi să ştiu...

Nici el n-ar fi vrut să-i spună - că şi-aşa relaţiile dintre Mirela şi mama lui erau tensionate la maximum! Oftă greu:

- Să ai grijă de băiat.

- Ştii bine că o să am.

Acum, ar fi trebuit să-şi ia la revedere şi să închidă. Numai că simţea sentimentul ăla nenorocit de vinovăţie apăsându-l în zona pieptului! Şi voia să-i spună... Închise ochii:

- ... Când toată nebunia asta se va termina, vreau să-ţi spun ceva. Adică o să-ţi spun ceva. Acum însă nu pot să spun decât "Noapte bună"...

- Noapte bună, Alex. Să ai grijă de tine.

Apăsă butonul roşu...

Când totul se va termina, o să-i spună că se gândise la o surioară pentru Ionuţ. Deşi era ciudat gândul ăsta - pentru că avea 25 de ani, se lovise de multe greutăţi în viaţă şi ştia că obişnuia să gândească normal, corect şi realist. Ştia că Ionuţ nu se va vindeca niciodată complet, iar ei or să stea întotdeauna prost cu banii şi nu-şi vor permite niciodată un apartament, sau măcar o garsonieră confort 2...

În situaţia asta nenorocită, plină de lipsuri şi de datorii, el se gândea că îşi dorea din tot sufletul un al doilea copil. Unul normal. Unul care să nu înveţe să-i spună "tata" la patru ani, de la o domnişoară care-l momea cu bombonele M&M's. Unul care să înveţe singur animalele, obiectele din casă, sunetele din mediu... Unul care să întindă mâna spre jucăria pe care-o voia... Un copil care să aibă grijă de Ionuţ, la un moment dat. Că ei doi nu erau veşnici. Accidentul vecinilor de la apartamentul 14 era cel mai bun exemplu că nu se ştia niciodată în ce zi, la ce oră şi în ce loc se rupea firişorul ăla subţire... Rămas fără ei, Ionuţ...

Gata! Gata, că-i venea să plângă!

Se ridică şi scoase atlasul geografic din lada canapelei. Trebuia "să-şi facă lecţiile", dacă voia ca zâna să fie fericită atunci când scotea 500 de euro din buzunar! Şi-aşa, avea doar cinci-şase zile la dispoziţie - pe urmă zâna urca în avion şi pleca acasă, la Zmeu...

Păi se gândea s-o ducă la munte două-trei zile. Măcar până-şi dădea seama dacă îi urmărea cineva, sau nu! La sfârşitul lui iulie, mai toată lumea trăgea la mare... Şi-apoi o s-o ducă-n deltă. După care, dacă va mai fi cazul, o să facă un fel de steluţă în jurul Bucureştiului - că n-avea de gând s-o plimbe pân' la Baia Mare şi retur. Aşa că se gândea ca mâine să se cazeze la Predeal - staţiune veşnic blocată din cauza traficului. Orice om care-i fila trebuia fie să închirieze o cameră în aceeaşi pensiune cu ei, fie să meargă foarte mult pe jos. Iar aşa, *per pedes*, o să-i fie lui mai uşor să-l identifice pe spionul Zmeului.

Era sigur că Zmeul nu-şi lăsa zâna nesupravegheată. Mai ales în ţara în care cluburile erau deseori bordeluri iar ochişori verzi ca ăia care-i dădeau târcoale vecinei lui umblau cu X5-ul prin oraş şi nu-i întreba nimeni de unde bani de benzină...

Porni calculatorul: trebuia să caute atracţii şi distracţii. Şi trebuia să găsească o pensiune în sălbăticie, unde să închirieze o cameră cât mai ferită de privirile indiscrete. Va încerca să fie cât putea el de atent, pentru ca Zmeul să nu aibă nici o dovadă...

26 iulie 2010 - luni

Bun. Era gata. Se trezise la şase, se pregătise temeinic, la opt fix închiriase camera la pensiune, îşi făcuse şi bagajul... Luase CD-urile... Îşi luă 200 de euro la el - pentru orice eventualitate. Şi-acum, că era ora nouă, scoase mobilul din buzunar... Apăsă butonul. Se privea lung în oglinda de pe hol şi trăgea concluzia că era sexy... şi rău... Mămica lui răspunse râzând:

- Neaţa, puiule.

- Sărut mâna.

- Hai, că m-ai prins la cumpărături şi putem să vorbim!

- Perfect! Mămico, ţi-a spus Beatrice ce-am vorbit ieri, la bar?

- Da, şi eu zic că ai luat o decizie foarte bună!

Cee?... Tot nu se putea obişnui cu gândul că mama lui "îşi punea pielea la saramură" şi-l sfătuia să se culce cu şefa ei! Ridică un pic tonul vocii:

- Cum bună, mămico? Îţi dai seama că vine mafiotu' şi ne rezolvă pe toţi?

- Ba nu vine deloc. Aseară a sunat-o şi i-a spus că are treabă în State. Şi că ştie că s-a plictisit de moarte în Bucureşti, aşa că o sfătuieşte să-şi ia o amică, sau un amic... aşa a zis, amic... şi să se plimbe pe unde vrea ea. Iar ea i-a spus că probabil o să-i urmeze sfatul... aşa a zis, o să-i urmeze sfatul... şi-o să plece la plimbare prin România. Că s-a săturat de Bucureşti - e prea cald şi e plin de praf. Şi pute.

- Şi uite că pleacă din Bucureşti! Şi să vezi tu c-o să se dea de gol - şi ne-mpuşcă ăla pe toţi...

- Ei, pe dracu! Stai tu liniştit! Că aşa i-am zis şi eu aseară - i-am amintit că ea e sufletistă şi că probabil n-o să se poată ascunde de Adriano. Şi ştii ce mi-a zis? Zice, "Tanti, eu ştiu să mă ascund în public. Şi ştii bine că orice suflet de femeie ascunde cel puţin un secret mare. Tanti, tu nu eşti un paznic foarte bun. Te-am dus de nas de cel puţin 30 de ori."

Cum-cum?

- Exact aşa mi-a zis! Şi-ţi dai seama că, cel puţin la început, a fost filată şi urmărită-n draci!

Na, drăcie! Deci Beatrice îl înşelase pe Zmeu de cel puţin 30 de ori în ultimii 4 ani? Asta însemna... de vreo opt ori pe an! Uau! Mămica lui chicotea încetişor la telefon:

- Iar italianul nu s-a prins nici măcar o dată!

"Bine-bine, da' chestia aia cu ulciorul?" Nu fu lăsat să aibă nelămuriri de-alea cu proverbe din bătrâni:

- Pe unde-o plimbi zilele astea?

- Am făcut unele trasee, dar sunt scurte - două-trei zile maximum. Sunt sigur că n-o să poată sta mult timp departe de cluburile din Bucureşti.

- Aha! Hai, că am ajuns acasă. La cât vii?

- La zece fix sun la sonerie.

- Bine. Te aştept.

Apăsă butonul roşu...

Nu se mai mira acum că Zmeul era cioban! Şi nu-i ducea flori şi bomboane, şi-o trosnea peste ochi când îi era lumea mai dragă... Deşi n-o prindea, o simţea; iar chinul bănuielii era mult mai dureros decât amarul descoperirii...

Începea să bănuiască de ce primise Beatrice un avertisment - şi stătuse internată două săptămâni. Hm... În fine! Aia era strict treaba zânei! El avea alte probleme acum, mult mai mari decât avertismentul ei!

Atunci când îşi auzise mama chicotind complice despre faptul că italianul nu s-a prins nici măcar o dată, voise s-o întrebe de câte ori luase Beatrice un amic ca să-l plimbe prin Italia câte-o săptămână. Dar preferase să tacă, pentru că nu voia să se răzgândească...

Planul lui era bun; se gândise mult, azi-noapte târziu, şi-şi stabilise nişte "măsuri de securitate" de bun-simţ. Dacă totul mergea bine, Zmeul n-o să afle niciodată ce făcuseră ei în excursie. Beatrice era "călcâiul lui Ahile" - ea era singura variabilă care putea transforma vacanţa aia într-un dezastru. Aşa că o să încerce s-o aducă în Bucureşti pe 31 iulie, cel mai târziu. Ca să aibă măcar două zile la dispoziţie să-i facă nişte măgării mari şi să fie azvârlit din cotloanele în care inima zânei brunete o să-l îndese începând de azi, de la ora zece...

Încuie uşa şi se grăbi să coboare treptele. Opel-ul lui ar fi avut mare nevoie de-o "băiţă" - aşa că o să treacă pe la o spălătorie. Şi-aşa, era încă devreme. Porni motorul şi demară.

Cu siguranţă, or să dea de dracu! Dacă el descuia cutia Pandorei, îi lua dracu pe toţi! Beatrice o fi fost ea o fiinţă răzbunătoare! S-o fi culcat ea cu mulţi bărbaţi! Dar probabil că cu nici unul dintre ei nu făcuse mai mult decât strict sex. Cu cine-l putea înşela Beatrice pe Zmeu, astfel încât paznicul să nu bănuiască nimic? Păi cu maseur-ul... Cu stilistul... Cu antrenorul personal de fitness... Cu persoanele la care mergea în mod curent pentru a obţine servicii, nu? Mămica lui nu simţise nimic - adică Beatrice nu-şi adusese "mânjii" acasă! Probabil că ieşise pe uşă, spunând că se duce la masaj - şi-acolo omul de la filaj n-avea cum să intre... Cu siguranţă indivizii ăia făcuseră strict ceea ce li se ceruse să facă - sex! O şedinţă de masaj dura în general o oră, nu? Beatrice se răzbunase pe Zmeu, încuiase secretul în mintea ei şi gata - atunci când Zmeul venise acasă, ea fusese zâmbitoare şi calmă, ştiind că "i-o plătise"...

Cu el, Beatrice voia altceva. Voia să simtă că are 22 de ani. Pe el îl plimbase prin Bucureşti, prin baruri şi cluburi, stătuseră de vorbă, îşi spuseseră problemele şi făcuseră schimb de sfaturi... Cu el era altceva. Beatrice nu mai voia să-şi cârpească orgoliul sau ambiţia - pentru asta, era de-ajuns să intre într-un salon de înfrumuseţare în care lucra un bărbat. Acum, zâna voia să-şi cârpească inima. Pe care Zmeul jucase kazaciok de atât de multe ori, că o cam zdrenţuise. Zâna simţise că el are cheia; şi venise la el. Acum, el trebuia să peticească inima aia... şi s-o facă fără să lase nici o urmă din el pe-acolo. Afurisit de dificilă sarcină!

Vină dreapta şi intră în spălătorie. Şi coborî de la volan:

- Salut. Interior-exterior.

Şi-acum o să bea o cafea de tonomat şi-o să fumeze o ţigară...

Dacă Beatrice fusese euforică doar pentru că o scosese el la plimbare, îşi putea da seama cum o să fie după ce stingea lumina! Dacă o ameţise el pe Bianca, femeie cu experienţă şi mulţi parteneri la activ... Italianul mirosise deja comportamentul ăla euforic al zânei; îi spusese că pleacă la Barcelona, dar descuiase uşa apartamentului din Bucureşti cu propria cheie şi-i căutase amantul în şifonier înainte să se schimbe de hainele de călătorie. Iar acum, îi spusese să-şi facă de cap. Să ia o amică, sau un amic... şi să plece prin ţară! De parcă şi el voise s-o scoată din oraş! Cu o amică, sau un amic! Hei! Cum adică?

... Oare de ce-o sfătuise Zmeul pe zână să se îndepărteze de menajera-paznic-spion?... Aa, pentru că "era asigurat" cu alţi spioni! O femeie ca Beatrice nu umbla nesupravegheată prin România; aşa că lui i se numărau chiar acum pufăiturile din ţigară, iar la ieşirea spre DN1 aşteptau nişte maşini comune, cu foşti milităieni deghizaţi în pensionari plecaţi la băi... sau cu colegi de breaslă de-ai băieţaşului cu ochi verzi - că el era tânăr, era "fotomodel" şi nu se ducea la Băile Herculane... Şi acum, că-şi amintise, realiza că existau şi poliţiste care nu arătau a poliţiste... Zmeul avea de unde alege. Iar el avea o problemă mare!

Zmeul voia s-o prindă pe Beatrice în flagrant? Sau aveau o relaţie de-aia "modernă", cum avea băieţaşul isteţ al poliţistei cu Maria lui? Nu mai înţelegea nimic! Zmeul rostise cuvântul "amic"? De ce, dacă tot rostise înainte "amică"? Nu pricepea...

În condiţiile date, el avea doar două soluţii posibile. Putea să-i spună zânei că afacerea lor trebuie să suporte unele modificări. Şi anume, el o plimba pe unde voia ea. O făcea să râdă, juca badmington şi macao cu ea, iar seara se ducea în camera ei... şi nu trăgea cu urechea la uşa ei. Şi renegociau suma. Dacă-i dădea 100 de euro, era perfect... Pe de altă parte, putea să nu-i spună nimic. "Se ţinea tare" cu regula bodyguardului vorbăreţ şi trăgea bine jaluzelele după ce intrau amândoi în aceeaşi cameră. După care susţinea sus şi tare că băiatul menajerei nu a fost nici o clipă mai mult decât bodyguardul organizator! 500 de euro se traduceau prin 30 de şedinţe de ABA. Zece săptămâni. Două luni jumate de mers la centru, le putea acoperi în 18 ore. Iar următoarele 18 ore trebuiau să acopere medicamentele, doctorul, evaluările...

Se părea că nu-i va spune nimic, preocupat fiind să coboare perfect jaluzelele...

Ştia, simţea că nu-şi va găsi serviciu înainte de luna septembrie. Primul salariu apărea deci în casă la începutul lui octombrie. Iar dacă el nu-şi făcea un program clar de plecat de-acasă, Mirela se va feri să descuie uşa... Trebuiau să trăiască şi ei. Să plătească chiria, întreţinerea... Bine că nu aveau credite pe la bănci! Trebuiau să mănânce... Una peste alta, se părea că Beatrice se va răzbuna totuşi pe Zmeu.

Umpluse portbagajul cu tot felul de lucruri absolut indispensabile - de la piscinuţă gonflabilă şi pistoale cu apă, până la palete de badmington, table şi remi. Descoperise, aseară, că în afară de cluburile din Braşov şi câteva bărulete uşor rustice, distracţia era un pic... moartă acolo unde se duceau ei. Dar ştia ce voia Beatrice. Zâna se distra bine şi în club, şi la plimbare-n parc. În plus, s-ar putea ca, de mâine-ncolo, zâna să nu-şi mai dorească să-şi piardă timpul la dans...

Opel-ul arăta foarte bine. Abia acum, privindu-l, îşi dădea seama că Beatrice îşi va spune: "Azi e foarte sexy - şi a cosmetizat şi maşina, pentru că plecăm împreună." Gând care nu-l ajuta pe el să-i peticească zânei inima, dar care-l aşeza central în gândurile ei. Nu, nu voia sub nici o formă să o impresioneze! Nici nu voia să-i lase impresii greşite! Dar "o comisese"... O s-o dreagă el cumva!

Achită spălatul şi porni motorul. Şi-acum, s-o ia şi pe ea şi să pornească spre pensiune, nu?

Traficul era lejer. Se vedea că era luna concediilor - îşi permitea să accelereze. De parcă voia să ajungă un pic mai devreme şi să-şi întrebe mama, la ureche, dacă chiar era bine ce face...

Nu. N-o s-o întrebe nimic. Risca să primească o aprobare... şi s-o vadă făcându-i şmechereşte cu ochiul. Aşa că, mai bine nu!

Trase pe dreapta, coborî şi intră în Mega Image. O să-şi piardă timpul printre rafturi... şi-o să cumpere probabil o sticlă de Coca-Cola. Se plimba încet printre rafturi...

Uite că uitase totuşi ceva - o lumânare. Poate-o va folosi, poate nu - pentru că orice sursă de lumină permitea spionului să descifreze umbre prin jaluzele! Aşa că mai bine nu... Portocale. Şi Coca-Cola. Şi-atât. Achită cu cardul auriu, ieşi... Gata - acum putea să se ducă s-o ia de-acasă.

Parcă Opel-ul în faţa blocului şi-şi impuse să nu ridice privirea spre geamuri. Dacă ar fi văzut-o căzută leşinată peste pervaz, cu ochii la el, s-ar fi întors acasă - şi adio bani de ABA. Intră în scară... În sfârşit! Apăsă scurt butonul. Paşii se apropiau grăbiţi... Ce bine! Mămica lui îi deschidea! Tocmai îşi amintise că trebuia s-o întrebe ce zisese doctorul despre analizele alea! Uşa se deschise larg:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit.

Fu pupat apăsat pe ambii obraji... şi întâlni ochii albaştri-verzui. Beatrice era fericită. Stătea drepţi în cadrul uşii de la sufragerie, echipată "regulamentar" cu tricou, blugi şi bocanci, cu rucsacul în dreapta şi geanta laptopului în stânga, şi zâmbea. Normal, fără subînţelesuri... Şi cum el nu reacţiona, Beatrice începu să râdă:

- Eu sunt gata!

- OK!

Întinse mâna şi primi imediat rucsacul. Mămica lui "îi cam mâna" înapoi, la lift:

- Să conduci încet! Să nu te grăbeşti, auzi?

- Aud, aud...

- Şi să ai grijă la urşi!

- Stai liniştită.

- Ai luat Nurofen la tine?

Beatrice chicotea, el aproba cu capul... Mămica lui se stropşi scurt:

- Ce vrei, mă - aşa sunt mamele!

- Ştiu; mai ales mamele de băieţi...

Ia uite-o! Scosese limba la el! Trase uşa liftului:

- Să ai grijă! Mă suni, dacă e ceva!

- Te sun, stai liniştit!

- Sărut mâna.

- Paa! Petrecere frumoasă!

Acestea fiind spuse, intrau în lift, închideau uşile, coborau la parter... Ciudat - tânăra de lângă el nu părea nerăbdătoare! Se comporta ca şi cum nu conveniseră 18, ci 16 ore pe zi! Deşi, vorba aceea - care erau şansele ca Zmeul să fi montat o cameră de supraveghere în lift? În fine...

Ieşiră tot în tăcere. Lăsă rucsacul pe banchetă, lângă geanta lui, urcă la volan... Beatrice urcase tot în dreapta - dar acum, după ce bătuseră palma, alegerea ei i se părea firească. Demară şi-şi puse ochelarii de soare - că lumina aia puternică îl cam obosea. Dădu drumul la radio...

Tăceau. De ce tăceau? Chiar n-aveau despre ce să vorbească? Beatrice părea... Părea Beatrice! Nici mai veselă, nici mai tristă decât de obicei! Nici mai nerăbdătoare, nici mai plictisită. Nici mai gânditoare, nici mai preocupată... Decise să deschidă totuşi discuţia, pentru că el trebuia să-şi dea seama cum "funcţiona" femeia asta:

- Şi ziceai că-ţi place şi la munte...

- Da, şi chiar mă întrebam ce distracţii s-au inventat la Braşov în ultimii patru ani. La Braşov mergem, nu?

- Aproximativ.

Şi zâmbea misterios, pentru că destinaţia era secretă momentan... O văzu scoţând laptopul. Voia să caute o hartă?... Da; găsise harta judeţului Braşov. Şi acum întorcea laptopul spre el, râzând:

- Aştept primul semafor...

OK! El era atent la trafic, pentru că ieşirea din Bucureşti era aglomerată ca întotdeauna... Şi gata. Primul semafor. Frână, întinse mâna şi apăsă Alt şi F4:

- E surpriză.

Na, că roşise toată! Acum era momentul ideal să afle cum "funcţiona" zâna! Mai ales că-i pregătise un test... Deschise torpedoul şi căută CD-ul ăla special... cu Buddha Bar... pe care i-l puse pe tastatură:

- Am o vecină care tocmai a ieşit din doliu. A trecut pe la stilist, şi-a revoluţionat garderoba şi şi-a downloadat muzică. Am tras cu urechea şi m-am inspirat un pic... Sunt curios dacă-ţi place genul.

Zâna punea CD-ul în fanta micuţă... Zâmbi slab:

- Iar cu noul look, noile haine şi noua muzică, a prins vecini-

ca mea un peştişor auriu brunet, cu ochi verzi şi X5 ţinut în garaj...

Beatrice bufni în râs; se grăbi să continue:

- Pe care l-a ameţit şi l-a pus "să presteze". După care şi-a pus alarmă la BGS şi şi-a luat pistol. Iar eu stau singur în casă, când lângă uşă, când lângă geam, şi-l văd cum se topeşte pe picioare în faţa uşii ei şi-l trec toate apele şi toţi dracii şi toată neputinţa...

Aoleu, ce mai râdea! Îl privea lung şi râdea...

- Ea e fată serioasă; la 18 ani, a sărit din bacalaureat direct în căsătorie. Şi-a ţinut un an doliu după soţul ei... După care şi-a downloadat muzică de-asta şi i-a băgat pe vecini în boală cu băşii şi rochiţele mulate...

Şi gata - Beatrice apăsa Play. Prima melodie îl interesa. Voia să ştie reacţia ei la melodia aia...

"A lover knows only humility, he has no choice."

Privea parbrizul; totuşi, cu coada ochiului, o văzuse înlemnind, cu ochii la ecranul laptopului...

"He steals into your alley at night, he has no choice."

Oare ştia melodia? Reacţia ei... adică lipsa ei de reacţie nu putea fi interpretată nicicum. Probabil că va trebui să aştepte sfârşitul melodiei...

"He longs to kiss every lock of your hair, don't fret, / he has no choice. / In his frenzied love for you, he longs to break the chains of his imprisonment, / he has no choice.

Şi-acum întrebarea era dacă Beatrice va avea vreo reacţie la cuvintele rostite de Demi Moore!

Na, că le ştia! Că le şoptea odată cu melodia!

"A lover asked his beloved: / - Do you love yourself more than you love me? / Beloved replied: I have died to myself and I live for you. / I've disappeared from myself and my attributes, / I am present only for you. / I've forgotten all my learnings, / but from knowing you I've become a scholar. / I've lost all my strength, but from your power I am able."

Şi-acum, dacă o spunea şi pe-asta, trăgea frâna de mână, răsucea Opelul spre Bucureşti, o ducea acasă şi se termina totul...

"I love myself...I love you. / I love you...I love myself."

Nu. Nu le cântase. Doar zâmbise slab, de parcă îşi amintise anumite... secrete feminine. Şi-acum selecta Mozilla - probabil că va căuta versurile pe net...

"I am your lover, come to my side, / I will open the gate to your love. / Come settle with me, let us be neighbours to the stars. / You have been hiding so long, endlessly drifting in the sea of my love. / Even so, you have always been connected to me. / Concealed, revealed, in the unknown, in the un-manifest. / I am life itself."

Exact - căutase versurile pe net. Şi-acum le citea şi zâmbea... Pentru că-i plăcea planul ăla pe care-l făcuse el. Beatrice nu era fraieră. Înţelesese care era rostul CD-ului... şi-al melodiei.

"You have been a prisoner of a little pond, / I am the ocean and its turbulent flood. / Come merge with me, / leave this world of ignorance. / Be with me, I will open the gate to your love."

Na, că roşise un pic! Deci făcuse bine când lăsase lumânarea pe raftul de la Mega! Puse cotul pe portieră şi-şi ascunse zâmbetul după degete... Aştepta...

"I desire you more than food or drink / My body, my senses, my mind hunger for your taste / I can sense your presence in my heart / although you belong to all the world / I wait with silent passion for one gesture one glance / from you."

Şi ultimele acorduri - şi gata. Ei bine? Beatrice zâmbi:

- E superbă. Am auzit-o la o prezentare de modă - şi mi-a picat instantaneu la inimă. L-am rugat pe DJ să mi-o pună pe-un disc, pe care l-am ascultat până la tocirea serioasă... Iar una dintre bunele mele amice mi l-a şterpelit. Şi-am căutat melodia asta de mi-au ieşit ochii - dar DJ-ul nu mi-a scris nicăieri numele, eu o lălăiam cam afon... Nici nu mă mai învârteam în cercul modelelor şi-al DJ-ilor...

Şi a doua melodie era frumoasă. Dar era comercială - fără apropouri sau indicii ascunse. Beatrice privea lung maşina din faţă... Brusc, se întoarse spre el:

- Şi ce facem acolo? Sper că nu drumeţie...

Ridică degetele doar preţ de-un centimetru şi n-o privi - continuă să zâmbească:

- E surpriză.

Na, că era stacojie acum! O vedea cu coada ochiului... Beatrice nu mai spunea nimic...

El accelera serios...

Opel-ul "înghiţea" kilometru după kilometru...

Melodiile se derulau încet; ea le căuta versurile pe net şi le copia, să le aibă şi ea... Nu înţelegea de ce făcea asta, pentru că putea să-l roage să-i lase ei CD-ul...

Abia după ce se înscrise pe varianta care ducea spre Predeal, Beatrice redeschise discuţia:

- Ne plimbăm cu telecabina?

- Dacă vrei, ne plimbăm şi cu telecabina.

Apăsă frâna, că sfârşise în binecunoscutul deja cârnat de maşini "de la munte", şi-o privi lung, serios, prin ochelarii ăia afurisiţi care-i ascundeau ochii. Beatrice îşi păstră însă calmul:

- Şi cam câte zile stăm aici?

- Câte vrei tu. De tine depinde totul.

Ochii albaştri-verzui deveniră serioşi:

- De mine depinde totul?

Hm... Împinse schimbătorul într-antâia şi reveni spre parbriz. Pentru că înaintau. Şi pentru că Beatrice era din nou stacojie. Şi nu numai pentru asta.

Trebuia să ştie exact cum stă şi cât de vulnerabil e "călcâiul lui Ahile". Trebuia să ştie cât de des roşea Beatrice... şi de ce. Ca să nu facă lucrurile alea în public. Tocmai primise unele indicii...

În primul rând, fără aluzii la cele două ore - 17 şi 18. Cel puţin azi, până la acele două ore! În al doilea rând, "mai uşor" cu imaginea aia sexy - că Zmeul era departe de ceva timp, ea ştia prea bine unde mergeau şi de ce iar prima melodie îi dăduse o idee despre ce se va întâmpla acolo unde o ducea el. Era tânără şi-un pic ruşinoasă; obişnuia să-şi pregătească în minte cuvintele şi gesturile, iar atunci când era luată prin surprindere se fâstâcea... În concluzie, bancuri - o să-i spună bancuri până rămânea fără suflu! Dacă o făcea să râdă în hohote, nu mai conta că roşea ca la balamuc...

Iar de mâine-ncolo vedea el ce mai făcea! Îşi limpezea şi ea mintea, trăgea şi ea unele concluzii... O mai strunea el, dacă o vedea că derapează...

Apropo de derapaj - avea o problemă! Beatrice îşi controla bine emoţiile, atunci când avea calculele făcute. S-ar putea să nu-şi dea el seama când derapa zâna! Dar... Dar tocmai o caracterizase ca fiind un pic ruşinoasă. Nu-i trebuiau deci decât vreo patru fraze de-alea, ca pentru Mirela - şi rezolva prompt problema!

Era liniştit; coloana înainta acceptabil acum... Beatrice asculta iar melodia unu...

Şi-o asculta din nou... El îşi ascundea zâmbetul după degete...

Şi uite şi pensiunea Tamina! Tii, ce mare era! Ei aveau rezervare tocmai acolo, sus, la ultimul etaj... Perfect! Nici dacă se consulta cu patruzeci de ghizi turistici, nu găsea cazare mai potrivită! Opri în faţa vilei şi opri motorul:

- Am ajuns.

Laptopul se închise scurt. Beatrice privea vila aia bătrânească, comunistă... şi se întreba, probabil, de ce oare îl lăsase pe el să se ocupe de organizare! Când erau atâtea hoteluri mari şi luxoase în Braşov, cu spa şi masaj şi biliard şi club public şi privat... şi unde puteau să facă şi poze cu urşii gunoieri... Zâna nu rosti însă nici un cuvânt. Coborî şi luă bagajele. Şi-o urmă.

Beatrice tăcea. Şi zâmbea. Îşi montase zâmbetul ăla pe buze ca să-şi ascundă gândurile... Şi, întrucât zâna suporta acea vilă, cu acele condiţii uşor precare după standardele ei, trăgea concluzia că femeia asta voia neapărat să se răzbune pe Zmeu... şi să-şi peticească inima făcută ferfeniţă. Ar fi îndurat şi cazarea într-un cort de doi pe doi, în mijlocul pădurii, dacă asta l-ar fi determinat pe el să-i dea ei cele două ore! Asta spunea multe; trebuia să fie atent, cu cheia aia! Dar momentan trebuia să obţină cheia de la cameră. Beatrice încerca să pară foarte interesată de interiorul comunisto-rustic... El nu voia să-i dea nici un indiciu acum...

Şi gata; aveau cheie. O văzu pornind spre scări... şi zâmbi:

- Etajul trei.

Paşii urcau cu determinare treptele. Beatrice i-ar fi înghiţit orice în clipele alea! Deci o asemenea Beatrice vedea Zmeul atunci când era bădăran şi furios... Păi asta însemna că, imediat cum vor ajunge în cameră, îi va oferi toate explicaţiile pentru decizia lui! Că nu voia s-o oblige să stea aşa, "tablou zâmbitor", ore-n şir! Descuie uşa şi intrară.

La vederea celor două paturi, Beatrice se opri. Şi probabil că "judeca" chiar acum în ce măsură puteau muta noptiera aia lungă dintre ele, ca să le apropie cumva... Lăsă bagajele lângă şifonier, încuie uşa şi-o pofti pe terasă.

Tii, ce frumoasă priveliştе aveau! Şi cum în partea stângă era o altă vilă înaltă, tocmai stabilise mental că "lucrurile" se vor petrece în patul dinspre uşă. Ca să micşoreze cât mai mult unghiul dintre pat, tocul geamului şi obiectivul profesional al potenţialului spion cazat acolo...

El tăcea. Ea tăcea. Priveau amândoi peisajul şi tăceau. Aşa că... Aşa că trebuia să-i explice totul acum, înainte s-o vadă aruncând televizorul pe geam sau spărgând carafa rustică. Arătă deci spre cameră. Închise balconul, trase jaluzelele... Se apropie şi-o prinse uşor de umeri. Iar capul brunet se plecă imediat, oferindu-i creştetul... Se aplecă, zâmbind, şi-i şopti încet la ureche:

- Să fii sigură că şi-a lăsat cel puţin un om aici, cu ochii pe tine şi dispoziţie să nu-i închidă nici când doarme. Omul ăsta ar trebui să se caţere într-un brad foarte înalt, înarmat cu un binoclu cât telescopul Hubble, ca să vadă ce se întâmplă în camera asta. Dar omul lui sigur ştie să descuie clanţe; de-aia am rezervat o cameră cu două paturi. Şi tot din cauza acestui om, când ieşim din camera asta, eu sunt bodyguardul vorbăreţ. O singură scăpare în public, un singur derapaj şi înţelegerea noastră pică.

Şi-acum privea creştetul care aproba de zor... Tot curajul ei rămăsese pe terasă, la aer curat...

O trase uşor spre patul dinspre geam şi-o aşeză. Şi desfăcu dintr-o mişcare pătura. O aşeză frumos peste ea... se grăbi să se aşeze şi el pe celălalt pat şi să-şi pună propria pătură-n cap... Aşa, camuflată, o să-i fie un pic mai uşor. Zâna asta era tare specială - iar Zmeul era un bou mare-mare de tot! Zâmbi:

- Crezi că am exagerat calculând un om atât de... priceput printre subalternii lui?

O vedea destul de bine; pătura nu era groasă. Beatrice ridicase pătura ei; iar la vederea lui aşa, sub formă de stafie, zâna începu să râdă:

- Nu; te-ai gândit foarte bine. Cred că eu am văzut extrem de multe filme proaste...

- Mi-ai spus că eu mă ocup de organizare, nu? Încearcă să ai încredere în mine în primele 16 ore. Că poate mă pricep la organizarea asta, şi-atunci nu-ţi mai baţi tu capul! Şi-aşa, primele trei ore s-au dus deja; un mic efort de 13 ore, te rog...

Râsul zânei se transformă într-un zâmbet:

- ... Ce s-a întâmplat cu celelalte două ore?

Ridică pătura şi-o privi lung, serios:

- Vrei să discutăm despre ele?

Pătura ei se coborî imediat; capul de sub ea nega... Prea bine! Se ridică şi lăsă pătura pe pat:

- Atunci eu zic să despachetăm şi să mergem la masă. Nu ţi-e foame?

Beatrice se ridică şi ea:

- Ba da.

- Mă duc să trag maşina în curte.

Se grăbi să iasă...

Avea încredere în el. Acum, după ce-şi primise explicaţiile, zânei chiar îi plăcea camera! Se şi gândise cum o să se mute în patul lui... şi cum o s-o mute el pe braţe înapoi, în patul ei, după...

Nu-i spusese nimic despre portbagaj. O să-i spună după masă şi plimbare - că, după ce mâncau, îşi făceau siesta la plimbare prin staţiune! Măcar să afle şi el unde era cel mai apropiat bar! Când se întorceau, o să deschidă portbagajul şi-o s-o pună să aleagă ea. Iar ea o să râdă şi-o să ia... cărţile. Sau remi-ul. Zâna "plănuia" de zor pentru diseară. Se gândea că nu trebuia să fie obosită, aşa că orice jocuri care implicau efort fizic erau excluse...

Se aşeză şi el şi-o privi lung: ei? Ce mai zicea acum?

Ospătăriţa îi aşezase la masa cu cea mai bună vedere spre munte! Iar el, afurisit din fire, o aşezase pe Beatrice pe scaunul ideal pentru a admira priveliştea aia "de carte poştală"...

Ochii zânei se întoarseră spre el. Ochii ei îi mulţumeau... şi-i spuneau multe alte lucruri. Şi despre acceptul acelei afaceri, şi despre grija cu care el o ferea de spionii Zmeului, şi despre mesajul acelei melodii... Zâmbi slab şi începu să nege încet cu capul: "Să nu derapezi, că împachetăm şi plecăm!" Zâna înţelese imediat mesajul şi începu să râdă. Ochii ei priveau acum munţii, cabanele din depărtare...

Era o femeie foarte frumoasă. Mult prea frumoasă. S-ar putea să aibă el o problemă...

Era ora cinci, iar ei tocmai intraseră în curtea pensiunii. Avusese dreptate - în Predeal nu se construise încă o incintă care "s-o lovească" pe Beatrice cu adevărat. Dar plimbarea în sine fusese plăcută. Plimbarea aia "făcuse toţi banii"!

- Şi-acum ce zici: înăuntru, sau afară?

- Afară, la soare!

- OK!

Scoase telecomanda şi deschise portbagajul. Iar Beatrice chiui şi se repezi direct în mijlocul mingiilor, al paletelor de badmington, al cărţilor de joc, al pistoalelor cu apă... Al tuturor trăznăilor pe care el le adusese la Predeal ca să compenseze lipsa crâşmilor selecte din Bucureşti şi-a cluburilor de fiţe. Deci or să joace... Fotbal. O vedea cum îşi face încălzirea... Constata că ştia şi driblinguri...

Şezlongul scârţâi uşor:

- Vin repede.

- OK.

O auzea îndepărtându-se grăbită...

După-amiaza fusese superbă. Jucaseră un soi de fotbal... ciudat - că nu trăseseră la poartă, şi parcă nici driblinguri nu prea făcuseră. Evitaseră din greu orice contact fizic. După cinci minute, testaseră mingea la volei. Apoi testaseră paletele de badmington. Apoi îşi trăseseră pur şi simplu două şezlonguri şi vegetaseră la soare, spunând bancuri... Era aproape şapte; începea să se întunece. Aerul ăla de munte îi făcuse o foame de lup...

Beatrice se reaşeză pe şezlongul ei. Gâfâia, semn că alergase... Da' cine-o grăbise aşa? Aa, îşi adusese laptopul. Era foarte con-

centrată...

- Spune-mi numărul de cont.

Aa... Aproape că uitase de asta... Dar... Stop! O privi lung, serios:

- Eşti sigură că vrei să faci un virament care apare-n extrase?

- Da. Pentru că îl fac dintr-un cont secret, deschis pe numele mamei tale, construit în timp, din depuneri mici şi dese şi neştiute de nimeni...

Nu cumva era "contul pentru prostii"? Bineînţeles că n-o să întrebe asta... Deşi era ciudat - era pe numele mamei lui! În fine... Începu să-i "recite" contul încet, să aibă timp să-l scrie... Şi-acum ea îl repeta...

- Am zis bine?

- Da.

Ea era ocupată cu viramentul bancar; el privea munţii, cerul, cabanele... Paşii se apropiară; văzu cu ochii lui săgeata mouse-ului mişcându-se şi apăsând butonul "Transfer"... Şi-acum banii - 500 de euro - erau în contul lui, iar ea întindea mâna, râzând... Îi strânse mâna, zâmbind doar; Beatrice se ridică:

- Şi-acum?

- Şi-acum mergem la masă, după care ne schimbăm şi mergem la surpriza numărul unu. După care mergem la surpriza numărul doi.

- ... Bine; sunt de acord. Dar va trebui să-mi dai măcar un indiciu mic-mic, ca să nu mă îmbrac alandala...

- Mic-mic? Coborâm în Braşov - că aici murim de plictiseală.

- Yes!

Şi fugea grăbită spre pensiune, fericită că o scotea cel puţin la dans... Se ridică şi el şi-o urmă - că şi el trebuia să se schimbe.

Beatrice era fericită. Îi virase deja banii, deşi nu schimbaseră un cuvânt - sau un semn măcar - despre cele două ore... N-o privise mai altfel, nu-i bătuse apropouri... Nu-i dăduse indicii... Se ferise de apropiere la driblingurile fotbalistice...

O să-i dea acum un indiciu. Şi-o să mai adauge nişte indicii la cele pe care le strânsese el până acum. Iar în club, în timp ce ea o să se zbânţuie de mama focului, el o să se gândească bine...

Intră şi închise uşa; şi-o încuie. Nu calculase asta, dar ar fi trebuit să lase nişte semne pe-acolo... Nu! Fără semne! Dacă spionul Zmeului intra şi le vedea, le consemna la raport - iar ei nu mai erau nevinovaţi, dacă se bănuiau urmăriţi sau voiau să ascundă ceva! Aşa că nu va pune semne...

Auzea duşul; deci mai dura. Scoase blugii negri şi cămaşa cu mânecă lungă - aia bufantă, care-o făcea pe Bianca să suspine în culise, cu ochii la el. Le lăsă pe patul lui şi ieşi pe balcon. Selectă numărul Mirelei... Suna...

- Bună.

- Bună. Te-am deranjat?

- Nu. Stăm cuminţi în camera noastră şi citim poveşti.

- Serios? Chiar citiţi?

- Da, citim cu degeţelul fiecare cuvânt, iar Ionuţ mă ajută. El îl citeşte pe "şi".

Nu! Nu-i venea să creadă! Băiatul lui stătea lângă maică-sa, cu cartea în braţe, urmărea cuvintele şi spunea el "şi"? Asta era de domeniul SF-ului!

- Pe cuvânt că nu te trombonesc! Vrei să asculţi şi tu povestea?

- Nu, te cred... Bravo! Aţi făcut progrese mari!

- Da; sunt, într-adevăr, progrese notabile. Şi este el mai prezent, mai activ!

- Asta e bine. Ce-aţi făcut azi - cum v-aţi distrat?

- Azi am fost prin pădure, la plimbare. Ionuţ a recunoscut ciupercile şi chiar a vrut să le culeagă; dar nu l-am lăsat, că nu ştiu care sunt otrăvitoare. Aşa că am cules amândoi floricele...

- Bravo! Iar el e vesel?

- E foarte vesel.

"Şi zâmbeşte?" Mai bine nu întreba asta, pentru că nu voia să audă "Nu" şi să se întristeze... Mirela întrebă, pe un ton un pic mai coborât:

- Totul e OK?

- Da, Mireluţo.

Nu era el foarte sigur ce voise ea să ştie - dacă el era OK, sau dacă clienta lui era OK. În orice caz, era OK. Aşa că... Aşa că trebuia să închidă. Zâmbi deci:

- Păi, vă las să citiţi poveşti.

- Bine, Alex. Să ai grijă de tine, bine?

- Bine. Pa, Mireluţo.

- Pa, Alex.

Închise şi reveni în cameră. Închise bine balconul, trase cu atenţie jaluzelele... Şi-acum va aştepta, sprijinit de zidul de lângă uşa băii. Duşul amuţise; Beatrice se îmbrăca. El aştepta lângă uşă, mascat de zid, pentru că îi plănuia o surpriză...

Uşa se deschise, ea ieşi "vijelios" - iar el o prinse în braţe. Şi-o ridică scurt, doar ca s-o răsucească un pic şi s-o aducă lângă perete. O speriase zdravăn; deşi era evident că nu-i făcea nimic rău! Îi mai făcuse vreun rău, până acum? O privea lung...

Ştia să se fardeze; ochii albaştri-verzui păreau de-a dreptul ireali! Nu abuza de fondul de ten, iar cantitatea de pudră întinsă pe obraji era mică... Nici cantitatea de fard nu se putea numi exces, deşi Beatrice roşise în ultimul hal... Avea gene lungi, frumoase...

"Ptiu-ptiu, să nu te deochi! Că frumoasă eşti!"

Zâna asta era... o zână... specială... Pe care o săruta chiar acum... Care îl lua încet în braţe... Pe care "n-o explora" nicicum, dar pe care va trebui cât de curând s-o oprească... Decise să nu ajungă totuşi la momentul în care să trebuiască s-o oprească; aşa că îi şopti la ureche:

- Şi totuşi, acum mergem la cină... apoi la surpriza numărul unu... apoi la surpriza numărul doi... apoi vedem noi...

Beatrice bufni în râs şi îi dădu drumul; începu şi el să râdă:

- Iar ca să urnim acest plan complex, mă duc să mă schimb...

Râdeau amândoi - la urma urmei, cum altfel şi-ar fi putut motiva zâna roşeaţa din obraji? Ea "explorase" un pic; el fusese cuminte... Intră în baie.

Scoase port-actul, privi lung poza...

Data de 5 august îi va găsi pe amândoi bine mersi, veseli şi sănătoşi. Ea în Italia, el în România. Ea într-un salon de masaj, zâmbind tainic, el într-un hypermarket, aranjând marfă şi zâmbind tainic. Zmeul va fi în vila lui, la birou, gândindu-se la un cadou mai special pentru ea. Şi el va zâmbi tainic, pentru că logodnica lui se întorsese din România mai calmă, mai liniştită, mai înţelegătoare... Mai apropiată de idealul lui de nevastă. Iar Ionuţ va fi la centru, la ora de ABA, cu Mirela; ea va zâmbi tainic, în sala de aşteptare, ascultând şi aprobând sfaturile Liviei. Iar băiatul va fi sus, în clasă, şi-i va zâmbi tainic Oanei - pentru că tânăra va încerca să-i introducă un item nou, pe care el îl ştia deja.

Aşa se va întâmpla pe data de 5 august. Toţi oamenii ăia vor zâmbi tainic, pentru ca şi băieţelul lui să zâmbească tainic...

Şi-acum putea să pună poza la loc şi să se schimbe liniştit.

Era obosit - dar era vesel. Braşovul era un oraş animat bine. Restaurantul fusese scump, dar bun! Mesele de biliard fuseseră toate ocupate, dar se distraseră foarte bine şi la darts... Şi-apoi intraseră în Club Xen. Unde Beatrice dansase pe rupte, în timp ce el "şomase" la bar, cu ochii la ea. Iar la primul blues, el se ridicase de pe scaun: "Mergem?" Beatrice îl anunţase în clipa aceea că e extrem de obosită şi turuise 60 de secunde despre cât de mult îşi dorea ea să ajungă la cabană şi să doarmă neîntoarsă...

Era două, iar ei urcau uşurel, pe vârfuri, treptele. Se pregătea să descuie uşa. Beatrice părea un pic agitată... Păi n-avea de ce -

lucrurile vor fi aşa cum trebuiau să fie. Sau nu-şi dăduse seama că, între orele 11 şi 1, de la distanţa aia de 3-4 metri, el o cântărise şi-o răsucise pe toate părţile? Şi-şi făcuse "lecţiile", ceea ce însemna că inima zânei va fi peticită corespunzător?

Descuie şi intrară; ea se grăbi să aprindă lumina... Verifică uşa după ce-o încuie şi stinse lumina. Şi se aşeză pe marginea patului de la perete. Deşi jaluzelele erau bine închise, îi vedea silueta; Beatrice rămăsese lângă patul de la geam, cu mâinile în bagaje... Zâmbi:

- Vino să-ţi spun ceva.

Venea. Nu era foarte convinsă că trebuia să vină acum, dar venea... O prinse de mână şi-o întoarse uşurel... Şi-o aşeză pe genunchii lui. Beatrice încerca să-şi înfigă bărbia undeva în piept... Şopti, ridicându-i uşor capul:

- *A lover knows only humility...*

O privi lung:

- *He has no choice.*

Beatrice era tensionată, ca un arc... Avea sentimentul că era speriată. De ce, numai ea ştia! Se apropie uşor de obrazul ei:

- *He steals into your alley at night...*

Şi-o sărută uşor pe gât:

- *He has no choice.*

Ridică încet mâna stângă pe spatele ei, pe sub buclele brunete:

- *He longs to kiss every lock of your hair...*

Şi-i şopti la ureche:

- *Don't fret...*

Aştepta. Nu voia să treacă mai departe. Nu voia să se apropie prea mult de *love* - ca să nu-l rostească... În sfârşit! Fu luat în braţe. Şi zâmbi:

- *He has no choice.*

Şi cum nu voia s-o lase să ia iniţiativa, strecură mâna pe sub picioarele ei şi-o mută uşor pe pat...

O privea lung...

Trebuia să fie atent. Extrem de atent. Pentru că, dacă derapa el, se ducea dracului totul! Trebuia să fie atent... pentru că era obscen de frumoasă... şi nu mai era speriată...

27 iulie 2010 - marţi

Deschise încet un ochi... Ce zi era azi? Marţi? Sigur nu era sâmbătă? Prin podea răzbăteau sunete "de sâmbătă" - un individ cu familie numeroasă şi buletin rural organiza cazarea numeroasei lui familii. Cel puţin doi copii ţopăiau acum în paturi. Copii...

Straşnic antidot! Tocmai primise porţie dublă! Dacă derapase cumva aseară, acum se simţea mai dezmeticit ca niciodată! Îi auzea pe cei doi minori certându-se pe patul de la perete... Foloseau multe cuvinte...

Mm, parcă era bătut! Da' bătut metodic! Vedea peretele alb, pătura în carouri şi-şi amintea că era în pensiunea Tamina, camera 34... Şi că azi-noapte, târziu, reuşise să pună un halat pe ea şi o mutase în patul ei. Pe braţe. Ea dormise dusă - nu văzuse deci că imaginaţia ei anticipase corect momentul... Iar el dormise neîntors, de vreme ce se culcase cu spatele la ea, în caz că Zmeul intra val-vârtej ca să-i prindă în flagrant, şi uite că acum vedea acelaşi perete alb... Oare ea se trezise?

Se întoarse uşor, să nu foşnească excesiv... Nu. Dormea dusă. Tot aşa ca el - neîntoarsă. Luă mobilul doar ca să vadă cât era ceasul - nouă fără zece. Ei veniseră din club pe la două, adormiseră cândva pe la trei... Oricum, cearcănele pe care le va vedea spionul erau perfect justificate de ţopăiala în club! O privea lung...

Era frumoasă. Era specială. Şi nu-şi dorea decât să se simtă frumoasă şi specială - şi să simtă că omul de lângă ea vedea cât de frumoasă şi specială era ea şi-i aprecia aceste calităţi la adevărata lor valoare. Orice bărbat care observa cât de specială era acea tânără, se îndrăgostea instantaneu de ea. El însă, nu. El avea antidotul. El o privea acum şi-şi dădea seama că azi-noapte Beatrice se simţise extrem de frumoasă şi de specială; şi fusese dorită, răsfăţată, ascultată, respectată... Se întreba cum s-o împiedice să derapeze fără să rănească şi mai rău inima zdrenţuită...

Tresări şi fu cât pe ce să scape o înjurătură - de jos, o orchestră întreagă bubuise la maximum de decibeli! Apreciase bine modelul de turist - buletinul rural iubea muzica populară şi-avea casetofon bengos! Cu leduri şi joc de lumini!

Beatrice ţipă şi sări în fund! Bufni în râs - că nici gornistul regimentului nu obţinea aşa reacţie! Era buimacă şi se speriase zdravăn... Capul brunet se întoarse imediat spre el. Zâmbi:

- Te-ai speriat?

Primi un zâmbet timid şi-o aprobare. Continuă:

- Are familie numeroasă, aşa că nu m-aş duce să-i zic vreo două. În schimb, aş putea încerca să fac cumva să-ţi treacă sperietura...

Ridică un pic pătura... Obrajii roşiră violent... Iar Beatrice se ridică, evitându-i privirea:

- Da' ştii cum m-am speriat? Visam frumos, şi odată a început să bubuie totul! Uite - am transpirat instantaneu!

Gestul ei îl lăsă fără replică. Şi fără reacţie. Pentru că halatul sfârşise undeva pe podea. Iar ea făcu cei doi paşi absolut necesari pentru a ajunge lângă patul lui... Începu să râdă:

- Să ştii că am minţit-o pe mama - n-am luat Nurofen!

O înveli şi fu imediat luat în braţe:

- Bănuiam. Ceea ce înseamnă că va trebui să ai grijă să nu răcesc...

O să se ocupe chiar acum de asta! La câţi decibeli împrăştia în jurul lui ruralul de la etajul doi, spionul cu siguranţă n-ar fi recepţionat zgomotele din camera 34!

Azi era o zi cu adevărat toridă. Îi era cald! Soarele parcă

arunca aer fierbinte... Ei vegetau din nou pe şezlonguri...

Avea nevoie de antidot. Vacanţa asta era mult prea plăcută pentru el! Beatrice era perfectă, iar el se părea că nu greşise când cântărise şi plănuise aseară, în club. Şi-i oferise tinerei de 22 de ani ceea ce voise ea să obţină de la el. Acum, Beatrice era fericită. Şi-i întorcea "serviciul". Se simţea liniştit, zâmbea fără un motiv anume...

Păi să scoată antidotul, nu? Se ridică şi scoase cheile Opelului. Beatrice nu spunea nimic; el se apropia agale de portbagaj...

Antidotul.

Descuie şi scoase piscinuţa de copii. Piscinuţa în care Ionuţ nu stătea nici pişcat cu ceară. Piscinuţa în care încercaseră să-l obişnuiască cu apa, dar în care nu reuşiseră decât să-l facă să plângă în hohote, să urle la propriu şi să se agaţe de ei ca înnecatul de plută...

Şi-acum, că revăzuse scenele alea şi-şi primise antidotul, luă şi pistoalele cu apă şi le ascunse sub tricou. Se vedea forma, probabil că ea le văzuse încă de ieri, dar nu conta... Reveni pe şezlong şi începu să umfle piscinuţa... Beatrice zâmbea... El se abţinea să nu râdă, pentru că ştia ce avea sub tricou şi-şi dădea seama cum o să sară zâna-n sus la contactul cu apa rece de izvor... Bun! Se grăbi spre tânăra care scotea şezlongurile:

- Mă scuzaţi; o sursă de apă...

Nu fusese înţeles; arătă spre piscinuţă:

- Şi-un furtun, dacă aveţi...

Acum tânăra râdea şi aproba cu capul. Şi fugea înapoi, în subsol... Primi repede furtunul:

- Robinetul e acolo.

Văzuse şi robinetul... Bun! Întâi şi-ntâi, umplea pistoalele! Zâna o să ţipe rău, că era în blugi... Gata. Montă furtunul şi-l trase la piscină. Apa era rece-sloi... El încerca să stea în spatele ei, să nu-l vadă... Strânse furtunul şi-l lăsă lângă robinet - o să-i mai trebuiască azi de cel puţin două ori! Şi reveni lângă ea:

- Când am rezervat camera, n-am ştiut că au şi piscină...

Beatrice începu să râdă:

- Păcat că nu e încălzită.

- Pe la trei, va fi perfectă.

- Până la trei, facem insolaţie.

- Nu facem.

- Ştii tu cum să evităm insolaţia?

- Da.

Scoase unul dintre pistoale şi începu să-l "încarce":

- Mama mi-a spus întotdeauna să-mi dau cu apă-n cap dacă e soare puternic. Şi cum n-am luat Nurofen, şi cum trebuie să am grijă de tine... Poftim.

Jetul de apă o lovi pe undeva pe umăr; Beatrice ţipă şi sări în picioare:

- Hei!

Făcu doi paşi spre propriul şezlong şi lăsă cel de-al doilea pistol acolo - că oricum nu putea încărca dacă avea mâna ocupată! Zâna era "şifonată" bine, dar râdea:

- Stai că vezi tu acuşi!

Na, că fugea spre el! Fugi “artistic” departe de şezlong, pentru că nu ţinea musai să câştige la jocul ăsta... Arş, ce rece era! Parcă-l stropea cu cuburi de gheaţă! Contraatac, repede! Auzea râsete în jurul lor, dar n-avea timp să vadă cine-i privea - el trebuia să împuşte zâna cu cuburi de gheaţă! Şi pe urmă o să ceară Nurofen la recepţie; iar dacă n-aveau, luau diseară, din Braşov. Beatrice era fleaşcă, dar râdea din tot sufletul...

Oare se încălzise apa din piscină? Mare parte din ea se uscase deja, pentru că o folosiseră la încărcat pistoalele - şi-apoi îşi puseseră hainele la soare. Dar mai era cam o palmă de apă acolo - oare se încălzise cât de cât? Soarele fusese acoperit de nori doar jumătate de oră, cât mâncaseră ei la prânz. În rest, îşi făcuse prompt datoria. Acum, se întreba în ce măsură Beatrice o să vrea să facă plajă în piscina aia... Pentru că jucaseră table, jucaseră macao, jucaseră popa-prostu şi se distraseră prea bine ca să continue tot aşa. Arătă cu capul spre piscină:

- Nu vrei s-o încerci?

Beatrice coborî mult tonul vocii:

- Eu ştiu dacă e indicat să-mi arăt costumul de baie în curtea pensiunii? Nu de alta, dar uite unde-i strada! Şi mă pun în pielea conducătorilor auto şi-mi dau seama că e neplăcut să pleci în concediu şi să faci maşina armonică...

OK! Cum voia ea!

- Auzi? Te superi dacă-ţi "jumulesc" caietul?

Caietul pe care Ionuţ refuzase să deseneze? Negă, iar Beatrice rupse o foaie. Şi începu s-o plieze... Cum făcea? Cum-cum? Mâinile ei nu se mişcau repede; dar îl zăpăcea răsucitul ăla... Şi gata. Bărcuţa sfârşi în piscină:

- Ei, şi-acum e evident că eu nu mai am loc; nu?

O privi lung... şi zâmbi:

- Învaţă-mă şi pe mine!

- OK!

Foile pârâiau...

- Îndoaie întâi pe jumate... Acum îndoaie marginea asta... Întoarce-o şi îndoaie şi marginea cealaltă...

Până aici fusese simplu; de-aici încolo "îl pierduse"...

- Acum colţurile...

Da! Şi colţurile! Şi-acum?

- Acum o desfaci şi-o îndoi invers...

Cum? Trase de hârtie şi constată că greşise el undeva pe parcurs...

- N-ai îndoit-o bine. Mai fă-o o dată! Şi îndoaie bine hârtia!

OK!... O să le ia o mică veşnicie lecţia asta... Gata.

- Şi acum îndoi colţurile... Acum o desfaci uşor şi-o pliezi invers...

Deja uitase pe unde îndoise şi pliase până acum, dar bine măcar că nu se mai desfăcuse toată... Beatrice lăsă bărcuţa ei, îl luă de mâini şi traseră amândoi de colţuri. Şi-i dădu drumul imediat, de parcă nu se întâmplase absolut nimic... Şi-acum se grăbea să termine şi ea bărcuţa ei... Se aşeză pe şezlong.

Îi spusese că în public el era bodyguardul vorbăreţ! Totul fusese perfect până acum! Ce-i venise, cu gestul ăla? De ce-l făcuse? Ce, el nu ştia să tragă singur de hârtie? Hârtia împăturită "înflorise" şi se transformase instantaneu într-o bărcuţă! Orice spion întreg la minte ar fi putut descifra corect acel mesaj! Ce dracu era cu ea - chiar voia s-o omoare Zmeul? Ochii albaştri-verzui se ridicară brusc:

- Vii să mai facem?

Ochii ăia albaştri-verzui erau vinovaţi. Şi-l asigurau că gestul ei fusese doar o scăpare nevinovată. Ochii ei îi promiteau că nu mai face... Aprobă şi se ridică. Şi se aşeză lângă ea:

- Hai să vedem dacă am ţinut minte.

Deci îndoia hârtia aşa. Pe urmă îndoia marginile... Pe urmă îndoia colţurile... Acum o desfăcea şi-o îndoia invers... Şi-acum uitase... Ah, ba nu! Gata, ştia! Îndoi, trase... Şi uite bărcuţa! Beatrice începu să râdă:

- Hai să le botezăm.

- Şi să le ornăm.

- Cu ce le ornăm?

- Cu flori de pix, desigur!

Râdeau - stăteau ca doi copii pe jos, lângă piscinuţă, şi desenau cu pixul pe bărcuţe de hârtie...

Era şapte, iar lor le era o foame de lup. Se schimba, zâmbind slab...

Nu avea nevoie de poza lui Ionuţ. Antidotul era acolo, lângă el, în doză dublă - cei doi copii ai ruralului de sub ei. Erau gălăgioşi, neastâmpăraţi şi foarte sociabili - ei "sechestraseră" piscinuţa şi flota, iar Beatrice probabil că-i observase reţinerea şi propusese imediat un joc de dame...

Ieşi din baie şi-o văzu concentrându-se la ecranul laptopului. Fu chemat lângă ea, văzu apăsarea butonului "Transfer"... Şi-şi strânseră din nou mâinile, râzând - afacerea lor mergea strună! Se vedea de la o poştă că inima zânei se peticea repede... Zâna se controla admirabil, iar el nu vedea dacă nu cumva lăsa urme din el în inima zânei - iar asta-l îngrijora un pic...

- Mergem?

- Mergem.

Coborau la cină, după care mergeau în Braşov. Stabiliseră că azi nu mai ţopăiau; azi, beau cafea la Ritmo Cafe & Lounge, la bar. Şi pălăvrăgeau vrute şi nevrute. După care se întorceau la pensiune... şi mai vedeau ei ce făceau!

Era două, sau trei? Eh - cine se mai obosea să privească mobilele de pe noptieră?!

Nu putea să adoarmă. El stătea în patul lui, ea stătea în patul ei... O auzea uneori foşnind - semn că şi ea se gândea... Tresări la auzul întrebării:

- La ce te gândeşti?

Păi opinia lui era că putea să-i spună - că n-o să derapeze, pentru că ştia cum s-o spună! Zâmbi slab:

- Mi-e frică să-ţi spun. Mi-e frică să nu derapezi...

- Nu derapez. Spune-mi. După aia, îţi spun şi eu la ce mă gândesc.

Deci ea zicea că nu derapează... Nu era prea sigur de asta. Beatrice prinsese curaj şi începuse să se obişnuiască cu desfăşurarea planului lui. Avea senzaţia că restricţia aia cu bodyguardul vorbăreţ chiar îi plăcea zânei! O făcea să fie cuminte, rezervată şi "nevinovată", timp în care se gândea cum şi ce să facă după ce se stingea lumina! Azi, îl luase prin surprindere. Reuşise cu greu să-şi impună ideile... şi să nu derapeze. Beatrice strânsese multă dragoste în inima ei; azi, păruse hotărâtă să-i dea şi lui din ea...

Oftă greu şi se ridică: păi să-i spună, nu? O să-i spună, iar mâine probabil că or să revină la Bucureşti...

Se aşeză pe marginea patului şi-o privi lung. Era serioasă. Aştepta cuvintele lui. Avea răbdare, pentru că erau cuvinte care o puteau face să derapeze - deci erau despre ei doi! Îi prinse capul în palme:

- Nu mi-am închipuit vreodată că există pe Pământ o femeie atât de frumoasă şi de specială ca tine.

O spusese. La asta se gândea, exact asta spusese! Se aplecă şi-o sărută uşor pe frunte. Şi reveni în patul lui, unde se înveli corect... După câteva secunde, patul ei scârţâi uşor; Beatrice venea să-i spună la ce se gândea ea... Palmele reci ca gheaţa îi prinseră uşor capul; femeia din faţa lui şopti, serioasă:

- Nu mi-am închipuit vreodată că există pe Pământ un bărbat care poate să mă facă să mă simt atât de frumoasă. Şi atât de specială.

Şi uite că îi imita gestul, şi-acum se ducea în patul ei, sub pătura ei... Iar el tocmai aflase cum "se simţeau" cuvintele alea pe care el le spusese primul...

Avea senzaţia că o făcea să se îndepărteze de Zmeu. Se purta cu ea de parcă se căznea s-o cucerească şi să fugă împreună-n lume! Aşa se simţeau cuvintele alea! Iar acum ar fi fost momentul ideal să-i spună că mâine se întorceau în Bucureşti... şi s-o întristeze serios. Numai că nu avea putere să-i spună asta - tocmai pentru că zâna era fericită, era liniştită, iar acel anunţ ar fi întristat-o până la lacrimi probabil... După părerea lui, ea şi-ar fi dorit să rămână o viaţă la pensiunea Tamina...

Ei bine, da. Şi el începuse să derapeze. Se gândea la el, la viaţa lui, la situaţia în care era... şi se simţea înciudat. Îi era ciudă pe tot ceea ce se întâmpla, îi era ciudă că ajunsese în situaţia asta... Îi era ciudă că tocmai copilul lui era al 166-lea... Îi era din nou ciudă că o cunoscuse pe Mirela, îi era şi mai ciudă că se însurase cu ea... Tot pe undeva pe-acolo, ascuns bine, era şi gândul că-i era ciudă că Beatrice era zâna Zmeului. Şi-i era ciudă din multe-multe alte motive, cu sau fără Beatrice, cu sau fără Ionuţ...

Avea nevoie de antidot. Împieliţaţii de jos dormeau duşi; el nu voia să scoată poza lui Ionuţ din port-act, pentru că Beatrice putea fi foarte periculoasă atunci când îşi dorea ceva. Şi avea sentimentul că zâna îşi dorea ca bodyguardul vorbăreţ să derapeze...

Probabil că şi ei îi era ciudă, în momentele astea, de lucrurile care se întâmplaseră şi se întâmplau în viaţa ei. Îi era ciudă că-l cunoscuse pe Zmeu, îi era ciudă că plecase cu Zmeul la Milano, îi era ciudă că Zmeul o trata ca pe-un preş... Şi, pe undeva printre acele motive, era posibil ca Beatrice să fie înciudată şi pe faptul că băiatul menajerei era căsătorit şi avea familie.

Închise ochii şi-şi aminti ziua de naştere a lui Ionuţ. Erau singuratici, nu le trecea nimeni pragul... Serbaseră toţi trei. Iar lui Ionuţ îi fusese frică să sufle în lumânare. Şi plânsese, urlase, se zbătuse să scape din mâinile Mirelei şi fugise de tort... Petrecuseră deci o altă zi de naştere pe care-o plănuiseră "grandioasă", pe care-o doriseră grandioasă dar care se transformase într-un chin. Oare băiatul lui chiar nu avea încredere în ei? Se speriase la vederea noutăţii - lumânarea. Ţipase, plânsese şi-o azvârlise pe jos imediat cum Mirela suflase în ea! La cei patru anişori ai lui, Ionuţ era cam prea tânăr ca să-i explice cum era cu zilele săptămânii. El nu era foarte sigur dacă se spune "vreau" sau "vrei"! Până la "ce facem azi" şi "ce-o să facem mâine"...

Trebuia să adoarmă. Să şi-l amintească pe Ionuţ şi să adoarmă cu el în gând. Ca să-l viseze toată noaptea...

28 iulie 2010 - miercuri

Era îmbrăcat, era fresh... Era un pic întristat, pentru că nu reuşise să-l viseze pe Ionuţ - o visase pe Mirela. Iar aceea nu era o supărare îndeajuns de mare, ca să-l protejeze de frumuseţea Beatricei...

Ieşi pe terasă, scoase port-actul şi privi lung fotografia... Doamne, nu-l dureau obrajii, de la atâta seriozitate? Oare avea o problemă musculară, de-i plăcea atât de mult să fie serios? Oare îl durea când zâmbea? De ce nu zâmbea?

Ar fi vrut s-o sune pe Mirela; dar se abţinea, pentru că urma să-i dea vestea proastă Beatricei... Reveni în cameră şi închise geamul. Iar ea îi zâmbi:

- Eu sunt gata.
- OK. Trebuie să-ţi spun ceva.
- Spune.
- În seara asta ne întoarcem în Bucureşti.

Chipul ei nu suferi nici o schimbare:

- OK. Tu eşti organizatorul, tu stabileşti!

Nu părea afectată de vestea asta, deşi ştia că în realitate este foarte afectată şi îi venea să plângă... Păi asta însemna că putea trage unele concluzii, nu? "Călcâiul lui Ahile" era puternic! Nu ceda! Ceea ce însemna că planul lui va merge înainte! Zâmbi slab:

- Deci eu sunt organizatorul, eu stabilesc...

Capul brunet aproba încet...

- Bun! Atunci azi organizez o drumeţie! Iar tu n-ai voie s-o refuzi!
- OK.
- Bocanci şi geacă, te rog.
- O să fie cald şi azi.
- Ştiu, dar în drumeţie e mai bine să le cari după tine, decât să constaţi că nu trebuia să le laşi la cabană.

Nu era convinsă, aşa că o strânse în braţe şi-i şopti la ureche:

- Vrei tu musai să cunoşti nişte salvamontişti azi?
- Doamne fereşte! Da' sperasem să nu mă duci pe Jepii Mari...
- Nu te duc pe Jepii Mari. Hai!

Luă rucsacul lui, pregătit cu tot ce-i trebuia, şi o conduse la uşă. Era "doxă" de documentare - ştia traseul, dar drumul îl ştia din poze... Şi nu voia să ia un "ghid", ştia că n-o să aibă pe cine să întrebe... Asta e! Dacă se rătăceau împreună în pădure, Beatrice sigur n-o să regrete!

Până aici, totul era bine. Beatrice nu comentase nici drumul forestier, nici ieşirea de pe drumul forestier, nici pantele abrupte, nici "ţopăiala" peste pârâiaşe şi echilibristica pe buşteni... El nu-i spusese că locul ăla se numea ursărie pentru că era - probabil - plin de urşi, nu pentru că "aşa voise autorul"... Nu comentase nici drumul greu prin cheile alea înguste şi umede. Acum, ochii albaştri-verzui priveau lung scara metalică, vopsită în roşu. Beatrice nu spunea nimic... Îi şopti la ureche:

- Dacă urcăm până sus, îţi promit că îţi fac o surpriză. Plăcută, cred eu...

Primi o aprobare cu capul; Beatrice începu să urce:

- OK. Dar să ştii că urc pentru că mi-ai spus tu să urc - nu pentru altceva.
- Dar acum, că am spus ceea ce am spus, îţi dai seama că nu voi da înapoi...

Iar ea nu mai răspunse; ea urca, iar el putea jura că zâna zâmbea... închipuindu-şi probabil că la capătul acelei scări era o pensiune cu o singură cameră...

Scara se terminase. Arătă spre bolovanii mari din faţă:

- Hai: sus!
- ... Bine; dar să ştii că mi-e cam frică!
- Şi mie. Numai că acolo sus mai e o scară... tot roşie... pe care vreau s-o urcăm amândoi... pentru că vreau să-ţi fac o surpriză...

Bun! O convinsese să urce! Şi-acum o urma, pentru că văzuse în fotografii ascunzătoarea aia perfectă...

... Urcau pe buşteanul cioplit... El se uita şi la stânci, şi la drum, şi la copaci... Aha! Marcajul! Perfect! Aici trebuia să fie!

Uau! Acum chiar că-i era şi lui frică! Dar... Dar dacă puştii ăia avuseseră curaj să facă şi poze cocoţaţi acolo, ei de ce n-ar fi avut curaj să se cţere pe stâncile alea? Oare din cauza hăului de sub ei?

Păşi pe stâncă, spre margine... Aha! Acolo era! Îi făcu Beatricei semn să-l urmeze şi coborî pe stânca singuratică. Se aşeză... iar Beatrice începu să râdă:

- N-o să ne ţină!
- Poate ne ţine, poate nu! Dacă nu vii şi tu, n-o să aflăm niciodată!
- Vrei tu să cădem în prăpastie?
- Dacă ne-o fi scris să cădem, o să cădem!

"Iar dacă ne-o fi scris să ne prindă..." Decizia era a ei. Zâmbi slab, ca să-i dea o idee despre gândul lui:

- Care sunt şansele să mai fi urcat cineva după noi?

Trecură câteva secunde bune; Beatrice păşi uşor lângă el. O trase în braţele lui şi-o cuprinse uşor...

"Nu pot să cred, cât de frumoasă eşti! Şi cât de specială eşti! Cum dracu a reuşit să pună gheara pe tine?" Bună întrebare! El cum pusese gheara pe Mirela? Sau fusese invers? Nu mai ştia...

Şi-acum, că îl ascultase şi se căţărase unde-i spusese el, putea să-i facă o surpriză. Un sărut, pe stânca micuţă, în faţa prăpastiei...

Antidotul! Unde era antidotul lui? Ameţise...

Mobilul Biancăi începu să piuie. Iar ea bufni în râs... îi trase braţele ca s-o ţină strâns şi răspunse:

- Bună, iubire...

Auzea şi el vocea bâzâită, uşor guturală:

- Ce faci?
- Uite, sunt într-o mare de flori.
- Unde eşti?

Beatrice râdea în continuare:

- Într-o mare de flori. Am venit la piaţa de flori - şi e o feerie de culori şi parfumuri aici!
- Bravo! Şi ţi-ai ales flori frumoase?
- Nu. Nu-mi place să-mi cumpăr singură flori - e deprimant!

Apoi exprimare mai clară nu exista pe planeta Pământ! Dacă Zmeul nu pricepea...

- Dă-mi numărul de telefon de acolo şi ţi le comand eu.
- N-au telefon la piaţa de flori!

"Iar tu ai internet! Ai slugi care să-ţi găsească o florărie cu livrare la domiciliu!" Stop! Da' Zmeul ăsta nu era om de bază în România? El nu ştia ce era aia "piaţa de flori", imperiul evaziunii şi-al florilor care veneau "capac" peste drogurile din Olanda?

- Atunci uite cum facem. Imediat cum termin cu afacerile, te sun. Şi-am să te aştept cu flori, la aeroport...

Beatrice zâmbi:

- OK.
- Şi cam cum e acolo? Spune-mi!
- Cum să fie - e o piaţă mare... plină de chioşcuri şi tarabe şi TIR-uri... Şi peste tot sunt flori! De toate formele, culorile şi parfumurile!

Capul brunet se aşeză uşor pe umărul lui; Beatrice zâmbi:

- Sunt ameţită şi simt că plutesc pe toate culorile din lume...
- Beatrice, ce-i cu tine?

- Ce să fie... Sunt în mijlocul florilor, sunt ameţită şi fericită şi mă gândesc că tu m-ai sunat tocmai acum...

- Poate e ceva telepatic...

- ... Poate... Poate e un fel de dragoste telepatică...

- Poate; cine ştie!

- Adriano... Mi-e dor de tine!

"Şi mie! Spune: şi mie!" Bărbatul de la telefon părea că nici măcar nu clipeşte mai altfel:

- Ştii bine că e periculos să fii în preajma mea în momentele astea.

- Ştiu; dar mi-e dor de tine - şi simt că trebuie să spun asta...

- ... Eu nu ştiu când termin aici.

- Stai liniştit. Ştii bine că sunt răbdătoare.

- ... Cumpără-ţi totuşi nişte flori. Uite, eu te rog să-ţi cumperi 100 de trandafiri albi. Din partea mea.

- Bine.

Se auzea ceva ciudat, ca un cântec... Beatrice oftă greu:

- Hai, răspunde.

- Te mai sun eu, zilele astea; bine?

- Bine.

Auzi tonul de ocupat... Păi aşa decurgeau discuţiile lor telefonice? Nici nu se mira că Beatrice voia să se răzbune! De fapt...

De fapt, Zmeul i se părea ciudat. Stilul de conversaţie, cuvintele, faptul că nu răspunsese la "iubire" şi nici nu se străduise foarte tare să-i trimită logodnicei lui flori... Acel "poate e un fel de dragoste telepatică" sunase foarte ciudat! Zmeul n-o sunase de... trei zile! Iar acum nu fusese în stare să rostească "Şi mie mi-e dor de tine" - nici măcar sub formă de minciună! Era ceva ciudat acolo...

Beatrice se ghemuise în braţele lui. Priveau amândoi peisajul incredibil din faţa lor... El nu voia s-o vadă întorcându-se spre el, pentru că îi simţea supărarea... Şi nici îmbrăţişarea nu mai era atât de indicată. El se purta cu ea mult prea "dulce"! Zmeul ar fi trebuit să stea pe stâncă, cu ea în braţe! Zmeul ar fi trebuit s-o facă să se simtă frumoasă şi specială! Iar Zmeul îi spunea să-şi cumpere singură 100 de trandafiri din partea lui! Şi ioc "te iubesc"! Nici măcar "Pa" nu se obosise să-i spună! Sigur că era supărată - el unul îi dădea ei dreptate...

Oricât ar fi încercat, nu putea să nu lase urme prin inima ei. Aşa că putea încerca măcar să le minimizeze la maximum. Zâmbi:

- Nu ţi-e foame?

- Ba să ştii tu că aerul şi frica mi-au făcut poftă de mâncare!

Şi-acum se ridica singură, se căţăra înapoi... Urcă şi el şi începură lungul, anevoiosul drum de întoarcere...

Or să se întoarcă prin pădure. Un drum mai scurt, mult mai uşor de parcurs... pe care-l va presăra cu bancuri. Site-ul de pe care se informase spunea că "acţiunea", plus drumul dus-întors, durau patru ore. Vor ajunge în Predeal pe la unu - la timp pentru ciorba fierbinte de perişoare...

- Ah, fir-ar să fie! N-am făcut nici măcar o poză!

- Cu piaţa de flori?

Acum chiar că o tuflise rău! Zâmbi:

- Totul trebuie să rămână în mintea ta. Secretul tău. Nici eu n-am făcut poze...

Primi o aprobare cu capul:

- Ai dreptate. Totul trebuie să rămână încuiat în capul meu.

Se bucura să constate că Zmeul tocmai îi inoculase şi ei o porţie zdravănă de antidot! Se bucura mult, pentru că el părea incapabil să i-l administreze...

Gata: erau în faţa pensiunii. Începu să râdă:

- Mm, simţi mirosul de ciorbă de perişoare?

- Pot să intervin în organizare?

Voia să intervină în organizare? Păi un lucru era sigur - nu încuiau iar uşa aia pe dinăuntru! Nu şi după ce Zmeul îi vorbise aşa la telefon! Cuvintele... Repede, cuvintele potrivite! Zâmbi:

- Poţi să propui; m-ai numit organizator, aşa că eu sunt "insul cu aprobarea"...

Ia uite-o ce râdea!

- ... Mi-ai făcut poftă de drumeţie! Hai la un picnic!

Picnic?... Păi până mergeau la hypermarket, până cumpărau grătar, cărbuni, carne, până ajungeau pe-un petic de iarbă... Idee! Tocmai îi venise o idee genială! Arătă spre Opel:

- OK! Va fi picnic, dar eu îl organizez.

- Bineînţeles.

Şi-acum o s-o ducă la Castelul Bran... şi-o să-i ofere un picnic mai "altfel".

O luase razna. O adusese la un picnic chiar pe pajiştea impecabilă de la Castelul Bran! Beatrice îl privea cu neîncredere - dar râdea, pentru că presimţea o mică nebunie... Se aşeză pe iarbă:

- Gata - am ajuns.

Beatrice se aşeză şi ea.

- Şi acum picnicul!

Scoase din rucsac sacoşa cumpărată din Braşov... şi-i întinse o shaorma cu de toate. Şi-o văzu prăvălindu-se la propriu în iarbă, râzând în hohote...

- Ţi-am promis picnic, nu? Dacă ai spus că nu vrei să ungem unt pe pâine şi să punem mezel peste, am presupus că n-ai chef să tranşezi un porc...

Râdea şi mai şi! Se aplecă un pic şi mârâi printre dinţi:

- Să nu leşini, că nu pot să te resuscitez în public! Iar dacă ne văd ăştia că punem pătura peste noi, ne arestează!

Gata, "o pierduse"! Beatrice nu mai putea respira de atâta râs!

- Hai, ia cu calorii! Multe! Ştii câte calorii sunt în chestia asta?

Capul brunet nega.

- Păi dacă-ţi zic câte zile de post negru trebuie să ţii după aşa ceva, n-o mai mănânci! Aşa că nu-ţi zic!

În sfârşit, se ridica şi ea de pe iarbă:

- Doamne...

Da, ştia - era un picnic atipic. Dar n-o s-o spună cu voce tare - că iar pica în iarbă! Şi se răceau cele peste 2000 de calorii din pungă!

Şi-acum vor mânca shaorma în faţa Castelului Bran. Îl vor admira, aşa, de departe - să nu zică vreodată că nu văzuseră şi Castelul Bran...

Era cinci, iar ei urcau treptele cabanei...

Se simţea bătut. Când plănuise drumeţia aia, presupusese că nu vor avea energie pentru a o face pe toată pe jos - şi planificase drumul la Bran cu maşina. Dar restul plimbării, până la Cheile Grădiştei şi apoi la cascada Chişătoare, îl făcuseră pe jos. Şi-o convinsese cu greu să nu facă o poză cu panoul ăla pe care scria, neaoş, "La Chişătoare"...

Intrau din nou în camera lor... Încuia uşa... Era abia ora cinci. Până la cină mai erau două ore... Iar ea închidea chiar acum uşa terasei, trăgea jaluzelele, le închidea cu atenţie...

Ar fi trebuit s-o refuze. După telefonul ăla, n-ar fi trebuit nici s-o strângă în braţe! Dar... Dar, de data asta, nu mai era vorba despre ea. Era vorba şi despre el. De când erau acolo, de când se întorseseră din Club Xen, îi fusese tot mai greu să se gândească la Ionuţ. Azi, spre marea lui ruşine, nu-şi amintise deloc de băiatul lui. Nu-şi amintise de problema băiatului lui. Nu-şi amintise momentele grele, chinuitoare, în care plânsul lui îi înfigea cuţite-n creier. De când se întorseseră din Club Xen, începuse să zâmbească...

Mama lui îi spusese să pună în ambele talere ale balanţei câte ceva; s-o echilibreze. Când acceptase afacerea propusă de Beatrice, se gândise că va pune în taler câteva zile petrecute departe de apartamentul din Colentina şi de problemele financiare. Nu mai calculase însă deloc faptul că şi zâna avea o cheie. Şi c-o putea folosi. Cheia zânei era puternică - zâna strânsese în suflet multă dragoste, pe care Zmeul o refuzase. Şi, de trei zile încoace, i-o dăruia lui. Antidotul lui nu mai era foarte puternic; de când fusese împins cu picioarele...

Şi inima lui era ferfeniţă. Numai că el nu voia s-o lipească. Ea insista să i-o peticească ea. Iar el descoperea că nu prea se putea împotrivi! Şi nu era bine deloc! Zmeul...

Avea în port-act antidotul; dar nu-l va mai folosi azi. Pentru că azi se întorceau în Bucureşti. Iar în clipa în care va intra în apartament, toate minutele astea în care zâmbise cu adevărat vor dispare ca prin farmec. Va vedea cartonaşele, materialele de la centru, hăinuţele... patul din dormitor...

La urma urmei, azi plecau - nu? Beatrice achita 18 ore pe zi, nu? Cele două ore "extra" începeau chiar acum... pentru că zâna tocmai îl cuprinsese uşor cu braţele...

Era plăcut în maşină; era cald. La unu noaptea, atmosfera din maşină era perfectă! Şi chiar dacă făcuseră tot drumul în tăcere, ascultând muzică în surdină, putea spune că nu găsise acea atmosferă plictisitoare. De cum urcaseră în maşină, Beatrice îi virase în cont 500 de euro; şi apoi zâmbise tot drumul, privind undeva prin parbriz... Probabil că încercase să-şi amintească toate amănuntele acelei mini-vacanţe! Era sigur că zâna voia să memoreze fiecare clipă din ultimele zile, să şi le întipărească bine în minte ca să nu le uite niciodată... Tare se temea el că peticise inima zânei, dar ea "îl lucrase" şi păstrase urme din el pe dinăuntru! Urmele astea erau periculoase; dacă Zmeul dădea de ele, vacanţa aia se transforma într-un dezastru...

Frână în faţa pieţii Coşbuc şi coborî:

- Vin imediat.
- Nu face asta!

Ba da! O făcea! Avea la el cardul “oficial”, cel pe care-l alimenta Zmeul - şi-o să-i cumpere 100 de trandafiri albi - şi-o să-i spună în gura mare că erau din partea Zmeului! Pe de-o parte, se va asigura că o ducea acasă dezmeticită bine; pe de altă parte, îi va aminti că ea trebuia să fie cuminte, aşa că Zmeul trebuia să vadă tranzacţia în extrasul de cont. Deschise uşa chioşcului:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Acceptaţi plata cu card?
- Da.
- Bun. 100 de trandafiri albi.

Individul începu să râdă:

- 100?
- ... Aşa e. 101...

Aşteptă dezlegarea florilor, re-legarea florilor cu fundă roşie... Întinse cardul... Primi mega-buchetul şi i se deschise larg uşa. Se apropia de Opel... La vederea lui, Beatrice clătină încet capul. Reuşise s-o întristeze... Deschise portiera, îi puse neaoş florile în braţe şi-o privi lung:

- Le-am plătit cu cardul tău. Trebuie să vadă tranzacţia pe extrasul de cont.

Ochii albaştri-verzui îl priveau lung... Închise portiera, urcă la volan şi demară spre apartamentul cu 4 camere.

- ... Ştii ce e ciudat? Că nu le găsesc deprimante.
- Normal - ce, le-ai cumpărat tu? A fost ideea ta?

Nu mai primi răspuns. Acum, florile alea veneau din partea Zmeului - aşa le percepea ea. Aşa că peste vreo oră, lungită comod în mega-patul din dormitor, Beatrice va privi trandafirii trimişi - într-un fel sau altul - de logodnicul ei... Traficul era lejer; ajungeau repede...

Gata. Frână în faţa blocului şi-o privi lung: îi dădea cardul, sau...? Beatrice zâmbi slab:

- Totul a fost incredibil. A fost... o nebunie! Şi-aş vrea să cred că nu am derapat mental, aşa că întoarcerea în Bucureşti nu este o penalizare...

Negă încet cu capul, zâmbind. Ea continuă:

- ... Şi-o să mă duci şi mâine undeva...

Acum aproba... Se întoarse şi-i dădu rucsacul; după care coborî şi-o ajută să coboare, cu toate florile alea în braţe...

- Noapte bună, Beatrice.
- Noapte bună, Alex.

O privea lung şi aştepta s-o vadă intrată în scară. Imediat cum uşa blocului se închise, scoase mobilul şi selectă numărul mamei lui. Suna... Suna...

- Mda.
- Sărut mâna. Vezi, că Beatrice tocmai a intrat în scară.
- Gata, v-aţi întors?
- Da. Trandafirii sunt de la Adriano; te rog să-i pui în apă, în dormitor. Pe toţi.
- ... Bine, Alex.
- Noapte bună.
- Noapte bună.

Închise - că nu voia să-i explice acum de ce trandafirii erau de la Zmeu, de ce se întorseseră la unu jumate noaptea... Şi de ce, peste doar câteva ore, băiatul ei va apăsa butonul soneriei şi-o va răpi pe zână din nou...

Încerca să fie atent la drum şi să se şi gândească la mini-vacanţa aia...

Se temuse că Beatrice va derapa; dar ideea cu trandafirii fusese "de aur"! Un duş rece de 100 de trandafiri albi, comandă specială de la Zmeul ei, o dezmeticise total! Tot farmecul, toate sentimentele care ieşiseră la iveală în camera 34 din pensiunea Tamina dispăruseră ca prin minune în faţa acelui snop gigantic de flori! Aşa că mâine dimineaţă o lua de la început - pentru că mai avea trei zile la dispoziţie, să crească fondul pentru ABA. Iar Beatricei nu-i displăcea ideea unei vacanţe prelungite. La sfârşitul acelei vacanţe, va trebui să inventeze un alt duş rece...

Văzând şi făcând! Sigur o mai suna Zmeul, până pe 31 iulie! O să tragă cu urechea - deşi probabil că Beatrice nu-l va lăsa să trişeze din nou... Iar dacă n-avea nici o idee pe 31 august, o să fie mitocan şi gata! Dacă funcţiona cu Mirela, va funcţiona şi cu Beatrice! O cunoştea destul de bine; ştia care-i erau punctele sensibile şi ce-ar fi trebuit să spună ca s-o vadă plângând!

Parcă maşina, intră în bloc şi urcă încet treptele. Vacanţa aia fusese ca un vis frumos! În câteva secunde însă, va reveni cu picioarele pe pământ. Şi, întrucât "zburase" sus în ultimele trei zile, aterizarea va fi dureroasă...

Descuie şi intră. Mirosea a aer stătut... Deschise toate geamurile şi porni calculatorul - înainte de toate, voia să verifice o chestie. Se aşeză, deschise interfaţa cu banca...

Da - Beatrice făcuse fiecare virament. Iar în extras apărea numele mamei lui. Explicaţia fiecărui virament era "Tratament Ionuţ"... Acum era şi el mai liniştit. Acum putea să-şi ia antidotul. Se ridică şi intră în dormitor.

Era curat. Jucăriile erau aliniate corect pe birou, cartonaşele de la centru aşteptau pe măsuţa lui Ionuţ... Oftă greu şi se aşeză pe marginea patului. Şi închise ochii... Şi nu se mai putu abţine - întrebă cu voce tare:

- De ce, Doamne? De ce tocmai copilul meu e bolnav? Şi de ce soţia mea a ales tocmai rezolvarea asta? Şi de ce eu...

Era linişte...

Se ridică încet - trebuia să golească portbagajul Opel-ului, pentru că în următoarele două zile îl va lăsa într-o parcare şi va pleca langa. Poate găsea în Tulcea o parcare cu plată şi paznic...

29 iulie 2010 - joi

Era şase dimineaţa, iar el tocmai ieşise din lift. Auzea ciocănitul uşor al linguriţei în ibric - dar nu venea dinăuntru. Venea de la unul din apartamentele din dreapta... Apăsă soneria de trei ori. Acum aştepta... Paşii se apropiară grăbiţi, vizorul se lumină iar mămica lui descuie şi deschise larg uşa:

- Ce-ai păţit?

- Nimic; am venit s-o iau pe Beatrice.

Ea era buimacă de somn şi nu prea înţelegea cuvintele lui...

- Ştiu că doarme. Trezeşte-o, că am întârziat deja!

Auzi o uşă deschizându-se; Beatrice apăru în spatele mamei lui, ciufulită şi botoasă, cu ochii mici-mici şi halatul pus pe dos:

- Ce s-a

- Îmbracă-te, că mergem.

Uimirea dură două secunde, poate chiar trei... Beatrice zâmbi:

- ... Ai înnebunit?

- Da. Ia-ţi blugi lungi şi ceva cu mânecă lungă. Şi-o jachetă călduroasă. Şi un rând de schimburi. Da' repede, că am întârziat deja!

Tânăra bufni în râs şi alergă spre dormitor... Fu tras în bucătărie, uşa se închise iar mama lui şopti:

- E neschimbată. Mi-a spus că a fost superbă mini-vacanţa asta, că s-a distrat pe cinste şi s-a calmat. Apoi mi-a povestit că a sunat-o Adriano. Cred că ai reuşit.

- Eu nu sunt sigur. Ştie să-şi ascundă adevăratele gânduri.

- Ştiu - dar dacă Adriano apare acum în uşă, o găseşte neschimbată. Iar asta-i perfect. Ia spune - unde-o mai duci acum?

- În Deltă. Trandafirii i-ai dus în dormitor?

- Chiar ea mi-a spus să-i pun în dormitor. Că cică sunt de la Adriano...

- Păi de la Adriano sunt. El i-a menţionat, el i-a plătit - eu doar i-am livrat.

- ... Stai, că nu înţeleg!

- Le-am ascultat convorbirea telefonică de ieri. El i-a spus să-şi ia 100 de trandafiri albi, cadou de la el. Omu' nu se exprimă adecvat şi nici nu mai e la vârsta la care să-şi bată capul să fie livraţi la domiciliul ei. Aşa că "am dres busuiocul" şi i-am cumpărat eu. Şi i-am plătit cu cardul auriu.

Pe chipul mamei lui apăru un zâmbet larg... Da, ştia că era isteţ. Întrebarea era dacă era îndeajuns de isteţ pentru ca Beatrice să nu sfârşească în pumnii Zmeului! Aoleu, ce uitase!

- Adriano a sunat aici, cât am lipsit noi?

- Nu. N-a sunat absolut nimeni. Şi nici n-a venit nimeni la uşă - nici măcar poştaşul.

- ... Pe voi nu vă păzeşte nimeni, când umblaţi prin lume?

- Nu; de ce?

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Italianul ăsta e un tip important pentru şeful lui. M-aş mira să nu fiţi păzite aşa, de departe şi "cu perdea".

Mămica lui râdea şi clătina capul. Ea era ferm convinsă că nu le supraveghea nimeni! OK! Deşi era foarte ciudat... pentru că Beatrice era foarte frumoasă, foarte specială, iar Zmeul era foarte ataşat de logodnica lui...

Şi totuşi - de ce Zmeul vorbea atât de rece cu logodnica lui? Ea îi spunea că îl iubeşte iar el nu răspundea nici măcar cu "şi eu"? Presimţea că totul se lega de acel avertisment în urma căruia Beatrice stătuse internată două săptămâni...

Auzea foşnete în faţa uşii bucătăriei - deci se încălţa. Nu-i dăduse indicaţii complete, dar presupunea că n-o s-o vadă în pantofi cu toc... Îşi sărută mama pe obraz şi ieşi:

- Am fugit!

Ieşi şi-o văzu "echipată corespunzător". Bun! Apăsă clanţa şi ieşi - şi "uită" să-i ia rucsacul din mână. Liftul îi aşteptase...

- Unde mergem?

- E surpriză. Dar asta cred că nu mai e demult o surpriză...

Sărutul nu mai era o surpriză, iar în lift chiar nu-i vedea nimeni...

Bun! Tocmai câştigase trei ore fără întrebări suplimentare despre organizare! Chiar nu voia să-i spună unde-o ducea! Zâna îi părea un pic gânditoare şi zâmbea slab...

Balta asta era perfectă. Avea la peşte-n ea... vorba cântecului, fără număr! Şi era pustie. De-asta n-o dusese pe Beatrice la Cernica, ci la Şindriliţa - pentru că era joi, iar pescarii amatori erau la serviciu. Iar ea zâmbea în continuare slab, un pic romantic. Hm...

Presimţea că Beatrice îşi va da curând în petic, în public - iar el n-o s-o ducă totuşi acasă... din motive pe care nu voia să le disece, momentan. În aceste condiţii, în pustietatea de la Şindriliţa, el va observa orice individ care-şi făcea apariţia pe-acolo - iar italianul ăsta n-o fi chiar atât de "tare", să-şi infiltreze într-o clipită un om printre paznicii bălţii! Deşi el unul ar fi preferat să-l poată infiltra... Era destul de pustiu locul în care îşi vor petrece următoarele două zile; exista riscul ca Zmeul să se înfurie rău de tot şi să dea nişte ordine... radicale. Prefera deci să-şi întipărească în minte chipurile care vor apare pe baltă azi - să le poată căuta prin pensiune...

Beatrice era euforică. Îşi întinsese pătura pe jos, dar nu se aşezase pe ea - n-avusese când. De la şapte jumate, de când el scosese undiţele din portbagaj, zâna prinsese zeci de peştişori viu coloraţi. Habar n-avea cum se numeau şi dacă ar fi trebuit să-i păstreze - ei îi aruncau înapoi în baltă. Important era că zâna se distra pe cinste - îi plăcea să urmărească pluta, să tragă de undiţă, să scoată peştişorul, şi era extrem de fericită atunci când putea să-l elibereze. La începutul "sesiunii de pescuit", peştii înghiţiseră acul cu totul, şi...

Grătarul era aproape gata. El era bucătarul - ea pescuia! Nu-l deranja nicicum organizarea asta, pentru că ea trebuia să se distreze, nu el! Şi cum mergeau într-o semi-pustietate, era important ca Zmeul să afle cât de retras şi cuminte a fost bodyguardul vorbăreţ... Cât de indiferentă a fost zâna faţă de bodyguardul vorbăreţ...

Zâna asta era obscen de frumoasă. Şi îngrozitor de specială. Zâna asta avea o cheie specială. Atât de specială, încât îl "transformase" pe el din taximetrist, în "16 ore + 2" şi-l făcuse să nu-şi dorească să folosească nici măcar antidotul pentru el însuşi! În condiţiile astea, se întreba: zâna asta nu era filată? Ha! Era mai filată decât îşi imagina chiar şi el, care ştia că era filată!

Cât era ceasul? Unu jumate. Păi ar cam fi fost momentul ideal să plece... O privi lung... şi-o testă:

- Mergem?

Avu impresia că da, mergeau chiar acum, dar spre Urgenţă - Beatricei îi căzuseră pur şi simplu muşchii feţei! Zâmbi:

- Mergem mai departe?

Nici chirurgia, nici pastilele n-ar fi obţinut o recuperare atât de promptă a zâmbetului ei! Beatrice exclamă:

- Mergem! Unde?

- Nu pot să-ţi spun. Dar ar fi bine să ne oprim în primul oraş şi să scoatem nişte bani - că, acolo unde mergem noi, nu prea sunt POS-uri şi bancomate...

- OK.

Îndesă grătarul, pătura şi undiţele în portbagaj. Beatrice luă castronul cu friptură în braţe, pe scaunul din faţă...

Plecaseră. Acum îl aşteptau alte câteva ore de şofat şi rostit: "Nu-ţi spun, e surpriză"...

Apa era un pic cam prea jegoasă. Era uşor dezamăgit - se aşteptase să găsească un peisaj frumos, dar dăduse de-o chestie maronie pe care apăreau uneori PET-uri...

Accelerase cam tare, între Slobozia şi Brăila - dar îşi pierduse şi el răbdarea. Beatrice mai întrebase de 30 de ori unde mergeau... Iar când văzuse Dunărea şi bacul, zâna îl prinsese de braţ şi-l trăsese spre ea. Şi-i spusese, la ureche, că el este un vrăjitor priceput, iar ea este foarte fericită...

Da; era fericită. Bănuia deja unde mergeau. Nu bănuia însă cum vor ajunge acolo...

Fusese uimită când îi spusese că lăsau maşina acolo, în parcarea aia mare. Iar de când o urcase pe nava de mare viteză Nikolas şi-i asigurase un loc la geam, Beatrice fusese mută.... Acum, se temea că o să-i leşine zâna - că se apropiau de pensiunea aia pe care o văzuse el în poze. Iar nava încetinea...

- Aici coborâm.

Uau, ce uimită era! Se întreba, probabil, unde era cortul! Sau cine-i dăduse adresa lipoveanului în casa căruia poposeau! De unde stătea ea, nu se vedea pensiunea... Urcară pe punte iar tânărul întrebă:

- Dvs coborâţi la Mila 2?

Aprobă; abia acum Beatrice ridică privirea şi văzu pensiunea...

Zâna plutea. Era în delir şi plutea. Mergea în paşi de dans. El avea o presimţire... Şi gata - coborâseră în faţa intrării. O adusese "pe ape", deşi ar fi putut să şofeze liniştit până aici...

Intrară în pensiune. La vederea lor, bărbatul de la recepţie începu să râdă. Cu ochii la ea. Da, el era "clientul atipic" care-i ceruse anumite aranjamente la telefon; da, pricepuse exact cum stătea treaba! Da, era obscen de frumoasă! Şi da, veniseră până acolo ca "să facă prostii" în linişte!

- Bună seara, bine aţi venit...

Îi aşteptase cu hârtiile completate, că aşa-l rugase la telefon...

Şi urcau la etaj...

Şi tot o cameră cu două paturi luase...

Intră şi închise uşa. Şi-o încuie. Şi se pomeni cu Beatrice repezindu-se şi sărindu-i în braţe! Hei! De-abia de-abia reuşise s-o prindă!

- Hei!

Ei, pe dracu!

Braţele îl ţineau cu putere de gât; palmele insistau să-i ţină capul, pentru că zâna aceea obscen de frumoasă îşi dorea foarte mult să-l sărute. Şi să-i arate că era un vrăjitor... Şi poate încerca să-i arate că o vrăjise deja...

Beatrice îl prinsese bine în braţe şi-acum era extrem de nerăbdătoare să-i arate cât de fericită era! Şi nu; nu era fericită! Era euforică, plutea şi "exploda" dacă el nu-i făcea pe plac! Tocmai fusese împins neaoş în uşă, iar zâna se căznea să-i tragă tricoul...

O să-i facă pe plac! Că încuiase deja uşa... Şi înclinase deja balanţa... şi nu mai putea controla înclinarea balanţei...

Balanţa o luase razna. Iar asta nu era bine deloc.

Se dezmeticise - greu, după ce zâna îşi folosise propria cheie. Dar era treaz, atent şi alert, şi tocmai concluzionase că balanţa lui era dereglată rău! Nici balanţa ei nu stătea mai bine...

Nu trebuia s-o mai lase vreodată să-şi folosească cheia! Nu-nu! Dacă voia să scape cu viaţă din nebunia asta, trebuia să rămână el lucid! Iar zâna părea că se căzneşte din greu să-i gonească toc-

mai luciditatea! Cu vreun sfert de oră în urmă, femeia de lângă el şoptise "Te iubesc"... Şi nu era bine chiar deloc...

Se întoarse spre ea şi se ridică într-un cot. Şi ridică un deget de atenţionare:

- Cred că avem o problemă.

Capul brunet nega încet - din punctul ei de vedere, totul era perfect...

- Cu riscul de-a te vedea întristându-te, trebuie să-ţi spun asta. Am impresia că ai început să derapezi.

Ochii albaştri-verzui se deschiseră prompt. Beatrice zâmbea şi nega...

- Am impresia că o să mă obligi, cât de curând, să te urc înapoi pe nava aia rapidă, să te duc în Tulcea, să te urc în maşină şi să te duc repejor înapoi în Bucureşti. Şi să închei afacerea cu tine.

Zâna continua să nege. O văzu scoţând mâna de sub pătură, scormonind un pic lângă pat... Scosese laptopul. Credea că-i merge aşa - că-l mai duce de nas aşa cum îl dusese la munte. O lăsa să termine de discutat cu banca; apoi o să-i spună...

Gata - apăsase "Transfer". Şi întinsese ferm mâna. Îi strânse mâna... şi nu-i dădu drumul; o privi lung:

- Aş vrea să fac cumva să fii fericită, dar să nu derapezi. Pentru că nu vreau să te duc înapoi azi. Vreau să te văd că râzi cu adevărat, aşa cum ai râs zilele astea... şi că încui totul, absolut totul în mintea ta. Te rog, încuie totul şi aruncă cheia. Nu-l lăsa să-ţi şteargă el amintirile astea! Chiar tu ai spus: femeile au secrete ştiute doar de ele...

Beatrice aproba. Îi zâmbea şi aproba. Şi tăcea. Avea impresia că nici nu-l asculta - iar dacă-l asculta, nu-l înţelegea, oricum! Ea dădea din cap - şi-ar fi fost în stare să se ridice acum şi să sară-n Dunăre dacă asta-i cerea el ca să n-o ducă înapoi...

Lăsă capul pe pernă. Cât vor sta acolo? Probabil că şi mâine... Iar poimâine dimineaţă plecau. Pentru că Beatrice derapase deja - dar nu avea el suflet s-o ducă de azi la Tulcea. Pentru mâine, îi pregătise o plimbare superbă - iar atunci când erau în public, zâna se controla admirabil. Când o să vadă nuferii, pescăruşii şi pelicanii, o să uite de el. Aşa că ziua de mâine era salvată...

- ... Tu ai lăsat undiţele în portbagaj?

- Da.

- ... Şi crezi că nenea ăsta de la recepţie are pe-aici două beţe cu sfoară şi ac?

Aprobă încet cu capul... că erau în Deltă, nu pe vârful Omu...

Nu mai era fericit. Nu mai era nici măcar vesel. Derapajul zânei îl întristase serios: pentru că plănuise şi se străduise din greu să păstreze în mintea ei un echilibru între el şi Zmeu, dar nu reuşise decât să se zăpăcească şi el. Şi constata acum că făcuse o prostie mare-mare când bătuse palma cu ea...

Se dezmeticise. Şi se întristase. De-acum încolo, va trebui "să tragă de obraji", ca să fie ea fericită. O să încerce...

- Mă schimb şi mergem la pescuit?

Aprobă din nou; Beatrice se ridică şi începu să-şi caute hainele. El privea lung tavanul...

Nu se aşteptase ca tocmai derapajul ei să-l dezmeticească pe el! Asta era o chestie nouă! Oare ce-l dezmeticise - derapajul, sau teama de furia Zmeului?... Derapajul. Atunci când îi simţise nerăbdarea, graba de-a scoate hainele de pe el, înţelesese că femeia asta se pregătea să-i propună să golească cardul auriu şi să fugă-n lume, departe şi de Zmeu, şi de Ionuţ. El trebuia să se pregătească acum să-i spună cuvinte înţepătoare...

Oftă greu şi se ridică şi el - să se îmbrace şi s-o sune pe Mirela. Era aproape şapte; presupunea că întâi vor mânca şi după aceea vor pescui... Gata. Era din nou decent. Descuie uşa şi ieşi în micul balcon. Şi scoase telefonul. Selectă numărul...

- Bună, Alex.

- Bună, Mirelo. Ce faceţi?

- Ce să facem; bine... Binişor. Cred că ne e dor de casă.

- Vă e dor de casă?

- Da. Pe la cinci, Ionuţ mi-a spus "Hai acasă".

Poftim? Băiatul lui spusese, din proprie iniţiativă, "hai acasă"? Asta era imposibil... Parcă înţelegându-i gândul, Mirela oftă:

- Ştiu că pare ciudat. Dar chiar aşa a zis. N-am de ce să inventez lucrurile astea; ştiu că ne întoarcem acasă săptămâna viitoare şi ai vedea imediat minciuna. Aşa că îţi spun adevărul. Se uită mai mult la mine, e atent mai mult timp, a început cu propoziţiile spontane din două cuvinte...

- Doamne, ce veste bună îmi dai tu mie!

- Ştiu, şi să ştii că mi-e şi frică să-ţi spun ce se întâmplă cu el. Că mi-e frică să nu dea înapoi...

Într-adevăr, asta era o posibilitate. Observase că mai toţi copiii de la centru aveau perioade de urcuş şi coborâş... Mirela oftă scurt:

- Şi tu ce faci? Unde eşti?

- Într-o pensiune din Deltă.

- Să ai grijă la ţânţari - că acolo chiar sunt ţânţari!

- Am de toate la mine, stai liniştită.

Mirela nu mai spunea nimic... Şi el tăcea... Ar fi vrut să-l ceară pe Ionuţ la telefon, dar parcă era prea deprimat ca să rişte să-i audă acum tăcerea... Oftă greu:

- Hai, că vă las să vă duceţi la masă...

- Bine. Să mă mai suni; bine?

Poftim? "Să mă mai suni"... Simţi un val de căldură învăluindu-l uşor. Mirela voia s-o mai sune... Se grăbi să răspundă:

- Sigur că da. Nu ştiu dacă mai pot să te sun azi; dar mâine dimineaţă vorbim. Bine?

- Bine. Noapte bună, Alex.

- Noapte bună, Mirelo.

Închise şi privi lung Dunărea, pâlcurile de copaci...

Băiatul era un pic mai bine. Un pic mai normal. Probabil că şi stereotipiile se mai estompaseră, poate chiar dispăruseră... În condiţiile astea, Mirela se mai liniştise. Şi-şi mai limpezise mintea de probleme. Îi plăcea să creadă că soţia lui nu se mai gândise atât de mult la Ionuţ. Că se gândise la ei doi... Că descoperise, ascunse bine în minte şi inimă, sentimentele...

Era tentat să creadă că soţiei lui îi era acum frică să mai discute cu el pe anumite teme. Se ferea, se proteja de înţepăturile lui... Iar acum, soţia lui încercase să-i transmită un fel de "mi-e dor de tine". Ceea ce însemna că îngheţarea mariajului fusese o decizie bună. După ce trecea perioada asta dificilă, or să-l resusciteze şi-or să-şi amintească amândoi ce e aia fericirea...

Mda; nu mai avea răbdare... Reveni în cameră şi o urmă pe Beatrice - el o învăţase să pescuiască, el trebuia să tragă ponoasele! De data asta, nu mai avea râme într-o cutiuţă; aşa că el va scormoni cu beţigaşul în mal, iar ea îi va înneca "recolta"...

30 iulie 2010 - vineri

Era zece dimineaţa. Dormiseră bine, dar erau obosiţi şi încercănaţi amândoi. Beatrice părea că presimte apropierea sfârşitului acelei vacanţe - şi profita din plin de "investiţie". De la un punct încolo, el nu-i putea rezista - pentru că era frumoasă, tandră, pasională uneori, iar ea ştia asta şi se folosea din plin de propriile atu-uri... Iar asta nu era deloc OK! Aşa că Beatrice plutea pe-acolo, pe pontonul micuţ - şi nu mai conta prin ce eforturi îşi "implanta" el zâmbetul ăla sexy pe buze. Trăiască ochelarii de soare, care-i acopereau chiar acum încruntarea...

În sfârşit! Barca se apropia de ei. Împinse zâna spre marginea pontonului:

- Să ai grijă unde calci, să nu fie alunecos.

Fusese foarte atentă, aşa că nu căzuse. Se aşeză lângă ea... Gata: plecau în drumeţie? Sau mai aşteptau pe cineva?... Aa, cei doi bătrânei! Păi, special pentru bătrânei de-ăştia, ar fi trebuit să monteze un fel de lift, sau de scară care să ajungă până în apă. Sau să le dea insigne de teleportare...

Şi gata - în sfârşit, plecau spre Lacul Roşu. El o să se calmeze, fiindcă Beatrice o să leşine...

Apăsă clanţa, intră şi se asigură că spionul "se evacuase" înainte de sosirea lor. Că nu se putea să nu fie un spion pe-acolo, printre nuferi!

Ziua de azi fusese extraordinară. Iar Beatrice se comportase totuşi impecabil!

Când reveniseră din lunga “navigare” până la Lacul Roşu şi-napoi, zâna îl privise lung şi începuse să râdă. Şi exclamase, ca un ţânc de patru ani care ştie că tati mai are bomboane-n buzunar: "Mai vreau!" Ce putea să facă? Îi făcuse pe plac! Şi merseseră în altă "excursie" cu barca, pe canalul Cardon până la braţul Chilia şi înapoi... Iar după cinci minute de dezmeticire şi-o ţigară pe pontonul pensiunii, Beatrice râsese... şi bătuse cu piciorul în podea: "Mai vreau!" O auziseră alţi doi bătrânei, mari amatori de excursii, care căutau doi doritori de plimbare cu barca până la colonia de pelicani - că pentru toate excursiile alea era nevoie de minimum patru muşterii plătitori de bilet. Aşa că vizitaseră şi pelicanii... Când în sfârşit, obosiţi şi înfometaţi, urcaseră iar pe ponton şi-o văzuse pornind spre pensiune, nu se putuse abţine şi exclamase: "Stai, că am uitat pliantele pe malul Lacului Roşu!" Iar ea îl admonestase cu un deget certăreţ...

Tocmai intraseră în cameră, iar el se dusese glonţ la geam. Ea probabil că intrase, încuiase uşa şi realizase că se întâmpla ceva cu el - că nu mai spunea nimic, n-o auzea foşnind... Păi să lămurească lucrurile, nu? Se răsuci pe-un călcâi şi-o privi lung:

- Ce e?

Beatrice se sprijinea de uşă; avea o expresie foarte romantică pe chip... Vocea fu cea a unei tinere îndrăgostite:

- E cea mai frumoasă vacanţă din viaţa mea.

- Mă bucur că-ţi place... mai ales că nu cred să existe mai mult de-un cămin cultural pe-aici...

Capul brunet se plecă un pic; privirea ei se transformă din exaltată, în tentantă. Beatrice porni spre el:

- Eu n-am nimic împotrivă; că, în ultimul timp, îmi plac mai mult blues-urile...

Ei bine? El ce să-i facă acum? S-o refuze? Să-i atragă atenţia că soarele încă nu apusese? Dacă nu-i atrăsese atenţia ieri, avea vreun rost să i-o atragă azi?

Beatrice îi acordase zilele astea extrem de multă atenţie; în public, îşi pusese zâmbetul fericit pe chip şi păruse concentrată asupra lucrurilor şi evenimentelor din jurul ei. În realitate, îl studiase şi-l analizase pe toate părţile. Şi descoperise mare parte din el... Descoperise cum să-l facă să nu spună "Nu"...

Mâine se întorceau în Bucureşti. Mâine se termina afacerea lor. De mâine, toate descoperirile şi calculele şi planurile alea n-o vor mai ajuta cu nimic. Aşa că azi o s-o lase să-şi facă de cap... Şi simţea că face o greşeală, pentru că zâna redevenise pasională, deşi soarele nu apusese...

Cum dracu să-i facă o măgărie tocmai acum? O dusese cu barca, o distrase, o plimbase, o făcuse să râdă - şi-acum să-i zică două neaoşe şi s-o vadă plângând? Nu! Mâine dimineaţă, imediat cum deschideau ochii, o să întindă mâna spre ea ca pentru încheierea afacerii şi-o s-o întrebe: "Ne întoarcem în Bucureşti?" Iar ea se va întrista, îi va strânge mâna ca pentru încheierea afacerii şi-şi va aminti probabil că se va întoarce curând în Italia...

Aşa că o strânse în braţe. Azi, şi el era "în vacanţă". Descoperise că îşi dorea încă o zi de vacanţă. Una singură!

Peştele nu mânca. Ar fi fost absurd să-şi închipuie că peştii ăia mari, crapii de Dunăre, veneau până la ponton, priveau aculeţul ăla minuscul, râma "ofilită" înfiptă-n el şi se gândeau "Hai să-i fac fetei ăsteia o bucurie, că e frumoasă!" Pluta dansa pe valuri, dar la fund nu se lăsase nici măcar o dată...

- Pot să te întreb ceva?

- Întreabă-mă.

- ... Soţia ta ştie unde eşti?

- Da.

- Ştie şi cu cine eşti?

- Nu. Dar ştie de ce nu sunt acasă.

- ... Şi n-a spart nici un pahar?

- Nu; îşi păstrează energia pentru întoarcerea acasă - când eu îmi voi găsi serviciu, iar ea îşi va aduce iar clienţii în dormitor.

Se simţea privit; el voia să privească pluta. Şi atât.

- ... Şi crezi că, pe 1 ianuarie, lucrurile se vor schimba?

- Da.

- ... Eşti sigur că se vor schimba?

- Foarte sigur.

- Ea ce părere are despre asta?

- În principiu, este de acord. Mi-a spus că nu vrea să ne despărţim; deduc deci că îi surâde ideea împăcării.

- Deduci?

- Deduc.

- ... Am văzut că ai sunat-o zilnic.

- Da. Aşa am convenit: să nu mă sune dacă nu e ceva foarte urgent, iar eu o sun în fiecare seară.

- ... Şi băiatul tău ce face? E bine?

- E foarte bine. Îi priieşte aerul curat, bine oxigenat. Deja face propoziţii din două cuvinte, din proprie iniţiativă.

- Oo, e foarte bine!

- Da; abia aştept să se întoarcă. Deşi...

- Deşi?

- ... Deşi ştiu deja ce-o să văd. Am lucrat la Kaufland - locul unde copiii cer tot felul de lucruri, se milogesc, se impun... Se duc singuri să-şi aducă dulciurile de pe rafturi... Ştiu că ceea ce mi-a spus Mirela la telefon sunt momente scurte; ştiu că propoziţiile alea din două cuvinte nu se petrec tot timpul. Ştiu că stereotipiile nu le-a pierdut. E acelaşi Ionuţ dintotdeauna; doar că, uneori, are momente când se exprimă spontan. Dar restul timpului e la fel - serios, tăcut, preocupat strict de ceea ce-l interesează pe el... Ştiu că nu există minuni; ştiu ce-o să văd când se întoarce.

- E bine totuşi că face progrese - chiar şi aşa, mici şi sporadice. Sunt alţii care stau pe loc, orice le-ai face. Băiatul tău măcar

avansează puţin câte puţin!

Aprobă cu capul - avansa prea încet, după părerea lui, şi tot efortul ăla era menit doar să-l menţină la aceeaşi distanţă în urma celorlalţi copii... Parcă ghicindu-i gândul, Beatrice continuă:

- Lasă, că o să se facă bine. O să vezi - o să mai crească şi-o să descoperi că are un talent...

- Nu vreau să aibă vreun talent. Vreau să fie un copil normal.

- O să crească şi-o să vorbească. Şi-o să se mai dezmeticească, o să înveţe să trăiască cu şi printre ceilalţi... Şi-atunci, talentul va fi singurul lucru care-l va diferenţia de ei.

Aprobă - aici avea dreptate! Faţă de mulţi alţi copii autişti, Ionuţ al lui era "parfum"! Ia să schimbe el subiectul acum, cât avea o punte între el şi ea!

- Iar tu vrei să faci un copil cu Adriano?

- Da. El însă nu-l vrea. Ori nu mă mai iubeşte, ori şi-a găsit pe alta... Deşi chestia asta cu copilul o discutăm de vreo trei ani...

- ... Aşa decurge logodna voastră? Ca acum? Te întreb, pentru că e cel puţin ciudată...

- Nu ştiu; nu-mi dau seama. Oricum, acum e uşor... înstrăinat de mine. Adică, în fine, atunci când are timp să stea cu mine, totul e perfect. Dar dacă a sunat telefonul, gata - nu mai ştie decât afaceri. Mă lasă la masă, de parcă sunt felia de pâine pe care-o mănâncă mai târziu, şi pleacă fără să-mi mai arunce vreun cuvânt sau vreo privire. Nici măcar nu-mi face un semn, să ştiu - îl mai aştept, sau îmi fac program de una singură?

- N-ai ce-i face - va trebui să te obişnuieşti cu asta. În schimbul cedării tale, poţi obţine altceva de la el.

- Nu sunt sigură că vreau să-mi dea şi altceva.

- Poftim?

- Prefer să mă lase să mă ocup eu de propriile nevoi. Adriano e născut să fie şef - dacă-l las pe el, va stabili unde, când, cum, cine şi de ce mă tunde aşa cum spune el. Şi stabileşte şi ora la care trebuie să fiu acasă, tunsă, parfumată şi pregătită să tac şi să-l las în pace. Cam aşa e Adriano...

- Repet: poţi să-l mai schimbi, pe ici-pe colo. Totul e să-i dai ce vrea, în porţioare potrivit de mari, şi să-i ceri ce vrei tu, în porţioare nu prea mari.

- Asta e o tehnică grea, care mă depăşeşte.

- Nu cred. Dacă el spune "lasă-mă să mă ocup de afaceri acum", tu poţi să-i spui "sigur, dragă, nici o problemă; dar după ce termini cu afacerile, mergi cu mine să jucăm darts?"

- Alex, te rog să mă crezi că am încercat toate variantele, cu toate cuvintele disponibile în limba română.

- El ştie bine româna?

- Aproape perfect. Şi-am încercat, la un moment dat, şi în italiană. Nici una din variantele astea nu a funcţionat. Pur şi simplu... Pur şi simplu nu face decât ce vrea el, când vrea el şi cum vrea el! Cui nu-i place, să scrie o reclamaţie şi să şi-o îndese-n fund - asta e lozinca lui!

Mobilul ei începu să piuie. Beatrice îl privi lung... şi zâmbi:

- Vino mai aproape.

Negă scurt - că nu voia să asculte şi convorbirea asta. Beatrice se mută extrem de aproape de el şi apăsă butonul:

- Bună, iubire.

Auzea din nou vocea un pic răguşită...

- Bună. Ce faci? Eşti acasă?

- Nu; sunt într-un parc.

- La ora asta?

- Da. De ce?

- Păi nu s-a întunecat?

- Nu; încă nu.

- Şi ce faci în parcul ăla?

Beatrice începu să râdă:

- Uite, stau pe iarbă, pe malul lacului, şi mă uit la unica raţă nebună care bântuie pe-aici...

- Aha. Eu m-am întors în Italia şi cred că pe 2 august închei afacerea.

- Ar fi perfect, pentru că mi-e foarte dor de tine...

- Vino înapoi.

Ciudat - Zmeul rostise acea invitaţie fără vreo variaţie a tonului, fără să încerce s-o spună mai încet sau mai tare, fără să facă o scurtă pauză înaintea acelor cuvinte... Un fel de "Dacă vrei, vino şi tu. Dacă nu, nu veni." Beatrice reacţionă în consecinţă - folosi un ton "dulce", dar resemnat:

- Nu; mai bine nu. Mai bine te las să te concentrezi la afaceri. Ştiu că, dacă vin şi eu, o să stai mai mult cu mine, şi adio concentrare... Stai liniştit şi rezolvă treburile; o să vin şi eu, pe 3 sau 4, şi-ţi promit că vom recupera timpul pierdut...

După câteva secunde de gândire, italianul începu să râdă şi coborî puţin tonul vocii:

- ... Şi zici că ţi-e dor de mine?

Beatrice se ridică imediat şi porni spre cabană:

- Da. Dar ştii cum? Rău de tot! Vrei să-ţi zic?

Ei, poftim! Acum o să spună “prostii” la telefon, ca să-i adoarmă Zmeului vigilenţa!

Tocmai făcuse o descoperire. Care nu era deloc îmbucurătoare, din punctul lui de vedere... De când o plimba pe Beatrice prin zone turistice, Zmeul îşi sunase logodnica de două ori. Întotdeauna el întrebase "Ce faci?". Niciodată nu voise să ştie ce făcuse zâna lui cu o seară înainte, sau cu o oră înainte. Niciodată nu voise să ştie ce mâncase, ce băuse, cu cine era în piaţa de flori sau pe marginea lacului... Mai ales că acum era seară, iar Beatrice nu obişnuia să iasă singură seara pentru că-i era frică... Era ceva putred acolo; foarte putred. Zmeul ăsta suna ca şi cum cineva îl informa apropo de locul unde era logodnica lui, iar el o suna doar ca să-şi confirme faptul că femeia lui îl minţea cu zâmbetul pe buze şi-i punea coarne fără să clipească...

Din fericire, mâine plecau acasă. De dimineaţă, imediat după micul dejun. Vor ajunge în Bucureşti pe la trei-patru; o va duce acasă şi... va dispărea pentru ea. Îi va răspunde la telefoane, dar va avea grijă să fie întotdeauna ocupat. Poate o să-i spună că îl sunase şefa lui, aşa că era aşteptat la cină... Vedea el ce-i spunea! Momentan, trebuia să fie foarte atent, pentru că paşii veseli reveneau... Beatrice se reaşeză lângă el:

- Gata - l-am exterminat. Unde rămăsesem?

Unde rămăseseră? Îl exterminase? Zâmbi slab:

- La rugămintea mea, cu derapajul...

- Stai liniştit.

- Momentan, stau liniştit; dar dacă o să continui să-l tromboneşti, o să se-nfurie.

- Crezi tu că s-a prins?

- De câte ori te-a sunat de când am plecat din Bucureşti spre Predeal?

Beatrice tăcea... Decise să-i facă el calculul ăla:

- Te-a sunat pe 25, în ziua în care am stabilit termenii afacerii, ca să-ţi spună că el are treabă iar tu ar fi bine să-ţi iei o amică sau un amic şi să vizitezi România. Apoi te-a sunat pe 28; când tu nu erai pe-o stâncă, ci în piaţa de flori. Te-a sunat şi azi, când nu eşti în deltă, ci într-un parc. Şi-a aflat că tu nu eşti niciodată acasă, plictisindu-te la televizor şi gândindu-te la el! Şi nu-i spui niciodată că eşti cu Maria, sau cu Mirabela, sau cu băiatul menajerei - care a acceptat să joace rolul bodyguardului ca să vizitezi tu atracţii turistice. Nu ţi se pare nimic ciudat în socoteala asta?

Beatrice îl privea lung, serioasă. Evident, se gândea la cuvintele lui - pentru că ideea cu "Tanti mi-a garantat că băiatul ei, însurat şi familist convins, a făcut judo când era mic şi poate să mă

apere de hoţi şi pungaşi în excursie" le venise amândurora abia acum. Ridică scurt din umeri:

- Că te pune pe gânduri şi pe tine! Darămite pe el!

Beatrice aprobă şi schiţă un zâmbet:

- Şi-o fi găsit pe alta! Că a mai trecut prin faze de-astea; iar atunci când are-o muiere nouă, nu prea-l mai interesează cum arăt şi unde mă plictisesc...

- Şi-ţi dai seama ce decizie va lua dacă va afla cum ţi-ai petrecut ultimele zile?

- Da. O să mă bată bine şi-o să mă trimită în România. Şi, sincer vorbind, abia aştept momentul ăsta!

Cee?

- Că m-am cam săturat de el!

Gata!

Scoase undiţa din apă şi-o lăsă pe mal; se ridică dintr-un salt şi porni spre pensiune - în clipa asta împacheta! Paşii îl urmau grăbiţi, dar el era înalt şi furios şi mergea repede...

Urcă treptele câte două, năvăli în cameră şi puse geanta pe pat. Şi azvârli înăuntru tricourile - după care uşa pocni scurt:

- Te rog să fii serios! N-am uitat că eşti însurat, să ştii!

Oo, vorbeau deschis! Ce bine! Abia aşteptase momentul ăsta! Luă şi teancul de pantaloni:

- Nu, n-ai uitat. Dar ţi-ai amintit discuţia despre mine şi Mirela. Şi ai uitat că scopul existenţei mele lângă tine este regăsirea calmului şi-a răbdării şi înţelegerii şi compromisului pe care ţi le cere el. Ai folosit prezenţa mea lângă tine nu ca să te modelezi pentru el, ci ca să te gândeşti cum să scapi din colivie. Adică ai derapat. Aşa că mergem în Bucureşti chiar acum.

Beatrice se aşează pe marginea patului ei:

- Nu acum; mâine. Acum, trebuie să-ţi spun ceva...

Păi să spună - ce mai aştepta? Tăcea... În fine! Bine! Fie ca ea! Se aşeză pe patul lui şi-şi privi lung mâinile...

- ... Adriano nu vrea să trăiască o viaţă normală. Pentru el, viaţa normală diferă foarte mult de vieţile celor din jurul lui. Orice femeie e o potenţială iapă tocmai bună de călărit, în opinia lui. Şi tot în opinia lui, el este un armăsar puternic şi perfect, de vreme ce le aleargă pe toate. Şi le călăreşte pe mai toate, după ce le ameţeşte cu cadouri şi flori şi mulţi-mulţi bani. Mare parte din afacerile lui, astea sunt - dispare cică în Statele Unite, când în realitate se retrage într-un apartament din Milano, cu câte-o mândruţă de 17-18 ani. Iar mândruţele astea marşează la idee pentru că sunt ameţite mai ales de partea aia cu mulţi-mulţi bani. O fi el strâns la pungă - dar face economie ca să aibă mai mulţi bani de spart cu iepele tinere. E un finuţ şi-un drăguţ - la el, o brăţară cu diamante se numeşte "cadou comun". Aşa că i s-a dus vestea...

Şi de ce voia să-i spună lui culisele logodnei ei şi caracterizarea completă a Zmeului? Nu înţelegea - o lăsa totuşi să vorbească...

- Pe mine m-a ameţit tot cu flori şi cadouri; dar pentru că eu n-am vrut bani, mi-a promis că mă ajută să devin fotomodel profesionist. Şi mi-a spus că nevasta lui e bolnavă, aşa că el îmi închiriază un penthouse cu privelişte de vis, iar imediat cum ea moare, mă mută în vila lui, mă ia de nevastă, îmi scoate steriletul şi-mi face un purcoi de copii. Şi, bineînţeles, mă va iubi pân' la moarte! Aşa că am stat cuminte în penthouse doi ani, timp în care el mi-a făcut multe surprize neplăcute; iar după ce-a murit nevastă-sa, m-a mutat în vilă şi mi-a dat un inel de logodnă. Şi-a început să plece "cu afaceri". M-am trezit în rolul şi locul fostei lui neveste - că şi de lângă ea pleca cu zilele, pentru diverse "afaceri" în penthouse. Comportarea lui de acum nu e o chestie gândită special pentru mine; aşa se purta şi cu nevastă-sa.

Evident! Putea jura că, în primii doi ani, Zmeul avusese un apetit nebun pentru milioane de flori roşii şi tone de inimioare de ciocolată!

- Nu-s chiar atât de proastă cum mă crede el. L-am "mirosit" şi am înţeles cum stau treburile. Aşa că am început să mă răzbun pe el. Şi m-am răzbunat înşelându-l şi eu pe el. Cu oricine voia să mă ajute să-l înşel. Acum însă...

Acum, însă, ce? Beatrice tăcea; el se pregătea s-o îndemne să vorbească, pentru că trebuia s-o convingă cumva să renunţe la acel "acum însă" şi să nu-şi mai dorească să fugă din colivie. Zmeul era mafiot, nu strungar!

- ... Acum e altfel. Acum e altceva. Am descoperit că nu vreau o relaţie pasageră, care să-mi mângâie orgoliul rănit de el şi comportarea lui. Am descoperit, în astea cinci zile, că vreau un bărbat normal, o căsnicie normală şi un copil normal. Nu cu tine, fireşte - că doar nu-s nebună, să-mi închipui că îţi laşi nevasta şi copilul şi pleci langa cu mine-n lume! Dar existenţa ta, ca persoană, îmi dă încredere în gândul care zice că nu eşti unicat. Mai există bărbaţi normali care vor o căsnicie normală. Aşa că revin la fraza de început: sincer vorbind, abia aştept momentul în care Adriano o să mă bată bine şi-o să mă trimită înapoi, în România.

Îl privea lung... Era foarte liniştită. Spusese tot ceea ce voise să spună, aşa că era liniştită. Clătină încet capul, ca să-şi confirme acea informaţie:

- Deci l-ai mai înşelat...

Beatrice aprobă, zâmbind slab:

- De nenumărate ori. Dar n-a suspectat nimic, niciodată.

- Ba să ştii că a suspectat întotdeauna, şi suspectează şi acum. Ştii bine că mama e un fel de spion. Ştii, cred, că o ia la întrebări, din când în când. Dar mama e profă de română - iar dacă a interogat-o în română, n-avea şanse să afle nimic. Întrebarea este în ce măsură o crede, de vreme ce te iubeşte mult...

Ce, era uimită? Ha! Se grăbi să spună cuvintele care-o vor repune pe Beatrice pe şinele Zmeului:

- Da; te iubeşte mult. Şi nu amestecă dragostea cu distracţia. Aşa că te simte imediat - chiar dacă nu află lucruri concrete, cu date certe şi poze colorate, simte că îl înşeli. Nu eşti o actriţă foarte bună, să ştii! Iar el are un nas fin, cu care miroase orice schimbare în comportamentul tău. Schimbările astea ale tale îl fac să se retragă în el însuşi, să-şi ascundă adevăratele sentimente şi să-şi înfrâneze dorinţa de a-ţi face surprize plăcute. Aşa că el stă retras, te observă, observă schimbările tale, te supune la diverse teste şi face totaluri. Şi te plesneşte. Tocmai pentru că te iubeşte mult.

Beatrice se ridică şi ridică un pic tonul vocii:

- Dacă mă iubea aşa de mult cum crezi tu, nu-mi făcea atâtea rahaturi!

- Ca de exemplu?

Nu primi răspuns; zâna se întorsese cu spatele la el şi îşi împăturea bluziţele... Insistă:

- Ca de exemplu?

Primi doar un bombănit sec:

- Împachetezi, sau mai stăm o zi?

- Nava rapidă are program până la şase. Iar noi nu putem să înotăm până la Tulcea. Aşa că dormim aici.

Rucsacul zbură la propriu pe podea; Beatrice se trânti pe pat şi porni televizorul... OK! Dacă nu voia să vorbească, să nu vorbească! La urma urmei, el era gigollo, nu psiholog! Îşi luă pachetul cu ţigări şi ieşi pe balcon.

Deci aşa! Zmeul o ameţise, ca pe toate celelalte, şi observase diferenţa - pe ea, banii lui n-o interesau. Adică ea era gâsculiţa perfectă! Ea se putea îndrăgosti de el într-o clipită - iar dragostea aia o putea orbi îndeajuns de mult ca să n-o lase să vadă cât de dornic era el să răstoarne recordul mondial la călărit iepe tinere... Aşa că îi promisese marea cu sarea, îi închiriase un penthouse şi se bucurase pe îndelete de "investiţie"... Iar după ce făcuse crize

de gelozie şi-o scosese de tot din lumea fotomodelelor, după ce nevasta lui murise - apropo, de ce murise nevasta italianului înainte să împlinească 40 de ani? -, individul luase gâsculiţa şi-o mutase din penthouse, în vilă. Şi cum penthouse-ul se eliberase, cazase o altă gâsculiţă acolo...

Acum, el era tentat să creadă că Beatrice spusese adevărul - dar nu chiar tot adevărul. Că un om ca Zmeul, un aghiotant atât de important pentru afacerile boss-ului lui, nu risca totul pentru o gâscă tinerică. La aşa zână frumoasă, tandră, pasională şi "cuminte", Zmeul ar fi trebuit să vândă penthouse-ul, nu să-l populeze! Beatrice făcuse ceva - iar dacă era să-şi asculte flerul, putea jura că gâsculiţa înamorată făcuse multe crize de gelozie. Având o vârstă şi gândind matur, Zmeul nu se căznise foarte tare să-i demonstreze că se înşela, aşa că ea se grăbise şi călcase prima pe de lături. Că era tânără şi frumoasă - şi cu siguranţă auzea puţine refuzuri atunci când cerea cuiva ceva. Italianul o avertizase să nu se mai joace aşa, iar în urma acelui avertisment, Beatrice se internase două săptămâni pentru refacere. Privite prin prisma asta, lucrurile erau foarte limpezi... Deci, probabil că nu se înşelase atunci când "îi calculase" Zmeul şi concluzionase că o iubea mult.

Era evident că diseară nu vor face "prostii". Ei nu-i mai ardea, lui chiar că nu-i ardea deloc... Ea era supărată pentru Zmeu şi pentru discuţia lor răstită, iar el era pregătit să intre "cu galoşii noroiţi" în sufletul ei şi să facă o mică percheziţie acolo... Şi să confişte toate urmele din el care rămăseseră în inima Beatricei! Asta era o operaţiune absolut obligatorie acum, după ce aflase ce calculase zâna de-a lungul ultimelor zile! Beatrice voia să se despartă de Zmeu? Uau! "Glonţ în frunte" scria pe el în clipa în care Zmeul afla cine-o determinase pe zână să tragă concluzia aia!

Aruncă ţigara şi reveni în cameră. Nu mică-i fu uimirea să descopere că chipul zânei era destins ca o zi de primăvară - dar lacrimile grele înaintau, încet şi sigur, către bărbie...

N-o s-o întrebe de ce plângea. Probabil îşi amintise lucruri neplăcute din perioada în care Zmeul o pedepsise pentru călcatul pe de lături. Aşa că... Aşa că se lungi pe pat şi privi lung televizorul. Începuseră ştirile din sport; ca de obicei, subiectul de maxim interes era meniul lui Mutu...

Dacă o va vedea plângând în hohote, poate se va ridica şi-o va strânge în braţe - ca să-i ofere un umăr pe care să plângă. Altfel, însă, nu intenţiona să se mai ridice din pat! Faptul că zâna era supărată pe el îl avantaja mult! Că nu trebuia să fie supărată pe Zmeu - aşa că se oferea "voluntar", cu multă plăcere, pentru rolul de "cauza tuturor supărărilor zânei". Beatrice trebuia să vrea să se întoarcă lângă italianul ei. Şi cum el era acum perceput ca fiind "modelul" de bărbat normal, trebuia să se facă cât mai... "indezirabil".

Pe la nouă, foşnetul îl făcu să întoarcă capul; o văzu învelindu-se, cu spatele la el... Păi se părea că zâna se culcase. El o să mai stea până la şi jumate; şi abia după ce va fi sigur că ea dormea dusă, îşi va permite să se culce şi el. Până atunci, va căsca la televizor.

31 iulie 2010 - sâmbătă

Mm, ce cald era! Deschise ochii. Beatrice dormea dusă...

Se ridică uşor din pat şi-şi luă hainele în baie. O va lăsa să doarmă cât vrea ea; să fie odihnită atunci când vor discuta. Că sigur vor discuta! Şi despre relele pe care i le făcuse Zmeul, şi despre lacrimile de ieri, despre derapaj... Se privi lung în oglindă şi decise că nu se va bărbieri. Arăta destul de "şifonat" pentru ca Beatrice să-l privească deja cu alţi ochi.

Reveni în cameră, se aplecă un pic... Da; dormea dusă. Îşi luă mobilul, ieşi pe balcon şi trase uşa. Şi selectă numele mamei lui, pentru că tocmai îşi amintise calculul de ieri şi simţea nevoia imperioasă de-a afla dacă Zmeul dăduse ieri vreun semn de viaţă! Suna...

- Da.
- Sărut mâna.
- Neaţa, puiule.
- Te-am deranjat?
- Nu; mă plictiseam la televizor.
- Aha. S-a întâmplat ceva notabil, de când am plecat noi?
- Absolut nimic. Nici un telefon, nici un musafir, nimic! E linişte şi pace şi-o plictiseală teribilă...

Asta era bine... Sau nu era bine? Nu mai ştia ce să creadă. Zmeul îşi făcuse simţită... "existenţa" în toate momentele-cheie din vacanţa aia! Iar ieri fusese un moment-cheie foarte important! Oftă greu:

- Mămico, ce i-a făcut italianul? Înainte s-o mute la el în vilă, ce i-a făcut?
- Mă, habar n-am.
- Păi cum, habar n-ai? N-ai stat cu ea în apartament?
- Ba da, dar eu n-am observat absolut nimic.
- ... Cum a fost când s-a internat?
- Păi... Păi a venit el, într-o dimineaţă, m-a întrebat ce mai e nou, dacă Beatrice a mai ieşit pe undeva... I-am spus că a fost într-un club, cu o săptămână în urmă, şi s-a întors pe la trei. El a aprobat şi mi-a spus că ei pleacă într-o vacanţă de câteva zile. Iar eu, dacă vreau, pot să vin în România să-mi rezolv problemele cu procesul, sau pot să rămân acolo - cum vreau eu. Am rămas acolo. După vreo trei zile, m-a sunat tot el şi mi-a spus că Beatrice nu se simte bine, aşa că a internat-o într-o clinică privată. L-am întrebat ce-a păţit, dacă a mâncat ceva stricat, iar el a spus că a făcut o depresie. N-am mai întrebat nimic...

Aha! Asta era o informaţie importantă...

- Voi ce faceţi? Totul e bine?
- Nu prea. Îţi spun eu...

Uşa balconului se deschise ferm; întoarse capul iar Beatrice întrebă, mai serioasă ca niciodată:

- Mergem?

Aprobă cu capul şi reveni spre Dunăre:

- Hai, că pornim şi noi spre casă.
- Bine. Pe la cât veniţi?
- Pe la trei, cred.
- Mă apuc de masa de prânz atunci.
- Sărut mâna.
- Drum bun. Să vii încetişor!
- Stai liniştită.

Apăsă butonul roşu şi intră în cameră. Şi constată că ea împachetase deja, era pregătită să iasă pe uşă... Păi să-şi strângă şi el ce-avea de strâns! De fapt... Îi zâmbi slab:

- Nu vrei să mâncăm mai întâi?
- Nu mi-e foame.

Un răspuns tăios... Prea bine! Lui îi convenea răceala aia! Şi atitudinea cu care îl trata! Că îi era mai uşor să se supere pe ea şi să nu-i mai răspundă la telefoane!

Îndesă hainele în geantă, trecu şi prin baie... Şi gata. Beatrice ieşi şi porni spre scări. El decise brusc să nu se mai grăbească - că se oprea ea, să-l aştepte! Şi-aşa, nava rapidă pleca din Sulina la 12 fix! Era abia 10...

Ajunse în mica recepţie a vilei şi trase concluzia că Beatrice se informase deja în privinţa transportului. Pentru că era destul de bosumflată...

- Bună dimineaţa. Cum putem ajunge cât mai repede la Tulcea?

- Păi dacă nu vreţi să aşteptaţi nava rapidă, încep să mă interesez care vecin pleacă să aprovizioneze...

Se întoarse spre Beatrice. O privea lung, întrebător... Brusc, ea mormăi printre dinţi:

- Aşteptăm.

Şi-o şi văzu pornind spre micul restaurant al pensiunii! El îi zâmbi bărbatului de la recepţie:

- Aşteptăm nava rapidă. Să ne spuneţi de unde putem s-o luăm...

- Păi, dat fiind faptul că v-am văzut sosirea, o să vă ajut să plecaţi la fel. Îl sun eu pe băiatul de la rezervări şi-i zic să treacă să vă ia.

- Mulţumim.

Intră şi el în restaurant şi se aşeză lângă ea. Şi decise să nu spună nimic... După câteva secunde, ea oftă greu:

- Omletă cu şuncă?

- Ce vrei tu.

- Tu ce vrei?

- Ce vrei şi tu.

Ehei, asta o să fie o zi tare lungă! La câte de-astea îi pregătise...

Gata. În sfârşit, se reaşeza la volanul Opel-ului. Din fericire, îl găsise intact în parcare; aşa că porni motorul şi demară:

- Va trebui să ne oprim la prima benzinărie.

- Bine.

Aşa fuseseră toată dimineaţa - muţi, reci, rostiseră doar strictul necesar... El avea sentimentul că Beatrice se trezise în clipa când se ridicase el din pat - şi se supărase pentru că o întrebase pe mama lui "cum a fost când s-a internat". Deşi era tentat să creadă că amintirea aceea era mult mai dureroasă decât îşi imagina el. Dacă se gândea mai bine...

Beatrice plecase atunci cu Zmeul într-o vacanţă de câteva zile. Teoretic, asta era o activitate plăcută. Practic însă, după 72 de ore, Zmeul o internase într-o clinică privată, pe motiv de depresie. Ce-i putea face mafiotul ca s-o arunce într-o asemenea criză psihică? Că doar nu era nebun, să vrea să-şi ţină amanta internată la ospiciu! Nevasta, da - dar amanta?

Ba nu! Calculul lui trebuia să înceapă din momentul în care Zmeul intrase în penthouse şi întrebase... Întrebase ce mai era nou, dacă Beatrice... Aah, cât de bine ştia mama lui limba română! Şi cât de "puturos" se făcuse el, dacă-i luase atâtea ore până descifrase mesajul! Zmeul "o mirosise" pe Beatrice. Şi-o luase într-o vacanţă. Şi-apoi... Şi-apoi nu mai ştia. Ori se înfuriase ea şi-i spusese-n faţă ce şi cum, ori... Oare ce se întâmplase în vacanţa aia?

... Gata! Din clipa asta, nu voia să se mai gândească la Beatrice sau la Zmeu! Şi-aşa, se va tot gândi la ei în august! Dacă Beatrice ceda şi afla Zmeul...

Profită de mutarea mâinii şi aruncă o privire spre ceas - cinci fix. Mai avea cam 20 de metri şi ajungeau... Şi gata. Opri motorul şi întoarse capul spre ea. Beatrice continua să privească lung parbrizul... Scoase cardul şi i-l întinse; ea îl luă fără un cuvânt, trase rucsacul de pe banchetă, coborî, porni spre bloc... El aştepta s-o vadă intrată în scară...

Brusc, tânăra se opri. Şi se întoarse la maşină. Coborî imediat geamul şi-o privi lung, drept...

- Mergem diseară într-un club?

I-auzi! Zâmbi "comercial", ca pe podium:

- Diseară nu pot.

Ochii albaştri-verzui îl priveau lung; capul brunet se mişca încet, ca la constatarea unui lucru evident... Şi gata - pornise iar spre bloc. Aşteptă... Demară spre casă.

N-avea ce-i face. Derapase, deci o penaliza serios! Trebuia s-o ajute să se reaşeze pe şine, pentru că în curând macazul o ducea către Italia. Unde-o aştepta un Zmeu cu nas fin...

Se simţea obosit. O să facă o baie fierbinte şi-o să vegeteze pe canapea. De mâine dimineaţă reîncepea căutarea serviciului - mâine scotea de pe net anunţurile la care va suna poimâine dis-de-dimineaţă. Şi-apoi probabil că va şterge praful, va da cu aspiratorul... Poate spăla covoarele - deşi mâine era duminică...

Parcă Opel-ul, coborî... şi-l bătu uşor cu palma pe capotă - că fusese o maşină cuminte, nu-i făcuse probleme la drum lung... Îşi luă geanta şi începu să urce scările.

Hei! Aia era o uşă nouă?... Da; vecina lui schimbase uşa. Şi asta însemna că pe palierul ăla se dăduseră lupte mari... Şi mai însemna că năşicul superior intervenise deja. Fir-ar a naibii de treabă - ratase toată acţiunea! Ah, şi cât de mult îşi dorise să-l vadă pe băiatul ăla cu imaginaţie bogată "topindu-se" sub privirea albastră a năşicului de doi metri! Dar... Dar mai bine că făcuse 2.500 de euro, pentru tratamentul lui Ionuţ. Descuie şi intră.

Se posomorâse. Revenirea acasă nu mai era demult motiv de bucurie... O să facă un duş. Şi-o să mănânce ceva - nu ştia ce, că mezelurile din frigider sigur se stricaseră... Scoase un pui din congelator şi-l lăsă în chiuvetă; şi intră în baie.

Privea apatic ştirile. Ca de obicei, aceleaşi ştiri. Pe Pro TV erau violuri şi accidente mortale, pe Antenă şi Realitatea erau analişti politici... Începu să apese butonul telecomenzii - poate găsea un film...

Aoleu, da' azi era sâmbătă! Abia acum îşi dădea seama că pierduse noţiunea timpului, de când făcea excursii prelungite cu Beatrice! Luă mobilul şi zâmbi:

- Ia să-ţi iau eu pulsul... Că poate te scot într-un club - şi-ţi mai şterg din planurile de părăsit italianul!

Suna...

- Da, puiule.

- Sărut mâna. Ia întreab-o: cina la restaurantul Bellagio Villa şi dansul la Underworld?

Mămica lui ridică puţin vocea:

- Beatrice, auzi ce întreabă Alex: cina la restaurant şi dans după aia?

Nu auzea vocea zânei... Telefonul foşni scurt; Beatrice îi ţipă la propriu în ureche:

- Şi-au bătut joc de fiecare centimetru din mine! Acum ai înţeles? Sau trebuie să fiu mai explicită?

Poftim? Un pocnet... şi-un foşnet... şi vocea îngrijorată a mamei lui:

- Măi Alex, ce i-ai făcut? Că a venit acasă supărată fleaşcă!

Cum adică? Tresări la auzul pocnetului îndepărtat; şi cum imediat după foşnet auzi şi zgomot de cioburi... decise să se răzgândească. Aşa că zâmbi:

- Auzi, mămico? Dacă mai vrea să mă sune, spune-i că n-am să-i mai răspund azi. Că mă culc devreme.

- ... Bine. Cum vrei tu.
- Sărut mâna.
- Pa, Alex.

Apăsă butonul roşu...

Păi putea spune că se descurcase onorabil. Reuşise, până la urmă, să fie măgar - că prea îşi făcuse o imagine de "zân" în ochii ei! Prea o lăsase să plutească, în astea cinci zile! Şi-o lăsase cu bună ştiinţă să derapeze, deşi îi spusese de la început că asta nu trebuia să se întâmple...

Deci italianul şi-a bătut joc de fiecare centimetru din ea... Ce dracu însemna asta, numai ea ştia! Oricum, el unul nu prea mai voia să-şi stoarcă creierii cu femeia asta. Că şi el se lăsase purtat de val...urile Dunării! După ce va sparge o duzină de pahare, Beatrice se va calma; o să vrea să-l sune, mămica lui o să-i transmită ceea ce trebuia să-i transmită iar ea o să se înfurie şi mai şi! Şi chiar că n-o să-l mai sune! Iar asta era perfect! Bărbatul ideal din calculele ei trebuia să dispară urgent, înainte ca Zmeul să afle că existau bărbaţi de-ăştia perfecţi prin mintea ei!

Zâna spărgea acum pahare din cauza lui - iar asta trebuia să fie o activitate “exclusiv” a Zmeului. Ea n-avea voie să se înfurie din cauza altcuiva. Aşa că se întorsese în Bucureşti la timp. Şi-i administrase antidotul potrivit. Trebuia doar să aştepte ca timpul să se scurgă iar antidotul să-şi facă efectul!

Selectă numărul Mirelei. Suna...

- Bună, Alex.
- Bună, Mireluţo. Ce faceţi? Vă jucaţi?
- Daa, facem concurs de cuburi!

Concurs de cuburi? Cum adică?

- Şi să ştii că turnurile lui sunt mai înalte decât ale mele!
- Da? Spune-i că tati a zis "bravo"!

O auzea repetând cuvintele lui pentru Ionuţ... Auzea aplauzele lui Ionuţ... Doamne, de ce nu era şi el acolo? Doamne, dacă Ionuţ dădea înapoi, o să înnebunească!

- I-am spus, şi e foarte fericit. Tu ce faci?
- Uite, eu am ajuns acasă.
- Aha. Păi ziceai că stai două săptămâni...
- N-a fost cazul. M-am întors azi, pe la cinci. Am mai adăugat în fondul de tratament 2.500 de euro.
- Oo, bravo!

Ce anapoda! Nevasta lui îi spunea "bravo" pentru că se dusese cu o altă femeie în excursie... Total anapoda! Mirela întrebă, pe un ton neutru:

- Şi mai pleci?
- Nu; nu mai plec.
- OK. Atunci pot să te sun şi eu, nu?

Încerca să-l înveselească... Şi uite că chiar reuşise să-l înveselească - că zâmbea!

- Da. Poţi să mă suni oricând vrei tu. Iar dacă mă suni după ce adoarme Ionuţ, putem să vorbim prostii...

Mirela chicotea; el zâmbea, pentru că nu puteau să vorbească prostii - dar i-ar fi plăcut să revină la vremurile de demult, când vorbiseră prostii la telefon... Când nu avuseseră problemele de acum... Decise, într-o clipă, să-i spună şi ei planul lui. Trebuia să-l ştie şi ea. Să se gândească la el, să ia şi ea o decizie...

- Dar acum, că Ionuţ nu doarme şi e lângă tine, vreau să vorbim despre altceva.
- Despre ce?
- Despre ceea ce se va întâmpla anul ăsta. Şi la anul.
- Alex,
- Mirelo, vreau să pun în fondul ăsta cât mai mulţi bani. Până la sfârşitul anului, aş vrea să-l rotunjesc cât pot eu de mult. Pentru că, din 1 ianuarie, m-am gândit extrem de serios să-ţi vorbesc despre o fetiţă.

O secundă de tăcere... Două secunde... O auzi bufnind în plâns; apoi auzi tonul... Îi închisese... De ce bufnise în plâns?

Selectă din nou numărul ei; oftă greu când descoperi că Mirela îşi oprise telefonul... Apăsă tastele şi începu să scrie.

"Te miră faptul că îmi doresc şi un copil normal?"

Send... Lăsă telefonul pe masă şi se aşeză la calculator: ia să-şi verifice el contul! Că spusese 2.500 de euro, dar nu avea certitudinea că aseară Beatrice îi mai virase banii! Aştepta, că pornea greu...

Accesă interfaţa cu banca. User, parolă... Extras de cont. Aştepta... Cee?

Privea soldul final şi nu putea crede că ăla era extrasul lui de cont! Dar... Dar sus, deasupra tabelului, era scris numele lui, contul lui... iar soldul final era 7.312 euro. În condiţiile în care, înainte să plece spre Predeal, avusese în cont 2.312 euro. Ceea ce însemna fie că Beatrice înnebunise, fie că banca greşise... Şi, deşi vedea clar tranzacţia de 2.500 de euro, nu putea crede că Beatrice i-ar fi făcut aşa un cadou, după ce el îi servise "măgării la minut"! Se despărţiseră un pic certaţi, nu? Aşa că probabil banca făcuse vreo trăznaie acolo...

Azi era sâmbătă. Va trebui să trăiască cu incertitudinea asta până luni, când se putea duce să vadă extrasul şi să ceară lămuriri de la o fiinţă umană angajată acolo. Nu putea crede...

De ce i-ar fi făcut Beatrice asemenea cadou? Pentru că îi deschisese ochii? Pentru că o făcuse să creadă că existau pe lumea asta bărbaţi tineri, frumoşi, galanţi, atenţi, iubăreţi şi liberi, dotaţi cu un card auriu care nu se golea niciodată şi care se pricepeau foarte bine la excursii prin România? Ha! Ar fi meritat să-i spargă capul cu tocul, nu să-l premieze cu 2.500 de euro!

Dacă Beatrice nu-şi revenea...

Să se ducă luni la bancă şi să desfiinţeze contul? Să ţină toţi banii într-o casetă de valori? Să deschidă un cont pe numele Mirelei? Să vireze toată suma în contul centrului, achitând astfel ABA în avans? Nu ştia cum să facă...

Păi cel mai bine acum era să se culce. Că şi-aşa n-avea ce face în casă.

Ba avea ce face - avea chef să se joace pe calculator! Şi culmea e că-i venea în minte jocul ăla cu biluţe colorate! Opri televizorul, porni spre calculator... şi "vră" urgent spre hol: tocmai auzise nişte râsete! Lipi urechea de zid...

O voce un pic gravă, care nu putea fi decât a stilistului, spunea ceva despre buclişoare. Vecina lui râdea. Şi-acum chiuia şi râdea - semn că specialistul în buclişoare o gâdila. Clătină încet capul şi începu şi el să râdă: păi dacă vecinii lui deveniseră aşa nişte tipi de comitet, poate se-mprieteneau! Şi organizau nişte seri comune de cărţi şi remi! Vedea şi Ionuţ musafiri, vedea şi cum se jucau ei la masă... Cum socializau...

Până atunci, însă, se grăbea la jocul lui cu biluţe.

1 august 2010 - duminică

Cât era ceasul? Opt? Păi să mai doarmă două ore...

... Ba nu mai putea dormi. Deşi se culcase pe la unu, simţea că-l frigea cearceaful! Se asigură că nu făcuse vreo erupţie cutanată de la restaurantul din pensiune... Nu. Pur şi simplu nu mai putea dormi.

Păi să se ridice şi să pună osul la muncă, nu? Trebuia să-şi caute serviciu - şi să-l şi găsească! Banii ăia din cont nu erau pentru chirie şi întreţinere! O să surfeze printre anunţurile de pe net. Şi pe urmă ieşea la cumpărături - că ieri mâncase pui fără pâine, dar azi nu mai avea nici o scuză să repete isprava!

Era opt fix. Se ridică şi opri televizorul - ziua de azi chiar fusese inutilă! Anunţuri puţine şi în alte domenii decât îl interesa pe el; nici un telefon de la Mirela, nici un telefon de la Beatrice sau de la mama lui... Când se întorsese de la cumpărături, se intersectase cu vecina poliţistă şi stilistul ei - fuseseră la picnic azi. Erau frumoşi; erau foarte frumoşi şi foarte îndrăgostiţi unul de celălalt. Şi se potriveau. Cam cum se potrivise el cu Mirela, pe vremea când merseseră împreună la pădure, la picnic... Mirela nu-l sunase...

Aşa că azi gătise, surfase pe net şi se jucase. Era opt, simţea că explodează dacă nu face ceva... Scoase telefonul şi selectă numărul mamei lui. Trebuia să ştie ce mai face Beatrice, dacă se simte bine, dacă a mai spart pahare...

- Da.
- Sărut mâna.
- Alex, nu pot să vorbesc acum. Te sun eu.
- Bine.

Auzi tonul... OK, era ocupată! Doamne fereşte, să nu fi venit Zmeul! Că-l lua mama dracului, în 24 de ore! Dacă Beatrice nu-şi revenise, va fi vai de pielea lui! Îl făcea oale şi ulcele!

Se aşeză la calculator; o să se mai joace niţel. Şi-apoi o să se culce. Ar fi putut să se culce acum - dar era curios cum continuă jocul...

2 august 2010 - luni

Telefonul piuia în visul lui. Şi piuia tare de tot! Răspunse... Na, că tot piuia! Deci nu era în vis! Întinse mâna şi apucă mobilul:

- Mda.

Mămica lui anunţă, nervoasă pân' la Dumnezeu:

- Măi, nu ştiu ce i-ai făcut fetei ăsteia; da' să ştii că nu-i a bună!

Serios? Da' ce-a făcut? Mormăi printre dinţi:

- Da' ce-a făcut?

- Aseară a dat gata două sticle de vin şi-a plecat cu prietenele în club. Şi-au adus-o, la şase jumate, sprijinită de braţe şi beată turtă!

Beatrice era beată turtă? De fapt, Beatrice "servea" două sticle de vin? Şi mai putea după aia să plece-n club? Aoleu!

- Măi Alex, ce i-ai făcut? Ce i-ai zis?

- Nu i-am făcut absolut nimic! Doar am atenţionat-o că italianul ei o să afle ce s-a întâmplat şi-o să-i facă lucruri foarte rele pentru ea! Auzi? Cred că are legătură cu perioada aia de spitalizare, de care te-am întrebat ieri. Cred că are legătură cu depresia de-atunci. Şi-a amintit-o la Sulina, în pensiune, şi-a plâns; iar de-atunci, e tăcută şi gânditoare.

- Nu ştiu cu ce are legătură şi de ce; dar fă-i ceva şi pune-o pe roate! Că mâine vine italianul! Şi dacă o găseşte aşa, chiar că ne ia mama dracului pe toţi! Începând cu mine şi sfârşind cu tine - că pe ea o iubeşte îndeajuns de mult ca s-o ierte!

Deci mâine venea italianul. Iar asta era extrem de rău! Că venea s-o plimbe pe-aici, prin România, ca s-o împace, iar ea o să-şi amintească plimbarea cu el şi-o să clacheze! Şi-atunci chiar că o să fie rău! Trebuia să discute cu ea azi - şi trebuia s-o convingă cumva să uite ultimele cinci zile! Ce zicea el - să uite ultimele 30 de zile! Oftă greu:

- Dă-mi-o la telefon.

- N-auzi că doarme? E beată turtă! Nici nu se putea ţine pe picioare!

- Măi mămico, ce i-a făcut italianul ăsta?

- Tu n-auzi că nu ştiu? Aoleu, hai că fug la ea! Cred că-i e rău!

Şi-i închisese... Se ridică şi oftă greu: ce dracu să facă el acum? Intră în bucătărie şi trase borcanul cu ness.

Deci Beatrice băuse două sticle de vin... Un kil jumate, cel puţin! Că era genul de zână care nici legată la ochi nu atingea altceva decât sticlele de trei sferturi de pe raftul cel mai de sus! Iar după ce băuse alea două sticle de vin, ieşise cu prietenele într-un club... Adică cu bârfitoarele care nu se deranjau din culcuş decât pentru povestiri siropoase la orizontală. Fantastic! Mica lor vacanţă devenise mai mult decât publică - devenise ştire mondenă...

Păi singurul lucru care mai putea fi făcut acum era o destăinuire. O să treacă azi pe la ea, cu nişte citrice şi-un zâmbet împăciuitor, şi-o să-i spună asta. O s-o sfătuiască să-şi facă curaj şi, după ce Zmeul făcea un duş, mânca şi era liniştit, să-l ia deoparte şi să-i spună că în lipsa lui ea plecase să viziteze România. Şi nu plecase singură. O însoţise băiatul menajerei, care avusese grijă ca ea să nu păţească nimic. Şi care bineînţeles că nu se apropiase de ea - că era soţ şi tată! Dar că preferase să nu-i spună şi lui asta, pentru că voise să-l ştie calm şi liniştit şi atent la afaceri. Putea să adauge şi că se temuse că el nu va avea încredere în ea şi-şi va imagina "cine ştie ce trăznaie"... Doar aşa mai puteau să scape, toţi trei, de dracii Zmeului. Acum, cine ştie cât de bine minţea Beatrice în faţa ochilor Zmeului furios! Dar... Dar el trebuia să se ducă şi s-o înveţe minciunica asta. Că ea era mult prea deprimată ca să-şi mai bată capul!

Fuma, privea lung pe fereastră şi se întreba ce dracu să facă... cum să facă...

Ia să se ducă el fuguţa după România liberă, să se-apuce de încercuit şi sunat! Hai, că n-avea timp de pierdut! Şi, dacă stătea acolo şi se gândea, pierdea timpul aiurea! O să facă el ceva! Văzând şi făcând!

Mm, ce plăcut era de dimineaţă! Ziua, şoseaua aia se va transforma cu siguranţă într-un cuptor - dar de dimineaţă era aşa plăcut... Traversă Şoseaua Colentina şi porni încet pe trotuar, spre bloc.

Şi ia uite cine venea spre el! Noul lui vecin, stilistul! Pleca la serviciu probabil, că avea în mână o punguţă mare cam cât patru felii de pâine, sub formă de sandwich-uri... Eei, arăta bine! Nu era un pachet de muşchi sexy, ca individul cu ochi verzi; dar arăta foarte bine. Şi se vedea că era fericit - că-i străluceau ochii şi păşea cu calm şi răbdare. În opinia lui, stilistul ăsta, pe nume... Victor parcă, era îndrăgostit lulea...

Păi lucrurile se aşezaseră foarte frumos în apartamentul 12 - şi se îndreptau spre "Isaia dănţuieşte". Noul lui vecin părea o fire liniştită...

Trecu pe lângă el şi grăbi pasul - trebuia să facă cerculeţe-n ziar, ca să nu fie singurul "neliniştit" de pe palierul ăla!

Era doişpe. Nu-şi găsise serviciu şi nu-şi aranjase nici un interviu, pentru că nu-l invitase nimeni - toţi voiseră CV-ul pe fax. De parcă toţi şomerii din România aveau faxuri acasă! Dementi...

Privea lung sacoşa cu portocale şi lămâi şi încerca să-şi compună în minte frazele necesare pentru a scoate de la Beatrice răspunsul la întrebarea "De ce". La nouă şi cinci, individa de la bancă îl privise lung, în ochi, îl asigurase că soldul contului era corect şi-i arătase cu pixul pe extrasul de cont data tranzacţiei, ora tranzacţiei, contul din care veniseră banii... Beatrice îi virase 2.500 de euro pe 31 iulie, la cinci şi-un sfert. Adică după ce intrase în casă, se descălţase şi răspunsese scurt cu "N-am nimic" şi "Sunt bine". De ce-i virase banii ăia? Explicaţia tranzacţiei era "Tratament Ionuţ" - dar motivul acelei tranzacţii?

Oftă greu, luă sacoşa şi ieşi. Şi făcu un pas în spate, pentru că tocmai atunci treceau pe lângă el vecinii de la apartamentul 14.

- Bună ziua.
- Bună ziua.

Treceau... Gata. Ieşi şi încuie uşa. Şi se grăbi să coboare scările, să urce la volan şi să demareze spre Beatrice.

Deci vecinii lui veniseră acasă. El avea mâna într-un fel de ghips - că n-o ţinea atârnată de gât, ceea ce-l făcea să creadă că avea doar o fisură, sau o luxaţie. Ea în schimb mergea greu, aplecată, şi se sprijinea bine de amândoi - şi de soţul ei, şi de băiatul lor. Probabil că ea stătuse în dreapta...

Păi tocmai îşi impusese o regulă nouă! Pe scaunul din dreapta al Opelului nu va mai sta nimeni, niciodată. Auzise, în povestirea administratorului, că băiatul stătuse pe bancheta din spate. Şi chiar dacă nu purtase centura de siguranţă, el fusese singurul care nu trecuse pe la spital decât ca să-şi viziteze părinţii! Aşa că...

Aşa că se gândea la familia aia frumoasă, reuşită...

Ştia sigur că vecinul lucra la BCR. Vecina lucra tot în sistemul bancar, dar la altă bancă. Auzise, prin peretele sufrageriei, câteva discuţii despre talentul ieşit din comun pe care-l avea băiatul lor, care picta extrem de frumos... Iar lui îi era ruşine acum să recunoască faptul că îl ura pe acel tânăr. Pentru că Ionuţ al lui era bolnav, el ajunsese să urască toţi copiii din lume! Îi ura uneori şi pe picii de la apartamentul 15; preşcolarii ăia normali, vorbăreţi şi descurcăreţi...

Asta e! O să-şi revină şi Ionuţ al lui! Dacă aerul ăla îi făcuse atât de bine, poate că făcea el o şmecherie, cumva, să-l mai trimită o lună la munte, cândva prin octombrie. Sau noiembrie. Sau decembrie. Totul depindea de serviciul lui. El putea mânca margarină cu pâine; probabil că nici Mirela nu s-ar fi plâns de meniu. Trebuiau să ia în considerare mutarea într-o garsonieră... confort doi...

Parcă maşina şi alergă în scară. O s-o întrebe pur şi simplu: "De ce mi-ai trimis încă 2.500 de euro?" Şi-apoi o va lăsa să spună ce vrea ea. Indiferent de ceea ce va auzi, îi va mulţumi... Chiar şi dacă va auzi "te iubesc"... Pentru că erau banii copilului, şi oricât de mult ar fi vrut să-şi păstreze verticalitatea şi să-i trimită înapoi, nu putea... Şi-apoi va face pe dracu-n patru ca s-o convingă să spună minciunica aia!

Apăsă butonul soneriei, iar mama lui se grăbi să-i deschidă. Şi să-l tragă în bucătărie:

- Hai repede!

Bine! Da' ce se întâmplase? Mămica lui şopti:

- Îi e îngrozitor de rău; vomită şi apa pe care-o bea!

Nu mai apucă să răspundă - uşa se deschise larg iar Beatrice începu să ţipe:

- Tu ce cauţi aici?

Poftim? Tânăra se întoarse spre mama lui... şi coborî puţin, doar puţin, tonul vocii:

- Tanti, dacă vrei să vorbeşti cu băiatul tău, de ce nu spui? Îţi dau liber! Că eu nu sunt obtuză, ca Adriano!

Şi cam atât avusese zâna de urlat - o văzu întorcându-se pe-un călcâi şi grăbindu-se spre sufragerie. Implicit, şi spre dormitor. Uşa rămăsese întredeschisă... Reveni spre mama lui şi-o prinse de braţ:

- Ia hai cu mine!
- Sst! Şt!

Ce? Ce era? Îşi închipuia c-o lăsa să stea lângă sursa de zbierete şi ţipete? Nee, nici gând!

- Şşt! Tu du-te acasă; rămân eu aici, cu ea.
- Ba nu rămâi deloc cu isterica asta!
- Alex, ştiu ce spun! Rămân aici, o pun pe picioare şi discut cu ea. Că vine ăla mâine şi ne bagă-n spital pe toţi!

Ptiu - uitase complet de Zmeu...

- Te rog eu mult de tot - du-te acasă. Şi nu mai suna azi. Lasă-mă s-o pun din nou "pe şine"!

Aprobă şi-i puse sacoşa-n mână. Şi se grăbi să iasă...

Păi să se ducă să mai sune la anunţuri, nu? Până la ora cinci, n-avea voie să se oprească din căutarea serviciului!

Era nouă. Era cald. Simţea că se sufocă în casă. Încerca, pentru a patra oară deja, să o convingă pe Mirela să apese butonul verde... Nu; tot pe-ăla roşu îl apăsase. Deci încă nu-i trecuse. Dar chiar şi aşa - de ce-o supărase atât de rău ideea unei fetiţe?

Piuitul îl făcu să tresară. Aoleu, ce-l speriase! Privi afişajul, cu ochii plini de speranţă... Nu; nu era Mirela. Biancăi îi era dor de el. Apăsă butonul verde:

- Da.
- Bună.
- Bună.
- Mâine eşti ocupat?
- În principiu, nu. De ce?
- Am un casting, pentru o prezentare. Vrei să vii?
- Sigur că da.
- Vrei să te iau eu, ca să nu
- Da. Locul şi ora.

O pusese în dificultate, că tăcea...

- ... La nouă, la Obor.
- În faţă la ACR, ca să ai unde parca. Vorbim mâine.
- ... Bine.
- Mersi. Pa.

Şi-i închise el, fără "Pa", ca să nu-i lase timp să-l întrebe dacă servise cina...

Mâine avea o prezentare! Ce bine! Se ridică şi se mută la calculator - afurisit jocul ăla cu biluţe! Devenise dependent!

3 august 2010 - marţi

Cee?

Sări din pat şi aproape căzu în patru labe pe covor. Cine urla aşa? Vocea tăcu preţ de-o clipă; urletul se reluă, parcă şi mai puternic! Se repezi la uşă şi ridică căpăcelul vizorului.

Nu era nimeni pe palier! Doamne, da' ce tare urla! Cine urla aşa? Auzi prin zid paşii vecinei poliţiste şi zornăitul cheilor ei; răsuci şi el cheia şi ieşi pe palier.

Aoleu! De la apartamentul 14 se auzea!

Schimbă o privire concludentă cu poliţista; observă apoi că tânăra ieşise cu pistolul în mână, iar stilistul era la juma de metru în spatele ei... Decise să nu se mişte de-acolo - că dacă se ducea "omul statului", ea sigur ştia ce era de făcut! Dar ce se întâmplase?

Urletul amuţi ca prin minune. Poliţista porni spre apartamentul 14. Uşa de la 15 se deschise, soţia tiristului scoase cu zgârcenie capul prin deschizătură... "Eşti OK?" întreba mâna poliţistei. "Da. De dincolo se aude" răspundea mâna blondei. Ptiu, drace - ce bine se-nţelegeau muierile, atunci când voiau ele! Poliţista se ducea spre uşa apartamentului din faţa lui...

Şi uite că ridicase mâna spre sonerie, dar nu o apăsa. Dinăuntru se auzea aceeaşi voce de femeie spunând ceva, printre suspine... Iar poliţista renunţă la a mai apăsa pe buton. Se întoarse, hotărâtă să revină în apartamentul ei. Dar uşa de la 15 se deschise larg; bărbatul înalt şi solid, şoferul de TIR, făcu un pas şi-o prinse de braţ. Şi-i şopti ceva. Ea răspunse la fel de încet... El nu auzea ce-şi spun... Victor stilistul o trăgea spre uşa lor; după câteva momente, tiristul dădu drumul braţului poliţistei...

O privi lung... Doamne, nu se poate! Murise băiatul!

Reveni în apartament, încuie uşa şi alergă în sufragerie. Şi lipi urechea de perete: el auzea mai bine de-acolo! Asculta...

Nu înţelegea ce vorbeau. Ea spunea ceva, el plângea în hohote... Băiatul nu se auzea... Băiatul murise deja; aşa spunea vecina de la 14, iar vecinul tirist n-o contrazicea...

Se aşeză pe jos, lângă perete. Şi oftă greu - că el recunoscuse ieri, cinstit, că îl ura pe copilul ăla. Pentru că era normal... şi era talentat...

"Fabiane, puiule, trezeşte-te! Deschide ochii! Te roagă mama mult..."

Se auzea sirena salvării; se apropia cu repeziciune. Deci sunase la 112... El nu voia să se ridice; el voia să ştie de ce murise copilul ăla. Cum murise. Îl văzuse ieri, la prânz, cu părinţii lui. Păruse OK; la urma urmei, ieri o aduseseră pe ea de la spital, nu? Îşi amintea că pantofii ei erau pătaţi de sânge, iar vecinul cărase o geantă de voiaj pe umăr. Dar tânărul fusese vesel ieri! Îl văzuse cu ochii lui! Nimic nu prevestise gestul... Totuşi - cum murise băiatul? Şi de ce murise? Ce păţise?

Ambulanţa parcase în faţa blocului. Auzea chiar acum paşii medicului tropăind pe scări... Vecina lui redeveni isterică: "Repede, domnişoară! E în baie!" Oof, Doamne! "În baie" însemna spânzurat, sau înecat... Auzea ordinele doctoriţei, auzea măsurile de prim-ajutor... Auzea acum cuvintele femeii de pe ambulanţă...

Oftă greu: înecat. Puştiul se sinucisese. Se auzea şi poliţia - veneau cu nino-nino...

Fabian, băiatul de la apartamentul 14 era... Fusese un băiat de vreo 12-13 ani, frumuşel foc. Şi timid ca o fată mare. Respectuos ca un cod de bune maniere cu pagini nerupte... Înăltuţ, un pic cam slăbuţ, nu prea ieşea pe-afară... Nu auzise niciodată vocile altor copii în apartamentul de vizavi. Fabian fusese tot un singuratic. La fel ca şi părinţii lui. Erau un palier ciudat...

Erau un palier foarte ciudat. La poliţistă nu veneau decât naşii. La el nu veneau decât clienţii Mirelei. La vecinii de la 14 nu veneau decât bunicii lui Fabian - şi numai o pereche de bunici. Cealaltă cine ştie pe unde se pierduse... Iar la apartamentul 15 venea doar bunica năzdrăvanilor. Atât. Şi copiii ăia de la 15 erau chinuiţi, pentru că tatăl lor pleca cu TIR-ul şi cine ştia când mai trecea pe-acasă... Aşa că palierul lor nu dădea petreceri, nu organiza "audiţii" la maximum de decibeli... Poliţista îşi sortase muzica la un volum rezonabil. Nu zornăiseră geamurile, iar vecina de la 15 nu simţise nevoia să-i sune la uşă ca să-i amintească orele de somn ale copiilor - că ele "împărţeau" peretele sufrageriei...

Prin peretele comun, o auzea pe ea plângând; se auzeau murmure de bărbaţi, semn că vecinul vorbea cu poliţistul...

De ce se sinucisese copilul ăla? Avusese de toate! Părinţii lui chiar nu aveau probleme cu banii! Nu-i auzise certându-se în ultimul timp! Băiatul ăla nu fusese rănit în accident, iar ieri mama lui se externase şi ea şi venise acasă! Fusese bine îmbrăcat, avusese telefon cu sonerie polifonică, se dusese civilizat la frizerie atunci când simţise nevoia să-şi scurteze părul... De ce se sinucisese?

Nu ştia prea multe despre vecinii de la apartamentul 14. Nici nu le acordase prea multă atenţie. Nu prea se ciocneau prin bloc sau pe la cumpărături, din cauza programului lui de angajat la hypermarket... Dar era evident acum că în spatele fiecărei uşi de pe palierul lor se ascundea o mică dramă. Poliţista rămăsese văduvă la 22-23 de ani... Ei aveau un copil autist... Vecina de la 15 era mai tot timpul singură... Iar cei doi vecini de la 14...

Câţi ani avea vecinul lui?... În opinia lui, tocmai trecuse peste 40. Soţia lui se pregătea şi ea "să schimbe prefixul". Erau la vârsta aia nenorocită la care simţeau nevoia să-şi demonstreze... Oare vecinii lui voiau să divorţeze? Habar n-avea...

Se ridică şi se apropie de uşă. Ridică căpăcelul... Doamne, de ce făcuse asta? De ce-şi distrusese părinţii aşa? Vecina ieşise pe palier; plângea în hohote şi tremura toată, iar nevasta administratorului o strângea în braţe şi încerca...

Deschise uşa frigiderului şi scoase puiul: trebuia să facă cumva să înghită ceva, dacă voia să dea randament la preselecţie. Niciodată nu se putuse concentra cu stomacul gol. Reminiscenţe din copilărie probabil, când mămica lui avusese grijă să mănânce bine, la ore fixe...

Trebuia să se schimbe. El. El greşea foarte mult faţă de Mirela. Livia îi spusese să facă testul acela cu Ionuţ; ei bine, îl va face chiar mâine. Chiar acolo, la Călimăneşti! Dacă într-adevăr Ionuţ era atent la discuţiile dintre ei, el trebuia să se schimbe. Să-şi bage bine-n cap că băiatul lui ieşise din lumea lui, că auzea absolut tot ce se întâmpla în jur, că va recupera absolut totul iar el va sfârşi prin a fi un tată fericit şi împlinit. Şi mândru de băiatul lui. Iar ei doi trebuiau să-i arate lui Ionuţ o familie frumoasă. Unită şi fericită - atât cât se mai putea! Era conştient că nu vor mai fi niciodată ca atunci, demult...

Deci la ora nouă trebuia să fie la Obor. Asta îl obliga să iasă pe palier imediat cum termina de mâncat şi să răspundă la întrebările poliţiştilor - că sigur or să vrea să-l întrebe şi pe el dacă auzise ceva, ce anume auzise, dacă ştia el vreun secret teribil despre cei doi vecini... Va pleca de-acasă la nouă fără douăzeci. Trebuia să fie atent să nu plece în acelaşi timp cu legistul. Că se ştia bine - nu va suporta să vadă sacul negru cu fermoar. În realitate, era un om care iubea copiii. Şi-şi dorea să aibă copii. Viaţa îşi bătuse însă joc de sentimentul ăla din sufletul lui...

Mercedesul frână în dreptul lui. O privi lung... Deschise portiera şi urcă în dreapta:

- Neaţa.

- Neaţa. Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

- Eşti pleoştit şi sictirit de viaţă. Ce s-a întâmplat?

- ... Nu contează. E o prezentare mare?

- De-aia de-o oră jumate.

Oho! Ieşeau ceva bani la prezentările alea lungi! Asta era bine...

- Voiam să te întreb: crezi că Mirela se supără dacă începi să lipseşti nopţile de-acasă?

Întoarse încet capul spre ea... Bianca zâmbi:

- M-a contactat patronul unui lanţ de cluburi. De-alea care fac şi prezentări de modă. Te-a menţionat şi pe tine; dar i-am spus că trebuie întâi să te întreb. Că asta înseamnă să lipseşti noaptea de-acasă.

Reveni spre geamul din dreapta:

- Nu se supără.

- Întreab-o, oricum; că nu vreau să ai probleme acasă.

Nu mai avea rost s-o privească - Bianca era foarte abilă şi stăpânea bine limba română. Ştia să transmită tot felul de mesaje...

- ... Serios acum - ce-ai?

- Nimic.

- Zău, Alex! Te cunosc deja! Eşti botos de parcă tocmai ai rămas fără clienta preferată!

Îi făcu semn s-o lase baltă. Bianca păru că pricepe, aşa că o lasă baltă...

Atunci când Mercedesul oprise lângă el, o singură privire fusese de-ajuns ca să se lămurească: şefa lui se trezise foarte de dimineaţă, ca să aibă timp să se aranjeze şi să se probeze cu juma' de şifonier. Femeia asta nu era proastă: aseară, la telefon, "mirosise" dispariţia clientei lui. O simţise în tonul vocii. Şi regreta, cu siguranţă, tentativa aia de impresariere. Că sigur încercase să se răzbune pe el pentru "clientă" şi dăduse peste vreun puştan de-ăla grăbit şi-un pic vulgar...

Fondul pentru ABA trebuia să crească anul ăsta. Cât mai mult. Atât de mult încât banca să facă o investigaţie şi să-l dea pe mâna Direcţiei Antifraudă! Obscen de mult! De la 1 ianuarie 2011, el şi Mirela îşi schimbau numerele de telefon... şi probabil şi domiciliul. Şi făceau o fetiţă frumoasă, sănătoasă...

Mâna Biancăi îi atinse uşor mâna:

- Sper că nu am întrecut măsura...

Poftim? Aa... Negă scurt. Nu-i putea spune de ce era atât de indispus. Femeia de la volan n-ar fi înţeles o iotă! N-ar fi înţeles de ce suferea el după băiatul vecinilor lui! Ea nu suferea pentru aşa ceva! Nu era genul! Ea se interesa strict de binele ei... şi-atât! Aşa că...

- ... Clienta ta n-ar vrea să lucreze la noi?

- Nu. A fost fotomodel în Italia. Acum e logodită şi-i stă mintea la făcut copii, nu la haine şi paşi noi.

- Te superi totuşi dac-o întreb?

- Întreab-o; dar logodnicul ei nu va aprecia ideea.

- ... În fine! Nu înţeleg eu prea bine de ce vorbeşti în dodii, da' te las în pace. Că văd că eşti supărat...

Oftă greu... Şi încercă să spună povestea aia în aşa fel încât s-o afecteze şi pe ea... măcar aşa, un 1%:

- Vecinii de vizavi de mine au un băiat de 12 ani. Frumuşel foc, cuminte, respectuos, zece pe linie la şcoală... S-a sinucis azinoapte.

Mercedesul încetini un pic - semn că vestea, aşa cum o rostise el, o afectase, într-adevăr.

- Şi m-am gândit toată dimineaţa că şi Ionuţ e singuratic, tăcut şi cam în lumea lui. I-am văzut pe ei vorbind cu poliţia, plecând după acte... Am vorbit şi eu cu poliţiştii... Din fericire, n-am văzut plecarea IML-ului; dar am auzit-o. Şi nu pot să nu mă gândesc...

- Nu te mai gândi! Cine ştie ce probleme aveau! Poate că era bolnav copilul! Poate că era foarte sensibil, iar ei şi-au arun-

cat aseară vorbe dure într-o ceartă şoptită! Reacţiile copiilor sunt ciudate; am auzit de băieţi de 10 anişori care s-au spânzurat pentru că n-au luat decât 7 în teză la mate.

Aprobă cu capul: da, şi el se uita la Pro TV...

- Te rog, încearcă să treci peste gândurile astea. Şi să zâmbeşti astăzi. Degeaba te împing eu în faţă, dacă tu nu-i zâmbeşti acriturii care face preselecţia!

Corect! Aşa că-i oferi ei zâmbetul ăla care-i reuşea întotdeauna - zâmbetul "comercial". Bianca continuă imediat discuţia pe tema lui:

- Am observat că m-ai ascultat şi te-ai îngrăşat.
- Sunt foarte curios dacă o să dea roade.
- O să vezi chiar azi. Hai.

Gata? Ajunseseră?... Da; ajunseseră. Hai... Coborî, se apropie de uşa clubului şi-o deschise larg. Bianca intră... Imediat cum trecu şi el peste pragul acelei incinte, individul mărunţel de la prima masă se repezi şi-l prinse de braţ:

- Neaţa. Alex, nu?
- Bună dimineaţa. Da.
- Radu - regizorul show-ului. Hai la cabină, să te dau pe mâna croitoresei. Că tu deschizi şi-nchizi spectacolul.

Poftim? Bianca îl bătu uşor pe umăr:

- Du-te; discutăm mai târziu.

Adică... Adică el "rupea uşa" şi dădea tonul? Şi tot el intra la sfârşit, cu creatoarea la braţ? El apărea în ziare, la “monden”? Păi asta însemna că shaworma aia de la Castelul Bran îşi făcuse prompt datoria! Va "figura" central în poza de final! Oare...

Oare cât din succesul ăsta i se datora lui şi cât i se datora Biancăi? Oare cât de mult îşi dorea Bianca să-l vadă mulţumit? Atât de mulţumit încât să vrea să-i arate şi ei, de-aproape, modelul hainelor pe care le va duce mâine seară acasă?

În fine - nu mai conta. Trebuia să-şi golească mintea de probleme şi de tristeţe şi să se concentreze - că degeaba îl împingea ea în faţă, dacă el nu zâmbea corespunzător!

Mm, se simţea bătut! Ultimele trepte... Descuie uşa, intră, dădu să... Privi lung steagul, lumânările... De ce fusese atât de idiot, să nu cumpere şi el o lumânare pentru băiatul ăla?

Se repezi în bucătărie; deschidea grăbit sertarele... Da! Avea o lumânare-pastilă! Acum, spera din tot sufletul să nu-l vadă vecinii de la 14! Că nu ştia ce să le spună! “Condoleanţe” era acum un cuvânt de o cruzime inimaginabilă...

Uşa apartamentului 14 era închisă. Iar asta îi dădu un pic de curaj. Aşa că ieşi şi se apropie grăbit de suportul pentru lumânări... Gata. Reveni în apartament şi încuie uşa. Şi scoase telefonul: era nouă, deci Ionuţ nu dormea... Abonata Vodafone îşi oprise telefonul. De ce dracu îi spusese s-o mai sune el din când în când, dacă nu voia să fie sunată?... Iar se înfuriase pe ea... Deschise un mesaj nou.

"Mâine la 12 vin să vă iau."

Send... Bun! Pe-asta o rezolva mâine. Acum, trebuia neapărat să ştie ce făcea Beatrice! O suna pe mămica lui...

- Da.
- Sărut mâna.
- Să trăieşti.
- Ai treabă?
- A venit şi şefu’ - şi fac mâncare.

Aha! Era precaută şi-un pic crispată... Concentră toate întrebările într-una singură:

- Ea e mai bine?
- Bineînţeles.

Fiu! Zâmbi:

- Atunci te sun mâine dimineaţă.
- Bine.
- Sărut mâna.
- Pa.

Acel "bineînţeles" îl calmase ca prin minune! Mămica lui, profă eminentă de română, nu se-ncurca în cuvinte! Dacă ea spusese "bineînţeles", asta însemna că Beatrice îşi ascundea impecabil problemele! Altfel, ea ar fi spus doar "da"; iar el s-ar fi îmbrăcat într-un trening comun şi-ar fi aşteptat, cuminte, vizita Zmeului...

Păi să facă un duş şi să se culce, nu? Că mâine se trezea la opt fix şi avea de şofat tocmai până la Călimăneşti şi-napoi! Iar seara avea prezentare mare, la care el dădea tonul şi figura central în poza de final! N-avea voie să-şi frângă gâtul pe “deneu”, n-avea voie să aibă cearcăne prin ziare...

4 august 2010 - miercuri

Ceasul piuise la opt fix. Iar el se simţise odihnit când se ridicase din pat. Şi binedispus - că se ducea să-şi aducă băiatul acasă! Abia aştepta să-l audă vorbind, să-l vadă zâmbind...

Doamne, abia aştepta să-l revadă! Îi era dor de el! Şi abia aştepta să vadă progresele! Abia aştepta să trăiască sentimentul ăla plăcut, căldura aia sufletească, abia aştepta să aibă mintea inundată de gândul că tot efortul, tot chinul, toate lacrimile lor nu fuseseră în van! Că Ionuţ recupera! Că îşi revenea! Că scăpa! Că putea fi şi el ca Adrian, într-o zi!

Chiar dacă ştia că ceea ce va vedea el azi vor fi doar "scăpări" sporadice, amestecate cu stereotipii şi lucruri învăţate mecanic... El spera. Speranţa moare întotdeauna ultima, nu?

Oof...

Intră în bucătărie şi scoase pâinea - o să-şi ia nişte sandwichuri pentru drum. Dacă pleca la nouă, ajungea acolo pe la doişpe. Până se urneau, se făcea doişpe jumate. Iar el n-avea voie să scadă nici un gram - făcuse ieri vizita la croitoreasă, iar diseară "deschidea şi închidea dansul". Bun! Şi-acum mezelurile... Era gata. Cheile, actele, punga... Descuie yala.

Uşa se deschise violent, speriindu-l îngrozitor! Văzu tabla aia trecând la un centimetru de faţa lui! Mai apucă să vadă un chip rotund, cu pielea aproape albă. Şi pumnul.

Lovitura în frunte îl năuci instantaneu!

... Vedea negru, habar n-avea dacă ţinea ochii închişi sau deschişi şi-şi dădea seama că în jurul lui era mult zgomot - el însă percepea doar un bubuit discontinuu. Îşi dădea seama şi că fusese apucat de braţe - că nu-l lăsaseră să pice pe jos. Acum îl târau undeva...

Zmeul aflase.

Îl trântiseră pe covor. În sufragerie, probabil! Prima lor urgenţă era lipirea leucoplastului pe gură... Acum îl legau bine, cu mâinile la spate... Nu opunea rezistenţă - n-avea de ce! N-avea, oricum, nici o şansă să scape! După părerea lui, chipul rotund cu ten alb intrase împreună cu doi amici. Care erau cel puţin la fel de puternici ca el. Aşa că încerca doar să se dezmeticească un pic, să-şi dea seama exact câţi erau şi mai ales să le înţeleagă cuvintele! Era foarte important...

Fu ridicat dintr-o singură mişcare; şi cum era ţinut bine şii se punea chiar acum un sac de pânză pe cap, deducea că erau trei... Cel puţin trei. Mm, ce-l ameţise pumnul ăla! Trebuia să facă cumva să se dezmeticească! Şi să le asculte cuvintele! Îl cunoştea pe Zmeu doar din povestiri şi două poze înceţoşate de pe ecranul unui telefon; acum, trebuia să-şi dea seama cum gândeşte...

- Gata - ia-l!

OK! Încercă să deschidă ochii... Gata - îi deschisese. Şi nu vedea nimic. Sacul ăla era foarte eficient! Probabil că era profesional... Ha!

Fu smucit spre dreapta; se conformă. Numără opt paşi şi călcă în gol - numai că îl ţineau bine de braţe şi nu căzu. Ajunsese la scări; de-aici îl cărau cam pe sus... Încerca să păşească pe trepte, să nu-şi luxeze vreun picior...

Nu numărase bine primele trepte; dar nu-l lăsară să cadă. La următoarele va fi mai atent. Ştia că a 16-a treaptă era planşeul... Îl trăgeau cu putere, repede, să nu iasă vreun vecin... Curbă strânsă la stânga; şase trepte. Apoi încă o treaptă.

Gata - îl scoseseră din bloc. Şi-l trăgeau mai departe... Acum - stânga sau dreapta? Fu apucat de betelia blugilor... şi simţi că pluteşte prin aer spre înainte! Descoperirea aia îl miră - şi nu anticipă nici "aterizarea", nici zgomotul puternic!

Uau! Se chirci tot de durere - îl azvârliseră la propriu într-o dubă! Durerea din braţul drept făcuse lacrimile să ţâşnească... Strângea din dinţi, pentru că nu trebuia să plângă. Şi nu trebuia să cedeze. Trebuia să rabde, să se roage să-i treacă durerea şi să nu-şi fi rupt mâna...

Cei doi indivizi discutau pe voci coborâte. Îi asculta - că durerea aia îl dezmeticise de tot! Vorbeau despre cât de uşor îl băgaseră în dubă a aia; şi râdeau, pentru că nu opusese rezistenţă "nici cât o don'şoară"... Vorbeau normal, fără accent; fie erau nişte racheţi cu carte de identitate perfect valabilă, fie... Una dintre voci întrebă:

- Ai luat tot, mă?

- Da. Gata - mergem!

Dubiţa se lăsă de două ori; auzi uşa închizându-se şi încasă în şut în stomac:

- Tu să nu sufli acolo - că te ia mama dracului!

Nu, nu sufla. Trebuia să supravieţuiască drumului, pentru că trebuia să vorbească cu Zmeul...

Deci Zmeul venise în România în cursul zilei de ieri. Ştia sigur că aseară fusese cu Beatrice şi mama lui în apartament! Cei trei indivizi care-l luaseră pe el pe sus erau români get-beget. Deci Zmeul apelase la unul dintre partenerii de afaceri...

Nu vedea altă motivaţie la "săltarea" aia - n-avea duşmani chiar atât de puternici şi păcate chiar atât de grave ca să-l salte "ca la razie". Nu avea datorii la cămătari, Bianca nu era cuplată cu vreun interlop periculos... Se îndoia că individul cu ochi verzi ar fi greşit numărul apartamentului, iar "comitetul de aducere" plecase de-acasă în căutarea stilistului... Nici nu semăna cu Victor ăla! El era şaten cu plete şi avea ochi albaştri; stilistul era şaten tuns scurt şi avea ochi căprui. Nu că asta ar fi contat foarte mult pentru amicii proxenetului cu ochi verzi...

Nee, nu făcea ăla aşa imprudenţe majore! Nu şi după ce-l cunoscuse pe năşicul superior! Aşa că trebuia să recunoască evidentul - Zmeul aflase...

Asta e! Tăcea mâlc, stătea cuminte acolo pe jos, nu mişca şi nu sufla - ca să nu li se pară ceva ciudat indivizilor şi să-l taie, sau să-l împuşte... Şi-şi păstra energia pentru discuţia cu Zmeul. Deşi... Discuţia aia va fi o lungă destăinuire. La capătul căreia Zmeul o să... O să...

Zmeul o s-o ierte pe Beatrice. Cel mult, o să-i dea al doilea avertisment - pentru că la primul aflase probabil de vreo escapadă de 10 minute cu stilistul sau maseur-ul. De data asta însă, ea îl minţise cu neruşinare şi plecase cu gigollo-ul la plimbare prin România. Deci ei o să-i dea alt avertisment... şi-apoi o s-o ierte. Că era zâna lui, şi-o iubea. Iar pe el o să...

O să... Ce-o să-i facă lui Zmeul? Greu de spus. Şi-ar fi vrut să nu se gândească la asta acum - că-i venea în minte posibilitatea să nu-şi mai revadă vreodată copilul. Şi s-o lase pe Mirela să facă singură rost de bani de ABA. Aşa că mai bine nu se gândea la nimic. Mai bine asculta discuţiile indivizilor şi-atât. Vorbeau despre maşinile bengoase pe lângă care treceau - le făceau "inventarul tehnic". Şi erau calmi. Era foarte important pentru el ca indivizii să rămână calmi...

Motorul se opri. Gata, ajunseseră? Amorţise de tot acolo, pe podeaua metalică. Avea senzaţia că zăcea pe tabla rece de vreo oră, aşa. La început, maşina pusese multe frâne; apoi făcuse un drum lung, la o viteză destul de mare... Sigur că Zmeul nu va discuta cu el la o cafea în centru! Nuu - îl invita la casa de vacanţă a partenerului de afaceri! La o discuţie "discretă"! Deci n-o să-şi revadă băiatul... Oftă greu şi auzi uşa glisând. Fu înşfăcat de tricou şi-apoi de braţ:

- Sus!

Trebuia să-i lase să-l care ei. Amorţise - şi nu voia să-şi scrântească gleznele. În caz că nu-l omora totuşi...

Fu "descărcat" destul de brutal - dar nici nu putea ridica pretenţii! Îl târau prin ceea ce părea a fi iarbă... Intrase într-o casă. Acum era important să păşească, să-şi dea seama de geometria locului... Deşi, dacă reuşea să fugă, se îndoia că avea unde să se ducă...

Alte scări. Coborau - deci discuta cu Zmeul într-un beci. Nici nu visase că vor servi cafeaua în living! Ha!

Au! Ca şi prima oară, indivizii nu se obosiseră să-l aşeze pe jos; îl îmbrânciseră. De data asta anticipase "graţia" cu care va fi tratat şi reuşise să nu dea cu capul de... ciment. Avea senzaţia că ajunsese la destinaţie...

Au! Cum dracu de nu se gândise la asta? Sigur că nu-l bumbăciseră în apartament! N-avea rost! În plus, îi auzeau vecinii! Dar acum nu-i mai auzea nimeni - acum "primiseră undă verde". Şi nici nu mai erau presaţi de timp şi trafic! Şuturile veneau din toate direcţiile... Gemea, pentru că nu-l menajau nicicum...

Loviturile se opriră brusc. Avea senzaţia că auzise un mormăit; dar nu era sigur... Şutul de final îl lovi în stomac. Şi tocmai pentru că era "de final", fu executat cu determinare de fotbalist american. Nu mai putea respira...

- Şi-acum stai acolo şi taci! Şi nu sufli, mâncaţi-aş, că-ţi iau gâtu'!

Nu sufla - nu putea. Simţea că se sufocă... Piciorul "îl probă" uşor pe umăr:

- Ai auzit, mă? Sau să-ţi mai zic o dată?

Aprobă cu capul. Apoi îşi dădu seama că trebuia să nege, ca să nu-i mai zică nimic...

- Bă, haideţi - că am întârziat!

Îi auzea îndepărtându-se... auzi o uşă deschizându-se, apoi închizându-se... Acum era linişte.

Mamă Doamne, ce toc de bătaie îi administraseră! Nici nu-şi dădea seama dacă mai respira sau nu! Ăia umblau în bocanci în august? Că aşa se simţise, de parcă ar fi avut bocanci...

Da; putea să respire. Greu, dar bine că nu leşina! Că "era pus la păstrare" în beci, la răcoare, până apărea şi Zmeul, iar două-trei ore erau suficiente să se şi răcească, darămite să moară! Oftă greu...

Se chirci şi mai mult, sperând că durerea din stomac va scădea în intensitate. Dar simpla mişcare îl făcu să geamă - îl trântiseră tot pe braţul drept, iar de data asta îl loviseră şi în rinichi... Şi mai peste tot. Mai puţin la cap - capul "scăpase" doar cu cucuiul căpătat la primul "zbor", cel din dubă...

N-avea ce să facă - trebuia să-l aştepte pe Zmeu. Scara aia pe care-o coborâse mai devreme nu ducea în curte, ci în casă. Iar în casă erau cel puţin cei trei indivizi care-l plimbaseră cu duba. Dacă era lucid şi se gândea mai bine, calcula că în duba aia existase şi un şofer, pentru că ei o găsiseră deschisă atunci când ieşiseră din bloc... Iar dacă era în vila partenerului, sigur mai erau cel puţin doi oameni de încredere de-ai lui... Plus italienii Zmeului...

O să stea cuminte acolo, încercând să-şi adune gândurile, şi-o să-l aştepte. Ştia că va veni, mai devreme sau mai târziu...

Deci Zmeul aflase. Omul lui, spionul, se prezentase cu raportul săptămânilor de filaj. Probabil că aseară îl citise pe îndelete... Probabil că acum spionul fusese chemat să dea lămuriri suplimentare... Deci în vreo două ore o să apară şi Zmeul. Avea de aşteptat două ore...

Iar după alea două ore, când va sta faţă în faţă cu el, îi va spune adevărul. Tot adevărul. Va răspunde cinstit la întrebări, va încerca să nu omită nimic... Că nu câştiga nimic dacă-l minţea. Finalul tot aşa era - cu el "rece" la o groapă de gunoi, sau în comă la terapie intensivă... în funcţie de dispoziţia şi nervii Zmeului...

Tresări la auzul paşilor - nu era singur acolo? Nu plecaseră?... Sau îl supra-apreciaseră - şi-l lăsaseră sub supravegherea unuia dintre ei? Presimţea că va afla răspunsul în următoarele secunde...

Paşii se opriră lângă el. Strânsoarea din jurul gâtului slăbi; deci îi scotea sacul... Gata!

Primul lucru pe care-l văzu fu un pantof negru, bărbătesc, şi un genunchi de blugi comuni. Apoi văzu mâna care apucă leucoplastul şi trase scurt. Mm... Dar nu se plângea - bine că-i scosese chestia aia! Respira mai bine fără ea! Ridică involuntar privirea...

Zmeul era.

Era brunet înspicat, tuns destul de scurt, cu părul dat spre spate. Avea ochi negri - doi ochi pătrunzători, accentuaţi de sprâncenele încruntate. Şi obişnuia să-şi privească victima drept, în ochi. Privirea aia "diseca" tot ce mişca în jur. Privirea făcea diferenţa - iar el probabil că ştia asta, şi nu privea niciodată spre camera foto ca să nu-i afle duşmanii atu-urile...

Zmeul era un mafiot "a-ntâia". De-ăla "original", şcolit în "patria mafioţilor". Deşi era mărunţel şi slab, inspira teamă. Domina. Privirea dreaptă, care parcă diseca tot ceea ce întâlnea, alături de sprâncenele încruntate şi părul înspicat, îi asigura Zmeului cel puţin 51% din reuşita în afaceri. Iar privirea aia îl diseca chiar acum pe el... dându-i un puternic sentiment de teamă şi-un ditamai golul în stomac...

După câteva secunde, şocul apariţiei Zmeului şi teama cauzată de privirea aia dominatoare se stinseră. Ştia că fusese "programat" la execuţie pentru azi - aşa că nu-şi făcea iluzii. Şi-i fu mai uşor să se dezmeticească şi să-şi amintească principalele lui priorităţi. Observă deci imediat că Zmeul era nebărbierit - fie nu găsise un motiv să-şi piardă timpul cu asta de dimineaţă, fie îşi adusese aseară logodnica şi menajera într-o "vacanţă la ţară" şi-abia se trezise... Zmeul nu zâmbi:

- Eu sunt Adriano. Tu trebuie să fii Alexandru...

Aprobă încet cu capul, privindu-l lung... Bărbatul din faţa lui zâmbi slab, un pic amuzat de aceea constatare:

- Deci tu te-ai ocupat de plictiseala Beatricei...

Deşi zâmbise, Zmeul îl privise drept. "Deci tu îmi iei gâtu', peste vreo oră, aşa..." - ăsta fusese primul gând din mintea lui...

Privindu-l, îşi dădea seama că nu avea nici o şansă să scape. Bărbatul ăla, italianul, aşa cum îl vedea el acum, nu dădea avertismente decât persoanelor la care ţinea cu adevărat. Iar pentru el nu nutrea asemenea sentimente. Deci în maximum o oră murea...

Zmeul părea că aşteaptă un răspuns; aprobă din nou cu capul şi decise, într-o clipă, că n-o să se răzgândească orice-ar fi - o să-i spună adevărul. Că oricum îl omora! Dacă ar fi negat legătura cu ea şi informaţiile din raportul spionului, Adriano i-ar fi smuls o destăinuire "prin metode specifice". În plus, s-ar fi înfuriat îndeajuns de mult ca să-i asigure o moarte violentă şi dureroasă. Şi de lungă durată. Poate că, dacă spunea cinstit tot ce făcuse, se îndura şi-l împuşca în cap. Scurt. Poate...

Zmeul se ridică şi porni spre scări:

- Păi o să mă ocup şi eu de plictiseala ta. În prima fază, îţi aduc rudele, să-ţi ţină de urât.

Cee? Rudele? Nu ruda? Se grăbi să încerce să-l răzgândească:

- Ionuţ n-are nici o vină! Şi nici Mirela!

Bărbatul mărunţel, de 1,70 cel mult, începu să urce treptele:

- Vom vedea. Întâi să vină toată lumea, să vedem ce-are fiecare de spus... şi pe urmă vom vedea cine ce vină a avut.

Adică îi promitea un proces scurt şi corect. Şi-o pedeapsă pe măsura faptelor. Deci azi murea...

Italianul ieşi; în cadrul uşii apăru un individ care semăna un pic cu tânărul cu ochi verzi şi aspiraţii la vecina lui - doar că nu se ocupa cu fetiţe, ci cu recuperări sau şantajuri. Iar individul intră şi închise uşa. Deci el o să-l păzească... Probabil că tot el o să-l şi bumbăcească din oră-n oră, ca să-l ţină "fraged". Şi probabil că

acel Adriano, persoană importantă cum era, nu se va murdări pe blugi - o să-l pună tot pe subalternul partenerului de afaceri să apese trăgaciul... Sau să taie... Sau...

Venea la el. Deci continuau "frăgezirea"... Nu; individul tocmai îl apucase de braţ. Oare voia să-l ridice?... Da; îl ridicase. Şi-acum aducea un scaun de lemn, cu spătar înalt. Adică va aştepta omeneşte, aşezat pe scaun... Cam ca şi condamnaţii la moarte. Aveau 24 de ore de mâncare bună, pat moale şi acces la preot. Şi-o moarte sigură. Cam aşa vedea lucrurile acum, după ce stătuse faţă în faţă cu Zmeul şi privirea lui...

Îl legase bine de scaun. De ce, numai el ştia - că doar nu le ridicase probleme până acum, şi nici n-avea de gând să se-apuce acum s-o facă. Dar probabil că experienţele anterioare îl învăţaseră pe individ să fie prevăzător... Sau aşa avea ordin să facă! El ştia! Oricum, îl văzu cocoţându-se pe masă. Individul "spărgea seminţe" şi se uita lung la el...

Decise să plece capul şi să-şi privească blugii. La urma urmei, nu simţea nevoia "să fie frăgezit" din nou. Trebuia să fie cuminte şi să nu-i deranjeze nicicum - nici pe Zmeu, nici pe oamenii lui. Dacă insul se simţea sfidat, îl "frăgezea". Ştia că moare azi - dar îi plăcea să spere la o moarte cât mai puţin dureroasă.

Trecuseră vreo două ore jumate, dacă nu mai mult... Ia să calculeze el cam cât era ceasul!

Era ţinut într-un fel de demisol - camera avea nişte ferestre late şi scunde sus, lângă tavan. Iar acum razele soarelui nu mai pătrundeau prin ele. Deci era cam ora unu... Îl luaseră de-acasă la nouă. Aprecia că drumul durase o oră... Stătea în beciul ăla de trei ore probabil. Bărbatul de pe masă terminase seminţele acu' vreo jumătate de oră. Şi se jucase la mobil non-stop - îl auzise apăsând tastele. Iar el îşi privise blugii şi rememorase şi se gândise la ultimele 30 de zile...

Da - azi murea. Judecase obiectiv, din toate punctele de vedere ale Zmeului, iar concluzia asta era. Amantul murea. Poate şi logodnica - aici, numai Zmeul putea calcula plusurile şi minusurile. Dacă penthouse-ul era locuit, atunci Beatrice murea prima. Altfel, murea doar el. La noapte probabil, ca să nu umple demisolul partenerului cu sânge. Zmeul n-ar fi acceptat o moarte prin sufocare sau spânzurare - Zmeul ăla care domina pe toată lumea doar prin forţa privirii trebuia să apese trăgaciul, ca să simtă că "i-o plătise"...

Foşnetul îl făcu să tresară - întrebarea însă îl uimi de-a binelea!

- Vrei apă?

Negă scurt - doar nu-şi închipuia că o să se-apuce să înghită ceea ce îi dădeau ei! Deşi... Deşi, dacă Zmeul voia să-i dea să bea ceva, ştia multe metode de a introduce acel "ceva" în stomacul lui. Era sigur că Zmeul nu i-ar fi dat ţuică de prune, ca să-i dezlege limba! Avea substanţe mult mai eficiente pentru asta! Aşa că întrebarea individului fusese... Fusese o întrebare omenească. Ceea ce-l conducea acum la alt calcul...

Zmeul era în casa de vacanţă a partenerului de afaceri. Nu venise în demisol, să-l ia la întrebări, probabil pentru că încă nu venise toată lumea. Adică mama lui... Poate şi Mirela - iar asta însemna că îl aduceau şi pe Ionuţ... Dar Beatrice sigur era acolo - ea venise cu Zmeul, nu? După ce văzuse raportul spionului, cu siguranţă n-o mai scăpase din priviri! Aşa că Beatrice era undeva în casa aia...

Avea sentimentul că bărbatul care tocmai se întorcea, cu o pungă nouă de seminţe, era şef. Poate nu era chiar partenerul de afaceri al Zmeului - dar, oricum, era un fel de şef. Că altfel n-ar fi spart neaoş seminţe cocoţat acolo! Şi n-ar fi purtat asemenea haine! Nici băieţaşul ăla cu ochi verzi nu-şi permitea aşa garderobă! Şi nici n-ar fi luat singur decizia de a-i oferi lui nişte apă! Nici n-avea bocanci în picioare, iar asta putea însemna că era mai sus decât indivizii care-l "frăgeziseră"... Oricum, era prizonierul Zmeului - şi, după părerea lui, lucrurile astea nu se prea amestecau. Aştepta...

Aştepta interogatoriul. Care, dacă nu începea în maximum o oră, va întârzia până pe la cinci. Şi nu va începe decât după sosirea Mirelei. Şi-a lui Ionuţ.

Dacă-i făcea ceva băiatului...

Gata cu vegetarea aia! Trebuia să se gândească cum să-l convingă pe Adriano să nu se atingă de Mirela şi Ionuţ! Ei chiar n-aveau nici o vină! Ei chiar nu ştiuseră nimic despre Beatrice! Dar Zmeul voia să simtă gustul dulce al răzbunării - şi cum nevasta şi copilul erau marea lui slăbiciune, se temea tocmai de gândul ăsta...

Uşa se deschise scurt. Poftim? Cine venea? Ridică privirea... Oo, Doamne!

Mămica lui cobora scările, urmată de unul dintre subordonaţii partenerului. Era albă ca varul la faţă şi-l privea lung... Ce-i făcuseră? Ochii lui urlau întrebarea aia! Şi poate că ea înţelegea întrebarea şi-i răspundea chiar acum - dar era el prea panicat ca să înţeleagă...

Individul coborî de pe masă şi aduse un alt scaun în dreapta, cam la un metru de scaunul lui. Mămica lui se aşeză; individul scoase din buzunar o sfoară... De ce-o legau? Se temeau să nu fugă? Sau să nu-i atace?

Doamne, cum dracu ajunseseră acolo? În situaţia aia? Cum reuşiseră să se bage în rahatul ăsta? O legaseră de scaun; însoţitorul ei urca treptele, individul revenea sus pe masă...

Mămica lui îi evita privirea. Era speriată serios. În plus, probabil că se simţea vinovată pentru că băiatul ei era legat de scaunul celălalt... Dar nu era vina ei! El acceptase ideea Beatricei! El o dusese la plimbare! El se culcase cu ea! De ce se simţea ea vinovată pentru asta? Pentru că ea îi spusese să echilibreze balanţa şi "să se distreze"? Pentru că nu-l sfătuise să refuze propunerea Beatricei? Pentru că nu-l avertizase ea pe Zmeu apropo de gândurile şi planurile logodnicei lui - ratând astfel unicul moment când ar fi putut să scape amândoi de pedeapsă? De ce?

Doamne, cât şi-ar fi dorit să poată vorbi cu ea! Dar era evident că individul ăla nu stătea acolo, cu ei, de teamă să nu fugă prizonierii! Erau legaţi zdravăn de scaunele alea! Individul se asigura că nu discutau, nu se informau, nu se puneau la punct cu alibiurile şi minciunile...

Trecuseră cam zece minute. Brusc, mama lui şopti:

- A spus tot!

O privi lung, dezaprobator - "Taci din gură, că te ia ăsta la bătaie!" Spre marea lui mirare, individul de pe masă îşi aprinse tacticos o ţigară... Demonstrându-i că iar fusese idiot, iar el era de fapt "reportofonul"... Mămica lui nu ridică privirea:

- Ieri, totul a fost perfect. Nici eu nu mi-aş fi dat seama! Şi de dimineaţă a fost neschimbată... Ne-a adus aici, la un amic de-al lui, să luăm masa de prânz şi să discute afaceri. După ce-am mâncat... a întrebat-o ce mai faci şi dacă te-a sunat azi. Ea s-a făcut că nu ştie despre ce e vorba; el i-a spus că, după ce ai însoţit-o prin cluburi şi staţiuni turistice, ar fi fost politicos din partea ei să vrea să ştie ce mai faci. Ea l-a acuzat că iar o bănuieşte pe nedrept şi... Şi-a dat cu paharul de pământ. Iar el... Amicul lui i-a făcut o injecţie, iar el a scos un dosar... A spus totul - şi despre tine, şi despre ceilalţi. Patru ore, a vorbit numai ea. El doar i-a arătat poze din când în când...

Acum "era oficial" - era tâmpit. Dacă-şi imaginase că mâna dreaptă a boss-ului cel mare îşi privea logodnica în ochi şi-o credea pe cuvânt, era tâmpit! De parcă Beatrice era nevastă de zugrav, să se îngrijoreze doar pentru zâmbetul ei natural! În condiţiile astea, spionul nici nu trebuise să se obosească foarte tare! Făcuse

două-trei poze, se interesase la recepţie... şi-atât!

- Stilistul, masseur-ul, bodyguarzii din cluburi - n-a contat. Pentru ea, importantă era răzbunarea - aşa i-a spus. El nu-i acordă destulă atenţie, aşa că ea se răzbună. I-a reproşat... I-a reproşat că nu-i mai spunea de mult timp că e frumoasă şi specială şi nu-i mai aducea de mult timp flori şi bomboane... şi n-o mai răsfăţa... Şi-i dăduse practic certitudinea că în penthouse locuieşte o femeie, iar plecările lui "cu afaceri" se desfăşurau în penthouse-ul ăla. Iar ea a vrut să se răzbune. În punctul ăsta, el a râs şi-a spus că penthouse-ul era gol; numai că a observat cum îi fugeau ei ochii după bărbaţi - şi pe stradă, şi prin magazine... Indiferent dacă mergea cu el de braţ sau cu mine. Şi-a început să scoată... Dosarul ăla era plin de poze. Blonzi, bruneţi, frumoşi, urâţi - n-a contat. Ea a vrut doar să se răzbune... A fost filată, urmărită şi ascultată şi pe veceu... În fine! În privinţa ta, a recunoscut că te-a ochit Crăciunul trecut, când ne-ai dus la aeroport. Şi ţi-a urzit o plasă mai specială; că tu, zice ea, eşti om normal, serios, care visează la o căsnicie fericită. Şi-ai avut parte de-un copil bolnav, şi ai fost nevoit să-ţi calci în picioare planurile şi sentimentele...

- Acu' ce faci, îmi faci caracterizarea?

- Îţi spun ce-a spus ea, cu gura ei, azi. I-a spus şi lui că, înainte să-ţi propună afacerea şi să bateţi palma, m-a luat deoparte şi mi-a spus s-o ajut să te convingă să vii cu noi la Milano. Să laşi tot trecutul în spate şi să încerci să faci ceva şi pentru tine. Mi-a spus că o să-ţi ofere o sumă mare; iar eu trebuia să te conving să vii la Milano, să-ţi închiriezi o garsonieră şi s-o laşi să te ajute. Zicea că te-a văzut la prezentarea aia şi că ai avea o carieră promiţătoare acolo; mi-a amintit că are multe relaţii în lumea modei... Când Adriano a întrebat-o dacă plănuia să te facă amantul statornic, a râs şi-a spus că a încercat deja, dar nu i-a mers. Că tu nu vrei o viaţă normală; tu îţi iubeşti copilul şi ţi-ai da şi viaţa pentru el. Şi-ai veni la Milano doar ca să-i poţi trimite soţiei tale bani pentru tratamentul băiatului... Când a terminat ea, a fost rândul meu. Mie doar mi-a arătat seringa - şi i-am spus... I-am spus...

Oftă greu:

- Sper că i-ai spus adevărul. Tot adevărul. Pentru că eu am să-i spun tot ce s-a întâmplat. Şi de ce s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat.

- Ai grijă - am văzut că are pistol.

I-auzi! Acum văzuse ea că Zmeul avea pistol! Îşi închipuise că mafiotul îşi strunea angajaţii cu cuvinte meşteşugite şi-şi speria duşmanii cu o praştie?

- I-a spus că a vrut să te ajute.

Poftim?

- Când a întrebat-o de ce te-a plătit dublu, i-a spus de Ionuţ. Şi i-a spus că a vrut să te ajute cu tratamentul.

Clătină încet capul... şi oftă:

- A vrut doar să uite. A vrut să simtă că are 22 de ani - şi să trăiască aşa cum trăiesc alte tinere de 22 de ani.

- Aţi fost urmăriţi pas cu pas. Şi ne-a ascultat fiecare convorbire telefonică.

- Mă aşteptam.

- Şi totuşi, detectivul particular nu i-a adus mare lucru despre voi. Doar plimbări la juma de metru distanţă, volei, table...

- Am vrut s-o ajut să se schimbe, nu s-o distrug. Se pare că nu mi-a reuşit...

- Alexandre, gata - las-o pe ea! Ce dracu facem noi acum?!

Ridică privirea spre ea şi zâmbi amar:

- Noi? Probabil că murim, în maximum 24 de ore!

Mămica lui ridică tonul vocii:

- Trezeşte-te, copile! Dezmeticeşte-te! Fă ceva să scapi! Gândeşte-te bine ce-i spui, ca să scapi!

Negă scurt cu capul:

- Îi spun adevărul. Că nu ţin musai să scap.

Acum mama lui răcni de-a binelea:

- Mă, tu eşti prost?

Răcni şi el:

- Nu, mamă! Sunt sătul! Sătul de viaţa asta de căcat!

Deschiderea uşii îl făcu să plece imediat capul - răcniseră ca dementii, aşa că acum "or să-i frăgezească" şi-or să-i lipească din nou cu leucoplast...

- Oo, o reuniune de familie!

Cee? Ridică imediat capul - cum? Mirela râdea, coborând treptele. Râdea, cu ochii la el, deşi ţinea şi ea mâinile la spate şi putea deduce fără mari eforturi că indivizii care-o aduseseră aici n-o azvârliseră legată fedeleş într-o dubă - dar nici nu se jucaseră de-a taximetriştii amabili...

Cel de-al treilea scaun sfârşi în stânga lui; prefera să-şi priveasscă tot genunchii, pentru că Mirela îl privea lung... Paşii se îndepărtară. Uşa se închise. Era linişte... Bărbatul de pe masă îşi aprindea altă ţigară... Brusc, soţia lui începu să râdă:

- ... Ce - te-a prins cu nădragii-n vine în patu' lu' nevastă-sa?

O privi lung, serios, încercând să afle cum dracu de ea avea aşa un chef de râs...

- De-aia mi-ai dat mesaj că nu mai poţi să vii să ne iei, şi să luăm trenul? Ai avut treabă?

Adică îi dăduse mesaj... Acum - abia acum - înţelesese cum se întâmplase totul! Zmeul nu fusese înduioşat de gemetele lui, ci plănuise încă de ieri să le asigure tuturor un proces pe cinste! El şi cei doi indivizi care-l coborâseră pe scări aşteptaseră cam un minut în faţa blocului - timp în care cel de-al treilea luase telefonul lui şi-o făcuse pe Mirela să se urce într-un tren şi să vină singură înapoi, la îndemâna lor... Nevasta lui nu părea să-şi dea seama unde erau şi de ce - nevasta lui continuă:

- Trebuia să te prezinţi prompt în patul ei?

Decise să-i lămurească nelămuririle:

- Nu eu ţi-am dat mesajul.

Acum era clar? Da; acum zâmbetul dispărea destul de repede... În sfârşit, îşi dădea şi ea seama pe ce lume trăia! Şi în ce situaţie erau! Acum, trebuia s-o roage să fie sinceră, să-i răspundă Zmeului la toate întrebările şi să-i arate că ea şi Ionuţ chiar n-aveau nici un amestec în tot rahatul ăla! Şi-atunci Zmeul le va da lor drumul! Nu apucă să spună nimic - Mirela scrâşni printre dinţi:

- Ce-ai făcut, Alexandre? Ce dracu te-ai apucat tu să faci?

El? El "o mierlea" în 2-3 ore, iar ea-l întreba ce se apucase să facă? Mârâi şi el printre dinţi:

- Eu? Am făcut 5.000 de euro pentru terapia lui Ionuţ. Tu ce-ai mai făcut? De-alea de zece euro, în dormitorul conjugal?

Evident, ea era indignată de aşa cuvinte:

- Pe mine măcar nu mă umflă nevestele încornorate din casă, cu cătuşe şi sfoară şi interlopi!

Aah, ce idioată! Ea nu-l văzuse pe individul de pe masă? Rostea "cuvinte mari" în faţa lui? Doamne, era cretină! Scrâşni printre dinţi, pe un ton cât mai coborât:

- Taci din gură - că tu scapi! Că n-ai avut nici un amestec în chestia asta şi n-are nimic cu tine! Taci din gură! Taci şi gândeşte-te cum îl convingi să nu-ţi ia banii! Ca să ai cu ce să plăteşti terapia lui Ionuţ!

El mârâise la ea - ea zbieră la el:

- Eşti dement! Ce te-ai băgat, mă, la muierea aia? De ce nu ţi-ai văzut tu frumos de Bianca ta?

- Fiindcă voia să mă impresarieze! Voia să-şi deschidă bordel! De-aia!

- Daa? Da' la hypermarket de ce n-ai rămas, mă?

Zbieră şi el, simţind că o să-i explodeze capul dacă mai ţine tensiunea aia-n el:

- Fiindcă m-au dat afară! Ce voiai - să mă leg cu lanţu' de primu' raft?

Hohotul zdravăn de râs îl făcu să se-ntoarcă spre masă; şi nu se mai controlă - îi aruncă individului o privire câşă. Numai că insul râdea pe cinste şi-i făcea Mirelei un gest concludent - era idioată. Mirela pricepuse foarte bine gestul ăla; şi cum era furioasă şi nu se putea lua tocmai de individul care-i păzea, soţia lui se întoarse spre soacra ei:

- Vezi, Florino? Vezi în ce căcaturi îl bagi? Că tu i-ai băgat-o sub nas! Şi tot tu i-ai spus ei ce mândreţe de băiat disponibil ai!

"Mare noroc ai că m-au legat bine; da' cred că le fac o surpriză şi te pocnesc cu scaunu' peste ochi!" Plănuia să se ridice şi să se întoarcă în viteză. Şi s-o înveţe, cu ajutorul picioarelor scaunului, cum se folosea corect persoana a doua plural! Îl uimi însă reacţia mamei lui, care începu să-i dea nurorii isterice... explicaţii:

- Nu-i adevărat, Mirelo! Ea l-a văzut! Ea m-a întrebat cu ce se ocupă şi dacă poate s-o însoţească prin oraş!

- Şi tu te-ai repezit să-i faci reclamă! Ca să-l vezi despărţit de mine!

- Tu nu vezi ce proastă eşti? Ce bătută-n cap şi cretină şi idioată eşti?

Poftim? Mama lui vorbea aşa? Nu-i venea să creadă - că n-o recunoştea chiar deloc! Înfuriată de cuvintele Mirelei, mămica lui se transformase într-o mahalagioaică:

- De ce să-l despart de tine? Copilu' ăla n-are nevoie de maică-sa?

- Păi n-are! Că-i bolnav cu capu'!

... Închise ochii. Îi închise strâns...

Asta gândea Mirela despre fiul ei, Ionuţ. Acum, la nervi, mama lui Ionuţ nu se mai cenzura. Şi-şi urla cu sinceritate gândurile... Mirela continuă pe acelaşi ton:

- Nici în cur nu-l doare de mă-sa! Ia - îl auzi urlând după mă-sa, sau după ta-su? Nu! Nu-i pasă dacă sunt lângă el sau nu! Pricepi? Îl doare-n cur de toţi şi toate! Dacă are un televizor şi-o pietricică mică-mică, poate să ne ia dracu pe toţi - că nu-i pasă!

Mama lui urlă şi ea:

- Ia taci tu din gură! Că tu eşti mai autistă decât el! Că nu te doare de fi-miu nici în curu' de la sacoşă!

- Ba pe mine mă doare! M-a durut rău când l-am văzut cum vine de la cina prelungită cu şefa lui!

- El măcar n-a adus-o pe şefa aia în dormitorul vostru!

- Auzi?

O va lăsa să-şi termine fraza şi-apoi se va ridica şi-o va pocni cu picioarele scaunului. Spera din tot sufletul s-o nimerească direct în dinţi! Şi totuşi, mama lui nu-l lăsă să-şi împlinească acea dorinţă - mama lui o întrerupse pe Mirela, schimbând subiectul:

- Ia hai, gata - că eşti proastă rău! Alexandre, mamă! Adriano a vorbit ceva cu tine?

Clătină încet capul.

- Atunci ai mare grijă ce-i spui! Te rog! Pentru taică-tu! Şi pentru Ionuţ! Ai grijă ce-i spui, ca să scapi măcar tu!

"Ce dracu să-i spun - că n-am vrut s-o regulez, aşa că m-a violat ea?" Individul care fuma pe masă o să aibă coşmaruri vreo două săptămâni, aşa, după ce se termina şedinţa aia de familie... Mama lui continuă, pe un ton mult mai dur:

- Că tu poţi să ai grijă de Ionuţ; cretina asta nu poate să aibă grijă nici de ea însăşi!

Mirela începu să urle; mama lui nu se lăsă mai prejos, încercând să-şi acopere nora. Urlau, iar el simţea că-i pocneşte capul... Urlau cuvinte grele... Urlau acuze... Urlau invective... Gata! Nu mai putea! Trase aer în piept şi urlă şi el, cât putu el de tare:

- Bă!

Şi-acum era linişte. Acum simţea cum tâmplele i se mişcă cu putere şi-l doare pielea de la zvâcniturile alea... Reveni la tonul calm:

- Puteţi să muriţi în linişte?

Era o întrebare simplă. Ele chiar nu şi-o puseseră deloc azi? Puteau să moară în linişte? Sau nu se gândiseră că s-ar putea să moară totuşi în demisolul ăla? Le privea, pe rând... Decise să le limpezească gândurile şi să le spulbere neclarităţile:

- Peste două-trei ore, ne-mpuşcă pe toţi. Măcar în minutele astea, nu mai zbieraţi una la alta! Că nu mai aveţi mai mult de 300 de minute de trăit! Trăiţi-le în linişte!

Mama lui se uita pe geamul din dreapta. Era încruntată. Ea ştia că are dreptate; dar şi Mirela avea dreptatea ei - că ea stătea cu copilul zi-lumină, ea ştia cel mai bine ce făcea copilul, cum făcea copilul, ea îi ştia stereotipiile, ea se ducea cu el în parc... Ea îl dorise cel mai mult, ea sperase şi se gândise şi plănuise viitorul lui Ionuţ... Mirela privea lung un punct de pe ciment; îl privea de parcă în el era concentrată salvarea din situaţia asta... Soţia lui şopti:

- ... Iar drenează. Rău! A început de dimineaţă, de când s-a trezit... şi până adineauri, la cinci, nu-i trecuse.

- E un drenaj serios?

Soţia lui aproba încet cu capul:

- E în lumea lui. Nu mă aude... Nu priveşte în jur... Nu mai ridică privirea din pământ...

Oftă greu şi şopti, privind-o lung:

- Poate apucăm să vedem măcar cinci minute după drenaj...

- ... Poate...

Plecă privirea spre proprii genunchi:

- Oricare dintre voi două scapă cu viaţă... Duceţi-vă la centru şi întrebaţi de Livia, mama lui Petre. Întrebaţi-o cum au făcut ele - şi faceţi şi voi la fel cu Ionuţ. Vă rog - promiteţi-mi că faceţi asta! Amândouă! Vă rog mult!

Nu mai primi răspuns - uşa se deschise scurt. Cei doi indivizi coborau, cu ochii la el... Unul dintre ei avea în mână o cârpă neagră... Veneau după el. Acum va vorbi cu Zmeul...

Nu se vedea nimic prin cârpa aia neagră; absolut nimic. Îi dezlegau sfoara care-l ţinea pe scaun... Avea vreun rost să le spună că n-avea nici cea mai mică intenţie să opună rezistenţă? Probabil că nu; probabil că, dacă ar fi deschis gura acum să zică ceva, l-ar fi "frăgezit" bine fără să clipească! Aşa că se lăsă apucat iar de braţe şi smucit zdravăn. Urca treptele...

Trecu peste prag. În camera asta era mai răcoare decât în demisol. Probabil că avea aer condiţionat - deci era într-un living... Îl traseră în dreapta, iar ordinul fu ferm:

- Urcă!

Alte scări. Îl duceau la etaj... Noroc că-l ţineau bine - că-l grăbeau şi-l trăgeau după ei fără să se gândească că el nu vedea absolut nimic - şi nici nu ştia câte trepte avea de urcat... Se împiedică de încă un prag şi fu oprit. Gata? Îl împuşca? Sau întâi discutau despre "vacanţa la munte şi în deltă"? Nu-i venea să deschidă el discuţia, aşa că tăcea şi aştepta...

Tresări la auzul vocii subţirele, şterse:

- Adriano, tu eşti?

Îl adusese să vorbească cu Beatrice? De ce? De ce-l adusese să vorbească cu ea? Credea că or să profite de revedere şi-or să se grăbească să stabilească nişte minciuni comune?

... El nu vedea nimic; probabil că nici ea nu vedea nimic, că altfel n-ar fi pus întrebarea aia! În plus, lângă el erau doi malaci! Şi probabil că era şi Zmeul pe-acolo! Italianul voia să ştie ce aveau să-şi spună unul altuia; şi-l interesau mai mult cuvintele ei, pentru că el ştia de prezenţa celor doi indivizi! Aşa că oftă greu... şi încercă să-şi compună cuvintele care-ar fi putut face o mică minune pentru ea:

- Spre nenorocul tău, nu.

Beatrice oftă greu... El nu prea avea ce spune...

- Alexandre...

- Am ştiut întotdeauna că eşti urmărită. Şi totuşi, am decis să te ajut să zâmbeşti - pentru că ai avut dreptate. Şi n-am vrut să ajungi să-ţi smulgi penele.

- Alex,

- Nu-mi pare rău că am făcut-o. Pentru că am reuşit să te fac să zâmbeşti. Meritai zâmbetul ăsta, după părerea mea.

- Alex, încetează! Cum poţi să spui asta? Nu înţelegi că eu te-am omorât? Eu v-am omorât pe amândoi - şi pe tine, şi pe mama ta!

Clătină scurt capul:

- Nu. Eu m-am omorât singur, încă de când m-am însurat cu Mirela. Şi-am omorât-o atunci şi pe mama.

- ... De ce spui asta? Ce-are a face Mirela cu toate astea?

- ... Înainte să mă însor cu ea, eram student la ASE, mergeam cu fruntea sus pe stradă, aveam un echilibru... Cum am spus "Da", s-a prăbuşit totul. Au început datoriile. A rămas imediat gravidă. Am lăsat facultatea ca să aşez marfă-n raft la Kaufland. Mama a trecut de la profesoară respectabilă, la menajeră! Copilul ăsta e aşa cum e... Rezolvarea pe care-am găsit-o e... Tot dezastrul a început cu ea.

- Te rog,

- Dacă ea nu era, eu terminam facultatea. O puneam pe mama să revină la catedră. Şi nu apăream în viaţa ta - nici eu, nici ea. Nu ajungeam aşa - nici tu, nici eu, nici ea.

- Alex,

- Dacă eu n-aş fi avut atât de multă nevoie de bani, n-aş fi acceptat nici măcar rolul taximetristului ocazional! Iar tu poate că nu te-ai mai fi simţit ca papagalul din colivia aurită! Ai fi găsit motivaţia de-a merge mai departe! Ai fi găsit o cale de a-l face să înţeleagă că felul cum se comportă cu tine te macină şi te doare! Ai fi reuşit, până la urmă, să găseşti un compromis care să vă mulţumească pe amândoi. Numai că am apărut eu, şi problema mea, şi copilul, şi...

- Alex,

- Şi ştii care-i culmea? Totul a început de la ea; şi tocmai pentru ea, Ionuţ e o piedică! E bolnav cu capul! Aşa gândeşte nevasta mea despre copilul nostru - că e bolnav cu capul! Şi degeaba încerci să mă convingi că greşesc când spun că decizia mea de-atunci a distrus totul! S-au întâmplat mult prea multe... Iar totul a început cu ea. Dacă ea nu era, n-ar fi fost nici Ionuţ. Şi-atunci nici eu n-aş fi existat pentru tine. Mirela ne-a distrus pe toţi - inclusiv pe tine.

- Nu pot să

- Vrei să-mi faci un serviciu? Un ultim serviciu? Te rog - spune-i să mă omoare.

- Nu, Alex!

- Ba da. Ar fi cel mai mare bine pe care mi l-ar putea face!

- Nu! Tu trebuie să ai grijă de Ionuţ!

- Eu nu mai pot! Nu mai ştiu în ce direcţie s-o iau! În ce direcţie să-l duc pe Ionuţ? Spre ce? Şi cum să-l duc până acolo? Te rog - spune-i să mă omoare!

- Doar dacă-i spui şi tu să mă omoare.

Poftim? Beatrice scăpă un suspin:

- Iar şi-a bătut joc de mine!

Fu smucit în spate, spre uşă. Dar nu reuşiră să-l scoată îndeajuns de repede - auzi şi cea de-a doua frază:

- Iar i-a pus să-şi bată joc de mine...

Înlemnise şi nu prea mai putea reacţiona...

Acum îl târau pe scări în jos - şi nu se gândiseră să-l anunţe că ajunseseră la trepte. El încerca să nu păşească - îi lăsa să-l care ei, că prea ţineau musai să tragă de el pe-acolo...

Acum ştia de ce se întâmplaseră toate. Acum ştia de ce Beatrice făcuse acea depresie puternică şi stătuse două săptămâni într-o clinică privată. Şi de ce se răzbunase şi cu stilistul, şi cu bodyguarzii... Acum ştia cum dădea Zmeul avertismente. Aflase de ce ţinea Beatrice musai să se răzbune... De ce-şi dorea să simtă că are doar 22 de ani...

Îl legau din nou de scaun; stătea neclintit şi se întreba dacă ceea ce spusese el o ajutase cu ceva pe ea... Dacă nu cumva ar fi trebuit să-i spună doar "Eu ţi-am zis să nu te îndrăgosteşti de mine!" - ca s-o împuşte pe ea prima. După ce-i dăduse un nou avertisment... Dacă Beatrice nu putuse uita primul avertisment nici după terapie, psihiatri şi pastile, îşi dădea uşor seama ce efect putea avea acel al doilea avertisment! Iar el spusese... El încercase să o împace cumva cu Zmeul, în timp ce ea poate că-şi dorea doar să scape...

Îi scoaseră cârpa de pe cap. Indivizii se grăbeau acum să iasă... Mirela se repezi cu întrebarea, imediat cum uşa din capul scărilor se închise:

- Ai vorbit cu el? Ce-a zis?

Oftă greu:

- Am vorbit cu Beatrice.

Nevasta lui redeveni isterică:

- Bravo! Ei te scot de-aici şi tu vorbeşti cu Beatrice!

Clătină încet capul - nu putea crede că era chiar atât de idioată! Femeia aia chiar nu putea să înţeleagă cum stătea treaba? Şi bărbatul care-i păzea simţi nevoia să aibă o reacţie - aşa că-i răspunse el Mirelei, râzând:

- Crezi că l-a întrebat cineva cu cine vrea să vorbească?

Mămica lui se grăbi să-l întrebe:

- Şi ce-a zis, puiule? Ce i-a făcut?

Oftă greu:

- Nu ştiu, că n-am văzut-o. Dar... Dar bănuiesc ce i-a făcut. Şi ce-o să-i facă. Mamă, te rog - dacă scapi, să ai grijă de Ionuţ.

- Bineînţeles că am grijă de el! Ce vorbă-i asta?!

Nu, nu pricepuse! Insistă:

- Mamă, să n-o laşi pe Mirela să-l abandoneze într-o casă de copii!

Mirela reacţionă imediat, pe un ton ridicat:

- Idiot cretin ce eşti! Cum să-l abandonez, idiotule?

Ridică şi el tonul la ea:

- Aşa cum l-ai abandonat când ai aflat că e autist! Adică bolnav cu capu', cum zici tu!

- Tu m-ai dat atunci afară!

- Iar tu ai rămas afară patru luni de zile! Timp în care n-ai insistat nici măcar o dată să te întorci!

- Da' tu, bijuteria lu' mămica? Tu de ce te-ai dus să o regulezi pe Bianca?

Întoarse capul şi-i aruncă o privire plină de ură:

- Poate pentru că Ionuţ trebuia operat de dimineaţă, iar tu păpasei banii de parcă erau caramele?

Mămica lui interveni în schimbul de replici, pe un ton un pic speriat:

- Alexandre, dă-o dracului pe-asta! Fii atent la mine! Puiule! Alexandre, te rog eu din suflet! Ai mare grijă ce-i spui!

Oof, cât de speriată era mămica lui! Dar... Ridică scurt din umeri:

- Îi spun să ochească şi să tragă.

- Alexandre,

- Asta "mi-a programat" încă de când a auzit că i-am călărit femeia! Ce-i aşa greu de priceput, mamă? Crezi că toţi bărbaţii sunt aşa ca mine, să-i cedeze nevestei dormitorul ca să aibă unde să-şi aducă clienţii?

Preţ de-o secundă, fu linişte; mămica lui oftă greu şi plecă

privirea:

- Alexandre, ascultă-mă un minut, te rog. Calmează-te şi ascultă-mă cu atenţie... Eu n-am să pot să am grijă de Ionuţ. Habar n-am ce trebuie să-i fac şi cum trebuie să-i arăt cartonaşele alea! În plus... În plus, la analizele pe care le-am făcut luna trecută, am aflat că am cancer.

Cee? Mămica lui avea cancer? Nu-i venea să creadă! Şi totuşi...

- Aşa că pe mine nu mai contează dacă mă omoară el, sau boala. Important este să scapi tu. Copilul tău are nevoie de tine! Gândeşte-te bine ce spui şi ce faci cu Adriano; că n-ai voie să-ţi laşi copilul baltă!

Tresări, speriat de-a binelea de zbierătul Mirelei:

- Da' eu ce dracu sunt, mamă purtătoare? Cine dracu s-a chinuit cu el până acum?

Uşa se deschise din nou. Tresări şi înlemni - Zmeul îl privea lung. Şi bătea uşor cu ţeava pistolului în piciorul drept... Foşnetul îl anunţă că individul coborâse de pe masă. Acum cobora şi italianul scările, privindu-l tot pe el... Asta însemna că îi venise rândul - fie la interogat, fie la împuşcat. Deşi ceva îi spunea că nu va scăpa chiar atât de ieftin...

Italianul se opri pe prima treaptă, preţ de-o secundă. Iar privirea aia dreaptă, apăsătoare, se întoarse spre mama lui. Dar... Nu putea spune nimic; nu putea... Nu ştia ce să-i spună ca să-l oprească. Nu ştia ce era în mintea lui! Şi nu putea să rişte! Nu ştia nici unde era Ionuţ... Adriano îşi continuă drumul - îl văzu oprindu-se în faţa mamei lui. O privea lung - iar mămica lui parcă se făcuse şi mai mică...

- Te-am luat în Italia ca să ai grijă de ea. Ştiai că am încredere în tine. Ştiai că erai paznicul ei. Am discutat mult, noi doi, şi ştiu că ai înţeles foarte bine ce ţi-am spus atunci... Te iert pentru toate dăţile când Beatrice te-a dus de nas, iar tu n-ai încercat să afli dacă a fost la coafor sau la amant. Dar l-ai băgat pe băiatul tău sub nasul ei şi i-ai ajutat să-mi pună coarne. Deşi te-ai gândit la nepotul tău când ai făcut-o, pentru asta nu te iert.

Mâna cu pistolul se ridică scurt. Involuntar, închise ochii...

Nu!

Pocnetul îi opri inima-n loc - nu!

Mirela începu să urle; auzi un foşnet, urmat de o lungă serie de palme şi "Taci". Şi nu putea...

Ştia că o împuşcase...

Mirela plângea; palmele se opriseră. Auzea paşii urcând treptele... Abia acum, când italianul rostise "nepotul tău", realiză că nimeni nu-i spusese unde era Ionuţ! Şi nici el nu se întrebase unde era băiatul lui! Întrebă acum, răspicat:

- Unde e Ionuţ?

Vocea italianului îi răspunse cu calm:

- Copilul? E sus.

Deci nu-l împuşcase. Nici nu-l lăsase pe peronul Gării, sau la marginea autostrăzii. O omorâse pe cea care complotase, într-un fel sau altul, la montarea coarnelor în fruntea lui; şi-şi dădea seama că Mirela chiar n-avea nimic de-a face cu toată nebunia asta! Şi-atunci, dacă Ionuţ era sus, iar mama lui nu mai era, de ce mai lungea inutil procesul ăsta? Rosti scurt:

- Împuşcă-mă.

- Nu te grăbi - vine şi vremea ta.

Mai auzi doi paşi; apoi, deduse că italianul deschisese uşa - pentru că auzi clar ţipete şi hohote de plâns. Şi-apoi uşa se închise...

El nu putea să moară acum - nu-i venise încă vremea! Beatrice era următoarea pe lista italianului. El va fi ultimul... Şi cum italianul nu-şi încheiase conturile cu logodnica infidelă...

Plecă capul. Îşi impuse să deschidă ochii... Trebuia să-şi privească tricoul. Trebuia...

De ce-o omorâse? De ce ea? Ea nu făcuse nimic! De ce-o omorâse? Îşi închipuia că Beatrice n-ar fi fost capabilă să-l ameţească, dacă n-ar fi ajutat-o ea? După ce-o iertase pentru că nu putuse - sau nu voise - să-i smulgă Beatricei destăinuiri complete despre aventurile de-o oră cu masseurul, de ce-o omorâse acum? Când el era singurul vinovat pentru tot ceea ce se întâmplase? Da, ea îl sunase de fiecare dată! Dar el fusese cel care, de fiecare dată, spusese "Bine"...

Bricheta ronţăi scurt. Nu-l mai interesa ce face individul care-i păzea. El nu voia decât să moară... Acum, acolo, voia să facă cumva şi să moară...

I se înceţoşau ochii. Nu putea s-o privească... Mămica lui...

- ... O să ne omoare pe toţi, Alexandre!

El voia să ştie un singur lucru de la ea:

- Ionuţ e bine?

- ... Nu ştiu. Ţi-am spus că drenează. E în lumea lui: tace mâlc, se preocupă de cel mai mic lucru pe care poate pune mâna... Ne-au adus împreună până aici; dar, când ne-au scos din maşină, mi-au pus un sac negru pe cap. Şi nu ştiu...

Şi probabil că, după ce-i puseseră sacul pe cap, singura ei grijă fusese propria supravieţuire. Mămica lui murise; curând, o să moară şi el. Ea n-avea nici un amestec - ea şi Ionuţ vor fi urcaţi într-o maşină şi duşi... la părinţii ei probabil... Ionuţ va rămâne cu ea... Tocmai cu ea - cu singura persoană care nu credea în recuperarea lui! Singura persoană ferm convinsă că băiatul de patru ani jumate e bolnav cu capul! Ce tâmpenie! Ce nenorocire! Câtă cruzime în Dumnezeul ăla... Clătină încet capul:

- Tu nu iubeşti copilul ăla. Nu-ţi pasă de el. Iar după ce-o să mor şi eu, o să te dezbari de el.

Ştia că nu va obţine o discuţie normală; Mirela izbucni în ţipete isterice, printre suspine:

- Al dracului să fii tu, Alexandre, cu gura ta spurcată şi cu capu' tău idiot! Că îmi zici că trebuie să încercăm să convieţuim în pace, pe urmă-mi zici că vrei o fetiţă şi pe urmă zici că nu-mi pasă de Ionuţ! Ştii ceva? Sper să te-mpuşte, Alexandre! Şi sper din tot sufletu' meu să sfârşeşti în iad, lângă mă-ta! Ca să n-apuci să mai nenoroceşti vreo femeie, cum m-ai nenorocit tu pe mine! Şi pe ea, apropo! Pe femeia aia care ţipă acum sus! Că, dacă o împuşcă, tu eşti direct responsabil pentru asta! Tu ai bătut palma cu ea! Tu te-ai căţărat pe ea! Tu i-ai semnat condamnarea la moarte!

Tot ceea ce rostise nevasta lui era adevărat. Exact asta era şi părerea lui! Aşa că răspunse scurt:

- Ştiu.

Uşa se deschise din nou. Auzi din nou ţipetele... Coborau; spera din tot sufletul să fi venit rândul lui! Voia să fie rândul lui! Voia să se termine totul! Nu putea să afle ce planuri avea italianul cu Ionuţ...

Nu; o luau pe Mirela. Uşa rămăsese deschisă; încerca să nu asculte cuvintele Beatricei... ca să nu le înţeleagă...

Gata. Acum era din nou linişte. Era...

Clipi scurt. Lacrimile căzură. Voia... Ridică încet privirea...

Forţa glontelui o împinsese pe spate - şi căzuse cu scaunul. Nu-i putea privi chipul; încerca să nu-i vadă chipul...

Ar fi trebuit să aibă grijă de ea. După moartea tatălui lui, ar fi trebuit să se transfere la FF şi să se întoarcă în Târgovişte. Ar fi trebuit să se angajeze undeva şi să înveţe seara, acasă, pentru facultate. Ştia că ea l-ar fi ajutat cu plăcere... Ar fi trebuit să fie acolo, lângă ea; s-o sprijine cu nenorociţii ăia de avocaţi şi cu viaţa de zi cu zi, cu banii, cu cuvintele...

Nu - părinţii lui nu-l educaseră bine. Nu-l învăţaseră bine. Omiseseră ei ceva - şi ajunsese în halul în care era acum. În loc să-şi sprijine mama, în loc s-o îndrume înapoi, la catedră, el o neglijase şi-o lăsase să sfârşească menajeră la Milano...

De ce dracu nu-l împuşca odată? Ce aştepta? Cu ce dracu îl

ajutau acum regretele şi gândurile alea - dacă tot îl împuşca la final? Ce voia să-i demonstreze? Încerca să-l facă să sufere? Voia să-l vadă plângând? Ce voia italianul să obţină cu procesul ăla? Ce voia să demonstreze? Şi cui?

Bufni în plâns şi închise ochii: nu, nu putea s-o vadă...

Presimţea că el va fi ultimul. El o să le vadă pe toate... Probabil că-l vor duce iar sus, ca să vadă execuţia Beatricei... După care va fi rândul lui să ţipe şi să urle... Şi abia după aceea va veni glontele. Urma o demonstraţie de forţă al cărei scop nu-l înţelegea - de vreme ce-l omora oricum la final... Dar probabil că aşa reuşea italianul ăsta să nu facă pareză, sau atac cerebral - probabil că aşa îşi răcorea nervii...

Îi era frică pentru Ionuţ. Omul ăsta nu se sinchisea de copilul individului cu care-l înşelase logodnica. Cu atât mai mult, nu va fi dispus să înţeleagă de ce copilul ăla plângea, sau nu voia să păşească peste prag, de ce nu răspundea când era strigat... Se temea ca nu cumva italianul să-şi verse nervii pe Ionuţ - pe motivul care-l determinase pe el să spună întotdeauna "Bine" atunci când Beatrice luase telefonul mamei lui şi îl sunase...

Îi plăcea să creadă că italianul avea capul pe umeri. Şi era un tip calculat. Îi plăcea să creadă că partenerul de afaceri al italianului nu avea o afacere cu crematorii, aşa că va încerca să-l tempereze un pic în privinţa numărului de cadavre... Îşi dorea din tot sufletul să nu-i facă nimic Mirelei - că n-avea nimic de împărţit cu ea, iar dacă murea şi ea Ionuţ era pierdut...

Pocnetul îl făcu să tresară! Asta fusese o împuşcătură! Pe cine împuşcase? Ridică imediat capul spre individul de pe masă:

- Pe cine-a împuşcat?

Chipul individului emana o nepăsare "nesfârşită"; umerii lui se ridicară scurt... Ei, pe dracu! Ţipă la el:

- Pe cine-a împuşcat?

- Ce mă-ntrebi pe mine?!

Ba el ştia! Că prea era calm! El sigur ştia planul italianului - şi deci bănuia şi ordinea execuţiilor! El sigur ştia totul! O să-l întrebe... Scăpă un suspin:

- Pe cine-a împuşcat? Pe Ionuţ?

Individul îl privea lung - dar nu mai apucă să-i răspundă, pentru că uşa se deschise larg. Iar primul lucru pe care-l sesiză fu liniştea - de sus nu mai răzbăteau ţipete...

Beatrice...

Mirela era îmbrâncită pe scări; era albă ca varul la faţă şi privea strict cimentul pe care păşea. Iar asta însemna că interogatoriul ei se terminase. Şi era rândul lui acum. În sfârşit! În sfârşit, îl omora! În sfârşit!

Da; după ce-o legaseră iar de scaun, veneau la el. Da' încet se mai mişcau!... În sfârşit!

Nu-i mai puseseră sacul pe cap - dar asta i se părea normal acum, pentru că el urma să moară - aşa că, indiferent ce va vedea, nu va apuca să spună nimic nimănui! În plus, italianul trebuia să vadă punctul din mijlocul frunţii - nu? Şi probabil că-i va face mare plăcere să-l privească în ochi atunci când va ridica pistolul! Asta nu mai conta - important era că-l împuşca!

Se înşelase - uşa de la demisol nu ducea în living, ci într-o bucătărie mare. Uşa din faţă era închisă; cea din dreapta, deschisă, ducea la scări... Iar scările se terminau într-un holişor cu două uşi. El fu îmbrâncit spre uşa din stânga. Intră.

Ăla era dormitorul - unul dintre ele probabil, pentru că era meschin de mic... În patul de-o persoană... Da; îşi bătuseră joc de ea. O legaseră şi-şi bătuseră joc de fiecare centimetru din ea. Şi apoi, probabil că italianul zâmbise slab, îi mai spusese unele lucruri şi-i adusese izbăvirea. Beatrice murise cu lacrimile pe obraji...

Foşnetul scurt îl făcu să tresară - era semiîntuneric în camera aia, iar el o văzuse întâi pe ea... Italianul era la fereastră; iar indivizii îl împingeau acum spre el. Îi vedea profilul - privea lung grădina şi se gândea la ceva. Era încruntat... Se grăbi să întrebe:

- Unde e Ionuţ?

- Se joacă. Nu te îngrijora pentru el; îngrijorează-te pentru tine.

Gata - acolo îl opreau. La un metru distanţă. Îl privi drept:

- N-am de ce - că pe mine oricum mă-mpuşti. Am făcut ceea ce-am făcut ca să-i dau lui o şansă. Unde e?

- Am spus că se joacă. Nu înţeleg o chestie...

Ce nu înţelegea? Că-l lămurea imediat, ca să-l împuşte mai repede! Întrebarea întârzia, pentru că bărbatul din faţa lui îşi aprindea o ţigară... Şi privea lung pe fereastră, de parcă încerca să afle de-acolo răspunsul... Întoarcerea bruscă îl făcu să tresară - ptiu, că era iute ca un titirez!

- Nevastă-ta m-a văzut împuşcând-o pe Beatrice. Ştii ce mi-a spus? Că, dacă mai slăbeşte cinci kile, arată perfect. Şi se oferă să rămână ea cu mine.

Dumnezeule mare! Începu să râdă - "dulceaţa" lui nu pierdea nici o ocazie! Întrevăzuse "divorţul", planificase debarasarea de copil şi zărise şi oportunitatea mutării în Italia, cu sacul cu bani! Italianul nu schiţă nici un zâmbet măcar:

- Cu condiţia ca tu şi copilul să fiţi duşi acasă şi lăsaţi în pace.

Vaai, ce mişto! Şi-l dusese de nas doar cu atâta? Nu-şi putu stăpâni curiozitatea:

- Şi n-ai pocnit-o?

- Nu; că n-a glumit. A încercat să-şi salveze familia şi a oferit tot ce are şi m-ar putea interesa, în opinia ei. Şi ştii ce nu înţeleg? Nu înţeleg cum dracu aţi ajuns să vă prostituaţi amândoi!

Asta era o întrebare grea...

Nu; nu mai râdea. Cuvintele directe, dure, îi stârniseră amintirile. Iar amintirile îi năvăliseră în minte şi "uciseseră" acel moment amuzant, cu Mirela în rolul logodnicii mafiotului... Plecă privirea:

- Ne-am căsătorit - şi-a fost de-ajuns.

Mâna dreaptă făcu un gest scurt - scosese din nou pistolul de la curea. Italianul ordonă sec:

- Stai jos acolo, pe pat.

Se conformă - nu-i păsa dacă murea lângă Beatrice, sau la marginea gropii săpate special pentru el... Gestul italianului îi "expedie" pe cei doi indivizi care-l însoţiseră; rămăseseră singuri... Ridică privirea spre el: "Hai, nu mă-mpuşti odată?" Italianul era încruntat; pistolul bătea uşor blugii... Vocea îşi schimbă tonalitatea - deveni vocea unui interogator priceput:

- ... Povesteşte tot. De la majorat încoace, "toarnă" tot ce-ai făcut în viaţa asta. Şi te avertizez că am nas fin - miros imediat gogoşile...

Nici nu intenţiona să-l mintă! Oricum, Beatrice şi mama lui îi făcuseră deja informarea completă şi complexă! Iar el trebuia să fie sincer, ca să-şi permită, la sfârşit, să-l roage să-i lase pe ei doi să trăiască! Dacă voia ca Mirela şi Ionuţ să fie duşi acasă, trebuia să facă lumină în mintea italianului. Trebuia să-l lămurească - şi apoi să-i explice că ei doi n-aveau nici o vină, nu erau nicicum implicaţi în toată tărăşenia asta... Oftă greu:

- ... Tata a fost director de fabrică; mama a fost profesoară. După revoluţie, tata a deschis o firmă... A vrut să-mi pregătească o companie mare şi puternică - şi s-a înhămat la jugul politic. Când am intrat la ASE, mi-a făcut cadou o maşină şi mi-a închiriat un apartament cu două camere în Bucureşti. Trecusem în anul doi, când partenerii politici l-au falimentat. Iar el a făcut infarct. Şi pusese puţin deoparte... Mama mi-a spus să mă întorc în Bucureşti şi să termin facultatea. Să-i împlinesc tatei visul ăsta. Pentru asta, mi-a promis că se va lupta în justiţie până va reuşi să-l răzbune. Am revenit în Bucureşti, dar n-am acceptat să mă întreţină

ea; şi cum eram student la zi, am căutat o activitate care să-mi permită să mă duc la cursuri... Aveam patru colege fotomodele; le auzeam discutând despre sume frumuşele. Şi auzisem zvonuri cum că mama făcea curat pe la cucoanele din Târgovişte, ca să aibă din ce să trăiască... M-am dus la o preselecţie pentru figuraţie în public, la TV; m-am ales cu un contract de colaborare şi o şefă pofticioasă. Nu mi-a bătut apropo-uri de la început; întâi mi-a oferit o prezentare de modă, la Sala Palatului. Prima prezentare de modă din viaţa mea. Eram în culise, când a apărut Mirela... După două săptămâni, s-a mutat la mine... Avea 17 ani; şi chiar dacă mama mi-a spus că n-ar trebui să mă însor la 19 ani, şi chiar dacă părinţii ei nu m-au suportat nici măcar două ore la o cină formală, în ziua în care ea a împlinit 18 ani, ne-am căsătorit. După nouă luni s-a născut Ionuţ... Mama n-a rezistat decât 48 de ore în casa noastră. A încercat să stea la noi, să-l crească ea pe Ionuţ, dar nu s-a putut înţelege cu Mirela. Iar din clipa aia, mama a încercat să fie ca şi inexistentă, pentru că prezenţa ei ne afecta nouă căsnicia... Şefa "mă penaliza" pentru că o refuzam; Mirela stătea acasă cu copilul, eu nu puteam să bat creatorii de modă până mă cereau în mod special pe mine... Am îngheţat facultatea şi-am sfârşit dând cu mopul şi aranjând produse pe rafturi, 12 ore pe zi... Când am vrut să vând maşina, mama mi-a reproşat că era cadou de la tata... Mi-a trimis banii prin poştă. Banii de pe apartamentul lor, pe care l-a vândut când a plecat în Italia - i-a pus într-o cutie, a scris adresa şi... Când a văzut cei zece mii de euro, Mirela a plănuit imediat să angajeze o bonă, să se ducă la sală şi să redevină fotomodel; Ionuţ avea doar şapte luni jumate atunci, aşa că ne-am certat urât de tot. Şi-am pălmuit-o...

Simţea nevoia unei pauze; tăcu deci. Aştepta întrebări, nelămuriri... constatări... Italianul tăcea. Şi bătea în continuare cu pistolul în blugi. Individul îi părea destul de calm; decise deci să continue înainte să-l audă ordonându-i s-o facă:

- Din clipa în care am pălmuit-o, Mirela s-a îngrăşat. Mult. Special ca să-mi facă-n ciudă. Visul ei dintotdeauna fusese să ajungă un fel de Claudia Schiffer de Dâmboviţa; probabil s-a gândit să facă repede un copil, ca să scape de sarcina asta... N-a anticipat că copilul nu putea sta singur acasă... Nu ştiu. Nu contează, oricum. Mama a venit în România de Crăciun, şi-a acceptat să stea la noi. Chiar pe 25, s-au luat la ceartă pentru banii pe care îi băgasem la bancă. Mirela a aruncat sarmalele pe jos şi s-a repezit s-o lovească. Iar eu m-am apucat să-mi joc nevasta-n picioare, şi nici n-am observat că mama plecase deja... Pe urmă, Ionuţ şi-a rupt mâna. Mirela m-a sunat din spital şi m-a anunţat că profesorul voia 500 de euro ca să-l opereze. Iar noi eram în starea în care-am fost întotdeauna - lefteri. M-am dus la patroana agenţiei şi i-am cerut o prezentare de modă. Ea mi-a spus că n-are, dar mă invită la cină. Şi m-am gândit... M-am gândit că, dacă scot bani din bancă, n-am să pot să mă mai opresc şi-o să-i toc pe toţi - tot ce mai rămăsese din munca de-o viaţă a alor mei. Aşa că m-am dus... După cina asta, profesorul l-a operat pe Ionuţ iar eu am fost din nou trecut pe listă pentru diversele acţiuni ale agenţiei. Iar Mirela şi-a dat repede seama ce declanşase abundenţa aia... Anul trecut, în iulie, ea a fost la un pas de peritonită. Am rămas eu cu Ionuţ acasă, ea a plecat cu salvarea... După trei zile petrecute clipă de clipă lângă copil, a trebuit să accept evidentul - ceva nu era în regulă cu el. L-am dus la medicul de familie, care ne-a trimis la neurolog... Care mi-a spus că e autist, iar dacă descopeream asta mai devreme aş fi putut spera într-o recuperare completă... şi că 3 ani e o vârstă la care nu prea se mai poate face mare lucru...

Îi venea să plângă - şi încerca să nu plângă... Ştia că trebuia să continue cumva...

- ... Mi-am pierdut serviciul, pentru că nu puteam să duc un copil de trei ani într-un magazin cu materiale de construcţii. M-am dus din nou la şefa agenţiei şi i-am spus să-mi dea o acţiune, un sampling, orice! Mi-a dat un contract ferm pe cinci ani, pe care nu puteam să-l refuz pentru că se angaja să-mi asigure minimum 200 de euro pe lună... Am început tratamentul copilului, cu tot felul de siropuri şi injecţii... Am încercat să fac terapie cu el după ceea ce văzusem pe internet... I-am spus Mirelei să se externeze singură şi să-şi petreacă restul vieţii cu părinţii ei. În mintea mea, ea era singura vinovată pentru boala copilului. Ea stătuse cu el acasă, ea spusese mereu că o să vorbească el într-un final... Nu m-a contrazis; nu m-a mai sunat până în noiembrie... Am început să caut un centru specializat în terapie... Am găsit, în cele din urmă, un medic homeopat...

- Cât a rămas în urmă?

- La patru ani şi-o lună, vârsta cognitivă era de doi ani jumate. Iar limbajul, de un an jumate.

Aştepta... Nu; nu mai avea întrebări. Trebuia deci să continue, nu? De la majorat încoace - aşa-i spusese! Îşi trase nasul şi se conformă:

- Mirela m-a sunat în noiembrie. Intrasem deja în "clubul părinţilor cu copii autişti", medicul îmi explicase de ce era Ionuţ aşa... Ne-am împăcat. Iar ea s-a implicat în recuperarea băiatului. Eu m-am angajat la Kaufland... În decembrie, am avut o serată la Operă şi-am ajuns acasă după miezul nopţii; ea a crezut că am fost la cină cu şefa şi-a decis "să inaugureze" dormitorul şi scuza general valabilă cu migrena... Am venit mai devreme acasă, într-o seară, şi-am găsit o pereche de pantofi la uşă... şi uşa încuiată la dormitor... Atunci am decis să-mi îngheţ mariajul; să-l criogenizez cumva şi să încerc să-l resuscitez atunci când Ionuţ va fi mai bine... În iulie, când m-a sunat mama...

La dracu! Nu mai putea să vorbească! Parcă presimţind asta, italianul ordonă sec:

- Vorbeşte.

Să vorbească... Da; trebuia să vorbească. Cu cât vorbea mai repede, cu atât termina mai repede. Şi-l împuşca mai repede! Deci...

- ... Când m-a sunat mama, să-mi spună s-o iau de la aeroport, m-am bucurat mult - ştiam că o să-i spun totul şi-o să-mi descarc toate gândurile şi amintirile şi supărarea... Am dus-o la apartament şi-am stat cu ea, am ajutat-o la treabă... I-am spus de boala lui Ionuţ... Beatrice trebuia să vină la şase; a venit la patru. Şi m-a găsit acolo. Le-am dus cu maşina la un restaurant şi-atât.

- Şi nevastă-ta ce-a zis când a auzit de noua ta clientă?

- Mirela n-a ştiut nimic din ceea ce s-a întâmplat. Iniţial, nici n-a ştiut că a venit mama! Am dus-o la Eforie Nord cu două zile înainte de venirea mamei. A stat acolo două săptămâni, cu Ionuţ; şi-apoi i-am dus la Călimăneşti. Medicul ne-a recomandat să

- Cum a început idila cu Beatrice?

- ... La început, m-a rugat s-o duc cu maşina, că îi e scârbă de taximetriştii hoţi din Bucureşti. În fiecare zi, îmi dădea 50 de euro. Apoi m-a rugat să joc rolul bodyguardului, prin cluburile şi barurile din Bucureşti - şi mi-a dat 100 de euro.

Simţea un gust amar în gură - dar ştia că n-avea de ce să spere că va muri împăcat! Se grăbi să ajungă odată la finalul poveştii, ca să-şi primească glontele şi să se termine totul:

- Mi-am dat seama că nu poate ieşi singură - că urăşte singurătatea. Şi-am auzit, într-o seară, în club, ce credeau prietenele ei despre ea. Am jucat rolul bodyguardului vorbăreţ, un timp. Dar era evident pentru mine că era supravegheată discret, iar ea se distra pe cinste atunci când o duceam eu prin cluburi şi baruri. Şi-am decis să discut cu ea şi să o conving cumva să nu-şi facă singură probleme - şi să nu mă mai sune decât cel mult atunci când vrea să o duc undeva cu maşina. Am mers în Herăstrău şi-am discutat. Ea era sigură că n-o urmăreşte nimeni; că nu-ţi pasă de ea... M-a convins să-i spun ce boală are Ionuţ. După cinci minute, m-a con-

vins s-o duc la prezentarea de modă la care trebuia să particip în seara aia. Şi a văzut-o pe şefa mea albăstrindu-se la vederea ei. Eu i-am spus că aşa se albăstreşte şefa mea atunci când nu vreau să-i ţin companie la cină... A doua zi, mi-a propus o afacere. Eu o duceam în excursie şi o făceam să simtă că are doar 22 de ani, iar ea mă plătea cu 500 de euro pe zi.

Paşii se apropiară cu fermitate; mâna îl prinse zdravăn de păr, iar ţeava pistolului se aşeză în fruntea lui. Italianul mârâi:

- Şi te-ai calicit.

Îl privi lung... Era furios. Fierbea de furie! Şi totuşi, omul ăla nu-l va împuşca înainte să-şi primească toate răspunsurile! Aşa că... Aşa că închise ochii şi oftă greu:

- Copilul meu nu recuperează distanţa dintre el şi copiii normali. Are nevoie de mai multe ore de terapie pe săptămână. Are nevoie şi de logopedie. Am aflat, la ultima vizită la medic, că nu mai are nevoie de medicamentul din Germania, ci de alte medicamente, din Marea Britanie. La toamnă, o să aibă nevoie de un însoţitor, care să stea cu el la grădiniţă şi să-l ajute să facă ceea ce fac ceilalţi copii. Iar la anul, după ce împlineşte cinci ani, o să-l primească la camera hiperbarică de la Constanţa. Care costă 100 de euro ora. Şi-acum împuşcă-mă - că tocmai ţi-am recitat 20.000 de euro cel puţin. Iar eu n-am banii ăştia, şi nici n-am şanse să fac rost de ei. Nu-l mai pot ajuta pe Ionuţ cu nimic. Pot să mă duc pe lumea ailaltă.

Şi gata. Acum îl împuşca. Era pregătit, era liniştit... Era conştient că nu mai putea să-şi ajute nicicum băiatul... Simţea că era mai bine să moară acum, înainte să nenorocească şi alte persoane dragi lui... Hai - unde era glontele ăla?

Auzi un oftat lung, greu... iar ţeava pistolului se ridică. Mâna îi dădu drumul. Paşii se îndepărtară. Păi nu-l împuşca? Deschise mirat ochii... Italianul se ducea spre uşa din dreapta. Şi tocmai băgase pistolul la cureaua blugilor! Îl văzu ieşind... şi revenind, după câteva secunde, cu Ionuţ!

- Ionuţ!

Dăduse să se ridice, să se repeadă la el - dar realizase într-o clipă că băiatul lui nu era băiatul lui...

Doamne, cum era drenajul ăla! Copilul lui, Ionuţ al lui, se comporta exact ca în ziua în care intraseră amândoi pentru prima oară în policlinica Maşina de Pâine! Doamne, nu cumva dăduse înapoi?

Întrebarea seacă îl dezmetici din gânduri:

- Aşa face tot timpul?

Adică tot timpul stătea cu capul plecat, mut ca un peşte, atent doar la roţile de la maşinuţe?

- Da.

- ... Nu vorbeşte deloc?

- Aproape deloc.

- Şi cum dracu vă înţelegeţi cu el?

- Stăm cu ochii pe el şi-l vedem unde se uită, unde vrea să ajungă...

Italianul dădu drumul mânuţei şi mai făcu un pas. Şi-l privi lung pe Ionuţ... după care se întoarse, mirat, spre el:

- ... Nu spune niciodată că vrea la mama, sau la tata? Nu întreabă niciodată de mama şi tata?

Negă încet cu capul, fără să încerce să-şi mascheze tristeţea... Italianul revenise spre Ionuţ, care era foarte atent la maşinuţa din mâna stângă... El aştepta întrebările, ca să-i dea răspunsurile şi să-şi primească glontele...

- Ţie cum îţi spune?

- Tati.

Italianul se aplecă, prinse mâneca tricoului şi-o scutură uşor, folosind un ton numai lapte şi miere:

- Hei! Ia uite cine-i acolo!... Uite, acolo!

El arăta cu degetul, dar Ionuţ avea alte treburi... Italianul scutură din nou mâneca:

- Hei! Unde e tati?

Răspunsul fu aceeaşi indiferenţă surdo-mută... Decise să intervină şi rosti prompt-ul:

- Fii atent.

Căpşorul micuţ se ridică imediat; ochi albaştri îl priveau lung... Doamne, cât de frumos era copilul lui! Şi-o să rămână orfan... Adriano pricepu repede cum "funcţiona" Ionuţ, pentru că rosti şi el:

- Fii atent!

Răsuflă uşurat - Ionuţ se întorsese spre italian, care-şi compuse instantaneu o mimică pacifistă:

- Unde e tati?

Băiatul lui nu se clintea din poziţia aia... Îl scoase din încurcătură cu promptul:

- Arată tati.

Iar acum Ionuţ se răsuci pe-un călcâi şi-l "ţintui" cu indexul. Îl arăta pe el, cu aceeaşi mimică serioasă... Oftă greu:

- Bravo.

Mânuţa se coborî, iar ochii albaştri redeveniră atenţi la maşinuţă... Adriano îşi mai aprinse o ţigară:

- Aşa face tot timpul?

- Da.

- Aşa vă înţelegeţi cu el?

- Da.

- Merge la grădiniţă?

- Nu. O să meargă la toamnă - l-am înscris deja, la program de 4 ore.

- Şi medicul ce spune: îl va ajuta cu ceva?

- Spune că vom vedea. Eu unul mă îndoiesc. Că e grădiniţă normală, de stat, iar educatoarea nu pare strălucită. Dacă nu ne putem permite să-i angajăm un *shadow*, care să stea cu el şi să se ocupe numai de el... Dar măcar o să stea câteva ore printre copii; contează şi asta.

- De ce nu l-aţi înscris la o grădiniţă specială?

- Alea sunt rezervate cazurilor mult mai grave.

- La o grădiniţă particulară atunci!

- Cea mai ieftină costă 200 de euro pe lună. Exact cât şedinţele de terapie. Prefer deci să-l duc la terapie - acolo tutorele lucrează numai cu el, în timp ce la grădiniţă sunt 10-15 copii la o educatoare.

Italianul se aplecă din nou spre Ionuţ; îl privi lung... şi-i dădu promptul:

- Fii atent.

Era atent...

- Cum te cheamă?

Era bine! Ionuţ răspundea la întrebarea asta! Într-adevăr, după o secundă de gândire, băiatul lui răspunse:

- ... Ionuţ.

- Câţi ani ai?

Şi pe-asta o ştia!

- ... Patru ani.

- Îţi plac maşinile?

Nu; la o întrebare aşa complexă, simţea că băiatul lui nu putea răspunde acum. Poate-ar fi răspuns ieri dimineaţă; dar azi, cu drenajul... Într-adevăr, Ionuţ îl ignora şi pe Adriano, şi întrebarea. Iar italianul puse degetul pe maşină:

- Îţi place?

- Îţi place?

Oo, nu! Atât de mult se întorsese? Oftă greu:

- Ecolalie. Repetă ce a auzit. Crezusem că a trecut peste ea...

Tăcere...

- Dă-mi maşina.

Ionuţ nu reacţiona, aşa că mâna se întinse ferm:

- Dă-mi maşina.

Acum jucăria se aşează în palma întinsă. Şi-atât - ochişorii albaştri priveau covorul... Îl privea lung şi se întreba de ce... De ce lucrurile erau aşa cum erau acum? De ce băiatul lui era aşa? De ce era el aşa?

- ... De cât timp face terapie?

- Din octombrie, anul trecut.

- Şi medicul ce spune? Îşi revine?

- Medicii sunt întotdeauna optimişti - că n-au de ce să zică "Nu". Progrese sunt, zi de zi. Dacă ceilalţi copii ar fi amabili şi n-ar mai creşte, poate...

Italianul porni spre el. Plecă imediat capul - ar fi vrut să-l roage să nu-l împuşte sub ochii lui Ionuţ. Dar ar fi fost ciudat, pentru că până acum îl tot rugase să-l împuşte odată... Maşinuţa se aşează pe genunchiul lui; italianul se întorcea lângă Ionuţ... Ce dracu voia să facă? O evaluare? O testare?

- Fii atent.

Era atent.

- Du-te şi ia maşina.

Prea complex - două instrucţiuni, plus maşina aia de la sfârşit... Ionuţ continua să-l privească pe bărbatul din faţa lui... Adriano îl întoarse spre el, îi ridică mâna şi-i întinse degetul spre maşină:

- Du-te şi ia maşina.

Ionuţ văzuse imediat maşina - că-l interesa! Aşa că se apropie, grăbit, şi luă jucăria. Şi nu le dădu nici o atenţie nici lui, nici trupului de pe pat; se concentră asupra roţilor. Ca de obicei...

Plecă capul - totul era în zadar. Tot chinul ăla fusese în zadar. Se întorseseră exact în punctul de pornire - exact la zero. Nu degeaba toţi academicienii spuneau că istoria se repetă! Totul era un cerc, iar vieţile oamenilor mergeau pe linia aia subţire - când sus, când jos, întorcându-se mereu în punctul zero, urcând pentru ca apoi să coboare, zbătându-se să urce iar pentru ca apoi să se prăbuşească...

Paşii se apropiară. Degetul îi ridică bărbia - şi-l văzu trăgând aer în piept, pregătit să-i mai spună ceva... Dar, nu - renunţase. Îi văzuse lacrimile şi renunţase. Plecase deci din nou capul; italianul se întorcea la fereastră...

Ar fi vrut să-l roage să-l lase să-şi mai strângă o dată băiatul în braţe. Dar nu voia să-l înfurie. Reuşise să-i ia mintea de la problema amantului şi-a logodnicei umblăreţe. Şi chiar dacă italianul îşi amintea toată tărăşenia în clipa în care se uita spre pat, măcar îi stârnise un soi de milă... Îi plăcea să creadă că italianul nu-i va face rău lui Ionuţ; şi voia să spere că demonstraţia aia, plus cuvintele lui, îl vor convinge să nu-i facă rău nici Mirelei. Şi poate că o să-i lase totuşi banii de terapie... măcar din milă...

Îşi mai aprinsese o ţigară. Fuma mult individul; dar era normal, fiindcă era nervos şi se gândea la pedeapsă... De ce se mai gândea la asta? Nu era evident că-l va împuşca? Se gândea oare ce să facă cu Mirela şi Ionuţ? Calcula probabil că Mirela îl văzuse împuşcând-o pe Beatrice - adică era un martor incomod. Dar copilul ăla mic şi frumos nu va putea supravieţui fără ajutorul unuia dintre părinţi. În clipele astea, italianul calcula viaţa Mirelei...

Era linişte. Ionuţ stătea lângă el, dar nu părea să fi observat trupul din pat, sângele, mâinile lui legate la spate...

În maximum cinci minute, italianul termina ţigara. Şi-l împuşca. Venise deci momentul unui total... sincer.

Trăise 25 de ani - mai mult decât de-ajuns, în opinia lui! De-a lungul acestor ani, avusese şi bune, şi rele. Avusese părinţi buni, care-i oferiseră o copilărie şi-o adolescenţă perfectă - pentru care le va mulţumi întotdeauna. Perioada studenţiei fusese perfectă, cu tot ceea ce implicase ea - cursuri, seminarii, excursii, amici, restanţe, copiuţe, pătanii ciudate şi vesele... O cunoscuse apoi pe Mirela - se însurase cu ea, şi un timp chiar fusese fericit! Iar dacă Ionuţ n-ar fi fost autist, ştia prea bine că ar fi fost fericiţi până la adânci bătrâneţi! Chiar şi aşa, singuratici şi departe de familia extinsă! Dar...

Dar trebuiseră să trăiască. Dragostea va trece întotdeauna prin stomac. Iar durerea de stomac era o pacoste...

Atunci când se născuse Ionuţ... Îşi amintea ecografiile. Vizitele la cabinetul medicului fuseseră atât de speciale! Atât de frumoase! De când renunţase la facultate ca să se angajeze, problemele cotidiene îndesaseră acele amintiri plăcute într-un colţ al minţii. Acum, scormonea prin cotloane pe-acolo şi le regăsea... un pic înceţoşate...

Simţise un sentiment ciudat atunci când observase clar, pe ecografia alb-negru, trăsăturile băieţelului. Ştiuse încă de-atunci că vor avea un copil frumos. La maternitate primise confirmarea - chiar dacă Ionuţ fusese ridat şi ciufulit şi avusese toată faţa umflată...

Îl aduseseră acasă. Viaţa devenise un chin - pentru că voia şi trebuia să-şi amintească totul cu sinceritate! Alăptatul la cerere, pampersii, aprinderea luminii de câte 4-5 ori pe noapte... Într-o zi, aţipise cu capul pe baxurile de Bucovina... În altă zi, fusese cât pe ce să fie "înjunghiat" de-o ţeavă legată de-o Dacie papuc... Băieţelul lor crescuse, încet-încet. Se făcuse tot mai frumos, tot mai cuminte... Şi mai frumos... Şi mai cuminte...

"E autist." Acolo fusese vârful cercului. De-acolo începuse coborârea. Şi coborâse... Pe la doctori... Printre siropele şi injecţii... Cu tutori... Cu cartonaşe... Cu plânsete... Cu întrebări rămase fără răspuns... Cu veşnica problemă a banilor...

Acum, ajunsese într-un impas. Mare. Ajunsese jos de tot, în punctul zero. Şi Ionuţ era tot în punctul zero. Poate drenase. Poate se speriase, atunci când îi luaseră oamenii partenerului de-acasă - şi de-asta.... Poate făcea şi el aşa cum auzise că fac unii autişti - într-o situaţie care-i crea o stare de disconfort, se retrăgea în lumea lui, până revenea într-un mediu cunoscut. Nu ştia de ce copilul lui revenise brusc în punctul zero. Oricum...

Lui atât i-a fost dat să trăiască. Atât a putut să facă pentru băiatul lui. Aşa a înţeles el să-l ajute, aşa a reuşit să-l ajute... De-aici încolo, Ionuţ va trebui să se descurce cumva fără el. Probabil că italianul o va împuşca şi pe Mirela - că-i era mai aproape binele personal, decât binele unui copil "bolnav cu capul"! Iar după ce-o împuşca şi pe ea, probabil că nu se va obosi să-l ducă pe Ionuţ la un leagăn de copii; probabil că nu se va gândi să-l lase în curtea vreunei biserici... Părinţii Mirelei nu telefonau cu anii... Aşa că...

Aşa că ajunsese în situaţia vecinilor lui. Numai că băiatul ăla avea 12 ani, gândea normal, era mare... Avea bunici... Ionuţ al lui...

Ionuţ al lui avea un tată care nu ştiuse când să se oprească. Adriano avea dreptate - se calicise. Deşi ştiuse cine era Beatrice şi mai ales a cui logodnică era, el se gândise la bani... Încercase să obţină cât mai mulţi bani... Iar calicia asta a lui îi omorâse pe toţi - şi pe mama lui, şi pe el... Şi pe Mirela. Din cauza lui, Ionuţ va rămâne singur. Fără nici un sprijin. Iar pentru că-şi lăsa copilul singur pe pământ, sufletul lui va sfârşi în iad.

Ridică privirea spre italian. Ce dracu vedea acolo, în curte? Îi supraveghea pe oamenii partenerului, cât le săpau lor groapa? Hai odată! Îl împuşca, sau ce dracu făcea? Parcă citindu-i gândurile, italianul stinse scurt ţigara şi se apropie de el. Numai că nu scoase pistolul - apucă mânuţa lui Ionuţ şi porni spre uşă:

- Hai.

Se ridică, oftând greu, şi-l urmă. Descoperi că cei doi indivizi care-l aduseseră până acolo aşteptaseră la uşă; şi-l apucară din nou de braţe. Numai că acum nu-l mai smuceau. Nici măcar nu-l mai trăgeau în dreapta sau în stânga! Le stârnise mila...

Or să coboare la demisol. Numai că de data asta cobora şi Ionuţ... Oare acum o va elibera pe Mirela? Cu 10 secunde înainte de a-l împuşca pe el?... Oare îi va împuşca pe toţi? Privi lung căpşorul blond... Nu! Pe Ionuţ n-o să-l împuşte! Că n-avea de ce!

Italianul deschise uşa; auzi imediat exclamaţia Mirelei:

- Ionuţ! Puiule!

Ionuţ nu avea nici o reacţie. Nu mai ştia ce să creadă: drenaj, sperietură... Simţea că oricum nu mai conta... Mirela se grăbi să continue:

- Dă-mi pupic!

Italianul dădu drumul mânuţei; iar Ionuţ se apropie de mama lui şi-şi lipi buzele de obrazul ei. La patru ani jumate, pupicul trebuia învăţat la centru, printr-un program specific... ca şi suflatul nasului dealtfel... Mirela părea extrem de bucuroasă de revedere:

- Hai la mami în braţe! Ionuuţ! Hai hopa sus!

Ei doi se înţeleseseră întotdeauna un pic mai bine. Pe ea, Ionuţ o asculta cât de cât. Acum se căznea să se urce pe genunchii ei, şi probabil se întreba de ce nu e luat de subţiori şi urcat... Italianul se opri lângă masă; îi spuse ceva individului care-i păzise până acum, iar el se des-cocoţă şi-şi privi oamenii:

- Duceţi-vă şi aranjaţi maşina.

I se dădu drumul. Se opri lângă scări - voia să stea în spatele lui Ionuţ, să nu-l vadă băiatul murind... Italianul meşterea ceva - probabil scosese pistolul! Îi tot şoptea individului la ureche, iar individul îl privea pe el lung şi aproba încet cu capul... Brusc, individul întrerupse şoaptele italianului - şi îi ordonă lui:

- Stai jos.

O să stea jos şi-o să-l roage să-l ia pe Ionuţ de-acolo. Dar nu pe el - pe italian. Îi lăsa să termine de vorbit... Italianul se întoarse spre ei:

- În mod normal, ar trebui să nu mă amestec. Dar voi sunteţi nişte oameni cum n-am mai întâlnit niciodată. V-am ascultat pe rând pe fiecare, v-am auzit discuţiile de-aici şi-am rămas mască... Ionuţ, vino încoace.

Ciudat - băiatul se grăbi să coboare din braţele Mirelei şi să se conformeze! Italianul îl trase spre masă; individul care-i păzise îl luă pe sus şi-l aşeză pe masă, cu spatele la ei. Şi rămase acolo, lângă el. De ce stătea lângă el? Şi de ce ţinea mâinile pe genunchii lui? Ce planuri aveau cu copilul lui?

Adriano se opri între el şi Ionuţ; vocea lui redeveni tăioasă, mai tăioasă decât privirea aia încruntată:

- Deci aveai un viitor frumos în faţă. Şi ţinteai la o slujbă la birou. Nu te-ai făcut fotomodel din plăcere...

Negă încet...

- Sau din pasiune...

Nega în continuare...

- Sau din interes...

Ha! Continuă să nege... şi-l văzu apropiindu-se de Mirela:

- Tu te-ai făcut fotomodel din plăcere?

- Nu neapărat... Am zis să încerc, că nişte bani de buzunar nu-mi stricau! Aşa că m-am dus la un casting şi m-au primit!

- Câţi ani aveai?

- 17. Eram încă la liceu.

Italianul dădea din cap aşa... constatativ. Ochii negri reveniră spre el:

- Dacă nu murea tatăl tău, nu intrai în agenţia de modelling.

Negă din nou, încet... Era linişte...

Într-o singură secundă, italianul trase pistolul de la curea, ridică piedica, îl încărcă şi apăsă pe trăgaci. Scaunul căzu, cu un zgomot greu...

De ce?

Ochii negri îl priveau pe Ionuţ acum.

Aoleu, Ionuţ! Întoarse capul spre băiatul lui!... Era preocupat de maşinuţă. Era calm, liniştit, fericit că în sfârşit era lăsat în pace să se joace...

Acum, Ionuţ nu-l mai avea decât pe el. Iar el...

El tocmai făcuse o descoperire cruntă. El nu mai voia să rămână cu Ionuţ. El simţea că nu mai putea să îndure încă o secundă din viaţă. El voia doar să moară. Oftă greu şi plecă capul:

- Te rog...

Paşii se apropiau...

- Te rog, omoară-mă!

- Şi crezi că, dacă ajunge într-un centru de plasament, o să-i fie mai bine?

Se grăbi să aprobe cu capul, repede-repede, ca să-l convingă s-o facă odată... Italianul se îndepărtă grăbit:

- El n-o să fie niciodată mai bine.

Nu! De ce dracu spunea asta? De ce dracu nu-şi ţinea gândurile pentru el? De ce nu-l lăsa să spere că putea fi mai bine? De ce-i lua şi ultimul lucru care-i mai rămăsese - speranţa? Poate pentru că el n-avea copii? Şi nu-şi imagina cum era durerea aia din sufletul lui?

Uşa se închise. Întoarse încet capul spre stânga... spre femeia pe care el o ura pentru că o iubea, iar dragostea lui pentru ea îi adâncise în nefericire mai mult, şi mai mult...

Auzi un foşnet; după nici o secundă, pocnetul umplu parcă tot subsolul.

Şi toată lumea.

... Murise? Gata? Îl împuşcase?

... Nu.

... Ionuţ!

Trase aer în piept şi sări spre dreapta, urlând din toate puterile! Trebuia să ajungă la el! Trebuia să-l omoare! Nenorocitul îl împuşcase pe Ionuţ!

Smuci mâinile cât putu el de tare, încercând să smulgă cumva legăturile alea... Nu reuşi să-l îmbrâncească pe individ - încasă însă un alt pumn în frunte şi fu pus fără mari dificultăţi la pământ. Nu! Se va scula de-acolo şi-l va omorî pe nenorocitul ăsta! Şi pe italian! Şi pe oamenii lor! Îi va omorî pe toţi!

Se zbătea degeaba; încerca să-l lovească cu picioarele, deşi nu-l putea nimeri... Iar dacă-l nimerea, asta nu va da timpul înapoi...

Individul îl trântise pe jos şi se aşezase pe el. Acum îl apuca bine de păr - iar contactul capului cu cimentul dur îl ameţi serios... Auzi, ca prin vis, vocea individului:

- Stai liniştit, că nu te-mpuşcă!

Nu? De ce? Da' el voia să moară! Voia să ajungă pe lumea cealaltă, unde-l aşteptau toţi oamenii dragi lui!... Şi Ionuţ... Parcă-parcă se apropia cineva...

Brr! Apa rece ca gheaţa îl dezmeticise instantaneu! Şi apa, şi smucitul de păr! Individul ordonă, scuturându-i capul:

- Deschide ochii!

Se conformă... Adriano se lăsase pe vine, ca să-l poată privi de aproape:

- Te-am iertat că mi-ai călărit femeia. Ştiam ce plimbăreaţă era; în plus, a recunoscut azi cu gura ei cum a ridicat coada şi cum a insistat pe lângă tine, cum te-a informat subtil c-o bat şi-i fac tot felul de lucruri... Am înţeles ce motive ai avut ca să accepţi propunerea ei. Iar motivele tale sunt mai puternice decât ale ei. Şi-am aflat, din sursă sigură, că în ultimele două săptămâni ai făcut multe lucruri care s-o împingă pe Beatrice spre mine - deşi puteaţi fugi în lume cu suta de mii de euro pe care şi-o pusese deoparte. Aşa că, din punctul ăsta de vedere, noi doi nu mai avem nimic de împărţit.

Oo, ba aveau de împărţit! Pentru Ionuţ, or să tot împartă pân' la moarte! Italianul se apropie şi-i şopti la ureche:

- Îţi spun un secret. Şeful meu a avut o fetiţă exact la fel -

identică chiar! A dus-o la mii de doctori şi vraci, i-a angajat mii de terapeuţi şi psihologi, a plimbat-o din biserică în biserică, a îndopat-o cu medicamente... şi-a sfârşit trimiţându-mă să-i curm suferinţa.

Şi-a judecat el că Ionuţ trebuia să moară? Italianul se ridică:

- Ai ales greşit - şi-ţi dau şansa să mai alegi o dată.

Nu! Nu-nu-nu! Nu voia o şansă! Voia un glonte! Acum, repede!

- Tocmai te-am readus la stadiul din perioada majoratului. Ăia 5.000 de euro din cont sunt un şut serios în viaţă aici, în România. Dezmeticeşte-te, revino pe "traseul" de la 18 ani şi nu-ţi mai căuta nevastă prin agenţiile de modelling - că păpuşelele alea nu-s făcute să fie neveste. Sau mame.

Mâna îi dădu drumul; Adriano pornise grăbit spre scări. Bufni în hohote de plâns:

- Omoară-mă...

- Omoară-te singur, dacă asta vrei. Da' eu zic să te mai gândeşti.

La ce dracu să se mai gândească? La Ionuţ? La băieţelul lui? La mama lui? La ce? La un nou început în viaţă? Care viaţă? Care început?

Individul nu se ridica de pe el. Iar el nu mai încerca să se elibereze. Nu auzise plânsul lui Ionuţ - iar asta însemna... Asta...

Uşa rămăsese deschisă. Doi indivizi năvăliră înăuntru, iar ucigaşul lui Ionuţ ordonă:

- Hai mai repede, că trebuie să mergem!

Şi nu se ridică decât când fu sigur că-l apucaseră bine... Îl târau pe scări...

Ar fi trebuit să întoarcă capul...

Doamne, Ionuţ al lui murise! Şi-ar fi vrut să-l vadă! Ar fi vrut să întoarcă capul şi să vadă o minune! Şi să sune cumva la 112, să cheme o salvare, să...

Nu mai avea putere. Nu mai putea nici să ţipe, nici să se împotrivească... Nici măcar să păşească... Nu se putea opri din plâns - iar prin plânsul ăla simţea că-şi pierde puterile...

Traversară bucătăria - iar acum îl duseră spre uşa din faţă. Se pomeni în living. Nu-l interesa cine era acolo - dacă-l împuşcau, era perfect... Fu aşezat pe-un scaun - alt scaun. Simţea că alunecă de-acolo... Voia să alunece, ca să dea cu capul de ciment şi să moară odată...

- Ce-are, mă, ăsta?

- Nu ştiu, şefu'!

- Dă cu apă pe el!

Oare despre el vorbeau? Probabil! Se îndoia că mai era cineva în camera aia care nu se putea menţine la verticală... Apa rece îl dezmetici un pic. O mână îl prinse de păr şi-i trase capul spre stânga. Îi examinau lovitura de la cap... Concluzia fu clară:

- Îi trece, până la următoarea prezentare de modă!

Bufniseră în râs... El nu se putea opri din plâns, ca să-i blesteme... că omorâseră un copil nevinovat...

- Bă! Ia fă-i un calmant!

- Să nu leşine, şefu'!

- Las' că dacă leşină şi ne taie ăştia apa, luăm din piscină!

Râdeau... Braţul începuse să i se încălzească uşor - probabil că-i făcuseră o injecţie, şi n-o simţise...

- Ia, aveţi grijă!

Parcă ieşea cineva... şeful lor probabil... Palma i se lipi de frunte.

- Mai bagă nişte apă, mă! Da' ia şi tu găleata, ce dracu!

Tocmai îi venise o idee nouă... Proaspătă... Viabilă...

Dacă nu se liniştea, or să-l abandoneze în curte la Urgenţă. Unde intra pe mâna medicilor, care-l vor pune pe picioare. Dar dacă se liniştea un pic, îl duceau acasă. Unde avea 28 de pastile de Diazepam. Şi fotografii... cu băiatul lui...

Scutură capul, încercând să scoată cumva apa din nas - idioţii chiar îi turnaseră o găleată de apă-n cap! Ascultători subordonaţi... Îşi dădea seama că începuse să se liniştească... Ştia că trebuia să se liniştească, dacă voia să ajungă la Diazepam... Fu tras spre spătarul scaunului:

- Ia, stai aşa! Şi nu mai boci - că ţi-am zis că nu te-mpuşcă!

Da, îi zisese. Iar ei nu voiau să-l omoare... Aa, acum realiza el... Deschise ochii şi încercă să întoarcă capul, să-l privească în ochi:

- ... De ce... l-ai omorât?

- Fiindcă mi-a zis să-l omor.

Concludent răspuns... Individul se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Voiai să-l vezi bătaia de joc a şcolii? Şi-a cartierului? Crezi că învăţa vreodată să traverseze singur? Fii serios!

"Să-ţi dea Dumnezeu un băiat mare, frumos şi deştept şi precoce şi care să-ţi moară-n braţe în ziua când va împlini şapte ani!" Aşa-i dorea bărbatului care îi împuşcase copilul...

- Las-o cum a picat! Ocheşte o puştoaică normală la cap, îndoap-o cu vitamine şi fă unu' ca lumea! Şi ia secretu' cu tine în mormânt! Altceva n-ai ce să mai faci!

Diazepamul era în sertarul de la geam - ultimul sertar mic. În cutia cu medicamente, sub foliile de aspirină - ca să nu-l găsească Ionuţ...

Ionuţ al lui...

Se născuse normal. Primise nota 10. Mâncase întotdeauna bine. În afară de obişnuitele, inerentele răceli şi de operaţia la mână, nu avusese probleme de sănătate. Nimic nu prevestise...

Iar dacă n-ar fi învăţat niciodată să traverseze, tati ar fi mers peste tot cu el. Ar fi făcut el cumva...

Se lăsase liniştea în cameră. Ucigaşul lui Ionuţ îl ţinea sprijinit de spătarul scaunului; auzea nişte voci undeva în curte...

Nu mai urla. Nu mai hohotea. Lacrimile însă alunecau... Paşii se apropiau, dar nu-l mai interesa cine venea...

- Alexandre...

Adriano? El ce mai voia? Primi o serie de palme uşoare, şi-şi aminti că trebuia să fie ascultător dacă voia să ajungă la cele 28 de pastiluţe... Deschise deci ochii. Privirea aia neagră, pătrunzătoare, îl examina de aproape - numai Adriano ştia de ce...

- Câte degete vezi?

- ... Patru.

- Ce zi e azi?

- ... Miercuri.

- Bun. Acum plecăm de-aici. Când ajungi la Bucureşti, te duci frumuşel la poliţie şi declari tot ce-ai făcut cu Beatrice. Cluburile, barurile, plimbările, muntele şi delta. Şi mai adaugi de la tine ceea ce-ţi spun eu acum! Azi de dimineaţă, te-a sunat şi te-a chemat la ea. Tu i-ai scris nevesti-tii un SMS, să vină singurică cu trenul, după care te-ai dus la ea. Te-a servit cu un Prigat; l-ai băut şi te-a luat somnul. Şi te-ai trezit seara târziu, pe podeaua apartamentului ei gol-goluţ, fără bani şi fără mobil. Te-ai dus acasă, unde ai constatat că nevasta şi copilul au venit de la munte, au lăsat bagajele şi-au plecat undeva. Şi-au uitat să se mai întoarcă. Şi atât. Ai reţinut?

- ... Da.

- Evită amănuntele - că Prigatul poate da amnezie...

Aprobă cu capul, pentru că trebuia să ajungă acasă... la pastiluţe...

- Şi-ncă ceva. Nu te mai gândi la ei - că n-or să-i găsească. Niciodată.

Îl văzu ridicându-se, ieşind... Doi indivizi intrară pe lângă el şi se grăbiră să-l prindă iar de braţe. Mâinile din spatele lui îi dădură drumul. Deci îl duceau acasă...

Oare acolo era acasă? În ce măsură era indicat să se întoarcă

în apartamentul ăla? Apartamentul închiriat de tatăl lui... Apartamentul mariajului, al trădării... Al naşterii... Al terapiei...

Se sperie de-a binelea atunci când palma i se lipi de frunte şi-i trase cu putere capul spre spate! Capul lui întâlni spătarul scaunului. Bărbatul din spatele lui îi puse o cârpă udă pe nas şi pe gură. Nu! Îl adormeau! Mirosea dulceag! Nu trebuia să respire! Îşi ţinea respiraţia - nu avea voie să respire!

- Hai odată!

Nu-nu!

Încasă un pumn în stomac. Involuntar, trase adânc aer în piept...

5 august 2010 - joi

Parcă auzea ceva...

Deschise încet ochii... Era întuneric - întuneric beznă. Poate...

Îşi amintea că îi puseseră o cârpă la nas. Şi-l obligaseră să inspire. Poate... Poate reuşise totuşi să moară? Poate era în iad? Poate era noapte în rai? Oare...

Trebuia să încerce. Poate era norocos...

- Ionuţ...

După calculele lui, Ionuţ nu putea fi autist şi pe lumea cealaltă! Că nu existau medicamente pe lumea cealaltă! Şi probabil că nici medici! Nici imprimante color, pentru cartonaşe! Dacă ar fi reuşit totuşi să moară, şi-ar fi totuşi undeva pe lumea cealaltă, Ionuţ ar fi trebuit să răspundă... Să mai încerce o dată!

- Ionuţ!

Nuu, nici el nu se auzea! Mai tare!

- Ionuţ!

Acum se auzise. Aştepta... Tresări la auzul paşilor - venea! Băiatul lui venea la el! Îl auzise! În sfârşit!

Se auzea o melodie... Altă melodie... Nişte voci... Ştia melodia aia. Şi cum erau şanse destul de mici ca RDS-ul să fi tras cablu până-n iad, sau să fi semnat Dumnezeu contract cu Televiziunea Dolce, trăgea concluzia că gingle-ul Antena 3 se auzea doar pe pământ... la televizorul unui vecin...

Era sarcastic. Deci nu reuşise să moară...

Stătea pe ceva moale. Pipăi scurt... Covor. Îşi amintea cuvintele italianului - trebuia să se ducă la poliţie şi să spună că s-a trezit în apartamentul gol-goluţ al Beatricei. Ceea ce însemna că, ieri, apartamentul ăla se golise şi "se igienizase" corespunzător şi de amprente, şi de ADN... Deci îl aduseseră la el acasă...

Trebuia să se ridice. Şi să afle de ce era atât de întuneric în jur. Încerca să-şi pună mâinile şi picioarele într-o oarecare ordine... Reuşi doar să se ridice în patru labe. Pipăi în jur şi găsi fotoliul... Acum parcă începea să distingă forma mobilei... Se trase sus, pe fotoliu, şi-şi impuse să nu mai închidă ochii. Era greu - îi simţea umflaţi şi-l usturau rău. Şi de la plâns, probabil şi de la cloroform...

Rămăsese singur cuc...

În minte îi reveneau frânturi de fraze. Şi imaginea italianului. Şi imaginea ucigaşului lui Ionuţ. Şi frânturi din cuvintele lor - ale tuturor. "Bătaia de joc a şcolii"... "E bolnav cu capul"... "Crezi că învăţa vreodată"... "Şeful meu a avut o fetiţă"... "N-or să-i găsească niciodată"...

Trebuia să ajungă cumva la bucătărie. Trebuia să mai găsească o lumânare. Măcar o lumânare, dacă trei ştia sigur că nu va găsi... Trebuia să se ridice.

Se sprijini de cotiere şi încercă... Da; se putea menţine la verticală, dacă se sprijinea de ceva. Aprinse lumina.

Sufrageria era aşa cum o ştia el. Cum o lăsase înainte să se ducă să-şi facă sandwich-uri pentru drum. Intraseră, dar nu răvăşiseră nimic... Păşi încet, cu grijă, să nu cadă... Apăsă comutatorul şi intră în bucătărie.

Primul lucru pe care-l văzu fu cuţitul din chiuvetă. Cuţitul de pâine - ăla cu zimţi. Zâmbi slab - Dumnezeu încerca să-i dea idei? Ha! Dumnezeu să-şi ia ideile şi să şi le înfigă-n cur! Că de la Dumnezeu pornise totul! Dumnezeu îl făcuse pe Ionuţ autist! Dumnezeu le dădea curvelor copii normali ca să-i abandoneze prin maternităţi şi leagăne de copii! Avea el o răfuială mai veche cu Dumnezeu! De câteva ori chiar se hotărâse să dea foc bisericii de la Doamna Ghica! Dar se calmase, de fiecare dată, înainte să

iasă din casă...

Privi lung de jur împrejur...

Cana! Cana cu ness! Dacă reuşea să ajungă la ea... şi la pachetul cu ţigări de pe masă... Se aplecă cu grijă, se sprijini de masă... şi se aşeză. Şi mai amână puţin momentul lichidului maroniu - scoase o ţigară...

Începea să se lumineze afară. Întoarse încet capul spre ceasul de pe perete - era cinci. Era august - se va lumina curând...

Se aplecă şi trase sertarele, rând pe rând... O singură lumânare-pastilă. Bună şi asta! O aprinse şi-o aşeză pe masă...

Ionuţ murise... Mămica lui murise... Şi Mirela... Iar el ce mai putea să facă? În situaţia asta, în care ieri la ora asta avusese o familie şi-o mamă, iar azi avea 7.000 de euro şi era singur pe Pământ, el ce mai putea face?

... Păi putea să bea cafeaua, să fumeze ţigara şi să-şi adune puterile - ca să ajungă până la sertarul cu medicamente. Putea să re-considere sugestia lui Dumnezeu - în ambele cazuri, s-ar fi dus glonţ să-i ceară personal socoteală pentru boala lui Ionuţ... Putea să amâne momentul pentru diseară - şi să se ducă întâi la poliţie... cu speranţa că indivizii vor fi neglijenţi, iar poliţia le va găsi totuşi trupurile... şi vor fi înmormântaţi creştineşte... Şi iar ajungea cu gândul la Dumnezeu...

De ce nu-l omorâse pe el? Tocmai pe el îl adusese acasă! Tocmai pe individul care "îi fericise" logodnica! Şi de ce îl omorâse pe Ionuţ? Cum spusese italianul?... "El n-o să fie niciodată mai bine." De unde ştia el? Ce, era psihiatru? Era medium, sau ghicitor în zaţ? Întinsese o pasienţă, cât se ocupaseră oamenii lui cu batjocorirea Beatricei?

... A dracului ea ţigară! Îi limpezea gândurile! Şi nu era bine - pentru că-i amintea de celelalte cuvinte... Cum spusese? Nu mai ştia exact, dar şeful italianului a avut o fetiţă, exact ca Ionuţ, pe care a dus-o peste tot pe unde-o putea duce - şi ăla chiar că-şi permitea orice! Că era mafiot, se bălăcea în bani! Şi-l lăsaseră nervii... Şi ordonase uciderea propriului copil... Păi el putea spune că "e campion"! Că el nu plănuise niciodată să-şi sufoce noaptea copilul cu perna, ca să-i curme suferinţa! Deşi se gândise şi el, la un moment dat, că îl chinuie inutil - şi o rezolvare ar fi fost să-l ducă la Doamna Ghica, în primul bloc cu zece etaje, să urce cât mai sus şi să-l ia în braţe... Şi Mirela se gândise că locuiau doar la trei, şi probabil că distanţa n-ar fi fost de-ajuns...

De ce-l omorâseră? Credeau că-i fac un bine?

... Oare îi făcuseră un bine?

Când îl dusese la Călimăneşti, Ionuţ fusese complet schimbat. În bine. Îi deschisese uşa din Eforie, îi zâmbise, îl luase în braţe... Învăţase şmecheria răspunsului afirmativ... Parcă auzea vocea subţirică, melodioasă, care reacţionase la piuitul mobilului şi spusese "Alo? Cine-i aici?"... Şi-l amintea pe bancheta din spate...

Mai bău o înghiţitură de cafea - că n-avea rost să plângă. Cum spunea proverbul? "Mortul de la groapă nu se mai întoarce"...

Ultima oară când fusese acolo, în apartamentul cu două camere, Ionuţ se urcase în basculantă. Şi ceruse şniţel. Şi scrisese la calculator. Scriseseră împreună... Şi era tentat acum să creadă că, aplicând metoda mamei lui Petre, ajutat şi de medicamente, Ionuţ ar fi putut să recupereze măcar o parte din decalaj. Şi-ar fi reuşit să înveţe să dea cu pumnii şi picioarele în copiii care-ar fi râs de el la şcoală. Dar gândul ăsta i-ar fi amărât rău sufletul - pentru că regăsise ieri un Ionuţ întors în punctul zero... Un Ionuţ care ştia strict câteva comenzi învăţate la centru... Care nu reacţiona... Care nu zâmbea... Care învârtea, a miliarda oară poate, roata de la maşinuţă... Care nu clipise nici în faţa corpului de pe pat, nici la auzul pocnetului... Care nu se întrebase nici o clipă de ce mami şi tati stăteau cu mâinile la spate... Un Ionuţ care-i aducea acum în mintea dezmeticită de cofeină şi nicotină, atâtea poveşti triste, auzise în "clubul părinţilor cu copii autişti"...

Să ia cuţitul din chiuvetă?

Îşi privi lung încheieturile. Erau umflate. Dacă poliţistul observa asta... Privi din nou flacăra lumânării.

Ar fi fost mai bine să se bucure că se sfârşise aşa? Că nu-şi va duce copilul la groapă, cu preot şi steag şi colivă, aşa ca vecinii lui? Ar fi trebuit să se bucure că nu va trebui să pună arpacaşul în oală, gândindu-se la mama lui, la nevasta lui, la copilul lui? Ce trebuia să facă el acum? Să se bucure că se sfârşise aşa? Să plângă, pentru că se sfârşise?

Stinse ţigara şi oftă greu... Şi-şi termină cafeaua. Nu, nu se va bucura deloc. Nu acum. Peste cinci minute, când se va lungi pe canapea, se va bucura din tot sufletul - pentru că îi va reîntâlni... şi vor fi fericiţi... şi nu se vor mai certa, mama lui şi Mirela... iar tatăl lui îşi va cunoaşte nepoţelul... care nu putea fi autist şi pe lumea cealaltă...

Se ridică, privind lung sertarul cu medicamente: deci, 28

Ameţi instantaneu; dădu să prindă masa, dar nu-i reuşi. Iar durerea cauzată de contactul cu podeaua îl făcu să geamă...

La dracu! Era atât de slăbit, că nici să se sinucidă nu mai avea forţă! Oare era de la Cloroform?... Nu. Era de la stomacul gol. Ultimul sandwich pe care-l înghiţise fusese cel de ieri dimineaţă. De-atunci, nici apă nu mai băuse. Normal că ameţise şi se prăvălise pe-acolo! Deci, dacă voia să poată să se sinucidă, trebuia să înghită întâi nişte pâine...

OK! Se aplecă, deschise uşiţa şi scoase sacoşa cu pâine. Mai avea ceva comestibil acolo?... Da. O pâine întreagă. Restul erau punguţe cu resturi... Rupse jumate şi muşcă, apatic...

Deci, mânca şi se ducea la sertar...

Sau mânca, aştepta ora nouă, se ducea la poliţie...

Da. Se va duce la poliţie. Ca să le dea lor şansa unei înmormântări creştineşti. Ei fuseseră ucişi; el se va sinucide. Dacă Dumnezeu chiar exista, şi chiar exista chestia aia denumită generic "rai", atunci ei trebuiau să aibă şansa de-a ajunge sus. Mămica lui avea cu siguranţă nişte păcate. Mirela ştia sigur că avea păcate. Ionuţ însă...

Pentru Ionuţ, o să facă efortul ăsta. O să se pună pe picioare, o să-şi pregătească bine cuvintele şi-o să se ducă la poliţie. Şi-apoi va veni acasă, va scrie pe-o hârtie că cei 7.000 de euro erau destinaţi strict înmormântării lor şi apoi va înghiţi 28 de pastile. Şi va face el cumva să-i reîntâlnească!

Deci: pe la nouă jumate o să pornească spre poliţie... La Secţia 7 trebuia să ajungă. O să ceară să vorbească cu un poliţist, apropo de o întâmplare foarte bizară... Şi-o să-i spună cam aşa!

Mama lui lucra ca menajeră la un fost fotomodel, actualmente logodnică de italian cu mulţi bani, pe nume Beatrice. Care, atunci când venea în România, locuia într-un apartament cu patru camere. O să recite frumos adresa, că oamenii partenerului sigur terminau "dezinfecţia" până ajungea poliţia... Veniseră amândouă în România la începutul lunii iulie. Beatrice îl tot rugase s-o ducă cu maşina, iar el o dusese pentru că avea un copil autist - şi tocmai rămăsese fără serviciu şi avea nevoie de bani... Şi-apoi îl rugase s-o scoată în oraş, sub formă de bodyguard, iar el o scosese... Şi-apoi o dusese la prezentarea de modă, şi-i spusese şi despre Ionuţ, şi despre ocupaţia lui ocazională... Şi se gândise că i-ar prinde bine o vacanţă alături de zânişoara aia superbă. Aşa că marşase la ideea ei. Şi, ca un gigollo ahtiat după bani ce era, o dusese la Predeal. Va da prompt adresa şi numele pensiunii... Apoi o dusese la Tulcea - acolo, cu siguranţă patronul pensiunii nu-i uitase pe tinerii care veniseră romantic cu vaporul la ponton... Acolo se certaseră; o adusese la Bucureşti şi atât. După care ea îl sunase, împăciuitoare, şi-l invitase pe la ea. Aşa, o vizită de

"adio" - pentru că urma să plece în Italia, la italianul ei cu bani. Cum îl chema pe italian? Habar n-avea. Nu se îngrijorase pentru nume - el se îngrijorase pentru prezervativ. Că era un gigollo ahtiat după bani, nu un tânăr romantic şi foarte atent la viaţa particulară a clientei! Ce învârtea italianul? Habar n-avea, dar învârtea bine - că fata avea bani mulţi pe mână. Deci, îi trimisese nevestei lui un mesaj prin care-o anunţase că putea să vină şi singură de la munte, cu trenul, iar el luase un taxi până la Beatrice - asta era important, pentru că Opel-ul "dormise" în parcarea blocului, sub nasul vecinilor. Luase deci nişte bani la el şi plecase cu taxiul. Ce taxi? Habar n-avea - că nu stătea să reţină toate firmele de taxi din Bucureşti! Beatrice îl primise împăciuitoare, se scuzase că se stricase aerul condiţionat şi-l servise cu un Prigat rece şi bun. După care se aşezaseră pe canapea, să discute. Fetei îi sunase telefonul; se scuzase din nou şi ieşise. Iar el căscase lung şi adormise, cu ochii pe pereţi.

Până aici suna bine; declaraţia lui va face deliciul întregii secţii de poliţie! Gigollo-ul pe care-l prostise clienta... În fine!

Se trezise pe ciment, în beznă. Constatase că apartamentul cu patru camere era gol-goluţ iar el avea o migrenă nenorocită. Aici avea o problemă - dacă italianul nu golise apartamentul... De fapt, o să spună altfel. O să spună... O să spună că se trezise pe jos, în holişorul de la intrare. Cu un bilet în mână. O să mâzgălească el o foaie, pe care-o să scrie... O să scrie "Ţeapă, fraiere!" Furios şi cu migrena proaspăt instalată, se buzunărise şi constatase că zânişoara îi luase banii şi mobilul. În acele condiţii, nici nu mai intrase în sufragerie - ieşise glonţ pe uşă-afară, chitit să n-o mai deranjeze vreodată pe acea Beatrice nici măcar cu o palmă! Nu, nu ştia de ce femeia plină de bani avusese nevoie de mărunţişul din buzunarele lui; dar presupunea că apăruse italianul, sau vreun amic al italianului, şi le luase pe-amândouă pe sus - că aici trebuia să justifice şi plecarea mamei lui cu ea! Aşa că, poate n-o să scrie "Ţeapă, fraiere!" pe bilet, ci "Du-te acasă şi uit-o pe Beatrice. Mama" Se mai gândea la biletul ăla - că trebuia să împace şi mama, şi clienta, şi chestia cu apartamentul...

Ajunsese deci acasă tot cu un taxi - şi-l rugase să aştepte jos, până-i aducea banii. Ăsta era taximetrist "de stradă", fără staţie - că poliţiştii ar fi investigat, iar dacă n-ar fi găsit şoferul care aşteptase banii în parcare era nasol... După ce plătise cursa, constatase bagajele nevestei şi copilului. Şi lipsa nevestei şi copilului. Aşteptase o oră civilizată şi-şi sunase socrii - că poate nevasta simţise nevoia să le facă o vizită. Iar asta însemna că pe la opt, aşa, o să şi dea telefonul ăla... Sau o să spună, pur şi simplu, că sunase, nu-i răspunsese nimeni şi nu insistase... Şi-apoi decisese că se întâmplaseră mult prea multe ciudăţenii, aşa că venise la poliţie. Şi-o să-l privească lung, în ochi, pe poliţistul ăla, aşteptând întrebări.

Prima întrebare ar fi fost... Unde bănuia el că erau nevasta şi copilul! Păi... Păi, habar n-avea! Următoarea întrebare ar fi fost: nevasta lui avea prietene? Nu, el nu ştia să aibă prietene de-alea care-ar fi găzduit-o 24 de ore, cu tot cu copilul autist. Apoi va fi întrebat dacă nevasta asta a lui avea vreun amant, sau vreo iubire secretă. Iar el va spune că da - amanţi avea, vorba cântecului, "fără număr"! Că "se producea" în dormitorul conjugal, pe 50 de lei "şedinţa"...

O să fie de râsul secţiei...

La urma urmei, chestia asta nu-l deranja. Se simţea atât de "jos", că nici nu mai conta ce-or să creadă poliţiştii şi câte minute o să răsune secţia aia de hohote de râs! Important era să depună sesizarea, să ajungă acasă... Şi să nu-l caute nimeni preţ de vreo două ceasuri. După care or să-l găsească... ori poliţaii, ori vecinii... Or să-l ducă la groapă... În hârtia aia pe care-o va lăsa pe masa din bucătărie o să scrie şi despre italian, şi despre vila în demisolul căreia muriseră... Ce putea să scrie despre vila partenerului lui Adriano?

Păi, observase că era amplasată pe un deal. Iar în faţa geamului, dincolo de grădină, parcă se mai vedea un deal. Parcă! Nu ştia prea multe despre vila aia... Nici despre dubă nu putea spune multe - era albă. O dubă normală, pentru transport marfă. Avea geamuri în spate? Era important... Habar n-avea! S-o ia dracu de dubă! Îi puseseră sacul ăla pe cap şi nu mai văzuse nici măcar umbre! Mersese cu duba aia cam o oră... Dar era foarte posibil să-l fi învârtit de trei ori pe Şoseaua de Centură şi să fi intrat pe poarta primei vile de după indicatorul pe care scria "Bucureşti"...

Ar fi trebuit să recunoască acum evidentul - Adriano câştigase fiecare bătălie. Erau şanse mari să o câştige şi pe ultima - şi să nu-i găsească niciodată... Fie îi îngropaseră în curtea partenerului de afaceri, sub o frumoasă grădină japoneză care se grebla corespunzător chiar acum... Fie îi aruncau în vreun lac, sau în vreo râpă... Nuu, că asemenea secrete trebuiau "ţinute aproape" - iar în lac ieşeau la suprafaţă, în râpă îi găseau cerşetorii sau câinii vagabonzi... Poate nu se complicau cu grădina japoneză - şi turnau pur şi simplu ciment, peste care puneau o masă şi patru scaune de grădină...

Şi uite-aşa, în cel mai bun caz, istorioara lui o să ajungă în manualul de criminalistică, la capitolul "cazuri neelucidate"...

Ştia ce trebuia să declare. Tocmai mâncase jumătate de pâine, aşa că ameţeala dispăruse. Se putea ridica deci.

Se ridică încet şi intră în baie. Oglinda arăta o epavă... Da; va fi credibil în faţa poliţistului. Dar trebuia să facă un duş şi să se pună cât de cât pe picioare - că arăta exact ca un individ răpit şi bătut bine! Vânătaia şi umflătura erau foarte vizibile... Şi se gândea acum că trebuia să declare nu că aţipise comod pe canapea, cu ochii pe pereţi, ci că simţise o ameţeală bruscă şi trăsese o căzătură pe cinste, cu capul de-un obiect dur eventual... Da; mai bine aşa. Ameţise brusc, căzuse, se lovise serios la cap şi-şi pierduse cunoştinţa. Oricum, se întorsese acasă, trist şi supărat şi constatase lipsa nevestei şi-a copilului. Aşa că făcuse un duş, se bărbierise, îşi oblojise cucuiul şi-şi aşteptase nevasta o bună bucată de vreme... Şi de-aia venea atât de târziu la poliţie, să-şi spună istorioara...

Deci, făcea un duş. Dădu drumul la apă. Era fierbinte - era ziua în care vecinii lui de bloc se spălau de dimineaţă. Bun!

Ceasul de pe perete arăta 9,25. Îşi mai aprinse o ţigară. Privea lung lumânarea... Trebuia s-o stingă şi s-o arunce - că poate venea poliţistul cu el, să caute indicii... pentru dispariţia nevestei şi copilului...

Plânsese sub duş. Îşi amintise... Îşi amintise perioada frumoasă de dinaintea lui "Da". O luase pentru că o iubea... Şi-l durea mult să constate că iubirea aceea dispăruse din sufletul lui. Rămăsese doar în minte, ca o autosugestionare. Ca un fel de iubire homeopată - informaţia rămăsese, dar substanţa nu mai era demult la locul ei...

Nu mai plângea după Mirela. Nu suferea pentru moartea ei. Adică suferea, în fine - dar nu simţea în suflet durere ca după moartea persoanei iubite. Nu-l durea la fel de mult ca atunci când îşi amintea de mămica lui... Ca atunci când îşi amintea pocnetul care umpluse tot beciul şi toată lumea - şi oprise viaţa băieţelului lui...

Înţelesese, în sfârşit, totul - îşi înţelesese rolul. Fusese o unealtă în mâinile lor. Italianul voise să scape de Beatrice; ea voise să scape de italian. Iar el nimerise în războiul lor şi nu înţelesese niciodată de ce italianul apărea şi dispărea atât de "la ţanc", de ce ea fusese sfătuită să mai stea în România... Poate că de-asta nu-l împuşcase, nu? Italianul era un tip fair-play! Ştiuse

ce făcuse el însuşi, cum îşi condusese discret zâna în braţele băiatului menajerei, cum le facilitase totul... Şi nu-l pedepsise pentru ceea ce se întâmplase, ci "îl premiase" pentru că îl scăpase de femeia aia neserioasă...

Sau poate că plănuise să-i omoare pe toţi - dar i se făcuse milă...

Ştirile de dimineaţă fuseseră la fel ca ştirile din alte dimineţi. Două accidente, două crime, un viol - zilele trecute fusese un jaf în loc de viol, că le mai variau şi ei...

Fuma a treia ţigară acum. Mâzgălise biletul. Optase pentru a treia variantă: "Du-te acasă şi uită adresa asta şi pe Beatrice. Mama." I se păruse mai... misterioasă. Şi-i justifica lui şi lipsa apetitului pentru investigaţie prin apartamentul cu patru camere al Beatricei, şi plecarea precipitată, un pic nervoasă...

Era nouă jumate. Gata - pleca. Nu de alta, dar îl aştepta Diazepam-ul ăla! Ce-o tot lălăia atâta?

Stinse ţigara şi se ridică. Privi lung lumânarea... O s-o aprindă din nou, când se întorcea. De fapt... De fapt, o să cumpere patru lumânări, când se întorcea. Şi-o să le aprindă pe toate, înainte să se întindă pe canapea şi să aştepte moartea.

Se aplecă şi suflă scurt. Flacăra se stinse imediat.

Ce era asta? Ce huruia aşa? Ridică mirat sprâncenele...

Apartamentul 14
Nicolae

5 iulie 2010 - luni

Nicolae

Se plictisea de moarte, dar asta nu mai era demult o noutate. Se aşezaseră la masă la şapte fix, ca de obicei. La opt fără un sfert, Fabian se scuzase şi se dusese în camera lui - tot ca de obicei. Dar pe el nu se putea supăra - el chiar avea treabă! Picta... Iar din clipa în care rămăseseră singuri la masă şi uşa bucătăriei se închisese, îşi scoseseră amândoi măştile. Denisa era cam încruntată; el era îngândurat, pentru că Renata avusese un pic de febră când plecase el de la ele...

- La ce te gândeşti?

- Eh; la ale mele.

Denisa se aşează lângă el şi se aplecă mult, ca să poată vorbi în şoaptă:

- Auzi? De 13 ani locuim sub acelaşi acoperiş. Başca un an înainte de căsătorie. Nu mă face să cred că ştiu la ce te gândeşti...

O privi lung... şi zâmbi:

- Şi la ce crezi că mă gândesc eu acum?

- La chestia aia la care am convenit să nu ne gândim până-n 2012.

La divorţ? Clătină încet capul:

- Nu mă gândesc aşa departe. Am unele probleme - dar sunt sigur că mă îngrijorez degeaba.

- Probleme la serviciu?

O privi lung, pătrunzător:

- Nu. Ce-ai servit la prânz - supă-alfabet?

Denisa se ridică scurt:

- Nu câştigi nimic dacă mă înţepi aşa.

- Ba da; câştig linişte. Că te-nfurii şi taci.

Soţia lui dădu să-i servească o replică pe măsură, dar mobilul lui începu să piuie. Îl scoase, oftând greu... Şi se încruntă. Alergă în sufragerie, închise uşa şi apăsă butonul verde:

- Da.

- Iartă-mă că te sun acasă! Dar salvarea m-a sunat şi mi-a spus că mai întârzie cel puţin două ore! Şi...

Salvarea? Îşi compuse un ton calm... Îndeajuns de calm ca să pară că vorbea cu colegul lui de birou, Mihai:

- Vin cât pot de repede!

Plânsul Carinei îl făcu să se încrunte şi mai şi:

- Crede-mă că, dacă aş fi avut altă soluţie, nu te-aş fi sunat seara acasă!

Ei, pe dracu! Acoperi telefonul şi gura cu palma şi şopti:

- Şi să vezi ce-ţi fac, când ajung la tine! Că ai pierdut timpul sunând la salvare! În zece minute, în faţa blocului!

Apăsă butonul roşu, îşi luă diplomatul şi ieşi pe hol. Uşa bucătăriei se deschise prompt. La vederea lui, chipul Denisei suportă transformări uluitoare - se înroşi instantaneu şi se încruntă teribil... Ridică un deget - că aveau o convenţie foarte bine conturată, pe care-o "semnaseră" amândoi:

- M-a sunat Mihai - are probleme cu două sucursale. Trebuie să mă duc la el, să lămurim cifrele.

Asta fusese pentru urechile lui Fabian, care nu picta niciodată cu căştile pe urechi - deşi avea două MP3-uri, unul de la mami şi unul de la tati! O privea lung... Denisa scrâşni printre dinţi:

- Te vede Fabian plecând val-vârtej!

- Nu mă vede, dacă nu-i atragi tu atenţia!

Denisa îl prinse de tricou şi-l smuci scurt spre ea; şi-i scrâşni la ureche:

- Să-ţi fie ruşine, că nu mai poţi să rabzi până mine!

Ete, fleoşc! Îi aruncă un rânjet concludent:

- Nu mă aştepta.

Şi ieşi. Alergă spre scări... Spre maşină... Se aruncă practic la volan - iar motorul porni imediat, ascultător. Audi-ul ţâşni din parcare.

Fir-ar să fie de treabă! Şi-i spusese să-l sune imediat cum era ceva în neregulă cu Renata! Iar ea sunase la salvare - şi cine ştie cât aşteptase înainte s-o anunţe ei că maşina mai întârzia! Ce naiba era în capul ei? Copilul avea temperatură, iar ea se gândea la ridurile Denisei? Mm, ce scandal o să-i facă! Accelera serios spre Piaţa Iancului...

Renata avea un an şi două luni. Carina abia împlinise 22. Şi era singură cu fetiţa, în garsoniera aia... Şi se gândea mereu cum să facă să nu-i facă lui probleme, să rămână cât mai ascunsă... Uneori n-o înţelegea! Nici chiar el, care putea spune c-o înţelege cel mai bine dintre toţi! Nici el nu înţelegea cum gândea micuţa lui Carina!

Acceleră, cu ochii la semafor - Audi-ul A4 trecu prin intersecţie ca prin brânză. Vină scurt dreapta, apoi stânga şi întoarse. Şi parcă maşina în faţa blocului. Din scară, ochii albaştri îl priveau lung, speriaţi... Hai, nu venea odată? Ba da - Carina deschise uşa şi alergă spre el, cu micuţa în braţe. Îi deschise portiera, pregătit să-i zică vreo două - dar renunţă, pentru că era speriată iar vocea îi tremura uşor:

- Are 38 cu 5 de-o oră deja. Şi nu i-a scăzut de la supozitor.

- Mergem la Emilia Irza.

- Nu vrei mai bine la Grigore Alexandrescu?

- Nu. Acolo se duc urgenţele serioase. Şi-am auzit unele chestii despre spitalul ăla care nu mă încântă deloc.

- ... Bine.

Ei, poftim! Şi se mai întrebau "anumite persoane" de ce era tot mai îngândurat în ultimul timp! Când avea o asemenea zână bună şi o asemenea micuţă, cum să nu fie îngândurat? Mai ales că acasă numai Fabian îi mai dădea motive de bucurie...

Accelera serios, pentru că Renata scâncea - şi-şi dădea seama că Găluşcuţa nu ceruse la tati. Iar dacă Renata îl vedea pe tati şi nu cerea imediat în braţele lui, cu siguranţă era bolnăvioară rău! Renata îl iubea mult...

În sfârşit! Parcă maşina "din scurt" şi se grăbi să coboare:

- Ai luat certificatul de naştere?

Nu primi răspuns. Ocoli maşina şi descoperi că iubita lui înlemnise pe scaunul din dreapta şi era galbenă ca lămâia la faţă... Că n-o interna, dacă nu le dădea datele fetiţei... Deschise portiera şi scuturâ scurt diplomatul:

- Am eu o copie. Hai!

Acum Carina coborî şi se grăbi să-l urmeze:

- Tu eşti nebun? Umbli cu copia aia la tine?

- Da.

- Şi dac-o găseşte?

- Bafta ei - face infarct şi crapă înainte de prima pensie.

Carina tăcea... El se grăbea... şi nu putea să nu se întrebe cum de Carina îl lăsa mereu "să câştige" aşa la puncte! Chiar şi atunci când exagera rău în momente de stres maxim! Răspunsese tăios, iar ea nu mai zicea nimic...

Împinse uşa şi intrară în spital. Şi constată, spre marea lui uimire, că sala de aşteptare era goală! Carina se grăbi spre perdeaua albastră din spatele căreia se auzeau două voci; el lăsă diplomatul pe primul scaun şi-l deschise. Şi scoase dosarul negru pe care scria numele ei...

Acum era ceva mai liniştit. Auzise multe lucruri despre spitalul Emilia Irza, de când fusese transferat la BCR-ul de la Piaţa Victoriei. Întrucât erau doar doi jurişti, amândoi bărbaţi, printre sute de femei cu studii superioare variate, închişi toţi opt ore pe zi în cea mai răsfăţată sucursală a BCR-ului, auzise multe lucruri în ultimii cinci ani...

Acum aştepta. Se aşeză şi oftă greu... Auzea scâncetele Renatei... şi vocea calmă a doctoriţei... Păi dacă doctoriţa era calmă, nu era ceva foarte grav! Sigur era răcită! Şi recunoştea cinstit că el era dementul care-i ducea în fiecare zi îngheţată - dar Renata era mare mâncătoare de îngheţată cu vanilie, iar el nu putea să nu-i facă toate plăcerile... Iar ea nu putea să aibă răbdare până se topea puţin îngheţata aia...

Sigur o să le interneze! La cum scâncea Găluşcuţa lui, trebuiau s-o ţină sub supraveghere. Şi era numai vina lui! Îşi trecu mâna prin păr, nervos... Nu! N-o să-i mai ducă niciodată îngheţată! O să-i ducă... pudding. De-ăla la plic - şi-o să-l pregătească împreună cu mami, după care o să-l mănânce cald, fierbinte chiar... Chiar dacă era iulie...

Avea o fetiţă de-un an şi două luni, şatenă cu ochi albaştri, isteaţă şi curajoasă şi foarte curioasă... O avea şi pe mămica micuţei, blondă cu ochi albaştri, care la cei 22 de ani ai ei dădea dovadă de mult calm, foarte multă răbdare, extrem de multă înţelegere... şi-o dragoste ce părea infinită şi se răsfrângea toată asupra lui. Avea şi-un băiat de 12 ani, şaten cu ochi căprui, elev eminent şi pictor talentat. Şi-avea şi-o nevastă. Despre care nu voia să-şi amintească acum. Legat de ea, ca un apendice inestetic, figura şi amantul, cu nevasta lui cu tot...

Din păcate, n-avea ce face. Până în 2012, era legat de nevastă... şi de apendice. Fabian era totuşi prea mic ca să-i vorbească acum despre divorţ, partaj, mutarea cu el... Fabian ţinea mult la mama lui - era foarte ataşat de ea. Se cunoştea faptul că el, ca jurist, făcuse multe ore suplimentare, în timp ce ea, cât fusese operatoare la ghişeul CEC-ului, ajunsese mai devreme acasă! Stătuse mai mult prin preajma băiatului. În plus, era mama lui! Şi bănuia că Gloria, mămica lui, care se ocupa de nepot până ajungeau şi ei acasă, scăpa uneori răutăţi verbale pe tema Denisei. Răutăţi care-l ataşau şi mai mult pe Fabian de mama lui. Aşa că el se cam ferea să înainteze divorţul acum. Şi Denisa se ferea să-i amintească de divorţ, sau să-l înfurie prea tare - pentru că el era jurist de mai bine de 15 ani şi cunoştea un milion de avocaţi, pe toate ramurile Dreptului. Şi judecătorii începuseră să-i zâmbească - îmbătrâniseră împreună în sălile de şedinţe...

Perdeaua albastră se trase scurt - Carina se apropie, la fel de palidă cum intrase:

- Ne internează.

- Îţi dau certificatul de naştere?

Primi o aprobare... şi o rugăminte:

- Şi o să te rog să treci pe la mine, când ai timp, şi să-mi aduci buletinul...

- E bună o copie?

Micuţa lui Carina era uimită... Deschise dosarul, scoase cererea de creditare şi-i dădu copia după certificatul de naştere, copia după buletin - după cel vechi, cu adresa părinţilor, desigur! Şi decise s-o dezmeticească - pentru că era absolut normal ca el, jurist de meserie, să aibă în diplomat nişte dosare de creditare:

- A spus ce are?

- Cică e răcită cobză.

Clătină încet capul:

- Gata, s-a terminat cu îngheţata! Pudding fierbinte!

- Te rog chiar.

El aproba, ea îl privea lung... Carina se grăbi să ducă actele; el oftă greu - uitase cum e goana la spital, cu copilul în braţe. Şi Fabian răcise rău de câteva ori, de-a lungul timpului; dar trecuseră totuşi aproape zece ani...

Oare ce părere o să aibă Fabian despre Renata? De fapt, ce părere o să aibă despre tatăl lui, când o să afle că avea deja o mamă nouă, tânără... şi-o surioară nouă? Şi destul de măricică?

Carina reveni şi-i întinse foile:

- Gata.

Le luă şi-o prinse de mână. Şi se ridică:

- Vă duc sus acum, nu?

- Da.

- Te aştept în curtea spitalului?

- Mai bine nu. Cine ştie când adoarme... dacă poate să adoarmă! Îţi dai seama ce stare are acum, nu?

Aprobă... Oftă greu:

- N-am să-i mai aduc îngheţată.

- Stai liniştit.

- Cum să stau liniştit, când ştiu că din cauza mea a răcit?!

- N-a răcit din cauza ta. N-am reuşit să-i topesc bine îngheţata la prânz - şi de-aia...

Îi fură un sărut:

- Hai, fugiţi sus!

Carina aprobă şi se îndepărtă grăbită. Strânse dosarul, hârtiile... Ar fi vrut să stea totuşi în curte, s-o aştepte; dar Carina n-o putea lăsa pe Renata singură în pătuţ, aşa că...

Aşa că o să se întoarcă acasă şi-o să stea în pat, în sufrageria conjugală, cu ochii pe pereţi şi gândul la ele. Şi-o să fie vai de el mâine, la serviciu; dar ştia deja că n-o să poată să adoarmă. O să aştepte telefonul ei... Gata - le ducea pe secţie. Se grăbi să-i iasă în întâmpinare:

- Mă suni după ce adoarme!

Primi o aprobare cu capul. O prinse de braţ:

- O să stau în bucătărie, la masă, cu telefonul lângă mine. Până nu mă suni, nu mă clintesc de-acolo!

Ochii albaştri îl priviră lung... Carina aprobă. Mângâie uşor căpşorul şaten de pe umărul ei... şi le văzu intrând în spital. Acum...

Acum, trebuia să se ducă acasă. Ar fi preferat să doarmă în maşină, lângă gardul spitalului - dar... Dar, de dragul lui Fabian, o să stea în sufrageria conjugală. Lângă ea. Încă doi ani. Apoi, mai vedea el ce făcea!

Denisa

Plecase val-vârtej. Iar chestia asta o înfuriase rău! Chiar dacă îşi cunoştea bine soţul şi ştia că n-ar fi plecat aşa dacă n-ar fi fost ceva grav, urgent...

Intră în bucătărie şi închise uşa. Şi-şi aprinse o ţigară.

Situaţia asta nu mai putea continua aşa. Nu doi ani, oricum! Nu mai suporta ea încă doi ani de înţepături de-alea! Auzi, supă-alfabet! Nicolae al ei nu ştiuse "înjunghieri" de-astea acu' cinci

ani! Curviştina aia mică îl învăţase să-i vorbească ei aşa! La vârsta ei, cine ştie ce-i făcea de-i răsucea aşa creierii pe moaţe!

La urma urmei, trebuia să recunoască un lucru - totul începuse de la ea. Ea îşi dinamitase singurică mariajul, ca o proastă...

Ea şi Nicolae se cunoscuseră în 1996, la un curs de contabilitate de gestiune. Pe ea o trimisese CEC-ul - fusese singura casieră din sucursala aia căreia îi asiguraseră şcolarizarea. La vremea aia, Nicolae fusese un tânăr jurist de mare viitor - iar BCR-ul îl trimisese la cursul de contabilitate pentru că şefii lui văzuseră în el viitorul jurist-şef... Se aşezaseră, absolut întâmplător, la aceeaşi masă. În pauză, el avusese o nelămurire apropo de cifre - iar ea îl lămurise. Imediat după aceea, ea avusese o nelămurire de ordin juridic apropo de necesitatea cifrelor ălora - iar el o lămurise. După o săptămână, serveau cafeaua în oraş, după curs... După o lună, o ducea cu maşina la serviciu, tot după curs... Iar după ce terminaseră cursul, el o aşteptase la CEC - şi-o dusese acasă. Făcuseră împreună Crăciunul, Revelionul... Se mutaseră împreună de 8 Martie; se mutaseră la ea, în garsoniera din Berceni, pentru că el avea maşină şi putea traversa oraşul mai repede. Iar restul venise de la sine. Logodna... Căsătoria... Ştia că nu-l va ierta niciodată pentru că nu o ceruse niciodată în căsătorie...

Nicolae nu era romantic. Nu ştia să fie romantic. N-avea nimic romantic în el, în afară de trăsăturile feţei! Alea, da! Orice femeie care-l vedea, putea jura că e un mare devorator de poezie care-şi inundă zilnic femeia în flori şi inimioare roşii şi declaraţii de dragoste! Păi, ea ar fi avut multe de spus pe tema asta! Şi-ar fi început cu povestirea despre vizita la părinţii ei! Care îi întrebaseră aşa, într-o doară, de ce nu se căsătoresc - iar el zâmbise şi le răspunsese: "Ba ne căsătorim!" Şi probabil zisese mersi că scăpase de corvoada întrebării oficiale - trecuse direct la organizarea nunţii!

Se căsătoriseră. Apoi, într-o lună, vânduseră ambele garsoniere şi cumpăraseră apartamentul în care stăteau acum. Şi-şi cumpărase şi ea o Dacie - pentru că lucra la o sucursală din Berceni. Şi începuse frecuşul...

Atunci când îl cunoscuse, apreciase mult la el hotărârea şi determinarea. Nicolae nu se apuca de-un lucru, dacă ştia că nu-l poate duce la bun sfârşit - prefera să amâne acel lucru încă 24 de ore, până se informa ce şi cum are de făcut, după care se apuca! Iar când se apuca, "murea pe baricade" şi termina ceea ce începuse. Şi-abia după aceea se apuca de alt lucru. Şi cum la vremea aceea fusese doar proaspăt absolvent, şi cum nimănui nu i-ar fi plăcut rolul de "jurist-asistent" pus să dea telefoane şi să ţină agenda juristului-şef, Nicolae îşi pusese în minte să fie promovat. Şi pentru salariu, şi pentru liniştea şi mulţumirea lui sufletească. Aşa că, după căsătorie, începuse să plece mai devreme dimineaţa, ca să aibă timp să scoată la imprimantă ceea ce lucrase seara acasă. Iar ora opt seara îl găsise aproape zilnic tot la biroul lui. Ba, uneori se făcuse şi zece şi el uitase să vină acasă... Iar ea ce putea să creadă, la 24 de ani, în condiţiile în care fusese tânără şi frumoasă şi iubăreaţă şi constatase că bărbatul ei apărea acasă la zece, obosit şi hărtănit, şi nu-şi dorea decât să mănânce şi să-şi întindă dosarele pe masă? Făcuse nişte crize de gelozie monstruoase! Şi tot degeaba! În fine...

Rămăsese repede gravidă. Apoi stătuse doi ani acasă, cu Fabian... Şi-apoi ceruse să se întoarcă la serviciu - că înebunea în casă atâtea ore! În condiţiile în care bărbatul ei îşi vedea imperturbabil de programul ăla... "nebun"... Părinţii ei se oferiseră imediat să ia băiatul la Pecica - la aer curat şi mâncare sănătoasă. Dar Nicolae se împotrivise. Şi parcă nici ea n-ar fi fost de acord cu distanţa aia foarte mare... Aşa că de Fabian se ocupaseră Gloria şi Sergiu, socrii ei, în timp ce părinţii ei îi puseseră în vedere să nu-i mai deranjeze vreodată...

Înscrisese băiatul la grupa mare, în vara lui 2005, când Nicolae primise, în sfârşit, certitudinea transferului pe care-l aşteptase atâţia ani - fusese numit jurist la sucursala BCR de la Piaţa Victoriei, începând cu luna octombrie. Alţi clienţi, alte procese, mult mai puţine persoane fizice, mult mai multe litigii comerciale... Evident, el trebuise să se pună la punct cu noile tipuri de dosare! Şi cu legislaţia! Şi toate astea în timp ce se ocupa în continuare de sucursala de cartier! Iar în timp ce ea sperase că acum soţul ei va fi şi al ei măcar un pic, descoperise că ora de întoarcere acasă nu mai era 10, ci 12...

Pe fondul ăsta de nervozitate şi nemulţumire, apăruse Eduard.

Intrase în sucursala CEC din bdul Al. Obregia într-o zi toridă de august şi "se înfipsese" glonţ la ghişeul ei, să deschidă contul magazinaşului cu de toate pe care-l inaugurase de dimineaţă. Şi cum celelalte colege ale ei erau în concediu, iar ea ţintea spre o avansare în timp ce şefa sucursalei făcea tabele cu viitori şomeri, o găsise foarte furioasă... Spre marea ei mirare, el nu-şi pierduse zâmbetul. Şi nici nu preluase starea ei uşor isterică. O suportase cu stoicism, îşi completase singur formularele... Iar la sfârşit, când ea îi pusese actele-n faţă şi-i spusese "Asta-i tot", el scormonise un pic pe lângă diplomatul negru şi-i întinsese o garoafă... Gestul lui o făcuse să râdă - şi-i "înmuiase" toată furia şi tot necazul! El rămăsese fascinat, cu ochii la râsul ei... A doua zi, el se întorsese cu două ordine de plată şi-o cutie cu bomboane de ciocolată - şi-i luase o oră ca să se hotărască să se ducă totuşi la treaba lui...

Şi tot aşa! Comportarea lui o uimise - ea purta verigheta la mâna stângă, cea cu care-i lua şi-i dădea actele! Iar el se făcea că n-o vede! Toată sucursala era cu ochii pe ei; şefa ei ajunsese să iasă din birou şi să-şi facă drum pe la ghişeul ei, ca să vadă şi ea cum face şi ce zice cel supranumit “amorezatul”!

"Supravieţuise" valului de restructurări. Iar într-o seară de septembrie Dacia ei refuzase să mai pornească - pentru că se concentra şi ea asupra avansării şi uitase să-i bage benzină. Surprinzător... sau nu, Eduard trecuse cu maşina pe-acolo tocmai atunci! Evident, se oferise s-o ducă el! Iar ea, furioasă şi pe Dacie, şi pe Nicolae, şi pe şefă, şi pe viaţă... Ea decisese brusc să accepte - că trebuia totuşi să-l potolească pe Eduard înainte să afle Nicolae că nevasta lui avea un admirator fanatic. Şi chiar dacă îi spusese, în acea oră petrecută sub aceeaşi plafonieră, că e căsătorită şi are un băiat măricel, el nu-şi pierduse zâmbetul. O lăsase în faţă la Mega Image, ca să nu-i facă probleme, şi-i sărutase mâna...

Transferul lui Nicolae, din octombrie, fusese marcat de o noutate. În prima zi de muncă, îl aşteptase cu masa festivă şi şampania... Iar Fabian se necăjise rău, pentru că cina în familie fusese întotdeauna un adevărat ritual în casa lor. Copilul adormise cu greu, la 11 noaptea, nemâncat şi cu ochii roşii. Nicolae apăruse acasă la 2 dimineaţa. Se certaseră îngrozitor, în şoaptă - iar el o anunţase că 3.000 de euro era un salariu mult prea bun, ca să-şi permită să facă figuri şi "să se ceară acasă” la cinci şi cinci. Iar ea nu mai avusese ce să spună - pentru că salariul lui ţinea practic casa...

A doua zi, la serviciu, o apucase plânsul. Iar colegele îi întăriseră bănuiala că soţul ei avea o amantă - că doar în BCR-ul ăla lucrau numai pile şi fete de pile, şi toate erau licenţiate şi aveau timp de sală de forţă, masaj şi salon de coafură! Şi-o sfătuiseră să nu mai vină cu Dacia, pentru că va avea cu siguranţă transportul asigurat... Anturajul - ăla era întotdeauna fie mărirea, fie decăderea...

Îi luase o săptămână să se hotărască să urmeze sfatul anturajului; dar o făcuse, în cele din urmă. Se plimbase cu taxiul până în ianuarie 2006, când Eduard apăruse în sucursală la ora închiderii iar şefa ei le invitase pe toate la o cafea. El se oferise să le ducă până acolo; pe drum, încurajată şi de atmosfera foarte veselă, ea îşi făcuse destul curaj şi-l invitase să rămână cu ele. Nicolae

ştiuse că au o problemă informatică la sucursală şi trebuie să scrie actele de mână... Iar pe drumul de întoarcere Eduard catadixise s-o informeze şi pe ea că nu purta verighetă nu pentru că nu era căsătorit, ci pentru că "îl deranja la şofat". Şi că, oricum, era pregătit să divorţeze. Aştepta doar "startul". Îl privise lung, mirată... Iar el frânase la semafor şi-o privise lung, cu ochii ăia albaştri superbi, în timp ce-o anunţase că era îndrăgostit lulea... după care profitase din plin de blocajul în care-o aruncaseră cuvintele lui şi-o sărutase... Şi-o sărutase şi la semaforul următor... Iar până la al treilea semafor, ea se gândise că oricum Nicolae avea o amantă, iar mariajul lor era "modern" - aşa că el frânase iar ea "îl atacase" la propriu...

33 de ani, brunet cu ochi albaştri şi zâmbet perfect, mărunţel şi iute ca un sfredel - şi extrem de atent cu ea. Tandru, galant... După o săptămână de plimbări cu maşina, o rugase să bea o cafea cu el. Acceptase; bineînţeles că o dusese la el acasă... iar ea observase imediat că fusese îndeajuns de atent ca să culce poza cu el şi nevastă-sa, de pe televizor. Aşa că se întâmplase. Atunci adăugase şi "pasional" lângă "Eduard", "tandru" şi "galant" şi decisese, într-o clipă, că o să mai bea cafea la el. În ultimul timp, ea şi Nicolae îşi beau separat cafeaua...

După două săptămâni, aflase că, înainte de a pune cafeaua lor pe foc, la fiert, Eduard îşi expedia soţia când la părinţii ei, să le ducă nişte bani, când la magazin, să ia încasările, sau să ducă un formular... Se uitase şi ea la poza aia - din curiozitate. Apoi îi spusese lui Eduard că vrea s-o aducă cu el la CEC, într-o zi. Şi cum fusese dorinţa ei, a doua zi o văzuse pe Geanina... Soţia lui era brunetă. Şi obeză. Şi îndrăgostită toată de Eduard. Nu investiga niciodată viaţa soţului ei, nu venea niciodată mai devreme acasă, nu-i controla niciodată agenda mobilului... În concluzie, era foarte timidă, ruşinoasă şi tăcută - iar el o domina cap-coadă. Geanina era un fel de... cuier. El rezolva tot ce era de rezolvat cu iuţeala titirezului, iar ea stătea cuminte în picioare, se uita la el şi-i compunea în minte ode. Uneori "îi dădea la mână" ceea ce îi cerea el şi revenea la stadiul de cuier...

În 2007, Eduard se plictisise să tot caute motive pentru a-şi expedia nevasta de-acasă. Deschisese deci al doilea magazin şi "o plantase" la vânzare. Şi rezolvase "problema locativă"... Ea avansase aproape în acelaşi timp la departamentul contabilitate, ceea ce-i asigura chiulul la aproape orice oră...

De ce se încurcase cu el? Din motiv de hormoni. Şi de ochi albaştri şi zâmbet perfect. Şi din motiv de flori şi bomboane şi multă-multă atenţie acordată ei. Iar după potolirea hormonilor, cântărise bine şi omul, şi faptele, şi concluzionase că "tandru, galant şi pasional" era o motivaţie îndeajuns de puternică pentru a-l transforma pe Eduard din aventură în amant. Iar el simţise asta...

În 2008, el încercase să atace - o implorase să divorţeze. Iar ea îl băgase instantaneu două săptămâni în carantină, ca să-i intre bine-n cap că ea divorţa când voia ea, nu când sugera el... Eduard înţelesese că pentru ea copilul era sfânt; şi nu insistase. Nici nu se supărase. Nu se schimbase nicicum faţă de ea - anunţând-o astfel că era răbdător şi aştepta...

Auzi cheia ronţăind în broască şi tresări - că picase pe gânduri şi pierduse noţiunea timpului! Deci Nicolae se întorsese! Hm... Nu se clinti de lângă geam. Aştepta, curioasă să vadă cât de departe ajunseseră... şi cât din înţelegerea lor mai era valabilă şi acum. Pentru că ea impusese termenul 2012, dar era acum tentată să renunţe la el. Şi să ia totuşi o decizie. Timpul trecea, iar de când o văzuse pe curviştina aia mică la braţul lui Nicolae avusese o revelaţie...

Nicolae avea 43 de ani. El îşi putea găsi o puştoaică de 20-25 - n-ar fi fost deloc caraghios pe lângă ea. Se îmbrăca mai des în blugi, îşi lua costume mai strânse pe talie şi se ducea mai des la frizer - şi gata, problema era rezolvată. Ea avea 37 de ani. Dacă-şi găsea un bărbat de 30, arătau în ultimul hal. El părea ieşit la plimbare cu sora mai mare, ea ajungea de râsul sucursalei... Că dacă-şi lua fuste scurte şi se tundea asimetric arăta ca un clovn neinspirat, cu riduri...

Uşa se deschise, se închise... Nicolae se aşeză la masă:

- A întrebat de mine?

Negă scurt:

- Nici nu cred c-a observat.

Auzi bricheta... şi-apoi şi scuza mascată:

- Dacă nu era o urgenţă medicală, nu plecam.

- Puteai să lipseşti mai mult. Că doar te dusesei la Mihai, nu?

- N-a fost cazul.

Aha... "Da' puteai să stai mai mult - că mă gândeam şi eu în linişte la ale mele..."

Era linişte. Se gândea acum că ar fi trebuit să-l roage pe Eduard să se joace niţeluş de-a detectivul şi să afle "cu date" cine era curviştina blondă. Avea de-mpărţit cu ea; dar rău de tot! Curviştina se luase de ea în mijlocul restaurantului - după care îl luase pe Nicolae de braţ şi plecaseră împreună! Iar el nu comentase, ci se supusese cuminţel dispoziţiilor individei! Şi-şi lăsase nevasta acolo, ca pe-o gâscă proastă! Mm, ce-i crescuse tensiunea...

Cam de-acum un an, începuse să primească semnale de la amanta lui Nicolae. Lucruri aparent mărunte, dar imposibil de omis - un fir de păr lung şi blond pe umărul costumului, un iz de parfum dulce-acrişor pe cămaşă, o zgârietură mică-mică pe spatele sau pe braţul lui... Şi chiar dacă soţul ei avea la serviciu colege blonde şi bine parfumate, zgârieturile nu se puteau justifica aşa. Nici muşcătura de pe gât. Nici lipsa apetitului la cină. La un moment dat, apăruse şi-o pereche nouă de ciorapi bărbăteşti...

Iniţial, n-o interesase cine-i trimitea semnalele. Se gândise că, dacă ea începea să investigheze, va investiga şi el - şi nu voia ca juristul să înceapă să caute prin agendă numărul unui avocat specializat în dreptul familiei! Dar în decembrie, anul trecut, nu mai putuse suporta. Pe 23 decembrie, el o sunase şi-o anunţase că lucra până seara târziu. Luase deci Dacia şi-l filase discret. Se ţinuse după el până la blocul cu magazinul Obor. Soţul ei urcase doar preţ de vreo cinci minute; revenise apoi însoţit de curviştina blondă... şi şofase, calm şi atent, până la restaurantul Etiquette. Îi lăsase să dea comanda, cât fumase ea o ţigară şi se înfuriase bine - că pe ea n-o mai scosese soţul ei la o crâşmă de vreo patru ani! Apoi intrase peste ei, chitită să le facă un scandal monstruos şi să-i pună individei meniu-n cap! Constatase însă că nu calculase bine, iar curviştina semăna cu Eduard - descurcăreaţă, iute şi isteaţă. În loc să urle ea invective la blondina uimită şi prinsă cu bărbatu' însurat la cină, individa o expediase pe ea la Eduard, cât era nevasta lui ocupată cu vânzarea la magazin! Şi-i spusese asta pe un ton normal, fără ţipete şi istericale! După care se ridicase şi-l invitase pe Nicolae să serbeze Crăciunul într-un mediu mai... intim! Iar el se ridicase, zâmbind, şi-i oferise curviştinei braţul! Şi ieşiseră!

Nu-i mai urmărise; îi fusese extrem de greu să înghită ştirea că Nicolae aflase de Eduard. Şi nu aflase doar de existenţa lui, ci aflase şi de nevastă-sa, şi de aranjamentul cu magazinul numărul doi... şi-şi informase şi curviştina apropo de chestia asta...

Atunci, în seara aia, ridicase prima oară mâna la Nicolae. Atunci ridicase şi el mâna. Atunci îi auzise Fabian...

- Mai ai treabă aici?

Negă scurt. Îl auzi ieşind, revenind, foşnind cu hârtiile... De ce lucrurile erau aşa cum erau acum? De ce făcuse monumentala greşeală de-a nu-şi ţine bărbatul sub strictă supraveghere? Avusese încredere în el; şi uite că individa pusese gheruţa pe el... şi investigase ea, probabil, apropo de amantul nevestei amantului ei...

Ce rahat!

Se răsuci pe-un călcâi şi ieşi. Ciocăni corect la uşa dormitorului...

- Intră!

Avea nevoie de o porţie zdravănă de optimism. Iar pe-asta numai băiatul ei i-o mai putea da acum. Aşa că apăsă clanţa şi intră. Şi-i zâmbi, sorbindu-l din privire...

- Nu-mi spune că v-aţi certat!

- De ce să ne certăm?

Fabian nu răspunse; în schimb, reveni spre hârtia de pe şevalet. Picta atât de frumos... Se aşeză pe marginea patului:

- Ai vorbit cu diriginta?

- Da. Mi-a spus că mi-a rezervat locul; dar că ar fi bine să plătiţi repede tabăra, ca să fie totul în ordine.

- Mâine dimineaţă trec pe la bancomat. Spune-i Gloriei s-o plătească - şi-i dau eu banii mâine seară.

Ba nu! Asta era o idee proastă! Se corectă imediat:

- De fapt, nu; lasă, că o sun eu pe diriga şi trec pe la ea mâine seară. Bine?

- Bine.

Privi lung hârtia... Picta superb! Impecabil! Iar ea se zgâria pe ochi pentru că lucra într-o sucursală de rahat, mică şi gheboasă, în timp ce Nicolae reuşise, de Paşti, s-o convingă pe şefa sucursalei BCR din Victoriei să afişeze, pe holurile de la etajul unu, câteva din picturile lui Fabian! Băiatul lor fusese foarte mândru şi emoţionat în ziua în care mersese acolo cu Nicolae şi supervizase atârnarea ramelor pe pereţi! Tati câştigase "10 puncte dintr-un foc", deşi restul comportamentului faţă de băiatul lui demonstra că nu le merita!

Nu va accepta sub nici o formă despărţirea de băiatul ei! Tocmai fiindcă era băiatul ei! Şi pentru că nici el nu voia să stea departe de mama lui! Cu atât mai puţin, alături de curviştina aia tinerică şi de mamaia Gloria! Care mamaie avea un ghimpe împotriva nurorii din acte încă dinaintea căsătoriei...

- Ce zici? Cum e?

Dacă-i spunea că e perfect, n-o credea! Aşa că privi lung peisajul... şi zâmbi:

- ... Cred că-i lipseşte un norişor alb. Unul mic şi bucălat...

Fabian bufni în râs şi poziţionă din ochi norişorul înspre dreapta. Acolo l-ar fi văzut şi ea...

Băiatul lor era un pic înăltuţ. Şi cam slăbuţ. Nu reuşea niciodată să-l convingă să mănânce toată cina - de parcă ţinea musai la siluetă... Terminase clasa a şasea cu medie peste 9, în condiţiile în care nu făcea meditaţii în particular, picta în fiecare seară şi avea calculator conectat la internet în camera lui... Moştenise părul ei şaten şi zâmbetul; dar chipul era al lui Nicolae. Băiatul lor va rupe multe inimi la liceu! Pentru că avea un chip romantic... şi era o fire romantică. Era şi îngrozitor de isteţ... Îi plăcea să înveţe, să citească... Era politicos... Îşi alegea haine de bun-gust... Privea florile din vitrine cu ochi de pictor... În condiţiile astea, ea una nu voia să-i amintească noţiunea de "prieten". Sau pe cea de "amic". Trăiau vremuri ciudate, în care copiii gândeau ciudat. Iar ei nu aveau timp pentru a investiga anturajul băiatului lor. Prefera deci să-l ştie acasă, cu mamaia şi şevaletul, calculatorul, cărţile, televizorul... temele...

- Ce zici?

Ce zicea?

- E perfect. Tu mai stai?

- Un pic. Să nu uiţi de diriga!

- Îţi dai seama că nu uit!

Aprobă şi ieşi. O să facă un duş şi-o să se ducă la culcare. Dacă era într-adevăr vorba de o problemă medicală, Nicolae va aştepta telefonul curviştinei. Şi parcă nu voia să afle şi ea ce păţise individa - dacă nu-şi frânsese gâtul, se va întrista rău...

Nicolae

Privea lung rândurile mărunte...

Nu le dădea de cap. Nu putea înţelege ceea ce citea. Cuvintele erau clare - dar nu formau fraze, pentru că mintea lui era la Emilia Irza acum. Survola spitalul, incapabilă de a-şi imagina interiorul unui salon de spital de copii. Încerca să-şi dea seama dacă Renata se simţea un pic mai bine. Dacă se lua după oră, da - cu siguranţă, tratamentul începuse să dea roade! Dar Carina nu-l suna, semn că Renata nu dormea...

Carina lui...

Se ridică şi-şi aprinse o ţigară. Şi oftă greu: Carina lui era speriată acum. Era extrem de atentă cu Renata lui...

Ele erau ale lui. Numai ale lui. Le anunţase asta atunci când le adusese acasă de la maternitate. Carina râsese şi aprobase cu capul; Renata nu avusese o reacţie concludentă, la cele 3 zile ale ei. Dar avea senzaţia că micuţei nu-i displăcea ideea...

Înainte s-o cunoască pe Denisa, se îndrăgostise de două ori. Prima oară, colega de liceu se măritase imediat după bac şi se mutase la Braşov. A doua oară, după Revoluţie, se îndrăgostise de-o vecină de bloc. Ea era căsătorită, avea un bebeluş... El îşi petrecea majoritatea timpului la facultate... şi suferea în tăcere... ca un prostănac neobservat, nebăgat în seamă... Mămica lui îi deschisese ochii. Şi-atunci decisese să uite totul şi să se însoare cu femeia cu care va "împlini" frumoasa vârstă de 30 de ani. Era parolist, aşa că se însurase cu Denisa...

O plăcuse; dar dragoste nu fusese niciodată. Nu fusese "lovit"; iar stilul ei un pic băieţos, un pic dominant îl împiedicase să scoată la iveală latura romantică din el. Se concentrase deci asupra copilului... iar când ea rămăsese gravidă, se concentrase asupra carierei. Când devenise jurist la sucursala Victoriei, simţise că avea o căsnicie trainică şi-un viitor asigurat...

Avusese încredere în ea. Încă mai avea încredere în ea, deşi acum ştia nu că îl înşela, ci că avea un amant statornic. Încrederea aia se referea strict la trăinicia căsniciei lui. Şi la buna creştere şi educaţie a lui Fabian. Din punctul ăsta de vedere, Denisa nu-l dezamăgise. În privinţa amantului... Era ciudat - pentru că nu îl deranja foarte tare existenţa acelui bărbat, în acel rol. Mai ales că amantul era şi el însurat, aşa că ideea divorţului Denisei de dragul individului părea extrem de îndepărtată...

Iar Carina lui... Trecuse atunci printr-o noapte extrem de ciudată, care deschisese drumul către alte nopţi şi zile ciudate...

El, Denisa şi Fabian petrecuseră revelionul 2007/2008 în familie, într-o cabană din Predeal. Pe 2 ianuarie, la prânz, directoarea sucursalei îl sunase şi îl rugase să facă cumva să ajungă urgent în Bucureşti - pentru că aveau probleme grave cu nişte contracte, iar a doua zi situaţiile trebuiau să fie foarte clare, la şedinţa consiliului de administraţie. Ce era să mai facă?! Lăsase nevasta şi copilul la cabană, urcase în Audi şi accelerase ca nebunul spre Bucureşti... Trecuse pe-acasă doar ca să-şi ia diplomatul şi laptopul şi să-şi pună un costum pe el; şi-apoi se dusese la serviciu, unde îl găsise pe Mihai cu dosarele răsfirate pe birou şi nervii aproape de punctul de rupere... Descurcaseră împreună mare parte din dosarele dificile, cu sume mari. Şi le-ar fi descurcat pe toate; dar, la două noaptea, colegul lui împinsese tastatura şi pusese capul pe birou. Şi se culcase pur şi simplu. Trăsese concluzia că jumătate de oră de somn în plus sau în minus nu mai conta - şi refuzase ideea de-a dormi în banca aia. Pentru că îşi jurase, atunci când se angajase acolo, că nu va dormi niciodată cu capul pe birou - şi era parolist...

Pornise deci spre casă. Iar când ajunsese la spitalul Grigore

Alexandrescu, observase o umbră lângă stâlpul staţiei de autobuz. Iniţial, crezuse că i se pare - în peisajul ăla ireal, în perdeaua deasă de fulgi de nea, la două şi-un sfert noaptea... Apoi farurile Audi-ului lui o luminaseră - iar a doua impresie fusese că tânăra blondă "era la serviciu". Trecuse destul de încet pe lângă ea, dar asta doar pentru că ningea infernal iar asfaltul era acoperit de gheaţă... Şi observase, cu coada ochiului, tremurul necontrolat. Aşa că pusese frână, o privise lung şi-şi dăduse seama că nu era o prostituată. Era doar o tânără de vreo 20 de ani, îmbrăcată subţire, ninsă toată, care aştepta autobuzul... în crivăţul ăla nebun, în ninsoarea aia deasă, la două şi-un sfert noaptea...

Dăduse în marşarier şi deschisese geamul. Şi-o invitase să urce în maşină. Tânăra îl privise lung şi dârdâise printre dinţi: "Nu mulţumesc". El insistase: "Nu vreau decât să te duc acasă! La tine acasă!" Ea refuzase din nou: "Nu mulţumesc; aştept autobuzul." Iar el exclamase, exasperat deja de tremurul ăla teribil şi de vântul care zburătăcea fulgii mari şi grei: "E două şi-un sfert dimineaţa; primul autobuz apare pe la patru jumate!" "Îl aştept." Iar asta îi pusese capacul; oprise motorul, coborâse de la volan, o apucase de braţ şi-o dusese, cam pe sus, la maşină. Şi-i spusese, tare şi răspicat, când ajunseseră în dreptul portierei: "Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu vreau decât să te duc acasă! Uite, sunt jurist la BCR! Uite legitimaţia de serviciu! Nu sunt vreun maniaco-ciudat, să încerc să-ţi iau gâtu'!" Şi chiar îi arătase legitimaţia! În clipa aia, avusese impresia că tânăra se destinde; abia atunci o văzuse tremurând de-adevăratelea. Îşi dăduse seama că nu se mai putea ţine pe picioare şi-o aşezase pe scaun. Şi urcase şi el la volan, dăduse drumul la căldură la maximum... şi o întrebase, cu calm: "Unde stai? În ce cartier?" Auzise nişte denumiri de străzi din Mumbay probabil... şi-şi realizase că tânăra de pe scaunul din dreapta devenise incoerentă...

Se speriase serios; demarase şi făcuse dreapta spre Piaţa Romană. Îşi amintea acum că la Piaţa Lahovary îi strânsese mâna şi descoperise că era rece sloi; şi-şi dăduse seama că femeia aia era foarte aproape de-o hipotermie de-aia clasică, iar cea mai bună idee era transportarea ei la primul spital... Numai că renunţase la ideea aia, care-ar fi alertat un echipaj de poliţie şi-ar fi deschis un dosar, prin vreo secţie. Se oprise la Romană, unde ştia că e un automat de cafea, şi luase două cafele fierbinţi. Făcuse un mic cuptor în maşină, îi ridicase el mâinile şi paharul de cafea şi-o tot îndemnase să bea... Şi vorbise non-stop, speriat că ea o să leşine, iar el o să aibă o mare problemă cu poliţia, şi-apoi şi cu Denisa - căreia ar fi trebuit să-i explice de ce n-o mai strângea noaptea-n braţe dar "culegea" blondine tinerele de prin staţiile de autobuz...

Stătuseră acolo un sfert de oră; iar el vorbise non-stop! Ajunsese să-i spună ştirile de prin ziare! La un moment dat, tânăra întorsese capul spre el şi-l privise lung, semn că se dezmeticise şi îl auzea bine acum. Îi arătase deci echipajul de poliţie parcat în faţa Audi-ului, ca s-o ştie liniştită din punctul de vedere al propriei siguranţe, şi-i zâmbise: "Te-am văzut dârdâind în staţia RATB, la minus paişpe grade, îmbrăcată primăvăratec, şi-am vrut doar să te duc acasă. Numai că nu mi-ai zis adresa..." Ea se gândise un pic şi-i răspunsese: "La magazinul Obor". Iar el se încruntase, sătul deja de atâta lipsă de încredere, şi-o luase peste picior: "Deci locuieşti în magazinul Obor..." Iar ea răspunsese simplu: "Nu; în blocul cu magazinul Obor." Ieşise din parcare fără să mai comenteze ceva, simţind că el şi fata aia erau mereu în contratimp...

La intersecţia cu Şos. Ştefan cel Mare, tânăra întinsese mâna spre el: "Carina." "Nicolae." "Nu sunt insomniacă - şi nici somnambulă. M-am certat cu prietenul meu, care m-a dat afară din casă." În mintea lui se făcuse brusc lumină... Ea detaliase: prietenul ei tocmai se întorsese din Spania. Şi nu putea să-l invite la ea pentru că ea şi pisica ei locuiau în apartamentul părinţilor ei. Aşa că venise ea la el - şi se certaseră. Iar el profitase de zicala aia cu "casa-i a mea, uşa-i a ta"... El o întrebase dacă prietenul ăsta al ei era dement, de-o dăduse afară îmbrăcată atât de subţire. Ea negase; şi-i povestise, foarte pe scurt, că era doar gelos. Şi cum stătuse în Spania 6 luni, cum nu reuşise să ajungă în România la timp pentru a face Revelionul împreună, se pilise bine... şi se certaseră. Şi-i confiscase geaca de la el, mobilul de la el, toţi banii de prin buzunare... După care îi dăduse vânt pe uşă! Aşa, pur şi simplu! Iar ea nu era vreo cârpă, să se milogească de el s-o primească înapoi - aşa că plecase, hotărâtă să nu mai revină vreodată pe-acolo. Oprise Audi-ul în faţa scării blocului, o privise lung...

Atunci, în clipele alea, o văzuse pe adevărata Carina. Dezmeticită bine de căldura din maşină şi cafeaua fierbinte, tânăra îşi revenise. Aşa că el îi văzuse în clipele alea obrajii roşii, fâstâceala, emoţia cu care degetele ei răsuciseră paharele goale de plastic... Simţise pur şi simplu nevoia de-a scoate o carte de vizită din buzunar şi se pomenise, pentru prima oară-n viaţă, în criză de exprimare - pentru că se cam bălbâise... "Uite ce e. Nu vreau să înţelegi cine ştie ce prostii. Asta e cartea mea de vizită. Te rog frumos, mâine, dă-mi un telefon - să fiu sigur că ai ajuns cu bine şi te simţi bine. Atâta tot; te rog!" Iar ea se grăbise să ia cartonaşul şi-i zâmbise: "Chiar voiam să-ţi cer numărul de telefon. E evident că maşina ta nu se va strica vreodată în spatele Pieţii Obor, în timpul unei tornade; dar mi-ar face plăcere să mă revanşez măcar la capitolul cafea..." Râseseră amândoi, iar ea îi mulţumise şi coborâse. Şi-o văzuse intrând în scara blocului...

Iar din clipa aia, zâmbise. Ajunsese acasă, încercase în zadar să doarmă măcar două ore, mâncase, se schimbase din nou, se întorsese la bancă... Urcase el la şedinţa consiliului de administraţie, pentru că Mihai fusese o adevărată epavă... Toate astea, însă, le făcuse arborând zâmbetul ăla uşor, un pic misterios. Şi se simţise atât de calm şi un pic... "aerian", că prezentase cifrele alea şi-i calmase pe toţi. Şi "ieşiseră bine". Atunci îl luaseră şefii la ochi...

Aşteptase telefonul ei, pe 3 ianuarie. Seara, îşi spusese că probabil fusese obosită şi dormise. Nu-l sunase nici pe 4. Se gândise că probabil se refăcuse, după dârdâiala zdravănă pe care-o trăsese în faţa spitalului de copii. Pe 5, la prânz, se gândise că de fapt Carina se refăcuse deja. Şi-o sunase prietenul ei, pe care ea îl iertase - că aşa era dragostea la vârste fragede. În secunda imediat următoare, mobilul lui începuse să sune...

Ieşiseră la McDonald's-ul de la Obor - la o cafea. De cum se aşezase, observase chipul luminos, ochii albaştri un pic migdalaţi, şuviţele blonde moi şi zâmbetul finuţ; apoi Carina îi ceruse scuze pentru întârzierea cu care venea acel telefon. Se gândise că el fusese la serviciu până pe la 5-6; şi observase şi verigheta - iar asta o determinase să nu-l sune seara, când el era acasă... Petrecuseră o oră la cafeaua aia. I se păruse o tânără fermecătoare; şi-şi muşcase limba şi tăcuse, pentru că simţise imperios nevoia să-i spună să nu se împace vreodată cu beţivul ratat care-i confiscase cadourile şi-o dăduse afară... Dar nu-şi băgase el nasul în treburile ei; iar după o oră de povestit întâmplări amuzante, îşi strânseseră mâinile şi se despărţiseră...

Şi cam atât - crezuse el, la acel moment. În fiecare dimineaţă, o căutase cu privirea pe lângă magazinul Obor, în drum spre serviciu; în fiecare seară, o căutase cu privirea, în drum spre casă. Dar n-o văzuse. Şi-şi spusese că cu siguranţă se descurcase ea cumva...

Şi exact în ziua în care renunţase s-o mai caute cu privirea, se întâlniseră în Piaţa Obor. El examina o pereche de pantaloni pentru Fabian, când auzise vocea subţirică, plăcută, salutând: "Bună". Iniţial, avusese impresia că vocea aia nu vorbea cu el. Dar capul blond se aplecase şi apăruse în faţa lui, lângă pantaloni. Iar zâmbetul... Ea ieşise să cumpere mâncare pentru pisică. Iar zâmbetul ăla îl făcuse să se cam fâstâcească, atunci când realizase că "fu-

sese prins cu pantalonii-n mâini". Gândul ăla - şi mai ales graba vinovată cu care lăsase pantalonii înapoi pe tarabă - i se păruseră foarte aiurea. Că doar era însurat, avea un băiat de 10 ani şi un pic mai mult decât dublul vârstei ei! Şi-o şi anunţase chestia asta, la McDonald's, la cafea! Nu se simţise în largul lui; schimbaseră deci câteva fraze de genul "Ce mai faci", după care îşi spuseseră "pa"...

11 iulie 2008. Vineri. O zi pe care n-o va uita niciodată. Ziua în care ieşise din biroul juridic, coborâse scările şi se apropiase de ghişeul 8. Şi se simţise privit. Şi ridicase privirea...

Îşi spusese că nu putea fi "lovit" - nu de ea! Nu la 41 de ani! Pur şi simplu era jocul ăla stupid al vieţii, care-i făcea să se întâlnească în cele mai ciudate ipostaze, în cele mai neaşteptate locuri...

Carina era frumoasă. Abia atunci observase cât de frumoasă era acea tânără! Aştepta, aşezată pe scaunul din faţa unuia dintre birourile de la credite... Ea îl văzuse prima. Iar atunci când o văzuse şi el, ea îi făcuse complice cu ochiul şi redevenise foarte serioasă. Nu încercase să-i arate tinerei angajate a băncii că "are pile"; iar el aşteptase, răbdător, la geam... şi coborâse special ca să ia dosarul ei. Tânăra voia un credit ipotecar, pentru o garsonieră. Se grăbise să xerocopieze copia cărţii de identitate... nici el nu-şi explicase de ce...

Iar lucrurile începuseră să se schimbe. În seara aia, trecuse foarte încet prin rondul de la Obor; o văzuse deci imediat, aşteptând în faţă la KFC. Parcase maşina şi se grăbise să ajungă în faţa ei. Se pregătise să-i spună că el unul îi garanta viza departamentului juridic pe cererea de creditare; dar nu spusese decât "Bună", iar Carina arătase spre McDonald's: "Bună. Te invit la o cafea.". Înţelesese imediat că ea nu-şi aştepta nici prietena, nici prietenul, nici părinţii - că ieşise din bloc şi se oprise acolo special ca să-l aştepte pe el! Oricât de... ştiinţifico-fantastică părea acea posibilitate... Îi oferise braţul, râzând: "Te refuz, pentru că e rândul meu să te invit la o cafea!" Ea aprobase, râzând şi ea; iar el decisese, în secunda doi, că nu vor bea cafeaua la McDonald's. O dusese deci la maşină şi se îndepărtase cât mai mult de traseul Denisei... Alesese un băruleţ mic, meschin, pitit pe-o stradă lăturalnică. Îl uimise gândul ăla care-l îndemnase să ascundă maşina de privirile indiscrete, aşa cum îl uimise şi gândul că ochii Denisei l-ar fi recunoscut pe terasa McDonald's-ului... I se păruse un gând vinovat; deşi n-avea de ce să se simtă vinovat, pentru că nu făcuse absolut nimic! Pur şi simplu, simţise nevoia de-a se ascunde... cu ea...

Discutaseră despre creditul ei. Carina lucra la Romtelecom, la departamentul marketing. Avea un salariu bunicel, pentru că era doar studentă la marketing, nu absolventă de marketing. Şi se gândise ea că venise momentul să se rupă de cordonul ombilical al părinţilor ei - şi să-i lase şi pe ei să trăiască ziua în sufragerie şi să doarmă noaptea în dormitor! Ochise deci o garsonieră în zona Pieţei Iancului. El îi garantase că mâine, când va primi dosarul, îl va aviza. Şi-i propusese să se ocupe el un pic de dosarul ăla, ca să fie gata mâine. Ea îl rugase să nu-şi facă obligaţii - că dosarul era complet, avea şanse mari să se aprobe singurel, neajutat... Nu insistase; în schimb, făcuse tot ce-i stătuse în puteri să creeze o atmosferă plăcută - şi s-o ţină cât mai mult acolo, pe scaunul din faţa lui. Deşi ştia că avea dublul vârstei ei şi-un copil care tocmai trecuse în clasa a cincea...

El trecuse prin rondul de la Obor la şase jumate. La zece, telefonul lui începuse să piuie. Carina tresărise, se înroşise îngrozitor şi-şi strânsese repede ţigările şi bricheta. El răspunsese, iar Denisa mârâise la el: "Da' tu nu mai vii acasă? Ce dracu, te-ai înfrăţit cu banca aia?" Ochii albaştri fuseseră atât de vinovaţi, că nu ezitase o clipă; privind-o lung, rostise în receptor: "Când termin treaba, o să vin. Cred că după miezul nopţii, oricum." Iar tânăra înlemnise... Denisa ridicase tonul: "Bine, faci ce vrei!" Apăsase butonul roşu şi-o privise pe Carina lung, pătrunzător: "Aşa. Că ea e contabilă la CEC şi ştie ce înseamnă lucrul peste program." După vreo trei secunde de tăcere apăsătoare, ea răsturnase geanta pe masă şi-şi aprinsese altă ţigară... Iar el mai adusese două cafele... şi-apoi "încă un rând", tot cafele...

Ea fusese cea care decisese că 12 noaptea era totuşi o oră la care era bine ca oamenii să ajungă pe la casele lor. Aşa că o dusese acasă şi se dusese şi el acasă. Fără să-şi promită unul altuia că se mai sunau, sau se mai vedeau ei în zona Obor...

Denisa îl aşteptase trează, pregătită să-i facă scandal pentru "înfrăţirea cu banca". Numai că deschisese gura... şi-l mirosise din scurt. Şi-l întrebase unde fusese. La bancă. Da? De-aia puţea în halul ăla a bar pentru fumători? Da, pentru că fumaseră în birou. Ea nu-l crezuse, el o asigurase că încă nu ajunsese atât de rău încât să se justifice în faţa ei... dat fiind faptul că şi ea ieşea cu colegele şi nu se justifica în faţa lui... Atunci aflase şi el că soţia lui plănuise o vizită la părinţii ei, la Pecica. Şi-o plănuise pentru a doua zi. O anunţase că el lucrează, aşa că se duceau doar ea şi Fabian. Iar ea îi întorsese spatele şi se dusese la culcare - confirmând statistica aia care spunea că, atunci când Denisa voia să plece undeva fără el, avea grijă să-l anunţe cu vreo cinci minute înainte de plecare...

La şapte dimineaţa, când se trezise, descoperise că ei plecaseră deja, cu Dacia ei. Aşa că se aranjase, se ferchezuise şi se dusese la serviciu... Iar prima lui urgenţă, cea mai mare, fusese plimbarea dosarului Carinei pe la toate departamentele. Următoarea urgenţă fusese tragerea sforilor, astfel încât banca aia să lucreze sâmbătă special pentru ea. La 11, o sunase şi-i spusese că i se aprobase creditul şi, oricând voia ea, putea să treacă pe la bancă, să semneze actele şi să-şi primească banii. Ea chiuise în telefon, şi-apoi îşi ceruse scuze pentru asurzire... Şi-apoi probabil că luase un taxi, pentru că venise extrem de repede, semnase actele, făcuse viramentul, alergase pe uşă-afară spre direcţia agentului imobiliar şi-a cheilor de la noua ei garsonieră...

Pe la opt, îl sunase. Îşi ceruse scuze că plecase "ca o vijelie nesimţită", cum spusese ea, şi nu-i mulţumise pentru acel ajutor nesperat - dar se pierduse toată în euforia ei imobiliară. Îi spusese că părinţii ei nu sunt în Bucureşti, iar ea trebuie neapărat "să ude" garsoniera; şi-l roagă să nu-i refuze invitaţia într-un bar oarecare... Nu, n-o refuzase. Ba chiar o luase de la Obor, cu maşina. Studiase un pic ghidul barurilor pe internet şi o dusese la Indie Club. Îi plăcuse mult stilul...

Carina comandase două cocktail-uri cu nume sofisticate. O privise lung... şi se cam îndoise că tânăra blondă din faţa lui va reuşi să păşească drept, după ce terminau de udat garsoniera! Numai că fuseseră amândoi cumpătaţi şi nu dăduseră paharele alea peste cap. Aşa că, în jurul orei 12, Carina avea unele probleme de concentrare iar el îşi amintea că venise totuşi cu maşina... O dusese la noua ei garsonieră, la blocul de lângă secţia de poliţie, iar ea îl privise lung... şi-l întrebase: "Eşti curios?" Aprobase, deşi şarada verbală fusese evidentă...

Urcaseră să vadă şi el garsoniera. Îi plăcuse - era mare, spaţioasă, plăcută... Avea ferestre mari... Şi era goală - complet goală. Se amuzaseră amândoi pe seama nudităţii acelei garsoniere, care "promitea prostii"...

Carina se apropiase de el. Ea îl luase în braţe. El o privise lung şi zâmbise: "Îţi dai seama că am dublul vârstei tale şi-un copil de clasa a cincea?" Ea aprobase, zâmbind şi ea... Şi-apoi se întâmplase. Atunci "îl lovise" definitiv şi ireparabil. Atunci, de fapt, Carina rupsese lacătul şi-l eliberase. Degetele subţiri îi atinseseră uşor obrazul, iar ochii albaştri îl anunţaseră că el, juristul şters de la BCR Victoriei, zburda pretutindeni prin mintea şi inima ei - şi ziua, şi noaptea, şi de sărbătorile legale... Iar el era atât de important pentru ea, că uite - se topise toată în îmbrăţişarea lui!

Şi cum Denisa era rece şi distantă şi-i ardea zilnic de ceartă, şi cum oricum nu-l aştepta nimeni acasă... Şi cum lacătul se rupsese, iar presiunea aia din suflet stătea să explodeze...

Îşi mai aprinse o ţigară - îl trecuseră toate apele. Doar îşi amintise noaptea aia şi-i zvâcneau tâmplele...

Ţinuse în el, încuiate bine, toate iniţiativele, toate gesturile frumoase, toate privirile sincere, toate declaraţiile de dragoste de care era capabil - pentru că Denisa nu le voia. Ea le avea pe ale ei şi făcea numai ce voia ea! Carina nu voise în noaptea aia decât să-i arate gândul ei; apoi îl lăsase să decidă el dacă mai întârzia în vizită la garsoniera ei... şi ce făceau, în caz că întârzia totuşi...

Iar el descoperise în noaptea aia o tânără frumoasă şi foarte specială, pentru care el era extrem de important - deşi asta era anormal, în opinia lui, de vreme ce avusese pe-atunci 41 de ani... Şi cum era extrem de important, era lăsat să facă tot ce vrea el - ea doar se conforma, prompt, ideilor şi sugestiilor lui. Uneori îi era teamă de atitudinea asta. Uneori se gândea că o să exagereze şi-o s-o supere rău; alteori se gândea că poate Carina voia altceva decât îi oferea el, şi-i era greu să-i spună sau să-i arate asta...

Oricum, rămăsese acolo în noaptea aia. Dormiseră pe jos; o ţinuse în braţe, pentru că fusese destul de friguroasă noaptea, iar ea se ghemuise în braţele lui - dându-i, încă o dată, sentimentul că el decidea...

Atunci când degetele ei îi atingeau uşor obrazul, toate problemele şi grijile cotidiene dispăreau. Şi se simţea iubit... Şi era ciudat, fiindcă nu mai era un puşti de liceu - iar sentimentul ăla mare era declanşat de-o atingere atât de mică, atât de uşoară...

De dimineaţă, când se trezise şi ea, Carina deschisese ochii şi roşise îngrozitor. Şi tăcuse mâlc, deşi el unul nu făcuse nimic care s-o crispeze în halul ăla! Doar atât - că dacă nu s-ar fi îmbrăcat înainte să adoarmă, probabil că ar fi văzut-o fugind în baie şi încuindu-se acolo până după cină! Fumaseră o ţigară în tăcere, iar el o întrebase: "Şi acum ce planuri ai?" Ea ridicase din umeri, mută, privind lung pe fereastră. Iar el o luase în braţe şi-i şoptise la ureche: "Păi, dacă-mi permiţi să-ţi dau o sugestie, eu zic să luăm micul dejun şi-apoi să vizităm magazine de mobilă. Măcar să-ţi faci o idee despre ce se găseşte, ce se potriveşte..." Iar ea nu-l lăsase să se tragă în spate, să-i vadă chipul: "Promiţi că mergi cu mine?" "Da. Tu promiţi că nu iei un pat de-o persoană?" Iar ea îl strânsese tare-tare în braţe, încercând să-i arate cât de importantă era decizia lui pentru ea...

Constatase repede că decizia lui îi revoluţionase toate planurile. De fapt, Carina se pregătise pentru ambele variante de decizie; şi simţise, la un moment dat, că tânăra "mirosise" corect situaţia lui conjugală. Fie din telefoanele Denisei, fie din comportamentul lui, fie din orele "nebune" la care trecea cu Audi-ul prin rondul de la Obor - pentru că nu se gândise la varianta aia, dar descoperise, într-o zi, că de la fereastra dormitorului părinţilor ei se vedea şi sfârşitul Bulevardului Ştefan cel Mare, şi o parte din rond, şi începutul Şoselei Colentina. Iar Carina avea 20 de ani... şi nu obişnuia să se repeadă să ia decizii, ci le cântărea bine înainte să aleagă între stânga şi dreapta. Oricum, în duminica aia comandaseră mobila. Luni, o sunase şi-o rugase să nu se supere pe el, dar nu putea să treacă pe la ea. Carina râsese şi-i spusese să stea liniştit, că oricum nu apucase să aranjeze mobila. Iar el se revanşase, marţi dimineaţă, şi-i apăsase soneria la şapte dimineaţa... Iar ea îi atinsese uşor obrazul şi şoptise "Bine-ai venit"...

Deşi era tânără şi plină de viaţă, Carina era cumpătată. Şi răbdătoare. Şi înţelegătoare. Şi-l înţelegea, fără ca el să facă mari eforturi de-a se face înţeles. Carina descoperise, în vreo... 24 de ore, cum să-l facă să fie el însuşi - cel de demult, care nu concepea revederea fără trandafiri roşii... şi care pregătea seri romantice ca nimeni altul. Era ciudat, pentru că Denisa avusese atâta timp la dispoziţie şi nu se căznise sub nici o formă să-şi dea seama "cu ce se mânca" soţul ei. Era o problemă de sentimente, după părerea lui. Dar... Dar nu-i plăcea să analizeze asta. Prefera să ia lucrurile aşa cum erau şi să nu disece dragostea-n patru. Pentru că, da - se îndrăgostise de tânăra blondă. Se îndrăgostise lulea...

La mijlocul lui octombrie, Carina se schimbase... un pic. Devenise mai gânditoare, mai neatentă... O surprinsese de câteva ori privindu-l lung, cu o seriozitate înfiorătoare întipărită pe chip... Nu presimţise vestea; ea nu-l lăsase să prevadă acel gând, temându-se că nu-l va aproba...

Telefonul începu să piuie; se repezi şi răspunse în şoaptă:

- Da!
- Te-am trezit?
- Nu, citesc nişte dosare.
- La ora asta?
- Da. Nu aşa am convenit?

Carina oftă uşor... "Haai, te rog! Spune odată!" Erau îngrozitoare momentele astea, când nu-şi putea rosti întrebările din cauza “urechilor” de pe partea cealaltă a pereţilor...

- Renata e bine. I-au dat antibiotic şi i-a scăzut febra. Şi-a adormit buştean, picior peste picior...

I-auzi! Zâmbea, imaginându-şi micuţa...

- OK. M-am mai liniştit...
- Te rog, du-te şi odihneşte-te.
- Bine.
- Şi nu te mai gândi la îngheţată, că n-a fost vina ta.
- Bine, bine...

Carina râdea, el zâmbea... Şoapta ei îl făcu să roşească:

- Te iubesc...

Oftă greu, că nu putea spune acele cuvinte:

- Şi eu...
- ... Noapte bună.
- Noapte bună.

Apăsă butonul roşu şi răsuflă uşurat: Renata era bine. O să se facă repede bine, pentru că era o Găluşcuţă mâncăcioasă şi niciodată nu ţinuse o răceală mai mult de trei zile...

Îşi mai aprinse o ţigară - că oricum nu se mai uita pe contractele alea! În plus, ajunsese cu rememorarea la partea aia care-i plăcea lui mult...

La mijlocul lui noiembrie 2008, Carina îi dăduse un SMS: **"Te aştept pe Messenger, atunci când ai timp"**. Avea timp berechet; se conectase, iar ea îl anunţase că îşi luase liber, aşa că era acasă. Şi voia să-i spună ceva. Dar era ceva greu de spus, aşa că îi scrisese o scrisoare. Îl rugase s-o citească pe toată, să se gândească bine şi să-i dea un răspuns. Iar el primise mail-ul, deschisese scrisoarea şi se albăstrise instantaneu. Mihai venise să vadă şi el grozăvia - şi aflase şi el atunci...

Carina începuse cu o destăinuire: la începutul lui octombrie, făcuse o mică investigaţie şi se jucase de-a detectivul. Aflase deci că Denisa are un amant. În punctul ăsta se făcuse el stacojiu... Îl informase cine era Eduard, cum "îşi plantase" nevasta într-unul din magazine şi cum se învoia Denisa câte două-trei ore, marţi şi joi. Şi cum pleca sâmbătă mai devreme de la serviciu. Îi dăduse adrese complete, date certe, ore şi zile... şi strecurase, printre ele, şi faptul că avea poze care-i confirmau spusele. Carina continuase acea scrisoare prin a-şi motiva curiozitatea şi investigaţia cu o descoperire care pe ea o bucurase mult. Era gravidă - şi se hotărâse deja să păstreze copilul. Azi, dis-de-dimineaţă, fusese la control. Era în 14 săptămâni, aşa că întreruperea de sarcină ieşea complet din discuţie. Îi ceruse iertare pentru faptul că luase unilateral acea decizie - dar îşi dorea foarte mult acel copil. Sigur, ea şi-l dorea alături de tată! **"În visul meu, fetiţa mea e alături de tatăl ei."** Dar îi ştia prea bine situaţia şi nu-i cerea absolut nimic. Nici

măcar să recunoască copilul, la maternitate sau la Primărie. Iar finalul fusese ca o lovitură cu cărămida-n creştet - ea îi spusese totul, iar acum va aştepta decizia lui. Pe care nu va încerca nicicum s-o schimbe - ci o va respecta ca atare, indiferent dacă el va decide să se mute la ele, sau să şteargă chiar în momentul ăla numărul ei de telefon din agendă şi chipul ei din minte. Îl lăsase fără cuvinte! Carina îl absolvise practic de orice responsabilitate în problema ei şi-a fetiţei! Iar el se supărase rău pentru asemenea calcule! Mihai îl apucase de revere, ca să poată să-l oprească din goana spre uşă! Şi încuiase după aceea uşa aia şi-l pusese să-i povestească totul... Şi se oferise, la sfârşitul povestirii, să-i asigure el alibi-urile în faţa Denisei...

Aşa ajunsese Mihai să-l tot sune, să-l tot cheme la serviciu... şi sâmbătă, şi duminică uneori...

Simţise atunci nevoia să se justifice faţă de Mihai. Şi recunoscuse, în şoaptă desigur, că tânăra de 20 de ani îl făcuse să se îndrăgostească de ea. Mihai replicase imediat: "Asta pentru că te iubeşte." Îl privise lung, mirat... şi i se explicase că iubirea e de mai multe feluri. Că există iubire de familie... Există şi iubire financiară... Mai există şi iubire din plictiseală, şi iubire din singurătate... Şi, bineînţeles, există şi iubire pură. Nemotivată. Iubire pur şi simplu. Iar el zâmbise şi se ridicase: "Iar mie mi se potriveşte mănuşă ultima variantă. Vrei să ne năşeşti bebe-ul?" Mihai fusese cât pe ce să cadă cu scaunul...

Nu-i răspunsese pe Messenger. Nici măcar nu închisese Messenger-ul! Se dusese direct la ea. Apăsase soneria; ea îi deschisese, iar el o apucase neaoş de pulover şi-o scuturase bine - şi-i mârâise printre dinţi să nu mai îndrăznească vreodată să gândească scenarii tâmpite în care el nu voia să-şi recunoască copilul în acte! Sau scenarii şi mai tâmpite, în care el clipea din gene şi uita instantaneu cât de mult o iubeşte! O ţinuse bine de puloverul ăla, pentru că iubitei lui i se înmuiaseră picioarele la auzul acelei declaraţii de dragoste... Şi pe urmă văzuse şi el ecografia... şi-o pusese să jure că la următoarea ecografie mergea şi el. Şi-o făceau 4D, ca să se vadă mai bine. Şi cum i se păruse un pic... nelămurită, o lămurise el, cu cuvinte directe: "Imediat cum Fabian intră la liceu, bag divorţul. Iar după ce se termină divorţul, o să fiu numai al vostru. Indiferent dacă Fabian are sau nu loc lângă voi." Fusese imediat înhăţat de gulere şi somat să înceteze cu prostiile! Şi pus să jure că va lupta cu Denisa până va reuşi să obţină băiatul! Jurase că aşa o să facă, deşi avea inima strânsă şi atunci, şi acum...

Nu ştia în ce măsură o să vrea Fabian să stea cu el! Şi cu noua lui soţie, şi cu o surioară mică despre care nu ştiuse nimic... Se temea că băiatul va alege să stea cu mama - care avea şi ea un amant, dar măcar n-avea un copil cu el! Iar în condiţiile alea...

Nu ştia ce să mai creadă. Nu putea să anticipeze viitorul. Un singur lucru era cert - divorţul. Despărţirea de Denisa şi mutarea lui alături de Carina şi Renata. Restul era un mister...

Mai bine se ducea la culcare. Mâine pleca mai devreme, pentru că voia să treacă pe la Emilia Irza.

Carina

Apăsă butonul roşu şi ridică privirea spre fereastră. Curtea spitalului era învăluită în întuneric. Pe bulevard însă treceau maşini, oameni...

Acum era mai liniştită. Acum, Renata era mai bine. Adormise picior peste picior, cu capul pe mânuţă - în poziţia în care asculta de obicei povestea de seară. Nu-i spusese povestea, pentru că cealaltă fetiţă din salon dormea; dar prichindica ei se aşezase comod... şi aţipise. Iar acum sforăia uşor, că avea nasul un pic înfundat...

Uneori, se supăra rău de tot pe ea însăşi! Pentru că prezenţa lui Nicolae, fie ea chiar şi telefonică, îi inducea o stare de... euforie mută. Adineauri, voise să-i spună "Noapte bună, iubire" - dar i se păruse o exprimare un pic siropoasă. Şi simţise că acel apelativ, cu care i se adresa întotdeauna numai în gând, i-ar fi indus lui sentimentul că greşea lăsându-le singure în fiecare seară pentru a se duce acasă, la Denisa şi Fabian. Şi cum nu-i trebuiau ochelari speciali ca să vadă sentimentele din sufletul lui, o asemenea exprimare l-ar fi zorit spre divorţ. Nu voia să-l zorească. Avea încredere în el. Dragostea din sufletul lui îi dădea încredere şi-i arăta clar drumul pe care mergea tatăl Renatei... şi ţinta spre care se îndrepta.

Oftă greu şi intră în salon. Se aşeză pe scaun, cu capul pe patul Renatei. O privea lung... O privea şi-şi amintea că atunci, în noaptea aia, îl recunoscuse "din prima". Şi fusese uimită, atunci când îşi revenise şi-l privise mai bine, de chipul acela blând...

Îşi amintea şi acum visul ăla ciudat. Un vis cum avea cam... de două ori pe an. Nu şi le putea explica - erau vise din viitor. I se întâmplase să viseze că lua amendă RATB... şi, peste două luni, trăia exact scena din vis - cu imaginea din vis în faţa ochilor, cu poala gecii controlorului şi cocoloşul de hârtie aruncat în burduful tramvaiului, cu aceleaşi zgomote şi aceleaşi cuvinte... Nu ştia ce fel de vise erau alea; oricum, de fiecare dată se trezea brusc, transpirată rău şi respirând ca după o cursă de 100 de metri garduri. Acela era semnul că avusese din nou un vis din viitor - iar ea rămânea în pat şi încerca să-şi amintească cât mai mult din visul ăla. Pe Nicolae îl visase prin... 2004, sau 2005. Şi nu ştiuse atunci decât că era un bărbat; chipul nu i-l văzuse - şi nici ceaţa aia alburie nu şi-o explicase...

Când dobitocul ăla îi dăduse brânci pe uşă afară, îşi jurase că nu se va întoarce vreodată la el. Traversase strada şi se oprise în staţia de autobuz. Îmbrăcată doar în blugi şi pulover, la minus 14 grade, în ninsoarea aia incredibilă, se gândise că ajunsese jalnic, de se lăsase azvârlită aşa de-un zugrav semianalfabet! Iar după cinci minute, timp în care pe lângă ea trecuseră vreo 10 maşini, situaţia ei se schimbase radical. Începuse să tremure, faţa îi devenise casantă... privirea i se înceţoşase... renunţase să mai numere maşinile care-o ignorau...

Văzuse, ca prin ceaţă, o umbră neagră trecând încet prin faţa ei. Umbra neagră revenise; se făcuse lumină în ea, iar o voce de bărbat îi spusese "Urcă, te duc eu acasă". Abia atunci îşi dăduse seama că trăia visul ăla, de demult; se încordase toată, pregătită să sară la bătaie şi să fugă, şi scrâşnise printre dinţi exact ca-n vis: "Nu, mulţumesc." Iar umbra insistase: "Nu vreau decât să te duc acasă! La tine acasă!" Aici se terminase visul ei - şi deci răspunsese, în virtutea inerţiei, tot cu "Nu"... El venise şi-o "dezrădăcinase" din punctul ăla în care picioarele i se încastraseră parcă în zăpadă. Auzise clar cuvintele; dar mintea ei nu judecase decât sigla de pe legitimaţie şi verigheta de pe degetul care i-o ţinea în faţa ochilor. Combinaţia aia, asociată cu visul, o liniştise ca prin minune. Se destinsese; în secunda doi, simţise că nu mai are picioare, iar el o aşezase pe scaun... Valul de căldură o ameţise instantaneu. Diferenţa de peste 30 de grade o pocnise parcă în moalele capului! Şi nu-şi mai amintea decât imaginea Loganului poliţiei, ferestrele ASE-ului în fundal şi gustul de cafea foarte dulce. Atunci îi recunoscuse vocea - aceeaşi voce cu cea din vis. Atunci se întorsese, să-l vadă mai bine. Şi rămăsese uimită, pentru că visul nu-i dăduse nici un indiciu...

Nicolae nu arăta a bărbat de 43 de ani, însurat şi cu copil la şcoală. Nicolae era... special. Avea ochi de îndrăgostit; ochii lui parcă spuneau versuri... Iar zâmbetul... Aoleu, era îndrăgostită lulea!

Adevărul era că făcuse încă din 2004 o fixaţie pentru bărbatul din vis. Îşi pusese busuioc sub pernă în fiecare an - dar nu visase

niciodată nici un bărbat. Doar umbra aia înceţoşată...

Ajunsese acasă, în seara aia, şi se aşezase direct la calculator. Şi-i căutase adresa, după numărul de telefon de pe cartea de vizită. După care îşi amintise că o durea tot corpul, că îi era foarte frig, că simţea că o strânge cutia craniană... şi că lucra totuşi la Romtelecom, iar a doua zi trebuia să se ducă la serviciu - aşa că putea "să-l investigheze" în linişte, opt ore lucrătoare! Abia atunci îşi pusese apă fierbinte în cadă şi încercase să-şi revină cât de cât... Şi nu spusese nimănui că o duruseră mâinile şi picioarele încă două săptămâni după păţania aia...

A doua zi, la serviciu, aflase imediat adresa exactă. Se dusese "în vizită", pe la patru - o oră la care majoritatea oamenilor nu sunt acasă. Identificase uşa, calculase pe ce parte erau geamurile... "Filase" discret geamurile alea, după 10 noaptea, încotoşmănită bine într-o geacă uriaşă şi cu căciula bine trasă pe ochi. Şi-l văzuse pe el. Văzuse şi nevasta, şi băiatul... De-aia nu-l sunase a doua zi, ci abia sâmbătă - îl "filase" două seri la rând, încercând să-şi dea seama dacă tocmai ea avusese nenorocul să dea peste o familie fericită...

Ieşirea la McDonald's, la cafea, mai pusese doi metri de temelie la fixaţia din mintea ei. Descoperise un bărbat inteligent, citit, manierat, cu zâmbet fascinant şi ochi în care se pierdea toată - şi tocmai ea avusese nenorocul ca bărbatul ăsta să fie însurat! Aşa că, luni, îşi luase inima-n dinţi şi salariul în buzunar şi se urcase într-un taxi. Iar taximetristul râsese şi acceptase să se joace de-a detectivul particular cu ea - că-i pusese aparatul, cinstit şi corect, şi-i convenise plimbarea! Apoi, de marţi, stătuse la geam în camera ei şi-l aşteptase să treacă. Şi-şi notase conştiincioasă ora la care trecea spre serviciu, ora la care se întorcea de la serviciu...

Sâmbătă, coborâse să cumpere pâine şi-i recunoscuse maşina în parcarea de la piaţa Obor. Alergase ca disperata prin piaţă, în căutarea lui; răsuflase uşurată când descoperise că nu era nici cu nevasta, nici cu copilul. Şi i se păruse ciudată fâstâceala lui şi graba cu care pusese la loc pantalonii ăia! De parcă nu voise să-i amintească ei că are un copil de clasa a şasea! Şi totuşi, gestul lui şi dimensiunile pantalonilor o cam dezmeticiseră. Omul ăla era însurat şi avea şi-un copil măricel. Şi nu-i dăduse nici un indiciu, cât de mic - nici pro, nici contra! Şi visul ei se terminase înainte de orice indicaţie, sau semn...

Încercase deci să-l uite. Încercase să se uite în jur, să caute un soi de înlocuitor... Dar zugravul n-o sunase - şi chiar dacă ar fi sunat-o, nu i-ar fi răspuns ea! De la Obor lua metroul până la serviciu. Lucra într-un birou cu alte 4 fete... Nu ieşea pe-afară pentru că nu avea prietene - iar pe lângă blocul în care locuiau părinţii ei se învârteau nişte tineri pe care era bine să nu-i privească lung. Aşa că sfârşise, invariabil, la fereastră...

Îl revăzuse în iunie, în magazinul Obor, într-un raion cu costume bărbăteşti. Cu nevasta şi copilul. Nevasta era un fel de ţărancă mutată la Bucureşti doar aşa... temporar! Băiatul însă semăna cu el; avea aceeaşi fineţe, aceleaşi trăsături speciale... Îi urmărise de departe, vreo 10 minute. Observase că nevasta mergea lângă băiat, cu braţul pe umărul lui; iar băiatul vorbea mai mult cu mama, decât cu tata. Care tată se ducea să vadă hainele, să le evalueze, să studieze croiala şi preţul... El evita să stea prin preajma nevestei. Dar nevasta stătea cu braţul pe umărul tânărului care-l făcea pe el să zâmbească...

Se ascunsese, în ziua aceea, de privirea lui. Preferase să plece, amintindu-şi că era în concediu...

Îşi luase din nou salariul la ea şi urcase din nou într-un taxi, dis-de-dimineaţă. A doua zi, de dimineaţă. De data asta o urmărise pe nevastă-sa. Şi fusese un pic mirată s-o vadă urcându-se în tramvaiul 21! Păi era coafată, fardată, parfumată, îmbrăcată "la ţol festiv" şi se prăfuia cu muritorii de rând prin RATB? Nici taximetristul nu era prea fericit că urmărea tramvaiul... O văzuse însă coborând la Obor. Se parcaseră şi aşteptase... Femeia traversase prin faţa ei. În clipa aia, simţise că trebuia să coboare şi ea! Achitase cursa şi-l rugase pe şofer s-o aştepte, că se întorcea! Şi se postase în spatele brunetei cochete, parfumate şi aranjate. Intrase în farmacie, unde o auzise cerând contraceptive şi prezervative - şi-atunci avusese o revelaţie mare-mare! Că nu era normal să-i pună soţului ei prezervativ noaptea - aşa cum nu era normal să cumpere nişte prezervative pentru colega ei, care venea cu maşina şi nu se putea opri în drum! Bruneta luase şi pilule, şi "cauciucuri"! Se ţinuse după ea; femeia se oprise la marginea trotuarului şi dăduse un telefon scurt: "Bună. Sunt la Obor... Lângă ACR... Te aştept." Se ascunsese deci după chioşcul cu flori şi-i făcuse semn taximetristului nu care cumva să se clintească de-acolo...

Şi-l descoperise pe Eduard... Care primea telefoane dese, pe care nu le refuza nici chiar când o pupa pe ţăranca coafată şi parfumată... Intuiţia îi spusese să-l urmărească pe el. O descoperise deci şi pe Geanina - şi în momentul ăla triunghiul amoros o făcuse să se roage practic să nu descopere şi-un copil al Geaninei...

Îi luase doar o săptămână ca să descâlcească toate iţele acelui triunghi. Pusese totul pe hârtie şi se întrebase, la modul cel mai serios, de ce juristul acela finuţ şi special îşi pierdea timpul cu ţăranca "umblăreaţă". Probabil din cauza copilului... Şi, bineînţeles, pentru că el n-avea o amantă! N-avea deci de ce să vrea să rupă acel mariaj! Că dacă el se întorcea seara într-o casă goală, nu i-ar fi fost mai bine decât îi era acum...

Şi se gândise bine-bine...

Ideea îi venise în clipa în care părinţii ei o sfătuiseră să-şi cumpere o garsonieră. Ei se gândiseră la binele ei, la singurătatea vieţii ei sentimentale, şi presupuseseră că, dacă ar fi existat "locaţia", ar fi apărut şi "el" în viaţa ei! Îşi pregătise deci dosarul... şi-şi amintise sigla BCR de pe legitimaţie. Şi se rugase din tot sufletul ei ca Nicolae să apară acolo, în incinta aia mare, şi s-o vadă... O văzuse. Iar din clipa în care el îşi anunţase nevasta că ajungea acasă după miezul nopţii, îşi dăduse seama că nu ea "conducea spectacolul". În momentul ăla, Nicolae decisese să preia frâiele relaţiei lor - iar ea nu putuse decât să facă un pas în spate şi să-l lase să fie ceea ce-ar fi trebuit să fie. Bărbat. Putea spune că Nicolae juca impecabil rolul ăsta; n-o dezamăgise...

Când descoperise că soarta ignorase total pastilele ei contraceptive şi rămăsese gravidă, se gândise... Se gândise că n-avea de ce să se gândească la asta. Îi era scris să aducă pe lume acel copil - indiferent dacă Nicolae va fi lângă ei, sau nu. Simţise că nu putea să-l omoare... Şi uite ce Găluşcuţă frumoasă şi deşteaptă aveau! O adevărată comoară! Când îl văzuse la maternitate, topit tot...

Hm; îşi amintea perfect ziua aia! Intrase în travaliu la patru dimineaţa - şi se dusese cu un taxi la maternitate. Dar la şapte îi dăduse un apel, el o sunase imediat... iar în jumătate de oră Nicolae fusese pe hol, lângă ea. La nouă şi cinci, el sunase la bancă şi-şi anunţase şefa că îşi ia liber, pentru că are o problemă medicală; şi nu se clintise de pe hol nici chiar atunci când veniseră şi părinţii ei! Care bineînţeles că încercaseră să-i spargă capul cu prima ocazie când dăduseră ochii cu el! Că o fi vrând ea să nască musai la 21 de ani; da' el avea 42 şi nu lua decizii influenţate de diverşi hormoni! Când aflase şi ea despre acea discuţie, se certase urât cu părinţii ei - şi-o ţinuse tot într-o ceartă, pe perioada sarcinii! Dar rămăsese ca ea; şi-acum erau şi părinţii ei fericiţi, pentru că aveau o nepoţică...

Când văzuse gâgâlicea din scutece, Nicolae se topise tot! O aşezase pe Găluşcuţă pe pat şi pusese braţele pe lângă ea - ca un fel de scut. Şi se aplecase asupra ei. O privise lung, pe săturate, îi dezmierdase minute în şir pufuşorul brunet şi năsucul şi urmele de sprâncene... Şi se aplecase şi sărutase fruntea micuţei lor. Sim-

ţise atunci că nu greşise. Şi abia atunci înţeleseseră părinţii ei de ce "nebuna" nu renunţase la copil. Şi-l iertaseră şi ei - mai ales că, după acel sărut, el îi ceruse cartea de identitate şi se dusese să rezolve cu certificatul de naştere. Şi se trecuse cu mândrie la rubrica "tatăl"...

Sărutul acela fusese ca un fel de macaz pentru ea - o trecuse pe cealaltă linie, cea a luptei pentru aducerea lui lângă ele două. Începuse să-i trimită ţărăncii semne discrete... Mai un firişor de păr lung şi blond... Mai o doză dublă de parfum de damă pe cămaşă... Schimbatul ciorapilor fusese o victorie imensă! Plouase în ziua aia; iar seara, când el plecase acasă, îi dăduse o pereche de ciorapi cumpăraţi de ea. Ştiuse, simţise că ţăranca îi văzuse...

La început, îi fusese frică să-i lase semne. Dar îl zgâriase într-o seară, neintenţionat. Înlemnise în secunda doi; dar cum el zâmbise tainic... şi-o sărutase, trăsese concluzia că el unul n-avea nimic împotrivă. Şi nu era de acord ca existenţa ţărăncii să le pună lor restricţii în dragoste. Aşa că...

Aşa că ţăranca acţionase. În decembrie, pe 23, probabil că-l urmărise pe Nicolae - că altfel nu se explica apariţia ei la restaurantul ultrasecret unde ea rezervase masa, nu el! Oricum, considera că ea una se descurcase impecabil! Ţăranca ridicase tonul la ei: "Ţi-e nu ţi-e ruşine? Iar tu, blondino, ştiai că e însurat?" Ridicase privirea spre ea... concluzionase că tot ţărancă era şi se ridicase. Şi-i spusese, pe un ton normal: "Nu-ţi mai pierde timpul pe-aici; du-te la Eduard, că nevastă-sa e ocupată cu magazinul şi-are program prelungit de sărbători!" Apoi se întorsese spre el şi-l întrebase, cu o dezinvoltură care-o uimise şi pe ea: "Mergem acasă?" El sesizase imediat acel "acasă", pentru că zâmbise; ţăranca nu se dezmeticise îndeajuns de mult ca să "proceseze" cuvântul ăla atunci, pe loc. Oricum, ei doi ieşiseră. Se întorseseră în garsonieră, unde profitaseră de faptul că Renata era în vizită la bunici şi puseseră la grea încercare salteaua patului de două persoane! Iar Nicolae plecase de la ea pe la 4 dimineaţa. Îi povestise, după Revelion, că în dimineaţa aia se pălmuiseră reciproc şi-i auzise Fabian... Dar ieşise ceva bun şi din cearta asta. Nicolae o avertizase pe ţărancă de faptul că ştie multe date despre amantul ei şi nevasta amantului ei - inclusiv numerele de telefon. Şi-i pusese în vedere să înceteze cu crizele, dacă nu vrea să vadă cum sparge el "balonul cu căcat". Nicolae nu obişnuia să rostească asemenea cuvinte decât când era foarte nervos; deci atunci fusese nervos...

Nicolae se ciondănise apoi cu nevasta aproape zilnic. Ceea ce-l făcuse să fie tot mai trist şi să-i vorbească ei despre tristeţea lui Fabian. Şi cum nu suporta să-l ştie trist, tot ea găsise o rezolvare...

Le propusese "să cadă la pace". Paştele se serba sâmbătă dimineaţă, fiecare la biroul lui. Adică ea cu amantul iar el cu ea şi Renata. Duminica era rezervată Paştelui în familie, cu Fabian. Spre uimirea ei, ţăranca acceptase. Şi uite-aşa apăruse “codul” din familia lor. Acum, relaţiile dintre ei erau foarte paşnice. De faţă cu Fabian discutau normal, îşi povesteau păţanii de la serviciu, luau decizii legate de casă... Atunci când Fabian nu mai era de faţă, scrâşneau şi-şi şuşoteau înţepături verbale. Şi după aia se lungeau civilizat în acelaşi pat, în sufrageria transformată în dormitor, şi dormeau. Spate în spate. Şi-apoi se trezeau şi-o luau de la capăt... Fabian îşi vedea părinţii liniştiţi, calmi, un pic zâmbitori... şi era şi el calm şi zâmbitor.

Ştia, simţea că adevărata armă împotriva acelei ţărănci era Renata. Ţăranca nu ştia că Nicolae are un copil cu blondina tinerică şi cu limbă ascuţită. Când o s-o afle pe-asta...

6 iulie 2010 - marţi

Nicolae

Tresări şi se ridică. Şi opri alarma mobilului, grăbindu-se spre bucătărie... Închise uşa şi introduse codul de deblocare a tastelor - ziua de naştere a Renatei, singurul cod pe care Denisa nu l-ar fi ghicit niciodată... Selectă numele Carinei, pregătit să apese butonul roşu după primul piuit; dar ea răspunse aproape imediat:

- Da.
- Te-am trezit?
- Nu.

Fiu! Răsuflă uşurat... şi acoperi gura şi mobilul cu palma, pentru ca ea să poată să-i audă şoapta:

- Neaţa, iubire...
- Neaţa, iubire.
- Ce face Găluşca?
- Sforăie de mama focului. M-a învăţat o asistentă cum să o aşez ca să nu i se înfunde nasul - şi sforăie de trosneşte salteluţa sub ea!

Carina chicotea; el zâmbea doar:

- A mai făcut febră?
- Nu. Dar o să facă cât de curând, pentru că se apropie ora de tratament.
- Aha. Vă ţin acolo, nu?
- Cred că ne ţin cel puţin 48 de ore. Deşi eu o să insist să ne externăm cât mai repede. Că nicăieri nu-i mai bine ca acasă...
- Asta aşa e. O să trec şi eu pe-acolo.
- Bine. Dar eu zic să nu vii de dimineaţă, că te ciocneşti de vizita medicală şi n-or să te lase să urci.
- ... Să vin seara?
- Cred că ar fi mai bine aşa.
- OK. Vrei să-ţi aduc ceva?
- Mie, nu. Adu-i ei jucării...
- Bine. Las’ că ştiu eu...

Că era fumătoare - şi trecuse prin clipe grele azi-noapte...

- OK. Hai, că vine asistenta!
- Bine! Pa!
- Pa!

Apăsă butonul roşu... iar uşa bucătăriei se deschise larg. Soţia lui intră şi mârâi printre dinţi:

- Cine era?

Băgă telefonul în buzunarul pijamalei:

- Nevasta lui Eduard.

Tăcere... O prinse de mijloc cu mâna dreaptă, ca să poată să-i scrâşnească la ureche:

- Că dacă zgârmi balonul cu căcat, începe să pută!

Denisa tăia pâinea; dădu să iasă, dar o auzi bombănind:

- Într-o zi, o să-mi bat capul să aflu unde stă; şi-atunci să vezi tu fose septice gigant!

Serios?! Se întoarse pe-un călcâi şi se sprijini de uşă:

- Dacă vrei să-ţi vezi copilul trei ore în weekend, e de-ajuns să-mi spui!

Ochii căprui se ridicară ameninţători spre el:

- Mă ameninţi?
- Dacă mă ameninţi...

Şi acum era clar şi pentru ea de ce-i vorbea aşa. În convenţia lor, stipulaseră şi aprobaseră fiecare "normă de comportament". Deciseseră să nu se întrebe reciproc ce le mai fac... amanţii. Deciseseră şi să nu vorbească cu amanţii la telefon sub nasul celuilalt. Şi cum el avusese bunul-simţ să se retragă la bucătărie, nu vedea

de ce ea intrase peste el cu întrebarea aia tâmpită! Denisa tăcea, semn că pricepuse despre ce fusese vorba... În aceeaşi convenţie, mai aprobaseră ceva. Pentru binele copilului şi imaginea familiei lor, conveniseră să se anunţe reciproc atunci când "au treabă". Ca să aibă treabă simultan, să stabilească o oră comună de întoarcere acasă şi să fie calmi şi fericiţi în trei după acea oră. Aşa că îşi pierdu zâmbetul:

- Apropo: azi te vezi cu Eduard? Ca să ştiu dacă e cazul să vin devreme acasă, sau întârziem.

- Nu plănuiam să întârzii; dar dacă tot l-ai menţionat, mi-a venit pofta...

... O privea lung şi nu înţelegea de ce femeia asta, la cei 37 de ani ai ei, fusese incapabilă să priceapă ceea ce tânăra de 20 de ani pricepuse din prima clipă... Denisa îl împinse fără menajamente şi dădu să iasă:

- Ne vedem diseară la cină.

Cină însemna 7 fix. Perfect! O urmă şi-i şopti la ureche:

- Nici un minut mai devreme.

Perfect! Absolut perfect! Avea timp să facă un duş, să se oprească la Kaufland să ia budincă... Şi ţigări şi-o păpuşă nouă - că dacă le mai ţineau acolo 48 de ore, Găluşca o să se plictisească rău!

Trăiască vacanţa de vară, când Fabian dormea dus până la zece şi habar n-avea cât de devreme plecau părinţii lui de-acasă! Că l-ar fi pus serios de tot pe gânduri cu “ruptul uşii” la şapte jumate!

Denisa

Hm! Îşi aduse telefonul, deblocă tastatura şi începu să scrie SMS-ul...

Azi, în mod special, o să întârzie la serviciu. Azi avea draci şi voia să se răzbune. Azi voia să fie iubită "cu năbădăi". Aşa că tocmai îi ordona să pună cafeaua pe foc; pentru că, imediat cum o ducea pe nevastă-sa la magazin, o lua pe ea şi-o ducea să-i dea cafea fierbinte. Şi-atât scrisese. O să descopere el, când o ducea pe nevastă-sa la magazin, de unde o s-o ia pe ea...

Începu să râdă: na, că se şi binedispusese! Ea o să-i facă Geaninei safteaua azi; şi-o s-o aştepte zgribulită lângă uşă, ca să-l facă pe el să ţipe la ea să se mişte mai repede...

Nicolae

Intră şi trânti diplomatul pe birou:

- Neaţa. Sunt urgenţe?

Mihai îl privi lung... şi zâmbi:

- Fugi!

- Nu zâmbi aşa la mine! Că uite în ce hal sunt!

- Da’ ce-ai păţit?

- Renata a făcut febră mare aseară. Sunt amândouă internate la Emilia Irza.

- Păi cum a reuşit?

- I-a dus tâmpitu’ de ta-su îngheţată!

- Ete, fleoşc! Fii serios! Sigur a luat virusul de undeva de prin parc, sau din magazine! Nu ştii că răceala e bianuală?

Ba ştia, dar cu siguranţă îngheţata aia declanşase totul! Avea o problemă cu chestia asta şi n-o să-i treacă prea curând... Mihai arătă spre uşă:

- Du-te odată!

- Şi ce le spui?

- Că nu te simţi bine şi te-ai dus la spital.

- Serios?

- Da, te doare burtica! Te duci, sau aştepţi să te vadă vreun şef?

Avea dreptate! Se grăbi să iasă - ca să le ducă şi lor ţigările, păpuşa şi mâncarea! Îi plănuia Carinei o pizza gigantică, fierbinte...

Carina lui îl uimea. Era mult mai deşteaptă decât Denisa, care avea 37 de ani! Şi îl convingea cu vorbă frumoasă să facă aşa cum voia ea! Sigur, ea nu era nevasta înşelată. În plus, el îşi revărsa toată dragostea asupra ei, nu asupra nevestei! Dar avea Carina lui un farmec aparte... Avea ochi superbi şi-un zâmbet de catifea, gesturi frumoase şi blânde, vorbea cu calm, se înfuria greu... Denisa fusese dintotdeauna mai băieţoasă - chiar şi atunci când purta deux-pieces-uri de cucoană. Dacă le-ar fi dat "temă de lucru" să bată un cui în perete, Denisa l-ar fi "rezolvat" dintr-o lovitură - şi l-ar fi şi îndoit, din aceeaşi lovitură, ca să nu cadă sfoara tabloului de pe el. Şi Carina l-ar fi bătut; dar ea ar fi lovit cuiul uşurel cu ciocanul, ca să nu facă zgomot excesiv şi să nu rupă tencuiala. Ar fi făcut-o normal, fără grabă, sub privirea lui atentă - care observa eforturile ei de a duce la bun sfârşit treaba dată de el. Iar la final ar fi agăţat tabloul, ar fi coborât de pe scăunel şi l-ar fi întrebat din privire dacă a bătut bine cuiul, dacă e mulţumit...

Diferenţa era evidentă: Carina îl iubea, Denisa nu. Probabil că soţia lui se topea aşa în braţele lui Eduard! Că doar ăla nu era nebun, să insiste degeaba atâţia ani după fundul femeii măritate şi cu copil de clasa a şasea acasă! Îi stârnise ea niscai sentimente...

Frână şi alergă la gemuleţul meschin:

- O pizza mare-mare cu de toate.

Şi-şi aprinse o ţigară, pentru că acum trebuia să aibă răbdare...

Abia aştepta să-şi aducă Găluşcuţa acasă! Îi era dor de ea! Ştia că şi ei îi era dor de tati - de fiecare dată când le vizita, Renata cerea în braţe, îl lua de gât şi nu-i mai dădea drumul! Îi simţea lipsa...

Găluşcuţa lor era grăsuţă - nu foarte grăsuţă, dar în orice caz nu era slabă! Era mai rotunjoară decât normalul. Îi stăteau foarte bine rochiţele alea cu plătcuţă, mai lărguţe, care-i ascundeau talia. Rochiţele cu volănaşe nu o avantajau - o făceau să pară un butoiaş cu pantofiori... Carina începuse să-i prindă părul în codiţe - şi era superbă aşa, cu cele două smoculeţe şatene şi fălcuţele alea rotunjoare... Privită din profil, avea momente când năsucul se ascundea în obrăjori...

Mergea bine deja Găluşcuţa lui; începuse să alerge. Păi era fetiţă mare! Un an şi două luni era vârsta marilor concursuri de atletism! Era vârsta maratonului...

... Gata! Luă cutia şi alergă la Audi. Nu mai avea răbdare! Spera s-o găsească pe Renata dormind - ca să poată s-o strângă pe Carina în braţe...

Traficul era destul de lejer - mai ales că toţi se grăbeau spre centru, numai el se ducea la periferie. Acceleră serios, ca să prindă totuşi verde... Şi parcă maşina pe străduţă. Introduse codul şi selectă numărul ei...

- Da.

- Ce faci?

- Uite, vorbeam cu vecina mea de salon.

- Aha! Renata doarme?

- Da.

- OK. Crezi că poţi s-o laşi sub supravegherea vecinei şi să cobori cinci minute?

- ... Oof, iar chiuleşti!

- Numai un pic. Mihai e pregătit să le spună că am trecut pe la spital, pentru că mă doare burtica...

O auzea râzând...

- Te aştept.

Avea de toate acolo: pizza, Prigat, cornuleţe pentru Renata, ţigări pentru ea, brichetă pentru ţigări... Şi nu putea să nu constate, din nou, că ultima oară când Denisa îl trimisese la cumpărături, el uitase să-i ia ei ţigări. Carinei însă îi luase nu numai ţigări, ci şi brichetă! Numai că diferenţa dintre ele era strigătoare la

cer... iar gestul lui se justifica întocmai... Iar ea tocmai deschisese uşa şi începuse să râdă, cu ochii la cutia aia mare... Carina se ridică pe vârfuri şi-i fură un sărut:

- Neaţa. Hai în curte!

Aa, perfect! Ieşiră... şi se grăbi s-o strângă în braţe şi să-i şoptească la ureche:

- Neaţa, iubito...

Da, era afurisit şi-o făcea să roşească şi să se fâstâcească... În public, ceea ce era o imprudenţă ce se întâmpla extrem de rar... Iar mâncatul pizzei pe bancă, la soare, lângă trotuarul Bulevardului Lacul Tei, va fi o altă imprudenţă - numai că nu-şi va pune norocul la încercare, aşa că vor sta cu spatele la gardul spitalului. Ceea ce-i va permite lui s-o sărute de foarte multe ori...

Denisa

Brr - era cam rece în dimineaţa asta! Dar nu voia să-şi pună sacoul peste bluziţa cu bretele, pentru că, în cel mult cinci minute, o să vadă doi ochi albaştri scurgându-se după ea... Şi-n plus, ştia că îi stă extrem de bine aşa, cu bluziţa albă cu bretele şi fusta conică! Şi pantofii cu toc mediu, desigur...

Aruncă o privire spre geamul magazinului... şi-şi aranjă dintr-o mişcare moţul. O aranja bine tunsoarea aia castron, cu moţ lung; permanentul şi drotul făceau minuni, buclând isteric şuviţele vopsite brunete... Care căzeau foarte sexy peste cerceii-perlă şi genele rimelate şi se asortau armonios cu rujul roşu... Mm, arăta super! Cât avea? 37? Arăta de-un 30-32 picant-picant, cu piper...

Reveni spre stradă... şi întâlni imediat ochii albaştri pe care-i aşteptase. Eduard o privea lung... Ea îi vedea maxilarele mişcându-se ritmic, semn că-i pregătea ceva "grandios"... Geanina coborî de pe bancheta din spate şi se apropie de ea:

- Aşteptaţi la magazin?

Îi zâmbi extrem de "dulce":

- Dacă aveţi Virginia Slims, da...

- Da, sigur, imediat!

Şi-acum ea se grăbea să scoată lacătele... iar paşii se apropiară de ele:

- Te ajut?

- Nu, mă descurc.

Mm, ce bine mirosea "vampirul"! Dar nici ei nu-i era jenă cu parfumul ei! Eduard trecu pe lângă ea:

- Dă-ncoa!

Îi smulsese cheile din mână; acum descuia el, repede-repede... Ea una nu se grăbea! Că era el cu maşina... Iar ea "era acoperită" de şefa ei... Gata; intraseră.

- Aoleu, ce-i aici!

Da, era mizerie. Adică Geanina lăsase două cutii goale de carton într-un colţ şi nu dăduse cu mopul. Îl văzu înşfăcând-o de braţ şi mârâindu-i ceva la ureche. Iar ea bombăni:

- Stai liniştit.

Gata? Pornise casa de marcat? Nu; se preocupase de cutii. Se apropie de tejghea, ştiind cum făcea Eduard când era nervos:

- Îmi daţi un pachet de Virginia Slims One alb?

Nevasta lui Eduard o privea lung şi nu pricepea ce-i cere... Întinse degetul spre raftul cu ţigări:

- Cele albe, pătrate.

Bun! Şi-acum nu-i dădea pachetul, pentru că nu pornise casa... Lăsă banii pe tejghea şi întinse mâna:

- Nu vreau bon, că n-am ce face cu el. Îmi daţi ţigările, sau...?

Eduard se repezi şi-i smulse pachetul din mână. Şi i-l întinse:

- Poftiţi.

- Mulţumesc.

Piruetă la 180 de grade - şi-acum ieşea, cu paşi fermi şi mişcare uşoară din şolduri... Şi auzea nişte mârâieli în spate, semn că balaurul ei se înfuriase rău de tot pe stângăcia şi încetineala balenei...

Porni în direcţia opusă maşinii - că îl ştiau vecinii pe-acolo! Geanina nu trebuia să bănuiască nimic... Motorul supraturat se apropia repede... BMW-ul frână lângă ea; portiera se deschise ferm. Îi aruncă o privire... şi urcă lângă el. Maşina ţâşni, uimind-o cu forţa pe care-o avea chiar şi după vreo 20 de ani de funcţionare! Viraj dreapta... Viraj stânga... Viraj scurt dreapta. Da' de ce oprise? Apucă doar să întoarcă capul; Eduard sări practic de la volan, "ateriză" într-o mână şi-i prinse ceafa cu palma! Au! Ăsta da, sărut! Asta da, nerăbdare de balaur! Mm, o să fie vai de ea!

Nicolae

Cât era ceasul? Cinci jumate. De-aia era "mitingul" ăla de maşini pe Ştefan cel Mare! Dar miza pe traficul oarecum lejer de pe Barbu Văcărescu. Mm...

Vorbise cu Carina pe la două. Vorbise şi cu Renata. Găluşca ţipase "tati" şi "pupi" în telefon; trebuise să se ascundă în biroul lor, ca să nu-i audă toată banca vocea subţirică... Pentru că nu trebuia să se afle că tocmai juristul avea astfel de încrengături încâlcite în viaţa privată. Şi iar se pusese roşu...

Era evident că Renata se simţea bine. Analizele ieşiseră bine - Găluşca nu avea nimic grav. Răcise doar, iar Carina se panicase şi-o adusese la spital. Dar... Dar o înţelegea. Era singură cuc în garsoniera aia, în timp ce el trebuia să stea departe de ea...

Carina lui se ferea să apeleze la părinţii ei, dacă nu era o problemă foarte gravă sau foarte greu de rezolvat. Încerca să le demonstreze că se descurca şi singură, iar atunci când ea nu se descurca, intervenea el şi-o ajuta... După ce îi anunţase că rămăsese gravidă, Carina tot încercase să le arate că n-au de ce să-şi bage nasul în viaţa ei. În plus, după părerea lui, Carina încă îi mai pedepsea pentru ceea ce-i auziseră lui urechile. Chiar dacă părinţii ei avuseseră şi încă aveau dreptate să spună acele cuvinte - pentru că el era însurat cu Denisa şi încă nu contactase un avocat...

În sfârşit! Viră dreapta, stânga şi frână - alt semafor... Încă puţin!

Când aflaseră că fata lor e gravidă, părinţii ei o întrebaseră cine era tatăl! Iar ea le spusese totul "din prima"! Ei făcuseră un scandal monstruos... În ciuda sfaturilor ei, el cumpărase un buchet de flori şi un carton cu prăjituri şi se dusese, civilizat, la uşa lor. Îl primiseră înăuntru fără să-şi mascheze nemulţumirea apropo de vizita aia. Îl ascultaseră cu calm, cât le vorbise el despre divorţul de Denisa şi îndreptarea tuturor lucrurilor; şi-apoi îi spuseseră, pe un ton la fel de calm, că era un nenorocit şi-un monstru şi sperau din tot sufletul să-l taie tramvaiu-n două pentru rahatul pe care i-l făcuse el Carinei. Că, dacă ar fi iubit-o cu adevărat, ar fi avut grijă de ea! Că s-ar fi preocupat de divorţ, nu de făcut copii! Că nu se gândeşte la binele băiatului lui, pe care îl va chinui şi cu divorţul, şi cu vizitele de duminică. Că nu luase în calcul vârsta lui, dublă faţă de vârsta Carinei. Iar după ce-şi rostiseră toate gândurile cu voce tare, îl poftiseră - la fel de civilizat şi de calm - să se ridice şi să iasă afară din casa lor. Le respectase dorinţa - se ridicase şi se dusese la uşă. Şi le mai spusese o dată că, în 2013, vor fi socri mici - cu logodnă, căsătorie civilă şi căsătorie religioasă. Şi cu el pe post de ginere. Fusese foarte mulţumit de pledoaria aia - îi cam lăsase mască...

Frână în faţa spitalului şi se grăbi să coboare. Acum era acum! Intra, urca la etajul doi... şi se descurca! La urma urmei, o suna pe ea şi-o întreba unde trebuia să ajungă!

Când aflase ce făcuse el şi mai ales ce spuseseră părinţii ei, Carina se înfuriase rău. Atât de rău, că plânsese cu sughiţuri. Şi-i interzisese lui să mai ia asemenea iniţiative! Speriat de lacrimile

ei, promisese... Se împăcase "formal" cu viitorii socri de-abia la maternitate, după ce făcuse actele Renatei. Atunci, tatăl Carinei şuşotise ceva la urechea soţiei lui şi dispăruse, preţ de cinci minute. Se întorsese cu două cafele şi venise glonţ la el: "Aş vrea să discut ceva cu tine." Bineînţeles că-l urmase; bineînţeles că-şi mâncase iar papara. Dar de data asta nu-i mai urase "de bine" cu tramvaie. Doar îl pusese să jure că n-o să le abandoneze pe amândouă în garsoniera aia; că o să aibă grijă de ele, că n-o să le bage în gura nevestei lui... Şi multe-multe altele. Abia atunci îi explicase viitorului lui socru care era în realitate situaţia lui. Abia atunci îi spusese despre amantul Denisei. Şi putea spune că adusese relaţia lui cu ei pe un făgaş oarecum normal. Se salutau, discutau despre vreme... şi nu-l mai pofteau să iasă afară, când se ducea cu Carina şi Renata în vizită. Se mai întâmpla să trebuiască s-o lase pe Găluşcuţă la bunici, ca să poată ei să iasă la o cină romantică, sau la o plimbare-n doi...

Ajunsese la etajul doi. Majoritatea uşilor saloanelor erau deschise. Mergea încet, le căuta cu privirea... Uite-le!

Carina şi Renata se jucau cu mânuţele. Carina încerca s-o înveţe să bată din palme şi apoi să bată palmele cu ale ei. Şi nu-i reuşea, pentru că Renata râdea în hohote şi se lăsa să cadă pe spate-n pat, teatral... Ciocăni uşor la uşă:

- Bună seara!

Ochişorii albaştri îl priviră preţ de-o clipă - iar Renata ţipă:

- Tati!

Aoleu! Se şi repezise spre el! Carina o prinse cam din zbor, aşa, şi-o dădu jos din pat; iar Găluşca alergă repede-repede, cu mânuţele întinse spre el... O ridică şi-o strânse în braţe:

- Găluşcă!

- Tati! Pupi!

Şi-l pupa repede pe obraz, fericită că tati era al ei şi numai al ei... De pe pat, ceilalţi ochi albaştri se topiseră în ochii lui... Întinse o mână spre ea; iar Carina se ridică şi veni şi ea, să-şi primească îmbrăţişarea... şi sărutul...

Nu putea concepe viaţa fără ele. Nu putea să se gândească cum ar fi fost...

Gata - îl trăgea spre pat. OK, era normal să elibereze totuşi uşa salonului! Puse Găluşca în picioare pe pat şi-o privi drept:

- Ce faci?

- Bine!

- Cum te simţi? Te doare capul?

Renata se prinse cu palmele de cap şi începu să se legene:

- Of, of of! Au, capu'!

- Te doare capul?

Codiţele negau grăbite... Ah, Doamne! De ce nu putea sta cu ele? În fine; ăsta era un gând pentru diseară. Trebuia să se înveselească din nou, aşa că întrebă:

- Îţi place păpuşa?

- Daa!

Şi gata - se întorsese să-şi aducă păpuşa. Şi-acum se aşeza lângă el, lipită bine de el - ştia că tati o să plece curând, şi-o să-l revadă de-abia mâine... Strânse uşor mâna Carinei:

- Cum e? E OK?

- Da. Analizele au ieşit bine. Cred că mâine ne externează, că au nevoie de pat...

- Mă suni, auzi? Mă suni, să vin să vă iau!

Carina aproba, iar el ştia că n-o să-l sune pentru că or să se externeze la prânz, iar el trebuia să stea cuminte în biroul lui şi să nu dea de bănuit... Îi întinse sacoşa; tânăra o mirosi scurt şi bufni în râs:

- Tu vrei să mă-ngraşi!

- Vreau să te scap de mâncarea din spital!

- E bună, să ştii!

- Dar mai bine mănânci ce-ţi aduc eu.

- Bineînţeles!

Şi desfăcea şniţelele... Renata văzu imediat "deliciul culinar" şi se repezi direct spre cartofii prăjiţi:

- Papa!

Micuţa se servea "din plin" - şi erau cartofi congelaţi, adică un pic contraindicaţi la vârsta ei... Carina îl trase spre uşă; o urmă şi fu luat în braţe imediat cum făcu primul pas pe hol:

- Mi-a fost dor de tine!

- Mie-mi spui?!

Şi iar era un fraier, că nu se muta cu ele...

- Pălăvrăgeala cu vecina de salon mi-a adus aminte că trebuie să discutăm despre ruperea turtei Renatei.

Aprobă:

- O să vorbesc mâine cu Mihai. S-ar putea să nu poată până prin septembrie - că în august pleacă în concediu în Egipt.

- Asta e! Dar măcar în septembrie...

Da; trebuia să rupă turta fetei, că avea un an şi două luni... Se lăsă pe spate, să vadă ce făcea Găluşca nesupravegheată... Ba uite că era foarte supravegheată! Vecina de salon stătea lângă ea, în timp ce cealaltă fetiţă, de vreo patru anişori, se juca în patul ei. Examină scurt geometria salonului şi se încruntă:

- Tu unde-ai dormit?

- Lângă ea.

- În patul de-un metru?

- Acolo unde dorm toate mamele: pe scaun, cu capul pe pat.

Adică dormise în fund pe scaun? Mm, îi creştea tensiunea! Abia acum observa cearcănele... Carina zâmbi:

- Lasă, că ajung mâine acasă...

- Abia aştept să ajungi acasă...

Şi-i promitea din priviri un trandafir roşu şi multă dragoste, dacă făcea cumva să adoarmă Găluşca devreme...

- ... O să-i cumpăr Renatei un ţarc.

- Nu-i cam mare pentru ţarc?

- Nu cred. I-l pun în faţa televizorului, i-l umplu cu pluşuri... şi pun o pătură peste partea aia dinspre uşă...

Şi masca astfel patul în care el îi explica anumite lucruri... Râdea şi clătina încet capul, mirat de planurile Carinei lui...

- La cât trebuie să fii acasă?

- La şapte.

- E şase şi-un sfert. Eu zic să intrăm, ca să nu plângă...

Corect! Renata trebuia să stea cu el cel puţin un sfert de oră, ca să se declare mulţumită şi să nu plângă...

- Cât stai tu de vorbă cu ea, mă duc să fac un duş.

OK! Stătea el cu Renata. Paşii se îndepărtau grăbiţi...

Carina

Încuie uşa şi roti robinetul. Bine că măcar apă caldă aveau! Spitalul ăsta era foarte prost finanţat...

Nu mai putuse să stea lângă el. În ultima vreme, petreceau tot mai puţin timp împreună. Nici nu venea bine şi trebuia să plece... Renata crescuse, îi simţea lipsa... şi-l voia numai al ei, atunci când îl vedea...

Iar pe ea o bufnea plânsul - exact ca acum! Pentru că reuşise să-l facă să se îndrăgostească de ea, şi simţea uneori că se grăbise cu Renata. Că părinţii ei avuseseră dreptate, şi-ar fi trebuit să beneficieze mai mult timp de el sub formă de prieten-logodnic... Nu voia să gândească aşa - pentru că şi-o dorise mult pe Renata şi era foarte mândră de ea... Şi-o iubea mult... Şi nu simţea totuşi că Găluşcuţa lor era o piedică în calea fericirii lor. Ţăranca era marea piedică - ea îl ţinea pe Nicolae departe de ele două! Dacă el ar fi locuit cu ele, Renata l-ar fi avut câteva ore lângă ea... Şi

ea l-ar fi avut acolo, aproape...

Gata; se limpezea şi se grăbea înapoi, în salon. Nu voia să-l facă să întârzie. Era foarte important pentru ea ca Fabian să fie calm. Şi "să beneficieze" şi el de tatăl lui. Ştia că Fabian e mai apropiat de ţărancă; iar asta trebuia să se schimbe urgent, pentru că Nicolae ar fi suferit mult după ce s-ar fi întors de la vizita de duminică... Iar Fabian ar fi urât-o şi pe ea, şi pe Renata... Şi-ar fi trebuit să locuiască cu ei, ca să înţeleagă de ce tatăl lui decisese să se despartă de ţărancă... Iar asta însemna că băiatul trebuia să-i fie încredinţat lui...

Asta e! Trebuia să aibă încredere în el! Se convinsese, în timp, că Nicolae nu spunea niciodată neadevăruri. Şi cum el îi jurase că se va muta cu ele într-o zi, era liniştită şi-şi impunea să aibă răbdare. Dar era greu; era tot mai greu să-l vadă plecând şi să nu plângă...

Denisa

Ah, ce porcărie! Uitase complet! Cât era ceasul?... Şase jumate! Dezastru! Scoase mobilul, selectă numărul...

- Da.
- Bună seara. Sunt mămica lui Fabian...
- Bună seara, doamnă.
- Mă iertaţi că vă sun la ora asta, dar am uitat complet de tabără!
- Nu-i nimic. Nu v-a spus Fabian că i-am rezervat locul?
- Ba da, dar i-am promis că achit azi tabăra. Pot să trec pe la dvs?
- ... Sigur! Deşi să ştiţi că puteţi s-o achitaţi şi mâine...
- Am promis! Trec azi pe la dvs. În... jumătate de oră, cel mult.
- Bine, doamnă. Vă aştept.
- Mulţumesc mult!

Şi închise, după care îşi dădu seama că sărise peste "La revedere"... Ce tâmpenie! Se ridică şi alergă spre biroul şefei ei.

- Pot să plec?

Bătrâna îşi privi scurt ceasul... şi mormăi:

- Ai terminat rapoartele?
- Mai am unul singur. Mâine la nouă fix îl aveţi pe birou. Vă rog!
- ... Da' ce s-a întâmplat?
- I-am promis lui Fabian că îi achit azi tabăra, ca să nu piardă locul. Şi-am uitat să mă opresc la bancomat, iar diriga a plecat deja de la şcoală!
- Aa, atunci fugi! Fugi-fugi!
- Mulţumesc!

Şi se grăbea spre geantă...

Hm; şefa ei îşi închipuise că-i veniseră iar exploziile hormonale! Şefa ei avea o vârstă respectabilă şi era înconjurată de femei nebune. Aşa că înţelegea de ce unele dintre ele ajungeau mai târziu la serviciu; şi "le acoperea", cu condiţia ca ele să stea peste program ca să-şi termine treburile. Era însă de părere că a doua explozie hormonală într-o zi era o exagerare - indiferent dacă îşi terminaseră sau nu hârţogăria.

Fir-ar să fie de treabă! O să întârzie la cină! Iar o să facă Nicolae mişto de ea!

Împinse cardul în bancomat - trebuia să se gândească la nişte contraatacuri verbale. Ştia deja ce-i vor auzi urechile, imediat cum Fabian se ducea în camera lui. Şi nu voia să rămână fără replică!

Nicolae

Scoase cheile din buzunar, oftând greu: ajunsese acasă. Oare Denisa reuşise să ajungă înaintea lui? Presupunea că nu - la cum o ştia el, la nervii pe care i-i făcuse de dimineaţă, sigur va intra pe uşă la şapte fix! Era şapte fără cinci... Descuie şi intră.

Uşa bucătăriei se deschise imediat; mămica lui îi zâmbi:

- Bine-ai venit. Eşti singur?

Aprobă cu capul, iar ea îi arătă prin semne că nevasta lui încă nu se întorsese de la partida de sex... Clătină încet capul, zâmbind:

- Nu te laşi, nu?
- Niciodată! Până nu te văd că îndrepţi chestia asta, n-am să mă las nici un centimetru! Nici o clipă!

Mămica lui o iubea pe Denisa la fel de mult cum Corneliu Vadim Tudor îl iubea pe Marko Bela. Iar dacă cei doi duceau o luptă de idei, ea s-ar fi repezit bucuroasă să-i schimbe nurorii ei coafura - dar n-o lăsa el, pentru că un asemenea gest l-ar fi supărat rău pe Fabian...

Mămica lui n-o putuse suferi pe Denisa încă de la prima vizită. Nu ştia de ce, pentru că actuala lui soţie nu făcuse nimic deplasat, nu spusese nimic anapoda... Nu mirosise a transpiraţie, nu i se dusese firul la ciorapi... Pur şi simplu! Mama lui n-o suportase din secunda unu! Era o incompatibilitate perfectă între ele... În plus, el făcuse marea greşeală să-i spună şi ei despre Eduard. Acum, mama lui dezvoltase o ură imensă pentru mama lui Fabian. Şi nu pierdea nici o ocazie să-i injecteze lui doze mai mari sau mai mici de motive de divorţ...

Îi făcu semn să-l aştepte în bucătărie şi se apropie de uşa dormitorului. Fabian se juca la calculator. Intră şi zâmbi:

- Salut.
- Salut, tată.
- Ce faci?
- Uite, joc Counter în reţea.

Adică se împuşca virtual cu un coleg de şcoală. Minunată preocupare! Vorba lui Nea Mărin: când îi pocnea programatorului capul, să le trimită şi lor o ţandără! S-o înrămeze, sub formă de monument de prostie! Eh!

- Mănânci?
- N-o aşteptăm pe mama?
- ... Ba da. Dar să ştii că, dacă nu vine până la opt, eu mă apuc să mănânc.

Fabian aprobă şi reveni spre ecran. Privi şi el jocul... Doamne, ce dement concepuse shooter-ul ăla? În fine - nu mai conta. Ori era el învechit, adică ramolit, ori omenirea se îndrepta cu paşi mari spre pieire. Ieşi şi se grăbi la bucătărie, unde mama lui închise uşa şi şopti:

- Curva n-a catadixit nici măcar să dea un telefon!
- Te rog să nu mai vorbeşti aşa.
- De ce? Nu-i curvă?
- O fi; da' te aude copilul ăsta! Şi-l faci să plângă!
- Las' să plângă! Să se obişnuiască cu gândul că n-o s-o mai vadă prea mult timp de-acum încolo!

Zâmbi, amuzat de acel gând:

- Ştii tu ceva ce eu nu ştiu?
- Nu, dar bănuiesc. Şi-ţi zic o chestie - tu o să ai de pierdut. Că ea se duce şi "se rezolvă" zilnic, iar tu faci bani şi cam atât! Şi-o să te trezeşti un boşorog singur cuc într-o zi!
- Stai liniştită.
- Ba stau foarte neliniştită! Că ştiu de cât timp dormiţi cur în cur - şi nu-i sănătos ce faci tu!

Ia uite ce-o preocupa pe ea! Se grăbi să se apropie foarte mult de urechea ei:

- Stai liniştită, că nici eu nu sunt uşă de biserică.

Fu imediat prins de rever şi tras înapoi, lângă ea:

- E ceva serios, sau...?
- Foarte serios.
- Atunci bagă divorţul ăla odată - să mă liniştesc şi eu!

- Nu vreau să fac pasul ăsta înainte ca Fabian să intre la liceu.

- De ce? Simţi nevoia să-l întrebe judecătorul cu care dintre voi vrea să stea?

- Da. Că nu-i pisică, să-l tragem la sorţi!

Îl enervase cu stilul ăla! Mama lui zâmbi:

- Şi e frumoasă?

- E superbă.

- Şi mie când mi-o arăţi?

- După ce se desfac lucrurile. Că nu ştii să ţii un secret - şi amesteci lucrurile, şi iese nasol de tot...

- Cum să fac, mă, aşa ceva?! Doamne fereşte! Da' eu nu ştiu ce poate să iasă? Ce crezi, că nu ştiu cu cine am de-a face?

Şi arăta spre sufragerie, că nu mai vorbeau în şoaptă - aşa că vorbeau uşor codificat... O trase iar spre el:

- Oricum, Denisa ştie. M-a urmărit anul trecut, pe 23 decembrie, şi-a intrat peste noi în restaurant...

- ... Şi-ai plesnit-o peste ochi, sper!

- N-a fost nevoie. A lămurit-o ea, din trei vorbe. Şi-am plecat amândoi, iar Denisa a rămas acolo să se gândească la ce-a auzit...

- Auzi? Ştii ce

- Te rog, gata! Îţi promit că o să-ţi spun totul şi-o să-ţi şi arăt! Avem ceva de mâncare, sau trebuie să m-apuc de copt?

- E un boţ micuţ de chestie cu sos. Nu ştiu dacă are şi cianură, că n-am gustat...

Ah, ce-i venea să-i facă! Dar... Dar era mama lui; şi era normal s-o doară sufletul când şi-l închipuia trist şi abătut! Îi era însă frică să-i arate cât de fericit era... în unele momente. Pentru că nu putea s-o tempereze, tocmai fiindcă era mama lui. Şi ştia că ea s-ar fi repezit să-i spună Denisei totul... doar-doar ar fi convins-o să bage ea divorţul! Mama lui n-o să-l înţeleagă niciodată...

Deschise frigiderul... Mda; boţul ăla de "chestie cu sos" era atât de mic, că nu-i ajungea nici maidanezului din faţa blocului! Deci făcea el o budincă. Macaroane aveau, brânză aveau... Plus un ou şi nişte zahăr - şi obţinea cina perfectă. Fabian era mare amator de cină dulce...

Denisa

Ultimele trepte. Bun! Cât dracu era ceasul?... Şapte jumate. Nasol! 30 de minute întârziere însemna... 30 de înţepături verbale. Multe - ea n-avea replică decât la vreo 15. Restul "le păpa"! Că el se dusese şi la curvieştină, să-i ducă medicamentele, şi nu întârziase! Sau întârziase?

Descuie uşa şi intră, iar soacra ei îşi făcu imediat apariţia în cadrul uşii bucătăriei.

- Bună seara.

- Bună seara.

Ştia ea cât de mult o iubea soacra - nu avea nevoie de confirmări! Şi totuşi, mama lui Nicolae insista să-i arunce suliţe otrăvite ori de câte ori se întâlneau. Nici acum nu pierduse ocazia - tonul fusese tăios, iar ochii o priviseră cu o scârbă evidentă. Nu-i mai dădu atenţie - intră direct în dormitor:

- Hei, bună!

- Sărut mâna.

Închise uşa şi se grăbi spre băiatul ei. Îl cuprinse cu braţele şi-l sărută pe obraz:

- Te-ai supărat că am întârziat?

- Nu, dar să ştii că mi-e cam foame!

- Am avut mult de lucru, că am rămas în urmă cu nişte lucrări. Şi pe urmă am dat peste un bancomat defect, aşa că am făcut un ocol...

Continuă în şoaptă, la urechea lui:

- Şi nu m-am lăsat până n-am scos banii. Am plătit tabăra.

Fabian răsuflă uşurat:

- Fiu, ce bine!

- Stai liniştit, că nu rămâi acasă! Pe 12, dimineaţa, eşti la gară, cu rucsacu-n spate şi pensulele pregătite!

Băiatul ei se ridică şi-o strânse în braţe:

- Mulţumesc, mami!

Şi-o şi pupa pe obraz, pentru că fraierul de Nicolae uitase probabil de tabăra de pictură. Aşa că punctele alea tocmai intraseră în contul ei!

- Am fugit să pregătesc cina!

- Vrei să te ajut?

- Stai liniştit. Dar, te rog...

Arătă spre monitor:

- Ceva cu maşini n-ai?

- Oo, ba da!

- Ştii că nu-mi plac chestiile astea cu mult bulion...

Fabian râdea şi tocmai ieşea din jocul ăla cu mult bulion pe pereţi. Se grăbi să iasă şi-şi văzu soacra apropiindu-se de uşă. Aşteptă... iar uşa se deschise. Salută, civilizat:

- La revedere.

Uşa se închise cam din scurt... Bun! Acum era şi ea liniştită, ştiind că "mama soacră" o să aibă apetitul mult diminuat la cina de azi! Intră în bucătărie:

- Bună.

- Bună.

Mm, mirosea a... Mirosea bine! Dar nu-şi dădea seama a ce anume! Nicolae nu ridică privirea din dosar:

- Dacă te-am aşteptat până acum, nu înseamnă că te aşteptăm până la doişpe noaptea.

- Ai pregătit tu ceva?

- Nu se simte?

- Ba da; dar nu-mi dau seama ce e!

- Budincă. O mâncăm, sau aşteptăm să se acrească?

Eei, se întrecea cu gluma! Scoase capul pe uşă şi ridică puţin tonul:

- Fabiaan! La maasă!

Se aşeză, iar dosarul se închise scurt. Zâmbi - la urma urmei, avea dreptate! Stabiliseră ora şapte; iar ea se dusese la amant şi apăruse acasă la şapte jumate! El pregătise cina... În fine! Nicolae nu era genul de bărbat care să ţină musai să fie bărbat şi-atât; dar, în principiu, ea ar fi trebuit să gătească. Avea dreptate.

Soţul ei îşi drese sonor vocea. Ridică privirea... şi păli la vederea semnului lui! Sări în picioare, înşfăcă geanta şi se grăbi spre sufragerie.

Nicolae

Bun! Că devenise cam neglijentă în ultimul timp! Venea acasă târziu, fără ruj şi fără verighetă...

Ar fi putut s-o lase să se facă de râs în faţa băiatului. Fabian era un bun observator; iar dacă băiatul n-ar fi observat, ar fi putut să fie el câine şi să-şi întrebe în gura mare soţia dacă-şi pierduse verigheta! Numai că divorţul era programat în 2012 - pentru că Fabian nu era pisică, să dea cu banul ca să stabilească cine-l ia. Băiatul lui era o fire sensibilă şi-i iubea mult pe amândoi. Ştia că suferise mult înainte să apară acea convenţie. Plânsese în dimineaţa în care îi auzise înjurându-se şi lovindu-se...

Oare băiatul lor bănuia de ce se bătuseră atunci părinţii lui? Probabil că da; şi cum Denisa ajunsese acasă pe la zece, iar el mult după miezul nopţii, nu-i era greu să-şi dea seama ce gândea acum băiatul lui despre el...

Simţi din plin regretul pentru atenţionarea de adineauri. Uneori era tare fraier; că-i făcea nevestei lui servicii de-astea, în loc s-o

lase să se denigreze singurică în ochii băiatului! Dar...

Oftă greu, iar uşa se deschise. Fabian intră şi se aşeză; scoase budinca din cuptor, iar Denisa se grăbi să scoată ea farfuriile. Bun! S-o lase să se ocupe, nu? Măcar atâta lucru putea şi ea să facă! Ehei! Denisa avea mare noroc că-şi iubea el băiatul! Că altfel...

Şi gata - mâncau. În tăcere - că el unul nu avea ce să spună, Denisa se ferea să spună ceva, Fabian abia aştepta să mănânce...

- V-aţi certat?

Poftim? Îl privi lung... Chipul fiului lui era zâmbitor; totuşi, Fabian repetă întrebarea:

- Sunteţi certaţi?

Se grăbi să răspundă:

- Nu; de ce?

- Pentru că păreţi certaţi.

- Nu. Eu unul sunt frânt de oboseală. Ni s-au cerut rapoartele semestriale - şi-a început şi sezonul concediilor...

Denisa se grăbi să aprobe:

- Şi la noi e la fel. E perioada aia în care şefa devine uşor nesuferită.

Începu să râdă... de dragul băiatului lui... Iar Denisa continuă:

- Şi mai sunt şi rahaturile zilnice. Azi a venit unu' care voia un credit de nevoi personale. Câştigă 1.000 de lei şi vrea să ia 10.000 de euro pe 10 ani. Rita i-a explicat că aşa ceva nu se poate, el a ţinut-o pe-a lui, ea s-a enervat şi i-a spus că e dus cu capu', iar şefa a trebuit să aplaneze conflictul. După care şi-a vărsat dracii pe noi...

Aproba şi se gândea ce să povestească el - ca să nu pară certaţi, ci doar obosiţi şi surmenaţi cu serviciul...

Denisa

Veioza se stinse; patul se lăsă uşor... În momentul ăsta, ea ar fi trebuit să se întoarcă cu spatele. Dar voia să-i spună ceva, aşa că aştepta... Nicolae se întoarse cu spatele. Şopti:

- Mulţumesc pentru atenţionare.

- N-ai de ce - singura mea grijă a fost liniştea lui Fabian.

"Deşi ne simte, şi asta nu-i bine"... Soţul ei continuă:

- Îţi dai seama ce-ar fi gândit dacă observa!

Da, îşi dădea seama... Oftă greu:

- Îmi cer scuze pentru întârzierea de azi.

- Uite ce-i!

- Chiar n-am vrut să întârzii!

- Tu oricum faci ce vrei; dar gândeşte-te că superi copilul ăsta, care chiar n-are nici o vină! Sau crezi că nu ştie cât fac 9 plus 8 ore lucrătoare, plus o oră pauza de masă?

Îşi compuse un ton un pic iritat, pentru că nu era dispusă să cedeze în faţa lui:

- N-am fost în aşternuturi, să ştii! M-am dus să vorbesc cu diriginta!

O secundă de tăcere; următoarea întrebare fu cea firească:

- Despre ce?

- M-a sunat şi mi-a povestit despre cum vrea profa de română să-l ia pe Fabian la olimpiadă.

Patul foşni uşor; întoarse capul şi-l privi lung... Nicolae era un pic încruntat:

- Şi el ce părere are?

- Nu l-am întrebat încă. Nici nu l-aş întreba, să ştii!

- Ba eu zic să-l întrebi - că e decizia lui, nu a ta. Şi nici a dirigintei, nici a profei de română.

- Oricum o să-l întreb, într-o zi! Dar aş prefera să-i spun "Nu-i aşa că n-ai chef de olimpiada la limba română?"...

- Nu mai încerca să-i ghidezi opţiunile - că nu-i corect faţă de el.

- Nici nu

- Spune-i ce ţi-a spus diriginta şi anunţă-l că decizia îi aparţine. Şi atrage-i atenţia că n-are rost să câştige decatlonul olimpicilor la clasa a şasea. Se duce la olimpiada de engleză, se duce la olimpiada de pictură... Şi nu-i dă nimeni nimic la sfârşit - decât un teanc de hârtii frumos colorate.

- Bineînţeles. Preselecţia pentru Harvard nu începe din şcoala generală.

- Evident.

Nicolae tăcea. Ea tăcea, deşi ar fi vrut să-l întrebe... După două-trei secunde, îl văzu întorcându-se iar cu spatele:

- Noapte bună.

Se părea că n-avea rost să-l întrebe ceva. Aşa că se întoarse şi ea cu spatele la el:

- Noapte bună.

Privea lung tăblia canapelei...

Era o femeie ciudată. În loc să-şi urmărească bărbatul, să vadă cu ochii ei dacă o înşela cu o femeie sau doar cu BCR-ul, ea alergase în braţele lui Eduard... Când începuse să primească indicii de la curviştină, nu se apucase să investigheze... Nu-l urmărise nici măcar după ce i se vorbise verde-n faţă despre Eduard şi nevasta lui! Nici măcar acum nu era foarte zorită să investigheze ceva! Ea se preocupa de moţ, ruj roşu şi adrenalină pe la magazinul nevestei lui Eduard! După care venea acasă şi simţea nevoia să-l întrebe dacă se gândise vreodată la posibilitatea împăcării! Era o femeie tare ciudată...

7 iulie 2010 - miercuri

Nicolae

Ah, Doamne! De ce angajau nebunii ăştia absolvenţi semianalfabeţi? Dobitocul care apăsase pe tastele calculatorului nu făcea acordul între subiect şi predicat! Iar după înverşunarea cu care perseverase, deducea că pila lui nu-i era naş, ci tată...

Piuitul îl făcu să tresară. Luă mobilul... şi se grăbi să răspundă:

- Da!
- Bună.
- Bună.
- Te-am sunat să-ţi spun că Renata e foarte bine şi tocmai ne-am externat.
- Perfect! Vin imediat!
- Te rog să nu vii.

Poftim?

- ... Ce vrei să spui?
- Că am chemat deja un taxi. Te rog să stai acolo cuminte, ca să termini treaba cât mai repede şi să vii diseară cât mai repede.

Oare asta voise Carina să spună? Sau... O auzi râzând:

- Iar eu te aştept cu pudding fierbinte şi multă dragoste...
- ... Sigur nu încerci să-mi transmiţi ceva?
- Sigur nu ţi-e frică de tigaia mea? Că ai început să vorbeşti prostii - şi tocmai m-ai călcat pe bătătura aia sensibilă.

Mm, ce-o necăjise! Zâmbi:

- Discutăm diseară.
- Păi să fii sigur că discutăm! Că nu-mi place gândul ăla pe care l-ai rostit adineauri!

Se ridică şi ieşi pe hol:

- Stai puţin.

Se grăbea spre toaletă... Gata; încuie uşa şi ridică telefonul. Şi mârâi printre dinţi:

- Ai chemat salvarea, deşi te rugasem să mă suni pe mine. Acum ai chemat un taxi, deşi ţi-am spus că vă duc eu! Ce-ai vrea să cred, în condiţiile astea?
- Că nu vreau să plângă Renata, când te vede că o plimbi cu maşina şi nu urci şi tu!

Ah, fir-ar să fie! Uitase complet... Oftă greu:

- Iartă-mă. Nu m-am gândit la asta.
- Ştiu. De-aia te-am şi iertat.
- Sigur?
- Sigur. La cât vii?
- Cinci şi-un sfert fix.
- Şi douăzeci, că o să fie trafic. Te rog să nu suni la soneorie, bine?
- De ce?
- O să vezi. Bine?
- ... Bine. Carina...
- ... S-a întâmplat ceva?
- ... Mi-e frică să nu te pierd.
- Poftim?
- De-aia mă gândesc la prostii, cum zici tu. Mi-e frică să nu te plictiseşti să tot aştepţi după mine. Acum ai înţeles?
- Da. Iar tu înţelegi că pot să aştept şi-o viaţă?
- Da; nu ştiu însă cât poate aştepta Renata.
- Stai liniştit, că noi nu ne grăbim nicăieri...
- ... Cinci şi douăzeci fix.
- OK! Paa!
- Pa, iubire.

Apăsă butonul roşu... Aşa era el! Se îngrijora! Se simţea vinovat faţă de ele - pentru că intra în garsonieră, le strângea în braţe şi-apoi pleca... Iar ele dormeau singure... El dormea ca şi singur...

Oftă greu şi se grăbi să revină la birou - să rezolve dezacordurile alea, ca să poată să plece la cinci fix. O să fie trafic...

Denisa

Privea lung tavanul; Eduard rotea uşor verigheta de pe degetul ei... Zâmbi slab:

- N-am s-o mai scot de pe deget.
- Vrei tu neapărat să mă vezi botos?
- Nu; dar am devenit uitucă şi neglijentă. Aseară, era cât pe ce să mă aşez la masă fără ea.
- ... Iar asta era o tragedie de nereparat?
- Dacă observa Fabian, da.

Şi-acum el tăcea, confirmându-i o bănuială mai veche... Întoarse capul şi-l privi lung:

- Am să lupt pentru copilul meu, să ştii!
- Ştiu. Mi-ai spus.
- Şi ce gânduri mai ai, apropo de copilul meu?
- Gândurile mele nu s-au schimbat. O să fie şi copilul meu.

Ciudat; vocea lui nu părea atât de entuziasmată de idee... Dar asta era strict treaba lui! Ea nu va renunţa la Fabian. Încă era o femeie "bine". Dacă el se... supăra pe ea, paguba nu era foarte mare. Dacă însă Fabian se supăra pe ea...

Fabian nu se va supăra niciodată pe ea. La urma urmei, să se vadă ea la tribunal - şi vedea ea ce făcea! Oricum, n-o să-i lase lui Nicolae băiatul. Sub nici o formă! Mai bine îi aducea ea un tată de 35 de ani, decât să-l lase cu curviştina aia! Cât avea? 20? 21? În 2012, o să aibă maximum 25. Şi-or să arate ca dracu la şedinţele cu părinţii! Or să râdă colegii de băiat, că "l-a făcut mă-sa la 10 ani"! Exclus!

Nicolae

Deci să nu apese soneria... OK! Scoase cheile şi descuie uşa. Intră în holişorul întunecos...

Zâmbi - deci de-asta îi spusese să nu apese soneria! Îl aşteptase în holişor, cu lumina stinsă, cu uşa de la cameră închisă... Carina aprinse lumina la baie; închise deci uşa şi-o încuie. Şi se lăsă tras în baia meschin de mică - pentru că Renata era foarte captivată de Minimax acum. Iar mare parte din îngrijorarea lui era cauzată de timpul scurt pe care-l petreceau împreună...

De mâine, o să renunţe la pauza de masă. Deşi făcea 20 de minute până la ea, plus celelalte 20 de minute la întoarcere... Măcar 20 de minute "să prindă" împreună! Renata adormea pe la unu...

Carina

Şi gata. Plecase. Răsuci cheia... Intră în cameră şi zâmbi:

- Gata. Ţi-e foame? Păpăm?
- Daa!
- Păpăm biscuiţi cu miere, sau griş cu lapte?
- Ghişu apte!

OK! Dădu televizorul puţin mai tare şi intră în bucătărie. Şi oftă greu...

Trebuia să găsească o rezolvare la timpul extrem de scurt pe care-l petreceau împreună. Azi, îl simţise un pic rezervat; dar se tot gândise şi nu găsise altă soluţie decât baia...

Fabian era în vacanţă; în plus, n-ar fi acceptat ea să intre în casa lui, în patul lor, şi s-o facă acolo! Ţăranca ar fi speculat la maximum o asemenea eroare! Nu putea pleca nicăieri fără Renata... Până la urmă, o să dea telefonul ăla. Şi-o să se milogească de

mama ei. Deşi ştia că bunica ar fi luat cu mare plăcere nepoţica în vizită, dacă n-ar fi ştiut pe cine aştepta fata ei! Făcuse câteva tâmpenii mari, de-a lungul vieţii. Una dintre ele fusese cedarea în faţa insistenţelor zugravului semianalfabet - care zdruncinase serios încrederea părinţilor ei în ea. O altă asemenea tâmpenie fusese informarea părinţilor ei apropo de situaţia completă şi complexă a lui Nicolae. Deşi i-ar fi fost imposibil să le explice altfel faptul că el nu dormea la ea, şi nici ea la el, iar ei nu puteau discuta cu părinţii lui despre nuntă sau naştere...

De cum intraseră în cameră, Renata alergase la tati şi nu se mai des-cocoţase din braţele lui. Nu se putea supăra pe fetiţa ei pentru că-şi iubea tatăl; dar nici nu putea să fie fericită pentru acea stare de lucruri. Nicolae se împărţea între ele două. Încerca să fie corect, să "taie" cât mai corect scurtul timp petrecut cu ele...

O să-l roage să-i spună ţărăncii că pleacă într-o delegaţie. Măcar una scurtă, de două zile! Deşi ştia că Renata se va obişnui imediat cu tati acolo, lângă ele, iar revenirea lui în apartamentul din Colentina o să işte multe lacrimi şi multă suferinţă la Piaţa Iancului...

N-o să-l roage nimic. Ea nu era ţăranca; ea nu încerca să-i conducă viaţa. Ea o să-l lase pe el să decidă. Nicolae nu o dezamăgise niciodată; şi cum azi înţelesese şi el ce problemă o apăsa pe ea, se va gândi şi el la o rezolvare...

Nicolae

Gata. Acum ar fi putut să se-apuce de dosarele alea...

Nu avea stare pentru ele. Nu-i stătea mintea la termeni juridici şi norme ale BNR-ului! Ideea Carinei îl făcuse să vadă cât de mult îi lipseau iubitei lui momentele de intimitate. Momentele lor "în doi". Renata crescuse, nu mai putea fi păcălită cu "vin imediat"...

Intră în dormitor şi-şi văzu băiatul la calculator. Avea căştile pe urechi; bâzâitul muzicii se auzea până la el, la uşă...

Denisa gătea. Hota vâjâia destul de tare, ca s-o împiedice să le audă discuţia. Acum ar fi putut să-şi aducă un scaun lângă el, să-l ia frumos de gât şi să-l întrebe, la ureche, dacă i-ar fi plăcut o surioară. Numai că Fabian s-ar fi repezit să-l pupe, după care s-ar fi repezit s-o pupe pe maică-sa. Care ar fi înţeles imediat rostul întrebării lui - şi-ar fi aflat că soţul ei avea o fetiţă. Întrebarea lui trebuia deci să mai aştepte cel puţin un an - dacă nu chiar doi. Dacă nu chiar trei, în caz că divorţul va fi unul dificil...

Se apropie şi-l bătu pe umăr:

- Salut.

Băiatul îi strânse scurt mâna:

- Salut, tată.

- Ce faci? Ai treabă?

Fabian aprobă cu capul:

- Am aflat de-o formaţie nouă.

Şi-şi şi pusese căştile înapoi pe urechi... Decise să insiste:

- N-ai chef de-un monopoly?

Primi o negare cu capul...

- Şah?... Cărţi?

Nu; Fabian nega. Iar el se simţea tare aiurea - propriul copil era mai absorbit de nişte bubuieli, decât...

Gata - la muncă! Dosarele alea chiar trebuiau rezolvate! Şi cu cât rezolva mai multe dosare azi, cu atât mai mult timp va avea la dispoziţie mâine! Trebuia să se gândească bine - să strângă tot timpul ăla şi să-l transforme într-o zi liberă? Sau să-l folosească zilnic, pe măsură ce îl "producea"?

Cuvintele de azi ale Carinei îl făcuseră să înţeleagă situaţia în care era iubita lui în fiecare seară, după ce el pleca de la ele. Renata se necăjea. Probabil că şi plângea uneori. Ea încerca s-o împace. Şi să zâmbească, deşi şi ea era supărată. Aşa că el se temea să-i arate Renatei ce însemna termenul "zi liberă". La un anişor şi trei luni, revenirea lui tati la serviciu era de neînţeles...

Denisa

Telefonul! Aoleu, îl trezea pe Nicolae! Se repezi şi răspunse:

- Da!

- Ce face stăpâna vieţii mele?

- Aşteaptă!

Deschise încet uşa, privi lung bezna din sufragerie, ascultă... Fiu! Nu reuşise să-l trezească! Reveni în bucătărie şi închise uşa. Şi zâmbi:

- Face curat.

- Şi se gândeşte la balaur, sau...?

- Se gândeşte să-i rupă urechile balaurului care-o sună la unu noaptea!

- OK. Mâine, la opt fix, te aştept să-mi rupi urechile! Da' vii, nu?

Începu să râdă şi nu-i răspunse la ultima întrebare, ci continuă răspunsul la cealaltă întrebare:

- Deci, după cum spuneam, fac curat şi pregătesc o surpriză plăcută pentru balaurul meu...

- I-auzi! Păi bine că mi-ai spus - să iau pastile de inimă!

- Stai calm, că nu e ceva grandios... Doar vreo nouă seri şi nopţi şi dimineţi de vacanţă, toate pentru balaurul meu...

- ... Poftim?

- Fabian pleacă într-o tabără de creaţie şi stă acolo nouă zile. Iar în timpul ăsta verigheta mea va sta în cutia cu bijuterii...

Eduard tăcea... Se aşeză şi începu să râdă:

- Iar după ce las verigheta în cutia cu bijuterii, o să mă gândesc cum, unde şi mai ales cu cine îmi voi petrece vacanţa!

- Ceea ce înseamnă că eu plec la părinţii mei, la Bacău. Da' numai teoretic, aşa...

I-auzi! Ia să-i zdruncine ea convingerile:

- Şi dacă te sună pe fix?

- Dacă mă sună pe fix, o să afle că m-am dus prin sat, pe la prietenii din copilărie...

Cu alte cuvinte, părinţii lui n-o iubeau pe nora de la Bucureşti... Minunat! Închise ochii:

- Abia aştept!

- Mie-mi spui?! Şi-acum, că mi-ai zis despre ce e vorba, îţi pregătesc şi eu o surpriză!

- Serios? Şi cam despre ce e vorba în surpriza ta?

- Păi e surpriză, nu?

- Şi a mea a fost surpriză, dar ţi-am spus-o totuşi!

- OK; atunci o să-ţi spun că am un amic cu mai multe proprietăţi... Şi-o să-i iau cheile uneia dintre ele... Şi-o să comand şampanie şi căpşuni şi frişcă şi gheaţă...

- Sst! Gata, că-mi creşte temperatura!

Râdea zmeieşte! Şi-i promitea şampanie, căpşuni, frişcă şi gheaţă. Şi chiar îl credea în stare - că, în materie de amor, nu-l numea degeaba "balaur"! O să aibă o vacanţă complicată...

- Al tău doarme?

- Neîntors. A ta?

- A mea face inventarul.

Cee? Îşi privi lung ceasul... şi zâmbi:

- Tu eşti dement!

- Nu; sunt doar îndrăgostit lulea de tine. Proasta a încercat să se caţere pe mine azi - şi-am pedepsit-o.

- Şi nu te-ai gândit că o să pice frântă de dimineaţă, şi-o să trebuiască să stai tu la vânzare...

- Ba s-o vezi ce bine-o să vândă ea mâine cu ambele mâini deodată!

- Păi poate?

- Poate, că e ditamai! Are la energie-n ea... cu douăj de kile mai mult decât sfatul medicului!

- Te rog, du-te şi opreşte-o.

- De ce?

- Fiindcă mi-e milă de ea! N-o chinui, că poate-i vin idei!

- Ba lasă, că nu-i vin!

- Eduţu...

Şi-acum "îl ucisese" de tot, pentru că acel "Eduţu" un pic miorlăit îi tăia lui răsuflarea, îi creştea moralul pân' la cer şi-l aşeza în patru labe la picioarele ei... Zâmbi:

- Te rog eu mult - du-te şi du-o acasă, la culcare.

- ... La urma urmei, ai dreptate. O chinuie Ăl de Sus destul, cu aşa bărbat pe cap...

Aşa; acum era mai liniştită. Se ridică:

- Mă duc şi eu la culcare.

- Bine, tigroaică mică...

Doamne, ce formule de exprimare avea omul ăsta! Dar adevărul era că-i plăceau!

- Noapte bună, Eduţu...

- Noapte bună, tigroaică mică şi sexy...

Apăsă butonul roşu: uneori avea senzaţia că omul ăsta nu avea în cap decât "prostii"! Sigur, ea una n-avea nimic împotrivă. Mai ales că ştia ce trebuia să-i facă şi să-i spună ca să-l vadă aşezându-se cuminţel la casa lor şi făcându-se familist convins...

Nicolae

Zâmbi slab şi se grăbi înapoi, în sufragerie. Se lungi comod pe canapea, cu spatele la locul ei, închise ochii...

Deci Fabian pleca în tabără de creaţie despre care auzise el câte ceva prin luna mai. Erau în iulie; constata că nevestica lui "îl lucrase", ştiind că în sistemul bancar concediul se anunţa cu jumătate de an înainte şi avea doar 50% şanse de materializare chiar în intervalul dorit de angajat. Ea nu ştia însă cât de determinat putea fi el... şi ce relaţii îşi construise, în timp, în banca aia! Abia aştepta să ajungă mâine la serviciu! El nu era bleg, ca ea, să-şi deconspire surpriza la telefon...

Avea senzaţia că Denisa îi pregătea ceva. În afară de surpriza cu tabăra, mai era ceva ascuns acolo. Special pentru el! Nu putea să-şi dea seama ce anume, dar...

Dar, dacă se gândea mai bine, el va afla despre tabără în maximum 48 de ore. Că doar nu putea convinge copilul să nu-i spună lui nimic! Nu făcea Denisa imprudenţe de-astea, mai ales după ce băiatul îi întrebase dacă erau certaţi! Fabian nu mai avea şapte ani, să funcţioneze chestia aia cu "surpriza"! Deci...

Deci nevasta lui plănuia să lase verigheta în caseta cu bijuterii şi să dispară de-acasă nouă zile...

Păi avea senzaţia că venise momentul să accepte realitatea - nu vor divorţa în 2012. Prima înfăţişare va fi cu siguranţă anul ăsta. Iar dacă nevasta lui va rosti cuvântul "divorţ", el îşi promitea lui însuşi că în secunda imediat următoare va pune mâna pe telefon şi va urni o armată de avocaţi, care să-i asigure un proces scurt şi obţinerea custodiei copilului. Iar Carinei nu-i va spune nimic... că şi-aşa era tensionată şi-o simţea gânditoare şi cam tristă. O să-i facă o surpriză...

Deci mâine dimineaţă o suna pe dirigintă şi-o întreba în ce perioadă se desfăşura tabăra. După care se ducea la serviciu, îşi depunea cererea de concediu... şi obţinea aprobarea ei. Acum, întrebarea era - ce făcea el în concediul ăsta? Era tentat să-şi ia iubita şi fetiţa şi să plece la mare. Dar exista riscul ca şi Denisa să plece cu "Eduţu" la mare, măcar în weekend. Că ea nu-şi aranjase un concediu - ea plănuise câteva zile de viaţă de familie cu Eduţu, aşa că o să se ducă la serviciu. Riscau deci să se întâlnească pe-acolo, pe plajă. Exista şi riscul ca Denisa să nu plece din Bucureşti... Aşa că...

Aşa că îşi va petrece concediul cât mai ascuns privirilor celorlalţi locuitori. Avea el un plan... Şi începea să zâmbească gândindu-se la el, pentru că Renata va plânge un pic după acele 10 zile, dar va râde mult mai mult începând cu luna octombrie.

8 iulie 2010 - joi

Nicolae

Telefonul de pe birou începu să piuie. Mihai răspunse... şi rosti un "Imediat" scurt. După care se întoarse spre el:

- Fugi la secretara şefei.

Serios? Deja? Se mişcase repede fata aia! Ieşi şi se grăbi spre biroul din capătul holului... Intră şi-i zâmbi, plin de încredere:

- M-ai chemat, nu-i aşa?

Tânăra zâmbea, aproba şi-i întindea cererea lui de concediu semnată şi aprobată... O luă:

- Mulţumesc mult. Mi-ai salvat viaţa, să ştii!

- Sunt sigură!

Că prea era euforic, ca să nu-i dea tinerei de înţeles ceva-ceva din planul lui! Reveni în biroul juridic şi se trânti pe scaun:

- Ei, şi-acum s-o vedem!

- Nu-mi explici şi mie ce faci?

Aprobă... şi-l privi lung:

- Fabian pleacă în tabără pe 12 şi se întoarce pe 21.

Mihai aproba, zâmbind larg...

- Timp în care nevestica mea şi-a făcut planuri cu Eduţu.

- Şi ţi-ai făcut şi tu nişte planuri cu Carina.

- Şi cu Renata.

- Eu te-aş sfătui ca Renata să nu stea cu voi chiar nouă zile. Pe lângă zăpăceala pe care-o s-o aibă în cap atunci când o să dispari iar, tu şi Carina aveţi nevoie de câteva zile de logodnă.

Aoleu! Îl făcea să roşească! Logodnă? Aşa vedea Mihai lucrurile? Adică aşa se vedeau obiectiv lucrurile? Sigur, el n-avea nimic împotrivă; dar...

- Poate-i convinge pe-ai ei să ţină fetiţa, o zi sau două...

- O să vorbesc cu ea: într-adevăr, ne-ar prinde tare bine o mică vacanţă în doi. Dar n-am suflet să ştiu că Renata mea are nevoie de mine, iar eu o trimit să stea cu bunica...

- Carina are nevoie de tine?

Aprobă scurt cu capul.

- Dacă te-a lăsat să vezi asta, înseamnă că în realitate are nevoie disperată de tine. Şi nu ştie cum să-ţi spună asta, ca să nu-ţi facă probleme cu Denisa şi Fabian. Aveţi nevoie de timp în doi. Voi n-aţi avut timp în doi! A rămas gravidă foarte repede! Iar Renata a crescut foarte repede! Cât "aţi prins" - patru-cinci luni de-adevăratelea!

Aprobă şi oftă greu:

- Garsoniera aia e atât de mică...

- Şi nici nu poate s-o vândă sau s-o schimbe, până nu-şi achită creditul. Nu ştiu ce să zic...

- Ştiu eu. Imediat cum mă hotărăsc să divorţez, îi dau banii s-o achite. După care vedem noi ce mai facem.

- Apropo - la divorţul ăsta împărţiţi frăţeşte totul? Sau...

- Nu ştiu. Nu vreau s-o întreb, ca să nu-i dau idei. Oricum, ar fi bine să-mi golesc cumva contul. Dar... Dar nu mă grăbesc. Momentan ştii bine că e vacanţă...

- Ştiu; da' tu ştii că un avocat bun poate demonstra că ţi-ai golit contul cu o săptămână înainte să înaintezi divorţul, nu?

Aprobă din nou:

- Iar avocatul ăla bun pe care-o să-l am eu o să se ridice şi-o să anunţe onorata instanţă că sunt dispus să-i las nevestei casa şi maşina, dar numai dacă obţin custodia lui Fabian. Şi-atunci problemele se rezolvă rapid...

Mihai ridică receptorul:

- Ei, să ştii că m-ai liniştit cu chestia asta. Comandăm o pizza?

- Două - că am aşa o poftă de mâncare, de când am aflat că intru în concediu...

Colegul lui apăsa butoanele, râzând. El îşi privea lung mobilul şi-şi promitea lui însuşi că nu va scoate un cuvânt faţă de Carina! Că, în dimineaţa zilei de 12, o să apese soneria şi-o s-o anunţe că aveau cam 200 de ore la dispoziţie ca să testeze viaţa de familie...

Aoleu, ce uitase! Pe 12 serbau 2 ani de când erau împreună! Iar asta însemna că ieşeau toţi trei la restaurant... şi nu numai!

Denisa

Gata! Terminase! Era şase jumate, dar nu mai conta - lua un taxi. Se cam răsfăţa, că în ultimul timp se văzuse cu Eduard de dimineaţă şi se întorsese seara acasă cu taxiul - dar, la urma urmei, de ce nu?! Nu erau bani furaţi, erau bani munciţi! Aşa că...

Paşii se apropiară, iar maldărul de dosare ateriză zgomotos pe biroul ei. Ridică privirea... şi-şi înghiţi cuvintele. Şefa ei zâmbi:

- Te rog să mă ajuţi cu astea. Şi-ţi promit că mă revanşez.

Ah, la dracu! Câte erau acolo? Vreo 20-25. Mm...

- Mă ajuţi?

- Sigur că da!

O văzu îndepărtându-se... Gata! La treabă! Trebuia să fie atentă la ele, ca să le dreagă "din prima". După aceea ajungea acasă; iar de mâine-ncolo ştia că putea să-şi ia un liber neoficial! Avea o şefă, pâinea lui Dumnezeu! Când era de muncă, stăteau toate şi-şi făceau treaba. Când aveau "un interes", şefa le făcea cu ochiul şi le lăsa să plece. Iar sucursala lor mergea foarte bine!

Deschise primul dosar.

Nicolae

Şapte jumate. Întârziase; dar nu putuse să-şi lase Găluşca să plângă, aşa că se întorsese din drum şi-i mai spusese o poveste. Şi-apoi se întorsese din drum şi dansase cu ea o melodie. Renata iubea CD-ul lui cu UB 40...

Asta e! Descuie, intră iar mama lui apăru imediat din bucătărie.

- Sărut mâna.

- Bine-ai venit.

Şi-i făcea semn că nici Denisa nu venise. Oo - perfect! Să se schimbe repede, să-l găsească în trening! Presimţea că acuşi-acuşi apărea şi ea! Îşi auzea mama vorbind la telefon...

Intră în dormitor, "constată" pictura nouă de pe şevalet şi se grăbi să-şi ia băiatul pe după umeri:

- E superb. Dar cred că verdele ăsta e prea crud. Ce zici?

- Aşa mi s-a părut şi mie. Îl dreg mâine, că azi nu mai am chef.

- Ai pictat toată ziua, nu-i aşa?

- Aşa e.

- Mi-a spus Denisa că a vorbit cu diriga. Profa de română vrea să te ia la olimpiadă. Tu ce zici?

- Ce să zic - mă duc şi gata, nu?

- Nu trebuie să te duci. Olimpiada nu e o chestie obligatorie. Nu e sarcină de şcoală, aşa cum nu e nici competiţie socialistă. Dacă vrei cu adevărat să-ţi măsori puterile cu alţi tineri şi tinere de vârsta ta, du-te. Dar altfel, să ştii că nu eşti obligat să spui "Da".

Fabian îl privea lung... Îl trase spre pat şi se aşezară:

- Temele, da - sunt obligatorii. Prezenţa la ore e obligatorie. Tezele sunt obligatorii... Olimpiada e facultativă. Şi să ştii că şi olimpiada de pictură tot facultativă e.

- Acolo chiar vreau să mă duc!

- Iar dacă nu vrei să te duci şi la olimpiada de română, eu zic să te scuzi frumos, să-i explici profei că eşti foarte ocupat cu olimpiada de pictură şi să-i spui să nu conteze pe tine, că o refuzi.

- ... Şi dacă se supără?

- Dacă se supără, bea apă rece şi-i trece. Fii serios! Vrei să vorbesc eu cu ea?

Vedea în ochii lui că da, ar fi vrut tare mult să nu fie trimis la dirigă sau la profă, să le dea personal vestea proastă! Zâmbi slab:

- Eu vorbesc, că nu mă doare gura. Dar mă gândisem că vrei să rezolvi tu problema. La urma urmei, nu eşti sclavul şcolii - şi nici "trimisul din oficiu" pe la toate show-urile lor! Dacă vrei să te duci, te duci! Dacă nu, nu! E dreptul tău! Eu zic deci s-o suni pe profa de română, să-i mulţumeşti pentru încredere şi să-ţi ceri scuze, dar o refuzi. Te-ai înscris deja la pictură şi engleză şi simţi că două olimpiade sunt de-ajuns. În plus, ai vrea să petreci mai mult timp cu părinţii tăi, care sunt dependenţi de muncă şi uite la ce ore târzii ajung...

Băiatul lui începu să râdă:

- Tu trebuia să fii avocat, nu jurist!

- Nu cred că ţi-ar fi plăcut să fiu avocat. Deşi vara ar fi fost perfect - că am fi trăit într-un iglu, la câte minciuni credibile aş fi spus!

- Ai dreptate! În plus, cine ştie la ce ore veneai atunci!

- Exact.

Se ridică şi-şi privi ceasul:

- Pe unde-o fi maică-ta?

- La serviciu, probabil.

Şi era atât de calm şi seren când spunea asta... Încercă marea cu degetul:

- N-o suni, s-o întrebi când vine?

- Nu; ştiu că are treabă şi nu vreau să lase totul baltă şi să vină într-un suflet acasă pentru că am sunat-o eu. Că şi-ar amâna treburile pentru mâine.

OK! Treaba lui! Soneria piui; se grăbi să descuie, iar tatăl lui îi aruncă o privire urâtă:

- Salut.

- Salut.

- Maică-ta e gata?

- Nu ştiu; cred că da!

Îl văzu trecând pe lângă el ca pe lângă cuier... Asta e! Niciodată relaţia lor nu funcţionase foarte bine. Nu aflase încă de ce tatăl lui era veşnic nemulţumit de unicul fiu; dar, de la o vârstă încolo, renunţase să mai caute răspunsul la întrebarea asta. Se mulţumea cu dragostea mamei lui, care-l aproba orbeşte întotdeauna - chiar şi atunci când ştia prea bine că nu avea dreptate. Şi încerca să nu stea prin preajma tatălui lui. Şi gata! Intră şi el în bucătărie. Mama lui zâmbi:

- Ştii ceva de Denisa?

- Nu.

- Şi n-o suni? E aproape opt!

- Nu. Probabil că e ocupată.

Îi aruncă o privire concludentă... şi continuă:

- Important e că sunt eu aici, nu?

Ea aprobă, iar tatăl lui îl prinse de braţ:

- Mi-a zis maică-ta ce i-ai zis aseară.

Aoleu! Chiar că făcuse o prostie mare cât Casa Poporului!

- Şi voiam să-ţi zic că

- Zi-mi mai încet, te rog.

Că-l auzea Fabian, şi nu era bine! Tatăl lui coborî tonul vocii:

- Voiam să-ţi zic că mă aşteptasem la aşa ceva din partea ta. Că te cunosc bine, ştiu ce-ţi poate pielea.

Îl cunoştea, pe dracu! Dar nu-l contrazicea, pentru că nu voia să se certe cu el. Voia să-l lase să spună ce avea de spus şi să se ducă acasă. Nu de alta, dar la vârsta lui, era cam tardiv să încerce să-l schimbe!

- Ar trebui să-ţi fie ruşine. În loc să încerci să salvezi ce se mai putea salva, tu te-ai dus fuguţa sub alt acoperiş! N-ai pic de creier în cap!

- Aşa e; ai dreptate. Şi cum am luat-o pe ea, poţi spune că a tunat şi ne-a adunat, nu?

Îl privea lung, era privit lung... Îl văzu răsucindu-se pe-un călcâi şi pornind spre uşă:

- Nu ştiu de ce dracu m-am mai obosit să urc trei etaje pe scări. Te aştept jos, dragă.

Uşa se închise prompt... Mama lui zâmbi:

- Moare de oftică!

- Nu trebuia să-i spui!

- De ce? Ca să te creadă prost şi încuiat?

- Nu vezi că n-ai obţinut nimic?

- Ba da! I-am demonstrat că n-are dreptate!

- Ba nu! I-ai demonstrat că are dreptate, iar capul meu e gol-goluţ!

- Lasă, că am eu ac de cojocul lui!

- Te rog să nu-i mai spui nimic.

- De ce? Las' să ştie!

- Pentru că, dacă-i mai spui ceva din ce-ţi spun eu, n-ai să mai afli nimic. Îţi dau cuvântul meu de onoare, mamă! Dacă îi mai spui chiar şi numai ce-am mâncat seara la cină, trag fermoarul şi s-a terminat!

Şi-acum îl privea lung, serioasă... Se grăbi s-o lămurească:

- Nu ţin musai să am o relaţie frumoasă cu tata. N-am avut-o niciodată, n-o s-o am nici de-acum încolo. Dacă vrei să-ţi spun sincer părerea mea, nici nu mi-o doresc! Că a intrat pe uşă, a ieşit, dar nu s-a dus să-i spună două cuvinte nepotului lui! Aşa că nu mai încerca să mă împaci cu el. **Eu** nu vreau să mă împac cu el! Ai înţeles?

Tăcea şi aproba cu capul... şi nu-i venea să creadă că băiatul ei chiar nu voia să aibă o relaţie frumoasă cu tatăl lui...

- Hai, fugi - că se-nfurie şi vă certaţi. Vorbim mâine, bine?

- Bine. Pa.

- Sărut mâna.

O conduse, încuie uşa... Ce-aveau de mâncare? Deschise frigiderul... Bineînţeles că nimic gătit! Scoase farfuria cu răcituri, scoase şi ultima jumătate de pâine şi intră în dormitor:

- Mâncăm?

- N-o aşteptăm pe mama?

Îşi privi ceasul şi răspunse:

- E opt şi cinci.

- Mie nu mi-e foarte foame...

Mm... OK! Îl mai lăsa cinci minute! Reveni în bucătărie şi puse ibricul pe foc. Măcar ceai aveau?... Da; mai aveau. Tăia pâinea, scrâşnindu-şi furia printre dinţi... Pentru că, până la urmă, tatăl lui avea dreptate, iar el era uşor dobitoc - că nici nu-şi bătea bine nevasta, dar nici nu divorţa de ea...

Ceaiul era gata, sandwich-urile erau gata... Opt şi-un sfert. Ridică un pic vocea:

- Fabiane!

Paşii se apropiară; băiatul se opri în cadrul uşii. Arătă spre scaunul din dreapta, dar tânărul negă încet cu capul... La dracu! O să încerce! Ridică scurt din umeri:

- Las-o să mănânce singură! Dacă n-a venit până acum, cine ştie pe unde umblă cu colegele!

- Eu o aştept şi pe mama.

Aa, da? Bine! Ridică una dintre feliile de pâine:

- Eu nu; să înţeleg că nu vrei să mănânci cu mine, nu? Deşi eu sunt aici, şi-am pus masa!

Tânărul nu răspunse; doar plecă grăbit capul şi se îndepărtă spre camera lui. Muşcă din sandwich... şi tresări: uşa dormitorului se închisese! Şi-acum Fabian o încuia! A naibii ea de treabă!

Se ridică şi încercă să înghită repede... Ciocăni corect la uşa lui:

- Te rog, nu face aşa!

Nu auzea nimic - nici un zgomot. Insistă cu ciocănitul:

- Ştii bine că am dreptate!

Nici nu-l aproba, nici nu descuia... Nu răspundea nicicum!

- ... Dacă descui uşa, promit că o aştept şi eu.

Aştepta... Nu primea nici un răspuns, nici o reacţie... Hm; îl supărase rău, dacă nu voia el să descuie uşa... OK! Nu mai ciocăni:

- Treaba ta. Deşi observi şi tu că nu e deloc în regulă ce face maică-ta.

Reveni în bucătărie... Ba nu; o să o aştepte şi el. Pentru că cina în familie era foarte importantă, în ochii băiatului lui. În plus, ca să poată să se ia de ea, trebuia să aibă un motiv să fie în bucătărie, cu ei doi! Nu? Deschise diplomatul şi scoase primul dosar: oricum trebuia să se ocupe şi de ele azi!

Denisa

Îşi privi ceasul şi aproape că se împiedică de ultima treaptă! Uau, ce târziu era! Nouă şi-un sfert! Vai de pielea ei! Nicolae o să-i zică vreo două cuvinte tăioase! Iar ea n-o să poată să le contreze - că el sigur ajunsese acasă înainte de şapte! Oare mâncaseră? Descuie uşa şi intră. Şi-şi lăsă geanta în cuier:

- Am ajuns şi eu!

Auzi un ronţăit de cheie - iar uşa dormitorului se deschise vijelios, Fabian năvăli în hol... şi ţipă la ea:

- Unde-ai fost până acum?

Poftim? Ochii fiului ei scăpărau furie; şi cum se părea că stătuse încuiat în camera lui, cu siguranţă Nicolae încercase să exploateze un pic întârzierea ei! Aşa că făcu abstracţie de faptul că fiul ei tocmai ţipase la ea - şi răspunse cât mai paşnic:

- La serviciu, puiule!

Fabian continuă discuţia pe acelaşi ton:

- Nu te cred! E nouă şi-un sfert! De ce n-ai venit la cină?

Îl privea şi nu-i venea să creadă că băiatul ei, Fabian al ei, ţipa aşa la ea! Ţipa de parcă era bărbatul ei, nu băiatul ei!

Aoleu! Nicolae unde era? Şi ce dracu îi făcuse copilului? Ce-i spusese, de-l "montase" aşa? Întoarse imediat capul spre sufragerie!

Din uşă, sprijinit neaoş de toc, Nicolae o privea lung, serios. Ochii lui îi transmiteau că, în opinia lui, ea făcea numai căcaturi atunci când mintea îi pleca langa după bărbaţi... Ha!

Reveni spre Fabian. Care îşi aştepta în continuare răspunsul. Păi... Din doi paşi, ajunse la el şi-l luă de mână. Şi-l trase în bucătărie, după care închise uşa - că lui Nicolae n-avea de ce să-i justifice ora la care ajungea ea acasă!

Nicolae

Uau! Uau, ce ţipase la maică-sa! Şi ce atitudine indignată avusese! Cam ca un bărbat înşelat, pregătit să-şi plesnească nevasta...

Abia aştepta să înceapă cina! Ca să-i arate băiatului lui un motiv extrem de întemeiat pentru care el nu-şi dorise azi să mănânce la aceeaşi masă cu ea, în acelaşi timp cu ea! Se pregătea... Îşi cântărea foarte bine cuvintele, pentru că trebuia să fie foarte precaut şi foarte temperat, să-şi cenzureze bine vocabularul...

Denisa

Închise uşa şi-l aşeză pe scaunul lui. Şi-i prinse ambele mâini în mâinile ei. Era furios... Coborî mult tonul vocii:

- Puiule, sunt şefă de birou. Răspund pentru ceea ce fac oamenii mai mici decât mine. Trebuie să verific ce fac ei, înainte să mă apuc de ce-am eu de făcut.

Fabian nu răspundea. Fabian o privea lung şi încerca să-şi dea seama dacă-l minte sau nu... Continuă:

- Atunci când ei fac prostii, eu le îndrept; şi nu-i pârăsc, pentru că nu sunt o şefă a dracului. Nici nu vreau să-i văd daţi afară, ca să nu primesc alţii pe care să trebuiască să-i învăţ tot eu ce-au de făcut. Dar atunci când eu fac prostii, nu mi le îndreaptă nimeni! Le vede direct şefa mea - şi asta e total contraindicat; înţelegi?

Da, o înţelegea. Şi ştia şi el că mama lui lucra cu multe cifre. Şi multe formule matematice, şi cu calculatorul cu mulţi digiţi... Ştia că mama lui calculează banii altora, iar cu banii nu era de joacă... Continuă:

- Nu prea mai e activitate la CEC. E şi perioada concediilor, e şi criza... Se zvoneşte că or să dea din nou nişte oameni afară. Le convine mai mult aşa - fac economie peste vară, iar în toamnă fac angajări cu salarii mai mici. În condiţiile astea, atunci când vine şefa şi-mi pune un maldăr de dosare pe masă, aşa cum mi-a pus azi la şase jumate, nu-mi permit s-o refuz.

Fabian aprobă cu capul şi se ridică:

- Data viitoare, să dai un telefon.

- O să dau. Am avut impresia că n-a fost nevoie până acum...

Băiatul ei tocmai îi punea şi ei o farfurie-n faţă:

- Până acum, n-ai venit niciodată după ora opt.

OK. Era evident că făcuse o greşeală monumentală. Era şi mai evident că Nicolae avea dreptate, iar mintea ei plecase langa după bărbaţi şi uitase să se mai întoarcă... Păi putea spune că tocmai se dezmeticise! Imediat cum rămânea cinci minute singură cu gândurile ei, le punea în ordine! Şi revenea uşurel acolo, lângă băiatul ei! Pentru că nu-l mai auzise niciodată ţipând aşa la ea - iar asta însemna că Fabian strânsese multă nemulţumire, cauzată toată de micile dar multele ei scăpări...

Uşa se deschise scurt; Fabian îl chema pe Nicolae la masă... OK! După masă, se va gândi bine la toate câte se întâmplaseră. Şi le va îndrepta!

Nicolae

Uşa bucătăriei se deschise larg. Întoarse capul şi aşteptă... Mm, ce încruntat era Fabian!

- Tată, vii la masă?

Ar fi putut să spună "Nu mi-e foame". Dar nu era momentul să facă pe supăratul; era de-abia momentul înţepării nevestei. Prima ei reacţie nervoasă va fi momentul în care el va renunţa bucuros la cină. Intră deci în bucătărie, închise uşa şi se aşeză. Serveau, cu multă poftă, sandwich-uri...

Îşi vedea băiatul cu coada ochiului. Îl vedea încruntat. Supărat. Ceea ce însemna că cuvintele lui n-or să-i schimbe starea de spirit. Ridică deci privirea spre nevasta lui:

- Mâine dimineaţă, poate treci pe la Mega, să iei ceva de mâncare. Că frigiderul e gol, iar noi mâncăm resturi de mezeluri.

Ochii căprui se ridicară spre el; tonul fu mult mai blând decât privirea aia:

- Am vrut să trec azi, în drum spre casă, dar şefa

Se grăbi să o întrerupă:

- Eu n-o mănânc pe şefa. Şi observ că nici Fabian nu are în farfurie o bucată de şefa. Dacă nu vrei să faci piaţa, măcar lasă-mi o listă.

Denisa nu răspunse... Puse punctul pe i:

- Sau comandă la un magazin online, dacă nu vrei nici să scrii...

- Am înţeles.

Mm, ce-l mârâise! Acum ar fi putut să se ridice şi să se retragă, mulţumit, cu dosarele lui. Dar întrucât Fabian suportase cu

stoicism şi întârzierea mamei, şi minciuna aia cu restructurările şi şefa, şi cuvintele lui, şi gândul că aveau conturi babane dar mâncau resturi... Şi suporta şi atmosfera aia apăsătoare...

Băiatul lui nu ştia că mami şi tati sunt certaţi? Ha! La cât de isteţ era Fabian, era evident că băiatul mulţumea zilnic Cerului că nu auzea nimic despre divorţ! La urma urmei, se vedea cu ochiul liber că părinţii lui erau extrem de atipici! Nu se pupau niciodată de "bună dimineaţa" sau "pa"; treceau unul pe lângă celălalt cu mare grijă, ca nu cumva să se atingă. Din sufragerie nu se auzeau niciodată şoapte sau scârţâit ritmic de pat... Ei nu discutau niciodată altceva decât teme de serviciu... Iar acum, când se gândea la chestia asta, realiza că Fabian îşi petrecea practic tot timpul în camera lui. Îşi făcea de treabă acolo. Trecea foarte rar prin sufragerie, iar în bucătărie intra doar când venea la masă sau voia un pahar din dulap. În rest, timpul petrecut de el cu părinţii lui era foarte scurt...

Denisa

Gata. În sfârşit, uşa bucătăriei se închise. Era singură...

Trase uşa măştii de la chiuvetă şi azvârli sandwich-ul la gunoi - a dracului să fie ea de proastă, cu prostia ei cu tot! Cum naiba reuşise să facă prostia asta? Cum reuşise să uite de copilul ei? Şi de casa ei? Şi de faptul că era mama acelui copil? Cum dracu reuşise să se transforme în halul ăsta? Când lăsase gândul la moţ şi la regia întâlnirilor cu Eduard să devină mai important decât mâncarea pentru Fabian? Şi curăţenia din casă? Şi spălatul rufelor? Când devenise mai mult amantă, decât mamă?

Se ridică şi mută farfuriile în chiuvetă. Şi privi ceasul de deasupra uşii. Zece fără un sfert. La Mega închidea la zece fix. Păi...

Se repezi la dulap şi scoase cele trei sacoşe mari de rafie. Îşi luă portofelul şi ieşi.

Nicolae

Deci se ducea acum la Mega. Foarte bine! Că mâine magazinul se deschidea la şapte dimineaţa, dar ea pleca la şase jumate la întâlnirea cu Eduţu - ceea ce-ar fi însemnat că micul lui dejun ar fi fost format din "răbdări prăjite molcom cu multă sare", servite cu cafea şi ţigară...

Se ridică şi intră în bucătărie. Şi decise să spele el vasele. Dacă Fabian îl auzea, câştiga puncte - că îi făcuse Denisei observaţie pe un ton tăios, dar o ajuta la treabă! Dacă nu-l auzea, asta e - măcar nu grăbea divorţul, nu? Şi-o făcea să se simtă prost... Că o ştia bine, nu era nesimţită.

Gata: terminase "de ucis" la nevastă. Acum, să revină la calculele lui... Alea extrem de importante, despre concediu...

Carina lui avea uşă de metal. De-aia cu siguranţă. Se întreba cum să facă cu siguranţa aia. Dacă ea se baricada în fiecare seară în casă, o să aibă o problemă - va trebui s-o pună să-i descuie... Dar, chiar şi aşa, surpriza va fi enormă! Iar Renata... În privinţa Renatei, trebuia să facă cumva... O să se ducă la soacra lui şi-o s-o roage să-l ajute. Şi gata! Dacă izbândea, bine; dacă nu, măcar încercase...

Chiuveta era goală acum. Era curat în bucătărie. Contribuise şi el, oarecum bărbăteşte, la întreţinerea casei lor. Reveni în sufragerie şi redeschise dosarul: trebuia să-şi rezolve problemele, să ajungă la zi, că acuşi intra în concediu!

Deci Fabian se cam enervase pe maică-sa. Păi, asta era foarte bine! Băiatul lui nu era nici orb, nici fraier! Îi observa pe amândoi şi-i judeca - aspru, pentru că erau părinţii lui, iar comportarea lor ar fi trebuit să fie exemplară... Oricum, era bine că se înfuriase pe maică-sa. Că-i dădea lui punctele ei. Trebuia însă să înceapă să câştige cât mai multe puncte de-alea. În funcţie de ele, băiatul va decide, la un moment dat, cu cine voia să rămână - cu maică-sa sau cu taică-su. Spera din tot sufletul să nu-l piardă. Spera...

În visele lui frumoase, el cumpăra un apartament cu patru camere. Sufrageria era sufragerie; dormitorul lor va fi strict pentru ei doi. O cameră va fi a lui Fabian, iar cealaltă va fi a Renatei. Iar în sufragerie va amenaja un colţ pentru pictură, special pentru băiatul lui. Iar dacă fetiţa lui va fi pasionată de muzică, colţul alăturat va avea o orgă, sau o pianină... Iar dacă va fi pasionată de dans, vor avea o măsuţă foarte mică în sufrageria aia.

În visele lui cele mai frumoase, ei se mutau la casă. O casă simplă, "pe pământ" - că nu simţea nevoia scării interioare. Şi atunci colţul pentru pictură va fi mobil, iar în curte va amenaja un umbrar... Carina se va ocupa să aibă flori frumoase, multicolore, pe drumul dintre poartă şi uşă...

Auzi cheia răsucindu-se şi oftă greu: adio vise frumoase! Venise acasă. Şi probabil că era furioasă, pentru că-i făcuse observaţie de faţă cu băiatul şi cu siguranţă bănuia că el "îl montase" pe Fabian să ţipe aşa la ea. Aşa că va trânti şi va bufni... Închise dosarul şi-şi strânse hârtiile - le rezolva mâine, la bancă. Voia să se culce înainte să vină şi ea. Ca să nu discute. Că n-aveau ce.

Denisa

Lăsă sacoşele lângă frigider şi deschise uşa. Într-adevăr, era "pustiu". Nicolae nu făcuse remarci gratuite. Cu siguranţă, soacra ei observase asta - pentru că soacra ei era o gospodină desăvârşită. Dar oamenii erau diferiţi - că altfel lumea ar fi fost plictisitoare! Aşa că... Aşa că nu-i păsa nici de opinia soacrei ei, nici de părerile lui Nicolae. Că şi el avea un card bancar şi ştia drumul pân' la Mega! Şi ştia şi el destulă informatică, să comande pe net. În plus, azi, când constatase că n-au ce mânca, ar fi putut suna la o firmă de catering!

Începu să mute borcanele şi pachetele din sacoşe, pe rafturi... Şunca o s-o taie de azi... şi caşcavalul... Brânza trebuia pusă în cutie. Cabanoşii, nu. Şniţelele le făcea mâine. Deschise congelatorul şi se încruntă - pentru că era plin, iar Nicolae nu se învrednicise să scoată un pachet de cotlete... Şi abia acum îşi amintea că soţul ei apăruse acasă cândva în jurul orei şapte. Deci ar fi avut destul timp să decongeleze şi să pregătească ceva pentru băiat! Aşa că remarca lui fusese răutăcioasă! O făcuse cu un scop...

Nicolae ştia că Fabian era mai apropiat de ea decât de el. De vreme ce el stătuse la serviciu, iar ea se ocupase de băiat, era la mintea cocoşului că băiatul ar fi preferat să stea cu ea! Deci soţul ei începuse deja lupta pentru copil...

Scrâşni printre dinţi, doar pentru ea:

- Păi dacă ai început cu de-astea, ţin'te bine!

Duse sacoşele în bucătărie şi închise uşa.

Începuse lupta pentru Fabian. Nicolae se pregătea de divorţ. Ei bine, o să aibă o surpriză foarte neplăcută! Pentru că el lucra acum la "montarea" copilului... în timp ce ea va lucra la păstrarea copilului de partea ei. Că ea se ocupase şi de creşterea băiatului, şi de educaţia lui, şi de grădiniţă, şi de şcoală, şi de teme, şi de profesori, şi de olimpiade, şi de pictură, şi de problemele băiatului... Şi se mai dusese şi la serviciu! Aşa că nu-i va permite lui să apară acum, netam-nesam şi hodoronc-tronc-fleoşc, şi să-i fure copilul! Era copilul ei, nu al lui!

Iar în prima zi în care judecătorii reveneau la serviciu, ea depunea dosarul de divorţ. Şi gata!

9 iulie 2010 - vineri

Denisa

Era linişte. La ora şase fără zece, normal că era linişte! Vecinii dormeau... Prichindeii vecinei de lângă ei dormeau duşi... Ea fuma şi-şi degusta cafeluţa de dimineaţă. Şi aştepta apariţia lui Nicolae... care va fi urmată de dispariţia lui Nicolae. Şi-abia din acel moment încolo va acţiona ea.

Azi-noapte, îşi făcuse un plan. Era pregătită să-l distrugă pe Nicolae! Să-l demoleze la propriu! Fabian va rămâne cu ea, indiferent de ceea ce va face şi va spune el! Se ocupa ea de asta! Începând chiar din momentul ăsta!

Luase o decizie radicală. Îşi făcuse lista de priorităţi. Din dimineaţa asta, Fabian era pe locul 1. După el, pe locul 2, era ea. Iar pe locul 3, era Eduard. Nicolae nu figura pe lista aia - pe el îl pierduse atunci când plecase urechea la sfaturile colegelor şi se lăsase ghidată de furie şi neputinţă. Neputinţa de a-l convinge s-o pună pe ea deasupra carierei... Neputinţa de a-l convinge că, mai presus de bunăstarea materială, era bunăstarea sufletească... Dar poate că Nicolae n-o iubise niciodată cu adevărat. Poate că aşa se comportaseră şi părinţii lui - "îşi mâncaseră" tinereţea la serviciu, pentru a avea o bătrâneţe liniştită. Că aveau pensie mare amândoi, nu duceau lipsă de nimic, stăteau la trei camere...

Oricum, nu mai conta. Ea îşi făcuse lista. Dacă Eduard nu voia să stea pe locul 3, era liber să plece. Că îşi ştia atu-urile: arăta bine pentru vârsta ei, avea un serviciu bun, avea un cont mărişor... Iar băiatul era îndeajuns de mare ca să nu-l deranjeze foarte mult pe viitorul ei soţ. Aşa că, începând din dimineaţa asta, dacă Fabian spunea "Hai în dreapta" iar Eduard arăta spre stânga, ea se ducea în dreapta. Eduard venea şi el în dreapta... sau pleca la treaba lui.

Auzi mobilul lui Nicolae piuind... Gata; se trezise şi el. Şi abia aştepta să intre şi el în bucătărie - era curioasă dacă va continua cu reproşul pentru prostia pe care-o făcuse ea aseară. Nu, nu-l va informa apropo de planurile ei. Divorţul trebuia să rămână secret, până apărea citaţia. El îşi "dozase" efortul de a-şi atrage băiatul de partea lui în funcţie de planurile lui de divorţ. Şi cum el plănuia să divorţeze în 2012...

Mm, îi venea să râdă!

Nicolae

Deci se trezise prima! OK! Trase din şifonier ultima cămaşă călcată... şi decise să facă o mică revoluţie. Îşi luă şi costumul albastru marin şi trase geanta de voiaj. Intră în baie... Coşul de rufe o să plesnească într-o zi! Mm... Şi-ar fi trebuit să-l lase aşa, ca să-l vadă şi Fabian! Deşi era sigur că băiatul îl văzuse deja... iar dacă maică-sa n-o să-l vadă şi ea, probabil că Fabian se va apuca să le spele el...

Îndesă toate cămăşile lui murdare în geanta de voiaj, puse şi costumul negru deasupra şi închise fermoarul. Las' că avea el ac de cojocul ei! Se îmbrăca, grăbit, pentru că voia să treacă pe la Carina în drum spre serviciu...

Îşi luă farfuria cu mezeluri din frigider şi intră în bucătărie:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Măicuţă, ce fumăraie era acolo! Deschise geamul şi se aşeză. Luase pâine?... Da. Bun. El unul era hotărât să mănânce în tăcere... Ea fuma în tăcere...

O să cumpere un televizor pentru bucătărie. În clipele astea, tare bine i-ar fi prins un punct de interes pe care să-l privească! Ea privea scrumiera, el privea mezelurile...

Azi, trebuia să "accelereze" cu dosarele restante. Se apropia concediul; în plus, el trebuia să ajungă acasă nu mai târziu de şase jumate. Trebuia să găsească o modalitate de a-şi petrece timpul cu băiatul lui - pentru că nu-l va convinge să se mute cu el, dacă nu-l implica în absolut nimic! În materie de pictură, Fabian era un talent; el era zero barat la întins acuarelă pe hârtie şi era oarecum mediocru la recitat versuri...

Ştia că Denisa lucra sâmbătă cel puţin până la două. Şi el ar fi trebuit să lucreze; numai că el va trişa un pic. Azi, o să tragă ca apucatul ca să termine şi "norma" pentru sâmbătă. Astfel încât sâmbătă să iasă pe uşă, pe sub nasul nevestei lui, şi să ducă dosarele la bancă. Şi să se întoarcă repede, după ce ea pleca liniştită la serviciu, şi "să sechestreze" copilul. O fi el afon la pictură; o fi el novice la recitat versuri. Dar în materie de organizat ieşiri în afara casei, era maestru. Plănuia să-l scoată pe Fabian la o partidă de fotbal, în parcul Plumbuita. Sau volei, sau baschet... orice voia băiatul! Puteau chiar şi să stea pe-o bancă, cu ochii la lac! Important era să-l vadă pe băiat ieşit din casă. Că prea stătea ca pustnicul toată ziua în dormitorul ăla!

Gata; se îndopase la propriu. Strânse masa şi ieşi. Cât era ceasul? Şapte fără douăzeci. La şapte fix era la Carina. Poate avea noroc şi-o găsea pe Renata dormind...

Denisa

Gata. Plecase. Nici măcar "La revedere" nu mai catadixise să spună...

Oftă greu şi se ridică: ea şi-o făcuse! Ea singurică, de bunăvoie şi nesilită de nimeni, se dusese cu Eduard la cafea. Şi tot ea, tot nesilită de nimeni, lungise cafeaua aia cu anii. Dacă s-ar fi oprit mai repede, poate... Oare când aflase Nicolae de existenţa lui Eduard? Greu de spus - că n-o interesase niciodată...

Se asigură că uşa lui Fabian e închisă; reveni în bucătărie, îşi mai aprinse o ţigară şi selectă numărul lui Eduard. Suna...

- Da.
- Neaţa.
- Sărut mâna.

Deci era cu nevasta şi era furios. OK! Era perfect aşa, că nu se certau la telefon! Se grăbi să-i dea vestea proastă:

- Te-am sunat să-ţi spun că azi nu putem să ne vedem.

O secundă de gândire... şi-o voce mult mai "dulce":

- Haideţi că vă sun eu în cinci minute. Că sunt în trafic...
- Bine.

Apăsă butonul roşu şi căută grăbită numărul şefei ei... Suna...

- Da.
- Bună dimineaţa. Denisa sunt.
- Neaţa.
- Am o rugăminte.
- Spune.
- Fabian nu se simte foarte bine. Aş putea să-mi iau azi o zi de concediu?
- Sigur, Denisa; stai cu băiatul! Nici o problemă - te semnez eu în condică.
- Vă mulţumesc mult.
- Dar mâine vii, nu?
- Sigur că da; mâine vin.
- Bine. Pe mâine atunci. Pa, Denisa.
- La revedere.

Închise şi trase un fum. Şi-l suflă uşor, privind colacii alburii care dansau prin faţa ferestrei... Aştepta să o sune Eduard...

Îşi luă ţigările şi ieşi pe palier. Şi încuie uşa - dacă se trezea

Fabian, era bine să-l audă din timp. Aştepta... Aştepta... Tresări de-a binelea, că o speriase serios! Era linişte pe scară, iar soneria telefonului ei era setată la maximum! Răspunse scurt:

- Da.

- Gata, iubire. Am plantat-o la tejghea. Acum sunt numai al tău!

- Nu ne putem vedea azi.

- ... Te-am supărat eu cu ceva?

- Nu, dar am o problemă cu Fabian.

- Bine, iubito; deci azi sunt în carantină...

- Nu vorbi aşa.

- Păi cum să vorbesc, dacă

- Nici mâine nu cred că ne putem vedea.

- ... Poftim?

Ete, că era indignat deja! Trecu la tonul ăla care nu admitea nici replică, nici negociere:

- Azi mi-am luat liber. Am treabă cu Fabian. Mâine trebuie să fiu la serviciu, de la nouă la trei. Iar duminică ştii bine că am treabă acasă. Ne vedem luni.

- ... Tu-ţi baţi joc de mine?

- Nu.

- ... Adică mă suni azi şi mă anunţi că trebuie să supravieţuiesc cumva fără tine 72 de ore?

Zâmbi slab:

- Cam aşa ceva...

Că Eduard se controla admirabil şi tocmai trecuse la tonul de îndrăgostit disperat...

- Da' ce s-a întâmplat?

- Am neglijat băiatul în ultimul timp, iar Nicolae a început să-l monteze împotriva mea. Şi nu voi lăsa băiatul să se depărteze de mine.

- ... Bine, tigroaică mică; am înţeles. Când pleacă Fabian în tabără?

- Păi... luni!

- Şi tu îţi iei concediu?

- Nu, n-am cum. Dar o să vezi că n-o să fie chiar aşa de rău...

- ... Şi chiar nu poţi să treci azi pe la mine? Sau mâine dimineaţă, un pic de tot?

- Nu, Eduţu. N-am cum.

- ... Bine...

Oo, ce şoaptă sfârşită îi servise! Zâmbi:

- În schimb, tu poţi să mă suni... iar eu pot să-ţi zic "şefa"...

- Şi crezi că asta mă încălzeşte cu ceva?

- Nu ştiu. Dacă te încălzeşte, sună-mă. Hai, că trebuie să fug! Pa!

- Pa, tigroaică mică!

Apăsă butonul - că deja o înfuria, cu stilul ăla de reproş! Reveni în casă, în sufragerie şi scoase blugii şi-o cămaşă strâmtă - ca să arate mai tinerică! Nu trebuia să se vadă că-l născuse pe Fabian la 25 de ani! Putea să arate de 30 - şi să pară că a născut la 18...

Tresări şi privi lung peretele - vecinul tocmai zbierase de mama focului!

"Păi vezi, proasto, de ce trebuie să stai acolo şi să ai grijă de el? Stai acolo cu el! Şi vezi de el! Că marea-i mare, iar tu ai preocupări ciudate!" Asta zbierase vecinul ei de la apartamentul 13...

Bărbaţii ăştia erau chiar cretini. Meritau să li se pună plodu'-n braţe şi să fie lăsaţi să se descurce singuri 48 de ore! Ca să ştie şi ei ce-nseamnă meseria de mamă! Fata aia blondă, vecina ei, se zbătea să crească copilul cretinului, iar el zbiera că marea-i mare iar ea avea preocupări ciudate! Nici nu era de mirare că-l înşela! Fată deşteaptă! Măcar atâta mulţumire să aibă şi ea, nu?

Singura familie "întreagă la cutiuţă" de pe palierul ăla era cea de la apartamentul 15. Cea cu doi copii preşcolari. Acolo nu intrau femei sau bărbaţi străini. Poliţista de la 12 se pocăise de tot, vecinul de la 13 umbla cu pletele-n vânt toată ziua iar nevasta lui primea vizite discrete... Ea şi Nicolae erau "campionii"...

Vecinul ei de vizavi, de la 13, arăta bine - dar nu după gustul ei, ci după al puştoaicelor de liceu şi-al individelor care visau romantism pe pâine cu topping de frişcă. Era înalt, foarte "bine", pletos, avea ochi albaştri... Avea şi-o tonă de haine numai una şi-una... Şi umbla pe palier şi pe scări la ore ciudate. Venea deseori seara târziu, după 10... Ea stătea acasă, cu copilul. Şi-ar fi arătat foarte bine, dacă nu s-ar fi dereglat de tot după naştere. Şi-o amintea cum fusese la început, atunci când abia apăruse pe palierul lor. Slăbuţă, cochetă, elegantă... Mers de fotomodel...

Poate erau amândoi fotomodele; nu? Deşi se îndoia că el "fotomodelea" zilnic până la zece noaptea! El mai degrabă... "umbla". Şi era păcat de copilaşul ăla frumos ca-n reviste! Se vedea pe faţa lui că nu e fericit deloc cu aşa părinţi şi aşa atmosferă-n casă! Era foarte tăcut, mergea mai mult cu capul în jos... Uneori o mai auzea pe maică-sa ţipând la el...

Oricum, nu i se părea normal ca el să-i vorbească nevesti-sii aşa. Că ea era singură cu copilul la mare, în timp ce el... "umbla" pe-aici.

Să-i fi spus ei Nicolae vreodată "proasto"! Mm, ce se enervase!

Gata, că n-avea de ce să se înfurie pe prostia vecinei! Şi nici pe tupeul vecinului! Că dacă nevastă-sa îi permitea, normal că el vorbea birjăreşte cu ea! Îşi luă geanta şi ieşi: se grăbea să facă plinul la Dacie. Oare-o să pornească? Că o ţinea nepornită în parcare de mai bine de-o lună...

Nicolae

Ciocăni uşor în uşă, ascultă... Nu, nu-l auzise. Scoase cheile şi încercă să descuie. Şi constată că siguranţa nu era pusă. Aşa că intră în holişor, ascultă câteva secunde... Mm, o să-i spargă capul - apariţia lui, la şapte dimineaţa, o s-o sperie zdravăn! Apăsă clanţa şi intră.

Renata dormea dusă, în pătuţul ei. Patul mare era gol. Aşa că îşi scoase haina şi se grăbi spre bucătărie. Şi ciocăni corect, de două ori. Uşa se dădu de perete! Aoleu, ce speriată era! Zâmbi:

- Wise men says / Only fools rush in

Şi cam atât apucase să fredoneze, pe ritm de UB 40 - Carina opri focul sub ibric şi-l strânse în braţe.

Carina

Oof; iar plecase la serviciu... Dar adevărul era că nu putea să se plângă. Nicolae venea în fiecare după-amiază la Renata; uneori, când putea, venea şi dimineaţa, şi intra pe vârfuri ca să nu trezească micuţa... Ce-i putea cere, mai mult de-atât? Poate doar să nu-şi ia concediu - pentru că atunci n-ar mai fi avut motiv să iasă din casă. Deşi ei i-ar fi plăcut mult să-i spună lui Fabian că pleca la serviciu şi să vină "la birou", la ele două!

Privea lung micuţa adormită...

Aveau din ce în ce mai multă nevoie de el. Şi ea, şi fetiţa lor. Şi nu vedea nici o rezolvare la problema asta. Nu voia să-l roage să stea mai mult la ele... Nu voia să-l lase să-i vadă tristeţea... Nu putea decât să lase uşa încuiată doar cu cheia şi să-şi pună ceasul să sune la şase jumate. Ca să facă un duş şi să fiarbă cafeaua. Ca să aibă cât mai mult timp pentru el. Şi-aşa, nu-l prindea niciodată ora opt şi cinci în zona Pieţei Iancului...

Ştia că Nicolae are multă treabă la serviciu. Ştia că, atunci când trecea pe la ea în drum spre serviciu, se trezea în jur de şase. Şi cum ajungea acasă cândva între şapte şi opt, şi îi mai "mânca"

şi cina o oră, se întreba ce mai putea ea să ceară?! Fabian nu cerea? Nicolae stătea cel puţin o oră cu Renata, în fiecare seară. Cu Fabian cât stătea oare? Şi oare cât stătea ţăranca cu Fabian? Şi oare ce-i şoptea băiatului la ureche?

Oof, Doamne! Şi-l dorea atât de mult! Îl voia acolo, lângă ele! De ce nu venea să stea cu ele? De ce nu plătea un detectiv particular, să-i facă ţărăncii poze proaspete cu amantul? De ce nu divorţa odată? Şi de ce ea îl iubea atât de mult încât nu putea să-i ceară pur şi simplu să divorţeze de ţărancă? De ce?

Alergă în baie şi închise uşa: nu voia s-o vadă Renata plângând. S-ar fi speriat, pentru că fetiţa ei o iubea mult pe mami. Şi-l iubea şi pe tati, şi-l voia acolo, cu ea...

Denisa

Gata. Şniţelele erau făcute, mâncarea de cartofi se răcea pe dulap, sandwich-urile erau în pungă, camera foto digitală era pregătită şi avea baterii noi... Era nouă jumate. Perfect! Intră uşor în camera lui Fabian.

Băiatul ei se culcase supărat. Iar ea, ca o mamă dementă ce era, nu se mai dusese aseară să-l împace. Spera "să-şi spele păcatele" de azi încolo. Ştia ce are de făcut pentru asta, dar nu ştia cât de mult s-a depărtat deja Fabian de ea. Spera ca Nicolae să nu-i fi făcut vreo surpriză neplăcută...

Îşi puse o coală nouă pe şevalet, ridică pensula, alese culoarea roşie... Şi se apucă de treabă. Picta ce picta, după care "bălăcea" sonor pensula în apă... Bun. Acum îi trebuia verde. Fabian o să râdă cu lacrimi, pentru că ea făcea eforturi mari să-i reuşească o chestie haioasă şi uşor boccie...

Făcea o floare. Mare cât un A3 şi copilăroasă cam ca la grupa mijlocie. Maximum trei culori - patru, cu totul cu negrul. În mijloc, peste polenul ăla galben pai, o să facă doi ochi, un nas şi-o gură...

Patul foşni scurt. Îl trezise; bun! Făcu un pas în spate şi privi capodopera cu alura unui critic de 80 de primăveri... Fabian mormăi încetişor:

- Neaţa, mami.
- Neaţa, puiule.
- ... Ce faci?
- Exersez.
- Ce exersezi?
- Nu ştiu încă, dar exersez "la greu"!

Îl făcuse să râdă. Şi, bineînţeles, îl făcuse curios! Fabian se ridică, iar râsul amuzat se transformă în hohote. Se încruntă la el, în glumă:

- Ce înseamnă asta, tinere?
- ... Mamă, ce-i cu tine?
- Nimic! Mi-am dat seama că n-am mai exersat demult alături de tine. Aşa că mi-am luat liber azi - şi o să exersăm în doi toată ziua!

Ei bine? Ce părere avea de chestia asta? Fabian nu mai râdea; iar asta nu prea era o veste bună...

- ... Azi e vineri, nu?
- Da.
- Ceea ce înseamnă că mâine stai la serviciu şi recuperezi...

Se grăbi să răspundă şi să se şi informeze:

- Da, dar mâine e zi scurtă. În plus, presimt că Nicolae o să vrea să petreceţi împreună măcar începutul de weekend.

După mimica lui, deducea că Fabian nu se bucura de aşa idee... Şi cum tocmai calculase câte puncte poate câştiga Nicolae dacă se screme foarte tare, şi-i dăduse o chestie un pic mai mică de unu, începu să râdă:

- Vrei să te-nvăţ şi pe tine?

Băiatul ei era mirat; îi întinse pensula:

- Hai, că de-astea nu ştii! Eu te învăţ de-astea, iar tu mă înveţi de-alelalte; OK?

Nu era încântat, dar nici n-ar fi refuzat-o. Aşa că îi puse pensula în mână şi-l trase în stânga ei:

- Hai să vedem. Bagă-n negru!
- Negru? Nu e cam... radical?
- Nu, nicidecum! Hai, ia negru! Aşa. Acum, fii atent! Ca să-ţi reuşească, trebuie să laşi mâna moale. Lasă mâna moale... Las-o moale de tot, că o mişc eu. Da să nu te-ncordezi, că strici totu'! OK?

Şi-acum era concentrat şi lăsase mâna moale... Nu, nu era bine! Îl trase lângă hârtie şi-i apucă doar încheietura. Şi turui, mişcând repede-repede mâna lui Fabian, din încheietură:

- Linie, linie, punct şi punct, linie, linie şi-un rotund! Gataa!

Făcuse o floare japoneză, cu două sprâncene, doi ochi, un nas, o gură şi-un cerc care le cuprindea pe toate. Fabian râdea în hohote. Se aplecase la 90 de grade; ridica din când în când privirea spre capodopera japoneză - iar hohotele i se înteţeau... Începu şi ea să râdă:

- Eu zic că e foarte reuşită.

Evident, rafală de hohote de râs... Continuă, decisă să ia şi pulsul relaţiei nepot-bunică:

- După părerea mea, seamănă puţin cu japonezele alea de la bunică-ta. Alea din calendarul păstrat cu evlavie din '70 încoace...

Pensula sfârşi în pahar - Fabian alerga spre baie, hohotind în continuare... Da' ce vină avea ea, dacă floarea lor semăna cu pozele alea întinse prin toată casa bunicii Gloria? Sigur, pozele erau frumoase; fetele erau frumoase, kimono-urile erau frumoase... şi cam decolorate de timp şi tix...

Şi ea râdea. Era foarte fericită dealtfel! Nicolae era la nivelul zero iar bunica Gloria era undeva la minus cinci, aşa. Bunicul Sergiu chiar nu conta, că el nu trăia pe planeta asta...

Ah, fir-ar să fie! Tocmai îi venise o idee "dinamită", dar pe care nu va putea s-o pună în practică! Fusese îndeajuns de gâscă să facă azi plinul la Dacie! Dar la idee nu renunţa - că era super! Deci: când Fabian se întorcea din tabără, într-o sâmbătă în care Nicolae va fi foarte ocupat la bancă iar Dacia ei va avea rezervorul aproape gol, o să-şi invite băiatul la plimbare - exact ca-n planul ei de azi! Şi-o să rămână fără benzină. Iar Eduard o să apară, după vreo cinci minute, sub formă de participant la trafic mai milos din fire, şi-o să se ofere să-i ducă el acasă, sau până la prima benzinărie... Ba nu; că după divorţ i-l va prezenta oficial, iar Fabian nu era fraier! Şi-ar fi trebuit după aia să-i explice băiatului de ce-i organizase aşa o întâlnire întâmplătoare, în loc să-l prezinte civilizat, cinstit şi fără gogoşele de-alea... Mai bine nu.

Intră în bucătărie şi puse mâncarea la frigider. Fabian intră şi el:

- Să ştii că e foarte frumoasă!
- Ba e foarte fistichie! Şi ştii de ce-a ieşit aşa?
- De ce?
- Pentru că am nevoie de-un strop de inspiraţie. Ai chef să mergem să ne inspirăm amândoi?

Băiatul ei nu prea ştia ce să zică... Zâmbi slab:

- OK; am premeditat o plimbare la iarbă verde, cu sandwich-uri şi cameră foto. Pentru inspiraţie, aer curat şi vitamina D. Mergi şi tu?
- Dă-mi cinci minute!

Eei, aşa da! Acum alerga să se schimbe! Ceea ce-o ducea cu gândul la ideea stupidă pe care-o avusese adineauri, cu Eduard, Dacia şi benzina. Fabian era isteţ foc şi incredibil de realist. Va fi de-ajuns să-i explice că vrea să i-l prezinte pe prietenul ei şi-l va vedea ducându-se să se schimbe în ceva "mai ca lumea".

Deci mergeau la... Cernica. Şi eventual şi la Străuleşti. Sau să

înceapă cu Străuleştiul, că era mai mult de pozat? Mm... O să-l întrebe pe el.

Nicolae

Ora şase şi-un sfert, iar el urca treptele cu voinicie...

Azi, el şi Carina încercaseră "un model nou". Adică nu mai plecase doar el - ieşiseră şi ele, la plimbare cu căruciorul. Despărţirea i se păruse un pic mai uşoară aşa... Dar cine ştie ce făcuseră ele după ce el intrase în trafic! Nu avusese curaj s-o sune pe Carina şi să afle dacă Renata plânsese; pur şi simplu nu mai putea să audă aşa ceva! Îl durea sufletul când ştia că fetiţa lui suferea...

Descuie uşa, impunându-şi să zâmbească - cu siguranţă, Denisa va întârzia şi azi. Aşa că el plănuia să încerce să picteze... sau măcar să stea lângă băiatul lui şi să-i povestească lucruri amuzante din BCR! Sau să-i spună bancuri...

La dracu! Îi auzea râzând în dormitor! Uşa era închisă, dar râsetele lor răzbăteau până în hol! Iar asta însemna că... Apăsă clanţa şi deschise larg uşa.

Dormitorul era "o nebunie colorată". Hârtiile pictate erau întinse peste tot, muzica se auzea în surdină iar ei păreau mânjiţi din cap până-n picioare. Ceea ce se putea traduce printr-un singur cuvânt: dezastru... Îşi descleştă greu maxilarul:

- Bună seara.

Fabian întoarse capul şi-i oferi un chip radiind de fericire şi doi ochi strălucitori:

- Salut, tati! Mami şi-a luat liber azi şi-am pictat toată ziua!

Denisa întoarse şi ea capul şi-l privi concludent... O privi lung... Era plină de acuarele. Bretonul, cel puţin, părea un curcubeu multicolor! Nevasta lui râdea cu subînţeles şi-i transmitea multe-multe palme peste ochi...

Reveni spre Fabian şi aprobă scurt cu capul - că trebuia să se dezmeticească cumva! Şi se grăbi să se întoarcă pe-un călcâi, să intre în sufragerie, să închidă uşa... Scoase telefonul şi selectă numele mamei lui. Suna...

- Da.
- Sărut mâna.
- Să trăieşti.
- De ce nu mi-ai spus că Denisa a stat azi cu Fabian?
- ... Păi tu nu ştiai?
- De unde să ştiu?!
- Ea aşa mi-a zis, când m-a sunat la nouă şi-un sfert! Că aţi discutat aseară şi-aţi stabilit că azi stă ea cu Fabian! Chiar m-am mirat, că nu m-ai sunat să-mi zici să nu mai vin!

Mda; era clar! Bombăni scurt:

- Bine. Sărut mâna.

Şi apăsă butonul roşu - că nu mai voia să ştie nimic. Şi nici nu voia să zică ceva. Tot planul lui se dusese pe apa sâmbetei! Toate speranţele lui se spulberaseră într-o clipă! Toate calculele pe care şi le făcuse, tot efortul de a-l apropia pe Fabian de el chiar şi doar cu un centimetru "eşuaseră grandios"! Ce dracu mai putea să facă acum? Să-l invite să citească împreună dosare de creditare? Să se-apuce să coloreze cărţi pentru preşcolari? Să-nveţe să coasă goblenuri?

Scoase din nou telefonul şi selectă numărul Carinei. Şi se apropie de fereastră. Dacă va auzi...

Carina

Ah, la naiba! Şi-i spusese să n-o sune de acasă! Sigur era acasă la ora asta! Îşi şterse lacrimile şi se grăbi să răspundă:

- Da.
- Ce faci?
- Sunt în parc, cu Renata. Tu n-ai ajuns acasă?
- Ba da.

Şi-l simţea supărat... Şi vocea îi era serioasă - semn că acum ea n-avea voie să-i dea veşti proaste! Nicolae coborî mult tonul vocii:

- A mai plâns?

Se grăbi să mintă, sperând că o s-o creadă:

- Nu. A dat să plângă, dar i-am spus că ai plecat înapoi, la serviciu, şi n-a mai plâns. Am luat-o repede din parcare... Şi-a uitat. Acum e în leagăn.

Nicolae tăcea... Se grăbi să rupă tăcerea aia apăsătoare:

- "Ţi-a copt-o" din nou, nu?
- Da.
- Ce-a făcut de data asta?
- Şi-a luat liber şi-au pictat toată ziua cot la cot.
- ... Şi pictează în continuare, nu?
- Da.
- Ceea ce pe el îl bucură la culme, nu?
- Bineînţeles.

Ce mai putea spune? Poate doar faptul că Nicolae era uneori atât de uşor de dus de nas, că-i venea să-l strângă de gât!

- Şi n-am rezolvare... Nu mai ştiu...
- Ştiu eu! Fă-i o listă! Rufele, aragazul, gresia, faianţa, cada şi chiuvetele, aspiratorul, hota, praful, oalele... Şi restul!
- Nu, nu merge. El şi-ar închipui că vreau s-o iau de lângă el pentru că se distrează mult prea bine împreună. Oricum, el crede că am ceva cu ea.
- Atunci treci repede pe la mine, să-ţi dau dosarul meu! Că e încinsă, şi poate vrea să picteze nişte portrete pupându-se! Şi cum ea nu se poate poza singură pupându-se cu amantul, du-i o sursă de inspiraţie!

Se înfuriase rău şi nu se mai controlase. Acum Nicolae era şi mai supărat... Şopti:

- Sau lasă-i să picteze şi vino la noi.
- Aş veni. Dar mi-e că iar o să fac Găluşca să plângă...

Atunci, ea nu avea altă soluţie. Să facă cum ştia el, şi gata! Că ea tocmai îi spusese să vină la ele, iar el nu voia să vină pentru că plănuia deja să plece după ce venea... Iar dacă ar fi fost după ea, mâine la zece ar fi apăsat personal soneria aia! Şi i-ar fi arătat ea lui Fabian cum stătea treaba şi cu mămica, şi cu tăticul lui! Şi gata cu toate rahaturile ţărăncii ăleia!

- ... Deci n-a mai plâns.

Minţi din nou:

- Nu.
- Iar tu tocmai ai reînceput să plângi, nu?

Zâmbi... şi-şi şterse lacrimile. Şi-şi trase sonor nasul:

- Mă apucasem, dar tocmai mi-a trecut.
- ... Trebuie să-ţi spun ceva... Până la sfârşitul anului, lucrurile vor începe să se schimbe. Îţi dau cuvântul meu de onoare.
- Nu, te rog să nu faci asta! Nu grăbi lucrurile! Nu risca! Noi suntem răbdătoare...
- În schimb, devin eu foarte nerăbdător.

Păi, în cazul ăsta... În cazul ăsta, poate era mai bine să-l lase să facă cum ştia el; nu?

- ... Hai, ai grijă de ea. Vorbim mâine, bine?
- Bine.
- Promiţi că nu mai plângi?
- Promit.
- ... Pa.
- Pa.

Apăsă butonul roşu... şi bufni în plâns - că era proastă şi avea limba legată! De ce nu-i spusese "Mută-te azi la noi - că, dacă nu, vin peste tine şi te mut eu"?

Nicolae

Îşi aprinse o ţigară şi se întoarse spre geam. Se însera...

Demult nu mai avusese o cină atât de amară! Mâncarea era ca de obicei - bună. Dar Fabian turnase foarte multă fiere peste ea. Iar el trebuise să zâmbească non-stop - pentru că, din clipa când se aşezase la masă şi până în clipa în care ieşise pe uşa bucătăriei, Fabian povestise ce bine se distrase el azi cu mami! Şi-i descrisese cu lux de amănunte cum se trezise şi-o găsise pictând flori japoneze! Cum plecaseră cu Dacia, cum se plimbaseră la Străuleşti şi mâncaseră sandwich-uri pe malul lacului! Cum merseseră până la Palatul Mogoşoaia şi-l vizitaseră şi făcuseră multe-multe poze! Cum reveniseră în Bucureşti, dar numai ca să ajungă la Cernica şi să se plimbe un pic şi pe-acolo! Şi să facă alte poze - şi cu lacul, şi cu mănăstirea... Îi venise s-o întrebe dacă aprinsese şi ea o lumânare la mănăstirea aia, să meargă divorţul repede! Dar îşi muşcase limba şi tăcuse... Şi zâmbise... uşor prosteşte...

Uşa se deschise larg iar Denisa îi zâmbi amabil:

- Unde sunt cămăşile tale murdare?
- De ce vrei să ştii?

Zâmbetul deveni uşor precaut:

- Pentru că mă apuc de spălat.

Îşi privi ceasul şi se arătă mirat:

- La ora asta?
- Da.

Şi cum ea nu mai zâmbea deloc acum, nu se obosi nici el să zâmbească - şi nici nu coborî tonul vocii:

- Păi apucă-te.
- Păi zi-mi unde sunt!
- Cămăşile mele? La curăţătorie.

Şi-acum o lăsase uşor mască... Continuă:

- Azi am luat ultima cămaşă curată din şifonier. Şi n-am vrut să aflu pe pielea mea dacă mai ai de gând să te ocupi de casa asta, sau nu. Că sunt jurist, nu vidanjor. Aşa că le-am dus la curăţătorie, la urgenţe, ca să fie gata mâine seară.

O văzu trăgând aer în piept - se grăbi să pună punctul pe i:

- Le şi calcă; deci n-ai de ce să te îngrijorezi. Spală restul - sunt sigur că mai găseşti câte ceva de spălat pe-acolo...

Denisa făcu un pas în spate şi trase scurt uşa. Rămăsese din nou singur...

Păi putea spune că tocmai înghiţise o linguriţă de miere. Dulce şi bună. Răzbunarea de azi avea gust de miere... polifloră!

Una peste alta, transformase neplăcerea de azi în plăcere. Cât pictaseră ei dincolo, el se ocupase de dosarele alea nenorocite. Mai avea cam jumătate de diplomat... şi termina. Se va culca pe la două, aşa. Dar asta însemna că mâine putea să se ducă la serviciu, să i le predea şefei de la creditare şi să se întoarcă acasă! Dacă socoteala lui era corectă, mâine Denisa va lucra până la trei-patru...

Denisa îi oferise azi lui Fabian o plimbare la iarbă verde şi multă pictură. El o să-i ofere mâine o ieşire în parc... şi-un fotbal între băieţi. Sau un baschet între băieţi. Sau o plimbare pe alei, sau o plimbare cu barca... Se orientau ei! Oricum, va avea grijă să ajungă amândoi acasă la o oră cât mai apropiată de cină. Şi-şi dorea atât de mult chestia asta, că sigur o să-i reuşească!

Denisa

Hm; îşi dusese cămăşile la curăţătorie! Auzi la el! Da' lui îi pica mâna, dacă îndesa şase cârpe în maşină, punea dero, turna zeamă bleo şi apăsa pe buton? Mm...

O făcuse expre! Ca s-o denigreze pe ea în ochii băiatului! Deci nu se înşelase - Nicolae începuse lupta pentru băiat! Ceea ce însemna că, în clipa în care judecătorii se întorceau din vacanţă, ea îşi lua liber şi se ducea la tribunal. Şi-şi rezolva problemele, o dată pentru totdeauna!

Gata! Ciorapii tocmai începuseră să se spele singurei! Scoase mobilul şi închise uşa băii. Introduse codul... Mesaj nou. Către Eduard. Că la ora asta sigur era la magazin, aşa că avea telefonul în buzunar! O să-i scrie că...

"Află urgent când se termină vacanţa judecătorilor şi găseşte-mi un avocat bun pentru divorţ."

Send... Şi-acum Eduţu ei fremăta şi făcea 13-14, surghiunit lângă balena de nevastă-sa... Oare îi răspundea, sau...? Da; telefonul tocmai piuise. Ce-i scrisese?

"Unul isteţ şi iute, să rezolve ambele divorţuri în simultan. Am notat, mâine dimineaţă mă apuc."

Bun, bine şi mâine dimineaţă! Erau abia în iulie, nu?

Şi-acum era foarte liniştită. Foarte calmă. Nicolae o să-şi tot ducă rufele la curăţătorie... Că îl vedea pe el îndesându-şi singurel cămăşile în maşină, din prea multă dragoste; dar n-o vedea pe curvieştina blondă călcând impecabil câte şase cămăşi pe săptămână! Apropo: oare ştia curvieştina cum se ţine fierul de călcat în mână? Şi pe unde se toarnă apă-n el? Şopti, ca pentru ea:

- Da' o şti că trebuie să toarne apă-n el?

Bufni în râs: era uşor nebună... şi uşor euforică... Pentru că avocatul ăla o să rezolve ambele divorţuri în simultan... Că se ocupa Eduţu ei de asta...

Nicolae

Se ridică şi se întinse bine, că amorţise rău de tot... Se apropie de fereastră.

Era două jumate dimineaţa, dar terminase tot. Mâine, şefa de la creditare o să aibă o surpriză... şi o migrenă nou-nouţă! Aprecia că până pe la 11 o să termine şi dosarele curente, deci la 12 va ajunge acasă... La 12 jumate, el şi Fabian vor fi în parc - şi cine ştie când mai ajungeau acasă!

Din păcate, mâine nu va avea când să treacă pe la fetele lui. Exista riscul ca Denisa să termine mai repede treaba şi să apară netam-nesam pe capul lor - aşa că trebuia să ajungă repede acasă şi să scoată cât mai repede copilul afară! În plus, el ştia ce se va întâmpla de luni încolo! Şi avea o mică problemă, apropo de chestia asta.

Bănuia că plecarea în tabără va fi dis-de-dimineaţă. Ceea ce însemna că va ajunge la Carina fie înainte ca Renata să se trezească, fie puţin după acel moment. Oricum, va rămâne la ele; iar micuţa de un an şi două luni va înţelege imediat că gata, tati terminase cu chestia aia abstractă numită "serviciu" - şi-acum stătea şi el acasă, aşa ca mami! Că mami stătea acasă cu ea 24 din 24... Şi va fi foarte fericită în prima zi, va constata că tati doarme acolo cu ele şi va aţipi mult după miezul nopţii... Şi cum de dimineaţă tati va fi tot acolo, lângă ele, şi nu va mai pleca la serviciu zile în şir, nici nu voia să se gândească ce se va întâmpla pe 21 iulie, seara! Când el şi-ar fi luat din nou geanta şi-ar fi ieşit pe uşă...

Trebuia să facă cumva. Trebuia neapărat să-şi petreacă acel concediu cu Carina. Şi cu Renata. Dar trebuia să facă el cumva, să n-o vadă pe Renata plângând... Să nu simtă din nou că şi Carina lui plângea după ce încuia uşa...

Cum să facă?

10 iulie 2010 - sâmbătă

Denisa

Apăsă uşor clanţa şi deschise uşa. Fabian dormea dus...

Picturile lor erau întinse mai peste tot prin cameră. Inclusiv pe frânghia aia legată între uşă şi galeria perdelei. Doamne, cum râseseră amândoi aseară, când puseseră hârtiile la uscat cu cleşti de rufe! Fusese superb... Ziua de ieri fusese superbă. Nici nu mai contau răutăţile lui Nicolae, când îşi amintea cum se plimbaseră, cum mâncaseră sandwich-uri, cum căutaseră cadrele perfecte, cum făcuseră fotografii cu flori şi gâze şi fluturi rătăciţi...

Închise uşa şi se grăbi să iasă: nu voia să întârzie. Ieri îşi luase liber, iar şefa o asigurase că semna ea condica în locul angajatei chiulangioaice. Azi însă trebuia să fie foarte cuminte... dat fiind faptul că era cam singura salariată din sucursala aia care-o ştergea chiar zilnic de la serviciu ca să se ducă la amant...

De fapt, de ce-i spunea "amant"? De ce nu-i spunea "viitorul soţ"? Poate că nu-l percepea ca fiind viitorul ei soţ; sau poate că... Poate că pur şi simplu nu se gândise la asta. Nu prea voia să se gândească aşa la viitor. Ea se gândea mult la prezent. În viitor, o să fie... ce-o să fie. Şi gata.

Nicolae

Puse geanta pe birou şi-şi privi ceasul - unşpe jumate. Mihai îl privea lung, serios, şi nu-i venea nici acum să creadă că "ucisese" toate dosarele alea...

- OK; ce te frământă?

- Fabian. E ataşat de maică-sa, iar Denisa a început să-l tragă şi mai mult spre ea.

- Ce-a făcut?

- Şi-a luat liber ieri şi l-a scos la iarbă verde - cu pretextul că trebuie să se inspire, pentru viitoarele picturi. După care s-au dus acasă şi-au pictat până seara târziu.

- Adică ea vânează în continuare puncte, deşi conduce detaşat campionatul.

- Exact.

- Îmi face impresia că se pregăteşte de divorţ.

- Şi mie a început să-mi lase impresia asta.

- Şi de ce nu depui tu primul actele?

- O să le depun, probabil când mă întorc din concediu...

Colegul lui se lăsă pe spătarul scaunului:

- OK: ce te frământă de fapt? Că nu problema Denisei te roade pe tine!

- ... În primul rând, nu ştiu cum să fac cu Renata.

- Adică?!

- Adică luni dimineaţa mă duc la ele - şi nu mă mai clintesc de-acolo până pe 21.

- Şi testezi viaţa de familie alături de ele.

- Exact.

- Bună treabă - că trebuie să ştii dacă vă puteţi suporta 24 din 24.

- Nu; trebuie să o ajut să calculeze dacă mă poate ea suporta 24 din 24. Eu ştiu că n-am astfel de probleme în ceea ce-o priveşte.

- Nu lua lucrurile astea aşa. Observ-o şi calculeaz-o toată, înainte să spui din nou "Hai".

Aprobă cu capul, pentru că Mihai avea totuşi dreptate... Şi continuă:

- Deci am şi problema Renatei. O să fiu acolo când o să se trezească; şi n-am să mă mai duc la serviciu. O să fiu acolo când adoarme la prânz, când se trezeşte, o să mergem toţi trei în parc, o să cinăm împreună, o să adoarmă probabil în braţele mele... Şi tot aşa. Până pe 21, când o să-mi iau sarsanaua şi-o să plec. Iar.

- Şi-atunci, peste Carina ta se va dezlănţui iadul.

- Exact. Lacrimile şi ţipetele Renatei se vor revărsa peste supărarea ei. Că şi ea e supărată atunci când mă vede plecând!

- Vorbeşte cu mama ei. Din câte am înţeles, nu-ţi mai urează tăieri de tramvaie; v-aţi împăcat, nu?

- Oarecum... Nu prea-mi vine să o sun şi să-i zic că am o rugăminte. Totuşi, e copilul meu! Îţi dai seama cum o să le pice când o să le transmit, voalat, că vreau să stau cu fata lor în intimitate iar aia mică mă cam încurcă?

Mihai aproba - şi era serios, semn că avea dreptate:

- Corect! Dar angajează o bonă! Sună la o firmă specializată în închirieri de bone, adu o muiere şi ia-ţi Carina la plimbare! Când vă e foame, intraţi în prima crâşmă! Când vă vin piticii, intraţi în primul hotel!

- Bona e riscantă - că Renata n-a mai stat fără Carina până acum.

- Ba a stat de câteva ori, când aţi ieşit voi la restaurant.

- Dar a stat cu mama Carinei şi-a aranjat Carina cu ea.

Mihai îşi aprinse o ţigară:

- Auzi? Ştii ceva? Una şi cu una fac doar două! O vrei pe Carina? Bea un energizant, ia un buchet de flori şi nişte bomboane şi du-te la maică-sa! La urma urmei, e maică-sa! Şi-şi dă şi ea seama că fi-sa are nevoie de tine, nu?

Ridică din umeri şi apucă receptorul:

- Până la urmă, cred că aşa o să fac. Dacă nu cumva o s-o sune chiar Carina!

- Dar ar fi foarte bine dacă i-ai arăta Carinei că te-ai gândit tu la asta. Că e tânără - şi s-ar putea să aibă impresia că ai picat fleoşc acolo, să beneficiezi şi cam atât. Ştii tu - dă bine puţină organizare, puţin efort...

Efort pe care el nu-l prea depusese în ultimul timp... Da; Mihai avea dreptate - şi-avea şi-un vocabular elevat, nu-l “trosnea peste ochi” cu cuvintele pe care le merita. Ridică receptorul şi formă numărul de acasă. Ar fi trebuit să răspundă mama lui...

- Alo?

- Sărut mâna.

- Aa, bună! Ce-ai păţit?

- Nimic. Voiam să ştiu dacă Denisa mi-a mai pregătit vreo surpriză.

- Aa, nu, stai liniştit! Eu fac nişte chec iar Fabian se joacă la calculator!

Bun! Zâmbi slab:

- Atunci fii atentă, că e secret. Eu plec acum de la serviciu. Vin direct acasă, unde-o să-i propun băiatului să mâncăm prânzul mai devreme şi să ieşim prin parc.

- Minunat! E perfect, să ştii!

- Ştiu. I-am plănuit nişte pase de fotbal, sau nişte baschet, după care vreau să-l duc în Herăstrău, să ne plimbăm cu barca!

- Vaai, ar fi

- Mamă, gata cu exploziile verbale, că e secret!

- Bine, bine...

- Ştiu ce vrei să spui. N-a mai mers niciodată cu barca, din motiv de mamă ultra-grijulie şi posesivă. O să meargă azi, stai liniştită. Deci, vin acasă.

- Bine. Vrei să încălzesc eu prânzul?

- Te rog chiar. În juma de oră am descuiat uşa.

- Te aştept.

Închise şi se ridică. Şi scoase mobilul, oftând greu... Mihai îi făcu semn cu mâna; îşi strânseră mâinile:

- Vorbim!

- Vorbim! Te sun mâine?
- La doişpe fix, ca de obicei.
- Salut!

Carina răspunse, gâfâind serios:

- Da.
- Bună, iubire.
- Bună, iubire. Ce faci?
- Uite, mă pregătesc să plec de la bancă... Şi să-ţi cer iertare.
- Poftim?
- Ai putea să mă ierţi dacă ţi-aş spune că nu pot să trec pe la voi azi?
- Bineînţeles! Stai liniştit!
- Ţi-am spus ce s-a întâmplat ieri. Şi trebuie să contraatac, pentru că nu-mi permit să mă gândesc că-l pierd...
- Du-te liniştit acasă! Şi marchează zece puncte dintr-o singură lovitură!
- ... Sigur nu te superi?
- Sigur.
- ... Trec mâine pe la voi.
- Bine.
- La unu fix sun la sonerie.
- Nu suna, că o să încerc s-o adorm...

Zâmbi slab:

- Ar fi perfect dacă ai şi reuşi...
- Ştiu...

Ieşi din bancă şi şopti:

- Mi-e dor de tine!
- Eu simt că înnebunesc şi mă urc pe pereţi pe-aici! Dar, te rog, du-te şi fă-l pe Fabian s-o urască!
- Bine.

Şi nu mai spunea nimic, pentru că ar fi vrut să-i spună că o iubeşte - dar era în mijlocul trotuarului. Şi era aglomerat. Şi nu trebuia să afle nimeni, momentan...

- ... Pa, iubire.

Ei, la dracu! Cine-l auzea, îl auzea şi gata! Fleoşc!

- Pa, iubire.

Gata - închise şi descuie maşina. Şi se grăbi să demareze - dacă Denisa ajungea înaintea lui, era un dezastru!

... Ba nu; dacă Denisa ajungea înaintea lui, or să se aşeze toţi trei la masă iar el o s-o privească lung, zâmbitor ca o zi de vară, şi-o să-i spună: "Întrucât ştiu că azi eşti foarte ocupată şi cu aragazul, şi cu gresia şi faianţa, şi cu cada şi chiuvetele, şi cu aspiratorul, şi hota, şi praful, şi umplutul oalelor... şi celelalte, mă gândeam să ies un pic cu Fabian. Să nu te încurcăm la treabă..." Şi apoi o să rânjească la ea, o să-şi ia băiatul şi chiar că n-o să mai dea pe-acasă până pe la zece noaptea! Aşa că se grăbea oricum - Fabian era isteţ, ar fi sesizat imediat înţepătura verbală şi aluzia la femeia măritată sub care gemea jegul...

Carina îi amintise ieri de dosarul acela. Se bucura mult să constate că ea încă mai avea copia ei. Pentru că el pusese acel dosar sub nasul Denisei, se asigurase că-i pică faţa atunci când vede că bărbatul ei ştia ce ştoarfă are-n casă, şi nu-l mai luase. I-l lăsase ei, cadou. Presupunea că Denisa se grăbise să-l îndese în tocătorul de hârtii de la serviciu, sperând că dacă dosarul dispărea, dispărea şi informaţia din capul lui...

El nu luptase niciodată să reînvie mariajul cu Denisa. Nu încercase niciodată s-o convingă să renunţe la amant, în favoarea soţului ei. Şi asta pentru că n-o iubise niciodată. După discuţia din restaurant, din decembrie anul trecut, nici ea nu încercase să-l aducă înapoi, lângă ea şi băiat. Oare nici ea nu-l iubea? Oare nici ea nu-l iubise niciodată? Oare se căsătoriseră doar pentru că părinţii ei îi întrebaseră, la un moment dat, când se căsătoresc? Asta chiar ar fi fost descoperirea secolului! Nu de alta, dar foarte multă lume îl considera isteţ! Şi terminase Facultatea de Drept "pe bune"! Oare chiar fusese idiot? Oare chiar tot creierul lui se concentrase asupra Dreptului - nemailăsând nici urmă de sclipire de inteligenţă pentru restul vieţii lui? Greu calcul...

Parcă maşina, coborî şi se grăbi spre bloc. Trecu pe lângă Dacia Denisei... Abia acum îşi dădea seama că soţia lui nu mai plecase cu maşina la serviciu de câţiva ani buni! Hm... Oare venea amantul s-o ia de-acasă? Oare chiar atât de îndrăgostit să fi fost individul ăla - s-o mute de colo-colo prin tot Bucureştiul, doar ca să petreacă împreună două ore în trafic? Cine ştie - că nu se învrednicise să-i urmărească şi nici nu se gândise la un detectiv particular...

Ce-ar fi dacă ar angaja un detectiv particular, pentru perioada aia de concediu? De vreme ce el va locui la Carina, bănuia că Denisa nu se va jena să-şi aducă amantul acolo, în patul conjugal! Că amantul ei era căsătorit, avea nevastă în spaţiul locativ! Dar aia ar fi fost o lovitură grea pentru Fabian... Aşa că, indiferent cât de solidă ar fi fost acea dovadă la divorţ, n-o va "produce". Pentru binele băiatului lui.

Descuie şi intră. Uşa bucătăriei se deschise imediat iar mama lui îi arătă că totul era OK. Adică Denisa nu venise, iar prânzul era gata. Aprobă şi-o sărută pe obraz. Şi lăsă geanta de voiaj pe hol, pentru că se grăbi să intre în dormitor:

- Hei, salut!
- Salut, tată.
- Ce faci?
- Uite, învăţ pentru carnetul de conducere...

Se juca o chestie complicată, cu o maşină care gonea chiar acum pe trotuarul dintr-un oraş virtual. Zâmbi slab:

- OK. Deci trebuie să încep să dorm cu cheile sub pernă...

Fabian râdea, el râdea...

- Mâncăm mai devreme azi?
- Cum vrei!

Bun! Intră în sufragerie. O să-şi ia treningul şi-un tricou. De fapt, nu - blugii şi-un tricou. Blugii lui erau aproape noi... Că era jurist, nu vidanjor... Gândul cu vidanjorul îi venise atunci când văzuse pozele făcute de Carina. Individul cu ochi albaştri purta blugi de vidanjor: cam jegoşi şi ultra-tociţi. Arătau ca dracu împreună - ea cu fustă conică şi cămăşuţe strâmte şi scrobite şi el în tricoul uşor şifonat şi blugii ăia! Dar dacă ei îi plăcea...

Ce-ar fi să discute totuşi cu un detectiv particular? Şi să-l pună să monteze nişte camere de luat vederi în sufragerie, focalizate pe mijlocul patului? Ar fi obţinut răspunsul la două întrebări: "cum" şi "de ce". Cum de se uitase ea la asemenea vidanjor şi de ce încă se mai uita la el! Numai că se întreba în ce măsură merita efortul financiar... şi trăgea concluzia că mai bine îi cumpăra Renatei o limuzină cu şofer, decât să arunce banii pe prostii! Aşa că...

Aşa că intră în bucătărie şi-şi sărută din nou mama pe obraz:

- Mulţumesc.
- N-ai de ce. Hai, că am fugit acasă! Să ai grijă! Şi să nu te înfurii!

Aprobă cu capul, iar ea coborî mult tonul vocii:

- Că sigur o s-o pomenească azi de vreo zece ori! Că-i mă-sa!

Aprobă din nou şi-o văzu ieşind... Aşteptă, ascultă... Şi oftă greu: acum, să încerce să-l convingă, nu? Scoase capul pe uşă:

- Vii la masă?
- Imediat!

Aştepta... Şi-o să mai aştepte ceva-ceva, pentru că auzea maşina aia virtuală luând curbe şi accelerând... După vreo două minute, auzi o melodie; apoi zgomot de taste. Iar paşii se apropiară grăbiţi şi Fabian intră:

- Scuză-mă, dar trebuia să-l bat!
- Pe cine?

- Pe Nuţu!

- ... Nuţu?

- Ionuţ, colegul meu de bancă.

Aha! Păi putea spune că era uşor idiot - de vreme ce habar n-avea că pe colegul de bancă al băiatului lui îl chema Ionuţ şi era prieten bun cu Fabian! De vreme ce-i spunea Nuţu, era clar... Mm, ciorba era delicioasă! Denisa avea o calitate evidentă - gătea bine... Se grăbi să afle mai multe despre acel Nuţu:

- Şi sunteţi prieteni buni, sau doar colegi de bancă?

- Eei, suntem tovarăşi deja! Dintr-a patra!

Deci era idiotul campion pe Bucureşti! Continuă, încercând să deturneze discuţia spre partea care-l interesa:

- Şi stă prin zonă?

- Da, la capătul lui 4.

- Adică la o staţie de-aici?

- Da.

- Şi cum de nu vă vizitaţi?

- Poftim?

- Cum de nu vine pe-aici? Cum de nu te duci tu la el? Cum de nu ieşiţi pe-afară? Ştiu că are un parc măricel acolo, nu?

- Da, are. Da' ce să facem în parc?! Ne plictisim!

Începu să râdă:

- Pe vremea când aveam eu 12 ani, făceam campionate de fotbal! Şi adevărate concursuri de baschet!

- Da' aveai cu cine! Acum, parcurile sunt goale...

- Eu ştiu? De ce nu vorbeşti cu colegii tăi de şcoală? Să ieşiţi toţi în parc şi să încingeţi un baschet?

- Păi, cu cine să vorbesc? Jumătate din ei sunt la ţară, la bunici, iar cealaltă jumătate sunt cu părinţii în concediu! Numai eu şi Nuţu am rămas acasă, ca ciudaţii...

"Fabiane, ţi-ar place să ai o surioară?" Îşi înghiţi instantaneu cuvintele şi rosti cu totul altceva:

- Baschetul poate fi plăcut şi în doi.

- Mai bine nu. Că, dacă mă bate, mă oftic şi mă cert cu el. Şi viceversa. Mai bine jucăm *Need for Speed* în reţea. În funcţie de scor, îl las să câştige, sau mă lasă să câştig...

- Dar l-ai întrebat dacă vrea să ieşiţi în parc?

- Nu; că ştiu sigur că nu vrea.

Aşa deci... Terminase deja ciorba; se ridică şi începu să umple prima farfurie:

- Şi totuşi, e important să faci mişcare. Cum vrei să-ţi dezmorţeşti oasele şi muşchii, dacă stai toată ziua în casă?

Fabian ridică din umeri:

- La ora de sport, presupun...

- Şi acum, în vacanţă, cum faci?

Băiatul lui începu să râdă:

- Aş spune că jucând baschet în reţea - dar nu vreau să par obraznic...

Puse farfuria pe masă:

- Şi-asta e bine, că nu vreau să-ţi fac morală...

- Dar tu cum de-ai ajuns aşa devreme azi? De obicei, te prindea 3-4 la bancă!

- Am stat până la 2 dimineaţa şi am terminat toate dosarele restante.

Şi-acum Fabian îl privea lung... Se reaşeză şi muşcă cu poftă din felia de pâine:

- De vreo 17 ani "mor pe baricade" în banca aia. Tocmai am avut o revelaţie.

Băiatul lui reîncepu să râdă:

- Nu-mi spune că-ţi dai demisia!

- Nu, Doamne fereşte! Că-mi place meseria pe care-o fac, şi-mi place şi salariul pe care-l primesc lunar! Nu; mi-am dat seama că noi doi petrecem foarte puţin timp împreună.

- Păi să ştii că nu ieşim din tiparul colegilor mei de-a şasea. Sunt vreo doi care-şi văd tatăl doar în weekend. Fizic vorbind... Că unul e şofer de taxi şi lucrează noaptea; iar celălalt e operator de macara şi lucrează acolo unde-l cheamă. Când la Craiova, când la Caracal...

Ehei! Vai de bieţii copii! Generaţie chinuită, privată de adevăratele valori ale vieţii... Se grăbi să continue:

- Numai că ei sunt ei, iar noi suntem noi. Iar eu tocmai am avut o revelaţie. Aşa că îţi propun o ieşire în parc.

Vedea în ochii lui că nu era deloc convins de necesitatea ieşirii "cu tati în parc"... Adăugă, încercând să-l determine cumva să spună "Da":

- Luăm şi mingea - poate ne inspiră. Un fotbal, un baschet... Volei... Popice... Nu ştiu; orice! Tu nu te-ai săturat să stai în casă?

Fabian negă scurt şi reveni spre sosul din farfurie:

- Nu. Afară e caniculă la ora asta. În plus, nu mă înebunesc după jocul cu balonul rotund - nici cu piciorul, nici cu mâna.

Îl privi lung... şi-şi înăbuşi oftatul:

- Nu vrei nici măcar să încerci?

Capul şaten se scutură scurt, iar Fabian începu să râdă:

- E 4-2 pentru el - acum o să câştig eu! Şi-o să fac mai multe puncte, că pilotez mai bine decât el!

Cu alte cuvinte... Cu alte cuvinte, pe-asta "o ratase"! Se ridică şi puse farfuria aproape plină în chiuvetă:

- Lasă-le, că le spăl eu.

Ieşi, închise uşa, îşi luă geanta de voiaj în sufragerie şi închise uşa. Şi se aşeză încet pe fotoliu.

Eşuase. Venise momentul să accepte evidentul - în ultimii 12 ani, lipsise complet din viaţa fiului lui. Apăruse cam ca macaragiul ăla - în weekend, atunci când nu-l chema de urgenţă să scoată TIR-uri din Canalul Dunăre-Marea Neagră. Şi apăruse şi la zilele de naştere, o oră-două. Denisa fusese lângă el şi la şedinţele cu părinţii, şi la serbări, şi la plimbările cu căruciorul... Şi la teme... Şi în zilele când venise trist de la şcoală, iar ea trebuise să discute cu el şi să-l remonteze... El nu-şi mai găsea locul lângă băiatul lui. Era evident acum că era rupt complet de modul lui de gândire. De scala lui de valori. Pentru Fabian, era mai important să trişeze la jocul pe calculator, decât să lupte să câştige corect un duel unu la unu, lângă un coş de baschet. Şi da, constata că avea dreptate băiatul lui - părculeţul din faţa blocului fusese gol atunci când venise el acasă. Copiii nu mai erau cum îi ştia el. Copiii se jucau altfel... Nu mai văzuse demult asfalt desenat cu creta... Şotronul şi frunza probabil că ar fi trebuit predate la orele de educaţie fizică din clasele I-IV... Iar dacă l-ar fi chemat acum pe Fabian pe hol, să joace liniuţa cu două fise, probabil că ar fi fost întrebat ce-i aia şi care erau regulile...

Fabian va rămâne cu Denisa. Trebuia să fie obiectiv şi să înceteze să se mai mintă aiurea. În ultimii 12 ani, obţinuse un post bun, sigur, şi-un cont baban; dar îşi pierduse copilul...

Imediat cum se termina vacanţa judecătorească, va înainta divorţul. Şi va face tot ce-i stătea în puteri să ia băiatul la el - chiar dacă asta i se părea acum o misiune imposibilă. Pentru că nu-i plăcea comportarea aia mămoasă a Denisei. Îl proteja şi-l ferea de toate droburile de sare, existente sau doar teoretice. Îşi amintea că, la un moment dat, îi interzisese să se mai dea pe tobogan - ca să nu-i alunece piciorul pe scară, când urca... Denisa obţinuse un pictor singuratic; iar dacă el i-ar fi adus femeii ăleia o foaie A4 pe care scria negru pe alb că savanţii descoperiseră nişte chestii foarte toxice în acuarele, era sigur că în 24 de ore Fabian renunţa la pictură...

Va divorţa deci. Se va muta cu Carina şi Renata. Şi nu-şi va repeta greşelile. Renata va ieşi zilnic afară - chit că se va juca cu unul din ei, sau va plăti el nişte copii să se joace şi cu ea. Şi-i va

impune Carinei să oblige copilul să facă sport. Ori dans, ori balet, ori gimnastică, ori atletism - orice! Mişcare să fie!

Auzi uşa de la bucătărie deschizându-se. Aşteptă... Paşii se îndepărtau. Fabian se ducea să câştige la *Need for Speed*. Eşuase deci în cea mai importantă sarcină din viaţa lui! În sarcina de tată! Misiunea aia era pierdută. Fabian era pierdut pentru el. Iar el îşi jura lui însuşi, chiar acum, că Renata nu va vedea calculatorul mai mult de-o oră pe zi - şi nu jocuri! O să-i interzică să-şi facă e-mail şi cont pe Messenger...

Şi-şi mai jura ceva - îşi jura lui însuşi că nu va face cu Carina aceleaşi greşeli pe care le făcuse cu Denisa. Pentru că n-ar fi ajuns în situaţia asta, dacă el nu s-ar fi axat atât de mult pe construirea carierei. Fusese absent de lângă ea... iar ea îl preferase pe individul vidanjor. Pentru că era, la urma urmei, de preferat un bărbat viu, care ştia să meargă pe asfalt fără patru roţi şi fără să se-mpiedice! Blugii ăia jegoşi şi uşor cam prea tociţi erau cea mai bună dovadă că individul era viu! Privind lucrurile prin prisma asta, trăgea concluzia că el, în costumele lui de firmă, arăta ca un mort. Doar coşciug îi mai lipsea.

Oftă greu şi se ridică: păi să-şi pună cămăşile la loc... şi să stea, ca mortul, în fotoliu, la televizor! Sau la laptop, nu? Să se pună la curent cu noutăţile legislative...

Trântea cămăşile pe raft şi se întreba...

Ciocănitul în uşă nu-l miră - pentru că îl lăsase să-i vadă tristeţea şi ştia că băiatul lui era foarte receptiv la stările sufleteşti. Aşa că...

- Intră.

Uşa se deschise. După câteva secunde, Fabian întrebă:

- ... Mai e valabilă invitaţia în parc?

- Da; dar mi-am dat seama că n-avem ce face în parc, pe canicula asta. Aşa că...

- ... Eu cred că am putea găsi ceva de făcut. Chit că braconăm la ştiucă...

Poftim? Râdea de el? Întoarse capul şi-l privi lung... Nu; Fabian vorbea foarte serios. Îşi luase şi el blugii şi-un tricou şi ţinea mingea de fotbal la subraţ... Să înţeleagă că fiul lui avusese o revelaţie? Sau că îi observase tristeţea şi prefera să sacrifice jocul preferat pentru a nu-şi vedea tatăl tuflit? Nu prea ştia - şi nici n-avea stare să se gândească la asta...

- ... Mergem?

Aprobă şi reveni la cămăşi:

- Termin aici şi mergem.

Că poate venea Denisa şi nu mai mergeau nicăieri! Gândul ăla îl întristase instantaneu...

Ce dracu spera el să obţină în alea două luni? Judecătorii se întorceau din vacanţă cândva în septembrie - dar până le venea lor rândul, se făcea octombrie. Lipsise 12 ani; ce mai putea câştiga în două luni? Din care zece zile erau pierdute din start, pentru că Fabian pleca în tabără... să picteze...

Păi putea obţine... măcar bunăvoinţa şi dorinţa de-a încerca, în alea câteva ore de vizită duminicală. Atât va rămâne, din ultimii 12 ani - 3-4 ore de vizită... rece şi distantă, neplăcută, silită poate...

Puse geanta înapoi în şifonier, îşi luă adidaşii şi se încălţă. Şi adidaşii erau noi-nouţi - dovadă că el dădea sfaturi, dar stătea ca mortul în costumele alea de firmă şi se-ntreba ce nu funcţiona. Luă actele maşinii şi cheile şi zâmbi:

- Nu lua mingea.

- Păi n-ai spus că jucăm baschet şi fotbal?

- M-am răzgândit.

Mingea sfârşi printre pantofi; ieşiră. Încuie şi continuă:

- Mi-am dat seama că generaţiile noastre funcţionează diferit. Şi au priorităţi diferite. Dar nu te îngrijora - azi ne vom distra de minune. Pentru că mergem într-un parc cu distracţii pentru generaţia ta...

O să-l ducă în Herăstrău. Or să pornească uşurel la plimbare... Or să facă concurs de aruncat cu pietre-n apă - cine aruncă mai departe, sau cine face mai multe "broscuţe"... Apoi se vor plimba cu vaporaşul - pentru că Denisa nu-l lăsase până acum decât să privească vaporaşul ăla nenorocit de pe mal... Apoi vor lua o barcă şi vor pluti în derivă... Şi-apoi or să meargă la tiribombe. N-or să se dea în trenuleţul ăla ruginit; dar cu siguranţă vor da cu pumnul în sacul de box, vor arunca cu mingii la ţintă şi vor şofa. Aia va fi "piesa de rezistenţă" - maşinuţele electrice. Or să stea o oră acolo! Indiferent cât costa şi câţi copii vor aştepta eliberarea maşinuţelor ălora! Fabian juca *Need for Speed* pe calculator? Data viitoare îl ducea la kart-uri!

Denisa

Descuie uşa, intră şi văzu imediat diplomatul lui Nicolae. Zâmbi împăciuitor:

- Am veniit!

Ascultă...

De ce oare simţea că are un gol în stomac? De ce oare presimţea că nu era nimeni acasă? Pentru că vedea mingea de fotbal abandonată printre papuci? Porni, încet, în inspecţia casei...

După cum erau hainele azvârlite în dormitor, deducea că Fabian se schimbase şi plecase în grabă... Farfuria din chiuvetă era aproape plină; dar nu pentru că mâncarea era numai bună de trimis la canal, ci pentru că... Pentru că Nicolae nu putuse să mănânce. Probabil că el propusese o plimbare, Fabian îl refuzase, el se supărase iar băiatul se schimbase în grabă şi îl împăcase. Şi plecaseră amândoi.

Intră în sufragerie şi deschise şifonierul. Privi lung teancurile de cămăşi... Păi uite ce frumos arătau! Erau chiar pricepuţi! O să-i spună lui Nicolae că era mai bine să-şi dea cămăşile la curăţătorie de-acum încolo! Că le scoteau impecabile! Le şi călcau...

Îşi cunoştea bine bărbatul - Nicolae nu lăsa poliţe neplătite. Ieri, "i-o copsese" ea. Azi, "i-o făcea" el. Şi nu-i lăsase nici un bilet, nici un indiciu apropo de locul unde plecaseră - ca să nu pice şi ea pe capul lor şi să-i strice lui aranjamentul! Dar ştia deja câte puncte va obţine bărbatul ei din plimbarea asta - aşa că era foarte liniştită.

Se schimbă şi intră în bucătărie: să mănânce şi ea şi să facă un pic de curăţenie! Dacă tot era singură acasă... Măcar să umple casa cu parfum de detergenţi buni - că Nicolae va veni foarte trist şi abătut şi tuflit, şi era important pentru ea să ştie că nu va auzi remarci răutăcioase la adresa ei.

Nicolae

Era doar şase jumate. Şi-ar mai fi stat - că se distraseră pe cinste şi nu apucaseră să meargă şi la salteaua aia săritoare! Dar Fabian îi amintise că Denisa îi aştepta cu cina; aşa că urcau treptele. Râdeau amândoi...

- Auzi, tată? Există şi piste mai mari pentru maşinuţele alea electrice?

- Nu, dar data viitoare putem merge la pista de kart. Sau la Water Park.

- Nuu! Am auzit că e rău de tot la Water Park! Ăla de la Otopeni, nu?

- Sau ăla din Mamaia...

Fabian întoarse capul şi-l privi lung. Numai că nu mai era serios, ca de obicei - ochii îi străluceau teribil şi parcă urla dorinţa de-a merge mâine dis-de-dimineaţă la Aqua Land-ul din Mamaia... Ajunse lângă el şi-l luă de gât, îndrumându-l spre uşa

apartamentului:

- Dar eu zic ca data viitoare să mergem la kart. Şi cum eu sunt cam prea... mare pentru aşa maşinuţe mici, ce-ar fi să aranjezi cu Nuţu, să vină şi el?

Băiatul lui rămăsese fără cuvinte! Apăsă soneria, ştiind ce imagine "devastatoare" vor vedea ochii Denisei peste fix 10 secunde:

- Fac eu cinste, aşa că nu-i trebuie decât aprobarea părintească...

Fabian "explodă" la propriu:

- Vorbeşti serios?

Aprobă, ascultând răsucirea cheii.

- Ar fi super!

Uşa se deschise larg iar Denisa înlemni, cu ochii la ei... Îi zâmbi concludent:

- Bună, dragă...

"Şi închide gura. Că stă cu plăcere sub braţul meu! Şi uite ce bine ne-nţelegem! Uite-l ce fericit e, de când nu-i mai spui tu ce să facă şi mai ales ce să nu facă!" Momentele alea erau nepreţuite... Fabian intră şi exclamă:

- Săru' mâna, mami! Am fost cu barca!

Denisa era KO. Intră şi el şi închise uşa:

- Păi trebuia să mergi cu barca odată şi odată, nu? Că ai 12 ani, totuşi!

"Iar dacă mă-ta e proastă şi te ţine-n casă de frică să nu te sufoci la aer curat, lasă că s-a dezmeticit tac-tu şi rezolvă el totul!" Băiatul turui în continuare:

- Şi-am fost şi cu vaporaşul şi-am condus o maşinuţă electrică! Ştii cum a fost? Super!

Uau! A fost super! La Străuleşti şi Mogoşoaia cum fusese? Ah, da! Un pic mai nasol! Mâncaseră sandwich-uri răscoapte la soare, în timp ce ei serviseră azi pizza fierbinte în barcă! La care, apropo, băuseră Coca-Cola - că oricum mureau într-o zi! Şi era important să moară fericiţi şi împliniţi, nu "bio"... Soţia lui intră în bucătărie; Fabian o urmă imediat, continuând să turuie... Intră în sufragerie şi închise uşa. Şi începu să scrie mesajul...

"Cred că am reuşit. Mâine la 12 fix sunt la tine - iar seara mergem la pădure sau la Mall."

Send... Şi-acum Carina se va gândi 12 ore la propriul şifonier, încercând să găsească haine cât mai armonios asortate...

Iniţial, ziua de azi păruse a fi un eşec - dar se dovedise a fi un succes incredibil! Un succes cam ca filmul "Titanic", la galele premiilor Oscar. Se gândise că nu mai avea ce câştiga, ce recupera. În opinia lui, recuperase azi cam... doi ani. Mai avea deci zece...

Plimbarea cu barca fusese cea mai strălucită idee pe care-o avusese anul ăsta. Plimbarea aia în doi, cu pizza şi Coca-Cola la mijloc, singuri în derivă pe lacul Herăstrău, le prinsese tare bine! Discutaseră despre plecarea în tabăra de pictură, despre colegii lui, despre lucrurile care se întâmplau la şcoală... Discutaseră probleme pe care Denisa le "ataca" numai prin prisma faptului că Fabian venea supărat de la şcoală, iar ea trebuia să-l împace. Felul în care vedea fiul lui lucrurile i se păruse un pic ciudat; şi-i expusese propria opinie apropo de spartul geamului de la clasă, chiulul de la ora de sport, motivarea absenţelor din catalog contra cost şi cele două colege care decideau să chiulească imediat cum BMW-ul cu numere de Marea Britanie oprea în faţa porţii liceului. Îşi pusese băiatul pe gânduri; adică îi adusese opiniile şi viziunea mai aproape de normalitate. Fabian avea fond bun; se va gândi la ceea ce discutaseră şi va trage singur concluziile corecte! Din fericire, intervenţia lui nu venea prea târziu - nici băiatul lui nu înţelegea de ce unii dintre colegii lui se filmau cu telefoanele făcând tâmpenii în timpul orelor. Şi, din fericire, Fabian nu simţea nevoia să-şi schimbe telefonul în fiecare săptămână. Nu simţea nici nevoia să-şi schimbe melodia de la telefon... Nu "se mesăgea" non-stop... Azi, băiatul lui se plânsese că nu mai are timp să citească. Şi zâmbise cu subînţeles atunci când îi explicase că asta se întâmpla din cauza picturii, care-i mânca mai tot timpul liber...

- La maasăă!

Bun; la masă. Abia aştepta să-i vadă moaca tuflită şi sprâncenele încruntate!

Eei, ce bine se distraseră azi... Weekend-ul viitor, Fabian era în tabără; dar peste două săptămâni mergeau la pista de karting! După ce mânca, trebuia să se uite pe net - să organizeze împreună programul! Mm, abia aştepta!

Intră în bucătărie şi se aşeză la masă. Şi-şi privi lung, drept, soţia. Denisa avea un ghem mare-mare în stomac, iar asta o împiedica să mănânce. Dar îşi împietrise pe chip o expresie destinsă şi un zâmbet larg şi-şi privea băiatul. Care turuia, fremătând tot, hăpăia grăbit din farfurie şi-i explica tehnica de cârmire a bărcii. Şi-apoi sărea la tehnica de acostare; revenea pe lac explicându-i "plecarea cu demaraj"... Şi-apoi mai hăpăia de două ori şi descria topping-ul pizzei. Şi iar hăpăia şi râdea, că-i spunea cum cârmise el barca astfel încât să nu se ciocnească de altă barcă...

Băiatul lui tocmai descoperise că ieşirile cu tati puteau fi mult mai atractive decât ieşirile cu mami. Pe care le ştia bine deja. Tati îl încuraja să ia iniţiativa - să se urce în copac, să arunce cu pietre în lac... Tati ştia activităţi băieţeşti; iar Fabian profitase azi şi de absenţa mamei, şi de succesul lui tati în carieră - pentru că tatăl lui Nuţu nu şi-ar fi permis să azvârle câteva milioane la tiribombe... Şi fusese, în sfârşit, băiat.

Mânca şi-l asculta cu atenţie. Era curios care fusese cea mai plăcută activitate, în opinia lui - barca sau maşinuţele? Ca să ştie şi s-o repete...

Denisa

Deci se înşelase. Nicolae câştigase azi cam... zece puncte pe oră. Adică vreo 60 de puncte. Da, ştia că ea era cea care-i interzicea lui Fabian să se urce în copac şi să joace jocuri de contact. Dacă ea n-ar fi fost aşa, el ar fi petrecut câteva luni bune prin spitale. În perioada 1-3 ani fusese cel mai năzdrăvan din tot parcul! Aşa că...

Aşa că mâine era duminică. Nicolae se va duce la Mihai - cu probleme de serviciu. Aşa se ducea în fiecare weekend, de mai bine de trei luni! Ea va rămâne acasă - că nu era atât de ataşată de Eduard ca să-şi lase copilul singur în casă şi să plece langa! Aşa ca Nicolae! Deci, mâine va fi la dispoziţia lui Fabian. Ei oricum aveau o relaţie mult mai bună! Sigur găsea băiatul ei ceva de făcut în compania ei! Aşa că dezmăţul făcut azi de Nicolae se va estompa repede. Şi cum ştia că weekend-ul viitor Fabian era în tabără... Şi mai intervenea şi curviştina, cu "nevoile" ei...

Era liniştită.

11 iulie 2010 - duminică

Nicolae

Mobilul lui începu să piuie. Normal, doar era unşpe fix! Se ridică, privi afişajul şi-l orientă spre ochii soţiei lui - ca să nu aibă discuţii. Şi-apoi răspunse:

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Ce faci? Te-am deranjat?
- Nu.
- Poţi să treci pe la mine?
- E ceva urgent?
- Cam! Îmi vin doi amici, avocaţi, care au o speţă urâtă de tot.
- Sper că nu e ceva penal!
- Doamne fereşte! Chestii comerciale.
- Aha. Bine; pe la unu sunt la tine.
- Mersi mult!
- Stai liniştit. Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi porni spre uşă:

- M-a chemat să consiliem doi avocaţi.
- Păi voi consiliaţi avocaţi?
- Ne credeai prostuţi?
- Nu; credeam că e invers!
- În materie de legislaţie comercială, nu ne-ntrece nimeni.

Denisa nu mai răspunse, aşa că îşi scoase hainele şi se schimbă. Şi intră în camera lui Fabian:

- Ce faci?

Ia uite-l, că picta barca şi pizza de ieri! Fabian începu să râdă:

- Pictez "natură statică cu pizza".
- Bun! Să-i pui mai multă şuncă, OK?

Băiatul lui râdea şi aproba...

- Mă duc până la Mihai.
- OK.
- Dacă pleacă şi maică-ta, s-o suni pe bunica.
- Bine.
- Salut.
- Salut.

Se grăbi să-şi ia diplomatul şi să iasă...

Denisa

Bun! Se uşchise! Ea era însă prevăzătoare, aşa că aştepta să-l vadă şofând spre intersecţie... Şi gata! Închise geamul şi intră în dormitor:

- Ce faci?
- Pictez.
- Oo, asta e pizza de ieri?
- Exact.
- Ai poftă de pizza? Că dau telefon şi ne-o aduc în jumătate de oră.
- Nu. Dar nu prea ştiu să pictez maşinuţe electrice...
- La pizza, îţi dau eu în scris că eşti maestru! Iar dacă vrei să pictezi maşinuţe electrice, caută poze pe net. Ca să-ţi aminteşti forma...

Ia uite-l, ce se repezise la calculator! Nicolae o să se umfle tot în pene când o să vadă maşinuţele! Nici n-o să-i mai treacă prin minte gândul că ea îl ajutase pe Fabian să le picteze... şi stătuse lângă el şi-l ghidase uşurel... şi-i mai spusese una-alta...

Şi-apoi acele picturi vor sfârşi pe perete. Fabian le va mai privi... circa o lună. După care va afla că taică-su îl lasă singur acasă ca să se ducă la amantă - şi-atunci o să le smulgă şi-o să le rupă. Şi-o să-l urască pe Nicolae şi mai şi! Ah, era diabolică!

Nicolae

Coborî de la volan şi porni spre magazinul Obor. Se ducea la soacra lui - şi nu putea să se ducă cu mâna-n fund... Şi fetelor trebuia să le cumpere ceva gustos - se gândea la nişte prăjituri... Sau să ia doar flori? Deşi era tentat să ia şi flori, şi prăjituri - că nu le mai văzuse de atâta timp totuşi...

Soacrei lui îi lua flori! Categoric! Dar întâi să ia dulcele, ca să nu uite...

Hei! Ia uite cine era acolo! Vecinul lui de vizavi! Servea o cafea, în compania unei domnişoare... Doamne. Că acum o vedea bine - şi avea vreo 30 de ani. Ea vorbea, iar el îi sorbea cuvintele literă cu literă... Ea zâmbea, iar el râdea...

... Nee, exclus! Vecinul lui era om serios! Iar femeia aia sigur era măritată! Se apropia de ei - că tocmai simţise nevoia să ocolească McDonald's-ul ăla... Că era curios...

Ea vorbea, el asculta. Din fericire, o să treacă prin spatele lui. Poate se oprea câteva secunde, să caute ceva în buzunar, sau în geantă... Că murea de curiozitate!

"... a început să i se adreseze exact cu cuvintele cu care-i venea să i se adreseze. Mi-a spus că a făcut-o..."

Şi gata; atât auzise. Se opri, făcu doi paşi înapoi, se opri din nou şi se întoarse cu spatele la ei. Şi deschise diplomatul, sprijinindu-l pe-un picior - putea sta aşa ore în şir, scormonind în hârtii! Asculta...

"De câteva ori, am scăpat şi eu nişte "prostule", în perioada în care mă căzneam să fac ABA la nouă seara. Iar după o săptămână de la prima scăpare, am primit reclamaţii de la educatoare. Petre al meu s-a dus la piciul care-i mâncase cornuleţele, l-a îmbrâncit de l-a pus în fund pe covor şi-a ţipat la el «Prostule»!"

Iar vecinul râdea... Iar el realiza că femeia aia rostise "ABA", iar asta însemna că are un copil autist, iar vecinul nu era scriitorul care-i va imortaliza pe hârtie memoriile...

"Dar niciodată nu-l fac pe Petre cu ou şi cu oţet pentru greşeli sau trăznăi minore. Când a vărsat apa pe el, s-a pus pe urlat - pentru că e perfecţionist şi nu suportă loviturile la orgoliu. L-am pupat şi i-am spus să stea liniştit, că nu mă supăr. Că a fost un accident, se mai întâmplă..."

Iar vecinul nota probabil, sau o înregistra pe sub masă... Băieţelul vecinului lor era foarte tăcut...

"Doctorul Naghiu ne-a spus că e important ca ştrumful să înveţe şi înjurături, şi figuri de lupte, şi să se apere, şi să bată copiii..."

Închise diplomatul şi-şi continuă drumul. Nu mai voia să audă. Nici nu avea ce, oricum! Vecinul lui plătise cafelele, iar femeia aia îi dădea sfaturi despre cum să-şi scoată copilul din lumea lui şi cum să-l ajute să semene cât mai mult cu copiii normali... Se aşeză la coadă la pateuri şi oftă greu...

Din câte ştia el, vecinul lui lucra la Kaufland Colentina. Îl văzuse într-o zi, în apropiere de 8 Martie, când se dusese să caute un cadou frumos pentru Carina şi unul gustos pentru Renata. Îl văzuse în uniformă, aranjând produse în raft. Şi chiar dacă uneori îl vedea îmbrăcat cu haine de firmă, asta nu însemna că pleca la agăţat. Emana mult prea multă tristeţe, ca să nu observe adevărul. Vecinul lui avea un copil autist...

Ajunsese în faţa geamului. Habar n-avea ce aveau în vitrina aia - că nu fusese atent. Ceru...

- O plăcintă.

Femeia nu-l înţelegea...

- O plăcintă dobrogeană. O tavă întreagă.

Şi-acum individa "intrase în priză" - că numai un nebun lua o roată de-aia mare de plăcintă... Achită şi porni înapoi, spre McDonald's. Iar o să treacă pe lângă ei... Tot pe ea o auzi prima:

"... între copii şi stă acolo lângă el, să-i dea curaj şi idei. Şi-i organizează pe toţi, îi îndeamnă pe ceilalţi copii să se joace cu el..."

Iar el se grăbea să răspundă...

"Ionuţ n-are bunici: părinţii Mirelei sunt foarte supăraţi, iar mama mea e în Italia. Iar el..."

Şi iar nu mai auzea... Era foarte fericit că nu mai auzea nimic...

Ocoli magazinul şi se grăbi să lase plăcinta în maşină. Na, că uitase de dulce... Şi nu luase nici flori... Porni spre florăreasa din colţ.

Vecinul lui avea un copil autist. Părinţii vecinei făceau pe interesanţii, mama lui era în Italia... Tatăl probabil că murise, fiindcă nu fusese nominalizat nicicum... Iar el, cu salariul de la Kaufland, îşi ţinea nevasta acasă - că cineva trebuia să stea cu copilul -, ţinea practic casa, plătea şi ABA... Şi doctorii, şi medicamentele... Chiar şi dacă pleca la agăţat - n-o făcea ca să-şi cumpere haine! Aveau, la bancă, o mămică de fetiţă autistă. Banca îi aprobase o sponsorizare, anul trecut; şi chiar şi aşa, ea umbla tot timpul după bani... Se zvonise pe atunci că tratamentul o costa o mie de euro pe lună...

- Bună ziua. Cu ce să vă servesc?

- Trei buchete.

- Cu ce să fie?

Privi lung oferta... şi alese trandafirii roşii, amestecul cu de toate şi-un bucheţel micuţ pentru Găluşca lui. Achită şi privi lung spre McDonald's. Tot nu-i venea să creadă...

Nu mai erau la masă. Nici nu voia să-i caute cu privirea - să nu ştie vecinul că-l văzuse. Oricum...

Oricum, nu-l putea ajuta cu nimic. Poate doar cu bani - şi se îndoia că va putea el să-l oprească vreodată, în faţa blocului, să-i ofere nişte bani pentru tratamentul băieţelului. Nu era genul. Nu prea ştia cum să facă chestia asta. Nu se vedea sunând la sonerie şi propunându-i aşa ceva. I-ar fi dat, cu dragă inimă - că avea de unde. Dar cum să-i spună?

Cum spusese femeia aia că-l chema pe doctor? Naghiu? Dar oare era şi doctorul băiatului lui, sau doar al băiatului ei? Nici asta nu putea să întrebe...

Lăsă florile pe banchetă şi intră în scara blocului. Acum, el avea altă problemă - soacra lui. Şi socrul lui. Cei noi, nu cei vechi. Venise să-i roage s-o ia pe Renata la ei două-trei ore. Încă nu-şi găsise cuvintele...

Ajunsese în faţa uşii. Privea lung tăbliţa şi nu-i venea să apese soneria... Gata! Apăsă bumbul negru şi aşteptă. Oare erau acasă? Mama Carinei era bonă la o fetiţă; nu calculase că poate ieşiseră în parc... Yala ronţăi şi uşa se deschise larg. Mama Carinei îl privea lung... Zâmbi:

- Bună ziua.

- Bună ziua. Intră...

Se conformă şi-i întinse buchetul.

- Mulţumesc. Intră. Ai venit singur?

Aprobă cu capul... şi fu poftit în sufragerie. OK! Să încerce să spargă tăcerea aia, nu?

- Sper că nu v-am deranjat...

- Nu, nicidecum! Mă uitam la televizor şi-l aşteptam pe Dan, cu cumpărăturile. S-a întâmplat ceva?

Aprobă din nou cu capul şi se aşeză. Şi-acum trebuia să-i spună. Dar repede - că Dan, soţul ei, nu era acasă. Şi deci avea o şansă să scape cu capul nespart. O să-i spună deci... Ea aştepta, iar el nu-şi găsea cuvintele...

- ... De fapt, am venit cu o rugăminte.

- Te ascult.

OK; deşi nu-l ajuta cu nimic răspunsul ăla scurt... Păi să înceapă cu povestea, nu?

- Începând de mâine, am 9 zile de concediu. Pe care plănuiesc să le petrec alături de Carina şi Renata. Ca un fel de avanpremieră pentru luna octombrie.

Şi-o privi lung, concludent. Observă cum chipul precaut devine mirat... şi-apoi se transformă într-un chip zâmbitor. Aprobă - şi zâmbi şi el, că se înţeleseseră din priviri. Acum avea ceva mai mult curaj:

- Şi am o problemă. Pe de o parte, Carina are nevoie de atenţia soţului ei. Pe de altă parte, Renata are nevoie de atenţia tăticului ei. Iar eu vreau să le văd pe amândouă fericite. Am senzaţia că sunt mai mult al Renatei, pentru că la vârsta ei nu înţelege ce se întâmplă - şi, dacă încerc să mă sustrag de la sarcinile pe care mi le dă, plânge.

- Ştiu, mi-a spus Carina.

- Nu vreau s-o văd plângând. Nu vreau să aud că a plâns. Dar nici nu vreau s-o ştiu pe Carina tristă... Iar Renata s-a obişnuit să stea cu ea 24 din 24...

Mama Carinei zâmbea în continuare; lui îi cam pierise curajul... Femeia îl ajută un pic să se apropie de "final":

- ... Şi rugămintea este...

OK! Îşi privi cu maximă atenţie mâinile şi turui:

- Rugămintea este să veniţi mâine, pe la două-trei, şi să o luaţi pe Renata la plimbare. Măcar o oră, sau două.

Şi-acum aştepta "urăturile cu tăieri de tramvaie", sau invitaţia pe uşă-afară. Şi nu auzea nici una, nici alta. Tăcerea aia îl sufoca...

"Hai, măi Nicolae! Zău aşa! Ai 43 de ani! N-o să-ţi ia gâtu'! Cel mult ţipă la tine şi te dă afară!" Ridică privirea spre ea...

Mama Carinei râdea pe tăcute şi-l privea lung, aşa... de parcă abia acum descoperea că era om, nu vreun parameci! Dar... Dar urăturile unde erau? Sau măcar pocnitura cu tigaia! Sau duşul cu apă plată! Nimic? Râdea şi-l privea lung? Iar el ce să înţeleagă?

- ... Eu zic să vin mâine pe la trei-patru, aşa. Şi să veniţi voi poimâine şi s-o luaţi s-o duceţi să ia masa de prânz în oraş.

Yes! Reuşise! Îl înţelesese! Mihai avusese dreptate! Şi nici nu-i mai urase cu tramvaie! Mama Carinei se aplecă puţin spre el:

- Şi pe urmă vedem noi cum facem, în restul zilelor. Că dacă se prinde Găluşcuţa că nu mai pleci la serviciu, o să fie rău!

Aproba cu capul - şi nu-şi permitea să zâmbească, pentru că tot nu-i venea să creadă...

- Ele ştiu?

Acum negă, iar mama Carinei reîncepu să râdă:

- Atunci o să rămână secretul nostru. Pot să te întreb ceva?

Aprobă.

- Mâine intri în concediu...

Aprobă din nou.

- Iar "oficial" pleci într-o delegaţie? Sau cum...

- Băiatul meu stă 9 zile într-o tabără de creaţie. Pentru el, mă mut la mama câteva zile - că nu se simte bine, şi vreau să am grijă de ea.

Şi-acum o lămurise. Mama Carinei ştia că Denisa are un amant, aşa că următoarea întrebare fu... altfel:

- Pot să te rog şi eu ceva?

- Bineînţeles.

- ... Spune-mi şi mie ce se întâmplă în octombrie.

Zâmbi slab:

- Păi până în octombrie îi achit Carinei garsoniera. Şi sper să găsesc un apartament cu 4 camere - fie la schimb plus diferenţă, fie vindem garsoniera şi iau eu un credit. Şi sper să le şi mut acolo până atunci. Iar în octombrie, după prima înfăţişare, mă mut şi eu cu ele.

- Iar apartamentul în care stai acum i-l laşi soţiei tale?

- Dacă îmi lasă băiatul, da. Dacă nu, îl împărţim - şi decide judecătorul cu cine rămâne copilul. Eu voi prezenta, oricum, la dosar şi ştatul de plată, şi spaţiul locativ mai mult decât suficient, şi familia trainică şi frumoasă care se va legaliza cât de curând...

Acum, mama Carinei nu mai zâmbea. Deloc. Acum, el ar fi trebuit să se îngrijoreze serios. Tocmai îi spusese viitoarei lui soacre planul ăla pe termen extrem de lung - şi risca să se lase iar cu urări cu tramvaie... Că habar n-avea care era opinia ei despre băiatul lui din prima căsătorie... Continuă:

- Şi, imediat cum ridic hotărârea de divorţ de la tribunal, o rog pe Carina să se gândească şi să stabilească ea data nunţii. Când vrea ea; oricând...

Femeia aprobă scurt şi se ridică:

- Deci mâine vin pe la trei. Găluşcuţa n-o să plângă - ştii că a mai stat cu mine. Iar seara nu-i nici o problemă, că ştiu cum s-o iau... Zoe e topită toată după ea...

Zoe era puştoaica de 8 ani cu care mama Carinei se juca de-a bona. Adică cu care stătea toată ziua, cât erau părinţii la serviciu. Era o puştoaică dezgheţată, glumeaţă, cu care mama Carinei avea o relaţie mai mult de soră mai mare decât de bonă... Prea bine! Îşi luă diplomatul şi ridică privirea spre ea:

- Vă mulţumesc.

- N-ai de ce.

Şi-acum se întorcea la uşa de la intrare... Întrebarea îl miră:

- Tu chiar ai vorbit serios?

La ce se referea? O privi lung şi constată că acum era ea uşor încurcată:

- Cu octombrie...

- Da.

Ia uite-o! Îşi acoperise gura cu degetele şi râdea de mama focului! Descuie yala şi ieşi:

- La revedere...

- Pa! Mâine la trei! Şi e secret!

Aprobă... Nu mai aşteptă liftul - coborî pe scări.

Făcuse o descoperire cel puţin şocantă pentru el! Mama Carinei nu că nu-i mai urase cu tramvaie - dar fusese cât pe ce să se repeadă şi să-l pupe! Sau, în fine, aşa avusese el senzaţia, când descuiase yala! Iar asta îl făcea să creadă că începuse să arate a "om serios" în ochii ei. Mai ales după ce îşi făcuse “programul de vizitare” zilnic de dimineaţă şi de după-amiază... Şi mai ales după ce-o anunţase că, la sfârşitul lui octombrie, el se va muta, împreună cu Carina şi Renata, în apartamentul lor cu patru camere.

Mama Carinei avea cam 45 de ani. Cu siguranţă, îşi dădea seama că acel "octombrie" nu era bătut în cuie; până la rezultatul ăla, trebuiau să se aranjeze multe lucruri. Trebuiau să plătească garsoniera. Trebuiau să şi găsească apartamentul cu patru camere pe care-l visa el. Judecătorii trebuiau să programeze divorţul lui înainte de 1 noiembrie. El trebuia să-şi convingă băiatul să meargă cu el. Deci el spusese azi "octombrie", dar ea calculase "până-n Anul Nou".

Şi cum el tocmai luase alura unui om serios în ochii ei, fusese cât pe ce să-l ţuce pe obrazul roşiatic! Aşa, ca de la soacră la ginere! Bufni în râs şi ieşi din scară. Urcă la volan, aşeză geanta pe scaunul din dreapta, mută buchetele peste ea... Ridică privirea spre geam... şi bufni din nou în râs. Că-l prinsese cu florile pe scaunul din dreapta, şi-i făcea fericită cu mâna... Îi făcu şi el cu mâna şi se asigură în oglinzi... Gata. Acum trebuia să întoarcă şi să accelereze spre fetele lui.

Soacra lui îl lăsase mască azi... Da’ şi el pe ea! Picase neinvitat pe capul ei, cu flori cu tot, şi-o rugase să preia copilul. Că el stă cu Carina 9 zile, avanpremieră pentru luna octombrie - când o să se mute de tot pe capul fetei ei! Iar ea, în loc să-i crape capu-n două că îi atârnase Carinei un copil de gât şi-acum plănuia să vină să facă şi el niţică mizerie, se uita lung după el pe balcon şi-i făcea cu mâna! Asta era o mică utopie... Asta era, de fapt, dovada că el era un om serios. Şi le arătase asta încă de la maternitate - o văzuseră cu ochii lor, o simţiseră, le-o tot demonstrase el zi de zi de-atunci...

Gata - în cinci minute ajungea. Cât era ceasul? Unu. Perfect - asta însemna că Renata dormea! Deci, mâine împlineau doi ani... Oare soacra lui - cea nouă, desigur - îşi amintise acel amănunt? Hm; probabil că nici nu-l bănuia! Că dacă ar fi bănuit ea că acu’ doi ani îi nenorocise el frumuseţe de fată tânără, frumoasă şi deşteaptă... Şi venise s-o roage să ia ea copilul, pentru ca ei să sărbătorească...

Îi înţelegea pe părinţii Carinei. Ea avea 22 de ani, el avea 43, mama ei avea 45... În timp ce Denisa avea 38 iar amantul ei 30! Până şi Denisa fusese mai rezonabilă decât el. Dar...

Dar se îndoia că Denisa se înţelegea cu amantul ei aşa cum se înţelegea el cu Carina. Şi stătea şi se gândea uneori... Şi se întreba cum se comporta Denisa cu acel bărbat. Oare îl domina şi-i ordona viaţa, aşa cum îi făcuse lui? Oare era la fel de "neliniştită" şi cu el? Oare el reuşea să fie tandru cu ea? Sau nu-şi dorea ea momentele alea de tandreţe? Iar chestia cu blugii şi costumul nu ţinea de mort şi viu, ci doar de felul ei de-a fi? Denisa îşi numea amantul "balaur" şi-l răsfăţa "Eduţu"; ceea ce-l ducea cu gândul la cătuşe şi adrenalină pe sub nasul nevestei balaurului. Şi poate şi-un pic de adrenalină pe sub nasul lui - dar dacă pe el nu-l interesase de ea, nu se uitase în jur după ea. Şi nu-i văzuse...

Mâine se împlineau doi ani... Azi, începuse să îndrepte lucrurile. Azi, îşi impusese un fel de termen - că dacă viitoarea lui soacră aflase de "octombrie", iar el nu "mişca" până la revelion, pe 1 ianuarie ştia sigur că va fi convocat urgent la ea, la spart capul! Şi-atunci, mâine va face al doilea pas. Unul şi mai şi decât cel de azi! Pe mama Carinei o putea evita o perioadă; dar pe mama lui n-avea nici o şansă s-o evite. Mâine o să le facă cunoştinţă... Şi cum mămica lui visase întotdeauna la o nepoţică...

Parcă maşina, opri motorul... Luă şi plăcinta şi coborî. Ridică privirea... Nu; Carina nu era la fereastră. Mai bine aşa - că venea cu flori azi, şi cu ditamai plăcinta... Şi era euforic, pentru că soacra lui nu-i mai urase cu tramvaie...

Din fericire, liftul funcţiona; apăsă 6 şi scormoni după chei. Hm; Denisa nici nu observase că mai avea nişte chei la brelocul ăla! Iar asta îi demonstra, încă o dată, că Denisa era interesată de el în măsura în care rămânea cu facturile neplătite!

Ah! Să facă rost, de la colegii lui, de extrasele de cont! Le voia pe toate - 14 ani de plăţi! Acolo scria, mărunţel şi negru pe alb, cine plătise şi întreţinerea, şi lumina, şi telefoanele... Şi mai tot ce însemna "casă" - inclusiv mâncarea! Inclusiv ITP-ul şi asigurarea Daciei ei! Un avocat iscusit ar fi atârnat şi cheltuielile alea în balanţa partajului. Că el câştiga obscen de bine la BCR; ea, ca şefă de birou, nu lua decât vreo 600 de euro. Ea îşi cheltuise salariul în măsura în care alimentase Dacia, îşi luase ţigări şi-şi completase garderoba cu chestii sexy de care beneficia Eduţu. Iar în condiţiile astea, achitarea garsonierei Carinei şi-apoi şi a apartamentului cu patru camere devenea un lucru firesc...

Ieşi din lift şi închise încet de tot uşa metalică. Împinse la fel de încet cheia în uşă... Răsuci... Gata. Intră şi încuie. Şi lăsă geanta pe jos, plăcinta pe geantă... Ce era chestia aia de pe uşă? Aprinse bricheta.

Ia uite-o! Îi lipise cu scoci un A4 pe care scria **"Intră"**! Păi să intre, nu? Apăsă încet clanţa...

Renata dormea dusă, în pătuţul ei. Iar din patul de două persoane, ochii albaştri străluceau. Carina zâmbea... şi fremăta, pe sub cearceaf...

Se apropie şi se aşează pe marginea patului. Lăsă florile lângă el... Se aplecă uşor şi puse braţele pe pernă - aşa cum îi plăcea lui să facă atunci când nu voia s-o lase să-i scape. Îi încadrase capul între braţele lui. O privea lung... Carina redevenise serioasă... Doamne, ce frumoasă era! Simţea...

Simţea că trebuie să-i spună. Că o să înebunească, dacă nu-i spunea! Închise ochii... şi zâmbi:

- Te iubesc.

Carina

Era un vis. Şi nu mai conta că peste vreo două ore o să-l conducă la uşă, şi-o să încuie - şi iar o să stea cu fetiţa lor în braţe şi-or să plângă amândouă de dorul lui! Acum, zâmbea. Pentru că visa cu ochii deschişi. Cu ochii la el...

Nimeni nu va putea vreodată s-o înţeleagă - pentru că ea nu putea spune nimănui ce se întâmpla când dormea Renata. Nu putea spune nimănui ce se întâmpla atunci când erau doar ei doi. Nu putea descrie cu cuvinte privirea lui, gesturile lui...

Ei bine, ea era îndrăgostită. Se îndrăgostise nebuneşte de el, în clipa în care se dezmeticise, simţise cuptorul din maşină şi-şi amintise că trăise visul, dar nu-l văzuse pe bărbatul din vis. Şi întorsese capul spre el - să-l vadă odată! Că de-atâţia ani se chinuia să-şi amintească, dar niciodată nu reuşise să-i vadă chipul! Îl văzuse atunci; iar chipul lui i se întipărise în minte... Chipul lui îi năvălise în clipa aia în suflet şi nu mai ieşise de-acolo! Iar atunci când el o lua în braţe, ea se topea toată. Dragostea aia din sufletul ei ieşea prin porii pielii şi-o învăluia. Şi-l învăluia. Iar el simţea dragostea ei şi lăsa dragostea lui să-i învăluiască... şi pe ei doi, şi dragostea ei... Şi-o luase razna de tot... Dar nu putea să se oprească, pentru că îl iubea... Şi se simţea iubită... Şi era aşa un sentiment ciudat, că zâmbea ca proasta, cu ochii la el... Şoapta lui o făcu să râdă:

- Tu vrei să mă vezi roşind ca la balamuc?

- Da' ce-ţi fac?!

- Mă faci să roşesc.

- Da' nu-ţi fac nimic!

Nicolae se întoarse spre ea şi-o cuprinse cu braţul. Şi-o privi lung, zâmbind ciudat:

- Ba da. Te uiţi la mine, aşa cum numai tu ştii, şi mă faci să roşesc.

Aoleu! Simţi că obrajii i se-ncing ca plita aragazului! Închise imediat ochii, trăgând cearceaful peste cap... Mâna lui trase cearceaful înapoi... şi-i ascunse capul în braţele lui. Sărutul uşor pe păr îi dădu fiori...

- Atunci când te uiţi aşa la mine, simt că mă iubeşti. Şi e ciudat... Că nu m-am mai simţit niciodată iubit aşa...

Brr! Cum putea să vorbească despre asta? El cum reuşea? Că i-ar fi plăcut să-i spună şi ea ceea ce simţea - dar nu-şi găsea niciodată cuvintele!

- ... Nu m-am mai simţit niciodată atât de important... Mă faci să mă simt ciudat!

- Încerc să te fac să simţi tot ceea ce reprezinţi pentru mine. Pentru că nu pot să vorbesc despre asta, dar simt că trebuie să ştii. Şi încerc să-ţi transmit cumva...

- Te asigur că-ţi reuşeşte!

- Asta e bine. Sunt mai liniştită acum... când ştiu că ştii...

- ... Aş vrea să cred că reuşesc să te fac să simţi ce simt pentru tine. Nici eu nu-mi găsesc uşor anumite cuvinte, în anumite momente. Şi e important pentru mine să ştiu că ştii... Pentru că eu sunt cel care vine zilnic, şi-apoi pleacă zilnic... Deşi aş vrea să rămân pentru totdeauna...

Oftă greu... Se va urî toată viaţa pentru decizia asta. Dar n-avea încotro - o luase, aşa că trebuia să se ţină de ea! Trebuia deci să-i spună! Acum, când putea să-i spună! Strânse cu putere pleoapele, pentru că făcea o răutate imensă:

- Renata a fost supărată aseară.

- De ce?

Doamne, o durea sufletul! Dar trebuia să-i spună! Trebuia să-l anunţe cumva că n-or să mai reziste mult aşa, surghiunite în singurătatea aia! Deci...

- Stătea pe covor, lângă pătuţ, se uita la ceasul de pe televizor şi pe urmă la mine... Şi mă întreba: "Tati?"... Eu mă făceam că nu pricep... Ea întreba din nou, şi din nou... şi se tot uita când la ceas, când la mine...

Oftatul lui parcă-i sfâşie sufletul... Oftă şi ea:

- ... Iartă-mă! Simt că trebuie să ştii!

- Şi nu te înşeli. Trebuie să ştiu tot ce faceţi voi, tot ce se întâmplă cu voi... Trebuie să ştiu tot ce vreţi voi - ca să vă dau tot ceea ce vreţi. Ea vrea un tată; şi-o să-l aibă, cât de curând. Tu ce vrei, Carina mea?

Ridică privirea spre el - poftim? Renata o să-l aibă pe tati, cât de curând? Şi-apoi o întreba pe ea ce vrea?... Nicolae era serios. Aştepta răspunsul ei. Iar ei îi era frică să-i spună, pentru că erau în 2010 iar ea se temea că nu înţelesese corect întrebarea... Ridică din umeri:

- Ştii ce vreau, nu?

Nicolae nega cu capul, încet, şi-o privea extrem de serios...

- ... Mă întrebi ce vreau eu acum?

Aproba... Păi nu putea să-i spună că vrea să-l vadă divorţat, cu bagajele în braţe, în faţa uşii ei - nu? Pe lângă exprimarea nu foarte gentilă, neputinţa de a-i oferi ceea ce-i cerea o să-l doară rău... Aşa că... Aşa că adaptă puţin răspunsul:

- ... Aş vrea să mă trezesc, într-o dimineaţă, şi să te văd dormind lângă mine. Şi să nu am sentimentul că peste cinci minute o să închid uşa după tine... Iartă-mă. N-am vrut să te întristez.

- Nu m-ai întristat. Şi-ţi dau cuvântul meu de onoare că dimineaţa aia e foarte aproape. Dar trebuie să-mi promiţi ceva.

OK, promitea orice voia el!

- Trebuie să-mi promiţi că în dimineaţa aia vei fi tu însăţi. Şi nu-mi vei mai ascunde nici unul din gândurile tale.

O prinsese cu gogoaşa! Nu putea ascunde nimic de el - nici măcar un gând hoinar! Mm...

- Promiţi?

- Promit.

- Bine. Atunci, îţi promit că dimineaţa pe care-o doreşti e extrem de aproape. Ţi-e foame?

Îi era foame? Aprobă încet cu capul iar Nicolae se ridică:

- Să nu te mişti de-acolo!

Unde se ducea? Păi întâi redevenea oarecum decent... Aducea un cuţit - cuţitul lung. Şi-acum ieşea pe hol! Da' unde se ducea? Că la cumpărături nu putea să plece aşa!

... Bufni în râs, iar diplomatul negru poposi pe pat, lângă ea, sub formă de... măsuţă de mic dejun. Ce scotea din hârtia aia mare? Mm, mirosea bine; dar ce era?... Uau! Făcu ochii mari-mari... cam cât plăcinta aia de mari...

- Doamna este servită.

Cumpărase o tavă de plăcintă! Ce era cu el? Trei triunghiuri erau de-ajuns! Nicolae tăia plăcinta şi încerca să-i evite privirea...

- ... Eşti teribil, să ştii!

- Şi-ncă mă abţin! Da' o să vezi tu... cât de curând!

Poftim? Nicolae mormăi, cu gura plină de plăcintă:

- E super! Hai - atacă!

OK; luă şi ea o felie... Era delicioasă. Or să umple patul de plăcintă - dar momentul era superb, iar restul nu mai conta!

Nicolae

Plăcinta aia era şi mai bună fierbinte. Dar n-o s-o încălzească. Voia să mănânce cât mai repede... pentru că abia aştepta să mute diplomatul pe masă...

Tresări - şi înlemniră amândoi, cu feliile în mâini. Din pătuţ se auzea un căscat sonor... Aoleu! Sări în picioare şi se grăbi să se îmbrace - cam ca-n tinereţe, în cazarmă. Carina îl privea lung şi râdea pe tăcute de graba lui un pic stângace... O admonestă cu degetul - să nu mai râdă de el! Reveni pe marginea patului şi-i făcu semn să nu scoată un sunet. Privi lung micuţa din pătuţ...

Se trezise. Frecase bine ochişorii şi-acum se întindea cu mare poftă... după care se rostogoli cu spatele la el. Şi începu să cânte un cântecel nedefinit... Ia să-i facă o surpriză! O să lălăie... melc-melc codobelc. Că pe-ăla îl ştia!

La primul "la", Renata tresări. La cel de-al doilea, începu să se răsucească. Începu doar, pentru că era rotunjoară şi avea uneori dificultăţi în a-şi muta repede centrul de greutate. În sfârşit! Ochişorii albaştri îl văzură, iar guriţa împinse bine obrajii bucălaţi, ca să poată să zâmbească până aproape de urechi:

- Tati!

- Renata!

Şi iar se căznea, să se ridice de data asta... Gata - că nu voia s-o chinuie! O ridică el în braţe şi-o aduse în patul lor. Iar Găluşca se prinse bine de gâtul lui şi-şi strivi toată faţa de obrazul lui! Aoleu!

- Pupi!

Daa? Bine atunci! O aşeză în pat, îi prinse căpşorul în palme şi-o pupă şi el zdravăn pe obraz. Tii, ce fericită era!

- Tati pupi!

Că mai voia! Oof! O strânse în braţe... Abia aştepta luna octombrie! Luă bucheţelul ei şi i-l puse în mânuţe:

- Ţi-am adus flori. Cadou.

Găluşca nu prea înţelegea... Luă buchetul de pe masă şi-l puse în mâinile Carinei:

- Pentru mami... şi pentru Renata.

Şi cum Carina râdea de mama focului, începu şi ea să râdă... Carina mirosea trandafirii, ea îşi băga toată faţa în florile ei... Carina exclamă:

- Mm, ce frumos miroase!

- Mumos!

Perfect! O aşeză pe piciorul lui:

- Bun! Mă bucur că-ţi place. Ţi-e foame?

Arătă spre plăcinta aia mare... Renata se repezi spre ea, abandonă florile în mijlocul plăcintei şi înfipse ambele mâini în cocă şi brânză:

- Papa!

Oo, Doamne! Ridică privirea spre Carina:

- Mă duc să ascund făcăleţul şi tigaia.

- Ba du-te după camera foto!

Aoleu, da! Camera foto! Unde era? În sertar?... Da. OK; să facă poze... Să le facă poze, pentru că iubita lui râdea... Nu trecuseră decât 30 de secunde şi obrajii Renatei începuseră un amplu tratament pe bază de gluten, brânză şi ulei de floare...

Ia s-o filmeze! Mamă Doamne, ce-i mai plăcea plăcinta aia! Alimenta guriţa cu ambele mânuţe! Lăsă camera pe masă, fără s-o oprească, şi se aşeză pe jos, lângă pat. Găluşca mânca şi-l privea lung...

- Îţi place?

Dădea repede-repede din căpşor, că guriţa era ocupată...

- Şi nu-i dai şi lui mami?

Oo, ba da! Pumnişorul "alimentă" şi îndesă bine plăcintă pe faţa Carinei. Care probabil mai făcuse măşti faciale şi cu piure, şi cu griş... şi cu multe alte creme ingurgitabile - că stătea cuminte la uns. Renata se întoarse spre el şi întinse mâna:

- Tati papa!

Da, stătea prea departe de ea ca să poată să-l hrănească aşa! Veni deci lângă ea "şi-şi primi porţia". Iar Carina lăsă capul pe pernă şi întinse mâna spre el. Degetele subţiri se jucau încet prin părul lui...

N-avea rost s-o mai taie. Rupse deci o bucată şi-şi hrăni iubita... Era gustoasă - era cea mai gustoasă plăcintă care existase vreodată!

Denisa

Se plictisea de moarte. Ora cinci era, duminica, cea mai plictisitoare oră de program TV din toată săptămâna! Oftă greu...

Telefonul piui scurt. Hm! O să-i spargă capul într-o zi! Că-i spusese de nenumărate ori să nu mai dea semne de viaţă când ştia că ea e acasă! Ce dracu mai voia acum? Băga codul...

"Te rog, vino la fereastră."

Îu! Eduard o luase razna... Intră în bucătărie şi închise uşa. Şi-şi aprinse o ţigară.

Acu' vreo cinci minute, îi venise să-l sune pe Nicolae şi să-l întrebe când are de gând să vină acasă. Că ştia prea bine unde era şi ce făcea - şi tare l-ar mai fi întrerupt din acea activitate! Imediat după aceea, se gândise să-i propună lui Fabian o revenire în Herăstrău - şi zâmbise când calculase că-l va pune pe băiat să-l sune. Ca să-l facă să se simtă ultimul om, că-şi petrecea weekend-ul cu curviştina în loc să-şi îndrepte atenţia spre copilul lui. Renunţase la intenţie - l-ar fi întristat pe Fabian. În plus, descoperise aseară că Nicolae putea fi genial uneori. Nu voia să-l vadă fiind genial în relaţia cu Fabian - aşa că mai bine îl lăsa să-şi vadă de curviştină. Şi-aşa, Fabian îşi făcea temele de vacanţă; şi nu l-ar fi întrerupt, pentru că se apucase singur, nemânat de la spate. Iar mâine pleca în tabără...

Se aplecă şi ciufuli bine moţul. Îl aranjă din trei mişcări, îşi luă ţigara... şi veni în faţa ferestrei. De la volanul BMW-ului parcat perpendicular pe blocul cu zece etaje, Eduard o privea lung, serios...

Ar fi vrut ca Nicolae s-o întrebe ce văzuse la Eduard. Şi, mai ales, de ce întreţinea în continuare relaţia aia care dura de patru ani jumate deja. Pentru că ar fi înghiţit un Distonocalm şi i-ar fi vorbit, calm şi pe larg, despre bărbatul care nu-şi ascundea sentimentele şi nu se jena să facă ceea ce simţea că vrea să facă. I-ar fi vorbit despre cadouri - şi nu despre lucruri obscen de scumpe, ci despre mărţişoare de tablă, garoafe roşii cu fundiţă, muţunei de pluş de-un leu bucata şi brelocuri cu inimioare. I-ar fi vorbit despre stilul de exprimare, despre stilul de adresare, despre "balaur" şi "tigroaică"... Despre gesturile alea necenzurate, care-o luau prin surprindere uneori pentru că se întâmplau cam în public... Despre "săltarea" ei de la CEC, la unu fix, goana prin oraş, iubirea "cu năbădăi" şi cealaltă goană prin oraş - pentru că, la sfârşitul pauzei de masă, ea trebuia să fie la locul de muncă... Dar Nicolae nu voia să ştie cum de nevasta lui avea aşa o relaţie statornică cu amantul. Nu-i păsa - el se interesa foarte mult de curviştina blondă. Şi iar trebuia să-şi amintească faptul că ea trecuse prima peste pragul mariajului lor...

Gata! Gata cu gândurile alea idioate! Nicolae era la curviştină, iar ea se gândea la el? Ha! Plecă un pic capul şi-l privi pe sub sprâncene; Eduard ofta şi-şi muşca buza, că el stătea în maşină iar ea clipea din gene în apartamentul conjugal...

Ei bine, el îi făcuse o surpriză mare. Venise, duminică la cinci, doar ca s-o vadă preţ de-un minut sau două. O să-i facă şi ea o surpriză... chiar acum. Stinse ţigara şi intră în sufragerie doar ca să-şi ia portofelul. Se aplecă apoi pe după zid:

- Vezi, că mă duc până la Mega.

- Bine, mami.

- Să încui tu uşa.

- Bine.

Ieşi, iar telefonul ei piui din nou. Ce-i scrisese?

"Te rog, vino înapoi!!!"

Coborî grăbită scările, zâmbind... "Uite, Nicolae; vezi? Tu n-ai făcut niciodată aşa ceva! Şi nici n-ai face-o vreodată! De ce-aş sta cu tine, dacă pot avea aşa ceva?" Apăsă butonul şi împinse cu putere uşa scării. Şi-i zâmbi. Eduard nu mai respira...

"Ce-i? Nu te aşteptai să ies la tine?" Era evident că nu se aşteptase! Era evident că se speriase serios la gândul că o să se ducă glonţ la el, iar de la geamul lui Fabian se vedea perfect BMW-ul...

Porni spre capătul străzii. Auzi imediat portiera pocnind; se abţinea să nu râdă... că-şi făcuse deja un plan şi-acum abia aştepta să ajungă la Mega... Îi auzea paşii în spatele ei, la vreo doi metri; se grăbea un pic, pentru că nu putea să stea o veşnicie în magazin...

Semaforul era roşu; Eduard se opri lângă ea. O privea lung, serios; ea privea semaforul, pentru că avea în bloc nişte babe mari amatoare de biserică şi plimbări în parc. Şi-n plus, Nicolae plecase destul de devreme. Dacă curviştina nu-i dădea să mănânce, o să apară din clipă-n clipă... Gata. Traversă şi intră în Mega Image.

Porni glonţ spre raionul cu dulciuri şi luă două ciocolăţi Milka. Şi-acum se ducea la casă... Mai era puţin... Ţinea mâna pe ciocolăţile de pe banda de cauciuc... Văzu, cu coada ochiului, un tub de praline "Tubo Rosa" aşezându-se aproape de mâna ei. Mâna lui îl ţinea bine... Îi luase bomboane cu trandafir roş'...

OK! Dacă făcea de-astea, o să vadă el uite-acuş! Întinse mâna şi luă o cutie de Durex de pe raft. Şi-o puse peste ciocolăţi. Iar în secunda doi, mâna lui se întinse, luă cutia şi-o puse înapoi pe raft. Adică venise doar s-o vadă... Cum - voia s-o vadă, dar nu voia să facă prostii? De ce? Că, de obicei, Eduard marşa la ideile ei creţe, spontane şi cu prostii! Ce se întâmplase?

... Plăti ciocolăţile şi ieşi. Şi porni încetişor spre casă...

Era ciudat... Voia oare să-i spună ceva?... Oare patru ani jumate fuseseră de-ajuns pentru Eduard?

Îl văzu trecând pe lângă ea ca vijelia, cu ochii la blocul cu zece etaje... Simţea că n-are nici un chef să-l urmeze... Desfăcu una dintre ciocolăţi - tocmai decisese că trandafirul ăla va fi pentru nevastă-sa. Ea n-o să se apropie de el! Nu-nu! Eduard urcă treptele şi intră în scara blocului. O aştepta, la geam... Urcă şi ea treptele. Iar el o strânse în braţe:

- Să nu mai faci! Auzi? Să nu mai faci niciodată asta!

Îl împinse neaoş:

- De ce?

- Tu crezi că am venit azi aici ca să mă caţăr pe tine fuga-fuga?

Poftim? Îngustă un pic ochii:

- Nu, evident. Dar dacă tot ai venit...

- Tu eşti nebună? Nu cumva te gândeai să ne-nghesuim în ghena blocului?

Ba, sincer, la asta se gândise. Blocul ei cu patru etaje avea ghena la parter; dar, tot la parter, avea un fel de intrând de-un metru pătrat, aproape de ieşirea din spate; era un fel de... incintă fără uşă. La ea se gândise. Dar acum, că el o privea aşa şi-i vorbea aşa, îşi dădea seama că exagerase rău...

- Am venit să te văd! Doar să te văd! În plus...

În plus? Ochii albaştri erau un pic trişti:

- Ştiu că Fabian e acasă, iar individu' e încă la amantă. Şi-am crezut că o să te fac să zâmbeşti...

Serios? OK! Zâmbi, privindu-l lung... Eduard îi puse cutia în mână:

- Şi tigroaicele au momente de tandreţe. Şi balaurii. Şi poate că m-am săturat de cauciucele alea. De ce ţii aşa de mult la ele? Ţi-e frică să nu-ţi aduc cine ştie ce?

Uite că era proastă... Negă scurt:

- Mi-e frică să nu-ţi dea ea ceva.

- Nu m-am mai apropiat de ea de vreo trei ani! Mă şi mir că mai stă cu mine şi-mi suportă dracii!

Serios? Păi, în cazul ăsta, ea una nu prea mai voia să zică ceva... Eduard o strânse în braţe:

- ... Te-ai supărat foarte tare?

Negă cu capul şi împinse uşa. Şi coborî treptele blocului - acum, voia să ajungă cât mai repede acasă.

Cuvintele lui Eduard fuseseră un adevărat duş rece pentru ea. Într-adevăr, insista de fiecare dată să-l vadă "asigurat" - deşi ea înghiţea contraceptive. Într-adevăr, îi plăcea la nebunie să fie apucată de braţ, smucită, luată pe sus şi "iubită cu năbădăi". Dar se părea că greşise. Şi făcuse, de fapt, aceeaşi greşeală pe care-o făcuse şi cu Nicolae. Încercase să fie şefă - să dicteze ea condiţiile, momentul, durata şi locul unde serveau cafeaua de după. Eduard nu era totuşi un "accelerat". Şi se părea că avea oareşte sentimente în suflet pentru ea. De vreme ce-i cerea romantism acum...

Ea nu fusese niciodată romantică. Nici nu fusese vreodată îndrăgostită! Deşi se îndoia că dragostea şi romantismul mergeau mână-n mână... Probabil că de-asta nu era romantică - nu prea ştia cum se făcea chestia aia. Şi nici nu vedea de ce ar fi trebuit să fie romantică - ea era o fiinţă practică, şi tot la orgasm ajungeau şi-aşa, şi-aşa! Romantismul mânca timp - pe care ea nu-l avea. Că ea îl vizita pe Eduard înainte de program - şi nu putea pleca de acasă la cinci dimineaţa! Oricum, pleca degeaba - că era balena acasă! Romantismul ăla nu se desfăşura în cinci minute...

Şi nici nu voia să se îndrăgostească acum. Şi-aşa, ajunsese de-a dreptul dependentă de el! Asta-i mai lipsea - să-l pună la suflet!

Telefonul începu să piuie. Răspunse, oftând greu:

- Da.

- Nu vreau să aud nici un cuvânt despre despărţire. Ai auzit?

- Am auzit. Şi chiar mă întreb de ce...

- De ce, ce?

- De ce mă vrei tot pe mine. Eu nu ştiu să fiu altfel decât tigroaică. Şi n-am timp să fiu romantică. Pentru mine, cinci minute-n plus contează.

- Te rog, nu vorbi aşa!

- Aşa, cum?

- Aşa, de parcă te pregăteşti să-mi dai papucii!

- Eu am avut senzaţia că tu încerci să-mi explici de ce n-ai să mai răspunzi la telefon...

- Doamne fereşte, Denisa! Tu te auzi ce spui?

- Tu te-ai auzit când mi-ai reproşat că nu sunt romantică?

Introduse codul interfonului şi deschise uşa. Iar paşii se apropiară în fugă; Eduard o împinse în scară şi-o prinse de umeri:

- Trebuie să vorbim! Serios! Unde putem să vorbim cinci minute?

Îl trase în spaţiul acela meschin, în incinta fără uşă, şi puse siguranţa la yala care deschidea uşa din spatele blocului. Intră şi ea în mica nişă din perete şi oftă greu:

- Am înţeles - te-ai săturat de tigroaică.

- Nu, Denisa! Fii serioasă! Tu tot nu vezi ce-i în mintea mea? Şi în sufletul meu? Credeai că divorţez doar aşa, ca să fiu liber ca pasărea cerului?

- Sincer? Nici nu ştiam că vrei să divorţezi...

- Păi nu ţi-am scris despre avocatul care le duce pe amândouă-n simultan?

Ba da; uitase... Eduard o trase în braţele lui şi-i şopti la ureche:

- Uneori, simt nevoia să stau aşa, cu tine-n braţe, şi să nu fac nimic. Să nu mă gândesc la nimic. Doar să stau, aşa...

Păi să stea - ce, nu-l lăsa ea?... Adevărul era că nu-l prea lăsa; că sărea pe el, îi făcea tot felul de gesturi şi-i arăta tot felul de paşi

provocatori...

- ... Te rog; încearcă uneori să stai aşa, în braţele mele. S-ar putea să descoperi că e mişto!

Aprobă... şi zâmbi:

- OK. În orice caz, o să arunc cauciucele.

- Lasă-le. Lasă, că-s bune. Că dacă tu răceşti şi iei antibiotic, naiba ne-a luat pe-amândoi!

Negă scurt:

- Nu, Eduţu. S-a terminat cu cauciucele.

- Bine, las' că vedem noi! La cât pleacă Fabian mâine?

- La cinci jumate, trenul se pune în mişcare.

- ... Seara?

- Dimineaţa.

- Atunci te aştept la cinci jumate, la coloane?

- Care coloane?

- Coloanele Gării de Nord!

- Nu. Unde ne facem de cap?

- Am făcut rost de cheile unei căsuţe bătrâneşti de pe strada Căderea Bastiliei.

- Şi cât avem la dispoziţie, înainte să ne evacueze de-acolo?

"Că dacă vrei să fii romantic, asta mănâncă timp!"

- Până pe 21.

Poftim? Îl privi lung... Adică... Eduard nu zâmbea:

- Pe 21, seara, îi duc cheile înapoi. Uiţi că eu plec la rude, la Bacău?

Corect! Nevasta lui îl ştia departe de Bucureşti... Şi uite că iar uitase, deşi ar fi trebuit să se concentreze tocmai asupra organizării celor 9 zile... Păi se concentra acum! Şi-i veniseră deja nişte idei! Mâine dimineaţă, el o s-o ia... O s-o ia de la... Zâmbi:

- Ne întâlnim în faţă la ASE, la şase şi-un sfert.

- ... Vrei tu aşa?

- Da. Am un plan.

- ... Bine.

Şi-acum?... Acum el tăcea, dar nu-i dădea drumul. Era romantic... OK! Să încerce! La urma urmei, după patru ani jumate, ar fi trebuit să mai fie şi ca el, nu? Lăsă capul pe umărul lui... şi-l cuprinse cu braţele. Şi-i veni să caşte cu poftă... Nu! Se opri la timp din căscat - dar cuvintele ieşiră singure de pe buze:

- I-am spus că mă duc la Mega...

Eduard o sărută pe păr:

- Fugi!

Ba n-o să fugă chiar acum! Că voia un sărut adevărat, nu... chestia aia! Şi cum el era îndrăgostit lulea, se conforma fără să crâcnească... Gata, că iar devenea romantic! Alergă spre scări.

Pe-asta n-o s-o înţeleagă niciodată! Chestia asta cu "vegetatul" n-o înţelegea... decât după ce săreau scântei. Atunci, da; atunci i se părea firesc să "vegeteze". Dar plimbările de mână, blues-urile în surdină şi scursul pe scaun cu ochii-n ochii lui erau chestii de liceu. Pentru începători. Şi pentru puştani care chiar ţineau musai "să pună la orizontală" nişte colege mai timide.

Descuie uşa, intră şi lăsă pralinele în frigider - după care îi duse băiatului ei ciocolata.

- Mulţumesc, mami. Ai chef să stai cu mine un pic?

- S-a întâmplat ceva?

- Am nişte probleme cu probleme...

Aa, tema de vacanţă!

- Dă-mi două minute!

Intră în bucătărie, privi lung parcarea blocului de vizavi... Eduard plecase. Îl supărase azi; îl necăjise cu cauciucele alea... Ei bine, va renunţa la cauciuce! Dacă rămânea gravidă, se ducea la doctor şi gata! La urma urmei, folosea cauciuce de-alea de patru ani jumate, nu? Calculând asta, mai că-i înţelegea cuvintele...

Gata! Se grăbi să intre în dormitor şi închise uşa: acum făceau temele de vacanţă. Nicolae trebuia să ajungă şi el, şi sigur venea nemâncat. Iar ea nu intenţiona să-l aştepte cu masa.

Nicolae

Oftă greu şi trase portiera - tocmai asistase la cea mai amară despărţire de până acum... Porni motorul şi demară spre casă.

Renata îl văzuse încălţându-se şi venise în fugă, s-o ia în braţe. O luase şi revenise în cameră, pe fotoliu. După cinci minute, Găluşca se preocupase cu două păpuşele; el încercase din nou să se încalţe, ea venise din nou... De data asta, o luase Carina în braţe. Îi spusese că tati pleacă la serviciu, şi să-i spună "Pa-pa"! Spuseseră amândouă "Pa-pa" şi-i făcuseră pa cu mâinile... El se grăbise să iasă odată, să nu mai chinuie copilul... Şi, cât aşteptase liftul, ascultase urletele Renatei şi insistenţele Carinei. Chiar şi aşa, cu uşa de la cameră închisă, îşi auzise Găluşca plângând după tati...

Trebuia să fie tare. Se ţinuse tare şi nu scosese un cuvânt apropo de surpriza de mâine... şi nu numai. În curând, ajungea acasă. Unde Denisa era vineţie deja, pentru că ea stătuse cu copilul iar el se distrase cu amanta...

Gândul ăla îl deranja la culme. Gândul amantei. Carina nu era amanta lui! Dar nici logodnică nu-i era, pentru că nu se învrednicise să cumpere măcar inelul... Însă avea şi el socotelile lui! Momentan, era însurat cu Denisa! În ziua în care judecătorul îi spunea că i-a despărţit, el se ducea glonţ la ea şi-i cerea mâna - cu inel, flori, şampanie şi socri fericiţi de faţă... Cum să-i ceară acum mâna?! Cum să lege amintirea superbă a logodnei lor de perioada în care el pleca la serviciu seara iar Renata plângea?!

Parcă maşina şi intră în bloc. Trei etaje pe scări...

Dacă Denisa făcuse imprudenţa să-i spună ceva lui Fabian... Abia acum îşi dădea seama că, dacă băiatul lui afla azi despre Carina, va refuza categoric să stea de vorbă cu el. Şi cum mâine dimineaţă trenul pleca la cinci jumate, nu ar putea să discute cu el înainte de tabără. Denisa ar fi câştigat zece zile, timp în care Fabian s-ar fi gândit la nenorocitul de taică-su... şi la biata maică-sa...

Dacă îi spusese ceva băiatului, îl va lua în baie şi va încuia uşa. Şi-i va spune tot adevărul. Iar dacă ea nu-i spusese nimic băiatului, îi va spune el. Cel mai târziu, pe 31 iulie. Nu ştia cum să facă asta, dar trebuia s-o facă! Nu putea s-o ştie pe Renata plângând! Iar Carina lui...

Descuie şi intră. Şi lăsă diplomatul lângă cuier. Îi auzea vorbind, pe tonuri coborâte... Făcu câţiva paşi şi apăsă clanţa:

- Bine v-am găsit.

- Bine-ai venit.

Denisa îi răspunsese pe un ton uşor... indiferent. Era deci momentul ideal pentru a-i aminti şi ei că tot nu-i spusese nimic despre tabără:

- Ce complotaţi voi acolo?

- Nişte teme de vacanţă.

"Bine, nevastă! Las' că vine ea cina - şi-mi spune băiatul meu tot ce trebuie să ştiu!" Le închise din nou uşa şi intră în bucătărie.

De fapt, se gândise ieri că un alt motiv pentru a sta aproape de băiatul lui erau temele alea de vacanţă. Şi se gândise să-i propună să le facă împreună. Dar calculase că acel moment va veni în august - tocmai din cauza taberei. Pierduse ocazia...

Păi, dacă tot pierduse ocazia aia, ia să facă el o chestie ultra-urgentă şi super-discretă! Intră în sufragerie, închise uşa şi-o încuie. Şi scoase geanta de voiaj din şifonier: trebuia să-şi facă un băgăjel minim, nu? Măcar o pijama, nişte blugi, nişte tricouri... şosete... Iar după ce-şi pregătea băgăjelul, îl şi ducea jos, în portbagaj! Denisa nu trebuia să afle azi că el era în concediu - şi şi-l va petrece departe de ea. Exista minima şansă ca nevasta lui să încerce să folosească astea zece zile ca să se împace cu el. Eduţu

n-avea răbdare infinită; în plus, se putea plictisi ea! El putea fi mai măgar decât de obicei, făcând-o pe ea să-şi iasă din fire şi "să rupă lanţul de iubire" - vorba cântecului... Şi dacă tot cobora la maşină, o s-o sune pe Carina lui. Va încerca s-o liniştească, deşi ştia că avea mai multe şanse s-o înfurie rău...

Carina

Privea lung telefonul... şi parcă nu i-ar fi răspuns acum. Dar ştia că, dacă nu-i răspundea acum, el se va îngrijora... apoi se va panica... Şi exista riscul să-l vadă la uşă la unu noaptea. Apăsă butonul verde:

- Da.
- Ce faceţi?
- Ne pregătim să păpăm.
- Aha! Cum te simţi?
- Bine... S-a auzit tot, nu?
- Da.
- Îmi pare rău. Dacă ştiam, o duceam în bucătărie...
- Mai bine că n-ai dus-o. Lucrurile se vor schimba, începând de mâine.

Aoleu! Ba nu! Dar nu putea să spună asta... aşa că întrebă:

- Ce vrei să spui?
- Că acum ştiu ce vă doriţi amândouă. Şi, de mâine, lucrurile or să înceapă să se îndrepte.
- ... Ce vrei să spui?

Nicolae coborî mult tonul vocii:

- Iubito, nu-mi strica surprizele! Te rog!

Renata apucă poala fustei şi începu să tragă cu putere, ca s-o facă atentă. Încercă să mai amâne puţin momentul gustării de la ora şapte:

- Ce surprize? Ce vrei să faci?
- O surpriză mare-mare.

Nu, n-avea rost nici măcar să încerce să-l determine să-i spună! Că doar terminase Dreptul! Aşa că... Aşa că zâmbi:

- ... Promite-mi că Fabian n-o să ştie.
- Ce anume să nu ştie?
- Despre surprizele astea.
- Aa, nu... Dar îi pregătesc o discuţie serioasă, ca între bărbat şi adolescent.
- Iubire, te rog...
- Ba eu te rog primul!

Oftă greu... şi închise ochii:

- Fă aşa cum ştii tu că e bine. Dar te rog să te gândeşti de patru ori înainte să faci ceva care-l implică şi pe Fabian.
- Ştii bine că nu-mi permit să fiu neglijent sau neatent când vine vorba de el.
- Ştiu...

"Şi ştiu cât de mult îţi doreşti să-l vezi jucându-se cu Renata." Nu va rosti niciodată asta... Zâmbi:

- Şi ce faci?
- Uite, pun la punct ultimele aranjamente pentru surpriză.
- Ce surpriză?
- Aia de mâine.
- ... Eşti acasă?
- Sunt la maşină.

Iar ăla era un indiciu... Renata se plictisise să tot tragă de fustă, aşa că ţipă:

- Mami, papa!

Ah, la naiba! Nicolae începu să râdă:

- Hai, fugi şi dă-i să mănânce. Vorbim mâine, bine?
- Bine.
- ... Ştii că te iubesc, nu?
- Tu ştii că te iubesc, nu?
- Eu ştiu; tu ştii?

Renata trăgea şi ţipa "papa" din ce în ce mai tare... Nicolae oftă parcă din tot sufletul:

- Pa, iubire.
- Pa, iubire.

Apăsă butonul roşu şi ridică Găluşcuţa în braţe:

- Oof, bine, hai la papa!
- Papa tati!

Poftim? Asta era o chestie nouă... Cum adică?

- Papa tati!

Încercă marea cu degetul:

- Tati nu poate să pape cu noi, că tati e la serviciu!

Renata îi dădu drumul şi-i arătă cu mânuţele...

- Papa tati!

Cum adică?... Bufni în râs când o văzu strângând repede-repede degeţelele - şi băgându-le într-o plăcintă imaginară! Deci Renata voia plăcintă de la tati!

- Plăcintă.
- Păcită!
- Vrei plăcintă de la tati. Imediat.

O aşeză în scăunelul ei şi se grăbi să aducă plăcinta... Că şi ei îi venise acum poftă de plăcintă dobrogeană! Şi-avea o grămadă!

Nicolae

Cina era acceptabilă. Nevasta lui fusese gânditoare când o pregătise - se simţea că mâncarea are sare, dar parcă n-avea totuşi sare... Ridică privirea spre ea:

- Şi când plecăm mâine spre gară?

Denisa ridică imediat privirea spre el. Nu prea putea vorbi nevasta lui... Zâmbi dulce:

- La ce oră are Fabian tren?

Aoleu, aproape că se înecase cu guguloiul ăla de mâncare! Da' chiar aşa de... crispată era, din cauza taberei ăleia? Denisa răspunse:

- La cinci jumate pleacă din gară. Cred că ar fi bine să fim acolo la cinci; până se strâng toţi, până dăm noi de ei...

Aprobă cu capul:

- OK. Ai împachetat, maestre?

Fabian roşi violent la auzul apelativului, dar zâmbi:

- Da.
- Bine. Atunci, după ce mâncăm, eu zic să mai împachetăm o dată. Să nu uiţi ceva.

Băiatul lui începu să râdă:

- Bine.

Şi-acum... Acum, să afle şi el cam ce program avea Fabian în tabăra aia!

- Şi cam ce-o să faceţi acolo?
- Păi am înţeles că vin nişte pictori tineri. O să facem un fel de lecţii, cu teorie şi practică... Şi-n rest, cred că facem drumeţii şi tablouri; nu?
- Evident. Şi cred că vă organizează şi o petrecere... ca să faceţi şi portrete cu ochi migdalaţi...

Aoleu, ce roşise băiatul lui! Dar avea 12 ani, nu? El când trecea prin prima deziluzie-n dragoste? După câteva secunde, Fabian răspunse:

- Adevărul e că am vreo trei colege cu ochi frumoşi; şi mai vin şi din alte şcoli...

Ia uite-l! Începu să râdă şi-i "altoi" un pumn cu subînţeles, în umăr. Iar băiatul lui bombăni, râzând şi el:

- Hai, mă, tată!
- Păi dacă tu nu zici nimic, nu ţi se pare normal "să te interoghez"?

- Ba da, dar nu la cină!

- Bine; atunci o să te interoghez când mai împachetăm o dată. Materiale v-aţi luat? Pensule, acuarele... Nu ştiu; ce trebuie să vă luaţi!

- Au intrat în costul taberei. Le găsim acolo...

- Aha. Bun! Chiar mă gândeam să-ţi fac rost de-un troller. La atâtea kile de vopsea câte-or să-ţi trebuiască...

Băiatul lui râdea. Era vesel. Era fericit că pleca în tabără... Iar el înfuleca acum mâncarea aia nesărată şi abia aştepta să mai împacheteze o dată! Era foarte curios să afle amănunte despre ochii migdalaţi... şi, bineînţeles, să încerce să-şi dea seama care din cele trei tinere era aleasa! Intenţiona să-l pună să promită că îi va face un portret...

Carina

Era linişte. Nu mai pornise boxele calculatorului - ca să n-o trezească pe Renata. Indiferent cât de încet ar fi dat, vocea lui Nicolae ar fi făcut-o să sară din somn.

Descărcase camera. Habar n-avusese că Nicolae nu oprise camera digitală după ce făcuse acele câteva fotografii. Şi chiar se necăjise un pic atunci, când văzuse că se opreşte din fotografiat după numai zece secunde. Că ea, când se apuca să-şi pozeze Găluşcuţa, schimba patru rânduri de acumulatori şi nu termina într-o oră! Descoperise acum că Nicolae filmase familia lor înfruptându-se din ditamai plăcinta dobrogeană...

Erau o familie frumoasă. Privea lung monitorul... şi nu încerca nicicum să înfrâneze curgerea lacrimilor. Renata semăna mai mult cu tati. Avea aceleaşi trăsături armonioase, blânde, chiar dacă avea doar un an şi două luni. Şi era la fel de determinată să obţină ceea ce voia ea. Ştia şi şmecherii care s-o ajute să obţină totul - dar le punea rar în practică, pentru că aveau amândoi acelaşi efect asupra ei. Era de ajuns să-i ceară, iar ea le dădea prompt tot ceea ce ceruseră ei...

Nu era prea fericită, în clipele astea. Avea o presimţire. Simţea... Simţea că Nicolae nu se va muta niciodată la ele. Din cauza lui Fabian. Ţăranca nu mai avea demult nici o influenţă asupra lui; dar Nicolae îşi iubea cu disperare băiatul. Şi nu va accepta să renunţe la el. Nu va accepta nici o variantă de viitor în care Fabian lipsea de lângă el. Îl înţelegea - că nici ea nu concepea viitorul fără Renata. Dar... Dar uite că tocmai copiii...

Şi ştia că e demoralizată şi tristă, ştia că e pesimistă şi în realitate simţea nevoia să plângă pe săturate... Ca să râdă mâine...

Cum să mai râdă, fără el? Îi era dor de el!

Setă player-ul să reia singur filmuleţul şi se aşeză pe covor, sprijinită de fotoliu. Voia să stea acolo până dimineaţa, să-l privească şi să plângă. Simţea că Nicolae nu va fi niciodată al ei...

12 iulie 2010 - luni

Nicolae

Haai, se mai moşcăia mult? Ce dracu făcea în maşina aia, îşi spoia iar botul?

Mm, era nervos! Şi agitat şi emoţionat la culme. Era prima oară când îl lăsau pe Fabian să plece singur, nesupravegheat, într-o tabără. Până acum, mama lui făcuse oficiul de bunică-bodyguard şi "tropăise" cu şcoala şi la munte, şi la mare. Acum însă, Fabian era pe cont propriu. Trebuia să aibă singur grijă de el...

Discutaseră partea asta aseară - când re-împachetaseră. Fabian îl asigurase că e destul de mare ca să se descurce singur. Îi şi demonstrase că ştia ce-are zilnic de făcut... Duş făcea singur încă de la opt ani... Dinţii şi-i spăla singur de la trei ani... Şi nu pleca singur, oricum! Pleca împreună cu alţi 19 colegi de clasă şi 4 profesori - dintre care una era diriginta lui. Iar ăsta era doar unul din cele patru grupuri care erau aşteptate la prânz în tabăra de pictură. Văzuse pe chipul Denisei asigurarea că "o unsese" cu generozitate pe dirigintă, aşa că Fabian era mai bine păzit în tabăra asta decât în celelalte...

Băiatul lui începu să râdă şi arătă spre grupul numeros din faţă:

- Uite-i.

Aprobă cu capul şi întrebă, încetişor, printre dinţi:

- Şi nu-mi arăţi şi mie ochişorii ăia despre care vorbeam ieri?

- Tată!

Normal că era uşor indignat! La urma urmei, erau în public! În plină Gară de Nord! Dar... Dar zâmbi:

- Ce vrei - sunt şi eu curios...

Fabian se opri şi-l prinse de braţ. Şi întoarse capul spre Denisa, ca să nu-l vadă tocmai ochii ăia migdalaţi:

- E în trening bleo, cu adidaşi negri, şi are părul prins cu o clemă-banană. Ai văzut-o?

Da, o văzuse. Şi era numai bună de imortalizat pe-un A3, de pensula unui tânăr îndrăgostit... Aprobă cu capul şi zâmbi:

- Abia aştept să te-ntorci - să văd cum a ieşit portretul.

Băiatul lui negă scurt:

- N-am să fac niciodată portretul ăsta.

- ... De ce?

- Pentru că visele sunt făcute să rămână vise. Adică secrete.

Negă încet:

- Când te întorci din tabără, vreau să discutăm o chestie. Hai să lăsăm valiza lângă celelalte şi să-ţi zic un secret între patru ochi.

Gata - Fabian dădea noroc cu băieţii, iar Denisa se grăbea să pornească o lungă discuţie cu diriginta. Lăsă valiza lângă celelalte şi porni încet pe peron...

Nu voia să-i spună acum. O să-i dea doar un indiciu extrem de voalat. Şi o temă de gândire. Iar peste 10 zile, o să-i vorbească despre împlinirea viselor. Paşii se apropiau în fugă. Zâmbi şi-şi aprinse o ţigară. Fabian era atent, curios, nerăbdător...

- ... Şi eu mă gândeam că visele sunt făcute să rămână vise. Până acu' doi ani, eram ferm convins de chestia asta. Dar, la 41 de ani, am descoperit... Am descoperit că, dacă vrei să fii fericit cu adevărat şi să te simţi împlinit cu adevărat, trebuie să iei fiecare vis în parte şi să faci în aşa fel încât să devină realitate.

Evident, el vorbea despre Carina - Fabian se gândea la ochii migdalaţi şi primul sărut... Se concentră asupra propriilor pantofi - că nu voia să-l facă să roşească:

- Atunci când o să-ţi trăieşti visul, o să te simţi cu adevărat fericit. Şi împlinit. O să te simţi un pic mai înţelept, pentru că ai făcut tu ce-ai făcut şi ţi-ai îndeplinit dorinţa... Şi-o să-ţi vină aşa

o poftă să-ţi împlineşti fiecare vis, că să vezi ce repede-ţi schimbi opinia despre visele irealizabile!

Băiatul lui începu să râdă:

- Am înţeles. Bine, promit să nu mă întorc fără portret.

- OK. Şi-ţi dau un sfat - fă cumva să nu-l vadă toată tabăra...

- Evident!

Îl luă pe după gât şi porni înapoi, spre colegii lui:

- Şi ca să nu zici că sunt rău, uite - îţi dau o mână de ajutor...

Ridică privirea spre ea - şi-o surprinse privindu-i lung. Tânăra roşi violent şi se grăbi să se întoarcă spre tabela cu mersul trenurilor... Fabian şopti:

- Na - că mi-ai speriat-o!

- Ba tocmai i-am răspuns la o întrebare.

- Mi-e şi frică să te-ntreb ce întrebare!

- Păi eu cred că se întreba dacă discutăm despre peisaje, sau despre portrete.

Era rândul lui Fabian să înroşească obrajii...

- Începutul e promiţător. Şi-acum o să înceapă să-mi cadă părul, pentru că o să stau zece zile în stres şi mister...

- Promit că te sun când termin portretul.

- OK. Ia uite ce face maică-ta.

Denisa tocmai le pusese muzică la mobil. Era ciudat - că erau acolo vreo 60 de tineri şi tinere, între 10 şi 14 ani, şi tocmai duduia de 38 avea chef de petrecere! Sigur, tineretul se bâţâia - că nu le pusese Radio Cultural, ci Kiss FM. Dar era ciudat... Împinse uşor băiatul spre grupul clasei lui; porni apoi spre ea, dar doar ca s-o anunţe unde pleacă:

- Mă duc să iau o cafea.

- Ia-mi şi mie una.

"Numai să ai răbdare - că o să-mi ia vreo... 20 de minute să mă-ntorc!" Nu-i făcea nici o plăcere să fie asociat cu forma aia de Denisa - aia "tânără şi neliniştită".

Denisa

Oof! Se făcuse băiat mare! Iar ei nu-i intra odată-n cap că era băiat mare - că se uita în sus la el şi-i venea să-i zică să-i dea valiza pe geam şi să coboare din tren! Trebuia însă să se obişnuiască să-l mai lase şi singur. Îl crescuse, îl educase, îl învăţase să se descurce... Trebuia acum să-l lase să se descurce - că de-aia îl învăţase cum se făcea chestia aia! Diriginta o să stea cu ochii pe el...

Se îndoia că Nicolae îi spusese despre curviştină, sau despre divorţ - că se întorseseră la fel de zâmbitori cum se îndepărtaseră. Oare despre ce discutaseră? Nicolae n-o să-i spună nici mort - că era secretul lor, iar la secretul ăsta avea sarcină de confident. Nu-i va trăda lui Fabian încrederea nici dacă îl ameninţa cu o mitralieră! O să-l întrebe deci pe Fabian...

Trenul se smuci scurt. Tresări şi prinse mâna băiatului ei:

- Să ai grijă! Auzi?

- Stai liniştită.

- Şi să mă suni!

- Bineînţeles.

- Şi să asculţi de diriga!

- Da, mamă!

Oof, îl cicălea! Dar ce să facă, dacă i se făcuse brusc frică... şi tocmai vizualizase fiecare urs, fiecare râpă şi fiecare maidanez de pe muntele ăla?! Dădu drumul mâinii - că n-avea rost să fugă aşa după tren! Fabian era fericit; dădea energic din mână şi râdea... Iar ochii îi străluceau de fericire... Tocmai fericirea asta o determinase să nu-i ceară totuşi valiza pe geam...

Privea lung trenul care se îndepărta prea repede parcă...

- Hai, că nu pleacă la război! Hai, lasă-l, că acum are treabă.

Avea treabă? Ce treabă?

- Ce treabă?

- Pregăteşte mental un portret; şi trebuie să fie atent, ca să-l memoreze...

- Păi Fabian nu face portrete!

- Ba face, dar nu azi. De mâine-ncolo, o să facă portrete... Cu ochi migdalaţi şi obraji roşii...

Cum-cum? Adică Fabian... Da' nu se putea! Era totuşi prea mic!

- Aşa că hai să mergem - că te gândeşti la el, şi nu poate s-o pupe dacă sughite.

Asta cam aşa era... Bufni în râs şi porni după el, spre gară. Îl privea lung...

Era un om normal. Nici "mare", nici subţirel. Nici înalt, nici pişpirel. Nici bătăuş, nici complexat plângăcios. Era doar un om normal. Ea spusese "Da", la primărie. Spusese "Da" pentru că... Pentru că voise, într-adevăr, să se mărite cu un om normal. Şi-şi dorise să fie şi ea un om normal, care să ducă o viaţă normală. De unde era să ştie ea pe-atunci că omul ăla aparent normal era bigam? Că prima lui nevastă se numea BCR şi-avea multă treabă cu el în fiecare zi? Cum să fi bănuit ea atunci, în momentele alea, că o să ajungă să plănuiască escapade anormale, întâlniri anormale, pauze de masă anormale... Vizite matinale anormale...

Păi, era evident că bărbatul din faţa ei nu intenţiona să divorţeze de BCR pentru ea. Poate pentru curviştină, da; pentru blonda aia, Nicolae era în stare să-şi dea demisia şi să se aşeze la picioarele ei. Că era tânără şi frumoasă şi probabil că ştia multe "jocuri". El, însurat cu BCR-ul ăla, nu se prea "jucase". Iar fata îl prinsese bine...

Ieşiră din gară. Nicolae nici n-o aştepta, nici nu se grăbea să se îndepărteze - semn că îi era uşor indiferent, dacă ea voia să meargă acasă cu el, sau dacă o aştepta amantul în faţă la coloane. Nicolae n-o iubea... Audi-ul piui scurt. Zâmbi:

- Mă duci şi pe mine la Romană?

- Bineînţeles!

Hm; un răspuns amabil şi foarte studiat. Nicolae abia aştepta să dea ochii cu Eduard! Că doar nu "se cerea" la Romană ca să revadă ASE-ul, nu? Se aşeză pe scaunul din dreapta; el urcă la volan, motorul porni ascultător...

Nicolae

Bun! Deci voia să ajungă la Romană. O să aibă grijă să dispară repede de-acolo - că nu voia să le strice cheful de dimineaţă! Ea se ducea la serviciu azi! Sau îşi luase şi ea un mini-concediu? Nu ştia ce să creadă...

Nee! Dacă şi-ar fi luat concediu, ar fi avut şi ea un băgăjel pregătit de cu seară! Şi cu siguranţă n-ar fi vrut să ajungă la Romană aşa, fără geantă şi băgăjel! Că el, teoretic, ar fi trebuit să se ducă acasă acum, să se schimbe şi să plece la bancă!

Nu; gândurile lui erau mult prea amestecate, ca să poată să înţeleagă planul nevestei lui. Aşa că trase scurt de volan şi opri pe treapta:

- Mă scuzi două minute.

- Bineînţeles.

Bun! Alergă la chioşcul plin de flori...

- Bună dimineaţa. 23 de trandafiri roşii, împachetaţi în hârtie creponată.

Florăreasa "intrase în fibrilaţii", la aşa comandă. Aştepta... Ea propunea diverse accesorii, el le aproba pe toate... Plăti şi reveni la maşină. Şi aşeză cu mare atenţie buchetul pe banchetă, înainte să urce la volan...

Acum tăceau. Până la Romană, liniştea era garantată! Nu era foarte aglomerat...

Denisa

Aproape ajunseseră. Iar ea se tot gândise, privind lung maşina din faţă...

Soţul ei tocmai o adusese cu maşina la întâlnirea cu amantul - şi cumpărase deja florile pentru curviştină. Era evident că mariajul ei cu Nicolae nu mai putea fi salvat nicicum. Asta nu era o chestie nouă; nu intra nici măcar la capitolul ştiri mondene! Ştiuse că nu mai are ce salva, că s-ar lupta degeaba... Tocmai de-asta, se gândise aseară că în astea zece zile trebuia să afle cine era Eduard. Şi cum era Eduard. În clipa în care citaţia poposea în cutia de scrisori, ea şi Nicolae nu mai aveau de ce să stea împreună. Probabil că ea se va muta în camera lui Fabian... Sau, dacă curviştina era fată deşteaptă şi ştia să-şi joace cartea, Nicolae se muta la ea iar Eduard venea în sufrageria din Colentina. Aşa că trebuia să afle, încă de-acum, "cu ce se mânca" Eduard. Varianta aia fără iubire cu năbădăi. Varianta care vine seara acasă şi trebuie să-şi petreacă într-un fel următoarele 4-5 ore. Murea de nerăbdare să vadă ce făcea Eduţu al ei patru ore-n casă...

Gata. O lăsa în staţie. Se îndoia că Nicolae îl văzuse pe Eduard, pe trotuarul de vizavi. Aşa că deschise portiera şi-şi privi lung soţul:

- Azi nu vin acasă.

Ochii căprui o priviră la fel de lung... şi de calm:

- Bine.

Coborî şi împinse portiera. Văzu, cu coada ochiului, grija cu care trandafirii ăia se mutau pe scaunul de pe care ea tocmai se ridicase... Audi-ul demară în trombă. Hm; se grăbea bărbăţelul ei! Curviştina era încinsă - şi probabil că-i dăduse oră fixă de sosire!

Gata cu Nicolae! Avea zece zile la dispoziţie ca să afle dacă Eduard era viitorul ei soţ... sau doar fostul amant. Sau veşnicul amant. Special pentru asta, azi îşi pusese o rochiţă comună lungă pân' la glezne. Şi sandale fără toc. Azi era extrem de cuminte. Eduard îi vorbise despre romantism... Şi uite că anticipase corect - pentru că el o privea lung, zâmbind slab şi ascunzând mâna dreaptă la spate...

Mai avea vreo zece metri până la el - şi se simţea ca o puştoaică de liceu. Era un sentiment ciudat; copilăros. Nu simţea acel sentiment "asortându-se" cu vârsta - dar se simţea de parcă păşeşte uşurel, aşa... Simţea ca şi cum păşea pe un asfalt pufos... Se ţicnise?

Eduard o prinse de mijloc cu mâna stângă; iar dreapta aduse în faţa ochilor ei un trandafir alb. Nu-l luă; în schimb, îl luă de gât şi lăsă capul pe spate. Tocmai decisese să afle şi ea cum se simţeau puştoaicele alea de liceu când erau sărutate romantic...

... El săruta o puştoaică de liceu; ea însă simţea că o strâng ridurile. Mental, desigur; dar, la vârsta ei, ştia că imaginea lor era un pic... caraghioasă. Era realistă; avea 38 de ani. Şi creme bune, dar care nu făceau minuni. Imaginea aia "de liceu" nu i se potrivea; se simţea mai bine în pielea ei de femeie la 38 de ani, cu aspect de vreo 32, cu sare şi piper şi condimente şi gânduri creţe... De ce dracu voia omul ăsta romantism? La ce-i folosea? Nu-i dăduse nevastă-sa romantism pe pâine până acu' trei ani? Ce-l apucase?

Gata. Ochii albaştri o priveau lung. Erau atât de fericiţi, că nu-i putea dezamăgi! Aşa că-şi compuse o mimică romantică, de elevă de liceu... Eduard zâmbi:

- Gata?

Poftim? Ce însemna asta?

- Eşti numai a mea acum?

Aa... Aprobă cu capul, iar el o trase uşor spre intersecţie şi-i întinse floarea:

- Ba eşti numai jumătate a mea.

Ce voia să zică?... Ah, verigheta! Uitase s-o scoată, în Audi! Parcă ghicindu-i gândurile, Eduard îi strânse bine mâna şi continuă:

- Cealaltă jumătate e a şefei...

Bufni în râs şi aprobă - în privinţa asta, avea dreptate! Mergeau încet pe trotuar, ca doi adolescenţi "uşor purii"...

- Iar asta înseamnă că mergem în căsuţa bătrânească... Şi-apoi te duc la serviciu şi mă-ntorc aici. Şi-ţi pregătesc tot felul de surprize...

Aprobă cu capul şi-l privi lung. Ochii albaştri nu priveau în faţă decât atunci când sesizau o piedică în asfalt - în rest, stăteau aţintiţi asupra ei. Şi erau foarte fericiţi. Presupunea că e destul de romantică, pentru gustul lui... Se întreba în ce măsură masca aia romantică o să-i reuşească şi după ce treceau pragul casei bătrâneşti...

Nicolae

Descuie încet uşa, intră şi lăsă sacoşa pe hol. Cât era ceasul? Şase jumate... Scoase pijamaua şi se schimbă "la băţul de chibrit". Şi intră în cameră, cu trandafiri cu tot.

Tii, ce frumos dormeau! Renata se întinsese ca o plăcintă dobrogeană, de-a curmezişul patului ei. Carina se înghesuise cu spatele în tăblia patului mare... Puse trandafirii în vază, în mijlocul mesei, şi se lungi lângă ea. Trase uşor pătura şi-o înveli - pentru că nu voia s-o strige, s-o trezească. Voia s-o lase să se trezească singură, aşa cum îşi dorise ea ieri...

Deci azi serbau doi ani de când erau împreună... Şi uite că, deşi era de două ori mai tânără decât el, se înţelegeau nesperat de bine. Şi aveau o fetiţă frumoasă şi isteaţă... Îşi ciufuli grăbit părul - că freza aia aranjată nu se asorta la pijama! Şi-o cuprinse apoi uşor cu braţul: da' ei nu i se făcea cald odată? Dacă i se făcea cald, Carina o să vrea să se dezvelească! Şi-o să dea peste mâna lui...

Carina

Era cald pe malul mării. Din ce în ce mai cald. Înălţimea valurilor scădea văzând cu ochii... Marea tocmai se transformase într-un lac puturos. Iar soarele dogorea... Vântul se oprise şi el... Deşi era în costumul de baie, simţea cum iese transpiraţia prin porii pielii...

Şi parcă o ţinea cineva de mijloc. Se întreba cum - pentru că stătea în picioare, iar mâna aia se odihnea pe mijlocul ei. Şi parcă o învelise cu o pătură...

Marea dispăruse. Şi soarele. Era întuneric, pentru că ţinea ochii închişi. Mâna se odihnea, într-adevăr, pe mijlocul ei. Simţea parfumul de after-shave... Începu să zâmbească - era dimineaţă. Era luni. Venise, ca de obicei, să-i spună "bună dimineaţa" şi să-i arate că o iubeşte. Şi-apoi el o să pornească spre serviciu, ea o să pornească cu Găluşcuţa spre parc...

Păi ce-ar fi să nu mai tragă ea de timp? Şi să se trezească odată? Renata dormea, iar el începea programul la opt jumate! Deschise ochii.

Ochii căprui zâmbeau. Şi-i arătau că era iubită. Nicolae râdea:

- Bună dimineaţa, Carina mea...

Oof, Doamne! Ridică privirea spre televizor. Ceasul arăta 6:40. Adică... Reveni spre el. Şi observă abia acum pijamaua. Observă şi ciufuleala părului. Şi-şi aminti imediat cum îi spusese ea ieri că-şi dorea să se trezească într-o dimineaţă şi să-l vadă dormind lângă ea - iar asta îi umplu instantaneu ochii cu lacrimi! În secunda doi, fu trasă lângă el:

- Hei! Ce-i cu tine?

Începu să râdă şi-şi trase nasul:

- Mi-ai făcut aşa o surpriză mare, că uite ce-am păţit!

- Văd - şi încep să mă întreb de unde până unde reacţia asta la surpriza mea! Credeam că ai vorbit serios ieri!

- Da, am vorbit serios. Chiar îmi doream mult să mă trezesc

într-o dimineaţă şi să te văd dormind lângă mine...

"Şi să nu am sentimentul că te vei ridica şi vei ieşi, cu diplomatul în mână..." Gândul ăla era numai al ei - nu-l va rosti niciodată! Se grăbi să rostească altceva:

- Şi să ştii că mi-e frică să te întreb ce s-a întâmplat şi cum de te găsesc lângă mine înainte de şapte, îmbrăcat în pijama...

- Fabian a plecat azi într-o tabără de pictură. Iar eu mi-am luat concediu.

Oo, Doamne!

- Şi m-am gândit că trandafirii ăia de pe masă nu te pot convinge să mă ţii aici zece zile şi zece nopţi; dar măcar 24 de ore cred că primesc...

Trandafirii ăia superbi? Pentru 24 de ore alături de ea? Nicolae se aplecă şi-i şopti la ureche:

- ... Dat fiind faptul că azi se împlinesc doi ani de când a început să-mi meargă foarte bine în dragoste...

Oo, Doamne! Se repezi şi-l sărută...

Azi se împlineau doi ani de când dormiseră în garsoniera goală! Azi serbau doi ani de când ea era "Carina lui"! Iar ea uitase complet! Inimaginabil! Incredibil! Unde-i era capul? Îl privi lung... şi mârâi printre dinţi:

- Te ţin aici 240 de ore! Nici un minut mai puţin! Să nu îndrăzneşti să chiuleşti vreun minuţel!

Fu înşfăcată şi mutată cam "pe sus":

- Nici nu mă gândisem că va fi altfel!

Gata! Artificii! Acum o să afle şi el cât de nerăbdătoare era să beneficieze de toate cele 240 de ore petrecute în trei! Şi mai ales de cele petrecute în doi!

Denisa

Era opt şi zece. Ar fi trebuit să pornească spre serviciu - că până pe bdul Alexandru Obregia făceau destul de mult, în traficul infernal de dimineaţă... Stinse ţigara şi se ridică - iar Eduard se ridică şi el:

- Te duc eu.

Nu comentă - nu prea avea ce. Ar fi vrut să-l roage ca până diseară să arunce lumânările - că arseseră destul de dimineaţă. Trandafirul, nu; ăla era special... Zâmbi şi intră în dormitor. Şi luă gentuţa şi trandafirul - care-i va aminti în fiecare minut, din păhăruţul de pe birou, că diseară nu se ducea în cartierul Colentina... Urcă în maşină, trase portiera şi aşteptă. Privea lung trandafirul...

Chestia aia cu romantismul era vax. Asta era opinia ei! Ori se crispase ea prea tare, în tentativa de a-i răspunde la romantism tot cu romantism, ori pur şi simplu nu era genul care să se scurgă toată în braţele lui - habar n-avea! El fusese foarte fericit - ceea ce arăta că ea îşi jucase impecabil rolul. Numai că ei îi cam venise să caşte... şi sigur nu avusese o mimică foarte încântată. Mai ales după "şedinţa de romantism". Că nu-i putea spune nici "partidă de sex", nici "dragoste"...

Ei bine, se va uita la trandafirul alb toată ziua. Şi va încerca să descopere o cale de a-i spune lui Eduard că-i e dor de balaurul ei. Şi-asta fără să-l vadă că se întristează... Fără să-l vadă ieşind, grăbit să se întoarcă sub acelaşi acoperiş cu balena...

Azi, la cinci fix, ieşea pe uşa CEC-ului şi lua un taxi până acasă. O să-şi facă un băgăjel cu toate cele necesare pentru o escapadă de 48 de ore. Eduard va locui la Romană în următoarele 10 zile, aşa că ea nu prea mai avea de ce locui în Colentina în timpul ăsta. Curviştina avea casă; probabil că şi Nicolae va avea altă adresă, până venea Fabian din tabără. Iar ea trebuia să folosească acest răstimp pentru a-şi răspunde la o întrebare foarte grea: putea locui sub acelaşi acoperiş cu Eduard? Fără să-şi scoată reciproc ochii, fără să caşte, fără să simtă că plictiseala o sufocă la propriu? Fără să se certe? Fără să vadă tristeţe în ochii lui?

Grea întrebare! Aşa că-şi dădea 48 de ore... momentan. Dacă va descoperi că se puteau înţelege omeneşte, după acele 48 de ore o să ducă bagajul murdar în Colentina şi-o să împacheteze repede alt bagaj de 48 de ore. Că n-avea nici o intenţie să spele, sau să calce în astea zece zile! Simţea că timpul era mult prea scurt, pentru aşa o întrebare dificilă...

- Ce e?

Poftim? Îl privi lung, mirată... Eduard zâmbea:

- Nu spui nimic, nu faci nimic... Nu clipeşti, nu respiri...

Bufni în râs:

- Fii serios! Mă gândesc şi eu...

- La ce te gândeşti?

- La surpriza de diseară.

- Aha! Şi cam cum ai vrea să fie surpriza asta?

Îl privi lung... şi zâmbi cu subînţeles:

- Cu piper şi condimente.

Ochii albaştri se întoarseră imediat spre ea! Se grăbi s-o dreagă cumva:

- Noi mâncăm dulcele înainte, ca neoamenii...

Îl făcuse să râdă. Reveni spre parbriz - că n-avea de gând să mai spună ceva! După ce-i aruncase privirea aia...

- OK. Atunci, în drum spre cuibuşorul de nebunii, mă opresc la un hypermarket. Să vedem cum o ieşi frişca cu piper...

Era rău! Îl împunse cu degetul în glumă... iar el zâmbi:

- Dacă ceva nu-ţi place, e de-ajuns să-mi spui.

Să-i spună? Şi să-l vadă trist? Să-l vadă întorcându-se val-vârtej la balenă? Niciodată! La urma urmei, zece zile erau doar zece zile! După ele, reveneau la programul iniţial! Dar ar fi fost o cruntă dezamăgire să descopere că Eduard nu putea fi decât cel mult amant... Ar fi fost un adevărat dezastru dacă ar fi descoperit că nici măcar amant nu mai putea fi...

Nicolae

Mm, cât era ceasul? Nouă şi zece. Privea lung bulevardul aglomerat... Braţele Carinei îl prinseră uşor de mijloc:

- Mâncăm?

Căscatul sonor îl făcu să râdă:

- Imediat cum spălăm ochişorii şi dinţişorii, mâncăm.

Iar ţipătul veni prompt, din spatele lui:

- Tati! Pupi tati!

Se răsuci, îşi sărută iubita şi se grăbi să-şi ridice Găluşca în braţe. Renata se sufoca - dar nu-şi dezlipea nasul, guriţa şi obrăjorii de pe obrazul lui! Îi fusese dor de el...

- Neaţa, Renata!

- Aţa! Papi tati!

Poftim? Micuţa îi dăduse drumul. Şi-acum închidea şi deschidea pumnişorii, arătându-i...

- Papi tati!

Ce încerca să-i arate? Degeţelul arătă spre guriţă; pumnişorii se mai deschiseră de două ori, iar Renata exclamă:

- Papa tati!

Bufni în râs:

- Păi n-a adus tati plăcintă!

- Păcită tati!

- N-are tati plăcintă...

Oof, ce se supărase! Carina se grăbi să i-o ia din braţe:

- Mai e plăcintă, de ieri. Hai, domnişoară; hai la baie.

- Mama, pipi!

- Păi vezi? Hai repede!

Şi cică fugeau amândouă la baie... Intră în bucătărie şi privi lung micul dejun. Scăunelul Renatei era pregătit... Doamne, ce mică

era bucătăria aia! Era cât jumătate din bucătăria lui din Colentina! Cum putea Carina să locuiască în cutia aia de chibrituri?... Dar cum putea el s-o lase să locuiască acolo, cu Renata? Ăsta era un gând complex...

Păi cât de curând trebuia să-i vorbească despre apartamentul cu patru camere - nu? Totuşi, n-o va face azi. Probabil că pe 20, seara târziu, o să-i dea sarcina de a găsi viitoarea lor locuinţă...

Scoase mobilul şi selectă numărul lui Fabian. Suna...

- Neaţa, tată.
- Neaţa. Ce faci? Te-am deranjat?
- Nu; suntem tot în tren.
- Încă n-aţi ajuns?
- Cred că într-un sfert de oră ajungem şi noi.
- Aha. Totul e OK?
- Da; de ce?
- Eram curios dacă s-a mai schimbat aranjamentul în compartimente...
- De ce vrei tu neapărat să ştii asta?
- Pentru că-mi doresc un portret cât mai apropiat de realitate...

Râdeau amândoi; se grăbi să redevină serios:

- OK; din momentul ăsta, te anunţ că am încredere în tine şi n-am să te mai tachinez aşa.
- Asta e o veste reconfortantă...

Deci ochii migdalaţi erau acolo, în compartiment. Bun!

- Atunci te las cu colegii. Vorbim diseară, bine?
- Bine. Pa, tată.
- Pa.

Închise şi reveni în cameră. Renata se îmbrăca; rochiţa albă din pânză topită îi stătea extrem de bine! Şi ei îi plăcea, că o trăgea în toate părţile şi se uita la volănaşe...

Carina

Doamne, ce minune se petrecuse azi! Mânca şi încerca să nu-l privească; să nu-i arate cât de mult însemna pentru ea decizia lui de a petrece alături de ele 240 de ore! Avea uneori momente de luciditate, când îşi spunea că Nicolae nu trebuia să-i afle chiar toate gândurile - ca să nu i se urce la cap. Deşi ştia că el nu se va schimba niciodată...

Nicolae îşi "organizase" acele 240 de ore cu ele ca să testeze căsnicia cu ea. După ce fusese căsătorit, mai bine de 13 ani, cu ţăranca, voia să ştie ce fel de mariaj îşi dorea ea. Ca să aibă timp, în următorii doi ani, să se modeleze şi să se transforme astfel încât căsnicia lor să fie perfectă. Astfel încât el să nu-şi repete greşelile. Astfel încât...

La urma urmei, exista şi varianta aia! Exista şi posibilitatea ca ea să fie cea care să trebuiască să se schimbe! El, la vârsta lui, ştia prea bine ce putea să ofere şi ce anume cerea de la femeia de lângă el. Ea era "uşor novice" în materie de căsnicie. Ea trebuia să fie extrem de atentă zilele astea. Trebuia să-l observe, să-i observe obiceiurile, tabieturile... Să-i supravegheze mimica, astfel încât să afle ce nu-i plăcea, ce-ar fi trebuit să nu mai facă vreodată în prezenţa lui, sau pentru el...

Renata mai avea puţin şi cădea cu scăunel cu tot! Găluşcuţa lor era topită toată după tati şi-ar fi vrut să se mute în braţele lui - dar n-o lăsa ea să iasă de la măsuţă. Masa era masă. După masă, putea să stea agăţată de gâtul lui tati toată ziua! Artificiile de dimineaţă încă mai sclipeau în jurul ei...

- Mergem la Mall?

Poftim? Îl privi lung, mirată... Nicolae zâmbea:

- Sunt multe magazine acolo. Şi ştiu că e şi-un loc de joacă, cu mingiuţe de-alea mici. La Mall-ul din Vitan e şi un magazin Diverta, cu jucării...
- Zucăii!

Nicolae începu să râdă:

- Deci mergem la Mall!

Aprobă... şi încercă să nu-l indispună foarte tare:

- OK! Tu organizezi astea 240 de ore; iar eu am încredere în organizarea ta...

Ochii căprui o priviră lung, amuzaţi... Ce, spusese vreo prostie? Nu trebuia să se îngrijoreze pentru ţărancă? De vreme ce el îşi luase concediu, presupunea că ea nu era atât de gâscă încât să nu-şi "organizeze" şi ea un mini-concediu cu amantul! Dacă s-ar fi întâlnit toţi patru în Mall, ar fi ieşit aşa o păruială cu pumni şi urlete...

- Iar eu n-am să-ţi înşel încrederea. Şi-am să-mi amintesc că tocmai am fost împuternicit să mă ocup de organizare. O să-ţi amintesc şi ţie asta - că o să uiţi repede şi-o să te panichezi când o să vezi ce-am planificat...
- Să înţeleg că mă aşteaptă zile grele?
- Mai degrabă... surprinzătoare. Şi plăcute, sper eu...

Începu să râdă şi roşi uşor:

- Foarte plăcute. Ştii bine că simpla ta prezenţă mă face să plutesc...

Na, că roşise şi el! Nicolae râdea, cu obrajii roşii, şi se grăbea s-o ia totuşi pe Renata în braţe. Probabil că nu se aşteptase la asemenea cuvinte şi nu ştia ce să răspundă...

- Să-i faci codiţe - că e teribilă cu codiţele alea...

Aprobă, privindu-l lung...

Ţăranca putea face orice. Putea pune mâna pe Fabian, putea pune gheara pe casă, pe conturi, pe Audi... pe boxerii lui Nicolae chiar! Dar pe Nicolae nu va mai pune mâna niciodată! Pentru că ţăranca nu-l iubea. Şi nu va reuşi niciodată să-l facă să se simtă aşa cum se simţea Nicolae acum. Pentru asta, era de-ajuns ca ea să stea pe scaun şi să-l privească cu sinceritate - exact ca acum! El îi simţea sentimentele şi radia fericire... şi nu-i mai păsa nici de ţărancă, nici de casă, nici de maşină sau conturi... În privinţa lui Fabian...

Fabian va fi întotdeauna o problemă. Cu siguranţă, băiatul le va considera pe ele, pe ea şi pe Renata, principalele vinovate pentru despărţirea părinţilor lui. Indiferent cu cine va rămâne, tânărul va încerca să-şi împace cumva părinţii. Şi cum nu va reuşi niciodată aşa ceva, va încerca să nu transmită unuia dintre părinţi răutăţile inoculate de celălalt părinte. O să fie greu; disputat şi împărţit între doi părinţi care-l doreau şi care-l iubeau, dar care nu mai puteau convieţui sub acelaşi acoperiş nici măcar de dragul lui, Fabian o să fie mai tot timpul trist, retras, tăcut...

Eh! O să se descurce ea cumva! La urma urmei, era de-ajuns ca Fabian să vadă strălucirea lui Nicolae - şi va ajunge să le mulţumească, şi ei, şi Renatei, pentru că-i făceau tatăl fericit. Nu ştia însă în ce măsură tânărul va fi dispus să se rupă de mama lui şi să încerce să-şi lase tatăl să-i transfere şi lui o parte din strălucirea aia...

Gata, că începuse să se întristeze! În următoarele... 240 de ore nu avea voie să fie tristă! Nici nu voia să fie tristă! Va calcula totul, dar după ce Nicolae va pleca la gară, să-l ia pe Fabian de la tren.

Nicolae

Mm, ce bine era acasă! Se aşeză pe scaun şi închise uşa bucătăriei. Şi-şi aprinse o ţigară.

Se distraseră pe cinste - şi ei, şi Renata. Mall-ul nu era foarte animat luni dimineaţa. Băuseră o cafea, se plimbaseră prin magazine, îi mai cumpărase Renatei nişte rochiţe... Şi Carina avea o rochiţă nouă, care-i plăcea la nebunie... Mingiuţele din locul de joacă fuseseră acceptabile; numai că Renata căzuse destul de des printre ele, iar ridicările fuseseră dificile. Aşa că micuţa se plictisise repede de acea activitate. În schimb, la Diverta se aşezase pe

scăunel... şi-o convinseseră cu greu să se mai ridice de-acolo! Imediat cum se mutau la patru camere, trebuia să-i cumpere şi ei jucării ca lumea! Carina "o alimenta" cu păpuşi de la Obor, iar el era un pic idiot şi uita mereu să treacă pe la Miniblu în drum spre ele...

Păi, dat fiind faptul că azi era aniversarea lor, azi nu va schimba cu nimic programul. Mâine era "ziua lor" - cel puţin de dimineaţă... Începând de mâine seară, trebuia să strecoare pe undeva prin program şi o vizită la Miniblu. Unde va lăsa o mică avere, dar de unde va lua jucării noi pentru Găluşcă.

Scoase telefonul şi selectă din nou numărul băiatului lui. Suna...

- Da, tată.
- Te cam bârâi, nu?
- Nu, Doamne fereşte!
- Îţi place acolo?
- Da.
- Totul e OK?
- Da.
- Bun. Asta voiam să ştiu...
- Tu eşti la bancă?
- Nu. Chiar voiam să-ţi spun... Buni Gloria a răcit rău, şi nici Sergiu nu se simte prea bine. Mi-am luat câteva zile libere şi m-am cam mutat cu ei, să-i ajut.
- Sper că nu e ceva grav...
- Nu, stai liniştit! Dar e important să stea liniştiţi şi să se odihnească. Aşa că stau cu ei: le fac cartofi prăjiţi, mă duc la cumpărături... Ştii tu!
- OK!
- Deci, dacă vrei să vorbim, mă găseşti pe mobil.
- Bine, tată.
- Şi voi ce program aveţi acum?
- Ne aranjăm hainele; pe la unu ne cheamă la masă...
- Cum sunt camerele? E curat?
- Da; foarte curat.
- Bun. Să scotoceşti bine pe-acolo, să nu fie urechelniţe sau ploşniţe.
- Am scotocit, şi eu şi diriga, şi e OK.
- Bine. Te las să-ţi aşezi hainele atunci.
- Bine, tată.
- Mă suni, dacă ceva nu merge cum trebuie!
- Bineînţeles.
- Pa, Fabiane!
- Pa, tată.

Şi-atât; închisese... Bun! Mama lui acum! Suna... Deschise uşa bucătăriei, ca să audă şi Carina discuţia...

- Da.
- Sărut mână.
- Să trăieşti.
- Mamă, ai treabă?
- Mm... Nu prea.
- Poţi să ajungi la Obor la unu fix?
- Sigur; de ce?
- Dacă vii la McDonald's la Obor la unu fix, o să afli! Vii?
- ... Bine. Vin. Că m-ai făcut curioasă.
- OK. Dacă te sună Fabian, eu stau la voi câteva zile, pentru că tu eşti răcită rău şi nici tata nu se simte foarte bine. Vorbim la unu. Pa!

Şi închise. Zâmbi... şi întrebă:

- Mergem până la Obor, la McDonald's?

Nu primi răspuns; întoarse capul şi văzu chipul speriat... Şoapta Carinei îl făcu să zâmbească:

- Ce vrei să faci?
- Să vă prezint mamei mele. Şi să v-o prezint pe mama.

Doamne, ce speriată era de ideea aia! Tânăra se grăbi să se apropie:

- Te rog să nu faci asta!

I-auzi! Începu să râdă:

- De ce?
- Pentru că nu e normal! Eşti însurat cu Denisa, dar vrei să mă prezinţi pe mine! Şi pe fetiţa noastră! Nu e deloc normal, să ştii!

Era mult prea speriată, ca să reuşească s-o ducă la Mac la Obor fără să-i dea o explicaţie plauzibilă. Aşa că încercă să găsească un motiv... pentru urechile ei:

- Voiam să ieşim la o cafea. Mama m-a înţeles întotdeauna; ea mă ajută s-o repun pe Denisa pe şine atunci când îşi ia nasul la purtare...

O privea lung... Nu era deloc convinsă de necesitatea acelei cafele; aşa că adăugă şi motivul numărul doi:

- Te rog din suflet! E foarte important pentru mine!

Nu auzi nici o aprobare, dar nici un refuz; însă Carina se grăbi s-o ridice pe Renata şi să deschidă şifonierul. Voia să-i pună altă rochiţă - una proaspătă, călcată şi apretată... Se ridică şi el şi-şi luă pantalonii negri. La urma urmei, o să le-o prezinte pe viitoarea lor soacră şi bunică! El nu se pregătea? Renata nu prea înţelegea ce se întâmpla; că, în loc să-i pună pantalonaşii de pânză şi bluza de casă, mămica ei îi punea rochiţa aia superbă... Se grăbi să ia el peria fetiţei; şi imediat cum Carina termină de închis năstureii, luă Găluşca şi şi-o aşeză pe genunchi:

- Schimbă-te şi tu.

Desfăcu codiţele... Renata trebuia să fie prinţesă azi. Cu codiţe, era tocmai bună de dus în parc. La prima întâlnire cu bunica ei, va fi o prinţesă cochetă... Găluşca era foarte fericită că se ocupa tati de coafura ei. Stătea cuminte, îl privea lung şi zâmbea... Iar el încerca să n-o tragă de păr... Acum, ar fi trebuit să-i prindă cumva bretonul. Cum îi stătea cu el prins?... Nee, mai bine cu breton! O s-o lase aşa, "naturală". Că era superbă Găluşca lui!

O ridică şi se grăbi spre măsuţa de toaletă. Iar micuţa chiui şi aplaudă, arătându-i că-i plăcea mult parfumul lui mami...

Carina era gata. Se schimbase, se aranjase un pic şi acum îi evita privirea. Tăceau... Ieşi şi apăsă butonul liftului: abia aştepta să vadă chipul mamei lui la vederea Renatei! Carina o s-o lase cu gura căscată; dar Găluşca o să-l facă pe el să sune la 112! Mămica lui va descoperi azi că avea o nepoţică; îi venea s-o sune şi să-i spună să ia un Aspacardin, preventiv...

Denisa

Privea lung trandafirul...

Nu era prea lămurită apropo de ceea ce trebuia ea să facă. Diseară se ducea la Romană. Presupunea că Eduard o va aştepta cu masa pusă. Vor mânca şi... Şi de-aici încolo organizarea era un mister. Intenţiona să-l lase pe el să propună. Aşa că, până propunea el o activitate, sau până se apuca el de-o activitate, ea o să stea la masă şi-o să fumeze probabil...

De fapt, era evident că el o s-o aştepte în BMW, la cinci jumate, în faţa CEC-ului! Iar ea ar fi trebuit să urce lângă el şi să-i zâmbească în timp ce-l roagă să o ducă până acasă...

Nu! Nu va fi aşa! Cât era ceasul? Unu fără zece. La unu fix se putea ridica de la birou fără să-şi vadă şefa încruntându-se. Ridică deci receptorul şi formă numărul taxi Meridian: se ducea acum să-şi ia bagajul. La cinci jumate, când o s-o vadă apărând cu sacoşa cu haine, Eduard va zâmbi tainic... şi se va gândi tot drumul că ea se gândise şi calculase şi decisese să se mute cu el măcar pentru 48 de ore. Şi se va simţi iubit... Bun plan! Îşi revenise - era isteaţă din nou...

Nicolae

Plimbarea, de la piaţa Iancului până la Obor, fusese foarte plăcută. Chiar dacă Renata obosise după primii 200 de metri şi-i cam aţipise în braţe, se trezise instantaneu când se aşezaseră la McDonald's! Pentru că ceruse "papi", el se prefăcuse că nu înţelege iar ea se gândise un pic şi spusese "toficiţi". Aşa că acum ele mâncau cartofi prăjiţi, cafelele aşteptau pe tavă iar el le privea lung, de la vreo zece metri, şi-şi aştepta mama... Cât era ceasul? Unu şi cinci. Cafelele alea or să se răcească de tot...

Aha! Uite-o! Îl recunoscuse şi venea grăbită... Oare îi observase ocheadele spre masă? După părerea lui, nu... O îmbrăţişă cu putere, privind ochii speriaţi de la masă:

- Sărut mâna!

- Să trăieşti! Ce s-a întâmplat?

- Nimic; de ce?

- Pentru că m-ai speriat cu telefonul tău! Ştii bine că te simt! Ce s-a întâmplat?

Zâmbi slab, delectându-se cu ochii deja panicaţi de la masă... şi reveni spre mama lui:

- Păi, ce să se întâmple... Azi e o zi foarte importantă pentru mine. Şi am hotărât că nu vreau s-o petrec fără tine.

- Şi nu vrei să-mi spui şi mie ce sărbătorim?

- Ba da. Sărbătorim doi ani.

Mama lui nu era mai lămurită acum, deşi îi spusese deja ce sărbătoreau...

- Promite-mi că o să rămâi la fel de calmă cum eşti acum.

- Promit.

- Şi promite-mi că nu faci infarct, nu leşini, nu-mi spargi capul...

Fu apucat de umeri şi zgâlţâit destul de puternic:

- Spune odată, că mor!

- Ai răbdare! Promite-mi... Nu; de fapt, jură-mi că o să păstrezi un secret mare-mare. Mai ales faţă de Denisa şi de tata.

Acum mama lui îl privea lung... Începu să râdă - că era fericit! Ştia deja cum va reacţiona mămica lui în faţa obrajilor roşii pe care-i vedea el chiar acum cu coada ochiului! Iar mama lui probabil că bănuia deja despre ce era vorba - că-i spusese despre cei doi ani, şi era fericit... Aşa că femeia din faţa lui începu să râdă:

- ... Tii ce fericit eşti! Bine; jur că nu spun nimănui nimic! Mai ales lu' gogoneaua de taică-tu! Ce secret?

O întoarse spre masă şi arătă spre ele. Carina încerca să se concentreze asupra cartofilor prăjiţi; îi aranja milităreşte, "la dungă". Iar Renata îi strica aranjamentul, că băga degeţelele în ei cam ca la război, aşa... Iar mama lui nu avea nici o reacţie, pentru că nu ştia ce voia băiatul ei să-i arate... Se aplecă la urechea ei şi şopti:

- Zâna blondă cu ochi albaştri e Carina mea...

Ei bine? O văzuse?... Probabil că da; dar prezenţa Renatei "în tablou" îi juca festa. Aşa că continuă:

- Iar Găluşcuţa şatenă cu ochi albaştri e Renata mea...

Aoleu! Bine c-o ţinuse cu dreapta de umăr! Se grăbi s-o apuce bine şi cu stânga - că mămica lui se clătina rău! Adăugă, cu voce tare:

- Şi-ai promis că eşti calmă, nu leşini, nu faci infarct...

Cuvintele alea o dezmeticiseră un pic; mama lui ar fi vrut să pornească spre masă, dar avea nevoie de ajutorul lui ca să nu se prăbuşească pe asfalt. Aşa că porniră amândoi spre masă... Obrajii Carinei erau vişinii; dar zâmbea un pic, pentru că mămica lui zâmbea toată...

Ocoleau amândoi gardul terasei; Carina o muta pe Renata pe băncuţă, ca să se ridice... Doamne, cât de încurcată era iubita lui! Da' ce-şi închipuia că o să-i facă mama lui - credea că o să-i dea bătaie cu cureaua la popou? Ce era cu ea? Chiar îşi închipuia că el i-ar fi organizat aşa prezentare dacă n-ar fi fost sigur că totul va fi perfect?

Încă un metru... Carina zâmbi strâmb:

- Sărut mâna.

Mămica lui păşea acum şi fără ajutorul lui; aşa că îi dădu drumul. Şi-o văzu ridicând mâinile spre iubita lui...

Zâmbea; le vedea îmbrăţişarea şi simţea în suflet sentimentul acela despre care-i vorbise lui Fabian în gară. Se simţea împlinit. Se simţea fericit. Se simţea un pic mai isteţ, pentru că ştia exact ce şmecherii făcuse şi când, ca să ajungă la rezultatul din faţa ochilor lui. Şi avea o poftă nebună acum să-şi împlinească toate visele! Ei bine, le va împlini pe toate! Acum ştia sigur că va reuşi!

Carina

Doamne, îi stătuse inima atunci când o văzuse pe mama lui Nicolae îngălbenindu-se toată, cu ochii la ele! Pe ea o observase prima; şi trecuse de câteva ori cu privirea peste ea, în tentativa de a afla pe cine voia fiul ei să-i arate. Prezenţa Renatei îi jucase festa. Şi-apoi probabil că el o menţionase şi pe Renata; în clipa aia o văzuse pălind... Şi avusese impresia că femeia din faţa ei era în pragul unui infarct...

Nu se aşteptase să fie îmbrăţişată. Se aşteptase să fie pălmuită şi făcută în toate felurile - că spărsese practic căsnicia unicului ei fiu. Şi-i şi turnase un copil, înainte de divorţ, logodnă şi nuntă. Când colo, era strânsă cu putere în braţe! Mamă Doamne, ce-o mai strângea!

Gata; îi dăduse drumul! Se grăbi să revină la poziţia dreaptă, sprijinind-o pe Renata cu piciorul - că Găluşcuţa se putea oricând lăsa pe spate, şi făcea alta nefăcută! Iar mama lui Nicolae o prinse de umeri şi şopti, privind-o lung:

- Deci tu eşti viitoarea mea noră...

Aoleu, Doamne! De ce trebuise să spună cuvintele alea? O făcuse să roşească ca la balamuc!

Nicolae

Gata - era oficial! Mama lui era teribilă... şi-i plăcea la nebunie noua noră! Şi cum şi lui îi plăcea viitoarea lui nevastă, îşi trase mama pe partea cealaltă a mesei. Ca să le vadă mai bine pe amândouă... şi să n-o lase el să-i strecoare Carinei cine ştie ce alte asemenea imbolduri la ureche! Mămica lui putea fi foarte periculoasă, când voia ea! Şi-i speria iubita!

Se aşezară toţi trei. Renata îndesa în guriţă câte doi cartofi deodată şi-şi privea lung bunica. Nu ştia cine era femeia aia în vârstă, dar se aşezase lângă tati - aşa că Găluşca devenise brusc foarte precaută. La cartofii prăjiţi nu renunţa - de-aia îndesa în guriţă câte doi odată. La "scanarea" aia nu renunţa - că dacă tanti aia cărunţă avea vreun gând cu tati, Găluşca era pregătită să înceapă să plângă - şi să-i repună pe toţi pe calea cea bună! Iar mama lui le privea lung, când pe Carina, când pe Renata, şi zâmbea. Vedea pe chipul ei un zâmbet extrem de larg, extrem de fericit... Ochii ei erau fericiţi...

Era linişte la masa lor. Nimeni nu spunea nimic. Carina părea puţin mai liniştită după ce fusese îmbrăţişată din toată inima, dar nu-şi permitea să deschidă discuţia. Mama lui încă se delecta cu imaginea celor două doamne din viaţa fiului ei, aşa că momentan nu considera acea discuţie necesară. Singurul care putea să intervină era el. Iar el...

Luă paharele cu cafea şi le distribui. Şi-apoi îl împinse pe cel al mamei lui spre ea. Dezmeticită din contemplare, ea păru că-şi aminteşte abia acum de existenţa lui la masa aia; aşa că-l privi lung... şi începu să aprobe încet, cu capul:

- Bravo, Nicule! Aşa te vreau!

"Aoleu, mamă, ce-mi faci tu mie!" Roşise îngrozitor - şi nu-i stătea în fire să roşească aşa! Numai că ele râdeau - amândouă. Renata zâmbea şi ea... Începu şi el să râdă - la urma urmei, ce altceva mai putea face acum?! Mâna mamei lui se întinse spre Carina:

- Gloria.
- Carina.
- Iar prinţesa? Cum te cheamă, prinţeso?
- Enata!

Se grăbi s-o corecteze:

- Renata.

Ultimii doi cartofi sfârşiră în guriţă; ochişorii albaştri se aţintiră în ochii lui:

- Toficiţi!

Se grăbi să se ridice:

- Mă scuzaţi, dar tocmai am primit o sarcină foarte importantă...

Râdeau amândouă; iar el se îndepărta grăbit, ştiind că ele se vor înţelege de minune...

Carina

Lăsă încet Găluşcuţa în pătuţ şi-o privi lung...

Se îngrijorase degeaba. Mama lui Nicolae nu era o bălăuriţă; nici măcar nu încercase să bată vreun apropo legat de situaţia alambicată în care se găseau cu toţii! Discutaseră, preţ de-o oră, doar despre ea şi Renata - dar nu simţise, nici măcar o clipă, că ea era amanta lui Nicolae. Iar asta i se părea un pic... ciudat. Gloria o privise şi îi vorbise de parcă ea ar fi fost soţia lui Nicolae, iar ei locuiseră până acum într-o ţară îndepărtată. Şi cum azi se văzuseră prima oară, Gloria încercase să afle cât mai multe despre nora ei, despre nepoţica ei... Şi, spre marea ei uimire, descoperise că mama lui Nicolae încercase să afle azi dacă nora şi nepoţica ei sunt fericite...

Iar el nu spusese nimic; le lăsase să discute şi se mulţumise să le privească. Ştiuse şi ea că Gloria nu se înţelegea deloc cu ţăranca; dar, chiar şi aşa, se îndoia că viitoarea ei soacră îşi "conservase" timp de 13 ani drăgălăşeniile şi tonul acela plăcut pentru viitoarea noră!

Oare când aflase Gloria despre existenţa viitoarei nurori? Despre nepoată aflase azi - uimirea şi starea aia premergătoare infarctului fuseseră concludente. Dar despre ea, când aflase? Acum, că o cunoştea, presupunea că Nicolae îşi informase mama în urmă cu nu mai mult de-o săptămână. Gloria avea un talent nativ în a stoarce toată informaţia din oameni...

La două fix, Nicolae le întrerupsese. Trebuiau să ajungă acasă, pentru că la trei fix el îi va face ei o surpriză. Mama lui îl privise cu ochi curioşi. Iar ea roşise ca la balamuc - pentru că o anunţase asta de faţă cu mama lui. Oricum, porniseră spre casă la fel cum veniseră: la plimbare. Găluşca adormise aproape imediat în braţe la tati, cu capul pe umărul lui. Iar ei discutaseră, pe tonuri coborâte, despre ora petrecută în compania mamei lui. Îl simţise din nou fericit, iar ochii lui îi mulţumiseră pentru bucuria care trona acum în sufletul mamei lui... şi în sufletul lui...

Era trei fără cinci. Găluşca dormea dusă, ea o schimbase în pijămăluţă... Intră în bucătărie şi închise uşa. Şi oftă uşor:

- Nu mă aşteptasem ca mama ta să fie aşa.
- Stai liniştită, că tata compensează din plin!
- Mă gândisem
- Te gândisei că se va uita câş la tine şi te va întreba, cel puţin din priviri, cum ţi-ai permis să-ţi bagi nasul şi să-mi spargi căsnicia.

Uite că ştia la ce se gândise ea! Zâmbi strâmb, pentru că acel gând era perfect întemeiat - dar se dovedise a fi o prostie, în cazul mamei lui... Nicolae o trase în braţele lui:

- La ce te gândeşti?

Ridică scurt din umeri: ce, trebuia să se gândească la ceva anume? Ochii căprui îi arătau că n-avea nici o şansă să-l păcălească aşa! Deci... Deci simţi cum zâmbetul i se stinge încet. Privea lung chipul acela pe care-l iubea... Îl vedea devenind şi el serios... Oftă greu:

- Mi-e frică să nu sune telefonul şi să-mi spui că trebuie să pleci...

Nicolae zâmbi slab:

- În astea zece zile, poate să sune până sare-n aer - nimeni şi nimic nu mă poate face să plec de lângă tine.

Serios? Adică dacă suna directoarea de la BCR, el nu se ridica? Nu pleca?... Nu; nu pleca. Dar în a 11-a zi, se va ridica de dimineaţă şi va ieşi pe uşă, cu diplomatul în mâna dreaptă şi tristeţea pe chip. Şi cu sufletul sfâşiat de gândul că le oferise amândurora zece zile de vis alături de el, dar în a unşpea zi le lăsa acolo şi pleca...

Hei, gata! Fruntea sus! Nicolae venise să locuiască 10 zile în viitoarea lui familie! Iar din a unşpea zi, vor fi amândoi foarte ocupaţi! Ea va trebui să se gândească ce nu funcţionase, ce mai trebuia şlefuit, ce mai trebuia schimbat... Şi el se va gândi la exact acelaşi lucru, după cele 8 ore de program! Aşa că, într-un fel, era bună şi cea de-a unşpea zi - pentru că îi va răspunde la multe întrebări...

Nici nu-şi termină bine gândul, că auzi soneria piuind scurt. Se grăbi să se ridice:

- Cine-o fi?

Nicolae ridică din umeri; dar era normal să nu ştie răspunsul ăla, nu? Alergă la uşă, grăbită să nu lase musafirul să facă iar gălăgie pentru urechile Renatei... Mămica ei? Aoleu! Descuie imediat:

- Ce s-a întâmplat?

Mama ei era surescitată la maximum... şi râdea cu gura până la urechi:

- Hai, gata Găluşca? Gata bagajul? Că Zoe e cu taică-tu la televizor - şi-l ştii pe taică-tu!

Poftim? Zoe? Ce bagaj? Care Găluşcă? Renata? Trebuia să-i facă Renatei bagajul? Da' de ce? Stabiliseră s-o ia mama ei, şi uitase ea? Sau...

Fu împinsă într-o parte, iar mama ei intră. Moment în care realiză că Nicolae era în bucătărie, iar mama ei nu ştia asta! Doamne, cum va reacţiona când o să-l vadă? Se răsuci pe-un călcâi, dădu s-o prindă de braţ dar...

Dar înlemni, cu ochii la ei. Ceea ce vedea ea acum nu putea fi adevărat!

Nicolae

Aha, venise! Perfect! Da' de ce n-o poftea Carina înăuntru? În fine...

Se grăbi să tragă valijoara de pe şifonier şi-o deschise, pe masă. Şi deschise şi şifonierul. Nişte tricouri, nişte pantaloni, nişte fustiţe, şosete, chiloţei, 2-3 pamperşi... Ce mai trebuia? Paşii se apropiară de el iar viitoarea lui soacră zâmbi:

- Nu ştie, nu?

Se întoarse şi zâmbi şi el:

- Sărut mâna. Nu.

Femeia îi făcu cu ochiul; iar gestul ei îl lămuri imediat asupra intenţiilor ei! Aşa că îmbrăţişarea nu-l luă prin surprindere, şi-o sărută şi el pe obraji. Deveniră apoi foarte concentraţi asupra bagajului:

- Ce i-ai pus?

- Tricouri, pantaloni, fustiţe, şosete, chiloţei şi nişte pamperşi. Cred că rămăsesem la puloveraş...

- Ba cred că rămăsesei la rochiţe!

Aoleu, tocmai rochiţele le uitase! Inadmisibil! Deschise deci cealaltă uşă şi apucă "un sandwich" de umeraşe. Pe care le trânti peste toate hainele din valiză. Viitoarea lui soacră adăugă pelerina roşie şi închise capacul:

- Am eu periuţă şi perie de cosiţe. Mai trezim Găluşca?

- Eu zic că nu. Are burtica plină cu cartofi prăjiţi - sigur mai doarme două ore!

I se aruncă o uitătură dezaprobatoare; se aplecă şi-i şopti la ureche:

- S-a întâlnit cu bunica Gloria la McDonald's, la unu. Şi nu s-a putut abţine...

Ridică privirea spre Carina. Iubita lui nu reuşise încă să închidă uşa garsonierei. Nu mai reuşea nici să clipească, nici să respire, nici să se clintească de-acolo... Mama ei porni spre pătuţ:

- Păi atunci să zicem că Găluşca e gata...

Apucă valiza:

- Vă duc eu cu maşina.

Soacra lui trecea uşurel pe lângă Carina, cu Renata în braţe... Nu auzea nici un protest, nici o reacţie... Ei, păi dacă era aşa cuminte, merita un pupic - nu? Se aplecă fulgerător şi-i fură un sărut. Şi-i făcu cu ochiul:

- Surpriză! Vin repede-repede!

Se grăbi apoi să tragă uşa - că riscul de-a simţi un papucel pe spinare era mare! La aşa surprize-şoc, care se derulau cu repeziciune maximă...

Carina

Dumnezeule mare! Ce fusese asta?

... Stop! Că se întâmplase ceva foarte important, care-i scăpase ei! Răsuci siguranţa uşii metalice şi intră încet în cameră. Deci...

Deci Fabian plecase în tabără. Nicolae ştiuse că băiatul urma să lipsească zece zile, aşa că-şi aranjase la serviciu un mini-concediu. Îşi pregătise câteva haine... organizase "evadarea" Găluşcuţei pentru vreo 24 de ore - că-i pusese ditamai valiza, în loc să-i încăpea 2-3 rochiţe într-o sacoşă... Organizase întâlnirea cu mama lui...

Mămica ei n-ar fi venit azi să ia Găluşcuţa, dacă n-ar fi chemat-o el. Că ea n-o chemase! Iar asta însemna că Nicolae vorbise cu mama ei...

Nicolae se dusese la mămica ei, apăsase soneria, îi dăduse florile, intrase în sufragerie şi o rugase să vină s-o ia pe Renata... Acelaşi Nicolae căruia ea îi spusese ieri că şi-ar fi dorit să-l vadă de dimineaţă dormind lângă ea. Nu-i luase mai mult de 24 de ore pentru a organiza totul. Şi avea sentimentul că organizase totul pentru ea...

Îşi acoperi faţa cu palmele - na! Să se mai minuneze cineva că iubea un bărbat de 43 de ani! Şi că decisese să facă un copil cu el! Şi că decisese să-l aştepte... până va veni! Dacă Nicolae al ei trecuse peste "sper din tot sufletul şi mă rog la Dumnezeu să te taie tramvaiu'-n două" pentru că azi serbau doi ani de când erau împreună, iar ea îşi dorea să-l vadă dormind lângă ea şi era mai mult tristă decât fericită în ultimul timp... Şi luase acea decizie în mai puţin de 24 de ore - şi-n plus decisese brusc să le prezinte pe amândouă mamei lui...

Nicolae începuse să pună lucrurile în ordine. Făcuse pace cu părinţii ei - cu mama ei, cel puţin, era evident că sărise cumva de la "să te taie tramvaiu'" la pupături pe amândoi obrajii şi comploturi de-astea cu surprize! Iar mama lui probabil fusese avertizată că, în câteva zile, urma s-o cunoască pe viitoarea ei noră. Ţăranca nu sunase încă, deşi era evident că i-ar fi făcut mare plăcere să-l întrerupă în anumite momente...

Nicolae îşi pregătea divorţul. Şi se părea că renunţase la termenul "toamna lui 2012".

Rezultatul acelui calcul o făcu să ameţească. Se sprijini deci de masă şi zâmbi, cu ochii închişi...

Aoleu! Zisese că vine repede-repede! Duş, desu-uri albe şi parfum! Şi şampanie şi lumânare - că azi serbau doi ani împreună, iar Găluşcuţa era la bunici! Şi sigur o suna şi mămica ei, curioasă să afle ce părere avea despre aşa soacră! Repede-repede!

Nicolae

Soacra lui se amuzase copios când îi povestise cum îşi petrecuseră ziua. Râsese imaginându-şi căderile Găluşcuţei printre mingiuţele colorate, zâmbise când aflase ce reacţie avusese mama lui la vederea Carinei şi Renatei, continuase să zâmbească atunci când aflase ce se discutase la McDonald's... Şi, bineînţeles, îl pupase pe amândoi obrajii înainte să-l lase să plece. Ieşea deci din lift şi-şi făcea curaj să descuie...

Împinse cheia şi tresări - na, că-i pusese siguranţa la uşă! Oare se supărase pe el?... Oare exagerase? Ăla era un gând care-i dădea fiori. Azi serbau doi ani - şi chiar dacă iubita lui îl iubea şi nu-i ascundea absolut nimic, avea totuşi sentimentul că nu o cunoaşte îndeajuns de bine. Totuşi, petreceau atât de puţin timp împreună...

O să apese soneria. Poate încuiase în virtutea inerţiei! Apăsă deci bumbişorul...

Paşii se apropiară de uşă. Vizorul se lumină, uşa începu să se descuie... şi se deschise larg. Şi fu cât pe ce să pice pe palier - pentru că şi Carina era o foarte bună organizatoare de surprize...

Categoric, făcuse un duş - avea părul ud, iar fardul era proaspăt. Şi probabil că-i fusese extrem de cald. Pentru că îl aşteptase îmbrăcată într-o bustieră de dantelă albă, nişte bikini indecenţi şi ciorapi cu portjartier. Tot albi. Şi pantofi cu toc cui, albi. Iubita lui mirosea ameţitor şi avea în mâna stângă două pahare cu şampanie...

Păi... să intre, nu? Nu de alta, dar se făcea curent între geam şi uşă, şi răcea Carina lui - că era îmbrăcată sumar...

Denisa

Încerca să zâmbească. Să-şi menţină mimica aia pe buze. Mai aveau cam 20 de metri şi ajungeau "acasă", iar Eduard nu-i dăduse nici un indiciu despre cum ieşise frişca cu piper. Aşa că aştepta... şi-şi spunea din nou că peste vreo 9 zile vor reveni la programul iniţial. Şi că era mai bine să afle acum cum stă, nu după divorţ şi căsătorie.

Gata. Coborî şi intră în curte. Şi-l aşteptă lângă uşă. Eduard descuia yala; îl privea lung şi se întreba de ce era atât de serios... Gata. Intră.

Făcu doar doi paşi - uşa se trânti sonor, mâna o înşfăcă de braţ şi fu răsucită şi prinsă în braţe. Mm, aşa da! Ăsta da sărut! Azvârli geanta cât colo - că avea nevoie de ambele mâini acum! Nasturii cămăşii pocneau ireal... Şi-avea brusc chef să coasă nişte nasturi bărbăteşti, pe la nouă jumate-zece!

Carina

Vacanţa asta era un vis. Era ora zece, televizorul "toca" mai mult de unul singur iar ei stăteau ca doi bondari în pat şi ronţăiau popcorn. Şi beau şampanie. Şi se pupau. Şi erau hotărâţi să rupă patul - că nu mai era la modă şi cam scârţâia. De parcă erau demenţi...

De pe la nouă jumate, nu se mai întâmplase nimic notabil pentru urechile vecinilor. Nicolae făcuse un culcuş din perne şi pilotă, în colţ, şi-o trăsese în braţele lui. Iar ea pusese castronul cu popcorn în braţele ei. Acum, castronul ăla era aproape gol. Iar ea

se simţea plină. Totuşi, amestecul dintre şampanie şi porumb nu era dintre cele mai fericite. I se cam aplecase...

Nu visase niciodată că va sta aşa în braţele lui... De fapt, se ferise să se gândească la viitor prin prisma întrebării "Ce vom face atunci când". Se ferise cât putuse ea de mult să-şi imagineze scene în care apăreau amândoi. Se temuse să nu rămână cu imaginea şi gustul amar... Şi uite că acum stăteau amândoi acolo, în culcuşul pufos, şi nu putea spune că se plictiseau... Lăsă capul pe umărul lui:

- A fost o zi superbă...

- Şi-ncă nu s-a terminat!

- Te rog, mai lasă surprize şi pentru mâine!

- Stai liniştită, că am echilibrat surprizele aşa cum trebuie! Şi pe-astea din concediu, şi pe cele de după...

Poftim? Ridică mult capul, ca să-l poată privi în ochi - ce voia să spună? Nicolae era serios:

- Din nefericire, nu prea am control asupra lucrurilor care se vor întâmpla după concediu. Chiar dacă voi face tot ce-mi va sta în puteri să fie ca mine, nu-ţi pot promite că voi şi reuşi. Aşa că o să-ţi vorbesc despre lucrurile care mi-aş dori să mi se întâmple după vacanţa asta...

Era numai ochi şi urechi. Aştepta...

Nicolae

Păi să-i spună, nu? Şi pe urmă să-i ceară iertare... Opri televizorul şi şopti:

- Mi-aş dori ca, în august, să fac cumva să-ţi achit garsoniera. Pentru că mi-aş dori ca, în septembrie cel mai târziu, să te muţi cu Găluşca într-un apartament cu patru camere, proprietatea noastră. Fie să facem schimb plus diferenţă, fie să vindem garsoniera şi să iau eu un credit... Mi-aş dori foarte mult să reuşesc chestia cu apartamentul în august, sau cel mai târziu la începutul lui septembrie, pentru că aş vrea să anexez la dosarul de divorţ dovada că am şi seriozitatea, şi spaţiul, şi posibilităţile financiare necesare pentru a-l creşte eu pe Fabian. Şi mi-aş dori ca în octombrie, după prima înfăţişare, să mă mut şi eu cu voi. Şi-apoi, mi-aş dori...

Carina era interzisă. Era evident că ea nu se gândise la nimic din ceea ce-i spusese el. Ea se gândise că “el e şeful”. Şi-n plus, iubita lui evita pe cât posibil să-i ceară să facă ceva referitor la viaţa lui sentimentală. Probabil se temea să nu înceapă să semene cu Denisa... O strânse uşor în braţe:

- Şi-apoi, mi-aş dori foarte mult ca în ziua în care eu voi veni acasă şi voi pune pe masă hotărârea de divorţ, tu să pui pe masă un calendar pe 2011, cu o zi de sâmbătă încercuită. Şi să ieşim împreună, în căutarea unei crâşmi decente şi-a unei biserici...

Şi-acum şi-ar fi dorit foarte mult să ştie părerea ei. Dar ea nici nu clipea... Zâmbi slab:

- Cam asta mi-aş dori eu, pe termen foarte scurt. Tu ce părere ai despre ce-mi doresc eu?

Nu părea grăbită să articuleze vreun cuvânt; încercă deci s-o determine măcar să dea din cap:

- Ideea cu apartamentul ţi se pare bună?

Primi o aprobare.

- Dacă luăm unul cu patru camere, ţi se pare prea mare?

Primi o negare. Oof, ce-l mai chinuia! Trebuia să-şi formuleze întrebările astfel încât ea să poată răspunde non-verbal. Dar o înţelegea; aşa că...

- Crezi că mutarea mea în octombrie ar veni prea devreme?

Acum primi o negare grăbită şi-un zâmbet. Aşa că începu să râdă:

- Şi-acum ar trebui să te întreb ce părere ai despre partea aia cu sâmbăta încercuită în calendar. Dar n-am să mai pomenesc nimic despre asta, pentru că am devenit împrăştiat şi uituc... Şi-am pregătit multe surprize, ceea ce m-a ajutat să fiu foarte împrăştiat şi uituc...

Iubita lui roşise rău de tot... O sărută uşor pe frunte:

- Dar acum, că surprizele astea încep să se materializeze, am început şi eu să-mi revin. Şi trebuie să ştii că în momentele astea calculez şi mă întreb dacă există în România vreo bijuterie cu program non-stop...

Cearceaful se trase scurt, acoperind capul blond. Doamne, ce-o mai făcuse să roşească! Şi-acum... Şi-acum aveau treabă.

13 iulie 2010 - marţi

Denisa

Fuma. Ce dracu mai avea de făcut, decât să fumeze? Lucrurile erau atât de "fantastice" că-i venea să urle şi să spargă p-acolo! Şi nu era bine să se-apuce de aşa ceva, că nu era în casa ei...

Eduard o trezise pe la şase dimineaţa. Sesizase imediat că n-o trezeşte ca să ungă margarina pe pâine, aşa că zâmbise zmeieşte... Şi se tuflise după numai 30 de secunde. Pesemne că balaurul ei îşi făcuse program: dimineaţa voia romantism, seara voia steluţe pe pereţi. Desigur, nu-i putea spune nimic - că până acum ea stabilise ce şi când se întâmpla! Iar el nu comentase niciodată exploziile de steluţe pe pereţi! Aşa că marşase la ideea lui romantică. Şi încercase. Şi nu-i reuşise. Acum, ce să facă - să-şi taie venele cu cuţitul de pâine?

Avea sentimentul că nu reuşea să-şi joace bine rolul. Avea sentimentul că Eduard o simţise - îi simţise nemulţumirea, reţinerea, nerăbdarea de-a ajunge odată "la verticală"... Mâncaseră în tăcere. Ochii albaştri evitaseră deseori s-o privească. Şi acum, Eduard prefera să se uite lung în ceaşcă...

Stinse ţigara şi se ridică:

- Am plecat şi eu.
- Nu vrei să te duc eu?
- Nu, stai liniştit - ajung repede cu metroul.

Şi cum Eduard nu insista, îndesă ţigările în geantă, îşi luă sandalele şi-i fură un sărut:

- Pa!
- Pa!

Se grăbea spre poartă... Se ruga Cerului să-i dea o idee salvatoare, dar se părea că rugăminţile ei n-ajungeau chiar atât de sus... Gata: plecase.

Eduard se supărase pe ea. Şi pe bună dreptate! El o iubea! Era îndrăgostit lulea! Da' ce folos, dacă ea nu putea să-şi pună sentimentele în gesturi şi-n săruturi? Se pregătea mental, îşi făcea planuri, organiza fiecare pas, fiecare gest... şi degeaba. Simţea că-şi pierde echilibrul, că-i tremură mâinile, că e stângace... Săruturile nu-i reuşeau deloc... Chestia aia cu mângâiatul tandru pe pomete o scotea din sărite, pentru că-i dădea mâncărimi şi senzaţia că i se întindea pudra pe obraji... Dar cum să-i spună lui toate astea? Cum să-i explice lui că treaba aia cu vegetatu' ore-n şir într-o îmbrăţişare de-aia studenţească îi provoca o poftă teribilă de somn?

Coborî grăbită treptele staţiei de metrou... şi scoase mobilul imediat cum se opri pe peron. Selectă numărul, calculând că era opt fără un sfert şi cu siguranţă Fabian nu dormea...

- Sărut mâna.
- Să creşti mare.
- Ei, lasă, nu mai zice aşa - că nu ţi-ar place un copil obez!
- Obez, nu; dar un macho înalt şi solid ar fi "super"!
- Promit că n-am să încerc să fiu pitic. Şi-o să mă fac şi solid, imediat cum termin facultatea.

Daa, negreşit!

- Şi cine te-aşteaptă până atunci?
- Păi n-ai zis că tu?
- Bine, eu te-aştept... Cum e în tabără?
- Super!
- Aţi pictat ceva?
- Încă nu. Cred că după micul dejun ne scoate în poiană.
- Aha! Perfect! Să-i dai gata pe toţi, auzi?
- Bineînţeles.
- Şi să nu stai nemâncat!
- Nu stau.
- Să nu te pierzi pe-acolo, pe munte.
- Nu mă pierd, că are cine să aibă grijă de mine.

Zâmbi slab şi coborî tonul vocii, urcând în metrou:

- Iar Nicolae mi-a spus că, la o adică, vă sprijiniţi amândoi până la prima potecă, şi-apoi şi până la tabără...
- Mamă, tata a promis că nu mă mai tachinează! Nu vrei să faci şi tu târgul ăsta şi să trăim liniştiţi până mă-ntorc şi eu?
- Ba da. Uite, promit că nu te mai tachinez nici eu.
- Aşa. Foarte bine. Hai, că mi-am trezit colegul de cameră.
- Bine. Paa, Fabiane!
- Pa, mamă.

Apăsă butonul roşu... Doamne, ce mai trecea timpul! Parcă ieri îl învăţa să-şi ridice pantalonii, să mănânce singur, să-şi strângă pachetul după ce mânca la grădiniţă... Şi-acum Fabian îi propunea un târg: ea păstra liniştea apropo de mândruţa de care-i plăcea lui, iar el n-o mintea în privinţa sărutului, când se întorcea. Crescuse parcă prea repede...

Metroul ăla era uşor smucit - o bălăngănea în toate părţile. Dar nu erau scaune goale. Era chiar aglomerat...

Ah, ce fraieră fusese! Nicolae îi spusese despre tânăra aia de-abia după ce plecase trenul! Iar ea privise copiii din compartiment doar aşa, fugitiv! Nu apucase s-o vadă mai bine, că gata - plecaseră! Ar fi vrut să-l întrebe pe Fabian măcar dacă avea ochi albaştri, sau verzi...

Nicolae

Mm, cât de bine se simţea! "Trosnea" energia-n el, la cât de bine dormise! Era odihnit... Sărută uşor capul blond, iar Carina zâmbi:

- Mm, ce bine e...
- Nu cred c-o să-ţi mai placă atunci când telefonul va suna la şase fix.
- Păi o să sune la şapte, aşa că nu am nimic împotrivă...
- ... La şapte?

Carina mormăi încetişor, ca pentru ea:

- Că, de vreme ce locuieşti la mine, nu mai are rost să te urci la volan doar ca să faci rondul şi să te întorci...

Corect! Se va muta la ea, nu? Se aplecă şi-o aşeză uşor pe pat:

- Ba tot la şase o să sune ceasul - pentru că o să fiu foarte ocupat cu tine...

Carina îl cuprinse cu braţele... şi-i dădu de înţeles că ea una marşa la ideea lui... Aia, a doua, cu patul şi sărutul.

Carina

Ce făcea oare Nicolae? Încercase să facă un duş cât mai scurt - când colo, constatase că-i luase jumătate de oră. Plus uscatul părului... Gata, că nu făcea meningită! Era cald! Opri foenul şi se apropie de el:

- Ce tot meştereşti tu aici?

Nicolae întoarse laptopul, ascunzând ecranul de ochii ei:

- Surprizele pe ziua de azi.
- Oo, păi pe-astea trebuie să le văd!
- Da' de ce?

Doamne, era teribil! Se grăbi să se aşeze în braţele lui şi să-l cuprindă cu braţele:

- Pentru că nu ţi-ar place o nevastă cardiacă. În plus... În plus, mă gândeam că surprizele tale sunt "super"; dar mi-ar place să ştiu cam în ce constau, astfel încât să presar surprizele mele printre surprizele tale fără să risc să-ţi stric planificarea şi intenţiile...

Iubitul ei "mustăcea" şi nu părea foarte dornic să-şi strice surprizele pentru aşa o scuză... Miorlăi, în culmea răsfăţului:

- Te roog!

Nicolae bufni în râs:

- OK. Mă gândeam să rupem uşa şi să luăm un taxi până la Unirii. De unde să pornim uşurel în plimbare spre Romană. Ne oprim undeva, unde miroase bine, şi servim micul dejun... Pe urmă ziceam să căutăm un club de biliard... Şi-apoi poate mergem într-un Mall, oricare vrei tu - şi, după ce vedem un film în 'şpe D, să servim prânzul într-un restaurant, sau o pizzerie... Şi-apoi, pe la patru, ziceam să recuperăm totuşi Găluşca şi să mergem toţi trei într-un parc.

Uau, ce itinerar aveau azi! Dădu să-l sărute, dar el o opri:

- Şi-am gândit toată ziua de azi *outdoor* pentru că nu pot rezista mai mult de cinci minute singur cu tine sub acelaşi acoperiş... fără să te atac...

Mm... Zâmbi slab:

- Păi acum, că ştiu programul de azi, pot să încep să-mi presar surprizele prin el; nu? Şi-o să încep... cu o capitulare...

Fu ridicată scurt. Şi înbrăţişată. Brusc, Nicolae decisese să atace - semn că ea putea să capituleze, dacă ţinea musai - dar nu chiar acum.

Nicolae

Era ora patru jumate. Renata "studia" toboganul pe toate părţile, iar Carina se căznea s-o convingă să-şi dea drumul, că o prinde ea jos. Găluşca nu era foarte convinsă de necesitatea glisării; ea se simţea foarte bine acolo, la înălţime.

Scoase mobilul şi selectă numărul lui Fabian. Spera să nu-l deranjeze... de la portret...

- Da, tată.
- Salut.
- Salut.
- Ce faci? Te-am deranjat?
- Nu; pictam o temă dată.
- Aha! Şi ce temă v-a dat?
- Un ditamai buchetul de flori.
- Oo! Şi cum te descurci cu el?
- E destul de dificil, că e multicolor isteric...
- Aha! Păi ştii ce zic eu? Pictează un buchet frumos. Iar atunci când vine să te-ntrebe ce-ai pictat, spune-le că sorcova pe care ţi-au pus-o ei la dispoziţie nu te-a inspirat, iar gândul ţi-a zburat la buchetul pe care i l-ai dărui unei anumite persoane.

Fabian râdea de mama focului... Începu şi el să râdă:

- Şi împuşti doi iepuri dintr-un foc. Ce zic eu, doi - trei! Te distrezi şi tu, primeşte şi ea un indiciu, vei avea şi cea mai frumoasă pictură din toată tabăra!
- Şi mă mai ia şi la ochi - ştiu!
- Ştiu că ştii! Deci totul e OK.
- Foarte OK.
- Bun. Te las să pictezi buchetul de flori - ştii tu care!
- Bine, tată. Buni cum se mai simte?

Aoleu! Făcuse încheierea, dar nu-i spusese nimic despre mama lui, cea atât de grav bolnavă!

- Binişor. Ia antibiotice, bea două kile de ceai pe zi şi stă cuminte în pat. Dealtfel tocmai m-a trimis la cumpărături...
- Bun. Bine că se simte bine. O s-o sun şi eu, diseară.
- Bine, Fabiane. Hai: spor la treabă!
- Să fie. Pa, tată!
- Pa!

Apăsă butonul... Carina se aşeză lângă el:

- Eu nu mai pot. Stă acolo de cinci minute deja!

Se ridică şi se opri jos, la baza toboganului:

- Hai la tati.

Chiuind, Renata trase cu putere de tobogan. Iar Carina probabil că bombăni ceva, printre dinţi, apropo de răsfăţul Găluşcuţei şi tehnica lui tati...

Denisa

Gata! Deja simţea că nu mai poate! Înghiţise un Distonocalm la cinci, mai înghiţise unul la şapte şi tot degeaba! Ea îşi ia sacoşa şi geanta şi se duce acasă!

Eduard n-o sunase azi nici măcar o dată; în schimb, o luase de la serviciu. Şi fie că rămăsese în pană de idei, fie că era supărat pe ea, nu scosese un cuvinţel despre cele întâmplate de dimineaţă. Dar nici nu mai marşase la ideile ei, cu steluţe colorate pe pereţi! Pur şi simplu ajunseseră acasă, se schimbaseră iar el se aşezase la televizor. Ca orice bărbat matur, familist, trecut de vârsta "marilor plimbări"...

De vreo două ore, trăiau "o frumoasă mostră de căsnicie". Mâncaseră în sufragerie, la televizor, pe tăvi; el comentase de zor ştirile... Şi fie era el foarte agitat, fie aşa făcea balaurul ei atunci când dădea de-o telecomandă - apăsa cu încăpăţânare butoanele care schimbau postul! Era groaznic! Măcar Nicolae îşi lua în fiecare seară hârtiile şi le citea în bucătărie - lăsându-i ei ditamai televizorul la dispoziţie! Dacă la şapte jumate putuse spune că începuse să se resemneze, acum era furioasă...

Întoarse capul şi-l privi lung. Drept. Voia să discute problema aia. Trebuiau s-o discute! Pentru că nu putea accepta gândul că aşa urma să fie căsnicia lor! Nu putea accepta ideea unui eşec! Nu cu el! Eduard "viziona" trei filme deodată. Şi nu-i dădea nici cea mai mică atenţie, deşi era evident că tăceau de ceva vreme, iar ea întorsese capul şi-l privea drept...

OK! Se ridică, ieşi din sufragerie şi închise uşa. Se grăbi apoi să-şi ia geanta, să se încalţe... Răsuci uşurel cheia în uşă, ieşi şi se grăbi spre poartă.

La urma urmei, fiecare conta 50%. Aşa era corect. Indiferent cât aducea fiecare în casă, indiferent dacă el ungea sau nu uşile, indiferent dacă ea fierbea sosuri 12 ore sau doar trântea mezel şi pâine pe masă. Şi ştia că se puteau înţelege omeneşte. Eduard încercase "s-o penalizeze" azi. De dimineaţă, îi ceruse romantism - iar ei nu-i reuşise. Seara, ţinuse musai să refuze "steluţele" ei. Şi stătuse pleaşcă la televizor, fără s-o bage în seamă. Până şi Nicolae vorbea mai mult cu ea!

Apropo de Nicolae! Întoarse capul, se asigură că Eduard nu-i observase plecarea şi scoase telefonul. Şi totuşi, amână acel apel până ajunse în staţia RATB. Se ascunse după reclama stradală şi apăsă butonul verde. Suna... Iar ea zâmbea, pentru că vedea autobuzul apropiindu-se şi ştia că la ora asta soţul ei era la masă, lângă curvişţina blondă...

Nicolae

Tresări la auzul mobilului. Renata ridică imediat mânuţa la ureche şi rosti, extrem de serioasă:

- Ao? Ao-da? Ao?

Doamne, cât de scumpă era! Luă mobilul de pe masă... Denisa? Ha! Zâmbi slab:

- Vino la bucătărie.

Carina se grăbea să-l urmeze... Închise uşa, îşi luă iubita de gât şi apăsă butonul verde:

- Da.
- Ce faci?
- Bine.
- Unde eşti?
- Sunt în delegaţie.

Carina nu se clintea, nu respira, nu clipea - doar asculta. Şi Denisa tăcea şi asculta... Îi venea s-o întrebe de ce-l sunase; dar bănuia că şi ea fusese "în delegaţie", aşa că voia doar să ştie în ce măsură îl va găsi cu amanta-n sufragerie... Într-adevăr, Denisa se dezmetici şi continuă discuţia:

- ... Deci nu treci pe-acasă.

- Nu. Din delegaţie, o să mă duc direct la gară, să-l iau pe Fabian.

- Bine. Pa.

- Pa.

Apăsă butonul, deschise uşa şi reveniră în sufragerie, la masă. Mm, ce buni erau strugurii ăia! O nebunie! Înfuleca boabele gălbui... Ridică totuşi privirea spre Carina lui. Care era din nou în starea aia în care nu spunea nimic, nu respira, nu clipea... Începu să râdă:

- Numai că o să trec pe-acasă zilele astea - ca să-mi iau alte haine. Şi cum tocmai i-am dat undă verde la făcut prostii în patul conjugal, sper din tot sufletul să-i prind în fapt şi să-i pozez măcar cu telefonul. Ca să am ce să-i arăt băiatului, când vine.

- Cred că ar trebui să stai aici doar nouă zile.

Poftim? Carina zâmbi şi se grăbi să-l lămurească:

- Presupun că Fabian va ajunge în Gara de Nord între două şi şase după-amiaza. Până vine el, ar fi bine să faci un control prin casă. Să nu-ţi planteze ea nişte bikini roşii sub pernă, ca să aibă ea ce să-i arate băiatului...

Ridică un deget, aprobând: iubita lui era isteaţă foc! Deci pe 21, dimineaţă, se întorcea în apartamentul din Colentina...

Păi mai avea şapte zile, nu? Şi şapte nopţi... O privi lung, cu subînţeles; Carina roşi violent şi se grăbi să se aşeze lângă Renata, pe covor. Doamne, abia aştepta să se mute la patru camere! Atunci s-o vadă, dacă-şi mai permitea să se fofileze aşa! Dar probabil că atunci ea va fi cea care-i va da Renatei o preocupare...

Denisa

Tramvaiul mergea întotdeauna foarte bine, aşa că ajungea repede acasă. Şi totuşi, plecase în urmă cu jumătate de oră iar mobilul nu sunase. Deci Eduard habar n-avea că era singur-singurel acolo? Ha! Asta da, veste-şoc pentru el!

Traversă străduţa şi ridică privirea spre bloc. Şi-l văzu pe Eduard aşteptând în dreptul scării. Mm, atitudinea părea paşnică, dar balaurul ei arunca scântei din privirea aia albastră! Scotoci şi scoase cheile, iar el o prinse de braţ:

- De ce-ai plecat?

- Discutăm sus.

- Discutăm acum, aici. Nu te las să pleci, oricum! De ce-ai plecat?

- Te rog: discutăm sus.

Fu trasă scurt spre el; Eduard mârâi printre dinţi:

- N-auzi că nu te clinteşti de-aici până nu-mi răspunzi la întrebări?

Îi oferi un zâmbet calm şi-un ton coborât:

- Nu face o scenă la geamurile vecinilor. Vino sus, să discutăm.

- Nu cred că am ce discuta cu el.

Ah, corect! Uitase că Eduard nu ştia ceea ce ştia ea! Se grăbi să-l lămurească:

- L-am sunat acu' vreo 20 de minute. El e în delegaţie; o să apară doar la gară, când îl luăm pe Fabian de la tren.

Eduard o privea lung şi ezita... Îşi trase uşor braţul din mâna lui:

- Dacă vrei să discutăm, discutăm sus. Nu aici, unde ne văd toate pocăitele blocului.

Gata; acum o conducea el spre uşa blocului. O conducea serios, pentru că era nervos şi intenţiona să discute despre plecarea ei... Păi şi ea voia să discute cu el, despre răceala dintre ei. Şi spera că se va înfuria îndeajuns de mult ca să-i spună verde-n faţă exact ce simţea pentru el!

Urcau scările; Eduard părea în formă, în timp ce ea începuse să gâfâie... Aoleu! Numai să nu se întâlnească cu vreo babă pocăită! Dar, dacă va da nas în nas cu vreo vecină, îşi va cere sonor scuze faţă de Eduard pentru că uitase contractul acasă. Aşa că nu-şi mai făcea cine ştie ce griji în privinţa curiozităţii vecinelor...

Descuie şi intrară; iar el se grăbi să închidă uşa şi să pună siguranţa. Şi-apoi fu apucată zdravăn de umeri:

- De ce-ai plecat?

- Pentru că erai atât de absorbit de televizor, încât n-am vrut să te disturb nici măcar cu prezenţa.

- Deniso, să mor eu şi tot neamul meu dacă nu te bat! Te iau la palme până te las lată jos! Cum adică, n-ai vrut să mă disturbi?

Se grăbi să se elibereze din mâinile lui:

- Serios? Vrei să mă baţi acum?

Eduard făcu un singur pas şi-o prinse iar de umeri:

- Tu nu pricepi, femeie, că nu mai pot trăi fără tine?

Porni spre sufragerie; ciudat, dar mâinile îi dădură drumul. Sigur că o urma, sigur că închidea uşa sufrageriei... Se răsuci şi ţipă la el:

- Să mor eu dacă mai pricep ceva! Nu pricep ce dracu vrei de la mine! De dimineaţă, voiai romantism! Seara ce voiai?

- Să discutăm despre romantismul ăsta! Fiindcă e evident că nu te încântă ideea!

- Ce vrei să discutăm? Nu ţi-e clar că nu sunt o fire romantică?

- N-oi fi tu o fire romantică; dar îmi laşi impresia că vrei doar să rupem patul şi-apoi să te volatilizezi repejor!

- Ba nu mă volatilizez deloc!

- Ba te cam volatilizezi, să ştii! Apari, gonim între patru pereţi, rupem patul şi-ai şters-o! Ce dracu să înţeleg din asta?

- Că nu pot să stau pleaşcă în braţele tale! N-am stat niciodată nici în braţele lui! Nu sunt genul! Eu, atunci când vreau să-mi exprim sentimentele, îţi rup nasturii! Nu simt nevoia să stau ca o legumă cu ochii pe tavan! Statul ăla aşa, pleaşcă, îmi provoacă mâncărime! Simt că mă mănâncă pielea! Simt că am milioane de furnici care-mi circulă pe sub piele! Fizic, nu pot!

- Închipuie-ţi că nici eu nu pot să rup nasturi zi de zi şi să-mi înghit cuvintele zi de zi!

- Da' cine-ţi zice să-ţi înghiţi cuvintele?!

- Da' ţie cine-ţi zice să stai legumă?!

- Tu, evident!

- Eu n-am zis nimic!

- Tu ai vrut romantism! Nu pot să-ţi dau romantism! Am încercat şi-a ieşit un fâs! Pe care l-ai simţit şi tu, ce fâsâit a fost! Şi-ai pus bot! Şi nu ţi-a plăcut! Închipuie-ţi că n-am de gând să insist, să o iau pe testate şi să risc să te văd şi mai botos! Şi să ştii că în nici un caz n-am să risc să te simt gândindu-te la despărţire!

Se smuci scurt şi-l prinse ea de braţe. Şi renunţă la tonul răstit - îl mârâi, privindu-l concludent:

- Pentru că nici eu nu mai pot trăi fără tine. Dacă ăla îşi ia bocceaua şi se uşcheşte, mă doare-n cur; da' dacă tu pui bot, mie-mi vine să plâng.

Gata: "îl topise". Tocmai îi spusese cât de important era el pentru ea - şi era, afurisitul! Eduard dădu s-o strângă în braţe - îl împinse şi-l apucă de revere. Şopti, simţind că-i dau lacrimile:

- Tot n-ai înţeles că te iubesc?

Gata - o strânsese zdravăn în braţe. Dar adevărul era că se gândea numai la el, căuta rezolvări la problemele lui... iar dacă Nicolae şi-ar fi împachetat hainele şi-ar fi plecat definitiv, n-ar fi

fost chiar aşa o tragedie. Ar fi bocit o săptămână, ar fi aruncat orice capăt de aţă pe care Nicolae l-ar fi uitat în casa aia, ar fi făcut analiza eşecului şi-ar fi sunat un psihiatru. Dar i-ar fi trecut după aceea. Pentru că ea îl avea pe Eduţu ei...

Şi cum se părea că se împăcaseră, şi cum se mai gândise la chestia aia cu vegetatul, decise să mai facă o încercare - dar una care ştia că era pe gustul ei! Îl împinse deci spre canapea, îl aşeză şi se aşeză în braţele lui:

- Ai încredere în mine?

Eduard aproba, studiindu-i trăsăturile de foarte de aproape...

- Atunci trebuie să ştii că tocmai mi-a venit o idee. Dar n-am s-o pun în practică dacă nu promiţi că nu mai pui bot...

El aproba; ea continuă:

- Iar dacă ceva nu-ţi place, îmi spui cinstit şi corect şi prompt în secunda doi...

El aproba... Ochii albaştri o priveau lung. Se simţea iubită...

Zâmbi slab: o să vadă el acum! Ceasul era vreo... nouă probabil. Până la zece, or să tot apară steluţe colorate pe pereţi; numai că de data asta n-or să le azvârle din trei mişcări scurte. Or să le aşeze una câte una, încetişor... că era seară, ea nu se mai grăbea la serviciu, Nicolae era în delegaţie iar Eduard pusese siguranţa...

14 iulie 2010 - joi

Denisa

Se simţea sărutată uşor... Deschise doar un ochi:

- Mneaţa.

- Neaţa. Cred că trebuie să te trezeşti.

- ... Mai stau un pic.

- Cum vrei; dar e opt, să ştii.

Opt? Deschise ochii şi sări în picioare - aoleu! Serviciul! Hainele! Unde erau hainele ei? Eduard se ridică şi el şi începu să se îmbrace:

- Stai liniştită, că mă ştii cum conduc - şi ajungi la timp.

- De ce nu m-ai trezit?

- Te-am trezit în clipa în care m-am trezit şi eu.

- ... Adică n-ai auzit mobilul?

- Nu.

- ... Nici pe-al meu, nici pe-al tău?

- Tu le-ai auzit?

Corect! Dormise buştean... Eduard o strânse uşor în braţe şi-i zâmbi cu subînţeles:

- Cred că consensul a fost de vină...

Consensul ăla de ieri? Aoleu! Se grăbi să-l atenţioneze:

- Consens care nu se poate atinge decât în weekend, din lipsă de timp...

- Şi nici chiar în weekend, dat fiind faptul că tu stai acasă, cu Fabian...

- Lucrurile se vor mai schimba, să ştii.

- Te rog o chestie...

OK, s-o roage! În clipele astea era atât de... romantică încât nu-i va refuza absolut nimic! Eduard i se păru un pic trist:

- Să nu-mi spui niciodată lucruri care ştii că nu se vor întâmpla.

Poftim? Ridică mirată sprâncenele...

- Să nu-mi spui că vei face anumite lucruri, dacă ştii că nu le vei face. Chiar dacă mă întristez şi stau botos o oră, după aia îmi trece. Dar ar fi mult mai dureros pentru mine să constat la un moment dat că m-ai minţit. Te rog eu mult...

Aprobă... Îl privea lung şi-şi dădea seama că ei doi se vor înţelege totuşi foarte bine, după ce se mutau împreună...

- Eduţu...

Gata: era atent, era alert, era pregătit să facă tot ce i se cerea... Zâmbi slab:

- Te iubesc...

O sărută... Ea întârzia la serviciu... Dar miza pe faptul că va mânca prânzul la calculator - şi deci va folosi pauza de masă într-un mod constructiv. Nu se mai grăbea deci - fiindcă Eduţu o săruta...

Nicolae

Probabil că era dimineaţă... Carina trecea încet cu degetul pe nasul lui... Acum pe frunte... Acum cobora pe obraz, spre buze...

Se repezi şi-i prinse degetul, să-l mănânce - gest care-o făcu să ţipe uşor! Şi totuşi, nu deschise ochii. Râdea şi-i asculta râsul... Râdeau, pentru că erau oameni în toată firea şi se jucau ca la grădiniţă... Îşi trase iubita în braţele lui şi-o strânse uşor:

- Ce bine e...

- Mm... Dacă n-ar fi Găluşcuţa, nu m-aş mai ridica de-aici!

- Păi nu doarme?

- Ba da; dar ai văzut cum face când se trezeşte...

- Am văzut - cere papa înainte să ceară la baie!

- Aşa că ar trebui să mă ridic şi să-i pregătesc ceva. Că e nouă.

Aoleu! Deschise ochii şi-o trase înapoi:

- Înainte de orice altceva, trebuie să ştii că pentru azi am planificat o escapadă la munte.

Iar o lăsase mască...

- La Cheia - ca să nu fie foarte multă lume. Ce zici?

- ... Imediat cum se trezeşte, mâncăm şi pornim!

- OK. Iar eu mă apuc să-i fac băgăjelul...

Pentru că nu se mai văzuse niciodată Găluşcuţă îmbrăcată neasortat şi neadecvat cu ora şi momentul! Iar la munte era totuşi răcoare, aşa că trebuia să fie atent ce împacheta... şi să revizuiască de trei ori băgăjelul ăla.

Carina

Doamne, ce frumos era acolo! Habar n-avusese că la Cheia era chiar atât de frumos! Se dusese ea să cumpere mititei, pentru că Nicolae fusese "rechiziţionat" de Renata, care se trântise în iarbă şi se juca acolo cu păpuşile şi cu tati. Acum, se apropia încet de ei...

Nu-şi putea da seama cu cine semăna Găluşcuţa lor. Avea senzaţia că-şi schimba trăsăturile feţei. Când se născuse, semănase foarte bine cu el. Pe la şase luni, avea unele fotografii în care semăna mai mult cu el şi alte fotografii în care semăna mai mult cu ea. Acum, nu prea ştia ce să creadă. În momentele astea, semăna numai cu el...

Nicolae...

Iar nu-şi putea aduna gândurile! Iar picase în starea aia bleagă, romantică, în care se topea toată dacă o strângea el în braţe! Îl privea şi nu se putea gândi decât la el. Şi nu putea să tragă decât o singură concluzie - Nicolae era soţul şi tatăl ideal pentru ele. Altceva nu-i mai trecea prin minte...

Se aşeză lângă el şi primi un sărut. Ţinea tăviţa cu mici în ambele mâini; drept pentru care îl văzu luând un mititel, trecându-l un pic prin muştar şi apropiindu-l de buzele ei...

Pe lângă concluzia aia din mintea ei, mai apăruse ceva. O hotărâre. Va face un pas în faţă şi va ieşi în calea ţărăncii. Şi se va lupta cu ea pentru fiecare milimetru din planul lui Nicolae! Şi pentru divorţ, şi pentru Fabian, şi pentru casă, şi pentru maşină... Pentru tot ceea ce voia Nicolae, ea se va lupta cu îndârjire! Şi, aşa cum el făcea ce ştia ca să-i îndeplinească toate dorinţele în cel mai scurt timp, tot aşa va face şi ea. Nicolae îl voia pe Fabian? Dacă nu va putea să-l câştige el, o să se ducă să-l câştige ea pentru el. Indiferent ce trebuia să facă pentru asta.

Denisa

Ieşi din sucursală, privindu-şi ceasul: cinci şi cinci. Oare pe unde era Eduţu? Şi ce făcea? Că nici azi n-o sunase... deşi aseară descoperiseră consensul...

Tresări, observând mişcarea cu coada ochiului. Tii... Lustruise BMW-ul ăla de nici nu-l recunoscuse! Şi-acum tocmai împinsese portiera; vedea pe scaunul din faţă trandafirul roşu... Îl luă şi se aşeză. Iar maşina ţâşni la propriu, periculos, în trafic!

Privea lung prin parbriz. Momentan nu ziceau nimic nici el, nici ea. Ea aştepta primul semafor roşu; el se grăbea să le prindă pe toate verzi...

Gata! În sfârşit! Lăsă trandafirul pe bord şi se aplecă mult spre el:

- Bună...

Eduard îi răspunse mult mai obraznic decât se aşteptase ea - şi gestual, şi verbal:

- Mi-a fost dor de tine!

Aoleu! Se grăbi să revină pe scaunul ei; numai că acum se răsuci el... Iar dacă Nicolae ar fi fost îndeajuns de inteligent să angajeze un detectiv particular, probabil că ar fi obţinut în clipele alea nişte fotografii de divorţ foarte concludente...

Balaurul se întorsese! Şi promitea să fie balaur! Aoleu, rotiţele ei! Şi aoleu - ce vedeau ceilalţi şoferi! Şopti:

- Fii cuminte!

- Nici nu mă gândesc!

- Eduţu, te rog!

După cât de repede revenise pe scaunul lui, deducea că Eduţu tocmai îi zisese vreo patru-n gând. Că atunci când el era romantic, ea îl voia obraznic - şi viceversa! Roşi violent:

- Ne vede lumea, Eduţu...

Nee, pusese bot! OK! Aştepta următorul semafor. Şi se pregătea să-l facă să roşească violent...

Gata! Bineînţeles că roşise şi se grăbise să-i refuze gestul! Acum el îi strângea mâna, iar ea redevenise cuminte... Zâmbi:

- Azi ce mi-ai pregătit?

- Explozii.

- ... Balaurul meu se grăbeşte?

- Teribil!

- ... Să înţeleg că aseară ar fi fost mai bine să ne grăbim?

Ochii albaştri o priviră lung; el şopti:

- Să înţelegi că două consensuri în 24 de ore reprezintă un exces. În schimb, un consens la 48 de ore e un adevărat elixir al vieţii de familie...

I-auzi! Închise ochii şi lăsă capul pe tetieră:

- Ceea ce înseamnă că azi tu eşti şeful...

- Adică azi asculţi de mine?

- Da.

- Şi faci tot ce-ţi spun eu să faci?

- Poate că da; poate mă supăr şi-mi dau demisia... Depinde ce-mi spui să fac, nu?

Degetul o atenţiona, pentru că începuse să se gândească la prostii la care el nu se gândise niciodată... Zâmbi slab:

- Să nu crezi că nu demisionez, dacă devii un satrap!

- Voi încerca să rămân doar balaur. Dar va trebui să fii atentă; că poţi fi concediată...

Cee? Deschise grăbită ochii - cum? Concediată? Eduard râdea cu lacrimi; îl privea acum şi se întreba cum reuşise să vorbească pe tonul ăla calm... Binee! Înghiţise găluşca! Reveni spre parbriz...

Şi gata. Ajunseseră. Coborî, îl aşteptă ca de obicei lângă uşă... Avea sentimentul că azi explodau iar steluţele pe pereţi...

Intrară în casă. Uşa se încuie. Trandafirul sfârşi undeva pe podea - pentru că balaurul tocmai îşi intrase în drepturi şi se grăbea teribil. Mm, ce dor îi fusese de ea!

Nicolae

Se făcuse opt deja! Se ridică şi luă mobilul:

- Ies un pic pe balcon.

Carina aprobă. Ieşi şi trase uşa - ştia micuţa lui că îl suna pe Fabian şi ştia ce voce puternică avea Găluşcuţa atunci când voia ea. Apăsă butonul verde. Suna...

- Da.

- Bună.

- Aa, bună, tati.

- Ce faci? Te-am deranjat?

- Nu; ne pregăteam să mergem la masă.

- Aha! E bună mâncarea acolo?

- E foarte bună. Nu mă-ntrebi cum a ieşit buchetul?

Oopaa! Şi ce se mai grăbise cu anunţul ăla! Zâmbi slab:

- Ba să ştii că muream de curiozitate!

- Păi să ştii că e superb. A sfârşit pe panoul taberei. Şi Codruţa

e de părere că modelul dat de ei era prea isteric...

Codruţa! Ce nume frumos aveau ochişorii ăia uşor migdalaţi! Începu să râdă:

- OK. Să-mi dai adresa oficiului poştal, să-ţi trimit mâine nişte bani. Cred că găseşti tu pe-acolo un florar, sau o florărie...

- Stai liniştit, că nu-mi trebuie. Mă descurc cu natura...

I-auzi! Păi Codruţa roşea la flori perene? Asta era bine... într-un fel. Fabian era fericit:

- Deci să ştii că ideea ta a fost super!

- Bun. Mă bucur că ţi-am fost de ajutor. Hai, fugi la masă.

- Adevărul e că ne e cam foame...

"Ne e"?... Nu, nu voia să presupună nimic! Se grăbi să pună punct discuţiei:

- Vorbim mâine. Paa!

- Pa, tati.

Ridică privirea spre stradă...

Era tentat să creadă că, într-adevăr, băiatul lui pictase un buchet aparte. Şi rostise acele cuvinte cu ochii la Codruţa - sau, pur şi simplu, îi făcuse ei cadou acel buchet! Sesizase liniştea perfectă din jurul lui - semn că Fabian era într-o cameră. Cu Codruţa - că "ne e cam foame". Oftă greu şi reveni în cameră... Şi zâmbi:

- Copiii cresc extrem de repede.

Carina nu-l înţelesese; aştepta lămuriri. Se aşeză lângă ea... şi-i şopti la ureche:

- Îi place de-o colegă. Şi tocmai mi-a spus că se duc la masă, că le e cam foame. Era linişte; nu se auzeau copii...

Iubita lui îi fură un sărut:

- Abia aştept să-l cunosc! Pare extrem de isteţ şi dezgheţat...

- Luna viitoare, o să-l cunoaşteţi şi voi.

Acum, Carina lui se albăstrise! Ei, poftim!

Se concentră asupra cuburilor - nu voia să-i amintească planul lui, cel cu apartamentul şi divorţul. Carina îl ştia; nu ştiuse însă când plănuise el să-i spună lui Fabian despre noua mămică... şi despre surioară. Şi cum erau în 14 iulie, ea calcula încă 16 zile până la "momentul X". Iar asta îi dădea o migrenă îngrozitoare...

N-avea de ce să se îngrijoreze. Fabian era mare. Şi era extrem de isteţ. Fabian va înţelege situaţia exact aşa cum era ea... iar când îl va cunoaşte şi pe Eduţu, va cere singurel să fie adus în apartamentul cu 4 camere! Zâmbea deci - că el ştia viitorul, şi era "de bine"...

15 iulie 2010 - joi

Denisa

Azi ploua. Era o vreme gri, urâtă, de stat în casă. Şi totuşi, el o ducea la serviciu - că nu prea era după ea, nu?

Azi trebuia să gătească ceva. Orice. Improvizaţia aia cu mezeluri şi dragoste nu mergea la nesfârşit. Aşa că o să ia nişte carne... Să facă o friptură, sau ceva cu sos? Zâmbi slab:

- Ce ţi-ar place să mănânci azi: friptură sau sos?

- Ce vrei tu. Ceva ce să nu necesite prezenţa ta lângă aragaz.

Deci o friptură la cuptor. Cu cartofi natur. Îşi pregătea mental lista de cumpărături...

- ... Eşti gânditoare.

- Îmi fac lista de cumpărături.

- Las-o încolo de listă! Diseară mergem la o crâşmă.

- Aş prefera totuşi să gătesc eu.

- De ce?

- Pentru că am chef să gătesc ceva azi.

- OK; cum vrei tu! Deşi azi era ziua consensului...

Serios? Îl privi lung... Eduard "cocea" ceva. Calcula ceva dificil, cu multe necunoscute. Calcula oare faptul că aseară, după explozie, stătuseră ca două gâze-n pat, îmbrăţişaţi, şi se holbaseră trei ore la televizor? Numai el ştia... Reveni spre parbriz:

- Mă voi gândi la asta. Am opt ore la dispoziţie...

Hm; îi sărutase mâna... Începuse să înţeleagă ce calcula el acolo. Nu putea spune că nu e de acord; pentru că avea deja în plan încă o tentativă de-aia... romantică. Şi, după părerea ei, venise vremea acelei tentative. Numai că o va organiza ea. Pregătise mental totul; trebuia doar să obţină acceptul şefei. Ceea ce nu va fi greu deloc!

Aseară, după explozie, statul pleaşcă fusese o plăcere. Dar gândul ăla "culinar" îi amintise că nu vor fi doar ei doi în casă; va fi şi Fabian. Ceea ce însemna că statul pleaşcă în pat, în costumul lui Adam, va deveni curând istorie. Ei vor sta cuminţi, îmbrăcaţi adecvat, în fotolii separate. Iar ea va simţi din nou că avea o căsnicie plictisitoare, plată şi fără nici un haz. Exploziile de steluţe şi consensurile vor menţine acea căsnicie trainică; dar "golurile" alea o vor face plictisitoare rău...

În fine; nu prea avea de ce să se plângă. O să fie extrem de ocupată - pentru că, dacă va veni devreme de la serviciu, va trebui să se ocupe şi de casă, nu? Şi de Fabian, de temele lui, de problemele lui, de şedinţele cu părinţii... Nu va avea prea mulţi timpi morţi. Mai degrabă Eduard va fi cel care se va plictisi!

Deci azi avea "zi de romantism cu consens". Mm, abia aştepta să ajungă acasă!

Nicolae

Era o vreme urâtă... Brr! Noroc cu Carina! Şi cu Renata!

Stăteau toţi trei în pat şi se jucau cu cuburile. Fiecare punea câte un cub; iar cel care punea cubul care răsturna turnul, trebuia să se strâmbe cât mai amuzant. Găluşcuţa era mereu învingătoare, dar ei nu se supărau. Ea era foarte fericită, pentru că ei râdeau şi-o aprobau...

Soneria începu să piuie; Carina sări în picioare şi-l privi lung... Începu să râdă:

- Ştii bine că am fost cuminte!

Aştepta, pentru că bănuia cine le făcea o vizită inopinantă... Evident! Viitoarea lui soacră! Era cu un vecin, cu maşina, şi trecuse s-o ia pe Renata - că dacă tot rămăsese valiza cu haine la ea,

de ce să nu profite şi să mai stea şi ei un pic cu nepoata? Ah, nu mai putea după ea! Îi venea s-o mănânce acum! Se ridică şi se grăbi s-o întâmpine cu braţele întinse:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti!

Şi tradiţionalul deja pupat pe obraji. Zâmbi scurt:

- Vă duc eu?

- Nu, sunt cu un vecin. Deşi trebuie să recunosc că maşina ta e "super"...

Aoleu! Ajunseseră aşa repede la "dulceţuri" de-astea? Păi putea spune că în maximum două luni soacra lui va tropăi cu galoşii noroiţi prin toată viaţa lor privată! Şi-atunci se vor certa un pic - că n-o va lăsa s-o întristeze pe Carina... Renata ajunse în braţele soacrei lui; femeia îi făcu cu ochiul:

- Să fiţi cuminţi! Să nu ieşiţi afară, că plouă!

Aoleu! Roşi violent; noroc că mama Carinei ieşise deja... Şi gata. Uşa se încuie ferm. Şi uşa de la cameră...

Singuri acasă. Afară ploua. Iar Carina calcula exact ca el - că şi ea roşise, dar avea un zâmbet şugubăţ pe buze. Oof, Doamne! Cât de greu o să le fie amândurora pe 22 iulie! Or să plângă de-a binelea! Dar până atunci... Până atunci, îşi va aminti în permanenţă să trăiască prezentul, nu să-şi vegeteze prezentul gândindu-se la ceea ce putea merge rău în viitor!

Carina

Alelei şi mamă-mamă! Amorţise toată - de parcă o bătuse, n-o iubise! Într-adevăr, ploua afară... Sărutul o făcu să tresară; Nicolae zâmbi:

- Vrei să mergem pe undeva?

- Sincer?

- Foarte sincer.

- ... Aş sta să fac un pic de curăţenie.

- Ai chef de curăţenie?

- Casa e un mic dezastru. Găluşcuţa a amprentat tot ce se putea amprenta, a întins pe covor tot meniul... Iar aragazul mi-a şoptit, de dimineaţă, că i s-a făcut dor de setul ăla de oale roşii din cămară.

- OK, dar numai cu o condiţie. Să mă laşi să te ajut.

- OK!

Na, că sărise din pat! Da' ce se grăbea aşa? Era dornic de aspirator? Se lăsă ridicată şi oftă uşor:

- Parcă sunt bătută...

- Păi facem curat şi dormim.

- Şi la noapte ce mai facem?

Ochii căprui îi dădeau un răspuns care-i amintea că amorţise toată... Îl admonestă cu degetul:

- Nu eşti deloc cuminte!

- Şi-ai vrea să fiu cuminte?

- Măcar cât strângem un pic pe-aici!

- Să vedem; o să încerc...

Era şmecher! Extrem de şmecher! Şi dacă va fi aşa zi de zi, ea una va avea o mare problemă! Se va îndrăgosti şi mai şi...

Denisa

Era doişpe. Îşi terminase treaba. Acum, să negocieze cu şefa... Se ridică şi se apropie de biroul ei; iar femeia zâmbi slab şi-o privi cu subînţeles... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Şi promit solemn că din 22 redevin cuminte...

Na, că o făcuse să râdă! I se arăta uşa; îşi sărută şefa pe obraz:

- Sărut mâna!

Şi alergă afară, grăbită să facă comandă la taxi.

Fugea la Mega, lua o sticlă de vin bun şi nişte căpşuni... după care alerga acasă şi punea friptura şi cartofii la cuptor. Şi, până se cocea mâncarea, ea aranja sufrageria. Îşi amintea că lăsase un mic dezastru acolo; în plus, se gândea să întindă aşternuturile de mătase... că azi voia să fie iar romantică...

Mm, va fi vai de el! Înşfăcă geanta şi alergă în stradă - găsea destule taxiuri la "ia-mă nene", n-avea rost să aştepte comanda!

Nicolae

Curăţenia era aproape gata. Îi plăcea să dea cu aspiratorul. Descoperise că Găluşca lui iubea mult poveştile - că presăra în urma ei o dâră de fărâmituri, exact ca-n poveşti! Gândul îl făcu să râdă; Carina îl prinse imediat în braţe:

- Ce-i?

- Vezi tu dâra asta albă? Găluşcuţa a făcut-o.

Râdea şi ea; îi fură un sărut şi redeveni atent la covor.

... Simţea în aer parfumul de Pronto, iar când se deschidea uşa la bucătărie, intra un iz care-i făcea stomacul să tresară de poftă... Păi şi-atunci nu făcuse el bine că o prinsese-n braţe ori de câte ori trecuse pe lângă el azi? Nu făcuse el bine că-i furase săruturile alea dulci? Nu făcuse el bine că se hotărâse să se mute împreună? Şi să înainteze divorţul? Acum, dacă şi-ar fi lăsat imaginaţia să zboare şi s-ar fi închipuit în apartamentul cu patru camere, Găluşca şi-ar fi făcut curat în jucăriile din camera ei iar Fabian şi-ar fi pus picturile în ordine. Iar când terminau, s-ar fi aşezat toţi patru la masă şi-ar fi golit oalele roşii de pe aragaz. Şi-apoi s-ar fi jucat... Poate că Fabian ar fi pictat-o pe Renata în timp ce-şi făcea dezordine în jucării, iar el şi Carina ar fi căutat un film bun... sau ar fi dansat un pic...

Duse aspiratorul în cămară şi începu să-şi sorteze hainele. Ceea ce era murdar sfârşea în geanta de voiaj. N-avea de gând "s-o verifice", dacă ştie să spele rufe sau să le calce! Aşa că le va duce acasă şi-şi va aduce haine noi...

Aoleu, ce uitase! CD-ul lui cu UB 40! Se grăbi să pornească combina. Aşeză CD-ul, căută melodia... Asta era! Trase uşa de la bucătărie, îşi prinse iubita de braţ şi-o luă la dans:

- *They say we're young and we don't know / We won't find out until we grow / Well I don't know if all that's true / 'Cause you got me, and baby I got you...*

Şi-acum ce părere avea iubita lui? Evident, cânta cu el!

- *Babe, I got you babe, I got you babe...*

Râdeau, cântau şi dansau...

- *They say our love won't pay the rent / Before it's earned, our money's all been spent...*

- *I guess that's so, we don't have a pot / But at least I'm sure of all the things we got...*

Iar refrenul nu-l mai cântau; îl sărutau, pentru că se iubeau...

- *I got flowers in the spring / I got you to wear my ring...*

Şi iar fusese fraier, că încă nu cumpărase inelul... La naiba! Carina se grăbi să-i gonească gândul ăla din minte:

- *And when I'm sad, you're a clown / And if I get scared, you're always around / Don't let them say your hair's too long / 'Cause I don't care, with you I can't go wrong...*

- *Then put your little hand in mine / There ain't no hill or mountain we can't climb...*

Asta aşa era. Şi-acum parcă nu mai voia să cânte. Voia s-o privească lung... Atinse uşor buzele zâmbitoare:

- Tu îţi poţi măcar imagina cât de mult te iubesc?

Roşise! Asta voise să obţină - pentru că acum atingea obrazul... şi-şi dădea seama că, dacă ceva nu va merge cum trebuie, dacă se va întâmpla ceva foarte rău şi-o va pierde pe ea, probabil că va înnebuni...

Nu-şi găsea cuvintele. Dar nici nu se îngrijora pentru asta - ştia că privirea lui îi transmitea chiar acum Carinei furtuna din suflet...

Carina

Ochii lui îi arătau cât de importantă era ea pentru el. Ochii lui şi atingerea aceea uşoară îi transmiteau că ea era cea mai importantă fiinţă de pe pământ, în opinia lui. Ea era mai presus de toţi şi toate; ea îl readusese la viaţă...

Se topise toată...

Denisa

Bun! Camera era pregătită, masa era pusă, mâncarea era aproape gata... Scoase mobilul şi începu să scrie mesajul.

"Sunt acasă. Te rog, vino urgent. Am mare nevoie de ajutorul tău. Denisa"

Send... Bun! Şi-acum să facă un duş, să se aranjeze şi să-l aştepte, nu?

Nicolae

O privea lung...

Carina lui dormea dusă. Era obosită după "maratonul" de dragoste din ultimele zile! Totuşi, simţea şi el că exagerase un pic! Dar ce să facă, dacă nu se putea abţine?! Era frumoasă, era specială, era a lui şi se iubeau! El ce să facă - să-şi ocolească iubita? Când ştia că pe 21 iulie îşi lua diplomatul şi redevenea fantoma de tată şi soţ care fusese dintotdeauna?

O sărută uşor pe frunte: Carina lui era un înger! Privi lung vremea mohorâtă de afară... Nu mai ploua. Aşa că luă o coală şi oftă...

"Am fugit până la mine, să las hainele murdare şi să aduc alte haine curate. Nu stau mai mult de jumătate de oră."

Şi cam atât - luă sacoşa de voiaj şi ieşi.

Denisa

Mm, ce nerăbdător apăsa soneria aia! Se grăbi să descuie; iar el intră, precaut... Îşi privi lung mâinile şi şopti, ca o şcolăriţă prinsă cu gogoşica:

- ... Mi-a fost dor de tine. Şi n-am mai putut să aştept până la şase...

Auzi uşa închizându-se; arătă spre sufragerie. Iar la vederea mesei "artistice" şi-a aşternuturilor de mătase, Eduard o trase înăuntru şi-o prinse uşor în braţe:

- Asta chiar că e o surpriză!

"Şi stai să vezi tu mai departe, surpriză!" Îl privea cu ochi romantici... blegi, cum spunea ea. Şi-l vedea fericit. Eduţu ei fremăta de fericire - era un pic euforic, un pic nerăbdător, un pic complexat de toate gândurile care-i treceau acum prin minte... Întinse mâinile şi-l luă de gât: să mai încerce o dată, nu?

Nicolae

În sfârşit! Scoase cheile, descuie uşa şi intră în hol.

În secunda doi, auzi un pocnet puternic şi cheia răsucindu-se în uşa sufrageriei!

Hei!

... Stop! Să intre întâi în apartament!

Mai făcu un pas, închise uşa - ca să nu-l vadă vecinii... Lăsă geanta de voiaj jos şi se apropie de uşa sufrageriei. Auzea şoaptele... Oof, Doamne! Chiar că picase ca nuca-n perete! Dar scena era... amuzantă. Chiar hilară! Începu să râdă:

- Am venit doar să-mi iau nişte haine.

Denisa bombăni:

- La ce ţi-or trebui, numai tu ştii!

Ete, fleoşc! Nu-şi pierdu zâmbetul:

- Data viitoare, fii discretă şi du-te 50 de metri mai sus, la hotel.

Ei? Ce părere avea nevestica lui?... Da' amantul ce părere avea? Oare o să iasă Eduţu să apere cu pumnul onoarea Denisei? Tare era curios... dat fiind faptul că amândoi îl credeau un păm-pălău-mămăliguţă, iar el se folosise în tinereţe de multe ori de mutra aia angelică pentru "a deschide ostilităţile" cu pumnul!

Denisa

Ah! A dracului pielea pe el! Şi-al dracului el, că zisese că stă la curviştină până pe 21 şi se pomenise cu el acasă azi! Eduard era palid ca lămâia; se învelise şi-o privea lung, din pat...

Ochii albaştri o dezmeticiră instantaneu. Urgent, să facă totalul şi să acţioneze!

Erau toţi trei sub acelaşi acoperiş. Eduard nu se clintea; de pe hol nu auzea nici un zgomot. Şi totul depindea acum de ea. Venise deci momentul unei decizii. Acum, acolo, trebuia să aleagă! Şi-ncă repede! Dacă voia să se-mpace cu Nicolae, ieşea din camera aia şi-i cerea iertare - şi-o ierta. Dacă voia să rămână cu Eduard, trebuia să-i arate că nu-i mai păsa de Nicolae. În funcţie de ceea ce făcea ea, Eduard ştia ce avea de făcut, Nicolae ştia ce avea de făcut... Ea ce dracu să facă?

... Nicolae o avea pe curviştina blondă. Eduard...

Ei bine, se hotărâse. Dacă venise după nişte haine, o să-i dea ea haine! Trase cu putere uşile şifonierului - unde dracu erau?

Nicolae

Fusese linişte; de câteva secunde bune însă, auzea trosnituri şi bufnituri. Denisa căuta ceva... Haine pentru Eduţu, poate! Porni cu geanta spre baie, s-o golească în coşul de rufe; dar cheia ronţăi, uşa sufrageriei se deschise cu zgârcenie şi mâna nevestei lui azvârli pe hol un mănunchi de boxeri:

- Alte haine nu-ţi trebuie!

Uşa se închise, se încuie...

Aştepta. Aştepta s-o audă chicotind. Dacă Denisa chicotea de aşa ispravă, în casa în care el plătea absolut totul, punea uşa aia jos, o călca în picioare şi-i azvârlea Eduţu de la etaj, prin termopane!

Denisa

Şi gata! Rezolvase problema lui Nicolae! Acum îi venea să râdă...

Eduard îi făcu semn să se aşeze pe pat şi să nu scoată un sunet. Se conformă; dar el se ridică şi-şi puse blugii. Veni apoi lângă uşă. Părea pregătit să-i altoiască lui Nicolae un pumn în frunte, în caz că proprietarul casei spărgea uşa... Iar asta o făcea să creadă că luase decizia corectă...

Nicolae

Nu; nu-şi pierduse chiar tot bunul-simţ. Nu se mai auzea nimic - nici un foşnet măcar. Aşa că... Intră în baie, răsturnă rufele murdare în coş şi băgă boxerii în geantă. O duse în dormitor...

Luă mopul din baie şi-şi opri mobilul. Păşi apoi un pic apăsat, deschise uşa de la intrare, o închise sonor... şi se grăbi, pe vârfuri, să intre în dormitor. Apropie uşa.

Se aşează pe marginea patului. Aştepta. Asculta, atent...

Dacă intrau acolo, îi rupea pe-amândoi. Pe ea o bătea până vedea sângele ţâşnind din ea ca din arteziană. Iar pe el îl "dezmembra" în destul de multe bucăţi, ca să dea SMURD-ului de treabă preţ de vreo oră, aşa. N-aveau ce căuta în casa lui - iar ei ştiau asta. Amândoi! Convenţia lui cu Denisa fusese mai mult decât explicită! Casa aia rămânea neatinsă - nici Carina, nici Eduard n-aveau ce căuta acolo! Casa aia se va împărţi la tribunal; o vor vinde şi vor face banii jumi-juma. Aşa stabiliseră. Dar, până la tribunal şi fifty-fifty, casa aia era locuinţa lui Fabian. Avusese impresia că fusese destul de explicit la acel moment... Trăgea concluzia că Eduţu făcea mult abur în jurul Denisei, iar nevestica lui cam ameţise şi-şi pierduse "ghidajele"...

Ei bine, ar fi putut să plece. Să-şi ia geanta, sau s-o lase ascunsă în dormitor, şi să se întoarcă la Carina. La fel de bine, ar fi putut să se înfurie îndeajuns de mult încât să pună jos uşa sufrageriei, cu călcâiul, şi să-i fotografieze "împreunaţi". Sau ar fi putut să iasă, să le ia pe Carina şi Renata şi să gonească cu 200 la oră până la Fabian - şi să-i spună băiatului de ce mami îşi aducea amantul în casă înainte de divorţ şi de ce el intenţiona să depună divorţul cât mai repede. Dar nu putuse pleca. Fusese pămpălăul lor atâta timp, că îl tratau chiar ca pe-un pămpălău! Iar asta trebuia să se schimbe. Azi, acolo, lucrurile se vor schimba radical în privinţa Denisei!

Aşa că va sta acolo şi îi va aştepta să plece.

În primul rând, voia să ştie ce se mai întâmpla în sufragerie după ce el închisese uşa apartamentului. Voia să audă cuvintele lui, cuvintele ei... Voia să-şi dea seama cum va decurge divorţul. Şi - cel mai important! - voia să aibă un punct de plecare pentru calculul "Cum trebuie să vorbesc cu Fabian, pentru a-l convinge să stea cu mine şi fetele după divorţ?" Era un calcul complicat, a cărui reuşită depindea mult de calculul Denisei. Trebuia să ştie ce era în capul Denisei; trebuia să încerce să-i afle gândurile... ca să le poată combate. Iar dacă nevasta lui şi Eduţu vor discuta vreodată despre divorţ şi băiat, ăsta era cel mai bun moment s-o facă!

În al doilea rând, după ce ei plecau, el trebuia "să constate" dezastrul pe care-l lăsa nevestica lui în sufragerie. Că doar n-o să-şi lase amantul să pufăie o ţigară, cât făcea ea curat! Nu ea, oricum! Ea va plănui să se întoarcă acasă zilele astea şi să strângă urmele trecerii lor pe-acolo. Aşa că...

De Crăciun, după ce discutaseră răstit şi făcuseră schimb de palme, Denisa realizase că nu se măritase totuşi cu campionul pămpălăilor, ci doar cu un om foarte calm şi foarte paşnic. Care, atunci când se înfuria rău, ştia să-i administreze amprente faciale de 24 de ore cel puţin. Îi va lăsa deci un bilet concludent, extrem de tăios, care s-o pălmuiască bine... şi s-o repună fuguţa pe calea cea bună. Şi, mai ales, să-i înăbuşe orice intenţie de-a vorbi cu Fabian despre Eduţu! Ea avea un amant - el avea o logodnică şi-o fetiţă, aşa că trebuia să trişeze la start! Lupta de convingere cu Fabian va fi mult mai grea în cazul lui! În plus, fusese 99% absent din viaţa băiatului...

În al treilea rând, ştia că nevestica lui va ieşi din bloc, de mână cu Eduţu, iar individul va observa imediat Audi-ul parcat pe trotuarul de vizavi. Ăla da, duş rece pentru amândoi! În funcţie de ceea ce vor rosti acum, în casă, duşul va fi călâi sau bocnă...

Gândul ăsta, al treilea, îl făcea să zâmbească şi să strângă bine coada mopului în palmă, atent la zgomote...

Denisa

Bun! Nicolae fusese discret şi "se uşchise"! Şi totuşi, Eduard nu se clintea de lângă uşă - deşi nu se mai auzise nimic de mai bine de-un minut... Oftă greu:

- ... Când l-am sunat, mi-a zis că e în delegaţie. Iar din delegaţie o să se ducă direct la gară, să-l ia pe Fabian de la tren. Am presupus

Eduard se grăbi să se aşeze:

- Ai presupus corect. Că doar a venit să-şi ia haine curate, nu? Semn că stă totuşi la ea...

Ridică scurt din umeri:

- Pe mine una nu mă interesează unde stă. Îmi pare rău doar că ne-a stricat nouă tot cheful...

Ochii albaştri o priviră lung, cu subînţeles:

- Tu ai încuiat uşa după ce i-ai dat hainele, nu?

Aprobă scurt cu capul.

- Bun; pentru că adrenalina în exces tocmai mi-a amintit unde rămăsesem...

Cum-cum? Ce zicea el acolo?... Eei, păi ia uite că-i făcuse bine adrenalina aia; că ea plănuise ceva romantic, iar el tocmai deschisese o sesiune straşnică de azvârlit steluţe pe pereţi!

Nicolae

Mda; frumoasă partidă de sex! Adrenalina provocată de sosirea lui acasă pe neaşteptate le făcuse amândurora foarte bine! Auzise nişte lucruri... nu foarte ortodoxe. Care, oricum, îl puseseră serios pe gânduri! Şi-i răspunseseră la întrebarea "De ce Denisa a decis să-l transforme pe Eduţu din aventură, în amant". Se înţelegeau foarte bine, atingeau culmi nebănuite ale plăcerii... Bravo lor!

Oricum, un lucru era cert: divorţul devenea o urgenţă urgentă. Denisa "cânta" cu Eduţu, el "cânta" cu Carina - de ce dracu să lungească la infinit acel mariaj absolut inutil?! Deci el va achita garsoniera Carinei, vor găsi un apartament cu patru camere, Carina şi Renata se vor muta în el... Iar în momentul în care se va sparge buba iar băiatul va afla despre divorţul părinţilor lui, o să-l ia bărbăteşte de umeri şi-o să-l privească drept, serios. Şi-o să-i spună că el nu mai poate trăi cu Denisa, şi nici Denisa cu el. Aşa că el, tatăl lui, îl roagă din tot sufletul să vină cu el - pentru că-i pregătise o casă normală şi o familie normală, pentru care substantivul comun "dragoste" avea înţelesul corect, cel din dex. Şi-apoi se va ruga, în gând, ca Dumnezeu să-l ajute, iar băiatul lui să iasă împreună cu el pe uşă...

Cheia ronţăi scurt; se ridică şi se apropie de uşa camerei. Acum trebuia să fie atent, să le înţeleagă cuvintele şi să le asculte paşii. Coada mopului nu era decât o soluţie de moment, pentru că era furios şi cu siguranţă o va rupe din prima lovitură... Denisa râdea:

- Şi vreau să-mi iau şi eu!

- Păi ia-ţi, nu?

Timbrul vocii era destul de gros; şi totuşi, individul i se păruse mărunţel. Nu-l văzuse decât în fotografiile făcute atunci, demult, de Carina; iar Denisa nu purta niciodată tocuri de 12, aşa că Eduţu nu avea mai mult de 1,70...

- OK; o să-mi iau. Tu cum crezi că mi-ar sta un paltonaş de-ăla scurtuţ, cu cordon în talie?

- Păi, dacă are cordon în talie, nu-ţi poate sta decât foarte bine! La ce culoare te-ai gândit?

- Cred că crem...

- OK; am notat.

Auzi un ţoc şi vocea miorlăită a Denisei:

- Eşti teribil... Mâncăm?

- Cu o condiţie.

Oo, Eduţu punea condiţii! Acum chiar era curios!

- Te ascult.

- ... Mâncăm dincolo.

- Păi şi eu de ce-am gătit ca apucata azi?!

- Pentru că bănuiai că nu vin cu taxiul...

- ... Bine, dar pun şi eu o condiţie.
- Te ascult.
- Luăm şi lumânările...

I-auzi! Nevestica lui devenise foarte... "jucăuşă" în ultimii patru ani! El nu observase asta; el calcula acum că Denisa începuse să aibă migrene, să fie foarte obosită atunci când îl vedea întinzându-şi dosarele pe masă şi să n-aibă somn atunci când el o anunţa că se duce la culcare, în urmă cu vreo... patru ani. De atunci, "se ciocniseră" sporadic, pe scurt şi cam fără chef, încă vreun an. După care el se plictisise s-o tot caute, aşa că renunţase... Timp în care ea fusese "jucăuşă" cu Eduţu! Minunat! Cum dracu de nu-şi dăduse seama, până acum doi ani? Adică până nu citise scrisoarea Carinei? Doamne, oare chiar era campionul pămpălăilor? Chiar fusese atât de uşor de dus de nas?

Denisa foşnea în bucătărie; probabil că împacheta mâncarea. El ar fi vrut să ştie unde era Eduţu; că nu-l mai auzea, şi era riscant...

- Gata, tigroaică mică: le-am luat.
- Şi eu am terminat de împachetat. Hai să mergem.
- Păi nu strângem dincolo?
- Acum?

Tăcere... Zgomot de brichetă... Tăcere... I se păru că nevestica lui era amuzată de ceea ce spunea:

- Lasă-le, că le-oi strânge eu!
- Mă faci să mă simt prost.
- De ce, iubire?

Tăcere... semn că Eduţu ăsta avea ceva bun-simţ în el, iar rotiţele din căpşor se învârteau aşa cum trebuia... Denisa fusese dintotdeauna o bună observatoare; probabil că văzuse maxilarul picat al lui Eduţu, iar acum se grăbea "s-o dreagă":

- Promit că vin mâine şi strâng!
- Îţi dai seama că în maximum o oră vine înapoi, să-şi ia hainele?
- Cine? Nicu?
- Da.
- Fii serios! După scena de azi, nu-i mai trebuie!
- Eu ştiu ce să zic? E totuşi coproprietar...
- Nee, nici gând! Decât să trebuiască să se întoarcă azi aici, acceptând astfel victoria mea, sunt sigură că s-a dus la primul magazin şi şi-a luat haine noi!
- Vreau să te întreb ceva.
- ... Păi întreabă-mă!
- Cum intenţionezi să faci, după ce bagi divorţul? O să stai tot aici?
- Nu ştiu; aşa cred. Că doar trebuie să am grijă de Fabian, nu?
- Aş prefera să-ţi închiriez eu undeva două camere confort unu sporit.
- ... Să vedem. E şi în funcţie de el; că dacă curviştina lui are casă, o să se mute la ea!
- Cred totuşi că Fabian va încerca să vă ţină pe amândoi lângă el.

Uite că Eduţu ştia calcule complexe! El nu se gândise la asta... Dar el ştia despre existenţa Renatei, aşa că rezultatul eronat la care ajunsese Eduţu era scuzabil.

- Ar fi foarte neplăcut, dacă va fi aşa. Dar s-ar rezolva în maximum o săptămână. Ştiu eu ce să-i spun, ca să-l conving.
- Şi-ţi închiriez eu un apartament.
- Pot să-mi închiriez şi singură, să ştii!
- Dacă vrei să mă mut şi eu în el, ar fi bine să nu mă contrazici.

Tăcere... semn că Denisa nu prea voia să-l vadă pe Eduţu mutat cu ea aşa curând, dar nu luase în calcul discuţia deschisă şi mai ales rapiditatea cu care ajunseseră la discuţia aia!

- La ce te gândeşti?

Şi iar tăcea, demonstrându-i lui Eduţu că nu se înşelase... Doamne, ce gâscă era! Cum o suporta omul ăla care făcea calcule complexe şi avea şi bun simţ? Parcă auzindu-i gândurile, Denisa răspunse:

- La faptul că vrei să-i laşi ei magazinele.
- De ce; nu eşti de acord?
- Ba da; dar mă întreb din ce-o să trăieşti; nu?
- Ştii bine că pentru mine nu-i o problemă să urnesc urgent altă afacere. La fel de bine, pot să păstrez un magazin şi să vând apartamentul - împărţim totul jumi-juma şi ne cumpărăm noi un apartament!
- Nu-i cazul. Sunt sigură că Fabian va rămâne cu mine. Iar în România judecătorii au tendinţa de a lăsa casa părintelui care primeşte minorul.

"Aşa o fi, în filmele americane; dar nici nu-ţi imaginezi tu cum trebuie să fie părintele ăla, în România, ca să primească şi minorul, şi casa!" Zâmbea slab...

- Aşa o fi. Mie însă casa asta îmi dă o senzaţie de gol în stomac. Mergem?

Eduţu îşi amintise că soţul încornorat se putea întoarce oricând; îi auzea ieşind din bucătărie... Strângea din nou coada mopului, pregătit s-o rupă pe spinarea primului muşteriu care deschidea uşa... Denisa începu să râdă:

- Ah! Abia aştept să se termine odată cu fâţâiala asta!
- Se va termina. Nu ştiu în ce măsură voi termina şi eu în timp util - că noi avem de împărţit un milion de răhăţişuri...

Şi cam atât auzise; uşa apartamentului tocmai se închisese în urma lor. Cheia se răsucea...

Plecaseră.

... Deschise încet uşa camerei, dându-şi seama că poate el nu era singura persoană inteligentă de pe planetă...

Reveni în dormitor şi se apropie de fereastră. Voia să-i vadă plecând. Îşi amintea că în dosarul Carinei apărea un BMW negru. Nu fusese azi destul de inspirat să se uite atent la maşinile din parcare; aşa că voia să vadă cu ochii lui maşina lui Eduţu. Aştepta... Ieşiseră din scară. Acum, Denisa se grăbea; el mergea încet, să nu se verse mâncarea prin sacoşe... Ea vorbea mult, cu ochii la el; el asculta, păşea atent şi "scana" cu privirea trotuarele... Individul parcase maşina undeva pe Maior Băcilă probabil... Şi gata - îi dispăruseră din raza vizuală. Plecaseră.

Duse coada mopului în baie şi se apropie de uşa sufrageriei. Intră şi zâmbi slab...

Mai rămăseseră nişte lumânări. Nu multe - vreo 20, răsfirate şi pe mobilă, şi pe covor. Denisa amenajase acolo "altarul dragostei"; probabil că Eduţu luase doar lumânările neaprinse încă... Şi uite şi aşternuturile de mătase! Da' ştia că nu se-ncurca nevestica lui! Îi organizase lui Eduţu un adevărat cuibuşor de nebunii! Oricum, patul era răvăşit serios, iar pe cearceaf se vedeau cu ochiul liber "urmele" tocmai bune de dus la tribunal şi prezentate ca probă de divorţ. Unul dintre paharele de şampanie era pe măsuţă; celălalt căzuse pe jos. Covorul părea ud acolo... Uşile şifonierului rămăseseră deschise. Mâna furioasă a Denisei trăsese hainele de pe rafturi, în căutarea boxerilor pe care-i azvârlise pe hol, şi nu se obosise să-i pună hainele la loc. Camera aia era un dezastru total...

Se grăbi să-şi aducă geanta de voiaj - o să-şi ia hainele alea din cauza cărora picase în cel mai prost moment posibil. Şi-apoi o să strângă şi canapeaua şi-o să ducă aşternuturile la baie, în coşul cu rufe. Se grăbea... Tii, ce de rufe se strânseseră!

Făcea curat şi se gândea...

Se gândea la Fabian. Încerca să-şi compună în minte frazele prin care îi va spune că avea deja o mămică nouă şi-o surioară care trecuse de pragul primului anişor. Era o temă extrem de grea,

dat fiind faptul că Denisa chiar ştia ce să-i spună băiatului ca să-l convingă să rămână cu ea şi Eduţu! Planul lui, cu luatul de umeri şi invitatul în apartamentul cu patru camere, era o soluţie numai în măsura în care Fabian ar fi ştiut cel puţin despre divorţ şi Carina! Şi poate ar fi fost bine să nu-i spună nimic despre Renata; să-i spună doar că depusese divorţul, cu care Denisa era dealtfel de acord. După care să-l asigure că între el şi Denisa nu exista cale de împăcare - că ea avea deja un prieten cu care se înţelegea foarte bine, iar el avea o prietenă cu care se înţelegea foarte bine. În punctul ăsta, va evita cuvântul "amant"... Îi va vorbi despre apartamentul cu patru camere şi-l va ruga să se mute cu el. Îl va asigura că prietena lui, Carina, ştia extrem de multe lucruri despre el şi abia aştepta să-l cunoască. Şi-i va spune că ea îi pregătise o cameră frumoasă şi spaţioasă, şi-i amenajase şi un colţ pentru pictură... Îi va spune orice va fi necesar ca să-l facă să vrea să iasă din apartamentul ăla cu două camere. Îl va lua deoparte, la nevoie, şi-i va şopti la ureche că Denisa urma să-şi aducă prietenul acolo, pentru că şi prietenul ei era în divorţ şi trebuia să se mute de la nevastă! O să-l ducă deci la maşină... şi vedea el mai departe! Oricum, despre Renata nu va scoate un cuvinţel, în prima fază. Or să ajungă acasă, Carina o să le deschidă uşa, ei or să intre... Nu! Mai bine o trimitea pe Carina cu Renata în parc. Astfel, or să intre în apartament, el o să-i arate casa, camera lui, colţul de pictură... Şi-o să-i arate apoi fotografiile. O să-i vorbească despre ele, o să-i spună... Or să se certe, sau o să ţipe la el, sau poate o să-i dea două palme dacă altfel nu-l putea convinge să nu fugă din apartament... Şi-apoi or să se liniştească amândoi. Şi or să se întoarcă şi ele acasă. Şi-o să le cunoască şi Fabian. Renata era atât de scumpă, încât nu se putea ca băiatul să n-o îndrăgească! Deşi...

Hei! O să se descurce el cumva! Fabian nu va rămâne cu Denisa şi Eduţu!

Şi-acum se încruntase, pentru că îşi amintise cuvintele Denisei. Ea o numise pe Carina "curvieştină"...

Denisa se schimbase mult. Pe vremea când se căsătoriseră, nevasta lui avusese mult bun-simţ. Vorbise mult mai frumos, mult mai elevat... În momentele de intimitate, "cântase" cu perdea... şi păruse mult mai "potolită". Dar el se preocupase intens de bunăstarea băncii; şi nu mai petrecuse cine ştie ce timp cu ea. Avusese zile când nu stătuse cu ea mai mult de cinci minute! La început, Denisa fusese extrem de nemulţumită de neatenţia lui. Încercase să-l tragă aproape de ea... şi-şi amintea că făcuseră nebunii inclusiv pe şi printre actele băncii... Şi apoi se certaseră, înainte ca ea să-l ia cu de-a sila de lângă dosarele alea... Apăruse Fabian, care o făcuse să se concentreze doar asupra lui. Scăpat deci de insistenţele nevestei, el se ocupase de BCR. Numai de BCR. Denisa nu fusese foarte nemulţumită; de fapt, avea impresia că fusese chiar fericită că nu stătuse şi el pe capul ei! O lăsase să se ocupe de Fabian şi de casă. Numai că timpul trecuse, iar Fabian crescuse şi intrase la şcoală; Denisa îşi reorientase atenţia către el. El însă fusese mult prea prins de BCR...

Normal că apăruse Eduţu! Şi uite că apăruse, odată cu el, şi o altă Denisa. Una mai curajoasă, mai tupeistă, mai prost-crescută şi lipsită de tact şi maniere. Era ciudat, pentru că Eduţu pe care-l auzise el azi avea toate doagele la locul lor. Şi nu ştiuse că soţul încornorat îi aude cuvintele, aşa că se manifestase şi vorbise după cum simţise. Eduţu era civilizat; şi totuşi, era amantul Denisei...

Poate c-o iubea! Şi poate că se lupta cu ea ca s-o tragă înapoi, pe calea bunului simţ şi-a măsurii! Asta numai Eduţu putea şti!

Sufrageria era din nou impecabilă. Strânsese canapeaua, strânsese lumânările, hainele erau la locul lor în şifonier, aşternuturile în coşul de rufe... Duse paharele la bucătărie şi le spălă. Şi luă o coală de hârtie de la Fabian. Zâmbi slab...

"Nu ştiu când ai început să-ţi pierzi bunul simţ - probabil când l-ai cunoscut pe el. Tu obişnuiai să-ţi ascunzi escapadele - dar probabil că toată lumea se schimbă, mai devreme sau mai târziu. E strict treaba ta. Dacă însă vei mai fi impertinentă în relaţia cu mine, o să reacţionez în consecinţă. Consideră-l un avertisment...

Pentru o bună înţelegere şi convieţuire sub acelaşi acoperiş, te rog ca pe viitor să foloseşti o cameră de hotel. Iar atunci când chiar nu mai poţi până la hotel, te rog să strângi după voi.

Pentru o la fel de bună convieţuire şi pe teritoriul sufrageriei, te sfătuiesc să vorbeşti mai frumos cu mine. Că eu susţin financiar casa asta, nu tu. Şi nu ţi-ar place să se schimbe lucrurile în privinţa asta.

Nicolae"

Nu reuşise să fie extrem de acid în exprimare; dar nici n-avea chef să rescrie biletul. Voia să plece cât mai repede din casa aia; voia să se întoarcă la Carina. Îi scrisese că lipseşte doar jumătate de oră, şi era aproape cinci... Puse hârtia pe masă, sprijinită de sticla de şampanie, îşi luă geanta de voiaj şi ieşi.

Carina

Privea când televizorul, când ceasul de pe perete. Era cinci jumate; dacă ea adormise pe la două, iar Nicolae plecase pe la două jumate, însemna că se întâmplase ceva care-i stricase calculele. Încerca să-şi dea seama ce anume îi putea strica lui calculele cu vreo două ore...

Sări în picioare, la auzul ronţăitului în uşă! Nicolae intră... şi-i zâmbi slab:

- Stai liniştită.

Fiu! Se grăbi să-i iasă în întâmpinare:

- M-ai cam speriat!

- A fost fără intenţie. M-am dus să-mi iau haine curate şi-am uitat regula numărul unu. Adică n-am sunat înainte.

Poftim?

- Şi-am picat "în mijlocul evenimentelor".

Aoleu! Îl privea lung şi căuta urmele de vânătăi! La aşa ţărancă isterică, se aştepta ca o asemenea scenă să se termine cu păruială! Şi cum individa avea un amant, şi numai cine se aseamănă se însoţeşte... Nicolae o strânse uşor în braţe:

- Eu am intrat, iar ea a închis şi încuiat imediat uşa sufrageriei. I-am spus că am venit după nişte haine, iar ea m-a luat uşor la mişto. Aşa că m-am făcut că plec şi m-am ascuns în camera lui Fabian. Şi, de ce să mint, am sperat că o să fiu descoperit - pentru că ţineam coada de la mop în mâna dreaptă şi eram chitit s-o rup pe spinarea ei...

Mamă, Doamne!

- Dar n-a fost cazul. Şi-au continuat treburile, au fumat o ţigară şi-au luat cina cu ei. Şi să ştii că am făcut bine să stau acolo şi să le ascult discuţia. Am descoperit că individul are bun-simţ şi toate doagele la cap. În schimb, ea a devenit extrem de nesimţită şi tupeistă. Ştiu deci cum trebuie să tratez cu ea de-acum încolo, ca să n-am probleme la divorţ şi partaj. Şi-am aflat şi că individul nu prea vrea să se mute acolo; şi cum plănuieşte să divorţeze şi el, i-a spus că o să închirieze un apartament. Ei nu prea-i place ideea, dar o să fie de acord - ca să nu-l piardă. Fabian o să înţeleagă repede că individul insistă să-i mute de-acolo; şi cum mă-sa o să-i ceară părerea sub forma "nu-i aşa că vrei să ne mutăm?", băiatul o să-i adune instantaneu vreo două mii de minusuri...

Asta cam aşa era... Nicolae o sărută pe gât:

- Lângă alea două mii de minusuri pe care-o să i le acorde când o să-i povestesc eu ce-a făcut mă-sa... şi cum am ajuns în situaţia asta...

Zâmbea; Nicolae era extrem de isteţ şi fusese şi foarte inspi-

rat să întârzie azi acolo... Şi cine ştie ce auzise înaintea discuţiei - că venise "chitit", cu gândul că ea se odihnise la prânz...

Păi dacă Găluşcuţa era la mamaia iar ei mai întârziau un pic, nu era un dezastru - nu? Că doar era la mamaia!

Denisa

Se şi făcuse ora nouă. Într-adevăr, Eduard avusese o idee bună cu mutatul mâncării - cina cu lumânări fusese un deliciu! Şi iar stăteau pleaşcă în pat, la televizor...

Începuse filmul; ea nu era însă atentă la imagini. Ea se gândea acum, calcula ziua de azi...

Calcula efectul chiloţilor zburând pe hol. Şi socotea elasticitatea nervilor lui Nicolae. Avea probleme majore în a-şi răspunde la întrebarea: "Ce făcuse Nicolae după ce plecase cu sacoşa cu chiloţi". Pentru că Nicolae era un tip calm... până la un punct. Şi cum începuseră deja lupta pentru Fabian, se întreba...

Cea mai mare grijă a ei nu era telefonul pe care Nicolae l-ar fi putut da lui Fabian. Grija ei cea mai mare era ca nu cumva Nicolae, având nervii întinşi la mximum şi sacoşa cu chiloţi în mână, să se urce la volan, să facă plinul şi să se ducă direct în tabără. Şi să-i spună lui Fabian ce se întâmplase. Băiatul nu l-ar fi crezut; aşa că el l-ar fi luat în maşină şi-ar fi gonit nebuneşte până acasă. Unde i-ar fi arătat sufrageria. Asta era marea ei îngrijorare. Asta, şi faptul că Fabian nu-i răspunsese azi la telefon. Îl sunase la şapte jumate. Sunase lung... Dar nu insistase. De frică. Iar băiatul n-o sunase nici acum. Se gândea...

Era nouă. La ora asta, nu-l mai putea suna pe băiat. Dar îl putea suna pe el! Se întreba ce-o să zică Eduard de aşa idee...

Eh! Ce va zice, va zice! Luă telefonul şi selectă numărul. Suna... Şi nu răspundea nici el... Ea începea să se îngrijoreze... Braţul o trase mai aproape de el:

- Nu ştiu ce planuri ai pentru restul ăsta de vacanţă. Dar te rog să nu te superi pe mine atunci când o să-ţi refuz invitaţiile.

- Poftim?

- Eu nu voi mai trece de uşa acelui apartament înainte de pronunţarea divorţului.

I-auzi! Da' ce-i venise? Îl privea lung... El privea televizorul - şi nu părea încruntat...

- ... Bine. Dar nu-mi spui şi de ce?

- Ba da. Pentru că noi am plecat primii de-acolo azi.

Bufni în râs:

- Fii serios!

- Sunt. Audi-ul era în parcarea blocului cu zece etaje. Aşa că, până nu se pronunţă divorţul şi nu vă lămuriţi cine cu ce rămâne şi-n ce direcţie o apucaţi, te rog să nu mă mai chemi la tine acasă. Că n-am să vin.

Deci aşa... Adevărul era că îl pusese azi într-o situaţie foarte neplăcută! Îl chemase "pe teritorul lui Nicolae", în postura de amant, iar Nicolae îi prinsese pe amândoi "în fapt"! După care îi dusese de nas - că Eduard ştia bine Audi-ul lui Nicolae! Şi dacă spusese că fusese parcat în faţa blocului...

Adică Nicolae se ascunsese în camera lui Fabian... hotărât probabil să le înmoaie amândurora oasele... Şi le auzise discuţia... Oof!

Da' la dracu cu Nicolae! El o avea pe curviştină! De ce se gândea la el acum, când stătea în braţele unui bărbat care-o iubea îndeajuns de mult ca să divorţeze pentru ea? Îl privea lung... Eduard se simţise extrem de anapoda azi - avea şi el mândria lui! Era bărbat, nu? Era, oricum, mult mai "bărbat" decât Nicolae! Aşa că... Aşa că îl sărută uşor pe obraz:

- OK. Te rog să mă ierţi că am fost neglijentă azi.

Fu sărutată pe frunte:

- Stai liniştită.

Iar ochii albaştri reveniră imediat spre ecran... Adăugă:

- E vina mea că n-am pus siguranţa. Te asigur că greşeala nu se va repeta; dar dacă n-ai să vrei să mai vii la mine, te înţeleg, să ştii. Deci, chiar dacă am să te invit, n-am să insist dacă îmi vei refuza invitaţia.

Eduard nu mai răspunse; în schimb, i se păru un pic încruntat... Zâmbi slab:

- Şi-mi pare rău că n-am apucat să-ţi arăt picturile lui Fabian. Dar...

Mâna care-i ţinea capul se trase uşor; Eduard se întoarse pur şi simplu cu spatele la ea:

- Şi mie.

... Ce dracu? Privea lung capul brunet, spatele... Ce dracu avea acum?

... Ei bine, avea şi ea o problemă! O dată-n viaţă, avea o problemă serioasă! Iar el tocmai acum se găsise să fie botos! Ce-ar fi vrut - să uite de Fabian şi Nicolae, doar pentru că stătea în braţele lui? Da' ce, el uita de balenă când era cu ea?...

Păi adevărul era că el nu-i vorbea ei despre balenă... Decât rareori, şi doar la telefon... Şi doar aşa, un pic la mişto...

Ridică privirea spre tavan şi oftă greu: mai bine dormeau. Mai bine să-l lase să doarmă... şi să se gândească şi ea la problemele ei. Care, apropo, erau ceva mai complicate şi mai grave decât ale lui!

Deci azi se întâmplase o trăznaie mare-mare. De dimineaţă, el vorbise despre "ziua consensului". Ea îşi luase jumătate de zi liberă şi-i pregătise o şedinţă de romantism cu delicii culinare. Şi picase boul de Nicolae pe capul lor - exact cum era mai rău! Romantismul devenise "dinamită" - dar el schimbase destinaţia lumânărilor, şi nu păruse deranjat de asta. Apoi veniseră aici, mâncaseră, se lungiseră în pat la televizor...

Doamne, abia acum îşi dădea seama de ce se supărase Eduard! Păi dacă Nicolae chiar rămăsese în apartament, unde se putea ascunde? În baie? Nu, evident! Că dacă ar fi vrut neapărat să încingă o cafteală zdravănă, nici nu s-ar fi ascuns, nu? Nicolae stătuse în camera lui Fabian. Iar ea, idioată ca de obicei, tocmai îi spusese lui Eduard "Îmi pare rău că nu ţi-am arătat picturile lui Fabian". Adică îi părea rău că nu-l băgase peste Nicolae, în dormitor! Normal că se supărase...

Ei, asta e! O să adoarmă supărat! Sau poate-o să-l împace ea, după ce-şi limpezea gândurile...

Şedinţa de romantism o plictisise şi azi la culme. Nu, nu-i reuşea sub nici o formă rahatul ăla cu scursul şi topitul şi ochii blegi! Ori era dementă, ori intrase la menopauză, ori pur şi simplu nu ştia - dar chestia cu romantismul nu-i ieşea şi pace! Era falsă - şi recunoştea cinstit şi corect chestia asta! În schimb, după ce adrenalina în exces "îl pornise" pe Eduard, îl făcuse "să cânte" la volum maxim. Şi "cântaseră" amândoi în duet de mama focului...

Eduard schimbase destinaţia lumânărilor. Eduard aprinsese "dinamita". Ceea ce însemna că observase şi el falsitatea romantismului ei. Şi cum el "o pusese la inimă"... Îşi amintea discuţia din apartament - cea cu închiriatul şi mutatul împreună. Şi-şi dădea seama că, în condiţiile actuale, nu era foarte indicat să se mute împreună. Ea nu-l iubea - iar dacă el va simţi asta şi după ce se mutau împreună, or să se bată parte-n parte, sub ochii lui Fabian!

Apropo de Fabian - observase că Eduard devenea brusc rezervat ori de câte ori discuţia ajungea la capitolul "băiatul". Avea senzaţia că Eduard nu era foarte încântat de existenţa tânărului în preajma ei. El n-avea copii. Şi deci nu-şi prea dorea un băiat de 12 ani, fie el şi artist desăvârşit, tânăr manierat şi bine educat! Probabil se consola cu gândul că nu era vreun mucos care-o solicita pe mami să-i pună şosetele, sau să-l ajute la adunări şi scăderi! Şi cum azi el îi spusese...

Azi, Eduard îi dăduse de înţeles că ar fi preferat să nu locu-

iască în apartamentul ei nici înainte, nici după divorţ. Zilele trecute, îi lăsase impresia că Fabian nu era un impediment, dar nici un avantaj... Deci...

Deci ea şi Eduard erau buni amanţi şi-atât. Iar din punctul ei de vedere, Eduard era cam unica opţiune! La Nicolae nu se putea întoarce - n-o mai primea el! Bănuia că el şi curviştina se înţelegeau bine atunci când se întâlneau sub acelaşi acoperiş. Bănuia că el n-avea probleme în a fi romantic... de vreme ce cumpăra bucheţoaie de trandafiri pentru ea! Iar ea n-avea probleme în a fi romantică cu el... de vreme ce el se ridicase atunci prompt de la masă şi plecase cu ea, în loc să rămână cu nevasta! Cu siguranţă că, după "ciocnirea" de azi şi "audiţia" pe care-o dăduse ea cu Eduard, Nicolae va voi să se rupă cât mai repede din mariajul cu ea! Şi cum începuseră deja lupta pentru copil...

În concluzie, ar fi fost mai bine să stea cuminţică momentan. Să nu râcâie rahatul nici colo, nici dincolo. Mariajul era compromis, iar cale de întoarcere la soţul ei nu mai avea. Amantul era bun doar de amant - orice relaţie asemănătoare căsniciei îi făcea pe amândoi să se cam încrunte. Ideal ar fi fost ca ea să reuşească să rămână cât mai mult timp măritată în acte şi cu amantul prins bine în mreje. Iar de mâine ar fi trebuit să înceapă să se orienteze...

Soţul era compromis. Amantul nu era menit să-i devină soţ. Ea avea 37 de ani şi-un băiat de 12 ani la care nu va renunţa nici moartă. În condiţiile astea, orice femeie cu capul pe umeri şi ceva isteţime-n cap trebuia să deschidă bine ochii, să evalueze corect oferta şi să-şi întindă mrejele spre următorul soţ. Care nu era nici actualul soţ, nici actualul amant - şi care "s-o prindă" în divorţ. Care să nu vrea să ştie prea multe amănunte... Care să aibă şi el, eventual, un copil din prima căsătorie...

Piuitul mobilului o sperie de-a binelea! Luă aparatul, văzu numele lui Fabian şi apăsă butonul verde:

- Da.

- Sărut mâna, mami.

Întoarse capul spre stânga şi privi cu maximă atenţie spatele lui Eduard:

- Bună, puiule.

- Iartă-mă că nu te-am sunat, dar am lăsat mobilul în cameră când am plecat la joacă. Şi abia acum mi-am amintit să mă uit la el.

- Nu-i nimic. Ce faci? Cum e?

- E foarte bine. Mă distrez pe cinste, să ştii!

- Bravo! Pictura cum merge?

- Aa, merge super! Am deja o grămadă de idei în minte, şi nu apuc să le pun pe hârtie! Ştii că mi-e frică să nu le uit?

- Păi fă o şmecherie! Notează-ţi gândurile într-un caiet; iar atunci când rămâi fără inspiraţie, poţi să reciteşti caietul şi să-ţi aminteşti...

- Uite, să ştii că o să ţin un fel de jurnal! Mami, e super tabăra asta!

- Mă bucur mult să aud că-ţi place. Tati te-a sunat azi?

- Da, pe la şase. Zicea că buni Gloria s-a făcut bine, dar acum a răcit bunicul! A luat virusul de la ea...

Aha! I-auzi care era motivul "oficial" al delegaţiei lui Nicolae! Bun - bine că ştia! Zâmbi slab:

- Aşa o fi - că pe mine nu m-a sunat de trei zile. Hai, că te las să faci duş şi să te culci. Mâine sigur o să ai o zi plină!

- Bine, mami! Paa!

- Pa, puiule.

Apăsă butonul roşu şi se ridică - nu voia să ştie opinia lui Eduard apropo de telefonul lui Fabian.

Se întreba dacă nu cumva Nicolae vorbise şi altceva cu Fabian. Dacă nu cumva îi spusese ce se întâmplase azi. Fabian s-ar fi înfuriat foarte tare şi n-ar fi vrut să mai vorbească cu ea. El probabil că i-ar fi dat dreptate. Fabian nu i-ar fi răspuns ei la şapte jumate; dar Nicolae l-ar fi sunat, după ce primise telefonul ei, şi i-ar fi spus să fie împăciuitor şi înţelegător ca să nu se pomenească cu ea acolo, în tabără! Şi-atunci băiatul ar fi sunat-o, s-ar fi arătat bucuros de telefon, i-ar fi spus că vorbise cu taică-su dar numai despre bunici... Oare ar fi reuşit Fabian să joace teatru chiar atât de bine? Păruse sincer...

Ocoli patul şi se aşeză pe covor. Eduard părea că doarme dus... Se aşeză pe jos şi lăsă capul pe pat. Lângă el. Îl privea lung...

N-avea nevoie de al treilea bărbat. N-avea nevoie de asemenea complicaţii. Băiatul ei n-ar fi putut accepta ideea unui soţ, altul decât amantul! Adică mama lui îl părăsea pe tatăl lui, dar nu pentru amantul actual; ci pentru un alt individ, pe care nu-l găsise încă... Ha! Exclus!

Trebuia să-şi dea seama cât de mult ţinea Eduard la ea. Pentru că, dacă el chiar o iubea sincer, atunci ea va face eforturi supraomeneşti să-l privească cu alţi ochi! Se întreba cum va decurge viaţa ei alături de el... Se întreba ce viaţă va avea ea alături de el, în condiţiile în care el nu părea foarte încântat de apariţia lui Fabian în viaţa lui...

Era un om normal. Nu era nici fotomodel, nici bocciu. Ochii albaştri făceau diferenţa; aşa, cu ochii închişi, era normal... Arăta bine; nici culturist, nici aşchiuţă. La cei 1,70 ai lui, avea o greutate normală... Era o fire iute şi descurcăreaţă; când avea ceva de rezolvat, se ridica şi se ducea şi rezolva. Eduard era în stare să deschidă o afacere pe lună - şi să nici nu obosească, după primul semestru. Fusese pregătit azi să-i învineţească ochii lui Nicolae, chiar dacă el era intrusul în apartamentul în care Nicolae era coproprietar... Dar şi viaţa lui era cea a unui om normal. Nicolae studia dosare; Eduard "studia" televizorul. La urma urmei, ce altceva făceau oamenii acasă? Femeile se ocupau de chestiile casnice, bărbaţii reparau una-alta şi se holbau în televizor...

Eduard era un om normal şi un bărbat de casă. Care ţinea mult la ea - de vreme ce o suportase, pe ea şi toanele ei, timp de patru ani jumate... Şi încă o mai suporta, şi se modela după dorinţa ei, şi-şi lăsa nevasta pentru ea... Şi era dispus s-o ţină alături de el cu tot cu copil, deşi ideea asta nu-i plăcea deloc...

Totul va depinde de ea. Dacă ea va reuşi să găsească în sufletul ei sentimente pentru omul ăsta, atunci mariajul lor va fi perfect. Chiar şi aşa, cu Fabian lângă ei! Era de-ajuns să-i arate că îl iubeşte - Eduard se va călca pe el însuşi în picioare, din dorinţa de-a o vedea pe ea fericită. Ea însă nu ştia ce simţea pentru el. Dacă simţea ceva pentru el, desigur! La început, fusese dorinţa de răzbunare şi nevoia de-a se simţi încă tânără, frumoasă şi dorită. După patru ani jumate, intervenise obişnuinţa. Iar ea avea acum mult prea multe probleme pe cap, ca să poată să separe clar obişnuinţa de sentimente. Aşa că nu ştia ce să zică; nu mai ştia...

Poate după ce depunea dosarul la tribunal, după ce-i spunea lui Fabian despre divorţ şi despre Eduard, va reuşi să facă acel calcul. Momentan, calcula şansele pe care le avea ca să-l ţină pe Fabian lângă ea. Şi calcula şi divorţul. Calcula punctele lui Nicolae... O mai calcula uneori şi pe curviştină...

Prea multe calcule! După ce depunea divorţul, discuta cu Fabian şi-l vedea pe Nicolae ieşind cu valizele, se va linişti. Şi se va concentra strict asupra lui Eduard. Până atunci, trebuia să rezolve cumva problema romantismului. Şi, oricât de mult s-ar fi gândit, nu putea să nu ia în calcul şi varianta unui lichior dulce... sau a unei creme de whisky...

Închise ochii şi oftă greu: nu ştia ce să zică...

16 iulie 2010 - vineri

Denisa

Era la plajă. Auzea marea. Stătea pe nisip, sprijinită de un stabilopod; simţea căldura soarelui... şi simţea o atingere uşoară pe ureche. Atingerea asta o îngrijora; se gândea că era un păianjen, sau un crab... Hei! Deschise încet ochii.

- De ce-ai dormit acolo?

Poftim? Eduard era extrem de serios; o privea lung, îi trăgea uşor părul de pe frunte şi aştepta răspunsul... Într-o clipă, îşi aminti discuţia lor de ieri. Şi întoarcerea lui cu spatele. Ochii albaştri o priveau lung; ochii ăia îi aminteau... Simţi cum ochii i se umplu de lacrimi:

- N-am vrut să te supăr aseară!

Uau, ce salt! Eduard sărise practic din pat! Acum ţinea musai s-o ridice de-acolo, s-o aşeze în locul lui... şi se grăbea s-o strângă în braţe. Ea plângea deja şi simţea că nu putea să se liniştească; fie era prea obosită, fie se strânseseră prea multe... Şi-ar fi vrut să-i spună că băiatul ei era cuminte, că nu ieşea din camera lui decât ca să mănânce... Bufni în plâns.

- Hei, te rog! Denisa, nu face aşa! Te rog! Iubire! Iubire, mă sperii! Te rog!

Îl împinse cu putere şi-şi impuse să-i spună ce gândeşte!

- Fabian n-o să te încurce cu nimic! Că stă în camera lui şi pictează cu orele!

Ochii albaştri se speriaseră; Eduard încercă s-o tragă înapoi, dar ea îl împinse din nou:

- Şi nu cere nimic special! O să aibă televizorul lui, nu ţine musai să fie plimbat cu maşina la şcoală, lecţiile şi le

- Denisa!

Ţipase la ea. Ţipase atât de tare, că o speriase serios! Eduard reuşi s-o cuprindă cu braţele - şi-i turui la ureche:

- Mi-e frică de el! Înţelegi? Sunt îngrozit de Fabian al tău! Pentru că el poate să mi te ia definitiv!

Negă violent cu capul: cum dracu să facă Fabian asta? Ce era în capul lui Eduard?

- Ba da, Denisa! Dacă el o să-ţi spună că nu sunt bun pentru voi, tu o să-l asculţi şi-o să plecaţi amândoi! Şi n-o să conteze părerea ta, sau sentimentele tale! Sau ale mele! O să conteze doar părerea lui! Că e băiatul tău, o să fie supărat după ce-o să afle despre divorţ şi-o să vrei să-l vezi fericit! Pentru că e al tău, şi-l iubeşti cel mai mult...

Într-un fel, Eduard avea dreptate să se îngrijoreze. Fabian era foarte important pentru ea, iar el simţise asta. Ştia deja că băiatul o să-l perceapă ca fiind principala cauză a divorţului părinţilor lui, şi deci o să-şi înceapă "evaluarea" de la maximum de puncte cu minus...

- ... Uneori, mă gândesc că ar fi mai bine să se ducă cu Nicolae. Să o vadă pe individă, să stea cu ei acolo şi să trăiască alături de ei perioada aia mizerabilă de la începutul divorţului, când supărarea şi suferinţa lui vor fi maxime. Şi abia după aia să vină la noi. Mă tot gândesc ce-ar trebui să fac şi cum, pentru ca el să nu mă considere duşmanul suprem şi principala cauză...

Oare chiar aşa să fie? Ridică privirea... Ei, drăcie! Omul ăsta era speriat de moarte! Mai avea puţin şi începea să plângă! Se grăbi să-l liniştească:

- Nu trebuie să faci nimic. O să vorbesc cu el înainte să vă pun faţă-n faţă. O să-i spun ce s-a întâmplat şi cum. Şi o să înţeleagă - că e un băiat foarte isteţ...

- Denisa... Noi doi trebuie să discutăm serios, zilele astea. Eu încerc să fiu sincer cu tine; dar observ că tu înţelegi cu totul altceva.

- Poate-ar fi bine să discutăm deschis. Dar... Dar n-aş vrea totuşi... Adică nu pot să vorbesc despre asta. Nu ştiu... Mă simt aiurea, să discut cu tine despre divorţ, despre Nicolae şi Fabian... În plus, mi-e frică.

- De ce?

- ... Mi-e frică să nu te supăr...

- ... Ştii ce zic eu? Zilele astea, probabil în weekend, îţi propun să stăm aici, în pat, exact aşa cum stăm acum, şi să discutăm deschis despre toate problemele noastre - fie ele comune sau nu.

- OK. Deşi, repet, mi-e frică...

- Şi totuşi, ştii bine că îţi sunt aliat la divorţul ăsta. Dacă vrei să mă şi foloseşti, va trebui să mă informezi complet şi complex şi să compunem un plan comun. Cine ştie - poate-o să descoperi că am idei bune!

Aprobă, zâmbind... Încet, îşi pierdu zâmbetul. Ar fi vrut să-l întrebe acum... Dar o s-o lase pe mâine.

Habar n-avea cât era ceasul. Nici n-o prea interesa. La un moment dat, se va ridica să plece la serviciu - că era vineri. Simţea însă nevoia acută să discute cu cineva şi despre Eduard, şi despre Nicolae... şi despre ea şi gândurile ei, şi sentimentele ei...

Se schimbase incredibil de mult. Nu prea mai găsea, în ea însăşi, femeia de-acum patru ani jumate. Mintea ei stătea numai la steluţe pe pereţi şi organizat escapade cu Eduard. Uita să-şi sune băiatul în tabără, uita să spele rufe şi să cumpere mâncare, o ştergea de la serviciu fără să-i pese de imaginea aia uşuratică pe care şi-o făcuse printre colege... Să fie vârsta? Să fie menopauza? Să fie ea dementă? Nu se simţea ataşată sufleteşte de Nicolae. Dar nici de Eduard. Ştia că era anormal, că era ceva cu ea, pentru că nu se prea simţea ataşată sufleteşte nici de Fabian! Iar asta era o idioţenie mare-mare de tot! Era evident că-şi iubea copilul ca pe ochii din cap! Dar... Dar, pur şi simplu, nu se putea gândi decât la steluţe colorate pe pereţi!

Luni sau marţi, o să treacă pe la doctoriţa de familie, să-i ceară nişte pastile. Probabil că intra la menopauză - şi ştia că sunt pastile în comerţ... Poate că, după ce trecea pe tratament medicamentos, hormonii se vor reaşeza fiecare în cubuleţul lui iar ea va găsi şi motivul, şi dorinţa de-a se scurge toată în braţele lui Eduard, arborând doi ochi blegi...

Ei, poftim! Tot la steluţe îi stătea mintea! Clar - avea nevoie de pastile!

Nicolae

Se ridică de pe bancă şi-i făcu Carinei semn că se duce să dea un telefon. Primi o aprobare grăbită... Bun! Selectă numărul lui Fabian şi şopti, doar pentru el:

- Şi nu uita că n-ai voie să-l tachinezi! Lasă-l în pace, că ştie el ce face!

Oof, o să fie greu...

- Salut, tati!

- Salut! Tii, ce vesel eşti!

- Păi sunt! Că azi ne-au predat primele noţiuni de portret...

Aoleu! I-auzi! Coborî tonul vocii:

- Pe bune, sau e doar o aluzie?

- Şi-acum facem toţi portrete!

Aluzie în toată regula, cu "modelul" de faţă! Răspunse deci neutru:

- Bravo!

- Ne-am ales câte-un partener şi ne pictăm reciproc!

Aa... Începu să râdă:

- Nici nu-mi închipuiam că nu te vei descurca...

- Ei, ce vrei - am şi eu o vârstă, nu?
- Bineînţeles. Şi-n rest, ce mai faci? Cum îţi merge?
- Aa, foarte bine! Super-bine!
- Când ziceai că te întorci?
- Miercuri.
- Atunci sâmbătă îl luăm şi pe Nuţu şi mergem la pista de kart?
- Da!
- Perfect. Tu aranjezi cu Nuţu, eu cu pista; OK?
- OK.
- Hai, spor la portret acolo!
- Mersi! Paa!
- Paa!

Închise şi oftă uşor: băiatul lui crescuse mare... Iar el ratase o mulţime de evenimente din viaţa lui, gândindu-se că Denisa e mai pricepută decât el la schimbat pamperşi şi colorat cu creioane şi carioci, iar el o să câştige o mulţime de bani care să-i asigure lui Fabian un trai îndestulat şi o şcolarizare de excepţie... Şi uite că găsea acum un Fabian care-l uimea...

Se părea că reuşea, încet-încet, să se apropie de el. Sigur, îl momea când cu mingea de fotbal, când cu plimbarea în parc... Trişase cu pizza în barcă şi cu maşinuţele electrice; dar important era că se apropia puţin câte puţin de băiatul lui! Azi un pas, mâine un pas... Dacă fata aia îl săruta până la sfârşitul taberei, încă un pas...

Se apropia de Carina şi Renata... Carina îi vedea chipul zâmbitor şi zâmbea şi ea... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că pe viitoarea ta noră o cheamă Codruţa?

Uau! Roşise violent micuţa lui Carina! Numai că, după două secunde de gândire, primi un răspuns:

- Aş zice că te grăbeşti - are doar 12 ani şi tot timpul din lume să schimbe numele...

Avea dreptate, ce mai! Numai că iubita lui îi simţea supărarea cauzată de "întâlnirea" de ieri, iar el se grăbea să-i zburătăcească gândurile alea:

- Iar în privinţa Găluşcuţei, ce nume de ginere ţi-ar place?

Carina bufni în hohote de râs şi căzu la propriu în fund, în nisip... Da' ce spusese?

- ... Jose Armando...

Ah, ce rea era! Se aşeză lângă ea, ca s-o poată gâdila mai bine! Renata îi privea cu ochi mari şi zâmbetul până la urechi...

Denisa

Bun. BMW-ul tocmai oprise în faţa blocului. Încercă să nu ofteze foarte sonor:

- Sigur nu vrei să vii şi tu?

- Nu, şi ţi-am spus de ce. Dar, dacă dai de el în apartament, sau apare pe parcurs, şi simţi că nu eşti în siguranţă, iveşte-te la geamurile de la dormitor. În 30 de secunde, sunt la uşă cu coarba - şi-l bag într-un medical prelungit.

Oof, cum ştia Eduţu ei să o facă să zâmbească! Îi fură un sărut şi coborî:

- Vin repede!

- Aş prefera să aştept juma' de oră, dar să ştiu că au dispărut toate lumânările din sufragerie.

... Prea bine! El o voise! Luă sacoşa cu haine şi se grăbi să intre în bloc.

Azi stătuse cuminte la serviciu. Eduard o tot sunase, s-o întrebe tot felul de trăznăi - care mai de care mai neimportantă. Era evident că discuţia de dimineaţă le prinsese bine! Şi se mai gândise şi ea, în ultimele opt ore jumate...

Poate că lui Eduard chiar îi era frică de decizia lui Fabian şi de influenţa pe care-o avea băiatul asupra ei. Totuşi, era băiatul ei - unicul! Era la mintea cocoşului că 51% din dragostea ei se îndrepta asupra băiatului ei, nu? La fel de bine însă, era posibil ca Eduard să încerce să o determine să-l lase pe Fabian cu Nicolae... Pentru că el nu avea copii, şi nici nu era obişnuit cu traiul sub acelaşi acoperiş cu băieţi de 12 ani... Probabil că se gândise deja ce va face atunci când Fabian va veni cu note proaste, sau cu vreun avertisment. Probabil că nu găsise răspunsul la întrebarea "Ce-o să fac eu, dacă". Poate nu ştia nici răspunsul la întrebarea "Cine şi ce voi fi eu pentru copilul ei"! Lucrurile erau complicate - într-adevăr, trebuiau neapărat să discute deschis despre toate astea! Mâine seară aveau tot timpul! Momentan, ea descuia uşa - şi se grăbea al naibii de tare!

Intră, aprinse lumina pe hol... şi rosti, preventiv:

- Am venit.

Ascultă... Era linişte. O linişte perfectă, de parcă era singură acasă. Întoarse capul spre sufragerie - şi simţi brusc nevoia să se aşeze... Pentru că Eduard n-o minţise, şi nu ei plecaseră primii ieri...

Nicolae făcuse curăţenie. O curăţenie militărească, dat fiind faptul că fiecare milimetru de ordine de-aia perfectă îi dădea ei câte-o palmă peste ochi! Doar prosopul ăla zăcea inestetic lângă masă... Da' chiar! Cum de lăsase tocmai prosopul? Se grăbi să intre... Aa, acolo se vărsase şampanie! Păi să se grăbească s-o cureţe! Avea BioCarpet în baie! Trecu vijelios pe hol, dar simţi nevoia să se oprească. Şi să revină în dreptul uşii bucătăriei... Clătină încet capul şi oftă cu voce tare:

- Oof, Nicolae, Nicolae! Mare minune dacă n-o să-mi scoţi tu dinţii din gură într-o zi!

Nu de alta, dar el îşi vedea de BCR-ul şi curviştina lui, în timp ce ea... Iar faptul că făcea prostii cu Eduard nu era o problemă! Că doar Nicolae o dusese la Romană, nu? Problema era că îl adusese acolo şi făcuseră prostii în casa în care ea habar n-avea cât vine întreţinerea, cât vine lumina, cât costase reparaţia aragazului...

Se aşeză la masă şi privi lung rândurile ordonate. Păi dacă scrisese el aşa frumos şi drept, era clar că fusese calm! Nicolae...

Pentru început, Nicolae o făcea nesimţită. Pe bună dreptate, dealtfel! Că îl adusese pe Eduard acolo - dar sărise mult calul atunci când aruncase chiloţii pe hol! Şi uite că tocmai primise un cartonaş galben... Apoi, o ruga să folosească un hotel. Iar dacă libidoul în exces nu-i lăsa timp să ajungă la un hotel, o ruga să strângă după ei. Cerere mai mult decât întemeiată. Ieri nu voise să strângă pentru că n-ar fi vrut să-l vadă pe Eduard ajutând-o. Şi nici să-l ştie fumând singur în bucătărie. Ieri, după tona aia de adrenalină şi obraji roşii, încercase să nu-l scape nicicum din privire!

În final, Nicolae o sfătuia să vorbească mai frumos cu el. Asta dacă nu voia să afle, urgent de tot, cât era întreţinerea, cât veneau lumina şi telefoanele şi cât cereau oamenii de la Distrigaz ca să repare aragazul. Dacă trebuia să facă o comparaţie între salariul lui de jurist la austrieci şi salariul ei de şef de birou la CEC, i-ar fi venit să bage capul sub covor, ca struţul...

Nicolae nu-i ceruse niciodată bani - chiar dacă şi ea era salariată. Nu-i ceruse nici pentru mâncare, nici pentru casă... Deseori, el era cel care făcea cumpărăturile, sau Gloria...

Acum era evident - la Nicolae nu mai avea nici o şansă să se întoarcă. N-o mai primea el! După ce-şi demonstrase calităţile de curvă nesimţită, ce pretenţii mai putea avea de la el?!

Era într-o situaţie nu foarte de invidiat...

Nu trebuia să se certe cu nici unul dintre ei. Avea nevoie de Eduard; dar avea nevoie, cel puţin momentan, şi de Nicolae! Fabian trebuia să-l urască pe taică-su, ca să o iubească pe maică-sa! Şi s-o ierte! În plus, Nicolae plătea tot ce ţinea de casa aia. Iar în condiţiile în care calculele ei de azi-noapte aveau aşa nişte rezultate nasoale...

Nu era fericită nici cu soţul, nici cu amantul. Alături de soţ, era o doamnă respectată şi avea o familie frumoasă. Alături de amant, se simţea frumoasă şi iubită şi trăia clipe superbe cu steluţe pe pereţi. În rest însă, viaţa cu ei era la fel - Nicolae stătea cu dosarele, Eduard stătea cu televizorul. Treaba aia din afara aşternuturilor era la fel de plictisitoare şi cu unul, şi cu celălalt. Simţea deci că Eduard va rămâne amantul ei... cât putea ea de mult. Adică atât cât o să mai poată el s-o suporte sub formă de amantă turbată după azvârlit steluţele. Nicolae era soţul ei de atâta timp, că probabil se şi obişnuise cu gândul că nevasta lui avea un amant...

Cel mai bine şi mai bine ar fi fost să nu-i stârnească. Eduard văzuse că viaţa de cuplu, adică "căsnicia" cu ea, era dificilă momentan. Ea nu era pregătită să clădească o căsnicie cu el. Nici nu era prea pregătită să se rupă din căsnicia cu Nicolae. Ea era... ciudată...

Ea o să fie şmecheră. N-o să facă ea primul pas spre despărţire - iar asta îi va aduce dragostea şi înţelegerea lui Fabian. Trebuia deci să-l împace cumva pe Nicolae... şi să facă totodată acel lucru care-o va asigura că miercuri, când se vor revedea, nu va încasa din nou câteva palme zdravene peste obraji. În faţa lui Fabian, eventual!

Luă deci pixul şi începu să-şi scrie mesajul, sub mesajul lui.

Carina

Renata dormea dusă. Nicolae sforăia uşor, obosit după atâta activitate în parc şi nu numai...

Ea privea lung tavanul. Ea se întreba de ce ţăranca îşi adusese amantul în apartamentul conjugal. Se întreba dacă nu cumva Nicolae avea o convenţie cu vreun vecin, şi fusese anunţat apropo de musafirul ţărăncii...

Nu putea decât să presupună care era adevărul. Da, el îi spusese ce se întâmplase; dar prefera să fie precaută şi să presupună că mai erau nişte şmecherii ascunse, despre care el nu voise să-i vorbească. Tocmai ca să nu fie luată pe nepregătite de vreo veste proastă...

Ar fi vrut să-l trezească şi să-l roage să încropească amândoi motivarea acţiunii de divorţ. Aceea era însă o idee extrem de stupidă, aşa că tăcea... Dar nu mai avea răbdare! Abia aştepta să-l vadă intrând cu valizele, abia aştepta să deschidă uşile şifonierului şi să-i vadă hainele aşezate lângă hainele ei... Abia aştepta să-l privească şi să conştientizeze că perioada aia urâtă se sfârşise, iar el nu se va ridica să plece decât cel mult la opt, şi-asta doar pentru că era salariat la BCR...

Ţăranca punea ceva la cale. Se pregătea deci psihic să mai facă "o şedinţă" de filaj şi urmărire, imediat cum Fabian se întorcea din tabără iar Nicolae se întorcea în biroul lui, la BCR. Miza era extrem de mare - vor avea deci nevoie de toate avantajele pe care puteau pune mâna! Se gândea, la modul cel mai serios, să ia fetiţa în braţe şi să se ducă acasă la Nicolae, într-o zi lucrătoare, pe la zece. Gloria le cunoştea pe amândouă acum; i-ar fi deschis uşa, pentru că se văzuse cu ochiul liber că le iubea pe amândouă. Şi-ar fi susţinut amântrei, în faţa băiatului, ideea mutării lui cu ele. Ea ar fi adus şi dosarul ăla cu poze colorate... Dar nu putea să-i facă aşa o mişelie băiatului lui. Chiar dacă maică-sa avea un amant - taică-su avea o amantă şi-o fetiţă cu amanta! Şi-asta nu prea era în avantajul lui!

Se gândea deci...

O să se sfătuiască şi cu mama ei, şi cu mama lui... Şi, de data asta, va încerca să nu mai fie căpoasă. Să le asculte sfaturile, să le înţeleagă rostul şi să le cântărească cu atenţie. Şi să le urmeze, dacă vor fi nişte sfaturi bune.

Îl privi lung... Oof, Doamne! Dac'ar bănui el măcar cât de mult îl iubea, n-ar fi putut să doarmă aşa! Şi-ar fu vrut să-l trezească doar ca să-i spună că îl iubeşte...

Îl lăsa totuşi să doarmă. Pentru mâine, Nicolae pregătise o ieşire la ştrand - aşa că măcar el să fie odihnit şi alert la năzbâtiile Găluşcuţei, dacă ea avea insomnie! Era totuşi o insomnie plăcută... din dragoste...

17 iulie 2010 - sâmbătă

Denisa

Mm, ce sărut dulce! Ăsta era un sărut de ciocolată! Ciocolată Milka cu alune de pădure! Preferata ei! Ronţăia, zâmbind... Întinse mâinile şi-l strânse în braţe:

- Neaţa, Eduţu meu!
- Neaţa, tigroaica mea mică!
- Cât o fi ceasul?
- Habar n-am; cred că vreo zece...
- Mm, e prea devreme! Am o idee...

Şi cum Eduard ar fi trebuit să se tundă încă de-acum vreo două săptămâni... Zâmbi slab:

- Mă gândeam că ora zece e în general ora consensului...

Bineînţeles că n-avea nimic împotriva ideii ei! Adăugă, întinzându-se cu poftă:

- Şi mă simt atât de obosită...

Şi-acum el era şeful; ea se relaxa... şi-şi amintea că o luase razna cu hormonii, de vreme ce se gândea numai la prostii...

Carina

Mm, ce zi superbă avuseseră azi! Erau amândoi roşii ca doi raci numai buni de etalat într-o expoziţie culinară; totuşi, laptele Doina îşi făcuse cu prisosinţă datoria, aşa că nu se plângea de usturime. Găluşcuţa era şi ea "rumenită uşor", pentru că pe ea o ţinuseră numai sub umbrelă...

Piuitul soneriei o făcu să râdă:

- Oof, Doamne, ce surprize îmi faci tu mine!
- Habar n-ai tu ce surpriză ţi-am pregătit pentru azi!

Serios? Chiar era curioasă! Nicolae descuia uşa, mămica ei intra "cu clanţa mare"... Ţoc-ţoc reciproc, semn că lucrurile evoluau din bine spre mai bine... Renata aplaudă scurt şi începu să râdă:

- Maia! Enata bae!

Mama ei ştia deja unde fuseseră ei azi, aşa că nu avu dificultăţi în a înţelege exprimarea "telegrafică":

- Ştiu - azi, Renata a fost la ştrand şi a făcut baie!

Renata bătea covorul cu palmele şi râdea:

- Bae pici-pici!
- Aşa e, apa la ştrand face plici-plici! Hai, mergem la mamaia?
- Daa!

Găluşcuţa sfârşi în braţele mamei ei; mânuţa se ridică războinic:

- Paa! Paa!
- Aşa! Să fiţi cuminţi!

Renata îşi aprobă mamaia şi ridică spre ea un degeţel ferm:

- Cumite!

Bufni în râs:

- Bine, promit că sunt cuminte!

Nicolae îşi luă haina, dar mămica ei refuză destul de energic:

- Nu-nu! Stai liniştit, că sunt cu o vecină, cu maşina! Mă aşteaptă jos. Paa!
- Sărut mâna...
- Sărut mâna!

Uşa se închise; Nicolae răsuci cheia... şi se repezi la ea! Şi, contrar bănuielilor ei, n-o luă pe sus - ci o prinse tandru în braţe şi începu să conducă dansul, cântând:

- *I'm gonna wear you to the ball tonight / Put on your best dress tonight...*

I-auzi! Îl ciufuli scurt, râzând:

- Păi tu crezi că mai pot să mă bâţâi după atâta plici-plici?
- Trebuie! Că te scot la dans, *baby*!
- Mm... OK! Lung sau scurt?
- Sexy!

Aoleu, ce rău era! Şi se mai întrebau unii... Fraieri! Îi fură un sărut şi se repezi la şifonier. Şi scoase rochiţa de plajă - aia care-i plăcea mult, dar pe care n-o putea purta din motiv de... prea sexy. Ochii căprui aprobau, zâmbetul aproba... Perfect! Se grăbi să intre în baie - că Nicolae al ei avea imaginaţie bogată, şi nu mai apuca să se-mbrace!

Denisa

Consensul ăla "a la long" era mană cerească. Pentru a doua oară azi, încercase să urnească ceva romantic... îşi sesizase propriile stângăcii şi "o cotise" spre consens. Iar el aprobase imediat schimbarea planificării! Da, ştia că asta nu va fi o rezolvare aşa, pentru totdeauna! Dar era o rezolvare acum, când nu-şi identificase încă sentimentele...

Ziua de azi fusese... interesantă. Adică, după primul consens, făcuseră un duş prelungit şi înfulecaseră cu multă poftă micul dejun. Vizitaseră apoi un Carrefour, pentru că frigiderul era "uşor nud"... şi-apoi porniseră la plimbare prin oraş: ei doi şi diverşi taximetrişti. Se plimbaseră prin centru, merseseră la Mall, mâncaseră pizza, se opriseră la un biliard, se plimbaseră în continuare prin centru, văzuseră şi-un film... Iar ea primise cadou paltonaşul acela crem, scurtuţ, cu cordon în talie, despre care pomenise joi. Într-adevăr, îi venea foarte bine... Seara, cinaseră la un restaurant; apoi regăsiseră consensul. Şi-acum zăceau în pat, cu ochii pe tavan... Întoarse scurt capul spre el:

- Ai chef să discutăm?

Eduard se întoarse dintr-o mişcare şi-o cuprinse cu braţul:

- Abia aşteptam să discutăm! Da' mi-era frică să nu te indispun, şi eram cât pe ce să renunţ...

Negă, zâmbind... şi şopti:

- Nu ştiu cum să facem cu divorţul.
- Păi cred că o să vorbim cu avocatul, zilele astea. Nu ştiu când, că momentan e în concediu, prin Grecia pe undeva. Cum se-ntoarce, mă sună; mergem la el, expunem problema, ne consiliază, ne face actele... Şi, când suntem gata cu actele, le ducem la tribunal; nu?

Aprobă cu capul: că treaba aia cu consilierea putea dura trei luni de zile cel puţin! Eduard continuă:

- Acum: cum plănuieşti să facem la înfăţişări? Vrei să vin cu tine?
- Nu ştiu ce să zic. Mă îndoiesc că el o să vină cu curviştina - că o iubeşte şi n-o să rişte s-o expună istericalelor mele. În condiţiile astea, poate ar fi bine să nu vii nici tu.
- Iniţial, şi eu m-am gândit la fel. Numai că eu am extins puţin calculul. Nicolae te-a lovit, iarna trecută. Eşti îndreptăţită să-ţi fie frică de el. Aşa că ai un motiv întemeiat să mă iei cu tine. Iar eu am un motiv foarte întemeiat să te aştept la uşa sălii de judecată - că nu poate să te lovească în faţa judecătorilor. În rest, poţi adăuga că sunt o persoană foarte grijulie cu noua mea familie, aşa că să nu-ndrăznească să se lege de băiat dacă Fabian "votează" cu noi...

Aproba încet... Se grăbi să adauge:

- Mă ocup eu la partea asta. Din păcate, eu nu pot folosi aceeaşi scuză pentru a-mi justifica prezenţa la tribunal.
- Evident! Tu nici nu trebuie să-ţi justifici prezenţa - că ţi-o justific eu!
- Serios? Cum?

- Păi le spun că tu eşti muza mea - şi te oblig să mergi peste tot cu mine, să mă inspiri, să-mi limpezeşti gândurile...

Era rău! Eduard îi fură un sărut:

- Serios vorbind - dacă vrei să vii cu mine, vino! Geanina nu va îndrăzni vreodată să deschidă guriţa apropo de tine.

- Dar or să ne vadă judecătorii plecând amorezi, ţinându-ne de mânuţe...

- Nu ştiu; cum vrei tu! Oricum, presupun că procesele se desfăşoară de dimineaţă; tu o să fii la serviciu...

Corect! La asta nu se gândise...

- Deci mă duc singur. E mai bine aşa; mai discret. La divorţul tău însă, insist să merg şi eu. Repet - măcar până în faţa uşii.

- OK.

Era linişte din nou... Eduard oftă greu:

- Îmi imaginez deseori viaţa alături de tine. Îmi imaginez că locuim într-un apartament cu două camere... Sau trei, ca să avem şi noi o sufragerie omenească...

- Dacă câştig jumătate din apartamentul din Colentina, vor fi trei camere.

- Nu; dacă câştig jumătate din casă şi afacere, vor fi trei camere. Ne-am înţeles?

Folosise un ton serios, hotărât, aşa că nu se împotrivi; aprobă cu capul. Că după ce-şi cheltuia el toţi banii pe apartament, îi dădea ea bani să-şi deschidă altă afacere. Erau "chit".

- ... Nu sunt genul care vegetează la televizor. Aici stau degeaba pentru că nu vreau să m-apuc să bat cuie, sau să fac curăţenie, sau să ung uşi la un străin. Dar mă cunoşti: eu, când stau, mă apucă mâncărimea. Aşa că îmi imaginez deseori cum vin şi te iau de la serviciu, ajungem acasă, tu pregăteşti cina iar eu trebăluiesc prin casă... Şi după aceea oprim televizorul. O să ne trebuiască un calculator.

Serios? Pentru ce?

- Sau o consolă de-aia Nintendo. Ca să ne jucăm!

Bufni în râs: i-auzi la el! Şi el râdea:

- Sau downloadăm un film, sau nişte muzică...

- Sau întindem contabilitatea ta pe toată masa disponibilă...

- Sunt sigur că vom găsi 1001 activităţi plăcute de petrecut serile acasă. Chit că te-nvăţ să joci table!

Tii, ce veste reconfortantă, aia cu petrecutul serilor altfel decât în faţa televizorului! Ea râdea; el zâmbea doar... Decise să redevină serioasă:

- Spuneai că ţi-e frică de Fabian.

- ... În toate gândurile şi planurile mele, încerc să-l poziţionez şi pe el. Asta nu-i greu - că-mi spun mereu că am 33 de ani, şi la o adică l-aş fi putut face la 20. Iar gândul ăsta îmi permite să-l aşez lângă mine şi să-i notez pe-o hârtie pe-ăia care se uită câş la noi. Îmi imaginez deci cum jucăm toţi trei cărţi, sau remi. Îmi imaginez cum mă joc cu el la calculator, cât ai tu treabă. Mă imaginez plecând cu el la cumpărături şi mi-l imaginez dându-mi scule la mână, cât sunt eu băgat pe sub chiuvetă. Dar sunt unele ipostaze în care mi-e greu să mă imaginez alături de el.

- Dă-mi un exemplu.

- ... Nu mă imaginez sub nici o formă apropiindu-mă de el când face lecţiile.

- Nici nu va trebui să te apropii de el în privinţa şcolii! Nici Nicolae n-are a face cu temele lui! Pe-astea le-am făcut dintotdeauna eu cu el. Aşa că stai liniştit...

- ... Nu ştiu cum să mă imaginez în relaţia ta cu el. Adică ştiu că o să fie supărat cel puţin un an, din cauza divorţului tău.

- Iar în momentele alea ar fi foarte bine să nu te poziţionezi deloc lângă el.

- Evident. Sunt sigur că o să treacă şi prin faza răutăţilor la adresa mea.

- Nee, exclus!

- Prefer să mă gândesc de-acum la toate posibilităţile, aşa că mă gândesc şi la asta. Ştiu că n-am să reacţionez nicicum; o să-l las să spună ce vrea el şi-o să uit totul în secunda doi. Dar tu o să te repezi să-mi iei apărarea. Aşa că te rog de-acum să n-o faci.

- Trebuie să mă gândesc serios la partea asta. Că e foarte important să nu se simtă dat deoparte.

- Nici împins, nici dat deoparte. O să fie destul de greu...

- O să fie greu, dar ne vom descurca. Are 12 ani - şi e isteţ peste medie. Să ştii că nu prea mă îngrijorez din punctul ăsta de vedere.

- Iar atunci când o să vă certaţi, te rog să nu mă amesteci.

- Bineînţeles.

- Să nu spui niciodată "Eduţu, bate copilul" - chiar dacă îl prinzi că fură cheile de la BMW şi-l face armonică în primul stâlp.

- Stai liniştit: cel puţin la început, o să te ţin departe de "partea neplăcută a lucrurilor". Dar, în timp, va trebui să te implici.

- În timp, o să am o discuţie cu el. Uite, discuţia asta mi-am imaginat-o deja!

- Ia - ce discuţie?

- O să-l iau deoparte, fie la masă, fie în parc sau în maşină, şi-o să-i spun că m-am gândit mult la cele câteva luni petrecute în trei. Că mie mi-au plăcut; şi sper că n-am fost foarte băgăcios în treburile lui. Indiferent de realitate, el o să spună că nu - fiindcă e educat de tine... O să-l asigur că nu încerc şi nici nu-mi doresc să iau locul tatălui lui. Şi că, dacă el n-are nimic împotrivă, aş putea să-i fiu prieten. Adică un pic mai mult decât amic şi ceva mai mult decât vecin de apartament. Şi cum nu vreau să-mi bag nasul neinvitat în treburile şi problemele lui, îl asigur că poate să mă implice liniştit în toate treburile şi problemele în care are nevoie de mine. Şi-apoi o să-l invit la o îngheţată, sau la o pizza...

- Stai liniştit; Fabian e un copil calm, liniştit şi înţelegător. Şi e şi extrem de isteţ. O să vezi - o să vină singur să te implice în treburile lui.

- Sper din tot sufletul să fie aşa. Ţi-am spus - mi-e frică de el şi de puterea pe care-o are asupra ta. Dacă aş putea să mă înţeleg cu el aşa, fără cuvinte, ar fi perfect! Ştii, să vină să mă cheme să-i repar rolele sau bicicleta, sau să mă întrebe cum să se descurce cu golanii la şcoală...

- Ei, să zicem că dacă eşti cuminte... eu aş putea să fac unele intervenţii subtile... insesizabile pentru el... ca să-l determin să te implice... fără să te sperie foarte tare...

Primi un sărut pe frunte, iar Eduard zâmbi:

- Eei, şi după ce-mi imaginez toate chestiile astea apropo de viitor, dau de-o nebuloasă generală...

- ... Nebuloasă?

- Da. Nunta noastră.

Cee?

- Nu-mi dau seama când, cum, unde... Nu-mi dau seama ce gen de rochie o să alegi, aşa că nu-mi dau seama ce costum o să port eu. Nu-mi dau seama ce fel de lumânări şi ce buchete o să avem, pentru că totul depinde de rochia ta; aşa că nu-mi dau seama nici de local, nici de genul de biserică, nici de muzică... Mi-e imposibil să pregătesc lista invitaţilor...

Lista invitaţilor la nunta lor? Uau! Se grăbi să-l tempereze:

- Lasă, că ne descurcăm noi! O să fie ceva restrâns...

- Chiar şi aşa, restrâns, să ştii că nu sunt de acord să te măriţi într-un deux-pieces!

- Bine.

- Şi nici nu vreau s-aud rahatul ăla cu "la vârsta mea, mai bine evităm plimbarea la biserică şi crâşma cu taraf". Clar?

Aprobă cu capul... şi zâmbi:

- Oricum, până atunci mai e! Să vorbim, să ne sfătuim...

Voia mult să-l întrebe ceva - şi-i trebuia o frază de legătură între subiecte... Gata - găsise!

- Acum îţi mai e frică de Fabian?

- O să-mi fie frică de el până-l văd tătic, la maternitate. Dar să ştii că, după discuţia de azi, mă simt un pic mai bine.

- Bun; pentru că şi mie mi-e frică de-o chestie...

- ... Spune!

- ... Mai toţi medicii şi toate studiile medicale spun că femeile peste 35 de ani fac copii cu predispoziţie spre

- Denisa! De-asta ţi-e ţie frică?

Aprobă încet... Eduard o strânse uşor în braţe:

- Vrei tu un bebeluş?

- Eu mă întrebam dacă nu cumva vrei tu un bebeluş...

- Eu nu vreau bebeluşi.

- ... Sigur? Adică auzisem, la un moment dat, că Geanina n-a vrut să facă copii.

- Iniţial, a spus că e prea tânără. Apoi a început să se îngraşe incontrolabil şi-am dus-o la medic. Şi acolo a aflat de dereglarea hormonală pe care-o are. Am discutat cu medicii; e riscant pentru ea şi să conceapă, şi să crească, şi să nască un copil. Aşa că a insistat să ia pastile, să-şi pună sterilet... După ce te-am cunoscut pe tine, n-am mai fost eu de acord să am un copil cu ea...

Decise să-l privească lung, atentă, şi să încerce să-i citească gândurile:

- Tu îţi doreşti un copil?

Eduard începu să râdă:

- Păi n-o să-l am pe-al tău?

- Totuşi, al meu e mare şi nu-i al tău.

- Denisa... Nu ţin musai să am propriul copil, pe care să-l cresc de la zero. Nu pentru că n-aş vrea să-l cresc de la zero; dar pur şi simplu nu sunt turbat, ca alţi bărbaţi... Mi-ajunge copilul tău; poate o să reuşesc să-l fac să se considere şi-al meu un pic...

Asta era destul de ciudat; dar mai bine abandona acea temă de discuţie! Găsi repede o cale de-a devia subiectul:

- Ei, atunci te anunţ de-acum că rochia de mireasă va fi cambrată pe talie.

- Perfect!

- Iar nunta când ai planificat-o?

- Păi, am zis că în prima vară de după divorţuri; nu?

Aprobă repede-repede, că era perfectă discuţia aia "de principiu"... Şi oftă uşurată, tocmai ca să ucidă orice chef de vorbă:

- Mm, ce bine mă simt după discuţia asta!

- Mie-mi spui?!

Închise ochii... şi decise să conştientizeze totuşi cât de obosită era. Pentru că era obosită. Iar după acea discuţie foarte deschisă, foarte binevenită, chiar nu voia să mai arunce steluţe pe pereţi!

Nicolae

Clubul arăta foarte bine. Arăta "cu ştaif". Ochii albaştri străluceau... Şi totuşi, or să stea un pic la masă. Voia să discute ceva cu ea. Şi nu prea ştia cum să pună problema - că era fericit, era lângă ea şi-şi cam pierduse cuvintele...

- ... Ce-i, iubire?

- Voiam să te întreb ceva.

- Întreabă-mă.

- Cum ţi se pare ideea mea cu apartamentul cu

- Perfectă.

Carina n-avea răbdare să-i asculte integral frazele - era fericită...

- Dar s-ar putea să întârzii un pic, să ştii.

- Ştiu. Important e să facem revelionul acolo, toţi patru. Sau, dacă nu revelionul, măcar Paştele!

Aprobă... şi trebui să rostească totuşi acea îndoială din suflet:

- S-ar putea să nu vrea să vină la mine. S-ar putea să mă anunţe, răspicat, că el rămâne cu Denisa.

- Sunt sigură că vei găsi cuvintele ideale ca să-l răzgândeşti.

- Eu nu sunt prea sigur de asta. Renata o să fie un şoc pentru el!

- În maximum 5 minute, şocul se atenuează. Cred că n-o să-i ia mai mult de jumătate de oră ca să se obişnuiască cu gândul. Mai ales dac-o s-o aibă în faţa ochilor!

Aprobă din nou - că nu voia s-o întristeze. Carina îi strânse cu putere mâna:

- Ştii bine că, din partea noastră, te poţi muta oricând: şi mâine, şi peste-un an!

Serios?

- Deşi cred că de la un punct încolo o să ai o problemă cu mama...

Bufni în râs:

- Aşa e! Şi cum n-aş vrea să stric armonia asta proaspăt creată...

- Apropo - cum de-aţi sărit de la "Bună ziua" la pupături pe obraji şi organizat surprize comune?

- M-am dus la ea şi am rugat-o să mă ajute să-ţi fac surpriza aia de luni. N-am vrut să par că vreau să scap de copil ca să am acces nelimitat la tine, aşa că i-am spus planurile pe termen scurt. Şi după aceea am avut şi eu un şoc!

Iubita lui râdea, amuzată de acea povestire alambicată. Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Oricât m-aş strădui, nu reuşesc să-mi dau seama ce gen de rochie de mireasă îţi doreşti.

Alelei, ce obraji roşii! Continuă:

- Că de rochia ta depind toate celelalte elemente ale unei nunţi de succes. Şi cum divorţul meu n-o să ţină mai mult de trei-patru luni, îţi dai seama ce probleme organizatorice am! Biserica, restaurantul, muzica, DJ-ul, meniul, invitaţiile, invitaţii...

Decise să se oprească, pentru că iubita lui îl luase de revere şi-şi ascunsese pur şi simplu capul sub sacoul lui! Carina râdea - semn că îi plăcea tema de discuţie, dar prefera să asculte şi să nu răspundă la întrebările lui. Numai că, în acele condiţii, nu mai voia el să discute pe tema aceea! Se ridică deci cu ea cu tot:

- Hai să dansăm!

... Şi uite că nu se înşelase - Carina abia aşteptase să pună punct discuţiei despre nunta lor! Lui i se întâmpla "să-l fure valul"; dar ea îşi amintea mereu că era căsătorit, că divorţul lui era momentan în stare de proiect şi că nu erau în 2012. Şi încerca să se protejeze de orice veşti care ar fi putut deveni, mai devreme sau mai târziu, veşti proaste...

Clubul era bun; muzica era ciudată. Dacă va câştiga vreodată la Loto, o să-şi deschidă propriul club, în care nu se va asculta decât muzică bună. Veche şi bună.

Se zbânţuiau. Carina lui era extrem de fericită - iar pentru el numai asta conta: să o vadă fericită.

18 iulie 2012 - duminică

Carina

Cât era ceasul? În jur de patru... Ajunseseră acasă pe la trei, pentru că nu suportaseră decât două melodii lente şi-şi amintiseră că Găluşcuţa doarme la mamaia azi...

Doamne, cât o să plângă ea de miercuri încolo! El o să se întoarcă la el acasă, ea o să rămână din nou cu Renata... El o să vină joi dimineaţa - şi-o să plece înainte de opt... Dacă o să vină! Că s-ar putea să nu mai vină şi joi! Fabian va avea multe întâmplări de povestit, multe picturi de arătat, multe răspunsuri de dat... Iar Nicolae, "oficial" vorbind, fusese la părinţii lui în ultimele zece zile; deci joi o să trebuiască să cam stea acasă - chiar şi numai pentru a păstra aparenţa mariajului cu Denisa! Că lipsise zece zile - ar fi trebuit să-i fie dor de ea, nu?

Şoapta lui o făcu să tresară:

- Dormi?

Negă încet cu capul. Nicolae o trase în braţele lui:

- Ei, în condiţiile astea, simt nevoia să-ţi cânt o serenadă.

Bufni în râs: i-auzi! Da' ce-i venise?

- Uite, vezi cum eşti? De ce râzi de nevoile mele?

Se grăbi să-l strângă în braţe:

- Nu râd de nevoile tale; râd de ideile tale... şi mă întreb dacă nu cumva fumul ăla din club provenea de la nişte etnobotanice...

- Din sămânţă de căpşuni, probabil...

Că mirosise "violent" a căpşuni tot clubul ăla...

- Deci: dacă promiţi că n-ai să râzi de mine, o să încerc să nu cânt foarte deranjant pentru timpan...

- OK; promit.

Şi-l privea cu ochi atenţi, nerăbdătoare să afle ce dedicaţie muzicală îi pregătise iubitul ei...

- ... Dar închide ochii: că mă emoţionez şi uit cuvintele!

OK! Închise ochii şi aşteptă, zâmbind...

- You got a smile so bright / You know you could've been a candle...

Uau! UB 40, preferaţii lui! Gata: obrajii ei erau stacojii! Nicolae fredona încetişor melodia aia, mult mai lent decât o cântau autorii - şi-acum o trase şi mai aproape de el:

- I'm holding you so tight / You know you could've been a handle / The way you swept me off my feet / You know you could've been a broom / And babe you smell so sweet / You know you could've been some perfume...

Şi-acum o mirosea, şi-i dădea idei...

- Well you could've been anything that you wanted to / I can tell, the way you do the things you do / Alright, the way you do the things you do...

Şi gata! Nu mai voia! Şi-aşa era vişinie toată! Numai că Nicolae ştia melodiile UB 40 pe de rost, iar ea nu se împotrivea decât în gând! El continua să-i cânte încetişor lângă ureche:

- As pretty as you are / You know you could've been a flower / If good looks were minutes / You know you could've been an hour / The way you stole my heart / You know you could've been a crook / And baby you're so smart / You know you could've been a school book...

Ei, hai! Exagera!

- Well you could've been anything that you wanted to / I can tell, the way you do the things you do / Alright, the way you do the things you do...

Acum nu mai voia să-l oprească. Ea nu înţelegea chiar toate cuvintele cântate de CD; iar acum Nicolae i le spunea răspicat, corect, fără bruiajul fondului muzical. Le înţelesese perfect - şi voia să audă şi finalul melodiei...

- You make my life so rich / You know you could've been some money / And baby you're so sweet / You know you could've been some honey / Well you could've been anything that you wanted to / I can tell, the way you do the things you do / Alright, the way you do the things you do...

Şi cum finalul melodiei fusese perfect, lăsă capul pe braţul lui şi deschise ochii. Şi-l făcu să râdă, bineînţeles, şi să exclame:

- Şi-acum mă faci să roşesc!

- Nu; acum mă delectez cu imaginea ta. Şi cu obrajii roşii.

- Eşti rea!

- Sunt îndrăgostită... Şi te privesc ca să mă inspir, să-mi amintesc nişte şlagăre din tinereţe şi adolescenţă...

- Păi vrei să-mi cânţi o serenadă?

- Nu ştiu; o să încerc!

- OK; inspiră-te!

Şi-acum stătea cuminte, zâmbitor, aşteptând ca ei să-i vină inspiraţia! Îl privea lung... şi-i venea în minte un plan şi-o prostie mare-mare... Se ridică din scurt şi se aplecă asupra lui:

- Buzele tale...

Ah, ce rău era! Aproape bufnise în râs! Se abţinuse însă, pentru că voia să ştie dacă ea ştia versurile... şi să-şi pregătească replica, nu?

- ... două petale / Când le sărut, mă topesc pe picioare / Mi-ai pus în suflet, doar cu un zâmbet, / Dragoste mare şi nemuritoare!

Şi-acum fu trasă scurt şi aşezată pe cearceaf; Nicolae lălăi cât de tare putu el:

- Hai! Să ne iuuubim!

- Sst, că trezim tot blocul!

- Şi să fuuuugim...

- Te rog! Ne bat vecinii-n ţeavă!

- În lumeaaa aaasta maaareee!

Aa, păi ştia ea cum să-l oprească! Sărută deci buzele ca două petale... şi-l gâdilă zdravăn, cu ambele mâini. Bineînţeles că nici el nu se lăsa mai prejos! Bineînţeles că se gâdilau, râdeau iar vecinii se pregăteau să bată-n ţeavă...

Nicolae

Răsuci cheia în broască şi apăsă clanţa. Şi constată că nevestica lui nu era acasă... Perfect! Că doar simpla apropiere de uşa apartamentului îl făcuse să se încrunte!

Intră direct în baie, goli geanta de hainele murdare şi se apropie de sufragerie. Hm; mirosea a BioCarpet, iar prosopul nu mai acoperea pata de şampanie de pe jos. Denisa luase totuşi unele măsuri, după ce-o pălmuise scriptic. Se grăbi să umple geanta - voia să se întoarcă repede. Se culcaseră pe la şase - dar, chiar şi aşa, Carina se putea trezi oricând. El trebuia să cumpere o plăcintă delicioasă...

Gata. Lăsă geanta lângă uşă şi intră în bucătărie. Şi luă hârtia sprijinită de sticla de şampanie.

"Bine. Îmi cer scuze pentru incidentul nefericit de joi; nu se va repeta. Denisa"

Deci aşa; îl aprobase în absolut tot ce-i scrisese şi adăugase scuze explicite. Poate regreta trăznaia, poate nu; dar tonul răspunsului ei era precaut, foarte coborât, de parcă regreta gestul azvârlirii boxerilor pe hol. Luă pixul şi zâmbi slab...

Denisa ştia că nu mai există cale de întoarcere la el. Ştia şi că "incidentul nefericit de joi" îi crescuse lui nepermis de mult tensiunea şi-l îndrituise să-i cam coloreze obrajii cu palmele. Încerca deci să-l tempereze, nu neapărat de dragul nuanţei din obraji

cât de teama cuvintelor pe care le putea auzi Fabian miercuri. Că, dacă ea era uşor isterică, privea lucrurile şi oamenii din jur prin prisma istericalelor pe care le-ar fi scos din ea în situaţia dată! În plus, Denisa se temea mult de momentul în care el va plăti întreţinerea... şi restul facturilor doar la adresa Carinei. Salariul ei era mai mic. Eduţu rămânea fie fără casă, fie fără jumătate de afacere. Iar ei nu prea aveau unde sta - că Eduţu nu prea voia să se mute acolo, unde era soţul ei coproprietar. În condiţiile astea, salariul ei va întreţine "tânăra familie". Probabil că neuronii de sub şuviţele brunete calculau că prostănacul o să plătească facturile din Colentina până la pronunţarea divorţului. Ha!

Deci o să-i scrie că... O să-i scrie că... Reciti integral schimbul de mesaje şi zâmbi:

"Mulţumesc. O să mă întorc miercuri dimineaţă, să mă schimb. Să nu găteşti, că cinăm la un restaurant. Nicolae"

Şi cu asta, gata. Putea să plece. Porni spre geanta de voiaj, dar intră în dormitor. Privi lung picturile...

Da, o iubea pe Carina. Da, se înţelegeau nesperat de bine, de când locuiau "de probă" sub acelaşi acoperiş. Da, nu se întrevedea nici o posibilitate de ceartă la orizont. Da, fiecare clipă petrecută alături de ele în garsonieră era parcă o clipă în rai. Lângă ele, uita şi de probleme, şi de Denisa, şi de dosarele BCR-ului, şi de telefoanele zilnice la mama lui... Dar...

Dar, atâta timp cât Fabian nu ştia nimic despre ele, el va trebui să se întoarcă aici, în apartamentul cu două camere, în caricatura asta de căsnicie. Şi va trebui să zâmbească, pentru ochii băiatului lui. Iar asta însemna că săptămâna viitoare nu va face nici un fel de demers; dar, începând cu următoarea săptămână, va începe să-i transmită băiatului unele semnale referitor la amăreala căsniciei lui cu Denisa şi dulceaţa pe care el o trăia sub alt acoperiş, alături de altă femeie. Nu prea ştia cum să facă asta, cum să-i dea de bănuit unele lucruri. Va încerca să stea mai mult prin preajma lui, să-şi dea seama cât de isteţ devenise Fabian; pentru că nu voia să apară cu cămaşa rujată pe la guler înainte de a fi sigur că băiatul lui înţelegea acel semn! Şi, bineînţeles, nu voia să apară cu cămaşa rujată dacă Fabian ar fi înţeles nişte semne mult mai subtile. Nu voia să pară un soi de "Eduţu" - deşi se convinsese că individul ăla avea capul pe umeri şi încă mai judeca normal. Era vorba de băiatul lui - şi n-avea decât o singură şansă de a-l atrage lângă el. Dacă greşea şi-l îndepărta...

Denisa nu era grăbită să divorţeze; el va fi deci primul care-şi va "semnaliza" băiatul. El va suporta şocul veştii... Dar poate-l anunţa că Denisa are un amant, nu? Şi-atunci el se va transforma instantaneu în părintele perfect... pentru ca apoi "să se prăbuşească", alături de Carina şi Renata...

Va trebui să facă cumva să reuşească. Şi va reuşi. Fabian va rămâne cu el şi cu noua lui familie. Pentru că aşa era cel mai bine pentru Fabian. Şi pentru el. Şi cu asta basta!

Luă geanta şi se grăbi să iasă: trebuiau să ia Găluşcuţa de la mamaia, după care vor merge din nou la un restaurant. Şi-apoi vor ajunge iar acasă, în rai...

19 iulie 2010 - luni

Denisa

Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză la masă. Prefera să stea singură în bucătărie. Se întâmpla ceva ciudat - şi nu prea ştia ce anume! Avea un presentiment...

Eduard se comporta ciudat. În clipele în care stăteau împreună, totul era perfect - discutau, râdeau, făceau dragoste... Dar, imediat cum ea avea treabă - fie că pregătea masa sau se ducea la toaletă -, el lua telecomanda şi se aşeza la televizor. Asta n-ar fi fost o problemă - că doar discutaseră deschis problema plictiselii şi-o lămuriseră deja. Problema era atitudinea lui; comportamentul. Limbajul corpului. Stătea cu ochii în televizor şi schimba încontinuu posturile. Avea uneori senzaţia că nici n-apuca să înţeleagă despre ce era vorba pe ecran, sau dacă emisiunea sau filmul erau interesante! Se îndoia, oricum, că el înţelegea asta! Dar apăsa butonul telecomenzii, fixa televizorul cu privirea şi se încrunta un pic, cât o părere...

De ce se încrunta Eduard?

Îi era frică să mai încerce să fie romantică. Totuşi, un eşec-două mai erau cum mai erau; dar recidiva, în privinţa asta, era periculoasă. Că ea voia să divorţeze; şi chiar dacă el se gândea la organizarea nunţii, gândul era doar gând. Nu? În schimb, atingeau consensul o dată la două zile - în celelalte aruncând steluţe pe pereţi. Oare de-asta se încrunta Eduţu ei? Voia mai mult romantism? Ce voia? De ce apărea cuta aia pe fruntea lui? Se gândea oare la balena de nevastă-sa? Se gândea la Fabian? La divorţ? La Nicolae?

Se gândea, la urma urmei, la o altă femeie? Adică nu-i plăcea mai nimic din viitorul care se prefigurase sâmbătă seara? Mm...

Ar fi trebuit să-l întrebe ce dracu are - de ce se încrunta aşa. Dar cu siguranţă el ar fi zâmbit, ar fi spus că-l doare un pic stomacul... şi ar fi avut grijă să-şi ascundă mai bine gândurile.

Avea un presentiment. Eduard ascundea ceva. Ascundea un secret, un gând greu, un calcul complicat...

Stinse ţigara şi se ridică: nu va afla niciodată adevărul dacă stătea acolo, în bucătărie. Aşa că intră în sufragerie şi se aşeză pe celălalt fotoliu. Reveniseră la "poziţia iniţială" - amândoi drepţi la televizor. Dar... Dar azi era luni, iar mâine seară o să cineze tot aici. Apoi ea îşi va strânge hainele şi se va întoarce în Colentina. Voia să ajungă prima acasă, să facă un pic de curăţenie, să se asigure că Nicolae nu plantase cine ştie ce probă de divorţ prin locurile pe unde umbla Fabian...

Mâine seară îi va spune.

Nicolae

Cât era ceasul? Opt jumate? Tii, ce zburase timpul azi! Dar, de vreme ce se plimbaseră toată ziua prin parcurile bucureştene, era normal să nu sesizeze trecerea orelor! Se ridică şi-şi luă mobilul:

- Mă duc pe palier, să-l sun pe Fabian.
- OK.

Renata îl privea lung... O ciufuli uşor, în joacă:

- Tati vine înapoi!

Şi-acum, dacă o va auzi plângând... Ieşi, închise uşa, aşteptă... Nu; Renata nu plângea. Probabil că îi atrăsese Carina atenţia cu cine ştie ce jucărie, sau bomboană! Selectă numărul. Suna...

- Salut, tati.
- Salutare, maestre!
- Te rog!

Râdeau amândoi; dar îi făcea plăcere să-i spună "maestre"; că

era talentat!

- Cum merge tabăra?

- Merge foarte bine.

- Şi portretul cum merge?

- Aa, l-am terminat deja!

Adică?

- Adică?

- Adică o să-i fac o poză şi-o să ţi-o trimit, să vezi cum a ieşit.

- OK. Ai avut grijă la detalii, sper...

- Mare grijă! Dealtfel le-am studiat foarte bine, de foarte de aproape...

Aoleu! La 12 ani? Spera să nu fie vorba despre "prostii" - că Codruţa era colegă de clasă cu el! Tresări la auzul continuării!

- Stai liniştit.

Şi-asta ce voia să însemne? Fabian îi sesizase tăcerea şi-i spusese acele cuvinte. Dar ce însemnau ele?

- Stai liniştit, că sunt cuminte! Nu mă aventurez pe munte, nu mă arunc în apă, n-am nici o şansă să-mi scrântesc picioarele... Ştii tu!

Iar asta însemna că... Nu se aventura pe munte... Da! Acum înţelesese! Fabian "era cuminte" cu Codruţa! La 12 ani, chiar că nu era momentul să se-apuce de experimentat "prostii"! Nu cu colegele de şcoală, oricum!

- Tati, stai liniştit!

- OK; am încredere în tine.

- Şi eu în tine.

Poftim? Cum? Fabian nu-i lăsă timp să se dezmeticească:

- Vorbim miercuri, bine?

- Ba eu cred că vorbim marţi seara, să-mi spui când ajunge trenul în Gara de Nord.

- Bine; te sun eu marţi atunci. Deşi să ştii că mersul trenurilor e doar un tabel teoretic; practica a demonstrat că trenurile ajung la destinaţie atunci când vor ele...

- OK. Atunci mă suni când vrei tu.

- Şi-aşa, ştiu că o să mă suni tu şi mâine, şi poimâine de vreo patru ori...

- Şi-ai vrea să nu te mai sun?

- Nicidecum! Îmi place să vorbim în şarade!

I-auzi! Ce şmecher era! Îl uimise - că nu-şi ştiuse băiatul chiar atât de... "iscusit" într-ale limbii române! Şi nici nu-l ştiuse chiar atât de emancipat... Decise să pună punct discuţiei telefonice:

- Hai, fugi la masă!

- Pa, tati.

- Pa, maestre!

Apăsă butonul, privi lung telefonul... Şi-acum, să le ia pe rând!

Deci portretul era gata. Ieşise foarte bine, foarte apropiat de realitate - pentru că băiatul lui studiase detaliile de foarte de aproape. Dar nu se aventurase pe munte, nu se aruncase în apă şi n-avea şanse să-şi scrântească picioarele - semn că fata era serioasă şi "avea instructajul făcut". Asta era o veste liniştitoare...

Şi, după ce aflase toate acele lucruri, el îl asigurase că are încredere în el. Iar Fabian spusese "şi eu în tine". Oare ce voia să însemne asta? Pentru că, imediat după ce spusese acele cuvinte, Fabian adăugase promisiunea unei discuţii. Miercuri - adică în ziua în care se întorcea acasă. Deci era ceva serios, ce nu suporta amânare. Oare...

Reveni în garsonieră iar Renata chiui şi aplaudă, cu ochii la el. Se bucura Găluşca - tati se întorsese, aşa cum promisese! Se aşează pe covor, lângă ele, şi şopti:

- Am senzaţia că Fabian a simţit ceva.

- ... Cum adică?

- Adică a simţit că n-am dormit la mama.

- Asta nu e bine.

- Ba, într-un fel, e foarte bine. M-am gândit, zilele trecute, că ar trebui să încep să-i bat unele apropouri. Mai bine să bănuiască, decât să-l pocnesc cu vestea-n creştet.

- ... Şi ce-ai de gând să-i spui? Cum vrei să-i dai indicii? Cu ce cuvinte?

- Oo, cuvinte sunt destule! Şi tonalităţi, şi priviri cu subînţeles... Iar dacă a fost inspirat şi-a sunat seara acasă, a înţeles cu siguranţă că nici maică-sa nu-i uşă de biserică.

- Aa, să fii sigur!

- Deci, va trage concluzia că eu măcar am avut bunul simţ să caut o scuză. Că ea cu siguranţă nu i-a spus nimic!

- Să fii sigur!

- Deci, atunci când o să-i bat apropourile...

Piuitul îl întrerupse. Ia uite, că-i trimisese un MMS! Ia să vadă el portretul ăla... Doamne, ce reuşit era! Carina şopti:

- E superb! Şi ea e frumuşică foc... Şi uite ce frumos a scos în evidenţă umbrele!

- Ţi-am spus că are talent!

- Mi-ai spus, dar nu mi-am imaginat niciodată cât de mult talent are! Să nu-l laşi să se puturoşească!

- Nici o şansă! Dealtfel, o să fii alături de el zi de zi şi-o să ai personal grijă de chestia asta!

- Ha! Cel mult, o să-ţi atrag ţie subtil atenţia!

- Ba te rog să vorbeşti cu el ca şi cum ar fi băiatul tău. Să-i atragi atenţia când greşeşte şi să-l lauzi când face bine.

- Eu

- Tu nu eşti prietena lui; şi nici vreun tablou frumos, sau păpuşica mea. Denisa va fi "exmatriculată", prin hotărârea de divorţ; în plus, o s-o "exmatriculeze" el fără să clipească, atunci când va afla că ea a fost prima care-a păşit în afara căsniciei! Vreau deci să ne comportăm normal în căsnicia noastră. OK?

- OK. Promit măcar să încerc...

- Bun!

Îi fură un sărut şi se ridică:

- Mâine mă trezesc la şapte.

- Vrei tu să-i cânţi "Mulţi ani trăiască" atât de matinal?

- Da; vreau să fiu primul.

Carina nu mai spunea nimic... Oftă greu:

- Şi-aş fi vrut să putem cânta toţi trei; dar asta va fi surpriza de anul viitor.

- Cu siguranţă!

Oof! Iubita lui încerca să-l încurajeze, să-l facă să zâmbească... O strânse cu putere în braţe - şi nu-i mai dădu drumul. Voia s-o ţină acolo, lângă el, şi să-i transmită cumva toată dragostea aia mare din sufletul lui!

20 iulie 2010 - marţi

Carina

Cee? Aa, ceasul! Alarma mobilului! Întinse mâna şi opri piuitul; apoi îşi sărută uşor iubitul... care bombăni:

- Mm... Bagă şi tu codul şi sună-l.

Poftim? Îl privea lung... Nicolae părea că aţipise; aşa că-l scutură uşor:

- Hei, e şapte! Ai zis că vrei să-l suni!

- Bagă-i tu codul, te rog: nu pot să dezlipesc genele!

OK! Codul era...

- Care e codul?

- Ziua Renatei.

Deci ziua Găluşcuţei... Gata. Selectă numele şi-i puse telefonul la ureche. Nicolae tresări, semn că aţipise din nou... Era linişte; auzea piuitul... Telefonul se mută la urechea dinspre ea... Fabian răspunse, la fel de adormit:

- Mda...

Nicolae începu să şoptească, pe-un ton răguşit rău de tot:

- Mulţi ani trăiască, mulţi ani trăiască, laa muulţi aani! Cine să trăiască? Fabian să trăiască! Laa muulţi aani! Primu'!

Băiatul bufni într-un hohot zdravăn. Acum chiar reuşise să-l trezească! Probabil că Fabian reuşise, la rândul lui, să trezească cel puţin jumătate de tabără...

- Sunt priimuu'! Sunt priimuu'! Naa-na-na-naa-naa!

Gata, Nicolae o luase razna! Nici băiatul lui nu se îndoia de asta:

- Doamne, tată, ce-i cu tine?

- Nimic! Ce, trebuie să fie ceva cu mine ca să te sun şi să-ţi cânt "Mulţi ani trăiască" la şapte dimineaţa?

- Păi, dat fiind faptul că e prima oară în ultimii 11 ani, nici nu ştiu ce să zic!

- Zi-mi ce program ai azi! Sper că nu te-ascultă la teme tocmai de ziua ta!

- Aa, nu! Azi sunt scutit de toate treburile din tabără; iar diriga a pregătit pentru diseară o petrecere gigantică, imediat după cină.

- Şi îţi iau şi tort?

- Nuu, că n-au de unde. Dar nişte prăjituri tot or să fie! Şi muzică, şi dans...

- Bun! Foarte bine! Te-aşteaptă un cadou serios mâine seară, să ştii!

- Bine, tati.

- Hai; somn uşor în continuare.

- Crezi tu? Am trezit tot etajul!

- Atunci hai, scularea şi la masă!

- Bine, tati!

- Pa, maestre! Petrecere frumoasă!

- Mulţumesc. Pa!

Primi telefonul, iar Nicolae o cuprinse cu braţele şi se ghemui lângă ea. Doamne, cât îi plăcea gestul lui! O făcea să se simtă importantă... Printre cele mai importante fiinţe pentru el! Sărută uşor creştetul şaten şi închise ochii: parcă ar mai fi făcut un pic de nani...

Denisa

Gata! În sfârşit, nouă fix! Introduse codul, selectă numele... Fabian răspunse relativ repede:

- Da, mami.

- Bună.

- Bună.

- Ce faci?

- Mă căznesc să pictez maci. Ştii cât de greu e?

- Îmi dau seama! Uite, te-am sunat să-ţi spun "La mulţi ani". Şi să-ţi urez să fii sănătos şi să creşti mare şi înţelept şi deştept şi frumos şi cum vrei tu!

- Mulţumesc, mami! Eşti la serviciu?

- Păi, sigur că da!

- N-ai reuşit să-ţi iei concediu, nu?

- Ştii bine că nu pot pleca toţi angajaţii în acelaşi timp în concediu! Îţi dai seama ce-ar ieşi?

- Bineînţeles! Dar mă gândisem că o să reuşeşti să te odihneşti şi tu pe săturate...

- Asta e! Lasă, că eu am concediu în august. Să vezi tu atunci, vacanţă pe cinste la malul mării!

- Nu vrei să mergem 2-3 zile la bunici?

La bunici?

- Ştii tu; la Pecica. Mi s-a făcut dor de ei!

- Bine; o să-i sun din timp, să apuce să mă certe telefonic pe săturate şi să mă şi ierte la sfârşit...

- Bine, mami. Hai, că trebuie să fiu atent aici!

- Bine, puiule. Spor la treabă!

- Mulţumesc.

Fabian îi închisese destul de "abrupt" telefonul. Ori era supărat, ori nu-i ieşeau macii... În fine; nu mai conta. Lăsă telefonul şi deveni foarte atentă la cifrele de pe ecran.

Oare Nicolae îl sunase? Na, că uitase să întrebe asta! Dar era sigură că nu rata Nicolae aşa o ocazie de-a mai marca nişte puncte! Oare şi lui îi vorbise băiatul la fel de rece?

Se întâmplase ceva, după "incidentul nefericit" cu Nicolae şi chiloţii lui. Tindea să creadă că ea era cea care se schimbase, sau încerca să se schimbe. Ea observa îngândurarea lui Eduard, ea sesiza că Fabian era ori supărat, ori îngândurat, ea încerca să domolească tonul în relaţia cu Nicolae... Şi totuşi, nu simţise nimic special nici în timpul, nici după incident! O să aibă o problemă mare mâine, când va da ochii cu Nicolae...

Aşa că azi, de la serviciu, se ducea tot la Romană. Rupeau patul, mâncau, după care ea împacheta şi se întorcea acasă. "Urnea" o curăţenie generală, cu foarte mulţi detergenţi parfumaţi... Şi dacă nu obţinea măcar liniştea în familie, obţinea zâmbetul lui Fabian! Băiatul ei adora curăţenia şi mirosul de parfum. Trebuia să-i schimbe aşternutul, să-i cureţe un pic covorul cu BioCarpet, să împrospăteze camera...

Zâmbi slab: şefa ei se apropia chiar acum. Şi-i zâmbea "dulce", semn că urma să-i ceară ceva...

- Denisa, ce mai faci tu?

- Ce să fac: calculez, nu?

Arăta spre dosarul din faţa ei. Bătrâna începu să râdă:

- OK, sunt de acord! Dar sâmbăta asta ce intenţionezi să faci?

- Păi, pentru sâmbăta asta n-am încă un program.

- Ei, în cazul ăsta, te invit, împreună cu soţul şi băiatul, la Giurgiu.

Serios? Da' cu ce ocazie? Aştepta...

- Botez un băieţel frumuşel foc - şi mi-ar face plăcere să veniţi şi voi. Ca să nu mă simt singură printre atâţia străini...

- Aa, sigur că venim! Botezurile sunt întotdeauna frumoase! Mai frumoase decât nunţile, după părerea mea...

Primi o aprobare cu capul... şi-o nouă întrebare:

- Deci contez pe voi că veniţi?

- Bineînţeles!

- Eşti tu atât de sigură? Poate că Nicolae are alte planuri de weekend, nu?

- Dacă are alte planuri, le schimbă. Sâmbătă, venim toţi trei.

- Bine, Denisa. Mai vorbim despre asta, ca să vă spun adresa şi ora, nu?

- Bineînţeles!

Şi se ridica şefa ei... Oare sesiza un fel de apropiere între ea şi şefa sucursalei? Femeia avea vreo 60 de ani; asta-i arăta că în curând o să se pensioneze... Ce să însemne oare invitaţia la botezul la care şefa ei era naşa? Ciudat...

Zâmbi slab şi reveni spre cifre: tocmai o văzuse aşezându-se la biroul uneia dintre colegele ei. Deci nu trebuia să creadă nimic legat de pensionare. Trebuia să creadă doar că şefa ei năşea un băiat, într-un oraş nu foarte înstărit, şi avea nevoie de nişte invitaţi cu dare de mână. De-aia o şi invitase cu familia: trei persoane, trei tacâmuri, un plic consistent. Şefa ei calculase cu grijă fiecare învoire, fiecare escapadă, fiecare zi chiulită... Venise vremea plăţii, nu?

Carina

Nu dormea. Nu putea să doarmă. Stătea nemişcată în pat, cu ochii închişi, şi asculta respiraţia lui. Şi sforăitul Găluşcuţei, desigur - dar ea voia să asculte respiraţia iubitului ei, ştiind că azi...

Azi era ultima lor zi împreună. Mâine dimineaţă, Nicolae se întorcea în apartamentul cu două camere din Colentina. Gândul ăsta o întrista rău; vor reveni la vizitele matinale scurte, la imaginea lui ieşind pe uşă cu mimica tristă pe chip, la urletele Renatei, la lacrimile ei... N-avea rezolvare la toate astea; ştia doar că Nicolae plănuia să o ajute să cumpere garsoniera, pe care apoi s-o vândă sau s-o schimbe cu un apartament cu patru camere. Nu ştia când se va întâmpla asta. Ştia doar că Nicolae plănuia ca în octombrie să aibă prima înfăţişare la divorţ, care va coincide - după cum plănuia el - cu mutarea lui în apartamentul cu patru camere. Gândul ăsta era o parte din calculul acela mare pe care-l făcea ori de câte ori simţea că îi venea să plângă. Cealaltă parte din calcul era gândul că Nicolae se întorcea în apartamentul din Colentina pentru a-şi convinge băiatul să se mute cu el. Iar atunci când îşi amintea dimineţile stropite din belşug cu lacrimi, se gândea că n-avea voie să se puturoşească; ea trebuia să-şi reia filajul, ca să împrospăteze dosarul ţărăncii şi-al amantului ei.

Calculul şi planificarea filajului o ajutau acum să nu plângă...

Nicolae se ridică uşor. Decise să nu-i arate că îl simţise. Voia să ştie unde se ducea şi de ce... Găluşcuţa fu aşezată cu mare grijă lângă ea. După câteva secunde, patul se lăsă din nou - iar mâna lui le înveli bine pe amândouă şi se aşeză uşor peste ele...

Iar îi venea să plângă...

Nicolae

Telefonul începu să piuie; privi afişajul şi apoi şi ceasul. Cinci jumate; se încruntă serios...

- Cine e?

- Denisa.

Carina nu comenta nicicum telefonul soţiei lui; aşa că decise să iasă pe palier şi să răspundă:

- Da.

- Bună.

- Bună.

- Scuză-mă că te deranjez...

- Nu mă deranjezi.

- Voiam doar să-ţi spun că şefa mea năşeşte un băieţel şi ne-a invitat, împreună cu Fabian...

Tonul era concludent; decise să întrebe totuşi, să fie sigur:

- Să înţeleg că e o obligaţie?

- Cam aşa ceva.

- Bine; mergem. Când e?

- Sâmbăta asta, la Giurgiu.

- OK.

- Mersi.

- N-ai pentru ce.

- Pa.

- Pa.

Zâmbi slab: deci sâmbătă va trebui să înghită Distonocalm cu miere, ca să-şi păstreze zâmbetul pe buze! Dar, asta e! Va încerca să folosească fiecare secundă de la paranghelia aia ca să-i dea lui Fabian unele indicii apropo de relaţiile dintre el şi Denisa. Băiatul trebuia pregătit, înainte să fie "lovit" cu vestea divorţului iminent!

Denisa

Se făcuse nouă seara. Rupseseră patul, mâncaseră, ea făcuse un pic de curăţenie şi-şi împachetase hainele; acum, televizorul emitea muzică la volum mic... Eduard aştepta discuţia; ea tocmai lăsa sacoşele lângă uşa de la intrare. Oftă greu...

Ei bine, o să fie sinceră. O să-i spună exact ce gândeşte! Intră în sufragerie, iar ochii albaştri o priviră cu o umbră de îngrijorare:

- S-a întâmplat ceva?

- Trebuie să mă duc dincolo, să fac curat, să umplu nişte oale...

Capul brunet reveni spre televizor. Eduard nici n-o aproba, nici n-o îmbia să rămână. Iar ea nu era prea sigură apropo de însemnătatea acelei reacţii. Adică îi era indiferent dacă ea rămânea sau pleca? În fine... Oftă greu:

- N-aş vrea să mă întorc acolo.

- Atunci nu te întoarce!

Iar se încruntase; răspunsese îndeajuns de tăios ca să-i dea de înţeles că discuţia îl irita. Şi discuţia, şi starea de fapt, şi tot ce se întâmpla cu ei doi! Aşa că intră în bucătărie, luă un scaun şi-l aşeză în faţa fotoliului. Şi se aşeză în faţa lui Eduard. Se priveau lung... Zâmbi slab:

- Eşti încruntat.

- Nu, tigroaică mică; mă gândesc şi eu...

- Ştiu; se vede că te gândeşti. Şi de vreme ce nu-mi spui la ce te gândeşti, e evident că te gândeşti la noi doi. Şi la viitorul tău. Poate şi la viitorul nostru. E limpede acum că noi doi avem o problemă...

De când realizase că ea intenţiona să discute deschis, Eduard plecase privirea spre propriile mâini. Acum, ochii albaştri se ridicară grăbiţi. Decise să nu-i lase timp să-i răspundă - continuă:

- Divorţul meu va începe cel mai probabil în octombrie. Şi nu cred că se va sfârşi înainte de iulie viitor, din cauza lui Fabian. Lungimea lui depinde foarte mult de curviştina lui Nicolae şi puterea pe care-o are asupra lui.

Făcu totuşi o pauză - că nu ţinea musai să monologheze! Dar cum el nu spunea nimic, se aplecă un pic spre el:

- Mâine, Fabian se întoarce acasă; mâine deci, lucrurile se vor întoarce la starea dinaintea acestor ultime zece zile.

Iar de chestia asta nu era deloc sigură; pentru că înainte de acea mini-căsnicie, părerile lor despre viitoarea "jumătate" fuseseră cu siguranţă altele! Gândul ăsta îi umplu ochii de lacrimi; se grăbi să continue:

- Gândeşte-te bine ce vrei să faci de-acum încolo. Mie mi-ar face plăcere să mă suni şi mâine. Decizia însă îţi aparţine.

Se ridică şi se grăbi să-l sărute pe frunte. Alergă pe hol, se repezi la sandale şi la sacoşe...

Plecase. N-avea rost să mai rămână şi în noaptea asta. "Istoria" îi demonstrase că soarta i-l putea scoate pe Nicolae în cale în cele mai nefericite şi nepotrivite momente! Avea de făcut curat, de

gătit... De aprovizionat, mai întâi - frigiderul era gol!

În plus, aveau amândoi nevoie de timp de gândire. De-ăla adevărat, cu comprese reci pe frunte şi picioarele în ligheanul cu apă! Dacă se înhămau la căsnicie, trebuiau să tragă amândoi în aceeaşi direcţie. Sau măcar să nu tragă unul hăis şi unul cea! Trebuiau să se înţeleagă omeneşte, să nu ajungă la păruială... Nicolae o lovise o singură dată - în noaptea de 23 decembrie, când se întorsese de la curviştină iar ea ţipase la el. Nu putea presupune că Eduard va fi la fel de galanton şi nu va încerca să-şi impună punctele de vedere inclusiv cu pumnul. Spre deosebire de Nicolae, Eduard era o fire agitată, activă; era şi mai tânăr, şi mult mai atent la ea şi sentimentele ei... El chiar o va urmări, dacă i se va părea lui că era ceva în neregulă cu ea! Şi, dacă i se părea lui că bănuielile îi erau întemeiate, chiar el o va duce după aceea la Spitalul de Urgenţă şi-o va implora să declare că o atacaseră nişte indivizi...

De fapt, era vorba despre decizia lui. Ea avea 38 de ani şi-un băiat în clasa a şaptea. Nu prea-şi mai permitea să facă nazuri. Ea oscila, oricum, între Nicolae şi Eduard. Aşa că trebuia să ştie opinia lui Eduard, ca să ştie şi ea ce-avea de făcut începând de mâine seară! Ştia cum "să-l monteze" pe Fabian ca să-şi convingă tatăl să mai încerce o dată cu nevasta din acte; nu ştia, de fapt, dacă asta voia ea să obţină de la Nicolae!

Întinse mâna şi opri taxiul: să se ducă acasă, la şmotru şi oale, şi să încerce să nu se mai gândească la nimic, până suna Eduard.

Nicolae

Era aproape unşpe noaptea. Renata dormea dusă, răsucită şi "împrăştiată" în tot pătuţul. El o ţinea pe Carina în braţe; avea sentimentul că şi ea se uita la Găluşcă...

Ah! La naiba! Iubita lui tocmai scăpase un suspin! Încercă s-o întoarcă spre el, dar Carina nu se lăsă răsucită, ci şopti:

- Doamne, cât aş vrea să nu pleci!

Oftă greu... Se ridică mai sus pe pernă, ca să se poată apleca asupra ei:

- Îţi jur că revelionul ăsta îl facem în patru!

- Nu-mi jura nimic. Nu-mi promite nimic... Mâine, te rog să pleci înainte să se trezească ea.

- Bine.

- Şi te rog să nu mă suni mâine.

- ... Bine.

O privea lung; îi vedea chipul trist şi-i venea să urle... O trase uşor spre el:

- Vreau să te muţi.

- Unde? Cu ce? Şi cum - că mai am 22 de ani de plătit la garsoniera asta!

- Ţi-o plătesc eu. Şi pe urmă faci un schimb şi te muţi la patru camere. Să te uiţi mâine prin anunţuri, te rog. Patru camere, cât mai apropiate de Obor - să fie aproape şi de-ai mei, şi de-ai tăi.

Ochii albaştri se măriră mult; Carina se întoarse de bunăvoie spre el, uimită probabil de graba lui... Zâmbi:

- E momentul ideal pentru imobiliare. În plus, trebuie să-mi golesc contul înainte să bag divorţul, nu după. Adică luna asta sau în august, cel mai târziu.

- Te grăbeşti.

Atinse uşor obrazul îngrijorat:

- Nu mai pot...

- Şi Fabian?

- Fabian are 13 ani şi-o inteligenţă peste medie. De mâine, o să-i transmit tot felul de semnale şi indicii; iar în august o să-l cunoaşteţi şi voi.

- Nicolae,

- Aşa că, până în octombrie, va înţelege de ce noi ne mutăm la patru camere iar el va veni cu noi.

- Fabian e un tânăr foarte sensibil. Şi-şi iubeşte foarte mult mama! Nu turna toate veştile astea peste el ca un duş rece! Îţi dai seama că azi, acum, el nu suspectează nimic nici măcar despre mine?

Trase aer în piept, dar Carina continuă:

- Ce reacţie o să aibă când o să audă de Renata? Dar când o s-o vadă? Îţi dai seama ce

Puse degetul peste buzele ei, pentru că voia să-i şi răspundă:

- Va avea reacţia normală şi firească. După care o să-i treacă şocul şi va avea altă reacţie normală şi firească. Şi-apoi lucrurile vor intra în normal. Nu te mai îngrijora pentru el! Crede-mă că ştiu ce soi de copil am! O să fie bine!

Ochii albaştri îi arătau neîncrederea; dar gura frumoasă, senzuală, nu mai spunea nimic... O sărută uşor:

- Iar cu cât găseşti mai repede apartamentul ăla, cu atât mai repede pot să bag divorţul.

Nu, nu spunea nimic; doar îl privea şi încerca să-i arate gândurile ei, temerile ei... Îşi compuse un chip extrem de serios:

- Te rog eu mult de tot să-l găseşti cât poţi tu de repede!

- OK. Mâine mă uit pe anunţuri şi fac o selecţie.

Bun! O sărută... şi lăsă capul pe pernă, lângă ea. O privea lung; îşi dădea seama că vor trece cam trei luni, până să stea din nou aşa, noaptea, şi s-o privească în voie... şi-şi dădea seama că nu se poate supăra pe ea pentru acel "să nu mă suni mâine"...

- ... BCR-ul îmi dă voie să cedez contractul meu de credit? Poftim?

- Mă gândeam să bag nişte anunţuri de genul "Proprietar de garsonieră luată cu credit, vând

Se grăbi să o întrerupă:

- Nici să nu te gândeşti!

Şi-acum nu-l întreba de ce; pentru că îl iubea şi-l aşeza chiar ea pe postul de "cap de familie", dându-i astfel decizia finală, definitivă şi irevocabilă... Se grăbi să-şi motiveze reacţia:

- Îmi subţiez contul şi achit garsoniera - asta e extrem de urgent. N-ar trebui să fie greu să găsim o băbuţă care să vrea să dea patru camere costisitoare pe garsoniera asta - şi-atunci golesc contul complet. Singurul inconvenient e noul apartament neamenajat; dar, cu o echipă bună de muncitori, patru camere pot fi gata într-o lună. Iar tu cred că poţi să dormi mai mult la ai tăi; ca să nu inhaleze Găluşca atâta praf. Sau, dacă nu vrei să stai la ai tăi, pot să te mut la mama...

Şi ridică o sprânceană, iar Carina bufni în râs... Continuă:

- Sau vă pot închiria un apartament la Marriott...

Din fericire, Carina râdea. Îi alungase gândurile alea negre din minte - acum putea s-o sărute şi să-i spună noapte bună. Şi s-o adoarmă cumva cât mai repede, ca să nu-i zboare iar gândul la ziua de mâine...

Denisa

Privea lung tavanul. Terminase treaba pe la zece, era aproape miezul nopţii iar ea se gândea... Se gândea şi aştepta. Eduard ştia că e singură acasă; totuşi, n-o sunase. Poate-l va suna ea, pe la şi jumate... Deşi, poate că se dusese şi el acasă! De ce să mai rămână în casa de la Romană, singur cuc? Şi-atunci, n-ar fi fost tocmai bine să-l sune după miezul nopţii...

De fapt, nu era foarte sigură că voia să afle azi, acum, părerea lui! La urma urmei, el

Piuitul violent o sperie de-a binelea. Fusese mult prea linişte, iar soneria era setată la maximum! Apăsă butonul verde:

- Da.

- Bună.

- Bună.
- Te-am trezit?
- Nu.

O secundă de tăcere; profită de ea şi ascultă, atentă... Nu se auzea nici televizorul, nici balena, nici traficul ori motorul. Trăgea deci concluzia că Eduard era la Romană. Şi se gândise până acum la cuvintele ei.

- M-am gândit la cuvintele tale.

La naiba! Se gândise şi luase deja o decizie! Acum... Cum i-o fi norocul, nu? Simţea despărţirea plutind în aer; în opinia ei, tăcerea lui Eduard era cea mai puternică dovadă că o sunase ca să-i spună că totul se terminase! Aştepta deci verdictul - rostirea sentinţei. Şi era tristă... Aştepta...

- Te iubesc.

Oo, Doamne! Se grăbi să răspundă:

- Şi eu te iubesc, deşi am dificultăţi mari în a-ţi arăta şi ţie asta. Chiar dacă ştiu că asta te îndepărtează de mine, pur şi simplu nu pot...

- Ştiu. Mi-am dat seama că n-ai fi stat patru ani jumate cu mine doar ca să nu te plictiseşti singură. Te-am sunat să-ţi spun că abia aştept să termini divorţul.

Şi-acum de ce tăcea? Se aştepta ca ea să spună "Şi eu"? Nici gând! Eduard continuă:

- Am vorbit cu avocatul; l-am sunat în disperare, până a răspuns. Mi-a zis că, într-adevăr, la tine poate dura mai mult din cauza băiatului. Dar m-a asigurat că totul poate merge repede în privinţa mea, dacă ne înţelegem asupra bunurilor; şi m-a sfătuit să o conving pe Geanina să păstrez eu casa, iar ea să ia firma şi magazinele. Nu ştiu; o să încerc s-o fac să accepte târgul, dat fiind faptul că taică-su are ditamai casa la curte...

Aşa deci! Vorbise cu avocatul, după ce ea plecase în fugă - şi uite că discutaseră "chestii practice"! Bun!

- Nu cred că o să vrei să te muţi la mine. Nu ştiu; dar eu aşa simt! Oricum, nu cred că ai veni împreună cu băiatul la mine, în clipa în care Geanina va ieşi pe uşă! Ca să nu mai vorbim despre Fabian, care va trebui să se despartă de camera lui pentru că aşa vrea mama lui.

- Fabian

- Fabian se va gândi că eu te-am pisălogit la cap să vă mutaţi la mine. Şi-o să creadă oricum că eu sunt principalul motiv pentru divorţul vostru. Deci, pentru început, cred că ar fi bine să ne vedem ca până acum. Şi cum amanta lui Nicolae are casă, el se va muta la ea iar tu vei rămâne cu băiatul acolo. Probabil că voi veni eu în vizită; probabil că veţi veni şi voi la mine... Şi mă încurajez singurel amintindu-mi că, pe vremea când veneam cu flori şi bomboane, zâmbeai mult mai mult...

- Ştii bine că nu tu eşti de vină pentru schimbarea mea.

- Ştiu că Nicolae e un factor de stres foarte puternic pentru tine. Şi el, şi îngrijorarea apropo de Fabian şi decizia lui. Poate că, după ce el dispare iar băiatul se hotărăşte cu cine vrea să stea, lucrurile se vor schimba puţin în opinia ta. Şi în opinia mea.

Ei, la dracu!

- Eşti dispusă să

Scăpă un suspin şi-l întrerupse cu fermitate:

- Sunt dispusă să încercăm până în ultima clipă! Până mă bagă-n groapă!

- Denisa, te rog să te linişteşti. Nu te-am sunat ca să pun punct; te-am sunat ca să te rog să ai răbdare. Şi să nu pui tu punct.

Mm... Îşi trecu uşor mâna prin păr:

- Eu nu pun punct.
- Nici eu.

Se liniştise. Mai suspina, pentru că tensiunea aia fusese extrem de puternică, dar se simţea mult mai liniştită. Tonul lui Eduard deveni şăgalnic:

- Şi ce face tigroaica mea?

- Uite, stă în patul în care a rămas izul tău de after-shave şi se gândeşte la balaur...

- Serios? Şi-ar vrea tigroaica mea să vină balaurul şi să-i pună uşa jos dintr-o singură suflare?

- Păi dacă balaurul vrea să vină, n-are de ce să se ia de uşă - că o descui eu, de bunăvoie...

- Fii cuminte, tigroaică mică!

Acum râdeau. Ciudaţi mai erau şi ei! Acum plângeau, acum râdeau, de parcă erau maniaco-depresivi sau drogaţi...

- ... Chiar n-ai vrut să rămâi şi azi cu mine?

- Am preferat să ajung eu prima; să fac curat, să iau ceva de mâncare... Să mă asigur că nu "plantează" cine ştie ce rahat prin casă, să-l găsească Fabian...

- Ai dreptate. În plus, cred că vă aşteaptă o discuţie dură apropo de venirea mea în apartamentul lui.

- Să fii sigur de asta!

- Un singur lucru îţi spun: dacă ridică mâna la tine, vin şi-l calc în picioare.

- Eduţu,

- Şi-o să-l aducă Ambulanţa cu targa la tribunal, la înfăţişări!

- Eduţu, stai liniştit.

- Stau foarte liniştit; dar să-l ferească Sfântul să-i vină ideea să te lovească!

- N-o să-i vină. Ne-am conversat prin bileţele, am ajuns la un consens aşa că discuţia de mâine va decurge cu calm.

- ... Eşti sigură?

- Garantez. Mai ales că eu am ajuns prima acasă...

- Aha... Şi totuşi, mi-e aşa de dor de tine! M-am obişnuit cu nărav zilele astea!

- Ştiu cum e: şi eu m-am obişnuit cu tine!

- Şi ştii de ce mă oftic la culme? Că n-am apucat să te învăţ să joci table!

I-auzi!

- Ei, lasă; că nici eu nu te-am învăţat bridge! Dar o să avem o viaţă la dispoziţie şi pentru asta!

- Evident! Şi ziceai că stai în pat?

- Stau în pat, pe întuneric, cu ochii-n tavan...

- Tot în pat stau şi eu; să-ţi spun cu ce sunt îmbrăcat?

Doamne, trăznit soi de om! Bufni în râs:

- Eduţu, fii cuminte!

- Păi ce, fac eu ceva? Stau cuminte în pat, nu mişc, nu suflu...

- Fii cuminte, că acu' fac comandă la taxi!

- Ba nu-s cuminte deloc! Vrei să-ţi fac eu comandă la taxi?

Negă încet cu capul:

- Nu mai vorbi aşa! Ştii ce dor mi-e de tine?

- Ştiu; că şi mie mi-e îngrozitor de dor de tine...

Ciudat; dar avea sentimentul că "se cam scursese" când auzise răspunsul lui! Oare... Ia să facă ea o probă! Închise ochii şi şopti încet:

- Te iubesc...

- Şi eu te iubesc...

Mm, ce ciudat se simţea! Îi crescuse tensiunea! Să fie oare primul semn spre... romantism?

- Te las să te odihneşti.

- Culcă-te şi tu.

- Noapte bună, tigroaică mică.

- Noapte bună, Eduţu...

Apăsă butonul roşu şi reveni spre tavan. Era din nou linişte...

Deci Eduard rămânea "pe baricade". Eduard voia să încerce măcar! Reuşise să vorbească cu avocatul, şi cu siguranţă va reuşi să termine primul de divorţat! La cât de activ, isteţ şi descurcăreţ

era el...

Cu siguranţă, după ce Nicolae va dispare din peisaj iar Fabian va începe să se gândească la posibilitatea coabitării sub acelaşi acoperiş cu prietenul ei, se va linişti şi ea. Iar cuvintele lui Eduard i se vor părea altfel. Acum avea pur şi simplu mult prea multe pe cap, ca să se poată concentra asupra balaurului ei! Dar imediat cum Nicolae pleca la curvştină, ştia că va începe un aflux de flori şi cadouri, bomboane, prăjituri, declaraţii de dragoste...

Toate or să fie altfel. Momentan, trebuia să se culce. Ca să fie odihnită mâine, când venea Nicolae acasă. Chiar dacă lămuriseră problema "pe hârtie", ştia că nu va scăpa de înţepăturile verbale. Voia să fie în formă, să-i dea imediat răspunsul!

21 iulie 2010 - miercuri

Carina

Se sprijinea de tocul uşii de la cameră. Îl privea lung; el se încălţa, încruntat... Gata. Acum o să ia diplomatul şi geanta de voiaj şi-o să plece. Iar ea o să încuie uşa... o să se întoarcă în cameră... o să se aşeze pe marginea patului şi-o să plângă. Renata dormea dusă; va putea deci să-şi plângă în voie suferinţa, neputinţa, furia...

Nicolae se repezi şi-o cuprinse cu braţele:

- Să nu plângi! Auzi?

Aproba grăbită, că el nu trebuia să ştie ce făcea ea după ce încuia uşa...

- Să cauţi apartamentul! Te rog eu mult! Un apartament mare, frumos, într-o zonă apropiată de Obor! Bine?

- Bine.

- Şi să nu plângi!

O săruta, pentru că nici el nu era mai "binedispus" acum... Avea ochii plini de lacrimi - şi n-avea nici o idee despre cum să-i ascundă de el! O să-l supere şi mai rău cu plânsul ei! Nicolae îi dădu drumul şi se grăbi să iasă, ascunzându-şi chipul de ochii ei:

- Vorbim! Mă suni dacă se întâmplă ceva!

Şopti stins:

- OK. Să ai grijă...

La dracu! Presimţea că şi el avea lacrimi în ochi! Iar în condiţiile în care el tocmai se repezise la scări ca să nu trebuiască să aştepte liftul cu spatele la ea, se grăbi să închidă uşa. Că, la urma urmei, se ducea în Colentina - nu pleca să lupte în Afganistan!

Zâmbi slab: sigur că nu pleca la război! Iar ea nu era arestată în casă! Era de-ajuns să ia fata, să se urce-n tramvaiul 34 şi-apoi în tramvaiul 21 şi să se ducă la McDonald's-ul de la podul Colentina! Şi să-i dea apoi un telefon - în două minute, el se aşeza lângă ele la masă! Deci soluţii existau... în caz că nu mai putea deloc-deloc...

Intră în cameră şi se aşeză pe marginea patului: privi lung Găluşcuţa... Hai, gata! Că fata vedea moaca ei lungă şi plânsă şi bineînţeles că se întrista şi plângea şi ea! Ia să se ducă să pregătească micul dejun şi să termine cu prostiile! Avea de căutat nişte apartamente cu patru camere, şi-avea nevoie de minte limpede şi burtă plină pentru asta!

Nicolae

Oftă greu şi coborî de la volan. Audi-ul piui; se întoarse spre bloc, ridică privirea... Nu; ar fi fost o minune să-şi găsească mama pe balcon! Aşa că îşi şterse lacrimile şi porni spre scara blocului.

Cedase, ca un fraier; se lăsase copleşit de momentul ăla nenorocit şi-i venise să plângă. Şi nu mai apucase s-o liniştească un pic. Carina plângea în momentele astea; şi el plânsese. Se urcase la volan, intrase în trafic, făcuse dreapta pe prima străduţă şi parcase. Şi plânsese acolo din tot sufletul! Dar măcar se liniştise...

Urma confruntarea cu tatăl lui. Urma o discuţie extrem de dură, în care mama lui va recurge la toate metodele posibile pentru a-l determina pe soţul ei s-o lase mai moale. La urma urmei, îl înţelegea - era tatăl lui şi nu putea să-i spună: "Divorţează, mă! Toată morala şi toate lecţiile mele despre viaţa de familie sunt apă de ploaie, aşa că fugi cât mai repede la tribunal şi divorţează! Leagă băiatul cu funia de portieră şi ia-l cu tine; şi divorţează, las-o, jecmăneşte-o de fiecare leuţ câştigat la CEC, după care ia-i şi casa şi maşina şi las-o să moară de foame sub un pod!" Sigur, nici

varianta "Iartă şi uită şi leagă-te de ea cu fir de mătase" nu era realistă. În concluzie, o să audă nişte răcnete uşor nedefinite...

Apăsă soneria şi încercă să zâmbească; vizorul se lumină, uşa se deschise larg iar mama lui îl prinse de braţ şi-l smuci la propriu înăuntru:

- Aoleu! Ce-ai păţit? Ce s-a întâmplat?

- Mă întorc în Colentina.

- ... Ce-ai spus?

- Azi vine Fabian din tabără. Trebuie să mă întorc în apartament, lângă Denisa.

- ... Sper că n-ai făcut vreo tâmpenie cu Carina!

- Nu, Doamne fereşte! Dealtfel i-am dat o sarcină; şi-am venit să mă sfătuiesc şi cu tine.

- Păi hai înăuntru atunci, să ne sfătuim! Că şi eu vreau să mă sfătuiesc cu tine!

Fu tras în bucătărie, iar uşa se închise scurt:

- Stai jos. Mănânci ceva?

- Nu; nu pot.

- N-ai mâncat nimic, nu?

Negă scurt cu capul, iar mama lui îi puse în faţă ditamai tava cu prăjiturele:

- Ia şi ronţăie.

Miroseau foarte bine - prăjiturele făcute în casă! Erau călduţe, semn că ea se trezise dis-de-dimineaţă ca să le facă. Luă una... iar mintea îi jucă o festă urâtă. Mintea i-o aşeză în faţa ochilor pe Renata, râzând, îndesând degeţelele în bunătăţurile din tavă... Lăsă prăjitura la locul ei:

- Nu; nu pot. Mamă, săptămâna viitoare depun dosarul de divorţ.

- Bravo! În sfârşit! Da' ce scrii în el?

- Nu ştiu; o să vorbesc azi cu Denisa, să vedem ce zice şi ea.

- Păi eu zic să vă înţelegeţi amiabil!

- Asta nu se poate, pentru că amândoi îl vrem pe Fabian. Nu pot să-i spun că-i las casa şi maşina dacă-mi lasă copilul; că dacă află Fabian ce idei îmi trec prin minte, îl pierd!

- Aici cam ai dreptate... Auzi? Nu vrei să vorbesc eu cu Fabian?

- Despre divorţ? Nu.

- De ce? Că eu ştiu cum să-l iau! Din clasa întâi, am stat cu el cel puţin după-amiezele; crede-mă că mă descurc!

- Ştiu că te descurci, dar nu vreau să vorbeşti tu cu el. E problema mea, divorţul meu, aşa că vorbesc eu.

- Bine! Eu doar ţi-am spus că pot să vorbesc cu el! Tu decizi dacă-mi dai sau nu sarcina asta...

Aprobă, privind lung prăjiturelele... Şopti, zâmbind slab:

- Ştii cum a fost? Un vis! Cum să-ţi spun... Visele mele cele mai frumoase erau oribile, faţă de cum au fost ultimele nouă zile!

- Mă bucur mult să aud asta. Meriţi o femeie cu capul pe umeri şi suflet în ea; o meriţi din plin. Dacă ai fi fost un om rău, aş fi înţeles să te pedepsească Dumnezeu cu pacostea aia de Denisa; dar aşa...

- Apropo de Denisa; joi, am prins-o cu Eduţu în sufragerie.

După două-trei secunde de uimire, mama lui îşi trase un scaun şi se aşeză. Şi-l privi lung, tăcând mâlc...

- M-am dus să-mi iau haine curate; când am deschis uşa, s-a repezit şi-a încuiat uşa de la sufragerie. M-am prefăcut că plec şi-am aşteptat în dormitor. Le-am ascultat discuţia şi mi-am dat seama ce-i în capul ei acum. Plănuieşte, bineînţeles, să-l ţină pe Fabian lângă ea. Se bazează probabil pe gândul că dosarul ăla cu poze pe care i l-am pus cândva sub nas a rămas la ea - şi l-a ars, sau l-a tocat mărunt-mărunt la serviciu. Dar eu ştiu sigur că mai există o copie - deci am şi probe, în caz că-mi face probleme la tribunal. Mamă, eu mi-am făcut un plan. Şi vreau să te rog să te gândeşti şi tu la el şi să-mi zici părerea ta obiectivă.

- Te ascult.

- ... Luna asta, vreau să-i plătesc Carinei creditul cu care a luat garsoniera. Pe de-o parte, îmi subţiez contul; pe de altă parte, îi dau ei posibilitatea să o vândă, sau să facă schimb de locuinţă. Pentru că, până la sfârşitul lui august, vreau să le văd mutate la patru camere.

Mama lui făcuse ochii mari-mari de tot... Continuă:

- Ceea ce-mi permite mie să golesc contul ăla rău de tot. În septembrie, ea renovează şi mobilează cele patru camere. Denisa nu va şti că eu depun săptămâna viitoare divorţul; va primi citaţia cândva în august, ceea ce-mi dă mie suficient timp ca să-l fac pe Fabian să înţeleagă ce se întâmplă şi ce-i pregătesc.

Mama lui trecuse de la starea de uimire totală la cea de freamăt incontrolabil... Zâmbi:

- Iar în octombrie, după prima înfăţişare - care va coincide cu prima ceartă "ca la carte" -, îmi iau hainele şi băiatul şi mă mut cu fetele. Opreşte-te.

Că se pregătise să-şi turuie bucuria!

- Nu spune nimic acum. Gândeşte-te foarte bine la ceea ce ţi-am spus, imaginează-ţi amănuntele, insereaz-o cumva pe Denisa în planul meu şi imaginează-ţi ce părere o să aibă Fabian despre Carina şi mai ales despre Renata.

- Să te îngrijorezi pentru părerea lui apropo de tine! Că, în ochii lui, tu vei fi principalul vinovat pentru apariţia Renatei! Carina e tânără şi leşinată toată după tine; iar fetiţa a apărut pentru că tu i-ai lăsat Carinei impresia că o să-ţi părăseşti nevasta şi-o să te însori cu ea. Aşa va calcula băiatul tău atunci când va fi furios pe divorţul vostru.

- Iar atunci când va calcula aşa, eu o să-i amintesc că Denisa a fost prima care-a călcat în afara căsniciei, că Eduţu există de patru ani jumate deja

- Patru ani jumate? Pe-asta de unde-ai aflat-o?

- Am auzit-o joia trecută, cât am stat ascuns în dormitor.

- ... Poţi să-i spui băiatului tot ce vrei tu să-i spui! Dar mă îndoiesc că vei nimeri momentul optim - pentru că Fabian nu e un vorbăreţ. E retras şi tăcut. Aşa că vă va calcula pe amândoi mental, pe tăcute!

- O fi el retras şi tăcut - dar de data asta n-am să-l las să tragă singur concluzii. După ce depun dosarul de divorţ, o să-l invit la o plimbare cu maşina. O să-l duc la pădurea Băneasa, sau într-un loc pustiu, şi-o să-i spun tot adevărul. Şi despre divorţ, şi despre Denisa şi Eduţu, despre Carina, despre apariţia Renatei... O să-i arăt şi dosarul de divorţ, şi dosarul cu poze. După care o să stăm de vorbă despre toate astea. Şi-o să înţeleagă corect câtă vină am eu şi câtă vină are maică-sa.

- Asta va funcţiona numai în măsura în care vei recunoaşte cinstit partea ta de vină.

- Nu intenţionez s-o pictez pe Denisa cu negru catran doar ca să par eu mai alb. Fabian judecă foarte bine pentru vârsta lui; în plus, ştiu că Denisa se va repezi să mă înnegrească pe mine. Iar băiatul, informat deja de mine, va sesiza asta...

Zâmbea cu subînţeles... Hei, gata! Trebuia să plece din faţa tăvii, dacă voia să nu revadă cu ochii minţii imaginea Găluşcuţei avântându-se în prăjiturele! Şi să plângă iar! Se ridică:

- Pornesc spre casă.

- Bine, puiule. La ce oră vine Fabian?

- La cinci, teoretic. Practic, cu siguranţă trenul va avea întârziere.

- Du-te acasă atunci şi discută cu ea. E poate singura voastră ocazie de-a discuta deschis problema divorţului. Împărţiţi-vă bunurile, vorbiţi despre Fabian, stabiliţi o chestie certă! Că n-are rost să vă lungiţi ani întregi cu divorţul! Dacă-l iei cu tine pe

Fabian, ştiu sigur că n-ai să-l ţii legat de calorifer! Şi sunt sigură că n-ar sta băiatul legat de caloriferul maică-sii! Aşa că puteţi găsi o formulă de compromis, până se hotărăşte el cu cine vrea să rămână definitiv.

- Corect. Cea mai importantă e părerea lui. Dacă el ascultă şi cântăreşte toţi oamenii şi toate faptele, după care decide să rămână cu maică-sa, să ştii că n-am să mă opun.

Mama lui clătină dezaprobatoare capul:

- Nicolae, Nicolae! Ce te mai duce Denisa de nas, Nicolae! Tu nu-ţi dai seama ce e capabilă să-i spună copilului, ca să-l facă să te urască!

- Nu e vorba de ea. E vorba de el. De sufletul lui, de sentimentele lui, de lacrimile lui... Ce voiai să-mi zici?

- ... Voiam să-ţi zic ceva?

- Păi ai zis că vrei să te sfătuieşti cu mine!

- ... Ah, da! Crezi că Carina o să fie de acord să ieşim toate trei într-un parc, într-o zi?

- Bineînţeles. O să-i spun să te sune ea, să stabiliţi.

- Da' de ce nu-mi dai tu numărul ei? S-o sun eu?!

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Ca să nu-l găsească tata. Că e-n stare fie s-o sune şi să-i zbiere să mă lase în pace, fie să-i dea Denisei numărul de telefon. Ambele variante sunt de evitat...

- Evident! Bine; aştept să mă suni!

- Te sun, să-mi spui calculul tău. Sărut mâna.

- Să trăieşti.

Apăsa nervos butonul liftului; cabina urca încet, că era bloc de pensionari...

Se ducea în Colentina. În apartamentul din Colentina. Acolo nu mai era "acasă"; începând din 12 iulie, "acasă" era garsoniera de la Piaţa Iancului.

Se ducea deci în Colentina ca să discute cu Denisa. Era important să rămână calm, să discute deschis cu ea şi să caute o rezolvare amiabilă la divorţ şi partaj. Şi mai ales la încredinţarea copilului! Acolo va fi adevărata luptă! Poate putea să-i propună un soi de "program fotbalistic", ceva de genul "o săptămână cu mama, o săptămână cu tata"... Deşi judecătorii nu vor accepta niciodată asemenea idee "creaţă"... Ea se va feri de acea idee, ştiind că timpul petrecut cu tata putea fi mai plăcut decât cel petrecut cu mama...

Va încerca să fie foarte calm. Va încerca s-o stârnească şi să tacă - şi s-o asculte. De cuvintele de azi depindea reuşita divorţului lui!

Denisa

Mesteca în oală. N-avea nici un chef, dar nici lenevitul la televizor nu era o opţiune! Nicolae îi scrisese să nu gătească, pentru că mergeau la un restaurant. Ea gătea totuşi - Fabian ajungea în gară după-amiază, dar ei doi trebuiau să mănânce prânzul înainte, nu? Nu voia să i se amintească, pe un ton înţepător, că până la pronunţarea divorţului ea se numea "femeie căsătorită"; Nicolae i-ar fi spus asta de faţă cu Fabian, fericit că mai câştiga un punct în ochii băiatului! Aşa că gătea.

Ciorbă de perişoare cu smântână şi pilaf cu pui. Amândouă îi ieşeau delicioase în 99% din cazuri; mesteca deci...

Imediat cum apărea şi Nicolae, va redeschide discuţia despre "accidentul" de joi. Dacă el o pocnea în jurul prânzului, vânătaia va atinge proporţii maxime exact când intra trenu-n gară! Sigur, băiatul ar fi ţipat la taică-su, iar taică-su i-ar fi povestit, pe acelaşi ton, cum o prinsese pe ea cu alt bărbat în casă! Numai că ea va ţipa unele lucruri despre venirea lui acasă doar ca să ia haine curate. Va fi o nebunie - dar merita efortul! Băiatul va afla astfel că părinţii lui vor divorţa; în plus, va vedea cu ochii lui că tatăl avea apucături violente. Nicolae va pierde nişte puncte foarte valoroase...

Deşi hota vâjâia serios, auzi cheia răsucindu-se în broască. Nu se clinti din faţa aragazului; după câteva secunde, auzi un foşnet pe hol. Şi apoi paşii intrară în bucătărie. Lăsă lingura pe farfurioară şi se întoarse spre el:

- Bună.

- Bună.

Era serios - extrem de serios! Era pregătit să-i scoată plombele "din palme" - câte-o lovitură pentru fiecare minut petrecut de el în camera lui Fabian, atent la steluţele pe care le arunca Eduard prin sufragerie! Aşa că îl privi drept:

- Înainte de toate, îţi cer scuze pentru scena neplăcută de săptămâna trecută.

Ochii căprui o priveau lung. Ea era calmă - aştepta lovitura. Avea nevoie de vânătaia aia, ca să-i explice lui Fabian de ce era nevoită să divorţeze! Hai, nu se-apuca? Nicolae porni spre dulapurile suspendate:

- Ţi-am acceptat scuzele încă de-atunci. Dacă tu vrei să te ocupi personal de problema locativă, e treaba ta, alegerea ta! N-am de ce "să te luminez" eu...

Soţul ei scosese cutia cu pliculeţe de ceai. Căuta unul anume, probabil cu aromă de lămâie...

Deci n-o pocnea acum! Păcat - mare păcat! Avea nevoie de-un motiv puternic pentru a rosti cuvântul "divorţ" la urechea lui Fabian; se părea însă că nu-l va primi azi... Aşa că reveni spre aragaz. Şi mestecă în oală...

Nicolae

Mda; n-avea ce să-i reproşeze! Ea se întorsese aseară; făcuse casa "bec", maşina de spălat îşi făcea conştiincioasă datoria chiar acum, balconul era pe jumătate plin, oalele din bucătărie emanau mirosuri îmbietoare... Nu avea ce să-i reproşeze!

Împinse costumul în şifonier şi se grăbi să iasă. Traversă holul, intră în camera lui Fabian şi închise uşa. Răsuci cheia...

Şi-acum, privi lung în jur, încercând să-şi dea seama unde putea ascunde Denisa o pereche de bikini roşii din dantelă. Grea sarcină, dată fiind dimensiunea redusă...

Sub pat... Nu. În şifonier ar fi fost stupid să-i ascundă! După pat?... Nu. Pe calorifer? Nu. După calorifer?... Nu. Pe lângă şifonier?... În dreapta nu... În stânga nu... La birou nu... Cele mai bine ascunse lucruri erau cele aşezate la vedere. Deci, la vedere! Pe mobilă... Pe lângă calculator... Porni calculatorul şi se întoarse spre şevalet. Examină fiecare cârpă în parte - că era în stare să-i azvârle sub formă de cârpă pentru şters pensulele! Nu. Pe desktop era ceva nou? Încerca să se concentreze şi nu prea reuşea - după calculele lui, Denisa ar fi trebuit să încerce măcar să-i însceneze lui o porcărie. Aşa i s-ar fi părut normal! Dar poate că ea nu se grăbea atât de tare să divorţeze. Poate că ea mai avea unele nelămuriri apropo de Eduţu şi intenţiile lui! O să deschidă discuţia azi, în bucătărie...

Calculatorul era "curat". Camera băiatului părea "curată". Să verifice şi sufrageria... şi să încerce să-şi dea seama care era planul nevestei lui! Că avea cu siguranţă un plan!

Denisa

Nicolae verificase casa. Întâi camera lui Fabian, unde chiar ar fi fost o prostie din partea ei să-i "planteze" ceva compromiţător! Verificase şi sufrageria. Şi, bulversat probabil de faptul că nu găsise nimic, devenise neatent - se dusese să facă un duş. Lăsându-i astfel ei timp suficient să "planteze" acum nişte danteluţe roşii...

Nu; nu-i "planta" nimic. Nu voia să-l acuze de lucruri neadevărate - pentru că el terminase Dreptul şi se pricepea foarte bine la cuvinte. Ea tăcea şi calcula cifre, la CEC. Deci, într-o confruntare deschisă, cuvintele lui ar fi fost mult mai bine cântărite şi rostite. Ea va acţiona altfel... Ea avea dragostea lui Fabian; o va folosi din plin, atunci când va simţi că putea s-o facă. Şi nu va recurge niciodată la rahaturi de-alea cu danteluţe - că ştia că nu ar fi câştigat nimic cu ele.

Aştepta. Stătea la geam, în bucătărie, şi fuma o ţigară. Îl aştepta să termine duşul, ca să mănânce împreună. Şi-apoi, să discute. Ei doi se înţelegeau foarte bine atunci când discutau cu calm. Voia să ştie care erau calculele lui, după cele zece zile petrecute alături de curviştină. Exista posibilitatea ca blondina aia să fie o foarte bună amantă... şi o viitoare mamă mediocră. Şi cum Nicolae îşi iubea mult băiatul, exista şansa...

Îl cunoştea bine pe Nicolae. Îl cunoştea de mai bine de 14 ani, nu? Ştia ce-i place şi ce nu, ştia ce poate ea face şi cât poate întinde coarda cu el, ştia că n-o lovea decât o dată la zece ani... Aveau tabieturile lor, care nu intrau niciodată în conflict... Oare puteau reînvia mariajul acela? Dacă nu de dragul mariajului, dacă nu din prea multă dragoste unul pentru celălalt, atunci măcar de dragul băiatului... şi-al obişnuinţei! Asta va încerca să înţeleagă, în timpul discuţiei de azi. Deşi vorbise cu Eduard despre divorţ, despre nunta lor, despre mariajul lor... Despre table şi bridge, Nintendo, reparaţiile prin casă şi locul lui în relaţia cu Fabian...

Nu ştia. Nu mai ştia ce vrea, ce încerca să obţină, în ce direcţie voia s-o apuce... Pur şi simplu nu mai ştia ce voia!

Uşa băii se deschise, se închise... Stinse ţigara şi se întoarse spre uşă. Şi-l privi lung:

- Vii la masă?

- Imediat.

Hm; n-o privise, nu se oprise... Doar îi aruncase răspunsul ăla, scurt dar calm... Începu să umple bolurile - dintr-o mâncare delicioasă rezulta un stomac fericit. Iar organismul uman nu putea secreta substanţe certăreţe atunci când cel mai important organ al lui era fericit! Se spunea că iubirea trecea prin stomac; în opinia ei, stomacul genera fericire sau nefericire - după sfaturile papilelor gustative. Puse deci şi borcănaşul cu smântână pe masă şi se aşeză. Paşii se apropiau...

Acum mâncau. În linişte.

- Poftă bună.

- Mulţumesc la fel.

Hm; nu se aşteptase la politeţuri! Iar comportarea lui Nicolae îi arăta clar că acel "să nu găteşti, că cinăm la un restaurant" fusese de fapt un test. Pe care ea îl trecuse cu brio... şi cu smântână peste perişoare delicioase.

Vor discuta după masă.

Nicolae

Mda; n-avea nici un mail. Mihai era un tip tare de treabă, când voia el! Dacă ştia că el e în concediu, încerca să se descurce singur cu toate şi să nu-l deranjeze cu probleme de drept comercial! Un coleg minunat şi-un naş extrem de bun pentru Găluşcă!

Închise laptopul - că şi Denisa terminase de spălat vasele! Se ridică şi scoase două ceşcuţe. În mod excepţional, dat fiind faptul că ea gătise şi se ocupase de casă, el o va servi cu un ness. Şi-apoi vor fuma amândoi şi vor discuta...

Gata; îi puse ceşcuţa în faţă şi se aşeză lângă ea.

- Mulţumesc.

- Cu plăcere.

Îşi aprinse şi el o ţigară. Aştepta... Aştepta...

- Deci sâmbătă suntem invitaţi la un botez, la Giurgiu.

Bună şi tema asta de discuţie! O privi lung:

- Chiar vrei să mergem?

- Trebuie să mergem. E sarcină de serviciu, pentru că şefa mea e naşa...

- Atunci mergem. Îl luăm şi pe Fabian?

- Da; ne-a invitat pe toţi trei.

- OK.

El o privea lung; ea îl privea lung... Coborî privirea spre verighetă; de data asta n-o mai uitase prin geantă. Îi luă mâna şi examină lung acel ineluş din aur... În curând, ineluşele alea două or să sfârşească la amanet. Nu din lipsă de bani, ci din nevoia de-a distruge orice urmă a ultimilor 14 ani - cu bune şi rele, cu bucurii şi necazuri...

Trebuiau să discute despre ei. Despre mariaj. Şi despre divorţ. Ridică deci privirea spre ea şi rosti întrebarea care-o va face pe Denisa să vorbească despre propriile gânduri:

- De ce?

Soţia lui zâmbi slab:

- N-ai să înţelegi niciodată...

Serios? Începu şi el să zâmbească:

- Pune-mă la încercare - s-ar putea să ai o surpriză...

- Când mi-ai adus ultima oară flori?

Deci Denisa se gândea la motivele pentru care ajunseseră acolo. Se gândea că nu discutaseră niciodată despre amanţii lor, despre motivele pe care le avuseseră ca să păşească în afara căsniciei... Oare nevasta lui se gândea şi la împăcare? Asta rămânea de văzut! Momentan, răspunse cu sinceritate la întrebarea ei:

- Când a intrat Fabian în clasa întâi.

- Când am fost ultima oară la o petrecere care să nu fie obligaţie?

- Cam tot pe-atunci.

- Când mi-ai spus ultima oară cuvinte frumoase, care sucesc minţile femeilor?

Aa, încerca să-l facă să se simtă principalul vinovat pentru decizia ei de a-şi găsi un amant! OK, nici o problemă! O va lăsa să se caţere cât mai sus pe scara curajului şi-a acuzelor, dar doar pentru a-i demonstra că scara e din funie - iar el o să i-o taie fără regrete! O ajută deci să urce şi mai sus pe acea scară:

- Cine mai ştie?!

- Şi-atunci ai înţeles de ce?

Ce, gata? Ajunsese sus de tot? OK!

- Da; tu ai înţeles?

- Ce anume?

Acum, să-i taie scara! Încercă să rostească răspicat, cu intonaţia corespunzătoare, ca să fie bine înţeles:

- Că, din cauza modului în care ai încercat să-mi arăţi ce vrei să obţii de la mine, eu am luat decizia de a căuta fericirea sub alt acoperiş?

Căzătura durea rău... Şi totuşi, Denisa îşi găsi repede cuvintele:

- ... Mă îndoiesc că decizia mea te-a împins în braţele ei.

Aa, acum încerca "să paseze măgăreaţa" în cârca iubitei lui! Nu-nu! Nu-i va permite asta! Redeveni deci serios:

- Nu m-a tras ea, să ştii!

Bricheta străluci scurt; nevasta lui tocmai îşi aprinsese altă ţigară! O s-o facă şi el, dar nu chiar acum... Întrebarea nu întârzie foarte mult:

- Apropo - când s-a întâmplat prima oară?

Da' ce voia să calculeze? În fine, nu conta; o să-şi dea el seama, mai târziu!

- De cunoscut, ne-am cunoscut în ianuarie 2008.

Iar asta fusese o lovitură foarte puternică; foarte dureroasă. Denisa tocmai realizase că el îşi cunoscuse iubita la doi ani după ce ea se întinsese în pat lângă Eduţu! Avea dealtfel o mimică ui-

mită... Bufni în râs:

- Da' de ce întrebi?

- Eram curioasă...

Era curioasă! Îi răspunsese la curiozitate! Ce mai urma? Aştepta...

- Presupun că nu e măritată...

Ăsta era al doilea punct în favoarea Carinei, aşa că răspunse:

- Nu, nu e măritată.

- Şi n-are copii.

Trăiască Facultatea de Drept! O privi lung, pătrunzător:

- Eduard are copii? Că însurat ştiu sigur că este! La un moment dat, am avut şi poze cu nevastă-sa! Carina mi-a spus că, în timpul filajului, n-a văzut nici copii, nici pachete de pamperşi; şi mă întrebam dacă lucrurile s-au mai schimbat de-atunci...

Doamne, cât de uimită era! Da' ce mare grozăvie spusese? Că doar dosarul rămăsese la ea, nu? Denisa bâigui, pe-un ton şters:

- Ea a făcut dosarul ăla?

Începu să râdă şi marcă al treilea punct în contul iubitei lui:

- Are mare-mare grijă de mine. Atunci când a simţit că am nevoie de informaţii, mi le-a adus.

Ei bine? Mai avea şi alte curiozităţi?... Nu; Denisa se dezmeticise şi tocmai calculase punctele; i se oferi deci acelaşi zâmbet slab dintotdeauna:

- Înseamnă că ţi-ai bătut mult capul s-o zăpăceşti. Iar asta denotă că ea înseamnă mult pentru tine...

Aşa o fi fost, că prea o zicea cu foc! Aştepta o nouă întrebare, pe care "s-o răstoarne" şi să i-o întoarcă...

- E tot blondă?

- E tot brunet?

- De ce nu vrei să discutăm? De ce te fofilezi?

- Nu mă fofilez deloc! Tu te fofilezi - că te tot întreb de Eduard, dar nu vrei să-mi răspunzi...

Că dacă discutau în şarade despre care dintre amanţi era "mai tare", n-ajungeau nicăieri! Hai - depăşeau momentul întrebărilor de oracol studenţesc? Denisa plecă privirea spre ceşcuţa din faţa ei:

- Eduard e pregătit să divorţeze. Mă aşteaptă pe mine, să fac prima pasul ăsta.

În sfârşit! În sfârşit, discutau constructiv despre lucruri importante! Redeveni deci extrem de serios:

- Şi ai de gând să-l faci?

- Da. În septembrie, atunci când se termină vacanţa judecătorilor.

Oo, ce bine! Scumpa lui nevastă se gândise la toate şi tocmai începuse să urce pe altă scară a curajului! Ia s-o lase să ajungă iar sus şi să-i taie iar funia! Plecă privirea spre propria ceşcuţă:

- OK. Poţi să-l faci cu acordul ambelor părţi - că sunt de acord să divorţăm.

- Nu cred că merge, decât dacă rezolvăm singuri partajarea bunurilor şi custodia lui Fabian.

S-o mai lase să urce, sau să-i taie deja scara? Nu de alta, dar nevasta lui uita că discuta cu un jurist cu 15 ani vechime neîntreruptă-n muncă!

... Se simţea obosit şi mai ales scârbit de jocul ăla de-a vorbitul politicos şi uşor în şarade! Decise deci să nu-şi mai căznească mintea să caute cuvinte meşteşugite şi răspunse după cum simţea nevoia să răspundă:

- Atunci fă-l "clasic"...

- O să vorbesc cu un avocat, să vedem ce se poate face şi cum putem să divorţăm totuşi amiabil şi scurt...

Ei, nu! Că îl credea chiar popândău! O privi lung, pătrunzător:

- Bine; vorbeşte. Iar când are zece minute libere, anunţă-mă şi pe mine. Că dacă nu sunt de faţă la tot ceea ce înseamnă divorţul ăsta, răspund cu "Nu" - şi nu ne mai desparte amiabil.

Denisa sesizase şi privirea, şi tonul tăios, aşa că făcu imediat doi paşi înapoi:

- Bine.

Îşi aprinse a doua ţigară şi-o privi lung:

- Cât ai în cont?

- Nu mult; vreo două mii de lei...

Cee? Denisa îşi privea ţigara; el o privea pe ea şi ştia că avea nişte ochi ireal de mari... Păi la salariul pe care-l avea ea, în contul ăla ar fi trebuit să se fi strâns o mică avere! Soţia lui zâmbi scurt:

- Tu cât ai în cont?

- Vreo două mii de euro.

Uau, ce mirată era!

- Tu? Două mii de euro? Da' ce-a făcut, a zugrăvit cu diamante?

- Nu; i-am zugrăvit eu cu diamante, că merită.

Hai, gata! Că iar ajungeau la partea aia cu "ba al meu e mai tare"! Voia divorţ amiabil? Păi să discute despre partaj, nu?

- Iei tu casa, iar Fabian rămâne cu mine.

Soţia lui îl privi tăios:

- Nici gând!

- Atunci împărţim corect casa; şi-l pierzi şi pe Fabian.

- Ba eu cred că-ţi bagi minţile-n cap! Fabian rămâne cu mine!

- Fabian n-are ce căuta lângă tine şi amantul tău! Şi nevasta lui! Şi cine ştie cine dracu se mai învârte în jurul lor! Fabian o să locuiască cu mine!

- Şi cu curva aia mică şi blondă, nu?

Rânji cu maximă satisfacţie, amintindu-i că el avea ceva ce ei îi lipsea:

- Nu, doar cu mine. Şi cu bunicii lui.

Denisa înţelese imediat cuvintele lui. Şi cum prezenţa bunicilor nu era un avantaj pentru ea la tribunal, pentru că amândoi lucrau 9-17 iar copilul nu putea totuşi să stea nesupravegheat, nevasta lui încercă să deturneze din nou discuţia spre partea cu "ba al meu e mai tare":

- Să înţeleg că n-o iubeşti chiar atât de tare...

- Să înţelegi că nu vreau să mai dau ochii cu tine!

Hei! Femeia asta chiar se credea victorioasă! Se aplecă scurt spre ea şi-i puse în faţa ochilor un index hotărât:

- Şi să mai înţelegi o chestie! Tu n-o să mai ai roluri importante în viaţa băiatului meu. Pe-asta ţi-o garantez eu!

Iar dacă acea femeie mai scotea un sunet acum, o să-i întoarcă faţa la spate!

... Nu, nu mai spunea nimic. I se părea un pic temătoare; şi cum îşi imagina cu uşurinţă mimica de pe propriul chip, îşi dădea seama că Denisei îi era frică de el. Bun! O să-şi amintească asta, în timpul procesului! Se ridică şi ieşi. Şi imediat cum trase uşa bucătăriei, auzi târşitul celuilalt scaun.

Tresări, la auzul bubuiturii puternice! Nevasta lui tocmai azvârlise un recipient de sticlă în uşa bucătăriei! Ei, păi o să-i arate el mintenaş unde-i era locul!

Se răsuci pe-un călcâi, deschise larg uşa şi-o văzu imediat în picioare, lângă geam. Din doi paşi ajunse la ea; o prinse zdravăn de umeri şi-o scutură din toate puterile:

- Şi să ştii că abia aştept să primesc citaţia! Ca să pot să te pocnesc cum trebuie!

O împinse uşor - că voia doar s-o izbească cu spatele de zid, nu s-o întindă afiş pe perete! Încerca s-o omoare din privire... Denisa încerca să-l omoare din ochii furioşi... Şi totuşi, ea nu se grăbea să-l pălmuiască; nici el nu era prea zorit să lungească ceea ce începuse ca o discuţie civilizată şi se sfârşise cu zdruncinături şi ameninţări...

Şi cum Denisei îi era brusc frică de el, decise să profite de asta; păşi cu spatele, fără s-o scape din privire:

- Momentan, nu vreau să te vadă băiatul "fardată". Dar să nu mizezi prea mult pe calmul meu - că s-a cam terminat!

Închise corect uşa bucătăriei...

Păi se pare că nu mai aveau nimic de discutat pe ziua de azi. Aşa că îşi luă laptopul şi se retrase în dormitor. Şi închise uşa - ca să fie clar că nu mai discutau azi.

Laptopul pornea, ascultător...

Ce făcea oare Carina lui acum? Îl rugase, aseară, să nu o sune azi. Ar fi vrut totuşi să-i spună şi ei cum decursese discuţia; şi cum nu putea s-o sune... Să-i scrie, nu? Să-i scrie o scrisoare şi să i-o trimită pe mail - ca să nu stea pe messenger cu ea. N-ar fi vrut să aibă o discuţie; prefera monologul... şi dedicaţia muzicală, desigur!

Să-i scrie deci...

"Bună, iubito.

Mi-ai spus să nu te sun azi; în plus, Denisa e prin preajmă şi nu vreau să ne audă secretele. Dar nu mă pot abţine să nu-ţi transmit cumva veştile bune, aşa că iată-mă cu laptopul pe genunchi...

Am discutat cu ea despre divorţ. E ferm convinsă că ea e cea care divorţează - adică ea depune divorţul, în septembrie, când se termină vacanţa judecătorească. Sărmana nebună îşi închipuie că eu sunt lăcătuş în banca aia, iar registratura tribunalului e o chestie pur teoretică! Am lăsat-o totuşi să creadă ce vrea ea... Am aflat că mai are în cont vreo 2000 de lei, ceea ce-mi aminteşte că săptămâna viitoare îţi achit urgent creditul. Şi-apoi retrag toţi banii şi-ţi deschid ţie un cont. Şi-apoi trebuie neapărat să luăm apartamentul cu patru camere, ca să avem timp să-l renovăm.

Am avut şi o discuţie dură despre Fabian. I-am pus în vedere că băiatul rămâne cu mine, iar prezenţa ei în preajma lui se va reduce la minimum. «Tu n-o să mai ai roluri importante în viaţa băiatului meu.» - aşa i-am spus, înainte să o scutur zdravăn, s-o azvârl în perete şi s-o anunţ că abia aştept să primesc citaţia, ca s-o pot pocni în voie peste bot. Aşa am descoperit că-i este frică de mine. Ceea ce mă bucură mult...

Deci am veşti bune, iubito. Săptămâna viitoare îmi golesc contul. Apoi depun acţiunea de divorţ şi ung pe cine trebuie, ca să primesc termen cât mai repede. Şi-o să primească ea citaţia, în august - şi n-o să poată să mă lovească, pentru că îi este frică de mine...

Şi-aş mai avea o veste. De fapt, am făcut adineauri o constatare - şi vreau s-o ştii şi tu. Mă gândeam la tine, mă gândeam la sentimentele mele şi mi-am dat seama că nu sunt un bun poet. Şi nu pot să-ţi compun versuri. În schimb, o să mă folosesc de versurile unui om mult mai talentat în privinţa asta. Uite ce constatare am făcut eu..."

Şi-acum căuta pe net versurile... Le copia... Le punea în scrisoare... Şi le şi recitea, să fie sigur că nu scria altceva acolo...

"Tenderly she smiles forgiving my mistakes
Getting her to love me was my biggest break
Every place I go, she's inside of me
Giving up her love unconditionally

She shines the sun, she pours the rain
She touches me in places that I can't explain
She's got a powerful hold on me
The kind of hold from which I'd never struggle free

Tell me what you know, tell me is it true
Do you really love me just like I love you
Everything I say, everything I do
It's purely cos' I'm aiming to get hold of you
People tell her she could do better than me
She wouldn't necessarily agree
We've got a thing going on you see
The two of us together for eternity"

Băieţii ăştia de la UB 40 erau mană cerească pentru el! Şi chiar dacă ştia că se comporta ca un licean îndrăgostit, nu se putea abţine! Tocmai pentru că era îndrăgostit... Şi-acum o să adauge că...

"Mi-e foarte dor de tine. Şi dacă n-aş şti că te-aş găsi cu ochii roşii, m-aş urca chiar acum în maşină şi-aş goni pe contrasens... Şi v-aş lua pe amândouă la gară - dar ştiu că m-aş grăbi nepermis de mult...

Te iubesc. Ştii, nu?

Nicolae"

Bun. Acum mail-ul... Ataşamentul... Să-i scrie ceva? Nu. I-l trimise pur şi simplu şi-atât. Şi se mută la calculatorul lui Fabian: azi, în mod special, avea chef să joace *Counter Strike*. Să împuşte pe cineva, ca să nu se ducă să scoată plombe în bucătărie...

Doamne, nu era întreg la cap! La 43 de ani, îi trimitea iubitei lui versuri de prin şlagăre de succes! Exact ca un licean îndrăgostit! Numai oracol îi mai trebuia! Oracol, jurnal şi-un Playboy sub pat! Bufni în râs: se simţea ca la 18 ani! Era îndrăgostit, nu?

Calculatorul pornea greu; habar n-avea ce tot "rodea" acolo, dar era răbdător... Se ridică şi-şi aduse o sticlă cu apă minerală. Şi descoperi pe ecran un mesaj...

Ionuţ, prietenul lui Fabian, era pe messenger. Şi tocmai îi scrisese băiatului lui. Ar fi trebuit să închidă mesajul şi messenger-ul; şi totuşi, decise să citească.

"Salut! Ce bine că ai ajuns acasă! M-am urcat pe pereţi de plictiseală, cât ai lipsit tu!"

Acum, întrebarea era: să-i răspundă? Era tentat să se dea drept Fabian şi să răspundă; dar ştia că Ionuţ şi Fabian erau prieteni la cataramă, şi cu siguranţă băiatul lui va afla de acea "trăznaie". Era deci contraindicat să apese tastele, indiferent ce vedea pe ecran...

"Hei! Ce s-a întâmplat? Iar eşti supărat?"

Cum adică, "iar"? Băiatul lui era supărat? Dar de ce ar fi fost Fabian supărat? Că el nu observase absolut nimic! Ce anume îi ascundea Fabian lui, dar îi spunea lui Ionuţ?

"Iar s-au certat, nu-i aşa?"

Oof, Doamne! Deci asta discuta Fabian cu Nuţu! Aştepta...

"Haai, fruntea sus! Ştii bine că ei se ceartă, ei se-mpacă! Încuie uşa şi gata!"

Ar fi trebuit să-i scrie...

"Chiar nu vrei să vorbeşti cu mine?"

Aa, acum chiar trebuia să-i scrie!

"Ba da, chiar aş vrea foarte mult să vorbesc cu tine."

"Ce bine! Credeam că ai păţit ceva!"

Nu era corect să discute aşa. Se puse deci pe scris.

"Te rog mult să nu ieşi de pe mess. Şi să discuţi deschis şi cinstit cu mine. Fabian e în tren la ora asta. Eu sunt Nicolae, tatăl lui. Şi te rog să vorbeşti cu mine, chiar şi aşa, electronic, pentru că eşti singurul prieten al lui Fabian, vor urma nişte momente foarte grele pentru el şi o să aibă mare nevoie de ajutorul şi sfaturile tale."

Apăsă Enter şi privi lung ecranul... Se ruga Cerului ca Nuţu să-i înţeleagă cuvintele şi să nu se sperie, să nu închidă messenger-ul... În sfârşit!

"Bună ziua."

"Salut. Voiam să mă joc *Counter Strike*, iar Messenger-ul s-a logat singur. Altfel nu apăream cu ID-ul lui."

"Mi-am dat seama."

"În primul rând, te rog să nu-i spui nimic despre discuţia noastră. Să rămână secretul nostru."

"Bineînţeles că nu-i spun nimic! Dar vă rog să nu mă transformaţi în spion..."

"Nu, stai liniştit. Nici măcar nu vreau să te transform în aliatul meu!"

Hai, nu mai scria nimic? Aştepta...

"Deci divorţaţi."

Ptiu, drace! Isteţ puşti! Dar adevărul era că, la 12-13 ani, copiii anului 2010 erau emancipaţi serios şi ştiau o mulţime de lucruri despre oameni şi viaţă! În plus, faptul că Fabian era supărat spunea multe despre comportamentul lor, al părinţilor lui! Băiatul îi simţise!

O să-i scrie... O să-i scrie adevărul, ca să lămurească nelămuririle din mintea acelui puşti şi să-şi justifice viitoarele rugăminţi. Şi-o să fie foarte atent cum şi ce va scrie, pentru că Nuţu putea salva discuţia lor special pentru ochii lui Fabian! Deci... Deci...

Deci, cu sinceritate şi atenţie mare la cuvinte şi exprimare!

"Mama lui are un prieten iar eu am o prietenă. Mama lui tocmai mi-a spus că depune dosarul de divorţ în septembrie, şi am convenit să încercăm să ne despărţim amiabil. Mă îndoiesc însă că vom reuşi, pentru că amândoi vrem să-l ţinem pe Fabian aproape de noi."

Aştepta. Avea răbdare. Puştiul de 12 ani citea şi se gândea, încerca să fie foarte politicos şi să nici nu-şi pârască prietenul...

"Am înţeles. Dar să ştiţi că n-am să-i transmit absolut nimic nici despre dvs, nici despre soţia dvs."

"Ştiu, şi nu intenţionez să te rog să faci asta. Vreau doar să te rog să fii atent la Fabian şi la starea lui de spirit."

"Cum adică?"

"Adică să stai cu ochii pe el şi să-l încurajezi ori de câte ori îl vezi trist sau abătut."

"Oricum fac asta de ceva vreme: staţi liniştit."

La naiba! Şi el nu bănuise nimic! El îl văzuse pe Fabian liniştit şi calm, concentrat la pictură, şi crezuse... Păi s-o ia metodic, nu?

"Aveţi amici comuni cu părinţi divorţaţi?"

"Da, sunt două fete în clasa noastră. Şi mai sunt trei băieţi, la cercul de pictură la care se duce el."

"Atunci, după ce o să-i spunem şi lui, poţi să-l încurajezi amintindu-i despre ei, nu?"

"Am discutat deja cu Fabian despre ei. Dar nu toţi sunt «experimente reuşite», aşa că n-am fost foarte convingător."

La dracu! "Experimente reuşite"? Copiii ăia se gândeau la divorţ în termeni de-ăştia? Experimente? Brr... Se grăbi să lămurească lucrurile:

"În primul rând, chestia asta cu «experimentele» sună foarte ciudat. Ca să fiu limpede de la început, Fabian nu va fi nici «experiment», nici «bun» care se va împărţi la partaj alături de casă, maşini şi conturi în bănci."

Nu mai spunea nimic; îl cam plesnise, apropo de termenii ăia pe care-i folosea! Dar era important să nu-i mai folosească, tocmai pentru ca Fabian să nu se simtă vreodată "experiment"! Se grăbi să scrie în continuare.

"Ar fi fost de preferat ca divorţul să apară peste doi ani, când el ar fi avut 14 ani iar cuvântul şi opinia lui ar fi contat mult în faţa instanţei. Dar cum situaţia este aşa cum este, se pare că divorţul se va produce anul ăsta. Şi se va ajunge la discuţii aprinse la tribunal. Şi în casă."

Aştepta... Hei, ce naiba aştepta? Era evident că Nuţu n-avea ce spune despre asta! Continuă să scrie.

"Şi eu, şi Denisa îl iubim mult. Amândoi avem studii superioare şi suntem oameni civilizaţi, aşa că nu ne vom părui şi nu ne vom urla invective. Eu unul sigur n-o voi face. Dar cu siguranţă discuţiile vor fi aprinse..."

Îi transmise mesajul, ca să-i lase timp să-l citească, şi continuă să scrie:

"În privinţa lui Fabian, pentru mine contează foarte mult opinia lui. Ştiu că va fi supărat, ştiu că mă va urî pentru că am o prietenă şi-o va urî şi pe Denisa, pentru că are un prieten. De-asta ţi-am spus că vor urma momente foarte grele pentru el."

Bun! Hai, că mergea repede! Nuţu citea şi nu încerca să-i răspundă; se grăbi să-i expună toată situaţia, pentru că puştiul părea la fel de "precoce" ca şi Fabian şi va avea mare nevoie de el atunci când va veni vorba despre moralul băiatului lui!

"Eu îi voi spune adevărul şi despre mama lui, şi despre mine. N-am să încerc s-o denigrez pe ea, ca să par eu mai «alb» şi să-l determin să vrea să rămână cu mine. Momentan, judecătorii sunt în vacanţă; dar citaţia va apare în cutia de scrisori în maximum o lună de la depunerea dosarului. Atunci vor începe şi discuţiile din casă."

"De ce îmi scrieţi toate astea?"

Puştiul se simţea "montat"; se grăbi să-i spulbere acea bănuială:

"Pentru că e important să înţelegi ce se întâmplă şi mai ales să ştii ce se va întâmpla de-acum încolo. Ca să ştii ce şi cum să-i spui ca să-i ridici moralul."

"OK."

"Bănuiesc că se va ridica problema lui la tribunal, la proces. Eu o să spun că vreau să rămână cu mine, Denisa va spune că vrea să-l ţină lângă ea. Din punctul meu de vedere, eu vreau să ştiu strict părerea lui. Deci, atunci când judecătorul va pune problema lui, eu o să-l întreb cu cine vrea să stea."

Aşteptă câteva secunde bune şi scrise şi finalul:

"Şi o să-i respect decizia, indiferent care va fi ea, indiferent cât de greu îmi va fi mie."

Aştepta... Nuţu nu spunea nimic... Continuă, încercând să limpezească cât mai bine gândurile din mintea tânărului:

"În cazul în care decide să locuiască cu mama lui, ştiu că e destul de mare ca să-mi dea telefon, atunci când vrea să vorbească cu mine. Iar dacă vrea să ne vedem, ne vom vedea. Denisa nu e exagerată, să nu-l lase..."

Aştepta... Tot nimic... Continuă:

"Vezi deci că Fabian nu va fi un «experiment». Dar tu ştii acum toate astea, în timp ce el habar n-are cum vor decurge lucrurile. Aici intervine rugămintea mea: ajută-l să înţeleagă ceea ce se va întâmpla şi mai ales motivul pentru care se vor întâmpla toate."

Aştepta... Gata! Răspundea!

"O să încerc. Dar sunteţi sigur că divorţul este unica soluţie?"

"Da; sunt sigur. Şi eu, şi Denisa, suntem hotărâţi să ne despărţim."

"Păcat; eraţi cei mai mişto părinţi din toată clasa!"

Zâmbi slab:

"Ei, dacă zici tu aşa, o să facem cumva să venim împreună la şedinţe..."

"Ar fi perfect aşa! Deşi i-aţi zăpăci pe toţi! Păi ori divorţaţi, ori nu divorţaţi!"

"Există persoane care rămân prietene după divorţ. Adică, divorţul nu este neapărat butonul care porneşte trânta şi înjurăturile. Dar o să vezi tu, la anul, cum e cu divorţul ăsta al nostru."

"Credeţi că se va termina până la anul?"

"Până la anul în vară, sigur se termină. Contez deci pe tine, că ai grijă de moralul băiatului meu?"

"Bineînţeles! Fiţi fără grijă, că stau eu cu ochii pe el!"

"Mulţumesc. Eşti un prieten adevărat, să ştii! Îţi propun să facem schimb de ID-uri şi telefoane - în caz că se întâmplă

ceva extrem de grav, să poţi să mă suni în timp util."

"OK."

Aştepta... Bufni în râs: ia uite-l! Puştiul era extrem de precaut! Prea bine! Îşi scrise ID-ul de messenger şi numărul de mobil. După 10 secunde, le primi pe ale lui Ionuţ... Păi să încheie discuţia, nu?

"Mă bucur mult că băiatul meu are un prieten aşa ca tine. Apropo! Sâmbăta viitoare, te invit să mergi cu noi la pista de karting. Ce zici - mergi?"

"Trebuie să-l întreb pe tata. Presupun că nu, că tocmai a primit o hârtie de la bancă..."

"Hei! Eşti invitatul meu, nu? Fac cinste! Tu doar fă-l să spună «Da», OK?"

"OK."

"Pa, Ionuţ."

"La revedere."

Bun! Acum, să printeze toată discuţia, ca să i-o arate şi Carinei, să şteargă discuţia din Messenger şi să oprească calculatorul. Nu mai voia să împuşte pe nimeni; voia să recitească discuţia şi să-şi dea seama dacă greşise pe undeva...

Gata; luă foile, le privi lung... şi le ascunse în geanta laptopului: n-avea stare de ele acum. Îi spusese lui Ionuţ că el avea o prietenă. Avea mult mai mult de-atât, iar şocul acelei descoperiri va fi enorm pentru Fabian! Aşa că puse o hârtie nouă pe şevalet...

Ei bine, da - înnebunise. O luase razna de-a binelea, de vreme ce discutase despre divorţ cu Denisa şi-o zgâlţâise din toate încheieturile, după care îi trimisese Carinei versuri de UB 40, îi spusese lui Nuţu care era treaba cu divorţul lui şi-acum se pregătea să o picteze pe Renata! Miza pe faptul că nu se pricepea mai deloc la pictură - şi probabil că o să facă o caricatură colorată. Dar va încerca să se folosească de fiecare ocazie, mare sau mică, pentru a-i transmite băiatului lui indicii. Măcar să poată să spună, la un moment dat, "am încercat să-ţi spun, dar n-am reuşit, şi atunci am încercat să-ţi dau indicii"! Măcar să pară că încercase...

Denisa

Zăcea la televizor; la urma urmei, nici nu prea mai avea ce face! Casa era "bec", mâncarea era în frigider, Nicolae nu era o opţiune...

Îi era frică de el. Devenise violent; adică, în fine, începuse să-şi lase nervii să se manifeste. Îl înţelegea; dacă el o cunoscuse pe curviştină în ianuarie 2008, iar ea depăşise deja patru ani jumate cu Eduard...

Trebuia să-şi pregătească discursul pentru urechile lui Fabian. Trebuia să-şi cântărească foarte bine atu-urile şi să le gândească în aşa fel încât să obţină maximum de puncte din ele. Eduard nu era un atu decât în măsura în care vorbea despre el ca despre omul care îi aduce zilnic zâmbetul sincer şi fericit pe buze. Numai că nu putea vorbi despre el decât dacă vorbea despre Nicolae ca despre un om posac, singuratic şi foarte nepăsător în relaţia cu ea. Aşa că va trebui să iasă mai des cu băiatul în oraş. Va trebui să-l ducă prin parcuri, prin locuri cu mulţi tineri îndrăgostiţi. Pentru că şi Fabian era un singuratic - şi nu văzuse în casa părinţilor lui prea multe dovezi de tandreţe. În mintea lui, căsnicia era un fel de convieţuire în care fiecare face ce vrea şi cele mai importante lucruri erau mâncarea, curăţenia şi absenţa certurilor. O să fie greu să-i arate cum era normalitatea, pentru că ea era la serviciu între nouă şi cinci jumate...

Telefonul începu să piuie. Privi afişajul şi se grăbi să răspundă:

- Bună, puiule.

- Bună, mami. Uite, te-am sunat să-ţi spun că trenul ajunge în Bucureşti la cinci jumate. Dar diriga zice că sigur ajungem după şase.

- Noi o să fim acolo la cinci jumate; OK?

- OK.

- Totul e bine, da?

- Bineînţeles!

- N-ai uitat nimic pe-acolo, nu?

- Nu, mami. Am împachetat după listă, aşa că sigur n-am uitat nimic.

- Bine, puiule. Vorbim când ajungi şi tu.

- Pa, mami!

- Pa, puiule.

Apăsă butonul roşu şi reveni spre televizor: era abia ora patru, aşa că mai aveau de aşteptat. În plus, dacă-i spunea şi lui ora la care venea trenul, putea avea surpriza să-l vadă ieşind grăbit pe uşă! Şi nu-i convenea deloc să ştie că el plecase la curviştină, iar ea stătea ca proasta singură-n casă! Aşa că privea ecranul, scutura uşor piciorul şi zâmbea tainic..

Nicolae

Aştepta - că altceva n-avea de făcut. Ajunseseră la cinci jumate în gară, se întâlniseră şi cu alţi părinţi, constataseră că trenul avea întârziere aşa că luase două cafele. Şi trebuise să facă conversaţie cu ei. Şi cu Denisa - dar ăsta era un amănunt insignifiant deja. Aruncă ţigara şi porni pe peron...

Oare Carina citise mail-ul lui? Nu-i dăduse nici un apel, nici un mesaj. Oare mai era supărată pe el? Oare mai plângea? Greu de spus; dacă Renata plângea, atunci cu siguranţă plângea şi Carina! Gândul ăsta îi strângea stomacul ca un ghem...

Ei bine, o să rişte. O s-o sune. Scoase telefonul... şi-l îndesă înapoi în buzunar: venea trenul. Voia să creadă că era trenul pe care-l aştepta el, ca să nu treacă peste cuvântul ei, să se abţină, să n-o facă iar să plângă...

Da; tocmai anunţaseră trenul. Aştepta deci... Paşii se apropiau încet; ştia că Denisa voia să vorbească cu el, iar el prefera s-o evite pe cât posibil...

- Îi spui ceva azi?

- Nu. Azi mergem la restaurant; ai uitat?

- Credeam că te-ai răzgândit.

- De ce să mă răzgândesc?

- Pentru că am gătit azi.

Se întoarse şi-o privi lung, amuzat de modul cum reuşea întotdeauna să-i dea răspunsul fără să-i dea şi indiciile:

- Şi voiai să-i dai ciorbă seara?

Pentru că avea un plan şi făcuse rezervările de două săptămâni deja... Locomotiva trecu încet pe lângă el; ridică privirea şi începu să-l caute, printre copiii de la geamuri...

Uite-l! Îi făcu fericit cu mâna, iar Fabian se aplecă spre el, râzând:

- Yes! În sfârşit!

Acum se grăbea spre gară - că nu calculase bine, iar Fabian fusese chiar în primul vagon... Gata; uşa se deschisese. Decise totuşi să nu urce după el în tren. Şi-aşa era o îngrămădeală de nedescris şi în, şi în afara trenului! Aştepta, lângă uşă; încerca să fie calm, să nu năvălească peste copii pe scară...

Gata! Apucă valiza şi-o trase deoparte; şi-l prinse în braţe şi-l coborî "pe sus" din tren! Doamne, ce dor îi fusese de el!

- Hei, tată! Încet!

Ba nici nu se gândea! Îl strângea tare-tare în braţe şi simţea că îl minţise azi pe Nuţu. Nu va renunţa niciodată la Fabian! Niciodată! Mâna îl bătu uşor pe umăr iar Fabian începu să râdă, pe un ton coborât:

- Şi mie mi-a fost dor de tine; dar o să coboare în curând,

şi n-aş vrea să-mi stric imaginea de *macho*...

Bufni în râs şi-l lăsă jos. Denisa se repezi să-l îmbrăţişeze şi ea... Tii, ia uite-l! Ce frumos se bronzase! Păi el fusese la munte, sau la mare? Sau îi ţinuse numai în soare, ca pe soldaţi?

În fine; nu mai conta. Apucă valiza şi porni încet în urma lor. Şi văzu cum mâna lui Fabian caută şi apoi apucă strâns mâna Denisei...

O să fie greu! O să fie înfiorător! Întrebările băiatului lui vor fi directe şi dificile, iar el o să fie judecat mai aspru decât în faţa Curţii Marţiale! Tocmai pentru că mâna băiatului căutase mâna mamei!

Ia să fie el serios! Ia s-o vadă el pe Codruţa! Nuţu îi era amic acum; dar îi mai prindea bine un aliat! Întoarse capul spre tren... Aha, uite-o! Era cu o femeie între două vârste, care căra ditamai valizoaia. Decise brusc să meargă mai încet. Se lăsă ajuns din urmă... şi porni în urma lor.

Ele discutau despre tabără. I-ar fi plăcut să audă ceva şi despre Fabian, dar probabil că nu toate fetele din Bucureşti aveau părinţi înţelegători, aşa cum era el. Era oricum mai greu pentru părinţii de fete... Dar bine că nu mai vedea strânsoarea aia a mâinilor! Gândul că-şi putea pierde băiatul îl scotea din minţi!

Carina

Oof, Doamne! Recitea mail-ul, îşi ştergea lacrimile şi râdea. Renata nu ştia ce să facă - să râdă sau să plângă? Că mami o luase razna şi plângea râzând...

Deci discutaseră despre divorţ. Iar Nicolae îi spusese ţărăncii verde-n faţă ce planuri avea şi-o scuturase din toate încheieturile. Perfect! Iubitul ei avea un chip blând, iar toată lumea era tentată să-l ia de prost! Bine că măcar acum, în al 12-lea ceas, se dezmeticise şi el! Bine că lua atitudine! Ea una, dacă ar fi fost în locul lui, ar fi făcut-o pe ţărancă chisăliţă! Ar fi trecut cu maşina peste ea! Dar, deh - se îndoia că iubitul ei se însurase din interes, sau din lipsa adrenalinei...

Nu se gândise niciodată la sentimentele lui Nicolae pentru ţărancă. Nu se gândise niciodată la furtuna care fusese în sufletul acelui bărbat atunci când descoperise că nevasta lui avea un amant statornic. El nu-i spusese niciodată gândurile referitoare la ţărancă şi la faptul că, în timp ce el o considera nevasta lui, ea "se călărea" cu amantul şi-apoi venea acasă "ca o floare"! Înţelesese, în timp, din discuţiile şi apropourile lui, că Nicolae renunţase să-şi mai caute nevasta noaptea-n pat în urmă cu trei ani. Înainte de asta, se mai "întâlniseră" rareori cam un an. Deci ţăranca mersese "pe două fronturi" jumătate de an, după care îşi "servise" sporadic soţul încă un an...

Doamne, ce furtună trebuie să fi fost în sufletul lui Nicolae! După 9 ani de căsnicie, nevasta lui îşi găsise un amant - şi-l dusese pe el de nas încă un an jumate! Sigur simţise că ceva era în neregulă cu ţăranca! Nu se putea să nu fi simţit el existenţa altui bărbat în viaţa ei! Iar el tot nu-şi căutase o amantă, sau măcar o răzbunare de-o noapte! El îşi văzuse de serviciu şi renunţase să mai insiste pe lângă ea! Şi nu se gândise nici s-o pocnească peste ochi, nici să divorţeze... Nici să-i spună băiatului... "Nepăsarea" lui arăta că Nicolae se căsătorise cu ţăranca din cauza sentimentelor. Şi rămăsese până acum cu ea din cauza obişnuinţei. Şi-a băiatului. Dar apăruse ea; şi cum ea îl iubea sincer, el făcuse ce făcuse şi apăruse Renata... şi-acum o să înceapă divorţul...

Era liniştită - nimeni şi nimic nu va reuşi să-l întoarcă din drum. După ce descoperise dragostea ei, Nicolae nu mai avea ochi pentru ţărancă! Nici chiar dacă-l implora Fabian! Nicolae va prefera să-i lase ţărăncii băiatul, sau să-l bată bine şi să-l ia legat fedeleş de-acolo! Dar cu ţăranca nu va rămâne! Nu mai putea avea ochi pentru ea!

Eeei...

Se ridică şi sărută Găluşcuţa pe frunte - că prea era supărată micuţa ei, de când o vedea pe mami ştergându-şi lacrimile! Şi-apoi reveni la calculator - că trebuia să găsească un apartament cu patru camere, spaţios şi elegant, în zona Obor.

Nicolae

Băiatul lui era în mare vervă! Toată scara blocului răsuna de exclamaţiile lui! Dar adevărul era că se făcuse nouă, atmosfera de la restaurant fusese foarte plăcută, tortul făcuse furori printre ceilalţi clienţi iar şampania fusese "adevărată"! Fabian apreciase la reala ei valoare petrecerea cochetă de ziua lui şi faptul că, de la gară, trecuseră pe-acasă şi se îmbrăcaseră toţi trei "în ton cu evenimentul". Acum povestea cum decursese petrecerea lui din tabără...

Descuie uşa şi intră. Şi-şi aminti abia acum de "tabloul" care trona pe şevalet. Bineînţeles că portretul Renatei era... ciudat! Încercase "să înveţe tehnica portretului din mers", privind fotografia de pe telefonul lui; nu reuşise mare lucru, dar...

Intră în sufragerie şi se grăbi să se schimbe: Fabian va intra în curând în camera lui, va vedea pictura...

Nu; el se schimbase, dar Fabian era tot în bucătărie, cu Denisa. Îi povestea în continuare cum petrecuse în tabără. Şi nu-şi dădea seama că tati lipsea de la povestirea aia; ceea ce-i arăta că lipsise foarte mult timp din viaţa băiatului lui. Lipsise îndeajuns de mult timp, pentru ca Fabian să nu-i simtă lipsa atunci când povestea amintiri frumoase din tabără...

Ar fi trebuit să se ducă şi el în bucătărie; să se bage pur şi simplu sub nasul lui Fabian, să-i dea replici, să-i pună întrebări... Dar nu putea. În momentele în care realiza cât de departe era de viaţa băiatului lui, tristeţea punea stăpânire pe el - şi nu putea decât să se retragă şi să sufere acolo, tăcut...

Uşa pocni scurt; paşii se îndepărtară. Aştepta... Denisa intră în sufragerie şi se trânti în fotoliu. Zâmbea şters nevestica lui; zâmbea cu subînţeles nemernica, ştiind ce făcuse... simţind că el programase ieşirea la restaurant, planificase tortul şi şampania, plătise tot iar ea beneficiase de puncte... Fabian începu să râdă:

- Tati, tu ai încercat să pictezi?

Oo, Doamne! Suferinţa din ultimele două ore jumate îi era acum răsplătită din plin! Zâmbetul îngheţase pe chipul Denisei! Se ridică şi trecu încet prin faţa ei, oferindu-i un rânjet ameninţător... Se grăbi apoi să intre în dormitor şi închise uşa. Fabian privea când pictura aia "nedefinită", când pe el... Se aşeză pe marginea patului şi-i oferi un zâmbet înţelegător:

- Da. Am încercat să fac ceea ce-ţi place ţie să faci.

- ... Păi de ce?

- Ca să petrecem mai mult timp împreună. M-am gândit că, dacă avem aceleaşi preocupări, le-am putea face împreună. Nu?

Îl privea lung şi observa cum chipul lui Fabian se transformă, pe măsură ce mintea băiatului lui rememora toate momentele din care îşi exclusese azi tatăl... Şi n-ar fi vrut să-l treacă prin sentimentele alea - dar nu ştia cum altfel să-l facă să conştientizeze că era părtinitor... Fabian se aşeză lângă el:

- Îmi pare rău că m-am lăsat purtat aşa de val.

- Nu-i nimic.

- Mă schimb şi te aştept să-ţi povestesc cum am făcut portretul.

- Nu-i nici o grabă; îmi spui mâine.

Acum era uimit? Zâmbi slab:

- Azi suntem amândoi obosiţi, după o zi lungă şi şampanie tare. Stai liniştit - nu m-am supărat. Oricum, am auzit mare parte din povestire...

- ... Să ştii că m-am distrat foarte bine şi în parc, şi cu barca, şi cu maşinuţele...

- Ştiu; te-am văzut. Dar adevărata ta bucurie e în pictură.

- Iar asta nu înseamnă că trebuie să transformi şi tu pictura într-un hobby! Ştiu că ai multă treabă la serviciu şi-ţi aduci de muncă şi acasă - şi-mi dau seama că n-ai avea timp şi pentru pictat.

- Şi-atunci ce să fac - să-mi aduc dosarele lângă şevaletul tău? Nu merge - că-ţi piere definitiv inspiraţia când o să-ţi vorbesc despre dobânzi şi comisioane ascunse... Şi-aşa, m-am decis să nu-mi mai aduc de muncă acasă. Mi-ajunge, cât îmi mănânc ficaţii la serviciu cu dobânzile lor! Am înţeles de ce lucrurile s-au petrecut azi aşa cum s-au petrecut şi mi-am dat seama că este vina mea. Aşa că, acasă, vreau să-mi fac un program mai apropiat de programul tău. Deci? Tu ce zici - am vreo urmă de talent nedescoperit?

Şi arăta spre şevalet... Fabian zâmbi:

- Măi tati, ce să zic... Aşa, pentru început, e foarte bine; că se observă determinarea. Dar îmi amintesc că ţie îţi plăcea poezia...

- Şi-ncă îmi mai place.

- Şi-atunci nu vrei să-ţi aduci cărţile lângă mine? Că pe mine, de exemplu, poezia mă inspiră...

OK! Se ridică şi reveni în sufragerie. Arghezi era tocmai bun - avea şi versuri de dragoste, iar recitarea lui "*Zdreanţă*" cu intonaţia corespunzătoare o să-l facă pe Fabian să râdă în hohote! Intră arătându-i cartea:

- Asta-i bună?

Fabian îi arătă la rândul lui pijamaua:

- Orice carte de versuri e bună. Dar o testăm mâine, bine?

- Bine. O las aici, dacă promiţi că nu trişezi...

- Promit solemn!

Bun! Să se ducă acum înapoi în sufragerie, să-l pregătească şi pe Macedonski pentru săptămâna viitoare şi să se strâmbe la Denisa!

Deci aşa... Stinse lumina şi intră în sufragerie. Unde Nicolae se schimbase deja, se lungise pe canapea şi stinsese lumina. Se aşeză lângă el...

Azi, avusese impresia că mai adunase un pumn de puncte. Plecarea de la gară, faptul că Fabian i se adresase ei în 80% din timp, faptul că Nicolae nu găsise nici un moment prielnic să-şi anunţe băiatul că sărbătorirea zilei lui la restaurant fusese strict iniţiativa lui, povestirea de acasă - toate o lăsaseră să creadă că Fabian era mai aproape de ea, decât de Nicolae. Iar el se apucase de pictură? Ha!

Soţul ei era un bun jurist. Facultatea îl învăţase să gândească şi-i pusese în cap foarte multe cuvinte; experienţa îl învăţase să găsească oportunităţi de-a obţine ceea ce voia, chiar şi atunci când cineva încerca să-l împiedice să obţină ceva. Azi, Nicolae obţinuse multe; îl făcuse pe Fabian să vadă depărtarea dintre ei, îl anunţase că renunţa la munca de acasă tocmai pentru a fi la dispoziţia băiatului lui şi-i şi dusese cartea din care-i va citi mâine versuri! Psihologii spuneau că Fabian va adormi azi cu gândul la taică-su... La naiba!

Păi dacă el juca aşa, o să ia şi ea măsuri! Că ştia cum să şi-l apropie pe băiat - chiar de mâine dimineaţă, o să reia lupta cu Nicolae! Şi-o să încerce să-l înfurie îndeajuns de tare ca să-l facă să-şi piardă cumpătul şi s-o lovească. O singură palmă ar fi propulsat-o mai sus şi mai repede decât azvârlea NASA navetele spaţiale! Deci, de mâine redeschideau ostilităţile...

Mâine dimineaţă se ducea la Eduard. Îi era dor de el! În plus, era evident că la Nicolae nu se va putea întoarce vreodată! Aşa că mâine azvârlea steluţe pe pereţi dimineaţă, ca să poată să ajungă cât mai devreme acasă seara. Şi să-şi bage nasul în momentul lor poetic. Şi-n rest, mai vedea ea ce mai făcea!

22 iulie 2010 - joi

Nicolae

Descuie uşa, grăbit să intre odată şi s-o sărute! Şi să-i spună ce se mai întâmplase ieri! Uşa camerei se deschise larg; fu tras în cameră, diplomatul sfârşi pe masă, hainele zburară cât colo... Uau!

Denisa

Privea lung bulevardul; îl privea şi aştepta... Bătea uşor cu vârful sandalei în asfalt şi aştepta...

Nu-l sunase pe Eduard azi; în schimb, îl aştepta într-un loc nou pentru ei doi. Şi anume, la o intersecţie la care nu se mai întâlniseră niciodată. Ştia că el trecea pe-acolo în fiecare dimineaţă, după ce lăsa balena la magazin. Şi voise o chestie nouă. Că aia cu intratul dimineaţă-n magazin era răsuflată, aia cu aşteptatul lui două numere mai sus era răsuflată, aia cu telefonatul şi stabilitul punctului de întânire era foarte banală...

Aha! Uite şi BMW-ul negru! Ştia că o va recunoaşte într-o clipă; spera din tot sufletul să nu fi făcut o greşeală decizând să nu-l sune înainte... BMW-ul se apropia în viteză... frână "cu nesaţ" şi se opri lângă ea. Iar el îi deschise imediat portiera; aşa că se aşeză, trase portiera şi răsuci cheia din contact. Motorul se opri, ascultător...

- ... Ce s-a întâmplat?

Uau, ce-l speriase gestul ei! Vocea lui Eduard tremura serios! Da' chiar aşa de rău îl speriase absenţa telefonului ei matinal şi apariţia la colţul intersecţiei? Se răsuci şi se repezi la el; şi-i prinse ceafa în palma dreaptă, ca să poată să-i şoptească de foarte de aproape:

- Mi-a fost dor de tine, auzi? Te-am visat azi-noapte! Şi-mi vine să te bat că nu fugim azi în lume!

Se repezi şi-l sărută... şi-i şopti, potopindu-l cu săruturi:

- Te iubesc; auzi? Te iubesc - şi mă doare!

Eei, aşa da! Acum se dezmeticise! Acum el era şeful; ea era doar foarte cuminte, pentru că era rândul lui să o strângă în braţe şi să-şi spună părerea după 36 de ore de gândire în compania balenei! Concluzia lui era identică cu concluzia ei - o iubea! Şi-l durea mult iubirea aia la distanţă şi faptul că nu fugeau azi în lume...

Nicolae

Acum era liniştit. Acum ştia că micuţa lui Carina nu era supărată. Nici pe el, nici pe mail-ul lui, nici pe ceea ce făcuse el ieri... Venise hotărât să-i arate cât de dor îi fusese de ea... Şi-i arătase, ce mai! Carina zâmbi slab:

- Şi cum a fost revederea cu Fabian?

- Destul de... călduroasă. Şi dureroasă totodată. După ce l-am luat pe sus din tren, a pus Denisa stăpânire pe el. Am fost acasă, ne-am schimbat şi l-am dus la restaurant, unde-am organizat ziua lui de naştere cu tort şi şampanie adevărată. A fost foarte fericit; a turuit non-stop, cu ochii la maică-sa. Şi în drum spre casă, tot ei i s-a adresat. Şi în casă, tot cu ea a stat, la bucătărie. Iar când a obosit şi-a decis să intre totuşi în camera lui, a descoperit tabloul Renatei...

Aoleu! Carina sărise la propriu din pat şi se repezise deasupra lui! Fu prins zdravăn de umeri:

- Ce-ai zis?

- Că ieri, cât am aşteptat să treacă timpul, am stat în camera lui şi-am încercat s-o pictez pe Renata. Îţi dai seama că talen-

tul lui la pictură nu vine nicidecum din partea mea...

- ... Şi el ce-a zis?

- Despre faptul că încerc să pictez portrete de bebeluşe? Absolut nimic. S-a mirat că vreau să pictez şi eu şi i-am explicat că vreau să am activităţi care să mă ţină mai aproape de el. Drept pentru care s-a dezmeticit serios, a sesizat răceala cu care mă tratează în ultimul timp şi distanţa dintre noi şi mi-a propus ca azi să-i citesc versuri. Că-l inspiră.

- Iar Denisa ştie asta?

- Ştie - şi i-a picat faţa când l-a auzit întrebându-mă dacă m-am apucat de pictură!

- Asta înseamnă că azi trebuie neapărat să ajungi înaintea ei acasă! Ca să te instalezi în camera lui, înarmat cu zece cărţi, şi să-i citeşti versuri non-stop!

Aproba încet cu capul... Se ridică şi deschise diplomatul:

- Ieri, am vrut să mă joc la calculatorul lui. L-am pornit, Messenger-ul s-a logat automat şi-am dat peste Nuţu, prietenul lui cel mai bun. Şi-am avut o discuţie serioasă cu el.

Se strecură înapoi în pat şi-i întinse colile:

- Te rog să le citeşti şi să-mi spui părerea ta.

Bun! O cuprinse cu braţele, o trase lângă el şi o strânse bine-bine lângă el: în curând o să se facă ora opt şi-o să trebuiască să plece...

Carina

Mda... Lăsă hârtiile pe pat şi oftă greu:

- Zilele astea, o să te sun să organizăm ceva.

- Ce să organizăm?

- Vreau să vin la tine la bloc, să mă ascund undeva şi să-l revăd. Am nevoie de împrospătarea imaginii din minte - ca să nu mă mai păcălească vreodată.

- ... Cu ce să te păcălească?

- E evident acum pentru mine că ne păcăleşte pe toţi! Că noi toţi îl tratăm ca pe-un bibelou neştiutor, iar el e mult mai isteţ şi mai realist decât vă lasă pe voi să vedeţi!

Nicolae o întoarse spre el, ca să poată să-şi arate mirarea...

- Ştie că veţi divorţa în curând. A văzut semnele, a observat că aveţi un comportament de oameni certaţi deşi nu vă certaţi în faţa lui... Cred că tace şi face pe prostul pentru că nu vă vede certându-vă "pe faţă" şi ştie că judecătorii sunt în vacanţă acum! Oricum, puştiul ăsta, Nuţu, e foarte echilibrat. Şi e extrem de precaut. Mi-a lăsat impresia unui puşti destupat la minte care, dacă nu vrea să te ajute, îţi va spune cu voce tare "Mă iertaţi, dar eu nu vă ajut în privinţa asta". Sunt sigură că puştiul ştie tot ce-i în mintea lui Fabian şi îl consiliază în mai toate problemele. Cred că el l-a sfătuit să-şi creeze imaginea unui copil liniştit şi neştiutor faţă de voi şi să încerce să vă ţină cât mai mult timp împreună, pe tine şi pe Denisa. Uite, îi scrie "Ştii bine că ei se ceartă, ei se-mpacă!" şi-l sfătuieşte să încuie uşa şi să aştepte să vă împăcaţi! Puştiului îi e frică de divorţul vostru; lui Fabian însă nu cred că-i este frică...

Răsfoi din nou hârtiile; citea mesajele şi încerca să le pună într-un fel de dialog... Şi continuă:

- Da; lui Nuţu îi e frică de divorţul vostru. Nu vă cunoaşte, nu ştie în ce măsură o să faceţi aşa cum au făcut părinţii "experimentelor" - care cred că s-au certat şi şi-au aruncat farfurii şi ouă stricate în capete şi s-au bătut sub ochii copiilor. Şi i-au târât prin tribunale; după care părintele "câştigător" i-a interzis odraslei să-şi mai amintească de celălalt părinte, sau l-a dus cu cronometrul pe ăla micu' la vizita duminicală. Nuţu nu vrea să rişte; ştie că e unicul prieten al lui Fabian şi-şi dă seama că are o responsabilitate enormă atunci când deschide gura pe tema divorţului vostru. Dacă are părinţi "corespunzători", s-ar putea chiar să fi vorbit deja cu maică-sa despre asta; şi-atunci ea l-a învăţat să stea deoparte şi să nu se joace de-a psihologul...

Ochii căprui erau foarte atenţi la ea; Nicolae avea nevoie de lămuririle ei. Iar ea recitea discuţia şi încerca să înţeleagă ce fel de copil era Nuţu, cât şi ce anume îşi dăduse Fabian seama...

- ... Vezi? Aici te-a întrebat de ce-i scrii lui modul în care se vor desfăşura ostilităţile. Ştie că trebuie să aibă grijă de Fabian, care nu vorbeşte deschis nici cu tine, nici cu mama lui. El vă ocoleşte pe amândoi şi se duce şi discută cu Nuţu. Iar lui Nuţu îi este frică de responsabilitatea asta. Cred că nici nu ştie cum să-i spună unele lucruri! Uite, vezi? Aici te-a întrebat dacă eşti sigur că divorţul este unica soluţie! Fabian i-a spus că probabil o să divorţaţi, iar el, văzând supărarea prietenului lui, s-a grăbit să-l împace contrazicându-l şi vorbindu-i mereu despre împăcarea voastră! Nuţu e îngrozit acum de ideea că sfaturile lui pot da greş. Ştie că Fabian îi ascultă sfaturile şi bănuieşte că îşi va face o imagine, o socoteală, un plan de acţiune, după care poate suferi mult în caz că va constata că a greşit. Ştii ce zic eu?

Nu, nu ştia.

- Nu-l mai contacta pe Nuţu. În clipa în care Fabian o să-i spună că unul din voi a primit citaţia şi-aţi început să urlaţi unul la altul prin casă, Nuţu se va speria şi-i va arăta maică-sii discuţia cu tine - indiferent ce model de părinte e mama lui. Că sigur a scos-o şi el la imprimantă! Şi-atunci să vezi ce probleme o să ai cu o mamă furioasă, care-şi simte copilul folosit şi îmbrâncit cu de-a sila în certurile altei familii! Eu zic ca de acum încolo să-i scrii direct lui Fabian.

Şi-acum Nicolae făcuse ochii mari-mari...

- Tu nu vei face niciodată greşeli de exprimare. Şi nu vei omite niciodată să-i transmiţi anumite lucruri. Are, oricum, mai multă încredere în capacitatea ta de judecată, decât în a colegului lui de clasă! Indiferent cât de supărat va fi pe tine - arată-i întotdeauna că ai încredere în el şi în capacitatea lui de a discerne lucrurile. Totuşi, fii realist şi observă faptul că tu şi Denisa nu v-aţi certat "cu strigături", nu lipsiţi noaptea de acasă, nu vă sună mobilele-n draci... Şi totuşi, băiatul v-a simţit şi supărarea, şi depărtarea - şi-a presimţit şi divorţul!

Îi puse colile în mână:

- E bine că ai vorbit cu Nuţu; asta îi demonstrează puştiului că situaţia e gravă şi trebuie, într-adevăr, să stea cu ochii pe prietenul lui. Iar atunci când Fabian va afla despre discuţia voastră, se va înfuria, o va citi şi se va calma. Şi va înţelege că tot ceea ce faci tu e menit să-l ajute pe el să-i fie mai bine - chiar dacă asta înseamnă că pentru tine va fi mai rău. Asta o să conteze foarte mult în ochii lui...

Nicolae aprobă şi lăsă capul pe pernă. Se întoarse şi-l luă în braţe:

- Faptul că Fabian ştie deja ce-o să faceţi e în avantajul vostru. Faptul că depune eforturi mari ca să-şi ascundă de voi gândurile şi temerile este un mare dezavantaj şi-un pericol real. E introvertit, e tăcut, are un singur prieten iar părinţii lui se pregătesc să-l anunţe că orice tentativă de împăcare va fi sortită eşecului, din motiv de "prieten" şi "prietenă". Apucă-te şi scrie o lungă scrisoare. Sau o lungă poveste - ce ţi-e mai uşor să scrii. Pune în ea tot adevărul: cum ai cunoscut-o pe Denisa, cum v-aţi căsătorit, cum a apărut el, cum au decurs lucrurile între voi, cum aţi ajuns în situaţia asta... Scrie-i cine e Eduard şi de ce vrea Denisa să rămână cu el. Apoi scrie-i cine sunt Carina şi Renata şi de ce vrei tu să rămâi cu ele. Şi-apoi spune-i despre apartamentul cu patru camere şi planurile tale. Spune-i că n-ai să-i interzici niciodată să se ducă la Denisa, sau să doarmă la Denisa, sau să iasă la fotbal cu Eduard... Şi dă-i scrisoarea asta în ziua în care unul dintre voi primeşte citaţia. Stai lângă el şi asigură-te că citeşte tot; şi pe

urmă lasă-l să se gândească. Asta e părerea mea. Orice tentativă de "telefon fără fir" cu Nuţu sau Codruţa va distorsiona informaţia care va ajunge la el. Iar pe Fabian îl va înfuria orice lipsă de încredere de care vei da dovadă în relaţia cu el. A împlinit 13 ani, nu? Nu mai e un ţânc!

- Dar o scrisoare amplă, care să scoată tot adevărul la suprafaţă, poate fi totuşi o lovitură prea grea pentru el.

- Crezi că, dacă transformi adevărul într-un fel de foileton, o să fie mai uşor? O să fie total contraindicat - pentru că o să-şi facă o idee după fiecare episod, şi s-ar putea ca a doua zi să constate că nu s-a gândit bine. Boală lungă, moarte sigură. Spune-i totul odată - sunt sigură că va înţelege.

Se grăbi să se ridice şi să-şi pună halatul: se făcuse opt deja, iar Nicolae era tot în patul ei...

- ... Eu mă gândisem să vorbesc cu el. Să-i spun personal ceea ce s-a întâmplat şi de ce s-a întâmplat aşa.

- Faci cum crezi. Dar o scrisoare poate fi recitită, poate fi studiată pe îndelete, poate fi discutată cu Nuţu... Nu ştiu; asta e părerea mea.

Nicolae se ridică şi începu să se îmbrace. Se apropie de fereastră - nu mai avea ce spune. Şi nu voia să-l vadă pregătindu-se de plecare...

- ... Renata a plâns ieri?

- Nu. I-am dat albumele cu poze şi a fost foarte fericită.

Şi iar nu mai spunea nimic... Costumul negru o cuprinse uşor:

- Te simt supărată...

- Nu sunt supărată. Doar că mi-e greu să te văd pregătindu-te de plecare, mai ales când ştiu ce urmează să-ţi spun...

- Păi spune-mi.

- ... Lasă, îţi spun când pleci.

Dar el nu-i dădea drumul: el aştepta cuvintele ei. Plecă grăbită capul şi şopti:

- Diseară, du-te direct acasă.

Nicolae tăcea... Trebuia să continue - să nu lase loc la interpretări!

- Mă descurc eu cu Găluşcuţa. Diseară, du-te glonţ acasă şi citeşte versuri.

- Nu, Carina. Găluşcuţa are nevoie de mine.

- Dar Găluşcuţa te va avea lângă ea, începând din octombrie. Sau noiembrie. Sau decembrie, nu contează. Fabian trebuie să vină cu noi; du-te azi acasă şi încearcă să-l convingi să vrea să vină cu noi.

- ... Şi Găluşcuţa?

- ... Ţi-am spus: am eu grijă de Găluşcuţă.

- Dar eu am nevoie şi de Găluşcuţă...

Se întoarse şi-l strânse uşor în braţe:

- Ştiu; dar acum, în momentele astea, Fabian are extrem de multă nevoie de tine. Şi tu de el. După ce-o să ne mutăm împreună, Găluşcuţa o să fie mereu alături de tine. Şi Fabian. Şi-atunci o să ne regăsim toţi patru liniştea...

Nicolae aproba încet cu capul... Ştia că şi lui îi era dor de Renata; ştia ce era în mintea lui mai ales acum, când realiza că ratase extrem de multe momente importante din viaţa lui Fabian! Fetiţa lor era frumuşică foc şi avea pe vino-ncoa; în plus, făcea trăznăi chiar şi la un an şi trei lunişoare! Pentru un tată de 43 de ani, care mai ratase o copilărie, fiecare minut conta! Fiecare trăznaie conta! Toată dragostea care nu se revărsase asupra lui Fabian, voia să se îndrepte acum asupra Renatei. Numai că Nicolae trebuia să se ducă în Colentina...

Foşnetul îi făcu să tresară; nu se nelinişti însă, pentru că pusese pătura peste plasa pătuţului, iar Găluşcuţa avea obiceiul să leneveasc cinci minute în pat cu picioarele-n sus... Nicolae se aplecă la 90 de grade, să nu fie văzut; îl urmă, închise uşa camerei...

- ... Pa, iubire.

- Pa. Să te duci direct acasă, auzi?

Primi o aprobare. Ochii căprui erau trişti... Atinse uşor reverul costumului:

- Nu face aşa, că mă faci să plâng!

Aşa da! Acum primi un zâmbet şi-un sărut!

- Pa!

- Pa!

Închise uşa, o încuie şi reveni în garsonieră. Şi oftă greu la auzul cântecelului rârâit, format din doar două note. Exact după momentele astea tânjea Nicolae...

Denisa

Semaforul era roşu. Era nouă fără două minute, dar nu trebuiau decât să treacă de intersecţie. Eduard reuşise să scoată un timp record, de la el de-acasă până la ea la serviciu! Iar asta chiar era o performanţă notabilă, de vreme ce explozia de steluţe fusese violentă, şi-i plăcuse mult...

Şi uite că reveniseră la programul lor zilnic. Şi la exploziile de steluţe. Să fi renunţat Eduard la romantisme? Nee... Mai degrabă, îi era frică de decizia pe care-o putea lua ea. Eduard îşi dăduse seama că, aşa cum el se gândise la un moment dat să revină lângă balenă, la fel putea ea să se gândească la împăcarea cu Nicolae! Şi cum motivaţia ei era extrem de puternică, dat fiind faptul că dragostea ei pentru Fabian era imensă, Eduard decisese s-o lase mai moale, până reuşea măcar s-o vadă divorţată! Sau în divorţ! Sau certată definitiv cu Nicolae! Atâta timp cât ea va fi legată de soţul ei, Eduard nu-i va da nici o ocazie să pună punct! Hm; convenabil gând! Reconfortant...

Şi totuşi, nu se va baza pe asta. Va încerca să-l privească cu ochi obiectivi. Va încerca să-l găsească, în sufletul ei, şi să-şi dea seama ce poziţie ocupa şi cam cât spaţiu îi aloca ea. Se întreba doar dacă să elimine din calculul ăla dragostea pentru Fabian; pentru că ea voia să ştie dacă-l iubea pe Eduard, dacă îşi putea găsi fericirea alături de el, iar un factor foarte important în fericirea asta era chiar Fabian! Indiferent câte eforturi ar fi depus Eduard - dacă băiatul nu-l plăcea...

BMW-ul trecu prin intersecţie şi frână după ce depăşi geamurile CEC-ului. Se aplecă şi-l sărută... şi-i zâmbi slab:

- Să nu mă suni după cinci. Te rog!

- Nu te sun după cinci, că ştiu care-i miza. Te duci acasă diseară, nu?

Aproba încet cu capul... Eduard oftă greu şi-i fură un sărut:

- Fugi, că întârzii!

- Pa, balaurule!

- Pa, tigroaică mică!

Coborî şi alergă spre uşă. Auzea motorul în spatele ei - BMW-ul nu pleca... Tocmai de-asta, se opri în cadrul uşii şi-i mai aruncă o privire. Şi abia după aceea se îndreptă spre biroul ei.

Da; Eduard era în sufletul ei. Dacă ar fi descoperit, diseară, că Eduard dispăruse din viaţa ei, ar fi fost distrusă! S-ar fi dus peste el acasă, ar fi pocnit-o pe balenă şi l-ar fi bătut până l-ar fi răzgândit! Din păcate însă, n-ar fi rezolvat nimic - nu cu bătaia! Dacă i s-ar fi tăiat picioarele, dacă s-ar fi scurs la propriu în braţele lui, Eduard ar fi fost al ei...

Oof! Cum naiba să facă?

Nicolae

Descuie uşa şi năvăli la propriu în apartament! Uşa bucătăriei se deschise scurt; mama lui zâmbi:

- Bună!

Îi făcu semn să vorbească mai încet:

- Sărut mâna! A venit?

Arătă spre sufragerie şi primi o negare. Se repezi deci la şifonier şi-şi scoase blugii şi-un tricou. Mama lui era extrem de mirată! Se grăbi să-i şoptească la ureche:

- Am convenit cu Fabian că îi citesc versuri, în timp ce pictează.

Şi-i făcu cu ochiul... Gata, înţelesese! Mama lui râdea cu maximă satisfacţie şi-i aproba ferm planul:

- Plec spre casă!

O sărută pe obraz:

- Pa! Nu te supăra!

- Nu mă supăr! Să ai grijă!

Şi-acum mama lui ieşea... Se schimbă, grăbit, şi intră în camera lui Fabian:

- Salut!

- Salut, tati!

Încercă din greu să-şi ascundă uimirea cauzată de faptul că băiatul lui lăsase căştile pe birou, se ridicase şi venise să-l îmbrăţişeze! Hei! Da' ce se întâmplase?

- Gata? Ne-apucăm?

Iar acum îl lua repede, de parcă se temea să nu cumva să se întrebe ce se întâmplase! OK! O să disece problema asta la noapte! Aprobă şi se aşeză comod pe pat. Fabian oprea calculatorul... Acum îşi pregătea tuburile şi pensulele... Era atât de concentrat la ceea ce făcea, că luă cartea şi consultă cuprinsul. Găsi repede poezia cu care va începe "şedinţa"... Fabian pusese o coală nouă pe şevalet. Bun! Băiatul lui ridică războinic pensula:

- Zi-i!

Coborî privirea spre carte, reveni spre el, apoi spre carte... şi-apoi spre el:

- Eşti sigur?

- Haai, tată!

- Biinee! Tu ai vrut-o! Fii atent!

- Sunt atent! Şi nerăbdător, să ştii!

Bine... Îşi drese scurt vocea... Şi atacă, cu intonaţia de rigoare:

- *L-aţi văzut cumva pe Zdreanţă, / Cel cu ochii de faianţă?*

Fabian bufnise într-un hohot zdravăn de râs... OK! Lăsă cartea pe tricou şi-l aşteptă să se liniştească! Cinci secunde... Zece secunde... Gata. Ridică iar cartea şi reluă:

- *L-aţi văzut cumva pe Zdreanţă, / Cel cu...*

Hohotele fiului lui îi acoperiseră vocea. OK! Mai aştepta... Hai! De la început! A treia oară-i cu noroc, nu?

- *L-aţi văzut cumva...*

Nee, nici o şansă! Fabian era roşu ca racul, iar lacrimile i se prelingeau de zor pe obraji! Clătină încet capul:

- Păi ce faci? Mă întrerupi mereu! Nu pot lucra aşa, să ştii!

Pensula sfârşi pe masă, Fabian în fund pe covor! Râdea în hohote băiatul lui şi abia mai putea respira... El zâmbea doar; zâmbea şi-i făcea semn să vină lângă el, să se aşeze pe pat... În sfârşit! Îl trase lângă el, în pat, şi-i puse capul pe umărul lui. Şi şopti, inspirându-se din carte:

- A fost odată ca niciodată; că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti...

Hm; se aşteptase la un alt hohot de râs; când colo, Fabian se întoarse cu faţa în sus şi puse capul pe braţul lui... OK!

- A fost odată un căţel pe care-l chema Zdreanţă... Era alb şi avea blăniţă lungă şi deasă. Şi mereu i se încurca blăniţa asta, şi se umplea de praf şi de mizerie. Şi se-ncâlcea şi se făcea numai noduri şi smocuri... Dar pe Zdreanţă nu-l deranja; el era fericit, în curtea în care locuia. Şi avea o treabă veche de-mpărţit cu găina... Era acolo, în curtea lui Zdreanţă, o găină afurisită, care făcea câte-un ou în fiecare zi. Şi, de fiecare dată, se ascundea de Zdreanţă; iar el n-o vedea când se oua. Gospodina venea şi lua oul... Şi tare mai poftea Zdreanţă la ouăle găinii; dar nu reuşea deloc să pună botul pe vreunul! Şi-atunci, într-o dimineaţă, Zdreanţă s-a trezit foarte devreme şi s-a ascuns în iarba înaltă din curte; şi-a aşteptat, cu ochii la găină! A aşteptat o oră, a aşteptat două ore... Găina nu ştia unde era Zdreanţă; şi s-a plictisit să-l tot aştepte, aşa că s-a dus în cuibar! Şi uite-aşa a văzut Zdreanţă când s-a ouat găina... Şi s-a repezit imediat şi-a mâncat oul! Mm, ce fericit a fost! S-a pus pe joacă, a tras şi-un pui de somn cu burta la soare... Gospodina s-a mirat când a văzut că găina nu se ouase! Şi atunci a aflat că Zdreanţă a furat oul! Şi ce s-a gândit gospodina noastră? Păi dacă Zdreanţă se apucase de furat, era cazul să-l înveţe cât mai repede o lecţie! Dimineaţa următoare, gospodina a fiert un ou şi a pândit găina... Şi imediat cum s-a ouat, a schimbat oul proaspăt cu cel fiert, fierbinte. Şi Zdreanţă n-a văzut-o! Când s-a dus şi el în cuibar, a văzut oul şi-a vrut să-l mănânce. Dar, vaai! S-a opărit rău, că oul era fierbinte! Mm, ce repede l-a scuipat! Şi ce repede a fugit din cuibar! Şi, din ziua aia, Zdreanţă n-a mai avut ochi pentru găina aia a dracului care n-a vrut să-i dea şi lui măcar un ou! Şi-am încălecat pe-o şa, şi am spus povestea aşa...

Şi era linişte acum, pentru că tocmai trăiseră momente pe care el le rata de vreo... zece ani, aşa... Fabian sparse brusc tăcerea:

- ... În primele patru zile, nimic n-a părut schimbat la ea. Pictam, vorbeam, ne jucam cu toţii fotbal şi volei, mergeam cu toţii în drumeţie... Nimic nu părea să fie altfel, cu ea! Nimic nu părea schimbat, alături de ea! Şi-apoi ne-au predat portretul. Şi ne-au spus să ne alegem partenerii, pentru că urma să ne pictăm între noi. Ea a venit imediat la mine şi m-a întrebat: "Vrei să fii partenerul meu?" N-am putut decât să dau din cap că da...

Zâmbea că-şi imagina scena! Băiatul lui bufni însă în râs:

- Şi pe urmă s-a înroşit îngrozitor, fiindcă şi-a dat seama cum sunase invitaţia! "Vrei să fii partenerul meu?"

Începu şi el să râdă: într-adevăr, nefericită exprimare pentru o domnişoară de 12 ani!

- Mi-am revenit repede şi-am redevenit acelaşi Fabian zâmbitor dintotdeauna, care n-a mâncat nici usturoi, nici ceapă... Seara, am invitat-o în camera mea, ca să ne continuăm portretele.

Aoleu! I se tăiase respiraţia! Când începuse "seara" în tabăra aia - înainte sau după cină? Probabil după...

- Şi, ca să nu zică ea nu, Cristi a invitat-o pe Diana, pentru acelaşi motiv. Şi-am pictat până la doişpe, când s-a stins lumina.

Cum adică? Ridică mirat sprâncenele:

- Credeam că tăiatul curentului e o chestie pur comunistă...

- Ei, se mai întâmplă şi în capitalism. Au tăiat nişte indivizi un cablu şi-am rămas în beznă...

Aha! Şi? Nu voia să-i arate cât de îngrijorat era în realitate...

- Şi Diana s-a grăbit spre uşă, să se intereseze ce s-a întâmplat. Cristi fumează, aşa că a aprins bricheta şi s-a dus după ea, să-i lumineze drumul. Iar noi am rămas în cameră, pe întuneric...

Aha!... Avea o problemă mare-mare - nu ştia cum să-l ajute să spună lucrurile alea! În punctul ăsta, lui Fabian îi era extrem de greu să continue; iar el habar n-avea cum să-l ajute! Era un tată jalnic pentru băiatul lui! Lipsise din viaţa lui, nu se pregătise pentru acel tip de probleme ale băiatului lui...

- ... Dar nu era chiar beznă; jaluzelele erau ridicate, iar cerul era senin...

Adică se văzuseră măcar aşa, sub formă de siluete! OK! Şi cine deschisese ostilităţile - el sau ea? Aştepta...

- ... Şi, în fine...

- Tu, sau ea?

- Ea doar m-a luat de mână.

Deci el. Bravo lui! Aşa! Să nu fie pământău! Îi venea să-l pupe pe frunte, dar ştia că Fabian s-ar fi ascuns sub pat...

- ... Voiam să te întreb... De fapt, lasă - te întreb mâine.

Şi se şi ridicase, pentru că-şi pierduse curajul. Nu se clinti de pe pat:

- Mâine s-ar putea să stea maică-ta pe capul nostru; şi nu cred că vrei să fii dădăcit pe tema asta...

Fabian căuta ceva în mapa de pictură; căuta serios, că nu voia să mai continue...

- ... Bine. Atunci îl citim pe Zdreanţă?

- Da.

Renunţase la scotocit; acum îşi luase pensula. Aştepta...

- L-aţi văzut cumva pe Zdreanţă, / Cel cu ochii de faianţă? / E un câine zdrenţuros / De flocos, dar e frumos. / Parcă-i strâns din petice, / Ca să-l tot împiedice, / Ferfeniţele-i atârnă / Şi pe ochi, pe nara cârnă, / Şi se-ncurcă şi descurcă, / Parcă-i scos din cârlţi pe furcă. / Are însă o ureche / De pungaş fără pereche. / Dă târcoale la coteţ, / Ciufulit şi-aşa lăieţ, / Aşteptând un ceas şi două / O găină să se ouă, / Care cântă cotcodace, / Proaspăt oul când şi-l face. / De când e-n gospodărie / Multe a-nvăţat şi ştie, / Şi pe brânci, târâş, grăpiş, / Se strecoară pe furiş. / Pune laba, ia cu botul / Şi-nghite oul cu totul. / "Unde-i oul?", a-ntrebat / Gospodina. - "L-a mâncat!"...

Ridică privirea spre el:

- Autorul nu menţionează; dar, dacă fac analiza gramaticală, ajung la concluzia că găina "l-a dat în gât".

- Normal, ca să-şi scape ea pielea! Că ea "lucra la normă", nu?

Aprobă şi continuă:

- "Stai niţel, că te dezvăţ / Fără mătură şi băţ. / Te învaţă mama minte." / Şi i-a dat un ou fierbinte. / Dar de cum l-a îmbucat, / Zdreanţă l-a şi lepădat / Şi-a-njurat cu un lătrat. / Când se uită la găină, / Cu culcuşul lui, vecină, / Zice Zdreanţă-n gândul lui / "S-a făcut a dracului!" Da, e evident acum că găina "l-a dat în gât".

- Stau şi mă întreb în ce ipostază să-l pictez; pândind găina? Dând cu laba după ou? Scuipând oul fierbinte?

- Fă-le pe toate, la urma urmei! Sau fă-l pe Zdreanţă la sfârşit, uitându-se câş la găină.

- De unde ai cumpărat ramele alea pe care le-am dus la bancă?

Băiatul lui sărea de la un subiect la celălalt cu atâta dezinvoltură, că era evident unde-i stăruia lui mintea! Răspunse, zâmbind:

- Ştiu eu un specialist, care mi le face "pe comandă". Dacă-mi dai măsurile şi-mi spui o nuanţă, în trei zile ai rama.

- ... OK.

- ... Mi le dai?

- Nu.

- De ce?

Tăcere... Se ridică:

- Crezi că ar fi o exagerare s-o agăţi pe perete?

Primi o ridicare scurtă din umeri, semn că băiatul lui avea o problemă mare... Veni lângă el şi-l cuprinse pe după umeri:

- Eu zic să-l faci pe Zdreanţă într-o ipostază neutră. Adică tolănit în iarbă, cu labele-n sus şi burta la soare. Ştii tu, în starea aia fericită dintre oul proaspăt şi cel fiert.

Fabian aprobă cu capul; porni spre uşă:

- Şi ştii ce mai zic eu? Dă-i un telefon şi invit-o la plimbare în parc - ca să vă inspiraţi din euforia de culori din Herăstrău. Iar dacă acceptă din prima, şi dacă chiar vine la întâlnire, eu zic că poţi s-o agăţi pe perete fără probleme.

Ochii căprui se întorseseră spre el imediat cum îl auzise pomenind despre telefon. Acum erau zâmbitori... Arătă spre hol:

- Mă duc să-mi verific mail-ul, cât dai tu telefon...

Ia uite-l, ce se repezise la mobil! Ridică un deget:

- Cu rugămintea ca plimbarea să se producă în intervalul orar 10-16 şi să nu săriţi peste prânz.

Fabian aproba repede-repede, fericit... Zâmbi:

- Vorbesc eu cu bunica, să nu te tachineze foarte tare, să nu te urmărească pe furiş...

Şi gata - că-i pierea băiatului tot curajul! Îşi luă laptopul şi se aşeză în fotoliu. Şi deschise un mail nou: Carina o să zâmbească şăgalnic când va afla ce-l sfătuise el pe Fabian!

Denisa

Descuie uşa, intră şi anunţă:

- Am veniit!

- Sărut mâna, mami!

Fabian răspunsese, Nicolae nu. Dar adevărul era că-l auzea spunând ceva. Şi-o mira faptul că îl auzea din dormitor! Intră deci...

Nu putea reacţiona nicicum. Nicolae stătea lungit în pat şi citea "*Zdreanţă*" cu voce tare, iar Fabian îl picta pe Zdreanţă! Iar ea nu putea reacţiona în faţa descoperirii că Nicolae găsise totuşi modalitatea de a sta cu Fabian în timpul celei mai plăcute activităţi a băiatului ei! Ochii căprui se întoarseră spre ea, strălucind fericiţi:

- Ce zici?

Se grăbi să intre - ca să se instaleze confortabil în locul lui Nicolae imediat cum el se va ridica de-acolo - şi să răspundă:

- Că e prea gri. Adică prea alb murdar. N-ai vrut să-l faci cu pete?

- Păi Zdreanţă n-are pete.

- Cum, n-are?

Nicolae se grăbi s-o lămurească:

- L-aţi văzut cumva pe Zdreanţă, / Cel cu ochii de faianţă? / E un câine zdrenţuros / De flocos, dar e frumos. / Parcă-i strâns din petice, / Ca să-l tot împiedice, / Ferfeniţele-i atârnă / Şi pe ochi, pe nara cârnă, / Şi se-ncurcă şi descurcă, / Parcă-i scos din cârlţi pe furcă.

Băiatul ei îi aştepta opinia; ea nu prea ştia ce să spună, pentru că unicul ei gând era o altă întrebare - cum să-l scoată pe Nicolae de pe locul ăla central în care se aşezase în activitatea lui Fabian!

- ... Ce zici; seamănă cu poezia?

- Da. Dar unde-i oul? Sau găina?

- Păi nu, că aici e imediat după ce-a mâncat oul proaspăt! Înainte să vină gospodina şi să întrebe unde-i oul!

Nicolae se răsuci şi-o privi lung. Soţul ei o "evacua" din priviri... Zâmbi, cu ochii la el:

- Mă duc să mă schimb şi să pun masa.

Dădu să iasă...

- Deci, ce zici? E Zdreanţă?

- Dacă-i faci în spate un coteţ şi-o găină, da.

Şi-acum se ducea să se schimbe... şi să se calmeze. Că era furioasă. Nicolae ataca cu toate forţele! Trişa, venind mai devreme acasă şi profitând de absenţa ei ca să se vâre în viaţa băiatului! Şi nu era corect! Aveau o convenţie, nu? El de ce trişa aşa?

... Aa, poate pentru că în convenţia lor data divorţului era toamna lui 2012, iar ea decisese ieri să scurteze considerabil drumul spre libertate? Sau pentru că îl adusese pe Eduard în sufrageria conjugală?

Gata cu autocritica! O să şi-o facă pe toată, dar după ce se termina divorţul! Momentan, trebuia să-şi câştige băiatul de partea ei! Se schimbă şi intră în dormitor:

- Voi ce vreţi să mâncaţi?

- Nu ştiu, mami; ce vrei tu.

- Dar tu ce vrei?

- Cred că un sandwich.

- Bine.

"Iar pe tine nu te-ntreb, că n-am de ce!" Se răsuci pe-un călcâi

şi intră în bucătărie. Scoase pâinea... Nu-nu! Reveni în uşa dormitorului şi vorbi peste versurile lui Nicolae:

- Cu brânză, cu caşcaval, cu şuncă sau cu jambon?

- Jambon.

Ieşi din nou şi le scoase pe toate. Zâmbea deja, pentru că Nicolae nu răspundea dar nici ea nu-l întreba... Aranja masa şi se întreba în ce măsură Nicolae va răbufni azi... Reveni în cadrul uşii:

- Haideţi la cină.

Bun! Intră în bucătărie - acum, Nicolae nu mai răbufnea, pentru că îl invitase şi pe el. Şi-i va spune, la o adică, că scosese "toată oferta" pe masă pentru că el nu-i răspunsese la întrebări; după care îl va privi cu candoare şi-l va întreba dacă era supărat! Şi gata - el rămânea "înţepat" iar Fabian era liniştit! Se aşeză la masă...

Şi totuşi, nu veneau! Ce naiba se întâmpla? Ce vorbiseră, cât lipsise ea? Ce se întâmplase? Oare Nicolae îi spusese lui Fabian ceva despre divorţ? Sau despre Eduard? Se ridică şi decise să revină în dormitor. Şi să se lămurească.

Nicolae

Fabian se ocupa de Zdreanţă; parcă nici n-o auzise pe maică-sa chemându-l la masă! Adevărul era însă că Denisa habar n-avea ce ştia Fabian; ea nu bănuia că băiatul lui, isteţ şi foarte perspicace cum era, observase răceala dintre părinţii lui şi luase deja în calcul posibilitatea unui divorţ între ei! Ea "pistona" de zor, hotărâtă să-şi scoată bărbatul din sărite, fără să ia în calcul sentimentele copilului! Era nebună!

Paşii se apropiau de uşă. Doamne, îi venea să se ridice de-acolo şi s-o plesnească! Vocea parcă-i zgârie strident timpanul:

- Nu veniţi la masă?

- Mai stăm cinci minute - te rog!

Ei? Ce făcea acum? Asculta de rugămintea lui Fabian şi-l lăsa să termine de pictat? Paşii intrară în cameră:

- Bine. Sâmbătă mergem la o petrecere, la Giurgiu.

- Aha...

- Eşti şi tu invitat, să ştii!

- Păi ce treabă am eu la Giurgiu?!

- Şefa mea năşeşte un bebeluş - şi te-a invitat şi pe tine.

- Aa, OK!

Uşa şifonierului se deschise larg:

- Oare cum se prezintă costumul tău?

Fabian nu răspunse. El picta. Încerca să facă nasul lui Zdreanţă să strălucească un pic. În opinia lui, strălucea de-ajuns; dar băiatul lui nu era mulţumit:

- Mai spune-mi o dată cum era nasul.

- *Ferfeniţele-i atârnă / Şi pe ochi, pe nara cârnă...* Botul trebuie să fie scurt; nasul presupun că e negru, nu?

- Eu ştiu? Avem la şcoală un maidanez cu nasul roz...

- Dar dacă-l faci roz, nu mai contrastează cu blana. Mai ales că e cu ochii închişi! N-ai nici un alt element de contrast pe el...

Denisa interveni în discuţia lor:

- Mergi cu costumul bleumarin, nu?

- Da, mamă. Deci tu zici să-l fac negru.

- Eu aşa zic.

Fabian se concentra, că nu voia să strice ferfeniţele pe care le pictase deja... Se grăbi să se ridice ca să-i arate cu degetul:

- Aici cred că trebuie să-i faci un pic de gingie. Şi nu uita de punctele negre pe bot! Toţi căţeii au puncte negre...

- Păi nu cred că se văd; că e flocos...

- Aşa e; ai dreptate.

Denisa se amestecă din nou:

- Iei cămaşa albă, da?

- Da, mami. Atunci eu zic să-i fac nasul negru şi perniţele de la labe tot negre.

- Da, e bună ideea. Şi să nu uiţi că în urechi se vede pielea roz.

De data asta Denisa se întoarse spre ei:

- Ce cravată vrei?

Fabian picta nasul...

- Puiule, ce cravată vrei?

- Nu ştiu, mami; care crezi tu că se potriveşte.

Doamne, înnebunea copilul ăsta de cap! Îi venea să se ducă, să-i aleagă el o cravată - iar pe cealaltă s-o pună la gâtul ei şi s-o sugrume cu ea! Doamne, ce noroc avea ea că era Fabian acasă - că o plesnea de-i săreau implanturile dentare!

- Mergi cu pantofii, da?

- Da, mami.

Tăcere... Fabian începuse să picteze perniţele de la laba din faţă - cea întinsă spre ochii privitorului...

- Mâine te duci să te tunzi, da? Că nu poţi să mergi cu claia aia rebelă!

Oftatul lui Fabian parcă-i săgetă inima! Pensula sfârşi pe cârpă; băiatul lui se aplecă şi apăsă butonul calculatorului. Şi-l privi apoi pe el, cu ochi trişti... Zâmbi uşor şi-i arătă cum pune semnul în carte - ca să ştie că vor continua mâine. Deşi ştia prea bine că mâine nu va mai veni devreme acasă! Găluşca avea şi ea nevoie de tati; şi cum azi o păcălise pe Denisa, mâine ştia că soţia lui va face pe dracu-n patru să fie acasă la cinci fix. Nu se va strădui deci să ajungă el la patru; îi va oferi fetiţei lui două ore lângă tati. Indiferent ce va spune Carina despre asta. Îi plăcea să creadă că Denisa va veni mâine acasă hotărâtă să picteze cu el, iar Fabian o s-o pedepsească pentru ziua de azi jucându-se *Counter Strike*...

Se grăbi să intre în bucătărie. Îşi aprinse o ţigară. Era furios... Denisa intră şi ea; o privi lung:

- Nu te duci să-ţi pregăteşti rochia pentru botez?

Nevasta lui ridică o sprânceană, în batjocură... Îngustă ochii şi scrâşni printre dinţi:

- Ai grijă; ai mare grijă...

Denisa zâmbi larg:

- Despre?

Lăsă ţigara în scrumieră, porni spre ea... Şi cum ea nu părea speriată de apropierea lui, cum n-o putea pocni peste ochi atunci când era şi Fabian acasă, ridică mâna şi-o prinse de păr:

- Ai grijă...

Strângea bine, trăgea cu putere în jos, ca s-o facă să priceapă că nu-i va permite să chinuie copilul... Denisa strângea din dinţi, dar nu renunţa la sprânceana ridicată... I se păru că aude un foşnet; nu riscă mai mult şi-i dădu drumul. Se aşeză; în secunda imediat următoare, Fabian intră în bucătărie. Stinse ţigara: că mâncau.

Era linişte... Na, că acum era mută! Nu mai voia să vorbească despre botez? După ce că-i târa cu de-a sila pe la obligaţiile ei, îşi bătuse joc de toată inspiraţia şi toată plăcerea băiatului! Pe-asta o să i-o plătească!

- Oare de ce şi-a pus vecina noastră sistem de alarmă la BGS?

Poftim? Da' ce-i venise? Băiatul lui ungea pâinea cu margarină; "aruncase" întrebarea, dar nu-i privea... Denisa ceru lămuriri:

- Care vecină?

- Poliţista de la apartamentul 12.

- Şi-a pus sistem antiefracţie?

- Da, şi cred că e de-ăla conectat la ei. Că după ce i l-au montat, nu s-a auzit nimic pe palier, dar au venit doi bodyguarzi de-ăia mari care-au urcat scările pe călcâie, din şase-n şase probabil...

Deci vecina lor îşi pusese alarmă la casă. Foarte interesant... Ridică scurt din umeri:

- Cine ştie pe cine-a arestat în ultimul timp!

- Ei, nu cred că de-asta şi-a pus alarmă. Oricum, n-a arestat pe nimeni - e în concediu, că nu mai pleacă în uniformă dimineaţa.

Denisa începu să râdă:

- Da' tu de unde ştii?

- Păi tu crezi că eu stau numai în camera mea? Când aud mişcare pe palier, mă uit pe vizor!

Începu să râdă:

- Adică îţi spionezi vecinii!

- Nu chiar. Băieţelul de vizavi, de exemplu, e la mare cu mama lui. I-am auzit prin perete vorbind despre Eforie Nord...

I-auzi! Deci băiatul lui spiona vecinii! Dar poate c-o făcea pentru că voia să afle cum decurgeau alte mariaje! Poate voia să ştie cum se descurca femeia aia singură, după ce bărbatul ei "dispăruse din peisaj". Poate voia să vadă cum se comportă vecinii de vizavi - soţ şi soţie, părinţii unui băieţel preşcolar! Poate voia să ştie când venea vecinul de lângă el, şofer de tir mai mult plecat prin Europa; că avea şi omul ăla un "program de vizitare"...

- Şi-l văd mereu pe el plecând de-acasă foarte aranjat, foarte elegant...

Denisei îi îngheţă zâmbetul pe buze; el reuşi să-şi mascheze admirabil panica! Adică vecinii de vizavi erau uşor... despărţiţi? Asta era o veste... Iar Fabian observase... Decise să spargă tăcerea:

- Cine ştie unde se duce! Dacă nu s-a dus şi el la mare, probabil că are treabă în Bucureşti! Cu serviciul, sau...

- Pleacă şi vine la ore ciudate, să ştii!

- Iar spionatul ăsta pe care-l faci tu nu e tocmai politicos, să ştii!

Denisa intervenise în forţă, grăbită să schimbe subiectul de discuţie. Fabian zâmbi slab:

- Poate sunt certaţi! Poate, cine ştie... Oricum, vecinul de alături a venit azi din cursă; i-am auzit pe copii chiuind şi alergând şi ţipând fericiţi.

Încerca să nu-l privească...

Băiatul lui era introvertit şi nu foarte vorbăreţ; altfel, până acum le-ar fi pus amândurora cina-n cap şi-ar fi urlat la ei să nu divorţeze! Şi cum peretele comun cu cel al celor doi preşcolari era foarte bine izolat fonic iar vecinul cu băieţelul autist nu făcea niciodată gălăgie, trăgea concluzia că Fabian încerca să-i atenţioneze asupra divorţului vecinului de vizavi şi-a bucuriei întoarcerii din pribegie a tatălui din apartamentul alăturat, sperând că ei aveau destulă minte-n cap ca să priceapă care era "modelul trist" şi care era "modelul fericit". Şi spera, probabil, că ei or să-i priceapă aluziile... Se lăsase din nou tăcerea; decise să-i transmită şi el lui Fabian un mesaj:

- Ei, sunt sigur că vecina şi-a pus alarmă dintr-un motiv serios! Ori a câştigat la loto, ori a primit telefoane de ameninţare... Iar vecinul zici că pleacă elegant şi la ore diferite? O fi rămas fără serviciu şi se duce la interviuri. Nu poţi să ştii; şi să ştii că nu-i bine să tragi concluzii înainte să cunoşti bine toate amănuntele.

Fabian aproba încet cu capul, mestecând pe îndelete... Numai că îşi privea cu încăpăţânare farfuria - semn că "înghiţea" explicaţia, aia dar nu era obligat s-o şi creadă! Fabian simţea tensiunea dintre ei; poate simţea şi ruptura! Poate realiza că acea ruptură dintre părinţii lui era ireparabilă...

Decise să se concentreze şi el asupra propriei farfurii - la urma urmei, să mai vorbească şi Denisa! Că se părea că iar halise supă-alfabet la prânz!

Oricum, el ştia un secret. Şi constata acum că Fabian nu intenţiona să-i spună şi mamei lui ce zi era mâine. Buni Gloria sigur nu-i va spune Denisei ce şi cum, pentru că o ura "din oficiu"... Mâine, la zece jumate, Fabian avea întâlnire cu Codruţa, la intrarea în Herăstrău - chiar în faţa Arcului de Triumf. Ajungea repede acolo, cu autobuzul. Îi era un pic teamă să-l lase să umble singur prin Bucureşti; dar presupunea că mama lui îl va urmări într-un taxi - îl asigurase, la telefon, că Fabian va fi "foarte în siguranţă". Nu era absurdă, să-l plimbe ea cu taxiul, să-l ducă de mână la întâlnire... Fabian avea totuşi 12 ani! Pardon - 13! Cât să-l mai cocoloşească şi să-l mai urmărească? Dacă voiau să aibă un băiat descurcăreţ, trebuiau să-l lase să ajungă în situaţii în care se descurca singur! Nu vor merge o viaţă la un metru în urma lui!

Deci mâine băiatul lui avea întâlnire... Să nu uite să-i lase nişte bani, să aibă la el! Condiţionase întâlnirea şi plimbarea de respectarea orei de masă - iar băiatul lui trebuia să facă o impresie bună. Îi plăcea Codruţa; părea o fire ruşinoasă, tăcută şi cu simţul măsurii. Privind-o, n-o vedea urcând în autobuz şi râzând sonor, punându-şi picioarele pe scaunul din faţă şi exclamând în gura mare "Fată, şi să vezi ce al dracului e profu' de mate!"...

Ridică privirea spre Fabian:

- Mâine îţi fac o surpriză. De Topârceanu.

- Oo, abia aştept! Îl termin pe Zdreanţă de dimineaţă...

- OK!

Mâncau. Zâmbeau amândoi. Nu-l interesa dacă Denisa mai zâmbea sau nu; important era că zâmbeau ei, nu?

Carina

Se cam plictisea în casă. Renata aţipise în urmă cu jumătate de oră... Mobilul începu să piuie; îl înşfăcă, speriată că o să-i trezească fata, şi apăsă butonul fără să se mai uite cine-o suna:

- Da!

- Bună seara. Carina?

O voce de femeie în vârstă. Privi numărul preţ de-o clipă, dar cifrele nu-i spuneau nimic... Decise să rişte:

- Bună seara. Da.

- Gloria sunt, mama lui Nicolae.

Cee? Trase aer în piept... roşi violent şi se repezi spre uşa bucătăriei:

- Sărut mâna.

- Să creşti mare! Iartă-mă că te sun la ora asta; dar Nicolae n-a vrut să-mi dea numărul tău de mobil. Ca să nu te bârâi zi-lumină la cap, zice el...

Râdeau, iar ea simţea nevoia imperioasă de-a se aşeza...

- Şi abia acu' vreo cinci minute mi-am dat seama că pot să-l sun pe naşul Renatei - că el nu-şi permite să mă refuze! Aşa că uite cum se face de te deranjez la zece noaptea...

- Nu mă deranjaţi deloc! Renata doarme, dar eu mă uitam la televizor.

- Aha! Uite, Carina, de ce te-am sunat. Am mare nevoie de ajutorul tău.

- Vă ascult.

- Fabian s-a îndrăgostit de o colegă.

Aoleu! Doamne, ce se făcea ea acum? Că o s-o pună să facă cine ştie ce trăznaie, şi-o să

- S-au pictat în tabără şi s-au sărutat. Iar nepotul meu are o dilemă - nu ştie cum stă cu dragostea! Aşa că s-a sfătuit cu taică-su şi a invitat-o mâine la o plimbare prin Herăstrău. Iar ea a acceptat imediat - că am nepot frumos şi isteţ...

Râdea şi ea, dar ţinea palma pe frunte şi simţea că ameţeşte...

- Aşa că mâine, la zece jumate, Fabian se întâlneşte cu Codruţa la intrarea în parc, la Arcul de Triumf. Acum, care e de fapt problema noastră! Denisa l-a crescut mămos şi învăţat s-o ţină mereu pe ea de mână. Eu l-am mai destupat la minte, dar tot n-am 100% încredere în el. Şi e prima oară când pleacă singur altundeva decât la capătul blocului, după pâine. Vreau să te rog să mergi şi tu mâine în Herăstrău, cu Renata, şi să-i filezi. Să ai grijă să nu cadă-n lac, să nu se ia la bătaie cu golanii pe-acolo, să n-o pipăie în public... Ştii tu!

Fiu! Deci numai asta era! Pentru o clipă, îşi imaginase că

mama lui Nicolae o s-o trimită să discute cu Fabian despre dragoste, albinuţe şi floricele!

- M-aş fi dus eu, dar mă cunoaşte - şi-mi dau seama cum ar face dacă m-ar vedea urmărindu-l din tufiş în tufiş. În plus, cred că, dacă - printr-o minune - te-ar memora, ai avea două puncte-n plus la un moment dat...

- Nu mă va memora, vă asigur!

- Pe tine, poate că nu; că eşti prea mare pentru el. Dar pe Renata sigur o s-o observe, că e o scumpă şi-o drăguţă!

- Am eu grijă să n-o zărească de prea multe ori. Bine; la zece jumate o să fiu la intrarea în parc.

- Nu vrei să vin să te iau cu un taxi?

- Nu - mai bine nu. Că, dacă vă vede cu mine şi cu Renata, chiar că iese prăpăd!

- Aoleu, ai dreptate! Bine atunci; eu îl urmăresc cu taxiul de acasă până acolo, iar tu îl preiei la intrare şi mi-l predai la ieşire.

Bufni în râs:

- Aşa e perfect!

- Bine. Îţi mulţumesc mult, Carina!

- N-aveţi de ce - şi eu voiam să-l văd de-aproape şi să-l observ un pic...

- Aşa e! Noapte bună!

- Noapte bună.

Închise şi zâmbi slab: şi ia uite cum se ducea ea mâine în Herăstrău...

O s-o sune pe mămica ei, s-o scoată cu Zoe la plimbare... Or să ia un taxi şi-or să ajungă la Arcul de Triumf probabil pe la zece şi-un sfert. Spera să-l recunoască - pentru că ultima oară îl văzuse atunci, demult, pe vremea când dădea târcoale blocului ca să afle dacă Nicolae locuia singur sau cu nevasta. Şi probabil că se mai schimbase pe ici-pe colo...

23 iulie 2010 - vineri

Nicolae

Cât era ceasul? Zece şi-un sfert. Avea emoţii - dar nişte emoţii îngrozitoare! Şi era surghiunit în biroul lui, cu dosarele alea de credit, şi nu se putea concentra...

Mama lui îl va urmări pe Fabian până la intrarea în parc. De acolo, băiatul era practic singur. Şi chiar dacă i se spusese să stea fără grijă, chiar dacă mama lui păruse extrem de calmă la telefon, simţea golul din stomac şi nu putea să nu se gândească...

Herăstrăul era un parc central. Tineretul din parcul ăla era format din îndrăgostiţi şi puşti cu bani. Tocmai asta îi atrăgea pe ceilalţi vizitatori - tinerii descurcăreţi, plecaţi în căutarea puştilor cu bani. Iar el nu putea să-şi sune băiatul, din două motive. Primul, trebuia să-i arate că avea încredere în el - pentru că avea! Că doar îl lăsase să se ducă singur în Herăstrău, nu? Al doilea, Fabian era cu Codruţa - iar dacă el începea să-l sune, îl făcea să pară un pământălău controlat din oră-n oră de tatăl isteric. Aşa că se abţinea eroic; privea când dosarul, când telefonul, şi se abţinea...

Ia să se ocupe el totuşi şi de banca aia! Că de-acolo veneau banii, nu? Avea de achitat garsoniera Carinei şi de cumpărat un apartament cu patru camere! Şi-aşa, presupunea că nu vor reuşi să vândă garsoniera într-o săptămână - aşa că va face el un credit la BCR, pentru că angajaţii aveau condiţii şi dobânzi preferenţiale...

Reuşise să treacă prin patru dosare şi tocmai refuzase unul, când telefonul lui piui scurt. Avea un mesaj de la... Carina. Oare ce se întâmplase?

"Sunt frumoşi foc!!! Şi să ştii că asta e şi părerea soacrei tale!!!"

Poftim? Ce-i venise?... Aa, avea şi-o fotografie... Ptiu, drace! Ăla Fabian era! Iar ăia păreau să fie ochii migdalaţi! Dar... Păi... Apăsă butonul verde, că nu prea ştia ce să mai creadă... Şi scria şi de soacra lui...

Carina răspunse imediat, râzând:

- Avem dreptate, nu?

- Stai, că nu înţeleg nimic! Eşti în Herăstrău?

- Da.

- Şi asta e o coincidenţă, nu?

- Nu. Am primit un telefon, aseară pe la zece...

Un telefon? Dar cine-o sunase?

- Mama ta l-a sunat pe naşu' şi-a obţinut ce-a vrut. Aşa că m-a sunat... şi-am complotat...

- Să înţeleg că nu poţi să vorbeşti?

- Nu prea...

- Atunci lasă-mă să ghicesc! Mama l-a sunat pe Mihai şi i-a cerut numărul tău.

- Da.

- Apoi te-a sunat şi te-a rugat să faci pe spionul.

- Da.

- Iar tu ai sunat-o pe mama ta şi ai rugat-o să-ţi ţină companie la spionat.

- Exact: şi ea, şi Zoe.

- Şi e şi Găluşcuţa cu voi.

- Este - şi e fericită... Şi cred că-i place, că-i strălucesc ochişorii...

Aoleu, Doamne!

- Sper că nu v-a observat!

- Aa, nu! Exclus!

Bun! Răsuflă uşurat... Carina râdea... Începu şi el să râdă:

- Şi ce face? E cuminte?

- Foarte cuminte. Râde non-stop!

Bun! Deci lucrurile mergeau bine! Era mult mai liniştit acum... Doamne, cât de liniştit era!

- Te las să fii atent acolo. Te mai sun eu...

- OK. Dar te rog să faci cumva să nu te ia la ochi! Că nu ştiu cum o să reacţioneze dacă, atunci când o să vă prezint oficial, o să vă recunoască!

- Bineînţeles! Stai liniştit!

- Stau foarte neliniştit, pentru că am senzaţia că a aflat de discuţia mea cu Nuţu.

Carina tăcea... Continuă:

- Ieri, când am ajuns acasă, s-a ridicat de la calculator şi m-a îmbrăţişat. Chestie extrem de nouă, crede-mă! Apoi i-am spus povestea lui Zdreanţă, iar el mi-a povestit cum a decurs partea sentimentală a taberei. Când a venit şi Denisa, a fost foarte întristat pentru întreruperile repetate ale versurilor şi picturii. Iar la cină a deschis discuţia despre vecina văduvă şi certurile dintre vecinii de vizavi. Ca şi cum voia să ne anunţe că o să fie două divorţuri pe palier.

Iubita lui oftă greu...

- Te rog, fă cumva să nu te vadă.

- Stai liniştit. Hai, spor la treabă.

- Pa, iubire!

- Pa...

Ei bine, putea spune că era liniştit. Fabian era supravegheat de cea mai indicată persoană pentru sarcina asta! Şi de viitoarea lui bunică! Tii, abia acum îşi dădea el seama... Mama Carinei va fi bunica lui Fabian!

Ce ciudată era viaţa! Parcă mai ieri o auzise pe mama Carinei spunând lucruri nu foarte fericite despre el şi un tramvai plin de sânge pe la roţi... Nu mai conta; nimic din trecut nu mai conta acum. Mama Carinei avusese tot dreptul să-i dorească o moarte violentă şi extrem de dureroasă - că "o încurcase" pe fata ei, o lăsase gravidă şi nu insistase cu chiuretajul! Şi nici nu băgase prompt divorţul! Şi nu făcuse foarte multe lucruri pe care-ar fi trebuit să le facă la vremea aceea. Dar timpul trecuse, el începuse să-şi pună ordine în viaţă... Îi plăcea să creadă că mamei Carinei îi plăcea modul cum făcea el ordine şi curăţenie în jurul lui. Îl plăcea şi pe Fabian...

Hei! Gata cu gândurile! Diseară, la cinci jumate fix, năvălea peste ea în garsonieră şi afla "din sursă sigură" totul despre plimbarea prin Herăstrău! Şi partea Carinei, şi partea viitoarei lui soacre! După ora opt, va afla partea lui Fabian...

Carina

Împinse căruciorul în garsonieră iar mama ei o strânse în braţe:

- Tii, ce băiat mare şi frumos ai tu!

Aoleu! Roşi violent şi se stropşi la ea:

- Mamă, încetează!

- Paa!

- Pa.

Zoe râdea de mama focului, că avea 8 ani şi era foarte emancipată... Gata! În sfârşit, scăpase de tachinările ei!

Mama ei era extrem de veselă de când îl văzuse pe Fabian. Adevărul era că tânărul se pregătise temeinic pentru întâlnirea aia - cămaşa fusese călcată impecabil şi asortată cu blugi noi şi adidaşi uni. Proaspăt tuns, parfumat nu foarte tare - că nu-i ajunsese la nas nici un iz, nici bărbătesc dar nici de damă -, Fabian nu avusese emoţii. Sau, în fine - poate doar un pic, la început, când constatase că ea ajunsese prima, iar el era "uşor întârziat" la 10,25...

Avea, într-adevăr, un băiat teribil. Înăltuţ, un pic cam slăbuţ pentru vârsta lui, şaten cu ochi căprui... Avea ochii lui Nicolae. Avea ochi fantastici... De la ţărancă moştenise buzele - zâmbetul. Un zâmbet superb însă, care părea să fie singura contribuţie pozitivă a individei...

Era răutăcioasă! Ea îl crescuse, ea îl educase, ea îl modelase... Şi tot ea îl va pierde acum, pentru că înaintase în vârstă şi-o luase razna. Şi gata!

Ce frumuşel era Fabian! Şi ce descurcăreţ era!

- Mama, aide!

Bufni în râs - oof, Doamne! Uitase complet de biata Găluşcuţă! Renata alunecase de tot în căruţ, obişnuită să evadeze strecurându-se pe sub bara din faţă, dar nu luase în calcul faptul că-i închisese hamul de siguranţă. Şi-acum se încâlcise rău - şi întinsese mâinile spre ea... Ia să fie ea serioasă şi să vadă de fată! O să se gândească destul la Fabian diseară, după ce adormea Găluşcuţa!

O scoase din cărucior şi-o lăsă pe covor. Şi scoase mobilul, că trebuia să-l liniştească şi pe el...

- Da, iubito.

- Bună, iubitule.

- Asta înseamnă că ai ajuns acasă...

- Da, tocmai am scos Găluşcuţa din cărucior.

- Şi totul e OK? Te întreb pentru că nu m-a sunat deloc...

- Aa, încă e ocupat. Dar stai liniştit - l-a preluat mama ta.

- Stai, lămureşte-mă şi pe mine!

- Păi ea "l-a însoţit" cu un taxi până la punctul de întâlnire, de unde l-am preluat eu. Ne-am plimbat prin parc, am mâncat la terasă şi pe urmă l-am însoţit până la Casa Presei Libere. De unde l-a preluat iar mămica ta. Au plecat cu taxiul, ceea ce mă face să cred că întâi o duce pe ea acasă...

- Aha! V-a văzut?

- Nu. În fine, pe mine probabil că m-a văzut. Dar fiind şi cu mama, cu Renata şi cu Zoe, nu cred că i-am atras atenţia. S-a întors o singură dată spre noi, când Găluşcuţa a chiuit de-a speriat toţi cei 100 de porumbei prezenţi. A râs, cu ochii la ea, şi a revenit la plimbare.

- Şi zici că e cu mama pe urme acum?

- Da. M-a întrebat din priviri, din taxi, cum e. I-am făcut semn că OK şi-a început să facă gesturi ample, victorioase. Taximetristul radia tot, că probabil îi spusese de ce urmăresc împreună adolescentul prin Bucureşti...

Nicolae râdea, că-şi imagina scena. Nu şi-o putea imagina în întregime, pentru că mama lui avusese o reacţie teribilă iar taximetristul probabil că va însemna ziua de azi în calendar şi va scrie un best-seller despre cum se filează adolescenţii plecaţi la prima întâlnire cu o fată...

- Aşa că poţi să stai liniştit - că totul e perfect.

- Bine, iubito. La cinci şi-un sfert descui uşa, înarmat cu plăcintă pentru Găluşcă.

- Eşti sigur că nu vrei să ajungi şi azi devreme casă?

- Da, sunt sigur. Azi, la cinci şi-un sfert, descui uşa.

Doamne, da' cât de idioată era! Se grăbi să-l aprobe:

- Te aştept cu Coca-Cola şi cafeluţă. Şi pupici mici şi dulci...

- Mm, atunci mă voi gândi cum să fac să scap mai repede din bancă...

- OK! Eu oricum descui uşa încă de pe la patru...

- Mm...

- Hai, că ţinem telefonul ocupat şi nu poate să te sune!

- Bine. Pa, iubito!

- Pa, iubitule!

Apăsă butonul roşu, iar Renata se prinse de pantalonii ei:

- Ao, tati, ao?

Oof, Doamne! Iar fusese idioată! Renata avea nevoie de tăticul ei! Iar ea nu se gândise să i-l dea la telefon! Se grăbi să-i ia mintea de la aparatul negru:

- Tati s-a dus să mănânce! Şi-a zis că azi vine cu plăcintă!

Îi făcu cu degetele ceea ce promitea să devină "semnul internaţional al plăcintei dobrogene", iar Găluşcuţa începu să râdă. O luă în braţe:

- Hai să te schimbi şi să te speli! Că te-ai prăfuit toată!

Intrară în baie. Renata râdea în continuare; degeţelele ei se înfruptau deja dintr-o plăcintă imaginară...

Oare ce-o să zică Fabian atunci când va afla despre Renata? Ştia deja că băiatul va avea o părere foarte proastă despre femeia aia tânără care-l făcuse pe tatăl lui să se despartă de mama lui; dar voia să spere că tânărul pe care-l urmărise azi prin Herăstrău era cumpătat şi gândea corect; şi nu-şi va răsfrânge supărarea şi asupra Găluşcuţei. O privea lung...

O privea lung şi se întreba în ce măsură ochii căprui vor fi obiectivi. Se întreba în ce măsură ar fi fost mai bine ca ea să ia asupra ei toată vina acelui divorţ; îi putea spune lui Fabian că apariţia Renatei fusese decizia ei, iar Nicolae aflase despre sarcină doar atunci când chiuretajul ieşise din discuţie. Că doar ăsta era adevărul, nu? Băiatul o va urî şi va considera că Renata nu era sora lui, ci fata ei. Ar fi fost un pic mai înţelegător cu Nicolae, pentru că ea îl dusese de nas - deşi adolescentul era destul de mare ca să bănuiască măcar cum se folosea un prezervativ. Dar poate s-ar fi gândit că tatăl lui era un om integru, cu caracter şi principii solide, care făcuse "o prostie" şi-şi asumase răspunderea pentru ea. Şi înregistrase fetiţa pe numele lui. Şi îşi asumase toată responsabilitatea de tată al acelei fetiţe; în sensul că venise zilnic la ea, îi cumpărase haine şi jucării, o dusese la spital atunci când se îmbolnăvise... Şi apoi, dat fiind faptul că ţăranca avea un amant şi oricum intenţiona să divorţeze, Nicolae luase în calcul posibilitatea de a se muta cu mama fetiţei lui. Şi cum era un om cu caracter şi principii solide, şi cum realizase cât de importantă era prezenţa tatălui în viaţa copilului, voia să-şi ţină ambii copii aproape. În condiţiile astea...

Gata; Găluşcuţa era din nou curată. Reveni în cameră şi-i scoase o rochiţă de bumbac.

În condiţiile astea, Fabian n-ar fi avut ochi pentru ea. Că se folosise de-o şmecherie ca să pună mâna pe Nicolae şi-i turnase un copil ca să-l lege de ea chiar şi numai prin jucării, hăinuţe şi pamperşi! Ar fi încercat să stea doar prin preajma tatălui lui. Şi-ar fi fost oarecum bine, pentru că el se ducea la şcoală de dimineaţă. Va veni acasă, ea îi va pune masa de prânz... El va înghiţi repede şi cam fără chef mâncarea; după care se va duce în camera lui, pe motiv că îşi face temele, şi nu va mai ieşi de-acolo înainte să vină şi Nicolae acasă. Iar atunci când Nicolae va intra pe uşă, Renata va alerga în braţele lui; Fabian se va opri undeva în hol, descumpănit de rapiditatea picei. Renata se va agăţa de gâtul lui Nicolae, iar Fabian...

- Nu pângi!

Nu-nu! Aşa era! N-avea voie să plângă! Renata observase imediat colţurile gurii, coborâte spre bărbie; şi cum asta anunţa de obicei o porţie zdravănă de lacrimi...

Nu! Totul va fi bine! Totul va fi aşa cum trebuia să fie! Ştia că Fabian nu va afla despre existenţa lor în clipa în care se va muta în apartamentul cu patru camere. Era posibil, după cum spusese azi Nicolae, ca Fabian să ştie deja de existenţa ei! Dacă Nuţu îi arătase discuţia cu Nicolae, Fabian ştia deja că tatăl lui are o "prietenă" iar mama lui are un "prieten". Hopul cel mare va fi Renata. Cea mai dificilă barieră între Fabian şi ei va fi tocmai Găluşcuţa care va alerga în braţe la tati şi nu-i va mai da drumul ore în şir... Şi-l va asalta cu prezenţa ei, şi-l va lua de la făcut temele pentru a-l duce în imperiul păpuşilor... Va ţipa şi va cânta în momentele în care Fabian va încerca să înveţe... Se va trezi noaptea plângând şi strigându-l pe tati... Îl va goni, poate, pe Fabian atunci când va observa că tati îi acorda şi lui atenţie...

- Mami nu pânge nu!

- Nu plâng, iubita mea! Hai să ne jucăm cu păpuşile!

- Aide! Si tati?

- Tati s-a dus repede să cumpere plăcintă de-aia bună şi vine şi el!

- Aide tati! Aide!

- Ai răbdare, că vine! Hai să ne jucăm, până vine el!

Se aşeză pe covor şi desfăcu cutia cu păpuşele. Renata "se servea" de zor...

Se uitase prin anunţurile imobiliare. Oferta de apartamente cu 4 camere nu era foarte generoasă; în zona Obor-Colentina erau mai multe apartamente cu 3 camere. Dar şi oferta de garsoniere era generoasă, ceea ce însemna că Nicolae va trebui să facă rost de bani de undeva... Probabil că o să facă un credit. Mare. Dacă vor cumpăra 4 camere în altă zonă, ea va trebui să-şi ia carnetul şi să cumpere o Dacie - ca să ducă Găluşcuţa la bunici de dimineaţă. Aşa că... Aşa că nu ştia ce să zică. Oricum, în momentele alea îi venea să-i propună lui Nicolae să nu plătească garsoniera; să cumpere un apartament, pe numele mamei lui eventual - ca să nu creadă Fabian că...

- Mami nu pânge!

Gata cu gândurile, că speria Găluşcuţa! Oricum, indiferent de opinia lui Fabian, ştia că băiatul le va observa cu atenţie pe amândouă... şi se va linişti, într-un final. Îşi va da seama că tatăl lui, acel om fantastic, nu s-ar fi putut apropia de o femeie care să nu-i semene chiar deloc!

Na, că acum se credea fantastică!

Bufni în râs şi începu să cânte cântecul culorilor - mai bine se concentra asupra cântecului, decât să mai arboreze mult colţurile alea lăsate ale gurii!

Nicolae

Privea telefonul şi aştepta... Trecuse totuşi un sfert de oră de când vorbise cu Carina! Unde întârzia Fabian atâta?

Tresări - ptiu, ce-l speriase! De parcă nu se aşteptase ca telefonul să sune! Îl luă... şi răspunse:

- Da.

- Salut, tati!

- Salut! M-ai sunat să-mi spui că întârzii?

Fabian începu să râdă:

- Nu, te-am sunat să-ţi spun că am ajuns acasă.

- Aa... OK!

- Şi voiam să-ţi mulţumesc şi pentru ideea cu plimbarea, şi pentru încrederea pe care o ai în mine, şi pentru susţinerea morală şi sufletească, şi pentru susţinerea financiară care mi-a permis azi s-o duc pe Codruţa acasă cu taxiul...

- Cu multă plăcere! Să ştii că, atunci când vrei să obţii ceva, e de ajuns să ceri.

- Crezi? Când i-ai cerut ultima oară ceva bunicii?

Bufni în râs:

- Aoleu, ai grijă să nu te audă!

- Nu mă aude, că a coborât până la Mega.

- Păi nu te aştepta acasă?

- Ba da, şi mi-a zis că abia aştepta să ajung eu, ca să poată ea să se ducă să-şi cumpere nu ştiu ce soi de maioneză!

- Aha...

- Ah, era să uit! Îţi mulţumesc că ai convins-o pe buni să nu mă urmărească azi.

- Stai liniştit. Adevărul este că a cam venit momentul să realizăm şi noi că te-ai făcut băiat mare!

- Da' nu prea mare; aşa că va trebui să mergi cu mine sâm-

bătă la karting...

- Bineînţeles! Numai că sâmbăta asta mergem la botez...

Tăcere...

- Dar chiar acum sun la clubul de karting şi fac rezervare pentru sâmbăta viitoare!

- Ei, lasă! Stai liniştit, că mergem noi într-o zi!

- Iar tu ai sarcină să-l convingi pe Nuţu să meargă cu noi! Că eu nu-ncap în maşinuţele alea - şi nu-mi place să-mi julesc orgoliul de şofer...

- Bine, vorbesc eu cu el.

Se aplecă spre laptop şi folosi un ton foarte... complice:

- Şi cum a fost?

- Păi vrei să-ţi povestesc acum?

- Nu; vreau să-mi dai verdictul acum şi să-mi povesteşti totul pe larg diseară.

- OK! Verdictul este "super"!

Uau! Fabian chiuise! Începu să râdă... şi decise într-o clipă că, întrucât Fabian era fericit şi liniştit acum, de la cinci şi-un sfert, Găluşcuţa va beneficia şi ea de atenţia tăticului ei. Aşa că oftă uşor:

- Dacă ăsta-i verdictul tău, m-am liniştit. Şi-o să încerc să mă concentrez totuşi şi asupra dosarelor - că mi-a stat mintea numai în parcul ăla, şi mi-e că o să mă prindă noaptea la birou!

- Aha! Păi stai liniştit, nu da rasol acolo! Eu să ştii că te aştept până te întorci - că nu cred că o să pot mânca, dormi sau citi până nu-ţi spun cum a fost!

- Hm; simţi că explodezi, nu?

- Rău de tot!

- Bine; promit că încerc să ajung acasă cât pot de repede.

- Ţi-am spus - nu da rasol acolo, că se supără şefii! Lasă, că eu îl termin pe Zdreanţă, ascult muzică, discut cu Nuţu despre Codruţa...

- OK. Atunci vorbim diseară.

- Da. Tati, pot să te rog ceva?

- Sigur că da.

Fabian ezită preţ de 2-3 secunde; apoi, coborî mult tonul vocii:

- Pot să te rog să nu-i spui mamei despre Codruţa?

Cum-cum? Aveau un secret? Perfect!

- Evident. Ce anume vrei să rămână secret?

- Păi... Păi n-aş vrea să afle ea ce s-a întâmplat în tabără. Şi nici despre plimbarea asta n-aş vrea să afle. Dealtfel m-a întrebat, alaltăieri, dacă s-a întâmplat ceva notabil “pe frontul dragostei”, şi i-am spus că nu. Prefer să nu ştie încă...

- OK. O să vorbesc eu cu buni, să nu-i spună nimic. Şi-i spui tu, atunci când o să vrei să-i spui. Bine?

- Bine. Hai, te las să-ţi faci treaba acolo. Încă o dată, îţi mulţumesc mult!

- A fost plăcerea mea să descopăr că băiatul meu se transformă uşurel în adolescent...

Fabian nu mai zicea nimic! Iar asta însemna că reuşise! Se grăbi să pună punctul final al acelei discuţii:

- Pa, Fabiane.

- Pa, tată.

Apăsă butonul roşu... Doamne, cât de fericit era! Realiza acum că nu mai vorbise niciodată aşa cu Fabian! Discutau deschis, aveau secretele lor faţă de Denisa... Doamne, unde era Mihai când avea mai multă nevoie de el? Simţea că explodează de fericire şi-i venea să ţopăie şi să urle prin toată banca! Iar Mihai era liber! Abia aştepta să-i povestească luni...

Gata! Gata, că trebuia să termine dosarele dacă voia să ajungă la timp la Găluşcuţă! Trebuia să se oprească şi la Obor, să ia plăcintă... La treabă cu el!

Denisa

Descuie uşa, intră şi zâmbi:

- Am veniit!

- Bine-ai venit, mami.

Se grăbi să traverseze holul, fără s-o bage în seamă pe mama lui Nicolae, şi intră în dormitor:

- Ce faci?

- Uite, vorbesc cu Nuţu pe mess.

Iar mouse-ul minimiză imediat fereastra. Fabian avea un secret... Îl sărută pe creştet:

- L-ai terminat pe Zdreanţă?

- Da. Uite-l acolo.

Unde? Pe şevalet aştepta o coală albă, impecabilă. Unde era Zdreanţă?

- Pa, Fabiane! Să fii cuminte!

- Sigur, buni! Paa! Şi mulţumesc mult!

- Cu multă plăcere!

Îi mulţumea? Pentru ce-i mulţumea - că asta era o chestie nouă! Gloria se grăbea să plece... Nu, n-o să-l întrebe acum pentru ce-i mulţumise! Îl căuta cu privirea pe Zdreanţă...

- Unde e?

- Uite-l!

Aa, îl lipise pe uşă! Zâmbi, ca să-şi ascundă bine gândurile:

- E foarte frumos. A ieşit foarte bine.

"Şi n-ai pictat nici coteţul, nici găina. Dacă nu scriai jos «Zdreanţă», era un câine oarecare..." Îşi înghiţi cu greu oftatul:

- Ai mâncat la prânz?

- Da. Vrei să mâncăm?

Oo, ce idee bună! Porni spre uşă:

- Da; mie mi-e foame. Pun masa deci?

- Da, că tata m-a sunat şi mi-a zis că întârzie.

Hm! De ce naiba avea sentimentul că tonul băiatului ei voise să-i amintească seara în care ea venise târziu, dar nu-l sunase? Parcă simţind că ea îi înţelesese reproşul, Fabian se grăbi să adauge, pe un ton mult mai "dulce":

- Vrei să te ajut?

- Nu, stai liniştit şi vorbeşte cu Nuţu.

Şi cam atât - că se întâmplase ceva, ea habar n-avea ce anume se întâmplase şi se părea că Fabian o pedepsea... depărtându-se astfel de ea... apropiindu-se astfel de Nicolae şi de mama lui...

Nicolae

Gata! Avea plăcinta, avea cheile în mână... Apăsă clanţa şi constată că, într-adevăr, fusese aşteptat cu uşa descuiată. Intră deci în holişor şi se grăbi să întrebe:

- Cine papă plăcintă?

Chiotul îi umplu sufletul de bucurie:

- Tati! Aide fuga!

Bine, se grăbea! Intră, iar Renata se repezi la piciorul lui:

- Tati! Pupi tati!

- Stai, Găluşcă mică! Stai să pun plăcinta pe masă!

Şi, imediat cum lăsă diplomatul şi pachetul, se grăbi să-şi strângă fetiţa în braţe. Şi să-i facă semn Carinei să vină imediat acolo, în faţa lui! Le îmbrăţişa acum pe amândouă... Oftă greu:

- Doamne, cât de dor mi-a fost de voi! Abia aştept să se termine cu fâţâiala asta! Doamne, nici nu vă imaginaţi...

Carina şopti:

- Te rog, nu mă face să plâng!

Avea dreptate, ce mai! Nu era momentul să o facă să plângă! Şi-aşa, ştia că iubita lui o să plângă destul după ora şapte! Aşa că le sărută pe amândouă pe păr şi-şi trase un scaun. Se aşeză şi-o aşeză pe Renata comod, pe genunchii lui:

- Hai să păpăm plăcintă!

- Păcită! Aide fuga! Enata papă!

Desfăcu hârtia, iar degeţelele grăsune se avântară în mijlocul plăcintei... Doamne, ce mai râdea! Carina se aşeză lângă el:

- Deci noi am ajuns la parc la zece şi-un sfert. Iar la şi douăzeci a apărut ea. Era singura tânără de 12 ani care aştepta pe cineva, aşa că am identificat-o imediat! Era foarte emoţionată şi părea şi-un pic îngrijorată. Fabian a apărut după cinci minute. Şi probabil că a observat nervozitatea ei, s-a simţit ciudat când a constatat că a întârziat - deşi ceasul arăta că ajunsese mai devreme... Oricum, a coborât din autobuz cu trandafirul la atac, pe post de sabie, râzând şi privind-o lung. Iar ea a înlemnit, după care a început să râdă...

Aha! Carina făcea o pauză; cică degusta plăcinta. În realitate, îi plăcea să-l ţină aşa, în suspans! Asta e! O să aibă răbdare...

- Imediat cum a ajuns lângă ea, i-a dat floarea şi-a primit un pupic pe obraz. Drept pentru care a luat-o de mână şi-au pornit încetişor spre intrarea în parc. Iar noi, hop după ei! Şi s-au plimbat agale şi pe sus, pe lângă rondurile cu flori, dar şi pe lângă apă. Nu s-au apropiat de Muzeul Satului, că nu sunt genul care să picteze colibe de-alea... În fine; cert este că s-au plimbat non-stop. Au mâncat şniţele cu cartofi prăjiţi, la una din terasele de la debarcader, timp în care noi am servit o cafeluţă la terasa de vizavi... Au ieşit din parc la Casa Presei Libere, Fabian a oprit un taxi... şi nu i-a luat prea mult ca să-l convingă pe şofer că are bani la el şi chiar o să plătească cursa.

- Bun! Aud că a fost cuminte, aşa că nu-i rup urechile. Acum spune-mi de câte ori a pupat-o - ca să ştiu cu câte şuturi în fund îl penalizez.

Carina râdea:

- Păi crezi că eu am învăţat să număr atât de multe pupături?

I-auzi! O certa cu degetul... Ochii albaştri se plecară spre plăcintă:

- Adevărul este că s-au plimbat mai tot timpul. Se opreau uneori şi admirau florile, sau lacul... Şi să ştii că ea "a dat startul"!

- Aoleu!

- Da. S-au oprit lângă flori, iar ea l-a luat frumuşel de mijloc... Iar el să ştii că a acţionat instantaneu! Tu eşti sigur că ştii ce lecturi extraşcolare studiază?

- Nu - dar nu mai contează, de vreme ce e atent şi memorează repede...

Acum el era cel muştruluit cu degetul... Carina se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Când am intrat în casă, să ştii că mi-am zis în gând că sunt mândră de aşa băiat!

Serios? O privi lung...

- Şi-apoi am roşit, când mi-am dat seama că o să fie şi băiatul meu...

Îi prinse mâna şi i-o sărută:

- Îţi mulţumesc că ai avut grijă de băiatul nostru.

- Păi cum să n-am grijă de el?!

Las' că înţelesese ea perfect ce voise să spună! Schimbă subiectul:

- Şi zici că Găluşcuţa a gonit toţi porumbeii?

- Daa, i-a văzut strânşi pe alee, unde le aruncase cineva nişte arpacaş, şi s-a cerut jos din cărucior. Şi-a chiuit o dată din tot sufletul şi-a rupt-o la fugă spre ei... Mamă-mamă! Fii atent! Renata!

Micuţa ridică imediat căpşorul spre mămica ei!

- Cum fac porumbeii?

Mânuţele se repeziră spre tavan, împroşcând plăcintă dobrogeană mai peste tot, iar guriţa ţipă scurt:

- Peii! Brr peii!

Porumbeii făcuseră zbrr şi zburaseră ca din puşcă în toate direcţiile... cam ca bucăţelele de plăcintă...

- Am bufnit amântrei în râs! Şi atunci mi-am amintit că eram incognito acolo! Am întors capul spre ei; el o privea deja pe Renata, râzând din tot sufletul. A ridicat imediat privirea spre stolul de porumbei... Iar Codruţa l-a tras mai departe. Acum, eu nu cred că ne-a ţinut minte. Că am rămas uneori în urmă, de vreo două ori le-am anticipat direcţia şi am luat-o pe alte alei...

- Şi chiar dacă v-a reţinut şi-o să vă recunoască - v-aţi întâlnit întâmplător. Ai ieşit cu Renata şi cu mama ta în parc, l-ai văzut, l-ai recunoscut şi te-a mirat faptul că e singur, nesupravegheat de un adult. Şi ai decis să te ţii totuşi după el, să nu dea peste golani sau hoţi...

Carina aproba... Renata îndesa plăcintă în guriţă, nu înainte de-a o frăgezi bine cu degeţelele... Privea ochii albaştri şi simţea că trebuia să se schimbe în ceva comod, pentru că era acasă...

Carina

Gata; era şapte şi zece. Nicolae pornea spre casă. Renata îl vedea încălţându-se şi nu protesta, pentru că azi tati o ţinuse numai în braţele lui - şi era mulţumită...

- Te-ai uitat prin anunţuri?

- Da, şi am o rugăminte la tine.

Nicolae era atent, pregătit să-i aducă luna de pe cer...

- Te rog, nu achita garsoniera.

Aoleu, ce se încruntase! Într-o clipă, deasupra lui fulgerase scurt iar soarele se transformase într-un uragan! Se grăbi să continue:

- Cumpără alea patru camere, pe numele mamei tale. Te rog!

- De ce?

- Pentru că ziarele sunt pline de garsoniere de vânzare. În plus, nu vreau să-ţi cheltuieşti banii pe un lucru pus pe numele meu.

Ochii căprui se închiseră, grăbiţi... Îl cuprinse cu braţele:

- E mai bine aşa. Or să vină momente grele, cu certuri şi discuţii răstite, cu acuze... Nu mă interesează ce-o să spună ea; dar n-aş vrea ca Fabian să creadă că mi-ai cumpărat mie casă...

Ştia că are dreptate; şi totuşi, el nu spunea nimic, nu schiţa nici un gest...

- Şi la tribunal o să fie mai bine dacă spui că vrei să te muţi, împreună cu băiatul, în apartamentul mamei tale. Iar după divorţ, treci casa pe numele tău!

- Al nostru.

- Al cui vrei tu - mi-e indiferent. Te rog, nu face credit pentru apartament! Cumpără-l cu banii jos - şi lasă, că o să achităm noi şi garsoniera! Avem atâţia zeci de ani la dispoziţie, nu?

Ea zâmbea - că luase creditul pe 25 de ani. El nu schiţa nici un gest, nici nu-şi destindea chipul... Îl sărută uşor pe obraz:

- Asta e părerea mea. Gândeşte-te şi tu la asta şi fă cum crezi că e mai bine.

- Dar tu aşa ai vrea.

- Da. Eu aş vrea să nu dăm nimănui foarte multe teme de discuţie apropo de noi.

- ... Bine. Duminică, pe la patru, vin să discutăm despre apartamente şi să dăm telefoane. Mergem împreună să le vedem, bine?

- Bineînţeles! Sau credeai că mă bag singură la chestia asta?

- Aşa mi-ar fi plăcut; să-mi pregăteşti o surpriză...

- Nici să nu te gândeşti! E o răspundere enormă! Nu! Te rog să mergi cu mine!

- Bine; merg cu tine. Să vedem când...

La naiba! Ea era casnică de ceva vreme şi uitase de programul ăla 9-17... Tot el veni cu soluţia:

- O să le programăm pe toate într-o zi şi-mi iau liber.

Bun! Nicolae închise uşa camerei şi o strânse în braţe:

- Te rog, nu mai mici de 100 de metri pătraţi.

- Bine. O să revizuiesc căutarea...

- Ai o idee despre preţ?

- La 4 camere, blocuri vechi, între 100.000 şi 120.000 de euro. În funcţie de suprafaţă. Tot atâta sunt şi ales cu 3 camere din complexul rezidenţial de la Suveica...

Sărutul o ameţea...

- OK! Am fugit! Pa!

- Pa.

Iar cobora pe scări, încercând să scurteze la maximum acel moment... Închise uşa şi oftă greu.

Îl întristase. Dar trebuise să-i spună să nu achite garsoniera. Trebuise să-l roage să nu cumpere apartamentul pe numele ei. N-ar fi fost corect faţă de Fabian... De fapt, n-ar fi fost corect nici măcar faţă de el însuşi! Şi lasă, că vedea ea cum se fofila, ca să nu apară în actele apartamentului cu patru camere! Că doar nu-l lua pe Nicolae de bărbat pentru că avea bani! Sau apartament cu patru camere!

Intră în cameră şi închise uşa. Renata zâmbi:

- Paa, tati!

- Da, tati a plecat. Mai vrei plăcintă?

Codiţele negau ferm.

- Vrei şniţel atunci?

Primi tot o negare; Renata se ridică:

- Veau Mimax!

- Bine; hai sus în fotoliu, să te uiţi la Minimax.

O aşeză comod şi schimbă postul. Şi intră în bucătărie - acum, că era liniştită, putea să fumeze o ţigară şi să se gândească la tânărul pe care-l urmărise azi. O să fie băiatul ei...

Nicolae

Bun! Cât era ceasul? Şapte jumate. Perfect - întârziase la cină. Numai că el îşi anunţase întârzierea, aşa că era scuzat... Iar opinia sau dracii Denisei chiar nu-l interesau nicicum! Descuie deci uşa şi intră. Şi se grăbi spre dormitor:

- Salut!

- Salut!

Fabian "surfa" virtual printre picturile din Luvru. Se aplecă şi-l sărută pe creştet, zâmbind:

- Fabiane, tată, să înveţi, ca să fii cel mai bun din şcoală şi să ajungi şef! Că dacă sfârşeşti subaltern ca taică-tu, uite la ce ore o să ajungi acasă!

Capul şaten aproba încet; râdeau amândoi - şi probabil că râdeau pe nervii Denisei...

- Ai mâncat?

- Da, dar numai puţin.

Poftim? Ochii căprui îl priviră cu subînţeles, iar băiatul lui şopti:

- Ca să mănânc şi cu tine...

Ia uite-l! Aprobă şi se grăbi spre sufragerie. Denisa nu era acolo, ceea ce însemna că îşi pufăia nervii în bucătărie... OK! Scoase blugii şi tricoul şi intră în baie.

Deci Fabian ciugulise câte ceva cu Denisa şi mai păstrase un pic de loc în stomac ca să ciugulească şi cu el. Asta însemna că Denisa pusese masa şi-l chemase să mănânce. Iar băiatul nu-i amintise că de 13 ani cinau în trei. Asta în timp ce, nu cu mult timp în urmă, acelaşi băiat al lor refuzase să cineze cu el şi ţipase la maică-sa pentru că venise acasă la nouă şi ceva. Între cele două momente, se întâmplase ceva - apăruse Nuţu şi foile scoase la imprimantă...

Acum nu mai avea nici un dubiu - Fabian aflase despre divorţul iminent al părinţilor lui. Încerca deci să se împartă între mamă şi tată. Poate că evalua viaţa cu fiecare părinte, aşa cum el evaluase 10 zile de viaţă lângă Carina şi Renata iar Denisa evaluase 10 zile de viaţă lângă Eduţu! Numai Fabian putea şti ce calcule făcea acum; el şi Nuţu, firește! Dar, întrucât promisese că discuţia lor rămânea secretă, Nuţu nu i-ar fi spus care era planul lui Fabian. De-aia nu se va repezi să-l sune...

Era evident ce încerca băiatul lui să facă. Le dăduse ieri unele indicii apropo de divorţ şi reîntregirea familiei; acum se aşeza, pe rând, lângă fiecare dintre ei, ca să-i evalueze şi să se pună la dispoziţia lor! La urma urmei, era evident că vor trebui să vorbească cu el despre divorţul ăsta! N-or să-l cheme în sufragerie, să disece problema în trei - or să-l ia deoparte! Pentru că ea trebuia să-i vorbească despre Eduţu, iar el trebuia să-i vorbească măcar despre Carina... Abia după ce discutau între patru ochi cu el, va începe adevărata luptă pentru copil! Şi cum nici el, nici ea nu vor urla la Fabian, era evident că vor urla unul la celălalt. Iar el se va înfuria şi-o va apuca de braţe. Iar ea se va înfuria şi-l va pălmui - şi de-aici vor intra amândoi "în alt univers", cu vânătăi serioase şi cuvinte dure...

Deschise uşa bucătăriei şi nu zâmbi:

- Bună.

- Bună.

Iar afumase camera aia! Doamne, Denisa avea uneori momente când făcea mai mult fum decât locomotiva Thomas! Aia de pe Minimax! Îi venea să râdă... Şi cum ea mâncase deja iar în bucătărie avea toate şansele să se axfisieze, puse tava pe masă şi începu s-o umple repede-repede: pâine, cuţite şi furculiţe, două pahare şi două şerveţele. Şi ieşi, închise corect uşa... Acum, din frigider o să ia... mezelurile. Toate. Intră în camera lui Fabian şi închise uşa. Iar tânărul minimiză toate ferestrele de pe monitor, se ridică şi începu să strângă hârtiile de pe birou...

- Lasă-le aşa.

Întinse canapeaua dintr-o mişcare; aşeză tava pe pat, se aşeză comod şi-i făcu semn să-i urmeze exemplul. Şi-l privi cu ochi curioşi, că abia aştepta să afle cum se văzuse întâlnirea aia prin ochii personajului principal... Fabian începu să râdă:

- Păi, ce să-ţi zic...

- Ce vrei tu, evident!

- A fost super. Ne-am plimbat prin tot parcul, am admirat florile, lacul, îndrăgostiţii...

Şi râdea cu subînţeles şi obrajii uşor înroşiţi...

- Aţi mâncat?

- Da, am invitat-o la un şniţel cu cartofi prăjiţi şi-am insistat până a acceptat. Nu ştiu - cred că s-a simţit un pic anapoda, pentru că am insistat să plătesc eu. Tatăl ei a murit acum patru ani, iar mama ei lucrează la o fabrică de confecţii. Şi nu e şefă...

Aprobă şi-şi umplu gura cu mezel - ca să nu răspundă decât dacă i se va cere în mod special un răspuns.

- I-a plăcut mult trandafirul...

- Alb sau roşu?

- Alb.

Îi făcu scurt cu ochiul:

- Momentan.

Na, că se fâstâcise tot! Zâmbi:

- OK, am înţeles.

Şi se grăbi să-şi umple iar gura, teatral, gest care-l făcu pe Fabian să râdă...

- Şi pe urmă a sunat-o mama ei. Ajunsese acasă şi nu ştia pe unde-i e fata. N-a chemat-o înapoi, dar i-am spus că telefonul ei tocmai asta a făcut - a atenţionat-o că plimbarea se prelungeşte cam mult. Şi cum intenţionez s-o invit cât mai repede la o nouă plimbare, insist s-o duc cu taxiul acasă, ca să ajungă repede...

Doamne, ce şmecher se făcuse băiatul lui! Carina avea dreptate să se întrebe ce lecturi extraşcolare studia Fabian - că părea "maestru", iar asta nu fusese de-abia prima întâlnire cu o fată!

Oare îl consiliase Nuţu? Asta numai ei ştiau...

- Şi-am văzut azi o scenă cu o fetiţă micuţă, pe care chiar vreau s-o pictez.

Aoleu! Scenă cu fetiţă? Scena cu Renata şi porumbeii! Repede, să schimbe subiectul înainte să se dea de gol!

- Stai aşa, că n-ai scăpat! Ia să-mi spui tu mie, Lie ciocârlie... A roşit?

- Da.

- S-a fâstâcit?

- Da.

- A fost cuminte?

Mâna trecu grăbită prin păr - Fabian era vişiniu-stacojiu...

- Nu face aşa! Că trebuie să ştiu unele lucruri, ca să nu-ţi dau sfaturi greşite!

- ... A fost cuminte. Nu foarte cuminte, dar cuminte sigur a fost!

- OK. Deci putem s-o luăm şi pe ea la karting, nu?

- Ce să caute ea la karting?!

Îl privi lung, dintr-o parte:

- Aa, chestia cu kartingul e aşa... o ieşire cu băieţii...

Roşise iar, dar râdea:

- Bineînţeles! Că şi ea iese cu fetele!

- Şi ce-i prea mult, strică. Ai dreptate. Când vă mai plimbaţi prin oraş?

- Nu ştiu. Azi e vineri, mâine mergem la Giurgiu... Duminică vreau să pictez scena aia pe care-am văzut-o... Săptămâna viitoare, probabil marţi sau miercuri.

- De ce nu luni?

- Pentru că luni pictez în continuare scena din parc!

- E mai importantă scena decât Codruţa?

- Nu, dar toate lucrurile trebuie să se întâmple la momentul lor. Tu mi-ai spus asta; ai uitat?

- Nu. Dar tot eu vin acum şi-ţi spun că o să creşti, o să te însori, o să ai copii şi-o să ajungi în situaţia mea. Şi-o să fii şi tu nerăbdător şi îngrijorat şi curios, o să-ţi muşti limba, o să-ţi pregăteşti minuţios fiecare propoziţie - ca să nu cazi de pe funia pe care-o să te pună copilul tău să păşeşti...

Na, că se supărase acum! Făcu un gest scurt de "lasă":

- Stai liniştit, că şi eu i-am făcut la fel lui buni Gloria. Apropo - de ce nu vrei să afle şi Denisa despre Codruţa?

Băiatul lui începu să-şi compună un sandwich extrem de savant:

- ... Păi ştiu cum ar face, dacă ar afla că am o prietenă. M-ar lua la interogat, m-ar descoase despre toate cele, mi-ar cere numărul ei

Se grăbi să-l întrerupă:

- Numerele: fix şi mobil. Şi mail-ul.

- Şi s-ar duce la şcoală să se intereseze unde stă, s-ar duce să-i dea târcoale, ar afla imediat ce note are, ce muzică ascultă, m-aş pomeni cu ea la şcoală, mituindu-mi colegii cu Fornetti calde şi interogându-i subtil...

- Aşa sunt mamele.

- Or fi; dar evit la maximum momentul ăsta. Poate n-o să fie totuşi cazul să-i spun...

Poftim? Cum? Redeveni imediat serios:

- Ce vrei să spui? Cum adică, să nu fie cazul să-i spui?

- Asta-i altă discuţie, şi e mai bine să n-o facem azi. Îţi spun despre scena pe care vreau s-o pictez?

Ridică scurt din umeri - bineînţeles! Că doar n-o să-i explice cum intenţionează să vorbească despre Codruţa doar cu prietena tatălui lui! Fabian se ridică:

- Dar întâi mă duc să aduc o sticlă cu apă.

Prea bine! El adusese paharele, dar uitase apa.

Discuţiile astea cu Fabian îi făceau extrem de bine! Se simţea liniştit, se simţea fericit... mândru... Se simţea un tată adevărat, mândru de băiatul lui! Uşa se închise din nou iar Fabian şopti cu subînţeles:

- Poliţista e de-a dreptul asaltată, zilele astea!

Poftim? Cum adică?

- Iar îi sună la uşă...

Aoleu! "Iar îi sună la uşă", "asaltată" şi "BGS" formau împreună o problemă serioasă! Se ridică şi se grăbi să iasă, să privească prin vizor...

Individul era mărunţel şi foarte bine făcut. Şi foarte bine îmbrăcat. După alură şi haine, presupunea că vecina lui "fraternizase cu inamicul" - că individul părea extrem de grijuliu cu proprii bani, în tentativa de a nu plăti impozite de nici un fel. Brunet, tuns scurt, cu fizicul lucrat armonios la sală, individul avea o problemă mare-mare: uşa apartamentului 12. Uşa aia insista să rămână închisă. Încuiată. Şi-l încurca teribil, în tentativa lui de a strânge în braţe poliţista şatenă cu ochi albaştri şi siluetă de fotomodel. Iar asta însemna că, în curând, vecina lor va avea probleme mari...

Dar poate că nu fraternizaseră deloc! Poate venise să-i ceară socoteală pentru vreun dosar penal! Sau pentru vreo amendă... Nu; dacă ar fi venit pentru aşa ceva, ar fi dat cu şutu-n uşă până ar fi pus-o jos. Şi n-ar fi venit singur! Nici nu s-ar fi aranjat aşa - era cochet ca un cocoş plecat la însurătoare!

Deci insul avea "probleme sufleteşti". Exact cum era mai rău - vecina nu putea să scrie un raport, sau o reclamaţie la omologul de la secţie, cum că interlopul cu care "avusese bucurii" în ultimul timp nu voia să priceapă că relaţia lor era imposibilă!

Întoarse puţin capul spre sufragerie. Denisa se uita la televizor. Adică prin televizor - că se auzeau ştirile din sport, iar ea nu era un mare fan al fotbalului. Îi venea să râdă - acum vedea şi ea cum era sentimentul ăla de excludere din viaţa băiatului! Ehei, de câte ori nu stătuse ea cu Fabian în cameră, iar el singur pe fotoliul ăla! Uite că roata se-nvârtea în viaţă, iar proverbul ăla cu "Ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face" era perfect adevărat!

Mai privi o dată prin vizor. Individul apăsa lung soneria şi apoi mărşăluia prin spaţiul îngust dintre uşă şi scări...

Brusc, individul se opri. Şi întoarse capul chiar spre uşa lui! Dădu să se retragă, dar realiză imediat că n-avea cum să-i vadă ochiul de la distanţa aia! Constată deci că individul nu confirma zicala "Din spate liceu, din faţă muzeu"; în plus, faţa era demnă de pus pe coperta oricărei reviste pentru femei! Avea ochi verzi... După câteva secunde, ochii verzi reveniră spre uşa care-i interesa; individul apăsa soneria...

Ia hai, gata cu spionajul! Trebuia să-l lămurească pe Fabian în privinţa acelui bărbat; se va folosi de ocazie pentru a-i da o temă nouă de gândire. Încerca să-şi amintească o poezie concludentă...

Intră în sufragerie şi se apropie de bibliotecă. Îl căuta pe Topârceanu; cu siguranţă, Fabian ştia "*Balada unui greier mic*" şi fabulele. Voia să-l facă să înţeleagă de ce ieri citiseră Zdreanţă... Gata! Trecu pe lângă Denisa ca pe lângă cuier, reveni în camera lui Fabian şi închise uşa. Se aşeză pe pat...

- Ai dreptate: vecina noastră are o problemă. Şi ar trebui să discutăm un pic despre ea.

Deschise cartea, iar Fabian se tolăni la propriu în pat şi puse palmele sub cap... OK! Dar o să roşească rău, dacă o să stea în poziţia aia!

Mă certi mereu, dar nu sunt eu de vină / Ci numai ochii, - ochii tăi, vecină, - / Că ţi-am făcut potecă prin grădină...

Adeseori tu laşi la geamuri storul, / Şi uşa ta e-nchisă cu zăvorul, / Dar tot mai viu s-aprinde-n mine dorul!

Fabian se întoarse spre el şi-l privi lung, serios...

Şi tot mai des mă poartă necuratul / Spre zâmbetul din ochii

tăi, cu sfatul / Pe care-l ţin ispita şi păcatul.

De dorul tău, de dragul suferinţei, / Când amăgit mi-oi pierde rostul minţii, - / Tu vrei să-mi las şi fraţii, şi părinţii?

Să leg acum ce nu se mai dezleagă, / Să ispăşesc viaţa mea întreagă / Păcatul greu că mi-eşti atât de dragă?

Decât să fug cu tine-n largă lume, / Ori singur eu, să nu-ţi mai ştiu de nume, - / Mai bine-mpacă-mi dragostea cu glume.

Zâmbind să-mi vindeci inima rănită, / Păstrează calda ochilor ispită, / Dar nu mai ţine uşa zăvorâtă!

Observă cu coada ochiului un zâmbet mare-mare-mare...

Că tu ţi-nconjuri viaţa cu zăvoare / Şi clipele de-acum le laşi să zboare, / Când dulcea tinereţe-i trecătoare...

De ce nu vrei să laşi în prag veşmântul / De datini grele ce-mi ucid avântul, / Că nu ne-ar şti nici vântul, nici pământul!

Iar acum obrajii roşiseră uşor; doar un pic, aşa, cât o părere!

Când umbra nopţii cade peste vale, / Tu să m-aştepţi în pragul casei tale, / C-un văl uşor pe umerele goale.

Să vin, când luna nopţilor măiestre, / Frumoasă ca o fată fără zestre, - / Se uită lung şi tainic prin ferestre...

Închise cartea şi-o lăsă pe pat; Fabian se întinse mult, ca să citească autorul... Încercă să fie extrem de serios:

- Numai că lucrurile nu se prea potrivesc, în cazul ăsta. Substratul e acelaşi; dar personajele sunt extrem de diferite de cele ale lui Topârceanu. Vecina e poliţistă; el e interlop.

Uau, ce uimit era!

- Uită-te pe geam şi spune-mi ce maşini noi vezi în faţa blocului. Deşi s-ar putea să fi plecat deja...

Băiatul lui se repezi la propriu la fereastră! Aproape imediat, Fabian şopti:

- E un ditamai BMW-ul negru parcat cu botul în scara blocului! Şi ce BMW! De-ăla, SUV!

- Vecina a ieşit din doliu; şi cred că a încercat să-şi refacă viaţa, aşa cum ar fi firesc să facă. Dar tocmai a descoperit că n-a ales omul potrivit pentru chestia asta. Şi cum poliţia şi interlopimea nu-şi pun niciodată pirostriile la aceeaşi nuntă, l-a anunţat că relaţia lor s-a terminat. Acum, el face potecă prin grădina ei; iar uşa rămâne încuiată. Pentru că băiatul a reuşit să-i pună mintea pe moaţe, dar asta nu înseamnă că ea nu poate să desfacă şi singură moaţele alea. Problema este că individul pare

Băiatul lui tresări şi-l întrerupse din scurt:

- Pleacă! Uite-l! Vino să-l vezi!

- L-am văzut. Ce zici - e interlop, sau nu?

- Categoric! De-ăştia apar uneori şi pe la mine pe la şcoală: fluieră după fete şi vorbesc cu băieţi dintr-a opta.

- Vorbesc despre etnobotanice, joint-uri, biluţe, bani...

Fabian aprobă, odată cu zgomotul motorului de sub geamuri:

- Da' să ştii că aşa, prin vizor, nu se observa cu ce se ocupă...

- Poate şi pentru că tu l-ai văzut ziua, când lumina e stinsă pe palier. Acum, însă, eu am văzut inclusiv ochii verzi aţintiţi asupra uşii noastre. Iar asta mă face să-ţi pun în vedere unele lucruri.

Băiatul lui se grăbi să se aşeze pe pat.

- La un moment dat, individul s-a întors spre uşa noastră. Şi-a dat seama că noi îl putem vedea pe vizor. Vecinul de lângă noi nu-l vede din cauza scărilor, iar de la nr. 13 nu-l pot vedea decât atunci când urcă sau coboară scările, sau când mărşăluieşte el prin faţa uşii lor. Individul ăsta nu se ocupă doar cu vânzarea punguţelor; că ai văzut cu ochii tăi ce maşină are.

Fabian aproba cu frenezie parcă...

- Nu-i place să fie văzut. Meseria îl obligă să fie discret. Iar lupta de convingere a poliţistei va fi lungă şi plină de peripeţii - toate petrecându-se la uşa ei. Tocmai de-asta, te rog să îl spionezi cu discreţie.

- Bineînţeles.

- Cred că nu mai e cazul să-ţi spun să nu-i deschizi...

Nega, zâmbind uşor...

- Dar te rog să fii atent la zgomotele de pe palier. Pentru că vecina noastră e singură. Iar dacă el ştie numărul apartamentului şi e îndeajuns de perspicace să se gândească la martori, să fii sigur că a observat deja cifra 1 scrisă în tabelul cu întreţinerea în dreptul apartamentului 12. Deci ştie că e singură-n casă.

Acum Fabian nu mai zâmbea deloc! Acum chiar reuşise să-l îngrijoreze!

- Dacă vezi că individul vine şi-i sună la sonerie, te rog să-ţi notezi pe-o hârtie data şi ora şi-atât. Dacă începe să dea câte-un şut în uşă, îţi notezi conştiincios pe hârtie şi-mi spui seara, când ajung acasă. Dacă dă de mai multe ori cu picioarele în uşă, te duci în baie, închizi uşa şi mă suni. Şi mă anunţi exact ce se-ntâmplă şi ce face individul. Iar dacă dă cu picioarele şi umărul în uşă, urlând că intră peste ea în casă şi-i arată el una şi alta, suni la 112. Dar tot din baie.

- Am înţeles.

- Cu alte cuvinte, nu te implica foarte tare, dar nici nu te întoarce cu spatele. Gândeşte-te întotdeauna că individul nu e vânzător de punguţe; e distribuitor. Băieţii ăia dintr-a opta iau câte 10-20 de doze şi le vând prin şcoală şi prin împrejurimi. El aduce baxuri de marfă pentru indivizii care îi aprovizionează pe băieţii dintr-a opta. Şi strânge încasările de la ei sub formă de pachete de bani, nu de două-trei bancnote. Ai înţeles?

- Da.

- Nu uita că vecina noastră are pistol. Şi e deşteaptă, în sensul că s-a gândit deja la o modalitate şi-un plan de-a scăpa de el. De-aia îţi zic; nu te implica foarte tare, dar culege informaţia... şi n-o ajuta înainte să fie evident că are nevoie de ajutorul tău.

- Bineînţeles!

Se ridică şi ridică şi tava:

- De ce ai spus că poate n-o să fie cazul să-i spui Denisei despre Codruţa?

După o secundă de gândire, Fabian ridică scurt din umeri şi se aşeză la calculator. Se grăbi să-i dea cealaltă posibilă explicaţie pentru acea frază:

- Crezi că tu şi Codruţa vă veţi certa în curând?

- Nu. În fine, din punctul meu de vedere, nu! Dar cine poate şti care-i punctul ei de vedere... Nu?

După graba cu care "prinsese" ideea şi-o dezvoltase, era evident că adevărul era în cealaltă explicaţie. Cea cu Denisa alături de Eduţu iar Fabian alături de el. Şi de prietena lui - că aşa o numise el în mesajul către Nuţu, "prietenă"...

- Mă-ntorc? Mai pictezi azi?

- Nu, azi vreau să mă documentez. Ţi-am spus că am văzut o scenă superbă în parc! Şi trebuie să mă documentez serios, dacă vreau să-mi reuşească!

- Ce scenă?

Strânse bine degetele pe tavă, ştiind că urma să afle cum decursese prima întâlnire vizuală dintre băiatul lui şi prietena şi fetiţa lui...

- Păi am auzit un chiot. Da' un chiot de-ăla care umple totul în jur: şi aerul, şi copacii, şi lacul... Şi parcă şi spaţiul ăla mic, în care intră beţigaşul de urechi, mi-a fost umplut de chiotul puştoaicei! M-am întors şi-am văzut o gâgâlice superbă! O puştoaică uite-atât de mică, dolofană, îmbrăcată într-o rochiţă albă, cu codiţe ca două erupţii de păr, fugea cu mâinile în sus spre covorul de porumbei care ciuguleau arpacaş. Şi au zburat toţi odată. Efectul a fost... Ce - n-am cuvinte!

- Aha! Şi te documentezi apropo de porumbei, sau de gâgâlice?

- Păi scena e cam aşa: în prim-plan, gâgâlicea cu mânuţele

în sus. Deasupra ei, porumbei speriaţi care zboară care-ncotro. În planul doi, mămica şi bunica ei, cu căruciorul. Iar undeva în planul trei mai era o fetiţă de vreo 7-8 anişori; dar ea "nu se pune", că părea ruptă de restul familiei...

Aoleu, le observase şi pe ele! Încercă să râdă cât mai natural:

- Da; uite că m-am concentrat pe gâgâlicea ta şi nu mi-am dat seama că trebuia să fie cineva cu ea...

- Mama ei era blondă şi avea părul lunguţ. Şi ochi albaştri şi-un zâmbet ca de înger. Era în blugi şi-o cămaşă albă... Da' cred că n-o pictez în blugi; o să-i fac o rochie albă, lungă...

- Bună idee; ca să semene cu Găluşca.

- Cu cine?

Aoleu, ce-i scăpase! Ridică din umeri:

- Cu Găluşca dolofană!

- Aha! Da, uite, să ştii că nu m-am gândit la asta. Era rotunjoară ca o găluşcă... Ştii ce mi-e mie frică?

- Ce?

- Că o s-o pocesc. Nu mă pricep la portrete, sunt abia la început şi mi-e că nu-mi reuşeşte faţa. Avea nişte obrăjori rotunzi şi doi ochi mari, albaştri...

Adică băiatul lui observase toate astea în... trei-patru secunde? Şi scena, şi detaliile? Şi văzuse şi culoarea ochilor? Îl luase cu ameţeală... Fabian reveni spre monitor:

- Aşa că mă uit după tablouri de-astea cu parcuri. Presupun că o s-o fac mititică, să nu fie deranjantă lipsa detaliilor...

Aprobă cu capul, deşi Fabian era cu spatele la el acum... Apăsă clanţa:

- Apropo de bănuielile tale... Dacă te-a sărutat înainte să coboare din taxi, nu-i mai scapi. Să ne fie de bine.

Ieşi, zâmbind, pentru că vorbise deschis despre săruturi şi probleme în dragoste şi nu auzea nici un fel de reacţie... Duse tava la bucătărie şi începu să spele vasele.

Deci Fabian le văzuse bine azi... De fapt, normal că avea o bună memorie vizuală! Doar pictase din memorie până acum, nu? Probabil că el o să aibă o mare problemă, în primele 24 de ore de după prezentarea lor. Dar Fabian era isteţ şi destupat la minte. În plus, începuse deja să o ocolească pe Denisa. Şi cum nu intenţiona să-i spună şi ei despre Codruţa, se gândea că poate băiatul lui îl supunea unui test de... discreţie. N-ar fi vrut să creadă că Fabian se hotărâse deja s-o lase pe Denisa să-şi refacă viaţa alături de Eduţu - dacă ar fi constatat vreodată că se înşelase...

Hm; spăla vasele şi se gândea că iubita lui îşi dăduse seama de şmecheriile dezvoltate de Fabian încă de când citise cuvintele lui Nuţu! Îşi dăduse seama că băiatul se ascundea foarte bine de amândoi părinţii, iar ei erau uşor naivi... El începuse deja să-l cunoască; se concentra asupra lui şi-l descifra oarecum uşor. Denisa însă stătea cu el în casă şi habar n-avea pe ce lume trăieşte şi ce face copilul ei! De exemplu, ea habar n-avea că azi Fabian umblase singur prin Bucureşti! Mm, ce scandal i-ar fi făcut Denisa dacă ar fi aflat că el îi dăduse voie să plece singur în Herăstrău... Şi-l mai şi încurajase, îi dăduse şi bani, şi sfaturi...

Da; Fabian avea dreptate. Denisa nu trebuia să afle că băiatul ei crescuse. Pe lângă criza de nervi, pe lângă angajarea unui jandarm care să-l urmeze peste tot şi-a unui detectiv particular care să-i supravegheze pe copil şi pe jandarm, Denisa ar fi devenit şi mai mămoasă, şi mai sufocantă pentru Fabian. Era deci de preferat să nu ştie nimic. Şi-aşa, ea dispărea din peisaj în maximum 8 luni!

Uşa se deschise iar Fabian se strecură în bucătărie... Opri apa, ca să-i audă şoapta:

- Crezi că specialistul tău ştie să facă rame duble?

- Ce înseamnă "duble"?

- Adică de-alea care să poată fi răsucite. Ştii, să pui un tablou pe faţă şi unul pe spate.

Zâmbi slab:

- Dacă nu ştie, îi explic eu ce-are de făcut.

- Atunci faci tu comanda?

- Dacă-mi dai dimensiunile, da!

- Păi dimensiunile STAS, nu? A3...

- OK. Să fie cu geam, sau fără?

- Păi cred că cu geam... Nu ştiu; cum ştie el.

- Bine. Mă ocup mâine.

- Mâine e sâmbătă.

- Iar eu am telefonul lui, dar nu pot să-l sun la nouă seara...

Fabian aprobă şi se grăbi să iasă - ca să nu ajungă iar cu discuţia la trandafirul roşu! De vreme ce Codruţa îl sărutase înainte să coboare din taxi...

Denisa

Îi venea să se ridice şi să se ducă peste el în cameră! Azi, Fabian n-o băgase mai deloc în seamă! Adică, în fine - vorbise cu ea, normal şi firesc; zâmbise, râsese atunci când fusese cazul... Dar "interacţionase" cu ea numai atunci când fusese interpelat! Nu-i mai povestise ce făcuse cât fuseseră ei la serviciu, ce film văzuse, ce pictase nou, ce vorbise cu Nuţu... Fabian se depărtase brusc de ea - de parcă "se teleportase" pe partea cealaltă a unei prăpăstii. Vorbea cu ea la telefon cu mare plăcere - dar nu făcea nici un efort ca să se apropie...

Ce dracu îi spusese Nicolae? Era mai mult decât evident acum că el îl înveninase! La cât de bine se înţelegeau ei doi aşa, deodată...

Se ridică şi ieşi pe hol. Uşa dormitorului era închisă... Bun! Închise uşa sufrageriei, se reaşeză, opri sonorul televizorului şi-l săgetă pe Nicolae cu o privire furioasă:

- Ce i-ai spus?

- Poftim?

- Ce i-ai spus, de l-ai făcut să se depărteze aşa de mine? Tu vrei să mă apuc să-i spun şi eu unele lucruri?

- Nu i-am spus absolut nimic despre noi - nici despre tine, nici despre mine.

- Şi-atunci ce are copilul, de e aşa montat împotriva mea?

- Cine ştie - poate s-o fi prins...

- Tu-ţi baţi joc de mine?

- Nu. Se vede cu ochiul liber că ne ocolim cu grijă.

- Iar asta n-ar fi doar vina mea! Că nu prea mă fugăreşti pe-aici!

Primi o ridicare scurtă din umeri... Deschise gura, pregătită să-l anunţe că începând de mâine o să sufere consecinţele faptului că-i înveninase băiatul, când răcnetul o făcu să tresară: "Trebuia să-l pui pe vibraţii!"

Uau! Ce fusese răcnetul ăla? Vecinul lor de la apartamentul 13 tocmai "prinsese glas"... Şi Nicolae era uimit... Zâmbi slab:

- E clar - palierul ăsta o ia razna! Admiratorii poliţistei se pregătesc să-i spargă uşa, vecinul se pregăteşte să-şi pocnească nevasta... Cine ştie ce tigru bengalez aduce mâine vecina la copii!

- Te înşeli. Alegerile greşite ale poliţistei se pregătesc să-i cunoască pistolul de serviciu. Iar vecinul se pregăteşte de infarct - că băiatul lui e autist iar nervii lui sunt vraişte.

Cum-cum?

- Şi n-are cum să-l ajute, pentru că nu-l poate vindeca într-o clipă. Iar asta îl omoară cu zile.

- Stai aşa! Puştiul de lângă noi, de la apartamentul 13, e autist?

- Da.

- ... Da' tu de unde ştii?

- L-am văzut pe el, într-o zi, la Obor, cu mama altui copil autist. Vorbeau despre terapie, despre medicamente şi doctori... Des-

pre averile pe care le-ar cheltui pe toate astea, dacă le-ar avea...

Nicolae se ridică, oftând greu:

- Asta e! Părinţii cu copii bolnavi se dau de ceasul morţii, iar părinţii cu copii normali nu-s în stare să-i aprecieze.

Ha! O să-i zică ea uite-acum vreo două, apropo de modul în care îşi apreciase el copilul supradotat în ultimii 13 ani! Numai că soţul ei trase canapeaua dintr-o mişcare; şi-şi dădu seama că, dacă mai scotea un singur sunet, Nicolae îi va da un pumn care-o va reduce la tăcere preţ de fix 30 de minute - timp arhisuficient pentru el să se ducă la Fabian şi să-i spună totul. Nicolae era schimbat...

Soţul ei scosese aşternuturile. Se ridică şi ea şi-l ajută să facă patul. Îşi luă apoi cămaşa de noapte... Şi decise, brusc, să nu se mai ducă la baie. Începu să se dezbrace... După doar două secunde îl văzu ieşind, cu propria pijama în mână...

Nu se înşelase - nu mai avea cale de întoarcere la el. Nicolae n-o va ierta niciodată. Nici nu voia, nici nu putea s-o facă. Curviştina îi oferea tot ceea ce-şi putea el dori - tinereţe şi dragoste. Şi pentru că curviştina îl iubea, îi făcea toate hatârurile, nu-l contrazicea, îl aşeza central în viaţa ei... Îi promisese, cu siguranţă, un bebeluş; şi-i vorbise poate ore în şir despre faptul că Fabian va fi ca şi copilul ei... Ha! Să creadă ei asta! Fabian va rămâne cu ea! Iar mâine o să lămurească toate nelămuririle cu băiatul ei - ca să fie clar cu cine o să rămână Fabian! Se lungi în pat...

Înainte să ajungă şi Nicolae acasă, Fabian se comportase normal faţă de ea. Nu fusese mai rece, sau mai distant, sau mai supărat decât de obicei. Imediat cum apăruse şi el, Nicolae se dusese glonţ în camera lui şi discutaseră ceva... Luase şi cartea - dar coala de pe şevalet rămăsese albă. Probabil că discutaseră despre ei, despre mariajul ăla inutil...

Mâine, la botez, o să discute serios cu Fabian! O să-l întrebe dacă era supărat pe ea. O să-l întrebe ce se întâmplase, ce-l făcuse să se depărteze aşa de ea. O să-l roage să fie sincer... Iar dacă Fabian al ei o să-i vorbească despre divorţ, o să-i spună. O să recunoască, cinstit, totul - şi despre Eduard, şi despre Nicolae. Absolut totul! Greşeala recunoscută era pe jumătate iertată, nu?

Becul de la baie se stinse. Nicolae evita s-o privească... Lumina se stinse, patul se lăsă uşor... Se întoarse spre el. Privi lung spatele soţului ei... Şi oftă scurt - nu. Nu exista cale de întoarcere. Ajunseseră mult prea departe...

Auzi clar soneria mobilului; nu era nici al ei, nici al lui, nici al lui Fabian... Era al vecinului. Asculta... Nu-i înţelegea cuvintele; dar măcar vorbea calm acum...

"Iartă-mă! Când îl aud plângând, parcă-mi bagă un pumn de cuţite în creier! Şi nu mă mai controlez! Mirelo, simt că-mi pocneşte capul! Simt că-mi bubuie sângele-n cap şi-o să fac o pareză, sau un accident vascular, şi-o să mă ia mama dracului!"

Începuse calm, sfârşise cu un ţipăt... Era din nou linişte... Acum vorbea iar cu calm, pentru că nu-l mai înţelegea... Dar auzea foarte clar suspinele...

"... când vin la Kaufland! Şi le vorbeşte şi curul, şi se opresc lângă mine şi cer jucării, şi vor napolitane şi bomboane... Şi văd părinţi idioţi care-i altoiesc şi zbiară la ei! Şi-mi vine să mă duc să le trag una-n cap! Că-s dobitoci! Că lor le-a dat Ăl de Sus copii normali şi-şi bat joc de ei!"

Ţipa şi plângea vecinul. Pentru că, într-adevăr, părinţii cu copii bolnavi vedeau altfel lucrurile. Părinţii cu copii normali, sănătoşi, nu se gândeau poate niciodată cât de norocoşi erau că aveau copii sănătoşi. Şi mai apăreau uneori la ştiri cretini care-şi băgau copiii prin spitale, idioate care lăsau copiii încuiaţi în casă şi plecau din localitate... Dementi care dădeau toată alocaţia pe băutură...

"Ba trebuie să poţi. Aşa cum pot şi eu. Dacă noi ne ducem dracului, crezi că-l ajută cineva? Orfelinatele sunt pline de copii normali - dacă pe-ăia nu-i ajută nimeni, cine dracu' îl ajută pe el, dacă noi dăm colţu'? Maică-ta şi taică-tu? Crezi că or să înveţe ei să facă ABA cu el? Crezi că-l ia mama în Italia, să facă ABA cu el? Crezi că şefa ei e de acord cu aşa ceva? Noi doi chiar nu ne permitem să murim, Mirelo!"

Nicolae oftă greu şi se întoarse cu faţa în sus. El se gândea probabil, în momentele astea, că îi dedicase BCR-ului cei mai frumoşi ani din copilăria lui Fabian. Că lipsise de lângă el exact în momentele când ar fi trebuit să-i stea alături, să-l înveţe, să-i arate ce şi cum să facă, să-l modeleze, să-l pregătească pentru viaţă...

"Tu crezi că eu mi-am imaginat vreodată că voi ajunge să mă vând pe bani?"

Cee? Întoarse imediat capul spre Nicolae - el auzise chestia aia? Da - că şi el întorsese capul şi-o privea lung, uimit...

"Crezi că am plănuit vreodată să fac rost de bani de ABA culcându-mă cu Bianca?"

Îşi acoperi grăbită faţa cu palmele: mamă Doamne, ce grozăvie auzise ea! Doamne, ce spusese omul ăla! Câţi ani avea? Îşi amintea că se mutase în bloc acu' vreo... şase sau şapte ani. Când împlinise 18 ani şi intrase la ASE. Venise cu tatăl lui; şi cum Fabian îşi petrecuse de mic timpul în camera lui, cu jucăriile şi creioanele colorate, ea îi auzise râzând, discutând despre ASE, despre maşina nou-nouţă... Deci acum avea vreo 24 sau 25 de ani. La 25 de ani, viaţa îl tăvălise bine prin toată mizeria; îl urcase sus-sus, în parfum şi catifea moale, pentru ca apoi să-l tăvălească printr-o baltă plină ochi cu mizerie. Vecinul lor de-abia mai reuşea să ţină capul sus, să nu se-nnece...

"Îţi aminteşti cum stăteam amândoi în pat? Cum ne uitam la el, când era bebeluş, şi ne certam pe tema liceului la care-o să-l dăm?"

Hm... Toţi părinţii făceau asta, la un moment dat. Ea şi Nicolae erau fericiţi, din punctul ăsta de vedere - că plănuiseră să-l înscrie pe Fabian la Tonitza de la bun început şi uite că băiatul lor era talentat. Dar oamenii ăştia, tinerii ăştia doi... Ei probabil că se gândeau acum cu groază la opţiunea şcolii speciale...

"Şi ce fericiţi am fost amândoi când a dat cu pensula pe hârtie şi-a râs... Cum l-am pus în braţele mele şi l-am lăsat să ţină el volanul... Toate s-au dus. Toate s-au şters. Ce s-a întâmplat, Mireluţo? Unde-au dispărut toate? Părea... Părea atât de normal! Atât de natural..."

Doamne, în ce hal plângea! Tânărul acela frumuşel foc, înalt de aproape doi metri şi bine făcut, care intrase la ASE "din prima" şi tocmai pomenise ceva despre Kaufland plângea în hohote! Că urcase sus, simţise catifeaua, iar boala copilului lui era ca un tăciune care-i sfredeleşte inima...

El se răcorise; spusese tot ce avusese pe inimă şi acum plângea. Şi asculta, probabil, cuvintele soţiei lui - că şi ea era cu nervii la pământ! Şi ea trebuia să-şi descarce cumva disperarea, neputinţa de a-şi vindeca băiatul într-o clipă...

Mâine dimineaţă o să se ducă la el. O să-i spună, de la obraz, că-l auzise azi-noapte. Şi-o să-l întrebe cât costa tratamentul copilului, pentru că vrea să-l sponsorizeze în următoarele 12 luni. O să-i dea ea bani şi pentru doctor, şi pentru terapie, şi pentru medicamente... Şopti:

- Să ştii că eu o să-i fac o donaţie.

- Tratamentul ideal, adică şedinţele de ABA, medicamentele, însoţitorul, tutorele, materialele de lucru şi toate câte-or mai fi, costă cam 1.000 de euro pe lună. Plus dările casei, plus chiria şi mâncarea... Mă îndoiesc că Bianca aia e chiar atât de filotină; dă-ţi seama cât poate el să aducă-n casă, imaginează-ţi ce cheltuieli are şi ce plăţi amână şi încearcă să înţelegi ce e în sufletul lui! Şi gândeşte-te bine cât vrei să-i donezi; că n-ar fi foarte frumos din partea ta să-l jigneşti cu 200 de euro...

Aproba cu capul... Nicolae oftă greu:

- Când l-am auzit...

Numai că soţul ei se opri, pentru că vecinul reîncepuse să vorbească. Ascultau...

"... parcă îmi ia minţile! Totul e OK, ştiu că ştie răspunsul la întrebarea mea şi-i pun întrebarea tocmai ca să-mi confirm că ştie răspunsul! Şi ca să-i demonstrez lui că poate să răspundă, ca să-l încurajez să răspundă mai des... Şi el tace, Mirelo. Şi simt că-mi vine să plâng..."

Şi nu mai înţelegea ce spunea, pentru că se liniştise un pic şi nu mai plângea. Şi reuşea să vorbească îndeajuns de încet... Iar tăcea... Iar spunea ceva... Tot încet... Tăcea... Spunea... Aha!

"... decât 2.000 de euro. Ştii că până acum am dat 15.000."

Cât? Se priveau lung, uimiţi - adică oamenii ăia dăduseră deja 15.000 de euro pentru tratamentul piciului? Pe lângă chirie, facturi, mâncare, haine, operaţii şi plombe, ei făcuseră cumva rost de 15.000 de euro şi-i dăduseră pe tratament? Da' câţi ani avea puştiul? Era uimită... Iar nu se mai înţelegea...

"... îţi promit ceva. Îţi promit, din tot sufletul meu, că lucrurile vor..." Iar nu se înţelegea... "... să te sprijin, să te înţeleg şi să te ajut mult mai mult decât am făcut-o până acum. Voi încerca să nu mai ţip..." Şi iar îşi trăgea nasul şi cobora vocea... "... putem cel puţin încerca să părem o familie normală. Măcar în faţa lui Ionuţ." Tăcea din nou şi-şi trăgea nasul...

Şi-acum nu mai înţelegea; dar era evident că tonul vocii se schimbase. Vecinul lor nu mai era disperat; se descărcase, se liniştise, îi ceruse soţiei lui iertare pentru că-şi vărsase nervii pe ea... Şi pentru că se vindea pe bani - şi poate că la asta se referea acel "putem cel puţin încerca să părem o familie normală". Probabil că dormeau aşa cum dormea ea cu Nicolae... Vecinul realizase, probabil, că era târziu iar la ora aia era linişte în bloc. Iar babele bisericoase aveau auz ascuţit şi insomnie. Vorbea mai încet acum. Nu se mai auzea decât un murmur.

Îl privea lung pe Nicolae... Soţul ei reveni spre tavan şi şopti:

- Când l-am auzit vorbind cu femeia aia, m-am gândit să-i fac o donaţie. Dar nu mă simt în stare să-i sun la sonerie şi să-i spun că vreau să-i dau bani. Tu ai putea să faci chestia asta - că ai lucrat toată viaţa cu publicul şi ştii să-ţi alegi cuvintele. Dacă o faci, anunţă-mă - că vreau să-l ajut şi eu.

- Bine.

Tăceau acum. Ea îl privea lung, el privea tavanul... Vecinul aproape că nu se mai auzea deloc... Oftă greu:

- Ce i-ai spus lui Fabian?

- Îţi jur că nu i-am spus absolut nimic. Cred totuşi că bănuieşte ce se întâmplă. Şi presupune corect ce se va întâmpla cât de curând. Nu-i nici orb, nici prost; iar noi n-am încercat să părem o familie normală în ochii copilului nostru.

Avea dreptate. Avea perfectă dreptate! El se concentrase asupra BCR-ului, ea parcă înnebunise cu Eduard şi scenele pline de adrenalină şi explozii hormonale... Băiatul observase repede răceala dintre ei. Erau zile când nici măcar nu se mai salutau - darămite să se pupe sau să se strângă în braţe! Chiar dacă nu-şi urlau invective şi nu-şi învineţeau ochii, nici nu-şi şopteau drăgălăşenii; iar Fabian simţea răceala mariajului lor. Fabian se temea de iminenţa rupturii definitive şi irevocabile...

Se ridică de pe pernă şi decise să privească umbra blocului de vizavi:

- M-am tot întrebat, în ultimul timp... Crezi că mai poate fi ceva între noi?

- Nu.

Răspunsul venise prompt - un răspuns calm, bine cântărit, bine gândit şi argumentat în ultimii doi ani cel puţin... Decise să-şi confirme faptul că Nicolae luase deja o hotărâre:

- ... Nici chiar pentru Fabian?

- Nici chiar pentru Fabian. Ai vorbit cu avocatul?

- E în concediu, undeva pe-o insulă exotică.

- Eu o să vorbesc cu avocatul meu săptămâna viitoare. Dă-i zor - că dacă nu depui tu dosarul, îl depun eu.

Mariajul ei se terminase demult. Nicolae se complăcuse în situaţia aia de dragul bucuriei lui Fabian şi-a creşterii lui armonioase, alături de mami şi tati. Şi probabil şi de teamă să nu-şi vadă băiatul făcând o depresie. Acum însă, Fabian crescuse. Şi învăţase să observe, să gândească, să judece oameni şi fapte, să ia decizii...

Aşa că Nicolae voia acum să divorţeze. Îl cunoştea bine: atunci când vorbea despre lucruri mari folosind tonul calm şi răspunsuri bine pregătite din timp, Nicolae rostea de fapt propria hotărâre. Soţul ei era parolist şi nu se răzgândea niciodată... Hm; probabil că nici curviştina nu l-ar fi putut răzgândi! Sigur, ea visa să-l vadă divorţat; poate că ea îl convinsese să ia acea hotărâre... Şi-l convinsese să se grăbească, gândindu-se poate să-i toarne repejor un copil... Şopti, ca pentru ea:

- Eşti sigur că între noi nu mai poate fi nimic?

Aşternutul foşni scurt, semn că Nicolae se întorsese iar cu spatele la ea:

- Sunt 100% sigur că, în maximum 10 luni, noi doi vom fi divorţaţi şi partajaţi.

- Iar Fabian o să

- Fabian o să înţeleagă. Chit că nu-mi voi mai înghiţi nervii şi te voi plesni peste ochi cu promptitudine. Noapte bună.

Trăsese el concluzia că vorbiseră destul... Ea însă ar fi vrut să încerce să-l convingă. Drama vecinului lor, coroborată cu tristeţea micuţilor pe care-i auzea uneori prin perete întrebând prin ce ţară a ajuns tati şi când se întoarce acasă din cursă, o îndemnau parcă să mai insiste... Nicolae mormăi scurt:

- Culcă-te - înainte să-mi vină chef să te întreb cum de vrei să faci donaţii, de vreme ce ai în cont doar 2.000 de lei.

Mda... Jurist! Cap de avocat care-a terminat facultatea "pe bune" şi nu-l ţineau pilele în postul ăla de la BCR! Îşi amintise imediat discuţia despre conturi, o folosise ca să pună punct discuţiei despre custodia lui Fabian şi nu se jenase s-o ameninţe uşor, voalat. Bărbatul ei "era dat dracului"!

Decise să se întoarcă cu spatele la el. Se întinse bine, cu poftă, şi încercă să adoarmă totuşi. Că mâine mergeau la Giurgiu, la botez; şi mergea cu şefa, care ştia foarte bine cu cine, când, unde cum şi de câte ori pe zi...

24 iulie 2010 - sâmbătă

Nicolae

Cum-cum? Cât era ceasul?... Aproape că nici nu conta! Tocmai se auzise piuitul inconfundabil al soneriei poliţistei! Se ridică şi alergă la uşa de la intrare... Da; interlopul era. Tocmai fixa un bileţel între uşa şi tocul tinerei cu ochi albaştri. Era agitat, semn că telefonul ei era la fel de închis ca şi uşa... După înverşunarea şi ţinuta individului, trăgea concluzia că isteţul habar n-avea unde lucra vecina! Că, dacă ar fi ştiut că avea de-a face cu o poliţistă, ar fi fugit de ea mâncând pământul! El unul o mai văzuse în uniformă, aşa că-i venea să râdă imaginându-şi ce mutră va face interlopul când va afla... Îl văzu răsucindu-se şi coborând treptele. El o să mai aştepte un pic, să se asigure că vecina lua bileţelul iar individul nu se repezea pe scări, peste ea...

Gata; uşa se deschisese. Vecina era chiar foarte bine - într-o mână avea pistolul, în cealaltă o şurubelniţă parcă!

Bun! Puse punct filajului vecinei; se grăbi să se întoarcă în pat. Se simţea obosit, şi era patru jumate deja...

Fabian va fi foarte atent la uşa poliţistei. După ce îi explicase exact situaţia, băiatul lui va simţi că e de datoria lui să-şi noteze conştiincios pe foaie data şi ora la care interlopul apăsase soneria! Ştia "modelul" ăla de interlop - mai văzuse indivizi de-ăia în faţa şcolii, sprijinind BMW-ul şi fluierând după fetele bine dezvoltate. Poate văzuse şi-o bătaie-două, că nu întotdeauna băieţii dintr-a opta se prezentau prompt cu banii... Iar dacă băiatul lui îl va suna, să-i spună că la uşa poliţistei se cam încingeau lucrurile, el o să sune la secţie. Sau... Sau nu. Că uşa lor era singura de la care se vedea toată "acţiunea" individului. Aşa că probabil se va învoi de la serviciu şi va goni până acasă... Nu; că făcea cel puţin 20 de minute în trafic. O să... O să-şi bage în agenda telefonului numărul poliţistului de proximitate; şi-o să-l sune pe el. Şi pe administrator... Oare cine mai era administrator la ei în bloc? O fi fost tot vecinul de la parter? Sau el era cenzorul? Habar n-avea...

Oricum, o să-l sune pe poliţistul de proximitate; să proximizeze pe-acolo pe la bloc, să-l ia la ochi pe interlop şi să poarte o discuţie cu omoloaga, nu? Că poate ea nu se gândise tocmai la omologul de proximitate... Însă, orice-ar fi, nu va rămâne indiferent - chiar dacă îşi văzuse deseori vecina în uniformă, cu tocul armei la curea.

Închise ochii şi-şi impuse să adoarmă - era sigur că vecina lui era isteaţă foc. Aşa că cu siguranţă se gândise ea la o rezolvare, încă dinainte să marşeze la "fraternizarea cu inamicul"! Din câte îşi amintea el, poliţista avea o familie care venea uneori pe la ea, în vizită. Pe prietena ei o văzuse o dată în uniformă... Soţul prietenei era ditamai uriaşul de doi metri... Se descurca ea cumva.

Gata - trebuia să doarmă! Îl aştepta un drum până la Giurgiu şi o petrecere la care trebuia să păstreze aparenţele, sub ochii lui Fabian! Chiar dacă băiatul lui ştia că tati are o prietenă iar mami un prieten, tati trebuia "să dea bine" în ochii lui. Şi cum Denisa îl întrebase aseară...

De ce-i spusese Denisa că se tot întrebase în ultimul timp dacă mai putea fi ceva între ei? Oare vacanţa ei cu Eduţu nu-i confirmase gândurile, planurile şi speranţele? Păi avusese patru ani la dispoziţie, să-şi dea seama dacă Eduţu era mai bun decât pămpălăul care-o luase de nevastă şi-i asigurase viaţa liniştită şi bunăstarea materială! Abia acum trăsese ea linie şi făcuse totaluri? Hm... Cam târziu!

Oricum, cale de întoarcere la el nu mai avea. Nu din cauza Renatei - şi poate că nici din cauza Carinei! Fabian era sufletul lui - pentru Fabian, poate-ar fi fost în stare de absolut orice! Câştiga foarte bine la BCR; putea deci depune lunar 1000 de euro în contul Carinei, pentru ea şi Renata! Partea aia cu responsabilitatea putea fi acoperită cel puţin din punct de vedere financiar! Şi-ar fi putut să-i pună Denisei în vedere că, în fiecare duminică, el se ducea la fetiţa lui. Şi în fiecare după-amiază, între cinci şi opt. Şi-ar fi putut... Numai că nu era vorba de asta.

Era vorba de el. De viaţa lui, de ceea ce era el, de ceea ce reprezenta el pentru Denisa. Nevasta lui îl trata ca pe-un pămpălău bun numai de susţinut financiar casa. Asta nu-l deranjase foarte tare, înainte s-o cunoască pe Carina. Pentru că, atunci când fusese tratat cu respect şi se simţise iubit...

Oftă greu şi trase cearceaful peste cap - că-l cuprinsese iar valul ăla special, de căldură, pe care i-l transmitea Carina chiar acum, chiar şi aşa, de la mai bine de-un kilometru distanţă...

Pentru el, bărbat de 43 de ani, valul ăla special devenise foarte important. Decisese să dea totul deoparte şi să-şi întrebe inima - iar inima lui alesese deja. Denisa era soţia lui şi mama băiatului lui; dar asta n-o putea ajuta cu nimic. Atunci când îşi întreba inima, Denisa era evaluată individual - fără anii de mariaj, fără Fabian, fără Eduţu, fără calităţile de bucătăreasă, fără fluturaşul de salariu. Doar Denisa şi viaţa pe care i-o oferea ea. Sentimentele pe care i le oferea ea. Denisa îi oferea un papuc mare-mare, sub care să stea cuminte şi să nu comenteze. Denisa nu-i oferea căldură. Lângă Denisa fusese întotdeauna frig. Chiar şi în nopţile de la început, când isterizaseră vecinii. Pentru că fusese o isterie rece. Iar el aflase, în urmă cu doi ani, că exista un val special care-l putea învălui... şi fără de care nu mai putea trăi.

Aşa că, nu - nu exista cale de întoarcere pentru nevasta lui. Poate va exista mia aia de euro, pe care însă o va depune într-un cont deschis pe numele lui Fabian. Dar asta numai după ce epuiza toate modurile de a câştiga băiatul în instanţă! În plus, nu va accepta sub nici o formă ideea de a sta departe de el! Asta nu trebuia să se întâmple! Fabian nu avea voie să se rupă de el! Nici nu voia să se gândească ce soi de educaţie i-ar fi putut da Eduţu! Dumnezeule! Doamne fereşte de aşa dezastru!

Gata! Trebuia să doarmă!

... Dar nu mai putea să doarmă. Nu şi după ce văzuse cu ochii minţii cum Eduţu îl lua deoparte pe Fabian, pentru a purta o discuţie "ca între bărbaţi". Aşa că se ridică, luă laptopul şi intră în bucătărie. Şi-şi aprinse o ţigară - o să-i scrie Carinei o scrisoare. Lungă. O să încerce să cuprindă în ea tot ce se întâmplase, tot ce aflase ieri de la Fabian... Şi-i va scrie şi cuvintele Denisei. Şi răspunsul lui. Şi explicaţia aceea pe care Denisa o dorea, dar pe care n-o va înţelege niciodată - pentru că ea, chiar dacă simţise vreodată valul lui de căldură, nu-l voise. Şi-l răcise - şi valul, şi pe el. Denisa oferea gheaţă; cerea deci gheaţă, iar de restul se debarasa într-o clipă, fără regrete.

Denisa

Cât era ceasul? Zece jumate. Se mai privi o dată în oglindă... Mda; arăta bine. La vârsta ei, arăta foarte bine! Şi trişase un pic, pentru că voise să se asorteze cu costumul lui Nicolae...

Purta o rochiţă până la genunchi, un pic largă. Îi stătea bine. Sigur, Eduard ar fi apreciat-o ca fiind... băbească. El "gusta" hainele strâmte, care-l făceau să-şi lipească ochii pe talia ei şi pe şolduri! Numai că azi mergea cu Nicolae; singurii ochi care se vor lipi de ei doi vor fi cei ai lui Fabian. Ochii băiatului lor vor încerca să vadă în ce măsură mariajul părinţilor lui se va sfârşi în curând şi care dintre ei lupta mai abitir pentru ca acel sfârşit să nu se materializeze. Trebuiau s-o vadă pe ea... ca să rămână cu ea...

Oftă greu: voia să fie mojică. Trebuia să fie mojică! Ea avea

37 de ani! Nu se putea apuca să facă copii acum! Curviştina lui Nicolae nu împlinise 25! Aşa că Fabian rămânea cu mama lui! Asta era lege! În privinţa asta, n-aveau ce negocia! Nicolae putea să-l invite la ei, să-l ia la el peste weekend, să-l ducă la mare şi la munte... Putea chiar şi să-l viziteze! N-avea nimic împotrivă! Dar Fabian rămânea cu ea.

Ieşi din baie şi privi lung ecranul monitorului din dormitor. Fabian vorbea cu Nuţu...

- Puiule, tu nu te schimbi?

- Ba da. Imediat.

Fabian se ridică şi-i zâmbi - un zâmbet vesel, nerăbdător... Uşa i se închise cam în nas. Deci se schimba... Apropie puţin urechea de uşă, ca să fie sigură că nu întârziau...

Nu. Nu se schimba. Mai avea de scris un pic. Nicolae şopti, din uşa sufrageriei:

- Încerci să auzi ce scrie?

Mm... Se apropie de el, ca s-o audă mai bine, şi mârâi printre dinţi:

- Nu ştiu ce dracu i-ai făcut, dar poţi să fii sigur că n-o să-ţi meargă!

Intră în bucătărie, dădu să închidă uşa dar Nicolae o împinse şi intră şi el. Şi-o întoarse, nu foarte gentil, spre el:

- Nu i-am spus nimic. Ştii bine că nu-mi place să mint. Şi n-am de ce să te mint - că, dacă o vrea să rămână cu mine, poţi să faci tu tumba mare, că nu obţii nimic.

- Ba o să obţin! Te trag prin tribunale pân' la Haga şi-napoi!

Nicolae bufni în râs:

- Chiar mă gândeam că la Haga încă n-am ajuns! Te rog!

Şi ieşea, râzând cu poftă... Ce dracu găsise de râs? Se gândi un pic... Da' idioată mai era şi ea! Păi la Curtea de la Haga se judecau genociduri şi crime împotriva umanităţii! Normal că Nicolae râdea acum din tot sufletul... Iar ea se înfuriase rău, pentru că pierduse duelul verbal... Dar, nu-i nimic! Avea antidotul perfect! Scoase telefonul şi selectă numărul... Suna...

- Da, tigroaică mică.

- Ce faci?

- Uite, sunt în Niro, după marfă. Voi când plecaţi la Giurgiu?

- În vreo cinci minute. Auzi?

Cum să-i spună... Cum dracu să-i spună, fără s-o audă Nicolae, sau Fabian? Eduard deveni brusc foarte îngrijorat:

- Ce s-a întâmplat?

Puse mâna la gură şi coborî mult tonul vocii:

- M-a înfuriat nenorocitu' ăsta de-mi vine să-i sparg capu' cu ceva!

- Păi sparge-i capu', ia copilu' şi ieşi din bloc! În zece minute sunt în faţa scării, cu motorul pornit!

- Ştii bine că nu merge aşa...

- Ştiu; dar altă soluţie n-am.

- Am eu.

- Te ascult.

Zâmbi slab... şi decise să deschidă geamul şi să se aplece spre balcon, ca să fie sigură că n-o auzeau nici unul dintre ei:

- Luni, la şase fix ies pe uşă.

- La şase, tigroaico? Păi nu pot s-o duc pe Geanina la magazin la şase!

- Nu, dar poţi să mă găseşti în patul tău, la şapte jumate. Doar să-mi laşi cheia sub preş...

- Mm, asta e o idee minunată...

Eduard râdea, mult mai liniştit acum... Zâmbi şi roşi uşor:

- Te iubesc, Eduard. Ştii, nu?

- Ştiu. Şi eu te iubesc - şi-mi vine să accelerez până la tine şi să te răpesc...

- ... Pe luni, Eduţule!

- Pa, tigroaică mică. Să fii cuminte pe-acolo!

- Da' de ce?

- Denisa!

Râdeau... Ştia că lungea un pic coarda cu Nicolae; şi era riscant, pentru că soţul ei putea să-l cheme pe Fabian în sufragerie şi să-l ducă la uşa de la balcon, să-şi audă mama şuşotind şi chicotind cu amantul... Oftă uşor:

- Pa, Eduţu!

- Pa, Denisa.

Apăsă butonul roşu... Gata. Acum era liniştită. Şi veselă. Acum era pregătită să pornească spre botezul ăla. Ei ce făceau? Se mai moşcăiau mult?

Nicolae

Intră în baie, se privi lung în oglindă... Era bine. Era... civilizat, în ciuda cearcănelor de la ochi. Nu arăta fantastic de bine; dar putea merge la botez cu fruntea sus. Uşa dormitorului se deschise iar Fabian intră şi el:

- E bine?

Ce anume? Aa, nodul de la cravată! Îl examină scurt, din ochi, şi concluzionă:

- Da, e bine.

Băiatul lui nu prea zâmbea...

- Ce-i? N-ai chef, nu-i aşa?

- Ei, nu e asta...

- Atunci, ce e?

Fabian îl prinse de mânecă şi-l trase în jos. Şi-i şopti la ureche:

- Nu mă simt bine în costum. Arăt ca un violonist fără vioară...

Îl împinse uşor şi-l privi per total. Şi arătă spre uşă:

- Hai să revoluţionăm înfăţişarea.

Îl urmă şi închise uşa. Şi răsuci şi cheia - ca să priceapă şi ea că n-avea ce căuta în revoluţia lor! Deschise şifonierul... Gata, găsise!

- Scoate haina şi cămaşa. Că arăţi ca un violonist fără vioară!

Ce dracu era în capul femeii ăleia? Cămaşă albă şi costum negru? Ha! Să-l pocească aşa pe Eduţu, nu pe băiatul lui! Ochii căprui nu erau foarte convinşi că ceea ce-i dădea el se numea "cămaşa potrivită"... Puse haina pe umeraş iar cămaşa albă o făcu ghemotoc şi-o îndesă în coşul de gunoi. Şi-şi privi lung băiatul... Desfăcu doi nasturi şi-i ridică gulerul. Şi zâmbi:

- Acum eşti gata. Mă duc să mă schimb - că arăt de parcă mi-am pierdut toba mare! Ne revedem în două minute, în baie; OK?

Fabian aproba cu capul şi râdea în hohote... Evident, mergeau la un botez! La ce le trebuia ţinuta aia pompoasă? Era petrecere! Îşi scoase altă cămaşă... Tocurile se apropiau... Şi uite că nu comenta nimic nevasta lui! Bun! Reveni în baie şi luă cutia cu gel:

- Ia să vezi tu acum...

- Stai! Mai bine nu!

- De ce?

- Că n-o să staţi după mine, până mă spăl pe cap!

- Ha! Asta-i părerea ta despre talentul meu de stilist?

- ... Bine, dar cu o condiţie: dacă nu-mi place, staţi după mine până mă spăl pe cap!

- Promit! Ia să te văd...

Că nu voia să-l geluiască tot, ci doar să-i accentueze două-trei şuviţe din breton! Avea păr gros şi des; aşa cum era acum, părea un tânăr studios din filmele americane cu studenţi virgini. Trăgea uşor şuviţele... Gata. Acum era "şmecher". Acum sigur rupea nişte inimioare de tinere domniţe de provincie! Ieşi din baie, ridicând un pic vocea:

- În două minute rupem uşa!

Denisa ieşi din sufragerie, concentrată asupra interiorului

genţii... Auzi din nou soneria vecinei poliţiste. Privi lung pe vizor... Interlopul era din ce în ce mai preocupat. Nu mai mărşăluia; apăsa soneria şi asculta, atent... Ah, la naiba! Ei aveau geamurile spre faţa blocului, iar vecina îşi parca BMW-ul roşu în spate! Tare avea el sentimentul că BMW-ul ei lipsea de pe locul de parcare de mai mult de 24 de ore... Că poliţista era isteaţă, nu risca să i-l zgârie interlopul părăsit cu cheia...

Gata cu spionajul - că oricum or să treacă pe lângă el, în următoarele 20 de secunde! Se grăbi să-şi ia port-actul, telefonul şi CD-ul preferat şi-i făcu semn lui Fabian să privească podeaua şi să nu se lase observat. Şi deschise uşa.

Denisa

Aha! Ia uite-l şi pe amantul poliţistei! Ieşi, cu ochii la el, iar capul brunet se întoarse scurt. Tresări - măiculiţă, ce ochi! Şi ce trăsături! Măiculiţă, ce bărbat!

Ochii verzi reveniră spre uşa la care veniseră. Apăsa din nou soneria, iar ea nu-şi putea lua ochii de la sacul de sex... că ăla nu era bărbat, ci sac de sex...

Pocnetul uşii o dezmetici. Hm - rămăsese cu ochii la individ... Doamne, ce era cu ea? Se grăbi spre scări; adică spre individ... Mm, ce bine mirosea! Insul nu venise în vizită - că n-avea nici flori, nici vreo sticlă de vin în mână. Nu că ar fi fost genul care aducea aşa ceva atunci când venea să golească sacul de sex; dar, oricum, părea 80% convins că uşa nu i se va deschide azi. Cămaşa era un pic şifonată pe spate iar pantofii fuseseră cremuiţi acu' vreo două zile; dar izul de parfum şi freza proaspătă îi garantau mărunţelului succesul total, în caz că uşa se va deschide totuşi...

Şi gata: acum coborau toţi trei.

... Nu-i ieşea din minte gândul că poliţista pusese creierii sacului de sex pe moaţe... Fată tânără şi frumoasă, proaspăt ieşită din doliu - normal că nu-şi căutase un soţ, nu? Îşi căutase un bărbat! Îl găsise - şi-i pusese creierii pe moaţe de-alea subţirele, de permanent creţ ca la caniche...

Nicolae

Mda; se înşelase. Individul era "şef de distribuitori", nu "distribuitor". Că n-avea numai biluţe şi joint-uri; ăsta sigur se ocupa şi de "plasare de personal", şi de nişte recuperări... Şi nu chinuia BMW-ul pe drumuri toată ziua; cu siguranţă, îşi "ucidea" timpul la aer condiţionat şi suculeţ răcoros, iar subalternii veneau unul câte unul şi dădeau raportul şi plăţile, primeau dispoziţii noi...

La urma urmei, cum se putuse gândi că poliţista aia isteaţă foc se putea coborî la nivelul unui "distribuitor"? Era tânără, frumoasă şi deşteaptă; bineînţeles că, dacă tot era să se lege rău la cap, se lega cu unul care învăţase nu numai apa şi săpunul, ci cunoştea parfumuri complexe! Şi nu le cumpăra din piaţă, de la Obor...

Ajunseseră la etajul 1. Îl prinse pe Fabian de braţ, îi făcu semn să nu scoată un sunet şi-i întinse cheile maşinii. Îi arătă prin semne să se ducă să descuie maşina şi să urce-n ea; băiatul aprobă cu capul, aşa că scoase mobilul şi-i opri piuitul tastaturii...

Se opri la avizier. Marian Popescu, poliţist de proximitate. Apăsa repede tastele, că nu voia să fie surprins implicându-se...

Denisa

Uau! "Barca" aia neagră sigur era maşina sacului de sex! Care, constata ea acum, îşi întreţinea bine maşina. Şi locuia undeva la curte, pentru că BMW-ul nu era zgâriat, dar era uşor prăfuit "pe la poale"...

- Hai, mamă!

Corect! O apucaseră investigaţiile pe lângă "barca" ăluia! Întoarse capul... şi se întrebă cu voce tare:

- Da' Nicolae

- Se uită cât a venit întreţinerea. Hai, că mi-a dat mie cheile.

Îi dăduse cheile? Păi era evident acum că Nicolae "ataca din greu" la Fabian! Puse mâna pe umărul băiatului şi zâmbi:

- Nu ştiu ce s-a întâmplat în ultimele 24 de ore. Dar te-ai schimbat faţă de mine. Te simt - eşti mai rece şi distant. Am făcut eu ceva? Te-am supărat cu ceva?

- Nu, mami! Nu ştiu de ce zici că sunt mai rece; că nu s-a întâmplat nimic!

- Am observat că ai secrete cu taică-tu...

- Ei, vorbim şi noi, ca băieţii...

I-auzi! Vorbeau ca băieţii! Zâmbi cu subînţeles:

- Şi despre ce vorbiţi voi ca băieţii?

- Păi despre fete, nu?

Începu să râdă - că asta explica totul! Şi Fabian râdea, în timp ce descuia maşina... Urcă pe scaunul din faţă:

- OK; am înţeles. Când te hotărăşti să ataci, spune-mi - că eu ştiu cei zece paşi către un succes garantat într-un timp minim.

- Bine.

- ... Şi cam în ce stadiu eşti?

- Spionez, tatonez şi mă întreb dacă vreau sau nu.

Se întoarse şi-l privi lung... Băiatul ei ridică scurt sprâncenele:

- Da' ce credeai, că mă reped ca gâscanul la prima fată care-mi zâmbeşte?

Ia uite ce vocabular colorat dezvoltase băiatul ei! Portiera din stânga se deschise, aşa că reveni spre parbriz... Nicolae primi cheile şi se grăbi să pornească spre Giurgiu. Imediat cum ieşiră în Şoseaua Colentina, zâmbi slab:

- Poliţista noastră e emancipată rău de tot...

Nicolae nu-i răspunse, ci i se adresă lui Fabian:

- Mi-am salvat numărul de mobil al poliţistului de proximitate. Deci, dacă vezi că se îngroaşă gluma, mă suni din baie.

- Bineînţeles.

Se întoarse spre soţul ei:

- Tu ai înnebunit? Vrei să intre ăla peste noi în casă?

- Nu intră nimeni peste noi în casă. Calmează-te!

Da-da! Se întoarse spre bancheta din spate:

- Fabiane, să nici nu te gândeşti să te mai apropii de uşă!

Nicolae se încruntă scurt, dădu să-i răspundă... numai că Fabian ridică puţin vocea:

- Lasă, că nu păţesc nimic! Vecina e singură cuc, iar interlopul ştie asta. Aşa că nu putem să ne facem că nu vedem cum o asaltează individul ăla! Oricum, n-am să mă reped să sun la poliţie, să ştii! Că ştiu că ea are pistol şi ştie ce să facă cu el! Eu sun doar dacă văd că individul vine cu patru prieteni, să-i spargă uşa!

Deci asta discutaseră ei aseară, de rămăsese coala albă pe şevalet... Prefera să tacă acum.

Nicolae decisese, brusc, să se implice în viaţa lui Fabian. Şi să-i ofere acele ghidaje, marcaje şi sfaturi care îl modelau şi-l pregăteau pe băiatul lor pentru rolul de adolescent... şi-apoi pentru cel de bărbat. Şi de cap de familie. Nicolae nu era nebun, să-l pună pe Fabian să se bage în probleme! Nu pentru vecinica neliniştită, oricum! În schimb, Nicolae îi explicase cine era sacul de sex şi cam cum "funcţiona"; după care îl învăţase cum să se implice fără să afle sacul de sex cine telefonase la poliţie...

Poate că se panicase totuşi degeaba. Poate că Nicolae nu-i vorbise lui Fabian despre amantul lui mami. O să îşi chestioneze totuşi băiatul, discret desigur, pe la şase seara, aşa. Până atunci, intenţiona să se distreze! O să-şi amintească unde va fi ea luni, la şapte dimineaţa... şi-o să petreacă!

Carina

Oftă greu şi privi lung mutriţa botoasă care dormea dusă... Intră în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară.

Deci Fabian le observase foarte bine pe-amândouă. Şi se pregătea să le picteze. Iar Nicolae "scăpase porumbelul" şi-o numise pe fetiţa din povestirea lui "Găluşcă"... Îi venea să plângă, pentru că ştia ce reacţie o să aibă băiatul lui Nicolae când va afla că are o surioară, iar viitoarea mamă vitregă l-a urmărit prin Herăstrău! Cu cât îi plăcea acum mai mult scena cu porumbeii, cu atât mai mult o va urî atunci când va afla pe cine pictase! Or să sară scântei, or să se-audă ţipete şi cuvinte grele... Nicolae se putea pierde cu firea şi putea răspunde cuvintelor grele ale fiului lui cu palma...

Eh! Se vor descurca ei cumva! O să facă ea cumva să discute cu Fabian şi să-l liniştească! Băiatul se va calma ca prin minune când va auzi că tânăra blondă cu ochi albaştri şi zâmbet ca de înger nu voia să-i fie mai mult decât amică! O va pedepsi, da, pentru divorţul părinţilor lui; dar nu va fugi de ea o viaţă! În cele din urmă, când va vedea bucuria şi liniştea din sufletul tatălui lui, o s-o ierte...

Iar ţaranca încercase să facă primul pas timid spre împăcarea cu Nicolae! Doamne, ce tupeu avea femeiuşca aia! Îl înşelase şi-şi bătuse joc de el sub toate formele! Acum voia să fie iertată? După ce-i spusese, cu guriţa ei, că bagă divorţul toamna asta, muierea aia îndrăznea să se ceară înapoi lângă el? Era nebună! Era idioată şi cretină! Şi nebună de-a binelea!

Îi era frică de momentul în care Fabian va afla că are o surioară. Ştia deja că are o potenţială mamă vitregă. Dacă era destul de emancipat, poate se gândea că mama aia vitregă era tânără - şi deci el s-ar putea să aibă, cândva în viitor, o surioară sau un frăţior... Nu-şi putea imagina cuvintele cu care Nicolae îşi va anunţa băiatul că surioara aia din viitor exista deja şi avea un an şi trei luni. Şi-o îngrozea gândul revederii cu el. Al prezentării lor oficiale. O îngrozea gândul că va citi dezamăgire în ochii lui. Existenţa lor, a ei şi-a Renatei, îl putea despărţi pe Nicolae de Fabian. Ele două îl puteau determina pe băiatul lui să se mute la maică-sa... spre disperarea lui Nicolae...

Doamne, oare cum era mai bine? Oare ce putea ea să facă, să evite un asemenea dezastru?

Nicolae

Ieşi din biserică şi-şi aprinse o ţigară. Mm, ce bună era! Prima ţigară, de când ieşiseră din casă...

Drumul fusese destul de aglomerat iar el nu se grăbise foarte tare. Ajunseseră deci îndeajuns de târziu ca să fie îndrumaţi direct spre biserică. Unde celelalte botezuri se lungiseră peste programarea lor; aşa că socializase cu şefa Denisei, apoi cu colegele ei... Văzuse în ochii lor că el era pământălul care ţinea casa şi nu-şi certa nevasta pentru că se ducea la Eduţu... Tocmai de-asta, îl luase pe Fabian de gât. Denisa se cam îngălbenise; dar asta era strict treaba ei! El se simţise foarte bine aşa, alături de băiatul lui! Şi Fabian păruse vesel, înveselit de gestul acela "ca între băieţi"...

De fapt, băiatul lui se înveselise în clipa în care coborâseră din maşină, identificaseră botezul lor şi-i văzuse pe cei doi tineri de vârsta lui încorsetaţi în costume negre! Văzuse cu ochii lui privirile invidioase, de provinciali care ştiu că nu se pot ridica la nivelul orăşenilor şi-atunci se-ascund şi-i studiază pe furiş... Moralul lui Fabian urcase mult, în ultima jumătate de oră. La botezul ăsta erau invitate şi vreo patru-cinci şcolăriţe... Tot provinciale, adică foarte impresionate de gulerul lui ridicat...

Mai erau vreo zece minute şi se termina nebunia aia religioasă. Şi mergeau cu toţii la masă şi dans. Se grăbi spre poarta bisericii... Urcă la volan, scoase mobilul şi selectă numărul Carinei. Suna...

- Iubire, te joci cu focul!

Cum adică? Iubita lui oftase când spusese cuvintele astea; deveni deci atent:

- De ce spui asta, iubire?

- Păi ieri ai scăpat Găluşca verbală, azi mă suni de la botez...

- Ai încredere în mine?

- Ştii bine că da. Dar uneori ai tendinţa de a grăbi lucrurile. Sau, nu ştiu - poate am eu tendinţa de a tărăgăna lucrurile, de a amâna clipele alea tensionate, apăsătoare...

- Stai liniştită. Ce fac fetele mele?

- Păi Renata doarme deja - că s-a trezit la şase dimineaţa, cu gândul la plăcintă.

I-auzi! Doamne, îi venea să râdă! Găluşca lui visase plăcintă azi-noapte!

- Iar eu am citit mail-ul şi-am luat un Distonocalm.

- Foarte rău. Să nu mai iei - că ştiu ce fac.

- Ştiu, dar... Dar mi-e frică. Ce să fac, aşa sunt eu!

- Să nu-ţi fie frică. Nu uita niciodată că ai un zâmbet ca de înger, adică foarte convingător...

- ... Chiar aşa a spus?

- Da, că altfel nu-mi scăpa Găluşca...

- ... Mi-e frică.

- De ce, iubire?

- Sunt îngrozită de perspectiva prezentării oficiale.

- Să nu mai fii. Nu uita cum a decurs prezentarea oficială de la McDonald's!

- Dar nu poţi să compari mintea şi înţelegerea mamei tale cu mintea şi înţelegerea unui tânăr de 13 ani, speriat deja de gândul că părinţii lui se vor despărţi pentru totdeauna!

- Stai liniştită - că voi veţi fi prezentate după Eduţu. Crede-mă că asta va fi un avantaj pentru noi!

- Ştiu, dar... Nu mă lua în seamă; ştii cum sunt eu.

- Ştiu. Tocmai de-aia te iau în seamă şi te ascult cu atenţie. Că ai deseori dreptate, ceea ce mă va ajuta mult de-acum încolo. Oricum, trebuie să ştii un lucru. Azi-noapte m-am gândit la toate variantele. Inclusiv la cea în care eu deschid un cont, pe numele băiatului, în care-i virez 1000 de euro lunar.

Carina tăcea. Nu-i înţelesese cuvintele - nu înţelesese substratul acelei decizii. Se grăbi să o lămurească:

- De care nici maică-sa, nici Eduţu să nu se poată apropia.

- Să nu mai spui niciodată asta! Auzi? Vom reuşi! Fabian va veni cu noi! Nici nu vreau să aud altceva! Nu concep să-l pierdem!

Aoleu, ce se înfuriase iubita lui! Începu să râdă:

- Bine, iubire; nu mă mai certa...

- ... Şi cum e la botez?

- Momentan sunt toţi în biserică. Dar mai mult de zece minute nu poate să mai dureze.

- Iar tu ai ieşit la o ţigară?

- Da, şi m-am încuiat în maşină ca să pot să-ţi spun că te iubesc şi mi-e dor de tine... Şi mi-am amintit cât de frumos a fost la botezul Găluşcuţei noastre...

Iubita lui chicotea... Văzu uşa bisericii deschizându-se larg şi oftă:

- Gata; începe nebunia.

- Au ieşit?

- Acum ies.

- Atunci te rog să te duci la ei şi să fii atent. Să n-aibă pentru ce să te acuze în faţa băiatului...

- OK. Pa, iubito.

- Pa, iubitule...

El nu închidea, ea nu închidea... Fabian tocmai ieşise din biserică, iar Denisa se grăbea să-şi pună mâna pe umărul lui... Oftă

greu şi apăsă totuşi butonul roşu. Şi le făcu semn să vină la maşină - că ei n-aveau de ce să apară-n poze.

Denisa

Gata - era ora şase. Acum putea să discute cu Fabian. De fapt, putea spune că tăria servită pe la trei îşi mai pierduse din efect, dar nu dispăruse complet; se simţea deci îndeajuns de curajoasă pentru a-i vorbi băiatului ei despre Eduard. Aşa că se apropie de masa lor şi făcu abstracţie de Nicolae - îl privi lung pe Fabian:

- Vino un pic, te rog.

Băiatul se grăbi să se ridice. Simţea cum ochii căprui rămaşi la masă o electrocutau "la greu"... Porni spre uşa localului şi decise să iasă în curte. Văzuse, atunci când veniseră, că salonul avea o curte generoasă şi câteva bănci, la vreo 20 de metri distanţă de uşa aia...

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic; voiam să vorbesc ceva cu tine. Ceva ce n-aş vrea să audă şi Nicolae.

Fabian nu răspunse; dar o urma în continuare. Se aşeză deci pe prima bancă şi privi lung chipul încruntat... Oftă:

- ... Pe tine te apasă ceva. Nu-mi spune că mă înşel, că ştii bine că te simt! La ce te gândeşti? Ce anume te supără atât de tare?

Tânărul de lângă ea nu răspundea; privea lung gardul de la şosea şi tăcea...

- ... E vorba despre noi? Despre noi trei?

- E vorba despre Nuţu.

Despre Nuţu era vorba? Da' ce păţise? Era bolnav?

- ... Se pare că părinţii lui or să divorţeze.

Aa... Păi discuţia asta promitea să fie mult mai simplă decât îşi permisese ea să spere! Zâmbi slab:

- Nuţu ştie sigur chestia asta, sau...?

- Are unele bănuieli. A aflat, dintr-o sursă sigură, că mama lui are un prieten iar tatăl lui are o prietenă. Nu i-au spus nimic oficial. Nu se ceartă prin casă, dar nici nu se giugiulesc... Sunt uşor... altfel decât alţi părinţi. Şi s-au întâmplat unele lucruri, în ultimul timp, care-i arată că familia lor se destramă.

- Iar el se gândeşte că or să divorţeze?

- El zice că e evident că or să divorţeze. Că aşa arată ultimele evenimente. Şi nu prea ştie ce să facă, dacă să facă ceva...

- Păi ce să facă el?

Fabian o privi lung, un pic îngrijorat:

- Să încerce să le arate că greşesc?

La urma urmei... Îl prinse uşor cu braţul pe după umeri, ca să n-o mai privească aşa... Şi, după ce fu sigură că amândoi priveau gardul acelui pârculeţ, oftă:

- Atunci când doi oameni decid să se despartă, n-o fac aşa, în 24 de ore. Nuţu are 13 ani, ca tine - nu?

- Da.

- Deci părinţii lui sunt împreună de 14 ani cel puţin, nu? Că aşa ar fi normal: cei 13 ani ai lui Nuţu, plus nouă luni înainte, plus câteva luni înainte de căsătorie...

Fabian aproba...

- Să fii sigur că au mai încercat să se împace. Dacă zici că fiecare şi-a găsit pe altcineva... Nu cred că sunt nebuni, să-şi caute amanţi doar aşa, pentru că n-au dormit bine noaptea. Cu siguranţă, au existat unele nemulţumiri; cu siguranţă, fiecare dintre ei s-a schimbat câte-un pic în fiecare zi...

Şi uite cum constata ea că discuţia aia nu era deloc uşoară, chiar dacă era vorba despre "Nuţu şi părinţii lui" - mai ales când ştia că Fabian nu discuta despre părinţii lui Nuţu, iar ea vorbea în realitate despre familia lor... Şi totuşi, era poate unica ocazie de-a discuta cu băiatul ei despre divorţ. Despre Eduard. Despre ceea ce va urma - adică despre faptul că el se va muta cu ea şi prietenul ei. Şi uite că făcuse prima greşeală - rostise cuvântul "amant", în timp ce Fabian folosise "prieten". Impardonabilă greşeală... pe care se grăbi s-o dreagă chiar acum:

- Ştiind ce au acasă, ştiind ce cer de la celălalt şi nu mai primesc, au căutat acel ceva în afara căsătoriei. Nu ştiu dacă sunt explicită...

- Am înţeles ce vrei să spui.

Oo, perfect!

- La început, poate şi-au spus că se răzbună pe nepăsarea celuilalt; şi că "păşitul pe de lături" se va întâmpla o singură dată, le va mângâia orgoliul şi-o să rămână secret... De obicei, aşa se întâmplă: păşitul ăsta în afara căsniciei e sporadic şi nu se petrece cu aceeaşi persoană de mai mult de... trei-patru ori. Uneori însă, oamenii descoperă că acea persoană din afara căsniciei lor poate şi vrea să ofere mai mult decât i se cere. Unii oameni încep să creadă că prima decizie, primul "Da" a fost o greşeală; alţii consideră că fiecare "Da" are şi părţi rele, şi părţi bune. Dar, atunci când timpul petrecut în afara căsniciei devine mai plăcut decât cel din căsnicie, atunci când în suflet se nasc şi cresc sentimente puternice iar întoarcerea acasă seara devine un calvar, oamenii încep să se gândească la divorţ...

Ei bine? Ce părere avea Fabian despre motivaţia lor? Şi despre acel "calvar" rostit de ea? Băiatul ei privea lung strada şi nu scotea un sunet...

Nu avea voie să-l mintă. Nu avea voie să-l învenineze cu cuvinte aspre despre Nicolae şi curviştină. Fabian era isteţ foc - şi era un copil sensibil. Decizia îi va aparţine lui. Dealtfel, se gândea acum că probabil băiatul ei "îl tatonase" întâi pe Nicolae - că de-aia erau aşa buni prieteni în ultimul timp! Acum "o tatona" pe ea. Apoi, va judeca răspunsurile lor şi se va gândi. Şi va lua o decizie. Abia atunci când calculul lui se va apropia de momentul deciziei, îi va spune ea unele lucruri care să încline uşor balanţa în favoarea ei! Până atunci, îi va spune strict adevărul. Continuă:

- Spui că părinţii lui Nuţu nu se ceartă, nu se bat...

Capul şaten nega încet, că punea întrebări prosteşti...

- Dorm noaptea în afara casei? Adică, mă rog, spun că pleacă în delegaţie două-trei zile?

Fabian nega... Avea o curiozitate:

- Şi-atunci cum a tras el concluzia că părinţii lui se pregătesc să divorţeze?

Băiatul ei plecă imediat capul şi începu să-şi studieze cu atenţie mâinile:

- Păi au început să se comporte ciudat... Au început să-şi reverse toată atenţia asupra lui, de parcă şi-l disputã intens...

Cum-cum?

- Poftim?

- Fiecare dintre ei încearcă să se apropie de Nuţu, să se bage-n viaţa lui, să se implice în problemele lui şi să-i arate ce mişto o să fie traiul cu mami, sau cu tati. Adică fără tati, sau fără mami. Iar el se simte de parcă în 24 de ore părinţii lui or să fugă care-ncotro - şi-or să tragă de el aşa cum trag Baloo şi Regele Louie de Mowgli, în film...

Oof, Doamne! Bietul Fabian! Îl strânse uşor în braţe... şi realiză imediat că se dăduse de gol! Şi tocmai îi arătase că avea perfectă dreptate - şi că ea şi Nicolae chiar trăgeau de el cu toată puterea! Nu-i dădu drumul; se grăbi totuşi să reia discuţia:

- Mă îndoiesc că vor să-l rupă-n două. Mă îndoiesc că-şi imaginează... De fapt, Nuţu ştie cine sunt prietenii ăştia ai părinţilor lui?

Fabian negă încet... Asta era bine... Băiatul ei continuă:

- Bănuieşte că prietena tatălui lui e tânără şi frumoasă. În privinţa prietenului mamei lui, nu prea ştie ce să creadă...

Zâmbi slab:

- Păi câţi ani are mama lui Nuţu?

- Habar n-am. Cred că se apropie de 40...

Fabian anticipase discuţia aia şi îşi pregătise bine în minte întrebările şi răspunsurile; probabil că "exersa" de ceva vreme cuvintele alea speciale care să nu jignească! Aşa că încercă să-i răspundă la fel:

- Păi în cazul mamei lui sunt două variante. Dacă tatăl lui Nuţu a supărat-o în privinţa mariajului de suprafaţă, adică al înţelegerii din casă, prietenul ei ar trebui să fie contrarul lui. Adică să aibă peste 40 de ani, toate doagele-n cap şi-o viziune despre viaţă foarte asemănătoare cu a ei. Dar cum zici că părinţii lui nu se ceartă, cred că prietenul ei e mai tânăr decât ea.

Ochii căprui o priviră lung; reveni spre stradă:

- Pentru că supărarea ei e în privinţa mariajului "subteran". Adică al sentimentelor... şi-al lucrurilor care se petrec după ce se stinge lumina.

Iar priveau amândoi gardul; completă:

- Iar prietenul ei e foarte atent cu ea şi are cel puţin la fel de multe doage câte are şi tatăl lui Nuţu. Că mama lui, dacă vrea şi ea să divorţeze, caută un tată pentru Nuţu - nu un amant care s-o satisfacă şi-atât. Prietenul ei trebuie să ofere cel puţin la fel de multă bună înţelegere în casă câtă oferă şi soţul ei. Trebuie să fie calm şi atent, să aibă sentiment patern şi să accepte ideea de a fi cel puţin un bun prieten pentru Nuţu - pentru că ea se îndreaptă spre 40, iar asta nu-i vârstă de făcut un bebeluş...

Tăcere... Calculul ăla îi făcea inima să se strângă un pic - că la capitolul "înţelegere în casă" discutase cu Eduard, iar discuţia fusese "fericită". Spre deosebire de fapte... Oftă greu:

- Iar dacă tatăl lui are o prietenă tânără şi frumoasă, iar ei au început deja să-i arate lui Nuţu ce viaţă îi poate oferi fiecare, atunci da - va urma un divorţ.

Capul şaten se plecă din nou... N-avea încotro - trebuia să-i spună şi asta. N-avea rost să încerce să-l liniştească, pentru ca apoi "să-l lovească" cu citaţia şi înfăţişările la tribunal. Ridică scurt din umeri:

- În orice caz, chestia cu "luatul copilului" e complexă. Trebuie să vrea şi copilul, nu? Şi trebuie să vrea şi prietena tatălui lui! Sau prietenul mamei lui! Nu?

Era rândul lui Fabian să ridice din umeri... Continuă:

- Mă îndoiesc că Nuţu are părinţi atât de tâmpiţi încât să-i pună în poală o hotărâre judecătorească şi să-l oblige s-o respecte! Şi nu cred că cel căruia o să-i fie încredinţat minorul o să-l lege cu lanţul de calorifer! Nuţu nu va fi despărţit definitiv de nici unul dintre părinţii lui. Oricum... Orice părinte îşi iubeşte copilul şi vrea să-l vadă fericit. Părinţii lui Nuţu or să vadă destulă nefericire la el, în clipa în care o să înceapă divorţul. Că în general despărţirile astea sunt cu certuri, cu scandaluri, cu uşi trântite... Unele sunt şi cu pumni şi palme, cu farfurii sparte şi cu poliţia la uşă... Sunt sigură că părinţii lui Nuţu vor găsi o formulă de compromis în privinţa lui - fie or să-l ia cu schimbul, câte-o săptămână fiecare, fie or să-i organizeze vizite lungi la celălalt părinte... Nu ştiu. Asta numai el ştie. Pentru că Nuţu nu poate să stea singur, într-un apartament, şi să primească vizita mamei sau tatălui, funcţie de oră - că are doar 13 ani! Aşa că am o presimţire.

Şi spusese asta tocmai ca să-l sperie şi să-l facă s-o privească! Fabian era panicat deja - ochii lui o priveau lung... Zâmbi slab:

- Presimt că, atunci când vor sta amântrei în faţa judecătorului, la tribunal, iar Nuţu o să fie întrebat cu cine vrea să rămână, o să conteze numai părerea lui Nuţu. Dacă el o să spună că vrea să stea cu mama lui, sunt sigură că tatăl lui n-o să se repeadă să-l răpească şi să-l lege cu lanţul de el. Iar dacă o să spună că vrea să stea cu tatăl lui, nu cred că mama lui o să-şi pună prietenului să-l răpească noaptea, legat fedeleş...

La dracu! De ce discutau ei despre asta? Aa, da - din cauza lor! A părinţilor lui! Din cauza nepăsării lui Nicolae şi-a grabei cu care ea se aşezase orizontal sub Eduard! Plecă privirea spre cămaşa lui şi începu să-i aranjeze gulerul:

- Presimt că Nuţu îşi va petrece timpul cu cine vrea el - indiferent de ceea ce scrie în hotărârea de divorţ. Şi presimt că o să doarmă acolo unde vrea el să doarmă... Presimt că se va înţelege bine şi cu prietenul mamei lui... şi cu prietena tatălui lui...

- Crezi?

Aprobă, zâmbind:

- Cine se aseamănă, se însoţeşte. Prietenul mamei lui e la fel ca mama lui - iar prietena tatălui lui e la fel ca tatăl lui. Altfel nu s-ar înţelege bine - şi n-ar mai ajunge părinţii lui la divorţ!

- Iar asta înseamnă că mama lui nu e la fel ca tatăl lui?

- Asta înseamnă că mama lui a fost la fel ca tatăl lui. Şi, în ultimii 14 ani, viaţa şi conjunctura i-au făcut pe amândoi să se schimbe câte-un pic în fiecare zi... pentru ca acum, când au decis să tragă linie şi să facă nişte totaluri, să constate că nu, nu mai sunt la fel, iar cel de alături nu mai poate oferi ceea ce i se cere, ceea ce îi e celuilalt absolut necesar...

Şi-ar fi aprins o ţigară - dar le lăsase înăuntru, iar dacă s-ar fi dus după ele ar fi pus punct acelei discuţii... Fabian şopti:

- Crezi că Nuţu ar putea să facă, sau să spună ceva, ca să-i convingă să nu se despartă?

- Nuţu ar trebui să-i ia pe amândoi, să-i aşeze în faţa lui şi să le spună cam aşa: "Eu vă iubesc pe amândoi la fel de mult şi vreau să rămânem o familie. Nu vreau să vă despărţiţi." Dar mai mult de-atât, nu cred că ar fi bine să insiste. Pentru că părinţii lui au tras deja linie şi-au socotit totalul. Şi-au descoperit că cel de alături nu întruneşte numărul de puncte necesar unei noi încercări. Dacă Nuţu ar insista extrem de mult, poate că ar reuşi să-i determine să nu se despartă; dar asta ar duce la despărţirea mamei lui de prietenul ei şi despărţirea tatălui lui de prietena lui. Adică renunţarea părinţilor lui la mai bine, de dragul băiatului. Nu - să-i spui lui Nuţu să nu facă asta. Pentru că el creşte, termină liceul, se însoară şi pleacă la casa lui. Iar el nu este decât o parte din calculul părinţilor lui. Dacă va reuşi să-i convingă să se suporte reciproc de dragul lui, într-o zi ar putea să audă un "Tu eşti de vină"...

Umerii de lângă ea erau plecaţi... Se grăbi să continue, ca să nu-i dea timp să înceapă să plângă:

- Dacă Nuţu le spune părinţilor lui părerea lui despre destrămarea familiei, să fii sigur că amândoi îşi vor reface calculele! Şi se vor gândi amândoi foarte bine în ce măsură refacerea căsniciei lor mai este posibilă! Dacă vor ajunge la concluzia că îşi pot acorda o a doua şansă, şi-o vor acorda. Şi vor încerca. Ar putea reuşi... sau nu - asta nu depinde numai de ei. Dar să ştii că majoritatea oamenilor care hotărăsc să divorţeze nu mai pot da înapoi. Mai ales după ce apar un prieten şi-o prietenă.

Decise să se ridice - că discutaseră tot ce se putea discuta aşa, apropo de Nuţu şi părinţii lui. Şi nu voia să-l facă să plângă. Întinse mâna... Porniră amândoi spre uşă:

- Deci să-i spui lui Nuţu să nu se sperie - că mama lui va rămâne mama lui până la moarte. Şi nici tatăl lui n-o să dispară brusc, de parcă el a fost conceput în eprubetă. Iar dacă s-a îndrăgostit de prietena aia tânără şi frumoasă, asta nu înseamnă că nu-şi mai iubeşte băiatul. Problemele părinţilor lui îl vor afecta doar în măsura în care nu-şi vor mai petrece timpul în trei, ci doar în doi plus prietenul, sau prietena. Aşa că eu zic să-i spui să se gândească bine, să cântărească bine... şi să nu încerce să-i oblige să rămână împreună - că are şanse foarte mici să reuşească asta. Spune-i că opinia lui va conta mult pentru amândoi... Şi mai spune-i ceva. Spune-i că, dacă ajunge la o concluzie şi va decide cu cine vrea să locuiască după divorţ, cel mai bine e să îi anunţe

pe amândoi. Ca să se termine şi cu "asaltul" lor asupra lui, şi cu certurile dintre ei... Că or să se certe rău, să ştii! Chiar dacă el n-o să-i audă; e posibil ca părinţii lui să iasă în oraş, sau să se ducă la un prieten comun, special ca să se certe şi să se păruiască departe de urechile şi ochii copilului lor!

- Ei, n-or să se păruiască deloc! Că nu sunt genul...

- N-or fi ei genul, dar îl iubesc pe Nuţu. Iar disperarea dă idei noi şi forţe nebănuite... Aşa că spune-i să pregătească aparatul foto - că o să "surprindă" coafuri noi!

Ea râdea; Fabian se căznea să râdă cât mai natural, iar ochii lui Nicolae o înjunghiau mărunt-mărunt de la masă... Îl privi concludent - trebuiau să discute urgent! Aşa că soţul ei se ridică prompt... Îşi opri băiatul şi se aplecă la urechea lui:

- Iar tu tocmai ai aflat părerea unei femei, apropo de problemele părinţilor lui Nuţu. Adică părerea pe care-o are, probabil, mama lui Nuţu apropo de divorţ şi toate celelalte. Să-l întrebi şi pe tati, zilele astea, ce-ar fi bine să facă Nuţu - pentru că femeile nu gândesc la fel ca bărbaţii.

Şi gata - tocmai câştigase maximul de puncte disponibil pentru "proba" aia! Nicolae se opri în faţa ei, dar îl privi pe Fabian:

- Dacă n-aş şti că muzica nu prea se aude afară, aş fi tentat să cred că iei lecţii de dans...

- N-am nevoie - şi-o să-ţi demonstrez asta chiar acum...

Poftim? Cum? Fabian porni, hotărât, spre una dintre domnişoarele de la masa lungă... Doamne, ce mare se făcuse băiatul ei! Ajunsese deja la vârsta primei cuceriri! Nu-şi dăduse seama... Vocea lui Nicolae o dezmetici din visare:

- Sper că dansezi...

Aprobă şi-l privi lung:

- Trebuie să stăm de vorbă. Urgent!

Nicolae

Nu, zău! Ia s-o lămurească el apropo de chestia aia:

- Şi departe de ochii lui, ca să pot să te pocnesc în voie. Ce i-ai spus?

Soţia lui zâmbi slab:

- Contrar bănuielilor şi calculelor tale, nu mi-a luat Eduard minţile. Nu-mi bat joc de copilul meu.

- Ai învăţat tehnici noi de-a evita răspunsul la întrebările mele. Ar trebui să te temi de noile mele tehnici de-a scoate răspunsuri de la tine...

- După cum îţi spuneam, trebuie să stăm de vorbă. Iar tu trebuie să te calmezi şi să-ţi aminteşti că e copilul meu şi nu vreau să-l fac să sufere - aşa că n-am să-i umplu capul cu minciuni şi n-am să-l înveninez spunându-i vârsta aproximativă a amantei tale. Eşti dispus să discutăm deschis, serios, sincer şi cu calm?

La urma urmei, de ce ar fi trebuit să spună "Nu"? Zâmbi deci:

- Da. Te ascult. Ce i-ai spus?

- L-am chemat afară pentru că voiam să ştiu de ce mă evită. Şi eram ferm convinsă că joci murdar. Numai că discuţia cu el mi-a arătat două lucruri. Primul, nu te-ai damblagit îndeajuns de tare ca să-l înveninezi şi să-l stârneşti împotriva mea. Al doilea, avem un copil mult prea isteţ ca să poată fi trombonit. Aşa că nici n-am să încerc să fac asta!

- Repet întrebarea: ce i-ai spus?

- L-am întrebat ce anume îl apasă, ce probleme are şi de ce e aşa de gânditor şi retras în ultimul timp. Şi mi-a spus că îl îngrijorează problema lui Nuţu.

Cee? Era uimit...

- Mi-a spus că părinţii lui Nuţu or să divorţeze.

Uau! Iar el stătuse ca boul la masă, în timp ce nevasta lui vorbise cu Fabian despre viitorul familiei lor!

- Ei nu l-au anunţat nimic, dar el a aflat din sursă sigură că tati are o prietenă iar mami are un prieten. El se întreba cum poate Nuţu să-şi convingă părinţii să nu divorţeze. Iar eu mi-am amintit răspunsul tău de azi-noapte. I-am spus deci că Nuţu trebuie doar să-şi anunţe ambii părinţi apropo de dorinţa lui ca familia lor să nu se destrame. Şi-apoi trebuie să cântărească bine ce-i oferă amândoi şi să le spună ce alegere a făcut, în momentul în care a făcut-o - ca să ştie şi ei ce vrea copilul lor şi să nu-l mai "dispute". Nuţu se percepe ca fiind Mowgli, în scena în care Balloo şi Regele Louie trag de el...

Deci aşa...

- Ochii băiatul nostru au devenit panicaţi atunci când i-am vorbit despre certuri, păruieli, trosnituri şi apariţia poliţiei la uşă; aşa că, cel puţin în ceea ce mă priveşte, voi încerca să nu am un divorţ violent, sau isteric...

Aprobă scurt:

- Nici mie nu-mi surâde ideea poliţiei la uşă. Şi nici ideea vânătăilor nu-mi surâde. Numai că, vezi tu... Când am tras linie şi-am calculat totaluri, am ajuns la concluzia că m-ai dus de nas şi-am jucat cum mi-ai cântat tu în ultimii 14 ani. Am descoperit că eşti o bună actriţă şi ai multe feţe, pe care le foloseşti cu multă măiestrie. Aşa că nu mai am încredere în tine. Dacă spui că diseară mâncăm tocană, o să-mi anunţ stomacul că primeşte tocană numai după ce văd tocana aia cu ochii mei, în farfuria mea.

- Îţi înţeleg decizia şi-o respect. Oricum, i-am spus că explicaţiile mele sunt cele ale unei femei; şi cum bărbaţii nu gândesc ca femeile, l-am sfătuit ca zilele viitoare să stea de vorbă şi cu tine, apropo de divorţul părinţilor lui Nuţu...

Da? Aşa îi spusese? Melodia se termină, aşa că-i dădu drumul. Denisa zâmbi slab:

- Aşa că mă ofer să-ţi fiu parteneră şi la melodia următoare, pentru că vreau să-ţi spun ce-am vorbit cu el. Ca să ştii la ce să te aştepţi... şi să te gândeşti la ce-ai putea să-i spui tu, din punctul tău de vedere.

Aprobă şi-o luă din nou în braţe. Îşi privea lung băiatul; Fabian dansa cu o domnişoară de vreo 11 ani. Dansa corect, nu scotea nici un sunet, n-o privea...

- I-am spus că părinţii lui Nuţu îşi iubesc copilul şi n-or să-l facă să sufere. Indiferent cât de mult şi-l doreşte fiecare dintre ei, cu siguranţă n-or să-l fure de la celălalt ca să-l lege cu lanţul de calorifer! Şi i-am spus că, atunci când judecătorul o să-l întrebe cu cine ar vrea el să stea, indiferent de ceea ce simt şi ceea ce-şi doresc ei, părinţii lui vor respecta dorinţa copilului lor. Deci, dacă Nuţu va spune că vrea să stea cu tati, mami îi va respecta dorinţa. Pentru că hârtia de la tribunal nu-l va face pe celălalt părinte să dispară din viaţa copilului. I-am spus că, dacă Nuţu va voi să-şi viziteze celălalt părinte, nu i se vor pune beţe-n roate.

Aprobă scurt cu capul:

- Nu l-ai minţit.

- Şi sper să nu-l minţi nici tu, atunci când veţi discuta despre divorţ.

- Aşa cum ai spus şi tu, copilul nostru nu poate fi trombonit. Nici nu-mi surâde ideea să descopăr, peste ceva timp, că mă pedepseşte pentru "tromboane".

- I-am dat inclusiv varianta mutatului săptămânal de la mami la tati şi invers. Deşi e evident că mutatul ăsta nu poate dura o veşnicie!

- E totuşi o variantă pe care e bine să o ia în calcul. Mare parte din îngrijorarea lui se referă la rapiditatea apariţiei momentului în care noi îi vom cere o decizie.

- Aşa m-am gândit şi eu.

- Şi e bine că l-ai lăsat să înţeleagă faptul că nu-l grăbeşte nimeni. Eu unul nu-l grăbesc.

- Eu nici atât.

Iar asta-i lăsa impresia că şi Denisa se gândise la varianta mutatului alături de Eduţu imediat cum se întorcea de la prima înfăţişare. Şi totuşi, ia să se asigure el că nu se înşelase! O privi lung, atent:

- Mi se pare mie, sau intenţionezi să te muţi înainte de pronunţarea divorţului?

- Personal, prefer să mă mut înainte de prima înfăţişare. Dar nu depinde numai de mine - că nu mi-ar place să te-aud la tribunal povestind cum am părăsit domiciliul conjugal ca să fug la concubin...

- Ţi-am spus că n-am să fac de-astea. Şi eu mă gândisem la mutare. Îţi propun să plecăm în aceeaşi zi. Şi să sigilăm uşa, ca să nu existe discuţii.

- Şi când vrei să ne mutăm?

- La începutul lui octombrie, de exemplu.

- După rapiditatea răspunsului tău, deduc că te-ai gândit mult la asta...

- Nu vom primi termen înainte de 10 octombrie - că nu suntem urgenţe urgente. În condiţiile astea, prefer să ne mutăm înainte de prima înfăţişare.

- Şi cu Fabian ce facem?

- Îl punem în faţa noastră, îi spunem că ne mutăm şi că amândoi i-am pregătit o nouă casă şi o nouă familie. Şi vrem să-i arătăm ce i-am pregătit! Şi decide el ce vrea să vadă mai întâi. Ce zici?

- ... Zic că, la urma urmei, ai dreptate! O săptămână la mine, o săptămână la tine - şi tot aşa, până când decide el unde vrea să rămână şi pe cine o să viziteze doar!

Deci se înţeleseseră şi în privinţa asta. Era perfect! Soţia lui îl bătu uşor pe umăr:

- În concluzie, pregăteşte-te pentru o discuţie despre "prietena lui tati"!

- Să înţeleg că aţi discutat deja despre "prietenul lui mami"?

- Da, şi să ştii că a vrut să ştie câte ceva şi despre "prietena lui tati".

Încercă să zâmbească, pentru că nu voia să se încrunte:

- Şi cum ştiu ce poreclă i-ai pus, îmi dau seama ce-ai putut să-i spui...

- Te înşeli. I-am spus că cine se aseamănă, se adună. Aşa că prietenul meu îmi seamănă, iar prietena ta îţi seamănă. Bănuia deja că prietena ta e tânără şi frumoasă....

- Aşa bănuia el?

- Da. În schimb, avea dubii în privinţa prietenului meu. Nu ştia dacă e mai mare, sau mai mic decât mine. Ceea ce mă face să cred că bănuieşte vârsta corectă a prietenei tale - şi era panicat la gândul că-i voi prezenta un proaspăt absolvent de bac...

Ei, na!

- L-am liniştit repede când i-am spus că nici unul dintre prietenii ăştia n-o să încerce să-i fie mai mult decât prieten. Că nu vom permite noi asta. Acum, asta e opinia mea; dacă tu vrei să-l obligi să-i spună "mama"...

N-avea de gând să-i răspundă la înţepătura asta!

- Dar, în principiu, i-am spus că oamenii se schimbă. Şi, uneori, atunci când trag linii şi fac totaluri, constată că schimbarea este prea mare şi-a provocat o depărtare prea mare între ei. Aşa că, după cum i-am spus eu, nici unul dintre noi nu este vinovat pentru divorţ.

Aprobă încet - o vedea serioasă şi calmă, dar îşi impunea să n-o creadă, ca să nu rişte să fie iar dus de nas...

- În rest, cred că te descurci.

- Mă voi descurca.

- Şi-acum, că eu am fost sinceră şi ţi-am spus ce-am vorbit cu el, mă aştept să-mi întorci gestul şi să-mi spui ce şuşotiţi voi doi, de două zile încoace...

- Nu pot spune că şuşotim. Oricum, n-a deschis încă discuţia despre părinţii lui Nuţu. Eu îi citesc versuri iar el pictează. Am discutat şi despre vecina poliţistă şi interlopul părăsit... Poţi spune că ai fost prima "atacată" cu lucruri serioase. Deşi m-am aşezat la îndemâna lui, n-a avut încredere să mă ia pe mine la întrebări.

Şi-i spunea asta aşa, ca s-o vadă umflându-se toată în pene şi bucurându-se că tot ea era pe primul loc în opţiunile lui Fabian! Nu-i va spune niciodată ce demersuri făcuse el... şi cum ajunsese să-l convingă pe Fabian să rămână cu el! Pentru că băiatul nu-şi întrebase mama ce-are de gând; băiatul lui discutase cu Denisa despre divorţ pentru că avea nevoie de motivaţia ei. Voise să ştie de ce ea decisese să se despartă de ei doi şi să se ducă la Eduţu.

Acum, el avea o problemă. Mare. Câştigase încrederea băiatului lui. Trebuia s-o păstreze şi s-o ajute să crească. Îl avantaja mult faptul că nu-şi băgase zilnic nasul în treburile adolescentului; îl dezavantaja însă faptul că piedestalul pe care-l urcase Fabian acum era extrem de subţire şi instabil, pentru că băiatul lui nu-l cunoştea mai deloc şi deci n-avea cine ştie ce încredere în el...

Şi uite-aşa se bălăngăneau ei doi... Fabian condusese domnişoara lângă masa cu fursecuri; acum domnişoara vorbea, el dădea din cap şi probabil că habar n-avea despre ce-i povestea puştoaica aia... Pentru că el se gândea la divorţul părinţilor lui...

Şefa Denisei era chiar în spatele lui Fabian; discuta cu două subalterne. Le cunoştea din vedere - le ştia de pe vremea când Denisa încă se mai obosea să-i arate şi lui pozele făcute la serviciu, la ziua de naştere a uneia dintre colegele ei. Şefa zâmbea cu subînţeles şi mormăia ceva; ele chicoteau...

- Te-ai gândit la partaj?

Oo, asta da discuţie interesantă! Răspunse scurt:

- Da.

- Şi cum intenţionezi să facem cu casa şi maşinile?

- Tu ai unde să stai, după ce se termină divorţul? Te întreb pentru că ştiu că el e însurat...

- Nu, n-am; dar prefer să închiriez.

- Adică nu vrei apartamentul.

- Prefer să-l vindem şi să-l împărţim.

- N-am nimic împotrivă. Ai pretenţii la Audi?

- Nu. Nici tu n-ai pretenţii la Dacie, presupun...

- N-am. Tu ai pretenţii la contul meu?

Capul brunet se trase scurt; Denisa îl privea... Zâmbi slab:

- Săptămâna viitoare mă duc la avocat şi pregătesc acţiunea. Dacă partajăm singuri bunurile şi valorile, divorţul va fi mult mai simplu. Şi mai scurt.

- Şi te-ai gândit la partajarea conturilor.

- M-am gândit că eu am un venit mai mare, dar am achitat toate dările casei. Şi multe alte dări şi taxe. Aşa că nu văd de ce ai ridica pretenţii la venitul meu, care - apropo - nu e fantastic...

- Păi nici nu ridic pretenţii - că nici tu nu cred că "pofteşti" la cardul meu de salariu.

Nega încet cu capul - că nu poftea la banii ei...

- Iar pe Fabian cum intenţionezi să-l partajezi?

- Fabian va rămâne la cine vrea el să rămână. Parcă aşa te băteai adineauri cu pumnii-n piept!

Primi o aprobare... şi-un zâmbet:

- Deci fiecare îşi păstrează contul şi maşina. Iar casa o vindem.

- Casa o împărţim scriptic - că piaţa imobiliară e moartă, iar dacă scrii în acte că vrei s-o vinzi, o să trebuiască să chemi un evaluator.

- OK. Scrie ce ştii tu în hârtii - dar să mi le-aduci cu 48 de ore înainte să-mi ceri să le semnez, pentru că vreau să mă consult cu avocatul meu.

- Bine. Deci casa o împărţim.

- Da.

- Iar dacă vrei, dat fiind faptul că voi n-aveţi domiciliu, poţi să cumperi jumătatea mea...

- Să vedem. Mă îndoiesc că o să mai locuiesc în ea...

Normal - că nu-i pria lui Eduţu! Deci apartamentul îl vindeau şi făceau banii jumi-juma...

Avea senzaţia că Fabian trăgea cu urechea la chicoteala şefei Denisei, pentru că nu se clintise din locul ăla - deşi domnişoara plecase demult. Şopti:

- Ne întoarcem uşurel spre dreapta. Uită-te la Fabian şi spune-mi ce face.

O întorcea graţios, în pas de dans...

- ... Trage cu urechea la şuşotelile colegelor mele.

- Şi crezi că ar putea afla lucruri nu foarte măgulitoare despre tine?

- Nu ştiu, dar o să-l iau imediat de acolo. Alea două nu-s întregi la minte, iar el e prea mic ca să audă amănunte despre mişcări complexe din vibrator.

Bufni în râs, iar Denisa îi dădu drumul. Îi sărută mâna, ca un gentleman ce era, şi porni spre masă. Discuţia cu ea îl calmase ca prin minune...

Nu! Nu se va aşeza la masă! Denisa şi Fabian se vor aşeza acolo în următoarele 30 de secunde - iar el trebuia să se gândească la discuţia cu Denisa! Şi să se sfătuiască cu Carina! Îşi luă deci ţigările şi paharul şi porni spre uşă...

Mm, ce bine era afară! În salon se făcuse cald, de la atâtea suflete care se agitau pe ritmul muzicii! Văzu imediat băncile, dar porni spre maşină - voia să se încuie înăuntru, ca să nu rişte să fie spionat. Descoperise azi că Fabian era şmecher, atent şi alert... şi mult mai curajos decât îl bănuise el. Se dusese glonţ la domnişoară; apoi o "îndemnase" spre masa unde stătea şefa mamei lui şi nu ascultase povestirea despre note şi profesori... Şi rămăsese acolo, lângă sursa de informare - ceea ce-l făcea să creadă că ei dansaseră iar şefa şi colegele Denisei îi bârfiseră...

Oof! De ce dracu stăteau ei până mâine dimineaţă? De ce nu putea să spună că-l doare stomacul, aşa că ei dau darul şi pleacă în următoarele cinci minute? Păi, poate pentru că nu putea pleca la drum lung dacă-l durea burta! Auzise ceva despre închirierea unui hotel întreg, special pentru musafiri, aşa că ar fi fost trimis de urgenţă să stea lungit în pat... departe de Fabian şi Denisa, care-ar fi rămas la masa din restaurant şi-ar fi discutat despre calităţile lui Eduţu...

Apăsă butonul şi blocă uşile. Şi scoase mobilul - trebuia să se sfătuiască cu Carina. Ea era singura persoană capabilă să-i spună dacă Denisa îl minţise din nou.

Carina

Privea lung cerul plin de stele. Era linişte. Era aproape miezul nopţii. Bucătăria mirosea frumos, a cafea parfumată...

Telefonul lui Nicolae o pusese pe gânduri. I se spusese, foarte pe scurt, că Denisa discutase cu Fabian despre divorţ. Şi se părea că ţăranca nu-şi minţise băiatul - şi nici nu încercase să se aşeze într-o lumină mai bună împroşcând noroi pe Nicolae. Ştia că ţăranca nu minţise; tânărul pe care îl urmărise ea prin Herăstrău era foarte iute de cap şi foarte greu de păcălit. Observase unele şmecherii la el, unele gesturi care la prima vedere păreau spontane, dar la a doua vedere se dovedeau a fi plănuite, studiate şi exersate temeinic... Şi totuşi, ţăranca spusese unele lucruri care-i induseseră lui Fabian o părere frumoasă despre mami. Şi despre prietenul ei. Acel "prietenul meu e ca mine iar prietena lui e ca el" era o şmecherie mare-mare... de vreme ce Nicolae fusese uşor absent din viaţa lui Fabian, şi numai când avusese interes decisese să năvălească peste el şi să joace rolul unui tată grijuliu şi atent şi înţelept şi înţelegător! Iar ea, "prietena lui", era ca el... formând astfel un cuplu uşor nepăsător faţă de tânărul sensibil...

Nu-i spusese lui Nicolae părerea ei; îl rugase să o lase să se gândească un pic la ceea ce-i povestise el. Îi era frică să-i spună acum ceea ce gândeşte. Observase că Nicolae punea mare preţ pe opiniile ei. O considera un fel de înţeleaptă atotştiutoare, care spune numai adevăruri cutremurătoare; iar dacă s-ar fi înşelat în privinţa lui Fabian, sau în privinţa divorţului...

Ţăranca se muta cu amantul. Şi cum avea deja 37 de ani, se îndoia că vor afla, peste vreun an, că ţăranca nu răspundea la telefon pentru că alăpta sugarul. Nu era genul care să facă copii la bătrâneţe! Cel mult adopta un puşti de 6-7 ani dintr-un orfelinat! Dar nu-şi ruina ea silueta... şi liniştea alături de amantul tinerel, doar ca să bifeze fiecare item de pe lista noului ei mariaj! În condiţiile astea, ţăranca va trage cu dinţii de unicul ei copil; va insista, va transmite mesaje cu subînţeles, va împroşca noroi pe Nicolae, va plânge, îşi va smulge părul din cap... şi multe-multe altele. Iar ea evita să-i spună asta lui Nicolae pentru că l-ar fi neliniştit foarte tare. El s-ar fi simţit ameninţat; şi-ar fi "atacat" la Fabian. Copilul se simţea deja apucat zdravăn de ambii părinţi şi tras în direcţii opuse... Aşa că nu-i va spune asta.

Nicolae discutase azi cu ţăranca. Discutaseră cu calm, cu răbdare şi zâmbetele pe buze... Şi cum atmosfera şi prezenţa băiatului nu le permiseseră să se mârâie printre dinţi, discuţia fusese constructivă. Stabiliseră că apartamentul din Colentina se vindea şi se împărţea jumi-juma. El îşi păstra maşina şi contul; la fel făcea şi ea. Iar dacă se gândea un pic la valoarea bunurilor, trăgea concluzia că ţăranca miza pe Fabian. Că Loganul nu se compara cu Audi-ul, aşa cum cei 2.500 de lei ai ei nu se puteau compara cu miile lui de euro! Ţăranca era sigură că va obţine băiatul... Nicolae chicotise la telefon, că în momentul în care Fabian îl va anunţa că voia să stea cu el, el va depune la dosarul de divorţ o declaraţie prin care renunţa la drepturile asupra apartamentului din Colentina. Se îndoia că asta o va face pe ţărancă să clipească măcar...

Deci divorţul lui Nicolae "se urnea". Săptămâna viitoare, se ducea la avocat şi făcea hârtiile. Pe 2 sau 3 august, avocatul lui depunea dosarul la tribunal şi obţinea un termen scurt. Iar la începutul lui octombrie, în 10 cel târziu, apartamentul din Colentina se sigila. Deci, pe 10 octombrie, tati va veni la Renata...

Nicolae îi amintise azi de apartamentul cu patru camere. De parcă trecuse o veşnicie, iar ea nu făcuse nimic! Ieri stabiliseră lucruri concrete despre apartament, vizionare şi cumpărare; azi, o cam certase - că nu găsise încă apartamentul cu patru camere! Se uitase prin ofertă; găsise apartamente ieftine la Doamna Ghica, dar erau în blocuri vechi şi aveau o suprafaţă destul de mică. Găsise şi apartamente un pic mai scumpe, dar de numai trei camere, în blocurile alea noi, construite în ultimii ani pe locul fostei fabrici Suveica. Dar nu voia să se ducă să le vadă singură. Dacă şi mâine o s-o sune şi-o s-o certe că nu găsise încă apartament pentru ei, luni o lua pe Renata în braţe şi se ducea singură la o "previzionare". Deşi îşi imaginase altfel acel moment...

Zâmbi slab şi plecă privirea spre pervaz: în octombrie, or să fie o familie completă. Şi fericită. Spera doar să fie şi Fabian cu ei...

25 iulie 2010 - duminică

Denisa

Împinse uşa şi ieşi în curte - mm, ce bine se distra! Dansase practic non-stop! Şi chiar dacă îşi închipuise că o să stea numai în fund pe scaun, la masă, şi-o să se plictisească de moarte cu Al Bano şi Boney M, constata acum că ţopăise tot felul de melodii disco şi fusese printre cele mai înfocate dansatoare de sârbă şi horă! Mm, ce bine se simţea! Se dezmorţise de tot!

Trase cu sete din ţigară şi deblocă telefonul. Zâmbi slab - la ora asta, Eduţu dormea dus! Păi ia să-l trezească, să-l pună să se pregătească pentru surpriză! Balena stătea în fiecare duminică la vânzare - dar ea nu-şi mai lăsase niciodată bărbatul şi copilul în casă ca să se întâlnească cu el! Ei bine, schimbarea asta se va întâmpla chiar azi, pe la nouă jumate - ca să fie sigură că şi Fabian, şi Nicolae dormeau duşi!

Mesaj nou...

"Trebuie să discutăm urgent. Am veşti bune despre afacerea aia de care am vorbit. Sună-mă a.s.a.p. Denis."

Selectă numărul, apăsă butonul verde...

Şi acum aştepta. Eduard îi spusese că, de când stătuse zece zile la părinţi şi fraţi la Bacău, reînnoise legătura cu un vechi, bun prieten. Pe numele de botez, Denis. Care lucra - vai, ce coincidenţă! - la Circa Financiară a sectorului 4. Dar nu la ghişeu, ci la un birou de la etaj. Balena aflase deci că Denis ăsta îl va suna des de-acum încolo, iar Eduard va avea mare grijă de consăteanul şi prietenul lui cel influent... Telefonul începu să piuie; porni spre poartă şi răspunse:

- Da.

- Ce face tigroaica mea mică?

- Uite, dansează de mama focului - şi se pregăteşte de "lucruri măreţe"...

- Tigroaico, mă cam sperii!

- Păi aşa şi trebuie! Că în octombrie sigilăm totul şi ne despărţim drumurile.

Eduard ridică instantaneu vocea:

- Ce-ai spus?

- Că în octombrie sigilăm totul şi ne despărţim drumurile.

- M-ai sunat la ora asta ca să mă anunţi că mă laşi cu ochii-n soare?

Cee? Se grăbi să redevină serioasă:

- Nu! Doamne, ce-am spus eu şi ce-ai înţeles tu! Vorbeam despre mine şi Nicolae!

Tăcere...

- Am vorbit azi cu el despre divorţ. Fiecare îşi păstrează maşina şi contul. Casa se sigilează în octombrie, când amândoi părăsim domiciliul conjugal. După care apartamentul se împarte-n două pentru ochii judecătorilor şi, imediat după divorţ, se vinde şi se împart banii jumi-juma. Iar Fabian o să stea acolo unde vrea el să stea, cu cine vrea el să stea.

- ... Femeie, să nu mai faci niciodată ceea ce-ai făcut adineauri!

- ... Da' ce-am făcut?

- Ai spus "ne despărţim drumurile".

- Dar vorbeam despre mine şi Nicolae!

- Să nu mai faci niciodată asta! Să nu mai spui niciodată direct concluzia, auzi? Că mă bagi în groapă! Am simţit că-mi pocneşte sângele-n cap şi inima-n piept când te-am auzit!

- Iartă-mă, Eduţu! Da' ce vrei - dacă sunt euforică!

- ... Deci aţi discutat despre divorţ.

- Da, şi-am şi hotărât!

- Stai, n-o lua aşa... ca pe literă de lege! Între ziua de azi şi ziua pronunţării sentinţei e drum lung, iar lucrurile se pot schimba. Aşa că nu te culca pe-o ureche...

- Nu mă culc pe nici o ureche - sunt mai alertă ca niciodată! Ne putem vedea azi, pe la nouă jumate-zece?

- Ştii bine că da. Dar crezi că e bine să ne vedem azi? Din punctul lui Fabian de vedere...

- Da, pentru că sunt amândoi treji. Adică vor dormi amândoi duşi, când voi ieşi eu pe uşă.

- ... Bine. Unde şi când?

- Alege tu o crâşmă fără geamuri. Da' nu mai târziu de nouă jumate, că n-am atâta răbdare!

- OK. La nouă jumate sunt în faţa blocului. Adică, ştii tu, în spatele blocului...

Că ei aveau geamurile spre faţa blocului - şi nu era bine să observe Fabian de ce avea mămica lui insomnie...

- Hai, că fug înapoi, la dans.

- Bine. Dar ai mare grijă cu cine dansezi; auzi?

- Aud, aud, balaurule! Paa!

- Pa, rază de soare.

Bufni în râs şi apăsă butonul roşu - omul ăsta ştia exact când şi cum s-o facă să zâmbească şi să simtă că e iubită! Iar începând din octombrie, o să simtă şi el că e iubit! Porni spre intrarea în sală, mai admiră o dată tufa de trandafir pe care-o cumpărase pe la opt, pe nervii lui Nicolae...

Ei bine, ieri decisese că vor locui la curte. Nu conta în ce mahala - important era să nu mai aibă niciodată vecini care să le bată-n ţeavă, sau de care să se ascundă. Acolo, o să-i ofere lui Fabian un spaţiu generos, la soare, şi-o sursă de inspiraţie pentru pictură. Deci, cumpărase tufa aia de aproape un metru. Era superbă; era înfloritâ violent şi deasă şi roşie ca dragostea...

Aoleu, ce îndrăgostită era!

Nicolae

Oof, Doamne! I se închideau ochii de oboseală! Al naibii să fie el, interlopul poliţistei, că-l trezise ieri la patru dimineaţa! Şi a naibii să fie Denisa, care insistase cu încăpăţânare să refuze invitaţia la hotel! Şefa ei se milogise la propriu de ei, să meargă să se odihnească în una din camerele hotelului închiriat special pentru musafiri! Dar nevestica lui, nu şi nu! De parcă avea întâlnire cu Eduţu azi, dis-de-dimineaţă, şi nu voia s-o rateze nici pişcată cu ceară!

Dar şi el se răzbunase! Doamne, cum se răzbunase pentru insistenţa aia şi pentru chinul prin care-l trecea ea chiar acum!

Nevestica lui socializase de mama focului la botezul ăsta. Cunoscuse practic fiecare invitată, despre care ar fi putut da multe amănunte - că discutase cu fiecare câte cinci-zece minute! Una dintre invitate vindea flori; iar Denisa îşi cumpărase o tufă! Un trandafir, în fine; dar îl ura, pentru că îi luase pe amândoi de la petrecere ca să-şi cumpere ea floare ornamentală de grădină! Iar el trebuise să facă 20 de artificii automobilistice ca să iasă din curtea salonului şi să ajungă la curtea unde locuia duduia care vindea tufa! În plus, tufe de-alea se găseau şi în Bucureşti. Şi era evident că tufa va sfârşi plantată în ţărâna din perimetrul noului ei domiciliu! Aşa că tufa aia îl călca rău pe nervi!

Ieri, când o cumpărase, aşezase ghiveciul pe podea, în faţă, iar ea urcase repede în spate, lângă Fabian! Şi-l luase de gât şi-l pisălogise la cap cu botezul ăla - da' ce frumos a fost! Da' ce frumos a cântat preotul! Da' ce tare a urlat băieţelul, când l-a băgat în cristelniţă! Şi tot aşa, până ajunseseră la salon! Pe nervii lui făcuse toată discuţia aia! Ei bine, acum, la întoarcere, luase măsuri.

Îl pusese pe Fabian să se lungească pe bancheta din spate şi să se odihnească - şi-o făcuse pe un ton îndeajuns de hotărât ca să nu audă nici un refuz, nici o schimbare a planificării lui! Pe ea o înghesuise deci pe scaunul din faţă. Cu tufa între picioare. Chiar şi aşa, mental, la ora la care se simţea îngrozitor de obosit, ideea tufei dintre picioarele Denisei îl făcea să râdă! Denisa nu comentase "organizarea"; nevasta lui avea un foarte bine dezvoltat simţ al priorităţilor, iar întâlnirea cu Eduţu era mult mai importantă decât cearta cu el! După primii doi kilometri, nevestica lui îşi scosese jacheta şi îmbrăcase trandafirul, să n-o mai zgârie chiar atât de tare la fiecare groapă... Că n-o dusese capul să-l lege - şi era destul de... lemnos pe ici-pe colo. Avea şi ţepi din belşug...

Începea să se lumineze. Era aproape beznă acum; din faţă începea să vină trafic serios...

Toţi dobitocii veneau cu faza mare, de parcă băduse strechea-n ei! Ridică un pic piciorul de pe acceleraţie, deşi şi-ar fi dorit tare mult să transforme Audi-ul în elicopter, sau în navă spaţială... Şi-l usturau ochii şi de la oboseală, şi de la fum...

Farurile veneau tot mai repede; alternanţa aia lumină-beznă îl orbea... Bombăni, ca pentru el:

- La primul popas, ne oprim cinci minute.
- Nu mai rezişti până acasă?
- Închipuie-ţi că nu.
- Vrei să conduc eu?

"Nu-nu! Că încă n-am făcut hârtiile de divorţ - şi eşti pofticioasă din fire!"

- Nu. Ne oprim cinci minute.

Denisa oftă greu şi-şi trecu degetele prin păr, într-un gest de vizibilă enervare. "Mm, ce noroc ai tu că e Fabian pe bancheta din spate! Că trăgeam pe dreapta, te cafteam bine şi-ţi închideam portiera-n nas!" Doamne, cât putea să-l enerveze femeia asta!

Na, că acum nu mai avea unde să oprească! Trebuia să reziste cumva până la prima parcare, sau primul popas... Prima localitate, dacă-şi amintea el bine, era Călugăreni...

Şirul de faruri se apropia destul de repede. Era atent, pentru că îl usturau îngrozitor ochii...

Tresări la vederea mişcării scurte. Din cârnatul ăla de maşini de pe contrasens se "rupsese" o pereche de faruri albăstrii. Şi-acum veneau direct spre el! Ăla era nebun!

Înfipse piciorul în pedala de frână, împingând bine volanul. Denisa ţipă scurt - dar nu-i dădu nici o atenţie! Audi-ul derapa, pe praf, aşa că ridică imediat piciorul drept! Şi nu voia să-l ridice, pentru că vedea farurile alea apropiindu-se cu repeziciune de ei! Şi nu-şi dădea seama dacă idiotul ăla avea loc să se strecoare înapoi, în cârnatul de maşini de pe sensul lui! Iar el nu putea frâna, din motiv de praf pe asfalt! Şi avea ceva viteză!

Trase uşor de volan dreapta, ca să-i facă dementului cu Jeep cât mai mult loc...

Unde dracu era şanţul? Nu vedea şanţul! Nu-şi dădea seama dacă mai avea loc în dreapta!

Denisa ţipă din nou - de data asta însă, ţipătul părea că n-are sfârşit! Idiotul ăla nu intenţiona să revină în coloană! Idiotul ăla părea că adormise la volan - mergea exact pe mijlocul contrasensului, de parcă juca *chicken*! Iar el nu vedea şanţul din dreapta!

- Tată, fii atent!

Ţipătul lui Fabian îl dezmetici instantaneu! Băiatul văzuse şi el maşina din faţă! Şi trebuia să facă ceva, să evite accidentul frontal! Dar, ce să facă?

În dreapta era un câmp; iar copacii de pe marginea asfaltului erau destul de rari... Iar din momentul în care realiză că nu vedea case pe dreapta drumului, nu-i trebui mai mult de-o clipă ca să se hotărască. Răcni, cu ochii la următorul copac:

- Ţineţi-vă bine!

Apăsă acceleraţia, trecu de trunchiul gros, trase de volan dreapta şi zbură de pe şosea.

Denisa

Se opriseră. Acum se opriseră...

Nicolae călcase frâna cu duşmănie - iar ea căzuse peste trandafir. Ţipase scurt, de durere - iar următorul gând o amuţise instantaneu, fiindcă Fabian dormea! Apoi, într-o secundă, realizase că Nicolae călcase frâna în halul ăla dintr-un motiv întemeiat! Aşa că împinsese planta învelită în jachetă, se aplecase spre dreapta şi văzuse, pe lângă ea, Jeepul care se apropia în viteză. Atunci se speriase; atunci ţipase - şi nu se mai oprise! Şi se trăsese, involuntar, cât mai mult spre dreapta - departe şi de Jeep, şi de ţepi...

Nicolae răcnise să se ţină bine; motorul mârâise scurt, iar zvâcnitura o aruncase înapoi, în scaun. Se gândise, involuntar, că era Audi şi era normal să reacţioneze prompt. După o secundă, simţise izbitura straşnică - soţul ei preferase să zboare de pe şosea, decât să se întâlnească frontal cu Jeep-ul. Aterizaseră pe teren denivelat; maşina ţopăise serios de vreo trei-patru ori, iar ea se lovise şi de stâlpul din dreapta, şi de portieră, şi de plafonieră...

Dar se opriseră. Motorul se oprise. Ea se întreba ce anume bubuise, la vreo două secunde după momentul opririi Audi-ului; se aştepta să simtă căldura incendiului, dar...

Întinse încet mâna stângă şi împinse un pic trandafirul căzut peste ea. Sau poate ea căzuse peste trandafir; nu-şi mai dădea seama...

Nicolae

Ptiu, drace!

Împinse cu ambele mâini airbagul, iar durerea ascuţită din încheietura stângă îl făcu să ţipe:

- Au!

Oo, nu! Doar nu-şi rupsese mâna!

La naiba cu mâna! Fabian! Încercă să se întoarcă spre bancheta din spate... dar privirea îi fu atrasă de rochia plină de sânge. Ce dracu se întâmplase?

Hei! Scutură scurt capul - gata! Dezmeticirea! Trebuia să-i scoată pe amândoi de-acolo şi să-i ducă îndeajuns de departe de rezervorul cu cel puţin 20 de litri de benzină-n el! Şi să sune la 112! Imediat după ce maşina aterizase prima oară pe câmpul ăla, airbagul se umflase prompt. Şi mai ţopăiseră de trei ori pe arătură, după care se opriseră şi se auzise un pocnet asurzitor! Şi cum Audi-ul se oprise şi-atât, deducea că pocnetul se auzise din spatele lor, de la Jeep... Gata! Dezmeticirea! Urgent!

Prinse umărul Denisei şi-o scutură uşor:

- Eşti bine? Denisa, eşti bine?

Primi un geamăt - semn că trăia, deci va supravieţui! Se întoarse spre Fabian:

- Fabiane, eşti bine?
- Da.
- Eşti rănit?
- Nu.

Nu era rănit? Se chinuia să se întoarcă mai mult, dar nu putea din cauza centurii şi-a airbagului... Continuă cu întrebările:

- Ce te doare?
- Capul, un pic. Şi umărul stâng, că m-am lovit în scaun.

Sigur?

- Sigur n-ai nici o fractură?
- Foarte sigur.
- Atunci coboară şi du-te la zece metri mai încolo, spre câmp.

Portiera nu se deschidea... Se grăbi să repete:

- Coboară din potenţiala bombă pe roţi şi du-te spre câmp! Adică departe de şosea şi de bomba pe roţi! Şi sună la 112!

Băiatul lui se grăbea acum să coboare. Redeveni atent la ei doi; la el şi la Denisa. Reuşi să învingă airbagul şi-şi examină scurt mâna - era probabil luxată. Îl săgeta de-i tăia respiraţia, dar numai când o răsucea. Dacă ar fi avut o fractură, cu siguranţă ar fi urlat din toţi rărunchii! Aşa că o scutură din nou pe Denisa:

- Hei! Hei! Denisa!

Nu mai primi un geamăt, ci un "Aau" prelung... Gata! Scoase cheile din contact, desfăcu centura şi coborî. Mm, ce ameţit era! Îl durea ceafa, că se lovise serios de tetieră...

Hei, gata! Trebuia s-o scoată pe Denisa de-acolo! Ocoli maşina în fugă, deschise portiera din dreapta şi-o opri în ultimul moment - soţia lui fusese cât pe ce să cadă! Doamne, dar ce-avea?

- Ce te doare? Unde te doare?

Gemea şi nu-i răspundea... La dracu! Trebuia s-o scoată cumva de-acolo! Îşi amintea că, dacă se lovise la coloană, n-ar fi trebuit s-o mişte... Cum dracu erau scenele alea de prin filme? Ce întrebau medicii când ajungeau la locul accidentului? Habar n-avea... Ah, da!

- Îţi simţi picioarele? Denisa, mişcă picioarele!

Era atent... Da, îşi mişca picioarele; le mişca bine şi ţipa uşor ori de câte ori picioarele ei se întâlneau cu spinii din trandafir!

- Tată, femeia asta nu mă crede!

Poftim? Fabian tremura tot şi-i întindea telefonul... Îl luă, încercând s-o sprijine pe Denisa:

- Doamnă, am făcut un accident cu vătămare corporală pe E 70 Giurgiu-Bucureşti, cu vreun kilometru înainte de Călugăreni.

- Câţi răniţi?

Poftim?

- ... Alo? Câte persoane sunt rănite?

Fabian îl trăgea de cămaşă, dar el nu prea mai putea reacţiona; intrase într-un soi de blocaj...

- Alo? Alo, mă auziţi?

Da, o auzea; dar nu prea putea să răspundă! Vocea băiatului lui începu să tremure a plâns:

- Tată, cred că Jeep-ul o să ia foc în curând!

Poftim? Cum? Întoarse capul spre lunetă şi... Şi se dezmetici:

- Doamnă, în maşina mea suntem doi răniţi. În cealaltă maşină însă cred că sunt... trei persoane care au nevoie de descarcerare - că s-au înfipt frontal într-un copac.

- Dvs. cine sunteţi?

- Răduţ Nicolae, titularul contractului Vodafone care vi s-a afişat pe ecran.

- La ce apartament locuiţi?

- 14.

- Aşteptaţi, vă fac legătura cu un medic. Să nu închideţi!

Evident! Iar asta însemna că el va auzi instrucţiuni medicale, în timp ce descarcerarea şi SMURD-ul porneau în mare viteză spre Călugăreni... Na, că-i pusese muzică! Întinse telefonul spre Fabian:

- Vorbeşte cu medicul. Spune-i ce vezi şi răspunde-i la întrebări. Şi spune-mi ce zice! Că eu trebuie s-o scot din maşină!

Nu, băiatul lui nu era curajos în momentele astea... Îl privi lung, serios:

- Fabiane, ajută-mă! Vorbeşte cu medicul!

Aşa da! Acum se repezise să ia telefonul! Bun! Apucă maneta scaunului cu dreapta şi tetiera cu stânga - şi-şi învinse cu greu ţipătul de durere! Şi totuşi, mâna stângă trebuia să ţină cumva spătarul, să nu "pice" dintr-o dată... Paşii tropăiră scurt, portiera din spate se deschise iar o voce de bărbat gâfâi scurt:

- Gata, l-am prins eu!

Poftim? Cine era? Îi aruncă o privire... Nu-l cunoştea, evident! Dar era proaspăt bărbierit şi nu puţea a transpiraţie - semn că era în drum spre serviciu şi decisese să fie un bun participant la trafic... şi să-şi mai spele din păcatele notate de Cel de Sus pe fişa lui. Dădu drumul scaunului - că oricum nu putea să-l ţină ca lumea, iar dacă-şi rupea mâna chiar că nu mai putea s-o ajute... Individul smuci de tetieră; el simţi nevoia să revină spre ea... O privea lung, vedea petele de sânge, zgârieturile, rănile provocate de trandafirul ăla nenorocit...

- Tată, doctorul zice să n-o mişti dacă e rănită grav!

- N-are nimic la coloană.

Fabian se îndepărta, turuind la telefon... Ridică capul doar ca să răcnească:

- Nu te duci în stradă şi nu stai lângă Jeep!

- Da-da!

Bun! Şi-acum, s-o scoată pe Denisa de-acolo! Îi prinse capul în palme:

- Deschide ochii! Uită-te la mine! Auzi? Uită-te la mine!

Soţia lui deschise încet ochii...

- Ce simţi?

- ... Mă doare...

- Ce te doare? Te dor picioarele?

- ... Puţin de tot...

- Îţi simţi picioarele?

Strânse uşor gamba dreaptă iar Denisa oftă:

- ... Slavă Cerului, da...

- Bun.

Smuci cealaltă manetă şi împinse scaunul cât mai în spate:

- Te scoatem prin spate. Nu încerca să ne ajuţi, că ne descurcăm şi singuri.

Şi-acum coborî spătarul de tot. Bărbatul din spate anunţă prompt:

- Eu o iau de umeri.

- Iar eu o ridic de picioare. Şi-o tragem direct spre uşă.

- Cu mişcări scurte şi uşoare. La trei.

Împinse mâna dreaptă pe sub picioarele ei şi aşteptă.

- Unu, doi, trei!

Ridică mâna şi simţi că Denisa e trasă uşor în spate... Şi nu putu să nu observe că individul ăsta avea mişcări line, ca de medic cu experienţă...

- Unu, doi, trei!

Mergea repede; mergea bine. N-o zgâriase şi mai rău în ţepii ăia şi descoperise că soţia lui încercase să-l ajute atunci când îi ridicase picioarele. Deci n-avea nimic la coloană. Mai aveau puţin; încă vreo 20 de centimetri şi putea spune că Denisa era pe banchetа din spate. De-acolo, era floare la ureche... Paşii se apropiară în fugă iar Fabian exclamă:

- Medicul spune că ambulanţa ajunge în cinci minute!

- Bun! Scoate pătura din portbagaj şi întinde-o pe jos, la vreo 10 metri de maşină.

Măiculiţă, ce-l durea mâna! Bărbatul se aplecă scurt şi şopti printre dinţi:

- Nu-l mai trimite la ăia cu Jeep-ul, că-i dai coşmaruri!

Ridică imediat privirea; întâlni doi ochi negri pătrunzători, serioşi... Aprobă şi apucă picioarele Denisei:

- Fabiane, adu sticla cu apă!

Aşa! Că-i ocupa el imediat timpul departe de Jeep-ul care dădea coşmaruri! Coborî din maşină şi veni şi el în spate. Individul cu ochi negri o prinse bine pe Denisa de subţiori; el era pregătit s-o apuce de picioare şi s-o susţină...

Şi totuşi, imediat cum fu ridicată de pe banchetă, Denisa începu să ţipe - iar bărbatul o lăsă jos:

- Unde doare? Spune-mi unde doare!

- ... În dreapta...

Unde în dreapta? Că dreapta aia-i mare! Denisa mârâi, printre

suspine:

- ... Cred... că coastele...

Individul se mută în stânga ei:

- Va trebui să te scot de-acolo - că şi SMURD-ul te-ar scoate, dac-ar fi aici! Ia-mă de gât şi strânge din dinţi, auzi?

- Da.

Şi el ce să facă? El cum să-i ajute? Îl văzu luând-o pur şi simplu pe braţe şi pornind spre pătură! Cu alte cuvinte, el... El trebuia să rămână lucid şi să se ocupe de restul. Scoase din maşină diplomatul şi geanta ei. Şi mobilul lui - că vor avea nevoie de telefoane... Şi văzu cum bărbatul o pune pe Denisa pe pătură şi se întoarce spre Fabian:

- Aşa. Staţi cu ea aici! Mă duc să văd ce fac ceilalţi! Staţi aici!

Nu trebuia să repete - înţelesese că imaginea din Jeep nu era uşor de privit! Iar oamenii din Jeep nu aveau dureri de coaste şi zgârieturi! Era dealtfel o agitaţie febrilă în jurul maşinii ăleia - cel puţin cinci maşini erau trase pe dreapta, pe şosea, iar şapte-opt inşi se agitau chiar acum de zor în jurul tablelor albastre...

Denisa se ţinea cu ambele mâini de coastele din dreapta. Se chircise şi mârâia ceva printre dinţi... Desfăcu sticla cu apă şi-şi turnă în pumn; şi încercă să-i spele un pic faţa... Ochii căprui îl săgetară scurt, iar ea mârâi cât putu ea de tare:

- Ţi-a zburat mintea sub fusta ei, nu?

Se încruntă instantaneu - iar Denisa se grăbi să continue:

- N-ai mai văzut şoseaua din cauza ei, nu?

- Dacă nu te grăbeai aşa de tare spre amant, dormeam două ore şi nu mă mai usturau ochii în halul ăsta! Ştii cât fum am în ochi, de la botezul şefei tale?

- Asta nu te scuză pentru accident! Pentru că stăteai cu mintea la ea, în loc să

- În loc să mă duc să mă culc două ore, după ce m-am căznit din greu să stau drepţi la sarcinile tale de serviciu! Ce, murea hormonu'-n tine dacă te vedeai cu amantu' la unşpe - nu la nouă?

- Să nu-ndrăzneşti să-mi ţii tu contu'! Că mi-amintesc instantaneu unde ţi-ai petrecut mini-concediul de luna asta!

- În nici un caz nu l-am petrecut ca tine, cu amantu'-n patu' conjugal!

Denisa trase aer în piept, hotărâtă să spună cuvintele pe care i le pregătise; numai că văzu cum palma băiatului se aşează uşor peste buzele mamei lui - iar cuvintele care însoţiră acel gest îl făcură să încremenească:

- Nu mai vorbiţi aşa...

Denisa

Ah, Doamne! Doamne! De ce se lăsase furată de val? De ce spusese cuvintele alea lângă Fabian? De ce nenorocitul ăla vorbise în gura mare despre patul conjugal şi întâlnirea cu "amantu'"? Fabian pe ea o oprise, nu pe el! De parcă ea era cea care n-avea dreptate!

Întoarse imediat capul spre el. Băiatul ei era speriat; dar părea că tristeţea era mai puternică decât sperietura... Iar sperietura accidentului era mult mai uşoară decât sperietura acelor descoperiri... Bufni în plâns; palmele lui Fabian se grăbiră să-i şteargă lacrimile, să-i pună o haină sub cap, să i-l susţină cât de cât... Doamne, cum o durea! Sigur îşi rupsese cel puţin o coastă! De la cotiera uşii - că se lăsase spre dreapta, iar maşina sărise ca o minge când aterizase pe arătură.

Aau! Chiar şi simpla respiraţie îi dădea dureri crâncene...

Nicolae

De ce dracu "sloboziseră" discuţia aia acolo? Tocmai stricaseră totul! Toată liniştea, tot calmul şi echilibrul lui Fabian erau reduse la zero acum! Nu spuseseră multe cuvinte; formulaseră în schimb fraze concentrate, de parcă încercaseră să-şi păstreze puterile, să nu se extenueze cu acuze ample înainte de venirea ambulanţei...

... Păi, un lucru era sigur - o sloboziseră şi gata! Timpul înapoi nu se mai putea da; Fabian aflase deci că mutatul lui la buni Gloria fusese o minciună... Aflase şi despre vizita amantului mamei lui în sufrageria apartamentului din Colentina, care era unul dintre puţinele lucruri "sacre" ale familiei lor. În opinia lui, vizita aia cântărea mult mai mult decât concediul lui. Avea deci un mic avantaj la puncte...

Dar pe-asta o s-o calculeze după ce ajungeau toţi trei la spital. Acum avea treabă. Îşi mai turnă puţină apă în pumn şi continuă să şteargă sângele de pe faţa ei... Mâna nervoasă îi împinse mâna cât colo; lovi deci scurt mâna nervoasă şi-şi văzu nestingherit de treabă. Iar mâna Denisei nu se mai împotrivi...

Auzea sirenele salvării... Auzea gemete şi ţipete dinspre Jeep... Mâna lui Fabian se întinse, cu palma căuş; îi turnă şi lui puţină apă, că avea nevoie de ajutorul lui... Şi nu mică-i fu mirarea să simtă apa aia rece prelingându-i-se pe cap! Da' de ce-i dăduse cu apă?

- Nu e mare, dar...

Ce anume? Pipăi scurt... Arş! Se lovise serios, ori în stâlpul maşinii, ori în mecanismul centurii de siguranţă! Durea şi ustura, şi era evident că Fabian nu i-ar fi dat cu apă dacă n-ar fi curs sânge... El nu simţise nimic; abia acum simţea usturimea şi-şi amintea că, la un moment dat, săriseră ca mingiile în maşină...

Paşii se apropiau... Fu apucat neaoş de cămaşă şi ridicat destul de din scurt:

- Ce are?

O femeie îmbrăcată în roşu. Uniforma SMURD. Răspunse deci prompt:

- Am ieşit de pe şosea şi-am aterizat aici. Acuză dureri în dreapta, în zona coastelor, şi cred că s-a lovit şi la cap. Înţepăturile sunt de la trandafir.

Doctoriţa se întoarse şi-l privi lung:

- De la trandafir? Arată de parcă-i împuşcată cu alice!

- O tufă de trandafir de aproape un metru.

Arătă spre maşină; femeia "identifică" imediat tufa îmbrăcată în jacheta însângerată şi, înţelegând acum că nu-şi bătuse nevasta cu un frumos fir de trandafir roş', reveni la consultul Denisei. Fabian aştepta, pe partea cealaltă a păturii, cu ochii la mama lui...

Păi, gata! Să se organizeze, că stătea degeaba şi acu' îi îndesau pe toţi trei într-o salvare! Şi rămânea bunătate de maşină în mijlocul câmpului, la cheremul proprietarilor de căruţe! Scoase mobilul şi selectă numărul lui Mihai. Suna... Suna...

- Mda...

- Neaţa. Dormi?

- Adânc de tot.

- Scoală-te, te rog, că am făcut accident.

- ... Ce-ai făcut?

- Accident. Pe drumul de întoarcere de la Giurgiu. Un idiot a intrat pe contrasens şi l-am evitat zburând cu maşina pe-o tarla.

- Aoleu! Sunteţi bine? Fetele sunt bine?

Se grăbi să fie concludent:

- Fabian n-a păţit nimic; Denisa în schimb s-a lovit serios. O dor coastele şi s-a zgâriat într-o tufă de trandafir.

- ... Tu cum te simţi?

- Am o rană la cap; o zgârietură probabil.

- Carina a aflat?

- Nu.

- Vrei s-o sun eu?

- Nu. Poţi să vii, să iei maşina?

- Da. Spune-mi unde e şi unde-mi laşi cheile.

- Am un set de chei în biroul meu, la bancă. Iar maşina e pe o tarla de pe partea stângă, imediat cum ieşi din Călugăreni. Ca semn de identificare, o să vezi un Jeep albastru răsucit pe-un copac - tot pe partea stângă a drumului.

Tăcere, preţ de câteva secunde... după care vocea prietenului lui deveni extrem de fermă şi... trează:

- ... Mă îmbrac şi pornesc.

- OK. Maşina nu e lovită; dar a aterizat pe arătură şi-a ţopăit de câteva ori. Chiar dacă nu s-o fi spart nimic, s-ar putea să aibă o problemă cu computerul de bord.

- Stai liniştit, că oricum vin cu o platformă! Aud ambulanţa; ce zic medicii de Denisa?

Se întoarse... şi-l lămuri:

- Nu ştiu, dar au consultat-o şi-au lăsat-o pe pătură. Idiotul care a intrat pe contrasens s-a înfipt într-un copac. Şi tocmai a venit şi descarcerarea...

Fabian se apropia grăbit. Mormăi scurt:

- Stai puţin.

Băiatul îl prinse de braţ:

- Cică celălalt şofer a adormit la volan. Da' doctoriţa zice că a murit în impact, iar ceilalţi doi sunt grav. Vezi, că omul care ne-a ajutat vrea să plece; şi încă n-a venit poliţia.

Corect! Îi arătă să stea lângă Denisa şi s-o ajute măcar cu prezenţa şi-o vorbă bună; porni spre Jeep şi ridică din nou telefonul la ureche:

- Martorul meu vrea să plece, aşa că mă grăbesc să-l leg de mine.

- Cât ai băut?

- Ştii bine că nu beau.

- Dar vii de la botez.

- N-am băut nimic.

- Sigur? Dacă e cu vătămare, te duce la analize!

- N-am mai băut alcool din 12 iulie.

"Şi nu mă face să spun că în 12 iulie am băut şampanie doar pentru că am serbat doi ani cu Carina; că mă aude Fabian şi nu-i bine..." Mihai nu-i ceru alte indicaţii:

- Acum am urcat şi eu la volan. Iau cheile de rezervă şi "pescuiesc" o platformă. Poliţa Casco o ai la noi, la BCR - nu?

- Da.

- Atunci stai liniştit, că-ţi bag eu maşina într-un service. Tu vorbeşte cu şefa diseară, să-ţi dea liber mâine. Vezi, ai grijă cum o anunţi pe maică-ta! Şi s-o anunţi totuşi şi pe Carina...

- Bine. Salut!

Închise şi prinse zdravăn braţul individului cu ochi pătrunzători:

- Sper că nu pleci!

Bărbatul începu să râdă:

- Nu plec înainte să apară poliţia. Că am văzut cum s-a întâmplat, şi nici eu nu-i suport pe şoferii kamikaze. Le-ai arătat capul spart?

Negă scurt:

- Capul meu e mai bine decât capetele ăstora.

Unul dintre bărbaţii din Jeep fusese scos afară şi zăcea pe targă. Celălalt era încă în maşină; pentru el venise descarcerarea. Şi pentru şofer, care...

Bărbatul de la volan n-avea mai mult de 30 de ani. Jeep-ul era un Grand Cherokee produs înainte de anul 2000. Cel puţin aşa arăta spatele! Faţa era imposibil de recunoscut... Cel din dreapta şoferului gemea greu; era plin de sânge, dar se vedea totuşi că "sărise" peste 50 de ani... Cel de pe targă avea 25-26 de ani. Să aibă de-a face cu tatăl şi cei doi copii? Se îndoia, oricum, că erau luaţi cu autostopul...

- Pe cuvânt că nu plec!

Poftim? Bărbatul care-l ajutase s-o scoată pe Denisa din maşină îl privea lung şi... zâmbea! De ce zâmbea? Aa, încerca să-şi tragă mâna din mâna lui! Iar el nu-i dădea drumul! Păi nici n-o să-i dea drumul - că era cu vătămare corporală şi deces, iar individul era martorul lui! Parcă ghicindu-i gândurile, bărbatul porni spre ambulanţă:

- ... Văd că vrei neapărat să stai cu mine. Aşa că te duc să-ţi pună măcar un bandaj.

OK! Porni cu el:

- Eşti medic?

- Am fost.

N-avea rost să-l întrebe acum de ce nu mai era medic; îl urma. Se îndreptau spre cele două ambulanţe...

- La mână ce-ai?

- Cred că o luxaţie.

- Nu fii foarte sigur. N-o mai forţa, oricum: dacă e fractură, în maximum o oră o să urli prin spital.

Aprobă şi-i dădu drumul. Şi-l apucă cu mâna dreaptă, ca să nu-i scape nicicum! Individul râdea de-a binelea acum - era singura persoană de pe câmpul ăla care râdea...

Denisa

Durerea era tot mai puternică. Cu cât treceau mai multe minute de la accident, cu atât o durea mai tare - iar durerea aia îi tăia respiraţia! Strângea din dinţi şi simţea cum îi alunecă lacrimile pe obraji... Gemu greu:

- ... Unde e taică-tu?

- Se duce spre ambulanţe, cu omul ăla care ne-a ajutat.

- Ştii ceva de... geanta mea?

- Da.

Fabian se îndepărtă doi-trei paşi şi se aplecă. Văzu şi ea acum diplomatul lui Nicolae şi geanta ei. Se grăbi să i le ceară pe amândouă:

- Adu-le încoa, lângă mine.

Băiatul ei era extrem de grăbit. Îl privea lung şi realiza că era mare deja, că el sunase la 112, că el vorbise cu medicul... Fabian se descurcase foarte bine, pentru un tânăr de 13 ani care-şi vede ambii părinţi proaspăt accidentaţi. Deşi ea era plină de sânge iar el era vizibil speriat şi îngrijorat, Fabian al ei nu plângea, nu tremura, nu pica pe gânduri... Nici chiar după ce părinţii lui, dobitoci din fire, îşi aruncaseră unul altuia acuze referitoare la călcările în afara mariajului, Fabian nu căzuse pe gânduri. Da, avusese unele indicii despre situaţia tensionată dintre părinţii lui; dar...

De ce o oprise tocmai pe ea? Credea oare că n-are dreptate când îl acuza pe Nicolae apropo de modul în care îşi petrecuse mini-concediul? Credea oare că ea e mai vinovată decât el? Se aşteptase oare ca tatăl lui să calce pe de lături, în timp ce mama lui n-avea voie să facă aşa ceva? Ce era în mintea lui acum?

Îl aşteptă să se aplece lângă ea şi-l prinse de mână:

- Trebuie să vorbim.

Ochii căprui o priveau lung. Încercă să se exprime cât mai clar:

- Despre discuţia mea... de adineauri, cu... Nicolae.

- Hai să nu vorbim acum despre asta! Te rog!

Şi uite că iar fusese proastă - acum Fabian dădea să plângă şi încerca să-şi tragă mâna din mâna ei! Îi dădu drumul:

- Du-te la ambulanţe şi află... dacă pe noi ne duc la... Bucureşti. Şi stai cu Nicolae... că are nevoie de tine acum.

Băiatul ei se ridică şi-o rupse la fugă spre ambulanţe. Fabian fugea de discuţia aia... Oftă greu şi gemu - cu cât trăgea mai mult aer, cu atât o durea mai tare! Clar - avea o coastă ruptă, cel puţin! Scoase mobilul şi selectă numărul lui Eduard...

- Neaţa, tigroaică mică...

- Neaţa. Nu ne mai... putem vedea azi.

Tăcere, preţ de două-trei secunde...

- ... De ce plângi?

- Am avut un... accident cu maşina... pe drumul de întoarcere...

- Tu eşti bine?

- Oarecum. Cred că am... o coastă ruptă. Şi... sunt zgâriată bine mai peste tot...

- Fabian e bine?

- Da; el n-are nimic. Nicolae... cred că are capul spart... şi mâna stângă luxată. Nu ştiu...

- ... Cum s-a întâmplat?

- Un idiot cu un Jeep a intrat... pe contrasens. Ca să nu se ciocnească... frontal cu el, Nicolae a zburat... cu maşina pe câmp.

- A băut?

- Nu.

- Eşti sigură? Pentru că am relaţii la poliţie şi pot să aranjez să-i refacă analizele până ies bine.

- N-a băut decât cafea. Nu bea... niciodată când merge cu maşina.

- Întreabă-l, oricum; iar dacă a băut, dă-mi un SMS. Unde sunteţi?

- Momentan, pe câmp... Abia acum vine poliţia...

- La ce spital vă duc?

- O să insist să... ne ducă la... Urgenţă.

- Să mă anunţi, dacă vă duc la alt spital!

- Bine. Deşi cred că... or să mă bage direct... în operaţie... că mă doare rău...

Fabian se opri în faţa ei:

- Medicul zice că ne duc la Spitalul Colentina. Că la Urgenţă sunt nu ştiu câte alte accidente, şi...

Aprobă cu capul şi-l văzu îndepărtându-se... Oftă greu şi şopti:

- ... Am fost destul de proşti... să ne azvârlim cuvinte grele... în faţa lui Fabian.

- A aflat deci.

- A aflat şi oficial - că am discutat... cu el la botez şi-am... descoperit că ştia deja... ce se întâmplă şi ce-o să... urmeze.

- Denisa, nu mai vorbi. Stai acolo cuminte şi păstrează-ţi puterile. Mă auzi?

- Da.

- Ne vedem la spital.

- Nu!

Prea târziu - Eduard închisese... Ah, afurisit soi de om! Acum trebuia să se concentreze la scrisul mesajului!

"Nu vreau să te vadă acum. Şi-aşa, şocul cauzat de cuvintele noastre e mare. Te rog, vino diseară."

Send... Deşi ştia că o să-l vadă lângă uşa ambulanţei... Paşii se apropiau din nou; se pregătea să încerce din nou să discute cu Fabian... Pentru că nu putea să-l lase să se gândească la ceea ce auzise azi ieşind din gurile lor - nu aşa, fără explicaţii! După lunga discuţie de pe banca din curtea salonului... Nicolae se aşează pe pătură şi puse uşor mâna pe umărul ei:

- Cum te simţi?

- ... Doare rău...

- Imediat cum poliţiştii termină de vorbit cu medicul, mă iau pe mine la întrebări. Şi pe urmă mergem. S-au organizat bine; martorul meu a fost deja interogat... Acum fac măsurătorile...

Aşa; şi? Ce voia? Sfaturi? Sau încurajări? S-o sune pe curviştină, să i le şoptească ea suav în timpan! Şi să se care de-acolo - că simpla lui prezenţă o făcea să-i crească tensiunea! Şi sângera degeaba p-acolo! Mâna lui o mângâia uşor pe braţ; gestul ăla o înfuria extrem de rău... Că-i amintea... Mârâi printre dinţi:

- Du-te şi lasă-mă!

Mâna se opri; după câteva secunde bune, o simţi ridicându-se de pe braţul ei:

- Vrei să le zic să-ţi facă un calmant?

- Vreau să mă laşi în pace! Du-te şi plimbă-te! Du-te şi sun-o! Da' du-te odată!

Auzi un foşnet scurt, iar Nicolae rosti calm:

- Bine. Văd că ţi-ai recuperat mobilul. Dacă vrei să vorbim, îmi dai un apel - că nu mă duc să mă plimb. Mă duc să văd ce scriu ăia în raport.

Îl auzea îndepărtându-se grăbit... Păi să se ducă s-o sune pe curviştină, nu? Ce dracu voia de la ea? Ce mai voia acum de la ea? Da' s-o lase în pace, cu problemele ei cu tot! Să se ducă... mai încolo şi s-o lase-n pace! Că dacă nu i-ar fi zburat lui gândul sub fusta curviştinei, n-ar fi făcut accident!

Nicolae

Se apropia de cei doi poliţişti şi încerca din greu să nu zâmbească. Oamenii ăia l-ar fi considerat nebun, sau şi-ar fi închipuit că făcuse dinadins accident! Îi venea să zâmbească larg, victorios...

În clipa în care îl recunoscuse, Denisa închisese ochii. Strâns! Era sigur că o durea rău; dar mare parte din durerea aia era necazul că nu se mai vedea cu amantul azi! Şi că aflase Fabian - şi nu de la ea, nu sub forma în care voise ea să-i spună că-i "selectase" un tătic nou-nouţ. Aşa că Denisa nu-l văzuse pe Fabian apropiindu-se şi el. Preferase să se concentreze asupra ei; dar băiatul stătuse în picioare, la un metru de ei, şi auzise şi văzuse tot. Văzuse grija tatălui faţă de soţia lui şi auzise cuvintele tăioase, răutăcioase, acuzatoare...

Şi imediat cum tatăl lui decisese să-şi lase nevasta rănită şi furioasă să se liniştească, Fabian pornise după el. Şi acum era tot acolo - în spatele lui, la nu mai mult de-un metru... Întinse mâna spre el; băiatul lui alergă, ca să-l ajungă din urmă... Îl luă de gât:

- Să nu te superi pe ea. Cred că are o coastă ruptă. Ea s-a tras spre portieră, să se ferească de trandafirul ăla nenorocit - şi sigur s-a lovit în cotieră...

Fabian aproba, tăcut...

- ... Te-ai speriat rău, nu?

- Nu chiar aşa de rău cum mi-am imaginat că mă voi speria atunci când voi avea primul accident de circulaţie.

- Azi, mi-am dat seama că eşti mai mult adolescent, decât băiat.

- Hai, fii serios!

- Sunt foarte serios! Puţini adolescenţi rămân calmi şi lucizi într-o situaţie de genul celei prin care-am trecut noi azi. Totuşi, tu ai fost primul care-ai coborât din maşină! Tu ai sunat la 112! Tu ai vorbit cu medicul - şi am înţeles că i-ai spus şi despre oamenii din Jeep...

- Păi dacă m-a întrebat?!

- Şi-ai făcut asta fără să te sperii, fără să te pierzi, fără să plângi şi să tremuri... Gata - te apropii de adolescenţă!

- Lasă, că nu-i aşa. Ne mai ţin mult aici?

- Trebuie să termine măsurătorile şi să mă ia şi pe mine la întrebări.

- Da' nu trebuia să te întrebe mai întâi pe tine? Că, la urma urmei, tu ai văzut cel mai bine accidentul ăsta!

- Se bazează pe faptul că eu nu plec nicăieri - că doar n-o să vă las aici şi să mă duc acasă, nu? Aşa că interoghează întâi martorii - ceilalţi şoferi, care-au văzut totul şi au oprit. Şi care cu siguranţă se grăbesc acum spre treburile lor.

Fabian îi dădea dreptate - că nu comenta... Se opri lângă ambulanţă, iar şoferul îi întinse pachetul cu ţigări. Mulţumi şi luă o ţigară... Bărbatul clătină încet capul:

- ... Dacă nu ieşeai pe câmp, şi acum mai tăiau băieţii ăia-n roşu la Audi, ca să vă scoată de-acolo.

- Ştiu.

- Bine că ai avut prezenţă de spirit!

- Bine că nu s-a întâmplat în Călugăreni! Că dacă vedeam case, sau garduri, nu ieşeam de pe asfalt!

- Bine că aţi scăpat! Soţia cum se simte?

- Nu foarte bine. Cred că şi-a fracturat cel puţin o coastă; iar "întâlnirea" cu tufa de trandafir n-a fost deloc plăcută!

- Şi nu vrea să-i facă doctoriţa un calmant? Că n-ajungem la spital până la opt, iar durerile de coaste sunt rele...

- Ba cred că ar vrea; mă duc să...

Nu, el nu se ducea nicăieri - şoferul ambulanţei tocmai sărise de-un metru şi se repezise spre doctoriţă! Se întoarse spre Fabian şi-i zâmbi cu subînţeles...

Oof, Doamne! Cât de supărat era! El nu-şi dădea seama cât de supărat era Fabian acum! Băiatul lui părea calm; în realitate, evita să-l privească, pentru că nu voia să înceapă să plângă... Îl trase în braţele lui şi-l strânse tare-tare, încercând să-l ascundă cumva de lumea înconjurătoare... Şi decise să profite de faptul că era supărat deja - şopti încet, spre el:

- Plănuisem să-ţi spun altfel. Luni sau marţi, adică atunci când aş fi găsit cuvintele potrivite...

Fabian se desprinse uşor din îmbrăţişare; îl văzu pornind spre maşină...

Nu va putea vorbi azi cu el. Aşa că mai bine nici nu încerca! Oricum, era evident că Fabian trebuia să se liniştească mai întâi. Apoi, trebuia să se gândească la confirmarea bănuielilor lui... De fapt, nu! Fabian ştia deja "aritmetica" familiei lor! I-o spusese Nuţu! Şi uite că abia acum îşi dădea el seama - Fabian o oprise pe Denisa din aruncat cu acuzele! Că ar fi putut spune "Tată, nu mai vorbi aşa!" - dar el o oprise pe Denisa! Semn că, involuntar cel puţin, îl considera pe el un pic mai puţin vinovat... Adică vinovat pentru doar 49% din rahatul ăla...

Era însă foarte important ca băiatul să nu schimbe procentul. Dacă el, tatăl atât de absent din viaţa adolescentului, reuşise să aibă cu 1% mai puţină vină decât mama omniprezentă, iubitoare, înţelegătoare şi protectoare... care avusese grijă de el de când i-l pusese ginecoloaga-n braţe şi până în urmă cu o clipă...

Fabian scoase telefonul... Oare pe cine suna? Îl văzu urcând pe bancheta din spate a Audi-ului şi închizând portiera; după două-trei secunde, capul şaten se lăsă uşor spre stânga. Băiatul lui se lungise pe banchetă - ca să nu-l vadă nimeni plângând. Dar pe cine suna?

În orice caz, îşi dădea seama că ei or să plece spre Bucureşti cu ambulanţa. Că Audi-ul refuza el să-l mai pornească înainte de verificarea tehnică! Doamne fereşte, să nu sară-n aer! La cum ţopăise şi hurducăise pe tarlaua aia... Denisa intra în operaţie, pe el îl luau la investigat - că se lovise la cap, iar doctoriţa de pe ambulanţă îi pusese ditamai bandajul... Fabian cu cine rămânea? Băiatul nu era nici măcar zgâriat - aşa că nu-l internau, că n-aveau de ce! Scoase telefonul şi selectă numărul mamei lui... Care mormăi, binedispusă:

- Neaţa, insomniacule!

- Sărut mâna. Am făcut accident.

- ... Ce-ai făcut?

- Pe drumul de întoarcere, mi-a ieşit unul în faţă. Şi-am zburat cu maşina pe câmp, ca să nu mă ciocnesc frontal cu el.

- Şi ce-aţi păţit? Vorbeşte odată!

- Fabian e ca şi neatins. Eu am capul spart şi mâna stângă luxată. Denisa are o coastă ruptă probabil şi-o mie una răni de la o tufă de trandafir pe care-a ţinut musai s-o cumpere tocmai de la Giurgiu.

- Deci sunteţi bine!

- Îndeajuns de bine ca să nu ne suie-n ambulanţă înainte să se consemneze procesul-verbal şi declaraţia mea.

- Ai băut?

- Ştii bine că nu beau.

- Dar vii de la un botez.

- Şi asta ar trebui să fie o chestie extrem de atipică?

- Ştiindu-te extrem de petrecăreţ, da! Încetează cu prostiile! Nu-i normal să mă îngrijorez? Când îmi spui că ai zburat cu un Audi de pe şosea?

- Ba da. Te rog, vino şi tu la spital şi ia-l pe Fabian la voi.

- ... Nu vrei să stau eu cu el, la voi acasă?

- Nu. A aflat.

Mama lui deveni brusc foarte precaută:

- Ce-a aflat?

- Ştie că amândoi avem alte opţiuni. Iar acum, după accident, am fost îndeajuns de tâmpiţi ca să ne scoatem ochii cu cuvinte explicite. Ştie acum că eu nu am stat 10 zile cu voi, să vă îngrijesc, iar ea şi-a adus amantul în patul conjugal. Ştie că maică-sa n-a vrut să mă lase să dorm la Giurgiu două-trei ore, pentru că se grăbea să se întâlnească cu amantul...

- Oof, sărăcuţul! Şi-ai reuşit să vorbeşti cu el?

- Nu; nu se poate vorbi cu el acum. A fost foarte atent, foarte calm, s-a descurcat admirabil cu accidentul şi toate celelalte... Dacă îl întreb acum ceva despre accident, răspunde fără să clipească. Dar dacă încerc să deschid discuţia despre mine şi Denisa, văd cum i se umplu ochii cu lacrimi. Şi mă roagă să nu mai spun nimic, şi se îndepărtează...

- Lasă, că-l liniştesc eu.

- Mamă, te rog din suflet - nu-l linişti! Nu-i spune nimic! Nu vorbi cu el despre chestia asta! Asta chiar e o temă de discuţie pentru noi, părinţii lui!

- Bine, Nicolae; cum vrei tu.

- Eu vreau să mă laşi să-mi discut singur problemele! Şi să mi le rezolv singur!

- Am înţeles. Deci acum unde sunteţi?

- Tot la locul accidentului.

- Mă suni când porniţi spre Bucureşti.

- Bine.

- Şi să nu uiţi să întrebi la ce spital vă duc!

- Ei spun că la Colentina; că Urgenţa e plină cu alte accidente. Dar până plecăm noi de-aici, cine ştie ce se mai întâmplă...

- Bine, Nicolae.

- Pa, mamă. Şi stai liniştită, că vom supravieţui; bine?

- Bine, bine!

Îl bombănise şi-i închisese-n nas. Normal - tocmai îi spusese că băiatul ei zburase cu Audi-ul de pe şosea, dar va supravieţui! Avusese noroc că nu-i zisese ea vreo două!

S-o sune şi pe Carina?

... Nu. Iubita lui ştia că azi veneau de la botez; presupunea deci că or să ajungă acasă şi-or să se odihnească. Şi poate pe la cinci după-amiază, când se trezea, el ar fi trebuit s-o sune... sau să-i dea măcar un SMS! Aşa că, până la cinci, n-o va suna. Că nu voia s-o sperie, nu voia s-o ştie îngrijorată... Carina lui ar fi plâns cu sughiţuri şi s-ar fi speriat zdravăn dacă ar fi aflat că el făcuse accident! Chiar dacă i-ar fi explicat că accidentul ăla era o banală groapă, în care doar îşi rupsese roata...

S-ar fi dus până la maşină. Ar fi vrut să ştie cu cine vorbeşte Fabian acum. Dar simţea că era mai bine să-l lase să se liniştească. Băiatul lui nu putea vorbi acum cu bunica lui - că doar vorbise el cu ea, nu? Deci Fabian vorbea cu... Codruţa. Sau, mai degrabă, cu Nuţu. Era singurul lui prieten în care avea încredere, cu care vorbea despre problemele lui... O să vorbească şi el cu Nuţu, cât de curând; momentan, trebuia să fie atent la Fabian. Şi la poliţist.

Chiar! Ia să se ducă să se ia de poliţistul ăla! Cârnatul de mar-

tori n-aveau coastele rupte, aşa că puteau să stea-n câmp până diseară! Dacă se ducea să facă scandal, în sprijinul Denisei, mai câştiga un punct în calculul lui Fabian!

Denisa

Paşii se apropiau din nou; acum cine mai era? Şi ce voia? Deschise un ochi... Aa, doctoriţa! Minunat! Îi mai făcea un calmant şi-o lăsa să se refacă, la aer curat şi soare! Îi venea să urle, dar nu putea; că o durea îngrozitor chiar şi când se rezuma la a inspira un pic de aer, cât să nu moară...

- Cum te simţi?

- Rău.

- Mai vrei un calmant?

- Aş vrea să mergem la spital, înainte să mă refac şi să mă duc singură acasă!

Doctoriţa nu mai spuse nimic; se dădu la o parte, iar targa se aşeză pe pătură. Şase mâini o prinseră zdravăn şi-o mutară "pe sus"; şi deşi ţipă din toate puterile şi lacrimile îi ţâşniră la propriu din ochi, fu întoarsă cu faţa în sus şi legată zdravăn de targa aia. O duceau la ambulanţă...

Brusc, Fabian apăru în dreptul ei. Încercă să zâmbească un pic - numai că băiatul grăbi pasul. Îl văzu urcând în ambulanţă în faţă, lângă şofer. Oof! Şi-ar fi vrut atât de mult să stea cu ea în spate! Dar...

Nicolae

Gata? Semnă raportul şi primi exemplarul lui. Pe care se grăbi să-l ascundă în Audi, sub husa scaunului din dreapta. Încuie maşina... Gata - porneau spre spital. Luă diplomatul de pe pătură şi alergă spre ambulanţă.

Denisa era în spate, pe targă; Fabian se urcase deja în faţă şi privea lung prin parbriz... Decise, într-o clipă, să stea cu Denisa; aşa că o privi lung pe doctoriţă:

- Stau şi eu în spate?

Şi-o privea lung, concludent... Femeia coborî, fără un cuvânt; îi luă locul pe scaun iar portiera se închise. Motorul porni...

Privi lung capul şaten de lângă şofer...

Nu se putea vorbi acum cu el. Poate că nu se va putea vorbi cu el nici mâine! Fabian trebuia să se gândească... Trebuia să calculeze... Fabian era Rac; întâi păşea în spate şi calcula problema. Trăgea concluziile, după care nu venea înapoi, în faţă - stătea în spate, ascuns, cu cleştii pregătiţi. Şi, când prindea vinovatul, strângea cleştii cu toată puterea - indiferent cât de mult sau de puţin greşise respectiva persoană. Băiatul lui era cuminte şi încerca să nu facă greşeli. Îi penaliza deci pe toţi cei care-i greşeau lui.

Plecă privirea spre propriile mâini: urma un drum lung... o zi cu dureri, o noapte grea şi-o discuţie apăsătoare... Să-l sune pe Mihai, să-i spună unde-i lăsase procesul-verbal scris de poliţist. Şi-apoi să tacă. Şi să încerce s-o tempereze cumva pe Denisa, în caz că prindea din nou limbariţă pe tema problemelor lor sentimentale.

Denisa

În sfârşit, ajunseseră la spital! Şoferul oprise motorul; portiera din faţă pocnise. Aştepta... Gata - o coborau... Şi ajunsese pe asfalt. Mergeau spre clădire... treceau pe lângă uşile mari... Eduard!

Făcu ochii mari de uimire - Eduard stătuse chiar lângă uşile alea! Şi tocmai o privise lung... Doamne, cât de îngrijorat era! Panicat chiar! Dar nu venea după ea - semn că intenţiona să rămână acolo şi să se intereseze discret apropo de ceea ce păţise ea... Că intraseră probabil şi Nicolae, cu Fabian, şi nu voia să sară scântei în Unitatea de Primire Urgenţe de la Colentina...

Eei...

Acum era ceva mai liniştită. O să intre la consult, probabil că or s-o opereze... Oricum, or să se ocupe de coasta ruptă şi de rănile alea cauzate de trandafir! Da, recunoştea că avusese cea mai idioată iniţiativă atunci când cumpărase tufa de aproape un metru; dacă n-ar fi luat-o, ar fi purtat centura de siguranţă şi n-ar fi păţit nimic. Nicolae beneficiase şi de centură, şi de airbag, aşa că avea doar mâna stângă luxată şi o rană superficială la cap. În cazul ei, airbagul împinsese violent tufa spre ea. Aşa că ea arăta de parcă era împuşcată cu alice. Şi-o ustura şi-o durea mai peste tot. Iar absenţa centurii de siguranţă o izbise serios de tot interiorul maşinii. Dar...

Dar aşa fusese să fie. Cumpărase trandafirul, nu ceruse să fie băgat într-un sac de plastic şi culcat în portbagaj...

Targa viră uşor la stânga şi trei capete se aplecară simultan spre ea. Erau străini. În halate. Acum o să fie un pic mai bine...

Nicolae

Aha! Uite-o şi pe mama lui! Tocmai îl recunoscuse, şi alerga pe coridor spre el... Hm - venise şi el! Habar n-avea de ce, că nu-l chemase nimeni; dar probabil că-şi însoţise nevasta până la spital! Chiar nu găsea nici o motivaţie pentru prezenţa tatălui lui acolo. În fine...

- Ce-ai păţit la cap?

- M-am lovit ori de stâlpul maşinii, ori de carcasa centurii de siguranţă. Oricum, nu e ceva grav.

- Ba să le spui să-ţi facă o tomografie! Să fii sigur că n-ai nimic serios!

- Or să-mi facă ei, dacă e cazul.

- Lasă, că vorbesc eu cu medicul! Fabiane, vino-ncoa!

Bunica îşi strângea nepotul în braţe... După două-trei secunde, Fabian începu să suspine; iar mama lui îi făcu semn să se ducă înăuntru, după Denisa, şi să o lase să-l liniştească pe Fabian. Se grăbi să-i asculte îndemnul - că fiul lui abia împlinise 13 ani şi era şi speriat, şi îngrijorat, şi întristat...

Intră în camera de gardă, iar medicul "tună":

- Nu vedeţi că avem o urgenţă?

- Sunt soţul "urgenţei".

Unul dintre bărbaţii de lângă Denisa ridică privirea... şi se apropie de el, arătându-i un scaun. Se aşeză, se lăsă "despachetat" de bandaj... Mm, ce ustura! Dar strângea din dinţi şi suporta...

- Asta trebuie cusută. Lindo, vino-ncoa! Unde v-aţi lovit - în ce?

- Cred că în suportul centurii de siguranţă. Sau în stâlpul maşinii...

- Doamna e soţia?

- Da.

- Şi cum s-a întâmplat?

- Ne-a ieşit un individ cu un jeep în faţă. Probabil că a adormit la volan; că părea prea tânăr ca să facă infarct dis-de-dimineaţă.

- ... Şi v-aţi ciocnit frontal?

- Nu; am tras dreapta de volan, am zburat peste şanţ şi-am aterizat pe câmp. Atunci s-au întâmplat majoritatea rănilor...

- Şi i-aţi luat numărul?

Poftim? Medicul era încruntat:

- Numărul idiotului; l-aţi luat?

- N-a fost cazul - el s-a înfipt într-un copac. Şoferul a murit pe loc; pe ceilalţi doi i-a scos descarcerarea.

Tăcere, câteva secunde bune... Medicul mormăi:

- Ia-i şi probe de sânge, că e cu vătămare. Şi-mi spui întâi mie cum au ieşit.

- Sigur, dle doctor!

Ce era aia? Tânăra îi zâmbi cu subînţeles:

- Aţi consumat băuturi alcoolice?

- Nu.

Medicul repetă întrebarea:

- Sigur? Doamna spune că veniţi de la un botez.

- N-am consumat decât cafea. N-avea aromă de coniac, aşa că...

Prefera să tacă; Linda îi ungea capul cu tot felul de chestii care provocau usturime... Ah, îşi amintise!

- Vă rog, aruncaţi o privire şi la băiatul nostru?

- ... Ce băiat?

- Avem un băiat de 13 ani, care dormea pe bancheta din spate. S-a ţinut bine şi zice că n-are nimic; dar...

Una dintre asistente se repezi spre uşă:

- Cum îl cheamă?

- Fabian.

Bun; îl vor consulta deci şi pe el... după care va putea spune că era mai liniştit. Fabian intră aproape imediat, însoţit de asistentă. Linda se apropia chiar acum de el, zmbindu-i amabil, înarmată cu un soi de capsator... Aoleu, ce-l aştepta! Şi-ncă nu le spusese nimic despre mână!

Denisa

Păi putea spune că era din bine în mai rău...

Tocmai i se zdruncinaseră serios convingerile. O operau, dar nu din motiv de coastă. Şi nu avea o coastă ruptă, ci patru. Dar alea cică se vindecau "natural", în vreo două luni. O operau pentru zgârieturile şi rănile provocate de trandafir. Avusese noroc, spuneau medicii, că trandafirul nu fusese îndeajuns de lemnos ca să intre-n ea ca suliţele; dar, chiar şi aşa, îşi alesese o plantă ornamentală "bine crescută". Ţepii ăia sfâşiaseră serios...

Medicul de gardă era foarte sufletist şi inimos. Şi nu suporta conducătorii auto care mergeau pe contrasens. După ce se asigurase că analizele lui Nicolae erau perfecte, chemase un estetician de pe secţia de chirurgie plastică. Specialistul decisese s-o bage în operaţie - ca s-o anestezieze şi să-i cureţe bine rănile, s-o cosmetizeze acolo unde era cazul...

Pe faţă, din câte spunea esteticianul, nu era o tragedie. Se rezolva fără să rămână semne, dacă o curăţa ca lumea iar ea se ungea cu crema recomandată de el. Pe corp însă, şi mai ales pe braţul stâng, se părea că avea unele răni care trebuiau cusute. Şi la care, indiferent ce-i spunea el, ea era sigură că îi vor rămâne semne...

Dacă voise ea trandafir de Giurgiu...

Oricum, o duceau chiar acum spre analize. Complexe. Era aşteptată la ecograf şi la încă o maşinărie al cărei nume nu se obosise să-l reţină. Era obosită, o umpluseră cu calmante, brâul elastic îi mai uşurase un pic suferinţa coastelor... O lua somnul...

Fabian plecase cu bunică-sa. Exact cum era mai rău! Buni Gloria era cea mai contraindicată tovarăşă de discuţie în momentele astea! Buni Gloria o ura pe mama lui Fabian atât de tare încât era în stare să mintă cu neruşinare... Iar pe ea o operau, iar asta însemna încă 48 de ore de spitalizare cel puţin...

Păi, singura ei speranţă era să-l spitalizeze şi pe Nicolae tot 48 de ore! Că Fabian ştia deja opinia bunicii Gloria despre mama lui şi nu pleca urechea la tot ce-i spunea bătrâna. Dacă însă soacra ei îşi unea forţele cu Nicolae, avea o problemă enormă...

Nicolae

Aştepta. Stătea cuminte în pat, aşa cum îi spusese medicul, şi se holba pe tavan. Se plictisea de moarte; şi cum nu voia să "interacţioneze" cu vecinii de salon, încerca să rememoreze accidentul, ca să-şi dea seama dacă ar fi putut evita cumva ieşirea în câmp...

Capsarea capului nu duruse la fel de mult ca imobilizarea mâinii. Îi puseseră un fel de ghips, care-l strângea şi-i dădea nişte mâncărimi teribile! Dar nu putea spune că se plângea - pentru că Denisa avea patru coaste rupte pe dreapta iar plasticianul o băgase deja în operaţie. Trandafirul ăla făcuse maximul de pagube posibil...

De fapt, în clipa în care Audi-ul aterizase pe arătură, se declanşaseră airbagurile. Pe el îl ajutase punga aia - că nu dăduse cu capul de volan! Dar airbagul ei azvârlise practic trandafirul peste ea! Şi-l azvârlise cu putere, pentru că se umflase "dintr-o mişcare"... Fiind conceput să se oprească practic în scaun, airbagul înfipsese ţepii în ea... Ţopăiturile maşinii pe arătură o aruncaseră pe Denisa în sus şi-n jos, în trandafir şi-n portieră şi-n toate părţile posibile... Acum înţelegea de ce medicul trebuia s-o anestezieze şi să-i oblojească rănile. Probabil că o să aibă şi de cusut...

Paşii se apropiară; tresări la vederea medicului. Bărbatul în halat alb zâmbi:

- Pagubele sunt minime - ai doar mâna luxată şi capul spart. Dar vreau să te ţin 24 de ore sub supraveghere medicală - că lovitura e destul de aproape de tâmplă. Mâine, imediat cum se eliberează secţia, mergem să faci o tomografie...

Aprobă cu capul:

- Dar nu mai mult de 24 de ore. Vă rog! Băiatul nostru e şi-aşa speriat...

- Nu mai mult de 24 de ore. Asta, desigur, dacă tomografia iese bine!

Aprobă din nou şi zâmbi:

- Despre soţia mea aveţi veşti?

- Ea e încă în operaţie. Dar îmi cunosc bine colegul - o să se întoarcă de-acolo ca nouă.

Bun; asta era bine... Deşi... Medicul ieşi; reveni spre tavan. Deci Denisa era în operaţie...

Spera din tot sufletul ca mama lui să-l asculte şi să nici nu încerce să discute ceva cu Fabian! Nu despre el şi Denisa, oricum! Despre accident, sau despre pictură, sau despre politică puteau să vorbească până rămâneau fără voci! Dar nu despre prietena tatălui, sau prietenul mamei... Deşi, dacă era şi bunicul acolo, cu siguranţă o să deschidă el discuţia despre biata Denisa - care uite ce-a păţit pentru că idiotul de Nicolae n-a ţinut drept de volan...

La următoarea vizită a medicului, o să-l roage să-l anestezieze. Anestezie generală. Şi să nu-l mai scoale până nu-l externa! Înnebunea acolo, în patul ăla, cu colegii ăia de salon! Era evident acum că, într-un salon de spital, nu se putea vorbi decât despre boli şi tratamente. Pe el îl cazase cu alte două traume. Unul căzuse de pe schelă, la serviciu, şi avea fundul vânăt-negru şi picioarele-n ghips. Un altul îşi prinsese mâna într-un utilaj cu nume complicat; fusese operat, dar se părea că nu scăpa de amputare... Iar el avea mâna luxată şi nişte capse-n cap. Şi-l cazaseră cu oamenii ăia care vorbeau despre fierăstrău şi proteze... Mai erau trei paturi, dar erau goale... momentan. Era duminică; sigur se mai găsea un ciudat care să-şi bată cuie-n picior sau să-şi taie ceva cu flexul! Aşa că, până diseară, o să audă şi gemete şi urlete... Şi poveşti cu flex şi ciocan...

Ar fi trebuit să se culce - că era nedormit de ieri dimineaţă. Nu putea totuşi să adoarmă. Se gândea la Fabian... Se gândea la Carina, la sperietura pe care-o s-o tragă iubita lui atunci când va auzi că el era în spital...

Carina

Renata dormea dusă. Era ora două, iar ea n-avea somn. Ea aştepta telefonul lui Nicolae, chiar dacă ştia că iubitul ei ajunsese

în Bucureşti pe la opt, ceea ce însemna că sigur va dormi până pe la patru...

Mobilul începu să vibreze. Privi afişajul... Mama lui Nicolae? Zâmbi slab şi se grăbi să iasă pe balcon:

- Alo?
- Bună, Carina.
- Sărut mâna.
- Ce faci tu? Eşti acasă?
- Da, Renata doarme...
- Aha. Ai vorbit cu Nicolae?
- Nu. Trebuia să vorbesc cu el?
- Păi...

Stop, că era ceva în neregulă acolo! Mama lui Nicolae oftă greu:

- Deci nu te-a sunat.
- Nu. Ce s-a întâmplat?
- ... Te rog să nu te sperii. Şi să nu te superi pe el pentru că nu te-a sunat.
- Nu mă sperii şi nu mă supăr. Ce s-a întâmplat?

Femeia tăcea... La dracu! Ce se întâmplase? Simţi că i se taie răsuflarea:

- ... S-au împăcat?
- A făcut accident, pe drumul de întoarcere de la Giurgiu.

Aoleu! Se trânti la propriu pe jos, pe balcon:

- Cum adică, a făcut accident?
- Un idiot i-a ieşit în faţă, de pe contrasens.

Aoleu, Doamne! Şi s-a ciocnit frontal cu el!

- Ca să-l evite, a ieşit cu maşina pe câmp.

Aoleu! Şi mai rău! Maşina luase foc!

- El are mâna luxată şi capul spart; Denisa am înţeles că e mai grav, că are nişte coaste rupte şi milioane de zgârieturi...

Aoleu! Încercă să şoptească cât mai tare - că nu mai avea putere să vorbească:

- E grav?
- N-auzi că el n-are practic nimic? L-a internat doar pentru că s-a lovit la cap, iar medicul vrea să-i facă o tomografie mai târziu, să fie sigur că e totul în regulă. Dar el e foarte bine! Merge pe picioarele lui, a vorbit cu poliţiştii şi cu medicii, a şi boscorodit-o de câteva ori pe Denisa...

El era bine. Mama lui chicotea, aşa că era bine! Răsuflă uşurată...

- Stai liniştită, că n-a păţit nimic grav. I-a pus mâna în ghips, pentru că are o entorsă; şi i-a pus vreo patru copci în cap.

Nicolae era bine, ţăranca avea nişte coaste rupte... Şi zgârieturi? Da' de unde până unde avea zgârieturile alea? Dacă el scăpase cu mâna luxată şi-o lovitură la cap, ea... Şi Fabian?

- Şi Fabian?
- El chiar că n-a păţit nimic! L-au adus cu ambulanţa în Bucureşti, iar Nicolae i-a rugat pe medici să-l examineze. În afară de-o vânătaie pe braţ, n-are nimic. Că el dormea pe bancheta din spate; şi chiar înainte de accident, Nicolae le-a strigat să se ţină bine. El s-a apucat cu mâna de mânerul de la uşă, dar din zmucirile alea s-a lovit cu mâna cealaltă de scaun. Şi s-a cam învineţit. I-am pus comprese, i-am pus şi nişte carne roşie ca să nu se înnegrească...
- Şi-acum Fabian e cu ei, la spital?
- Nu, l-am luat la noi. L-am lăsat cu Sergiu şi-am ieşit după pâine - că nu puteam să te sun din casă. A aflat oficial despre divorţul iminent - şi e distrus...

Aoleu! Fabian aflase? Cum aflase?

- Cum a aflat?
- Păi s-a apucat idioata de Denisa să-i reproşeze lui Nicolae una şi alta, apropo de gândul lui care-a zburat la tine în timp ce conducea. Iar dacă ea îşi închipuia că fi-miu-i fraier, s-a înşelat! Că i-a zis-o Nicolae al meu de n-a putut-o duce!
- Şi i-a auzit băiatul!
- Nu că i-a auzit - a fost de faţă! El i-a oprit înainte să spună mai mult decât au spus...

Oof, Doamne!

- Şi-acum copilul e supărat fleaşcă. A aflat că Nicolae a stat cu tine, cât a fost el în tabără; a aflat că maică-sa şi-a adus amantul în sufrageria din Colentina... Nicolae a acuzat-o că nu l-a lăsat să se odihnească două-trei ore pentru că avea ea întâlnire cu amantul şi n-a mai răbdat hormonu'-n ea...

Alelei, ce auzise bietul Fabian! Dar adevărul era că niciodată socoteala de-acasă nu se potrivea cu cea din târg; iar toată planificarea lui Nicolae, apropo de momentul şi modul cum îi vorbea băiatului despre ea şi Renata, se dusese pe apa sâmbetei...

- Nu fii supărată; lasă, că e mai bine aşa! Acum a aflat şi el şi se gândeşte la ceea ce a aflat. Fără pistonări din partea ei, sau a lui. Şi-aşa, am ajuns la noi şi s-a dus glonţ în dormitor, să se culce. Bag mâna-n foc că nici nu clipeşte, ca să nu-l ia somnul; i-am promis că o să ne întoarcem la spital, puţin mai târziu, şi ştie că or să-l ia amândoi la discuţii serioase. De-aia am şi ieşit din casă, ca să te sun - să nu cumva să mă audă vorbind cu tine!
- Am înţeles. La ce spital sunt?
- La Colentina.
- Ştiţi cumva în ce secţie sunt?
- Habar n-am! Dar presupun că, dacă ajungi acolo înainte de ora şase, ai toate şansele să nu dai de curva aia; că după ce-o operează, o ţine un pic în reanimare.

Asta aşa era. Oftă greu:

- Atunci haideţi, că o sun pe mama să vină să stea cu Renata şi fug la spital.
- Bine, Carina. Te rog să fii liniştită, că el e foarte bine!

Minţi "fluierând", cu zâmbetul pe buze:

- Sunt liniştită. Sărut mâna pentru telefon.
- Să creşti mare. Şi s-o înjuri şi s-o spurci pe-aia ca la Pretoria, dacă îndrăzneşte să crape clonţu' în faţa ta! Auzi?

Aoleu, ce vocabular "colorat" folosise soacra ei referindu-se la actuala ei noră! Roşi violent:

- O să încerc...
- Hai, fugi la spital! Să mă suni, dacă mai afli ceva!
- Bineînţeles! Sărut mâna.
- Pa, Carina.

Apăsă butonul roşu... şi bufni în plâns: Nicolae făcuse accident!

Gata - mâinile îi tremurau zdravăn iar inima îi bătea haotic. Nu se putea controla; ştia că trebuia să se liniştească, dar nu putea... Reuşi să selecteze numărul mamei ei. Suna...

- Da.
- Sărut... mâna...
- Carina, ce-i cu tine? De ce plângi?
- ... Vino... la mine...
- Da' ce-ai păţit?
- Nicolae... e la spital...
- Da' ce-a păţit? Carina, vorbeşte!
- A făcut accident...
- Aoleu! Linişteşte-te! Bea un pahar cu apă, că iau un taxi şi vin să vă iau!
- Nu... El e bine... Dar m-am speriat... Şi nu mă pot opri...
- Ba să faci bine să te opreşti! Zici că el e bine?
- Da... Are capul spart... şi mâna luxată... şi-atât.
- Atunci să ştii că meriţi o mamă de bătaie de-aia zdravănă, cu cureaua la curu' gol! Ştii în ce hal m-ai speriat?
- ... Vino să stai... cu Renata...
- Acum pornesc spre voi, cu Zoe cu tot. Tu calmează-te, că

mă dai în alte alea!

Şi-atât; auzea ton de ocupat... Se ridică de pe jos şi-şi şterse lacrimile - păi trebuia să se liniştească urgent! Că dacă făcea vreo cădere de calciu, sau de tensiune, nu mai putea pleca spre spital!

Intră în baie şi-şi dădu cu apă rece pe faţă: să se liniştească şi să se gândească... Ar fi trebuit să-i ducă ceva de mâncare. Şi-un pachet de ţigări. Şi nişte bomboane Solano, cu gust de cafea - că sigur nu-l lăsau să bântuie pe-acolo, cu paharul de unică folosinţă plin cu cafea de dozator! Şi-ar fi trebuit apoi să-i amintească că ea are 22 de ani şi destulă minte-n cap, aşa că putea fi informată prompt atunci când se întâmplau lucruri rele. Adică ar fi trebuit s-o sune el şi să-i spună că făcuse accident. Sau ar fi putut intra pe net, de pe mobil; nici n-ar fi fost nevoie s-o sune, să se exprime prin corzile vocale! Mm, deja începuse să se supere pe el!

Ah, să nu uite să-i ia un ziar-două, o revistă... Nişte integrame! Sau sudoku! Ceva care să-l ajute să nu se plictisească! Îl iertase deja pentru că n-o sunase...

Nicolae

Aoleu! Aoleu, îl luase cu ameţeală! Ce dracu se întâmpla?... Să fie de la lovitură? Prea îl luase aşa, dintr-o dată! Întoarse capul spre vecinul din dreapta:

- Puteţi să chemaţi medicul?

Bărbatul îl privi lung preţ de două-trei secunde; şi cum pe el îl trecuse un val de migrenă şi transpirase instantaneu, iar senzaţia de vomă îi înverzise probabil obrajii, vecinul de salon sări în picioare şi-i apăsă butonul de deasupra patului, cu mâna care se ţinuse departe de utilajul ăla complicat. Reveni spre tavan - simţea cum toată forţa i se scurgea prin porii pielii! Iar senzaţia de vomă devenea din ce în ce mai intensă! Mm...

Medicul intră şi se apropie de pat:

- Ce-i? Ţi-e rău?

Dădu să aprobe, dar decise în ultimul moment să clipească aprobator - pentru că orice mişcare a capului îi amplifica dorinţa de-a vomita! Medicul îi lua chiar acum tensiunea...

- ... Când ai mâncat ultima oară?
- ... Pe la două jumate dimineaţa...
- Ai reuşit să aţipeşti un pic?
- Nu...
- E doişpe, aşa că e evident - ai făcut o cădere de tensiune.

Bărbatul în halat alb ieşi. El reveni spre tavan...

De ce nu se culcase? De ce stătuse ca huhurezul, cu ochii-n tavan?... Păi, probabil pentru că nu voia să stea ca huhurezul noaptea, nu? Dacă se odihnea ziua, noaptea "făcea de strajă"...

Asistenta venea spre el, cu o pungă cu glucoză. Normal - îl hrănea intravenos, până le aducea masa de prânz. Aştepta...

Carina

Năvăli în spital şi se repezi la ghişeul de informaţii:

- Bună ziua. Unde îl pot găsi pe pacientul Răduţ Nicolae?
- Când s-a internat?
- Azi-dimineaţă, împreună cu soţia, Răduţ Denisa.

Femeia interoga baza de date...

- Aa, accidentul!
- Da, accidentul de la Giurgiu.

Primi un bileţel:

- Sunt vecini de salon.

Aha! Cum era mai rău, deci! Citi bileţelul şi se repezi spre uşă:

- Mulţumesc!

Cum dracu se ajungea la ortopedie? Că spitalul ăsta era împărţit - cu sadism - în zeci de corpuri de clădire! Bodyguardul sigur ştia - o rupse la fugă spre el.

Nicolae

Mm, ce bine era! Începuse să i se facă cald; i se cam închideau ochii... Întoarse capul spre uşă; se săturase de tavanul ăla! În plus, presimţea că Fabian o să-şi termine curând calculele şi-o să constate că îi lipseau unele informaţii extrem de importante, aşa că o să vrea să vină la spital şi să discute...

Tresări la vederea Carinei. Tresări şi se dezmetici instantaneu, pentru că micuţa lui Carina avea ochii roşii şi era speriată rău! Şi era şi foarte agitată - se repezise spre el... Se lăsă strâns în braţe; şopti, încercând s-o liniştească:

- Nu mai plânge. Linişteşte-te, că sunt foarte bine.

Ochii albaştri îl priviră lung, îngrijoraţi:

- Da? De-aia ţi-au pus perfuzie?

- Mi-au pus perfuzie pentru că mi-a scăzut tensiunea. N-am mai mâncat de la două noaptea, dar m-am îndopat cu cafea şi tutun. Şi, de pe la şase încoace, n-am mai beneficiat nici măcar de ele...

- Ce ştii - ce ai voie să mănânci?

Iar sacoşa se deschise prompt...

- Nu mi-a zis ce n-am voie să mănânc; presupun deci că am voie de toate... Nu?

Carina nu aproba, dar nici nu nega; ea scotea din sacoşă, repede-repede de parcă venea un taifun şi-o prindea cu masa nepusă... Mm, pâine caldă! Ce bine mirosea! Gata, ajungea! N-avea de ce să le scoată pe toate, că mai mult decât pâine caldă nu mânca! Îi prinse deci mâna şi i-o sărută; şi zâmbi:

- Pâine caldă...

Abia acum iubita lui schiţă o urmă de zâmbet şi lăsă sacoşa lângă pat... Şi abia acum ochii albaştri se ridicară spre celelalte paturi. Carina "făcu prezenţa" şi reveni spre el:

- Jos, mi-au spus că sunteţi vecini de salon.
- E încă în operaţie.
- E grav?
- A ţinut musai să-şi cumpere o tufă de trandafir roş' de-un metru - probabil ca să-şi înceapă noul mariaj în noua casă printr-o frumoasă plantare tradiţională. Iar airbagul n-a lăsat-o să se despartă de tufa aia - ba chiar pot spune că i-a ţinut extrem de aproape, pe ea şi trandafirul...

Încercase s-o facă să râdă - nu obţinu nici măcar un zâmbet! Carina îl privea lung:

- Dar e grav, de vreme ce-o operează.

- În fine; o anesteziază, ca să poată s-o dezinfecteze şi s-o panseze. E ciuruită de parcă a împuşcat-o cineva cu alice.

- Şi când au luat-o la operaţie?

- Păi pe la unşpe, cred...

Carina sări în picioare şi se repezi să-l sărute. Aoleu! Dădu s-o prindă de mână, dar o văzu făcând un pas în spate:

- Lasă-mă să plec.

Poftim? Carina redevenise foarte speriată:

- Nu vreau să mă găsească aici, când o aduc de la sală.

Bătu scurt cu palma în pat:

- Stai jos.

- Te rog, lasă-mă să plec! Mama ta spune că or să se întoarcă şi ei, după-amiază. Şi e două jumate deja. Te rog!

Bătu din nou cu palma în pat. Carina îl privea lung... Luă pâinea şi-şi rupse coltucul. Şi bătu din nou cu palma în pat. Iubita lui se reaşeză, tăcută...

- Găluşcuţa e cu mama ta?

Primi o aprobare cu capul.

- În mare, mi-am luxat mâna stângă şi mi-au pus-o în ghips. Şi mi-am spart capul, lovindu-mă probabil de sistemul de prindere

al centurii de siguranţă. Din cauza loviturii la cap, or să mă ţină internat încă 24 de ore; vor să-mi facă o tomografie, numai ei ştiu de ce. Deci, în principiu, mâine la prânz mă externează. Cu siguranţă, îmi vor da concediu medical vreo trei zile. Începând deci de poimâine dimineaţă, putem să mergem să vedem apartamente cu patru camere. Te ocupi tu de asta?

Nu primea nici un răspuns; Carina îşi privea mâinile şi tăcea... Puse mâna peste mâinile ei:

- Să nu mai fugi aşa. Niciodată. Că n-ai de ce.

- N-am vrut să mă vadă Fabian...

- Dacă Fabian intră acum în salon, ce crezi că voi face eu?

Tăcere...

- A aflat. De fapt, ştia de la Nuţu totul. Denisa a vorbit cu el, la botez, iar Fabian i-a dat de înţeles că e un pic speriat de graba cu care se petrec lucrurile. I-a spus că se simte ca Mowgli, în scena în care Balloo şi Regele Louie trag de el. Denisa i-a explicat că divorţul ăsta nu vine nici din vina ei, dar nici din vina mea. Că oamenii se schimbă puţin câte puţin în fiecare zi; iar atunci când fac totaluri, constată că mariajul lor e mai trainic, sau nu mai e deloc. Şi i-a spus că el trebuie să-şi cântărească bine ambii părinţi şi să ia o decizie apropo de adultul cu care ar vrea să locuiască după divorţ.

Ochii albaştri se ridicară şi-l priviră lung...

- Ştiu; nici eu nu am încredere în ea. Dar momentan n-am ce face - medicul mă vrea internat...

- Iar mama ta zicea că Fabian s-a dus glonţ în dormitor, pe motiv că vrea să doarmă. Nici ea nu l-a crezut...

- Într-adevăr, vor veni din nou la spital; dar el vine ca să pună întrebări şi să afle răspunsuri. Pentru că ştie cât va dura divorţul şi ştie că, cu cât va fi mai lung, cu atât mai multe certuri şi scandaluri se vor desfăşura sub ochii lui. El nu ştie că am stabilit, la botezul ăsta, ca la începutul lui octombrie să ieşim amândoi pe uşa apartamentului şi s-o sigilăm. Pentru că apartamentul se va împărţi jumi-juma. L-am luat din banii pe cele două garsoniere; şi cum am pus fifty-fifty, vom lua fifty-fifty.

Carina aprobă scurt cu capul.

- Iar dacă el, în ziua în care sigilăm uşa, nu a aflat încă răspunsul la întrebarea "Cu cine vreau să locuiesc de-acum încolo", îl vom invita să evalueze familia pregătită de fiecare adult. Şi decide el pe cine vizitează mai întâi.

Iubita lui era uimită! Aprobă încet cu capul:

- În octombrie, cel târziu, vin acasă.

Aoleu, se înverzise toată! Îi luă mâna şi i-o sărută:

- Aşa că, te rog, nu sta azi aici. Că stai degeaba cu mine. Du-te acasă, caută apartamente frumoase, iar mâine dimineaţă apucă-te de programat vizionările.

Carina aprobă cu capul, privindu-l lung... Da' ce era cu ea? De ce era aşa uimită? Nu se aşteptase ca el să se ţină de cuvânt? De ce - îi mai spusese el vreodată lucruri care nu se petrecuseră aşa cum spusese el? O trase uşor spre el... şi-i şopti la ureche:

- Te iubesc.

Mm, ce sărut! Chiar nu-i mai păsa ce vedeau colegii lui de salon! Oricum - în clipa în care Carina se repezise înăuntru şi-l îmbrăţişase, se lăsase o linişte mormântală... Zâmbi slab:

- Acum eşti liniştită?

- Da.

- Şi ce zici - voi supravieţui accidentului?

Carina râdea şi aproba...

- Atunci fugi acasă, la Găluşcă şi apartamente! Nu uita - nimic sub 100 de metri pătraţi!

- OK.

Bineînţeles că-l mai săruta o dată! Bineînţeles că ieşea în fugă... Muşcă cu poftă din coltucul de pâine.

Carina venise val-vârtej, speriată ca la balamuc. Era sigur că mama lui îi spusese exact ce se întâmplase - că n-avea de ce să vrea s-o sperie în halul ăla! Ea însă se speriase oricum; aşa că o chemase urgent pe mama ei, să stea cu Renata, şi alergase într-un suflet... După ce se muta cu ele, o să insiste să-şi ia şi ea carnetul de conducere. Şi-o să-i cumpere... un Volvo. Maşină sigură - cea mai sigură maşină din lume, nu? Carina lui o să aibă nevoie de ea; o să se întoarcă la serviciu şi-o să trebuiască să ducă Găluşca la mamaia de dimineaţă. Şi-apoi la grădiniţă. Şi-apoi la şcoală. Poate-o s-o ducă el; dar, oricum, era bine să aibă şi ea carnet şi maşină. Că dacă se întâmpla ceva cu Audi-ul, aşa cum se întâmplase de exemplu azi, erau "în pom"...

Telefonul începu să piuie. Privi afişajul... şi se încruntă. Şi refuză apelul. Apoi se grăbi să-l sune el. Suna...

- Bună ziua.

- Bună, Ionuţ.

- V-am deranjat?

- Nu, dar nu mi se părea normal să-ţi răspund - că eu am salariu, tu încă nu...

Prietenul lui Fabian părea că nici măcar nu zâmbise la gluma aia:

- Adineauri am închis cu Fabian. E speriat şi supărat rău.

- Îmi dau seama. Ţi-a spus ce s-a întâmplat, nu?

- Da, mi-a spus despre accident. Şi despre cearta dvs...

- Adevărul e că n-ar fi trebuit să audă prostia aia de discuţie.

- Dar a auzit-o şi l-a afectat rău. Am înţeles că a discutat cu mama lui, la petrecere...

- Da, au discutat; dar nu pot să-ţi spun ce anume, pentru că mama lui nu m-ar informa prompt tocmai pe mine. Am înţeles că au vorbit despre divorţ.

- Da, iar ea i-a dat de înţeles că el nu poate schimba cu nimic decizia dvs. Iar chestia asta l-a făcut să plângă.

Fabian plânsese la telefon! La naiba!

- Oricum, să ştiţi că o să vă facă o vizită, spre seară. Aşa că m-am gândit să vă sun şi să vă spun... Ar prefera să se gândească bine la ceea ce a vorbit cu mama lui, înainte să discute despre divorţ cu dvs.

- OK, bine că mi-ai spus. Că nu vreau să-l văd plângând.

- E foarte trist şi demoralizat. Am încercat să-l încurajez, dar nu cred că am şi reuşit.

- Păi, dacă te mai sună, cred că poţi să-i spui că până în octombrie nu se întâmplă nimic. Iar regula numărul unu în cazul divorţurilor este că nici un caz nu se termină la prima înfăţişare. Chiar şi la divorţurile cu acordul ambelor părţi, sunt minimum două înfăţişări. Deci pe noi ne va programa cândva în octombrie, iar divorţul nu se poate termina înainte de începutul lui decembrie.

- Pe el nu termenele îl sperie, ci gândul că o să vă despărţiţi înainte de pronunţarea divorţului.

- Într-un fel, cred că asta ar fi o chestie bună. Dacă am sta sub acelaşi acoperiş, ne-ar veni chef de ceartă şi împunsături inutile.

- Şi el zicea la fel; dar se simte nepregătit. Simte că în curând o să-l întrebaţi cu cine vrea să stea, iar el zice că nu poate să facă asemenea calcule.

Carina îl sfătuise să nu mai facă "telefonul fără fir" cu Nuţu. Şi totuşi, ştiind că acum Fabian plângea în hohote cu faţa în perna bunicilor, simţea nevoia să-l informeze pe "spionul lui" referitor la tot ceea ce se putea spune pe tema divorţului! Că, la urma urmei, şi spionul îl informase prompt, nu? Oftă greu:

- OK. O să fiu sincer cu tine. După ce a vorbit cu mama lui, la botez, am vorbit şi eu cu ea. Am stabilit să ne mutăm din apartament la începutul lui octombrie. Apartamentul se va împărţi jumi-juma, aşa că vom pleca în acelaşi timp din el şi vom sigila uşa - ca să nu iasă discuţii. Deci, am stabilit că, în ziua în care ne

vom muta, vom avea amândoi pregătită o altă casă - că doar n-o să dormim sub pod, nu?

- Normal.

- În ziua aia, îi vom spune lui Fabian cât mai multe lucruri despre noile noastre case - şi eu, şi ea. Iar el o să decidă unde vrea să se mute mai întâi, de probă. Şi cât vrea el să dureze proba asta - o zi, sau trei zile, sau o săptămână... Oricum, va avea tot timpul din lume să evalueze şi să cântărească oferta fiecăruia! Când o să tragă linie şi-o să decidă unde-i place mai mult, ne anunţă şi pe noi. Şi poate să fie sigur că, indiferent cu care dintre noi va decide să stea, celălalt îi va păstra camera pregătită pentru el. Iar el se va putea muta oricând...

Ionuţ tăcea...

- Ştiu că acum pare o soluţie foarte alandala. Dar, în timp, poate să ne fie de ajutor şi nouă, şi lui.

- Da, nu ştiu. O să încerc să-i spun toate astea fără să-l las să înţeleagă că le ştiu din sursă sigură. Să ştiţi, oricum, că îi e îngrozitor de greu să vorbească despre asta. Imediat cum vrea să spună ceva despre divorţ, bufneşte în plâns!

- Te rog din suflet, încearcă să-l linişteşti!

- Eu încerc, dar nu pot să fac mare lucru la telefon! Iar el, dacă nu-i place ceva, poate să-mi închidă-n nas! Că mi-a mai închis azi, de vreo patru ori!

Asta era rău; extrem de rău. Fabian începea să refuze comunicarea, dacă "nu era ca el". Dezvolta fixaţii, şi-ncă repede! Se grăbi să-i dea altă idee:

- Tu ai numărul Codruţei?

- Nu, dar am ID-ul de mess.

- Dă-i un mesaj; spune-i ce s-a întâmplat, spune-i despre accident şi roag-o să-l sune, sau să converseze cu el. Să nu-i spui despre divorţ; spune-i doar despre accident, OK?

- OK.

- Bine, Ionuţ. Îţi mulţumesc mult pentru telefon.

- Şi eu, vă mulţumesc pentru sfaturi. Pot să vă spun un secret?

- Bineînţeles.

- ... Da' rămâne secret.

- Bineînţeles.

- ... Fabian a auzit unele lucruri, la petrecerea de la Giurgiu. Le-a auzit pe colegele mamei lui şuşotind... Şi a început deja să tragă concluzii. Mi-am dat seama, din câte mi-a spus el, că aveţi şanse mari să rămână cu dvs. La revedere.

Şi-i şi închisese puştiul, de teamă să nu se-apuce să-l tragă de limbă... Oof, Doamne! Deci îl câştigase pe Fabian? Deja? Cum dracu reuşise? Că doar îl dusese cu barca-n Herăstrău şi cu maşinuţele electrice, îi luase o pizza şi-i dăduse bani s-o plimbe şi s-o distreze pe Codruţa! Cum putea să câştige numai din asta?

... În fine, fuseseră mai multe... Şi încrederea în el, şi stilul lui de-a purta discuţii voalate despre teme sensibile... Şi saturaţia de mami, care se ocupase totuşi până acum de el şi-l îngrijise, îl ajutase, îl modelase şi-l cizelase...

Trebuia să aibă mare grijă să nu scape cumva informaţia asta! Nimeni nu trebuia să ştie că el trişa cu Nuţu!

Deci Fabian... Doamne, cum să ţină ascunsă-n el bucuria asta mare? Cum să se abţină să nu ţipe pe-acolo? Cum să n-o sune pe Carina?

... Păi trebuia să se calmeze. Şi să pară "inocent". Trebuia, în primul rând, să-şi amintească faptul că rezultatul ăla parţial nu cuprindea două variabile uriaşe - Carina şi Renata. Mai ales Renata! Conta foarte mult modul în care Fabian afla că are o surioară mai mică...

Gata! Calm! Să îndese pâine caldă în stomac şi să se gândească la discuţia pe care-o va avea azi cu el! Că băiatul lui se liniştea puţin, îşi punea comprese reci pe ochii roşii şi venea la spital pe la 5-6! Şi-atunci era atunci!

Carina

Da; acum era mult mai liniştită! Acum, că văzuse cu ochii ei că el era bine, era extrem de liniştită! Şi era şi foarte supărată pe ea însăşi, fiindcă se comportase ca o sălbatică iar Nicolae o penalizase prompt...

Îi venise să intre-n pământ de ruşine când realizase că intrase în fugă, îi lăsase sacoşa şi încercase să iasă tot în fugă! Şi nu rostise nici măcar un "Cum te simţi?", sau "Te doare rău?"! El n-o certase; o chemase însă înapoi, pe marginea patului, şi-i răspunsese la cele două întrebări nerostite. Şi-i spusese şi despre Fabian...

Împinse uşa şi ieşi din clădire. Şi reuşi cu greu să se controleze la timp, să nu se oprească în mijlocul aleii! Chiar în faţa ei, la vreo zece metri, amantul ţărăncii mărşăluia de colo-colo şi pufăia din ţigară ca locomotiva... Şi cum el n-o observase, încetini mult pasul - prefăcându-se că trebuie să găsească ceva în geantă. Îl privea pe sub sprâncene...

I se părea un pic mai slab decât acu' un an. Normal - era greu, şi cu nevastă, şi cu amantă! Şi cu două magazine care generau o grămadă de acte! Oricum, insul "se ţinea bine". Era îmbrăcat "de scandal", de parcă plecase să aprovizioneze. Iar în secunda imediat următoare, realiză că poate chiar asta era scuza pe care-o rostise omul ăla la urechea nevesti-sii ca să plece duminică dimineaţa de-acasă...

Aa, ba nu! Că ei lucrau şapte zile din şapte! Oare mai lucrau şi acum şapte zile din şapte?

Îl privi lung... şi trecu pe lângă el. Şi nu putu să nu se întrebe cum reuşea nevasta acelui om să-l suporte...

Era genul ăla iute şi descurcăreţ. Genul ăla care nu lasă oamenii să-şi spună părerea, ci o rosteşte el în locul lor - ca să le dea tuturor impresia că ştie tot, face tot, inclusiv se exprimă în locul lor. Era genul ăla pe care-l duci în mijlocul anarhiei, îi dai două ore şi-l laşi în pace; şi apoi vii şi constaţi ordinea exemplară şi aerul curat. Omul ăsta putea reconstrui România, dacă nu-l ţinea ţăranca foarte ocupat...

Deci ăsta era, de foarte de aproape, omul căruia ţăranca îi dăduse mai multe puncte decât lui Nicolae! Ha!

În fine; fiecare femeie cu "nevoile" şi "priorităţile" ei, nu? Ţăranca voia un bărbat iute, descurcăreţ, care punea ordine-n anarhie şi ştia sex sălbatic - că bărbatul ăsta nu părea să ştie multe romantisme! Şi nu părea nici genul care să vină cu flori acasă şi după ce semna în catastiful primăriei! Bărbatul ăsta se potrivea foarte bine imaginii tânărului ţăran gospodar care din rahat făcea bici şi pocnea din el zi-lumină! Era modelul care se trezea la cinci dimineaţa fresh şi zâmbitor, vedea de toate animalele până la şase, iar la şapte lua sapa şi se ducea-n grădină să vadă de legume! Şi robotea toată ziua şi la el, şi la vecini - că, na, câtă gospodărie să aibă omul ca să poată să-şi consume zilnic toată energia?! Iar la zece noaptea, când se căţăra pe nevastă, era la fel de fresh şi zâmbitor! Ea pica leşinată pe la doişpe, el se culca pe-o parte, fresh şi zâmbitor, iar la ora cinci dimineaţa - ţup! Fresh şi zâmbitor!

Bufni în râs: oof, Doamne! O luase "pe câmpii"! Dar trebuia să fie obiectivă şi să recunoască faptul că omul ăla era perfect normal. Ba chiar putea spune că era o partidă bună! Că era harnic şi iute şi nu lăsa pe mâine ce putea face azi - iar Bucureştiul era plin de puturoşi!

Deci el era alesul Denisei... Păi apreciase bine când o considerase un fel de ţărancă mutată la Bucureşti doar aşa... temporar! Alegerea acelui Eduard arăta clar că individa avea reminiscenţe de pe vremea când locuise acasă, la Pecica...

Scoase telefonul şi începu să scrie mesajul - Nicolae trebuia

să ştie unde era Eduard ăla acum şi cam în ce stadiu de disperare era. Ea se liniştise după ce-l văzuse pe Nicolae al ei; dar ţăranca era încă în operaţie.

Nicolae

Nu putea spune că se plictisea. Mâncase pe cinste şi se delectase cu bomboane cu aromă de cafea. Evident, papilele gustative îşi făcuseră prompt datoria; creierul lui primise informaţia despre cafea şi-l ajutase să se dezmeticească. Era treaz, era fresh şi descoperise că-i place sudoku. Se apucase de broşurica aia în urmă cu vreo oră, şi deja "fluiera" jocurile cu două steluţe nivel de dificultate. Medicul îl anunţase că Denisa ieşise din operaţie, dar momentan era la reanimare. Era deci liniştit, făcea sudoku şi nu-i era dor de laptopul de-acasă...

Paşii se apropiară de el. Ridică privirea... şi simţi cum "înfloreşte" la propriu:

- Hei!

Fabian făcu ultimii paşi în fugă şi se repezi să-l strângă în braţe! Oof, Doamne! Apucase să-i vadă ochii roşii, umflaţi...

Îl strângea în braţe, îl bătea uşor pe spate şi nu prea ştia ce să-i spună. Că nu voia să-l vadă reizbucnind în plâns! Şoapta i se păru ireal de stinsă:

- Cum te simţi?

- Foarte bine. Am mâncat, am băut şi cafea... Am şi jocuri...

Gata; acum se liniştise. Îi dădu drumul şi-l trase pe pat, lângă el. Iar mama lui se repezi la el:

- Tu nu cumva ai febră?

- Nu, mamă; sunt obosit, dar nu pot să dorm. Şi nici nu vreau să dorm.

- Păi ar fi bine să te odihneşti, să ştii! Că n-ai dormit deloc azi-noapte!

O privi lung:

- Şi dacă dorm acum, la noapte ce fac?

Mama lui îi înţelese imediat logica, aşa că schimbă subiectul:

- Ai reuşit să mănânci ceva?

- Am mâncat foarte bine.

- Ce-ai mâncat?

- Păi, nişte sandwichuri cu pâine caldă.

O văzu întorcându-se spre cele trei sertare de lângă patul lui. Evalua din priviri colţul de pâine rămas după micul lui festin şi cele trei cocoloaşe de hârtie cu sigla Angst-ului... Decise s-o liniştească complet:

- Trage primul sertar.

Oo, ce grăbită era! Acolo erau bananele şi portocalele. Şi cum acum era liniştită şi ea şi începuse să zâmbească cu subînţeles ştiind cine-l aprovizionase aşa, reveni spre Fabian... şi-l văzu privind lung sertarul! Băiatul lui calculase şi el cumpărăturile Carinei şi picase pe gânduri... Mămica lui păru că înţelege "aritmetica" momentului şi zâmbi:

- Nu vii afară, în curte?

- Ba da; hai că vin!

Se ridică şi-şi luă halatul, iar mama lui oftă greu:

- Uite că am fost la voi, dar nu m-a dus capul să-ţi aduc pijama şi halat. Şi papuci...

- Lasă, că mâine mă externează.

- Ba mâine dimineaţă vin cu de toate! Pijama, papuci, halat, periuţa de dinţi, peria, săpunul, prosopul

- Opreşte-te!

Îl luă pe Fabian de gât şi ieşiră din salon:

- Nu vreau să-mi aduci nimic. Vreau să te duci la doctor şi să-l convingi cumva să mă externeze. Vreau acasă, na!

Se stropşise la ea şi-o făcuse să râdă. Fabian însă de-abia schiţa un zâmbet... Îl privi lung, încurajator:

- Ce-i? Tot nu ţi-a trecut sperietura?

Primi o negare grăbită - că nu era vorba de accident, dar opţiunea aia era o scuză bună în acele momente...

- Hai, gata! Nu vezi că s-a terminat cu bine?

- Unde-i mama?

Mm, şi el tocmai îi spusese că se terminase cu bine! Oftă uşor... şi-i spuse adevărul:

- A ieşit din operaţie şi acum e la reanimare.

Capul şaten se plecă grăbit; umerii tresăriră scurt... Vocea asistentei îl sperie de-a binelea, atât de puternică i se păru:

- Şi se simte foarte bine! Se odihneşte, ceea ce înseamnă că se reface mai repede! Domnul doctor a fost foarte mulţumit de modul cum a decurs operaţia!

Nu reuşise decât să-l sperie şi mai şi! Acum Fabian plângea de-a binelea! Îl trase imediat în braţele lui:

- Hei! Gata! Ce-i asta? Tu n-auzi că e bine? Operaţia a decurs foarte bine!

Evident, Fabian plângea şi mai rău... Asistenta i-l trase pur şi simplu din braţe:

- Hai s-o vezi! Hai, că te bag eu înăuntru! Hai să vezi că e foarte bine şi doarme dusă!

- ... De la anestezie...

- Ba de la oboseală! Domnul doctor i-a curăţat rănile şi-a pansat-o cum trebuie; acum, o să-şi revină văzând cu ochii!

Se opri în capătul holului:

- Îl aşteptăm aici.

Mămica lui îl luă de braţ şi-l împinse spre ieşire:

- Ba noi mergem afară, la aer curat! Că-ţi prinde bine aerul curat! Serje, fugi după Fabian! Vă aşteptăm afară, pe-o bancă!

"Serje" era formula secretă care-l făcea pe tatăl lui să se conformeze fără să comenteze. Mămica lui se descurcase admirabil - "expediase votul contra" după Fabian şi-l luase pe el de braţ, ca să iasă unanimitate! Coborau treptele...

- ... A fost pe la tine, nu?

- Da, şi era speriată ca dracu.

- Păi nu-i normal să fie speriată, când aude că soţul ei a făcut accident?

- Nu chiar; că ştiu ce i-ai spus şi cum. Ar fi trebuit să vină încetişor, liniştită şi zâmbitoare. Ea a intrat ca vijelia plânsă...

- Ce vrei - te iubeşte! E normal să se îngrijoreze când aude că ai făcut buba!

Bufni în râs şi împinse uşa clădirii. Mm, ce frumos era afară! Nu era foarte cald; era... acceptabil. Porniră amândoi spre banca din faţa corpului de clădire...

- ... Ai observat cum a căzut băiatul tău pe gânduri?

- Da, şi-mi place să cred că s-a gândit la cumpărăturile pe care le-a văzut.

- Păi să ştii că exact la asta s-a gândit! Că n-avea cine să te aprovizioneze, de vreme ce eu şi taică-tu am stat lângă el toată ziua! Iar dacă venea Mihai, îţi aducea cinci kile de portocale, dar nimic cu gluten!

- Îmi place să cred că i-a mai adunat un punct...

- I-a adunat mai multe, crede-mă! Ai un băiat foarte isteţ şi foarte cumpătat. Calculează bine puncte...

- ... Am aflat că a plâns.

- Cine ţi-a spus?

- Am eu un spion de încredere, a cărui identitate n-o voi dezvălui nici dacă mă ameninţi cu renegarea. La ce ochi roşii şi umflaţi am văzut adineauri, tind să cred că n-am fost dezinformat...

- Păi să ştii că imediat cum am ajuns, s-a dus în dormitor pe motiv că e obosit şi vrea să doarmă.

- Şi e evident că n-a închis un ochi. Te rog, diseară fă-i griş

cu lapte şi miere, că-i place mult; şi bate-l la cap să-l mănânce cald, ca să-l ia somnul. Şi să nu mai plângă.

- Bine că mi-ai zis.

Îşi aprinse o ţigară... şi zâmbi:

- Şi altceva ce-aţi mai făcut?

- Păi, când am plecat de dimineaţă de la spital, am fost întâi la voi acasă. Am verificat apa, gazele... ştii tu! Şi-am vorbit cu administratorul, să stea cu ochii pe uşa voastră.

- N-are rost - că mâine mă externează.

- Serios? Pe pariu că mâine noapte tot aici eşti?

- De ce crezi asta?

- Pentru că nu te interna de la început, dacă n-avea nişte suspiciuni apropo de capul tău!

- Mamă, fă cumva să mă externeze! Că-mi vine să mă urc pe pereţi p-aici!

- Poate că e mai bine totuşi să rămâi sub observaţie medicală! Că doctorul nu-i nebun, să te ţină aici doar ca să aibă cu cine face conversaţie!

Se aplecă mult spre ea şi scrâşni printre dinţi:

- Şi Renata are nevoie de mine! Ştii ce face mai nou? Se uită la ceas, vede că e ora la care veneam de obicei la ea şi se întoarce spre Carina! Şi-o întreabă: "Tati?"! Iar Carina inventează scuze pentru absenţa mea şi plânge-n baie!

Mama lui nu mai spunea nimic... Oftă greu:

- E ora la care treceam de obicei pe la ea...

- ... Ai discutat ceva despre divorţ cu Denisa?

- Da. Fiecare îşi păstrează maşina şi contul. Iar casa se împarte la doi şi, imediat după divorţ, se valorifică.

- Şi ţie-ţi convine?

- Da.

- ... Păi cum adică, îţi convine? Că tu ai plătit toate dările casei!

Se aplecă din nou spre ea, ca să-i şoptească cât mai încet:

- Ea câştigă vreo 600 de euro; eu am depăşit 3.000. Şi n-am fost deştept, să-ţi deschid un cont şi să-ţi fac nişte viramente mici şi dese; aşa că las-o cum a picat.

Reveni pe bancă, amintindu-şi că Fabian putea să iasă din clădire din clipă-n clipă:

- Şi-aşa, înţelegerea e pur verbală. Abia după ce-o pun pe hârtie, o semnăm amândoi şi-o depun la tribunal, o să încep să cred că e adevărată. Până atunci, totul începe cu "poate".

- Ai dreptate. Sigur nu vrei să încerc să discut cu el?

- Nu - şi insist să nici nu te-apuci să-i baţi vreun apropo! Spionul meu spune că momentan conduc competiţia. Nu mă detrona tocmai tu, bine?

- Bine. Dacă zici că spionul ăsta e de încredere...

Aprobă şi-i zâmbi lui Fabian. Băiatul lui tocmai ieşise şi se apropia de el. Şi părea ceva mai liniştit... Îi făcu loc lângă el pe bancă:

- Ai reuşit să intri?

- Da. Şi doarme, într-adevăr. Au împachetat-o în bandaje...

- Păi e normal, să ştii!

- Ştiu. Mi-a explicat asistenta de la chirurgie plastică. I-au dezinfectat rănile, au cusut zgârieturile mai adânci şi-acum o ţin acolo, sub observaţie, ca să nu se infecteze.

Aprobă, că el unul habar n-avusese de ce-o ţineau la reanimare... Îl ciufuli uşor:

- Şi-n rest ce-ai mai făcut?

- Nu prea multe... M-am tot gândit...

Aoleu! Ajunseseră deja la discuţia aia?

- Zici că tu te externezi poimâine?

- Dacă o conving pe buni Gloria să vorbească cu medicul, mă externez în maximum jumătate de oră.

Yes! Reuşise să-l facă să râdă! Îl trase lângă el şi-i şopti la ureche:

- Te rog să nu te mai gândeşti la toate relele care se pot întâmpla de-acum încolo. Suntem în spital, adică în apropierea medicilor; n-are ce să ni se mai întâmple rău.

Fabian aprobă cu capul.

- Aşa că te rog să te liniştеşti şi să te odihneşti. Noi o să dormim pe rupte aici; iar mâine, când ajung şi eu acasă, discutăm şi restul. OK?

- OK.

- Promiţi că n-o mai îngrijorezi pe buni Gloria?

Obţinu un nou zâmbet şi o nouă aprobare cu capul. Se întoarse spre mama lui:

- Te rog frumos, îmi aduci tu bomboanele de sus?

Mama lui sări în picioare şi se repezi spre clădire! Oof... Îşi trase iar băiatul aproape:

- Te-a sunat?

- Cine?

- Ştii tu...

- ... Aa, da. Imediat cum am închis cu Nuţu, m-a sunat. Era îngrijorată, că aflase deja...

- Şi aţi stabilit o întâlnire nouă?

- Nu; încă nu. Am stabilit să vorbim pe mess.

- Şi cum tu stai la buni iar calculatorul e acasă, eu zic s-o suni. Sau să-i dai măcar un SMS!

- O să-i dau...

Îşi trase băiatul în braţele lui. Mm, ce bine era aşa...

Tatăl lui fuma, la vreo trei-patru metri de ei. Şi observă, pe lângă el, o pereche de ochi care-l priveau lung...

Stop! N-avea voie să se încrunte! Dacă Fabian observa de ce se încrunta el, chiar că făcea una nefăcută! Băiatul lui înţelesese că prietena şi prietenul bântuiau prin spitalul ăla abia atunci când înţelesese cine-i putea aduce lui mâncare, ţigări şi reviste cu jocuri! O întâlnire cu Eduard acum, când Fabian era supărat fleaşcă iar Denisa era la reanimare împachetată în bandaje, era de evitat. Aşa că întoarse capul spre băiatul lui... Şi decise să-i dea individului unele indicii apropo de hotărârile importante din viitorul apropiat. Şi din cel îndepărtat. Îl învălui deci pe Fabian în braţele lui, în dragostea lui... Şi-l lăsă pe Eduţu să tragă şi singur concluziile!

Carina

Mămica ei dormea dusă, la perete. Iar Renata sforăia uşor, răsucită toată în pătuţul ei. Trebuia să facă cumva cu sforăitul ăla; o să discute cu pediatra, să o înveţe cum s-o ajute pe Găluşcă să se subţieze un pic. Că era cam rotofeie - şi nu era sănătos pentru ea!

Deci Fabian înţelesese cine-l vizitase pe Nicolae. Şi nu comentase; doar căzuse pe gânduri, calculând poate că nu-i adusese decât o pâine, sau că - dimpotrivă! - exagerase şi umpluse sertarul ăla cu fructe... Sau că nu-i făcuse o supă de pui, ci preferase să-l "bombardeze" cu mezeluri...

Nuţu spunea că Nicolae era mai bine plasat decât ţăranca, în cursa pentru Fabian. Şi totuşi, Fabian nu ştia nimic despre Renata. O să fie greu... Mai ales atunci când Găluşcuţa o să se agaţe cu braţele de gâtul lui Nicolae şi nu-i va mai da drumul. Fabian se va simţi ca un străin. Şi cum Nicolae era deja parte din familia Găluşcuţei, Fabian se va simţi singur, părăsit...

Mâine, ţăranca va fi adusă în salon fie pe la 3-4 dimineaţa, fie după vizita medicală. Aşa că ea îl va vizita pe Nicolae, cu mâncarea gătită, în jur de ora opt. Se va uita pe gaura cheii, dacă uşa salonului va fi închisă. Iar dacă ţăranca ajunsese înaintea ei în salon, se descurca ea cumva! Fie îl suna pe Nicolae, să iasă pe hol, fie

îi trimitea sacoşa printr-o asistentă... Fie îl invita jos, la o cafea şi-o ţigară şi-i dădea acolo sacoşa... Oricum, nu va risca să fie văzută în spital. Ştia că şansele ca Eduard s-o ştie din vedere erau minime; că individul era descurcăreţ, iar asta însemna că umbla toată ziua şi era pragmatic - adică umbla cu folos, pentru cele două magazine şi pentru plimbat amanta între serviciu şi cuibuşorul de nebunii. Dar exista şi posibilitatea ca amantul ţărăncii să se gândească la nişte probe de divorţ. Şi era riscant, tocmai pentru că era descurcăreţ şi extrem de activ. El avea maşină - o putea deci urmări zi-lumină, fără să-i dea de bănuit...

N-o să se lase văzută pe-acolo. N-o să rişte să o vadă ţăranca şi să prindă tupeu! Individa era uşor nebună, iar Nicolae se cam lăsase călcat în picioare în ultimii 14 ani! Iar dacă afla că nemernica ridicase mâna la Nicolae al ei, o băga ea repejor înapoi, în operaţie! Într-o operaţie mult mai complicată decât asta de azi!

Oftă greu... Trebuia să se culce, dacă voia ca mâine să reuşească să se trezească la şapte şi să împacheteze totul. Voia să treacă şi pe la cuptorul de pâine...

Mâine o să fie rău. Mâine seară, la cinci jumate, Renata chiar o să plângă! Dar poate-o va păcăli cu un telefon dat lui tati... Deşi era cam prea mică să înţeleagă principiile telefoniei mobile... Ce va fi, va fi!

Se urcă în pat şi se înveli. Privea lung tavanul...

Îi era dor de el. Avea însă inima strânsă şi-un ghem mare-mare în stomac. Medicul nu l-ar fi ţinut internat, dacă n-ar fi avut o bănuială. Lovitura aia la cap părea un mizilic cu trei copci; şi totuşi, putea să fie mai mult. Aşa că răbda; strângea din dinţi şi se gândea că mai bine întâzia el 24 de ore, decât să trebuiască să se reinterneze pentru mai multe zile...

26 iulie 2010 - luni

Nicolae

Mm, cât de dimineaţă era! Sincer, ar mai fi dormit; dar ştia că se culcase la opt, şi-acum era şase. Iar dacă dormea mai mult de zece ore, se trezea cu o migrenă nenorocită... Aşa că stătea lungit în pat, cu ochii închişi, şi asculta discuţia asistentelor, de pe hol...

Vocea medicului îl făcu să tresară; se ridică şi ieşi în uşa salonului. Şi fu imediat observat, aşa că bărbatul se apropie, zâmbitor:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Odihnit şi nerăbdător, nu-i aşa?
- Nerăbdător să-mi vizitez domiciliul din acte!
- După tomografie, discutăm şi despre externare.

Aprobă şi se grăbi să primească certitudini:

- Soţia mea cum se simte?
- E bine. Doarme dusă, tot la reanimare. Operaţia a reuşit; totuşi, mă cam îngrijorează coastele.
- Şi cât o să mai rămână acolo?
- Nu ştiu; asta va stabili colegul meu, la vizita de dimineaţă.
- Şi n-aţi putea să ne puneţi o vorbă bună? Băiatul nostru o să vină pe la nouă, cred; şi are 13 ani şi-şi închipuie că mama lui stă la reanimare pentru că nu e foarte bine...
- Atunci, promit că până la nouă o aducem şi pe ea aici.

Bun; era mai liniştit...

- Au revenit ameţelile?

Zâmbea şi nega...

- Stări de rău? Stări de vomă, dureri de cap...

Nega în continuare...

- Atunci ne vedem la vizita de dimineaţă.

Aprobă şi... Şi reveni în salon, în pat. Că era abia şase dimineaţa, vecinii lui dormeau duşi iar el nu putea ieşi ca huhurezul în curte. În plus, trebuia să stea în salon până la vizita de dimineaţă. Că voia să se externeze cât mai repede...

Oare cum se descurcase Carina cu Renata aseară? Micuţa lor ştia să se uite la ceas; şi ştia cum trebuiau să fie aranjate limbile ceasului, ca să vină tati. Se gândea poate că tati venea la ea pentru că ceasul arăta cinci jumate; poate că trăsese concluzia că ceasul se stricase... sau că tati nu mai avea ceas... Îi era pur şi simplu frică s-o întrebe pe Carina ce făcea Renata; îi era frică s-o întrebe ce-i spusese micuţei lor... Ce-i spunea...

Închise ochii şi oftă greu: încă puţin! În august, Renata va fi foarte preocupată cu cele patru camere ale apartamentului; în septembrie, lucrurile începeau să se aşeze... Iar în octombrie se muta şi el. Şi punea toate lucrurile în ordine. Era abia sfârşitul lui iulie...

Carina

Se grăbea teribil. Era şapte jumate deja, iar sacoşa era grea! Urca voiniceşte treptele spre etajul doi şi se întreba dacă ţăranca ajunsese în salon. Ştia că Fabian n-ar fi venit la ora aia nebună - că nu-l aducea mama lui Nicolae la spital la şapte jumate! Marele risc erau deci urletele ţărăncii... Şi avea o singură speranţă - să dea de amantul ţărăncii sus, în salon. Că dacă BMW-ul negru nu era parcat în faţa spitalului, asta nu însemna că insul brunet şi isteţ foc nu putea fi chiar acum la capul amantei lui! Mm, ce bine-ar fi fost! Ce reconfortant! S-ar fi aşezat şi ea pe marginea patului lui Nicolae, cu spatele la ei, şi l-ar fi făcut să strălucească...

Uşa salonului era deschisă. Se apropia şi simţea golul în stomac... Îşi amintea vocea puternică, un pic isterică... Îşi amintea

"mişcarea cu oglinda", văzută în filme hollywood-iene cu soldaţi plecaţi în misiune, şi se întreba de ce nu şi-o amintise acasă, de ce nu-şi luase geanta în care avea pudriera...

Ei, la dracu!

Intră pur şi simplu în salon. Şi nu se obosi s-o caute cu privirea; că nu venise la ea. Din pat, ochii căprui străluceau şi-i aminteau că e iubită mult-mult... Mm, ce sărut!

- Neaţa...

- Neaţa, iubire.

Gata! Acum chiar trebuia să se uite după ea! Dacă el nu-şi mai cenzura cuvintele iar ţăranca îl auzea, săreau scântei! Parcă citindu-i gândurile, Nicolae zâmbi:

- E tot la reanimare.

- Aha. Vizita a trecut, sau să mă aştept să fiu evacuată?

- Încă nu. Cred că ne vizitează pe la opt jumate...

O voce din partea cealaltă a salonului îi anunţă prompt:

- La opt fix. Şi durează cam o oră...

Îşi privi ceasul şi oftă uşor:

- Deci am venit cum era mai rău. N-avem timp să ieşim, iar mama trebuie să plece la Zoe la opt jumate...

- Nu-i nimic; diseară vin eu la voi, cu plăcintă dobrogeană...

Da-da! Ar fi fost bine să fie aşa; avea însă sentimentul că Nicolae nu rămăsese internat doar aşa... ca să aibă ţăranca un tovarăş de discuţie!

- Oricum, ţi-am adus mâncare. La borcan, de data asta. Aveţi frigider?

- Nu-mi trebuie - n-o să împlinească 4 ore în recipientele alea.

Începu să râdă:

- Şi iar am fost "veriga slabă" şi n-am adus nimic pentru micul dejun...

- Stai liniştită - că îmi place supa la micul dejun.

Ei, na! Şi totuşi Nicolae confiscă borcanul cu supă cu găluşti. Şi pâinea caldă. Clătina încet capul, că ştia şi el ce indigestie o să facă de la coca aia caldă... Mm, îi era foame! Ăsta era semn de însănătoşire grabnică!

- Găluşca sforăie, nu?

- Da, şi chiar mă gândeam aseară să discut cu pediatra. Că nu prea e-n regulă sforăitul ăsta.

- Crezi că are o problemă?

- Da; una de greutate. Ceea ce înseamnă că va trebui să-i aduci şi fructe...

Aproba şi înfuleca supa aia cu aşa o poftă... mamă-mamă!

- Pe Denisa când o aduc?

Na, că ridica din umeri! După ce înghiţi, Nicolae o privi lung, cu subînţeles:

- Nu contează - pot să mă cert cu ea la orice oră din zi şi din noapte!

- Ştiu; dar eu nu prea mă pot certa cu ea. Şi nici n-ar fi bine să-i dau subiect de discuţie cu Fabian.

- Aşa că te pregăteşti să fugi, nu?

Aprobă scurt:

- Mama trebuie "să rupă uşa" la opt jumate.

- Şi e deja opt fără zece. Dar lasă, că vorbim diseară, când vin cu fructele.

Aprobă din nou şi-l sărută... Oof, Doamne! Da' dacă-l externa ea acum? Şi-l ţinea în moţul patului, sub strictă supraveghere? Avea o cămăşuţă albă, lungă; se puteau juca de-a pacientul şi sora medicală... Că-i era înfiorător de dor de el şi nu prea se simţea în stare să iasă acum pe uşa aia... Oftă greu şi se ridică:

- Mama trebuie să se ducă s-o ia pe aia mică de-acasă; pe urmă se duce în parc. Mi-a spus, de dimineaţă, că o s-o ţină prin apropierea Pieţei Iancului. E de-ajuns deci să-i dau un telefon - şi în cinci minute e lângă Renata.

Nicolae aprobă scurt.

- Deci, dacă e ceva, mă suni.

- Promit că te sun imediat cum se schimbă ceva aici.

OK! Spre deosebire de sărutul dulce de la sosire, cel de la plecare era amar... Atinse uşor obrazul trist... şi se grăbi spre uşă:

- Pa!

- Pa, iubire!

O făcuse să roşească! Îl certă cu degetul... şi ieşi - că despărţirile scurte erau mai uşor de suportat.

Trebuia "să se topească" cât mai repede din clădirea aia. Şi din curtea aia. Bănuia că amantul ţărăncii era copt tot, la foc mic. El nu intrase la reanimare, că nu era nici magician, nici vreo musculiţă mică. Avea doar veşti medicale; dar alea erau reci şi mult prea tehnice. Ştia deci că individul bântuia pe-acolo, prin curtea şi pe holurile spitalului. Şi poate că avea, într-adevăr, destul bun-simţ ca să nu urce pe holul de la etajul doi; dar îngrijorarea îi purta paşii pe la parter... Cobora treptele...

Evident! Uite-l chiar lângă uşă, pe dinafara ei - că fuma iar ca locomotiva... Împinse uşa şi ieşi, fără să-l privească şi fără să încerce să-şi ascundă chipul. Îndesă mâinile în buzunare şi porni spre poartă...

Individul avea sentimente pentru ţărancă. Şi ea avea sentimente pentru Nicolae, nu? De-aia erau amândoi, la opt fără ceva, în curtea spitalului Colentina! Ba putea spune că ea era un pic mai liniştită, pentru că o avea pe Renata. Şi avea sentimentele lui Nicolae. El, în schimb, era într-o situaţie nu tocmai de invidiat - că avea nevastă acasă! Şi totuşi era chiar acum la spital, pufăind şi încercând să-şi spună că femeia pe care o iubea, dar care era nevasta altui bărbat, era bine. Şi se va face bine, va divorţa şi-apoi şi el va divorţa şi ei se vor căsători şi vor fi fericiţi...

Ţăranca avea 37 de ani. Individul era mai tânăr decât ea. Presupunea că nevasta lui era mai tânără decât el... Oare individul ăla se gândea la viitor? Oare "îi scăpase" ei copilul individului, acu' doi ani? Să fi fost plecat la ţară, la bunici? Că dacă nu existau haine de copil pe sârmă şi scăunel auto în BMW, asta nu însemna că nu exista nici copilul! Putea fi la ţară, sau în tabără, sau la mama naturală! Individul ăla nu-şi dorea un copil? Da, sigur că-l dorea pe Fabian - că ţăranca venea cu tot cu copilul ei, nu? Dar chiar nu voia un bebe mic, sânge din sângele lui? Când toţi bărbaţii de pe lumea asta îşi doreau, în adâncul sufletului, să aibă un urmaş care să le ducă numele şi ADN-ul mai departe? Oare se gândea că ţăranca termina divorţul în 2011, iar în 2012 vedeau amândoi maternitatea pe dinăuntru? Adică la... 39 de ani? Oare ţăranca plănuia să nască la 39 de ani?

Bufni în râs şi întinse mâna spre portiera taxiului: daa, individa aia chiar plănuia să redevină mamă la 39 de ani! Abia aştepta să se îngraşe iar ca o orcă, să-şi vomite maţele şi s-o doară şalele tot trimestrul trei! Şi-apoi, trepida toată de nerăbdare să alăpteze şi să şteargă bebe-ul la cur! Taximetristul o privea lung şi bănuitor, pentru că mai avea un pic şi-i leşina de râs pe bancheta din spate... Îi făcu semn să întoarcă şi spre în spate, spre Obor, şi încercă să tragă aer în piept - că o dădea jos omul ăsta şi întârzia mămica ei la Zoe!

Nicolae

Tresări şi se grăbi să se ridice din pat - asistentele tocmai trăgeau targa în salon... Aoleu! Da' chiar trebuise s-o "împacheteze" în halul ăla? Era toată un bandaj alb-alb! Ochii erau închişi; oare dormea?

- Domnul Răduţ?

Aprobă şi se grăbi să strângă mâna bărbatului în halat alb.

- Am dezinfectat-o şi-am cusut-o acolo unde a fost cazul.

Nu s-a infectat până acum, iar şansele să se infecteze de-acum încolo sunt mici. Are, oricum, tratament cu antibiotic. Dar mă îndoiesc că vor apare complicaţii.

Aproba de mama focului... Bărbatul îi întinse geanta Denisei:

- În orice caz, ar fi bine să nu se ridice din pat. Mai ales că am auzit ceva despre patru coaste rupte...

Aproba în continuare, că nu prea avea ce zice...

- Când se trezeşte, anunţaţi-mă. Trebuie să-i schimb bandajele, dar nu vreau s-o trezesc special pentru asta.

- Am înţeles. Aveţi cumva rezerve libere? Aş vrea s-o ducem într-o rezervă.

Că el se putea ridica, să iasă cu Carina în curte; dar ei tocmai i se prescrisese repaus total, iar Eduţu sigur făcea opturi prin curte!

- Rezerve există; dar, din câte ştiu eu, sunt toate ocupate. Cum se eliberează una, vă anunţ.

- Bun. Vă mulţumesc mult!

- Bine că aţi fost inspirat şi-aţi ieşit de pe şosea! Că dacă vă ciocneaţi frontal, nu mai vorbeam acum de la egal la egal...

Medicul zâmbea şi arăta poziţia verticală. El nu prea zâmbea, că numai el ştia ce gândise în clipele alea...

- Deci mă chemaţi când se trezeşte.

Aprobă din nou, iar medicul ieşi. Se întoarse...

La ce dracu îi trebuise ei trandafirul ăla? Nu-şi putea lua unul de la Obor? Sau de la piaţa de flori? La urma urmei, era de-ajuns să dea nişte telefoane - şi îl găsea gata plantat în curtea noului ei domiciliu! Ce dracu fusese în capul ei? Se aşeză pe marginea patului lui: probabil observase mutra lui lungă, nemulţumită, şi-şi impusese să-l calce pe nerv până la final! Denisa se schimbase mult, de când spusese "Da" şi până în prezent. În ultimii patru ani, schimbarea se accentuase. Şi parcă se accelerase un pic. Eduţu o schimbase? Nu; prezenţa lui Eduţu o făcuse pe ea să se schimbe. Că omul ăla avea bun-simţ; Denisa se dezbărase de el în ultimii patru ani...

Îi pansaseră capul de parcă o operaseră pe creier. Doamne, când o s-o vadă Fabian... Îi venea s-o trezească el acum! Ca să-l cheme pe medic şi să-l roage s-o despacheteze! Şi s-o lase despachetată! Avea el grijă de operaţii! Se angaja să stea numai lângă ea, cu spirtu'-n mână, şi s-o dezinfecteze non-stop! Dacă o vedea Fabian aşa...

Denisa

Auzea voci. Le auzea din ce în ce mai tare. Fusese linişte până acum. Dormise bine. Se simţea amorţită, simţea o durere surdă de spate... Vocile deveneau tot mai puternice...

Gata - trebuia să se trezească! Se simţea de parcă dormise o veşnicie! Deschise ochii.

Tavanul era alb. Alb murdar. Şi peretele era la fel de murdar. Vedea nişte semne de ţânţari... Da' unde era?

Dădu să întoarcă capul spre dreapta - dar nu se mişcă decât un centimetru, maxim doi, pentru că mişcarea aia îi produsese o durere îngrozitoare! Simţise de parcă gâtul răsucise capul, dar pielea rămăsese pe loc! Şi pielea, şi părul! Şi ce dracu avea pe cap? Ridică încet mâna dreaptă... Un bandaj! Era bandajată toată! Aoleu! Da' ce văzuseră la operaţie? Că parcă o operaseră, nu? Făcuse deşteptul de Nicolae accident - şi ajunseseră la spital...

Brusc, o siluetă îi apăru în faţa ochilor; un necunoscut rosti, pe un ton coborât:

- Vedeţi că s-a trezit...

Cum? Ridică capul de data asta şi îl întoarse spre stânga. Şi gata - adio linişte! Nicolae tocmai se apropia de ea:

- Neaţa. Cum te simţi?

Cum se simţea? Îl vedea aplecându-se... Ce făcea acolo, deasupra ei? N-avu timp să-şi răspundă la întrebare, pentru că îl văzu aşezându-se pe patul de lângă ea:

- Doare rău? Vrei să le zic să-ţi aducă un calmant?

Acum, că-i adusese aminte, chiar că reîncepuse s-o doară! Mârâi printre dinţi:

- Ăştia m-au operat la coaste, sau la cap?

- Coastele nu se operează; alea se vindecă în timp. Te-au operat pentru zgârieturi.

Pentru rănile de la trandafiri? Erau nebuni!

- Am înţeles că pe ici-pe colo te-au şi cusut...

- Ştiu! Da' cu capul ce-au avut?

- Păi să ştii că ţepii ăia au ajuns mai peste tot! Arătai de parcă te împuşcaseră 10 vânători, cu arme cu alice...

Şi iar îşi amintea că nu fusese în stare să ţină de covrig...

- Am încercat să-ţi obţin o rezervă, dar toate sunt ocupate. Medicul mi-a spus că mă anunţă dacă se eliberează vreuna...

Nu aprobă, că nu putea! Dar, în principiu, era de-acord...

- Mi-a spus să-l chem când te trezeşti, pentru că trebuie să-ţi schimbe bandajele. L-am chemat. Te rog, spune-i să nu te mai împacheteze chiar în halul ăsta dacă nu e neapărată nevoie. Fabian a fost aseară pe-aici şi s-a speriat serios când a auzit că eşti tot la reanimare. L-a luat asistenta şi l-a dus până acolo, să te vadă şi să se convingă cu ochii lui că n-ai păţit nimic grav. Dar dacă te-a văzut bandajată în halul ăsta, îmi dau seama de ce-a plâns...

OK, bine că-i spusese! Nicolae o privea şi zâmbea slab.... Zâmbea "ca la BCR" - uşor amabil. Aştepta reacţia ei... Mârâi printre dinţi:

- Cât e ceasul?

- Aproape zece.

Aşa se explica durerea cruntă de stomac - îi era foame... Medicul intră în salon:

- Bună dimineaţa! Cum se simte pacienta mea?

- Foarte împachetată. Nu puteţi să-mi puneţi nişte plasturi?

I se zâmbea cu candoare. Evident, pusese o întrebare tâmpă - că dacă o înfăşuraseră aşa, n-o făcuseră fiindcă voiau să scape de stocul de pansament! Bărbatul se aşeză lângă ea:

- Trebuie să schimbăm bandajele. O aşteptăm pe doamna asistentă, cu calmantul - că o să doară...

OK! Încercă să rostească cuvintele cât mai corect:

- E grav?

- Nu e grav; dar e un număr mare de răni, răsfirat pe o suprafaţă mare. Capul aş putea să-l las nebandajat; n-am vrut să vă tund, aşa că ar fi mai bine să nu transpiraţi. Dar în rest, n-am ce vă face: bandaje...

OK, asta e! Altceva o interesa pe ea acum:

- Or să rămână semne?

- Dacă respectaţi întocmai sfatul medicului, or să rămână semne puţine şi mici.

"Pe faţă?" Îi venea să urle întrebarea aia; dar nici măcar n-o şoptea, pentru că presimţea nişte bombănituri de pe patul de alături... Asistenta se opri lângă ea, înarmată cu o seringă, iar medicul se ridică. Îl văzu aducând un paravan... Aa, îi puseseră branulă! Nici nu observase...

- Bun; şi-acum ia să vedem ce ispravă am făcut...

Aştepta; începuse deja s-o doară, dar îşi impunea să strângă din dinţi şi să nu scoată un sunet! Ca să nu-i dea lui Nicolae satisfacţie!

Nicolae

Avea un presentiment urât de tot. Presimţea că se vor părui chiar acolo, în salon, în faţa a şase străini. Şi n-avea rezolvare la asta. Denisa era "la pământ" din toate punctele de vedere; era

imobilizată în pat, lângă patul lui, era bandajată toată, era nemâncată, se gândea că or să-i rămână semne... iar Eduţu probabil că-i adusese flori şi inimioare de ciocolată. Aşa că el o să-i ofere supă de pui şi pilaf; şi cum era evidentă "aritmetica gătitului", ea o să-l înjure bine. Şi-o s-o înjure şi el. Şi în zece secunde ajungeau la păruială...

Aoleu, începuse să geamă! Probabil că se lipiseră bandajele alea... La dracu! O auzea plângând acum! Şi-i părea rău, în momentele alea, că nu avea numărul de telefon al lui Eduţu; l-ar fi chemat sus, s-o ţină de mână. O cunoştea bine; ştia că Denisa simţea nevoia să se simtă iubită, în asemenea momente extrem de dureroase. Dacă ar fi fost şi Eduţu acolo, poate că ar fi suportat mai uşor...

Se tâmpise oare? Că era soţul ei, legal, de vreo 14 ani - şi tocmai se gândise să-l cheme pe Eduţu, să-i ţină nevasta de mână! Dar o înţelegea. Şi cum negociaseră deja termenii divorţului, parcă se simţea mai împăciuitor, mai înţelegător...

Denisa plângea de cinci minute deja...

Asistenta ieşi de după paravan; profită de mişcarea cârpei albe...

Dumnezeule mare! Nu-şi imaginase că era chiar aşa de grav! Adică chiar aşa de rănită! Nevasta lui... Nevasta lui era roşie toată! Şi plină de vânătăi şi de coji maronii! Abia acum îşi dădea seama...

Plecă privirea spre sudoku. Şi încercă să nu mai ridice ochii de la cifre - chiar dacă nu mai încerca să le "socotească". Nu mai putea s-o privească; rănile alea îl făcuseră să se zgribulească...

Asistenta trecea pe lângă el... Se simţea ca un nemernic... Era bărbatul ei, dar nu o ţinea de mână... Ar fi putut să se ducă măcar acum s-o ţină de mână - dar ştia că ar fi auzit urlete isterice. În plus, exista riscul de a-i da idei greşite apropo de divorţ. Prefera să rămână în pat, în rolul nemernicului. Diseară, el oricum se externa. Şi nu-i păsa ce credea medicul despre el, sau despre ea, sau despre mariajul lor. Colegii de salon ştiau adevărul încă de ieri... Şi nu-i păsa nici măcar de ei - deşi erau cam vorbăreţi...

Medicul tocmai spusese că rănile se prezintă foarte bine. Şi că nu se infectase nici măcar una, semn că vindecarea va fi scurtă şi uşoară. Ea nu era foarte sigură de asta; ea îl tot întreba despre cicatrici...

Se ridică şi-şi luă bomboanele şi ţigările. Şi se grăbi să iasă - dacă Eduţu era jos, o să-i facă semn să urce. Şi-o să-i strecoare, printre dinţi, etajul şi salonul - că făcuse 13-14 pe-acolo, în ultimele 24 de ore, şi sigur se pregătise să facă pe balaurul la tribunal, la înfăţişările Denisei!

Înpinse uşa şi ieşi, scanând pârculeţul cu privirea. Numai că nu-l vedea pe-acolo. Şi simţea că-i pare rău... Şi se întreba dacă se tâmpise totuşi, sau era doar pămpălău...

Denisa

Doamne, cum o durea! Muierea aia îi făcuse un calmant, sau îi injectase nişte glucoză şi mizase pe efectul Placebo?

Nu-şi dăduse seama până acum cum fusese contactul cu trandafirul. O duruseră foarte rău coastele, iar doctoriţa de la SMURD probabil că-i făcuse o morfină. Nu simţise durerea de la nivelul pielii, al muşchilor...

Toată partea stângă era o rană. O rană imensă, roşie ca focul, "pătată" cu coji maronii de sânge şi zeamă - că o unseseră cu multe zemuri probabil, de reuşise să nu se infecteze... Pe obraz avea doar două zgârieturi; dar urechea era ferfeniţă, ca dealtfel şi pielea de pe partea stângă a capului. Şi umărul stâng, braţul, subraţul, spatele... Toată jumătatea ei stângă. Asistenta îi explicase că airbagul făcuse mare parte din "daună" - că înfipsese practic trandafirul în ea. Ea însă nu era foarte sigură de asta. Ea ştia că trandafirul ăla fusese o exagerare... Ea ştia că avea nevoie de medicamente pentru menopauză, sau măcar de-un siropel contra prostiei... pentru că se gândise să planteze trandafirul ăla în curtea noii ei locuinţe, dar încă nu luase o coală de hârtie, să-şi noteze trei telefoane de avocaţi. Planificase deja o căsuţă la curte, dar Eduard habar n-avea de calculul ăsta...

Aoleu, Eduard! Cât dracu era ceasul? Şi unde era geanta ei? Întoarse capul spre patul lui Nicolae... Nu era acolo. Probabil c-o pitise, ca să-i facă ei în ciudă! De fapt, ea nu voia geanta, ci mobilul; dar îşi amintea că pusese mobilul în geantă şi avusese geanta în poală în ambulanţă. Mobilul ei era...

- Vă trebuie ceva?

Unul dintre pacienţii din salon se ridicase şi se apropia chiar acum de ea. Încercă să zâmbească un pic:

- Vedeţi pe undeva pe-acolo o geantă bleo?

- L-am văzut pe soţul dvs. băgând-o în sertar. Vreţi să v-o dau?

"De ce dracu crezi că întreb de ea - ca s-o pozez?" Aprobă cu capul, că insul era, la urma urmei, amabil... Bun!

- Mulţumesc.

O deschise... Yes! Mobilul era înăuntru! Se grăbi să-l scoată... Mai avea baterie, deşi "contorizase" 20 de apeluri - şi toate erau de la Eduard... Oftă greu, băgă codul şi apăsă butonul verde. Sună doar o dată; Eduard răspunse, pe un ton grav:

- Neaţa.

- Neaţa.

- Cum te simţi?

- Rău; mă doare de-mi ies ochii.

- Le-ai spus să-ţi facă un calmant?

- Da, şi mi-au făcut. Dar tocmai mi-au schimbat bandajele...

- Şi le-au dezlipit cu tot cu carne, presupun. Ce-au spus medicii?

- Că nu m-am infectat, aşa că mă vindec repede. Unde eşti?

- În curtea spitalului.

Poftim?

- Poftim?

- Păi tu crezi că m-am clintit de-aici, de ieri, de dimineaţă?

Cum adică? Eduard nu-i mai aşteptă exclamaţia de uimire:

- Credeai că plec de-aici înainte să te văd?

Oof, Doamne! Doamne, omul ăsta o iubea de-adevăratelea! Iar ea... Ea nu ştia ce să zică...

- L-am văzut ieşind, acu' vreo zece minute. Pot să urc? Ţi-am adus mâncare, fructe...

- Sigur că da!

- În două minute sunt lângă tine.

Şi-atât - îi închisese. Păi nu voia să ştie etajul şi salonul?... Zâmbi slab - că Eduţu ei ştia deja etajul şi salonul. Îl ştiuse probabil din clipa în care ea ieşise pe uşa reanimării! O iubea mult...

Nicolae

Zâmbea slab. Îl observase încă de când ieşise din maşină - stând pe bancă şi pufăind, scanase cu privirea bulevardul şi văzuse BMW-ul negru parcat chiar în faţa clădirii. Eduţu coborâse de la volan, luase mănunchiul de sacoşe şi-acum se grăbea al dracului de tare, cu ochii-n asfalt... Păi să-l calmeze un pic, nu? Îl lăsă să treacă pe lângă el şi rosti calm, clar şi îndeajuns de tare ca să fie bine auzit şi înţeles:

- Nu te grăbi.

Hm; se aşteptase la reacţia aia! Paşii încetiniseră. Întoarse un pic capul, dar nu ca să-l vadă, ci ca să ştie şi el că lui i se adresa:

- O sun, dacă vine Fabian.

Şi cum nu aştepta un răspuns, reveni spre gardul spitalului. Iar paşii îşi reluară ritmul alert. Eduţu avea toate doagele la locul lor şi era isteţ. Iar asta însemna că nu se vor părui la tribunal - nici chiar dacă Denisa îi cerea expres "să-l ciufulească" un pic...

Scoase telefonul şi selectă numărul Carinei. Suna...

- Da, iubire!

- Ce faci, iubire?

- Uite, sunt cu Renata, cu mama şi cu Zoe în parc.

- Aa, aţi ieşit împreună...

- Da; în caz că mă suni, să pot să ţâşnesc spre primul taxiu...

Începu să râdă - era teribilă... Şi Carina râdea... şi-şi continua ideea:

- ... să smulg clientu' din maşină şi să mă avânt în locu' lui! Nu?

- Stai liniştită, că încă nu e cazul.

- "Încă"?

- Au adus-o în salon şi s-a trezit.

- Şi v-aţi contrat aşa, scurt, de dimineaţă...

- O doare; e normal să fie ţâfnoasă. Dar dacă sare calul, o s-o penalizez prompt.

- Mi se pare normal. Dar să ştii că mi se pare mai normal să-i iei o rezervă şi s-o ţii în ea.

- I-aş lua, dar sunt toate ocupate. Am trecut-o deja pe listă, în caz că se externează cineva...

- ... Ce să zic; încearcă să fii împăciuitor!

- O să încerc; dar nu prea tare, că azi vine Fabian pe-aici...

- Şi vrei tu neapărat să vă certaţi pe sub nasul lui?

- Nu, dar aş avea nevoie de nişte motive zdravene ca să-i spun băiatului unele lucruri. Pentru că ea e împachetată toată în bandaje şi pare foarte grav rănită. Eu am un pansament în cap şi-o încheietură care nu prea mă mai doare...

- Stai liniştit; că nu cred că-l influenţează cu ceva aspectul exterior.

- Ştiu; dar simt nevoia unui motiv de ceartă. Fabian suferă, dar nu vrea să discute despre divorţ. Aşa că vreau să-i forţez mâna un pic - că stă singur în dormitorul bunică-sii şi trage concluzii. Nu trebuie să tragă concluzii greşite...

- Eu zic totuşi să nu te grăbeşti. Dacă faci azi tomografia, poate te externează; şi-o să-l ai acasă, în mediul lui, în linişte...

- Ai dreptate, ce mai! Tocmai am monologat cu Eduţu.

O secundă de tăcere... şi-un fel de erupţie verbală:

- ... Ce-ai făcut?

- Am monologat cu el - că n-a replicat nicicum la monologul meu.

- ... Păi cum ai monologat cu el?

- Mi-am luat ţigările şi bomboanele şi-am ieşit la aer curat. Ştiam că vrea să-l sune... Şi-a recuperat geanta şi mobilul şi l-a chemat, cu sacoşele. Eu stau chiar pe prima bancă de lângă clădire; iar el venea cu pas hotărât şi privirea-n pământ, chitit probabil să lase sacoşele jos şi să mă bage în operaţii complicate...

- ... Şi ce i-ai zis? Spune odată!

- L-am lăsat să treacă şi i-am zis "Nu te grăbi.". Şi cum a încetinit pasul dar n-a zis nimic, am adăugat: "O sun, dacă vine Fabian.".

Două secunde de gândire... şi-un chicotit:

- Iar el ştie acum că nu eşti nici absurd, nici bolnav cu nervii. Iar dacă ea urlă şi ţipă şi-i spune "Eduţu, muşcă-l!", el ştie că nu e cazul - şi-i aduce ei un calmant şi-un pahar cu apă...

Râdea, amuzat de "Eduţu, muşcă-l!":

- Exact. Sunt liniştit, deci. Mă pregătesc să-l caut pe medic şi să-l întreb ce mai face tomograful ăla, dacă nu cumva se plictiseşte singurel - că m-aş duce să-i fac o vizită, ca să mă externeze...

- Dar trebuie să mai întârzii un pic, nu?

- Exact. Nu neapărat din motiv de Eduţu; dar îmi face bine să vorbesc cu tine...

- Nu vrei să vorbeşti şi cu Renata?

Se întoarse spre uşa clădirii... Nu, nu stătea bine acolo! Se ridică şi porni spre cealaltă bancă - cea de pe care vedea şi uşa, şi aleea pe care va veni Fabian:

- Ba da; dă-mi-o la telefon.

Auzi clar strigătul Carinei:

- Renata! Hai repede la telefon! Hai să vorbeşti cu tati!

Auzea Găluşcuţa ţipând din ce în ce mai tare:

- Tati! Ao tati!

O aştepta, că venea în fugă de la tobogan probabil... Două foşnete şi-un ţipăt:

- Tati!

- Bună, Renata!

- Tati!

- Ce faci tu? Eşti în parc?

- Pac!

- Şi te joci cu copiii?

- Copiii!

- Şi mami ce face?

- Mami!

Evident, era prea agitată ca să-l înţeleagă - ea repeta ceea ce auzea, fericită că vorbea cu tati! Aşa că decise să încerce ceva nou:

- Renata, te iubesc!

- Ubesc! Pupi tati!

- Pupici, Renata!

- Pupi tati!

- Daa, şi tati te pupă!

Şi-i trimise un pupic. Fetiţa lui îl pupa acum repede-repede, de multe ori...

- Renata!

- Tati pupi Enata!

Na, că mai voia! OK! O pupa sonor, cu ochii când la alee, când la uşa spitalului... Carina spunea ceva; nu înţelegea ce, dar nu mai conta - că Renata lui râdea... Brusc, Renata ţipă:

- Paa, tati! Fii cumite!

- Sunt foarte cuminte! Paa, Renata!

Iar vocea subţirică îl asurzi din nou:

- Gata, mami!

Oo, asta era o chestie nouă! Nu-i mai închidea în nas! Cum de uitaseră degeţelele grăsune să apese pe butoane? Carina râdea:

- E extrem de fericită!

- Cred şi eu - la câte tone de pupici am schimbat...

- Fabian când vine la voi?

- Păi nu cred că-l aduce mama înainte de ora 11.

- Aha! Păi să ştii că e unşpe fără cinci.

- Deci trebuie să scanez cu atenţie aleile pe-aici - că n-aş vrea să aflu că i l-a prezentat azi. Şi-aşa, arată groaznic...

- ... Cine, Eduţu?

- Nu, Denisa. E roşie toată, are vânătăi serioase şi e plină de coji.

- Normal; dacă zici că era ditamai tufa...

- Un trandafir de aproape un metru înălţime. Şi nu de-ăla cu flori mici; de-ăla cu flori mari, catifelate.

- Mm, de-ăla cu ţepii ăia mari care nu se rup?

- Exact.

- Nefericită alegere!

- Asta e!

- Aoleu, o să cadă de-acolo! Hai, că trebuie să

- Fugi!

Şi-i şi închise, ca să o lase să se ducă după Renata... Na - că acum o să stea cu grijă! Dar trebuia să aibă încredere în ea - Carina era o mămică perfectă pentru Renata lor.

Păi să-şi mai aprindă o ţigară, nu? Că-i spusese lui Eduard să nu se grăbească! În plus, dacă ei apăreau acum, o să le spună că Denisa era la pansat; şi-o să-i ţină pe banca aia îndeajuns de mult ca să nu fie nevoit să o sune. Avea sentimentul că, dacă îi arăta

individului ce soi de om era, se puteau înţelege omeneşte.

Denisa

Privea lung uşa; aştepta... Aştepta - şi simţea că-şi pierde răbdarea... În sfârşit! Eduard intră şi se repezi la ea:

- Oof, Doamne!

Sacoşele sfârşiră pe podea; în secunda imediat următoare, patul se lăsă iar el încercă s-o îmbrăţişeze cumva fără s-o mişte foarte mult... Ba, la dracu! O să suporte durerile alea! Că nu mai putea! Ridică deci mâna dreaptă şi-l luă de gât. Palmele lui o ţineau, uşor de tot, de umeri...

Simţea că omul ăla era al ei - tot, neciuntit şi necondiţionat de ceva sau cineva. Era pur şi simplu al ei! Şi-o iubea şi-o voia toată a lui... Îi apăsă uşor capul pe umărul ei - că şi ea era a lui. Acum ştia. Acum simţea că şi ea era a lui. Toată!

Stăteau aşa, îmbrăţişaţi... Eduard îşi trase scurt nasul:

- Gata, că-mi vine să plâng!

Serios? Îi dădu drumul - nu putea să-l ţină o veşnicie acolo, nu? Ochii lui erau fericiţi; ochii lui erau ciudaţi... Da' ce se întâmplase? Eduard îi sărută mâna şi zâmbi:

- Ţi-am adus mâncare!

Bun! Perfect!

- Pentru micul dejun, ţi-am luat perle de brânză cu smântână. Ai voie brânzeturi, nu?

- Cred că da. Nu mi-au zis ce n-am voie să mănânc, aşa că...

- Şi smântână. Şi jambon - şi ţi-am fiert şi nişte ouă...

OK! Era foarte emoţionat, scotea pachete şi pacheţele de-acolo de parcă trebuia să descarce şi să plece cât mai repede...

- Şi-ţi pun prânzul în frigider, bine?

- Mai bine pune-l în sertar - să nu se răcească foarte tare...

- Ai dreptate. Deci: supă de pui...

Un borcan plin-ochi, din care trei sferturi erau doar pui şi cartofi...

- Tocăniţă...

Un alt borcan plin-ochi...

- Şi ţi-am adus şi chec.

Şi chec? Un chec întreg chiar! Şi nu era într-un ambalaj de Mega, sau de Angst, sau de Titan; era într-o folie alimentară! Şi era evident că nu fusese copt într-un cuptor de sereleu...

Îl privea lung acum... Îl privea şi-şi dădea seama că nu-l putea întreba chestia asta... Şi nici nu voia să ştie ce rudă de-a lui se internase recent în spital; nu voia să ştie cum de balena gătise pentru ruda aia, dar nu simţea nevoia să vină s-o viziteze la spital... Eduard începu să râdă:

- OK; îţi spun, dar promiţi să nu râzi?

Aprobă, în virtutea inerţiei - oricum nu prea putea să râdă pe tema asta! Eduard se aplecă un pic, ca să şoptească numai pentru ea:

- Pe la unşpe, aseară, m-am căznit şi-am reuşit să intru la reanimare. Şi când mi s-a spus că eşti sub sedative şi dormi, mi-am dat seama că n-are rost să insist să te trezească. Aşa că am gonit la amicul meu şi-am luat cheia de la Romană.

Doamne, cât de idioată era! Îşi închipuise că Eduţu ei o pusese pe balenă să gătească pentru un... verişor care tocmai se operase de... hernie!

- Şi-am trecut pe la un non-stop şi m-am aprovizionat; după care am intrat pe net, de pe telefon, şi-am aflat reţetele complete... Şi abia aştept să-mi spui cum au ieşit!

Aprobă şi întinse mâna spre el - că nu putea să-i spună asta privindu-l în ochi! Eduard o îmbrăţişă uşor... Scăpă un suspin:

- Iartă-mă că m-am gândit la prostii! Dar nu m-a mai iubit nimeni până acum şi... Şi nu ştiu cum e!

- Nu-i nimic; o să te obişnuieşti... în timp...

Da; ştia că se va obişnui, în timp, cu toate! Şi cu un soţ normal, şi cu dragostea normală... Şi se simţea topită de dragostea lui; se simţea "scursă toată". Ciudat, dar asta nu-i displăcea deloc...

- Culmea e că am vorbit cu el.

Poftim? Cu cine? Ce voia să spună?

- Cum adică?

Eduard îi dădu drumul şi scoase un pachet de farfurii de unică folosinţă. Îşi repetă întrebarea, că poate nu înţelesese ea bine:

- Ai vorbit cu Nicolae?

Nu-i răspundea; el îi tăia checul. OK, avea răbdare - pentru că voia să audă totul despre discuţia dintre Eduţu şi Nicolae! Ochii albaştri o invitau să ia o felie... Mm, ce bun era!

- E delicios! Tu faci prăjiturile de-acum încolo!

Eduard începu să râdă:

- OK! Când m-ai sunat, aşteptam în maşină. Şi cum tu ai spus "Sigur că da", am coborât şi-am pornit spre clădire, hotărât să-i plantez un pumn în piramida nazală! Fuma, pe bancă, chiar lângă aleea care ducea la uşa la care voiam eu să ajung...

Deci erau şi bănci în curtea spitalului! Perfect!

- M-a lăsat să trec şi pe urmă a spus: "Nu te grăbi."

- Şi eşti sigur că vorbea cu tine?

- Da; că am încetinit şi am întors capul spre el. A întors un pic capul spre mine şi a adăugat "O sun, dacă vine Fabian".

- ... Asta înseamnă că încearcă să ne adoarmă vigilenţa!

- Ba eu cred că ăsta e un indiciu nepreţuit apropo de divorţ! Va fi unul scurt şi fără complicaţii!

- N-ai vrea să-l vezi cum face atunci când simte că pierde punctele lui Fabian!

- Ce vrei să spui?

- Că joi, înainte de accident, n-a mai trecut pe la ea - a venit direct acasă. L-am găsit citindu-i lui Fabian "Zdreanţă". Iar băiatul îl picta pe Zdreanţă după instrucţiunile lui.

- Atacă în forţă la copil.

- Exact. M-am băgat în momentul lor şi-am pistonat băiatul cu pregătirile pentru botez. Şi până la urmă Fabian a lăsat pensula şi-a pornit calculatorul. După care Nicolae "m-a prins" în bucătărie. Şi mi-a mârâit printre dinţi "Ai grijă", imediat cum m-a luat zdravăn de păr.

Fu de ajuns numai o secundă, pentru ca Eduard să-şi piardă zâmbetul şi să devină stacojiu. Aoleu! Acum se repezea afară, să-l pocnească pe Nicolae! Se grăbi să adauge:

- Nu e un tip violent; m-a lovit o singură dată, atunci când i-am numit iubita "curviştină". Dar e genul de om care răstoarnă munţii când vine vorba despre persoanele pe care le iubeşte; iar pe Fabian îl iubeşte extrem de mult!

- Nu-i mai spune nimic despre ea. Şi nu te mai băga în momentele lui cu băiatul. Am eu grijă de Fabian, OK?

Na, că făcuse alta nefăcută acum! Îl privi lung, îngrijorată deja:

- Ce vrei să faci?

- Să-l aştept pe Fabian în faţa blocului, să mă prezint frumuşel cu numele întreg şi să-i spun unele lucruri!

- Ba te rog să nu faci nimic din toate astea!

- Cum adică?

- N-am să mă mai bag în treaba lui cu băiatul. Dar o să am grijă să am momentele mele cu Fabian. Şi lasă, că ştiu eu ce să-i spun băiatului şi cum să fac să vrea să stea cu noi din octombrie încolo!

- ... Cum adică, din octombrie încolo?

- Păi nu ţi-am spus, duminică în toiul nopţii, că în octombrie sigilăm apartamentul şi ne mutăm care-ncotro?

Vedea în ochii lui că-şi amintea acel amănunt abia acum. Că îl uitase, speriat şi agitat şi îngrijorat pentru starea ei... Zâmbi slab:

- Da' tu de ce credeai că m-am zgâriat în trandafir?

- Chiar voiam să te întreb ce căuta trandafirul ăla în maşină...

Îi făcu semn să se apropie... şi-i şopti la ureche:

- Mă gândisem că o să ne luăm o casă la curte. Aşa mi-ar fi plăcut; să n-avem vecini, să nu ne ascundem de urechile lumii... Să avem o grădină micuţă, unde să ne petrecem serile... Am vorbit, la botez, cu o tipă care înmulţea flori. Şi mi-am imaginat imediat trandafirul roşu, mare, pe care Fabian să-l picteze ziua iar tu să-l cheleşti noaptea, după ce adoarme băiatul...

Eduard nu se clintea de-acolo; Eduard se gândea... Capul brunet se trase un pic, iar ochii albaştri o priviră lung, de la o distanţă obscen de mică:

- Tigroaică mică, tu nu cumva eşti îndrăgostită?

Aoleu! Roşi violent şi plecă privirea spre farfuria cu chec:

- Păi nu ţi-am spus de atâtea ori că da?

- Ba da; dar e prima oară când...

Iar el continua s-o privească de foarte de aproape, de parcă încerca să se convingă că nu-l trombonea... Iar ea roşise şi nu putea totuşi să-l privească... Brusc, Eduard reveni la poziţia dreaptă:

- OK. Te las să mănânci. E unşpe, aşa că în curând o să primeşti o vizită foarte importantă. Eu o şterg; că trebuie să-mi întreb prietenul cât vrea pe casa aia de la Romană.

Aoleu! Aoleu, ce făcuse! Uitase complet că orice vis din mintea ei, odată rostit, devenea poruncă pentru Eduţu ei! Se grăbi să-l contrazică:

- Stai cuminte, că aia e-n centru şi e o avere! Căutăm una la periferie!

- Ba eu pe-aia o vreau! Indiferent de valoarea materială, are o imensă valoare sentimentală...

Râdea, ca un balaur ce era! Şi-o făcuse şi pe ea să râdă... Şi nu-l putea privi, pentru că pur şi simplu nu putea... Eduard îi fură un sărut:

- Pa, iubire! Mă suni!

- Te sun. Pa!

Şi-acum îl privea lung şi se simţea ca o îngheţată aşezată pe soba fierbinte... pentru că Eduard pornise spre uşă, dar mergea cu spatele şi-o topea practic cu privirea aia îndrăgostită...

Şi gata. Plecase. Îi era deja dor de el! De ce plecase? De ce nu rămânea cu ea? Venea şi Fabian, şi i-l prezenta... Că oricum băiatul aflase de existenţa lui! De ce plecase?

Să-l cheme înapoi? Să-l prezinte azi lui Fabian?

... Mai bine nu. Fabian venea cu buni Gloria - şi ştia ea ce să-i spună ca să-l învenineze! Chit că-i spunea lui Sergiu "ce urât a fost din partea Denisei să-şi cheme amantul la spital, sub nasul lui Nicolae! De parcă n-a mai putut aştepta 48 de ore, până se externa!" Ar fi făcut-o să pară o târfă proastă... Iar ea nu putea să constate cu voce tare, la urechile băiatului, că soacra ei nu-i aducea nici un sfert de pâine mucegăită nurorii ei, internată în spital - pentru că nu prea mai era nora ei, nu? Hm...

Nu intraseră zilele-n sac. N-or să poată s-o ţină internată o veşnicie, nu? Nicolae o să se externeze primul; o să-l ducă pe Fabian acasă. Şi prefera să-l ştie pe băiat cu taică-su, care avea un minim simţ al măsurii, decât cu bunica isterică şi chitită împotriva ei! Fabian o s-o viziteze la spital; o să-l aducă Nicolae - că lui sigur îi dădeau două-trei zile de concediu medical...

Bănuia că Nicolae n-o să intre în salon şi o să profite de zilele fără ea ca să-i vorbească băiatului despre curviştină. O să i-o şi prezinte... că nu rata el aşa o ocazie mare! Probabil o să-i scoată pe amândoi la un restaurant. Nicolae avea "sensibilităţi" de-astea, la costum! Aşa că, mâine sau poimâine, ea o să-l întrebe pe băiat dacă o cunoscuse pe prietena lui Nicolae; iar dacă el spunea că da, o să-i spună că vrea să i-l prezinte pe prietenul ei. Şi-o să-i ceară voie să îl oprească la spital - pentru că el venea zilnic la ea. El avea grijă de ea, el îi aducea mâncare şi-o vorbă bună... Fabian n-o s-o refuze. Aşa că ea va organiza prima întâlnire dintre Fabian şi Eduard în curtea spitalului Colentina. Şi vor vorbi despre orice altceva, numai nu despre noua lor familie! Fabian era educat de ea; o să vorbească frumos, o să zâmbească, o să strângă mâna întinsă bărbăteşte spre el... Şi-o să cântărească bine ambele oferte. După care ea se va externa; şi-o să vadă ea ce mai făcea în continuare!

Acum, ca să-i reuşească toată chestia asta, trebuia să-l înfurie pe Nicolae. Să-l scoată din sărite atât de tare, încât "să se ceară" mutat în alt salon! Că nu putea ea să stea cu el în salon! Nu putea să-i spună lui Fabian ceea ce trebuia să-i spună, dacă stătea el cu urechile căscate la şoaptele ei! Şi nici nu putea să-l roage cu frumosul să se mute el - n-avea de ce! El tot încercase să fie amabil azi! Dar... Dar după ce simţise dragostea lui Eduard şi descoperise că nu mai fusese niciodată iubită...

Nicolae

Gata; Eduţu plecase. Ieşise din spital cu ochii la el. Şi cum el nu zâmbise, nici individul nu-şi arătase dinţii - "virase" iute spre poarta spitalului. Probabil că plănuia să treacă şi pe la nevastă-sa, nu? Că era nevastă-sa! Eei...

Se ridică şi porni spre uşă. Începuse să i se facă foame; visa la pilaf, dat fiind faptul că de dimineaţă mâncase supă cu găluşti...

Oare când îi făcea tomografia aia? Că-şi cam pierduse răbdarea! O să treacă pe la camera asistentelor, să le amintească de propria existenţă. Deşi presimţea că în realitate trebuia să treacă pe la un bancomat - că, în funcţie de mărimea şpăgii, se scurta drumul spre analiza aia! O să încerce întâi aşa, "pe uscat". Nu pentru că era zgârcit din fire - că nu era. Dar habar n-avea pe unde era bancomatul din spitalul ăla. În plus, se grăbea sus, la pilaf!

Uşa era deschisă; se opri deci în pragul ei şi le privi lung pe cele trei femei în halate. Fu imediat observat, aşa că zâmbi:

- Domnul doctor spunea ceva despre tomografie...

- Da, ştiu, v-am dus deja dosarul. Dar am primit două urgenţe, aşa că o să mai aşteptaţi puţin...

Aprobă, promiţându-i din priviri o bancnotă cum nu mai văzuse ea demult, dacă-l făcea urgenţă şi pe el! Nu i se întoarse privirea, semn că în spitalele româneşti din anul 2010 lucrurile mergeau doar cu plata în avans... O să se ocupe şi de asta. Când venea Fabian, o să iasă cu el în curte şi-o să caute bancomatul. Şi-o să bage benzină cu aditivi în toate duduicile alea de pe-acolo! Intră în salon.

Denisa suferea. O durea rău! Înghiţea greu checul ăla, că Eduţu era amorezat lulea şi nu-i adusese nimic de băut... Păi, măcar să încerce să fie amabil, nu?

- Vrei puţină apă?

Ochii căprui îl priviră lung; Denisa nu-i răspunse însă. OK! O să treacă peste asta! Luă un pahar de unică folosinţă de la el, i-l umplu cu apă şi îl puse pe dulapul ei. Şi se lungi în patul lui. Acum, nu prea aveau ce vorbi; aşa că îşi luă revista şi începu un joc nou.

Era linişte... Nici vecinii lor de salon nu mai discutau! Da' ei ce-aveau? Oare simţeau tensiunea aia din aer? O văzuseră pe Carina intrând şi ieşind ca vijelia, auziseră discuţia din timpul scurtei ei vizite şi-apoi îl văzuseră pe Eduţu intrând cu sacoşele! Şi cum aritmetica era evidentă... Şi-l cunoscuseră ieri şi pe Fabian...

Farfuria foşni pe dulapul din dreapta lui. Bun, să-i fie de bine! Şi acum, să se certe cu ea şi să se ceară mutat în alt salon, nu? Că poate făcea tomografia mai repede şi-l externau, înainte ca păruiala lor să demoleze corpul ăla de clădire! Luă bomboanele de pe dulap şi se întoarse spre ea:

- Vrei bomboane cu aromă de cafea?

"Sunt proaspete - ieri mi le-a adus Carina mea!" Gura zâmbea, dar ochii o asigurau că gusturile Carinei erau foarte bune... Denisa îl privea lung şi nu spunea nimic... Lăsă bomboanele pe pat şi se încruntă:

- Acu' să nu-mi zici că eu am fost de vină la accidentul ăsta!

- Cum ai reuşit să nu vezi că idiotu' ăla vine spre noi?

Yes! În sfârşit, deschisese şi ea gura! În sfârşit, se certau! Şi-l mutau în alt salon! Ridică doar o sprânceană, sperând ca înţepătura aia să usture mai rău decât rănile făcute de trandafir:

- Dacă nu-l vedeam, Eduţu purta negru acum.

- Serios!

- Foarte serios. Idiotu' a adormit la volan. Şi nu cred că se trezea dacă-l claxonam!

- Şi n-ai găsit altă soluţie ca să-l eviţi?

- Închipuie-ţi că eram îndeajuns de obosit, după botezul şefei tale, ca să nu caut foarte multe soluţii la problema idiotului de pe contrasens!

- Aa, acum eu sunt de vină! Eu şi şefa mea!

- Eu nu sunt de vină, să ştii! Tu ai insistat să plecăm imediat după botez! Deşi şefa ta ne-a poftit să dormim acolo!

Denisa se încruntase toată; acum ridică scurt vocea la el:

- Normal - că nu se făcea să dormim acolo! Ce, noi eram rude cu ei?

- Da' tu n-ai auzit de conceptul de hotel?

- Ba da! Da' tu de ce n-ai deschis gura, să-mi aminteşti de el?

Asta e! O adusese exact unde-o voise! Ridică şi el vocea la ea:

- Pentru că mai aveai puţin şi-mi dădeai cu geanta-n cap, dacă mai insistam să mă odihnesc două ore!

- Ei, pe dracu!

Gata: ea era isterică. Se grăbi să scurteze considerabil cearta aia:

- Că doar aveai treburi urgente în Bucureşti, nu?

Denisa se trase scurt spre dreapta, ca să-l poată privi cât de cât de sus:

- Mă! Tu iar îmi ţii contu'!

- Mai vine Eduţu pe-aici astăzi? Să-i spun să te mai ducă şi prin hoteluri! Că, de când "te ciocăne" în casa mea, te-ai plafonat de tot!

Soţia lui se răsuci scurt, cu o rapiditate şi-o mobilitate care-l lăsă mască! Păi n-avea nişte coaste rupte? Cum putea să facă mişcările alea? Tocmai din cauza acelui sentiment de uimire totală, nu putu reacţiona. Văzu cum mâna ei apucă paharul cu apă şi-l azvârle spre el. Iar lichidul rece îl lovi în plin.

"Ei, păi stai aşa! Că dacă tu faci căcaturi de-astea, am eu ac de cojocul tău!"

Se ridică dintr-o mişcare şi apucă sticla. Deşurubă dopul şi rânji la ea; şi cum nevestica lui cea umblăreaţă ţinea foarte mult la propria înfăţişare, se repezi la ea şi răsturnă sticla deasupra capului. Că poate se infecta - şi nu se mai externa până la divorţ!

Denisa începu să ţipe; văzu cu coada ochiului cum bărbatul din patul de la geam se repede şi apasă propriul buton... Redeveni atent la nevasta lui, care încerca acum să-l apuce - sau să-l lovească - pe orbecăite. Se trase mai în spate, dar se aplecă - pentru că mai erau cam două degete de apă! Şi nu era un om zgârcit...

Bun! Aruncă sticla sub pat şi se trânti pe patul lui:

- Şi-acum te-ai răcorit. Că bănuiesc că te-a pupat, şi erai încinsă rău!

Denisa scrâşni, ţinându-se cu ambele mâini de coastele rupte:

- Şi tot idiot ai rămas - că curviştina sigur ţi-a adus o singură sticlă de apă!

- Nici o problemă - că oricum voiam s-o chem încoace, s-o cunoască Fabian!

- Să-i spui să se spele - să nu vină cu suculeţ pe la bot! Că dacă tu eşti internat azi, ea nu trebuie să-şi piardă antrenamentu', nu?

- Păi stai să-ţi spun! Ea n-are program de "suculeţ" azi! Am trimis-o la magazinul unde vinde Geanina, ca să-i spună fetei să se pregătească de divorţ! Şi să-i spună, bineînţeles, spitalul, etajul şi salonul unde te poate găsi!

Paşii se apropiară de ei, iar medicul lui "tună" la propriu:

- Încetaţi! Ce înseamnă asta?

Îl săgetă cu privirea:

- Că eu n-am ce căuta aici. Mă externaţi, sau scot borcanul cu supă şi i-l pun în cap?

- Vă mut în alt salon.

- Iar dacă-mi confiscaţi supa, dau un telefon şi primesc alt borcan!

Medicul se grăbi să tragă paravanul între ei şi rămase pe partea Denisei. Bombănea ceva pe lângă ea pe-acolo...

Din punctul lui de vedere, îi făcuse un bine! Că transpirase la botezul ăla, de la atâta ţopăială, şi avea nevoie de-un duş! Miorlăia şi ea ceva, printre suspine... Ceva legat de coaste probabil... Medicul porni spre ieşire şi nu-l privi:

- Împachetaţi: în cinci minute vă mutaţi în alt salon.

- N-aţi vrea, mai bine, să-mi faceţi externarea?

- Nu. Iar dacă insistaţi cu externarea asta, vă spun copilului!

Ia uite-l! Şi-acum ieşise, şi-l lăsase mască - pentru că îl amenınţase "că-l spune", ca pe-un ţânc... Râsul Denisei îl dezmetici instantaneu:

- Da' stai liniştit, că eu oricum te spun copilului!

- Abia aştept! Să vezi ce te spun eu! Cu lumânări şi pahare de şampanie căzute pe covor te spun!

Asistenta intră şi-i făcu semn să se prezinte repejor la ea. Se conformă; fu condus la uşa următoare şi i se indică patul de lângă geam. Aa, ce bine! Dacă stătea în fund pe el, vedea poarta! Şi trecătorii! Măcar nu se mai plictisea în halul ăla!

- Vă aduc eu imediat bagajele.

OK! Ah, dar încă nu terminase cearta! Se ridică şi-o urmă. Şi cum asistenta se oprise chiar în uşă, iar paravanul revenise la locul lui, scăpără furie către ochii furioşi din pat:

- Şi abia aştept să vină judecătorii din vacanţă şi să bag divorţul! Un capăt de aţă nu vezi de la mine! Cu atât mai puţin, pe Fabian!

- Abia aştept să depui divorţul! Abia aştept să te văd mâncându-ţi ficaţii după ce-o să primesc eu băiatul! S-o văd eu pe curviştină, dacă e-n stare să-ţi facă un copil!

Ah! Măiculiţă, Doamne! Trase aer în piept...

"Nu, Nicolae! Taci! Renata e cel mai mare atu al tău! N-o irosi acum! Nu pentru o ceartă fără sens!"

Gândul ăla avea mare dreptate! Gândul ăla îl calmă ca prin minune, pentru că-i aminti de vizita iminentă a lui Fabian...

Se răsuci pe-un călcâi şi intră în noul lui salon. Şi scoase telefonul. Selectă numele; suna...

- Da, iubire.

- Ce face Carina mea?

Tresări la auzul nasului tras "din scurt"; Carina părea un pic resemnată acum:

- Uite, stă în casă şi-ţi aşteaptă telefonul...

Adică stătea în casă, plângea şi ştergea praful ca să nu-i vadă Renata lacrimile! "Ah, Deniso! Pe-asta îţi jur că o să mi-o plăteşti!" Se încruntă scurt:

- Am o întrebare şi o rugăminte.

- Spune.

- Întrebare: ai găsit apartamentul cu patru camere?

- Am găsit mai multe, în diverse zone ale oraşului. Dar în zona Obor apartamentele cu 4 camere sunt doar în blocuri vechi şi au suprafaţă mică; iar în blocurile noi, sunt numai cu trei camere şi suprafaţă mare! Aşa că le-am selectat pe cele mai intere-

sante, şi cu trei şi cu patru camere, dar n-am dat nici un telefon...

- OK. Nu-i nimic. Cred că, dacă mai torn o dată apă rece în capul ei, îl pot convinge pe medic să mă externeze. Cum ies de-aici, trec pe la bancă, aflu soldul şi-o să ştiu exact ce apartament ne trebuie! Şi vin să văd ce-ai găsit, după care dăm amândoi telefoane!

- Bine.

Tăcea, că o cam speriase - Carina nu-l întrebase cum de turnase apă rece în capul Denisei... El nu mai avea îndeajuns de mult curaj să-i spună... Tot ea oftă şi şopti:

- ... Şi rugămintea?

- Poţi s-o duci pe Renata la ai tăi şi să vii la spital? Că am mare nevoie de dosarul ăla pe care l-ai făcut tu demult...

Carina lui deveni brusc extrem de precaută:

- Ăla cu poze?

- Da, ăla. Al meu s-a pierdut...

- Bine. Vrei să ţi-l aduc la spital?

- Da; vreau să i-l arăt şi să mă uit la ea cum îi crapă inima-n piept!

Mm, ce se înfuriase! Carina coborî mult tonul vocii, în încercarea de a-l calma un pic:

- Bine, ţi-l aduc. Dar ştii că există riscul să-l găsească Fabian, nu?

- Te înşeli; nu există riscul ăsta. Imediat cum ajung acasă, i-l arăt eu, foaie cu foaie, şi-i explic personal tot ce-i în el.

Tăceau amândoi acum, pentru că ea l-ar fi contrazis dar se abţinea, iar el n-ar fi continuat pe aceeaşi temă fiindcă se înfuriase teribil... Carina şopti:

- Te rog, nu-i face asta copilului tău!

- Ba da! Copilul meu trebuie să ştie ce bijuterie de mamă iubeşte cu disperare!

- Va afla oricum asta, la tribunal. Tu-ţi dai seama că Denisa îi va spune, în secunda doi, totul despre mine?

- N-o să apuce; o să-i spun chiar eu tot ce e de spus. Zilele astea, o să-i spun şi despre tine, şi despre Renata. Cu poze cu tot. Vii să-mi aduci dosarul?

- ... Duc fata la mama şi vin.

- Te aştept.

Şi apăsă butonul roşu - o convinsese destul de greu, semn că ar fi fost tare bine să se mai gândească la ideea cu dosarul... Vocea medicului se auzi foarte aproape de el:

- Dle Răduţ, chiar e nevoie să vă atrag atenţia că vă comportaţi copilăreşte în ultimul timp?

- Păi, dle doctor, mă comport şi eu cum pot! Dacă nevasta mea îmi spune verde-n faţă că prefera un accident frontal, trag concluzia că am dat în mintea copiilor, nu?

- Vă daţi seama cât de rău îi e? Şi cât de rău o doare?

- Ba n-o mai doare deloc - că a trecut amantu' şi-a pupat-o! Şi i-a trecut instantaneu!

Medicul ridică degetul, pregătit să-l pună la punct; ridică şi el degetul şi-i tăie avântul:

- Mariajul meu e al meu şi nu vă priveşte. Dacă vreţi linişte şi pace-n spital, analizaţi-mă odată şi daţi-mi foaia cu externarea! Că şi-aşa mă ţineţi degeaba aici!

- Am primit doi bărbaţi căzuţi de pe schelă; tomograful e foarte ocupat în următoarele două ore. Dar imediat cum se eliberează, faceţi tomografia aia. Şi apoi discutăm despre externare.

- Ei; păi până se-ntâmplă toate astea, o să am grijă să mă cert cu nevastă-mea! Depinde numai de dvs cât timp o să mă mai cert cu ea şi cât bandaj iroseşte omologul dvs de la chirurgie plastică.

- Faceţi un efort să nu vă mai spălaţi rufele în faţa a şase străini. Că e jenant şi pentru dvs, şi pentru copilul dvs.

- O să încerc să fac efortul ăsta. Dar, dacă mă stârneşte, dezgrop instantaneu securea războiului!

Medicul aprobă şi ieşi. Se întoarse spre poartă. Îşi aştepta băiatul...

Va trebui să-i spună. Şi va trebui măcar să-i arate pozele din dosarul ăla. Fabian va zâmbi uşor, ca şi cum ştia deja toate chestiile alea şi nu avea nici o părere despre viaţa privată a maică-sii; în sufletul lui însă... În sufletul lui, va fi furtună. Fabian va zâmbi cu lacrimi... Iar Nuţu avea doar 12 ani şi nu era psiholog...

De ce-i făcea asta copilului lui?

Păi, din două motive! Primul, miza pe scandalul pe care-l putea face acolo şi care-l putea externa în 15 minute, examinat sau nu. Al doilea, divorţul era iminent - şi ştia că fiecare minut în care Denisa era imobilizată la pat era nepreţuit! Femeia aia ştia cum să vorbească cu Fabian; ştia ce să-i spună ca să-l câştige de partea ei. În plus, el ştia deja care va fi "piesa de rezistenţă" din discursul ei! "Taică-tu are o prietenă tânără, care se va grăbi să-i facă un copil ca să-l lege de ea. Dar eu nu mă mai apuc să fac copii, la 38-39 de ani. Te rog măcar să încerci să nu mă laşi singură..." Iar Fabian va încerca din greu... Mai ales după ce va afla despre Renata...

Aşa că avea nevoie de dosarul ăla. I-l va arăta diseară, imediat cum se va externa şi va ajunge acasă. După care îi va spune unele lucruri minimale despre Carina. Mâine dimineaţă o să-l aducă la spital şi-o să-l sfătuiască să-i ceară Denisei să i-l prezinte pe Eduard. Pentru ca şi el să i-o prezinte pe Carina. Şi-apoi...

Şi-apoi, nu mai ştia. Apoi, discuţia ajungea la Renata - şi nu mai ştia ce era bine să facă, ce era bine să-i spună, cum, când...

Denisa

Ah, Doamne! Nenorocit soi de om! Dar bine că reuşise să-l evacueze de-acolo! Acum avea şi ea linişte! Chiar dacă îl aştepta pe medicul plastician, să-i schimbe bandajele şi s-o ungă din nou cu zeama aia care ustura îngrozitor, merita chinul şi efortul! Eduard putea veni acum la orice oră; şi puţin îi păsa ei că, în salonul celălalt, curviştina putea şi ea să vină la orice oră! După ce simţise dragostea aia imensă... După ce simţise dragostea lui Eduard, se tot întreba cum dracu de fusese atât de proastă încât să-l întrebe pe Nicolae dacă mariajul lor mai putea primi o şansă! Că nu putea! Erau atât de diferiţi! Atât de distanţaţi! El o iubea pe curviştină; ea îl iubea pe Eduard. Ce dracu mai aveau ei de împărţit?

Oof, ce proastă era! Tocmai îl mutase pe Nicolae în alt salon! Adică departe de supravegherea ei! Acum, Nicolae îi putea spune lui Fabian...

Nu! N-o să lase să se întâmple aşa ceva! O să-i spună chiar ea, chiar azi lui Fabian! O să-i spună totul despre Eduard! Şi-o să încerce să fie scurtă, clară şi foarte explicită - că Nicolae se externa mâine cel târziu şi-l ducea pe Fabian acasă! Şi avea apoi ore întregi la dispoziţie, să-l învenineze! N-o să permită asta! Ea o să-i spună lui Fabian adevărul despre Eduard!

Nicolae

Mobilul începu să vibreze. Îl scoase, grăbit, şi zâmbi: bunul lui prieten şi năşic, Mihai, apreciase că pacientul dormise până târziu - dar îşi cam pierduse răbdarea! Apăsă butonul verde:

- Hai noroc, năşicule!

- ... Să-mi trăiască viitorul finuţ! Să înţeleg că eşti mai vesel?

- Sunt. Că mă pregătesc să fac balamuc pe-aici şi să mă externez singurel.

- Ba eu zic să stai acolo cuminte - că ăia-s doctori, nu sculeri matriţeri! Dacă te ţin acolo, au ei motivele lor!

- Ba n-au! Cred că i-a mituit Denisa bine, să mă ţină cât mai mult timp departe de Fabian!

- Adică Denisa o să rămână internată?

- Da, cred că mai mult de 48 de ore.

- Aha! Păi dă-i zor şi externează-te! Şi vorbeşte cu Fabian! E cea mai bună ocazie să-i spui adevărul despre fete!

- Asta şi intenţionez să fac. Dar uite că medicul ăsta nu vrea să mă lase să plec...

- Ei, atunci îţi dau eu o veste bună! Dacă o să vrei să evadezi, să ştii că o să ai cu ce!

Poftim?

- Audi-ul n-a păţit nimic. Băieţii de la service l-au săltat pe rampă şi l-au verificat cap-coadă. În afară de spoiler, care-a rămas pe tarla la Călugăreni, şi de jenţile unduite bine, maşina n-a avut nimic. Aşa că au remediat problemele, ţi-au împachetat airbagurile şi ţi-au trimis procesul verbal la noi, la asigurare. Fiind "de-al nostru", am reuşit să achit azi reparaţia; şi-am luat bijuteria din service, am dus-o la spălătorie interior-exterior...

Mihai râdea; începu şi el să râdă, pentru că abia acum mintea lui procesa sunetele din fundal - claxoane şi motoare mai mult sau mai puţin turate...

- Şi iată-mă în drum spre Spitalul Colentina, la volanul Audi-ului tău, cu ochelarii de soare pe nas, freza *sauvage* şi muzica în surdină...

- Mă, tu ai plecat la agăţat!

- Eu am plecat de dimineaţă de la bancă cu gândul să-ţi aduc maşina! Da' dacă tot ai adus vorba, să ştii că maşinuţa ta nu e tocmai ramolită! Face furori printre participantele la trafic!

- Potoleşte-te, că-mi sparge naşa capul cu tigaia!

- Ba nu mă potolesc! Şi te informez prompt că am plecat la agăţat cu maşina ta, tocmai ca să te pun în postura de complice şi să nu mă pârăşti la năşica!

- Bine, mă; nu te pârăsc...

- OK. Deci, să ştii că mai dau două ture prin oraş, să-mi umplu şi eu carnetul de bal cu numere noi de telefon, şi-ţi aduc Audi-ul în faţa spitalului.

- Îţi mulţumesc mult, Mihai.

- Stai liniştit. Apropo - ai idee câte zile de concediu medical or să-ţi dea? Că şefa m-a întrebat - şi s-a uitat câş la mine când a auzit că habar n-am.

- Nu ştiu; dar o să-l rog pe medic să-mi recomande repaus la pat săptămâna asta.

- Îţi ţin pumnii să şi reuşeşti! E important să fii aproape de Fabian, când o să afle adevărul.

- La asta mă gândeam şi eu.

- OK, nu te mai ţin de vorbă - că văd doi ochi verzi într-o Dacie antică, şi mă pregătesc să-i invit în clima ta...

- Bine, mă! Baftă la agăţat!

- Oo, să fie!

Apăsă butonul roşu, râzând cu poftă - Mihai era nebun! Era cel mai mare şi mai convins familist care trăia în România - dar cuvintele îi contraziceau total faptele şi gândurile. Că doar avea şi el o imagine de întreţinut, nu?

Lăsă telefonul pe dulap şi se lungi în pat - şi-acum, să aştepte şi să-şi pregătească frazele! Trebuia să se gândească bine, să-şi cântărească bine cuvintele, pentru că urma să-l anunţe pe Fabian că avea o surioară...

Carina

Privea lung dosarul din poală şi simţea că nu era bine ce face. Taximetristul tăcea; nici ea nu era grăbită să comenteze traficul de la sfârşitul lunii iulie; ea privea dosarul şi se întreba... Deschise coperta.

În perioada aia, Renata fusese doar un sufleţel mic-mic, undeva înăuntrul ei. Iar gândurile ei fuseseră mult mai pragmatice decât erau acum - pentru că fusese îndrăgostită lulea de Nicolae, tocmai aflase că era gravidă deşi nu schimbase contraceptivele şi le înghiţea pe cele mai bune şi mai scumpe... Îşi spusese că aşa voia soarta! Avusese deci o motivaţie puternică să-i spună lui Nicolae că mama ei se interna, ca să-şi facă analizele pentru pensionare, iar ea se muta o săptămână înapoi, în casa părintească, să aibă grijă de tatăl ei. Umbra neagră de pe ecografie o convinsese să se joace de-a detectivul...

Îşi pregătise cu minuţiozitate fiecare şedinţă de filaj. Îşi notase cu îndârjire ora şi minutul la care ţăranca ieşise pe uşă, ora şi minutul la care îl sunase pe individ, ora şi minutul la care individul o culesese din diferite locuri din Bucureşti... Şi tot aşa! Şi setase camera foto să indice data şi ora - tocmai ca să nu existe dubii. Avea în faţa ochilor raportul primei zile de filaj - o zi de luni. Pusese pe hârtie o înşiruire de ore şi acţiuni seci, telegrafice, cu bumbişor. Un soi de listă - pentru că nu găsise cuvintele necesare formării unor fraze complexe, cu explicaţii, sau concluzii, sau detalii...

Ţăranca plecase de-acasă împreună cu Fabian; îl dusese glonţ la şcoală, după care luase tramvaiul 21 şi coborâse la Obor. De acolo o luase individul cu BMW-ul; bineînţeles că o pupase bine, dându-i ei timp berechet să facă poze... Şi-o dusese la serviciu, unde se mai pupaseră în BMW un sfert de oră. Ea coborâse din taxi şi-şi pierduse timpul pe-acolo; BMW-ul apăruse la 12,30 fix, ţăranca alergase la portiera deschisă... iar taximetristul făcuse un adevărat slalom printre celelalte maşini şi turase serios motorul, ca să nu piardă BMW-ul! Individul o dusese pe ţărancă într-un bloc comunist cu 10 etaje şi trei scări; coborâseră amândoi foarte grăbiţi, ea se dusese glonţ la uşa cu interfon şi-l aşteptase acolo... Iar el alergase spre ea... Intraseră amândoi; presimţise că n-or să stea mult, aşa că îl rugase pe taximetrist să îi şi aştepte. Şi-i fotografiase, la plecare, îmbrăţişaţi în scară... Făcuseră drumul spre CEC la fel de vijelios; ţăranca se întorsese la serviciu la fel de nemâncată, dar mai zâmbitoare. Iar la cinci jumate BMW-ul o aşteptase din nou în faţa CEC-ului; se pupaseră cu foc, el o adusese acasă... Şi cam atât. Ameţită de acea zi ciudată şi de faptul că nu mâncase mai nimic, se gândise că masa de seară mai putea aştepta un pic; se oprise deci la Obor şi-şi cumpărase o imprimantă color. Şi-şi petrecuse o parte din noapte scoţând la imprimantă fotografiile-cheie - câte una pe fiecare coală, mari... Le revedea chiar acum, una după alta, dovezi care confirmau fiecare cuvânt din raportul primei zile...

A doua zi, se înfiinţase în faţa blocului din Colentina la 7 fix. La 7,30, ţăranca plecase cu Fabian. La 7,45, ea urcase în tramvaiul 21; la 7,50, Eduard o luase cu BMW-ul de la Obor. Şi-o dusese iar la serviciu. De data asta îl urmărise pe el; vizitase deci angrourile, cât aprovizionase el, şi documentase şi magazinul unde vindea angajata, şi pe cel în care vindea nevasta. Documentase şi nevasta, pentru că Eduard se purtase foarte frumos cu salariata şi răcnise şi vociferase la nevastă. Şi-apoi o strânsese scurt în braţe, atunci când nevasta începuse să plângă; o pupase pe frunte şi-o mângâiase uşurel pe păr... şi plecase, grăbit nevoie-mare. Se dusese acasă; ea aşteptase în faţa blocului, îndopându-se cu biscuiţi... Aşteptase practic până la unu jumate; când el ieşise, cu haine noi şi freza proaspăt spălată şi aranjată, şi urcase în BMW. Se oprise la o florăreasă, de unde luase un trandafir roşu; şi-apoi se înfiinţase în faţa CEC-ului. Ţăranca ieşise la două fix; urcase în maşină, primise trandafirul şi-l pupase "cu intenţie". Iar el nu mai gonise până acasă - că amanta se învoise, aşa că aveau tot timpul... Intrase după ei şi "interogase" liftul. Se oprise la etajul 4. Nu avusese curaj să urce şi ea şi să asculte pe la uşi; aşa că aşteptase în faţa blocului, îndopându-se în continuare cu biscuiţi... Plecaseră la cinci şi-un sfert, îndrăgostiţi şi ţinându-se de mână. Dădu grăbită paginile şi revăzu fotografia aia extrem de concludentă... Şi

iar o adusese acasă. Iar ea se grăbise la garsoniera ei şi printase fotografiile, pusese pe hârtie noile informaţii... Şi intrase pe internet. Avea adresa ambelor magazine; într-un sfert de oră, aflase adresa SRL-ului care obţinuse autorizaţiile de la primărie. Adresa corespundea cu cea a "cuibuşorului de nebunii". Iar ea îşi cam făcuse o idee...

A treia zi, miercuri, fusese "zi de pauză". Adică o zi identică cu cea de luni - ţăranca folosise pauza de masă în scopuri nu tocmai culinare. Presimţise deci că joi va fi din nou "zi cu sex amplu"; îşi încărcase acumulatorii de la camera foto, îşi pregătise o sacoşă plină cu mâncare şi apă...

Şi documentase şi ziua de joi. În care, bineînţeles, ţăranca ieşise din CEC la două fix. Iar afară plouase mărunt, mocăneşte. Atunci îi venise ideea să urce în blocul de vizavi. Fiind bloc cu zece etaje, casa scării avea geamuri mari, orientate spre blocul care-o interesa pe ea. Urcase la etajul zece; coborâse rând pe rând câte-un etaj, privind cu maximă atenţie ferestrele... Urcase din nou la zece, coborâse şi mai încet fiecare etaj... Pe la trei jumate, îi zărise la fereastra bucătăriei. El fierbea cafeaua; ea îl ţinea în braţe. Căuta fotografia... Doamne! Oare ce furtună se iscase în sufletul lui Nicolae, când văzuse fotografia aia? Nu se gândise niciodată la asta; se gândise doar la faptul că fotografiile făcute de ea o scoseseră pe ţărancă din sufletul lui şi-l adusese pe el mai aproape de ea. Dar nu se întrebase niciodată ce simţise Nicolae în momentele în care îşi văzuse nevasta...

Nu; nu prinsese imagini dezbrăcate. Nebuniile se petreceau în celelalte camere, unde geamurile aveau draperii groase. Dar bucătăria n-avea decât perdea, iar individul nu avusese la momentul ăla aer condiţionat. Aşa că geamul fusese larg deschis, perdeaua rămăsese trasă într-o parte...

Vineri, chiar fusese zi de pauză; el doar o adusese la serviciu şi-o luase de la serviciu. Dar sâmbătă...

Ştiuse că Nicolae lucra sâmbăta. Nu ştiuse însă dacă şi ea lucra; şi mizase pe faptul că amantul ăla tinerel şi iubăreţ foc nu putea să nu iubească şi adrenalina! Venise deci în faţa blocului, “la datorie”, cu gândul că amantul îi va face ţărăncii o vizită. Şi avusese o mare surpriză - ţăranca plecase prima de acasă, la şapte şi-un sfert! Chiar se gândise că, dacă s-ar fi lăsat pe tânjală şi-ar fi venit mai târziu, ar fi venit degeaba! BMW-ul o aşteptase chiar pe Şoseaua Colentina, la McDonald’s. Şi merseseră întâi la cuibuşorul de nebunii. Îşi băuseră cafeaua sub atenta supraveghere a obiectivului camerei ei foto; se retrăseseră în dormitor, reveniseră la cafea... Şi-o dusese la serviciu. Citise programul de pe cartonaş şi rămăsese în faţa CEC-ului; numai că BMW-ul apăruse la doişpe jumate, iar după 10 secunde uşa se deschisese larg iar ţăranca alergase spre portiera deschisă... Şi se întorseseră la cuibuşorul de nebunii! Şi-o adusese până la McDonald’s, unde despărţirea le sfâşiase amândurora sufletele... Hm!

Închise dosarul şi oftă greu: Nicolae voia să-i arate lui Fabian fotografiile alea. Îi era sincer teamă de acea decizie - pentru că mama era sfântă pentru orice copil, iar băiatul abia împlinise 13 ani. Probabil că n-o "explorase" pe Codruţa decât teoretic, din priviri... sau, cel mult, fugitiv peste haine! Să-şi vadă mama în braţele acelui bruneţel iubăreţ, pupându-se straşnic cu el, lăsându-se pipăită... Brr!

Gata! Trebuia să fie realistă! Şi să-şi revină mintenaş din starea aia de somnolenţă neatentă! Ţăranca ştia de existenţa dosarului; bănuia probabil că, în afară de exemplarul lui Nicolae, mai exista undeva cel puţin un exemplar. Şi cum începuse deja lupta pentru copil, îl putea pune pe amantul iubăreţ să-l urmărească pe Nicolae şi să facă un dosar similar, dar cu alţi protagonişti! Aşa că ea trebuia să se dezmeticească şi să fie foarte atentă! Şi să-şi ia nişte minime măsuri de precauţie!

În primul rând, trebuia să-şi impună un ritual. Ori de câte ori ieşea din casă fără Renata, se va farda din belşug, îşi va lăsa părul desfăcut şi-şi va pune ochelarii de soare cu lentile mari. Imediat cum apărea însă Renata, înfăţişarea ei trebuia să se schimbe. Părul prins în coadă şi împletit, fără fard, fără ruj, fără ochelari de soare... Şi fără bijuterii. Nu; de fapt, atunci când ieşea cu Renata, trebuia să poarte un inel. Pe care să-l răsucească cu modelul spre palmă, ca să pară verighetă. Amantul iubăreţ era însurat şi nu purta verigheta; dar se va uita, cu siguranţă, la toate amănuntele care-i puteau da ei minusuri. Iar un soţ încornorat ar fi fost un minus gigantic! Aşa că iubita lui Nicolae era cochetă, fardată şi modernă; iar mama Renatei avea verighetă, părul prins în coadă şi nici o intenţie de-a arăta bine. Că avea o şansă, mică-mică ce-i drept, să-l păcălească pe individ!

Ajunsese. Achită cursa şi coborî. Şi oftă greu, privind dosarul...

O să-i spună din nou să nu-i arate băiatului fotografiile. Să-i arate dosarul, coperta, să-i spună ce era în el dar să nu-l lase să-l deschidă. Alea nu erau imagini pentru ochii unui pictor sensibil.

Nicolae

Gata! Veniseră! Aştepta deschiderea uşii; dar probabil că întârziau jos, la duduia cu informaţii medicale, sau se întâlniseră cu medicul şi încercau să-l convingă să-l externeze...

Îi urmărise cu privirea, din clipa în care coborâseră din taxi. Fabian era serios; privea numai în pământ şi insista să nu scoată un cuvânt. Buni Gloria avea însă chef de vorbă - că-i tot turuise băiatului lucruri multe-multe la ureche... Dacă o prindea că-şi băga nasul în discuţia despre divorţ, o să se certe urât de tot cu ea! Îi interzisese să se amestece - atunci să nu se amestece! Că nu mai era ţânc de şcoală - avea 43 de ani! Se descurca şi singur! Tatăl lui păruse îngândurat; dar paşii păruseră hotărâţi şi un pic grăbiţi. Aşa că se aştepta la o discuţie dură cu el...

Unde stăteau atâta? De ce întârziau? Ce tot făceau?

Denisa

Uşa salonului rămăsese deschisă. Privea lung crăcile înverzite din dreptul geamului...

Se plictisea. Nu voia să se joace pe mobil ca să nu-i consume bateria - încărcătorul ei era acasă, iar Eduard i-l aducea pe cel nou, proaspăt cumpărat, abia mâine dimineaţă. Nicolae se mutase cu tot cu reviste - şi oricum n-ar fi acceptat ea să se atingă de vreo revistă cumpărată de curviştină! De-aia nici nu-i acceptase apa! Era cumpărată de ea! Cărată de ea! Era otrăvită!

Paşii se apropiau uşor... Se simţea privită - aşa că întoarse capul... şi zâmbi:

- Bine-ai venit, puiule...

Fabian se grăbi să o strângă în braţe... Oftă greu:

- Mi-a fost dor de tine!

- Şi mie, mami! Ce faci? Cum te simţi? Te doare?

- Mă doare, ce să zic; dar nu e foarte rău, aşa că nu vreau calmante. Ştii că calmantele dau dependenţă şi nu-şi mai fac efectul de la un punct încolo...

Băiatul ei aprobă şi se grăbi cu următoarea întrebare:

- Ce spune medicul? Ce-ai păţit de fapt?

- Păi mi-am rupt patru coaste, aici, când m-am lovit de mânerul portierei. Şi sunt plină de înţepături şi zgârieturi de la trandafir.

- Mami, de ce-ai cumpărat trandafirul ăla?

Îl privi lung... Întinse mâna - şi primi imediat mâna lui, pe care o strânse uşor:

- Vino să-ţi spun la ureche.

Ochii căprui deveniră brusc bănuitori... Fabian nu se apropia...

- Te rog! Vino lângă mine!

Venea, dar se vedea de la o poştă că ar fi vrut să discute despre pictură... Şopti, la urechea lui:

- Mă gândisem să ne mutăm la curte. Visam la o casă fără etaj, cu nu mai mult de trei camere, şi cu o curte nu foarte mare. Mă gândisem că acolo, în curtea aia, în spate puteam pune o masă cu scaune şi-o umbrelă mare, iar în colţ îţi puteai pune şevaletul... Şi luasem trandafirul special pentru curtea asta. Îl luasem cu gândul că te va inspira... Că eşti mare deja - şi o să ai într-o zi nevoie de un trandafir roşu...

Şi cam atât - nu voia să rostească nimic care să aducă a Eduard. El trebuia să întrebe - altfel, cuvintele ei ar fi sunat ca o justificare, sau ca o scuză...

- ... Vrei tu să ne mutăm?

- Va trebui să ne mutăm. Şi eu, şi tu, şi Nicolae.

- ... Vreţi să vindeţi casa?

Îl trase din nou spre ea... şi-i mârâi la ureche:

- Eu nu sunt proastă iar tu nu eşti ţânc de grădiniţă. Hai să fim serioşi, atunci când vorbim despre lucruri serioase.

Ei bine? Îl privi lung, serioasă... Fabian se întristase acum; ochii căprui se plecară spre mâna ei:

- Deci "e oficial"...

- Da, puiule. Am discutat, la botez, despre asta. Fiecare dintre noi îţi va pregăti

Băiatul ei sări practic în picioare, dându-i drumul la mână:

- Tu cât mai stai internată aici?

Adică nu voia să discute acum, în spital, despre divorţ... Oftă greu:

- Nu ştiu; cred că cel puţin 48 de ore. Nici n-am voie să mă ridic din pat...

- Atunci vorbim despre asta când ajungi şi tu acasă; bine?

- Aş prefera să vorbim acum.

Doamne, da' cât de panicat era!

- Puiule... El se externează mâine, cel mai târziu, şi-o să te ducă acasă. Şi mi-e frică. Mă tem să nu încerce să te atragă de partea lui...

- N-am să-l las. Te rog frumos, hai să vorbim despre asta atunci când vii şi tu acasă; bine?

Nu mai apucă să răspundă; auzi clar vocea lui Nicolae strigând pe hol. Cum-cum?

Dumnezeule... Dumnezeule mare! Dezastrul tocmai se produsese...

Nicolae

Uşa se deschise larg, vijelios. În sfârşit! Zâmbi şi dădu să se ridice din pat - dar vocea tatălui lui "tună" de se zgâlţâiră geamurile:

- Mişcă încoace imediat!

Poftim? Nu-i venea să creadă... Nu putea să creadă că auzise "chestia aia" ieşind din gura tatălui lui! Nu-l mai auzise niciodată vorbind aşa! Ochii furioşi îl priviră cu dispreţ:

- Dă-te jos de-acolo, că n-ai de ce să stai lungit! Că n-ai nici pe dracu! Ieşi de-acolo!

Mm...

Muncise mult la calmul ăla rozé cu care-i aşteptase, cuminte, în salonul lui, în patul lui. Se simţise pregătit inclusiv pentru o discuţie în contradictoriu cu el! Dar cuvintele alea, aranjate în ordinea aia, fuseseră exact ca o cutie de vopsea neagră care se vărsase peste roz. Se ridică deci, porni spre uşa rămasă deschisă...

Văzu, cu coada ochiului, ochii individului din primul pat; ochii ăia îl priveau lung, ca pe-o ciudăţenie a naturii. Iar chestia asta îi puse capacul - ieşi pe hol şi trânti uşa:

- Am venit. Hai, "latră"!

Degetul tatălui lui se ridică prompt:

- Ai grijă cum vorbeşti cu mine! Că-s tac-tu!

- Şi tu ai grijă cum vorbeşti cu mine! Că oi fi eu fi-tu; dar am 43 de ani, nu 4 ani şi 3 luni!

Fu prins de braţ, iar tatăl lui mârâi printre dinţi:

- Taci din gură! Taci, că n-ai nici un drept să ridici vocea la mine! Mi-a spus maică-ta despre ele!

Oo, nu!

- Şi nu mai pot să tac! Trebuie să-ţi spun exact ce cred despre tine! Cred că tu, copilul meu, eşti un om josnic! Eşti o ruşine pentru mine - că eu nu te-am educat să faci ceea ce-ai făcut! Aşa că, în ceea ce mă priveşte, eşti un idiot şi-un nemernic şi le-ai nenorocit pe amândouă! Ai făcut şcoala aia degeaba! N-ai priceput nimic din ea! Nu te-a modelat nicicum! Pentru mine, tu nu eşti decât un nenorocit care şi-a înşelat nevasta! Care i-a înşelat aşteptările, speranţele şi sentimentele! Ea ţi-a oferit o căsnicie frumoasă şi-un copil excepţional! Şi tu ce-ai făcut, mă?

Aa, da? Ia să-i spună el ce făcuse! Se smuci din mâna lui şi începu să ţipe şi să gesticuleze exact aşa cum îi venea să ţipe şi să gesticuleze:

- Ce-am făcut? M-am dus cuminte la serviciu, dis-de-dimineaţă, şi-am făcut o carieră şi 3000 de euro salariu lunar! Şi-am venit cuminte acasă, cu dosarele-n geantă, şi nu i-am cerut nevesti-mii nici măcar să-mi încălzească mâncarea! Sau să dea televizorul mai încet! Sau să se comporte ca o nevastă normală şi să ia o pastilă de cap dacă are o migrenă! Da' ea ştii ce-a făcut? Ea s-a asigurat că Fabian a intrat în clasa întâi şi că-l ia mama de la şcoală, după care şi-a găsit repejor un amant! Da, tăticule! Minunata ta noră, pe care-o iubeşti tu de nu mai poţi, mă înşeală încă de-acu' cinci ani! Ia du-te înăuntru şi întreab-o: de ce în faţa mea o apuca durerea de cap, iar în faţa lui o treceau toate căldurile? Şi de ce dracu s-a mai măritat cu mine, dacă tot îi dădeam migrene?

Tatăl lui tăcea. Făcuse ochii extrem de mari şi tăcea mâlc... Întinse mâna şi degetul spre uşa în spatele căreia era Denisa şi începu să ţipe şi mai tare:

- Ştii că acum, de când e Fabian în vacanţă, pleacă de-acasă la şase jumate dimineaţa? Ştii că ajunge uneori acasă la nouă seara? Ştii că ţine frigiderul gol, iar nepotul tău mănâncă pâine cu margarină probabil? Ştii că coşul de rufe geme iar eu îmi duc, mai nou, cămăşile la curăţătorie, ca să nu mă dea ăia afară de la bancă? Ştii că noră-ta asta minunată şi-a păpat tot salariul cu amantul, fără să se gândească în vreun fel la binele şi viitorul copilului ei? Ştii că singura ei problemă e moţul şi rujul? Şi-i sună telefonul la unu jumate noaptea? Şi stai aşa, să-ţi mai zic nişte chestii pe care sigur nu le ştiai! Amantul ei e însurat! Are nevastă acasă! Şi ştii ce face amantul ei, din foarte-foarte multă dragoste pentru ea? Îşi plantează amanta la magazin, la vânzare, ca să poată s-o ducă pe noră-ta la el acasă şi "s-o ciocăne" acolo pe-ndelete! Şi ea ştii cum îi mulţumeşte? Îl invită la noi în casă! În apartamentul în care eu plătesc tot ce trebuie plătit! Întinde lumânări prin toată sufrageria, găteşte cine romantice, se aranjează şi-l invită să urce! Şi ştii de unde ştiu asta? M-ai făcut şi m-ai educat şi m-ai modelat atât de bine, că m-ai transformat într-un pămpălău! Că, atunci când i-am prins "ciocănindu-se" în patul meu, n-am pus uşa jos, chitit să-l azvârl pe el peste geam şi s-o caftesc bine pe ea! Ba chiar m-am apucat şi-am strâns după ei! Ca să nu vadă copilul ce face mă-sa şi cu cine! Şi vrei să-ţi mai spun încă una? În aproape 14 ani de mariaj, din care cinci a durut-o capul foarte tare, i-am dat fix o palmă! Atât: o palmă! Aşa că, dragă tată, degeaba faci pe Tarzan pe-aici; că dacă nu erau mama şi facultatea, nu mă dezmeticeam! Şi să-ţi mai zic una!

Îşi prinse tatăl de cămaşă şi-l smuci spre el; şi-i mârâi la ureche, printre dinţi:

- La nunta mea cu Carina, tu n-ai ce căuta!

Îl îmbrânci şi-l privi lung, furios - hai! Acum nu mai zicea nimic?... Nu, nu mai zicea nimic. Îl lăsase mască. Ţipase la el şi vorbise deschis - şi-i spusese lucruri extrem de grave. Probabil că îşi căuta cuvintele... Să le caute până le-o găsi! Se întoarse spre mama lui:

- Fabian a aflat?

Ea nega, cu ochii aţintiţi peste umărul lui... Se răsuci pe-un călcâi.

Silueta slăbuţă părea înlemnită în capătul scărilor, în hol. Nu-i vedea chipul din cauza semiîntunericului; vedea însă dosarul din mâna ei şi ştia că nu se înşela. Dădu deci să pornească spre ea, dar Carina se repezi înapoi spre scări! Ridică imediat tonul:

- Stai pe loc!

Şi uite c-o oprise! Continuă să strige:

- Vino-ncoa! Nu fugi! Vino încoace imediat!

O văzu pornind spre el cu paşi mari, grăbiţi, şi bărbia înfundată bine-n piept. Aştepta...

Aştepta, pentru că nu mai voia să ţipe. Se înfuriase când auzise cuvintele tatălui lui şi nu se mai controlase; dar realiza acum că soarta aranjase lucrurile cum nu se putea mai bine! Fabian era în salon cu maică-sa iar ţipetele lui răzbătuseră probabil până la parter! Băiatul aflase deci mare parte din ce făcuse maică-sa - iar el avea acum un punct de la care să pornească discuţia despre divorţ. Ştia că fusese sincer, spusese adevărul, aşa că Denisa nu mai putea acum decât cel mult să pună condimente peste ceea ce "gătise" el! Că de curăţat, nu se mai curăţa ea nici cu o tonă de tix!

Carina se opri lângă el, privindu-şi în continuare sandalele. Întinse mâna şi primi dosarul; şi se grăbi să-l deschidă şi să-l întoarcă spre tatăl lui:

- Uite-o! Uite-l cum "o pescuieşte" din stradă, cu trandafiri roşii! Uite-i cum intră în scara blocului lui! Uite-i cum stau la cafele în BMW, în faţa CEC-ului! Uite-o şi pe nevasta amantului! Uite-l cum se poartă cu ea şi cum o împacă! Şi uite ce face după ce-o împacă! Uite ce scrie aici: s-a dus repejor acasă, a făcut un duş şi-a luat-o pe Denisa de la serviciu! La ora două, că s-a învoit fata! Că treburile astea necesită timp, nu glumă! Aa, ia stai aşa! Unde e?

Căuta pagina aia, unde ştia el că erau nişte cadre mişto de tot... Aha! Uite-le!

- Uite-o! Ce zici - a durut-o vreodată-n cur că m-am sculat la şase ca să-i las ei cafeaua coaptă pe aragaz? Răspunsul corect este "Nu"!

Tatăl lui nu mai privea fotografiile - se lămurise după primele trei-patru pagini. Tatăl lui îşi privea lung pantofii. Şi tăcea mâlc, pentru că nu-i plăcea să fie fraier. Tocmai i se demonstrase că, de ceva vreme, era cam fraier... Închise dosarul şi scrâşni printre dinţi:

- Iar singurul lucru pe care te mai rog acum să-l faci este să fii tatăl meu dintotdeauna şi să nu-ţi pese. Să-ţi vezi de viaţa ta, ca şi până acum, şi să nu-ţi aminteşti nici de existenţa mea, nici de existenţa lor. Sunt ale mele - şi n-am să permit nimănui să le acuze de lucruri pe care nu le-au făcut!

Primi o aprobare scurtă cu capul, iar mama lui se repezi şi-i luă dosarul:

- Sst!

Ce făcea? Îndesa de zor coperţile albastre în sacoşă:

- Sst, că te aude Fabian!

Aa, da? Ridică imediat vocea:

- Şi ce? Lasă, să ştie ce şi cum s-a întâmplat şi de ce! Oricum, să ştii că o să i-l arăt diseară!

- Bine; dar i-l arăţi acasă, în privat - nu în spital, sub ochii atâtor oameni!

Aprobă cu capul... Mama lui şopti:

- Poţi fi liniştit în privinţa noastră: n-o să-ţi stricăm noi planurile şi aranjamentele pentru divorţ. Şi, în orice caz, n-o să spunem secretul cel mare...

Bun! Dar oare asta era şi părerea tatălui lui? Nu-şi putea da seama; Serje îşi privea pantofii. Iar dacă nu-i vedea ochii, nu putea să presupună...

Se liniştise. Acum, că spusese tot ceea ce voise să spună, ştia că îl potolise, o dată pentru totdeauna pe tatăl lui - cel mai mare fan al Denisei. Şi realiza acum că Fabian aflase adevărul exact aşa cum îl sfătuise Carina: tot deodată, fără lălăieli, fără presupuneri. Şi-i venea să zâmbească. Dar nu putea să zâmbească, pentru că trebuia să pară supărat! Că tocmai ţipase la tatăl lui! Aşa că... Aşa că prinse uşor braţul Carinei şi-o trase alături de el. Şi-o cuprinse uşor de mijloc:

- Carina, el e tata. Tată, ea e Carina mea. Mama fetiţei mele şi viitoarea mea soţie.

Mâna tatălui lui ţâşni spre Carina - care-şi azvârli şi ea mâna, grăbită să nu-l lase să aştepte... Doamne, ce era cu ei? Erau adulţi! Erau maturi! Erau rude, la urma urmei! De ce erau aşa crispaţi? Îşi strânseseră mâinile şi acum reveniseră la poziţia de drepţi... Ridică privirea spre mama lui, care se grăbi să improvizeze:

- Hai să intrăm şi noi la Denisa. Să avem grijă de Fabian al nostru, să nu-l demoralizeze de tot!

Tatăl lui aprobă scurt, mormăi un "la revedere" pentru Carina şi porni spre uşa salonului. Mama lui îl mâna de zor de la spate şi le făcea lor cu ochiul... Şi gata - rămăseseră doar ei pe holul ăla. Ei şi ceilalţi pacienţi, desigur - dar, în principiu, erau singuri-singurei...

Denisa

Fusese o linişte mormântală în salonul ăla. Chiar şi vecinul din patul de vizavi renunţase la mâncare - nu mai foşnise cu pungile... Ascultaseră toţi răcnetele lui Nicolae, de pe hol. Ea le ascultase cu ochii la uşă; văzuse, cu coada ochiului, cum Fabian îi privise cu maximă atenţie mâna şi parcă nici nu respirase...

În primul rând, va vorbi cu medicul şi-l va implora să-i obţină cumva o rezervă. Fabian simţea nevoia unei discuţii adevărate cu ea; dar cum să vorbească băiatul ei, în faţa a 7 străini, despre divorţul părinţilor lui, despre sentimente, despre Eduard, despre ceea ce-l speria acum la toată nebunia aia? Avea disperată nevoie de rezerva aia!

În al doilea rând, tocmai îşi confirmase faptul că Nicolae fusese mut până acum - dar disperarea provocată de teama de-a nu pierde băiatul îi dăduse idei şi puteri noi! Nicolae muta munţii din loc pentru persoanele pe care le iubea! Pe Fabian îl iubea mai mult decât pe curviştină, aşa că...

Aşa că venise momentul să spună şi ea ceva! Nicolae nu mai răgea pe hol; probabil că şuşotea cu maică-sa, aşa că în următoarele 30 de secunde buni Gloria va intra să-şi salveze nepotul! Zâmbi slab şi-i strânse mâna:

- Ţi-am spus: or să înceapă certurile, ţipetele...

Fabian ridică încet privirea spre ea:

- Sunt sigur că şi tu ai avea ceva de ţipat acum. Dar te rog eu mult să n-o faci.

- N-o fac - că n-am de ce. O să-ţi spun partea mea de adevăr imediat cum vom rămâne între patru ochi.

- N-am putea să mergem afară, pe-o bancă?

- Nu; momentan nu. Medicul mi-a recomandat repaus la pat, din cauza coastelor...

Băiatul tăcea... Decise să discute totuşi despre divorţul ăla:

- Ţi-am spus: cale de întoarcere nu mai există. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să încercăm să rămânem calmi şi să

nu mai zbierăm în halul ăla. Că, la urma urmei, n-a zbierat pentru urechile mele. Iar taică-su e în faţa lui şi-l aude şi dacă şopteşte. Iar decizia îţi aparţine; nu?

Fabian ridică scurt din umeri...

- Ba să ştii că am vorbit cu el la botez şi e de aceeaşi părere ca şi mine: tu o să stai acolo unde vrei tu să stai. Eu să ştii că nu renunţ la visul meu, cu căsuţa la curte. Şi-o să ai întotdeauna o cameră care te aşteaptă acolo - indiferent de ceea ce vei decide tu mâine, sau peste-o lună, sau peste-un an. Cu siguranţă, şi el va proceda la fel.

Primi o aprobare cu capul, iar uşa se deschise.

Carina

Aoleu, Doamne! Aoleu, prin ce emoţii trecuse ea adineauri!

Năvălise pe holul ăla, grăbită să ajungă mai repede cu dosarul. Şi se oprise, pentru că-l auzise pe Nicolae răcnind în gura mare motivaţia divorţului. Îi ascultase monologul, deşi ar fi vrut tare mult să plece...

Şi uite că o chemase la el şi-o prezentase tatălui lui! În condiţiile astea, se întreba ce rost mai are să se căznească să calculeze drumul spre final! Dacă ea îşi imagina o situaţie şi-o scenă, era evident acum că ele se vor petrece extrem de repede şi vor decurge cu totul altfel decât le gândise ea! Şi-atunci, de ce să se mai gândească la ele - nu?

Ochii căprui o priveau lung. Nicolae îi studia trăsăturile - şi-o făcea să roşească rău de tot! Iubitul ei zâmbea tainic...

Păi ia "să se topească" de-acolo, că acuşi ieşea Fabian - şi era prăpăd, dacă o recunoştea tocmai acum pe mama gâgâlicei care gonise porumbeii din Herăstrău! Plecă privirea spre proprile mâini:

- N-ar fi trebuit să

O sărută... Ea îşi privea în continuare mâinile:

- ... E prea devreme pentru

... Orice altceva, dar pentru sărutul ăla nu era deloc devreme! Nicolae o sărută "pe sufletul lui"... Ridică privirea spre el şi decise să nu mai spună nimic. Iubitul ei zâmbea tainic:

- Să începi să cauţi şi-un restaurant cochet, pentru iulie viitor. Iar în funcţie de adresa apartamentului, o să aranjăm şi cu biserica...

Aprobă cu capul... Nu mai putea articula cuvinte, nu putea nici să se clintească de-acolo...

Uşa salonului se deschise extrem de lent, aşa că Nicolae avu tot timpul să-i dea drumul şi să revină amândoi la poziţia dreaptă, corectă. Iar mama lui ieşi, trase uşa şi se repezi la ei, turuind în şoaptă:

- Fabian a auzit tot ce i-ai spus lu' taică-tu! Absolut tot! Mă-sa l-a liniştit un pic, că dădea să plângă; i-a promis că or să vorbească când ajunge şi ea acasă. Da' eu te sfătuiesc să-i iei o rezervă - că băiatul e făcut zob! Şi are mare nevoie de explicaţiile ei! Că-i mă-sa!

Nicolae aprobă scurt cu capul:

- Evident. Acum cum e - mai dă să plângă, sau e doar foarte furios pe mine?

- Acum pare resemnat. Zâmbeşte resemnat. Probabil i-a spus că nu mai aveţi cale de întoarcere...

Se grăbi să profite de prezenţa mamei lui pe hol:

- Te rog să nu te superi pe mine, dar aş prefera să plec.

Aoleu, ce urât se uita la ea! Continuă:

- Încă nu m-a văzut; ştie că am venit, pentru că a apărut dosarul, dar crede că am plecat deja. Iar dacă iese acum şi mă vede - şi dacă mă şi recunoaşte... N-o să-i ia mai mult de cinci secunde ca să şi-o amintească pe Renata. Şi nu e într-o dispoziţie sufletească tocmai potrivită pentru a primi tot adevărul deodată.

- Eşti tu sigură că te va recunoaşte?

- Are memorie fotografică; dacă m-a văzut atunci, mă va recunoaşte.

Nicolae o privea lung şi nu răspundea... Zâmbi slab:

- O să vină şi ziua aia. Te rog, nu te grăbi. Nu-l grăbi pe el - că abia a făcut 13 ani, şi nu poate duce atât de multe câte poate duce un adult.

De data asta primi o aprobare şi-un sărut. Nicolae oftă greu:

- Bine. Fugi!

Se întoarse spre mama lui, pregătită să-i spună "Săru' mâna" şi să fugă spre scări; numai că viitoarea ei soacră făcu doi paşi mari, o prinse-n braţe ca într-o menghină şi-o pupă apăsat pe amândoi obrajii! Aoleu, ce-i făceau amândoi! Nicolae o chema la nici 10 metri de Fabian iar mămica lui o îmbrăţişa şi-o pupa aşa la aceeaşi distanţă incredibil de mică! Şopti, cu o voce stinsă:

- Săru' mâna!

- Hai, fugi! Doamne, ce-mi vine să te iau cu mine!

Aoleu! Zâmbi, cu obrajii roşii ca roşia, şi-o rupse la fugă spre scări - Doamne fereşte, să nu iasă Fabian tocmai acum!

Nicolae

Şi uite-o ce frumos reuşise ea să fugă din nou... Cum reuşea femeia asta să câştige întotdeauna?... De fapt, nu; nu câştiga chiar întotdeauna. Că se prezentase prompt cu dosarul şi nu fugise atunci când el îi ceruse să nu fugă... Fugise însă acum; dar adevărul era că el o lăsase să fugă - că nu-i spusese să rămână...

Şoapta mamei lui îl dezmetici instantaneu:

- Mm, ce bine i-ai zis-o lu' taică-tu!

- Lasă-l pe tata! Fabian cum e? Ce-a zis?

- Nimic; când am intrat noi, nu mai discutau probleme de familie. Comentau despre accident, bandaje şi spital. Dar e evident că Fabian te-a auzit, iar ea l-a liniştit în următoarele 30 de secunde. Ce vrei să fac cu dosarul?

- Dacă ţi-l cere, dă-i-l. Dar stai lângă el, cu ochii pe el. E foarte trist şi se ascunde cu măiestrie de ochii noştri. Ştiu din sursă sigură că moralul lui era undeva la subsol încă dinainte să ne-apucăm noi să-i dăm indicii despre divorţ.

- Bine. Vrei să-i răspund eu la întrebări?

- Nu, mamă. Telefonul fără fir n-are cum să dea roade în problema asta. Spune-i să-şi scrie întrebările într-un caiet, să nu le uite, şi să ni le pună nouă. Pentru că noi ştim cel mai bine răspunsurile la întrebările lui.

- Bine; aşa-i zic. Hai, fugi în salon - că dacă stă Serje cu ochii pe ei, acum, după ce i-ai zis ceea ce i-ai zis, Fabian nu mai are teme de discuţie cu maică-sa.

Aprobă şi intră în propriul salon. Nimeni nu-i spunea nimic... Se aşeză pe marginea patului şi-şi prinse capul în palme.

Ei bine, putea spune că era trist. Ar fi trebuit să se bucure pentru că îşi câştigase tatăl de partea lui azi, şi-n plus "spărsese balonul cu căcat" al Denisei. Şi totuşi, nu se bucura - pentru că băiatului lui îi venea acum să plângă... Iar el se repezise să-l informeze că exista un dosar care-i confirma spusele, iar acel dosar era acum la buni Gloria - şi deci nu trebuia decât să-l ceară... În plus, fusese îndeajuns de idiot să spargă balonul ăla cu căcat zbierând într-un spital, pentru zeci, poate sute de urechi...

Fabian o să vină şi la el în salon. Oare o să-l întrebe ceva despre Denisa? Sau despre divorţ? Sau despre "prietena lui tati"? Habar n-avea. Şi era prea trist acum, ca să se poată concentra la găsirea unui răspuns cât de cât apropiat de realitate. Stătea deci pe marginea patului, cu capul în palme, şi-şi spunea că, indiferent ce va auzi din gura băiatului lui, îi va spune adevărul. Fără să-i pese că-l auzeau colegii de salon.

Denisa

Socrul ei n-o privea. De când intrase în salon, mult mai bine informat decât până acum, buni Sergiu n-o privise nici măcar o secundă şi nu-i adresase nici măcar un "bună ziua". Se oprise în schimb ca jandarmul, la vreun metru de băiat. Aşa că, ştiindu-l acolo, Fabian îi povestea ei despre ce mai făcuse Nuţu în ultimele 24 de ore. Iar ea vedea că ochii lui erau trişti şi resemnaţi...

Băiatul ei ar fi vrut s-o întrebe ce-i făcuse tati lui mami şi ce anume o determinase pe mami să privească în jur şi să caute un prieten... şi un viitor tată pentru el. Băiatul ei regreta că pierduse minute preţioase la botez, la Giurgiu, vorbind generalităţi şi apropouri despre divorţul părinţilor lui Nuţu. Şi-l auzea vorbind despre Nuţu, pentru că buni Gloria intrase în urmă cu vreo cinci minute, şi-acum stăteau amândoi în picioare, în spatele lui, ca doi duli...

Nu - n-avea rost. Îi strânse uşor mâna - iar povestirea "muri" după numai o secundă. Zâmbi slab:

- Eu ştiu ce băiat am. Ştiu că nu te poate păcăli nimeni. Ştiu că, indiferent de ceea ce vei vedea şi auzi de-acum încolo, ai să fii atent şi vigilent şi ai să ne judeci drept pe amândoi. Aşa că uite ce-ţi propun... Până mâine, o să reuşesc să mă mut într-o rezervă. Şi te aştept acolo. Discutăm mâine, ca doi oameni mari, serioşi şi isteţi; bine?

Primi o aprobare şi-un zâmbet, iar Fabian se ridică:

- Atunci o să mă întorc mâine. Dar promiţi că discutăm?
- Promit.
- Şi promiţi să-mi spui totul şi să răspunzi cinstit?
- Promit.

Băiatul ei se grăbi s-o îmbrăţişeze... Oof, Doamne! Idiotul de Nicolae chiar îşi închipuia că ea o să renunţe la Fabian? Vaai de capul lui! Fabian era al ei! Şi-al ei va rămâne, indiferent cât se va izbi el cu fundul de pământ! Îl sărută apăsat pe amândoi obrajii:

- Hai - du-te şi la tati acum.
- Pa, mami.
- Pa, puiule.

Îl urmări cu privirea... Fabian ieşi, urmat de cei doi duli.

Oftă greu şi-şi acoperi faţa cu palmele: ar fi avut mare nevoie de-o ţigară! Băiatul ei se ducea la Nicolae; dulăii se vor transforma într-un gard înalt, care-l va împiedica pe Fabian să fugă de cuvintele dure ale tatălui lui. Nu spera ca Nicolae să ascundă dovada trădării ei de ochii băiatului; spera doar să nu-l facă să plângă cu insistenţa de a-i explica fotografiile! Le ştia şi ea foarte bine; erau concludente...

Fusese urmărită, preţ de şapte zile. Trăsese concluzia că fusese urmărită de o singură persoană - fotografiile erau toate ori din spate, ori din faţă. Dacă n-ar fi fost atât de clare, atât de bine centrate, ar fi fost tentată să creadă că însăşi curviştina renunţase la nişte partide straşnice de sex şi-i urmărise personal! Aşa cum dealtfel îi spusese şi Nicolae, în ziua când stătuseră amândoi la masa din bucătărie şi discutaseră despre divorţ! Dar...

Dar chiar nu conta! Pozele alea erau dovada trădării ei - indiferent cine apăsase butonul camerei foto. Aşa că trebuia să facă un efort, să şi le amintească... şi să nu-şi mintă băiatul.

Nicolae

Uşa se deschise, se închise, paşii se apropiară... Patul se lăsă uşor, iar mâna îl luă pe după umeri. Fabian tăcea; dar ce-ar mai fi putut spune acum acel copil, chinuit de prostiile şi neputinţele părinţilor lui? Întoarse capul şi-l privi lung. Încerca să zâmbească băiatul lui; dar era un zâmbet trist... Oftă deci din tot sufletul şi decise să şoptească:

- Iartă-mă că m-am pierdut cu firea. Plănuisem să-ţi spun acasă, între patru ochi...

- Nu-i nimic. Mama spune că o să divorţaţi.

- Da; în octombrie probabil, o să avem prima înfăţişare. Şi-o să divorţăm.

- Iar eu cu cine rămân?

- Nu ştiu; judecătorul o să decidă. Dacă mă întrebi pe mine, eu unul mi-aş dori mult de tot să rămâi cu mine...

Era evident asta, nu? Fabian nu-şi schimbă nicicum mimica:

- Şi dacă vreau să rămân cu mama?

- Atunci... Eu îţi pregătesc o cameră, în casa viitoarei mele familii. Indiferent dacă o vrei sau nu, dacă o s-o vrei vreodată sau nu. Restul nu prea mai depinde de mine. Aşa că, atunci când o să iei o hotărâre, cred că o să fac aşa cum spui tu. Adică aşa cum ştii tu că ţi-e mai bine.

- Mie mi-e bine lângă voi. Lângă amândoi. Dar cum voi divorţaţi...

- La tribunal, sunt sigur că judecătorul ne va asculta pe amândoi, după care te va întreba pe tine ce-ţi doreşti şi unde vrei să stai - la mine sau la Denisa. În general, judecătorii pun mare preţ pe dorinţa copiilor. Răspunsul tău va cântări foarte mult în decizia lui.

- Atunci aş vrea să stau la bunici.

Adică i-ar fi bătut bine de tot pe amândoi, după care i-ar fi expulzat din România... Aprobă încet cu capul:

- Te înţeleg. Îţi înţeleg supărarea.

- Tocmai de-asta, n-aş fi vrut să discutăm acum despre asta. Mama spune că o să se mute într-o rezervă, iar mâine va fi pregătită să-mi spună adevărul şi să-mi răspundă la întrebări.

- Şi e normal ca azi să te gândeşti la ceea ce ai aflat deja. OK; dar promiţi că mâine, după ce mă întorc acasă, încuiem uşa şi discutăm?

- Promit.

OK! Întinse mâna, să parafeze înţelegerea; după tăria strânsorii, nu era greu de dedus că Fabian era hotărât să discute mâine cu el... Băiatul se ridică, îl sărută pe obraz şi ieşi. Nu-l urmări cu privirea - că nu avea de ce. Discutaseră pe ziua de azi - acum, Fabian se retrăgea şi se gândea, se sfătuia cu Nuţu...

Aoleu, Nuţu! Se ridică şi se apropie de geam. Aştepta... Uite-i! Gata! Plecau! Scoase telefonul şi selectă numărul. Suna...

- Alo?
- Bună, Ionuţ.
- Bună ziua.
- Te-am deranjat?
- Nu.
- Uite, te-am sunat să-ţi spun să te pregăteşti, pentru că diseară o să primeşti un telefon complicat.
- ... Adică i-aţi spus?
- Da. Azi, el a insistat să ne împăcăm iar noi am fost de neclintit. Ba mai mult - m-am înfuriat rău pe tatăl meu şi-am ţipat la el exact lucrurile pe care Fabian nu le ştia.
- Ce lucruri?
- Despre mama lui şi prietenul ei.
- Nu ştiu ce-aţi spus dvs., dar Fabian ştie multe lucruri despre mama lui. Mi-a spus că, la botez, a stat spate în spate cu şefa şi colegele ei; şi le-a auzit bârfindu-vă.

Aoleu! Deci calculase bine scena aia - Fabian chiar trăsese cu urechea la discuţia muierilor ălora! Începuse să ameţească...

- A auzit multe bârfe urâte despre mama lui şi Eduard. Aşa îl cheamă pe prietenul ei, nu?
- Da. Ţi-a spus cam ce-a auzit?
- Ei, bârfe! Că chiuleşte deseori de la serviciu, iar el vine şi o ia... Că el o duce şi-o aduce în fiecare zi... Şi multe altele, foarte nemăgulitoare. Despre dvs, n-a auzit decât că prietena dvs are jumătate din vârsta dvs şi că sunteţi foarte discret când vine vorba

despre ea. Şi a mai auzit el multe, dar nu le-a mai memorat - era evident, zicea el, că colegele mamei lui n-aveau informaţii concrete despre dvs, aşa că inventau şi visau cu ochii deschişi. În schimb, pe Eduard el zice că femeile alea îl cunosc bine; că au spus unele amănunte pe care altfel n-ar avea de unde să le ştie.

- Am înţeles. Azi, o să vadă cu ochii lui că n-a fost dezinformat. Există un dosar, cu rapoarte şi poze despre mama lui şi acel Eduard. Tocmai a aflat şi el despre dosarul ăsta; presimt că se va duce glonţ acasă, la bunici, şi-l va citi literă cu literă.

- În cazul ăsta, mă grăbesc să ajung lângă calculator şi să intru pe mess...

- Ionuţe, tu ştii care-i părerea mea - Fabian trebuie să afle adevărul, din toate punctele de vedere ale participanţilor la acest adevăr. M-a întrebat, azi, cu cine o să rămână el; şi l-am asigurat că o să rămână cu cine vrea el. Am înţeles că şi Denisa i-a repetat asta, acu' vreo cinci minute, în salonul ei. Aşa că voi încerca să fiu alături de el şi să-i arăt planul meu. Oferta mea. Dacă el decide să se mute cu maică-sa... Sau acceptă varianta aia cu două săptămâni la mami şi apoi două la tati... Azi, Fabian o să vadă dosarul şi-o să se gândească la ceea ce a aflat. Şi-o să te sune, sau o să te caute pe mess.

- Am înţeles.

- E trist. Nu supărat, ci trist. Pot să contez pe tine că-l repui pe picioare, da?

- Bineînţeles.

- Şi aştept să mă suni, dacă se mai întâmplă ceva, sau ai nevoie de unele informaţii, sau îl simţi trist în continuare...

- Sigur; vă sun.

- Bine. Îţi mulţumesc mult. Pa, Ionuţe.

- La revedere.

Închise şi se lungi pe pat: trebuia să aştepte ziua de mâine.

Ah, ba nu! Trebuia să se ducă înapoi, pe capul asistentelor, să le amintească de tomografie! Şi să-i obţină Denisei o rezervă! Măcar atâta să facă pentru băiatul lui - să-i asigure o oarecare intimitate...

Denisa

Uşa se deschise cam din scurt. Nu întoarse capul - nu voia să revadă mutra lui Nicolae! Ceea ce făcuse el fusese mult prea josnic, pentru a se gândi măcar să-l ierte! Tresări la vederea medicului, iar bărbatul se grăbi să se aşeze lângă ea:

- Cum te simţi?

- Un pic mai bine. Dar sunt extrem de panicată, dat fiind faptul că băiatul meu a aflat azi unele lucruri care l-au întristat rău...

- Ştiu, mi-au spus asistentele. Te rog să mă crezi că te-aş externa, dacă aş putea.

- Ştiu. Speram că poate îmi puteţi găsi o rezervă...

- Îţi promit că azi te muţi singură. Iar dacă nu reuşesc să-ţi găsesc rezervă, îţi promit că, atunci când mai vine băiatul tău, vă duc pe amândoi în cabinetul meu şi am grijă să nu vă deranjeze nimeni.

Aprobă încet cu capul:

- Vă mulţumesc mult.

- Cu coastele cum mai e? Doare la fel de tare?

Aprobă din nou:

- Da, că m-a înfuriat Nicolae şi-am făcut mişcări ample...

- Le spun asistentelor să-ţi dea un calmant?

Aprobă, zâmbind slab, iar medicul se ridică:

- Mă duc să caut o rezervă. Trebuie să existe undeva, în spitalul ăsta, o rezervă liberă!

Bun! Acum, lucrurile stăteau un pic mai bine. După ce se va muta singură, vor sta şi mai bine! Va încuia uşa când veneau ei în vizită... Va reuşi să doarmă şi ea mai bine... Poate va avea şi televizor în rezerva aia...

Denisa

Mărşăluia pe hol. Era cinci, iar el nu făcuse tomografia...

- La plimbare?

Aa, domnul doctor! Îşi înghiţi instantaneu ironia, pentru că nu voia să doarmă acolo:

- Oarecum. Aşteptam tomografia aia...

- Aa, asta nu se va întâmpla azi.

Poftim?

- Tomograful are nu ştiu ce drăcie defectă, care se va repara pe la 7-8. Aşa că mâine dimineaţă, la opt fix, suntem primii care inaugurăm reparaţia.

Deci trebuia să doarmă acolo... Zâmbi slab:

- Ştiţi care-i ironia sorţii? Colegul şi prietenul meu s-a zorit să-mi ducă maşina la service şi să vizeze plata; a şi spălat-o, a parfumat-o... Mi-a promis că mi-o aduce azi; aşa că o să pot să mă duc în curte şi să mă uit la ea!

Bărbatul în halat alb râdea şi aproba. Şi schimba subiectul:

- I-am găsit soţiei dvs o rezervă - într-un sfert de oră, o mutăm.

- Oo, vă rămânem datori!

- Nu e cazul. Vă rog doar să cereţi un calmant, înainte să o vizitaţi. Pentru că mica dvs ceartă de azi i-a cam zdruncinat coastele.

- Staţi liniştit, n-o să fie cazul. Băiatul nostru nu ştia nimic despre divorţ, iar asta ne-a indus amândurora o stare de nervozitate excesivă. Acum a aflat, aşa că ne-am mai calmat: şi eu, şi ea.

- Am înţeles. Şi mizez pe faptul că sunteţi un pacient înţelegător şi-o să vă înăbuşiţi dorinţa de-a o ţine internată până la prima înfăţişare...

- Staţi liniştit. V-am spus: nu mai avem de împărţit.

Medicul porni spre scări:

- Am plecat spre casă. Ne vedem mâine, la opt fără zece.

- La revedere.

- La revedere.

Porni şi el, încetişor, după doctor. Voia să coboare în curte - acolo măcar vedea oameni, maşini, scandaluri, urgenţe, flori perene şi iarbă verde...

Abia după ce se aşeză pe bancă şi-şi aprinse o ţigară, scoase mobilul şi privi afişajul. Cinci şi-un sfert. Fabian plecase de la spital înainte de prânz... Selectă numărul mamei lui. Suna...

- Da, puiule.

- Ce face?

- Uite, am trecut pe la voi şi Fabian a luat laptopul tău. Nu cred că te superi...

- Aa, bineînţeles că nu! Stă pe internet, nu?

- Da; zice că vorbeşte cu prietenul lui. Poate să vorbească prin internet cu el?

- Da; aşa vorbesc şi eu cu Carina.

- Aha...

Şi acum mama lui tăcea, semn că nu prea putea să vorbească... Păi să încerce să ghicească, nu?

- A cerut dosarul?

- Da.

- L-a văzut?

- Da, tot.

- A exclamat ceva, a zis ceva?

- Nu.

- A devenit mai gânditor?

- Nu.

- A încercat să vorbească cu tine?

- Nu.

- A plâns?
- Absolut nimic.

Un răspuns anapoda, dar care scurta considerabil lista întrebărilor lui! Ridică, mirat, sprâncenele:

- Adică nu a avut nici o reacţie?
- Exact.
- Mamă, nu-i bine! Fabian e un foarte bun actor! Atunci când nu are nici o reacţie, în interiorul lui este un amalgam de sentimente! Să staţi cu ochii pe el!
- Bineînţeles!
- Amândoi - mă auzi? Spune-i lui tata că-l rog să stea cu ochii pe nepotul lui!
- Stai liniştit.
- Chit că-l păziţi cu rândul! Să nu-l lăsaţi să plângă! Să-i răspundeţi cu sinceritate la întrebări!
- Ştiu ce am de făcut - că am împlinit 66 de ani deja!
- Bine, mamă...
- Tu cum te simţi? Cum a ieşit tomografia aia?
- N-a ieşit. S-a stricat tomograful. Mâine, la opt fix, sunt primul pacient analizat; dar azi n-am ce face. O să dorm tot aici...
- Lasă, că nu-i aşa rău. Noi ne descurcăm aici...

Adică prefera să-l ţină pe Fabian acolo, până răbufnea şi-şi descărca supărarea cu lacrimi! Prea bine! La urma urmei, avea 66 de ani, nu?

- Bine, mamă. Să aveţi grijă de el...
- Mă, tu vrei bătaie!
- Nu; sunt îngrijorat, pentru că ştiu ce-a văzut în dosarul ăla.
- Nu te mai îngrijora atâta!
- ... Bine. Pa, mamă.
- Pa.

Şi-i închisese în nas... Pe Carina n-ar fi vrut s-o sune acum - susţinuse sus şi tare că azi le vizitează şi uite că nu se putea ţine de cuvânt. Renata o să plângă, pentru că tati nu mai venise la ea încă de sâmbătă... Doamne, cum să facă? Cum să se-mpartă? Să fugă din spital, preţ de-o oră-două? Să le cheme pe amândouă acolo, în curtea spitalului? Cum era mai bine?

Denisa

Tii, era superbă rezerva aia! Ştia că-i străluceau deja ochii...

- Aşa. Să nu ne ajutaţi.

OK! Se lăsă mutată pe pat... Îşi privi medicul cu ochi plini de recunoştinţă:

- Vă mulţumesc din suflet, pentru tot!
- Vă rog să staţi în pat şi să vă faceţi bine!

Aprobă... şi rămase singură; scoase imediat telefonul şi selectă numărul...

- Da, tigroaică mică.
- Ce face balaurul meu?
- Ce să facă; plimbă acte şi se gândeşte la tine. Şi e destul de îngrijorat, să ştii!
- Ei, poţi să stai liniştit acum. Că sunt într-o rezervă, ceea ce înseamnă că poţi să vii la mine oricând vrei tu şi să stai oricât vrei tu.
- Nu chiar oricând şi oricum!
- Adică?
- Adică nu cred că e indicat să mă prezinţi acum...
- Stai liniştit, că ştiu ce-am crescut şi educat atâţia ani! N-or să fie probleme!
- Poate că ai dreptate; dar simt că n-aş putea eu...
- ... OK. Atunci vii când crezi tu de cuviinţă. Şi stai atât cât vrei tu.
- La ce etaj eşti?
- La unu. Rezerva patru.
- Bine. Dacă pot, o să trec pe la 9-10 pe la tine...
- Te aştept.
- Pa, tigroaică mică!
- Pa, balaurule!

Închise... şi luă telecomanda. Aşa! Că ea avea televizor - Nicolae îşi bătea capul cu revistele de la curviştină! Că ea nu-l iubea îndeajuns de mult ca să-i facă rost de-o rezervă! Mm, ce bine se simţea atunci când era extrem de răutăcioasă! Începuse deja să zâmbească!

Carina

Doamne, îi venea să urle! Şi să spargă şi să arunce cu lucrurile şi să dea foc la casa aia! Renata plângea cu sughiţuri; stătea în fund pe covor, cu ochii la ceas, şi plângea. Era şase şi-un sfert iar tati nu venise cu plăcinta. Iar micuţei ei îi era dor de tati! Şi nu reuşea s-o convingă să se oprească!

Intră în bucătărie şi scotoci prin dulapul cu medicamente... Gata: înghiţise Distonocalmul. Reveni în cameră şi se aşeză pe covor, lângă ea:

- Gata, puiule! Nu mai plânge!
- Ude tati?
- Tati a făcut o bubă mare aici, la cap, şi s-a dus la doctor.
- Aide tati!
- Vrei să mergem la tati?
- Megem tati!
- Da' nu putem să mergem la el! Că e la doctor! Şi nu ne primeşte şi pe noi la doctor, că noi nu avem bubă!

Oare... După două secunde de gândire, Renata strânse ochişorii şi pumnii şi urlă la propriu:

- Aide tatiii!

Ei, fir-ar să fie de treabă! Se ridică şi intră în bucătărie. Şi luă ciocanul de după dulap. Reveni în cameră, puse ceasul pe podea şi-şi concentră toată furia, supărarea, neputinţa şi durerea din suflet în lovitura aia! Şi gata! Azvârli ciocanul cât colo şi se trânti pe covor...

Renata nu mai plângea. Suspina doar - dar măcar nu mai urla, cu ochii la ceas! Nici nu prea avea la ce să se mai uite, că se făcuse zob... Şi ştia că spartul ceasului nu era o rezolvare, de vreme ce Renata putea asocia venirea lui tati cu programul TV... Întoarse capul şi o privi lung. Şi-şi dădu seama că era dementă şi-şi pierduse minţile, pentru că tocmai speriase rău copilul... Clătină încet capul:

- Nu mai plânge aşa. Tu crezi că eu nu vreau să vină tati? Şi eu vreau să vină aici, la noi, şi să ne aducă plăcintă şi să ne pupe şi să stea cu noi! Dar dacă nu poate!

Ochişorii albaştri o priveau lung... Ridică din umeri:

- O să vină, atunci când o să poată. Dar acum nu poate să vină. Şi chiar dacă te apuci să plângi şi să urli, tot n-o să vină. Aşa că nu mai plânge - că nu vine. Nu poate să vină. Are treabă, la doctor... A făcut o bubă la cap şi s-a dus la doctor...

Renata se prinse cu mânuţele de cap:

- Au-au, capu! Au-au doale!
- Da, îl doare. Şi s-a dus la doctor. Adică nu vine azi la noi. Cred că vine mâine; deşi, nu ştiu...

Îi venea să plângă. Era deprimată - şi era conştientă de faptul că n-ar fi trebuit să fie aşa. Nicolae făcea paşi mari spre divorţ, o prezentase azi tatălui lui, îi spusese lui Fabian adevărul despre maică-sa şi probabil că zăcea în Spitalul Colentina şi se ruga Celui de Sus ca Fabian să-l sune şi să-l întrebe ceva despre prietena lui! Orice! Dacă e tânără, sau dacă e brunetă, sau dacă are tot două picioare - orice întrebare ar fi fost pentru Nicolae un semn

că Fabian se gândea la tatăl lui, la divorţ, la opţiunile pe care le va avea de-acum încolo...

- Mami nu pânge!

- Bine; nu plâng. Dar nici Renata nu plânge!

Pumnişorii frecară straşnic ochii:

- Enata nu pânge!

- Bun! Vrei puţină ciocolată?

- Nu.

Nuu? Asta chiar că era o noutate! Dar... Dar şi ea era supărată. Şi acum îi părea rău că-şi vărsase supărarea pe ea. Şi că-i spărsese ceasul. Că nu era ea de vină. Maică-sa era de vină - maică-sa era mută şi nu punea piciorul în prag. Şi nu-i spunea lui tati "Mâine, la nouă fix, eşti la noi, cu bagaje cu tot; altfel, o să vezi tu ce-ai să păţeşti!". Maică-sa tăcea şi-l lăsa pe el să decidă când vrea să se mute... Dacă vrea!

Se ridică, zâmbind: era cretină. Bineînţeles că Nicolae voia să se mute la ele! Adică cu ele - că el voia un apartament cu patru camere! Dar totul depindea de Fabian. Şi cum în luna august el voia să cumpere apartamentul ăla, era sigură că în august se vor muta de-acolo...

Mătură cu mare atenţie cioburile şi-o luă pe Renata în braţe:

- Hai să mergem afară! Hai să cumpărăm alt ceas!

- Aide!

Bun! Dacă o scotea la plimbare, mai uita şi ea...

Nicolae

Se lăsase seara. Era răcoare; dar n-ar fi urcat. N-avea ce face în spital; sudoku nu era o soluţie, pentru că nu-i stătea mintea la el. Ar fi sunat-o pe Carina; dar îi era pur şi simplu frică să n-o audă pe Renata plângând. Pentru că şi-ar fi luat frumuşel catrafusele şi s-ar fi urcat la volan. Şi-şi complica inutil viaţa.

De fapt, încă mai spera să vină Fabian. Şi să-i pună măcar o întrebare despre Carina! La botez, băiatul lui aflase o mulţime de picanterii despre Denisa; dar cum el era "foarte discret", prietena lui tati rămăsese un mister pentru adolescentul de 13 ani...

Paşii se apropiară, dar nu le dădu atenţie. Zornăitul cheilor chiar lângă ureche îl sperie însă de-a binelea:

- Ete la el, cică boleşte de mama focului!

Sări în picioare şi-şi îmbrăţişă naşul:

- Aah, ce mi-ai făcut tu mie!

- Ce ţi-am făcut, mă?

Mihai râdea, că ştia el prea bine ce făcuse! Se reaşeză pe bancă:

- Păi mi-ai adus maşina sub nas - şi nu mă pot folosi de ea!

- Ei, lasă, că o foloseşti mâine! Apropo - de ce te mai ţin aici?

- Păi medicul ţine morţiş să-mi facă o tomografie.

- Deşi e evident că n-ai nevoie!

- Exact. Cred că l-a rugat Denisa să mă mai ţină 24 de ore departe de Fabian.

- Zici că a aflat...

- Da, şi e supărat fleaşcă. Eu i-am trimis dosarul cu poze, ştii tu care...

- Mă, să-i spui medicului că nu-ţi trebuie tomografie, ci şedinţă psihiatrică! Tu te-ai ţăcănit? I-ai arătat copilului poze cu amantul maică-sii?

- Da, şi să ştii că nici n-a clipit când le-a văzut. Că la botez s-a nimerit prin preajma şefei ei şi-a tras cu urechea. Şi-a auzit nişte chestii contraindicate oricărei persoane sub 18 ani...

- ... Adevărul e că Denisa n-ar fi avut când să te înşele, dacă nu-şi lua liber de la serviciu. Iar muierile bârfesc mult şi au imaginaţie bogată...

- Exact. Deci Fabian ştie ce-a făcut maică-sa şi cu cine. L-a şi văzut în poze...

- Dacă-mi amintesc eu bine, e brunet, mărunţel şi nu foarte grijuliu cu propria înfăţişare; nu?

- Exact. E viu.

- ... Poftim?

- Aşa l-am receptat eu, când l-am văzut cu ochii mei. Blugi jegoşi şi jerpeliţi, un tricou oarecare, pantofi prăfuiţi... Iute ca o sfârlează, alert în patru puncte cardinale deodată, "produce" un trandafir roşu în maximum 60 de secunde... Viu.

Mihai îl înţelesese. Tocmai de aceea, se grăbi să readucă subiectul de discuţie la Fabian:

- Aşa că băiatul a citit fiecare literă din dosarul ăla, a văzut fiecare poză, iar mama spune că n-a avut absolut nici o reacţie. A zâmbit non-stop şi

- Asta nu-i normal. Spune-i maică-tii să stea cu ochii pe el, că trebuie să răbufnească cât de curând! Cu cât răbufneşte mai târziu, cu atât mai mare va fi rana din sufletul lui!

- I-am spus - şi mi-a amintit că are 66 de ani.

- Asta nu e concludent. Cu Carina ai vorbit?

- Carina mi-a adus o tonă de bunătăţuri, de dimineaţă, şi-apoi am chemat-o cu dosarul. Şi a venit. Şi m-a pus rău de tot pe gânduri! Ştii ce mă miră?

- Ce?

- Faptul că nu mă contrazice. Când a venit ea, eu tocmai ţipam la tata, pe hol, chiar lângă uşa după care erau Denisa şi Fabian. Şi-ţi dai seama că nu ţipam despre grafice de rambursare!

- Evident!

- Mama mi-a făcut semn să mă uit în spate; Carina intrase pe coridor, dar se oprise. Şi-a vrut să fugă, dar i-am spus să se oprească - şi s-a oprit. I-am spus să vină imediat la mine - şi a venit. Iar chestiile astea mă zăpăcesc! Nu mă contrazice niciodată! Nu-ţi poţi imagina ce lupte verbale am dus cu Denisa, de-a lungul timpului, atunci când am vrut să mai fie şi ca mine!

- Carina te lasă să fii capul familiei! În plus, în lucrurile în care nu stăpâneşte bine situaţia, ei nu-i place să ia decizii. Tu n-ai văzut că ea nu se repede să facă ceva la care nu s-a gândit bine de tot?

Aprobă cu capul, că observase...

- Păi vezi? În plus, tu eşti "şeriful"! Ştii ce-am descoperit?

- Ce?

- Privindu-vă pe voi doi, am ajuns la concluzia că tot ceea ce şi-a dorit ea a fost un cap de familie. Un om care să se ocupe de familia lor, de bunăstarea ei, de imaginea ei... Un fel de "şef". Ea se simte foarte bine în rolul de consilier subaltern. În plus, ea e şi bucătăreasă-şefă, şi aprovizioner, şi magazioner, şi directoare la *development* - că se ocupă de Renata...

Aprobă, râzând: directoare, magazioner, bucătăreasă...

- Aşa că, privind lucrurile prin prisma asta, tind să cred că te-ai cam ţepuit. Tu ai diplomat de şef, dar ea ocupă practic funcţiile-cheie!

- Şi ori de câte ori are senzaţia că "o simt", îmi adoarme vigilenţa cu un sărut...

- Suntem doi boşorogi nebuni, că vorbim prostii la opt seara...

Aprobă din nou:

- Ia spune: cum e la bancă?

- E linişte şi pace. Şefa zicea să-ţi faci rost de concediu medical pe toată săptămâna. Ca să ai timp să te refaci şi să te chinuie la maximum de luni încolo.

- OK; spune-i că m-ai găsit cu bandaj la cap şi la mână. O să-l rog pe doctor să nu mi le scoată, ca s-o impresionez...

Mihai râdea, pentru că ştia ce şefă uşor isterică aveau. Dacă o să-l vadă bandajat, femeia aia o să-l trimită repejor acasă, să se refacă aşa cum trebuie! Şefa lui era obsedată să nu aibă reclamaţii, să nu li se pară celorlalţi ceva în neregulă, sau alandala... Instinct

de conservare, ce mai!

- Măi Nicolae, mă bucur mult să te găsesc *alive and kicking*, cum se spune!

- Mă bucur mult că m-ai vizitat aici, la loc cu verdeaţă...

Doi boşorogi nebuni vorbeau prostii, la opt seara, în curtea spitalului Colentina...

- Oricât de mult mi-aş dori să mai stau să bârfim, mi-e că se supără nevastă-mea. Şi cum tu te externezi mâine, n-are rost să mă internez eu la noapte...

- Exact. Îţi mulţumesc mult că ai venit.

- Hei! Mi-era dor de tine!

Mihai porni spre poarta spitalului:

- Paa, colega!

- Paa, naşule!

Aoleu, ce se înverzise Mihai! Şi ce repede ridicase privirea spre clădirea de lângă ei! De parcă n-ar fi putut să-i fie naş de cununie! Eei...

Îşi mai aprinse o ţigară - nu voia să intre acum în spital. Era frumos afară; era plăcut. Se gândea la Carina lui, la Renata lui... Se gândea să le sune, dar se abţinea eroic - era opt, iar Carinei probabil că încă nu-i trecuse supărarea cauzată de plânsul Găluşcuţei. Renata îl iubea mult pe tati! Şi ştia să se uite la ceas...

27 martie 2010 - marţi

Nicolae

Era dimineaţă. Nu se simţea foarte odihnit, dat fiind faptul că adormise târziu, pe la unu, şi se trezise încă de la şase. Dar era mulţumit - stătea cuminte pe masa aia şi aştepta "să-l cerceteze". Era linişte...

În sfârşit, făcea tomografia. În sfârşit, pleca acasă! Ştia că n-are nimic la cap; dealtfel plănuia să-l roage pe medic să-i scoată bandajul. Şi mai plănuia să-l roage să-i pună unul nou, un pic mai voluminos - că trecea azi pe la bancă, să ducă concediul medical şi să afle soldul contului personal. Şi abia după aceea ajungea şi el la fetele lui...

Aşa că stătea cuminte pe masa aia; că, dacă se mişca, o luau de la început. Şi n-avea timp de pierdut.

Denisa

Ciocănitul o făcu să tresară. Opri sonorul televizorului:

- Intră.

Uşa se deschise cu zgârcenie, iar cuvintele lui Eduard o făcură să râdă:

- Eşti sigură?

- Bineînţeles! Intră şi încuie odată uşa aia!

Balaurul ei se grăbea să se conformeze. Mm, ce sexy era azi! Şi-i adusese din nou 50 de sacoşe pline cu bunătăţuri... Opri televizorul şi întinse mâinile spre el. Şi fu imediat strânsă în braţe!

... Gata - era "oficial". Se topise toată în braţele lui - şi-ar fi stat aşa o veşnicie! Oof, în sfârşit! În sfârşit, reuşise să-şi limpezească gândurile şi sentimentele! Şi, da - era un amalgam de sentimente în sufletul ei, pentru el! Şi toate erau cu dragoste! Îmbrăţişarea lui era foarte specială... Îmbrăţişarea lui fusese întotdeauna foarte specială; ea nu se putuse dezmetici şi nu văzuse asta! Dar acum...

Uite că accidentul ăla al lui Nicolae era, în realitate, un lucru bun. Accidentul o ajutase nesperat de mult! Îi arătase că divorţul era cea mai bună decizie pe care-ar fi putut-o lua! Şi-i demonstrase că se putea topi într-o clipă, dacă o ţinea Eduţu ei în braţe. Şi-i mai demonstra ceva chiar acum - îi arăta că, de-acum încolo, nu va mai avea vreodată dificultăţi în exteriorizarea acelor sentimente. Eduard topise cubul de gheaţă în care-o încorsetase nepăsarea lui Nicolae. Eduard o privea chiar acum şi vedea că e iubit - şi strălucea mai puternic decât soarele dogoritor de-afară...

- Denisa...

Îl privea, iar ochii ei îi răspundeau la întrebare. Da, nu se înşela. Era evident că lui Eduard nu-i venea să creadă că era adevărat... Că reuşise să topească cubul de gheaţă...

- ... În seara asta, îi spun că divorţez.

- Nu te grăbi. Mai aşteaptă.

- Nu văd de ce-aş face-o!

- Ca să n-o vezi legându-se cu fir de mătase de tine! Ca să nu constaţi că vine să-mi spargă capul, sau că angajează un detectiv particular, sau... Nu ştiu; dar simt că te grăbeşti. Şi nu-i bine să te grăbeşti atunci când iei asemenea decizii.

- Ba să ştii că am întârziat nepermis de mult cu decizia asta!

- Nu, nu cred. Te rog, nu-i spune nimic.

Acum era un pic întristat. Şi-un pic speriat. Zâmbi:

- Cred că e mai bine să nu bănuiască nimic. La urma urmei, între momentul apariţiei citaţiei şi prima înfăţişare or să treacă cel puţin două săptămâni! Cine te-aleargă?

- Inima.

I-auzi! Decise să zâmbească doar:

- Săptămâna asta, vreau să te prezint lui Fabian.

Şi-i cam picase faţa; devenise de-a dreptul panicat... Continuă:

- Nicolae n-a trecut pe la mine, de când m-au mutat în rezervă. Sunt sigură că el azi se externează; şi sunt la fel de sigură că se va duce glonţ la curviştină, şi-apoi acasă. Şi-l ia şi pe Fabian, în drum.

- Crezi tu că i-o prezintă azi?

- Nu. Din câte mi-am dat seama, Fabian nu ştie mai nimic despre ea. În schimb, nenorocitul i-a zis ieri curviştinei să aducă dosarul ei. Ea l-a adus, el a zbierat rezumatul pe hol pentru urechile întregului spital...

- Auzi? Te superi dacă-l ţin eu internat aici? Că dacă mă duc şi sar cu picioarele pe el, sigur nu-i dă drumul acasă!

- Da. Mă supăr rău. Simt că Fabian "trage la el" acum. Nu ştiu ce i-a făcut şi ce i-a zis; dar, de când a venit din tabără, Fabian e schimbat faţă de mine. E mai apropiat de taică-su, au secrete, au o relaţie mult mai frumoasă şi mai specială decât aveau înainte. Aşa că Nicolae trebuie încurajat să-şi dea în petic.

- Eşti tu sigură că-şi va da în petic?

- Da. E fericit că iese de-aici şi e de-a dreptul euforic că divorţează. Pluteşte pe norişori roz, de când şi-a dat seama că Fabian e mai apropiat de el decât de mine. Cu siguranţă, se va repezi să le organizeze o cină de prezentare, la o crâşmă selectă. Iar eu ştiu deja ce-o să-i spun băiatului a doua zi... ca să-mi dea mie punctele "muncite" de el.

- Şi vrei tu musai să-ţi cunosc băiatul în rezerva asta de spital!

- Da, pentru că o va cunoaşte întâi pe curviştină. Fabian e o fire echilibrată şi nu trage concluzii înainte de-a cunoaşte toate datele problemei. Şi cum ştiu deja că îi va zâmbi individei pentru că-l va vedea pe taică-su fericit, ştiu că băiatul meu o să vrea să te cunoască. O să fie chiar înţelegător şi deschis către tine, pentru că aşa a fost şi faţă de curviştină...

Din punctul ei de vedere, calculul ăla era simplu şi foarte corect. Eduard însă nu prea credea în el; Eduard era speriat. Îi era frică de Fabian, pentru că ea nu se grăbea să rămână iar gravidă - şi deci copilul ei era sfânt pentru ea. Dacă Fabian va spune "nu-l vreau pe Eduard"...

Ba n-o va spune! Că era educat de ea, nu de Nicolae! El l-ar fi învăţat să-şi exteriorizeze sentimentele şi să le rostească cu voce tare; să spună "Nu" atunci când nu voia ceva, sau pe cineva. Ea îl învăţase să zâmbească şi să-şi amintească întotdeauna că toate momentele triste şi nefericite aveau un final. Şi-l învăţase să ia deciziile numai după ce afla toate datele problemei. Fabian nu va spune "Nu"...

Întinse încet mâinile spre el şi fu imediat strânsă în braţe. Mm, ce bine era! Ar fi “vegetat” aşa o veşnicie!

Carina

Telefonul începu să piuie; instantaneu, ochişorii albaştri se ridicară şi priviră lung aparatul... Se ridică şi se mută în bucătărie; şi abia acum îi răspunse:

- Neaţa.

- Neaţa, iubire. Gata, e oficial - sunt întreg la cutiuţă.

Bufni în râs - auzi, era întreg la cutiuţă!

- Aşa că, pe la unşpe jumate, voi obţine fişa de externare şi concediul medical. Imediat cum le obţin, fug la bancă şi aflu soldul contului. Şi pe urmă apar la uşa ta, înarmat cu flori şi plăcintă...

- OK. Te aşteptăm.

- A plâns rău aseară, nu?

Aprobă cu capul:

- Nu mai mult decât de obicei.

Pentru că plânsese mult mai rău decât de obicei, dar nu voia să-l vadă pe Nicolae năvălind în casă la doişpe fără ceva. Aşa că minţea... În fine, îl păcălea un pic! Doar un pic, aşa!

- Şi tu ai plâns, nu? Că te simt supărată.

Nu era bine totuşi să-l mintă. Aşa că nu răspunse - că şi ăla era un fel de răspuns... Nicolae oftă scurt

- Am înţeles. La două, cel târziu, sunt la voi.

- Nu te grăbi; când crezi tu că poţi...

- Bine, iubirea mea. Să nu mai plângi; auzi?

- Aud.

- Şi promiţi?

- Promit că nu mai plâng.

- Bine. Am fugit după asistente. Pa!

- Pa!

Închise şi reveni în cameră. Imediat, Renata se prinse cu mânuţele de treningul ei:

- Aide tati!

- N-avem de ce să mergem la tati. Azi, tati termină cu toate testele şi cu toţi doctorii; şi-o să vină pe la noi.

- Bavo! Aide, tati!

- Aşa: "Haide, tati!". Şi haide, Renata, să te schimbi şi să mergem în parc!

- Aide!

Zâmbi slab: încă mai reuşea s-o păcălească oferindu-i un nou subiect, o nouă activitate... Dacă mai reuşea să facă asta măcar două luni, era perfect! Presimţea că, din octombrie, nu va mai fi nevoie să o ducă aşa de nas. Decât cel mult până venea tati acasă, de la serviciu.

Denisa

Ciocănitul o făcu să tresară. Cine era? Zâmbi slab:

- Intră.

Uşa se deschise cu zgârcenie; Nicolae zâmbi:

- Chiar pot să intru?

- Da; de ce nu?!

Aa, gata! Se externa! Era în costumaţia de la botez! Îşi impuse să nu-şi piardă zâmbetul orice-ar fi:

- Ce s-a întâmplat?

- Păi, ce să se-ntâmple; mi-au analizat cutiuţa şi-au constatat că n-au sărit rotiţele. Aşa că mi-au pus în vedere să eliberez patul...

Încerca s-o facă să râdă; ea zâmbea doar. Nicolae se aşeză pe scaun, cam la un metru de ea:

- Cum te simţi?

- Un pic mai bine.

- Îţi place rezerva?

- Da.

- Asistentele vin atunci când le chemi?

- Da.

- Ai "uns" pe cineva pe-aici?

Se încruntă scurt:

- Acu’ ce faci, te joci de-a tata?

- Nu; voiam să ştiu ce-ai făcut tu, pe partea ta, ca să ştiu ce am eu de făcut.

Adică se oferea să şpăguiască el pe-acolo! Nu-nu!

- Am făcut tot ceea ce-a fost de făcut.

- OK. Eu mă duc direct la bancă, să le duc concediul, după care fug acasă să pun ceva la oală. Şi-l iau pe Fabian de la mama diseară.

Aşa; şi?

- Deci de diseară, să ştii că suntem amândoi acasă.

- Bine.

- Eu am medical până luni; aşa că, orice ai nevoie, e de-ajuns

să mă suni.

Daa, cum să nu?!

- Bine.

- Şi poţi să stai liniştită, că tomografia a ieşit bine. Nu m-am ţicnit, aşa că n-am să-mi înveninez copilul.

O să se asigure personal de asta, imediat cum venea Fabian!

- Bine.

Nicolae se ridică... şi-o privi lung:

- Te rog să mă ierţi că m-am înfuriat şi-am aruncat cu apă pe tine.

Fleoşc! De parcă nu ştia cât de bine se simţise şi cât de fericit fusese când îi turnase apa-n cap! Şi tocmai pentru că şi ea avusese o satisfacţie extremă când azvârlise cu paharul spre el, se grăbi să-i răspundă:

- Şi eu, te rog să mă ierţi că te-am acuzat pentru accident şi-am aruncat cu apă pe tine.

Şi-şi zâmbeau dulce, deşi era evident ce gândeau amândoi... Nicolae porni spre uşă:

- Orice ai nevoie, e de-ajuns să-mi dai un telefon.

- Bine.

- ... Iar eu te sun, cu zece minute înainte să intru cu băiatul pe poartă.

Hm; asta era practic prima frază adevărată din discuţia aia! Să-l creadă?... Păi n-avea încotro!

- Bine.

- Pa, Denisa.

- Pa, Nicolae.

Uşa se deschise, se închise...

La urma urmei, ar fi putut avea un divorţ civilizat. Cunoştea oameni care se bătuseră parte-n parte, din prima zi de după nuntă până la ultima înfăţişare de divorţ! Iar după ce-şi luaseră hotărârea judecătorească, redeveniseră cei mai buni amici! Poate că...

Poate că-i venea odată mintea la cap şi se dezmeticea! Nicolae se schimbase! Nicolae lupta pentru băiatul lui - şi scotea nişte arme dure şi foarte eficiente! Îi dăduse lui Fabian informaţii dureroase despre ea; presupunea că diseară îi va arăta personal dosarul şi va insista să discute pe marginea lui. Adică să facă exact discuţia pe care-ar fi trebuit s-o facă ea! El o va face cinstit, corect şi complet; dar cu vocea şi cuvintele lui, imaginile alea erau...

Oftă greu şi scoase telefonul. Selectă numărul lui Fabian. Suna...

- Sărut mâna, mami.

- Bună, puiule. Ce faci?

- Uite, vorbesc cu Nuţu pe mess.

- Păi eşti acasă?

- Nu, am trecut pe acasă şi-am luat laptopul lui tati.

- Aha... Şi nu vii pe la mine azi?

- Ba da. Dar buni Gloria are treabă la bucătărie, şi-a zis că oricum e prea cald ca să ieşim acum. Cred că vin pe la 4-5...

- Spune-i lui buni Gloria că tati se externează azi. O să treacă întâi pe la bancă, să le ducă concediul, după care o să vină să te ia acasă. Să-l sune, să se pună la punct cu programul - ca să vă găsiţi.

- Bine, mami.

- M-am mutat într-o rezervă, aşa că te aştept.

- Bine. Pa, mami.

- Pa, puiule.

Închisese...

Băiatul ei era suspect de calm. Nici nu clipise la auzul termenului "rezervă" - care era practic promisiunea că azi chiar stăteau de vorbă! Îi era frică să nu constate că Fabian luase deja o decizie...

Deci vorbeau pe la 4-5...

Nicolae se ducea la bancă şi-apoi la curviştină - că-l împingea hormonu' ăla obraznic la carne tânără! Aşa că o să ajungă acasă pe la şase probabil... că nu-l lăsa curviştina să plece mai devreme! Dacă Fabian venea la ea la 4, aveau cel puţin o oră la dispoziţie ca să discute. Nu-i era frică de discuţia cu el - ştia deja ce-o să-i spună şi cum. Îl aştepta deci.

Ah, să nu uite! Să-i dea lui Eduard un SMS, să nu pice în vizită tocmai când era şi Fabian acolo!

Nicolae

Împinse uşa şi intră în bancă, iar bodyguardul se grăbi să-i iasă în întâmpinare:

- Bună ziua, dle Răduţ.

- Bună ziua.

- Dna directoare m-a rugat să vă transmit că vă aşteaptă la dânsa.

Adică şefa lui ştiuse că azi se externa? Bărbatul se explică:

- Aşa mi-a zis, luni dimineaţa; când veniţi, să vă transmit că vă aşteaptă...

OK! Porni spre scări şi avu marea surpriză să descopere că toţi colegii lui de la credite îl salutau de zor... Măi, să fie! Da' ce era cu ei? Că până acum nu se prea băgaseră reciproc în seamă... În fine! Urcă treptele şi intră întâi în biroul lor. Mihai zâmbi:

- Salut şi bine te-ai externat!

- Bine te-am găsit. Aud că şefa abia m-aşteaptă...

- Da, cred că-ţi pregăteşte nişte zile libere. Că m-a tatonat rău de dimineaţă, apropo de cum vă simţiţi, şi tu şi Denisa, şi cam de câte zile libere ai avea nevoie ca să fii fresh şi să-ţi rezolvi problemele, să-ţi tragi sufletul...

Şi-l privea lung... Cum-cum? Păi şefa lui ştia despre problemele lui? Hm... Mihai ridică scurt din umeri:

- Eu nu i-am spus nimic. Dar dacă stai să te gândeşti un pic la comportamentul tău şi la felul cum intri ca vijelia în veceu, cu telefonul la ureche, nu m-ar mira foarte tare să bănuiască ceva măcar despre Carina...

Aprobă şi-şi lăsă diplomatul pe birou; scotocea după concediul medical acum. Şi scotocea îndelung, tăcut. Se întreba dacă să-i spună ceva şefei lui... şi cât să-i spună! Că dacă-i zâmbea şi-i arăta poze cu Renata, o vedea leşinată pe mocheta directorială! La cât de disperată era femeia aia să fie totul bine, roz, paşnic şi în armonie cu universul...

Ieşi şi porni spre biroul ei. Încă nu ştia cât anume să-i spună din viaţa privată; presupunea că va da din cap şi cam atât. Adică îi va confirma sau infirma ceea ce ştia deja. La urma urmei, o fi fost ea şefa lui; dar în privinţa vieţii lui private, el hotăra ce şi cum! Împinse uşa, iar secretara zâmbi larg:

- Bună, Nicolae.

- Bună.

- Intră.

Cu alte cuvinte, şefa fusese informată apropo de sosirea lui... OK! Păi să discute cu ea, nu? Chiar era curios să afle cine-a informat-o! Intră, iar femeia de la birou arboră instantaneu un zâmbet complet din punct de vedere al numărului de dinţi:

- Oo, bine-ai venit!

- Bine v-am găsit!

Se aşeză în faţa ei şi aşteptă...

- În primul rând, bravo!

Poftim?

- Bravo că l-ai evitat pe nebunul ăla!

- Nu cred că era nebun - că avea cam 30 de ani. A adormit la volan, aşa că...

- Era nebun oricum, pentru că s-a urcat la volan frânt de oboseală!

Şi el se urcase la volan la fel de frânt de oboseală, în dimineaţa

în care făcuse accidentul; aşa că renunţă la zâmbet:

- Poate că n-a fost el de vină pentru asta. Oricum, de morţi numai de bine.

Oo, ce-o "plesnise"! Zâmbetul deveni instantaneu istorie:

- Ai dreptate. Tu cum te simţi?

- Foarte bine. Mă simţeam la fel de bine şi ieri, dar au ţinut musai să-mi facă tomografie...

- Şi cum a ieşit tomografia?

Zâmbi şi arătă spre propriul cap:

- Extrem de mulţumitor pentru BCR: nu s-au produs daune...

- Bun! Concediu ţi-au dat?

Se grăbi să-i întindă formularul:

- Da. Dacă nu e nevoie de mine aici, vin luni la program. Altfel, aş putea să vin chiar de mâine.

- Ba eu cred că poţi sta acasă şi săptămâna viitoare.

De ce?

- De ce?

- ... Uite, de fapt, despre ce-i vorba. Nu este treaba mea, şi nici a băncii; dar trebuie să discutăm şi despre asta, tocmai ca să nu devină la un moment dat treaba băncii. Ai avut concediu luna asta...

Aprobă cu capul, că acum ştia cum se aflase...

- Ai fost văzut în compania unei doamne tinere şi-a unei domnişoare bebeluşe.

Aprobă din nou, punând-o serios în dificultate. Şefa lui nu-l mai privea; fixa cu maximă atenţie concediul lui medical:

- Acum, timpul tău liber şi viaţa ta privată nu sunt treaba mea; şi nici a băncii. Dar n-aş vrea s-o văd pe soţia ta intrând ca vijelia în sucursala noastră. Şi n-aş vrea s-o aud vorbind despre asta pe un ton ridicat. Că dacă ea intră şi vorbeşte jos, clădirea e prost izolată fonic. Şi se aude sus...

Păi, după părerea lui, şefa lui era o adevărată doamnă. Îi vorbise extrem de politicos şi de discret, se oferise să-i mai dea o săptămână de concediu... Zâmbi slab:

- Doamna tânără şi bebeluşa sunt viitoarea mea familie.

Hm; presupusese asta, că nu o uimise vestea. Continuă:

- Am discutat cu soţia mea, în weekend, şi am decis să avem un divorţ amiabil. Am împărţit bunurile şi am hotărât să lăsăm băiatul să decidă cu cine vrea să rămână. Soţia mea însă nu ştie de existenţa bebeluşei; mă îndoiesc, oricum, că va veni aici să ţipe ceva despre ea. Voi fi totuşi prevăzător şi voi lăsa o fotografie a ei la agenţii de la pază. În caz că băiatul o să vrea să rămână cu mine...

Şi iat-o zâmbind din nou! Zâmbi şi el:

- Ţipetele se vor desfăşura, oricum, în exteriorul clădirii.

- OK. În condiţiile astea, să ştii că pot să-ţi dau liber şi săptămâna viitoare. Să lămureşti problemele, să contactezi avocatul... Nu ştiu; să limpezeşti lucrurile. Doar să mă anunţi, ca să sun la Personal.

- Mulţumesc.

I se întinse concediul medical:

- Îl duci tu la Personal?

Aprobă şi se ridică:

- Aşa, pentru pura mea curiozitate... Timpul meu liber a făcut ocolul băncii?

Şefa lui negă:

- Nu - l-am oprit la timp.

- Mulţumesc.

Şi cum ea nu mai spunea nimic, ieşi şi porni spre biroul Personal. Căuta chipurile colegilor; căuta acel zâmbet tainic care să-i arate că tocmai fusese dezinformat... Hm; era greu! Toţi se uitau la el şi la bandajul de la cap! Şi la manşonul elastic de la mână! Accidentul lui făcuse ocolul băncii de câteva ori deja! Intră, iar şefa de personal zâmbi:

- Bună. Până luni, nu?

- Bună. Da.

- OK, mă ocup chiar acum. Cum te simţi?

- Binişor.

Că ea era şefă de Personal, iar el avea concediu până luni!

- Păi du-te acasă şi fă-te bine! Că pentru luni am făcut deja o listă cu întrebări juridice...

- Şi de ce nu-l descoşi pe Mihai?

- Fiindcă tu explici mai bine.

... OK! Ieşi şi coborî la parter. Şi se aşeză în faţa primului consultant financiar care stătea degeaba:

- Vreau şi eu un extras de cont.

- Dă-mi buletinul.

Se conformă şi aşteptă... Primi hârtia, privi lung cifrele din dreapta jos şi simţi că nu mai poate respira...

Ridică privirea spre tabela electronică cu cursul valutar... Adică avea aproape 140.000 de euro în cont?

"Hei, gata! Dezmeticirea! Te râd şi curcile, că habar n-ai câţi bani sunt în contul tău curent!" Clipi scurt şi se ridică:

- Mulţumesc.

Se grăbi să revină la biroul lui şi îndesă hârtia în diplomat:

- Eu am plecat.

- Nu-mi spui ce-ai vorbit cu şefa?

Ah, aşa era! Uitase! Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Cineva, nu mi-a spus cine, m-a văzut în mini-concediu cu Carina şi Renata. Iar ea voia să fie sigură că n-o s-o vadă pe Denisa urlând şi azvârlind hârtii pe-aici.

- Ciudat; colegii noştri n-au fost mai curioşi, sau mai zâmbitori...

- Ea spune că a oprit vestea la timp. Eu însă nu mizez pe asta. În maximum o săptămână, sparg buba şi organizez o frumoasă cină în patru, la o pizzerie oarecare.

- E cea mai bună soluţie, în situaţia ta. Dar să nu-l duci acolo înainte de a-i spune că cinaţi în patru, nu în trei.

Aprobă cu capul... şi zâmbi:

- Sau poate că procedez altfel! Poate că vă iau cu noi, la o plimbare în parc! Da' chiar! Ce-ar fi să o organizez aşa? Eu, el, Carina cu Renata, mama cu tata, tu cu familia...

- Mai bine nu. El va fi singurul cu gura căscată - şi asta nu-i un avantaj pentru tine.

Avea dreptate, ce mai! Zâmbi şi-şi luă diplomatul:

- Mă mai gândesc şi te consult - că ai idei bune.

- OK. Vorbim. Salut!

- Salut!

Ieşi şi porni grăbit spre scări: se oprea la Obor, după flori şi plăcintă, şi-apoi gonea ca apucatul până la ele! Abia aştepta să vadă ce apartament îşi puteau cumpăra de 140.000 de euro!

Carina

Soneria piui scurt. Sări în picioare, sări la timp peste Găluşcuţa lungită pe covor şi alergă să deschidă... Nicolae râdea şi-i întindea ditamai pachetul rotund:

- Ştiu că ai spus "fructe"...

Ei, na! Se repezi şi-l apucă de costum; şi-l trase în hol doar atât cât să închidă uşa şi să-l strângă în braţe...

- Iubito, ştii ce dor mi-a fost de tine?

- Bănuiesc...

Şoapta o făcu să roşească:

- Dar nu poţi bănui cât de dor mi-e de tine...

Nu mai apucă să răspundă, pentru că Renata chiui cât putu ea de tare:

- Taatii!

Îi dădu deci drumul şi luă plăcinta; iar Renata se repezi şi apucă

pantalonii lui Nicolae:

- Aide, tati!

Diplomatul sfârşi pe podea, Renata ajunse în braţele lui... Găluşcuţa îşi pupa tăticul:

- Pupi tati! Pupi tale!

Doamne, ce vedea ea acum! Cât de fericiţi erau amândoi! Amântrei, de fapt! Că şi ea râdea, cu ochii la pupicii lor... Nicolae şopti, cu ochii la ea:

- Porneşte calculatorul, că am venit "să te prind cu gogoaşa".

Cu ce gogoaşă?... Aa, cu apartamentul! Îşi închipuia că-l minţise şi nici măcar nu se uitase după căsuţa lor! Hm!

Calculatorul pornea greu; ea îşi impunea să nu-i privească. Se mutaseră la masa din bucătărie, iar Nicolae despacheta plăcinta...

- Păcită! Papi tati!

- Bine; dă-mi să pap şi eu.

Râdea încetişor, pe tăcute, pentru că mânuţele grăsune pictau chiar acum obrajii lui tati cu brânzică şi aluat fraged... Şi acum se mutau în cameră... Fu luată de umeri şi ridicată. Şi apoi reaşezată, dar în braţele lui. Privea ecranul...

- La ce se gândeşte Carina mea?

- La Nicolae al ei.

- Serios?

- Foarte serios.

- Încerci să-mi spui că, din cauza mea, nu te-ai putut concentra asupra apartamentelor cu patru camere?

Negă şi deschise toate cele 22 de apartamente salvate în *bookmarks*.

- Uau! Deci nu m-ai păcălit!

- Nu te-am păcălit niciodată...

- OK! Ai găsit vreunul pe Şoseaua Colentina? În blocurile alea noi de la fosta fabrică Suveica, sau prin zona aia?

- În complexul ăla rezidenţial nu sunt decât apartamente cu două şi trei camere. În rest, ceea ce are patru camere e în blocuri vechi. Iar preţul e identic - trei camere noi costă la fel de mult ca patru camere vechi.

- Au şi imagini?

Aprobă şi începu să caute... Şi iată şi apartamentul din complexul rezidenţial Rose Garden! Nou-nouţ, proaspăt finisat şi nelocuit vreodată. Avea 102 metri pătraţi, două băi şi două balcoane. Era la etajul 1 din 10. Ei îi plăcea mult, dar i se părea cam scump. În plus, n-avea decât trei camere! Numai că el era capul familiei, el făcea investiţia, aşa că...

- Tu ce zici? Trei sau patru camere?

- Sincer? Mi-e totuna. Câte-un dormitor pentru copii, iar noi putem dormi în sufragerie.

- Chestia asta cu dormitul în sufragerie nu-i chiar aşa de simplă, să ştii! Mai ales când aştepţi musafiri!

- Ştiu - eu trăiesc într-o singură cameră. Dar mă gândesc că spaţiul e cam acelaşi - 100 de metri pătraţi. Cu cât sunt mai multe camere, cu atât sunt mai mici...

Nicolae o privea lung şi aproba cu capul... Apăsă butonul mouse-ului - acum priveau amândoi fotografiile din apartamentul ăla superb... Nicolae îi fură un sărut:

- Deci are peste 100 de metri pătraţi şi finisaje proaspete. Bun; să zicem că corespunde cerinţelor. Îl luăm. Sună-l pe agent.

Poftim? Privea lung preţul şi nu prea mai putea reacţiona...

- Hai, Carina; ia telefonul şi sună-l pe agent!

Întoarse încet capul spre el:

- Vrei să dai 115.000 de euro pe apartamentul ăla?

- Da. Dacă îl vedem azi şi ne place, mâine dimineaţă îl achit. Şi te-apuci de mobilat.

Nu, nu înţelegea prea bine... Nicolae zâmbea şi-i întindea o coală împachetată... Fusese la bancă, da; dar 115.000 de euro? Şi tot el despachetă coala aia şi i-o puse în faţa ochilor. Privi lung soldul scris pe extrasul de cont... şi zâmbi:

- Şi cu ce bani mobilezi?

- Păi cu restul, nu? Dacă ea are 2.000 de lei, eu voi avea 1.999. Tot lei. Iar dacă obţinem un 5-10% discount la apartament, vom cheltui cu 10-15% mai mult pe mobilă...

Zâmbea; altceva nu mai avea de făcut, oricum! Presimţea că garsoniera asta va rămâne a Găluşcuţei, iar Nicolae nu va accepta în ruptul capului s-o închirieze... Îl cuprinse uşor cu braţele şi lăsă capul pe umărul lui:

- O să-l sun mâine. Azi am alte treburi, mult mai importante.

- Ce treburi?

- Să stau la tine-n braţe.

- ... OK. Atunci sună-l când vrei tu. Şi somează-l să programeze vizita cât mai repede, că sunt în concediu toată săptămâna. Apropo - ne-a văzut cineva de la bancă.

Poftim? Ridică imediat capul! Iar el i-l trase înapoi, pe umărul lui:

- Şefa m-a chemat în biroul ei; m-a anunţat că am fost văzut în compania unei doamne tinere şi-a unei domnişoare bebeluşe şi mi-a spus că timpul meu liber n-o priveşte nici pe ea, nici pe bancă. Dar dacă Denisa vine şi începe să urle la parterul băncii, sunetul va ajunge şi la etaj. Aşa că mi-a oferit şi săptămâna viitoare liberă - ca să am timp să mă ocup de avocat, de detalii, de împachetat... După care a fost de acord cu ideea mea, să duc o poză de-a Denisei la pază...

Oof, Doamne! O speriase - şi-apoi o liniştise şi-o înveselise... Păi să-i arate că reuşise, nu?

- Şi ce-a spus, apropo de doamna tânără cu care ai fost văzut?

- Păi n-a spus foarte multe. Doar că era extrem de frumoasă şi de specială... Şi avea gesturi blânde, liniştite, de zână bună... A zis că părea îndrăgostită lulea de mine...

OK, îl lăsa să câştige de data asta! La urma urmei, în BCR circulau cuvinte şi aprecieri foarte măgulitoare pentru ea!

Răsuci puţin capul, curioasă să vadă ce făcea Găluşcuţa acolo, de nu i se mai simţea prezenţa de ceva vreme! Ochii albaştri erau atenţi la ea; guriţa molfăia de zor plăcintă. Renata era plină de brânză cu aluat; şi-o privea lung... Brusc, degeţelul ţâşni spre ea, azvârlind spre înainte fărâma de telemea:

- Pupi tati!

Uau! Aşa un ordin ferm, dat de-o guriţă atât de hotărâtă...

Ridică deci capul şi întoarse uşor capul lui Nicolae. Şi-l sărută, pentru că îl iubea mult...

Nicolae

Oftă greu şi înfipse cheia în uşă: din nou în apartamentul cu două camere...

- Bună seara, casă.

Era linişte. Iar asta-l înveseli un pic - cam aşa o să fie şi în apartamentul ăla superb, atunci când soacra lui o va lua pe Renata de la grădi, Carina va întârzia la serviciu iar Fabian va fi cu Codruţa în parc. Iar el o să-şi lase diplomatul în sufragerie, exact ca acum; o să-şi scoată haina şi cravata, exact ca acum... Şi-o să deschidă geamurile - ca acum.

Aerul era stătut; din fericire, nu mirosea a mâncare stricată. Mama lui spusese ceva despre golit frigiderul; se grăbi să se convingă că nu uitase nimic perisabil acolo... Nu; era bine. Aşa că scoase un pachet de carne din congelator şi intră în bucătărie. Şi se încruntă - că acolo puţea a ţigări. Denisa fuma ca o fumigenă...

Avea de aerisit toată casa şi de pregătit cina. Cât se făcea mâncarea, trebuia să şteargă praful şi să strângă hainele aruncate mai peste tot. Şi-apoi trebuia să-l cheme pe Fabian acasă. Şi să dis-

cute cu el.

Îşi luă blugii şi zâmbi: întâi deschidea toate geamurile, după care găsea o reţetă gustoasă în cartea de bucate şi pleca la cumpărături. Şi pe urmă vedea el ce mai făcea! Scoase mobilul şi selectă numele mamei lui. Suna...

- Da, Nicolae.

- Sărut mâna. Am ajuns acasă.

- Vrei să-l aduc pe Fabian?

- Eu zic să vă duceţi întâi la spital, la Denisa. Eu trebuie să pregătesc ceva de mâncare şi să fac un pic de ordine - că mobila e plină de praf, iar asta-i doar evaluarea aia, "de ochii soacrei".

- Bine. Nu ne aştepta înainte de şapte seara.

- Bine. Te rog frumos, nu sta cu ei!

- Nici nu intenţionam!

- Lasă-i să discute în linişte. Şi pe urmă adu-mi-l mie - că şi eu am de discutat în linişte cu el.

- Bine.

- Am găsit apartamentul.

- ... Poftim?

- Apartamentul de care ţi-am zis - l-am găsit.

- ... L-aţi şi văzut?

- Nu, dar simt că l-am găsit. Are doar trei camere - dar sunt mari şi luminoase

- E aproape?

- E în blocurile de pe terenul fostei fabrici Suveica.

- Oo, ce bine că e tot în zona asta!

- Că doar n-o să mă mut în Drumul Taberei, nu?

- Evident! Hai, că vorbim.

- Bine. Sărut mâna.

- Pa, Nicolae.

Închise, zâmbind... şi oftă din scurt - să se-apuce de treabă!

Denisa

Ciocănitul o făcu să tresară. Oare era medicul, sau Fabian?

- Intră.

Oo, venise băiatul ei! Întinse grăbită mâinile spre el, că-i fusese înfiorător de dor... Şi el venea grăbit, aproape în fugă! Şi-o strânse cu putere în braţe - cu multă putere! Pe deasupra umărului lui, o văzu pe Gloria arătându-i cum ei aşteaptă jos, în curte; aprobă, iar uşa se închise uşor... Oof, Doamne! Închise ochii - că n-avea voie să-l piardă, iar riscul era enorm...

- Te doare rău?

- Nu foarte rău. Mă cam doare; dar strâng din dinţi şi mă gândesc că rănile se vindecă un pic în fiecare secundă... Te rog, du-te şi încuie uşa. Că nu vreau să ne deranjeze nimeni.

Fabian se grăbi să răsucească cheia şi să revină lângă ea. Bătu uşor cu palma în pat şi-i strânse mâna:

- Eşti supărat.

Capul şaten aprobă scurt; ochii căprui îi priveau mâna... Decise să-şi rostească temerea:

- Ai văzut dosarul, nu?

Primi o nouă aprobare... şi fu "lovită" direct cu decizia:

- Da, şi nu te învinovăţesc. Îmi amintesc foarte bine cum mâncam singuri cina, cum vă certaţi pentru orele târzii la care venea, cum îşi întindea dosarele pe masa din bucătărie şi le răsfoia cu orele...

- A lipsit din vieţile noastre. Iar eu n-am fost capabilă să-l aduc înapoi, lângă noi. Nici n-am avut răbdare, nici n-am avut foarte multă minte... A contat mult şi anturajul, adică colegele de la CEC...

Fabian aproba...

- Să nu fii supărat. Poate că e mai bine aşa! Decât să ne întoarcem amândoi acasă din obligaţie şi să ne indispunem reciproc... Decât să ne certăm, să ne aruncăm cuvinte urâte...

- Ai dreptate. Dar e greu... Că eu vă vreau pe amândoi...

- Şi ne vei avea pe amândoi. Dar pe rând. Dacă te gândeşti un pic, o să constaţi că o să fie mai bine aşa. Atunci când o să vii tu, n-o să am ochi şi timp decât pentru tine! Şi Nicolae te iubeşte mult, aşa că o să fii şi centrul lui de interes...

Băiatul ei nu răspundea...

- ... Eduard înseamnă mult pentru mine. Iar el ştie asta - simte asta. Totuşi, îi este frică de tine.

Acum o privea lung. Zâmbi:

- Da; mi-a spus că e îngrozit de tine. Şi n-o să-i treacă decât după ce te vede însurat şi tătic. Şi ştii de ce? Pentru că, dacă tu îmi vei spune că el nu e bun, sau că nu-l vrei în preajma noastră, eu o să plec cu tine.

- Dar nu trebuie să pleci tu! Vorba lui - eu cresc, mă însor şi plec la casa mea! Important e să te înţelegi tu bine cu el, nu eu!

- Nu-i chiar aşa. Pentru mine, tu eşti cel mai important. Apoi, de o ceva mai mică importanţă este dorinţa mea. Şi abia pe locul trei este el.

- Dacă mai spui aşa ceva, eu nu mă mut cu voi!

Aoleu! Chiar aşa de rău îl deranja ierarhia aia? Fabian se grăbi să continue:

- ... Crezi că nu-mi dau seama ce înseamnă pasul ăsta pentru tine?

Poftim?

- Am câţiva colegi cu părinţi divorţaţi. La toţi, tatăl şi-a refăcut viaţa cu o femeie mai tânără. Unele mame...

Deci Fabian calculase deja partea aia cu paiaţa ridată. Şi cu bărbatul matur, gata încărunţit şi cu apucături de moş. Se grăbi să mute subiectul discuţiei spre Eduard:

- Eduard nu e nici, nici. E undeva la mijloc. Ştie să fie şi copilăros, şi matur - în funcţie de moment. E genul de om activ, care tace şi face. E genul de om care poate urni o afacere pe lună. Dacă vede că chiuveta picură, în 5 minute a reparat-o. Şi-o repară nemânat de la spate. Pe de altă parte, mi-a spus că vrea să avem în casă consolă Nintendo, ca să nu vă plictisiţi cât sunt eu ocupată cu gătitul. Nu ştiu, Fabiane; mi-aş dori atât de mult să-i acorzi şi lui o şansă!

- Ştii bine că i-o voi acorda. Şi ştii bine că nu-ţi voi spune niciodată să-l laşi pe el baltă şi să te concentrezi asupra mea.

- Ba eu aş vrea să fii atent la el, să ne priveşti cu ochi obiectivi şi să-mi atragi atenţia asupra lucrurilor care nu prea sunt în regulă cu el. Şi cu noi. Pentru că e foarte important să nu fac un pas greşit.

- Bine. Am înţeles.

- ... Ce impresie ţi-a făcut aşa, din poze?

Primi o ridicare din umeri... Doamne, da' toantă era! Cum să-l întrebe aşa ceva?! Se grăbi "s-o dreagă" cumva:

- Crezi că e capabil să înţeleagă cum funcţionează o consolă Nintendo?

Acum zâmbea şi aproba... Începu să râdă:

- Şi-ţi spun, strict cu titlu informativ, că s-a gândit bine deja şi n-are de gând să te bată dacă furi cheile BMW-ului şi-l faci armonică în primul stâlp. Sigur, asta nu înseamnă că o să ai voie să şterpeleşti cheile alea...

Fabian râdea; părea un pic îmbujorat... Bun! Până acum, discuţia mersese foarte bine! Acum, să deschidă cealaltă discuţie:

- Ţi-am spus că m-am gândit să ne mutăm la curte. Tu ce zici?

- Nu ştiu; cum vreţi voi!

- Dar tu cum vrei?

- Mi-e indiferent; dacă puneţi plase la geamuri, pot supravieţui atacului insectelor...

- Şi ne putem lua un căţel...

Oo, îi plăcea ideea! Fabian îşi dorise întotdeauna un câine; nu-l primise însă niciodată. Iar ideea îi venise ad-hoc...

- Da, e frumos la curte.

- O să ai camera ta... O să fie bine. Nu te mai gândi la tot felul de năzbâtii, că n-o să fie chiar aşa de rău! Pe mine mă ştii - nu sunt absurdă! Te asigur că nici taică-tu n-are cap pătrat; aşa că, dacă o să vrei să dormi la el, dormi la el. Iar dacă o să vrei să dormi la noi, dormi la noi.

- Ştiu, mami, dar...

- ... Simţi tu că n-o să te înţelegi bine cu Eduard?

- Nu e vorba de asta.

- Atunci?

Atunci era iar proastă - că Fabian se gândea la ei trei. Se gândea că, ori de câte ori va spune "vreau să dorm dincolo", va fi plimbat cu maşina până la destinaţie; după care un părinte râdea, fericit, iar celălalt îşi plângea nefericirea...

- ... Pot să te întreb ceva?

- Bineînţeles.

- ... El e mai tânăr, nu?

- Da.

- ... El are copii?

- Nu.

- ... Şi n-o să vrea copii? Adică măcar un copil?

- Mi-a spus că nu. Eu, oricum, sunt hotărâtă să nu i-l fac! La vârsta mea, asta mi-ar mai lipsi!

- Şi crezi tu că n-o să insiste? La urma urmei...

- Nu ştiu, puiule; cred că, dacă vrea neapărat un copil, o să-i propun să înfiem. Dar eu nu mă mai apuc de făcut copii.

- Înţeleg...

- ... Deci eşti de acord să-i dai şi lui o şansă.

- Da.

- OK. Acum ar fi bine să discutăm despre ceea ce ai văzut în dosar.

- N-aş vrea să discutăm despre asta.

- Şi totuşi, aş fi mult mai liniştită dacă am discuta şi despre asta.

- Atunci pot să te rog să monologhezi?

Zâmbi slab... Aprobă cu capul, privindu-l lung.

Băiatul ei era destins şi un pic zâmbitor. Părea foarte calm, obişnuit deja cu gândul că părinţii lui se despărţeau, iar el va fi mingea de ping-pong care se va muta, cu trollerul, de la o familie la cealaltă. Iar asta însemna că Fabian al ei era extrem de supărat şi-şi înnăbuşea cu brio suferinţa...

Dat fiind faptul că Fabian va discuta diseară cu Nicolae, ea o să-i spună acum cum îl cunoscuse pe Eduard. Cum decurseseră lucrurile. Cum ajunseseră la "lucruri serioase" şi de ce decisese să-l transforme pe Eduard din aventură în amant statornic... şi, mai nou, în viitor logodnic şi soţ! Va încerca să nu accentueze prea mult calităţile lui, dar să-i strecoare informaţii despre viitor... Şi-i va spune, la sfârşit, că discutase cu Eduard şi despre divorţ, şi despre mutarea împreună, şi despre mutarea băiatului ei alături de ei doi. Îi va spune răspicat că Eduard e un om normal şi-a luat deja decizia de a nu încerca să ocupe locul lui Nicolae în mintea şi sufletul lui Fabian. Cuvintele astea or să-i facă mult bine; or să-l liniştească. Aşa că, atunci când o să ajungă acasă, la Nicolae, o să fie foarte atent şi-o să sesizeze orice tentativă de denigrare a mamei "umblăreţe". Nu avea încredere în Nicolae, era blocată momentan în rezerva aia, aşa că o să încerce "să-l bată cu armele lui".

Nicolae

Mâncarea era aproape gata, casa era lună... Ceasul arăta ora şapte şi cinci; el aştepta, privind lung maşinile din parcare, părculeţul plin de copii preşcolari... Aha! Uite-i!

Mama lui zâmbea şi arăta spre parcul plin de copii. Fabian zâmbea şi el; dar se vedea de la o poştă că băiatul lui se gândea la discuţia cu Denisa. Din punctul ăsta de vedere, ştia că în următoarele două ore va mai câştiga vreo patru sacoşe de puncte...

Indiferent ce-i spusese ea, el îi va spune adevărul şi va încerca s-o scuze. Iar Fabian va observa asta. Punctele vor ajunge la el... pentru că ea îl înşelase, îl neglijase şi-şi făcuse un amant statornic în timp ce el clădise cariera lui şi bunăstarea familiei lui. În plus, Denisa nu se căznise foarte tare să se întoarcă în mariajul lor, sau să-l aducă pe el înapoi la ea... Descuie uşa şi privi lung uşa poliţistei...

Se văzuseră azi, fugitiv, când el ieşise să ducă gunoiul. Ghena era la parter; el ieşise şi observase nişte pantaloni negri, bărbăteşti, coborând pe scări. Uşa zăbovise crăpată o secundă - cât să-i permită poliţistei să se asigure că vecinul cu accidentul se întorsese acasă. Iar asta îl ducea cu gândul la prietenii ei, soţ şi soţie. Pe prietenă o văzuse la un moment dat în uniformă. Probabil că-i trimisese ceva, prin soţul ei...

La urma urmei, vecina lor era un pic "blocată" în casă! Din motiv de interlop rănit în dragoste! Aşa că prietenul de familie îi adusese provizii...

Gata! Uite-l şi pe băiatul lui! Fabian se grăbea să-l îmbrăţişeze; din spatele băiatului, ochii mamei lui îl priveau cu îngrijorare... Îl trase în casă:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit. Mm, ce bine miroase!

- Serios? A ce miroase?

- A Mr. Propper cu friptură la grătar. E un amestec ciudat, să ştii!

Aprobă - era un amestec foarte ciudat. Mama lui închise uşa:

- În sfârşit! Ştii ce cald e afară?

Aprobă din nou. Fabian se descălţase; acum se repezea spre camera lui:

- Eu am fugit la calculator, să vorbesc cu Codruţa!

- OK.

Mama lui îl prinse de mână şi-l scutură. "Eşti nebun? Îl laşi să stea singur şi să-şi plângă nefericirea?" - cam asta întrebau ochii ei... O trase în sufragerie şi apropie un pic uşa:

- Stă pe messenger cu prietenul lui. Lasă-l în pace: trebuie să discute cu cineva despre divorţul ăsta!

- Şi în loc să stea de vorbă cu voi doi, îl laşi să stea de vorbă cu alt băiat de 12-13 ani?

Aprobă:

- Da. Băiatul ăla mă sună, după ce vorbeşte cu Fabian pe messenger.

Mama lui era prea agitată ca să-l înţeleagă. Îi făcu semn să renunţe la subiectul ăla de discuţie. Fu deci prins de braţ şi tras la geam:

- Vino-ncoa!

OK! Mămica lui îi turui în şoaptă, la ureche:

- L-am dus la spital şi l-am băgat în rezervă. După care am coborât în curte. A stat cam jumătate de oră cu ea; apoi a ieşit şi-a vrut să mergem direct acasă. Şi n-a scos un cuvânt despre ce-au vorbit acolo!

- OK.

- Aseară, a cerut dosarul. I l-am dat şi l-a studiat literă cu literă şi centimetru cu centimetru. N-a scos un cuvânt despre ce-a văzut acolo; după ce-a studiat şi ultima pagină, mi-a dat dosarul înapoi şi s-a aşezat la televizor. Şi ştii ce mă îngrijorează cel mai rău? Faptul că n-am reuşit nici până acum să discut cu el! Nici despre dosar, nici despre ce-a vorbit cu maică-sa!

- Nu-i nimic - a vorbit el cu prietenul lui, aşa că ştiu exact care-i opinia lui Fabian.

- Nicolae, nu-i bine aşa! Nu-l lăsa să primească răspunsuri de la un puşti de clasa a şaptea! E riscant!

- Ba îl las, pentru că eu controlez răspunsurile puştiului de-a şaptea. Tot n-ai înţeles?

Nu, nu înţelesese. Dar poate că era mai bine aşa - mama lui avea gura foarte slobodă şi nu prea ştia să păstreze secretele! Zâmbi slab:

- Mai stai? Îţi storc nişte portocale?

- Nu, că mă aşteaptă taică-tu ca pe zâna cea bună! Frigiderul e gol - şi nici oalele n-au fost mai norocoase azi...

- Mămăligă cu brânză şi smântână. Şi ou fiert. Ştii bine că a funcţionat întotdeauna.

- Ştiu. Sau macaroane cu brânză şi zahăr. Să vedem; depinde cât de cuminte a fost!

Aproba, râzând, pentru că mama lui îşi penaliza prompt soţul atunci când îi supăra băiatul! O conduse la uşă, încuie bine şi intră în camera lui Fabian. Şi ridică, mirat, sprâncenele:

- Nu vorbeşti cu Codruţa?

- Nu e pe net.

Calculatorul era oprit iar Fabian picta. Îşi schiţase uşor, din creion, ceva ce semăna cu un peisaj. Doi munţi, o pădure şi ditamai lacul în prim-plan. Pensula părea grăbită să dea contur proiectului, de parcă Fabian încerca "să-l expedieze" de-acolo neacordându-i nici pic de atenţie... Zâmbi slab:

- E foarte frumos. Adică o să fie foarte frumos.

- E un lac.

- Şi doi munţi.

- Şi câţiva copaci, ici-colo.

- Ai renunţat la proiectul cu Găluşca grăsană şi porumbeii?

- Nu; dar lacul e mai urgent acum.

Şi-l trata în continuare cu spatele, pentru că lacul ăla era de-o urgenţă maximă... OK! Să se-apuce, nu?

- ... Vrei să discutăm?

- Despre ce?

- Despre Denisa.

- Nu.

Fabian răspunsese scurt, încercând încă o dată să-l gonească de-acolo! Îndesă mâinile în buzunare şi se sprijini de tocul uşii:

- Ai totuşi o vârstă - şi mi se pare normal să afli ce s-a întâmplat, înainte să ne judeci.

- Nu vă judec. O să-mi spună ea, când vine acasă. Ştii că am răbdare...

Cu alte cuvinte, "Ştii că insişti degeaba cu discuţia, de vreme ce răbdarea mea tinde către infinit". Intră şi se aşeză pe marginea patului:

- Am înţeles că nu vrei să discutăm. Poţi măcar să mă asculţi?

Fabian era foarte concentrat la şevalet. Îi răspunsese printr-o ridicare din umeri, după care revenise la conturul lacului... Păi să se-apuce să-i spună, nu? Să-i spună o poveste... Adică să-i povestească totul, de la început. Aşa era corect! Altfel nu se înţelegea nimic! Îşi privi lung mâinile şi începu să vorbească, pe un ton calm şi coborât:

- Când m-am căsătorit cu Denisa, ea era un soi de casieră la CEC, iar eu eram un simplu jurist debutant la un BCR de cartier. Am fost foarte atent la ceilalţi jurişti, pentru că mi-a plăcut întotdeauna Dreptul şi-am vrut să învăţ, să ştiu... În ochii managerilor de corporaţii mari, căsătoria e un angajament foarte serios şi denotă seriozitate şi o doză mare de responsabilitate. Aşa că, după căsătorie, lucrurile au devenit tot mai serioase în ceea ce mă priveşte. Am început să primesc tot mai multe sarcini, tot mai importante şi mai solicitante. Tu te născusei, solicitai toată atenţia ei, plângeai mai tot timpul şi-mi zburătăceai gândurile şi calculele... Nu spun că tu ai fost de vină pentru ceva! Spun doar că erai bebeluş şi

- Stai liniştit, că am înţeles.

- ... Nu era normal să o iau pe Denisa de lângă tine, ca s-o am lângă mine. Tu aveai mult mai multă nevoie de ea. Aşa că am acceptat toate sarcinile astea de serviciu. Şi m-am gândit la carieră şi la salariu. La posibilitatea de a strânge cât mai mulţi bani pentru familia mea - pentru Denisa şi pentru tine. Şi pentru mine. Mi-am spus că, atâta timp cât tu eşti mititel, ea o să fie mai mult a ta. Iar eu voi avea mult timp la dispoziţie - şi-ar fi bine să nu-l pierd vegetând în faţa televizorului. Am început deci să întârzii la birou, studiind legi şi speţe şi dosare de creditare; am început să ajung târziu acasă, pentru ca dis-de-dimineaţă să plec înainte de şapte jumate, ca să am timp să aranjez rapoartele, graficele şi tabelele pentru şefi. Şi m-a prins de multe ori miezul nopţii la birou. Deci, în primii cinci ani de căsnicie am fost mai mult absent pentru ea.

Ridică privirea spre şevalet. Mm, ce repede picta băiatul lui! Sigur, era o fază intermediară în care detaliile erau inexistente; dar chiar şi aşa, mergea repede! Se simţea zorit...

- ... Denisa s-a măritat cu mine din dragoste. Când a văzut că plecam ca huhurezul înainte de răsăritul soarelui şi veneam a doua zi, a crezut că nu mai dau pe-acasă pentru că o înşelam. Nu ştiu dacă a investigat sau nu, sau dacă m-a urmărit vreodată - cert este că a început să întârzie şi ea la serviciu. Şi cum după ce tu ai plecat la şcoală, ea a fost avansată, ora ei normală de sosire acasă n-a mai fost 5, ci 7-8... Nu ştiu când a apărut Eduard. Am avut întotdeauna încredere în ea, iar motivele rostite de ea pentru orele la care ajungea acasă nu mi-au trezit niciodată bănuielile. A fost foarte discretă, a fost mereu atentă la tine, mi-a acordat şi mie o oarecare atenţie... Când tu te-ai făcut mai mărişor, am cedat uşor-uşor din atenţia mea, în favoarea ta...

Tăcu. Aştepta răbufnirea - numai că ea întârzia. Fabian nu se grăbea să-i atragă atenţia că încerca să dea vina pe el. Iar el nu ştia ce însemna asta... În fine! Să depăşească momentul şi să continue povestirea, nu? Şi cum Fabian venise de la discuţia cu Denisa, cum băiatul lui nu accepta mai mult decât un monolog, calculă că auzise deja povestirea lui Eduard. Aşa că oftă uşor şi decise să treacă şi el la povestirea Carinei:

- Îţi aminteşti când am fost la munte de revelion, acum doi ani, şi-a trebuit să plec val-vârtej pe 2 ianuarie?

- Da.

- Chiar m-am întors la birou şi-am stat acolo până la două noaptea, printre hârtii şi socoteli, cu nişte contracte bulibăşite bine de doi angajaţi noi. Am plecat spre casă la două şi ceva, dar asta numai pentru că mi-am jurat, la angajare, că nu voi dormi niciodată în fund pe scaunul lor, cu capul picat pe biroul lor. Străzile erau pustii; aşa am observat o tânără dârdâind îngrozitor în staţia RATB. Erau minus 14 grade afară, ningea infernal şi era două jumate noaptea. Am oprit şi-a trebuit s-o îndes în maşină, ca s-o conving să nu moară de hipotermie aşteptând autobuzul. I-am luat două cafele fierbinţi şi-am transformat Audi-ul în cuptor, pentru că la un moment dat îşi pierduse coerenţa...

Fabian nu părea impresionat nici de tânăra care dârdâise în ninsoare, la minus 14 grade, nici de gestul tatălui lui. Fabian picta peisajul ăla şi-atât. Continuă deci:

- Când s-a dezmeticit, mi-a spus adresa; am dus-o acasă şi i-am dat o carte de vizită. Am rugat-o să mă sune, ca să fiu sigur că a supravieţuit şi e în siguranţă...

Na, că acum Fabian îl întrerupea!

- Am înţeles, tată. Nu trebuie să te justifici în faţa mea.

- Nu mă justific; trebuie să ştii adevărul, ca să judeci corect ce

s-a întâmplat. Lasă-mă să-ţi spun adevărul măcar în privinţa mea!

- Nu vreau să-l ştiu. Adică îl ştiu. Nu tu ai fost primul - şi asta mi-e de-ajuns, ca să înţeleg ce s-a întâmplat.

Deci aşa calcula băiatul lui! Cine greşise primul? Cine renunţase primul la căsnicia aia? Cine căutase primul o evadare din problemele din familie - fugind astfel de acele probleme, renunţând la a mai încerca să le rezolve cumva... Prima trădare conta pentru Fabian - doar atât. Pensula "dansă" scurt prin aer:

- Asta e! O să divorţaţi şi gata! Nu sunteţi nici primii, nici ultimii!

- Am fi putut să divorţăm demult. Ea ar fi putut să ceară divorţul încă din 2005! Eu aş fi putut să cer divorţul acum doi ani. Dar am decis amândoi că nu ne dorim să divorţăm. Şi-am rămas sub acelaşi acoperiş, pentru tine.

Acum pensula se întoarse, ameninţătoare, spre el:

- Nu încerca să mi-o pui mie în cârcă!

- Nu-ţi pun nimic în cârcă. Am vrut să-ţi oferim imaginea unei familii compuse din mamă, tată şi copil. Şi-am şi reuşit asta, o bună bucată de vreme.

- Aşa e; aţi reuşit.

- Numai că, de vreo trei săptămâni, Denisa nu se mai oboseşte să se ascundă. Nu-şi mai bate capul să fie discretă. L-a adus aici, în patul conjugal; mai mult chiar, mi-a spus că abia aşteaptă să se termine vacanţa judecătorilor, ca să înainteze divorţul. Uitând practic toate regulile pe care ni le-am impus, de comun acord - reguli care ne-au ajutat să păstrăm imaginea unei familii trainice în ochii tăi şi ai lumii. Uitând şi termenul 2012; pentru că stabilisem să nu ne gândim la divorţ înainte ca tu să împlineşti 14 ani. De când mi-a spus asta, m-am tot gândit... Şi-am ajuns la concluzia că nici eu nu prea mai am de ce să joc rolul soţului ei din acte.

Pensula intră în borcanul cu apă, dar mişcarea ei nu fu mai violentă, sau mai nervoasă decât de obicei:

- Şi-o să divorţaţi. Asta e! Trebuia să prevăd chestia asta - că nu v-am mai văzut sărutându-vă încă dinainte să intru în clasa întâi. Mâncăm?

"Gata, ai terminat cu discuţia asta enervantă?"

Oftă greu şi se ridică. Şi se grăbi să iasă - că terminase discuţia aia enervantă. Adică o putea opri în punctul ăla. O s-o continue mâine, sau diseară târziu... după ce se gândeau amândoi la continuarea discuţiei lor! Probabil că Fabian discutase azi cu Denisa strict trecutul; strict problema lui mami cu tati. Fabian îi ascultase pe amândoi; diseară, se va gândi la ceea ce auzise, va confrunta poveştile lor şi va trage o concluzie. Avea deja impresia că Denisa era mai vinovată în ochii băiatului, decât el; asta era o veste bună pentru el, care-o pusese pe Carina să-l sune pe agentul imobiliar...

Să pună masa şi să încerce să nu-l mai bată la cap cu divorţul. Să se gândească la... discuţia despre pictură. O să-l întrebe de ce lacul era mai urgent decât Gălueşca şi porumbeii; şi-apoi o să-l îmbie s-o scoată pe Codruţa la plimbare... Şi-apoi mai vedea el despre ce vorbeau! Nu despre divorţ, oricum!

Denisa

Privea lung ecranul şi nu se putea concentra la film. Se făcuse opt jumate deja; la ora asta, Nicolae şi Fabian mâncau. Şi cum ei n-aveau televizor în bucătărie, discutau. Se îndoia că discutau politică, sau criza economică din ţară. Iar gândul ăsta o scotea din minţi: ea stătea în pat, în rezervă, iar Nicolae...

Opt jumate? Balena era tot la magazin. Apucă telefonul şi selectă numărul lui Eduard. Aştepta...

- Da, tigroaică mică.

- Ce faci - ai treabă?

- Nu, nicidecum. Moţăi în BMW. Mi-e un somn...

- Păi tu moţăi în BMW?

- Da. N-are rost să mă duc acasă, ca să plec din nou. Aşa că m-am parcat frumos la trei străzi depărtare de magazin - şi moţăi.

- Aha... Am vorbit azi cu Fabian.

- Aţi vorbit despre divorţ?

- Da. Şi-am vorbit un pic şi despre tine.

- Tigroaico, mă sperii!

- Nu te speria, că n-ai de ce. Despre tine am vorbit destul de puţin. Oricum, să ştii că a văzut dosarul.

- ... Asta nu-i bine deloc...

- Ba e foarte bine, pentru că am putut să-i spun unele lucruri despre tine.

- Ca de exemplu?

- De exemplu, despre ce fel de om eşti. Şi despre faptul că n-ai să încerci niciodată să iei locul lui Nicolae în sufletul lui. I-am spus şi despre consola Nintendo... Şi să ştii că i-am transmis şi chestia aia cu şterpelitul cheilor şi înfiptul BMW-ului în gard.

- Aha...

- Am avut senzaţia că s-a mai liniştit, după ce-a aflat unele lucruri despre tine şi despre viitorul în trei. Dar, în principiu, am vorbit despre mine şi Nicolae. Despre trecutul nostru, despre schimbare, despre motivele pe care le-am avut ca să-mi caut fericirea alături de alt bărbat...

- Ai vrut tu să discuţi asta cu el?

- Nu trebuia s-o discutăm şi pe-asta?

- Nu ştiu. E o discuţie foarte greu de digerat. Dar tu îl cunoşti cel mai bine; tu ştii când să deschizi anumite discuţii şi când să-i dai anumite răspunsuri.

- Eu cred că ne vom muta înainte de luna octombrie. Iar în condiţiile astea, discuţia de azi a prins extrem de bine.

- Ţi-am spus: tu ştii cum şi când să faci discuţiile astea cu el.

- E important ca Fabian să ştie ce s-a întâmplat.

- Bineînţeles! Ştiind ce s-a întâmplat, îi va fi mai uşor să înţeleagă prezentul şi planurile noastre de viitor. Totuşi, nu pot să nu mă gândesc la o chestie nu foarte liniştitoare...

- Şi anume?

- ... Mă tem că acum băiatul tău stă în camera lui şi suferă, pentru că mama lui tocmai i-a povestit cum şi de ce l-a înşelat pe tatăl lui.

- Haai fii serios! Băiatul meu e mai emancipat decât crezi tu!

- Are doar 13 ani şi câteva zile. Şi am senzaţia că gândeşte foarte pragmatic. Deşi pictează mult, nu gândeşte în nuanţe. În privinţa voastră, lucrurile sunt albe sau negre - nu există gri.

- Eu ştiu?!

- Iubire, eu ştiu că cercul ăla chinezesc n-are gri - are doar alb şi negru.

- Jumi-juma. Ai dreptate.

- El ce-a spus?

- El şi-a amintit cum mâncam singuri, cum făceam lecţiile singuri, cum mergeam în parc şi la magazine singuri... Cum venea taică-su acasă doar ca să-şi întindă hârtiile pe masă şi să stea cu nasu-n ele toată seara... Şi a adăugat că am dreptate: decât să rămânem căsătoriţi şi să ne întâlnim seara sub acelaşi acoperiş doar ca să ne scoatem ochii şi să ne jignim reciproc, mai bine divorţăm.

- Ţi-am spus: alb sau negru. Nu există gri.

- Iar eu simt că nu se poate întâmpla nimic rău. Ştiu că băiatul meu e foarte cumpătat şi judecă după reguli de bun simţ foarte bine învăţate.

- Ce ştii - el a reuşit să-i strecoare ceva despre individă?

- Habar n-am. Dar, la cât de calm era Fabian, tind să cred că încă nu.

- OK. Asta înseamnă că ori i-a spus totul azi, ori o să-i

spună mâine. Fabian mai vine mâine la tine?

- Nu ştiu; cred că da!

- Mă suni după ce pleacă, să vin cu mâncarea.

- Nu mai vreau mâncare! Mai am cel puţin o tonă de mâncare aici!

- Şi-atunci ce vrei să-ţi aduc?

- Nişte ţigări... şi pe tine, bineînţeles!

- Ţigările sunt o sarcină uşoară; dar îţi dai seama cât o să-mi ia, să mă împachetez în hârtie cu inimioare?

Râdeau amândoi...

- Hai, du-te şi salveaz-o.

- Vrei tu s-o salvez?

- Da, Eduţu; ca să ajungi şi tu acasă, să mănânci şi să te odihneşti! Că mâine trebuie să găseşti o modalitate de-a te împacheta în hârtie cu inimioare!

- Bine, iubire. Crezi că mâine or să te lase să cobori în curte?

- Nu ştiu; o să întreb, la vizita de dimineaţă.

- E superb în curtea aia; e umbră, e răcoare...

- Întreb şi-ţi spun.

- Te las să te odihneşti. Pa, tigroaică mică.

- Pa, balaur amorezat de mine!

Eduard bufni în hohote de râs! Apăsă butonul roşu...

... Nee! Fabian o fi având el doar 13 ani; dar nu era nicidecum atât de pueril cum îl credea Eduard! În plus, ea era mama lui! Ea îl crescuse, ea îl ajutase, ea îi fusese aproape atunci când avusese probleme, ea îl ajutase atunci când dăduse de greu... Da; Fabian putea fi foarte supărat pe ea acum. Dar şocul veştii divorţului iminent se va estompa repede, iar băiatul ei va face calculele corecte. Şi va rămâne cu ea.

Nicolae

Cât era ceasul? Nouă jumate...

Mâncaseră aproape în tăcere. Deschisese fiecare subiect de discuţie pe care îşi impusese să-l deschidă, iar Fabian le închisese, elegant dar prompt, rând pe rând, pe toate. După masă, el rămăsese să spele vasele iar Fabian se întorsese la peisajul cu lac. După cinci minute, se dusese să pună nişte rufe la spălat şi-l văzuse la calculator, scriind într-o fereastră de Messenger. Aşa că-şi luase laptopul şi se retrăsese în bucătărie. Şi "surfase" prin anunţurile imobiliare... La nouă şi douăzeci, Fabian intrase şi-şi făcuse un sandwich; după care revenise în camera lui. Şi auzise clar cheia răsucindu-se în broască, semn că n-avea de ce să-l mai aştepte la o discuţie...

Privea deci ecranul... Porni şi el Messenger-ul - deşi era evident, din punctul lui de vedere, că-l pornea degeaba. O să constate că Fabian era online, că şi Nuţu era online şi că nici unul dintre ei nu-i scria lui. Şi-o să constate şi că iubita lui era ocupată cu Renata - aşa că nu "surfa" încă. Se pregătea să se hotărască să se culce deci. Dar verifica, totuşi, Messenger-ul...

Uau, câte mesaje! Şi toate de la Nuţu!

"Bună ziua. Fabian spunea că azi vă externaţi. Voiam să vă spun că e foarte supărat şi pe dvs, şi pe mama lui. Şi că abia aşteaptă să se întoarcă acasă, unde se poate încuia în camera lui."

Ăsta era mesajul de dimineaţă. Ar fi vrut să-l întrebe de ce era Fabian supărat - dar probabil că nu i-ar fi ajuns o săptămână băiatului ăluia ca să-i scrie toate motivele pe care i le spusese Fabian... Următorul mesaj?

"Tocmai am vorbit cu el. Abia aşteaptă să ajungă acasă şi să picteze. Spune că se plictiseşte la bunici şi îi e frică să nu fie luat la o discuţie despre divorţ."

Deci făcuse bine atunci când îşi somase mama să nici nu-ncerce să deschidă discuţia cu el! Bun! Următorul mesaj...

"Cred că tocmai a plecat spre spital, aşa că pot să vă scriu mai multe. E hotărât să afle tot adevărul, şi despre mama lui, şi despre dvs. Şi e hotărât să vă acorde amândurora o şansă. Dar zice că ar fi tentat să rămână cu dvs."

Uau! Oo, ce veste mare! Acel "zice" era nepreţuit! Era...

Stop! Asta fusese părerea lui Fabian înainte să plece spre discuţia cu maică-sa! Ah, trebuia să fie atent la orele la care fuseseră transmise mesajele! Şi să le salveze în ordinea corectă! Oricum i le va trimite şi Carinei, pentru că opinia ei era foarte importantă...

Le aranja deci în ordine, într-un fişier de word. Încet, cu grijă, să nu greşească... Bun! Şi-acum să le citească pe toate!

"S-a întors de la spital. E furios că bunica nu l-a dus direct acasă şi e un pic necăjit că nu l-aţi sunat, când v-aţi externat. Dar cea mai mare supărare e legată de discuţia cu mama lui. Zice că i-a povestit cum v-a înşelat prima oară şi de ce."

Uau! Fabian îi povestea lui Nuţu chestiile alea? Uau-uau-uau! Păi asta însemna că Nuţu era o piesă extrem de importantă în puzzle-ul familiei lui! Că era practic singura persoană cu care discuta Fabian! Cu maică-sa probabil că monologase ea, iar el smulsese azi cu cleştele cuvintele din gura lui! Iar Fabian îi povestise lui Nuţu inclusiv picanteriile pe care le aflase din dosar şi de la maică-sa! Asta era o veste foarte... neliniştitoare!

"E foarte supărat pe ea, pentru că nu a înţeles de ce aţi fost atât de absorbit de serviciu. Şi e foarte supărat pe dvs, pentru că nu aţi avut ochi şi timp decât pentru serviciul dvs. Mi-a povestit cum veneaţi şi scoteaţi dosarele, cu care vă pierdeaţi toată seara. Şi-a menţionat, printre altele, că l-aţi ajutat la teme de fix patru ori până acum."

Mda... *Touché*, ce mai!

"Dar e mai supărat pe ea, pentru că nu a încercat să vă facă să renunţaţi la studiat dosarele alea. Şi că s-a grăbit să-l ducă la şcoală, ca să-şi găsească un prieten. Ceea ce a auzit la botez l-a speriat de-a binelea; zicea că nu poate să-mi povestească, pentru că îi e ruşine să-mi spună aşa ceva."

Iar asta însemna că el, mâine dimineaţă, se ducea la CEC şi făcea un tămbălău monstruos în sucursala aia! Că meritau curvele alea un duş rece! Din păcate însă, asta n-o să şteargă acea bârfă din mintea băiatului lui... Oof!

"Spune că prietenul ei, aşa cum l-a văzut el în poze, e cam neserios. Mai ales că, deşi e însurat şi are nevastă acasă, a insistat pe lângă mama lui până când a convins-o să divorţeze."

Yes! Băiatul lui gândea perfect! Denisa îl educase foarte bine; şi uite că Fabian era acum obiectiv şi-o judeca mai dur decât ar fi judecat-o Curtea Penală Internaţională!

"Nu e foarte sigur că s-ar înţelege bine cu el; mai ales că, după înfăţişare şi ceea ce arată pozele, e genul de om care nu stă locului cinci minute. Presimte că o să-şi bage nasul în viaţa lui şi-o să-l pună să joace fotbal cu el, sau o să-l plimbe cu BMW-ul pe unde are el treabă. Iar el ştiţi cum e: mai mult cu pictura şi manualele..."

Da. Ştia. Eduţu ăla viu n-avea nici o şansă! Va fi vai de biata Denisa, când va realiza că iubitul ei, ăla iubăreţ şi plin de iniţiative, o să-l facă pe Fabian să se mute la tati! Mm, iar Carina lui era o zână bună şi calmă şi caldă...

"Zice că, din discuţia cu mama lui, a înţeles că prietenul ei îşi doreşte un copil de-ăla care sparge geamuri, îşi motivează singur absenţele, ajunge acasă noaptea şi fură cheile maşinii ca să dea o tură cu prietenii. Se gândeşte că prietenul ei va fi dezamăgit de el, copil potolit care tace ore întregi în faţa şevaletului. Şi că, decât să-i vadă pe ei certându-se, preferă să se retragă şi să-i lase să-şi întemeieze o familie."

Iar acum îi venea să-şi muşte mâinile că nu rămăsese conectat la net non-stop! Doamne, câte ar fi putut să-i scrie lui Nuţu despre Carina!

"Diseară, când ajunge acasă, zice că o să încercaţi să-i vorbiţi. Ar prefera să nu faceţi o discuţie, ci un monolog."

Iar el se tot căznise să scoată cuvintele din gura lui... Mm! De ce nu-şi verificase mail-ul înainte de a deschide discuţia cu băiatul lui? Dar nu se gândise nici o clipă că Nuţu chiar o să-l informeze prompt! Se gândise doar la discuţia cu Fabian, la ce anume să-i spună şi cum...

Următorul mesaj era "foarte proaspăt"; împlinise cam 15-20 de minute. Nuţu tasta repede, pentru că mai erau cinci mesaje după el...

"Tocmai am terminat discuţia cu Fabian - zice că vrea să se apuce de pictat, ca să se poată gândi la ceea ce a discutat azi cu dvs şi cu soţia dvs. E extrem de supărat. Despre soţia dvs, mi-a spus că mâine vrea să-i pună o întrebare foarte importantă; dar nu mi-a spus ce întrebare."

Şi-ar fi fost bine s-o ştie...

"Despre dvs, e supărat că nu aţi observat niciodată supărarea lui şi cât de mult îl necăjea absenţa dvs din viaţa lui. Spune că nici atunci când a spart cele două geamuri la şcoală, nu v-a interesat deloc. Zice că diriga v-a chemat la şcoală, dar n-aţi venit."

Poftim? Fabian spărsese două geamuri la şcoală? El habar n-avusese de asta! Pe Denisa o aşteptau deci vreo patru rânduri de palme bine ochite...

"Zice că n-a putut să asculte prea mult din povestirea dvs pentru că-i venea să plângă. Şi ar fi vrut să reziste, ca să afle mai multe lucruri despre prietena dvs."

Oo...

"E un pic speriat de gândul că n-o să se poată înţelege nici cu ea, şi deci n-o să-şi găsească locul nici cu mama, nici cu tata. Zice că bunicii sunt ultima opţiune, dar nu sunt de dorit - că nu se simte foarte bine la ei. Bunica e cam expansivă, zice el, şi se amestecă unde nu-i fierbe oala; iar bunicul e total dezinteresat de el."

Iar asta însemna că mâine o să-i vorbească despre Carina!

"Dar zice că îi e frică să afle amănunte despre ea, ca să nu constate că nu se va putea înţelege nici cu ea. Bănuieşte că, fiind tânără, nu poate fi o fire calmă şi liniştită. Că probabil o să încerce să-i revoluţioneze viaţa şi n-o să-i înţeleagă dorinţa de-a sta singur cu şevaletul ore întregi."

Categoric, mâine vorbeau despre Carina! Neapărat!

"Eu zic să-l urmăriţi cu atenţie şi să vă asiguraţi că se culcă la ora la care spune că se culcă. Mie mi-a zis că, în ultimul timp, se bagă în pat pe la 10-11 şi stă acolo. Se gândeşte la divorţ, la viitor, plânge înfundat într-un prosop şi nu poate adormi înainte de 2-3 noaptea. Codruţa mi-a scris că azi-noapte, la două jumate, Fabian i-a scris un mesaj."

Iar ăsta era ultimul mesaj de la Nuţu. Ar fi trebuit să-i răspundă, dar ezita... Salvă documentul şi i-l trimise Carinei. Şi-i făcu un apel. Aştepta... Ba nu aştepta deloc! Se grăbi să scoată laptele şi mierea din frigider; încălzi două căni pline... Şi-acum miere din belşug...

Ciocăni uşor la uşa băiatului lui. Evident, nu-i răspundea! El insista totuşi. Ciocăni mai tare... Daa! Cheia se răsuci iar uşa se deschise cu zgârcenie. Zâmbi slab:

- Te-ai culcat?

Băiatul lui aproba; dar capul era plecat, în tentativa de a ascunde ochii roşii de ochii lui... Îi întinse una dintre căni:

- Oof, tocmai acum, când voiam să te invit la o cană de vorbă ca băieţii...

Fabian îi făcu loc să intre şi luă cana. Decise să nu aprindă lumina, dar nici nu închise uşa - ca să nu se facă beznă. Băiatul se aşeză pe marginea patului; se aşeză lângă el şi întinse cana:

- Noroc!

Na, că-l făcuse să râdă! Ciocneau cu lapte cald cu miere...

Mm, ce bun era! Îl cam "lovise" şi pe el - laptele ăla îi amintise brusc că era seară, iar oamenii care se culcau devreme se trezeau mai odihniţi de dimineaţă... Tăcea şi-l aştepta să termine laptele. Că doar îl invitase la un pahar de vorbă, nu?

Gata; primi cana, iar Fabian se întinse în pat. Încerca să-i dea de înţeles că laptele dulce fusese o idee bună, dar vorba ar fi fost de evitat... Îi strânse uşor mâna şi decise să şoptească:

- Ai vorbit azi cu Denisa?

- Da.

- Aţi vorbit despre Eduard?

- Nu.

- Dar ţi-a vorbit despre el.

- ... De departe. N-a insistat...

Ha! Îi "contră" imediat atacul:

- Dar ai văzut dosarul ăla. Aşa că o să te rog să închizi ochii... şi să asculţi un secret mare.

Nu-i vedea foarte bine chipul, dar nici nu era sigur că voia să-i observe încruntarea! Se mută deci pe covor şi lăsă capul pe pat. Şi închise ochii, zâmbind uşor...

- ... Când o băgasem în maşină, îi spusesem că sunt căsătorit şi am un copil, aşa că nu intenţionez s-o violez sau s-o omor cu sadism; iar ea nu m-a sunat a doua zi, aşa cum o rugasem eu, ca să nu-mi facă probleme acasă. M-a sunat la trei zile după ce-am dus-o cu maşina. Am mers la o cafea, am discutat vrute şi nevrute cam o oră, după care ne-am strâns mâinile şi ne-am dus fiecare la treaba lui. Şi-am crezut că asta a fost! M-am mai uitat după ea în zona aia, de dimineaţă, în drum spre serviciu; dar n-am mai văzut-o. După care ne-am întâlnit, absolut întâmplător, în piaţă la Obor. Am vorbit puţin - strict "ce mai zici, ce mai faci"... Atunci am avut o reacţie ciudată. Mă surprinsese cu o pereche de pantaloni în mână. Văzusem nişte pantaloni frumoşi pentru tine, iar când a apărut ea, subconştientul m-a făcut să-i pun repede la loc. De parcă... A fost ciudat, pentru că aveam dublul vârstei ei şi chiar nu-mi stătea mintea la prostii! Şi totuşi, mă zorisem să pun pantalonii la loc, de parcă mă prinsese cu bomba-n mână, sau aveam ceva de ascuns...

Zâmbea slab, pentru că-şi amintea în ce hal se fâstâcise atunci... Ridică scurt din umeri:

- Şi ne-am revăzut abia în iulie, la bancă. A venit să facă un credit ipotecar; ea stătea la parter, la unul dintre birouri; tocmai atunci, eu am coborât după nişte dosare... Şi ne-am văzut. Mi-a făcut un semn discret, ca să ştiu că m-a recunoscut şi e bucuroasă de revedere, după care n-a lăsat pe nimeni din banca aia să observe că mă cunoaşte. Iar eu am luat hârtiile după care coborâsem, am revenit la biroul meu, am aşteptat-o să plece şi m-am grăbit să-i iau dosarul şi să-mi fac o copie după buletin. Pentru că tocmai "fusesem lovit".

Ridică capul şi-l privi lung:

- Tu ai fost vreodată "lovit"?

Fabian nega încet cu capul... Reveni cu capul pe pat şi închise ochii:

- E un sentiment foarte ciudat; ţi se lipesc ochii, aşa, lung, şi transpiri instantaneu, te înroşeşti îngrozitor... şi nu mai ştii unde te duceai şi de ce... Şi rişti să te-mpiedici, pentru că uiţi cum se păşeşte... Atunci mi-au rămas ochii la ea; atunci am văzut cât de frumoasă era... I-am aprobat dosarul pe loc, pentru că era perfect şi corespundea cerinţelor băncii. Când am plecat de la serviciu, am trecut foarte încet prin rondul de la Obor - acolo am dus-o atunci, în ianuarie, iar în buletinul ei scria că locuieşte în blocul

cu magazinul. Ei bine, Carina aştepta în faţa KFC-ului. Şi nu mă căuta cu privirea. Stătea pur şi simplu în faţa magazinului Obor şi se uita aşa, fără un scop anume, mai peste tot... Am parcat şi-am invitat-o la o cafea. Iar ea a acceptat imediat, lăsându-mă să înţeleg că pe mine mă aşteptase... Am poftit-o la maşină, deşi o puteam invita în KFC. Involuntar, mintea mi-a spus s-o duc undeva unde Denisa nu va vedea Audi-ul tras pe dreapta... Tot ceea ce se întâmpla mi se părea ştiinţifico-fantastic - dar nu mă gândeam să scurtez cafeaua, s-o duc acasă şi să-mi găsesc altă rută de plecat şi întors de la serviciu... Deşi ea nu mi-a dat niciodată nici un indiciu cum că s-ar gândi la mine, sau... Am vorbit despre creditul ei. Voia să se mute de la părinţi şi ochise o garsonieră. Şi cum lucra la Romtelecom şi nu era şefă, avea nevoie de un credit ipotecar. Am asigurat-o că departamentul juridic i-l va aproba; şi-am încercat să creez o atmosferă plăcută, să o ţin cât mai mult acolo... La zece, m-a sunat Denisa; eu ce fac, nu mai vin odată acasă? Când şi-a dat seama cine mă sunase, Carina şi-a împachetat geanta cu o viteză fantastică, roşie ca racul în obraji. Dar eu i-am spus maică-tii că o să vin când o să vin, probabil după miezul nopţii. Carina a înlemnit... după care a răsturnat geanta şi şi-a aprins o ţigară. Îi cam tremurau mâinile... Când am ajuns acasă

- Atunci s-a întâmplat?

- Nu. Când am ajuns acasă, adică după miezul nopţii, maică-ta mi-a spus că a doua zi plecaţi la Pecica. Întotdeauna a făcut aşa atunci când a vrut să rămân acasă - ştiind că nu pot suna la BCR să le spun "vedeţi că azi nu vin", a omis să-mi spună din timp anumite lucruri. A omis să-mi spună şi despre tabăra ta... Cred că, de-a lungul timpului, a omis să-mi spună foarte multe lucruri, pe care acum ştiu că nu le voi afla niciodată... Dar asta n-a fost un motiv de uimire pentru mine. Denisa a condus întotdeauna familia şi casa asta. Eu am stat cuminte în colţul în care m-a aşezat ea, am lăsat-o să decidă şi-am achitat prompt toate facturile. În fine, asta e altă discuţie! A doua zi deci, când am ajuns la bancă, am tras nişte sfori şi-am făcut în aşa fel încât BCR-ul de la Piaţa Victoriei să lucreze sâmbătă special pentru Carina. Am sunat-o şi-am chemat-o să semneze contractul şi să ridice banii. A venit, euforică, a semnat totul şi-a alergat pe uşă afară, după agentul imobiliar... Şi m-a sunat pe la opt, să-mi ceară scuze că a plecat ca nesimţita şi n-a spus nici măcar "mulţumesc"... Mi-a spus că părinţii ei nu sunt în Bucureşti, iar ea vrea neapărat "să ude" garsoniera în ziua în care a cumpărat-o. M-a invitat deci într-un bar oarecare, la alegerea mea. Voi eraţi la Pecica; n-am putut şi nici n-am vrut s-o refuz. Deşi nu mi-a dat niciodată de înţeles... Am fost într-un bar, iar ea a comandat nişte cocktail-uri cu nume alambicat. Pe urmă m-a invitat să văd garsoniera. Era evident pentru mine că nu voia să-mi audă opinia despre amplasarea noii ei locuinţe şi tipul de mobilă pe care l-aş vedea eu înghesuit într-o garsonieră; şi totuşi m-am dus să văd garsoniera aia.

Şi-acum ar fi trebuit să-i explice cumva... Dar cum să-i explice? Ce putea să-i spună, ca să-l facă pe tânărul de 13 ani să înţeleagă cum se îndrăgostise tatăl lui la 41 de ani?

- ... Carina are ochi albaştri. Şi nu minte niciodată. Pentru ea, eu sunt mai important decât majoritatea lucrurilor de pe planeta asta. Dacă eu o sun acum, la zece, şi-i spun să vină urgent la mine acasă, ia un taxi şi vine. Chiar dacă ştie că o chem ca să ţi-o prezint, chiar dacă ştie că lucrurile astea nu se fac la zece noaptea şi nu se fac în domiciliul meu conjugal, înainte de pronunţarea divorţului, ea ar veni. Pentru că are încredere în mine. Pentru ea, eu sunt capul familiei. Aşa a vrut ea, să mă aşeze în postura de şef - eu nu i-am vorbit niciodată despre pătrăţica în care m-a ţinut Denisa până acum, şi nici nu i-am dat de înţeles că vreau postul ăsta. Pentru ea, e foarte important ca eu să zâmbesc; iar eu simt eforturile ei de-a mă face fericit şi am grijă să fie şi ea fericită... Vreau să te întreb o chestie; închide ochii, ca să poţi să-mi răspunzi.

Auzi un foşnet scurt... şi zâmbi:

- ... Tu te-ai simţit vreodată iubit?

- ... Nu ştiu. Poate că nu mi-am dat eu seama...

- Carina vine în faţa mea, mă priveşte drept şi mă lasă să-i văd gândurile şi sentimentele în ochi. Şi-mi atinge uşor obrazul cu degetele. În clipa aia, simt că sunt iubit. Şi e ciudat, pentru că nu mai sunt un puşti; iar sentimentul ăsta mare-mare e declanşat de-o atingere atât de mică şi de uşoară... În clipa aia, simt că s-a gândit toată ziua la mine. Şi că se gândeşte, chiar în clipa aia, cum să facă buzele mele zâmbească şi ochii mei să strălucească... Iar în clipa aia ochii mei încep să strălucească! Pentru că asta mi-am dorit întotdeauna: să fiu considerat un om normal. Un om cu sentimente. Să fiu iubit sincer, necondiţionat, deschis şi fără "dacă" şi "poate". Şi să fiu tratat cu respect. Să mi se respecte şi dorinţele, şi nevoile. Dacă simt nevoia să ţi-o prezint azi, acum, aici, ea va respecta nevoia mea - şi va veni. Dar şi eu vreau s-o văd zâmbind şi strălucind. Şi cum ştiu că nevoia mea ar face-o să se întristeze, n-am s-o sun s-o chem...

Oftă greu... Decise să se răsucească şi să privească tavanul:

- Nu mi-a cerut niciodată să divorţez. Nu mi-a cerut niciodată să vin la ea la cinci şi-un sfert. A fost de-ajuns să-mi arate cât de mult se bucură că am venit la cinci şi-un sfert la ea; iar din clipa aia m-am gândit cum să fac să vin şi mâine la cinci şi-un sfert... Şi chiar dacă i-a fost greu, şi chiar dacă ştia că o să se încuie în casă şi-o să plângă, mi-a spus de multe ori să n-o sun. Să stau acasă, cu tine, şi să fac cumva să-ţi mai treacă din supărare. Mi-a spus că, deşi n-o să ne arăţi şi nouă asta, o să fii foarte supărat...

Iar oftatul greu al lui Fabian îi arătă că Nuţu nu-l minţise... Decise să facă o încheiere "lină" a acelei discuţii:

- Nu ştiu dacă există un dosar despre mine şi Carina. Dacă există, probabil că o să-l vezi în următoarele 24 de ore. Nu ştiu cum arătăm împreună, pentru că n-am prea ieşit împreună, iar prieteni n-avem. În condiţiile astea, nu prea are cine să apese pe butonul aparatului foto, nu?... Îmi dau totuşi seama că eşti un pic îngrijorat, mai ales după ce-ai aflat că am dublul vârstei ei. Aşa că trebuie să ştii unele lucruri extrem de importante despre ea... Nu are şuviţe multicolore în cap şi poartă haine clasice, fără ştrasuri şi leduri pe posterior. E studentă la marketing, deci are un vocabular amplu şi nu face dezacorduri gramaticale. Nu-i arde de discoteci şi cluburi iar casa ei e normală - n-a ornat-o cu fundiţe roz şi cu mobilă neconvenţională. Are foarte mult bun-simţ; ori de câte ori a venit la spital, a fost extrem de atentă să nu pice într-un moment nepotrivit şi a stat foarte puţin - tocmai ca să nu fim puşi într-o situaţie neplăcută. Iar dacă aş chema-o acum aici, ar veni - dar ar veni plângând. Obişnuiam, la un moment dat, să fac o paralelă... Închipuie-ţi că le-aş pune pe amândouă să bată un cui.

- Poftim?

- Închipuie-ţi că eu le-aş spune, şi Denisei şi Carinei, să bată fiecare câte un cui.

- De ce să bată un cui?

- Uite-aşa; că aşa le spun eu să facă!

Fabian începu să râdă:

- Presupun că mama nici nu s-ar apuca...

- Ba s-ar apuca, într-un târziu, pentru că m-aş uita câş la ea. Dar "l-ar rezolva" dintr-o lovitură. Şi l-ar şi îndoi, din aceeaşi lovitură, pe motiv că aşa stă sfoara mai bine pe el. Carina ar lovi uşurel cuiul cu ciocanul, atentă să nici nu facă zgomot mult, să nici nu strâmbe cuiul, să nici nu rupă inutil tencuiala de pe perete... Apoi ar agăţa tabloul, ar coborî de pe scăunel şi m-ar întreba, din privire, dacă sunt mulţumit.

- Am înţeles. Dealtfel să ştii că toată clasa mea e de părere că mama e cam prea băieţoasă... Şi cam prea băgăcioasă... Şi să

ştii că, atunci când "îi organizează", o ascultă mai mult din obligaţie. Că e mama... Ştii tu.

- Ştiu. Eei, cam asta a fost vorba. Mai vrei un pahar cu miere?

- Nu, nu mai pot.

Se ridică şi-l sărută pe frunte:

- Atunci să ştii că eu mă duc la culcare. Dacă ai chef de-un pahar de vorbă, ştii unde mă găseşti...

- OK.

Ieşi şi zâmbi:

- Vrei să închid uşa?

- Nu neapărat. Dacă vrei tu s-o închizi...

- Nu-mi plac uşile închise. O s-o las aşa. Dacă tu vrei s-o închizi, e decizia ta.

- Bine. Noapte bună.

- Noapte bună.

Reveni în sufragerie, luă laptopul şi se aşeză în fotoliu. Carina îi scrisese un mail...

"Fii foarte atent, că deja umbli pe teren minat cu Nuţu!

Cred că Nuţu i-a arătat lui Fabian prima voastră discuţie; schimbarea băiatului faţă de tine şi Denisa, inversarea rolurilor între voi mă face să cred că Nuţu i-a spus ce-a discutat cu tine, iar asta i-a arătat lui Fabian că tu meriţi mai multă atenţie şi mai multă încredere din partea lui, decât Denisa. Aşa se explică şi deschiderea lui către tine, şi acel "nu-i spune mamei despre Codruţa", şi multe-multe altele! Inclusiv înclinarea bruscă a balanţei spre tine!

Referitor la mesajele de azi... Dacă Nuţu i-a arătat discuţia voastră, Fabian ştie acum cel puţin faptul că tu şi Nuţu vă aveţi reciproc în lista de contacte a Messenger-ului. Bănuieşte, probabil, că Nuţu îţi scrie uneori despre ceea ce discută ei. Deci, dacă el discută cu Nuţu, bănuieşte că afli şi tu ce discută ei. Poate că uneori mizează pe asta, atunci când îi spune lui Nuţu una şi alta; dar cu siguranţă nu mai pune în cuvintele prietenului lui atâta bază câtă punea înainte să ştie că voi doi conversaţi despre divorţ. Spun asta pentru că, la două noaptea, Fabian îi scrie mesaje Codruţei, nu lui Nuţu...

Privind lucrurile prin prisma asta, Nuţu te anunţă că tot tu conduci competiţia; şi totuşi, s-ar putea ca Fabian să-l lase să creadă asta pentru ca tu să fii informat şi să nu faci presiuni foarte mari asupra lui. Denisa cu siguranţă îl presează serios; e încuiată în spitalul ăla şi-l ştie pe el cu tine, la îndemâna cuvintelor tale. În condiţiile astea, ori de câte ori el merge la spital, ea îl bombardează cu discuţiile despre ei şi despre Eduard. Băiatul tău se simte ca Mowgli...

Eu zic să-l suni sau să-i scrii lui Nuţu. Să-i atragi atenţia că, mai importantă decât informarea ta promptă, este grija lui pentru Fabian. Scrie-i că, decât să ştii că Fabian se îndepărtează de prietenul lui şi sfaturile lui, preferi să nu mai afli tu nimic din calculele băiatului tău. Pentru că Fabian are nevoie de sfaturile lui Nuţu, iar sfaturile astea nu mai au nici o greutate dacă Fabian bănuieşte că sunt în realitate sfaturile tale. Nuţu îi va arăta mail-ul tău lui Fabian; încrederea băiatului tău în prietenul lui va creşte. Asta îl va ajuta pe Nuţu să fie mult mai convingător faţă de Fabian.

Deşi mi-e foarte dor de tine, te voi sfătui să stai cu Fabian zilele astea şi să-l ajuţi să-şi limpezească gândurile. O să-l sun mâine pe agentul imobiliar; oricând ai un sfert de oră liber, vom merge să vedem apartamentul. După care eu şi Găluşcuţa vom fi foarte ocupate prin magazinele de mobilă - orice acţiune de anvergură trebuie bine documentată înainte. Concentrează-te deci asupra lui Fabian. E foarte important să treacă cu bine de hopul ăsta.

Carina ta"

Ei bine...

Ei bine, îi venea să se ridice, să ducă laptopul în dormitor şi să aprindă lumina. Şi să-i arate lui Fabian ultimul paragraf din scrisoarea aia. Deşi ştia că nu va obţine mare lucru cu asta, pentru că-l va face să se simtă exact ca Mowgli...

Păi să-i răspundă Carinei, nu?

"Tocmai i-am povestit lui Fabian cum ne-am cunoscut. Şi apoi i-am spus cum mă simt în preajma ta. Nu ştiu despre ce anume i-a vorbit maică-sa; dar eu i-am vorbit despre sentimente. Şi despre tine. Şi-am recunoscut, sincer, că sunt îndrăgostit lulea de tine. Am vrut să fac discuţia asta cu el, ca să ştie ce fel de prietenă va avea, din octombrie încolo; l-am simţit mult mai calm şi mai liniştit, la sfârşitul discuţiei.

O să-ţi ascult sfatul; mâine nu cred că ne putem vedea. Te rog însă să-l suni pe agent şi să programezi o vizită la apartament pentru poimâine, pe la patru jumate-cinci. Dacă ne place, o să-i fac viramentul luni sau marţi - şi-apoi plecaţi amândouă la cumpărături!

Îmi este îngrozitor de dor de voi. Povestindu-i lui despre tine, mi-am amintit cum mă simt în preajma ta, iar în clipele astea sunt foarte singur şi trist... pentru că nu eşti în preajma mea. Gândul ăsta mă scoate din minţi la propriu!

Să-i dai Renatei mii de pupici din partea mea. Şi să-i spui să-ţi dea mii de pupici, tot din partea mea.

Nicolae al vostru"

Şi-acum Nuţu...

"Bună, Ionuţ.

Îţi mulţumesc pentru mesaje. Ai văzut şi tu acum cât de important eşti pentru Fabian. Din câte spui, vorbiţi mult despre problema lui - iar asta îl ajută măcar să-şi descarce supărarea! Observ totuşi că i-a scris Codruţei, la două şi ceva. Dacă i-a scris tot despre divorţ, asta poate însemna că «simte» influenţa mea în sfaturile tale. Aşa că uite ce-ţi propun: în clipa în care simţi că Fabian începe să nu mai aibă încredere în tine, sau începe să te ocolească, rupe orice contact cu mine. Este mult mai important să fii aproape de el şi să ai grijă de supărarea lui, decât să mă linişteşti pe mine spunându-mi în ce parte se înclină balanţa. Prefer să mă anunţi doar când nu mai reuşeşti să-l îndrumi, să-l sfătuieşti sau să-l scoţi din starea de depresie; în rest, nu uita că Fabian va rămâne cu cine vrea el - indiferent de ceea ce vrem noi, adulţii.

Nicolae"

Şi ia uite că Nuţu era pe mess... Îi trimise mail-ul şi se grăbi să închidă laptopul - nu va aştepta răspunsul. Îi spusese lui Fabian că se culca, aşa că va stinge veioza şi se va culca!

28 iulie 2010 - miercuri

Nicolae

"Surfa" printre noutăţile legislative. Că Parlamentul nu-l aştepta pe el să se întoarcă din concediu, iar BNR-ul comandase supă-alfabet - scotea norme pe bandă rulantă. "Surfa" şi aştepta ca Fabian să se trezească - că era zece deja...

Se trezise pe la opt, se convinsese că băiatul lui dormea dus şi încercase să facă cât mai puţin zgomot. Renunţase la bandajul din cap, făcuse un duş, se bărbierise şi pregătise micul dejun. Şi citise răspunsul lui Nuţu.

Băiatul îl asigurase că Fabian nu "mirosise" nimic în neregulă şi-i trimisese şi lui mesajul pe care îl primise Codruţa la două noaptea. Un mesaj oarecum de dragoste... Fabian se scuzase, în faţa ei, pentru că nu o mai invitase în parc; dar era destul de supărat şi îngândurat, din cauza divorţului părinţilor lui, aşa că n-ar fi fost o prezenţă foarte plăcută. Şi deci, întrucât nu voia s-o întristeze şi pe ea, o ruga să fie înţelegătoare şi răbdătoare şi-i promitea că zilele astea vor ieşi la o plimbare romantică. Îi promitea şi-o mică schimbare în plimbarea asta... şi cam atât. Deci se îngrijorase degeaba...

Tresări la auzul comutatorului de la baie: se trezise! Închise laptopul şi puse cănile cu lapte în cuptor: gata, acum mâncau. Vor discuta, desigur, despre pictură. Şi despre vremea frumoasă de afară, care era păcat să fie irosită între patru pereţi. Ştia deja că Fabian va refuza ideea plimbării romantice cu Codruţa. Aşa că vor mânca, vor merge la spital... unde el plănuia să fumeze în curte... şi se vor întoarce acasă. Şi-apoi nu mai ştia...

O soluţie era să contacteze pista de karting şi să meargă azi să se distreze: ei doi şi Nuţu. Dar probabil că Fabian va fi întristat după vizita la spital. Sigur, poate că kartingul l-ar fi înveselit; simţea totuşi că nu era acum momentul pentru acele clipe. O altă soluţie era plimbarea cu barca prin Cişmigiu. Presimţea însă că va fi refuzat. În plus, parcă nu l-ar fi dus într-un peisaj cu un lac - că nu ştia de ce se apucase băiatul lui de pictat lacul ăla! Era ceva ciudat în chestia aia; Fabian păruse foarte nerăbdător să se apuce de pictarea Renatei. Şi, brusc, lăsase totul baltă pentru acel lac urgent...

Paşii se apropiară şi intrară:

- Neaţa.

- Neaţa. Cum ai dormit?

- Mm, neîntors! Propun să transformăm cana de vorbă în ritual obligatoriu înainte de culcare!

Serios? Îl privea lung... Fabian zâmbea. Aşa că zâmbi şi el:

- Bine. Crezi că aceeaşi "trataţie" de dimineaţă ar fi o exagerare?

- Nu, nu cred. Cel puţin, nu azi!

Cuptorul cu microunde piui; se grăbi să aducă cele două căni, iar Fabian "atacă" direct salamul uscat:

- Ştii ce nu mi-ai spus?

- Nu ştiu, dar îţi spun acum.

- Ce culoare de păr are?

Poftim? Ochii căprui se ridicară şi-l priviră lung, curioşi. Iar el nu reacţiona - lui nu-i venea să creadă că Fabian voia să discute despre Carina! În fine... Se grăbi să-i răspundă:

- E blondă.

- Decolorată, sau vopsită?

Poftim?

- Spre alb, sau spre şaten?

- E blondă natural. Deci spre şaten, cred...

- OK. Tu ai concediu până la sfârşitul săptămânii?

Deveni brusc extrem de precaut:

- Da; de ce?

- Mă întrebam cum ne vom consuma zilele...

- Păi cred că le vom consuma aşa cum vrei tu!

- Eu aş vrea să pictez - că trebuie să termin lacul, ca să mă apuc de prichindică şi porumbei. Şi cred că o să te plictiseşti...

- Cred că, dacă mă documentez un pic, găsesc vreo 200 de poezii cu acţiune în parc.

- OK; dar numai descriptive. Fără dragoste.

- Oo, asta e o temă grea... Că poeţii se inspiră mult din dragostea asta...

- Eu însă nu pot picta un personaj masculin care nu a existat acolo.

- Nu, dar poţi picta doi tineri care se plimbau pe-acolo în timp ce fetiţa speria porumbeii...

Fabian începu să râdă:

- Te rog frumos să nu mă mai faci să roşesc! E jenant, la vârsta mea!

- E şi mai jenant, la vârsta mea! Dar nu mă îngrijorez, când ştiu că mă vezi doar tu...

Băiatul lui aproba şi mesteca cu poftă; şi totuşi, nu-i plăcea discuţia aia. Semn că se pregătea s-o invite pe Codruţa la o altă plimbare romantică prin parc, dar avea o problemă - fie organizatorică, fie sufletească. Şi încă nu era pregătit să-i ceară sfatul. Nu-i nimic - era răbdător, aşa că va aştepta întrebarea... Şi se va informa, la rândul lui!

- Care-i chestia cu lacul?

- Poftim?

- Te-ai hotărât să laşi baltă toate proiectele tale ca să faci lacul. E chiar atât de urgent?

- Presimt că da.

- E un proiect mai vechi, sau...

- E un proiect nou. Şi nu suportă amânare. E mai bine să fie făcut, decât să constat la un moment dat că n-am timp să-l fac.

- OK; cum ştii tu. Dar să ştii că abia aştept să văd şi eu scena aia din parc!

- O s-o vezi, stai liniştit.

Aoleu, ce-şi amintise el acum!

- Mm, am uitat complet de ramă! Mergem azi s-o facem?

- Mergem. Dar poate s-o facă azi?

- Voi scoate teancul de bancnote şi-o va face. Crezi că azi ai chef să mergem la Muzeul de Artă?

- Ce să facem acolo?

- Să te inspiri.

- Mm, nu cred. Am proiecte urgente...

- Bine.

Mai mult de-atât nu ştia ce să spună... Ah, ba da!

- După ce mâncăm, mergem la spital?

- Da.

Şi pentru că sprâncenele băiatului lui se încruntară un pic, decise să-şi bage nasul în propria farfurie şi să nu-l mai scoată de-acolo.

Denisa

Ciocănitul o făcu să se tragă mai sus în pat:

- Intră.

Oof, băiatul ei! Întinse grăbită mâinile spre el... şi avu surpriza să constate că Fabian nu-i aleargă în braţe. Băiatul ei închidea corect uşa, se apropia cu paşi calmi... Lăsa sacoşa pe masă, venea la ea, se apleca, o îmbrăţişa uşor cordial... La dracu! Ochii i se umplură de lacrimi:

- Ce-i cu tine?

- Ce-i cu mine?

- Eşti rece şi distant cu mine! Ce dracu ţi-a făcut? Ce ţi-a spus? Ce gogoşi ţi-a turnat la ureche?

- Mamă, îţi dau cuvântul meu de onoare că nu mi-a zis absolut nimic! Adică, mă rog - mi-a povestit cum s-au întâmplat lucrurile, din punctul lui de vedere. Şi să ştii că s-au întâmplat la fel cum spui tu că s-au întâmplat. Motivele voastre au fost diferite; în rest, să ştii că n-a încercat nici o clipă să te facă să pari mai vinovată decât e el.

- Şi-atunci de ce te porţi aşa cu mine?

- Pentru că nu pot să dansez dacă nu-mi vine să dansez.

Uau! Ce exprimare dură şi directă! Fabian părea zâmbitor. Ochii lui erau însă trişti. Ochii lui n-o minţiseră niciodată. Fabian presimţea apropierea despărţirii lui de unul dintre părinţi - şi căuta răspunsuri, pentru că i se va cere să aleagă...

- Pot să te întreb ceva?

Aprobă cu capul.

- Există un dosar despre tata şi prietena lui?

- Nu.

- De ce?

- Nu ştiu; cred că i-am acordat mai multă încredere decât merita. În plus, nu mi s-a părut normal să mă apuc să plătesc un detectiv particular ca să mă uit la poze cu amanta lui.

Fabian tăcea; dar zâmbetul nu mai era calm, ci un pic... ciudat. Se grăbi să-l întrebe:

- De ce mă întrebi asta?

- Pentru că e ciudat. Tu ai fost prima care ai decis să faci o schimbare în viaţa ta; mi se părea normal să te interesezi din când în când ce mai face el. Măcar ca să ştii dacă s-a apucat să te urmărească sau nu! Sau, eu ştiu, ca să ştii şi tu dacă a aflat sau nu! Sau dacă a decis şi el să facă o schimbare în viaţa lui sau nu! Aşa, pare că n-ai încercat niciodată să înnozi legătura pe care chiar tu ai rupt-o.

Aoleu! Aoleu, ce prostie monumentală făcuse! Fabian pricepuse totul! Fabian înţelesese exact cum stătuseră lucrurile! Iar asta era un dezastru! Degeaba-i spunea ea despre dragoste, sentimente şi steluţe - el avea 13 ani şi le cunoştea doar teoretic, din poezii şi proză! La dracu! Se grăbi să încerce măcar să îndrepte un pic răul creat de răspunsul ei:

- Răceala şi distanţa cu care m-a tratat Nicolae dintotdeauna mi-au arătat că n-am ce să mai înnod. El era foarte bine aşa cum era - adică singur, cu dosarele lui. Atunci când m-am depărtat de el, n-a dat nici un semn cum că i-ar displace; ba chiar a început să zâmbească şi să doarmă mai bine, să mănânce mai bine... Era mai fericit fără mine. Iar eu eram mult mai fericită alături de Eduard, decât fusesem vreodată alături de Nicolae. Ştiam că nu-mi va putea oferi niciodată ceea ce Eduard îmi oferea ca pe-un lucru firesc, fără să se căznească chiar deloc... N-am avut ce să înnod. Din punctul meu de vedere, după ce l-am cunoscut pe Eduard, mariajul cu Nicolae era menit strict să-ţi acorde ţie o copilărie în cadrul unei familii formate din 3 persoane. Atât şi nimic mai mult. Dealtfel, acu' vreo trei ani, Eduard mi-a spus să divorţez şi să ne căsătorim. Şi nu i-am mai răspuns la telefon două săptămâni, pentru că am făcut cu el nişte convenţii clare, iar una dintre ele spunea că divorţul nu se ia în discuţie decât după ce tu împlineşti 14 ani.

- Şi totuşi, abia am făcut 13...

- Da; ştiu. Dar acum, la 13 ani, ai şansa de a-i spune judecătorului cu cine vrei să rămâi. Atunci, la 10 ani, aveai doar şansa de-a sta pe bancă, în sala de judecată, şi-a afla de la judecător unde-o să locuieşti de-a doua zi. Vreau să cred că şi capacitatea ta de înţelegere e mai mare - şi o să-ţi fie mai uşor să ne ierţi...

Fabian se aplecă şi-o îmbrăţişă uşor:

- V-am iertat deja. Ai avut dreptate, să ştii: n-am dreptul să vă spun să nu divorţaţi. Sunteţi oameni mari şi aveţi vieţile voastre. Aţi încercat să convieţuiţi împreună, aţi încercat să convieţuiţi unul lângă celălalt... Dar nu merge! Asta e! N-are rost să vă chinuiţi, doar pentru că vreau eu să cinăm toţi trei seară de seară!

- Te asigur că, după ce se termină toată nebunia asta şi ne liniştim amândoi, vom ieşi toţi trei la o cină în oraş. Şi, dacă-ţi place, o să stabilim câte-o cină de-asta în fiecare săptămână. Ce zici?

- Nu ştiu; să vedem. Poate e o idee bună; poate nu...

Îi strânse uşor mâna... şi zâmbi:

- Ai venit cu Nicolae?

- Da. El a rămas jos, pe-o bancă, cică să fumeze.

- Păi ia uită-te pe geam şi vezi ce face!

Fabian se aplecă uşor pe fereastră... şi reveni pe marginea patului:

- Stă pe bancă şi fumează.

- Ei, dacă stă cuminte acolo, hai să te-ntreb ceva... Ce ţi-a zis?

Şi-o spusese pe un ton glumeţ, complice... Fabian ridică din umeri:

- Mi-a povestit cum au decurs anii voştri de mariaj, din punctul lui de vedere. Şi pe urmă mi-a spus cum a cunoscut-o pe Carina.

Aha!

- Şi ce ţi-a spus? Cum a cunoscut-o?

- O să-ţi povestesc, într-o zi. Tu ai văzut-o?

- Da.

- ... Ai urmărit-o, sau cum...?

- Anul trecut, pe 23 decembrie, taică-tu m-a anunţat că întârzie la bancă. M-am înfuriat foarte tare, fiindcă nu s-a străduit să "producă" o minciunică mai acătării, aşa că am luat Dacia şi l-am urmărit. S-a dus şi a luat-o din blocul cu magazinul Obor; a dus-o la un restaurant foarte cochet... Am aşteptat în maşină, cât am fumat o ţigară, ca să-i las să se aşeze, să comande şi să se destindă. Şi-am intrat peste ei.

- ... Dacă nu te-aş cunoaşte foarte bine, m-aş gândi că te-ai repezit s-o coafezi...

- Nu; la cât de tânără era, mă gândisem că el îşi scoate verigheta când se vede cu ea, iar ea habar n-are ce-are el acasă. Pe el l-am întrebat dacă nu-i e ruşine. Pe ea am întrebat-o dacă ştie că el e însurat. Şi abia atunci am înţeles că puştoaica aia cuminţică şi potolită şi timidă şi ruşinoasă din faţa mea e în realitate o curviştină.

- Te rog să nu vorbeşti aşa.

- Din punctul meu de vedere, puştoaica aia e o curviştină. Pentru că puştoaica aia m-a urmărit pe mine - nu un detectiv particular! Puştoaica aia a făcut dosarul pe care l-ai văzut tu! Puştoaica aia i-a pus lui taică-tu creierii pe bigudiuri şi l-a rupt definitiv de mine. Şi de tine.

- Nu cred. Chiar tu ai spus că nu te-ai fi întors la tata, care nu ţi-ar fi oferit niciodată ceea ce îţi oferea Eduard.

- Nu, Fabiane. Să ştii că Eduard are dreptate să se teamă de tine. Eu aş renunţa la Eduard, dacă tu îmi ceri asta. L-am întrebat însă pe taică-tu, chiar înainte să plecăm la Giurgiu, dacă el crede că mai poate exista ceva între noi. A răspuns "Nu" cu fermitate. Fabiane, să ştii o chestie! Femeile sunt altfel decât bărbaţii. Gândesc altfel. Femeile se nasc şi cresc cu informaţia că ele sunt liantul familiei. Ele fac copilul; ele îngrijesc bărbatul şi casa. Ele pun plasturi, ele au grijă de supărările familiei... Ele ocrotesc familia. Femeile se sacrifică pentru asta. Să nu-ţi imaginezi că toate mămicile colegilor tăi sunt super-mulţumite şi super-fericite în căsnicia lor! Şi ele au nemulţumiri! Şi ele sunt uneori triste şi plâng în pumni! Iar unele chiar mănâncă bătaie, sau au bărbaţi alcoolici! Dar îi suportă, pentru că vor neapărat să aibă o familie! Şi pentru că găsesc, în omul de lângă ele, acele lucruri bune care le conving mereu să încerce şi-a doua zi...

Fabian o privea lung; ea se cam încinsese la povestirea aia, iar discuţia despre curviştina blondă o făcuse să ridice un pic tonul. Se grăbi deci să-l coboare:

- Orice om e format din două părţi: una bună şi una mai puţin bună. Adică are calităţi şi defecte. E foarte important ca atunci când doi oameni sunt împreună, să se poată suporta. Să se bucure de calităţile celuilalt şi să poată trece peste defectele lui. Iar dragostea e liantul dintre ei. Dragostea asta nu-i va lăsa să se schimbe mai mult în rău, decât în bine. Pentru că dragostea inspiră atenţie faţă de celălalt. Iar dacă cei doi oameni sunt atenţi unul la celălalt, vor avea grijă să nu devină insuportabili pentru celălalt. Poate chiar vor mai şlefui din propriile defecte...

- Am înţeles. Voi nu prea v-aţi căznit să vă schimbaţi în bine - nici tu, nici tata.

- Am încercat. I-am atras atenţia că stă mai mult cu banca, decât cu mine. Decât cu noi, după ce-ai venit şi tu pe lume. I-am spus-o cu frumosul, i-am spus-o răstit...

- El nu ţi-a spus niciodată să te schimbi?

- Nu.

- Dar bănuieşti ce anume nu i-a plăcut la tine?

- Nu ştiu... Cred că nu i-a plăcut faptul că sunt expansivă şi mă reped să fac şi treaba lui.

- Şi poate că nu i-a plăcut nici faptul că i-ai suflat rolul de cap al familiei. Şi nici faptul că ai făcut întotdeauna numai ce-ai vrut tu.

Aproba încet... şi-şi dădea seama că nu se îngrijorase chiar niciodată pentru toate chestiile alea! Iar asta însemna că mariajul ei cu Nicolae fusese o greşeală chiar de la "Da"... Încercă "să dreagă" cumva situaţia:

- Niciodată nu am reuşit să-mi arăt sentimentele. Niciodată nu am reuşit să fiu tandră şi blândă şi caldă şi iubitoare ca o zână din poveşti. Cred că ai simţit şi tu asta.

- Uneori, am simţit-o şi eu. Te las să te odihneşti.

Poftim? Băiatul ei se ridică şi-o îmbrăţişă tot cordial:

- Pa, mami.

- ... Pa puiule.

Îl privea lung... Şi, deşi ştia că nu va obţine nimic cu întrebarea aia, decise s-o rostească totuşi... şi să spere într-un miracol:

- Puiule... Crezi că mâine o să redevii Fabian al meu?

De data asta obţinu un zâmbet sincer:

- Mâine, cu siguranţă voi avea chef de dans.

- Bine.

Uşa se deschise ferm:

- Pa.

- Pa.

Şi cam atât - uşa se închise...

Nu, nu se putea! Nicolae îi spusese ceva! Îi povestise el ceva, îi turnase nişte gogoşi şi uite că reuşise să-l întoarcă pe băiat împotriva ei! Şi cum ea tot n-avea voie să se ridice din pat pentru altceva decât nevoile fiziologice, se gândea acum...

Eei, dar era chiar fraieră! Nici nu făcuseră dosarul de divorţ! Sigur, Nicolae n-avea nevoie de ea pentru asta; dar judecătorii se întorceau în septembrie. Ei încă nu intraseră în august, iar ea se îngrijora...

O să se întoarcă acasă şi-o să repare tot răul făcut de Nicolae! La urma urmei, o să-l pună pe Eduard să-l urmărească pe Nicolae! Şi s-o pozeze pe curviştină! Era sigură că Fabian nu-şi dorea o mamă ca aia! Era prea tânără pentru aşa ceva! Or să-l râdă şi curcile, dacă se ducea la el la şcoală! Fabian era supărat pe ea, pentru că fusese prima care ieşise din mariajul ăla şi nu se căznise niciodată să revină în el... sau măcar să-şi mai spele din păcate în ochii lui Nicolae. Dar o să i-l prezinte pe Eduard, or să petreacă împreună câteva ore iar Fabian va observa imediat diferenţa! Că doar pe Nicolae îl tot văzuse alături de ea - şi ştia şi el că, atunci când ea îl avea pe Nicolae alături, era ca şi singură! Eduard era complet altfel - era o schimbare radicală! Lui Fabian o să-i placă de Eduard...

Deci se îngrijora degeaba. Săptămâna viitoare o să se întoarcă şi ea acasă. Şi cum ştia deja că durerile n-or s-o părăsească prea curând, Fabian va avea mare grijă de ea... Şi uite că-i venise o idee mare-mare! O să-i spună lui Fabian, marţi sau miercuri, că ar vrea să iasă la plimbare în parc. Şi-o să-l roage să meargă el cu ea - că Nicolae se va întoarce la serviciu, nu? O să-l roage apoi să nu se supere, dar ea ar fi vrut să vină şi Eduard... şi-o să-i spună că oricum va trebui să-l cunoască într-o zi pe prietenul ei, nu? Fabian n-o s-o refuze - chiar dacă o să accepte ideea doar din curiozitate! Şi-atunci lucrurile or să se schimbe...

O durea sufletul. Nu mai simţea nici durerea de coaste, nici mâncărimea cauzată de crema bună şi rănile care se vindecau... Simţea doar durerea sufletului. Şi-i venea să plângă, şi-şi impunea să nu plângă ca să nu forţeze coastele alea...

N-o să-i spună lui Eduard ce se întâmplase azi. El s-ar fi repezit să-l ia pe Fabian la o discuţie ca între bărbaţi - şi nu era acum momentul acelei discuţii. Întâi trebuia "să evalueze daunele" provocate de Nicolae, apoi să îndrepte un pic lucrurile... Nu-i va spune nimic lui Eduard.

Nicolae

Hei! Da' de ce ieşea acum? De ce nu mai stătea? Fabian încerca să zâmbească, dar nu-i prea reuşea:

- Mergem acasă?

Nu se ridică de pe bancă:

- Putem să stăm până diseară, că sunt în concediu medical.

- Nu mai am de ce să stau. Mergem acasă?

- Dacă vrei tu, mergem. Ce-a spus despre ce i-ai dus?

- Nu ştiu; că n-am stat să desfacă pachetele.

- De ce?

Nu primi răspuns... Îl luă uşor de după gât:

- Să ştii că mare parte din rapiditatea vindecării ţine de starea ei de spirit. Iar dacă plânge, îşi zdruncină coastele alea şi se vindecă mai greu.

- Îţi spun şi ţie ceea ce i-am spus şi ei: nu pot să dansez dacă nu-mi vine să dansez.

Mm, deci era extrem de supărat! Şi de trist! Prea bine! N-o să mai spună nimic. Fabian venise să-i pună maică-sii o întrebare. Cu siguranţă, Denisa îi răspunsese. Iar dacă lui "nu-i venea să danseze", deducea că mama îşi supărase din nou fiul...

Se apropiau încet de poartă. Îl ţinea pe după umăr, şi-i plăcea să creadă că Fabian nu căuta o modalitate de-a se desprinde din mâna lui tocmai pentru că avea nevoie de-o mână pe umăr... măcar aşa, de încurajare.

Audi-ul piui scurt; urcă la volan şi decise să întrebe totuşi:

- Vrei să ne oprim în parc?

- Nu.

- OK.

Semnaliză stânga, intră în traficul infernal de puturos de pe Ştefan cel Mare şi decise că o să evite intersecţia de la IGPR tocmai prin parc - că poate-l inspira totuşi! Fabian primise un răspuns; dacă avea nevoie de o explicaţie, sau de-un sfat, Parcul Circului era locul ideal pentru discuţia aia. Pentru că s-ar fi plimbat, iar asta l-ar fi scutit pe Fabian de apăsătoarea privire în ochi...

Vină dreapta şi intră pe alee. Nu accelera, dar nici nu încetinea. Fabian nu spunea nimic... Aoleu, da' chiar era foarte supărat! Şi foarte îngândurat! Dacă nu spunea el nimic despre clădirea aia mare, cu acoperiş albastru...

Nu; nu se vor plimba prin parcul ăla. Aşa că făcu stânga, apoi

dreapta pe lângă circ şi-şi înăbuşi oftatul - mergeau acasă, unde el o să citească normele BNR şi n-o să priceapă o iotă, iar Fabian va picta ore în şir în tăcere...

- Pot să te întreb ceva?

- Da.

Viră dreapta, spre Bdul Lacul Tei, iar întrebarea îl cam "lovi":

- Crezi că între tine şi mama mai poate fi ceva? Altceva decât divorţul şi partajul?

- Nu.

Îi răspunsese normal. Acelaşi "Nu" pe care-l spunea de obicei când nega ceva, sau nu voia ceva... Viră dreapta pe bulevard; aştepta întrebarea următoare. Va auzi un "De ce"; şi cum Fabian era îngrozitor de trist şi supărat, nu-i va putea spune "Din cauza Carinei şi-a Renatei. Şi-a familiei normale şi-a casei normale pe care am plănuit să le construiesc special pentru tine." Ar fi fost locul şi momentul ideale să-i spună despre Renata; erau într-o maşină în mişcare, aşa că Fabian n-ar fi putut fugi nici de cuvintele lui, nici de discuţia care ar fi urmat. Dar era trist deja - şi nu voia să-l chinuie...

- ... De ce?

O să-i ofere motivul numărul doi. Dacă Renata şi Carina n-ar fi existat, el nu s-ar fi întors la Denisa pentru că...

- Pentru că, între momentul în care l-a cunoscut pe Eduard şi momentul în care am renunţat eu s-o mai caut noaptea prin pat, a trecut un an.

Frână şi opri la trecerea de pietoni. Profită de ocazie şi-l privi lung... Fabian era roşu ca racul; iar următorul lucru pe care-l observă fu privirea care parcă azvârlea fulgere şi sprâncenele încruntate, aproape împreunate... Reveni spre trafic şi decise să nu mai spună nimic.

Avea sentimentul că făcuse o greşeală spunându-i acel secret. Da, era un motiv puternic pentru a decide să-i taie acelei femei orice cale de întoarcere la el. Dar îl spusese cu voce tare şi cu cuvinte nu foarte voalate. Acum, mintea lui Fabian calcula că mama lui se culcase şi cu soţul, şi cu amantul, timp de un an. Ceea ce-o făcea... uşor curvă. Grea concluzie, pentru un adolescent de 13 ani cu educaţie "aşa cum trebuia"! Profită de semaforul roşu şi decise să adauge un pic de zahăr peste amăreala acelei constatări:

- Am aflat asta relativ recent; dar, chiar dacă n-aş fi aflat niciodată, tot n-ar mai fi putut fi ceva între noi. Din motive despre care am să-ţi vorbesc zilele astea.

Fabian aproba încet cu capul... N-o să mai spună nimic. O să aştepte până când băiatul lui va spune ceva; orice! Şi atunci va dezvolta subiectul ales de băiatul lui.

Puse semnal dreapta, intră pe străduţă şi călcă imediat frâna. BMW-ul X5 înainta pe mijlocul străzii şi era extrem de furios; la volan, ochii verzi scăpărau şi aruncau direct rachete termonucleare! SUV-ul vâjâi pe lângă ei; porni spre casă şi constată, ca pentru el:

- Se încing rău lucrurile la vecina noastră. L-ai recunoscut, nu?

- Da.

- Să fim atenţi la uşa ei, în următoarele 24 de ore. Că interlopul era prea furios ca să cred că doar îi merge rău în afaceri.

- Evident.

Viră încet şi parcă Audi-ul:

- Probabil că el a insistat iar ea i-a spus "Adio". Cuvântul ăsta din patru litere poate scoate pe oricine din minţi.

Evident, băiatul lui tăcea. Băiatul lui ar fi scos cuvântul ăla din toate limbile pământului, pentru că nu voia să-şi audă părinţii rostindu-l... Nu voia să fie el vreodată nevoit să-l rostească...

Şi gata. Acum porneau pe scări, spre etajul trei. Fabian se grăbi să urce primul; îl urma, pregătind cheia...

Mm, ce îndoită era uşa vecinei lor! Păi asta însemna că el chiar trebuia să fie atent la uşa aia! Că interlopul încercase nu s-o îndoaie, ci s-o slăbească - pregătind-o astfel pentru lovitura puternică cu umărul. Dacă uşa era slăbită, exista şansa "să pice" din prima lovitură. Era sigur că băiatul ăla nu-şi va luxa încheieturile azvârlindu-se în tabla poliţistei; o să vină cu ajutoare corpolente, pentru care uşa ieftină nu va fi o problemă! Iar băiatul ăla nu trebuia să ajungă faţă în faţă cu poliţista - pentru binele ei. La ce furie văzuse în ochii lui azi...

Descuie uşa şi intră, iar Fabian se repezi pe lângă el direct spre camera lui:

- Eu mă apuc de pictat; dacă vrei să te duci undeva, să ştii că am 13 ani şi poţi să mă laşi liniştit singur acasă.

... I-auzi! Adică abia acum Fabian calculase şi relaţia fizică! Şi abia acum calculase băiatul lui cam de câte ore nu se mai întâlnise el cu Carina! Tocmai îl trimisese, foarte discret şi elegant, s-o viziteze! Hm! Se apropie de uşa lui, dar numai ca să poată să vorbească încet:

- Atunci mă duc la cumpărături. Te rog să fii atent la zgomotele de pe palier. Vecina l-a înfuriat rău; există posibilitatea ca el să se fi dus glonţ după doi mamuţi care să pună uşa jos.

- Aşa e. Dacă e ceva, te sun din baie.

- Bine.

Intră în bucătărie, scoase sacoşele... Oare aveau nevoie de ceva? Nu prea consumaseră din cumpărăturile pe care le făcuse când se externase; dar intenţiona să-l lase pe Fabian singur cel puţin jumătate de oră. Ca să se obişnuiască şi el cu gândul că băiatul lui era mare...

Ieşi şi încuie uşa. Şi coborî, încet şi fără grabă, treptele...

Denisa îl ţinuse întotdeauna pe Fabian foarte din scurt. Da, băiatul lui nu avea nici măcar o cicatrice mică-mică după vreo julitură, în timp ce alţi copii erau cusuţi şi ghipsuiţi complet înainte de prima zi de şcoală. Dar băiatul lui n-avea decât un prieten; şi asta nu era bine. Nici el nu fusese mai breaz, de vreme ce-l ferise de tot ceea ce însemnase schimbarea becurilor arse, înşurubarea balamalelor mobilei, bătutul covoarelor, unsul uşilor... Acum însă venise momentul să se dezmeticească! Fabian avea 13 ani! Era destul de mare ca să-şi facă singur un sandwich! În plus, trebuia să-şi învingă el teama de tată şi să aibă încredere în copilul lui. Împinse uşa scării şi ieşi.

O să se ducă la... Mega. Acolo, o să studieze cu maximă atenţie etichetele, ca să treacă timpul... Şi-apoi se va duce probabil până la Doamna Ghica. Şi-şi va impune să nu stea mult... Îşi va impune să nu treacă pe la Carina...

Ah, iar uitase! Trebuia să facă comandă pentru rama dublă! Aşa că va trece ca vijelia prin Mega, după care va căuta un specialist în rame pentru tablouri! Un tâmplar, probabil!

Denisa

Eduard intră şi încuie uşa. Şi se apropie, zâmbindu-i tainic... Mm, ce sărut! Se topise toată... şi-i venea să plângă, pentru că băiatul ei...

- ... Ce-i cu tine?

- Ei, a trecut Fabian pe aici şi m-am cam întristat. Da' lasă, că mă externez eu! Să vezi tu ce plimbare în trei o să vă organizez!

- Să nu grăbeşti lucrurile astea. Să-ţi înăbuşi nerăbdarea şi să faci ceea ce vrea băiatul tău să faci! Numai aşa o să poţi să-l convingi să vrea să stea cu noi.

- OK. Tu ce veste bună mi-ai adus?

- ... Am discutat cu Geanina.

Aha. Şi? Ce-a zis balena?

- A acceptat divorţul cu acordul ambelor părţi. Şi-am parta-

jat deja bunurile.

Uau! Păi Eduţu ei se mişca extrem de repede! Divorţul cu acordul ambelor părţi se va termina cândva în noiembrie; la ea o să dureze mult mai mult... Dacă nu cumva reuşea să-l convingă repede pe Fabian să se mute cu ea... Sacoşele sfârşiră pe dulap, iar Eduard se concentră asupra despachetării tonei de mâncare pe care i-o adusese totuşi:

- Totul se împarte la doi. Ea păstrează magazinul în care vinde acum şi jumătate de casă, iar eu păstrez primul magazin şi jumătate de casă. Iar la BMW n-a avut pretenţii.

Normal - ce dracu să ceară din rabla aia, roata de rezervă? Îi venea să râdă...

- Şi-a fost de acord cu propunerea avocatului - împărţim casa pe hârtie, iar după divorţ o vindem şi facem banii jumi-juma.

Aha! Deci aşa îl sfătuise şi avocatul lui! Asta era o veste importantă, pentru că auzise oferta aia din gura lui Nicolae şi se gândise că o să încerce s-o fraierească...

- Ce zici, ce veste bună?

Aprobă cu capul... Şi avu un moment de slăbiciune; îşi aminti imaginea balenei. Imaginea aia de la CEC - tânăra uşor bătrânicioasă, cu părul lins prins cu un elastic într-o coadă banală şi-un zâmbet chinuit pe buze, cu privirea în pământ şi tendinţa de-a se feri ori de câte ori Eduard deschidea gura... Oftă greu:

- ... Ce reacţie a avut?

- Nu contează; important e că a fost de acord cu divorţul amiabil, nu?

- Eduţu, ce reacţie a avut Geanina când i-ai spus?

- Aia firească - a început să plângă.

Aşa; şi? Bărbatul din faţa ei îşi cam pierdu zâmbetul:

- Şi i-am spus că n-are de ce să plângă. Că mă gândesc la asta de ceva vreme, aşa că am luat deja decizia. Şi e o decizie cântărită bine, aşa că nici să nu se gândească să insiste, că n-o s-o recântăresc niciodată. Apoi m-a întrebat dacă am pe altcineva. I-am spus că da şi n-a mai spus nimic; a ieşit din magazin şi s-a întors imediat cu mătura. Şi-a făcut curat, plângând. Am presimţit că discuţia va continua, aşa că mi-am făcut de treabă pe-acolo. Şi m-a întrebat, la un moment dat, dacă am de gând să-i dau un şut în fund şi s-o trimit la maică-sa cu o boccea cu haine şi-atât. I-am spus că nu, că suntem amândoi adulţi şi avem destulă minte ca să ne înţelegem cu frumosul. Şi-am adăugat că nu am stat cu ea atâta timp ca s-o pun să muncească pentru mine şi-apoi să pun eu gheara pe tot. Am continuat că vreau un divorţ amiabil, cu acordul ambelor părţi, şi i-am spus că ar fi bine să decidem împreună cum împărţim bunurile, ca să nu lungim degeaba divorţul şi cheltuiala cu avocaţii. Ea a fost de acord că ar fi bine să ne înţelegem dinainte. Eu i-am propus să împărţim totul pe din două. Ea a propus să luăm fiecare câte un magazin. Iar pentru asta, mi-a spus că-mi face o procură ca să mă ocup de trecerea magazinului meu pe o firmă nouă. Am contrazis-o şi i-am spus că prefer să ne facem fiecare câte o firmă nouă, pe care să ne trecem magazinele, după care să lichidăm firma veche. A fost imediat de acord, aşa că i-am promis că o duc eu pe unde are de mers, ca să facă şi ea acelaşi lucru cu magazinul ei. Că dacă stă zi-lumină la vânzare...

Aprobă cu capul - îşi imagina scena, balena, atitudinea lui Eduard...

- În privinţa casei, ea voia s-o vindem mai întâi. I-am spus ce mi-a spus avocatul şi a fost de acord. O împărţim pe hârtie la divorţ, iar după divorţ o vindem şi facem banii jumi-juma. E cel mai simplu şi mai sigur. Şi ştii ce-i şi mai frumos?

Nu, nu ştia. Ce?

- Cam pe 15 august, aşa, Geanina o să se mute la părinţii ei. Mai repede de-atât nu se poate, pentru că ei au chiriaşi în corpul celălalt de casă şi trebuie să le dea 15 zile de preaviz. Dar, în principiu, la sfârşitul lunii august, Eduţu tău va fi singur acasă...

Şi-o va invita pe ea să se mute la el! Cu tot cu Fabian, bineînţeles! Nu-i putea spune că nu putea grăbi copilul în halul ăla, că-i vorbise despre mutarea din octombrie iar el acum o anunţa că pe 16 august ar fi fost bine să aibă bagajele făcute... Zâmbi slab:

- Să n-o laşi să plângă.

- Tigroaico, nu te înţeleg!

- Ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face. Să n-o laşi să plângă. Încearcă s-o împaci cumva.

- Bine; o să încerc. Ai mâncat?

Aprobă cu capul.

- Azi poţi să te ridici?

De data asta negă. Eduard continuă, pe exact acelaşi ton:

- Mă mai iubeşti?

Bufni în râs şi simţi că i se taie răsuflarea! Bineînţeles că el se repezise s-o prindă cumva, s-o ajute cumva - ea pusese ambele mâini peste coastele rupte şi aproba acum cu capul...

- Şi mă ierţi că te fac să râzi aşa şi să te doară?

Continua să aprobe...

- ... Da' nu cred că o să mă ierţi dac-o să-ţi spun că la unu fix trebuie să fiu la Registrul Comerţului, pentru că am tras sforile şi trebuie să urnesc noua noastră firmă...

- Păi spune-o - să vedem dacă te iert, nu?

Eduard o privea lung, şăgalnic... Zâmbi:

- Ştii bine că te iert! Adică nu te iert, că n-am de ce! Du-te şi urneşte lucrurile, bine?

- Bine. Mâine crezi că o să te lase să te ridici?

- Mâine mă ridic eu - nu trebuie să mă lase ei.

- Tigroaico, nu-ţi lungi inutil spitalizarea! Că mi-e un dor de tine de mi se taie respiraţia!

- Stai liniştit, că luni cel mai târziu ne plimbăm în trei prin parc.

- Tigroaico...

- Balaurule, nu s-a mai văzut în literatura română un balaur aşa de fricos şi sperios ca tine! Încep să cred că eşti de import!

- Oi fi, dacă zici tu! Deşi...

Întinse mâinile spre el şi fu imediat strânsă în braţe... Mm, ce bine era în braţele lui! Se simţea iubită! Şi se simţea îndrăgostită lulea! Eei, aşa da! Acum, dacă n-ar fi avut coastele alea rupte, l-ar fi invitat să se lungească lângă ea. Şi n-ar fi avut nevoie nici de şampanie, nici de lumânări, ca să-i arate cât de mult îl iubeşte... Şopti uşor:

- Balaurule, să nu mai vii parfumat la mine - că-mi lungeşti spitalizarea!

Eduard bufni în râs şi se grăbi să-i fure un sărut:

- Nu mi-am dat seama ce fac; involuntar, m-am pregătit ca pentru o întâlnire cu tine...

- Să nu mai faci! Că nu mă mai externează ăştia nici de revelion! Şi ratez înfăţişările la tribunal!

- Bine. Deci nu te superi...

- Nu. Fugi şi rezolvă problemele.

- Ce nume vrei să dăm firmei?

- ... Nu ştiu; habar n-am!

- Nu-i putem spune nici "Balaurul SRL", nici "Tigroaica SRL" - că ne râd şi curcile!

- Nici "CEC SRL n-o să se aprobe, deşi e un nume cu mare valoare sentimentală...

- ... Să-i zicem atunci... "Romană SRL"?

Zâmbeau... Eduard se ridică:

- Am fugit!

- Pa! Baftă!

- Să fie!

Pupicul de despărţire... Şi gata: plecase.

Deci Eduard îşi aranjase divorţul. Balena nu avea nimic împotrivă, marşa de bunăvoie la împărţirea bunurilor...

De ce-i spunea "balenă"? Femeia suferise o operaţie; avea o dereglare a glandelor. Nu era vina ei că se îngrăşase cât o orcă. De ce-i spunea "balenă"? Femeia aia nu-i făcuse nici un rău... Dar nu-i putea spune pe nume - fiindcă era nevasta lui Eduard, iar asta o transforma instantaneu în duşmanca ei. Până la pronunţarea divorţului, erau duşmance... În plus, era ceva, nu ştia ce anume, care-o îndemna să nu pună prea multă bază în cuvintele lui. Ar fi fost prima oară când Eduard ar fi minţit-o; dar era acel ceva care-o făcea să fie prevăzătoare...

Mai bine să se uite la televizor. Şi să mănânce - că balaurul ei era maestru la alcătuirea meniurilor delicioase, şi-i făcuse poftă! Şi, mai ales, să nu se mai gândească la schimbarea lui Fabian şi divorţul lui Eduţu.

Nicolae

Ajunsese acasă pe la doişpe jumate şi constatase, bineînţeles, că nu se întâmplase absolut nimic. Fabian terminase lacul de aseară şi începuse un alt lac; aragazul nu bubuise, ţevile de apă nu se spărseseră, instalaţia electrică nu se arsese... Mâncaseră deci prânzul, discutând despre şcoală, teme şi profesori. Fabian îl ajutase la strânsul mesei; el spălase vasele şi făcuse curăţenie. Băiatul se retrăsese lângă şevalet, el se retrăsese în sufragerie cu laptopul în braţe...

Studiase noutăţile legislative. Nu erau multe, dar erau destul de complicate - mai ales că nu se prea putea concentra asupra lor. Mintea lui căuta o soluţie, verbală sau non-verbală, la a-l anunţa pe Fabian că are o surioară de-un an şi trei luni. Iar soluţia se lăsa aşteptată. Reuşise să-şi verifice mail-ul, să-i răspundă şefei lui la mesaj, să-şi dea seama ce norme se modificaseră în ultimele zile...

Era patru jumate; el privea ecranul şi se pregătea să-l invite pe Fabian la o plimbare prin parc. Acum se gândea că se repezise să comande rama, când ar fi putut să-l invite să meargă împreună s-o comande. Numai că o comandase deja...

Pocnetul puternic, cu ecou, îl făcu să tresară. Sări în picioare şi se repezi la uşă - Doamne, numai să nu-i fi spart uşa!

Scena aia era tare ciudată...

Uşa era tot închisă. În faţa uşii, interlopul se ţinea cu mâna stângă de toc şi cu dreapta de piept. Şi era linişte pe palier. Se gândea deci că probabil el a apăsat insistent soneria iar vecina se săturase de insistenţa lui şi-şi altoise singurică o talpă de pantof în uşă, pe dinăuntru... Iar talpa ei generase pocnetul ăla care-l adusese pe interlop în pragul infarctului...

Acum el spunea ceva, apoi asculta un pic, apoi iar spunea ceva... Privea lung patul pistolului înfipt la cureaua blugilor, în spate...

Interlopul era înarmat. Şi ea era înarmată; dar, spre deosebire de ea, el putea fi uşor nebun - că nu avea teste psihologice de trecut în fiecare an. Va sta deci în spatele propriei uşi şi va urmări scena de la apartamentul 12. În caz că individul scotea pistolul, scotea şi el telefonul. Şi suna direct la 112 - poliţistul de proximitate nu ajungea îndeajuns de repede pentru un asemenea asalt.

Aştepta... Individul reîncepuse să apese soneria... După un minut, maximum două, îl văzu răsucindu-se pe-un călcâi şi coborând treptele. Nici nu se grăbea, nici nu se plimba; avea atitudinea omului care-şi spune "Nu-i nimic, voi reuşi data viitoare". El îl privea şi zâmbea un pic; că-şi cunoştea vecina, din vedere ce-i drept, şi ştia că în viaţa sentimentală a individului nu se va petrece un miracol. Nici data viitoare. Nici peste-o lună. Presimţea nişte lupte mari în blocul lor...

Gata. Intră în sufragerie şi se apropie de fereastră. BMW-ul era parcat tot în mijlocul aleii, blocând accesul în scară... Individul se apropia de portieră; nu putu să nu observe cât de iute fu gestul cu care-şi trase pistolul de la curea. Interlopul n-avea permis de port-armă; se ferea deci să fie văzut cu pistolul asupra lui. Scotocea ceva; probabil băga pistolul sub scaun. Mm, ce bine se auzea motorul ăla! Deh - motor de individ cu posibilităţi financiare! Ăsta sigur nu-şi ducea maşina altundeva decât la service-ul BMW! Se asigura... Era calm, n-o supratura, n-o azvârlea de pe bordură... Şi gata - interlopul plecase.

Reveni în hol şi se apropie de uşa lui Fabian. Băiatul lui picta în continuare la cel de-al doilea lac. Era linişte... Decise să deschidă discuţia:

- Lucrurile se precipită la uşa poliţistei. Poliţistul de proximitate e deja o soluţie depăşită. Dacă observi ceva, să suni direct la 112. Că interlopul are pistol şi, mai nou, umblă cu el la brâu.

- Bine.

Mai aşteptă două-trei secunde... Nu; nu vor continua nici discuţia aia, nici discuţia despre Carina. OK, va fi cum vrea el! Reveni la calculator. Nuţu nu era pe mess, Carina avea şi ea treabă...

Ia să-i scrie Carinei un mail cu ultimele noutăţi! Poate avea ea o idee despre cum ar fi putut să-i spună lui Fabian că avea o surioară!

Carina

OK. Deci Nicolae era în pană de idei. De fapt, nu ştia ce-o întrebase Fabian pe maică-sa. Aseară, el îi povestise băiatului cum se cunoscuseră; azi de dimineaţă Fabian îl întrebase dacă ea e blondă decolorată, sau doar vopsită. Semn că aseară se gândise mult la prietena tatălui lui, prin prisma modului în care ajunsese prietena tatălui lui şi a informaţiilor pe care tatăl lui le scăpase: probabil ochii albaştri, faptul că e blondă, că e slăbuţă şi nu foarte înaltă... Merseseră la spital, unde Fabian voise să-i pună mamei lui o întrebare; băiatul se lămurise în zece minute de discuţie, aşa că ceruse să fie dus acasă. Pe drum, îl întrebase pe Nicolae dacă între el şi Denisa mai putea fi ceva. Şi cum Nicolae spusese "Nu", voise să ştie de ce. Fabian se obişnuise cu faptul că părinţii lui vor divorţa; încă mai căuta motive puternice pentru a şi accepta ideea că el, ca fiu al lor, nu-i putea împăca nicicum. Iar Nicolae avusese o sclipire de geniu şi nu-i spusese "pentru că am o fetiţă cu Carina". Poate că băiatul nu înţelegea foarte bine ce însemna trădarea mamei în ochii tatălui; cu siguranţă, nu-şi dădea seama cât de dureroasă fusese acea trădare! Dar era realist şi înţelegea că, pentru tatăl lui, gândul că a fost înşelat, un an întreg, şi nici măcar nu şi-a dat seama...

Oricum, băiatul intrase pe uşă şi se înfipsese direct cu pensula pe hârtie. Nicolae se întreba de ce băiatul lui simţea brusc nevoia de-a picta lacuri... Iar ea nu avea nici cea mai mică idee! Categoric, nu era nimic referitor la plimbarea cu barca prin Herăstrău! Pentru băiat, pictura era modul în care el putea rămâne singur cu gândurile lui. Alegerea culorilor şi reproducerea scenelor şi peisajelor îi limpezeau gândurile. Pictura îl învăţase să observe şi urâtul, şi frumosul; să estompeze urâtul, să-l facă să pară mai frumos... Sau să-l omită! Asta doar el putea şti! Oricum, pictura îi făcea bine. O să-l sfătuiască pe Nicolae să-l lase să picteze. Să nu-i gonească gândurile cu întrebări de genul "Vrei să mănânci?", sau "Mai ai ceva haine albe de spălat?" Să-l lase să picteze. Oricum, bănuia că orice intervenţie din partea lui Nicolae va fi parată prompt, ferm, dar cu gentileţe. Dacă Fabian nu voia să discute, nu va discuta.

Oof! Şi-i era atât de dor de Nicolae! Întoarse un pic capul şi privi lung Găluşcuţa. Şi ei îi era dor de tati; răsfoia deseori albumele de fotografii şi se minuna şi exclama, mai spunea câteva aprecieri la adresa scenelor, sau a lui tati...

Trase tastatura şi zâmbi: să-i scrie deci.

Nicolae

Renata voia să iasă în parc. Carina tocmai "scăpase" informaţia că Găluşcuţa şi-a adus săndăluţele printre cuburi. Oftă greu şi apăsă tastele:

"Duceţi-vă în parc. Eu mă duc să-i spun despre voi. Pa."

Şi închise laptopul dintr-o mişcare - că nu voia să-i lase Carinei timp să-l răzgândească. Se ridică... Păi să se ducă!

Se opri în cadrul uşii şi privi lung peisajul aproape gata:

- Mă laşi să-ţi mai povestesc?

Răspunsul veni prompt:

- Dacă vrei să-mi povesteşti despre ea, mai bine nu.

Adică... Adică...

"Prea bine, fiule! Tu ai vrut-o!"

Se răsuci pe-un călcâi şi intră în baie. Luă masa de călcat şi fierul şi-şi aşeză "cartierul general" în sufragerie. Va fi extrem de ocupat în următoarele... patru ore. Dacă Fabian voia să discute cu el, trebuia să lase pensula şi să vină să discute!

Chestia aia cu pictura începuse să-l irite; că maică-sa îl încurajase, iar el nu-l observase câte ore petrece în faţa şevaletului! Atunci când voia să se fofileze de la ceva, orice, Fabian lua pensula - iar ei doi, amândoi, ieşeau încetişor, păşind pe vârfuri, şi-l lăsau să picteze în linişte. Singurătatea lui nu era bună. Gândurile din mintea lui trebuiau limpezite - iar el, la 13 ani, nu era îndeajuns de matur ca să şi le limpezească singur. Se pregătea deci să facă o discuţie serioasă cu el, despre pictura aia. Cu riscul de a ceda din punctele lui în favoarea Denisei...

Denisa

Ciocănitul n-o mai sperie - era linişte pe coridor, aşa că auzise paşii apropiindu-se şi oprindu-se în faţa uşii ei. Răspunse deci imediat:

- Intră.

Plasticianul deschise larg uşa:

- Bună seara.
- Bună seara.
- Cum te simţi?
- Mai bine.
- Hai să vedem dacă te simţi, într-adevăr, mai bine.

Deci o dez-bandaja. Din nou. O mai dez-bandajase o dată azi, iar tifonul se cam lipise pe la cusături. Aşa că închise ochii strâns-strâns...

Aştepta durerea - usturimea şi durerea cauzate de smulgerea tifonului cu tot cu coajă, piele şi-un strat de carne. O pişca un pic, dar ea aştepta durerea aia mare...

- Şi gata. Trag concluzia că te simţi, într-adevăr, mai bine. N-a mai supurat, aşa că schimbarea bandajelor n-o să mai fie un motiv de lacrimi...

Perfect! Îşi privea lung mâna, privea zgârieturile şi cusăturile şi încerca să-şi dea seama dacă or să-i rămână semne...

- ... Rănile se prezintă foarte bine. Uite cum facem. Azi, te ung şi te bandajez din nou, ca să nu te ştergi pe aşternuturi la noapte. Am auzit că mâine o să primeşti "dezlegare la plimbare", aşa că o să poţi să te ridici din pat şi pentru altceva decât nevoile fiziologice. Mâine, după dezlegare deci, vin şi te dez-bandajez. Şi nu-ţi mai acopăr decât rănile mari şi pe cele operate, pentru că orice rană trebuie să respire ca să se vindece mai repede...

Prefect! Mm, îi venea să se repeadă şi să-l pupe-n creştet! Dar sigur ar fi iscat nişte ţipete isterice, pentru că nu purta decât sutienul şi pantalonii de pijama şi aflase tot spitalul că era în divorţ din motiv de amant...

Acum o ungea cu cremă. Mm, crema aia îi dădea nişte mâncărimi teribile! Dar adevărul era că trebuia să-i mulţumească tocmai acelei creme, pentru că mâine o să stea dez-bandajată...

- Mâine ieşi în curte, cu băiatul tău!

Aprobă... şi zâmbi:

- Abia aştept!

Medicul zâmbea, dar nu continua. Semn că în mintea lui continuarea era "Şi apoi ieşi şi cu amantul! Puteţi să culegeţi flori perene..." Prefera să tacă, de vreme ce tot spitalul aflase...

- ... OK. Eşti gata. Noapte bună.
- Noapte bună, dle doctor.

Uşa se închise...

Mâine, o să iasă cu Fabian în curte. De fapt, ziua de mâine era extrem de importantă pentru ea! Începând chiar de mâine, trebuia să-şi recâştige punctele! Şi cum Fabian o percepea ca fiind principala vinovată pentru acel divorţ...

Băiatul ei îi va observa mâine pe amândoi. Atâta timp cât ea se comporta normal atât faţă de el, cât mai ales faţă de Nicolae, totul era perfect - Fabian va trage concluzia că mama lui nu era absurdă, că pur şi simplu nu mai putea fi soţia lui Nicolae, iar ideea aia a cinei în trei se putea materializa. Chiar dacă era o idee proastă, pentru că după acea cină veselă urma despărţirea din uşa crâşmii...

Mâine va fi veselă. Şi guralivă şi detaşată. Va ţine braţul pe umărul lui şi se va aşeza cât mai aproape de el. Nicolae se va grăbi să se aşeze în partea cealaltă... Şi chiar dacă nu va reuşi să discute cu băiatul ei nici despre divorţ, nici despre Eduard, nici despre fapte şi întâmplări din trecut, va reuşi să recâştige măcar zece puncte. Foarte importante, dat fiind avansul pe care-l avea acum Nicolae.

Şi, într-adevăr, după ce băiatul pleca acasă cu taică-su, ea o să iasă din nou, cu Eduard. Şi-o să-i culeagă el flori perene, pentru că ea nu avea voie să se aplece... Râdea şi se întreba ce flori perene creşteau prin curtea spitalului Colentina...

Oare ce făcuse Nicolae cu trandafirul?... Hm, sigur îl aruncase! Îl azvârlise cât colo, pentru că trandafirul ăla era principalul vinovat pentru toate! Dar n-avea de ce să se mai gândească la el - acum, că aflase ce era în mintea ei, Eduard va avea grijă ca în ziua în care se vor muta în casa lor, să-i ofere braţul şi s-o conducă pe alee spre uşă, printre tufele mari de trandafiri multicolori! Îi va planta personal chiar, pentru că erau trandafirii din visele ei...

Mm, era îndrăgostită lulea! Şi uite că nu-i mai displăcea...

Nicolae

Se făcuse unsprezece deja. Fabian stinsese lumina pe la zece jumate, dar sigur nu adormise! Sigur se gândea şi la divorţ, şi la părinţii lui, şi la tăcerea pe care i-o oferise tatăl lui azi, şi la cina un pic rece şi protocolară...

Se ridică şi începu să prepare "cana de vorbă" cu multă miere. Numai că azi nu vor servi decât cana. Atâta timp cât Fabian nu va cere explicit să vorbească, el unul nu va scoate un cuvânt...

Hm; băiatul lui lăsase uşa întredeschisă. O împinse uşor şi şopti:

- Ai adormit?
- Încă nu.

Se aşeză pe marginea patului şi-i întinse cana. Mm, ce grăbit era! Îi plăcea "trataţia"! Ciocneau iar cu lapte cald... Degetul arătă spre şevalet:

- Cam aşa a fost.

Cum adică? Aa... Zâmbi slab, privind schiţa în creion...

Într-adevăr, era o scenă complicată. Rareori, Fabian schiţa în creion ceea ce urma să picteze - ca să poată să păstreze proporţiile

şi să poziţioneze toate elementele din pictura finală. Scena se petrecuse la o intersecţie între mai multe alei. Porumbeii mâncaseră chiar în mijloc; Renata venise în fugă de pe una dintre alei şi alergase spre ei cu mâinile în sus. În spatele ei, Carina ţinuse cărucior iar mama ei stătuse cam la un metru de ea... Reveni spre băiatul lui:

- Foarte frumoasă.

- Şi foarte complicată. Mă pregătesc să ies în documentare. Că trebuie să văd porumbei mulţi zilele astea, ca să nu-mi iasă o chestie cu mult gri...

Corect! Nu-i putea face pe toţi gri, nu? Unii erau albi cu maroniu, alţii erau albi complet... El, la ora aia, nu-şi amintea ce culoare au picioarele porumbeilor şi cât din ele e acoperit de puf... Primi cana goală şi-l văzu revenind pe pernă:

- Mi-a plăcut foarte mult scena în sine. Dar mă tem că n-am să pot s-o termin.

- De ce?

- Pentru că nu sunt chiar atât de priceput. În plus, schiţând-o, mi-am dat seama că unele elemente le-am uitat deja. Am fost fraier şi nu m-am orientat să fac poze cu telefonul.

- Nici n-aveai cum să rogi porumbeii să mai zboare o dată!

- Nu, dar puteam poza fetiţa. Sau pe mămica şi bunica ei. Se vedea şi fundalul...

- Ar fi bine totuşi s-o termini. Nu azi, sau mâine; ai o viaţă la dispoziţie, nu?

- Într-un fel, da... Nu-mi place să tărăgănez lucrurile. Şi nu pot să mă gândesc la două proiecte în acelaşi timp - nu-mi iese nici unul. Şi-atunci mă cantonez în primul şi simt că stau pe loc cu al doilea - şi mă înfurii şi-l azvârl în coşul de gunoi...

Îl ciufuli uşor şi se ridică:

- Eei, ale tinereţii valuri! Stai liniştit, că poţi să lucrezi la paişpe proiecte deodată! Totul e să ai paişpe şevalete, unul lângă celălalt. Când intri, să le priveşti pe toate şi să afli care dintre ele "te strigă" în momentul respectiv!

Fabian nu mai răspunse, semn că nu era foarte sigur de asta... Porni spre uşă:

- Uneori, când sunt foarte obosit, întind dosarele pe masă şi le deschid la copia buletinului. Şi văd care dintre solicitanţi "mă inspiră". Funcţionează, să ştii!

- Bine; când o să am mai multe proiecte începute, o să le întind pe canapea.

Se opri în uşă, aşteptă... Şi cum nu fu convocat la o discuţie, zâmbi:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Bun! Perfect! Lăsă cănile în bucătărie şi se grăbi să se lungească şi el în pat: îi era somn. În plus, nu se mai simţea în formă pentru discuţia despre Renata. Mai bine dormeau.

29 iulie 2010 - joi

Denisa

Uşa se închise. Se grăbi să se ridice şi să intre în baia rezervei; se privi lung în oglindă...

Era "ciuruită" bine. Era plină de cojiţe mici, cam de 4-5 mm. Dar măcar nu mai era bandajată ca o mumie! Acum putea să iasă în curte! Absenţa lui Nicolae şi televizorul conectat la RCS o ajutaseră să stea cuminte în pat, aşa că nici coastele n-o mai dureau foarte tare... Perfect!

Reveni în cameră, luă telefonul şi selectă numărul lui Fabian.

- Neaţa, mami!
- Neaţa, puiule! Veniţi?
- Păi stai, că abia m-am trezit...
- Hai, mâncaţi şi veniţi!
- Bine.
- Aşa! Vă aştept în curte.

O secundă de gândire...

- ... Gata? Te-au lăsat să te ridici din pat?
- Da, şi deja mă gândesc la băncile din curte!
- Venim repede şi te scoatem la o plimbare.
- Vă aştept. Paa, puiule!
- Paa, mami!

Apăsă butonul roşu şi se încruntă. Şi se aplecă uşor, că o dureau coastele...

Îşi impusese să rânjească rău, ca să-i reuşească tonul vesel şi optimist. În realitate, nu-i prea ardea ei de rânjit. Se ridicase, se răsucise un pic ca să se vadă în oglindă şi-o durea rău acum! Reveni în cameră, pe pat...

O să ceară un calmant. Dar nu acum; peste vreun sfert de oră. Până mâncau, până se îmbrăcau, până ajungeau... Să fie calmantul “proaspăt”, să nu o apuce durerile prea curând! Vor sta cel puţin jumătate de oră în curte!

Nicolae

Atmosfera era extrem de plăcută. Era ciudat, dar era plăcută totuşi. Se aşteptase să audă ţipete, sau măcar nişte mârâieli printre dinţi; când colo...

O sunase pe Denisa în clipa în care intraseră pe poartă. Evident, n-o întrebase "Ai unde să-l ascunzi pe Eduţu două minute?"! O întrebase dacă e în rezerva ei, sau la pansat, sau la plimbare prin parc... Ea îi aşteptase în rezervă. Urcase şi el cu Fabian, băiatul intrase primul şi se repezise la mama lui... Într-adevăr, mama e mamă până moare. Iar Denisa, indiferent ce-a făcut, ce făcea sau ce va face de-acum încolo, va rămâne mama lui Fabian.

Aşa că intrase şi el în rezervă, vesel şi zâmbitor ca o zi frumoasă de vară; îi lăsase cartonul cu prăjituri pe noptieră, schimbaseră două-trei fraze după care o ajutase să se ridice. Şi-i pusese halatul pe umeri, îi oferise braţul...

Observase apoi zâmbetul lui Fabian. Un zâmbet slab, cu subînţeles - dar un zâmbet foarte sincer. Da, imaginea lor aşa, în trei, fusese foarte reuşită. Probabil că băiatul îşi spusese că cuvintele lui de ieri, din maşină, erau doar nişte cuvinte! Era însă prea târziu ca să-i facă Denisei o măgărie şi să-i spulbere băiatului speranţa că părinţii lui mai aveau măcar o cale de împăcare. Coborâseră deci în curte.

Dăduseră roată întregului spital, plimbându-se uşor; Denisa nu obosise, ba chiar dăduse semne că-i place "excursia"! Aleseseră o bancă din capătul aleii; acum stăteau jos. Chiar dacă ea

făcea pe viteaza, ştia că o dor coastele. Şi muşchii, obligaţi să stea la orizontală în ultimele zile. O lăsase pe ea să stea în stânga; Fabian stătea la mijloc, sub braţul ei... El stătea în dreapta. Nu-l deranja nici poziţionarea, nici faptul că mâna Denisei se odihnea pe umărul lui Fabian. Băiatul era liniştit şi fericit. Îl vedea zâmbind cu adevărat. Ăsta era cel mai important lucru acum - să-l vadă liniştit. De atâtea zile îi observa tristeţea, că starea lui de-acum era o adevărată binecuvântare!

Denisa pălăvrăgea de zor despre spital. Că în rezervă e curat, că asistentele se prezintă prompt când apasă ea pe buton... Şi-acum dezvolta ideea cu asistentele; scormonea prin buzunarele halatului, de parcă cine ştie ce pierduse!

- Ah, să nu uit! Înainte să plecaţi, să mergeţi cu mine la poartă, la bancomat - că trebuie să mai scot nişte bani.

- Bine, mami.

- Să vedem cum îl conving să-mi dea numai bancnote de 5 lei...

Decise să intervină:

- Trebuia să-mi spui - şi-ţi aduceam eu.

Şi-acum se grăbi să continue:

- Dar nu-i nimic - mă reped eu pe-aici, prin zonă, şi schimb.

- Bine. Că la astea tariful e 10 lei orice: 10 lei informaţia, 10 lei calmantul, 10 lei plimbarea la cabinetul medicului...

Denisa nu terminase de scormonit. Poate-şi căuta cardul - numai ea ştia. Scoase port-actul:

- Să vedem dacă am şi eu nişte mărunt...

Da, avea vreo şase bancnote. O să-i schimbe şi el - că sigur n-o să vrea ea să primească bani de la el!

- Aoleu, am uitat complet că vine Dorin pe la mine azi!

Poftim? Ridică privirea spre Fabian şi observă imediat obrajii de-a dreptul vişinii! Denisa se grăbi să se lămurească:

- Dorin? Cine e Dorin?

- Un băiat pe care l-am cunoscut în tabără. Am uitat să-ţi zic de el. Vine să-i arăt ce-am mai pictat în ultimul timp şi să mă sfătuiască apropo de o scenă pe care-o am acum în lucru.

Iar lui nu-i spusese nimic despre acest Dorin; şi nici despre vizita lui. Asta e! Probabil că uitase...

- Aha! Păi hai, fugiţi atunci!

- Stai, că vine pe la doişpe jumate. Într-o oră, ajungem noi...

Măi, să fie! Ce dracu se întâmplase? Fabian exclamase că vine Dorin, apoi îşi amintise că mai aveau o oră la dispoziţie să ajungă acasă... Era vişiniu în obraji...

Se răsuci spre dreapta, ca să scoată ţigările din buzunar. Şi "scană" curtea pe sub sprâncene...

"Al dracului să fii tu, cu toţi Dumnezeii mamei tale de nemernic!" Ăla fusese primul gând - şi nu l-ar fi retractat pentru nimic în lume!

Eduţu tocmai intrase pe aleea care ducea spre uşă; era grăbit, încărcat cu sacoşe multe... Era aranjat şi ferchezuit "la marea artă" - iar asta îl ducea cu gândul la o mică regie a iubăreţilor ălora doi; Denisa alesese tocmai banca aia şi ştiuse cu o oră înainte momentul în care Fabian va fi alături de ea, sub braţul ei! Individul îşi luase blugi noi-nouţi şi călcase cămaşa aia de şmecher în duşmănie parcă. Arăta viu, evident; plin de sacoşe, cu mers alert şi atent, frezat şi aranjat şi ferchezuit, Eduţu tocmai se pusese la dispoziţia ochilor atenţi ai lui Fabian. Motivul era evident...

Şi gata - individul intrase în clădire, iar el îşi aprinsese o ţigară. O privi lung pe Denisa... Ea nu suspecta nimic. Nu i se părea nimic ciudat nici la obrajii stacojii de lângă ea, nici la apariţia bruscă a lui Dorin în vizită... Da; îi regiza lui Fabian o scenă de teatru proastă, cu un actor secundar ferchezuit ca o primadonă şi-un scenarist nu foarte inspirat. Regizorul dăduse dovadă de infantilism, că n-ar fi trebuit să-i aşeze pe ei acolo...

Denisa continua să vorbească despre asistente. Fabian dădea aprobator din cap, deşi se vedea clar că mintea lui era departe iar gândurile lui erau brambura... Decise să aştepte cam cinci minute - timp arhisuficient pentru Eduţu să urce, să constate că ei rămâneau în curte şi să decidă ce-are de făcut! Ori cobora şi el şi venea să se prezinte, ori se ascundea în dulap - ca orice amant cu simţ de conservare bine dezvoltat. Îşi privi ceasul: într-adevăr, 11:30. Cinci minute...

Timpul trecea extrem de greu... Capra de Denisa nu sesiza că numai vocea ei se auzea pe banca aia... Încerca să nu-l privească pe Fabian, ca să nu-l facă să se simtă prost... Supraveghea uşa şi nu-l vedea pe Eduţu... Că, dacă l-ar fi văzut, s-ar fi repezit şi i-ar fi crăpat capul dintr-o lovitură...

La urma urmei, nu prea avea de ce să-i crape capul! Acum, că se gândea mai bine, apariţia lui Eduţu nu fusese în avantajul lor! Denisa ştiuse că băiatul ei vine cu tati azi; chemarea lui Eduţu la aceeaşi oră era, în ochii lui Fabian, cel puţin o dovadă de proastă creştere! Ori păstrau aparenţele, ori făceau un "*ménage a quatre* cu copil"? Dacă Denisa orchestrase chestia aia, nu gândise...

Gata! Aruncă ţigara şi constată că fumase, într-adevăr, doar cinci minute. Se ridică:

- Mergem la poartă?

Denisa aprobă. Îi oferi din nou braţul; şi cum ea nu-l refuză, începu să creadă că se înşelase un pic...

Oare Eduţu era scenaristul, regizorul şi actorul? Iar Denisa nu ştia nimic despre piesa lui de teatru? Prea era calmă, nevinovată şi mai ales liniştită şi zâmbitoare, în momentele alea în care ei mergeau spre poartă, tăindu-i astfel lui Eduţu calea de retragere la BMW! Habar n-avea...

Se opri lângă bancomat. Aştepta. Aştepta... Imediat cum fu luat din nou de braţ, făcu drumul înapoi până la lift. Unde începu să-şi "ordoneze" degetele un pic, ferm hotărât să-i altoiască brunetului un pumn în frunte şi-apoi să-l ajute să planeze artistic de la geamul rezervei...

Şi totuşi, era extrem de calm. Zâmbea un pic şi supraveghea mimica lui Fabian pe sub sprâncene... Că dacă-l vedea pe băiatul lui plângând, brunetul zbura prin geamuri cu picioarele înainte...

Îşi conduse nevasta pe coridor şi apăsă personal clanţa rezervei. Denisa râdea de mama focului:

- Mm, ce bine-a fost! Mi se cam închid ochii!

Intră şi "mătură" cu privirea toată rezerva:

- Păi ce altă treabă ai? Te culci, nu?

Şi las' că pricepea ea despre ce era vorba, da' mai încolo! Se apropiau de pat; nu observa nici măcar o sacoşă nouă, iar asta îl făcea să creadă că n-aveau voie să intre în baie, el sau băiatul, dacă nu voiau să-l vadă pe Eduţu zburând prin geamuri... Denisa îşi scoase halatul şi se aşeză; în secunda în care mâna ei dădu drumul braţului lui, Fabian se grăbi să o îmbrăţişeze şi s-o sărute "cu ţoc" pe obraz:

- Pa, mami!

- Pa, puiule.

El n-avea de ce să-i spună "pa" - nu mai avea de ce, de când constatase că nevasta lui nu-şi dresase corespunzător Eduţu. Dealtfel Fabian porni spre uşă; şi prinse mâna lui în drum, semn că gata, plecau, nu mai zăboveau o clipă...

Ieşiseră. Îi strânse mâna şi se opri. Închise civilizat uşa... îşi trase băiatul aproape şi porni spre scări. Că poate se ciocneau de Eduţu şi-i dădea un brânci cu piciorul! Îşi împietrise pe chip o mimică calmă; simţea însă cum îi scrâşneau măselele, cum se mişcau muşchii feţei...

Gata. Erau în curte. Fabian îl trăgea serios spre poartă, fără un cuvânt...

Numai căcaturi făcea Denisa asta! Şi, evident, cine se asea-

mână, se adună! La început, Eduţu păruse întreg la minte; constata acum că nu era deloc aşa! Era un pic mai nepăsător, mai profitor, mai inuman şi mai nesimţit decât Denisa! Că dacă ar fi fost altfel, iar rahatul ăla ar fi fost planul ei, el n-ar fi marşat la el! Mm...

Ieşiră grăbiţi pe poartă. Audi-ul piui, iar ultimii paşi Fabian îi făcu în fugă. Urcă şi el la volan şi demară. Şi-acum erau amândoi mai liniştiţi...

Mai avea vreun rost să-l întrebe ce voia să cumpere de ronţăit pentru Dorin? Nu, evident! Aşa că tăcea...

Îl bătu uşor pe picior, ca un fel de "lasă, că toate trec pe lumea asta", şi reveni cu mâna pe schimbător. Şi nu-şi permise să ofteze.

Denisa

Uşa se închisese cam din scurt. Plecarea lor fusese tot “din scurt”. De la un punct încolo, plimbarea aia devenise o corvoadă pentru ei. Mai ales pentru Fabian... Ciocănitul o făcu să tresară... şi să râdă:

- Ce-aţi uitat?

Uşa se deschise vijelios iar Eduard intră, râzând:

- Habar n-am; dar te rog să nu-l mai ţii de braţ.

Poftim? Fu luată în braţe:

- Sunt un balaur extrem de gelos. Dacă te mai prind că ţii pe altcineva de braţ, îţi lipesc palma pe braţul meu, să ştii!

Adică el...

- ... Ce-i, tigroaico? Tot n-ai înţeles?

- Nu, dar simt că vreau să-mi explici ce înseamnă asta!

- Păi ia uită-te un pic la mine...

Şi făcea şi-un pas în spate, ca să-l vadă mai bine! Mda... Pantofii proaspăt cremuiţi, blugii noi, cămaşa călcată artistic, părul aranjat cu grijă... Mârâi printre dinţi:

- Nu ţi-am zis să nu mai vii cochet, că-mi lungeşti spitalizarea?

- Ba da, dar azi a trebuit să fac o excepţie. Doar nu era să mă vadă Fabian cu blugii ăia antici!

Cee? Să-l vadă Fabian?

- Da, tigroaico. Am aşteptat în maşină până v-am văzut aşezaţi pe bancă, binedispuşi şi foarte destinşi. Atunci am coborât, am luat sacoşele şi-am intrat în curte!

Se grăbi să nege:

- Nu-nu! Spune-mi că glumeşti!

Eduard îi dădu drumul, deschise uşa băii şi... reveni cu patru sacoşe:

- Nu glumesc deloc. Iar dacă tu eşti mulţumită de imaginea mea, atunci sunt şi eu mulţumit de imaginea pe care a văzut-o azi Fabian.

Adică Fabian îl văzuse pe Eduard! Şi bineînţeles că îl recunoscuse, că doar era pictor talentat! Avea memorie fotografică! Îl asemănase imediat cu fotografiile din dosar... Oo, Doamne! Se sprijini de pat, simţind că ameţeşte:

- Deci de-asta a zis că vine Dorin...

- Ce-a zis?

- Şi-a plecat ca vijelia...

- Era normal să plece ca vijelia, dacă bănuia că mă ascund în baie!

Ei, la dracu! Ridică scurt vocea:

- Ce-ţi veni să faci chestia asta?

- Lasă, să se spargă odată gheaţa!

- Şi-ai zis să dai tu cu cuirasatu’-n ea!

Eduard se încruntă scurt şi ridică şi el un pic tonul:

- N-ai spus tu că vrei oricum să ne prezinţi? Uite, am defilat frumuşel pe sub nasul lui! Ca să mă vadă şi-n realitate, nu numai în pozele din dosarul ăla, şi să fie un pic mai sigur pe el atunci când ne vei prezenta oficial!

Şi-l văzu răsucindu-se pe-un călcâi şi pornind hotărât spre geam... Ia uite-l! Eduard se răsuci iar spre ea şi înfipse mâinile-n şolduri:

- Ce mare crimă am făcut? M-am repezit la el, cu mâna întinsă? M-am repezit să-l dau pe ta-su la o parte, ca să mă aşez lângă el? Ce-am făcut aşa de dramatic, de te răsteşti aşa la mine?

La urma urmei, avea şi el dreptate. Nu făcuse o crimă. Nu se dusese să-l dea pe Nicolae la o parte. Era ea foarte panicată şi foarte speriată de gândul că Fabian îl văzuse azi pe Eduard "live", în mişcare şi mărime naturală, iar ea nu-i observase mimica... Şi era totuşi foarte importantă prima reacţie. Se aşeză pe marginea patului:

- N-ai făcut nici o crimă. Doar că ieri a fost foarte trist, foarte abătut şi foarte rece cu mine. A venit la spital doar ca să mă întrebe dacă există un dosar cu Nicolae şi prietena lui; şi cum nu există, a vrut să ştie

- Vrei să existe? În 48 de ore ai primele rezultate; vrei să ştii totul despre ei?

- Nu. Nu vreau decât băiatul. De ei, chiar nu mă interesează nici cât negru sub unghie. Aşa că n-are rost să consumi energie şi bancnote pe prostii.

- Continuă atunci. A vrut să ştie...

- A vrut să ştie de ce nu m-a interesat nici dacă soţul meu are vreo amantă, nici dacă soţul meu a aflat că-l înşel, nici nimic. De ce n-am încercat niciodată să înnod o relaţie pe care chiar eu am rupt-o.

Ochii albaştri o priveau lung... Eduard şopti:

- Şi mie de ce nu mi-ai spus ieri chestia asta?

- Pentru că ai venit, fericit nevoie mare, să-mi povesteşti ce-ai discutat cu Geanina despre divorţul vostru.

Acum tăcea... Ridică scurt din umeri:

- Asta e! N-o puteam prevede... Lasă, că n-a păţit nimic. Într-un fel, e mai bine că te-a văzut azi. Acum te ştie, ştie cum arăţi, ştie că n-are de ce să se gândească la prostii... Că tot două mâini şi două picioare ai - şi nu ţi-ai implantat colţi de vampir...

Eduard se grăbi s-o strângă în braţe. Oftă greu:

- Ce să fac; uneori reacţionez după primul impuls. Iartă-mă - n-am vrut să ţip la tine.

- Ştiu, şi nu m-am supărat. Dar tu mă ierţi, că am orchestrat chestia asta de capul meu?

Aprobă cu capul, deşi îi venea să-i dea una direct în creştet...

Asta e! Într-adevăr, Fabian era supărat acum. Din fericire îl văzuse pe Eduard "individual" - dacă i-ar fi văzut apropiindu-se împreună, ţinându-se de mână, chiar că ar fi observat diferenţa de vârstă! Aşa, diferenţa aia era un pic mai uşor digerabilă...

Nicolae

Ce? Cum? Auzise un foşnet... Aha! Şi ronţăitul cheii în uşă! În sfârşit! Slavă cerului! Ridică încet capul de pe palme şi-şi privi ceasul: trei jumate. Fabian stătuse încuiat în camera lui din clipa în care intraseră în casă, până adineauri. Aproape patru ore... Timp în care el bătuse la uşă, încercase să vorbească cu el, dar nu reuşise nici măcar să-l facă să răspundă la apelativ! Lăsă capul înapoi pe palme - şi el era supărat! Pentru rahatul ăla de trataţie pe care i-l oferea lui Fabian, era extrem de supărat! Că nu merita trataţia aia!

Paşii se apropiară iar băiatul puse mâna pe mâna lui:

- Dormi?

- Nu.

- ... Iartă-mă, dar nu mi-am dat seama că e prânzul. Şi apoi, că a fost prânzul. Acum m-am dezmeticit...

Aha! Bun! Aşa da, băiat! Se ridică şi porni spre frigider:

- Te iert. Deci mâncăm?

- Da

Scoase oala cu ciorbă şi umplu două boluri. Era linişte...

Uneori, se întreba cum suporta el tăcerea băiatului lui. Cum de reuşea el să-i respecte dorinţa şi să-l lase să stea singur, încuiat în camera lui, trei ore jumate! Orice alt părinte i-ar fi ordonat să deschidă uşa; şi-apoi i-ar fi tras câteva perechi de palme peste ochi, ca să fie limpede cine era "şeriful" familiei. Iar după corecţia părintească ar fi venit aia sufletească: "Dacă te mai prind că boceşti după curva de mă-ta, scot cureaua şi te fac de râs în mijlocu' clasei!". Şi gata cu sensibilitatea şi sufletul mare şi suferinţa adolescentului! Că nu era singurul adolescent trecut prin divorţul părinţilor! Atâtea familii se destrămau zilnic! Atâţia copii ascultau de hotărârea judecătorească, indiferent de ceea ce-şi doreau, sau unde visau ei să locuiască! Numai Fabian avea... puseuri de-astea! Mm, se înfuriase rău...

Îi puse castronul în faţă şi se aşeză. Constată că Fabian pusese bine masa, nu uitase nimic... Mâncau în tăcere.

Nu, n-avea ochii roşii. Dacă plânsese, dezvoltase el o tehnică specială care nu-l înroşea deloc! Deci, ori nu plânsese deloc, ori plânsese "cu paiul". Era calm, oricum; era foarte tăcut...

Dacă trebuia să fie sincer, recunoştea că băiatul lui era atât de sensibil şi din cauza lui. Că nu se implicase deloc în creşterea lui. Îl crescuse Denisa, singură; şi-l cocoloşise şi-l mămoşise rău! Făcuse din el un poet cu suflet de cristal... Ei, hai!

Dacă se mutau în octombrie, mai avea cam o lună de ieşit în parc, înainte de a începe ploile alea serioase. În luna aia, o să-l înveţe să se bată. Şi-o să-l dea la box - măcar să se mai "împlinească" şi el un pic, că prea era slăbănog! Degeaba era înăltuţ, dacă-l sufla vântu' pe stradă! Trebuia să-i dea o preocupare sportivă, să-l ajute "să pună muşchiuleţi"! Poate mergeau toţi patru la sală! Ei, băieţii, mergeau la sala de forţă; ele, fetele, se duceau în camera alăturată, la aerobic... Super!

Oof, se ţicnise de tot! Ia să redevină el serios!

Era normal ca Fabian să sufere, văzându-l pe cocoşul tinerel care urma să-i devină tată vitreg în acte. Copilul era ataşat de maică-sa, că era maică-sa... Aşa că n-o să-i spună nimic. Poate doar o să-i atragă atenţia, voalat, că el era tatăl lui şi până acum nu-i trădase nici un secret. Şi nici nu-l minţise vreodată, nici chiar atunci când o minciună l-ar fi poziţionat mai bine în ochii lui. Azi, voia să se ducă la Carina. Şi avea grijă şi de Carina, şi de Renata. Când se întorcea, poate reuşea să-i spună lui Fabian că avea o surioară...

Trecuseră amândoi la felul doi. Era la fel de linişte...

După ce mânca, să nu uite să-şi verifice messenger-ul. Dacă Fabian nu plânsese, cu siguranţă se descărcase sufleteşte povestindu-i lui Nuţu ceea ce se întâmplase la spital. Ştia că gestul lui, decizia de a-i oferi Denisei braţul şi-a fi amabil, îi indusese lui Fabian impresia că tatăl lui era acum dispus la o reconciliere cu mama lui. Nu era dispus "oficial", pentru că fusese înşelat pe faţă timp de-un an; dar undeva, în subconştientul lui tati, mami încă mai ocupa un loc cu o oarecare importanţă. Plimbarea paşnică şi discuţia veselă accentuaseră impresia asta; şi-apoi, pe fondul atmosferei "roz", apăruse Eduţu - şi-şi băgase fizicul apretat în scena lor de familie. Mm, habar n-avea Denisa câte puncte pierduse azi!

Chiar! Oare Denisa pricepuse, până la urmă, ce se întâmplase azi? Cu siguranţă, Eduţu se va mândri cu aşa realizare; dar oare ea era conştientă că-şi chinuia inutil copilul?

... Dar oare el era conştient ce va însemna pentru Fabian întâlnirea cu Carina şi Renata? Dacă acum Fabian reacţionase aşa, când îl văzuse pe Eduţu doar de la distanţă şi fusese evident că nu vor schimba nici măcar o privire azi... Oare cum să facă să le prezinte pe fete?

O soluţie era să-i spună că el se duce la Obor, să bea o cafea. Şi-l invita şi pe el, dacă voia să vină. Fabian va spune "Nu, mulţumesc.". Dar exista minima şansă ca, după ce el pleca spre Obor, negru de supărare pentru că fusese refuzat, Fabian să încuie uşa şi să urce în tramvaiul 21. În asemenea situaţie, ar fi fost bine ca la masa de la McDonald's să stea doar el şi Carina. Iar problema lui cea mai mare nu era Carina, ci Renata!

O altă soluţie era să facă o fotografie. În trei. El, Carina şi Renata. Să intre în camera lui, să se aşeze frumos pe pat şi să i-o dea. Şi-atât. Restul ar fi venit de la sine...

O altă soluţie era să-i printeze mail-ul Carinei - cel în care ea îi spusese că nu-i cerea nici măcar să recunoască copilul la maternitate. Să i-l ducă, să-l ţină bine lângă el şi să tacă. Cel mult, să-l oblige să-l citească până la ultimul punct. După acel ultim punct, Fabian i-ar fi cerut fotografia... Iar în momentul ăla el putea să zâmbească şi să-l anunţe că le cunoştea deja. Din vedere. Din Herăstrău. Să-i spună că avusese dreptate, şi nu se puteau câştiga bătăliile cu buni Gloria, pentru că ea va găsi întotdeauna o cale să fie tot ca ea...

Nu mai ştia. Era supărat, gândurile i se amestecau în minte... Se întreba cum să-i spună că el trebuie să plece... Fabian se ridică:

- Mulţumesc pentru masă.

- Să-ţi fie de bine.

Băiatul lui îşi spăla farfuria. Evita să-l privească; se întreba cum să facă, cum să-i spună, cum să le prezinte - şi nu avea soluţie. Adică până acum găsise trei soluţii, dar nici una nu i se părea formidabilă. Poate că nu existau soluţii formidabile la problema prezentării...

Gata: rămăsese singur în bucătărie. Şi zău că nu-i mai ardea de mâncare! Scoase telefonul şi începu să scrie...

"Trebuie să trec pe la fete, iar Eduţu a defilat prin faţa băiatului la spital. Fabian e supărat - nu pot să-l las singur acasă. Poţi să vii?"

Şi-acum aştepta răspunsul mamei lui... Aoleu, să-i oprească sonorul! Să nu piuie!... Ba să piuie! Uite-aşa - că-l supăra Fabian ăsta la culme! Iar telefonul piui prompt...

"Într-un sfert de oră sunt la voi."

Bun! Se ridică şi începu să se schimbe. Că şi el "ştia" blugi şi maletă, iar ale lui chiar erau "pe bani"! Decisese brusc să-l scoată din sărite pe Fabian - ca să-l facă să răbufnească odată! Că nu era o ruşine dacă plângea în faţa lui taică-su! Că era taică-su! Cine să-l înţeleagă mai bine decât maică-sa şi taică-su? Diriga?

Se grăbea spre baie. Şi totuşi, încetini un pic şi-şi aruncă privirea în dormitor. Fabian picta... Intră în baie. Şi se încruntă instantaneu.

Băiatul lui nu mai lucra la tabloul din parc. Îşi pusese o coală nouă şi începuse alt lac. Ce dracu făcea cu atâtea lacuri? În plus, nu pictase lacul de la Străuleşti, unde-l dusese maică-sa; nu pictase nici lacul de la munte, din tabără. Nu pictase nici Herăstrăul văzut prin ochii Codruţei! Acum, în schimb, picta lacuri pe bandă rulantă! Ce era cu el?

Se întâmpla ceva...

Da' el se mai moşcăia mult? Familia lui tânjea după el, iar el stătea ca prostu' în cadă şi se întreba de ce picta Fabian lacuri! Ia să se mişte mai repede un pic!

... Se uita lung în oglindă...

Era prima oară când studia maleta aia prin ochii bărbatului care-l măsurase azi lung pe amantul nevestei lui. Se întreba ce avea Eduţu iar el nu avea. După părerea lui, categoric subiectivă, maletele îl avantajau mai mult pe el decât pe Eduţu. El avea 1,80 şi era "bine spre slab". Şi avea, ce-i drept, maletă croită aşa cum cereau regulile croitoriei. Eduţu avea cam 1,70 şi începuse să facă burtică. În condiţiile în care nu tindea către "modelul BGS", ci către sumo. În opinia lui, Eduţu avea nevoie de tricouri nor-

male, nu de malete. Dar de vreme ce părerea lui era un pic mai neimportantă decât părerea Denisei... Şi blugii negri îi stăteau bine. Per ansamblu, arăta bine. Acceptabil de bine, pentru cei 43 de ani ai lui.

Se privea lung în oglinda aia... şi-i veneau idei năstrușnice, pentru că se ducea la Carina iar la ora asta Renata avea ochişorii mari-mari... O să-şi pună şi ochelarii de soare. Şi-o să-şi lase diplomatul acasă. Şi-o să abuzeze un pic de after shave. Şi-o să-i spună lui Fabian că...

Ieşi din baie, stinse lumina şi privi lung spatele băiatului lui:

- Vezi, că mă duc să-mi iau dosarele restante de la birou.

Nici un răspuns, nici un cuvânt - doar o ridicare scurtă din umeri. "Şi ce-mi pasă mie ce faci tu?!" - cam aşa fusese ridicarea aia din umeri... Hm! Continuă deci:

- În cinci minute, apare şi bunica...

Mâna aruncă pensula în pahar iar Fabian se întoarse pe-un călcâi. Şi ridică vocea la el, pe exact aceeaşi tonalitate cu care-i vorbise Denisei în seara în care-o întrebase de ce ajunsese acasă după nouă seara:

- De ce, tată? Sunt ultimul mămoşit din toată clasa! Sunt unicul pe care-l mai pescuieşte bunica de la şcoală! Şi sunt într-a şaptea deja!

Serioos? Ei bine, el nu ridică tonul; îl privi drept, serios:

- O să discutăm despre asta. Dar după ce discutăm despre mine şi despre Denisa. Şi despre Eduard şi Carina.

"Şi-acum, ai de ales: vorbeşti, sau stai sub supravegherea lui buni?" Ridică o sprânceană, ca să fie clar că cuvintele lui fuseseră de fapt o întrebare...

După o secundă, Fabian se întoarse şi luă pensula.

OK, deci nu voia să vorbească! Foarte bine atunci! Să picteze, sub stricta supraveghere a bunică-sii! Intră în sufragerie şi abuză un pic de STR8-ul negru - după care descuie uşa. Mama lui intră... şi zâmbi larg, cu ochii strălucindu-i de bucurie:

- Bine v-am găsit.

- Bine-ai venit.

Mâna îi aranjă scurt o cută virtuală de pe piept... iar mămica lui zâmbi şi şopti complice:

- Fugi!

- Dă-mi buletinul tău.

Mama lui nu înţelegea de ce-i trebuia lui buletinul ei. Dar cum nu se grăbea să-i explice, primi buletinul pe tăcute. Îi făcu cu ochiul, îşi luă port-actul şi ieşi: abia aştepta să vadă expresia de pe chipul Carinei, când o să ridice o sprânceană şi-o s-o privească prin ochelarii de soare!

Carina

Piuitul soneriei o făcu să tresară. Oare... Renata ridică vocea, ca să vorbească peste televizor:

- Mami, aide epede!

Prea bine! Se ridică, traversă camera, descuie...

Uau! Nicolae al ei înnebunise... Ba era tentată să creadă că Nicolae al ei tocmai îşi revenise...

... Da; îşi revenise. Că intrase, o prinsese de mijloc şi-o sărută. Iar îmbrăţişarea, sărutul... şi toate celelalte îi creau o puternică stare de leşin...

- Bine te-am găsit. Ai treabă?

Negă cu capul. Nicolae îi dădu drumul şi intră:

- Bună, Renata!

Găluşcuţa chiui din tot sufletul:

- Tati! Pupi tati!

Bun! O luase în braţe. Se dezmetici şi închise totuşi uşa. Şi-l privi lung...

Mm, ce bărbat avea ea! Nu-l mai văzuse în maletă până acum! Iar ceea ce vedea o ducea cu gândul la crema anticelulită - pentru ea, fireşte! Că un asemenea... bărbat necesita o mică bombă blondă lângă el! Şi-l imagina la volanul Audi-ului, cu ochelarii de soare pe nas, şi-i venea să-l lege de calorifer - că era plin de muieri pe-afară, şi era cald!

Bufni în râs: Doamne, Găluşcuţa lor era fantastică! Îl pupase pe tati, îi mângâiase obrajii şi-acum îl mirosea la propriu. Băga năsucul în gâtul lui şi trăgea mult aer în piept... Şi exclama, ca orice reprezentantă de vază a sexului slab:

- Mm, mioase...

- Serios? Îţi place?

- Da! Fumos!

- Bun; bine că ştiu! De-acum înainte, aşa mă parfumez!

- Da!

- Să ştii că am vrut să aduc plăcintă, dar nu mai aveau. S-a terminat plăcinta. Te superi?

- Enata nu supăl!

- Bine. Promit că mâine îţi aduc două plăcinte.

Matematica aia era prea grea pentru Găluşcuţa lor. Şi-acum Nicolae o trăgea aproape, că voia să-i spună ceva la ureche... Renata asculta, atentă... Da' ce-i tot spunea acolo?

- ... Bine!

- Promiţi?

- Pomit. Enata cumite!

- OK.

Nicolae lăsă fetiţa pe covor şi întinse mâna spre ea:

- Vino să vorbim ceva. Hai repede, că e foarte important!

Aoleu! Dar ce se întâmplase? Se lăsă trasă în bucătărie. Uşa se închise, Nicolae luă cheia de pe mobilă... Hei! Dar ce se întâmplase? De unde până unde schimbarea aia?

Nu mai apucă să găsească o variantă de răspuns - uşa era încuiată, iar braţul lui o prinse din nou de mijloc. Nicolae iubea reggae-ul...

Nicolae

Oftă greu şi apăsă clanţa. Şi intră în cameră. Renata îl ascultase: stătuse cuminte la televizor, cât vorbise el lucruri foarte importante cu Carina. Acum, ochişorii albaştri păreau să-l întrebe dacă terminaseră de vorbit; zâmbi şi întinse mâinile spre ea. Iar Găluşca se rostogoli destul de greu, că era grăsună şi purta rochiţă largă azi... O luă în braţe şi zâmbi, adresându-i-se Carinei:

- Te rog, dă-mi numărul de telefon al agentului imobiliar care se ocupă de blocurile alea de la Suveica.

Îşi privea lung fetiţa şi se întreba cum să-i spună lui Fabian despre ea! Cu ce cuvinte să-i spună asta? Oare ar fi putut să le urce pe amândouă în Audi, să le ducă în Colentina şi să intre toţi trei pe uşa aia? Ar fi câştigat ceva dacă făcea asta? Carina ar fi intrat plângând - că ea nu voia să păşească vreodată peste pragul apartamentului lui conjugal. Dar Fabian ce părere ar fi avut?

- Poftim.

Primi telefonul şi apăsă butonul verde. Din fericire, suna...

- Alo?

- Bună ziua. Numele meu este Nicolae Răduţ. V-a sunat soţia mea, Carina, în legătură cu un apartament cu trei camere în Colentina...

- Bună ziua. Da, chiar azi am vorbit cu dânsa.

- Când putem vedea apartamentul?

- ... Păi, dacă sunteţi în zonă, cred că într-un sfert de oră.

- Bun. Daţi-mi adresa.

Se repezi la birou şi luă creionul. Şi pentru că nu era nici măcar un capăt de hârtie acolo, începu să scrie direct pe mobilă.

Nota strict ceea ce auzea, pentru că se va descurca la faţa locului...

- Bun. Într-un sfert de oră suntem în faţa blocului.

- Îmi spuneţi un semn particular, să vă recunosc?

Începu să râdă, privind ochişorii albaştri:

- Păi venim cu o prinţesă de-un anişor şi-un pic, cu ochi albaştri şi zâmbet cuceritor.

- Oo, păi asta înseamnă că nu vă pot rata!

Râdeau amândoi...

- Bun; într-un sfert de oră atunci.

- Vă aşteptăm.

Închise şi puse Găluşca pe masă:

- Ne schimbăm repede-repede şi plecăm să vedem apartamentul.

Carina se repezi la şifonier. Aşteptă... şi-i luă rochiţa Renatei din mână:

- Schimbă-te şi tu, te rog. Ceva lycra, bine?

Că-şi schimbase complet părerea despre lycra, iar iubita lui era super-sexy...

Carina

Privea în jur şi nu-i venea să creadă. Nu crezuse că era chiar aşa de frumos! Îl văzuse în poze, dar nu suporta comparaţie...

N-o interesau finisajele; dealtfel, apartamentul mirosea a nou. Iar Nicolae se ocupa intens de ciocănit în pereţi şi parchet, de verificat instalaţia electrică şi termopanele şi bateriile de la baie şi bucătărie... Ea privea camerele alea per ansamblu. Erau mari, spaţioase... Sufrageria era un vis! Şi celelalte două camere erau un vis! Şi băile! Privea lung camerele, aranja mental mobila şi realiza că pentru copii vor lua paturi pe care le vor ridica pe perete. Aşa că amândoi vor avea destul spaţiu...

Doamne, dar frumuseţea aia costa 115.000 de euro! În plină criză! Încerca să-şi imagineze care fusese preţul în ianuarie 2010 şi i se cam tăiau picioarele... Vocea agentului o sperie de-a binelea:

- Deci? Ce spuneţi? Vă place?

Zâmbi strâmb:

- Din punctul meu de vedere, e foarte frumos.

Şi realiză, în secunda doi, că tocmai făcuse greşeala capitală de a lăuda bunul pe care intenţiona să-l cumpere. Putea spune adio apartamentului perfect, cu trei camere, de la etajul unu al complexului rezidenţial Rose Garden... Paşii se apropiară de ea şi fu luată de mijloc:

- Ce zici, iubire? Îţi place?

Avea acum o şansă "s-o dreagă". Aşa că-l privi lung, cum numai ea ştia să-l privească... şi simţi că se topeşte uşurel, sub atingerea braţului lui:

- E foarte frumos. Dar ştii bine că eu sunt strict cu mobilatul şi aranjatul. Tu ştii mai bine decât mine dacă apartamentul ăsta este ceea ce ne trebuie...

Zâmbi "dulce"... şi-şi termină fraza:

- ... sau nu.

Nicolae fusese foarte atent la toată scena, pentru că tocmai o trăgea spre unul dintre dormitoare:

- Păi hai să vedem! Aici o să trebuiască să cumpărăm altă uşă, din motiv de minori. Nu putem avea o uşă cu geam la dormitor...

Corect! Intrau chiar acum în cameră...

- Nu-mi place plinta. Va trebui să luăm din aceea cu şină pentru cabluri. Ştii tu, minora...

Acum, unica ei sarcină era să dea din cap a "da". Şi să fie atentă, pentru că Nicolae va spune uneori lucruri la care ea trebuia să dea din cap a "nu"...

- Termopanele se deschid în toate direcţiile, aşa că trebuie să punem gratii la geamuri. Minora... Ne vor trebui două aparate de aer condiţionat, pentru că apartamentul e mare; plus cheltuielile de montaj, plus reparaţiile inerente ale pereţilor...

Era condusă în celălalt dormitor...

- Aici trebuie mutat caloriferul şi retuşată zugrăveala. Chiar mă gândeam că n-o să meargă cu retuş, că n-o să nimerim niciodată nuanţa asta. Deci zugrăveală nouă şi aici, şi în camera cealaltă. Plinta trebuie schimbată, plus gratiile la geam... Plus că la copii trebuie să luăm mochetă - mai ales la Găluşcuţă...

Da, da, da...

- La Fabian putem pune doar un covor; dar mă gândesc că Renata o să vrea să stea mai mult la el!... Iar pe toţi pereţii exteriori vreau să punem polistiren. Ca să izolăm termic camerele copiilor. Asta va muta tot, inclusiv ţevile...

Aprobă şi-şi rosti gândurile:

- În plus, fiind camerele cele mai mici, mă gândeam că ne trebuie paturi de-alea pliabile. Să le ridice pe perete. Fabian e destul de mare; cât de curând, o să-i vină prietenii în vizită!

- Sau Codruţa! Iar pe Codruţa n-o poate invita în sufragerie...

- Categoric...

Îl trase în faţa ei - că, deşi ştia prea bine de ce căutau noduri în papură, apartamentul ăla era tot ce-şi dorea. Aşa că toate defectele alea o indispuneau - şi nu ajunseseră încă în băi şi bucătărie:

- Iubire... Dacă ţi se pare scump, eu mai caut. Că timp am destul.

Ochii căprui străluceau... Nicolae îi fură un sărut:

- Hai să negociem atunci.

Şi abia acum observă şi ea că agentul îi aştepta în cadrul uşii! Aoleu! Roşi violent... Nicolae începu negocierea în forţă:

- Apartamentul e frumos; ne place. Dar mai sunt multe lucruri de schimbat la el - şi nici unul nu-i gratis.

- Am înţeles, că v-am auzit. Avem o reducere pe perioada verii, de 5%. Şi, dacă sunteţi de acord să semnăm contractul la târgul imobiliar de săptămâna viitoare, vom avea şi o reducere de târg de 5%...

- Deci în total 10%.

- Da.

- Asta coboară preţul la 103.500 euro.

- Da.

- Inclusiv taxele şi actele.

- Bineînţeles.

- Cu plata integrală la semnarea contractului?

- Dacă puteţi cu plata integrală...

- Putem. Dar numai dacă ni-l păstraţi pe-ăsta - aşa imperfect cum e...

Agentul bufni într-un râs pe cinste:

- OK!

Şi întinsese mâna spre Nicolae! Băteau palma chiar acum, chiar sub ochii ei...

- Să mă apuc de precontract atunci.

- Sigur. Îl luăm pe numele mamei mele şi-l datăm cu prima zi de târg.

Nicolae îi întindea un buletin vechi; agentul îl privea lung... Întrebarea tânărului fu perfect justificată:

- Avocat?

- Jurist la BCR. 15 ani vechime. N-aţi avut nici o şansă.

- Aşa-i! Dar sunt plătit la comision, aşa că mie-mi convine - că sunt trei camere a-ntâia, nu-i garsonieră...

Iar îşi strângeau mâinile şi râdeau ca doi zmei... Se grăbi să revină în sufragerie:

- Am fugit la Găluşcuţă!

Unde era picea ei? Ce făcea, de era aşa de linişte?... Ia uite-o!

Renata se lungise toată în mijlocul sufrageriei. Se uita când la tavan, când la stânga, când la dreapta... Se aplecă şi-o privi de

deasupra:

- Îţi place aici?

- Pace! Casa mae!

- Şi vrei să stăm aici? Să aducem aici patul şi jucăriile, şi să stăm aici?

- Aici!

- Bine. O să vorbesc cu tati, să cumpere casa asta mare pentru noi. Şi-o să stăm aici. Vii să vezi unde-o să fie camera ta?

Renata nu prea înţelegea - era obişnuită cu camera unică din garsonieră! Îi făcu semn să vină şi ea şi intră în micul holişor. Oare unde-o s-o cazeze pe Găluşcuţă - în prima, sau în a doua cameră? Intră în prima... şi se aşeză pe parchet. Renata se apropia, precaută... O aşeză pe genunchi şi începu să-i arate cu degetul:

- Uite, aici o să punem patul tău. Aici o să punem biroul... În partea cealaltă o să luăm un dulap mare pentru hăinuţe şi un dulap şi mai mare pentru jucării... Jos o să punem o mochetă groasă şi pufoasă... La geam o să punem perdea cu prinţese...

- Pinţese fumos!

- Sigur că prinţese frumoase! Doar n-o să luăm prinţese urâte!

- Loşu!

- Păi cu roşu, da! Aici o să fie şi cu roz... Aici o să fie cu galben...

Fabula, dar Renata era foarte fericită cu aranjarea mentală...

Căsuţa lor era foarte frumoasă. Nu putea să nu se gândească acum că Nicolae venise cu buletinul mamei lui, aşa cum îl rugase ea... Dorinţa ei era lege pentru el. Prin urmare, dorinţa lui era, la rândul ei, lege pentru ea. Şi se iubeau, şi nu se certau niciodată...

Nicolae

Descuie uşa şi intră. Ceasul de la propria mână arăta şapte şi cinci; dar, din punctul lui de vedere, venise la o oră civilizată. Iar dacă Fabian îl va întreba unde erau dosarele alea restante după care plecare val-vârtej, îi va spune că Mihai, colegul lui, se ocupase de toate dosarele. Aşa că profitase de orele libere şi de faptul că el insista să stea în casă cu şevaletul şi se dusese să vadă un apartament. Şi-l şi pre-contractase. Ca să-i fie clar băiatului lui că răsfăţul trebuia să aibă o limită. Şi muţenia trebuia să aibă o limită. După părerea lui, muţenia aia tocmai ajunsese la limita limitei...

Se apropie de uşa dormitorului şi zâmbi:

- Salut.

- Salut, tată.

- Ce faci - tot lacul ăla?

- Nu.

Aa, tabloul cu Renata şi porumbeii! Prindea serios contur!

- La vreo zece minute după ce-ai plecat tu, m-am dus la baie. Şi, când m-am întors, am văzut tabloul sprijinit de mobilă. Şi mi-am dat imediat seama unde era problema. Aşa că uite cât am avansat!

Da, avansase mult! Renata era tot nepictată - dar scopul nu era să iasă Renata bine, ci să aibă el un punct de plecare în discuţia despre Găluşcă!

- Mă duc să pregătesc cina.

- Vrei să te ajut?

- Nu e cazul.

Aşa! Că tocmai îşi amintise cât de supărat era pe el! Intră în bucătărie şi scoase precontractul şi buletinul. Mămica lui aproape că i le smulse din mână, curioasă foc...

- ... Şi cum e?

- E superb.

- E renovat?

- E nou-nouţ.

- ... Păi pentru asta ţi-a trebuit buletinul meu?

- Da.

- De ce?

- Pentru că aşa a spus Carina. După ce terminăm daravelile, vedem noi ce mai facem...

Iar mama lui îşi amintea calculul, că aproba de mama focului...

- L-a sunat cineva?

- Da, Denisa. Zicea că luni o externează.

- OK, bine că ştiu.

"Că doar n-o s-o externeze Eduţu, nu?" Era evident...

- Dar n-am reuşit să discut cu el. L-am tot îmbiat cu mâncare şi răcoritoare, dar n-a vrut nimic. Mi s-a părut calm, să ştii!

- Asta e bine.

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Azi, la spital, Eduţu s-a apucat să defileze prin faţa lui, scrobit şi apretat şi înarmat cu multe sacoşe pentru Denisa. Fabian s-a făcut stacojiu... Iar când am ajuns acasă, s-a repezit şi s-a încuiat în camera lui. Şi a stat acolo vreo trei ore jumate.

- Nu-i bine deloc, să ştii!

- Ştiu, şi tocmai de-asta l-am pedepsit lăsându-l sub supravegherea ta.

- Bravos, mă! Acu' am ajuns pedeapsă!

- Ce să-ţi fac - eu ţi-am spus să fii şi tu mai maleabilă, mai înţelegătoare...

- Bine, lasă! Mă duc şi eu acasă, că taică-tu nu se simte prea bine...

- Ce are?

- Cred că a răcit. Deşi e foarte cald afară...

Aprobă şi-o văzu intrând în dormitor. Aştepta... Bineînţeles că se oprise iar în faţa lui! Şi bineînţeles că iar îi aranja cuta aia imaginară - semn că era mulţumită de acea schimbare. Trebuia să-şi cumpere malete multe, să-şi facă un stoc consistent de STR8... Încuie uşa şi intră în bucătărie - să pregătească cina acum.

Carina

Soneria? Iar?... Aoleu! Nu cumva îi spusese lui Fabian?! Plecase de la ea atât de euforic... Se repezi şi privi lung prin vizor. Şi răsuflă uşurată - că nu era Nicolae, ci mămica ei. Descuie şi-i făcu loc să intre, iar mama ei zâmbi:

- Mm, ce frumos miroase la tine!

Serios? Mirosea frumos? Mama ei şopti cu subînţeles:

- Miroase a bărbat pedant...

- Mamă!

Că roşise ca la balamuc! Renata îşi pupa bine bunica... Iar bunica reveni spre ea:

- Ciudat - şi asta mică miroase tot a bărbat pedant!

- Mamă!

- Bine, bine! A trecut pe-aici, nu?

- Da, a trecut pe-aici.

- ... Dacă nu deschizi gura, te bat! Şi te vede asta mică cum o încasezi, şi-ţi ştirbeşti singurică autoritatea maternă!

Începu să râdă:

- Bine. Am semnat precontractul pentru apartament.

- ... Poftim?

- M-ai auzit bine. A venit, a sunat agentul, am văzut apartamentul cu trei camere de la Suveica şi-am făcut precontractul.

- ... L-a pus pe numele tău?

- Nu. E pe numele mamei lui - exact aşa cum l-am rugat.

Mămica ei aproba încet cu capul...

- Şi e perfect, mămico! Ştii blocurile alea noi de pe locul fostei fabrici Suveica?

- Bineînţeles!

- Acolo e. La etajul unu. Nou-nouţ, proaspăt renovat...

- L-aţi ales împreună?

- Da. În fine, a fost una din selecţiile mele. El doar a aprobat-o.

- Şi cât dă pe el?

- 103.500 euro.

- Destul de mult...

- Preţul iniţial a fost 115.000.

- Oo, păi ştiu că vi l-a redus bine de tot!

- A negociat el. Eu am spus că e foarte frumos, ca o gâscă ce sunt...

- Ei, lasă - că l-a negociat el!

- E schimbat.

Mama ei aştepta continuarea. Se aşeză şi puse bărbia în pumn; şi-o privi lung, fără să-şi mai ascundă propriile gânduri şi sentimente:

- A venit îmbrăcat în nişte blugi negri bestiali şi-o maletă, tot neagră. Ochelarii de soare erau pe creştet...

- Şi s-a şi parfumat bine. Mai ai mobilă în bucătărie?

- Da, dar să ştii că s-a cam şubrezit...

Râdeau amândouă cu subînţeles. Râdea şi Renata, dar ea ştia doar că discutau despre tati care mirosea frumos...

- Măi Carino, eu m-am tot gândit zilele astea... şi-am ajuns la concluzia că ştiai tu ce ştiai...

Aproba încet...

- Şi mi-am dat seama că, cât de curând, va trebui să mă duc la el şi să-i cer iertare pentru rahatul ăla cu tramvaiul.

- Stai liniştită.

- Nu pot. Am fost idioată şi prost-crescută când i-am zis rahatul ăla.

- Ţi-am zis - stai liniştită.

- Stau foarte liniştită, dar las' că ştiu eu ce-am de făcut.

- Mămico, mie mi-e frică.

- De ce?

- ... Mi-e frică de Fabian.

- L-a înscris la karate?

- Poţi să fii serioasă cinci minute?

- Încerc, dar nu-mi prea reuşeşte - din motiv de miros frumos...

Îi aruncă o uitătură urâtă - şi abia acum mama ei înţelese că fiica ei avea o problemă gravă...

- ... E foarte introvertit. Şi e un foarte bun actor. E capabil să zâmbească, cu chipul destins şi privirea luminoasă, în timp ce în sufletul lui e un uragan de sentimente amestecate. Şi mi-e frică.

- Crezi că nu te vei descurca cu el?

- Mă gândesc că o să rămân acasă cu el şi cu Renata. Şi n-am să reuşesc să-mi dau seama când greşesc, sau când ceva nu-i place. Nu vreau să-l fac să sufere; şi cum nici lui Nicolae nu-i arată că suferă, îţi dai seama că n-o să-mi arate tocmai mie asta!

- Va trebui să faci cumva să-l convingi să spună atunci când ceva nu-i place.

- O să-l vadă pe Nicolae fericit şi-o să evite să mă întristeze pe mine. Sau o să se teamă să nu-l părăsc la taică-su... Să nu mă plâng de el, că nu-i convine una şi alta...

- Eu zic să nu te mai gândeşti la asta. De vreme ce nici părinţilor lui nu le spune nimic, e evident că ţie chiar n-o să-ţi spună nimic! Eu am senzaţia că băiatul ăsta e un pic cam răsfăţat. Un pic cam mult, aşa...

- ... Şi ce mă sfătuieşti să fac?

- Să fii tu însăţi. Să faci ceea ce vrei să faci, ceea ce ştii că e bine să faci. Dacă lui nu-i convine, are doar două opţiuni: ori ţine în el şi se împacă cu ideea că e ca tine, ori îţi spune ce nu-i place şi are o şansă să te schimbe în mai bine. E treaba lui cum vrea să-şi trăiască viaţa. Nu luaţi voi decizii pentru el. Nu-l obligaţi să vă spună, sau să vă scrie. Dacă simte nevoia să vă comunice ceva, o va face.

Aprobă cu capul - o lăsa baltă, pentru că ideea mamei ei nu i se părea realizabilă...

- Şi cum e Nicolae? Ziceai că s-a schimbat!

- Parcă a întinerit cu vreo cinci ani. Ţi-am spus - se îmbracă mai şmecher, mai... normal! A ieşit şi el din costumele alea! Şi din tricourile uni! Avea azi o maletă neagră, cu un imprimeu micuţ pe umăr; arăta... Ce mai - mi-a zburat gândul la crema anticelulită!

- Aoleu! Păi acum zici? Am o tonă de cremă de-aia acasă, de la mama lui Zoe! Să ţi-o aduc ţie!

- Daa, şi să fac împachetări cu folie alimentară...

Râdeau toate trei; Renata le privea cu maximă atenţie, pentru că ele tot rosteau "Nicolae" - iar ea avea mare-mare grijă de tăticul ei...

Nicolae

Stinse lumina, porni spre canapea... Şi se opri. Reaprinse lumina, localiză mobilul... Mămica lui? Aoleu!

- Da.

- Ce faci - te-ai culcat?

- Nu.

- Aha. Vezi, că mâine nu pot să vin să stau cu Fabian.

- De ce? Cum se simte tata?

- Un pic mai bine; nu mai face febră, dar zice că-l ţine în spate, între omoplaţi. Mâine dimineaţă mă duc cu el la spital, să-i facă o radiografie - şi cine ştie cât o să dureze!

- Stai liniştită, că mă descurc.

- Bine. Te sun, atunci când termin cu el şi-l urc într-un taxi.

- Ba te duci frumos cu el acasă şi ai grijă de el. Că Fabian e mare, ştie deja ce are de făcut.

- ... Eşti sigur?

- Foarte sigur. Şi mă suni după ce afli ce are tata.

- Bineînţeles.

- Noapte bună, mamă.

- Noapte bună, Nicolae. Auzi?

- Da.

- Ia spune... A rămas paf când te-a văzut cu blugii şi tricoul ăla mulat?

- Bineînţeles.

- Şi parfumat, şi aranjat...

Zâmbi slab:

- Noapte bună, mamă.

- Oof, ce ţi-e şi cu copiii ăştia secretoşi! Noapte bună.

- Noapte bună.

Apăsă butonul roşu şi oftă greu: presimţea o boală de plămâni. Tatăl lui fumase mult în tinereţe; în plus, participase la construirea socialismului multilateral dezvoltat. Curentul, frigul şi Securitatea îl înnebuniseră de cap; mâncarea chioară cu multă zeamă... şi calmantele îi măcinaseră încet-încet stomacul. În privinţa plămânilor, îi era frică să nu aibă TBC. Sau vreo tumoare, pe lângă plămâni. Îi era frică să nu aibă ceva la coloană...

Mâine se trezea de dimineaţă şi se ducea la bancă. Îi va spune şefei că prefera să lucreze vineri, pentru a-şi lua liber luni - ca să o externeze pe Denisa. Va profita deci şi de absenţa bunicii, şi de absenţa Denisei... şi va câştiga o sacoşă de puncte, lăsându-şi copilul să-i demonstreze că intrase în adolescenţă. Fabian va sta singur acasă mâine toată ziua; cu puţin noroc, mâine seară vor discuta despre amalgamul de sentimente din sufletul lui. Poate vor discuta şi despre Carina...

30 iulie 2010 - vineri

Nicolae

Opt fix, iar el chiar trebuia să iasă pe uşă. Era din nou îmbrăcat în costumul lui de jurist "cu greutate", avea diplomatul în mâna dreaptă, părul era pieptănat corect... Intră în dormitor şi se aşeză pe marginea patului lui. Fabian dormea dus...

Ar fi vrut să revadă picturi mai vechi de-ale lui Fabian. Nu ştia însă unde îşi ţinea băiatul lui portofoliul. Nici în ziua de azi nu putea spune unde ţinea băiatul lui portretul Codruţei. Bănuia că rama dublă urma să ascundă ochii migdalaţi de atenţia şi perspicacitatea mamei adolescentului; dar habar n-avea unde era ascuns acum acel portret.

Îi strânse uşor mâna, iar ochii căprui se deschiseră imediat. Zâmbi slab:

- Neaţa. Nu te ridica - e abia opt.

Fabian aprobă cu capul.

- Trebuie să mă duc la serviciu. Ieri, când am ajuns eu, dosarele erau încuiate în fişet iar cheia o uitasem acasă. Azi trebuie să recuperez, pentru că luni o să-mi iau liber ca s-o externez pe Denisa.

- Bine, tată.

- Buni nu poate să vină, pentru că Sergiu a răcit rău şi s-au dus la spital, să-i facă analize.

Oo! Primi o aprobare mult mai fermă... şi nişte cuvinte turuite în grabă:

- Stai liniştit, că stau în casă, încuiat bine. Nu deschid la nimeni, nu plec nicăieri, ştiu să-mi pun şi singur nişte mâncare la microunde... Şi-n plus, să ştii că buni Gloria m-a mai pus uneori să aprind aragazul - şi niciodată n-a bubuit.

- Evident! Acum, eu am încredere în tine. Dar tu promiţi că mă suni din oră-n oră? Ca să stau şi eu liniştit?

- ... De ce să te sun?

- Pentru că e prima oară când rămâi singur acasă - şi am nişte emoţii îngrozitoare.

- Aa, stai liniştit - ţi-am demonstrat că mă pricep la chestia asta!

- Promite-mi că nu aprinzi aragazul nici cu bricheta, nici cu lumânarea.

- Promit.

Bun! Îl sărută pe frunte, se ridică şi se grăbi să iasă pe uşă. Încuie bine, de două ori...

Şi gata - băiatul lui era singur acasă. Ştia deja că nu se va întâmpla nimic rău şi că diseară îl va găsi pe Fabian vesel, mulţumit şi cu chef de vorbă. Pentru că tati avusese încredere în el azi şi nu-l sunase nici măcar o dată. Pentru că n-o să-l sune. Azi, va câştiga puncte serioase...

Denisa

Mobilul începu să piuie. Ei, drăcie! Eduard era lângă ea, pe bancă; oare să-şi fi amintit colegele de ea? Scoase telefonul şi se încruntă...

- Da, puiule.

- Sărut mâna.

- Să creşti mare.

- Ce faci? Te-am deranjat?

- Nu, puiule; stăteam la aer curat, pe-o bancă.

Şi-acum era evident cu cine stătea ea pe bancă, nu? Nu de alta, dar Fabian trebuia să se obişnuiască cu prezenţa lui Eduard lângă ea. Că nu renunţa ea la acea prezenţă!

- Aha. Uite, te-am sunat cu o rugăminte.

- Spune.

- Aş vrea să te rog să nu te superi pe mine.

- Nu mă supăr. Ce-ai făcut?

- N-am făcut. O să fac. Adică n-o să fac...

- ... Puiule, spune pe româneşte ce s-a întâmplat.

- Păi... Păi te rog să nu te superi pe mine, dar eu nu mai pot să vin la spital.

Închise ochii - ceea ce auzise ea acum era dovada dezastrului care se produsese ieri... Fabian tăcea; aştepta opinia ei. Răspunsul ei. Se grăbi să întrebe:

- De ce?

- Pentru că spitalul ăla e un loc deprimant. Iar faptul că trebuie să te duc în rezervă şi să te las acolo mă doare mult... Şi nici n-aş vrea să pic vreodată într-un moment nepotrivit. Te rog deci să nu te superi...

Da; dezastrul se produsese ieri, în clipa în care Fabian îl văzuse pe Eduard. Mută telefonul la urechea cealaltă, iar Eduard se grăbi să se aplece şi să lipească urechea de plasticul rece. Şi răspunse:

- Ştiam că aşa vei reacţiona. Dar să ştii că nu trebuie să te simţi ciudat, sau - eu ştiu! - în plus. Noi doi am discutat mult, zilele astea. După părerea mea, a venit momentul să-l cunoşti şi tu pe Eduard.

- După părerea mea, momentul ăsta nu a venit încă.

Mai putea spune ceva? Dacă da, era în pană de idei... Fabian continuă, la fel de calm ca şi până acum:

- Deci te rog să nu te superi pe mine, dar eu nu mai pot să vin la spital. Te aştept acasă.

- Bine, puiule.

- Cum a rămas - te externezi luni?

- Da, după vizita medicală. Probabil că în jurul prânzului...

- Bine. Să mă suni, ca să-i spun tatei ora aproximativă.

Doamne, la ce tâmpenii se gândea băiatul ei! Fabian calculase că o s-o externeze Eduard! Şi-o s-o aducă Eduard acasă, cu BMW-ul ăla din poze! Băiatul ei se uitase în jur, la colegii cu părinţi divorţaţi, şi văzuse divorţuri clasice. Şi se gândise la toate tâmpeniile, toate scandalurile şi păruielile de care se auzise prin şcoală! Iar ea nu se putea dezmetici! Nu putea găsi, în momentele alea, cuvintele potrivite pentru a-l asigura că divorţul lor nu va semăna nicicum cu războaiele celorlalţi părinţi! Fabian continuă:

- Sau te sun eu... Vedem.

- Lasă, că vă sun eu. La urma urmei, dacă nu mai vrei să vii pe-aici, nu cred că o să eviţi să mă suni - nu?

- Bineînţeles că nu! O să te convingi, dealtfel, că mă apucă dorul de vechile noastre discuţii la cele mai ciudate ore!

- Bine. Atunci aştept să mă suni.

- Bine, mami. Te-ai supărat?

- Nu.

- Sigur?

- Sigur.

- Pa, mami!

- Pa, Fabian...

Şi-i închisese. Şi probabil că răsuflase uşurat, pentru că-şi pregătise cu multă atenţie cuvintele ca să n-o jignească, şi să evite şi discuţia deschisă despre ziua de ieri, despre Eduard...

Nicolae era un nenorocit şi trei sferturi! Îi înveninase copilul! Îl întorsese împotriva ei! Iar ea era obligată să zacă încuiată în spitalul ăla, numai medicii ştiau de ce, şi i se cam refuzau tentativele de-a comunica cu băiatul ei pe tema vieţii ei personale!

Braţul lui Eduard o cuprinse pe după umeri şi-o trase spre el. Se ghemui lângă el şi scăpă un suspin...

- ... Sunt un idiot, ce mai!

- Nu, nu eşti. Nicolae e un nenorocit - şi-o să am grijă s-o

păţească rău de tot!

- Dacă te pot ajuta cu ceva la chestia asta, să-mi spui.

- N-ai cu ce - că n-am de gând să-l văd internat în locul meu.

- O să-l urmăresc, să fac un dosar despre el şi amanta lui.

- Ba te rog să nici nu te mai gândeşti la chestia asta! E inutilă! În maximum o săptămână, o să-şi bage amanta în prim-plan! El te-a văzut ieri?

- Nu ştiu. Iniţial, crezusem că m-ai văzut şi tu; dar...

- Dar eu scotoceam prin buzunare, după card...

- ... M-o fi văzut! Contează?

- Acum, nu. Oricum...

Se desprinse din îmbrăţişare şi-şi şterse lacrimile:

- Oricum, e evident că încep să-l pierd pe Fabian. Nenorocitul i-a spus că suntem împreună de patru ani jumate; sigur a menţionat, ca fapt divers desigur, că eu am greşit prima. De-asta e copilul atât de pornit împotriva mea. Da' lasă, că am eu ac de cojocul lui!

- Ce vrei să faci?

- Să scot toate armele, plus punga cu căcat, şi să le folosesc. Şi să-mi recâştig băiatul.

- Ţi-am spus: dacă vreodată o să ai nevoie de-o mână de ajutor, e de-ajuns să-mi spui.

Aproba...

O să vadă el, Nicolae! Trebuia să-şi contureze un plan, să strângă tot căcatul într-o pungă mare ca să-l aibă la îndemână...

Eduard o trase înapoi, în braţele lui. Mm, ce bine era în braţele lui! Ar fi stat aşa, cuminte, o veşnicie! Se simţea iubită... Iubită...

Zâmbi slab - tocmai găsise planul ideal! După-amiază, pe la patru, o să-l sune pe Fabian. Şi-o să-i spună exact cuvintele care-l vor face pe băiat să discute deschis cu ea! Şi să se liniştească odată! Şi s-o privească cu alţi ochi! Azi, Nicolae va pierde puncte preţioase...

Nicolae

Zâmbi şi luă telefonul de pe birou:

- Straşnic băiat mai am!

Era patru fix, iar Fabian îl suna. Atât de prompt, că avea impresia că-şi setase mobilul să-l sune din oră-n oră, ca să-i amintească rugămintea părintească... Apăsă butonul:

- Da.

- Ora patru a sosit, aici nimic n-a bubuit...

Bufni în râs:

- Dar oare s-a inundat?

- Nu, şi să ştii c-am şi mâncat!

Na, că vorbeau în versuri!

- OK. Pictezi sau te joci?

- Acum mă joc; diseară o să pictez.

- OK! Ceva veşti despre vecina poliţistă?

Că prea răspunsese "clasic", de-a lungul zilei, fie cu "pictez", fie cu "mă joc"!

- Da. Se pare că lucrurile s-au liniştit pe partea ei de palier. Am văzut-o ieşind din bloc, pe la două, cu un pachet în mâini. Părea a fi ceva de mâncare...

- Şi în ce parte a luat-o?

- Păi, spre magazine.

- Iar individul n-a mai apărut...

- Nu. Nici înainte, nici după.

- ... Asta înseamnă ori că s-a împăcat cu el, ori că a priceput şi el că n-are rost să insiste. Deşi, ţi-am spus, venise la uşa ei cu pistolul...

- Eu cred că s-au lămurit amiabil. La urma urmei, ea lucrează în poliţie, nu? O cunoaşte şi ea măcar un general, acolo...

- Ai dreptate. Sigur a apelat la ajutorul unui superior şi i-a făcut interlopului "bau!".

- O să fiu, oricum, atent la uşa ei.

- Bine. După următorul tău apel, iau diplomatul de mâner şi sosesc.

- Te aştept cu o surpriză.

- Sper că nu inunzi!

- Nu, şi nici nu flambez chestii alcoolice. O să vezi.

- Bine. Pa, Fabiane.

- Pa.

Închise, iar Mihai începu să râdă:

- Ai tehnică, ce mai! Eşti mult mai "tare" decât mine şi cu serviciul, şi cu copilul!

- Ei, na! Nu-s "tare" deloc! Că încă n-am găsit răspunsul la întrebarea "Cum să-i spun despre Renata?"...

- Păi mă gândeam să te duci zilele astea la Carina şi să faceţi multe-multe poze în trei.

- Nu merge. O să ne vadă sub formă de familie şi-o să se perceapă în afara ei.

- Mda, ai dreptate... Mă, nu ştiu. N-am altă idee!

- Mă gândeam să-l iau deoparte, într-o zi, şi să-i dau să citească mail-ul Carinei. Ştii care - ăla în care mă absolvă de orice responsabilitate...

- E o soluţie. Dar, din câte-mi amintesc eu, sunt unele cuvinte acolo care n-ar trebui să ajungă la el. Plus informaţia că ea a investigat-o pe Denisa, ceea ce-o transformă din zână bună în puştoaică uşuratică pusă pe spart căsnicii...

- Iar o ultimă soluţie ar fi invitarea lui la viitoarea mea locuinţă. Pe drum, i-aş spune că îl rog să fie calm, pentru că va avea o surpriză de proporţii. I-aş spune că n-am reuşit să găsesc cuvintele potrivite pentru a-i vorbi despre acea surpriză şi că îl rog să încerce să fie înţelegător. Şi l-aş duce în apartamentul cu trei camere, în timp ce Carina şi Renata ar fi la cumpărături, sau în parc. I-aş arăta sufrageria, camera lui şi apoi surpriza - camera Renatei.

- Ar înţelege imediat, pentru că n-ar vedea trusouri de bebeluş, ci rochiţe şi fundiţe de păr. Şi cum spui că fetele ar fi la plimbare, aţi avea şi timp de discuţie...

- Exact. Numai că am o problemă. E un actor atât de bun, că nu cred că i-aş putea ghici adevăratele gânduri.

- În privinţa asta, va trebui să te descurci singur.

Aprobă... şi ridică pixul:

- Dar până atunci mai e. Abia săptămâna viitoare cumpăr apartamentul; până-l mobilează Carina, până se mută ele... Tare mă tem că visez la scene frumoase ca-n filme iar realitatea va fi cu totul altfel!

- Rămâne de văzut. Dacă ştii să-l amâni, s-ar putea să-ţi reuşească scena ca-n filme! Deşi nu-l cred eu pe Fabian atât de zorit să-şi cunoască viitorii părinţi vitregi...

Aprobă din nou şi plecă privirea spre dosar - "părinţi vitregi" îi picase ca un bolovan în stomac. Deşi ăsta era termenul corect, îl înghiţea greu...

Denisa

Bun! Patru şi cinci! Fabian sigur terminase de vorbit la telefon! Probabil îl sunase pe Nuţu... Apăsă butonul verde şi-şi trase nasul.

În ultimele cinci minute, se gândise că-şi pierduse băiatul. Că Fabian decisese deja să rămână cu Nicolae şi curviştina şi că o să evite să treacă pe la ea - ca s-o lase să-şi refacă viaţa. Pentru că Nicolae şi-o refăcea repede şi fără probleme, întrucât avea o iubită tânără şi-o carieră de succes, în timp ce ea avea un prieten mai tânăr... şi mai multe defecte... Plângea deci. Plângea zdravăn, pentru că trebuia s-o audă băiatul plângând zdravăn... Vocea lui

Fabian părea veselă:

- Sărut mâna, mami!

- Bună, puiule. Taică-tu e pe-acolo?

- ... Nu, e la serviciu. Ce s-a întâmplat? De ce plângi?

... Adică Nicolae lăsase copilu'n casă şi plecase la serviciu? Ha!

- Buni Gloria e?

- Nu, sunt singur acasă. Mami, de ce plângi?

Era singur acasă! Idiotul ăla de Nicolae îl lăsase pe Fabian singur acasă! Oof, Doamne! Plânsul i se înteţi - că-l şi vedea speriat, ghemuit într-un colţ, cu interlopul ăla periculos lovind uşa cu picioarele...

- Mami, mă sperii rău! Ce-ai păţit?

Da; îl speriase! Acum era momentul! Acum trebuia să-l "lovească"! Ridică tonul, fără să-i pese c-o auzea tot spitalul, şi bufni într-un fel de turuială cu suspine şi mulţi muci:

- M-am gândit până acum la ce mi-ai zis tu şi să ştii că ştiu la ce te gândeşti! Şi să ştii că, din punctul meu de vedere, tu, Fabian, eşti singurul lucru bun care mi s-a întâmplat în ăştia 14 ani de căsătorie! Că să ştii că n-ar fi trebuit să-l iau de bărbat! Nu-nu! Ar fi trebuit să casc bine ochii şi să văd ce era în mintea lui! Să ştii că taică-tu nu m-a iubit niciodată! Şi am simţit asta din plin! Da, i-a plăcut de mine; dar sentimente adevărate, puternice, n-a avut niciodată în suflet - nu pentru mine!

- Mami,

Se grăbi să-l întrerupă:

- Şi să ştii că nici eu n-am fost vreodată îndrăgostită nebuneşte de el! Nu-nu! Mi-a plăcut de el; că avea mutra aia blajină şi romantică! Şi mă gândeam că o să vină în fiecare seară cu un trandafir roşu şi-o să-mi recite versuri! Pe dracu! Vrei să ştii adevărul? Nici măcar pe "*Zdreanţă*" nu mi l-a recitat!

- Mami,

- Şi să ştii că toate căcaturile pe care mi le-a făcut în ăştia 14 ani s-au adunat în sufletul meu şi m-au amărât şi m-au rănit cum nu-ţi poţi închipui! Să ştii, Fabiane, că adevăratele sentimente de dragoste din sufletul meu au apărut de-abia acu' patru ani jumate. E dureros, dar trebuie să fiu *fair play* cu tine şi să-ţi spun adevărul! Adevăratele sentimente de dragoste le-am simţit alături de Eduard.

- Am înţeles. Te rog să

- Aşa că tu, Fabiane, băiatul meu, ai face foarte bine să te gândeşti serios la ce-ai de gând să faci. Pentru că sunt maică-ta şi te-am simţit din secunda unu! Tu te-ai îndepărtat de mine! După ce-ai venit din tabără, ai ridicat un zid de gheaţă între noi doi! Şi te văd şi te simt cum te îndepărtezi de mine şi să ştii că-mi dai senzaţia că ai decis deja să rămâi cu taică-tu!

- Mamă!

Fabian ţipase de-a binelea, aşa că... Aşa că tăcu. Plângea în continuare, acum plângea şi din cauza durerii de coaste, dar gura ei zâmbea - că obţinuse ceea ce voise să obţină... Băiatul ei se grăbi să-i răspundă, un pic speriat:

- Nu, mamă; te înşeli. Încă nu m-am gândit cu cine-aş vrea să rămân. Dar de când am fost la Giurgiu şi m-ai lăsat să înţeleg că o să divorţaţi, sunteţi amândoi în priză şi trageţi de mine ca de elastic! De parcă mâine împachetaţi şi fugiţi care-ncotro!

Asta aşa era - şi i-o mai spusese băiatul ei...

- Am înţeles perfect ce-am vorbit la Giurgiu! Şi-ţi promit că o să-l cunosc pe Eduard, aşa cum o s-o cunosc şi pe Carina! Dar nu mai insistaţi aşa! Tu nu mai insista - că tata nu ştiu cum reuşeşte, dar se abţine! E musai să-l cunosc pe Eduard mâine? Pleacă din ţară, se duce la cules de căpşuni şi pierd unica ocazie?

Începu să râdă şi-şi trase sonor nasul:

- Nu, evident. Şi să ştii că e un sentiment foarte jalnic ăla care-mi spune că fi-miu, la 13 ani, are mai multă minte decât mine...

- Ei, na!

- Ba da; ai. Că ai dreptate - parcă m-aleargă cineva! Şi te zoresc de mama focului, iar Eduard mă simte şi încearcă să mă ajute cumva... Am înţeles că l-ai văzut ieri...

- Da, l-am văzut. Şi mi-am dat seama că încă nu e momentul să încep vizitele şi ieşirile în grup - nici cu el, nici cu ea.

- Am înţeles. Şi să ştii că ai dreptate - la urma urmei, nici nu ne-am apucat să strângem trei hârtii într-un dosar şi să căutăm un avocat! Şi te grăbim aşa...

- Presimţi tu că în următoarele 24 de ore te muţi?

- Nu; că sunt internată aici, şi nu mă mută ei.

Fabian începu să râdă:

- Păi vezi? Vii luni acasă şi discutăm! De marţi încolo, avem tot timpul din lume să discutăm, să ieşim la plimbare, să... Să ne lămurim, na!

- Bine. Te-ai supărat foarte tare?

- De ce?

- Că te-am sunat ca să-ţi fac o criză la telefon.

- Nu. Da' m-ai speriat rău! Tu ştii cum plângeai? Nu te dor coastele?

- Ba da. Auzi? Eu am făcut, de fapt, criza asta pentru că mi-e frică.

- De ce ţi-e frică, mami?

Şi-o spusese pe-un ton de-ăla exasperat... Oftă greu şi se îndoi imediat, din motiv de junghi la coaste:

- Te ştiu acasă, cu Nicolae, şi ştiu acum ce poate face taică-tu dacă-şi pune în cap. Şi mi-e frică să nu te întoarcă împotriva mea.

- Fii serioasă! Bine?

- Bine. Deşi numai la asta mă gândesc...

- Mamă, fii serioasă! Să ştii că nici măcar nu încearcă! Dealtfel, de-a lungul discuţiilor pe care le-am purtat, şi-a recunoscut cinstit şi corect vina! Ştie ce-a greşit în relaţia cu mine şi cu tine şi nu-i e jenă s-o spună în gura mare!

- Sigur că ştie, că nu-i prost deloc!

- Mami, te rog să te linişteşti.

- Mă liniştesc.

- Şi te rog să-ţi aduci întotdeauna aminte că sunt băiatul tău. Iar asta nu se va schimba niciodată, indiferent cu cine şi de câte ori vă căsătoriţi şi divorţaţi!

- Bine. Am înţeles. Dar să nu mai fi şi tu chiar aşa de supărat! Că mă sperii rău, puiule!

- Ştiu, şi mi-am dat seama că am greşit. Dar mi-am imaginat cum îmi fac bagajul şi mă mut de la unul la altul - şi nu e o scenă prea plăcută.

- Te rog eu mult de tot să încetezi cu imaginatul scenelor. Că nu va fi aşa.

- Bine, mami.

- ... Şi zici că eşti singur acasă?

- Da.

- ... Şi-ţi place singur acasă, nu?

- Bineînţeles! Deşi să ştii că nu fac nimic grandios - nu dau petreceri, nu aduc fete...

- Păi şi-atunci cum de-ţi place singur acasă?!

Râdeau amândoi. Asta era bine. Îl făcuse să vorbească deschis despre divorţ, îl ajutase să se descarce... şi-şi mai revenise şi ea la numărul de puncte! Zâmbi slab:

- Atunci te las să te bucuri de ultimele momente de singurătate. Că acu' apare taică-tu...

- Nu apare până la cinci jumate. Şi i-am promis o surpriză.

- Ce surpriză?

- E surpriză!

- Da' e surpriza lui, aşa că mie poţi să-mi zici.

- ... Ba nu pot să-ţi zic nici ţie, că poţi să-i zici. Paa, mami!

Şi râdea zmeieşte... Şi ea râdea, şi oftă din tot sufletul parcă:

- Pa, Fabiane.

Apăsă butonul roşu...

Păi să se lungească în pat şi să-şi destindă muşchii. Şi să încerce să suporte durerea aia de coaste, ca să nu se îndoape cu calmante şi să devină dependentă de ele. Că problema băiatului era rezolvată, momentan. Următoarea mişcare o va face luni, la externare...

Nicolae

Descuie uşa şi intră:

- Am veniit!
- Bine-ai venit!
- Bine şi ne-inundat te-am găsit!

Râdeau... Intră în camera lui, iar Fabian lăsă pensula în pahar. Întinse ferm mâna:

- Ca de la bărbat, la adolescent deja!

Mm, ce roşise! Îl trase spre uşa camerei:

- Hai, mergem la spital.
- Nu.

Poftim? Îl privi lung, mirat...

- Eşti sigur?
- Da.

Ei, la naiba! Redeveni serios:

- Te aşteaptă. Şi-o să plângă, dacă vede că te aşteaptă degeaba!

- Nu plânge; am sunat-o azi şi i-am spus că nu mai vin la spital decât luni, când o externăm.

Aha! Păi uite că independenţa aia pe care i-o dăduse el îşi făcuse datoria! Fabian începuse să-şi rezolve singur problemele şi să decidă singur dacă face sau nu unele lucruri! Perfect! Acum, să se asigure că le făcea până la capăt:

- I-ai spus şi de ce nu mai treci pe-acolo?
- Da, şi a înţeles. Eşti foarte obosit?
- ... Nu; de ce?

- Pentru că am pregătit cina-surpriză, şi după aia aveam chef de-o plimbare prin parc. Da' nu aici, în Plumbuita; prin Herăstrău, aşa...

Începu să râdă:

- OK. Mă duc să mă schimb şi vin la cina-surpriză.

Intră în sufragerie, închise uşa... Şi se repezi şi porni laptopul. Aah, ce greu pornea! Hai mai repede!

Fabian vorbise azi cu maică-sa. O anunţase că el nu mai trece pe la spital, din motiv de... Eduţu. Cu siguranţă, Denisa făcuse o criză de nervi pe chestia asta! Şi cum un astfel de anunţ nu putea veni decât de dimineaţă, iar băiatul lui fusese singur acasă toată ziua, Nuţu era la ora asta foarte bine informat! Deci, Messenger... Aştepta... Chiar nimic-nimic?

... Nu; nimic de la Nuţu. Şi nimic de la Carina. Se grăbi să apese tastele:

"Noi mergem prin Herăstrău azi. Sper că Renata nu plânge. Am mai câştigat nişte puncte, pentru că am avut încredere să-l las singur în casă. Mâine o să încerc să trec pe la voi, eventual de dimineaţă - pot să-i spun că mă aşteaptă şefa la serviciu. Vă iubesc mult! Nicolae"

Şi gata: să-şi ia repede maleta şi blugii de ieri şi să se ducă la masă! Când intrase, simţise un iz ciudat; nu-l putuse însă identifica, aşa că se grăbea chiar acum să se schimbe...

Intră în bucătărie şi începu să râdă. De la masă, Fabian arăta spre farfuria cu clătite...

- ... Tu le-ai făcut?
- Cu mâinile mele. Şi observă, te rog, tavanul neatins...

Ridică instinctiv privirea - da, nu dăduse cu ele de tencuială... Se aşeză şi se servi. Era curios dacă ieşiseră gustoase...

- ... Mm, da' chiar te pricepi!

- Le-am făcut după cartea de bucate a Sandei Marin. Pot spune că şi tu te pricepi la cumpărături, pentru că am avut de toate-n casă...

I-auzi! Mâncau clătite şi râdeau. Erau delicioase! Sanda Marin se pricepea la gătit! Era cea mai bună! Cu ea crescuse generaţia lui...

Denisa

Telefonul începu să piuie. Se grăbi să răspundă:

- Da, balaur mic.
- Deduc din cuvintele tale că eşti singurică...
- Da; sunt singurică.
- Iar asta înseamnă că pot să urc?
- Sigur că da! Te aştept.

Închise şi se ridică. Şi răsuci jaluzelele, zâmbind slab...

Se tot gândise, azi, la discuţia cu Fabian. După părerea ei, plânsul ăla isteric îl păcălise imediat pe băiat. Şi-i arătase ei că, într-adevăr, mama era numai una, iar el era băiatul ei, iar asta nu se va schimba nicicum, niciodată...

Pusese la cale un plan. Chiar dacă îl liniştise pe Fabian, simţea că mutarea ei din domiciliul conjugal va veni extrem de repede. Sincer, nu credea că o s-o prindă weekend-ul viitor în apartamentul din Colentina! Şi cum nu putea pleca fără Fabian, pusese la cale planul ăla diabolic! Plan care va spulbera pur şi simplu sacoşa cu punctele lui Nicolae!

Luni, va face o răutate mare-mare. Fabian va plânge; dar se va rupe complet de Nicolae, cel puţin săptămâna viitoare. Miza tocmai pe supărarea lui, pentru că plănuia ca luni seara să îndese trei boarfe în două sacoşe, să-şi ia băiatul de mână şi să iasă pe uşa apartamentului. Şi să se mute cu chirie. Poate reuşea Eduţu ei să o mute în casa de la Romană! Vorba lui - cocioaba aia bătrânească avea o mare valoare sentimentală... Iar dacă ea reuşea să-l ia pe Fabian din apartament, şansele lui Nicolae ţâşneau brusc spre zero. Odată intrat pe mâinile ei, băiatul nu-şi va mai dori s-o cunoască pe curviştină...

Uşa se deschise brusc. Îl privi lung... Nu-i mai adusese mâncare - îl rugase să n-o îngroape în mâncare şi uite c-o ascultase până la urmă. În schimb, îi adusese flori...

Şi uite cum planul ei se îmbunătăţea cu o idee proaspătă, foarte potrivită restului planului! Luni, plecând supărată fleaşcă şi cu copilul de mână, îl va suna pe Eduţu. Şi-i va spune, plângând, că are mare nevoie de-un acoperiş sub care să doarmă, cu băiatul. Eduţu ei, informat în prealabil, va propune casa de la Romană. Şi chiar dacă ei vor ajunge acolo cu un taxi, Eduţu îi va aştepta în prag, cu cheia, îngrijorat pentru ochişorii ei plânşi...

Îl privea lung...

- ... Încuie uşa şi stai jos.

O spusese ca pe-un ordin; dar uite-l cum se grăbea să se aşeze, pentru că o vedea serioasă, iar ochii ei plănuiau anumite lucruri complicate...

Se apropie şi-i luă florile. Mm, erau superbe! Nu erau trandafiri - că el nu era cioban, ca Nicolae, să-i aducă trandafiri la spital după ce o ciuruise tufa aia de-un metru! Le puse în apă şi reveni în faţa lui. Şi se aşeză uşor în braţele lui... Pentru că-i era dor de el, şi ştia că şi lui îi era extrem de dor de tigroaica lui...

Nicolae

Aoleu, ce răpăială! Ploua infernal, cu picături gigantice. Dacă nu le-ar fi văzut cu ochii lui, ar fi putut jura că e grindină! Dar era

doar ploaie; o ploaie zdravănă de vară, în faţa căreia ştergătoarele Audi-ului făceau cu greu faţă...

Fabian turuia, în culmea veseliei. De când îl complimentase apropo de clătite, băiatul lui păruse de-a dreptul euforic! În drum spre parc, îi explicase că voia să se plimbe pe lângă lac, pentru că nu era mulţumit de lacurile pe care le făcuse până acum. Şi că voia să revadă intersecţia de alei unde Renata speriase porumbeii, ca să facă poze cu telefonul şi să redea cât mai bine fundalul. Că dacă-i reuşea fundalul, îi era mai uşor să-şi amintească personajele. Şi în rest se plimbaseră prin parc. Fabian îi arătase o mulţime de cadre tocmai bune de pictat, pe care el le imortalizase cu telefonul lui. Îi arătase chiar şi un cuplu care se pupa de zor pe-o bancă. Ei îi vedeau din spate; şi chiar dacă pupatul ăla era foarte... "fără perdea", în tabloul plănuit şi povestit de Fabian ăla era un sărut nevinovat. Băiatul lui începuse să fie interesat de scene de dragoste... Făcuseră amândoi poze intersecţiei Renatei; făcuseră poze şi la lac, şi sus la intrarea în parc... Fabian îi explicase o mulţime de tehnici de pictură, care-l ameţiseră serios dar îi permiseseră să-i zâmbească băiatului lui şi să tacă... şi să observe cât de deştept se făcuse băiatul lui...

La opt şi ceva, văzuseră norul ameninţător; fusese inspirat să pornească spre ieşirea din parc, de vreme ce ultimii paşi îi făcuseră în fugă, printre stropii ăia gigantici...

Trebuia să-i spună. Trebuia să-i arate cumva că ştia ce greşise, ştia ce-ar fi trebuit să facă şi-i promitea solemn că nu-şi va repeta vreodată greşelile! Aşa că puse semnal dreapta şi viră din scurt. Şi acceleră către Piaţa Victoriei.

- Nu mergem acasă?

- Ba da. Dar facem un ocol. Vreau să-ţi arăt ceva.

Se vedea BCR-ul, luminat feeric. Furtuna aia îi făcuse un mare bine - întunecase atmosfera. Iar colegii lui nu obişnuiau să tragă jaluzelele, că n-aveau timp să se gândească la asta. Toate geamurile străluceau şi se vedea furnicarul de oameni...

Intră în intersecţie, făcu rondul şi puse avariile. Opri pe dreapta... Arătă cu degetul ambele părţi ale străzii:

- Parcarea e plină-ochi cu maşini una şi una.

Fabian aproba. Probabil se gândea că tatăl lui se va repezi acum în bancă, să ia poza iubitei lui de pe birou... Ha-ha! Arătă spre clădire:

- Toate luminile sunt aprinse, toţi forfotesc pe-acolo...

Primi o nouă aprobare. Zâmbi slab:

- Azi e vineri, nu? Uite: e opt jumate, e vineri, iar oamenii ăştia încă muncesc. Şi nici măcar unul nu se uită la ceas! Vezi?

Fabian aproba...

- Oamenii ăştia sunt printre cei mai buni angajaţi ai BCR-ului. Sunt cei mai tari în domeniile lor. Sunt crema cremelor, selecţionată cu mare atenţie de nişte austrieci afurisiţi care-au plătit un batalion de consultanţi din străinătate să vină să-i aleagă pe ei. Tocmai ca să fie siguri că în clădirea asta, azi, vineri, la opt jumate, sunt strânşi cei mai buni specialişti în domeniul bancar. Oamenii ăştia nu lucrează cu oameni - lucrează cu firme. Firme mari. Cu bani foarte mulţi. Orice om din banca asta "zbârnâie", tocmai pentru că "e pe bani" foarte mulţi. În capul oamenilor ăstora, "o sută" înseamnă o sută de mii de euro. Iar oamenii ăştia...

Oftă greu:

- Oamenii ăştia sunt doar nişte rataţi. Pentru că sunt fixaţi pe ideea carierei, sau a banilor. Şi stau în birourile lor până târziu, şi câştigă bani şi laude de la şefi, şi nu-şi dau seama că-şi pierd viaţa. Viaţa aia adevărată, care începe după ce omul se schimbă în hainele de casă, sau în blugi şi-un tricou. Unii îşi iau de lucru la ei; şi se schimbă degeaba în hainele de casă...

Îi privea şi el şi-şi dădea acum seama că erau jalnici...

- Singura lor mulţumire este contul. Averea. Cariera. Postul. CV-ul "umflat" cu locul de muncă pompos, a cărui denumire e scrisă în engleză. Şi nu-şi dau seama...

Îl privi lung. Fabian îi înţelesese cuvintele; ştia unde voia să ajungă. Asta credea Fabian, desigur! Continuă:

- Am făcut aceeaşi greşeală ca şi ei. Am stat acolo, la etajul unu, pe scaunul meu, la biroul meu, cu dosarele mele... Iar tu ai crescut departe de mine. Şi-ai fost supărat, şi mă gândesc acum că Denisa a observat supărarea ta şi te-a ţinut departe de mine tocmai ca să te protejeze de neatenţia mea. Şi să nu mai fii atât de supărat. Iar atunci când ajungeam şi eu acasă, ea era mult prea preocupată de cearta pe tema orei mele de sosire, ca să-mi mai spună ce-a zis educatoarea, sau cum te-ai jucat în parc, sau cum a fost lecţia de mers pe bicicletă... Sau dacă ai făcut trăznăi la şcoală...

Fabian oftă scurt. Se grăbi să continue:

- Am pierdut multe evenimente din viaţa ta, în ultimii 13 ani. Am lipsit din ele. Ea ţi-a fost şi mamă, şi tată. Eu apăream sporadic, în weekend... Din fericire, acum m-am dezmeticit. Mi-am dat seama unde-am greşit. Nu m-am dezmeticit singur; Carina

Fu întrerupt prompt:

- Mama n-a vrut oare să te dezmeticească? N-a încercat să te dezmeticească?

- Ba da. A ţipat extrem de tare, de extrem de multe ori, în tentativa de-a mă dezmetici. Numai că, uită-te un pic la mine - crezi că, dacă ţipi foarte tare la mine, mă vei convinge să mergem noaptea cu barca în Herăstrău? Sau să mă mut pe scaunul din dreapta şi să te las să conduci tu până acasă? Dacă intri în banca aia şi ţipi foarte tare "Bombă", or să iasă toţi; dar crezi că se vor duce acasă?

Acum nu primea răspuns. Acum, Fabian îşi privea mâinile...

- Carina m-a făcut să-mi doresc din tot sufletul să ies cât mai repede din clădirea aia. Să nici n-aştept să se aprindă luminile în birouri! Şi n-a ţipat; nici măcar nu mi-a vorbit! Doar mi-a arătat ce însemn eu pentru ea şi cât de importantă e prezenţa mea pentru ea...

Ştia că Fabian înţelesese. Numai că el voia să ajungă cumva la Renata; dar nu ştia cum să facă asta, aşa că decise să continue discuţia pe tema ei - că poate îl ajuta şi Fabian un pic:

- Nu ştiu cum să-ţi spun lucrurile astea. Nu vreau să te supăr, nu vreau să te văd trist... Şi chiar dacă zâmbeşti - să ştii că eu simt că eşti trist.

- Nu trebuie să-mi spui. Am înţeles. Ea ţi-a arătat că viaţa de după serviciu e mult mai frumoasă decât cea din timpul serviciului. Dar a beneficiat de cariera şi salariul construite atunci când mama mă învăţa să merg pe bicicletă. Şi când te aşteptam amândoi cu cina până seara târziu.

Corect! Aprobă cu capul şi adăugă:

- Aşa este. Iar Denisa a avut întotdeauna un atu. Ea a fost lângă mine, între ora de sosire acasă şi ora de plecare la serviciu. Nu s-a grăbit să exploateze atu-ul ăsta...

Fabian îşi privea mâinile... El aştepta, pentru că discuţia intrase într-o fundătură şi nu ştia cum s-o scoată de-acolo...

- ... Mama spune că n-ar fi trebuit să vă căsătoriţi.

- Eu ştiu?! Am fost fericiţi, o bună bucată de vreme.

- Ce înseamnă "o bună bucată de vreme"?

Se gândi un pic... şi se încruntă uşor:

- Cred că până ai intrat tu la grădiniţă. Nu ştiu...

Fabian îl privi lung şi zâmbi - un zâmbet trist însă:

- Aproape că nici nu mai contează acum, nu? Dacă vă despărţiţi...

- Amintirile nu vor dispare niciodată. Amintirile rămân - şi alea bune, şi alea rele. Nici tu n-ai să uiţi momentele importante din viaţa ta - momente în care eu am fost foarte ocupat în clădirea asta. Şi te-am făcut să suferi cu absenţa mea.

Băiatul lui privi lung banca şi începu să râdă:

- Ei, stai liniştit - că mi-a trecut!

- Ştii ce se va întâmpla cu oamenii ăştia?

- Ce?

- Va veni o zi, în viaţa lor, când se vor dezmetici - exact ca mine. Şi vor face o schimbare radicală. Fie îşi vor da demisia, fie îşi vor abandona familia... Ştii ce voi face eu acum, că m-am dezmeticit?

- În afară de divorţ? Nu, nu ştiu.

Îşi impuse să privească lung geamul care-l despărţea chiar acum de colegul lui, Mihai:

- Voi cumpăra un apartament cu trei camere. Una va fi camera mea şi-a Carinei, una va fi camera ta...

Reveni spre el:

- Şi nu voi mai aştepta niciodată aprinderea luminilor din birouri. Voi sta mereu cu ochii pe ceas, grăbit să mă întorc acasă, la familia mea. Acum, eu simt că te-am regăsit; şi cum am lipsit 13 ani, sunt avid de tine. Eu aş vrea să rămâi cu mine. Aş vrea să nu mai lipsesc vreodată din evenimentele importante din viaţa ta. Şi nici din cele neimportante. Aş vrea să te invadez cumva...

Fabian zâmbea şi-şi privea mâinile...

- Denisa te-a făcut aşa cum eşti acum - şi am tot respectul pentru ea, din punctul ăsta de vedere. Aş vrea totuşi măcar să încerc să mă revanşez faţă de tine, dacă ştiu că timpul înapoi nu-l pot da...

- Ei, acum măcar ai şansa de a nu-ţi repeta greşelile!

Poftim? Simţea începutul discuţiei care-l interesa pe el - discuţia despre Renata! Dar nu ştia cum să-l facă să ajungă la miezul discuţiei, aşa că tăcea... Într-adevăr, băiatul lui continuă:

- Carina e tânără - cu siguranţă îşi doreşte şi ea un bebeluş...

Aprobă - că nu putea să spună "Carina are deja un bebeluş"! Constată dealtfel că nici n-avu timp să spună ceva!

- Acum ai şi cariera, şi banii. Mi-ai enumerat două camere, iar în a treia nu cred că vrei să faci o cămară, sau un birou. Sunt sigur că aţi discutat despre a treia cameră şi aţi decis deja să faceţi un bebeluş. Acum te-ai dezmeticit, cum spui tu. Acum n-o să mai ai de ce să lipseşti din viaţa bebeluşului tău.

Slavă Cerului! Fabian se gândise deja la surioara vitregă, şi accepta ideea! Era perfect! Nu-i putea spune despre Renata, dar puteau vorbi despre o surioară pentru el! Începu să râdă:

- Ba să ştii că o să am un motiv foarte întemeiat să lipsesc, uneori, din viaţa fetiţei mele: maşinuţele electrice şi plimbarea cu barca...

Şi băiatul lui râdea - şi acum îl privea lung, amuzat de acea răsturnare de discuţie:

- Fii serios! Mergem toţi patru până acolo! Ele culeg floricele, noi ne plimbăm cu maşinuţele!

Ridică prompt mâna:

- Ca băieţii!

Fabian bătu palma cu multă plăcere! Iar acum era clar că nici azi nu-i va putea spune despre Renata! Dar aflase un amănunt foarte important - Fabian calculase că el şi iubita lui vor face un copil, adică o surioară vitregă pentru el, şi era împăcat cu gândul ăsta! Perfect! Ia să continue pe aceeaşi temă, ca să-i facă gândurile un pic mai dulci! Porni motorul şi semnaliză stânga:

- Tu ce părere ai avea despre o surioară mică?

- Trebuie să am o părere despre decizia voastră?

- Bineînţeles! Decizia noastră te va afecta şi pe tine! Surioara asta va plânge noaptea, îţi va umbla prin rucsac, îţi va rupe manualele, îţi va strica pensulele şi calculatorul...

- Păi cred că voi supravieţui, dacă-mi pregăteşti o cameră cu rafturi cât mai înalte...

- OK, s-a notat!

Coloana înainta încet, pentru că ploaia se domolise doar un pic... Fabian probabil că se gândea la aspectul neplăcut al ideii că va avea o surioară mică şi băgăcioasă... Mm, ce oftase!

- ... Pot să fiu sincer fără să te necăjeşti?

Urmau nişte cuvinte care-l vor amărî rău. OK, era pregătit să le primească:

- Bineînţeles.

- Tocmai am gândit o mojicie.

- Şi anume?

- ... Tocmai m-am gândit că ea o să fie ocupată cu fetiţa, iar tu o să fii numai al meu...

Serios? Îi strânse cu putere mâna şi decise să spună şi el nişte cuvinte cu gust amar:

- Asta în prima fază; în faza a doua, imaginează-ţi volănaşele roz confiscându-ne mingea de fotbal în parc, trăgând de vâsle în barcă şi cerând sonor să stea la volan. Şi, mai ales, imaginează-ţi doi ochişori albaştri privindu-te cu maximă atenţie, atunci când îmi povesteşti cum a decurs întâlnirea cu Codruţa!

Fabian râdea:

- Oo, astea da scene tocmai bune de imaginat!

- Tot mai crezi că o să supravieţuieşti?

- Da. Şi să ştii că n-am nevoie nici de rafturi înalte! Doar să promiţi că te-ncui uneori cu mine în cameră...

Bineînţeles! Aproba şi accelera, pentru că în sfârşit coloana aia de maşini se grăbea...

Acum nu mai spuneau nimic. Nici nu mai era ceva de spus. Poate doar faptul că surioara aia mică şi băgăcioasă exista deja. Dar cum să-i spună asta tocmai acum? Tocmai când reuşiseră să discute deschis? Tocmai când Fabian îi transmisese, voalat, de două ori chiar, că va locui alături de ei, în apartamentul cu trei camere?

Oare ar fi contat, pentru Fabian, faptul că surioara lui nu mai urla noaptea şi nu obişnuia să umble decât prin jucăriile ei? Probabil că nu. Aşa că tăcea şi era atent la trafic. Or să ajungă acasă, or să mănânce o cină serioasă şi-apoi or să se culce. Iar mâine era sâmbătă - o altă zi propice pentru discuţii...

31 iulie 2010 - sâmbătă

Nicolae

De dimineaţă, la meteo, domnişorica zâmbitoare anunţase o nouă zi toridă. Şi era ora două, iar afară bătea un vânt rece... mamă-mamă! Pesemne că domnişoara avea mulţi duşmani în postul ăla de televiziune. Şi avea şi-un amant influent, pe care-l vizita atunci când nu-i reuşea prognoza...

Fabian picta. Acum lucra la Renata şi porumbei, folosindu-se din plin de imaginile fotografiate ieri în Herăstrău. Şi totuşi, trecând azi-dimineaţă prin camera lui, constatase că numărul peisajelor cu lac ajunsese la opt. Extrem de multe! Ce era cu copilul lui? De ce picta lacurile alea? Ce însemnau lacurile alea? Şi cum de era totuşi atât de calm? Maică-sa trăgea de el, Eduţu "îşi defila fizicul" pe sub nasul lui, el îl bombarda voalat cu Carina şi surioara mică...

Intrase de dimineaţă pe Messenger şi-o rugase pe Carina să nu se supere, dar probabil că azi nu va reuşi să treacă pe la ele. Iubita lui îl înţelesese şi-l rugase să stea acasă cu Fabian şi să-l înveselească. Şi-l sfătuise să nu-l mai pistoneze pe băiat cu Renata, că nu câştiga nimic cu asta. El se gândea acum că, dacă-l pistona îndeajuns de mult, Fabian o să înceapă să bănuiască adevărul...

Şi cum se necăjise rău din motiv de... vânt nesuferit care-i ţinea pe toţi în case, luase măsuri azi. Îi scrisese avocatului, cerându-i o soluţie la divorţul de Denisa. Îi explicase situaţia, îi explicase partajul, îi explicase şi mutarea lui Fabian când la unul, când la altul, după care îi ceruse să-i facă o acţiune de divorţ atât de perfectă, încât "să se aprobe" din prima. Omul nu era magician - dar voia să fie optimist, să nu se gândească la posibilitatea ca divorţul să se lungească atât de mult încât, de la tribunal, să trebuiască să ia un taxi şi să gonească prin Bucureşti ca să nu întârzie la propria cununie...

Aştepta decizia avocatului. O aştepta şi simţea că-şi pierde răbdarea. Aşa că decise să facă ordine. Adică curăţenie. Adică să arunce lucrurile care nu-i foloseau. Trebuia să le facă loc maletelor şi blugilor bine croiţi, nu? Ridică perna canapelei şi privi lung maldărul de boarfe îndesat acolo... Îi cam pierise cheful. Dar nu voia să renunţe la idee; nu mai voia să dea înapoi. Dacă spusese că arunca vechiturile, atunci arunca vechiturile! Ia să vadă el ce era acolo...

Păi mai toate erau haine vechi, de-ale Denisei. Încă bune, dar nu pentru ea - doamnă cochetă, salariată a CEC-ului. Aduse câţiva saci de gunoi şi începu să îndese în ei...

Ia uite unde era plapuma! Şi se prăfuise rău de tot! Nevasta lui nu se gândise s-o învelească într-o cârpă! Că doar n-o cumpărase ea, nu? O cumpărase mama lui! O trase afară şi începu s-o împacheteze mai bine. Voia s-o lege, ca să nu se mai desfacă...

Tresări la vederea dosarului căzut pe jos... Un dosar comun, cu coperţi de carton - modelul ăla ieftin, cu zero virgulă la preţ, pe care şeful lor de la logistică nu l-ar fi comandat nici sub ameninţarea unui tanc!

Decise să se aşeze în fotoliu. Privea lung dosarul ăla... Îl privea şi realiza că sub coperţile alea de carton putea fi fotografia Renatei... Doamne, dacă-l va deschide acum şi va vedea fotografia Renatei...

La dracu! Se repezi şi-l deschise!

Simţea un gol în stomac. Simţea că tot prânzul sărise practic din stomacul lui şi pornise înapoi, spre gură. Îi venea să vomite. Şi nu voia să vomite, ca să nu-l audă Fabian. Privea lung extrasul de cont...

Intră în baie şi încuie uşa - ca să fie totuşi aproape de veceu, atunci când o să răsfoiască acele pagini.

Denisa ascunsese cu grijă acel dosar. El, când văzuse maldărul de rufe înghesuite claie peste grămadă, se simţise pregătit să renunţe la ideea de-a scormoni prin ele. Se simţise dispus să se aşeze la televizor şi să se uite la un program oarecare, indiferent cât de plictisitor ar fi fost el. Dar nu era genul care să renunţe. Şi uite că descoperise acel dosar. Îl deschisese, văzuse ce era înăuntru iar acum presimţea că aflase motivul pentru care Eduţu o iubea mult pe Denisa, iar nevasta lui Eduţu nu avea nimic împotrivă.

Extrasele aveau antetul Raiffeissen Bank. Contul era pe numele lui Eduţu. După fiecare extras de Raiffeisen era un extras de CEC - iar pe ele era scris "Denisa Răduţ"...

Deci nevestica lui îşi vira lunar aproape tot salariul în contul de la Raiffeissen. Câte 2.000 de lei. Avea o nevastă foarte chibzuită, bună gospodină, bună organizatoare, un pic cam prea zgârcită cu ea însăşi - că trăia din 600 de lei lunar şi era o femeie cochetă şi foarte atentă cu propria imagine...

Ceva nu era totuşi foarte clar. De ce Eduţu nu scotea banii? De ce nu folosea banii ăia? Denisa îi vira în contul lui; soldul Raiffeissen arăta însă că el nu-i folosea. Nevasta lui nu-i cerea... Extrasele de cont stăteau în lada canapelei Denisei...

Scoase mobilul şi începu să caute în agendă. Spera din tot sufletul să găsească o relaţie... Yes! Avea numărul de telefon al juristului de la agenţia Raiffeissen de pe Calea Victoriei! Acum, totul era să-l convingă să-l ajute, nu? Începu să scrie...

"Salut. Sunt Răduţ, juristul de la BCR Victoriei. Te rog, mă poţi ajuta cu datele unui cont deschis la voi?"

Send... Ieşi din baie şi decise să aştepte în bucătărie. Îşi aprinse o ţigară; aştepta, privind lung zburătăceala rufelor din balcoanele blocului cu zece etaje... Mobilul piui scurt.

"Sigur. Dă-mi datele, pe email-ul meu."

Perfect! Şi-i dăduse şi email-ul! Se grăbi să-şi aducă laptopul. Mm, trebuia să-şi ia alt laptop! Ăsta se puturoşise rău!... În sfârşit! Îi scrise numele, numărul de cont şi-i explică faptul că în contul ăla depunea bani o altă persoană, iar titularul nu se apropia de ei. Voia să ştie orice amănunt din contractul semnat cu banca, sau din actele adiţionale; orice nimic, indiferent cât de nesemnificativ părea. Nu voia să-i spună şi lui că îşi investiga nevasta; dar chiar dacă nu-i specificase decât numărul de cont de la CEC, ştia că juristul se va uita imediat la nume şi va zâmbi cu subînţeles...

Trimise mail-ul şi se ridică: să scoată ceva de mâncare pentru cină, nu? Trebuia să se gândească bine la acea descoperire; trebuia să găsească cuvintele potrivite pentru a-l anunţa pe Fabian că maică-sa era uşor tâmpită. Că îl plătea pe individul ăla ca să se culce cu ea. Vestea aia era mult mai dură decât dosarul cu poze...

Era mai mult decât ciudat. Denisa era o femeie "bine"; avea "sare şi piper", cum se spunea. De ce îl plătea pe Eduţu? Chiar nu găsise nici un bărbat care "s-o ciocăne" pe gratis? Ca să nu mai spună că, la aşa femeie şi aşa "sare şi piper", normal era ca ea să fie acoperită de flori şi cadouri! Când colo, ea...

O să aştepte mail-ul omologului. Trebuia să se abţină de la a trage concluzii, înainte de a avea toate informaţiile. Aia era o acuzaţie gravă, iar Fabian va suferi enorm dacă va descoperi că mama lui riscase tot ceea ce însemna familia lor doar pentru că îl voia pe Eduţu. Iar pentru Eduţu ăsta, era dispusă să facă orice - să divorţeze, să-i dea bani... Băiatul lui va fi distrus, dacă ăsta era adevărul; se grăbi deci să ascundă dosarul şi preferă să lase baltă cina, ca să-şi mai aprindă o ţigară - Fabian nu suporta fumul în exces, aşa că, dacă va intra în bucătărie, nu va sta mai mult de 5 secunde.

Privea lung maşinile din parcare... Ultimul sold al contului de la Raiffeissen era consistent: 70.000 de lei. Contul se deschisese

în primăvara lui 2007, iar Denisa depusese cam 2.000 de lei lunar - dar avusese luni când depusese doar 1.500. Numai ea ştia de ce. Poate din motiv de reînnoit garderoba...

Verificarea aia o să dureze ceva-ceva. Dar nu voia să se apuce de cină. Nu ştia cum să facă; dacă bănuielile lui erau adevărate, Fabian va avea nevoie de vizite la psiholog. Dar dacă bănuielile lui se vor confirma, ştia deja ce-avea de făcut!

Luni, când ajungeau toţi trei acasă, o s-o întrebe pe Denisa de ce făcea viramente în contul ăla. Colerică cum era, ea o să ţipe: ce, acum o controla şi-n cont? Făcuse amanta lui o verificare şi-n finanţele ei? El o să-şi păstreze calmul şi-o să-i spună că nu, că descoperise personal dosarul - şi-o să-i pună dosarul în faţă. Şi cum el plătise fără să comenteze tot ceea ce fusese de plătit în casă, inclusiv aprovizionările săptămânale, simţea nevoia să ştie soldul cardului ei. Şi ultimele zece operaţiuni. Şi-o să-i pună laptopul lui la dispoziţie, ca să facă un pic de internet banking şi să le arate şi lor, lui şi băiatului adică, extrasul contului ei curent. Dacă avea curaj, desigur! Şi-apoi, indiferent dacă vor vedea sau nu extrasul ăla, el o va întreba dacă îl plătea pe Eduard pentru servicii sexuale. Fabian va bufni în plâns, ea va izbucni în răgete şi răcnete şi atunci va răcni şi el: "Da' nu-i, dragă, nici o problemă! Spune cinstit dacă-l plăteşti ca să se culce cu tine! Uite, hai să fim cinstiţi cinci minute! Eu îţi spun, cinstit şi cu mâna pe inimă, că am o fetiţă cu Carina. Acum spune-mi şi tu cum e cu contul ăla deschis pe numele amantului tău, în care tu îţi virezi lunar aproape tot salariul!" Iar buba se spărgea, Fabian afla, şi plângea... Dar numai jumătate din lacrimile lui vor fi cauzate de Renata; cealaltă jumătate va fi pentru halul jalnic în care ajunsese mama lui. O să-l ia deci de acolo, o să-l ducă - chiar şi cu de-a sila - în camera lui şi-or să se încuie acolo. Şi-o să recunoască, cinstit şi corect, că avea o fetiţă cu Carina. O fetiţă pe care şi-o dorise foarte mult, care dacă nu s-ar fi născut cu un an şi trei luni în urmă sigur s-ar fi născut peste nouă luni... Şi-i va spune că nu-l va lăsa, sub nici o formă, să plece cu Denisa. Şi să trăiască sub acelaşi acoperiş cu nemernicul de Eduţu. Îi va garanta că va avea cheie la uşa camerei lui...

Laptopul piui; se aşează şi privi lung rândurile mărunte.

"Contul e OK. E deschis pe numele lui Eduard Stoica. Unicele depuneri sunt transferurile lunare din contul deschis la CEC. Retrageri sau viramente nu s-au făcut niciodată, poate pentru că există o clauză care spune că orice operaţiuni pe cont, în afară de depuneri, trebuiesc semnate şi de Eduard Stoica, şi de Denisa Răduţ. În rest, nu pare nimic în neregulă. E un cont de economii, după părerea mea."

Şopti, ca pentru el:

- Ptiu, să nu te deochi! Că deşteaptă te-a mai crescut mă-ta acolo sus, la Pecica!

În 2007, spre primăvară aşa, Denisa stătuse cu picioruşele în apa rece din lacul Plumbuita. Şi ajunsese la concluzia că, într-o zi, va divorţa de Răduţ Nicolae, jurist la BCR şi soţ pământălău şi încuiat. Şi cum Denisa era o femeie de acţiune, isteaţă şi descurcăreaţă, şi avea deja nişte "şcoală" primită de la bărbatul viu Eduţu, ce s-a gândit ea? Soţul pământălău şi încuiat avea o grămadă de prieteni avocaţi. Va urma un divorţ urât, din cauza lui Fabian. Atunci măcar banii să şi-i salveze! Nu? Şi se dusese cu bărbatul viu Eduţu la bancă, unde deschisese contul pe numele lui dar îi pusese clauze... Şi uite că azi, acum, nevestica lui avea aproape 20.000 de euro "zestre" pentru mariajul cu Eduţu. Şi-asta în timp ce el plătise conştiincios totul şi-şi storcea mintea să găsească o soluţie la contul lui baban...

Se grăbi să-i răspundă omologului:

"Mulţumesc mult. Într-adevăr, e un cont de economii. Rămân dator."

Send... şi închise laptopul - că n-avea nici o dispoziţie să-şi recunoască prostia în faţa Carinei! Ea era o femeie vie! Şi avea numai idei bune! Se simţea tare aiurea când îi demonstra acelei femei că era un pământălău încuiat!

Tatăl lui avusese, totuşi, dreptate. Facultatea aia nu-l ajutase cine ştie ce. Denisa îl jucase pe degete şi-l prostise în faţă de la început, din prima zi, până în clipa asta. Şi tare se temea el că o să-l mai prostească de câteva ori, până se pronunţa divorţul! Instanţele din România erau destul de aglomerate; chiar dacă obţineau termen în octombrie, a doua înfăţişare nu se va petrece tot în 2010...

Puse dosarul la loc şi înghesui din nou hainele în lada canapelei. O închise... şi oftă greu. Se apropie de bibliotecă; căuta... Aha! Trase cartea şi se grăbi spre camera lui Fabian.

Aa, păi iar picta lacuri? Ochii căprui îl priviră lung, preţ de-o secundă, după care reveniră la peisaj. Se aşeză pe canapea şi zâmbi slab:

- Azi, presimt că pe marginea lacului ăluia or să apară doi tineri îndrăgostiţi.

- Cine ştie!

Păi el ştia sigur că aşa va fi! Găsi repede poezia în cuprins...

În oraşu-n care plouă de trei ori pe săptămână / Orăşenii, pe trotuare, / Merg ţinându-se de mână, / Şi-n oraşu-n care plouă de trei ori pe săptămână, / De sub vechile umbrele, ce suspină / Şi se-ndoaie / Umede de-atâta ploaie, / Orăşenii pe trotuare / Par păpuşi automate, date jos din galantare.

În oraşu-n care plouă de trei ori pe săptămână / Nu răsună pe trotuare / Decât paşii celor care merg ţinându-se de mână, / Numărând / În gând / Cadenţa picăturilor de ploaie, / Ce coboară din umbrele, / Din burlane / Şi din cer / Cu puterea unui ser / Dătător de viaţă lentă, / Monotonă, / Inutilă / Şi absentă...

În oraşu-n care plouă de trei ori pe săptămână / Un bătrân şi o bătrână - / Două jucării stricate - / Merg ţinându-se de mână...

Ei bine? Ce părere avea? Fabian zâmbea:

- Te invidiez, să ştii!

- De ce?

- Pentru că ştii toate poeziile astea; şi ori de câte ori ţi se cere să alegi o poezie, o găseşti imediat în minte pe cea mai potrivită. Şi te duci glonţ la poetul cu pricina, ştii unde s-o cauţi în cuprins... Te invidiez.

- Şi eu te invidiez că poţi să pictezi aşa. Acum e mai bine?

- Da.

Bun! Următoarea va fi cu dragoste... sau nu!

Romanţa răspunsului mut

Ce văd!... / E-adevărat?... / Tu eşti?... / Cum?... / N-ai murit?... / Tot mai trăieşti?... / Pendulă care te-ai oprit din mers, / Încerci acum să mergi în sens invers?...

Hai!... Spune-mi... / Spune-mi tot ce ştii... / Să-mi spui chiar şi minciuni, / Să-mi spui / Ce n-ai spus încă nimănui - / Nici celor morţi, / Nici celor vii...

Ce victime ai mai făcut / Din clipa-n care urma ţi-am pierdut?... / Ce vrăjitoare te-a trecut prin foc / Şi-a reuşit să-ţi pună inima la loc?... / Şi care-anume sfânt din calendar / Te-a sfătuit să te-ntâlneşti cu mine iar?...

De ce zâmbeşti? / E-adevărat?... / Te-ai răzgândit?... / Ne-am împăcat?... / Iar ne iubim?... / Sau, poate, şi-azi ne regăsim / Aceiaşi vechi duşmani?... / Dar tu mai ştii după câţi ani?...

Eu te-am iertat demult!... / Dar tu?... / Răspunde-mi "Da"... / Răspunde-mi "Nu" - / Totuna mi-e!... / Ştii tu de ce - / La tine "Nu" şi "Da" nu sunt / Decât aceleaşi vorbe-n vânt!...

De ce te temi?... / De ce-ţi ascunzi / În palme ochii tăi rotunzi?... / De ce-ţi aprinzi ca un semnal / De foc bengal / Obrajii tăi de porţelan / Şi inima de Caliban?

Răspunde-mi!... / Vreau să ştiu şi eu, / De ce-ai venit?... / De

dragul meu? / Sau, poate, n-ai venit decât / Să-mi torni, ca şi-n trecut, pe gât / Un păhărel de coniac, / Ca eu să tac, / Iar tu să ţipi, / Şi să dispari, apoi, suspect, / Cu voluptatea unei bombe de efect!...

Ce zici? / Aşa e c-am ghicit / De ce-ai venit?... / De ce te-ncrunţi şi nu-mi răspunzi?... / Ce nou secret îmi mai ascunzi?... / De ce scrâşneşti din dinţi / Şi taci?... / Hai!... Spune-mi, ce-ai de gând să faci? / Deschide-ţi gura - mii de draci! - / Şi lasă-mă să-ţi mai sărut... / Nu gura... / Ci răspunsul mut!...

Fabian zâmbea, el zâmbea şi răsfoia cartea aia...

- Îmi recomanzi şi mie o poezie?

- Bineînţeles. Doar să-mi dai amănunte...

- Cu trandafir roşu.

Adică băiatul lui se pregătea să iasă cu Codruţa la plimbare şi voia să schimbe culoarea trandafirului. OK!

- Dimineaţă, prânz, seară?

- Cred că prânz spre seară.

- În parc?

- Într-o zonă foarte pustie dintr-un parc oarecare.

Hm... Zâmbi slab:

Când ai să-mi ieşi în cale iar, / Să nu-mi spui nici o vorbă, doar
să te apropii-ncet, tăcut, / să regăsim într-un sărut
Trecutul-ntreg, îmbrăţişaţi, / uitând de noi, de toţi uitaţi
şi să rămânem astfel, duşi / ca în "Sărutul" lui Brâncuşi...

- ... Nee, asta e pentru finalul din faţa blocului ei!

- Auzi? Tu crezi că eu sunt geniu? Cred că nici Eminescu nu-şi ştia poeziile pe de rost! Şi erau poeziile lui! "Poezii de dragoste" - *Google it*!

Râdeau amândoi, evident! Fabian privi lung lacul... şi zâmbi:

- Şi-acum să fac banca... şi sărutul!

Era teribil! De fapt, îi plăcea atmosfera aia veselă din camera lui. Şi-i plăceau versurile - că nu-i alegea decât versuri "civilizate", fără lucruri "practice"!

Eei, ce bine se distrau ei! Oare ce făcea Denisa în rezerva ei confort unu sporit? Oare venise Eduţu? Sau plecase deja? Sau tocmai revenise, după ce de dimineaţă venise şi plecase? Putea spune că nu era atât de curios încât să-i dea un telefon şi să afle răspunsul corect. Denisa era o fată foarte deşteaptă! Cu siguranţă, îşi aranjase ea o şedere plăcută în spitalul ăla! Dealtfel nu putea să nu constate, oarecum mirat, că mama şi soţia Denisa nu se obosise să dea un telefon... nici măcar ca să afle cât e ceasul şi dacă la numărul ei de-acasă nu cumva răspundea Carina! Şi-atunci, nu era evident în ce direcţie se îndreptau?

Ia să fie el serios şi să-i citească lui Fabian! Mai spre seară, poate se oprea vântul ăla afurisit şi ieşeau la plimbare prin Herăstrău! Îi era dor de maşinuţele electrice!

Denisa

Bătea rău vântul afară... Ea stătea la fereastră, privea aplecarea crăcilor înfrunzite şi plângea...

Era cinci. Băiatul ei era acasă, cu Nicolae. Probabil că taică-su îl ţinea foarte ocupat, pentru că n-o sunase... O anunţase ieri dimineaţă că el nu mai vine la spital; şi de-atunci nu mai sunase nici măcar o dată! Nici măcar ca s-o întrebe cum se simte! Sau dacă mai trăieşte! Se simţea...

Se simţea exact aşa cum era - adică uitată. Părăsită. Băiatul ei o părăsise...

Uşa se deschise vijelios; tresări şi se întoarse, iar gestul îi provocă un junghi puternic în zona coastelor... Eduard fremăta tot:

- Tigroaică mică, am reuşit!

Ce dracu o fi reuşit, de năvălise aşa peste ea? Eduard se repezi la ea:

- Ce-i cu tine? Ce-ai? De ce plângi?

De ce plângea? Fu prinsă de umeri:

- Ce-ai, Denisa? De ce plângi?

- ... L-am pierdut...

- Haai, fii serioasă! Ţi-am spus: mama e mama până moare!

- Şi probabil că fi-miu mă consideră moartă deja, de vreme ce nu s-a învrednicit să mă mai sune!

- Nu-i cere unui copil de 13 ani să ştie fineţuri de adult!

- Fi-miu nu e un necioplit! M-a anunţat ieri dimineaţă că mă lasă să-mi organizez viaţa aşa cum îmi place - şi m-a dat deoparte!

- Fii serioasă!

- Mă vezi tu rânjind pe-aici?

- Deniso, ce-ai?

- Ce-am?

Se smuci din mâinile lui:

- Toate mergeau foarte bine, înainte să decizi să te fâţâi pe-aici, pe sub ochii lui!

- Ai înnebunit?

- Da! Am înnebunit! Am luat-o razna definitiv! Mi-am pierdut copilul din cauza ta! Am de ales între băiatul meu şi dragostea mea! Între a avea un copil şi a-l pierde definitiv! Ştii de ce nu mai vine pe aici? Din cauza ta! Pentru că l-am alergat şi l-am presat - şi nu poate suporta toate schimbările astea! Pentru că îl iubeşte pe ta-su, că-i ta-su! Şi pentru că ta-su nu şi-a fluturat curva pe sub nasul lui! Ta-su şi-a pus curva pe pauză şi lucrează subtil la coarda sensibilă a lu' fi-su! Numai noi suntem grăbiţi de nu mai putem! De ce-a trebuit să apari tu pe-aici, pe sub ochii lui? De ce, Eduard? Nu mai aveai răbdare? Ai avut răbdare patru ani şi ceva şi nu mai puteai tocmai acum? Nu înţelegi că tu eşti unicul vinovat, în ochii lui? Că eu am fost prima care-am călcat pe de lături, iar tu m-ai făcut să vreau să fac asta? Nu înţelegi că de la tine a pornit totul? De la tine şi de la garoafa ta roşie şi de la toate insistenţele tale? Băi, tu nu-ţi dai seama ce faci? Ce-ai făcut până acum şi ce faci? Tu m-ai scos din căsnicia mea! Tu m-ai făcut să vreau să divorţez! Tu mă faci să mă gândesc cum să-l fac pe băiatul meu să sufere atât de mult, încât să mă lase să-l iau de mână şi să-l duc unde vreau eu! Tu!

Şi-acum era clar şi pentru el, nu? Da, el fusese de vină! El o urmărise, el stătuse ore în şir la ghişeul ei, el îi adusese flori, el o dusese acasă, el îi bătuse apropouri, el se repezise s-o sărute... El şi numai el! Era clar? Dacă ea îl pierdea pe Fabian, numai el era de vină!

Ochii albaştri o priveau lung... Brusc, Eduard porni spre uşă:

- Ţi-am spus că el ne poate despărţi, nu? Iar tu mi-ai spus că asta nu e posibil! Ei bine, uite că aproape a reuşit lucrul ăsta!

Îl văzu întorcându-se, iar arătătorul lui se ridică ameninţător:

- Să nu mai spui niciodată că a fost vina mea. Dacă o singură dată mai spui asta, îţi jur că arunc mobilul la gunoi, în 24 de ore vând magazinele şi mă mut. Şi nu mă mai găseşti niciodată!

Hei! Eduard era furios. Şi serios. Eduard chiar era în stare să facă ceea ce spusese că va face!

"Te rog să-ţi aduci întotdeauna aminte că sunt băiatul tău. Iar asta nu se va schimba niciodată..."

Cuvintele băiatului ei o dezmeticiră instantaneu. Într-adevăr, Fabian era băiatul ei. Iar asta nu se va schimba niciodată. Chiar dacă n-o să-l poată suporta pe Eduard, va găsi el o cale fie să-l suporte două ore, fie să petreacă cele două ore doar cu ea! Iar în condiţiile astea, ea era un pic cam proastă... Şi spusese... Doamne, ce spusese! Îşi acoperi faţa cu palmele:

- Te rog, nu pleca! Te rog...

Nu auzea nimic - nici un pas, nici un foşnet... Oftă greu:

- Cred că am luat-o razna...

Nici un foşnet... Oof, Doamne! Iar îi venea să plângă - aşa că

începu să plângă:

- Copilul ăsta e tot ce am pe lume! Tot ce-am clădit în ultimii 37 de ani de viaţă! Nu pot concepe gândul că-mi pierd unicul copil! Înţelegi? Gândul ăsta mă înnebuneşte!

- Dă-mi numărul lui de telefon.

Aoleu! Să nu uite, imediat cum pleca el, să-şi schimbe codul de securitate de la mobil! Că Eduard îl ştia pe ăsta de-acum şi era-n stare să facă una nefăcută! Dar până atunci, se grăbi să-i răspundă:

- Nu. Nu ţi-l dau. Ieri, când l-am sunat, l-am speriat zdravăn şi mi-a vorbit deschis. Se simte grăbit, se simte de parcă mâine împachetăm şi fugim care-ncotro, iar el trebuie să ia o decizie în cinci minute. Şi nu-l putem grăbi; n-avem voie să îl grăbim aşa.

Nici un pas, nici un foşnet...

- ... Mi-a spus că nu e pregătit să vă cunoască: nici pe tine, nici pe ea. Dacă simpla ta apariţie în curtea spitalului l-a făcut să mă abandoneze aici şi să evite să mă sune, îţi dai seama ce poate face dacă îl suni?

- Dacă îl sun şi-i aduc aminte că ar trebui s-o sune din când în când pe mă-sa, care e internată în spital cu patru coaste rupte şi nişte răni cusute sub anestezie totală? Nu ştiu; ce-ar putea face? I-ar crăpa obrazul de ruşine? I-ar mai coborî un pic nasul? Că, scuză-mă, Denisa - dar amândoi îl căutaţi în coarne şi îl cocoloşiţi de parcă ar fi copil de pudră!

Clătină încet capul - Eduard avea dreptate, dar era cea mai contraindicată persoană pentru acea lecţie! Iar Nicolae, singurul care ar fi putut să-i amintească lui Fabian s-o sune, probabil că evita cu mare grijă subiectul "Denisa" şi-l ţinea pe băiat extrem de ocupat cu chestii interesante şi captivante. Probabil că-i citea versuri, lângă şevalet...

Plângea. Era o proastă abandonată într-o clădire a spitalului Colentina, iar Eduard era pregătit să iasă din rezerva ei...

- ... Te rog să mă ierţi că am spus căcaturile alea. Amândoi suntem vinovaţi, în opinia lui. Eu sunt mai vinovată decât tine, pentru că am spus "Da"...

Nici un pas, nici un foşnet...

- ... Sunt debusolată şi tristă. Şi nu ştiu ce să fac. Uneori mă gândesc că e bine, alteori că e rău, deseori nu-mi dau seama dacă e bine sau rău... Spitalul ăsta nu-mi prieşte deloc.

- La ce anume te gândeşti că e bine? Sau rău? La noi doi? La divorţ?

- La spital. E bine că sunt internată aici, pentru că poţi să vii oricând la mine. E rău că sunt internată aici, pentru că el n-ar sta mai mult de jumătate de oră aici... Când mă externează, sigur îmi dau concediu medical; şi nu pot să-i spun că cobor până la Mega, pentru că n-aş putea căra sacoşa...

- ... Uită-te la mine.

OK! Eduard o privea lung, încercând parcă să afle dacă acel "te rog să mă ierţi" fusese sincer... Vocea lui deveni un pic mai caldă:

- ... N-am glumit. Dacă o singură dată mai spui că din cauza mea ţi-ai distrus tu viaţa, îţi jur că în 24 de ore dispar. Şi te las s-o refaci cum vrei tu. Ai înţeles, da?

Aprobă, că înţelesese perfect cât de idioată era... Eduard se grăbi să apese clanţa:

- Te iert de data asta. Vorbim.

Îl văzu ieşind, închizând corect uşa...

Ce dracu era în capul ei? Îl acuzase pe el pentru tot răul pe care-l făcuse ea! Da, decizia lui de-a defila prin faţa lui Fabian nu fusese foarte inspirată; dar toate escapadele ei, toate ieşirile "la Mega", toate pauzele de masă petrecute în dormitorul lui, toate învoirile de la serviciu - absolut toate fuseseră decizia ei! Pe toate, ea le organizase! Ea le orchestrase! Ea îl sunase, ea îi spusese "Hai acum"...

Se apropie de geam. Îl vedea îndepărtându-se cu paşi iuţi, grăbit să iasă odată pe poarta spitalului, să se îndepărteze cât mai repede de femeia aia...

Pe Fabian nu-l va pierde niciodată. Indiferent ce credea băiatul ei despre Eduard, sau despre Carina. Indiferent unde va decide băiatul ei să locuiască. Ea era mama lui. Ea era în el, în mintea lui, în amintirile lui! Ea îl învăţase să meargă! Ea îl ajutase să-l rostească pe "l"! Ea îl învăţase cum să ţină linguriţa! Şi creionul! Şi pensula! Ea stătuse lângă el, pe canapeaua din camera lui, îl ţinuse în braţele ei, şi-i şterse lacrimile atunci când vaca de învăţătoare îl certase pentru trei codiţe de "t" strâmbe! Şi tot ea se dusese şi-o plesnise pe individă! Şi tot ea mersese la fiecare şedinţă cu părinţii, tot ea rezolvase problema neadaptaţilor care-i furau sandwich-ul din ghiozdan... Ea îl trezise în fiecare dimineaţă, ea îi pregătise pachetul, ea îl dusese prin magazine şi-i rafinase gusturile la îmbrăcăminte...

Fabian nu va uita toate astea. Va fi supărat pe ea, dar nu o va uita niciodată. Probabil că acum, în momentele astea, Nicolae citea versuri, iar el picta şi se întreba când să se retragă cu mobilul în baie... sau dacă s-o sune cu Nicolae de faţă...

Scoase telefonul şi schimbă codul tastaturii. Şi selectă numărul lui Eduard - pentru că urcase la volanul BMW-ului acum un minut, dar nu părea să fi pornit motorul...

- Da.

- Mă ierţi?

- Ştii bine că te-am iertat deja!

- Eu ştiu ce să zic...

- Denisa, linişteşte-te. Te-am iertat. Te văd şi te simt - eşti tensionată şi crispată toată, atunci când îţi aminteşti că Fabian e cu el acasă. Te înţeleg. Am înţeles de ce ai spus cuvintele alea azi. Şi te-am iertat.

- Sigur?

- Sigur.

Acel "sigur" fusese zâmbit; dar era sigură că ochii albaştri erau tot încruntaţi... Oftă greu:

- Vezi, că îmi opresc telefonul.

- De ce?

- Pentru că vreau să le cer un calmant şi-un somnifer şi să dorm.

- Vrei să-i trimiţi un mesaj.

- Da.

- Ai grijă ce scrii în el. Pentru că eşti tensionată şi crispată - şi tu nu reacţionezi prea bine la stres.

- OK.

- Te las să te odihneşti.

- Te iubesc. Ştii asta, nu?

- Da, ştiu.

- ... Pa, Eduţu.

- Pa, Denisa.

Apăsă butonul roşu... O iertase - adică, în fine, trecuse peste cuvintele ei grele. Le pusese pe seama tensiunii şi-a durerii fizice şi făcuse un pas mare peste ele. Acum încerca să le uite - adică să nu se mai gândească la ele. O să-l lase să le uite, pentru că nu putea să dea timpul înapoi şi să-şi dea două palme înainte să deschidă gura aia spurcată...

Începu să scrie un mesaj pentru băiatul ei.

Nicolae

Mm, ce frumos ieşea căruciorul! Nu-şi imaginase niciodată că va spune despre căruciorul chinezesc că era frumos! I se păruse uşor... "de Niro"! Că doar din Niro îl luase Carina lui! Fabian îl pictase atât de frumos!

Tresări la auzul mobilului. Fabian aruncă pensula în borcan

şi-şi lipi ditamai palma pe frunte:

- Aoleu, mama!

Poftim?

- Doamne, ce idiot sunt! N-am sunat-o pe mama!

Aoleu, ce prostie făcuse Fabian! Dar şi Denisa... Şi el! Că era tatăl lui, nu? Şi încă mai era soţul ei, nu? Şi el uitase complet de ea! Uitase deci să-i amintească băiatului de ea! Aoleu, ce tâmpenie mare făcuseră amândoi! Băiatul îşi citea mesajul... Ce dracu-i scrisese acolo, de-l făcuse să plângă?

"Eu sunt bine; încă n-am murit. Nu vă îngrijoraţi; iau un calmant, încui uşa şi mă culc. Vorbim mâine. Denisa"

Şi se mai şi semnase "Denisa", ca o tâmpită ce era! Fabian îşi recuperă telefonul; o suna chiar acum... Nu putea să-i spună să nici nu încerce, că maică-sa sigur îşi oprise telefonul... Ochii căprui îl priviră lung, fără să încerce să-şi ascundă disperarea:

- Şi-a oprit mobilul!

- Vrei să mergem la ea?

- ... Nu ştiu. Zice că încuie uşa şi se culcă...

- Dacă vrei să mergi la ea, mergi la ea. Există o cheie de rezervă, să ştii; în plus, putem sta pe sală până la vizita medicală - şi nu poate să nu-i descuie medicului!

- ... Tu ce zici?

- Eu zic să-i scrii un mesaj şi să-i ceri iertare. Iar mâine, la şase dimineaţa, ne trezim şi mergem la ea. Adică te duc, pe tine şi clătitele tale, la ea.

Gata, băiatul lui "înflorise" tot! Se grăbi să-l oprească din drumul spre bucătărie:

- Începe cu mesajul, că e mai urgent.

Se ridică şi intră el în bucătărie. Închise uşa...

Cum dracu reuşise să uite de Denisa? Cum de nu se gândise să-i amintească lui Fabian s-o sune pe maică-sa? Mizase, într-un fel, pe faptul că era băiat mare deja, nu mai trebuia mânat de la spate... Dar acum, amintindu-şi toată ziua de azi, realiza că nu-l văzuse nici o secundă cu telefonul în mână, sau la ureche! Iar asta chiar era o greşeală nepermisă...

Scoase şi el telefonul şi decise să-i scrie soţiei lui că...

"N-am ştiut că Fabian nu te-a sunat. Oricum, să ştii că plânge de ciudă. Vorbiţi mâine. Nicolae"

Gata. Şi-acum scoase cartea de bucate din sertar şi începu să caute reţeta de clătite.

Carina

Era linişte afară. Era aproape întuneric - luminile bulevardului spărgeau violent noaptea senină. Trase uşa de la balcon şi apăsă butonul verde. Şi, după primul piuit, închise. Acum, totul era să nu se fi culcat deja... Nu. O suna chiar acum. Zâmbi slab:

- Bună, iubire...

- Bună. Ce faci? Ai terminat treaba?

Vorbea "cifrat" - deci Fabian nu se culcase încă. Dar vorbea încet, semn că nu erau în aceeaşi cameră, iar el era doar foarte prevăzător...

- Da, acum vreo cinci minute.

- Te rog, spune-mi că totul a fost în regulă azi! Iar dacă n-a fost în regulă, te rog să mă minţi!

- Stai liniştit, că n-a avut când să se gândească la tine. Am văzut atâta mobilă, că mai rău m-am zăpăcit!

- Serios? Păi dă-mi amănunte, că poate te ajut să te hotărăşti...

- Mă gândisem să luăm de aici patul şi

- Nu.

- ... Măcar frigi

- Nimic! Nici un fir de praf măcar!

Zâmbea slab, pentru că aia era casa Găluşcuţei... Se grăbi "să-şi revină":

- OK! Atunci pornim de la zero. Pentru sufragerie, mă gândisem să luăm două canapele.

- Un colţar imens.

- Canapelele sunt mai uşor de mutat.

- De ce trebuie să le muţi? În plus, colţarul nu e dintr-o bucată...

- Da, ai dreptate. Colţarul dă mult mai bine. O măsuţă de sticlă...

- Măsuţă normală şi fără rotile. Ştii de ce...

Din cauza Renatei, da.

- OK. Mă gândisem să punem şi biroul în sufragerie.

- E bine aşa.

- Şifonierul e şifonier şi nu poate lipsi... Iar pe jos, cred că un covoraş rotund e de-ajuns.

- Aşa e.

- Mai departe, la Renata aş pune un pat de-o persoană. De-ăla care se ridică pe perete.

- Eşti sigură că vrei să ciuruieşti pereţii?

- Nu prea...

- Atunci...

Şi nu putea vorbi despre camera Găluşcuţei, pentru că era Fabian prin preajmă. OK!

- Atunci luăm o canapea.

- Nu.

Mm, şi se şi încruntase! De fapt... Zâmbi slab, dându-şi seama că nu se gândise tocmai la sănătatea Găluşcuţei lor:

- Pat normal cu saltea ortopedică.

- Categoric.

- Un şifonier, un "picior" de dulapuri şi nişte rafturi Ikea pentru jucării.

- Şi birou.

- Şi birou. Dar fără televizor. Şi fără calculator momentan.

- OK.

- Şi mochetă pe jos...

- Da.

- La Fabian, nu ştiu...

- La fel. Identic şi la fel.

- OK. Dar el chiar o să aibă o problemă, atunci când or să-i vină prietenii în vizită.

- N-o să aibă.

Că luau colţar în sufragerie, iar pe Codruţa o pupa mult mai bine în picioare! Corect deci! Se grăbi să continue:

- La bucătărie, o bucătărie standard.

- OK.

- Aragaz, hotă, frigider, maşină de spălat...

- Exact.

Se aşeză pe jos şi închise ochii:

- Mi-e dor de tine de mor! Mă doare inima de dorul tău!

Oof, bietul Nicolae! Tăcea! Că nu putea să-şi urle dorul, pentru că era băiatul acasă! Iar ea... Oftă greu:

- Iartă-mă. N-am vrut să te supăr. Doar că simţeam că explodez dacă nu spun asta. Simţeam că se rupe inima-n mine! Mă crezi?

- Sigur că da.

Un alt răspuns "diplomatic"... Zâmbi slab:

- Hai, du-te şi fă-l să zâmbească! Iar e supărat, nu?

- Da.

- Du-te şi împacă-l. Noapte bună, iubirea mea...

- Noapte bună...

Închise... Şi ridică scurt din umeri: ce vină avea ea, dacă era atât de îndrăgostită de el?

Nu apucase să-i spună că tăticul ei aflase de apartamentul cu trei camere şi se oferise să le dea şi el 5.000 de euro, pentru mobilare. Nu-i spusese nici despre mia de euro pe care-o pusese ea

deoparte şi cu care voia să cumpere perdele şi aşternuturi. Sau un şevalet nou pentru Fabian, deşi chiar şi ea simţea că un asemenea gest ar fi părut uşor cam fals...

O să-i spună mâine. Ştia că mâine, pe la prânz, Nicolae va descuia uşa de la intrare. Luni, Denisa se întorcea acasă. Aşa că Nicolae va profita de ziua de mâine şi de somnul de înfrumuseţare al Renatei. Va încerca să-l convingă să nu rămână mai mult de-o oră; că dacă se trezea Renata şi-l găsea acolo, o să-l ţină de gât cel puţin două ore! Iar Fabian era supărat deja.

Eei, păi să se ducă şi ea la culcare! Că mâine primea o vizită importantă - şi trebuia să fie odihnită...

1 august 2010 - duminică

Nicolae

Era şase şi-un sfert, iar el tocmai parca maşina lângă gardul spitalului Colentina. Amândoi erau mai treji ca niciodată - iar Fabian era şi încruntat pe deasupra! Deşi clătitele erau delicioase, băiatul lui se gândea la maică-sa, la cuvintele pe care trebuia să le rostească şi mai ales la ceea ce putea vedea în rezervă: florile de la Eduard, mâncarea de la Eduard, poate şi nişte baloane cu *Get well soon* - că Eduţu era predispus spre gesturi frumoase care suceau minţile femeilor, iar nevasta nu-i zicea nimic. Chiar - oare nevasta lui Eduard ştia că bărbatul ei se pregătea să divorţeze? Bănuia măcar că, după ce-l suportase pe Eduţu infidel patru ani jumate, o să-l vadă împachetând şi mutându-se cu "sacul cu bani"? Sau poate că nevasta lui Eduţu tăcea şi zâmbea tainic, pentru că Eduţu trebuia s-o ameţească bine pe Denisa şi s-o convingă să semneze pentru retragerea banilor - după care el urma să dispară cu nevastă-sa şi cu banii Denisei... Deşi patru ani jumate, plus cheltuielile inerente, i se păreau un efort cam mare pentru nici 20.000 de euro...

Întinse bancnota, iar bodyguardul nici nu se mai obosi să-i salute. Se apropiau de uşa clădirii... Întoarse capul spre bulevard - uitase să se asigure că Eduţu n-avea insomnie! Se părea că şase şi-un sfert era o oră mult prea matinală chiar şi pentru acel individ... Şi gata: intraseră. Îşi trase băiatul spre scări... şi-apoi spre rezerva maică-sii... Spera să nu găsească uşa încuiată...

Gata. Apăsă uşor clanţa. Din fericire, uşa era descuiată - pesemne trecuseră asistentele, la şase dimineaţa, la schimbarea de tură! Împinse uşa, văzu spatele Denisei în pat şi-i şopti lui Fabian la ureche:

- De data asta, stai cât vrei tu. Şi cât vrea şi ea. Eu sunt jos; dacă vine, să vezi ce şuturi în cur îi dau!

Fabian era speriat de perspectiva acelei scene - îl ciufuli deci în glumă:

- Hai, mă, că am glumit!

Şi trase uşa, pentru că băiatul lui era foarte speriat şi foarte emoţionat şi nu mai ştia nici de glumă... Decise să asculte la uşă măcar până era sigur că se împăcaseră! După ce auzea că totul era OK, o să coboare jos, la fumat. O să-şi ia şi vreo patru cafele, să se dezmeticească...

Denisa

Cum-cum? Cineva o legăna uşor. Şi parcă spunea ceva... Doar nu venise Eduard! Venise Eduţu ei? Deschise imediat ochii!

- Neaţa, mami!

Oof, Doamne! Fabian era! Încercă să se ridice cât mai "lin", ca să nu-şi zdruncine inutil coastele, şi i se întinse un pachet:

- Uite, ţi-am făcut clătite!

Poftim?

- Poftim?

- Ţi-am făcut clătite! Eu le-am făcut, să ştii! Singur!

Serios? Începu să râdă:

- Păi ştii tu să faci clătite?

- Da; acum ştiu.

Aha... Pachetul nu era cald, semn că le făcuse ieri... şi deci adăugase în ele şi niţică sare, din propriile lacrimi... Doamne, cât de proastă era! Îşi chinuia aiurea băiatul cu nebuniile din capul ei! Îi făcu semn să se aşeze lângă ea:

- Şi cu ce le-ai uns?

- Cu gem de vişine.

Despachetă hârtia şi zâmbi în faţa clătitelor - într-adevăr, erau făcute de el. Se cunoştea răsucirea făcută de mâinile neîndemânatice ale unui adolescent începător - dacă ar fi încercat să trişeze, l-ar fi prins imediat. Pentru că Nicolae îşi făcuse singur sarmale, de câteva ori, şi era maestru la roluit ceea ce trebuia roluit! Luă o clătită:

- Ia, serveşte şi tu!
- Nu, că eu am mâncat ieri.
- Şi asta înseamnă că azi nu mai ai voie?

Fabian zâmbi şi luă şi el o clătită. Mm, ce bună era!

- Te pricepi, să ştii!
- Le-am făcut după cartea de bucate.
- Şi ţi-au reuşit.
- Mami, să ştii că ieri am vrut să te sun de vreo patru ori. Şi de fiecare dată a intervenit ceva şi m-am luat cu altele şi-am uitat complet!
- Asta e; nu-i nimic. Adevărul e că mi-a fost extrem de dor de tine; de-aia ţi-am scris mesajul ăla. Recunosc că eram şi foarte supărată atunci când l-am scris şi am folosit nişte cuvinte nu foarte potrivite. Sper că nu te-ai supărat foarte tare...

Fabian nega şi mesteca de zor... L-ar fi întrebat cine l-a adus; dar ştia deja că, întrucât era foarte devreme, Nicolae fuma chiar acum jos, în curte. Iar dacă ea punea întrebarea şi primea răspunsul corect, următoarea ei reacţie ar fi trebuit să fie "Păi cheamă-l şi pe el la clătite". Era unica reacţie care se potrivea de minune cu planul ei. Nu voia însă să-şi pună planul în aplicare azi; că nu se externa azi. Până luni, era încuiată acolo. Aşa că tăcea şi mânca... Şi deschidea, fireşte, discuţia despre pasiunea băiatului ei:

- Şi ce-ai mai făcut în ultimul timp? În afară de clătite, desigur...
- Păi am pictat foarte mult. Am acum un proiect mare...
- Ce proiect?
- O scenă dintr-un parc. În prim plan e o gâgâlice de cel mult doi anişori, care fuge şi sperie un stol de porumbei. În spate sunt mama şi bunica ei.
- Aha. Şi tatăl?
- Tatăl nu era acolo.
- Păi asta e o scenă reală?
- Da.
- Şi unde-ai văzut-o?
- În Herăstrău.
- Aţi fost în Herăstrău?
- Da, am fost să facem poze.
- Aha! Aţi făcut poze şi mie nu mi le-ai adus!
- Nu ne-am făcut noi poze. Am pozat cadre interesante...
- Aha... Şi cam cum e scena asta? Mai povesteşte-mi!

Bun! Îl urnise pe tema pe care-o adora, aşa că Fabian va turui o mulţime de amănunte şi se va înveseli. Ea îl va întrerupe uneori cu întrebări scurte şi la subiect şi-l va asculta. Şi va câştiga câteva puncte... Ah, da! Se grăbi să-l întrerupă:

- Şi spui că tatăl nu era în scena aia...
- Nu; erau doar fetiţa, mama ei şi bunica.
- Dar eu zic să-l faci şi pe tătic.

Fabian nu spunea nimic... Zâmbi slab:

- Aşa ar fi normal, nu?
- Teoretic, da; practic...
- Practic?
- ... Nu ştiu. Nu era acolo; şi mi-e greu să-mi imaginez...
- Păi ştii ce zic eu? Pune-l pe taică-tu să-ţi pozeze.

Ia uite-l, ce ochi mari făcuse! Ridică scurt din umeri:

- Îţi trebuie un model, nu? Deşi nu e foarte greu: cap, trunchi, două mâini, două picioare... În fine; hai, spune cum a fost scena.

Aşa! Că se gândea el acasă cum era "matematica" acelei scene! Gâgâlice de doi anişori, deci mamă tinerică. Aşa, ca şi curviştina! Şi Nicolae lângă ele... O să-l întrebe deci, peste vreo două săptămâni, dacă s-ar putea picta pe el însuşi în tabloul ăla. O să calculeze el singurel, că era băiat mare! Şi educat de ea!

Clătitele erau delicioase; Fabian avea unele dificultăţi în a povesti scena din parc - probabil că începuse deja să calculeze... Las' că venea ea, ziua de mâine! Îi arăta ea lui Nicolae! Mm, ce-o să-i mai arate ea lui...

Nicolae

Uşa clădirii se deschise larg; Fabian ieşi zâmbind, ceea ce-l făcu şi pe el să zâmbească... Luă cele patru păhărele goale şi se ridică, iar băiatul lui îi ieşi în întâmpinare:

- Te-ai supărat foarte tare?
- De ce să mă supăr?
- Că am stat atât de mult.

Îşi privi ceasul - şapte jumate. Se grăbi să nege:

- Ba n-ai stat mult deloc! Stai liniştit. Mergem la micul dejun?
- Mergem; deşi să ştii că eu m-am cam îmbuibat...
- Lasă, că un hamburger cu cartofi prăjiţi nu cred că refuzi!
- Aa, bineînţeles că nu!
- Şi? Cum a fost?
- Bine; nu era foarte supărată...
- De-aia te-a şi chemat azi; cu adevărat supărată a fost ieri. Dar important e că te-a iertat, iar tu cred că ţi-ai învăţat lecţia...
- Categoric!
- De mine a bombănit ceva?
- Nu.
- Nimic-nimic?
- Absolut nimic. Doar mi-a sugerat să te iau de model.
- I-auzi! Cum adică?
- Adică să-mi pozezi pentru imaginea din parc. Aia cu fetiţa...

Poftim? Încercă să nu se încrunte decât "pe interior":

- Cum adică?
- Adică mi-a atras atenţia că, pe lângă mamă şi bunică, ar trebui să-l pictez şi pe tatăl fetiţei. Că aşa ar fi normal. Şi cum i-am spus că nu era nici un tată acolo şi nu pot să-mi imaginez ceea ce n-am văzut, mi-a spus să te rog să-mi pozezi tu.

Ca şi cum mama era Carina iar fetiţa era Renata! Denisa aflase oare ceva despre Renata? Oare Eduţu investigase discret pe la Piaţa Iancului? Dacă o făcuse, cu siguranţă întrebase vreun vecin! Sau făcuse rost de-o legitimaţie de poliţie şi sunase la administrator! Că altfel, de când cu accidentul, nu ieşise niciodată din garsoniera aia împreună cu ele!

- ... Ce-i?
- Nu ştiu; mă întreb ce-a apucat-o.
- Păi nu cred că a apucat-o ceva. Dar aşa ar fi normal: copilul, mama şi tata. Nu?
- Asta în weekend, şi numai dacă copilul are sub doi ani. Că cineva trebuie să aducă bani în casă, iar după ce copilul face doi ani, mama lui se întoarce la serviciu. Dar, sigur, asta e opinia unui jurist cu experienţă care cunoaşte bine Codul Familiei! Tu îţi poţi cu uşurinţă imagina că era într-o zi însorită de duminică...

Fabian râdea... Urcă la volan şi porni motorul:

- Deci mergem la Mac?
- Mergem!
- Şi ce mai zicea Denisa?

Îl "pornise", ca să se poată gândi mai bine la cuvintele nevestei lui. Îi era frică să se gândească la posibilitatea ca Renata să nu mai fie un secret bine păzit...

Denisa

Mm... Era zece jumate deja, iar Eduţu nici măcar n-o sunase! Ia să-l sune ea - că îl cunoştea bine, ştia că încă nu fusese iertată! Suna...

- Da.
- Neaţa.
- Neaţa.
- Ce faci?
- Mă plimb prin Niro. S-a fâsâit şi angro-ul ăsta - nu prea mai am ce să iau de-aici. Mă gândesc să încep să aprovizionez direct de la Giurgiu...
- Pentru asta, ţi-ar trebui o dubă.
- Evident. Şi cum săptămâna viitoare termin împărţirea afacerii la doi, duba mai are de aşteptat. Mă plimb deci prin Niro şi caut marfă ieftină.
- Aha. Eu am vorbit cu Fabian azi.

Tăcere...

- La şase şi-un sfert, m-a trezit cu clătite.
- Poftim?
- Ieri i-am scris un mesaj destul de tăios, mi-am oprit telefonul şi m-am încuiat în rezervă. Nicolae a priceput mesajul meu şi nu l-a adus val-vârtej la spital; iar eu am lăsat uşa descuiată azi-noapte, din motiv de asistente şi medic. Iar azi de dimineaţă, la şase şi-un sfert, băiatul meu mi-a adus clătite făcute de el.
- Ei, bravo! A făcut el singur clătite?
- Da.
- Eşti sigură că el le-a făcut?
- Da. Eu nu fac sarmale, aşa că ştiu exact cum face Nicolae rulouri. Fabian mi-a spus că le-a făcut singur, după cartea de bucate.
- Aha.
- Şi era şi foarte îngrijorat şi panicat la gândul că m-a supărat.
- Aha.
- Aşa că l-am iertat instantaneu.
- Şi totul a fost OK?
- Da.
- Vezi, deci, că te-ai îngrijorat degeaba?
- Văd, şi
- Termin de aprovizionat şi-ţi fac o vizită.
- Bine. Te aştept.
- Dar nu mai devreme de patru, pentru că am nişte comisioane de făcut.
- După cum spuneam, te aştept.
- Pa, Denisa.
- Pa, Eduţu.

Apăsă butonul roşu... şi zâmbi: într-adevăr, Eduţu era un pic supărat pe ea. Iar porcăria pe care-o spusese îl îndepărtase un pic de ea. Dar nu-i nimic, că îl împăca azi! N-avea lumânări, dar era sigură că nu de lumânări avea el nevoie! O să-i arate cât de dor îi fusese de el... şi-o să îi arate sentimentul ăla nou din sufletul ei. Azi o să vegeteze în braţele lui, ca o puştoaică îndrăgostită... Şi-o să-l simtă reapropiindu-se...

Nicolae

Era unu fix, iar el simţea că fierbe la propriu! Aşa că închise uşa sufrageriei şi scoase maleta şi blugii - gata, se ducea la ele!

Se plictisea la culme acasă. Mihai făcuse faţă cu brio tuturor dosarelor noi; vineri seara se întorsese acasă cu diplomatul la fel de gol cum plecase. Normele BNR nu erau o filosofie... Gândul îi zbura la Găluşca lui, la iubita lui...

Gata. Ieşi şi se grăbi spre dormitor. Evident, Fabian picta... un lac! Zâmbi, cu ochii la apa aia ireal de albastră:

- Mă duc la Carrefour; mergi şi tu?

Fabian îl privi lung şi zâmbi şi el:

- Nu. Dar cred că o să ies prin parc, peste vreo jumătate de oră. Că vreau să vorbesc ceva cu Codruţa.

Ridică o sprânceană, cu subînţeles:

- Sper că e de bine...
- Da, e de bine.
- OK. Mergeţi tot în Herăstrău?
- Nu - aici, în Plumbuita. Iar până la patru sunt înapoi.
- Bine.

Scoase port-actul şi-i întinse o bancnotă de 100 de lei.

- Mulţumesc.
- Cu multă plăcere. Dacă e ceva, mă suni.
- Evident.
- Şi să verifici tot ce-i de verificat când pleci: geamurile, gazele, apa, uşa...

Fabian aproba cu capul...

- Pa.
- Pa, tati.

Gata! De-ajuns atâta dădăceală! Era băiat mare! Se grăbi să iasă, încuie... şi se repezi spre scări.

O să treacă rapid prin Carrefour - că doar aşa spusese, nu? Oricum trebuia să ia nişte lapte, nişte caşcaval, apă plată... Şi-apoi va goni cu 100 la oră până la Piaţa Iancului. Doamne, abia aştepta să se termine odată cu fâţâiala asta! Presimţea că "marea mutare" se va petrece chiar luna asta...

Carina

Era linişte. Foarte linişte. Auzea ticăitul ceasului de pe televizor. Renata dormea dusă; nu mai sforăia, semn că sistemul "fără făinoase seara" dădea roade...

Se gândea la Nicolae al ei...

Auzi clar pocnetul uşii liftului. Paşii se apropiau grăbiţi... Aoleu, uşa! Sări din pat şi se repezi să descuie. Iar Nicolae îi făcu semn să nu scoată un sunet, intră şi-o strânse în braţe...

Mai nou, iubitul ei îi auzea gândurile...

Nicolae

Era linişte. Era ora trei. Găluşcuţa lor se va trezi în curând; şi simţea că el ar fi trebuit "să se topească" de-acolo înainte ca Renata să-l vadă. Fabian nu-l sunase, semn că plimbarea cu Codruţa decurgea conform planului... Aoleu, rama lui! Să nu uite mâine să treacă pe la tâmplar, s-o ia! Mâine, de la spital, o să facă un mic ocol...

Deschise ochii şi-o privi lung... Doamne, cât de frumoasă era! Iubita lui era cea mai frumoasă iubită care existase vreodată pe planeta asta! Şi era a lui... Oftă greu:

- Presimt că luna asta ne mutăm.

Ochii albaştri îl priviră lung:

- Atunci semnează pentru apartament, iar eu îl pot mobila în 24 de ore.

Aprobă... Decise să-i spună şi asta:

- Începând de mâine, s-ar putea să te sune.
- Cine?
- Denisa.
- A făcut rost de numărul meu de telefon?
- Nu ştiu. Fabian vă pictează de zor, pe voi şi porumbeii. I-a descris şi ei scena, azi de dimineaţă, iar ea i-a spus să-l adauge în imagine şi pe tatăl fetiţei. Iar dacă nu şi-l poate imagina, dat fiind faptul că nu a fost acolo, i-a spus să mă roage pe mine să-i pozez.

Aoleu! Carina se albăstrise toată!

- Nu ştiu dacă a aflat sau nu; dar, dacă a aflat, cu siguranţă

o să te sune. Te rog din suflet: în clipa în care o auzi, închide-i. Şi uită, în secunda doi, absolut tot ce-ai auzit revărsându-se din gura ei.

- Bineînţeles! Dacă mi-a aflat telefonul, nu-i o problemă să-mi iau alt număr. Dar nu înţeleg cum ar fi putut să afle; pentru că mi-am impus un ritual şi nişte reguli clare: când ies cu Renata, ies cu părul prins şi nefardată, iar când

- Stai liniştită - că Eduţu e un tip isteţ şi descurcăreţ. Lucrează în comerţ, aşa că are multe relaţii. Nu i-ar fi greu, la o adică, să împrumute o legitimaţie "cu greutate" şi să apese soneria administratorului.

Şi tot speriată şi panicată era, de parcă o acuzase că ea o informase pe Denisa... O trase în braţele lui:

- Stai liniştită - că luna asta sigilăm apartamentul din Colentina. Şi-o să ne mutăm împreună... Şi-o să-ţi tot spun că te iubesc mult...

Mm, ce sărut!

- ... Extrem de mult...

Mm, şi obraji roşii! Perfect! Zâmbi strâmb... şi fu sincer:

- Şi constat acum că sunt şi-un mare idiot, că n-am cumpărat încă inelul de logodnă... Şi pierd, ca fraierul, o mulţime de ocazii "super" să ţi-l pun pe deget...

Capul blond se ascunse sub braţul lui. Avea o iubită extrem de ruşinoasă, care roşea instantaneu şi-şi cam înghiţea cuvintele...

- Te superi dacă plec înainte să se trezească Renata?

Primi o negare, iar Carina se grăbi să se ridice. Hei! Se supărase?... Nu, dar era roşie ca o roşie şi se grăbea să-şi pună halatul. Buzele senzuale zâmbeau... OK!

Se ridică şi se îmbrăcă şi el. Carina nu spunea nimic; îşi ascunsese obrajii roşii şi tensiunea mărită în bucătărie. O auzise "dând spargere" la apa rece din frigider... Se grăbi s-o strângă în braţe:

- Numai că am ajuns la o vârstă la care sunt capabil să-mi îndrept greşelile. Şi cum Fabian ajunge acasă pe la patru, am tot timpul să găsesc o bijuterie deschisă duminică. Audi-ul ştie 150 la oră... şi are şi airbag...

Îi prinse capul în palme şi-i ridică chipul spre el. Aoleu, ce roşie era! Redeveni serios, pentru că urma să spună un lucru foarte serios... imediat cum ochii albaştri îl vor privi în ochi... Gata!

- Iar data viitoare, când voi intra în casa ta, voi fi pregătit aşa cum se cuvine. Iar dacă nu voi avea ocazii, îmi voi face singurel... Pentru că eşti prea frumoasă, ca să te las să umbli nelogodită prin Bucureşti...

Gata, că-i leşina în braţe! Îi fură un sărut şi-o trase în cameră:

- Am fugit!

- OK.

Intră în holişor şi auzi clar foşnetul. Mm, "evadase" la timp! Acum, totul era să iasă foarte uşor pe uşă... Sărutul... Auzea cântecelul şi simţea că-l doare sufletul... Că îl doare fizic, în coşul pieptului...

Gata! Acum pleca! Se repezi direct la scări, iar uşa se închise imediat în urma lui. Doamne, numai să nu fi auzit uşa! Numai să nu înceapă să plângă! Doamne, când o să se termine toată suferinţa asta?

Denisa

Era bine. Era foarte bine aşa. Ar fi renunţat şi la cină, şi la externare! Eduard era din nou numai al ei; se reapropiase de ea în urmă cu vreo zece minute. "Vegeta" în braţele lui de vreo 15 minute; iar de zece minute, "aprofunda" acea apropiere. Ca să-l ţină cât mai bine, cât mai aproape, astfel încât să nu-l mai simtă vreodată depărtându-se de ea...

- ... Mâine te externezi...

- Da; la vizita de dimineaţă, medicul mi-a garantat că mâine plec acasă.

- ... Deci, de poimâine, o să te tot chem la geam...

- Nu ştiu; s-ar putea să nu fie nevoie de asta.

- Iar plănuieşti să ne plimbăm în trei în parc?

- Nu. Plănuiesc să mă mut cu chirie.

Eduard se trase scurt. Deschise ochii - da' ce grozăvie spusese, de reacţionase chiar aşa? Era serios, dar ochii albaştri fremătau de bucurie! Şi de nerăbdare, şi de îngrijorare... Zâmbi:

- În casa de la Romană, dacă mă înţeleg la preţ cu amicul tău...

Şi-acum era din nou îmbrăţişată... Mm, cât de aproape era Eduţu ei acum! Şi cât de grăbit era să se lege de ea cu mii şi milioane de fire de dragoste...

- ... Şi când plănuieşti să te muţi în casa de la Romană?

- Mâine seară.

Fu din nou împinsă şi privită drept!

- Denisa, eu ţi-am mai spus: nu mai spune direct concluzia, că mă dai în boli de inimă!

- OK. Am un plan pentru ziua de mâine.

- Spune-l pe tot, pe îndelete, în ordinea normală şi cronologică a evenimentelor. Şi nu te baza pe faptul că apeşi butonul de la capul patului şi sunt dus fuguţa la UPU - că nu se ştie niciodată!

- Bine! Mâine, de dimineaţă, Nicolae şi Fabian vin să mă ia acasă. Nicolae o să umble cu hârtiile, să-mi facă externarea. Timp în care o să încui uşa şi-o să-i spun lui Fabian că m-am gândit mult în ultimele 48 de ore şi am decis să nu-i frâng lui inima, trecându-l prin chinul unui divorţ. Şi că sunt dispusă să renunţ la fericirea şi liniştea mea, pentru ca el să fie fericit şi liniştit. Şi deci, o să-i spun că am discutat cu tine şi am decis să renunţăm la planurile noastre de căsătorie - pentru binele lui, desigur.

- O să se simtă mărul discordiei şi principalul vinovat pentru nefericirea ta.

- Nu. O să-i spun că nu renunţ la tine nici moartă. Renunţ doar la gândul de-a divorţa de taică-su şi a mă recăsători cu tine. Adică las decizia divorţului la latitudinea lui Nicolae. Dacă şi el e dispus să-şi viziteze amanta "cu perdea", şi să renunţe la planurile lui de mariaj cu ea, eu una sunt dispusă să dorm nopţile sub acelaşi acoperiş cu el, în Colentina.

- Obţinând astfel...

- Obţinând astfel o chestie care se cheamă "familie". Chiar dacă "mariaj" este un termen mort, şi aşa va rămâne pentru totdeauna, termenul "familie" poate supravieţui până se însoară Fabian. Gândul ăsta o să-l liniştească.

- Ba cred că o să-i dea o stare de euforie!

- O să plutească prin casă, spre marea mirare a lui Nicolae. Eu o să stau lungită pe canapea, la televizor, toată ziua. Şi-o să fiu calmă şi împăciuitoare şi zâmbitoare, spre deosebire de taică-su, care-o să pună bot şi-o să se tot întrebe ce coc. Iar după cină, o să-l stârnesc la ceartă. Întrucât el e foarte irascibil în ultimul timp, o să-mi fie uşor să-l fac să "erupă". Şi-atunci o să încep să plâng, o să urlu la el că nu-şi iubeşte copilul şi-o să-i spun lui Fabian să-şi ia câteva haine, că nu-l mai las să stea o clipă sub acelaşi acoperiş cu "individul ăla". Termenul în sine îl va face pe Nicolae să năvălească în dormitor... Iar într-un sfert de oră, fac comandă la taxi. O să primeşti deci un telefon, pe la nouă-nouă jumate, şi-o să mă auzi întrebându-te, printre suspine, dacă ştii pe cineva care are o cămăruţă de închiriat. Tu sigur că ştii pe cineva; îmi vei spune adresa... şi ne vei aştepta în pragul casei, îngrijorat şi bucuros totodată...

Eduard continuă ideea, zâmbind de data asta:

- O să vă poftesc înăuntru, o să vă arăt "scurt" casa şi-o să vă las singuri zece minute, cât fug la primul magazin să vă iau niscai provizii. Timp în care tu o să-l liniştească, o să-l asiguri că nu e chiar atât de rău, că măcar acum nu vă mai certaţi, că o să

vă găsiţi toţi trei liniştea şi calmul... Iar eu apar cu proviziile, vi le las şi în cinci minute plec. Şi ne vedem marţi dimineaţa - când te aştept în faţa porţii, te duc la serviciu ca să le duci concediul medical şi te aduc înapoi. Şi, în funcţie de cum merg lucrurile, mă suni şi mă chemi la cină, sau mă rogi să te duc să-i mai iei nişte haine, sau şevaletul...

Aproba cu capul, că aşa se gândise şi ea...

- Tigroaică mică... Atunci când vrei tu, să ştii că eşti o fiinţă tare diabolică! Îmi place!

Serios?

- Mai că începe să mi se facă frică...

- De ce, balaurule?

- Că mă gândesc că te-am cam supărat zilele astea... Şi n-aş vrea să începi să te gândeşti la o "penalizare"...

- Nu cred că te mai pot "penaliza" vreodată.

- Serios? Cum aşa?

- Păi de vreme ce te iubesc atât de mult, nu cred...

Mm, ameţise! Sărutul ăla o ameţise de tot...

Nicolae

Gata! În sfârşit! Încuie uşa, lăsă sacoşele în bucătărie şi se aplecă pe după zid:

- Am sosit.

Fabian se întoarse şi-i zâmbi:

- Bine-ai sosit. Ai gonit prin trafic...

Poftim? Băiatul îi arăta ceasul. Da, ştia că era cinci! Dar asta însemna oare că gonise prin trafic? În fine... Răspunse neutru:

- Nu chiar. Cum a fost la întâlnire?

- Bine. Foarte bine.

Şi avea senzaţia că discuţia tocmai se încheiase. Îl găsise scriind într-o fereastră de Messenger, ceea ce însemna că întâlnirea decursese foarte bine iar Nuţu zâmbea... Sau poate că discuta chiar cu Codruţa; nu?

Intră în sufragerie, închise uşa... Mâine nu avea cum să ajungă la Carina; dar poimâine pleca de-acasă la şase dimineaţa. Poimâine se ducea la serviciu; şi-o să-şi ia costumul negru, proaspăt ferchezuit la curăţătorie. Ascunse deci cutiuţa în buzunarul interior al hainei şi se tolăni în fotoliu.

Gata. Acum era foarte liniştit. Le revăzuse azi pe amândouă, băiatul lui fusese la întâlnire, inelul de logodnă era superb... Azi fusese o zi foarte bună. Porni deci televizorul şi începu să caute un program cât de cât interesant...

Fabian ştia unde dispăruse el azi. Da, fusese la Carrefour; dar probabil că băiatul lui se aşteptase să-l revadă cândva pe la şapte... Ei bine, venise la cinci. Şi nu voia să-i spună de ce. Nu voia să-i spună nici că plecase devreme ca să nu-l vadă Renata, nici că gonise ca apucatul până la Mall-ul din Vitan şi "ochise" imediat inelul de logodnă ideal. Nu voia să vorbească despre divorţ, sau despre Carina, sau despre Denisa, sau despre trecut şi viitor. Voia să se uite la televizor şi-atât.

2 august 2010 - luni

Nicolae

Era nouă fără cinci iar el se pregătea s-o sune pe Denisa şi s-o înjure "din toată inima"! Pentru că ea ar fi trebuit să-i sune şi să le spună când se externa! Dacă se externa, fireşte! Fabian se trezise la şase jumate şi aştepta - îmbrăcat, aranjat şi emoţionat - telefonul ei. Voise s-o sune el, pe la opt, dar îi amintise că Denisa era în spital şi cu siguranţă îi făceau nişte analize înainte de externare. Şi-l oprise la timp. Dar, pe măsură ce minutele treceau, chipul băiatului lui devenea tot mai posomorât...

Mobilul piui isteric. Mm, ce-l speriase! Şi Fabian cam sărise de pe scaun! Se grăbi să răspundă şi s-o pună pe speaker:

- Da.

- Neaţa. V-am trezit din somn?

- Neaţa. Nu, aşteptam telefonul tău.

- Aha! Păi hai, veniţi să mă externaţi.

- Într-un sfert de oră suntem la tine.

- Nu vă grăbiţi, că sigur nu termină ăştia hârţogăria până la doişpe!

- Bine, nu ne grăbim. Într-un sfert de oră ajungem - şi lasă, că ştiu eu cum să te externez repede.

- Vă aştept. Paa!

- Pa.

Apăsă butonul roşu... Era suspect de veselă. Şi Fabian era un pic mirat de atitudinea asta - pentru că el nu scosese un sunet, şi deci maică-sa nu ştiuse că o aude şi el. Adică n-ar fi trebuit să aibă aşa o mină fericită, de parcă ţopăia şi dansa prin rezerva aia... Se ridică şi ridică din umeri:

- Probabil că abia aşteaptă să scape din spitalul ăla! Hai, că am zis un sfert de oră!

Băiatul se ridică şi se repezi la uşă. Era grăbit - şi el abia aştepta să-şi vadă mama acasă!

Denisa

Bun! Ea era gata! Făcuse un duş, se împrospătase, se parfumase, se schimbase... În hainele aduse ieri de Eduard, desigur - dar asta nu prea mai conta acum. Îi privea lung; tocmai intraseră amândoi pe poarta spitalului. Mergeau repede, pentru că sfertul de oră era aproape de final...

Reveni la pat şi începu să-şi pregătească hârtiile. Fişa medicală, fişa de internare, buletinul... Mm, nu mai avea răbdare! Hai, nu veneau odată? Se ridică şi deschise uşa. Şi păşi în hol: da' ei nu mai veneau odată?

... Gata! Uite-i! Fabian o recunoscuse şi râdea; îi spunea ceva lui Nicolae, care zâmbea şi el... Reveni în rezervă, iar băiatul ei se grăbi s-o îmbrăţişeze:

- Neaţa, mami!

- Neaţa, puiule! Mm, abia aştept să ajung acasă!

Şi-l şi trăsese spre pat, unde se vor aşeza amândoi... Nicolae nu mai aşteptă rugămintea ei:

- Dă-mi hârtiile, să ţi le plimb pe-aici; că duduicile mă ştiu de muşteriu cu clanţa mare, şi-o să meargă mai repede...

Aprobă şi-i întinse teancul de hârtii. Şi-l aşteptă să iasă... Şi gata! Se întoarse spre Fabian şi zâmbi:

- Tu te-ai făcut băiat mare!

- Păi nu trebuia să cresc?

- Ba da; dar parcă ai crescut mai mult, în ultimul timp...

- Stai, că nu înţeleg...

- Eşti schimbat. Ai ceva... Ceva de adolescent, aşa...

- Ei, las' că-ţi povestesc eu...

OK! Îşi privi ceasul şi şopti:

- Încuie uşa, că trebuie să-ţi spun ceva.

Fabian se ridică şi oftă greu... Oof, Doamne! Băiatul ei trecea prin momente foarte grele, în ultimul timp! Şi-o să mai treacă prin alte asemenea momente grele. De diseară, însă, o să-i fie şi lui mai uşor să le depăşească. Pentru că, diseară, va constata că Eduard era doar un om ca toţi oamenii. Civilizat şi binecrescut şi la locul lui. Diseară, după ce vor rămâne singuri şi vor stinge lumina, băiatul ei se va gândi la ziua de azi. Şi la trădarea lui Nicolae. Şi la plecarea de acasă. Şi la bărbatul mărunţel, brunet cu ochi albaştri, care-i ajutase cu casa - şi le făcuse şi cumpărături, şi nu se repezise s-o pupe pe mama lui în mijlocul sufrageriei...

Bătu cu palma în pat şi-i luă mâna în mâinile ei:

- Trebuie să-ţi spun ceva. Ceva foarte serios. Şi nu e o discuţie, ci un monolog, aşa că te rog să mă asculţi până la capăt.

Era linişte, deci o asculta...

- ... În ultimele 48 de ore, m-am tot gândit... Şi la tine, şi la mine, şi la ceea ce se întâmplă cu noi, cu viaţa noastră... Tu eşti cel mai important pentru mine. Eşti mai important şi decât mine. Şi te-am simţit foarte tensionat şi foarte supărat, de când cu accidentul ăsta nenorocit... Am discutat ieri cu Eduard. Planul nostru era să divorţăm amândoi şi apoi să ne căsătorim. Dar i-am explicat ce se întâmplă, şi a înţeles situaţia. Şi cum ştie că, pentru tine, sunt în stare să-l las pe el în urmă, a fost de acord cu propunerea mea...

Făcu o pauză scurtă, ca să dea mai multă greutate cuvintelor...

- Am hotărât, de comun acord, să renunţăm la planul nostru de-a ne căsători. Trecutul a demonstrat că suntem oameni maturi, cu capul pe umeri, care ne putem organiza timpul în aşa fel încât eu să intru în domiciliul conjugal la ora şapte seara. Şi să nu lipsesc din el în weekend. Am convenit deci să revenim la acel program. Eu la Nicolae nu mă mai întorc. Una la mână, iubesc şi sunt iubită de un alt bărbat! Iar a doua la mână, nu pot trăi cu un om care nu simte nimic pentru mine. Dar pot trăi câteva ore pe zi lângă un astfel de om, atunci când ştiu că asta îţi aduce ţie liniştea de care ai nevoie. Ca să n-o mai lungesc alambicat, m-am hotărât să renunţ la ideea divorţului de Nicolae. Dacă şi el e de acord să renunţe la divorţ, şi să îşi organizeze timpul astfel încât să intre pe uşă la şapte seara, cred că putem convieţui civilizat sub acelaşi acoperiş încă vreo 10 ani. Adică până te însori tu. Acum, depinde doar de el, dacă ne despărţim drumurile şi adresele din buletin, sau rămânem în apartamentul nostru.

Îi spusese ce avusese de spus. Şi totuşi, Fabian tăcea în continuare... Păi atunci să pluseze, nu? Zâmbi slab:

- Zece ani sunt totuşi 3.600 de zile! În 3.600 de zile se pot întâmpla extrem de multe lucruri! Prietena lui poate abandona cursa! Eduard poate abandona cursa! Chiar şi noi, eu şi Nicolae - poate vom descoperi într-o zi că am fost fraieri şi-am pierdut timpul aiurea, când de fapt ne-am înţeles totuşi atât de bine... Iar diferenţele dintre noi nu sunt, totuşi, chiar atât de mari, sau de insuportabile... Poate decidem să ne mai şlefuim un pic, să ne mai schimbăm un pic...

Mâna băiatului îi dispăru brusc din mâini - iar în secunda a doua, se pomeni strânsă bine în braţele lui! Aoleu! Au, coastele! Fabian sărise din pat, ca să se poată manifesta în voie! Şi-o strângea tare-tare în braţele lui şi-o pupa de zor pe cap... Începu să râdă:

- Hei, gata! Linişteşte-te! Opreşte-te, că n-am terminat!

Şi-l oprise, scăpând astfel din strânsoarea dureroasă care-i zdruncinase iar coastele...

- Te rog să nu-i arăţi lui Nicolae că ştii asta. Ca să avem o şansă să-l convingem să renunţe la ideea divorţului, lasă-mă să vorbesc eu cu el diseară, pe îndelete.

- Bineînţeles!

- Deci, te rog - oricât de mult te-ar bucura decizia mea, nu-i arăta lui taică-tu că am discutat adineauri despre altceva decât pictură şi teme de vacanţă; OK?

- OK.

- Pentru că el trebuie să treacă cu vederea ultimii patru ani jumate; şi asta nu-i o chestie uşoară pentru un bărbat ca taică-tu.

- Am înţeles. Eu sunt mic, nu ştiu nimic...

- Iar acum te duci şi descui uşa, că n-avem de ce să ne încuiem înăuntru de vreme ce n-am discutat decât despre pictură şi temele de vacanţă...

Ia uite-l ce grăbit era să descuie!... Bun! Şi-acum era foarte liniştită, pentru că planul ei mergea foarte bine...

Nicolae

Viră scurt dreapta şi opri motorul:

- Vin repede.

Coborî şi porni spre magazinul atelierului de tâmplărie. Şi se încruntă, pentru că lucrurile erau extrem de complicate...

Lipsise din rezerva aia fix zece minute. Denisa avusese probabil nevoie doar de cinci - la cât de diabolică era...

Băiatul lui era în culmea fericirii. Fabian al lui plutea la propriu, râdea şi strălucea tot! Şi oricât de mult îşi dorea să-şi vadă băiatul fericit, nu putea să nu se gândească la ce era mai rău! Şi anume, la Denisa! Cu siguranţă, nevasta lui îl minţise pe Fabian! I se păruse lui că fusese mult prea fericită de dimineaţă, la telefon... Încercă să zâmbească:

- Bună ziua. Am comandat o ramă...

- Bună ziua. Aveţi bonul?

Îi întinse hârtiuţa şi rămase singur...

Denisa "îl montase" pe Fabian. Îi spusese ceva ce-l făcuse să râdă şi să plutească. Ceva ce-l făcuse extrem de fericit. Îi era pur şi simplu frică să se gândească la variante ale răspunsului la întrebarea "Ce-i spusese Denisa lui Fabian?"! Spera totuşi că nevasta lui nu se tâmpise de tot; că nu risca să-şi distrugă psihic copilul doar ca să-l pună bine cu Eduţu! Cu siguranţă, discuţia ei cu Fabian avea legătură cu individul ăla! Fabian fugise de ea din momentul în care individul defilase prin faţa lor lui, la spital. Iar el avea acum o problemă imensă!

... Ba chiar două probleme imense! Prima era răspunsul. Trebuia să afle ce-i spusese Denisa lui Fabian - şi n-avea cum să afle asta, pentru că băiatul era chiar lângă ea! Iar el nu putea s-o apuce de braţ şi s-o pocnească bine peste bot ca să scoată adevărul despre discuţia aia! Denisa nu-i va spune adevărul decât dacă o trosnea de-i săreau implanturile din gură - pentru că era o fiinţă diabolică şi se folosea de orice mijloc şi orice cale pentru a obţine ceea ce voia. Ea îl voia pe Fabian; voia să-l atragă de partea ei. Şi cum băiatul stătuse cu el acasă în ultimele zile, nevasta lui "copsese" un plan, cât fusese încuiată în rezerva aia. Şi "atacase" azi în forţă...

Ce-i spusese Denisa lui Fabian? Fără răspunsul ăla, nu se putea ocupa de cea de-a doua problemă imensă. Care era chiar Fabian. După atâta tristeţe, după atâtea lacrimi vărsate în singurătate, cuvintele maică-sii îl făcuseră cu adevărat fericit. Fabian plutea; se ridicase de-acolo de jos, din subsolul unde-l înfundase tristeţea cauzată de rahatul din căsnicia lor, şi acum plutea. Iar dacă nu era atent, căderea de la o asemenea înălţime...

Cum dracu să afle ce-i spusese maică-sa? Cum s-o convingă pe ea să-i spună, fără s-o trosnească peste bot?

Paşii reveniră în micul magazin:

- Poftiţi.

Bun! O examină scurt - da, individul pricepuse ce-i ceruse.

Rama aia avea două feţe şi două sisteme de prindere.

- E perfectă. Mulţumesc.

O achită şi se grăbi să iasă. Văzu imediat ochii căprui strălucind pe bancheta din spate... Zâmbi şi el - că n-avea rost să-i arate băiatului lui un bot mare şi încruntat. Portiera se deschise prompt, braţele se întinseră spre ramă... I-o dădu, zâmbind:

- S-o stăpâneşti sănătos.

- Mulţumesc!

Tii, ce fericit era! Şi, Doamne! - cât de tare s-ar fi putut lovi...

Oare Denisa se despărţise de Eduţu? Şi-i spusese băiatului că va lupta din toate puterile ca să-şi păstreze căsnicia? Îi spusese oare că renunţase la Eduţu? Şi cum taică-su n-o să renunţe în veci la amanta tânără şi frumoasă, ea îl primea cu toată dragostea pe băiat alături de ea, să-şi petreacă amândoi zilele în linişte fără altă prezenţă masculină lângă ea? Asta era o variantă plauzibilă; dar ce rezolvare găsise Denisa la problema "Eduţu"? Că cu siguranţă nu se despărţise de el!

Ce dracu îi spusese copilului?

Urcă la volan şi trase portiera. Şi începu să râdă:

- OK: ce "coaceţi" voi doi?

- Ei, lasă, că o să afli tu diseară!

Poftim? O privi lung, mirat... Denisa privea magazinele din dreapta; zâmbea tainic, ca şi cum îi pregătea o surpriză plăcută... Piciorul ei bătea ritmul melodiei de la radio... Din spate auzea chicotitul lui Fabian... OK! Răsuci cheia şi se asigură în oglinda retrovizoare:

- Sper că te-ai gândit bine la ceea ce-o să aflu eu diseară.

- Oo, m-am gândit foarte bine!

Bun! Dacă discutau despre asta, era perfect! Se strecură în coloana de maşini şi accelera:

- Şi nu vrei tu să devansăm un pic termenul "diseară"?

- Sincer? Nu.

- De ce?

- Pentru că e mai bine să afli diseară, nu acum!

"Ete! Te-oi fi gândit să sari pe mine!" Începu să râdă:

- Dacă tu crezi că aşa e mai bine... În fine...

Hai - nu mai continua discuţia?... Nu - se părea că nu. Prea bine! Or să discute diseară! Lui îi convenea - că intra peste Fabian în cameră, încuia uşa şi stătea în picioare şi-l păzea toată noaptea! Şi toată ziua de mâine! Şi tot aşa, până îl făcea să deschidă odată gura! Uneori, avea senzaţia că Fabian al lui avea nevoie de două palme zdravene la fund...

Denisa

Mm, ce bine era acasă! Mai ales că era răsfăţată rău de tot...

Urcarea scărilor o făcuse să gâfâie serios - se dezobişnuise de ele, cât stătuse cuminte în patul din rezervă. Aşa că sosirea la etajul trei se produsese după două opriri "de tras sufletul" şi o făcuse să meargă aplecată. De cum intraseră, Nicolae o condusese în sufragerie şi-o aşezase pe canapea. Iar băiatul ei trăsese masa lângă ea şi se ocupase de umplerea ei cu tot felul de lucruri. Îl rugase să stea lângă ea, că-i fusese dor de el; iar Fabian îşi adusese o pernă şi se aşezase pe ea, lângă canapea. Şi nu se mai clintise de acolo. Comentaseră de zor imaginile de la televizor; îi explicase cum era criza economică, îi explicase şi de ce politica era o curvă...

Nicolae stătea la bucătărie. În fine - el pregătise prânzul, el strânsese masa, el pregătea chiar acum cina... Era însă evident că Nicolae evita să stea cu ei. De ce? Numai el ştia...

De fapt, Nicolae "mirosise" planul ei - iar ea scăpase de palme şi pumni pentru că-l ţinuse pe Fabian lângă ea toată ziua. O să-l ţină acolo până după cină, când o să-i facă cu ochiul. Băiatul ei va înţelege că venise momentul acelei discuţii; se va duce în camera lui, dar nu va închide uşa - ca să audă şi el discuţia părinţilor lui. Iar ea ştia deja ce cuvinte va folosi ca să pornească seria de palme şi pumni... Ştia că băiatul ei se va grăbi să-şi oprească tatăl, iar ea va folosi acel moment pentru a fugi în camera lui Fabian şi a-l suna pe Eduard... Marea ei grijă era ca nu cumva Nicolae "să-i strunească" pe amândoi! Pentru că, indiferent cât de mult s-ar fi bucurat ea să-l vadă dinamitându-şi orice şansă de-a fi vizitat de Fabian de-acum şi până la Apocalipsă, ar fi durut-o foarte mult să-şi vadă băiatul pălmuit...

Hei! Văzând şi făcând! O să se descurce ea cumva! Oricum, planul ei cu minciunica se dovedea a fi bun! Până acum, totul mersese ca uns! Şi chiar dacă nu vor reuşi să plece azi - mâine, Nicolae se ducea la serviciu. Mâine, va avea circa opt ore la dispoziţie să se mute în casa de la Romană, cu băiat şi bagaje cu tot. Aşa că, una peste alta, mâine se va numi "despărţită şi mutată". Minunat!

Întoarse capul spre băiatul ei:

- Te-ai cam plictisit, nu-i aşa?

- Nu; de ce?

- Păi stai aici, cu mine, de ceva ore bune! Vrei să mergem în parc?

Fabian negă scurt:

- Nu.

- Putem merge toţi trei...

- Nu, mami. Am văzut cum te-ai aplecat, când am ajuns pe palier. Mai bine stai întinsă şi te faci bine.

Mda... Adevărul era că, dacă se muta mâine, trebuia să aibă forţă să care nişte sacoşe! Că doar n-o să-şi arunce boarfele pe geam, către braţele întinse ale lui Eduard - nu? O asemenea scenă chiar că ar fi făcut deliciul pocăitelor din bloc!

Reveni spre televizor: mai erau câteva ore şi gata - spărgea ea "balonul cu căcat". Şi pleca, împreună cu băiatul.

Nicolae

Era opt jumate. Se întreba...

Se întreba dacă ar fi trebuit să mănânce cu ei, în sufragerie. Denisa fusese servită la canapea. Faptul în sine nu-l deranjase; dar le dusese lor farfuriile şi nimerise într-o discuţie despre sistemul de sănătate. Ei se uitau la ştiri, iar Denisa "dezvoltase" subiectul din punctul de vedere al beneficiarului direct. Prins cu povestirea, Fabian se repezise cu furculiţa în farfurie. El se întorsese la bucătărie, să-şi umple şi el farfuria. Şi constatase, după două minute, că mama rămânea mamă pân' la moarte. Fabian nu sesizase absenţa lui de la cină. Şi cum scena şi sentimentul în sine nu-i erau străine, simţise un gol în stomac. Realizase că, de când se întorseseră de la spital, Fabian redevenise Fabian. Băiatul Denisei. Aşa că îndesase cina în el acolo, la bucătărie. Nici băiatul, nici nevasta nu-i simţiseră lipsa...

Era părtinitor. Şi egoist. Dar nu putea fi altfel. După ce petrecuse atâtea zile alături de băiatul lui, doar ei doi, după ce discutaseră, se distraseră, pictaseră şi recitaseră versuri, amăreala zilei de azi era mult mai puternică decât fuseseră toate celelalte momente asemănătoare de până acum, la un loc! Şi se gândea...

Scoase mobilul şi începu un mesaj nou.

"Se întâmplă ceva. Denisa i-a spus ceva. Am o presimţire. Nu mă suna azi; te sun eu. Nicolae"

Send... Bun. Şi acum să strângă masa. Poate sesizau şi ei că nu erau singuri acasă - nu?

Denisa

Era nouă şi cinci. Nu era nici devreme, nici târziu. Dar nu mai avea răbdare...

Cina se mutase în sufragerie, pe masa de lângă ea. Nicolae gătea destul de bine; se simţea cam... îndopată. Mm, o să se îngraşe rău! Dar nu-i nimic, că se ocupa Eduţu ei de aerobic... Dar ea plănuise să mănânce toţi trei la bucătărie, după care să-i facă semn lui Fabian să se ducă în camera lui şi să rămână la masă, cu ţigara în mână. Iar ea era tot pe canapea...

Băiatul era lângă ea. Îl ajutase pe taică-su să strângă masa şi revenise pe perna aia, de parcă îi era frică să n-o piardă... Şopti slab:

- Ajută-mă să mă ridic.

Deşi se putea ridica şi singură - dar voia să pară "foarte victimă" în ochii lui, ca să-l determine să iasă azi din casa aia împreună cu ea. Se ridică şi şopti:

- Mă duc să-i spun. Fugi în camera ta, OK?

- OK.

Îl văzu ocolind zidul şi intrând în camera lui. Intră şi ea în bucătărie şi apropie uşa. Şi zâmbi:

- Mulţumesc pentru masă - te pricepi, să ştii!

- Am ceva vechime...

Mm, ce acid era! Asta fusese "cu bătaie" spre neatenţia şi lenevirea ei din ultimul timp! Se apropie de masă:

- Îţi iau o ţigară...

Apa se opri cam din scurt:

- Ia-mi.

OK! O aprinse, trase cu sete fumul în piept... Şi tresări, speriată de-a binelea de gestul ăla!

Gata! Acum o lua mama dracului! Opri apa, îşi şterse mâinile "din două mişcări" şi-o prinse de braţ. Şi-o smuci cu atâta putere, că o răsuci practic pe călcâie! Denisa era de-a dreptul speriată... Se încruntă scurt la ea şi mârâi printre dinţi:

- Ce i-ai spus băiatului?

Ochii căprui nu-i ascundeau teama de palma grea. O lovise o singură dată, atunci când se întorsese de la masa de Crăciun în compania Carinei. Dar o lovise cu atâta sete, că Denisa prinsese frică de el. O scutură scurt - că avea senzaţia că uitase întrebarea:

- Ce gogoaşă i-ai şoptit la ureche?

După vreo două secunde, chipul speriat se transformă într-unul satisfăcut. Iar buzele rânjiră, în timp ce nevasta lui mârâi şi ea printre dinţi:

- Că am renunţat la ideea divorţului şi-am revenit la ideea convieţuirii de complezenţă sub acelaşi acoperiş cu tine. Iar Eduard a fost de acord cu "îngheţarea" planurilor căsătoriei noastre în următorii ani. Şi-am avut grijă să-i explic că acum totul depinde de tine. Că doar n-o să te pot împiedica eu să divorţezi, nu? Dacă aşa vrei tu... sau curviştina ta... Sau tu şi curviştina ta...

O mai scutură o dată:

- Tu eşti dementă! Îţi baţi joc de copilul ăsta!

- Nu! Doar mă asigur că merge cu mine! Că tu nu meriţi aşa copil!

- Mă îndoiesc că tu-l meriţi mai mult decât îl merit eu!

- Eu l-am făcut şi l-am crescut. Tu ai fost cam musafir, aşa...

- Şi nu te temi că voi spune "Da" la propunerea ta? Şi că te voi pune să fii nevasta mea? Şi că-ţi voi muta gura la spate, dacă te mai prind la mai puţin de-un kilometru distanţă de dubiosul ăla?

- Nu. Pentru că n-o vei face.

- Eşti tu aşa de sigură?!

Parcă simţindu-i dorinţa arzătoare deja de-a o pălmui, Denisa întinse faţa spre el:

- Da. Că ai prins gust de carne tânără...

Îi dădu drumul, dar ridică palma deasupra capului:

- Dacă-ţi scot implanturile fără şurubelniţă, o să zici că-s al dracului!

- Ba să ştii că n-o să spun decât că ai devenit foarte violent. Şi-o voi spune la tribunal, la prima înfăţişare. Doar dă-mi un motiv ca să depun acţiunea. Dă-mi o palmă! Scoate-mi un implant! Hai! Uite, promit că stau cuminte, nu mă mişc, nu încerc să mă feresc...

Dumnezeule, cât de diabolică se făcuse! Lăsă încet mâna jos, pentru că nevasta lui abia aştepta să aibă un motiv de divorţ... Iar ea plusă, tocmai pentru că avea mare nevoie de-un motiv de divorţ:

- Aşa; las-o baltă! Abandonează! Aşa cum ai făcut întotdeauna! Tot o să-ţi dai tu în petic zilele astea - că ţi-e poftă de cărniţă tânără! Şi înaintez eu divorţul! Numai că, în cercul din mintea lui Fabian, eu voi fi jumătatea albă...

"Păi dacă e pe-aşa, ia de-aici!"

Ridică mâna şi-o pălmui. Şi constată că, dând dovadă de-o viteză incredibilă, nevasta lui se redresă, ridică mâna şi-i dădu şi ea o palmă!

Gata! Până aici! Că n-ajunsese chiar atât de jalnic încât să încaseze palme de la curva aia! Ridică ambele mâini, cu intenţia de-a o strânge pur şi simplu de gât! Dar se opri, auzind tropăitul scurt şi uşa trântită...

Doamne! - şi cât încercase să fenteze momentul ăsta! Cât încercase să-l ferească pe Fabian de momentul ăsta! Băiatul lui tocmai se prăbuşise... Vedea în ochii ei că nici ea nu anticipase prezenţa copilului în spatele uşii de la bucătărie... Şi era panicată, pentru că ea îl minţise pe Fabian şi-l "montase" şi-l pregătise s-o vadă pe ea în alb...

Denisa se dezmetici prima; făcu un pas în dreapta şi se repezi spre masă, urlând:

- Vreau să vorbesc cu curva aia mică! Gata! Aici şi acum, s-a terminat cu toate căcaturile! Dă-mi să vorbesc cu ea! Sun-o!

- Zău?! Sigur, imediat! Iar după aia vorbesc şi eu cu Eduţu!

Discuţia va continua, imediat după ce dădeau telefoanele alea! De fapt, imediat după ce dădea el telefonul ăla şi-o pocnea-n moalele capului cu Renata!

Fabian aflase adevărul; aflase că fusese minţit grosolan, cu neruşinare, de către o mamă căreia nu-i păsa de suferinţa lui. Iar el simţise imediat ocazia nesperată de-a face din Renata o vină un pic mai mică decât vina minţirii copilului! Fabian va afla multe lucruri azi - şi va plânge. Dar durerea cauzată de minciuna mamei lui va fi mult mai puternică decât durerea descoperirii că surioara lui vitregă avea un an şi trei luni deja!

Scoase telefonul, îl deblocă, selectă numărul... Carina răspunse imediat:

- Da.

Doamne, cât de speriată era! Începu să râdă:

- Ce faci?

O auzi trăgându-şi scurt nasul:

- ... Bine...

- Nu plânge, Carina mea. Chinul s-a terminat. Gata - îi spun totul.

Apăsă butonul roşu şi se întoarse spre Denisa. Şi nu se mai obosi să şoptească, sau să mârâie printre dinţi - rosti clar, pe un ton puternic:

- Tu n-ai să vorbeşti niciodată cu ea. Că nu te ridici la nivelul ei.

Nevasta lui stinse ţigara dintr-o mişcare şi se răsuci spre el, hotărâtă să obţină acel motiv de divorţ; se grăbi deci să continue:

- Ştii ceva? Hai să-ţi spun eu care-i adevărul! Fabian va rămâne cu mine! Mie mi-l va da justiţia! Tu plănuieşti să-l creşti alături de amantul neserios care ţi-a păpat lună de lună salariul! Iar eu cumpăr zilele astea un apartament cu trei camere pentru mine, pentru el, pentru iubita mea şi pentru fetiţa noastră.

Şi vedea pe chipul ei că înţelesese ceva-ceva, dar avea nevoie de nişte cuvinte mai tari ca să creadă ceea ce acum bănuia doar... Zâmbi cu satisfacţie, ştiind că şi Fabian îi auzea cuvintele:

- Că eu n-am amantă mâncătoare de bani; şi nu i-am poleit casa cu diamante. Ea e o femeie serioasă, care are grijă de mine şi de copilul nostru. Iar eu sunt un om serios şi-mi întemeiez o familie serioasă şi trainică. Mult mai serioasă şi mai trainică decât chestia asta care-a fost între noi!

Acum Denisa se grăbi să-l întrerupă:

- Ai un copil cu ea?

- Da. Am o fetiţă superbă şi deşteaptă foc, de-un an şi trei luni. Pe care Fabian o s-o adore - că a văzut-o deja, şi s-a şi apucat s-o picteze! Şi-o să adore s-o picteze, iar ea o să-l înveţe să danseze!

Nevasta lui tocmai primise o nouă lovitură în moalele capului - Fabian o văzuse pe Renata! Nevasta lui era KO! Se grăbi s-o tăvălească bine de tot prin căcatul propriei neputinţe:

- Şi vrei să-ţi mai spun una? Ştii ce-a spus băiatul meu despre Carina mea? Că are ochi albaştri şi-un zâmbet angelic! Aşa că tu, draga mea nevestică curviştină, n-ai decât să-l muţi pe Eduţu aici şi să-i dai direct cardul - să nu te mai încurci cu viramente bancare către Raiffeissen. E păcat să cheltuieşti cu comisioanele...

Denisa bufni într-un hohot de râs puternic, nervos:

- Idiot eşti, Doamne! Tu crezi că m-a dus de nas ca să-mi pape banii? Nu, puişor! Ăla e tot contul meu, deschis pe numele lui! Că nu poate să ceară nici măcar un extras nenorocit, dacă nu sunt eu de acord să i-l dea banca! Mi-am scos treptat banii din mariajul cu tine - ca să nu-i împart cu amanta ta!

Acum se grăbea el s-o întrerupă - pentru că ştia răspunsul, dar trebuia să-l rostească ea, pentru urechile lui Fabian:

- Şi de cât timp faci tu chestia asta?

- De mai bine de doi ani! De când a devenit evident că te-ai dus după carne tânără! Şi se vede treaba că te-ai cam ameţit, de la atâta carne tânără! Că n-ai fost isteţ - şi-o să-mi cam dai jumătate din apartamentul cu trei camere...

Negă încet cu capul:

- O să-ţi dau apartamentul ăsta. Dar o să ţi-l iau pe Fabian.

Denisa ridică imediat tonul vocii:

- Fabian rămâne cu mine!

Începu şi el să ţipe:

- Fabian rămâne cu cine vrea el! Şi mă îndoiesc că mai vrea cu tine!

Tresări la vederea saltului nevestei lui; dar se dezmetici relativ repede. Aşa că fu înşfăcat de cămaşă - şi-o prinse de braţe şi-o smuci cu sete. Şi-o îmbrânci spre chiuvetă, ca s-o dea afară din bucătărie - şi să se audă mai bine cearta care va urma! Denisa se sprijini însă de chiuvetă şi-l lovi cu palma peste umăr.

"Fir-ai a dracului de curvă! Tu ridici mâna la mine?"

Ridică şi el mâna şi-i dădu o palmă zdravănă, tot peste umăr!

Denisa scăpă un ţipăt scurt şi păru că "se frânge" practic în două! Iar bluza de pijama se înroşi instantaneu... Că fusese idiot, şi-o plesnise peste umărul stâng...

Păi putea spune că terminase acolo! Apăsă clanţa şi ieşi:

- Nu ştiu cum dracu faci de scapi mereu de pumnii mei!

Paşii îl urmară, grăbiţi. Bun, deci scandalul continua! Abia aştepta să poată să-i accentueze verbal greşelile, pentru urechile lui Fabian!

Denisa

Oof, Doamne! Se dusese dracului! Totul se dusese dracului! Fabian aflase că-l minţise atunci când îi spusese că vrea să reînnoade mariajul cu Nicolae! Acum, Fabian chiar ştia tot adevărul! Şi ştia şi că taică-su are un copil cu amanta... Şi-şi dădea seama, acum, că Fabian avea o certitudine: vestea despre fetiţă fusese o noutate şi pentru ea! Fabian ştia acum că ea, mama lui şi nevasta lui Nicolae, nu se interesase niciodată de viaţa soţului ei. Nici înainte, nici după apariţia lui Eduard. Nu făcuse un dosar despre Nicolae şi amanta lui; nu bănuise nici o clipă că Nicolae avea un alt copil... N-o duruse nici în cur de bărbatul ei!

Doamne, cum o durea braţul ăla! Îşi privi mâneca şi tresări la vederea sângelui...

"Trezeşte-te, Deniso! Ieşi după el şi repară ce mai poate fi reparat în ochii lui Fabian!" Şi cum plecarea ei din seara asta era compromisă total, îşi aminti instantaneu invitaţia lui Eduard în apartamentul lui. Şi data pe care-o rostise el. Apucă deci clanţa şi-o smuci - şi ieşi după Nicolae, ţipând:

- Mai sunt doar două luni şi scap definitiv de tine! Mm, abia aştept! Şi, apropo - să nu uit! Pe 16 august, eu şi Fabian ne mutăm! Aşa că să faci bine să-ţi rezolvi problema locativă - că vreau să sigilăm uşa pe 16 august!

Nu primi răspuns; în schimb, îl văzu trecând ca vijelia pe lângă ea, spre baie. Uşa se trânti sonor în urma lui... Reveni în bucătărie: trebuia să fumeze o ţigară şi să caute un calmant. Două calmante chiar - că nu-şi mai simţea mâna, şi văzuse sânge pe mânecă...

Nicolae

Gata. Se descărcase. Spusese marele secret. Acum ştia toată lumea - şi Denisa, şi Fabian. Şi se simţea atât de bine când se gândea că, în sfârşit, putea forma numărul Carinei şi putea rosti "Ce face Renata?" cu voce tare...

Duşul ăla fierbinte îi prindea tare bine...

Îi era frică să afle la ce se gândea Fabian acum. Ar fi trebuit să se ducă măcar să bată la uşa dormitorului; chiar dacă nu va descuia, Fabian îl va auzi. Putea spune multe lucruri prin uşa aia... Inclusiv faptul că, dacă el voia totuşi să locuiască cu maică-sa, îi va respecta decizia şi nici măcar nu va încerca să-l răzgândească... Deşi îşi amintea bine că băiatul lui avea două MP3-uri, plus calculatorul...

Denisa făcuse discuţia de azi special ca să se mute. Era sigur de asta! Denisa îşi minţise copilul, cu gândul că ea îi va vorbi bărbatului ei despre împăcare, el va spune "Nu", ea va insista, se vor certa iar Fabian va înţelege că tatăl lui era hotărât să divorţeze şi nu se va răzgândi vreodată - purtând astfel toată vina nu pentru despărţirea de nevasta lui, ci pentru divorţ. Iar ea va începe să plângă, îşi va lua trei boarfe şi-o pijama şi va chema un taxi. Şi-l va implora pe Fabian să meargă cu ea, pentru că taică-su o luase razna după carne tânără...

Descifrase planul Denisei; din păcate, îl descifrase prea târziu. Îşi dăduseră palme...

Tot nu-i venea să creadă că curva aia îl plesnise! Păi ea ridica mâna la el? Ea, care fusese întotdeauna independentă şi alimentată prompt cu bani? Ea, care nu ştiuse niciodată că exista substantivul "lipsuri" în dex? Ea, care habar n-avea cât venea întreţinerea, sau lumina? Sau telefonul ei, de pe care vorbea în voie cu Eduţu? Ea, care se învoia de la serviciu ca să se poată "ciocăni" pe îndelete cu amantul? Ea îl lovea pe el?

Mm, da' ce palmă zdravănă îi dăduse şi el! Nu-i scosese implanturile - dar cu siguranţă îi provocase o vânătaie peste crema antirid! Plus palma aia pe umăr, care sigur pocnise nişte cusături... Nu; pentru palma de pe umăr nu era mândru. Dacă ar fi altoit-o pe umărul celălalt, da; dar aşa...

Carina lui plânsese azi... Nu-i nimic! Că spărsese în sfârşit balonul cu căcat, iar chinul lor se sfârşise! De mâine, o s-o sune din mijlocul bucătăriei, în mijlocul micului dejun! Şi-o să întrebe, jovial, "Ce fac fetele mele?"! Doamne, de când visa el scena asta! De cât timp se gândea la cuvintele astea!

Gata cu duşul - că-l cam luase cu ameţeală, de la apa fierbinte! Se întreba dacă să ciocăne totuşi la uşa lui Fabian...

Îşi puse pijamaua şi ieşi. Şi ascultă câteva secunde la uşa dormitorului. Se auzeau tastele ţăcănind uşor, iar asta-i amintea de Nuţu. Ar fi trebuit să-i scrie băiatului ăluia, să-i spună ce se întâmplase şi să-i transmită lui Fabian că, indiferent ce se va mai întâmpla de-acum încolo, divorţul ăla se va produce. Iar tatăl lui se va despărţi de mama lui. Şi-ar fi vrut să-i transmită cumva că, în maximum 48 de ore, tatăl îi putea oferi fiului un apartament cu trei camere şi o familie normală. Şi toată dragostea şi înţelegerea şi viaţa frumoasă care putea exista într-o familie absolut normală, compusă dintr-un bărbat, o femeie şi copiii lor. Nu prea ştia însă cum să-i transmită asta... El făcuse duş, iar Fabian sigur îl informase deja pe Nuţu! Cu siguranţă, Nuţu apucase să-i răspundă, să-i dea unele sfaturi...

Nu; nu va mai spune nimic azi. Fabian aflase adevărul. Se îndoia că băiatul lui ar fi fost dispus acum să asculte povestea despre Renata! Oricum, nu se simţea el pregătit s-o rostească acum pentru urechile lui! Atunci când spusese adevărul, îşi descărcase toată presiunea din suflet; şi se simţea atât de liniştit, că nu se mai putea concentra...

Intră în sufragerie şi trase scurt canapeaua - o să facă patul şi-o să stea lungit în el. Şi-o s-o leşine cu bătaia, dacă o prindea că îi mai dădea târcoale lui Fabian!

... Daa, ştia ce va face! De dimineaţă, înainte să plece la serviciu, îi va scrie lui Fabian o scrisoare. Îl va ruga să nu plece cu maică-sa, indiferent cât de mult va insista ea, pentru că ei doi trebuiau să vorbească. Îi va spune că în ziua în care fusese cu Codruţa în Herăstrău, Carina se întâlnise cu el dintr-o coincidenţă - şi fusese decizia ei să-l urmărească. Adevărul despre ziua aceea va fi un secret extrem de bine păzit... Şi va vorbi cu şefa lui, să-i dea liber toată săptămâna. Pentru că femeia aia avusese dreptate - avea nevoie de liber în acele cinci zile lucrătoare, pentru a pune lucrurile în ordine. Trebuia să-şi liniştească băiatul, trebuia să facă dosarul de divorţ împreună cu avocatul... Trebuia să-i scoată Denisei implanturile - că, la urma urmei, implanturile alea fuseseră achitate tot din salariul lui...

Porni laptopul; aştepta, pentru că pornea greu... Denisa intră ca vijelia şi se repezi la dulapul ei. Norocul ei că tăcea - de vreme ce tocmai îşi amintise cine plătise implanturile din gura ei...

Ia uite că avea un mail! Avocatul îi răspunsese! Şi-i ataşase şi textul acţiunii de divorţ... Nu avea nici timp, nici stare să o citească acum; de ea se va ocupa mâine. Intră pe Messenger... Nuţu era online. Şi Fabian era online. Băiatul lui plângea şi scria...

N-o să discute cu ei - nu acum! Dar pe Carina trebuia s-o liniştească urgent! Când o sunase el, ea plânsese; după ce el o anunţase că va spune absolut totul, cu siguranţă Carina lui se speriase îngrozitor! Şi iar plângea! Aşa că deschise un mail nou şi se grăbi să apese tastele:

"Idioata şi-a dat în petic şi a minţit copilul. I-am spus despre Renata şi planurile noastre, iar ea a vorbit deschis despre planurile ei reale. Şi le-a auzit şi Fabian. Să nu te sperii dacă nu te sun mâine - am primit acţiunea de divorţ de la avocat, aşa că o să fiu foarte ocupat cu plesnirea Denisei. Să nu mai plângi, că mă supăr rău! Ţi-am cumpărat ceva... Nicolae"

Send... Şi gata. Se lungi în pat şi închise ochii: acum, o să aştepte. Presimţea că Denisa nu se va putea abţine şi va răbufni...

Denisa

Aah, Doamne, cum o durea! Doamne, în ce hal era braţul ei stâng! Nenorocitul ăla o lovise cu atâta putere, că-i plesniseră cojile! Şi durea şi ustura de-i venea să urle! Băgă uşor mâna sub apă călâie... Dădea apa aia din ce în ce mai rece... Sângera în continuare - aşa că dădu drumul la duş. Dacă tot se va umple de sânge, măcar să se spele ca lumea, nu?

Nu ştia cum să facă să-l împace pe Fabian. Băiatul ei aflase că fusese minţit. Acum, era posibil ca Fabian să refuze pur şi simplu să se mute cu ea! Era posibil deci să-l vadă plecând cu taică-su, chiar dacă curviştina blondă nu era mama ideală...

Deci Nicolae avea un copil cu curviştina! Doamne! - şi cât de suavă şi inocentă păruse tinerica aia! Ea era diabolică? Ha! Ea nu-i turnase lui Eduţu un copil, ca să-l lege de ea! Exact asta făcuse curviştina, atunci când decisese să nu facă chiuretaj - individa calculase că Nicolae va divorţa pentru ele. Şi uite că Nicolae divorţa - şi spunea în gura mare că era mândru de fetiţa lui... De parcă de băiat nu mai era mândru...

Mâine dis-de-dimineaţă, imediat cum Nicolae pleca la serviciu, o să se ducă la băiatul ei şi-o să încerce să-i explice de ce mama lui făcuse ceea ce făcuse. De ce nu-i păsase de Nicolae. De ce decisese să-şi mintă băiatul. De ce punea la punct asemenea planuri şi de ce spusese azi că se vor muta pe 16 august. Încă nu reuşise să-i explice, sau măcar să-i spună cinci cuvinte răspicate despre nevasta lui Eduard. Abia acum realiza că Fabian ştiuse de existenţa balenei; ştiuse starea civilă a lui Eduard din ziua în care văzuse dosarul! Aşa că, tot mâine, probabil că o să vorbească şi despre asta...

Doamne, Nicolae avea o fetiţă cu curviştina aia! Iar ea, vacă bătrână şi ramolită, se întrebase, în noaptea dinaintea plecării la Giurgiu, dacă mai putea fi ceva între ei! Păi ce să mai fie între ei - distanţe mari, nu? Că Nicolae îşi întemeiase o familie, zilele astea îşi lua apartament cu trei camere...

Nu ştia ce va face mâine. Sau ce va spune. Oricum, era la mintea cocoşului că va încerca din toate puterile să-l convingă pe Fabian să plece împreună cu ea! Chestie extrem de grea, de vreme ce fusese idioată şi răcnise adevărul cu voce tare... Mâine, se va descurca ea cumva. Momentan, trebuia să-şi bandajeze rănile sângerânde şi să se lungească în pat.

Nu! Momentan, trebuia să-i trimită un mesaj lui Eduard! Băgă codul şi începu să scrie. Mergea greu, că tasta cu un singur deget...

"Ne-am certat. Mi-a spus că are o fetiţă cu ea. Fabian a auzit totul. Planul e compromis momentan. Încerc să ne mutăm mâine. Nu mă suna! Denisa"

Send... Şi gata. Acum, să facă duşul ăla şi să încerce să se bandajeze cumva. Spera să n-o mai lovească peste rănile alea - să nu-i rămână totuşi semne...

Carina

Deci îi spusese... Adică le spusese... Le spusese şi despre Renata, şi despre planurile lor. Adică despre apartamentul cu trei camere? Sau doar despre căsătorie? Ce însemna "planurile noastre"? Nicolae era furios - şi nu fusese foarte atent la exprimare...

Oricum, important era că le spusese! Fabian aflase despre Renata... Oare ce reacţie avusese băiatul atunci când aflase că are o surioară? De fapt, oare cum fusese scena? Probabil că se certaseră - că ţăranca avea apucături de... "ţărancă", nu? Dar băiatul? El unde fusese, la cearta asta? Oare îl chemase Nicolae la bucătărie, să-l anunţe "oficial"? Oare îl lăsase să stea în camera lui şi răcnise suficient de tare ca să-l informeze şi pe el? Şi ce părere avea Fabian? Ce părere avea despre cearta părinţilor lui? Ce părere avea despre familia "neoficială" pe care şi-o întemeiase tatăl lui? Dar despre faptul că maică-sa îl minţise? De fapt, ce-i spusese ţăranca? În ce privinţă minţise? Îi spusese gogoşi despre amanta tatălui lui? Îi spusese cine ştie ce trăznăi despre Renata? Nicolae s-ar fi înfuriat rău, dacă individa ar fi deschis gura pe tema Găluşcuţei! Aşa că...

Aşa că nu ştia decât că Nicolae le spusese adevărul, că ţăran-

ca îi spusese lui Fabian o minciună gravă şi că el va fi foarte ocupat mâine, când va negocia divorţul cu ţăranca. Scrisese "o să fiu foarte ocupat cu plesnirea Denisei". Deci...

Deci era bulversată rău...

Oare la ce se gândea acum băiatul lui Nicolae?

Oftă greu şi se lungi în pat. Va trebui să trăiască cu incertitudinile alea în următoarele 24 de ore. Deşi, poate că Nicolae o să-i scrie mâine de dimineaţă un mesaj scurt, care s-o lămurească măcar cât negru sub unghie! Dacă el se ducea la serviciu, s-ar putea să stea 5-10 minute pe messenger şi să-i spună mai multe...

Trebuia să se culce. Trebuia să fie odihnită mâine, pentru că ţăranca minţise băiatul iar Nicolae o "deconspirase". În condiţiile astea, voia să spere că mâine se vor înghesui patru persoane în garsoniera aia. Doamne, cât de fericită ar fi fost să fie aşa! Cum să se mai culce, dacă se gândea la posibila mutare a lui Fabian cu Nicolae?

... De fapt, era gâscă. Fabian nu s-ar fi mutat glonţ la prietena tatălui lui! S-ar fi mutat la bunici. Dar, chiar şi aşa, ar fi fost o veste extraordinară...

3 august 2010 - marţi

Denisa

Cee? Ce piuia aşa? Aa, ceasul... Şase jumate. Mm, cât de dimineaţă era! Deschise ochii şi oftă greu...

O durea mâna. O durea rău! Idiotul de Nicolae o lovise cu sete, fără să ţină cont de rănile ei. Dar probabil că asta şi încercase - să facă "maximul de pagubă"!

Nicolae se ridică şi deschise şifonierul. Aa, el pleca la serviciu! Ce să-i faci - marţi, trei ceasuri rele! O să afle el care erau alea trei ceasuri rele din viaţa lui, imediat cum intra pe uşă la cinci jumate! Adică o să încerce să afle, de pe la vecini, la ce oră plecaseră nevasta şi copilul, încărcaţi cu sacoşe... Gândul ăla o făcu să zâmbească. Şi să se ridice din pat. Se grăbea la baie, pentru că voia să intre şi să se încuie acolo până pe la şapte, aşa. Ca să-l ţină în cur pe scaun, lângă uşă!

Lumina era aprinsă la baie. Deci Fabian se trezise primul... OK! Intră în bucătărie şi-şi privi lung braţul. Şi oftă - că bandajul era murdar de sânge, iar asta însemna că o să plângă de durere atunci când îl va schimba... Păi ia să profite ea de roşeaţa aia! Ia să se sprijine de zidul de la uşa băii, ca să vadă şi băiatul ei ce căcat mare făcuse ta-su aseară!

Reveni lângă baie şi se sprijini de perete... Nicolae foşnea de zor în sufragerie... Era ciudat, dar din baie nu auzea nimic... Ciocăni scurt, corect, în uşă. Ascultă... Nimic. Mai ciocăni o dată:

- Fabiane, eşti în baie?

Ascultă... Hei! Mai ciocăni o dată:

- Puiule, ai păţit ceva?

Ascultă... La dracu! Se repezi şi împinse uşa dormitorului. Şi lovi comutatorul.

Nicolae

Ce dracu făcea acolo? De ce nu lăsa copilul ăla în pace? Nici pe veceu nu-l lăsa să stea liniştit? Ia să se ia de ea!

Se opri în cadrul uşii sufrageriei. Denisa asculta, atentă... Trase aer în piept, pregătit s-o înjure straşnic; doar că o văzu repezindu-se spre dormitor! Hei! Ceva era în neregulă acolo!

Se repezi pe hol, spre ea, şi se înfipse direct cu mâna pe clanţa băii! Uşa era încuiată! Întoarse capul spre cameră şi văzu, preţ de-o clipă doar, canapeaua strânsă. Şi simţi că înnebuneşte!

Asta nu!

Făcu un pas în spate şi lovi uşa cu călcâiul. Lemnul trosni, dar nu cedă. O mai lovi o dată...

Denisa

Oo, Doamne! Doamne, numai să nu fie în baie! Să nu-l găsească în baie! Voia să afle că băiatul ei fugise de-acasă! Că dormea într-un canal! Că se urcase în primul tren internaţional! Orice, numai să nu

Uşa băii se dădu de perete. În faţa ochilor...

Nicolae se repezi spre cadă. Ea nu putu însă decât să urle din toate puterile:

- Nuu! Nu, puiule, nuu!

Nicolae

Nu! Asta nu!

Se repezi şi-l apucă - şi-l smulse practic din apă! Îl aşeză pe jos

şi nu-l privi - prinse nasul şi bărbia şi încercă să sufle... Şi-acum apăsa pieptul...

Cretina urla. Să urle mai tare! Să cheme pe cineva! Să facă ceva! Orice! El apăsa - şi apoi sufla şi... Şi nu putea...

- Fabiane, nu!

Realiza că apa era rece. Nu putea să-şi dea seama dacă băiatul lui... Refuza să judece asta! Refuza să-l privească! Refuza să încerce să se gândească la băiatul lui! El trebuia să sufle, şi-apoi să-l apese, şi-apoi...

Denisa

Oo, Doamne, nu! Nicolae încerca să-l resusciteze, dar băiatul ei nu mişca! Nu! Se repezi în sufragerie şi reveni cu telefonul. Băgă codul şi apăsă 112...

- 112, ce urgenţă aveţi?

- Băiatul meu s-a înnecat în cadă! Trimiteţi un medic! Vă implor, trimiteţi o ambulanţă!

- La ce adresă?

- Răscoala din 1907 nr. 2,

Vocea de telefonistă o întrerupse:

- Apartamentul 15?

- Da.

- Am trimis un echipaj. Ştiţi manevrele de resuscitare în caz de înec?

- Da, soţul meu...

Şi nu-i mai putea spune, pentru că Nicolae încerca... Pentru că ea realiza abia acum că chipul lui Fabian era vânăt...

- Ambulanţa ajunge în două minute.

Şi-atât - îi închisese. Păşi în baie şi se lăsă să alunece pe podea...

Nicolae nu se oprea... Ea privea chipul...

Nicolae

Ah, la dracu! Nu reuşea să sufle ca lumea! Şi nu simţea nici o schimbare, nici o mişcare - nimic! Îi dădu două palme uşoare:

- Fabiane! Hei! Gata! Fabiane!

Îi scutură capul... Văzu abia acum obrajii, buzele... Ochii...

Băiatul lui...

Se aplecă uşor şi-l ridică... şi-l strânse în braţe... şi bufni în plâns.

Denisa

Abandonase! Nicolae abandonase! Adică nu se înşelase! Doamne, cât sperase să se fi înşelat!

Bufni şi ea în plâns şi-şi prinse capul în palme:

- A murit!... Fabian al meu a murit!...

Întinse mâna şi atinse uşor părul ud:

- Fabiane! Fabiane, puiule...

Poate că o auzea! Poate o auzea şi se trezea! Se repezi şi-i prinse capul în palme:

- Fabiane, puiule, trezeşte-te! Deschide ochii! Te roagă mama mult!

Mâinile care-l ţineau în braţe îl traseră uşor din mâinile ei... Trase aer în piept, dar nu mai apucă să urle - interfonul piui scurt. Ambulanţa!

Se repezi şi apăsă butoanele. Deschise larg uşa şi alergă înapoi în baie. Nicolae plângea în hohote şi îl ţinea în braţe; îl ţinea strâns şi încerca să-l ascundă de ea. De parcă era doar al lui! Ei, las' că vedea el acum! Venise Salvarea! Ei aveau aparatură - şi-or să-l salveze! Şi-o să vadă el!

Se ridică şi ieşi din baie. Luă telefonul, băgă codul... Ce dracu voia să facă? Pe cine voia să sune? Cine putea s-o ajute?

Paşii tropăiau tot mai tare. Ridică privirea şi văzu o tânără de vreo 30 de ani, îmbrăcată în roşu şi înarmată cu ditamai gentoiul de prim ajutor! Păşi imediat în spate şi arătă spre baie:

- Repede, domnişoară! E în baie!

Iar tânăra în haine roşii năvăli la propriu în baie! Mai tropăia cineva pe scări...

Nicolae

Fabian al lui... Nu fusese în stare să-l apere, să-l protejeze cumva de idioata aia! Nu fusese în stare să-i spună totul în secunda unu, să-l lege fedeleş şi să-l scoată din casa aia! Nu ştiuse...

Şi-acum venise ambulanţa; o să vină şi poliţia şi-or să i-l ia... Instinctiv, îl strânse mai tare în braţe şi şopti, doar pentru el:

- Iartă-mă! Am fost un idiot... şi nu te-am meritat niciodată...

Gata! Fu tras cu putere şi împins spre spate:

- Daţi-mi voie!

O voce de femeie tânără... Se aplecă şi-l lăsă pe podea. Şi se trase singur în spate, să le facă loc. Ar fi vrut să spere că vor reuşi; dar nu putea. Ştia că nu există miracole - şi nu putea...

Se retrase cât mai aproape de cadă şi închise ochii. Şi-şi prinse capul în palme - voia doar să plângă! Voia să-şi plângă băiatul... Că-l pierduse...

Mai venise cineva; poliţia, probabil. Oricum, erau bărbaţi. Doctoriţa încerca; îi auzea vorbind, dar nu se căznea să-i înţeleagă. El se gândea la băiatul lui. Se gândea că murise trist... Supărat... Înşelat de amândoi părinţii... Fabian îi iubise mult pe amândoi. Îl iubise chiar şi pe el, care fusese un fel de fantomă în viaţa lui! Iar el îi promisese un viitor mai bun, mai vesel... şi eşuase... Îi auzea...

Mâna se lăsă pe umărul lui:

- Îmi pare rău, dar nu se mai poate face nimic. A murit de cel puţin trei ore.

De trei ore! Doamne, fusese un idiot! Se culcase, ca un idiot! Şi dormise, ca un idiot! Şi uitase ce-i spusese Nuţu! Ca un idiot...

Denisa

Cum? Ce spunea? De ce nu-i mai făcea nimic! Ce făcea femeia aia? Hei! Ăla începuse să strângă trusa medicală! Se repezi spre ei:

- Nu!

Poliţistul o prinse de umeri şi-o trase înapoi:

- E decedat, doamnă.

Cum? Poftim? Îl privi lung... Tânărul părea un pic speriat:

- E mort de cel puţin trei ore.

Trei ore?... Trei ore! Fabian murise de trei ore! Murise în jur de ora trei... Când ea dormise dusă...

Simţea că nu mai poate respira... O voce de femeie îi spunea ceva; dar n-o auzea. Văzu cearceaful aşezându-se peste băiat; apoi fu răsucită scurt şi trasă...

Se pomeni pe palier. Şi abia acum o recunoscu pe nevasta administratorului! Femeia spunea ceva şi încerca s-o tragă spre ea... Îşi acoperi faţa cu palmele: Fabian murise!

Nicolae

Vocea tânără ordonă scurt:

- Dă-mi mâna.

Poftim? Întoarse capul şi-o privi lung... Doctoriţa îi luă mâna, cu o determinare şi-o fermitate care-l uimiră un pic - aşa că se conformă! După câteva secunde, o văzu scoţând o seringă şi nişte fiole. Deci îi făcea un calmant...

Hei! Trebuia să se adune de-acolo! Scroafa aia de Denisa era în stare să-l îngroape în blugi, într-un sicriu de carton! Că avea

banii blocaţi în contul lui Eduţu! Şi oricum nu-i stătea ei mintea la Fabian acum!

Îşi şterse lacrimile şi încercă să se liniştească. Şi totuşi, nu scăpă de înţepătură... O altă pereche de pantaloni roşii se opri în uşa băii:

- Am chemat IML-ul.

IML-ul? Da' de ce? Credeau că ei l-au înecat?

- Nu e moarte naturală; aşa e legea.

Doctoriţa şoptise acele cuvinte printre dinţi. Acum înţelesese şi el... Se ridică încet în genunchi:

- Lăsaţi-mă cinci minute cu el.

Ciudat - dar nici ea, nici poliţiştii nu încercau să-l răzgândească! Şi nici să-l ia de-acolo! Îi respectau dorinţa! Se aplecă uşor şi-l îmbrăţişă...

Voia doar să stea acolo, cu băiatul lui. Realiza că, de când se dezmeticise şi lăsase BCR-ul să coboare de pe piedestal, nu-şi ţinuse niciodată băiatul în braţe...

Denisa

Paşii ieşeau pe lângă ea. Treceau şi se îndepărtau. Nu aveau nimic de spus; nu ei, oricum! Brusc, însă, se opriră. Şi se întoarseră lângă ea. Doctoriţa întrebă scurt:

- Ce-aţi păţit la braţ?

Mm, bandajele pline de sânge! Încercă să se liniştească puţin:

- Am avut un... accident de... circulaţie...

- Şi v-aţi tăiat în cioburi?

- M-am zgâriat... într-un trandafir...

- Când a fost asta?

- Săptămâna... trecută...

Fu prinsă de braţul drept şi trasă înapoi, în casă. Doctoriţa de pe Ambulanţă o zorea spre sufragerie... şi închise uşa:

- Daţi-mi mâna. Luaţi medicamente?

Negă cu capul; femeia pregătea o seringă. Uşa se deschise din nou, iar poliţistul care păruse că e şef peste colegul lui intră şi el. Era încruntat şi-şi compusese o mutră de om al legii furios şi determinat să facă ravagii; se grăbi să-i spulbere speranţele de avansare în grad:

- Nu e un caz... de violenţă în... familie. Aseară... ne-am certat şi... ne-am dat câte-o... palmă. Dar... e a doua palmă... în 14 ani de... mariaj.

- Am înţeles. Copilul v-a auzit?

Dacă îi auzise? Hm! Plecă grăbită capul şi oftă greu:

- Am urlat pe-aici...

Nu spuneau nimic. Femeia îi făcea injecţia...

- ... Vrem să divorţăm... şi el ştia... Şi ne rugase să... nu mai tragem de el...

Şi iar o podidea plânsul! Poliţistul se grăbi s-o tragă spre fotoliu:

- Luaţi loc aici şi încercaţi să vă liniştiţi.

"Cum dracu să mă liniştesc, bă, boule? Mi-a murit băiatul! Şi tu-mi spui să mă liniştesc?" Bufni în hohote de plâns!

Nicolae

Paşii se apropiau. Iar. De data asta însă presimţea că poliţistul venea să-l invite la o discuţie...

- Dle Răduţ, vă rog să veniţi cu mine.

Da; venise să-l ia. Dar nu neapărat la o discuţie; în spatele lui se zăreau alţi bărbaţi. Se temea că erau de la IML... Aprobă şi ridică încet cearceaful. Şi-i prinse capul în palme, îl sărută pe frunte... că or să i-l ia... iar el trebuia să-l lase să plece...

N-ar fi trebuit să lupte aşa pentru el. N-ar fi trebuit să încerce să-l tragă lângă el. Ar fi trebuit să-l lase să plece cu maică-sa. Să-l trimită la ea. Să-i gonească pe amândoi. Că nu-l meritase - şi uite ce făcuse...

Se ridică şi ieşi - şi fu imediat tras în bucătărie. Uşa se închise scurt iar mâna în uniformă îi oferi o ţigară. O refuză.

- Soţia spune că v-aţi certat.

Aprobă... şi încercă să fie cât mai scurt şi concis:

- Divorţăm. Iar aseară ne-am certat. Ne-am cam plesnit, de fapt...

- Obişnuiţi să vă plesniţi reciproc?

Negă încet... Poliţistul tăcea... Se sprijini de dulap şi decise să fixeze chiuveta cu privirea:

- Fabian a fost în tabără, zece zile. Timp în care am hotărât să divorţăm. De când s-a întors, amândoi am încercat să-l determinăm să ne urmeze la viitorul domiciliu... Am avut şi accidentul ăla de maşină...

- Şi ce anume credeţi că l-a determinat să facă gestul ăsta?

- ... Era foarte trist în ultimul timp... Avea un prieten, cu care vorbea pe net; băiatul ăla mi-a spus... Mi-a spus să am grijă la ce ore se culcă, pentru că lui îi trimite mesaje la 2-3 dimineaţa...

- Mă îndoiesc, oricum, că a fost numai vina dvs. Putem vorbi şi noi cu băiatul ăla?

- Dacă părinţii lui sunt de acord, cred că da...

Îi spuse numărul de telefon al lui Nuţu. Individul continuă să mâzgălească ceva în agendă... El privea chiuveta şi se gândea că dormise ca un porc toată noaptea...

- Staţi o clipă.

Individul ieşi... şi reveni după câteva secunde:

- Haideţi cu mine.

OK; deşi nu înţelegea ce voia omul ăla de la el... Uşa băii era închisă; şi cum lumina era tot aprinsă, ar fi vrut să-i roage să nu-l lase singur... Intră în dormitor.

- Am înţeles că băiatul picta.

Aprobă cu capul...

- Dvs. ştiţi ce picta el?

- Maică-sa ştie mai bine. Eu am fost ocupat la serviciu, în ultimii... 13 ani.

Pricepuseră? Sau o luau ca pe-un răspuns "la mişto" şi îl amendau pentru ultraj? După câteva secunde bune, poliţistul întrebă:

- De picturile astea ştiaţi?

Care? Ridică privirea...

Bărbatul în uniformă se repezi să-l prindă - că îşi pierduse brusc centrul de echilibru. Din fericire însă, rămăsese aproape de uşă - şi dăduse cu spatele de perete. Privea lung lacurile înşirate ordonat, sprijinite de mobilă... Toate lacurile... Câte erau? 15? 20? Mai multe? Nu putea să le numere... Şi toate erau... Toate aveau...

- ... După reacţie, înţeleg că n-aţi ştiut de ele...

- ... Ştiam că picta lacuri... Le-am văzut - erau strict peisaje... Strict lacul, munţii, cerul... Nu aveau...

Nu aveau umbra aceea neagră, plutind în derivă... Şi abia acum realiza el... Simţi că i se taie picioarele - dar îşi impuse să-i spună şi asta:

- ... De când a aflat că vrem să divorţăm, a pictat lacuri...

Fu prins de braţ şi tras afară din cameră. Uşa băii era tot închisă; el era dus "cam pe sus" în bucătărie... Uşa se închise scurt:

- Mai bine stăm aici.

Ridică din umeri, că el unul ar fi stat în baie... Nee, n-or să-l lase să stea în baie! Aşa că se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Şi-şi prinse capul în palme.

Băiatul lui...

Denisa

Fata aia de pe Salvare fusese foarte drăguţă şi-i schimbase bandajul. Calmantul pe care i-l făcuse se dovedea a fi eficient - nu

mai plângea şi nici n-o mai durea mâna. Numai că acum poliţistul o privea lung şi aştepta legarea ultimelor noduri de tifon... Gata. Era proaspăt bandajată. Se ridică:

- Vă mulţumesc.

- N-aveţi de ce. Să fiţi atentă, să nu vă mai loviţi.

Că erau amândoi supăraţi... Aprobă, iar poliţistul ieşi:

- Aş vrea să vă pun câteva întrebări...

Privi lung uşa închisă... şi-l urmă în camera lui Fabian.

- Ştiaţi de picturile astea?

Poftim?... Uau, ce de lacuri! Şi vedea... Îşi acoperi grăbită gura cu palmele şi simţi cum ochii i se umplu instantaneu cu lacrimi. Nega... Adică, stop! Se grăbi să aprobe:

- Mi-a tot spus că lucrează la nişte lacuri, dar... Dar erau peisaje, erau... Ieri, aseară, erau...

- Băiatul dvs avea duşmani?

Poftim? Da' ce-l apucase? Avea un chestionar STAS şi trebuia să bifeze ceva la fiecare rubrică? Negă, că n-avea rost să se lupte cu el...

- A fost mai trist, sau mai deprimat zilele astea?

Aprobă şi plecă capul. Şi oftă greu... Poliţistul aştepta... OK!

- ... Eu am un prieten, taică-su are o prietenă. Amândoi îl voiam în noua noastră familie. Cât am fost internată, m-am îngrijorat ştiindu-l aproape de taică-su... Prietenul meu şi-a pierdut răbdarea şi-a apărut cu sacoşele într-un moment un pic nepotrivit. Doar a trecut prin faţa noastră, iar Fabian n-a mai venit la spital şi nu m-a mai sunat 48 de ore.

- Pe prietena tatălui o ştia?

Ridică din umeri:

- Nu ştiu. Aseară, am aflat amândoi că taică-su are un copil cu femeia aia; o fetiţă. Şi ne-a spus că Fabian o pictează deja. Aşa că nu ştiu dacă el o ştia sau nu; oricum, se pare că o ştia din vedere...

Da' chiar! Unde era? Dacă o picta, trebuia să fie acolo! Se repezi la şevalet... Nu, nu era acolo. Atunci unde era?... Unde puteau fi amanta şi copilul lui Nicolae?

... În coş! Scoase cocoloşul şi-l despături. Şi privi lung scena, fetiţa, silueta blondă de lângă cărucior... Femeia în vârstă nu era Gloria; părea deci că era mama curviştinei... Poliţistul scria şi privea uneori hârtia mototolită...

Deci Fabian fusese în parc şi văzuse scena aia... şi nu ştiuse cine erau, până aseară. Că se străduise mult să le redea cât mai frumos. Nicolae "atacase" pe departe; ea fusese cretină şi-l minţise pe băiat în faţă, şi-l amăgise... Lăsă hârtia pe canapea.

Nu câştigaseră. Nici unul dintre ei nu câştigase nimic. Se luptaseră, ca proştii şi nu reuşiseră decât să-l facă pe Mogwli să picteze acele umbre negre în apa albastră. Iar ieri, după ce se pălmuiseră şi urlaseră unul la celălalt, se culcaseră. Ca să prindă puteri. Ca să poată să urle tare unul la celălalt şi azi. Să mai tragă un pic de băiat şi azi... Clătina încet capul, cu ochii închişi; nu putea să creadă că fusese chiar atât de oarbă...

Paşii tropăiră scurt; tresări şi deschise ochii. Şi-l văzu pe poliţist închizând uşa. Iar prin spatele lui văzu... Oo, Doamne! Bufni în hohote de plâns:

- Nuu!

Nicolae

Strigătul îl făcu să tresară. Asculta, atent... Dacă va auzi ceva în neregulă, va ieşi de-acolo şi-i va juca în picioare pe toţi! Şi-l va duce el jos, la maşină! Îl va strânge din nou în braţe...

Nu se auzea nimic... Nu se auzeau decât paşii... Băiatul lui plecase.

Plângea. Dar se îndoia că asta mai putea face vreo diferenţă acum. Scoase o nouă ţigară şi-o aprinse cu greu, pentru că mâinile îi tremurau în ultimul hal...

Scaunul se trase încet, iar poliţistul se aşeză. Individul scria ceva, ca o listă; el plângea...

Denisa

Uşa se deschise încet; soţia administratorului intră şi întinse mâinile spre ea. Oof, Doamne! Se lăsă strânsă în braţe - că nu voia decât să plângă!

Nicolae

Auzea piuitul... Nu-l interesa cine era. Oricum, nu mai conta. Nimic nu mai conta. Nimic nu va mai putea fi cum a fost. Nici el, nici oamenii din jurul lui... Uşa se deschise, iar telefonul poposi pe masă:

- A sunat...

Aprobă încet cu capul... Şefa lui. Măi, să fie! Turba BCR-ul fără el? Ceasul arăta 8,30... Păi era deja 8,30? Introduse codul şi apăsă butonul verde. Suna...

- Bună dimineaţa, dle Răduţ.

Era veselă; era binedispusă. El nu putea decât să încerce să şoptească foarte tare:

- Bună dimineaţa.

- V-am sunat ca să vă întreb: ne vedem astăzi la birou?

- Nu ştiu. Aş vrea să vă rog să-mi daţi două zile libere.

O secundă de tăcere... Şi-un răspuns mult mai precaut:

- ... Sigur că da. S-a întâmplat ceva?

Înghiţi greu şi şopti:

- Băiatul meu s-a sinucis.

Tăcere... Tăcere... Turuiala îl sperie de-a binelea:

- Sincere condoleanţe. Sigur, eu zic să stai acasă până săptămâna viitoare. E mai bine aşa. Bine?

- ... Bine...

- Şi dacă ai nevoie de ajutor, dacă dai de vreo problemă cu actele, dă-mi un telefon. Că ştii bine ce relaţii şi conexiuni umblă prin banca asta.

- ... Bine...

- Încă o dată, sincere condoleanţe.

- Mulţumesc. La revedere.

Apăsă butonul roşu... Foaia din agendă se rupse scurt iar poliţistul se ridică:

- V-am făcut o listă, cu paşii pe care trebuie să-i urmaţi ca să nu aveţi probleme cu actele.

Aprobă cu capul:

- ... Mulţumesc...

- Iar jos v-am scris numărul meu, în caz că întâmpinaţi probleme pe undeva, sau s-a mai inventat un formular, eu ştiu...

Aprobă din nou...

- Uitaţi şi actele, procesele verbale, raportul...

Aprobă...

- ... Eu zic să nu urcaţi la volan zilele astea.

Aprobă... iar uşa se deschise, se închise... Rămăsese singur...

De fapt, nu era chiar singur. O avea pe Renata. O avea pe Găluşcuţa lui... pe care-o chinuia deja, deşi n-avea decât puţin peste-un anişor. O chinuia cu absenţa lui, cu plecările lui, cu vizitele petrecute în timpul orelor ei de somn... Nu; cu Renata nu va face aceleaşi greşeli. Atât mai avea; pe Renata. Şi va avea mare grijă de ea!

Denisa rămăsese singură...

Ştia de ce luase băiatul lui acea decizie. Ştia de ce Fabian se depărtase extrem de repede, extrem de mult de mama lui. El ştia ce

gândise Fabian - îi spusese Nuţu. Şi totuşi, ei nu-i va spune nimic. Ei nu îi va mai adresa nici un cuvânt măcar! Până la discuţia despre divorţ, nu mai aveau ce altceva să-şi spună.

Trase hârtia şi începu să descifreze mâzgăliturile poliţistului. La un moment dat, individul începuse să pună întrebări "la obiect". Atunci, pe moment, încercase doar să-i răspundă la întrebări; dar acum, când se gândea mai bine, îşi dădea seama că poliţiştii intraseră şi ieşiseră din apartament "la discreţie". Bănuia deci că vorbiseră cu vecinii. Şi cu administratorul. Şi cum se dovediseră a fi extrem de amabili şi grijulii cu propria exprimare, probabil că vorbiseră în primul rând cu poliţista de la apartamentul 12...

În fine - nu mai conta! Insul în uniformă fusese de treabă; nu pusese multe întrebări, îi făcuse şi lista aia cu locurile pe unde trebuia să plimbe formularele... Privi şi rapoartele doctoriţei de pe Ambulanţă, a celor de la IML, raportul poliţiei... Păi, se părea că aia era lista lui. Denisa se va ocupa de pomană. Dacă voia, desigur! Dacă nu, o să pună el, mâine dis-de-dimineaţă, nişte macaroane pe foc. Şi-o să facă budincă. Lui Fabian îi plăcea budinca...

Gata! Că nu-i făcea nici un bine gândul ăla! Trebuia să fie lucid şi cu mintea pe umeri, dacă voia să rezolve actele alea azi! Presimţea că mâine nu va mai fi în stare de nimic. Mâine, după înmormântare...

Mâine, după înmormântare, se ducea şi el acasă. Dar azi, trebuia să aibă grijă de acte. Şi de Fabian. Măcar acum, să aibă grijă de el!

Intră în sufragerie şi nu le dădu atenţie femeilor de lângă geam. Denisa fuma; vecina stătea lângă ea şi o tot mângâia pe spate. Treaba lor; să stea să-şi jelească ce-aveau de jelit! El se grăbea. Îşi schimbă cămaşa udă... şi-şi dădu seama că n-avea de ce să pară "ca scos din cutie". Aşa că trase sertarul şi luă plicul cu toate actele familiei lor. Îşi luă haina, diplomatul şi portactul şi ieşi.

Denisa

Unde plecase? Se dusese la serviciu? Ăsta era nebun? Dădu să-i arunce un "Încotro?" răcnit dar, ciudat! - tocmai nevasta administratorului o lămuri:

- Cred că s-a dus să facă actele; că a luat nişte hârtii...

Aşa e! Erau o grămadă de acte de făcut... Certificatul de deces... Aruncă ţigara şi şopti:

- Plec şi eu.

- Vecină, sigur nu mai plângi?

- Foarte sigur. Mă duc şi eu, că am o grămadă de lucruri de făcut!

- ... Bine. Atunci eu te las să te pregăteşti...

"Bine, hai, lasă-mă! Uşcheşte-te odată, că-mi stai pe draci!"

- Dacă ai nevoie de ajutor cu mâncarea şi coliva, e de-ajuns să-mi spui!

Înlemnise. Ea nu se gândise la pomană. Ea se gândise la Eduard! Se gândise că trebuia să vorbească cu el! Să ia decizii! Să stabilească ce aveau de făcut... Ea nu realiza...

Trebuia să vorbească cu Eduard! Şi cu şefa ei! Dar mai întâi trebuia să se îmbrace şi să ia un taxi! Acum, cât încă mai putea! Acum, cât încă nu realiza ce se întâmplase în realitate! O să se ducă... Unde trebuia să se ducă ea? Habar n-avea, pentru că nu ştia unde se dusese Nicolae... Şi nu putea să-l sune...

Scoase telefonul şi selectă numărul şefei ei. Suna...

- Da, Denisa.

- Bună dimineaţa. Aţi putea, vă rog, să-mi daţi liber două zile?

- Depinde pentru ce-ţi trebuie.

- Am un deces în familie.

- Ah, condoleanţe! Sigur, Denisa; stai liniştită şi rezolvă problemele. Te sun mâine seară, bine?

- ... Bine. Vă mulţumesc...

- Stai liniştită. Vorbim.

Şi-i închisese în nas - lucru care-o făcea să-şi dorească foarte mult să o sune din nou şi s-o facă exact aşa cum merita - că în spatele ei stătuse Fabian la botez! Şi avea femeia aia aşa un renume de şefă şi la CEC, şi la bârfă, şi era campioană la invenţii-viteză...

Lăsă mobilul pe masă şi-şi scoase nişte pantaloni negri şi-o bluză. Se grăbea să se schimbe odată, pentru că voia să plece odată... Ah, şi n-avea bani! Salariul intra pe card abia pe 5! Dar nu-i nimic - că se ducea la Eduard şi mergeau împreună la un Raiffeissen...

Mobilul începu să piuie, speriind-o de-a binelea! Privi afişajul... Eduard! Se grăbi să apese butonul verde, iar Eduard zâmbi:

- Ia spune, tigroaică mică - vin cu dubiţa? Că am făcut rost de o dubiţă, special pentru mutarea voastră - şi-am spălat-o, şi străluceşte-n soare...

La naiba! Bufni în hohote de plâns... Iar Eduard oftă greu:

- Acum ce s-a mai întâmplat?

I-ar fi spus, dar nu putea! Pentru că hohotele alea ieşeau unul după altul şi aproape că nici n-apuca să respire! Eduard ridică puţin tonul:

- Denisa, iar vezi cai verzi pe pereţi? Iar ţi se pare ţie una sau alta?

- Nu!

Aşa! Ca să priceapă şi el că era o problemă foarte serioasă acum! Vocea deveni prevăzătoare:

- Te simţi bine?

- ... Nu...

- Vrei să vin să te duc la spital?

- ... Nu...

- Băiatul e acolo, cu tine?

- ... Nu...

- A plecat cu băiatul!

- ... Nu...

- Deniso, îmi pocneşte capu'!

Trase aer şi răcni la el:

- Fabian e la IML!

Şi gata - acum o spusese. Acum se descărcase. Acum respira mult mai bine - şi simţea că începe să se liniştească. Decise deci să continue:

- Ne-am certat aseară... ne-am bătut... iar el s-a încuiat... în baie şi

Răcnetul lui Eduard o întrerupse imediat:

- Lasă totul baltă şi vino la Romană. Chiar acum! Ieşi din casa aia, coboară scările, ieşi în stradă şi ia un taxi. Şi vino la casa de la Romană! Auzi? Şi să nu-mi închizi! Auzi?

- Da...

- Hai; ieşi din casă!

Îşi luă geanta, se încălţă şi se grăbi să iasă, să încuie uşa...

- Ai ieşit?

- Da.

- Bun. Coboară scările.

Devenise brusc foarte agitat şi surescitat, aşa că încercă să-l liniştească un pic:

- Gata, am plecat. Vin la Romană.

- Nu-nu! Să nu închizi! Ieşi din bloc.

Da' ce era cu el? Ce-l apucase?

- Ai ieşit?

- Acum.

- Du-te la stradă şi opreşte un taxi. Şi, după ce te urci în el, dă-mi să vorbesc cu şoferul.

Eduard înnebunise. Clar! Voia să fie sigur că ea se ducea chiar acum la Romană! Da' ce dracu era cu el?... În fine; nu mai conta. Îi auzea respiraţia grăbită în telefon; privea strada şi mergea

repede spre Şoseaua Colentina, spre staţia de taxiuri... Aha! Un taxi Meridian! Întinse mâna, iar maşina opri pe dreapta; urcă pe bancheta din spate iar Eduard auzi imediat bâzâitul staţiei taxi şi răcni:

- Hai, dă-mi să vorbesc cu şoferul!

- Ce-i cu tine?

- Dă-i telefonu' ăla odată!

Mm, ce urlase la ea! Mai mult în virtutea inerţiei, întinse telefonul spre bărbatul de la volan. Care îl luă, uimit, şi-l puse la ureche... Şi ascultă, mult mai dezmeticit acum. După care rosti un "OK" scurt şi-i înapoie telefonul. Îl ridică la ureche, dar constată că Eduard închisese deja...

Taximetristul demară şi acceleră serios spre semafor. Deci Eduard nu avusese încredere în ea; Eduard voia s-o vadă intrând în casa aia în următoarele cinci minute - că-i spusese taximetristului să apese acceleraţia până la podea. Individul ăla era nebun; făcea slalom printre maşini... Întoarse capul spre geamul din dreapta.

Acum, că Fabian nu mai era...

Acum, că Fabian nu mai era, o să se mute. Mâine, după înmormântare şi pomană, Nicolae o să-şi împacheteze lucrurile şi-o să se ducă la noua lui familie. Iar ea va rămâne singură în apartament... Sau îşi va lua câteva haine şi se va muta într-o cameră din hotelul Sir...

Nu mai putea sta în apartamentul ăla. Fără Fabian, casa aia nici nu exista! Fabian dăduse viaţă acelor două camere; Fabian îi transformase, pe ea şi pe Nicolae, într-o familie. Casa aia era plină de Fabian! Dar, acum, el nu mai era... Nici familia Răduţ nu mai era...

Îşi şterse lacrimile şi-şi impuse să nu bufnească în plâns. Trebuia să rămână calmă; coastele n-o dureau rău nu pentru că se făcuse brusc bine, ci pentru că doctoriţa îi făcuse nişte injecţii! În plus, individul ăla o ducea "cam pe sus" la Eduard - şi urma o discuţie complicată...

Avea 37 de ani. Dacă mâine rămânea gravidă, urma să nască la 38... Nu. Nu mai putea trece din nou prin sarcină - şi apoi prin naştere şi copilărie. Nu mai avea forţa necesară! Nu mai avea răbdarea necesară! Simţea că Eduard se va arunca la picioarele ei, în următoarele cinci minute, şi-o va implora să-i facă un băiat; dar nu se simţea în stare nici să-l facă, nici să-l crească. Nu-i mai stătea mintea la aşa ceva. Ea se tot gândise să înfieze...

Aproape ajunseseră... Îl vedea pe Eduard aşteptând, nerăbdător, în faţa porţii... Imediat cum maşina opri, mâna lui năvăli pe geam şi-i puse şoferului o bancnotă de 100 de lei pe scaun. Hei! Nu apucă să se gândească mai mult - pentru că portiera se deschise şi fu trasă din maşină. Fu strânsă scurt, puternic în braţe... şi păşi în virtutea inerţiei - pentru că era trasă cu putere în curte, spre uşa deschisă...

- Stai!

Nu, degeaba - Eduard parcă nici n-o auzea! Doamne, dar când "dezvoltase" forţa aia? Nu mai simţise niciodată forţa cu care-o trăgea acum! Ce se întâmpla cu el?

Intrară în casă; uşa se închise şi se încuie scurt. Şi fu luată în braţe şi strânsă uşor lângă el... Era linişte... Şopti, reîncepând să suspine:

- ... Aseară, l-am stârnit să mă pocnească. Ca să pot să-mi iau copilul şi să plec. M-a pocnit, da; dar am aflat că are o fetiţă cu curva... Că le ia un apartament cu trei camere... M-am pierdut pur şi simplu! Mi-am pierdut şi concentrarea, şi răbdarea şi calmul şi-am urlat! Ştia şi despre cont... Băiatul ne-a auzit... Iar eu n-am fost în stare să mă duc după aia la el, să încerc măcar să spun ceva, să-i explic...

- Ss... Nu plânge.

Cum să nu plângă? El nu auzea ce-i spunea ea acolo?

- Denisa, nu plânge!

Ridică vocea şi aproape că ţipă:

- Şi ne-am culcat amândoi, ca doi idioţi! De dimineaţă, la şase jumate, când a sunat ceasul, am vrut să intru prima în baie ca să-l ţin pe el la uşă până la şapte! Înţelegi? Lumina era aprinsă în baie... Şi-am ciocănit... Am întrebat dacă e în baie... L-am întrebat dacă se simte bine... Nicolae a spart uşa...

Palma îi apăsă uşor capul pe umărul lui; oftă:

- Şi n-am auzit apa... N-am auzit nimic, deşi uşa de la sufragerie a rămas deschisă toată noaptea... N-am observat nici măcar lumina aprinsă... Poate că a lăsat-o aprinsă tocmai ca să aibă o şansă să fie oprit... sau salvat... Iar noi am mai dormit încă trei ore... iar el era... Noi dormeam, iar el era în cadă...

- Ss! Nu plânge! Nu plânge, sufletul meu! Ai să vezi - totul o să fie bine!

- Nimic nu mai poate fi bine fără Fabian al meu!

- Şi totuşi, eu îţi jur că totul va fi bine! Pentru că eu am rezolvarea!

Nu! Clătină încet capul:

- Nu, Eduard. Nu mai sunt în stare să fac un copil.

- Iubirea mea, dar nu trebuie să faci un copil!

- Fără copil, eu...

Şi-o înneca plânsul...

- Stai liniştită, iubirea mea! Că eu am rezolvarea. Şi o să fie totul foarte bine - ai să vezi!

Nu pricepea o iotă! Eduard îşi trecea uşor degetele prin părul ei:

- O să ne mutăm împreună - şi-o să vezi că eu am rezolvarea. Şi-o să fim fericiţi... şi o să fie bine...

Stop! Îşi trase nasul şi-şi impuse să nu mai suspine, ca să poată să vorbească:

- Ce vrei să spui?

- Că totul o să fie bine. Şi o să fim foarte fericiţi, toţi trei.

Toţi trei? Ridică imediat capul şi-l privi lung:

- Ce vrei să spui?

Eduard părea că înnebunise. Avea privirea unui nebun; fremăta tot, ochii îi străluceau iar zâmbetul... Zâmbetul acela era al unui nebun! Eduard o privea lung, fremăta şi emana un aer de pacient fugit de la Spitalul Municipal! Iar ei tocmai i se făcuse frică! Decise să repete întrebarea aia până va primi un răspuns:

- Ce vrei să spui?

Mâinile tremurânde îi prinseră uşor capul, iar Eduard şopti:

- O să-l creştem împreună pe Armand.

Cum-cum? Pe cine? Ochii albaştri, ireal de mari, ireal de fericiţi, alergau grăbiţi peste chipul ei; Eduard continuă:

- În urmă cu vreo şase ani, am avut o aventură cu o puştoaică dintr-un sat de lângă Bucureşti. A rămas gravidă şi-a făcut copilul; eu l-am luat din casa de chirpici a mă-sii şi l-am dus la mine la Bacău, la o familie săracă dar serioasă şi cu frică de Dumnezeu, căreia i-am dat bani frumoşi, lună de lună, ca să aibă grijă de el cum se cuvine. Te implor, iubirea mea - spune-mi că o să-l luăm pe Armand de-acolo şi-o să-l aducem lângă noi - şi-o să-l creştem împreună, şi-o să fim fericiţi...

Adică Eduard... Armand era... Cum?

- E mic, abia a făcut cinci ani jumate! Nu ştie cine-i mama lui! Pot să-i spun oricând că tu eşti mama lui! Şi l-au educat frumos, să ştii! E cuminte, e ascultător... O să te iubească mult! O să-l înveţi multe lucruri...

Avea senzaţia că se lovise rău de tot la cap, iar chestia asta era un coşmar... Eduard avea un copil! Doamne! Eduard avea un copil?

- O să-l aducem aici, în căsuţa noastră, şi-o să fie băieţelul nostru! Iubirea mea, n-am putut să-ţi spun asta până acum. Voiam să-ţi spun azi, după ce vă mutaţi amândoi aici! Iubirea mea, Fabian nu mai poate să vină cu noi! Dar vine Armand! Nu mai plânge - că ţi-l aduc pe Armand...

Îl împinse uşor... şi zâmbi cu neîncredere:

- ... Eşti nebun!

- Da! Sunt nebun de fericire! Tu nu înţelegi ce înseamnă asta pentru mine! În sfârşit, pot să-mi aduc băiatul acasă! Pot să-l aduc lângă mine şi să-i dau o mamă adevărată!

Cum-cum? Era nebun de fericire? De ce? Pentru că murise Fabian? Ăsta era dement?... Nu; era nebun de fericire. Întrezărise imediat scurtarea semnificativă a divorţului ei şi goliciunea vieţii doar în doi; aşa că-i spusese despre copilul lui, pe care-l şi vedea mutat cu ei, şi radia tot! Ridică încet mâna:

- Stai, că am înţeles...

Şi făcu un pas în spate... Şi-apoi încă un pas... Privirea aia strălucitoare începea să pălească...

- Tu n-aveai nevoie de-o tigroaică; aveai nevoie de-o mamă...

- Eu aveam şi am nevoie de o femeie care să poată fi nevastă şi mamă!

- Şi-ai evitat să-mi spui că ai un copil, pentru că...

- Pentru că m-am temut să nu te pierd! Pentru că m-ai ţinut patru ani jumate atârnat de-un fir subţire, deasupra unei prăpăstii! Dar, după accident, te-ai schimbat! Şi acum pot să-ţi spun!

Îl privea lung... Păşi din nou în spate şi începu să râdă:

- Deci, tu eşti nebun! Eşti nebun de legat!

- De ce? Pentru că vreau să-l aduc pe Armand lângă noi?

- Bineînţeles!

Dintr-un singur salt, Eduard ajunse lângă ea şi-o prinse de umeri:

- Eu am fost de acord să-ţi cresc copilul!

- Eu ţi-am spus că am un copil înainte să-ţi spun cum mă cheamă!

- Nici Geanina nu ştie despre Armand! Nici mama!

Se smuci şi se eliberă din mâinile lui:

- Şi nici n-aveai de gând să le spui, nu?

- Imediat cum depuneam acţiunea de divorţ, voiam să vă strâng pe toţi ai mei în jurul unei mese şi să vi-l prezint!

- Minţi!

Într-o singură clipă, chipul din faţa ei se transformă radical. Eduard se repezi şi-o înşfăcă de bluză. Şi-o scutură scurt, scrâşnind furios printre dinţi:

- Stai, că acum am înţeles! Nu vrei să-mi creşti copilul, nu?

- Dă-mi drumul!

- Despre asta-i vorba!

Se smuci şi-l îmbrânci cât colo:

- Dă-mi drumul!

Reuşi să se elibereze, aşa că se repezi spre uşă!

- Ţi-ar fi plăcut ca eu să-ţi cresc copilul! Dar tu n-ai face asta pentru mine!

Răsucea cheia şi-şi dădea seama că nu putea să descuie. Că încuietoarea era veche, iar ei îi tremurau mâinile - şi avea lacrimi în ochi şi nu putea...

Nu! Venea după ea! Nu-nu! Prinse mâna dreaptă cu mâna stângă şi răsuci. Şi apăsă clanţa. Şi alergă în curte! Eduard ridică tonul, ca să se facă bine auzit:

- Îţi plăcea să mă sacrific pentru binele tău! Dar tu nu ţi-ai sacrifica nici o secundă măcar pentru copilul meu!

Deschise poarta şi alergă în stradă. Şi porni spre Romană, cu mâna ridicată, cu ochii după o maşină galbenă... Doamne - oare venea după ea? Întoarse capul şi-l văzu oprit în mijlocul trotuarului, privind-o lung... Nu! O să vină după ea! Reîncepu să alerge, deşi durerea de coaste îi tăia răsuflarea...

Slavă Cerului! Se repezi la taxi, trase portiera şi bufni în plâns:

- La Obor, vă rog!

Doamne, cum o dureau coastele! Şi coastele, şi braţul, şi sufletul... Eduard avea un copil... Încerca să-şi adune gândurile, ca să-şi amintească tot ceea ce auzise azi...

În urmă cu şase ani, Eduard avusese o aventură... Iar ea făcuse copilul... Iar el îl luase şi-l dusese la el în sat, la o familie săracă, pe care-o alimentase lunar cu bani ca să-i crească copilul... Şi acum voia să-l aducă în Bucureşti - şi să-l crească ea...

Stop! Îşi prinse capul în palme - stop! Gata cu gândurile alea! Era o idioată! Stop!

Era într-un taxi, în drum spre Obor. Era în doliu - Fabian al ei murise... Scoase telefonul şi selectă numărul mamei ei... Suna, iar suspinele reveneau...

- Alo?

- Sărut mâna, mamă...

- ... Denisa? Tu eşti?

- Da...

Tăcere... Bufni în plâns:

- A murit Fabian, mamă! A murit, azi-noapte...

Tăcere...

- A murit puiul meu...

Tăcere... Privi lung telefonul - şi descoperi că nu, nu se întrerupsese... Oftă greu:

- A murit băiatul meu...

- ... O să vorbesc cu taică-tu; să vedem cum facem. Că are multă treabă la primărie, cu fondurile europene, şi nu cred că poate să-şi ia liber...

Apăsă butonul roşu - că n-avea rost! Nici n-ar fi trebuit să-i sune pe ei! Cine erau ei, ca să le pese?

Poate... Selectă numărul dirigintei... Suna ocupat. OK, deci diriginta vorbea cu cineva. Căuta numărul... Căuta... Gata! De data asta suna... Nuţu răspunse relativ repede:

- Alo?

- Bună, Ionuţ...

- ... Bună ziua.

- Denisa sunt, mama lui Fabian...

Şi simţi că reîncepe să plângă, pentru că nu mai era mama lui Fabian... Băiatul şopti:

- Tanti, vă rog, nu-mi spuneţi că a reuşit! Vă rog!

Poftim? Se apucă imediat cu mâna de scaun:

- Ce-ai spus? Nuţule, ce-ai spus? Mai spune o dată ce-ai spus!

După câteva clipe, băiatul începu să plângă:

- ... Să nu-mi spuneţi că a reuşit!

- Nuţule, tu ştiai? Ştiai ce vrea să facă?

Auzi un foşnet scurt, iar vocea mamei lui Ionuţ exclamă:

- Denisa, tu eşti?

- Da.

- Denisa, unde e Fabian? Ce face? Că nu răspunde la telefon, iar Nuţu a primit un mesaj foarte ciudat, pe Messenger! Fii cu ochii pe Fabian!

Oftă greu şi suspină:

- Fabian e la IML...

- ... Doamne, Denisa... Doamne, ce dezastru! Mi-am pierdut mobilul, săptămâna trecută! Dacă nu l-aş fi pierdut, poate te-aş fi sunat la timp...

- N-aveai cum să mă suni la timp... Te rog, poţi să rămâi acasă jumătate de oră? Trebuie să vorbesc cu Nuţu - şi ştiu că fără tine lângă el n-o să reuşească să-mi spună...

- Sigur! Sunt în concediu, nu plec nicăieri! Te aştept!

Apăsă butonul roşu şi oftă greu:

- Duceţi-mă la intersecţia Şoselei Colentina cu Calea Fundeni. La capătul tramvaiului 4...

Doamne, deci Nuţu ştiuse... Când aflase Nuţu? Şi de ce n-o sunase imediat?... Nuţu n-avea decât numărul de mobil al lui Fabian. Iar dacă mama lui îşi pierduse mobilul... şi nu-şi notase numărul în vreo agendă... Ea fusese proastă şi nu căutase mobilul lui Fabian... Pe care probabil că băiatul ei îl oprise azi-noapte, înainte să...

- Ştiţi cât e ceasul?

- Zece şi zece.

Adică probabil că Nuţu abia se trezise... că era în vacanţă, şi sigur stătea până-n toiul nopţii ca să se joace prin reţea cu colegii de clasă... Primise deci mesajul ăla prea târziu. Chiar şi dacă ar fi avut numărul ei de telefon, ar fi fost prea târziu...

Nuţu era cel mai bun... Nuţu fusese cel mai bun prieten al lui Fabian. Abia acum îşi dădea seama că, în momentul în care înţelesese că băiatul ei nu putea să discute cu ea, ar fi trebuit să discute ea cu Nuţu despre divorţ. Şi despre părerea lui Fabian. Şi despre opiniile lui Fabian, despre gândurile băiatului ei... Nuţu era singurul care ştiuse ce gândise şi simţise Fabian; iar ea nu se învrednicise să se gândească la asta! Ea fusese aceeaşi Denisa dintotdeauna - se gândise numai la lucrurile care-o interesau! La Eduard, la moţ, la sacou cambrat pe talie... La cină romantică cu lumânări...

Doamne, ce idioată era! Nu-i aprinsese băiatului ei o lumânare! Nici măcar nu-i aprinsese...

Ar fi trebuit să înţeleagă. Ar fi trebuit să-l lase să plece cu Nicolae. Ar fi trebuit să vadă adevărul - ea, Denisa Răduţ, se schimbase mult prea mult, ca să mai poată fi mama adolescentului timid şi sensibil. Îl făcuse, îl crescuse, şi-apoi Eduard o făcuse să se simtă iubită şi dorită. Iar sentimentul ăla o schimbase; sentimentul ăla o făcuse să se concentreze strict asupra ei... Şi nu fusese în stare să vadă realitatea şi să-l lase...

Maşina se opri. Deschise ochii... Achită cursa şi coborî. Şi intră încet în scara blocului.

O să-l roage pe Nuţu să nu vină la înmormântare. Era un eveniment mult prea trist pentru prietenul lui Fabian. De pomâine încolo, putea să se ducă oricând la cimitir, cu flori şi-un bakugan, sau... Dar mâine, la înmormântare, o să-l roage să nu vină.

Apăsă butonul, iar uşa se deschise larg. Mama lui Nuţu era palidă şi avea ochii roşii. Intră fără un cuvânt, iar femeia parcă-i ghici gândurile - o pofti în sufragerie, fără să încerce s-o îmbrăţişeze, sau s-o consoleze...

Nuţu plânsese mult... Se aşeză încet în fotoliu. Îl privea lung... Îl privea şi şi-l amintea alături de Fabian... în curtea şcolii, înainte de teza la mate, când ea le spusese tuturor bancuri cu profesori iar ei râseseră pe cinste... Fabian râsese atunci cu poftă; îl privea acum pe Nuţu şi şi-l imagina pe Fabian lângă el, pe canapea, râzând...

Cana cu cafea se aşeză pe măsuţă, în faţa ei; iar femeia se aşeză lângă Nuţu şi-l cuprinse cu braţul. Şi-l mângâie uşor pe umăr:

- Hai, puştiule. Spune. Spune-i tot ce mi-ai spus mie, de la început. De când ţi-a spus Fabian prima oară... Spune, ca şi cum Denisa n-ar fi aici - şi-ar trebui să-mi spui mie totul din nou...

Băiatul aprobă cu capul... şi oftă:

- Fabian şi-a dat demult seama că părinţii lui se poartă ciudat unul cu celălalt. Nu mai vorbeau despre problemele casei, nu stăteau în aceeaşi cameră mai mult de cinci minute... Mi-a spus că încercau să nu se atingă, atunci când treceau unul pe lângă celălalt... Dar nu s-a îngrijorat foarte tare, pentru că nu se certau. Şi veneau amândoi acasă seara, luau cina împreună... Acum vreun an, mi-a spus că, dacă vreodată părinţii lui or să vrea să divorţeze, el o să rămână cu mama. Că nu se vedea locuind sub acelaşi acoperiş cu "creştetul ocupat", cum spunea el.

Cum adică, "creştetul ocupat"? Ochii negri o priviră lung, un pic speriaţi:

- Glumea şi spunea că, atunci când îşi priveşte tatăl, vede un creştet care e mereu foarte ocupat - ori cu dosarele, ori cu laptopul...

Fabian presimţise divorţul lor; şi-i analizase temeinic pe amândoi încă de-acum un an... Dar cum de se gândise băiatul ei la divorţ? Că pe-atunci nu se certase chiar deloc cu Nicolae! Se grăbi să-l întrebe:

- Cum de s-a gândit la divorţ acum un an? Ce anume s-a întâmplat, de l-a făcut să se gândească la asta?

- ... Păi, acu' un an, parcă prin iunie... Da, în iunie era; înainte de vacanţa mare. Stătea cu bunica lui în staţia de autobuz. Şi a văzut un băiat cam de vârsta noastră, care venea încet, împreună cu mama lui. Ea îl ţinea de mână; dar era foarte ciudat, pentru că amândoi dădeau să plângă, deşi părea o plimbare plăcută... Zicea că pe mama băiatului o ştia din vedere - că era vânzătoare la Mega şi avea uniforma de Mega pe ea. Au trecut de ei doi, după care a apărut un bărbat care i-a oprit. Iar mama l-a îmbrăţişat pe băiat şi-a început să plângă. Şi-atunci bărbatul l-a tras din braţele ei şi-a bombănit ceva, iar femeia aia a plecat repede spre Mega. Iar băiatul a început să plângă, cu ochii la ea. Zicea că puştiul strângea din dinţi, ca să plângă pe tăcute. Iar bărbatul l-a prins de braţ şi l-a zdruncinat bine, i-a dat o palmă peste umăr şi-a pornit singur spre pod. Băiatul a alergat după el, pe lângă Fabian... Zicea că lacrimile băiatului ăluia l-au durut mult; că parcă le-a simţit în sufletul lui! Iar scena l-a pus pe gânduri, pentru că dvs sunteţi dominatoare şi vă impuneţi, dar şi tatăl lui ştie să obţină ceea ce vrea atunci când vrea. Şi-i era frică de momente cum văzuse atunci, în staţie...

Mm, ce idioţi erau amândoi! Ei habar n-avuseseră ce fusese în mintea băiatului lor! Ei îl crezuseră un puşti neştiutor, de 13 ani! Fabian crescuse, iar ei nu observaseră...

- Apoi n-a mai zis nimic despre divorţ, o vreme. Şi, brusc, la începutul lunii, am început să discutăm mult mai mult pe mess... Zicea că tatăl lui pare "să se dezgroape" din muncă şi că încearcă să găsească o cale să se apropie de el. Şi mi-a spus că i s-a părut un pic speriat. Iar asta îl amuza - tatăl era un pic speriat de fiu...

Aprobă încet, pentru că aşa fusese...

- Şi-apoi, când l-a lăsat să se apropie de el, zicea că a descoperit un tată "super". Zicea că e mai libertin, mai deschis spre nou decât dvs. Că nu încearcă să fie *cool*, ca un tată de duminică, şi se poartă şi vorbeşte normal. Zicea că tatăl lui îi dă curaj şi încredere în el însuşi - şi ştie să discute despre lucruri dificile şi să dea sfaturi. Descoperise repede că abia aştepta să-l vadă întorcându-se de la serviciu, că se gândea ore în şir la teme comune de discuţie... Spunea că tatăl lui îl făcea să se simtă un pic bărbat... Şi-i spunea mereu că e adolescent deja, iar lui îi plăcea...

N-avea voie să plângă. Îi venea să plângă - pentru că ar fi trebuit să-l trimită chiar ea la Nicolae, dar se ambiţionase să tragă de el... Iar dacă începea acum să plângă, Nuţu n-o să-i mai spună...

- Spunea că plecarea în tabără a fost un chin; dar un chin plăcut, din cauza Codruţei.

- Cine e Codruţa?

Amândoi o priveau lung, miraţi... Clătină încet capul:

- Ochii migdalaţi... Mie mi-a spus că n-a reuşit nimic, că a descoperit că nici n-o place foarte tare, iar ea nu-l place mai deloc...

- Ştiu ce v-a spus. Mi-a scris că o să vă mintă, pentru că vrea să vă ţină cât mai departe de el şi de Codruţa. Zicea că, dacă aţi afla de ea, v-aţi repezi să-i revoluţionaţi pe amândoi şi s-o investigaţi pe ea patru generaţii în urmă... În plus, descoperise că sfaturile şi ideile pe care i le dădea tatăl lui se potriveau mănuşă şi-o făceau pe ea să roşească. Şi-l ajutau pe el să o uimească...

Deci, cât fusese în tabără, Fabian înclinase singur balanţa spre Nicolae! Nu el îl înveninase pe băiat! Nu el fusese cel care câştigase punctele! Fabian i le pusese în sac - fusese decizia lui...

- Şi-a mai fost o chestie. Pe 21, ştiam că trebuie să se întoarcă din tabără şi eram curios ce făcuse cu Codruţa! Am stat pe Messenger toată ziua, iar pe la trei, trei şi ceva a apărut şi id-ul lui. I-am scris, dar nu mi-a răspuns. Am insistat, am insistat... şi, atunci când mi-a răspuns, s-a prezentat ca fiind Nicolae, tatăl lui Fabian.

Poftiim? Femeia de pe canapea aproba...

- În mare, soţul dvs. m-a rugat să am grijă de tristeţea lui Fabian. Mi-a spus că urmează să divorţaţi, aşa că or să vină clipe grele pentru Fabian. Şi cum eu eram singurul lui prieten, mă ruga să am grijă...

Şi nu mai putea, sărăcuţul, să vorbească - pentru că Fabian murise, iar el se simţea vinovat... Oftă greu:

- Nuţule, nu eşti tu vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat. Şi eu, şi Nicolae l-am vrut pe Fabian în noua noastră familie. Şi cum n-am fost destul de deştepţi să ne mutăm toţi într-o vilă extrem de mare şi spaţioasă, am tot tras de el... L-am tot pistonat, l-am bătut la cap, l-am presat şi ne-am lăudat prietenii mai mult sau mai puţin voalat... Tu ai avut întotdeauna grijă de el; tu i-ai fost un prieten bun. Fabian a fost întotdeauna fericit atunci când erai tu prin preajmă.

Băiatul plângea şi aproba; mama lui încerca să-l liniştească un pic... Şi cum nu prea reuşea, femeia decise să continue ea discuţia:

- Nuţu a conversat cu el atunci. Dar s-a speriat. Soţul tău i-a scris cum va decurge divorţul, ce se va întâmpla mai departe, iar Nuţu s-a pomenit cu o sarcină grea şi-o problemă mare-mare. A avut nevoie de un sfat, aşa că a scos discuţia lor la imprimantă şi mi-a arătat-o.

Poftim? Femeia se aplecă şi trase, de pe raftul de jos al mesei, nişte coli. Le primi...

- Eu i-am spus lui Nuţu să i le arate lui Fabian. Nu mi s-a părut normal să-i las, pe el şi pe Nicolae, să facă telefonul fără fir prin Nuţu. În plus, Nuţu şi Fabian se cunoşteau bine - iar Fabian ştia că prietenul lui n-ar fi putut gândi aşa, la nici 13 ani ai lui. Te las să le citeşti, cât mergem noi doi la baie...

Mama lui Ionuţ se ridică; dar băiatul îşi trase nasul şi continuă:

- N-am fost deştept să salvez discuţia; aşa că le-am scanat şi i le-am trimis lui Fabian pe mail. El "a amuţit" vreo două ore - că m-am şi speriat atunci! După care mi-a mulţumit pentru că am fost sincer şi pentru că discutasem cu tatăl lui. Se simţea mult mai liniştit, după ce aflase că orice asemănare cu scena pe care-o văzuse el în staţia de autobuz ieşea total din discuţie... De atunci, de când a aflat ce gândea şi plănuia tatăl lui, Fabian a început să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost bine să stea o săptămână cu dvs, şi-apoi o săptămână cu el... După care s-a gândit că nu va avea nevoie de trambalatul pe drumuri, cu valiza după el, dacă va reuşi să rămână acasă, în apartamentul dvs din Colentina. Pentru că urma să vă întâlniţi acolo, iar el putea încerca măcar să vă împace...

Oof, Doamne! Puiul ei mic! El voia să-i împace...

- Şi pe urmă a fost la botez. Ăla a fost un dezastru. Ăla a fost un mare pas înapoi...

Botezul? De ce?

- Mi-a trimis un email, când a reuşit să ia laptopul soţului dvs de acasă.

Iar mama lui îi întindea prompt hârtia...

- Totul a fost OK la Giurgiu, inclusiv discuţia pe care-a avut-o cu dvs în curte. Dar pe urmă aţi intrat în salon, el a dansat cu o fată şi a invitat-o la fursecuri. Şi s-a aşezat în spatele şefei dvs, care vă bârfea de zor pe amândoi şi chicotea cu două colege...

Îşi puse încet mâinile-n cap, că-şi putea imagina cu uşurinţă ce auzise băiatul ei...

- A auzit lucruri foarte urâte despre dvs şi Eduard; a auzit că chiuleaţi deseori de la serviciu ca să vă întâlniţi cu el, că stăteaţi în BMW în faţa CEC-ului şi...

Şi se pupau şi se pipăiau... Nuţu nu va rosti niciodată cuvintele alea - dar ea ştia prea bine ce putea auzi Fabian din gura femeii care-i ştia fiecare escapadă, fiecare chiul, fiecare zi liberă...

- Despre tatăl lui, a auzit doar că prietena lui e de două ori mai tânără decât el şi că el e foarte discret, atunci când vine vorba despre ea. Atunci şi-a dat el seama că relaţia dvs, căsătoria, se va rupe în maximum un an. Zicea că începuse să-şi cunoască tatăl binişor şi era sigur că el nu va mai suporta mult... Atunci s-a hotărât ca, în clipa în care vă veţi despărţi, el să plece cu tatăl lui. Şi apoi a fost accidentul; m-a sunat, mi-a spus că aţi făcut accident şi a venit Salvarea... Şi-a început să plângă atunci când mi-a spus ce cuvinte grele v-aţi spus amândoi... Pe urmă a văzut dosarul ăla... Mi-a scris că l-a privit pe prietenul dvs şi nu s-a văzut sub nici o formă "adoptat"de el. Pe urmă l-a văzut la spital; atunci şi-a dat seama că era mai tânăr decât dvs, că asta se vedea cu ochiul liber, că părea o fire diferită de dvs...

Şi-acum tăcea. Oftă greu... iar mama lui îl mângâie uşor pe cap:

- Hai, puştiule; spune. Aşa cum mi-ai spus mie. E foarte important...

Capul brunet se plecă şi mai mult:

- Mi-a spus că el n-avea ce să caute alături de dvs şi de Eduard. Pentru că aveţi o vârstă, iar el e mai tânăr şi părea extrem de grijuliu şi îngrijorat, cu sacoşele alea pline... Şi tocmai pentru că păreaţi două firi diferite, era important să rămâneţi singuri, să găsiţi o cale de mijloc, să treceţi peste diferenţe... El simţea că ar fi fost o piedică între

Gata! Nu mai putea! Exclamă:

- Pentru Dumnezeu! Dar n-a fost niciodată o piedică!

- El aşa se simţea. Zicea că, dacă o să vă vină vreodată să ţipaţi la Eduard, o să vă abţineţi pentru că e şi el de faţă...

Şi-acum nu mai putea spune nimic...

- Aşa că a decis să se mute cu tatăl lui, la tânăra cu care era el. Îşi făcuse o imagine foarte frumoasă despre tatăl lui... Zicea că, cât aţi stat dvs în spital, a fost foarte atent la ceea ce face el. Şi-a observat imediat când s-a dus la prietena lui; a apreciat faptul că a plecat discret, cu o altă motivaţie, şi nu s-a întors a doua zi dimineaţa... Iar atunci când a spus "vezi, că mă duc la Carrefour", s-a întors acasă cu caşcaval şi apă plată... A apreciat şi faptul că nu s-a repezit să i-o prezinte... A apreciat şi faptul că a încercat, uneori, să vă scuze în ochii lui...

Iar ea fusese ferm convinsă că Nicolae îl înveninase sistematic! Ea fusese incapabilă să priceapă că băiatul ei, la 13 ani, gândea şi calcula şi singur! Din cauza gândului ăluia, pusese la cale acel plan idiot... Acel plan care

- Duminică seara, mi-a scris că se pregăteşte să-l roage pe tatăl lui să-l ia şi pe el, atunci când se mai întâlneşte cu prietena lui. Că ar vrea s-o cunoască. Şi-apoi v-aţi externat...

Şi-l minţise, ca o idioată! Îi dăduse speranţe, alimentându-i din plin cea mai puternică dorinţă a lui!

- ... Aseară, am vorbit cu el pe mess până pe la unşpe. A auzit tot ce v-aţi spus. A stat lângă uşa de la bucătărie; iar când a auzit că vă pregăteaţi să vă luaţi la bătaie, a fugit şi-a trântit uşa la camera lui - ca să vă opriţi amândoi. Dar el n-a intrat înăuntru. El a rămas pe hol, ascuns după zid, şi-a auzit absolut totul... Mi-a spus că a auzit zgomot de palme; dar se aştepta să ajungeţi şi la asta, aşa că nu s-a mirat. Mi-a spus că minciuna dvs cu renunţarea la divorţ l-a durut mult; dar, pentru că se obişnuise deja cu gândul divorţului, durerea a fost suportabilă. Cel mai mult l-a durut vestea că avea deja o soră.

- De ce? Se temea că nu se va putea integra în familia lor?

- N-a fost vorba de asta... S-a simţit prostit pe faţă, dus de nas şi considerat cel mult un bagaj, sau o bucată mare de ciocolată, pentru care sunteţi în stare să vă luaţi la bătaie...

- Mie mi-a spus că se simte ca Mowgli, atunci când ursul şi maimuţa trag de el...

- ... Tanti, mie mi-a scris că a pictat multe lacuri.

Aprobă încet cu capul. Nuţu o privea lung:

- A pictat şi oameni?

- S-a pictat doar pe el.

- Cum s-a pictat?

Decise să-i răspundă cu o întrebare:

- De ce a pictat lacurile alea? Ce voia să facă cu ele?

- ... Voia să pună decizia lui într-un tablou. Voia să vă picteze, unul în dreapta lacului şi unul în stânga, iar el urma să fie într-o barcă, în drum ori spre dreapta, ori spre stânga...

Aha...

- Nu l-a supărat faptul că avea o surioară. L-a scos însă din minţi faptul că tatăl lui îl minţise.

Poftim?

- Cu ce l-a minţit Nicolae?

- Păi, îi spusese întotdeauna că se dezmeticise şi se schimbase. Că n-o să-şi mai neglijeze copilul, că o să-i fie aproape, că era avid să-şi petreacă practic tot timpul cu copilul lui, că n-o să mai lipsească vreodată din viaţa copilului lui... Şi fetiţa e tot copilul lui, nu? Şi-o chinuia cu absenţa lui, le lăsa pe amândouă singure... Adică îşi repeta practic greşeala. Ba chiar o amplifica - pentru că fetiţa aia nu vedea nici măcar creştetul ocupat!... Aşa vedea Fabian lucrurile aseară. Şi cred că atunci mi-a scris scrisoarea.

- Ce scrisoare?

I se întindea o altă coală scoasă la imprimantă, dar Nuţu decise să n-o lase să citească singură totul şi o luă el:

- Scrisoarea în care mi-a scris că renunţă. Că nu mai vrea să se întrebe care era adevărul, pentru că amândoi părinţii lui îl minţeau în faţă cu multă măiestrie. Dvs îi spuneaţi că renunţaţi la divorţ - dar căutaţi motiv de ceartă ca să depuneţi mai repede dosarul la tribunal. În acelaşi timp, tatăl lui îi spunea că vrea să fie un tată normal - dar lipsea zile întregi de lângă copilul lui... La sfârşit, a tras concluzia că totul a fost doar o mare minciună. Şi că, dacă ar trebui într-adevăr să se mute, ar prefera să se mute într-un centru de copii.

Poftim? Într-un centru de copii?

- Iar azi-noapte, pe la două jumate, mi-a scris că nu mai vrea să treacă lacul. Că, deşi amândoi sunteţi pe malul acelui lac, nu-l aşteptaţi pe el. Dvs. trebuie să vă acomodaţi cu Eduard ca să aveţi un mariaj fericit, iar tatăl lui avea deja o familie fericită şi nu-şi dorea decât divorţul, ca să se poată recăsători cu mama fetiţei lui. A zis că el va rămâne întotdeauna un intrus în noile dvs familii - că nu va avea loc de ei, de Eduard şi de Carina. Şi nu vrea nici să se mute la Pecica, nici să rămână la buni Gloria. Şi nici orfelinatul nu era totuşi o soluţie, zice el. Şi încheie cu cuvintele...

Băiatul căuta hârtia... Îl văzu despăturind-o...

- **"Nu vreau să-i mai ţin blocaţi pe marginea aceluiaşi lac. Iar pentru ca ei să plece acolo unde au treabă şi să nu se mai revadă vreodată, eu trebuie să devin invizibil. Fabian"** Asta mi-a scris azi-noapte, pe la două jumate.

Mama lui se grăbi să continue:

- Nuţu se culcase. Când s-a trezit, la nouă jumate, a pornit calculatorul şi m-a chemat să văd mesajul. L-am sunat amândoi pe Fabian, dar mobilul lui e oprit. Eu numărul tău nu-l mai am, că-l aveam în mobil şi l-am pierdut săptămâna trecută. Soţul tău i-a trimis numărul lui lui Nuţu, dar băiatul nu l-a salvat în agendă - şi a şters conversaţia cu el. În plus, s-a speriat rău azi şi nu s-a gândit la colile printate... El s-a gândit să vorbească cu Codruţa pe Messenger - şi a descoperit că şi ea era speriată. Ei i-a trimis alt mesaj...

Primi de data asta hârtia... **"Trebuie să-ţi cer iertare pentru decizia pe care am luat-o. E important pentru mine să ştiu că mă ierţi pentru ceea ce vei afla mâine dimineaţă. N-aş fi vrut să-mi iau adio de la floarea care a stârnit roiul de fluturi din sufletul meu; dar te iau cu mine, în gând, şi-mi va fi mai uşor. Fabian"**

Lăsă hârtia peste celelalte şi-şi acoperi încet faţa cu palmele... Dumnezeule! Ce copil avuseseră! Şi-şi bătuseră joc de el... ea cu moţul şi steluţele, Nicolae cu creştetul ocupat şi nehotărârea...

- ... Tanti, eu nu cred că a fost vina ta.

Ei, na! Ea nu fusese în stare să aprindă o lumânare... Auzi un foşnet scurt, iar paşii se îndepărtară grăbiţi. Putea jura că Nuţu se dusese să plângă în camera lui! Mama lui Nuţu oftă greu:

- Nu cred că puteaţi evita la nesfârşit divorţul. Iar Fabian vă iubea mult pe amândoi. Şi avea nevoie de amândoi.

- A fost greşeala mea. Nu trebuia să-i forţez mâna! L-am grăbit - şi uite ce-am făcut...

- Nu cred că taică-su nu l-a grăbit deloc! Am înţeles că băiatul tău o picta pe fetiţa lui încă dinainte să afle că e fetiţa lui!

Aprobă încet cu capul...

- Ceea ce înseamnă că el a urzit o plasă fină, menită să-l prindă pe băiat de el. Şi de ele. Iar aseară, Fabian a descoperit că se prinsese deja în plasa lui, deşi habar n-avusese de asta; iar asta cred că l-a înfuriat cel mai mult...

Ridică scurt din umeri... Fabian murise; tot ceea ce spuseseră şi făcuseră ei era nul - ca un balon de săpun care se sparge şi în urma lui nu rămâne nimic...

- ... Nu ştiu. Ca să pun punct discuţiei pe tema asta, dă-mi voie să-ţi spun că am ascultat cu multă atenţie cuvintele lui Nuţu şi am citit cu multă atenţie mesajele lui. Marea voastră greşeală a fost că nu aţi găsit locul, momentul şi modul în care să staţi toţi trei la masă şi să discutaţi cu calm şi seriozitate despre divorţ. Păstrează tu hârtiile, dacă vrei. Eu te pot ajuta cu ceva?

Negă încet...

- ... Presupun că soţul tău a plecat deja după acte şi aprobări. Tu trebuie să te apuci de pomană...

Aproba... Plecă capul şi începu să plângă:

- Nu i-am aprins o lumânare... Nu i-am dus steagul... N-am vorbit cu preotul...

- Vrei să-ţi fac o listă cu ceea ce trebuie să ai şi să faci?

Aprobă din nou, iar mama lui Nuţu îşi aduse hârtie şi pix şi începu să noteze repede-repede...

Nu mai avusese nici un deces în familie, până acum. Când îi muriseră bunicii, totul se întâmplase la Pecica, iar ea ajunsese invariabil cu cinci minute înainte de plecarea la cimitir... Nu fusese niciodată la înmormântări; fusese la nunţi, botezuri...

Oftă greu şi se ridică. Şi se apropie de băiatul aşezat la masa din bucătărie. Era foarte trist...

- Nuţule... Tu ai încercat să-l ajuţi. Ai încercat să-l înveseleşti. Am înţeles acum că ai încercat să-i transmiţi ceea ce îţi spunea Nicolae să-i transmiţi. Şi poţi să fii liniştit, pentru că i-ai transmis ceea ce era bine să afle. Dar nu cred că, dacă ai fi fost pe mess azi-noapte, l-ai fi putut opri. Fabian... Fabian al meu semăna mult cu noi - cu mine şi cu Nicolae. Când îşi punea ceva în minte, nu se lăsa până nu făcea ceea ce trebuia făcut ca să fie ca el. În clipa în care s-a hotărât...

Capul brunet rămăsese aplecat. Umerii tresăltau uşor, pentru că Nuţu plângea...

- ... Fabian avea nevoie de noi - de părinţii lui. Numai că n-am ştiut să ni-l apropiem. Viaţa e aşa cum e; adulţii sunt preocupaţi de serviciu, nu prea au timp să discute cu copiii... Atunci când am decis să divorţăm, Fabian a refuzat orice tentativă de discuţie pe tema asta. Iar noi n-am ştiut cum să-l convingem să discute cu noi, să ne spună ce îl nemulţumeşte, să ne întrebe ceea ce vrea să ştie... Era normal ca Fabian să discute cu tine; n-a fost însă deloc normal că s-a ferit să discute cu noi. Iar atunci când eu am vrut să discut cu el şi despre divorţ, şi despre motive, şi despre viitor, şi despre multe-multe altele, să ştii că m-a refuzat pe faţă, răspicat şi cam încruntat. O parte din vină deci a fost a noastră; o parte din vină a fost a lui. Nu neg că n-ai avut şi tu o vină

mică-mică - dar nu încerca să iei totul asupra ta. Tu nu-l puteai opri. Noi îl puteam opri; dacă am fi fost mai atenţi la el, poate l-am fi oprit... Dacă el ar fi fost mai atent la noi, poate că s-ar fi oprit singur...

Acum Nuţu aproba. În sufletul lui, simţea că dacă Fabian ar fi vrut cu adevărat să încerce să supravieţuiască acelui divorţ, atunci ar fi supravieţuit. Aşa că acum ea putea să se oprească - băiatul din faţa ei îşi va şterge lacrimile şi se va linişti. Oftă greu:

- Pot să te rog ceva?

- Sigur.

- Şi pot să te rog să te uiţi la mine?

Ochii negri erau trişti...

- Te rog să nu mai plângi. Pot să te mai rog ceva? Sau se pun şi primele două rugăminţi, şi-acum e rândul tău?

Nuţu bufni în râs şi-şi şterse lacrimile. Zâmbi... Zâmbi trist, amintindu-şi cum râdea Fabian la glumele ei...

- ... Să nu veniţi mâine la înmormântare. Spune-le tuturor ce s-a întâmplat. Şi spune-le că-i rugăm noi mult de tot să nu vină la înmormântare. Mâine, la prânz, să stea acasă şi să se gândească la el. Iar de poimâine încolo, dacă vor ei neapărat să-i facă o vizită... Cimitirul nu e un loc foarte indicat pentru adolescenţii de 12-13 ani. În orice caz, înmormântările nu sunt deloc plăcute. Iar eu ştiu că Fabian al meu n-ar fi vrut să vă vadă pe toţi strânşi acolo, plângând...

- Bine. O să le spun eu...

- Poate vă duceţi la el, în septembrie. Poate vă strângeţi toţi într-o zi şi vă duceţi să-i povestiţi cum v-aţi petrecut vacanţa... Nu ştiu. Voi hotărâţi. Dar mâine să nu veniţi...

- Promit că mâine nu venim.

Bun. Aprobă şi se ridică. Şi reveni în sufragerie, unde primi lista:

- Stai să-ţi dau şi-un Distonocalm.

- Nu ştiu dacă mai am voie să iau ceva. Doctoriţa de pe ambulanţă mi-a făcut o injecţie...

- La ce oră?

- Pe la şapte...

- E unşpe, poţi să iei un Distonocalm. Crede-mă că ajută mult!

Bine; să-i dea Distonocalm... Luă pastila, bău apa...

- Şi-acum ce faci? Dacă ai nevoie de ajutor la bucătărie, să ştii că sunt în concediu iar Nuţu abia aşteaptă să scape de mine de-acasă!

Iar asta nu era bine; dar o să i-o spună de săptămâna viitoare încolo... Dar mai avea de ce să stea la discuţii cu ea săptămâna viitoare? Dacă nu mai era Fabian... Hei! O furaseră gândurile! Se grăbi să refuze oferta:

- Stai liniştită, că te sun, dacă e ceva. Trebuie să plec. Vă mulţumesc mult...

- Îmi pare rău că n-am putut să facem mai mult...

Ştia. Orice părinte regreta moartea unui copil - indiferent dacă avea vreo legătură cu el sau nu. Primi şi colile; le luă, deşi nu era prea sigură că le putea citi...

Ieşi şi coborî pe scări. Era calmă, era lucidă, aflase ce se întâmplase de fapt... Aflase de ce se sinucisese Fabian. Din cauza lor. În principal, din cauza ei. Se grăbea acasă, pentru că trebuia să-i aprindă o lumânare măcar...

Scoase hârtia şi privi lung lista... Nu, nu se ducea acasă. Întâi mergea la bancă. Erau vreo două sucursale Raiffeissen pe Şoseaua Colentina; dacă nu, sigur găsea una pe Calea Moşilor. Pentru că n-avea timp să umble cu taxiul prin Bucureşti, până la sucursala unde deschisese ea contul şi unde lucra fosta ei colegă de la CEC. În plus, femeia aia putea fi în concediu... Că era august...

Se opri. Scotoci în geantă, în agendă şi scoase ordinul de plată semnat de Eduard. Şi încercă să-şi amintească... Ceva cu 70.000 de lei. Ca să nu aibă probleme şi să irosească aiurea ordinul de plată, îl puse pe capota maşinii de lângă ea şi scrise 69.000 de lei. Virament bancar. Returnare datorie. Era atentă la cifra în litere, ca să nu irosească ordinul de plată... Şi gata. Mergea la bancă şi apoi la cumpărături. Şi apoi se ducea acasă, să pregătească pomana...

Nicolae

Descuie uşa, intră şi se grăbi spre masa din bucătărie. Cât era ceasul? Două aproape. Deschise diplomatul, scoase vraful de hârtii şi-şi făcu loc pe dulap. Şi începu să le aşeze într-o ordine logică...

Poliţistul ăla fusese tare de treabă când decisese să-i scrie lista. Se dusese exact acolo unde trebuise şi obţinuse hârtia care-i fusese cerută la următorul ghişeu din lista aia. Trebuia să se mai ducă doar la IML, să ia raportul final şi să ducă sicriul. Şi costumul. Se întreba dacă să-i ducă totuşi costumul... Oftă greu şi scoase telefonul. Şi decise să înceapă totuşi prin înghiţirea unui Distonocalm...

Oricât de mult ar fi vrut să-i protejeze de vestea asta, nu-i putea suna mâine, să-i cheme direct la pomană! Suna...

- Da, Nicolae.

- Sărut mâna.

- Ce faci?

- Nu foarte bine. Veniţi amândoi la noi.

- Da' ce s-a întâmplat?

Oftă greu... şi încercă să găsească o formulare cât mai "lină":

- Îmbrăcaţi-vă în negru, luaţi nişte lumânări şi veniţi încoace.

- Mă! Deschide gura aia şi spune ce s-a întâmplat! Cine-a murit?

- Fabian.

Şi-acum nu mai auzea nimic... Decise să continue; să-i spună tot şi să-i dea astfel un sfert de oră, cât făcea până la el, să se gândească la toate astea:

- M-am certat ieri cu Denisa; ea a recunoscut că l-a minţit premeditat atunci când i-a spus că a renunţat la divorţ de dragul lui, iar eu am recunoscut că am o fetiţă şi cumpăr un apartament cu trei camere pentru familia mea. Ne-am şi plesnit, după care toată lumea a stins lumina. Iar azi, la şase jumate, l-am găsit înecat în cadă. Vă rog, schimbaţi-vă şi veniţi aici. Eu m-am dus şi-am făcut actele; dar nu ştiu dacă maică-sa o să se implice cu ceva în organizare. Te rog, ajută-mă măcar cu prezenţa.

Apăsă butonul roşu şi ieşi din bucătărie. Şi întoarse capul...

Uşa băii rămăsese deschisă. Apa de pe jos începuse să se usuce... Vedea apa din cadă... Revedea, cu ochii minţii, tricoul... Fabian nu dormise azi-noapte; el discutase cu Nuţu, plânsese, încercase să-şi descarce supărarea... Pictase...

Canapeaua rămăsese strânsă. Fabian se înecase în blugi şi tricou. Iar ei dormiseră ca doi cretini - când ar fi fost de-ajuns ca el să-şi amintească sfatul lui Nuţu şi să pregătească o cană de lapte cu miere... Ar fi spart uşa dormitorului, ar fi năvălit peste el şi-ar fi discutat. Şi poate că l-ar fi convins măcar să amâne cu 24 de ore acea decizie...

Plecă privirea şi păşi spre baie. Şi-şi impuse să închidă ochii, ca să nu fie tentat să-i ridice din nou. Pipăi uşor... Închise uşa. Intră apoi încet în dormitor.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu era normal numărul ăla mare de lacuri. Habar n-avusese ce însemna fixaţia aia; dar era o fixaţie, aşa că nu era bună. Ar fi trebuit să-l oprească. În fine...

Tresări la vederea colii mototolite de pe canapea. O ridică încet...

Nu l-ar fi putut răzgândi. L-ar fi putut păzi foarte bine, o bucată de vreme; după care băiatul lui s-ar fi aruncat pe geam, sau ar fi pus mâna pe cutter... Aşa-i plăcea să creadă acum, când Fabian era la IML. Îi plăcea să creadă că ar fi luptat degeaba; că toate eforturile lui ar fi fost în van. Că Fabian luase o hotărâre şi nimeni - nici el, nici maică-sa, nici Băsescu sau Obama, sau extratereştrii - nu l-ar fi putut răzgândi. Pentru că, dacă ar fi existat totuşi o cale,

el nu o găsise. Şi...

Trebuia să facă ordine acolo. Băiatul lui îşi va petrece ultimele ore în camera lui. Dar printre picturi vesele. O să se ocupe de asta, imediat cum ducea costumul. Deschise larg şifonierul... O să-i ducă costumul.

Era călcat; arăta bine. O cămaşă uni, dar nu albă... Şosete... Pantofii... Îi trebuia şi-o cravată. Ridică privirea spre cealaltă uşă - şi-şi aminti imediat vocea Denisei întrebând "Puiule, ce cravată vrei?"!

Unde era Zdreanţă? Doamne, trebuia să-l păstreze el pe Zdreanţă! Şi pe Renata cu porumbeii - chiar dacă era şifonată! Şi pe Codruţa! Unde erau Zdreanţă şi Codruţa? Se repezi şi ridică canapeaua. Şi tresări, la vederea miilor de coli pictate...

Băiatul lui îşi ţinea lucrările în lada de la canapea... Oare cretina de maică-sa ştia? Oare ea bănuise măcar o clipă că băiatul lor avea nevoie de nişte mape frumoase şi de nişte rafturi? Oare ea îl văzuse vreodată ridicând canapeaua şi aşezându-şi munca acolo, jos, în praf şi mizerie şi beznă?

O să-i scrie lui Nuţu! O să-i spună să vină oricând vrea el şi să-şi ia oricâte picturi voia el! Şi el, şi colegii lui! Singura lui dorinţă era să nu le arunce şi ei într-o ladă de pat. Să le sprijine undeva, pe mobilă... Că erau pictate cu dragoste...

Gata! Trebuia să-şi revină cumva! Îl căuta pe Zdreanţă. Bănuia că, acolo unde era A3-ul ăla, era şi portretul Codruţei! Dar unde? În lada aia?

... Acolo erau picturi "de antrenament". Picturile cu adevărat importante, băiatul lui le-ar fi pus... Sus pe mobilă, într-un plastic sau o cutie! Se urcă pe birou, privi lung praful de-un deget... Nu, nu erau acolo.

Soneria îl făcu să ofteze greu şi să coboare. O să le caute diseară. Oricum, nu pleca fără ele! Se grăbi să descuie uşa...

Amândoi erau în negru. Mama lui era speriată, tatăl lui era furios... Le făcu loc să intre şi fu imediat lovit de-o serie de palme:

- Mă, nenorocitule! Ce-ai făcut, mă?

Ce făcuse? Păi... Păi nu făcuse nimic. Bun. Nu făcuse nimic bun. Plecă deci capul...

- Ţi-ai băgat copilu'-n groapă, idiotule! Tu şi cu amanta ta!

Brusc, ploaia de lovituri se opri; şi auzi un foşnet şi-o bufnitură înfundată, care-l făcură să ridice totuşi capul... Soţia tocmai îşi îmbrâncise soţul atât de tare, că-l dăduse cu spatele de perete. Degetul ei se ridică ameninţător:

- Să nu îndrăzneşti să te mai atingi de el! Că nu mai e copilul tău - e numai al meu! Iar când mai vrei să te gândeşti la ceva, gândeşte-te de câte ori ai intrat şi-ai ieşit din casa asta şi-ai uitat complet să treci să-i spui "Salut" lui Fabian!

El unul îşi amintea cel puţin un moment de-ăla...

- Dacă vrei să stai aici, stai în cur pe fotoliul ăla şi taci din gură! Şi fă-te că nu exişti!

Hei, gata! Gata cu cuvintele alea dure! Se grăbi s-o tragă în braţele lui. Şi împinse uşa - că n-avea nevoie de mila vecinilor, sau de curiozitatea lor...

Buni Gloria plângea... Plângea şi el... O trase în bucătărie şi-i puse un pahar cu apă. Şi-o îmboldi să-l bea, să-l dea gata pe tot... O aşeză pe scaun şi se aşeză lângă ea.

- ... E dincolo?

- E la IML. Trebuie să le duc actele, sicriul şi costumul. Am trecut pe-acasă ca să iau costumul... Şi-am constatat că arpacaşul nu fierbe pe foc. L-aş fi pus eu, dar...

- Nu cred că Denisa s-a mutat deja la ăla. Totuşi, l-a iubit mult pe Fabian...

Da-da! De-aia îşi şi bătuse joc de el! De-aia îl minţise cu nerusinare, de-aia premeditase scena de ieri şi-l stârnise pe el s-o pocnească pentru urechile lui! Dar nu va rosti niciodată toate cuvintele astea - pentru că ele nu-l vor face pe Fabian să deschidă ochii, să se ridice, să zâmbească...

- ... Mă ocup eu de pregătirile de aici. Ai găsit loc de veci?

Doamne, ce uitase! Nu avea mormânt! Nu avea...

- Te întreb, pentru că noi avem un cavou la Bellu...

Ei aveau... Ei aveau un cavou?

- Voi aveţi un cavou?

- Da. Cu două locuri...

Ei se pregătiseră... Mama lui oftă greu şi reîncepu să suspine:

- Cine s-ar fi gândit...

Oof, Doamne! Îi strânse cu putere mâna:

- Mamă, eu...

- ... Stai liniştit... Ai vorbit cu preotul?

Preotul? Negă încet cu capul, iar mama lui se ridică:

- Nu-i nimic, mă ocup eu. Şi-aşa, trebuie să mă milogesc de el, ca să-i facă slujbă. Dacă spui că...

Cum adică? Ridică scurt tonul vocii:

- Mamă, dacă individul ăla face nazuri, îi înfig crucifixu'-n cur!

- Dacă-n acte scrie că s-a sinucis, are voie să mă dea afară din biserică - şi pe mine, şi problema mea!

Iar în acte, la cauza morţii... Mămica lui coborî din nou tonul:

- Aşa că mă duc şi văd eu cum fac... Mă duc la biserica de-aici, de la Doamna Ghica; am auzit că preotul e de treabă...

- ... Şi pe urmă te întorci aici? Te rog... Nu prea ştiu ce am de făcut. După ce termin cu actele, nu mai ştiu...

- Ştii bine că mă găseşti aici. Du-te liniştit şi du-i costumul.

Da; să se ducă să-i ducă costumul. Se ridică, dar auzi cheia ronţăind în broască. Şi se reaşeză. Şi scoase o ţigară. Era pregătit să tacă...

Denisa

Împinse cheia în broască şi dădu s-o răsucească. Şi realiză că uşa era descuiată... Realiză că putea să-l vadă... chiar acum... Apăsă clanţa, iar lacrimile se rostogoliră grăbite pe obraji.

Intră, iar prima ei reacţie fu să privească uşa băii... Slavă Cerului, era închisă! Slavă Cerului! Observă cu coada ochiului mişcare în sufragerie; se întoarse, dar forţa palmei o aruncă practic spre dreapta! Şi se dezechilibră. Impactul cu uşa fu dureros; apucă clanţa în ultima secundă - şi nu căzu...

- Curvă ordinară!

... Şi cum socrul ei ştia că avea dreptate, iar asta însemna că ea nu va răspunde nicicum, îl auzi ieşind... Lăsă capul pe uşă... Paşii se apropiară:

- Vino-ncoa!

Şi-acum soacra ei o s-o lovească cu multe cuvinte... Nu mică-i fu mirarea când se simţi strânsă în braţe... când simţi mâna mângâindu-i uşor capul...

Lumea ei era... vraişte. Lumea ei sărise în aer - şi nimic nu mai era cum fusese. Toate lucrurile şi toţi oamenii fuseseră azvârliţi cât colo; nu mai recunoştea... Nu-şi mai recunoştea soacra, pe buni Gloria care-o bombănise şi-o ironizase şi-o denigrase atâţia ani la urechea lui Fabian... Socrul ei, bărbatul galant care-i sărutase întotdeauna mâna şi-i şoptise la ureche bancuri cu jurişti, tocmai o numise "curvă ordinară"... Şi Fabian al ei, care ar fi trebuit să strige, din camera lui, "Bine-ai venit, mami!"...

- ... Nu mai plânge. Nu-i faci nici un bine dacă plângi. Timpul înapoi nu-l poţi da...

Se grăbi să aprobe - gata, trebuia să se dezmeticească! Avea o viaţă la dispoziţie să se gândească la puiul ei; acum, trebuia să despacheteze şi să... Aoleu, taximetristul! Îşi şterse scurt lacrimile şi se întoarse spre bărbatul de pe palier:

- Mă iertaţi, dar...

- Nu-i nimic. Unde vi le las?

Arătă spre bucătărie, dar soacra ei se grăbi să răspundă:

- Aici, în hol! Mulţumim mult!

Sacoşele sfârşiră pe gresie. Deschise geanta şi scoase portofelul. Şi-i întinse bancnota negociată:

- Mulţumesc.

- Şi eu mulţumesc. Sincere condoleanţe...

Bărbatul se grăbea să se îndepărteze cât mai mult de familia atipică... Gloria închise uşa şi-o încuie. Şi apucă de primele sacoşe. Luă şi ea una - şi-şi dădu imediat seama că a doua ar fi fost o exagerare pentru coastele ei. Îşi urmă soacra.

Nicolae fuma. Stătea la masă, pe locul lui dintotdeauna, şi fuma, cu ochii la scrumieră. Se gândea... Se gândea la ceva. Observă hârtiile întinse pe dulap; observă imediat formularele, certificatul... Lacrimile se încăpăţânau să scape din ochi şi să alunece... Decise să iasă.

Trebuia să-l revadă. După ce sunase la 112, Nicolae îl luase în braţe. Iar ea nu-l mai văzuse. Îi era dor de el! Voia să-l mai vadă o dată! Voia să-l mai strângă o dată în braţe! Voia... Ocoli zidul şi se opri, descumpănită - nu era acolo... Nicolae îi pregătise costumul, cămaşa... cravata...

"Puiule, ce cravată vrei?"

Se aşeză încet pe canapea. Lângă costum. Lăsă capul pe spătar şi privi lung... Ia uite...

Băiatul ei ar fi fost un pictor bun; foarte bun. Privind mai bine acel portret, putea spune că băiatul ei n-o minţise pe Codruţa. Şi tocmai când descoperise stolul de fluturi din suflet, părinţii lui o luaseră razna - şi-l chinuiseră, îl făcuseră să plângă... Iar ea, mama lui, nu fusese în stare să-i privească pe amândoi cu ochi obiectivi şi să înţeleagă că Nicolae se dezmeticise. Nu putuse să vadă că Fabian avea nevoie de Nicolae - şi că se bucurase mult când fusese în sfârşit observat de către "creştetul ocupat"... Şi că era dornic să-şi petreacă fiecare secundă în compania lui, gândindu-se că în orice clipă BCR-ul îi putea capta din nou atenţia - şi-l putea pierde din nou... Ea nu pricepuse că, după 13 ani de “mama”, băiatul ei avea nevoie şi de puţin “tata”; ea fusese ferm convinsă că Fabian o s-o uite. Şi decisese să-l facă să sufere, ca să-i fie ei bine...

Se ridică şi luă rama de pe perete: avea mare nevoie de tabloul ăla! Avea...

Simţise ceva ciudat, la degete. Aşa că întoarse încet rama... Şi zâmbi, ca pentru ea:

- La urma urmei, e evident că e Zdreanţă!

Pentru că era Zdreanţă. Fără nici un dubiu! Fără coteţ, fără găină sau ou - câinele ăla era Zdreanţă. Iar Fabian decisese, aseară, să pună în ramă portretul tinerei care-i umpluse sufletul de fluturi şi căţelul care-l ţinuse pe tatăl lui pe canapea, lângă el, cu cartea... Aia nu era rama ei. Alea nu erau picturile ei. Erau ale lui Nicolae.

Puse rama la loc şi ocoli canapeaua. Şi luă cutia mare de carton de lângă perete. O deschise şi începu să caute... Da. Era acolo. Floarea lor japoneză era în cutia cu "picturi de suflet". Văzuse şi barca cu pizza... Văzuse şi parcul cu copii... Şi Palatul Mogoşoaia...

Puse capacul şi lăsă cutia pe canapea - o să aibă tot timpul şi pentru asta. Reveni în bucătărie şi văzu imediat că soacra ei se apucase deja de despachetat, tăiat şi curăţat. Şopti, privind lung creştetul plecat de la masă:

- Nu ştiu dacă am luat tot ce trebuie. Mama lui Nuţu a făcut lista...

Nicolae

Poftim? Denisa se dusese la Nuţu? O privea lung...

Da. Denisa vorbise cu Nuţu. Denisa aflase. Acum, Denisa ştia de ce Fabian luase acea decizie. Acum ştia şi ea cât rău făcuse minciuna ei... Şi mai ştia ceva, Denisa. Ştia că, indiferent cât o să plângă, nu va putea întoarce timpul înapoi. Şi nici nu va putea face un miracol. Numai că nici ea nu se putea opri - pentru că îi murise băiatul. Aşa că îl privea lung pe el şi plângea...

Şi uite că-i amintea lui că nu apucase să-i ducă pe amândoi la pista de karting...

Stinse ţigara şi se ridică. Şi se întoarse spre dulap, adică cu spatele la ele:

- Mă duc să le duc hainele.

- Sper că nu pleci cu maşina!

- Nu. Să-mi spui, dacă mai trebuie să iau ceva.

- Momentan, nu-mi dau seama. Dacă e ceva, te sun.

Gata. Deschise diplomatul, iar ochii îi căzură pe dosarul negru... Unicul dosar din diplomatul lui...

Nu. Nu putea s-o sune. Nu putea nici măcar să-i dea un SMS! Nu putea să-i spună acum! Carina va fi distrusă - şi era singură cu Renata acasă! Dacă-i spunea, Carina o să se panicheze, o să plângă şi-o s-o sperie şi pe Găluşcuţă! Mai bine nu! Puse actele peste dosar şi închise diplomatul:

- Mamă, dacă te sună Carina, te rog să nu-i spui ce s-a întâmplat.

- Bineînţeles că nu-i spun nimic!

- ... Spune-i că am o problemă mare, de care trebuie să mă ocup acum. Şi să nu se îngrijoreze, că vorbim mâine.

- Bine.

Trecu pe lângă Denisa, deschise uşa şi ieşi. Şi se grăbi să intre în dormitor - să ducă odată costumul ăla!

Tresări la vederea cutiei mari, albe... Ridică încet capacul... şi-l lăsă la loc - de asta se va ocupa mai târziu. Luă hainele şi ieşi.

Denisa

Nu se clintise de lângă uşa bucătăriei. Soacra ei nu-i răspunsese la întrebare; Nicolae vorbise de parcă ea nici n-ar fi fost acolo... Dar, dacă se gândea mai bine, Nicolae vorbise normal. Fabian nu-l mai putea auzi. Iar ea ştia şi despre amantă, şi despre fetiţă. Şi-atunci, de ce s-ar mai fi ascuns Nicolae? De cine?

Auzi uşa de la intrare încuindu-se de două ori. Gloria oftă greu:

- Ai luat tot ce trebuie. Zici că ţi-a făcut cineva lista?

- ... Da... Eu n-am mai avut niciodată... Bunicii mei locuiau tot în Pecica - şi de fiecare dată am găsit totul pregătit când am ajuns acolo.

- Stai liniştită, că ai cumpărat bine ce-ai cumpărat. Ai fost tu la biserică?

Clătină încet capul - că era idioată...

- Mai bine, pentru că acolo mă duc eu. Trebuie să-l îmbârlig cumva pe preot să-i facă slujbă completă. Te las şefă la oale?

- Da.

- Mâncare gătită mai ai pentru azi?

- Da; cred că da.

Soacra ei se grăbi să transforme supoziţia în certitudine. Şi iar era idioată, că presupunea că are mâncare gătită - şi stătea în picioare, la doar doi metri de frigider...

- Câţi oameni vin la cimitir?

- Eu sper că numai noi.

Soacra ei o privea lung... Plecă capul:

- Le-am spus să nu cheme copiii la înmormântare. Sunt sigură că poimâine or să se strângă toţi acolo; o să mă duc şi eu, cu colivă şi suc...

- ... Într-un fel, e mai bine aşa. Cuscrii mei la ce oră ajung la gară?

- Nu cred că ajung.

Tăcere; soacra ei tăcea, şi probabil că uimirea îi tăiase răsuflarea... Clătină scurt capul:

- Le-am spus. Dar tata e ocupat la primărie, cu fondurile europene. Iar după ce i-am închis în nas, n-a mai sunat...

- Bine. Deci la pomană suntem noi patru. Plus un batalion de vecini curioşi.

- Nu cred că o să ne treacă cineva pragul.

- De ce? Oamenii sunt solidari la necaz!

Oftă greu şi-şi rosti gândurile:

- ... N-am văzut nici o lumânare la uşă...

- Uite, să ştii că ai dreptate! Atunci eu zic să nu ne complicăm: ciorbă, friptură la tavă cu cartofi înnăbuşiţi şi prăjitură cu vişine. Tu ce zici?

Ridică din umeri, că habar n-avea...

- Eu aşa zic. Dacă-ţi vine altă idee, extindem lista. Şi apoi ducem totul la biserică. Oamenii de-acolo or să primească cu inima deschisă atâtea bunătăţuri. Nu te grăbi să termini repede, că până mâine avem tot timpul. Am fugit la biserică, să vorbesc cu preotul şi să aduc steagul.

Gloria nu mai aşteptă reacţia ei - ieşi. Privi lung pachetele şi pungile, arpacaşul... Aşteptă până auzi uşa încuindu-se; ieşi şi deschise larg uşa băii.

Lacrimile se rostogoleau grăbite...

Gata - trebuia să strângă acolo. Acum! Dacă nu voia să urce în cada aia şi să se grăbească după el, trebuia să şteargă orice urmă a dimineţii de astăzi! Că era singură acasă - şi rămăsese singură...

Nicolae

Şoferul ăla vorbea foarte mult. Şi vorbea despre înmormântări - că era şofer pe duba-dric. Insul nu era sadic; încerca să fie amabil, să-i dea sfaturi... Numai că cei patru tineri din spate tăceau mâlc; iar şoferul vorbea pentru toţi şase, că şi el tăcea...

După ce ieşise din bloc, luase un taxi şi fusese inteligent - se dusese direct la Stoica, pe Ştefan cel Mare. Achitase integral, pe loc, cu banii jos - aşa că sicriul şi oamenii erau în spate, iar şoferul îl ducea acum la IML la individul cu care vorbise şeful lui la telefon... Iar mâine, la nouă, duba şi oamenii vor fi în faţa blocului. Dacă lucrurile vor merge atât de bine cum fuseseră programate, putea spune că se descurcase...

Şoferul vorbea încontinuu. Bărbatul ăla sigur mâncase abecedarul cu coperţi cu tot, când era mic! Iar el tăcea şi spera că în curând o să se lase liniştea...

- Ah, şi nu v-am întrebat: aveţi loc de veci?

- Cavou.

- Staţi în sectorul doi, deci Reînvierii...

Începea să ameţească... Îl contrazise cât mai scurt posibil:

- Bellu.

- Aa, Bellu e un cimitir foarte bun! Mai bun decât Reînvierii! O ştiu eu pe femeia care face morminte! Vă fac eu legătura, ca să aibă ea grijă...

Ăla era dement! Insul ăla văzuse atâţia morţi, c-o luase razna! Maşina intră pe poarta IML-ului iar bodyguardul ridică scurt mâna:

- Să trăieşti, nea Marcele!

- Şi tu, mă! Ia zi-i - cine-i în tură?

- Aa, ăla micu'!

- Bun! Mersi!

- Să fii sănătos, nea Marcele!

Adică... Da, evident că bodyguardul IML-ului îl cunoştea pe şoferul de la "Stoica ultracentral"! Dar asta n-ar fi trebuit să-l scutească pe el de şpaga de rigoare, nu? Că intraseră cu maşina... În fine!

Mm, în ce hal ameţise! Tensiunea lui era vraişte! Dar... Dar îi ducea hainele şi-l aştepta. Şi-l ducea acasă. Şi pe urmă o să se întrebe dacă putea înghiţi ceva... Măcar o cafea... Duba trase pe dreapta iar motorul se opri:

- Haideţi, că merg cu dvs; că-l ştiu pe ăla micu'...

OK! Hai! Coborî şi fu inspirat să nu dea imediat drumul mânerului portierei - fusese cât pe ce să cadă! Ameţea serios...

Uşa din spate scârţâi uşor; aşa că închise portiera şi îl urmă pe şofer. Gândul că va revedea acum sicriul îl dezmeticise într-o clipă! Şi-l făcuse să se grăbească, deşi era evident că va revedea sicriul ăla în orele următoare - şi va sta lângă el...

Şoferul mergea repede; ştia IML-ul ăla ca pe propriul apartament... Mai strângea uneori câte-o mână întinsă prompt spre el şi spunea "Ei, cu treabă"... Iar el încerca să nu rămână în urmă, dar era greu - era ameţit... Brusc, bărbatul din faţa lui se opri. Şi se întoarse:

- Daţi-mi mie.

Ce să-i dea?... Aa, hainele! Privi lung uşa... Şopti greu, ca pentru el:

- Garantezi dumneata că nu face ăla micu' vreo încurcătură?

I se oferi un zâmbet înţelegător:

- Păi şefu' de ce l-a sunat pe şefu' lu' ăla micu'?

Corect - şefu' sunase, de faţă cu el... Îi dădu lui sacoşa cu haine iar bărbatul intră:

- Aşteptaţi-mă aici.

Bine. El ar fi preferat să iasă - că era în clădirea aia, pe coridorul ăla, pentru a doua oară azi, iar ameţeala aia revenea la intervale tot mai scurte... Se sprijini de perete - dacă pica de-ampicioarelea, măcar nu dădea foarte tare cu capul!

Privi lung coridorul... Probabil că băieţii cu sicriul intraseră pe altă uşă. Probabil că aveau o intrare prin spate, ca să nu se plimbe pe holurile alea cu sicriele... Uşa se redeschise; şoferul zâmbi:

- Gata; mergem să luăm hârtiile şi ieşim la o ţigară.

Aprobă încet cu capul... Mergea în urma lui. Omul ăla cunoştea traseul, cunoştea oamenii... I se deschise uşa, intră şi fu urmat prompt... Hârtiile se vizau şi se semnau cu o viteză ameţitoare... El ameţise rău...

- Şi-acum, să încerc s-o rezolv tot eu! Daţi-mi hârtiile.

I le dădu şi ridică privirea. Şi tresări, descoperind că erau din nou în faţa uşii de unde porniseră "odiseea" documentelor...

Aştepta. Habar n-avea ce mai făceau acolo; dar şoferul vorbăreţ încerca "s-o rezolve tot el". Spera să-i reuşească... Uşa se deschise cu zgârcenie, iar individul şopti:

- Nu vrea. Zice că are control zilele astea, şi se poartă camerele ascunse...

Aprobă şi intră. Şi văzu imediat sicriul... deschis... I se întinse un soi de formular:

- Aşa-s formalităţile.

Da; ăla micu' avea control. Ce-i dăduse acolo? Un fel de proces verbal de predare-primire... Ridică privirea spre el...

Era liniştit. Acum era liniştit şi calm. Şi nu-i mai păsa nici de Eduard, nici de Carina, nici de Renata... Dacă sufletul lui mai era aici, pe pământ, atunci cu siguranţă băiatul lui era acum lângă Codruţa. Şi-o privea lung - şi poate încerca s-o sărute... şi se necăjea foarte tare pentru că nu mai putea să ţină pensula... sau mâna ei...

Semnă şi se grăbi să iasă; după câteva secunde bune, şoferul îl ajunse din urmă:

- Şi-acum fumăm o ţigară şi bem o Cola. Fac cinste!

- Nu e cazul.

Împinse uşa şi ieşi în curte. Şi-şi aprinse totuşi o ţigară. Mm, ce rău ameţea! Bricheta cealaltă ronţăia şi ea...

- Poftim.

Şi-i întindea sticla de Coca-Cola...

- Nu, mulţumesc.

Ar fi vrut să-l roage să tacă - dar nu putea. Că insul era amabil - şi-i scurtase şederea în clădirea aia cu cel puţin 60 de minute! Momentan, şoferul îşi trăgea sufletul - nu mai spunea nimic! Dar,

dacă va începe din nou cu sfaturile şi turuiala, o să-l roage pur şi simplu să-l lase să se gândească la ale lui! Voia să se gândească la Fabian...

Ieri, la ora asta, el stătuse în faţa laptopului, în bucătărie, iar băiatul lui fusese în sufragerie, lângă maică-sa. Îi auzise discutând... Îl auzise râzând... Dumnezeule mare! Nu-l va mai auzi vreodată! Nu-l va mai vedea vreodată! Băiatul lui...

Simţi doar că ameţeşte şi-i cade geanta din mână. Încercă să strângă pumnul, dar nu mai reuşi.

Carina

Doamne! Oare ce se întâmplase? Oare ce făcea Nicolae? Oare se mai certase cu Denisa? Aseară, o anunţase că le spune totul. Şi le spusese absolut totul! Şi-apoi nu mai ştia nimic de el...

Dar de ce n-o suna? Ridică privirea spre ceas... Patru şi-un sfert. Nicolae nu rezistase niciodată atâtea ore fără s-o sune! Sigur se întâmplase ceva rău! Scoase telefonul şi selectă numărul viitoarei ei soacre. Suna... Suna...

- Da.
- Sărut mâna.
- Bună, Carina.
- V-am deranjat?
- Nu; făceam mâncare.
- Uitaţi, v-am sunat... Ştiţi ce s-a întâmplat aseară, la Nicolae? Ştiu că s-a certat cu Denisa, şi i-a spus despre Renata...
- Da, s-au certat.
- Şi aveţi cumva idee ce s-a mai întâmplat azi?
- Nu.
- ... Problema e că eu nu pot să-l sun pe Nicolae; că m-a rugat aseară să nu-l sun.
- Şi eu te rog să nu-l suni deloc azi! Nicolae are o problemă mare, pe care se căzneşte acum s-o rezolve. Şi umblă foarte mult prin oraş pentru asta. Te rog să nu te panichezi şi să ai încredere în el. Şi să nu-l suni, indiferent cât de greu ţi-ar fi.
- ... Am înţeles.
- Iar eu îţi dau cuvântul meu de onoare că mâine, după prânz, Nicolae o să vină la tine. Doar să nu te sperii şi să nu plângi. Bine?
- Bine.
- Şi să nu-ţi pierzi speranţa. Că eu sunt la el acum - şi mi-a spus unele lucruri, în urmă cu vreo jumătate de oră...
- Bine. Am înţeles. Dar, dacă se întâmplă ceva, vă rog mult să mă sunaţi!
- Sigur, Carina! Te pup, pa.

Şi-i închisese... Era uimită de acea conversaţie din care nu pricepuse nimic... Soacra ei folosise cuvinte ciudate. Şi-o simţise foarte rezervată, foarte serioasă...

Hei! Păi nu spusese "eu sunt la el"? Iar mai devreme spusese că "umblă foarte mult prin oraş". Adică soacra ei era acasă, cu actuala noră. Dar ce să facă amândouă acasă, dacă Nicolae era plecat?... Poate nu era cu nora acasă, ci cu Fabian. Şi-atunci discuţia un pic "cifrată" avea un sens...

Gata! Trebuia să se înveselească! Renata era cu ochii pe ea! Zâmbi şi intră în bucătărie. Şi închise totuşi uşa.

Deci Nicolae avea o problemă mare, pe care-o rezolva. Cu siguranţă, ceva rău la bancă! Dar mâine termina de rezolvat - şi venea la ea după-amiaza... N-o să-l sune. O să aştepte ziua de mâine şi-o să se joace cu Renata! Chiar şi acum, se gândea...

O să stea cuminte-n casă - că venea el, mai devreme sau mai târziu! Aşa cum venise întotdeauna. Iar ea o să-l aştepte şi-o să zâmbească până venea el, pentru că Găluşcuţa lor n-avea de ce să plângă. Poate doar de dor de tati...

Nicolae

Cum-cum? Ce spunea acolo? Se simţea scuturat un pic... Deschise ochii.

- Şefu' - hai, gata! Gata cu prostiile! Ia şi bea nişte Cola!

Şoferul de la Stoica schimbase tonul şi exprimarea, dar insista tot cu sticla aia. Constată că era aşezat pe una din băncile din curte... Aceeaşi binecunoscută voce continuă:

- Am doişpe ani vechime-n câmpu' muncii. Iar dumneata eşti mai galben ca taxiurile încă dinainte să intri la şefu' în birou. Ia cu Cola, dacă nu vrei să vezi spitalele pe dinăuntru.

Adevărul era că omul ăla avea dreptate. Era supărat şi nemâncat. Sigur făcuse o cădere de tensiune! Iar Cola aia avea cofeină şi zahăr... Iar el trebuia să se pună cumva pe picioare, pentru că erau tot în curtea IML-ului. Aşa că luă sticla...

Era bună; era răcoroasă. Simţea zahărul... Şi gata. I-o întinse:

- Mulţumesc.
- Bea-o pe toată - că şefu' le ia special pentru clienţi.

Poftim? Îl privi lung, mirat... dar şoferul aproba trist cu capul... Atunci să bea tot!

Zahărul şi cofeina îşi făceau efectul cu repeziciune. Ameţeala dispărea. Se simţea mult mai bine... Şi-şi amintea acum că nu făcuse ordine în cameră - şi-o să-l ducă tot printre lacurile alea... Păi, să încerce măcar - nu? Îl privi lung:

- Pot să vă rog ceva?
- Sigur că da!
- ... Cola asta tocmai mi-a amintit că mai aveam unele lucruri de făcut, înainte să-l duc acasă.
- Nici o problemă, îl aducem noi! Haideţi, că vă conduc până la poartă.

OK! Chiar era de acord cu asta! Tocmai se aplecase să-şi ia geanta de la picioare şi văzuse praful de pe haine. Iar asta însemna că şoferul de la Stoica reuşise să-l prindă, dar cam târziu...

Se apropiau de gard - bărbatul ieşi din curte şi se înfipse direct spre unul dintre taximetriştii opriţi pe dreapta. După un schimb scurt de replici, şoferul de la Stoica îi deschise portiera din spate. Se conformă, iar bărbatul zâmbi:

- După şase, la adresa din buletinul dvs.

Aprobă cu capul:

- Verifici dumneata?
- Numai dacă promiteţi că mâncaţi ceva.
- Bine, promit!

Şi cam atât - că maşina tocmai pornise spre Colentina, cu tot cu el...

Ei bine, simţise că nu mai poate. Că pică pe jos. Şi uite că picase... N-avea voie să pice. După ce-l duceau pe Fabian acolo, putea face tot ce voia el - inclusiv să leşine şi să sfârşească cu perfuzii înfipte-n mâini. Până atunci, însă, avea o datorie imensă faţă de acel copil...

Taximetristul conducea prudent, dar nu lenevea în trafic. Conducea normal. El se uita pe geam. Din când în când, se simţea privit... Lăsă capul pe tetieră şi închise ochii.

Mergeau bine afacerile cu pompe funebre. Şefu' de la Stoica fusese foarte amabil, foarte săritor... şi cu siguranţă inclusese în preţ şi "atenţia" pentru şefu' lu' ăla micu'. Şi poate şi pe cea pentru ăla micu'. Bodyguardul IML-ului nu "măcănea", că nu voia să-l supere pe şefu' lu ăla micu'... Uite, o să-i spună Denisei mâine, la ultima ţigară de după pomană: dacă Eduţu ieşea şifonat din divorţ, putea oricând să-şi deschidă nişte pompe funebre. Toţi oamenii sunt datori cu o moarte, nu? Sticla de răcoritoare nu făcea parte din alimentaţia zilnică obligatorie, iar diriga putea supravieţui şi fără cele trei fire de garoafe - dar nu băga nimeni mortul în groapă împachetat într-o cutie de frigider! O să-i explice asta mâine. Că şi-aşa voia ea să mai slăbească niţel! O să fie amabil,

dat fiind faptul că ea ieşea destul de şifonată din divorţul ăla...

Gata. Fusese sarcastic la adresa ei. Acum, parcă-i trecuse...

Denisa se dusese la Nuţu. Sau poate c-o sunase el - va afla asta în clipa în care va porni Messenger-ul. Oricum, ea vorbise cu Nuţu azi. Şi avea sentimentul că băiatul ăla îşi informase prompt mama încă din ziua în care conversaseră ei prima oară pe mess. Aflând deci ce se întâmplase, mama lui Nuţu o sunase pe Denisa... Şi probabil că stătuse lângă băiatul ei la discuţia aia, ca să-l încurajeze să spună absolut totul... Doamne, fusese dement! Fusese idiot şi cretin, atunci când decisese să-l implice pe Nuţu chiar atât de mult în toată nebunia aia! Copilul ăla avea acum nişte procese de conştiinţă...

Poate-o să-l sune, diseară. Sau mâine seară. Sau poate-o să-i scrie o scrisoare. Îi era frică să nu facă vreo greşeală şi să-l demoralizeze şi mai rău! Nu prea se pricepea la psihologia tinerilor de 12-13 ani... Nu se pricepea deloc, de fapt! Ca dovadă...

Trebuia să se gândească la altceva. Trebuia să se gândească la ceea ce avea el de făcut, în viitorul apropiat. Nu la trecut. Că, dacă se mai gândea mult la trecut, leşina din nou. Iar mama lui nu se putea descurca singură cu toate. Serje spălase putina deja...

Se ducea acasă şi pregătea camera lui Fabian. Va schimba toate picturile de pe mobilă - le punea pe cele din cutie. Apoi va încerca să mănânce ceva, sau măcar să bea o cafea; şi-apoi făcea ordine în baie. Şi-apoi venea băiatul lui... O să ducă masa din sufragerie, în dormitor. Trebuia să se ducă până la Mega, să ia lumânări... Iar după aceea, nu mai avea nimic de făcut. Nu mai ştia ce altceva să facă. Dacă mama lui nu-i dădea alte sarcini, o să stea pe canapea...

Voia să stea pe canapea, lângă el. Lipsise, totuşi, atâţia ani de lângă băiatul lui! Era tardiv, da; dar mai avea doar câteva ore... Şi-apoi nu-l va mai vedea niciodată...

- Nu vă simţiţi bine?

Hm; îl speriase pe taximetrist... Ridică capul şi răspunse scurt:

- Habar n-am.

Individul tăcea; se simţea probabil lezat la orgoliu, de vreme ce răspunsul sunase ciudat... Maşina opri la semafor - şi nu mică-i fu uimirea când văzu un baton de Snickers întinzându-se spre el:

- Eu sunt la cura de slăbire. Dar dvs v-ar prinde bine...

Ce-aveau oamenii ăia cu el? Şoferul îi dădea Coca-Cola, taximetristul "îi dona" Snickers-ul lui... "Eei, Nicolae... Păi dacă doi oameni îţi spun că ai o problemă, înseamnă că ai!" Deci avea nevoie de batonul ăla... Decise să-l ia:

- Mulţumesc.

- Cu plăcere.

Iar claxonul îi dezmetici pe amândoi - taximetristul redeveni participant la trafic iar el desfăcu ambalajul... Era bun. Ştia că îi făcea bine, că avea doză triplă de zahăr, o tonă de ciocolată şi nişte alune săţioase... Dacă tot se ducea la Mega, să-şi mai ia nişte batoane de-alea - să aibă. În noaptea asta stătea cu băiatul lui...

Da; fusese foarte bun. Bateria lui nu mai era roşie; redevenise oranj, semn că putea amâna un pic masa, dar nu putea sări peste ea. Se îndoia, oricum, că va reuşi să înghită ceva...

Oftă greu: trebuia să-l găsească pe Zdreanţă. Şi pe Codruţa. Şi pictura cu pizza în barcă... O să-i spună Denisei... O s-o roage pe Denisa să-şi ia doar picturile cu valoare sentimentală. Pe restul, să i le lase lui. Să nu le ia ca să le ardă, sau să le arunce... Sau să le ascundă într-o ladă de pat. El o să... O să angajeze un programator, să-i facă un site. O să le scaneze pe toate şi-o să le pună pe site. Dacă va fi îndeajuns de puternic, va scrie povestea băiatului lui pe site-ul ăla... Iar îi venea să plângă! Nu! N-avea voie să plângă! Trebuia să fie atent, vigilent, să aibă grijă ca lucrurile să decurgă aşa cum trebuia...

Şi uite şi blocul lui. Scoase bancnota şi coborî. Şi se grăbi spre uşa metalică. Taximetristul ţipa ceva după el - probabil voia să-i dea restul! El însă nu-l voia. El se grăbea să ajungă sus, ca să facă ordine în cameră. Urca voiniceşte treptele...

Mămica lui se descurcase. Adusese steagul şi suportul pentru lumânări. Şi aprinsese şi lumânările... Intră şi ridică privirea spre baie.

... Numai Denisa putea obţine ordinea aia. Şi mirosul ăla. Asta îl cam zăpăcea - că îşi ştia nevasta îndrăgostită de Eduţu, adică uşor "ieşită" din problemele neamului Răduţ. Ori o repezise soacră-sa, ori... Uşa bucătăriei se deschise larg, iar mama lui oftă greu:

- Unde e?

- Îl aduc la şase. Eu am venit să-i pregătesc camera. Tu ai rezolvat cu biserica?

- Da, iar taică-tu s-a dus la cimitir.

Serios? La propriu, sau...? Mama lui îl măsură scurt şi se încruntă, cu ochii la pantalonii lui:

- Să nu-mi spui!

- Nu-ţi spun nimic, nici dac'ai vrea să spun ceva. Mă schimb şi mă duc până la Mega.

- Ba te schimbi şi mănânci!

Şi-o şi văzu repezindu-se la frigider, după oale! Prin cadrul uşii, rămas descoperit acum, Denisa îl privea lung...

Nu. Nimic nu va mai fi ca înainte. Ei nu mai erau ca înainte. Ei erau schimbaţi... Ei păreau aceiaşi Denisa şi Nicolae Răduţ dintotdeauna; dar ochii trădau sufletele împietrite din ei...

Soţia lui coborî privirea, stărui o clipă asupra pantalonilor lui... şi reveni spre aragaz. Intră deci în sufragerie şi închise uşa.

Se schimba şi se ducea la Mega Image, după lumânări. Apoi venea şi aranja camera. Şi abia după aceea mânca. Dacă mai mânca. Să nu uite să-şi mai cumpere Snickers. Şi Coca-Cola. Şi ness - o cutie mare, să-i ajungă până mâine pe la trei...

Denisa

Nicolae căzuse azi. La propriu. Văzuse hainele pline de praf şi-şi dăduse seama că bărbatul din faţa ei, tatăl lui Fabian, leşinase azi în curtea IML-ului. De-aia "îl aduc la şase"; probabil că unul dintre angajaţi îi chemase un taxi şi rostise adresa din acte...

Nu-i va spune ceea ce aflase azi de la Nuţu. Nu-i va spune nici o literă măcar din ceea ce auzise azi de la băiatul ăla! Indiferent cât de mult îl ura pentru că fusese aşa cum fusese, pentru că o înşelase sistematic cu banca aia nenorocită, indiferent cât de mult o duruse răceala lui şi cât de mult îşi dorise să se răzbune, nu! Nu se va răzbuna niciodată aşa! Nicolae nu dădea nici un spârc de ceapă degerată pe ea! Dar băiatul lui fusese ca şi viaţa lui...

Nu-l acuza pentru moartea lui Fabian. Ştia că nu-l va acuza nici la noapte, după ce va termina de citit hârtiile primite de la mama lui Nuţu! Indiferent ce va citi în ele! Indiferent cât de vinovat era el pentru moartea băiatului! Nu-l va acuza niciodată! Fabian tăcuse şi-i observase... Şi simţise în suflet dorul de tatăl lui; simţise că venise clipa când putea să-şi astâmpere setea aia de "tata", care-l chinuise de când se născuse şi până acum o lună...

Gloria umplea farfuriile cu mâncare. Gloria Răduţ, soacra ei, era o femeie foarte puternică. Şi foarte inteligentă. Şi foarte încăpăţânată. Dacă-i intrase ei în cap că nu-şi putea suferi nora, nimeni şi nimic n-o putuse răzgândi. Nici chiar nepotul ei! Nici chiar fiul ei! Timp de 10 ani, se căznise din greu s-o facă să-i zâmbească sincer! Din clipa în care realizase că divorţul va deveni realitate într-o zi, începuse "s-o înţepe". Dar nici asta nu funcţionase. Şi se mirase, azi, când descoperise că soacra ei nu se repezise să-şi imite soţul...

Lăsă lingura şi scoase pâinea: trebuiau să mănânce. Toţi trei. După ce venea şi Fabian, n-or să mai poată înghiţi decât cel mult

nişte apă, cafeaua şi tutunul. Şi lacrimile.

Nicolae

Interfonul piui scurt; paşii ieşiră grăbiţi din bucătărie... Făcu un pas în spate şi privi lung în jur... Da; acum era mulţumit. Acum, Fabian putea să intre în camera lui.

Făcuse curat; strânsese cărţile şi caietele, hainele... Picturile cu lacul erau acum în cutia de carton; iar picturile din cutia de carton tronau peste tot în jur: pe mobilă, pe spătarul canapelei... Luase o cutie de lumânări-candelă de la Mega; erau pregătite... Masa era pregătită...

Ar fi trebuit să iasă de-acolo. Să-şi întâmpine băiatul. Dar nu se simţea în stare să facă asta. Aşa că se aşeză pe canapea şi-şi acoperi faţa cu palmele. Şi oftă greu - îi auzea intrând în apartament...

Denisa

Stătea în uşă şi-i asculta. Paşii urcau treptele fără grabă; nu auzea decât indicaţiile celui care părea să fie şeful: "Mai în stânga... Puţin mai sus acum... Stop! La dreapta..."

Hm; ar fi trebuit să se aştepte la asta! Nicolae n-ar fi luat un sicriu de brad pentru băiatul lui! Nicolae se dusese glonţ la "Stoica"... Nu-i va spune nimic. Niciodată. Nici pe patul de moarte, nu va scoate un sunet... Privea lung sicriul... Bărbatul înalt şi solid sprijini crucea de zid, lângă uşă, şi intră primul:

- Sărut mâna, doamnă. Condoleanţe.

Nu putea vorbi; mulţumi deci cu capul şi arătă spre dormitor... Individul îi ghida în şoaptă... Gata - Fabian venise acasă.

Ochii i se umplură de lacrimi - şi trebui să-şi acopere gura cu palmele ca să nu bufnească în plâns! Cei cinci bărbaţi ieşeau din cameră... Intră şi ea. Şi simţi că nu va putea să ridice capacul, deşi îşi dorea din tot sufletul să-l mai vadă o dată...

Gloria trecu pe lângă ea şi, în numai o secundă, ridică ambele jumătăţi. Puiul ei!

Doamne, cât de frumos era! Doamne, cât de frumos dormea...

Nicolae

Mămica lui plângea. Plângea şi-l striga încet, să se trezească... Şi-i cerea iertare că nu se gândise să-l ia aseară la ea şi să-i facă griş cu lapte şi miere... Şi să-l ajute să-şi rostească supărarea, şi să se liniştească...

Oftă greu şi se ridică - îi era dor de băiatul lui. Se apropie de ele şi le cuprinse cu braţele.

N-ar fi trebuit să se ducă la Stoica. N-ar fi trebuit să-l lase pe şefu' să-l sune pe şefu' lui ăla micu'. Da, suferinţa de azi era mai uşoară; dar, mâine, despărţirea de băiatul lor va fi grea...

Dacă Fabian îi vedea acum...

Dacă el i-ar fi văzut acum, ar fi râs în hohote! Şi-ar fi calculat cu uşurinţă tonele de prostie pe metru pătrat strânse acolo, lângă el! Rezultatul acelui calcul tindea spre infinit...

Denisa

Simţea că se sufocă. Simţea că nu mai poate trage aer în plămâni, ca să-l scoată afară sub formă de plâns! Ciudat, dar simţea că se linişteşte...

Gloria se întoarse spre Nicolae şi-l strânse în braţe. Iar în acel moment îşi aminti... Trecuseră atâtea ore, iar ea tot nu aprinsese o lumânare!

Alergă în bucătărie şi reveni cu bricheta. Şi începu să aprindă lumânările-candelă, rând pe rând...

Nicolae

Era opt. Începuse să se întunece...

Rămăsese singur cu Fabian acum vreun sfert de oră. Preotul venise val-vârtej şi plecase destul de repede. Apoi mama lui ieşise şi ea, grăbită să răspundă la uşă. Administratorul îi prezentase condoleanţe din partea asociaţiei de proprietari... Erau nebuni! Denisa ieşise imediat cum auzise cuvintele alea! Probabil că fuma... De-un sfert de oră, el stătea singur pe canapea şi privea lung profilul calm, liniştit...

Mobilul lui începu să piuie. Mm... Îl scoase, pregătit să ţipe la Carina, dar văzu numele de pe afişaj şi alunecă în cealaltă extremă - i se făcuse frică... Apăsă totuşi butonul verde:

- Da.
- Bună seara. Dl Răduţ?
- Bună seara. Da.
- Mama lui Ionuţ sunt.

Se grăbi să întrebe:

- Ionuţ e bine? Sper că nu se simte el vinovat!
- Nu se simte unicul vinovat; dar un mic sentiment de neputinţă există inclusiv în sufletul meu...
- ... Vă rog să mă iertaţi. N-ar fi trebuit să-l implic în
- Staţi liniştit, că a fost implicat încă dinainte să ştiţi că e implicat. Dle Răduţ, v-am sunat cu o rugăminte.
- Vă ascult.
- Nuţu a vorbit cu colegii şi prietenii lor. Dna Răduţ l-a rugat să le transmită tuturor să nu meargă mâine la înmormântare; să se strângă toţi poimâine la Fabian şi să povestească peripeţii din vacanţă. Iar ei au fost de acord, dar au pus o condiţie. Adică au o rugăminte mare-mare... Vă roagă să porniţi calculatorul lui Fabian.

Să pornească calculatorul... Oftă greu:

- Sigur; imediat.
- Vă mulţumim.

Şi-atât; îi închisese. Dar nu pentru că spusese el ceva, sau făcuse el ceva. Mama lui Nuţu nu mai putea spune acele cuvinte. "Condoleanţe" era un cuvânt fad şi rece pentru orice părinte care se punea în pielea altui părinte care...

Se aplecă şi apăsă butonul. Şi-şi aduse un scaun, de la bucătărie. Denisa fuma la masă şi citea nişte hârtii, iar mama lui fierbea arpacaşul - adică stătea în picioare, în faţa aragazului, cu ochii la oala de pe foc şi gândurile cine ştie unde. Iar el se ducea acum să-i ţină băiatului lui de urât. O să-i citească mesajele...

Gata; Messenger-ul se logase singur. Erau câteva mesaje *offline*, trimise pe la zece de Nuţu şi Codruţa... Le va citi, probabil, mai târziu; acum se aşeză pe scaun şi oftă greu, cu ochii la monitor...

Începuseră să apară... Începuseră să scrie... O să salveze acele mesaje. Erau frumoase. Erau triste, dar atât de frumoase! Şi Codruţa era online, dar ea încă nu scria nimic...

Carina

Era zece jumate. Renata aţipise, picior peste picior; ea privea lung prin geam şi se gândea... Şi se-ntreba ce treabă importantă avea Nicolae, de n-o putea suna nici la zece seara...

Soacra ei fusese foarte clară: "Nicolae are o problemă mare, pe care se căzneşte acum s-o rezolve." Îi spusese că umblă foarte mult prin oraş... Să fie legat de divorţ? Ştia că Nicolae găsise deja avocatul şi primise aseară de la el un draft de acţiune - deci n-avea de ce să umble "foarte mult" prin oraş. Nu era ceva legat de divorţ...

Bănuia că cearta cu ţăranca nu se încheiase aseară. Bănuia că Nicolae o şi lovise. În cel mai oribil scenariu pe care-l putea concepe mintea ei, Fabian auzise cearta şi bătaia - iar acum Nicolae îl căuta prin Bucureşti, cu poliţia...

Sigur se întâmplase ceva rău. Ceva foarte rău! Deşi nu-i dăduse nici un indiciu apropo de ceea ce se întâmplase, mama lui Nicolae spusese "Te rog să nu te panichezi şi să ai încredere în el". Avea încredere în el şi nu se panica. Era doar foarte îngrijorată...

Trebuia să se culce. Să doarmă. Să nu se mai gândească. Gloria îi dăduse cuvântul ei de onoare că mâine, după prânz, Nicolae venea la ea. Doar să nu se sperie şi să nu plângă.

De fapt, dacă se gândea mai bine...

Gloria îi spusese că "era la el". Deci ştia exact ce se întâmplase, şi "era la el", adică îl sprijinea din toate puterile. Mai că n-o somase să stea cuminte acasă şi să nu-l sune orice-ar fi! Şi mai ales să nu plângă - în caz că totuşi Nicolae o suna, să n-o audă trăgându-şi nasul, sau...

Dar el n-o sunase. Iar ea era foarte îngrijorată. Ultimele zile îi scoseseră pe toţi din rutina cu care se obişnuiseră de doi ani. Schimbarea o bulversase complet. Nicolae nu mai venea la orele când venise înainte, dar venea tocmai atunci când înainte nu venise deloc... Şi era foarte bulversant! Mai ales de când Renata nu mai plângea la orele ei binecunoscute! Nu mai plângea deloc! Cerea pozele - iar asta se întâmpla oricând, dimineaţa sau seara, la prânz sau la 2 noaptea - şi se uita la ele. Îl pupa pe tati, îi spunea unele lucruri numai de ea ştiute şi înţelese şi gata! Urletul cu lacrimi mari era istorie...

Îi spusese să nu-şi piardă speranţa, orice-ar fi. Şi să nu-l sune, indiferent cât de greu i-ar fi. Hm...

... Oare Nicolae se împăcase cu ţăranca?

Oftă greu - şi-i spusese să nu se panicheze! iar ea tocmai se panicase! Dar... Dar avea încredere în el! Mare-mare încredere în el! Că nu pusese mâna pe telefon... Nu, n-o să-l sune. Mobilul ei era pe masă. Era încărcat, era pornit, soneria era setată la maximum... Mâine! Azi, Nicolae fusese foarte ocupat...

Se ridică şi porni calculatorul. Aştepta să se logheze Messenger-ul... Nicolae nu era pe mess. Şi nici nu-i trimisese vreun email. Aşa că închise totul şi înghiţi un Diazepam. Şi decise să ia telefonul cu ea în pat; să-l pună pe pernă, ca să fie sigură că îl va auzi...

Nicolae

Era aproape miezul nopţii. Şi era linişte - o linişte bolnavă deja. Denisa era la bucătărie; mama lui refuzase să plece acasă şi să-i lase singuri, şi încercase să vorbească şi cu el, şi cu Denisa. El nu putea vorbi; el doar dădea din cap, fie a "Da", fie a "Nu", dar sunete nu putea scoate. Denisa vorbise cu soacră-sa; dar răspunsese cu cuvinte puţine şi nu rostise întrebări. Aşa că mama lui moţăia acum în fotoliu, în sufragerie. Iar el stătuse lângă băiatul lui, pe scaun; şi chiar dacă nu putuse să-i citească cu voce tare acele mesaje dureros de frumoase, îi plăcea să creadă că sufletul lui Fabian era pe-aproape; că îşi citise mesajele... Că-şi iertase colegii mai obraznici, sau colerici ori distanţi, şi-şi luase adio de la bunii lui tovarăşi de joacă...

Îşi amintise azi ziua în care tatăl lui aflase despre Renata şi venise până acolo special ca să-şi spună părerea. Intrase, îl lovise pe el şi ieşise. Şi atât. Nu-i păsase nici cât negru sub unghie că nepotul lui, singurul lui urmaş, poate-l auzise intrând - şi poate-şi dorise să-şi vadă bunicul intrând şi în camera lui... Şi poate voise să-i arate pictura la care lucra... Şi poate se întristase când auzise uşa închizându-se în urma singurului bunic care chiar ar fi putut să-l sune, sau să-l viziteze...

Fabian fusese singuratic? Ha! Băiatul lui trăise într-o singurătate aproape perfectă! Înconjurat de singurătate şi de adulţi ciudaţi! Bunicii de la Pecica îl sunau vreodată? Nu-şi pusese niciodată întrebarea asta... Bunicul lui, buni Sergiu, îi spunea uneori "Salut, Fabiane"? Nu se întrebase niciodată...

Buni Gloria fusese omniprezentă, de vreme ce ea îl luase de la şcoală, ea stătuse acasă cu el, ea îl tocase la cap să mănânce, să-şi ia căciula, să-şi facă tema, să nu uite aia sau ailaltă... Şi Denisa fusese omniprezentă... În rest, nici picior de bărbat în preajma lui Fabian. Şi-atunci, de ce se mai mira că băiatul lui era sensibil şi retras? Şi că nu spărgea geamuri, nu bătea mingea, nu juca baschet cu prietenii în parc, nu-i trecea nici un coleg pragul... Avusese undeva, în jurul lui, vreun exemplu de bărbat?

Oare Fabian se speriase de partea vie din Eduard? Că, dacă stătea să facă un total, nu-şi amintea ca el să-şi fi pus vreodată băiatul să care o sacoşă! Sau să prindă perdeaua în cleştişor! Sau să bată un cui! Băiatul îl văzuse atunci, la spital, pe prietenul mamei lui cărând sacoşele voluminoase; înţelesese imediat că acel bărbat se dusese singur la un hypermarket şi, neîmpins de nimeni şi nesfătuit de nimeni, cumpărase anumite lucruri pentru Denisa. Le dusese singur la maşină, condusese singur până la spital, luase singur sacoşele, intrase singur în curte... Omul ăla viu ştia exact ce-are de făcut, când trebuie făcut şi cum. Şi făcea ceea ce avea de făcut - se ridica, atunci când ştia el că trebuie să se ridice, şi se ducea şi făcea ceea ce trebuia să facă! Şi nu greşea! Oare gândul ăsta îl speriase pe Fabian? Gândul că el habar n-are ce-are de făcut - şi când şi cum ar trebui să facă un anumit lucru, neghidat şi neîmpins de la spate, şi să nu greşească? Se temuse oare că nu va fi în stare să se ridice la aşteptările lui Eduard şi-i va crea astfel Denisei probleme în noua ei familie? Asta numai Fabian ştia... Iar Fabian nu putea răspunde...

Nu mai putea să plângă. Nu mai voia să plângă. Dacă Fabian era acolo, lacrimile lui l-ar fi întristat mult.

Ultimul mesaj intrase pe la nouă jumate. Şi totuşi, va opri calculatorul abia mâine, când plecau la cimitir. Atâta timp cât Fabian era acasă...

Nu-l găsise pe Zdreanţă. N-o găsise nici pe Codruţa. Poate că Fabian îi dăduse ei portretul, la ultima lor plimbare prin parc. Deşi ar fi fost ciudat - pentru că băiatul lui luase acea decizie azi-noapte. Iar rama dublă sigur o comandase pentru portretul ei!

Oricum, nu mai conta. Avea atât de multe lucruri... Ce vor face cu toate lucrurile lui? Hainele, cărţile, caietele, jucăriile... Ce vor face cu ele? El nu le putea da. Nu putea nici măcar să se gândească la împachetarea lor! Dar, de vreme ce mâine la prânz el îşi împacheta lucrurile şi se muta, o să lase la latitudinea Denisei toate astea. El o să ia... El o să păstreze... Ce să păstreze?

Trebuia să-şi facă o copie după fotografiile digitale. Şi după filmări. De fapt... Se ridică şi se grăbi spre sufragerie. Mămica lui tresări şi deschise imediat ochii:

- Ce s-a întâmplat?
- Nimic. Vreau să revăd filmările cu el.
- Acum?
- Da.
- Nu e bine...
- Simt că şi el ar vrea să le revadă.

Mama lui nu mai spuse nimic; aşa că luă mapa cu DVD-uri şi reveni în dormitor. Şi-l puse pe primul - filmuleţul de la maternitate. Se încărca...

... Nu. Nu era bine aşa. Nu era bine să le vadă acum. Erau momente frumoase; o parte din ele l-ar fi făcut să zâmbească. Dar cealaltă parte l-ar fi făcut să plângă. Pentru că el nu apărea în ele. Şi nici Denisa, de vreme ce ea îl filmase pe băiat... Cealaltă parte i-ar fi amintit cât de mult greşise faţă de băiatul lui atunci când decisese să facă o carieră şi mulţi bani pentru viitorul lui. Viitor pe care, iată, Fabian nu-l mai dorise...

Puse DVD-ul la loc şi băgă mapa în diplomat - alea erau ale lui. Denisa îl avusese lângă ea, în carne şi oase, 13 ani de zile. El nu-l avea decât pe DVD - că el făcuse bani şi carieră pentru ei. El

fusese ocupat cu achitarea tuturor cheltuielilor, astfel încât ea să nu facă riduri. Şi nu făcuse - că, iată, Eduard era mai tânăr decât ea...

OK; era *fair play* şi recunoştea cinstit că ăla fusese un gând foarte nepotrivit. Şi cu momentul, şi cu locul, şi cu femeia pe care el o aşezase mai prejos decât biroul din BCR şi cardul de salariu. Aşa că îl retracta...

Oftă greu: o luase razna. Obosise. Dar nu voia să se întindă pe canapea. Nu voia să-l lase singur. Era ultima lui noapte în casa lui, în camera lui, cu tatăl lui. Lăsă capul pe masă şi oftă greu: ultimele ore ale băiatului lui acolo, lângă el.

Denisa

Lăsă şi ultima coală pe masă şi-şi aprinse o ţigară. Şi-şi şterse lacrimile - se resemnase...

Fabian luase, în sufletul lui, decizia încă de-acum un an. După ce văzuse scena din staţia de autobuz, realizase că tatăl lui n-ar fi putut să-i facă vreodată asemenea scenă, sau să-l lovească peste umăr, sau să-i întoarcă spatele. Fabian se gândise că el nu va plânge, aşa ca acel băiat; Fabian se antrenase mult, până ajunsese la performanţa de-a zâmbi natural şi a-şi ascunde bine de tot suferinţa şi durerea... Şi poate că băiatul ei calculase şi scena inversă, în care venea de la plimbare împreună cu Nicolae - şi apărea Eduard şi-l îndesa în BMW... Şi, necunoscându-l pe Eduard decât aşa, dintr-o privire scurtă, preferase să nu rişte...

Nicolae se dezmeticise şi încercase să şi-l apropie; dar stătuse deoparte, departe de el, 12 ani de zile. Iar ea înconjurase practic băiatul cu un zid înalt, compact, astfel încât privirea copilului să nu ajungă prea des până la tatăl veşnic ocupat cu altele. Ca să nu sufere. Ca să nu-l doară sufletul. Nicolae sărise gardul ăla făcut de ea şi se pomenise în necunoscut. Bâjbâise, timid şi precaut, şi păşise "după carte" şi după intuiţie, cu paşi mici şi ezitanţi. Fabian fusese cel care-l luase de mână şi-i arătase drumul. Tot Fabian jucase rolul arbitrului; un arbitru subiectiv, care-l punctase pe Nicolae şi atunci când ar fi trebuit să-l depuncteze. Şi atunci când dormise. Şi atunci când fusese la serviciu. Fabian lăsase de multe ori pensula în pahar şi pusese puncte în sacul lui Nicolae - pentru că-şi dorise mult ca tatăl lui să câştige la final...

Ea greşise enorm. Ea ar fi trebuit să-l ia deoparte, să-l roage să-şi rostească gândurile şi să înţeleagă nevoia fiului ei. Şi să-şi rupă sufletu-n două şi să-l lase cu Nicolae. Fabian s-ar fi bucurat mult; s-ar fi dus cu taică-su în apartamentul cu trei camere, ar fi stat cu prietena şi fetiţa lui câteva zile... Şi-apoi i s-ar fi făcut dor de mama aia cicălitoare şi stresantă şi prea zurlie uneori. Şi s-ar fi pomenit cu el la uşă, îmbujorat şi zâmbitor. Iar lucrurile ar fi stat cu totul altfel... S-ar fi comportat civilizat, în sensul că Nicolae l-ar fi adus până la poartă iar ea şi Eduard l-ar fi invitat să intre şi el măcar cinci minute. La fel ar fi făcut şi Nicolae; ar fi poftit-o să intre, chiar dacă ar fi venit însoţită de Eduard, chiar dacă el n-ar fi fost singur acasă. Pentru fericirea şi binele lui Fabian, s-ar fi plăcut reciproc extrem de mult...

Numai că ea se speriase. Se panicase la gândul că va rămâne singură. Că băiatul ei o va părăsi. Şi uite c-o părăsise...

Uşa se deschise încet iar Gloria se aşeză în faţa ei:

- Tu nu te culci?

- Nu pot să dorm.

- Nici eu. Nicolae a luat DVD-urile. Zicea că vrea să revadă filmările cu el. Dar mă bucur că a renunţat - că nu e bine...

Aprobă cu capul... Şopti:

- Aş vrea să mă duc şi eu dincolo, dar nu pot...

- ... Vrei să-l scot pe Nicolae de-acolo?

Negă încet... şi-şi aminti:

- Să-i spui să ia el picturile cu Codruţa şi Zdreanţă, de pe perete.

Soacra ei nici nu aprobă, nici nu negă... Oftă greu:

- Nu avem picturi comune. Pentru că n-am avut momente comune.

- Ştiu. Am ştiut dintotdeauna.

- Crezi că poţi să-mi răspunzi cu sinceritate la o întrebare?

- Da.

- ... Nu m-ai putut suporta încă din prima clipă când ţi-am trecut pragul. De ce?

- ... Vă aşteptasem la geam. Nicolae nu s-a mai uitat în sus, spre geamuri, aşa cum a făcut mereu, din prima zi de şcoală; am înţeles atunci că ţine mult la tine, de vreme ce erai atât de importantă pentru el. Te-am măsurat lung... Mergeai drept şi ţanţoş şi călcai apăsat. Iar când ai intrat, i-ai dat să-ţi ţină el geanta până te-ai descălţat - deşi te oprisei chiar lângă cuier.

Aha... Da, aşa fusese. Dar nu pricepea o iotă...

- Erai genul de om hotărât să mute munţii cu lopăţica, dacă aşa ţi se punea pata albastră pe creier. Nu te-ai schimbat, odată cu vârsta; iar pe el l-ai folosit întotdeauna pe post de cuier.

Şi-acum pricepuse tot - şi descoperea că soacra ei era şi foarte deşteaptă... Încercă să zâmbească:

- Tu o cunoşti pe Carina?

- Da.

- ... Şi crezi că e mai potrivită pentru el?

- E perfectă pentru el. Nu ştiu în ce măsură va rămâne el perfect pentru ea, acum, că s-a întâmplat...

Deci asta văzuse lumea, când se uitase la ei pe stradă! Exact ceea ce văzuse ea atunci când privise cuplul Eduard-Geanina! Adică pe ea agitându-se, avansând, călcând apăsat şi obţinând tot ceea ce voia să obţină, şi pe el ţinându-i ei poşeta. Acum lucrurile erau evidente. Acum...

Acum, nu mai conta. Aşa că oftă greu... Lăsă capul pe masă şi închise ochii. Şi şopti:

- Poate-l visez...

4 august 2010 - miercuri

Nicolae

Brr, ce frig se făcuse! Gata - nu mai putea să doarmă! Frigul ăla îl trezea! Începea să vadă conturul obiectelor din cameră... Şi pantofii negri, pantalonii de costum... Fabian!

Era lângă uşă, cu spatele la el. Se uita pe perete. La ce se uita?

Tresări violent şi deschise ochii - Fabian! Văzu imediat covorul... Adormise cu capul pe masă.

Hei! Băiatul lui era acolo! Ridică imediat privirea spre uşă, pregătit să sară şi să-l strângă în braţe... Şi oftă greu - visase. Îşi visase băiatul în cameră, în picioare... Dar la ce se uitase Fabian al lui? Ridică privirea şi simţi că îngheaţă...

Fabian se gândise la gândurile lui - şi-i arătase unde-o pusese pe Codruţa. Ştia că, în spatele ei, îl va găsi pe Zdreanţă... Zâmbi, dar nu reuşi să ridice privirea spre el. Şi nu reuşi nici să descleşteze maxilarul şi să-i mulţumească. Încercă deci să-l lase să-i citească acel gând care-i promitea că va avea mare grijă de ei doi - de Zdreanţă şi de Codruţa. Şi de pizza în barcă...

Nu mai putea dormi. Era cinci dealtfel. Presupunea că moţăise acolo de pe la 12... Ia să se ducă el să fumeze o ţigară!

Apăsă încet clanţa şi deschise uşa bucătăriei. Şi constată că Denisa dormea dusă, cu capul pe masă. Se aplecă un pic şi-şi auzi mama sforăind în sufragerie... Luă sticla de Coca-Cola din frigider; ieşi pe palier, trase uşor uşa...

În afară de lumânările lor, apăruseră şi altele în suportul ăla. Multe lumânări-pastilă - că n-aveau vecini extrem de religioşi, să aibă prin casă candele... Ardeau liniştit. Băiatul lui era liniştit... Îşi aprinse ţigara şi se aşeză pe prima treaptă. Şi abia acum văzu şi crucea...

De-abia împlinise 13 ani. Avusese practic toată viaţa în faţă! Avusese un viitor atât de frumos! Era talentat, era deştept, era frumos, era bogat... De ce?

Denisa

Tresări şi se scutură scurt: brr, ce fior! Îngheţase instantaneu! Îl visase...

Ridică mâna şi atinse creştetul - îl simţea sloi! Şi totuşi, nu era rece... I se părea ei sloi. De la sărutul băiatului ei. Fabian venise, se aplecase şi-i sărutase creştetul capului. Şi ea, proastă cum era, se speriase şi se trezise - când ar fi putut să doarmă în continuare şi să-l sărute şi ea pe frunte...

Dormise cu capul pe colile lui Nuţu. Le strânse şi se ridică: să le ascundă de ochii lui Nicolae, să pună masa şi-apoi să se ducă la Mega. Să mai ia câte ceva de împărţit. Parcă-şi amintea că, la Pecica, ea primise chifle şi colaci...

Nicolae

Auzi uşa de la intrare deschizându-se, închizându-se... Da' cine mai venise acum? Că Denisa era în faţa lui, în bucătărie, iar mama lui era în dormitor! Se ridică şi deschise larg uşa bucătăriei. Şi dădu de chipul schimonosit de durere...

"Tu ce mai cauţi aici? Mai ai ceva de zbierat?"

După două-trei secunde interminabile parcă, tatăl lui întinse mâinile spre el. Şi făcu un pas spre el, să-l ia în braţe.

"Sau lasă!"

Păşi în spate şi-i închise uşa în nas. Să se ducă la nepotu-său - că la nepotu-său venise! Nu la el! Să se ducă unde vedea cu ochii!... Că nu putuse să nu se gândească, azi-noapte, că nici el nu avusese o copilărie foarte plină de tatăl lui! Ca dovadă că era şi-acum un mămoşit incurabil! Şi-un tată incapabil de a-şi înţelege copilul! Probabil că Fabian i-ar fi semănat mult... Ar fi învăţat foarte bine, ar fi fost un student eminent - asta, sigur, dacă nu întrezărea posibilitatea ca istoria să se repete! Băiatul lui nu şi-ar fi continuat studiile, dacă ar fi simţit că se va transforma într-un soţ şi tată absent din viitoarea lui familie. Fabian fusese un foarte fin observator...

Gata! Că iar îl apuca! Cât era ceasul? Şapte. Serje când se uşchea? Băiatul lui mai avea doar două ore de petrecut în camera lui; iar Serje îl priva pe el de minute de aur cu Fabian!

Uşa se deschise larg iar mama lui năvăli în bucătărie:

- Hai să mâncăm!

El mai mâncase o dată; dar o să mai mănânce o dată! La urma urmei, ce rost avea s-o contrazică - nu? Făcea cum spunea ea; iar dacă i se făcea rău, se ducea la baie şi vomita! Şi gata!

- Ce-i? Te doare capul?

Negă încet...

- Ai reuşit să dormi un pic?

De data asta aprobă. Şi se întoarse cu spatele - că n-avea chef de vorbă.

De fapt, nu! El nu mânca! El se ducea chiar acum jos, la primul florar care deschisese, şi lua flori! Şi le ducea direct la maşină, pentru că se simţea în stare să conducă - dar mama lui va afla asta îndeajuns de târziu ca să nu se poată opune. Se grăbi să iasă.

Carina

Ştirile Pro TV se apropiau de final. Nicolae n-o sunase... Nici nu venise la ele...

Se trezise la cinci. Descuiase uşa şi-l aşteptase în cameră, aşezată cuminte la masă. Stătuse trei ore în fund pe scaun, cu ochii la uşă - dar el nu venise. Şi cum era aproape ora nouă, bănuia că Nicolae era acum la birou, cu contractele...

Nu putea să nu se întrebe ce se întâmplase! Nu putea să nu se gândească la ceea ce ştia sigur că se întâmplase... şi să extrapoleze. Şi cum era şi obosită, şi necăjită, nu se mai lupta cu bănuielile. Îşi amintise vorba aia care zice că "După supărare, vine bucurie"; era deci supărată fleaşcă şi extrapola din greu...

Denisa se externase luni. Seara târziu, el le spusese despre Renata... Şi-apoi totul era un mister. Iar ea nu putea totuşi să nu se gândească la ce era mai rău! Ea privea acum ecranul şi se gândea totuşi la posibilitatea ca Nicolae, Fabian şi ţăranca să fi făcut, luni noaptea, o şedinţă de familie. Şi să fi decis să mai încerce o dată. O asemenea decizie...

Clipi scurt şi se ridică:

- Ia hai să mergem noi în parc!
- Aide pac!
- Hai să schimbăm rochiţa!
- Mami, pui pataii!
- Bine, punem pantalonii. Vrei să te dai pe tobogan?
- Da!

Micuţa ei vorbea din ce în ce mai bine. Şi nu putea să nu observe că tocmai o numise "micuţa ei"... de parcă Nicolae...

Gata! Pleca chiar acum în parc, sau îşi tăia venele în maximum cinci minute!

Nicolae

Privea lung duba. De la volan, şoferul îl salutase oarecum neutru; şi cum el răspunsese dând din cap, individul tăcuse. Acum aştepta.

Fusese trimis să caute un taxi - dar nu se obosise decât să se sprijine de Audi. Că se simţea în stare să conducă. Şocul trecuse; în plus, avea nevoie de maşină azi.

Se simţea... Se simţea împietrit. Uscat. Ars scrum. Sufletul lui era... Îi era frică să se gândească la propriul suflet. Pentru că în sufletul lui nu fusese numai Fabian; şi-i era frică să nu constate că decizia băiatului lui le arsese pe amândouă. O asemenea descoperire...

Preotul ieşi din scară. Se încruntă la vederea lui Serje ducând crucea; dar şoferul de la "Stoica" păzise duba, iar el chiar nu se simţise în stare... Asta e! La urma urmei, nu lui trebuia să-i placă! Dacă Fabian era de acord cu asta...

Sicriul ieşea încet din scară... Pleca băiatul lui; pleca din nou. Şi de data asta n-o să se mai întoarcă. Se ducea... Oare existau pensule şi acuarele în Rai?

Zâmbi slab: special pentru îngerul lui, Sfântul Petru o să facă rost de acuarele şi pensule. Şi de multe coli A3. Iar Raiul se va umple, în scurt timp, cu tablouri frumoase... Şi poate că uneori băiatul lor îşi va pleca privirea spre Pământ şi-i va privi şi pe ei - şi-i va strecura într-o pictură cu multă lume, ca să nu ştie decât el secretul...

Hai, că o luase razna! Băieţii de la "Stoica" erau iuţi şi îndemânatici - aşa că uşa dubei se închise scurt. Urcă şi el la volan şi deschise portierele. Şi-i privi lung: ori cu el, ori cu duba, ori cu RATB-ul. Aveau de ales! Aştepta... Prima care se apropie fu Denisa. Care urcă lângă el. Fu o surpriză pentru el faptul că Serje fu al doilea... "Cum, mamă? Tocmai tu n-ai încredere în mine?"... Şi gata. Urcaseră toţi. Porni motorul şi se asigură... Şi porni în urma dubei.

Denisa

Se simţea ciudat...

Se simţea uşurată. Şi vinovată, tocmai pentru că se simţea uşurată! Acum simţea că băiatul ei era în siguranţă. Era ciudat! Nu prea ştia ce să creadă despre gândurile şi sentimentele alea, dar... Dar îl ştia pe Fabian sus. Nu se putea să nu-l fi primit sus! Exclus! Aşa un înger de copil...

Fuseseră doar ei patru, preotul şi oamenii de la "Stoica". Şi fusese perfect aşa. Dacă ar fi văzut 20 de copii acolo, cu părinţi cu tot, probabil că ar fi plâns non-stop! Şi l-ar fi întristat şi pe îngerul ei! Fabian îşi dorise întotdeauna să-i vadă fericiţi... Fabian renunţase de multe ori la ceea ce-i plăcuse şi-şi dorise el, pentru că gestul lui o făcuse pe ea să zâmbească... Oricum, acum se putea duce să-i viziteze pe toţi!

Mergeau acasă. Era unşpe jumate, dar ei nu se grăbeau. Era ciudat, pentru că Nicolae ar fi trebuit să se grăbească spre familia lui - nu? Mai ales că nu împachetase nici un capăt de aţă măcar! Când colo, tocmai el mergea încet! Ea se cam grăbea...

Şi gata - ieşiseră din cimitir. Nicolae păru că-şi aminteşte ceva: îl văzu repezindu-se spre duba celor de la Stoica... Aa...

Aşteptau lângă poartă. Sergiu stătea cu spatele la ele; părea foarte preocupat de ceva aflat pe trotuarul de vizavi... Gloria îşi trăgea de zor nasul; nici ea nu spunea nimic... Se întoarse şi privi lung spre îngerul ei. Nu vedea cavoul; dar ştia că e în direcţia aia. Şi se gândea... Se gândea că îngerul ei vedea chiar acum florile multicolore... Nicolae îi acoperise mormântul cu flori...

Ar fi trebuit să-l lase să plece cu Nicolae. Ea nu-l merita; nu-l mai merita. Din clipa în care începuse să uite să-i spele hainele şi să-i lase mâncare gătită, ea nu mai meritase să se numească "mama lui". Şi-şi amintea acum că mersese mult mai departe - uitase să-i achite tabăra... uitase să-i cumpere pâine... îl chinuise, ca să se răzbune pe Nicolae... îl minţise...

"Pe mâine, îngerul meu! Sper să nu te superi că vin şi eu lângă colegii tăi..."

... Nu; Fabian s-ar fi supărat. Înţelesese şi ea, într-un târziu, că prezenţa ei lângă colegii lui era cel puţin caraghioasă. Aşa că zâmbi... şi oftă greu...

"Pe mâine, îngerul meu! O să vin seara, ca să nu vă deranjez; să te bucuri de ei aşa cum îi ştii tu..."

Şi gata - Nicolae se apropia. Iar acum se grăbea serios. Avea o bănuială... Audi-ul piui; nu întinse însă mâna spre portieră, pentru că avea bănuiala aia... Iar după numai o secundă, Nicolae i-o confirmă:

- Mamă, am treabă cu tine. Ai buletinul la tine?
- Da.
- Hai.

Şi-i deschidea portiera din faţă... Păşi spre stradă şi văzu imediat Logan-ul galben apropiindu-se încet. Întinse mâna... Audi-ul ţâşni cu demaraj - acum, Nicolae era foarte grăbit! OK! Urcă pe bancheta din spate şi-şi privi lung socrul:

- Mă ofer să te duc acasă. Dacă vrei, desigur!

I se aruncă o uitătură urâtă; bătrânul porni grăbit spre capătul gardului... Ei, asta e! Trase portiera şi-i spuse taximetristului adresa. Şi scoase port-actul, îl deschise...

Îngerul ei era liniştit acum. Îngerul ei nu mai avea de ce să plângă. Acolo, sus, era bine; era foarte bine pentru el. Iar ea o să-şi amintească asta în fiecare zi. Ori de câte ori i se va face dor de el, va privi acea fotografie şi se va gândi că îngerul ei era bine acum...

Nicolae

Se grăbea. Accelera serios, pentru că n-avea timp de pierdut...

- ... Te rog să mergi mai încet.
- Îţi promit că, la întoarcere, merg cu-antâia.
- ... Apropo: unde ne grăbim aşa?
- La Romexpo.
- Unde?
- La târgul imobiliar de la Romexpo. Ca să semnezi contractul şi să achit casa.
- ... Apartamentul cu trei camere?
- Da.

Ştia deja că nu exista riscul ca mama lui să întrebe "Da' de ce mai iei trei camere? De ce nu iei doar două? Adică de ce mai iei un apartament - nu-l ai pe-ăla din Colentina?" Accelera...

Denisa

Taximetristul viră încet stânga şi intră pe străduţă. Observă imediat BMW-ul negru parcat în faţa blocului, pe trotuarul de vizavi. Ochii albaştri o priveau lung, serioşi; Eduard ştia prea bine de unde se întorcea ea acum. Ea însă nu se putea concentra asupra mesajului ochilor lui, pentru că vedea...

Pe scaunul din dreapta lui vedea o mogâldeaţă blondă. Avea părul aproape alb - şi avea ochii albaştri ai lui taică-su. Avea faţa rotundă-rotundă, ca o mingiuţă, şi-o guriţă mică-mică şi buze roşii-roşii...

- ... Am ajuns.

Ah, da! Taxiul se oprise, dar ea rămăsese cu gura căscată la băiatul lui Eduard! Achită cursa şi coborî. Şi-i privi lung... Cum naiba reuşise brunetul ăla să facă un copil atât de blond?

Armand o privea lung. O măsura toată, de sus până jos, cu curiozitatea specifică vârstei şi francheţea specifică copiilor crescuţi la ţară. Ochişorii albaştri, identici cu ai tatălui lui, stăruiau uneori pe chipul ei...

Decise să traverseze. Şi imediat cum făcu primul pas, Eduard

tresări... Nu-l băgă în seamă. Ea nu se ducea la el. Ea se ducea la Armand. Iar el sesiză imediat asta - se întoarse deci spre băiat şi începu să turuie repede-repede... El turuia, iar băiatul nici nu clipea... Ocoli maşina, iar portiera păcăni prompt. O deschise şi se aşeză pe prag, ca să-l vadă mai bine. Şi-l privi lung...

Probabil că Eduard nu plecase spre Bacău imediat cum ea fugise pe poarta casei de la Romană - pentru că ei doi păreau să fi ajuns înapoi în Bucureşti cândva noaptea târziu. Iar Eduţu ei nu calculase bine nici dimineaţa de azi - aşa că stăteau în faţa blocului ei de vreo două ore, după părerea ei. Adică nu avusese nici timp, nici răbdare să-l ducă pe pici la un magazin şi să-i cumpere nişte haine de Bucureşti. Era evident că astea erau hainele de joacă din sat - adică gonise pân' la Bacău, înşfăcase copilul de pe uliţă şi-l adusese val-vârtej... După bătaia nerăbdătoare a sănăluţei, deducea că nu se gândise nici să-l dea jos din maşină şi să-l lase să se joace un pic în părculeţul care începea exact unde se termina bara din spate a BMW-ului...

Băiatul nu era gras; i se părea chiar slăbuţ. Aşa cum fusese şi îngerul ei. Doar că era blond, chipul părea ciudat din cauza genelor şi sprâncenelor aproape albe, iar guriţa cu buze extrem de roşii ieşea în evidenţă... Parcă era o păpuşă! O păpuşică blondă cu ochi albaştri! Zâmbi acelui gând şi încercă să-şi dreagă un pic vocea:

- Bună.

După o secundă de uimire amestecată cu teamă, băieţelul răspunse precaut şi cam fără glas:

- ... Sălu' mâna...

"L-au educat frumos, să ştii! E cuminte, e ascultător"... Eduard nu o minţise - dar se va gândi la asta după ce va intra în casă. Şi după ce va pune casa la punct. Continuă discuţia cu Armand:

- Pe mine mă cheamă Denisa. Pe tine cum te cheamă?

- Stoica Almand Folinel.

Oof, Doamne! Îl botezase Florinel! Cu ce-i greşise copilul ăla, de-şi bătuse joc de el aşa? Chiar plănuise să-l ţină o viaţă în curtea familiei nevoiaşe de la el din sat? În fine...

- ... Ţi-a spus Eduard cine sunt eu?

Capul blond nega încet; puştiul era precaut...

- Ei, o să-ţi spună el! Să vedem... Ştiu că aţi venit în vizită la mine. Dar o să vă rog pe amândoi să nu vă supăraţi foarte tare... Acasă la mine e deranj mare. Trebuie să fac curat mai întâi. Să dau cu mătura, să spăl pe jos, să pun lucrurile la loc... Să fie frumos atunci când veniţi voi. Te superi dacă nu vă iau acum sus, la mine acasă?

Oo, ce repede nega! Nu, nu se supăra! Chiar era încântat de idee, pentru că Eduard nu-i spusese cine era tanti aia cu moţ brunet şi cearcăne negre pe sub ochii umflaţi...

- Atunci, eu zic aşa. Mă duc acasă şi mă apuc de curăţenie. Iar tu te duci cu Eduard şi vă jucaţi. Iar mâine dimineaţă vă aştept să veniţi la mine. Bine?

- Bine.

Şi era vesel nevoie mare, fremăta tot de nerăbdare... Întinse mâna, ca pentru un salut; iar Armand îi strânse cu putere mâna! Mm, ce forţă avea! O fi el slăbuţ - dar se vedea că familia care-l crescuse, îl educase de mic să pună mâna la treburile casei! Întoarse încet palma şi-i privi lung mânuţa... Degeţelele lungi şi destul de julite pe la încheieturi, unghiuţele tăiate cam din carne... Oftă greu - că iar îl speriase! Dar... Îi dădu drumul:

- Îţi place cozonacul?

- Da.

- Şi sucul?

- Da.

- Ce suc îţi place ţie mai mult şi mai mult?

- De pielsici.

- Bine. Atunci mâine te aştept cu cozonac, suc de piersici, ciocolată şi banane. Şi bomboane şi Nesquick. E bine?

- Da.

Se ridică şi-l privi lung pe Eduard... Îi vedea în ochi îngrijorarea, deşi era evident că primul ei contact cu băiatul lui se derulase extrem de bine, date fiind circumstanţele... Reveni spre Armand:

- Să fii cuminte, bine?

- Da.

- Pa!

- Sălu' mâna...

Zâmbi... că-l educaseră foarte bine, dar după şablonul din sat. Băiatul ăsta ar fi fost o binecuvântare pentru orice educatoare, dar n-ar fi rezistat o săptămână într-o grădiniţă din Bucureşti! Închise portiera şi porni spre bloc. Era ciudat, pentru că băieţelul lui Eduard tocmai o făcuse să zâmbească...

Oare Fabian ar fi luat altă decizie, dacă ar fi ştiut că şi ea îi aducea un frăţior? Probabil că, dacă vestea asta ar fi venit tot alaltăieri seara, băiatul ei ar fi fost acum la Municipal, într-o cămaşă de forţă, sedat zdravăn! Iar după ce şi-ar fi revenit, ori ar fi luat decizia de a-şi pune capăt zilelor, ori s-ar fi mutat cu buni Gloria...

Descuie uşa şi intră. Preferă bucătăria, unde-şi puse o cană cu cafea şi-şi aprinse o ţigară... Se aşeză.

Nu întorcea capul spre geam. Nu încerca să vadă dacă mai erau în faţa blocului. Se întreba în ce măsură ea va fi o mamă bună pentru Armand. Era zurlie şi neconvenţională, în condiţiile în care copilul ăla fusese crescut drept, vertical ca un brad. Ea îi va demonta mare parte din convingerile cu care intrase în Bucureşti... Dacă i le va demonta, desigur!

Azi, trebuia să facă ordine. Trebuia să strângă tot. Va rămâne singură în apartament, iar o şosetă sau un caiet, apărute în momentul nepotrivit, o puteau face să decidă... Mâine, o să-i invite la ea în jur de ora zece. O să-l servească pe Armand cu bunătăţuri, o să-l lase la Minimax, o să discute cu el... Şi-apoi, în funcţie de ceea ce-i spunea inima, ştia şi ea ce-avea de făcut!

Fuma şi se gândea...

Nicolae

Viră stânga şi imediat dreapta - şi parcă Audi-ul chiar în faţa scării! Ce bine că găsise loc acolo! O să-i fie mai uşor, la încărcat! Coborî, încuie şi se grăbi să intre în scară.

Îl găsise repede pe agentul imobiliar. Îl sunase atunci când intrase în pavilion, iar până ajunseseră ei la stand, individul găsise precontractul şi scrisese contractul. Iar mama lui făcuse cunoştinţă cu el şi semnase actele. Apartamentul cu trei camere era ca şi al lor. Trebuia doar să ajungă mâine la bancă, să facă viramentul şi să ducă exemplarul verde la agenţie; ei confirmau plata, iar el se ducea la sediul dezvoltatorului imobiliar, care-i înmâna cheia. Şi gata. Fusese atât de simplu! Iar el îşi ţinuse atâta timp fetiţa şi iubita în garsoniera aia meschină...

Descuie şi intră. Şi-o văzu imediat pe Denisa aşezată în fotoliu. Nu se uita la televizor, nu citea, nu scria... Stătea acolo pur şi simplu. În linişte. OK! Lăsă diplomatul pe hol şi intră şi el.

Întâi trebuia să se schimbe. Apoi, trebuia să împacheteze. Strict două costume bune, toate teancurile de cămăşi, maletele şi blugii. Şi treningul. Şi pantofii şi adidaşii. Astea erau hainele. Apoi, laptopul şi picturile lui. Colecţia de cărţi indispensabile pentru serviciu... Şi inelul de logodnă. Să nu uite inelul de logodnă.

Ah, şi mai era ceva! Intră în dormitor, deschise şifonierul şi scoase cutia cu amintiri. Luă din ea moţul şi primul dinţişor - doar atât. Doar astea fuseseră evenimentele pe care le văzuse cu ochii lui. Doar astea erau amintirile lui.

Se grăbi să ia sacii mari de plastic din bucătărie şi să împa-

cheteze. Ca să plece odată.

Denisa

Paşii treceau din nou pe lângă ea, spre uşă. Era a treia tură de bagaje... Ea nu-l privea. Ea ţinea ochii închişi. Nu voia să afle dacă putea să-şi vadă bărbatul împachetând şi plecând la amantă; ţinea deci ochii închişi... Ciudat, dar paşii se opriră lângă ea, preţ de-o secundă. Dădu să ridice capul de pe spătar, dar îl auzi reluându-şi drumul...

Se înşelase. Pentru o clipă, avusese impresia că Nicolae voia să-i spună ceva. Dar nu - nu era cazul. Uşa se deschise; pungile foşneau... Uşa se închise încet... Cheia se răsuci de două ori. Nicolae plecase.

Oftă greu şi deschise ochii... Soţul ei nu scosese un cuvânt; dar nici ea nu se grăbise să deschidă discuţia. Constatase că Nicolae era un bun organizator şi-şi făcuse de mult timp lista în minte - în jumătate de oră terminase de împachetat şi transportat sacii. Iar ea rămăsese singură...

Privi lung verigheta de pe cotiera fotoliului...

Se ridică şi se apropie de fereastră. Privea lung Audi-ul umplut până la refuz cu saci şi pachete cu cărţi...

Soţul ei era îmbrăcat în negru şi purta doliu în piept. Azi, îşi dusese băiatul pe ultimul drum. Tot azi, încheiase un capitol din viaţa lui. Şi deschidea un alt capitol. Se muta într-o familie nouă, mai tânără, poate mai înţelegătoare...

Nicolae deschise portiera şi aşeză cu grijă tabloul pe scaunul din faţă. Îl prinse cu centura, îl sprijini cu diplomatul... Urcă la volan şi porni motorul. Şi nu demară cu scârţâit de roţi; plecă civilizat de pe loc, după ce se asigurase...

Se vor revedea în cel mult trei zile. Ştia că uitase ceva; ştia că Nicolae nu va folosi cheia care rămăsese la el fără s-o anunţe şi pe ea că mai are de luat ceva! Oricum, ea nu-i va arunca lucrurile la gunoi. Ultimele evenimente o schimbaseră mult; cuvintele lui Nuţu şi opiniile îngerului ei o făcuseră să înţeleagă ce greşise, unde greşise...

Se întoarse spre cameră şi oftă greu: şi-acum să se ducă în dormitor şi... Nu. Nu era chiar atât de puternică. O să mai stea un pic pe fotoliu. O să încerce să prindă puteri, pentru că era singură acasă...

Carina

O privea lung pe Renata... Era două jumate. Nicolae nu sunase, nu intrase pe Messenger... Trecuseră 36 de ore, iar el parcă dispăruse pentru totdeauna...

Dacă Nicolae decidea să rămână cu familia lui... Ei bine, dacă el decidea să se sacrifice pentru bucuria băiatului lui, ea n-o să-i spună nimic. N-o să-l blesteme-n gând, n-o să-l urască, n-o să-l alunge... O să-l înţeleagă. Că şi ea era mamă, iar Renata încă era mică - nu ştia să spună că îi place de X sau de Y, sau că nu vrea să-l mai vadă vreodată pe X sau pe Y... Pur şi simplu, îşi va vedea în continuare de viaţa ei! Şi de creşterea Renatei! Se va concentra mult asupra creşterii Găluşcuţei... Şi nu va mai plânge niciodată de faţă cu ea. O întristase aşa de mult, de mult prea multe ori! De fapt... De fapt, poate că nici nu va plânge! Cine ştie!

Liftul pocni, uşa metalică se deschise... Ce erau foşnetele alea? Cineva "călărea" liftul ăla cu bagaje multe şi grele; deci până diseară ascensorul deceda, ridicându-i ei probleme serioase cu căruţul pe scări... Că nu era lift de marfă şi-avea o vârstă respectabilă...

Paşii se apropiară iar soneria piui scurt.

Sări în picioare! Şi se repezi la uşă! Şi totuşi, nu putea fi Nicolae! El avea cheie! El ştia că Renata doarme la ora asta - şi n-ar fi sunat! Ridică căpăcelul vizorului... şi răsuci cheia.

Nicolae era. Nicolae se muta acasă. Deschise larg uşa, zâmbi şi făcu un pas spre el. Şi înlemni, realizând că ochii din faţa ei plânseseră mult... Observă abia acum că era nebărbierit...

Nicolae întinse ferm mâinile. Poftim? Avu nevoie de-o secundă ca să se dezmeticească; luă apoi diplomatul şi rama, iar el se grăbi să apuce sacii... Îi făcu loc să treacă şi blocă uşa cu un pantof. Şi intră şi ea în cameră.

Nu scosese un sunet. Nu schiţase nici măcar un zâmbet şters! Acum îşi ducea bagajele direct pe balcon... Se întâmplase ceva...

Trecea din nou... Avea impresia că-şi cam ascundea chipul de ochii ei... Trecea cu a doua tură de saci de plastic...

Hei! Da' ea mai stătea mult aşa, statuie, cu diplomatul şi rama aia-n mâini? Le duse pe canapea şi ieşi şi ea pe palier. Şi apucă două pachete cu cărţi.

Încerca să nu-l mai privească. Realiza că Nicolae se muta la ea. Că luase acea decizie şi-o punea în practică, aşa că nu se va răzgândi. Realiza că diseară va dormi la ea, iar mâine dimineaţă se va duce la serviciu, iar la cinci şi jumătate va veni la ea şi va rămâne la ea... Şi trăgea concluzia că nu era momentul întrebărilor. Nicolae o să-i spună singur ce se întâmplase, atunci când va putea s-o facă. Oricum, de vreme ce el venise singur, bănuia că Fabian decisese să rămână cu ţăranca. Fie că rămăsese definitiv cu ea, fie că îi "alocase" ei prima săptămână de probă - cert era că, dacă ar fi fost invers, Fabian ar fi stat în faţa uşii ei în clipa în care Nicolae apăsase soneria. Şi, cu siguranţă, chipul lui Nicolae ar fi arătat o fericire nedisimulată!

Îl văzu ieşind, coborând grăbit scările... Ieşi pe balcon şi începu să aşeze lucrurile logic - cărţile în margine, pentru că nu va avea nevoie de ele diseară...

Prefera să nu se gândească la momentul în sine. Prefera să nu-şi pună întrebarea "Ce s-a întâmplat?" - îi era frică de răspuns. Nicolae era supărat. Nicolae al ei nu plângea nici atunci când spărgea un pahar, nici când bulibăşea 2.500 de dosare la bancă - aşa că supărarea lui era mult mai mare decât o arăta pe chip şi în comportament. Şi dacă chipul era atât de supărat...

Se simţea depăşită de situaţie. Se temea să nu constate că nu ştie - sau nu poate - să-l remonteze. Nicolae punea mare preţ pe opiniile şi gândurile ei. Azi, acum, ei îi era frică să gândească. Că, dacă ajungea la o concluzie şi-şi forma o opinie...

Gata. Reveni în cameră şi privi lung rama... Hei! Păi ăla nu era Zdreanţă?

Liftul pocni, dezmeticind-o; se repezi să-l ajute... Nu se schimbase nimic nici în comportament, nici pe chip... Şi iar cobora grăbit... Ridică tabloul şi simţi imediat rama identică de pe spate. Îl întoarse.

Dumnezeule, ce frumos era portretul ăsta! Era Codruţa...

Îi pozase lui Fabian dintr-o parte; ca şi cum stătuse cu faţa la el, el spusese ceva iar ea dăduse să se întoarcă. Dar nu se întorsese chiar de tot, pentru că voise să-l privească totuşi. Poziţia trăda nehotărârea dintre gestul firesc al tinerei de 12 ani care ţinea musai să roşească departe de ochii lui, şi imboldul sentimentelor din suflet - care n-o lăsase să-şi ia ochii de la el. Capul era plecat; dar ochii păreau să aibă "efectul Mona Lisa". Ochii ăia albaştri, migdalaţi, erau fascinanţi... Zâmbetul era sincer... Era portretul unei tinere de clasa a şaptea care descoperea că nici colegul ei nu mai avea somn noaptea; iar descoperirea o făcuse să roşească şi să-l privească pe sub sprâncene... Şi să uite că domnişoarele nu-şi cedau prea uşor sărutul...

Liftul pocni din nou. Aoleu! Răsuci rama şi-o lăsă pe canapea; şi se grăbi să-l ajute să aducă ultimele bagaje...

Rămase în picioare lângă masă. Iar Nicolae traversă camera, închise uşa şi o încuie. Se grăbi să plece capul - nu-l putea privi.

Era prea supărat - şi-i era frică...

Văzu pantofii oprindu-se lângă pătuţul Renatei. Oof, ce dor îi fusese de ea! Ridica uşor Găluşcuţa, se aşeza în fotoliu, o aşeza uşor pe braţe... Înlemni când realiză că maleta aia nu avea un artificiu din pânză neagră în piept...

Cine murise?

- Cine-a murit?

... Îşi şoptise întrebarea - de-aia n-o auzise! Folosi un ton ceva mai puternic:

- Cine-a murit?

Ochii căprui priveau lung obrăjorii bucălaţi, năsucul cârn... Simţi că i se umplu ochii cu lacrimi:

- Ce s-a întâmplat? Cine-a murit?

Nu primi decât un oftat lung, greu...

Aoleu! Murise Sergiu! Acum îşi amintise că Gloria se dusese zilele trecute cu el la spital, să-i facă nişte analize! Murise tatăl lui! Trase aer în piept, dar se opri la timp - cum să rostească cuvintele alea? Cum "s-o ia pe ghicite" cu întrebarea aia?

Trebuia să facă ceva. Urgent! Stătea în picioare, la un metru de el, vedea doliul, nu-l putea face să deschidă gura şi să vorbească... Hei! Se repezi în bucătărie şi luă un pahar şi-o lumânare nouă din sertar. O aprinse şi-o lăsă pe masă; şi se întoarse iar spre el...

Nicolae îşi privea lung fetiţa. Se gândea... Se gândea la fetiţa lui - doar atât. Se gândea la sufleţelul mic din braţele lui... Iar ea... Ea nu ştia ce să facă. Ea ştia că Nicolae trebuia să vorbească, să-şi rostească supărarea, ca să poată să plângă din nou şi să se descarce. Se apropie deci şi se aşeză pe cotiera fotoliului.

Ei îi plăcea să-şi spună, în minte desigur, că el era şeful. El era capul familiei, el hotăra... Aşa că el o să decidă când, cum şi ce anume îi va spune de-acum încolo. Aşa că stătea cuminte pe cotiera fotoliului, lângă el, şi nu scotea o vorbă...

Nicolae

Fetiţa lui dormea dusă. Fetiţa lui, Renata lui, era superbă... Şi totuşi, Fabian n-ar fi pictat-o. Pentru că era fetiţa Carinei. Era cel mai puternic magnet care-l putea atrage pe el, scoţându-l astfel din căsnicia cu Denisa. Fabian ar fi urât-o pe Renata - indiferent cât de mult l-ar fi iubit ea pe el. Ar fi fost retras, ar fi fugit de ea...

N-ar fi trebuit să aspire la dragostea băiatului lui. Dragostea Renatei putea fi cucerită uşor - că era micuţă, şi-l iubea deja "din oficiu". Dar Fabian trăise atâtea momente triste, avusese de atâtea ori nevoie de prezenţa activă a tatălui lui şi nu obţinuse nici măcar o ocheadă, sau vreo vorbă de încurajare... Indiferent câte poezii îi citise şi câte sfaturi îi dăduse, apariţia lui în viaţa lui Fabian se produsese nepermis de târziu. Ar fi trebuit să înţeleagă asta şi să renunţe. Numai că el voise să fie “pe locul întâi". Lângă băiatul lui. Şi uite ce făcuse...

Şoapta Carinei se auzi ciudat în liniştea aia mormântală:

- Îţi fac loc în şifonier?

Ar fi vrut să-i răspundă - dar nu putea, pentru că ar fi bufnit în plâns. Aşa că tăcea şi aproba cu capul... Şi simţea că iar îl lua cu ameţeală, semn că pomana fusese foarte bună dar el unul nu reuşise decât să ciugulească în fugă... Carina se repezi la şifonier; reveni şi el la Renata şi la gândurile lui.

Băiatul lui era bine acum. Îi făcea Sfântul Petru rost de pensule, şi-o să picteze cât putea el de mult! O să poată să-i vadă pe toţi...

Nu; nu-şi va repeta greşeala. Niciodată! Chit că sfârşea vânzător la Kaufland, ca fostul lui vecin - nu va mai lipsi vreodată din viaţa Renatei! Fiecare minut liber din viaţa lui va fi dedicat familiei lui - Carinei şi copiilor! Pentru că o s-o implore...

Oftă greu şi tresări - mobilul începuse să vibreze, în buzunar. Îl scoase şi răspunse scurt:

- Da.

- Salut, Nicule.

Hm; colegul lui, şeful de la casierie. Ce se mai întâmplase?

- Salut, Dorule.

- Nicule, uite, abia acum am ajuns şi eu la muncă şi-am aflat. Condoleanţe.

- Mulţumesc.

- Dacă te pot ajuta cu ceva, orice, să-mi spui!

- Îţi mulţumesc, Dorule. Dar nu cred că mă mai poate ajuta cineva cu ceva.

- Da’ cum s-a întâmplat?! Cum a fost posibil?!

Colegul lui nu voise să fie nici ironic, nici crud; nu rostise întrebări, ci doar îşi rostise indignarea... Numai că nu putea să-i spună; abia reuşise să rostească acele câteva cuvinte fără să reînceapă să plângă! Iar Doru înţelese relativ repede că pusese nişte întrebări un pic nelalocul lor:

- Iartă-mă, pun întrebări tâmpite. Te rog - orice ai nevoie, e de-ajuns să-mi dai un telefon.

- Bine.

- Salut, Nicule.

- Salut.

Apăsă butonul roşu... şi se ridică: mai bine o lăsa înapoi, în pătuţ, ca să doarmă şi ea ca lumea. El avea oricum niţică treabă acum - trebuia să despacheteze înainte s-o vadă pe Carina apucându-se de re-călcat toată garderoba lui.

Carina lui era tristă. Şi încruntată şi îngândurată. Şi speriată. Carina lui ştia că murise cineva la care el ţinuse mult; calcula probabil că murise tatăl lui... Mama lui nu murise - că doar vorbise cu ea la telefon, nu? Dar, în orice caz, nu-şi imagina... Adică refuza să-şi imagineze că murise Fabian! Carina lui îşi dorise mult să-l vadă pe băiatul lui în casa lor. Ştia asta - o văzuse în privirea ei, în gesturile ei, în felul cum vorbise despre acel moment. Văzuse ochii ei strălucind, la gândul că... Carina lui ar fi fost fericită...

Lăsă Găluşca în pătuţ şi ieşi pe balcon. Şi reveni cu sacul cu cămăşi - măcar jumătate din ele să salveze. Urmau pantalonii şi cele două costume. Şi sacourile. Restul...

Denisa

Oftă greu şi deschise ochii.

Era linişte. Îngrozitor de linişte. De parcă nu mai era nimeni pe palierul ăla. Şi nici în apartamentul de sus, nici în cel de jos... Toată lumea dispăruse; rămăsese numai ea. Ca-n SF-ul ăla cu Will Smith...

Era singură...

Viaţa mergea înainte. Minut după minut, va trece o oră; oră după oră, va trece ziua de azi. Va adormi într-un târziu, ca orice organism normal care va cere odihnă la un moment dat. Iar orele vor trece una după alta... Mâine va fi o nouă zi, în care minutele se vor succeda, formând ore...

Mâine, Eduard va veni cu Armand la ea. Iar dacă el n-o să vrea totuşi să vină, ea o să insiste s-o viziteze amândoi. Şi dacă tot n-o să vrea să vină, o să se ducă ea la ei. Bănuia că-i găsea în casa de la Romană...

Nu se mai apuca acum de făcut copii. Nu mai putea - nici psihic, nici fizic. La un moment dat, se gândise să înfieze...

Ei bine, o să-l "înfieze sufleteşte" pe Armand. Era copilul natural al lui Eduard, adică al viitorului ei soţ; era respectuos şi cuminte - măcar aşa, la prima vedere... Şi era un copil. Dacă ea nu-l voia pe Armand, Eduard va dispare definitiv din viaţa ei. Şi nici un judecător nu-i va aproba vreodată dosarul de adopţie, pentru că nu va fi căsătorită. Iar ea avea mare nevoie de-un băieţel... Şi avea nevoie şi de Eduard...

Se ridică şi luă sacii de plastic din bucătărie. Apăsă clanţa uşii dormitorului.

O să strângă tot ce era acolo - absolut totul. Hainele, jucăriile, cărţile şi caietele, CD-urile şi DVD-urile, şevaletul - tot! Poate şi mobila! Le va dona unui copil sărac - primul copil sărac pe care-l va vedea pe stradă. Iar Eduard o s-o înţeleagă şi-o s-o ajute. Aşa că trebuia să împacheteze...

Îşi şterse lacrimile şi deschise şifonierul.

Nicolae

Cât era ceasul? Aproape patru. Ei mâncaseră; acum el fuma, iar Carina spăla vasele...

Iubita lui nu scosese un sunet. Nu era supărată pe el, sau pe muţenia lui; îi era frică să nu spună o prostie. Aşa că tăcea - deşi probabil că-i venea să-i dea cu ceva-n cap, pentru că venise de două ore deja şi nu-i spusese nimic...

Foşnetul îl făcu să tresară; Carina nu auzi însă nimic, din cauza fâşâitului apei în chiuvetă. Renata începu să cânte:

- Mec, mec... cobobec... Coate coane boueşti...

Apa se opri iar Carina se grăbi în cameră. Se ridică şi el şi-o urmă. Paharul cu lumânarea se mută spre mijlocul mesei... Nu spuse nimic; ocoli zidul şi întinse mâinile spre micuţa lui.

- Tatii!

Da, tati! În sfârşit, tati! O strânse în braţe... iar Renata chiui:

- Tati, ubesc!

Şi-l şi pupă pe obraz, că-i fusese dor de el... după care constată:

- Tati nu cuat! Mami, aide Jiet!

Haide - ce? O privea lung, mirat, şi încerca să-şi traducă cumva acel "Jiet"... Palmele micuţe trecură peste obrajii lui, apăsându-l bine:

- Jiet!

Carina fu mai perspicace decât el:

- Gilette?

- Da! Aide epede! Tati nu cuat!

Doamne, îl trimitea să se pună la punct! Nu era curat, avea nevoie de Gilette! Zâmbi, că era adorabilă!... Iar Fabian nu i-ar fi acordat nici măcar o şansă mică-mică... Îşi simţi ochii inundaţi de lacrimi; imediat, Renata ţipă:

- Tati nu pânge!

Iar în secunda doi, micuţa îi zbură la propriu din braţe!

- Ei, Găluşcuţă! Ia treci tu la spălat ochişorii! Hai să te faci frumoasă!

O luase repede, ca să nu înceapă şi ea să plângă...

Intră în bucătărie şi închise uşa - o s-o aştepte acolo şi-o să-i spună totul. Acum putea să-i spună. Acum ştia, simţea că Fabian nu s-ar fi apropiat niciodată de aşa gâgâlice isteaţă, vorbăreaţă şi descurcăreaţă. Pentru că gâgâlicea l-ar fi ţinut pe tati numai pentru ea. Iar el ar fi suferit mult când s-ar fi simţit lăsat mereu în planul doi...

Ar fi trebuit să renunţe. Nu se va ierta niciodată pe el însuşi pentru că nu fusese capabil să renunţe. Şi pentru că-şi chinuise băiatul - îl împinsese de la spate şi-l tot trăsese spre el... La urma urmei, în "Cartea Junglei", Mowgli rămânea cu fata! Adică Balloo şi regele Louie se bătuseră ca proştii...

Renata spălase ochişorii; întreba de el. Apăsă clanţa, dar se opri; că el tocmai "era bolnav, îl durea burtica" şi stătea la bucătărie şi bea ceai, ca să-i treacă. Găluşcuţa nu protesta, semn că şi pe ea o durea burtica uneori şi ştia ce rea poate fi durerea de burtică... Carina îi oferea păpuşa aia mare - aia care de obicei stătea pe şifonier, din lipsă de spaţiu. Renata sigur că o voia! Aşa că o primea... Carina mai muta ceva pe-acolo...

Uşa se deschise iar iubita lui intră. Şi închise uşa. Şi evită să-l privească... O cuprinse uşor cu braţele şi-i acoperi capul cu palmele lui. Şi nu mai încercă să-şi înfrâneze plânsul.

În cameră, Renata cânta; îi cânta păpuşii ceva cu "auiu". Poate unde păpuşa era blondă... Carina nu spunea nimic. Nici nu-l liniştea, nici nu-l întreba... Gata - trebuia să-i spună! Trebuia să găsească cuvintele potrivite pentru a-i spune...

- ... De la accident încoace, a pictat numai lacuri.

Braţele ţâşniră şi-l prinseră de mijloc. Iar Carina bufni în plâns! Acum ştia şi ea; acum îi dădea certitudinea. Se grăbi să continue:

- De toate formele şi mărimile. Cu şi fără munţi. Cu şi fără copaci. Cu şi fără case. Cu şi fără nori pe cer. Iar eu n-am înţeles de ce şi l-am lăsat... Luni noaptea, după ce noi am adormit, a adăugat în fiecare lac o siluetă...

Hei! Ce era asta? Pe el îl liniştise acea destăinuire; ea însă plângea în hohote şi tremura uşor! Gata!

- Ss... Hei, nu mai plânge!... Iubire, te rog, nu mai plânge!

Ea aproba cu capul, dar plângea la fel de tare...

- ... După ce a aflat de Renata şi-a înţeles că ea e fetiţa cu porumbeii, a mototolit-o şi-a aruncat-o la coş. M-am înşelat, să ştii; nu s-ar fi apropiat niciodată de ea. Sufleteşte vorbind... Ar fi văzut-o punând stăpânire pe mine, m-ar fi văzut pe mine acordându-i maximul de timp disponibil şi şi-ar fi amintit lungile seri în care lui nu-i adresam poate nici un cuvânt măcar. Şi n-ar fi putut să se apropie de ea... Te rog să nu mai plângi...

Da-da! Cum să nu! Sărută uşor creştetul blond:

- Am greşit enorm atunci când am sperat că va merge cu mine. N-ar fi acceptat niciodată să plece cu un străin. Iar dacă nu-mi băteam eu capul să-i arăt dosarul şi să-l ajut să afle amănunte, tot aici aş fi fost azi; dar nu în negru. Te rog să nu mai plângi. E de-ajuns că plâng eu. Renata o să se sperie rău...

Primi o altă aprobare; şi, de data asta, Carina îi dădu drumul şi-şi dădu cu apă pe faţă. Mm, ce ochi roşii avea! O văzu ieşind...

Scoase telefonul şi introduse codul... Şi intră în setări. Dezactivă funcţia de blocare a tastelor cu parolă - că nu-i mai trebuia. Selectă apoi numărul Denisei...

- Da.

Mm, şi ea plângea! Ea rămăsese singură acolo - şi sigur făcea curat, sau strângea hainele... Încercă să pară mult mai calm decât era în realitate:

- Îţi las casa aia şi divorţăm cu acordul ambelor părţi.

- Bine.

Şi cam atât, nu? Închise, împinse telefonul în buzunar... Şi cum tocmai "aranjase" cu divorţul, intră în cameră şi deschise diplomatul. Şi luă cutiuţa...

Carina lui stătea pe canapea. O privea lung pe Renata, care ţinea păpuşa de cârpe pe genunchi şi-i făcea nani-nani. Se opri în faţa iubitei lui, dar constată că era prea adâncită în gânduri... OK! Se aşeză pe covor, între ea şi punctul pe care-l privea cu atâta atenţie, şi deschise cutiuţa. Şi şopti, privind-o lung:

- Să nu spui "Nu". Să nu spui nimic...

Carina aprobă, privindu-l lung. Scoase inelul, îi luă mâna... Şi totuşi - ea voia? Parcă ghicindu-i întrebarea, capul ei aprobă încet...

Gata. Acum era a lui. Lăsă capul pe genunchii ei şi închise ochii: iar el era la picioarele ei...

Nu-i luă Carinei mai mult de două secunde pentru a se muta pe covor, lângă el, în braţele lui... Şi nu-i luă Renatei - Găluşcuţă de-un an şi-un pic şi prea puţine cunoştinţe în materie de dragoste - mai mult de cinci secunde ca să se caţere pe amândoi deodată. O prinse în braţe şi decise să zâmbească - şi începu s-o gâdile. Că plânsese destul azi - şi nu voia ca micuţa lui să se întristeze observându-i ochii roşii şi umflaţi. O să mai plângă şi diseară, şi la noapte...

Denisa

Mâncarea nu mai avea gust. Ieri, când o făcuse, i se păruse delicioasă. Azi, la prânz, păruse bună - acceptabilă. Acum, seara, aceeaşi mâncare era fadă...

Împachetase tot. Nu omisese nimic. Împachetase şi hainele lui Nicolae; dacă până la sfârşitul săptămânii nu şi le lua, le va da aceluiaşi copil sărac - care sigur avea un tată, sau un unchi! Dusese în dormitor sacii cu haine, cărţile, amintirile... Erau atât de multe, că se întreba unde va găsi ea un copil sărac cu tată proprietar de camion...

Intră în sufragerie şi începu să deschidă uşile dulapurilor, sertarele... Controla cu maximă atenţie, pentru că trebuia să dispară absolut totul... Aici era bine. Lada canapelei... Şi aici era bine. Era complet goală - că hainele ei vechi erau tot în dormitor, în drum spre mama copilului sărac. Se întreba unde-o să găsească o fundaţie care strângea ajutoare pentru sinistraţi...

Se mută în bucătărie. Deschidea fiecare dulap, trăgea fiecare sertar... Şi acum şi baia... Iar în dormitor verificase fiecare cotlon de patru ori - aşa că sigur împachetase absolut totul! Aşa că închise uşa dormitorului şi răsuci cheia. Şi oftă greu, din tot sufletul...

Luă scrumiera şi ţigările şi se aşeză comod în fotoliu. Şi-şi aprinse o ţigară. Suflă lung fumul spre lustră... Scoase telefonul şi selectă numărul lui Eduard. Suna... Probabil că nu voia să răspundă...

- Bună.
- Bună. Deranjez?
- Nu, deloc! Armand face duş...

I-auzi! Eduţu ei era plin de spumă! Zâmbea, că-şi imagina scena... Eduard deveni un pic îngrijorat:

- M-ai sunat să-mi spui că mâine ai treabă?
- Nu. Te-am sunat ca să te întreb ce mai faci.
- Uite, mă lupt cu Armand...
- Nu părea atât de bătăios!
- Ei, el e cuminte! Eu nu prea mă pricep la tranziţia de la sat la oraş...
- ... Nu te înţeleg...
- Adică a fost destul de complicat să-i explic cum curge apa din duş fără să existe un butoi mare deasupra. Şi cada a fost o descoperire destul de interesantă...

I-auzi! Ascultă un pic... şi tresări:

- Tu unde eşti acum?
- ... Cum adică?
- Eşti în baie? Că nu aud duşul.
- ... Nu, sunt în bucătărie.
- Închide şi du-te şi stai cu el. Cada e alunecoasă, pentru un copil care n-a mai simţit-o niciodată la tălpi! Mă suni după ce terminaţi, bine?
- Bine. Pa!
- Pa!

Apăsă butonul... Deci avusese dreptate - Armand era foarte cuminte, foarte binecrescut şi probabil că va leşina când va vedea metroul ieşind din tunel. Va rămâne mască la vederea consolei Nintendo... Mda; putea spune că va fi foarte ocupată, până la Revelion - şi-un pic şi după. Dar presimţea că istoria nu se va repeta. Armand nu va picta; nici nu va scrie versuri. Armand va fi campion interjudeţean la karate, sau la box. Armand o să iubească sportul - avea mutriţă de mare spărgător de geamuri şi piramide nazale...

Mai trase un fum; îl suflă tot spre lustră...

Copiii de la apartamentul 15 se întorseseră acasă de cel mult jumătate de oră. Dar animaseră tot palierul ăla. Întrebaseră unde e tati cu TIR-ul, voiseră să vadă pe hartă unde era oraşul ăla, o puseseră pe tânăra blondă şi slăbuţă să deseneze cu carioca drumul pe care-o să meargă tati... Şi multe-multe altele! Copii chinuiţi...

Mobilul începu să piuie. Aa, se terminase duşul! Da' de ce-l grăbise în halul ăla? Copilul trebuia să iubească baia - iar asta se obţinea în ore lungi de joacă cu spumă şi nu numai! Răspunse, zâmbind slab:

- Da.
- Gata - acum se îmbracă.
- Singurel?
- Singurel, dar sub privirea mea atentă. Că-mi dau seama, acum, că îmi scapă multe...
- Să fii foarte atent la el în primele zile. Că a locuit într-o casă cu butelie, unde se putea juca liniştit la butoanele de la aragaz.
- ... Da; nu m-am gândit la asta. Adică nu m-am gândit la multe asemenea amănunte...
- Sunteţi în casa de la Romană?
- Da.
- Atunci să-i interzici să iasă în curte.
- Evident. Nu vrei să vii pe la noi? Te invităm la o îngheţată...

O invitau la o îngheţată... Oftă greu şi şopti:

- Te rog, nu te supăra pe mine; dar nu pot azi.
- Bine. Te simt supărată - şi încerc să găsesc o soluţie ca să te-mpac...
- Stai liniştit, că nu sunt supărată. Sunt doar tristă. Dar o să-mi treacă - n-am încotro...
- A mai ridicat vocea sau palma la tine?
- Poftim?
- Nicolae; am observat că n-a catadixit să te aducă cu maşina de la cimitir. Sper că n-a făcut crize, când a ajuns şi el acasă.
- Nu; şi-a făcut bagajele şi s-a mutat.
- ... Iar tu eşti singură acum?
- Da.
- Venim să te luăm la plimbare.
- Eduţu! Te rog din suflet!

Aproape că ţipase la el - că nu mai putea! Tot insista şi insista - şi... Decise să-i dea totuşi explicaţia aia:

- ... Ca să nu plâng mâine, când veniţi voi, trebuie să plâng azi...
- Ştiu. Am înţeles. Dar nu pot să suport gândul că stai singură în casa aia şi plângi! Mă doare sufletu' când mă gândesc la asta!
- Stai liniştit; am terminat treaba, am mâncat ceva aşa că iau un somnifer şi mă culc. Iar mâine iau şi-un Distonocalm, pentru că nu vreau să-l sperii...
- Nu se sperie el aşa, cu una-cu două. Poate ţi s-a părut ruşinos - da' ştii ce rău e când i se pune ţâfna?
- Serios?
- Da! L-am testat azi, la Kaufland.

Ce făcuse?

- Ce-ai făcut?
- L-am testat. M-am luat la harţă cu un moşneag, pe motiv de cărucior lăsat în drum. Iar el a tăcut ce-a tăcut... după care a ţipat, i-a împins omului căruciorul cât colo şi l-a înjurat de-am simţit că mi se taie genunchii! Dealtfel să ştii că am avut o discuţie destul de "tare" cu el, pe tema înjurăturilor multilateral dezvoltate...

Foarte bine! Dar asta era o discuţie pentru peste două săptămâni - aşa că decise să pună o întrebare de care îi era cam teamă:

- Ce i-ai spus despre mine?
- Nimic.
- Eduţu...

Tăcere... şi-o destăinuire sinceră:

- I-am spus că tu o să fii soţia mea. Acum, sper că nu te-ai răzgândit...
- Nu; nu m-am răzgândit. El ce părere are despre asta?
- N-are nici o părere.
- Ba o părere trebuie să aibă. Şi e important s-o ştiu, pentru

că va trebui să mă apropii cumva de el şi să mi-l câştig de prieten.

- ... OK. A spus că îţi stă bine cu moţul aranjat într-o parte. Şi că ar trebui să te odihneşti, pentru că ai cearcăne mari.

- Şi altceva ce-a mai spus?

După două secunde de tăcere, vocea lui Eduard şopti:

- ... Că eşti drăguţă şi-o să vă înţelegeţi fain. Aşa s-a exprimat...

Or să se înţeleagă fain... Zâmbi:

- Spune-i că am terminat cozonacii şi-au ieşit foarte buni. Mâine dimineaţă iau şi suc de piersici...

- Ei, fii serioasă! Lasă, că iau eu!

- Nu. Trebuie să fac ceea ce spun că voi face, ca să prindă încredere în mine.

- Nu m-am gândit... Te pricepi la copii!

- Mă pricep... Şi? V-aţi jucat?

- Nu ştiu; cred... Că stau cu el de 24 de ore deja şi constat că nu sunt priceput chiar la toate...

- Mergeţi la un non-stop şi ia-i un caiet - sau un top de hârtie. Desenaţi, coloraţi, scrieţi... Faceţi avioane şi urcă-l pe masă, să le lanseze el.

- Aha! Mai spune, că notez!

- Poate găseşti cărţi de joc pe la chioşcurile de-acolo şi jucaţi popa-prostu... Tot de la non-stop ia-i nişte ouă Kinder, că au jucărie în ele... Sau jucaţi fazan! Sau mima! Sau liniuţa, cu două fise!

- Clar - noi doi trebuie să stăm urgent de vorbă! Că eu sunt tufă, tu eşti doxă - şi nu-mi place să fiu codaş.

- Bine, o să stăm de vorbă despre asta...

- Fug la un non-stop, să

- Să nu-l laşi singur în casă!

- Nee - şi dac'aş vrea, n-aş avea nici o şansă! De ieri, de când i-am spus că, gata, îşi face bagajul şi se mută cu mine la Bucureşti, nu mi-a mai dat drumul la mână!

Încă un copil care tânjea după taică-su... Oftă greu:

- Hai, fugi la joacă.

- Vorbim.

- Vorbim.

- Şi nu te răzgândeşti.

- Cum adică?

- Nu te răzgândeşti, cu invitaţia pentru mâine...

- Nu.

- Bine. Să nu mai plângi!

- Iau o pastilă şi nu mai plâng.

- Da' una singură.

- Una singură.

- Promiţi?

- Promit.

Şi-acum Eduard ar fi vrut să-i spună că o iubeşte - şi ezita, pentru că ea îşi îngropase copilul azi, iar el nu voia în ruptul capului să o supere cu ceva... Probabil ca să n-o facă să se răzgândească, de vreme ce şi bărbatul ei se mutase azi cu bagaje cu tot... Zâmbi slab:

- ... Spune-o.

- Eşti sigură?

- Foarte sigură.

- ... Te iubesc...

Zâmbea slab. Plutea... Şi deschise cu greu ochii:

- Şi eu te iubesc. Te sun mâine, să stabilim o oră.

- Bine.

- Să-l pupi pe Armand pe obraz, din partea mea.

- Imediat cum închid, mă conformez.

- Bine. Noapte bună.

- Noapte bună.

Şi cam atât... Se ridică şi duse totul la bucătărie. Privi lung cei doi cozonaci pe care nu mai avusese cui să-i împartă...

Mâine se trezea la şapte. Mai dădea o dată cu mopul peste gresie şi cu cârpa peste faianţă, ca să miroasă frumos. La opt, cobora la Mega şi lua Santal de piersici, ciocolată, bomboane, banane şi Nesquick. Presimţea că or să se distreze binişor; apoi, pe la două-trei, vor ieşi în parc, la Plumbuita. În mare, or să se plimbe; dar or să se şi joace. Or să arunce cu pietre în lac, activitate pe care Armand sigur o s-o adore; or să scrie cu beţele în nisip. Puteau chiar să facă pase cu mingea de fotbal... Reveneau tot la ea, mâncau, se mai jucau, se uitau la televizor... Iar pe la zece jumate întindea canapeaua. Şi unea fotoliile - şi-i făcea acolo lui Armand un culcuş confortabil... Şi se ducea Eduard fuguţa la Romană, să ia bagajele. Mâine, ea se juca cu Armand în parc iar el făcea rost de-un camion... Şi goleau dormitorul...

Văzând şi făcând. Momentan înghiţea un Distonocalm şi fuma o ţigară. Apoi făcea un duş cât mai scurt, lua un somnifer şi se culca. Şi se ruga ca pastila aia s-o ajute să supravieţuiască primei nopţi în singurătate...

Carina

Renata adormise - dar se foia, semn că încă nu dormea adânc. Ei stăteau în bucătărie, cu lumina stinsă; fumaseră turceşte...

Când înţelesese că Sergiu era bine-mersi acasă la el, iar Fabian murise, simţise cum i se taie răsuflarea. Şi picioarele. Şi se apucase ca disperata de el şi bufnise în plâns...

Nu avea nimic de zis. Se gândise, răsucise lucrurile pe toate părţile şi trăsese concluzia că nu era nimic de zis. Fabian se gândise la modul cel mai serios la divorţul părinţilor lui; de vreme ce ei ajunseseră seara acasă la şapte fix şi-şi zâmbiseră unul altuia "ca la televizor", fusese mai mult decât evident că relaţia lor de familie nu era normală! Fabian îi calculase şi-i cântărise cu mult timp înainte ca ei să înceapă să-şi etaleze calităţile şi prietenii în faţa lui. De-asta se simţise bietul băiat ca Mowgli; simţise imediat momentul în care părinţii lui se hotărâseră să divorţeze. Şi sesizase imediat toate încercările lor, mari sau mici, de a-l determina să meargă cu mami, sau cu tati...

Fabian murise. Se sinucisese. Se înecase, deducea ea, probabil în cadă... Trăgea concluzia că agăţase bine rama pe perete - ochii lui Nicolae îl vedeau pe Zdreanţă acum. Iar mintea lui rememora o scenă reală, vie în amintirea lui. Şi nu se mai gândea la ochii migdalaţi care plângeau...

Oftă greu - astăzi, ea luase o decizie foarte importantă. O decizie pe care până acum fusese ferm hotărâtă să n-o ia niciodată. Dar lui Nicolae nu i-o va spune decât în clipa în care se mutau în apartamentul cu trei camere.

Fu prinsă uşor de umeri şi trasă în faţa lui. Se uitau amândoi pe geam; el o ţinea de mijloc...

- Mâine, mergem la bancă şi achit apartamentul.

Să achite apartamentul? Zâmbi slab:

- Ai semnat contractul?

- Da.

Răspundea ferm, serios, pe un ton hotărât...

- ... Bine; mergem.

- După care ducem ordinul de plată la dezvoltatorul imobiliar şi primim cheile. Şi începem să mobilăm.

- ... Bine.

- În maximum o săptămână, vreau să ne mutăm.

- ... Bine.

Şi cum Nicolae nu mai avea cum să lungească discuţia aia aşa, cum ea privea farfuria cu pâine şi apă şi ştia că şi el o putea vedea, se întoarse şi-l strânse în braţe... Şi, într-adevăr, îl auzi oftând greu...

- ... Cred că l-ai fi plăcut mult. Era isteţ foc...

Oof... Îl împinse un pic spre frigider şi dădu drumul la apă

rece. Îl ştergea uşor cu prosopul pe frunte, pe obraji... Încerca să-i arate că o speria, dar ar fi vrut să-l ştie plâns şi liniştit...

Scoase o pastilă de Distonocalm. Nicolae o înghiţi prompt... Şi acum mergeau la culcare.

5 august 2010 - joi

Denisa

Mobilul piui scurt. Deschise ochii.

Era joi. Era şapte dimineaţa. Se simţea un pic cam obosită, dar bine că n-o usturau ochii! Oricum, îşi simţea faţa umflată ca la balamuc! Se ridică şi oftă greu: iar era linişte în bloc... Intră în bucătărie şi privi lung farfuria şi paharul. Şi încercă să-şi spună că oricum nu credea în băbisme de-astea...

Făcea un duş şi parfuma casa. Apoi se ducea la Mega. Apoi mânca un sandwich, sau o felie de cozonac. Sau o porţie de colivă... Mânca ceva! Şi-apoi...

Nicolae

Auzea ceva, ca prin vis... "Mec, mec... cobobec... Coate coane boueşti..." Zâmbi slab şi şopti:

- Neaţa...

Presupusese că se trezise şi Carina; nu se miră deci când o auzi răspunzându-i:

- Neaţa.
- Ce facem - ne prefacem că dormim?
- Nu ştiu; cum vrei.
- Cât e ceasul?
- Mm... Opt fix.

O trase uşor în braţele lui:

- Atunci eu zic să ne trezim, să mâncăm, să ne îmbrăcăm frumos - că mergem la tati la serviciu...

Carina îi fură un sărut:

- Ne trezim deci!

Şi se şi ridicase de lângă el! De parcă s-ar fi temut să nu-l vadă încruntându-se, pentru că el era în doliu iar ea îl sărutase... Oof, ce copil era uneori logodnica lui!

Se ridică şi el: o să-şi pornească laptopul. Iar cât era Carina ocupată cu Renata, el îşi va informa avocatul apropo de ultimele schimbări. Îi va scrie că Fabian murise; iar în noile condiţii, el şi Denisa conveniseră să divorţeze cu acordul ambelor părţi. Casa rămânea a ei, Audi-ul al lui. Îl va ruga să facă modificările, să printeze hârtia şi să-l sune, să se întâlnească undeva în oraş, până în prânz. Iar după ce el îi va da toate actele necesare, o să-l roage să se ducă să depună azi dosarul de divorţ la registratura tribunalului. Şi să facă cumva să le obţină termen în prima zi lucrătoare...

Carina şi Renata erau la baie, iar înfrumuseţarea Găluşcuţei promitea să dureze ceva! Intră deci în bucătărie...

Şi se opri. Privea paharul şi nu-i venea să creadă... Nu putea să creadă că apa aia se putea evapora atât de repede. Din pahar lipsea cam un deget de lichid. Era sigur de asta, pentru că paharul avea model; şi-l umpluse personal aseară, înainte să se culce... Din pâine i se părea că lipsea doar un pic; dar... Dar probabil că se înşela. Fabian ar fi trebuit să mănânce din casa în care locuise, nu? El nici măcar nu ştiuse unde locuia Carina...

În fine; nu mai conta. Lipsea un pic din apă, parcă lipsea şi din pâine... Dacă era, într-adevăr, adevărat, atunci să-i fie de bine! Puse ibricul pe foc şi-şi aprinse o ţigară.

Mâncau şi se duceau glonţ la bancă. Şi apoi la agentul imobiliar. Şi apoi la dezvoltatorul imobiliar. Şi apoi intrau în casa lor şi căutau un camion cu care să transporte hainele. Ăsta era planul; undeva în el, în funcţie de iuţimea avocatului, apărea şi plimbarea până în centru... Şi-apoi vizita la un magazin de mobilă. Oricare.

Denisa

Niciodată nu-i reuşise aranjamentul ăla aşa. Deşi de data asta nu încercase "să dea faţă" mesei din sufragerie, aranjarea era foarte plăcută privirii - foarte armonioasă. Banane, bomboane, o farfurie mare cu cozonac... Paharele... Intră în bucătărie şi decise să-şi pregătească doar un sandwich. Dacă îi mai era foame după aceea, o să mănânce colivă. Că se strica...

Scoase telefonul şi începu să scrie mesajul. Zâmbea şi apăsa tastele...

"Oricând aveţi chef, vă invit în vizită."

Send... Şi-acum, sandwich-ul. Unt, şuncă, salam uscat, caşcaval, măsline, roşii... Toate-i făceau cu ochiul. Şi totuşi...

Mobilul piui scurt.

"Venim pe la zece, că Armand încă doarme. Lansarea avioanelor l-a obosit serios, să ştii!"

Începu să râdă - i-auzi! Şi ea îl vedea campion interjudeţean de karate! Ei, dar las' că intra el pe mâna ei! Vitamine şi mişcare bine gândită - şi, în jumătate de an, Armand era selecţionat la Dinamo. La karate, nu la aeromodelism!

Deci - sandwich cu de toate...

Uşa dormitorului era încuiată. Şi o să rămână încuiată până săptămâna viitoare, când o să-l sune pe Nicolae şi-o să-l anunţe că în weekend urma să aducă un camion şi să dea toate lucrurile alea de pomană. Deci, dacă voia să-şi mai ia ceva, era invitatul ei să le recupereze - doar s-o anunţe, să plece la plimbare cu cinci minute înainte să vină el. Şi pe urmă o să dea şi mobila şi-o să cumpere alta - una mult mai adecvată cu vârsta şi firea lui Armand. Îi plăcea să creadă că Eduard se va muta aici, cu ea...

Mm, ce gustos era! Într-adevăr, pofta venea mâncând - tocmai se pregătea să-şi mai taie vreo patru felii de pâine! Iar după ce mânca, o să-şi facă o cafeluţă şi-o să fumeze. Până auzea BMW-ul jos, în faţa blocului.

Spera din tot sufletul să se descurce bine azi, cu Armand. Să-i lase o impresie plăcută...

Avea un chip atât de rotund şi ochi atât de albaştri, că păreau ireali! Iar guriţa aia mică şi roşie, hrănită cu legume şi fructe adevărate... Auzise aseară că guriţa aia mică ştia şi înjurături. Asta era bine; îi plăcea ideea unui băiat dezgheţat, clădit să fie bărbat adevărat!

Nicolae

Opri motorul iar Carina zâmbi:

- Sigur vrei să intrăm şi noi?
- Da; foarte sigur.

Şi-acum coborau... Încuie maşina, o ocoli şi-i oferi Carinei braţul. Şi observă mişcare, pe partea cealaltă a geamului. Tii, ce de feţe stăteau întoarse spre geamuri! În banca în care nu se întâmpla nimic niciodată din punct de vedere sentimental, decizia lui avea efect apocaliptic! Iar asta îl bucura mult - că era mândru de fetele lui!

S-ar fi putut duce la orice alt BCR. Ar fi putut face internet banking! Dar voise să vină tocmai aici, la BCR Victoriei, ca să le arate tuturor acelor rataţi crispaţi pe salariu şi carieră că viaţa merita trăită. Că mai exista şi altceva, în afară de coduri SWIFT, dobânzi ROBOR şi EURIBOR, comisioane de transfer şi administrare...

Întinse mâna spre uşă, dar uşa se deschise larg. Iar bodyguardul îi oferi un zâmbet "cu toţi dinţii":

- Bună dimineaţa, dle Răduţ.
- Bună dimineaţa.

Nu-i privea. El era atent strict la ceea ce-l interesa. Dacă erau inteligenţi şi pricepeau, bine! Dacă nu - bine cu de-a sila nu se poate!

Scană scurt zona "creditare" şi îşi conduse logodnica spre singurul birou liber - cel din capăt, chiar de lângă casierie. Uite că Cel de Sus îi aproba decizia şi-l ajuta să le arate tuturor cât de importantă era familia... Întinse mâna spre tânărul în costum:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa. Vă rog...

Se aşezară şi-l privi lung:

- Azi fac un virament consistent.
- OK! Buletinul, te rog.

Renata era extrem de atentă la ei. Stătea în braţele Carinei, ronţăia alune şi-i privea cu seriozitate. Părea că abia aştepta ca individul ăla să-l supere pe tati - ca să urle şi să arunce cu alune-n el! Şi să-l salveze pe tati al ei! Azi, la micul dejun, aşa îi spusese: "tati a meu"...

Soldul... Mda; Stoica nu făcuse o gaură prea mare în buget. Încă mai avea destui bani pentru planul lui. Luă deci extrasul şi buletinul şi se ridică:

- Mă duc să scriu ordinul de plată.

Bun! Se apropie de prima casieră şi luă un formular. Suma în cifre... Suma în litere...

Ce făcuseră ăştia aici? Luaseră maşini de spălat rufe? Sau se stricase iar automatul de cafea? Huruia ceva, şi huruia tot mai tare... În fine! Să se concentreze acolo!

Beneficiarul - dezvoltatorul imobiliar. SC... Ah, contractul era în diplomat, lângă piciorul Carinei! Se întoarse, făcu un pas şi întâlni ochii albaştri speriaţi.

De ce era aşa speriată Carina lui? Şi ce dracu huruia aşa?

Apartamentul 15
Violeta

5 iulie 2010 - luni

Violeta

Tresări şi deschise ochii. Era întuneric. Beznă. Şi-i era cald. Era înnăbuşitor de cald, pentru că geamul era deschis vertical...

Mm, ce-ar mai fi dormit...

"Nu! Hei! Scoală-te!"

Gândul o făcu să redeschidă ochii şi să se ridice într-un cot. Gata? Ea adormise? Încercă să distingă trăsăturile picei... Da; dormea. Adormise, în sfârşit! Se ridică deci din pat şi ieşi, în vârful picioarelor. Şi lăsă uşa întredeschisă - că poate nu dormea adânc şi se trezea, şi se speria... Intră în bucătărie. Şi oftă greu, cu ochii la ceas... Era doişpe. Iar se culca la unu, iar se trezea la şase... Dar nu era singura mamă cu asemenea program; şi se descurca onorabil, după părerea ei!

Scoase ceapa şi începu s-o cureţe - pentru mâine, făcea spanac. Congelat, că n-avusese timp să treacă prin piaţă. În ultimul timp, vizita doar Mega Image-ul din colţ - iar asta începuse să se vadă şi în oale, şi în buget. Trebuia să-şi stabilească o zi de cumpărături adevărate, la tarabă; dar era greu, cu doi copii de mână...

Astăzi, Liana fusese foarte agitată. Deşi se culcaseră la zece jumate, micuţa ei se tot învârtise şi se învelise, se dezvelise, se mutase când la dreapta, când la stânga... Că nici nu mai ştia cum să facă cu ea la culcare! Dacă-i spunea o poveste, rămânea trează - iar ultima poveste confirma asta. Povestea în sine durase o jumătate de oră; întrebările de după poveste duraseră o oră şi-un sfert. Micuţa ei era isteaţă foc şi extrem de curioasă, extrem de dornică să afle cât mai multe... Turuiala ei îl ţinuse treaz şi pe Florin, care-i adormise a doua zi pe bancheta din spate, în drum spre grădiniţă. Aşa că acum avea o tactică nouă - le spunea povestea în timpul cinei, când măcar erau amândoi treji! Apoi făceau duş şi se băgau amândoi la culcare, cu lumina stinsă. Adică amântrei. Iar Florin era înţelegător - renunţase, în urmă cu vreun an, la "privilegiul" de-a adormi în braţele lui mami. Liana o solicitase sonor, cu lacrimi şi tăvăleală pe covor şi toate artificiile auxiliare, iar el se simţea deja un fel de bărbăţel al familiei... Uneori avea senzaţia că băiatul ei era cam prea maturizat, la cei şapte anişori ai lui!

Şi uite că erau seri când Liana nu putea adormi. Mai ales atunci când discutau despre tati la cină. Unde era tati? Da' în ce ţară era oraşul ăla? Ia - să le arate oraşul şi ţara, pe hartă! Şi pe unde mergea tati? Ia - care era drumul pe care mergea tati? Să le arate drumul pe hartă! Da' tati unde dormea? Da' de ce nu dormea la hotel - nu erau hoteluri în oraşul ăla? Da' cât era acum ceasul la tati? Da' tati dormea acum? Da' hai să pornească laptopul, că poate tati nu dormea! Şi tot aşa... Nici nu era de mirare că Liana nu putea adormi, cu asemenea gânduri în minte! Ea se mira, sincer, că Florin adormea în cinci minute! Dar probabil că el chiar era obosit, după atâta grădiniţă...

Ceapa se călea, ea tăia punga cu spanac... Şi gata - cratiţa era plină. Porni laptopul şi se aşeză la masă. Şi-şi aprinse o ţigară, ca să poată să bea nişte cafea şi să n-adoarmă cu capul pe tastatură...

Nu; Teo nu era pe mess. La ora asta, probabil că era într-o parcare din Spania - dormea dus, în patul ăla meschin din cabină... Mestecă în cratiţă şi reveni la masă. Şi deschise folderul cu poze - îi era dor de el...

Mm, ce Teo mare şi sexy surprinsese camera foto aici! Soţul ei avea 1,95 - măsuraţi cinstit şi corect, cu ruleta, la tocul uşii. Şi probabil că depăşise suta de kilograme - dar nu le acumulase pe burtă, ci le răspândise armonios pe tot corpul. Teo al ei era un uriaş tuns milităreşte, care-şi lucra zilnic muşchii încărcând şi descărcând marfă şi se îmbrăca în blugi fistichii şi trenciuri lălâi. Probabil că băieţii de la BGS îl priveau cu invidie... Şi-i plăcea să creadă că şi hoţii din Uniunea Europeană se uitau lung la Teo al ei şi spuneau "pe-ăsta, mai bine nu". Şi ocheau următorul TIR care se plimba cu frenezie pe autostrăzi. Pentru că trenciurile alea lungi şi lălâi acopereau pistolul de la curea...

Aoleu, spanacul! Se repezi după cutia cu lapte, după făină... Gata - spanacul era salvat. Se reaşeză şi începu să apese butonul mouse-ului. Imaginile se derulau încet...

Teo avea 35 de ani şi era şofer de TIR. Avea 10 ani vechime pe curse internaţionale. Şi nici un accident. Şi nici un incident. Cel puţin aşa ştia ea! Avea uneori senzaţia că, în timpul lungilor ore de şofat de-a lungul şi de-a latul Europei, Teo îşi filtra mental povestirea astfel încât ea să nu afle decât lucrurile bune, peripeţiile amuzante şi accidentele făcute de ceilalţi. Era sigură că, în cei 10 ani de şoferie, soţul ei făcuse multe pene şi evitase mulţi demenţi... Şi poate că "ciocănise" de multe ori TIR-ul în curtea unui tinichigiu iute de mână, iar ei îi spusese că nu ştiu ce turc nu reuşise să iasă din parcare şi-şi julise maşina... Dar nu conta. Teo o proteja de veştile proaste. Teo încerca să o protejeze de multe lucruri - pentru că o iubea mult şi aveau o căsnicie fericită.

Îl cunoscuse în urmă cu nouă ani, la serviciu. 7 martie 2001. Ea se angajase pe 1 martie, operator calculator la firma de contabilitate la care lucra şi acum. Şi ieşise din biroul lor, al "introducătorilor de date", ca să-şi pună un pahar cu apă rece. La vremea aia încă mai plângea noaptea-n pernă - şi uneori şi ziua-n şerveţel, deşi se împăcase deja cu gândul eşecului în plan sentimental... Uşa se deschisese, iar lumina strălucitoare a soarelui năvălise în holişor. Şi, după numai o secundă, se făcuse întuneric - dar fără să se audă scârţâitul uşii. Ea întorsese capul şi văzuse silueta aia uriaşă care obturase practic lumina...

Proaspăt disponibilizat de la o companie de transport de stat, care dăduse faliment; proaspăt angajat la o companie privată de transport, unde vârsta şi înfăţişarea un pic copilăroasă îi asiguraseră doar postul de şofer pe-un Renault comun şi sarcina de-a plimba tot felul de lucruri prin Bucureşti. Teo plimba deci şi contabilitatea companiei de transport - o aducea la ei la firmă, unde ea se ocupa de introducerea datelor, contabila se ocupa de ajustări şi printarea rapoartelor, legătoreasa se ocupa de arhivare iar el venea şi lua actele legate şi rapoartele semnate şi parafate...

Aoleu, spanacul! Ce naiba era cu ea? Mesteca energic şi se felicita pentru ideea de a-l face în cratiţa de teflon... Se reaşeză în faţa ecranului şi decise să revadă fotografiile de dinaintea nunţii. Alea în care ea era slăbuţă rău de tot, iar el nu era tuns milităreşte ci doar scurt, bărbăteşte...

Uriaşul acela o blocase pur şi simplu cu intrarea lui! Toată

scena păruse ruptă dintr-un film Disney - iar ea rămăsese cu ochii la el cam la fel cum rămâneau piticii cu ochii la uriaşi... El intrase în holişor şi întrebase de şefa ei. Ea o chemase şi-şi umpluse paharul - timp în care auzise schimbul de cuvinte dintre ei şi apreciase pozitiv timbrul un pic gros al vocii uriaşului. Şi imediat cum apăsase clanţa biroului, se auzise chemată înapoi... Făcuseră cunoştinţă; firma de transport la care se angajase el era în portofoliul ei de sarcini, aşa că ea va lua actele aduse de el. Le luase, iar el plecase, iar ea se aşezase la calculatorul ei... Şi se apucase de treabă! Şi nu mai plânsese în ziua aceea. Seara, doar se întristase amintindu-şi de nenorocitul ăla care trecuse prin viaţa ei doar pentru a o nenoroci...

A doua zi, descoperise că ochii îi tot alunecau spre geamul dinspre parcare... Abia atunci îl văzuse ca lumea. La lumina puternică a zilei, constatase că tânărul acela era foarte "bine"... şi era simpatic. Nu avea un chip "dinamită", aşa ca Mugur; dar nici ea nu-şi mai dorea un bărbat "dinamită"! Plânsese mult prea mult şi-o duruse mult prea mult sufletul, ca să se mai gândească la chipuri "de revistă"! În plus, îi plăcuse mult imaginea per ansamblu. Statura impunătoare. Înălţimea şi mai ales lăţimea - că Mugur avea 1,85, dar numai 75 de kile! Pe lângă ea, Mugur părea un bărbat înalt şi "bine"; dar, pe lângă Teo, acelaşi Mugur părea un greieraş în greva foamei...

Se ridică şi mestecă în spanac. Şi puse şi bulionul, că era aproape gata. Eei...

Imediat cum îl văzuse oprind motorul, se ridicase. Şi-l privise cu coada ochiului, ca să n-o vadă colegele cum se holba la el... Roşise violent la vederea ghioceilor - după care îşi amintise că e 8 Martie şi deci e normal să primească fiecare fată câte-un buchet... Constatase, după 30 de secunde, că tot mănunchiul ăla de clopoţei mici şi albi era pentru ea. Era dealtfel legat laolaltă, ca să nu existe dubii... Roşise din nou violent şi-i mulţumise; şi observase imediat că şi el se cam fâstâcise...

După numai două săptămâni, Teo venise cu actele la cinci fix şi-o oprise practic din drumul spre casă. Luase plicul, îl lăsase la birou iar el se oferise s-o ducă acasă - dacă tot era acolo, cu maşina... Iar ea acceptase doar pentru că se gândise tot la cretinul de Mugur! Se gândise că, deşi n-o mai sunase şi nici nu-i mai ieşise în cale de mai bine de două luni, probabil că "o fila" de la distanţă. Aşa că-i surâsese ideea de-a se lăsa adusă acasă de-un uriaş tânăr, simpatic foc, care avea dificultăţi serioase în a încăpea în faţa volanului...

Gata şi spanacul! Opri focul şi se reaşeză - trebuia să-l aştepte să se răcească acum, ca să-l pună la frigider!

Teo părea să aibă o predilecţie pentru începuturi. Începuturi de lună, începuturi de săptămână... Pe 2 aprilie, într-o zi de luni, o invitase prima oară la o cafea. Ea refuzase. Iar el insistase din nou săptămâna următoare, tot luni... Iar ea refuzase din nou, pe motiv că trebuia să ajungă acasă şi să rezolve probleme administrative de maximă urgenţă... Iar după două refuzuri de-astea, vineri, la începutul weekend-ului adică, Teo "atacase" cu planul de rezervă - o invitase din nou la o cafea. Ea îl privise lung şi dăduse să refuze; dar el se grăbise să adauge: "Iar dacă trebuie să ajungi urgent acasă, asta e! Poate bem mâine o cafea; nu?" Ea zâmbise şi de data asta aprobase: "Da; cred că mai degrabă mâine..." Şi-şi făcuse curaj, în seara aia, şi-i vorbise mamei ei despre el...

Crescuse fără tată. Când ea avea cinci ani, un dement urcase cu basculanta pe trotuar şi "răsese" patru persoane. Printre care şi tatăl ei. Mămica ei trebuise, deci, să se descurce singură. Şi cum bunici n-avea, crescuse sub stricta supraveghere a doctoriţei pediatre. Mama ei încercase să fie şi mamă, şi tată - pentru că nu-şi refăcuse viaţa. Nici măcar nu încercase s-o facă! Iar ea încercase să fie un copil cuminte şi ascultător, pentru că observase şi înţelesese greutatea şi efortul cu care fusese crescută... Şi dacă Mugur n-ar fi fost atât de cretin... În fine!

Mămica ei o ascultase atunci, răbdătoare, până terminase toată povestirea despre Teo. Iar atunci când o întrebase "Tu ce zici?", primise un "Fă aşa cum crezi tu că e bine să faci. Aşa cum îţi spune inima." Şi nu se aşteptase la asemenea cuvinte - pentru că tot inima o împinsese în braţele lui Mugur. Şi suferise mult...

Inima îi spusese să accepte invitaţia la cafea. Nu neapărat din dragoste, sau din nevoia de-a avea un prieten; inima încercase să-l facă pe Teo să-l scoată pe Mugur din sentimentele în care îl vârâseră şarmul, cuvintele frumoase, gesturile tandre şi şmecheria nativă. Îşi spusese că "cui pe cui se scoate". Şi-i acceptase invitaţia. Mama ei îl văzuse pe geam; şi, deşi Teo venise fără maşină şi floare, nu spusese nici "da", nici "ba"...

Locuise atunci în apartamentul părintesc din Florească, de lângă cinematograf. De-acolo, porniseră în plimbare spre Ştefan cel Mare, ajunseseră la Perla, apoi la ASE... Timpul zburase ca vântul; plimbarea fusese extrem de plăcută, din simplul motiv că vorbiseră mult, avuseseră multe teme de discuţie iar el nu încercase s-o ţină de mână, sau...

Şi tocmai în faţă la Sherriff's, el se oprise brusc. Ea îl privise mirată; el o privise lung... Mai făcuseră cam cinci metri, în care ea îl tot întrebase ce se întâmplase, iar el tăcuse... Şi-odată îi arătase el ce se întâmplase! Iar în octombrie făcuseră nunta... Şi deşi erau un cuplu atipic din motiv de... diferenţă de înălţime şi lăţime, deşi îşi cunoscuse viitorii socri cu doar 24 de ore înainte de "Da"-ul de la primărie, deşi naşii se stabiliseră în biserică, cu ordin de la preot, mămica ei nu spusese absolut nimic... simţindu-se, poate, un pic vinovată pentru eşecul cu Mugur - de pe vremea când o asaltase cu multe-multe sfaturi şi opinii şi păreri personale şi "precedente" asemănătoare auzite la cabinetul medical...

Privea imaginile şi zâmbea. Ei îi plăcea să se simtă iubită şi ocrotită. El adora să vină în spatele ei şi s-o cuprindă cu braţele - ocrotind-o şi arătându-i că era a lui, iar el o iubea mult şi avea mare grijă de ea... Imaginile alea erau atât de frumoase!

Şi uite-l şi pe Florin, la maternitate! 29 ianuarie 2003 - zi cu lapoviţă infernală, cu dureri mari, cu medic adus val-vârtej cu Renault-ul comun de la clinica particulară unde-şi rotunjea venitul... Din februarie 2003, mămica ei începuse "să-şi cam bage piciorul" şi în corectitudinea de până atunci, şi în programul cabinetului la care profesa. Şi venise de multe ori în timpul orelor de program, ca s-o ajute cu piciul. Dar nimeni nu-şi permisese s-o dea afară, sau să-i atragă atenţia apropo de programul scris pe uşă. Era un medic foarte bun; nu-şi permiseseră s-o piardă. Ea o ajutase extrem de mult cu Florin. Teo era mai mult plecat, iar din martie 2003 fusese transferat de pe Renault-ul comun pe-un TIR, şofer la intern...

După încă un an, unul dintre tiriştii de pe internaţional făcuse infarct. Iar Teo fusese singurul şofer cu carnet corespunzător, paşaport valabil şi disponibilitate să plece cu marfa a doua zi dimineaţa până la Napoli. Se achitase cu brio de sarcină; ajunsese înapoi, în Bucureşti, pe la două noaptea. Iar a doua zi, la nouă, şeful lui sunase şi-l trezise din somn special ca să-l anunţe că din acea clipă se numea "şofer pe internaţional". Atunci începuse să le meargă bine; atunci, Teo trecuse de la salarizarea lunară, la cea la cursă. Şi de la lei, la euro. Atunci discutaseră despre strânsul banilor, pentru a cumpăra un apartament. Atunci, el o trăsese în mijlocul sufrageriei, se aşezase în genunchi în faţa ei şi-o rugase să nu spună niciodată "unul şi bun". Ca urmare, Liana lor împlinea în octombrie 5 anişori şi era o Balanţă frumoasă şi isteaţă... Şi cam răsfăţată, mai ales de către tati...

Nu putea spune că aveau o viaţă uşoară. Dar nici nu se plângea. Aveau o viaţă... atipică. El primea un telefon, iar în 24 de ore

se urca în cabină şi pleca. Ea se trezea la şase, pregătea micul dejun, pregătea ghiozdănelele, se pregătea şi ea de serviciu... Trezea copiii şi-i ducea la grădiniţă; apoi se ducea la serviciu, unde se lupta zilnic cu mii de bonuleţe, chitanţe, facturi, deconturi... Muncă destul de plictisitoare, dar nu foarte complicată. Învăţase demult planul de conturi, iar operaţiunile erau mereu aceleaşi. Benzina într-un cont, piesele într-un cont, consumabilele într-un cont... TVA-ul mereu în acelaşi cont... Şi tot aşa, de la nouă la cinci, uneori şi de la şapte pân' se termina teancul de bonuri, deconturi şi chitanţe... Iar atunci când el venea acasă, se lăsa cu chiote şi cu minipetreceri. Şi cu multe bonuri şi deconturi restante, cu multe nopţi nedormite... Dar important era că se descurca ea cumva cu toate. Iar şefa ei observase efortul - şi-o iubea mult. O suportase totuşi cu ambele pre-nataluri şi post-nataluri! Dar şi ea fusese fair play şi-şi luase de muncă acasă, introdusese corect totul...

Ea şi Teo se înţelegeau bine. Se iubeau mult - chiar dacă nici el, nici ea nu obişnuiau să declame asta ore-n şir cu voce tare. Amândoi erau foarte atenţi unul cu celălalt. Şi amândoi erau foarte atenţi cu copiii. Oftă greu şi deschise un mail nou...

"Neaţa, iubire.

Îţi scriu la ora asta nebună pentru că Liana a adormit din nou greu; la cină, m-au pus să-ţi trasez ruta pe hartă şi până la culcare numai despre tine am vorbit. Sper că n-ai sughiţat foarte tare...

Îmi place să cred că totul e bine la tine; la noi, totul e bine. Cu excepţia faptului că nu eşti aici, cu noi. Oricum, când vii, să ştii că te aşteaptă un cântec nou şi-o rochiţă adaptată versurilor. Iar Florin a mai avansat cu engleza şi abia aşteaptă să-ţi arate şi ţie ce-a mai învăţat!

Am revăzut fotografiile noastre azi. Mi-e foarte dor de tine... Când vii, poate revedem împreună filmarea de la nuntă; ce zici?

Violeta"

Send... Şi gata. Opri laptopul şi puse spanacul la frigider. Şi apoi intră în baie şi începu să se demachieze...

Deşi nu spusese niciodată "Da, e OK" sau "Nu, nu e OK", avea senzaţia că mama ei se convinsese de succesul mariajului ei abia în primăvara asta. Când, la aniversarea a 9 ani de la primul lui buchet de ghiocei, discuţia ajunsese la bani. Teo strângea euro peste euro ca să-şi cumpere propriul TIR. Mămica ei îl întrebase cât strânseseră, iar el apreciase că vreo 20.000 de euro. Şi-atunci ea rămăsese "tablou" - pentru că o familie cu doi copii preşcolari nu prea reuşea să strângă, în România anului 2010, 20.000 de euro! Iar după ce se dezmeticise un pic, mama ei deschisese geanta şi le pusese pe masă 40.000 de euro. Fusese momentul în care ea îi privise iar ei nu se prea putuseră dezmetici... Le spusese atunci că, în opinia ei, apartamentul era mai urgent decât TIR-ul. Aşa că o convinseseră pe proprietară şi cumpăraseră apartamentul. Şi-acum strângeau din nou pentru TIR - dar economiseau şi banii de chirie... Deşi ştia că mama ei are mulţi bani, şi dinainte de '89 şi din consultaţiile de după revoluţie, nu-i ceruse niciodată un leu. Se descurcaseră singuri cu chiria, cu taxele la grădiniţă, cu întreţinerea, cu mâncarea, cu "accidentele stomatologice"... Banii ăia mulţi apăruseră abia anul ăsta. De parcă abia anul ăsta, în martie, fusese şi mama de acord cu alegerea fiicei...

Mm, ce somn îi era! Nu mai extinse canapeaua; puse doar cearceaful deasupra şi se lungi încet...Se dezbrăcă şi trase cearceaful peste ea. Şi gata.

6 iulie 2010 - marţi

Violeta

Micul dejun era gata. Şi sandwich-urile copiilor erau gata... Şi ea era gata: blugi şi-un tricou-maieu. Îşi "rezolvase" părul cu puţină spumă şi ochii cu dermatograf şi constatase că n-avea rost să-şi mai dea cu pudră - crema antirid pe care-o cumpărase ieri îşi făcuse cu prisosinţă datoria. Sâmbătă avea "zi de tratament cu tărâţă", pentru că nu avea încredere în produsele de *peeling* care miroseau foarte frumos...

Păi dacă totul era pregătit şi era doar şapte fără cinci, ia să-şi savureze ea ţigara de dimineaţă... Deschise geamul şi se aşeză comod pe pervaz. Mm, cafeluţa aia era o nebunie!

Şi azi o să fie cald. Doar erau în iulie, nu? Dimineaţa era un pic răcoroasă - dar era sigură că la opt, când vor pleca ei, se va simţi în aer începutul zăpuşelii de peste zi. Ducea copiii la grădiniţa de vară de pe Bdul Ghica Tei, unde-i înscrisese pe perioada verii, după care gonea la serviciu. Avea de introdus datele de la patru firme... Azi, Florin nu avea engleză; dacă va reuşi să termine treaba până la cinci, la cinci jumate era la grădi, să ia copiii; şi se întorceau acasă, unde trebuia să facă curat, să pregătească ceva de mâncare pentru mâine... Spanacul de azi-noapte se va termina azi - pentru că Liana era mare mâncătoare de "mâncale velde". Văzuse ea, la televizor, că mâncarea verde are vitamine - de-atunci, îi tot cerea "bocoli", iar ea îi dădea spanac şi urzici şi punea mult pătrunjel în farfuria ei...

Îi plăcea să stea aşezată pe pervaz, sprijinită de tocul termopanului, să fumeze şi să urmărească cu coada ochiului oamenii din blocul de vizavi. I se părea de-a dreptul fascinantă transformarea care se producea în clipa în care omul trecea pragul propriei case. De la moartea jandarmului de la apartamentul 12, începuse să vadă altfel lucrurile...

Realizase că viaţa era ciudată. Că fiecare om avea în realitate o viaţă cu totul altfel decât o vedeau toţi ceilalţi. Şi totul pornise de la vecinii de la apartamentul 12. Îi percepuse pe cei doi tineri cu care împărţea zidul sufrageriei ca fiind un cuplu liniştit. O căsnicie fericită şi liniştită, bazată pe dragoste şi bună înţelegere. Şi respect reciproc. Şi apoi le auzise cearta din seara aceea... Înţelesese atunci că ceea ce vedea ea, din postura de vecină, era mult diferit de realitatea din spatele uşii de la intrare. Ea văzuse o căsnicie perfectă; în realitate, oamenii ăia fuseseră mai mult vecini de apartament. Iar visele lor nu fuseseră aceleaşi - nu se intersectaseră. Nici măcar nu merseseră în aceeaşi direcţie! Jandarmul îşi dorise un copil; poliţista îşi dorise o carieră şi un batalion de prieteni şi prietene - cu care să se întâlnească la o cafea în oraş, cu care să se viziteze, cu care să interacţioneze într-un fel sau altul. Şi un soţ care să rostească mai mult de zece fraze pe seară. Pentru că auzise deseori muzică turcească de dans şi-o auzise şi pe ea chiuind şi râzând - dar numai atunci când BMW-ul lui nu fusese în parcare. Femeia aia era "vie"; jandarmul fusese "mort" cu mult timp înainte de seara în care se certase cu soţia lui. Şi se certaseră atunci, el o pălmuise şi plecase val-vârtej. Şi murise. Şi de-atunci poliţista ţinea doliu... Iar ea se întrebase deseori de ce femeia aceea voia neapărat să ţină toate cele 365 de zile de doliu după un om care nu o iubise, care nu-i adusese fericirea, care nu se gândise niciodată la ceea ce-şi doreşte soţia lui...

De revelion, după ce se culcaseră şi copiii, şi Teo, se ridicase şi aşteptase, în fund pe marginea canapelei. Auzise paşii poliţistei, dar nu şi televizorul. O auzise foşnind cu nişte pungi, auzise şi piuitul instalaţiei de brad - iar piuitul se oprise după câteva se-

cunde. Pentru că era în doliu. Femeia aia era foarte specială, iar jandarmul nu observase asta... Tot într-o noapte de sărbătoare hibernală, îşi auzise şi vecinii de la apartamentul 14. Cuplul acela perfect, care purtau numai haine de firmă, lucrau în domeniul bancar şi aveau un băiat admirabil. Cuplul acela era în realitate format din doi oameni ale căror vieţi îngheţau în clipa în care ei intrau pe uşa apartamentului conjugal. De dragul copilului, jucau rolul unei familii fericite; în noaptea aia, aflase că el avea o amantă, iar ea avea un amant, iar divorţul era programat pentru toamna lui 2012 doar pentru că abia atunci băiatul ar fi avut 14 ani - vârsta la care putea decide singur cu care părinte voia să stea. Se cam "înţepaseră" verbal, iar ea lipise urechea de zidul holului şi aflase...

Începuse să-şi privească vecinii cu ochi atenţi. La apartamentul 13 păruse să se desfăşoare o căsnicie normală. Doi tineri de condiţie medie şi-un prichindel un pic mai mic decât Florin. Puştiul însă era veşnic serios. Şi tăcut. După noaptea de Revelion, îl privise cu ochi atenţi, se documentase şi-şi dăduse seama că e autist. Iar tinerii ăia doi, frumoşi ca două fotomodele, care mergeau mândri, drepţi şi păreau foarte "importanţi" erau în realitate distruşi... Surprinsese de câteva ori siluete străine apăsându-le soneria; de fiecare dată, ea le deschisese acelor bărbaţi uşa - iar vizita durase, de obicei, fix o oră... Tragică descoperire!

Şi cum palierul ei era unul trist, pentru că numai apartamentul lor părea să fie cu adevărat fericit şi împlinit, stătea dimineaţa şi seara pe pervaz, îşi bea cafeluţa, îşi fuma ţigara şi studia blocul de vizavi cu coada ochiului, încercând să-i desluşească secretele... Ca acum!

Vecinul de la parter era singur cuc. Şi umbla desculţ prin casă. Îl vedea chiar acum, pregătindu-şi un ceai. O să răcească - mai ales că, stând la parter, gresia prelua răcoarea din subsol. Dar nu el o interesa; el era studiat în măsura în care era exemplul ideal pentru burlacul ratat din toate punctele de vedere! Îl surprinsese de câteva ori beat turtă... Adevăratul ei punct de interes era la etajul unu.

La etajul unu locuia o familie de bătrânei care se trezeau la şapte fix şi stingeau invariabil lumina la zece jumate. Adora să stea la geam, pe pervaz, şi să tragă cu coada ochiului la ei! Erau idealul ei de bătrâneţe - amândoi pensionari, amândoi veşnic zâmbitori, mâncau uneori cartofi fierţi cu margarină şi cu brânză şi alteori o vedea pe ea pregătind două cotlete... O văzuse de multe ori calculând lista de cumpărături şi aranjând cu grijă bancnotele şi monezile - presupunea deci că nu aveau nişte pensii de nomenclaturişti. Îi vedea uneori ieşind seara la plimbare... Se îmbrăcau frumos, civilizat şi cu bun-gust şi plecau agale, la braţ, prin cartier. Erau tare frumoşi... Uneori, când stăteau la masă, vedea mâna lui aşezându-se peste mâna ei... Oftă greu - ehei... Ştia că o să plângă în hohote atunci când o să se aşeze pe pervaz şi-o să descopere că li se întâmplase ceea ce li se întâmpla tuturor oamenilor la un moment dat! Nu ştia dacă celălalt bătrânel o să reziste în faţa singurătăţii... dat fiind faptul că se iubeau atât de mult şi erau nedespărţiţi... Aveau o fată; apăruse în vizită, anul trecut, cu un bărbat cu cel puţin zece ani mai mare decât ea şi cu un băiat cam cât Florin. Şi cu un Ford Explorer cu numere de Italia. Fiica lor le trimitea probabil bani... Şi habar n-avea ce pierdea pentru că se mutase departe de părinţi! În fine!

Deasupra bătrâneilor, apartamentul era gol. Apartamentul ăla era de fapt duplex - proprietarii făcuseră două găuri mari în peretele dintre livinguri, lăsând astfel etajul patru să se sprijine doar pe nişte coloane. Aşa că acolo erau acum patru camere. Şi ce camere! Ultimii chiriaşi fuseseră o familie de chinezi. Adică un neam întreg - într-o seară, numărase 15 perechi de ochi oblici înghesuiţi într-una dintre bucătării. Chinezii plecaseră anul trecut, în octombrie, iar proprietarii renovaseră tot, cap-coadă. În bucătăria dinspre capătul blocului amenajaseră o cameră de locuit - iar când proprietăreasa venise să constate finalul renovării şi se aprinseseră toate luminile, ea una rămăsese "mască"... Probabil că individa pusese o chirie pe măsura renovării şi-a spaţiului, pentru că duplexul era nelocuit de mai bine de şase luni. Proastă mişcare, aia cu spartul peretelui. Mai repede ar fi închiriat două apartamente “lux”, decât unul cât un mamut! Dar...

La etajul trei, deasupra bătrâneilor şi-a duplexului, stătea o familie tânără. De-aia care "făcea carieră". El parcă era medic; ea era un fel de jurnalist de investigaţie, la un cotidian central - nici nu conta care. Apăreau şi dispăreau de-acasă la cele mai ciudate ore din zi şi din noapte... Tot un fel de "jandarmul şi poliţista" - numai că ei aprindeau deseori lumânări în dormitor şi petreceau deseori ore în şir la parlamentări, în bucătărie. O mare diferenţă... Iar sus, la patru, era o altă familie de chinezi. Una normală însă - mama, tatăl şi doi copii. Tatăl avea stand în Niro; îl văzuse de câteva ori la vânzare, când se dusese la cumpărături acolo. O duceau acceptabil. Aveau o Mazda destul de veche, pe care chinezul o chinuia rău burduşind-o cu blugi şi papuci de plastic şi-o parca destul de strâmb...

Gata! Se treziseră bătrâneii ei preferaţi! Vedea pantalonii de pijama apropiindu-se de aragaz... El făcea cafeluţa. În fiecare dimineaţă, el îi făcea ei cafeluţa. Şi-i pregătea pâine prăjită, unsă cu unt sau cu margarină. Avea impresia că ea era mai bolnavă decât el. Observase că ea se mişca un pic mai greu... O să fie tare rău atunci când o să se-ntâmple...

Stinse ţigara şi se ridică: gata cu răsfăţul! Să trezească copiii, să-i pregătească pentru grădiniţă şi să pornească la drum! Şi-aşa, putea controla cu brio ora la care se trezeau - dar ora la care reuşeau "să rupă uşa" era întotdeauna variabilă... funcţie de rochiţa Lianei. Picea era cam răsfăţată...

Teodor

Gata. Acum se oprea şi mânca! Îl durea stomacul de foame! În plus, presimţea că Vio îi scrisese aseară o scrisoare...

Încetini şi vră dreapta. Găsi repede loc liber... Opri motorul şi coborî din cabină. Şi "se întinse tot". Mm, ce-i trosneau oasele! Amorţise, după atâtea ore de condus...

Porni încet în inspecţia maşinii. Verifica tot - roţile, bateria, rezervorul, uşile din spate... Totul era în regulă. Tigrul mergea bine - mergea perfect, după părerea lui. Iar asta însemna că termina repede cursa asta şi se întorcea şi el acasă...

Reveni în cabină şi desfăcu geanta termoizolantă. Micul dejun încă era cald. Porni laptopul...

Da! Avea o scrisoare! Trimisă azi-noapte, la unu fără un sfert. Mm, ce-o s-o certe! De ce stătea huhurez în toiul nopţii? Citea... Aa, Liana fusese agitată şi nu reuşise să adoarmă. Liana lui îl iubea tare mult... Şi-i pregătise un cântecel nou şi-o rochiţă adaptată! Abia aştepta s-o vadă şi s-o audă!... Deci Florin mergea bine cu engleza. Asta era bine. Era foarte important să înveţe cel puţin o limbă străină! Dacă el n-ar fi ştiut engleză şi franceză încă din liceu, acum ar fi fost tot şofer de Bucureşti, pe salariul mediu al branşei! Violeta îi spusese că băiatului lui îi plăcea mult să înveţe; iar asta era foarte bine, de vreme ce el mersese pe calea muncii fizice şi izbândise destul de greu... Da; or să revadă filmarea de la nuntă. Şi cum tocmai citise ceva despre amintiri, deschise şi el folderul cu poze.

Îi era dor de ei... Nu-i era deloc uşor să-şi trăiască viaţa departe de ei. Îşi dorea mult să fie şi el un om normal. Să ajungă acasă în fiecare seară, ca un om normal. Să-şi strângă soţia în braţe în fiecare zi, ca un om normal. Să-şi vadă copiii crescând zi de zi, nu o dată la două săptămâni, "cu porţia". Dar alesese calea

muncii fizice, pentru că nu fusese niciodată strălucit la învăţătură.

Deşi era singur la părinţi, nu fusese răsfăţat, sau menajat, sau protejat. Tatăl lui îi dăduse o educaţie corectă, verticală. Dacă munceşti, ai; dacă nu munceşti, să nu te plângi că n-ai! Aşa că nu fusese niciodată menajat. De mic, îşi ajutase părinţii în casă. Şi pe mamă, şi pe tată - făcuse ceea ce trebuia făcut. "Că dacă maică-ta se internează mâine în spital, să nu crezi că nu pun mâna pe mătură şi nu spăl vasele!" Aşa-i spusese tatăl lui când arătase spre maldărul de vase din chiuvetă. Îl bombănise atunci, în gând firește! Dar venise o vreme când lecţia aia îi prinsese tare bine!

În 1991, tatăl lui "prinsese" o oportunitate în Italia. Aşa că făcuse şedinţă cu toată familia şi decisese să o accepte să plece împreună cu soţia lui. El avusese 16 ani pe-atunci şi nici un fel de cunoştinţe de limbă italiană; în concluzie, bunica dinspre tată decisese să-şi vândă casa de la ţară şi să se mute în apartamentul cu două camere, cu el. Pentru ca el să-şi termine liceul în Bucureşti. Să nu fie nevoit să se mute la Pătârlagele. Apoi, tatăl lui îl chemase pe bunul lui prieten, naşul care "năşise" fiecare eveniment din familia lor, şi-l rugase să aibă grijă de băiatul lui. Şi-apoi plecaseră amândoi în Italia.

"Mai repede te ajută prietenii, decât neamul" - o altă lecţie pe care-o învăţase de mic. Iar naşul lui o confirmase. Nu erau "ca-n familie" cu el - între părinţii lui şi naşul care năşise tot existase întotdeauna un soi de gard. Familia era familie; "de la naş în jos", erau prieteni. Confirmând deci zicala cu ajutorul şi prietenii, naşul lui îşi luase rolul foarte în serios. Şi, în timp ce bunica se ocupase de treburile casei, naşul se ocupase de el.

Petrică, naşul lui de botez, era copie la indigo după tatăl lui: iute, activ, vertical şi extrem de pragmatic. Avea un băiat, cu doi ani mai mare decât el - dar crescut de mamă. Petrică fusese director de antrepriză de transport, iar puştiul crescuse mai mult acasă. În prima duminică petrecută de el împreună cu ei, băiatul lui Petrică plânsese mult; iar Petrică îşi făcuse fiul cum îi venise la gură. Se simţise tare prost, ori de câte ori fuseseră puşi la încercare iar el trecuse cu brio testele; îi spusese lui Petrică, în seara aceea, că weekend-ul viitor voia să înveţe pentru şcoală, de când se trezea până adormea. Dar naşul îl amăgise cu rugămintea de a-l ajuta să-l transforme şi pe băiatul lui într-un tânăr isteţ şi descurcăreţ...

Da' de unde! Petrică nu-şi ajutase nicicum fiul! Îl lăsase să se descurce cum putea! După numai o lună deci, băiatul lui Petrică cedase nervos şi sărise la bătaie. Iar el, finuţ nerecunoscător, îl bătuse de-i zornăiseră toţi clopoţeii din cap! Sperase ca Petrică să se supere şi să nu-l mai ia cu el; când colo, în weekend-ul următor Petrică venise singur să-l ia. La şapte dimineaţa, nu la nouă, ca de obicei. Lucru care nu se mai schimbase de-atunci...

Imediat după bacalaureat, tot Petrică îl angajase la antrepriză, pe post de "ajutorul meu de nădejde". Şi-l vizitase acasă şi propusese, iar bunica lui aprobase imediat şi scosese plicul cu banii trimişi de părinţii lui. Într-un an deci, îşi luase toate categoriile de carnet de conducere. Iar antrepriza aia îi stătuse practic la dispoziţie. Condusese rabe şi TIR-uri cu mult înainte de a avea voie s-o facă!

Ajunsese şofer de TIR. "Ai vocaţie, ce mai!" - aşa spusese Petrică, atunci când îl bătuse pe umăr şi-i dăduse cheile celui mai nou, mai mare şi mai bun TIR pe care-l avea în gestiune. I se făcuse paşaportul la urgenţe, iar după doar o săptămână primise prima cursă internaţională. Cu nea Popa în dreapta - tirist vechi, cu experienţă. Dar nea Popa rămăsese în dreapta tot drumul. Până la Nădlac, nea Popa întrebase. Şi ceruse. Şi rugase. La Nădlac, nea Popa îi strânsese mâna şi-l numise "străşnic". Şi-apoi îl învăţase toate secretele, toate trucurile şi şmecheriile pe care trebuia să le ştie un tirist pe rute internaţionale. Nea Popa îl iubise mult...

De fapt, avea senzaţia că toată lumea îl iubise în antrepriza aia! Adevărul era însă că nu se dăduse în lături de la nici o sarcină, mare sau mică. Şi-i ajutase pe toţi - se oferise el să-i ajute. Fusese singurul care primise recomandări atunci când se închisese antrepriza...

Tot Petrică dăduse "telefonul salvator" şi-l angajase la firma la care lucra acum. Numai că stilul uşor glumeţ al lui Petrică nu semăna deloc cu stilul noului lui şef - "domnul Silviu". Şi nici vârsta nu-l ajutase foarte mult. Totuşi, era ditamai omul de aproape 2 metri, avusese 25 de ani pe-atunci, toate categoriile de carnet şi fusese recomandat ca fiind "cel mai «tare» tirist internaţional pe care-l am în subordine". Bineînţeles că i se arătase Renault-ul Megane din curte şi i se pusese în braţe plicul cu acte! Se necăjise rău; condusese cu furie, rugându-se să facă un accident şi să fie dat afară. Că nu putea spune în gura mare că nu-i place Renault-ul Megane - Petrică îşi pusese obrazul pentru el, nu? Nu lovise maşina; în schimb, ajunsese la adresa de pe bileţel şi i se tăiaseră picioarele...

Nu-l interesaseră fetele. Nu, nu fusese vreun "încuiat"; dar pentru el noţiunea de "fată" se referise strict la... "fete". Apăsase atunci clanţa, deschisese vijelios uşa şi rămăsese mască. Tânăra mărunţică, slăbuţă, blondă cu ochi albaştri, înlemnise cu ochii la el. Şi cu gura întredeschisă. Iar el nu mai putuse să păşească, sau să respire... Se dezmeticise totuşi; iar după numai 30 de secunde, îi strânsese mâna micuţă, catifelată, şi aflase că o cheamă Violeta... A doua zi, chinuise din greu florăreasa, c-o pusese să desfacă toate bucheţelele alea ca să pună ghioceii laolaltă; şi chiar dacă fusese avertizat că or să-i cadă ghioceii din mijloc şi ăia mai scurţi, uite că nu-i căzuseră...

Din ziua aia, minut cu minut, îi făcuse bunicii lui capul calendar cu Violeta. Că e frumoasă; că e specială; că a roşit rău când a primit ghioceii... Că păşeşte ca o zână şi are cam 1,5 milioane de fire de păr pe cap - şi sigur are mai mult de 200 de fire de gene răsucite frumos! Şi ieri i-a apărut un coş la cinci milimetri de ureche... Şi răbufnise bunica lui, după câteva zile - "Da' du-te la ea, invit-o la o cafea şi pup-o odată!" Cum de nu m-am gândit la asta? - ăsta fusese primul lui gând, după ce bătrânica lui ţipase la el. Şi-atunci acceptase şi el realitatea - era îndrăgostit...

Prima invitaţie, primul refuz. Nu-i nimic, îşi spusese el imediat; e şi mâine o zi! Numai că primise refuz după refuz; iar bunica lui îl văzuse supărat şi-i spusese că fata aia sigur era dezamăgită în dragoste... Şi-atunci observase şi el ochii uneori înroşiţi de plâns... "Dacă nu-i dai zor cu pupatul ăla, să ştii că poate să se împace cu individul. Şi-o pierzi!" Aşa că insistase cu cafeaua - şi-o obţinuse. Şi-şi amintise, în faţă la Sherriff's, că dacă nu-i dădea zor cu pupatul... O pupase. Din clipa aia, ştiuse că era a lui!

În sâmbăta în care îşi luase inima-n dinţi şi-o invitase pe Violeta la el, bunica lui fusese de părere că diferenţa de înălţime şi greutate va fi întotdeauna un impediment în calea fericirii lor. Dar fusese înţelegătoare şi-şi luase geanta; şi dormise la o bună prietenă de-a ei. Şi se dovedise că diferenţele alea nu fuseseră un impediment. Se căsătoriseră. Aveau doi copii superbi, mama ei îi ajutase să cumpere apartamentul... Avea sentimentul că nici mama ei nu putuse concepe faptul că diferenţa de înălţime şi greutate nu era un impediment! Cu siguranţă, nu crezuse că plecările lui, lungi şi repetate, nu le afectau în nici un fel mariajul, sentimentele şi starea sufletească! Dar nu-i spunea nimic Violetei, iar cu el se purta normal. Ca o soacră cu ginerele. Nu aveau discuţii de amploare de purtat...

Mm, ce frumoasă era Vio a lui! Ce frumoşi erau amândoi! Privea fotografia şi-i venea să pupe ecranul! Că Vio a lui era exact ca el - iute şi pregătită mereu să facă ceva, să repare ceva, să coacă, să toace, să şteargă... Pe vremea când el fusese şofer "la intern" şi lipsise câte 48 de ore de-acasă, femeia aceea nu se jenase să bată cuie şi să ungă uşi; iar el nu se jenase ca, în cele 24

de ore libere de după fiecare cursă, să pună rufele la spălat şi ingredientele în oală. Iar cu băiatul în parc ieşise cine putea. Dar de când devenise "extern", nu mai avusese timp s-o ajute. După ce apăruse şi Liana, Violeta nu mai avea timp şi de treburile "bărbăteşti" ale casei. De ele se ocupa el, când venea din cursă. Aveau un fel de convenţie nescrisă: după ce el ieşea pe uşă, se urca în cabină şi pornea GPS-ul, Vio era şi femeie, şi bărbat; dar atunci când el se întorcea, se aşeza direct pe postul de bărbat. Şi recupera repede la capitolul "treburi bărbăteşti". Iar ea se strecura în braţele lui şi "se topea" toată, pentru că îl iubea mult... şi redevenea zâna care păşea uşor şi roşea... Zâna lui nu se plânsese niciodată c-o lăsa singură atâtea zile, iar când apărea şi el acasă suna telefonul şi trebuia să plece din nou...

Gata - să-i fie de bine. Se îndopase, dar ştia că până diseară nu se mai oprea. Aşa că trebuise să se îndoape. Îşi aprinse o ţigară şi trecu direct la ultimele fotografii.

Violeta era prima lui iubire; în plus, se dovedise că făcuse o alegere înţeleaptă atunci când se căsătorise cu ea. O iubea mult. Era iubit mult. Ea îl făcea fericit cu adevărat - ea şi copiii. Pentru ea şi pentru copii se lupta el să facă bani. Pentru viitorul lor aşeza el acum cărămidă peste cărămidă şi-şi trăia viaţa pe drumuri, departe de ei. Ştia că, dacă voia să le asigure un viitor frumos, trebuia să se sacrifice acum. Nu putea decât să spere că, peste vreo doi ani, o să poată să-şi cumpere propriul TIR. Avea conexiunile făcute prin toată Uniunea Europeană; avea relaţii, ştia că va avea şi contracte când îşi va deschide propria firmă de transport... Iar atunci când lucrurile se vor urni, o să angajeze un şofer. Şi-o să stea acasă, cu copiii, oricând voia el. Atunci o să fie şi el un om normal, care-şi vede copiii crescând zi de zi...

Păi să-i scrie, nu? *Reply*...

"Bună, iubire.

Şi la mine totul e OK. Am descărcat în Castro del Rio, lângă Cordoba, şi sunt în drum spre Mérida. Acolo încarc şi vin spre casă. Cred...

Tigrul merge impecabil, iar aici vremea e superbă. Mai sunt patru români pe traseul meu, dar nu cred că mă întâlnesc cu ei. Ne auzim, oricum, pe staţie - diseară cred că ne spunem bancuri...

Mi-e foarte dor de voi. Adineauri, am revăzut şi eu fotografiile noastre. Şi mi-am dat seama că sunt extrem de gelos - dar asta nu pentru că mi-ai da tu motive...

Cu puţin noroc, s-ar putea să ajung acasă duminică. Nu ştiu, încă nu promit nimic.

Te iubesc!

Teo"

Send... Bun! Şi-acum, la drum!

Ludmila

Colora cu mare atenţie părul prinţesei. Nu ţinea neapărat să-i reuşească o capodoperă; dar voia să se gândească la ale ei, iar copiii nu trebuiau să observe asta. Se gândea...

Violeta o sunase la trei, s-o întrebe dacă poate să ia ea copiii de la grădiniţă. OK, îi luase de la grădiniţă! Asta nu era o problemă pentru ea! Era doctoriţă de familie - dar "făcea teren". Mult! Făcea şi terenul celorlalte doctoriţe! O să se îngrijoreze cu adevărat abia după ce Ministerul Sănătăţii o să-i oblige pe medici să umble cu GPS-ul şi tahograful în trusa de prim-ajutor! Şi cum asta nu se va întâmpla prea curând, profita din greu de programul flexibil şi-şi ajuta fata. Violeta încercase întotdeauna să se descurce singură; iar asta o făcuse să se simtă un pic exclusă din viaţa fiicei ei. Aşa că, ori de câte ori era "introdusă" în evenimentele acelei familii, accepta bucuroasă orice sarcină! Că numai pe ei îi avea: pe Violeta, pe nepoţei şi pe ursul de Teo.

Ajunseseră acasă la cinci jumate. Se spălaseră singurei, se schimbaseră şi-i invitase la o şedinţă de colorat. Şi acum colorau. Îi privea pe sub sprâncene...

Florin semăna mult cu Violeta, dar moştenise ochii lui Teodor. Şaten cu ochi căprui, nu foarte înalt dar solid, dădea dovadă de-o inteligenţă peste medie şi-o capacitate de înţelegere fantastică! Educatoarea era extrem de mulţumită de el şi-l folosea uneori în rolul de asistent de educatoare. Lăsa copiii sub supravegherea lui atunci când ieşea din clasă, îl trimitea pe el să facă copii xerox în secretariat... Violeta nu-şi punea multă bază în el - dar el îşi luase singur anumite sarcini. Cea mai importantă era Liana - avea grijă de ea să fie îmbrăcată adecvat, să-şi pună papucii în picioare, îi lega şireturile la pantofiori, îi schimba uneori bluza atunci când picea se murdărea de mâncare sau acuarele... La grădiniţă, se ducea la ea în clasă şi avea grijă ca surioara lui să mănânce tot; când ieşeau în curte, avea grijă să n-o bată copiii, sau să nu fugă ea pe poarta grădiniţei... Se ocupa şi de unele treburi din casă - dar aici nu prea avea ce face, pentru că Violeta era obsedată cu ordinea şi curăţenia. Lua însă mătura şi strângea biscuiţii vărsaţi de Liana pe covor, aranja prosopul pe stativ atunci când surioara lui mai mică era neglijentă sau neatentă... Strângea, bineînţeles, şi jucăriile ei atunci când prinţesa se răsfăţa... Florin era un adevărat bărbăţel al familiei! Avea grijă de Liana, avea grijă şi de Violeta, o ajuta cât putea în casă... Îi spusese Violetei, anul trecut, să-l înscrie în clasa întâi, dar fata ei refuzase - era prea mic. La şase ani, era prea devreme. Să-l lase să fie copil, atât cât mai era copil! Nu comentase - după ce trecuse prin "episodul Mugur", decisese să nu se mai amestece vreodată în viaţa fiicei ei. Nici măcar din punctul de vedere al meniului pentru a doua zi. Tăcuse şi-o lăsase să facă cum ştia ea...

Liana cânta şi colora. Prinţesă răsfăţată, desigur; dar se răsfăţa cu măsură. Adică nu schimba mai mult de-o rochiţă "per şedinţă de schimbat hainele". Scotea hainele, alegea o rochiţă, o îmbrăca, după care voia altă rochiţă. Şi-atât, slavă Cerului! Împlinea cinci anişori în octombrie; semăna cu Teo, dar avea ochi albaştri, ca maică-sa. Brunetă cu ochi albaştri - era superbă! Şi nu era de mirare că toată lumea o iubea şi-o răsfăţa! Educatoarea era topită toată după ea! O repartizase în toate rolurile de prinţesă sau povestitoare - picea vorbea mai bine decât mulţi colegi de grupa mică şi era un adevărat "aspirator" de informaţie şi cunoştinţe. Din zece întrebări, opt ea le rostea...

- Maie, veau cheionul gaben, te log!

Bineînţeles că i-l întinse prompt - că încheiase acel ordin cu "te log"! Mare şmecheră...

- Maie, da' de ce toate pinţesele au pălu gaben?
- Păi cred că alea brunete se vopsesc!
- Da' de ce?
- Pentru că prinţilor le plac prinţesele blonde.
- Da' de ce?

Cum să-i explice ea că bărbaţii rămâneau mască atunci când vedeau bucle blonde? Asta era o discuţie pentru clasa a zecea, nu? Ia "s-o dreagă" ea cumva:

- Păi cred că aşa dă mai bine! Nu ştiu! Poate că aşa cere regula, sau tradiţia la prinţese...

Liana colora părul prinţesei ei cu galben. Tot nu aflase de ce toate prinţesele aveau cosiţe aurii şi asta se vedea pe chipul ei; dar colora tot cu galben şi se gândea... Şi scormonea în minte, printre sutele de poveşti pe care le auzise vreodată, motivul pentru care prinţesele erau 100% blonde... Florin îşi alesese un desen cu o maşină de curse. El colora cu albastru. Şi tăcea mâlc, bucuros probabil că nu era el "tirul" întrebărilor surioarei lui... Nepoţeii ei erau teribili! Se ridică:

- Vă e foame?
- Da.
- Atunci mă duc să pun masa.

Florin se grăbi să se ridice:

- O pun eu!

Ei, na! Îl prinse de umeri şi-i şopti la ureche:

- Tu stai aici şi ai grijă de Liana, să nu se lovească cu creioanele în ochi. Bine?

Primi o aprobare cu capul şi-l văzu reaşezându-se la măsuţă... Se grăbi să intre în bucătărie - şi abia acum oftă lung, greu, din tot sufletul!

Copiii ăştia erau tare chinuiţi! Pe mamă o vedeau dimineaţa şi seara târziu; dar tatăl era un personaj care apărea foarte rar printre ei! Şi erau topiţi după el! Şi el se topea tot când îi vedea...

Fiica ei luase decizia corectă. Se convinsese de asta - de nouă ani, se tot convingea de asta! Dar abia anul ăsta reuşise să tragă linie şi să facă totalul. Şi le dăduse cu dragă inimă banii pentru apartament - pentru că mariajul acela păruse cel mai contraindicat... şi totuşi uite cât de reuşit era!

După ce murise Bogdan, se concentrase strict asupra Violetei. Fusese greu, în vremurile alea, să crească singură un copil; dar nu voise să se recăsătorească. Nu prea înţelesese de ce-ar face-o! Pentru ea? N-avea nevoie de jandarm la uşă! Pentru Violeta? Se gândise un pic şi constatase că nici fata ei nu ţinea morţiş să aibă doi adulţi de care să se roage s-o lase la dans, sau la plimbare. Fusese şi mamă, şi tată; şi avusese noroc să aibă un copil înţelegător, care observase eforturile ei şi încercase să nu-i îngreuneze misiunea...

Fusese extrem de mămoasă cu Violeta, extrem de atentă, extrem de cicălitoare... Mugur păruse un tânăr fermecător! Mintea ei urlase "Da!" în clipa în care îl văzuse conducând-o pe Violeta acasă, de la liceu! Şi uite că se înşelase amarnic... Şi plânsese de multe ori, încuiată în sufragerie, pentru că nu tăcuse - şi-i umplusе fiicei ei mintea cu planuri frumoase de căsătorie...

Când auzise prima oară numele "Teodor", simţise că-i pică ceru-n cap! După ce javra aia de Mugur spălase putina, nu se gândise decât cum s-o ajute pe Violeta să treacă peste acea dezamăgire enormă! Şi nu-şi dăduse seama că, la un moment dat, va apărea un nou nume masculin pe buzele fiicei ei! Ascultase toată povestirea despre şoferul de doi metri, mare cât un urs şi simpatic foc, iar la sfârşit îi spusese să facă aşa cum credea ea că era mai bine. Pur şi simplu nu putuse să rişte şi să-i dea un altfel de sfat! Şi-apoi îl văzuse...

În primul rând, venise s-o ia de-acasă pe jos şi fără floare. Îl măsurase lung, de la fereastră... şi-şi spusese "Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla fiicei mele!". În al doilea rând, avea doi metri şi peste o sută de kile; în condiţiile în care Violeta ei avusese pe-atunci 1,70 şi doar 60 de kile, alăturarea lor dădea foarte... anapoda. Şi-apoi, din cauza lui Mugur, Violeta ratase facultatea. Alăturarea ei de un şofer suna a plafonare definitivă; suna a casnică îngropată în copii, oale şi haine pline de vaselină şi benzină. Dar nu spusese decât "faci cum crezi tu" - după care fata ei plecase la întâlnire, ea se închisese în baie şi plânsese... Iar fata ei se întorsese pe trei cărări, îndrăgostită lulea şi visătoare şi zâmbitoare...

Nici după ce văzuse schimbarea în bine a Violetei, nu crezuse că va ieşi ceva din acea combinaţie ciudată! Dar îşi impusese să nu se amestece... Bunica lui Teodor le vizitase de două ori; era o femeie cu foarte mult bun-simţ, cu principii drepte şi solide, iar gândul că Teo locuia cu ea o mai liniştise... După două luni, el închiriase apartamentul ăsta iar Violeta se mutase cu el. Iar ea începuse să aibă insomnii, gândindu-se că poate fata ei nu mai era fericită... Că poate ursul ăla mare avea apucături violente, sau obişnuia să bea câte-o bere când ajungea acasă de la serviciu... Uşor-uşor, Violeta îi infirmase toate bănuielile şi gândurile negre. Teodor era un om normal. Un tânăr normal care nu punea gura pe alcool, care avea grijă de logodnica lui şi de casă... Care-şi iubea la nebunie logodnica şi-o ajuta la treabă... Care se mutase împreună cu ea ca să-şi confirme faptul că "trăsese lozul cel mare" iar Violeta era femeia ideală pentru el... Cuscrii locuiau în Italia; îi cunoscuse cu 24 de ore înainte de nuntă - şi nici asta nu-i inspirase nicidecum încredere...

Se căsătoriseră. Nunta fusese un succes prin prisma faptului că nu ieşiseră în pierdere! Violeta era solitară, Teodor era solitar - iar colegii lor de serviciu nu erau directori. Până intraseră în biserică, n-avuseseră nici naşi! Preotul se supărase rău şi ridicase vocea: "Să vină o familie, să ţină lumânările astea!" Iar naşul lui Teodor venise, împreună cu soţia, şi ţinuseră lumânările; şi apoi omul ăla plânsese cu sughiţuri, la local, pentru că nu-şi mai permitea să fie cu adevărat naş şi să le facă copiilor intrarea mai uşoară în viaţă. Fusese director mare pe vremuri, dar decăzuse după revoluţie...

Violeta şi Teodor rămăseseră şi după căsătorie la fel de fericiţi. La fel de îndrăgostiţi unul de celălalt. Violeta o întrebase, cam la o săptămână după nuntă, dacă ea crede că venise momentul unui copil. Voise atunci să urle "Nu", dar spusese "Numai tu şi soţul tău ştiţi când e momentul să aveţi un copil.". Şi uite că fata ei decisese bine şi nu rămăsese imediat gravidă, iar el avusese capul pe umeri şi nu făcuse şmecherii, nu se tăvălise la picioarele ei implorând-o să-i facă un bebeluş... Şi nici nu se repeziseră să facă repede şi fetiţa - aşteptaseră momentul în care situaţia financiară le permisese să le asigure ambilor copii toate cele necesare.

Până la urmă, scurgerea timpului demonstrase că ceea ce păruse să fie o relaţie imposibilă era în realitate o căsnicie fericită...

Ea fusese şi mamă, şi tată - iar Violeta fusese de două ori mai tăcută şi mai secretoasă cu ea, decât erau alţi copii cu părinţii lor. Se ferise să-i spună multe; iar ea simţise asta, dar n-o descususe de teamă să n-o depărteze şi mai mult de ea. Răceala asta dintre ea şi fiica ei se simţise şi în relaţia dintre soacră şi ginere. Sau poate că Teodor îi simţise reticenţa şi îndoiala din suflet... Şi de-asta stătea deoparte. Numai el ştia!

Abia anul ăsta, în martie, când o invitaseră să serbeze alături de ei "un milion de ghiocei", acceptase evidentul! Întrucât îi spusese de la obraz că până nu primea traducerea de la "un milion de ghiocei" nu se ridica de pe canapeaua personală, Violeta îi spusese, la telefon, că serbau nouă ani de când era iubită cu adevărat. Zâmbise şi se gândise... Şi băgase banii în geantă, hotărâtă ca la cel mai mic semn că nu era aşa, să se scuze şi să plece cu tot cu ei. Dar stătuseră la masă, mâncaseră, cinstiseră cu puţin lichior iar discuţia ajunsese la planurile de viitor. Atunci Teo, ursul ăla mare şi retras şi tăcut, deschisese în sfârşit gura şi-o lămurise. Strângeau bani pentru un TIR. El plănuia să-şi cumpere propria maşină, pentru că avea deja conexiunile făcute prin toată Europa şi voia să-şi deschidă o firmă de transport şi "să oprească tot caşcavalul" la ei. Cu "caşcavalul" ăla urmau să plătească ratele la creditul ipotecar cu care cumpărau apoi un apartament cu două camere, poate chiar pe ăsta... Şi mai plănuia ginerele ei să angajeze din când în când un şofer, ca să poată să stea mai mult cu familia lui. Îi privise lung... "Şi cât aţi strâns?" întrebase ea atunci, ferm convinsă că va auzi ceva de ordinul a 2-3.000 de euro... "20.000 de euro. Ar fi de ajuns pentru un TIR second; dar vreau să iau unul nou. Ca să nu se întâmple, Doamne fereşte, vreo nenorocire. Cine-l dă pe-ăla second, nu-l dă de bun ce e; nu? În plus, dacă-l iau de nou, îi fac o asigurare serioasă! N-am avut accidente până acum, dar, Doamne fereşte!" Aprobase, privindu-l lung... Constatase, privindu-l lung în continuare, că sub aparenţa unui bărbat mut şi retras era în realitate un bărbat adevărat şi-un soţ şi tată perfect... Scosese banii şi-i pusese pe masă. Şi-l privise tot pe el: "În opinia

mea, cred că apartamentul e mai important decât TIR-ul". Ei se priviseră, o priviseră... Văzuse cu ochii ei cum se înţeleg din priviri şi - da! - vor cumpăra întâi apartamentul... Prelungind astfel chinul plecărilor lui cu încă vreo doi-trei ani...

Şi abia atunci îi venise şi ei mintea la cap! Teo avea 35 de ani! Era înalt şi "bine", se tundea milităreşte, purta blugi fistichii şi trenciuri lălâi şi umbla cu pistolul la curea prin toată Europa. Şi părea un puşti fără minte - dar avea 35 de ani! Şi toate doagele la cap! Violeta ei împlinise anul ăsta 29...

Ridică puţin vocea:

- Copii! La maasăă!

Mm, ce tropăit se apropia! Le era foarte foame! Florin strigă:

- Liana, întâi spălăm mâinile!

- Oof, Doamne!

Daa, era răsfăţată... De fapt, nu era răsfăţată; era prinţesă. O prinţesă căreia i se făceau multe plăceri şi multe hatâruri, dar care îşi tempera foarte bine răsfăţul şi nu abuza de înţelegerea celorlalţi. Că ar fi putut să refuze ideea spălatului pe mâini şi să-şi chinuie fratele... Îi auzea discutând în baie despre importanţa săpunului... şi-acum el o certa pentru că făcuse prea multă spumă şi-şi dăduse pe rochiţă... Şi gata - veneau. El îi ţinea scaunul... Doamne, cât de maturizat era nepoţelul ei! Trebuia să discute cu Violeta despre asta - neapărat! Înţelegea ca Florin s-o ajute pe Liana - dar nici aşa! Că nu era bona ei!

- Mm, macalane cu bânză! Delicios!

Foarte delicios! Mai ales că le punea şi zahăr pe deasupra...

Violeta

Oof, Doamne! În sfârşit, acasă! Mută toate sacoşele în mâna stângă şi descuie... Şi intră. Îşi auzea picii discutând despre prinţese. Oare prinţesele mâncau macaroane cu brânză şi cu zahăr? Florin spunea că da, Liana era de părere că nu. De ce? Pentru că zahărul îngraşă, iar prinţesele ţin cură de slăbire. Mm, parcă era prea precoce...

Lăsă sacoşele în bucătărie iar lumina se aprinse:

- Bine-ai venit.

- Bine v-am găsit.

- Ai întârziat la serviciu, sau la cumpărături?

- Ştii bine că la serviciu.

- Dă-mi telefonul, s-o sun!

Mm, ce se încruntase mama ei! Zâmbi slab:

- Las-o - că nu se supără atunci când întârzii dimineaţa şi plec mai devreme după-amiaza.

- Eu în schimb mă supăr rău atunci când ajungi acasă la opt. Asta înseamnă că te-ai ridicat de la birou la şapte. Alea două ore în plus ţi le plăteşte?

- Nu, dar nici pe-alea întârziate şi învoite nu mi le scade. Mamă, te rog!

Mămica ei zâmbi... şi arătă spre masă:

- Despachetez eu. Spălarea pe mâini şi treci la "macalane cu bânză".

Doamne! Macalane? Era teribilă picea ei! Se grăbi să intre în dormitor şi să-şi îmbrăţişeze copiii:

- Bine v-am găsit!

- Bine-ai venit.

Liana se grăbi să acapareze discuţia:

- Mami, de ce toate pinţesele au pălu gaben?

- Poftim?

- Toate pinţesele au pălu gaben! De ce?

Prinţese, păr galben... Aha!

- Păi pentru că se spune că, demult de tot, existau două regate mari. Şi doi regi şi două regine. Cei de la miazănoapte aveau un băiat; un prinţ frumos, cu părul negru-negru, şi ochi albaştri, şi mândru şi viteaz şi foarte deştept!

Liana o privea cu ochi măriţi de uimire şi guriţa întredeschisă; Florin o asculta şi zâmbea complice - el era mare, ştia deja că nu existau prinţi şi prinţese aşa că el încerca să înţeleagă "mecanismul de trombonire" a Lianei... Continuă povestirea:

- Prinţul a vrut să se însoare; numai că regele şi regina de la miazăzi nu aveau nici un copil! Şi-atunci ei au chemat zânele bune şi le-au rugat să facă o vrajă şi să le dea o fată frumoasă şi deşteaptă! Dar repede! Atunci, zânele au făcut o păpuşă mare şi frumoasă şi au încercat să-i dea viaţă. Şi s-au căznit ce s-au căznit, dar n-au reuşit... Regele de la miazăzi era foarte îngrijorat, pentru că prinţul se apropia deja de castel, iar el n-avea nici o prinţesă să-i arate! Şi atunci s-a urcat sus în turn şi s-a uitat spre cer - şi s-a gândit cât de mult îşi dorea să aibă o fată frumoasă şi deşteaptă... Şi l-a auzit Soarele!

Uau, ce ochişori mari şi curioşi! Îl vedea cu coada ochiului pe Florin sprijinind capul în pumn...

- Soarele şi-a trimis atunci razele lui puternice spre păpuşa zânelor şi i-a dat viaţă... Şi, ca să se ştie că el i-a dat viaţă, nu zânele, Soarele i-a pus în loc de păr, raze aurii şi moi. De-atunci, toate prinţesele trebuie să aibă părul galben, ca razele Soarelui - ca să se ştie că sunt stră-stră-strănepoatele primei prinţese de pe Pământ.

- Aa...

Da, era KO. O sărută pe frunte:

- Am fugit să mănânc şi eu. Hai, fă-i părul galben, că e bine. Şi pune şi puţin portocaliu pe la margine, că aşa sunt razele soarelui - cu portocaliu.

- Foline, dă-mi potocaliu', te log! Aide!

Îl strânse şi pe el în braţe, iar el zâmbi:

- Stai liniştită - m-am obişnuit.

Aprobă, ciufulindu-l uşor... că se obişnuise, bietul copil, cu sora atot-acaparatoare... Intră în bucătărie şi se aşeză la masă:

- Au fost cuminţi?

- Foarte cuminţi - ca întotdeauna. Ştii ce nu prea-mi place mie?

Îi făcu semn să se aşeze lângă ea. Mămica ei o privi lung, serioasă:

- Florin se implică foarte mult în creşterea Lianei. Atât de mult, încât are uneori apucături de dădacă.

- Nu eu i-am spus s-o facă! Nici nu l-am încurajat! El a decis s-o ajute. Întotdeauna.

- El te vede pe tine căznindu-te cu toate şi vrea de fapt să te ajute pe tine.

- Şi ăsta e un lucru rău?

Capul blond nega... Mm, ce bune erau macaroanele cu zahăr!

- Te las să mănânci. Dacă tot sunt aici, exploatează-mă: ai haine de călcat?

- Nu.

- Nu?

- Nu.

- ... Ai ceva de cusut?

- Nu.

- Ei, un tiv tot trebuie să fie!

- Nimic - nici un tiv, nici un ciorăpel...

- Cum aşa?

- Păi am cusut sâmbătă şi-am călcat duminică.

- Curăţenie când ai făcut?

Înghiţi şi zâmbi:

- Sâmbătă, înainte să mă apuc de cusut.

- Auzi? Tu ai ceva cu mine?

Nega încet, pentru că avea gura plină...

- Bine. Atunci mă duc să fac cosiţe blonde. Cu portocaliu

pe la margini.

Acum aprobă. Şi rămase singură.

Ei bine, da; nu avea treburi restante în casă. Pentru că, în ierarhia ei, casa era mai sus decât serviciul. Iar copiii erau mai sus decât casa. Iar Teo era cu un milimetru mai sus decât copiii - dar pe-asta o ştia doar ea şi nu-l lăsa şi pe el s-o vadă pentru că "ar fi ciufulit-o" rău...

Liana trecuse peste problema cosiţelor aurii. Ajunsese la coloristica hainelor. De ce fetele purtau întotdeauna roşu, iar băieţii albastru? Micuţa ei era teribilă; micuţa ei sigur va fi şefă...

Florin nu era bona Lianei. În weekend-uri îi auzea deseori certându-se, iar băiatul ei avea momente când o punea pe Liana la punct din doar trei cuvinte! "Ia lasă-mă-n pace!"! Iar Liana se făcea mititică şi-l lăsa în pace, nu mai scotea un sunet... Alta era cauza tendinţei lui Florin de-a se transforma în dădacă. Băiatul îi semăna lui Teo - n-avea stare. Trebuia să facă mereu ceva, să se preocupe de ceva, să se ducă undeva... Să aibă o preocupare. Cea mai mare pedeapsă, şi pentru tată şi pentru fiu, era să fie aşezaţi în fund pe scaun şi să li se spună să stea cu mâinile-n sân cinci minute. După 90 de secunde, începeau să aibă mâncărimi, iar după încă 90 de secunde le dădeau lacrimile. Ei erau oameni de acţiune; ea şi Liana erau mai... "zâne", aşa... Numai că nu-i putea explica asta mamei ei. Rusoaica blondă, doctoriţa de 1,80 pe care nimeni n-o contrazicea niciodată, era ferm convinsă că avea întotdeauna dreptate. Aşa că orice tentativă de-a o convinge că nu era aşa era sortită eşecului. De ce să se-apuce deci s-o contrazică? În cele din urmă, o să înţeleagă şi ea cum stăteau lucrurile; şi-o să se liniştească, o să zâmbească...

Gata: să-i fie de bine. Spălă farfuria şi-şi pregăti un ness. Şi se aşeză comod pe pervaz, îşi aprinse o ţigară... Ce făceau pensionarii ei preferaţi? Oo, serveau prăjituri! Doamne, cât de frumoşi erau! Cât îşi dorea şi ea o bătrâneţe frumoasă, aşa ca a lor! Îi privea lung... Paşii se apropiară iar uşa se închise. Zâmbi:

- Sărut mâna pentru masă.

- Să-ţi fie de bine. Auzi? Am şi eu o întrebare.

- Pune-o, şi îţi răspund.

O punea, imediat cum îşi aprindea şi ea ţigara... Gata.

- Auzi? Tu cum naiba reuşeşti să trăieşti aşa?

- ... Cum, aşa?

- Aşa, fără Teo! El e la mama dracului, pe autostrăzi, călare pe-un TIR plin cu marfă, iar tu te lupţi aici cu doi preşcolari, un apartament cu două camere şi-un serviciu plin de cifre. Cum reuşeşti, prinţesa mea?

Hm; mămica ei nu fusese niciodată "specialistă" în probleme de exprimare! Asta se voia a fi un fel de laudă! Se grăbi să-i răspundă la fel de voalat:

- Tu cum reuşeşti să te lupţi zilnic cu atâţia pacienţi mari şi mici, şi-apoi să te lupţi şi cu nepoţii, şi după aia să te urci în autobuz, să te duci acasă şi să stai acolo singură cuc?

Ochii albaştri o priveau lung... Mama ei zâmbi:

- ... M-am obişnuit.

- Păi vezi?!

- Văd, văd... Mâine, Florin are oră de engleză. Cum facem?

- Stai liniştită, că pe el îl duc eu.

Pentru că Ioana, profesoara lui, locuia pe Bdul Iancu de Hunedoara, în apropiere de Pasajul Victoria, iar ea avea Solenza aia care-o ajuta mult... Parcă neînţelegându-i calculul, sau poate amintindu-şi discuţia despre şefa ei cea înţelegătoare, mama ei încercă să se scuze:

- Pe Liana pot s-o iau de la grădi; dar n-am cum să-l duc pe Florin la engleză la cinci şi să mă întorc la grădi tot la cinci.

- Ţi-am spus - îl duc eu. Şefa ştie că miercuri trebuie să plec mai devreme orice-ar fi, aşa că...

- ... Bine. Vezi, că mânzul nu şi-a făcut tema. Zice că eu nu mă pricep şi de-asta vrea să o facă cu tine - dar sunt sigură că n-a avut chef...

- Lasă, că o face cu mine.

- În cazul ăsta, eu am plecat.

Se des-cocoţă de pe pervaz şi se grăbi s-o conducă.

- Pa, copii!

- Pa, Maie!

- Pa, Maie!

- Să fiţi cuminţi!

- Suntem!

Şi-acum pupiciul lor "de centru"... Bufni în râs, iar mama ei ieşi "ca-n centru". O privi lung îndepărtându-se "în figuri", pe toculeţele ei de medic de familie, cu geanta ţinută "artistic" între două degete... Ah, Doamne! Teribilă mămică avea! Închise uşa, o încuie... Florin ieşi din dormitor:

- Mami, pot să-mi fac tema în sufragerie?

- Bineînţeles. Vrei să te ajut?

- Nu. Te chem eu, când nu mai ştiu; bine?

- Bine.

Îl văzu grăbindu-se spre masă... Deci de-asta nu făcuse el tema cu Maia! Voia s-o facă singur! Bun - bravo lui! Se urcă din nou pe pervaz: când va fi nevoie de intervenţia ei în temele la engleză, Florin o s-o cheme. Iar Liana era foarte cuminte atunci când Florin îşi făcea temele. Stătea pe covor cu păpuşile şi le vorbea în şoaptă, ca să nu-l deranjeze...

Mama ei era născută în Bucureşti; dar părinţii ei veniseră în România "cu serviciul". Părinţii ei se născuseră la Moscova. Şi avuseseră întotdeauna dreptate - aşa fuseseră educaţi, aşa li se spusese la serviciu... Şi deci aşa îi spuseseră şi ei: "dragă Ludmila, tu ai întotdeauna dreptate". Mămica ei adorase conceptul ăla... Mai atenuase un pic încăpăţânarea aia adoptând un stil "de gaşcă". Vorbea destul de neaoş, folosea uneori expresii "de cartier" şi înjura de-adevăratelea atunci când îi venea să înjure. Acum, de exemplu, simţise nevoia unui zâmbet. Şi adoptase stilul "de centru". Stilul fătucilor cremuite, studiate şi fiţoase, care se perindau prin centrul Bucureştiului păşind "preţios", pe vârfuri, şi ţinându-şi poşeţelele cu doar două degeţele ale mâinii stângi flexate din cot la 90 de grade. Stilul ăla al pupăturilor în aer, cu buzele ţuguiate bine... Stilul care-i smulgea lui Teo hohote de râs, care-l făcea pe Florin să aplaude ca la teatru şi pe Liana să fugă în dormitor să se dea repede cu strugurel roşu sclipicios. Ea râdea doar; şi-i trecea şi oboseala, şi tristeţea, şi-i dispăreau toate gândurile negre. Mămica ei avea 55 de ani şi foarte multă minte...

Da; îi era greu să se descurce cu doi copii, un apartament cu două camere şi-un serviciu cu cifre. Florin o ajuta mult, mai ales în momentele în care diversele nevoi ale Lianei se suprapuneau cu treburile casei sau bonurile şi deconturile vreunei firme. Dar lui nu-i putea da sarcini adevărate - chiar dacă băiatului ei i-ar fi plăcut tare mult să-l trimită mama lui la Mega Image, cu lista de cumpărături. Nu. La Mega Image mergeau toţi trei. Nu-i lăsa niciodată singuri în casă atunci când erau treji, chiar dacă Florin s-ar fi descurcat de minune... În orice clipă se putea întâmpla ceva rău; aşa că băiatul ei nu primea niciodată sarcini serioase. Da, el îi lega Lianei pantofiorii; dar nu o supraveghea el, cât fugea ea la Mega după pâine. Linia asta era groasă, era trasată deja şi nu se depăşea. El făcea sarcinile de grad 1. Ea le făcea pe celelalte. Fără negocieri, fără derogări...

Deci mâine trebuia să-l ducă acasă la Ioana, la lecţia de engleză. Asta însemna că mâine pleca din nou mai devreme. Şefa o iubea mult, o înţelegea şi nu comenta plecările la 4:20 din fiecare miercuri. În compensaţie, ea îşi lua de lucru pentru acasă. Iar a doua zi, la nouă fix, treburile erau la zi...

Stinse ţigara şi dădu să coboare de pe pervaz; dar lumina feerică o opri. Ia uite, că duplexul ăla nesimţit de mare se trezea la viaţă... Îşi mai aprinse o ţigară - era curioasă să vadă cum arată nebunul care ţinea musai să stea cu chirie într-un duplex. Ar fi râs cu lacrimi dacă ar fi descoperit o grupă întreagă de studenţi de la Construcţii... că spaţiu era căcălău acolo, iar chiria era mult mai suportabilă împărţită la 20...

Mda; aprinseseră toate luminile. Se vedea bine înăuntru, pentru că se lăsase seara...

Şase salopete tropăiau de zor peste tot. Pipăiau pereţii, se uitau la colţuri, la geamuri... Ăla din bucătărie stătea în patru labe şi studia gresia de-aproape... Îi vedea apropiindu-se de geamuri, în grupe de câte doi - unul cu ziare, celălalt cu scociul şi cutter-ul... Lipeau ziare pe rama termopanelor. Ingenioasă idee; chiar dacă existau benzi speciale pentru aşa ceva, ei se asigurau că nu vor avea foarte mult de spălat şi curăţat la geamuri. Şi-i "tăiau" ei toată vederea în interior...

Tresări - ca la un semn, se repeziseră toţi spre uşi! Hei! Ridică mirată sprâncenele - că reacţionaseră de parcă cel de-al şaptelea ins în salopetă căzuse şi-şi spărsese capul!

... Nu; cel de-al şaptelea nu căzuse. Cel de-al şaptelea nu purta salopetă, ci o pereche de pantofi negri impecabili şi pantaloni negri, la dungă. Observă imediat că aveau lungimea ideală... Proprietarul pantalonilor cumpărase duplexul; şi-acum îl renova. Era uşor nebun! La ce-i mai trebuia renovare, de vreme ce fusese renovat şi apoi sigilat şase luni? În fine...

După cum îşi dădea ea seama, prin găurica aia meschină, individul cu pantaloni bine croiţi făcea doar un pas în camere; salopetele se repezeau imediat la pereţi, la geamuri, la parchet... Insul probabil că dădea dispoziţii, iar ei evaluau şi plănuiau... Şi-apoi treceau în camera următoare... Iar ea murea de curiozitate să vadă cum arăta un om care cumpăra un duplex în Colentina - şi nu reuşea, pentru că insul nu făcea mai mult de-un pas peste fiecare prag, iar salopetele lipiseră ziare pe mare parte din geamuri...

Duplexul arăta foarte bine. Spaţiul era generos. Fosta proprietăreasă spărsese peretele dintre sufragerii în două locuri, lăsând impresia de coloane; oare individul o să mai spargă şi alţi pereţi? Oare o să fie într-atât de idiot încât să scoată şi coloanele alea? Nu-l putea vedea; dacă l-ar fi văzut, ar fi încercat să-şi dea seama ce necesităţi de spaţiu avea şi cum va mobila. La aşa pantofi şi aşa croială a pantalonului, presupunea că avea nevoie de o sufragerie, un dormitor, un birou-cameră de studiu... şi poate şi-o cameră a copilului! Nu? Că atunci când un om cumpără o casă, n-o cumpără pentru 2-3 ani! O cumpără ca să stea în ea măcar un deceniu! Aia erau pantofi de bărbat tânăr, până-n 30 de ani... Studiat şi stilat, după cum călca şi făcea pirueta la ieşire... Nu; după părerea ei, pereţii or să rămână intacţi.

- Mami, am o problemă.

- Vin imediat.

Coborî de pe pervaz. Începuseră să stingă luminile... Gata - evaluarea şi planificarea se încheiaseră. Data viitoare, îl va vedea mai bine. Iar dacă nu-l va vedea nici data viitoare, o să-l tot vadă luna viitoare, când o să se mute! Stinse lumina şi se grăbi să o verifice pe Liana...

La vederea ei, micuţa puse degeţelul la buze şi şopti:

- Sst! Folin face lecţii!

- Aşa e! Sst!

Doamne, era un îngeraş! Intră în sufragerie şi se aşeză lângă băiatul ei.

- Uite, nu înţeleg cum e aici! *We did ourselves all the exercises*. De ce are nevoie de *ourselves*? Nu-l are pe *we*?

Oof, Doamne! Alt îngeraş! Privi lung creştetul şaten, mutriţa necăjită că nu-i reuşea şmecheria cu *ourselves*...

Diseară va trage canapeaua şi-i va pofti pe amândoi în patul mare. Şi vor dormi toţi trei. Aşa, ca o excepţie care va confirma regula că Florin dormea în patul lui, iar Liana în patul ei. Diseară o să le spună o poveste frumoasă...

Teodor

Nu putea să doarmă. Îi era imposibil să închidă ochii! Se băgase de patru ori în pat, şi tot de patru ori îl apucaseră mâncărimile! Conectase modemul, constatase că Violeta nu era online, închisese laptopul şi se băgase în pat. Şi iar se ridicase... Şi tot aşa. Îşi privi ceasul... Şi porni laptopul.

În România, era doişpe noaptea. Era evident că soţia lui dormea dusă, lângă copii... Şi chiar dacă el era acum în Spania, iar ea era în Bucureşti, iar soacra lui nu nutrea cine ştie ce mari sentimente pentru ginerele ei, nu se gândea că Violeta putea fi foarte ocupată acum. Ştia că soţia lui îl iubea. Simţea dragostea ei chiar şi aşa, la distanţă! O simţea în cuvintele mesajelor ei... O simţea şi-o vedea pe ecran, transmisă prompt de camera web... Violeta era acasă, cu copiii. Dormeau duşi toţi trei. Ştia asta. Şi, chiar dacă o iubea la nebunie, chiar dacă era plecat mai tot timpul, nu era gelos...

Gata. Un mail nou. Să-i scrie...

"Mi-e îngrozitor de dor de tine. Şi de voi. Atât de dor, că în ultimele două ore n-am reuşit decât să şifonez patul foarte tare. Ştiu că mâine aveţi engleză; dar ar fi tare bine dacă am reuşi să ne vedem. La opt jumate, ora ta, voi fi într-o cameră de hotel, cu laptopul pornit şi modemul online. Te invit deci la o cafea pe net, mâine, la opt jumate...

Teo"

Send... Şi gata! La culcare! Mâine avea de plimbat Tigrul între Valladolid şi Toulouse, via Burgos, Zaragoza şi Tarbes! La opt fix, Tigrul trebuia s-o ia din loc, ca să fie el la hotel la opt jumate! Şi n-avea voie să facă accident!

Violeta

Copiii adormiseră. Ciudat; îi băgase în pat lângă ea, le spusese povestea după ce stinsese lumina... iar după numai un sfert de oră, dormeau amândoi duşi! Până la urmă, nu era o problemă de poveste. Era o problemă de... întâmplare. Uneori se întâmpla să adoarmă repede, alteori se întâmpla să aţipească de dimineaţă, pe banchetă, în drum spre grădiniţă...

Se ridică şi intră în bucătărie. Şi-şi aprinse o ţigară.

Era singura nebună cu becul aprins, din tot cartierul. Dar cât era ceasul?... Mm, nu-şi dăduse seama că aţipise şi ea cu copiii! Era doişpe jumate! Se ridică şi-şi aduse agenda şi pixul. Şi începu să noteze, cu liniuţă...

Lumina venise mult - 230 de lei. Regularizarea aia era o pacoste! Trebuia să-şi facă timp să treacă pe la Renel şi să modifice indexul estimat! Consumau mai mult de 170 kW pe lună! O să pună 250, ca să n-o mai "lovească" trimestrial cu sume de-astea!

Romtelecom-ul venise sub 50 de lei, ca de obicei. Net-ul îl plătise pe 1, RDS-ul era plătit pe încă trei luni...

Vodafone-ul o să vină mult - că stătuseră mult pe net. Iar pentru Teo ar fi fost un efort considerabil să lase TIR-ul în parcare şi să se ducă într-o piaţă publică cu internet wireless, să se milogească de alţi internauţi să-i spună parola... N-avea soluţie la problema modemului. Nici la cea a mobilului cu roamingul activat. Factura aia nu arăta niciodată mai puţin de 600 de lei. Nu era foarte mult, dat fiind faptul că videoconferinţele cu tati erau curat balsam pentru toţi patru... În plus, Teo fusese categoric: "Eu fac banii, nu ei pe mine! Vreau să vă văd, şi-am să vă văd! N-am să

fac niciodată economie la dragoste!" Se simţise tare prost în momentele alea...

Şi-apoi mai avea de plătit grădiniţa copiilor - 600 de lei fiecare. Şi orele de engleză ale lui Florin. Mâine o să-i ducă Ioanei un plic pentru toată luna - ca să nu se mai complice. Patru săptămâni, 200 de lei. Cam scump, dar "făcea toţi banii". Ioana era profesoară de engleză - dar avea darul de-a explica bine şi preda din plăcere. Florin era înnebunit după ea; nu-i scăpa nici un cuvinţel care-i ieşea acelei tinere din gură. Şi memora tot. Între ei era o relaţie foarte specială, iar băiatul ei avansa foarte bine cu gramatica şi vocabularul... Iar suma nu se negocia, pentru că, vorba lui Teo, ei făceau banii, nu invers! Voia profa ideală pentru Florin - plătea şi-o avea. Şi gata!

Nu mai putea să gătească azi - i se închideau ochii! Aşa că mâine, la şase, când se trezea, o să cureţe la viteză nişte cartofi şi-o să bage un pui la cuptor. Că ăla se făcea singur. Deci mâncarea era asigurată. Ar fi trebuit să se repeadă până la Mega, să ia brânză... Nu-i mai era frică să-i lase dormind şi să dea o fugă la magazinul din colţ; o singură dată se întâmplase să se trezească Florin. Şi cum ea îi lăsase scris pe-un bilet "**Sunt la Mega**", băiatul nu se speriase. Avea, totuşi, şapte ani jumate! Era mare! Era conştient de propriile puteri, avea noţiunea pericolelor din casă...

N-o să fugă la Mega de dimineaţă; o să treacă pe la Mega mâine seară. Civilizat.

Acestea fiind spuse, stinse ţigara şi se ridică. Şi se grăbi să se întoarcă lângă copii - ameţise de somn...

7 iulie 2010 - miercuri

Violeta

Împinse tava în cuptor şi-i aruncă ceasului o privire scurtă - şase şi-un sfert. Bun! Deschise laptopul şi-şi aprinse o ţigară...

Ba nu! Repede, coafura! Alergă în baie. Mm, ce dezastru! Ia să potolească ea moaţele alea! Ciufulea părul cu mâinile ude... Bun! Şi acum fixativ, şi era gata! Dermatograful... Ruj nu-i trebuia, că şi-aşa îl mânca! Repede, la laptop! Cât era ceasul? Şi douăzeci. Mail-ul, parola...

Oof, Doamne! Şi ştiuse ea că aseară ar fi trebuit să intre pe net! Lui Teo îi era dor de ei! În fine - când nu-i era lui dor de ei, iar lor dor de el?! Dar aseară chiar le-ar fi prins bine să se vadă! Nu-i nimic - azi se vedeau cu siguranţă! Se grăbi să-i răspundă.

"Azi, Florin are engleză de la cinci. N-am intrat aseară pe net, pentru că am făcut amândoi temele. Ioana o să fie mulţumită de el! Liana e o scumpă, ceartă păpuşile în şoaptă atunci când îşi face Florin lecţiile; dar o să vezi tu asta, când vii. Diseară, la opt jumate fix, ne strângem toţi în faţa camerei. Te iubesc.

Vio"

Send... Şi gata. Puiul ce făcea?... Păi "se bronza". Adică o să se bronzeze, dar peste vreun sfert de oră - că nici măcar nu începuse să fiarbă apa din tavă. Intră în sufragerie şi deschise larg şifonierul.

Dacă Teo spunea că s-ar putea să ajungă acasă duminică, atunci duminică ajungea! Iar asta însemna că ea trebuia să ia măsuri! Aşternuturi parfumate bine cu Lenor, tricouri la fel de parfumate, treningul lui preferat, bermudele de casă, bermudele de parc, şosetele - toate trebuiau "tratate corespunzător". Sigur, erau curate; dar, din cauza programului ei, nu reuşea să le strângă de pe sârmă în momentul ideal. Tot parfumul de Lenor ieşea deci din ţesătură şi zbura uşurel pe geam, spre nasul vecinei de deasupra... Deci vineri, imediat cum ajungea acasă, spăla; iar vineri noaptea, când rufele ajungeau la momentul ideal, le lua şi le călca. Şi obţinea acea reacţie "de reclamă" care-o făcea să zâmbească - soţul ei îşi trăgea tricoul peste cap, dar nu scotea capul din el. Şi-l auzea inspirând adânc... Şi-apoi primea un sărut dulce, pentru că soţul ei ştia de ce tricoul, trenciul şi aşternutul miroseau aşa atunci când venea el din cursă...

Hai, gata cu visarea! Ea cu ce se îmbrăca azi?... Păi blugi şi-un alt tricou-maieu, nu? Că iar era cald! Se schimba "la viteză'... Micul dejun, pacheţelele pentru grădi, pachet pentru ea - deşi asta chiar ar fi fost o chestie nouă... Reveni în bucătărie şi începu să taie pâinea. Şi tăie şi pentru ea patru felii - ieri dimineaţă, constatase că blugii îi erau un pic largi. Şi chiar dacă se bucura mult să mai slăbească vreo 5 kile, realiza că de două săptămâni mânca doar un sandwich matinal şi cina. Şi nu-i surâdea ideea ulcerului.

Teodor

Se aşeză comod la volan şi porni laptopul - era obosit, îl dureau muşchii şi oasele de la patul ăla şi abia aştepta să ajungă în Zaragoza. Acolo sigur va da de alţi tirişti români! Ştia el o parcare mare, modernă, unde la orice moment din zi sau din noapte erau cel puţin trei tirişti români. Acolo o să zăbovească o oră - că trebuia să întreţină relaţiile cu ceilalţi colegi! Voia să simtă că, dacă va avea vreodată nevoie de ajutor, avea nişte amici la 2-300 de kilometri de el care aveau staţii puternice, cunoşteau frecvenţele poliţiei şi erau săritori...

Şi uite şi mail-ul de la Violeta... Începu să râdă, imaginându-şi ochişorii albaştri şi guriţa extrem de roşie... Liana nu era răsfăţată! Nu-nu! Miorlăia, se alinta, dansa şi cânta şi cerea mereu în braţele lui - dar nu era răsfăţ. Aşa se manifesta dragostea! De parcă simţea micuţa lui că el şi-o dorise cel mai mult şi mai mult...

Închise laptopul şi porni motorul. Gata - îşi începuse ziua de muncă. Autostrada nu era aglomerată; el o să accelereze totuşi, pentru că diseară, la opt jumate, avea întâlnire cu familia lui...

Şi când se gândea că se perpelise două săptămâni, şi se tot gândise, şi sperase, şi-apoi se demoralizase singur... până se hotărâse cum să pună problema fetiţei... El şi Violeta nu vorbeau foarte mult. Nu despre ei! Trecutul ei nu-l interesase pentru că nu-i afecta prezentul şi viitorul. Şi nu ţinea musai să cunoască "CV"-ul soţiei lui. Orice om are secrete, lucruri pe care n-ar vrea sau nu poate să le spună. De ce s-o oblige el să-şi spună secretele? Dacă ea voia să le spună, el le asculta cu plăcere. Dacă nu... Şi ea gândea la fel - pentru că nici ea nu păruse grăbită să-l descoasă apropo de trecutul lui. Atunci când trebuiau să ia o hotărâre referitoare la familie, casă sau copii, "expunerea de motive" nu depăşea 50 de cuvinte, iar decizia se lua din maximum 100 de cuvinte. Per total. Gândeau la fel; atunci când discutau, mai mult "parafau" decizia pe care-o luaseră deja în minte. Avea uneori impresia că "expunerea lui" schimba hotărârea ei, iar ea îl aproba nu neapărat pentru că avea el o idee mai bună, ci pentru că voia ea să-l aprobe...

Iar când o luase în sufragerie şi se aşezase în genunchi în faţa ei, simţise un gol imens în stomac; iar ea se făcuse stacojie şi se speriase îngrozitor... Şi pe urmă râseseră pe cinste, pentru că avuseseră amândoi nişte mutre "de război" în momentele alea... şi-apoi recunoscuseră cinstit că şi el, şi ea se gândeau la o surioară pentru Florin încă de când piciul împlinise o lună...

Se înţelegeau bine. Ştiuse că se vor înţelege bine încă de când văzuse obrajii roşii şi fâstâceala mâinii care luase ghioceii! Nu se aşteptase însă să se înţeleagă chiar atât de bine! Chiar şi el era uneori uimit...

Frână! Apăsă frâna şi trase dreapta. Şi intră pe banda de urgenţă, pentru că idiotul din faţa lui nu se descurca între atâtea pedale...

Trebuia să fie atent la drum - iar atunci când se gândea la Violeta, nu putea fi atent la nimic altceva. Porni radioul şi porni şi staţia - poate se întâlnea totuşi cu unul dintre cei patru colegi-amici ai lui.

Violeta

Gata. Aia era ultima factură. Putea spune că terminase treaba - şi mai avea cinci minute la dispoziţie, înainte să plece spre grădiniţă. Din păcate, uitase modemul acasă; iar la serviciu numai şefa avea internet, "ca să poată controla ieşirile de documente electronice". Pe naiba - ca să nu-i stea angajatele pe Messenger! Şi uite că îi reuşea şmecheria... Telefonul de pe biroul ei începu să piuie, speriind-o zdravăn. Se încruntă, dar răspunse prompt:

- Da.

- Vio, tu ai azi engleză, nu?

Şefa ei voia să ştie... Mm!

- Da.

- Şi poţi să te întorci la treabă, după ce-l duci pe băiat acolo?

Mm...

- Da, sigur că da.

- Te rog frumos. Că îmi vin trei buticari de-ăia întârziaţi, care au nevoie de primele date chiar diseară...

Mm! Buticari! Şi întârziaţi! Febleţea ei! Rânji la receptor:

- Îl duc pe Florin la engleză şi mă întorc.

- Mulţumesc.

Şi gata - închisese, mulţumită că ea îşi rezolvase problema! Ce-i venea, în momentele astea, să-şi scrie demisia... Dar se abţinea; şefa îi dădea 400 de euro, iar grădiniţa de vară "păpa" doar 300 din ei. Atâta timp cât lucra pe plus, va continua să se prezinte la orele 9 la noul sediu de lângă Gara de Nord...

Se ridică, îşi strânse în mare viteză lucrurile şi ieşi - pe mama ei nu putea s-o sune înainte de cinci, că nu ştia unde era! Iar mămica ei nu suporta să-i sune mobilul când era în autobuz.

Ludmila

Uşa camerei care se numea pompos "grupa mică" era închisă. Aştepta deci pe băncuţă, zâmbind uşor. Privea pereţii acoperiţi cu picturi stângace, un pic cam mânjite, şi le zâmbea amintirilor cu Violeta mică... Tresări la auzul telefonului. Şi se încruntă, pentru că bănuia ce se întâmplase...

- Da, prinţeso.

- Sărut mâna. Am o problemă mare.

- Ştiu. O cheamă "şefa" şi mă pregătesc "să ţi-o rezolv la urgenţe".

- Mamă, nu face aşa!

- Ba da, fac, pentru că individa e plină de...

"căcat şi fiţe şi harfe-n cap şi cere palme!" Trase adânc aer în piept şi continâ:

- ... varii chestii care necesită cel puţin două înjurături şi-un şut la partea sudică a platoşei. Îl iau eu pe Florin de la engleză.

- Şi nu te superi, nu?

- Ba să ştii că m-am supărat. Şi mi-a trecut...

Gata - o făcuse să râdă... Continuă:

- Cu condiţia să te opreşti la un magazin şi să-ţi iei ceva de mâncare. Am senzaţia că ai început să te subţiezi ca boxeurii înainte de cântarul oficial - un kil pe zi.

- Bine, mamă. Pa!

- Pa!

Închise şi oftă greu: individa aia o exploata pe Violeta. Cu nesimţire, cu neruşinare, cu sânge rece, poate şi cu o plăcere diabolică... O exploata. Violeta era singura care rămânea peste program, atunci când individa avea nevoie de forţă de muncă. Deşi celelalte tinerici n-aveau acasă doi copii preşcolari. Celelalte nici măcar n-aveau casă! Colegele Violetei erau domnişoare, amândouă stăteau cu părinţii, aşa că erau spălate, călcate, mâncate... şi devreme acasă! În fine...

O aştepta pe Liana, o schimba şi plecau amândouă ca într-o plimbare până la Piaţa Victoriei. Micuţa adora să se plimbe cu tramvaiul şi autobuzul!

Violeta

Buticarul ăla era uşor idiot. Nu ştiuse că trebuie să ţină contabilitatea sereleului! Ha-ha! Ba ştiuse, dar mizase pe nepriceperea introducătoarei! Avea "purceluşi" în acte - că de-aia venise pe ultima sută de metri! Iar ea punea deoparte fiecare bonuleţ în neregulă, pentru că ura asemenea oameni, care făceau asemenea şmecherii... O să fie vai de pielea lui, când o să vină după raportări! De-aia o iubea şefa ei şi-o lăsa să vină şi să plece când putea şi trebuia - pentru că-i semnala "purceluşii", şi-atunci ea renegocia tariful cu buticarul...

Mobilul piui scurt. Mesaj? Se grăbi să-l deschidă...

"Recuperat ştrumf maestru la engleză, mergem spre casă. Pregăteşte stomacul pentru mămăliguţă cu smântână şi restul de accesorii. Mama"

Bun! Acum era şi ea ceva mai liniştită... Aha! Ia uite! Alt porcuşor! Hm...

Ludmila

Descuie uşa şi aprinse lumina:

- Bună seara, casa noastră!

Liana intră prima:

- Bună sala, casa noastă! Maie, mi-e foame!

- Ştiu, că şi mie mi-e foame! Cât vă schimbaţi şi vă spălaţi voi, eu pregătesc mămăliguţă cu brânză.

- Şi smântână şi uou!

- Bineînţeles!

- Şi zacăl!

- Ba fără zahăr! Că nu merge cu zahăr!

- Maie, da' veau cu zacăl!

- Bine, atunci o să pun puţin zahăr în mămăliguţă. Bine?

- Bine. Maie, pune laptopu'!

- Poftim?

- Pune laptopu', să vobim cu tati!

- Păi tati are treabă acum, nu e la calculator!

- Da' veau să vobesc cu tati!

Prea precoce puştoaica! Mm... Cum s-o convingă?

- Păi o să vorbeşti, dar mai târziu un pic!

- Haai, maaie, te log!

Liana ştia unde era butonul care pornea îndeplinirea tuturor rugăminţilor ei. "Te log" echivala cu "se aprobă", iar răsfăţul era maxim... Prea bine!

- Schimbaţi-vă, spălaţi-vă pe mâini şi veniţi la laptop.

Paşii tropăiau acum; ea se grăbea să facă mămăliguţa, ca să n-o prindă nepoata că nu punea totuşi zahăr...

- Maie, da' nu pot!

Ce nu putea? Se grăbi să iasă... Aa, nu putea să-şi deschidă robinetul! OK; îi potrivi ea apa şi aşteptă, ca să fie sigură că se spăla bine...

Ia uite ce de rufe avea Violeta de spălat...

Se grăbi să revină în bucătărie şi oftă: îi era greu fiicei ei să se descurce şi cu copiii, şi cu casa, şi cu serviciul ăla unde "i se întâmplau" uneori nişte ore suplimentare... O să spele ea. Ştia că Violeta n-ar fi fost de acord să-şi vadă mama călcându-i rufele. Dacă n-ar fi fost vorba de copii, cu siguranţă s-ar fi supărat şi pentru pornirea aragazului! Fetiţa ei nu era independentă; era doar foarte grijulie cu mama ei, care de 24 de ani se căznea s-o crească singură...

- Gata, Maie! Aide, pune laptopu'!

OK! Îl deschise, îl porni şi aşteptă... Şi se prefăcu a fi foarte neştiutoare:

- Gata. Şi acum?

- Acum pune-l pe tati!

- Păi nu ştiu cum!

Florin coborî de pe scaun şi porni Messenger-ul. Şi-acum, dacă el nu ştia parola, Liana o să urle minute în şir...

- Maie, eu nu ştiu parola. Tu o ştii?

- Nu, şi să ştiţi că n-o sun pe mami.

- Da' de ce?

- Pentru că ea e la serviciu şi lucrează - şi-o să plângă rău dacă nu-l vede şi ea pe Teo!

Era linişte... Se întoarse spre aragaz:

- Aveţi şi voi puţină răbdare - că vine ea şi-l porneşte şi vorbiţi toţi cu el! Tocmai bine - până vine ea, voi mâncaţi...

- Maie, pune zacăl!

- Am pus deja, cât te-ai schimbat tu. Hai, fugiţi la frigider şi aduceţi smântâna şi patru ouă!

Aşa! Că dacă îi ţinea ocupaţi cu altele, uitau măcar cinci minute de discuţia cu tati.

Violeta

Era şapte jumate. Iar afurisita aia de şefă a ei insista să obţină azi toate datele...

Dacă nu pleca în următoarele cinci minute, întârzia la conferinţa cu Teo. Şi-i venea să plângă - că-i era atât de dor de el! Iar el o să vadă că ea întârzia - şi-o să-şi imagineze cine ştie ce... Şi poate-o să se sperie şi-o s-o sune... Sau poate-o să se îngrijoreze doar - şi-atunci o să sune acasă, iar mama ei o să-i spună "Vio întârzie la serviciu"...

Teodor nu fusese niciodată gelos - în sensul că nu făcuse niciodată crize de gelozie! Şi nici n-o urmărise prin cartier, nu se uitase câş la vecini sau la vânzători... Ştia însă că era iubită; iar în condiţiile în care el pleca prin Europa zile în şir...

Da; o să întârzie. Nu-şi permitea să-i dea lui Teo un SMS, nu voia s-o sune pe mama ei şi s-o pună să pornească laptopul...

Teodor

Gata! Era în camera de hotel din Toulouse, făcuse un duş, era pregătit... Ceasul de pe peretele bucătăriei din Bucureşti arăta acum opt jumate; băgă deci modemul în laptop şi aşteptă... Messenger... Gata.

... Şi uite că Vio nu era pe mess... Poate mai întârzia! Asta e! Avea în schimb un mail de la Miguel - un tirist din Spania, cu care se împrietenise în urmă cu două luni. Individul fusese foarte plăcut impresionat de faptul că el trăsese pe dreapta şi-l ajutase; îl tot invita la casa lui de vacanţă, din apropiere de Ponferrada. Iar el îi explica degeaba că soţia lui era salariată, iar copiii lui erau preşcolari... Iar TIR-ul nu era al lui, nu putea să-l ia la plimbare în interes personal la orice oră...

Ia uite, că nevasta lui Miguel era gravidă în trei luni deja... Foarte frumos! Bravo! Îi pusese şi-o poză... O să-i pună şi el o poză cu Vio şi copiii şi-o să-i scrie despre Florin şi Liana. Dar nu acum; acum trebuia să-i transmită felicitări şi să-i promită poza aia. Încerca să scrie corect, pentru că engleza vorbită o tot exersa dar pe-aia scrisă începuse s-o uite... Gata. Şi-acum aştepta... Aştepta, cu ochii la lista de messenger... Pe care Violeta apărea "offline"...

Unde era soţia lui?

Florin avusese engleză azi. Deci la şase plecaseră de la Piaţa Victoriei. Era opt jumate iar ea nu era pe mess...

Deconectă modemul şi se ridică. Şi începu să-şi rearanjeze hainele în troller - că dacă stătea degeaba în faţa ecranului nu făcea altceva decât să-şi îngraşe factura de mobil şi să capete gânduri negre...

Nu; Violeta nu-l înşela. Nici n-avea când, pentru Dumnezeu! Nici n-avea cum, cu doi preşcolari după ea! N-avea nici o mână liberă, nu? În plus, dacă ar fi apărut un nume nou, sau un chip nou, Liana numai despre el ar fi vorbit! Săptămâna trecută, petrecuse cu micuţa lui 48 de ore - şi nu aflase nici o noutate despre vreun personaj masculin care apăruse prin preajma mamei ei. Pur şi simplu se întâmplase ceva, iar Violeta întârzia. Se mai întâmplase de două ori până acum, demonstrând că neprevăzutul era neprevăzut şi se întâmpla exact când nu trebuia...

Violeta

Vină dreapta, frână şi se strecură la milimetru printre cele două maşini. Şi parcă Solenza pe ultimul loc de parcare - locul ei. Cât era ceasul?... Aoleu, era nouă fără trei minute! Smulse cheile din contact, înşfăcă geanta şi sări la propriu din Dacie. Se grăbi s-o încuie şi alergă spre scară...

Aah! Iar puseseră siguranţa pe yala uşii din spate! Doamne, ce aveau vecinii ei cu ea? Ieşi iar în alee şi ocoli blocul în fugă...

Năvăli în scară şi se repezi spre scări.

Mm, întârziase jumătate de oră! Al naibii, capul ei de şefă! Şi-i mai şi arsese de discuţii, la opt şi-un sfert! Uneori avea senzaţia că femeia aia îi făcea rahaturi de-astea expre - ca să se răzbune pentru... pentru... Pentru ce se hotărâse ea că trebuie să se răzbune! De ce-i făcea rahaturile alea? Gâfâia serios şi abia mai putea respira... Înfipse cheia în uşă şi-o răsuci. Şi năvăli în hol:

- Am venit!

- Bine-ai venit! Te-au fugărit rebelii?

Clătină scurt capul şi se repezi în sufragerie. Ia uite, că laptopul era pornit! Mama ei se grăbi să-i explice:

- Copiii m-au pus să-l pornesc, ca să vorbească cu Teo.

- Şi au vorbit?

- Nu, că nu ştiu parola.

- Oof, mamă! Trebuia să mă suni! Teo stă pe mess de la opt jumate! Şi uite, că e nouă şi cinci!

- Şi de ce mă certi pe mine?

La naiba! Băgă parola şi-o strânse în braţe fix preţ de-o clipă:

- Nu te cert, stai liniştită. Aoleu, dacă nu mai e, cred că fac o mare criză de nervi...

Şi uite-l! Era online! O aştepta! Strigă tare, s-o audă amândoi:

- Haideţi la tati! Repede!

Invitaţie să-i vadă camera... Da, şi ea voia să vadă camera lui... În sufragerie nu se mai înţelegea nimic, pentru că Florin şi Liana ţipau în simultan şi-o tot îmbrânceau din faţa ecranului...

Uite-l!

Doamne, ce dor îi era de el... Iar ochii căprui priveau lung ecranul... Şi gata - picii o dăduseră la o parte. Ei erau primii. Făcu doi paşi în spate şi zâmbi:

- Bună seara, iubire!

Nee, nici o şansă! Ei ţipau acolo şi ţopăiau, iar Liana tot încerca să-şi bage la propriu nasul în camera web... Mama ei o prinse de mânecă şi-i mârâi la ureche:

- Aşa fac de fiecare dată, nu?

- Da.

- Iar voi reuşiţi să mai spuneţi ceva, sau...?

- Ţipetele durează de obicei cinci minute. Pe urmă îşi termină povestirea despre ce-au mai făcut, iar el îi laudă... şi-i roagă să-l lase să-mi spună un secret. Şi abia atunci ne vedem şi noi... Dar nu-i nimic - uite-i ce fericiţi sunt!

Florin se liniştise - stătea frumos în faţa camerei. Liana ţopăia la propriu, aşa că chipul lui Florin apărea şi dispărea de pe ecran la interval de-o secundă... Florin îi povestea lui Teo cum mergeau lecţiile de engleză; voia să-i şi demonstreze, dar Liana protesta - că şi ea avea de povestit! Teo încerca să-i liniştească pe amândoi şi nu prea reuşea... Iar ea nu se băga; era discuţia lor, bucuria lor, momentul lor...

Florin scurtase mult povestirea; o lăsa chiar acum pe Liana să-i spună lui tati ce cântecel învăţase săptămâna asta la grădi de vară. Iar picea ţipa şi sărea şi cânta - şi din când în când mai făcea şi câte-o piruetă, după care alerga iar la calculator, cu nasul în camera web, ca să fie ea sigură că tati o vede bine...

- Tati, da' mă vezi?

- Sigur că te văd! Adică nu prea te văd, că bagi nasul în camera web şi nu se vede decât nasul tău!

- Tati, acuma e bine?

Şi poza, cam la un metru de laptop...

- Mai fă doi paşi... Acum e perfect. Şi nu mai sări - că am înţeles cum e dansul. Lasă, că îl văd când vin acasă; îţi pui şi rochiţa...

- Da! Tati, da' când vii acasă?

- Nu ştiu, scumpa mea; cred că duminică.

Tii, ce chiot general era în sufrageria lor! Sâsâi uşor, pentru că vecinii nu erau obligaţi să se bucure odată cu picii ei... Teo se grăbi să-i liniştească:

- Nu promit! Încerc să ajung duminică, dar nu promit nimic! Ştiţi bine că pot să intru pe uşă de dimineaţa, sau noaptea târziu!

Florin se grăbi să-l liniştească:

- Dar sigur ajungi duminică!

- Nu; cred că ajung duminică.

Şi-i tuflise rău de tot... Teo zâmbi:

- Ceea ce înseamnă că luni eu vă trezesc, orice-ar fi...

- Yes!

Chiotul general revenise în sufrageria lor... Îşi trase mama mai aproape şi-i şopti la ureche:

- Să vezi ce mă trage de urechi, când aude că iar am făcut ore suplimentare gratuite!

- Ah, ce bine-mi pare! Duminică fac chec! Unul e al lui - întreg, cu dedicaţie!

Oof... Florin începu seria întrebărilor:

- Tati, unde eşti acum?

- În Franţa, în Toulouse.

Se grăbi să aducă harta; Liana o zorea:

- Aide, mami, adu halta!

Gata, o adusese! Şi harta, şi sfoara, şi pinurile! O întinsese pe covor; căuta Toulouse... Mămica ei îi şopti la ureche:

- Sigur nu vrei să dai la Facultatea de Geografie?

Ah, ce rea era! Florin se grăbi cu următoarea întrebare:

- Şi pe unde-o să mergi mai departe?

- Spune-i lui mami aşa: Cahors... Brive-la-Gaillard... Clermont-Ferrand... Bourges... Orléans... Troyes.

Gata - o "desenase". O privi lung... şi zâmbi:

- Tati, câţi kilometri faci tu zilnic?

- Atâţia câţi mă lasă tahograful să fac.

Daa, cum să nu! Încă de-acum patru ani îi spusese soţul ei cum "mânărea" tahograful ăla!

- N-am ce face - am puncte în care trebuie să mă opresc.

Da, ştia. Plimba după el o "tolbă" cu plicuri - şeful lui avea multe documente de trimis şi de ridicat, prin mai toată Europa! Teo nu comenta, pentru că "îşi trăgea" cam 100 de euro la cursă, din motorină, iar banii ăia le asigurau lor conferinţele pe net...

- Tati, da' unde e Troyes?

- E în Franţa.

Liana se grăbi să acapareze discuţia cu tati:

- Tati, da' la Palis nu te duci?

- Nu, că n-am treabă la Paris.

- Da' când te duci?

- De ce, picea lu' tati - vrei să-ţi iau ceva de la Paris?

- Da! Veau un tunuleţ aşa, la ghiozdănel! Şi cu găulică şi cu laţ!

Soţul ei se gândea... Ea n-avea nici o idee despre ce-ar putea fi "tunuleţul cu găulică"... Brusc, chipul lui Teo se lumină:

- Un turn Eiffell? Un turn aşa, ca un vârf de săgeată?

- Da! Da! Şi cu găulică!

Şi-i arăta ea cu degeţelele cum trebuia să fie gaura de la breloc! Acum îşi amintise că una dintre colegele ei de grădiniţă primise de la mămica ei un breloc cu turnul Eiffell - suvenir de-un euro probabil...

- Bine; o să caut prin magazine, poate se găseşte şi în Troyes...

Iar ea îi făcea semn să nu mai dea banii pe toate prostioarele pe care Liana le visa noaptea şi le cerea ziua... Şi vedea în ochii lui că mâine, la prima oră, gonea din magazin în magazin până găsea turn Eiffell cu găurică...

- Florine, tu ce vrei să-ţi aducă tati din Franţa?

- Nu ştiu; ce vrei tu.

- Bine. O să-ţi aduc ceva ce ştiu sigur c-o să-ţi placă. Să fiţi cuminţi şi să n-o supăraţi pe mami; bine?

- Bine, tati!
- Liana, promiţi?
- Pomit!
- Florine, să ai grijă de fete, cât lipsesc eu.
- Bineînţeles!

Şi ce ţanţoş era... Ei, acum vedea şi mămica ei că nu era nebună, să-şi pună copilul să-i facă treburile! El se repezea să le facă, pentru că taică-su le lăsase pe ele în grija lui...

- Hai, picilor, că e târziu. Daţi-mi un pupici.

Pupau camera... Liana o pupa de mai multe ori, cu frenezie...

- Şi-acum mă lăsaţi să am un secret cu mami?

Liana îşi prinse fratele de tricou:

- Aide, Foline! Că tati tebuie să-i spună lu' mami "te iubesc"!

Îşi acoperi faţa cu palmele: Doamne, ce era cu micuţa ei? Teo râdea copios, mămica ei râdea şi ea...

- Aide, mă! Aide odată!

Ia uite-o, ce-l strunea! Şi gata - ieşeau amândoi, sub supravegherea mamei ei... Uşa se închise uşor; îşi trase scaunul în faţa monitorului şi se aşeză...

Se priveau lung... Ea simţea că-i vine să plângă - şi voia să se abţină, să nu-l indispună... Zâmbi cam strâmb:

- Mi-e foarte dor de tine...

- Eu mă urc pe pereţi pe-aici! Tu ai ce face toată ziua - dar eu învârt de volan şi mă gândesc la voi! Mai ales la tine!

Aoleu! Roşi, dar se grăbi să schimbe subiectul:

- Tigrul merge bine?

- Merge perfect. O să încerc să scurtez consistent distanţa, că nu mai pot de dorul vostru!

- Ei, acum vezi, să nu exagerezi...

- Ştii bine că nu fac imprudenţe; nu?

- Ştiu; că altfel nu reuşeai să ieşi din casă nici până la Mega...

El aproba, zâmbind...

- ... Chiar crezi că poţi să ajungi duminică?

- Da. S-ar putea chiar să luăm prânzul împreună.

- Mm, ce bine-ar fi! Să apuc şi eu măcar cinci minute cu tine...

- Îţi promit că fac tot ce-mi stă în puteri să ajung duminică dimineaţa.

- Iubire...

Îl privea lung, serioasă... Teo reveni asupra acelei afirmaţii:

- Bine; îţi promit că fac tot ceea ce-mi permite proverbiala mea prudenţă...

O făcuse să râdă! Era teribil... Oftă greu, că iar îi venea să plângă... Hei! Privi lung ochiul micuţ al camerei:

- Să ai grijă. Bine?

Primi o aprobare... iar Teo al ei se apropie de laptop şi şopti:

- Ştii că te iubesc?

Aprobă cu capul...

- Hai, fugi şi tu şi schimbă-te. Şi mănâncă ceva - că îmi pari slăbită. Ai slăbit, nu?

- Nu ştiu; s-ar putea!

- Hainele ce zic?

- Blugii zic foarte bine, că sunt elastici. Dar să ştii că n-am schimbat gaura de la curea, aşa că...

- Să ai grijă de tine, bine? Să te odihneşti, că ai cearcăne!

- Şi tu, să fii atent.

- Sunt. Noapte bună, iubire.

Se aplecă şi sărută şi ea camera:

- Noapte bună, iubire...

Cum-cum? Teo se aplecase să tragă modemul; şi făcuse un gest grăbit, iar ea avea impresia că văzuse...

La naiba! Şi lui îi dăduseră lacrimile!

Trânti ecranul laptopului şi se ridică. Şi se grăbi să intre în bucătărie şi să închidă uşa. Hei! Mămica ei spălase rufe! Mm, ce-o să-i facă... Nu! Gândul ăla n-o ajuta nicicum! N-avea nici o şansă să se mai poată abţine! Avea ochii plini de lacrimi şi-i tremurau mâinile - şi o durea sufletul... Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe pervaz. Şi bufni într-un plâns nervos, cu sughiţuri... că-i era dor de el...

Uşa se deschise aproape imediat; paşii se apropiară grăbiţi:

- Aoleu! V-aţi certat!

Ei, na! Bufni în râs şi-şi şterse lacrimile; şi-i răspunse printre sughiţuri:

- Nu. Dar mi-e dor de el!

Şi râdea, evident - deşi ştia că "o să şi-o fure" într-o zi... Mămica ei oftă greu:

- Oof, Doamne! Aşa faci de fiecare dată când vă vedeţi pe net! Şi mă sperii de-mi stă inima-n loc!

Plecă grăbită capul şi ridică din umeri:

- Ce să fac, dacă mi-e dor de el...

Mămica ei venea s-o tragă de urechi... Nu; luase un şerveţel şi venise să-i şteargă lacrimile. Stătea cuminte la şters...

- Lasă, că se întoarce duminică şi-o să fie numai al tău!

- Ehei, de când nu mai e el numai al meu...

- Păi adu-mi mie copiii sâmbătă! Şi veniţi duminică seara după ei!

- Nu, că-i chinui. Abia aşteaptă să vină tati acasă! Şi el, abia aşteaptă să-şi vadă picii...

Şi cum ştia că o necăjise, se grăbi s-o înveselească cu o lovitură uşoară de cot... şi-o aluzie:

- Lasă, că mie îmi rămâne noaptea...

Mămica ei nu avu reacţia pe care mizase ea - mămica ei îi dădu şi ea un cot, râzând cu subînţeles:

- Mrr!

Aoleu! Făcu ochii mari:

- Şi aah! Mamă, ce-i cu tine în ultimul timp?

Doctoriţa pediatră pornise spre uşă, dar nu-şi pierduse buna dispoziţie:

- Căldurile astea, dragă! O fi vreo gaură în stratul de ozon! Oricum, presimt că tu o să tot întârzii săptămâna asta. Că o ştiu pe scorpia aia căreia-i zici "şefă"...

- S-ar putea să nu te înşeli. Oricum, prefer să întârzii la serviciu, dar să nu am lucrări restante pentru weekend.

- Atunci iau eu copiii de la grădi mâine şi poimâine.

- Nu ţi-e greu?

- Ştii bine că nu. În plus, nu mă încântă sosirea devreme acasă. Ce dracu să fac singură acolo - să mă uit la talk-show-uri? Aşa, mă îmbrac frumos, mă parfumez şi mă plimb cu autobuzul! Şi-o mai iau şi pe jos uneori, că mă îmbrac frumos şi e cald afară...

Şi iar avea atitudinea aia "ca-n centru" şi-o făcea să râdă...

- Şi cine ştie ce efect are ozonul lipsă asupra bărbaţilor care şofează în aer condiţionat?!

I-auzi!

- Aşa că iau eu copiii. Tu termină lucrările alea şi vezi cum faci, să nu-ţi dea altele! Că aia-i cutră bătrână - cum te simte că mai poţi, cum se repede să-ţi mai dea! Să nu te plictiseşti!

Aprobă, că alte lucrări nu mai lua ea nici dac-o concedia...

- Hai, draga mea - "ca-n centru"!

Se "ţucau" în vânt pe obraz, cu buzele ţuguiate bine, şi râdeau...

- Pa, copii!

- Pa, Maie!

- Pa, Maie! Sălu mâna pentu masă!

- Să creşti mare!

Mama ei deschise uşa şi şopti:

- Vezi, că cică am pus zahăr în mămăliguţă! Să nu-i zdruncini convingerile; OK?

Aprobă, iar mămica ei porni spre scări păşind "preţios"...

Zâmbi slab:

- Sărut mâna pentru rufe.
- Să creşti mare. Paa!
- Paa!

Închise uşa, încuie, puse siguranţa... Şi-acum, să înfulece în fugă şi să calce rufele pe care le luase mămica ei de pe sârme!

Teodor

Oare-l văzuse? După părerea lui, se mişcase repede; şi totuşi, observase că nici ea nu fusese mai veselă decât el. Şi cum Violeta avea un spirit de observaţie foarte bine dezvoltat...

Oricum, el spera să nu-i fi observat ochii plini de lacrimi. Pentru că-i venea să se ridice şi să arunce mobila prin geamuri. Iar un asemenea gest chiar n-ar fi fost oportun. Era într-un hotel din Franţa - aşa că, pe lângă amendă şi plata daunelor, îl mai şi arestau...

Dumnezeule, cât de dor îi era de ei! Dumnezeule, cât de grele erau clipele astea! În clipele astea, ura apartamentul cu două camere! Ura căsuţa lor! Ura decizia de a da cei 60.000 de euro pe casă, amânând astfel cumpărarea TIR-ului pentru cel puţin doi ani! Amânând revenirea lui alături de familie pentru încă doi ani! Adică până prin iunie-iulie 2012! Florin va avea 9 ani în 2012... Liana va merge pe 7... Violeta va împlini 31, el - 37... Viaţa lui se scursese pe drumuri, în cabina Tigrului; fusese un fel de musafir răsfăţat în familia lui. Doamne, pierduse atât de mult! Ratase atâtea evenimente importante din familia lui! Violeta se topea pe picioare...

Se vedea cu ochiul liber, chiar şi prin camera web nu foarte performantă, că soţia lui era slăbită. Şi obosită şi tristă. Soţiei lui i-ar fi prins tare bine un concediu, alături de el şi de copii. Ar trebui să facă "o mică pagubă-n buget" şi s-o ducă în Antalia, sau la Albena, cu copiii, la un *ultra-all inclusive* unde să lenevească toată ziua. Şi să se odihnească şi ea. Şi să se distreze amândoi aşa cum meritau amândoi, după atâţia ani de muncă... Dar ştia că Violeta l-ar fi refuzat. Şefa ei le dădea întotdeauna concediu în septembrie, iar în octombrie le aştepta şi cu actele pe septembrie - transformând astfel conceptul de "concediu" într-un calvar. Iar el "călărea" Tigrul prin toată Europa - şi se vedea, în tolba cu plicuri, că şeful lui prospera, se extindea şi ducea lipsă de şoferi, nu de comenzi. Ea nu se ducea nicăieri fără el - că nu-i ardea... Concediul petrecut cu copiii era un fel de muncă în trei schimburi... Iar plecatul în concediu "cu mama" nu era o soluţie. Nici "plantarea" copiilor la Maia Ludmila nu era o soluţie - că doar copiii erau centrul familiei lor, nu?

El avea nevoie de ea. Ea avea nevoie de el. Cum să facă?

O să încerce să se teleporteze cumva şi să ajungă acasă duminică dimineaţă. Deşi ştia că la starea deplorabilă a drumurilor româneşti se vor adăuga şi aglomeraţia, şi clasicele deja ambuteiaje şi accidente... Dar putea să spere, nu? Putea să spere că nu va ajunge iar pe la 2-3 noaptea, luni...

Hei! Luni, copiii mergeau la grădiniţă! Poate-şi lua ea o zi de concediu! Tânjea după o oră petrecută doar în doi! Tânjea după vechile lor discuţii - chiar şi după alea cu temă politică sau economică... Îşi dorea s-o scoată la plimbare! Să se-nvârtă în parc, fără o ţintă sau o noimă! Doar să se plimbe amândoi...

Distanţa dintre ei creştea. Depărtarea aia nu era bună. Depărtarea aia acţiona cam ca seismele - plăcile se depărtau încet, abia perceptibil...

Trebuia să se odihnească. Dacă tot dăduse banii pe hotel, trebuia să doarmă pe săturate. Pentru că o să gonească, începând de mâine dimineaţă, prin Franţa, Germania, Polonia şi Ungaria. Astfel încât să contracareze cumva efectul asfaltului românesc şi să mănânce măcar cina de duminică alături de ei.

Îi era frică de Violeta. Şi de tristeţea ei. Se temea ca acea tristeţe să nu se transforme în supărare. Iar din supărare, în ură. Soţia lui era frumoasă, era aparte şi era tânără. Şi avea şi-un soi de încăpăţânare nativă... Iar el era mereu plecat, departe de ea...

Violeta

Privea lung teancurile de haine. Erau impecabile. Miroseau ameţitor. Le luase de pe sârmă în momentul ideal, aşa că Lenor-ul îşi făcuse cu prisosinţă datoria. Preşcolarii ei vor rămâne cei mai cocheţi şi parfumaţi preşcolari din sectorul doi! Ridică privirea spre ceas...

Zâmbi şi începu să strângă masa de călcat - era unu jumate, iar asta însemna că se culca din nou pe la două, aşa...

După ce mâncase şi ea mămăliguţă cu smântână şi accesorii delicioase, se apucase de călcat. Şi, din cinci în cinci minute, fusese "solicitată" sonor de către Liana. Picea aranja căsuţa păpuşilor - o casă mare, adusă de tati la începutul lui martie. Avea milioane de accesorii la ea - inclusiv tablouri miniaturale, de lipit pe pereţii căsuţei! Paturile, scaunele, şifonierele - astea erau chestii fireşti... Ei bine, Liana voise s-o ajute mami la mobilarea căsuţei. Şi-o tot strigase - iar ea lăsase fierul şi aranjase camerele, şi-apoi revenise în bucătărie... După jumătate de oră, înţelesese că "odiseea" strigării ei nu se va încheia decât după ce picea va adormi. Lăsase deci rufele s-o aştepte şi se jucase cu ea. Şi cu Florin - că venise şi el la joacă, imediat cum se aşezase ea lângă Liana. Avea uneori sentimentul că Florin "se ţinea departe" de surioara lui cea mică şi expansivă şi vorbăreaţă şi pârâcioasă...

Şi abia după ce-i culcase pe ei, reuşise să termine de călcat. Era unu jumate. Până făcea un duş, până întindea crema pe obraji... Ehei...

Dar, asta e! Mâine o să se culce odată cu ei - că se simţea obosită. Lăsa baltă toate treburile casei şi dormea şi ea, ca orice om normal, opt ore pe noapte.

Gata; pusese totul la loc. Intră în dormitor şi-i privi lung... Florin era încruntat; visa ceva ce nu-i convenea... Poate pe Liana, agăţându-se duminică de gâtul lui tati! Cine putea şti! Liana în schimb zâmbea. Mai avea puţin şi râdea prin somn! Prinţesa ei era frumuşică foc! O să fie o fetiţă superbă...

Intră în sufragerie şi renunţă din nou la trasul canapelei; se lungi pur şi simplu şi închise ochii. Şi constată că aţipise deja...

8 iulie 2010 - joi

Violeta

Micul dejun era pregătit. Ea era îmbrăcată, ciufulită şi fardată. Era şase jumate şi băuse deja o cană mare cu ness... Îşi mai puse o cană - că unde s-a dus una, mergea şi-a doua! Îi picau ochii-n gură de somn!

Se aşeză pe pervaz şi-şi aprinse o ţigară. Şi scrută blocul de vizavi cu coada ochiului... Ia uite!

Duplexul de la etajul doi era luminat feeric. Cele şase salopete tropăiau încoace şi încolo, încărcate cu saci de ciment şi ipsos şi cutii cu vopsea. Şi multe-multe alte lucruri indispensabile acelei renovări. Jos, în parcarea micuţă din spatele blocului, se auzea un motor de dubă mare, chinuită pe drumurile din Bucureşti şi împrejurimi...

Era evident că proprietarul pantalonilor bine croiţi "dăduse banu'" şi telefonul necesar. Renovarea o să meargă repede... Îi vedea întinzând plastice pe jos, deşi vedea şi cutiile cu parchet stivuite frumos într-unul din dormitoare... Şi-i cam durea-n adidaşi că era şase jumate, iar ei tropăiau pe-acolo şi boncăneau cu materialele şi ustensilele! Dar...

Bătrâneii ei dormeau... Vecinul de la parter părea că doarme cu capul pe masa din bucătărie. Iar îşi înecase amarul în alcool? Ieri fusese mult prea ocupată ca să fumeze pe pervaz; nu ştia deci dacă insul era supărat, sau beat turtă...

Reveni cu privirea la duplex... Cum de nu se vedeau pantalonii bine croiţi?

... Zâmbi slab - normal că nu se vedeau! El venise şi dăduse instrucţiunile! Apoi, dăduse şi banu' - nu mai avea deci de ce să-şi prăfuiască pantalonii bine croiţi! Că, la aşa purcoi de bani cum indicau pantalonii ăia, era evident că şeful salopetelor va apărea pe la 12 şi va urla bine la muncitori, ca "să le bage cărbuni"...

Suflă lung fumul... Îi era dor de Teo al ei. Îi era îngrozitor de dor de uriaşul ei! Săptămâna trecută, venise acasă miercuri la şase seara şi plecase în cursă vineri dis-de-dimineaţă! Iar ea se dusese la serviciu joi! Ştia că şi lui îi era greu, ştia că se chinuia aşa şi făcea efortul ăla cu gândul că va strânge mai repede banii pentru TIR-ul lor şi va angaja un şofer - şi va sta în sfârşit 7 zile consecutive alături de familia lui...

Oof! Stinse ţigara şi coborî de pe pervaz. Şi porni laptopul, pentru că nu mai putea...

"Mi-e dor de tine. Mi-e foarte-foarte dor de tine!"

Send... Şi-atât. Simţise că o ia razna, dacă nu-i spunea asta! Şi-i spusese! Se liniştise... Păi să trezească copiii şi să-şi înceapă "ziua de lucru", nu? Intră în dormitor şi se aşeză pe patul lui Florin. Şi şopti, privindu-l lung:

- Florine... Floriinee... Hai, piciule, că e ora şapte. Hai: sus!

Oof, ce somnoros era! Se ridică şi-l sprijini ea până la baie - avusese senzaţia că băiatul mergea cu ochii închişi şi-o să se lovească de tocul uşii... Dădu să intre în bucătărie, dar imaginea din oglindă îi atrase atenţia. Se privi lung...

Da; mama ei avea dreptate. Începuse să se tragă la faţă. Programul ăsta de somn, de doar patru ore chinuite, coroborat cu noul buticar plin de purceluşi prin acte o ajutaseră să slăbească vreo... trei kile, în opinia ei. Tii, şi ce cearcăne avea! Pudra făcea cu greu faţă negrelii de la ochii ei! Iar asta însemna că diseară îşi punea plapuma pe jos, între paturile copiilor, şi sforăia opt ore cap-coadă!

Uşa băii se deschise. Florin se dezmeticise un pic - îi zâmbi:

- Neaţa, mami.

- Neaţa, piciule.

Îl aşteptă să intre în bucătărie şi-l conduse la masă:

- Te rog să mănânci tot.

Primi o aprobare; aşa că sărută creştetul şaten şi zâmbi:

- Şi-acum mă duc să mă lupt cu picea...

Ia uite-l, ce râdea! Adevărul era că pregătirea Lianei pentru grădiniţă era o adevărată aventură! Reveni în dormitor şi se aşeză pe patul ei. Şi îi trase uşor părul spre spate:

- Liana... Liana, picea lui mami... Hai, hai să ne trezim! E şapte şi cinci!

Micuţa deschise un ochişor... şi, din două mişcări, ajunse cu capul pe piciorul ei:

- Da' mi-e soomn!

- Ştiu, picea mea! Trebuie totuşi să te trezeşti, pentru că nu poţi să mergi nemâncată la grădiniţă.

- Da' de cee?!

- Pentru că te doare burtica, dacă nu mănânci de dimineaţă.

- Ba nuu! Maamii, eu mai fac naani un pic!

- Liana, te rog frumos să te trezeşti. Ca să nu întârziem.

- Da' doamna nu se supălă!

- Nu, în schimb se supără şefa mea. Pentru că, dacă voi ajungeţi târziu, eu plec târziu de la grădi şi ajung târziu la serviciu. Şi ştii cum e mai departe: şefa îmi dă bani mai puţini, eu cumpăr mai puţină ciocolată şi mai puţine bomboane... Şi mai puţine jucării...

Aşteptă... Liana oftă lung, greu, şi-i făcu hatârul - se ridică în fund. Şi se întinse cu poftă, căscă... după care o luă de gât:

- Neaţa, mami!

- Neaţa, piceo! Hai să mergem la baie.

- Mami, mi-a amoţit piciolu'!

Mare şmecheră! Voia să fie dusă în braţe! Adevărul era că Liana îi iubea mult pe mami şi pe tati. Cel mai mult şi mai mult, îl iubea pe tati, fireşte! Dar cum tati era departe, iar ea avea multă dragoste în sufleţel, o revărsa asupra lui mami... Se ridică şi-o duse în braţe până la baie. Unde micuţa îşi puse singură colăcelul, îşi dădu jos pantalonii de pijama şi se cam răsti:

- Mami, du-te!

OK! Se grăbi să iasă, că fetiţa ei era foarte emancipată şi foarte ruşinoasă... Păi să-i pregătească hainele, cât făcea ea pipi!

O să fie cald din nou. Aşa că îi scoase un tricou şi o pereche de pantaloni subţiri. La grădi se juca mult pe covor - şi cum era casă pe pământ, cimentul ăla trăgea chiar şi prin mochetă. Şosetele... Săndăluţele... Bun; clemele de păr acum. O să i-l prindă în două codiţe. Avea părul puţin ondulat, ca Teo, şi-i stătea foarte bine. Uşa băii se deschise larg:

- Mami, sunt gataa!

Se prezentă "la apel" şi îi puse ea pastă pe periuţă; Liana o luă şi începu să frece energic dinţişorii... Şi cum observă imediat că nu se spălase pe faţă, aşteptă... şi-i aminti:

- Să dai cu apă şi la ochişori, bine?

- Bine.

Deci, rămăsese la cleme... Două elastice învelite în catifea şi câteva agrafe. Şi, bineînţeles, strugurelul sclipicios cu gust de căpşuni, fără de care Liana nu accepta să părăsească domiciliul! Oof, ce complicată era viaţa de fetiţă! Florin intră în dormitor:

- Sărut mâna pentru masă.

- Să-ţi fie de bine. Te îmbraci singurel?

- Ştii bine că da...

- Să-ţi iei o cămăşuţă, că e cald azi.

Liana ieşi din baie:

- Mami, ce păpăm?

- Hai să vedem!

Picea se aşeză la masă şi comandă ferm:

- Veau senviş cu magalină şi bânzică!

- Imediat.

- Da' veau să pun eu magalina! Că ştiu!

Scoase cuţitul bont, pe care Teo îl pregătise special pentru mânuţele Lianei, iar fetiţa ei luă o bucată mare de margarină şi-o puse pe felie. Şi începu s-o întindă, apăsând bine... şi să cânte:

- *Culoile se cealtă / Că vol să ştie bine / Cale-i mai impotantă / Şi mă-nteabă pe mine / Eu lăspund...*

Bun! Liana cânta foarte frumos! Şi foarte mult - dar nu intenţiona s-o oprească! Aşa că începu să ţină ea ritmul, cu capul, pentru că picea nu-l putea spune pe "r" şi avea tendinţa de a încetini un pic melodiile.

- *Soalele e gaben / Velde este funza / Celu' e albastu / Loşie e bubuluza / Olanj este polenu' / Violetă o foale / Indigo futulaşu' / Totu' e culoale!*

Începu să aplaude:

- Bravo! Tii, ce frumos ai cântat cântecelul ăsta! Ştii ce cred eu? Cred că ar trebui să faci lecţii de muzică! Aşa cum face Florin lecţii de engleză! Ce zici?

- Da' eu sunt mică! Eu nu ştiu să schiu!

- Păi nici nu trebuie să scrii! Trebuie să cânţi, nu?

- Da' tebuie să schiu game şi alpegii!

Cum-cum? Făcu ochii mari:

- Ce trebuie să scrii?

Picea mestecă, înghiţi şi-i explică:

- Game şi alpegii, ca Mali!

Mm, se întâmplaseră lucruri mari în grădiniţa aia, iar ea habar n-avea de ele! Abordă precaut problema:

- ... Cine e Mali?

- Pisicuţa de la televizol!

- ... Ce pisicuţă?

- Mali, cale e fetiţa Ducesei!

- ... Ai în grupă o fetiţă de ducesă şi nu mi-ai zis!

- Nu, mami! Oof! Mali, pisicuţa listocată!

Se pocni cu palma peste frunte - Pisicile aristocrate, desenul ei preferat! "O făcuse" picea...

- Draga mea, Marie nu trebuie să scrie game şi arpegii! Ea trebuie să le cânte!

- Da' ea ştie să citească!

- Pisicuţa? Nu prea cred...

- Ba da! Am văzut eu la lelevizol!

Lelevizol? Tii, ce se mai schimba limba română! Vie limbă; foarte vie! Şi săltăreaţă! Îi venea să râdă...

- Mami, da' ce e aia bubuluză?

- Buburuză se mai spune la gărgăriţă.

- Da' de ce nu zice tot găgăliţă?

- Păi pentru că nu s-ar mai potrivi în cântecel. Hai, pice mică - mănâncă!

- Da' mănânc!

Mm, ce-o bombănea! O să fie vai de pielea educatoarei ei în toamnă! Liana era vorbăreaţă şi avea o minte iute. Motiv de bucurie, dar şi de mari migrene pentru orice educatoare... Îşi făcu şi ea un sandwich - picea îi făcuse poftă.

Liana ei vorbea mult. Şi bine. Şi era foarte curioasă. Iar pentru asta trebuia să-i mulţumească în primul rând lui Florin. Că, vorba aia - micuţa "îşi făcuse lecţiile" pe el! În plus, băiatul auzise discuţiile lor şi sfaturile Maiei lui; şi petrecuse ore în şir faţă în faţă cu Liana. Îi vorbise, îi explicase, o învăţase cum să spună cuvinte... Copiii ei erau foarte speciali...

- Sălu mâna pentu masă!

- Păi ai mâncat un singur sandwich!

Degeţelul ţâşni şi arătă ceasul:

- E tâlziu!

Cee? Opt fără douăzeci! Iar Liana era în pijama! Sări în picioare, iar micuţa o urmă în dormitor şi se răsti:

- Foline, du-te!

Iar bietul Florin lăsă baltă colecţia de reviste cu maşinuţa Roarie şi ieşi - şi trase şi uşa după el...

- Gata! Aide, că e tâlziu!

Mm, ce-i făcea picea ei... Bine măcar că îmbrăcatul mergea repede! Liana fredona cântecelul cu culorile... Acum codiţele; trebuia s-o pieptene... Şi era gata!

- Hai!

- Stai! Unde e stugulelu' meu?

- Ţi l-am pus în ghiozdan. Hai!

În sfârşit, ieşeau din dormitor! Dacă reuşea să pornească motorul la opt fără zece, mai avea o şansă; dacă nu, şefa o să se încrunte... Oof, Doamne, ce înger! Pusese el mâncarea la frigider! Se grăbi să-l pupe pe creştet, iar el începu să râdă şi-i făcu un semn de "lasă, că nu-i mare lucru"... Descuie uşa, iar Florin ieşi. Iar Liana îşi aminti:

- Mami, unde e stugulelu'?

Mm... I-l scoase din ghiozdan, iar Liana ţuguie bine buzele şi-şi aplică un strat gros de strugurel... Ia uite-o! Dar când învăţase să frece aşa buzele? Şi, mai ales, unde învăţase să facă aşa?

- Gata. Aide, mami, că e tâlziu!

Nu mai conta - o prinse de ghiozdan şi-i puse strugurelul la loc. Şi ieşiră toţi trei. Încuie uşa...

Şi-acum, la luptă prin trafic! Spera că Solenza ei se mai gândise peste noapte şi-şi revenise - aseară avusese impresia că motorul fusese cât pe ce "să moară" de vreo trei ori. Iar dacă maşina o lăsa baltă pe undeva prin Bucureşti, chiar că avea o problemă mare!

- Mami, cum alăt?

Îi aruncă o privire scurtă şi rosti cu voce fermă:

- Foarte bine. Îţi stă foarte bine aşa, cu codiţe.

- Sunt fumoasă?

- Foarte frumoasă.

- Foline, sunt fumoasă?

Piciul începu să râdă:

- Frumoasă şi guralivă.

Liana nu ştia ce înseamnă "guralivă"; în schimb, pe "frumoasă" îl stăpânea la perfecţie. Şi cum mami nu râdea, ci zâmbea doar, ea era foarte fudulă. Că "guralivă" era probabil ceva legat de guriţa ei unsă cu strugurel - adică "era de bine"...

Teodor

Urcă în cabină şi trase portiera - bun! Încă un plic livrat, încă două plicuri ridicate iar tirul era jumătate gol! Cât era ceasul? Unu... Păi putea spune că mersese foarte bine! Dacă la unu fix pleca din Metz, pe autostrăzile alea nemţeşti, diseară putea încerca să treacă de Würzburg şi să doarmă în Erlangen!

Dar asta nu-l va împiedica să-şi mănânce sandwich-urile! Şi să-şi verifice mail-ul. Aseară, amândoi închiseseră laptopurile şi plânseseră; era tot mai îngrijorat, pentru că soţia lui era slăbită şi încercănată...

Da! Ştiuse el că Vio o să-i trimită un mail!

Îi era dor de el... Oftă greu şi apăsă tastele...

"Pe mine mă doare sufletul de cât de dor îmi e de tine şi de copii!

Am intrat în Germania, aşa că acum am autostrăzi bune; Tigrul merge bine iar remorca e încărcată la jumătate, ceea ce-mi permite să fiu la fel de prudent, dar mai iute! Teoretic, la noapte ar trebui să dorm în Würzburg; dar o să-l rog pe Tigru să mă ducă până în Erlangen. Aşa că aş putea să ajung acasă duminică dimineaţa, ca să avem şi noi, în sfârşit, o zi întreagă pe care s-o petrecem toţi patru! Abia aştept!

I-am luat Lianei breloc cu turnul Eiffell, iar pentru Florin

am luat un joc de perspicacitate. Am o surpriză şi pentru tine; dar întrucât e surpriză, mă tem că vei trăi în suspans două zile...

Te iubesc.

Teo"

Send... Închise laptopul şi porni motorul - ca să ajungă acasă duminică dimineaţă şi să asculte cadoul ei, trebuia să se grăbească un pic! Găsise un CD care "promitea". Şi-i promitea ei multe lucruri, şi-i transmitea multe lucruri... "*Best of love - The 100 biggest songs of the history*". Văzuse ieri playlist-ul pe net - şi-i plăcuse. Nu-şi amintise chiar toate melodiile - dar cele pe care şi le amintise erau perfecte! Vio va zâmbi tainic, ori de câte ori va asculta acel CD...

Violeta

Urca treptele; le urca cu paşi hotărâţi, pentru că era obosită şi nu voia să se oprească. Dacă se oprea între etaje, scăpa sacoşele - şi nu le va mai putea ridica! Profitase de faptul că mămica ei luase copiii de la grădiniţă şi trecuse prin Obor...

N-avea cu ce să apese soneria, aşa că "ciocăni" cu botul sandalei. Iar mama ei se grăbi să deschidă.

- Sărut mâna.

- Să creşti mare. Lasă-le jos! Oof, căpoasă eşti!

Lăsă sacoşele în hol:

- De ce?

- Pentru că te-ai cocoşat pe scări cu toate odată! Era de-ajuns să mă claxonezi, şi veneam şi te ajutam!

- Ei, las' că n-am murit!

- Nu, da' să vezi ce dureri de şale o să ai peste fix zece ani! Şi nu mă mai contrazice, că nu-s nici croitoreasă, nici coafeză!

Mm, ce se înfuriase! Îi "lipi" un pupici pe obraz şi luă prima sacoşă:

- Şi ce te superi aşa? Că nici eu nu mai sunt studentă la grădiniţă!

Se feri la timp de tentativa de şut în fund, iar mama ei zâmbi:

- Educatoarea spune că îngeraşii tăi chiar sunt îngeraşi!

- Serios? Ce-au făcut?

- Păi Liana a lipit confetti azi, iar Florin a scris foarte corect.

I-auzi! Perfect! Lăsă baltă sacoşa şi se grăbi în dormitor:

- Bună seara, dragii mei!

- Mami!

Liana se şi repezise de gâtul ei; Florin se repezise mai încet, aşa că "stătea la coadă"... Iar ea trebuia să fie foarte-foarte atentă, să nu fie părtinitoare nici cu ea, dar nici cu el...

- Cum aţi petrecut voi ziua de azi?

Şi cum Liana se aşezase comod în braţele ei, Florin se repezi cu răspunsul:

- Aa, super! Azi am scris la grădi, şi m-a lăudat doamna! Că n-am greşit deloc!

- Aha! Bravo! Şi ce-ai scris?

- Păi ne-a dictat ea nişte propoziţii, şi-am scris foarte bine!

- Păi voi faceţi deja dictare?

- Nuu, a zis că cine vrea să se joace de-a şcoala, e invitat la dictare. Şi am fost doar vreo patru copii!

- Şi ce v-a dictat?

- Ne-a dictat... stai să-mi aduc aminte... "Maşina mea e cea mai frumoasă."... "Camera mea e mare şi luminoasă."... Şi încă una... Aha! "Mama mea e cea mai tare!"

Hei! Florin îi făcu cu ochiul şi alergă spre hol. Mare şmecher! Liana o strânse de gât şi miorlăi persuasiv:

- Maamii...

- Da, iubito!

- ... Maamii, hai să ponim laptopu'...

- Îl pornim, dar nu cred că tati e la laptopul lui.

- Da' hai să vedem!

OK! Se ridică şi intră în sufragerie. Şi porni laptopul. Aşteptа... Introduse parola... Nu; evident, Teo nu era pe mess! Îi arătă picei iconiţa lui Teo:

- Vezi? Este albă, iar asta înseamnă că nu are laptopul pornit. Probabil că e pe drum, şi conduce.

- E cu Tiglu, da?

- Da, e cu Tigrul.

Liana era mulţumită, pentru că-i plăcea mult TIR-ul ăla uriaş pe lângă ea... Deschise mail-ul şi tresări:

- Dar avem un mail de la tati!

- Ia! Ce schie?

Citea şi "cenzura" declaraţiile de dragoste. Florin venise şi el...

- Scrie că a intrat în Germania, unde sunt străzi foarte bune, şi o să poată să meargă cu viteză mai mare. Zice că o să încerce să ajungă duminică dimineaţă, ca să putem să stăm împreună toată ziua.

Iar chiuiturile şi ţopăielile se produceau la intensitate maximă...

- Atunci o să-i fac o surpriză! O să-i pregătesc o mini-serbare în engleză!

Florin era euforic... Liana depăşi însă orice aşteptări:

- Şi eu o să fac mâncale pentu tati! Cea mai gustoasă mâncale de pe pământ!

Din uşă, mămica ei o privea lung şi râdea... Ridică din umeri şi se ridică:

- Bine; dar pentru că mâncarea se face pe aragaz, o s-o faci împreună cu mine. Că ştii că n-ai voie la aragaz...

- Da, ştiu! Da' eu o fac! Tu stai!

Râsul din uşă deveni hohot de râs...

- Bine; eu stau şi tu găteşti. E perfect! Hai, fugiţi la joacă!

- Da' ce mai scrie?

Florin ştia să citească şi văzuse că mai scria ceva pe ecran... Liana se stropşi la el:

- Schie că o iubeşte pe mami! Ce să schie?! Of!

Mm, ce emancipată era picea! Şi ofuscată, că frati-su punea întrebări aiurea! Florin roşise până-n vârful urechilor! Şi-acum picea îmbufnată ieşea, iar el se grăbea s-o urmeze... Ieşi şi ea şi-şi trase mămica în bucătărie.

- Am despachetat eu. Auzi? Nu fumezi o ţigară cu mine?

Aprobă şi-şi aprinse o ţigară...

- ... De unde până unde a învăţat Liana chestiile astea cu pupatul, cu iubitul...?

- Cât a fost ea micuţă, adică până acu' vreun an, nu prea ne-am ferit de ochişorii ei. În sensul că ne-am strâns în braţe, ne-am pupat şi ne-am rostit declaraţii de dragoste, iar ea a văzut şi-a memorat... Şi cred că mai e ceva. Când ieşeam cu ea în parc, în Plumbuita, vedea tineretul. Şi chiuia şi aplauda...

- Şi am observat că e foarte preocupată de oamenii din jurul ei. Da, asta explică reacţiile şi mai ales judecata...

- Mai ales că se apropie de vârsta la care o să fie geloasă pe mine.

- Ei, na!

- Da-da! La toamnă face cinci ani!

Şi-acum nu mai spunea nimic... Ba da - mama ei zâmbi:

- Am văzut că ai călcat azi-noapte.

- Da, am călcat.

- De ce? De ce ţii musai să dormi mai puţin decât zice sfatul medicului?

- Pentru că nu-mi voi îmbrăca familia în haine necălcate.

- Dă-le încolo de haine! Ţi le călcam eu azi!

- Asta e altă chestie pe care voiam s-o vorbim. Am ajuns la

vârsta la care orice intruziune în oalele mele îmi crează o puternică stare de disconfort.

- Ia uite-o, ce mă ceartă că m-am apucat s-o ajut!

- Dar eu te rog frumos să nu mă mai ajuţi!

- Auzi? Eu n-o să te mai ajut în două momente distincte! Primul e atunci când o să scapi de cearcănele astea şi n-o să te mai usuci pe picioare, ca acum. Al doilea e atunci când o să vină popa după mine, să mă ia de-acasă şi să mă ducă la loc cu verdeaţă. Aşa că uite ce m-am gândit. Ce-ar fi să aduci tu copiii la mine sâmbătă seara?

Poftim? Iar? Insista cu chestia asta?

- Da; adu-i la mine. Şi veniţi duminică seara să-i luaţi.

- Şi să le stric toată bucuria venirii lui tati acasă?

Şi iar nu mai spunea nimic mămica ei...

- ... Nu pot, mamă. Îmi doresc din tot sufletul să stau şi eu o oră cu bărbatul meu - şi să nu se-audă nici copiii, nici telefoanele, nici televizorul... Dar nu pot. Că ştiu cât de mult îşi doresc ei să stea cu el! I-ai văzut, cum s-au bucurat şi-au ţipat şi-au ţopăit când l-au văzut pe ecran? Ştii cum fac când le spun că tati a intrat în bloc?

Nu, nu ştia; dar bănuia, pentru că era femeie-n toată firea şi-şi cunoştea bine nepoţii...

- Aşa că o să stau cuminte la coadă... Şi-o să vină şi rândul meu!

- Daa, ştiu! Cu mrr şi aah...

- Mamă!

Că iar începuse să bată apropouri "dezbrăcate"! Mămica ei îşi luă geanta:

- Oferta rămâne valabilă; mai gândeşte-te!

- Bine, mă mai gândesc. Dar să ştii că n-am să mă răzgândesc.

Primi un ridicat din umeri... şi-un ordin un pic răstit:

- Treci şi mănâncă odată! Că ştiu şi singură unde-i uşa!

OK! Ştia că o supărase şi cu refuzul ajutorului, şi cu refuzul ideii de-a lăsa copiii cu ea şi-a petrece 24 de ore alături de soţul ei... Dar, asta e! Uşa se închise ferm. Zâmbi şi-şi aprinse o ţigară... că mânca ea, da' un pic mai încolo! Se urcă pe pervaz şi privi lung, drept, duplexul de vizavi.

Ia uite ce era acolo...

Dăduse strechea-n ei. Clar! Mâncaseră jăratec, iar şefu' le arătase la prânz o gaură mare-mare care ducea direct într-un cazan cu smoală topită, amplasat în iad. Care nu-şi îndeplinea planul, primea un brânci pe gaura aia...

Pereţii erau în plină renovare. Bucătăria era complet distrusă. Adio gresie şi faianţă! Şi ce frumoasă fusese... Dar uite că era ora şapte, iar ei munceau cu drag şi mult spor, pe nervii şi timpanele pensionarilor ei preferaţi... După părerea ei, apartamentul ăla va fi gata în maximum două săptămâni. Şi-ar fi fost gata într-una singură, dacă s-ar fi inventat o vopsea cu uscare instantanee şi nişte ciment "instant", ca-n desenele animate cu Wyle coiotul...

Îi privea şi avea senzaţia că în jumătate de oră o să-l vadă pe Barack Obama intrând în duplexul ăla. Şi cum venea ditamai prezidentul, indivizii ăia aproape că alergau de colo-colo... Da' lor nu le era frică, să nu se vadă că "dădeau rasol"? Sau că, în fine, dăduseră un fel de zor excesiv? Nu le era frică să nu uite să raşcheteze pereţii prin anumite puncte? Era ciudat... Adică, în fine, era normal - primiseră un termen limită şi trebuiau să-l respecte! Dar, în România anului 2010, comportarea lor era extrem de ciudată... Anormală chiar!

Ce avea de mâncare? Aa, pui la cuptor. Scoase tava şi constată că azi avea din nou "program cu oale"... Bun! O să gătească! Făcuse piaţa, aşa că era pregătită!

Teodor

Privea lung CD-ul... L-ar fi desfăcut - că-i era dor de ea. Şi ştia că melodiile alea îi vor aminti de ea. Şi se gândea acum că poate CD-ul era rebut - şi-ar fi fost mai bine să-l verifice...

Lăsă CD-ul peste laptop şi privi lung tavanul cabinei: ce era cu el? Mai avea "ciudăţenii" de-astea adolescentine, la cei 35 de ani ai lui? Sau... Sau era îndrăgostit lulea?

Adevărul era că se gândea numai la ea... Şi când mânca, şi când şofa, şi când se uita la meci sau citea ştirile pe net... În toate activităţile lui se strecurau tot felul de gânduri legate de soţia lui. Gânduri mai mari sau mai mici, mai pronunţate sau mai estompate... Toate conţinând-o însă pe ea. Pe Violeta lui. Da, era îndrăgostit. Mult mai îndrăgostit decât fusese în prima zi - deşi împliniseră 9 ani de când erau împreună! Chiar - abia acum socotea el ce însemna "9 ani"...

Era un tip norocos, ce mai! Prima lui iubire devenise prima lui soţie... cu care nu se certase niciodată de-adevăratelea, cu care avea doi copii reuşiţi şi alături de care serbase 9 ani de viaţă liniştită... Poate că, dacă n-ar fi fost cursele lui, ar fi avut alte evenimente şi momente care să-i umbrească bucuria. Că aşa era viaţa - jumătate albă, jumătate neagră. Plecările lui erau partea neagră; dacă n-ar mai fi fost plecările, poate ar fi descoperit multe planuri şi multe subiecte de discuţie în care nu aveau aceeaşi viziune şi nu se potriveau, nu se înţelegeau...

Îi era îngrozitor de greu. Departe de ei, era greu... Iar ploaia asta nenorocită, torenţială, care-l făcuse să oprească totuşi într-o parcare de la marginea oraşului Würzburg, era deprimantă - şi-l făcuse să se pregătească de culcare şi să se înfofolească... Şi-i adusese în minte chipul ei, în cadrul uşii de la intrare...

Oftă din suflet şi închise ochii: ia să fie el un om serios şi matur, de 35 de ani, şi să se culce! Trebuia să se odihnească bine! Mâine ieşea din Germania - şi adio drumuri perfecte!

Violeta

Ridică capacul şi inspiră aburul... Mm, ce bine mirosea! Făcuse o tocăniţă pe cinste! Acum trebuia s-o lase să se răcească; şi-o să profite de jumătatea aia de oră ca să facă un duş...

Săpunul mirosea foarte bine. Lua numai Dove, pentru că-i plăcea lui Teo...

Oare unde era soţul ei acum? În Würzburg, sau în Erlangen? Era sigură că Teo nu-i mai scrisese nimic azi - de-aia nici nu verificase mail-ul. Mâine era ziua de cameră web - mâine urma să afle dacă soţul ei ajungea acasă duminică dimineaţa, sau luni spre dimineaţă. Se gândea, se întreba... Şi nu putea să ghicească...

Ptiu! Na, că nu fusese atentă! Îşi dăduse cu clăbuc în cap! Se aplecă la oglindă... Mda. Iar se culca la unu jumate. Ridică duşul deasupra capului şi începu să râdă: se pare că mămica ei făcea rugăciuni intense la Doamne-Doamne, să-i faciliteze ample şedinţe de spălat, călcat şi gătit în Colentina! Ca un fel de reeducare a fiicei rebele!

Iar se culca la unu jumate...

Era obosită. Era ameţită de oboseală! Chiar dacă se deplasa în fund în Dacie, chiar dacă îşi petrecea cele opt ore de muncă aşezată la birou, se simţea "frântă". Mental. Creierul ei era obosit; creierul ordona pleoapelor să nu se deschidă complet şi pielii să se înnegrească pe sub gene. Creierul ordona organismului să consume grăsimile din stoc. Creierul îi dădea ei o stare de tristeţe care "ucidea" orice concept de "stare de bine", sau de veselie. Bonurile individului ăluia, cele pe care le pusese deoparte, erau o adevărată pacoste! Bineînţeles că şefa "căzuse la pace" cu individul - şi tot ea trebuia să le introducă! Şi-asta în timp ce o aşteptau şi celelalte lucrări - şi se cam strânseseră...

Freca bine părul cu şampon, deşi ştia că n-are de ce să râcâie la el ca la aragaz... dar era prea obosită ca să se mai controleze, aşa că freca straşnic, ca să fie curat...

Hei!

Gata, că adormea în cadă! Îşi puse din nou duşul în cap şi oftă greu: Doamne, cum se bucuraseră picii ei când auziseră că tati ajunge duminică acasă! Mai ales că putea ajunge duminică dimineaţă... Cum să-i ducă la Maia? Cum să facă aşa o câinoşenie mare? Adică ei ştiau că duminică dimineaţă vine tati, iar ea să-i ducă la Maia şi să-i lase să plângă acolo şi să sufere de dorul lui tati până duminică seara? Cum să fie atât de egoistă încât să-l ţină pe Teo numai pentru ea? Mai ales când ştia că şi el era topit tot după picii lui? Bineînţeles că nu va face aşa ceva! Nici săptămâna asta, nici peste două săptămâni... Nu va face asta niciodată! O să se mulţumească cu cele cinci minute acordate ei... pe care Teo va insista să i le dea doar ei... Şi gata! Iar seara, după ce se culcau picii, o să recupereze... cu mrr şi aah, cum zicea mămica ei cea zurlie...

Şi-or să crească picii lor, încet-încet; or să-şi cumpere ei TIR, iar Teo o să poată să stea uneori acasă... Şi-o să fie un pic mai uşor şi pentru ea, şi pentru el, şi pentru pici. Şi toate or să se rezolve - pentru că, la bătrâneţe, după ce Florin şi Liana se vor căsători şi se vor muta la casele lor, ei or să rămână singurei aici. Şi-or să fie împreună tot timpul. Or să se îmbrace frumos, cu bun gust, şi-or să plece la plimbare în parcul Plumbuita... El o să-i pregătească în fiecare dimineaţă cafeluţa, ea o să gătească mâncarea lui preferată...

Zâmbea lung, aşa... Zâmbea şi întindea bine crema antirid - că trebuia să fie o bătrânică frumuşică foc, nu? La aşa moşneag înalt, solid şi prezentabil... O luase razna!

Şi planul ei? Ăla amplu?

... Uitase de planul ei. Era mult prea obosită. Ideile i se învălmăşeau în minte, se suprapuneau fără nici o noimă... Trebuia să se culce! Acum!

Puse mâncarea la frigider şi intră în sufragerie. Ceasul mobilului arăta 1:34... Se lungi pe canapea şi şopti:

- Leka nosht detsa... Leka nosht detsa...

Ce frumoase erau desenele alea de la bulgari! Ea nu se uitase nici la Mihaela, nici la Veronica; ea se uitase la bulgari... La desenele cu lupul golan şi iepuraşul zaieţ...

În mintea ei, gândurile se amestecau. Zaieţ alerga pe lângă TIR, iar TIR-ul era oprit la trecerea de pietoni pe care Mihaela o traversa sărind coarda... Era conştientă că aţipise deja...

9 iulie 2010 - vineri

Violeta

Mm, ce foame îi era! Gata! Acum, în clipa asta, se ducea să-şi ia ceva de mâncare!

Se ridică şi-şi întrebă colegele:

- Vreţi ceva de la gară?

Primi numai negări, aşa că ieşi şi porni spre coloanele Gării de Nord - ştia ea o covrigărie, vizavi de coloane, lângă benzinărie. Acolo făceau covrigi de-ăia "ca la carte" - şi nu rămâneau niciodată fără, pentru că navetiştii îşi luau covrigi de la covrigăria din Gară...

Era cald - prea cald! Parcă se topea asfaltul! Parcă şi tălpile sandalelor ei se topeau! Şi-i era somn...

Ceasul piuise - probabil - la şase. Ea nu-l auzise. Ea alergase toată noaptea după lup, să-l bată şi să i-l scoată pe zaieţ din meniu. Aşa că, pe la şapte şi-un pic, Florin se trezise şi venise şi-o scuturase uşurel... Şi se ocupase el de micul dejun şi de Liana. Descoperise azi că piciul "avea metodă" - mârâise de două ori la ea, iar picea se îmbrăcase pe tăcute, mâncase pe tăcute... ceruse strugurelul în şoaptă...

"Semnalul de alarmă" urla cu fermitate. Nu se putuse trezi pentru că trebuise să-l salveze pe zaieţ - aşa că renunţase la masa de dimineaţă, condusese jalnic şi ajunsese târziu la serviciu... Şi nu dădea deloc randament, pentru că îi era somn şi foame... Trebuia să facă ceva. Trebuia să... Trebuia să...

Trebuia s-o lase pe mama ei să se ocupe niţeluş de casă. Să dea cu aspiratorul, să treacă rufele prin circuitul coş-maşină-balcon... Poate chiar şi să umple oalele o dată...

Gata. Întinse banii şi comandă ferm:

- Patru covrigi cu susan.

Nu-i plăceau ăia cu sare - nu era o mare mâncătoare de sare... Mm, ce buni erau! Fierbinţi! Delicioşi! Şi-i era atât de foame...

Şefa ei intenţiona să-i mai dea o firmă. Deşi avea cinci deja şi abia prididea. Individa voia să facă economie - în aprilie, o concediase pe una dintre fete şi redistribuise cele trei firme pe care le ţinuse tânăra. Aşa e-n criză! Clienţii dădeau faliment şi se împuţinau - şi-atunci se făcea o reorganizare de-aia mică şi se disponibiliza un om! Şi se redistribuiau clienţii... Iar atunci când veneau clienţi noi, ei se distribuiau la angajaţii existenţi - pentru că fiecare lună conta şi fiecare salariat nou era o cheltuială în plus, inutilă în vremuri de criză... Numai că, dacă ea va mai primi o firmă, nu mai avea când s-o lucreze la serviciu. Aia va fi firma "de casă". Îşi dorea din tot sufletul să n-o primească... Şi-şi dorea din tot sufletul să rămână totuşi salariată, pentru că leafa ei acoperea grădiniţa de vară şi engleza...

Puneau bănuţ peste bănuţ, special pentru TIR-ul lor. Nu putea spune că discutaseră foarte mult despre investiţia asta; doar hotărâseră că ea trebuia făcută, pentru a le fi lor mai bine. Şi chiar dacă tăcuseră mâlc amândoi, se dovedise că gândeau la fel. Şi nu iroseau nici un bănuţ, pentru că din clipa în care Teo avea TIR-ul şi SRL-ul funcţional, câştigul lui la fiecare cursă va creşte. Şi vor economisi mai mult şi mai repede. Şi nu vor mai fi atât de stresaţi; îşi vor permite un concediu de-o săptămână la bulgari... Îşi vor permite, peste vreo 3-4 ani, un apartament cu 4 camere - pentru că picii aveau nevoie de camere separate, iar lor nu le-ar fi stricat totuşi un dormitor... Altul decât sufrageria...

Ehei! Vise şi planuri! Trebuiau să strângă cureaua încă vreo 24 de luni, până să se apropie de contravaloarea unui TIR nou! Intră în bloc, urcă la etajul 1 şi se aşeză la biroul ei - îi era dor de

căsuţa aia la curte, fostul sediu unde-l cunoscuse pe Teo. Aici, spaţiul era tare strâmt! Ea şi colegele ei lucrau în ceea ce era în mod normal un dormitor, iar şefa ei lucra în sufragerie - care-i era şi birou, şi sală de protocol... Secretara stătea pe hol; avea un birou meschin...

În fine! Asta e! Chiria era mai mică aici! În plus, îi plăcea că era în centru. Era plin de magazine în jurul gării!

"Hai, Violeto! La treabă!" Deschise mapa şi începu să-şi ordoneze actele.

Teodor

Stătea. Stătea degeaba, de jumătate de oră, iar chestia asta îl scotea din minţi!

Atunci când calculase că va ajunge acasă duminică pe la zece, nu luase în calcul un amănunt. Şi anume, "tolba". Patronii nu erau la birou atunci când voia el. Degeaba ajunsese în Bayreuth la unu, dacă patronul era la masă! Individul revenea la două; foarte "reconfortant" pentru el, care gonise ca apucatul prin toată Germania aia şi făcuse o mie de artificii...

Dacă n-ar fi dormit în Würzburg, dacă ar fi insistat să ajungă în Erlangen, ar fi fost aici de dimineaţă; individul i-ar fi semnat actele, el ar fi plecat... La ora asta, probabil că s-ar fi îndreptat spre Görlitz; ar fi ajuns acasă duminică dis-de-dimineaţă... Dar dacă el n-ar fi dormit în Würzburg, dacă şi-ar fi continuat drumul pe ploaia aia torenţială, noaptea, obosit...

Asta e! Trebuia să fie prudent - pentru că duminică dimineaţă ar fi putut intra pe uşa casei lui, la fel de bine cum ar fi putut-o vedea pe Violeta intrând, palidă şi plânsă, în salonul de spital în care el îşi petrecea convalescenţa. Aşa că...

Aşa că îşi aprinse o ţigară. Avea tot timpul să ajungă acasă! Dacă nu ajungea duminică, ajungea luni dimineaţă! Şi-i trezea el pe copii... Poate-o convingea pe Violeta să nu-i ducă luni la grădiniţă - să stea amândoi acasă cu el şi să se bucure şi el de picii lui! Şi să se sature şi ei de tati! Vio nu putea să chiulească; dar, atunci când ajungea şi ea acasă, era important ca el să fie numai al ei...

Violeta

Mm, ce bine era aşa! Mămica ei luase copiii de la grădi - aşa că ea mai zăbovise jumătate de oră la serviciu şi-şi terminase treaba. Era tare bine aşa... Deşi asta nu era o rezolvare. Mama ei avea viaţa ei! Nu putea să abuzeze zi de zi de înţelegerea ei! Da, era singură; dar era tânără, la urma urmei...

Tocăniţa era delicioasă. Fiersese mămica ei nişte cartofi, iar ea nu-i mai făcuse piure; îi zdrobise "la mişto", cu multă margarină pe deasupra, şi-i înecase în sos de tocăniţă. Şi erau... Mm, un deliciu!

Uşa se deschise:

- Iar ai întârziat la serviciu.

- Ei, hai, că azi am stat mai puţin!

- Daa, mare mulţumire sufletească! Ce-ar fi să nu mai întârzii deloc? Nici măcar un minut? Ce-ar fi să ieşi şi tu pe uşă la cinci fix, aşa ca puştoaicele alea două?

Ridică din umeri, pentru că se lupta degeaba cu ea... Privea lung aragazul, care necesita o "înfrumuseţare"; ceea ce însemna că şi hota "respira greu", iar faianţa îşi cam pierduse luciul... Gata - îşi făcuse programul pentru diseară!

- Educatoarea Lianei te roagă să nu-i mai pui sandwich la pachet.

- ... Poftim?

- Educatoarea

- Te-am auzit. Da' ce-are sandwich-ul?

- Zice că îl mănâncă, dar îi cad fărâmiturile. Şi "revoluţionează" totul - se duce să aducă mătura şi făraşul, după care stă o oră în patru labe şi pigule fiecare fărâmitură de pe mochetă.

- Asta nu e treaba mea! E treaba educatoarei! Să o cheme pe femeia de serviciu şi s-o pună să pigule ea!

- Ar chema-o - dar asta ţi-ar învăţa prinţesa să fie puturoasă.

- Ba ar învăţa-o meseriile. Şi-ar determina-o să fie mai atentă când mănâncă.

Tăcere... Ridică privirea spre ea:

- Sau nu-i aşa?

- Ştii bine că amândouă aveţi dreptate.

- În cazul ăsta, poate-ar fi bine ca femeia de serviciu să dea cu mătura iar Liana să strângă fărâmiturile de pe masă şi să-şi scuture şerveţelul. Nu înţeleg - duduia aia e educatoare, sau doar se preface? Că ea ar trebui să se gândească la asta, nu eu!

- Aşa e. Tu trebuia să te gândeşti la altceva. Te-ai gândit?

- ... La ce anume?

- La sâmbătă seara. Şi la copii.

Oof... Lăsă furculiţa în farfurie şi-şi privi lung mama:

- Copiii abia aşteaptă să-l vadă intrând pe uşă. El abia aşteaptă să intre pe uşă, ca să-şi revadă copiii. În situaţia asta, eu iau copiii şi-i îndes la tine-n casă; şi stau ca o floare în hol şi-l aştept să vină. Ţi se pare logică acţiunea mea?

- Da.

Poftim? Mama ei îşi aprindea o ţigară; aştepta deci, pentru că va primi şi explicaţia...

- De cinci ani de zile, el pleacă cu TIR-ul prin Europa. De fiecare dată când ajunge acasă, intră pe uşă şi se repede la copii. Deci, de cinci ani de zile, tu stai colo-şa în hol, lângă uşa de la baie, te uiţi la ei ce fericiţi sunt şi încerci să nu-ţi dea lacrimile, ca să nu-i întristezi. Da - încuierea copiilor în casa mea mi se pare o acţiune logică, după primul cincinal de stat lângă uşa băii. Mai ales atunci când ştii bine că e de-ajuns să-mi dai un telefon - şi-n jumătate de oră îi ai pe amândoi picii acasă.

Mda; cam aşa se vedeau obiectiv lucrurile. O femeie cu capul pe umeri, echidistantă - pentru că-şi iubea şi fata, şi nepoţii, şi-un pic şi ginerele - considera că în momentul de faţă "ansamblul" familiei lor avea nevoie de-o mişcare de-asta, "în doi"...

Şi totuşi... Şi totuşi, negă:

- Copiii or să crească, el o să cumpere TIR-ul...

- Vio... Ştii că-mi iubesc nepoţii, nu?

Aprobă...

- Ştii că-mi iubesc fetiţa, nu?

Aprobă, zâmbind...

- Ştii că îmi iubesc şi ginerele; nu?

Aprobă din nou.

- Atunci eu zic să te mai gândeşti la sâmbătă seara. Bine?

- Bine. O să mă mai gândesc.

Că n-avea rost să încerce să se lupte cu ea. Mămica ei era rusoaică şi ştia că are întotdeauna dreptate... Şi poate că avea, într-adevăr, dreptate - dar nici ea nu era extrem de înţelegătoare. Era "fata mamei" - era deci căpoasă...

- Pentru azi, am văzut că n-ai de spălat şi călcat. Sper că găteşti şi te culci...

Aprobă, că avea gura plină-ochi cu tocăniţă delicioasă... Primi un pupic pe obraz:

- Să fii cuminte şi să faci nani! Paa!

- Sărut mâna.

Şi gata - Maia Ludmila pleca şi ea acasă, unde avea propriile treburi... Şi unde-o să stea toată seara singură, cu ochii pe pereţi şi cu gândurile bruiate de sonorul televizorului. Privind lucrurile prin prisma asta, se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să-i dea copiii în seara asta. Apartamentul din Florească era mic şi întunecat. Şi deprimant. I-ar fi prins bine o pată de culoare... Adică două

curcubee agitate şi vorbăreţe... Dacă stătea să se gândească mai bine, nepoţii nu prea dormiseră la Maia Ludmila! De câte ori îi lăsase la ea?... De vreo zece ori, per total. Adică în ultimii şapte ani. Două revelioane, patru discoteci şi patru sau cinci ieşiri la restaurant - zile de naştere, serbări "de suflet"...

Mămica ei plecase deja. Copiii dormeau deci acasă. O să se gândească serios la asta - că mămica ei se simţea singură în apartamentul ăla. Era singură, de fapt...

Gata - să-i fie de bine! Îşi spălă farfuria, puse totul la loc... Examină cu ochi atenţi hota. De departe, nu se vedea; de aproape însă, mirosea chiar! Mirosea a aburi de mâncare şi de grăsime. Iar gresia... Da; era mată, din motiv de abur de mâncare şi de grăsime. Deci azi avea program de curăţenie...

Dar, întâi să-şi savureze ţigara şi ness-ul! Se urcă pe pervaz şi privi lung duplexul... Na, că acum chiar alergau!

Mm, nu vedea nimic de rufele alea! Lăsă ţigara şi sări pervazul în balcon. Şi începu să strângă rufele. Aah, iar ieşise Lenor-ul din ele! Cum naiba să facă să le ia de pe sârmă în momentul ideal? Hm...

Mămica ei ar fi spus "dându-ţi demisia". Mămica ei îşi dorea tare mult să o ştie acasă, "degrevată" de şefa ei. Era o incompatibilitate deplină între ele două. Deşi, după părerea ei, şefa era *fair play*. N-avea miliarde - iar dacă le avea, sigur nu le făcea exploatându-şi salariaţii! Pe ea o angajase fără pic de experienţă şi-o ţinuse nouă ani, "şi la bine, şi la rău". O ţinuse şi atunci când făcuse doi copii şi stătuse acasă în pre şi post-natal - şi lucrase doar "urgenţe" sporadice... O ţinuse şi atunci când copiii se îmbolnăviseră, iar ea îşi luase libere neprevăzute... Şi nu-i "lucrase" salariul, atunci când se întâmplase să lipsească 3-4 zile pe lună. Sigur, nici orele suplimentare nu se oglindeau în salariul ăla; dar ea se simţea mulţumită. Câştiga 400 de euro; grădiniţa de vară a picilor era 300. Din 15 septembrie, picii or să meargă din nou la stat - iar ăia 300 de euro vor intra în contul-puşculiţă şi vor scurta un pic distanţa în timp până la TIR-ul lor... Până la momentul când Teo îl va suna pe şofer şi-l va trimite în cursă. Atunci, va duce el copiii la grădi şi la şcoală, îi va lua el... Va da el cu aspiratorul... Îi va pregăti el surprize plăcute... Îi va deschide el uşa seara, când ea se întorcea de la serviciu...

Eh! Gata, strânsese rufele. Îşi recuperă ţigara şi privi lung geamurile de la etajul doi...

Pantalonii bine croiţi veniseră în inspecţie. Inteligent individ! Chiar dacă dăduse banu', nu lăsa treaba neinspectată - apărea acolo aşa, sub formă de surpriză...

De data asta intra în camere. Intra şi examina cu atenţie pereţii. Şi iar nu-l vedea - pentru că muncitorii lipiseră ziarele alea, iar "găurica" rămasă descoperită era meschină... Vedea totuşi că pantalonii ăia stăteau foarte bine pe individ - adică individul ştia cum să-i poarte. În plus, azi se vedea şi haina de costum... Pantalonii erau uşor de retuşat; haina însă era "lucrată" la un specialist. Începea să creadă că insul vizita un croitor şi-şi controla cu mare grijă greutatea şi măsurile... Nu se pricepea la ceasuri; dar insul ridicase mâna spre perete, iar ceea ce văzuse ea la încheietura mâinii lui sigur nu costa 100 de lei! Salopetele se agitau de mama focului; individul îşi aprindea o ţigară... Mm, ce bine era lucrat costumul ăla! Pantalonii erau croiţi perfect şi în talie...

Ete, că se prostise de tot! Stătea la geam şi se holba la vecinul de vizavi! Şi-i aprecia pozitiv talia şi croitorul! Ha!

Dădu să revină în bucătărie, dar îşi aminti un mic amănunt... detectivistic. Plecă privirea spre micuţa parcare dintre blocuri... Uau! Se abţinu în ultima clipă să nu fluiere admirativ!

"Ăsta e ori bancher, ori politician!"

Costumul impecabil se ferea de praful din oraş urcându-se zilnic într-un Audi argintiu, produs... săptămâna trecută probabil. Ce scria acolo?... Q7. Şi-l oprise exact pe mijlocul parcării, iar asta îl cam scotea din sfera bancherilor şi-l trimitea în mijlocul politicienilor tineri, şefi de chestii non-guvernamentale, non-profit, care negociau în sute de mii de euro şi nu le păsa de amenzile de circulaţie - că oricum trebuiau să iasă mereu "pe zero"!

Gata! Serios! Stătea ca gâsculiţa nemăritată pe balcon şi se holba la holteiul proaspăt mutat în cartier! Un singur lucru avea de spus, apropo de individul ăla - dacă o să-şi pună vreodată "plăcinta" argintie pe locul ei de parcare, o să-l înveţe o nouă variantă de limbă română! Una de-aia, "cu strigături"!

Luă hainele şi le duse în bucătărie. Şi reveni pe pervaz, pentru că mai avea jumătate de ţigară... Şi chiar dacă nu mai privea spre blocul de vizavi, nu putea să nu calculeze...

Duplexul îl costase cam 130.000 de euro - că-l luase proaspăt renovat! Renovarea lui îl mai costa vreo 10.000, tot euro. Că mâna de lucru era cam 1.000 de euro pentru fiecare cameră; plus băile şi holurile, plus materialele... La care se mai adăuga şi mobila - era sigură că în casa aia nu va intra decât mobilă nouă, de-aia care nu ajungea niciodată la discount...

Individul "se respecta". Făcea şmecherii pentru care se putea muta liniştit la închisoare - şi-şi trăia viaţa cât mai bine, atâta timp cât nu-l prindeau cu şmecheriile! Abia aştepta s-o vadă pe **Ea** - persoana de sex feminin care-i descreţea ONG-istului fruntea şi-i aranja artificii pe tavanul duplexului. Dacă era blondă, îi spăla şi-i călca hainele; dacă era brunetă, se numea logodnică şi avea menajeră...

Stinse ţigara şi închise geamul - gata! Că avea o grămadă de treabă! Bucătăria aia era plină de abur de mâncare! Şi-acum o striga Liana, să vină s-o ajute la cine ştie ce chestie complicată!

- Maamii! Aide să facem un joc!

- Vin imediat.

Iar asta însemna că întâi se relaxa jucându-se, şi-apoi îi culca, după care moţăia plimbând bureţelul pe perete... Minunat! Sortă repede hainele, iar paşii tropăiră grăbiţi:

- Mami, pune laptopu'!

Aoleu, aşa era! Teoretic, azi ar fi trebuit să se vadă! Că aşa se vedeau ei - o zi da, o zi nu! Porni deci laptopul... Dar nu, Teo nu era online. Îl lăsă totuşi pornit - că era devreme! Poate mai târziu...

Teodor

Era în Wroclaw. Şi era trist. Din nefericire, nu reuşise să trişeze. Patronul din Bayreuth apăruse la birou la două fără cinci; îşi ceruse scuze, deşi era evident că n-avea de ce s-o facă, şi-i semnase actele. Şi-i dăduse alt snop de acte... Şi cei doi directori din Karlovy Vary făcuseră la fel; patronul din Görlitz avusese *board meeting*, iar secretara se codise juma de oră înainte să decidă să intre totuşi cu actele...

Oftă greu şi-şi privi ceasul. În România, era opt jumate. Era ora lor de videoconferinţă. Şi totuşi, parcă n-ar fi intrat şi azi pe net. Nu prea ştia cum să-i spună că nu reuşise să trişeze, că abia mâine seară va ajunge la Szeged, că toată ziua de duminică şi-o va petrece conducând prin România... Că nu va putea să ajungă acasă înainte de cină...

Şi totuşi, trebuia să-i spună. Dacă nu intrau azi, Vio se va întreba de ce soţul ei "uitase" să-i vadă. Iar dacă nu intra nici mâine, soţia lui se va îngrijora rău şi-l va suna...

Oftă din nou şi porni laptopul - asta e! Trebuia să fie prudent când şofa, nu? Şi trebuia să doarmă cel puţin opt ore! Tahograful îl obliga să se oprească, să se odihnească...

Da; ea era online. O invită să vadă camera... şi decise să aştepte. Să nu-i facă apel. Poate că nu era lângă laptop...

Violeta

Freca faianţa aia cu îndârjire. Teo era probabil în trafic; o să intre el pe net... când o să intre, nu? Oricum, avea un paznic de nădejde - Liana "lucra" la un puzzle, în mijlocul covorului. Şi ridica din cinci în cinci secunde privirea spre ecran, se uita la iconiţa lui tati, constata că era tot albă... După care revenea la puzzle. O surprinsese oftând de vreo trei ori; îi era greu picei ei, dar nu protesta. Înţelegea situaţia aşa cum era, aflase încă de-acum un an că tati nu va intra pe net dacă ea se tăvălea pe jos şi urla din toate puterile...

- Mami! Mami, aide lepede!

Aoleu! Ce se întâmplase? Azvârli bureţelul în chiuvetă şi alergă în sufragerie. Degeţelul arăta cu fermitate spre laptop:

- Tati e gaben!

Tati era galben? Intrase! Repede! Da, voia să-i vadă camera. Îi oferea şi ea camera ei...

- Florine, hai să vorbeşti cu tati!

Venea şi el repede-repede... Şi uite-l şi pe soţul ei! Mm, ce supărat era! Da' ce se întâmplase?

Judecă imaginea în doar două secunde. Teo era în cabina TIR-ului şi era supărat. Adică avea probleme. Îl "călcaseră" hoţii!

Copiii ţopăiau şi săreau; ca de obicei, Liana "îşi băga nasul" în cameră la propriu... La vederea lor, Teo începu să râdă:

- Hei, mai încet! Că mă asurziţi!

- Tati, când vii acasă?

Mm... Teo zâmbi slab:

- Păi n-am zis că duminică?

- Duminică dimineaţă?

- Încerc să ajung duminică dimineaţă. Dar nu promit nimic.

- Aide, tati! Te log fumos!

Hei! Se grăbi să o tragă din faţa ecranului:

- Liana, te rog să nu începi cu de-astea!

- Las-o.

Serios? Voia el să se chinuie aşa? Se ridică şi-l privi drept:

- Vii atunci când poţi. Că doar nu plecăm nicăieri - aici suntem, şi te aşteptăm. Şi nu ne plictisim, să ştii! Ne jucăm, facem puzzle...

- Da! Tati, uite, eu fac puzle!

Şi-acum încerca să ridice puzzle-ul şi nu-i reuşea, că se desfăcea...

- Lasă-l, că te cred!

- Da' stai să vezi!

- Lasă, că-l văd când vin! Îl facem din nou, amândoi. Bine?

- Bine.

Florin se grăbi să vorbească şi el cu tati:

- Tati, unde eşti acum?

- În Wroclaw.

Amândoi se întoarseră spre ea, la unison:

- Mami, adu harta!

Aprobă şi ieşi - aducea harta... O s-o lipească pe o bucată de carton, să nu mai stea în fiecare zi s-o întindă, să caute oraşele, să fixeze aţa cu pin-urile... Florin se grăbi să întrebe:

- Şi pe unde-o să mergi mai departe?

- Hradec Králové... Brno... Bratislava... Györ... Budapesta... Kecskemet... şi Szeged.

Se grăbi să arate dunga roşie:

- Şi pe urmă, uite, intră în România.

- Da, pe la Nădlac!

Florin ştia deja care era intrarea preferată a lui tati...

- Tati, da' ai luat tunuleţ?

- Da, am luat. De-ăla cu găurică, aşa cum ai spus tu.

Liana ţopăia fericită... Teo zâmbea:

- Am luat ceva frumos şi pentru Florin...

Băiatul lor zâmbea cu înţelegere, pentru că era cam prea maturizat... Iar ea n-avea soluţie la asta...

- Şi am luat ceva frumos şi pentru tine, iubire...

Aoleu! "Iubire"? De faţă cu copiii? O făcuse să roşească! Liana îşi înşfăcă imediat fratele de tricou:

- Aide! Aide odată!

Ieşeau... Teo râdea:

- L-a scos afară din sufragerie, nu?

Aprobă încet...

- Iubire, odihneşte-te! Te rog! Tu nu-ţi dai seama ce cearcăne ai!

- Stai liniştit, că nu sunt obosită.

- Adică te-ai fardat cu negru pe la ochi, ca să mă faci să vin cât mai repede acasă!

- Ei, na!

- Vorbesc serios. Odihneşte-te. Ia-ţi o zi liberă şi odihneşte-te.

Aprobă cu capul - da-da! Şefa o să fie imediat de acord cu ideea asta!

- Iubire, eu am o problemă.

Aoleu! Redeveni imediat serioasă:

- Chiar mă întrebam de ce azi eşti în cabină, supărat fleaşcă.

- Păi sunt în cabină ca să nu mai dau banii pe hotel. Şi sunt supărat pentru că am încercat să trişez şi nu mi-a mers. În trei puncte de pe traseu, am întârziat câte 30-40 de minute. Şi s-a dus dracului tot avansul pe care-l luasem!

- Te rog să nu te grăbeşti! Ţi-am spus: ajungi atunci când ajungi! Important e să ajungi sănătos, pe picioarele tale...

- Ştiu, iubire! Dar mi-e dor de voi, şi încerc să trişez cumva... Şi-mi impun să dorm opt ore pe noapte, pentru că e sezonul concediilor şi mă întâlnesc cu o mulţime de şoferi de weekend...

- Vezi? Tocmai de-asta, te rog să nu te grăbeşti! Lasă, că ajungi tu! Luni o să fii sigur în Bucureşti!

- Da; dar îmi doream atât de mult... Îmi doream atât de mult să petrecem o zi în patru! Tu nu-ţi dai seama cât sperasem să-mi reuşească şmecheria şi să ajung duminică dimineaţă!

Deci era evident - nu va ajunge duminică dimineaţă! De fapt... Se încruntă un pic:

- Te rog să ajungi duminică seara.

- Poftim?

- Dacă mâine seară ajungi în Szeged, n-ai cum să intri pe uşă la 10 dimineaţa decât dacă conduci toată noaptea, prin România plină de gropi şi căruţaşi şi caravane de ovine şi bovine pe banda întâi. Eu te rog să n-o faci. Te rog să dormi în Szeged.

Soţul ei zâmbi slab:

- M-ai prins...

- Da, te-am prins - şi-am să te rog să promiţi că mâine seară dormi în Szeged.

- ... Dar v-am promis!

- Dar te-am rugat!

- ... Bine; promit. Dacă ajung în Szeged la şase, mă culc la şapte, mă scol la trei dimineaţa... Noaptea căruţaşii şi bovinele dorm - şi nu e trafic mare... Plec la patru, deci ajung pe la două... OK: promit că dorm în Szeged.

Serios? Începu să râdă:

- Şi-acum te gândeşti că de fapt îl pui pe Tigru să zboare prin toată Ungaria ca să ajungi în Szeged la patru, să te trezeşti la unu...

El nega, dar râdea cu gura până la urechi... Atinse uşor ecranul:

- Ştii că te iubesc?

Soţul ei aproba:

- Ştiu că mă iubeşti la fel de mult cât te iubesc eu...

Şi iar simţea că i se împăienjenesc ochii...

- ... De ce plângi?

Îşi acoperi imediat faţa cu palmele:

- Pentru că mi-e dor de tine!

- Te rog să nu plângi. Nu din cauza mea; bine?

Aproba repede-repede...

- Vio! Mi-e de-ajuns că te ştiu tristă! Te rog să nu plângi din cauza mea!

Gata! Gata, că îl întrista rău! Îşi şterse lacrimile şi zâmbi:

- Las' că vii tu acasă!

Teo nu răspundea; Teo o privea lung... La naiba! Îl întristase deja! Se grăbi să schimbe subiectul de discuţie:

- Las' că vezi tu, când vii! Ce să-ţi pregătesc delicios?

- Nu ştiu; ce vrei tu.

- OK! Asta am vrut să aud! După cum spuneam - las' că vii tu acasă...

- Vio...

O privea lung, serios...

- Odihneşte-te. Lasă totul baltă şi dormi.

- OK.

- ... Noapte bună, iubire...

Se aplecă şi sărută camera web:

- Noapte bună, iubire.

Şi gata - închise conexiunea, că iar îi venea să plângă! Opri laptopul... Intră în bucătărie şi închise uşa - iar paşii se apropiară în fugă. Liana năvăli după ea, cu întrebarea pe buze:

- Mami, nu-i aşa că tati vine duminică?

- Da. Dar nu ştie dacă reuşeşte să ajungă dimineaţă, sau la prânz, sau la cină...

- Ba nu!

Aoleu! Ce era ţipătul ăla? Liana ridică un deget ameninţător:

- Tati a zis că vine dimineaţa!

Se grăbi să se aşeze şi s-o aşeze pe genunchi:

- Da. Dar ştii bine că nu ţine numai de el. Trebuie să treacă prin toată România, unde drumurile sunt pline de gropi şi sunt şi multe căruţe. Nu poate să meargă repede, ca în Germania. E mai important să fie atent, să nu facă accident, să nu se strice TIR-ul...

Mm, ce se încruntase prinţesa! După câteva secunde de gândire, picea se dădu singură jos din braţele ei şi ieşi. Şi închise uşa după ea. Se cam supărase...

Păi, asta e! N-avea ce-i face! Taică-su era şofer pe internaţional! Dacă ar fi fost barman pe vase de croazieră, ce-ar mai fi făcut răsfăţata?

... Nu era răsfăţată; era un copil normal, care-şi iubea mult tatăl. Şi îl dorea acasă, lângă ea. În ultimul timp, Teo venise acasă doar ca să se spele, să mănânce, să doarmă opt ore şi să plece din nou. Era un program un pic cam... prea inuman pentru picii lor. O să discute asta cu el, duminică seara. O să-l roage să nu mai plece în următoarele... 96 de ore. Adică să doarmă acasă inclusiv noaptea de joi spre vineri. Copiii aveau nevoie de el; şi el avea nevoie de copii... Şi poate că avea nevoie şi de ea - că ea avea mare nevoie de el...

Oftă greu şi se ridică. Şi luă bureţelul din chiuvetă - mai erau 48 de ore şi gata - se termina chinul ăla...

Bun! Mai avea 48 de ore la dispoziţie, ca să se ocupe de venirea soţului ei! Hainele lui trebuiau parfumate corespunzător, aşternutul trebuia parfumat, scrobit şi călcat... Mm, ce de treabă avea! Şi trebuia să şi gătească! Ciorbă de perişoare şi friptură de viţel la tavă - preferatele lui. Cu ardei iute şi smântână, şi mujdei... Şi-o plăcintă! Iar o să-i spună soţul ei că l-a pus la îngrăşat! Dar nu-i nimic - că mânca atâtea zile numai biscuiţi şi fast-food - şi se subţia el la loc!

Mâine trebuia să facă piaţa; sarcină grea, dat fiind faptul că se ducea la cumpărături cu doi preşcolari de mână... Dar se va duce în Carrefour! La urma urmei, ce mare economie făcea în Obor? Se călca pe picioare cu toţi pensionarii, trebuia să se plimbe prin toată piaţa aia împuţită, risca "s-o facă" la geantă şi-o mai şi fura la cântar! Mâine va vizita deci hypermarketul. Spera să aibă timp să gătească... Şi să doarmă şi ea măcar 6 ore, dacă 8 ore nu mai reuşea să doarmă... Pentru că azi trebuia să termine curăţenia din bucătărie şi să şi spele hainele lui Teo şi aşternutul.

Bine că-şi amintise! Se grăbi să le scoată din şifonier şi să le îndese în maşină...

- Mami, aide să facem puzle!

- Imediat, iubire!

Deci curăţenia se termina după ce se culcau copiii, iar călcatul se termina după ce se termina curăţenia, iar ea se culca după ce termina de călcat... Din nou!

10 iulie 2010 - sâmbătă

Violeta

Auzea vocea Lianei, ca prin somn... Aoleu! Liana! Se trezise!

Sări în fund şi se prinse cu mâna de canapea - na, că iar adormise pe canapeaua strânsă! De data asta era şi mai rău, pentru că adormise în hainele de casă! Sări în picioare şi se repezi spre bucătărie! Năvăli înăuntru, iscând un ţipăt scurt...

Ia uite-i! Florin zâmbi:

- Neaţa, mami!

Se sprijini de tocul uşii, că se speriase îngrozitor... Liana fluturâ linguriţa prin aer:

- Mami, m-ai speliat!

- Da' ce m-aţi speriat voi pe mine?!

- Da' de ce?

Ia uite-l! Cum adică, de ce? O speriaseră de moarte! Florin zâmbi:

- Ne-am descurcat foarte bine! De ce te-ai speriat?

Privi lung masa... Florin se ocupase de micul dejun - scosese laptele şi-l încălzise, scosese pâinea feliată, cuburile de brânză topită, feliile de şuncă, biscuiţii... Şi se ocupase şi de surioara lui - o îmbrăcase şi o pieptănase; probabil că ea îşi pusese bentiţa aia... Şi-o convinsese cumva să vorbească în şoaptă, pentru că mami era foarte obosită şi trebuia să mai doarmă puţin...

Zâmbi slab... şi îşi îmbrăţişă şi sărută ajutorul de încredere:

- Mulţumesc, piciule!

- Ai dormit bine?

Mm, ce obraji roşii avea! Micuţul ei nu era obişnuit cu asemenea laude!... Micuţul?

Aprobă, privindu-l lung... că nu-şi dăduse seama până acum ce mare se făcuse băiatul ei...

- Păi, hai, stai jos şi tu! Hai, că am scos de toate!

Aprobă şi se aşeză. Iar Liana se încruntă:

- Neaţa, mami!

Aoleu! Se prinse cu mâinile de cap:

- Aoleu! Aoleu, ce-am făcut! N-am pupat prinţesa!

Se repezi şi-o ridică pe sus. Liana râdea şi chiuia, ceea ce însemna că mica ei omisiune fusese iertată deja...

Teodor

Mm, cât de dimineaţă era! Deschise încet un ochi, întoarse capul spre ceas... Şi se ridică, oftând greu: "o făcuse lată". Aseară se culcase cu gândul la ea, la lacrimile ei, şi se cam zvârcolise-n pat, întrebându-se cum să facă să împace cumva şi familia, şi venitul familiei! Şi uite că era zece, iar el dormea ca plăcinta-n soare în Wroclaw! Mm...

Intră în cabină, porni motorul... şi-l opri. Asta e! Nu-i era scris să se bucure de duminica petrecută alături de familia lui! Planul ăla cu şofatul toată noaptea tocmai "murise". Îi rămăsese planul iniţial. Ăla normal, firesc, care spunea că el va ajunge acasă duminică noaptea! Dar era mai important că ajungea întreg, pe picioarele lui...

Coborî şi porni în inspecţia maşinii... Nu; în parcările cu plată nu i se întâmplase niciodată nimic. Dar el verifica oricum, pentru că aşa-l învăţase nea Popa. Trebuia să se asigure că şi maşina dormise bine, că încărcătura era neatinsă, că "băieţii veseli" nu încercaseră să-i convingă Tigrul să cedeze pe traseu... Auzise multe, de când era şofer pe TIR; auzise de colegi care şofaseră şi două ore înainte să facă pana aia pregătită de hoţi în toiul nopţii, şi să fie loviţi cu ranga-n cap... Auzise de TIR-uri care arseseră ca o torţă, aşa, "din senin" cică...

Maşina era bine. Aşa că luă sticla şi-şi dădu cu apă pe faţă... Abia aştepta să ajungă în Szeged! Acolo îl cunoşteau toţi paznicii parcării în care dormea de atâţia ani! Acolo îşi permitea să încuie maşina şi să facă un duş, într-o cameră de motel. Că doar nu putea să se ducă acasă aşa... "sconx"! Avea o vârstă şi-o prestanţă, nu?

Deşi era zece, nu-i era foame; aşa că urcă la volan şi porni motorul. Şi oftă greu, ca pentru el:

- Hai, leneşule! Acum să te văd! Dacă eşti şofer adevărat, fă cumva să ajungi în Szeged la patru!

Intră în trafic şi porni staţia - oare care dintre colegii lui de breaslă mai tranzita Ungaria azi?

Violeta

Ziua de azi fusese "super" până acum! Şi va fi "super" şi de-acum încolo! Drumul nu era aglomerat; copiii erau veseli, pe bancheta din spate, pentru că mergeau la Carrefour - iar ea promisese că o să se lase ajutată la gătit mâncare delicioasă pentru tati...

După ce mâncaseră micul dejun, le pusese muzică la televizorul din sufragerie şi intrase în curăţenie în camera lor. Se simţise în formă, pentru că dormise până la zece; aşa că răsturnase totul cu susul în jos, ştersese mobila, dăduse covorul cu BioCarpet, spălase şi geamurile... Timp în care Liana cântase la microfonul de jucărie iar Florin dansase de mama focului exact cum dansau băieţii ăia de pe MTV. Apoi se opriseră toţi trei, pentru că venise ora prânzului. Şi deciseseră să meargă acum la Carrefour, să facă cumpărături, pentru că după aia "copiii erau foarte ocupaţi". Liana trebuia să exerseze cântecelul pentru tati, iar Florin trebuia să pună la punct o întreagă mini-serbare! În engleză!

Viră dreapta şi parcă aproape de magazin. Liana fremăta toată:

- Mami, da' facem păjitulă?

- Facem şi prăjitură.

- Şi facem şi ciobică?

- Da, ciorbică de perişoare.

- Da' eu fac pelişoalele!

- Sigur că tu le faci! Eu amestec carnea şi tu le faci! Bine?

- Bine! Şi pe umă? Ce mai facem?

- Pe urmă facem friptură de viţel la cuptor, cu sos.

- ... Şi eu ce fac la fiptulă?

- Păi cred că tu baţi cărniţa, ca să fie moale... Tu pui sare, piper, ulei... Tu o faci, ce mai! Eu doar o pun în cuptor şi o scot - că tu n-ai voie la aragaz!

- Bine! Şi facem şi păjitulă?

- Da, prinţeso.

- Da' punem şi zacăl?

- Punem şi zahăr.

- Mami, să cumpeli zacăl cu vanile!

- Cumpăr, cumpăr...

Coborâră toţi trei şi porniră spre magazin...

- Mami, da' cu ce lochiţă mă îmbac când vine tati?

- Nu ştiu; stabilim diseară, bine?

- Bine. Da' o calci?

- Sigur că da; o calc diseară, ca să fie cât mai proaspătă mâine.

- Da' o şi speli?

- Nu, că nu se usucă până mâine şi nu mai am când s-o calc. Hai, prinţeso - sus în cărucior.

Florin apucă mânerul - el era bărbăţelul familiei...

- Mami, da' tati vine de dimineaţă?

- Nu ştiu. Tati vine mâine, atunci când poate să vină.

Şi gata - Liana nu mai spunea nimic. Liana voia ca tati să vină dis-de-dimineaţă, eventual la zero-zero şi-un minut, şi ştia şi ea că

asta nu se poate. Numai că "înghiţea" greu acea realitate. N-avea ce să-i facă; n-avea cum s-o ajute. Încerca deci s-o ţină preocupată cu alte activităţi, ca să nu se gândească numai la tati...

Teodor

Gata. În sfârşit, era în Szeged. Paznicii ştiuseră de sosirea lui, de la unul dintre tiriştii vorbăreţi de pe traseu; şi-i "rezervaseră" primul loc de parcare de lângă camerele modulare. Şi totuşi, o să-i dezamăgească - nu va lua o cameră. O să facă doar un duş şi-o să se bărbierească; după care o să şofeze până la Nădlac, unde o să se lungească în cabină. Dar o să-i "omenească" oricum - ca de obicei. Că aşa se întreţineau relaţiile...

Coborî din cabină, iar bărbatul în uniformă începu să râdă:

- Mm, abia aştepţi să ajungi!

Aprobă şi scoase telefonul - avea poze noi cu picii lui! Bodyguardul venea repede-repede...

- Mm, ce frumuşică e! Cât are?

- Face cinci ani în octombrie.

- Bravo! Să-ţi trăiască! Şi mânzul? Ai poze şi cu el?

Păi cum să n-aibă poze tocmai cu băiatul lui?! Uite-l!

- Mm... Păi eu zic că poţi să stai liniştit - că are cine să aibă grijă de ele, cât eşti tu plecat!

- Are şapte ani; n-aş vrea "să sară" peste copilărie...

- Stai liniştit, că nu "sare" peste nimic! În schimb, băiatul tău o să fie bărbat adevărat! Ferice de-aia care o să pună gheara pe el!

Aprobă şi porni spre mini-motel:

- Aveţi camere?

- Avem o grămadă! Nu prea merge treaba în ultimul timp...

Îşi mască cu grijă uimirea - serios? Cum aşa? Că el "nu mai prididea", iar tolba-i era plină de plicuri şi contracte şi poliţe de asigurare pentru marfă! Dar dacă ziceau ei aşa... Zâmbi cu subînţeles:

- Aveţi voi grijă de Tigru?

- Acu' mă jigneşti, să ştii!

Şi râdea bodyguardul, că ştia el ce ştia... Păi să facă duşul ăla şi să se bărbierească - şi-apoi să pornească spre casă, nu? Se va odihni un pic în vamă, după care va conduce toată noaptea...

Violeta

Gata; după părerea ei, puteau să se apuce de gătit. Pregătirile pentru serbare se derulaseră "paşnic"; în timpul ăsta, ea făcuse curat şi în sufragerie. Şi întinsese deja canapeaua, că nici ea nu prea mai avea răbdare... Amândoi o ajutaseră să pună aşternutul; Liana se tolănise apoi în mijlocul patului şi-o "lugase fumos" să-i facă şi ei un cearceaf atât de parfumat...

Era opt jumate, iar ei tocmai terminaseră de mâncat. Se întreba cum şi ce să le spună, ca s-o lase să gătească singură...

- Mami, facem băiţă?

Liana voia să facă baie; asta era o chestie nouă, pentru că de obicei prinţesa făcea un duş rapid - din motiv de nerăbdare...

- Vrei tu băiţă?

- Daa, băiţă cu Dov!

Mm... Picea se pregătea pentru venirea lui tati! Iar ea trebuia să se pregătească serios pentru perioada aia când Liana se va apropia mult de Teo şi va fi invidioasă pe mami - şi va visa că se mărită cu tati...

- Mami, da' faci tu mâncale?

- ... Poftim?

- Dacă eu fac băiţă, atunci tu faci mâncale! Bine?

Şi avea o mutriţă de-aia studiată... Începu să râdă şi aprobă - prinţesa nu voia să-i miroasă buclişoarele a perişoare! Asta era problema ei! Aoleu! Dacă acum, la nici cinci ani, făcea asemenea conexiuni şi şmecherii... Vai de pielea ei, când o să-şi serbeze Liana majoratul!

- Bine, dragă; fac eu mâncare.

- Aide la băiţă!

Şi sărise de pe scaun, zorită nevoie mare să se parfumeze toată cu Dove! OK - dacă aşa voia ea...

Ludmila

Era zece noaptea. Nici o şansă s-o mai sune Violeta! De fapt, fata ei n-o sunase deloc azi - se ferise să n-audă iar întrebarea aia...

Fata ei era frântă de oboseală. Nu voia să renunţe nici la serviciu, nici la fixaţia pe care-o avea cu rezultatul muncii femeii într-o familie. În fiecare zi, fata ei făcea câte ceva. Ştia că toate femeile făceau acelaşi lucru; dar fata ei, când se apuca să spele rufele, avea pretenţia să le strângă de pe sârmă în momentul în care erau destul de zvântate ca să poată fi călcate, pentru a păstra parfumul balsamului de rufe. Şi le şi călca, astfel încât să pară aranjate de menajera palatului Buckingham. Iar când spăla aragazul, avea pretenţia să iasă "ca nou". Fără pic de grăsime, fără nici un fir de praf, fără urme de picături de apă... Violeta ei era maniacă - şi n-avea de gând "s-o lase mai moale".

Da, putea fi super-maniacă în ceea ce privea întreţinerea casei - dar după ce-şi dădea demisia! Ducea copiii la grădi dimineaţa, se întorcea acasă şi "detona" totul de patru ori! Pe urmă aducea copiii în "farmacia cu 0 microbi" şi-a doua zi o lua de la început! Dar aşa, cu serviciu...

O să încerce să discute cu Teo despre asta. Fiindcă nu era în regulă. Nu exista "mamă multilateral dezvoltată" - nu la performanţele pe care şi le impunea Violeta! După părerea ei, fata ei avea de ales: ori angaja o bonă-menajeră, ori îşi lăsa serviciul. A treia soluţie era "pensionarea" lui Teo - şi nu era o soluţie, ci o prostie mare-mare! Ginerele ei avea 35 de ani; peste vreo 5 ani, se va "pensiona" oricum! Că nu va mai putea el să şofeze prin toată Europa! Fiecare meserie avea "limita ei de vârstă"! Iar pensionarea lui înainte de vreme era o mare prostie! Mai avea cel puţin cinci ani de muncă - cinci ani de câştiguri europene într-o ţară bananieră. După ce se pensiona el, o să le fie greu...

Şi ea, ca doctoriţă, se cam pregătea să stea acasă, cu nepoţii...

Oare venise vremea ca ea să se ocupe strict de nepoţi? Oare asta era soluţia? Pentru că bona nu era, totuşi, o soluţie...

Dacă ieşea din lumea medicală, cale de întoarcere nu mai exista. Plafonarea începea din secunda numărul unu. Nu va avea pensie întreagă, ci un ciot de pensie - din cauza vârstei. Iar dacă Teo şi Violeta decideau, brusc, să se mute la părinţii lui, în Italia, ea sfârşea cel mult dădacă la plodul unui străin. Aşa că trebuia să se gândească bine ce voia să facă şi unde voia să ajungă.

Oftă greu şi se ridică: era singură cuc în apartamentul ăla cu două camere, şi tare bine i-ar fi prins o fiinţă inteligentă cu care să poată discuta problema asta! Fiinţa aia însă nu exista; ea nu voia s-o sune pe Violeta, pentru că fata ei se va gândi că maică-sa nu se simte bine, sau că e deprimată, sau...

Or să vorbească luni probabil. De fapt, nu; că luni şi marţi lua Teo copiii de la grădiniţă! Or să vorbească... miercuri. Teo, oricât de "mare" era, nu putea fi în două locuri în acelaşi timp! Aşa că unul dintre ei se va duce cu Florin la engleză, celălalt o va lua pe Liana de la grădiniţă şi se vor întâlni acasă. O s-o expedieze pe Violeta în altă cameră şi-o să-şi convoace ginerele la o discuţie serioasă... Iar în funcţie de discuţia asta, va şti şi ea ce are de făcut. Dacă trebuia, se pensiona şi gata! La urma urmei, casa asta era atât de rece şi goală... Tare bine i-ar fi prins o pereche de nepoţi activi şi guralivi! Acum, cât mai putea să fugă după ei!

Violeta

Copiii dormeau... Se ridică uşor şi intră în bucătărie.

Era miezul nopţii. Cumpărăturile erau tot în frigider, tot sub forma în care le luase din Carrefour...

Luă un PET de jumătate de litru şi-l umplu cu apă. Şi adăugă 4 linguriţe de ness şi 6 de zahăr. Amesteca bine... Mm, ce bună era! Dulce ca siropelul de ness! Zâmbi, ca pentru ea:

- Hai, Vio! Pune osu' la muncă! Acu' îţi vine bărbatu' acasă, plin de mezeluri şi fast-food, şi-şi doreşte şi el o mâncare gătită de nevasta lui!

La treabă! Scotea pachetele din frigider şi se gândea cu groază că, dacă-i lipsea ceva, chiar că nu mai avea de unde să ia la ora asta... Bine că nu trebuia să se ducă mâine la serviciu! Slavă Cerului că mâine era duminică!

Mâine venea Teo acasă...

Mm, ce dor îi era de el!

11 iulie 2010 - duminică

Teodor

Tresări şi deschise ochii: poftim? Parcă auzise ceva... Asculta atent...

Da! Era cineva lângă maşină! Trase pistolul de la curea şi deschise uşor portiera... Începu să râdă:

- Aoleu, bre, nea Marinică! Şi mai zici că ţi-e drag de mine!

- Păi cum, mă, Teo, să nu-mi fie?!

- Păi nu ştiu, bre; da' tare aproape ai fost să mă bagi în puşcărie...

Şi-i arătă pistolul, ca să priceapă că se juca cu focul de mai bine de jumătate de an... Şi tot în parcarea aia de lângă Nădlac! De patru ori fusese cât pe ce să-l împuşte!

- Auzi, puştiule? Da' şi tu eşti maniac cu pocnitoarea aia...

- Sunt, nea Marinică! Sunt! Că am doi copii de crescut!

- Chiar, mă! Ce-ţi mai fac copiii?

- Bre, eu aud că fac bine. Azi, pe la prânz, cred c-o să şi văd cât de bine fac!

- La prânz? Nu cred! Recalculează!

- ... De ce, bre?

- Păi ăştia au control mare, de la Bucureşti. Vama, poliţia, RAR-ul... Nimic nu mişcă-n vama asta până pe la opt, aşa...

Ah, la naiba! Se încruntă... Bătrânul adăugă:

- Şi să nu te gândeşti că trişezi pe la Turnu - că şi acolo e control. E o coadă de tiruri de 10 kilometri. Şi ştii cum e - dacă te-a prins în coadă...

Ştia - dacă îl prindea în coadă, acolo rămânea!

- Şi matale zici că până la opt nu trece nimic?

- Mă, de trecut, trece. Da' te freacă de-ţi sar dracii pe parbriz! E cu mascaţi, cu nebunie... Am auzit că apar şi nişte elicoptere, peste vreo oră aşa...

Da' cât era ceasul? Două? Dormise ceva-ceva...

- Ia de-aici cu ness şi scoate pozele cu ăia micii! Că n-ai vrea să treci prin cotrolul ălora de la Bucureşti!

La urma urmei, chiar că nu-i trebuiau amenzi! Tigrul mergea impecabil; dar controlul ăla "multilateral" venise în toiul nopţii la Nădlac cu plan de amenzi - şi nu voia să cotizeze la statul român mai mult decât cotiza acum. Oftă greu şi-şi aprinse o ţigară. Şi nu refuză PET-ul cu ness:

- Nasol, bre! Le-am promis copiilor că ajung pe la zece, şi-o să ne jucăm toată ziua...

- Mă, o singură chestie pot să-ţi zic - n-o să poţi să te ţii de promisiune! Să nu mai faci!

- Bre, matale nu ştii cum fac când ne vedem pe laptop!

- Tu nu ştii cum şi ce-or să-i facă nevesti-tii azi, minut de minut! Să nu mai faci, mă!

- Bine, bre; nu mai fac. Hai să-ţi arăt poze.

- Hai! Da' adu şi tu laptopul - că-s om bătrân, nu "bat" pe gâgâlicea aia de telefon!

OK! Şi-aşa n-avea ce altceva să facă până la opt dimineaţa! Nea Marinică lucra pe TIR, pe internaţional, de vreo 30 de ani. Şi dacă spunea el că se urneau la opt, atunci la opt fără cinci vor fi tot acolo, în parcare, privind lung mascaţii care se pregăteau de plecare...

Violeta

Se simţea legănată uşor... Ce era asta?

- Mami... Mami, aide!

Cum? Ce? Deschise încet ochii...

Picea era aplecată asupra ei. Îmbrăcată tot în pijama, dar cu ochişorii mari-mari, Liana o legăna de umăr şi-o îmbia să se trezească...

- Mami, aide! Aide să punem lochiţa!

Ce să facă? Cum?

- Mami, aide!

Încercă să se exprime cât mai inteligibil:

- Bine, gata, mă scol! Cât e ceasul?

- Aide să punem lochiţa, că vine tati!

Aa... Oof... Se ridică în capul oaselor:

- Păi nu vine chiar acum! Ia: cât e ceasul? Adu tu telefonul lui mami.

Paşii tropăiau...

- Uite! Schie şapte! Aide!

Mm, era ora şapte! Iar Teo nu venea la zece...

- Aide, mami, scoală-te!

- Bine, mă scol! Tu ai fost la baie?

- Da! Aide să dai peliuţa!

Periuţa de dinţi. Bine! Regula era regulă! Nici o dimineaţă fără spălat pe dinţi! Ea instaurase regulile, aşa că trebuia să le respecte! Şi-ar mai fi dormit vreo... patru ore...

Se ridică şi-şi urmă fetiţa în baie. Era nerăbdătoare picea ei... Îi puse pasta pe periuţă iar Florin zâmbi, din uşa băii:

- Neaţa, mami.

- Neaţa, piciule.

- *I'm sorry...*

Poftim? Îl privi lung, mirată... Băiatul ei arătă spre Liana:

- *I'm sorry...*

Ia uite-l! Vorbea în engleză, ca să nu-l înţeleagă picea! Ce şmecher se făcuse! Zâmbi slab:

- *Don't worry, it's OK.*

Şi ieşi, şi-l trase în dormitor, pentru că restul discuţiei nu putea să-l facă tot în engleză... Îl trase în braţele ei şi-i şopti la ureche:

- Piciule, eu am o presimţire.

- Crezi că tati nu vine azi?

- Ba da, azi vine; dar nu cred că ajunge înainte de ora opt. Seara.

Florin aprobă. Florin era obişnuit cu întârzierile lui tati, aşa că nu se mai supăra, nu mai protesta...

- Am nevoie de tine, să mă ajuţi să-i găsim Lianei tot felul de preocupări. Că o să se uite la ceas şi-o să protesteze...

- Am înţeles.

Picea miorlăi din baie:

- Mami, sunt gata!

Da, OK! Acum vorbea cu Florin!

- Deci mă ajuţi tu?

- Sigur că da!

Îl pupă pe frunte şi se grăbi să se ridice: n-avea rezolvare la maturizarea băiatului ei. Trebuia să se descurce cumva cu toate, şi avea totuşi nevoie de ajutorul lui... Îşi supraveghea fetiţa cu ochi atenţi... Era gata.

- Bun! Fugi şi schimbă-te.

- Păi vino să-mi dai lochiţa!

- Eu zic să nu pui rochiţa acum. Că se şifonează!

- Ba da! Tebuie să pun lochiţa, că vine tati!

- Tati vine mai târziu.

- Mami, veau lochiţaa!

Na, că începea să plângă acum! Ridică din umeri:

- Bine, îţi dau rochiţa! Dar dacă dai cu lapte pe ea, să nu începi să plângi!

- Nu plâng! Veau lochiţa!

- Bine!

Îi aduse rochiţa şi o ajută să se îmbrace. Şi începu să pregătească micul dejun - încet, cu răbdare şi calm, că azi va fi o zi extrem de lungă în care toate activităţile trebuiau "lălăite"...

Doamne, şi ce obosită era! Se culcase la două! Gătise, aşteptase să se răcească mâncarea... Asta e! Poate va reuşi să doarmă două ore la prânz, odată cu Liana! Spera ca agitaţia de dimineaţă s-o ajute pe pice să aţipească totuşi, în jur de ora două...

Teo va veni pe la opt, obosit şi flămând. Va găsi doi copii "în extaz" şi o soţie cu cearcăne. Şi mâncare delicioasă, haine parfumate, săpun Dove, şampon cu balsam, aşternut proaspăt... Şi mrr, şi aah... Bufni în râs: unde era mămica ei, să-i audă gândurile?!

Teodor

Privea lung coloana de TIR-uri...

Nea Marinică "apreciase" ora opt; se înscriseseră deci în coada de maşini cândva pe la şase. După care mâncaseră, fumaseră, el mai scosese laptopul de patru ori - că se strânseseră o mulţime de cunoscuţi de-ai lui... Tot el se dusese şi luase nişte Red Bull...

Era nouă. Coloana înainta în pas de... ţestoasă de Galapagos. Pe uscat, nu în apă. Iar lui îi venea să urle; îi venea să tragă de sirenă, să rotească volanul spre stânga şi să înfigă piciorul în acceleraţie. Şi "să taie" toată coloana aia de TIR-uri! Dar n-o făcea - toţi se duceau acasă. Tot cârnatul ăla avea numere româneşti. Pe toţi îi aşteptau copiii...

Coborî geamul şi-şi aprinse o ţigară. Şi se aplecă peste portieră. Privea lung asfaltul, crăpăturile...

În minte îi stăruiau cuvintele lui nea Marinică: "Tu nu ştii cum şi ce-or să-i facă nevesti-tii azi, minut de minut!" Îşi dădea seama că era un idiot; că agitase copiii anapoda şi-i ridicase în capul Violetei - care şi-aşa era chinuită de viaţa aia de văduvă...

Ar fi trebuit s-o sune. Era nouă, iar Liana probabil că ţopăia prin toată casa şi număra ticăiturile ceasului! Dar ştia că Violeta era deja supărată, şi era şi obosită, şi nici lui Florin nu-i putea cere foarte multă răbdare la cei 7 anişori ai lui... Dacă suna şi auzea în fundal ţipetele picei, sigur se lua singur la palme! Că el fusese cretin şi le spusese "duminică dimineaţa"! Doamne, şi avea 35 de ani! Mai făcuse de câteva ori prostia de a le da un termen exact - şi nu-i reuşise niciodată revenirea înainte de acel termen! El chiar nu putea să priceapă că niciodată, sub nici o formă şi în nici o circumstanţă, nu trebuia să spună "Ajung înainte de ştirile Pro TV"?

... O s-o sune după ce trecea de Nădlac.

... De fapt, nu - că nu trecea de vama aia înainte de ora zece! Nici o şansă! Aşa că, o s-o sune la zece fix. Ca să-i spună personal Lianei că tati nu poate să ajungă acasă atât de devreme şi s-o roage să nu-i facă lui mami minute fripte...

Acum, în clipele astea când stătea aplecat peste portieră şi privea asfaltul crăpat, în minte îi stăruia o întrebare... ciudată. O întrebare nouă, care nu-l mai preocupase până acum. De ce el?

De ce se măritase Violeta cu el? Şi dacă tot se măritase, şi-l făcuse pe Florin, de ce acceptase s-o facă şi pe Liana? După ce el trecuse pe internaţional? Oare nu se gândise că viaţa ei se va derula "un pic singură"? Nu anticipase traiul ăla de văduvă cu doi copii? El era veşnic absent din vieţile lor! El era acolo, în cabina aia de deasupra asfaltului crăpat! De ce-l luase de bărbat? Planificase să rămână singură acasă? Oare Violeta lui chiar îşi dorea viaţa aia în singurătate? Cu căpşunarii, calculul era simplu: oamenii se căsătoreau, făceau copii şi abia după aceea "le venea dor de ducă". Dar pe fruntea lui scrisese de la început "soţul veşnic pe drumuri"! De ce-l luase? O femeie atât de caldă, atât de tandră... Veşnic singură acasă...

Paşii se apropiară iar nea Marinică întinse mâna spre el:

- Ei, Teo, mă bucur că ne-am văzut şi-am stat şi noi de vorbă pe îndelete!

Îi strânse mâna:

- Păi, nea Marinică, a fost plăcerea mea; da' nu văd de ce te grăbeşti să-ţi iei la revedere! Că uite ce-i în faţă!

Nea Marinică râdea din toată inima:

- Aşa e! Ia uite ce-i în faţă! Uită-te!

Ridică privirea... Ce dracu?

Cât se gândise el la întrebarea aia afurisită, coloana mai înaintase. Iar el n-o observase. Iar nea Marinică era un drăcuşor mic şi neastâmpărat, că "se jucase de-a complotistul" şi ia uite ce făcuse...

TIR-ul din faţa lui se oprise un pic spre dreapta drumului; şi cum se uita el aşa, în faţă, vedea coloana de maşini şi remorci... şi mâinile şoferilor... care-i făceau lui semn să depăşească...

- Da' promite că nu-i scoţi pistoanele pe ţeava de eşapament!

La dracu! Îi dăduseră lacrimile! Reveni spre el... Nea Marinică râdea:

- Promite, că acu' îi răzgândesc pe toţi!

Întinse din nou mâna:

- Promit, nea Marinică!

- Şi promite că nu mai faci!

- Mă jur că nu mai fac!

- Aşa! Acu' hai, du-te odată! Că te-aşteaptă principesa aia mică! Şi aia mare! Hai, dă-i carburant!

Porni motorul şi se grăbi să iasă din rând... Mergea încet, pentru că toţi tiriştii râdeau şi-i făceau cu mâna - şi-l admonestau cu degetul pentru că-şi pusese copiii pe jar...

Naşul lui avusese dreptate - străinii îl ajutaseră întotdeauna. Mai ales după ce tatăl lui îl învăţase că, dacă voia să primească ajutor atunci când avea nevoie de el, trebuia mai întâi să ajute el...

Era nouă; imediat cum trecea de vamă, o suna - şi nu va rosti nici o oră! Îi va spune doar locul în care se afla şi-o va asigura că va conduce prudent. Ea ştia ce să le spună copiilor...

Na, că şi vameşii râdeau! Opri motorul şi se grăbi să coboare, cu tot cu acte:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Unul dintre ei porni spre spatele remorcii; celălalt studia actele... Hai! Nu spuneau nimic? Râdeau "zmeieşte" şi nu spuneau nimic? Nu-l întrebau ce avea în remorcă, de unde luase marfa, unde trebuia s-o ducă? Nu-i cereau tahografului "raportul"? Era tare ciudat... Pentru că, deşi se cunoşteau bine deja, fiecare trecere a lui prin vama aia fusese un ritual în adevăratul sens al cuvântului şi fiecare întrebare fusese totuşi rostită...

Vameşul apăru de pe partea cealaltă a cabinei; iar el primi actele. Poftim? Îi privea lung, mirat... Bărbatul din faţa lui ridică un deget, râzând în continuare:

- Să nu mai faci! Ştii tu - chestia aia cu copiii... Să n-o mai faci!

Bufni în râs:

- Nu mai fac!

Şi gata. Putea spune că trecuse de Nădlac! Se întoarse... Toţi râdeau! Erau teribili! Le făcu cu mâna şi urcă în cabină. Şi se grăbi să plece de-acolo - că ei rămâneau la coadă!

Violeta

Auzea xilofonul piuind cu înverşunare. Liana lovea aceeaşi tăbliţă, cu îndârjire şi determinare... Era nouă jumate; Florin încercase s-o ţină ocupată, dar nu prea reuşise. Aşa că picea vărsase lada cu jucării în mijlocul covorului, promiţând că le strânge ea după ce venea tati...

Mobilul începu să piuie; xilofonul tăcu ca prin minune! Se grăbi să răspundă:

- Da.

- Neaţa.

- Neaţa.

- Iubire, te rog să mă ierţi.

- ... De ce? Ce s-a întâmplat?

- Copiii sunt acolo?

- Da; de ce?

- Pune-mă pe speaker, ca să mă audă şi ei.

Bună idee! Alergă în dormitor şi se aşeză pe canapea:

- Ia! Linişte, că tati vrea să ne spună ceva.

Apăsă butonul şi zâmbi:

- Gata. Spune.

- Am dormit în vamă la Nădlac, pe partea ungurească, ca să fiu cât mai aproape de România. M-am trezit la două noaptea, hotărât să conduc noaptea ca să fie străzile goale. Dar am avut ghinion. A fost un control în vamă, şi nimeni nu s-a clintit din loc până la opt. Abia adineauri am reuşit să trec de vamă şi am intrat în România.

Liana privea mobilul cu ochi atenţi. Era serioasă. În mintea ei de fetiţă de aproape cinci anişori, Nădlac era o chestie nedefinită; un oraş prin care tati trecea atunci când venea acasă. Habar n-avea unde era, iar dacă i-l arăta pe hartă n-o ajuta cu nimic - că harta avea un metru lăţime...

- Vio, ai harta la îndemână?

- Imediat.

Lăsă mobilul pe canapea şi aduse harta. Şi înfipse pin-ul în Nădlac:

- Gata.

- Arad... Deva... Orăştie... Sebeş... Sibiu... Râmnicu Vâlcea... Piteşti... Bucureşti.

Florin ridică privirea spre ea:

- Tati, drumul ăsta durează 12 ore, nu-i aşa?

- Da; aşa e.

- Iar asta înseamnă că o să ajungi acasă la 10 noaptea, nu?

- Cam aşa ceva.

Liana privea harta; nu spunea nimic...

- Bine, tati. Să nu te grăbeşti - că noi te aşteptăm.

- Nu mă grăbesc. Adică mă grăbesc cât pot de tare, fără să fac accident. Liana, tu eşti acolo?

- Da, tati.

- Te rog frumos să nu fii supărată pe mine.

- Nu sunt supălată.

- Am vrut să ajung mai devreme, am încercat să ajung mai devreme dar n-am reuşit. Promit că diseară mâncăm împreună; bine?

- Bine, tati.

Oof, Doamne! Iar promisese! Ce-avea omul ăsta cu ea? El nu-şi dădea seama ce isca în apartamentul ăla atunci când rostea cuvântul "promit"?

- Să fiţi cuminţi.

- Bine, tati!

- Şi să n-o supăraţi pe mami!

- Nu, tati!

- Şi-acum pot să vorbesc din nou cu mami?

Luă telefonul şi apăsă butonul:

- Gata.

- Iubire, n-am cum să ajung înainte de ora opt.

- Ba n-ai cum să

- Te rog!

OK! Tăcea atunci! Tăcea şi-l lăsa pe el să vorbească... Teo coborî mult tonul vocii:

- N-am cum să ajung înainte de ora opt. Mâncăm cina toţi patru, după care eu culc copiii şi tu faci un duş...

Bufni în râs:

- Bine, iubire!

- Şi vorbim pe îndelete despre anumite lucruri; OK?
- OK.
- Pe îndelete. Până dimineaţă.
- OK!
- Ştii că te iubesc?
- Ştiu; tu ştii?

Că minorii sigur ascultau sfârşitul discuţiei...

- Ştiu. Hai, că vreau "s-o calc" până la Arad.
- Bine. Ai grijă!
- Ştii bine că am.
- Pa, iubire.
- Pa, iubire.

Apăsă butonul roşu... şi reveni în dormitor:

- Aţi auzit ce-a zis tati: vine abia la cină. Hai, schimbarea în hăinuţe de casă şi la joacă!

Liana ridică imediat mâinile:

- Mami, scoate lochiţa!

Se conformă prompt...

- Să n-o stici!
- N-o stric.
- Aşa. Unde e fustiţa mea?
- Pe scăunel.
- Ba nu e!

Ei, na! Lăsă rochiţa pe umeraş şi scoase fustiţa de sub celelalte haine:

- Ba uite-o.
- E şifonată!

Nu, n-o să se certe cu ea! Liana era extrem de supărată pe întârzierea lui tati, aşa că cea mai mică divergenţă de opinii va isca lacrimi. Lăsă fustiţa şi deschise şifonierul:

- Atunci hai să-ţi alegi altceva.

Venea, grăbită... Florin o privea lung... Îi făcu cu ochiul - şi acum fu şi el ceva mai liniştit. Liana îşi alese o rochiţă dreaptă, din bumbac; o ajută să se îmbrace şi întrebă:

- Vii şi tu la bucătărie, să facem prăjitura pentru tati?
- Nuu, eu lepet cântecelu' lu' tati!
- Bine. Eu mă duc să fac prăjitura. Să fiţi cuminţi!

Florin aprobă, semn că se ocupa el de surioara lui... Intră în bucătărie şi scoase făina: o să facă prăjitura... şi pe urmă mai vedea ea ce făcea! Asculta discuţia din dormitor...

- Liana, hai să strângem jucăriile.
- Ba eu lepet cântecelu'!
- Bine, dar nu poţi să-l repeţi, dacă sunt jucării peste tot! O să te loveşti când dansezi!
- Ba nu!
- Te rog, ajută-mă să strângem jucăriile!

Tăcere...

- Ai promis, de dimineaţă, că le strângi tu!

Florin avea dreptate. Şi Liana ştia asta. Amândoi ştiau puterea lui "promit"... Auzi un "Oof" teatral şi-apoi primele jucării "aterizară" sonor în cutie... Bun; preţ de vreo jumătate de oră, va fi linişte "pe front". Pe urmă, vedea ea ce mai făcea!

Ludmila

Zece jumate, iar telefonul nu sunase... Ia s-o sune totuşi! Selectă numărul fetei ei. Suna...

- Da.
- Bună, draga mea.
- Sărut mâna, mamă.
- Ce faceţi; petreceţi?
- Nu. Ajunge acasă abia la cină.
- Probleme în vamă?
- Exact. Un control.
- Să-i ia dracu, cu tot cu vămile şi controalele lor! De parcă n-or să
- Mami, ce mai faci tu?

Sigur că o oprise! Fusese cât pe ce să rostească cuvântul interzis "şpagă"! Ştia şi ea că telefoanele erau totuşi ascultate, iar convorbirile telefonice se stocau pe servere 30 de zile... Zâmbi slab:

- Uite, stau singurică-n casă şi mă gândesc că ai avut totuşi dreptate să n-aduci copiii la mine.
- Mămico, nu vrei tu să ne faci o vizită?
- Sincer? Azi am zi de shopping.
- Sincer?
- Foarte sincer.
- OK. Dacă totuşi constaţi că-ţi vine poftă de nepoţei, te aşteptăm.
- Bine, draga mea. Dacă totuşi te hotărăşti să dormi şi tu, urcă picii în Dacie şi adu-i încoace.
- Bine. Pa, mami! Spor la shopping.
- Mulţumesc. Pa.

Închise... şi se ridică, oftând greu: n-avea zi de shopping. Şi nici nu prea putea să se lupte cu cei doi preşcolari nerăbdători...

O să facă curat. O să răstoarne toată casa cu susu-n jos. Şi-o să încerce să-şi răspundă la întrebarea aia afurisită, cu pensionarea...

Violeta

Era unsprezece, iar liniştea şi pacea se cam sfârşiseră...

Prăjitura era gata. Şi cum Florin îi era ajutor de nădejde, imediat cum Liana îşi terminase repetiţia, propusese un DVD cu desene animate. Pisicile aristocrate - preferatul Lianei... Ceea ce-i permisese ei să deschidă laptopul şi să mai introducă un teanc de bonuri, deconturi şi facturi...

Thomas O'Malley începuse să cânte "Cât de bine e să fii motan"; Liana luase imediat telecomanda şi dăduse mai tare. Tot mai tare. Extrem de tare. Florin încerca s-o convingă să dea mai încet... Şi nu reuşea, că ea lălăia cu motanul...

- Liana, te rog, dă mai încet!

Nimic, nici o reacţie...

- Liana, e prea tare! O să strici televizorul!

Motanul cânta la fel de tare...

- Liana, te rog frumos, dă-mi telecomanda.
- Ba nu!
- Dă-mi telecomanda, am spus!

Florin ţipase la ea; Liana ţipă şi ea la fratele ei:

- Ba nu veau!

Se ridică şi intră în dormitor. Întinse prompt mâna spre fetiţa ei... Ochişorii albaştri o priveau lung, încruntaţi. Ea era doar serioasă; extrem de serioasă. Îi cerea telecomanda fără cuvinte... Primi telecomanda, dădu sonorul la un nivel rezonabil şi ieşi cu tot cu telecomandă: gata! Se reaşeză în faţa ecranului: unde rămăsese? Aa, la TVA! Calcula... Bonurile alea de la hypermarket erau un chin, că trebuiau introduse pe tipuri de produse...

- Liana, dă-te mai încolo!
- Da' dă-te tu! Ce!
- Ba tu dă-te! Că tu ai venit pe locul meu!
- Ba tu dă-te! Eu sunt cuminte!
- Daa, pe dracu!

Ridică scurt sprâncenele - Florin drăcuia? Hm - asta însemna că ea devenise neglijentă la capitolul "autocenzură"! Va lua măsuri cât de curând; momentan se ridică şi porni spre dormitor.

- Dă-te, mă!

Ia uite-o ce hotărâtă era! Intră şi-l văzu pe Florin înghesuit în colţul dinspre perete. Într-adevăr, Liana "năvălise" peste el, încer-

când probabil să-l pedepsească pentru confiscarea telecomenzii. Dar nici el nu se lăsa mai prejos! Se ţinea cu ambele mâini de pat şi nu ceda, deşi ştia prea bine de ce făcea surioara lui aşa... Opri DVD-ul şi televizorul şi ieşi din dormitor. Iar "erupţia" o făcu să se oprească - Liana bufnise în plâns. Florin răcni la ea la propriu:

- Na! Acum l-a oprit! Şi numai tu eşti de vină!

Făcu un pas în dormitor şi văzu cum Liana ridică mâinile, exact ca o pisicuţă, şi-şi ia fratele la o serie de palme pe spinare! Iar Florin se răsuci, cu cotul înainte, prinse una dintre codiţele brunete şi trase cu sete în jos. Liana ţipă şi căzu de pe pat. Florin sări pe covor, după ea!

- Gata!

Ţipase şi ea - şi-i oprise! Îi înşfăcă pe amândoi şi-i ridică dintr-o mişcare. Şi le "distribui" câte-o palmă la fund - că amândoi le meritau! Se uita urât la ei; ei se uitau urât la ea...

- Amândoi în sufragerie. Acum!

Ieşeau amândoi, foarte încruntaţi şi supăraţi... Intră în bucătărie doar ca să salveze baza de date şi să închidă laptopul; scoase apoi "Nu te supăra frate", intră în sufragerie şi închise uşa. Şi trase masa în mijlocul covorului. Se aşezau amândoi, încă supăraţi... Ei, las' că le trecea! Peste vreun sfert de oră, o să le aducă bomboane şi suc de portocale; şi-or să revină la sentimente mai bune.

Teodor

Măiculiţă, ce accident! Mm...

Trecu încet pe lângă BMW-ul încovrigat pe copac şi-şi aprinse o ţigară - individul ăla îl depăşise, cu vreo 200 la oră, la ieşirea din Simeria Veche. Şi chiar se gândise că dobitocul o să zboare în decor... Dobitocul încercase să zboare; copacul ăla gros îi curmase tentativa. Şi viaţa probabil. Nu ştia câte trupuri erau întinse pe iarbă - se obişnuise să se uite strict la tablă...

Călcă uşor frâna - se apropia de Orăştie. Şi nu voia să rişte nimic. Drumurile din România erau pline de dementi de-ăia. Şi de căruţaşi ferm convinşi că ei au dreptul să întoarcă în mijlocul DN-ului - iar calul trebuia să le facă pe plac atunci când aveau ei chef. Drumul nu era formidabil; era sinuos, pe o singură bandă... Va merge încet, chit că va trebui să scoale copiii în toiul nopţii ca să le arate că venise totuşi acasă duminică. Va conduce foarte prudent. Vara asta era toridă; iar căldura tâmpea marea majoritate a şoferilor... Iar el voia să-şi vadă copiii crescând - voia să intre pe uşa apartamentului lor şi să-i vadă acolo, nu într-un vorbitor de puşcărie...

Dobitocul care depăşea chiar acum, pe contrasens, era cel mai bun exemplu pentru calculul lui! Ştia, vedea că insul avea tot timpul din lume să revină pe sensul lui de mers; privea totuşi maşina albastră care-i venea din faţă şi se întreba de ce omul ăla credea că cinci minute mai devreme, sau mai târziu, contau. La ce-l ajuta dacă ajungea cu cinci minute mai devreme? Era ginecolog, sau astronaut?

Gata; revenise pe sensul lui. Plecă privirea spre ceas... La 12 fix va fi în Sebeş. Va merge mai departe şi se va opri în Sibiu. Trebuia să mănânce ceva, după tona de ness şi cele două Red Bull-uri băute în vamă, cu nea Marinică.

Tare de treabă, nea Marinică! Zâmbi, amintindu-şi braţele care-i făcuseră semn s-o ia înainte... Că-l aşteptau copiii acasă...

Se oprea în Sibiu, mânca şi mai bea un Red Bull. Ca să fie treaz, alert, până la Piteşti. Că de-acolo lucrurile se simplificau mult - avea autostradă...

Mobilul piui scurt. Un mesaj? Îl scoase şi se asigură că nu avea nici un obstacol în faţă în următoarele 5 secunde... Gata. Apăsă butonul.

Un număr de Orange. Nu-l cunoştea. Nici agenda lui nu-l cunoştea. Oare cine era şi ce voia? Se asigură că mai are 5 secunde libere...

"Bună."

Poftim? Cine era şi ce voia de la el?

... Băgă mobilul în buzunar - acum era ocupat. N-avea, oricum, nici un chef să converseze cu un număr necunoscut de Orange! El era pe Vodafone şi plătea şi-aşa destul de mult...

Dacă apelantul voia ceva de la el, să sune. Dacă nu, să se uite bine la cifrele pe care le apăsa!

Redeveni foarte-foarte atent la drum...

Violeta

Bun! Fusese linişte şi pace, iar picii se împăcaseră după numai un sfert de oră de joc. Era unu, iar ea scotea castronelele cu ciorbă din cuptorul cu microunde...

Era linişte. Florin se gândea la ceva, numai el ştia ce, iar Liana era obosită. Vedea cum ochişorii albaştri se pregăteau să se închidă...

Mâncau şi pe urmă făceau nani. O să încerce să doarmă şi ea două ore, lângă ei...

Teodor

Călcă frâna şi opri motorul. Şi se întinse cu poftă...

Era în Sibiu. Era două. Mersese încet, pentru că traficul fusese infernal...

Verifică din nou mobilul - dar numărul de Orange nu-l mai apelase. Nici nu-i mai scrisese. Probabil că apelantul se uitase mai bine la cifrele pe care le apăsa... În fine!

Începu să ascundă lucrurile de valoare: laptopul, "tolba" cu plicuri... Strânse şi pătura şi-o duse în cabină. Şi coborî: poftea o shaormă mare. Gigantică! Şi nu se mai grăbea - ajungea când ajungea! Mai văzuse două tamponări, fără victime ce-i drept, dar cu mari pagube-n buget pentru proprietari...

Aşa că trebuia să fie mâncat. Mai avea două cutii cu Red Bull. Zeama aia era tare, deşi pentru papilele gustative părea doar un suc nevinovat. Se trezise la două noaptea, era două ziua deja iar soţia lui se pregătea de duş...

Violeta

Mm, ce bine era în pat! Stătea cuminte, lungită pe canapeaua întinsă, cu capul pe aşternutul ăla scrobit şi parfumat şi împachetat cu grijă ca să nu se şifoneze... şi încerca să adoarmă...

Liana aţipise greu; fusese prea obosită şi prea agitată de succesiunea de evenimente de azi, ca să poată să adoarmă ca de obicei, într-o jumătate de oră. Abia pe la două jumate putuse să se ridice de lângă ea şi să vină şi ea în sufragerie. Unde Florin lăsase baltă jocul la laptop şi începuse cu întrebările: oare unde era tati acum? Da' maşina mergea bine? Da' tati era OK? Că dacă se trezise la două, sigur era obosit! Da' tati ajungea totuşi azi? Da' nu era mai bine să-l sune pe tati şi să-i spună să doarmă undeva, la un hotel, şi să vină mâine? Ca să nu facă accident... Încercase să-l liniştească, dar nu prea reuşise. Pentru că refuzase să-l sune pe Teo. Soţul ei conducea - nu era bine să-l bârâie cu telefoanele, chiar dacă Teo nu pleca niciodată la drum fără acte, pistol şi hands-free. Pur şi simplu nu voise "să inaugureze" prostul obicei de a-l suna pe tati din cinci în cinci minute...

Aşa că se lungise pe pat, iar Florin rămăsese să se joace la calculator. Şi se foise piciul, se învârtise, "vizitase" frigiderul de vreo zece ori... Ea fusese prea obosită ca să poată aţipi...

Era prea obosită ca să mai poată aţipi. Aşa că se ridică şi intră

în bucătărie. Şi-şi făcu un PET nou de ness - al doilea pe ziua de azi. Într-o zi, o s-o ia cu palpitaţii de la atâta zeamă de-aia! Îşi aprinse o ţigară şi se urcă iar pe pervaz...

Deşi era duminică, salopetele din duplexul de vizavi munceau cu frenezie. Se ocupau de pereţi. Deschiseseră geamurile, ca să se zvânte mai repede straturile de lavabil, şi "atacau" de la dreapta la stânga - toţi într-o cameră. Bună socoteală! Până ajungeau în capăt, la ultima cameră, prima era pregătită să primească următorul strat de lavabil! Bravo lor! Costumul impecabil dăduse banu' iar ei aveau un termen limită foarte bine definit... Probabil că li se promisese şi o "primă de victorie" consistentă...

Scoseseră parchetul. Oare costumul îi lăsase să păstreze ceea ce puteau recupera? Că în bucătărie vedea nişte cutii cu gresia şi faianţa recuperată de pe pereţi... Se îndoia că un asemenea costum intenţiona să recupereze gresia veche! Chiar dacă preţul ei intrase în preţul apartamentului! Cu siguranţă, le-o dădea muncitorilor! Care erau mulţumiţi şi lucrau cu spor...

Bătrâneii ei nu erau acasă. Oare unde se duseseră? Nu-i mai văzuse de... trei zile. Dacă nu chiar mai mult. Unde erau bătrâneii ei? Numai să nu fi păţit ceva...

- Maamii! Unde e tati?

Mm... Se trezise picea. Dormise cu grijă, aşa că se trezise mai devreme. Stinse ţigara şi coborî de pe pervaz:

- Tati nu a venit încă.

- Da' unde e tati?

- Nu ştiu şi n-am să-l sun. Tocmai ca să-l las să conducă, să fie atent la drum şi să vină cât mai repede.

Intră şi ea în dormitor şi-o privi lung:

- Hai la baie! Te speli, ne schimbăm şi ieşim în parc. Bine?

- Bine.

Intră în sufragerie şi-şi scoase blugii şi un tricou. Era obosită, era şi îngrijorată pentru Teo, era şi nervoasă pentru că prelua nervozitatea şi nerăbdarea copiilor... Doamne, cât îşi dorise să aţipească măcar jumătate de oră! Şi uite că n-avusese parte... Iar Teo îi promisese discuţii lungi, pe îndelete, până mâine dimineaţă... când ea trebuia să plece la serviciu. Una peste alta, "o făcuse de oaie". Avea cearcăne, era frântă de oboseală iar la noapte n-avea timp să adoarmă. Minunat...

Tii! Ia uite... Blugii ăia elastici îi deveniseră brusc largi. Mari. Nu-i mai stăteau pe talie - dădeau să coboare cam un centimetru. Deci începuse să slăbească serios... Minunat! La cei 170 de centimetri ai ei, ar fi trebuit să ajungă la 60 de kilograme. Iar ea avea 70. În fine, avusese - că blugii îi arătau o scădere sub pragul cifrei 7...

Mâncase normal. Nici mai mult, dar nici mai puţin decât de obicei. Nu ţinea regim... Singura motivaţie pentru scăderea în greutate era amestecul dintre oboseală şi stres. Dormea patru ore pe noapte, se chinuia între 1001 gânduri pe vreo 6 teme majore iar la serviciu nu mai mânca decât rareori, câte-un covrig. Total insuficient...

Ei, dar bine că slăbea - adică nu se îngrăşa! Teo o cunoscuse cu 56 de kilograme - şi adorase s-o ridice mereu pe braţe! Acum pornise uşurel spre "ideal", adică spre vreo 60 de kilograme. Şi abia aştepta să afle părerea soţului ei despre aşa "iniţiativă"!

Teodor

Cât era ceasul? Şapte... Deci stătuse în coloana aia patru ore. Zăcuse în căldura infernală, cu motorul pornit - ca să ţină clima la un nivel suportabil - şi, după ce scrisese toate actele aferente cursei, urmărise, de la înălţimea cabinei Tigrului, toată operaţiunea de descarcerare şi bandijonare a răniţilor. Un idiot cu o basculantă nu se asigurase când ieşise de pe drumul secundar şi se aşezase de-a curmezişul în faţa şoferului unui autocar. Care frânase, dar nu reuşise să oprească înainte să se izbească zdravăn de el. Se răsuciseră amândoi ca într-un vals; în basculantă intraseră două Dacii, în autocar intrase un Matiz. Şoferul Matizului era rănit grav, iar descarcerarea muncise ceva-ceva ca să-l scoată din micuţa lui cutie de conserve...

Scoase telefonul şi selectă numărul Violetei. Suna...

- Da.

- Ce faci, iubire?

- Uite, mă târăsc pe-aici...

- Poftim?

- Am fost cu copiii în parc. Liana a vrut cu bicicleta şi Florin cu mingea; aşa că, după ce-am rupt asfaltul de pe alei şi-am căţărat bicicleta pe scări, mă târăsc spre ţigară şi ness...

- Aoleu! Şi-acum o să zici că eşti obosită!

- Nee, nu zic! Că fac un duş şi-mi revin miraculos...

Încercă să zâmbească:

- Uite, eu sunt la cinci kilometri de Piteşti.

- Aha.

- De patru ore, sunt la cinci kilometri de Piteşti.

- ... Cum aşa?

- Păi m-am oprit în Sibiu şi-am mâncat tras pe dreapta. Ar fi trebuit să mănânc din mers - că n-aş mai fi prins accidentul care se desfăşoară acum în faţa ochilor mei...

- ... Accident?

- Da; un autocar a pupat o basculantă, şi-au "născut" două Dacii şi-un Matiz. E de-ăla amplu, cu descarcerare şi ambulanţe, cu elicopterul televiziunii... Chiar; dă drumul la televizor, că poate mă vedeţi!

- Stai liniştit, că te cred şi fără să-mi faci cu mâna!

Violeta râdea, pentru că el nu fusese implicat în accident şi era extrem de liniştită...

- Iubire, ăştia se căznesc din greu să mute maşinile din drum. Dar e complicat, pentru că platformele sunt prinse undeva în spatele meu, în coloana provocată de accident. Ţi-am spus: stau aici de patru ore. Cred că mai durează ceva-ceva. Dar în clipa în care am trecut de Piteşti, am autostradă - şi într-o oră sunt acasă.

- Bine. Nu te grăbi.

- Nu mă grăbesc - că şi-aşa una am zis şi alta s-a întâmplat...

- Stai liniştit. Ne găseşti acasă, cu mâncărica pe masă.

- Bine. Pa, iubire.

- Pa.

Închise şi începu să-l caute, pe staţie, pe nea Marinică - să-i spună şi lui ce ispravă "de toată isprava" i se întâmplase!

Violeta

Bun; pusese masa. Se apropie de geam... Duplexul era "în flăcări". Ca un pacient operat din toate părţile, care geme şi abia mai poate respira... Prima cameră din dreapta era gata. Şi era superbă! Geamurile erau larg deschise, ca să se usuce lavabilul; avea senzaţia că făcuseră un model pe perete, dar nu-şi putea da seama dacă ceea ce vedea ea era model sau doar un joc al umbrelor... Meseriaşi indivizii, ce mai! Plecă privirea... Unde erau bătrâneii ei? De obicei, la ora opt, ei terminau cina! Acum însă luminile erau stinse, geamurile erau închise... Nu cumva păţiseră ceva?

Se încruntă şi închise geamul - că gândul ăla o indispusese instantaneu! Nu, nu păţiseră nimic! Plecaseră şi ei la băi, ca orice pensionari care se respectă! Nu păţiseră nimic! Că nu le dădea ea voie! Aşa!

Deschise uşa şi strigă scurt:

- Copii! La masă!

Paşii tropăiră iar picii intrară în bucătărie. Ca de obicei, Liana era "însărcinată cu întrebatul":

- Mami, unde e tati?

- Mai are puţin şi ajunge la Piteşti.

- Şi e depalte?

- Destul de departe. În faţa lui, pe şosea, a fost un accident; şoseaua e blocată. Aşa că tati stă acolo şi aşteaptă - că n-are pe unde altundeva să ocolească.

- Şi mai stă?

- Cred că da. Oricum, a spus că, după ce reuşeşte să treacă de accident, într-o oră e acasă.

Liana zâmbi larg, cu toţi dinţişorii:

- Atunci eu îl aştept pe tati!

Cee? Mânuţele mici împinseră cu fermitate farfuria! Ia uite-o!

- Îl aştept şi eu. Că nu mi-e foame.

Ia uite-l! Îl apucase şi pe el acum! Puse scurt mâinile în şolduri:

- Ce înseamnă asta?

Liana puse mâinile în sân cu un gest foarte teatral:

- Tati a zis că vine la cină! Eu îl aştept pe tati!

- Iar mie nu mi-e foame!

Ridică scurt tonul la ei:

- Ba puneţi imediat mâna şi mâncaţi, dacă nu vreţi "să vă distribui" o mamă de bătaie de s-o ţineţi minte!

Florin se încrunta la farfurie; Liana o privea lung... Chipul picei se schimonosi scurt; răsfăţul "izbucni" într-o rafală de plâns:

- Da' eu nu mănânc fără taatii!

- Nici eu nu mănânc fără tati! N-ai decât să mă baţi, că nu mănânc până nu vine şi el!

Fraternizaseră acum! Aoleu! Aoleu, îi venea să urle! Şi să-i ridice pe rând, în ordine alfabetică, şi să-i înveţe "hora bătută"! Aoleu!

Ridică încet mâinile din şold, pregătindu-se parcă să-i înhaţe de gulere... Ambele perechi de ochi o priveau drept; erau încruntaţi, hotărâţi să mănânce bătaie dar "să nu se predea"...

"Hei, ce dracu faci? Baţi copiii pentru că le e dor de tatăl lor?"

Gândul ăla o dezmetici instantaneu. Luă mobilul de pe dulap şi se grăbi să iasă. Şi scăpă primul suspin, pentru că o lăsaseră nervii şi voise să-şi bată copiii pentru o prostie... şi de fiecare dată când îl ştia pe Teo în România era foarte îngrijorată... Şi era şi îngrozitor de obosită şi nu se mai controla... Suna...

- Da, fetiţa mea.

- Sărut mâna.

- Să creşti mare. Ce s-a întâmplat?

Oftă greu... şi încercă să se liniştească:

- ... Uite, Teo întârzie, ca de obicei. Şi le-a spus că vine înainte de cină, aşa că copiii nu vor să mănânce până nu vine el! Iar el e înainte de Piteşti, prins într-un ambuteiaj! Iar eu mă gândesc să le trag o mamă de bătaie răsfăţaţilor ăstora doi!

- De ce vrei să-i baţi?

- Tu n-auzi că stau amândoi în bucătărie, la masă, şi-mi zic că n-am decât să-i bat, pentru că ei nu mănâncă până nu vine Teo?

După o secundă de tăcere, mama ei începu să râdă:

- Auzi? De ce ţii tu musai să îndopi copiii? Lasă-i să-l aştepte pe taică-su!

- Mamă, păi adorm cu capu' pe masă, până vine el!

- Şi crezi că dacă or să sară peste masa de seară şi-or să adoarmă cu capul în farfurie, o să li se întâmple ceva dramatic?

... La urma urmei, avea dreptate! Era mâncare, nu antibiotic! Îşi şterse lacrimile şi zâmbi:

- Ai dreptate...

- Vio, ascultă sfatul unei muieri bătrâne şi obiective. Zilele astea, găseşte-ţi timp pentru voi doi. Aduceţi copiii la mine şi staţi voi doi, singurei în toată casa aia. Şi recuperaţi şi somnul, şi timpul pe care vi l-au mâncat picii şi slujbele.

- ... Bine, mamă. Am înţeles şi promit că fac tot ce pot să-ţi urmez sfatul.

- Bun. Acum linişteşte-te şi ia un calmant - că te simt furioasă.

- Mai degrabă neputincioasă...

- Ai dormit la prânz?

- Nu, n-am reuşit.

- Deci eşti obosită din nou - şi n-ai luat în calcul faptul că-ţi vine bărbatul acasă şi-ţi vede cearcănele negre...

- Cam aşa ceva...

- Şi probabil că plănuieşti să-l îndopi cu mâncare delicioasă, ca să-l tragă la somn şi "să nu se prindă" că eşti uşor incapabilă de mrr şi aah...

Acum râdea de-a binelea:

- Cam aşa ceva...

- Şi să ştii că nu te înţeleg. La urma urmei, tu nu vrei mrr şi aah?

- Ba da.

- Şi-atunci de ce-ţi pui singură piedică?

- De gâscă ce sunt, na! Acum e bine?

- E minunat. Data viitoare, când îţi mai vine bărbatul acasă, adu copiii la mine cu o zi înainte. Şi dormi şi pregăteşte-te cum se cuvine, cu împachetări în nămol şi beţigaşe afrodisiace. Iar el poate să facă un ocol şi să ia copiii - că ştii cât le place să-i urce tati lângă el în cabină...

Ete că fusese gâscă şi nu se gândise la planul ăsta...

- Iar când ajunge omul acasă, ştii tu...

- Da, ştiu: mrr şi aah. Bine, mamă; mulţumesc pentru consultaţie.

- Să fii sănătoasă. Şi să nu le mai pui pe toate la suflet; auzi?

- Aud.

- Şi s-o laşi mai uşor cu standardele - că nu eşti supraom! Nu te-am făcut cu Superman!

- Bine, mamă.

- Pa.

- Pa.

Închise şi reveni în bucătărie. Se vedea cu ochiul liber că şuşotiseră între ei şi se puseseră de acord asupra intenţiilor de-a mânca bătaie în loc de cină... Zâmbi:

- OK! Nu vreţi, nu mâncaţi!

Na, că îi lăsase ţuţ! Ridică din umeri şi se sprijini de dulap:

- Dacă nu vreţi să mâncaţi acum, nu mâncaţi acum!

Florin începu să zâmbească:

- Mâncăm mai târziu, când vine şi tati. Bine?

- Bine. Faceţi cum vreţi voi!

Liana ridică mirată sprâncenele:

- Adică aşteptăm să vină şi tati?

Mai ridică o dată din umeri.

- ... Şi nu tebuie să mâncăm acum?

Ridica din umeri, amuzată de uimirea lor...

- Şi putem să megem la jucălii?

Le oferea acelaşi răspuns... Liana sări de pe scaun şi se grăbi să iasă. Florin se ridică şi el... şi întrebă:

- Te-ai supărat foarte tare?

Negă cu capul - nu, nu se supărase foarte tare. Nu era nici un dezastru dacă nu mâncau cina azi. Presimţea că Teo va veni cândva pe la unu-două...

Păi să pună nişte rufe la spălat! Că duminica se terminase deja! Gata, apusese soarele! Oricum, trebuia să-şi ocupe timpul cu ceva - nu? Şi cum nu putea să se culce...

Teodor

Uraaa! A dat Domnul să elibereze şi ei şoseaua aia! Se apropia de resturile autocarului... Măicuţă, da' ce şifonat era! Nu obser-

vase partea dreaptă a maşinii - aia lovită de basculantă în momentul "dansului". Partea aia era înfundată bine - şi era înfundată în dreptul geamurilor, nu la nivelul roţilor!

Hop-stop! Că pe-acolo n-o să încapă aşa, cu una-cu două! Poliţistul de la rutieră răcni, "din mijlocul evenimentelor":

- Hai, că te ghidez eu!

Daa, cum să nu! O să se lase în grija lui... imediat! Porni becurile suplimentare, inventate de el şi nea Popa în cea de-a treia cursă împreună, şi reglă din nou oglinzile. Şi începu să înainteze... Îşi spunea, atent la cele două laterale ale remorcii, că dacă trecea cu bine prin locşorul ăla îngust, era semn că ajungea acasă înainte de miezul nopţii... Aşa, ca un fel de "pasienţă automobilistică"... Poliţistul se agita de mama focului în faţa lui, dar el nu-i dădea atenţie... Încă puţin... Dreapta mai "suporta" câţiva centimetri...

Gata. Ridică mâna şi-i mulţumi "balerinului" în uniformă pentru ajutor. Că i-l dăduse, nu? Insul era mirat... Stinse becurile suplimentare şi acceleră spre casă. Era nouă jumate. Cu puţin noroc şi multă atenţie, "stropite" cu multă-multă nebunie, ajungea şi el acasă pe la unşpe. Avea sentimentul că picii lui vor refuza să se schimbe în pijamale, de teamă să nu adoarmă înainte să-i vadă sosirea...

Violeta

Surfa de zor printre ştiri. Prima tură de rufe se usca pe sârmă; tura doi era în maşina de spălat. Masa era pusă, pregătită pentru pici... Pusese laptopul pe locul farfuriei ei, şi-acum citea ştirile. Neinteresante; plictisitoare. Dar nici nu voia să se ducă în sufragerie, să stea cu copiii la MTV, pentru că Liana o să ceară altă rochiţă, apoi alţi pantofiori - şi-apoi o să-şi trimită şi fratele să se schimbe pe motiv că nu se potrivea cu rochiţa ei...

Uşa se deschise larg; Florin intră, vesel şi îmbujorat, şi-şi "încropi" în două secunde un sandwich din două felii de pâine şi una de şuncă. Nu-i spuse nimic - îl lăsă să iasă cu el aşa, fără farfurie sau şerveţel. Dădea cu aspiratorul mâine...

Important era că se liniştiseră. Că erau calmi, veseli, că ţopăiau de mama focului... Cât era ceasul? Zece jumate. Zâmbi slab: nu venea Teo al ei duminică! Îşi dorise mult prea mult să ajungă duminică, să stea toţi patru măcar o oră, ca să-i şi reuşească asta! Teo avea mult noroc în dragoste...

Teodor

Frână la semafor şi scoase mobilul. Şi selectă numărul lui nea Costică. Suna...

- Da, Teo.

- Să trăieşti, nea Costică! Deschide-mi şi mie poarta, te rog, că sunt pe fugă!

- Uite-acuşi!

Şi-i închisese nea Costică, portar şi şef de coloană şi de multe alte lucruri... Nici firma lor nu scăpase de restructurări, "cu ocazia crizei". Portarul era acum şomer; şi băiatul de la spălătorie, tot şomer era. Rămăsese doar nea Costică - iniţial, şef de coloană. Acum, era şi portar, şi spălător de TIR-uri. Iar omul nu se plângea, că avea 58 de ani şi visa să iasă la pensie aşa cum trebuie, cu venitul neciuntit... Iar ei, şoferii, îşi spălau singuri maşinile - că nea Costică era inginer, nu... muncitor necalificat. Şi nici "nu le cădea nasul"! Erau toţi numai unul şi unul...

La parcarea autobazei rămăseseră doar nea Costică şi secretara. Din opt şoferi, rămăseseră şase - patru pe intern, doi pe internaţional. Iar domnul Silviu "salvase" nişte bani blocându-i în TIR-uri noi...

Traversă intersecţia şi intră direct în curte. Constată că cele două TIR-uri noi-nouţe erau tot acolo, neatinse şi neclintite, cu ţiplă pe bord şi scaune - aşa că el nu se va duce azi acasă cu taxiul, ci tot cu TIR-ul... Parcă remorca în zona cu prize şi opri motorul. Şi se grăbi să mute mufa - că i se strica marfa, şi degeaba se mai chinuise până aici! Nea Costică se grăbea spre el...

- Să trăieşti, Teo! Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit, nea Costică! Ce faci aici, în miez de noapte?

- Uite, mi-a zis şefu' să-l aştept. Şi văd că nu mai vine...

- Ei, las' că vine el! Dacă a zis că vine, vine!

Nea Costică nu era foarte sigur de calculul ăsta... În fine! Scoase actele şi întrebă:

- Getuţa mai e?

- E, cum să nu fie! Tocmai Getuţa?! Dă-mi cheile, că ţi-l scot eu. Şefu' mi-a zis să mă ocup de tahograful tău.

OK! Îi dădu cheile şi luă "tolba". Îi lăsă pe scaun hârtiile destinate lui şi porni spre micuţa clădire din stânga curţii...

Şi-acum, că pornise spre birouri, îşi amintise că mai avea o... "mică problemă". Pe Getuţa. Eei...

Getuţa avea 22 de ani. Era un fel de... Marylin Monroe plus Shirley Temple. Sau o soră mai îndepărtată a Milei Jovovich. Şi era un fel de rudă cu patronul şef; o "nepoţică mai îndepărtată", aşa... Nepoţica asta avea limbariţă şi cu el, şi cu ceilalţi şoferi. Dar mai ales cu el - că era cel mai tânăr dintre ei! La un moment dat, era să plece cu ea-n cursă - se căţărase, nebuna, tocmai pe remorca lui ca să se uite dacă aduseseră pâine la magazinul din capătul străzii...

Împinse uşa şi intră. Iar Getuţa zâmbi "dulce", de la birou:

- Şi iată-l şi pe tiristul meu preferat...

Îi zâmbi şi el, la fel de "dulce":

- Iat-o şi pe Getuţa noastră...

"Care-mi dă mie mereu impresia că nu s-ar da în lături, la o adică..." Tânăra puse falca-n pumn la propriu şi-l privi lung, prin ochelarii ăia de "viespe cu idei ondulate rău":

- Bine-ai revenit.

- Bine v-am regăsit.

- Cum a fost?

- Ca de obicei.

Îi întinse "tolba" şi-o privi lung:

- Ceva veşti pentru mine?

- Nimic notabil. Adică nimic. Şefu' zicea să-l suni când ajungi. Dar am înţeles că vine încoace, aşa că dacă vrei să-l aştepţi, îţi fac o cafeluţă şi-ţi ţin companie...

Zâmbi din nou, de data asta natural:

- Ba nu-l aştept deloc. Picii mei sunt jumate aplecaţi peste pervaz acum - şi cred că se uită lung cu binoclul după tati...

Getuţa râdea:

- Tot aşa teribili sunt?

Aprobă încet cu capul... Avea din nou sentimentul c-o dezamăgea, ca de fiecare dată... Getuţa oftă din tot sufletul:

- Atunci îi spun eu că ai venit, ai predat actele şi te-ai dus acasă. Şi că-l rogi să lase discuţia pe mâine. Bine?

- Bine. Pa, Getuţo.

- Pa, Tehaş.

Îi făcu cu mâna, ieşi şi porni grăbit spre Tigru. Nea Costică zâmbea slab:

- Te grăbeşti spre casă, nu?

- Mă aşteaptă picii. Pot să jur că nu s-au culcat nici la ora asta!

- Dacă ştiu că vii, să fii sigur că nu s-au culcat! Auzi? Eu aş vrea să am o vorbă cu tine...

Aprobă şi porni spre capătul maşinii - să fie cât de cât ascunşi...

- ... Auzi? Umblă zvonul că Getuţa s-a cam certat cu şefu'.

Aşa; şi? Nea Costică îi aştepta reacţia; ridică din umeri:

- Şi?

- Şi mă gândeam, aşa...

Se gândea, aşa... Şi mai departe? La ce se gândea aşa?

... Nea Costică nu voia să spună cuvintele alea; nea Costică era om serios şi voia doar să-l avertizeze că şefu' era un pic botos, din motiv de Getuţa... şi-o bănuială mică-mică... Zâmbi slab:

- Şi te gândeai matale, aşa, că o să fie nasol. Că şefu-i cam în vârstă şi Getuţa-i fotomodelă...

Nea Costică nu zicea nimic... Puse mâinile-n şolduri:

- Nea Costică; de ce nu zici matale direct despre ce-i vorba? Că am 35 de ani deja!

Bătrânul începu să râdă:

- Bine, mă! Uite, vorbeau băieţii, zilele trecute, că s-a auzit o discuţie aprinsă, prin peretele biroului... Că cică Getuţa s-a cam certat cu şefu', iar el a zis ceva despre "Tehaş". Da' n-au auzit ce anume.

- Serios?

- Foarte serios.

- Nea Costică, eu cred că băieţii n-au auzit nici o discuţie. Eu cred că băieţii au observat-o un pic pe Getuţa şi-au vrut să ştie dacă ceea ce-au observat ei e adevărat. Ca să ştie cât şi cum pot să facă mişto de ea. Asta cred eu. Acu', e treaba lor ce fac. Pe mine mă cheamă Teodor - şi am şi acte care dovedesc asta. Ori se preocupă de libidoul altor persoane, ori o să discut personal cu ei.

- Băi, n-o lua aşa!

- Nea Costică, dumneata mă ştii!

- Tocmai, mă, că te ştiu! Şi nu-mi place că nu-i arzi individei un dos de palmă peste bot!

- De ce? A zis ceva? A făcut ceva? N-a făcut nimic! Şi n-a zis nimic!

Nea Costică era uşor bulversat... Zâmbi slab:

- Când o să zică, o s-o încaseze. Până atunci...

Îl prinse de braţ şi-l conduse uşurel spre Tigru:

- Până atunci, nea Costică, toate muierile e ingenue şi nevinovate şi n-au mâncat niciodată usturoi.

- Bine, mă! Tu ştii! Tu ştii ce faci, cum faci... Da' îl ştii pe domnu' Silviu cum face...

- Bre, matale nu mă ştii pe mine cum fac...

Îl făcuse să râdă. Întinse mâna spre el:

- Actele sunt în regulă?

- Ştii bine că da.

- Bine, nea Costică. Vorbim.

- Vorbim, Teo. Te ţin la curent cu treaba aia...

Oof, Doamne! Dacă aşa voia el... Aprobă şi urcă la volan. Şi se grăbi să iasă pe poartă... Frână la semafor şi-şi aprinse o ţigară.

Getuţa avea 1,80 şi constituţie de fotomodel. Era blondă decolorată până la alb, avea părul creţ şi se tundea ca Marylin Monroe. Avea dealtfel senzualitatea şi şmecheria lui Marylin Monroe, amestecate cu momente copilăreşti şi zâmbete "dulci" de Shirley Temple. Şi avea apucături de Mila Jovovici, pentru că se căţăra pe TIR-uri şi pe remorci şi era prima la bătut cuie şi înfipt şurubelniţa în şuruburi, cunoştea mărimile de chei "din ochi"... Purta numai haine strâmte Getuţa asta, iar vara era adepta pantalonilor scurţi. Sub biroul ei erau întotdeauna trei opţiuni: balerini, tocuri de 10 şi şlapi. Ea îi varia în funcţie de motivul pentru care se ridica. Dacă servea musafirii cu cafeluţă, îşi lua tocurile; dacă se ducea până la colţ, să ia pâine caldă şi mezel, îşi lua balerinii. Iar când pleca langa prin autobază, când se ducea la trusa de scule sau stătea în curte, la palavre cu tiriştii, îşi punea şlapii - şi nu se dădea în lături de la bancuri deocheate şi destupat sticle de bere cu podul palmei. Era o fire dezinvoltă, care putea să înjure natural la orice oră, în patru limbi de circulaţie internaţională, după care îşi aprindea tacticos o ţigară şi punea picior peste picior - şi-şi azvârlea şeful într-o contemplare mută...

Getuţa era un fel de divă-zână-drăcuşor neastâmpărat. Şi-ar fi dat pe oricine "cu cracii-n sus", dacă voia ea! Şeful lui era demult în poziţia gândacului neputincios, iar Getuţa nu fusese restructurată nici după ce făcuse prostii mari de tot în acte...

Acu' vreo doi anişori, Getuţa se dezmeticise un pic. Realizase că şeful nu avea planuri de divorţ şi re-însurătoare. Aşa că ea începuse să iasă mai des în curte, la berică cu băieţii... Dacă se întâmplase ceva, el nu auzise nimic; dar avea sentimentul că Getuţa îşi azvârlea grenadele, se ascundea şi aştepta să vadă efectul. Şi, în funcţie de efect, mai azvârlea o grenadă... sau nu... "Oferta" din curtea lor avusese anul trecut o medie de vârstă de vreo 40 de ani - şi asta doar pentru că el avusese 33 iar băiatul de la spălătorie 25. De doi ani deci, avea senzaţia că Getuţa se juca şi cu el de-a grenadele. Pentru că, de doi ani, "bomba blondă" îi spunea "Tehaş" - deşi el nu se semnase niciodată altfel decât aşa cum îl chema în buletin! Avea senzaţia că Getuţa scotea capul din ascunzătoare, îi zâmbea suav, îl "semnaliza" discret cu genele ca-n desenele animate din anii '60, după care se ascundea... El îşi vedea de drumul lui; dar ea se tot muta din ascunzătoare în ascunzătoare şi se ivea preţ de câteva secunde, îi făcea semn cu genele... Şi aştepta, probabil, ca el să intre pe uşa biroului şi să spună "Bună, Georgette"...

Nu era interesat. Avea acasă tot ce-i trebuia. Nu avea curiozităţi, nu avea "porniri rebele"... Nu avea decât dorinţa arzătoare de-a ajunge mai repede acasă, la soţia lui! Şi la copiii lui! Getuţa n-avea decât să privească lung prin autobaza aia... sau prin altele, cu media de vârstă mai mică! Că el nu era interesat.

Violeta

Mobilul piui scurt. O dată. Privi lung numele... Venise?

Se ridică, râzând, şi sări pervazul pe balcon. Şi privi lung spre stradă, peste spaţiul verde dintre blocuri... Venise!

Gata! Soţul ei venise acasă! Bine că găsise loc de parcare! Era destul de "chinuit" şi de riscant locul ăla - dar decât să lase TIR-ul sus pe pod, mai bine aşa! Doamne, şi când se gândea că atâţia oameni nu reuşeau să parcheze o Dacie nenorocită...

Aştepta, cu ochii la lumina din cabină. Nu încerca să-l vadă pe el - ştia că nu va reuşi, din cauza copacilor măricei din grădiniţa blocurilor! Aştepta să-l ştie coborât de-acolo... Gata! Lumina din cabină se stinsese! Reveni în bucătărie şi strigă:

- Copii! A venit tati!

Ropotul paşilor se sfârşi cu o bubuitură puternică în uşa de la intrare. Veni şi ea pe hol:

- Hei! Gata! Frumos şi civilizat, că speriem vecinii! Încălţarea! Cu pantofiorii, nu cu papucii!

Mm, ce-o mai bombăneau!... Gata; erau gata.

- Aide, deschide!

Picea ei ţipa din tot sufletul - de parcă "ardea", iar ea insista să se salveze prima... Răsuci cheia iar Florin smuci clanţa. Şi-i văzu pe amândoi năvălind la propriu pe palier! Strigă uşor:

- Nu ieşiţi din scară!

- Bine!

Florin îi răspunsese ei - Liana era "însărcinată" cu chemarea lui tati:

- Tati, aide odată! Unde eşti?

- Aici sunt, piceo! Stai, că vin acuşi!

Teodor

Mm, se repeziseră pe scări! Doamne, numai să nu cadă! Să nu alunece pe trepte, să nu se lovească! Urca voiniceşte scările,

cu geanta cu laptopul şi actele pe umăr... Uite-i!

Se lăsă într-un genunchi şi întinse mâinile spre ei - pentru că băiatul şi fata lui fugeau să-l strângă în braţe!

Violeta

Se sprijini de peretele holului, la un metru de uşa rămasă deschisă. Privea lung palierul, auzea clar vocile... Se gândea că era frântă de oboseală, nici el nu era mai odihnit, iar copiii săriseră de gâtul lui la propriu... Iar ea va aştepta iar, cuminte, să-i vină rândul la dragostea lui tati... Şi cine ştie când se va întâmpla asta... Şi n-avea voie să se necăjească sau să plângă...

Uite-l!

Bufni în râs, privindu-l lung. Teo al ei urcase scările cu amândoi copiii în braţe. Amândoi copiii se agăţaseră de gâtul lui. Acum, soţul ei se oprise - şi-o privea lung... Imaginea uriaşului de aproape doi metri, care-şi purta copiii pe braţe şi-o sorbea pe ea din priviri, parcă-i dădu puteri! Parcă-i "inoculă" o porţie zdravănă de energie şi optimism! Şi de dragoste! Aşa că-i zâmbi...

"Şi eu te iubesc!"

Iar soţul ei îşi continuă drumul şi intră în casă. Şi lăsă copiii jos, închise uşa...

Teodor

Uite-o! În sfârşit! Doamne, ce dor îi fusese de ea! Răsuci cheia, privind-o lung...

Dintr-un singur pas, ajunse în faţa ei. O prinse de mijloc şi-o urcă în picioare, pe fotoliul din hol... Şi-i prinse uşor capul în palme: Doamne, ce s-ar face el fără ea?

Violeta

Simţea că pluteşte. Se simţea iubită. Era iubită... Palmele lui îi ţineau capul, şi parcă încercau să-i arate cât de importantă era ea pentru el...

Îi prinse şi ea capul în palme. Şi închise ochii - ameţise...

Teodor

Era îndrăgostit lulea...

- Tati, aide să vezi cântecelu'!

Oof... Lăsa decizia la latitudinea ei! El unul n-ar mai fi pus vreodată capăt acelui sărut!

- Tati, aide lepede!

Sărutul se sfârşea... Soţia lui îl strânse uşor în braţe:

- Bine-ai venit...

- Bine te-am găsit...

- Cred că va trebui să asculţi cântecelul acum. A muncit mult la el, să ştii!

Florin se grăbi să intervină, pe un ton extrem de tare şi de explicit:

- Liana, hai să-ţi pui rochiţa pentru cântecel!

Mm, ce băiat deştept avea el! Îşi strânse cu putere soţia în braţe - iar ea nu se jenă să-i arate cât de dor îi era de el! Păi, gata! Până aici! Făcea de-astea? O înşfăcă "pe sus", intră în bucătărie şi împinse uşa cu piciorul. Şi-o aşeză pe masă - pe-o farfurie probabil!

Violeta

Aoleu! Aoleu, măicuţă Doamne, ce planuri şi socoteli avea soţul ei! Dar nu putea spune că nu marşa la ele! Nu era obosită - chiar deloc! Era fresh - şi abia aştepta să facă un duş rapid, cât culca el copiii...

- Taati, sunt gataa!

Tati nu era gata - nu pentru cântecel, oricum! Tati era gata pentru altceva! Şi voia altceva, de vreme ce se apucase să se servească singurel...

"Aduceţi copiii la mine şi staţi voi doi, singurei..."

- Taatii!

Teo oftă greu:

- Zilele astea, trebuie să facem ceva! Neapărat! Mi-e foarte foame de tine - şi ştii că nu mă las până nu obţin ce vreau!

Da, ştia! Se lăsă mutată înapoi, "cu picioarele pe pământ", iar soţul ei ieşi. Oftă, privind lung uşa...

Exact ăla era momentul în care recunoştea că era fraieră. Că regreta din tot sufletul faptul că nu era o scorpie egoistă... Pentru că soţul ei avea "capacitatea" de-a o lua pe sus la propriu, şi-i era "foame de ea" - şi nu se sfia niciodată să-i arate că era dorită. Şi uite că, la unşpe şi-un pic, Liana avea "program artistic" iar Florin pregătise o mini-serbare în engleză...

Îl urmă şi băgă capul pe uşa sufrageriei. Tati fusese aşezat în fotoliu; Liana cânta de mama focului, cu tot cu "joc de scenă"... Îl privi lung... Da, mânca. Mânca orice-i punea ea în farfurie! O să-i pună doar friptură, pentru că unşpe nu era totuşi o oră "propice" pentru ciorbă. Copiii mâncaseră mâncare la prânz; ei or să mănânce un sandwich. Dacă vor putea să înghită ceva - din motiv de emoţia şi bucuria revederii!

Teodor

Tii, ce mari se făcuseră copiii lui! Liana era o adevărată primadonă! Cânta frumos, iar la dans nu o întrecea nimeni! Florin îşi aştepta, cuminte, rândul...

Şi-l luaseră "ca din oală". Nu se descălţase, nu se schimbase - nici măcar nu băuse un pahar cu apă! Doar îşi scosese geanta cu acte de după gât - atât!

Observă mişcarea din cadrul uşii; Violeta îi făcea semn că masa era aproape gata. Aprobă şi începu să aplaude:

- Prinţeso, felicitările mele! Eşti o artistă desăvârşită! Dar ştii ce zic eu?

Ochişorii albaştri erau foarte atenţi...

- Haideţi la maşină, să luăm cadourile. Iar mâine dimineaţă, când ne trezim, o luăm de la început! Bine?

Nu primea răspuns... Îi trase pe amândoi spre el, în braţele lui:

- Sunt obosit şi mă dor ochii, îmi ţiuie urechile... Şi vreau să fiu foarte atent la voi! Că ştiu cât aţi muncit la cântecel şi la mini-serbare! Le văd mâine; iar mâine o să fiţi şi voi odihniţi şi-o să vă iasă mai bine! OK?

- OK!

Oo, erau minunaţi! Erau doi îngeraşi isteţi foc şi extrem de înţelegători... Îi pupă zdravăn pe-amândoi şi le dădu drumul - iar Liana îşi apucă fratele de tricou:

- Aide să scoţi lochiţa!

Aoleu! Băiatul lui "intrase la stăpână"! Şi ce stăpână! Se grăbi să se ridice:

- Păi nu mergem să luăm cadourile?

- Ba da!

Se grăbi să-şi ia fetiţa de mână - ca să-şi elibereze băiatul din pumnişorul "stăpânei"! Strânse şi mâna lui şi-i zâmbi:

- Descuie tu, că eu am mâinile ocupate...

Florin râdea şi descuia... Ridică puţin vocea:

- Noi mergem să aducem cadourile!

- Nu staţi mult, că cina e gata!

Sigur că nu stăteau mult! Doar n-o să dea o raită prin cartier

cu TIR-ul! În plus, voia să aducă odată CD-ul ăla, ca să se asigure că nu era rebut şi să se liniştească şi el!

Violeta

Cina începuse în urmă cu vreo zece minute. Florin întrebase "Şi cum a fost în cursa asta?", iar Teo începuse să povestească... O să-l doară stomacul - că înfuleca friptura şi vorbea...

Când observase "mişcarea" cu coada ochiului, îi făcuse un semn discret; iar soţul ei nu bufnise în râs la vederea gestului Lianei. Picea "servea" cubuleţe de sandwich; pusese capul pe masă, hotărâtă să-l privească numai pe tati... Iar tati povestea de zor cum intrase el pe autostrada suspendată din Germania, cum se vedeau în depărtare lanurile de floarea-soarelui, cât de frumos străluciseră în soare... Iar tonul vocii lui se schimbase încet-încet, devenind tot mai calm şi mai cald... Şi-apoi toate florile din lanul de floarea-soarelui s-au aşezat pe-o parte şi au închis ochişorii şi s-au culcat... Privea acum lung căpşorul brunet şi-şi dădea seama că Liana ei dormea dusă... Teo vorbea cu ochii la ea... Şi Florin îşi privea surioara; el era mai mare, "ţinea" mai bine la ore de-astea înaintate! Era doişpe şi-un sfert! O privea, deci, cu ochi înţelegători. El, ca frate mai mare, o înţelegea - şi-i făcea hatârurile, nu se supăra pe ea atunci când îl lua de gulere şi-l punea la treabă...

- Şi-am încălecat pe-o şa şi am spus povestea aşa...

Teo se ridică, zâmbind slab, şi-şi luă prinţesa în braţe. Florin îi deschisese prompt uşa, şi-acum fugea în faţa lui ca să pregătească patul prinţesei...

Avea o familie frumoasă. Chinuită rău de plecările lui tati, de absenţa lui tati, dar atât de frumoasă! Avea doi copii deştepţi şi-un bărbat bun...

Oare Florin mai stătea? Că era doişpe şi-un sfert, iar ea începea să-l vizualizeze pe zaieţ ţopăind în lanul de floarea-soarelui! Ascultă paşii care se apropiau; erau tot două perechi... Soţul ei se reaşează:

- O lăsăm să doarmă în rochiţa aia?

- N-o mai schimb acum. Şi-aşa, mă mir că a luat-o somnul! Era atât de obosită...

- O să se supere mâine, la spectacol - că o să fie şifonată...

- Nu-i nimic; îşi ia egării şi maieul fără spate, că şi alea merg la coregrafia ei.

Ia uite-l ce râdea! Florin se grăbea să termine sandwich-urile; cam înfuleca, iar asta o punea un pic pe gânduri...

- Mami, nu mai pot!

Aoleu! Renunţase! Şi Teo sesizase tonul un pic ciudat şi-şi privea lung băiatul! Dar...

- Bine, piciule.

Băiatul sări în picioare şi se repezi să-şi îmbrăţişeze tatăl:

- Am plecat la culcare. Noapte bună!

- Noapte bună.

Alerga afară, închidea uşa... Măi, să fie! Da' chiar era prea maturizat! Şi-l învăţase Liana să nu stea prin preajma lui mami şi-a lui tati în anumite momente! Florin îşi învăţase lecţia...

Rămăseseră singuri. Soţul ei o privea lung... Ea îl privea lung...

Teodor

Gata. Friptura era delicioasă, dar nu mai putea. În plus, avea brusc poftă de desert. Prăjitura din faţa lui era atât de apetisantă...

Parcă ghicindu-i gândurile, Violeta se ridică:

- Eu nu mai pot.

Sări imediat de pe scaun; făcu un pas în dreapta, unul în faţă, o prinse de mijloc, viră la 90 de grade şi-şi aşeză prăjitura pe dulap:

- Şi ce-a mai făcut soţia mea în ultimul timp?

Asta în timp ce-i arăta din priviri cât de rău poftea la prăjitură...

Se aşteptase ca Violeta să râdă şi să-i răspundă cu o glumă; când colo, braţele ei îl luară uşor de gât. Îmbrăţişarea ei era ciudată! Ce se întâmplase cu ea? Era supărată?

Violeta

Ce-a mai făcut soţia lui în ultimul timp? Păi ce să facă - s-a gândit la el... Mult-mult de tot... Şi s-a îngrijorat pentru el şi siguranţa lui... Şi s-a abţinut de foarte multe ori, ca să nu sperie copiii cu lacrimile ei...

Şi-acum soţia lui era obosită. Şi liniştită. Şi simţea nevoia să descarce toată tensiunea acumulată în ea. Aşa că îl luă uşor de gât şi-l îmbrăţişă... şi nu se mai putu abţine - scăpă un suspin:

- Mi-a fost dor de tine!

Fu imediat împinsă zdravăn şi privită lung, cu ochi îngrijoraţi:

- Hei! Ce-i cu tine? De ce plângi? Ce s-a întâmplat?

Doamne, ce speriat şi îngrijorat era! Adevărul era totuşi că şi ea "sărise calul" şi începuse să plângă... Zâmbi şi-şi trase nasul:

- Cred că sunt foarte obosită...

- Păi hai să ne culcăm!

"Serios? După ce m-ai strâns în braţe şi m-ai sărutat aşa? Şi după ce mi-ai zis că ţi-e foarte foame de mine?" Îl privi lung, cu subînţeles:

- Nee, că nu scapi aşa uşor!

Teo clătină scurt capul:

- Vio, serios acum - de ce plângi?

De ce plângea... Era atât de serios, încât era evident că nu va accepta nici un fel de gogoşică, oricât de mică ar fi fost ea...

La urma urmei, era linişte, erau singuri, Teo ştia acum mie-n sută că ea avea o problemă... Să-i spună care era problema ei, nu? Îl privi lung... Soţul ei şopti:

- De ce plângi?

- ... Pentru că mi-a fost dor de tine... Şi chiar şi când eşti lângă mine, tot mi-e dor de tine...

Era evident că soţul ei nu-i înţelesese cuvintele! Era la fel de evident că nu va scăpa de "interogatoriu" până nu-i va spune totul... Oftă greu şi plecă privirea:

- Nu ştiu; cred că nu mă mai pot mulţumi cu bucăţica din Teo pe care-o primesc. Şi vreau mai mult Teo pentru mine. Dar nici nu vreau să iau din porţia copiilor...

Ei bine? Acum înţelesese?

Teodor

Vio voia mai mult Teo... Vio a lui, care îşi pusese toată speranţa în el atunci când decisese să nu-l plesnească după ce-o sărutase în faţa restaurantului Sherriff's... Care avusese încredere în el şi-i încredinţase practic viitorul ei atunci când spusese "Da"... Vio a lui, care-i dăruise doi copii frumoşi şi deştepţi, care-i dăruia toată dragostea ei şi care-l plasa pe el în centrul Universului ei voia mai mult Teo. Voia, de fapt, o bucăţică din perioada aia frumoasă, specială, dintre mutarea împreună şi naşterea lui Florin. Adică dintre mutarea împreună şi testul de sarcină. Perioada când se alergaseră prin casă, când jucaseră popa-prostu pe dezbrăcate, când nu puteau adormi sâmbătă noaptea...

Vio a lui era obosită. Şi stresată şi surmenată. Şi probabil că începuse să se simtă bătrână şi măcinată de boli, de oboseală, de stres... Vio voia să se simtă tânără din nou. "Ca la 20 de ani" - cum spuneau Voltaj. OK! Zâmbi slab:

- Am înţeles. Atunci uite cum facem! Fug să fac un duş; iar după aceea Teo e al tău. Tot! OK?

- OK.

Şi-o săruta, ca să ştie ce-o aştepta... Se grăbi să iasă - dacă duşul ăla dura mai mult de cinci minute, soţia lui adormea în fund pe dulap! La ce cearcăne negre avea...

Violeta

Bun! Deci cinci minute!

Strânse masa şi-o trase înapoi, lângă perete. Spăla vasele - le spăla repede, că în maximum cinci minute soţul ei venea şi-o lua pe sus... Şi gata. Era gata. Se aşeză pe scaun...

Cât era ceasul? Doispe jumate. Mâine era luni, la şase trebuia să fie în picioare...

Puse cotul pe masă şi sprijini capul în pumn: îi era un somn...

Doamne, cât de scumpă fusese Liana! Rezistase ea trează atâtea ore... Cântase şi cântecelul, nu uitase coregrafia, pusese capul pe masă ca să-l poată privi în continuare pe tati... Dar şi tati, mare şmecher! Cică se urcase cu TIR-ul pe autostrada suspendată şi se uitase aşa în lungul câmpului de floarea-soarelui, la asfinţit... Şi se vedea chiar acum mişcare în lanul ăla - o chestie mică şi gri tot apărea şi dispărea... că ţopăia... Iar ea se întreba unde era lupul - dar presupunea că el se târa parşiveşte, printre tulpinile de floarea-soarelui, după zaieţ...

Teodor

Şi gata! În sfârşit! Se înfăşură cu prosopul şi se grăbi să iasă din baie: mm, ce duş pe cinste! Violeta îi răsfăţa rău pe toţi! Făcea mâncare delicioasă, îi "aproviziona" cu săpunuri şi şamponuri frumos mirositoare, le umplea hainele cu parfum de Lenor... şi aştepta, mititica, "la coadă". După copii. Hm - dacă ar fi fost în locul ei, ar fi pus demult mâna pe făcăleţ! Ea însă îl iubea mult - ea îl aşeza în centrul Universului ei, îl făcea şef şi asculta de el. Era o femeie foarte specială...

Ce făceau copiii?... Sforăiau de mama focului. Dormeau duşi, mult mai liniştiţi acum decât fuseseră ieri seară. Că se întorsese tati acasă - şi acum totul era perfect...

Trase aer în piept şi intră în bucătărie, pregătit s-o anunţe că acum era tot numai al ei. Şi se opri, cu ochii la ea...

După ce gătise friptura aia delicioasă şi prăjitura, şi probabil şi-o ciorbă aşa cum îi plăcea lui, după ce-i re-spălase şi re-călcase hainele şi aşternuturile, după ce cumpărase săpunul şi şamponul, după ce făcuse curat şi se descurcase cumva cu doi preşcolari nerăbdători de-a lungul unei foarte lungi zile de duminică, Violeta lui adormise în fund pe scaun, sprijinită de perete, cu capul în pumn. Aşa că...

Scoase uşurel aerul din piept, fără să acţioneze corzile vocale, şi intră în sufragerie. Şi trase canapeaua - că azi făceau nani, indiferent dacă ea se va trezi sau nu! Luă aşternutul din dulap şi sesiză imediat parfumul... Şopti, ca pentru el:

- Să vezi tu ce mamă de bătaie o să-ţi dau eu ţie! La fundul gol te bat!

Că muncea ca o apucată, se căznea să le facă lor viaţa ca un rai perpetuu, iar de ea nu avea grijă deloc!

Făcea patul repede-repede, că nu voia să-i lase soţiei lui timp să se trezească... Reveni în bucătărie şi încercă s-o ridice cât mai uşor... Dumnezeule mare! Dar Violeta lui chiar era năucă de oboseală! Nu simţise când o ridicase - şi nu putea spune că o ridicase extrem de lin! Că nici n-avea cum! Acum încerca să păşească lin, pentru că nu voia s-o trezească...

Şi gata - Violeta era în pat. Îi desfăcu repede nasturii şi constată că soţia lui "marşa" la iniţiativa dezbrăcării - dar nu se trezea... Aşa că-i scoase absolut toate hainele şi-o înveli bine. Şi stinse lumina, ca s-o lase să se odihnească...

Intră în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară. Şi el era obosit dar, la urma urmei, cinci minute în plus sau în minus nu mai făceau o diferenţă...

Trebuia să facă cumva; trebuia să găsească o cale de a petrece cu ea mai mult timp. Violeta nu plânsese în braţele lui decât de vreo... zece ori până acum. De două ori, de ciudă - pe motiv de şefă nebună. De două ori, de supărare - întâi pentru că educatoarea lui Florin îl pedepsise pe nedrept şi-a doua oară pentru că el venise din cursă de dimineaţă, la cinci minute după ce ea trebuise totuşi să plece la serviciu, după care ea nu reuşise să ajungă acasă înainte de zece noaptea iar el urma să plece a doua zi dimineaţa în cursă. În rest, plânsese de bucurie. La maternitate... La prima onomastică a Lianei... Şi uite că azi, pentru prima oară, soţia lui plânsese din cauza neputinţei...

Dar dacă era bolnavă? Dacă se simţise rău şi-şi făcuse analize - iar lui nu-i spusese nimic ca să nu-l agite aiurea în cursă? De ce plânsese, totuşi, soţia lui? Era o femeie puternică; o femeie curajoasă şi activă, pentru care "nu pot" era un termen inexistent. Era o femeie grijulie şi atentă cu soţul ei, care prefera să înghită un calmant decât să-l panicheze sau să-l întristeze pe el. Şi cum ea plânsese azi... de faţă cu el, pe umărul lui...

Se gândea că Violeta lui nu era totuşi bolnavă; era doar foarte obosită...

Nu voia să se gândească la altceva; nu voia să se apropie în nici un fel de gândul care se referea la nemulţumirile ei faţă de el, faţă de absenţa lui, faţă de deciziile lui... Nu voia să calculeze dacă soacra lui cunoştea supărările fiicei ei... nu pentru că se temea de soacra lui, ci pentru că n-ar fi vrut să descopere că toţi încercau să-l ţină cât mai "departe"...

O lăsase pe Violeta să se ocupe de casă şi de familia lor aşa cum ştiuse ea. Nu comentase nici lungile "şedinţe" de călcat, nici procesul alambicat de preparare al invenţiilor culinare cu care-l aştepta ea de fiecare dată, nici respălarea, reparfumarea şi recălcarea aşternuturilor şi hainelor lui... Se gândise, la un moment dat, că atunci când în sufletul soţiei lui se va produce o schimbare, ea se va schimba per ansamblu. Iar el va sesiza imediat schimbarea ei - şi-atunci va pune mâna pe rangă şi-l va determina pe individ să se interneze într-un spital din colţul opus al ţării. Dându-şi astfel lui însuşi destul timp ca să recucerească inima şi sentimentele soţiei lui...

Făcuse cel mai idiot şi stupid calcul posibil! Copiii creşteau, cereau tot mai multă atenţie, tot mai mult timp... Şi uite că-i adormise soţia în fund pe scaun! Iar el nu fusese totuşi capabil să ajungă acasă duminică dimineaţa! De cât timp nu mai petrecuse o zi întreagă cu familia lui? O zi de-aia întreagă, completă, de când se trezeau şi până adormeau? De... Din... Din 6 martie! Da, exact! El venise din cursă la două dimineaţa, iar ea îl aşteptase cu masa. Mâncaseră, se odihniseră şi-apoi petrecuseră ziua de sâmbătă împreună cu copiii. Şi apoi el trebuise să plece... duminică la cinci dimineaţa...

Gata! De data asta, istoria nu se va repeta! Erau în iulie! Din martie până în iulie, ei se văzuseră aşa, fugitiv, 2-3 ore pe zi! Asta era inadmisibil! Doamne - bineînţeles că cedase mititica şi începuse să plângă! Mm, ce idiot fusese!

Va refuza orice idee de-a se depărta de familia lui în următoarele 96 de ore! Că nu murea Uniunea Europeană de foame, dacă nu le ducea el o remorcă de pulpiţe de pui de la Agricola Bacău!

Stinse ţigara şi luă mobilul Violetei. Şi, preţ de-o clipă, se gândi să-i "frunzărească" agenda... Hei! Ia să fie el serios! Soţia lui era serioasă - el de ce gândea ca un adolescent de clasa a noua?

Se întinse uşor lângă ea şi nu se înveli - o strânse în braţe cu tot cu cearceaf. Avea o soţie frumoasă, care însă trebuia să doarmă acum.

12 iulie 2010 - luni

Violeta

Parcă se auzea un cocoş cântând "cucurigu"... Da, auzea cocoşul! Da' ce dracu se întâmplase - ajunsese la vreo pensiune agroturistică?

"Cucuriguu, boieri mari! Daţi punguţa cu doi bani!"

Cum-cum? Întoarse capul spre lanul de floarea-soarelui. Din mijlocul lui, zaieţ îi zâmbea; pe umărul lui zaieţ stătea un cocoş foarte mare, alb, care cânta "Cucuriguu, boieri mari! Daţi punguţa cu doi bani!"

Şi-acolo cine era? Oo, era lupul! Uite că se potolise golanul ăla - nu-l mai chinuia pe zaieţ! Lupul stătea într-un pat matrimonial, amplasat la vreo zece metri de lanul de floarea-soarelui, şi strângea în braţe o lupoaică sexy. Şi-acum se ridica un pic şi-o săruta... Da' de ce se simţea sărutată? Că lupul o săruta pe lupoaică, nu pe ea!

Ei, drăcie! Începu să zâmbească... pentru că pe ea o săruta un fel de urs mare-mare şi îndrăgostit lulea de ea... Proaspăt duşat... Deschise ochii şi-l privi lung. Şi realiză că nu mai avea hainele pe ea. Şi nu mai era în bucătărie. Din câte-şi amintea ea, îl aşteptase în bucătărie... Dădu să se ridice, dar braţul lui nu-i dădu drumul - o trase mai aproape de el. Soţul ei zâmbi:

- E şase jumate şi n-ai auzit mobilul...

Da! Mobilul ei era cocoşul! Avea o sonerie cu un cocoş deşteptător! Corect! Deci e şase jumate... Aoleu! Şase jumate? Tresări:

- Ce-am făcut - am adormit?

- În fund pe scaun, cu capul în pumn. Şi nu te-ai trezit nici când te-am luat pe sus, nici când mi-am uşurat considerabil "treburile" pentru de dimineaţă...

Adormise în fund pe scaun! Aah, Doamne! Îi venea să-şi dea un mare şut în fund! Adormise! Parcă ghicindu-i gândurile, degetul lui Teo găsi capătul cearceafului - şi-o atinse pe spate, începu să urce uşor... Mm... Mrr... şi aah... Începu să râdă şi-l luă de gât:

- Azi întârzii.

Într-o clipă, fu mutată pe cearceaf; soţul ei îi aprobă iniţiativa:

- Bineînţeles...

Oo, Doamne!

Teodor

Privea lung profilul micuţ, buzele senzuale... Era numai a lui - şi era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla! Şi chiar dacă ei nu vorbeau niciodată despre asta şi nu le plăcea să-şi pună trăirile şi sentimentele în cuvinte, aveau felul lor de a-şi demonstra cât de important era cel de alături... Ei se exteriorizau mut. Ei vorbeau prin gesturi. Dragostea lor era mută - dar cât de puternică era dragostea lor!

Trebuia să facă cumva să fie şi-al ei. Adică să fie numai al ei, mai mult timp. Şi cum copiii erau cei care o determinau pe Vio a lui să stea deoparte şi să-şi aştepte rândul, el trebuia să facă cumva...

Gata! Ştia! Era linişte; probabil că se făcuse şapte deja... Şopti, privind-o lung:

- ... Nu duce azi copiii la grădi. Au vreo acţiune mai specială? Vreo serbare, vreo excursie?

- Nu.

- Lasă-mi-i mie acasă! Că mi-a fost atât de dor de ei...

Soţia lui aprobă şi se ridică de pe pernă; o privi lung...

Vio începuse să slăbească. Iar el nu voia să se gândească acum la gândul ăla despre analize şi medici. El se gândea că soţia lui revăzuse fotografiile de demult şi-şi pusese în minte să redevină micuţa albinuţă cu talie subţirică pe care el o luase "pe sus" de-atâtea ori... Mm, parcă era din catifea! Cum făcea Vio a lui de avea pielea atât de fină? Erau căsătoriţi de 9 ani, iar el tot nu-i aflase secretul!

Dar, la naiba cu secretul! Nu ţinea musai să-l ştie! În maximum o secundă, Violeta se va ridica în picioare! Aşa că o prinse de mijloc şi, dintr-o singură mişcare, o readuse în pat, lângă el:

- Dat fiind faptul că nu-i mai scoli şi pe ei... şi dat fiind faptul că ai hotărât deja să întârzii...

Violeta se răsuci şi se aşeză în braţele lui. Şi începu să râdă, privindu-l lung... Doamne, cât de frumoasă era! Doamne, cât de idiot era, că lipsea de lângă ea zile în şir! El chiar nu realiza cât de mult risca, atunci când o lăsa singură în oraşul ăsta? Parcă ghicindu-i gândurile, soţia lui decise să-şi lase sentimentele să se exteriorizeze... Ca să se liniştească şi el, să nu se mai gândească la oraşul în care locuiau extrem de mulţi bărbaţi curajoşi şi extrem de puţine femei aşa ca ea...

Era foarte-foarte frumoasă. Şi-l iubea pe el. Şi n-avea ochi decât pentru el. În opinia soţiei lui, Bucureştiul ăla era pustiu. Nici ţipenie de bărbat pe străzi...

Violeta

Mamă, Doamne! Ce mrr şi aah? "Detonarea" acoperise orice urmă de mrr şi aah. I se părea că vede artificii...

Deschise ochii şi decise să ridice totuşi capul. Şi să-şi priveas că soţul, pentru că îi fusese îngrozitor de dor de el... Îl privea lung şi nu-i venea să creadă că era, în sfârşit, lângă ea! Doamne, cât de dor îi fusese de el! Şi încă-i era! Că or fi şifonat ei cearceaful ăla de două ori; dar ea una nu s-ar fi ridicat de-acolo nici moartă! Nici mâinile lui nu păreau dornice să-i dea drumul din îmbrăţişare - o ţineau strâns-strâns, aproape de el...

Şi totuşi, era şapte jumate. Trebuia să se ridice, să facă un duş, să se aranjeze, să-şi facă un sandwich... Îi fură un sărut şi zâmbi:

- Şi totuşi, va trebui să pornesc spre serviciu. Că, dacă ajung târziu, plec târziu...

Soţul ei aprobă şi-o lăsă să se ridice. Îl privi lung... El rămăsese în pat, tolănit şi dezvelit uşor indecent... şi-o privea lung, aşa... Plecă scurt capul şi mârâi printre dinţi:

- Mrr...

Ai! Ia uite-l! Sărise ca ars, hotărât s-o înşface şi s-o tragă înapoi, în pat! Sări în ultimul moment în spate şi reuşi să se ferească de mâna lui! Şi alergă în baie, abţinându-se cu greu să nu râdă cu voce tare, să nu trezească picii... Nu erau întregi la minte!

Teodor

Gata - soţia lui se baricadase în baie, că trebuia totuşi să facă un duş şi să se pregătească de serviciu... Reveni pe pernă şi privi lung tavanul... şi zâmbi, ca pentru el:

- Eei, Teo - ce bine e să te întorci acasă...

"Şi ce rău e atunci când sună telefonul şi trebuie să pleci în cursă... Şi ce bine e totuşi atunci când scoţi din buzunar bancnote pe care nu scrie «leu» şi-ţi permiţi să le iei copiilor tot ce-şi doresc ei, să-i duci la grădiniţa de vară şi la meditaţii la engleză... Şi e tare bine atunci când ceilalţi nouă se plâng că e criză, iar tu - al zecelea - economiseşti în euro pentru un TIR!"

"Şi ce rău e totuşi atunci când afli din povestiri cum a învăţat Liana un cântecel nou... şi cum i-a căzut lui Florin primul dinte de lapte..." Şi multe altele.

Se ridică şi se îmbrăcă - tocmai îi pierise tot cheful de lenevit în aşternuturi parfumate. Se grăbea să strângă patul - auzea duşul în baie şi voia să-i pregătească el micul dejun... Terminară duşul

şi curăţenia în acelaşi timp; aşa că se intersectară pe hol, iar soţia lui "îl ocoli de departe" râzând pe tăcute şi ţinându-şi foarte bine prosopul cu mâinile... Intră în bucătărie; făcu doar un pas, se răsuci şi năvăli peste ea în sufragerie. Şi-i trase prosopul, şi-o luă în braţe, şi-o răsuci scurt şi-o sărută... şi-o lăsă jos:

- Şi totuşi, excesele nu sunt bune... aşa că o să aştept, răbdător, să mănânci... să prinzi puteri...

Violeta lui râdea. Şi era superbă! Avea râs sincer, ochi sinceri, obraji sinceri care roşeau uneori - că, deşi împlinise 29 de ani, soţia lui era timidă şi ruşinoasă...

Gata! Gata, că "vedea roşu" iar şi chiar c-ar fi exagerat! Se grăbi să intre în bucătărie şi să aranjeze masa.

Violeta

Să le fie de bine! Se ridică şi-l sărută... Şi zâmbi:

- Mulţumesc pentru masă.

- Să-ţi fie de bine.

Şi-acum se grăbea să-şi facă două sandwich-uri. Iar Teo se grăbea să se pună la curent cu programul copiilor:

- Ce le dau picilor să mănânce?

- Ce vor ei. În principiu, dimineaţa mănâncă lapte îndulcit cu miere şi ceva la alegerea lor. Florin probabil că o să vrea biscuiţi. Liana e mare mâncătoare de prăjitură...

- OK. Şi cu ce-i îmbrac?

- Aa, stai liniştit, că-şi aleg singuri hainele. Te rog doar să nu-i răsfeţi foarte tare - maximum două ţinute la fiecare schimb.

- Cum adică?

- Adică, ori de câte ori se schimbă, Liana are voie să spună o singură dată "Da' nu-mi place lochiţa asta".

Soţul ei râdea şi aproba... Sandwich-urile erau gata; dădu să iasă, dar auzi următoarea întrebare:

- La ce oră ies de obicei în parc?

- Păi, în principiu, în parc ies atunci când vor ei. Şi te anunţă prompt în privinţa asta. Să ai grijă, dacă ieşi şi cu bicicleta, şi cu mingea. Florin ia bicicleta lui, dar în parc optează pentru fotbal; iar Liana ia mingea, dar în parc constată că are chef să meargă pe bicicletă. Dacă nu-i cooptezi pe amândoi în aceeaşi joacă, se duc unul în dreapta şi celălalt în stânga.

- Aha!

- Dacă se întâmplă aşa, strigă-l pe Florin şi fugi după Liana. Că bicicleta lui e cam mare pentru ea, şi nu prea poate să strângă frâna de mână.

- Am înţeles.

Ieşi şi se grăbi în baie. Îşi aranja repede moţul, că era opt şi zece deja... Şi pudra, fardul, rujul... Se privi lung în oglindă... şi concluzionă că întoarcerea lui Teo îi făcuse foarte bine. O readusese la viaţă! Îi adusese liniştea interioară, sentimentul că soţul ei era în siguranţă... Iar licărul acela ciudat din ochi era dat de sentimentul că soţul ei era numai al ei... iar el n-ar fi schimbat asta pentru nimic în lume! Îşi zâmbi cu subînţeles, privindu-se lung dintr-o parte... Gândul ăla era cu mrr şi aah... Aah, roşise toată! Hai, gata! Că întârzia!

Ieşi din baie şi-şi luă geanta şi sandwich-urile. Iar Teo se grăbi să iasă din sufragerie:

- Gata? Deja?

Aprobă scurt:

- Da; şi-aşa, traficul e infernal de dimineaţă...

Soţul ei o sărută... şi-o privi lung... şi-o sărută... Şi, dintr-o singură mişcare, o ridică iar "pe sus"! Hei! N-avu timp să riposteze - Teo n-o va lăsa să plece acum la serviciu. Uriaşul ei o privise, o mirosise... şi constatase că n-o poate lăsa să plece atât de "aranjată". Voia, deci, s-o ciufulească un pic, să-i mai mănânce din ruj...

Nu. Teo voia pur şi simplu s-o ţină lângă el. Cu el. Teo nu putea s-o lase să plece. Teo era dependent de ea... şi nu se sfia să-i arate asta...

Erau în bucătărie; o aşezase iar pe dulap. De data asta însă copiii dormeau; şi parcă nici ea nu se mai grăbea spre serviciu... Că oricum stabilise să întârzie azi...

Teodor

Era linişte. Fuma în bucătărie, atent la ştirile zilei... Aştepta să se trezească copiii. Îi lăsa să doarmă pe săturate - pentru că azi o să le facă un program foarte solicitant! Atât de solicitant încât diseară, la zece fix, să sforăie amândoi! Soţia lui spusese

Piuitul mobilului îi zburătăci gândul. Se repezi să-l ia, ca să nu mai facă atâta gălăgie şi să trezească copiii... Tot un mesaj! Şi tot de la numărul de Orange! Ce voia de la el?

"Bună."

Păi, din nou? Ieri, probabil că greşise numărul - şi se dezmeticise după primul mesaj rămas fără răspuns. Dar azi nu mai avea nici o scuză să tasteze greşit! Aşa că începu să tasteze şi el...

"Bună. Cu cine am onoarea?"

Send... Şi acum aştepta. Citea ştirile şi aştepta...

"Cerasela."

Cum-cum? Cerasela? Cine era aia? Zâmbi şi se grăbi să-i răspundă...

"Nu cunosc. Cred că ai greşit destinatarul."

Send... Şi gata - acum n-o să-l mai deranjeze. Ia - ce ziceau la ştirile din sport? Ce făcuse Steaua în campionat?

"Eu te cunosc foarte bine. Mă gândeam că poate vrei să mă cunoşti şi tu pe mine..."

Ia uite! Ia uite-o, ce tupeu avea! Ha! Deci aşa se racolau mai nou clienţii! Ia să-i taie avântul!

"Nu vreau să te cunosc. Nu mă mai deranja."

Aşa! *Send*... Şi-acum sigur se potolea! Deci - ce făcuse Steaua în campionat? Şi cine mai era antrenor la Steaua? Gigi Becali avea prostul obicei să-l aştepte cu alt antrenor la fiecare revenire din cursă...

"Nici nu ştii ce pierzi!"

Serios?! Ia să nu-i mai răspundă! Că poate se potolea "natural"! Ia uite, că Becali nu schimbase antrenorul! Foarte... ciudat! Citea şi râdea încetişor, să nu trezească copiii...

"Ne vedem azi la Romană, la coloane?"

Hm! Păi... Păi, se gândi câteva secunde şi începu să tasteze repede-repede, să nu uite bunătate de răspuns...

"Sigur! La zece fix! Mă recunoşti după coarba cu care-o să-ţi scot molarii! Să fii punctuală!"

Send... Şi-acum, dacă individa insista, o să-i restricţioneze numărul. Ca să nu mai primească nimic de la ea, niciodată. Aştepta...

Nu; nu mai voia să se vadă cu el azi, la Romană, la coloane. Perfect! Deci Gigi Becali spusese că...

Nu mai avea stare să citească. Aşa că îşi salvă numărul de Orange în agendă şi se grăbi să iasă - ia să trezească el copiii şi să-i scoată la joacă!

Ludmila

Era zece jumate, aşa că ora nu era deloc nepotrivită. În plus, Violeta n-o sunase. Semn că Teo venise acasă, aşa cum venea de mulţi ani deja, şi totul era OK, nimic nu părea anapoda, fetiţa ei n-avea motiv să-i solicite o "consultaţie"... Selectă numărul ei.

- Sărut mâna.

- Să trăieşti. Te invit la o ţigară.

- ... Poftim?

- Te invit într-o cameră unde poţi fuma o ţigară şi poţi vorbi prostii cu maică-ta.

Violeta începu să râdă:

- Stai puţin.

Aştepta; probabil că fata ei ieşea chiar acum din apartamentul ăla în care-şi învenina zilnic ficaţii... Auzi clar ronţăitul brichetei, iar Violeta reîncepu să râdă:

- Gata.

- Ia spune, dragă - a venit?

- Da.

- Eşti mai liniştită acum?

- Da; mult mai liniştită.

- La cât a ajuns acasă?

- Pe la unşpe şi ceva.

- Şi copiii?

- Copiii au fugit pe scări după el. Apoi l-au luat să-i facă serbare, apoi au mâncat în sfârşit cina... Liana a adormit cu capul pe masă; Florin s-a dus singurel la culcare, grăbit de parcă ştia că şi lui mami i-a fost dor de tati...

- Ai doi copii extrem de isteţi. Şi pe urmă mrr şi aah, nu?

- Pe urmă, spre ruşinea mea, am adormit la masă.

Cum-cum?

- Poftim?

- Am apucat să-i spun că aş avea mare nevoie de ceva mai mult Teo decât primesc acum; s-a dus să facă duş, ca să primesc nişte Teo parfumat şi pufos, iar eu am adormit în fund pe scaun, în bucătărie, cu capul sprijinit în pumn.

- Şi nu te-a bătut?

- Nu, dar azi am ajuns târziu la serviciu.

Aha! Începu să râdă:

- Spune-mi cât de târziu, ca să-mi dau seama ce şi cum...

- ... Pe la nouă şi-un sfert.

- Aa! Păi eu credeam că acu' ai picat şi tu la birou!

- Mamă!

Râdeau amândouă, pentru că nici una dintre ele nu era "creştinată" cine ştie ce...

- Cred că soţul meu e îngrijorat.

Aha! Exact la discuţia asta voia să ajungă! Redeveni serioasă:

- De ce?

- ... Cred că se teme să nu mă satur de atâta aşteptare.

- Cum adică?

- Adică azi am reuşit cu greu să mănânc ceva şi să fac un duş. Iar ultima oară m-a întors de la uşă.

Aha! Zâmbi slab:

- Păi e normal, draga mea! Picii dormeau probabil, aşa că s-a ocupat numai de tine! Şi ţi-a arătat ceea ce era de arătat!

- Şi anume?

- Şi anume, pe de-o parte, soţul tău vrea să fie sigur că nu-ţi lipseşte nimic! Pe de altă parte, vrea să-ţi arate că tu eşti tot ce-i lipseşte lui. Şi cum i-ai lipsit câteva zile, poţi spune că s-a grăbit să recupereze...

- Aşa o fi; dar mă cam pune pe gânduri...

- De ce?

- ... Nu ştiu; mă simt ciudat... Simt că parcă mă testează!

- Păi poate te şi testează! Că el şofează toată ziua; dar tu, aici, ai avea şi timpul, şi mijloacele, şi locaţia... şi pretendenţii...

Violeta tăcea...

- Ţi-am spus: aduceţi copiii la mine şi ia-ţi un liber. Şi staţi împreună, aşa ca pe vremuri, şi discutaţi-vă problemele. Eu am senzaţia că voi doi nu discutaţi decât despre TIR, peisaje europene şi reuşitele copiilor!

- Noi discutăm din priviri...

- Daa, voi sunteţi extratereştri - vă înţelegeţi mental!

- Te-am înţeles perfect. O să încerc să discut cu el, deşi crede-mă că o discuţie de-aia de care-mi recomanzi tu nu s-a mai întâmplat niciodată...

- Păi după nouă ani împreună, eu zic că e momentul să începeţi să discutaţi.

- Bine... dar să ştii că mi-e frică!

- De ce? Că nu te mănâncă!

- Nu mi-e că mă mănâncă - mi-e că ajungem la divergenţe.

- Draga mea, dacă din priviri nu v-aţi certat încă, n-o să vă certaţi nici din cuvinte.

- Eu ştiu...

- Vio...

Violeta tăcea...

- Chiar dacă eşti cu doi copii preşcolari de mână, mintea lui calculează că-i laşi dimineaţă la grădiniţă, iar seara pot să-i iau eu. Şi cum voi nu discutaţi niciodată, iar cu mine chiar n-are discuţii de-astea, Teo se plimbă prin Europa şi se gândeşte, calculează... Şi-apoi vine acasă, te priveşte, "te scoate din uz" şi se întreabă dacă joci teatru.

- Mămico, nu vrei tu să vorbim chestiile astea între patru ochi?

- Păi nu prea avem când să le vorbim, draga mea! Că ţi-a venit bărbatul din cursă - şi nu mi se pare normal să vin în vizită!

- Ba chiar te rog să vii în vizită.

- Violeto, tu vrei caftea! Nu-i aşa că tocmai ai încercat să fentezi discuţia?

Violeta râdea...

- Te iubeşte! E normal să fie gelos! Şi atent cu tine - mult mai atent decât de obicei, dat fiind faptul că i-ai spus ce i-ai spus aseară...

- Cu alte cuvinte, trebuia să-mi ţin gura.

- Nu; trebuia să-ţi iei liber, să duci copiii la grădi şi să te întorci acasă. Şi să discutaţi. Cu siguranţă, şi el ar avea unele lucruri să-ţi spună! Şi fie nu poate din cauza copiilor, fie n-are curaj, fie nu găseşte momentul prielnic...

- OK; o să văd cum fac să-mi iau un liber. E greu, că am mult de muncă...

- Ordonează-ţi priorităţile! Care e cea mai mare prioritate a ta?

- ... Ţi-am spus - o să încerc. Deşi presupun că, până reuşesc eu să-mi iau liber, pleacă din nou...

- Păi, uite, poţi să-ţi iei liber chiar mâine!

- Ţi-am spus - o să încerc! Te rog, nu mai insista!

- Dacă nu insist, o laşi baltă - ca de obicei!

- Dacă insişti, mă faci să plâng!

Da? Biinee! Atunci tăcea...

- Şi-aşa, azi m-a rugat să-i las copiii acasă - să se bucure de ei.

I-auzi! Începu să râdă:

- Eronat, scumpa mea! Ţi-a spus să-i laşi acasă, ca să se pună la dispoziţia lor! Şi să se sature şi copiii de el! Astfel încât, atunci când vii tu de la serviciu, copiii să nu mai stea atârnaţi de gâtul lui! Îşi sacrifică odihna şi "limpezirea creierului" ca să poată să fie numai al tău diseară!

Violeta tăcea - ea nu calculase asta. Era evident că fiica şi ginerele ei nu discutau niciodată despre ei doi...

- Gândeşte-te un pic la asta. Hai, te las să te duci la treabă - că dacă nu termini la cinci, ştiu că te ţine cutra aia peste program!

- Bine, mamă. Paa!

- Paa! Şi ia-ţi liber!

Şi se grăbi să închidă, ca să nu lungească inutil protestele Violetei...

Cum să-i ajute? Pe Teo îl ajuta uşor - îşi vizita fiica într-o seară şi-o lua la o discuţie - şi-o întregistra cu mobilul! Dar pe Violeta cum s-o ajute? Că degeaba se ducea ea să-l înregistreze pe Teo -

uriaşul ăla mut şi introvertit nu-i va face confidenţe tocmai soacrei lui! Cum naiba să facă?

Teodor

Auzea un piuit ciudat... Florin sări din fotoliu şi se repezi spre hol. Da' ce păţise?... Aoleu, mobilul lui! Băiatul lui intră şi-i întinse telefonul:

- Silviu.

Se încruntă scurt:

- Ia - linişte, că ăsta-i important!

- Tati, da' cine e Siviu?

- E şeful meu. Sst!

Apăsă butonul şi răspunse, pe un ton foarte serios:

- Da.

- Salut, Teo.

- Să trăiţi.

- Te-am trezit?

- Nu; mă jucam cu picii.

- Aha! Şi nu vrei să-i inviţi la o plimbare? Că tocmai am plecat de la birou şi mă duc spre bancă. Şi "ai de primit", cum se spune!

- La ce oră să vin?

- Pe la doişpe.

- Atunci, la doişpe sunt la autobază.

- OK. Te aştept. Salut.

- Să trăiţi.

Închise, iar Liana suspină:

- Tati, da' nu pleca!

Aoleu! Copiii înţeleseseră cu totul altceva! Se grăbi să se aşeze pe covor, între ei:

- Nu plec nicăieri. Şeful meu, domnul Silviu, m-a sunat să-mi spună că se duce la bancă să scoată bani. Şi mă aşteaptă la autobază, la ora doişpe, ca să-mi dea banii pentru cursa asta.

Liana nu-l prea credea... Zâmbi:

- Uite cum facem. Vă schimbaţi în hăinuţe frumoase şi mergeţi cu mine. Ca să vedeţi că mă duc să iau banii şi mă întorc acasă.

Tăcere... Na, că tot nu-l credeau! Se grăbi să adauge:

- Că doar nu pot să plec cu voi în cursă, nu? Şi nici nu pot să vă las la autobază! Dacă mergeţi cu mine, e evident că ne întoarcem toţi trei acasă!

Picea aprobă şi alergă la şifonier. Era tot serioasă, extrem de tăcută... Oftă greu - îşi băgase copiii într-un chin prelungit, cu plecările alea! Dar... Dar asta-i era meseria. Asta-i plăcea să facă. Asta făcea, cu succes, de nişte ani buni; şi-şi susţinea familia şi prospera. Şi economisea pentru TIR. N-avea rezolvare - încă nu exista rezolvare la problema asta...

Se ridică şi intră în sufragerie - să se schimbe şi el...

Ia să-i arate el Getuţei cum stătea treaba! Îşi va lua cămaşa fără mâneci - aia "de valutist", care-l avantaja mult! Şi blugii un pic elastici, care-i stăteau extrem de... "bine". Ia să se aranjeze un pic! Va defila "în formaţie completă" pe sub nasul ei - şi intenţiona să-i pună ambii copii la birou! Nu înainte de a le spune picilor că toată autobaza trebuia să afle ce mămică frumoasă şi deşteaptă şi harnică aveau ei... Mm - săraca Getuţa! Dar, asta e! Nu în fiecare zi era duminică...

Reveni în dormitor:

- Aranjaţi-vă şi parfumaţi-vă, ca să-l dăm pe şefu' cu roatele-n sus!

- Tati, da' nu pleci!

- Nu plec, iubito! Unde să plec - că abia am venit!

- Da' data tecută ai venit şi ai plecat lepede!

- Data trecută a fost o excepţie. Acum, n-o să se întâmple la fel - acum, vă promit că nu plec până joi seara. E bine?

- E perfect!

Florin se repezise să răspundă, ca să nu se răzgândească el! Liana era nelămurită:

- Foline, când e joi?

- Azi e luni. Asta înseamnă că tati doarme acasă încă patru nopţi.

- Uau! Supel!

Bufni în râs:

- Hai, aranjaţi-vă, că întârziem!

Acum se grăbeau extrem de tare! Copiii lui erau teribili...

Violeta

Uşa se deschise larg, se închise... Contabila se aşeză lângă ea:

- Vio, ce-i cu tine?

Poftim? Femeia se aplecă la urechea ei:

- Ai făcut varză călită din ultima săptămână a turcului. Ce-i cu tine?

Oof, Doamne! Deci ultimele două ore de muncă fuseseră în zadar? Mm...

- Lasă, că "o dreg" eu. Că ai greşit cu consecvenţă şi e simplu. Dar te rog să-mi spui ce s-a întâmplat.

OK! Îi şopti la ureche:

- Teo s-a întors azi-noapte, după unşpe...

- Am înţeles. Hai, încearcă să te concentrezi la zevzecul ăla - că pe turc "îl rezolv" eu.

- Săru' mâna!

- Să creşti mare!

Gata cu gândurile alea! Trebuia să se concentreze la acte! Şi la conturi! Contabila era drăguţă şi "dregea" ea prostioarele pe care le făcuse deja - dar la următoarele prostioare de azi presimţea că va lucra singură, sub formă de ore suplimentare!

Teodor

Gata! Poarta era deschisă, aşa că intră direct în curte şi decise să parcheze TIR-ul cât mai departe de clădirea birourilor. Ca să traverseze toată curtea aia mare cu copiii de mână!

- Tati, aici e selviciu' tău?

- Da, prinţeso.

- Aici luchezi?

- Nu; aici vin să iau remorca atunci când plec, şi tot aici aduc remorca atunci când mă întorc din cursă.

- Şi cale e lemoca ta?

- De obicei, aia bleu. Dar nu e o regulă; le-am "plimbat" pe toate până acum.

Opri motorul, iar întrebarea nu întârzie:

- Şi cum le iei cu tine?

- Hai să-ţi arăt.

Îi desfăcu centura şi coborî. Şi-o luă pe sus, provocând o rafală de râs vesel...

- Cât suntem aici, în curte, staţi lângă mine. Vedeţi şi voi ce de TIR-uri sunt pe-aici şi câte remorci; să nu se întâmple vreun accident!

- Bine, tati!

- Bine, tati!

Îl coborî şi pe Florin şi încuie portiera. Şi-i urcă pe amândoi sus, în spate:

- Uite, aici prind remorca.

Florin era foarte atent; Liana avea întrebări:

- Şi o pinzi cu aţă? Sau cu sârmă?

- Nici cu aţă, nici cu sârmă! Haideţi să vă arăt! De fapt, haideţi întâi la şefu' - şi pe urmă vă arăt tot ce vreţi voi! Bine?

- Bine.

Îi luă pe amândoi în braţe şi porni spre clădire. Ştia că Getuţa era înăuntru - că era luni, era doişpe iar şeful venise de la bancă. Îi oferea deci blondinei o imagine extrem de concludentă... Deschise uşa şi intră, iar şeful lui începu să râdă:

- Să nu-mi spui că pe nevastă o duci în cârcă!

Bufni în râs şi negă:

- Bună ziua.

Florin se grăbi să salute:

- Bună ziua.

- Salut, puştiule!

Liana întinse un degeţel spre şeful lui:

- Nenea, să nu-i spui lu' tati să plece!

Aoleu! Acu' o să răbufnească! Într-adevăr, şeful lui răbufni... într-un hohot de râs:

- Bine. Nu-i spun să plece. Teo, să nu pleci nicăieri!

Clătină încet capul:

- Nu plec...

Liana era fericită acum:

- Aşa! Bună ziua!

Şeful lui se apropie... şi, spre marea lui surprindere, luă mânuţa prinţesei şi o sărută:

- Sărut mâna, domnişoară...

Iar Liana făcu ceea ce nu mai făcuse de vreo... doi ani - îl luă pe el de gât cu ambele mânuţe şi-şi ascunse obrajii roşii, ruşinaţi... Şeful lui îi făcu cu ochiul, zâmbind; se grăbi să lase copiii jos:

- Ia staţi voi aici cuminţi, cu Getuţa, cât vorbesc eu cu domnul Silviu.

Îi împinse uşor spre biroul ei - şi-apoi ridică privirea şi încercă să fie concludent:

- Nu te superi, nu?

Primi o negare cu capul - Getuţa era KO... Îşi urmă şeful şi trase uşa după el.

- Şi cum a fost în cursă?

- Bine. Ca de obicei. Nu s-a întâmplat nimic notabil.

- Am aflat că, la întoarcere, ai ajuns mai devreme în Bayreuth şi l-ai aşteptat pe patronul uneia dintre companii.

- Se mai întâmplă, nu?

- Să ajungi mai devreme decât de obicei? Da, se întâmplă. Mai ales atunci când te grăbeşti...

Ei, na! Acum se supărase pentru că se grăbise?

- Am încercat să ajung acasă duminică. Din păcate, n-am reuşit. Adică

- Din păcate, ghinioanele s-au ţinut scai de tine. Întâi patronul ăla, apoi şedinţa celuilalt patron, apoi controlul de la vama Nădlac... Apoi "fentarea" cozii de la Nădlac...

Râdea şeful lui; era vesel. Lui nu-i venea să râdă - că omul ăsta ştia tot ce făcuse el în cursa aia şi încă nu-i dăduse nici un indiciu apropo de scopul discuţiei!

- L-am rugat pe nea Costică să coreleze tahograful cu fişa. Şi mi-au zis băieţii că s-a auzit pe staţie ce ispravă ai păţit în vamă la Nădlac şi ce ţi-au făcut amicii. Ştii tu, cu "să nu mai faci"...

Aa...

- Cunoscându-ţi acum personal picii, trag concluzia că n-ar trebui să mai faci. Cunoscându-ţi deci şi picii, şi isprăvile din ultima cursă, trag concluzia că ai o soţie înţelegătoare...

Aprobă cu capul, precaut, pentru că ajunseseră prin apropierea problemei Getuţei...

- Şi-atunci eu zic ca până joi să nu te mai deranjez. Aşa, ca să nu zici că sunt un şef rău şi nu te-ajut să-ţi îndrepţi greşelile...

Şi-i întindea şi banii! Şi râdea! OK! Începu şi el să râdă:

- Bun! Mulţumesc.

- Cu plăcere. Să-i spui domnişoarei că poate să stea liniştită până joi. Câţi ani are?

- Aproape cinci.

- Atunci să-i explici şi când e "joi" ăsta...

Aprobă şi se grăbi să-l urmeze - că şeful lui ieşea din birou...

Ia uite-i! Florin îşi adusese un scaun lângă Getuţa, iar Liana stătea comod chiar pe genunchii ei! Şi insista s-o convingă să facă aşa cum spunea ea!

- Nu, apasă aici! Aici, jos!

Getuţa râdea şi se conforma...

- Şi acuma ulcă sus... Uite-aici! Şi apasă aici! Şi acuma fă la deapta... Şi apasă unde schie cu x!

Ce era cu x?

- Aşa! Şi acum ai pătăţele multe şi poţi să le cololezi! Şi mami a mea cololează! Şi face şi liniuţe... Şi schie multe numele!

Florin se grăbi să traducă:

- Numere. Nu poate să-l spună pe L.

Getuţa dădea din cap - aproba, mută ca o statuie...

- Şi uite, vezi? Aici sus ai liniuţe şi aici ai culoli... Ia apasă la culoli! Apasă, să vezi ce fumos e!

Secretara se conformă, iar Liana începu să râdă:

- Şi acuma alegi tu ce culoale vei! Hai, apasă!

Întinse mâinile spre ei:

- Ia haideţi afară! Haideţi să vedeţi cum se prinde remorca!

Florin se ridică imediat; Liana se întoarse spre Getuţa:

- Tanti, eu tebuie să plec!

- Da, ştiu...

- Da' lasă, că mai vin pe aici! Şi îţi mai alăt cum se face cu culolile! Bine?

- Bine.

Prinse mânuţele micuţe şi ridică privirea spre Getuţa. Ea nu-l privea; ea privea preşcolarii. Mai ales preşcolara maestră în culori, care învăţa atât de multe lucruri de la mami a ei şi-o lovise rău sub centură mai ales cu "tanti"... Decise "să o plesnească" în engleză:

- Îmi cer scuze dacă te-au bârâit...

- Stai liniştit; sunt super!

- Ştiu... Şi eu sunt deseori uimit. Şi-mi dau seama cât de mult se ocupă soţia mea de ei...

"Şi de mine, desigur! Ai sesizat cămaşa mea impecabilă, rochiţa şi cămaşa puştiului - şi sigur ţi-a ajuns la nas adierea de Lenor. Liana e rotunjoară, semn că-i place cum găteşte mami..." Ceea ce trebuia demonstrat - aşa obişnuia să spună profesorul lui de mate, în şcoala generală. Adică acum putea să plece:

- Paa, Getuţa!

- Paa!

Liana îi făcea cu mâna:

- Paa! Eu mă duc să văd cum se pune lemoca!

Getuţa dădea din cap, că iar era KO... Împinse uşa şi ieşi. Şi constată că nimerise în mijlocul unei "şezători" - colegii lui îşi serveau cafeluţa la soare. Nea Costică se repezi cu întrebarea:

- Ce faci? Te grăbeşti?

Aha! Adică se grăbea? Sau mai stătea la... "şezătoare"? Nu de alta, dar el nu prea stătuse la aşa ceva; şi erau curioşi băieţii! Voiau să discute cu el despre una, despre alta... Să afle una-alta... Zâmbi:

- Nu; cred că matale te grăbeşti să le explici picilor mei cum se prinde remorca.

Primi o aprobare şi-i încredinţă mânuţele. Şi-şi aprinse o ţigară - că urma discuţia cu colegii, aduşi acolo special pentru discuţia aia... despre soţia lui cea perfectă şi dragostea şi mulţumirea care-i stăpâneau sufletul - şi care se îndreptau glonţ spre Violeta...

Mai mult de cinci minute nu dura - că-i lămurea repede! După care mergeau acasă... şi se jucau. Da' se jucau, în sensul că "făceau o mică revoluţie"! Trebuia să-i obosească bine-bine, ca să-i culce devreme şi să se poată concentra numai asupra soţiei lui! Îi

pregătise o surpriză mare...

Violeta

Era şase. Reuşise să-şi repare greşelile în timp util - că numai prostioare făcuse azi în actele alea! În toate actele! Nu se putuse concentra deloc! Aşteptase să sune telefonul; şi cum telefonul nu sunase, se tot gândise la Teo şi la copii. Şi presupusese că se descurcase el cumva... La urma urmei, era şofer de TIR - adică se descurca "peste medie"! Şi avea o vastă experienţă în transportul internaţional, ceea ce însemna că avea experienţă şi în lucrul cu publicul, şi în psihologie... şi-l avea şi pe Florin pe post de ajutor de nădejde... Şi se şi grăbise rău de tot pentru că voise să plece la cinci fix...

Urcă şi ultimele trepte şi zâmbi la auzul vocilor - copiii se jucau. Erau fericiţi, că-şi petrecuseră ziua alături de tati! Apăsă soneria.

Paşii alergară la uşă - erau paşii lui Teo, după cum auzea ea. Cheia se răsuci ferm. Uşa se deschise larg. Iar ea simţi că i se înmoaie genunchii...

Soţul ei râdea. Era fericit. Era în culmea fericirii! Iar ea ameţise, cu ochii la părul lui ridicat la verticală cu ajutorul fixativului ei probabil, la dungile groase de acuarelă de pe obraji, la cercurile albe de acuarelă din jurul ochilor, la buzele roşii ca rujul din trusa ei de farduri... La pana de porumbel prinsă sub eşarfa ei, pe care el şi-o legase peste frunte...

Vocea Lianei o dezmetici:

- Pac-pac! Te-am nimelit, indianule!

Soţul ei îi dispăru brusc din faţa ochilor. Ia uite-l, că picase artistic pe gresie! Păi da - că picea costumată în şerifă îl cam "nimelise" şi-l "pac-pac"-uise cu banana... Florin apăru şi el, din sufragerie:

- L-ai nimerit! Bravo! Hai să-l legăm şi să-l ducem la judecător!

- Da' eu sunt judecătolu'!

- Nuu, tu eşti şeriful! Şi trebuie să-l păzeşti pe indian!

- Oof, bine!

De jos, de pe podea, Teo o privea şi râdea pe tăcute. Şi ea râdea, deşi vedea "grenadele"-mere şi obstacolele-jucării întinse prin tot holul... şi parcă şi prin bucătărie... Liana veni în fugă, cu cordonul halatului ei de baie:

- Gata! Aide să-l legăm fefeleş!

Hei! Îşi făcu curaj şi intră - şi închise uşa, că vecinii n-aveau nici o vină totuşi:

- Staţi! Nu puteţi să-l legaţi! Nu încă!

Picea ei se încruntă:

- Da' de ce?

- Păi e rănit! Întâi să-i acord primul ajutor!

Ochii căprui ai indianului rănit îi erau recunoscători... Îngenunche lângă el şi-l sărută - deşi primul gând la vederea dezastrului total din casă fusese la făcăleţ şi tigaie... Îl sărută, iar el şopti:

- Azi am avut o zi perfectă!

Eei, păi dacă avusese o zi perfectă... şi copiii erau fericiţi... Supărarea ei dispăru ca prin minune. Şi supărarea, şi gândul ăla violent care se încheia cu achiziţionarea unei noi tigăi! Îi mai fură un sărut şi ceru cordonul:

- Gata! Va supravieţui! Hai, daţi-mi să-l leg!

- Nuu, că tu nu eşti şelif!

OK! Se ridică şi făcu un pas în spate. Şi abia acum îşi privi puţin mai bine copiii...

Liana era încălţată cu bocancii. Normal - doar era şerif, nu! Îşi trăia viaţa "pe teren accidentat"! Şi altfel nu s-ar fi asortat cu blugii! Iar blugii nu s-ar fi asortat cu cămaşa cadrilată a lui Florin! Iar ţinuta asta nu s-ar fi asortat cu altceva decât cu geaca ei de blugi, pe care Teo i-o suflecase pe la mâneci şi probabil i-o legase-n talie cu o eşarfă... şi nici cu baticul de la gât... Şi-n plus, cine mai văzuse şerif fără ochelari de soare pe cap - nu? Că în America era soare rău... Iar şeriful ăsta, şerifă fiind în realitate, simţise nevoia să se aranjeze - să fie cochetă la arestarea indianului. Aşa că se fardase din belşug, îşi dăduse cu ruj, îşi coafase cosiţele... Iar Florin era şi mai şi! El purta costumul, pantofii negri şi cămaşa, iar la gât îşi pusese o altă eşarfă de-a ei - că era judecător! Avea şi el ochelari de soare, iar ciocănelul de şniţele îl băgase la cureaua pantalonilor, în spate - ca să nu-l rătăcească probabil...

Şerifa lega indianul. Încerca să-l lege, după indicaţiile judecătorului. Indianul "coopera", că n-avea încotro! Şerifa trecuse cordonul de jur împrejurul indianului dar nu ştia să facă nod, iar judecătorul nu putea participa la arestare fiindcă nu-i permitea legea... Teo râdea cu lacrimi deja, iar ea stătea cuminte în picioare, lângă uşă, cu geanta pe umăr şi-şi dădea seama că soţul ei planificase nebunia asta pentru ziua de ieri. Când ea ar fi fost indiancă probabil. Sau o tânără investitoare care venise în Vestul Sălbatic ca să construiască drumul de fier... Şi nu reuşise să ajungă acasă ieri dimineaţă - şi probabil că azi de dimineaţă ar fi vrut s-o sechestreze în apartament, sau să-i fure mobilul şi să-i înjure şefa îndeajuns de rău ca să fie concediată instantaneu...

- Da' nu ştiu cum se face!

- Păi fii atentă, că-ţi spun eu acum! Partea din dreapta, dă-o pe dedesubt!

Liana se conformă.

- Acum îndoaie mâinile... Nu aşa!

Se aplecă la urechea ei şi-i şopti:

- Nu trebuie să-l legi fedeleş, că e rănit - nu poate să fugă! Eu zic să-l legi cu mâinile la spate; şi cred că, dacă-l rogi frumos, o să ţină el capetele, să nu se desfacă...

Picea ei aprobă; trase cordonul:

- Gata, indianule! Acu' te leg şi te duc la judecătol! Foline, du-te la tibunal, că venim şi noi!

Iar Florin nu prea marşa la idee, că era curios cum rezolva surioara lui problema nodului... Gata - indianul avea mâinile înfăşurate în cordon, la spate. Liana se aplecă spre el:

- Indianule, te log fumos, ţine tu aici!

Teo aprobă, hohotind pe tăcute, iar picea îi puse capetele cordonului în palme. Şi-l avertiză, amenin ţătoare ca o adevărată şerifă ce era:

- Să nu-i dai dumu'!

Iar el aproba cu capul şi se ridica, pentru că nu putea vorbi în momentele alea... Decise să-i urmeze în sufragerie - şi să-şi intre în rol! Ea va fi... povestitorul.

Florin se aşezase în fotoliu şi-şi pusese în poală... raftul de lemn dintr-unul din dulapurile bibliotecii. Ciocănelul de şniţele era la îndemână, el avea o mimică sobră... Decise să intervină totuşi în organizarea procesului; se aplecă la urechea Lianei:

- N-aţi făcut boxa acuzaţilor!

Picea îşi privi lung fratele... şi "explodă", bătând furioasă cu bocancul în podea:

- Aide, mă, Foline, mă! N-ai făcut boxa!

Judecător se tuflise instantaneu... Ridică un deget:

- Nu începeţi procesul, că rezolv imediat problema!

Alergă în dormitor şi simţi că i se taie iar picioarele. Şifonierele erau goale iar paturile pline, iar covorul era acoperit cu jucării... Pe uşile şifonierelor erau nişte dâre colorate, de acuarelă probabil... Nu! N-avea timp să se supere acum! Ea era povestitorul! Luă masa şi scaunul de plastic şi reveni în sufragerie. Şi puse masa răsturnată pe covor. Teo se aşeză în spatele mesei, cuminte ca orice indian rănit şi legat cu mâinile la spate... Iar Liana veni lângă el şi puse mâna pe umărul lui - că ea era şerifa

acolo! Începu să-i sufle la ureche, privindu-l lung pe Florin:

- Onorată instanţă...

- Onolată istanţă...

- Astăzi, departamentul nostru a prins un indian.

- ... Am pins un indian! Unu' male!

- Aşa!

Şi-acum şerifa aştepta reacţia lui, iar Florin nu prea ştia ce să facă. Sau ce să zică. Aşa că improviză, cu ochii la ea:

- Iar indianul ăsta pentru ce e vinovat? Ce-a făcut?

Liana tăcea... Ea tăcea, că nu putea presupune cum se jucaseră ei până acum... Aa! Se aplecă şi-i suflă picei:

- Spune-i indianului să zică el ce-a făcut! Să mărturisească!

Picea se întoarse spre tatăl ei şi-i arătă un deget certăreţ:

- Spune tot, indianule! Mătuliseşte!

Teo se mai liniştise un pic. Probabil că prezenţa în boxa acuzaţilor, legat cu mâinile la spate, adusese "indianul infractor" cu picioarele pe pământ şi-l poziţionase pe calea cea bună, pentru că îl auzi mărturisind:

- Onorată instanţă, mărturisesc că azi am făcut numai trăznăi. Am scos toate hainele din şifoniere şi nu le-am mai pus la loc... Am lăsat jucăriile întinse pe covor... Am pictat cu acuarele peste tot şi-am tropăit şi-am ţipat prin casă... Şi am umblat în fardurile guvernatorului, şi cred că i-am stricat şi rujul... Cred că am uitat să pun dopul la sticla ei de parfum...

Florin râdea; Liana încerca să rămână serioasă şi încruntată, deşi îi era tare greu... Soţul ei se făcu mic-mic:

- Iar în bucătărie e un dezastru şi mai şi...

Serios? Se putea şi mai şi decât văzuse ea în dormitor? Se aşeză pe covor şi-şi prinse capul în palme. Indianul continuă:

- Şi cred că am uitat să iau pâine...

Florin ridică tonul şi degetul:

- Asta e inacceptabil! Cum a fost posibil aşa ceva?

Teo îşi privi lung, rugător, băiatul:

- Anturajul, domnule judecător! Complicii! Am avut doi complici mici, o fetiţă şi un băiat. Şi ei m-au pus să fac aşa! Eu n-am vrut să o supăr pe doamna guvernator...

Florin râdea, roşu ca racul - că era şi complice, şi judecător! Liana se întoarse spre ea:

- Mami, da' eu să ştii că n-am fost la bucătălie! Eu i-am dat lu' tati cu luj!

Aprobă cu capul - oricum nu mai conta! Readucerea casei la o ordine oarecum acceptabilă îi va lua două zile... Băiatul ei ridică ciocănelul de şniţele:

- Atunci tribunalul decide că eşti vinovat! Şi va trebui să faci curat! Împreună cu complicii! Şi, ca pedeapsă suplimentară, trebuie să faci şi budincă pentru completul de judecată şi şerif!

Ciocanul lovi cu putere raftul. Iar Florin se panică instantaneu şi exclamă în şoaptă, cu ochii la "rezultatul" pronunţării sentinţei:

- *Shit*!

Iar asta însemna că o să i se agaţe hainele în aşchiile proaspăt create... Teo se ridică:

- Protestez!

Şi se dezlegă dintr-o singură mişcare:

- Sentinţa nu e definitivă! Vreau să fac apel!

Florin ţipă şi gesticulă cu ciocănelul:

- Şerifo, ai grijă!

Liana nu se putea dezmetici - tati se ridicase brusc, iar acum ea se uita foarte-foarte în sus la el!

- Şerifo, pistolul!

Picea pipăi scurt geaca şi ţipă:

- Aoleu! Pistolu'!

Teo se repezi şi-o prinse pe ea de umeri! Şi-o ridică dintr-o singură smucitură:

- Ba nu! O să evadez! Şi-o iau ostatică pe doamna guvernator!

Deci era ostatică. Bun - să nu uite... Fu dusă urgent pe hol şi sărutată. Şi rugată, în şoaptă:

- Fugi tu după pâine? Că uite ce-i pe mine...

Aprobă, îşi luă portofelul din geantă şi ieşi... Eei...

Da - ei avuseseră o zi perfectă! Şi ea avea o zi perfectă, dat fiind faptul că azi muncise "cu repetiţie" şi se părea că o să continue... Dar important era că, în sfârşit, Teo petrecuse mai mult de-o oră cu copiii! Şi se jucaseră ei singuri, nederanjaţi nici de mami, nici de Maia, nici de alţi copii sau adulţi. Tati fusese numai al lor. Aşa că ea o să strângă hainele, jucăriile, o să spele acuarelele de pe uşi şi dulapuri... şi gata!

Teodor

Uşa se închise în urma soţiei lui. Îşi scoase pana şi intră în sufragerie, iar Florin şopti:

- Tati, cred că am stricat dulapul!

Unde? Aa, unde dăduse cu ciocanul de şniţele! Nu era o tragedie:

- Fugi şi adu scociul şi foarfeca! Liana, schimbă-te repede! Hai - trebuie să facem curat înainte să se supere mami!

Picea alergă după fratele ei. Zâmbi slab, cu ochii la boxa acuzaţilor...

Doamne, ce zi minunată avusese el azi! Şi se felicita din nou, a mia oară poate, că decisese să îmbrace absolut toţi pereţii în polistiren. Azi, îşi permiseseră să chiuie şi să strige şi să trăiască "necenzurat", iar vecinii nu apăsaseră soneria...

- Poftim!

Tăie o bucată de scoci şi-o lipi peste ciobitura zdrenţurată. Şi puse raftul la loc:

- Repede, fugiţi în camera voastră! Puneţi voi hainele la loc, că eu vin să strâng jucăriile! Repede, că acu' se-ntoarce!

Copiii lui erau doi îngeraşi - strângeau după ce întindeau tot ce se putea întinde! El făcea ordine în sufragerie; mergea repede, pentru că le punea "pe grămezi" şi le lua după aia pe toate... Hainele, repede, înapoi pe raft! Cum fuseseră? Ce fusese în faţă - pantalonii sau tricourile?... *Whatever*! Important era că le punea la loc, nu? Puse jucăriile în tricou şi intră în dormitor. Şi constată că Florin îşi strânsese hainele şi-acum o ajuta şi pe Liana... Se aşeză în patru labe şi trase cutiile cu jucării - maşinile în dreapta, păpuşile în stânga, ceea ce nu ştia le lăsa lor. Că el termina repede acolo şi alerga în bucătărie, unde chiar că dezastrul era total...

Deci băiatul lui poftea budincă... OK!

- Tati, lasă, că stângem noi aici! Du-te şi spală dungile! Şi culcă pălu'!

Liana îl trimitea la baie. Aoleu, dungile de acuarele! Şi rujul! Şi ţepii din cap! Mm, o să aibă buze ireal de sănătoase în următoarele 48 de ore! Dar...

Frecă bine obrajii şi gura cu săpun şi năvăli în bucătărie. Şi constată că dezastrul nu era foarte dezastruos... în colţul dinspre geam. În chiuvetă era prăpăd, pe masă era "punct de stocare" pentru multe lucruri... Păi să pună mâna să strângă, nu?

Violeta

Urcă şi ultimele trepte şi decise să păşească pe vârfuri. Apăsă uşor clanţa... Aha! Teo nu încuiase uşa după ea! Se strecură în hol şi ascultă, atentă...

Copiii strângeau jucăriile. Florin o avertiza pe Liana că mai erau nişte chestii roz sub patul lui, iar ea îi atrăgea lui atenţia că-şi punea jucăriile în cutia ei. Putea jura că hainele erau toate înapoi,

în şifonier, la fel cum putea jura că mâine, când va trebui să îmbrace copiii, nu va mai găsi blugii pe al doilea raft şi cămăşile în spatele lor...

Lăsă pâinea pe măsuţa din hol şi intră în sufragerie. Şi constată că pe-acolo trecuse el; şi trecuse ca tornada, pentru că terminase repede şi nu lăsase nimic în urmă...

Uşa bucătăriei se deschise scurt. Tresări, că o cam speriase! Numai că paşii se apropiară, uşa sufrageriei se închise iar ea redeveni ostatică...

Teodor

Gândul că ei erau "sechestraţi" în sufragerie iar copiii aveau practic toată casa la dispoziţie era agasant. Pentru că era singurul lucru care-l împiedica s-o ia pe sus! Macaroanele fierbeau pe aragaz, vasele le spăla mai târziu, masa era curată, Violeta era frumoasă şi pufoasă şi parfumată... Iar copiii erau ca şi singuri... Aşa că puse punct sărutului:

- Ciorbica a fost o nebunie! Sărut mâna pentru masă!
- Să-ţi fie de bine. Mă bucur că mi-a reuşit şi de data asta.
- Glumeşti?! Ţie întotdeauna îţi reuşeşte mâncarea!
- Ei, nu chiar întotdeauna... Mă schimb şi vin să le fac budincă.
- Nee, eronat! Te schimbi şi stai la televizor, să-mi spui ce zice Busu la "Vremea". Că mâine picii merg la grădi, iar eu vreau să controlez TIR-ul.

Soţia lui îl privea cu neîncredere:

- Şi vrei să "spionez" eu starea vremii...
- Vreau să stai în fotoliu, la televizor, îmbrăcată comod şi cu fruntea descreţită.
- ... Şi faci tu budincă!
- Bineînţeles! Dealtfel macaroanele sunt chiar acum pe foc! Deci schimbă-te şi odihneşte-te - că nu s-a terminat programul pentru azi!

Şi-acum chiar era uimită, întrebându-se probabil cum reuşea soţul ei să fie atât de "agitat" după ce condusese mii de kilometri şi descărcase-încărcase de multe ori... Lasă, că o să afle ea într-o zi! O împinse spre mobilă:

- Schimbă-te! Şi nu-mi strica surpriza, te rog!

Violeta aprobă. Bun! Ieşi - se grăbea spre bucătărie acum. El rezolva problema bucătăriei, unde erau multe obiecte periculoase...

Violeta

Mm, ce bună era budinca aia! Soţul ei era un bucătar desăvârşit! Iar ea era un pic complexată de soţul ei, care, pe lângă faptul că era bărbat şi lucra şofer pe TIR, stăpânea cu măiestrie o mulţime de alte meserii. Printre care şi pe cea de bonă, pe cea de bucătar, pe cea de "însărcinat cu curăţenia"... Îi era greu să nu zâmbească, fiindcă tocmai realizase că Teo "avea stofă" de casnic...

- Tati, eu nu mai pot!
- Atunci nu mai mânca, nu?

Florin se grăbi să se ridice:

- Mulţumesc pentru masă.
- Să creşti mare.
- Mă duc să fac un duş.

Liana ridică imediat furculiţa:

- Da' veau şi eu!
- Păi tu faci după aceea! Mănâncă - şi pe urmă facem băiţă! Cu spumă...

Şi uite că soţul ei "avea stofă" şi de maestru psiholog... Se abţinu cu greu să nu râdă - Teo intenţiona s-o răsfeţe azi, iar gândul ăla tocmai îl asociase şi cu dragostea...

Teodor

Bun! Liana tocmai adormise. Florin dormea încă de la nouă, că el fusese judecător şi obosise rău...

Cât era ceasul? Zece. Perfect! Intră în baie, puse dopul şi vărsă sare de baie din belşug - să fie parfumată. Şi-acum o să umple cada cu apă fierbinte; o să pună patru lumânări-pastilă în colţurile căzii, ca să ştie şi ea ce-o aştepta după baia aia! Iar în timp ce ea se parfuma, el făcea curat în bucătărie şi pregătea sufrageria... crema de whisky şi lumânările. Celelalte. Şi-apoi afla şi el, în sfârşit, dacă CD-ul ăla chiar se auzea, sau era rebut!

Violeta

Teo intră în sufragerie, zâmbind:

- Gata - dorm duşi.
- Păi adevărul e că erau obosiţi...
- Erau.
- Şi cum ai reuşit "performanţa" de a-i obosi în asemenea hal, încât la ora zece să sforăie amândoi neîntorşi?

Mâna soţului ei o invită să se ridice; se conformă.

- Păi i-am trezit pe la nouă. S-au bucurat mult când au auzit că azi chiulesc, ca să stea cu mine acasă şi să ne facem de cap. Am mâncat şi-apoi am fost la cumpărături la Mega. Şi pe urmă m-a sunat şefu', să mă cheme să-mi dea banii. I-am plimbat deci cu TIR-ul - moment impresionant, cu chiuituri...

Soţul ei vorbea şi-o dezbrăca. Iar ea nu putea totuşi să-şi imagineze ce urma - deşi o dezbrăca! Povestea foarte natural despre cum îşi făcuseră de cap, iar asta o zăpăcea complet...

- La autobază, Liana a învăţat-o pe Getuţa cum să coloreze pătrăţele în Excel; pe urmă, nea Costică le-a făcut o demonstraţie de cuplat-decuplat remorca iar băieţii i-au suit rând pe rând prin toate cabinele disponibile. Am venit acasă, unde am mâncat şi-am sărit peste somnul de prânz; şi pe urmă ne-am jucat de-a pacientul şi corpul medical, după care eu am fost poliţistul iar ei maşinile de curse... Şi-am probat multe alte roluri, printre care şi pe-ăla de rege - că nu s-au lăsat până nu mi-au ţinut spectacolul programat pentru ieri!

Na, că voia s-o dezbrace de tot! Nu mai apucă să protesteze - soţul ei desfăcu clămiţa, se aplecă şi-o ridică pe braţe. Roşi violent:

- Hei!
- Să nu te-aud! Auzi - să-mi adoarmă ea în bucătărie, în fund pe scaun, cu bărbia înfiptă-n pumn! Sau credeai că scapi?!

Sincer? Aşa crezuse... Apăsă ea clanţa băii - şi fu cuprinsă de un imens sentiment de vinovăţie...

Soţul ei îi pregătise "tratament complet". Ca-n filme. Cu săruri de baie, spumă şi lumânări. Şi-un pahar cu ceva maroniu, un bol micuţ cu bomboane cu ciocolată... Asta în condiţiile în care el ajunsese acasă azi-noapte la unşpe, cu mintea ferfeniţă după atâtea zile de şofat! Şi se trezise primul azi, nu dormise la prânz, storsese vlaga din pici... În loc să se odihnească, el îşi amintise de doleanţa soţiei lui, care voia "mai mult Teo pentru ea". Şi organizase o seară romantică... Fu coborâtă uşor în apă şi sărutată pe vârful nasului:

- Şi-acum stai aici cuminte. Îţi aduc o revistă?

Negă cu capul, că rămăsese fără cuvinte... Teo ieşi; după doar zece secunde, reveni şi-i puse halatul în cuierul de pe uşă. Şi-o privi lung, cu subînţeles:

- Să nu vii!
- Nu vin. Stau aici cuminte, până mă chemi tu...

Teo îi făcu cu ochiul şi închise uşa. Rămase singură.

Oftă greu... De-asta nu voia să discute cu el. Pentru că soţul ei o iubea atât de mult, încât orice tentativă de discuţie se solda cu capitularea lui imediată, necondiţionată! Aseară, îi spusese că

vrea mai mult Teo pentru ea; azi de dimineaţă plecase "pe trei cărări", iar el se preocupase toată ziua de planul ăla astfel încât să-l organizeze la o oră civilizată, pentru că ea se ducea mâine la serviciu...

Şi-acum se gândea cu groază că, dacă el deschidea uşa şi-i vedea mutra lungă, o să creadă că mintea ei zburase la o persoană de sex masculin, alta decât el... Fiindcă, în mod normal, ea ar fi trebuit să fie euforică - iar ei îi venea să plângă de ciudă că-i spusese gândul ăla...

Teodor

Gata; totul era pregătit acum. Se schimbase, se aranjase, masa era şi ea aranjată, lichiorul era rece ca gheaţa, bomboanele nu alunecaseră din turnul ăla sofisticat... Lumânările, aşternutul, beţişorul parfumat, CD-ul... Aoleu, CD-ul! Îl scoase din geanta cu acte şi se grăbi la uşa băii:

- Iubiree...
- Da, iubire.
- Ţi-am adus şi ţie un cadou. Pot să-l desfac eu?
- Sigur că da; desfă-l...
- Ca să te aştept cu el desfăcut... şi ca să fiu sigur că funcţionează!

Violeta bufni în râs. Yes! Asta voise să audă! Se grăbi să rupă ţipla, să pună discul pe platan... Mm, nu-şi prea amintea versurile! Dar nici nu voia să-l prindă cu laptopul deschis... Aha! Melodia 33! Era perfectă! Ia să-i facă o probă, la volum îngrozitor de mic... Bun! Discul nu era rebut! Aşa că-l opri şi zâmbi:

- Oricând ţi se face poftă de altfel de bomboane cu ciocolată, te aştept...

Violeta

I-auzi! Altfel de bomboane cu ciocolată! Bufni în râs şi se ridică: deci era aşteptată cu bomboane... Păi să se aranjeze un pic, nu? Că el făcuse eforturi considerabile să...

Cinci minute - nu-i trebuia mai mult!

Teodor

El aştepta; privea lung lumânarea de pe masă şi aştepta. Şi se ruga Celui de Sus să nu-i vadă ochii înroşiţi de lacrimi - că spărgea tot ce era nespart în casa aia! Îi pregătise surpriza asta ca s-o vadă râzând, nu plângând! Dealtfel îi pregătise şi scăunelul de lemn - pe care plănuia s-o urce, ca să fie mai aproape de el...

Dacă Violeta, vreodată... Ar fi vrut s-o roage ceva; dar îi era frică să rostească asemenea cuvinte. Îi era frică să nu-l pălmuiască; îi era frică să n-o vadă râzând în hohote. Îi era frică, la urma urmei, să nu citească în ochii ei confirmarea... Ar fi vrut s-o roage să-i spună, cinstit şi corect şi prompt, atunci când se va sătura să-l aştepte. Dar să-i spună cu 24 de ore înainte să se sature; ca să aibă şi el timp să-şi prezinte demisia, şi-apoi s-o găsească şi s-o lege de el...

Uşa băii scârţâi uşor; apăsă *Play* şi se ridică. Şi decise să rămână lângă masă - că picase într-o pasă îngândurată, iar ea nu trebuia să afle asta.

Violeta

Uau-uau-uau! Lumânările, parfumul, masa, melodia... El... Soţul ei privea spre propriile picioare; când observă scăunelul, bufni într-un hohot de râs şi se grăbi "să se urce" pân' la el şi să-l ia de gât...

Şi-acum dansau! Ascultau versurile alea superbe şi se legănau încet... Ba nu! Acum, ea îl strângea foarte tare în braţe şi îi spunea ceva foarte important!

- Te iubesc, iubirea mea!
- Şi eu te iubesc, iubirea mea... Şi mi-e atât de frică să nu te plictiseşti să mă tot aştepţi...

Ei, na!

- Da' cine ţi-a spus ţie că mă plictisesc?!
- Vio,
- Stai liniştit, că nu mă plictisesc deloc! Am de ţinut copiii, casa şi serviciul; iar după ce termin treaba, mă ocup de propria întreţinere - ca să te fac să te întorci repede din cursă...
- Vio, nu glumi!
- Dacă n-aş glumi, m-aş supăra rău de tot pentru asemenea cuvinte!

Teo o privea lung...

- ... Nu. Nu mă voi sătura niciodată să te aştept. Pentru că te întorci mereu - şi fiecare întoarcere a ta e specială... E ca un val, care mă îmbracă în dragoste... Iar eu, de când am intrat prima oară în valul tău de dragoste, nu mai pot trăi fără el. Aşa că o să mă găseşti mereu aici, aşteptându-te... cu braţele întinse...

Avea sentimentul că vor mai dansa câteva melodii - dar de vorbit, nu vor mai vorbi. Nu azi - şi nu despre ei! Teo se temea ca ea să nu-l părăsească...

13 iulie 2010 - marţi

Violeta

Îşi aranja părul în oglindă, cu spumă. Mergea greu, că nu mai avea fixativ, iar spuma aia se usca într-un secol juma'...

Teo dormea dus. Ea în schimb se trezise fresh şi plină de energie! De la bomboanele alea, probabil - că de la dragoste avea febra musculară...

Azi-noapte o să rămână în istoria familiei lor ca fiind "o noapte foarte specială". Ea îl primise pe Teo aşa cum îşi dorise să-l primească - tot numai al ei. El se convinsese că nu, soţia lui nu se va sătura niciodată să îl aştepte... pentru că îl iubea pe el şi numai pe el şi n-o interesa nimeni altcineva... I se părea normal ca Teo să se îngrijoreze - el conducea un TIR prin Europa, în timp ce ea îşi petrecea viaţa printre fiinţe vii! În fine...

Trebuia să trezească copiii, să le dea micul dejun şi să-i convingă cumva să nu-l trezească pe tati. Care era foarte-foarte obosit...

Zâmbea ciudat...

Şi gata şi moţul. Reveni în bucătărie, îşi puse o cafea şi-şi aprinse o ţigară. Şi se aşeză pe pervaz.

La bătrâneii ei nu se schimbase nimic. Nu erau acasă. Erau la băi. Nu păţiseră nimic. Era sigură de asta! Trebuie să fi plecat la băi! Sau la mare! Sau la fata lor, în vizită! Nu concepea ca familia din blocul de vizavi să fi păţit ceva! Asta era imposibil! Cu siguranţă, se săturaseră de renovarea din duplexul de deasupra şi deciseseră să petreacă câteva zile liniştite la munte. Unde era oricum mai plăcut decât în praful şi căldura din Bucureşti!

Duplexul ce mai făcea?... Păi făcea bine. Salopetele continuau renovarea. Se ocupau de retuşarea pereţilor acum. Şi de multe alte lucruri. Oricum, apartamentul ăla era "zob". Ea una se uita la el şi nu prea-l vedea scos la liman. După ce fusese aranjat, cochet, înnoit complet, salopetele alea distruseseră totul... şi transformaseră frumuseţea aia într-un şantier deprimant...

Oopaa... Individul de la parter nu mai era singur acasă! Vedea o pereche de picioare "unse" cu ojă roşie. Bun! Bravo! Numai să nu fie şi ea o beţivă, aşa ca el, să sfârşească bătându-se parte-n parte sau înjunghiindu-se - Doamne fereşte...

Tinerii de la trei se iubeau. Mult şi tare şi fără perdea la geam. Începu să râdă şi decise să coboare privirea spre propria cafea... Că poate renunţau şi ei la clădit cariere "a la long" şi intrau în rândul cuplurilor serioase, cu copii...

Şi gata şi ţigara ei! O stinse şi coborî de pe pervaz. Şi se grăbi să intre în dormitor: începea bătălia cu picii.

Teodor

Deschise ochii: hei! Cât era ceasul? Încercă să se ridice, dar constată că nu va reuşi. Îl durea tot corpul... Întoarse deci capul spre locul ei... şi văzu ceasul. Era unşpe. În casă era linişte... Începu să râdă de unul singur:

- Vezi, prostule, că te-ai îngrijorat degeaba?

Se îngrijorase, într-adevăr, degeaba! Cum să se gândească măcar Violeta lui "să-i tragă clapa"? Când ea îl iubea la nebunie? Sigur, gelozia lui era o dovadă de dragoste - că şi el o iubea la nebunie! Dar... Dar se iubeau ca doi nebuni şi n-aveau când să-şi demonstreze asta. Aşa că "coceau" tot felul de cine romantice şi surprize pufoase... Şi-şi chinuiau mintea cu tot felul de gânduri negre şi bănuieli...

Ia să se ridice el de-acolo! Că era unşpe, iar cel mai bun remediu pentru febra musculară era totuşi mişcarea! Trebuia să verifice Tigrul şi-apoi să ia toată casa, cap-coadă, la înşurubat-deşurubat! Ăsta era ritualul la fiecare revenire acasă - îşi punea la punct partenerul de hălăduit prin Europa şi ajungea "la zi" cu sarcinile de bărbat în casă! Dar toate începeau, de obicei, cu un mic dejun nu foarte consistent şi-o cafea "tare". Se ridică deci... şi porni spre baie - azi, în mod excepţional, va începe cu un duş. Şi o împachetare cu Diclofenac. Cauza febrei musculare era incertă - ori vârsta lui, ori ciocolata din bomboanele asimilate de ea...

Violeta

Telefonul începu să piuie, speriind-o zdravăn! Nu se aşteptase să-l audă piuind, de vreme ce copiii erau la grădiniţă iar soţul ei era probabil trei sferturi băgat prin maţele Tigrului... Ia uite-l, că el era! Se grăbi să răspundă:

- Da.
- Bună, iubire.
- Bună...

... doar. El era singur acasă, dar ea era cu două domnişorele rânjite în birou!

- Ce faci? Apeşi taste?
- Da. Tu ce faci?
- Uite, am terminat treaba şi mă pregăteam să fumez o ţigară. Şi să mă duc să iau eu picii de la grădi. Tu ce zici de ideea mea?
- Ce să zic - e o idee super! Lor o să le placă mult...

Soţul ei coborî tonul vocii:

- Iar mie îmi va provoca o mică suferinţă fizică, deoarece nici împachetarea cu Diclofenac n-a reuşit să atenueze febra musculară. Ştii tu care...

Aah, ce rău era! O făcuse să roşească! Rău!

- Deci iau eu picii şi cred că ne oprim la o cofetărie. Să nu te sperii, dacă nu ne găseşti acasă - n-o şterg cu ei în cursă...
- Bine, dragă.
- Tu crezi că întârzii azi?
- Nu.

Că era cu lucrarea pe sfârşite.

- Bun. Atunci azi ne jucăm jocuri de societate cu copiii?
- Bineînţeles!
- Abia aştept! Pa, iubire...
- Pa...

Apăsă butonul roşu... Ce bine era când era şi el acasă! Dar, sigur, dacă el n-ar fi plecat, nu şi-ar fi permis meniul pe care şi-l permiteau acum; el n-ar fi reuşit să ia copiii de la grădi fiindcă ar fi fost la serviciu, exact ca şi ea... Iar copiii n-ar fi fost la grădi, ci la Maia - că era vară, iar grădi aia unde erau ei acum "era pe bani"...

Lucrurile erau aşa cum erau. În ceea ce-o privea pe ea, era extrem de mulţumită de şi cu soţul ei. Şi n-ar fi schimbat nimic, pentru nimic în lume - pentru că, după zilele de tristeţe şi suferinţă în singurătate, venea el - ca un val de dragoste şi putere şi stabilitate şi siguranţă şi încredere... Şi multe altele!

"Şi hai odată, că nu mai termini până la cinci! Şi se supără Teo pe tine!" Plecă privirea...

Violeta

Mm, azi n-o mai suna pe ea! Îl suna pe el! Că el n-o sunase, de când se întorsese! Sigur, el fusese ocupat cu soţia şi copiii lui. De ce-ar fi sunat-o pe soacră-sa?! Nu? Suna...

- Sărut mâna, Maie.
- Să creşti mare. Te-am deranjat?
- Nu; sunt în drum spre grădi.
- Aa, iei tu copiii...
- Da. Am terminat treaba prin casă şi vreau să-i scot la o

plimbare şi-o prăjitură.

- Aha! Bună idee! OK; atunci nu mai vin şi eu...

- Ba poţi să vii; de ce nu?! Că prăjituri sunt destule - şi tocmai te-am invitat şi pe tine...

Ia uite-l, ce râdea! Începu şi ea să râdă:

- Eu nu mănânc prăjitură, mă! Că mă îngraş!

- Oh, pardon!

Din martie, de când realizase că ginerele ei "bătuse" 35 de ani pe muchie şi avea toate doagele acolo unde trebuia să le aibă, începuse să se comporte normal cu el. Iar lui părea că-i place noul "model" de soacră - marşa la glumele ei. Şi-i spunea "Maie" - exact ca şi copiii. Ştia că el locuise... Hei! Decise să încheie discuţia înainte să simtă şi el că soacra lui devenise foarte mută şi îngândurată:

- OK; atunci te las să te bucuri de plimbare. Mâine, Florin are engleză de la cinci. Unul dintre noi trebuie să fie acolo la patru jumate.

- Păi mă duc eu!

- Lasă, că vedem noi cine se duce după cine şi când! Că celălalt trebuie s-o recupereze pe Liana - şi nu ştiu la ce oră scap mâine de ipohondrii mei.

- Bine, Maie. Vorbim mâine, pe la trei.

- Vorbim. Pa, Teo.

- Săru' mâna, Maie!

Apăsă butonul roşu şi zâmbi: probabil că ginerele ei avusese o mare problemă de "poziţionare". Şi de exprimare. Dar le rezolvase pe amândouă cu Maie - acum erau OK. Aproape OK...

Timp de nouă ani, Teo îi vorbise la a doua plural. O ţinuse numai în "dumneavoastră", iar "Ludmila" îi spusese foarte rar şi cu destul de multă greutate. Din martie încoace, de când se dezmeticise şi ea, o tutuise cu "Maie". "Ludmila" ar fi fost prea familiar, prea "100% tutuit". "Mama soacră" era, de obicei, o chestie hidoasă care-o ţinea într-un scandal perpetuu. Teo găsise exprimarea aia "de mijloc", care pe ea n-o putea deranja nicicum - că Maie îi spuneau şi copiii... Şi nici nu era mama lui, ca să-i spună "mama"... Mama lui era în viaţă, bine mersi într-un oraş din Italia...

Ei una i-ar fi plăcut să-i spună totuşi Ludmila. Ca de la egal la egal. Era bărbat în toată firea, matur şi cu mintea pe umeri - dar uite că, în relaţia cu ea, se poziţiona mititel, la nivel de pici ascultător...

Abia aştepta să-l revadă mâine. Şi să discute cu el. Şi cu Violeta! Îi era tare drag de ei! Erau atât de frumoşi împreună! Văzuţi separat, erau două persoane care nu puteau avea nici o legătură unul cu celălalt. El, mare şi solid şi destul de dur; ea, mititică şi zâmbitoare, genul "cu zahăr vanilat". Dar, atunci când erau împreună, uriaşul se apleca şi-i cuprindea fata cu braţele - şi-n clipa aia imaginea era perfectă! Violeta ei strălucea toată atunci când o lua el în braţe...

Violeta

Descuie uşa şi intră, iar întunericul şi liniştea din apartament o convinseră că Teo şi copiii nu ajunseseră încă acasă. Intră deci în bucătărie, că avea multă-multă treabă...

Ia uite...

Teo încerca s-o detroneze! Teo "se cerea" casnic! Ştersese acuarelele şi amprentele de pe geam şi faianţă, nu lăsase vase în chiuvetă... Trase uşor de primul sertar şi zâmbi. Şi-l împinse la loc: soţul ei se întorsese acasă - şi remediase ceea ce era de remediat. Cu siguranţă, ridicase puţin şi uşa şifonierului Lianei, şi înşurubase mai bine biroul lui Florin... Intră în sufragerie şi observă imediat că uşa nu mai scârţâia... Cu siguranţă, ochiul critic al bărbatului serios Teo observase şi cele două pătrăţele de gresie care se desprinseseră din silicon, din jurul băii! O să se convingă că avea dreptate, dar mai târziu un pic - acum trebuia să se schimbe şi să pregătească cina. Repede, că sigur se întorceau pe jos, ca într-o plimbare, şi ajungeau acasă lupşori flămânzi!

Teodor

Era linişte. Liana se juca în şoaptă cu păpuşile; îl "expediase" de lângă ea, tocmai pentru că ea "tebuia să vobească încet, că Folin face lecţiile". Iar dacă stătea şi el acolo cu ea, îi venea să vorbească cu el şi-l deranja pe Florin! Aşa îşi motivase picea lui gestul cu care îl cam îmbrâncise pe uşa dormitorului, puţin înainte de a-i promite că, după ce termina şi Florin, se jucau toţi patru...

Stătea în sufragerie. Privea lung televizorul, dar nu se obosea să înţeleagă imaginile. Iar sonorul era oprit. El asculta lecţia de engleză din bucătărie. Violeta îi verifica temele, iar el auzea acum că Florin le făcuse perfect, singur, din prima. El auzea dicţia băiatului lui şi-şi dădea seama că exista riscul ca fiul să îndrăgească meseria tatălui... Atrăgându-şi astfel o bătaie mare-mare şi stricând prietenia cu tatăl lui până la absolvirea facultăţii...

La şapte ani jumate, după terminarea grupei pregătitoare, băiatul lui citea şi scria. În română şi engleză. Iar gândul ăsta îl bulversa. Lipsise mult de lângă el; îi observase creşterea "pe sărite", iar după ce apăruse şi Liana atenţia lui se distribuise la doi... Nu-i era însă greu să observe că amândoi copiii lui erau "peste medie". Şi se întreba cum reuşise o femeie atât de micuţă şi finuţă să aducă amândoi copiii la acea performanţă! În condiţiile în care se dusese şi la serviciu, se ocupase şi de casă, se dusese singură să plătească facturile, făcuse singură piaţa... Ludmila n-o putea ajuta decât în mică măsură - pentru că era doctoriţă, nu liber-cugetătoare. Iar Violeta luase copiii de mânuţe şi se descurcase... Şi-i învăţase, le arătase şi le explicase, avusese grijă de ei...

Soţia lui era o zână. Iar el nu era nici pe departe vreun zân - era un tirist cu studii medii, veşnic plecat de-acasă. În condiţiile astea, n-avea voie să-şi piardă zâna! Şi n-avea voie s-o lase să plângă! Trebuia să facă tot ceea ce-i stătea în puteri ca să o facă fericită! Se ridică şi puse CD-ul. Şi începu să caute o melodie care să se potrivească cu gândul ăla special...

Luă măsuţa din dormitor şi şopti:

- Hai să pregătim locul de joacă! Adu-ţi tu scăunelul!

Liana se grăbi să-l urmeze. Aranja masa în mijlocul sufrageriei... Picea îl trase de tricou şi-i şopti la ureche:

- Mă duc să aduc şi scaunu' lu' Folin!

OK! Avea un ajutor de nădejde... Telefonul lui piui scurt. Aoleu! Se grăbi să-l scoată din buzunar... Ce dracu mai voia muierea aia?

"Te-ai mai gândit, apropo de invitaţia mea?"

Hm! Îşi opri telefonul - că n-avea acum timp de individa aia! Puse două dintre pernele-fantezie pe covor, pe post de scaune pentru adulţi, şi puse cutia cu jocuri pe masă. Şi se aşeză. Liana se lupta cu scaunul lui Florin... Şi se aşeză pe scăunelul ei. Acum aşteptau, în linişte, sfârşitul lecţiei din bucătărie...

- ... Tati, ce înseamnă "*load*"?

- Înseamnă "încarcă".

- Şi cum se zice la "descalcă"?

- *Unload*.

- Şi la TIR cum se zice?

- *Truck trailer*.

- Da' de ce?

- ... Păi pentru că aşa se zice!

- Da' se zice cu două cuvinte?

- Da.

- De ce?

Se gândi un pic... Aha!

- Păi *truck* se spune şi la camion. Şi atunci, pentru că TIR-ul trage întotdeauna o remorcă, iar la remorcă se spune *trailer*, la TIR se spune *truck trailer*.

- ... Aa, adică camionul cale tage şi lemoca!

Aprobă - copiii lui nu încetau să-l uimească! Vedea pe chipul picei că i se pregătea următoarea întrebare... Păi, hai! Că el era pregătit! Iar ceea ce ascultase până acum îi deschisese apetitul pentru lecţii de engleză!

Şi, apropo - mâine, la prima oră, o să-i răspundă acelei Cerasela - în engleză!

Violeta

Gata; terminaseră. Se grăbi să-l pupe pe creştet:

- Bravo! Măi, m-ai dat gata!

- Ei...

- Ba da! Să ştii că te pricepi la engleză!

- Păi îmi place!

Aha! Asta era foarte important de ştiut! Florin ieşi, cu cartea şi caietul, şi reveni aproape imediat. Şi-i făcu semn să vină încetişor, fără să facă zgomot... Da' ce se întâmplase - adormise Liana pe covor, printre păpuşi?... Ia uite-i! Bufni în râs:

- Aici eraţi!

- Daa, şi-am fost foarte cuminţi!

- Ei, foarte bine! Asta înseamnă că vă premiez cu floricele!

- Popcon!

Liana simţise nevoia s-o corecteze prompt...

- Da; popcorn. Vin în cinci minute; pregătiţi-vă!

Reveni în bucătărie şi scoase cratiţa pentru floricele - că ea nu folosea pungi de-alea *ready-made*, pentru microunde... Porumbul sfârâia în ulei... Teo intră şi o cuprinse cu braţele:

- Şi cum a fost la lecţii?

- Foarte bine. Chiar pot spune că încep să intru la idei.

- De ce?

Se asigură că uşa era închisă, iar ei erau singuri în bucătărie. Şi şopti:

- Pentru că, la vârsta lui, scrie şi citeşte. În română şi engleză. Şi nu-mi amintesc să le fi dat vreun supliment de vitamine...

- Poate le-a dat Ludmila, pe ascuns.

- Poate...

Puse capacul pe cratiţă, se răsuci şi-l cuprinse cu braţele:

- Sau poate suntem noi doi de vină...

- Eu ştiu? La mine în familie, mai mult cu şurubelniţa şi cârca...

Clătina încet capul, că ştia el bine la ce se referea... Teo începu să râdă:

- OK; suntem amândoi sclipitori - şi era normal să iasă doi copii cu sclipici. Ce faci diseară?

Roşi violent:

- Eşti rău!

- Ba sunt îndrăgostit lulea - şi nu-mi găsesc întotdeauna cuvintele...

Soţul ei nu-şi rostea des gândurile - iar atunci când le rostea, o făcea să roşească... Îi fură un sărut:

- Şi eu te iubesc. Hai, tati - fugi şi stabileşte cu picii ce joc ne jucăm.

Din cratiţă se auzeau pocnete puternice, iar capacul începuse să se ridice încetişor cu tot cu floricele...

14 iulie 2010 - miercuri

Teodor

Mm, ce bine dormise! Se întinse lung, căscă cu poftă...

Şi deschise ochii. Sări din pat. Înhăţă mobilul şi deschise un mesaj nou. Repede-repede...

Apăsă tastele... Reciti mesajul...

Şi renunţă. N-avea rost - fiecare răspuns al lui o provoca pe individă să-i trimită un alt mesaj! Şi exista riscul s-o "urnească" seara, când era şi Violeta acasă! Şi asta i-ar mai fi lipsit! Aşa că şterse cu mare atenţie şi pic de regret toate mesajele primite de la ea, toate mesajele pe care i le trimisese; după care intră în setări... Aşaa... Gata! O restricţionase. Bun!

Şi-acum, ce-aveau bun de mâncare?

Ludmila

Scoase telefonul, zâmbind, şi decise să-i trimită Violetei un mesaj. Nu voia să vorbească cu ea - nu la telefon, oricum! Discuţiile despre sentimente se făceau între patru ochi...

"Nu pot ajunge la grădi înainte de cinci. Roagă-l pe Teo să-l ducă el pe Florin la engleză."

Send... Bun! Îşi aprinse o ţigară şi reveni la studiul pliantului-ofertă - voia să comande o mască de faţă pentru Violeta. Se întreba dacă ar fi fost o decizie bună; se întreba dacă să-i cumpere tubul, sau să pice pe capul ei şi să se ocupe personal de tenul fetei ei... Sau să o ia sâmbătă, cu taxiul, şi "să-i facă cinste" cu o şedinţă de cosmetică şi masaj, la un salon de lux...

Violeta

Aha! Se grăbi să-şi sune soţul. Oare ce făcea Teo al ei azi?

- Da, iubire.

- Bună. Te-am deranjat?

- Ştii bine că nu mă deranjezi niciodată...

- Ce faci; ai treabă?

- Nu. Sunt la al şaselea film.

Adică se uitase toată ziua la filme, pe calculator! Teo continuă:

- Şi mă întrebam pe cine iau de la grădi - pe Florin, sau pe Liana?

- Mama te roagă să-l iei pe Florin şi să-l duci tu la engleză.

- OK.

- Şi o ia ea pe Liana, aşa că eu mă grăbesc acasă şi gătesc...

- Bine, iubire. Şi diseară ascultăm cadoul tău...

- Bineînţeles. Te-a sunat şefu'?

- Nu. Am convenit să nu mă sune înainte de joi.

Aa...

- Bine. Vorbim.

- Vorbim. Vio...

- Da?

- ... Te iubesc.

Roşi violent şi auzi imediat tonul de ocupat... Ce şmecher! Îi făcuse declaraţia de dragoste şi închisese repede, ca să nu-i lase timp să riposteze! De fapt, îi închisese pentru că nu voia s-o audă bâlbâindu-se! Că ea nu-i putea spune aşa ceva la telefon - nu atunci când era la serviciu! Şi era la serviciu...

Teodor

Era şase fără cinci. Se pregătea să vadă uşa scării deschizân-

du-se; când colo, mobilul începu să-i piuie în buzunar. Cine era? Număr nou... Iar? Bine măcar că acum îl suna! Decise să răspundă, hotărât să descuie "cutia cu înjurături" dacă va fi cazul:

- Da.

- Bună, tati! Eu sunt!

"Eu"? Rostit de o voce tânără, de copil probabil? Începu să râdă:

- Ai greşit numărul, piciule!

- Ba nu, tati! Eu sunt, Florin!

Serios? Acum, parcă-parcă îi recunoştea vocea... Decise să fie precaut:

- ... Şi de ce mă suni, în loc să ieşi din bloc?

- Păi, uite, domnişoara Ioana zice să urci, că vrea să discute ceva cu tine.

Aoleu! Se grăbi spre interfon:

- Vin imediat.

Formă numărul, iar tânăra îi deschise uşa blocului. Etajul doi - urca deci pe scări. Şi era grăbit, pentru că nu ştia ce se întâmplase... Florin îl aşteptase cu uşa deschisă; băiatul lui era fericit şi-i străluceau ochii de parcă tocmai câştigase locul întâi - aşa că se simţi un pic mai liniştit. Uşa bucătăriei se deschise, iar Ioana îi zâmbi:

- Poftiţi. Florine, tu fugi la televizor.

I-auzi! O discuţie între patru ochi? Da' ce se întâmplase? Intră şi i se arătă unul din scaunele de la masă. Îi făcuse şi o cafea...

- Aş vrea să discut cu dvs, fără să mă audă Florin, pentru că nu ştiu cum ar reacţiona la cuvintele mele - şi nu vreau nici să-l sperii, nici să-l ambiţionez peste măsură.

- Sigur. Despre ce e vorba?

Tânăra îşi aprinse o ţigară şi-l privi lung:

- L-aţi văzut vreodată cum îşi face lecţiile la engleză? Cum şi le pregăteşte, de fapt?

- Da. În fine, e mult spus "l-am văzut". Şi le face singur; apoi, soţia mea i le verifică.

- Câţi ani are Florin?

- Şapte ani jumate.

- Îl daţi la şcoală în toamnă, nu?

- Da, l-am înscris deja.

- La şcoala din cartier?

- Da. De ce?

- ... Pentru că, după părerea mea, ar trebui să-l înscrieţi la o şcoală foarte bună. Nu neapărat de prestigiu, dar obscen de bună. Nu ştiu dacă vă daţi seama, dar Florin este cu mult peste nivelul celorlalţi copii.

Aha...

- Are un căpşor ca un aspirator - absoarbe orice informaţie şi reţine tot. Nu numai engleză - orice! Face corelaţii fără să mai întrebe "de ce" - şi le face corect. Eu aş vrea să vă rog să vă gândiţi la o şcoală foarte bună pentru el. Pentru că ar fi păcat să se plafoneze...

Asta cam aşa era... Tânăra luă hârtia din faţa ei şi i-o întinse:

- V-am scos lista cu cele mai bune şcoli din Bucureşti. E făcută pe baza procentului de copii care au intrat la liceu cu medie peste 9. Ştiu că dvs. sunteţi mai mult plecat, iar soţia dvs e salariată şi trebuie să se ocupe şi de surioara lui Florin. Dar mă gândesc că poate găsiţi altă grădiniţă pentru cea mică, undeva în zona unei şcoli bune...

Oo, Doamne! Cu alte cuvinte, femeia asta îl ruga să aibă grijă de Florin! Să nu-l lase să se plafoneze într-o şcoală de cartier, cu o învăţătoare uşor mediocră, lângă golănaşii de cartier! Să-l ducă la o şcoală mai bună, între copii mai buni, la o învăţătoare care chiar ştia ce să facă cu aşa copil... Aprobă scurt cu capul:

- Categoric, Liana va schimba grădiniţa săptămâna asta.

Tânăra era mult mai destinsă acum, că el îi înţelesese intenţiile şi o aprobase, aşa că se grăbi să-i arate x-urile:

- V-am însemnat şcolile la care am cunoştinţe şi relaţii şi unde v-aş putea înlesni eu accesul până la bunăvoinţa directoarei. Că ştiţi că înscrierile s-au terminat demult...

- Ştiu - şi-mi dau seama ce bătaie a fost pe locurile astea!

- Exact; din fericire, am o verişoară care lucrează la Ministerul Învăţământului. Aşa că "transferul" se poate face înaintea datei de 15 septembrie, iar eu pot să dau telefon la şcoală şi să vă deschid uşile. Doar să-mi spuneţi la care dintre ele să sun!

Aprobă şi citi prima şcoală din sectorul 2: Şcoala nr. 56 Josse Marti. Numele nu-i spunea mare lucru; în dreptul ei vedea "48,96%". Adică 48,96% dintre copiii care terminaseră a opta acolo, intraseră la liceu cu medie peste 9. Circa jumătate dintre ei, adică...

Şi-acum, ştiind chestia asta, nu-l interesa cine fusese sau era Josse Marti şi nici ce mare chestie făcuse, de botezaseră şcoala după el; îl interesa doar faptul că în dreptul acelei şcoli exista un x. Avea "o pilă" la cea mai bună şcoală din sectorul doi...

Ioana nu-i scosese şi adresele. Dar, acum, "muieţi-s posmagii, Teo?" Ridică privirea spre ea:

- O să vă rog să mă sunaţi dvs zilele astea, oricând aveţi timp, şi să-mi spuneţi unde şi când mă pot duce să mă milogesc de dna directoare de la Şcoala 56...

Tânăra bufni într-un hohot zdravăn de râs:

- Aa, staţi liniştit! Nu v-am spus că verişoara mea lucrează la minister? Dacă ea îmi dă OK-ul, dvs doar vă duceţi să duceţi dosarul!

Daa, şi plicul! Ştia... Se ridică:

- Deci o sunaţi pe verişoară?

- Chiar în seara asta. Şi vă sun.

- Mulţumesc mult.

- N-aveţi pentru ce. Florin e elevul meu preferat - şi mi-ar place mult să-l am elev şi la şcoală. Se pare c-o să-l am...

- Păi la Şcoala 56 predaţi?

Tânăra aproba... Se grăbi să iasă:

- În cazul ăsta, eu vă mulţumesc încă o dată şi mă grăbesc să invit specialistul în limba engleză la cofetărie...

Florin roşise tot - tocmai îi dăduse un indiciu apropo de motivul pentru care Ioana îl chemase pe el la discuţie! Şi era o laudă mare-mare în indiciul ăla! Ieşiră amândoi; coborau pe scări... Ieşiră din bloc.

- Ştii ce mi-a spus?

- Ce?

- Că eşti elevul ei preferat. Şi că eşti foarte tare la engleză. Şi-a adăugat că i-ar face mare plăcere dacă te-ar avea elev şi la şcoală.

Florin se gândi câteva secunde... şi zâmbi:

- Şi cum nu cred că vine ea la Şcoala 30, încerci să-mi spui că mă mutaţi la altă şcoală?

- Cam aşa ceva... Tu ce părere ai?

- Mie mi-e indiferent. Mă gândesc doar că o să-mi fie mai greu să-mi fac prieteni...

- De ce? Crezi că te ducem într-o şcoală de muţi, surzi şi orbi?

- Nu; dar mă obişnuisem cu colegii de la grădi. Şi jumătate din ei merg la Şcoala 30...

Bietul copil! O spusese pe un ton şi cu o formulare foarte "gingaşe", ca să nu-l supere pe tati...

- Ştii ce zic eu? Hai să mergem să mâncăm o prăjitură şi să cumpărăm ceva. Şi eu zic să discutăm, în timpul ăsta, despre chestia cu şcoala - că e foarte importantă!

- OK! Pe Liana a luat-o Maia azi, nu?

- Da.

- Bun.

Foarte grijuliu, băiatul lui! Un adevărat "bărbat al casei"! Florin continuă:

- Că mami pare tot mai obosită în ultimul timp.

Întâi discutau despre Violeta! Se grăbi să continue pe tema aia:

- Da, şi eu am văzut că are cearcăne. Dar...

- Dar n-are ce face. Cred că stă până seara târziu, să facă mâncare, să spele, să calce... Şi se trezeşte prima, înaintea noastră. Nu doarme destul - de-aia e obosită.

- Exact. Şi să ştii că eu unul o îndrum uşurel spre demisie!

- ... Adică să nu mai lucreze?

- Exact. O să-i fie din ce în ce mai greu! După ce-o să vă ducă pe voi la şcoală şi grădiniţă, ar trebui să se ducă la serviciu până la cinci. Numai că tu, în primă fază, o să ai doar patru ore pe zi. Şi-o să începi la opt, adică o să plecaţi de-acasă mai devreme... O să termini orele la doişpe - şi trebuie să te ia cineva de la şcoală! Probabil că Maia o să facă chestia asta, un timp; dar nu cred că o să poată să te ia mereu - că lucrează şi ea! Până acum, tu terminai cu grădi la cinci şi nu era o tragedie dacă rămâneaţi amândoi acolo, cu portarul, încă jumătate de oră. După ce începi şcoala, tu o să termini la doişpe. Cineva trebuie să te ia, să te aducă acasă. Dar Liana va termina tot la cinci - ceea ce înseamnă că o să rămâi singur acasă...

- Păi să ştii că am mai rămas singur, de câteva ori.

- Da? Te-a lăsat mami singur acasă?

- Nu singur; cu Liana. Dar m-am descurcat, să ştii!

- Sunt sigur că te-ai descurcat! Mami a lipsit mult?

- Nu; maximum cinci minute. A alergat la propriu până la Mega şi-napoi şi-a intrat transpirată şi fără suflu şi speriată de parcă aş fi putut să demolez casa în cinci minute...

Era mult mai liniştit - Violeta nu lăsase copiii în casă ca să se ducă la o cafea cu cineva, ci se folosise de motivaţia cumpărăturilor absolut necesare pentru a-l obişnui pe Florin - şi pe ea însăşi, desigur! - cu ideea copilului singur acasă. Îşi amintea... Zâmbi:

- Mi-aduc aminte că şi eu, când eram mic, rămâneam singur acasă. Mamaia mea nu locuia cu noi; avea o casă la ţară, iar mama şi tata mergeau la serviciu... În clasa întâia, mă ducea tata la şcoală; iar eu mă întorceam singur. Îmi amintesc că aveam nişte uniforme de-alea cu pătrăţele, albastre, şi aveam cheia de la intrare atârnată de gât, pe sub cămaşă! Şi mereu mă uitam în spate, să nu vină cineva să-mi dea în cap şi să-mi fure cheia! Şi să ştii că îmi încălzeam singur mâncarea, deşi nu existau microunde! Mama făcuse rost de un aprinzător electric, cu baterii. Dădeam drumul la aragaz, aprindeam focul, mama îmi lăsa două crăticioare mici cu câte-o porţie de ciorbă şi de mâncare... De multe ori, încălzeam mâncarea până o ardeam, pentru că mă duceam să mă schimb şi-mi lua mult timp să-mi pun uniforma pe umeraş. O aşezam frumos, să nu se şifoneze, că ştiam cum se chinuia mama s-o spele de mână şi s-o calce... Şi până ajungeam eu la bucătărie, se prindea mâncarea de crăticioară! Afumam toată casa; şi nu deschideam geamurile, pentru că aveam "interzis" la geamuri! Tot mirosul ăla de varză arsă, sau de tocăniţă arsă, rămânea în bucătărie până venea mama, la trei jumate...

Florin zâmbea... Decise să continue - că mai aveau ceva-ceva de mers până la cofetărie:

- Iar când ea era în schimbul doi, tata ajungea primul acasă, la şase.

- Şi tu ce făceai în timpul ăsta singur în casă?

- Păi, nu prea multe. Întâi mâncam, pe urmă spălam vasele şi scuturam şervetul pe care mi-l lăsa mama pe post de faţă de masă... Şi pe urmă îmi făceam lecţiile. Şi pe urmă ieşeam afară, la joacă!

- Păi ieşeai aşa, fără să le ceri voie?

- Da. Pe vremea aia nu erau telefoane mobile. Şi nici program tv. Nici calculator, nici MP3... Pe vremea aia, toţi copiii scriau un bileţel şi-l lăsau pe masă: "Sunt în parc", sau "Sunt în faţa blocului". După care încuiau frumos uşa, puneau şnurul cu cheia de gât şi se duceau acolo unde scriseseră că se duc!

- Da?

- Da. Copiii de-acum am observat că stau ore în şir la calculator şi la televizor. Şi vorbesc cu colegii şi prietenii la telefon, sau pe mess... Şi sunt aşa fraieri! Ştii ce bine ne distram noi în faţa blocului, când eram mici? Doamne, câte jocuri erau! În afară de clasicele deja jocuri cu mingea, sau plimbarea cu bicicleta! Lapte gros, frunza, prinsa, leapşa... Fetele adorau să sară elasticul şi coarda; noi jucam un joc care nu mai ştiu cum se numea, dar ne plăcea la culme! Ştii gumele alea de mestecat cu surprize; noi jucam pentru surprizele alea! Desenam cu cărămida un dreptunghi pe asfalt şi puneam surprizele în mijloc; şi dădeam în ele cu nişte lanţuri de plastic, sau de fier... Şi ne mai jucam şi liniuţa, cu monede... Ah - şi ne jucam foarte mult de-a v-aţi ascunselea - şi ne ascundeam în lift! Da' ştii cum făceam? Liftul are senzor de greutate; iar noi stăteam în colţuri, pe vârfuri, şi nu ne mai simţea! Şi se stingea lumina în cabină! Era cea mai bună ascunzătoare! O dată, o babă de la etajul zece a chemat liftul. Ştii cum m-am speriat, când s-a aprins lumina şi-a plecat liftul cu mine? Îţi dai seama că uşile erau deschise la cabină şi se vedea zidul nefinisat din puţul liftului... Brr!

- Şi ea nu s-a speriat când a văzut că a chemat liftul şi-ai venit tu?

- Ea nu s-a speriat deloc. S-a repezit şi m-a tras de urechi, că mă jucam cu liftul şi din cauza mea se strica mereu. Seara, i-am spus tatei; iar el mi-a zis că, la vârsta mea, are pretenţia să mă vadă descurcându-mă singur cu probleme de-astea mărunte. Şi m-am descurcat.

- Da? Ce i-ai făcut?

- M-am dus cu liftul la etajul zece şi i-am stricat uşa de la palier. I-am rupt rotiţa de la uşă, cu patentul.

Băiatul lui bufni în râs; decise să "amplifice" daunele reale:

- I-am stricat-o de trei ori - până s-au împlinit şase luni de când m-a urecheat. Tata nu m-a certat când a aflat; dar cred că orice alt mod de-a o pedepsi pentru urecheală mi-ar fi atras altă urecheală - una părintească...

Dar asta era o discuţie pentru altădată. Reveni la tema care-l interesa acum:

- Chestia e că pe vremea aia, la şcoală, se făceau strict orele din programă. Dacă suna clopoţelul la doişpe, la doişpe şi cinci ieşeam toţi năvală pe poartă. Acum am văzut că se organizează tot felul de cercuri, întruniri, grupuri de studiu... Unele şcoli au şi echipă de fotbal, sau de baschet...

Băiatul lui zâmbi şi dădu aprobator din cap:

- Da, tati - ştiu că n-am să apuc să mă plictisesc. Ştiu că pot să-mi fac prieteni la orice şcoală din România. Şi ştiu că e mai important să învăţ la o şcoală bună, decât să am mulţi prieteni la şcoala de cartier. Mi-a spus mami!

Oof, Doamne, câte statui trebuia să-i ridice tati lui mami!

- Oricum, dacă am chef să-mi fac prieteni, îi am pe băieţii din cartier! Cu care oricum mă joc în parc! Ştiu că în weekend mă pot întâlni cu colegii, pot veni ei la mine, pot merge eu la ei...

Îi ciufuli uşor ţepii bruneţi:

- Iar asta înseamnă că eşti de acord cu şcoala asta nouă?

- Ştii bine că sunt întotdeauna de acord cu tine!

Aah, Doamne, ce copil avea el! Se repezi şi-l luă pe sus. Şi nu mai ţinu cont nici de greutatea lui Florin, nici de ceilalţi trecători - îl învârti "pe sus", sub formă de avion! Băiatul lui scăpă un chiot fericit...

Ludmila

Mm, ce afumase bucătăria aia! Dar bine măcar că nepoţica ei era în dormitor! Era, oricum, extrem de ocupată acolo!

Liana se cam necăjise când văzuse că nu o aşteptase tati; dar îi explicase pe drum că uneori băieţii trebuiau să meargă cu băieţii şi să discute chestii de băieţi, iar fetele făceau la fel. Aşa că discutaseră tot drumul despre modă, fundiţe şi ojă - discuţie care-i plăcuse mult nepoţelei ei. Liana abia aşteptase să ajungă acasă, ca să-şi re-evalueze garderoba prin prisma noilor trenduri la volănaşe. Asta-i permitea ei să poarte o discuţie foarte serioasă cu persoana care tocmai descuia uşa...

Da; Violeta era. Se descălţase, intrase în dormitor... îşi pupase fata şi aflase că volănaşele trebuiau împrospătate cu nişte danteluţe albe. Că aşa era trendul la volănaşe. Viaţa fetei ei se complica, încet-încet, pe măsură ce necesităţile copiilor se schimbau... Uşa se deschise larg:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti. Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

- Teo încă n-a ajuns.

- Teo m-a sunat şi mi-a spus că ei întârzie până pe la şapte jumate.

Bun! Asta-i dădea ei timp berechet pentru discuţie! Se întoarse spre ea, pregătită s-o certe dacă era nefardată şi necoafată... Îşi impuse să nu tresară, să nu-şi piardă zâmbetul şi să nu scoată o vorbă despre asta - că, în ultimele patru zile, fiica ei slăbise vreo trei-patru kile, se cam trăsese la faţă şi avea în continuare cearcăne! Îşi impuse să înţepenească, ca o statuie... Violeta zâmbi:

- Ce-i?

- Ce-i?

- Te uiţi ciudat la mine.

Aoleu! Îşi aprinse o nouă ţigară, ca să nu se repeadă s-o ia la bătaie, şi zâmbi:

- Păi, da! Că taci! Mă aşteptam să aud nişte secrete...

Râdea fata ei - înţelesese că azi nu scăpa de mama ei cea guralivă până nu-i spunea exact ce şi cum... Începu şi ea să râdă:

- Măcar unele mici-mici de tot! Ruşinate sau nu - tu decizi!

- Păi, ce să zic... Totul e perfect.

- Boo! Huo!

Şi-i arăta cu degetul în jos, că ăla nu era secret... Fata ei îşi scoase şi ea ţigările şi începu să toarne ness şi zahăr într-un PET de jumătate de litru:

- Ne înţelegem nesperat de bine. E ciudat - dar ne vedem cel mult 6-7 zile pe lună, şi totuşi nu ne certăm deloc! Şi parcă suntem apucaţi, sau “loviţi la cutiuţă" - atunci când "scăpăm în aşternuturi", n-avem frână! Şi nici nevoie de suplimente, sau vitamine...

- Asta e bine. Înseamnă că sunteţi sănătoşi tun amândoi, aşa că n-am de ce să vin mâine cu trusa medicală.

- Păi tu vrei să-mi afli secretele, sau starea de sănătate?

- Şi, şi - la vârsta mea, îmbin utilul cu plăcutul şi deformaţia profesională. Hai - "varsă" cronologic, cu amănunte! Că ştii bine că nu scapi!

- ... Deci, a venit duminică foarte târziu. Liana a adormit cu capul pe masă, Florin s-a dus repede la culcare, eu "am picat" ca gâsca exact acolo, în colţul ăla...

Da; ei mutau masa la perete atunci când nu mâncau, aşa că se sprijinise de perete... Mda.

- Luni, m-a trezit el, la şase jumate, că eu n-am auzit ceasul la şase. Şi, printre picături, am mâncat, mi-am făcut sandwich-ul... am reuşit să trec de pragul fizic al uşii... El a stat acasă, cu copiii. Iar la şase i-am găsit jucându-se de-a indienii. Nu-ţi spun ce dezastru era în toată casa, iar hainele erau toate scoase din şifoniere, dârele de acuarele erau pretutindeni... M-a rugat să cobor să iau pâine; când am ajuns înapoi, curăţenia era trei sferturi făcută.

Poftim? Făcuse ochii mari-mari... Violeta zâmbea:

- Şi tot el a pregătit cina. Adică o budincă, aşa cum "au comandat" copiii. După care le-a făcut baie, după care i-a culcat... Timp în care m-a obligat practic să stau în fotoliu, cu telecomanda în mână... După care mi-a pregătit el o baie fierbinte, cu săruri şi spumă şi lumânări, în care m-a "depus" aşa, pe braţe...

Avea sentimentul că, în curând, ochii o să-i alunece din orbite - atât de larg deschisese erau pleoapele! Ginerele ei, Teo, pregătise...

- Iar cât am stat eu în cadă, gândindu-mă cât de crudă şi de rea am fost atunci când i-am spus că am nevoie de mai mult Teo pentru mine... dat fiind faptul că el venise acasă după zile întregi de condus şi dormit chircit în patul din cabină, m-a anunţat că mă aşteaptă oricând consider că am poftă de bomboane cu ciocolată. Aranjase masa în sufragerie, luase nişte cremă de whisky, făcuse un turn mare din bomboane cu ciocolată şi aprinsese un băţ parfumat... Peste tot prin sufragerie tronau lumânări... Cadoul pentru mine se auzea la volum mic... Că nu ţi-am spus, dar mi-a adus un CD care se numeşte "*Best of love - The 100 biggest songs of the history*". M-a urcat pe-un scăunel, ca să nu mă doară gâtul şi mâinile când dansez cu el Boyz II Men... Şi mi-a spus că mă iubeşte şi-i este foarte frică să nu mă plictisesc să-l tot aştept.

Ah, la naiba! Clipi scurt şi se grăbi să-şi şteargă lacrimile şi să o oprească din povestit:

- Ah! Uite ce mi-ai făcut, cu povestirea ta!

- Ce ţi-am făcut?!

- Las’ că ştii tu ce mi-ai făcut! Auzi? Da’ ştii ce mă miră pe mine mult de tot?

- Ce?

- ... Nu mă aşteptam ca uriaşul tău repezit şi rânjit "s-o ştie" şi pe-aia cu lumânări şi bluesuri...

Violeta începu să râdă:

- Da’ ce credeai - că dacă umblă cu TIR-ul toată ziua, le ştie numai pe-alea cu vaselina şi şurubelniţa?

Începu şi ea să râdă:

- Nu, Doamne fereşte! Că ştiu ce fată am eu! Da’ când îl văd aşa de mare şi de dur... Pur şi simplu nu-l văd eu în postura aia cu lumânări! Eu îl văd cu coarba într-o mână şi roata de rezervă la picioare! Ştii bine că aşa l-am văzut întotdeauna, din clipa în care a venit să te ia la o cafea pe jos şi fără floare!

- Păi asta-i şmecheria, mămico! E mare şi solid şi are mimica aia de dur; nici o muiere de pe planetă n-ar bănui că Teo al meu cunoaşte "mişcări complexe"...

- Auzi? "A bătut" suta de kile?

- Acu’ două săptămâni avea 108; am senzaţia că s-a mai "împlinit" recent cu încă vreo două...

- Acu’, vezi, să nu-l pui la regim!

- Nu-l pun; că şi mie-mi place aşa, mare şi solid şi ameninţător...

Serios? Era mirată... Fata ei roşi un pic:

- Nu-ţi imaginezi câtă siguranţă şi linişte îmi dă mie mărimea lui! Pare uriaş pe lângă mine! Iar când mă ia în braţe, mă topesc toată şi mi se taie genunchii... Şi mă uit aşa în sus la el, iar el mă ridică uneori de la sol, probabil ca să-l văd mai bine... Sau ca să mă vadă el mai bine...

Începu să râdă:

- Daa, iar împreună sunteţi un cuplu atipic de succes - aşa, ca Frumoasa şi Bestia!

Violeta bufni în râs:

- Mamă!

- Ce vrei, dragă?! Dacă aşa e! Acu’ vezi, că trebuie să exersezi! Cum îi spunea Stela Popescu lui Nea Mărin miliardarul? "Bestie mică"!

Şi se alinta, aşa ca Stela Popescu, iar din ochii albaştri din faţa ei curgeau lacrimi... Fata ei făcu un efort considerabil ca să poată articula corect cuvintele:

- Mamă, tu mă pui pe gânduri!

Stinse ţigara şi porni spre uşă:

- Ce vrei, dragă - menopauza! Şi cartierele mărginaşe! Şi filmele comuniste! Şi multe, multe altele! Hai, că am fugit spre casă!

Descuie uşa şi reveni spre ea. Şi privi lung cearcănele consistente:

- Sigur nu vrei să aduci picii la mine?

- Foarte sigur.

- ... Bine. Pa, prinţesa mea.

- Sărut mâna, mami.

Ieşi şi păşi "ca-n centru". O auzea râzând cu poftă... Uşa se închise. Se încruntă şi păşi normal. Şi grăbi pasul - că abia aştepta să ajungă jos, în faţa blocului!

Doamne, în ce hal era fata ei! În fine - 99% dintre oamenii de pe planetă ar fi spus că ea era dementă! Că Violeta era foarte bine, că era fericită şi strălucea şi începuse să se ocupe de ea şi de silueta ei. Procentul celălalt o îngrijora - procentul de medici care realizau pierderea a patru kile în patru zile cu zero efort! Şi cearcănele pronunţate de la ochi! În condiţiile în care fiica ei nu avea sarcini noi - adică primise sarcina de-a se ocupa de soţul ei, dar nu mai avea sarcina de-a face curat şi-a aduce copiii de la grădiniţă! Sau de la engleză! Venise azi la şase, iar asta însemna că la serviciu se lămuriseră lucrurile şi nu mai erau necesare orele suplimentare... Şi totuşi, Violeta ei slăbea...

Împinse uşa scării şi scoase mobilul. Mm, ce-o să-i facă ea lui! Suna...

- Sărut mâna, Maie.

- Să trăieşti. Uite, acum am plecat de la voi.

- Aa, deci Vio a ajuns şi ea acasă.

- Da, la şase fix. Şi am vrut să discut o chestie cu ea, dar mi-a fost frică.

- ... Poftim?

- Mi-a fost frică să nu mă bată, când mă auzea spunând ceea ce voiam să-i spun. Şi m-am gândit "să te montez" pe tine - că tu eşti mare şi n-ajunge...

- Aa, OK! Despre ce e vorba?

- Despre o alegere. Între demisie şi bonă. Pentru binele şi sănătatea ei, ar trebui să facă alegerea asta în următoarele 14 zile.

După o secundă de tăcere, ginerele ei întrebă, extrem de serios:

- ... Ţi se pare ceva în neregulă?

- Da. A slăbit şi are cearcăne. Să zicem că alea se justifică; dar partea cu slăbitul, nu. Că nu mi-a vorbit de vreo alimentaţie specială.

- ... Crezi că e ceva serios?

Florin era lângă el, aşa că Teo încerca să vorbească cifrat şi să se facă totuşi înţeles. Zâmbi, realizând că îl speriase de-a binelea:

- Nu; nu pare a fi o problemă medicală. Dar pierderea asta în greutate este rapidă; mă întreb de ce şi nu prea găsesc răspuns...

Nici el nu găsea răspuns - şi nici nu-i putea spune ei despre "aerobicul" de după stingerea luminii! Se grăbi să întrerupă tăcerea aia:

- Vorbeşte cu ea, te rog. Dar ştii tu cum - nu-i pune în vedere să ia o hotărâre. Dă-i idei... că fi-mea e isteaţă şi "percutează" la aluzii de-astea fine.

Ginerele ei începu să râdă:

- OK. O să discut cu ea în seara asta.

- Bine. Şi nu te speria, că nu-i o problemă medicală.

- Bine că mi-ai spus şi asta...

Că-l băgase-n sperieţi cu tonul ăla serios şi cu cuvintele extrem de directe!

- Sunteţi în drum spre casă?

- Da; am cumpărat ceva mare-mare şi mergem spre casă.

- OK. Florin e lângă tine, nu?

- Da.

- Atunci să vedem cum facem, să stăm de vorbă într-o zi. Nu despre Violeta; despre voi doi şi adusul copiilor la mine, preţ de 24 de ore.

- ... Am înţeles. Dacă vrei, vorbim mâine; că presimt un telefon, cât de curând...

Adică urma să plece din nou în cursă, şi nu-l mai prindea la discuţie în următoarele zece zile... Zâmbi:

- Bine, Teo. Vorbim. Paa!

- Sărut mâna, Maie.

Apăsă butonul roşu... şi răsuflă uşurată. Dacă-i dăduse sarcina asta lui Teo, cu siguranţă el va deschide discuţia despre bonă chiar în seara asta! Şi ştia el cum să pună problema, ca să o convingă!

Şi cum îi dăduse şi "tema de discuţie" pentru mâine, ştia că ginerele ei se va gândi la ea. Şi va înţelege repede de ce trebuiau să discute despre ei doi şi timpul alocat căsniciei lor - că era isteţ foc. Acum, ea spera din tot sufletul ca "erupţia" de lumânări şi blues-uri să nu se datoreze vreunui puseu de gelozie! Că atunci, tema discuţiei lor îl va pune rău de tot pe jar pe Teo! O să creadă că Violetei nu-i mai plăceau îndelungile lui absenţe, o să se gândească că soţia lui avea un admirator secret, sau cine ştie ce bănuieli neîntemeiate apropo de fidelitatea lui... Şi făcea alta nefăcută!

Dar, din fericire, discutau mâine. Indiferent ce gândea ginerele ei azi, mâine lucrurile se vor lămuri. Şi cum Teo răspundea pozitiv la 99% din solicitările, rugăminţile şi sugestiile ei, era veselă acum...

Violeta

Mm, o durea capul deja! Liana venise în sufragerie în urmă cu cinci minute. Întrebase unde e tati şi de ce întârzie cu Florin; apoi se aşezase în fotoliul celălalt, de parcă voia să fie sigură că "nu rata" sosirea lui tati, sau vreun telefon de-al lui. Şi-i povestise, cu mult patos, cum îşi petrecuseră ei ziua de luni. Nu ştia de ce-i vorbise despre luni, când azi era miercuri; dar o ascultase, atentă... Şi aflase şi că s-au jucat, şi că au cântat şi-au dansat toţi trei, şi cum au fost ei cu TIR-ul la tati la autobază, şi cum i-a arătat ea "lu' tanti Getuţa" cum colorează mami pătrăţele la calculator... Şi cum a îmbrăcat-o tati, şi ce-a mai zis tati despre una şi alta, şi cum a făcut tati mămăligă şi a pus-o în farfurie şi pe urmă a pus smântână şi brânză şi ou şi pe urmă iar nişte mămăligă şi pe urmă iar brânză, şi iar mămăligă, şi-apoi smântână din nou... Era năucă; se întreba cum reuşise picea de nici cinci anişori să reţină timp de 48 de ore ordinea în care tati îi pusese ingredientele în farfurie, de vreme ce ea abia o auzise şi o uitase deja...

- Şi uite-aşa m-am jucat cu tati!

- Aha! Eei, păi eu zic că v-aţi distrat bine, zilele astea!

- Foalte bine! Tati când pleacă?

- Nu ştiu; de ce?

- Păi, pentu că a pomis că nu pleacă până joi. Mami, ce zi e azi?

- Azi e miercuri.

Liana se gândi o secundă şi o privi cu ochi speriaţi:

- Mami, da' mâine e joi?

- Da. Dar nu cred că tati pleacă chiar joi. Dacă îl sună şeful lui de dimineaţă, tati pleacă a doua zi dimineaţa. Iar dacă sună seara,

- Mami, da' tati pleacă dimineaţa tot impul!

- Iubirea mea, nu ştiu când pleacă tati. Nici el nu ştie. Când o să sune şeful lui, o să aflăm şi noi când trebuie să plece tati.

Mm, ce se bosumflase! Dar n-avea ce-i face... Liana se ridică:

- Mă duc să citesc o calte.

Daa, cu siguranţă! Se abţinu greu să nu râdă - picea era îngrijorată şi îngândurată apropo de următoarea plecare a lui tati şi se exprima uşor ciudat... Aşteptă până o auzi intrată în dormitor şi se ridică. Şi se retrase în bucătărie. Voia să fumeze o ţigară, să-şi limpezească mintea de turuiala aia cu mămăliguţă şi smântână şi tanti Getuţa... Care probabil că era secretara autobazei, dar faţă de care ea una nu nutrea absolut nici un sentiment...

Îşi aprinse o ţigară şi se urcă pe pervaz, cu PET-ul cu ness la îndemână. Şi privi lung, drept, blocul de vizavi.

Azi, acum, la ora şapte jumate, tinerii de la etajul trei se certau. Da' rău de tot! Dacă ar fi trebuit să respecte furia gesturilor şi-a privirilor, ar fi fost normal ca ea să le audă clar urletele; şi totuşi, se certau în şoaptă... Probabil de la bani, că ăla era veşnicul subiect de ceartă în orice căsnicie... Văzu cum tânăra apucă paharul cu apă şi-l azvârle de perete; şi acum auzi clar zgomotul de sticlă spartă. El tăcu; îşi privi lung soţia... şi ieşi. Se grăbi să privească scrumiera, că nu era frumos să fie surprinsă holbându-se la ei... Şi, pe sub sprâncene, căută o urmă de viaţă la geamurile de la etajul unu. Bătrâneii ei nu se vedeau... Casa părea neatinsă... neclintită... lucru care-o îngrijora tot mai tare...

Gata! Mâine dimineaţă se ducea la ei la bloc şi suna la sonerie! Şi la a lor, şi la ale vecinilor! Dacă păţiseră ceva, n-o să-şi poată ierta vreodată decizia de-a amâna atâtea zile... Nu! Nu păţiseră absolut nimic! Erau la băi! Gata! Ridică privirea spre duplex.

Acolo se punea parchetul. Ăla nou, desigur! Şi se punea "cu mănuşi de bumbac", semn că proprietarul Audi-ului şi-al duplexului era balaur rău de tot... În fine! Procedeul în sine era interesant - mai ales că nu-l puneau paralel cu pereţii, ci la 45 de grade, ca să lase impresia de parchet bătrânesc veritabil, probabil!

Se uita la ei, fuma şi se minuna cât de uşor se punea parchetul ăla şi cu câtă grijă şi atenţie îl aranjau ei... Şi uite-i că parcă le era milă să-l bată cu ciocanul, ca să-l aşeze; mai mult îl "mângâiau", aşa! Se căzneau din greu, că parchetul trebuia lovit serios ca să prindă bine, să se îmbine bine...

Nu auzi cheia răsucindu-se în uşă, dar auzi vocea Lianei:

- Tati, aide lepede!

Gata; veniseră şi ei. Stinse ţigara şi începu să aşeze masa, pentru cină. Uşa se deschise; Florin zâmbi:

- Sărut mâna. Hai repede să vezi ce mi-a luat tati!

Ia: ce-i luase?... Intră în dormitor, iar soţul ei o strânse în braţe şi-o sărută aşa cum ştia el... Aoleu - de faţă cu copiii? Sărutul fu special, dar scurt; Teo o răsuci spre cameră.

Uau! Uau, ce castel!... Şi cât o să strângă ea la castelul ăla mare, superb, "dotat" corespunzător cu două armate complete, bine înarmate, plus prinţesă roz numai bună de-nchis în turn...

Se întâmplase ceva. Teo nu era adeptul jucăriilor megalomanice. Florin avea deja castel - unul mititel, civilizat, cu care se jucase un timp şi-apoi îl abandonase. Ea îl pusese sus pe mobilă, ca să nu ocupe spaţiu pe covor. Castelul ăsta nou era un fel de machetă, aşa... În plus, Teo nu era adeptul cheltuielilor neprevăzute. Şi nu cumpăra jucării mari şi scumpe din România, atunci când ştia că le poate lua de trei ori mai ieftin din Germania, sau Franţa. Castelul ăsta cât o machetă sigur costase o avere...

Florin era fericit; Liana era perplexă. Picea se uita la cutia aia enormă şi probabil că se întreba în ce măsură o să mănânce bătaie dacă atingea şi ea, cu un singur degeţel, unul din omuleţii sau caii castelului. Florin tocmai desfăcuse cutia şi începuse să le scoată...

Era bulversată de apariţia castelului. Nici nu le înţelegea cuvintele! Ei vorbeau, dar ea parcă era transpusă în altă lume, sau pe altă frecvenţă... ca la staţia lui de TIR...

Se lăsă trasă spre uşă; păşi şi-şi impuse să se dezmeticească. Iar acum reuşi să-şi audă soţul râzând:

- Hai, lasă, că o să-l vezi şi tu! Hai să-ţi spun ce s-a întâmplat azi!

Oo, da! Pe-asta chiar voia s-o audă! Intrară în bucătărie; soţul ei închise uşa şi-o luă din nou în braţe. Şi-o privi lung, foarte serios:

- Nu m-am aşteptat ca Florin să fie chiar atât de bun la engleză, la vârsta lui. Dar chestia cu engleza e mizilic, pe lângă ceea ce mi s-a întâmplat azi. Ioana m-a chemat sus, după lecţia cu Florin, şi m-a servit cu o cafea. Mi-a spus că băiatul nostru are un nivel de inteligenţă mai ridicat decât al celorlalţi copii. Că învaţă foarte repede, prinde foarte repede, memorează foarte uşor şi-i şi place să înveţe. Şi ne-a sfătuit să nu-l lăsăm să se plafoneze într-o şcoală de cartier; a spus că ar fi mai bine s-o mutăm pe Liana la altă grădiniţă, astfel încât să-ţi fie şi ţie uşor să-i duci şi să-i aduci pe amândoi. Îmi pregătise o listă cu cele mai bune şcoli din Bucureşti, în funcţie de procentul de elevi care-au intrat la liceu cu medie peste 9. Şi mi-a pus şi steluţe pe lista asta, la şcolile la care are pile şi îi poate uşura transferul...

Cu alte cuvinte, Florin chiar era peste medie. Florin al lor nu era un copil "de şcoala de cartier". Vestea asta, cuvintele rostite de un cadru didactic aveau greutatea unei certitudini; că Ioana era o profesoară renumită în Bucureşti, făcuse facultatea "pe bune", medita oameni în toată firea care voiau să emigreze şi trebuiau să dea teste la limba engleză...

- Mai că nu s-a milogit de mine să-l transferăm pe Florin la o şcoală ca lumea! Aşa că m-am uitat pe listă şi am rugat-o să-mi spună când şi unde pot să mă duc cu dosarul, să-l înscriem la cea mai bună şcoală din sectorul 2: Şcoala nr. 56 Josse Marti. Nu ştiu unde e ca poziţionare pe hartă; dar dacă

- Dacă e în sectorul 2, nu poate fi foarte departe. Cu siguranţă, există cel puţin două grădiniţe prin preajma ei. Aduc imediat laptopul şi găsim şi şcoala, şi grădiniţa!

Dădu să pornească spre uşă, dar braţele nu se desfăcură. Teo era la fel de serios...

- Tind să cred că şi despre Liana o să auzim, cât de curând, acelaşi lucru. Şi-aş vrea, în clipele astea, să găsesc îndeajuns de multe cuvinte ca să-ţi mulţumesc pentru că exişti... Şi pentru că eşti aşa cum eşti, pentru că ai grijă de copii şi de mine, pentru că mă înţelegi şi mă aştepţi de fiecare dată să mă întorc...

Privirea lui îi dădea fiori; cuvintele o făcuseră să roşească violent, pentru că nu era obişnuită...

În momentele astea, toate greutăţile şi nemulţumirile, toată oboseala şi stresul dispăreau ca prin minune. În momentele astea, soţul ei îi arăta cât de importantă era ea pentru el - şi-i arăta că, deşi el fusese plecat atâta timp, observa şi aprecia mult munca aia titanică pe care-o depunea singură, zi de zi... Teo zâmbi:

- ... Şi uite că am rămas fără cuvinte, deşi pe drum pregătisem un speech de două minute...

Bufni în râs - era teribil! Fu sărutată uşor pe frunte... pentru că soţul ei simţea nevoia să-i mulţumească cumva şi nu ştia cum... Şi gata - era trasă spre uşă:

- Hai la castel!

- Fugi tu, că trebuie să pun masa!

Ce, n-o credea? Zâmbi:

- Camera e mică şi castelul mare. În plus, e castel, nu "Să ţesem frumos". Până pregătesc eu cina...

Ochii căprui îi promiteau artificii, imediat după cină. "OK, tu ai vrut-o! Las' că vezi tu!" Iar el ieşea, grăbit, pentru că privirea ei fusese la fel de explicită ca a lui... Doamne, cum le reuşea armonia asta? Cum de ei puteau să se înţeleagă chiar atât de bine? Când oameni care se cunoşteau de zeci de ani zbierau zilnic unul la celălalt, ei cum reuşeau? Nici ea nu ştia...

Păi să pregătească cina şi-un discurs. Liana nu putea fi mutată la altă grădiniţă decât dacă era şi ea de acord! Oare unde era

şcoala aia? Cum spusese că se numeşte?

Teodor

Mm, ce bună fusese cina! Liana se ridică:

- Sălu mâna pentu masă!

- Să-ţi fie de bine. Sigur nu mai mănânci?

- Nuu, că nu mai pot!

- Bine.

Se grăbi să intervină, pe un ton foarte serios, foarte grav:

- Te rog să mai stai puţin, că trebuie să discutăm.

Oo, ce speriată era picea! Ce, credea că o s-o certe? De ce s-o certe? Făcuse vreo trăznaie? În fine... Se ridică şi aduse laptopul din sufragerie. Constată că Violeta se aşezase şi ea; probabil că anticipase discuţia... Aştepta să pornească laptopul, ca să vadă unde era şcoala...

- ... Tati, tebuie să pleci?

Zâmbi slab:

- Nu, dragă! Stai liniştită! Nu ţi-a spus şefu' că nu plec nicăieri până joi?

- Da, da' mâine e joi!

- Şi cum azi nu m-a sunat, nu plec mâine. Stai liniştită. Uite despre ce e vorba...

Despături hârtia, tastă numele şcolii... Întoarse ecranul spre ei:

- Florin se va muta la altă şcoală.

- Da' de ce?

Liana, desigur! Se grăbi s-o lămurească:

- Pentru că e o şcoală mai bună decât şcoala noastră de-aici, din cartier.

- Aha! Bine!

Ea îi dădea voie lui Florin să se mute la altă şcoală! Doamne, îi venea s-o mănânce! O privi însă lung, serios, pentru că ajunsese la "momentul zero":

- Şi cum şcoala lui e lângă Pro TV, mami n-o să poată să te ducă pe tine la grădiniţă aici, în cartier, şi pe el tocmai la Pro TV. E departe şi n-are când să se ducă şi să se-ntoarcă. Iar asta înseamnă că şi tu va trebui să te muţi la o grădiniţă de lângă Pro TV.

Liana tăcea. Florin era îngrijorat deja - de parcă de opinia surioarei lui depindea mutarea lui la noua şcoală! Intrase rău de tot la stăpână piciul lui... Violeta privi lung harta şi decise să intervină:

- După cum văd eu pe hartă, e o zonă foarte bună. E cochetă; e plin de vedete pe-acolo, pe la Pro. În sus, spre centru, sunt multe ministere... Dincoace, în jos, spre Piaţa Iancului, ştiam că sunt nişte magazine cu haine...

- ... Şi cum se cheamă glădiniţa?

Întoarse laptopul spre el şi căută, pur şi simplu, "grădiniţă Pache Protopopescu". Prima, unica opţiune era Grădiniţa Mell.

- Grădiniţa Mell.

- Ia - ale poze?

Avea poze?

- Nu, n-are poze; dar o să sun mâine, să vedem dacă putem să mergem s-o vizităm.

- OK.

Şi tot nu obţinuse un "bine, mutaţi-mă la altă grădiniţă"! Violeta zâmbi:

- Iar asta înseamnă că o să ai colege noi de grădiniţă...

Palmele micuţe pocniră scurt, cu satisfacţie:

- Ce bine! Ştii că m-am pictisit de fetiţele de la glădiniţa asta de aici? Şi să ştii că m-am pictisit şi de copiii de la glădiniţa de vală! Că veau şi eu nişte fetiţe cale vobesc...

Oof, Doamne, ce problemă mare avea picea lor! Copiii din grupa mică nu prea ştiau să vorbească! Iar ea se gândea probabil "să se ceară" direct la grupa mare, unde principala temă de discuţie erau volănaşele!

- Păi eu cred că aici, la grădiniţa asta nouă, o să ai o mulţime de fetiţe cu care să discuţi despre păpuşi şi rochiţe! Că ele sunt fetiţe de vedete...

- Da? Ce fetiţe sunt?

- Păi, încă nu ştiu - că e vacanţă, nu? Să vedem, la toamnă! Dar sigur sunt şi fetiţe care vorbesc acolo! Îţi dai seama? Dacă o să fii în grupă cu fetiţa lui Andreea Esca de la Pro TV, îţi dai seama că ea ştie să vorbească!

Oups! Violeta făcea asocieri şi presupuneri periculoase...

- Aa, sigul că da! Bine! Veau să melg la glădiniţa asta nouă. Când megem să vedem dacă ale jucălii?

Se grăbi să intervină:

- Mâine dimineaţă dau telefon, să vedem dacă e cineva acolo... Şi mergem mâine, după ce vii de la grădiniţa de vară.

- Păi nu se închide?

Violeta îl salvă imediat:

- Ba eu zic să staţi mâine acasă cu tati. Şi mergeţi toţi trei şi la şcoală, şi la grădiniţă, atunci când poate să vă primească. Bine?

- Bine.

- Bine.

Aprobă şi el - că aşa era democraţia din casa lor... În secunda doi, realiză care era adevăratul motiv al ţinerii copiilor aproape de el mâine! "Tati, tebuie să pleci?" Aşa întrebase fetiţa lui de nici cinci anişori. Probabil că aceeaşi întrebare stăruia şi în mintea lui Florin - dar el avea şapte ani deja, era mare, nu rostea cuvinte care i-ar fi putut răni sufleteşte părinţii... Şi poate că băiatul lui nu-şi dorea să se mute la o şcoală de tocilari; dar se va duce acolo şi va face tot posibilul să ia numai note foarte bune, pentru că tăticul lui îşi dorise să-l vadă înscris la acea şcoală.

Copiii lui erau foarte speciali. Şi soţia lui era foarte specială - îi ştia durerea şi oful din suflet, presimţea următoarea lui plecare şi-i "facilitase" alte 12 ore de joacă cu copiii... Cunoscându-şi colegii, cunoscând şi alţi bărbaţi, îşi dădea uneori seama că el, Teodor Simionescu, era un soţ şi tată foarte special la rândul lui - că nu umbla "după fuste" sau cu amicii, nu bea nici măcar o bere, nu-şi lovea soţia, nu ridica tonul la membrii familiei lui...

Lucrurile erau foarte bine în familia lui. Nesperat de bine. Îi era frică să se întrebe ce putea merge rău - pentru că, după bine, vine rău. Şi nu există nimic 100% de-un fel. 100% pur. Îi era frică să nu se întâmple ceva rău în cursă... Să nu i se strice TIR-ul la mama dracului, să nu facă vreun accident... Să nu-i sară vreun pieton în faţă... Să nu-l atace hoţii...

Nu se va întâmpla nimic! Nu era un om extrem de norocos; dar nici nu avea păcate mari. Spera că Dumnezeu calcula corect partea asta...

- Tati, aide să-mi spui o poveste fumoasă!

Aprobă şi se ridică. Şi-şi luă prinţesa în braţe:

- A fost odată ca niciodată o fetiţă mititică şi frumuşică foc, care se gândea să facă un duşuleţ răcoros şi să se bage în pat, la nanii...

Violeta

Liana râdea; era fericită, că o ducea tati la duş... şi-i făcea tati duş! Era în culmea fericirii! Se apucase cu mâinile de gâtul lui şi-l ţinea strâns... Uşa se închise. Îşi privi lung fiul şi decise să şoptească:

- Auzi? Ia spune sincer: tu vrei să mergi la şcoala asta nouă?

- Eu? Da. Că e important să învăţ de la profesori buni şi să am în clasă copii cu care să mă iau la întrecere. Dar ştii ce mi-ar place?

Evident, nu ştia; aştepta deci...

- ... Mi-ar place să merg mai des la Ioana, la engleză. Că

numai o oră pe săptămână...

Înţelesese. Şi "se notase".

- Pentru că, uite, azi, pe drum, am vorbit cu tati numai în engleză. Şi mi-am dat seama că fac multe greşeli şi nu ştiu foarte multe cuvinte... El mi-a mai suflat, că ştia ce voiam să spun; dar vreau să ştiu eu, nu să-mi sufle el!

Aprobă: da, va vorbi mâine cu Ioana să-l primească de două ori pe săptămână. Dar trebuia să discute întâi cu Teo. Ştia că el nu va avea nimic împotrivă; dar ea va discuta oricum cu el. Poate nu azi; poate data viitoare... pentru că presimţea telefonul şefului lui şi plecarea iminentă şi spera din tot sufletul ca individul ăla să nu-l pună să plece mâine dimineaţă...

- Auzi, mami? Ioana e profesoară de engleză la şcoala asta, Josse Marti. Crezi că, din septembrie, o să vrea să stea uneori cu mine după ore, să mai facem o oră de engleză?

- Nu ştiu; o s-o întreb.

Florin se ridică:

- Mă duc să-i fac Lianei patul.

Adică nu voia să mai stea acolo, la discuţie. De ce, numai el ştia... Rămase singură; se ridică şi începu să strângă masa.

Cu siguranţă, Florin îşi dorea câte-o oră de engleză pe zi! Dar era prea mult pentru el. Ea fusese întotdeauna de părere că copiii trebuie să aibă copilărie - iar Teo o aprobase imediat în privinţa asta. Tocmai din acest motiv, Florin făcea doar o oră de engleză pe săptămână şi nu mergea la karate, dans, germană şi cursuri de bună purtare - cum se chinuiau alţi copii, cu părinţi "cu planuri mari". Din nefericire însă, copilăria copiilor ei nu semăna deloc cu copilăria ei. Ea se jucase mult în faţa blocului, cu toţi copiii din cartier. Copiii ei se jucau la grădiniţă, cu colegii, şi cam atât. Ajungeau târziu acasă, aşa că nu mai ieşeau nici măcar în parculeţul din faţa blocului; iar în weekend copii preferau bicicletele, rolele... joaca cu ea, care era mai mereu ocupată cu treburile casei...

Gata: bucătăria era "lună". Îşi aprinse o ţigară şi se urcă pe pervaz. Şi privi lung duplexul. Ajunseseră la ultima cameră. Montarea parchetului era aproape de final... Iar în prima cameră se punea plinta...

Individul era 100% modern. Şi putred de bogat. Cu siguranţă, în duplexul ăla va intra numai mobilier "de revistă"! Şi electronice "cap de linie"! Îşi montase prize de telefonie şi internet în fiecare cameră; un tip înalt, probabil şeful salopetelor, făcea chiar acum proba fiecărei prize de-asta...

Sub duplex, la etajul unu, camerele erau cufundate în întuneric...

Stinse ţigara şi coborî de pe pervaz. Şi nu-i păsă că era îmbrăcată în haine de casă - îşi luă cheile şi ieşi. Cobora grăbită treptele... Oare unde locuia administratorul din blocul ăla? Oare cum să dea de el? Dacă nu era nici un anunţ la avizier, avea o mare problemă...

Ieşi din bloc, traversă micuţa parcare cu 8 locuri şi intră în scară. Şi descoperi că intrase tot "pe uşa din spate". Trecu prin scară şi văzu anunţul scris cu litere de-o şchioapă: "Administrator, Popescu Manole, apartament 4". Deci la parter... OK, să-i sune la uşă! Apăsă butonul şi aşteptă...

- Cine e?

- Sunt o vecină din blocul de vizavi.

Uşa se deschise cu zgârcenie. O femeie între două vârste o privi lung, bănuitor... Păi să-i spună, nu?

- Bună seara. Numele meu este Simionescu Violeta şi locuiesc în blocul de vizavi. Cel de pe Răscoala.

"Aşa; şi?" Privirea femeii era concludentă... Continuă:

- De la geamul meu, văd blocul dvs. Şi am observat că, de câteva zile, n-au mai apărut vecinii dvs. de la etajul unu. Ştiţi, cuplul acela în vârstă...

Ah, ce proastă era! De ce nu se dusese întâi la ei la uşă? Măcar ar fi ştiut numărul apartamentului! Dar... Dar întoarse capul spre uşa de lângă ea, scăzu 1 şi adună 3 şi zâmbi:

- De la apartamentul 6.

Individa deveni extrem de bănuitoare:

- ... Păi de unde-i cunoaşteţi?

- Îi văd mereu pe geam. Sunt, ca să zic aşa, idealul meu de bătrâneţe... Şi-am observat că n-au mai ieşit din bloc, la plimbarea de seară. Nici în casă nu i-am mai văzut. Iar acum, la ora asta, luminile sunt stinse. Şi mă gândeam... Să nu fi păţit ceva, Doamne fereşte!

Acum femeia zâmbi:

- Nu, doamnă. Sunt foarte bine... cred!

Poftim? Aştepta explicaţii; şi-şi jura ei însăşi că nu se va clinti de acolo până nu le va afla!

- Ştiţi că deasupra lor, la duplex, se lucrează...

Aprobă cu capul:

- Da; renovează.

- Acolo se mută un domn foarte amabil, care le-a explicat că va face balamuc mare cu renovarea şi s-a oferit să le cumpere un pachet turistic, acolo unde vor ei. Aşa că au plecat la Băile Herculane, cu *all inclusive*.

Răsuflă uşurată - sperase să audă asta, dar ştiuse că şansele erau mici...

- Se întorc duminică seara - proprietarul duplexului a promis că atunci se termină şi renovarea, şi mutarea.

Aprobă cu capul iar femeia etală un zâmbet plin de admiraţie:

- Noul nostru vecin este un domn...

Aha! Ei, să fie sănătos! Mulţumi frumos cu capul:

- Vă mulţumesc pentru răspuns. Eram îngrijorată...

Femeia reveni la mimica posacă de la începutul discuţiei lor:

- Cu plăcere. La revedere.

- La revedere...

... În fine! Nu era obligată s-o placă, nu? Sentimentul era, oricum, reciproc! Se grăbi să iasă şi să revină în blocul ei. Urca voiniceşte scările...

Abia după ce se instală din nou confortabil pe pervazul bucătăriei ei, privi lung geamurile întunecate...

Deci erau la Băile Herculane. La *all inclusive*. Într-adevăr, mai rar aşa vecin! Se oferise “să-i mute" de-acasă pe perioada renovării. Avea senzaţia că era primul vecin din istoria Bucureştiului care făcea aşa un gest pentru vecinii lui de bloc! Da, erau bătrâni; dar...

Dar se întorceau duminică. Iar asta explica şi zorul şi graba cu care se lucra în duplex. Probabil că sâmbătă va vedea mobila... Acelaşi individ înalt stătea acum lângă una dintre salopete; urmărea cu maximă atenţie montarea comutatoarelor. Alea noi, că alea vechi aveau 6 luni vechime - nu? Insul cu Q7 era uşor maniac; şi, deşi gestul de a-i trimite pe pensionari la băi era unul lăudabil, decizia de-a schimba inclusiv fier-betonul din pereţi nu i se părea normală. Da, avea bani. Dar astfel de oameni, cu bani mulţi, obişnuiau să fie zgârciţi! Cum de el era aşa de dornic să cheltuiască "fără număr"? Şi dacă tot cheltuia, de ce băga o avere în pereţii ăia, în loc să bage aceeaşi avere într-o croazieră pentru el însuşi în jurul lumii?

Uşa se deschise, se închise... Nu întoarse capul - ştia că Liana adormise iar Florin probabil că sforăia dinainte să se termine duşul picei! Într-adevăr, soţul ei o cuprinse uşor cu braţele şi-o sărută pe gât:

- La ce te uiţi?

Mm, ce bine era! Nu mai avea cuvinte! Şi nici glas! O învăluise în sentimentul ăla de siguranţă, de ocrotire - şi era atât de bine...

- ... Iubire, tu faci nani?

Negă şi începu să râdă:

- Ştii bine că aşa mi se întâmplă mie uneori...

- Ştiu, ştiu...

Era şi foarte şmecher! Teo îşi aprinse şi el o ţigară, aşa că îi răspunse la întrebare:

- Mă uitam la renovarea aia.

- ... Aa, duplexul.

- Da. Şi mă uitam la muncitori... Uite-i cum bagă cărbuni, ca nebunii! Îţi dai seama că ăia sunt români, iar acum e ora zece jumate? Îţi dai seama ce mare e neconcordanţa dintre aceste două afirmaţii?

- Da. Şi adevărul este că se grăbesc teribil. De parc'ai zice că îi decapitează, dacă nu termină la timp!

- De decapitat, nu-i decapitează; dar la portofel sigur îi arde! Proprietarul duplexului are un Audi Q7 S line argintiu, neprăfuit, şi-şi poartă costumul cu o eleganţă nativă. Iar astfel de oameni ard rău la portofel!

Soţul ei se aplecă, să-i vadă ochii, şi-i zâmbi cu subînţeles:

- Hm; l-ai studiat...

Aah, ce rău era! Îi fură un sărut şi lăsă capul pe pieptul lui:

- Mult spus; doar i-am văzut pantofii, dunga de la pantaloni, haina retuşată profesional şi maşina. Şi-am văzut şi cum făceau muncitorii pe-acolo, atunci când a venit el în inspecţie. Dar, deşi pare ceva mai "sus" decât primul ministru, să ştii că i-am pus gând rău. Imediat cum îndrăzneşte să-şi pună plăcinta argintie pe locul meu de parcare, turul pantalonilor lui retuşaţi profesional va avea o mare problemă vizuală...

Teo râdea; şi ea râdea, pentru că în realitate intenţiona doar să-l înjure neaoş pe proprietarul plăcintei argintii... Şi uite cum soţul ei îşi amintea că picii dormeau şi era zece jumate deja... Mm! Sărutul ăla pe gât o ameţise instantaneu! Teo şopti cu subînţeles:

- Miroşi a zahăr vanilat...

Teodor

Iar el adora zahărul vanilat... Şi făcea rapid un "inventar", dar nu găsea prin amintirile lui pervazul geamului. Găsea dulapurile de bucătărie, masa, scaunele, maşina de spălat... Păi, după părerea lui, de mâine-ncolo pervazul geamului va intra în normalitate - adică va figura printre amintirile cu zahăr vanilat... şi prostii...

Tresări - telefonul! Ah, la naiba! Era zece jumate! Dacă era iar Cerasela aia, o s-o înjure rău de tot! Iar dacă era şeful lui, chiar o să-i spună verde-n faţă că era dement!

Îi dădu drumul şi scoase telefonul. Şi citi numele... Nea Costică. Îl pusese domnul Silviu să-l sune el, pentru că ei doi făcuseră o convenţie... Şi regreta la culme că nu putea să-i zică omului care-l plătea în euro, la cursă, dar pe care simţea acum că-l urăşte din tot sufletul, exact cuvintele pe care le va revărsa asupra bietului inginer-şef de coloană-portar...

Mâinile soţiei lui îl traseră spre ea. Violeta îl strângea în braţe... încercând să-l liniştească cumva, să-i amintească de visul lui, de TIR-ul lor, de firma lor de transport... Apăsă butonul verde:

- Da.

- Bună, Teo.

- Bună seara, nea Costică.

- Te deranjez?

- Nu, spune.

- Uite, şefu' are o problemă foarte mare. Are o cursă de Portugalia care trebuie să plece mâine.

- Îmi pare rău, dar eu nu pot să plec mâine.

- Nici dacă insist şi te rog eu mult de tot?

- Nu, nea Costică! Am ajuns acasă alaltăieri la unşpe noaptea! În plus, am avut o convenţie cu domnul Silviu! Şi m-am bazat pe ea atunci când le-am promis copiilor că mâine stau acasă cu mine!

- Şi totuşi, te rog eu mult de tot să-l serveşti cu cursa asta.

Păi ajunseseră deja la "şantaj sentimental"? Nea Costică făcea rahaturi de-astea? Se desfăcu din îmbrăţişarea ei, ca să poată să-şi dea demisia mai uşor:

- Azi nu e joi, aşa că nu plec nicăieri mâine.

O secundă de tăcere; soţia lui îl privea cu ochi dezaprobatori... Nea Costică coborî mult tonul vocii:

- Ştii bine că şi el primeşte târziu comenzile astea. Iar cursa e lungă... Înţelegi ce vreau să spun...

Adică îl momea cu banii! Ca pe căţeluşi - îi promitea osul cel mare! Se încruntă serios:

- Ştiu, e o cursă de 3.800 de kilometri! Iar dacă mai insişti, să ştii că-ţi aduc capul tractor la autobază - şi poţi să te duci dumneata până-n Portugalia cu el!

Că nu se mai putea! Tot cu banii îl convinsese şi de ultimele patru ori! Şi-l făcuse să vină vineri noaptea şi să plece duminică dis-de-dimineaţă, ca dementul ahtiat după bani! Acum însă nu-i mai mergea! Gata! Până la copii! Parcă înţelegându-i supărarea şi determinarea de-a nu pleca nicăieri mâine, nea Costică oftă greu:

- ... Bine, Teo. Am înţeles. Poimâine eşti dispus să pleci?

- Poimâine dimineaţă, cu dragă inimă. Când trebuie să ajungă marfa în Portugalia?

- Luni, cel mai târziu la prânz.

- În ce oraş?

- Bragança.

- Ce transport?

- Pui congelaţi.

Iar pui congelaţi? În fine...

- Ceva opriri pe traseu?

- Nimic la dus. Te duci glonţ, laşi puii şi te întorci "pe gol" până la Padova, unde te încarci cu ficăţei de pui. Pe care-i descarci la Giurgiu, în zona liberă.

Doamne, oamenii ăştia erau tare alandala! Omenirea era alandala! Portugalia importa pui din România, care la rândul ei importa ficăţei de pui din Italia! Păi ficăţeii care fuseseră în puii pentru Portugalia, unde erau? Alandala rău...

- Crezi că poţi să ajungi luni la prânz acolo?

- Ştii bine că da. Să-mi pregătiţi remorca pentru vineri dimineaţă. La opt fix am cuplat-o şi-am ieşit pe poartă, să ştii!

- Stai liniştit, că-ţi ştiu tabieturile. Vineri, la opt fără zece, te aştept personal cu remorca încărcată şi actele completate dumnezeieşte.

- Bine, nea Costică. Şi te rog să mă ierţi, că mi-am descărcat supărarea pe dumneata.

- Stai liniştit, Teo. Că te înţeleg mai bine decât toţi ăştia la un loc! Hai, te las să vorbeşti şi tu cu soţia.

Evident!

- Bine, nea Costică. Ne vedem vineri dimineaţă.

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Închise şi oftă greu...

Violeta

Îl privea lung şi era foarte mulţumită de soţul ei. Îşi stăpânise admirabil nervii şi urletele care cu siguranţă "se manifestaseră" în gândurile lui - şi-i vorbise omului cu calm. Şi se impusese şi rămăsese ca el... Teo apăsă butonul roşu şi oftă greu... Şi-o lămuri:

- Şefu' voia să plec mâine dimineaţă în Portugalia, cu pui. Şi nu m-a sunat personal fiindcă a promis că nu mă sună până joi! Ştie că am o slăbiciune pentru nea Costică şi l-a pus pe el să mă sune! Doamne, parcă a dat strechea-n el! De parcă nu ştie că am nevastă şi copii, iar Portugalia e considerabil mai departe decât

oraşul Otopeni!

Era totuşi supărat. Că-l sunase şeful de coloană, pe care chiar nu avea de ce să se supere... Soţul ei se aşeză la masă şi porni laptopul. Şi-şi aprinse o ţigară - semn că încă era nervos, pentru că rostise o dată şi-o oră înainte să se informeze cu exactitate asupra traseului, a distanţei... Mm, ce urât se uita la ecranul ăla! Ea una aştepta, cuminte, aşezată pe pervaz. Aştepta să se deschidă harta interactivă, să-şi facă şi el traseul... şi să-i vadă reacţia! Dacă Teo zâmbea când i se afişa numărul de kilometri, era "de bine". Dacă nu, o să mai fumeze o ţigară...

Aştepta... Soţul ei începu să râdă şi închise, scurt, ecranul:

- Deci plec poimâine dimineaţă. E perfect! Portugalia înseamnă 1.000 de euro...

Deci era foarte bine! Bun! Coborî de pe pervaz:

- OK. Vreau să ne sfătuim într-o problemă.

Teo se grăbi s-o tragă şi s-o aşeze pe genunchii lui:

- Ascult.

- Aş vrea să-l duc pe Florin la engleză de două ori pe săptămână.

Nu-şi pierduse zâmbetul... în totalitate, ci doar jumate:

- Eşti sigură că poate el să facă efortul ăsta?

- Da, mai ales că-i place. El cu gura lui mi-a spus azi, înainte să plece la culcare, că vrea mai multă engleză. Că nu ştie destule cuvinte şi face unele greşeli de exprimare... Şi s-a gândit să rămână cu Ioana la şcoală, după ore...

- Adevărul e că era chiar lângă mine atunci când am achitat castelul.

... Adică Florin văzuse cât costase mamutul ăla de machetă, făcuse transformarea în "ore de engleză" şi trăsese concluzia că poate-o convingea mami pe profesoară să lucreze benevol după ore, la şcoală... Oof, ce copii aveau!

- OK; dacă tu zici că "poate să ducă" două ore şi e o plăcere pentru el, eu zic să-i facem plăcerea. Te rog însă să stai cu ochii pe el şi, dacă observi că plăcerea se transformă în calvar, te rog eu mult să pui capăt calvarului...

Aprobă scurt:

- Bineînţeles! În privinţa Lianei, aş duce-o la şcoala de muzică.

Teo rămăsese uşor interzis - la partea cu engleza lui Florin s-ar mai fi aşteptat, dar la Liana şi şcoala de muzică... Decise să-şi argumenteze ideea:

- Are ureche muzicală şi-i place să cânte.

- ... Nu e prea mică pentru şcoala de muzică?

- După părerea mea, nu. Dacă te gândeşti că se extenuează o oră acolo, să ştii că duminică a cântat trei ore non-stop, cu joc de scenă cu tot.

Soţul ei începu să râdă - sigur observase şi el tentaţia picei de-a lălăi mai tot timpul!

- În plus, o s-o bage la preşcolari. Iar acolo, cel puţin în primul an, se face numai teorie. Adică îi învaţă cântecele de copii, îi învaţă să bată ritmurile cu palmele... Le face şi coregrafie...

Nu, nu era foarte convins de oportunitatea înscrierii Lianei la şcoala de muzică...

- Eu zic să încerc măcar. După ce vine de la grădiniţă, picea se cam plictiseşte, să ştii! Florin face engleză, îşi face temele iar ea nu face nimic! Iar dacă ea o să spună că nu-i place acolo, sau nu poate să cânte, sau nu vrea să cânte, n-o mai duc şi gata! E şcoală de stat, aşa că nu se semnează un contract...

Acum Teo zâmbi:

- ... OK. N-am nimic împotriva şcolii de muzică. Dar tu poţi să faci faţă la efortul ăsta? Nu de alta, dar va trebui să-i iei dintr-un loc, să-i duci în alt loc... şi să fii şi la serviciu, între orele 9-17!

- Da, pot. Iar dacă nu pot, mă ajută mama.

Tresări, speriată de-a binelea de iuţeala gestului! Teo îi prinsese bine capul în palme! Soţul ei şopti:

- Vio, lasă-mă să-ţi angajez un ajutor!

Eei, na! Se grăbi să se ridice - că o supărase:

- Nu, Teo! Bona iese din discuţie! Şi bona, şi menajera, şi şoferul pensionar!

- Dar nu eşti supraom, Vio! Nu poţi să ţii şi casa, şi serviciul, şi copiii, şi nişte meditaţii - la amândoi copiii!

- Ba da, pot!

"Pentru binele lor, trebuie să pot!" Asta era continuarea pe care n-o va rosti nici pişcată cu ceară, nici ameninţată cu pistolul...

- ... Sigur?

- Foarte sigur.

Şi vedea cum soţul ei n-o mai privea în ochi, ci îi privea lung cearcănele... La naiba! Trebuia să-l convingă cumva! Decise să improvizeze repede un soi de program, în care s-o implice foarte mult pe mămica ei; numai că Teo i-o luă înainte:

- Bine. Cu o condiţie!

OK! Aştepta condiţia, pentru că ei parafau întotdeauna înţelegerile de genul ăla până la sfârşit... Chipul soţului ei era extrem de serios:

- Imediat cum simţi că nu mai poţi, ai de ales: ori îţi dai demisia, ori angajăm o bonă.

Aa, floare la ureche! Aprobă ferm:

- OK.

Şi închise ochii şi-l sărută, pentru că o iubea mult...

Iar ea nici nu se gândea să accepte chestia aia cu bona! Cum adică? El "călărea" TIR-ul ăla prin toată Europa şi ziua, şi noaptea, şi de sărbătorile legale şi nelegale ca să facă bani! Iar ea să fie de acord să dea banii ăia, obţinuţi prin stoarcerea şi strivirea nervilor şi sănătăţii lui, unei individe care plimba copiii cu Dacia doi kilometri în sus şi-n jos prin Bucureşti? Niciodată! Sigur, o să-l lase să creadă că era ca el... şi-o să se descurce ea cumva!

Şi cum mâine seară Teo o să se culce devreme, ca să plece odihnit, în seara asta îi făcea un masaj... aşa cum ştia ea... Şi lasă, că de poimâine încolo avea tot timpul să doarmă cu castraveţi pe ochi, ca să-i treacă cearcănele! Constată repede că exact la acelaşi program se gândise şi el...

15 iulie 2010 - joi

Teodor

Zâmbea, cu ochii la ei - că erau în mare formă. Picii lui dormiseră neîntorşi până la nouă jumate. Avea senzaţia că şi ei erau obosiţi de programul ăla "fără pauză". Ei ar fi trebuit să fie în vacanţă; şi totuşi, se trezeau în continuare la şapte dimineaţa, ca să meargă la grădiniţa de vară. Nu era normal, dar... Dar azi dormiseră pe săturate. Şi asta se vedea cu ochiul liber - erau în formă. Liana turuise de mama focului până acum; şi încă nu ştia că la unşpe fix erau aşteptaţi la grădiniţa Mell! Pentru că el sunase prompt, la nouă şi-un minut, şi vorbise chiar cu directoarea... Îşi privi ceasul şi se ridică:

- Păi hai să ne schimbăm cu toţii şi să mergem să vedem grădiniţa aia nouă!

Chiotul picei îl sperie de-a binelea - deşi ar fi trebuit să se aştepte la reacţia aia, îl luase pe nepregătite...

- Şi megem cu Tiglu?

- Nu, mergem cu un taxi. Tigrul e prea mare ca să-l parchez pe Pache Protopopescu. Aia e o zonă pentru maşini mici şi limuzine!

Iar Florin mai avea puţin şi râdea în hohote, pentru că îşi dădea seama ce eforturi făceau şi el, şi Violeta, ca s-o convingă pe Liana să vrea la noua grădiniţă...

- Taatii!

Clar - voia rochiţa cu multe volănaşe, pe care el nu prea i-o dădea din motiv de... prea multe volănaşe! Intră în dormitor:

- Da, prinţeso.

- Tati, veau lochiţa cu volănaşe multe!

- ... Bine. Dar numai azi, şi numai cât lipsim de-acasă. Când ne întoarcem, te schimbi.

- Sigul că da!

De fapt, el nu-i dădea rochiţa aia pentru că îi lua Violetei o oră s-o calce toată! Şi când se gândea că Violeta o concepuse, Violeta stabilise numărul de volănaşe, Violeta o cususe...

- Şi veau pantofiolii loşii! Ăia cale stălucesc!

- Pantofiorii de lac.

- Da; de lac! Cale stălucesc! Şi ciolapi cu dantelă albă!

- E prea cald afară pentru ciorapi; pune-ţi şosete.

Şi-o spusese pe-un ton serios, ferm... Gata; nu mai voia nimic. Nici măcar fundiţe. Îşi punea singură rochiţa - în fine, încerca s-o pună singură... Şi uite c-o pusese singură - şi-acum se întorcea spre el:

- Tati, închide lochiţa!

Fermoarul era la spate... Şi gata. Şi Florin era gata, aşa că se grăbi să se schimbe şi el - că rămăsese codaş.

Ludmila

În cabinetul ei era aşa o plictiseală mare... Iar ea avea aşa o întrebare mare-mare... Scoase telefonul şi selectă numele ginerelui ei - avea o întrebare mare-mare, dar avea şi vârsta la care nu i se refuzau răspunsurile! Suna...

- Sărut mâna, Maie.

- Să-mi trăieşti, Teo.

Ascultă câteva secunde... şi zâmbi:

- După ceea ce-mi aud urechile, sunteţi la Mall...

- Ba suntem la noua grădiniţă a Lianei.

- ... Poftim?

- Stai puţin.

Şi-l auzea rugându-l pe Florin să o supravegheze pe Liana, că el ieşea să vorbească cu Maia... Gata.

- Aşa. Ieri, l-am dus eu pe Florin la engleză. Iar Ioana m-a chemat sus, după oră, şi mi-a spus că băiatul meu e prea deştept şi prea iute de minte ca să se plafoneze la şcoala din cartier. Aşa că ne ajută ea să-l transferăm la cea mai tare şcoală din sectorul 2. Care e pe Pache Protopopescu. În concluzie, am venit să vizităm grădiniţa Mell, care e tot pe Pache Protopopescu şi mie unul mi se pare mult mai frumoasă decât fosta grădiniţă a Lianei!

Aha...

- ... Deci Florin o să înveţe la şcoala de lângă Pro TV?

- Da.

- ... Sunteţi voi siguri că e cea mai bună din sectorul doi?

- Jumătate din copiii care-au terminat opt clase acolo au intrat la liceu cu medie peste 9. Eu zic că e cea mai bună. E, oricum, de preferat în faţa Şcolii 30...

- ... Aşa e. Şi nici nu e foarte departe, totuşi... Violeta se va descurca uşor, că e cu maşina...

- Îmi pare rău, Maie. Ştiu că vă e tot mai greu cu copiii; dar n-am cum să vă ajut. Vio refuză cu fermitate orice idee de bonă...

- Ai vorbit cu ea aseară?

- E mult spus, am vorbit. Mai degrabă am prins-o pe picior greşit şi i-am smuls o promisiune.

- Ce promisiune?

- Păi Florin vrea să facă două ore de engleză săptămânal, iar Vio vrea s-o dea pe Liana la şcoala de muzică.

Cee? Încă două sarcini?! Nu una - două chiar?! Da' el chiar nu observase cearcănele nevesti-sii?

- În condiţiile astea, am pus-o să promită că, imediat cum simte că nu mai poate face faţă la toate sarcinile, va face singură alegerea: ori îşi dă demisia, ori angajăm o bonă.

- ... Şi-a promis?

- Da.

- ... Perfect! Asta-mi permite mie ca, atunci când o văd epuizată şi încercănată şi slăbită toată, s-o dez-angajez personal!

- Exact la asta m-am gândit şi eu, când mi-am dat seama că eu plec mâine dimineaţă iar ea rămâne aici cu două sarcini noi...

- Aa, stai liniştit! Stai fără grijă, că sunt cu ochii pe ea! Tii, ce veste bună mi-ai dat!

- Auzi, Maie?

- Da.

- ... Violeta n-o să reuşească să stea casnică acasă. Ea e o fire activă, care trebuie să facă mereu câte ceva! Te rog eu - atunci când o dez-angajezi, vezi dacă nu poţi s-o laşi totuşi angajată care lucrează de-acasă.

- OK; o să încerc. Deşi şefa aia a ei nu-mi inspiră deloc încredere, să ştii!

- Nu, Maie; stai liniştită, că Violeta ştie ce face.

Violeta ştie ce face... Bufni într-un hohot sănătos de râs:

- Mă, mare şmecher eşti!

Acum râdea şi el:

- Eu ştiu...

- Ştiu eu! Că "ne-ai făcut" pe amândouă!

- Aşa o fi - dacă zici tu...

Afurisită pielea pe el! Ea o voia pe Violeta casnică, Violeta se voia angajată; în condiţiile astea, Teo "mediase" şi tocmai obţinuse o angajare de-acasă. Convenabil pentru toată lumea! Mare şmecher...

- Şi să ştii că nu m-am căznit să obţin o cale de mijloc! Pur şi simplu aşa s-au aranjat lucrurile!

- Daa, îmi dau seama! Hai, că te las să vizitezi grădiniţa aia. Zici că mâine dimineaţă pleci?

- Da, şi-o să încerc să mă întorc până vinerea viitoare. Că nu mă las până nu stau şi eu un weekend acasă cu soţia mea!

- Aşa! Aşa te vreau!

- Ştiu - şi eu mă vreau aşa. Cât despre discuţia cu 24 de ore fără pici, rămâne s-o facem vinerea viitoare probabil...

- OK! Deşi văd că prinzi repede şi gândim la fel - şi n-ai nevoie decât de-un indiciu mic-mic...

Râdeau amândoi, că ştiau că aşa e... Oftă greu:

- Oof, m-am liniştit! Gata - poţi să te duci la copii!

- Bine. Sărut mâna, Maie!

- Să creşti mare, Teo!

Apăsă butonul roşu... Şi când se gândea că ginerele ei era aşa dintotdeauna, iar ea fusese gâscă şi nu observase...

Violeta

Mobilul piui scurt. Îl privi... şi-şi aminti de ce-l pusese să sune la unu fix. Selectă numărul Ioanei. Sună o singură dată, iar tânăra răspunse:

- Da.

- Bună ziua. Sunt Violeta, mama lui Florin...

- Bună ziua, doamnă! Aţi discutat cu soţul despre şcoală şi vreţi să-mi daţi o veste bună, nu?

Începu să râdă:

- Întâi şi-ntâi, aş vrea să vă întreb dacă mai aveţi o fereastră, cândva în timpul săptămânii, pentru a doua oară cu Florin.

- ... A cerut-o el, sau...?

- Mi-a cerut-o personal şi cam în şoaptă, aseară la cină. Că a discutat cu tati în engleză şi şi-a dat seama că face unele greşeli şi n-are un vocabular foarte amplu. S-a gândit deci că, după ce începe şcoala, poate-o să vreţi să rămâneţi după ore şi să mai lucraţi cu el...

- Este un copil foarte bun şi foarte special. Când aţi putea să-l aduceţi?

- Păi... Nu ştiu! Când îmi spuneţi!

- Eu spun când spuneţi dvs; că depinde de programul dvs, nu de al meu.

Adică n-o mai asaltau studenţii? Ioana o lămuri prompt:

- ... Modific programul în funcţie de el - că el e mai important decât visătorii la emigrare în ţări care cer testul IELTS!

Aha! Roşi violent - nu se aşteptase la asemenea cuvinte. Şi se gândi o secundă... Tot Ioana o scoase din încurcătură:

- El vine miercuri la cinci. Vă propun să vină şi luni, eventual tot la cinci. Ca să-i dau temă amplă şi vocabular mare miercuri, să aibă restul săptămânii la dispoziţie ca să le înveţe şi luni să-l ascult şi să corectez eventualele scăpări. Ce spuneţi?

- Spun că e perfect. Deci rămâne luni şi miercuri, la cinci.

- Exact. Acum: în privinţa şcolii...

- Da. Am hotărât să vă rugăm să ne puneţi o vorbă bună la Şcoala Josse Marti.

- Oo, perfect! O să fiu sinceră şi-o să recunosc că n-am avut răbdare şi-am vorbit deja cu doamna directoare. Care abia aşteaptă să înscrie un viitor olimpic! Aşa a spus ea, să ştiţi! Nu inventez şi nici nu exagerez cu nimic!

Ceea ce însemna că Ioana îi făcuse elevului ei preferat o reclamă mare-mare...

- Şi-a spus să-mi aduceţi mie dosarul, oricând, până la sfârşitul lui iulie. Iar eu i-l duc dânsei la şcoală, completăm fişa de înscriere, o aprobăm, îl trecem pe toate listele pe care încă nu e trecut...

- E perfect aşa. Vă mulţumesc mult - dacă nu eraţi dvs...

- Dacă nu eram eu, era altă profesoară şi mai şi. Lăsaţi, nu-mi mai mulţumiţi - Florin e elevul meu preferat! Deci rămâne stabilit luni şi miercuri.

- Da.

- Bine, doamnă. Şi vă aştept cu dosarul.

- Chiar acum mă apuc de el.

- Bine. La revedere.

- La revedere.

Apăsă butonul roşu şi ieşi. Şi-şi aprinse o ţigară - nu era obişnuită cu laude de-alea şi-i cam stătuse inima...

Deci luni şi miercuri. Miercuri îi preda şi îi dădea temă consistentă, el avea patru zile la dispoziţie s-o înveţe iar luni îl asculta şi îndrepta pe ici-pe colo. Şi-l verifica scurt miercuri, după care îi preda... Da; foarte bună planificarea aia. Ioana era o profesoară bună...

Oare ce făcea Teo acum? L-ar fi sunat, dar se gândea că poate era la grădiniţa Mell, în inspecţie...

Ah, să nu uite să-şi pună... De fapt, trebuia întâi să sune la şcoala de muzică! Dacă Florin se muta la şcoală nouă şi trecea la două lecţii pe săptămână, iar ea nu începea măcar un joc nou de ţesut, Liana o să facă o criză... mamă-mamă!

Stinse ţigara şi reveni la calculator. Şi deschise Mozilla Firefox. "Şcoala de muzică sector 2". Şi acum era foarte atentă...

Cea mai apropiată de ea era pe bdul Lacul Tei. Acolo o să încerce prima oară; iar dacă nu reuşea, mai era una pe lângă Piaţa Iancului. Îşi nota numerele de telefon... Şi formă numărul.

- Alo, da.

- Bună ziua. Vă sun în legătură cu o elevă mititică, de cinci anişori, care ar dori să studieze muzica...

- Bună ziua. La cinci anişori e destul de mică...

- Este, dar asta e doar opinia noastră, a adulţilor. Ea ţine câte-un recital de trei ore, cu tot cu joc de scenă.

Femeia tăcea, aşa că se grăbi să treacă la lucruri concrete:

- Cu cine credeţi că pot vorbi, la dvs? Adică, ştiu că e vacanţă, dar mă gândeam că poate am noroc şi sun atunci când e doamna directoare, sau o doamnă profesoară...

- Păi v-aţi ales bine momentul, să ştiţi! Sunt Mihaela State, profesoara de muzică de la grupa preşcolarilor.

Adică vorbea chiar cu persoana pe care-o căutase! Să fie oare un semn? Nu apucă să-şi răspundă, că auzi o întrebare:

- Spuneţi-mi, fetiţa vorbeşte bine?

- Da. Nu-l spune pe "r", dar îl suplineşte uneori cu "l". Şi exersează mult...

- Deci vorbeşte bine.

- Da; chiar foarte bine pentru vârsta ei. Mi-a spus că-şi doreşte ca la noua grădiniţă să aibă colege care ştiu să vorbească, pentru că are o grămadă de discutat despre ultimele tendinţe la volănaşe.

Na, că o făcuse să râdă! OK, râdea şi ea - de vreme ce spusese tot ce avusese de spus, iar acum "mingea era la profesoară"...

- Doamnă, ce să spun... Eu sunt un pic sceptică, atunci când e vorba de eleve atât de micuţe. Dar uitaţi ce vă propun. Azi, de la cinci, am oră cu preşcolarii. Aduceţi fetiţa, s-o văd şi eu, s-o ascult... Şi vorbim după oră.

- Sigur, doamnă. Vă mulţumesc mult!

- N-aveţi pentru ce - pentru că, dacă fetiţa e prea mică sau nu are o minimă înclinaţie către muzică, să ştiţi că o să vă refuz.

- Aa, bineînţeles! Chiar vă rog să fiţi sinceră cu noi, pentru că n-aş vrea să o îndrum pe o stradă înfundată...

- Ne vedem diseară la cinci.

- Desigur. La revedere.

- La revedere.

Bun! Cum zisese că o cheamă? Era euforică şi parcă uitase... Aa, o chema ca pe State din telenovelă! State! Mihaela State! Să-şi noteze... Şi să se grăbească să se învoiască, nu?... Nu; întâi să le dea şi lor vestea cea bună! Suna...

- Bună, iubirea mea!

Iar o făcuse să roşească! Iar era rău - că ea era la serviciu! Dar trecu repede peste asta:

- Bună, dragă. Te rog, vino tu cu Liana şi Florin la cinci fără

cinci, la Maica Domnului.

- OK. De ce?

- Şi îmbrac-o cu rochiţa aia cu multe volane, care-i place ei.

- OK. Da' de ce?

- Păi pentru că tocmai am vorbit la şcoala de muzică de acolo, iar profesoara o aşteaptă la cinci fix.

- Aa, perfect! Cu grădiniţa s-a rezolvat, să ştii! E mult mai frumoasă şi are jucării mult mai interesante decât grădiniţa aia veche...

- Minunat! Să-i spui lui Florin că, de săptămâna viitoare, are engleză şi luni.

- Vio... Eşti sigură că tu poţi?

- Da.

- Poţi să-l duci la engleză luni şi miercuri, iar pe Liana poţi s-o duci la muzică joi.

- Da.

- În locaţii diferite.

- Da.

- Eşti sigură? Nu uita ce-ai promis!

- Nu uit. Tu nu uita ce-am promis!

- Păi să ştii că numai gândul ăsta mă ajută să nu mă răzgândesc brusc!

- Bun! Pentru că, dacă te răzgândeşti, nu mai vorbesc cu tine!

Era euforică şi spunea prostii... Teo începu să râdă:

- Bine, iubirea mea. Atunci le spun. Să vezi tu că n-or să mai doarmă la prânz...

- Aa, păi asta-i o temă simplă! Liana trebuie să fie odihnită la examenul de admitere de la şcoala de muzică. Iar Florin e băiat mare şi înţelege şi fără şmecherii. Dacă-l iei lângă tine în patul din sufragerie, o să şi sforăie...

- OK. O să încerc. Iubire...

- Da, dragă.

- Te iubesc.

Era îngrozitor de rău... Şi ştia asta - pentru că râdea:

- Cu şefa ai vorbit?

- Nu încă.

- Fugi!

- Pa!

- Pa!

Închise şi alergă la uşa albă. Ciocăni...

- Da.

Acum era acum! Oare în ce toane era?... Zâmbea, deci era în toane bune.

- Da, Violeta.

- Am o rugăminte mare-mare la dvs...

Hârtia sfârşi pe birou şi pixul pe hârtie:

- Păi s-o auzim!

- ... Copiii au crescut, iar lucrurile s-au complicat un pic.

- În sensul că...

- În sensul că s-au transferat cu şcoala şi grădiniţa la Piaţa Iancului. Asta nu e o problemă - promit să ajung înainte de ora nouă la serviciu. Problema e că Florin are acum engleză şi luni, şi miercuri; iar Liana are muzică în fiecare joi.

- Ceea ce înseamnă că pleci mai devreme luni, miercuri şi joi.

Zâmbi strâmb, că îi înţelesese explicaţiile şi zâmbea exact la fel ca înainte. Adică nu-i picase bine la stomac. Acum era acum...

- Vio, ce să zic - tu ştii cum merg treburile aici. Dacă treburile mele merg, merg şi ale tale.

Aprobă scurt:

- Lucrările vor fi gata la timp. Indiferent dacă le iau cu mine acasă sau le termin aici.

Primi o aprobare, aşa că zâmbi:

- Mulţumesc mult!

- N-ai pentru ce. Ştii tu cum merg treburile...

Aprobă şi ieşi. Şi reveni la birou...

Mm, mămica ei o s-o bată bine-bine într-o zi! Ea o sfătuia s-o lase mai moale, să nu mai fie maniacă cu curăţenia şi cu spălatul şi călcatul, iar ea îşi ridica standardele în materie de copii şi plănuia să-şi ia zilnic de lucru acasă. Şi cum copiii ei o iubeau mult şi-o voiau alături de ea, o să aibă o problemă...

Teodor

Stătea nemişcat, cu ochii închişi, asculta ploaia şi se gândea...

Era ora două. Întâi o culcase pe Liana; dar se părea că se grăbise un pic, aşa că picea nu dormise îndeajuns de adânc atunci când se ridicase el. Venise deci după el - şi-l prinsese în patul din sufragerie, cu Florin lângă el. Se aşezase şi ea, în partea cealaltă. Acum, dormeau duşi amândoi; iar el nu mai voia să se ridice - dormeau cu capul pe el... Şi era aşa de bine...

Violeta n-o să poată să facă faţă la asemenea efort. Ea abia reuşea să-l ducă pe Florin la engleză miercuri! Brusc, în aceeaşi zi, extinsese engleza şi luni şi "instaurase" muzică joi. El n-avea nici o îndoială în privinţa Lianei - profesoara o s-o primească în secunda doi. Aveau o fetiţă isteaţă foc, energică, vorbăreaţă şi mare amatoare de muzică şi dans. Va face deliciul şcolii şi-al fiecărei serbări... Iar soţia lui nu se va lăsa pe tânjală cu treburile casei. Şi nici cu joaca cu copiii. Soţia lui va fi tot mai obosită...

El nu era acolo, lângă ea...

Ba o să fie lângă ea săptămâna viitoare. Vineri, poate. În orice caz, sâmbăta şi duminica vor fi zilele lor! Şi-o să aibă el grijă de ea! O s-o îndoape cu ceai de tei, o să-i umple urechile cu şomoioage de vată şi-o să-i facă un masaj zdravăn. Şi-apoi o să pună copiii să meargă pe vârfuri şi să vorbească în şoaptă şi-o s-o oblige să doarmă. Apoi o s-o îndoape cu mâncare şi-apoi iar cu ceai... şi tot aşa până-şi revenea! Dacă Ludmila îl sunase special ca să-i vorbească despre o schimbare... La urma urmei, văzuse cu ochii lui cearcănele şi talia vizibil mai subţirică! Soţia lui fusese slăbuţă, atunci când o cunoscuse el; dar, după căsătorie, "se împlinise" un pic. Iar după cele două naşteri "se mai împlinise" un pic. Violeta revenise acum aproape de talia de după căsătorie. Cearcănele erau însă noi...

O să se ocupe de soţia lui atunci când revenea din cursă. Era o cursă grea, infernală chiar, pentru că la dus trebuia să gonească şi să doarmă câte 5-6 ore pe noapte ca să ajungă la timp în Bragança, iar la întoarcere va repeta isprava pentru a ajunge cât mai repede acasă, la familie! Iar asta îl ducea cu gândul la cuvintele Ludmilei - cele referitoare la lăsarea copiilor la ea. Ar fi fost un chin pentru el să fie în Bucureşti, acasă, şi să nu-i vadă; ar fi fost însă un vis frumos pentru el să aibă 24 de ore alături de soţia lui - doar ei doi şi uşa încuiată...

Nu avea o problemă cu "iubitul"; se considera un om normal. Iar dacă ar fi dus copiii la Maia, se îndoia că s-ar fi iubit non-stop, ca dementii! Dar ar fi ţinut-o pe Violeta lui în braţe mult mai mult timp. Şi la masă, şi la televizor, şi la calculator... Şi la bucătărie, lângă aragaz, şi în timp ce ea spăla vasele... Ar fi ţinut-o în braţe tot timpul! I-ar fi spus în gura mare cât de mult o iubeşte, cât de dor i-a fost de ea în fiecare clipă petrecută în cabina Tigrului...

Până la urmă, se părea că picii lui or să sufere un pic weekend-ul viitor. O s-o roage pe Ludmila să-i ia la ea vineri şi să-i ţină să doarmă la ea. Copiilor o să le spună, pe net, că el ajungea acasă sâmbătă seara şi-o să-i roage să stea sâmbătă la Maia - ca să aibă mami timp să facă mâncare şi curăţenie pe îndelete. Şi-o să-i convingă. Şi n-o să le spună niciodată că-i trimisese la Maia ca să fie el numai al Violetei...

Liana se răsuci un pic şi puse mânuţa peste el. Mm, ce bine era acolo, aşa, cu copiii lângă el! Zâmbea, cu ochii închişi, şi încer-

ca să-şi imagineze cum va fi când va avea TIR-ul lui, iar şoferul va pleca în cursă, iar el va rămâne acasă cu copiii... Cum vor pleca toţi patru în concediu la mare, la munte...

Violeta

Coborî din Dacie şi se grăbi s-o încuie. Îi vedea pe toţi trei în curtea şcolii de muzică. Liana era foarte preocupată de volănaşe - le tot aranja, iar asta o făcea să creadă că îmbrăcase rochiţa aia încă de dimineaţă... Se apropie de ei, iar Florin se grăbi să-i iasă în întâmpinare. Da' ce se întâmplase?

Fu prinsă de mână şi trasă în jos. Iar băiatul ei o luă de gât şi-o sărută pe obraz:

- Mulţumesc, mami!

Poftim? O trăgea spre ei; Teo râdea, că el ştia de ce-o pupase băiatul ei... Aa, pentru engleză probabil! Dar... În fine! Îşi sărută prinţesa şi fu strânsă în braţe:

- Bună, iubire.
- Bună, iubire.
- Aide, mami!

Că nu mai avea răbdare micuţa lor prinţesă! OK! Intrară în şcoală şi se grăbi să întrebe portarul:

- Bună ziua. Ora de muzică de la preşcolari?
- A treia uşă pe dreapta. Doamna Mihaela State.
- Mulţumesc.

Liana pornise deja pe coridor... Uşa era larg deschisă, aşa că picea ei intră şi salută cu voce puternică:

- Bună ziua.

Teo îi opri pe amândoi în cadrul uşii. Femeia de lângă pianină întoarse capul... şi zâmbi:

- Bună ziua. Tu cine eşti, domnişoară cu rochiţă foarte frumoasă?

- Eu sunt Liana Simionescu şi am venit la examen la şcoala de muzică!

Privirea uimită se ridică spre ei... Ridică din umeri - ea îi spusese la telefon la ce să se aştepte, iar ea n-o crezuse! Liana continuă:

- Aici e examenu' la şcoala de muzică?
- Da, iar eu sunt Mihaela. Şi sunt profesoara de muzică.

Liana ei întinse mânuţa:

- Liana.

Profesoara îi strânse mânuţa:

- Mihaela.
- Gata? Când începe examenu'?
- Imediat. Stai, că trebuie să mai vină nişte copii!
- Da' nu cânt singulă?
- Ba da, dar nu chiar acum. Uite, acum cred că e momentul ideal să-ţi încălzeşti vocea. Ştii tu, să repeţi...
- Aha! Bine! Da' nu e nici o oglindă aici!
- Păi pentru ce îţi trebuie oglindă?
- Ca să exelsez dansu'! Colegafia!
- Uite, poţi să dansezi acolo, lângă uşă! Şi te vezi în geamul uşii. Bine?

Liana aprobă scurt şi se întoarse lângă ei; profesoara o privea lung şi aştepta s-o audă... Iar picea ei începu să danseze potolit şi să cânte:

- *Culoile se cealtă / Că vol să ştie bine / Cale-i mai impoltantă / Şi mă-nteabă pe mine / Eu lăspund...*

Şi-acum "se dezlănţuia":

- *Soalele e gaben / Velde este funza / Celu' e albastu / Loşie e bubuluza / Olanj este polenu' / Violetă o foale / Indigo futulaşu' / Totul e culoale!*

Şi-acum volănaşe şi la-la-la, că era în elementul ei şi-i plăcea şi rochiţa... Profesoara era de-a dreptul interzisă. Nici nu zâmbea, nici nu se încrunta; o privea lung pe Liana şi nu-i venea să creadă că era un copil adevărat, nu o hologramă... Gata; femeia se dezmeticise. Acum venea la ei. O aştepta... Na, că la pice venea! Sigur, era normal s-o testeze temeinic, de vreme ce părea a fi foarte dezgheţată şi isteaţă...

- Bravo! Tii, ce frumos cânţi!
- Îţi place?
- Sigur că da!
- Păi să ştii că exelsez în fiecale zi!
- Bravo! Păi aşa se face! Trebuie să exersezi în fiecare zi, ca să fii cea mai bună!

Liana aproba şi-i zâmbea. Fusese lăudată, fusese admirată... Pe ea o luase deja durerea de cap...

- Auzi? Dar cântecelul cu Masa mare îl ştii?
- Cale cântecel?
- *Două gâşte fac găluşte / Şi găina dă făina*

Liana "preluă" imediat melodia:

- *Un boboc sufă-n foc / Iar cocoşu' sus pe plită / Învârteşte o clătită / Caldă, caldă, lumenită...*

Şi acum volănaşe, că aşa era cântecelul din colecţia Cutiuţa muzicală...

- *Şi când toate-au fost gătate / Culca lată şi guşată / A dat fuga la vecin / S-aducă oala cu vin / Un motan ce sta pitit / A mâncat tot ce-a găsit!* Tanti, da' motanul mănâncă clătite?

- Păi cred că unii motani mănâncă clătite! Eu am auzit de un motan care mânca varză murată!

- ... Daa?
- Da! Serios! Era alb!
- ... Şi culca cum face ca să ţină oala cu vin? Că culca n-ale degete!
- ... N-are degete?
- Nu!
- Da' tu de unde ştii că n-are degete?
- Păi mi-a luat mami o calte cu poze şi mi-a alătat culca şi am văzut că n-ale degete! Clezi că e gheşit în calte?

"Eei, doamna profesoară, acu' să te văd!" Ciudat, dar femeia nu păru uimită de aşa calcule:

- Păi curca asta din cântecel avea nişte mănuşi speciale puse peste aripi ca să nu cadă pene în mâncare! Că ea făcea mâncare, nu?
- Aa...

Căpşorul Lianei "rodea" noua informaţie... Teo decise să-i tragă în spate:

- Noi aşteptăm afară...

Primiră o aprobare cu capul, iar Liana re-captă atenţia profesoarei:

- Da' cocoşu' cum învârteşte clătita? Cocoşu' nu ştie să ţină tigaia!

Se opri lângă perete, că era tare curioasă să afle şi ea lucruri noi despre cocoş...

- Ştii ce cred eu? Cred că animalele astea sunt din desene animate.
- ... Cum adică?
- Adică au nişte puteri speciale! Ca-n desenele animate! Sau credeai că toţi şoriceii poartă pălărioară şi baston şi dansează step, ca Jerry? Numai Jerry poate să danseze aşa şi să meargă în picioare, pentru că e din desene animate!

Mm, excelentă explicaţie! Se grăbi să-i ajungă din urmă şi ieşiră în curte. Şi văzură grupul numeros de părinţi şi copii intrând pe poartă... Îşi aprinse o ţigară iar Teo mârâi printre dinţi:

- ... Nu-mi vine să cred că e atât de vorbăreaţă şi dezinvoltă!
- Şi profesoara a rămas ţuţ, deşi i-am spus la telefon că picea e foarte dezgheţată...
- Oricum, să fii sigură că chestia asta cu şcoala de muzică

o să-i dezvolte considerabil răsfăţul!

- Nici nu mă gândeam că va fi altfel!

- Mai ales că şi profesoara stă cu ochii pe ea - şi se vede că-i place ceea ce vede!

- Iar pe ea o s-o folosească de primadonă, pentru că vorbeşte oarecum corect şi are şi joc de scenă corespunzător.

- Iar asta o să-i dezvolte considerabil răsfăţul... O să-l arunce peste ea ca pe-o ploaie de stele...

Ridică din umeri:

- Dar e atât de fericită, că mă îndoiesc că mai putem să zicem "Nu".

- Evident, nu mai putem zice nimic...

Florin îi asculta şi râdea... Aruncă ţigara şi porni spre poartă:

- Haideţi la Domino, să vedem ce se mai găseşte la magazinul cu preţ unic.

Că Liana era foarte ocupată acolo - sigur nu termina "examenul" înainte de ora şase!

Teodor

Ieşi grăbit din scară şi alergă la taxi. Şi o ridică uşurel pe Liana. Violeta achita cursa, taximetristul mulţumea în şoaptă...

Era atât de mândru de prinţesa lui! Şi de voinicul lui! Era mândru de toată familia lui!

Profesoara o primise pe Liana la orele de muzică. O primise cu braţele deschise - şi probabil că i-ar fi luat la bătaie dacă i-ar fi auzit răzgândindu-se! Aşa că el îi invitase la restaurant, să sărbătorească evenimentul. Sărbătoriseră ceva-ceva; şi cum în restaurant era cald, iar emoţiile de peste zi fuseseră intense, pe la unşpe jumate Liana adormise pe genunchii Violetei, cu capul sprijinit de umărul ei. Chemase un taxi, iar când ajunseseră în faţa blocului descoperise că şi Florin sforăia, cu capul sprijinit de braţul Violetei... Dusese întâi băiatul, pentru că avea încredere să-l lase singur în casă. Acum urca uşor treptele, cu Liana pe braţe... Violeta se grăbi să descuie; el lăsă picea în pătuţul ei şi decise să iasă, cu tot cu ea:

- Lasă-i aşa.

Soţia lui nu comentă; o conduse deci în sufragerie şi închise uşa. Şi o văzu repezindu-se la dulapul de sus. Începuse să-i scoată hainele...

Uitase complet că pleacă...

Oftă greu şi decise să iasă. Să se retragă la bucătărie, cu laptopul, şi să-şi pregătească ruta. Îşi amintise brusc că mâine, la şapte, "rupea uşa" - şi-i căzuse tare greu gândul ăla...

Violeta

Uşa se închise uşor...

Asta e! N-avea ce-i face! Şi ei îi era greu! De fapt, ei îi era cel mai greu - că el era atent la condus, mai asculta radio, mai conversa cu colegii pe staţie şi timpul trecea repede! Dar ea rămânea aici, cu mama ei şi copiii! Şi cu întrebările copiilor! Şi cu gândurile şi îngrijorările copiilor! Şi cu nevoile lor!

Nu, nu regreta nici orele de engleză, nici pe cele de muzică - regreta că Teo al ei trebuia să plece... Şi-şi dădea seama că ar fi trebuit să fie fericită că pleacă! Dacă ar fi stat acasă două luni, TIR-ul lor ar fi rămas doar un vis frumos! Era criză mondială, numărul şomerilor creştea constant iar ea trebuia să fie bucuroasă că Teo încă mai avea ce şi unde să plimbe cu TIR-ul! În plus... În plus, atâţia şoferi îşi riscau zilnic viaţa şi-i vedea la ştiri înfipţi în stâlpii de electricitate româneşti - şi nu încasau decât vreo sută de euro pe săptămână! Soţul ei era privilegiat din punctul ăsta de vedere!

Bun! Deci ce-i împacheta ea acolo? O pereche de blugi, să aibă de schimb; două treninguri - îi plăcea să doarmă în trening... Şase tricouri erau de-ajuns... Boxeri, şosete... Aoleu, nu-i verifica cutia! Cutia cu "ale lui" - aparate de ras, spumă, deodorant, şampon şi toate celelalte! Scoase capacul şi începu să verifice fiecare tub...

Teo se apropie şi se aşeză pe pat. Şi-i luă cutia. Da' de ce? Se supărase pe ea?

Teodor

Îşi privi lung soţia:

- O verific eu, OK?

- OK.

Aşa. Că n-avea de ce să stea singur, botos, la bucătărie. Soţia lui era tristă, el ştia că avea dreptate să fie tristă... Şi ştia şi că n-avea totuşi dreptate să fie aşa de tristă, şi-o ştia şi ea... Of!

N-avea rezolvare la plecările alea. Nu acum! Sau, în fine - o rezolvare ar fi putut exista, special pentru ea! Putea să lase copiii la Maia şi s-o ia cu el într-o cursă de-asta, "a la long". Ea ar fi fost mult mai liniştită pe perioada cursei; după aceea, imediat cum ajungeau în Bucureşti, el îşi dădea demisia şi-o lăsa pe ea să-i ardă carnetul de conducere - pentru că Violeta lui s-ar fi îngrozit şi i-ar fi interzis cu desăvârşire să mai pună mâna vreodată pe altceva decât o bicicletă cu roţi ajutătoare şi doar două viteze! Uneori, în cursele alea, lui i se întâmplau lucruri pe care avea grijă să nu i le spună şi ei. Tigrul mai ceda uneori, făcea pene... Avea conflicte cu alţi şoferi - şi astea erau multe, mai ales în România... De vreo 15 ori, scosese pistolul şi trăsese după hoţi - şi de tot atâtea ori se minunase că nici unul dintre ei nu scosese puşca la el. Se întreba uneori în ce măsură chestia asta se va întâmpla odată şi odată...

Dacă i-ar fi povestit cum trăsese el după hoţi, Violeta ar fi fost mai liniştită. Dar dacă ea ar fi fost în cabină, lângă el, în clipa în care hoţii ar fi atacat, cu siguranţă el ar fi urmat un curs de bucătari, "la urgenţă". Aşa că n-o s-o ia cu el. Niciodată. O s-o lase să rămână aici, supărată, şi-o să plece singur, supărat. Şi-or să-şi ia TIR-ul ăla, ca să le fie un pic mai bine...

Cutia lui era bine; avea de toate. O puse în troller şi începu să-şi inventarieze bagajul... Da; cam asta-i trebuia. Să nu uite însă geaca! Geaca lui de TIR! Violeta i-o luase în casă, s-o spele şi s-o aranjeze, iar el o uitase la ultima plecare! Şi avusese momente când şofase cu pătura pe el. Zâmbi slab:

- Geaca mea pe unde-o fi?

Şifonierul se deschise prompt; primi geaca, o lăsă pe fotoliu... Îşi luă soţia în braţe:

- Eşti foarte supărată?

Capul blond nega, dar ochii albaştri nu-l priveau...

- Weekend-ul viitor mi-l petrec aici, cu voi.

- Te rog să nu goneşti! Niciodată! Pentru nimic în lume!

- Nu gonesc; ştiu în schimb unele şmecherii şi unele scurtături...

Şi-acum ar fi vrut s-o dezbrace, s-o bage-n pat şi s-o pună să doarmă. Să se odihnească. Pentru că el pleca la şapte fix, iar ea se trezea la şase - şi se ducea la serviciu. Numai că el pleca mâine dimineaţă într-o cursă lungă, iar ea îl iubea mult, iar iubirea naşte gelozie...

16 iulie 2010 - vineri

Teodor

Era linişte. Era şapte fără cinci, iar ei n-aveau nimic de spus. Dar ce-ar fi putut spune acum, când amândoi erau abătuţi? De ce-ar fi vorbit - ca să-şi exprime tristeţea în cuvinte? El fuma, ea spăla vasele...

Se treziseră la şase dimineaţa; cât făcuse el un duş, Violeta pregătise micul dejun. Apoi el se îmbrăcase, îşi dusese bagajele la TIR iar ea făcuse un duş... Mâncaseră în tăcere. N-avuseseră mare lucru de spus. Doar câte-o frază răzleaţă despre sandwich-urile lui de drum, despre cafeaua la PET, despre rezerva de ţigări... Avusese senzaţia, de vreo două ori, că soţia lui dăduse să plângă... Ce era cu ei? Pleca de câţiva ani buni deja! De unde până unde apăruse tensiunea asta?

Mai trase un fum şi stinse ţigara. Şi-şi bău dintr-o sorbitură ness-ul - trebuia să plece. Se ridică:

- Plec şi eu...

Capul blond aprobă scurt; soţia lui privea cu încăpăţânare podeaua... Nu; n-avea ce-i face. Iar dacă încerca măcar s-o împace, mai rău o făcea să plângă! Aşa că ieşi şi se grăbi spre dormitor.

Avea un sentiment straniu în suflet; avea senzaţia că de data asta ar fi fost bine să nu-i mai trezească... Dar îi trezise de fiecare dată când plecase la serviciu; aşa că se aplecă, la colţul celor două paturi, şi-i cuprinse uşor cu braţele:

- Florine! Liana! Tati pleacă la serviciu.

Florin deschise imediat ochii şi-l privi lung... Liana căscă cu poftă, se întinse şi zâmbi:

- Neaţa, tati!

- Neaţa, picilor. Uite, v-am trezit ca să-mi daţi pupici de drum bun.

Liana se ridică în fund; iar în secunda imediat următoare realiză că ar fi fost foarte bine să asculte de sentimentul ăla din suflet! Picea lui bufni în plâns:

- Da' nu veau să pleci!

Oof, Doamne! Şi scăpaseră de partea asta acu' şase luni! Îşi reluă vechea povestire despre tati şi bani:

- Nici eu n-aş vrea să plec; dar ăsta e serviciul meu!

- Tati, nu pleca!

- Liana, te rog să nu mai plângi.

- Nu plâng, da' nu pleca!

Oof, la naiba! De ce ţinuse musai să-i trezească? Se întoarse spre Florin:

- Să ai grijă de fete; auzi?

Băiatul lui zâmbi, deşi şi ochii lui erau plini de lacrimi:

- Stai liniştit, că mă ocup eu!

Îl strânse în braţe şi-i şopti la ureche:

- Şi să-mi zici, pe şest, când vă sun, dacă mami doarme destul.

Băiatul lui aproba grăbit. Bun! Îi dădu drumul şi se repezi la picea lui. Şi-o cuprinse cu braţele peste mânuţe, ca să nu poată să se agaţe de gâtul lui şi să facă o scenă şi mai şi! Oof, ce dor o să-i fie lui de picii ăştia doi... Fetiţa lui urla deja:

- Da' nu veau să pleci!

- Trebuie să mă duc la serviciu.

- Ba nu!

Violeta rosti, din uşa dormitorului, pe un ton extrem de calm:

- Las-o, că o liniştesc eu. Fugi, că întârzii!

... OK! Deşi stârnise picea şi i-o lăsa aşa, plânsă... O mai pupă o dată, şi pe ea şi pe Florin, şi se grăbi să iasă. Iar plânsul Lianei crescu în intensitate...

Îşi puse geaca, iar soţia lui îi întinse sacoşa cu mâncare. Îl auzea pe Florin încercând s-o liniştească pe Liana... Oftă greu:

- Nu trebuia să-i trezesc!

- Ba da. Stai fără grijă, că o liniştesc eu.

Oof! O strânse în braţe... şi-o sărută. Şi-o privi lung, foarte serios:

- Să ai grijă de voi!

Ochii albaştri erau plini de lacrimi...

- Şi tu, să ai grijă de tine! Şi să te întorci cu bine!

Încă un sărut, care să-i poarte noroc...

"Gata! Ieşi odată, că puneţi de-un bocet general!" Apăsă clanţa şi ieşi. Şi se grăbi să coboare scările - plecase! Acum nu trebuia decât să urce la volan, să pornească motorul, să intre în trafic şi să dea drumul la staţie. Şi să asculte, preţ de vreo 12 ore, povestirile colegilor tirişti. Numai asta îi putea ţine mintea departe de familia lui şi lacrimile pe care le văzuse azi.

Violeta

Şi gata. Plecase. Închise uşa şi lăsă capul pe tabla rece: până weekend-ul viitor... Tresări la auzul cuvintelor lui Florin:

- De ce te-ai apucat să plângi în halul ăsta? L-ai văzut ce supărat a plecat? Tu vrei să facă tati accident?

- Nu, nu veau!

- Şi-atunci de ce plângi când pleacă tati la serviciu?

- Pentu că veau să stea acasă, cu noi!

- Şi el vrea să stea acasă cu noi! Dar nu se poate! Aşa pleacă el la serviciu! Şi-acum uite că a plecat supărat!

- Ba nu!

- Ba da! Că te-ai pus tu să urli! Ce crezi, că el e bucuros când lipseşte atâta de-acasă? Nici lui nu-i convine! Şi uite că a plecat supărat...

Liana nu mai spunea nimic. Florin "o cam urechease"...

- ... Auzi? Eu zic să-i dai telefon. Şi să-i spui că nu mai plângi. Ca să fie liniştit şi să se concentreze la drum.

- Bine. Maamii!

- Întâi suflă nasul şi bea apă! Că te aude cum suspini!

Se grăbi să intre în sufragerie - să n-o vadă şi pe ea plângând!

- Mami, veau să-l sun pe tati, te log fumos!

- Bine. Ia telefonul şi du-l lui Florin, să-ţi formeze el.

Că ea nu putea ieşi din sufragerie - ea plângea de-a binelea deja... O auzi trecând spre dormitor, aşa că intră în bucătărie şi închise uşa. Şi-şi aprinse o ţigară, îşi puse o cană cu ness...

În momentele astea, ar fi preferat să-l ştie şomer ieşit din plată! Clipele alea din hol erau mereu la fel; ea îi dădea sacoşa, el o lua şi apoi o strângea în braţe. Şi-i spunea "Să ai grijă de voi!". Iar ea îl privea şi-i vedea ochii plini de lacrimi. Şi simţea că o lua razna! Uriaşul ei, cu ochii plini de lacrimi? Asta era de nesuportat pentru ea! Dar cu siguranţă şi el gândea la fel, apropo de ochii ei plini de lacrimi...

Trebuia să se liniştească. Liana se liniştise deja, Florin era împăcat cu realitatea... Ştia că e obosită şi nedormită, că nu prea mâncase bine în ultimul timp, iar starea aia de slăbiciune fizică îi afecta şi psihicul. Şi nervii ei erau destul de solicitaţi; deşi Teo fusese acasă în ultimele zile, iar asta o ajutase să se mai liniştească...

Se urcă pe pervaz - ca să-şi ia gândul de la plecarea lui. Ce se mai petrecea în duplex? Ia uite-i... Măiculiţă, ce munceau oamenii ăia! Făceau ultimele finisaje, spălau parchetul şi tocăria de la geamuri... Iar ea rămăsese cu gura căscată, pentru că nu demult avusese senzaţia că apartamentul ăla o să "moară" şantier...

Era superb. Era impecabil. Era "de vis". Nici nu se compara cu renovarea anterioară!

"Da, domnule în costum de croitor, cu Audi Q7 S line - jos

pălăria! A meritat investiţia!"

Era atât de uimită de ceea ce vedea prin geamuri, că dacă individul ar fi venit acum la geam, ea s-ar fi dat jos de-acolo şi i-ar fi arătat că-şi scotea pălăria! Duplexul era tocmai bun de dat exemplu pozitiv, la revistele de amenajări interioare!

Deci azi terminau renovarea, iar de mâine începea să vină mobila. Aia era de văzut! Aia chiar trebuia văzută toată! Deşi se gândea că o să vină dezmembrată, împachetată... Dar ea oricum o s-o vadă pe geam, gata aranjată în duplex; nu?

Stinse ţigara şi coborî de-acolo: gata, că "încremenise" cu ochii la ei! Copiii trebuiau să mănânce şi să ajungă la grădiniţă! Iar ea trebuia să ajungă la serviciu! Hai, gata! Scoase farfuriile, aranjă masa şi-şi suflă nasul. Şi abia acum ieşi şi ea din bucătărie. O auzea pe Liana alegându-şi o rochiţă... Florin era ajutorul ei de încredere. Florin o să fie un bărbat pe cinste! Ferice de femeia care-o să pună gheara pe el!

Teodor

Opri motorul şi coborî geamul, iar nea Costică îi întinse actele:

- Neaţa, Teo.

- Să trăieşti, nea Costică - şi să mă ierţi că m-am descărcat pe nervii dumitale...

- Stai, mă, liniştit! Tu ai fost "floare la ureche"...

Adică şeful se luase tot de nea Costică! Păi, da - că nu reuşise să-l convingă pe el să plece ieri dimineaţa! Domnul Silviu nu avea încredere în el. Ori de câte ori îi spusese că ajunge în data de, la ora de, individul ăla nu-l crezuse. Şi nici după ce-i demonstrase de fiecare dată că era parolist, iată că nici acum nu credea... Ei, las' c-o să vadă el! Începu să-şi citească actele, dar se opri - mobilul începuse să piuie... Violeta? Gata - se întorcea acasă! Le lăsa TIR-ul şi se întorcea acasă cu RATB-ul! Apăsă butonul verde:

- Da.

- Tati, tu eşti?

Cum-cum? Se gândi o clipă... şi zâmbi:

- Da, Liana; eu sunt.

- Tati, să ştii că eu nu mai plâng!

- Asta-i foarte bine!

- Şi veau să-ţi spun că n-o să mai plâng deloc!

- Foarte bine!

- Tati, când vii acasă?

- Săptămâna viitoare, sâmbătă seara.

- Şi când e asta?

- Păi, uite, azi e vineri şi mergeţi la grădi. Pe urmă, sâmbătă şi duminică staţi cu mami, că e weekend. Pe urmă mergeţi iar la grădiniţă luni, marţi, miercuri, joi şi vineri. Şi sâmbătă seara, în prima zi când staţi acasă, tati se întoarce.

- Aa, ce bine!

- E foarte bine aşa. Ce vrei să-ţi aduc din Portugalia?

- Nu ştiu. Un cadou fumos.

- Bine. Vrei o rochiţă cu multe volănaşe?

- Daa!

- Dar trebuie să promiţi că nu mai plângi şi n-o superi pe mami!

- Bine.

- Şi asculţi de mami. Bine?

- Da.

- Aşa. Mami e acolo?

- Nu.

- Păi unde e?

- Alanjează masa.

- ... Şi m-ai sunat tu singură?

Pentru că asta era o veste care schimba foarte-foarte multe...

- Nu, a apăsat Folin pe butoane!

- Aha! Bine. Îmbracă-te şi duceţi-vă la masă.

- Bine, tati!

- Să fiţi cuminţi! Paa!

- Paa!

Nu închisese; o auzea spunându-i lui Florin că gata, terminase de vorbit, iar tati spusese că trebuiau să fie cuminţi... Ah - apăsase Florin butonul roşu. El unul ar fi vrut să mai asculte un pic... Că-i era atât de dor de ei, şi nici măcar nu ieşise din Bucureşti...

Violeta

Gata. Chiar acum plecau de-acasă! Era deja târziu, iar Liana turuise non-stop despre tati, despre cum vorbise ea la telefon cu tati şi cum promisese tati că se întorcea sâmbătă seara... Şi multe altele! Şi-acum voiau să le întindă harta! Nu-nu! Se întinse scurt peste masă şi-şi luă geanta:

- Deci, dacă nu vă ridicaţi acum, vă las acasă.

Mm, ce bot pusese domnişoara! Lui Florin îi venea să râdă... Ieşiseră amândoi, grăbiţi să se încalţe; ea punea farfuria cu răciturişi castronul cu brânză la frigider... Restul, când se întorcea! Întârziase deja la serviciu!... Încuie uşa şi răsuflă uşurată - porniseră la drum!

- Mami, da' unde o fi tati acum?

- La ora asta, cred că a ieşit deja din Bucureşti.

- Şi ce duce în lemocă?

- Pui.

- Pui adevălaţi...

Liana vizualizase o remorcă de-aia mare plină-ochi cu pui mici şi gălbiori, de-o zi! Şi era în extaz! Cobora grăbită scările:

- Nu, pui congelaţi. Aşa cum luăm noi de la hypermarket.

- ... Da' puişoli mici şi gabeni nu duce?

- Nu. Că n-are remorcă pentru puişori de-ăia.

- ... Păi tati n-ale lemocă nici pentu puii de la hipemachet!

Florin se grăbi s-o lămurească el:

- Ba da; sunt remorcile alea argintii, sau albe, în care e frig.

Împinse uşa şi-i "mână" un pic, să iasă odată; Liana ridică un degeţel:

- Figolifică!

Mm, ameţise deja! Fusese cu tati la autobază o singură dată şi învăţase deja cum e cu frigorifica! Minunat! Noua ei educatoare o să chiuie de fericire, cu aşa enciclopedie cu rochiţă...

- Mami, da chezi că tati a ieşit din Lomănia?

- Nu, abia a ieşit din Bucureşti.

- Şi când iese din Lomănia?

- Cred că diseară. Hai - sus!

Închise portiera după ei, urcă la volan şi trase punga cu jucării de sub scaun:

- Spor la joacă!

Şi-acum pornea, în sfârşit, spre grădiniţă şi serviciu! Ieşi din parcare, stânga, stânga... semnal dreapta şi frână, perpendicular pe blocaj. Şi-acum erau la mila celorlalţi şoferi. Uneori avea noroc de-un bărbat milos, sau de-o individă feministă; alteori, stătea acolo şi zece minute! Din fericire, acum stăteau în linişte. Copiii redescopereau jucăriile "de maşină", iar Liana o lăsase mai uşor cu tati...

Şi iată un şofer de autobuz milos! Să-i dea Dumnezeu sănătate! Intră în trafic şi frână, paralel cu celelalte maşini din blocaj. Nu se putea grăbi; o să întârzie deci...

Teodor

Era gata de plecare. Colegul lui "de Bucureşti" îi adusese în sfârşit remorca - şi-o cuplase adineauri la Tigru. Mai verifica o

dată documentele... Aha! Ştampila! Coborî şi alergă spre clădire. Împinse uşa şi nu-i zâmbi Getuţei:

- Neaţa.

- Neaţa.

- Mi-ai "mâncat" o ştampilă.

Tânăra se ridică şi întinse mâna. Abia acum observă el ţinuta de azi a Getuţei... Bluziţa roşie, mulată, îi stătea bine. Şi fustiţa albă, strâmtă şi scurtă, îi stătea bine. Dar ţinuta aia era total nepotrivită pentru Getuţa - părerea lui!

- ... Ba nu lipseşte nici una!

Ocoli biroul şi-i arătă pătrăţelul în care scria LS, dar peste care nu poposise nici pic de tuş... Tânăra zâmbi:

- Aa, pe-asta n-am "mâncat-o"! Pe-asta am omis-o!

Poftim? Se încruntă scurt... Getuţa ştampilă formularul şi i-l întinse. Şi-l privi lung, foarte serioasă. Se grăbi să-i zâmbească:

- Mersi. Şi, te rog, pe viitor, încearcă să nici nu le "mănânci", să nici nu le omiţi.

Mm, ce-i "fulgera" blondinei! Că i-o zisese destul de “tare”...

- Bine; o să mă străduiesc.

Şi cum “îi fulgera” rău, şi cum chestiile alea îl enervau la culme deja... şi cum era supărat “din oficiu” pentru plânsul Lianei, decise să facă acum acea discuţie:

- Domnul Silviu e pe-aici?

- Nu; întârzie.

Oo, adică nu veniseră împreună! De-aia era Getuţa aşa "fulgerătoare" şi curajoasă! Se grăbi să atace problema care-l interesa pe el:

- Se aud, prin autobază, anumite zvonuri despre mine şi tine.

Îu! Na, că se prăbuşea p-acolo! Getuţa se cam clătinase pe picioare! Şi se albise la faţă - prinsese nuanţa cretei şcolare... Continuă:

- Tocmai de-aia ar fi bine să nu mai omiţi ştampilele de pe documentele mele. Că între noi doi nu se desfăşoară nimic - şi nici nu se va desfăşura vreodată. Şi-ar fi de-a dreptul deranjant să auzim tot felul de gogoşi pe-aici, prin curte, apropo de cum îmi mănânci tu expre ştampilele... Nu?

Nu-l înţelesese, că-i vorbise prea direct şi "îi luase mau'". Dezvoltă un pic tema, în termeni mai normali:

- Te rog să pui toate ştampilele de-acum încolo. Că nu vreau să înceapă băieţii să şuşotească despre cum vin eu mereu la tine să-mi pui ştampile. Nu de alta, dar nu e cazul.

Getuţa clipi scurt şi zâmbi - un zâmbet ireal de strâmb:

- A, sigur!

- Atunci am lămurit-o, nu?

- Da.

- Şi pe-aia cu ştampilele, şi pe-ailaltă!

- Bineînţeles.

- Bun. Pa, Getuţo.

- Drum bun, Teo.

Oo, mare modificare! Nu mai era "Tehaş"! Ura! Discuţia calmă, deschisă şi fără cuvinte pompoase dăduse întotdeauna rezultate! Traversă curtea, urcă în cabină şi răsfoi încă o dată actele. Şi-şi promise lui însuşi că, dacă ajungea în Bragança şi descoperea că-i lipsea vreo ştampilă, o gâtuia ca pe puii ăia din remorcă!

Gata; acum erau perfecte. Porni motorul, îl salută pe nea Costică şi oftă greu: încă 3.550 de kilometri şi gata, ajunsese la destinaţie...

Violeta

În sfârşit! Era nouă fără cinci, iar ea abia reuşise să ajungă la grădiniţă! Asta e! Repede, să schimbe copiii şi

- Mami, du-te la serviciu.

Poftim? Florin prinse mânuţa Lianei:

- O schimb eu în rochiţa de grădi. Du-te la serviciu, că ai întârziat rău!

Îşi privi ceasul... Da; întârziase rău. Reveni spre ei, dar îi văzu intrând grăbiţi pe poartă. Şi oftă greu - Florin se oferise s-o schimbe el pe Liana, iar ea nu putea refuza oferta... Urcă la volan şi demară. Şi acceleră serios, că bulevardul ăla era "aerisit"... Şi gata. Nimerise în îngrămădeala din Ştefan cel Mare. Pe-asta nu ştia cum s-o ocolească. Probabil îi era scris să întârzie azi... Îşi aprinse o ţigară şi oftă greu... Şi nu se mai putu abţine - bufni şi ea în plâns.

Rămăsese singură. Din nou. Singură cuc, cu copiii după ea, cu casa, cu mâncarea, cu şefa, cu bonurile de benzină cu care buticarul ăla încerca "să împuşte" câteva milioane în plus lunar... Şi-i era dor de el. Deja. Nici nu plecase bine Teo, iar ea voia să-l revadă...

Şi mai înaintau vreo 20 de metri... Şi-acum iar stăteau...

În fine - nu era ea chiar singură pe lume, aşa, abandonată şi lăsată cu fundu-n baltă! Doar să strige "mama", şi copiii erau invizibili pentru ea în următoarele 24 de ore! Numai că nu voia să strige "mama". Voia să stea ea cu copiii ei, să-i ducă ea la grădiniţă, să le calce ea hainele, să le facă ea mâncarea... Chiar voia prea multe? Chiar nu era în stare să facă atâta lucru? Nici n-avea o familie extrem de numeroasă, sau de răsfăţată sau alintată! Erau în Bucureşti femei cu mai mult de doi copii, plus bărbatul şomer ieşit din plată, care se descurcau de minune! Ba mai trăgeau şi câte-un chef în weekend! Ele cum puteau? Iar ea cum de se simţea atât de sleită de puteri?

Încă 30 de metri. Oo, asta era mult deja! Dar vedea undeva în depărtare uniforma poliţistului; probabil că el îi "fluidiza"...

Azi era vineri. Pentru azi nu avea nimic special de făcut... în privinţa copiilor! În privinţa casei, avea de spălat şi de gătit. Ca să gătească, trebuia să facă piaţa. Ca să facă piaţa, trebuia să-i ia diseară cu ea pe Florin şi Liana - aşa că vizita Mega Image-ul, fiindcă la Obor n-avea curaj să se ducă cu amândoi. I se întâmplase, în ianuarie, o scenă pe care nu şi-o dorea repetată. Cumpărase atunci o mulţime de lucruri; Florin o ţinuse de sacoşele din dreapta, iar Liana de cele din stânga. Iar picea alunecase pe gheaţă şi căzuse; şi cum micuţa lor stătea bine cu instinctele, încercase să se ţină de sacoşe. Care se rupseseră. Alergaseră amântrei după mere, portocale şi cartofi, prin îngrămădeală, printre oameni mult prea grăbiţi ca să-i ocolească... Aşa că diseară mergea la Mega. De fapt, mergea direct la Mega, ca să încarce totul în Dacie. Sau să meargă la Kaufland, lângă Obor?... Era cam departe - şi era destul de aglomerat...

Încă 30 de metri. Hai, încă puţin! Încă un pic, că poate trecea şi ea - şi de-acolo, de la Urgenţă, coloana înainta mult mai bine!... Nu; o oprise tocmai pe ea. Asta e! Bun poliţist, oricum! Eficient! La nouă şi-un pic, 40 de metri pe Ştefan cel Mare erau un adevărat record!

... Da' de ce se uita aşa la ea?... Da' de ce venea la ea? Că nu făcuse nimic! Oprise prompt când îi făcuse semn să se oprească... Da; la ea venea. Da' de ce?

- Bună ziua. S-a întâmplat ceva?

- Bună ziua. Nu. De ce?

Mănuşa albă se ridică... Ah, la naiba! Bufni în râs şi-şi şterse lacrimile:

- Nu. Soţul meu a plecat în Portugalia de dimineaţă...

Individul în uniformă o privea lung, că voia să fie sigur că nu făcea vreun accident... Gata - o lăsase în pace. Ia să fie ea serioasă! Că odată rămânea fără talon - şi-atunci chiar c-o lua mama naibii, cu copiii prin RATB!

... Şi gata - plecase din *pole position*! Accelera, că sigur se făcuse nouă şi-un sfert... Pasajul ăla era o plăcere... şi probabil că

Teo ar fi râs cu lacrimi dacă i-ar fi aflat gândul - că el "zburda" pe autostrăzi adevărate, iar pentru el pasajul Victoria era o trecătoare nevinovată! Chiar! Ce-ar fi ca diseară, când ajungea acasă, să intre pe Google Earth, cu copiii? Şi să le arate imagini de pe traseul lui Teo? După ce Florin învăţa să manevreze aplicaţia, avea şi ea timp să spele, să gătească... Exista totuşi riscul ca picilor să le placă la nebunie joaca aia şi să nu-i mai ia de la calculator cu orele, dacă nu chiar cu zilele. Iar asta dăuna grav jocului adevărat. Poate-o să le arate un oraş, sau două. De fapt, dacă le arăta *ground level*, cu fotografiile la 360 de grade, chiar că-i "pierdea"...

Şi-acum nimerise în altă coloană, care aştepta la alt semafor... Doamne, dar mulţi mai erau! La ce oră "se terminau" oamenii ăştia? Când se duceau şi ei acasă?

Oare unde era soţul ei acum? Oare ieşise din Bucureşti? Oare avea şi el un trafic infernal? Când îl ştia pe şoselele din România, îi era frică...

Nu-nu! Ia să se gândească ea la meniul pentru diseară! O să le facă un ghiveci delicios, cu de toate. Florin o să protesteze... Lui Teo îi plăcea ghiveciul...

Mintea ei zbura la Teo; se întreba unde e, ce face, dacă maşina merge bine, dacă e obosit, sau flămând, sau plictisit...

În sfârşit! Urcă maşina pe trotuar, că iar nu găsise loc de parcare... Şi gata. Încuie şi alergă în bloc. Etajul unu; împinse vijelios uşa şi intră, cu ochii la ceas. Nouă jumate. La naiba!

- Neaţa.

Cum-cum? Ah, da! Zâmbi strâmb:

- Bună dimineaţa.

- Vino puţin, te rog.

Se răsuci pe-un călcâi - că n-o văzuse pe şefa, când intrase! Se apropie de ea. Ochii negri o priveau cu atenţie, scrutători...

- ... Tot patru ore ai dormit azi-noapte, nu?

Aprobă cu capul.

- Soţul tău a plecat în cursă?

- Da, azi de dimineaţă.

- Copiii sunt la grădiniţă?

- Da.

- Şi termină la ora cinci, nu?

- Da.

- OK. Atunci uite cum facem. Iei toate actele într-o pungă mare şi vii luni cu ele făcute. Iar acum te duci frumuşel acasă şi dormi. Că nu sunt de acord să-mi aţipeşti aici, cu capul pe tastatură; şi nici să mi-o inunzi cu lacrimi amare nu vreau.

Făcea mişto de ea? O vedea obosită şi supărată şi râdea de ea? Femeia zâmbea; dar arătă spre birou:

- Du-te, ia-ţi toate hârtiile şi hârtiuţele, pune-le într-o pungă, urcă-te în Dacie şi condu încetişor până acasă. Şi dormi. Azi, când e linişte şi pace şi nu te deranjează nimeni. Şi mai dormi o dată şi la noapte - ăsta-i sfatul meu. Iar mâine şi poimâine, când ai timp, fă-ţi treaba - că luni trebuie să am datele introduse.

Aprobă cu capul, iar şefa ei continuă să zâmbească:

- Fugi!

OK! Nu i se mai întâmplase până acum să fie gonită de la serviciu! Dar uite că în toate exista un început... Intră în birou şi-şi luă dosarele. Şi ieşi:

- La revedere...

- Pa! Somn uşor!

Bine, bine! Se ducea să se culce! Urcă la volan şi porni spre casă. Încetişor, că era obosită şi se simţea obosită... Scoase telefonul şi selectă numărul mamei ei. Suna...

- Da.

- Sărut mâna.

- Să creşti mare.

- Mami, crezi că poţi să iei tu copiii de la grădi?

- Sigur. Da' ce-ai păţit - iar te ţine peste program?

- Nu. De data asta m-a trimis acasă, să mă culc.

- ... Poftim?

- M-a văzut că am cearcăne şi ochi roşii şi m-a întrebat dacă azi-noapte am dormit tot patru ore.

- Şi-a ghicit, nu?

- A ghicit.

- Tu vrei să te bat! Tu ai fost cuminte atâţia ani şi-acum te-a apucat dorul de-un toc zdravăn de bătaie!

- Nu, mamă. Aseară am fost la un restaurant şi ne-am întors cândva la miezul nopţii. Iar azi, la şapte fix, Teo a plecat în Portugalia.

- Iar azi, la zece fără ceva, tu arăţi ca o epavă cu cearcăne negre, ochi roşii şi bot de-un kilometru. Aşa-i?

Se întinse spre oglinda retrovizoare şi zâmbi:

- Aşa-i...

- Atunci du-te şi culcă-te, că iau eu copiii de la grădi.

- Bine, mami.

- Şi vorbim diseară - că simt o nevoie stringentă de-a mă lua de tine!

- Bine, mami...

- Vezi, fii atentă acolo, să n-adormi la volan!

- Bine, mami...

- Pa!

- Pa, mami.

Închise şi se concentră asupra traficului.

Se ducea direct acasă, lăsa sacoşa pe masă, arunca hainele de pe ea şi se culca. Şi se trezea... când se trezea. Şi gata.

Ludmila

Oof, ce repede urcau copiii ăştia treptele! Ea ajunsese abia la unu - şi-o dureau picioarele îngrozitor!

Auzea nişte paşi coborând... Nu; nu era Violeta. Era cineva pe tocuri... înalte. Zece cel puţin. Ridică privirea... Uau!

Cine era tânăra asta? Că nu părea "pământeană"! Părea un soi de extraterestră perfectă!

Era şaten-blonduţă-roşcată; probabil că-şi făcuse şuviţe. Avea ochi albaştri şi-un chip angelic. Avea o siluetă slăbuţă, perfectă, pe care alesese să o acopere cu o rochiţă scurtă, albă, cu buline mici şi roşii, cu un decolteu croit perfect. Evident, tocurile erau de zece...

Era tentată să creadă că fata ei avea o vecină nouă, iar ei nu-i spusese... Spre marea ei mirare, tânăra o salută:

- Bună seara.

- Bună seara.

Trecea pe lângă ea... Mm, ce parfum! Ce nebunie de femeie era aia! Dacă o ameţise pe ea, doctoriţă bătrână cu un milion de paciente la activ...

Şi gata! Trecuse! Hai, că ajunsese la doi şi mai era doar unul! Urcă şi ultimele 16 trepte şi oftă greu: bătrâneţea asta o s-o omoare într-o zi! Ia uite! Bufni în râs - tocmai scosese o maximă, cauzată în principal de zânişoara sexy pe care-o măsurase cu privirea într-o clipă... Florin descuia uşa; îi dăduse lui cheia, la parter, ca să-i convingă să urce odată... Intră şi văzu imediat lumina aprinsă în sufragerie; aşa că păşi în cameră şi se încruntă:

- Aşa dormi tu?

Violeta se ridică şi se grăbi s-o îmbrăţişeze:

- Sărut mâna, mami!

Bine!

- Să trăieşti. Aşa dormi tu?

- Am dormit neîntoarsă de la unşpe până la patru. Când chiar n-am mai putut să dorm!

- Iar asta de fapt înseamnă "când a sunat ceasul şi m-am dus

fuguţa la cumpărături, pentru că am de gătit şi de spălat?"

Fu pupată cu ţoc pe obraz:

- Să ştii că, dacă mă baţi, nu obţii nimic.

- Aşa că nu te bat, ci te trag la geam. Poate am noroc!

O trăgea repede-repede, deşi şansele erau mici... Deschise geamul şi se aplecă - şi-o trase neaoş lângă ea:

- O cunoşti pe zâna aia care tocmai a ieşit din scară?

Violeta privi lung silueta "bulinată" şi zâmbi:

- Da; e vecina de la 12. Vecina cu care împart peretele sufrageriei.

- ... Tipa aia e vecină cu tine?

- Da.

- ... S-a mutat recent?

- Nu, mamă! E poliţista de la apartamentul 12!

Cine? Poliţista? Vecina ei de palier? Bufni în râs:

- Acum te-ai apucat să-mi zici bancuri?!

- Nu; uite că se urcă în BMW-ul poliţistei. Dacă-ţi spun că ea e!

- ... Da' nu era aşa mişto! Ce-a făcut - s-a operat?

- Nu; a ieşit din doliu. Şi e tânără şi frumoasă, aşa că nu vrea să se călugărească.

Da; acum era clar. BMW-ul roşu ca focul ieşea încet din parcare... Închise geamul şi-o privi cu ochi amuzaţi:

- Să ai grijă de Bestia mică!

- Aa, stai liniştită!

- Stau foarte liniştită, că-l ştiu în drum spre Portugalia! Dar, imediat cum se întoarce, eu zic s-o ţii sub supraveghere!

Florin şi Liana năvăliră în sufragerie:

- Mami, veau şi eu Magic English, te log fumos!

- Bine; du-te cu Florin, că ţi-l pune el.

Iar ele ieşeau în urma copiilor, pentru că urmau să afume bucătăria... Închise uşa, iar fata ei îşi aprinse o ţigară:

- Am studiat problema; că ştii, ţi-am zis că mă pasionează studiul vecinilor. Poliţista e femeie serioasă.

- Deşi arată ca o zânişoară plecată la încreţit creiere de bărbaţi!

- Da. Pentru că are lângă uşa ei un fotomodel de doi metri, tânăr şi nefericit în dragoste, şi n-o văd spălând în fiecare săptămână covoarele pe sub geamul lui. E deşteaptă foc; nu-şi face nevoile pe lângă casă, că pute.

Bufni în râs:

- Să ştii tu că ai dreptate...

- În plus, Teo al meu o ştie bine; dacă exista voinţă, se înfiripa ceva până acum. Stă lângă noi de cinci ani deja, iar bărba-su lucra în schimburi, iar Teo al meu era uneori acasă zi-lumină şi i s-a dus vestea de bărbat priceput la tot felul de reparaţii...

- Corect! Ai dreptate, ce mai! Şi, ia spune - ai dormit?

- Da.

- Şefa te-a trimis acasă?

- Da. Mi-a spus că nu e de acord să dorm cu capul pe tastatura ei, aşa că să-mi iau hârtiile, să mă duc să mă odihnesc cât nu sunt picii acasă, iar luni să-i duc toate datele introduse. Că aşa am negociat cu ea, când i-am zis că trebuie să plec mai devreme şi luni, şi joi.

- ... Păi de ce să pleci mai devreme?

- ... Nu ţi-au spus copiii?

Stop! Ea nu aflase asta "oficial"! Făcu deci pe niznaiul:

- Nu, nu mi-au spus decât că Teo a plecat spre Portugalia!

- Florin face o oră de engleză şi luni, iar Liana are o oră de muzică joi.

- Ai înscris-o pe pice la muzică?

- Da, la Şcoala de muzică şi arte plastice din Tei, de la Maica Domnului. Profesoara a fost sceptică la telefon; dar în clipa în care picea a anunţat-o că ea a venit să dea examen la şcoala de muzică, şi-a reconsiderat total atitudinea.

- Aha! Şi zici că şefa te lasă să pleci mai devreme?

- Da. A fost *fair play* şi mi-a zis-o în faţă: dacă treburile ei merg, merg şi treburile mele.

- Adică n-o interesează dacă lucrezi acolo, sau la domiciliu.

- Aproximativ. N-o interesează dacă finalizez lucrările acolo sau la serviciu; că trebuie să fiu totuşi acolo mare parte din zi, să răspund la întrebările contabilei, să primesc indicaţii... Să fac lucrările urgente care vin la zece, lasă o sacoşă de acte şi se întorc la cinci fără cinci după rezultatul final...

- Iar tu introduci sacoşa de acte.

- Da.

- Şi de ce nu te-nscrii la ASE?

Fiica ei bufni în râs:

- Ce dracu să fac cu ASE-ul?!

- Păi, eu ştiu? Să te faci contabilă, de exemplu! Şi să nu mai introduci date; să generezi trei rapoarte, pe-un salariu mai mare!

- Nu-mi place.

- ... Ce nu-ţi place?

- ASE-ul. Şi contabilitatea. Nu-mi place nici una, nici cealaltă.

- Şi totuşi, faci contabilitate.

- Nu; introduc nişte cifre într-un program. Dacă era companie de asigurări, introduceam poliţe într-o bază de date. Dacă era editură, introduceam text într-un fişier word.

- Iar dacă era Teo un pic mai ferm, erai absolventă de ASE acum.

- Probabil; dar nu mai eram mama a doi copii minunaţi...

Na, că pe-asta n-o luase-n calcul... Fiica ei stinse scurt ţigara:

- Nu-mi trebuie bătaie de cap, mămico! Nu-mi doresc să fiu şef! Nu-mi doresc să strâng averi, nu vreau să înţeleg misterele universului... Vreau să duc o viaţă liniştită, alături de familia mea, şi să fac tot ceea ce trebuie făcut pentru ca familia mea să fie liniştită şi fericită, aşa cum sunt eu.

- ... Ăsta e un soi de educaţie foarte păguboasă pentru copii!

- Pe ei nu-i educ aşa.

- Ei te văd făcând aşa.

- Mamă! Trăim în România! Aici, dacă vrei să faci avere, trebuie să dai în cap! Iar dacă termini ASE-ul cu 10 plus, tot vânzătoare sfârşeşti!

- Să înţeleg

- Să înţelegi că n-o să murim în România; nici noi, nici tu!

Cum-cum? Fiica ei îşi mai aprinse o ţigară şi şopti:

- Te rog să nu spui nimănui nimic. Să nu sufli un cuvânt faţă de Teo! Că dacă află ce planuri îmi trec prin minte, îl dau complet peste cap - şi pe el, şi planurile lui!

- Bine. N-o să spun nimic.

Violeta

Bun! Deci o să rămână secretul lor, momentan. Acum, să încerce să-i spună... Acum trebuia să articuleze cuvinte. Numai că planul ăla din mintea ei fusese strict în mintea ei, ascuns bine ca să nu-l găsească Teo - şi n-avea cuvinte. Avea doar imagini şi socoteli de-alea contabiliceşti. Discuţia despre planul din mintea ei venise prea repede - şi nu apucase să-şi compună un text...

Păi să încerce măcar - nu? Mămica ei o înţelesese întotdeauna! Şi-o sfătuise întotdeauna spre binele ei! Chiar şi înainte să-l cunoască pe Teo, sfaturile ei fuseseră bine intenţionate şi încercaseră să obţină binele pentru ea! Deci...

Deci - despre planul ei... Mm, ce greu era! Se încrunta la cuptorul cu microunde, pentru că nu-şi găsea introducerea în tema aia de discuţie...

Ludmila

Violeta privea lung cuptorul cu microunde. Dacă n-ar fi cunoscut-o bine, ar fi zis că e murdar cuptorul! Dar Violeta se gândea... Brusc, fiica ei răbufni pe un ton extrem de coborât:

- ... Asta nu-i ţară pentru copiii mei! Nu-nu! Ăsta-i mormânt pentru ei şi visele lor! Şi viitorul şi vieţile lor! Florin n-o să prindă clasa a cincea aici - ţi-o jur!

- Deci plănuieşti să plecaţi cu toţii.

- Să plecăm cu toţii. Să vindem ambele case şi să ne stabilim într-o ţară civilizată.

- ... Şi la ce ţară te-ai gândit?

- La Franţa.

- Dar îl dai pe Florin să facă încă o oră de engleză...

- Da; momentan, da. Decât să fie mediocru la amândouă, mai bine le învaţă temeinic, dar pe rând.

- Şi când vrei să înceapă franceza?

- Odată cu intrarea în clasa a doua.

- Da; te-ai gândit bine. După trei ani de franceză şi doi de engleză, o să zbârnâie la amândouă.

- Iar Liana trebuie să-şi formeze întâi vocabularul în română. Şi-aşa, uite ce face, cu Magic English...

- Lasă, că nu-i strică!

- Evident! Teo a vorbit cu directoarea grădiniţei, dar despre condiţii în general. O să vorbesc şi eu, zilele astea, despre opţionale. O să aflu ce limbi străine fac, iar dacă fac franceză, o s-o dau la franceză.

- Iar Florin o să ştie engleză.

- Da, şi-or să facă concurs la un moment dat; el o s-o întrebe cum se spune peşte în engleză, iar ea o să-l întrebe cum se spune în franceză. Or să se penalizeze şi-or să se premieze aşa ore în şir...

Începu să râdă:

- Or să facă adevărate campionate de limbi străine!

Fata ei zâmbea slab...

- ... De ce nu vrei să-i spui şi lui Teo asta?

- Pentru că s-ar grăbi să facem mişcarea asta mâine. Şi nu trebuie s-o facem mâine - că n-a venit timpul ei.

- De ce? Copiii ar învăţa franceza mult mai uşor dacă ar trăi într-o lume franţuzească!

- Pentru că el trebuie mai întâi să cumpere TIR-ul ăla, să deschidă firma, să-şi facă conexiunile prin toată Europa, să se bucure de copiii lui... Şi, peste patru ani, să se întrebe ce vrea să facă mai departe: vrea să rămână şofer pe TIR, sau vrea să mă ajute la afacerea mea?

Deci ea plănuia să-şi deschidă o afacere! În Franţa! Oof, Doamne! De-aia nu visa fata ei să se reînscrie la ASE! Se grăbi s-o strângă tare-tare în braţe, că era un mic geniu... Şi-şi aprinse şi ea o ţigară:

- Şi la ce afacere te-ai gândit?

- Nu ştiu; încă nu m-am hotărât. Oricum, trebuie să ştii că plănuiesc să locuim într-un sat micuţ. Iar asta nu se negociază.

Cum-cum? Ia - c-o plesnea acum!

- Acolo, vreau să fac fie o patiserie, fie o seră ecologică - nu contează, că nu-s maestră nici la una, nici la alta! În orice caz, voi produce mâncare bio. Pateuri, cozonaci, pască... Gogonele şi castraveciori muraţi... Gemuri, dulceţuri, compoturi, nu contează - bio să fie! Că e la modă şi merge foarte bine. Teo sper că o să conducă o dubiţă mică; iar de dimineaţă o să încarce comenzile şi-o să ducă copiii la şcoală, în oraş. După care o să facă livrările şi cumpărăturile, şi poate c-o să se întoarcă să mă ajute la produs chestiile alea bio... Sau o să se ocupe de preluat remorca TIR-ului şi chemarea şoferului "la serviciu"... Tot el o să aducă copiii de la şcoală, după-amiază.

- Planul tău nu e foarte rău; dar te îngroapă pe tine între patru pereţi, la produs chestii bio.

- Tocmai ţi-am povestit cum nu vreau să devin femeie de carieră, iar succesul la deux-pieces mă lasă rece! În plus, în Franţa poţi să fii sigură că magiunul nu se face la oală, ca la noi!

Evident! Omisese acel aspect... Violeta zâmbi:

- Ei, acum ştii planul meu. Gândeşte-te bine cum faci - că vii cu mine!

- De ce?

- Fiindcă nu te las să-ţi mănânci ficaţii aici! Tu nu vezi că aici nu mai e de trăit? Şi stai aşa - că o să fie şi mai rău!

- Iubire, meseria mea o să meargă întotdeauna.

- Da, sigur că da! Dar nu aici - afară! Că scrie zilnic la gazetă despre exodul medicilor români în străinătate!

- Puiule, sunt prea bătrână pentru aşa ceva.

- Ba eşti tocmai bine! Chit că mă ajuţi să udăm castraveţii cu stropitoarea şi să facem temele cu copiii seara! Chit că vii doar ca să stai jandarm lângă mine şi să-mi cronometrezi somnul! Nu te las aici! Ai înţeles?

- Da, şi te înţelegeam şi fără să zbieri la mine.

Violeta coborî imediat tonul vocii:

- Iartă-mă.

- Te iert, pentru că ştiu ce e-n mintea ta şi realizez că e un plan bun pentru toată lumea. Numai că, peste patru ani, eu o să am 59 de ani.

- Niciodată nu-i prea târziu.

N-avea rost s-o contrazică - ajungeau la ceartă şi nici una dintre ele nu câştiga ceva. Aşa că preferă să tacă. Violeta adăugă:

- Oricum, mai sunt patru ani până atunci. Măcar spune că te mai gândeşti!

- Promit că mă mai gândesc.

- Şi mai promite-mi ceva.

- Ce?

- Promite-mi că-ţi iei un laptop.

- Ce să fac cu el?

- Îţi arăt eu ce. Oricum, tu cumpără-l.

- Nu-nu! Întâi îmi arăţi la ce l-aş putea folosi; pe urmă discutăm.

Fiica ei aducea chiar acum laptopul ei... Pornise o chestie care se numea Google Earth. Ce, voia să-i arate Franţa?... Da; Franţa se mărea vertiginos... Nici nu mai ştia unde era şi ce voia să-i arate - aşa de repede se apropiase harta Franţei de ochii ei! Oricum, văzu cum mouse-ul luă omuleţul auriu din colţul din dreapta şi-l trase pe unul dintre drumuri. Şi-apoi fu aşezată la masă, cu laptopul în faţă:

- Poftim. Uită-te şi tu pe-acolo. Învârte-te, că pozele sunt la 360 de grade... Şi observă diferenţele.

De ce făcea asta? Credea că, dacă trăise doar în România şi-şi făcuse concediile la Mamaia, era "aeriană" şi habar n-avea cum arăta Occidentul? Privi lung ecranul... Şi decise să se învârtă totuşi în loc - că era curioasă cum se vedeau fotografiile alea la 360 de grade!

Violeta se apucase de gătit; ea tocmai descoperea că Occidentul nu era chiar aşa cum îl ştiuse ea... Că diferenţele dintre documentarele de pe Discovery Travel şi imaginile de pe ecran erau mari...

Vedea imagini dintr-un sat din Franţa. N-o interesa cum se numea; privea casele şi-şi dădea seama că acolo era "la ţară". Şi nu putea crede că, în ochii francezului de la oraş, casele alea se numeau "la ţară"! Urma încet drumul, vedea curţile, copacii... Oamenii... Asfaltul ăla neciobit, cu toate marcajele vizibile... La dracu - până şi maşinile de pe stradă erau mai curate! Şi mai civilizate! Deşi nu erau limuzine!

Violeta ei avea dreptate - România nu era o ţară bună pentru Florin şi Liana. Nici pentru ea şi Teodor nu era bună - la 30-35

de ani, cât aveau ei, nu erau "răsuflaţi" deloc! Şi cum mergea ea uşurel înainte pe drum, din click în click, trăgea concluzia că nici pentru o doctoriţă pensionară nu era bună România! Mai ales că fiica ei va avea nevoie de ea cu copiii, cu afacerea, cu Teo...

Eh - dar se mai gândea ea! Ce se grăbea aşa? Mai avea patru ani de gândire!

Continua să înainteze; şi cum era evident că satul ăla era frumos cap-coadă, ieşi din vederea aceea şi se orientă repede printre indicaţiile de pe ecran; scrise "Paris" în căsuţa albă, apăsă pe lupă... Se ridică şi se mută pe scaunul lui Florin. Şi se sprijini de zid - că voia să stea comod, atunci când vizita Parisul.

Nu vor discuta azi despre emigrare. Se mira că Violeta îi spusese chiar şi acele câteva cuvinte despre planul ei! De când cu istoria aia veche, cu Mugur, discuţiile lor decurgeau ciudat. O povestire se întindea pe parcursul a trei-patru "şedinţe" - şi-o cam smulgea cu cleştele...

Cât rău făcuse omul ăla! Doamne, cât rău făcuse!

Gata, că-i veneau nervii - şi făcea riduri din cauza ăluia! Ia să se relaxeze ea şi să viziteze Parisul! Măcar o parte infimă din el!

Violeta

Gata - copiii dormeau. Ea mai avea de introdus nişte bonuri, nişte facturi... pentru că temele de la serviciu n-aveau voie să ia mâine locul jocului cu copiii. Aşa că le lucra acum. Nu prea-i era somn...

Îşi aprinse o ţigară şi introduse parola - deşi era unşpe jumate şi ştia că Teo sforăia pe cinste la ora asta, prefera să-l aştepte degeaba, decât să afle că el fusese pe mess iar ea nu intrase! Şi-acum programul de contabilitate... Bonurile...

Tresări şi închise contabilitatea - Teo era online! Repede, îl invita să-i vadă camera... Accepta invitaţia lui... Zâmbi şi-l dojeni cu indexul:

- De ce nu dormi la ora asta?

- Păi pentru că acu' vreo cinci minute am parcat în Zagreb.

Poftim? Ridică mirată sprâncenele:

- Unde-ai parcat?

- Într-o parcare de lângă Zagreb.

- ... Cu ce viteză supersonică ai planat pe deasupra României?

- Am mers regulamentar pe ruta Bucureşti, Ruse, Pleven, Sofia, Nis, Belgrad, Zagreb. Tocmai pentru că, dacă o luam prin România, n-ajungeam nici până la Arad!

Deci o luase pe la bulgari; şi chiar dacă drumul, ca distanţă, fusese mai lung, înaintase mai repede... Jos pălăria! Soţul ei zâmbi:

- Tu cum de nu faci nani, cu copiii?

- Păi nu pot să fac nani, pentru că am dormit azi de la unşpe până la patru.

După o secundă de gândire, Teo "puse bot", în glumă:

- Ca să vezi - odată îţi iei şi tu liber, iar eu mă plimb cu Tigrul...

- Ei, n-a fost o chestie planificată...

- Şi-atunci cărui fapt extrem de special i se datorează liberul tău de azi?

- Păi am ajuns la serviciu la nouă jumate; iar şefa s-a uitat lung la mine... mi-a zis să-mi iau actele într-o sacoşă şi să mă duc acasă să dorm.

- Şi să-i duci luni lucrarea terminată.

- Exact.

- Şi uite cum acum toată lumea doarme, numai tu stai huhurez şi lucrezi...

- Nu mi-e somn; prefer să lucrez azi un pic, ca să am mâine mai mult timp pentru copii. Şi-aşa, am gătit toată seara - şi încă nu s-au răcit oalele.

- Vio, vreau să-ţi spun ceva. Dar va trebui să promiţi că nu te superi.

- Promit că nu mă supăr atunci când îmi spui că am cearcăne şi sunt sfârşită şi n-am pic de vlagă-n mine şi-ar trebui să dorm mai mult şi să mănânc mai multe vitamine!

Teo râdea; dar vedea clar pe faţa lui că-i ghicise cuvintele...

- Iubire, nu pot să fac asta. Trebuie să am grijă de copii. Trebuie să am grijă de casă. Trebuie să mă duc la serviciu.

- Asta e opţională, să ştii!

- Iubire, salariul meu achită o parte din facturile familiei noastre!

- Ştiu, iubire.

- Stai liniştit, că o să-mi iau mâine nişte vitamine.

- Iubire, să ştii că ai început să slăbeşti. Şi cum nu ţii un regim de slăbire, nu e-n regulă! Deloc! Mănânci la fel, dar slăbeşti. Te rog, ai grijă de tine! Dacă tu păţeşti ceva, cum se descurcă Ludmila cu propriul serviciu, copiii, casa şi-o fiică bolnavă?

Aici avea el dreptate...

- Te rog s-o laşi mai uşor. Dacă vrei tu neapărat să-ţi păstrezi standardele în privinţa copiilor şi-a casei, te rog să cobori standardele în privinţa serviciului. Ori te lasă să lucrezi de acasă, ori dă-i dracului de bani! Ţi se pare că nu câştig eu destul?

- Doamne fereşte! Dar... Dar vreau să te ajut şi eu!

- Mă ajuţi mai mult dacă te ştiu sănătoasă şi fericită!

- Şi TIR-ul tău, propriu şi personal?

- Şi bătaia pe care tocmai ţi-o promit, la modul cel mai serios?

OK! Atunci nu mai zicea nimic! Îl lăsa să vorbească numai el, ca să aibă numai el dreptate, şi gata!

- Nu face aşa! Ai promis! Şefa ta, a cărei unică preocupare e bunăstarea personală, te-a trimis azi să te culci! Îţi dai seama cum arătai? Îţi dai seama în ce hal ai ajuns la serviciu azi?

Aprobă, amintindu-şi că nu-i spusese cum venise poliţistul azi la ea la geam, să se asigure că nu era un pericol pentru trafic...

- Şi-ţi aminteşti ce mi-ai promis?

- Da; ori bona, ori demisia. Dar asta numai în momentul în care nu mai pot. Şi mai pot. Azi puteam să rămân la serviciu şi să-mi fac treaba.

Teo tăcea... Zâmbi şi plecă privirea:

- Nu mă mai certa aşa...

- ... Bine. Nu te mai cert. Dar să nu mai faci prostii.

- Bine. Nu mai fac prostii.

Aşa; se dojeniseră, se împăcaseră... Se aplecă şi sărută camera:

- Noapte bună, iubirea mea.

Iar el tocmai o săruta...

- Noapte bună, iubirea mea. Treci la culcare!

Aprobă... Gata. Închise laptopul, puse mâncarea la frigider şi se grăbi spre canapeaua din sufragerie: sărutul de noapte bună îi făcuse aşa un somn...

17 iulie 2010 - sâmbătă

Violeta

Tresări şi scăpă un ţipăt uşor - ce dracu era aia? Ascultă câteva secunde bune... că parcă venea un tanc, şi venea cu viteză mare... Oftă greu, privind cifrele ceasului:

- 'Raţi ai dracului cu renovarea voastră!

Că-i apucase bormaşinarea la şapte jumate dimineaţa!

... De fapt, ia "să le pună ea frână"! Sări în picioare, se înfăşură cu cearceaful şi deschise geamul. Şi răcni din tot sufletul:

- Alo! Injineru' cu burghiu'! Hăi-hăi! Muncitoru' insomniac! Ăla vitaminizatu'!

Strigase peste bormaşina lui; iar toate salopetele veniseră la geamuri şi-o priveau acum lung. Numai "injineru' cu burghiu'" n-auzea nimic, pentru că ţinea în mâini sursa de zgomot şi-avea nişte căşti profesionale pe urechi... Unul dintre indivizi mormăi ceva; ceilalţi patru începură să râdă. Întinse degetul spre el:

- Du-te şi taie-i curentu', dacă nu vrei să speli roşiile de pe geamuri!

Tresări la vederea individului înalt care verificase prizele şi comutatoarele; insul împinse ferm două salopete şi se propti în geam:

- Dumneata ce vrei? Care-i problema?

- E şapte jumate, bă! Ce dracu aveţi? Aţi halit ciocolată? V-au dat muierile vânt pe uşă? Vine baştanu' şi nu vă mai dă primă? Ce-aveţi?

- Mai uşor cu clonţu' ăla!

Clonţ? Ha! Trase adânc aer în piept... şi "o coti" pe partea ailaltă, de Colentina:

- Bă! Să n-aveţi parte de succesu' financiar, dacă nu vă aduc puradeii acolo! Dacă mi-aţi sculat copiii cu căcatu' ăla, să moară unu' din voi dacă nu vi-i aduc şi vi-i las acolo! Şi le arăt eu ce-au de făcut la pereţi, ca să nu mai primiţi primă! Şi vă spun şi lu' ăla cu Q7-ele; şi să vă ferească îngeraşu' să-i zic lu' bărbată-miu ce şi cum! Că vine magraonu' peste voi cu pistolu' şi vă-mpuşcă pereţii ăia de n-aveţi suflu! 'Raţi ai dracului cu bormaşina voastră cu tot!

Şi-acum individu' nu mai zicea nimic. Nici ăla cu bormaşina nu mai bormaşina. Probabil că, de-a lungul renovării, mai pufăiseră câte-o ţigară la geam şi-l observaseră pe "magraonu'" de doi metri pe doi... Şi-acum uimirea era prea mare, ca să-şi amintească faptul că "magraonu'" nu prea avea trăsături de magraon şi era cam şaten...

Trânti geamul, trase perdeaua şi inspiră... expiră... Florin zâmbi:

- Ce bine le-ai zis-o!

Aoleu! O auziseră copiii! Roşi violent şi strânse mai bine cearceaful în pumni:

- V-au trezit, nu?

- Păi să ştii că s-au apucat cu cinci minute înainte să te trezeşti tu. Dar nu ne-am speriat. Ne-am amuzat pe cinste, că te-am auzit ce le-ai zis...

Aoleu! Auziseră tot! Şi se amuzaseră! Repede, să scape cumva de discuţia aia! Ce să facă... Ce să facă... Aha!

- Voi v-aţi spălat? Hai: la spălat şi schimbarea în hainele de casă! Că pun masa imediat.

Piciul ei ieşea, râzând cu poftă... Ei, asta e! O auziseră şi gata! Oricum, or s-o mai audă o dată, dacă indivizii ăia mai porneau tancul înainte de ora nouă! Aveau ce altceva să facă - nu turbau dacă amânau găurile până la o oră civilizată!

Ia să se schimbe şi să pregătească masa! Că aşa promisese - nu? Şi pe urmă vedea ea ce făcea!

Ludmila

Apăsă soneria, zâmbind slab: avea o surpriză pentru Violeta. O surpriză mare şi-un indiciu şi mai mare... Uşa se deschise larg, iar fiica ei zâmbi:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti! Ce faci - ai treabă?

- Aproximativ. Terminam lucrarea...

- Aha! Copiii ce fac?

- Se joacă cu castelul ăla mare, de la tati.

Intră în dormitor:

- Bună ziua, scumpii mei!

- Sălu mâna, Maie!

- Sărut mâna.

- Ce faceţi voi?

- Ne jucăm de-a castelu'!

Îi luă pe amândoi de gât şi-i trase aproape de şoapta ei:

- Şi nu vreţi să mergem afară? Fac cinste cu o plimbare în parc şi-o îngheţată!

Şi-acum chiuiau... Arătă spre şifonier:

- Hai - cocheţi amândoi, că mergem la plimbare!

Se grăbi să intre în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară:

- Şi ce mai faci tu?

- Uite, mă holbez discret la renovarea de vizavi. Că azi "le-am cam descântat" de succesul financiar atunci când s-au apucat să bormaşineze la şapte jumate...

- Le-ai vorbit neaoş?

- Aproximativ. În fine, m-am referit la Bestia mică cu termenul "magraon"...

Bufni într-un hohot zdravăn de râs - Violeta ei adora să joace rolul nevestei de magraon! Îşi descoperise talentul şi accentul şofând prin Bucureşti. Şi, la una dintre manifestările astea de furie, un ditamai Jeep-ul trăsese pe dreapta iar dubioşii din el săriseră să-i ia ei apărarea. Asta-i dăduse Violetei foarte multă încredere în sine. Nu vorbea des în stilul ăla "minoritar"; dar, când vorbea aşa, era foarte... "pitorească".

- Şi spuneai că ţi s-a făcut brusc dor de mine şi-ai venit să-mi ţii de urât! Bine-ai venit! Să ştii că m-am plictisit. Sincer!

- Draga mea, dacă te-ai plictisit, mă tem că nu te pot ajuta decât cel mult cu un somnifer şi-un index orientat spre pat. Că eu am treabă cu nepoţii, nu cu tine.

Şi-acum fiica ei era mirată... Ridică din umeri:

- Ce-i?

- ... Ai venit să iei copiii?

- Da. Şi să ştii că, dacă vor şi ei, intenţionez să le spun eu povestea de noapte bună.

- Mamă, de ce nu spui cinstit şi corect că vrei să-i ţii la tine peste noapte? Că-i las, să ştii! Că eşti Maia lor!

- Bine, dragă - cum zici tu! Deci ţi-i aduc mâine, pe la şase seara.

- Cu condiţia ca şi ei să vrea planificarea asta!

- O să-i întreb; iar dacă vor să vină mai devreme, ţi-i aduc mai devreme.

- ... Bine, mamă.

- Şi altceva ce-ai mai făcut?

- Păi, nu mare lucru. Lucrarea asta e o pacoste, că insul are multe răhăţişuri şi le vrea detaliate...

- Aha! Păi spune-i să le mai cupleze şi el! Să le scrie două câte două!

- De parcă pot eu să-l sun pe arab şi să-i spun să "producă" mai puţine hârtii!

- Auzi? Da' clienţii ăştia plătesc la cantitate, sau la bucată?

- De obicei, la bucată. Dar cred că pe-ăsta o să-l taxeze suplimentar, pentru că încearcă să fie şmecher - şi cu şefa n-o să-i

meargă.

- Aha! Ai gătit?
- Aseară.
- Ai spălat?
- Aseară.
- Ai călcat?

Fiica ei nega, zâmbind...

- Deci calci şi te culci. Iar mâine te scoli, mănânci şi te culci. De nenumărate ori. Că ai cearcăne în continuare.
- Bine.

Se răsuci pe-un călcâi şi ieşi - nepoţeii ei erau gata? Trebuia să împacheteze şi nişte jucării, dacă voia să-i convingă să stea la ea peste noapte!

Violeta

Fiu! În sfârşit, terminase camera copiilor! Profitase de absenţa lor şi "pusese" de-o curăţenie generală...

Îşi aprinse o ţigară şi se apropie de fereastră - în spatele perdelei, de data asta. Era curioasă ce făceau indivizii de vizavi. Munciseră ca apucaţii până acum, începând cu ora nouă bormaşinaseră şi ciocăniseră aproape încontinuu...

Apartamentul era aproape gata. Montaseră galeriile, aplicele, împuşcaseră bolţurile pentru nişte dulapuri suspendate şi... Şi uite că montaseră mobila de bucătărie. Era superbă. Era neagră... Zâmbi, ca pentru ea:

- Cine poate, oase roade şi electrocasnice-şi cumpără!

Că individul era "utilat complet"...

Claxonul o făcu să tresară - semănase un pic cu claxonul lui Teo. Individul înalt care “conversase” cu ea de dimineaţă se apropie de fereastră şi-apoi spuse ceva; iar în secunda imediat următoare, salopetele se repeziră spre uşi. Da’ ce păţiseră? Escaladă geamul bucătăriei, privi peste balustrada balconului şi zâmbi: mai venise nişte mobilă. Era doar un camion, iar asta însemna că mobila aia venea "în mai multe valuri"...

Ia să vadă ea ce lemne îşi punea individul cu Q7 în casă! Aştepta; îi văzu ieşind... La naiba! Era demontată! Dar... Dar, asta e! O s-o vadă mâine, după ce-o montau! Şi parcă-şi dorea să i-o zgârie, sau să i-o ciobească - să ştie ea sigur că nu primeau primă! Pentru balamucul ăla cu bormaşinile, meritau o asemenea trataţie!

Reveni în bucătărie şi oftă greu: mai avea de lucru la hârtiile arabului. Mai avea mult... Şi avea şi de călcat... În sufragerie nu făcuse curat... Păi, în ordinea priorităţilor - nu? Întâi curăţenia în sufragerie; apoi cina şi contabilitatea individului. Şi cândva târziu, în toiul nopţii, când era mai răcoare, călca...

Teodor

Era şapte seara. Era frânt. Abia aştepta să se bage în cabină şi să închidă ochii! Se simţea "bătut"...

Condusese ca nebunul până aici. Accelerase serios, că trebuia să ajungă luni în Bragança cu puii. Şi-l mai "faulta" şi fusul orar...

O să doarmă opt ore. Atât îi trebuia - dacă dormea mai mult, se trezea obosit. Deci pleca mai departe, spre Valladolid, pe la 4 dimineaţa. O să mănânce la un fast-food; mai bine spus, o să-şi cumpere două kile de McDonald’s şi-o să înfulece "din mers". Că n-avea voie să întârzie. Prefera să ajungă mai devreme, pentru că promisese o rochiţă cu multe volănaşe şi trebuia s-o cumpere dintr-un magazin...

Încuie TIR-ul şi se mută în cabină. Şi porni laptopul - care erau şansele să-i găsească acum pe net?... Nu; acum, în România era ora opt. Ori erau la masă, ori făceau duş. Ori se jucau "Nu te supăra, frate", sau se luptau de zor pe lângă castelul lui Florin... Presimţea că nu se vor vedea azi. El se culca devreme, ca să se trezească şi mai devreme şi să poată şofa mai mult. Ca să ajungă cu marfa la timp şi să se întoarcă mai repede acasă. Deschise un mail nou...

"Bună seara, iubito.

Sunt în Nîmes, într-o parcare; mă pregătesc să mă culc. Tigrul merge bine şi n-am avut probleme pe traseu. Oricum, sunt capul unei coloane de vreo şase tirişti români, împrăştiaţi pe traseu la vreo sută de kilometri unul de celălalt. Mâine dimineaţă, parcarea asta o să răsune în ritmuri carpato-danubiano-pontice... ;)

Sper că Liana n-a mai plâns; la telefon, mi s-a părut liniştită. Dacă plânge, spune-i că o pârăşti şi mă supăr pe ea. Şi nu-i mai iau rochiţă cu volănaşe.

Mi-e dor de voi. Rău de tot!

Teo"

Send... Şi-acum îşi punea ceasul să sune la 3 dimineaţa şi încerca să adoarmă cu gândul la orice altceva, numai nu la lacrimile Lianei. Că-şi amintise scena de dimineaţă, lacrimile ei şi-l durea sufletul...

Violeta

Cât era ceasul? Nouă jumate? Terminase cina "la fix"! Sufrageria era şi ea "lună", iar mâine dimineaţă era rândul băii şi bucătăriei. Înfulecase cu poftă mâncarea; şi cum se cam îndopase, îşi aprinse o ţigară...

Gata mobila? Ia s-o vadă şi ea! Se apropie de geam.

Uau, ce mobilă! Uau-uau-uau! Era superbă! Era un amestec de Neoset şi Ikea - dar nu alea din România, ci alea "de la mama lor"!

În livingul ăla uriaş, în partea dreaptă, se vedea tot peretele. Fusese acoperit cu un fel de reţea metalică, cu rafturi. Şi probabil că, din cauza curăţeniei, "ratase" intervenţia specialistului în feng shui - rafturile erau pline deja. O mulţime de nimicuri poposiseră pe ele - o căniţă artizanală, o cutie muzicală, patru CD-uri de colecţie, o ikebană probabil... Şi tot aşa - acolo, pe raftul ăla de jos, avea impresia că erau patru păpuşele: ceva cu o balerină şi-un costum negru. Nu-şi dădea seama, pentru că era totuşi o distanţă considerabilă... Efectul acelor rafturi şi al decoraţiunilor micuţe era perfect. Era impecabil. Era... Era un vis, peretele ăla! În mijlocul lui era o gaură, care “înghiţise” ditamai plasma; pe colţuri fusese aşezat sistemul surround... Undeva în spate, la perete, vedea un fotoliu de-ăla 100% moale. Şi Liana avea unul identic, dar pentru copii! Îi plăcea să-l facă mingiuţă rotundă-rotundă şi apoi să se aşeze pe el şi să-i dea forma... Probabil că erau mai multe fotolii de-alea acolo; iar individul cu Q7 plănuia să le înghesuie la un loc şi să-şi facă un soi de "punct de vizionare" extrem de comod...

Individul optase pentru câteva "pete de culoare" peste parchet; erau uni, erau tăiate după o formă nedefinită şi aveau diverse mărimi... În partea cealaltă a livingului vedea mai bine - că era chiar vizavi de ea. Acolo pusese un colţar de trei pe trei; tot uni, dar nu părea a fi piele... Şi-o măsuţă de sticlă. Iar una dintre coloanele fostului zid dintre sufragerii servea pe post de minibar - avea rafturi cu sticle, paharele erau suspendate frumos ca la bar...

Rămăsese cu gura căscată. La propriu. Camera aia era perfectă... Şi iar se gândea că individul avea un purcoi de bani - şi nu prea înţelegea de ce dracu nu se mutase el la vilă...

Fosta proprietară gândise duplexul astfel încât să aibă patru camere. Blocurile lor erau identice. În dreapta era deci un dormitor; avea senzaţia că tot dormitor rămăsese - nu vedea foarte bine deoarece copacii înverziţi îi obturau vederea. Urma o fostă bucătărie, care acum era complet goală. Avea sentimentul că acolo va fi un mic birou, ca un fel de cameră de studiu cu calculator... Şi-apoi

urma livingul ăla gigantic. Apoi bucătăria super-utilată care-i tăiase ei respiraţia... Şi încă un dormitor. Se întreba în care dintre dormitoare o să facă individul nani. Că dacă se stabilea în ăla din dreapta, de la stradă, o să aibă două probleme mari - traficul şi putoarea canalului. Ar fi fost amuzant să se stabilească în partea aia - ca să-l vadă, peste două-trei zile, opintindu-se singurel în patul de mijloc de paişpe persoane!

Era răutăcioasă. Dar...

Gata - terminase ţigara. Şi se înveninase bine, cu ochii la mobilierul ăla superb pe care ea nu-l va avea niciodată. Pentru că nu aveau aceleaşi nevoi! Ei îi trebuiau şifoniere pentru haine! El, holtei respectabil, avea mare nevoie de-un "colţ feng shui". Căci **Ea** - tânăra care va aranja artificii pe tavanul duplexului - sigur nu va şterge praful de lângă toate răhăţişurile alea! Deci cât de curând o să vadă şi-o doamnă la 45-50 de ani, pensionată pe caz de boală, maniacă în privinţa curăţeniei, care va petrece ore bune pe lângă rafturile din living...

Era cald afară; încă era cald. Scoase telefonul şi porni laptopul - că se apuca de răhăţişurile arabului. Suna...

- Da, prinţesa mea.
- Sărut mâna.
- Să trăieşti. Ce faci - te-ai trezit?

Decise să mintă credibil:

- Ei, m-am trezit acu' vreo oră. De foame.
- Şi-ai mâncat?
- Ca lupoaica.
- Bravo.
- Picii mei ce fac?
- Aa, se distrează de minune! Am vizitat un magazin specializat şi mi-am luat laptop.
- Aoleu! I-ai lăsat la laptop!
- Da, şi să ştii că se joacă frumos, cu rândul. Liana colorează pătrăţele în Excel iar Florin joacă Minesweeper.

Minunat...

- Şi vor să doarmă la mine. Aşa că să nici nu-ncerci, că n-ai nici o şansă!
- Nu încerc. Mâine la cât îi aduci?
- Cred că pe la şapte, şapte jumate.
- Bine, mami. Pupă-i din partea mea.
- Bineînţeles. Să te odihneşti!
- Sigur.
- Paa!
- Pa, mami.

Închise şi introduse parola: oare Teo era la masă, sau tot pe drum?... Nu era online; în schimb, ea avea un mail. Citea...

Deci soţul ei se va trezi la trei, ca să prindă autostrăzile libere. Oof, săracul Teo! Ce-şi mai mânca el nervii şi ficaţii pe drumurile europene! Se grăbi să-i răspundă.

"Bună seara, iubitule.

Liana s-a liniştit la vreo zece secunde după ce-am încuiat uşa. Şi nu cred c-o să mai facă scene de-astea vreodată. Dar, dacă va face, vei fi de faţă - şi poţi s-o penalizezi personal.

Am văzut azi mobila din duplexul de vizavi. Este superbă şi mi-a dat idei pentru camera picilor. Abia aştept să te întorci şi să ne sfătuim în privinţa asta.

Azi, picii dorm la mama. A venit, după prânz, şi «mi i-a confiscat», aşa că am 24 de ore la dispoziţie, să mă odihnesc. Prima parte din astea 24 de ore am petrecut-o dormind...

Şi mie mi-e dor de tine. Abia aştept să te întorci. Poate weekend-ul viitor mergem toţi patru undeva la iarbă verde...

Violeta"

Şi gata. Acum se apuca de actele arabului, că după aia călca!

18 iulie 2010 - duminică

Violeta

Ce se auzea acolo? Se grăbi să se apropie de geamurile sufrageriei şi începu să râdă: uite cum se întorceau toate la traiectoria firească...

Jos, în faţa blocului, se descărca chiar acum restul de mobilă. Vedea salteaua de doi pe doi sprijinită de zidul blocului, iar chestiile alea extrem de lungi erau probabil şifonierul! Oare erau lemn clasic, sau tot Ikea? Ea una ar fi optat pentru clasic - una era livingul pentru musafiri, alta era şifonierul pentru propriile haine! Individul umbla în costume; iar pe-alea nu le putea pune în cutii Ikea, nu?

În fine; mobila o s-o vadă ea! Momentan, era grăbită să ridice privirea până la etajul unu. Unde bătrâneii ei deschiseseră toate geamurile şi tocmai serveau o cafeluţă la fereastră. Şi ei erau curioşi apropo de mobila vecinului... Şi erau fericiţi. Şi bronzaţi. Şi mult mai... strălucitori. Băile Herculane, varianta *all inclusive*, le prinsese tare bine! Ea nu mai părea chiar atât de bolnavă; stătea mai dreaptă, se mişca mai uşor... Doamne-ajută!

Aoleu, apa! Baia ei! Alergă în baie şi opri apa. Şi zâmbi... Eh, oricum trebuia să spele şi gresia la un moment dat! Şi tocmai putea spune că "o pusese la înmuiat"!

Teodor

Era unu. Era în Bayonne. Făcuse bine că plecase din Nîmes cu noaptea-n cap - prinsese un ambuteiaj de toată frumuseţea între Narbonne şi Toulouse, iar unul dintre colegii lui români avusese o problemă la maşină. Se oprise deci şi-l ajutase. În general, ştirile despre astfel de gesturi se răspândeau cu viteza sunetului printre colegi; iar el ştia că Tigrul nu va funcţiona întotdeauna impecabil! La un moment dat, va avea şi el nevoie de ajutor. Îi plăcea să creadă că nu va fi lăsat să zacă pe banda de urgenţă, sub formă de idiot...

Desfăcu pachetul şi inspiră adânc. La "cina" asta avea şniţele... Porni laptopul, pentru că voia să ştie dacă Liana mai plânsese. Aştepta şi înfuleca - de când umbla ca bezmeticul prin toată Europa, începuse să ştie crâşmile care făceau mâncare bună. Chiar şi pe cele din Franţa le ştia! Hm; ăsta era un banc bun! O să i-l scrie şi soţiei lui, s-o facă să râdă...

Avea un mail. Primit aseară, la zece fără douăzeci. OK, oră rezonabilă, n-avea de ce s-o certe...

Deci soţia lui se odihnea! Perfect! Ludmila găsise o soluţie temporară - luase copiii la ea. Ca să-şi lase fiica să se odihnească, şi ca să petreacă şi ea câteva ore în compania picilor. La urma urmei, de câţi ani locuia Ludmila singură cuc în apartamentul ăla din Florească? Păi... Păi, de când se mutase Violeta cu el! Din 2001! Nouă ani de casă goală erau mult pentru oricine!

Deci diseară, la nouă jumate, o să vadă în sfârşit o soţie liniştită, calmă şi odihnită. Ce bine! Era mult mai liniştit acum...

"Bună, iubire!

Mă bucur mult să aflu că eşti cuminte, iar soacra mea te-a păcălit şi te-a convins să dormi şi tu, în sfârşit, mai mult de patru ore pe noapte.

Weekend-ul viitor, propun ca sâmbătă să «petrecem» la Ikea, iar duminică la Săftica sau Mogoşoaia - voi alegeţi.

În clipa asta, mănânc şniţele delicioase şi fac o descoperire oarecum firească, dar amuzantă. De când tot umblu cu Tigrul prin Europa, am început să ştiu crâşmile bune din...

Franţa. Şi în Germania ştiu doi-trei turci care fac shaworma mai bună decât la noi, la Dristor...

Ne vedem diseară, la zece jumate ora ta? Te rog! Mi-e foarte dor de tine...

Teo"

Send... Închise laptopul şi opri şi radio-ul - voia să asculte staţia şi să afle pe unde erau românii lui. Urma să doarmă într-o parcare, în toiul zilei, şi uneori odihna ziua era mai periculoasă decât noaptea.

Violeta

Cât era ceasul? Patru jumate. Pe la unu, se lăsase liniştea în duplex; iar balamucul nu reîncepuse la patru, aşa că probabil terminaseră de asamblat lemnăria. Păi putea spune că era momentul unei ţigări... şi-a continuării documentării apropo de mobilă! PET-ul, ness-ul, zahărul; amesteca bine... Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză comod pe pervaz. Şi suflă lung fumul - că urma să facă un pic de infarct, cu ochii la mobilă nou-nouţă, superbă...

Da; terminaseră. Montaseră şi jaluzele verticale - şi erau închise, dar trase neglijent. Se vedea, pe ici-pe colo, mobilier modern de-un vişiniu-roşcat foarte închis. Un chin pentru menajera... sau juna care se va muta acolo! Dar... Individul oare unde era? Sau nu era? Venea mâine, oare? Teoretic, duminica era ziua ideală pentru mutarea hainelor - că era liber. Dar poate că, la asemenea costum şi asemenea maşină, insul îşi lua liber "fără emoţii" luni - şi se-apuca dimineaţa pe răcoare...

Aha! Uite un sfert de tricou, în fosta bucătărie! Într-adevăr, acolo se vedea un birou. Mare, că avea rafturi până sus, iar sfertul de tricou tocmai aranja nişte biblioraturi. Şi se vedea şi monitorul calculatorului. Din păcate, frunzişul şi distanţa o vor împiedica să-i vadă bine ecranul - aşa că, dacă va ţine neapărat să ştie ce meserie avea individul, va trebui să-şi cumpere un binoclu sau să investigheze altfel...

Blugii tocmai trecuseră spre dormitor! Ah, fir-ar să fie - nu-şi permitea să întoarcă pur şi simplu capul, să-l vadă! Că, dacă o vedea individul holbându-se la el, făcea alta nefăcută! Nici nu era frumos, la urma urmei, să se uite aşa în casa omului! Aşa că se des-cocoţă de pe pervaz şi-şi puse câţiva biscuiţi pe-o farfuriuţă. Şi veni în faţa geamului, în picioare - civilizat, ca orice om care ştie să stea drept, "la verticală". Aşa, din poziţia asta, era absolut normal să se holbeze în casa lui...

... Dumnezeule! Dumnezeule mare, el era!

Nu mai putea respira. Avea senzaţia că timpul se oprise-n loc, lumea se oprise-n loc... Totul încremenise - numai el se întindea acum peste masă, spre pachetul de ţigări...

Şi totuşi, poate că se înşela! Trecuseră... nouă ani de-atunci! Oamenii se schimbau! Şi ea era schimbată, nu? Cu siguranţă, se schimbase şi el! Nu mai putea arăta aşa ca atunci! Bărbatul din bucătăria de vizavi îşi încălzea o cană cu apă, la microunde, chiar lângă geamul bucătăriei. Iar ea îl privea lung şi-şi dădea seama că, dacă nu era el, semăna al dracului de mult cu el! Cam ca un frate geamăn identic! Iar ea... Ea...

Ea trebuia să fie realistă! Totuşi, nu se putea minţi chiar aşa! Era o fiinţă inteligentă! Vizavi de ea, în duplexul acela nesimţit de mare, tocmai se mutase Mugur.

Mugur...

Îl văzuse prima oară în prima oră din clasa a noua. El fusese cel mai răsfăţat şi "avut" copil din tot liceul. Taică-su era ataşat cultural la o ambasadă a României - nici acum nu ştia în ce ţară. După revoluţie, rămăsese tot ataşat cultural. Cu tot cu ghilimele, probabil! Maică-sa era patroană - deschisese o afacere, în primăvara lui 1990, şi se umpluse instantaneu de bani. La propriu! Se zvonea că fusese plină de bani şi înainte de acel moment - din motiv de "ataşat cultural cu ghilimele". Dar pe ea nu o interesase niciodată averea colegului ei de clasă. Pe ea o interesase foarte mult colegul în sine...

La începutul anului şcolar, când apăruse şi el într-a 9-a C, jumătate din liceu leşinase subtil. Cealaltă jumătate îi promisese cafteli grandioase. Şi totuşi, el se ţinuse extrem de "tare" - nu se apropiase de nici una dintre reprezentantele primei jumătăţi, scăpând astfel de cafteala promisă de "partea cealaltă". Iar ea stătuse deoparte, timidă şi tăcută, şi-l tot studiase pe sub sprâncene... Şi pusese la suflet fiecare privire pe care i-o aruncase el - chiar dacă privirile alea fuseseră justificate de necesitatea de a-şi privi colega în ochi atunci când o ruga să-i împrumute rigla, sau să-i dea câteva coli albe! Ea sperase...

De-abia în clasa a doişpea, prin martie, el îi ceruse un pix în pauza dinaintea orei de mate; îl luase şi-apoi dăduse să se ducă acolo unde intenţionase să se ducă. Dar întorsese capul şi-o privise lung, un pic într-o parte... A doua zi, el se învoise de la ultima oră. Şi revenise, la sfârşitul ultimei ore de curs, vizavi de liceu - înarmat cu un buchet mare de trandafiri roşii. În clipa în care clasa lor ieşise pe poartă, băieţii "oo"-iseră rău, cu ochii la el! Iar fetele se crizaseră şi ţipaseră leşinate ca-n filmele cu adolescenţi americani - că nici una dintre ele nu mai sperase să-l vadă vreodată pe Mugur aşteptând o colegă cu flori! Indiferent cine era acea colegă - gestul lui era o noutate nou-nouţă! Aşa că râsese şi ea; dar nu aşa, cu chiuituri şi "oo"-ieli, ca ei. Ei toţi îl bănuiseră cuplat cu cine ştie ce Miss Boboc de la Caragiale, sau de la Jean Monnet, şi-l cam luaseră peste picior; dar ea simţise că i se tăiaseră picioarele şi-i venise să plângă atunci când îl văzuse cu trandafirii în braţe! Ea îl iubea sincer, se topea toată atunci când era şi el prin preajmă! Şi-acum uite că urma să afle şi ea cine era norocoasa care va primi florile... şi nu numai! Mugur nu pusese la suflet mişto-ul colegilor - bufnise în râs şi se apropiase de ei - de grupul clasei lor. Şi exclamase ceva de genul "Haideţi, băi, nu faceţi aşa! La urma urmei, nu vă agitaţi - că nu-s pentru voi!" Venise glonţ la ea, o "agăţase" cu braţul de mijloc şi-o trăsese un pas în spate - scoţând-o dintre colegi şi colege cu o mişcare de tango. Iar a doua mişcare fusese prinderea mâinii ei şi răsucirea pe-un călcâi - şi uite-aşa porniseră ei înapoi spre liceu, unde aveau un părculeţ micuţ cu fix trei bănci...

Acolo, el îi pusese buchetul în mâini şi-o sărutase. Şi-atât. Fără un cuvânt, fără... Fără nici un fel de indiciu premergător! Fără nici o explicaţie! Ea se topise toată, nici nu mai ştia cum o cheamă, iar el... Şi-apoi el deschisese discuţia întrebând-o cum îşi petrecea ea de obicei orele de după liceu. Ea băiguise ceva apropo de studiul individual şi pregătirea pentru bac şi ASE... Iar el o lăsase să-şi revină cât de cât după sărutul ăla şi uimirea descoperirii - şi toate celelalte - şi-o condusese acasă. Uşurel, în pas de plimbare, că nu-i zorea nimeni... Chiar în faţa blocului, se întâlniseră cu mama ei - care rămăsese mască, cu ochii la aşa "Ştefan Bănică junior în Liceenii, prima parte"...

1,85. Vreo 75 de kilograme, că întotdeauna păruse mai mult suplu decât "bine". Brunet, cu păr ondulat, tuns de cel mai "tare" stilist din Bucureşti, cu ochi negri şi ten uşor măsliniu, cu toate hainele comandate la croitorul familiei, veşnic "aranjat" la costum şi cravată, parfumat, prezentabil ca un ministru proaspăt scos din cutie - Mugur făcuse o impresie foarte bună. Mămica ei mai că nu leşinase atunci când acel tânăr galant îi sărutase mâna şi-i explicase, cu cuvinte foarte corect alese din dex şi rostite cu o dicţie impecabilă, că el este Mugur, colegul de clasă al Violetei, şi-o roagă să nu se supere dacă îi va răpi fiica de la studiul individual preţ de-o plimbare în parc. Nu mai mult de-o oră. Şi-apoi zâmbise, cu dentiţia aia perfectă, impecabilă... iar mama ei îi luase

mapa din mână şi-i urase plimbare plăcută...

Devenise, brusc, cea mai populară tânără din liceu. Devenise nelipsită de lângă el! Cu excepţia drumurilor la toaletă, Mugur nu dăduse drumul mâinii ei sub nici o formă! Mai ales după ce se mutase cu ea în bancă, chiar de-a doua zi...

Prezenţa lui îi "zburătăcise" rău concentrarea! Şi planurile de ASE! Şi toate planurile de viitor, la urma urmei! De unde fusese de părere că măritişul putea aştepta până pe la 35 de ani, aşa, în dimineaţa în care plecase să dea prima probă la bacalaureat calculase că, dacă el îi va dărui azi inelul de logodnă, se puteau căsători în octombrie! Numai că el nu-i dăduse nici un inel. Nici măcar nu pomenise despre aşa ceva! Luaseră deci bacul; merseseră împreună la examenul de admitere de la ASE. El intrase al doilea - deşi era evident că nu învăţase nici pe sfert cât învăţase ea! Ea picase a 20-a sub linie... şi-şi amintise că mămica ei o atenţionase, la un moment dat, că plimbările alea se cam prelungeau - şi-or s-o coste scump...

O costaseră, într-adevăr, foarte scump. Plimbările acelea...

Primise trandafirii în martie. La sfârşitul lui aprilie, el o invitase la onomastica unui prieten. Acolo, la petrecerea aia, îi propusese să meargă la el, să discute în linişte ceva foarte important... Iar ea, îndrăgostită lulea şi gâscă "cu diplomă", se dusese! Constatase că mama lui era plecată la greci, să viziteze ruine. Iar Mugur o îmbrăţişase...

Stilul lui o păcălise. Stilul ăla tandru, coroborat cu imaginea de ministru scos din cutie, îl învăţase să atingă femeia de parcă era din porţelan nepreţuit iar el se temea foarte tare să n-o spargă - aşa că el promitea, prin gesturile alea şi privirea serioasă, responsabilă, că o va adora şi-o va preţui etern. Şi uite-aşa marşase ea la ideea lui, gândindu-se că oricum n-o să moară fată bătrână - iar mama ei îl plăcea la nebunie...

Mama ei o încurajase mult, în relaţia cu Mugur, pentru că îl iubise mult pe Mugur. Din clipa în care-l văzuse ţinând-o de mijloc, mama ei îl percepuse ca fiind ginerele ei. Totul păruse perfect; el păruse perfect, relaţia lor păruse perfectă... Mămica ei îi vorbise ei mult despre Mugur. Şi numai la superlativ. Faptul că era bine educat şi binecrescut; faptul că era elegant, cochet şi atent cu propria înfăţişare; faptul că-i aducea zilnic flori sau bomboane; faptul că era nedespărţit de ea. Faptul că avea avere, la urma urmei! Mămica ei strălucise toată în dimineaţa în care aflase că tânărul acela perfect reuşise să-i convingă fata să nu spună "nu"...

Gata. Mugur amestecase ness-ul şi zahărul. Şi-acum venea la geam. El avea bucătăria extinsă în balcon - şi intrase chiar acum în lumina puternică a soarelui... Bricheta străluci scurt. Ochii negri se ridicară spre ea... şi se opriră asupra ei. Era uimit... Era “lovit” de aşa descoperire...

"Ei bine, idiotule, e adevărat. Eu sunt. Nu te-nşeli. Dacă în secundele următoare o să simţi o mască de gălbenuş pe meclă, să ştii că eu ţi-am aplicat-o." Gândul ăla îi dădea idei - dar nu voia să se mişte de acolo, tocmai ca să o vadă bine! Şi ca să-i vadă ea reacţia! Aştepta reacţia asta; de nouă ani o tot aştepta! Îl privea lung, drept, serioasă...

După două-trei secunde de uimire, chipul lui Mugur se destinse, încet-încet... Şi-acum bărbatul de vizavi începuse "să înflorească" la propriu... Iar reacţia vocală nu întârzie mult:

- ... Vio! Tu eşti?

Aprobă scurt cu capul. Iar el continuă un pic... alandala:

- Chiar tu eşti? Nu-mi vine să cred!

"Ete, fleoşc! Sunt o hologramă!" Ridică mâna şi scutură degetele a "tu-du-lu" - că Mugur nu-i observase mimica serioasă, aşa că voia să-i dea măcar un indiciu apropo de masca aia facială pe care “i-o calcula”. Ca un fel de avertisment... Mugur începu să râdă, “monument” de sinceră bucurie pentru revedere:

- Salut!

Îşi descleştă maxilarul şi prinse şi ea glas:

- Salut.

- Să nu-mi spui că suntem vecini!

- Nu-ţi spun...

Abia acum Mugur păru că sesisează chipul ei serios. Şi, probabil, şi acreala din tonul vocii. Şi cum despărţirea lor "se produsese" atunci la telefon, i se oferi din nou o privire "într-o parte" şi-un zâmbet romantico-tandru:

- Doamne, dac-ai şti tu cât m-am rugat să te găsesc...

"Dac’ai şti tu cât de mult regret că Teo îşi ia pistolul pe TIR..."

Îşi încleşta maxilarul, ca să nu urle la el! Strângea ţigara aia între degete şi-şi impunea să nu se clintească de-acolo - ca să nu alerge la frigider, după ouă şi roşii! Şi nici să nu se-aplece în faţă, spre lada cu ceapă şi cartofi! Îşi impunea să stea neclintită, să nici nu clipească... Zâmbetul romantico-tandru încercă să se ascundă după o mască amabilă şi bucuroasă de revedere:

- Hai pe la mine, să vezi apartamentul!

Ăsta era nebun?! Ăsta chiar nu sesiza că el rânjea, iar ea nu schiţa nici măcar un zâmbet şters! Îl pălise amnezia? Uitase ultima lor convorbire telefonică? Încercă să se liniştească un pic, pentru că picioarele începuseră să-i cam tremure:

- Nu, mulţumesc. Mai bine nu.

"Ei, na! Că oi fi dezamăgit acu’!" Aşa părea mutra lui Mugur în clipele astea! Îl văzu trăgând cu sete din ţigară şi plecând iar capul într-o parte, doar aşa... cât să redevină romantico-tandru:

- ... Sigur?

- Foarte sigur. Am foarte multă treabă...

"Şi simt nevoia imperioasă de-a mă aşeza, undeva departe de ochii tăi." Păşi în spate, apucă geamul şi-l închise. Şi trase perdeaua. Mai făcu un pas în spate...

Lumina era stinsă în bucătărie. Geamul era închis, perdeaua era trasă. Ea se dăduse mai în spate. Acum, el n-o mai vedea. Şi totuşi, nu se clintea de-acolo; voia să fie sigură că el nu-i vede reacţia - aia sinceră, necenzurată, neregizată nicicum...

Îl vedea pufăind de zor... Acum, Mugur privea strada. Şi parcarea în care cu siguranţă Audi-ul Q7 îşi odihnea chiar acum pneurile "de firmă". Nu mai ridica privirea spre ea - dar nici nu mai zâmbea. La cum îl cunoştea ea, după cinci ani de "studiu intens" al reacţiilor şi mimicii lui, Mugur calcula... cântărea... Calcula şi cântărea greutatea fiecărui cuvânt pe care-l scoseseră amândoi. Mugur, cel pe care-l cunoştea ea, se întreba chiar acum ce-ar fi trebuit să spună ca s-o vadă apăsând soneria duplexului. Iar ea nu putea să nu-şi amintească...

Trecutul era dureros. Dar îşi amintise de el - aşa că va face exact acelaşi lucru pe care-l făcuse atunci, demult, când mama ei o sfătuise să-l sune totuşi, iar ea refuzase s-o facă. Şi anume, îşi va aminti cu obiectivitate totul. Tot trecutul. Şi cele bune, şi cele rele. Ca să fie sigură că va putea supravieţui prezenţei lui în blocul de vizavi.

Deci dăduseră bacul, luaseră bacul, dăduseră la facultate iar el intrase. Ea nu. Aici rămăsese cu rememorarea acelor momente. Îşi amintea că fusese îndeajuns de idioată să-şi înăbuşe tristeţea eşecului personal şi să serbeze şi ea alături de el, reuşita lui... Că doar nu degeaba fusese luată de gâscă! Fusese doar o gâsculiţă tipică...

Avusese senzaţia că era fericită. Şi că şi el era fericit, alături de ea. Se gândise că o să încerce şi la anul, la ASE; şi-o s-o ajute şi el, şi-o să reuşească până la urmă... Şi-apoi se întâmplase. Probabil că în august, în săptămâna petrecută în doi, la mare - atunci se cam... pierduseră cu firea, şi el şi ea, şi se destrăbălaseră rău... Şi cum el era “alergic” la prezervative, iar ea nu voise să înghită contraceptive la 18 ani, folosise doar foiţe. De-alea chinezeşti.

Aşa că se întâmplase. Realizase că se întâmplase şi tăcuse mâlc, sperând "să-i treacă", sau să se întâmple un miracol aşa, de la sine...

În octombrie, îşi luase inima-n dinţi şi făcuse un test de sarcină. Ieşise, bineînţeles, pozitiv - aşa că i-l arătase şi lui. Iar el oftase adânc din toţi rărunchii şi-o "plesnise" de-i răsturnase întreaga lume cu susu-n jos! "Te rog să nu mă implici în decizia asta." - aşa oftase Mugur, privind-o drept. Dumnezeule mare, ăsta e dement? - se întrebase ea, la 18 ani, când constatase că bărbatul care-o lăsase gravidă nu voia să fie implicat în decizia aia! În clipa aia, totul luase o întorsătură "de campionat" - el o rugase să se gândească bine-bine şi să decidă aşa cum era cel mai bine pentru ea. Şi-o anunţase, cu tristeţe în glas, că el va face un pas în spate şi va aştepta decizia ei. Şi n-o va mai deranja înainte ca ea să ia acea decizie - tocmai ca să fie decizia ei, neinfluenţată de el şi prezenţa lui, sau cuvintele lui, sau opinia lui...

Şi-apoi el "dispăruse din peisaj". Ea îl sunase a doua zi, hotărâtă să-l roage să se întâlnească undeva şi să discute serios. El se scuzase, dar plecase cu mama lui la Arad, într-o călătorie de afaceri. Şi nu ştia cât stătea acolo. Abia atunci înţelesese...

Îşi luase inima-n dinţi şi-i spusese mamei ei. Îi spusese absolut totul - şi despre sarcină, şi despre "decizie", şi despre dispariţia lui... Mămica ei rămăsese fără cuvinte! Nici chiar ea, doctoriţă cu multă experienţă în lucrul cu oamenii, nu anticipase acel comportament al lui Mugur, acele cuvinte... Îi ceruse ei sfatul, printre hohotele de plâns; iar mama ei făcuse cel mai bun lucru cu putinţă - o dusese la doctor şi o ajutase să scape de sarcină. Şi-o ţinuse departe de gândurile referitoare la el - "o îndopase" cu matematică şi economie, pentru următoarea admitere la ASE. Iar după alte două luni, mama ei făcuse cel mai contraindicat lucru - îi spusese să nu iasă pe uşă, în loc s-o plesnească cu toată puterea peste ochi...

Mugur îi apăsase soneria pe 24 decembrie. Iar ea deschisese - şi se pomenise cu el în genunchi pe covoraşul de la uşă...

Mugur avea un foarte fin simţ al... prostiei. Şi-al slăbiciunilor. Nu-i trebuiau mai mult de 24 de ore pentru a afla punctele slabe ale oricărei femei. O "lovise" atunci serios chiar şi numai prin apariţie! Cuvintele fuseseră un fel de bonus de la el! Recunoscuse cu voce tare şi cuvinte neaoşe că fusese un porc şi-un dobitoc şi-un cretin şi-un idiot - dar ea îl iertase încă din clipa când îl văzuse în genunchi în faţa ei! Mama ei venise să vadă cine era la uşă; atunci, el sărise în picioare şi-o prinsese de mână. Şi nu-i spusese decât: "Te rog, te implor, vino cu mine!" Mămica ei nu fusese îndeajuns de inspirată s-o plesnească atunci zdravăn peste obraji; aşa că plecase cu Mugur. Ca de obicei, mama lui vizita ceva prin Europa; ea sfârşise în camera lui...

Şi-apoi totul păruse că se îndreptase. Şi că reveniseră la perioada aia frumoasă de dinaintea testului de sarcină. Mămica ei fusese câştigată doar pe jumătate - că o vedea pe ea fericită, dar nu uita cum merseseră amândouă la ginecolog! Şi nu uita nici cele două luni de tristeţe... Într-un fel, mama ei o pregătise pentru final. Dacă mămica ei n-ar fi fost aşa, dacă ea nu i-ar fi simţit reţinerea şi atitudinea precaută, probabil că cea de-a doua lovitură i-ar fi fost fatală...

Reuşise să intre la ASE. La FF. Bine şi-aşa! După primul an, se transfera la zi! Numai că relaţia cu Mugur, cea nouă, fusese foarte intensă; el fusese omniprezent în preajma ei, pentru că-i cumpărase mămica lui toate notele de 10 necesare unei şcolarizări de excepţie iar el nu trebuise să se obosească nici măcar să cumpere manualele... Ei nu-i cumpăra nimeni nimic. Aşa că picase primul examen - un parţial de la începutul lui decembrie. Îşi spusese că nu era o tragedie - îl lua "complet" în vară! Îl picase şi pe-al doilea, la distanţă de-o săptămână de primul! Şi cu o notă jalnică! Dar nu contase - pentru el, cel puţin, nu contase absolut deloc! El era foarte fericit că erau din nou împreună! Aşa că o invitase să serbeze Crăciunul împreună cu el şi cu mama lui...

24 decembrie 2000. Mugur îi spusese ca, la şase fix, să fie gata - că venea cu un taxi, s-o ia. Se coafase, se îmbrăcase elegant, se aranjase... se pregătise fizic şi psihic să-i cunoască mama şi să serbeze Crăciunul în trei... La ora zece, mămica ei se înfuriase rău de tot şi-o pusese să-l sune. Iar el răspunsese aproape imediat. "Unde eşti?" întrebase ea, pe-un ton uşor isteric. "Acasă, unde să fiu?!" răspunsese el cu foarte mult calm... "Ai spus că vii să mă iei, să facem Crăciunul împreună!" "Da, ştii... Nu mai pot să vin să te iau. De fapt, cred că nu ne mai putem vedea. Am discutat mult cu mama în ultimul timp, iar ea e de părere că nu am nici un viitor alături de o femeie care nu poate deveni licenţiată." Cu alte cuvinte, o făcuse proastă! Şi-i şi demonstrase că era gâscă şi-l aşteptase patru ore încorsetată în ţinuta de Crăciun...

Mămica ei fusese de faţă la discuţie. Stătuse cu urechea lipită de telefon şi auzise absolut totul. Şi nu spusese nimic - doar îşi acoperise faţa cu palmele. În clipa aia, ea decisese...

Din clipa aia, ea făcuse numai ceea ce voise ea să facă. Iar deciziile le luase singură. Prima decizie fusese instantanee - zâmbise şi-i spusese: "Bine, Mugur. Îţi doresc sărbători fericite." "Mulţumesc la fel." Închisese, iar din clipa aia nu-l mai sunase... Nici el n-o mai sunase... Ea aruncase toate cărţile şi caietele la gunoi, iar mama ei nu se împotrivise nicicum...

Plânsese ca o proastă două luni. Stătuse încuiată în casă, în camera ei, cu ochii atârnaţi pe fereastră, şi-l aşteptase să vină să-i ceară iar iertare. După două luni, devenise evident chiar şi pentru ea că îl aştepta degeaba. Aşa că se aşezase pe marginea patului şi trăsese concluzia că, într-adevăr, un licenţiat eminent - aşa cum era el, Mugur - nu putea avea un viitor cât de cât "pozitiv" alături de-o absolventă de studii medii! Şi deci, despărţirea lor intra la capitolul "lucruri bune" - şi n-avea de ce să mai fie supărată pe chestia asta. Ieşise din casă, cumpărase România liberă şi sunase la primul anunţ pentru operatori PC cu cunoştinţe de contabilitate. Se prezentase la interviu, îl luase, a doua zi se dusese la serviciu şi primise mărţişor - că era 1 Martie... Iar după numai şase zile, uşa se deschisese, soarele năvălise în holişor şi-apoi sileta uriaşă blocase practic toată lumina. Iar ea rămăsese împietrită, cu ochii la Teo al ei...

Lăsă cana pe masă şi-şi puse un pahar cu apă rece. Şi-l dădu peste cap - că nu voia să plângă. Nu din cauza lui Mugur, oricum! Intră încet în sufragerie şi se apropie de fereastră. Aici se simţea în siguranţă. Aici aveau jaluzele. Şi în dormitor aveau jaluzele. Şi pe geamul de la bucătărie era o jaluzea - dar stătea în permanenţă ridicată. Balconul era "gol-goluţ" din punctul ăsta de vedere - nu anticipase mutarea aia... Decise să se aşeze totuşi pe canapea.

Trebuia să facă un total.

Îl iubise pe Mugur? Da. Fusese prima ei iubire. Primul ei prieten. Primul ei bărbat. Prima ei dezamăgire în dragoste. Şi-a doua. Apoi îl cunoscuse pe Teo, iar expresia "dezamăgire în dragoste" ieşise din viaţa ei. Plânsese mult, înainte să-l cunoască pe soţul ei. Şi toate lacrimile alea i se datoraseră lui Mugur. Şi chiar şi după ce-l cunoscuse pe Teo, i se mai întâmplase să-şi amintească şi să se încuie în baie cu orele... Fuseseră un cuplu frumos, după părerea ei. Ea fusese o adolescentă cuminte şi ruşinoasă; el păruse a fi un tânăr calm, cald, tandru şi mai ales serios. Cine-ar fi crezut...

Din fericire, apăruse Teo. Care insistase cu invitaţia la cafea - şi-o sărutase, şi-apoi o învăluise cu braţele şi dragostea aceea protectoare...

Mugur se purtase cu ea ca şi cu un porţelan nepreţuit, pe care se temuse mult să nu-l spargă. Gesturile lui fuseseră menite să-i arate că nu era iubită, ci idolatrizată. Teo nu ieşise cu nimic în

evidenţă... la început! Dar, din clipa în care îi arătase şi ei cât de mult o iubea... şi-o dorea, stilul acela "nepreţuit" devenise vax, în opinia ei. Iar lacrimile ei nu mai curseseră niciodată pentru Mugur. Sau după Mugur. Teo o făcuse fericită. El o făcuse să simtă că era iubită cu adevărat. Şi dorită cu adevărat. Că nu era un bibelou nepreţuit, pus deoparte la păstrare, ci era egalul lui. Şi-i dăduse certitudinea că el era un bărbat serios, cu capul pe umeri, care avea mare grijă de femeia pe care-o iubea. Aşa că se căsătoriseră, aveau un băieţel şi-o fetiţă... Trăgeau amândoi ca apucaţii, înhămaţi la căruţa mariajului lor; şi trăgeau în aceeaşi direcţie - spre mai bine. Iar nimeni şi nimic nu prevestise că tocmai acum, după nouă ani jumate, Mugur se va muta în blocul de vizavi! Iar culmea culmilor era că omul ăla părea neschimbat! Acelaşi bărbat "bine", suplu, pedant şi pus pe cucerit domniţe necunoscătoare într-ale "vânătorii" - că o privise azi de multe ori dintr-o parte, aşa cum ştia el! Întrebarea era...

Nu exista întrebare. Nu în privinţa lui Mugur, oricum! Singura întrebare la care ar fi trebuit să găsească ea răspuns, singura ei problemă era armonia mută din căsnicia ei. Ea şi Teo nu discutaseră niciodată despre trecutul lor. Ea nu-l întrebase câte mari iubiri îi răniseră sufletul, iar el nu-i ceruse detalii atunci când ea îi spusese că, într-a XII-a, avusese o mare dezamăgire în dragoste, dar trecuse peste ea! Ştia, probabil din auzite, că individul responsabil de acea dezamăgire se numea Mugur; dar cu siguranţă habar n-avea ce se întâmplase între ea şi el! Habar n-avea unde şi cum se cunoscuseră, nu ştia despre sarcină, despre întreruperea ei, despre revenirea individului, despre cele 365 de zile, despre "mama vrea noră licenţiată"... N-avea de unde să afle! Relaţia aia frumoasă dintre ginere şi soacră "înflorise" de-abia anul ăsta... Iar ea trebuia acum să găsească o cale să-i spună totul. O să fie al naibii de greu, pentru că va începe să plângă iar el putea crede tot felul de prostii... Iar după ce-i spunea ce se întâmplase atunci, va trebui să-şi găsească cuvintele şi să-i explice de ce nu-i vorbise niciodată despre asta. El probabil îşi închipuia că acel "dezamăgită în dragoste" însemna doi pupici, nişte scântei la orizontală şi plecarea individului la cinematograf cu alta; când colo, ea rămăsese gravidă... şi-apoi "şi-o luase peste bot" şi se întorsese la individ! Şi pierduse facultatea, doar ca să "şi-o ia peste bot" şi-a doua oară! Şi nici măcar nu-i altoise individului o palmă peste ochi! Nu; ea îi urase sărbători fericite şi-l lăsase să creadă...

Tăcerea aceea dintre ea şi soţul ei fusese un fel de convenţie nerostită. Nu simţiseră nevoia să-şi analizeze reciproc trecutul - şi nu-l analizaseră. Pentru ei, prezentul era important - iar discuţiile lor se refereau la viitor, pentru a stabili ce trebuia făcut în prezent. Trecutul era pentru istorici. Dar...

Dar nenorocitul ăla se mutase chiar vizavi de ei! Iar în condiţiile astea, ea...

Ea n-o să spună momentan nimic - nici lui, nici mamei ei. Care probabil că-şi muşcase mult timp mâinile, înciudată că nu fusese în stare să dea de Mugur şi să-l caftească bine - măcar pentru cuvintele rostite de Crăciun! Dacă mămica ei afla unde locuia acum bărbatul care-i distrusese fiicei ei viitorul şi cariera, se ducea peste el şi "se lăsa cu sânge pe pereţi"! Şi nu era cazul! După nouă ani jumate, presupunea că se însurase şi el - sau avea măcar o logodnică! Iar femeia lui, indiferent cât de înţelegătoare şi modernă ar fi fost, n-ar fi putut accepta gândul că locuieşte vizavi de fosta lui amantă...

Teo se întorcea acasă weekend-ul viitor. Atunci, o să aştepte să se întunece afară, o să-l aducă la bucătărie şi-o să i-l arate pe Mugur. Şi-o să-i spună tot ce se întâmplase. După care va încheia cu rugămintea de-a pune jaluzele la toate geamurile de la balcon.

Şi-apoi va aştepta cafteala - pentru că Mugur fusese dintotdeauna învăţat să primească tot ce-şi dorea, aşa că n-o să se potolească prea uşor! Nu văzuse nici picioruş, nici peticel de femeie în duplex - nici azi, nici pe parcursul renovării. Iar Mugur putea sta fără multe lucruri - dar nu şi fără picioruşul de femeie! Neavând deci altă preocupare, Mugur va sta cu ochii pe ea - şi-şi va da-n petic. Anumite observaţii pe care le făcuse azi o făceau să întrevadă un soi de "asediu"... Aşa că, fiind informat prompt asupra trecutului şi determinat să aibă grijă de femeia pe care-o iubea, Teo va simţi o dorinţă lăuntrică extrem de puternică să joace cu picioarele pe capul lui...

Azi, Mugur o privise într-o parte. Exact ca atunci, prima oară, când se învoise de la oră ca să-i cumpere ei trandafiri roşii. Ştia ce însemna privirea aia. Ştia ce soi de om era brunetul ăla. Ştia deci ce urma: preşul ei urma să cunoască urma genunchilor pantalonilor lui. Şi adio linişte!

Reveni în bucătărie şi se aşeză la masă: ia să redevină ea femeie serioasă! Avea alte lucruri de făcut, mult mai importante decât holbatul la Mugur sau plânsul în pumni! Mugur o să-i vadă copiii şi bărbatul şi-o să se potolească instantaneu! Ia să continue ea cu bonurile alea! Mâine trebuia să ducă lucrarea terminată - şi mai avea multe acte de introdus!

Ludmila

Copiii ăştia erau tare iuţi! Şi nu putea spune că-i influenţase ea cu ceva - că nu le dăduse ciocolată azi! Pur şi simplu trebuia să recunoască faptul că "Maia" nu era un nume de alint; era o realitate, iar ea îmbătrânise... Picii parcă "zburau" pe scări, iar ea de-abia se târa...

Na, că iar se întâlnea cu cineva! Oare tot poliţista era? Nu se auzeau tocuri; şi totuşi, era normal ca o fată tânără, care lucra mult pe teren, să aibă-n casă măcar o pereche de adidaşi...

Nee, era celălalt vecin - cel care locuia zid în zid cu Violeta ei, dar în cealaltă parte a apartamentului. Era juristul ăla! Unde lucra? Vio zisese ceva despre o bancă...

Era oarecum elegant. Nu se ducea la serviciu, oricum - şi descoperea acum că şi "bancabilii" aveau genţi de voiaj în casă. Insul purta nişte pantaloni comuni cu buzunare laterale, o cămaşă "scrobită profesional" şi pantofi de piele negri. Şi ditamai gentoiul de voiaj pe umăr. Poate plecau la casa de vacanţă! Cam aşa arăta...

- Bună seara.

- Bună seara.

Mm, ce parfum bun! O ameţise! Casa de vacanţă? Ha! Vecinul Violetei se ducea glonţ la o fiinţă de sex feminin...

Gata - era oficial! Vara asta era plină de prostii! Ori îi afecta rău încălzirea globală, sau subţierea stratului de ozon, ori îi încingea rău căldura - oamenii reacţionau ciudat şi simţeau brusc nevoia "să se scarpine"...

Florin descuiase uşa; ei intraseră. Intră şi ea şi încuie, după care se grăbi spre bucătărie.

- Sărut mâna.

- Să-mi creşti mare!

O pupă apăsat pe creştet şi se aşeză lângă ea:

- Deşi ai dormit, cearcănele sunt tot acolo unde le-am văzut ultima oară. Vio, încep să cred că-ţi trebuiesc nişte analize!

- Stai liniştită - că n-am dormit foarte mult. Sunt doar obosită. Abia aştept să vină Teo, să stea el cu copiii iar eu să dorm...

- Auzi? Dacă n-ai dormit tu acum, când el nu-i aici...

Fata ei zâmbea. Era gânditoare...

- Ce-i, fetiţa mea? La ce te gândeşti?

Capul blond se plecă, dar Violeta se ridică şi păru foarte zorită să se-apuce de spălat nişte vase:

- La nimic. De fapt, mint - mă gândesc la Teo al meu...

- După atâţia ani de plecări pe internaţional, oftezi tot ca-n

prima zi...

- Ce să fac şi eu... Picii au fost cuminţi?

- Foarte cuminţi. Chiar pot spune că sunt un pic dezamăgită!

- Dezamăgită?

- Sperasem să năvălească în ordinea aia instaurată acu' zece ani şi s-o zburătăcească toată. Când colo, ei au pus cu grijă totul la loc! Dacă poţi să crezi, ce nenoroc pe mine...

Violeta râdea... Era un pic tristă fata ei! Ia să afle ea de ce! Veni lângă ea şi-o privi lung, drept:

- Ai vorbit cu Teo?

- Ne-am scris. Diseară ne şi vedem...

- Şi "v-aţi împuns"? Că nu eşti deloc OK! Îmi pari tristă!

- Stai liniştită, că n-am absolut nimic. Şi nu sunt tristă - sunt obosită şi-atât.

- Şi-ţi dai seama că trebuia să dormi non-stop, fiindcă mâine e luni şi Florin are engleză?

Violeta tresărise - semn că uitase complet de engleza lui Florin!

- Nu şi-a făcut lecţiile la mine fiindcă nu şi-a luat ghiozdanul. Sunt însă sigură că ştie să le facă şi singur.

Aproba... Brusc, fiica ei se grăbi să iasă:

- Scuză-mă o secundă.

... Bine! Dar ce se întâmplase? Uşa bucătăriei rămăsese larg deschisă; auzi pocnetul şi apoi scârţâitul zăvorului de la baie... OK, o aştepta!

Violeta

Afurisite lacrimi! Nenorocite şi afurisite! Iar dacă se ducea acum să înghită un Distonocalm, chiar că nu mai scăpa de mămica ei! Îşi dădu cu apă rece pe obraji, pe frunte, pe ochii ăia "trădători"...

De fapt, nu plângea de dorul lui. Şi nici de oftică, pentru că-l pierduse. Nu mai simţea nimic pentru el. Îi era ciudă că tocmai acolo putuse individul ăla să se mute - la geamul ei! La geamul lor! Iar ea o să-i spună lui Teo totul despre el, iar Teo o să se gândească... Ce mai - Teo o să plece în cursa următoare cu gândul că marea ei iubire, marele ei curtezan putea, cu puţin efort, să-i arunce trandafiri roşii în balcon! Şi, bineînţeles, îi mai era ciudă acum că atunci, în 24 decembrie 2000, nu luase un taxi până la el acasă. Să stea faţă-n faţă cu mama acelui individ şi să-i spună ce făcuse băiatul ei - şi cu sarcina, şi cu facultatea ei. Deşi se gândise mult la asta şi trăsese concluzia că ar fi auzit un "bravo lui că s-a descurcat şi te-a ţinut de gâscă"...

Gata - furia lacrimilor trecuse. Se privi lung în oglindă... Înroşise ochii! Sigur! De ce nu?! La urma urmei, nu era gâscă? Ba uite că era! Reveni în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară. Şi şopti:

- Mi-e dor de omu' meu. Mi-e aşa de dor, că-mi vine să-mi iau portofelul şi buletinul şi să-l aştept la intrarea în Bragança.

- Măi, să ştii tu că asta ar fi o soluţie viabilă! Ai dormit vreodată în cabina Tigrului?

Negă, zâmbind - mămica ei nu voise să ştie dacă se odihnise vreodată în cabinuţa aia mititică...

- Auzi? Ia du-te tu şi ia-ţi portofelul şi buletinul!

Ei, na! Decise să schimbe subiectul:

- Mai am vreo două ore de muncă şi dau de capătul lucrării.

- Care lucrare?

- A buticarului.

- Picii să ştii că n-au vrut să doarmă la mine la prânz. Liana s-ar putea să aţipească cu capul pe cină şi să aibă chef de vorbă mâine dimineaţă, pe la cinci.

- Lasă, că ştiu eu ce să-i fac.

O cană mare cu lapte cald făcea minuni! Mama ei se ridică:

- Deci mâine o iau eu pe Liana de la grădi.

Aprobă... Fu sărutată pe obraz:

- Te rog eu mult să dormi!

Aprobă din nou şi-şi conduse mama. Şi aruncă o privire în dormitor... Copiii erau cuminţi. Ca prin minune, aşa, nu o "invadaseră" cu ultimele noutăţi apropo de casa Maiei şi jucăriile pe care le găsiseră acolo. Florin îşi făcea tema la engleză; Liana scotea câte-un umeraş din şifonierul ei, venea în faţa oglinzii şi se uita cum îi stătea rochiţa respectivă - după care o ducea la loc şi lua următorul umeraş... Probabil că-şi pregătea ţinutele pentru şcoala de muzică! Cine ştie?!

Reveni în bucătărie şi decise să continue lucrarea arabului - mâine trebuia s-o predea, integral şi fără erori, la nouă şi-un minut!

Teodor

Mm, ce bine era! Mâncase pe săturate - şi-acum se întinsese cu poftă, în cabina Tigrului...

Mâine ajungea, în sfârşit, cu puii ăia. Imediat cum îl descărcau, pornea spre casă. Va face însă un ocol până la părinţii lui, în apropiere de Bologna. Voia să comploteze un pic cu ei, apropo de luna septembrie, când intenţiona s-o oblige pe Violeta să-şi ia concediu. O să le facă o vizită, împreună cu copiii. Părinţii lui n-o cunoşteau pe Liana - o văzuseră doar în fotografii. Şi un singur lucru îl făcea să ezite să organizeze acel concediu în Italia - tatăl lui îl va privi lung şi-i va azvârli, printre dinţi, reproşul că se preocupase să înveţe copiii engleză, dar italiană nu-l dusese mintea să-i pună să facă. Şi-l înţelegea! La urma urmei, era singurul lor copil! Pe undeva, prin planurile foarte ascunse ale tatălui lui, unicul fiu îşi lua familia şi se muta lângă părinţi. Ca să poată primi ajutorul lor. Ca să-şi vadă şi ei nepoţii ceva mai des. Ca să-i meargă lui, şi familiei lui, mai bine, la urma urmei! Dacă tatăl lui plecase definitiv din România, la o vârstă la care asemenea decizii erau tot mai greu de luat, nu era evident că şederea lui în România era un lucru de neînţeles pentru părinţii lui?

Porni laptopul - era aproape nouă jumate. Oare-i mai scrisese Violeta lui ceva? Aştepta... Nu; nimic. Aşa că îi scrise tatălui lui un SMS...

"Miercuri trec pe la voi. Te sun, când intru în Italia. Nu stau mult, că sunt în cursă; dar trebuie să vorbim despre luna septembrie, când aş vrea să picăm toţi patru pe capul vostru. Teo"

Bun! Şi-acum aştepta videoconferinţa cu familia lui. Încă trei minute, şi se făcea nouă jumate...

Violeta

Paşii se apropiară în fugă iar Florin năvăli la propriu în sufragerie:

- Mami, nu vorbim cu tati?

Ridică privirea spre ceas şi aprobă:

- Ba da. Porneşte-l tu.

Ei îi era extrem de greu să se ridice de-acolo - se tolănise comod în fotoliu şi-o cam furase somnul...

- ... Vino să bagi parola!

Gata, trebuia să se ridice! Introduse parola şi zâmbi - bineînţeles că el "venise mai devreme la întâlnire"! Îşi accesau camerele... Şi uite-l! Mm, cât de obosit era! Florin răcni, de lângă urechea ei:

- Liana, hai să vorbeşti cu tati!

Îl trase pe el în faţa camerei şi-i zâmbi şăgalnic soţului ei:

- Bună...

- Bună, soţie neascultătoare care n-ai dormit azi nici o secundă măcar...

Aoleu! Acum o certa de faţă cu Florin! Asta însemna că arăta, într-adevăr, jalnic... Îşi împinse băiatul spre laptop, ca să scape de

urechează:

- Mă duc s-o aduc pe Liana.

Se descălţă şi ieşi din sufragerie. Avea o presimţire... Da; bineînţeles că picea adormise pe covor, îmbrăcată în rochiţa ei cu multe volănaşe, încălţată cu pantofiorii cu toculeţ, pregătită să discute la calculator cu tati... O ridică, hotărâtă ca, dacă se trezea, s-o ducă în sufragerie. Numai că Liana ei sforăia încetişor. Că era obosită. Aşa că o aşeză în pat şi reveni lângă laptop.

- Şi prinţesa mea unde-i?

Se aplecă, s-o vadă mai bine:

- Prinţesa ta şi-a pus rochiţa cu volănaşe şi pantofiorii cu toculeţ şi-a adormit pe covor. Că n-a vrut să doarmă la mama, la prânz. Şi uite că acum trage ponoasele...

Râdeau toţi trei. Florin era foarte fericit că reuşea în sfârşit să discute şi el pe îndelete cu tati... Îşi făcu de treabă prin bucătărie.

Strângea actele arabului; le punea în ordine, le aşeza în pungă... Îi lăsa să vorbească şi ei, "ca băieţii". În plus, îl privise lung pe soţul ei şi realizase că nu-i putea spune "Ştii cine s-a mutat în duplexul de vizavi? Chiar marea mea deziluzie în dragoste - aia din liceu!" Lucrurile astea nu se puteau spune aşa, la camera web - mai ales că ştia ce va urma după ce va spune cuvintele alea! Teo o s-o întrebe în ce-a constat deziluzia; iar când va auzi că ea ar fi fost, la o adică, dispusă să-i facă individului un copil, iar după ce "îşi luase ţeapă" îl iertase totuşi şi-şi mai pierduse un an din viaţă la fundul lui... Deci, o să-i vorbească despre Mugur şi trecut de-abia în weekend - aşa că acum nu se simţea deloc în largul ei în faţa camerei web. Tocmai pentru că-i cam ascundea o problemă care o privea, iar asta semăna foarte mult cu tăinuirea adevărului...

În seara în care el se va întoarce acasă, imediat cum copiii adormeau, o să-l ducă la geam şi-o să i-l arate pe Mugur. Şi-o să-i spună tot ce se întâmplase - cu amănunte, detalii, explicaţii... Cu absolut toate informaţiile! Şi-apoi o să-l roage să pună el jaluzele la balcon. Şi gata.

- Mami, te cheamă tati.

Repede! Alergă în faţa laptopului... Teo zâmbi:

- Mâine are engleză, nu?

- Da.

- Mi-a spus că are emoţii mari - şi i-am spus să nu se îngrijoreze - că nu e examen la Harvard. Ai vorbit cu Maia, s-o ia ea pe Liana?

Aprobă cu capul... Soţul ei o privea lung... şi-l văzu redevenind serios într-o singură secundă:

- De ce eşti supărată?

- Da' nu sunt supărată! Sunt doar obosită - că a avut arabul ăsta la acte...

- Vio, cum să fac şi ce să spun ca să te conving să dormi? Să te odihneşti ca lumea?

- Iubire, dorm! Da' nu pot să dorm non-stop!

- Cât ai dormit azi, când în casă a fost linişte şi pace?

Avea dreptate...

- Când ajung acasă, discutăm la modul cel mai serios despre bonă. Sau despre demisie.

- Iubire...

Soţul ei o privea lung, hotărât să se lupte până-n pânzele albe ca să obţină ori bona, ori demisia ei... Zâmbi slab:

- Câţi ani am eu? 28, nu? Merg pe 29. Şi tu, şi mama uitaţi mereu chestia asta. Şi vă purtaţi cu mine de parcă aş fi sora mai mică a Lianei.

- Bine. N-am să-ţi mai spun nimic atunci. Noapte bună.

Na, că se supărase! Şi-i trântise ecranul în nas! Frumos...

Asta e! Nu se supărase pe el pentru acea reacţie. Şi el era obosit; în plus, se aşteptase să vadă o soţie liniştită, odihnită şi zâmbitoare, dar văzuse aceleaşi cearcăne şi aceeaşi atitudine "sfârşită". Dacă o întrebase "de ce eşti supărată", în condiţiile în care camera web nu avea o rezoluţie formidabilă...

Închise civilizat laptopul şi-l puse în geantă - nu mai avea putere să caute acum stick-ul, să transfere contabilitatea arabului... Repede - un duş şi culcarea! Se făcea doişpe până termina ea de spălat, cremuit şi pieptănat!

19 iulie 2010 - luni

Violeta

Gata. Şapte fără zece şi totul era aranjat: micul dejun, sandwich-urile copiilor, moţul şi fardul ei... Stinse lumina, opri aragazul şi-şi aprinse o ţigară. Şi se apropie încet de geam, dintr-o parte - ca să fie un pic mascată de zid...

Toate luminile erau aprinse - duplexul era luminat feeric, dar jaluzelele erau închise. Mai bine aşa - decât să-l vadă dis-de-dimineaţă zâmbindu-i şi invitând-o la cafea, mai bine se lipsea!

Mm, ce ameţită era! Degeaba se necăjise ea aseară - putea ascunde cearcănele sub multă pudră şi-un strat gros de anticearcăn, dar ameţeala şi nesiguranţa nu-i treceau cu "spoială"! Îşi puse apă la încălzit şi trei linguriţe de ness în cană - trebuia să fie "dinamită", că o aştepta o zi destul de lungă la serviciu...

Ness-ul ieşise delicios - dulce şi tare. Reveni în faţa geamului - voia totuşi să-l vadă. Şi s-o vadă pe tânăra cu deux-pieces cochet care va afuma pereţii bucătăriei şi "va ucide" toate oalele din casă. Şi va prinde mulţi-mulţi cleştişori la rufele proaspăt spălate, pentru că aşa văzuse ea că făceau vecinele mamei ei...

Îu! Jaluzelele de la dormitor se trăseseră "dintr-o mişcare" şi-o speriaseră în ultimul hal! Ochii negri o căutau drept, insistent, pe la geamuri - şi n-o vedeau, pentru că era întuneric în bucătărie... Arăta bine, nemernicul! Arăta exact ca atunci, demult, când o ameţise pe ea şi-i dăduse repetate şuturi în fund! Cu mica observaţie că aşa, un pic maturizat, era şi mai şi... Iar garderoba "resimţise" succesul financiar şi urcase la un nou nivel...

Ridică mirată sprâncenele - oare văzuse ea bine, sau i se păruse doar? Pe chipul lui Mugur se instalase un fel de "tristeţe eternă"! De parcă regreta sincer că n-o vedea la geam! Ce naiba avea omul ăsta? Avea ceva cu ea? În fine...

Jaluzelele se trăgeau, ascultătoare, în toată casa. Acum, cu lumina aprinsă, vedea că pe rafturile alea din living erau şi nişte ghivece micuţe. Probabil că pentru ele încerca el să facă lumină - deşi era mult mai simplu să le mute pe pervaz. Dar poate că pervazul nu era... feng shui *enough*! Ele, oricum, nu erau muşcate! Bufni în râs... şi-l văzu grăbindu-se spre hol. Unde se ducea?

Suflă lung fumul şi zâmbi, în şoaptă:

- Şi uite-o şi pe doamna menajeră... Cochetă, curată, aranjată, nu mai mult de 55 de ani... Bravo, Mugure; bună alegere!

Îi vedea plimbându-se prin apartament; ea însă aştepta intrarea lor în bucătărie! Că tot din bucătărie veneau "marile răspunsuri la marile întrebări"... Mda! Stinse ţigara şi trase perdeaua - afumase rău bucătăria. Oricum, la geam nu mai stătea! Îşi răspunsese la întrebare - domnişoara cu fustă elegantă nu exista. Sau, dacă totuşi exista, domnişoara aceea era mai frumoasă decât poliţista de la 12, era maestră în amor şi stăpânea la perfecţie arta de-a încreţi creierii bărbaţilor pe bigudiurile din dotare - că sosea la adresă după ce se umpleau oalele şi se aerisea curăţenia generală. Ea sosea la adresă cu alt program, alte planuri...

Să trezească copiii şi să-şi impună să uite de prezenţa lui Mugur în apartamentul de vizavi. Şi-aşa, îşi închipuia cu uşurinţă ce faţă o să facă individul când o să-i vadă picii! Şi nu voia să scape vreo privire spre el tocmai în momentele alea, ca să nu-şi închipuie Mugur că adusese special copiii sub ochii lui!

Teodor

Îşi luă actele şi verifică semnăturile şi facturile... Urcă la volan şi zâmbi slab: doişpe jumate, ora locală, iar Tigrul tocmai trăsese remorca în spatele depozitului. Marea petrecere din Bragança era salvată - poporul va avea ce să mănânce diseară...

Scoase laptopul şi oftă greu.

Se cam certaseră aseară... Da, ştia că soţia lui are dreptate! Că era femeie în toată firea şi, pe lângă serviciul 9-17 şi întreţinerea apartamentului cu două camere, mai şi creştea exemplar doi preşcolari isteţi foc! Dar ea nu înţelegea că şi el avea dreptate? Că o vedea o dată la două zile, iar aseară i se păruse mai slăbită şi mai obosită decât atunci când plecase el în cursă? Ea de ce nu-l înţelegea? Ce voia de la el - s-o lase baltă, aşa, şi să nu-l mai intereseze de sănătatea şi fericirea soţiei lui? Ha!

Violeta nu-i scrisese. Era supărată pe el. Într-un fel, îi dădea dreptate; în alt fel, însă, şi el avea dreptate. Şi nu-i scrisese aseară. Îi scria acum, fiindcă voia s-o ştie liniştită... Şi nu se putea şti certat cu ea...

"Bună, iubire.

Te rog să mă ierţi şi pentru cuvintele de ieri, şi pentru sfaturile în exces. Dar te-am revăzut aseară, după 48 de ore, şi mi s-a părut că ai nesocotit complet toate cuvintele pe care ţi le spusesem deja. Am simţit deci nevoia să ţi le repet - pentru că eşti soţia mea şi te iubesc şi vreau să-ţi fie bine.

Teo"

Atât - că şi el era supărat pe ea! Nu?

Ludmila

Oof, în sfârşit! Parcă acu-acu asamblaseră autozubul ăla! Aşteptaseră 20 de minute în staţie! Dar bine că venise... Şi bine că mai existau bărbaţi galantoni! Mulţumi, se aşeză comod pe scaun şi-şi trase nepoţica pe genunchi. Şi şopti, foarte aproape de urechea ei:

- Auzi, piceo? Ia spune-mi tu mie... De ce e supărată mami?
- Da' nu e supălată!
- Mie mi s-a părut supărată...
- Nu e supălată! Da' nu face nani!
- ... Ştii tu sigur?
- Da! Ale neglu pe la ochişoi, cască meleu, nu mai papă seala...
- Păi cum adică, nu mănâncă seara?
- Da! Nu poate! Zice că o doale capu' şi nu mai papă!

Deci de-astea făcea fata ei! Nici nu era de mirare că slăbea văzând cu ochii! Practic, Violeta mânca bine doar dimineaţa! La prânz, sigur se ducea până la gară şi-şi lua doi covrigi calzi şi-atât! Iar seara o durea capul de oboseală şi nu mai mânca; ronţăia un sandwich, cel mult. Mm, o s-o bată! Da' rău de tot! O să-i dea bătaie la fund până o s-o învineţească bine!

Violeta

Descuie uşa şi intrară, iar Florin anunţă tot palierul:

- Maie, am luat "foarte bine" la engleză!
- Bravo, Florine! Aşa te vreau!

Lăsă geanta pe măsuţa cuierului şi se descălţă. Şi căscă din tot sufletul... că era acasă, iar sentimentul ăsta îi inducea o stare de somnolenţă...

- Bună seara, fetiţa mea!
- Sărut mâna, mami.

Fu poftită "teatral" spre bucătărie... Porni spre uşă; şi nu mică-i fu uimirea când simţi ditamai palma lipindu-i-se de blugi! Aau! Se întoarse, pregătită să-i ceară socoteală; numai că mămica ei deschise uşa, ieşi, închise uşa...

Da' ce-i venise?... În fine! O fi aflat ea ceva... Aoleu! Oare aflase de Mugur?... Nee! Dacă mămica ei ar fi aflat unde locuia Mugur, acum sigur s-ar fi dus peste el şi i-ar fi învineţit ochii! Şi,

cu siguranţă, ar fi încercat să discute cu ea despre el! Ar fi încercat să-l reprezinte cumva pe Teo - şi să-l menţină pe locul pe care ştia că trebuia să stea! Ele nu mai discutaseră despre Mugur, după 24 decembrie 2000. Nici un cuvinţel, nici o aluzie - nimic! Probabil că mămica ei se simţise cea mai vinovată pentru suferinţa prin care trecuse ea - pentru că o încurajase, "îl vorbise de bine" la urechea ei, îl sprijinise în tot ceea ce făcuse, plănuise nunta...

Mâncase bătaie, dar nu i se spusese de ce! Nu era o educaţie foarte corectă, dar... În fine! Probabil că "şi-o furase" pentru cearcăne! Petele alea mari şi negricioase de sub ochii ei păreau un tatuaj permanent... Intră în dormitor.

- Bună sala, mami!
- Bună seara, prinţeso.
- Mami, eşti obosită?
- Da, scumpa mea - sunt obosită.
- Şi de ce nu faci nani?
- Păi, pentru că azi trebuie să fac de mâncare şi să calc.
- Şi nu te joci şi cu mine?

Oof... Florin se grăbi să-i dea o mână de ajutor:

- Lasă, că mami are treabă! Mă joc eu cu tine. Bine?
- Oof, bine!

Ia uite-o! Dar poate că avea dreptate Liana să ofteze aşa... teatral! În ultimul timp, picea se juca mai mult cu Florin, decât cu ea. Iar el ştia jocuri de băieţi, nu-i plăcea să se joace cu păpuşile...

Erau în iulie. Se va mai duce la serviciu luna asta şi luna viitoare. În septembrie, o să vorbească cu şefa, s-o lase să lucreze acasă. Dacă voia, bine; dacă nu, îşi dădea demisia. Din septembrie, lucrurile vor deveni mult mai serioase decât erau acum! Florin începea şcoala - iar asta însemna că termina orele la 12, după care avea de făcut teme adevărate, lecţii adevărate... Iar copiii ei erau mult mai importanţi decât firma şefei! Şi decâtăia 400 de euro!

Până atunci însă, trebuia să gătească. Şi să calce. O să calce în sufragerie, în timp ce mâncarea se cocea singurică pe aragaz. Şi va încerca să nu apară de prea multe ori pe la geamuri. Nu voia să ştie dacă Mugur văzuse sau nu copiii...

Teodor

Era aproape miezul nopţii. Nu-i era somn, şi asta nu era bine deloc! Plănuia să plece la şapte, cel târziu - iar el nu dormea! Dar...

Îl descărcaseră repede în Bragança; mâncase deci, în sfârşit, mâncare gătită la un restaurant obscur şi pornise spre casă... Ajunsese în Zamora pe la patru; abia pe la şase găsise magazinaşul ăla de trei pe trei, plin cu rochiţe pentru dansatoare spaniole. Şi, de bucurie că în sfârşit găsise volănaşe aşa cum îi trebuiau prinţesei lui, nu se putuse abţine şi-i luase şi castaniete... Şi-apoi "se întinsese la drum" până în Valladolid, unde mâncase bine, la un restaurant românesc - ca să prindă puteri. Şi-apoi se încuiase în cabină, hotărât să doarmă doar cele opt ore absolut obligatorii. Şofase ca dementul 12 ore, iar dacă-l oprea poliţia şi-i verifica tahograful primea o amendă de n-o putea duce... Aşa era regula: la 11 ore de şofat, 8 ore de odihnă. Se întinsese deci în patul din cabină...

Avusese însă proasta inspiraţie să-şi verifice mail-ul. Constatase deci că Violeta nu-i răspunsese. Avea sentimentul că nici măcar nu-şi verificase mail-ul! De parcă fusese prea supărată pe el... De parcă scuzele lui nu mai aveau chiar atât de multă greutate...

La dracu! Îi venea să plângă! Zăcea în cabină, în Valladolid, la peste 3.000 de kilometri depărtare de ea, şi se simţea ultimul om! Ultimul inutil de pe planetă! Violeta lui avea nevoie de el - chiar şi numai ca s-o certe bine, că nu se odihnea! Avea nevoie de ajutorul lui! De sprijinul lui! Că de-aia se măritase cu el - nu ca să aibă mai mult timp de petrecut în singurătate!

Ştia că nu era bine să gândească aşa. Dar nu se putea controla. Asta simţea, asta gândea! Chiar dacă ştia că gândul ăla era o prostie mare-mare, calcula acum că plecase de mult prea multe ori şi mult prea departe, pentru mult prea mult timp...

O revedea, cu ochii minţii. Aseară, el o percepuse ca fiind supărată. Îşi dădea seama acum că Vio a lui fusese supărată pentru că fusese întâi îngândurată. Iar supărarea cauzată de gândurile alea fusese mai puternică decât gândurile. Iar el nu-i observase îngândurarea - aşa că, în loc s-o întrebe la ce se gândea, el o certase...

Oare la ce se gândise soţia lui, de se necăjise chiar atât de rău?

... Doamne, dacă o s-o audă vreodată vorbind despre despărţire... Nu! Gata cu gândul ăla cretin! Scoase telefonul şi selectă numele soţiei lui - o s-o sune şi gata!

... Avea telefonul închis...

Gândul ăla îl scotea din minţi... Că picii dormeau... şi poate dormea şi Ludmila lângă ei - că doar era maică-sa şi toate mamele ţineau în primul rând cu proprii copii...

Selectă numărul de fix. Ăsta, de bine-de rău, suna. Iar după doar un piuit, Florin răspunse prompt:

- Alo?
- Bună, Florine.
- ... Aa, bună, tati!
- Florine, unde e mami?
- La bucătărie.
- Şi ce face acolo?
- Păi cred că prăjeşte ceva - că sfârâie rău şi huruie hota...
- Bine. Voi sunteţi cuminţi, nu?
- Foarte cuminţi!
- OK. Să nu-i spui lui mami că am sunat; bine?
- ... Da' de ce?
- Fiindcă am sunat-o pe mobil, dar îl are închis. Şi de-aia am sunat pe fix. Şi-o să mă certe, că sunt om în toată firea şi-mi fac griji aiurea...
- Aa, bine! Atunci nu-i spun nimic!
- Aşa! Nici ei, nici picei!
- Aa, mai ales!
- OK. Pa, voinicule!
- Paa!

Apăsă butonul roşu... şi începu să râdă. Că era, într-adevăr, ditamai omul în toată firea, dar îi zbura mintea numai la tâmpenii! Violeta avea treabă! Gătea, spăla, călca, făcea curat, făcea temele la engleză, se juca cu Liana... Ea era o femeie ocupată! Nu ca el, care stătea cu burta-n sus şi-şi lăsa mintea să se preocupe de prostii! Iar dacă soţia lui se gândea la ceva anume, se gândea la ei! La familia lor! La copiii lor! La problemele casei, la aprovizionare, la facturi, la TIR-ul pentru care strângeau bani...

Închise ochii şi zâmbi: o să-i răspundă ea la mail... mâine, când îl verifica oricum! Teoretic cel puţin, mâine trebuiau să se vadă! O dată la 48 de ore!

Mm, ce somn i se făcuse! Căsca din tot sufletul...

Mâine pleca la opt fix. Mânca "din mers", că n-avea timp de pierdut... Mâine seară, la opt, se oprea în Monaco. Şi iar dormea opt ore. Deci miercuri pleca din Monaco la 4 dimineaţa; conducea întins până la ai lui, lângă Bologna - drum de cinci ore, deci ajungea acolo pe la 9 dimineaţa. Vorbeau cam o oră; mai făcea o oră până la Padova. O oră dura încărcatul ficăţeilor şi printatul actelor. La 12 fix pornea spre casă. Şi se-ntindea 12 ore la mers întins... Începea ziua de joi într-o parcare din Sofia; dormea până la 8... teoretic, pentru că practic i se mai întâmplase să tragă cu pistolul după bulgăroii cu multă imaginaţie... Iar de la Sofia era simplu - îl dădea dracului de tahograf şi accelera spre casă! Violeta îl aştepta joi seara; el o să apară în cadrul uşii joi... pe la şase jumate dimineaţa. Şi-o să se liniştească, în sfârşit - că dacă bănuie-

lile lui se vor dovedi a fi întemeiate, se va răsuci pe-un călcâi şi se va încuia în cabina Tigrului. Deşi nu era foarte sigur de asta...

Ce va face el joi dimineaţa, dacă va descuia uşa şi-l vor întâmpina nişte ochi panicaţi?

... Habar n-avea. Nici nu voia să se gândească la asta! El voia doar să doarmă - că pe ultima "lungime" avea de şofat 18 ore non-stop!

Violeta

Uşa bucătăriei se deschise larg iar Florin intră, zâmbind:

- Mami, a sunat o tanti şi a întrebat de tati.

Poftim?

- Poftim?
- A sunat telefonul, dar tu n-ai auzit. Şi am răspuns eu.
- Aşa; şi?
- Şi o tanti a cerut cu tati.

Hm... Zâmbi neutru:

- A spus cum o cheamă?
- Nu. Şi nu m-am gândit s-o întreb...
- Păi cum a spus?
- A spus: "Bună seara. Cu Teo, vă rog." Eu i-am spus că nu e acasă, iar ea a spus "Mulţumesc. La revedere." şi-a închis.

Aha... Ridică scurt din umeri:

- Eh - cine ştie cine-a fost! La urma urmei, o fi fost greşeală!
- Aşa am zis şi eu!
- Hai - fugi la joacă!

Uşa se închise... Se încruntă scurt.

Deci o tanti sunase pe fix şi ceruse cu Teo... Asta era o chestie nouă! Să fi devenit tati... "neglijent"? Sau să fie doar o simplă greşeală? La urma urmei, Teo cunoştea multe secretare de pe la firmele unde făcea livrări; iar ele cu siguranţă aveau mai mulţi "Teo" notaţi în agendă! Deşi, dacă stătea să se gândească un pic, Teo al ei n-avea de ce să dea numărul de acasă secretarelor care îi vizau actele pentru marfă...

În fine! Nici nu conta! La urma urmei...

La urma urmei, poate fusese doar o greşeală!

Înşfăcă lingura şi mestecă energic în cratiţă. Şi nu putu să nu concluzioneze, în minte desigur, că avea de făcut două lucruri. Primul, trebuia să-i spună lui Florin ca pe viitor, înainte de a da relaţii despre membrii familiei lor la telefon, să întrebe cu cine vorbea. Al doilea, trebuia să monteze o derivaţie a telefonului din sufragerie, în bucătărie. Ca să nu se mai încrunte în halul ăla. Al treilea - că lista se lungea, pe măsură ce lingura încerca să străpungă prin cratiţă pân' la aragaz - spunea că trebuia să ceară factură detaliată la Romtelecom. Al patrulea spunea că telefonul ăla trebuia să rămână ultrasecret... ca să-l poată ea investiga pe îndelete zilele viitoare! Dacă-şi amintea ea bine, Teo stătuse mult cu copiii zilele astea; deci, o eventuală voce... brună, sau roşcată, ar fi avut motive întemeiate să-şi arate nemulţumirea inclusiv prin telefonul ăla... pe fix... exact atunci când el era plecat în cursă...

"Gata, Violeto! A fost o greşeală! O confuzie de nume şi-o greşeală! Încetează cu prostiile!"

Aşaa... Acum era mult mai bine! Era obosită; mintea îi juca feste. Mintea şi inima...

20 iulie 2010 - marţi

Violeta

Şi gata şi ultima farfurie! O aşează în uscător şi-şi şterse mâinile. Şi-şi aprinse o ţigară. Suflă fumul spre hotă, că la geam nu prea mai voia să se ducă... Deşi, dacă Mugur nu-i apăsase încă soneria înarmat cu un coş mare cu trandafiri roşii, era tentată să creadă că văzuse totuşi copiii... Uşa bucătăriei se deschise larg:

- Mami, oare unde-a ajuns tati?

Mda; azi era zi de videoconferinţă - şi se vedea asta cu ochiul liber! Intraseră amândoi, ţinându-se de mâini, de parcă trebuiau să ducă luptă de convingere cu ea... Scoase harta... şi arătă undeva pe lângă Nîmes:

- Aici cred că doarme în seara asta.
- Da' ia vezi, ţi-a scris vreun mail?

Corect! Şi-aşa urma să pornească laptopul în curând! Aşteptau răbdători toţi trei... Aoleu! El îi scrisese ieri, iar ea habar n-avusese! Citi repede-repede rândurile mărunte şi decise să zâmbească... şi să improvizeze:

- Da; azi ne vorbeşte din Nîmes.

Şi se grăbi să închidă mail-ul, că Florin ştia să citească şi nu voia să afle şi el că mami şi tati "se cam împunseseră"...

- Şi pe unde crezi că o să vină spre casă?

Pe unde-o să vină?... Păi, probabil că pe-acolo pe unde s-a dus, nu? Încerca să urmărească traseul cu degetul... Sesiza şi ea tăcerea din bucătărie şi-şi dădea seama că nu era a bună - că şi Liana se uita pe hartă, dar nu-i venea să scoată vreun cuvânt...

Atmosfera aia presimţea o ceartă pe cinste. Şi cum copiii ei n-aveau nimic, fuseseră binedispuşi la grădiniţă şi veniseră foarte veseli acasă, deducea că ea era cea care avea o mutră lungă şi "ucidea" orice dorinţă de-a schimba două vorbe.... Liana fu cea care sparse tăcerea:

- Mami, da' ce e aia male?
- Ce să fie?
- Male! Cu scoici şi valui şi nisip mult!
- Păi chiar tu ai spus - e o apă mare-mare, care face valuri! Şi care de jur împrejur are plajă... adică nisip şi scoici...
- Mami, da' melgem şi noi la male?
- Vrei tu să mergem la mare?
- Daa! Şi cu tati!
- Sigur că şi cu tati! Că doar n-o să-l lăsăm acasă, nu?
- Nu-nu! Da' când melgem la male?
- Păi o să vorbesc cu tati azi, să vedem când poate să-şi ia concediu de la serviciu şi să meargă cu noi!
- Mami, da' eu o să înot la male! Aşa ca Măiţă!

Măiţă, adică Mihăiţă - un puşti de la grădiniţă, care vorbea non-stop şi "dădea tot din casă"... Zâmbi slab:

- Bine, o să înoţi.

Florin decise să intervină:

- Mami, da' există şi şcoli de înot, nu?

Oof, Doamne! Chiar că era îngândurată rău, dacă nu-şi dăduse ea seama de ce punea Liana atâtea întrebări despre mare! Probabil că Măiţă povestise cum înotase el la mare; iar picea ei era emancipată şi voia să facă şi ea ceea ce făceau ceilalţi copii! Întrebarea lui Florin îi amintise că se gândise, cu ceva timp în urmă, că trebuia să dea copiii la înot, pentru că locuiau lângă ditamai lacul şi canalul, amândouă pline cu apă! Dar se luase cu engleza şi grădiniţa şi-apoi se ivise şi înscrierea la şcoală. Şi uitase...

Ia uite-i, ce fremătau amândoi! Liana era ferm convinsă că o să înoate la mare; Florin ştia deja că înotul se învăţa în vreo 20

de lecţii şi era mai mult îngrijorat decât nerăbdător. Se gândea probabil că-şi irosise "şansa" şi, în loc să ceară lecţii de înot, el ceruse a doua oră de engleză... Începu să râdă, cu ochii la el:

- O să mă duc mâine la clubul Dinamo, să întreb dacă te primeşte la lecţiile de înot.

Liana sări imediat de pe scaun:

- Şi pe mine! Şi pe mine!

- Păi, da! Şi pe tine!

Şi cum nu fusese inspirată să facă discuţia asta departe de urechile prinţesei, îşi dădea seama că la clubul Dinamo n-avea nici o şansă s-o înscrie şi pe ea - că era prea mică! Aşa că luă mobilul şi selectă numărul mamei ei. Suna...

- Da, puiule.

- Sărut mâna.

- Să creşti mare.

- Mami, am o problemă.

- Spune-o - şi negociem.

- Printre numeroasele tale cunoştinţe, prin vasta ta agendă, crezi că poţi găsi un loc unde să dau picii să înveţe să înoate?

Mămica ei se gândea... Aştepta; îi vedea fremătând... Adăugă:

- Că nu ştiu dacă clubul Dinamo e tocmai indicat...

- Evident! Dă-mi cinci minute, să consult vasta-mi agendă şi să dau telefonul salvator.

- OK. Aştept să mă suni.

Închise şi zâmbi:

- Maia sună chiar acum pe cineva care ştie un club de înot. Că la Dinamo se duce toată lumea - şi cine ştie când schimbă apa, sau cu ce chef vine profesorul la oră...

Florin aproba; Liana nu prea înţelesese socoteala, aşa că era precaută - dar nu auzise "nu se poate", deci aştepta. Şi probabil că-şi pregătea glasul pentru nişte vocalize cu lacrimi...

Redeschise mail-ul şi se grăbi să-i răspundă soţului ei.

"Bună, iubire.

Abia acum am văzut mail-ul de la tine. Nu sunt supărată; sunt, într-adevăr, îngândurată. Mă simt foarte obosită şi mi-am dat seama că schimbarea de organizare va veni oricum în septembrie! Aşa că te aştept să te întorci, ca să discutăm despre tema de gândire pe care mi-ai dat-o.

M-am făcut foarte secretoasă, nu? ;)

Suntem toţi în bucătărie şi te aşteptăm. Las laptopul online, ca să nu pierdem nici o clipă...

Violeta."

Şi cam atât. Minimiză totul şi luă pachetul cu ţigări. Îşi aprinse una...

Da, era îngândurată. Iar Teo o simţise imediat! De fapt, el îi simţise supărarea cauzată de gândurile alea... Şi încă n-o simţise pe-aia cauzată de telefonul de ieri!

Se răsuci pe-un călcâi şi ridică mâna - şi se sprijini neaoş de termopan. Se uita lung, drept, la el... pentru că el o aşteptase exact în aceeaşi poziţie, tot în geamul de la bucătărie, cu capul ridicat spre geamurile ei. Chitit "să comunice". Bun - "comunicau"! Avea de toate în casă: ouă, roşii, cartofi...

Erau serioşi. Amândoi. Oare la ce se gândea Mugur acum? Oare voia să-i spună ceva? Oare se pregătea să-i apese soneria? Oare văzuse copiii?

Oare ea se mai gândea la el?... Păi, constata acum că nu. Constata că singurele momente când se gândea la el erau acele momente în care îşi pregătea cuvintele pentru discuţia cu Teo.

Oare ea mai simţea ceva în suflet pentru el?... Nu. Nici măcar ură. Învăţase să ierte - şi-l iertase demult. Mult înainte ca asistenta să i-l pună pe Florin în braţe, la maternitate.

Oare ea... Oare cum îl găsea acum pe Mugur? Sub formă de fost iubit? Sub formă de individ bun de crăpat capul cu pantoful?... Nu. Sub formă de vecin. Intra la categoria ciudăţeniilor - el şi vecinul de la parter. Ăla care bea foarte mult şi locuia singur. Îl privea, privea ochii negri şi capul aplecat într-o parte şi realiza că Mugur, "marele" Mugur sfârşise sub formă de "subiect de studiu". Doar atât o mai interesa la el - cum trăia un vecin putred de bogat într-un duplex cu patru camere. Ce făcea în duplexul ăla, ce paşi feminini intrau acolo, cum câştiga el averea aia pe care nu se jena s-o etaleze...

"Una peste alta şi toate la un loc, rezultatu-i acelaşi - tu eşti zero. Te-am avut, te-am analizat şi te-am cântărit. Te-am aşezat «pe categorii» şi-am constatat că la nici una dintre categoriile astea nu depăşeşti cifra 1. Nici măcar totalul nu depăşeşte 1. Totul, în privinţa ta, tinde spre zero. Aşa că n-ai decât să te muţi pe preşul de la uşa mea; n-ai decât să stai cu ochii la mine ani în şir; n-ai decât să-ţi iei gâtul cu o furculiţă boantă. De la mine nu vei obţine nimic - nici măcar iertarea verbală."

Acum era liniştită. Acum făcuse totalul şi, aşa cum spunea şi gândul ei, Mugur "tindea spre zero". Dacă mâine se va ciocni de el pe stradă - că se vor întâlni, cu siguranţă, prin cartier! -, ea una n-avea de gând să-l salute cu cuvinte. O mişcare scurtă din cap era de-ajuns. Că n-aveau ce să-şi mai spună.

Telefonul începu să piuie; îl luă şi se grăbi să răspundă:

- Da, mami.

- Am vorbit cu buna mea prietenă de la Centrul de medicină sportivă, iar ea mi-a recomandat clubul Miramar. Cică e la Piaţa Delfinului.

Trase laptopul şi începu să tasteze:

- Stai un pic... Da, l-am găsit pe hartă. Nu e foarte departe, dat fiind faptul că-i duc cu maşina...

- OK. Să te duci mâine, că prietena mea o să vorbească cu instructorul, să-l primească pe Florin şi să-l ajute să recupereze.

- ... Să recupereze?

- Păi cursurile au început deja, să ştii! Pe 15 au început! Din câte spunea ea, ceilalţi copii au renunţat deja la colace!

- Şi-atunci, ce zici - să aştept următoarea tură?

- Următoarea tură începe pe 10 august. Lasă-l, dă-l de-acum. Dacă nu învaţă, îl înscrii şi pe 10. Dar să ştii că, la cât de cald e afară, presimt că soţul tău îţi pregăteşte un concediu la mare!

- Am înţeles. Bine, atunci mă duc mâine să plătesc pentru amândoi.

- Pentru Florin doar - pe Liana n-o primesc, că e prea mică.

Aoleu! Avea o problemă...

- Dar sunt sigură că Teo o s-o înveţe să înoate!

- Aa, sunt sigură că tati o s-o înveţe cu mare plăcere!

Liana făcuse ochii mari...

- OK; hai, că am fugit şi eu la serial. Mă suni mâine, să stabilim cum facem cu înotul ăsta şi care încotro o apucă; bine?

- Bine, mami. Sărut mâna.

- Pa.

Închise... şi ridică privirea spre Liana:

- Tu eşti prea mică; nu te primeşte. Dar sunt sigură că tati o să te înveţe să înoţi. Că tati ştie foarte bine să înoate...

I se oferi un bot mare-mare, dar şi o aprobare cu capul. Bun; până aici "izbândise"... Reveni spre Florin:

- Mă duc mâine să vorbesc cu profesorul şi să plătesc. Cursurile au început pe 15. Crezi că poţi să recuperezi timpul pierdut, sau amânăm înotul până pe 10 august?

- Aa, recuperez!

"Daa, că dacă plecăm mâine la mare, tu ce te faci?!" Ura momentele astea în care Florin se supraevalua într-o clipă, pentru că îi "ciufulea" şi ei gândurile şi-o făcea să ia hotărâri pripite. Ar fi trebuit să-l amâne... Dar, asta e! Dacă învăţa aşa, din mai puţine lecţii, bine; dacă nu, îl înscria şi pe 10 august şi gata! Sau venea

Teo acasă şi mergeau cu toţii la ştrand... Liana coborî de pe scaun:

- Să mă stigi când vine tati!

- Bine; te strig.

Florin se ridică şi el:

- Mă duc să beau ceai cu păpuşile...

O lăsaseră singură... Se aşeză la masă, mascată un pic de zid, şi-şi prinse capul în palme: cum să facă să nu se mai gândească deloc la Mugur? Gândurile alea nu-i făceau nici un bine! Era îngândurată şi supărată, iar Teo o simţea în secunda doi! Iar când o să se întoarcă şi-o să afle de ce fusese ea îngândurată şi supărată, soţului ei o să-i crească rău tensiunea...

Teodor

Oftă greu şi porni laptopul - acum era acum! Dacă soţia lui tot nu-i scrisese...

Dacă tot nu-i scrisese, o s-o sune. O să încuie Tigrul şi-o să caute prin tot Monaco-ul un internet cafe. O s-o sune de-acolo şi or să vorbească ore în şir. Până lămureau lucrurile şi se împăcau. Avea un presentiment, iar ea era îngândurată şi supărată...

Da; avea un mail. Citea grăbit rândurile... Doar atât?

Violeta lui îi scrisese aşa... "în şarade". E îngândurată, nu supărată, şi e şi foarte obosită. Şi ştie că schimbarea va veni oricum în septembrie. Ce schimbare? Care schimbare? Ce se întâmpla în septembrie? Îi spusese ea ceva şi uitase el? Pregătise ea o surpriză, ceva...? Că nu mai ştia ce să creadă!

Oricum, el îi dăduse temă de gândire - demisia sau bona. Ea îi scria azi că discutau despre asta atunci când ajungea şi el în Bucureşti. Şi cum observase că soţia lui nu prea mai zâmbea, se întreba...

Nu; n-avea voie să se întrebe absolut nimic! O s-o mintă apropo de oraşele în care înnopta, o să ajungă acasă joi la şase dimineaţa şi-o să se lămurească! Porni Messenger-ul şi se logă. Şi constată că soţia lui îl aştepta, într-adevăr...

Gata - uite-i! Tii, ce veselie mare era acolo! Picii lui râdeau şi chiuiau de mama focului, deşi la ei era zece jumate deja! Le făcu cu mâna şi "primi" şi sunetul. Aoleu!

- Tati! Tati!

- Da, Liana.

- Tati, melgem la male!

Poftim? Cum? Violeta se grăbi să adauge:

- În august, când o să reuşeşti să-ţi iei şi tu două-trei zile de concediu.

- Şi-o să mă înveţi să înot!

Începu să râdă - că-i venise inima la loc:

- Bine, draga mea. Dacă zici tu că o să te învăţ să înoţi, atunci o să te învăţ să înoţi.

- Aşa! Şi să ştii că o să melg cu mami şi Folin, să văd cum se face!

Unde să meargă? Şi ce să se facă? Florin începu să râdă:

- Uite-aşa face ea mereu - îmi strică surprizele!

- Păi ia uită-te la mine - ţi se pare că sunt surprins?

- Nu...

- Atunci surprinde-mă tu!

- Mami mă înscrie mâine la o şcoală de înot!

Aha! Îşi păstră zâmbetul pe buze:

- La o şcoală acreditată şi aprobată, nu?

Violeta reveni şi ea la un simplu zâmbet:

- Foarte aprobată. La clubul Miramar, recomandat Maiei de către buna ei prietenă, doctoriţă la medicină sportivă.

- Aa, păi atunci e acreditată, aprobată şi recomandată...

O făcuse să râdă. O privea şi încerca să vadă dincolo de râsul ăla vesel; încerca să afle gândul care-o făcea să se încrunte uneori... Liana turuia în continuare:

- Şi melg şi eu, să văd cum se face!

- Bine; dar tu nu intri în apă!

- Nuu, că nu mă pimeşte! Că sunt pea mică!

- Păi eşti cam mică pentru şcoala de înot. Dar stai liniştită, că te învăţ eu, în august! Eu înot foarte bine, să ştii!

- Ştiu!

De unde să ştie ea cum înoată tati? Că nu-l văzuse niciodată înotând! Ea însă aproba, fericită că o să înoate cu tati... Florin continuă:

- Şi am luat foarte bine la engleză! Ioana spunea că sunt un elev foarte bun şi foarte silitor!

- Păi eşti - că altfel nu te mai ţinea elevul ei! Dacă nu-i plăcea cum înveţi şi cum te pregăteşti, să ştii că nu-şi bătea capul cu tine; te îndruma către alţi profesori, mai puţin exigenţi.

- Ştiu. Tati, unde eşti acum?

- În Nîmes.

- Şi când ajungi acasă?

Când ajungea acasă? Ridică scurt din umeri:

- Cred că sâmbătă după-amiază. De ce?

Fu rândul lui Florin să ridice din umeri. Hm - iar el ce să înţeleagă acum? Că băiatul lui avea ceva important de vorbit cu el, între patru ochi? Sau că voise să ştie când se va juca tati cu el? Oare ce se întâmplase? Liana prinse mâna lui Florin:

- Foline, hai să melgem!

Bufni în râs - era teribilă picea lui! Iar piciul asculta de ea - o urma şi-i făcea lui cu mâna... Şi Violeta râdea; o vedea aşezându-se... Redeveni serios:

- Deci în august mergem la mare.

- Aşa mă gândisem. Sigur, plănuiam să discut asta cu tine în weekend; dar ai văzut şi tu ce fetiţă nerăbdătoare avem...

Aprobă... şi zâmbi:

- Atâta timp cât nu stabileşte ea la ce mare mergem, sunt de acord.

Se priveau lung... Lui îi venea să urle la ea şi să spargă laptopul - iar avea cearcăne şi i se părea şi mai slăbită... Şi nu putea să-i spună nimic, că iar se certau... Vor discuta despre asta sâmbătă seara; şi despre oboseală, şi despre bonă versus demisie, şi despre încăpăţânarea cu care el repeta sfaturile iar ea nu le asculta. Momentan, trebuiau să discute despre înotul ăla. O privi lung... şi decise să fie totuşi pisălog cu sfaturile:

- Vio, să ai mare grijă pe la bazin pe-acolo! I-am văzut azi atât de încântaţi, că sunt în stare să se-arunce în apă! Doamne fereşte, să nu se întâmple vreun accident!

- Stai liniştit, că nu mă duc singură. O iau şi pe mama.

- N-ai să poţi s-o iei tot timpul. Iar Liana e neastâmpărată şi răsfăţată şi şefă.

- Te rog să ai încredere în mine.

Iar se încruntase! OK! El o s-o ţină pe-a lui:

- Am încredere în tine; dar... Dar trebuia să-ţi spun asta. Şi promit că nu mai insist, că ştiu că m-ai auzit...

Ochii albaştri îl priveau lung... Soţia lui şopti:

- În ce oraş spuneai că eşti?

- În apropiere de Nîmes.

- Există aeroport în Nîmes?

De ce? Voia să vină la el? OK - era de acord! Până ateriza ea, avea şi el timp să se-ntoarcă cu TIR-ul în Nîmes!

- Da. Cheam-o pe Maia şi ia un taxi până la Otopeni. Te rog!

Violeta plecă grăbită capul:

- Lasă - că vii tu acasă...

Ah, cât de tristă era! Las' că vedea ea!

- Abia aştept să vin acasă! Las' că vezi tu! Cum era replica aia celebră din filme? *Nu, zaieţ - nu pagadi*!

Soţia lui bufni într-un hohot zdravăn de râs! El râdea un pic

forţat; el încă mai spera să poată afla gândul ăla care-o întrista, ca să aibă timp să se gândească la el şi la o rezolvare... Ochii albaştri îl priveau din nou lung; soţia lui zâmbi şăgalnic:

- ... Ştii că te iubesc, nu?

Se aplecă spre laptop, ca să coboare tonul vocii:

- Ştiu, şi-o să-ţi arăt cât te iubesc eu pe tine imediat cum trec pragul casei!

O privea concludent, promiţându-i şi bătaie, şi lumânări romantice, şi-o discuţie straşnică despre tristeţea aia...

Violeta

Serios?! Şi ia uite-l ce privire-i arunca! Clătină încet capul:

- Neastâmpăratule! Hai, fugi şi odihneşte-te!

Degetul soţului ei se ridică prompt şi începu s-o dădăcească:

- Şi tu, să dormi! Lasă toate treburile şi culcă-te odată cu copiii! Tu ştii ce cearcăne ai? Şi ştii cum ţi-au dispărut obrajii? Parcă ţi-a crescut nasul, zău!

Zău?! Soţul ei se strâmba la cameră; sugea pomeţii şi-şi prelungea nasul cu degetul... N-o să-i mai zică nimic apropo de dădăceală; o să-l trimită la culcare:

- Pa, Teo. Să ai grijă de tine!

Întinse mâna spre ecran, cu intenţia vădită de a-l închide; numai că vocea lui o opri:

- Vio...

Ce se întâmplase? Soţul ei era extrem de serios... şi extrem de atent la ecran:

- Mi se pare mie, sau eşti mai îngândurată decât mi-ai scris în ultimul mail?

Ultimul mail?... Aa, ăla cu schimbarea din septembrie! Pe ea o amuzase chestia aia cu "secretoasa"; constata acum că făcuse o prostie, iar pe el misterul îl cam pusese pe gânduri... Începu să râdă uşor:

- Aa, nu...

- Ba eu cred că da. Eşti îngândurată rău, iar gândul ăla te face să te încrunţi un pic. Are legătură cu discuţia noastră de alaltăieri?

Teo era în Nîmes. Şi trebuia să fie calm şi concentrat la drum, nu îngândurat şi preocupat de secretomania soţiei lui! Aşa că se grăbi să facă discuţia aia aşa, la camera web:

- Are legătură cu discuţia despre demisie şi bonă.

- Cu alte cuvinte, nici nu vrei să te gândeşti la variantele astea.

Clătină încet capul, pentru că soţul ei se încruntase rău... şi-i răspunse:

- Ba m-am gândit deja la asta. În septembrie, o să-i spun şefei fie să mă lase să lucrez de acasă, fie să-mi închidă contractul de muncă cu acordul ambelor părţi. Pentru că Florin începe şcoala - şi-o să aibă nevoie de ajutorul meu.

Şi-acum pricepuse şi el la ce se gândise ea... Ba nu; acum, el încerca să afle dacă ea era sinceră şi dacă aia era singura problemă care-o făcea să fie îngândurată şi un pic încruntată. Îi oferea răspunsul la cameră...

- ... Am înţeles. Şi ai dreptate. Dar, până atunci, te rog să te odihneşti şi să mănânci cum trebuie.

Aprobă din nou cu capul... Şi ştia că trebuia să-i spună şi despre Mugur, dar parcă n-avea curaj să deschidă acum discuţia pe tema asta... Teo îi observa încruntarea. Şi gândurile brambura. Dacă ea deschidea acum gura şi rostea numele altui bărbat, în trei ore soţul ei punea uşa jos cu piciorul. Lua un avion şi-apoi un taxi - şi nu obosea urcând trei etaje pe scări!

Tăcea deci. Şi privea tastatura. Şi se simţea atât de tristă, că-i venea să plângă! Îl voia pe Teo al ei acolo, lângă ea! Voia s-o strângă în braţe şi s-o lase să plângă, să se descarce, pentru că era obosită şi tristă... Şi-apoi voia ca el s-o împace, pentru ca ea să-l poată duce la geam şi să-i demonstreze lui Mugur că prezenţa lui în apartamentul de vizavi n-o afecta nicicum, că orice conversaţie cu el era nedorită şi nepotrivită... Tăcea şi-atât.

Vocea puternică a lui Teo o făcu să tresară!

- Pa, iubire.

Ridică privirea şi-l văzu închizând ecranul laptopului. Şi-i prinse, preţ de-o clipă, încruntarea... La naiba!

Se ridică şi opri şi ea laptopul. Şi intră în dormitor:

- Haideţi, picilor - în pijama şi la culcare!

Se strecură în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară. La hotă.

Teo o iubea. Era, deci, gelos! Mai nou, ea era îngândurată şi un pic tristă; prin mintea lui umblau deci gânduri dintre cele mai sumbre...

Păi, n-avea ce-i face! O să-l aştepte să vină, ca să poată să-i spună totul despre Mugur. Şi-apoi probabil că se vor certa rău de tot; şi, ori de câte ori soţul ei o va vedea tristă, sau încruntată, sau nervoasă, o să se întrebe dacă nu cumva aşchiuţă ăla plin de bani de vizavi era motivul...

Dacă ar fi ştiut numele duduii care ceruse aseară cu Teo...

Nu. Numele ăla nu ar fi ajutat-o cu nimic. Azvârlirea acelei informaţii în timpul confruntării verbale era total contraindicată! Iar dacă i-ar fi ştiut numele, tentaţia ar fi fost uriaşă! Acuzele reciproce le-ar fi făcut foarte mult rău. Aşa că...

Îşi aduse ligheanul şi scoase rufele din maşină. Şi escaladă geamul. Le întindea nici prea repede, dar nici prea încet. Insista totuşi să stea cu spatele la geamurile duplexului...

Aa, stop! Trase cearceaful mare, albastru, şi-l puse pe prima frânghie. Şi-l întinse bine cap-coadă... Şi gata. Acum era liniştită. Acum, Mugur nu mai vedea nimic în casa ei. Zâmbea şi nu putea să nu constate că Mugur era principalul motiv al încruntării ei! Lucrurile se vor rezolva însă sâmbătă...

Gata şi rufele. Reveni în bucătărie. Şi cum constată că copiii se culcaseră singuri, intră în sufragerie şi profită de bezna din casă - trase un pic una din lamelele jaluzelei...

Mugur citea şi fuma, în bucătărie. Citea nişte dosare consistente, de parcă era procuror sau avocat! Pe ea n-o interesa dacă studia speţe juridice, contabilitate de gestiune sau manuscrisele Sandrei Brown; pe ea o interesa faptul că, la 20-30 de secunde, degetul se aşeza semn pe hârtie iar el ridica grăbit privirea şi "scana" geamurile ei cu maximă atenţie, de la stânga la dreapta. Şi-apoi revenea la lectura aia...

I-ar fi plăcut să ştie ce planuri avea Mugur acum, după ce se revăzuseră iar soarta îi aşezase extrem de "la îndemână" unul pentru celălalt. Ea trebuia să-i anticipeze cumva mişcările - pentru că îl studiase ani în şir, îl cunoştea bine şi ştia că el sigur "va acţiona", mai devreme sau mai târziu! Iar ea îşi dorea foarte mult să fie linişte şi pace; şi nu va fi deloc linişte şi pace! Dacă Mugur "acţiona" iar Teo afla, uriaşul ei îi asigura brunetului spitalizarea dintr-un singur pumn!

Oare ce voia Mugur?... Oare de ce tot ridica privirea spre geamurile ei?... Păi dacă ea venea acum la geam şi se lăsa văzută, el... El o invita la el, la o discuţie. Pe ce temă? Oricare - putea spune orice, că nu-l obliga nimeni să şi dezvolte subiectul pe care-l alegea pentru acea invitaţie! Iar dacă se ducea la el, adevărata temă de discuţie va fi... Hm!

Adevărata temă de discuţie din mintea lui Mugur era "noi doi". Primele lui cuvinte fuseseră "Doamne, dac-ai şti tu cât m-am rugat să te găsesc..." - deşi era evident că ştiuse întotdeauna unde-o putea găsi! Mama ei nu era nici nabab, nici proprietară de imobil multietajat sau de hotel! Iar ea avusese dintotdeauna acelaşi număr de mobil! Deci, dacă ar fi încercat, sigur că ar fi găsit-o! Nu încercase, evident; se rugase doar, încetişor, în gând...

Mugur se gândea acum la trecut. La momentele lor din trecut -

alea care-l făcuseră s-o ţină foarte aproape de el. Ea fusese foarte fericită cu el. El fusese... mulţumit cu ea. Cel puţin mulţumit. Totul mersese bine între ei. Nu se certaseră decât de vreo două-trei ori, pe teme un pic copilăreşti - că lui nu-i plăcea rochia aia de babă, sau că el voia musai să meargă sâmbătă în discotecă... Mugur nu refuzase niciodată sandwich-urile, şniţelele sau prăjiturile făcute de ea. Nu strâmbase niciodată din nas apropo de detergentul ei sau de stilul ei de călcat. Şi nu se certaseră niciodată în aşternuturi. Apropo de aşternuturi - analizase îndelung problema despărţirii lor şi sesizase că nu se ridicaseră niciodată din aşternuturi înainte să treacă cel puţin 10 minute după "focurile de artificii"! Mugur adorase s-o ţină foarte-foarte aproape de el... Privind lucrurile prin prisma asta, era tentată să creadă că cine avea noroc în afaceri stătea foarte prost cu dragostea. Şi viceversa - că ea câştiga 400 de euro la firma aia care-i mânca ficaţii. Şi se întreba...

Oare Mugur văzuse picii? Florin era destul de înalt ca să se vadă bine, pe deasupra pervazului. Oare o văzuse şi pe Liana?

... Nu conta. Bărbatul de vizavi nu-l văzuse pe Teo - şi calculase, într-o clipă, că ea fusese "sedusă şi abandonată". Aşa că era ferm hotărât să-şi joace cartea - şi scana geamurile, pregătit să-şi ia cheile şi să alerge să apese soneria ei. Acum, calculul ăsta avea o hibă...

Mugur, acel Mugur pe care-l cunoştea ea, nu era dispus să crească copiii nimănui. Nici chiar dacă mama copiilor ălora l-ar fi făcut să leşine-n aşternuturi! Mugur era genul de crai care se însura după 40 de ani şi condiţiona verigheta de propria libertate. Mugur nu era un tată bun; Mugur era un soi de "veşnic burlac". Cea care-l va lua de bărbat va juca rolul staff-ului de la hotel; va face mâncare, va spăla şi călca, va răspunde la telefoane, îi va prelua lui mesajele... El va trece pe-acasă exact aşa cum s-ar fi dus la hotel; doar ca să mănânce, să facă un duş, să-şi limpezească mintea şi să se odihnească. Va plăti conştiincios serviciile de care va beneficia şi va fi mărinimos dacă va fi mulţumit de ceea ce va primi. Şi tot aşa, la nesfârşit...

Oftă greu şi dădu drumul jaluzelei - iar "o făcuse de oaie"! Era aproape miezul nopţii iar ea nu se demachiase, nu făcuse duş, nu se cremuise...

21 iulie 2010 - miercuri

Teodor

Parcă TIR-ul şi opri motorul - era 9 fix, iar el era punctual... Le zâmbi părinţilor lui, care râdeau şi fremătau lângă maşină; coborî din cabină, încuie Tigrul şi porni spre ei.

O să fie urecheat zdravăn - dar n-avea ce face. Aşa se întâmplase! Lui Florin îi plăcea engleza! Iar el unul nu prea voia să se mute în Italia! Lui îi plăcea în România! Că acolo, în ţara aia neterminată, el avea salariu occidental - şi-i mergea extrem de bine aşa!

Gata! Fu prins de umeri şi scuturat "din suflet":

- Mă, da' tu mai creşti mult?

Şi-acum îl îmbrăţişau amândoi... Ştia că mama lui era foarte mândră de ceea ce vedea. Se vedea cu ochiul liber că lui îi mergea bine şi "se mai împlinise" de anul trecut, de când se văzuseră ultima oară...

- Hai - hai la maşină! Hai, că ţi-am adus ceva bun!

Serios? Ce-i adusese? Îi urma - şi observa firele albe... Tatăl lui mersese dintotdeauna drept. Fusese - şi încă era - un om mândru. Dar observa că acum era un pic adus de spate. Iar mămica lui parcă "intrase la apă". Ori crescuse el excesiv, ori... Ori realiza şi el că avea 35 de ani, iar mămica lui împlinise 57, tăticul lui tocmai "schimbase prefixul" din 5 în 6... Luă sacoşa şi arătă spre micul restaurant din capătul parcării:

- Haideţi să stăm şi noi omeneşte, la o cafea...

Îi urma din nou. Avea nevoie de secundele alea de "evaluare" - din clipa în care se vor aşeza la masă, el va fi cel "evaluat", mai ales de către ochii atenţi ai mamei lui! Va trebui să-şi destindă bine muşchii feţei - ca să nu fie întrebat dacă are probleme în căsnicie. Ştia că era un pic îngrijorat - şi-avea un chip expresiv! Asta-i mai lipsea - să intre la "interogatoriu"!

Erau bine îmbrăcaţi. Părinţii lui se descurcaseră întotdeauna - erau firi active, care dacă aveau un nimic mic-mic îl transformau imediat în ceva util sau valoros. De-aia reuşiseră în Italia. La început, mămica lui fusese menajeră internă; tatăl lui întreţinuse casa de vacanţă a familiei unde fusese ea internă. La început, se văzuseră doar în weekend... Apoi, tatăl lui se apucase de taximetrie, ca al doilea job. Şi începuseră să economisească. Acum, mama lui "muncea neimpozabil" la domiciliu; făcea prăjituri, checuri, cozonaci la comandă - iar toamna punea sute de kile de murături pentru medicii şi inginerii români mult prea ocupaţi ca să le pună personal. Şi de-abia mai prididea cu ele. Tatăl lui reuşise să cumpere, anul trecut, propria lor casă. Şi-acum plănuia să deschidă, la anul, propriul service auto. El era bun la mecanică. Fusese mecanic la antrepriza la care Petrică fusese director. Şi învăţase şi electrică, şi tinichigerie, şi o mulţime de şmecherii... Toate astea îl ajutaseră să prospere în Italia. Părinţii lui vor avea o bătrâneţe liniştită şi îndestulată.

Se aşeză, iar mama lui îl privi lung... şi zâmbi:

- Când ajungi acasă, s-o pupi pe Violeta din partea mea.

Bufni în râs - ia uite-o! Desfăcu pachetul şi oftă greu, cu ochii la pasca aia uriaşă:

- Bag seama că ai văzut-o mărunţică şi te-ai gândit că n-o să prididească cu umplutul farfuriei mele!

- Poftă bună, mămicule!

Şi râdea, că ştia ea cât de mult îi plăcea lui pasca... Tatăl lui se grăbi să preia discuţia:

- Ia spune-mi - cât te plăteşte şefu' tău ca să te plimbi cu TIR-ul prin Europa?

- Niciodată mai puţin de 500 de euro la cursă.

- ... Aa, deci te plăteşte la cursă...

- Îţi dai seama că, dacă mă plătea la lună, nu mă mai deranjam!

- Şi cam cât câştigi într-o lună?

- Am avut perioade când am atins şi 2.500 de euro. Dar, în general, îmi dă între 1.500 şi 1.800.

- Plus motorina, presupun...

- Presupui bine.

- Păi atunci se subînţelege de ce staţi voi în România!

- Evident. Strângem bani pentru TIR-ul nostru.

- ... Vrei să-ţi iei un TIR?

- Da. Să fie al meu, ca să mănânc eu tot caşcavalul. Şi să-mi permit, uneori, să chem şoferul şi să-l trimit în cursă, iar eu să stau în căsuţa noastră şi să mă bucur de copiii mei.

Mama lui se repezi imediat:

- Chiar - ce mai fac copiii? Florin ce mai face?

- Florin începe şcoala la toamnă.

- ... Deja?

- Păi are şapte ani jumate! Şi e as la engleză!

Reacţia tatălui lui fu cea pe care-o bănuise:

- Engleză, mă?

- Da; engleză i-a plăcut, engleză i-am dat. Vio îl înscrie azi şi la înot...

- Eei, aşa da! Vezi - când ajungi acasă, s-o pupi şi din partea mea!

Aproba, râdea şi se îmbuiba cu pască...

- Şi aia mică? Liana?

- Liana...

- Ea câţi anişori face? Cinci, nu?

- Da; în octombrie, face cinci ani.

- Şi cum e?

- ... Nu; nu-ţi spun nimic. O s-o vezi, în august.

Tăcere... Ridică privirea spre ei:

- Vreau să-mi bag familia într-un concediu de două săptămâni şi să vă facem o vizită.

Mămica lui îi aplauda la propriu ideea; tatăl lui îşi scoase pachetul de ţigări:

- Să-mi zici din timp în ce perioadă veniţi; să-mi iau şi eu liber.

- Păi, uite, îţi promit că pe 15 august plecăm din Bucureşti. Deci pe 17 suntem la voi.

- Da' cu ce veniţi?

Oof, Doamne! Începu să râdă:

- Nu cu TIR-ul, evident! M-am ţicnit...

- Nu; te-ai obişnuit aşa şi-ţi place la nebunie. Că altfel nu-ţi lăsai tu frumuseţe de familie, ca să umbli singur cuc prin Europa!

- Deci pe 15, seara, suntem la voi.

- Câte camere să vă pregătesc? Două? Trei?

- Două ar fi perfect. Tot două avem şi noi - şi ne-am obişnuit aşa...

- Păi şi copiii?

- Copiii au camera lor.

- Stau amândoi într-o cameră?

- Da, iar asta îi permite Lianei să-l comande pe Florin cum vrea ea...

- ... Cum adică, mă?

- Adică, de exemplu, atunci când facem videoconferinţă pe net, ei sunt primii cu care vorbesc. Şi pe urmă Liana îl ia pe Florin de mână şi-l trage în camera lor, amintindu-i că acum mami şi tati trebuie să-şi facă declaraţii de dragoste şi să se pupe, aşa că ei se uşchesc de-acolo.

Doamne, cum râdeau amândoi! Începu şi el să râdă:

- Jur că nu vă mint! Vine şi spune "Veau să-mi cumpeli pantofi loşii, te log fumos". Exact pe tonul ăsta...

Amândoi îi sorbeau cuvintele... Oftă greu:

- Lasă, că venim luna viitoare şi-o să vă bucuraţi şi voi de ea. Are o guriţă mare şi vorbăreaţă... mamă-mamă!

- Abia aştept!

- Şi voi ce-aţi mai făcut?

Şi-acum el mânca şi-i lăsa să povestească. Şi încerca să fie foarte atent la cuvintele lor - ca să nu se îngrijoreze din nou, cu gândul că Violeta lui plecase deja de la serviciu iar Ludmila era totuşi mama ei şi-o iubea mult...

Violeta

Mamă Doamne, ce-o usturau ochii! Se sprijini de spătarul scaunului şi lăsă mâinile pe birou. Închise ochii, că vedea prin ceaţă deja... Şi-i era un somn...

Arabul fusese mulţumit de rezultat. Şi venise cu alte acte - alea pe luna curentă. Erau la fel de alambicate; dar bine că măcar acum veneau "în valuri" mititele, de câte două-trei ore...

Încerca să-şi imagineze buticul arabului - că acum ştia ce vinde în el şi cât, şi-i era uşor...

În dreapta erau cu siguranţă rafturile cu autoservire. Jucăriile. Mari şi mici, colorate violent, împrăştiate mai peste tot - pe rafturi şi pe stative. În capăt, în faţă, era papetăria şi xeroxul. Şi calculatorul. Acolo sigur avea o tejghea şi casa de marcat - că erau multe copii xerox în contabilitatea individului. Iar în stânga era librăria - de la coli A4 în diverse culori, vândute la bucată desigur, până la radiere în formă de lup. Şi cum văzuse deja tot magazinul, reveni cu privirea la xerox. Zaieţ zâmbea şi apăsa butonul ăla verde...

Zaieţ?

"Băi, deschide ochii! Că dormi în fund pe scaun - şi te râd puştoaicele astea!" Trase tare-tare de pleoape... şi reuşi să le deschidă. Sigur că aţipise în fund pe scaun! Asta era grav; extrem de grav...

Se ridică şi-şi luă cana - ca să-şi mai facă un ness-dinamită. Era abia ora două şi trebuia să şofeze azi la lecţia de engleză...

Teodor

Trase portiera şi-o încuie. Şi-şi puse actele în torpedo. Era încărcat, sigilat, asigurat şi "documentat" zdravăn. Putea deci să plece.

Îşi privi ceasul... Mersese bine! Foarte bine chiar! În calculul lui, pleca din Padova la 12 fix. Era 11,30; dar cum în calculul lui el nu mânca deloc, va folosi acea jumătate de oră ca să-şi facă provizii de mâncare şi Coca-Cola. Şi de Red Bull. Mult-mult Red Bull! Va tranzita Bulgaria noaptea, cu ochii împăienjeniţi de somn...

Violeta

Deschise portiera şi aşteptă; Florin îşi uitase tricoul în dulăpior. Era tare curioasă dacă se descurca singurel, dar fiind faptul că era destul de mare...

Da; se descurcase. Şi nici nu fugise grăbit la maşină - se oprise şi pusese zăvorul la poarta grădiniţei, după el. Băiat mare, responsabil! Bravo! Florin urcă pe bancheta din spate; blocă uşile şi porni uşurel spre lecţia de engleză.

Tăceau. Se simţea privită... OK! Fusese cuminte, aşa că nu-l mai fierbea! Începu să râdă:

- Mâine ai oră de înot.

- Yes!

Tii, ce fericit era! Decise să continue, ca să-i dea toate informaţiile de care putea avea nevoie:

- Am fost la club de dimineaţă şi am vorbit cu profesorul. E un tip la vreo 40 de ani. Mi s-a părut zdravăn; nu halterofil, dar

cu siguranţă salvamar! Prietena Maiei l-a sunat şi l-a informat cu lux de amănunte, aşa că m-a asigurat că se va ocupa mai mult de tine, ca să recuperezi cele trei şedinţe pe care le-ai ratat.

- Ce bine! E un tip paşnic, sau să mă aştept să urle din toţi rărunchii?

- Eu l-am văzut paşnic. Acum, numai el ştie cum se manifestă când îşi vede elevii ducându-se la fund; nu?

Râdeau...

- Picea e prea mică - mi-a spus că nici un instructor sau profesor n-o s-o primească înainte să facă cinci ani. E foarte greu de lucrat cu copii atât de mici; sunt imprevizibili, nu înţeleg ce li se cere, se sperie...

- Ei, sunt sigur că n-o să-i duc lipsa! O să vină şi ea cu noi, nu? Aşa a zis - o să vină să vadă cum se face!

- Daa - şi-o să-ţi facă galerie de pe margine...

Şi vedea în oglinda retrovizoare că băiatul ei abia aştepta s-o audă pe surioara mai mică răcnindu-i din toţi rărunchii încurajări şi indicaţii peltice...

- Deci trebuie să-ţi cumpăr un orar - că deja ţi s-a aglomerat rău programul!

- Cum adică?

- Luni la cinci ai engleză; marţi la cinci ai înot. Miercuri la cinci ai engleză, joi la cinci ai înot. Vineri ai pauză, sâmbătă ai înot de la zece dimineaţa.

- Oo! Trei ore de înot pe săptămână?

- Da, ca să-ţi intre bine-n cap ce-ai de făcut dacă ajungi în apă!

Şi râdeau amândoi... Frână şi oftă greu - ajunseseră în Ştefan cel Mare şi era blocaj...

- Mami, tu eşti supărată?

Oopaa... Zâmbi:

- Nu; de ce mă-ntrebi?

- Păi pentru că pari supărată!

Oftă greu... şi decise să discute cu el problema aia. La urma urmei, cu mama ei nu se mai putea discuta în ultimul timp. Că numai mrr şi aah era în mintea ei! Zâmbi deci:

- Sunt foarte obosită, pentru că nu mai reuşesc să dorm atât cât trebuie. În plus, voi v-aţi făcut mari. Mai sunt şi treburile casei, mai e şi serviciul... Ai auzit şi tu la televizor că România e în criză. Firmele se închid, iar oamenii sunt daţi afară din serviciu. Şi şefa mea a dat nişte fete afară; iar sarcinile lor ni le-a împărţit nouă, cele care am rămas la muncă. Aşa că avem mai multe firme de făcut acum. Ai văzut că am început să-mi aduc hârtiile acasă...

- Am văzut.

- Tati mi-a propus să angajeze o bonă pentru voi. O femeie care să vă ducă şi să vă aducă de la grădi, care să vă dea să mâncaţi atunci când eu întârzii la serviciu... Dar nu mi se pare normal să facă asta; în plus, trebuie să o plătească. Acum, de exemplu, eu câştig 400 de euro. Iar 300 de euro se duc la grădiniţa voastră de vară şi 100 la Ioana. În condiţiile astea, m-am gândit să renunţ eu la serviciu.

- Dar atunci n-ai să mai câştigiăia 400 de euro!

- Da, dar atunci nici voi n-aţi mai trebui să mergeţi la grădi de vară! Staţi cu mine acasă toată ziua! Mergem în parc, sau prin oraş... Facem mai multă engleză - şi învaţă şi Liana...

Florin nu spunea nimic; se gândea...

- Ştiu că aveţi prieteni la grădi de vară. De-asta nu vreau să vă iau acum de-acolo. Aşa că m-am gândit şi-am socotit şi-am ajuns la concluzia că o să renunţ la serviciu, dar în septembrie. Tu începi şcoala pe 15 septembrie. Liana începe şi ea grădiniţa adevărată, care ştii că e gratuită. Atunci o să stau şi eu acasă; cât sunteţi voi plecaţi, apuc să fac piaţa şi unele treburi prin casă; pe urmă vă aduc acasă unul câte unul şi continui treaba. Şi n-am să mai fiu aşa de obosită. Ce zici - m-am gândit bine?

- Da. Da' ce faci până în septembrie? Că să ştii, mami, că Maia are dreptate! Ai cearcăne la ochi şi ai început să slăbeşti rău!

- Păi slăbesc, că nu mănânc când trebuie şi cum trebuie. Iar seara mă apucă durerea de cap, de la oboseală; şi nu pot să mănânc, că mi se face rău. Dar în rest să ştii că mă simt foarte bine. Adică n-aş vrea să crezi că sunt bolnavă...

- Aa, sunt sigur că nu eşti bolnavă! Că Maia e medic, nu? Îşi dădea imediat seama dacă aveai ceva!

Aprobă cu capul şi parcă Dacia. Şi zâmbi:

- Deci tu zici că e bine aşa cum m-am gândit eu.

- Sigur că e bine. În august, când îşi ia şi tati concediu, o să poţi să te odihneşti un pic. Şi-o să fie bine. Dar te rog eu să mănânci mai mult!

- Bine; promit c-o să mă îndop. Bine?

- Bine.

- Acum, hai - la engleză cu tine!

Coborâră amândoi, râzând. Şi chiar dacă Florin nu era un adult plin de experienţă şi responsabilitate, era un bun cunoscător al mamei lui. Dacă el spusese că planul ei era bun, atunci era evident că era bun! Nu?

Teodor

Era ora nouă, iar el tocmai oprise pe banda de urgenţă de după Aleksinac. Mai avea două ore jumate şi ajungea la Sofia. Voia însă să mănânce acum, pentru că odată ajuns în oraşul ăla mare, va fi tentat să aibă încredere în soţia lui şi să se odihnească. Era obosit şi avea mare nevoie de Red Bull... Dar nu din mers, pe stomacul gol.

Deschise laptopul şi-l porni. Şi scoase pachetul cu şniţele şi pâinea. Erau "o nebunie"... Bun! Mail nou!

"Bună seara, iubito.

Sunt în apropiere de Zagreb - lucrurile s-au cam prelungit în Padova, la încărcat. Deci, dacă de-acum încolo scap de ghinioane, mâine seară dorm în Sofia. Din motiv de tahograf, nu de prea multă oboseală! Amenda e mare, dacă mă prinde că nu respect timpul de odihnă. O să încerc să ajung poimâine dis-de-dimineaţă; dar ştii că sunt ghinionist în materie de organizat întoarcerea acasă, aşa că, cel mai sigur şi mai sigur ajung poimâine pe la 10 dimineaţa. Deci o să ne vedem poimâine seară, fiindcă tu te duci la serviciu, eu o să dorm...

Mi-e foarte dor de voi.

Teo"

Send... Şi şniţel. Aştepta, că nu era logat la Messenger şi voia să-i vadă răspunsul. Calculul lui era simplu: dacă Violeta avea pe altcineva, cu siguranţă mâine îl va chema la ea - la "şedinţa de «la revedere»", dinaintea întoarcerii bărbatului acasă. Şi chiar dacă realiza că o luase razna, nu putea să nu se gândească...

Avea sentimentul că aştepta degeaba - aşa că închise laptopul şi-şi improviză repede trei sandwich-uri. Şi porni motorul - nu avea timp de pierdut.

Violeta

Porni laptopul şi-şi aprinse o ţigară. Tot la hotă - Mugur era cuminte momentan, iar ea n-avea nici o intenţie să-l agite în vreun fel...

Teoretic, azi nu se vedeau - azi aveau "zi de mail". Se văzuseră ieri. Aşa "funcţionau" ei de mai bine de doi ani. Azi, însă, avea o presimţire. Soţul ei îi cam închisese ecranul în nas aseară... Şi, după ce-i spusese, sincer, de ce era îngândurată, el încercase să afle dacă nu cumva mai era ceva... Şi mai era ceva, ce mai! Teo

o simţea imediat! Se gândea acum că făcuse totuşi o prostie că nu-i spusese despre Mugur chiar duminică, chiar în clipa când îl recunoscuse! El o să se întoarcă, o să afle cine era Mugur şi ce făcuse, după care o să se întrebe de ce ea nu-i spusese absolut nimic despre el. Iar de fiecare dată când ea va fi preocupată de ceva, sau se va gândi la o problemă, el se va întreba dacă nu cumva...

Avea un mail. De la el. Parcă-i era frică să-l deschidă... Îl deschise totuşi.

... Deci soţul ei venea poimâine. Asta însemna că putea să se apuce de spălat şi gătit, nu? Ia să-i răspundă...

"Bună seara, iubitule.

Abia aştept să ajungi şi tu acasă. Îţi «programez» nişte clătite delicioase...

Te rog să nu te grăbeşti şi să fii atent la drum. Şi să nu păcăleşti tahograful - ştii bine că cine are noroc în dragoste...

Promit că azi şi mâine seară dorm dusă. Ai dreptate - am făcut cearcăne mari, iar de dimineaţă am descoperit că trebuie să schimb gaura de la curea. Spre minus, nu spre plus. Acum, rămâne de văzut cum o fi mai bine; dar eu una să ştii că nu mă plâng din motiv de subţiere. Mă simt mai bine aşa, mai uşoară; nu mă mai dor picioarele şi mă mişc mai uşor. În plus, dacă-mi aduc bine aminte, tu m-ai cunoscut subţirică...

Mi-e dor de tine şi abia aştept să vii acasă. Mâine seară facem conferinţă, la opt jumate? Florin are mâine prima oră de înot şi sigur o să vrea să-şi chiuie bucuria...

Vio"

Send... Se ridică şi începu să scoată ingredientele pentru o supă de legume şi-un deliciu culinar pe post de "felul doi". Mâine dimineaţă se ducea la Mega, să ia lapte, ouă şi gem de vişine pentru clătite. Sau să le facă cu cremă Finetti?... Nee, le făcea cu gem! Crema Finetti o serveau cu linguriţa, de obicei. Iar poimâine seară, în mod special, o vor servi cu degetele... Ah, cât de dor îi era de el!

Uşa se deschise vijelios:

- Mami, ştii cumva unde e tati?

Avea senzaţia că Liana îl trimitea pe Florin să întrebe unde ajunsese tati. Zâmbi deci, realizând că picea lor abuza deja de înţelegerea fratelui mai mare:

- Da. E în apropiere de Zagreb.

Iar băiatul ei ieşea în fugă, să aducă harta... O adusese şi pe Liana - care era din nou foarte tăcută... În fine! Întinse harta pe masă, iar degeţelul se aşeză sub literele micuţe.

- Fie s-a oprit acolo să se odihnească, fie a mai mers un pic. Uite, pe-aici vine.

Urma autostrada... sau ce era chestia aia galbenă. Cobora...

- Mi-a scris că mâine seară doarme aici, în Sofia. Şi cred că va pleca devreme, pentru că poimâine o să ajungă în Bucureşti pe la 10-11 dimineaţa.

Liana sesiză imediat oportunitatea:

- Mami, da' noi mai melgem la glădi?

- Păi eu zic că da.

- Da' de ce?

- Pentru că eu trebuie să mă duc la serviciu, iar poimâine e vineri. Adică e zi de grădi.

- Da' vine tati!

- Iar dacă vine la 10, face şi el un duş, se odihneşte câteva ore, se duce la autobază să vorbească cu şeful lui... Şi pe urmă vă ia de la grădi! Nu-i bine aşa?

Nu primi răspuns, iar asta era foarte ciudat... De fapt, de vreo două zile avea senzaţia că Liana devenise brusc foarte tăcută! Oare ce se întâmplase? O să-l întrebe pe Florin, un pic mai târziu - acum trebuia să se preocupe de "felul doi". Care se va coace "organizat" la cuptor, după reţetă, şi deci va necesita cel puţin câteva ore de pregătiri intense. Voia să pregătească ceva marinat; ceva delicios...

Teodor

Gata - părăsea Sofia. Era în drum spre casă. Şi accelera - că dacă-i era scris să-l prindă poliţia făcând efortul ăla de 18 ore de şofat, îl prindea oricum! Accelera...

Oare soţia lui îşi verificase mail-ul? Sau fusese foarte preocupată cu altele? Mm...

Nu. Nu era bine ce făcea el. Era obosit, îngândurat şi stresat; subconştientul îi juca o festă urâtă şi dădea vina doar pe ea... Omiţând să-i amintească faptul că el era cel care lipsea de-acasă cu săptămânile, el era cel care prefera să tacă şi să se învenineze singur în loc s-o întrebe "verde-n faţă" dacă avea pe altcineva...

Păi o s-o întrebe mâine dimineaţă, pe la şapte, aşa! Dacă reuşea să ajungă la Giurgiu în timp util, ora şapte îl va găsi apăsând soneria domiciliului conjugal! Tot nu ştia ce va face dacă uşa se va deschide şi va vedea...

Mai scoase o cutie de Red Bull - trebuia să fie atent. Mai ales la drum. Nu voia să plătească amenzi, nu voia să aibă de-a face cu hoţii bulgari, nu voia să se gândească la dimineaţa zilei de mâine... Ia să pună el CD-ul ăla superb, cu melodii de dragoste! O iubea mult - şi voia, în clipele astea, să-şi amintească asta non-stop...

Violeta

Tresări şi sări la propriu în fund! Şi deschise ochii: ce-cum? Ce se auzise? Cine ţipase?

Ameţi instantaneu şi încercă să se prindă de ceva. Dar era întuneric beznă, iar ea stinsese lumina pe la unu şi nu mai ştia... Se lăsă să cadă pe spate; atât mai putea controla, direcţia căzăturii. În rest, realiza că nu mai era stăpâna propriului corp...

Auzea nişte voci, înăbuşite bine de polistirenul de pe pereţi. Cine erau insomniacii? Şi mai ales, ce spuneau?

... Parcă-parcă era poliţista. Şi zicea ceva despre... Despre inimă. Şi despre "n-ai". Deci era o ceartă "din dragoste". OK - ei îi era foarte somn. Ia să-l strige pe zaieţ... deşi presimţea că va adormi instantaneu şi fără el...

22 iulie 2010 - joi

Teodor

Coborî de la volan şi se apropie de uşa depozitului. Aveau sonerie? Sau fusese idiot şi-acum trebuia să păzească Giurgiul pân' la nouă? Aveau; apăsă bumbul şi ascultă, atent... Aa, păi era o activitate intensă înăuntru! Uşa se deschise larg iar bărbatul în vârstă zâmbi:

- Neaţa, Teo! Ai adus ficăţeii?

Aprobă şi-i întinse actele.

- OK; eşti tras la rampă?

Aprobă din nou. Fu privit lung... Întrebarea următoare fu edificatoare pentru el:

- Vrei să te întinzi o oră, cât descărcăm noi?

Negă de data asta:

- Mă duc să mănânc ceva.

- Băi, tu de câte ore n-ai mai închis ochii?

- De vreo cinşpe.

- Şi nu vrei să închizi totuşi ochii? Şi ora aia-i bună, să ştii!

- Nu. Dacă mă culc acum, mă mai trezesc la noapte. Am depăşit punctul de oboseală maximă şi-am băut atâta Red Bull, că pot să ajung la Bucureşti şi-n alergare uşoară.

- Bine; cum vrei tu. Da' dacă vrei, să ştii că poţi să te lungeşti un pic la şefu' în birou, pe canapea.

Negă din nou şi-i întoarse spatele. Şi urcă în cabina lui.

N-avea nimic cu bietul om. Era un ins tare de treabă şi-l scosese de vreo două ori din nişte încurcături mari cu actele. Se înţelegeau bine, erau oarecum amici...

Nu putea să doarmă. Nu voia să adoarmă, de teamă că nu se va putea trezi peste 50 de minute! În plus, fiecare clipă conta acum. Dacă ajungea la şapte şi cinci, se căznise degeaba - amantul părăsea domiciliul amantei înainte să se trezească picii ăia gălăgioşi şi sinceri, nu?

Se ţicnise...

O să îndese mâncare în el şi-o să-i zorească să-l descarce mai repede. Că trebuia să ajungă acasă înainte de şapte. Şase jumate ar fi fost perfect...

Violeta

Gata - dădu drumul moţului şi se privi lung în oglindă.

Arăta jalnic; arăta a bolnavă deja. Şi-asta nu era bine, că una promisese ea şi alta va vedea soţul ei mâine dimineaţă... Era sigură că Teo ajungea acasă pe la cinci-şase - îi era dor de ea, aşa că se va grăbi! În plus, se comportaseră ciudat zilele astea. Ea fusese îngândurată şi încruntată, el o simţise şi se încruntase şi el - pentru că ea nu catadixise să-i spună ce are, ce o apasă... În fine! Să dea fuga la Mega, înainte să se trezească copiii! Intră în bucătărie, îşi luă o pungă şi dădu să iasă. Dar văzu ceasul...

Păi la Mega deschidea la şapte, nu? Sau la opt?... O să încerce la şapte; dacă deschideau la opt şi nu găsea deschis la alt magazin, făcea diseară cumpărăturile. Şi-aşa, Teo al ei venea mâine...

Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză la masă. Şi oftă greu: se simţea sfârşită... Privirea îi căzu pe geamul de la bucătărie. Era deschis, ca de obicei; dar nu era deschis de tot, aşa că funcţiona acum ca o oglindă. Geamul ăla i-l arăta pe Mugur în propriul balcon; ferchezuit, aranjat, îmbrăcat într-un costum elegant, brunetul de vizavi îşi bea cafeaua cu ochii la geamurile ei. Şi le privea drept, de parcă o aştepta... Pe cine aştepta Mugur? Pe ea, sau pe tatăl copiilor ei? Asta era o întrebare la care numai el ştia răspunsul...

De ce mai insista Mugur să vorbească cu ea? Ce voia - să redevină amici? Plănuia oare să o atragă iar în patul lui? De ce-ar fi făcut-o? De ce şi-ar fi dorit să facă asta? Doar ca să-şi mângâie orgoliul de bărbat care spusese "Adio", dar care nu mai fusese sunat nici măcar o dată? Voia oare să-şi demonstreze că putea suci aceeaşi minte de gâscă de mii de ori, fără s-o încaseze nici măcar o dată? Că degeaba era ea slabă acum - trecuse prin două naşteri! Avea o vârstă! Ce voia Mugur de la ea?

Presimţea o discuţie cu el - una de-aia teribilă, faţă-n faţă şi cu cuvinte tari. Mugur n-avea de ce să-i supravegheze geamurile "încorsetat în costum" la o oră atât de matinală. Mugur "o fila", pregătit să înşface cheile şi să alerge pe uşă-afară. Aşa că se ridică, luă cutiuţa cu medicamente "adevărate" de pe mobilă şi înghiţi un Distonocalm. Dacă vor discuta azi, măcar să fie calmă - nu? Să nu-i tremure glasul, să nu înceapă să plângă - pentru că era obosită, tristă şi stresată iar nervii ei erau chinuiţi rău...

Îl privea lung şi încerca să-i înţeleagă gândurile...

Păi, putea spune că urma o discuţie despre ea şi el. Mai mult despre ea, desigur - el, "oficial" vorbind, era nevinovat! El ascultase de mămica, pentru că locuise cu ea, iar ea era sursa bunăstării lui şi-a sprijinului pentru facultate. El putea rosti 1001 motive pentru care fusese nevoit "să-mi calc în picioare sufletul şi sentimentele pentru tine şi să încerc cumva să-mi uit planurile de viitor"... Aşa ar fi vorbit bărbatul ăla care-o căuta acum insistent cu privirea... Cu siguranţă, văzuse copiii - dacă nu se uitase ore-n şir în casa ei, sigur o văzuse cel puţin într-o dimineaţă, ieşind cu amândoi de mânuţe şi urcându-i în Dacie! Mugur ştia acum că ea are un băiat şi-o fată; nu ştia dacă mai are soţ! Iar dacă fusese extrem de perspicace şi-i privise inelarul printr-un binoclu profesional, Mugur socotea probabil că soţul ei era în Spania, la căpşuni - că în casă nu era nici dimineaţa, nici la prânz, nici seara...

Deci vor vorbi despre ea. De ce nu l-a mai sunat - ea nu şi-a dat seama că în seara aia stătuse mămica lângă el, aşa că el nu putuse să-şi exprime adevăratele gânduri, planuri şi dorinţe? De ce s-a căsătorit? De ce-a făcut doi copii? De ce soţul ei nu e lângă ea? De ce-o lasă să se zbată singură cu copiii? De ce nu-şi dă ea seama că soţul ei îşi bate joc de ea, că nu-i pasă de cearcănele şi oboseala ei, că n-o iubeşte... Şi multe altele! A căror unică rezolvare era, desigur, servirea unei cafele în duplex. Hm...

Stinse ţigara şi se ridică. Şi ieşi, pentru ca apoi să se întoarcă şi să ia punga de pe masă. Gata - pleca la cumpărături.

Teodor

Aştepta; era în scara blocului şi aştepta ca minutele să treacă şi să se facă ora şapte. Aştepta, răbdător, şi concluziona că fusese uşor idiot, imaginându-şi că Violeta lui...

La şase jumate, parcase TIR-ul pe partea cealaltă a canalului - ca să-l ascundă de ochii ei. După numai cinci minute, pusese palma pe capota Daciei din parcare şi constatase că era rece sloi. Ridicase apoi privirea spre geamurile de la etajul trei şi văzuse lumina aprinsă la bucătărie. Şi-apoi intrase în scară, urcase scările tiptil, ascultase la uşă... după care "îşi încununase prostia" decizând să aştepte totuşi plecarea amantului. Coborâse deci şi se ascunsese în mica nişă de la intrarea din spate. Chiar dacă era evident că o luase razna şi visa amanţi verzi pe pereţii soţiei lui, el voise totuşi să stea acolo şi să spioneze ieşirea din bloc. Că nu voise să apese soneria; nu voise să rişte totuşi...

Nu coborâse nici un necunoscut. Chinezii de la etajul doi plecaseră spre Niro la fără un sfert. Babele de la unu coborâseră în grup, pălăvrăgind de zor despre biserică. Acum era linişte; acum, aştepta ora şapte. Iar dacă uşa apartamentului 15 se va deschide şi va vedea totuşi nişte ochi speriaţi...

Auzi paşii coborând treptele. Nu erau grăbiţi; erau... normali. Cineva pleca la timp la serviciu. Aştepta... Gata; trecuse. Se aplecă, să vadă cine ieşise... Violeta?

Îşi trase gluga trenciului pe cap şi decise s-o urmeze - era, brusc, foarte curios apropo de locul unde se ducea soţia lui şi motivul pe care-l avea ca să încuie copiii singuri în casă la şapte dimineaţa!

Intră în casa scărilor, o aşteptă să iasă din bloc... iar vocea bărbătească parcă-l lovi în moalele capului!

Violeta

Deci lapte, ouă, gem şi Finetti. Şi beţe parfumate, dacă aveau. Deschise interfonul şi ieşi.

- Bună.

Ptiu, drace - ce-o speriase! Ridică imediat capul... şi zâmbi slab:

- Bună.

Mugur se simţea în elementul lui. Ştia că e proaspăt bărbierit, proaspăt pieptănat, proaspăt parfumat iar costumul îi stătea bine; era deci sigur pe el. Asta e - ea se grăbea la Mega! Coti deci spre stânga şi-şi văzu de drum - iar paşii se grăbiră s-o ajungă din urmă:

- Ce mai faci?
- Bine.
- Te duci la cumpărături?
- Da.
- Eu mă duc să-mi iau ţigări.
- OK.

Şi-acum, teoretic, el rămăsese fără replică...

- Te deranjează dacă merg lângă tine?

"Oo, Mugure - mulţumesc de-aşa replică! Şi-acu' ţin-te bine!" Ridică scurt din umeri şi nu-şi luă privirea de la asfalt:

- Trotuarul e loc public - poţi să joci Căluşul pân' la Mega, că nu-ţi zic nimic...

Mugur râdea; pe-asta "o încasase" din plin! Dar o anticipase, aşa că nu fusese luat prin surprindere - şi decidea s-o flateze un pic:

- Ai rămas la fel de spirituală...

Ridică privirea spre el, fără să se oprească din drumul ei, şi-l privi drept - ca să-l usture rău:

- Tu în schimb ţi-ai pierdut simţul fin - că-ţi tai macaroanele una după alta şi nu pari să sesizezi...

Spre marea ei mirare, Mugur zâmbi slab:

- Poate că nu vreau să sesizez asta. Poate că îmi doresc prea mult să vorbesc cu tine, ca să mă afecteze cu ceva tăiatul macaroanelor...

Redeveni atentă la asfaltul pe care călca:

- Atunci, hai - dă-mi macaroane, să ţi le tai!

Aştepta macaroana... Ia uite-l, că tocmai acum rămăsese fără macaroane! Zâmbea şi se felicita pentru Distonocalmul ăla...

Teodor

Măiculiţă, Doamne! Mamă, Doamne, ce vedea el acum! Mânzul ăla brunet, în costum de firmă, o aşteptase pe Violeta în faţa blocului! Iar Violeta îl cunoştea - că aşa reieşea din dialogul pe care-l auzise el! Mm...

Riscase şi ieşise şi el din scară; şi-i urmase, la vreo trei metri în spate. "Prinsese" dialogul lor până la "ai rămas la fel de spirituală"; apoi ei traversaseră străduţa şi porniseră spre Şoseaua Colentina. Spre Mega Image, probabil. El realizase că era de-ajuns să-i fie observată prezenţa, ca să fie deconspirat. Soţia lui îi cunoştea hainele! Aşa că preferase să rămână mai în urmă. Ei vor traversa, oricum, până la Mega; el se va ascunde după chioşcul florarilor...

Dacă mânzul reducea distanţa dintre el şi Violeta sub 20 de centimetri, îl făcea Salam de Sibiu! Acolo, în mijlocul trotuarului, scotea pistolul şi...

Şi? Scotea pistolul şi...?

Violeta

Uimirea - sau blocajul - nu dură decât două secunde. Mugur se replie şi "atacă", cu seriozitate în glas de data asta:

- OK. N-o să-ţi dau macaroane, ci un motiv serios de gândire. Te invit la o cafea.
- Nu pot, n-am timp.
- Te invit la o discuţie atunci.

Ridică privirea doar cât să-l "înţepe" bine:

- N-am discuţii cu tine.
- Eu te rog să ai. Măcar un cuvânt! Măcar o secundă!

Şi-o s-o ţină tot aşa şi-o veşnicie, dacă era cazul... Decise să-i dea totuşi "dezlegare" la discuţie, dar în condiţiile care-i plăceau ei. Şi-i mulţumi, în gând, semaforului care tocmai se făcuse verde:

- Dat fiind faptul că mergem pe acelaşi trotuar către unicul hypermarket deschis la ora asta, foloseşte timpul ăsta şi vorbeşte.

Şi iar nu mai spunea nimic... Aa, ba da!

- Vio, te rog, hai să vorbim!
- Păi nu vorbim?

O irita rahatul ăla de conversaţie! De ce dracu nu se întorsese ea acasă când îl văzuse în faţa scării? De ce nu lăsase cumpărăturile pentru după-amiază? Trase uşa magazinului:

- Vorbeşti, sau te-ai răzgândit?

Mugur se aplecă şi-i mârâi la ureche:

- Vio, nu pot să-ţi cer iertare în Mega Image! Hai la o cafea!

Apucă mânerul unui coş şi porni spre rafturi, exprimându-se în gura mare:

- N-ai de ce să-mi ceri iertare - te-am iertat demult. Şi am revenit la punctul zero. Cu valoare zero, adică.

Luase ouăle şi laptele. Urma gemul, care era lângă Finetti. Mugur încerca să-i vorbească de foarte de aproape - şi poate că miza un pic şi pe parfumul pe care-l emana:

- Atunci dă-mi voie să înscriu primul punct invitându-te la o cafea.

Gata; găsise gemul. Luă un borcan; şi luă şi Finetti. Şi se răsuci pe-un călcâi şi-l privi drept, aplecându-se scurt stânga-dreapta:

- Ciudat - n-ai căşti în urechi! Înţelegi limba română?

Mâna lui dreaptă îşi începu drumul spre obrazul ei:

- Vio, te rog eu mult să nu faci aşa!

Fentă scurt palma şi gestul şi se încruntă. "Vaai, ce-ai smiorcăit-o pe-asta! Las-o jos, că nu ţine!" Mugur încerca să pară descumpănit de fenta ei şi nu prea reuşea, pentru că-i înţelesese privirea... Porni spre case:

- Nu cred că eşti în măsură să-mi spui ce şi cum să fac.

Mută repede produsele pe bandă şi desfăcu sacoşa dintr-o mişcare. Mugur tăcea; îşi pregătea banii de ţigări, ca să nu rămână prea mult în urmă şi "s-o rateze"... Achită şi decise să nu grăbească pasul tocmai acum - că, dacă fusese "uşor naturală" până acum, nu înţelegea de ce-ar fi trebuit să-i lase acum impresia că o afecta cu ceva prezenţa lui pe-acolo! Ieşi din Mega, iar paşii o ajunseră imediat din urmă:

- Vio, trebuie să discutăm.
- Nu; nu mai avem ce să discutăm.

Şi cum nu fusese deloc atentă la raportul de forţe din timpul discuţiei, nu anticipă nivelul curajului lui. Iar gestul o luă prin surprindere:

- Vio, nu face aşa!

Se opri - fusese apucată de braţ... Întoarse încet capul şi-l privi lung, fără să încerce să-şi ascundă sentimentele şi intenţiile:

- Ia mâna de pe mine...

Şi cum el îi dăduse drumul cu o viteză supersonică, îşi reluă drumul. Şi reveni la mimica serenă, un pic zâmbitoare - că o ştia lumea pe-acolo, prin cartier! Avu parte de linişte doar o secundă; Mugur o ajunse din nou din urmă:

- Violeto, opreşte-te!

- Nu pot - mă grăbesc.

Tonul vocii lui se ridică un pic:

- Violeto, încetează! Ştiu că am greşit! Ştiu că merit trataţia asta! Dar hai să ne comportăm ca doi oameni maturi şi să depăşim momentul adolescenţei!

"Aa, stai aşa! Că dacă tot pomeneşti despre adolescenţă, am şi eu unele lucruri de menţionat despre asta!" Imediat cum ajunse pe trotuar, lângă chioşcul florarilor, se opri şi se întoarse spre el. Şi ridică şi ea un pic tonul vocii, ca s-o audă bine:

- Sigur! Cum de nu m-am gândit şi eu la asta?! Cum am putut să mă cramponez atâta timp în adolescenţa aia în care tu mă lăsai gravidă şi te evaporai - şi pe urmă mă vrăjeai din nou 365 de zile doar ca să-mi comunici telefonic că nu mă ridic la standardele mamei tale?

Şi cam atât era de spus despre adolescenţa aia în care erau cramponaţi amândoi!

Teodor

Cum-cum? Ce-i auziseră urechile? Adolescenţă? Gravidă? 365 de zile? Standarde? Ce dracu era asta?

Violeta

Porni, mult mai grăbită acum, spre casă. Şi bineînţeles că Mugur se grăbi după ea:

- Vio, lasă-l dracului de trecut! Lucrurile s-au schimbat mult de-atunci!

- Ohoho! Habar n-ai tu cât s-au schimbat!

- Am terminat facultatea! Acum sunt director de ONG, sunt membru de partid...

Aşa; şi?

- ... Iar cuvântul mamei mele nu mai contează foarte mult pentru mine.

I-auzi! Bună facultate! Că-l învăţase termeni şi nuanţe noi! "Nu mai contează foarte mult" nu însemna că nu mai contează - dar asta era scuza pentru când îi trăgea ei următoarea ţeapă! Trebuia să fie sinceră şi să recunoască - era dat dracului, Mugur ăsta! Şi cum tocmai terminase de tras concluzia, începu să-i taie la modul cel mai serios macaroanele alea:

- Asta este o veste bună pentru viitoarea ta soţie.

Se aplecă scurt, "studie problema" şi reveni la drumul ei:

- Că văd că n-ai verighetă.

"Şi poate faci şi tu ca mine - şi observi verigheta mea!" Nici o şansă - Mugur îi auzise constatarea şi-o percepuse ca pe-un atu pentru el, aşa că revenise la tonul calm, cald şi rugător:

- Te rog, acordă-mi cinci minute de discuţie despre viitor.

Traversă străduţa şi coti la stânga. Încă 15 metri şi intra în bloc...

Teodor

Gata - porniseră spre bloc. Ieşi de după gardul viu după care se ascunsese şi porni în alergare uşoară după ei - ca un ins oarecare care vrea să se menţină în formă. Privea lung costumul negru şi îşi organiza planul - şi variantele de acţiune. Dacă rămâneau să discute în faţa blocului, va traversa şi va alerga în continuarea străzii; dacă nu, se va ţine după el. Asta, sigur, dacă mânzul nu intra cu ea în scară! Că dacă-l prindea că intra cu ea în scară...

Măiculiţă, ce-i auziseră lui urechile! Ce secret incredibil aflase el azi! Adică Violeta... Adică brunetul... Dar când? Cum? Că el o cunoscuse în 2001... La 19 ani...

Oare el era marea ei dezamăgire în dragoste? Oare chiar atât de zgârcită în cuvinte să fie soţia lui? Să numească ceea ce făcuse individul ăla "deziluzie în dragoste" şi-atât?

Nu mai conta - oricum, vor discuta despre asta diseară! Se apropia vertiginos de străduţă şi realiza că, dacă mânzul va intra cu Violeta în scară, el va grăbi pasul şi va intra după ei. Îl va duce pe individ sus, la patru, îl va apuca de haine, îl va ridica şi-l va lăsa să cadă printre balustradele scării. Ceea ce auzise el...

Violeta

- Vio...

- Ţi-am spus: suntem în punctul zero. Care, în cazul nostru, nu tinde spre unu: rămâne la zero. Nu există viitor între noi. Du-te frumuşel înspre viitorul tău şi încearcă să nu-mi mai vorbeşti când mă vezi pe stradă.

Acestea fiind spuse şi foarte bine "derulate" pe cei 15 metri disponibili, viră dreapta, deschise interfonul cu cardul şi intră în bloc. Şi-şi văzu de drumul ei - începu să urce scările. Nici mai repede, nici mai încet decât de obicei - că nu se întâmplase mare lucru! Şi nici nu-şi permitea să vină după ea!

Teodor

Aha! Ea intrase în scară; el rămăsese ca papiţoiul pe trotuar şi se uita lung după ea...

"Hai, mânzule! Hai - intră după ea! Te rog eu mult! Intră, ca să pot să te-arunc printre balustrade!"

Nu mai alerga; mergea normal acum, fiindcă mânzul nu-l cunoştea. Abia aştepta să ajungă lângă el; spera din tot sufletul să nu se poată abţine, ca să-l ia pe sus şi să-l bage în remorca TIR-ului. Şi să discute acolo cu el, în linişte! Spre deosebire de Violeta, el voia foarte mult să discute cu brunetul spilcuit despre trecut! Mai avea cam cinci metri...

Ptiu! Ce noroc pe mânz! Tocmai se pusese în mişcare! Şi era grăbit, că şi-o furase rău de tot la orgoliul masculin...

Îl urma. Era curios să vadă unde se ducea şi mai ales de ce. Mm, ce grăbit era! Îl văzu îndreptându-se spre parcarea din spatele blocului şi scoţând din buzunar un mănunchi de chei. Se opri deci, să-şi aprindă o ţigară; şi-l privi drept, pentru că mânzul nu-l cunoştea...

Simţi că-i scapă bricheta din mână când văzu ditamai SUV-ul argintiu clipind scurt! Şi pe individ intrând în blocul cu patru etaje din spatele blocului lor! Al dracului să fie el, dacă aia nu era coincidenţa coincidenţelor! Pe SUV scria Q7, iar mânzul avea costum de duplex! Mm...

Deci aşa stăteau lucrurile! Fosta ei mare dezamăgire în dragoste tocmai se mutase vizavi de ea, doldora de bani şi cu dorinţa arzătoare-n suflet de-a reînnoda relaţia demult apusă! Îşi mârâi concluzia printre dinţi:

- Iar tu ai o problemă mare, că pleci cu săptămânile şi-o laşi geam în geam cu el...

Ei, la dracu! Se răsuci pe-un călcâi şi decise să se depărteze de casă. Să urce în cabina TIR-ului. Oricum, mânzul sigur nu urca azi la Violeta! Discutaseră... Şi ce mai discutaseră!

Oare asta era prima lor discuţie? Sau... De cât timp se renova duplexul ăla? Şi de cât timp observase soţia lui costumul elegant şi SUV-ul argintiu? Violeta pomenise unele lucruri despre combinaţia SUV-costum... Mm...

Nu! Nu se va gândi la asta acum! Era momentul "retragerii"!

Întâi şi-ntâi trebuia să iasă din zona blocului lui! Şi-aşa, era sigur că florarul îl văzuse pitindu-se după chioşc! Şi-l cunoştea, că de la el îi lua Violetei flori! Se grăbea... Se depărta de casă cu paşi grăbiţi... Şi gata - ieşise în Şoseaua Colentina. Încetini pasul şi porni peste pod, spre Tigru.

Nu va spune absolut nimic acum. Nu va trage nici o concluzie acum. Se va gândi foarte bine la ceea ce văzuse şi auzise şi nu va trage concluzii! Era nedormit de-atâtea ore, venise de la un drum infernal şi nu avea voie să facă totaluri în starea asta. N-avea voie, de fapt, să facă totaluri înainte s-o asculte şi pe ea - nu? Oricum...

Oricum, câteva lucruri erau certe. Mânzul o aşteptase în faţa scării - nici măcar în scară. Tot drumul, cu o singură excepţie, soţia lui zâmbise slab şi mersese nici prea repede, nici prea încet - mersese normal. Iar mânzul mersese lângă ea, un pic aplecat spre ea - ca să fie bine auzit şi să poată s-o privească. O singură dată mânzul o apucase de braţ - iar ea se oprise, îi aruncase o privire ucigaşă şi-i spusese câteva cuvinte care-l făcuseră să-i dea instantaneu drumul. În rest, nu văzuse nimic care ar fi putut să-l pună serios pe gânduri. Mânzul părea să fie noul proprietar al duplexului; de asemenea, părea să fie fostul ei iubit. Primul; ăla cu deziluzia... Doamne, şi ce deziluzie!

Mânzul arăta bine. Era frumuşel foc. Era un bărbat foarte bine, foarte plăcut, foarte aranjat... Nu era fotomodel - era mult mai bine. Că era natural. Indivizii care prezentau costume pe podium mergeau teatral şi se ungeau cu tot felul de creme şi prafuri. Ăsta era el însuşi şi când vorbea, şi când mergea... Mirosea bine, era bine îmbrăcat, avea ditamai SUV-ul şi-o mare avere de cheltuit pe prostii - că-şi luase duplex, deşi chiar n-avea nevoie de atâta spaţiu...

În ciuda trecutului care - din câte auzise el - nu-i făcea cinste, mânzul ăsta era periculos. Extrem de periculos chiar! Anii trecuseră, iar el se potolise - dovadă că învârtea bani mulţi. Şi cum aflase că mânzul insistase, după ce ea rezolvase problema sarcinii nedorite, să se împace cu ea, deducea că se despărţiseră din cauza banilor mamei lui. Care avea standarde ridicate pentru fiul ei - semn că avea şi-o avere considerabilă strânsă pentru el. Mânzul o plăcuse foarte mult pe Violeta - se întorsese la ea, făcuse cumva să fie iertat după ce-o lăsase gravidă şi dispăruse şi găsise o cale de-a continua relaţia încă 365 de zile. După care o părăsise. Din nou. Adică ascultase de gardianul averii. În ultimii 9 ani, mânzul se ridicase la standardele mamei lui, aşa că ea dezlegase sacul cu bani. Iar el învăţase să fie cuminte, ascultător şi mai ales discret...

Şi totuşi, nu pricepea un lucru! Mânzul vedea bine în casa lor! Chiar nu văzuse copiii?... Nu-i văzuse nici de dimineaţă, când Violeta ieşea cu ei din bloc şi-i urca în Dacie? Se întreba asta pentru că, dacă lua în calcul posibilitatea ca mânzul să plănuiască "să i-o sufle" pe Violeta cu tot cu copii, chiar că avea o problemă! Indiferent cât de tare şi de îndelungat l-ar fi bătut... Dacă mânzul avea planuri mari, serioase cu Violeta, şi găsise o cale să-şi convingă mama...

Urcă în cabină şi trase portiera. Şi dădu drumul la muzică, pentru că nu voia să tragă linii şi să socotească totaluri. Nu voia să se mai gândească la lucruri pe care nu le ştia. Cel mai rău lucru care i se putea întâmpla acum era să-i intre în cap nişte supoziţii clădite pe bănuieli!

Va aştepta să plece Violeta cu copiii, după care se va duce acasă. Şi va verifica toată casa - ca să fie liniştit din punctul ăsta de vedere. Apoi se va odihni - trebuia să aibă mintea limpede diseară. Din câte ştia el, Liana avea oră la şcoala de muzică; iar atunci când copiii aveau "acţiuni" de-astea, îi ducea Violeta, cu Dacia. Deci Ludmila va ajunge prima, cu Florin. Discuţia cu soacra lui îi surâdea mult acum - că altfel discuta cu ea! Altfel spunea ea lucrurilor pe nume! Violeta o să-şi găsească greu cuvintele...

Violeta

Gata: copiii erau pe bancheta din spate. Urcă la volan, răsuci cheia în contact şi... Şi nimic. Aoleu, să nu crape Dacia tocmai acum! Dacă Mugur observa "problema transportului", se va repezi s-o rezolve! Şi nu se inventase încă preşcolar care să nu adore limuzinele mari, argintii şi luxoase! Aşa că decise să improvizeze - scoase telefonul, pentru că se simţea privită insistent, şi selectă numărul mamei ei. Suna...

- Mda.
- Neaţa, mami.
- Neaţa.
- Mami, o duci tu pe Liana la şcoala de muzică azi?
- ... Da.
- Că eu trebuie să-l duc pe Florin la înot - şi e mai departe, dar sunt cu maşina.
- ... Bine.
- Bun! Paa!

Închise, că nu se gândise că dormea dusă la ora aia... Mai răsuci o dată cheia în contact şi... Tot nimic. Avea o problemă mare...

Uşa blocului se deschise; Mugur ieşi, cu ochii la ea. Răsuci iar cheia şi mârâi încet de tot, printre dinţi:

- Porneşte, fir-ai a dracului de rablă, că ăsta vine lansat încoa!

Yes! Pornise! Deci de-asta avea nevoie Dacia ei - de trei mârâituri neaoşe! Mugur o privea lung, descumpănit... Înhăţă sacoşa cu jucării şi i-o dădu lui Florin, în spate. Ieşi apoi din parcare şi se asigură înainte să facă stânga... Şi gata - plecase. Scăpase de continuarea discuţiei. Efectul Distonocalmului se dusese deja, aşa că cine ştie cum ar fi reacţionat...

Partea bună era că îl cunoştea foarte bine. Şi ştia cum să-l ia ca să-i taie macaroanele. Partea proastă era că Mugur folosise zilele de "tăcere" ca să-şi facă planul - iar acum ataca în forţă. Ca dovadă, coborâse şi pornise spre ea, chitit să-i pună Q7-ele la dispoziţie - cu el pe post de şofer. Şi asta nu pentru că era foarte galanton, ci pentru că voia să se prezinte copiilor într-o lumină cât mai bună.

Gândul ăsta o îngrijora rău de tot. Nu cunoştea varianta aia de Mugur. Ea ştiuse varianta care-o pusese să se descurce singură cu sarcina. Brusc, Mugur o voia pe ea! Cu tot cu copii! Că doar nu plănuia să-i pună creierii pe moaţe şi s-o convingă să-şi părăsească copiii! Chiar şi el avea atâta minte, să nu viseze SF-uri!

Hei! Nu, nu era vina individului cu Opel. Era vina ei, că-i stătea mintea la Mugur şi uita să se asigure. "Înghiţi" mârâiturile insului şi claxonul şi scuturâ scurt capul: gata! Cam atât despre Mugur! Că nu era chiar aşa de important, încât să-i stea mintea la el cât era ziulica de lungă! Cum îl prindea că "sărea gardu'", cum îl plesnea peste bot! După trei plesneli de-alea, Mugur va renunţa, pentru că nu era genul care "să şi-o fure" peste bot în mod repetat şi haotic! Şi gata!

Acum, programul de azi! Ducea copiii la grădi şi gonea la serviciu. N-avea foarte multă treabă, aşa că o să-i caute numele pe Google - poate afla la ce ONG era director! La patru, pleca spre grădi; îl lua pe Florin şi-l ducea la înot. Iar la şase jumate, cu puţin noroc, ajungea şi ea acasă...

Teodor

Oftă greu şi se aşeză în fotoliu. Şi zâmbi slab - că nu era chiar prost de tot, dar fraier tot era!

O văzuse la volanul Daciei, cu copiii pe bancheta din spate, accelerând spre Doamna Ghica la opt şi zece. Nu se grăbise însă acasă; rămăsese în TIR. Şi, pufăind la volan, îşi amintise că avea, undeva în spate, o ditamai remorca frigorifică încă legată de el. Aşa că zâmbise şi pornise motorul. Şi dusese remorca la autobază.

Domnul Silviu îi plătise prompt cursa, Getuţa nu-i mai spusese "Tehaş", nea Costică nu mai pomenise nimic despre colegii care discutau una şi alta... Parcase Tigrul tot lângă canal, departe de ochii Violetei, şi ajunsese în faţa blocului în jur de ora zece. Urcase, "constatase" că cearceaful albastru întins pe toată funia de pe balcon era uscat şi prinsese demult miros de tutun şi mâncare, aşa că îl dăduse jos - că aia era o improvizaţie nefericită, nu o rezolvare. Zilele astea, o să pună el jaluzele la balcon. Şi-apoi privise lung duplexul. Mânzul avea jaluzele verticale şi femeie la curăţenie. Şi-şi luase mobilă nouă, frumoasă... Înjurase zdravăn când îşi amintise cum soţia lui îi scrisese în mail că "Am văzut azi mobila din duplexul de vizavi". Şi iar îl cuprinseseră gândurile alea negre! Că putea s-o fi văzut de la geamul domiciliului conjugal, sau...

Scotocise prin casă, cu multă grijă, dar nu găsise nimic altceva decât lucrurile lor. Oricum, Violeta nu l-ar fi adus pe mânz acolo, sub nasul copiilor! El avea patru camere la dispoziţie, nu? Aşa că deschisese frigiderul, constatase că soţia lui îi planificase un deliciu culinar marinat pentru mâine, mâncase sandwich-uri, făcuse un duş... Şi apoi se aşezase în fotoliu. Şi trăsese concluzia aia ciudată...

Nu era chiar prost de tot - că făcuse ce făcuse şi venise cu 24 de ore mai devreme. Şi-i văzuse discutând. Dar tot fraier era, pentru că mintea lui se încăpăţâna să se întrebe în ce împrejurări văzuse Violeta mobila... Se întreba dacă ea şi mânzul mai discutaseră, de la mutarea individului şi până în prezent şi evita să-şi amintească discuţia lor - partea aia din care reieşea clar că nu, Violeta nu-l mai “plesnise” verbal în ultimii ani... Se întreba ce culoare aveau urmele de sentimente din sufletul ei; mânzul era "deziluzia în dragoste", iar tot ceea ce conţinea termenul "dragoste" lăsa urme în suflet. Oare urmele mânzului erau albe? Sau negre? Sau roşii? Violeta nu-i va spune niciodată asta; aşa că el o va lua tare pe Ludmila diseară şi-o va face să-i spună ea asta. Poate că ea ştia mai multe despre timpul scurs între achitarea duplexului şi dimineaţa de azi! Deci, trebuia să pară foarte "fioros" în discuţia cu ea, foarte afectat...

Îşi puse mobilul să sune la cinci fix şi închise ochii - dacă se întindea în pat, nu se mai trezea până mâine dimineaţă!

Ludmila

Scoase cheia din geantă şi descuie uşa - prinţesa ei era o adevărată prinţesă! Mersese foarte frumos, foarte "preţios" şi se comportase ca o adevărată prinţesă! Profesoara o lăudase la şcoala de muzică, iar cuvintele femeii o transformaseră pe Liana într-o adevărată... “moştenitoare a tronului”!

Ia uite, că Violeta ei lăsase lumina aprinsă în bucătărie... Liana apăsă clanţa şi ţipă la propriu:

- Taatii!

Cum-cum? Teo era acasă? Vocea groasă îi răspunse la întrebare:

- Bine-ai venit, piceo!

- Tati, ce bine că ai venit mai lepede!

- De fapt, cine ştie cât de bine e că am venit mai repede!

Cum-cum? Se grăbi să intre şi ea în bucătărie:

- Bună, Teo.

- Bună seara.

Poftim? Se aplecă, să-i vadă chipul - pentru că ginerele ei stătea pe scaun, cu spatele la uşă. Mm, cât de supărat era! Şi Liana observase asta; se aşezase pe piciorul lui, îl privea lung şi nu mai spunea nimic... Brusc, Teo luă picea de subţiori şi-o coborî de pe picior:

- Te rog, du-te la joacă - că vreau să vorbesc ceva cu Maia.

Uau! Ginerele ei nu mai spusese niciodată asemenea cuvinte! Dealtfel Liana alergă afară din bucătărie, fără să scoată un sunet... Da’ ce naiba se întâmplase?... În fine - afla ea imediat! Închise uşa, iar Teo arătă spre scaunul din faţa lui. Ei bine, în momentul ăsta se văzu nevoită să recunoască evidentul - se întâmplase ceva grav...

Se aşeză, iar Teo o privi lung:

- Violeta are un amant?

Cum-cum? Ce? Amant? Violeta ei? Da’ ce dracu-i venise? De unde până unde, amant?

Teodor

Mda; se lămurise. Soacra lui avea o mimică concludentă. Soacra lui probabil că habar n-avea cine locuia vizavi! Aşa că... Aşa că aşteptă răspunsul - intrase în horă, dăduse tonul şi-acum trebuiau să joace până la sfârşitul melodiei! Măcar aşa, preventiv... nu? Ochii Ludmilei erau uimiţi... După câteva secunde bune, soacra lui bâigui:

- ... Da’ ce-ţi veni?

- Am ajuns în Bucureşti la şase jumate şi-am văzut-o plecând la cumpărături însoţită. Te rog să fii sinceră cu mine - are un amant?

Uimirea se estompase - pentru că îi răspunsese la mare parte din întrebare. O văzu deci clătinând încet capul:

- Violeta nu poate suporta depărtarea de tine şi se-ncuie în baie ca să plângă departe de ochii copiilor, iar tu crezi că-şi umple timpul cu amanţi?

Nu-nu! Jucau pe tonul pe care-l dăduse el! Se grăbi să-i amintească asta:

- Te rog să fii sinceră.

- Nu, Teo: Violeta nu are un amant. Sincer! Nu mi-a vorbit niciodată despre alt bărbat în afară de tine. Spui că ai văzut-o însoţită de dimineaţă? Habar n-am cine-ar putea fi. Dar, imediat cum vine, vorbeşte cu ea! Spune-i ce-ai văzut - şi-ai să primeşti explicaţia direct de la cea mai informată sursă!

La urma urmei, asta cam aşa era! Iar mama soţiei lui nu era totuşi cea mai bună sursă de informare apropo de amanţii soţiei lui - nu? Aprobă:

- ... Bine. O s-o întreb. Dar de rog să n-o suni.

În secunda imediat următoare, geanta neagră se deschise iar mobilul sfârşi pe masă, sub ochii lui. Ludmila adăugă:

- Şi nici nu plec, până nu vine ea. Că lecţia de înot e de la cinci la şase, iar de la Piaţa Delfinului până aici nu poate face o veşnicie. Cum arăta individul?

Să-i spună?... Şi să nu mai aibă motiv să-şi ia soţia la întrebări? Şi să-i arate, după ce ea îi răspundea, că o iubeşte mult şi că-i pasă foarte-foarte mult de ea? Exclus!

- Nu mai contează; probabil că mă îngrijorez degeaba...

Iar ea îl înţelesese şi nu insista... Continuă:

- Mi s-a părut slăbită.

- Este slăbită. Se culcă la unu-două noaptea şi se trezeşte la şase. În fiecare zi. În weekend-uri face aprovizionarea şi am senzaţia că "mai trage" şi câte-o curăţenie generală...

- ... N-am ştiut...

- Nu-ţi spune nimic, ca să nu te îngrijorezi. Şi ca să nu-i angajezi bonă, sau femeie la curăţenie. Încearcă să facă faţă tuturor sarcinilor pe care le are; şi e greu pentru ea, mai ales că e cu psihicul la pământ.

E cu psihicul la pământ? Violeta lui? O privea lung şi parcă-i era frică să o roage să intre în detalii...

- Te iubeşte. Îi e greu fără tine. Încearcă să se concentreze asupra copiilor, ca să nu se gândească la tine. Ca să nu se-ntrebe pe unde eşti, dacă ai mâncat, dacă TIR-ul merge bine, dacă nu cumva te iau hoţii în vizor, dacă nu cumva sari peste orele de somn ca să ajungi mai repede la destinaţie... Pe lângă toate ale

casei, copii şi serviciu, mai sunt şi gândurile astea...

La urma urmei, soacra lui avea dreptate. Şi el se gândea deseori la soţia lui şi se întreba unde era, dacă mai avea cearcăne, dacă se descurca la piaţă cu doi preşcolari de mână... Numai că el se gândea la asta seara, la culcare. În timpul zilei, nu se gândea la absolut nimic - îşi golea mintea de toate gândurile şi era extrem de atent la drum. Dar seara, înainte de culcare...

- Tu n-ai de unde să ştii; că nu eşti femeie. Cam asta gândesc femeile, atunci când tac şi "pun bot". Eu am trecut prin asta şi-o înţeleg. Taică-su a murit când ea avea cinci ani; şi numai eu ştiu cum m-am descurcat cu sarcina de-a fi şi femeie, şi bărbat, şi medic, şi gospodină... Eu am avut-o pe ea; ea are doi - şi amândoi au nevoie de ea.

OK; pricepuse cum stătea treaba. Şi el stătuse cu copiii acasă şi avusese momente când n-apucase să bea un pahar cu apă... Ia să se informeze el şi apropo de discuţia aia!

- Ţi-a spus că i-am pus în vedere să aleagă între bonă şi demisie?

- Nu; dar asta e veşnica discuţie dintre voi, aşa că nu-s mirată chiar deloc. Demisia nu şi-o dă. Pe de-o parte, nu poate să stea casnică cu televizorul la 28 de ani, că nu-i babă; pe de altă parte, diferenţa nu este de 400, ci de 800 de euro. În loc să pună ea 400 la puşculiţă, ia din puşculiţa ta 400. Şi asta dă o pagubă de 800 de euro.

- Spunea că în septembrie renunţă la serviciu, fiindcă începe Florin şcoala.

- Ţi-a spus ea asta?

- Da.

- Înseamnă că nu mai poate. Fizic vorbind, e la capătul bateriei.

- Atunci îi angajez o femeie!

- Iar din ăia 400 trebuie să-i dai femeii 200. Şi pentru ce - ca să plimbe copiii cu RATB-ul şi să încălzească mâncarea gătită de ea? Sau îţi închipuiai că fiică-mea o să fie de acord să le dea copiilor ciorbă fiartă de-o străină?

Aveau o dilemă mare-mare, iar el simţea că-i pocnea capul. Oare aşa simţea şi Violeta?

- Mi-a spus că strângeţi bani pentru un TIR. Mai strângeţi?

- Da.

- Şi-atunci cum crezi că va accepta ea să mai băgaţi o cheltuială-n casă? Daţi bani şi pe grădiniţa de vară, şi pe lecţiile de engleză şi înot, şi pe telefoane şi internet...

Oftă greu şi plecă privirea spre telefonul de pe masă:

- ... Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu cum să fac - o simt tensionată, tristă, apăsată de tot felul de probleme! Şi nu ştiu...Crezi că mie mi-e uşor să urc la volan şi să ştiu că nu-i mai văd două săptămâni? Crezi că mie mi-e uşor să aflu din mail-uri cum cresc copiii mei? Crezi poate că mi-e uşor să o ştiu pe ea atât de departe de mine? Crezi că nu mă întreb dacă nu cumva am plecat de mult prea multe ori, pentru mult prea mult timp? Crezi că nu mă întreb cât de mare e capacitatea de înţelegere a soţiei mele? Să ştii că, de fiecare dată când ies pe uşa asta cu bagajul în mână, mă întreb dacă va avea şi de data asta răbdare să mă aştepte să mă-ntorc!

- Primeşti un sfat, în privinţa asta?

- Bineînţeles!

- De fiecare dată când vii acasă, stabiliţi 24 de ore pentru voi. Stabiliţi o zi şi-o oră la care să-mi aduceţi copiii de dimineaţă - şi să staţi împreună, singurei, 24 de ore. Ori că rupeţi patul, ori că plecaţi la plimbare în oraş, ori că vizitaţi mănăstiri - faceţi cumva să aveţi timpul vostru, pentru voi. Doar pentru voi. Fără serviciu, copii, reparaţii prin casă, facturi la utilităţi şi rata inflaţiei.

Cu alte cuvinte...

- Violeta o să te aştepte întotdeauna. Te iubeşte mult, te simte alături de ea şi de familia voastră şi vrea să te sprijine şi să te ajute. Numai că voi doi nu discutaţi. Nu ştiu de ce - poate pentru că amândoi copiii se agaţă de gâtul vostru. Sau poate vă e frică să nu vă certaţi! Aşa că o să-mi bag nasul şi-o să-ţi spun un secret... Cât ai lipsit tu, Violeta s-a gândit foarte-foarte mult şi-a urzit un plan pe termen lung pentru familia voastră. Mi l-a spus şi mie, pentru că vrea să mă includă în planul ei. Nu ştiu încă dacă mă voi lăsa inclusă în el - dar m-am gândit la el şi-l aprob din tot sufletul, în ceea ce vă priveşte!

Aprobă scurt - soacra lui îi dăduse un sfat bun cu alea 24 de ore, iar el chiar era hotărât să-l implementeze sub formă de lege! În plus, tocmai aflase că soţia lui avea un plan pe termen lung "super" pentru familia lor! Recunoştea, în clipele astea, că era totuşi fraier - vorbea cu Violeta despre ştirile mondene, dar nu vorbeau aproape niciodată despre ei... Decise să întrebe totuşi:

- Ce plan?

- Vei afla diseară, dacă vei reuşi să discuţi cu ea. Iar sfatul meu este să încerci măcar...

Aprobă din nou:

- Începând de azi, vom discuta.

Tresări la auzul ronţăitului cheii - gata? Venise deja? Da' de ce venise atât de repede? El mai avea o mie de chestii de discutat cu Ludmila!

Aoleu, să nu uite să fie încruntat! Şi dur! Că o văzuse plecând însoţită la cumpărături - şi n-avea voie să-i treacă înainte să audă varianta ei de adevăr!

Voileta

Descuie uşa şi intră:

- Am sosiit!

Auzi imediat scaunul hârşâind în bucătărie. Deci mămica ei fuma! Ahaha! Fuma fără ea! Deschise uşa şi tresări la vederea spatelui soţului ei... Ia uite-l! Bufni în râs:

- Bine te-am găsit!

Şi aruncă geanta pe podea, realizând că Teo îi făcuse o surpriză şi venise cu 12 ore mai devreme... Aah, Doamne! Dădu să se repeadă la el, să-l ia de gât şi să-l pupe tare-tare, dar Florin i-o luă practic înainte! Iar ea... Ea îi privea şi simţea că-i vine să plângă...

Mămica ei porni spre uşă; îi zâmbi ei, dar... Hm; trecuse pe lângă ea ca pe lângă bidonul cu apă plată! Se aplecă puţin şi-o văzu ieşind grăbită... Ce dracu se întâmplase?

Reveni spre Teo - că se întâmplase ceva foarte grav acolo! El ar fi trebuit s-o aştepte atârnat tot peste balcon şi să-i descuie personal uşa, cu ochii plini de fericire şi fremătând tot pentru aşa o surpriză mare! Când colo, el stătea pe scaun; îl ţinea pe Florin în braţe şi-i şuşotea ceva la ureche. Băiatul dădea mereu din cap că nu... Aha! Acum dăduse din cap că "Da"! Şi uite-l cum ieşea grăbit din bucătărie...

Prea bine! Se întâmplase ceva! Închise uşa, ridică geanta şi renunţă la îmbrăţişare - nu-i mai ardea de aşa ceva. Se aplecă să-l sărute... şi descoperi că soţul ei era negru de supărare... Iar gândul ei zbură imediat la tot ceea ce reprezenta "rău"...

Călcase pe cineva pe trecerea de pietoni!... Nu; nu calculase bine! Călcase un grup numeros de turişti, pe trecerea de pietoni! Şi-i linşase pe toţi! Cam aşa arăta soţul ei acum... Simţea că-i era frică să-l întrebe... Şi totuşi!

- Ce s-a întâmplat?

Teo îi luă mâna stângă. Tresări, descoperind că soţul ei voise să ştie dacă ea purta verigheta... Păi... Dar... Hei! Trase aer în piept, hotărâtă să ridice vocea la el.

- Cine e individul cu care-ai fost azi la Mega?

Aa...

Teo îi simţise supărarea. Şi tăcerea din faţa camerei web. Şi

ştiuse că e gânditoare. Şi trăsese el nişte concluzii care-l făcuseră să gonească spre casă şi să conducă neîntrerupt preţ de mult mai multe ore decât îi permitea legea...

Se ridică şi lăsă geanta pe masă. Şi observă abia acum că geamul era închis, iar jaluzeaua obtura vederea... Hm! Se aşeză pe scaunul de lângă soţul ei şi privi lung, drept, ochii încruntaţi:

- Îl cheamă Mugur şi am fost colegi de liceu.
- Şi aţi depănat amintiri la şapte şi cinci.
- Nu.
- Şi-atunci?

Soţul ei azvârlise acel cuvânt de parcă nu mai avea răbdare şi sesiza în cuvintele ei o tentativă de-a trage de timp... OK! O să fie scurtă şi concisă! Deci...

- M-a lăsat gravidă imediat după bac; când a aflat, mi-a spus că e decizia mea, iar el mă lasă s-o iau singură, în linişte. Şi-a dispărut ca măgaru'n ceaţă. După ce m-am dus cu mama la doctor, s-a întors şi el; m-a mai ameţit un an de zile, înainte să-mi zică - la telefon, desigur! - că maică-sa îşi doreşte noră licenţiată. Am priceput şi nu l-am mai sunat. Iar de-atunci nu ne-am mai văzut. Mai nou, însă, s-a mutat în duplexul de vizavi. Şi m-a recunoscut.

Teo dădu să spună ceva - numai că ea nu-şi terminase răspunsul! Se grăbi să continue:

- Iar azi, la şapte şi cinci, a vrut să-mi ceară iertare la o cafea şi să marcheze primul punct. Şi l-am refuzat.

Soţul ei se ridică:

- Bine.

Îl văzu ieşind...

La dracu! Îşi aprinse o ţigară şi se ridică. Şi porni hota.

Deci Teo al ei, care-o iubea la nebunie şi nu concepea ideea că o putea pierde într-o zi, îi simţise reţinerea şi muţenia; şi o anunţase că vine vineri. După care gonise acasă, ca să vadă cu cine pleacă ea joi dimineaţa la cumpărături. Probabil că "filase" scara blocului, că altfel nu-şi imagina cum... Păi normal că era foarte gelos! De ce soţia lui era obosită şi avea cearcăne, când el era plecat în cursă? Nu cumva avea vreun amant, care-i "mânca" din timpul de odihnă? Teo venise val-vârtej să afle asta - pentru că o iubea, iar gelozia era direct proporţională cu dragostea...

În fine; şi ea era, uneori, geloasă! Că avea un bărbat "bine"! Iar dacă "tanti" ar mai fi sunat o singură dată, şi-ar fi condiţionat răspunsul de obligaţia lui de-a răspunde la întrebarea "Cine e femeia care te caută seara pe fix?"! Numai că...

Teo o tot certase zilele astea pentru că slăbise; dar cum el o plăcuse la nebunie la început, când fusese micuţă şi slăbuţă, trăgea concluzia că şi pierderea în greutate contribuise la accesul ăla de gelozie! Şi era normal, la urma urmei, să fie gelos - el pleca de-acasă cu săptămânile, iar ea rămânea aici... singură... şi slăbuţă şi moţată şi "neconsolată". Şi departe de copii, în intervalul orar 9-17. Asta explica şi sentimentul pe care-l avusese azi când îl privise - gândul ăla că soţul ei strivise cu TIR-ul un grup numeros de turişti. Mugur era, totuşi, "un exemplar" arătos! Ehei, câte mândruţe l-ar fi vrut leşinat la picioarele lor!

Una peste alta, lămurise problema. Sigur, vor urma circa 2 milioane de întrebări pe tema trecutului, prezentului şi viitorului; dar toate vor veni diseară, după ce se culcau copiii. Şi după ce el se convingea "pe viu" că ea era doar a lui şi-l iubea mult! Momentan, trebuia să pună masa - era destul de târziu, iar vocalizele şi înotul le făceau preşcolarilor poftă de mâncare.

Ieşi şi-şi auzi soţul vorbind cu copiii, în dormitor. Surprinzător, le vorbea despre înot - iar guriţa picei nu se auzea... Se grăbi în sufragerie - se schimba şi punea masa.

Zâmbea - i se întorsese soţul acasă mai devreme. Şi se simţea iubită. Mult. Aşa că n-avea motive să fie botoasă, sau încruntată.

Teodor

Gata - copiii erau din nou veseli. Îi cam speriase cu "du-te şi joacă-te, că am ceva de vorbit cu Maia" şi cu "ai sesizat vreo persoană străină prin preajma lui mami, cât am lipsit eu?". Da, aia chiar fusese o întrebare contraindicată - dar mizase pe sinceritatea copiilor şi pe dragostea fiului lui pentru el. Şi nu putuse să n-o pună...

Cina era delicioasă. Nu era marinată, pentru că deliciul ăla culinar necesita mai mult de-o oră de "staţionare" în cuptor. Dar era *fair play* şi recunoştea că soţia lui gătea foarte bine.

Constata că fusese idiot când oprise discuţia cu ea. Aflase trecutul, care-i confirmase bănuielile şi "se potrivea mănuşă" la ceea ce auzise el azi, lângă chioşcul florarului. Şi simţise nevoia s-o oprească acolo. Acum mânca şi-şi dădea seama că ar fi trebuit să tacă, nu s-o oprească din povestit. Ar fi trebuit să încerce să afle mai multe. Să pună întrebări şi să primească răspunsuri. Acum erau copiii de faţă; erau veseli, pentru că povesteau despre şcoala de muzică şi lcţiile de înot. Aşa că orice discuţie era exclusă. Violeta zâmbea; Violeta lui "îşi revenise", în clipa în care el spusese "bine" şi se ridicase. Numai el era serios, tăcut, preocupat...

Păi, trecutul îl cam ştia. Şi începea să creadă că înţelegea gândurile mânzului. O văzuse pe Violeta obosită şi încercănată şi cu doi copii de mâini. Cu siguranţă, văzuse şi verigheta. Şi nu văzuse nici un fel de bărbat prin preajma ei. Trăsese deci concluzia că bărbatul era plecat... departe. Fie la căpşuni, fie în construcţii - că aveau doi copii, iar cheltuielile erau considerabile. Şi cum ea era frumoasă, se aranja şi se farda zilnic şi se reapropia de talia de demult, mânzul calculase că ar fi putut întreţine o relaţie frumoasă cu vecinica. Relaţie de care să nu ştie decât ei; o relaţie fără obligaţii, în urma căreia ea era liniştită şi fericită, el era fericit...

O să-i arate el individului exact cum stătea treaba aia cu relaţia între vecini! Şi-o să i-o arate la geam - că se vedea foarte bine aşa, din bucătărie în bucătărie! Doar să termine cina şi să trimită copiii la joacă; Şi-apoi vor discuta. Şi despre Mugur ăla, şi despre planul ei pe termen lung...

Violeta

Teo se ridicase imediat cum terminase de mâncat şi plecase cu copiii în dormitor, la joacă, fără să-i adreseze un cuvânt...

Teo o ocolea cu grijă. O evita şi era extrem de tăcut. Nu înţelegea de ce făcea totuşi asta - dacă îi văzuse de dimineaţă, văzuse cu ochii lui că nu se întâmplase absolut nimic între ea şi Mugur! Nu-l ţinuse de mână, nu-l pupase... Nu se îmbrăţişaseră romantic la despărţire... La urma urmei, era normal ca doi oameni care se cunosc să schimbe două vorbe după nouă ani - nu? Despre ce anume vorbeau, asta era altă discuţie! Dar, în principiu, oamenii care se cunosc se salută pe stradă...

Ea una n-avea nimic pe suflet. De-aia şi zâmbea aşa! Fusese sinceră, îi spusese sincer cine era Mugur şi ce vorbiseră... Nu-l înşelase, nu plecase noaptea de-acasă... Iar dacă el era supărat, asta e! Probabil că şi ea ar fi fost supărată, dacă l-ar fi văzut "depănând amintiri" pe la autobază, cu o colegă tiristă pe care ea n-o cunoştea! Că doar existau şi tiriste, nu numai tirişti - nu? În plus, îl căutau femeile pe-acasă - şi totuşi, avea încredere în el! Aşa că nu era supărată pe el pentru mutra lungă şi gura "încuiată". Îl aştepta să-i treacă. O să-i treacă, mai devreme sau mai târziu!

Opri apa şi-şi şterse mâinile - gata, bucătăria era din nou "lună". Porni hota şi-şi aprinse o ţigară...

Teodor

Aha! Iar fuma la hotă! Mm, ce-l înfuria comportamentul ăsta

al Violetei! De ce nu fuma liniştită la geam? Ce-avea? De ce fugea de cretinul ăla? De ce se ascundea ea? El să se ascundă - nu ea! Că ea era femeie serioasă şi-şi vedea de treaba ei şi de casa ei! El îşi băga coada în casa şi-n mariajul ei! El trebuia să se ferească! El trebuia să-şi zidească ferestrele - nu ea!

Se apropie de geamul sufrageriei; ridică puţin o lamelă a jaluzelei... Aa, ia uite ce făcea mânzul! Tocmai "aerisea dormitorul"! Adică deschidea geamul şi se sprijinea de tocul de termopan, cu ochii la geamurile lor! Şi se uita drept şi "cu schepsis" - că-l bănuia pe soţul Violetei plecat la căpşuni, sau prin Israel pe undeva, aşa că ataca frontal, în forţă! Păi ia să-l înveţe matematică elementară!

Se grăbi să iasă din sufragerie şi deschise cu fermitate uşa bucătăriei.

Violeta

Uşa se deschise vijelios, făcând-o să tresară. Dădu să ridice privirea spre el - numai că paşii se apropiau grăbiţi... Şi simţi brusc că nu mai vrea să ridice privirea... că sigur era încruntat şi supărat...

Mâna soţului ei opri hota; după nici o secundă, Teo răsuci mânerul şi deschise larg geamul. Şi-o prinse de braţ.

Realiză imediat că mâna lui o ţinea uşor - cu grijă parcă! Şi era o diferenţă fantastică între intrarea vijelioasă, tăcerea încruntată şi gestul lui uşor şi grijuliu! Păi...

N-avu timp să se dezmeticească; fu condusă pe lângă el şi oprită în cadrul geamului. Nu se putea dezmetici nici acum...

Din faţa ei, de la geamul dormitorului, Mugur o privea lung. Sprijinea geamul şi-o privea cu seriozitate - şi-i promitea foarte multe lucruri serioase, un viitor îmbelşugat şi liniştit şi multă dragoste... Iar Teo era ascuns în dreapta ei, după geam... Realiza că era palidă, că nu ştia de ce soţul ei făcuse ceea ce făcuse...

Era linişte...

Cât trecuse, de când stătea în cadrul geamului? Cinci secunde? Zece? Nu mai conta, oricum; încet, cu calm, soţul ei păşi. Iar ea îi înţelese, în sfârşit, planul şi încercă să nu zâmbească - pentru că Teodor Simionescu, bărbat "bine" de 2 metri şi peste 100 de kile, "orchestrase" o copilărie mare, dar foarte concludentă. Tocmai venise în spatele soţiei lui şi o cuprinsese cu braţele. Şi vedea pe chipul lui Mugur că toate cuvintele ei, indiferent cât de dure şi de crude ar fi fost, n-ar fi avut efectul ăsta. Mugur tocmai fusese strivit de-un iceberg...

Păi, ce să mai zică? Nimic, evident! Ridică mâna stângă şi-o puse peste mâna soţului ei. Iar el o sărută pe creştet... şi şopti:

- Am simţit că pică cerul pe mine când v-am văzut împreună, la şapte şi cinci...

Zâmbi slab - îşi dădea seama ce putuse gândi soţul ei, nedormit de vreo 24 de ore, când îşi văzuse soţia mergând la cumpărături matinale cu sacul ăla de bani...

Gata - Mugur se dezmeticise. Tocmai făcuse un pas în spate, tot cu ochii la ei. Se grăbea să închidă geamul, să tragă jaluzelele... Gata. Acum stăteau şi ei jos, ca să se-mpace odată?... Nu. Trase deci un fum şi decise să-l lase pe el să-şi rostească întrebările.

Era linişte... De fapt, Teo îi aştepta opinia. Fusese sincer şi-i spusese ce simţise atunci când îl văzuse pe Mugur lângă ea. Aştepta acum să afle ce simţise ea când îl văzuse pe Mugur lângă ea! Oftă uşor:

- ... Îmi pare rău că nu ai venit la noi atunci, pe loc, cu pistol cu tot.

Acum fusese limpede? Nu se exprimase foarte "fericit", dar avea sentimentul că-i transmisese opinia ei...

- ... Are vreo şansă?

Cee? Bufni într-un hohot zdravăn de râs - soţul ei tocmai îi spusese un banc năstruşnic! Mugur avea şanse? Oof, Doamne! Şi-acum înţelesese şi el ce era în mintea ei şi de ce şi-ar fi dorit să-l vadă venind cu pistolul... Braţele o strânseră uşor; Teo oftă:

- A trecut prin sufletul tău?

- Atunci da; dar faptele l-au scos repejor de-acolo.

Mm, ce bine că discutau! Era mândră de ea şi răspunsurile explicite pe care i le dădea! Şi el rostea întrebări limpezi - şi era evident acum că se împăcaseră, iar la sfârşitul acelei discuţii vor redeveni Teo şi Violeta, îndrăgostiţi incurabili...

- ... Mă mai iubeşti?

Oo, ce întrebare! Stinse ţigara dintr-o mişcare şi se răsuci, în braţele lui. Şi-l luă de gât, zâmbind:

- Îndeajuns de mult ca să nu mă supăr pentru lipsa de încredere şi primirea uşor rece...

Avea senzaţia că abia acum Teo rememora întoarcerea acasă şi realiza că încă n-o sărutase de "bine te-am găsit"! Aşa că închise repede ochii - soţul ei se grăbea să-şi îndrepte greşeala şi omisiunea! Iar sărutul lor parcă era vrăjit...

Da. O iubea. Şi îl iubea. Mugur nu avea cum să strice legătura dintre ei - nici Mugur, nici toate tiristele din lume strânse la un loc. Soţul ei o privi lung, zâmbind:

- Şi îmi dai voie să-i sparg capul cu prima ocazie când "calcă pe bec"?

- Cu o singură condiţie - să-mi arăţi şi mie poze cu borşu' întins pe asfalt...

Primi o aprobare cu capul şi-o nouă întrebare:

- Crezi că mâine poţi să-ţi iei liber?

- Nu cred; am o lucrare dificilă. În plus, nu pot s-o sun pe şefa la nouă seara, să-i spun că nu vin mâine. Că şi-aşa e un pic nemulţumită de prestaţia mea din ultimul timp. Ţi-am spus că zilele trecute m-a trimis acasă, să mă culc...

- Păi şi-atunci ce mai aştepţi? Chiar tu mi-ai scris zilele trecute ceva despre stat acasă, cu copiii...

Negă scurt cu capul:

- Pe perioada verii, parcurile sunt aproape goale. Copiii au nevoie de alţi copii ca să socializeze şi să înveţe unul de la celălalt. Iar dacă ei stau la grădiniţa de vară zi-lumină, eu ce să fac acasă - să tricotez botoşei?

- Nu. Să dormi. Ca să nu mai ai cearcănele astea.

Zâmbi slab, pentru că ştia că n-are dreptate:

- Lasă, că o să dorm pe rupte la pensie!

Soţul ei devenise serios:

- Grădiniţa de vară e 300 de euro.

- Iar salariul meu e 400. Vrei tu să stau acasă?

- Vreau să te văd liniştită, odihnită... Ai slăbit; iar asta nu-i bine.

Serios?! Zâmbi slab, dând cuvintelor ei un dublu înţeles:

- Ba-i foarte bine - că mă simt mai uşurică... Şi-o să vezi şi tu, un pic mai târziu, că e mai bine!

Ochii căprui se măriră, preţ de-o secundă; dar soţul ei se dezmetici repede - o prinse de mijloc. Bufni în râs, că găsise imediat punctele alea în care ea se gâdila rău de tot! Şi încercă să se elibereze...

Teodor

Nu; mânzul nu mai era pe nicăieri prin sufletul ei. Iar dacă mai rămăseseră totuşi urme pe-acolo, ele erau negre ca smoala. Aşa că era foarte liniştit acum.

"Aah, mamă soacră! Ce bine că mi-ai deschis ochii!" Discuţia aia limpede, sinceră, fusese mană cerească! Şi uite că nu se certaseră, nu se supăraseră...

Violeta râdea în hohote. El o gâdila şi simţea că era, într-adevăr, mai uşurică - pentru că reuşea fără probleme s-o împiedice să

fugă. Şi totuşi! Îi dădu drumul. Soţia lui alergă la uşă, râzând în continuare în hohote... Doamne, cât de frumoasă era! Şi era toată numai a lui!

Gata - rămăsese singur... Reveni spre geam; îşi aprinse o ţigară şi ridică privirea spre geamurile mânzului. Mai avea dubii în privinţa tatălui copiilor Violetei?

Ia uite mânzul! Simţise şi el nevoia unei ţigări şi ieşise în balconul bucătăriei - că fosta proprietăreasă spărsese zidul ăla dintre bucătărie şi balcon. Fuma şi-şi privea limuzina. OK; tot limuzina argintie o privea şi el! Dar îl supraveghea cu coada ochiului... îl "cântărea"...

Bun animal; straşnic! Păr bun şi des, ten un pic creol, faţă perfect simetrică, ochi negri şi buze perfecte. 1,80, atletic, licenţiat şi cu inelarul "liber de contract". Restul erau "accesorii" şi veniseră odată cu bunăstarea - tricoul de firmă, treningul de firmă, maşina "de firmă", duplexul ăla gigantic...

Violeta n-avea cum să fie interesată de coconul ăla slăbănog, elegant, briantinat şi uns cu toate zemurile pământului - ea nu era genul căruia să-i placă un bărbat care se aranja două ore în oglindă şi se împopoţona aşa special ca să fie "luat la ochi" de mândruţele doritoare! Mai ales după ce coconul ăla slăbănog îi făcuse ceea ce-i făcuse, acu' zece ani! Deci o ameţise, o lăsase să se spele pe cap cu sarcina şi-apoi revenise atunci când aflase că "spălarea pe cap" decursese corespunzător! Şi-o mai "încurcase" încă un an. Şi probabil că-i dăduse speranţe mari înainte să-i comunice - telefonic, culmea! - că opinia mamei lui era mult mai importantă decât sentimentele lui, sau decât planurile lui, sau... Nu - Violeta lui nu era interesată de bărbatul ăla.

Pe de altă parte, mai toată lumea fusese de părere că Violeta lui nu va fi interesată de tiristul ăla de doi metri, absolvent de bac şi-atât. Şi n-avea cum să se înţeleagă bine cu el, de vreme ce tiristul era mai mult plecat decât cu ea...

Capul brunet se întoarse încet. Şi se ridică. Îi vedea umbra albă a feţei - semn că individul îl privea drept... Ridică şi el privirea spre mânz. Şi numără, încet şi rar, până la trei. După care trase concluzia că mânzul voia să ştie dacă cele peste 100 de kile pe care le privea acum aveau şi tupeu, sau numai "amplitudine"; aşa că lăsă capul spre dreapta şi întrebă, ca pentru el:

- La ce te uiţi, mânzule? Te-ntrebi cu care pumn ţi-o furi?

Îşi dădea seama că mânzul nu ştia ce văzuse soţul Violetei de dimineaţă... Dacă văzuse ceva... Mânzul se întreba, cu siguranţă, dacă Violeta îşi informase soţul apropo de cele petrecute în urmă cu nouă ani... Parcă presimţind că sărise un pic calul cu privirea aia dreaptă, bărbatul din blocul de vizavi stinse ţigara şi se grăbi să închidă geamul. El n-avea de ce să-l imite - că nu-şi fumase toată ţigara. Şi nici nu-i era frică de mânz. Nici n-avea chestii compromiţătoare de ascuns... Aşa cum încerca mânzul să ascundă discuţia de dimineaţă... Hm!

Violeta

Mm, ce duş pe cinste făcuse! Îşi ştergea bine părul şi se privea lung în oglindă...

Copiii se culcaseră pe la 11; după jumătate de oră, ea se ştergea pe păr şi se întreba dacă picii adormiseră. Că avea o chestie urgentă de discutat cu soţul ei... Îşi legă halatul şi ieşi. În dormitor era linişte; se strecură deci în bucătărie şi închise uşa. Şi fu imediat cuprinsă cu braţele... Mrr...

- ... Te-am supărat foarte rău azi?

- Nu. Eu te-am supărat foarte rău?

Soţul ei nega încet... Şi cum Teo ştia prea bine care-i erau aturile şi armele secrete, o prinse de mijloc şi-o luă "pe sus". Şi-o aşeză uşurel pe masă. Mrr... Şi totuşi, de data asta fusese aşezată acolo cu alt scop. Pentru că el zâmbi:

- Mi-ar place să-mi spui unul din secretele pe care ştiu că le ai. Aşa, ca semn de capitulare în faţa unui anchetator foarte priceput...

- ... OK; azi, în mod special, îţi spun un secret numai de mine ştiut. Ai preferinţe referitor la temă?

Ochii căprui o priveau lung... Răspunsul n-o miră:

- Mi-ar place să-mi spui ce anume te-a determinat să spui "Da".

Adică voia să ştie de ce el, tiristul cu studii medii, fusese, era şi va fi întotdeauna preferat în faţa tânărului licenţiat, brunet, cu siluetă de invidiat, avere considerabilă şi mii de alte avantaje evidente. OK! O să fie sinceră! Zâmbi slab... şi roşi uşor, atunci când îi răspunse:

- În prima seară, când m-ai sărutat... Îţi mai aduci aminte? Eram în centru - şi tu m-ai sărutat... Şi, pentru că eram stacojie toată, m-ai întors spre vitrina de la Sherriff's, m-ai cuprins cu braţele şi m-ai întrebat: "Cu peşte sau cu ananas?"

Soţul ei începu să râdă:

- Şi tu ai spus "Cu porumb dulce"...

Negă încet:

- Înainte să spun asta, m-am uitat la reflexia din vitrină. Am văzut cum mă ţineai în braţe - şi m-am simţit apărată şi ocrotită... Mi-am dat atunci seama că o să ai întotdeauna grijă de mine şi de familia noastră. Atunci mi-am spus: "Gata - el e!" Iar din clipa aia, singura mea preocupare a fost să te conving să-mi dai şansa de-a spune "Da".

Lipsa lungilor discuţii şi analize dintre ei o ajutase mult să-l lase "mască". Teo o privea lung... Îi prinse capul în palme şi puse şi punctul final:

- Iar ca bonus, îţi dau un indiciu apropo de alt secret pe care-l am. M-am îndrăgostit de tine înainte să-ţi accept invitaţia la cafea. Mult înainte să-ţi accept invitaţia...

Şi-ar fi vrut să-i spună că, din clipa când el îi pusese în mâini buchetul ăla gigantic de ghiocei, ochii ei nu mai plânseseră după Mugur. Niciodată. Buchetul lui i-l scosese pe Mugur din suflet... Dar ăsta era alt secret, pentru altă discuţie de-asta. Dealtfel soţul ei nu voia să afle mai mult; soţul ei o săruta... Mm, cât de specială era îmbrăţişarea lui!

- ... După ce-o să cumpărăm TIR-ul, n-am să mai plec. Am să angajez un şofer.

- Tu ştii cum e mai bine. Ştii că nu mă amestec în calculele tale...

Teo oftă greu:

- Mi-e tot mai greu să vă îmbrăţişez, să mă urc în cabină şi să pornesc motorul... Şi să-i văd pe ei făcându-mi cu mâna şi ştergându-şi lacrimile...

- Dar revederile sunt dulci...

- Aş renunţa bucuros la revederile dulci, dacă odată cu ele dispar şi plecările amare. Am 35 de ani, Vio, şi simt că lipsesc prea mult din vieţile lor! Aflu din mail-urile tale că Florin merge foarte bine cu engleza, că Liana exersează un cântec nou la grădiniţă... Şi mă gândesc că puteam să fiu eu în faţa blocului Ioanei, să aud bucuria băiatului meu chiar atunci, chiar de la el; sau puteam fi eu pe canapea, primul spectator al fetiţei mele...

Oof, Doamne! Avea atât de multă dreptate soţul ei! Avea 35 de ani, iar copiii lui creşteau "prin mail"... Îl apucă de tricou şi mârâi la el:

- După ce cumperi TIR-ul, nu mai pleci nicăieri! Nu te mai las eu să pleci!

Mâinile lui o prinseră prompt de reverul halatului:

- Perfect! Exact asta voiam să aud! Perfect!

Mâinile traseră scurt. Uau! Şi cum acum avea acces direct la ea, Teo decise să pună punct discuţiei. Şi să treacă la fapte.

Teodor

Nu, nu era bine! Planul lui era perfect, dar până la un punct! Deja începuse să se gândească la halatul ăla ca la un impediment; şi cum umbra nu se clintise nici o clipă, nici un milimetru de lângă geamul duplexului...

Avea senzaţia că mânzul voia să afle "atu-urile concurenţei". Pentru că, în general, oamenii normali cu studii superioare nu stăteau aşa la geam, să se uite cum se iubesc vecinii de vizavi! Mai ales atunci când lucrurile promiteau să ajungă departe! Mânzul "presimţise" că soţul Violetei avea de-a face fie cu străinătatea, fie cu delegaţiile prelungite în provincie; aşa că stătea pe întuneric, lângă geam, fără să-l ducă mintea că becul din parcare îl lumina din plin, şi voia să ştie cam cum îi plăcea acum Violetei să fie strânsă în braţe. Ca să reţină mişcările principale, să modifice un pic mişcările secundare şi să-i pregătească un stil nou, adaptat special pentru ea. Că o cunoştea bine, de pe vremea când ea se pierdea toată în ochii şi braţele lui...

Aşa că se trase uşor în spate şi şopti:

- Să nu te clinteşti de-acolo! Auzi?

Soţia lui dădea încet din cap că da, auzea... Păşi cu spatele şi deschise uşa. Şi stinse lumina. Reveni în faţa ei... Doamne, cât de frumoasă era! Ia - mânzul ce făcea?... Păi îşi aprindea o ţigară. Că, după socoteala lui, bărbatul Violetei era prea ocupat ca să-l observe pe el, cum încerca să se calmeze şi să recapituleze mental mişcările principale pe care le văzuse...

Ia hai, gata! Gata cu mânzul! Că el avea treabă acum! Îşi ridică soţia dintr-o mişcare... şi constată, râzând:

- Mm! Să ştii tu că e mai bine aşa... uşurică...

Soţia lui începuse şi ea să râdă... Perfect!

Mânzul nu era un motiv de îngrijorare, sau de supărare pentru ei! Ei erau... inseparabili... şi îndrăgostiţi...

23 iulie 2010 - vineri

Violeta

Aoleu, Doamne! Era opt şi-un sfert deja! Dar, ce vină avea ea, dacă copiii se treziseră târziu? Ea n-avea nici o vină! Teo! Numai Teo era vinovat pentru întârziere! El n-o lăsase să se ridice din pat! El o ţinuse acolo şi după ora şapte! Ea încercase să trezească copiii la timp - zău că încercase... Sigur, "nu se punea" faptul că la şase, când sunase ceasul, ea îl trezise pe el şi-i şoptise la ureche că nu putea să chiulească - dar ar fi întârziat "cu multă plăcere"...

Hai! Răsuci cheia în uşă:

- Eu am plecaat!

Paşii tropăiră scurt, iar picii năvăliră practic afară din apartament. Ea mai zăbovi însă o secundă - preţ de-un sărut de "pe curând"...

- Fugi!

OK! Alerga după copii, care sigur ajunseseră deja la etajul doi...

Revenirile lui Teo erau extrem de "dulci". Plecările erau amare; şi zilele când el era departe, tot amare erau. Calculând aşa, trăgea concluzia că soţul ei avea dreptate să spună că, imediat cum cumpăra TIR-ul, angaja şofer şi rămânea acasă. Pentru două zile "dulci", trebuiau să suporte zece zile amare...

Florin o oprise pe Liana la parter; o aşteptau amândoi la uşa din spatele blocului. Coborî treptele şi ridică privirea spre geamurile lui Mugur - că pericolul nu trecuse! Individul ăla putea fi foarte periculos, atunci când voia el! Şi uite că avea dreptate - o aştepta, pufăind la geamul biroului... Descuie yala şi ieşiră.

Mugur îl văzuse ieri pe Teo. Nu mai putea deci susţine că îi aţinea calea pentru că ea era văduvă, nu? Sau divorţată! Sau certată cu soţul! Orice discuţie, orice gest din partea lui erau total nejustificate. Şi totuşi, gesturile alea vor veni. Era sigură de asta. Îl cunoştea bine... Aşa că miză pe fler şi ridică privirea spre propriile geamuri. Teo o privea lung, zâmbind... Zâmbi şi ea:

- Copii, ia uitaţi cine e la geam...

Şi gata - îi urnise. Acum chiar că întârziase la serviciu! Dar nu mai conta - Mugur văzuse o nouă scenă concludentă. Urcă la volan:

- Haideţi, că e târziu!

Răsuci cheia în contact, rugându-se ca Dacia ei să nu moară chiar acum! Îi făcea plăcere să fie dusă la serviciu, dar traficul din zona Gării de Nord nu "suporta" ditamai TIR-ul la nouă şi cinci! Şi uite că motorul pornise "la sfert", confirmând faptul că toate Daciile aveau frică de mecanic... Le pasă copiilor sacoşa cu jucării şi acceleră - gata, plecaseră spre grădiniţă şi serviciu.

Teodor

Mobilul începu să piuie. Lăsă şurubelniţa şi se ridică, râzând: soţia lui îşi pierduse răbdarea... Râsul dispăru ca prin minune; nu era soţia lui, ci nea Costică. Şi bănuia că va auzi despre o nouă cursă... N-ar fi răspuns... Apăsă butonul verde:

- Da.
- Bună, Teo.
- Să trăieşti, nea Costică.
- Te-am deranjat?
- Nu, nea Costică. Verificam casa.
- ... Ce făceai?
- Verificam şuruburile şi robineţii din casă. Ştii dumneata...
- Aa, am înţeles!

Şi râdea nea Costică, încercând probabil să detensioneze at-

mosfera... Aştepta. Aştepta să-i spună despre cursă, ca să poată să-i spună exact care era părerea lui... Deşi nea Costică n-avea chiar nici o vină...

- ... Ştii de ce te sun, nu?

- Bănuiesc.

- Domnul Silviu te roagă să faci mâine o cursă-fulger. Marfa trebuie neapărat să ajungă în Trieste poimâine dis-de-dimineaţă.

- Nea Costică, iartă-mă te rog, dar te sun eu în cinci minute. Nu te supăra, da?

- Nu mă supăr. Aştept să mă suni.

Apăsă butonul roşu şi începu să caute... Domnul Silviu - bun! Butonul verde acum. Suna... Suna din nou, semn că şi şeful lui avea momente când privea ecranul şi n-ar fi apăsat butonul verde...

- Da.

- Bună ziua. Teo sunt.

- Bună, Teo.

- M-a sunat adineauri nea Costică şi mi-a spus despre Trieste.

- Da, am o cursă super-urgentă. Şi ştii bine că tu eşti omul meu de bază. Te rog eu mult deci să nu mă refuzi.

- Domnule Silviu, vă daţi seama că am ajuns acasă ieri, după 18 ore de condus non-stop?

- Da. Dar tu îţi dai seama în ce situaţie sunt eu? Matei e în Germania, în drum spre Portugalia, cu o remorcă dublă la maşină. Ăia din Trieste au nu ştiu ce urgenţă şi le trebuie o remorcă de tricouri poimâine dimineaţă la opt fix. Am profitat de nervozitatea individului şi i-am "smuls" 2.000 de euro. 700 ţi-i dau ţie; plus motorina... Te rog deci să nu mă refuzi.

Din Bucureşti până la Trieste erau vreo 1.400 de kilometri; la un consum mediu de 30%, reieşea că domnul Silviu câştiga la cursa asta mai puţin decât câştiga el. În condiţiile în care de obicei îi dădea 500 de euro pentru asemenea cursă... Ei, poftim! El ce să mai zică acum?! Păi...

- Sun la nea Costică, să trimită un om la fabrică, să le ducă remorca?

Se ura pe el însuşi, în momentele alea. Se ura, pentru că nu-şi oprise mobilul. Pentru că apăsase butonul verde. Pentru că se gândea la TIR-ul ăla nou-nouţ... Oftă greu:

- Da. Aş prefera să plec la şapte din Bucureşti.

- OK; la şapte fix, remorca şi actele vor fi la fabrică, pregătite de drum. Mersi mult, Teo.

- N-aveţi de ce.

- Salut.

- Să trăiţi.

Şi-i închisese... Selectă numărul lui nea Costică, iar şeful de coloană răspunse imediat:

- L-ai sunat, nu?

- Evident!

- Ei, atunci ai aflat şi tu cum mă ia pe mine de fiecare dată când are "teme" de-astea! Măcar te-alegi şi tu cu ceva?

- Da. Mă aleg cu o problemă mare-mare acasă...

Şi cum nu-i venea să-i spună că soţia lui are "un admirator fanatic", se grăbi să continue:

- Dar, asta e! Bafta mea, că am soţie înţelegătoare; nu?

- Evident! Deci îl trimit pe Aurică cu remorca şi îi sun pe-ăia de la Giuleşti, să-ţi pregătească marfa şi actele. La cât pleci?

- La şapte fix le ies din curte.

- Bine; o să le spun să fie punctuali şi foarte atenţi cu hârtiile. O să te menţionez, să ştii - că ai renume de balaur!

- Nea Costică, lasă asta! Te rog, spune-mi sincer - sunt eu fraier? Am eu o problemă cu autoritatea? Omul ăsta chiar nu-şi dă seama că pot să-i aduc TIR-ul, să i-l predau împreună cu actele şi cheile şi să mă-ntorc acasă cu RATB-ul? Şi să nu regret gestul ăsta?

- Teo, să ştii că el "funcţionează" la fel ca tine. Şi el are necesităţi, aşa cum ai şi tu. Ceea ce el nu ştie este faptul că tu nu cheltuieşti banii ăştia la pariuri, sau cu muierile prin cazinouri. Că, dacă ar şti ce faci tu cu banii, nu ţi-ar mai oferi atâtea "premieri"...

Nea Costică încerca să-i mai îndulcească gândurile amintindu-i de TIR-ul ăla pentru care strângea el ban peste ban... El se gândea la mânz - la costumul lui, la Audi-ul lui... Se gândea la soţia lui... Se gândea că, de la 1.400 de kilometri distanţă, nu prea putea să-l azvârle pe mânz printre balustrade...

- ... OK. Suni dumneata, nea Costică?

- Sun. Şi le spun că tu vii după remorcă - să fie atenţi cu actele!

- Bine. Mulţumesc, nea Costică.

- Să fii sănătos, Teo!

Auzea tonul... Lăsă mobilul pe masă şi oftă greu. Şi mârâi, privind lung aparatul, conştient fiind că mobilul chiar n-avea nici o vină, ca să-l azvârle de pereţi pe-acolo:

- Al dracului să fii tu, cu cursele tale şi cu obiceiul ăsta de-a căuta tot soiul de "bombardele" de 48 de ore! Că dac'ai şti cât de infernale sunt, nu le-ai mai căuta cu lumânarea!

Mm... Gata, că acum se răzgândea! Se grăbi să intre în sufragerie şi răsturnă fotoliul de lângă balcon. Şi desfăcu plicul ascuns în tapiţerie.

Conform cu extrasul de cont, strânsese 5.400 de euro. În plic mai erau 1.200 de euro cash. În perioada asta veneau telefoanele - fixul şi mobilele. Aşa că n-o să facă nici o depunere azi. Când se întorcea de la Trieste, o să ridice soldul contului cu încă 1.000 de euro. Asta pentru că îl ştia pe domnul Silviu; şi-l înţelegea, că "funcţionau" la fel! Amândoi voiau bani! Presimţea deci că ducea tricourile la Trieste, iar acolo va primi un mail care-l va solicita să încarce marfă din portul Trieste şi s-o distribuie pe-acolo... pe ruta aia din ataşament. Şi-i mai dădea nişte bani! Ce, nu voia bani? Ba voia! Iar după ce împrăştia marfa, sigur va încărca înainte să revină în Bucureşti! Că motorina-i pe bani! Iar cursa asta "ghiulea" până la Trieste şi-napoi o să-l ţină în realitate departe de familia lui toată săptămâna...

Nu putea s-o sune acum pe Violeta. Nu putea să-i spună. Simţea că n-are dreptul să o anunţe aşa, la telefon, că de mâine rămânea iar singură cu copiii. Se simţea...

Se apropie de fereastră şi privi lung geamurile duplexului. Femeia care-i asigura mânzului ordinea şi curăţenia aerisea casa. Şi gătea ceva complicat, după o reţetă - că citea de zor nişte foi...

Ar fi trebuit să fie foarte atent la mânz. Violeta îl ura; dar cu siguranţă îl urâse şi mai şi după ce se dusese cu Ludmila la doctor! Iar mânzul o mai "ameţise" un an, exact după acel moment! Acum... Acum, nu-i rămânea decât să spere că soţia lui îşi ierta soţul pentru lungile plecări prin Europa; acum, voia să creadă că nu plecase de mult prea multe ori, pentru mult prea mult timp...

Şi îi promisese că merg la iarbă verde duminică! La naiba! Dacă Violeta apucase să le spună asta copiilor... Oftă greu şi şopti, doar pentru el:

- N-ar trebui să-i chinui aşa...

Nici el nu era mai fericit. Nici lui nu-i plăceau plecările alea. N-avea, totuşi, ce să facă. Era printre puţinii "fericiţi" care câştigau peste 2.000 de euro pe lună în ţara aia! Şi nu i se impozita decât jumătate - că, oficial vorbind, el avea salariu fix...

N-avea încotro. Dacă voia ca familia lui să aibă de toate, trebuia să strângă din dinţi şi să fie tare! Şi să nu renunţe nici mort la planul lui - ăla cu TIR-ul! Dacă reuşea să cumpere TIR-ul şi-şi făcea un SRL, lucrurile vor fi atât de diferite! Şi-ar fi angajat şofer... Iar el n-ar mai fi încasat 700 de euro, ci doar vreo 300 - după impozite şi alte daraveli. Dar ar fi stat cu copiii...

De vreo două luni, se tot gândea la un aspect pe care până atunci îl omisese cu intenţie. Se cunoştea bine - era genul de om care avea nevoie de-o motivaţie, pentru a-şi canaliza întreaga ener-

gie şi încăpăţânare şi-a obţine ceea ce voia să obţină. Avusese motivaţia apariţiei inopinante în uşa casei, pentru a şofa ca dementul 18 ore non-stop. Avea nevoie de motivaţia timpului petrecut cu copiii, pentru a trage de el ca de elastic şi-a obţine maximul de câştig posibil. Şi totuşi, de vreo două luni începuse să calculeze...

Poate că ideea cu SRL-ul nu era aşa de bună. Poate ar fi trebuit să-l facă "pe persoană fizică". Sau să-l pună pe şofer să se facă persoană fizică, iar el doar să-i închirieze TIR-ul... Trebuia să se gândească la chestia asta; trebuia, de fapt, să se consulte cu nea Costică. Omul ăla ştia tot ce se putea şti despre transportul internaţional de marfă. Domnul Silviu era uşor idiot, că nu-l ţinea în birou în locul Getuţei! Dar, deh - nea Costică nu purta fustă. Şi nu era blond. Şi nu l-ar fi emoţionat cu nimic pe patron dacă-şi aducea trei perechi de pantofi la serviciu.

Dacă însă se va consulta cu nea Costică, exista riscul ca şeful de coloană să-i spună un “Nu” ferm. Şi să-i spulbere într-o clipă motivaţia. Aşa că...

Aşa că el nu se mai gândea acum la TIR-ul nou-nouţ. El va termina acum de verificat casa şi-şi va compune cuvintele pentru Violeta. Şi va încerca să găsească frazele potrivite pentru a o anunţa, fără s-o jignească în vreun fel, că avea încredere în ea...

Violeta

Păşi pe ultima treaptă şi auzi clar "raportul" Lianei:

- Tati, azi am făcut îngelaşi şi pomişoi şi să ştii că am păpat tot la glădi!

- Bravo!

Teo îi aşteptase cu uşa deschisă. Ridică privirea spre el şi observă imediat ochii un pic îngrijoraţi... Ce se întâmplase? Sigur se întâmplase ceva - dar ce? Sărutul ăla îi confirma faptul că se întâmplase ceva...

Aoleu! Doar nu vorbise cu Mugur! Dacă fostul ei coleg fusese atât de nebun s-o aştepte în faţa blocului şi să insiste să discute la o cafea, îl credea îndeajuns de dement şi să apese soneria! Teo se grăbea spre dormitor... Intră în sufragerie şi închise uşa. Şi-şi scoase tricoul. Îl auzea punând copiii să se schimbe şi să se spele pe mâini, să se joace cuminţi în camera lor...

Gata; se schimbase. Iar el tocmai intra în sufragerie şi scotea zâmbetul ăla lejer de pe chip... Se lăsă strânsă în braţe; soţul ei şopti:

- Iartă-mă.

- Dar ce-ai făcut?

- Am răspuns la telefon.

Adică... Adică pleca iar în cursă. Asta e! Ridică scurt din umeri:

- Asta e! Nu-i nimic - nu mă supăr, să ştii. Dar am sentimentul că nu te-ai odihnit aşa cum trebuia după ultima cursă.

- Ba m-am odihnit foarte bine. Mă ierţi?

- Da, iubire - te iert. Şi te aştept cu ceva gustos...

Îl simţea supărat şi voia să-l înveselească! Într-adevăr, Teo începu să râdă:

- Păi tu mi-ai făcut deja meniul?

- Bineînţeles! De fiecare dată când îmi spui că pleci, mintea mea zboară glonţ la deliciul culinar cu care-o să te întâmpin când te întorci!

Soţul ei râdea; fu pupată "cu ţoc" pe obraz şi aşezată "dintr-o mişcare" pe lada unde ţineau ziua aşternutul:

- Şeful zice că e o cursă scurtă. Trebuie să duc nişte tricouri la Trieste. Dar mi-a dat unele indicii; în plus, nu sunt tirist de ieri. La Trieste o să-mi dea o cursă "în continuare". Că n-o să fie de acord să mă întorc gol şi nici să consum motorină degeaba între punctul de descărcare şi cel de încărcare. Presimt deci că o să mă fâţâi prin Europa toată săptămâna.

- Şi crezi că asta mă va face să-mi schimb răspunsul şi planul culinar?

Soţul ei nega încet... Şi nu mai zâmbea... La naiba! Nu! Să n-o spună!

- Nu; dar te poate face să calculezi că am ajuns acasă ieri, iar mâine dimineaţă ies pe uşă... din nou...

Tocmai o spusese... Oftă greu:

- Ştii bine că nu calculez niciodată aşa.

- Dar mi-e frică de momentul în care o să începi să calculezi aşa.

- N-am să calculez niciodată aşa. La cât pleci mâine?

Că n-avea rost să lungească inutil o discuţie pe tema aia! Aia, de fapt, nici nu era o temă de discuţie! Era o caricatură de discuţie la care ea refuza să participe! Soţul ei o privea lung şi nu răspundea... Coborî de pe ladă:

- La cât pleci mâine?

- La şase - că nu vreau să se trezească iar copiii...

- Bine. Bagajul ţi-l fac după ce adorm ei.

Teo aprobă, aşa că ea se grăbi să iasă. Voia să pregătească cina...

O cam supărase - se gândise la plecările lui şi la capacitatea ei de a înţelege acele plecări. Şi la răbdarea ei, despre care el ştia că nu putea fi infinită şi pe care-o simţea aproape de final. De ce simţea Teo asta? Oare din cauza cearcănelor ei? Sau din cauza lui Mugur? Din cauza felului cum căzuse pe gânduri, la ultima lor videoconferinţă?

Obosit şi stresat, presat probabil şi de prezenţa lui Mugur în blocul de vizavi, Teo gândea prostii. Şi asta nu era bine. El trebuia să se gândească la drum, la marfă, la semnele de circulaţie - şi să fie atent la ceilalţi participanţi la trafic. Dacă pornea cu TIR-ul la drum şi "prindea" suta pe autostradă cu gândul la Mugur, nu era bine deloc! Nu ştia cum să-i scoată gândul ăla din minte; încerca să pară supărată pe el, ca să priceapă că o jignise cu calculul ăla. Că doar nu-i dăduse niciodată motiv de gelozie - nu?

Sau îi dăduse? Era, oare, un pic schimbată? Şi nu-şi dădea ea seama de asta? Sau îi spusese Florin că îl căutase o tanti - iar el se îngrijora de fapt pentru gândurile ei?

... O s-o întrebe pe mămica ei, imediat cum o prindea între patru ochi. Omiţând, bineînţeles, informaţia cu telefonul lui tanti! Între timp însă, era supărată pe el! Că o bănuia de "saturaţie"!

Scoase farfuriile şi le aranjă pe masă. Iar soţul ei intră şi închise uşa. Aştepta, aranjând tacâmurile... Şi cum Teo nu spunea nimic, ieşi. O să se ducă la copii, să vadă ce fac... Şi pe urmă mai vedea ea ce făcea! Dar cu el la bucătărie nu va sta! Că nu voia să audă jigniri explicite, despre cum are el încredere în ea şi în sentimentele ei! Asta i-ar mai fi lipsit!

Teodor

Ei bine, era "oficial" - dăduse dovadă de prostie. Sau de stângăcie verbală. Deşi se gândise mult înainte să încerce să discute cu ea despre lungimea şi elasticitatea răbdării ei. Oricum, încercase. Nu reuşise decât să se indispună amândoi. Acum, ea era uşor încruntată. El era foarte tăcut, pentru că "limbariţa" lui stricase atmosfera...

- Tati, de ce eşti supălat?

Mm, îl simţise Liana! Se grăbi să-şi destindă chipul:

- Nu sunt supărat!

- Ba da!

- Dacă-ţi spun că nu sunt supărat?! Mă gândesc şi eu...

- La ce te gândeşti?

- La Tigru. Mi s-a părut că îi scârţâie ceva, pe dreapta. Mă tot gândesc ce-o fi...

Florin se grăbi să-i dea idei:

- Păi, dacă scârţâie, trebuie să fie ceva mecanic, nu?

- Evident. Ceva ce trebuie uns. Deci mâine îl duc la autobază, dis-de-dimineaţă, să-l ungă nea Costică. Că el sigur ştie unde trebuie dat cu vaselină.

- ... Păi îl dă cu vaselină?

- Da.

- ... Nu cu ulei?

- Nu. Vaselina e mai groasă şi se lipeşte mai bine pe piese. Uleiul curge...

- Şi atunci, tu de ce ungi uşile din casă cu ulei?

Zâmbi slab:

- Păi, în primul rând, n-am vaselină în casă. Uit mereu să cumpăr, aşa că n-am niciodată. În al doilea rând, uşile din casă nu se încing aşa ca piesele de la motor. Şi nici nu se deschid şi-nchid de câteva mii de ori într-un minut. Aşa că, pentru uşi, e mai bun uleiul. Vaselina ar rămâne ca un fel de ghem de cremă la uşă; iar dacă s-ar pune praful pe ea, s-ar transforma într-o chestie murdară, scârboasă, pentru care mami mi-ar cam răsuci urechile...

Copiii râdeau; şi el râdea, mulţumit că îi ştia liniştiţi... Violeta zâmbea doar. Ea încă nu-l iertase. Nu-i nimic - o s-o împace imediat cum terminau de împachetat bagajul lui!

Violeta

Avea sentimentul că picii dormeau deja. Soţul ei tocmai intrase în bucătărie; ea împacheta tricourile şi le aşeza în troller...

O supărase rău. Se supărase ea rău, de fapt. Păi pe ea o bănuia el de saturaţie? Pe ea, care îl iubea la nebunie? De sentimentele ei se îndoia el? Ha! Ea cum de nu se îndoia de sentimentele lui?

Teo intră şi se aşeză în fotoliu. Era linişte... Ea îi punea ciorapii şi se întreba ce pereche de blugi să-i dea de data asta... Foşnetul o făcu atentă; văzu deci mâna întinsă spre ea... Zâmbi şi-l luă de mână. Şi fu aşezată în braţele lui. Soţul ei o privea lung, atent, de parcă încerca s-o memoreze... şi şopti:

- Aş avea mare nevoie de un copilot.

I-auzi! Începu să râdă, că aia chiar era o noutate! Teo al ei avea nevoie de copilot!

- Serios! Şi mă gândeam că, uite, dacă ţi-ai da demisia, ai putea să mergi cu mine în cabină!

- Da? Şi cine-l mai duce pe Florin la engleză, atunci când mama o duce pe Liana la muzică?

Soţul ei încercase s-o facă să zâmbească; iar ea, femeie rea şi înfuriată de telefonul ăla al lui tanti, îi cam "scuturase" gluma. Dar vedea pe chipul lui că nu se supărase. Teo o cunoştea bine - ştia că supărările ei ţineau între 6 şi 8 ore, şi încercase s-o grăbească un pic. Şi nu se supărase pentru că nu-i reuşise şmecheria... Ceea ce-o făcea să creadă că fie nu ştia nimic despre telefon, fie acel telefon fusese într-adevăr greşeală... Perfect! Se aplecă şi-l sărută pe gât. Şi şopti, curioasă să-i afle reacţia la acel secret:

- O să-ţi mai spun un secret... mic...

Mm, ce bine mirosea soţul ei! Îi dădea idei! Ia să-i dea şi ea nişte idei! Că picii dormeau! Şi-i dădea idei... şi-i spunea secretul...

- Mama spune că... de când am început să slăbesc... suntem ca Frumoasa şi Bestia...

Soţul ei nu bufni în râs - semn că înţelesese ce idei încerca soţia lui să-i transmită şi aştepta sfârşitul secretului ca să poată "acţiona" pe îndelete...

- Şi-mi cam vine să spun şi eu... ca Stela Popescu... "Bestie mică!"

Teo începu să râdă; mârâi la urechea lui...

- Mrr... Bestie mică!

Gata - îi spusese secretul! Şi-acum soţul ei se ridica... cu tot cu ea, desigur! Întinse mâna şi stinse lumina. Şi constată că Bestia "capitulase" imediat cum se aşezase pe pat! OK! Las' că vedea el imediat!

Teodor

Privea lung profilul soţiei lui. I se închideau ochii de somn; dar îşi impunea să nu lase genele să se lipească de tot. O privea şi se întreba... Şi trebuia să găsească mai repede răspunsul ăla, că simţea cum adoarme...

Da! Gata! Îl găsise! Dacă mânzul îndrăznea s-o deranjeze din nou, imediat cum ajungea şi el acasă o să iasă pe balcon, o să scoată pistolul de la curea şi-o să se joace cu el de-a producţiile americane de acţiune. Va împuşca toate termopanele individului. Şi pe urmă o va ruga pe soţia lui să-l anunţe când se apucau noii vecini de vizavi de mobilat - ca să vadă şi mobilă de-aia normală, de cireş!

Şi-acum, că luase acea hotărâre, putea să doarmă şi el. Mâine pleca la şase...

Teodor

Gata. Soţul ei adormise. Îl auzea sforăind uşor... Şi dormea bine, neîntors, pentru că soţia lui îi arătase că-l iubea, iar individul ăla cu costum "de croitor" nici nu exista pentru ea...

Teo pleca mâine la şase. Şi va lipsi probabil toată săptămâna viitoare. N-avea ce face - asta era meseria lui! Bine că nu lucra în construcţii, să plece cu lunile! Măcar îl vedeau 48 de ore, la 7-8 zile! Ultimele 96 de ore fuseseră un adevărat răsfăţ - dar era sigură că "domnul Silviu" calculase fiecare pauză de doar 24 de ore şi adunase cam... 5 ore libere la fiecare "scăpare" de organizare. Cu siguranţă, individul ăla nu se simţea nici vinovat, nici apăsat de gândul că angajatul lui ajungea acasă în toiul nopţii, dormea până a doua zi la prânz, iar seara îşi anunţa nevasta că pleca în toiul nopţii! Individul ăla se uita în propriul buzunar... calcula propriul profit, după care decidea cât să-i ofere lui Teo astfel încât să nu fie refuzat. Afurisit soi de om; cinic şi afurisit şi inuman şi...

Nu; nu mai spunea un cuvânt despre omul ăla! Datorită lui, Teo avea un salariu pe care nu-l aveau mulţi români! Datorită lui, peste vreo doi ani, Teo o să-şi cumpere propriul TIR. Şi-or să strângă un cheag mititel, până se puneau la punct cu legislaţia franceză şi cu limba...

Oare soţul ei ar fi marşat la ideea mutării în Franţa? Tocmai acum, la câteva luni după ce cumpăraseră apartamentul? Cu siguranţă, primul lui gând va fi "De ce ai mai fost de acord să luăm casa asta, dacă tot voiai să ne facem franţuji?!" Iar răspunsul ei ar fi fost "Nu ştiu"...

Deci Teo pleca mâine dimineaţă. Ah, fir-ar să fie de treabă - uitase complet să-i spună despre jaluzelele de la balcon! Dar... Dar ştia ea ce făcea! Lipea hârtie pe geamuri! Hârtie albă, curată - făcea nişte "cearceafuri" mari, cu care acoperea geamurile alea de la balcon. Şi gata - Mugur era "rezolvat"! Deşi avea sentimentul că hârtia aia nu va avea nici un efect asupra acelui bărbat. Presimţea cel puţin patru atacuri frontale şi vreo 20 de atacuri mascate sub formă de fumat la geam, sau întâlnit absolut întâmplător în parcarea blocului! Asta, desigur, înainte de cea de a doua discuţie - una mult mai bine organizată, la care el nu va mai fi de acord să se ţină după ea prin Mega Image ca un căţeluş. Mugur se va gândi bine zilele astea şi va găsi o cale de-a o prinde între patru ochi, într-o incintă oarecum închisă. Probabil că în scara blocului ei...

O să lase deci geamurile neacoperite. Ca să-l stârnească. Mugur trebuia să atace cât era Teo plecat. Că dacă se întorcea Bestia mică şi-l prindea pe Mugur aşteptând-o în scara blocului, cu trandafiri albi şi ochi amorezaţi, se termina urât de tot!

În fine! Ce-o să fie, o să fie! Teo pleca mâine la şase; deci se

vor trezi la cinci. De la şase la şapte, ea o să-şi plângă supărarea şi durerea din suflet şi-o să-şi dezroşească ochii. Şi-apoi va trezi copiii şi-i va duce undeva în oraş - ori într-un parc, ori într-un centru comercial. Iar vieţile lor vor reveni la rutina zilnică... Mâine, Florin avea înot...

Întoarse încet capul şi-l privi lung... Deja îi era dor de el, şi nici nu se clintise de lângă ea...

Şi cum îl privea ea lung aşa, avu o revelaţie! Păi, dacă tanti aia sunase pe fix "cu intenţie", o va face din nou în următoarele 48 de ore! Ce amantă ar fi suportat să ştie că amantul revenise în România, dar n-o vizitase deloc - şi pleca iar preţ de-o săptămână? Mai ales că Teo nu ştia despre telefonul ei - iar ea miza tocmai pe "atacul" la soţia amantului...

Eh! Socoteli de telenovele! Ia să fie ea femeie serioasă şi să termine cu prostiile! Tanti greşise numărul - adică formase, din greşeală, numărul altui "Teo". Şi gata!

Deci mâine mergea cu Florin la înot... şi pe urmă ducea copiii în oraş. Dar asta se va întâmpla mâine. Azi, acum, se va ocupa puţin şi de zaieţ...

24 iulie 2010 - sâmbătă

Violeta

Ce-ce? Ieşi din bucătărie şi se grăbi la uşă - se auzea o sonerie. Şi se auzea isterizant, pentru că degetul care o apăsa decisese să nu se ridice prea curând!

Privi lung palierul... Nu era nimeni la apartamentul 13. Nici lângă ei, la 14, nu părea să fie nimeni. Iar asta însemna că uşa poliţistei era asaltată chiar acum de-un tânăr nefericit în dragoste...

Din câte îşi amintea ea, poliţista avea ochi albaştri. Şi trup frumos. Şi, cu siguranţă, cunoştea psihologia bărbatului între 20 şi 30 de ani - că doar patrula pe străzile din Bucureşti de vreo patrucinci ani, aşa! Trăgea deci concluzia că mâna care solicita "la greu" soneria aia era comandată de-un creier încreţit rău de tot pe moaţe de poliţistă! Mai ales că-şi amintea cum o auzise spunând ceva despre "inimă" şi despre "n-ai"... Ah, şi cât şi-ar fi dorit să-l vadă! Era curioasă să-l vadă şi ea! Jandarmul fusese un om... "normal". Nici uriaş, nici stinghiuţă. Fusese, oricum, mai scund decât Teo al ei. Şi i se păruse o constituţie... "otova". Acum, putea jura că mâna care apăsa soneria era parte dintr-un trup mărunţel şi bine făcut! Poliţista era înăltuţă; nu-i dădea, oricum, mai mult de 1,80. Aşa că individul ăsta avea cel mult 1,80! Şi, spre deosebire de primul ei soţ, sigur avea o constituţie atletică, un trapez bine conturat, un chip care stârnea imaginaţia feminină şi-o meserie foarte îndepărtată de orice noţiune de armată! Şi, bineînţeles, avea creierii încreţiţi mărunt-mărunt... pe moaţe de poliţistă...

Soneria amuţise de vreo 10 secunde. Nu se mai auzea nimic... Gata! Pleca! Şi era furios, că păşea repede-repede! Ah, poate-l vedea când pleca! Murea de curiozitate să vadă dacă se potrivea descrierii pe care şi-o făcuse-n minte!

Se grăbi să intre în sufragerie şi privi lung parcarea... La naiba! Nu parcase în spatele blocului! Normal - de ce s-ar fi băgat în locşorul ăla strâmt, plin de maşini parcate mai mult sau mai puţin drept? Presupunea că individul n-avea Dacie - pentru că ea avea BMW... Abia acum observa că BMW-ul roşu nu era în parcare...

Auzi motorul turându-se serios în liniştea dimineţii; aşa că observă umbra neagră trecând în viteză pe străduţa din stânga blocului, spre Pantelimon. SUV negru cu faruri albăstrui. Hm...

Deci poliţista ieşise din doliu. Evident, îşi căutase pe cineva - că singurătatea nu era bună nici pe lumea ailaltă! Şi probabil că, după ce-i reproşase că n-are în el inimă ca s-o iubească măcar pe sfert cât îl iubea ea, îi dăduse individului vestea cea proastă - aia care începea cu "am nevoie de timp de gândire". Individul era acum foarte supărat - el probabil că se gândise deja la unele lucruri, "îi dăduse cu plus" şi nu voia ca ea să se gândească "la prostii"...

Ia să fie ea serioasă! Individul era "rănit în dragoste", aşa că sigur o să mai treacă pe-acolo! O să-l vadă ea! Azi, după-amiază sau seara - că era sâmbătă, era zi de party pentru tinerele necăsătorite...

Soţul ei făcea duş. Sau se bărbierea - nici nu conta! Îi pusese masa... Reveni în bucătărie şi se aşeză pe scaunul ei. Şi luă hotărârea de-a nu ofta deloc azi, până la şase! Că şi-aşa era el supărat...

Teodor

Fuma - n-avea altceva de făcut. Bagajul era gata, el era îmbrăcat, mâncat şi supărat...

Ceasul sunase prompt la cinci. Şi chiar dacă o rugase din suflet să rămână în pat şi să doarmă până la şase, chiar dacă-i promisese că o trezeşte el când iese pe uşă, Violeta se ridicase fără un cuvânt şi-i făcuse micul dejun. Adică scosese tot raftul de sus

din frigider şi-l aranjase frumos pe masă. Şi-i tăiase şi pâine. Chestii pe care putea să le facă singur. Şi pe care ar fi vrut mult să-l lase să le facă singur - că avea 35 de ani şi-l chinuia un puternic sentiment de culpabilitate când o privea şi-i vedea cearcănele de la ochi. Numai că ea se ridicase prompt din pat, de parcă nici nu-l auzise...

Nu era supărat pe ea. Era supărat pe el. Că tot pleca de lângă ea şi-o lăsa să se descurce singură cu copiii, casa şi serviciul - de parcă era văduvă, sau...

Oare mânzul o percepuse ca fiind văduvă? Sau divorţată? Oare de-aia îşi permisese ca, şi după ce-i făcuse nemernicia cu sarcina şi "nora licenţiată", să apară în faţa ei şi să-i aţină calea, cu rânjetul ăla galant pe buze? Probabil că da; că, deşi nu-l văzuse decât câteva minute şi doar de departe, îşi dăduse seama că mânzul era licenţiat - şi nu trecuse prin facultatea aia chiar ca raţa prin apă! Se prinsese de el ceva-ceva - ascultase joi o fracţiune din discuţia lor şi-şi dăduse seama că individul vorbea corect gramatical...

În fine! Stinse ţigara, se ridică şi-şi cuprinse soţia cu braţele. Apa se opri imediat, farfuria sfârşi în chiuvetă... O vedea cum îşi ştergea grăbită mâinile... Violeta se întoarse şi-l cuprinse cu braţele. Şi se ascunse practic în braţele lui...

Gata! La dracu - nu mai pleca nicăieri! Se ducea, îi ducea TIR-ul şi gata! Nu mureau de foame! Se făcea "şofer de Bucureşti" şi gata! În secunda imediat următoare, parcă citindu-i gândul acela supărat, Violeta îi dădu drumul şi zâmbi:

- La urma urmei, nu pleci la căpşuni, nu? Şi nici în Legiune, cinci ani!

Avea dreptate, aşa că aprobă şi-şi şterse din minte gândul ăla cu şoferul de Bucureşti:

- Bineînţeles că nu. Weekend-ul viitor sunt acasă!

Soţia lui zâmbea:

- Mă uit aşa, lung, la tine şi mi te imaginez înfulecând deliciul culinar...

Ia uite-o! O ridică dintr-o mişcare şi-o aşeză pe dulap:

- Tu te-ai pus să mă-ngraşi!

- Eu te salvez de gastrită.

- Mm, ştiam eu! Tu eşti salvarea mea!

Şi se şi repezise s-o îmbrăţişeze "corespunzător"! Soţia lui şopti:

- Mm, Bestie mică!

Dumnezeule mare! Bufniră amândoi în râs, iar soţia lui şopti:

- Nu suntem întregi la bibiloi!

- Nici tu, da' nici eu! Hai, că am fugit şi eu!

Primi o aprobare cu capul. Şi nu-l miră faptul că soţia lui redeveni foarte atentă la gresia din bucătărie...

Păi să plece odată! Că-l bufnea un acces teribil de lacrimi, şi nu era bine! Tocmai se gândise la "şoferul de Bucureşti" - şi aveau doi copii, cărora el trebuia să le asigure tot sprijinul financiar de care aveau nevoie! Gata! Ieşi în hol şi-şi luă trollerul. Violeta îi întindea sacoşa cu mâncare; nu-l privea... Oftă greu:

- Pa, iubire.

- Pa, iubire! Să ai grijă de tine!

- Şi tu, să ai grijă de voi; bine?

Capul blond aproba grăbit... Gata - că nu mai pleca nicăieri! Descuie, apăsă clanţa şi ieşi. Şi-i fură un sărut - că-i era deja dor de ea! Şi-acum cobora grăbit treptele...

"Gata, Teo! Revino la serviciu! Fă-ţi traseul şi gata - şterge-ţi supărarea din minte! Că nu pleci nici la căpşuni, nici cinci ani în Legiune!" Ştia asta; dar era tot mai greu...

Ruta cursei era simplă: Bucureşti, Ruse, Sofia, Belgrad, Zagreb, Ljubljana, Trieste. 15 ore de condus. Se va opri în Sofia, în jur de ora 1, pentru că nu voia să treacă prin fostul bloc iugoslav noaptea. Mai trăsese el cu pistolul - dar nu simţea nevoia să-şi forţeze norocul. Se odihnea acolo până la 3, după care pleca "lansat" mai departe. Dacă totul mergea şnur, ajungea în Zagreb pe la 11. Acolo avea o parcare sigură; acolo va dormi peste noapte. Iar pentru dimineaţă îi mai rămâneau cam 250 de kilometri, pe care-i va face în cel mult două ore jumate. Tricourile vor ajunge la timp. Întrebarea era ce-i vor citi ochii în mail-ul pe care îl va primi la noapte. Ştiindu-l un om politicos şi binecrescut, domnul Silviu îi va trimite mail-ul la miezul nopţii - ca să fie sigur că nu va primi un telefon nervos... De la Trieste, nu ştia încotro îl trimitea; dar era sigur că-l punea să încarce în port şi să plimbe nişte marfă prin toată Europa! Domnul Silviu avea conexiuni de-astea mai ales în Germania; din punctul ăsta de vedere nu se putea supăra pe el, pentru că drumurile erau bune şi nu "omora" Tigrul prin gropi... Spera doar să termine de "împrăştiat" până sâmbăta viitoare. El va încerca, oricum, să ajungă acasă sâmbătă. Avea familie, copii şi era normal să vrea să stea cu ei!

Urcă la volan şi-şi duse troller-ul în cabină. Şi porni motorul: pleca din nou la drum...

Violeta

Gata - prânzul era asigurat. Ieşise delicios; şi nu putea să nu se gândească la soţul ei, care nu-l va gusta... Şi i se cam umpleau ochii cu lacrimi, pentru că îi era dor de el...

Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză comod pe pervaz. N-avea de ce să îşi schimbe tabieturile - Mugur, de exemplu, nu era un motiv îndeajuns de puternic pentru asta! Ea voia să ştie ce mai fac pensionarii ei! Azi era sâmbătă, ceea ce însemna că îi va vedea plecând la plimbare... Ba nu-i va vedea - ea trebuia să se ducă la înot! Aoleu, ce uitase!

Îşi luă mobilul şi decise că ora opt era îndeajuns de "decentă" pentru mămica ei. Suna...

- Neaţa.

- Sărut mâna. Te-am trezit?

- Nu, dar m-ai îngrijorat instantaneu.

- De ce?

- Pentru că azi e sâmbătă iar tu nu dormi la ora asta.

Corect! Mămica ei avea o memorie foarte bună şi-o judecată "brici"... Oftă scurt:

- ... A plecat în cursă.

- Am înţeles. Vrei să vă vizitez?

- Aş vrea, dacă poţi, să ne întâlnim la Piaţa Delfinului. Că azi avem oră de înot.

- Aa, OK! Zece fără zece, în faţă la Circul Foamei?

- E perfect.

- Bine. Şi vorbim când ne vedem.

- Bine. Sărut mâna.

- Pa, puiule.

Aşa... Teo avea dreptate: nu-i putea supraveghea pe copii la bazin. Nu pe amândoi odată, oricum! Riscul era mult prea mare, ca să încerce să afle cât de... "distributivă" îi era atenţia după doar patru ore de somn! În plus, nu mai discutase cu mămica ei după ce Teo o întrebase cine era brunetul care o însoţise la cumpărături; avea sentimentul că va primi un şut în fund pentru asta. Pentru că era, totuşi, mult prea rece cu mama ei. Nu discutau decât rar şi numai sub formă de "informare" - ea se ferea să-i ceară sfatul, ştiind că mama ei se ferea să-i mai dea sfaturi...

Ridică privirea spre geamurile duplexului - nemernicul ăla era de vină pentru relaţia uşor rece dintre ea şi mama ei! Ele obişnuiseră să fie cele mai bune prietene! După ce-şi băgase el nasul şi picioarele, mămica ei se simţise vinovată pentru toate sfaturile alea, pentru toate planurile şi gândurile pe care le încurajase! Mămica ei sperase...

Dacă s-ar fi măritat cu el...

Dacă s-ar fi măritat cu el, ar fi sfârşit casnică. El i-ar fi turnat repejor un copil, poate chiar doi, şi i-ar fi dat o mulţime de treburi *indoor*. Iar el ar fi fost foarte ocupat cu ONG-ul. Evident, ar fi avut nevoie de o imagine impecabilă; ea ar fi spălat şi călcat foarte mult. El ar fi plecat de dimineaţă cu Audi-ul lui Q7 şi s-ar mai fi întors... după şedinţa prelungită de la birou. Aşa ar fi ştiut ea. În realitate...

În realitate, aştepta răbdătoare să vadă modelul de deux-pieces care va spăla vasele în duplexul ăla. Acelaşi model de deux-pieces va da uneori cu mopul pe gresie... atunci când el, enervat de solicitările şi nevoile domniţei din deux-pieces, va vărsa "accidental" cafeaua. Dacă solicitările i se vor părea exagerate, o va vărsa peste masă, spre direcţia ei. Iar deux-pieces-ul va chema un taxi, pentru că trebuia să se schimbe, iar el n-o putea duce cu Audi-ul pentru că se grăbea la birou...

Mm, ce bine "se aranjase" Mugur! Coborî de pe pervaz şi lăsă geamul deschis vertical. Şi auzi, clar, vocea Lianei:

- Taatii!

Gata - adio linişte! Acum o să audă nişte urlete "grandioase"... Picea insista:

- Tati, unde eşti?

Ieşi din bucătărie şi încercă să zâmbească natural:

- Bună dimineaţa, copii! Tati a plecat la serviciu.

Tăcere - vedea două chipuri uşor panicate... Ridică scurt din umeri:

- Asta e! Nici mie nu-mi place, dar n-avem încotro. Tati trebuie să se ducă la serviciu.

Vocea lui Florin tremură uşor:

- ... Da' de ce nu ne-a zis?

- Pentru că a vrut să dormiţi liniştiţi.

Iar Liana preluă frâiele discuţiei:

- Da' când a pecat?

- De dimineaţă, la ora şase.

- Şi de ce nu ne-a pupat?

O privi lung, ştiind că după răspunsul ăla urmau urletele:

- Pentru că n-a vrut să te vadă plângând din nou.

- ... Da' de ce?!

- Pentru că pe tati îl doare inimioara, atunci când vă vede pe voi plângând. Aşa că n-a vrut să vă vadă plângând - şi nu v-a mai trezit de dimineaţă.

Picea îşi amintea perfect plecarea anterioară; aşa că îşi privi lung, explicit, fiul. Iar el nu mai spuse nimic - că se pregătise să se cam ia de surioara lui... Decise să schimbe subiectul discuţiei:

- Haideţi - sus din paturi, că trebuie să mergem la înot!

Florin se ridică primul:

- Oof! Şi voiam să vină şi el...

- O să vină data viitoare şi o să te vadă înotând fără colac.

- Păi ne dă şi colac?

- Doar n-o să vă lase să vă descurcaţi singuri, nu?

- Data trecută nu ne-a dat!

- Data trecută v-a băgat la apă mică. Până deprindeţi mişcările, până învăţaţi cum să daţi din mâini şi din picioare, o să aveţi colace atunci când intraţi în apă mare!

- Da' sunt mare! Ce nevoie am eu de colac?! Nici n-o să încap în el!

- Or să fie acolo copii şi mai mari - şi toţi or să încapă în colace. În fine, cred - că la ei nu mai e prima lecţie, ca la tine...

Uşa băii i se cam închisese-n nas - îi dăduse două veşti rele, una după cealaltă, iar Florin nu voia să-şi exteriorizeze supărarea ca să n-o vadă şi pe ea supărată. Liana deschisese şifonierul. Şi era ciudat, că nu spunea nimic... De ce nu mai spunea nimic picea ei? Până acum fusese extrem de vorbăreaţă - şi de câteva zile devenise extrem de tăcută! O s-o întrebe pe mămica ei dacă era normală schimbarea aceea; gândul îi zbura uneori la băieţelul de la apartamentul 13... Doamne fereşte!

Nu prea avea cum să-i împace. Putea cel mult să le pregătească micul dejun, să le dea o ciocolată la desert şi să caute multe alte subiecte de discuţie. Şi să nu se mai îngrijoreze - că Liana n-avea nimic.

Ludmila

Mm, ce club select! Ce bazin frumos! Şi ce instructori de înot! Nici nu bănuise că or să fie doi instructori - un bărbat şi o femeie! Instructorul părea un tânăr culturist care greşise sala şi costumul de antrenament. Iar individa arăta "super"! Era brunetă, avea ochi negri pătrunzători şi-un trup... de instructoare de înot în Baywatch! Era perfectă! Începuse să se înfurie pe propria persoană, deşi era conştientă că domnişorica n-avea mai mult de 25 de ani...

Violeta arătă spre una din mesele de lângă geamuri. Se grăbi să se aşeze şi să-şi ajute nepoţica să se urce pe scaun. Fata ei plecase după cafele. I se părea supărată. Tăcută, îngândurată... Copiii o anunţaseră prompt că tati al lor plecase parşiveşte, pe furiş, la şase dimineaţa. Nu se mirase deci să-i vadă aşa de tăcuţi. Florin era îngândurat; Liana era botoasă. Nici Violeta nu era mai vorbăreaţă sau mai zâmbitoare...

Las' că venea ea înapoi! O s-o remonteze într-o clipă! Momentan, trebuia să se ocupe de cea mai importantă persoană din clubul ăla - nepoţelul ei!

Scoase telefonul. Era sigură că fetiţa ei uitase camera digitală acasă... Era foarte mulţumită de ceea ce vedea; colega ei de la Centrul de medicină sportivă trăsese foarte bine sforile, pentru că tânărul culturist se ocupa strict de Florin. Filma... Liana tăcea şi privea lung bazinul. Şi dacă n-ar fi ştiut de ce era micuţa supărată, poate că ar fi început să se îngrijoreze niţeluş - nepoţica ei nu mai turuia, ci tăcea mâlc... Şi gata - ceaşca cu cafea se aşeză în faţa ei iar scaunul se trase scurt. Violeta nu spunea nimic, pentru că ea încă mai filma... Oftă greu:

- Gata - s-a umplut memoria. Mereu uit să-l descarc!

- Păi pe ce să-l descarci?

- Pe laptopul tău - pe ce altceva?!

- Las' că diseară nu mai uiţi! Îţi garantez eu!

Cum adică? Violeta îi făcea semn că nu-i putea spune, din motiv de pice bosumflată... Zâmbi, în engleză:

- Adevărul e că trebuie să aveţi amintirea asta - prima lui lecţie de înot "documentată" în imagini. Dar nu ştiu dacă filmarea e atât de bună azi pentru Bestie.

Violeta râdea acum. Bun! Continuă, tot în engleză:

- Cu siguranţă, plănuise să fie şi el azi aici.

- Ai dreptate. Mai bine îi spun că iar ai uitat să-ţi descarci telefonul...

Aproba, râzând şi ea... Ochii albaştri se plecară preţ de-o secundă spre pice; apoi fiica ei schimbă subiectul, dar tot în engleză:

- Nu ştiu ce se întâmplă cu asta mică. Nu ştiu, deci, dacă să mă îngrijorez sau nu.

- Pe motiv de... tăcere?

- Exact. A amuţit cam brusc.

- Când ai observat că a renunţat la limbuţie?

- ... Nu ştiu... Când s-a întors Bestia, încă mai turuia. Cred... Cred că din seara în care s-a întors el, lucrurile s-au schimbat.

Aa... Zâmbi slab:

- Picea ta e foarte isteaţă. Şi e evident, cred, că e un copil precoce. Ştie despre iubire şi pupat, face singură pipi, îl dă pe Florin afară din cameră atunci când vrea să se schimbe... În seara aia, am intrat amândouă în casă, iar ea a constatat, zgomotos şi în culmea fericirii, că a venit el. Iar el era negru de supărare; da'

negru-negru! Nici nu i-a zâmbit fetei!

Şi-acum, că îi povestise partea asta, Violeta înţelegea altfel lucrurile - că o privea altfel... Aprobă scurt cu capul:

- Da; s-ar putea să fie supărată pe noi toţi - mai puţin pe el. Presupun că cu el turuie la fel, nu?

Primi o aprobare şi continuă:

- Noi l-am supărat pe el. Nu ştie care dintre noi, aşa că ne pedepseşte pe toţi, la grămadă. Şi dacă zici că el a plecat pe şest azi-dimineaţă, nu m-ar mira să descoperiţi că s-a supărat şi pe el...

Violeta o privea lung:

- Mămico, mie mi-e frică de altceva. Ştii că am un vecin autist...

Bufni în râs:

- Băi! Tu ai luat-o razna rău de tot! Lasă copilu'-n pace! O să vă spună ea ce nu-i convine! Îţi zic o chestie! Fii mai atentă la colegele ei de grădiniţă! Cât sunt micuţe, fetiţele turuie non-stop; dar când încep să se perceapă domnişoare, devin mai tăcute. Şi mai liniştite. Pentru că nu vor să-şi şifoneze rochiţele, sau să-şi murdărească pantofii. Sunt mai tăcute, mai studiate şi se gândesc mai mult la una-alta. Să urmăreşti chestia asta...

- O s-o urmăresc. În timpul ăsta, te rog să urmăreşti şi tu comportamentul ei. Că, dacă se întâmplă ceva, trebuie s-o luăm din pripă.

- Ţi-am spus - potoleşte-te!

Violeta se întoarse spre Liana şi reveni la limba română:

- Tu ce-ai păţit? Ţi-ai înghiţit limba?

Picea îşi privi drept mama:

- Da' de ce nu mă lasă să înot şi eu?!

- Pentru că tu eşti micuţă. Uită-te şi tu ce copii mari sunt acolo! Unde să te mai bagi şi tu?!

- Da' veau să învăţ şi eu!

- Ţi-am spus: pe tine o să te înveţe tati, când mergem la mare.

- ... Da' megem la male?

- Sigur că da! Am discutat şi cu tati şi a spus că mergem! Iar când mergem la mare, o să te înveţe el să înoţi!

- ... Bine.

- Până atunci, uită-te cum face Florin şi învaţă şi tu!

Iar Florin făcea ce-i spunea instructorul - dar părea îngândurat şi un pic cam neatent... Important era că Liana era atentă la el acum! Îşi privi lung fata şi întrebă, în engleză:

- Vrei să-mi spui şi mie de ce era atât de supărat în seara aia?

Violeta se întoarse spre geamurile mari dinspre bazin:

- Îţi spun acasă, în română, între patru ochi.

Bun! Acum era mai liniştită! Dacă fetiţa ei accepta ideea de-a vorbi cu ea despre tânărul care o însoţise la cumpărăturile matinale, era un pic mai liniştită. Uneori, Violeta îi lăsa impresia că nu era fata ei, ci doar o amică ocazională...

Violeta

Gata. Mâncaseră prânzul iar copiii se duseseră la joacă. Ea tocmai terminase de descărcat pozele şi filmele de pe mobilul mamei ei. Din bucătărie ieşea un puternic iz de cafea aromată...

Venise momentul acelei discuţii. Şi tare se temea că mămica ei va reacţiona exact aşa cum n-ar fi trebuit s-o facă - fie i-ar fi spus ei să facă schimb de locuinţă, fie s-ar fi dus să-i învineţească lui Mugur ochii şi pometii. Oricum, dezgroparea acelei istorii nu le făcea bine - nici ei, nici mamei ei. Trăseseră mult, amândouă, în perioada aia. Nu prea-i venea, deci, să i-l arate. Dar...

Intră în bucătărie şi închise uşa. Şi-şi aprinse o ţigară. Mămica ei o privea lung... şi aştepta... şi-şi pierdea răbdarea... Se aşeză la masă; femeia din faţa ei se sprijini de dulap... şi cedă, în cele din urmă:

- Nu mi-ai zis niciodată nimic despre admiratorul secret...

Începu să râdă:

- Tu cum ai aflat?

- Păi joi, când am adus picea de la grădi, soţul tău mă aştepta la bucătărie, negru catran şi încruntat la maximum. Şi m-a întrebat verde-n faţă dacă ai un amant.

Cee? Teo o întrebase pe soacră-sa, verde-n faţă, dacă fata ei are un amant? Uau! Păi asta însemna...

- M-a cam lovit cu chesta asta - că nu mă aşteptam la asemenea întrebare! Am fost sinceră şi i-am spus ceea ce ştiam - că n-ai amant. Însă m-am tot gândit de-atunci încoace şi mi-am dat seama că şoferul de TIR Teo nu crede decât ceea ce vede cu ochii lui şi n-are probleme cu vederea. Iar individul care-a stârnit întrebarea lui îţi e doar admirator. Că, dacă ar fi fost ceva serios, mi-ai fi spus. Sau te-aş fi simţit eu...

Suflă lung fumul, cu ochii la bărbatul care tocmai îşi aprindea o ţigară în balconul din bucătărie... Asta e! Să-i răspundă la întrebare, nu? Se ridică deci şi-o trase în faţa geamului:

- Ştii că vizavi de mine e un duplex mişto de tot...

Mama ei aprobă scurt cu capul şi-l fixă cu privirea pe Mugur... Şi cum nu părea afectată de revedere, îşi pierdu zâmbetul:

- Îl mai ţii minte pe Mugur?

... Acum îl recunoscuse. Şi, după mimică, deducea că îşi amintise instantaneu totul - toate cele... 19 luni în care Mugur îi ameţise şi-i distrusese fata. Mămica ei se făcuse vineţie... După câteva secunde de gândire, o auzi scrâşnind printre dinţi:

- Ai ouă în casă? Ouă şi roşii. Şi cartofi. Ai?

- De aruncat pe fereastră, n-am. Hai să-ţi povestesc.

Şi cum mama ei nu se clintea din faţa geamului, decise s-o tragă ea în spate. Că Mugur, preocupat probabil de vreun deux-pieces rătăcit pe asfaltul dintre blocurile gri, nu le observase. O aşeză la masă şi se aşeză lângă ea. Şi decise să-şi înceapă povestirea, pe un ton coborât, cu momentul în care îl văzuse aranjându-şi hainele şi dosarele.

Ludmila

Deci aşa...

Păi era evident că Mugur nu rata nimic! Nici o şansă, cât de mică! Individul avea creierul în penis - ochii vedeau, creierul se agita iar el nu rata nici o ocazie, nici o femeie... Şi cum penisul era totuşi prea mic pentru atâta creier, se părea că îi afectase memoria. Era extrem de scurtă. Îndeajuns de scurtă pentru ca individul ăla să "uite" orice noţiune de bun-simţ! Că, la câte-i făcuse el Violetei, ar fi trebuit să nici nu-şi permită să se mute în acelaşi cartier cu ea! Darămite să se milogească de ea pân' la Mega şi înapoi cu invitaţia la cafea şi insistenţa cererii iertării! Era nebun?

Oricum, îl văzuse acum pe fereastră... Se făcuse un bărbat foarte "bine"; era o partidă foarte bună pentru orice tânără, indiferent ce culoare de sânge avea în vene. Mai puţin pentru Violeta. Iar asta trebuia neapărat să i-o spună şi ei! Aştepta, pentru că fata ei tocmai se întreba cu voce tare de ce oare insista Mugur să discute cu ea... Hai, gata cu analiza aia! Că era inutilă! O întrerupse brusc:

- Uite ce se-ntâmplă! Chestia asta cu Mugur nu poate fi de viitor! Eşti conştientă de asta, nu?

- Bineînţeles.

- Eşti conştientă, sper, de faptul că omul ăla de vizavi nu-ţi poate oferi acum mai mult decât îţi oferea atunci! Sufleteşte vorbind!

- Mamă,

- Răspunde, te rog! Eşti conştientă de chestia asta?

- Da.

- Eşti conştientă că, dacă-ţi faci nevoile pe lângă casă, pute?

Fata ei era de-a dreptul siderată... Îi făcu semn cu mâna, să răspundă! Primi o aprobare cu capul - că-i tăiase răsuflarea cu cuvintele alea! Iar ea tocmai se liniştise, descoperind că Violeta nici măcar nu se gândise la mrr şi aah cu Mugur! Bun!

- În cazul ăsta, te rog să nici nu te gândeşti!

- Dar nici nu mă gândesc!

- Indiferent dacă cu el a fost mai rău sau mai bine! Te rog foarte mult!

Fiica ei începu să râdă:

- Mămico, te rog să te opreşti!

- Ba nu mă opresc deloc! Că sunt panicată ca dracu, de când am văzut cine s-a mutat vizavi de tine!

- Mămico, eu cu individul ăla nu mai am nimic de împărţit. Şi, ca pură informare, să ştii că acum e mult mai bine decât a fost atunci. Iar hormonii mei sunt potoliţi, sunt fideli...

Răsuflă uşurată şi se ridică, să-şi umple iar cana cu cafea:

- Bun! Şi-acum te anunţ oficial că, dacă te prind că te duci la nenorocitul ăla, o să fac o chestie pe care n-am mai făcut-o niciodată. O să te iau de ciuf, o să măturbine cu tine pe jos şi-o să-ţi dau cu picioarele-n cap până nu mai sufli. Atunci, am fost amândouă fraiere; dar, de data asta, eu nu voi mai fi fraieră.

Reveni la masă, dădu să se aşeze dar îşi aminti de nenorocitul din blocul de vizavi. Şi întoarse capul.

Ia uite-l! Fuma, la geam, cu ochii la ea! Acum, că ştia că fusese văzut, tocmai etalase un zâmbet "de revistă". Că avusese tot timpul din lume s-o vadă, s-o recunoască şi să-şi facă un "plan de atac"! Deci aşa...

Lăsă capul într-o parte şi-i zâmbi şi ea. Iar chipul lui înflori tot! Insul se şi vedea victorios! Mugur rosti clar, tare, ca să-l audă şi ea:

- Sărut mâna.

"Să-ţi rup gura!" Ăsta fusese gândul; răspunsul la salut fu unul concludent - apucă geamul, îl închise şi-i coborî jaluzeaua-n nas dintr-o mişcare. Se reaşeză şi-şi privi lung cafeaua:

- Deci zici că te-a aşteptat în faţa blocului.

- Da.

- Şi pe urmă a mers pe lângă tine până la Mega şi înapoi.

- Da.

- Iar Teo era prin zonă şi te-a văzut însoţită la şapte şi-un pic. Presupun că în duplexul ăla n-a apărut nici o domniţă ingenuă...

- Presupui corect.

- Şi mai presupun, după ce-am văzut azi, că Mugur e la fel de maestru în "a se scurge" tot atunci când vrea să obţină ceva purtător de fustă...

- Evident.

- Şi crezi că în cazul tău va obţine ceva?

Pentru că pricepuse "din prima" care era opinia fiicei ei, dar avea mare nevoie de o confirmare... Violeta ridică o sprânceană:

- Categoric! Nişte pumni de Bestie mică!

Cee? Bufni în hohote de râs! Doamne, ce spusese fata ei! Şi ea râdea, că ea ştia cel mai bine ce, cum şi cât "îi programase" Teo lui Mugur...

- Oricum, să ştii că Bestia mică a aflat că-i o bestie mică.

- ... I-ai spus!

- Da - şi i-am spus că sunt cuvintele tale.

Aoleu! Îşi puse mâinile-n cap:

- Aoleu, nu trebuia să-i spui! De ce i-ai spus?

- Las' să ştie şi el ce părere are soacră-sa despre statura lui impunătoare!

- Da! Da' cum mai dă soacră-sa ochii cu el acum?

- Ete-aşa - cum se dă ochii între soacră şi ginere!

Daa, că era simplu să stea faţă-n faţă cu ginerele ei, ăla mare şi uriaş şi cam prea tăcut şi reţinut, mai ales după ce ştia că el aflase de porecla aia! Dar... Violeta îşi mai aprinse o ţigară şi-o privi lung, serioasă:

- Mami, vreau să te întreb o chestie. De fapt, vreau să te rog să-mi dai un sfat.

- Spune-mi care-i problema.

- ... Teo spune că ar fi mai bine să stau acasă. Tu ce crezi?

Veşnica problemă! Oof! Da' ce-avea fata ei - uitase toate discuţiile lor de până acum?... Sau avea nevoie, de fapt, de o scurtă analiză a acelei probleme şi-a rezolvărilor posibile? Păi... Îşi aprinse şi ea o ţigară:

- Pentru sănătatea ta, aşa ar fi bine. Pentru copii, e totuna - că ei sunt la grădiniţă toată ziua. Iar pentru bunăstarea familiei voastre, ar fi bine să-ţi schimbi serviciul cu unul mai bănos. Acum, tu decizi ce-ai de făcut - eu mai mult de-atât nu-ţi zic.

- Nu ştiu, mamă. Simt eu că e cam prea mult pentru puterile mele. Uită-te şi tu!

Violeta se ridică şi trase scurt de blugi. Abia acum observă că pantalonii ăia, elastici dealtfel, îi erau acum un pic largi... Uau! Atât de mult slăbise fata ei? Nu era în regulă... Parcă citindu-i gândul ăla preocupat şi un pic îngrijorat, fiica ei se reaşeză şi bombăni încetişor, cam "în barbă":

- Mi-aş da demisia...

Să fie sinceră? Sau obiectivă?... Va fi obiectivă - aşa era corect faţă de fata ei. Aşa că... Aşa că oftă greu:

- Dacă stai numai în casă, te pătrăţeşti şi te plafonezi. Ştii bine ce meserie ai şi cât de mult contează o lege nouă care răvăşeşte totul. Ştii, de asemenea, că munca lui Teo nu e nesfârşită. În ultimii ani, a şofat ca năucul prin toată Europa ca să câştige bine. Nu cred că o mai poate ţine aşa şi peste cinci ani. În plus, dacă el face un accident sau trece pe roşu, intră automat în concediu fără plată. Iar peste toate astea, de la 45 de ani încolo n-o să-l mai angajeze nimeni, nici măcar pe-o Dacie! Aşa că, din punctul ăsta de vedere, tu eşti cea care trebuie să rămâi productivă până la pensie.

- Ştiu. Şi ştie şi el - şi cred că simte că i se apropie retragerea. De-aia şi vrea să-şi cumpere un TIR şi să angajeze şofer la el. Deci tu zici că n-ar fi indicat să-mi dau demisia... Prin prisma discuţiei despre brutărie şi gogonele...

Aa, chestia cu Franţa? Acum era limpede! Zâmbi slab:

- TIR-ul e o investiţie bună, pentru că el are conexiunile făcute prin toată Europa. Tu poţi să coci cozonaci şi la 80 de ani. Lasă-l să-şi ia maşina aia şi să-şi pună afacerea pe picioare. Şi abia după aceea vorbeşte-i despre planul tău. Îi e mult mai uşor s-o deschidă aici şi s-o mute acolo, decât să se căznească s-o deschidă direct acolo. Cred că ar trebui să ai răbdare, cu planul tău. Sunt foarte multe diferenţe între acolo şi aici; începând cu limba şi sfârşind cu impozitarea. E mai bine şi pentru el, şi pentru copii să amâni un pic plecarea acolo.

Primi o aprobare, aşa că stinse ţigara şi se ridică:

- Între timp, caută-ţi altă şefă. Sau pune-i scorpiei ăsteia în vedere că tu nu ţii mai mult de patru firme; că te apucă migrena de la mai multe. Şi mai fă o chestie: las-o mai moale cu treaba prin casă. Chiuvetele şi cada nu crapă dacă le freci doar o dată pe săptămână.

- Bine, mămico.

Porni spre uşă; Violeta o prinse de braţ şi-o opri:

- Deci tu zici să nu-mi dau demisia...

- Eu zic să nu rupi contactul cu meseria ta. Cât de des şi de puternic vrei să fie contactul ăsta, e decizia ta. Dar să nu ieşi niciodată din mediul în care-ţi desfăşori activitatea la serviciu. Închipuie-ţi că eu nu mai aflu nimic din medicina modernă în următoarele trei luni...

Da; acum o înţelesese. Mai adăugă ceva:

- Şi dacă tot am ajuns la medicină... Părerea doctoriţei de familie Ludmila este că traiul ăsta pe care-l duci tu nu e bun. Nu

dormi îndeajuns de mult. A început să se vadă şi să se simtă chestia asta, să ştii! Subţiatul ăsta al tău o fi plăcut privirii, dar e prea accelerat. Ia măsuri, OK?

Primi o aprobare. Ţuguie deci buzele, că urma pupătura "ca-n centru"... Şi-acum putea să se ducă şi ea acasă. Trebuia să se gândească bine la nenorocitul ăla de Mugur - că nu voia şi nu putea să-l lase să scape chiar atât de ieftin! Nu-nu!

Violeta

Piuitul telefonului o făcu să tresară - ha? La ora asta?

Stop! Fixul piuia! Telefonul fix tocmai "prinsese glas"! Sări în picioare şi se repezi ca un uliu spre receptor!

- Alo?

O secundă, două... O voce tânără încercă să fie amabilă:

- Bună seara. Cu Teo, vă rog.

Aha! Ea era! Rânji cu gura până la urechi, ca să-i reuşească tonul la fel de amabil ca al ei:

- Cine îl caută?

- Cerasela. O amică...

I-auzi! Amică! Simţi o plăcere extremă când rosti acele cuvinte:

- Îmi pare rău, dar Teo nu e acasă.

- Ştiţi cumva când se întoarce?

- Nu. Doriţi să-i transmit ceva? Sau poate vă pot ajuta eu!

Tăcere... Auzea o tăcere suspectă deja... Adăugă, ridicând o sprânceană:

- Deşi...

- ... Nu; o să-l sun pe mobil. Mulţumesc. La revedere.

- La revedere.

Lăsă receptorul în suport... Din uşă, Florin o privea lung, extrem de serios... Zâmbi slab:

- Tanti a revenit. Apropo - să-i zici lui tati că o cheamă Cerasela.

- Îi zic. Şi ce voia?

- Nu ştiu. O să-l sune pe mobil.

Băiatul ei aprobă cu capul şi ieşi, grăbit... Reveni pe canapea.

Deci domnişoara Cerasela îl căuta pe Teo. Era o amică; iar nevasta lui Teo n-o putea ajuta, aşa că ea o să-l sune pe el... pe mobil... Păi, să-l sune! Că nu-i răspundea Teo nici mort, atunci când ştia că vorbea pe roaming! Iar dacă îi răspundea totuşi, ea va primi luna viitoare factura detaliată; şi va rezolva problema...

Florin o să-i spună lui Teo despre Cerasela în clipa în care o să-l aibă lângă el! Băiatul ei o privise azi edificator - de parcă ar fi fost mare devorator de telenovele cu intrigi complexe! Aşa că... Aşa că, dacă Teo n-o să-i spună nimic apropo de Cerasela, ea una ştia ce avea de făcut! Atunci când o să sune din nou, o să-i spună "Imediat", după care o să strige în gura mare "Iubitule, te caută o amică, Cerasela!", o să aştepte două secunde şi-o să spună în receptor, "Spune că nu-i acasă". Şi dacă asta n-o potolea, o să ceară de la Romtelecom factură detaliată, o să facă rost de numărul individei şi-o să "dezgroape" limbajul de Colentina. Ăla... ştia ea care!

Mm, cât de somn îi era! Cât era ceasul? Zece jumate. Şi i se închideau ochii... Scoase plapuma din lada canapelei şi intră în dormitor. Florin o privea lung, mirat... Zâmbi:

- Mă primiţi şi pe mine?

- Da' ce vei să faci?

Liana era la fel de tăcută şi de serioasă. Poate şi unde nu vorbise azi cu tati...

- Vreau să dorm şi eu cu voi.

- Bine.

Florin se repezise cu răspunsul. Oof, băiatul ei! Întinse plapuma pe jos, între paturi, şi-şi aduse şi perna. Iar Liana întrebă:

- Da' de ce nu faci nani în pat?

- Păi pentru că eu sunt mare şi n-o să aveţi loc de mine. O să fie şi foarte cald la noapte... Eu dorm pe plapumă, OK?

Băiatul ei aproba de zor, cu capul. Fetiţa ei ridică din umeri şi reveni la păpuşă... Se aşeză pe plapumă şi oftă greu:

- Liana, tu eşti supărată pe mine?

- Da!

Uau! Un răspuns aproape ţipat - de parcă abia aşteptase picea să-i urle nişte reproşuri la ureche! Deveni mult mai precaută şi mai atentă cu exprimarea:

- De ce eşti supărată pe mine?

- Că îl supeli pe tati şi-l faci să pângă!

Poftim? Făcu ochii mari-mari:

- Eu îl fac pe tati să plângă?

- Da! Am văzut eu! Când a venit acasă! Tati a fost foate supălat pe tine!

Deci asta avea fetiţa ei... OK! Zâmbi:

- Tati a crezut că n-am fost cuminte. Dar am discutat cu el şi a înţeles că s-a înşelat.

Tăcere... Începu să râdă:

- Haai, serios! N-aţi văzut amândoi că i-a trecut?

- Da' ce i-ai făcut lu' tati?

- Nu i-am făcut nimic! El a crezut că n-am fost cuminte şi a fost foarte supărat. Pe urmă, când am vorbit cu el, şi-a dat seama că ceea ce credea el nu era adevărat.

- Da' ce a chezut tati? Ce i-ai făcut?

Liana voia să ştie amănunte. Florin era roşu ca racul şi încerca să-şi ascundă privirea... Aoleu! Florin ştia totul! Ce dracu îl întrebase Teo, atunci când îl ţinuse pe genunchi şi-i şuşotise la ureche? Era mult prea obosită şi stresată în ultimul timp şi uitase să-l întrebe! Îşi amintea imaginea lor, în bucătărie; Florin negase tot timpul... Mai puţin la ultima întrebare; când aprobase şi se grăbise... să-şi ţină surioara ocupată! Doamne!

Tocmai înţelesese ce-l întrebase Teo pe Florin la ureche, de-l făcuse să nege tot timpul! Îl întrebase dacă văzuse vreodată vreun bărbat prin preajma lui mami! Şi dacă mami primea telefoane de la colege, sau de la prietene noi! Aoleu! Da' Florin n-avea decât şapte ani! Ce-i venise lui Teo, să-i bage asemenea întrebări în minte?

- Deci?

Picea era indignată. Mai ales că răspunsul întârzia...

- Ce i-ai făcut lu' tati?

Îşi privi lung mâinile: cum să-i explice Lianei bănuiala că mami are un amant?... Tii, ce idee! Se grăbi să răspundă:

- Tati a crezut că mami nu mai poartă verigheta de la el.

Ochişorii albaştri erau foarte atenţi la ea. Îi arătă inelarul:

- Atunci când mami s-a căsătorit cu tati, şi-au făcut cadou câte o verighetă. Şi toţi oamenii din jur, atunci când văd că eu am verigheta pe deget, ştiu că sunt căsătorită. Tati a crezut că eu scot verigheta atunci când pleacă el.

- Da' de ce?

"O coti" scurt spre tema care era de actualitate şi pentru pice:

- Nu ştiu. Cred că îi este foarte greu să stea departe de noi atâtea zile. Şi cred că îi este frică să nu ne supărăm pe el pentru că pleacă atât de des şi atât de mult.

- Da' tati pleacă la selvici!

- Aşa e. Dar ştii şi tu cât de greu e aşa, fără tati lângă noi... Mai există şi alţi tătici care pleacă aşa, mult timp. Şi să ştii că unele mămici se supără rău pe ei. Şi decid să caute, pentru copiii lor, alt tătic. Unul care să vină acasă în fiecare seară.

- Şi divolţează?

Ia uite ce ştia picea ei... Aprobă scurt cu capul, iar Liana îi sări practic în braţe:

- Mami, da' tu vei să divolţezi?

- Doamne fereşte! De ce să divorţez?! Eu îl iubesc pe tati!

Şi nu mă supăr pe el, când pleacă la serviciu atâtea zile! Cum să divorţez?! Doamne fereşte!

Şi-acum picea o pupa frenetic pe obraz... că nu voia alt tătic şi era încântată de faptul că mami nu se supăra chiar atât de rău pe tati încât să-l pedepsească cu un divorţ... Zâmbi slab, cu ochii la Florin:

- Acum v-aţi liniştit?

Băiatul ei aproba; Liana îi ţipa o serie de "Da"-uri în ureche... Băiatul ei o privea lung, de parcă bănuia cine putea fi tanti aia care îl tot căuta pe tati şi se întreba ce părere are ea despre asta... Decise să nu lungească discuţia pe acea tema:

- Bun! Mă duc să mă schimb şi stingem lumina; bine?

- Bine! Hai, Foline, pune pijama!

Ieşi şi se grăbi să-şi ia pijamaua. Auzea guriţa micuţă turuind...

Doamne, şi în ce hal se speriase! Când o văzuse "amuţită", îşi imaginase... Doamne fereşte! Dar bine că lămuriseră problema şi îşi revenise! Fetiţa ei îl iubea mult pe tati...

Gata! Alergă în bucătărie, luă telefonul şi începu să scrie repede mesajul pentru mămica ei...

"Am aflat ce avea Liana. Eu l-am supărat pe tati. Ţine-te bine - picea ştie ce e aia divorţ! Vorbim mâine. Noapte bună. Vio"

Şi-acum era şi ea mai liniştită. Sau nu! Intră în dormitor şi se lungi pe plapumă:

- Noapte bună, copii!

- Noapte bună, mami!

Liana se repezi s-o pupe de noapte bună... Florin stinse lumina şi-o sărută şi el pe obraz, înainte să se lungească în patul lui...

Eei... Avea o familie frumoasă. O familie trainică. Vai de coaja acelei Cerasela - oricine-ar fi ea! Îi venea să râdă...

De fapt, Cerasela îi amintise de tinereţe. Adică de adolescenţă. De perioada frumoasă a liceului, când n-avusese foarte multă minte şi făcuse unele lucruri care... Ha-ha! Îşi amintea şi acum mutra lungă a colegei ei de clasă! Doamne, ce faţă făcuse! Iar situaţiile semănau totuşi destul de bine! Eei... Ce frumos fusese în tinereţea ei! Se distrase pe cinste!

"Gata, Violeto! Gata, că e târziu! Leka nosht, zaieţ"... Închise ochii.

Teodor

Peste fix 15 minute, va fi miezul nopţii. Parcarea era plină-ochi, iar asta-i garanta că şansele de-a fi tocmai el "selecţionat" pentru jaful nopţii erau minime... Avea, oricum, pistolul pregătit. Laptopul pornea, ascultător... Conexiunea la internet...

Violeta dormea dusă la unu fără un sfert. Ori dormea, ori...

Iar era tâmpit? Soţia lui dormea! Sau călca! Sau gătea! Un singur lucru era cert - nu era pe net. Se întreba dacă s-o aştepte...

N-o va aştepta. Şi nici nu-i va scrie un mail. Poate se vedeau mâine seară - deşi ar fi preferat să nu-i vadă ochii atunci când îi va vorbi despre mail-ul pe care-l va primi peste vreo două ore... Ăla cu ruta nouă, "surpriză" de la şeful lui...

Trase modemul şi închise laptopul - să pună mâna să se culce, că la patru şi-un minut pornea motorul şi pleca spre Trieste! Se lungi în pat şi închise ochii.

... Şi-i redeschise. Presimţea că nu va reuşi să doarmă...

Se gândea la mânz. Nu la soţia lui, ci la mânzul ăla brunet, spilcuit, care lucra la birou şi avea toţi banii din lume. În soţia lui avea încredere; nu avea încredere în mânz. Şi chiar dacă aflase ce se întâmplase între ei, nu reuşise încă să-şi dea seama câtă influenţă mai avea mânzul asupra Violetei. Asta-l apăsa acum; că dacă mânzul "ataca" în forţă...

25 iulie 2010 - duminică

Teodor

Privea lung clădirea din faţă. Era dimineaţă; era obosit. Era îngândurat. Ei îi descărcau remorca - el stătea în cabină şi se gândea... Porni laptopul - din păcate, domnul Silviu fusese perspicace şi inclusese în lista sarcinilor de serviciu şi verificarea mailului la 12 ore...

Iată şi noua lui rută! Nu apreciase corect - şeful lui nu se căznise să stea treaz până târziu, ci doar să ajungă devreme la birou. Mail-ul intrase la şase jumate...

Deci aici încărca un milion de răhăţişuri chinezeşti pe care începea să le distribuie prin Europa. "Mişcarea" clasică... Bine măcar că nu-l punea să şofeze din Metro-n Metro! Că-l apuca Revelionul distribuind chinezării! Avea de-a face cu un singur depozit în fiecare oraş. Din punctul ăsta de vedere, ar fi putut "să-l ţuce" - că nu-l chinuia. Ljubljana, Salzburg, Munchen, Stuttgart, Karlsruhe, Heidelberg, Frankfurt, Dortmund, Kassel, Braunschweig, Potsdam, Berlin, Rostock. Unde descărca ultimele prostii de-un euro bucata şi încărca banane, pe care le aducea în România pe unde ştia el că era mai bine să le aducă. Ruta cu chinezării era destul de lungă - harta interactivă tocmai îi calculase 1.933 de kilometri, de parcurs în aproape 19 ore. Dar astea 19 ore trebuiau împărţite în funcţie de tahograf şi livrări - că mai pierdea timp şi parcat la rampă! În concluzie...

În concluzie, habar n-avea când ajungea acasă. O să încerce să ajungă sâmbătă...

Nu! O să ajungă sâmbătă dimineaţă! Şi o să lase TIR-ul la autobază: la revizie! Tigrul mergea impecabil, dar el voia să petreacă 48 de ore cu familia lui. Se va folosi deci de verificarea TIR-ului... pe care nea Costică o s-o facă în câte zile-i spunea el s-o facă... pentru că domnul Silviu nu menţionase, printre sarcinile de serviciu, obligativitatea şoferilor de-a pleca la drum cu orice TIR li se ordona să plece.

Acum era vesel. Acum zâmbea. Abia aştepta să se ducă la depozit şi să încarce chinezăriile! Trebuia să fie atent, că o să umble prin toată Europa cu milioane de văzuţe şi păhărele şi păpuşele în spinare... Încasa 700 de euro pentru ruta cu chinezării şi alte 400 de euro pentru plimbarea bananelor în bună stare. Şi chiar dacă vineri dimineaţă va primi un mail care-l va trimite să livreze bananele alea prin România, nu se mai îngrijora. Şi nu se mai enerva. Că rareori "i se arăta" o cursă de 1.100 de euro! Iar de întors de la Rostock, oricum trebuia să se întoarcă! Nu?

Violeta

Mm, ce cald îi era! Canapeaua aia se făcuse tare strâmtă, în opinia ei! Probabil că iar nu mai apucase s-o întindă aseară... Da' aseară nici nu dormise pe canapea! Deschise încet ochii... Zâmbi slab şi şopti:

- Neaţa, picii mei!

Florin ridică imediat capul de pe braţul ei drept şi-o pupă pe obraz. Prinţesa ei îşi imită fratele... şi-i răspunse:

- Neaţa, mami!

- Staţi comod?

Amândoi aprobau, că le plăcea la nebunie să stea cu ea pe plapumă...

- Mami, da' de ce n-ai venit să faci nani la mine în pat?

Picea îşi revenise! Categoric! Se grăbi să-i răspundă:

- Ca să ai tu loc să faci nani cum trebuie. Da' nu vezi ce bine

e şi aici, pe plapumă? Uite; nu e nici prea moale, dar nici prea tare... E pufos...

Florin începu să râdă:

- E loc pentru toţi trei...

Aprobă şi se ridică:

- Vouă nu vă e foame?
- Ba da! Mami, hai să facem macalane!
- Bine, piceo; facem!
- Da' punem şi zacăl!
- Punem! Voi spălaţi-vă, cât pun eu masa!

Ieşi din dormitor şi constată că toată casa era un veritabil cuptor. Mm, închisese toate geamurile aseară, când duhoarea de la canal ajunsese până la ferestrele ei! Ia să aerisească! Deschise larg geamul şi uşa la bucătărie; deschise şi geamul de la sufragerie. Şi...

Şi puse, comod, coatele pe pervaz - pentru că trebuia să-l aţâţe. Şi pentru că va fi foarte amuzant! Jos, în parcare, Mugur se căznea să scoată un SUV printr-o gaură de ac. Şi încerca de ceva vreme, că deja era nervos! Manevrele nu-i reuşeau - dar asta nu pentru că era un şofer prost, ci pentru că era un şofer foarte nervos...

Trecuseră probabil vreo două minute. Mugur nu izbândise decât să se aşeze şi mai strâmb în culoarul îngust format de maşinile parcate. Presimţea că, în curând, o să audă un zgomot surd de tablă zgâriată...

Coborâse de la volan. Nu era cochet - era oarecum "sport". Blugii îi stăteau bine; cămaşa îl avantaja. Mugur fusese întotdeauna un bărbat foarte atent cu propria înfăţişare; iar dacă ar fi avut curiozitatea să-i citească etichetele de pe haine, sigur ar fi calculat minimum 2.000 de euro. Bărbatul din faţa ochilor ei ascultase dumnezeieşte de mămica lui - iar acum se urca în avion atunci când pleca să-şi împrospăteze garderoba...

Ochii negri se ridicară spre ea. Îl privea drept, zâmbitoare ca o zi de vară pe malul mării... După două-trei secunde, mâna lui se ridică scurt iar vocea nu se căzni să-i ascundă nervozitatea:

- Ce-i?
- Nimic.

Evident, Mugur nu mai avea ce spune! Aşa că reveni la volan, tură motorul, mai făcu două-trei mişcări faţă-spate... Dacă va mai coborî o dată, o să-l sfătuiască să claxoneze extrem de prelung - ca să-i scoată pe toţi din case, să-şi parcheze maşinile cum trebuie. Sau o să fie mai scurtă şi-o să-l sfătuiască să cheme un taxi. La urma urmei, îşi permitea să meargă cu taxiul, nu? Presupunea că se ducea în vizită la mămica...

Încă patru manevre. Şi-o revenire, furioasă, pe locul de parcare. I-ar fi prins bine să-şi aprindă o ţigară; dar era prea nervos ca să se întrebe cum să se calmeze - el se întreba cum să scoată maşina aia odată! Probabil că mămica îi dăduse oră fixă de ajuns la uşa ei... Ieşea din nou... Nu, nu era bine... Nu era bine deloc, iar el insista...

Hârşitul o făcu să pună grăbită mâna la gură. Evident, SUV-ul se oprise! Dar era prea târziu pentru vopseaua de pe bara din spate. Q7-ele nu mai era impecabil...

Mugur coborâse ca vijelia de la volan. Evalua dauna... Măiculiţă, ce înjurături se învăţau în anul 4 de facultate! Mugur luase notă maximă la cursul ăla! Şi-acum scotea mobilul, selecta un număr... Ridica privirea spre ea din nou... şi nu-i ascundea faptul că nu aprecia râsul ei, iar faptul că-l ascundea sub palmă n-o scutea cu nimic de "urăturile" din mintea lui... Probabil că-şi sunase un amic de la ADP, să-l "transfere" pe alt loc plătit! Sau poate suna totuşi la taxi - că era o persoană inteligentă. Şi se calmase, oricum. Punctul cu adrenalină maximă trecuse...

Într-adevăr, SUV-ul revenea pe locul de parcare. Păi era evident că spectacolul se terminase acolo! Lăsă deci geamul deschis vertical şi-şi aminti de macaroane. Şi se grăbi să intre în bucătărie.

Teodor

Înfuleca la propriu masa de prânz şi-i scria soţiei lui. În fine, încerca să-i scrie - că nu prea avea inspiraţie...

"Bună, iubito.

Doresc să încep această misivă prin a te anunţa că te iubesc şi că mi-e dor de tine! ;)

Evident, am primit dis-de-dimineaţă ruta de întoarcere. Care nu mai e întoarcere, ci distribuţie. Mi-a promis 700 de euro, ca să fie sigur că marşez la planul lui. În fine...

M-au încărcat în port la Trieste cu un milion de răhăţişuri chinezeşti, pe care trebuie să le distribui prin mai toată Europa. Bine măcar că nu mă pune să-i dau ocol pe la maluri - că mă prindea septembrie împărţind chinezării în UE! Ruta e un pic în zig-zag. Pentru stricta informare a copiilor, ţi-o ataşez la mail - ei sigur or să vrea să le-o trasezi pe hartă!

În principiu, e o cursă uşoară. Nu sunt stresat de termene-limită, iar dacă totul merge şnur am şanse să trag în fiecare seară pe dreapta înainte de orele 21. Te rog să n-o iei de bună şi mai ales să nu informezi picii - dar dacă toate merg aşa cum ar trebui, am şanse să mănânc prânzul de sâmbătă cu voi. Şi cum sunt o persoană diabolică şi m-am gândit mult la o cale de a sta mai mult timp cu voi, te anunţ că, imediat cum ajung în Bucureşti, duc Tigrul la autobază, la o revizie. Şi ştie nea Costică cum să-l verifice vreo patru zile, aşa...

Sunt în Salzburg. Servesc nişte şniţele cu cartofi natur şi mă gândesc la tine... Că nu pot să nu mă gândesc la tine!

Sper că picii nu s-au supărat pentru plecarea mea matinală.

Diseară, la nouă, facem conferinţă?

Teo"

Send... Şi-acum, să termine de mâncat! Ca să-i reuşească planificarea, trebuia să respecte orele pe care şi le impusese! Şi-aşa, cine ştie ce "evenimente rutiere" îi era dat să întâlnească pe drum!

Ludmila

Era ora trei. La ora asta, nepoţeii ei sigur dormeau duşi. Aşa că luă mobilul şi selectă numărul fetei ei. Suna...

- Sărut mâna.
- Să trăieşti. Picii dorm?
- Da.
- Poţi să vorbeşti?
- Sigur că da!
- Liana ştie ce e ăla divorţ?
- Da, am descoperit aseară că ştie şi se gândise deja că eu vreau să divorţez de tati.
- Sper că ai reuşit s-o liniştească!
- Bineînţeles.
- Şi deci ai aflat de ce era supărată...
- Da. Era supărată pe mine, pentru că l-am făcut pe tati să se supere şi să plângă.
- Tati? Să plângă?
- Mamă! Dacă are glande lacrimare, să ştii că poate să le folosească! Şi cred că are - că e un om normal, cu toate componentele în regulă...
- Da, ai dreptate. Cine ştie ce-a văzut micuţa ta... Şi tu ce i-ai spus?
- I-am spus că tati a crezut că eu nu mai port verigheta de la el, atunci când el e plecat la serviciu. Dar s-a convins că se înşeală, aşa că i-a trecut supărarea.

- Şi a spus ea despre divorţ?

- Da. Eu am plusat şi am spus că probabil tati se simte vinovat că ne lasă mereu singuri şi pleacă şi se teme să nu ne săturăm să-l tot aşteptăm. Iar când i-am spus că sunt unele mămici care se plictisesc să-şi aştepte bărbaţii şi încep să caute un alt tătic pentru copiii lor, Liana s-a repezit cu divorţul.

- Băi, deci nu-mi vine să cred! Cine i-o fi spus chestia asta? Unde-o fi auzit-o?

- Nu ştiu. Putea s-o audă şi la televizor! La urma urmei, sunt o mulţime de ştiri de-astea mondene! În orice caz, am liniştit-o. Şi-am mai descoperit o chestie...

- Iubita mea, începi să mă sperii!

- Când am intrat în bucătărie, în seara aia în care Teo m-a întrebat de Mugur, îţi aminteşti cum s-a repezit Florin în braţele lui?

- Da.

- Ei bine, tu ai ieşit. Eu m-am întors în bucătărie şi i-am surprins discutând...

Aoleu!

- Teo îi şoptea la ureche iar Florin asculta şi nega cu capul. Nu-i aşa că bănuieşti ce l-a întrebat?

- Bănuiesc acum - şi să ştii că asta-mi cam zdruncină convingerile despre soţul tău!

- Ce vrei să spui?

- Că îl ştiam om serios şi întreg la cutiuţă! Cum să-şi întrebe copilul dacă te-a văzut vreodată cu alt bărbat?!

- Aşa cum se întreabă. Florin e mare şi foarte isteţ. Şi sincer. Iar Teo e îndrăgostit şi-un pic deprimat şi ţine foarte mult la familia lui.

- De fapt, Teo al tău e împărţit între gândul familiei şi gândul afacerii care rezolvă problema familiei. Ştie că trebuie să stea departe de voi încă vreo doi ani, dacă vrea ca după aceşti doi ani să nu aveţi niciodată dificultăţi financiare. Numai că nu e foarte sigur de voi. De tine mai ales.

- Exact.

- Şi ştii cumva de ce "l-a lovit" chestia asta tocmai acum?

- Nu. Bănuiesc că m-a surprins un pic îngândurată la ultima videoconferinţă...

- Te vede din două în două zile. Iar când te vede, eşti tot mai “uscată” şi mai sfârşită. Şi se întreabă şi el, ca tot omul normal care doarme opt ore pe noapte: "Oare nevastă-mea are insomnie, sau o ţine unu’ trează?"!

- Mămico, am înţeles! Uite, să ştii că aseară, la zece jumate, am pus plapuma între paturile picilor şi-am închis ochii şi-am dormit!

- Şi la cât te-ai trezit azi?

- Pe la nouă.

- Aha! Şi cine s-a trezit primul?

- Habar n-am - eu m-am trezit ultima...

- Ceea ce arată că şi după 11 ore de somn, tot nu eşti odihnită. Te rog să repeţi şi azi isprava - să te culci înainte de ora 11.

- Bineînţeles.

- Individul te-a mai deranjat?

- Nu.

- Dar de holbat, se holbează în continuare la tine, nu?

- Da. Dar ăsta nu e un subiect de discuţie.

- Poftim?

- Am spus că nu am ce discuta pe tema asta. Nici acum, nici altădată!

Mm, dar ce se înfuriase aşa, deodată! Bine, n-o s-o mai întrebe... Da’ de ce?

- De ce spui asta?

- Pentru că aşa este! N-am ce vorbi despre asta; e o chestiune inexistentă pentru mine.

- ... Am înţeles.

Deşi nu pricepuse o iotă. În fine! Se grăbi să pună punct discuţiei:

- Te las; poate te întinzi şi tu o oră lângă copii.

- Bine, mami.

- Mâine facem aceeaşi "geometrie" cu engleza?

- Dacă poţi, da.

- Sigur că pot. Mâine iau eu picea de la grădi. Pa, puiule.

- Sărut mâna, mami.

Închise... şi se încruntă: deci Teo îl descususe pe Florin. Ştiind că băiatul îl iubea mult, îl luase repede şi-i pusese un "set" de întrebări elocvente. Şi se liniştise. Avea senzaţia că ginerele ei crezuse mai mult cuvintele băiatului lui, decât cuvintele soacrei...

Teo o iubea pe Violeta. Dacă Teo ar fi aflat că Mugur are chiar şi numai o şansă mică-mică, ar fi predat TIR-ul la autobază şi s-ar fi legat cu lanţuri groase de soţia lui. Sigur, asta imediat cum îl linşa pe Mugur! Care Mugur, apropo! Dezvoltase un curaj nebun şi-un tupeu nebănuit! Să-i spună ei "Sărut mâna" aşa, cu zâmbetul pe buze... Ha!

Las’ că vedea el! Îi pregătea ea una de-aia dureroasă tău! Cu Frumoasă în braţe de Bestie mică îi pregătea! Şi copiii lângă ei! Şi ea la juma de metru lângă ei, cu ochii pe el - adică Cerber al fericirii acelei familii! Îl învăţa ea bune maniere! În maximum o lună de la lecţia aia, Mugur se muta din Colentina! Garantat!

Şi-acum, că era mai liniştită, ia să caute ea un film plictisitor şi să aţipească! Era toropită de căldură...

Violeta

Cât era ceasul? Şase deja. Dar adevărul era că nu se plictisise! Călcase, gătise, aspirase, făcuse curăţenie generală... Şi toate astea pe un fond muzical extrem de vesel - îşi lăsase fetiţa să exerseze coregrafie cu MTV-ul. O înveselise "la maximum" păţania lui Mugur, de dimineaţă! Orgoliul lui se şifonase rău... Şi chiar dacă văzuse un "sclav" tinerel spray-ind cu mare atenţie bara Q7-lui pe la două jumate, ea ştia că orgoliul lui rămăsese "nereperat". Pentru că îl văzuse ea.

În maximum o săptămână, Mugur o va aştepta din nou în faţa scării. Iar de data asta va schimba discursul. Îi va spune, deschis, ce voia de la ea şi va încerca "s-o înhaţe" din nou. Spera să fie îndeajuns de iute ca să-l fenteze; Mugur avea gesturi îndelung exersate, foarte reuşite, foarte apreciate de majoritatea reprezentantelor sexului frumos. Un timp, pe-atunci adică, le apreciase şi ea. Le adorase chiar! Nu-i era dor de ele acum, dar ştia cât de puternice puteau fi acele gesturi. Se va feri cât putea de mult de gesturile alea!

Deschise laptopul şi-şi aprinse o ţigară: fuma cam mult, iar asta nu era în regulă... Avea un mail de la Teo! Ia să vadă ea despre ce era vorba...

Se ridică şi opri muzica. Şi reveni în faţa ecranului. Reluă mail-ul, cu slaba speranţă că nu înţelesese ea bine...

Deci soţul ei hălăduia prin Europa, cu chinezării în remorcă. Iar livra; iar lui nu-i spusese niciodată cât de mult ura ea cursele de genul ăla! Ştia că soţul ei oprea după doar 2-3 ore de condus; iar tahograful îl "recepta" ca odihnindu-se, în timp ce el era în spate, la remorcă, descărcând şi socotind! Iar asta-i permitea lui să livreze practic non-stop! Adică să conducă non-stop! Ştia că soţul ei nu va rata ocazia de-a reveni mai repede alături de familie; chestia aia cu "orele 21" era aşa, un fel de Distonocalm-placebo pentru îngrijorarea ei!

Oricum, Teo va lipsi toată săptămâna - asta era o certitudine. Bănuia că soţul ei va încerca să ajungă acasă sâmbătă; dacă spusese "la prânz", fie ajungea la 4 dimineaţa, fie la 11 noaptea. Dar la prânz, nu! În fine...

Spera să poată petrece duminica împreună. Îi era dor de el! Şi trebuiau neapărat să discute şi despre demisia ei, şi despre copii... Ar fi vrut să discute, măcar în principiu, şi despre Franţa...

Teodor

Mm, stătea ca pe ace! Încă cinci minute şi începea conferinţa lor! Pufăia o ţigară, la volan, şi privea lung ecranul. Şi n-avea stare să citească ştirile, sau să facă un Solitaire. Se întreba dacă se supăraseră copiii pe el... Se întreba ce mai făcea mânzul - şi dacă soţia lui ştia, în clipa asta, ce mai făcea mânzul...

Era în Stuttgart, într-o parcare. Şi se plictisea de moarte. Abia aştepta să discute cu ei, ca să poată să se ducă la culcare! Constatase azi că ideea existenţei mânzului pe aceeaşi planetă cu Violeta îl apăsa mult. Şi constatase că, deşi avea încredere în soţia lui, nu putea să nu se gândească totuşi...

Aha! Uite-o! O invită să-i vadă camera şi aruncă ţigara. Şi se mută în spate, în pat - acolo avea plafonieră mai bună decât la volan. Şi uite-i şi pe picii lui! Tii, ce mai ţopăiau! Şi cum se îmbulzeau amândoi spre camera web! Oof, biata lui soţie - ce debandadă gălăgioasă era acolo, în sufragerie! O privea lung şi realiza că, deşi cearcănele nu avansaseră, Violeta lui părea şi mai subţirică...

Violeta

Discutau de cinci minute deja. Nu ea şi Teo - copiii şi Teo. Florin ţinuse musai să-l informeze pe larg despre lecţia de înot, iar Liana ţinuse musai să-l pună să promită două lucruri de maximă importanţă! Unu, că nu mai pleca niciodată înainte s-o trezească şi s-o pupe; doi, că în luna septembrie mergeau toţi patru la mare iar el o învăţa şi pe ea să înoate. Teo promisese, iar copiii erau în extaz acum. Era rândul lui să le spună ce mai făcuse în ultimul timp...

Brusc, Florin îşi luă surioara de braţ:

- Liana, hai să-ţi arăt ceva! Paa, tati!

- Pa, picilor!

Micuţa ei era un pic debusolată; nu înţelegea de ce fratele ei vrea musai să-i arate ceva tocmai acum! N-aveau tot timpul din lume după ce vorbeau pe săturate cu tati? Tocmai ea uitase şmecheria aia cu iubirea lui mami cu tati! Uşa sufrageriei se închise uşor. Se aşeză pe scaun.

- Şi ce-ai mai făcut tu?

- Nu foarte multe. Oricum, să ştii că m-am împăcat cu Liana.

- Păi, ce, eraţi certate?

- Da. Aproape că nici nu mai vorbea cu mine! Chiar am întrebat-o pe mama cât de posibil este să dezvolte şi ea problema vecinului nostru de la apartamentul 13...

- Doamne fereşte! Şi ce-a avut? De ce a fost supărată pe tine?

- Păi ştia că eu te-am supărat şi te-am făcut să plângi. Şi bănuia că vreau să divorţez. Aşa ca la televizor, probabil - că la noi în casă ştii bine că nu s-a vorbit niciodată despre aşa ceva.

Soţul ei era încruntat. Şi un pic stacojiu. Soţul ei vorbise cu Florin - adică îi şoptise la ureche - unele lucruri şi-acum se întreba în ce măsură Florin se speriase şi-i spusese şi Lianei ce discutase el cu tati...

- ... Eşti sigură?

- Mi-a spus-o în faţă! A fost supărată pe mine! A crezut că ţi-am făcut ceva!

- Şi ce i-ai spus?

- Că ai crezut că n-am fost cuminte; dar am discutat, şi ai înţeles că te-ai înşelat.

- Şi cum a ajuns ea la concluzia cu divorţul?

- I-am spus că ai crezut că nu mai port verigheta de la tine.

Şi-acum "îl lovise" serios. Teo îşi imaginase că găsise ea o explicaţie plauzibilă, de-aia cu prinţi şi prinţese... Şi poate că sesizase şi-o umbră de nemulţumire faţă de gestul lui - ăla din seara "cu pricina", când îi luase mâna şi-i verificase inelarul! Aşa că se grăbi să continue:

- Şi cum ştia deja că unele mămici de căpşunari încep să caute alţi tătici pentru copiii lor, m-a întrebat dacă vreau să divorţez. I-am spus că nu, şi s-a liniştit. Şi acum suntem iar bune prietene...

Soţul ei n-o mai privea. El era foarte atent la o chestie pe care-o ţinea în poală. Decise să tacă - pentru că voia să audă de la el confirmarea propriilor bănuieli. Voia să-i spună el cum îl luase pe Florin la întrebări...

- ... Crezi că picii noştri discută în şoaptă, după stingerea luminii?

- Sunt sigură de asta. Mai ales în privinţa lui Florin, care stă sub papucelul Lianei...

- ... Când aţi venit şi voi, în seara aia, i-am pus lui Florin unele întrebări...

"Aşa; hai! Hai, că nu-i greu! Recunoaşte totul, punct cu punct..." Aştepta şi încerca să nu zâmbească... Soţul ei ridică brusc privirea spre monitor:

- OK. Promit că n-am să mai fiu niciodată atât de bou ca să-l trag de limbă aşa cum am făcut-o atunci. Spui că totul e OK acum?

- Da.

- ... Mă întreb doar cum de nu m-au luat şi pe mine azi la interogatoriu.

- Păi de ce să te ia pe tine la întrebări? Ce, tu

- Eu l-am întrebat ce mai e nou prin preajma ta în ultimul timp. Mă aşteptam să mă întrebe ceva, sau să-mi spună ceva care să mă liniştească...

- Florin? Niciodată! E prea isteţ pentru asta! O să ţi-o spună în şoaptă, la ureche, când vă vedeţi!

- Ai dreptate... Nu ştiu...

Ce nu ştia? Era îngândurat şi încruntat; se întreba la ce se gândea acum soţul ei... Dacă se gândea la Cerasela, sau doar la Mugur... Şi nu voia să mai spună ceva, tocmai ca să-l facă să-şi rostească gândurile...

- ... Nu ştiu ce mi-a venit să-l iau aşa la descusut. Sincer! Te-am văzut gânditoare, slăbită... Te-am văzut schimbată. Şi m-am temut de ce era mai rău!

- Şi acum te mai temi?

- Sincer?

- Foarte sincer.

- ... Un pic.

- De ce, Teo?

- Pentru că n-am încredere în el. În tine am 100% încredere; în el, însă, n-am nici 1%. Şi prefer să fiu pesimist, ca să-mi meargă întotdeauna bine.

- Poţi să stai liniştit. Îl cunosc ca pe propriile buzunare; n-are nici o şansă nici să mă uimească cu ceva, nici să mă surprindă cu ceva. Dealtfel nici nu prea mai are ce să-mi spună! Şi nici n-are când! Nu-mi ia decât maximum 90 de secunde ca să ies din bloc şi să plec cu copiii-n Dacie; iar la întoarcere, ştii bine că nici eu nu ştiu când ajung acasă. Iar el nu e genul care să păzească parcarea cu orele! M-a recunoscut, a încercat, nu i-a mers. În maximum 48 de ore o să renunţe; că e orgolios din fire.

- Faci aşa cum ştii tu că e bine. Ţi-am spus: în tine am încredere deplină.

Aprobă şi decise să pună punct discuţiei:

- Unde eşti?

- În Stuttgart.

- Ai gonit până acolo, sau...?

- Am mers civilizat, regulamentar. Dealtfel să ştii că mi-am trasat o rută şi nişte timpi foarte lejeri. Nu-i pot rata; aşa că îmi impun să nu-i fentez, să nu mă grăbesc... Că nu mai am de ce să conduc 18 ore non-stop.

Aprobă din nou şi trase concluzia că n-avea voie să scoată nici măcar un sunet despre Cerasela! Aşa că îi trimise o bezea - iar soţul ei o prinse imediat şi-o sărută... Oftă greu:

- Hai, odihneşte-te - că mâine ai livrări de făcut.

- Şi tu, te rog să dormi mai mult. Şi să stai mai mult timp în fotoliu, cu picioarele-n sus. Dacă îţi place relaţia pe care-o am cu soacră-mea, te rog eu mult - n-o face să se certe cu mine! Că să ştii că m-a sunat...

- Mama? Te-a sunat?

- Da. Cât am fost acasă, m-a tot sunat. Mi-a spus să te determin să te odihneşti mai mult şi să te fac să conştientizezi că ai slăbit prea mult, în prea puţin timp. Dealtfel să ştii că "lucrez" la chestia asta cu slăbitul; îţi pregătesc o surpriză.

- Sper că nu-mi vii acasă cu shaworma!

- Nu; îţi aduc altceva. O să-ţi placă, să ştii!

- OK; iar eu o să te aştept cu ceva care o să-ţi placă mult...

Zâmbetul soţului ei deveni un pic tainic:

- Sunt sigur! Că nimeni nu poate pregăti delicii culinare mai delicioase decât ale tale...

Bufni în râs:

- Ei, hai!

- Nu-nu! E perfect adevărat! Iubire, vreau să-ţi spun un secret!

OK! Soţul ei zâmbea şi se apropia de ecran... Şi-i şopti, râzând:

- Te iubesc!

Aah! Prinse ecranul cu ambele mâini şi-l luă "pe sus". Şi-l pupă zgomotos, cu foc... cu tot focul din sufletul ei! Îl privea lung... că era şmecher şi râdea... Uşa se deschise larg, speriind-o zdravăn! Liana năvăli în sufragerie, cu ochii la monitorul laptopului - şi cum tati râdea, picea alergă şi i se aşeză pe genunchi:

- Tati, hai să-ţi cânt un cântecel!

- Bine, piceo. Dar unul mic! Bine?

- Bine.

Se ridică, pentru că nu se inventase încă vreun cântecel fără mişcare scenică... Şi-i făcu soţului ei cu mâna. Iar el îi trimise o bezea, pe care ea o apăsă bine pe obraz... Se grăbi să iasă - mai bine îşi aprindea o ţigară, la hotă. Şi plângea fără s-o vadă copiii. Că putea să facă alta nefăcută, iar picea să se supere pe tati pentru că o făcuse pe mami să plângă! Mm, ce probleme avea şi ea!

Deci mămica ei "o ataca" şi personal, şi prin Teo. O cunoştea foarte bine - nu era genul care să insiste aşa, la nesfârşit, cu vreo fixaţie. Iar asta însemna că arăta, într-adevăr, jalnic. Şi poate că doctoriţa de familie întrezărea un început de problemă medicală... despre care nu voia să spună momentan nimic... Numai ea ştia!

Oricum, trebuia să doarmă mai mult. Să se odihnească mai bine. Să nu se mai consume atâta. Dar adevărul era că nu gătitul, sau călcatul, sau aspiratul covoarelor o obosea pe ea. Se simţea obosită psihic. Se luptase atâţia ani cu problemele, cu grijile, cu plecările soţului ei şi toate gândurile sumbre care ţineau de ele, că pur şi simplu obosise! Iar acum avea trei urgenţe mari, din care două erau planuri pe termen lung care le-ar fi revoluţionat serios viaţa! Iar mintea ei se cam săturase de toate - şi de alea bune, şi de alea rele, şi de alea incerte...

Da' Teo ăsta nu se mai pensiona odată? Mm...

Nu. Nu se pensiona. Era ca şi cum el se întreba, în adâncul gândurilor lui: "Da' Vio asta nu mai demisionează odată?" Era meseria lui, şi-i plăcea. O făcea "din suflet". Se gândea acum că sufletul soţului ei era sfâşiat zilnic între dorinţa de a face ceea ce-i place şi dorinţa de a trăi în bunăstare alături de copiii lui... Poate că bunăstarea aia nu conta chiar atât de mult; dar copiii...

Ei, asta e! O să se odihnească mai mult. Spera să reuşească să doarmă mai mult, să rezolve cumva cu cearcănele alea negre... Să nu slăbească prea mult...

La urma urmei, ea oricum demisiona în toamnă! Că doar începea Florin şcoala, şi-o să aibă nevoie de ea acasă! Deşi, dacă stătea să se gândească mai bine, putea să-l ia mămica ei de la şcoală - iar ea o lua pe Liana de la grădi. Sau o lăsa pe Liana la grădi doar 4-5 ore... Dar dacă mămica ei nu mai putea să plece "pe teren"...

Hei! Văzând şi făcând! Ea trebuia să se pună pe picioare acum, nu în octombrie! Zâmbea slab, pentru că îşi amintea declaraţia lui de dragoste... Şi pentru că soţul ei avea 100% încredere în ea, dar prefera să fie pesimist ca să-i meargă bine... în dragoste... Bufni în râs: o luase razna!

Ia să pună ea mâna să spele vasele! Până termina ea, terminau şi copiii conferinţa. Şi făceau nani toţi trei - că mâine aveau zi de serviciu şi grădiniţă.

Teodor

Râdea cu ochii la ei. Erau superbi! Erau ai lui... Tocmai de-asta, o să-şi facă azi de cap - o să lungească videoconferinţa aia la maximum! Că el făcea banii - nu banii îl făceau pe el! Liana exclamă, în culmea agitaţiei:

- Stai să vezi şi eşalfa!

Eşarfa absolut indispensabilă pentru coregrafia de la şcoala de muzică. O văzu alergând spre uşă... Florin se aplecă mult spre cameră şi şopti, în engleză:

- Tati, te-a căutat o tanti...

Cee? Pe el? Îl privi lung, zâmbind:

- Ce tanti?

- Cerasela.

Ha? Cum-cum? Se încruntă rău de tot:

- Cum adică, m-a căutat o tanti?

- Săptămâna trecută, mami era la bucătărie şi nu a auzit telefonul. Am răspuns eu şi o tanti

- Ce telefon?

- Telefonul fix.

Adică îi ştia fixul? Da' cine dracu era Cerasela aia, de-i ştia numărul de fix? Băiatul lui se grăbi să continue:

- A cerut cu tine, i-am spus că nu eşti acasă, mi-a mulţumit şi-a închis. Iar aseară a sunat din nou! Şi-a răspuns mami!

Aoleu! Răspunsese Violeta? Curat dezastru!

- Mie nu mi-a zis cum o cheamă; dar lui mami i-a zis că e o amică de-a ta şi-o cheamă Cerasela.

- Şi mami ce-a zis?

Liana năvăli în sufragerie:

- Gataa!

Florin se grăbi să-i răspundă, tot în engleză:

- Să-ţi zic că te-a căutat Cerasela şi atât.

- Şi-a fost mai supărată, sau mai gânditoare după aia?

- Nu, chiar deloc! Şi-a pus plapuma între paturile noastre şi-a dormit lângă noi...

Fetiţa lui se băgă violent în faţa camerei:

- Tati, uite ce eşalfă am pegătit pentu şcoala de muzică!

- Da, Liana e foarte frumoasă.

Florin îşi bătu sora pe umăr:

- Tati vrea să mă asculte la lecţia de engleză, ca să fie sigur că am învăţat-o. Te rog să aştepţi!

Aoleu! Acum Liana o să ţipe rău... Când colo, picea ridică scurt din umeri:

- Binee! Eu exelsez până telmini tu!

Ia uite... Florin reveni la camera web şi limba engleză:

- Iar Liana a întrebat-o ieri pe mami de ce te-a supărat şi dacă vrea să divorţeze; iar mami a râs din toată inima şi ne-a spus că n-are de ce să divorţeze, că voi doi vă iubiţi mult şi că nici nu se gândeşte să facă aşa ceva!

Aoleu, măiculiţă! Măiculiţă Doamne, ce discuţii se purtau în casa aia când era el plecat în cursă! Era evident acum - trebuia să plece mai rar, sau pentru mai scurt timp! Florin îl privi lung, bănuitor:

- Tati, cine-i tanti asta?

Bună întrebare! Şi el îşi dorea mult să afle asta! Momentan însă, trebuia să găsească un răspuns liniştitor pentru Florin! Iar răspunsul liniştitor era... Aha!

- Cred că e o farsă de-a colegilor mei de autobază. Făcută din invidie şi menită să mă facă pe mine să stau mai mult în România, astfel încât să mai plece şi ei pe internaţional, pe bani adevăraţi. O să investighez şi-o să descopăr adevărul. Şi-atunci să vezi tu ce-o să le fac!

- Aha! Bine, tati! Oricum, stai liniştit - că am eu grijă aici.

- Bine, Florine. Şi tu, stai foarte liniştit, apropo de chestia asta. Da?

Băiatul lui aproba... Ridică puţin vocea:

- Hai, Liana - ai terminat de exersat?

- Da. Tatii, îţi alăt altădată, că am uitat velsulile!

- Bine, draga mea! Stai liniştită - când mă întorc, îmi arăţi.

- Bine, tatii! Paa!

- Pa, copii!

Liana se întinse şi trânti ecranul laptopului...

Oftă greu şi trase modemul - deci Cerasela îl sunase pe fix... Ia să se concentreze el un pic asupra problemei!

Individa îi ştia numărul de mobil. Şi numărul de fix. Fixul nu suna cu lunile, pentru că ei aveau mobile! Aşa că individa sunase pe fix pentru că el nu-i mai răspunsese la mesaje şi apeluri, iar ea nu ştiuse numărul de mobil al Violetei... Cine ştia numărul lui de fix? El nu-l dăduse nimănui... La grădiniţa de vară dăduseră doar mobilele Violetei şi Ludmilei... Ioana ştia tot mobilele - şi era femeie "întreagă la minte"... Şefa Violetei nu "poftea" la el, că nu aveau compatibilităţi...

Începu să se încrunte rău, realizând că pe prima pagină a contractului lui de muncă numărul de fix era scris înainte de cel al mobilului...

O să se ocupe personal de problema asta, imediat cum ajungea la autobază. Iar după ce lăsa Tigrul în curte, se ducea glonţ acasă şi discuta cu Violeta. Soţia lui era o scumpă şi-o drăguţă că nu-i spusese nimic "de dulce" azi! El o bănuia pe ea, femeie serioasă cu copiii de mână, că râvnea la mânzul spilcuit! Şi, în timpul ăsta, pe el îl căutau Ceraselele pe telefonul de-acasă! Ha!

Se lungi pe patul meschin din cabină şi închise ochii - până adormea, o să se gândească la drăguţa de Getuţa. Şi la o măgărie îndeajuns de măgăreaţă încât s-o potolească, dar să n-ajungă la urechile individului care-l plătea pe el în euro...

26 iulie 2010 - luni

Violeta

Răsuci yala şi împinse uşa blocului. Şi se încruntă instantaneu - ochii negri erau alerţi şi atenţi la ea, iar Mugur mai avea un pic şi pica peste balcon...

- Hai, Liana! Hai, că ajungem târziu!

Florin parcă-i înţelesese gândul! Oricum, ea făcea abstracţie de prezenţa lui Mugur la geam. Ea îşi urma chiar acum copiii la maşină, hotărâtă să-i urce pe bancheta din spate, să pornească motorul şi să-l lase acolo, la geam, să facă conjunctivită cu ochii după ea! Că, la urma urmei, nu era chiar atât de importantă ca să decidă ea când, unde, cum şi de ce făcea Mugur conjunctivită! Nu?

Gândul ăla obraznic o făcu să zâmbească. Descuie maşina şi urcă la volan. Şi-şi aminti instantaneu că ultima oară avusese o problemă...

"Dacă azi nu porneşti, chiar că-ţi dau foc! Aici, pe locul de parcare, te stropesc cu benzină şi-ţi dau foc!" Răsuci cheia...

Maşina ei voia să urle, cu boxele la maximum, "Flăcări, ard în flăcări". Nici măcar nu mai vâjâia! Doar clămpănea scurt, când răsucea ea cheia... O mai răsuci o dată! Şi încă o dată! Şi încă o dată... Şi tot degeaba! Ea se încăpăţâna să răsucească cheia aia, pentru că era opt şi zece deja...

- Mami, de ce nu polneşte?

- Ei, hai! S-a stricat!

Florin ştia ce însemna asta - şi nu-i prea surâdea ideea plimbatului cu autobuzul şi-apoi cea a alergatului pe străduţe! Liana nu mai avea şi alte întrebări; ea tot răsucea cheia aia... Nu. Exclus. Nu a pornit până acum, nu va porni nici de-acum încolo! Deschise geanta şi-şi verifică portofelul. Şi luă, într-o secundă, decizia de a nu-şi chinui azi băiatul:

- Haideţi: jos toată lumea!

Coborî şi ea şi-şi luă sacoşa şi geanta cu laptopul. Şi cum o veste proastă nu venea niciodată singură iar ghinioanele se ţineau în general lanţ, paşii se apropiară cu fermitate iar Mugur îi zâmbi larg:

- Neaţa.

- Neaţa.

- Probleme?

Zâmbi şi ea, întinzând mâna spre Florin:

- Ce-ar fi viaţa fără probleme...

Mâna lui stângă se întinse teatral spre ultimul loc de parcare de pe partea blocului lui:

- Dacă vrei, pot să vă duc eu...

"*No shit*!" Răspunsul prompt al gândului ei o făcu să râdă; scoase telefonul, formă 0219444, aşteptă fix o secundă... Privi lung ochii negri şi rosti în telefon:

- Un taxi pe Răscoala 1907 nr. 1.

Dispecera îi spusese să aştepte. Mugur se întristase instantaneu... Ea îi admira tristeţea şi simţea în suflet o satisfacţie "eternă"... Bărbatul din faţa ei şopti:

- De ce faci asta?

Mm! Abia acum îşi dădea ea seama că toată scena se petrecea sub ochii copiilor! Cu care făcuse, nu demult, o discuţie apropo de tati şi îngrijorările lui! Se încruntă, pentru că individul ăla tocmai o înfuriase "la maxim":

- Eu nu fac nimic. Tu insişti să interacţionezi cu mine. Şi tare mi-e mie că o să interacţionezi cu nişte pumni, cât de curând!

Auzi în receptor "Maşina C14. Coborîţi, e la adresă." Şi cum taxi Meridian era foarte solicitat mai tot timpul, dispecera îi şi închisese. OK! Plecă privirea spre copii:

- Haideţi!

Ocoleau blocul pe dinafară - că nu intenţiona să intre sub acelaşi acoperiş cu Mugur, care bineînţeles că se ţinea după ea! Îi auzea paşii... Şi-i venea să se oprească şi să-l plesnească peste ochi, pentru că nu-şi vedea de treaba lui şi se ţinea după coada ei! Şi-o obliga s-o cam alerge pe Liana... Brusc, Mugur prinse glas:

- Ştii, m-am tot uitat la geamurile tale şi-am observat că o anumită persoană lipseşte din peisaj.

Se grăbi să-i răspundă, pe un ton tăios:

- Nu cred că eşti în măsură să-mi inventariezi familia.

- Nu ţi-o inventariez - Doamne fereşte! Era doar o constatare...

Ridică scurt din umeri - era problema lui ceea ce constata, când, cum, despre cine şi de ce... Zâmbi:

- Gata, picilor: a venit taxiul.

Întrebarea Lianei n-o miră:

- Mami, cine e nenea?

- Nenea este un vecin care se grăbeşte la serviciu.

Taximetristul o văzuse şi-i deschisese portiera. Florin urcă primul; ea o urcă pe Liana şi-o urmă. Şi trase portiera, total insensibilă la mutra lungă a lui Mugur!

- Bulevardul Ghica Tei, vă rog. La grădiniţă, dacă ştiţi unde este...

- Da, ştiu.

Şi gata - plecaseră spre grădiniţă. Bun! Minunat! În maşină se auzea radio-ul la volum mic. În rest...

Picii ei nu comentau nicicum apariţia lui "nenea" prin preajma mamei lor. Îl prezentase ca fiind un vecin; dar cum ei nu-l cunoşteau - şi nici nu obişnuiau să petreacă ore în şir cu ochii pe geam - îşi dădea seama că n-o crezuseră. Şi-şi dădea seama că, dacă se apuca acum să le explice că nenea se mutase în blocul de vizavi, nu făcea altceva decât să le amplifice îngrijorarea. Pentru că nenea ăsta nu începuse civilizat, cu "Bună dimineaţa, eu sunt Icsulescu, vecinul de vizavi şi am observat că aveţi probleme cu maşina..." Nu - el începuse cu "Neaţa"; apoi întrebase scurt "Probleme?" şi apoi arătase spre SUV-ul redevenit impecabil. Şi nici ea nu se grăbise să-l întrebe cine e şi ce vrea. Semn că se cunoşteau bine. În plus, după răspunsurile ei, picii deduseseră că ea şi nenea erau certaţi; mai bine spus, ea era supărată pe nenea. Şi cum "mami îl supărase pe tati", adică tati crezuse că mami nu mai poartă verigheta şi-şi caută un bărbat ceva mai prezent decât el...

N-o să le spună nimic. Dacă ei nu întrebau, ea nu le va arăta că problema acelui "nenea" era una serioasă. Pentru că, la urma urmei, nu era o problemă serioasă nici pentru ea, nici pentru familia ei! Teo îi va altoi bucuros lui nenea o duzină de pumni în creştet - doar să-i dea ea undă verde! Aşa că...

Aşteptau. Era aglomerat. Din fericire, taximetristul nu încerca s-o ocolească. Aşa că îi pregătea un ciubuc consistent, că şi-aşa îl chemase la comandă pentru o cursă de fix doi bani...

Maşina opri în faţa porţii; achită şi coborî:

- Haideţi repede, că e târziu!

Florin o cam târa pe Liana după el. Picea era îngândurată - dar nu voia s-o liniştească, de teamă să n-o îngrijoreze şi mai şi... Avea senzaţia că şi băiatul ei era un pic încruntat. Dar era normal - el auzise întrebările lui tati şi vocea suavă a lui tanti! Aah, ce-i venea să-i facă lui Teo! Că el îl speriase pe Florin, cu panica şi gelozia lui!

Ajunseseră în micul lor vestiar. Ea scotea hainele Lianei; Florin îşi luase singur treningul din dulăpior...

... N-o să-i facă nimic lui Teo. Şi n-o să le spună nimic copiilor, dacă ei nu voiau să afle amănunte. Mugur era, la urma urmei, problema ei. Pe care se pregătea s-o rezolve aşa cum ştia ea - cu geanta. Până atunci însă, gata cu gândurile despre el. Trebuia să-şi schimbe prinţesa şi să gonească cumva spre serviciu! Cu siguranţă, va ajunge în jur de nouă jumate! Şi cu siguranţă şefa ei, care ajungea întotdeauna la opt jumate, o să se uite chiondârâş! Şi-o s-o doară fix în cot că se stricase maşina şi că ea avea doi preşcolari pe care nu-i putea abandona în poarta grădiniţei doar ca să ajungă la nouă fix la birou...

Teodor

Era bună mâncarea; era caldă. Şi avea nişte bucăţi de carne prin ea. Nu se dusese la unul din restaurantele lui favorite; coborâse din TIR, îl încuiase şi doar traversase strada. Depozitul la care descărcase era diametral opus acelui restaurant românesc la care mânca de obicei. Aşa că îndesa pe gât un fel de tocăniţă nemţească, îşi privea lung colegul de breaslă de la masa din colţ şi se gândea...

Oare ce mai făceau soţia şi copiii lui? Azi, Florin avea engleză. Probabil că Ludmila o s-o ia pe Liana de la grădi, iar soţia lui îl va duce pe Florin la Ioana...

Dar mânzul oare ce făcea? Era bine îmbrăcat, bine "utilat", bine "carosat". Semn că lucra într-un birou. Oare lucra, sau...?

Oare era el idiot, sau doar prost făcut grămadă? Violeta era la serviciu la ora asta! Şi nici nu se îngrijora că bărbatul ei se mutase o săptămână la tanti Cerasela şi-i scria ei mail-uri despre traficul din Uniunea Europeană! Ce naiba era în capul lui? Chiar atât de gelos era?... Păi era; că o iubea!

Diseară o s-o sune şi-o s-o roage să facă videoconferinţă. Asta va fi o noutate pentru soţia lui; va deveni însă rutină, începând de azi - pentru că se vor vedea în fiecare seară, de-acum încolo. Simţea nevoia să-i arate cumva cât de mult o iubeşte; şi altă idee de dovadă de dragoste n-avea acum, aşa, de la distanţa aia.

Violeta

Făcu ultimii paşi în fugă şi năvăli la propriu în curtea grădiniţei. Florin o aşteptase pe băncuţă, cu ghiozdanul pregătit. Iar constatarea aia o făcu să se încrunte - în loc să-l găsească jucându-se cu ceilalţi copii, el stătea pe bancă!

- Bună, piciule!
- Sărut mâna, mami.
- Eşti gata de engleză?
- Da.
- Bun! Hai!

Îi făcu cu mâna Lianei, iar micuţa începu să râdă:

- Paa, mami! O aştept pe Maia!
- Bineînţeles! Să fii cuminte!
- Da, mami!

Ieşiră şi porniră grăbiţi spre capătul străzii.

- Şi? Cum ţi-a mers azi?
- Binişor. Bine. M-am descurcat bine la teme.

Un răspuns politicos, dar mult mai scurt decât de obicei! Iar asta însemna că băiatul ei avea o problemă... OK! Dacă n-o va rosti, va rămâne cu ea în minte! Treaba lui! Se grăbi să continue:

- Mie în schimb mi-a mers rău. Am ajuns la nouă jumate, iar şefa s-a uitat chiondârâş la mine şi nu m-a salutat. I-am spus că s-a stricat maşina şi că RATB-ul e leneş pe caniculă; dar nici n-a clipit. Aşa că mă pregătesc să-mi dau demisia...

- Şi să stai acasă?

- Da. Dacă e de acord să lucrez de acasă, bine; dacă nu, stau casnică şi gata! Într-un fel, ar fi mai bine! Dorm mai mult, am timp să-mi fac treburile prin casă...

Probabil că băiatul ei se gândea acum la restul de timp pe care-l va avea mămica lui la dispoziţie pentru a se întâlni între patru ochi cu brunetul spilcuit... Deşi poate că băiatul ei nu era chiar atât de emancipat - şi poate că avea încredere în mama lui...

- Oricum, la cinci minute după ce-am intrat, mi-a adus o lucrare afurisită rău de tot. N-am putut s-o refuz, că era albastră-vişinie; aşa că m-am zorit să termin lucrarea afurisită pe care-o începusem deja. În concluzie, se pare că te duc la Ioana şi fug înapoi, la serviciu.

- OK.

- Şi vine Maia să te ia, împreună cu Liana.

- OK.

Măi, să fie! Atât de calm şi liniştit era băiatul ei? I se părea ciudat... Scoase telefonul şi selectă numărul mamei ei.

- Da, prinţeso.

- Sărut mâna.

- Să-mi trăieşti.

- Mami, azi faci teren?

- Bineînţeles! Asta a fost întrebare, sau constatare?

- Corect! O iei tu pe Liana de la grădi?

- Păi nu aşa am convenit încă de ieri?

- Ba da; dar am zis să te întreb totuşi...

- Sigur că o iau eu.

- Şi de-acolo nu vă plimbaţi voi până la Ioana, să-l iei şi pe Florin?

- Iar ţi-a dat scorpia o tonă de hârtii de făcut?

- Mi-a dat o lucrare afurisită.

- Şi tu ai luat-o!

- N-am prea avut încotro! Că am ajuns la nouă jumate azi!

- De ce?

- Fiindcă s-a stricat Dacia.

- ... OK. Îl iau şi pe Florin. La cât ajungi acasă?

- Nu ştiu.

- Fă un efort să ajungi înainte de ora nouă.

- Bine. O să încerc.

- Să şi reuşeşti. Pa.

Şi-i închisese-n nas, semn că supărarea din ton nu ilustra nici pe departe supărarea reală... Împinse telefonul în buzunar şi decise să nu mai spună nimic. Dealtfel autobuzul se apropia de staţie...

Ludmila

Mm... Începea să se înfurie - da' rău de tot! Că era opt jumate iar Violeta ei nu ajunsese încă acasă!

Ei ajunseseră pe la şapte. Transportul în comun era o pacoste, iar ea detesta gândul de-a deveni şoferiţă acum, la bătrâneţe...

Copiii mâncaseră deja. Le făcuse ea o budincă delicioasă, cu mult "zacăl". Acum, se jucau în camera lor. Iar ea se plictisea de moarte... Şi se înfuria, fiindcă auzea soneria de pe palier şi nu reuşea să vadă uşa poliţistei din motiv de scări... Păi ce-ar fi să se facă utilă pentru Violeta ei?

Trase perdeaua şi deschise larg geamul sufrageriei. Şi-şi puse coatele pe pervaz - o să stea acolo şi-o să se holbeze neaoş la Mugur. Până o să-l facă să cedeze şi fie să tragă jaluzelele, fie să se repeadă berbeceşte într-un conflict verbal cu ea. Ambele situaţii o avantajau. Privea deci lung geamurile duplexului... Şi nu-l zărea pe nicăieri, deşi luminile erau aprinse în toată casa...

Mişcarea de jos, din parcare, îi atrase imediat atenţia. Tii! Ia uite ce SUV staţiona chiar lângă Dacia Violetei! Super-BMW negru "de garaj"! Iar ceea ce-i atrăsese ei atenţia era coborârea unui individ de pe bancheta din spate. Individul tocmai îşi aprindea o ţigară...

Tânărul ăla plecase la cafteală. Era genul de "băiat isteţ" care face rost de bani cu pumnul şi se simte irezistibil atras de orice formă de violenţă - bătaie, scandal, pariuri pe bătăi mai mult sau mai puţin legale... Fuma; era calm. Momentan, fireşte! Şi-acum...

Ia uite!... Aoleu!... Asculta... Poliţista nu ţipa, dar nici nu vorbea foarte încet...

Acum, parcă ar fi intrat şi ea în casă. Dar era prea târziu - individul o văzuse. Şi-o privea lung, serios, întrebându-se probabil în ce măsură era colegă de apartament cu zânişoara poliţistă...

După numai o secundă, îl văzu aplecându-se şi ridicând... Întoarse capul spre stânga. Va privi lung blocul ăla şi-i va aştepta să plece. Îşi băgase nasul într-o oală în care lucrurile fierbeau "cu bulbuci"; ca să nu se opărască, era mult mai bine să nu observe ceea ce se mai întâmpla acum în parcare. Mai ales că în maximum 30 de secunde îl va vedea pe şeful individului de lângă SUV! Nu de alta, dar caftangiul coborâse de pe bancheta din spate - adică aştepta pe cineva. Iar aşa SUV nu putea veni decât la aşa poliţistă! Soneria de alături amuţise... Semn că tânărul de jos îl sunase pe cel de sus... Privea blocul şi se gândea... Rememora şi calcula...

Insul trăsese două fumuri, după care ridicase privirea spre bloc. Şi-i cam picase faţa, preţ de-o secundă; după care scosese telefonul din buzunar. În clipa aia, observase cum de la geamul din dreapta, tot de la sufragerie, zburase un obiect mic, metalic. Iar poliţista spusese, răspicat, "Spune-i că tocmai şi-a primit suvenirul; să nu mai insiste, că pe-alelalte s-ar putea să le primească personal." Şi-apoi închisese geamul. Insul se aplecase, luase glontele de jos, îl studiase preţ de-o secundă şi-l băgase în buzunar. Şi nu renunţase la apelul pe care-l iniţiase. Vorbise extrem de încet...

Auzi pocnetul portierei şi reveni spre ei. Şi văzu...

Uau! Uau, ce bărbat ieşise din bloc! Uau, ce interlop sexy şi "bine" şi "fierbinte" făcea 13-14 cu degetul pe butonul soneriei poliţistei! Abia acum pricepea ea de ce uşa de la apartamentul 12 rămânea încuiată... Acum realiza că BMW-ul roşu nu era în parcare - SUV-ul negru staţiona chiar acum pe locul lui... Tânărul ajunse la portiera SUV-ului şi ridică, preţ de-o clipă, privirea spre geamuri. Şi... Şi-atât - urca chiar acum la volan. Şopti, doar pentru ea:

- Ptiu, drace! Ăsta are ochii verzi! Măiculiţă...

"Iaca-iaca, Ludmilo! Te-ai tâmpit la bătrâneţe!" Mintea ei tocmai îi dăduse acelui tânăr "nota zece cu felicitări". Se grăbi să se tragă în spate - că, de văzut, nu mai era mare lucru de văzut. Închise geamul, trase perdeaua... şi decise să fumeze o ţigară. Că şi de dincolo, din bucătărie, se putea holba la Mugur!

Zânişoara aia înaltă, slăbuţă şi superbă i se potrivea mănuşă modelului de interlop care conducea SUV-ul negru. Zânişoara aia "ca-n reviste" îl putea face pe bărbatul cu ochi verzi să-şi smulgă părul din cap şi să plângă cu lacrimi adevărate după ea. Şi să-şi dorească foarte tare să se-nsoare, să facă copii, să se lase de făcut prostii, să urmeze nişte cursuri de recalificare profesională... Interlopul ăla ar fi stat bucuros sub papucelul zânişoarei. Dar exista un impediment - zânişoara era poliţistă. Ceea ce făcea relaţia lor imposibilă. Ori îşi dădea ea demisia, ori se făcea el turnător pentru Poliţia Română. Şi cum nici una dintre variante nu era viabilă, interlopul plângea inutil la uşa poliţistei...

De fapt, avea senzaţia că interlopul ăla "fierbinte" habar n-avea unde lucra zânişoara! Şi de unde strânsese-n ea îndeajuns de mult curaj ca să se-ncurce cu unul ca el! Că bărbatul ăla apăsa soneria, după care "o înghiţea toată" şi pleca cu coada între picioare! Iar insul cunoştea multe metode de convingere - şi mai violente, şi mai drăgăstoase! Cu siguranţă cunoştea multe "mişcări complexe"... Bufni în râs, cu voce tare:

- Cu mrr şi aah! Gata, ai luat-o razna!

Îşi privi lung ceasul şi se încruntă: unde era Violeta? În duplex nu era, oricum; şi totuşi, unde era?!

Teodor

Se plictisea de moarte! Privea lung feţişoara albă din dreptul numelui soţiei lui şi se gândea că exagera totuşi...

Ajunsese în Kassel la şapte. Descărcase doar zece baxuri aici; aşa că era într-o parcare cu plată. Nu voia să doarmă la hotel, ca să facă economie. Domnul Silviu nu deconta cazarea, pentru că aveau cabine în maşini! Logic!

La ea, acum era nouă jumate. Scoase telefonul şi selectă numărul. Suna... Suna şi nu răspundea... Unde era soţia lui?

Brusc, Violeta răspunse, pe un ton foarte coborât:

- Da, iubire.

- Bună, iubire. Ce faci?

- Uite, ţăcăn de zor. Am o lucrare nouă, afurisită rău, şi mă lupt cu ea...

- Aha! Şi nu vrei tu să intri pe mess şi să faci o pauză?

- Ba aş intra cu mare plăcere, că mi-e dor de tine! Dar modemul e acasă.

Poftim? Se încruntă scurt:

- Da' tu unde eşti?

- La serviciu.

Era la serviciu! La nouă jumate! Femeia asta era nebună! Parcă auzindu-i gândul, Violeta îi oferi şi o explicaţie:

- Ţi-am spus că am primit o lucrare afurisită rău! De dimineaţă, am ajuns la nouă jumate; şi cum mai aveam o lucrare dificilă începută, am terminat-o întâi pe aceea.

Nu-nu! Nu-l interesau motivele care-i determinaseră soţia să doarmă la serviciu! Rosti scurt, clar, pe un ton care nu admitea replică:

- În clipa asta, te rog să te ridici, să-ţi iei geanta şi să te duci acasă.

Apăsă butonul roşu, trase modemul şi închise laptopul. Şi se grăbi să coboare din maşină - se înfuriase îngrozitor şi nu voia să fumeze în spaţiul micuţ în care va dormi.

La nouă jumate, soţia lui era la birou! "Îi făcea burta mare" şefei ei! Aah! Îi venea să urle! Şi probabil că ar fi urlat, dacă ar fi văzut-o acum în faţa ochilor - ceea ce nu se mai întâmplase chiar niciodată! Se felicita deci pentru faptul că era în Kassel; o felicita pe ea pentru că uitase modemul acasă... Şi nu voia să ştie dacă era într-adevăr la serviciu, sau în duplex la o cafea. El ştia doar că Violeta nu era acasă. La nouă jumate. Iar asta îi era de-ajuns.

Trăgea cu sete din ţigara aia. Se încrunta la TIR-ul din faţa lui...

Păi o să-şi fumeze ţigara şi-o să se culce. Şi n-o să se mai gândească la absolut nimic. N-o să se întrebe dacă Florin fusese azi la engleză... N-o să se întrebe dacă mâine Florin va ajunge la lecţia de înot... N-o să se întrebe ce-o să-i spună Florin la ureche, când se va întoarce şi el acasă. Nu! O să doarmă şi-atât!

Un singur lucru o să facă - şi nu acum, ci când ajungea acasă. Dacă o să dea vreodată de mânz prin cartier, o să-l ia de guler şi-o să-l ridice câţiva centimetri de la sol. Şi-o să se prezinte civilizat: "Salut, mânzule! Eu sunt Teo - bărbatul Violetei." Şi-apoi o să-i aştepte reacţia... ca să poată să-l ducă în scara blocului, să-l urce aşa - pe sus - până la etajul patru şi să-l azvârle printre balustradele scării. Şi gata.

Şi cum n-avea totuşi nevoie de ţigara aia, o aruncă şi urcă în cabină. Gata - acum se odihnea.

Violeta

Mm, scările alea păreau "nesfârşite"...

Era unşpe fără un sfert. Din nefericire, nu reuşise să ajungă mai devreme. Plecase de la serviciu imediat cum soţul ei îi închisese telefonul în nas. Salvase baza de date, oprise calculatorul, se ridicase, îşi luase toate bagajele şi ieşise pe uşă. Şefa nu comentase; îi răspunsese însă la salut. Probabil se temuse să nu fie înjurată, dacă-i cerea rapoartele şi tabelele! Cine ştie?!

Oricum, trecuse "ca vijelia" printre găştile de ciudaţi de la Gară; stătuse în staţia autobuzului 20 de minute. Când, în sfârşit, venise un 182, urcase, se aşezase iar şoferul oprise motorul. Că acolo avea el capătul de linie. Mai putea să zică ceva?... Nu; în schimb, îl înjurase, în gând, tot drumul. Non-stop. Pentru că şofase încetişor, visându-se probabil la volanul unui coupé roşu ca focul, ieşit la agăţat puştoaice fără minte! Mersese îngrozitor de încet...

Pornise deja în urcarea celui de-al treilea set de 16 trepte, când uşa din spatele ei se deschise iar bătrânica o abordă:

- Aa, dumneata erai!

Se întoarse, mai mult din politeţe faţă de vârsta femeii:

- Bună seara.

- Bună seara. Vecină, am o rugăminte la dumneata.

Aoleu! I se stricase televizorul? Sau voia s-o ducă ea fuguţa cu maşina la spital?

- Spuneţi.

- Vecinul tău de palier, de la apartamentul 14... Ştii care - vecinul de la BCR.

Familia aceea de licenţiaţi în pragul divorţului, cu băiatul talentat la pictură!

- Da, îl ştiu.

- A făcut accident, duminică dimineaţa.

Aoleu! Făcu ochii mari-mari...

- A venit mama lui pe-aici, cu băiatul, ieri. Nu ştiam dacă ai aflat - şi-am zis să-ţi spun totuşi...

- Aha! Şi cum sunt? E grav?

- Băiatul n-are absolut nimic. Vecinul am înţeles că şi-a spart capul şi-l mai ţin internat pentru analize. Vecina e mai rău; cică are patru coaste rupte - şi-au operat-o...

Din câte ştia ea, coastele nu se operau; dar...

- Aha! Păi bine că mi-aţi spus; să ştiu, să fiu atentă la uşa lor.

- Aşa, vecină! Că şi noi, uite - filăm scara, să vedem cine urcă şi de ce...

Aha! Reminiscenţele din comunism! Babele blocului se bucurau mult când aveau câte-o preocupare de-asta detectivistică! Zâmbi slab:

- Deşi la noi nu-i nimeni acasă, cât e ziulica de lungă...

- Chiar şi-aşa! Dacă o încerca cineva să le spargă casa...

"O să încerce în toiul zilei, când eu sunt la serviciu iar tu eşti la biserică!" Era la mintea cocoşului, dar se abţinea să comenteze. Şi zâmbea în continuare:

- O să fiu atentă. Bună seara.

Că ea se grăbea. Bătrâna păru un pic descumpănită de finalul brusc al discuţiei lor:

- Bună seara...

Îşi reluă drumul spre propria uşă - că n-avea nici timp, nici chef să stea "la o bârfă mică"! Nu cu babele blocului, oricum! Şi cum tocmai îşi amintise de propria uşă, se reîncruntase - că nici nu voia să se gândească ce-or să-i audă acum urechile! Mămica ei era chiar acolo, în spatele acelei uşi! Mm...

Descuie şi intră. Şi realiză imediat că picii se culcaseră... Se strecură uşurel în sufragerie şi închise uşa. Şi se grăbi să scoată laptopul. Până pornea hardughia aia, ea se schimba...

Gata. Modemul acum... Messenger-ul... Bineînţeles că soţul ei nu mai era online! La ora asta, probabil că încerca să adoarmă - şi nu reuşea, fiindcă era furios... Îi trimise un mesaj:

"Am ajuns acasă. Vio"

Send... Opri calculatorul - n-avea sens să spere că Teo al ei va face noapte albă doar din dorinţa de-a o urechea pe ea online! Ieşi încet, pe vârfuri, şi se strecură în bucătărie. Nu aprinse lumina; văzu sticla cu ness şi simţi nevoia imperioasă de-a o goli. Şi cum cafeaua nu "aluneca" bine aşa, de una singură, îşi aprinse o ţigară...

Abia acum observă umbra de la etajul doi. Mugur fuma şi el, tot pe întuneric. Şi fuma cu ochii la ea. Spre deosebire de ea, el

ieşise în balcon. Luna şi becul stradal din parcare îl luminau bine. El voia ca ea să vadă cum se uită el drept la ea, cu seriozitatea întipărită pe chip... Şi chiar dacă ar fi stins ţigara, era sigură că Mugur nu se va clinti de-acolo în următoarele cinci minute. Va miza pe faptul că fosta lui prietenă, gâsca aia blondă care leşinase de două ori în mrejele lui, va încerca să-i afle gândurile prin metode paranormale...

"Ce dracu vrei de la mine? De ce dracu nu mă laşi în pace? Ce dracu mai ai să-mi spui? Ce dracu mai speri să obţii? Mi-ai văzut copiii! Mi-ai văzut bărbatul! Mi-ai auzit opiniile apropo de viitorul dintre noi doi! De ce dracu nu pricepi? Ce mai speri să obţii de la mine?" Nu va afla niciodată răspunsurile astea - pentru că nu va mai discuta niciodată cu el. Dealtfel îl privea lung şi-şi imagina următoarea lor întâlnire. El o va saluta, zâmbitor, iar ea va "lătra" la el un "Scuteşte-mă" acru. El o va urma, vorbindu-i calm şi tandru şi încercând s-o calmeze; iar ea se va întoarce pe-un călcâi şi-l va năuci cu iuţeala gestului. Că-i "calcula" o poşetă-n cap! Şi el nu ştia - dar în poşeta ei erau multe lucruri, iar marea lor majoritate cântăreau ceva-ceva...

Lumina se aprinse brusc, violent, speriind-o de-a binelea. Uşa se deschise ferm. Se întoarse, pregătită să mănânce bătaie... Mama ei era încruntată. Supărată şi încruntată rău! Nu zâmbi:

- Sărut mâna.
- Bună seara. În clipa asta, mănânci şi te culci.

Şi-o spusese pe tonul ăla care nu admitea replică...

Păi un lucru era sigur. După ce-o prinsese venind acasă la unşpe şi-o văzuse fumând pe întuneric cu ochii la Mugur, după ce culcase ea doi preşcolari supăraţi şi îngrijoraţi apropo de "nenea din parcare", mămica ei n-o plesnise peste ochi. OK!

- Bine, mamă.
- Iar eu plec după ce te aud cum sforăi.
- Bine, mamă.

Şi cum picaseră la învoială apropo de organizarea serii, deschise uşa, deschise şi frigiderul... Aoleu, ce "pustiu" era înăuntru! Clar - după ce pleca mama ei, făcea de mâncare. Ce le dădea mâine copiilor la cină, dacă nu gătea azi? În fine! Îşi aduse farfuria cu mezeluri şi se aşeză la masă. O să mănânce un sandwich. Poate chiar două - în funcţie de încruntarea mamei ei. S-ar putea să mănânce şi sandwich, şi bătaie - dacă picii îi povestiseră ceva despre "nenea din parcare"...

Mămica ei fuma. La geam. Putea jura că se uita lung la geamurile lui Mugur şi-i promitea cafteli complicate, amestecate cu "urări de bine"! Ea îndesa sandwich pe gât şi se cam îneca - şi nu voia să-şi aducă şi laptele. În plus, se simţea prea obosită pentru a mai mânca...

Era linişte. Îşi auzea maxilarele fâşâind uşor; auzea salamul uscat trosnind uşor în dinţi... De ce mămica ei nu spunea nimic? Oare se ferea din nou să-i dea sfaturi? Constatând că fata ei dădea din cap că da şi făcea tot cum voia ea, oare mămica ei decisese să nu se mai amestece în problema aia? Greu de spus...

Oricum, azi îl supărase rău de tot pe Teo! La nouă jumate, în loc să fie acasă, la joacă cu copiii, ea era la serviciu? Şi ea se supăra pe el când afla că şofa mai mult decât îi dădea tahograful voie! Deci...

Deci mâine o să-şi ia modemul la ea. Şi o să-i scrie, de la serviciu. Sau îi va scrie azi, după ce termina de gătit. Dacă mai era în stare...

Gata! Se ridică şi duse farfuria în frigider. Categoric, azi gătea! Nu ştia cum va reuşi să nu adoarmă, cu aşa jandarm vigilent lângă ea; iar dacă mama ei decidea să doarmă la ea, chiar că nu mai gătea azi! Mm, avea o mare problemă; mămica ei era blondă, avea strămoşi ruşi şi avea şi puterea, şi tot dreptul s-o bată bine... Băgă capul pe uşa bucătăriei:

- Am plecat la culcare.
- Noapte bună.

Tot supărată era! Oof!

- Noapte bună, mami.

Şi cam atât. Se lungi pe canapea, cu capul spre peretele poliţistei; ca să fie cu faţa spre uşă şi să vadă lumina de la bucătărie. Ca să nu adoarmă...

Ludmila

Oof, Doamne! Ce era cu fetiţa ei? Chiar nu putea să priceapă că-şi nenorocea sănătatea? De ce făcea Violeta ei rahaturi de-astea? De ce n-o plesnea peste ochi pe şefa aia scorpie? Sau măcar să azvârle cu actele după ea! Individei i se urcase rău la cap gândul că proasta de Violeta acceptă orice, pentru că are doi copii, un bărbat veşnic plecat şi-o nevoie perpetuă de bani! Şi-o dorinţă arzătoare de-a strânge vechime pe cartea de muncă! Individa aia abuza fără ruşine...

Îşi privi ceasul şi zâmbi: la unşpe jumate, după un sfert de oră de stat lungită în pat, Violeta ei sigur sforăia! Stinse deci ţigara şi se întinse lung, cu poftă... Mm, ce s-ar mai fi lungit lângă ea! N-avea nici un chef să se plimbe noaptea cu taxiul! Ia să se ducă ea la culcare...

Lăsă geamul deschis vertical, spălă scrumiera şi ieşi din bucătărie. Şi zâmbi slab - că fetiţa ei dormea dusă, lungită corect, cu mâinile pe lângă corp, pe canapea. Pe canapeaua strânsă, adică. Aşa că mai aruncă o privire la nepoţei... Mai aruncă o privire şi la fetiţă... Putea spune că era mulţumită. Descuie încetişor uşa şi ieşi. Şi încuie cu cheia ei.

Să caute un taxi acum! Şi-aşa, nicăieri nu era mai bine ca acasă! O să facă un duş "ca la carte", o să-şi facă o porţie gigantică de floricele şi-o să-şi oprească mobilul. Şi-o să adoarmă în fotoliu, cu ochii în televizor. Mâine, o să se trezească atunci când o să se trezească! Avea cine-i ţine locul la cabinet! Toate colegele îi erau datoare, mai mult sau mai puţin!

Violeta

Şi gata - mămica ei tocmai încuiase uşa. Acum deschidea ochii... Acum încerca să deschidă ochii... Zaieţ râdea, că stătea pe genele ei şi nu le lăsa să se dezlipească...

"Nu, zaieţ! Nu ne jucăm! Tu dormi acum, iar eu gătesc! Pe urmă eu mă culc, iar tu te joci în visele mele până mâine dimineaţă! Te rog!" Ridică încet mâinile şi frecă uşor obrajii. Şi ridică "manual" pleoapele, gonindu-l pe zaieţ... Zâmbi amar:

- Bravos, Violeto! Dacă-ţi puneai scobitori la pleoape, le făceai rumeguş până acum!

Se ridică şi intră în bucătărie. Şi începu să limpezească oalele - că avea de gătit. O să pregătească... Pui cu măsline - că se făcea repede. Şi supă cu găluşti - nu era "filozofică" şi se făcea repede. Şi-i plăcea mult lui Florin. Deschise larg frigiderul şi începu "aprovizionarea"... Mm, puii erau bocnă! Până se decongelau, o s-o apuce două dimineaţa! În fine...

Reveni în bucătărie şi dădu să închidă uşa. Numai că uşa se trase uşor din mâna ei, speriind-o zdravăn!

- Îu!
- Sst! Mami, eu sunt!

Cee? Florin avea ochii mici - dar o privea lung, botos şi umflat de somn...

- Ce-i cu tine? De ce te-ai trezit?
- Pentru că voiam să te întreb ceva. Şi am pândit până a plecat Maia, că n-am vrut să ne audă ea discutând...

Aa, discuţia despre "nenea din parcare"! Şi despre întrebările

alea tâmpite pe care le rostea tati în ultimul timp! Mm... Îl pofti în bucătărie şi se apucă de treabă:

- Hai - întreabă-mă.

- ... Atunci când s-a întors acasă ultima oară, tati mi-a pus nişte întrebări, la ureche...

Aprobă scurt cu capul şi-i demonstră că ştia despre ce era vorba:

- Dacă ai observat vreun bărbat prin preajma mea, dacă a început să-mi sune telefonul seara, dacă întârzii la serviciu, dacă vă las singuri în casă la şase dimineaţa...

- Cam aşa ceva.

- Şi i-ai răspuns sincer?

- Bineînţeles.

- OK. Şi despre ce voiai să mă întrebi?

- ... Păi voiam să te întreb dacă tati se referea la bărbatul ăla care a vrut să ne ducă de dimineaţă la grădi cu SUV-ul argintiu.

- Da; la el se referea tati.

- Şi acum eu ce să fac? Când vine tati iar acasă, eu ce-i zic?

Opri apa şi se aşeză lângă el:

- Îi zici adevărul.

- ... Să-i zic că s-a oferit să ne ducă el cu maşina?

- Da.

Piciul ei avea o problemă mare! Era pregătit să mintă, ca să nu-şi vadă părinţii certându-se, păruindu-se şi divorţând - fără să calculeze că "bărbatul ăla" era de fapt tăticul pe care-l căutau mămicile care se săturau să tot aştepte... Îi strânse uşor mâna şi şopti:

- Promiţi să nu-i spui nimic Lianei?

- Promit.

- Nu de alta, dar se îngrijorează aiurea. Şi iar mă pedepseşte şi nu mai vorbeşte cu mine...

- Am promis, aşa că nu mă mai răzgândesc!

- ... OK. Uite care e realitatea. Pe bărbatul ăla de dimineaţă îl cheamă Mugur. Am fost colegi de clasă, în liceu. Apoi am fost prieteni, un timp. Şi pe urmă ne-am certat. Adică el m-a părăsit pe mine, fiindcă aşa i-a spus mama lui să facă. Dar asta nu contează; cert este că ne-am despărţit şi nu ne-am mai căutat. Apoi eu l-am cunoscut pe tati, m-am măritat cu el, v-am făcut pe voi... Iar acum, după nouă ani de când m-am despărţit de Mugur, am constatat că el tocmai s-a mutat în apartamentul ăla mare din blocul de vizavi...

Ochii căprui se ridicară imediat spre geam!

- Nu te uita. Da, acolo, la apartamentul ăla cu patru camere. Şi cum stăm practic geam în geam, m-a recunoscut şi-a căutat de vorbă. I-am răspuns tăios şi l-am luat peste picior. Dar se pare că n-a înţeles - sau a devenit foarte vorbăreţ...

Râdea; piciul ei zâmbea doar - şi se repezea cu întrebarea următoare:

- Şi acum el încearcă să se împace cu tine?

Îl ciufuli uşor:

- Piciule, nu mă interesează ce încearcă el. Dar să ştii că e uite-aşa de aproape de-o lovitură straşnică cu poşeta-n cap!

Acum băiatul ei bufnise în râs! Se aplecă puţin spre el:

- Şi Maia are planuri de bătaie cu el. Şi să ştii că aceeaşi discuţie am avut-o şi cu tati; şi cred că şi tati i-a pregătit nişte pumni de-ăia grei, obişnuiţi cu volanul TIR-ului...

Florin aproba şi râdea. Se ridică:

- Aşa că, atunci când vine tati, spune-i adevărul. Eu oricum i-l spun!

- Mami, în seara aia v-aţi certat?

- Eu şi tati? Nu. Am discutat, eu i-am spus adevărul, el l-a înţeles şi gata - i-a trecut supărarea!

- Şi crezi că tati o să-l bată?

- Dacă Mugur n-o să priceapă de poşeta mea şi zbieretele Maiei, o să priceapă de pumnii lui tati! Şi dacă nu pricepe nici de pumnii lui tati, cred că o să vadă pistolul lui tati de-aproape...

Ochii căprui se măriseră mult! Aprobă încet cu capul:

- Tati ne iubeşte mult pe toţi trei. Şi n-o să accepte să-şi bage orişicine nasul în familia noastră, să încerce să ne despartă! Ştii bine că şi eu îl iubesc mult pe tati... Mugur ăsta se va potoli în curând. Oricum... Dacă încearcă să discute cu tine, sau îţi zice ceva, cred că poţi să-l anunţi că tu nu vorbeşti cu străinii. Atât - să nu-i spui alte chestii, că îţi răceşti gura degeaba.

- Bine, mami. Am înţeles.

- Auzi, piciule?

- Da, mami.

- Ia spune-mi tu mie... De ce-a fost Liana aşa supărată pe mine?

- Păi pentru că l-ai supărat pe tati!

- Aşa ţi-a spus ea?

- Nu; ea nu mi-a spus nimic. Ştii că nu-mi spune secretele ei...

- Şi sunt sigură că nici tu nu-i spui ei anumite secrete ale noastre...

- Mami! Ştii bine că sunt parolist!

Oof, Doamne! Se aplecă şi sărută creştetul şaten:

- Bine, piciule. Hai, fugi la culcare.

- Tu nu te culci?

- Dacă eu mă culc acum, voi mâncaţi mâine pâine cu apă. Aşa că du-te şi culcă-te.

- Bine. Noapte bună, mami.

- Noapte bună, piciule.

Rămăsese singură în bucătărie...

Se bucura mult că discutase cu Florin. Se bucura că-l liniştise. Piciul ei era mare, înţelesese foarte bine situaţia şi se liniştise aflând că Mugur avea şanse cel mult "să şi-o fure" cu poşeta-n creştet. Era sigură că Teo va fi informat prompt, cu prima ocazie când or să rămână doar ei doi şi-or să discute "ca băieţii"...

Aah, ce uitase! Îi spusese să-i spună lui tati că Cerasela îl tot căuta pe-acasă - şi uitase să-l întrebe dacă-i spusese! Dar...

Dar n-avea rost să îl pună din nou pe jar! De-abia îl liniştise! În plus, dacă îi spusese la ultima videoconferinţă, era sigură că Teo va deschide discuţia pe tema aia în prima zi petrecută acasă! Îşi aduse laptopul şi-l porni. Şi se căzni din greu "să crape" puiul, dar nu reuşi! Aşa că "scufundă" în apă fierbinte şi se aşeză. Conexiunea... Messenger-ul... Evident, nu era online! Aşa că deschise mail-ul şi începu un mesaj nou. Un mesaj lung...

"Neaţa, iubitule.

Îţi trimit scrisoarea asta cu fix 30 de secunde înainte să adorm; dar de scris, o scriu la doişpe fără un pic - că puiul încă nu s-a dezgheţat.

Aseară, am plecat de la muncă la vreo două minute după ce-ai închis tu, pentru că a durat ceva-ceva până s-au închis bazele de date şi calculatorul. Din nefericire însă, autobuzul a venit când a vrut el şi-a mers ca un puturos leneş - aşa că tot pe la unşpe am ajuns acasă!

Zăcând însă în autobuz, cu ochii la oraşul ăsta tern, mi-am dat seama că îmi lipseşte ceva. Îmi lipseşte o ureche care să mă asculte. Cred că am înaintat în vârstă şi am devenit vorbăreaţă...

N-am să-ţi ascund opinia mea. Noi doi nu discutăm. Deloc. În fine, poate discutăm uneori, pe teme de maximă importanţă. Acum, însă, simt nevoia de a-mi scoate gândurile din minte. S-au strâns atât de multe gânduri, pe atât de multe teme, că nu le mai pot duce pe toate cu mine! Sper că eşti de acord să preiei tu o parte din ele; şi sper că o să-mi răspunzi la ele, cu gândurile tale. La urma urmei, nu ne putem certa dacă vorbim în scris, nu? Că să ştii că de-asta mi-am ţinut atâta timp gândurile în minte - de frică să nu ne certăm. Te iubesc mult

prea mult ca să risc, chiar şi pentru o clipă doar, să spun sau să cred ceva cu care tu nu eşti de acord! Dar asta e altă discuţie.

Când am ajuns eu acasă, copiii dormeau iar mama era un car de nervi; şi, pentru că nu m-a bătut, am fost cuminte şi-am ascultat de ea. Am mâncat, m-am băgat în pat şi am lăsat-o să creadă că dorm dusă. Ea a plecat de vreo zece minute, iar eu sunt la bucătărie. Am pus puiul la decongelat şi mă pregătesc să gătesc. E doişpe; ştiu că dacă acum, în clipa asta, voi reuşi să tai puiul şi să-l aşez în recipientele corespunzătoare, voi termina mâncarea pe la unu. Şi-apoi va trebui s-o aştept să se răcească - timp în care voi face un duş. Şi-apoi voi pica leşinată şi voi dormi doar patru ore şi-un pic - şi voi avea din nou cearcăne... Dar n-am încotro.

Frigiderul e "pustiu". Mâine, Florin are oră de înot de la 5, iar pe mine mă aşteaptă pe birou lucrarea aia nou-nouţă şi complicată rău. Ceea ce înseamnă că mama va ajunge acasă cu copiii cândva pe la şapte. De-asta gătesc în toiul nopţii - nu ca să vă fac vouă în ciudă, sau să vă demonstrez că sunt temperamentală şi independentă şi nu vă ascult sfaturile.

Am acceptat lucrarea asta nou-nouţă şi complicată rău pentru că vreau să rămân angajată acolo până în septembrie. Adică inclusiv luna august. Vreau ca măcar grădiniţa de vară s-o pot plăti din salariul meu. E important pentru mine să ştiu că fac tot ce-mi stă în puteri ca să susţin efortul financiar al familiei noastre. Nu ştiu - poate crezi că am luat-o razna! Dar aşa simt! Trebuie să te ajut şi eu cu ceva! La urma urmei, oi fi eu obosită şi asaltată de probleme - dar tu îţi trăieşti viaţa departe de soţia şi de copiii tăi. Eu îi văd zilnic. Tu nu-i vezi cu săptămânile uneori...

De-asta stau şi gătesc până la două noaptea. De-asta o suport pe şefa, cu tot ceea ce implică asta. De-asta trag cât mai mult de mine şi de puterile mele şi încerc să mă îndop cu ness încă o lună şi ceva. Pentru că nu pot sta acasă, cu copiii, ştiind că tu...

Gândul ăsta îl păstrez pentru mine - că nu vreau să începi să mă baţi rău-rău...

În următorul mail «vorbăreţ», o să încerc să-ţi descriu un alt gând de-al meu. Unul amplu, foarte important, foarte serios, care ne va afecta pe toţi cinci (aici numărându-se şi mama). Trebuie însă să-l limpezesc, să-l pun într-o ordine firească şi civilizată, să-l aştern pe ecran cu cuvintele potrivite... Aşa că îl las pe mail-ul următor.

Te iubesc!

Violeta."

Şi gata! Ăsta era mail-ul. O să i-l trimită cu 30 de secunde înainte de a se lungi pe canapea! Aşa-i scrisese, nu?

Se ridică şi se răsuci pe-un picior: trebuia să taie puiul ăla cumva! Chiar nu se putea tăia cubul ăla de carne îngheţată?

27 iulie 2010 - marţi

Violeta

Dormea dusă, iar zaieţ tocmai o scutura uşor de umăr. Din spatele lui, vocea groasă a lupului spunea tot felul de îndemnuri mobilizatoare. "Trezeşte-te!"... "E târziu!"... "Hai, mami!"

Mami? Deschise ochii şi sări în fund! Florin zâmbi:

- E şapte, iar tu ai adormit în fotoliu.

Aoleu! Adormise în fotoliu! Se ridică şi năvăli în bucătărie: mâncarea se acrise deja!

- Stai liniştită, că am pus-o eu la frigider, pe la trei. Şi-am oprit şi laptopul...

Deci scrisese degeaba scrisoarea aia... Asta e! Poate era un semn că gândurile ei trebuiau să rămână doar ale ei! În fine... Reveni în sufragerie:

- Liana s-a trezit?

- Da, e la baie.

Aprobă cu capul şi reveni în bucătărie - să pună micul dejun!

- Lasă-l, că-l pun eu! Fugi şi îmbracă-te!

Abia acum observa că băiatul ei se îmbrăcase deja! Iar asta însemna că Florin auzise piuitul mobilului, la şase. Ea nu-l auzise, deşi mobilul piuise pe masa din bucătărie iar ei fuseseră la distanţe relativ egale de el...

Nu mai conta! Să se schimbe, să le dea copiilor să mănânce şi să spere că găsea şi azi un taxi! Ştia prea bine că ieri avusese un noroc chior să găsească maşină la opt şi-un pic!

Teodor

Mm, ce bine dormise! Se simţea odihnit; se simţea zâmbitor...

Ba tocmai redevenise serios. Văzuse laptopul şi-şi amintise că aseară nu se văzuseră... În fine! Se vor vedea diseară! Porni laptopul, ştiind că va găsi o lungă scrisoare în email...

... Doar atât? Doar **"Am ajuns acasă. Vio."**? La unşpe fără ceva? Păi putea spune că avea o problemă imensă cu soţia lui! Constata acum că Violeta nu mai asculta de nimeni şi nimic! Nici de mama ei, nici de el! Mm...

Se întâmplase ceva. Bombăni printre dinţi:

- Şi-al dracului să fiu eu, dacă nu s-a întâmplat ceva cu mânzul ăla!

Deci de-astea făcea soţia lui! Prea bine! O s-o "penalizeze" rău de tot! Trase laptopul şi începu să scrie...

"OK. Diseară trebuie să ajung la Rostock, aşa că nu ne putem vedea. Vorbim mâine. Teo."

Send repede, ca să nu se răzgândească... Că dacă nici aşa nu înţelegea...

Dacă nici aşa nu înţelegea, ştia ce avea de făcut! Imediat cum ajungea în Bucureşti, o să se ducă la ea la serviciu. O să năvălească direct peste şefa ei, o să-i zică patru înjurături sofisticate şi-o s-o anunţe că Violeta tocmai şi-a dat demisia. Că n-o mai lasă el să lucreze la aşa javră de şefă. După care o să-şi ia soţia de braţ, o s-o ducă la TIR, o s-o plimbe pe la autobază - unde o să lase remorca şi-o s-o plesnească pe Getuţa - şi-o s-o ducă acasă. Şi-o s-o oblige să stea întinsă pe canapea, cu ochii închişi. Şi, seara târziu, când o să se trezească şi ea, o s-o roage să promită că nu mai face...

Gata! Să redevină şofer de TIR, înainte să constate că-şi decala tot programul! Va ajunge la timp în Rostock, ca să aibă timp să încarce şi să găsească o parcare bună!

Violeta

"Hai, Vio! Încă 50 de metri! Hai, că se poate!" Îşi privi ceasul şi decise să grăbească şi mai şi pasul. Şi-acum alerga spre serviciu...

Bineînţeles că plecaseră de acasă târziu. Ea plecase nemâncată, nefardată, cu coafura "ciufulită natural" de fotoliul pe care dormise. Găsise un taxi după zece minute, educatoarea ţinuse musai să-i comunice că pregăteau o excursie la Castelul Bran, primul mijloc de transport venise după zece minute de aşteptare iar în cel de-al treilea găsise o aglomeraţie transpirată în ultimul hal... Făcuse totuşi o escală şi-şi luase ţigări şi doi covrigi - că nu mâncase nimic de dimineaţă. N-avusese bani decât de doi - uitase să ia bani din şifonier aseară, aşa că...

Trase uşa blocului şi-şi mai privi o dată ceasul - nouă jumate. Aoleu, iar o s-o vadă botoasă şi încruntată! Urcă scările în fugă şi intră în apartament:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Numai secretara îi răspunsese; şefa ei o privea lung, mută ca un peşte... Se grăbi să intre în biroul ei şi să închidă uşa. Şi le zâmbi celor două tinere:

- Neaţa.
- Neaţa, Vio!

Se aşeză şi i se transmise, prin semne, că şefa e "*very pissed off*". Pe ea. Că trântea şi bufnea pe-acolo de cel puţin jumătate de oră - şi ar fi fost bine să-i dea zor cu lucrarea...

Porni calculatorul şi trase noua lucrare spre ea: să se apuce de treabă. Şi să înfulece cei doi covrigi! Îi era rău de foame!

Teodor

Era patru jumate, iar el îşi degusta desertul în Potsdam. Descărcase "porţia" de chinezării, mâncase bine, era odihnit, era mulţumit... În fine; era aproape mulţumit - pentru că Violeta nu-i răspunsese la mail. În plus, ştia că diseară nu se vedeau. Nu era foarte sigur că soţia lui va înţelege de ce...

Şi totuşi, nu se vor vedea. Indiferent cât de greu îi va fi lui să nu-şi revadă familia, ştia că se va abţine. Violeta trebuia să înţeleagă că începuse să neglijeze tocmai lucrurile care erau cu adevărat importante! Copiii, familia, sănătatea... Şi-o făcea pentru bani! Nu! N-o s-o lase să facă greşeala asta! Îi era de-ajuns că o făcea el! Pe ea, o s-o dezmeticească cu prima ocazie când se vor vedea faţă-n faţă! O să-i spună că, dacă ea nu mai voia să vadă de casă şi copii, o s-o lase să câştige ea bani - şi-o să stea el acasă, cu copiii! Cineva trebuia să stea cu copiii... Asta chiar că o s-o dea gata! Dacă el o să-i vorbească pe tonul ăla, cu cuvintele alea, soţia lui chiar că se va dezmetici! Chiar dacă îi spusese că intenţiona să-şi dea demisia în septembrie, când începea Florin şcoala, el unul avea dubii mari că Violeta va renunţa la serviciu! Soţia lui nu putea sta locului cinci minute - darămite patru-cinci ore!

Oare era bine ca Violeta să renunţe la serviciu? Sau era mai bine să-i angajeze o femeie la curăţenie? Sau o bonă? Oare era mai bine să încerce să-i transmită Ludmilei să se pensioneze? Habar n-avea...

Violeta

Era şase fără cinci. Bun! Se ridică, luă dosarul şi se grăbi să iasă din biroul lor. Ciocăni corect la uşa albă...

- Intră

Se conformă şi-i zâmbi şefei ei. Care nu-i întoarse zâmbetul. În fine! Îi întinse dosarul; femeia îl luă, tot fără un cuvânt... Nici urmă de "mersi că ai stat până la şase şi-ai dat zor să termini lucrarea", nici urmă de "bine, fie, treacă de la mine - te scuz că ai întârziat de dimineaţă". Nici măcar un "OK, acum ieşi afară, că-mi iei aerul"! Nu scotea o vorbă! Apăsă clanţa şi-o privi lung:

- La revedere.
- La revedere.

Mm... OK! Ea a vrut-o! Ia să-şi strângă lucrurile şi să se ducă acasă! La urma urmei, terminase lucrarea aia urgentă! Mai avea actele aduse azi de ceilalţi trei clienţi - dar cum ăia nu erau urgenţi, puteau aştepta până mâine! Mm, ce-o înfuriase muţenia acelei femei!

Ludmila

Descuie uşa, iar Liana se grăbi să apese ea clanţa. Copiii năvăliră la propriu în apartament! Îi urmă, închise uşa... Mm, ce gălăgie făceau! Ridică vocea peste ei:

- Hei! Picilor! Gata cu vorbăria! Schimbaţi-vă, spălaţi-vă şi haideţi la masă!

Iar ea, în timpul ăsta, o să facă o mâncărică delicioasă! Ia să vadă dacă Violeta mai avea bulion! Deschise frigiderul... Şi se încruntă... Mm, ce bătaie o să-i dea ea fetiţei ei cât de curând!

Când ajunsese ieri cu copiii acasă, le pusese ultima porţie de mâncare. Şi le făcuse şi orez cu lapte. Şi plănuise să gătească, dar constatase că planificarea ei nu se potrivise deloc cu planificarea copiilor, care-o solicitaseră la joacă şi la discuţii. Preferase deci să-şi vadă nepoţii fericiţi şi stătuse cu ei. Iar după ce venise şi Violeta, stătuse cu ea, pe post de jandarm, tocmai ca să fie sigură că fetiţa ei se odihnea! Constata acum că fetiţa ei o păcălise - se ridicase din pat imediat cum jandarmul încuiase uşa şi se apucase de gătit! Trase, furioasă, cratiţa din frigider...

Nu mai avea ce face. Trebuia să vadă evidentul - cu Violeta n-o putea scoate la capăt! Ori o bătea bine, ori venea "parşiveşte" la ea pe la ora două şi se apuca de spălat, gătit şi aspirat! Intră în bucătărie. Şi, de cum deschise uşa, văzu moaca lui Mugur holbându-se la geamurile Violetei. Mm...

Acum era extrem de furioasă! Acum îşi amintea că făcuse o convenţie cu Violeta azi, când fata ei o sunase şi-o rugase să-l ducă ea pe Florin la înot! Conveniseră s-o vadă intrând pe uşă cel mai târziu la şase jumate. Era şapte fără un sfert, iar fetiţa ei nu ajunsese acasă,..

O să vadă ea! Imediat cum intra pe uşă, o să pună picioru-n prag. Şi, la urma urmei, o să-i spună că din clipa aia se descurca singură cu copiii! Şi gata! Atunci, Violeta n-o să-şi mai permită să întârzie cu orele la serviciu, pentru binele acelei individe!

- Maie, ce avem bun de mâncale?

Ridică capacul şi zâmbi:

- Pui cu măsline.
- Mm, ce gustos tebuie să fie! Maie, eu veau o polţie male-male!
- Daa, şi eu vreau porţie dublă! Mi-e atât de foame, că îmi vâjâie urechile!

"Ba îţi vâjâie de la apa în care le-ai scufundat azi!" Sigur, n-o să-i spună asta. O să constate doar că fetiţa ei luase ieri o decizie bună, până la urmă - dar bună numai pentru copii. Şi doar pe jumătate - că gătise un singur pui, iar mâncăii vor goli azi cratiţa. Deci se va lua oricum de ea! Dacă tot ţinea musai s-o scoată din minţi, măcar s-o facă "la scală mare"! Să gătească trei pui deodată, ca să-i ajungă mâncarea trei zile! Nu aşa... "cu stropul"! Era furioasă...

Violeta

Descuie uşa şi intră în apartament. Şi se grăbi să intre direct în bucătărie:

- Sărut mâna.
- Bună seara.

Aoleu, era supărată! Dar, la urma urmei, ce - ea nu era supărată? Era fleaşcă de supărare! Că şefa nu mai catadixea să-i vorbească, autobuzele înaintau greu în trafic şi puteau îngrozitor a transpiraţie stătută, ei i se închideau ochii de somn şi i se cam tăiau picioarele de oboseală iar mămica ei o aştepta acasă tot cu ceartă! Dealtfel îşi văzu mama răsucindu-se spre ea şi arătând spre ceas. Chiar - cât era ceasul? Şapte jumate. Fantastic. Trânti geanta pe masă şi ridică un pic tonul:

- Ce vrei, mamă - în viaţă sunt şi urcuşuri, şi coborâşuri!

Aşa! Ca să nu uite că ea, doctoriţă de familie cu renume, îşi cam făcea de cap "pe teren" şi uitase ce era ăla "program fix într-un birou"! Reacţia mamei ei o lăsă însă mască...

Ludmila

Aa, da? OK! O prinse de maieu şi-o trase spre uşă. Şi-o smuci serios, fiindcă voia s-o ducă în baie şi să-i arate o chestie pe care sigur n-o observase! Lovi comutatorul cu palma, împinse uşa, îşi împinse fiica înăuntru şi arătă spre reflexia oglinzii:

- Tu eşti într-un coborâş. Dacă nu te opreşti curând, o să ajungi la perfuzii - pentru că dormi patru ore pe noapte şi mănânci covrigi cu apă, atunci când dorul de bărbată-tu nu te face să înghiţi lacrimi cu muci. Şi să ştii că abia aştept să ajungi la perfuzii! Atunci, o să-i spun Bestiei că are aprobarea mea să te bată bine de tot! Ca să-ţi vină mintea la cap!

Fiica ei se privea lung în oglindă şi nu spunea nimic. De parcă acum se vedea prima oară, după o lungă perioadă de orbire...

Păi cam atât avusese "de pledat". În plus, nu voia să mai stea - că dacă mai stătea, şi discutau din nou despre aceleaşi cearcăne şi aceeaşi oboseală, o lua la o serie de palme care nu făceau nimănui nici un bine! Aşa că se grăbi să se încalţe, îşi luă geanta, ieşi şi trânti zdravăn uşa - ca să-i fie clar fetei ei că nu mai era de joacă! Nu cu propria sănătate, oricum!

Violeta

Tii... În ce hal arăta...

Se uita în oglindă, iar în minte îi reveneau imagini din filmul "Titanic". Succesiunea aceea de scene cu vechi şi nou, cu vaporul scufundat în prezent şi vaporul de pe vremea când încă mai plutea... Ea arăta ca vaporul din prezent. Încercănată, galbenă ca o gutuie coaptă şi trasă la faţă. Şi vai de capul ei. Dacă ar fi fost bărbat, nu ar fi riscat să treacă pe lângă imaginea aia din oglindă - de frică să n-aibă vreo boală contagioasă. Îşi dădea acum seama că mama ei fusese chiar gentilă şi amabilă că n-o pocnise cu dosul palmei peste gălbeneală...

Păi un lucru era sigur - o să-şi pupe copiii, o să mănânce şi-o să se întindă din nou pe plapumă, lângă ei. Şi-o să doarmă. Că arăta, într-adevăr, îngrijorător de palidă.

Ieşi din baie şi se grăbi să intre în dormitor:

- Bună seara, picilor!
- Sălu mâna! Mami, vino să facem puzle!
- Stai, prinţesa mea - stai să mănânc şi eu, iubito!

Liana pusese bot; dar înţelesese nevoia ei de-a înghiţi ceva, aşa că nu protesta. Florin o sărută pe obraz:

- Bine-ai venit şi sărut mâna pentru masă! A fost atât de bun, că nu m-am putut opri decât după ce a început să mă doară burta!

Aoleu! Chiar aşa? Îl ciufuli şi ieşi. Şi deschise frigiderul... Nu, cratiţa nu era acolo. Intră în bucătărie şi văzu imediat castronelul de pe masă şi cratiţa goală din chiuvetă. Deci aia era tot ce mai rămăsese...

Păi să le fie de bine, nu? Că doar n-o să fie dementă, să se supere pe ei pentru că mâncaseră câte două porţii! Băgă castronul în cuptorul cu microunde şi scoase din congelator o bucată de pulpă de porc - o să facă şniţele. O s-o facă pe toată, ca să-şi ia şi ea la serviciu sub formă de sandwich-uri...

Pâine, o furculiţă, un pahar cu apă... Şi gata şi mâncarea! Se aşeză, iar micuţa ei ridică un pic tonul:

- Gata, mami? Aide la pazăl!
- Stai, că abia m-am aşezat la masă!
- Oof, bine!

Şi-acum trebuia să îndese pe gât... Nu mai avea nici un chef. Nici nu-i mai era foame! După aşa un oftat sincer... Trebuia totuşi să mănânce. Văzuse azi în oglindă o Violeta pe care ar cam fi ocolit-o pe stradă - din motiv de obraji foarte galbeni. Şi cum mama ei avea dreptate, iar ea se subţiase îngrijorător şi începuse să mănânce rareori covrigi cu apă plată, înfipse furculiţa în bucata de pui. Şi mestecă... Mestecă mult, ca să fie sigură că nu se îneacă...

Şi uite-aşa trebuia să înghită tot castronelul ăla. Cu pâine. Că se subţiase şi se îngălbenise.

Teodor

Privea lung tavanul. Acoperişul cabinei. Uneori, cobora privirea spre laptop. Era tentat să-l pornească... Dar se controla admirabil - şi rămânea parolist. Voia să ştie cât de afectată era soţia lui de absenţa lui de pe net atâta timp! Involuntar, gândul îi zbura tot la mânz...

Ar fi putut să sune acasă, pe fix; Violeta l-ar fi certat pentru îmbogăţirea firmelor de telefonie, dar l-ar fi înţeles. Şi l-ar fi iertat. Grija lui însă nu era posibilitatea ca Florin să-i răspundă şi să-i spună că mami întârzia azi la serviciu. Ştia că Violeta era acum acasă. Îl îngrozea gândul că ea o să-i răspundă, veselă, şi-o să-i spună că picii dorm azi la Ludmila, pentru că Maiei îi era dor de ei. Ăla era gândul care îl "ucidea" uşor-uşor, ca picătura de arsenic chinezesc...

Încărcase bananele şi parcase aproape de ieşirea din port. Era în siguranţă acolo. Mâine, la şapte fix, deschidea ochii şi oprea alarma mobilului; iar la opt, spălat şi mâncat, pornea motorul şi demara spre casă. Dacă avea noroc, mâine seară dormea în Brno. Joi, deja era în România. Va ajunge acasă vineri dimineaţa... Sau poate că vineri la prânz, nu? Sau vineri seara...

Oricum, nu mai conta. Dacă Violeta voia să aibă un amant, nu-i era greu deloc să ia găleata cu gunoi şi să coboare la ghenă! Sau să ia o sacoşă şi să se ducă la Mega! Şi să nu găsească cartofi congelaţi - şi să fie nevoită să se ducă tocmai la Kaufland Obor, sau la Carrefour Colentina...

Trebuia să se odihnească. Gândurile lui erau mult prea negre, ca să îndrăznească să spere că n-o să facă un accident de toată frumuseţea! Atâta timp cât avusese armonie în familie, toată viaţa lui mersese şnur. Cum se ivise mânzul...

De fapt, viaţa lui mergea şnur în continuare. Pentru că Violeta nu mai avea nimic în comun cu mânzul brunet, plin de bani şi de bune maniere. Sigur, mânzul voia! Ea însă era femeie serioasă, aşa că nu marşa la ideea lui.

Închise ochii şi zâmbi: mânzul voia, ea îl înjura şi-l pocnea cu poşeta... Mm, o să viseze frumos azi!

Violeta

Şi gata şi vasele! Opri apa, îşi şterse mâinile şi se urcă pe pervaz, cu sticla cu ness. Apucă doar să-şi aprindă ţigara, când uşa se dădu de perete:

- Mami, gata?

Oof, picea ei! Ochişorii albaştri se încruntară scurt:

- Mami! Ai zis că papi!

- Păi am păpat, am strâns masa, am spălat vasele şi acum fumez şi eu o ţigară!

- Tu nu vei să te joci puzle!

- Ba da, picea lui mami! Cum să nu vreau?! Da' stai să-mi trag şi eu sufletul! Şi pe urmă vin!

- Ba nu! Ştiu eu că nu vei să vii! Şi să ştii că nici nu mai vobesc cu tine!

I se întoarse spatele, iar uşa se trânti ferm...

Ar fi trebuit să se ducă după ea şi să-i atragă atenţia că trântitul uşilor este strict treaba adulţilor; dar o lăsa momentan în pace, pentru că picea era foarte supărată iar ea tocmai se înfuriase rău de tot...

Dăduse în extrema cealaltă! De unde până acum singura ei preocupare era fericirea familiei ei, în primul rând a bărbatului şi-a copiilor, constata acum că singurul lucru care-i capta atenţia erau banii. Neglija copiii; lipsea din vieţile lor şi aşa chinuite de absenţa lui tati. În plus, uite - era ora nouă, iar ea nu pornise Messenger-ul! Şi nici nu-şi verificase mail-ul! Cu alte cuvinte, banii deveniseră brusc mai importanţi decât familia! De parcă banii ăia, care şi-aşa reprezentau un salariu mizer pentru câtă muncă făcea acolo, îi puteau convinge familia să-i ierte scăpările, nepăsarea şi absenţa prelungită! Ha!

Azi nu se putea discuta cu Liana. Deci azi o să evite, pe cât posibil, dialogul cu ea. Şi cum văzuse teancurile de haine de pe paturile copiilor, îşi aminti că avea pe balcon vreo două coşuri de rufe de călcat! Iar ceea ce călcase deja mama ei reprezenta cel mult vârful unuia dintre ele! Aşa că "admiră" cele două coşuri pline-ochi... şi decise că azi avea treabă. Multă. Pentru ca mâine să nu mai aibă treabă. Deloc.

Stinse ţigara şi-şi pregăti ingredientele pentru şniţele. Florin intră, o privi lung... şi nu zâmbi:

- Nu vrea să mă joc eu cu ea.

- Asta e! Să se joace singură atunci!

- ... S-a cam supărat...

Aa, da? Ridică bine vocea, ca s-o audă şi răsfăţata aia mică:

- Asta e! Şi eu m-am supărat! Că găsiţi ordine şi curăţenie şi aveţi mâncare proaspătă şi bună în frigider! Şi aveţi haine parfumate şi apretate şi sunteţi cei mai cei din grădiniţa aia! Şi nu prea observaţi că cineva trebuie să facă şi treabă în casa asta!

Şi-acum îi zâmbi lui... şi-l sărută pe creştet, şoptind complice:

- Nu tu. Te-ai prins, nu?

Primi o aprobare şi-un zâmbet... şi-o întrebare:

- Azi nu facem videoconferinţă cu tati?

- Ah, ba da! Adu laptopul!

Uitase complet de videoconferinţă! Azi era zi de vorbit pe net! Bătea ouăle repede-repede, că halca de carne nu se dezgheţase complet şi acum era "numa' bună" de tăiat felii...

- Mami, zi-mi parola!

Daa, cum să nu! Îşi şterse mâinile şi o introduse personal; şi-acum îl lăsa pe el să vadă dacă avea vreun mail...

- Uite, ai un mail de la tati!

- Aha! Şi ce scrie?

- "OK. Diseară trebuie să ajung la Rostock, aşa că nu ne putem vedea. Vorbim mâine. Teo."

Deci azi conducea până târziu... Sau ieri condusese până târziu?

- În ce dată e trimis?

- ... Păi scrie doar ora: 7:55 AM.

- Adică l-a scris azi-dimineaţă. Azi nu-l vedem...

Nu auzi oftatul pe care-l aştepta, ci doar click-urile mouse-ului... Piciul ei închidea laptopul - că tati era ocupat, iar mami era ocupată şi ea, iar sor-sa era în crize răsfăţate...

Nu. Liana se comporta normal - avea nevoie de prezenţa mamei ei şi-o cerea aşa cum se pricepea ea mai bine ca s-o şi primească. Şi Florin se comporta oarecum normal - că şi el avea nevoie de mami şi de tati -, dar era mai mare şi înţelegea că tati e în cursă iar mami trebuie să facă ordine, să spele şi să gătească... O supăra doar faptul că nu auzise oftatul. Nu era bine ca Florin să-şi ascundă aşa necazurile, supărările şi nefericirile...

Era din nou singură în bucătărie. Auzea vocea lui Florin spunând ceva în dormitor; nu-i înţelegea cuvintele. Presupunea că-şi informa surioara apropo de indisponibilitatea lui tati...

Şi gata! Tigaia, uleiul şi spor la treabă! Ieşi în hol, grăbită spre cămară...

Se opri. În camera picilor era linişte. Florin foşnea cu paginile cărţii; Liana nu se auzea deloc. În schimb, prin perete, auzea clar timbrul vocii vecinului de la apartamentul 14. Asculta, deşi era evident că vorbea mult prea încet ca să-l poată înţelege... Aha! Iar ăsta băiatul era! Deci tatăl şi fiul erau acasă...

Deschise uşa cămării şi luă tigaia. Şi răsuflă uşurată - că discutau pe voci vesele, iar asta însemna că erau bine. Iar accidentul ăla nu a fost chiar foarte grav. Pe vecină n-o auzea - dar, de vreme ce fuseseră în aceeaşi maşină, putea doar presupune că rămăsese în spital pentru analize! Dacă necesitase o operaţie, poate că acum era la reanimare! Oricum, nu putea fi rănită grav! N-ar fi fost ei acasă, zâmbitori şi cu chef de vorbă, dacă ea era în comă la reanimare! Deci vecinii ei trecuseră cu bine peste accidentul ăla... Perfect!

Tii, ce-o înveselise gândul ăla! Era o mare "devoratoare" de veşti bune! Îi plăcea să vadă că lucrurile mergeau bine, că totul era bine, că oamenii erau fericiţi, că nu se certau... Bufni în râs:

- Daa, eu şi *flower power*! Şi feng shui-ul şi ginsengul!

Că se cam damblagise...

Teodor

La dracu! Era evident că mâine nu va putea să se trezească la şapte! Era aproape doişpe, iar ochii lui erau larg deschişi...

Se ridică, oftând greu, şi porni laptopul. O să-şi calce pe cuvânt şi-o să-şi verifice, totuşi, mail-ul. El îi scrisese ultima oară, când o anunţase că nu se puteau vedea azi. Era curios să afle opinia soţiei lui... şi, bineînţeles, să-şi dea seama dacă mesajul lui fusese bine înţeles! Modemul... Parola...

Nimic. Nimic de la Violeta. Nici măcar confirmarea de primire a mail-ului. Şi-acum se întreba dacă Violeta îşi verificase totuşi mail-ul, sau problema soţului veşnic călător nu mai era o problemă pentru ea...

Iar dădea dovadă de prostie! Între Violeta şi mânzul brunet nu se desfăşura nimic! Gata cu scenarita aia, că nu-l ajuta cu nimic!

Dacă ea uitase de videoconferinţă, cu siguranţă i-o amintiseră copiii! Aşa că ea nu-i scrisese pentru că... Pentru că... Pentru că exagerase el cu pedeapsa aia. Violeta îl iubea - şi-i era mai tot timpul dor de el. În plus, picii cu siguranţă făcuseră un "concert" teribil când aflaseră că nu se vedeau azi! Mai ales Liana...

OK! O să fie ca ea, de data asta. Trase laptopul şi zâmbi slab...

"Bună seara, iubito.

Adineauri am ajuns în Rostock. Sunt frânt de oboseală şi încă nu m-au descărcat - darămite să mă şi încarce! Trebuie să şi mănânc, ca să nu mă preling spre asfalt prin găurica aia mică din pedalier... Presupun că în clipa asta dormiţi duşi toţi trei; nu pot deci decât să sper că îţi verifici azi mail-ul, şi deci ne putem vedea la nouă fix, ora ta.

Teo"

Send... Într-un fel, se scuzase şi-i ceruse şi iertare. Rămânea de văzut acum dacă Violeta îl mai percepea ca pe un motiv de

gândire, ca pe o ţintă a gândurilor şi sentimentelor ei! Spera din tot sufletul să nu constate vreodată că plecase de mult prea multe ori, pentru mult prea mult timp, ca să mai poată emite pretenţia de-a "figura" prin mintea ei!

Gata! Închise laptopul şi-i întoarse spatele. Şi închise ochii - că mâine, la şapte fix, trebuia să sară-n picioare şi să se grăbească!

Violeta

Cât naiba era ceasul? Întinse încet mâna, ridică mobilul... Doişpe şi zece. Era ora aia care-i garanta că mâine dimineaţă mobilul va trezi întâi copiii. Iar asta însemna că nu se dezicea - ca în fiecare seară, îşi promisese ei însăşi că se va culca o dată cu ei şi nu reuşise...

Se lungise pe canapea la unşpe jumate. Închisese ochii şi... Şi zaieţ fusese foarte ocupat cu altcineva. Nu se ivise deloc! Nici el, nici lupul! Nici măcar decorul ăla stupid, "uşor 2D"! Iar asta însemna un singur lucru - putea sta aşa şi pân' la unu, că fără "ajutor de specialitate" nu va reuşi să adoarmă!

Se ridică deci şi aruncă o privire în dormitor. Dormeau duşi... că ei se culcaseră la unşpe şi n-aveau probleme cu somnul... Intră în bucătărie şi nu privi spre geam; deschise cutia cu medicamente şi înghiţi un Diazepam. Şi reveni pe canapea: gata! Acum, descoperirile medicinei îl vor teleporta cumva pe zaieţ în visele ei...

28 iulie 2010 - miercuri

Violeta

Cum-cum? Piuia... Piuia slab, iar lupul îşi privea ceasul... Şi zicea ceva în ruseşte... Deschise ochii şi bombăni:

- Şi afurisită să fii tu, Violeto, dacă n-o să înveţi şi ruseşte de la pastilele astea!

Adevărul era însă că pastila îşi dovedise eficienţa - adormise repede. Se ridică şi luă mobilul. Citi cifra şase pe afişaj şi se grăbi să oprească alarma - să nu trezească copiii. Era aproape întuneric în cameră; vedea însă umbrele mobilei, pentru că becul stradal era proaspăt montat şi lumina bine parcarea...

Clipi scurt - fotoliul tocmai pornise spre uşă! Hei! Era cutremur?... Nu; şi uşa pornise uşurel spre perete. Adică patul se învârtea cu ea. Şi cum stătea cu picioarele pe podea, trăgea concluzia că acum chiar "o comisese"! Ameţise. Se învârtea casa cu ea. După atâtea porţii înjumătăţite de somn şi mâncare, organismul ei decisese că suferise destul. Iar ea trebuia neapărat să rezolve cumva chestia asta - că dacă i se făcea rău şi pica leşinată în casă, copiii erau ca şi singuri! O fi fost Florin mare; dar avea numai 7 anişori! În plus, dacă repara totuşi Dacia şi ameţea la volan, sfârşeau toţi trei la Urgenţă!

Se ridică şi aprinse lumina. Şi constată că sufrageria nu se mai învârtea... Ei bine, n-o să rişte - o să-şi facă un ness de-ăla "dinamită". Cu trei linguriţe de granule maronii la o cană. Ca să se pună pe picioare măcar aşa, "teoretic"! Adevărata recuperare o să se petreacă vineri seara probabil...

Intră în bucătărie şi-şi puse o cană cu apă la microunde. Şi-şi pregăti ness-ul şi zahărul, îşi aprinse şi-o ţigară...

Gata. Se aşeză şi începu să-şi facă lista de priorităţi: Dacia, liberul, 12 ore de somn... Şi-o menajeră - la urma urmei, i-ar fi prins bine o duduie iute de mână şi bună gospodină, care să frece cap-coadă toată casa o dată la 2 săptămâni! Erau o familie curată, nu obişnuiau să jegărească totul în jur...

Nu va reuşi să ducă Dacia la mecanic decât dacă chiulea de la serviciu - din simplul motiv că Dacia nu ştia să meargă singură pe drumurile publice până la Glucoza, la mecanicii de acolo! Iar ea refuza categoric să plătească o platformă! N-o putea duce personal pentru că nu putea să chiulească. Iar seara voia să stea cu copiii - că dacă ieri n-avusese timp de puzzle-ul Lianei, azi istoria nu trebuia să se repete. Singura rezolvare a maşinii era deci întoarcerea lui Teo în ţară. Atunci, ea se va duce la serviciu, copiii se vor duce la grădi iar el se va duce cu Dacia la Glucoza. Apoi...

Apoi, ziua liberă avea şanse de a se materializa numai după ce-şi termina toate lucrările. Adică prin septembrie, încolo - aşa că o tăie scurt de pe listă. Ce mai avea?

Cele 12 ore de somn... Astea se puteau materializa în noaptea de joi spre vineri, când picii puteau dormi la Maia. Că Maia avea teren vineri toată ziua şi deci era ca şi liberă! Asta era deci prioritatea cu cele mai mari şanse de reuşită. Până atunci însă mai avea ziua de azi şi pe cea de mâine. Deci trebuia să facă cumva să se ţină pe picioare încă vreo 36 de ore... plus curăţenia de azi. Aspirator, praf, un pic de Pronto, nişte Mr. Propper pe gresie şi faianţă... Şi jocul cu Liana?

Aoleu, ce uitase! Azi era miercuri, Florin avea engleză... Mâine era joi, adică Florin avea înot şi Liana şcoală de muzică...

Îşi prinse capul în palme, oftând greu: şi ea ce dracu să facă? Cum să se împartă? Dacia "crăpase"; mama ei era furioasă pe ea - şi pe bună dreptate! Ea era galbenă ca gutuia şi ajunsese pe undeva pe la 50 de kile! Liana voia să se joace cu ea! Casa trebuia aspi-

rată, frigiderul trebuia umplut, hainele trebuiau spălate şi călcate, cineva trebuia să lase nişte bani la Mega Image şi să umple nişte sacoşe... Mai exista şi o individă pe nume "şefa", care şi ea voia ceva de la ea! Cum dracu să facă să le rezolve pe toate fără să pice lată pe stradă şi fără să-l bage-n sperieţi pe Teo?

Se ridică, oftând din nou, şi constată că tocmai îşi plânsese de milă preţ de 30 de minute. Adică fix timpul necesar pentru micul dejun. Apoi când era să fie bleagă, era bleagă până la final!

O să renunţe la... fard şi moţ! Dar de mâncat, mânca! Casa reîncepuse să se învârtă cu ea! Scoase farfuriile din frigider, descoperi că partea aia cu lăsatul banilor la Mega Image trebuia neapărat să se petreacă diseară... şi reveni în bucătărie. Observă mişcare la fereastra duplexului; ridică mirată sprâncenele, pentru că Mugur era "proaspăt", aranjat, frezat şi pregătit "să rupă uşa şi portiera" - şi nu era decât şase jumate... Rupse jumătate de pâine şi încercă să nu fie părtinitoare: o felie de şuncă, o bucăţică de telemea, un rondel de cârnăcior... Se simţea ciudat, pentru că ar fi trebuit să-i iasă ochii de foame dar ea îndesa cu greu mâncarea pe gât... Şi cum oricum era la bucătărie, începu să pună masa pentru copii. Se gândea acum că, dacă făcea cumpărăturile de dimineaţă, îi rămânea mai mult timp de joacă pentru diseară! Ideea îi surâdea - că şi-aşa plănuia să-şi cumpere nişte Red Bull! Cafeaua aia "dinamită" părea să aibă tăria unui ceai de tei! Băuse aproape toată sticla de juma de litru şi nu reuşise decât să caşte! Poate şi unde-o băuse caldă...

La şapte fără cinci, o să iasă pe uşă. O să se ducă la Mega, la cumpărături - şi-o să-şi ia şi nişte Red Bull. Mult! 10 cutii! După care o să vină într-un suflet acasă, o să trezească picii, or să năvălească afară pe uşă la opt fix, ea o să găsească un taxi, o să-i ducă la grădi, o să gonească cu RATB-ul la serviciu... Şi-o să se descurce ea cumva! Bine măcar că Florin avea engleză şi nu înot! De pe Ghica Tei ieşea repede la tramvai, care-o scotea în Ştefan cel Mare - şi acolo se urcau în tramvaiul 34. Sigur, problema era că întâi trebuia să-l ia ea pe 34 de la Gară, să ajungă la Club Bellagio, să ia tramvaiul, să ajungă la grădiniţă şi să-l ia pe Florin! Asta era însă altă discuţie...

Se simţea privită insistent... Întoarse brusc capul şi-l surprinse. Şi cum Mugur insista să se uite drept, direct la ea, se ridică şi închise geamul. Şi coborî şi jaluzeaua - ca să fie cât mai evident răspunsul ei la întrebarea lui apropo de băutul cafelei în doi!

Teodor

Deschise ochii. Privea lung cabina... Gata, că era ora şapte!

Se ridică într-un cot şi deschise laptopul. Aştepta... Modemul, parola... Tot nimic? Ce naiba se întâmpla în România? Ce făcea soţia lui? Înainte, obişnuia să-i scrie aproape în fiecare seară! Tăcerea de acum era ciudată...

Era tentat să se grăbească spre casă. Era tentat să nu ţină cont de tahograf, de poliţie sau de oboseală. Simţea că trebuia să ajungă cât mai repede acasă. Dar era conştient de faptul că trebuia să ajungă cu bine acasă - deci o să meargă în ritmul normal, o să facă toate pauzele... O să fie greu, pentru că gândurile îi zburau acasă...

Să se spele şi să pornească la drum! Şi să nu se mai gândească la toate prostiile! Diseară sigur făceau conferinţă! De fapt, dacă nici diseară, la nouă fix, n-o găsea pe Messenger, o să-i dea telefon şi-o s-o întrebe, direct, dacă îl mai iubeşte. Soţia lui va înţelege...

Violeta

Cât era ceasul? Nouă şi-un sfert. Scara blocului se apropia cu repeziciune, pentru că alerga spre ea...

Cumpărase ultimele patru cutii de Red Bull de pe raftul de la Mega. Băuse una imediat cum intrase în apartament şi se simţise remontată; aşa că trezise copiii, îi pregătise de grădiniţă şi avusese din nou noroc cu taxiul. De la grădiniţă însă, drumul spre serviciu fusese un chin - toate autobuzele şi tramvaiele o depăşiseră, făcând-o să alerge din toate puterile după ele. Şi tot întârziase!

Intră în scară şi decise, într-o secundă, ca imediat cum se aşeza la biroul ei, să mai bea o cutie de Red Bull. Că prima îşi cam pierduse efectul. Apăsă clanţa şi intră:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa, Vio!

Secretara era o scumpă, ca întotdeauna; şefa... Şefa reveni spre telefon, de parcă nici n-o salutase! În plus, pe faţa ei apăruse un soi de rictus...

"Da' ce dracu vrei, femeie? Îţi fac lucrările? Ţi le fac! Cum-necum, le ai gata, corecte şi la timp! Ce dracu mai vrei de la mine?" Iar dacă voia punctualitate, să facă bine să monteze un pontator la intrarea în apartament! Da' să plătească orele suplimentare! Nu?

Intră în birou şi închise uşa:

- Neaţa, fetelor.

- Neaţa, Vio.

Şi iar o "semnalizau" că şefa era botoasă de când întrebase de ea la nouă şi-un minut... Ete, fleoşc! Îşi drese scurt vocea şi rosti tare, cu calm:

- Ete, fleoşc!

Că tocmai simţise nevoia imperioasă de a-şi da demisia! Era obosită, uşor nemâncată, un pic sătulă de toate cele... Se trânti pe scaun, desfăcu cutia şi luă o duşcă zdravănă - că trebuia să se pună urgent pe picioare. Şi-apoi trase dosarul: acum, să se-apuce să-i facă individei SRL-ul profitabil! Baza de date... Clientul...

La dracu! Vedea cum tremură colţurile foilor din dosar! Şi nu era nici cutremur, nici curent! Mâinile ei tremurau, deşi ea le comanda să stea cuminţi...

Simţi un nod în stomac; nodul se transformă într-un ghem de foc. Şi simţi cum valul de căldură urcă brusc, din stomac până-n creştet. Inima începuse să-i bată cu putere. Cu mult prea multă putere! Şi afurisită să fie ea - că începuse să i se înceţoşeze imaginea...

- Vio, ce-ai?

Lăsă dosarul pe birou şi încercă să ridice mâna, s-o facă pe puştoaică să tacă - sau măcar să vorbească în şoaptă! Nu reuşi decât să revadă tremurul incontrolabil...

- ... Vio, tu tremuri toată! Ţi-e rău?

Aprobă repede cu capul - că transpirase instantaneu şi ameţise rău de tot! Îşi simţea obrajii fierbinţi ca plita încinsă!

- Vino-ncoa! Hai, că nu-i a bună!

Na, că o pocnise îngrijorarea şi pe cealaltă puştoaică! Fantastic!

Se lăsă totuşi ridicată - deşi îi tremurau şi genunchii şi nu se simţea în stare să se susţină în picioare...

O duceau spre uşa camerei de protocol... OK! La urma urmei, putea vomita oriunde! Nu putea să-şi descleşteze maxilarul şi să le spună că îi vine să vomite - că vomita instantaneu, dacă deschidea gura acum! Se lăsă lungită pe canapea şi-o auzi pe una dintre colegele ei ieşind în fugă...

"Acu' o cheamă pe acriturâ, să constate că trebuie să mă dea afară! Foarte frumos! Foarte convenabil pentru asta mică! Da' nu-i nimic; o să îmbătrânească şi ea - şi-o să vadă ea cum e!"

Aştepta să-i treacă. Şi simţea că aştepta degeaba, pentru că-i era tot mai rău. Starea de vomă se amplifica...

- Vrei să deschid geamul?

Clipi aprobator - că nu voia totuşi să vomite! Ajunsese la 50 de kile fără nici un efort - dacă renunţa aşa uşor la micul dejun, cine ştie când mai putea să înghită ceva! Şi se făcea de 40 de kile şi-o bătea rău toată familia! După câteva secunde, uşa se dădu de

perete iar scorpia cu SRL profitabil năvăli isterică peste relaxarea ei:

- Aoleu! Ţi-e rău?

Acum chiar voia să vorbească! Tocmai ca să borască pe fusta ei!

- Da.

- Stai acolo liniştită! Aduceţi-i apă rece! Şi-un prosop ud!

Bine! Să-i aducă de toate! Vomita mult mai uşor dacă bea apă!

- Bună ziua. Unei salariate i s-a făcut rău...

Na, că sunase la 112! Alta acum!

- ... 30 de ani... Căsătorită, doi copii... Pare foarte obosită. Soţul ei lucrează în străinătate şi... Aha! Mi-a arătat acum o colegă - a băut Red Bull... Nu ştiu, doamnă, cât!

Ridică două degete, ca s-o sperie bine de tot...

- Două cutii, îmi spune ea... Da, e conştientă... Da. Imediat.

Şi ieşea, grăbită să-i citească operatoarei de la 112 cine ştie ce de pe cartea de identitate... De ce mai chemase salvarea? Nu era evident că trebuia doar s-o lase să doarmă? Simţea ea nevoia să pună Ambulanţa pe drumuri la nouă jumate?

"Cum, dragă? Rişti tu să-mi dai probe şi dovezi, ca să te dau în judecată, că mă epuizezi şi mă exploatezi la locul de muncă?" Păi asta însemna că micul ei... tremur o băgase rău în sperieţi pe scorpie!

Acum, treaba era clară - Ambulanţa era în drum spre canapeaua din camera de protocol. Adică nu scăpa azi neconsultată. Sigur, asta era bine, într-un fel - că afla cu siguranţă dacă era bolnavă sau doar epuizată! Partea rea era că o puteau lega de targă; iar dacă o duceau la spital, să o pună la perfuzii, "o avea promisă" de la amândoi - şi de la mama, şi de la soţul ei! Şi probabil că şi Liana i-ar fi tras nişte palme la fund! Florin nu va mai vorbi cu ea ani întregi...

Oricum, avea nevoie de ajutor medical. Chiar şi numai ca să se poată ridica de-acolo! Camera se învârtea uşurel ori de câte ori deschidea ochii; atunci când ţinea ochii închişi, vedea un fel de puncte gri, care se roteau şi ele. Bufeul ăla fierbinte se transformase într-un ger năpraznic; iar una dintre puştoaice insista să stea cu prosopul ud fleaşcă pe fruntea ei... Şi auzea acum şi sirena Ambulanţei... Minunat!

De fapt, ştia deja cum o să scape de cafteală! O să-i spună medicului de la Ambulanţă că e nemâncată şi nedormită de vreo lună, aşa. Şi că preferă să se refacă la domiciliu - adică, dacă el îi dădea un concediu medical de-o săptămână, ea promitea solemn că nu se vor revedea vreodată. Dacă nu-l putea convinge, o să-l lase să o ducă la spital, să-i pună o perfuzie, după care va semna că refuza internarea. Şi n-o putea interna cu de-a sila. Acum, totul era să se pună ea pe picioare! Că trebuia să-l ducă pe Florin la engleză! Şefa ei n-avea numărul de telefon al mamei ei; deci, dacă nu se dădea singură de gol, putea scăpa de bătaie...

Şi gata - uşa se dădu de perete. Scorpia era vişinie toată şi făcuse nişte ochi mari... Şi acum, că vedea ce mamut de paramedic se prezentase la urgenţa aia, realiza că-i era cam frică să-i zică vreo frază cu "nu"...

Teodor

Cât era ceasul?... Păi, în România era ora zece. Adică putea s-o sune liniştit, că ori era la cabinet, ori îşi călca halatele în sufragerie. Luă piciorul de pe acceleraţie şi selectă numărul soacrei lui. Şi apoi acceleră din nou - că avea *hands free*. Suna...

- Da.

- Sărut mâna, Maie.

- Să trăieşti, Teo! Nu-mi spune că ai pus elice la TIR - şi eşti în Bucureşti!

- Nu; sunt în Germania.

- Şi eşti pus pe cheltuială...

Na, că ei îi ardea de poante! Îşi compuse cel mai serios ton de care era capabil:

- Maie, ce se întâmplă cu Violeta?

- ... De ce?

- E schimbată. E gânditoare, neatentă...

- Ultima oară când ne-am văzut, adică aseară, am constatat că m-a trombonit rău de tot. Adică alaltăieri, când a ajuns acasă după ce am culcat eu copiii, i-am pus în vedere să mănânce şi să se culce şi am păzit-o până aproape de miezul nopţii. Când am plecat, părea că doarme adânc; dar aseară am constatat că m-a păcălit şi-a gătit în toiul nopţii. Aşa că, atunci când a ajuns aseară acasă, am pus-o faţă-n faţă cu oglinda şi am avertizat-o că în curând o să pice la pat, dacă o ţine tot aşa. I-am spus ei şi-ţi spun şi ţie: în clipa în care ajunge la perfuzii, ai binecuvântarea mea s-o iei la palme şi şuturi de-adevăratelea.

Cum-cum? Ce zicea soacra lui?

- Că de mine nu mai ascultă chiar deloc - şi am senzaţia că nici de vorba ta frumoasă nu ascultă. Bate-o!

Soacra lui tocmai îi spusese, pe un ton foarte ferm, să-i bată fata! Clar - cum ajungea în Bucureşti, lăsa Tigrul la autobază şi-şi lua concediu fără plată. Se întâmplau lucruri de domeniul SF-ului în familia lui, iar el lipsea cu desăvârşire din ele!

- ... M-ai auzit, da?

- Da. Şi nu-mi vine să cred că am auzit aşa ceva!

- Simionescu Teodor, nu glumesc! Nevastă-ta a ajuns la vreo 50 de kile şi e-n pragul spitalizării! Dacă nu-şi pune ordine în propria viaţă, dă în hepatită! Bate-o!

- Da' ce-are, Maie? De ce se topeşte aşa pe picioare?

- Păi, uite! Marţi dimineaţă, pe la unu aşa, ea gătea mâncare de pui cu măsline! Aseară ce crezi c-a făcut? A gătit iar!

- ... Cum adică?

- Adică a făcut un pui întreg cu juma de kil de măsline, iar picii au mâncat cu patru guri! Că a fost delicios! Ce era să fac - să încui cratiţa în frigider?

Aha...

- Aşa că ea a constatat ieri că cratiţa e goală şi s-a apucat de gătit! Şi probabil şi de călcat - că eu n-am reuşit să calc mare lucru, până a venit ea! Iar azi, pun gâtu' jos că vrea să facă curat! Măi Teo, e maniacă! Are o fixaţie cu curăţenia şi treaba şi rolul femeii în casă! Vorbeşte cu ea! Spune-i că nu trăiţi într-o farmacie! Strică-i fierul de călcat! Bate-o! Eu îţi dau voie s-o baţi!

- ... Bine, Maie. Deci diseară să mă aştept să văd o epavă blondă...

- O epavă? O chestie care seamănă mult cu generalul ăla cu cearcăne negre, de la revoluţie!

- Am înţeles. Noi ne vedem diseară?

- Păi cred că da! Că o s-o iau eu pe Liana de la grădi şi-o să rămân s-o ajut pe Violeta la curăţenie.

- Bine, Maie. Atunci contez pe tine că diseară mă ajuţi s-o cert rău de tot!

- Bineînţeles! Şi te rog frumos să conduci cu atenţie şi să nu stai cu gândul la discuţia noastră! Bine?

Daa, ce simplu era! *Delete*! Zâmbi slab:

- Bine, Maie.

- Drum bun, Teo! Pa!

- Sărut mâna.

Apăsă butonul roşu...

Deci aşa! Violeta lui se epuiza zilnic cu treburile casei, cu copiii, cu orele de engleză şi dans şi înot, cu şefa... Şi cu facturile, cu gândurile şi îngrijorarea pentru siguranţa soţului ei... Ajunsese la 50 de kilograme? Asta nu era bine deloc! Slăbise prea mult, într-un timp mult prea scurt! Dacă Maia, doctoriţă de profesie, rostise cuvântul "hepatită", era grav...

Ajungea în Bucureşti, lăsa TIR-ul la autobază şi gata. Cât aveau, aveau! Poate le ajungeau banii ca să cumpere un TIR second-hand!

De fapt, mai avea vreun rost să cumpere un TIR? Dacă Violeta lui...

Şi ce să facă? Să stea zi-lumină acasă? Să fie casnic? Că şofer cu program de patru ore nu putea fi! Nu se inventase încă postul ăla! Iar taximetrist nu se făcea nici mort! Nu prea vedea soluţia...

Tii, ba uite c-o vedea! Şi ce simplă era! Ajungea în Bucureşti, lăsa TIR-ul la autobază şi-şi lua o săptămână de concediu. De la autobază, se ducea glonţ la ea la serviciu; unde-o trosnea pe şefă peste ochi, o spurca bine verbal şi-şi demisiona nevasta. O ducea apoi direct acasă, unde se va asigura că soţia lui se va rotunji înapoi şi-şi va reveni complet. Şi-apoi o va scutura bine-bine şi-i va pune în vedere să nu mai facă niciodată aşa o trăznaie mare!

Ludmila

Mm, ce bine era! Se înfuriase, dar se şi "răcorise"! Acum, Teo era cel care fierbea de furie şi îngrijorare! Iar el conducea, nu pufăia ţigări la umbră, ca ea!

Oof, Doamne! Ce-o fi fost în capul ei, când decisese să-i spună cu sinceritate absolut totul? Oare teama de a nu auzi din nou întrebări despre un potenţial amant? Oare dorinţa de a-şi vedea fata ajutată cu adevărat de soţul ei? Oare chiar atât de puternică să fi fost tensiunea, că n-o mai putuse ţine-n ea? Nu ştia; nu voia, totuşi, să se gândească la asta. Se mulţumea cu gândul că diseară or să facă conferinţă, iar el o să-şi certe bine nevasta... Şi mai miza pe un lucru - şi anume, că diseară, când o să vadă în ce hal era nevastă-sa, şocul va fi mult atenuat de discuţia lor de azi. Iar Teo n-o să facă infarct, nici n-o să urle, nici n-o să se repeadă să conducă non-stop cu acceleraţia la podea până-n Colentina...

Taxiul opri în faţa cabinetului. Un taxi normal, Meridian, cu triunghi de reclamă pe capotă. Şoferul îi atrase însă atenţia - pentru că încasă banii, după care se grăbi să coboare şi să ocolească maşina... Na, că îi deschidea clientului uşa! Doamne, ce făcuse criza asta financiară din oameni!

Scăpă ţigara dintre degete când văzu cine coboară de pe bancheta din spate! Aoleu! Fata ei...

Violeta o văzuse. Acum încerca să schiţeze un zâmbet - şi nu prea îi reuşea, pentru că nu se prea ţinea pe picioare! Se repezi la ea! O prinse de braţ şi-i explică scurt şoferului:

- E fata mea!

Gata - de-acum se descurcau singure. Oricum, nu intenţiona s-o plesnească de faţă cu străinul acela! De fapt, nu intenţiona s-o plesnească deloc! Violeta "pica" şi fără să-i dea ea vânt! Şi trebuia să recunoască faptul că, atunci când era calmă, liniştită şi obiectivă, îşi înţelegea fiica...

Şi ea trecuse prin momente grele, până o văzuse "pe picioarele ei", cu buletinul în mână! Numai că ea o avusese doar pe ea; în plus, Violeta nu făcuse meditaţii şi ore de engleză, muzică şi înot. Violeta fusese un copil uşor de crescut. Nu făcuse trăznăi, nu ţopăise ore în şir prin parcuri, desenase şi colorase în linişte milioane de hârtii la biroul asistentei ei medicale...

Intrară în clădire, iar asistenta ei - aceeaşi asistentă la biroul căreia desenase fiica ei milioane de hârtii, se grăbi s-o ajute:

- Ce-a păţit?

- Nu ştiu încă.

Şi-o spusese pe tonul ăla care încheia orice discuţie, pe orice temă! Tăceau, deci toate trei... Îşi ajută fata să se aşeze pe scaun. Şi aşteptă. Rămaseră singure...

Oftatul greu îi sfâşie sufletul! Fata ei scotocea prin geantă... Primi reţeta. Citi întâi parafa...

Deci Violeta "o comisese". Bestia mică putea s-o bată "cu brio"! Medicul de pe Ambulanţă fusese un domn că n-o pocnise el! Şi că n-o plimbase cu nino-nino până la Urgenţă, ca să-i bage minţile-n cap! În fine... Îi prescrisese odihnă şi vitamine. Aruncă o privire... Da; cu siguranţă, îi făcuse o doză de calciu. Intravenos, după cum era amplasat plasturele - că picase pe jos şi probabil că paramedicul o găsise tremurând ca frunza-n furtună...

Ei, poftim! Cum s-o mai plesnească acum? O privea lung... Violeta îşi privea degetele. Le răsucea în poală şi le privea lung. Şi tăcea...

Violeta

Ei, bine? Hai! Ce mai aştepta? Când scotea papucul din picior? Când o ridica de-acolo, s-o bată bine cu papucul la fund? Că de internare scăpase relativ uşor; dar de bătaia părintească se îndoia că va mai scăpa!

Sertarul foşni. Văzu tensiometrul apropiindu-se şi întinse de bunăvoie mâna. Aştepta, ştiind că aparatul ăla nu putea fi minţit... Într-un târziu, paşii se îndepărtară. Mămica ei deschise uşa şi bombăni:

- Vezi, că plec pe teren... Azi şi mâine fac numai teren. Anunţă tu aici... Bine. Te descurci?... Bine. Cheamă-mi un taxi, te rog.

Uşa se închise; paşii reveniră, dar nu fu ridicată de pe scaun. În schimb, i se oferi o sticlă de Coca-Cola. Iar dacă doctoriţa aia afurisit de bună îi dădea zeamă cu chimicale, atunci era clar că de chimicalele alea avea nevoie! Bău doar câteva înghiţituri, că încă nu se simţea refăcută... Lăsă sticla pe masă şi reveni la studiul degetelor. Mămica ei nu spunea nimic - îşi făcea ordine pe birou. Aranja hârtiile, se pregătea de plecare... Uşa se deschise scurt:

- Doamna doctor, a venit taxiul.

Se ridică singură - că se simţea în stare să păşească. Numai că biroul porni uşor spre perete, care porni uşor spre celălalt perete... Aşa că îşi aşteptă mama şi-o luă de braţ. Ieşiră.

O "comisese" rău de tot de data asta! Şi cum ştia deja ce urma - mâncare, somn şi-o morală straşnică -, începu să se gândească la o soluţie.

Va auzi din nou varianta demisiei; numai că ea trebuia să rămână "funcţională" până la vârsta legală de pensionare. Aşa că va auzi multe lucruri despre bonă; ea va propune o menajeră şi va auzi multe argumente contra, legate de onestitatea, vrednicia şi gusturile culinare ale acelei menajere. În plus, mai era vorba şi despre salariul acelei femei! Cum ea nu era şefă, cei 400 de euro pe care-i câştiga acum nu erau un argument convingător - menajera va cere cel puţin 300, pentru curăţenie, călcat şi gătit. Iar dacă n-o să-i placă cum făcea menajera aia curăţenie, ştia că nu-i va face morală, ci va pune personal mâna pe mop şi bureţel. În materie de gătit avea chiar ea dubii...

Şi-atunci, de ce mai plătea menajera?

Care era rezolvarea? Pentru că "lasă copiii să fie copii şi scoate-i de la engleză, muzică şi înot" nu era o rezolvare, ci o prostie monumentală! Se temea mult de acea discuţie, deşi ştia că mama ei nu era absurdă...

Se aşeză pe bancheta din spate. Mămica ei ocoli maşina şi urcă lângă ea. Şi rosti adresa ei, din Colentina. Deci nu voia s-o ducă la un spital; asta era bine, pentru că "o va trata" ea. Nu era un caz extrem de grav; era doar un caz încăpăţânat...

Ludmila

Bun! Izbândise şi cu transportul, şi cu scările alea infernale! Descuie uşa şi intrară. Şi o conduse, uşurel, în sufragerie; luă pijamaua şi i-o puse în mâini. Violeta nu comenta... Perfect!

O să-i dea să mănânce şi-o s-o culce. Şi-o să închidă uşa sufrageriei, ca să n-o deranjeze cu zgomotul. Nu se va uita la televizor şi nici nu-şi va pierde timpul la calculator. O să... O să verifice dacă avea mâncare gătită. Dacă avea, o să ducă masa de călcat în bucătărie. Dacă n-avea rufe de călcat, o să facă curat. Găsea ea ceva de făcut! Chit că "risca" din nou s-o vadă dormind dusă şi-i făcea piaţa!

Violeta

Gata. Se schimbase în pijama. Auzea piuitul cuptorului cu microunde... Uşa se deschise larg. Mămica ei lăsă castronelul pe masă; întinse canapeaua, îi puse ambele perne sub formă de spătar... Prea bine! Era cuminte - că se părea că scăpa de bătaie...

Aoleu! Acum o hrănea cu linguriţa! În fine... Asta e! O să se lase hrănită cu linguriţa, ca să nu mănânce bătaie. Şi ca să-i arate că nu-i nesocotea sfaturile. Că nu i le nesocotea... voluntar - viaţa o obliga să se pună mereu mai prejos de copii, de casă, de Teo...

Aoleu! Teo! Nu-şi verificase mail-ul! Bănuia că soţul ei era acum îngrijorat ca la balamuc! Oof, numai prostii făcea! Dar nu putea să ceară laptopul - că atunci chiar c-o bătea rău de tot! Tăcea deci şi înghiţea supă cu găluşti...

Ludmila

Bun. Era ora trei, iar ea se declara mulţumită de felul cum decurgea planul ei.

Violeta mâncase supa, după care ascultase de indicaţiile degetului ei şi se culcase. Iar ea deschisese vertical fereastra, închisese uşa şi decisese că şniţelul de porc era prea greu pentru stomacul chinuit al fiicei ei. Aşa că decongelase un pui, pe care-l copsese pe îndelete la cuptor. Şi călcase. Şi făcuse şi curăţenie în camera copiilor. Şi se dusese şi la cumpărături. Luase multe fructe...

Şi dacă tot făcuse atâta treabă, decisese "să le facă pe toate" şi spionase, pe după perdea, duplexul lui Mugur. Constatase însă că individul era la serviciu. La birou, în fine - tot un fel de serviciu, dar mai lejer. Se îndoia că acel bărbat era altceva decât şef peste şefi! Nu era genul care să se suporte în postura de angajat! Nu stătea el pe treapta doi a piramidei - că nu-l lăsa mămica...

O să-i arate ea lui! Nu se lăsa, până nu-l vedea plin de bube şi de zgârieturi de unghii pe gât! O să-i arate familia aia frumoasă şi fericită până o să-l vadă tăvălindu-şi costumele impecabile prin colb, cu spume la gură! Abia atunci o să-l ierte şi ea... şi-o să-i dea un brânci zdravăn din calea fetei ei! Că ăla nu era bărbat; ăla era un fel de... Cum se numea... Minciunică. Frumos, apetisant, dar gol pe dinăuntru. Gândul ăla o făcea să zâmbească...

Şi cum se pregătea să-şi trezească fata, zâmbetul ăla era total contraindicat! Aşa că privi lung reţeta, parafa medicului de pe Ambulanţă... Bun. Se re-încruntase. Ia să taie ea puiul şi pâinea şi să se asigure că Violeta ei revenea repejor la 55 de kile!

Violeta

Cum-cum? Era întuneric beznă; cineva o legăna...

Aoleu! Veniseră copiii? Dar cum veniseră? Nu erau la grădi? Deschise imediat ochii!

Mm, ce încruntată era! Într-o clipă, chipul mamei ei îi amintise toată dimineaţa de azi! Dădu să se ridice, dar mama ei o apăsă pe umăr. Păi de ce-o trezise?

... Oof, Doamne! Mămica ei îi făcuse pui la cuptor! Şi i-l dădea "ca la porumbei", premestecat! Adică îi făcea bucăţele de sandwich cu pui, şi-o hrănea "la orizontală"... Iar ea mesteca, înghiţea şi-i promitea, în gând bineînţeles, că n-o să mai facă niciodată o asemenea prostie...

Ludmila

Bun! Violeta mâncase tot ce-i dăduse ea, fără să comenteze; apoi se lăsase întoarsă cu spatele la uşă şi învelită bine. De data asta nu se mai lăsase păcălită - nu plecase înainte să se asigure că fata ei dormea dusă! Şi cum adormise în mai puţin de cinci minute, trăgea concluzia că nici nu-şi imaginase ea cât de obosită fusese, în realitate, Violeta ei...

Trase firul telefonului fix din priză şi puse mobilul Violetei pe vibraţii. Deschise uşa şi scoase şi bateria de la sonerie. Şi-şi privi ceasul: era patru fix, ceea ce însemna că azi se va plimba mult cu taxiul... Încuie de două ori şi porni spre scări.

Ajunsese la etajul unu, când auzi uşa scării deschizându-se. Nu-i dădu atenţie; se trase spre zid, ca să lase vecinul să urce... Şi totuşi, ridică privirea de la trepte - pentru că intrase cineva, dar ea nu auzea nimic! Nici paşi, nici foşnete!

Uau!

Silueta mărunţică, foarte bine făcută şi foarte bine îmbrăcată, trecu tăcută pe lângă ea, ca o adiere de after shave de calitate... Zâmbi slab: Bestia mică era în deplină siguranţă!

Scara aia de bloc era a "oamenilor muncii". Nu locuiau multe fete tinere acolo. Tânăra de la patru era căsătorită şi avea cu 20 de kile-n plus faţă de normal; cea de la doi se mutase, în urmă cu două luni, la logodnicul ei... Iar poliţista era extrem de ocupată zilele astea! Adică anul ăsta! Şi probabil şi anul viitor, dacă era isteaţă...

Interlopul care apăsa de zor soneria poliţistei păruse "*hot*" de la distanţă. Acum, că acel interlop trecuse pe lângă ea, simţea nevoia să rectifice - era "de revistă". De pus pe coperta "Playgirl"! Brunetul avea ochi verzi şi purta maletă azi; şi chiar dacă ar fi purtat o cămaşă cadrilată de "om al muncii" şi basc, asta nu l-ar fi dezavantajat nicicum. Că "avea cu ce".

Împinse uşa, ieşi din scară şi ocoli BMW-ul X5 negru parcat cu botul pe aleea scării. Aerul condiţionat de sub capotă vâjâia... Hm!

Individul ăsta era "cap de linie" în branşa lui. Era interlop; un interlop de-ăla "mărunţel" - adică tânăr, cu tupeu şi idei. Şi cu planuri mari, de la care nu se abătea şi pentru care era capabil de orice. Că era tânăr, dar ştiuse "să-şi lucreze muşchii" şi "să se doteze" cu limuzina aia impecabilă. Individul ţintea sus. Nu se îndoia că, peste vreo 10 ani, o să devină un interlop "clasic" - burtos, cu 10 kile de aur la gât şi paişpe iphone-uri în dotare, toate cu agendele pline-ochi. Şi cu doi asistenţi tinerei după el - unul care-i ţinea agenda şi unul care avea grijă să nu-i rămână iphone-urile fără baterie. Acum însă, interlopul nu prea mai ştia ce vrea. Ameţise rău, de la rochiţa cu buline, tocurile de zece şi ochii albaştri. El se pregătise, "se lucrase", se aranjase şi se dotase corespunzător pentru a face carieră - dar ţintea la poliţistă. Femeie total nerecomandată pentru el, din toate punctele de vedere... Şi nu avusese grijă de propriul creier - aşa că i-l pusese poliţista pe moaţe creţe... iar el probabil că nici nu bănuia unde lucra ea...

Poliţista arăta perfect. Era superbă, perfectă, isteaţă, stilată... Fierbinte, după un mariaj tern şi-un an întreg de doliu... Interlopul risca mult, urcând treptele spre uşa ei; o astfel de femeie îi putea semna sfârşitul. O astfel de femeie putea suci orice minte - şi n-avea nevoie decât de cinci minute de conversaţie despre vreme! Poliţista îl putea face pe interlop să renunţe la toate planurile şi socotelile; şi se îndoia că fata aia tânără şi frumoasă era îndrăgostită lulea de interlop! Da, era el "de revistă" - dar nu era unicul! În plus, poliţista nu ar fi "gustat" din interlop înainte să-l verifice bine - că era poliţistă, nu? Se îndoia că bărbatul cu ochi verzi terminase şi el o facultate! De-aia, fără ghilimele! Aşa că interlopului "i se rupsese filmul"; după ce îl pusese la treabă, ea

încuiase uşa şi-şi oprise mobilul. Şi se îndoia că se mai obosise să-i scoată individului moaţele din creier. Aşa că interlopul ăla "lucrat", cu ochi verzi şi milioane de alte calităţi fierbinţi, avea portofelul plin dar suferea rău de tot din dragoste...

Deschise portiera, iar taximetristul îi zâmbi "dulce":

- Bună ziua...

Normal - la ora aia, taximetriştii şomau! Urcă pe banchetă şi-l informă pe larg:

- Bună ziua. Mergem pe bdul Ghica Tei, să-mi recuperez nepoţeii, după care ne duceţi pe Iancu de Hunedoara...

- Sigur, doamnă!

Bun! N-o refuzase! Acum, ca să termine odată calculul cu poliţista şi interlopul...

După părerea ei, interlopul habar n-avea cu cine se-ncurcase! Că nu s-ar fi încurcat tocmai cu o poliţistă! Avea la dispoziţie atât de multe gâsculiţe tinere, frumoase şi "doritoare"... mamă-mamă! Iar pistol cu gloanţe avea oricine, în vara lui 2010! Asta o ducea cu gândul la un război. Unul lung şi anevoios, desfăşurat la uşa apartamentului 12. Poliţista o să-l stoarcă de vlagă pe interlop şi-o să-i tot dea papucii. El nu era de acord, şi nici pe viitor n-o să fie - că, orice bărbat o lua un pic razna lângă aşa femeie perfectă! Şi-o să vină cât de curând cu amicii sus, ca să-i spargă uşa; o s-o fileze, o s-o urmărească... Iar Teo avea pistol şi-o inimă mare-mare - şi era săritor la nevoie...

O să discute cu ginerele ei, când se întorcea în Bucureşti. O să-l roage să n-o ajute nicicum pe poliţistă - că era poliţistă şi cunoştea o mulţime de oameni care puteau şi voiau s-o ajute. Să nu iasă el vreodată cu pistolul la interlop. Că el avea doi metri, iar interlopul nu "împlinise" 1,80 şi se va simţi ameninţat. Şi sigur avea şi el pistol...

Hei! Gata cu gândurile! Teo avea 35 de ani! Ştia el ce-avea de făcut! Ia să redevină ea atentă la ale ei!

Deci lua ambii copii şi gonea cu taxiul până la Ioana. Acolo, îl ducea pe Florin la uşă, după care îşi invita nepoţica la plimbare. Şi vizitau zona aia "de fiţe". Poate o servea cu o prăjitură, deşi nu era adepta aditivilor alimentari de prin cofetării... După care luau taxiul până acasă. Da, se asigurase că Violeta doarme, dar nu mai era 100% sigură de asta. După ce-o păcălise în halul ăla...

Violeta

Cum-cum? Auzea o sonerie. Şi-o auzea continuu, semn că cel din faţa uşii stătea de mult timp acolo... Îşi amintea că mai

Pocnetul puternic o făcu să tresară violent. Ptiu, drace! Ce-o speriase! Se ridică şi alergă la vizor - cine dăduse cu şutul în uşă?

Pe vizor nu vedea nimic... Pe scară era linişte... Se gândea că, dacă vreun vecin "se jucase cu butelia de campanie", explozia ar fi fost mult mai puternică...

Aha! Tocmai auzise un râs nervos! Era un bărbat pe palier! Nu-i înţelegea cuvintele... Şi-acum auzea paşi apăsaţi coborând treptele aproape în fugă. Se întreba dacă nu cumva poliţista avea probleme... Ei, avea probleme! Tocmai poliţista! Tocmai ea, care cunoştea o secţie întreagă de poliţie! Că doar nu era fraieră, să-şi dea demisia - nu?

Era din nou linişte în bloc...

Reveni în sufragerie şi se lungi în pat, cu spatele la uşă: ia să-l convoace ea pe zaieţ la o partidă de joacă!

Trebuia să adoarmă din nou. Pe de-o parte, se simţea mult mai bine de când "intrase în tratament" şi asculta de “sfatul medicului”. Pe de altă parte, nu voia să-şi supere mămica mai mult decât o făcuse deja. N-o supărase ea atâţia ani - şi chiar nu era cazul să se apuce acum!

Ludmila

Bun! Intră în bucătărie şi închise uşa. Şi porni laptopul - să fie pornit! Era de-abia şapte, deci mai era ceva-ceva până la conferinţă...

Florin se cam speriase, la grădiniţă, când o văzuse pe ea în cadrul uşii. Îi spusese că Violeta nu se simţea bine, că mămica lor făcuse o tâmpenie mare-mare, iar băiatul înţelesese. Rămăsese totuşi speriat; aşa că îi explicase, încet şi cu calm, ce se întâmplase. Îi spusese şi despre Ambulanţă, şi despre venirea Violetei la ea la cabinet... Şi-i explicase ce se va întâmpla de-acum încolo - ceea ce trebuia să se întâmple, pentru ca mami să nu sfârşească internată.

Din păcate, nu putea să-l menajeze; pe nepoţelul ei or să cadă sarcini noi. O să trebuiască să aibă grijă de Liana, ca şi până acum. În plus, o să trebuiască să-şi pună singur de mâncare, şi să-i pună şi Lianei. Şi-o să trebuiască să menţină un pic de ordine în camera lor. Lucruri pe care le mai făcuse până acum, dar sporadic. Îl anunţase că sarcinile alea trebuiau să devină zilnice. Florin o înţelesese; o aprobase imediat, speriat poate de gândul că mami o să sfârşească în curând internată într-un spital...

Cu Liana fusese mai simplu - mult mai simplu! La cei aproape cinci anişori ai ei, puştoaica gândise pragmatic. Trăsese singură concluzia că mami nu fusese cuminte. Nu mâncase toată mâncarea şi nu dormise toată noaptea. Şi se îmbolnăvise. Dar Maia era doctoriţă; aşa că Maia o s-o facă bine pe mami! O să-i dea siropele, poate-o să facă şi injecţii şi-o s-o facă bine. Şi gata - cam aia fusese toată discuţia apropo de mami. Cât îl aşteptaseră pe Florin, discutaseră despre limuzine. Liana "iubea" BMW-urile alea noi, cu caroserie armonioasă şi ochi "ca de şalpe". Nu-i plăceau însă Audi-urile noi - spunea despre ele că sunt "pea glase". Iar la maşinile mai vechi de cinci ani nu se uita deloc. Puştoaica "avea stofă" de VIP cu bani! Vai de bieţii ei părinţi, când o să crească mai mărişoară! Or să vadă ei, cât de scump o să-i coste răsfăţul de-acum! Şi, bineînţeles, vai de bietul băiat care va visa la inima şi mâna ei...

Ajunseseră acasă la şase jumate - cu taxiul, desigur! Intraseră încetişor, pe vârfuri, ca să n-o trezească pe mami. Le deschisese uşa sufrageriei şi le arătase spatele învelit bine. Şi se convinsese şi ea că nu fusese trombonită din nou. După care îi trimisese, în şoaptă, să se spele şi să se schimbe. Iar ei se conformaseră întocmai. Liana turuise în şoaptă iar Florin "condusese ostilităţile" cu surioara lui tot în şoaptă. Mâncaseră în şoaptă iar acum erau în camera lor - se jucau în şoaptă. Erau doi copii fantastici...

La dracu! Îi dăduseră lacrimile! Cum să rămână ea aici, fără ei?

Până la urmă, trebuia să recunoască evidentul - taman acu’, la bătrâneţe, se găsea şi ea să-şi facă bocceaua şi să emigreze! Dar... Dar bine că nu emigra din motiv de război! Sau de molimă! Bine că se ducea la mai bine - şi va fi foarte-foarte aproape de copiii ei. Şi de nepoţii ei. Într-o zi, atunci când o să simtă el nevoia, Teo n-o să-i mai spună "Maia"...

Teodor

Gata! Aşa nu se mai putea! O suna chiar acum! Era ora nouă şi cinci, iar ea nu era pe mess! Deşi o anunţase din timp şi data, şi ora! Scoase mobilul şi selectă numărul soţiei lui...

Avea telefonul închis! Doamne, îl luase ameţeala! Selectă numărul de fix. Suna... Suna, şi nu răspundea nimeni - nici măcar Liana... Apăsă butonul roşu şi-şi privi lung afişajul:

- Teodor Simionescu, tare mi-e mie că ai băgat-o pe mânecă...

Stop! Gata cu gândurile alea! Se întâmplase ceva - clar! Dar exista o explicaţie! Trebuia să existe! Şi-o s-o afle imediat! Selectă numărul Ludmilei. Suna... Suna...

- Da.

- Bună seara.

- Oof, în sfârşit! Zi-mi parola de Messenger, că noi n-o ştim!

- Imediat. Unde e Violeta?

- Doarme. Zi-mi parola, ca să putem să vorbim pe net şi să-ţi spun ce ispravă a făcut nevastă-ta!

- Numele şi prenumele meu într-un cuvânt.

Tăcere... Abia după două-trei secunde auzi şi ţăcănitul tastelor. Privea omuleţul albicios... Gata - era galben. Se grăbi s-o îndrume mai departe:

- Acum, dublu click pe mine... Sus, în meniu

Soacra lui îl întrerupse scurt:

- Stai, că a venit Florin.

Aha! Florin ştia cum se activează camera... Aştepta invitaţia lor. Voia să-i vadă primul - ca să ştie câtă supărare să le arate. Le-o putea arăta pe toată, sau numai o parte din ea. Rămânea de văzut! Acceptă invitaţia... Gata. Erau în bucătărie. Şi nu erau decât ei doi - Ludmila şi Florin. Cum de nu era şi picea lui acolo? Şi unde era Violeta?

"... să-ţi spun ce ispravă a făcut nevastă-ta"... Ce dracu făcuse - luase fata şi fugise în lumea largă, cu Q7-ele mânzului?

O să afle chiar acum. Pentru că o să le arate toată supărarea. Îi invită să îi vadă camera. Florin era şef peste mouse... Acum îl vedeau şi ei. Iar băiatul lui îl privea lung... şi cam dădea să plângă. La dracu! Ce se întâmpla cu ei?

Ludmila se aplecă la urechea lui Florin; după câteva secunde, băiatul lui se grăbi să iasă. Iar ea se aşeză pe scaun şi nu zâmbi:

- Bună seara. Mă auzi?

- Da.

- Bun. Şi eu. Stai aşa.

Şi-o vedea scotocind prin geantă... Ce căuta? Îi lăsase Violeta un bilet explicativ? O notiţă de adio? Ce însemnau toate astea? Doamne, ce se întâmplase? Ce era aia? Era roz... Aia era o reţetă! Şi se apropia vertiginos de cameră!

- Uită-te la parafa medicului.

Se uita! Ce să vadă?

... Oo, Doamne! Îşi puse mâinile-n cap la propriu! Oo, Doamne!

Ludmila

Privea lung ecranul. Se asigura că ţine bine reţeta aia, că se vede acceptabil scrisul, şi-l privea şi pe el. Bietul Teo îşi pusese mâinile-n cap... Mută reţeta mai jos, ca să vadă şi vitaminele:

- A ajuns la serviciu şi a apucat-o tremuratul. Şi ameţeala. Şi stările de vomă. Tensiunea ei era extrem de mică. Cineva din birou s-a speriat şi a sunat la 112. Nu ştiu încă cine, că n-am schimbat o vorbă cu ea...

Ginerele ei privea ecranul... şi vedea pe chipul lui că se gândise la tâmpenii cu Mugur... Continuă:

- Am vorbit cu tine, după care am ieşit să fumez o ţigară şi-am văzut-o cum a adus-o taxiul. A venit direct la mine, la cabinet. Era atât de spăsită şi atât de slăbită, că nu i-am mai zis nimic. Am constatat tensiunea mică şi mi-am luat liber două zile. Şi-am adus-o aici, acasă. Unde a mâncat tot ce i-am dat şi s-a culcat atunci când i-am arătat patul. Aşa că n-am mai bătut-o...

Îi spusese ce se întâmplase... Nu! Încă nu! Continuă:

- Cât a dormit ea, eu am făcut curat, am călcat şi-am dat o fugă la cumpărături, după fructe. Apoi am trezit-o, am hrănit-o şi am culcat-o la loc. Şi l-am dus eu pe Florin la engleză.

- ... Cum se simte acum?

- Acum? Doarme dusă. Şi chiar şi eu mă întreb cum reuşeşte, de vreme ce a acumulat vreo opt ore de somn şi sforăie în continuare...

Lăsă mâinile jos şi privi lung camera:

- Nu ştiu, Teo. Era frântă de oboseală! Cred că numai subconştientul o ţinea trează. Subconştientul ăla care-i amintea mereu că are de gătit şi de călcat, că trebuie să ajungă cumva şi la grădi, şi la serviciu, şi la engleză, şi pe urmă trebuie să facă şi curăţenie... Şi cred că experienţa de azi i-a spus subconştientului că trebuie să-şi facă alte priorităţi. Adică altă ordine a priorităţilor.

- Eu nu m-am uitat pe mail-ul ei. Are mail-uri necitite?

Să se uite ea, nu?

- ... Sunt două chestii îngroşate aici. Un mail de la tine...

Şi mai era ceva, în *Drafts*! Ce era aia?... Ia uite... Zâmbi slab:

- Şi mai are un mail în *Drafts*. E pentru tine, că începe cu "Neaţa, iubitule".

- De când e?

- ... După cum scrie aici, de marţi dimineaţa. De la 3 dimineaţa.

- ... N-am primit nimic de la ea, de luni - când eu am sunat-o, să facem conferinţă, iar ea era tot la serviciu. I-am spus să se ridice chiar atunci şi să se ducă acasă. Şi i-am închis în nas. Ea mi-a scris că a ajuns acasă şi atât.

- Iar asta înseamnă că, după ce m-a păcălit pe mine, ţi-a scris o lungă scrisoare şi-a adormit înainte să ţi-o trimită.

- Dar de ce nu a trimis-o la trei dimineaţa? Dacă ora din *Drafts* e trei... Yahoo-ul are *autosave*; deci ea s-a trezit şi-a oprit laptopul, la trei şi câteva minute. De ce nu mi l-a mai trimis?

Citea repede-repede... Zâmbi slab:

- Ţi-l trimit eu acum, şi-o să afli. Te aştept să-l citeşti, OK?

- OK.

Şi-n timpul ăsta citea şi ea...

Avea o fată foarte deşteaptă. Îşi scrisese gândurile, ştiind că nu le va putea rosti - nu în faţa lui, oricum! Citea şi ridica uneori privirea spre fereastra în care îl vedea pe ginerele ei...

Teodor

Oof...

Da. O înţelegea. O înţelegea perfect şi ştia că, dacă Violeta ar fi încercat să-i spună toate astea într-o discuţie faţă-n faţă, n-ar fi avut el răbdare să o asculte până la sfârşit. Ar fi întrerupt-o, hotărât să o contrazică din toate puterile! Şi-ar fi dez-angajat-o imediat! Ar fi şi bătut-o bine la fundul gol, pentru că se punea pe ea însăşi pe ultimul loc! După care i-ar fi dat ei cureaua de la blugii lui - şi s-ar fi lăsat bătut bine. Pentru că el era cel care exagera şi pleca ori de câte ori primea telefon... Şi-o făcea pentru bani, punându-se astfel pe el însuşi pe ultimul loc şi chinuind-o şi pe ea, şi pe copii... El făcea aşa; ea se simţea datoare să facă la fel. Pentru că îl iubea. Şi pentru că erau o familie. Şi trăgeau căruţa familiei lor în aceeaşi direcţie. Trăgeau de ea din toate puterile - aveau doi copii şi voiau să le ofere tot ce era mai bun...

Oftă greu:

- Eu sunt de vină. Eu am împins-o atât de departe.

- Hai, fii serios!

- Sunt extrem de serios! Maie, n-am refuzat niciodată vreo cursă! Am răspuns la telefon, mi-am notat destinaţia şi-am împachetat! Întotdeauna! Am fost cel mai contraindicat model pentru soţia mea!

- Eu ştiu ce să zic?!

- Nu trebuie să zici nimic. E evident acum ce s-a întâmplat. De vreme ce eu m-am călcat în picioare pentru bunăstarea financiară a familiei, exact acelaşi lucru a făcut şi ea! De-asta a refuzat şi bona, şi menajera, şi m-a fentat şi cu demisia! De-asta i-a scris doctorul de pe salvare reţete azi!

- Nu fii copil! Aveţi nevoie de un concediu! De cât timp n-aţi mai avut o săptămână de leneveală în doi?

Ehei! Ea nu ştia... Era evident că Violeta nu discuta cu nimeni - nici chiar cu mama ei. Iar asta o măcina şi-o chinuia, pentru că se gândea singură la toate problemele - şi căuta singură rezolvări la ele. În cea mai grea şi dificilă activitate, luarea deciziilor şi alegerea drumului cel bun, Violeta era singură...

Recitea paragraful ăla şi realiza că sprijinirea lui în încercarea de a acumula cât mai multă bunăstare pentru familia lor era doar problema mai mititică! Exista, în mintea soţiei lui, o problemă mult mai mare! Ea îl numea "gând" şi-l descria ca fiind "amplu, foarte important, foarte serios, care ne va afecta pe toţi cinci, aici numărându-se"... Ridică privirea spre cameră:

- Despre ce gând intenţionează soţia mea să-mi scrie în următorul mail pe care n-o să mi-l trimită?

- ... La ce te referi?

- La ultimul paragraf.

"Şi să nu-mi spui că nu l-ai citit, că ne supărăm!" Soacra lui aruncă o privire spre ecran şi zâmbi slab:

- Ţi-am vorbit despre el. Dar în gândul ăsta eu nu mă bag.

- Nu voiam să te rog să te bagi; voiam doar să-ţi cer un indiciu.

- Ţi-a dat chiar ea un pogon de indicii. Începând cu "toţi cinci". Mă duc să aduc copiii.

Şi ia uite-o cu ce viteză se sustrăgea de la discuţie... Ia să reia el paragraful ăla! Că poate înţelegea şi singur despre ce era vorba!

"În următorul mail «vorbăreţ», o să încerc să-ţi descriu un alt gând de-al meu. Unul amplu, foarte important, foarte serios, care ne va afecta pe toţi cinci (aici numărându-se şi mama). Trebuie însă să-l limpezesc, să-l pun într-o ordine firească şi civilizată, să-l aştern pe ecran cu cuvintele potrivite... Aşa că îl las pe mail-ul următor."

Şi nu pricepuse nimic... Aa, uite-i şi pe picii lui! Zâmbi, descoperind că el se îngrijorase gândindu-se la tâmpenii în timp ce băiatul lui plânsese iar fetiţa lui se indignase teribil...

- Bună seara, dragii mei!

- Bună seara, tati.

Şopteau? Liana se grăbi să-l lămurească:

- Sst! Să vobeşti încet, că mami e bolnavă!

- Aoleu! Da' ce-a păţit?

- Nu face nani noaptea şi melge pea mult la selvici! Şi nu mănâncă tot din falfulie!

Aha! I-auzi?! Se grăbi să-i răspundă:

- Păi să ai grijă de ea! Să stai lângă ea şi să n-o laşi să plece de la masă până nu mănâncă tot!

- Da-da! Lasă, că am eu ghijă de ea!

Ludmila se grăbi să completeze:

- Şi-o să am şi eu grijă, să nu mai ajungă vreodată atât de slăbită şi de obosită. De data asta, am intervenit la timp şi-o s-o pun pe picioare relativ repede, doar cu mâncare, somn şi fructe multe. Fără pastile şi perfuzii. Din punctul ăsta de vedere, poţi să stai liniştit - că soacră-ta e doctor, nu coafeză.

Bufni în râs, mai mult ca să-l vadă copiii râzând:

- Bine, Maie.

- Mi-am luat liber şi mâine, aşa că recuperarea Violetei va fi completă. N-o las până n-o readuc la normal. Dacă e nevoie, îmi iau liber şi poimâine. Pot să intru oricând în medical, sau în fără plată. O să mă ocup eu de copii şi de casă - şi să ştii că ţi-o bat, dacă nu e cuminte!

- Bine, Maie.

- N-o mai las din mână până n-o văd aşa cum trebuie!

- Bine, Maie.

- Iar asta înseamnă că tu n-ai voie să stai cu gândul la ea. Tu stai cu gândul la drum, la marfă, la hoţi...

Aoleu! Ce cuvinte "interzise" spunea ea de faţă cu copiii! Se grăbi să o oprească:

- Da, Maie. Stai liniştită.

- OK. Te las cu copiii atunci.

Şi ieşea deja, grăbită să scape de orice fel de "mulţumesc"... Dar adevărul era că nu prea avea cum să-i mulţumească. Nu era în dispoziţia aia în care-şi găsea uşor cuvintele... Florin se apropie puţin de camera web şi şopti... în engleză:

- Să ştii că l-am văzut şi eu.

Poftim?

- Poftim?

- L-am văzut şi eu pe fostul coleg al mamei. Şi am vorbit cu ea despre el.

Stop! Îl văzuse? Florin îl văzuse pe mânz? Măiculiţă Doamne! Nu-l arunca printre balustrade - îl urca pe Inter şi-l azvârlea de-acolo!

- Unde l-ai văzut?

- Când s-a stricat Dacia, a venit şi s-a oferit să ne ducă el. Are un Audi de-ăla mare...

Adică Dacia se stricase, iar el habar n-avusese! Frumos! Foarte frumos! Nu era însă momentul să se indigneze pentru asta! Se grăbi să continue discuţia, înainte ca Liana să se înfurie că ea nu înţelegea nimic din ce vorbeau ei:

- Şi mami ce-a zis când i-a auzit invitaţia?

- A sunat la taxi. Pe urmă, seara, am vorbit cu ea.

Piciul de şapte anişori îşi întrebase mama care era treaba cu bărbatul care-i aţinea calea. Super! Îl aştepta o lovitură cu tigaia în creştetul capului!

- Am întrebat-o cine e şi mi-a zis că e un coleg de şcoală. Că au fost prieteni şi s-au certat. Şi că acum s-a mutat în blocul de vizavi. Şi că nu ştie ce vrea şi de ce-o opreşte pe stradă, dar se pregăteşte să-i dea cu sacoşa în cap.

Bufni în râs - Florin nu ştia cum se spune "geantă" în engleză, aşa că improviza...

- Şi zicea mami că şi tu te pregăteşti să-l baţi.

- Mă cam pregătesc, dacă nu o lasă pe mami în pace.

- Dar n-o să-l împuşti, nu?

Să-l împuşte? Aoleu! Da' ce-i venise?

- De ce întrebi?

- Mami zicea că, dacă nu înţelege de sacoşa ei, de ţipetele Maiei şi de bătaia ta, o să scoţi pistolul...

Zâmbi cu subînţeles:

- Nu mă gândisem la varianta asta. Dar să ştii că e o idee bună să i-l arăt aşa, măcar de la geamul bucătăriei!

Acum Florin aproba:

- Oricum, poţi să fii liniştit. După ce-am plecat cu taxiul, nu l-am mai văzut.

- Bine. Să mă ţii la curent, dacă se mai întâmplă ceva.

- Sigur, tati!

Decise să se întoarcă la limba română... şi la mezina familiei:

- Şi tu, Liana? Tu ce mai faci?

- Bine. Să ştii că mami nu se joacă cu mine!

- De ce; ai făcut prostii?

- Nu, da' nu ale timp!

- Lasă, că o să vorbesc eu cu ea şi o să-şi facă timp.

- Tati, când vii acasă?

Să le spună? Să nu le spună?... O să le spună, dar nu chiar tot:

- Nu ştiu sigur. Dar vă promit că duminica ne-o petrecem împreună, toţi patru. Sau cinci, dac-o să vrea Maia să vină cu noi...

"Cinci, dac-o să vrea Maia să vină"...

Gândul ăla "îl lovise" serios. Oare Violeta lui...

Da' ce-i venise? Tocmai acum, după ce cumpăraseră casa? Tocmai în plină criză imobiliară şi nu numai?

- Tati, da' Tiglu melge bine?

- Foarte bine.

Trebuia să se gândească bine, înainte să deschidă gura şi să spună vreo prostie! Subiectul era mult prea sensibil, ca să rişte "să-l calce în picioare cu bocancii noroiţi"! Emigrarea? Violeta se gândea la emigrare?

- Tati, da' tu ai păpat?

- Sigur că am păpat! E nouă jumate! Am păpat pe la opt, aşa...

Sau se înşelase el? N-avea multe indicii; gândul amplu care-i afecta pe toţi cinci se putea referi la orice! De la schimbat mobila prin casă, până la a se muta la părinţii lui! Trecând prin schimbarea celor două apartamente cu două camere, al lor şi al Ludmilei, pe o căsuţă la curte, cu trei camere! Orice era posibil!

- Tati, da' acuma ce ai în lemocă?

- Banane.

- Mm, ched că Tiglu miloase numai a banane!

Bufni în râs:

- Nu, că sunt încuiate bine în spate şi nu ajunge mirosul până în cabină! Dar să ştii că mi-ar fi plăcut să miroasă un pic a banane aici!

- Păi du-te şi ia şi tu banane! Bananele au vitamine!

- Ştiu. Dar nu pot să-mi iau banane din spate. Sunt încuiate, iar nenea care a încuiat a pus un sigiliu.

- Ce e aia sigiliu?

- E o sârmuliţă prinsă cu o bucăţică de tablă specială. Nu poţi să deschizi, decât dacă o rupi. Tocmai de-asta a pus-o acolo - ca să nu umble nimeni la banane.

- Da' de ce? Nu vea să-ţi dea şi ţie banane?

- Păi ce, sunt pentru mine?

Liana era încruntată rău... Florin se grăbi să-l salveze:

- Sigur că sunt încuiate şi sigilate! Aşa e la toate TIR-urile! Nu sunt bananele lui tati, sunt ale firmelor care au plătit pentru ele!

- Da' şi tati ale bani!

- Numai că nu le-a cumpărat el! Zău, măi Liana! Tu nu te gândeşti? Bananele alea trebuie să ajungă la un hypermarket! Kaufland sau Carrefour! Cum să umble tati la ele? Tati doar le duce acolo!

Picea era în pragul exploziei. Deschise gura, hotărât să-i promită că se va opri la primul magazin şi-şi va cumpăra o sacoşă plină cu banane, dar Florin continuă:

- Închipuie-ţi că tu ai conduce un TIR şi ai avea în remorcă numai bomboane şi ciocolată! Ai mânca tot, înainte să termini cursa!

- Ba nu-i adevălat!

- Ba da! Că îţi plac bomboanele! Ştiu eu!

- Ba nu! Că eu sunt fetiţă! Şi fetiţele nu se fac şofel de TIL!

N-o să-i zdruncine el convingerile alea... Şi cum în cartierul Colentina tocmai "se încingea" de-o ceartă straşnică, frăţească, apelă la o şmecherie mai veche: căscă lung, amplu, sonor... Iar Liana reacţionă:

- Tati, ţi-e somn?

Aprobă cu capul...

- Păi du-te şi fă nani! Vezi, mâine să melgi încet!

Aproba din nou cu capul; gândul îl făcea să râdă, pentru că-i venea să-i răspundă cu "Da, fata lu' Violeta"...

- Să nu te glăbeşti!

Nega şi-şi spunea "Nu, fata lu' Violeta"...

- Şi să papi tot!

Aproba şi-şi spunea "Bine, fata lu' Violeta"...

- Pa, tati!

Se aplecă şi sărută camera. Şi, revenind la poziţia dreaptă, o văzu pe Liana alergând repede-repede afară din bucătărie... Îşi privi lung băiatul şi se aplecă spre microfonul camerei:

- Dacă vezi ceva în neregulă, o suni pe Maia.

- Bine.

- Orice ţi se pare ciudat, iei telefonul şi-i spui ei. Că şi ea ştie...

Florin aproba încet, că înţelesese aluzia...

- Începând cu nopţile nedormite ale lui mami şi sfârşind cu chemarea taxiului. Te rog să te faci pârâcios.

Oo, ce zâmbet mare şi fericit vedea pe ecran! Îi făcu încet cu mâna:

- Noapte bună, piciule.

- Noapte bună, tati!

Şi cam atât. Ştia că Ludmila nu se va întoarce în faţa camerei - ca să n-o mai întrebe nimic despre planul ăla. Era evident că ea ştia despre ce era vorba şi nu voia să se amestece. De ce, numai ea ştia! Dacă o afecta şi pe ea... Şi era un plan amplu, foarte important pentru familia unicei ei fiice... În condiţiile în care nu mai avea pe nimeni altcineva...

În seara în care el o întrebase dacă Violeta are un amant, Ludmila spusese că nu. Şi apoi îi spusese că soţia lui s-a gândit mult la un plan pe termen lung pentru familia lor. Plan pe care ea îl aproba din tot sufletul, cel puţin în privinţa familiei lor! Şi-l sfătuise să discute cu soţia lui, să afle şi el acel plan... Iar el, bucuros de faptul că Violeta nu-l înşela, uitase complet... Iar ea, măcinată de griji, de probleme, de dor şi de toate mărunţişurile acelui plan, cedase. Iar el nu văzuse asta.

Ludmila nu era o fire rece şi distantă. Şi nici nepăsătoare nu era. Îl avertizase de mult timp că Violeta începe să slăbească, să facă cearcăne tot mai mari, că e tot mai obosită, că e momentul discuţiei despre bonă sau demisie...

Deci azi Violeta lui avusese nevoie de prezenţa medicului de pe Ambulanţă, ca să-şi revină cât de cât. Ludmila spusese că venise direct la ea, la cabinet; şi spusese... Cum spusese? Că Violeta fusese spăsită şi slăbită, aşa că nu-i mai spusese nimic. Dacă doctoriţa spusese "slăbită", probabil că o ajutase taximetristul să coboare din maşină...

Şi toate astea, pentru că el...

Da; din cauza lui ajunsese Violeta în pragul spitalizării. El plănuia să cumpere un TIR nou. El îi spunea mereu să calculeze cu atenţie banii, să nu facă cheltuieli inutile dar să nu facă economie atunci când venea vorba despre ei - despre familie. El era cel care nu refuza nici o cursă - indiferent de distanţă sau eforturile pe care trebuia să le facă pentru a ajunge acolo la timp. Şi cum bona nu putea fi un lucru bun pentru familie - pentru că Violeta era mama Lianei şi-a lui Florin -, se întreba cât de prost putuse să fie să nu-i vorbească despre o menajeră! Deşi ea ar fi spus imediat că menajera era o cheltuială inutilă...

Era departe de ea. Mult prea departe de ea. Şi asta doar din vina lui! La urma urmei, puteau trăi foarte bine şi fără TIR-ul lor! Dacă îşi cumpăra capul tractor, ar fi trebuit să deschidă un SRL, ca să poată să facă transporturi legale - iar asta însemna acte, impozite, contabilă, cheltuieli de tot felul...

Una peste alta, el ce voia?

Ar fi fost oare mai bine să rămână salariat? Aşa, şofer angajat la patron, nu-l durea capul - el conducea TIR-ul, încasa salariul, banii pe curse şi gata, dormea liniştit noaptea. Restul era treaba domnului Silviu. Oare nu câştiga destul aşa? Oare...

Omitea problema vieţii de familie. Problema copiilor, care pentru el creşteau în faţa camerei web. Problema prezenţei lui în familia lor. Omitea toate gândurile negre care-i trecuseră prin minte în ultimul timp. Dacă rămânea şofer, rămânea tatăl şi soţul din faţa camerei web. Dacă se făcea patron, înjumătăţea timpul cât lipsea de lângă ei - dar "se potcovea" cu 1001 alte probleme... Dar stătea măcar jumătate de lună alături de soţia lui! Şi-o ajuta şi la treburi, şi la luarea deciziilor, şi la creşterea şi educarea copiilor... Şi-aşa, era o minune că Florin învăţa engleză şi nu balet! Încon-

jurat de trei prezenţe feminine, băiatul lui nu avusese chiar nici un exemplu masculin...

Cum să facă? Habar n-avea! Era tentat să-i scrie şi el soţiei lui un lung email cu toate gândurile alea. Să n-o lase să creadă că el nu se gândea... Că el nu-şi dădea seama că viaţa ei era mai mult viaţă de văduvă...

Ei, na! O să discute cu ea, sâmbătă seara! Copiii nu ştiau - dar, indiferent pe unde o să-l pună domnul Silviu să distribuie bananele alea, sâmbătă seara cinau împreună. Chit că decupla remorca şi-i dădea brânci în Dunăre! Se cam săturase şi el... Până sâmbătă seara, însă... Deschise un mail nou şi oftă...

"Bună seara, iubito.

Am aflat ce s-a întâmplat. Te rog să te odihneşti. Vorbim diseară.

Teo"

Mai mult de-atât, nu ştia ce să-i scrie. Mai mult de-atât nu putea să-i transmită aşa, printr-un mail. Toate celelalte trebuiau rostite...

Gata! *Send*... Închise laptopul şi se lungi în pat. Şi închise ochii - trebuia să se odihnească, dacă voia ca mâine "să îndeplinească planul la toţi indicatorii"!

... Deschise ochii şi bufni în râs, în gura mare:

- Hai, că eşti de tot râsul! Ai uitat să mănânci!

Uitase să mănânce! Asta era culmea! Înainte să o sune pe Ludmila, nu reuşise să înghită nimic. Acum, că se liniştise, uitase că îi era foame! Violeta se refăcea, el se "desfăcea"! Erau o familie ciudată...

Ludmila

Gata. Copiii dormeau duşi. Liana adormise prima; apoi, Florin îi făcuse semn să meargă la bucătărie. Îl urmase şi aflase în ce condiţii se stricase Dacia. Aflase şi discuţia fetei ei cu nepoţelul, aflase şi părerea lui Teo... Şi aflase şi despre telefonul lui "tanti Cerasela" - despre care bineînţeles că Violeta ei nu pomenise nimic niciodată. Şi-apoi îi spusese nepoţelului ei să stea liniştit - că Violeta îl iubea pe Teo, Teo o iubea pe Violeta iar Mugur şi Cerasela aia n-aveau absolut nici o şansă să le strice armonia din familie. Îl asigurase că ea ştia toate amănuntele prieteniei dintre Violeta şi Mugur, iar telefoane de-alea putea da inclusiv vecina de la parter, aşa că băga mâna-n foc că mami nu mai avea ochi pentru acel individ. Şi că individul se va potoli. Dacă nu acum, cu vorbă frumoasă, sigur o va face după ce-o va încasa şi de la mami, şi de la tati. Şi-i spusese că, cu siguranţă, tati habar n-avea cine era tanti Cerasela aia! Nepoţelul ei plecase liniştit la culcare. Ea făcuse curat în bucătărie, impunându-şi să nu-şi arunce privirea spre geam... Era unsprezece acum, iar ea se simţea "bătută"...

Stinse lumina, intră în sufragerie şi se apropie de geamuri. Şi cum "Cerasela" aia părea a fi doar o glumă bună făcută de vreo elevă de-a unşpea, decise să se concentreze la problema reală care plana asupra liniştii şi bunei înţelegeri din familia fiicei ei. Ridică puţin lamela jaluzelei.

Mugur era singur. La unşpe şi câteva minute, miercuri, el se uita la televizor. Tolănit comod pe maldărul de fotolii-minge, lenevea la televizor. Toate luminile erau stinse; ea îl vedea la lumina ecranului. Intensitatea şi culoarea luminii se schimbau repede, semn că se uita la o peliculă cu multă acţiune. Dar era imobil; dacă n-ar fi dat uşor din picior, ar fi crezut că doarme dus!

Deci era singur. Iar acţiunea hollywoodiană nu-l antrena nicicum. Mişcarea ritmică a piciorului denota o uşoară stare de nervozitate... Asta explica insistenţa cu care riscase să fie pocnit cu geanta-n cap. După ce-i distrusese orice şanse de-a face o facultate, după ce-o lăsase cu ochii-n soare şi copilul în burtă, după ce-o anunţase telefonic că opinia mamei lui era mai importantă decât toate celelalte opinii la un loc, după ce dispăruse complet preţ de nouă ani, după ce-i văzuse copiii şi bărbatul, Mugur insista totuşi s-o invite pe Violeta la o cafea. Era dispus chiar şi să-i ducă copiii la grădiniţă cu limuzina argintie! Care limuzină era, bineînţeles, "pe sufletul lui" - iar la cum îl vedea ea acum, bărbatul brunet de pe maldărul de mingii moi făcea o criză de nervi dacă vreo muscă îndrăznea să-şi aşeze picioarele jegoase pe pielea din habitaclul Audi-ului. Pentru Violeta însă, era dispus să le zâmbească "dulce" celor doi preşcolari cu degete lipicioase şi tălpi iuţi şi pline de praf...

Mugur era singur. Singurătatea era grea, mai ales pentru un bărbat care avea grijă de el mai presus de orice. Absenţa unei femei care să-l idolatrizeze era greu de suportat; când o revăzuse pe Violeta, Mugur îşi amintise instantaneu perioada aceea frumoasă de demult... Şi încercase. Intenţiona, probabil, să mai insiste - până reuşea. După părerea ei, individul nu venise încă la sonerie pentru că nu ştia programul Bestiei. Şi nici pe-al soacrei Bestiei. Mugur ştia ce merita; ştia, cu siguranţă, că mama tinerei căreia îi strivise sufletul şi-i distrusese viitorul avea o poliţă grea de plătit şi nu se va lăsa până nu i-o va plăti toată. Şi cum nu avea nici măcar un aliat mic-mic, cum Violeta nu era dispusă nici măcar să-i asculte povestioara despre "cum s-a întâmplat şi de ce", Mugur nu apăsa butonul soneriei. Stătea cuminte în duplexul lui, singur cuc, privea nişte imagini oarecare la televizor şi se căznea să pună la punct un plan care să-l ajute să-şi facă acel aliat. Probabil oscila între a se milogi de mama ei, încasând conştiincios toate palmele care i s-ar fi administrat, şi a cumpăra un sac mare-mare pe care să-l umple cu jucării şi dulciuri şi pe care să-l dăruiască copiilor. Mişcarea ritmică a piciorului putea arăta că Mugur calcula vârstele şi afinităţile. Florin era mare; exista riscul de-a da raportul la urechea lui tati, la fel de bine cum exista şansa să fie nemulţumit de absenţa prelungită a lui tati. Liana era mică; exista şansa de-a fi foarte apropiată de mami care-i cumpăra rochiţe şi jucării şi-i aranja zilnic coditele, dar exista riscul să fie îndrăgostită de tati - ca toate fetiţele...

Mugur era uşor debusolat, habar n-avea încotro s-o apuce, dar ştia unde voia să ajungă. Şi căuta o cale să sară peste câteva etape, "să marcheze" direct la Violeta...

La dracu cu individul ăla! Numai să îndrăznească să se apropie de fata ei - şi vedea el! Acum, că Teo îi dăduse lui Florin dispoziţie să preia rolul de spion şi-i spusese să-i "raporteze" ei, era sigură că va afla fiecare mişcare a individului! Şi-o să vadă el, distrugere de bunuri argintii cu patru cercuri ce-o să-i arate ea! Punea de-un incendiu în parcarea aia... mamă-mamă!

Iar în privinţa Ceraselei... Aştepta să sune telefonul - şi-o "rezolva" ea! Chiar se gândea să apeleze la pacienta ei preferată, care lucra la Romtelecom - în birou, nu pe teren! Şi-atunci o să se termine şi cu individa aia! După ce vorbea ea...

Se lungi încet pe pat, lângă fata ei. O privea lung...

Violeta dormea dusă. Mâncase la ora trei; trecuseră opt ore, dar oboseala era mult mai puternică decât foamea. Aşa că n-o s-o trezească doar ca s-o hrănească, pentru că somnul de noapte era cel mai odihnitor. Şi dacă tot dormea...

Ştia că fiica ei se va trezi pe la trei dimineaţa. O să-i dea lapte cald, cu multă miere şi miez de pâine. Ca s-o tragă înapoi, la somn. Prefera s-o ştie dormind, decât stând huhurez în pat şi gândindu-se la soţul ei. Când Violeta va descoperi că Teo o aşteptase la conferinţă...

Teo credea că din cauza lui... Nu. Era vina tuturor. Era vina lui că pleca în absolut toate cursele care i se ofereau. Era vina Violetei că insista să le ofere copiilor tot ceea ce cereau şi refuza cu încăpăţânare orice fel de ajutor. Era vina ei, a mamei Violetei, că nu se implicase mai mult în viaţa fiicei ei şi nu o bătuse la timp. Era vina copiilor, că nu încercau să devină mai independenţi şi mai săritori pentru mama lor. Era vina tuturor. Dar acum

lucrurile se vor schimba. Acum, Teo ştia că greşise; aşa că o să se întoarcă uriaşul ăla mare şi bun şi o să pună ordine în toate. Şi-or să trăiască fericiţi, până la adânci bătrâneţi...

Îi era somn...

29 iulie 2010 - joi

Violeta

Piuitul o făcu să deschidă larg ochii. Gata, era şase! Înhăţă mobilul şi opri alarma. Se ridică în capul oaselor şi-şi recunoscu mama lungită lângă ea. Oups! Dormise acolo... Încercă să pună piciorul stâng jos din pat...

Mama ei rosti, pe un ton clar şi limpede şi extrem de serios:

- Dacă te clinteşti de-acolo, te bat cum nu te-am mai bătut de când aveai şapte ani.

Nu se clintea! Nici nu sufla! Era hotărâtă s-o bată; şi cum ştia că merita...

- Închide ochii şi culcă-te.

Prea bine! Copiii stăteau azi acasă - nu era nici o problemă! Oricum, era odihnită. Se simţea fresh, remontată... Mergeau în parc, sau la plimbare prin centru, după care se despărţeau: una la înot, una la muzică. Şi se revedeau acasă. Era perfect!

Momentan însă, trebuia să fie cuminte. Aşa că trase piciorul înapoi în pat şi lăsă capul pe pernă. Deşi chiar nu-i mai era somn... Mămica ei se ridică şi se grăbi să intre în bucătărie. Şi-apoi să iasă, să ia ceva din frigider... Ea nu îndrăznea să deschidă ochii şi să întoarcă capul - ea ştia ce făcuse şi tocmai descoperise că mama ei era foarte-foarte supărată... chiar şi după aproape 24 de ore...

Stătea cuminte, cu ochii închişi, şi aştepta să adoarmă. Nu voia să-şi supere mama... Şi-ar fi vrut să se ducă la toaletă...

Păi să se ducă la toaletă, nu? Că nu era la BD - adică la batalionul disciplinar! Şi nici la carceră! Depăşise demult vârsta la care cerea voie să viziteze camera aia...

Se ridică încetişor, să nu ameţească din nou... Nu; nu mai ameţea. Somnul ăla prelungit îi prinsese tare bine! Şi mâncarea, odihna, liniştea... Intră în baie şi închise uşa. Nu auzea nici o dojană, nici un bombănit... Păi o să se-ntoarcă în pat! Că nu voia s-o supere. Şi nici nu voia să viziteze camera de gardă de la Urgenţă.

... Ia! Din curiozitate! Se privi lung în oglindă... Şi zâmbi: eei, mult mai bine! Era umflată de somn, iar modelul feţei de pernă i se imprimase pe obrazul drept; dar cearcănele erau mult diminuate! Iar pe ea asta o interesa acum! Că-i venea bărbatul acasă, afla ce ispravă făcuse şi-o lua la bătaie! Sau, mult mai rău, se supăra serios pe ea! Dacă o găsea refăcută, poate...

Gata! Înapoi în pat! Nu voia s-o supere pe mămica ei!

Se strecură sub cearceaf şi închise ochii. Şi se întoarse cu faţa spre uşă - ca să îşi imprime un frumos model *sauvage* şi pe celălalt obraz! După câteva secunde, auzi uşa bucătăriei deschizându-se şi paşii apropiindu-se. Deschise deci ochii... Mama ei era foarte serioasă; o privea lung... Îi întinse un castronel:

- Mănânci şi te culci.

Oo, sigur că da! Se grăbi să se ridice, luă castronul... Mama ei luă mobilele şi ieşi. Şi închise uşa, semn că ordinul ăla nu se discuta...

Laptopul! Unde era laptopul? Trebuia să-i scrie lui Teo! Să-l liniştească!... Nu; nu era acolo. Cu siguranţă, i-l confiscase! Şi acum avea o problemă mare... Bănuia că soţul ei fierbea! Era îngrijorat, panicat, furios, speriat... Şi călca acceleraţia prin Europa, grăbindu-se să ajungă odată acasă şi să afle şi el unde-i dispăruse soţia atâtea zile! Şi cu cine! În condiţiile în care Mugur îi dădea târcoale - şi-o avea practic la fereastră...

Mm, ce bun era! Lapte fierbinte, cu miere şi cu pâine! Delicios! Îşi amintea de copilărie... Şi-ar fi trebuit să-şi amintească şi de durerea de stomac pe care-o va avea după ce va hăpăi fuguţa tot; dar era atât de bun, iar ei îi era atât de foame, încât nu-şi mai

amintea nimic!

... Să-i fie de bine! Lăsă castronul lângă pat şi se lungi încetişor... Şi se întinse cu poftă, că se simţea "ca-n rai"...

Auzea zgomotele din bucătărie. Mama ei pregătea micul dejun. Nu ştia care era "starea" frigiderului; ea îşi amintea că-l lăsase cu ceva mâncare în el. Dar cine ştie ce se mai întâmplase, cât dormise ea! Oricum, mămica ei era şefa acum. Ea era cel mult surioara mai mică a Lianei! N-avea voie decât să fie cuminte. I se părea normal - că fusese cât pe ce "să se dea cu nino-nino" până la camera de gardă! Experienţă inutilă şi nedorită...

Aştepta. Aştepta să se-ntâmple ceva. Ori să adoarmă, ori să vină mama ei după castron. Dacă venea, o s-o roage să-i dea telefonul, să-l sune pe Teo şi să-l liniştească. Dacă nu venea... Dacă nu venea, o să adoarmă. Iar când o să se trezească, o să se ducă glonţ la telefonul fix şi-o să-l sune! Şi gata! Închise ochii, iar uşa se deschise şi paşii reveniră lângă ea:

- Să-ţi fie de bine. Teo m-a sunat aseară pe mine şi l-am liniştit eu. Vă vedeţi diseară. Culcă-te.

Aprobă cu capul... Fu sărutată pe frunte; mămica ei se grăbea să iasă, pentru că nu-i plăcea să fie sentimentală...

"Zaieţ... Hei! Zaieţ!... Nu vii să ne jucăm?... Hai, că-l ţin eu pe lup la distanţă! Haai, vino-ncoa..."

Şi uite că zaieţ venea... Încetişor, că nu era nici o grabă...

Ludmila

Încuie uşor de tot uşa şi ascultă... Nu; n-o trezise. Violeta dormea dusă. Ceea ce însemna că ea o să se plictisească de mama focului... Dar o să pornească laptopul şi-o să se uite pe Google Earth. Ca să se familiarizeze cu satele franceze. Mai întâi, însă, o să-şi facă o cafea - pregătise micul dejun, sculase copiii, îi pregătise de grădiniţă, îi dusese la grădinţă, venise înapoi cu transportul în comun şi tocmai trăgea concluzia că programul ăla era inuman chiar şi pentru ea, care avea ceva experienţă "de teren" încă de pe vremea comunismului!

Intră în bucătărie şi lăsă geanta pe masă. Scoase telefoanele şi ibricul. Violeta avea cafea bună, parfumată...

Tresări şi fu cât pe ce să scape ibricul din mână! Măicuţă, ce mai bârâia! Luă repede mobilul... Aha! Nu era nici Teo, nici Cerasela - dar numele de pe afişaj tocmai îi amintise că mai avea o tanti de boscorodit! Lăsă ibricul în chiuvetă, zâmbind larg, şi apăsă butonul verde:

- Da.
- Bună dimineaţa, Violeta.
- Bună dimineaţa. Sunt mama Violetei.
- Nu v-am recunoscut...
- Se mai întâmplă.

Că nu se putea abţine...

- ... Am sunat s-o întreb pe Violeta cum se simte.

"Ei, pe dracu! Ai sunat ca s-o pofteşti la muncă, mai pe după-amiază aşa!" Scorpia o credea proastă! Ia să-i taie ea macaroana!

- Violeta se simte un pic mai bine. Dar nu e îndeajuns de întremată ca să poată să plece la serviciu.

- Aha... Mda; ce să zic... Avea o lucrare mai amplă şi un *deadline*, şi

Se grăbi s-o întrerupă:

- Asta înseamnă că poate s-o facă altcineva; nu?

- ... Da. Mă rog... Din câte ştiu eu, medicul de pe salvare nu i-a dat concediu medical.

I-auzi, scorpia - avea colţi! Renunţă instantaneu la zâmbetul ăla larg şi-şi pierdu deci şi vocea suavă şi amabilă:

- Nici o problemă; sunt medic de familie, aşa că formularistica nu va fi o problemă.

Scorpia începu să râdă:

- Cum credeţi! Deşi să ştiţi că n-o să poată să stea o veşnicie în medical!

- Nu; dar poate sta tot restul vieţii în fără plată, cu zâmbetul pe buze. Că n-are probleme financiare, iar sănătatea şi familia sunt mai presus de orice.

O plesnise de-i sărise tot tupeu' pe pereţi... Jubila acum, ascultându-i tăcerea...

- ... Bine. Rugaţi-o să-mi dea un telefon, când se trezeşte.

- O să-i comunic că aţi căutat-o.

"Hai; mai vrei şi altceva? Că văd că mă iei de secretară, aşa..." Nu; după două-trei secunde, scorpia bombăni:

- Mulţumesc. La revedere.

Apăsă butonul roşu fără s-o mai salute. Nici n-avea de ce s-o salute! Îşi consuma energia degeaba! Şi-aşa, Bestia o să se întoarcă şi-o să-i facă scorpiei o vizită! Şi nu una de curtoazie! Mm, abia aştepta!

Apa se încălzea, ea pornea laptopul... Vizualiza Franţa cu ochii minţii şi se întreba unde i-ar place să-şi petreacă bătrâneţile... Păi mai în sud, aşa; ca să fie mai cald. Să n-o apuce reumatismul, ca pe românii stabiliţi în nordul Germaniei. Ce oraşe interesante erau în sud?... Toulouse, parcă... Montpellier... Marsilia, Nisa... Ehei, câte erau! Dar Violeta visa să locuiască "la sat". O s-o ajute deci şi o să înfigă nişte steguleţe în harta aia de pe Google Earth. Ca să aibă fata ei ce să negocieze cu Teodor! O tenta o localitate mică, la câţiva kilometri de Mediterana! Şi-o să-i spună fiicei ei că băile de soare şi aerul de mare le făceau bine copiilor! Eei... Şmecherie rusească, ce mai!

Râdea singură în bucătărie şi amesteca în ibric. Mirosea ameţitor a cafea "de vis"... Bun! O ţigară şi Google Earth! Franţa... Ia să încerce pe lângă Nisa! Că Nisa era aproape de Cannes! Şi de Monaco! Era o "vecinătate" foarte selectă!

... Şi foarte scumpă. Şi era destul de apropiată de Bucureşti, din punctul de vedere al climei. Ceva mai sudic... În sud de tot! La Perpignan! Ia să arunce ea o privire pe-acolo! Fuma şi mişca încet de tot harta...

Villeneuve de la Raho. Părea o localitate mică. Avea şi două lacuri - unul mare şi unul mic, să-şi aleagă... Ia - dar la nivelul solului cum era?

... Vaai, era superb...

... Ăsta avea şi tobogan în curte...

... Şi ce de piscine...

Prea multe piscine. Era cam scump traiul acolo. Violeta n-o să fie de acord - iar Teo o să spună ca Violeta. Ia să schimbe ea cartierul! Mai la periferie, aşa - că Violeta avea carnet, iar ea tocmai se hotărâse să se înscrie totuşi la şcoala de şoferi! Deci, mai la periferie. Şi pe lângă lacul mic, că emigrau cu doi copii...

Ăştia nu erau normali la cap. La periferie erau vile mai de soi decât în centru! Dar poate că nimerise în "Pipera" lor! Google-ul ăla nu putea răspunde la chiar toate întrebările! Să schimbe cartierul?... Să-l schimbe.

... Aha! Gata! Găsise drumul de ţară. Era exact ca ăla românesc - îngust, peticit şi străjuit de ciulini, scaieţi şi vegetaţie semiuscată. Înainta pe drumul ăla... Şi constata că nimerise într-o zonă viticolă, aşa că se delecta cu imaginea viilor ălora perfecte...

... Păi un lucru era sigur: Teo o să aibă oarecare dificultăţi să ia curbele cu TIR-ul pe străduţele alea. Întrebarea era dacă lui Teo îi plăcea ceea ce vedea ea acum! Că el era capul familiei; el aproba sau refuza, la urma urmei, ideea Violetei. Ea, ca bunică, reprezenta un vot - şi avea sentimentul că mutarea aia necesita unanimitate...

Cum-cum? Ce se auzea?... Aa, uşa de la baie! Deci Violeta se trezise! Bun! Ia să-i pregătească micul dejun! Un mic dejun cald,

delicios, pentru că fusese cuminte şi nu-i ieşise din cuvânt. În plus, ea trebuia să negocieze localitatea mică de pe malul Mării Mediterane! Orice negociere de succes necesita o burtă plină, mulţumită de meniu şi-o cafea "de vis"! Şmecherie rusească...

Violeta

Gata. Să-i fie de bine. Micul dejun fusese o nebunie... Pâine prăjită, unsă bine cu unt şi ornată cu de toate, "stropită" cu salată de sezon plină de vitamine. Curat deliciu culinar! Singurul inconvenient era că îl mâncase în linişte. Ea mâncase iar mama ei privise cu maximă seriozitate ştirile la televizor. Iar asta însemna că dusese ea copiii la grădiniţă. Adică îşi luase liber şi azi. Într-o zi, pacienţii ăia ai ei or s-o cam ia la bătaie! O privea lung pe sub sprâncene... Oare la ce se gândea mămica ei?

Tresări văzând cu ce rapiditate se ridicase din fotoliu!

- Gata? Ai mâncat?
- Da. Sărut mâna pentru masă.
- Să-ţi fie de bine. Somn uşor.
- Nu mai pot să dorm.

Ochii albaştri o priviră lung, pălmuind-o repede-repede pentru cuvintele alea... Completă:

- Nu mai pot să dorm, până nu-mi verific mail-ul.

Încasa aceleaşi "palme"; dar păreau mai uşoare acum, aşa că se grăbi s-o lămurească:

- Dacă Teo mi-a scris şi nu-i răspund, se panichează şi face prostii cu TIR-ul.
- Am vorbit noi cu Teo aseară.

Cum-cum? Vorbiseră cu Teo? Parcă-i spusese... Dar cum?

- A sunat, aşa că mi-a spus el parola. Şi am discutat cu el - şi eu, şi copiii. Aşa că e liniştit... momentan - pentru că "o ai promisă", să ştii!
- Ştiu. Te rog, îmi aduci totuşi laptopul?
- Numai dacă promiţi că verifici mail-ul şi te culci la loc.

Iar? Dar nu mai putea să doarmă! Ce-avea cu ea? În fine... Aprobă cu capul, iar mămica ei se grăbi să iasă. Privea lung ecranul televizorului; era o dezbatere despre pensii. Şi salarii bugetare. Dacă stătea lungită în pat, cu ochii închişi, în maximum zece minute zaieţ o să ia loc în platou şi-o să le vorbească despre valoarea punctului de pensie în fosta URSS. Ea o să modereze discuţia şi-o să fie translator...

Primi laptopul gata deschis. Pe ecran vedea o imagine... Ce era aia?

Mămica ei îşi reluă locul în fotoliu şi redeveni atentă la dezbatere. Hm...

Ăla era Google Earth. Mămica ei "vizitase" ţări străine. Unde era oare strada aia? Şi casele alea?...

Începu să zâmbească... Villeneuve de la Raho. Sudul Franţei. Mama ei tăcea pentru că se gândea; şi tare se temea că gândul mamei ei se referea la devansarea emigrării cu vreo doi ani, aşa... dat fiind faptul că existau multe rezolvări pentru situaţia stupidă în care ajunsese ea acum, iar cea mai convenabilă tot asta părea să fie...

Minimiză ecranul şi deschise mail-ul. Şi scrise repede un draft cu numele acelei localităţi - ca să se documenteze un pic, după ce "primea dezlegare" de la dna doctor. Să nu pornească discuţia cu Teo chiar de la 0. Şi-acum să vadă ce se mai întâmplase...

Deci Teo îi scrisese aseară. Aflase ce se întâmplase şi discutau atunci când venea acasă. Sigur, asta nu însemna că ea o să aştepte atâtea zile! Va lua măsuri serioase - poate chiar de azi! Or să piardă banii pe august; dar în septembrie îşi vor reveni. Iar dacă scorpia accepta ca ea să lucreze de acasă, totul era perfect! Se oprea cinci minute din contabilitate ca să pună rufele la spălat; după o oră jumate, se oprea zece minute ca să le întindă. Treburile casei se făceau ca şi singure, în timpul zilei; până seara, le termina pe amândouă - şi serviciul, şi casa. Şi-i rămânea seara pentru copii. Şi noaptea pentru somn. Şi altfel se punea atunci problema...

Să-i scrie soţului ei?... Da. Ca să nu-şi închipuie că era supărată pe el, pentru că o lăsa să se zbată singură cu toate după care apărea "ca o floare" doar ca s-o certe că nu fusese cuminte şi ajunsese în pragul spitalizării!

"Bună, iubitule.

Abia acum am avut voie să mă apropii de laptop. Mama a fost o scumpă şi nu m-a bătut, aşa că am fost foarte ascultătoare...

Sigur, vorbim când vii tu acasă. Oricum, lucrurile se vor schimba un pic până atunci, aşa că vom avea o mulţime de lucruri de discutat. Am descoperit, adineauri, că mama "studiază" de zor, pe tăcute, la planul despre care intenţionam să-ţi vorbesc într-o zi. De unde trag concluzia că ar trebui să-mi iau inima-n dinţi şi, atunci când ajungi acasă, să deschid totuşi discuţia despre el. Când te întorci, deci, promit că o să vorbim despre asta.

Problema mea este că planul ăsta ar trebui să se urnească peste vreo doi ani; şi mă tem să nu-ţi las impresia că te grăbesc, dacă ţi-l spun acum. Dar sunt sigură că putem discuta oricând pe îndelete despre el. Şi sunt la fel de sigură că vom ajunge la o concluzie comună. La urma urmei, noi doi gândim cam la fel - nu?

Te iubesc mult!

Vio"

Send... Alte mail-uri nu mai avea. Lăsă deci laptopul pe pat şi se trase în jos pe pernă. O să urmărească dezbaterea aia, până venea zaieţ; şi, când se aşeza şi el în platou, o să înceapă să le traducă explicaţiile despre valoarea punctului de pensie în fosta URSS.

Ludmila

Perfect. Era mulţumită. Era trei jumate, iar fata ei fusese extrem de cuminte. Se trezise la trei, odată cu ea, şi mâncase tot prânzul fără să comenteze cantitatea şi meniul consistent. Aşa că îşi aduse geanta şi scoase tensiometrul. Ia să vadă ea ce reuşise să obţină...

Mda; Violeta era aproape "ca nouă". Îşi acorda nota 9, deci era o doctoriţă acceptabilă. Se va autocaracteriza ca "bună" numai după ce discuta cu Violeta! Că avea "pretenţii" de bună psiholoagă şi trebuia să obţină maximul din mutra aia încruntată pe care-o purta pe chip în ultimul timp! Aşa că strânse tensiometrul şi ieşi:

- Te invit la o cafea.

Şi-acum, să şi fiarbă cafeaua aia! Sau să facă un ness?... O să facă ness - că se făcea mai repede. Ea trebuia să ajungă şi la grădiniţă, şi să împartă doi copii, în acelaşi timp, în două locuri distincte, îndepărtate unul de celălalt!

Violeta

Gata, se schimbase. Mm, ce amorţită se simţea! Stătuse atât de mult timp culcată, că o dureau toate încheieturile! Se grăbi să intre în bucătărie. Mămica ei o invita să ia loc în faţa ei... Şi-i oferi şi-o ţigară. Iar asta însemna că "se vindecase", aşa că putea înghiţi orice - şi cafeaua, şi ţigara, şi papara verbală. N-o privea; îşi privea cana. Abia acum realiza cât de toantă fusese când observase că era tot mai slăbită şi-şi spusese "lasă, că-mi revin eu"...

- ... A sunat şefa ta.
- Sper că n-ai boscorodit-o.
- Nu, dar am plesnit-o fără menajamente peste dorinţa de-a

te vedea după-amiază la serviciu.

Cum-cum? O sunase ca s-o cheme la serviciu?

- Da; te sunase ca să te întrebe cum te simţi şi să-ţi amintească faptul că ai o lucrare dificilă şi un *deadline* de respectat.

I-auzi!... De fapt, nu era evident deja că între ea şi şefa ei se produsese o ruptură de nereparat? Abia acum realiza...

- I-am spus că, dacă lucrarea e urgentă, poate s-o facă altcineva. Şi mi-a replicat că, din câte îşi aminteşte ea, medicul de pe salvare nu ţi-a dat concediu medical.

Acum, odihnită, realiza că relaţia cu şefa ei se stricase demult... Adică se stricase câte-un pic în fiecare zi. Dacă n-ar fi "poftit" la turcii şi arabii ăia cu purceluşi în acte care plăteau dublu ca să li se dreagă purceluşii şi dacă ar fi găsit altă bleagă care să-şi bată capul să le dreagă ălora contabilitatea repede şi bine, şefa ei ar fi concediat-o fără să clipească atunci când decisese să reducă costurile. Că doar ea era singura angajată care trebuia să plece mai devreme... Iar asta însemna...

- Am asigurat-o că mă ocup eu de formularistică şi-a râs când a spus că n-o să poţi să stai o veşnicie în medical. Iar eu i-am amintit că nu eşti unic întreţinător de familie şi-ai putea să stai o viaţă-n fără plată. Pentru că familia şi sănătatea sunt mai presus de orice.

Da; o plesnise bine-bine. Putea deci să-şi sune şefa şi s-o anunţe că are condiţii noi de pus. Şi că, dacă nu e de acord cu ele, putea considera că tocmai optimizase din nou costurile.

- N-a mai zis decât să-ţi transmit că te-a căutat. Ţi-am transmis. Acum pot să trec la ale mele, nu?

Aprobă cu capul, iar mama ei ridică un pic tonul:

- Măi Vio măi! Mai dă-le dracu de standarde! Ce dracu vrei tu să faci? Ce crezi tu că-i aici? Farmacie? Secţie de boli infecţioase? Freci casa asta de-i sare smaltu'! Ai văzut tu vreodată aşa ceva la mine? M-ai văzut tu pe mine vreodată în patru labe pe jos, frecând gresia cu periuţa îmbibată în dezinfectant? Tu nu ştii că, în cantităţi moderate, microbii sunt chiar indicaţi, pentru că determină organismul să producă anticorpi şi întăresc sistemul imunitar? Nu-i aşa că faci săptămânal curăţenie generală?

- Aproape săptămânal.

- Nu-i aşa că te aşezi în patru labe şi freci podeaua cu periuţa?

- ... Uneori.

- Nu-i aşa că lor le dai să poarte hainele o singură zi? Şi că speli aproape zilnic câte-o maşină de rufe?

- Aşa-i.

- Nu-i aşa că le calci inclusiv chiloţii? Şi nu-i aşa că le-ai călca şi ciorapii, dacă nu te-ai gândi că te află vecinii şi împrăştie vorba-n cartier că te-ai ţicnit?

Ce să mai zică?... Aprobă, oftând greu.

- Măi Vio măi! Tu ţi-ai stabilit nişte standarde de casnică! Nu ţi le-a cerut nimeni - tu ţi le-ai impus, de parcă ai vrut să te faci menajeră la italieni şi te-ai gândit să te antrenezi temeinic! Ai pretenţia să ai întotdeauna în frigider aperitiv, două feluri de mâncare şi ceva dulce! Ai pretenţia să ştergi praful o dată la două zile! Ai pretenţia să calci tot şi să speli tot! Iar toate astea ai pretenţia să le faci în alea opt ore pe care ar trebui să le dormi! Mă! E mult prea mult! Înţeleg să petreci timpul cu copiii; dar nu înţeleg să transformi apartamentul 15 într-un spaţiu aseptic! Teo şi copiii sunt, totuşi, oameni normali! Sunt conştienţi de asta, şi nu cred că s-au considerat vreodată pui de regi şi de regine! Nu cred că s-ar plânge sau s-ar bosumfla dacă ar purta pantalonii şi bluzele două zile la rând, în loc de una! Nu cred că s-ar supăra dacă pijamalele n-ar fi călcate la dungă, ci doar aranjate frumos pe sârmă! Tu ai auzit de conceptul de economie, nu? Ce economie faci dacă cumperi Ariel cu tona şi speli şi calci până sare contoarul din perete?

Avea dreptate, ce mai!

- Ce-ai? E vreo competiţie la grădiniţă? Se dau diplome pentru "Cea mai vrednică mămică"?

Negă.

- Atunci crezi că bărbatul tău nu observă cât de bine ştii să găteşti şi să calci şi să speli? Crezi că se simte neglijat din punctul ăsta de vedere?

Negă.

- Crezi că are o amantă care-l aşteaptă cu haine mai curate şi mai călcate decât ale tale?

Negă din nou.

- Şi cu mâncare mai gustoasă şi cu talie mai subţire?

Negă şi se încruntă un pic - gata, ajunseseră la partea aia referitoare la plimbarea Ambulanţei până la Gara de Nord... Dar cum mămica ei tăcea... Oftă greu:

- Tu cum te-ai descurcat zilele astea două? Cum ai reuşit?

- Mi-am luat liber. Are cine să-mi ţină locul. Iar asta înseamnă că am avut program de casnică. Gândeşte-te la asta. Aseară, a sunat Teo. Era îngrijorat că n-ai mai intrat să faceţi conferinţă.

- Intru diseară.

- Iar până diseară, eu zic să-ţi anunţi şefa că tocmai te-ai dat singurică afară.

- Deci tu zici să nici nu-ncerc să rămân angajată de la domiciliu...

- Nu. Ciorba reîncălzită are acelaşi gust şi aceleaşi bucăţi. Şi există riscul să se fi acrit deja. Deci indigestia va fi aceeaşi, indiferent dacă o mănânci cu lingura sau o sorbi cu paiul. Dă-ţi demisia, corect şi civilizat; că dacă ţi-o dau eu, îi spun şi părerea mea apropo de temele megalomanice pe care ţi le dă pentru acasă. Iar dacă vorbesc eu, o fac de poţi să-ţi iei adio de la litera a pe cartea de muncă.

OK! Aprobă încet cu capul:

- E evident că eu la ea nu mai am ce căuta. Speram, în mintea mea, că pot rămâne colaborator de-acasă. Dar dacă zici că m-a sunat ca să-mi amintească statutul şi responsabilităţile angajatului...

O privi lung, atentă... şi decise să întrebe totuşi:

- Îţi place pe malul Mediteranei?

Mămica ei aprobă... şi zâmbi:

- Băile de soare şi apa sărată le fac bine copiilor. Şi boşoroagelor reumatice. Numai să ştii tu să faci dulceaţă de struguri!

- De ce? Cred că există soiuri de pomi fructiferi şi legume aclimatizate pentru zona aia. Pentru că toţi fac acolo multă-multă dulceaţă de struguri...

Acum primi o aprobare. Continuă:

- Deşi am părut uşor... "surdă", să ştii că m-am gândit la ceea ce mi-ai spus. Şi nu cred că viitorul meu este legat de contabilitate. Ţi-am spus - nu-mi place. Cred deci că, până mă apuc de împachetat, o să stau acasă, în mediul meu aseptic, şi-o să fac prăjituri, dulceţuri şi murături. Aşa, ca antrenament pentru planul ăla pe termen lung...

- Iar dacă-ţi reuşesc, eu mă angajez solemn să le vând pacientelor mele, la cabinet. Ca să ai şi tu o sursă de venit neimpozabil...

Se priveau lung... Mămica ei întinse mâna. Deci băteau palma şi conveneau, de comun acord, că se vor muta în localitatea Villeneuve de la Raho, din sudul Franţei. Şi vor cultiva pomi fructiferi şi legume. Asta, desigur, dacă era şi Teo de acord!

Era linişte... Erau liniştite amândouă. Se mira că nu auzise nici o întrebare despre Mugur, sau vreo remarcă... Mama ei se ridică:

- Mă duc să plimb copiii cu taxiul.

- Vin şi eu.

- Tu vrei cafteală?

Negă încet, zâmbind de data asta...

- Stai acasă şi pune de-o budincă delicioasă, "cu mult zacăl".

- Şi tu cum te împarţi în două locuri deodată?

Primi un zâmbet... şi-o şoaptă:

- Secret!

Ia uite-o! Rămăsese singură... Uşa de la intrare se încuie de două ori - ca un fel de "Să stai în casă, că iar schimb foaia"... Se ridică şi luă telefonul. Şi-şi aprinse o altă ţigară - că urma o discuţie dificilă. Suna...

- Bună, Violeta.

- Bună ziua. Mă iertaţi că vă sun abia acum; dar acum m-am trezit...

- Stai liniştită! Cum te simţi?

- Bine. Mult mai bine, de fapt. Mama a stat pe capul meu, şi mi-a făcut program de somn şi masă - aşa că mă simt bine.

- Presupun că s-a ocupat ea de copii, nu?

- Da. Cred că mâine aş putea să vin la birou.

- Uite despre ce e vorba... Tu ştii care e convenţia noastră: dacă mie îmi merg treburile, îţi merg şi ţie.

"Şi cum ţie-ţi merg din plin, iar gâşte tinere şi fără pretenţii sunt pe toate drumurile..."

- Contabila m-a sfătuit să insist să-ţi termini lucrarea. Că tu ştii cum ai început-o şi cum ai aranjat lucrurile. Dacă aş da-o acum altei fete, ar trebui practic s-o ia de la zero. Ştii că avem un termen-limită...

- Ştiu, şi voiam să vă rog să fiţi de acord s-o termin de acasă.

- ... Vrei s-o lucrezi acasă.

- Da.

"Şi-mi dă mama medical, dacă faci nazuri!" Exact aşa o să-i vorbească individei căreia îi merseseră treburile mult prea bine, pentru mult prea mult timp, şi se cam învăţase aşa!

- ... Ştii că nu încurajez scoaterea actelor din firmă. Dar, întrucât "m-ai prins în corzi" cum se spune, asta e!

Trase aer în piept, pregătită să renunţe de bunăvoie la litera a pe cartea de muncă; dar continuarea o opri:

- Treci mâine dimineaţă să iei actele, sau ţi le trimit eu?

- Trec eu.

- Bine, Violeta. Crezi că până pe 5 august o termini?

- Sigur că da. Am întârziat vreodată vreo lucrare?

- Nu. Deci pe 5 august te aştept la birou, nu? Să predai lucrarea şi să-ţi iei lichidarea.

Ia uite-o! Începu să râdă, pentru că tocmai îi crescuse periculos tensiunea - şi voia litera a pe cartea de muncă:

- E perfect aşa!

- Bine. Vorbim pe 5.

- Sigur. La revedere.

- La revedere.

Apăsă butonul roşu... Ia uite la ea! I se urcase şefia la cap! Nu-i nimic - o să vadă ea în septembrie, când reîncepea anul şcolar, iar toţi buticarii "săreau în aer"! Atunci o să plângă şefa ei şi-o s-o sune... Iar ea o să-i spună că nu, nu se întorcea la sclavie!

Gândul ăla o binedispusese instantaneu! Ia să vadă ea ce mai era de făcut în casa aia! Că ţinea mult la mediul ei aseptic! Trebuia deci să-l întreţină... prin prisma faptului că va coace acolo gemuri şi prăjituri, desigur!

Ludmila

Bun! O lăsase pe Liana la şcoala de muzică la patru jumate, în biroul directoarei, unde picea le băgase instantaneu pe toate profele într-un extaz suprem; luase apoi un taxi, iar Florin intrase în scara blocului Ioanei la cinci fără cinci. Era cinci şi zece iar ea privea lung rochiţa aceea superbă din vitrină şi-şi aprindea o ţigară. Şi se declara mulţumită de "ispravă".

Îşi pusese fata înapoi, "pe şine". O readusese la înfăţişarea normală, o ajutase să "acumuleze" cel puţin un kilogram iar asta se vedea cu ochiul liber - cearcănele dispăruseră, iar nuanţa predominantă a pielii Violetei redevenise rozé. Avea senzaţia că şi mintea asimilase ceva vitamine; ştia că diseară, când îi va duce copiii, i se va povesti cum decursese discuţia cu şefa-scorpie. Adică demisia telefonică. Dacă va simţi ea ceva în neregulă, îşi va însoţi fiica atunci când îşi va prezenta demisia reală - aia scrisă pe hârtie. În fine...

Discutase un pic cu Florin, pe drum. Îi amintise că Mugur nu avea nici o şansă să se apropie în vreun fel de Violeta. Şi adăugase că ea, în calitate de mamă a Violetei, îi rămăsese datoare individului cu o cafteală zdravănă - de-aia cu măturoiul pe spinare şi cu papucul în cap şi cu multe-multe alte arme albe... Piciul era liniştit acum; ea va relua însă discuţia cu el în maximum o săptămână, pentru că voia să fie anunţată prompt dacă individul mai apărea în calea fiicei ei. Nu de alta, dar era păcat de tenul Violetei, să se rideze din cauza ăluia!

Zâmbea lung, cu ochii la rochiţă... Clar - era frumoasă! Superbă! Era mult prea frumoasă, ca să n-o vadă şi Teo! Mai ales că părea a fi mărimea Violetei! Intră în magazin.

Violeta

Ultima verificare pe mess... Nu; Teo era în trafic. Sau la masă. Nu era la calculator, în orice caz! Dar cum ei vorbeau, de obicei, după opt seara... Luă portofelul şi se grăbi să iasă.

Avea poftă de batoc. Încă mai oscila între batoc cu pâine caldă şi salată orientală cu de toate, plus pâine caldă. Ceapă avea, cartofi avea... Măsline nu mai avea decât vreo şase. Să ia şi măsline.

Termină de coborât şi cel de-al doilea şir de trepte şi simţi izul uşor... Mm, ce bine mirosea în scară! Să fie de la interlopul poliţistei? Sau să fie de la iubitul poliţistei - ăla nou, "proaspăt", care nu ştia nimic despre interlop? Trase adânc aer în piept... Se încruntă un pic - semăna cu parfumul care-i scrântise ei mintea cu mulţi ani în urmă. Se gândea acum că ăla nu era parfum de... poliţistă. Se gândea că juristul de la BCR plecase la amantă - şi plecase "oficial", de vreme ce soţia îi era tot în spital. Oare copilul ştia? Sau, în fine, bănuia care era cauza divorţului? Oare ştia ceva despre divorţ în sine? Era mare; dacă Florin al ei ştia unele lucruri, la şapte ani, copilul ăla, la 12...

Păşi pe cimentul parterului, dădu să cotească la stânga - spre uşa scării, dar o mână o prinse cu fermitate de braţ! Hei!

Scăpă un ţipăt uşor şi întoarse capul. Şi nu apucă decât să-l recunoască - Mugur o trase cu atât de multă putere, că într-o clipă se pomeni în micuţul holişor care ducea spre uşa din spatele blocului. Hei!

Ia uite-l! O tot îndesa spre nişa aia din perete! Ridică ambele braţe, schiţând un gest uşor de apărare, şi începu să râdă:

- Bag seama c-o cauţi rău de tot!

Şi-i tremurau picioarele... pentru că ochii negri o priveau lung, parfumul şi-l amintise imediat, forţa şi determinarea cu care-o băgase în nişa aia o speriaseră un pic iar gestul mâinilor ei nu era o noutate. Era acelaşi gest de demult, pe care-l făcuse ori de câte ori voise să-l oprească fără să rostească cuvinte. Gest care-l făcuse pe-atunci să se oprească prompt, de fiecare dată. Gest pe care ea nu-l calculase nicicum - gest ivit spontan... Gest trezit în subconştientul ei de parfum şi ochii negri...

Hei! Tot amalgamul ăla o speria. Rău!

Mugur făcu un singur pas spre ea; un pas mare. Iar ea se grăbi să păşească în spate şi se ciocni imediat de perete.

Dumnezeule! O încolţise acolo!

Parcă simţindu-i teama, bărbatul din faţa ei decise să continue "acţiunea" cu aceeaşi determinare şi forţă. Mugur îi prinse capul în palme şi şopti, privind-o lung de la o extrem de mică distanţă:

- Ai înnebunit? La 29 de ani, ameţeşti şi se-nvârte casa cu tine? Unde ţi-a fost capul?

Cum-cum? El ştia? De unde ştia?... Da' de unde până unde îi făcea individul ăla ei morală? Ridică puţin vocea:

- Poftim?

- M-ai auzit foarte bine! Unde ţi-a fost capul când ai făcut doi copii cu un bărbat-fantomă?

Aa, păi gata! Până aici i-a fost! Se găsea el să-l critice pe Teo? Îl împinse cu putere:

- Pe umeri. Şi, apropo - cred că-l fac şi pe-al treilea până-n 30!

- Nu eşti zdravănă la minte! Nu vezi că-şi bate joc de tine? De ce nu e lângă tine? Pe unde umblă?

El mârâia încetişor, să nu-l audă vecinii; ea voia s-o audă vecinii, aşa că ridică puţin tonul vocii:

- Langa prin Europa, după bani! Tu de ce nu umbli pe la serviciul tău, după bani? Ce cauţi în scara mea de bloc? Bani? N-ai să găseşti, că-i bloc de plătitori de taxe!

Bărbatul din faţa ei îşi pierdu instantaneu indignarea - atitudinea aceea se transformă brusc într-una rugătoare:

- Vio, mai dă-mi o şansă!

Mugur o cunoştea bine deja; tocmai de aceea, acţiona în forţă. Şi cum ea ridicase tonul ca să scoată vecinii din apartamente, el recursese la atitudinea care-o calmase întotdeauna. Ei bine, asta nu se va întâmpla şi acum - îi răspunse deci pe acelaşi ton ridicat:

- Niciodată!

Pasul următor ar fi trebuit să fie o şoaptă! După două-trei secunde, Mugur... şopti:

- Vio, nu te juca!

Zâmbi slab - că-l ştia "pe de rost", cu tot repertoriul din dotare:

- Nu căuta cafteală, c-o s-o găseşti!

Fu prinsă din nou de braţ:

- Hai - mergem la mine!

Se smuci scurt şi-şi eliberă braţul - şi mârâi, împingându-l cu putere:

- Te duci la tine! Singur!

Îl împinsese jumătate de metru în spate - lucru care nu se mai întâmplase niciodată! Tocmai de-asta, Mugur o privea lung, serios... Ea îl privea lung, ferm hotărâtă să-i altoiască şi-un pumn în ochi... sau un şut bine ţintit...

"Hai - ce urmează? Urli şi mă iei de guler, sau şopteşti şi pişi ochii?" Mugur şopti, plecând privirea spre podea:

- Bine; mă duc acasă şi fac două cafele. Şi te aştept...

Ochii negri se ridicară şi-o priviră lung:

- Dar s-ar putea să nu te aştept prea mult.

Puse mâinile în şold:

- Păi nu mă mai aştepta deloc! Supără-te şi caută-ţi altă parteneră de cafea!

"Aşa! Că dacă îţi închipuiai că-ţi merge cu şmecheriile alea antice, te înşelai amarnic!" După câteva secunde de gândire, bărbatul din faţa ei reveni la o atitudine normală - împinse mâinile în buzunarele pantalonilor:

- Nu înainte de a sta de vorbă cu tine. Dar aşa, serios şi cu calm. Pentru că tata vine în ţară pe 3 august şi vreau să te prezint familiei mele aşa cum se cuvine.

Cum-cum? Vrea s-o prezinte familiei lui?... Ăsta era dement! O luase razna, fugise de la ospiciu iar maică-sa încă nu reuşise să afle unde locuieşte acum! Ridică mirată sprâncenele:

- ... Poftim?

- Ai auzit bine - vreau să te prezint părinţilor mei. Am făcut atunci o greşeală colosală...

Cee? Făcuse "atunci" o greşeală? Când "atunci" - prima sau a doua oară? Că nu era foarte clar în exprimare!

- Dar hai să nu vorbim aici - te rog! Vino la mine, la o cafea!

Omul ăsta voia ceva de la ea. Dracu ştia ce anume, dar voia acel "ceva" cu disperare! Puse încet mâinile în sân... şi adoptă un ton calm, care să-i ilustreze din plin seriozitatea şi mai ales determinarea:

- Mugure, tu nu pricepi că nu mai avem ce vorbi? Uite ce-i! Soţul meu e un om dintr-o bucată. Dintr-o singură bucată te-ntinde pe asfalt - că are doi metri şi-a bătut demult suta de kile. Şi mă iubeşte îndeajuns de tare ca să te joace în picioare pentru că-mi aţii calea. Fă bine şi bagă-ţi minţile-n cap; ce-a fost, a fost demult. Şi s-a terminat tot atunci, demult. Caută-ţi o mândruţă la deux-pieces şi concentrează-te asupra ei.

Dintr-un singur pas, Mugur reveni în faţa ei - şi-o cuprinse cu braţele:

- Vio! De ce nu înţelegi odată? Vreau să te îmbrac pe tine într-un deux-pieces! Şi să te ţin mereu alături de mine!

Nu schiţă nici un gest - se rezumă la a-l privi drept şi a-i răspunde cu cuvinte simple, explicite:

- Eu sunt ocupată. Caută-ţi alta.

Braţele acelui bărbat urcară grăbite pe spatele ei - iar Mugur îi prinse din nou capul în palme:

- Vio...

Şi-o ţinea din nou ca pe un bibelou nepreţuit şi-o sorbea din privire, îi transmitea c-o adoră şi-o iubeşte şi i se taie răsuflarea... Ea însă nu se simţea deloc atinsă de comportarea lui. Ea "constata" vechile lui trucuri, dar nici nu clipea în faţa lor...

Decise să-l privească cu seriozitate. Şi cu atenţie. Era tare curioasă ce voia totuşi Mugur de la ea! De ce insista în halul ăla! Murea de curiozitate să afle motivul care-l făcea pe acel bărbat să se aşeze preşuleţ la picioarele ei...

- Vio... Vrei să fii soţia mea?

Oo! Vai! Asta era! Nenorocitul voia s-o ceară de nevastă! Nemernicul ăla îi ieşea în cale după 9 ani, absolut întâmplător, şi-şi amintea că rămăseseră la cererea în căsătorie! Mişto!

... Îl privea lung, serioasă, şi nu putea totuşi înţelege de ce nemernicul din faţa ei spusese acele cuvinte... Palma rece îi atinse uşor obrazul stâng:

- Am făcut atunci cea mai mare greşeală a vieţii mele! Greşeală pe care vreau, pot şi trebuie s-o îndrept! Vio, tu nu ştii care a fost miza atunci! Dar acum, am luat totul! Totul e al meu! Vio, pot să-ţi ofer ceea ce el nu-ţi va putea oferi nici dacă se duce pe Lună după bani! Copiii tăi pot fi "rezolvaţi" pentru cinci generaţii de-acum încolo!

Şi-acum bărbatul din faţa ei prinsese curaj - că renunţase la îmbrăţişare, ca să poată să-i ţină capul în palme ca pe-o bijuterie nepreţuită pe care-o atingea cu maximă atenţie:

- Vio, eu vreau foarte mult să mă însor cu tine! Vrei să fii soţia mea?

Oof, Doamne! Cu cine luase omul ăsta lecţii? Că devenise expert! Îşi rafinase mult tehnica; în plus, atitudinea aia de bărbat la 30 de ani, conştient de ceea ce este şi poate, îl prindea al naibii de bine! Şi pe cuvântul ei de onoare că omul ăsta părea sincer...

Puse palmele peste palmele lui - şi le strânse bine în palmele ei. Ca să-şi elibereze capul. Şi ca să-i răspundă cu aceeaşi ardoare sinceră cu care-o întrebase el. Îl privi lung... cu sinceritate şi multă seriozitate... şi-i răspunse cu ardoare-n glas:

- Nu.

Dezastru! "Îi picase faţa" de-adevăratelea! De parcă el mizase pe "da"! Doamne Dumnezeule mare, omul ăsta chiar crezuse că ea va spune "Da"?... În fine - asta era "de gândit" mai târziu. Îi puse deci palmele laolaltă şi-i dădu drumul. Şi-şi confirmă negaţia cu ceva mai multe cuvinte:

- Nu vreau să fiu soţia ta.

Şi-acum ce mai zicea? Ce părere mai avea? Insista? Sau o

lăsa baltă? Mugur îşi acoperi gura cu degetele... Iar ea se întreba de ce naiba avea sentimentul că răspunsul ei îl răvăşise complet, iar omul ăla chiar vorbise serios... Iar tot ceea ce se întâmplase în nişa aia din scara blocului ei nu era o piesă de teatru...

- ... Asta e decizia ta?
- Da.

O privea lung şi-şi acoperea gura cu degetele...

- ... Decizia finală?
- Cea mai finală.

Cu o rapiditate care-o făcu să tresară, Mugur se răsuci pe-un călcâi şi "dispăru" din cadrul nişei. După câteva momente, auzi uşa din spatele blocului scârţâind scurt.

Rămăsese singură în scara blocului... Era linişte. În aer persista parfumul acela...

"Păi gata, Violeto; cred că poţi să-ţi aminteşti că te duceai la Mega!" Ce voia să ia de la Mega? Uitase complet...

"Ai de gând să ieşi de-aici? Sau îl aştepţi să se întoarcă, cu nişte idei noi?"

Păşi şi ieşi din nişa de-un metru pătrat - şi se grăbi să iasă şi ea din scara blocului, dar prin faţă. Porni totuşi spre Mega Image - o să-şi aducă ea aminte "la faţa locului" ce voia să cumpere!

Deci Mugur îi tot aţinea calea pentru că... Pentru că voia să se însoare cu ea! Hai, că asta era culmea! Mugur avea, brusc, poftă de însurătoare! Cu ea! Imediat cum descoperise că se mutase vizavi de ea, Mugur prinsese gust de pus pirostrii! Şi tocmai cu ea! Nu cu poliţista aia tânără, frumoasă, sexy şi foarte disponibilă, care avea ferestrele tot spre apartamentul lui! Nu! Cu ea, femeie căsătorită şi cu doi preşcolari de mână!

Ia hai - gata! Să se dezmeticească şi să judece totul la rece!

Deci Mugur o tot invita la o cafea în duplexul lui pentru că venea taică-su în România, iar el voia să o prezinte părinţilor lui. Fiindcă voia să se însoare cu ea. Şi păruse serios...

De ce insista Mugur în halul ăla? Chiar şi după ce văzuse soţul şi copiii, chiar şi după ce ea îl luase la mişto rău de tot şi-l anunţase ferm în faţă că între ei nu va mai fi niciodată nimic, el insista. Cu încăpăţânare. De ce? Ce voia să obţină? Era la mintea cocoşului că nu voia, totuşi, să se însoare cu ea! Şi-atunci ce voia?

De când îl sunase, în ajunul Crăciunului, iar el îi spusese că mama lui nu concepe să-i aducă în casă noră absolventă de bac şi-atât, Mugur n-o mai căutase. N-o sunase, nu-i dăduse târcoale, n-o spionase, nu-i ieşise în cale... Mugur dispăruse pur şi simplu - ca orice om normal care spune "Adio" şi nu e deloc afectat de sensul acelui cuvânt. Şi nu-l interesase cum se decurcase ea cu acel cuvânt - nu-i păsase dacă-i fusese greu sau uşor, nu-l interesase dacă plânsese sau râsese după ce-l auzise... Nu-l interesase, în ultimii 9 ani, dacă ea cunoscuse un alt bărbat sau se călugărise. Nu-l interesase dacă ea se căsătorise. Nu-l interesase dacă avea sau nu copii... Nimic - absolut nimic. Pentru Dumnezeu - l-ar fi văzut! I-ar fi simţit prezenţa! Şi-ar fi dat seama că e urmărită, sau filată! De ce-ar fi urmărit-o Mugur 9 ani, fără să-şi facă simţită prezenţa? De ce-ar fi aşteptat atât de mult? Că doar nu-l aşteptase pe taică-su să vină în România pe 3 august 2010! Nu?

În fine! Ia să fie ea femeie serioasă şi să lase prostiile! Mugur voia să se însoare cu ea? Ha! Mugur voia cel mult s-o bage cumva în duplexul ăla şi să-i arate dormitorul! Ca să-şi demonstreze lui însuşi că era "cel mai tare" - şi putea învârti creierele femeilor după bunul lui plac! Putea jura că, în timp ce se uita la geamurile ei, Mugur trăgea cu coada ochiului şi la geamurile din dreapta ei - că poate apărea poliţista aia sexy şi-l observa! La urma urmei, de ce nu?! Era un bărbat liber, nu?

Mugur era un subiect mort. Pentru ea, Mugur nu exista decât în măsura în care apariţiile lui îl supărau pe Teo. Şi nu se îngrijora pentru tenul lui Mugur - se îngrijora pentru liniştea soţului ei. O durea-n cot de ridurile lui Mugur - dar Teo al ei trebuia să fie liniştit când era în cursă. Şi chiar dacă soţul ei avea 100% încredere în ea, simpla existenţă a lui Mugur în preajma ei era motiv de îngrijorare pentru el.

Mugur era un subiect mort. În curând, va fi un subiect mort şi pentru Teo. Chit că-l ruga să scoată pistolul la el!

Trase uşa şi intră în Mega Image - deci plecase de acasă ca să cumpere... peşte afumat şi măsline. Şi ştia deja că n-o să pună cartofii la fiert - pentru că magazinul ăla mirosea ameţitor a pâine fierbinte!

Ludmila

Scoase cheile şi i le dădu lui Florin - care o rupse la fugă spre uşă. Doamne, chiar era adevărat! Chiar îmbătrânise! Gâfâia în ultimul hal - şi nu urcase decât trei etaje! O să vorbească cu Violeta despre asta - în Franţa, să caute o casă pe pământ. Că era femeie bătrână...

Intră în apartament şi zâmbi:

- Bine te-am găsit.
- Bine-ai venit.

Mm, mânca! Bravo! Intră în bucătărie şi se grăbi s-o pupe pe creştet - că fusese o fetiţă cuminte... Ba uite că nu fusese cuminte şi se dusese la cumpărături! Dar era cuminte acum, că înfuleca de mama focului peşte afumat şi pâine caldă - şi nici nu mai avea cearcăne, era din nou zâmbitoare... Se aşează lângă ea iar copiii năvăliră şi ei în bucătărie.

- Mami, ştii ce-am învăţat azi?
- Ce-ai învăţat?
- Să înot ca broasca!
- Oo, bravo! Şi înoţi singur, sau sprijinit de profesor?
- Singur-singurel! Şi fără colac!
- Super!

Liana se grăbi să-şi exprime nemulţumirea:

- Da' şi eu pot să fac aşa!

Şi exemplifica picea, cu mişcări ample - că fusese foarte atentă la Florin!

- Ştiu că poţi - şi-o să-i arăţi şi lui tati, când mergem la mare!
- Da' când megem la male?
- Nu ştiu; când vine tati acasă, o să-l întreb când îşi ia concediu. Cred că la începutul lunii septembrie.
- Şi mai e mult?
- Destul de mult. Mai e luna august.
- Şi asta cât înseamnă?
- ... Păi cred că vreo patru plecări de-ale lui tati.

Ridică mirată sprâncenele - adică Violeta avea şi asemenea "unităţi de măsură"? Liana se încruntă:

- Da' de ce nu megem mai lepede?

Ia uite, că funcţiona aşa! Liana o să se împace greu cu varianta "oficială" a calendarului! Ehei...

- Pentru că acum, când e foarte cald afară, toată lumea merge la mare. Iar asta înseamnă că e aglomerat, că n-o să avem unde să ne punem cearceaful, că n-o să ai loc în apă... De-aia e mai bine să mergem mai târziu.
- ... Aa...

Gata; Liana nu mai era încruntată.

- Mami, eu mă duc să schimb lochiţa!
- Bine, iubita mea.
- Tu stai acolo şi papă!

Aa... Şi Violeta era uimită! Numai că fiica ei trecuse deja prin uimirea cauzată de "da' tu vei să divolţezi?", aşa că-şi reveni repede:

- Bine; stau aici cuminte şi mănânc tot.
- Aşa! Aide, Foline! Veau lochiţa loşie azi! Ai auzit?

- Am auzit...

Uşa se închise încet... Chicoti, în şoaptă:

- Doamne, sunt teribili!

- Sunt; dar nu-mi place deloc că-l chinuie aşa!

- Las' că nu-l chinuie! Băiatul tău o să fie un burlac extrem de curtat...

Violeta nu răspundea... Zâmbi slab:

- La ce te gândeşti?

- La mine, la noi... la ei...

- La Franţa...

Primi o aprobare cu capul. Dar doar atât. Deci nu vor discuta azi... OK! Se ridică:

- Pot să plec liniştită spre casă?

- Da.

"Adică promiţi că nu mai faci prostii? Şi te culci odată cu copiii?" Ochii albaştri răspundeau afirmativ la întrebările ei. Numai că ochii fiicei ei nu-i puteau răspunde la întrebarea "De ce eşti îngândurată?" - iar asta nu-i plăcea deloc. Pentru că o lăsa singură cu copiii şi urma o videoconferinţă dificilă... La care însă nu era normal să asiste şi ea...

Dar, asta e! Dacă nu voia ea să-i spună... O sărută din nou pe creştet şi se grăbi să iasă - să-şi ia la revedere de la nepoţei şi să se ducă şi ea acasă! Nu arăta asta, dar era frântă de oboseală!

Teodor

Privea lung laptopul... Păi să deschidă Messenger-ul, nu? Să se logheze şi să spere că soţia lui era bine... Că încă mai era soţia lui... Na! - că iar gândea prostii!

User, parolă... Violeta era online. Semn că se odihnise zilele astea şi redevenise soţia lui dintotdeauna. Perfect! Deschise fereastra şi nu-i trimise direct invitaţia să-i vadă camera; decise să-i scrie:

"Bună seara, iubito..."

Send... Ah! Să-i trimită şi o floare! Un emoticon - deşi nu era adeptul "jucărelelor" ălora pentru liceeni. Simţea nevoia să-i transmită cumva că sufletul lui îi aparţinea, necondiţionat... După maximum 20 de secunde, răspunsul îi apăru prompt pe ecran:

"Bună seara, iubite, te-aştept ca şi când numai dragostea noastră ar fi pe pământ mai presus..."

Ia uite-o!

Începu să râdă - ia uite-o! Nu bănuise vreodată că soţia lui "ştia" emoticoane de-alea! Îi trimisese un chip zâmbitor care emana inimioare roşii! Era teribilă! Mm...

Şi uite că ea îl invita prima să-i vadă camera! Nu mai avea răbdare! Normal - nu se mai văzuseră de atâta timp! Se grăbea să accepte şi-apoi s-o invite şi el...

Eei, da! Aşa da! Soţia lui era "ca nouă"! Aranjată, fără cearcăne, zâmbitoare şi iute cum o ştia el dintotdeauna... Violeta zâmbea din nou - zâmbea tainic, că şi ea îl vedea şi-i vedea mimica aceea uşor admirativă... Profită de faptul că era singură în faţa laptopului şi-i făcu cu ochiul. Soţia lui bufni în râs. Iar el îi transmise prin gesturi că arăta foarte "bine"... Primi o muştruluială cu degetul. Numai că soţia lui râdea. Îşi permitea, deci, să râdă şi el... Şi gata - Violeta se dusese să cheme copiii. Acum o să asculte "raportul", după care o s-o certe... şi-o s-o ierte. Că se cuminţise. Şi se făcuse aşa o soţie "bine"...

Violeta

Copiii se grăbeau spre camera lor, parlamentând de zor referitor la ultimele veşti de la tati... Închise uşa bucătăriei şi se aşeză în faţa laptopului: gata! Acum putea s-o certe. Aştepta, privindu-l lung... Teo zâmbi slab:

- Am auzit că ai făcut prostii...

Oo! Scăpa chiar atât de uşor?... Da; că ei nu discutau, dar parafau împreună deciziile. Se grăbi să-şi scurteze la maximum "urecheala" şi să-i dea şi lui vestea cea bună:

- Dar le-am îndreptat deja, aşa că nu mă mai certa!

- ... Eşti sigură că le-ai îndreptat?

- Foarte-foarte sigură!

Capul brunet se plecă într-o parte:

- Şi cum le-ai îndreptat?

- Mi-am dat demisia. Adică am anunţat-o că nu mă va mai vedea prea curând intrând pe uşa aia la nouă fix. Am convenit cu ea că momentan trebuie să termin lucrarea pe care am început-o; dar o s-o termin de acasă. O să am deci destul timp, cât sunt copiii la grădi, să mă ocup şi de ea, şi de casă. Iar asta înseamnă că o să trăiesc ziua şi-o să dorm noaptea. Ca toţi oamenii normali.

Soţul ei aproba cu capul...

- Pe 5, trebuie să-i predau lucrarea. Atunci o să-i spun că, dacă vrea să beneficieze în continuare de cunoştinţele mele de-a drege purceluşi contabili, va trebui să se obişnuiască cu gândul că voi lucra de acasă. Dacă nu, îmi închide cartea de muncă şi-mi dă lichidarea. Iar pe-asta n-o negociez nicicum - e ca mine, sau nu mai e deloc!

- Bravo! Aşa te vreau! Bravo!

Bun! Tii, ce liniştit era soţul ei acum! Se grăbi să-l întrebe ceea ce-o interesa cel mai mult în acel moment:

- Când vii?

- Pe 31, seara sau în toiul nopţii.

Accesă repede-repede calendarul... Sâmbătă noaptea. Iar asta însemna... Nu putu să nu se bosumfle un pic:

- Asta înseamnă că apari pe 1, pe la prânz...

- Numai că tu eşti liberă pe 2, nu? Iar minorii sunt la grădi...

- Da, dar eu trebuie să-mi termin lucrarea, dacă vreau să primesc lichidarea pe iulie.

- Ai s-o termini, dar pe 3.

Soţul ei se aplecă puţin spre cameră şi-i zâmbi concludent:

- Ziua de 2 este pentru noi. Fără copii, fără facturi, fără bătut cuie şi spălat rufe...

Aproba, zâmbind uşor şi amintindu-şi că mămica ei "scăpase nesupravegheată" la laptop, aflase parola ei de mail şi discutase cu ginerele ei. Şi uite ce ispravă bună făcuse...

- Fugi şi culcă-te - că încă se mai văd umbre pe la ochii tăi.

- Odihneşte-te şi tu, că mâine pleci iar pe şoselele Poloniei...

- ... Noapte bună, iubito.

- Noapte bună, iubitule...

Şi pupă camera! Ca să ştie! Teo râdea... Ei nu-i venea să se deconecteze... Soţul ei...

Soţul ei era un bărbat "bine". Avea trăsături frumoase, un pic copilăroase... Un râs frumos... Privire cuprinzătoare... Da; dacă bărbatul de pe ecran ar fi întrebat-o, la un moment dat, dacă vrea, ea ar fi răspuns "Da". Înainte să afle la ce anume se referea - la mariaj sau la o îngheţată cu aromă de căpşuni. Deci Mugur nu exista.

Soţul ei îi trimise o bezea şi se aplecă. Şi trase modemul din laptop. Oof...

Închise şi ea laptopul şi se ridică: îi era dor de el. Îi era dor de bestia ei mică de doi metri şi peste o sută de kile. Îi era dor de vocea lui, de chipul lui, de îmbrăţişarea lui... Dacă ar fi fost şi el de acord cu planul ei, ăla pe termen lung, ar fi fost perfect! Sigur, ea ar fi copt şi fiert zi-lumină; el ar fi distribuit zi-lumină. Dar seara ar fi fost împreună. Seară de seară, 365 de zile pe an, toţi cinci în jurul mesei... Mm, ce bine-ar fi fost!

Duse laptopul în sufragerie şi se apropie de fereastră - să le deschidă larg pe amândouă. Simţea o adiere răcoroasă strecurându-se prin crăpătura aia meschină şi nu voia să abuzeze de aerul

condiţionat. Serile de iulie erau de obicei fierbinţi...

Deschise larg ambele ferestre, iar mişcarea din parcare îi atrase imediat privirea... Audi-ul Q7 tocmai urca încetişor pe bordură, pe locul lui. Iar ea vedea, de la etaj, o siluetă pe scaunul din dreapta. Şi nişte şuviţe de păr brunet. Deci Mugur o ascultase... Hm!

Se trase în spate, trase bine perdeaua şi rămase în spatele ei. Murea de curiozitate s-o vadă pe tânăra zână pe care Mugur o invitase să-i viziteze palatul! Puţine femei îşi permiteau să-şi vopsească părul "negru nr. 1". Era o culoare dificilă; individa trebuia să fie de-o frumuseţe aparte şi să ştie foarte bine să se fardeze, ca să stârnească imaginaţia acelui "prinţ"! Aştepta...

O privi lung... Da. Jos pălăria! Frumoasă femeie! Perfectă! Nu putea pune egal între ea şi poliţistă, pentru că nu putea pune egal între un SUV cap de linie şi-un coupé cap de linie! Dar amândouă erau "cap de linie"...

Preafrumoasa fată era frumoasă foc - de parcă tocmai coborâse de pe coperta unei reviste pentru femei. Avea ochi migdalaţi, un nas cârn şi obraznic şi-o guriţă senzuală. Peste tenul de-o nuanţă normală se aşezase un strat fin de pudră şi fard... Iar părul era perfect. Era tunsă drept, cu breton; şuviţele negre cădeau armonios pe umeri şi îşi ascundeau vârfurile spre cămăşuţa rozé pal. Preafrumoasa fată purta un deux-pieces grena; o culoare "grea", dificilă, dar foarte frumos asortată cu cămăşuţa, gentuţa şi sandalele - toate trei rozé. N-avea rost să mai adauge că maestrul croitor "lucrase" acel deux-pieces chiar pe viitoarea lui proprietară! Îi stătea foarte bine; deducea că haina de pe braţul ei era scurtă şi cambrată pe talie - aşa cum purta vecina ei de la apartamentul 14. N-avea rost însă să mai adauge faptul că cele două talii nu se comparau...

Coborâse din Audi aşa cum se coboară - nu aşa cum coborau 99% din femeile din România. Pusese frumuşel ambele sandale cu toc mediu pe asfalt şi se ridicase. După care nu se aplecase de şale ca să-şi ia geanta cu laptopul; flexase uşurel genunchii. Închisese civilizat portiera, ocolise maşina şi-i zâmbise bărbatului care-o aşteptase lângă portbagaj. Şi care arătase spre intrarea în scară. Păşise frumos, civilizat - nici nu plutise, nici nu duduise din călcâie... Eei...

Mugur ochise o tipă straşnică. Frumoasă, manierată, educată, licenţiată, utilizatoare de menajeră şi conştientă de necesitatea apariţiei bonei în viitorul apropiat, învăţată să-şi etaleze bunele maniere prin restaurante selecte şi la serate unde accesul se făcea pe bază de invitaţie... Cu siguranţă, prin căpşorul brunet nu exista nici o informaţie despre vopseaua de păr care se aplică "în regie proprie" acasă, iar maşina de spălat şi fierul de călcat erau "noţiuni de teorie". Trebuia să le ştie, ca să ştie ce să-i ceară menajerei. Era logic, nu? În schimb, avea informaţii complete despre toate marile case de modă, parfumerie, marochinărie, despre toate destinaţiile turistice răsfăţate şi făcea oricând faţă unei discuţii la un dineu al casei regale - de aici sau de oriunde altundeva. Sigur, bruneta ştia ceea ce îi folosea! Iar la cum arăta, plus facultatea pe care cu siguranţă o absolvise, plus bărbatul de lângă ea, chiar n-avea rost să-şi încarce memoria cu noţiunea de "piaţă agroalimentară"!

Oricum, în mintea brunetei, "Colentina" era o chestie uşor... ciudată. Dacă n-ar fi fost ataşată de termenul "duplex", probabil că "Colentina" ar fi rămas doar o chestie ciudată! Dar cu siguranţă mintea brunetei primise de la ochi informaţia - blocul cu patru etaje, situat "printre blocurile gri" - şi-şi spusese că aia era o problemă, dar se putea remedia relativ repede...

Preafrumoasa fată era un fel de zână perfectă. Şi el arăta foarte bine în costum. Erau frumoşi împreună. Preafrumoasa era licenţiată - dacă nu chiar dublu licenţiată, că "se purta" absolvirea a două facultăţi în simultan. Preafrumoasa era idealul de noră pe care mama lui îl visa noaptea şi-l declama ziua. Şi totuşi, avea sentimentul că preafrumoasa va rămâne doar "preafrumoasa". Pentru că bărbatul de lângă ea, galantul Mugur care atingea femeia ca pe-un bibelou nepreţuit şi era un fin cunoscător al bunelor maniere, arătase spre scara blocului, o urmase îndeaproape - dar nu-i luase gentoiul laptopului din mână. Acelaşi Mugur putea fi cu uşurinţă numit şi "pragmatic", şi "precaut". Iar asta o făcea să creadă că preafrumoasa fată fusese invitată la o cafea şi-un schimb de idei despre mediul de afaceri din România postdecembristă. Şi, după ce discutau două-trei ore pe tema aia, Mugur decidea ce mai făceau, cum, când, unde şi de câte ori. Dacă mai făceau, fireşte!

Lumina se aprinse prompt în holul duplexului. Zâna lăsă laptopul lângă uşă şi, ca orice zână care se respectă, nu încercă să se descalţe. Că, la casele cu menajere, chestia cu descălţatul era dovadă de ciobănism. El o invita în living; ea se minuna, cu ochii la mobilier. Apoi el o conducea la colţar şi se scuza - şi se ducea repejor să pună de-o cafea... Şi cum punea cafea în pliculeţul maro de la cafetieră, bărbatul din faţa ei tresări - brusc. Ca şi cum îşi amintise ceva. Mugur întoarse capul spre geamurile ei...

Era întuneric în casă. N-o vedea. Împinse mâna în buzunarul blugilor... Gata; el revenise la plicul maro şi cafetieră, iar ea îşi scosese mobilul. Selectă numărul mamei ei. Suna...

- Da, prinţesa mea.
- Mami, vreau să-ţi spun că s-a rezolvat.
- Bun! Bravo! Da' ce s-a rezolvat, dacă nu sunt indiscretă?

Ah! Corect! Coborî mult tonul vocii:

- S-a rezolvat cu vecinul-problemă.
- I-ai spart capu'!
- Nu.
- S-a întors Bestia!
- Nu.
- ... S-a mutat!
- Nu.

Mămica ei evita cu grijă orice referire la rezolvarea aia normală, firească...Începu să râdă:

- Tocmai face cafea pentru o junăbrunetă de toată isprava.

O secundă de tăcere, două... Mama ei oftă greu şi bombăni, fără să-şi ascundă descumpănirea:

- Ah! Şi mizam pe pumnul Bestiei! Ce ghinion!

Bufni în râs - părea foarte sinceră mămica ei atunci când spunea "ce ghinion"! Râdea şi asculta boscorodeala mamei ei... şi-şi jura ei însăşi că niciodată, sub nici o formă şi sub nici un fel de ameninţare, nu va spune vreodată că azi, 29 iulie 2010, Mugur o aşteptase în scara blocului. Cu atât mai puţin, nu va spune vreodată vreun cuvânt din ceea ce vorbiseră! Cu puţin noroc, preafrumoasa fată va fi pe placul lui; iar asta însemna că discuţia aia despre mariaj putea să fie dată uitării...

- Bine, mămico; te las să-l boscorodeşti în tihnă.
- Aha! Bine, Violeto; să fii cuminte!
- Ştii că sunt cuminte!
- Să mănânci şi să se culci odată cu copiii.
- Bineînţeles.
- Că dacă nu, te dădăcesc şi mâine!
- Stai liniştită, că nu mai fac. M-am speriat destul de rău, să ştii!
- Îmi dau seama ce stări "super" ai avut! Auzi? E frumoasă?
- Da.
- E licenţiată?
- Da. În fine, aşa arată - a licenţiată.
- El e picat pe jos, cu limba de trei coţi?
- Nu. E precaut şi protocolar.
- Mm, asta înseamnă că Bestia mai are o şansă! Ce bine!
- Mămico, eşti teribilă!
- Ştiu. Hai, fugiţi la culcare!
- Fugim, fugim! Noapte bună, mămico.
- Noapte bună, prinţesa mea.

Apăsă butonul roşu... Reveni în sufragerie, dar doar ca să-şi ia pijamaua - tocmai îşi impusese să nu se mai apropie azi de fereastre. Nu de alta, dar lui Mugur îi cam fugeau ochii spre geamurile ei. Şi nu era bine s-o vadă. El trebuia să se concentreze asupra preafrumoasei!

Teodor

Privea lung tavanul cabinei şi se gândea...

Preferase să-i spună că e în Polonia. În realitate, el dormea în Arad azi. Presimţea că mâine dimineaţă va găsi un mail nou de la domnul Silviu - cu ruta pe care va trebui să distribuie bananele alea. Că dacă tot tranzita România, măcar s-o tranziteze cu folos! Preferase să-şi mintă soţia, pentru că nu voia să-şi pună iar copiii pe jar. Cine ştie cât şi unde avea de distribuit! Aşa, prefera să le facă o surpriză şi să ajungă acasă cu o zi înainte de data preconizată, decât să le spună "vin mâine dimineaţă" şi să ajungă poimâine seara. Angajaţii domnului Silviu nu puteau fi parolişti - din motiv de domnul Silviu! În plus...

În plus, voia s-o surprindă. Voia să ştie dacă mânzul aflase că soţul Violetei îl filase în dimineaţa aia. N-ar fi putut afla asta decât de la două persoane: Violeta şi florarul. Florarul n-avea de ce să-l oprească pe mânz pe stradă şi să-i spună ceva - că era om “normal la cap” şi nu făcea gesturi de-astea de curtoazie nici pentru cunoscuţi. Iar Violeta nu-i mai pomenise nimic despre vreo nouă discuţie cu mânzul. Dacă şi de data asta soţia lui va încerca să nu-l informeze prompt apropo de discuţiile ei cu fostul iubit, o s-o anunţe faptul că era om în toată firea şi nu era absurd. De vreme ce ei nu discutaseră până acum asemenea "probleme sentimentale", momentan o s-o informeze doar. Data viitoare o s-o avertizeze...

Ei, na! Soţia lui nu se gândea la aşchia aia brunetă, doldora de bani şi cuvinte goale! Soţia lui nu căuta un nabab! Soţia lui voia să se simtă iubită şi ocrotită; iar mânzul era cel mai prost exemplu pentru ambele cerinţe! Deci...

Deci mâine dimineaţă primea ruta, mâine toată ziua livra "pe rupte" iar poimâine dimineaţă ajungea şi el acasă. Florin avea înot sâmbătă, de la zece. Dacă era foarte-foarte norocos, o să-i aştepte în faţa blocului... Plănuia să-i cumpere soţiei lui o mie unu trandafiri roşii înfloriţi violent şi s-o aştepte cu ei în faţa blocului!

Iar în privinţa mânzului, era foarte liniştit. Mai avea doar 36 de ore - şi-i arăta el lui! Ditamai pistolul pe glonţ îi arăta! Ca să-i intre bine-n căpşor brunetului să nici nu-ncerce!

30 iulie 2010 - vineri

Violeta

Micul dejun era pregătit, ea era odihnită, moţată şi fardată... Începu să prepare "tradiţionalul" deja ness la PET-ul de jumătate de litru.

Dormise neîntoarsă. Şi copiii adormiseră repede, mulţumiţi probabil că mămica lor venise să se culce la ora zece; şi cum asta însemna că mămica lor se va odihni bine, evitaseră să se foiască sau să schimbe impresii despre ziua de grădiniţă şi planurile pentru următoarea zi de grădiniţă. Stinsese deci lumina, îşi spuseseră noapte bună şi adormiseră buştean toţi trei! Aşa că azi, la şase fix, se ridicase fresh de pe plapumă. Şi coafura îi reuşise mai bine; şi fardul parcă fusese mai uşor de îmblânzit...

Gata cafeaua. Îşi aprinse o ţigară şi decise să nu se mai urce pe pervaz - nu şi azi. Că poate aveau chef de-o partidă mică "dimineaţa pe răcoare", iar prezenţa ei îi jena! Jaluzelele de vizavi erau deschise toate...

Preafrumoasa era preafrumoasă şi atunci când purta o bluză de pijama bărbătească. Adică trecuse primul test. Trecuse punctul unu - bunele maniere; trecuse punctul doi - conversaţie şi atmosferă; trecuse punctul trei - "orizontala". Luase medie de trecere, aşa că primise, pe post de premiu, dreptul de-a purta preţ de câteva minute pijamaua lui. Doar atât - pentru că începuse o nouă zi, cu un nou test. Preafrumoasa "ungea" micul dejun - şi nu prea avea experienţă la "sportul" ăla. Ţinea felia de pâine cu două degeţele, cuţitul cam "cioplea" în miez iar ea avea pletele desfăcute. La aşa păr lung şi negru, riscul era mare... În fine! Parcă amintindu-şi ceva anume, tânăra lăsă baltă totul şi alergă pe hol... Unde se ducea? Na, că era curioasă acum! Unde se ducea preafrumoasa?

Aa... Făcu un pas în stânga şi trase un pic geamul. Nu mult - doar cât să-l aşeze, pe post de oglindă, între ochii ei şi silueta preafrumoasă care intrase în dormitorul de vizavi. Preafrumoasa îi dusese bluza de pijama şi-acum se dusese să se îmbrace. Fuma şi-o privea lung; şi-o mira un pic graba cu care preafrumoasa trăgea hainele pe ea - de parcă era un spion secret, iar în următoarele cinci minute risca să rateze elicopterul care-o va duce la baza ultrasecretă...

Gata; acum era decentă. Reveni deci în faţa geamului şi decise s-o privească pe sub sprâncene. Geanta rozé se deschise ferm; din ea apăru un mic portfard, tot rozé... Preafrumoasa se farda cu iuţeala vântului... Hm!

Gestul o făcu să zâmbească - preafrumoasa luase cursuri intensive de graţie şi bună purtare, de la vreo 14 ani încoace. Exersase minut de minut, zi de zi. Încă de mititică, preafrumoasa aflase că existau două feluri de femei - alea normale şi alea preafrumoase. Alea normale aveau bărbaţi normali - de-ăia în posturi “de execuţie”. Alea preafrumoase aveau bărbaţi ca Mugur... Iar mămica ei o îndrumase spre “tipul doi”; mititica se antrenase serios... Şi totuşi, atunci când credea că n-o vede nimeni, preafrumoasa lăsa baltă tot exerciţiul şi era ea însăşi - cea din copilăria aia 0-7. O tânără normală, cu paşi normali, cu gesturi normale, cu secreţii nazale normale şi multe-multe altele - normale toate. Pentru că nu reuşise să se transforme, ci doar să se antreneze bine-bine. Probabil că Mugur făcea duş - că altfel n-ar fi riscat preafrumoasa...

Intrarea lui vijelioasă în bucătărie o făcu să tresară - păi nu făcea duş?... Făcuse. Avea părul ud. Venise "lansat" la micul dejun. Şi uitase, cum era şi normal, să se holbeze la geamurile ei - că era stors de vlagă, iar reumplerea organismului cu energie era prioritară acum. Nu-şi dădea seama dacă miezul uns era pe placul lui;

oricum, Mugur se aşează şi muşcă dintr-o felie. Părea mulţumit...

Preafrumoasa intră şi ea în bucătărie. Era fresh - era exact ca ieri, când coborâse din Audi. Şi-i zâmbea prinţului brunet, se grăbea să-l cuprindă cu braţele, să-l sărute pe gât... Gestul o lămuri imediat - Mugur, bărbat galanton din fire, lăsase sandwich-ul pe farfurie. Dar n-o făcuse din plăcere, ci din nevoie - că doar n-o s-o mângâie cu felia de pâine pe cosiţele brunete, nu? Conversau, iar ea era veselă... Preafrumoasa se grăbea spre cafetieră; cu o mână scotea un mobil... de-ăla cu *touch screen*... Iar ei îi venea să râdă - că picase testul micului dejun, aşa că îşi chema singură un taxi...

"Ehei, preafrumoasă fată cu antrenament intensiv la activ - dac-ai şti tu ce omletă ar trebui să faci ca să-l vezi trăgându-şi hainele pe el ca la armată şi repezindu-se să te ducă el la serviciu cu Audi-ul..." Ea ştia. Ea făcuse multe omlete de-alea de care-i plăceau lui - şi le asezonase cu salată de roşii. Iar el o ţinuse în pat, pe braţul lui, şi-o hrănise ca pe porumbiţe... Sau ca pe copile tinere şi fără minte...

Ea ar fi putut ajunge vreodată aşa ca preafrumoasa?... Poate. Depindea foarte mult de el - ea funcţiona pe principiul "compensaţiei". Dacă i se oferea ceea ce voia, oferea şi ea ceea ce-şi dorea celălalt. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Teo, iar Mugur i-ar mai fi dat târcoale un timp, poate că ar fi prostit-o şi-a treia oară. Şi-atunci s-ar fi încorsetat în fustiţe de-alea strâmte şi sacouri cambrate bine; şi poate că şi-ar fi scrântit picioarele pe nişte tocuri "infinite" şi-ar fi înghiţit în sec ori de câte ori el ar fi mâncat lângă ea altceva decât salată. Poate ar fi suportat inclusiv toanele mamei lui, cuvintele mamei lui... Cine putea şti ce s-ar fi putut întâmpla dacă el n-ar fi fost aşa cum fusese! În orice caz, ea ştia să poarte şi fustiţe de-alea "*executive*", şi blugi de-ăştia elastici; şi nu-şi şifonase niciodată nici cămăşuţele de mătase, nici maieurile de bumbac. Mersese drept şi pe tocuri, şi în adidaşi. Dar, dacă ar fi trebuit să aleagă între cele două ţinute, ar fi ales cu dragă inimă bumbacul. Şi adidaşii. Îşi amintea propriile răcnete recente, cu "magraon" şi "pistol", şi încerca să-şi imagineze cum ar fi rezolvat preafrumoasa o situaţie similară. Probabil că ar fi chemat poliţia...

Dar, aşa cum bine apreciase, Mugur nu exista pentru ea. Din clipa în care-i spusese că maică-sa vrea noră licenţiată, acel bărbat devenise ca şi inexistent. Iar apariţia lui Teo o ajutase mult să uite... Iar reapariţia lui Mugur îi amintise foarte multe lucruri urâte...

Preafrumoasa îşi luă geanta şi-şi strânse din nou "subiectul" în braţe. Se sărutau... El dădea să se ridice, ea îl asigura că nu era nevoie să-şi întrerupă micul dejun - că memorase poziţia uşii duplexului... Preafrumoasa plecase.

Zâmbi slab şi ridică privirea spre cerul senin: dac-ar şti ea, preafrumoasa brunetă dublu licenţiată, ce însemna comportamentul ăla "modern" al lui Mugur... Ehei! Şi-ar fi dat palme, că nu-l rugase să o ducă el! Şi să-i care şi laptopul până jos - că era greu pentru ea! Ea era slăbuţă, neajutorată şi nici n-apucase să servească micul dejun! Dar nu ştia; ea presupunea că acel bărbat galant, care aprecia tot ceea ce era mai scump prin cataloagele de prezentare de produse, nu se complica în gesturi de-alea "băbeşti". Şi adopta o atitudine... modernă, aşa ca şi el. Îşi deschidea singură uşa, îşi chema singură taxiul...

Oare era secretară? Sau asistentă de ceva? Sau şefă de birou? Că patroană nu era - ar fi avut maşină şi-un nas mult mai fin, în privinţa lui! Era un soi de asistentă, probabil la marketing - că acolo se cereau preafrumoase de-alea...

Plecă din nou privirea spre blocul de vizavi - dar bătrâneii ei? Tii, acum realiza că nu-i mai văzuse demult! Mugur ăsta îi zburătăcise gândurile!... Bătrâneii erau bine; foarte bine chiar. Serviseră deja micul dejun, aşa că el tocmai îi punea ei în faţă ceşcuţa cu cafea. O ceşcuţă mică-mică, cât două sorbituri...

Mugur se ridicase şi venise la geam. Nu ştia când - probabil imediat cum ea ridicase privirea spre cer! Oricum, acum era în balcon. Fuma - îi vedea gestul cu coada ochiului...

Ridică privirea spre el. Dacă ţinea el musai să se învenineze singur, ca prostu', ea ce putea să facă?!

Bărbatul de vizavi era serios. Bărbatul de vizavi tocmai muta cana în mâna stângă; dreapta se aşează pe piept, peste inimă, şi apoi se întinse teatral spre ea... Zâmbi şi mârâi printre dinţi:

- *No shit*! Dacă te făceai textier, erai miliardar în euro acum!

Mugur ăsta era dat dracului, ce mai!

Trase încă un fum din ţigară şi-o stinse scurt; închise geamul, coborî jaluzeaua... Şi concluzionă că, în acele patru-cinci minute, se cam lămurise. Pentru ea, Mugur nu exista; Pentru Mugur, preafrumoasa era o chestie dispensabilă. Iar pumnul Bestiei va lovi cu siguranţă fruntea, falca sau ochiul brunetului de vizavi. Pentru că Mugur nu se lăsa. Preafrumoasa era preafrumoasă, dar nu era ceea ce căuta el. El insista s-o caute pe fosta lui gâsculiţă din liceu - chiar şi numai ca să-şi demonstreze, încă o dată, că putea s-o dea "cu tălpile-n sus" la orice oră. Mugur ăsta se credea un soi de Rudolf Valentino modern...

Nu-i va spune lui Teo despre discuţia din scara blocului. Cu atât mai mult, nu va sufla o vorbă despre cererea în căsătorie! Nu va menţiona nici măcar gestul pe care-l văzuse azi. Nu voia să rişte o încăierare "cu strigături" sâmbătă seara. Teo era un bărbat paşnic; dar se transforma în leu-paraleu când venea vorba de familia lui. Ea doar o să-l roage să pună jaluzele la geamurile de la balcon. Să le pună sus, pe-o stinghie, ca să poată să le coboare şi atunci când ţinea geamurile deschise. Iar din clipa aia, îşi jura ei însăşi că nu se va mai apropia de geamuri - nici de alea de la balcon, nici de celelalte. Nu va mai avea curiozităţi legate de Mugur şi preafrumoasă. Era viaţa lor, îi privea strict şi personal... Iar atunci când ea va dispare din ochii lui, or să se rezolve toate.

Gata! Să trezească copiii şi să urnească o nouă zi de muncă! Trebuia să treacă pe la birou, să-şi ia actele, iar azi chiar nu voia să întârzie!

Ludmila

Cât era ceasul? Trei după-amiaza. Iar Violeta n-o sunase nici ca s-o înjure bine pe scorpia la care era salariată, nici ca s-o laude pe aceeaşi scorpie. Murea de curiozitate să ştie cum decursese discuţia cu individa! După ce-o repezise ea verbal... Şi murea de curiozitate să afle la ce se gândise fata ei aseară. Şi ce vorbise cu Teo, seara târziu. Oare îi dăduse vreun indiciu despre Franţa? Scoase telefonul, selectă numărul...

- Sărut mâna.

- Să-mi trăieşti. Ascult.

Violeta începu să râdă:

- Păi, ce să zic... Dimineaţă, am lăsat copiii la grădi şi m-am dus glonţ la birou. Şi-am ajuns la 9 şi 2 minute. Fetele zâmbeau complice; mi-au zis că şefa "n-a venit încă", deşi din spatele uşii ei se auzea tastatura...

Ete, a dracului scorpie! Nu-i nimic! O să-i pară ei rău! Aha! Şi uite că n-o să fie pe-aproape, s-o vadă cum dă în clocot... De ce naiba rata toate chestiile mişto? Rata şi pumnul ginerelui ei, şi momentul când scorpia îşi va băga unghia-n gât...

- Mi-am luat lucrarea şi am venit glonţ acasă. Unde m-am apucat voiniceşte de lucru... Şi-n rest, toate sunt bine. Sunt aşa cum trebuie să fie. Mă simt bine, am mâncat două feluri la prânz... Acum mă pregătesc să spăl nişte rufe şi să strâng un pic prin casă...

- Aha. Bestia ce-a zis aseară?

- N-a zis nimic; m-a certat doar un pic, apoi m-a felicitat pentru decizia cu scorpia... şi i-am promis că o să discutăm despre planul meu când se întoarce. Aşa că o să fie foarte fericit măcar

din punctul de vedere al borcanelor care vor umple cămara.

- Bun! Să mă anunţi din timp când te apuci, că trebuie să fac nişte flyere, să le dau la potenţialele tale cliente!

- Bine, mămico.

Fata ei râdea, iar asta însemna că fusese într-adevăr foarte cuminte... Ia să se asigure ea că fusese cuminte, aşa cum spusese!

- Vezi, că iau eu copiii de la grădi.

- Vrei să-i scoţi la o prăjitură?

- Nu - vreau să am motiv să vin până la frigiderul tău şi să verific nivelul mâncării din crătiţi.

- Păi poţi să vii şi acum, dacă vrei! Că n-am nimic de ascuns! Mai bine zis, sunt mândră de ceea ce vor vedea ochii tăi...

- În plus, trebuie să mă obişnuiesc să-mi iau zilnic nepoţeii de la serviciul lor. Că voi o să fiţi ocupaţi - tu cu coptul, el cu ambalatul şi distribuitul...

Tăcere; Violeta rămăsese mască... Zâmbi slab:

- Dar vorbim când vin. Paa!

- ... Sărut mâna...

Un "sărut mâna" de-ăla fără glas - uimit de rapiditatea cu care ea, mama ei, femeie conservatoare şi cu viitorul asigurat în România pentru următorii 20 de ani, decisese să renunţe la meseria ei şi să se facă bunicuţă... Lăsă telefonul pe birou şi oftă greu.

Teo şi Violeta aveau nevoie de ajutor - nu cu slujbele lor, ci cu copiii. Şi ea o să aibă, la un moment dat, nevoie de ajutor. Îi stăruia în minte imaginea bunicii lui Teo - femeie bătrână, care se mişca destul de greu şi care probabil că plecase cu tubul de cremă de şale prin bloc, în căutarea unei babe care să i-l întindă pe şale. După ce nepotul ei se mutase "la casa lui"...

Nu voia să rămână singură. Încă mai era "productivă"; şi nu se damblagise îndeajuns de tare ca să nu fie în stare să-şi ia carnetul de conducere. N-o să aştepte să ajungă în situaţia bunicii lui Teo. N-o să aştepte momentul când o să roage o vecină mai tânără să-i ia pâine, sau s-o dea cu unguent pe la reumatism. N-o să aştepte clipa în care o să facă schimb de chei cu pensionara de vizavi - în caz că... Şi-aşa, stătea singură în apartamentul ăla de nouă ani deja! Ultima oară, Violeta trecuse pe la ea imediat după revelion - ca să ia copiii, nu ca să-i bea cafeaua. Nu-i plăcea singurătatea...

O să aibă o problemă! Franceza! Ea ştia rusa; şi se gândea acum că putea să contacteze comunitatea rusă din Franţa, să-i ajute din postura de medic...

Poate funcţiona cu "furculision" şi "lingurision"! Deşi...

Ei, pe naiba! Putea să-şi cumpere un curs de limba franceză cu CD! Putea să vadă multe filme în franceză! N-o să scrie ea tratate de medicină în franceză - dar nici nu va încerca să cumpere pâine prin semne! La vârsta şi meseria ei...

Violeta

Auzi ronţăitul metalic al cheii; aşteptă deschiderea uşii, închiderea uşii... şi ridică un pic tonul vocii:

- Sunt pe balcoon!

- Bine te-am găsit!

- Bine aţi venit!

Liana reacţionă imediat:

- Mami, ce faci acolo?

- Pun rufele la uscat.

- Veau să te ajut şi eu!

Ia uite, că picea ei simţea brusc nevoia să o ajute... Zâmbi:

- OK: hai şi tu!

Liana alerga spre sufragerie... Mămica ei zâmbea şi ea:

- Pregătesc cina şi mâncăm toţi patru?

- Te rog.

Uşa balconului se deschise larg; Liana intră şi o privi lung, cu maximum de atenţie:

- Am venit!

- Bravo. Uite, ia tu ciorăpeii şi pune-i aici, pe stinghie.

Special pentru zecile de ciorăpei ai familiei lor, Teo prinsese o stinghie pe peretele balconului. Liana îi "culegea" acum din lighean şi îi aranja frumos pe stinghie. Era foarte atentă la ei; era foarte transpusă în sarcina de-a o ajuta pe mami...

Liana devenise un jandarm mai exigent decât Florin. Brusc, o punea să mănânce tot. O chema să se culce o dată cu ei. Acum, o ajuta să pună rufele la uscat. Liana se speriase când aflase că mami muncise atât de mult încât se îmbolnăvise. Şi cu siguranţă îşi amintise seara când voise să facă puzzle cu mami, iar mami ţipase din bucătărie... Atunci, nu dăduse incidentului mare greutate. Dar ştia că, deşi nu spunea asta zilnic şi nici nu stătea atârnată ore în şir de gâtul ei, Liana o iubea mult...

Gata; ea terminase rufele. Prinţesa ei mai avea însă ciorăpei de aşezat. Aşa că o aştepta să termine; ştia că, dacă îndrăznea să pună mâna pe un singur ciorăpel, vor da un veritabil concert pentru urechile vecinilor. Era sarcina ei! O lăsa deci să-i pună ea pe toţi...

Gata şi picea ei. O strânse uşor în braţe şi-o sărută pe amândoi obrajii:

- Îţi mulţumesc că m-ai ajutat.

- Cu păcele! Aide să papi!

- Haide să păpăm cu toţii! Ţie nu ţi-e foame?

- Ba da.

- Şi sunt sigură că şi lui Florin îi este foame, şi Maiei...

Intrară în sufragerie. Porni spre baie, iar Liana ridică vocea:

- Mami, unde te duci?

- Să duc ligheanul la baie.

- Aide să papi!

- O să pap, stai liniştită! Tu nu te schimbi? Trebuie să te speli pe mâini, pe faţă...

Mm, ce se grăbea picea ei! Florin îi făcu un semn discret, că "o prelua" el. O ciufuli deci uşor:

- Eu te aştept la masă.

Intră în bucătărie şi închise uşa. Iar mămica ei şopti:

- Picajul tău a responsabilizat-o brusc. Şi să ştii că nu eu i-am spus să aibă grijă de tine - a calculat singurică ce-are de făcut pentru ca tu să nu mai ajungi vreodată să pici la pat.

Da' de unde! Cuvintele ei de atunci, aruncate la supărare şi oboseală, "făcuseră minunea"! Aprobă totuşi şi scoase farfuriile:

- Au fost cuminţi?

- Ca de obicei. Educatoarele n-au spus nimic special...

Bun! Scoase pâinea şi începu s-o taie. Mama ei zâmbi:

- Auzi? Pot să te rog ceva?

- Sigur că da.

- Recomandă-mi şi mie o metodă de-aia rapidă de limbă franceză.

Poftim? O privi lung... Mămica ei părea foarte preocupată de aranjarea tacâmurilor:

- Că mă gândeam s-o iau din pripă. Să n-o las pe ultima sută de metri...

Decise să lase baltă pâinea şi se aşeză:

- OK. Dar eu m-am odihnit şi-am realizat ceva...

Şi-acum se aşezaseră amândouă. Se priveau lung - ochii albaştri din faţa ei erau atenţi, alerţi, pregătiţi să primească informaţie nouă...

- ... S-ar putea ca Teo să nu vrea în Franţa, ci în Italia.

Ideea asta îi venise azi, între a doua şi a treia chifteluţă marinată. Odihnită, mâncată şi dez-stresată, îşi amintise că socrii ei nu locuiau în Franţa. Şi nu-şi văzuseră nepoţica decât în poze - deşi locuiau, totuşi, pe acelaşi continent... Uşa se deschise larg; copiii

intrară, cu ochii aţintiţi la farfuriile de pe masă... Mama ei ridică din umeri:

- E OK şi acolo! Nefericirea e că ne-au scos ăştia de la cablu posturile italieneşti.

Liana se grăbi să întrebe:

- Ce e aia italieneşti?

Se grăbi să-i răspundă ea:

- Adică televiziunile din Italia. Ţara unde locuiesc bunicii tăi.

Aşa - că se simţea "în formă" pentru discuţia aia! Picea era interzisă - cum, bunicii ei? Uau! Avea o mutriţă tocmai bună de băgat în telenovele, în momentele cu tensiune maximă! Florin se grăbi s-o lămurească:

- Părinţii lui tati.

- ... Cum adică?

Preluă ea frâiele discuţiei:

- Adică eu, când m-am născut şi am fost bebeluş, am avut un tată şi o mamă. Tatăl meu a murit când eram mică; iar asta înseamnă că voi doi nu aveţi bunic din partea lui mami, ci doar bunică - pe Maia. Dar şi tati are un tată şi o mamă, nu? Ei locuiesc în Italia.

Florin se grăbi să întrebe:

- Sunt cetăţeni italieni?

- Nu prea ştiu; dar dacă nu sunt încă, sigur vor deveni în următoarele 365 de zile. Că sunt acolo de ceva ani!

Mămica ei decise să o dezmeticească totuşi:

- Păi de când sunt acolo?

- De... 19 ani.

Ia uite, că nu-şi dăduse seama! Părinţii lui Teo sigur erau cetăţeni italieni! Dacă erau în Italia de 19 ani... Florin era siderat; Liana nu avea noţiunea timpului şi avea, oricum, alte urgenţe decât fratele ei:

- Da' ai poze cu ei?

- Sigur că da. Le vedem împreună, după ce mâncăm.

Ca la un ordin strict, amândoi înhăţară furculiţele. Erau nerăbdători... Evită să-şi mai privească mama - începu şi ea să mănânce.

Cum de-i scăpase acel amănunt? Să nu arate ea copiilor fotografiile cu părinţii lui Teo! Doamne! Cum reuşise să uite tocmai asta?!

Păi, uite, îşi promitea ei însăşi că, după ce termina lucrarea şi-şi primea lichidarea, o să cumpere o coală mare de carton de la librărie. O să facă nişte poze de la nuntă, pe care o să le decupeze şi-o să facă arborele familiei. Copiii trebuiau să-şi cunoască familia! Neapărat! Iar până atunci, poate chiar mâine, o să le pună DVD-ul de la nuntă - până venea tati, aveau tot timpul să-l vadă de două ori cel puţin. Acolo apăreau şi părinţii lui, şi bunica lui... Şi naşii de cununie...

Da; cel mai bine! Mâine aveau "şedinţă de familie". Teo o să aibă o surpriză... Mămica ei reveni la discuţia lor:

- Francezi sunt vreo patru posturi; dar italieni, nici măcar unul...

- Lasă, că vedem noi cum facem. La urma urmei, acum ai laptop, nu? Îţi aduc eu filme în italiană... dacă o fi să fie italiană!

Primi o aprobare... şi-o întrebare:

- Ce fructe cresc oare în Italia?

- Habar n-am; dar mă voi documenta temeinic, imediat cum voi afla ce trebuie să documentez. Şi te informez şi pe tine - nu te las aşa...

Liana o privea lung, extrem de atentă; Florin o privea lung, mirat. Ea mânca - şi era hotărâtă să nu spună, sub nici o formă, despre ce discutaseră ele înainte să vină copiii la masă. Diseară voia să încerce din nou o conferinţă cu Teo - şi nu voia să-i strice copiii surpriza. Nici Florin, nici Liana nu s-ar fi putut abţine, în faţa bucuriei de-a se muta într-o ţară străină!

Mm, începuse vântul. Se apropia o ploaie de-aia iute, de vară. Mămica ei o să cheme un taxi...

Teodor

Afară ploua infernal. Din când în când, auzea tunetele. Tigrul era bine întreţinut; era bine izolat. Şi totuşi, atunci când fulgera mai aproape, cabina parcă tremura uşor...

Cu siguranţă, aşa tuna şi fulgera şi la Bucureşti! Vremea din Piteşti nu putea fi foarte diferită de cea din capitală! Dormea în Piteşti azi; dar Violeta nu ştia asta. Ea calcula că soţul ei era undeva pe lângă Nădlac...

Primise, de dimineaţă, mail-ul cu ruta de livrare a bananelor. Se plimbase mult prin România azi; se simţea obosit şi parcă avea nisip în gene. Dar terminase aproape totul. Ajunsese la Piteşti prea târziu şi găsise depozitul încuiat. Dormea însă chiar în parcarea depozitului. Avea pistolul la brâu, fiindcă "parcarea depozitului" era doar un spaţiu betonat, mare cât pentru patru tiruri, care n-avea nici garduri, nici iluminare... Mâine la opt începea descărcarea; la nouă, cel târziu, pornea motorul şi accelera spre Bucureşti. În funcţie de trafic, avea timp să ducă Tigrul la autobază sau nu; Florin termina înotul la 11, deci ei ajungeau acasă în jur de 11,30. Dar nu ştia cum o să meargă descărcatul, actele, traficul...

Mâine ajungea acasă înainte de prânz. Mâine mânca prânzul cu ei. Copiii n-or să poată să adoarmă la prânz... Îi era dor de ei. De ea... La naiba! Doar nu erau certaţi! Se ridică şi porni laptopul. Aştepta...

Oare ce voia Violeta să discute cu el? Îi vorbise şi ea despre un "plan"; şi Ludmila pomenise despre el, îi spusese că planul ăla o include şi pe ea dar îl anunţase deja că ea nu se amesteca în el. Să fie emigrarea? Să fie mutarea într-o casă spaţioasă, la curte? Oare ce plan avea soţia lui? Iar pe lângă planul ăla, mai era privirea de ieri; aia de dinaintea momentului când el se aplecase şi trăsese modemul din laptop. O observase; şi se speriase şi se grăbise să întrerupă recepţia acelei imagini...

La ultima lui cursă, atunci când mânzul tocmai apăruse la geamurile duplexului, soţia lui fusese gânditoare. Serioasă, cu mintea concentrată la cine ştie ce gând foarte complicat... Acum, după ce el aflase adevărul despre mânz şi se aşezase în faţa ochilor lui, soţia lui era... zâmbitoare. Dar arbora un zâmbet mai special. Arbora zâmbetul pe care-l mai pusese pe buze atunci când Ioana le confirmase bănuielile spunându-le în faţă, cu cuvinte simple, că luaseră decizia bună atunci când aleseseră limba engleză pentru Florin. Violeta îl privise lung, cu capul un pic plecat spre dreapta, şi-i zâmbise... ca şi când primise recent confirmarea faptului că alegerea ei în materie de viitor, "ramura" cu mariajul şi soţul, fusese cea potrivită. Iar asta-l punea serios pe gânduri!

Avea sentimentul că mânzul profitase de plecarea lui în cursă şi atacase în forţă. Şi avea sentimentul că Violeta îl respinsese cu fermitate; şi-apoi făcuseră acea videoconferinţă, iar ea îl privise lung şi zâmbise - pentru că luase, în urmă cu nouă ani, decizia corectă. Cam aşa calcula mintea lui acum, când mâna mişca mouse-ul iar degetul apăsa butonul...

Oare era online? Era unşpe noaptea; teoretic, la ora asta Violeta lui dormea dusă... Ba nu! Uite-o pe messenger! Şi uite că avea un mail... trimis de soţia lui cu zece minute în urmă... Mail-ul mai întâi!

"Bună seara, iubirea mea...

La Bucureşti plouă infernal; plouă cu tunete şi fulgere şi stropi mari şi reci. Copiii au adormit încă de la zece; imediat cum am terminat treaba, m-au luat să dorm cu ei. Numai că am adormit cu geamurile deschise vertical, iar tunetele puternice m-au trezit. Fumez o ţigară şi-ţi scriu mail-ul ăsta; pe urmă mă întorc lângă ei. Nu vreau să mă găseşti din nou cu

cearcăne.

De când le-a spus mama că m-am îmbolnăvit, copiii sunt extrem de grijulii cu mine. Amândoi. Liana e o scumpă - mă avertizează să mănânc tot, mă cheamă să mă culc odată cu ei... Azi m-a ajutat la treabă - a întins ea ciorăpeii pe stinghie... Avem doi copii fantastici; şi-mi vine să plâng când mă gândesc la asta, pentru că simt uneori că nu-i merit. Nu ştiu de ce; pur şi simplu...

Azi le-am vorbit copiilor despre bunicii din Italia."

Cum-cum? Nu-i venea să creadă! Violeta discutase cu copiii despre părinţii lui? De ce? Ce-i venise, aşa, deodată? Sau... Decise să reia acel paragraf - şi să fie foarte atent la el.

"Azi le-am vorbit copiilor despre bunicii din Italia. Liana a rămas cu guriţa căscată - nu calculase niciodată că şi tu trebuie să ai părinţi. Cred că nu calculase nici absenţa tatălui meu; dar acum, că am deschis discuţia despre ei, a rămas de-a dreptul interzisă. Mâine, când venim de la lecţia de înot, plănuiesc să vizionăm împreună DVD-ul de la nuntă. Să-i vadă şi ea, să-i explic cine e fiecare persoană de pe ecran... Să-i vorbesc şi despre naşii ei, despre care cred că n-are absolut nici o informaţie...

Abia aştept să te întorci. Trebuie să vorbim despre planul meu. Mi-am limpezit gândurile, mi-am pregătit cuvintele, mi-am compus frazele astfel încât să fie cât mai convingătoare... Şi-am decis să nu discutăm totuşi un asemenea plan, de o asemenea importanţă, pe mail. Deci, abia aştept să te întorci!

Te iubesc mult...

Noapte bună, iubirea mea.

Violeta"

Mm...

Violeta voia să plece din România. Pentru ei, pentru copii, pentru viitor... poate şi pentru părinţii lor - pentru toată familia extinsă. Soţia lui era dispusă să lase totul baltă şi să se mute într-o ţară a cărei limbă n-o ştia nici ea, nici copiii. Nici Ludmila. O făcea pentru binele lor. Şi pentru binele lui şi al părinţilor lui - care n-or să se mute niciodată din Italia! Ei bine, avea o mică surpriză pentru ea! Dacă soţia lui îşi închipuia că el va accepta ca ea să se sacrifice - din nou! - pentru binele celor din jur, o să aibă o surpriză de proporţii! N-o s-o lase să facă asta! Nu-nu! Părinţii lui erau la o distanţă de vreo două ore de zbor cu avionul! Distanţă pe care n-o parcurgeau din comoditate probabil! Şi probabil că aşteptau şi-un semn de la ei - că nu erau genul care "să pice" aşa, neinvitaţi...

O invită să-i vadă camera şi aprinse lumina din cabină - şi acum s-o certe, nu?

Violeta

Îu! Fereastra de Messenger îi "sărise" brusc în faţa site-ului de ştiri, speriind-o de-a binelea! Stătuse pe întuneric în bucătărie, fumase o ţigară şi fusese foarte curioasă să ştie care mai era meniul fotbaliştilor! Aşa, ca o încununare a deciziei de a nu-l încuraja pe Florin să dea cu şutu-n minge!

Aoleu! Teo era!... Normal! Cine altcineva putea s-o invite să facă videoconferinţă? Şefa? Numai că ea îi trimisese scrisorica aceea mizând pe faptul că soţul ei nu-şi va verifica mail-ul decât mâine dimineaţă! Aşa că acum avea o mare problemă - un soţ gânditor, care-o va întreba de ce voia să emigreze în Italia...

Asta e! S-o întrebe, nu? Aprinse lumina în bucătărie, închise geamul şi coborî jaluzeaua. Şi acceptă invitaţia lui, îi trimise invitaţia ei... Teo încercase să doarmă, dar era prea îngândurat ca să şi reuşească. Se vedea de la o poştă că era obosit... Soţul ei începu discuţia cu o întrebare:

- Ştii ce nu înţeleg?

Ridică scurt din umeri - nu, nu ştia. Teo era serios:

- De ce vrei tu mereu să te pui pe ultimul loc?

Începu să râdă:

- Îţi jur că mă culcasem - şi chiar adormisem, când a tunat de-a sărit inima din mine!

- Nu la asta mă refeream. De ce Italia? Pentru părinţii mei? Pentru mine?

Aa... Plecă grăbită capul:

- Sperasem să discutăm între patru ochi...

- Noi, când "scăpăm" între patru ochi, discutăm pe alte subiecte. Deci: de ce Italia? Nu; mai bine spus, ce vrei să facem în Italia?

Oftă greu... şi lăsă baltă toate frazele pregătite temeinic în minte:

- Pentru viitorul copiilor. Şi pentru noi.

- De ce nu Spania? De ce nu Franţa? De ce nu chiar Rusia, la urma urmei?!

- Nu ştiu... Uneori, am senzaţia că din cauza mea.

- Ce vrei să spui?

- Că, dacă n-aş fi apărut eu în viaţa ta, tu ai fi dus într-o zi Renault-ul la firmă şi te-ai fi urcat în avion.

- Naş fi făcut asta niciodată. Ei sunt ei, au viaţa lor, au viitorul lor, au planurile şi tabieturile lor... Eu sunt eu. M-au crescut, m-au educat şi m-au învăţat să mă descurc. De la o vârstă încolo, nu m-am mai simţit legat de ei zi şi noapte. Îi iubesc, că sunt părinţii mei. Şi mi-e dor de ei, uneori. Dar nu simt nevoia imperioasă de-a mă muta în aceeaşi curte cu ei. Nu ştiu de ce - poate m-am învăţat eu mai singuratic... Poate au plecat ei prea devreme, când eu eram prea mic... Tu unde-ai vrea să locuieşti? Când te trezeşti dimineaţa şi intri în bucătărie ca să faci micul dejun pentru pici, în ce limbă ai vrea să pornească televizorul?

- Sincer?

- Cât mai sincer cu putinţă.

- ... Franceză. Nu ştiu de ce - pur şi simplu aşa mi-a venit!

- Atunci, ne vom muta în Franţa.

- Dar nu chiar acum.

- Când atunci?

- Peste vreo doi ani. După ce-ţi iei TIR-ul şi-ţi deschizi afacerea.

- Şi de ce să-mi mai deschid afacerea, dacă emigrăm?

- Pentru că acolo îţi va fi infinit mai greu să-ţi deschizi afacerea. O să fie de-ajuns chinul meu, cu autorizaţiile şi avizele şi legislaţia complet nouă...

Privirea soţului ei deveni extrem de uimită... Teo începu să râdă:

- Stai, că m-am prins! Atunci când vin eu acasă, tu te duşezi, te fardezi, te aranjezi şi vii să "discutăm". Şi profiţi de faptul că nu vorbim, ci "discutăm" - şi mă laşi să cred că nici usturoi n-ai mâncat, nici guriţa nu-ţi miroase! Şi mă laşi aşa, liniştit şi fericit şi calm în neştiinţa mea, în timp ce tu complotezi alături de Maia o "mişcare" un pic mai mare decât o lovitură de stat...

Râdea - că-i scăpase informaţia, înainte să-i scape povestioara-explicaţie. Teo râdea şi el, dar nu era totuşi râsul lui... OK - să-l lămurească acum:

- Întrucât urăsc contabilitatea şi n-am împlinit încă 30 de ani, e cam prea devreme să sfârşesc casnică. Mă gândeam deci să fac produse bio. Gemuri şi dulceţuri, compoturi, murături, poate şi condimente... Şi mă gândeam că, atunci când TIR-ul e plecat cu şoferul, ai putea să distribui tu "producţia" mea...

- Te-ai gândit şi de unde iei materia primă?

- Bineînţeles. O mie de metri pătraţi îmi sunt de-ajuns. Că nu pot să fierb şi să coc două tone de fructe - nu? N-am oală pentru o asemenea cantitate!

Soţul ei bufnise în râs când auzise despre "tonă". Acum Teo hohotea de-a binelea... Şi ea râdea şi-l privea lung... şi se întreba dacă nu cumva făcuse o greşeală... Îl lăsa să se liniştească; pentru

că trebuiau totuşi să discute despre planul ei. Era vorba despre viitorul familiei lor, nu?

- OK. Să ştii că şi eu am făcut exact ca tine! Am venit acasă, m-am duşat, m-am parfumat şi te-am luat la "discuţii". Şi nu ţi-am spus niciodată gândurile mele. Ţi le voi spune acum. Eu mă tot întreb, în ultimul timp, de ce vreau eu musai să-mi cumpăr TIR.

Cum-cum? Făcuse ochii ireal de mari - soţul ei tocmai spusese un lucru... mamă-mamă!

- Serios acum - de ce vreau eu să mă leg la cap? Dacă îmi iau TIR, trebuie să-mi deschid o firmă. Adică îmi trebuie un snop de acte. Apoi, fiecare contract generează alt snop de acte. Şi impozite şi taxe. Şi formulare. Şi contabilă. Şi multe-multe altele, inclusiv reviziile şi piesele de schimb. Şi salariile. Şi impozitele pe salarii.

Ea aproba încet, pentru că ştia care erau taxele alea pe care le enumera el. Şi chiar se mira că Teo n-o întrebase niciodată cum îi merge şefului lui în afaceri! Ea îi introducea contabilitatea, iar el... El ştia, totuşi, mult mai bine decât ea, care erau şmecheriile şefului lui. Câte curse făcea în realitate, câte curse omitea să treacă prin contabilitate... Câţi bani primea Teo aşa, "în mână"... Soţul ei ridică scurt din umeri:

- Aşa că trebuie să vorbim serios, de data asta. Te rog să nu te duşezi, în primele 48 de ore de la întoarcerea mea. Deşi nu ştiu în ce măsură asta mă poate opri...

Bufni în râs:

- Eşti teribil!

- Ştiu! Şi? În ce oraş plănuieşti să ne mutăm?

- Villeneuve de la Raho.

Soţul ei renunţă la zâmbet. Se gândea... Se uita lung la ea, se gândea probabil că nu trecuse niciodată prin acea localitate din Franţa, se întreba cât de "celebru" era acel nume de localitate şi încerca să înţeleagă dacă nevasta lui înnebunise şi "se cerea" la opaiţ şi încălzire cu lemne... Ridică din umeri:

- Prefer să locuim într-o localitate micuţă, liniştită şi sigură. Magazinul o să-l deschidem într-un oraş, fireşte - dar de locuit, eu zic să locuim într-o localitate micuţă.

- OK. Cum ziceai că se numeşte localitatea asta?

- O să-ţi zic când ajungi acasă. O să ne uităm amândoi pe Google Earth şi-o s-o vizităm virtual...

- ... Bine. Dar promiţi că acum te duci la culcare?

Aprobă ferm:

- Bineînţeles! Ţi-am spus că nu vreau să mă găseşti cu cearcăne!

- Bine. Atunci mă duc şi eu la culcare. Şi vorbim despre asta pe îndelete, când ajung acasă. OK?

- OK.

- Pa, iubire...

- Pa, iubire...

Şi cum el o privea lung şi nu se apleca spre modem, şi cum cearcănele ei păreau că se transferaseră la ochii lui, îi trimise o bezea; după care se aplecă ea şi închise messenger-ul.

Oftă greu: buba se spărsese. Acum Teo ştia de planul ei. Încă nu ajunseseră la partea cu "vine şi Maia". Iar vestea fusese destul de "surprinzătoare" pentru soţul ei ca să-l blocheze la primii doi paşi: numele localităţii şi viitoarea ei meserie. El nu se întrebase dacă chiar îşi dorea să locuiască cu soacra... Şi nici ea nu se gândise până acum că nu vor avea destui bani ca să cumpere două case. Şi deci, mama ei se va muta într-o cameră din casa lor. Sau, invers - ei se vor muta în două camere din casa mamei ei. La urma urmei, ambele apartamente din Bucureşti erau muncite de mama ei, nu? Teo ţinea foarte mult la delimitarea clară a proprietăţii; pentru mămica ei nu prea conta numele scris în acte. Şi cum Teo era capul familiei...

Se ridică şi stinse lumina. Intră în sufragerie, trase canapeaua... Oftă din nou şi se apropie de geam. Privi lung cerul, norii ciudaţi...

Mutarea asta producea extrem de multe schimbări. Totul va fi altfel. Limba va fi altfel, formularele şi actele vor fi altfel, viaţa lor va fi altfel... Gândirea oamenilor din jur va fi altfel... Mutarea asta putea strica totul. Sau putea uni totul, pentru totdeauna. Traiul alături de mama ei nu era dificil, sau complicat, sau neplăcut; şi totuşi, Teo se mutase singur în urmă cu 9 ani. Preferase să plătească chirie, în loc să locuiască cu bunica lui. Apoi, continuase să plătească chirie, în loc să se mute în apartamentul bunicii lui. Tatăl lui aproape că-l plesnise prin telefon când auzise că unicul lui copil nu voia să locuiască într-un apartament proprietate personală! El voise să pună apartamentul bunicii pe numele lui Teo! Iar Teo nu fusese de acord cu asta, considerând că era prea mare ca să mai primească asemenea cadouri, iar părinţii lui ar fi trebuit să vândă acel apartament pentru că în perioada aceea treceau prin dificultăţi financiare majore! Se ciondăniseră, iar socrul ei înţelesese până la urmă că n-o scotea la capăt cu nebunul. Aşa că "spusese ca el" şi făcuse ceea ce-i spusese nebunul să facă - adică închiriase apartamentul şi-l lăsase pe fiul lui să fie cap de familie şi să se descurce. Îl crescuse şi-l educase foarte bine - Teo se descurcase impecabil...

Lumina din sufrageria bătrâneilor se stinse scurt. Iar parcarea blocului parcă se cufundă în beznă. Încă mai ploua; afară era frig. În case, însă, era bine...

În unele case era chiar foarte bine! În unele case, mobilate şi aranjate "cu consultant", se petreceau lucruri de-alea fierbinţi, cu lumânare... Şi era bine în casele alea utilate cu de toate - inclusiv aer condiţionat. Că era o temperatură constantă, iar Mugur şi preafrumoasa n-aveau de ce să se învelească...

Lumânarea aprinsă, aşezată în mijlocul peretelui de rafturi, strălucea ciudat. Mugur o aşezase exact în "inima" acelui perete. Şi-şi aşezase preafrumoasa pe colţar, pe-o pătură miţoasă - şi-i lipea chiar acum încetişor brunetei preafrumoase 1001 stele pe firmament... că era genul ăla galant, care atingea femeia de parcă era un bibelou nepreţuit...

Stătea la geam şi se uita la ei. De ce, nici ea nu-şi putea explica. Atunci când îi surprinsese pe tinerii de la trei uitând să tragă perdeaua, se grăbise să fie discretă. Acum însă, se uita lung la ei...

Lumânarea era aşezată strategic, descoperea ea acum. Lumina îi arăta ei cât de fericită era preafrumoasa. Şi ascundea opinia lui. De fapt, ea ştia mai bine decât toate preafrumoasele care trecuseră pe sub acel bărbat că Mugur nu-şi arăta opiniile. Era un actor desăvârşit. Era un om care purta o mie de măşti. Rareori i se întâmplase ca el să-şi scoată masca şi s-o lase să-i descopere gândurile. Calculase, poate, că o asemenea gâscă proastă era incapabilă să înţeleagă o chestie atât de subtilă cum erau trăirile lui; şi nu se ascunsese de ochii ei. Ea însă...

Ea îi înţelesese trăirile de fiecare dată când el o lăsase să le vadă. Şi le înţelesese şi atunci când el crezuse că ea nu-l vede şi-şi scosese masca. Se conformase în secunda doi şi-i făcuse lui pe plac. Şi descoperise, în ochii şi zâmbetul lui, că Mugur apreciase mult promptitudinea cu care ea se conformase dorinţelor lui. Şi totuşi...

Nu stătea acum la geam, pe întuneric, ca să afle dacă Mugur studiase între timp şi Kama Sutra; stătea acolo fiindcă voia să-i vadă chipul în clipa în care preafrumoasa nu se mai uita la el. Voia să-i afle gândurile. Voia să-i ştie opinia. Preafrumoasa "cunoscuse" duplexul imediat după ce ea răspunsese negativ la întrebarea lui - cea legată de măritiş. Preafrumoasa putea fi viitoarea lui nevastă, la fel cum putea fi doar o răzbunare - iar asta ar fi explicat şi lumânarea aprinsă în tandem cu jaluzelele nerăsucite. Mugur nu era nici exhibiţionist, nici indiscret... Nici neatent...

Îi privea şi zâmbea... că începuse să observe unele semne de... nerăbdare şi saturaţie la bărbatul care "conducea ostilităţile" pe

canapeaua aia... Şopti, ca pentru ea:

- Ehei, preafrumoasă zână... Dac'ai şti tu cu ce soi de Făt Frumos te-ai legat la cap... Dac'ai şti tu că ăsta-ţi face felu' şi pe urmă îţi spune că maică-sa îşi doreşte noră cu mărimea 36 la pantofiorul de cristal... şi aşa un şut artistic îţi trage la popou, că nu-ţi ajung şapte zile şi şapte nopţi să te dezmeticeşti...

În fine; aia ar fi fost o veste proastă pentru ea. Dacă preafrumoasa nu "corespundea", ochii lui Mugur vor insista să se ridice spre geamurile ei. Şi-l vedea Teo - şi se lăsa cu schimb de pumni şi incendieri de autoturisme şi fluturat de pistoale... Şi multe, foarte multe altele!

La urma urmei, poate că lucrurile se mai schimbaseră "pe partea lui de front". Trecuseră nouă ani, nu? Poate se mai schimbase şi el! Poate mai coborâse niţeluş ştacheta! Pe-atunci, Mugur avusese 19 ani! Acum avea aproape 30 - şi cu siguranţă îi mai crescuse mintea!

Se grăbi să ajungă în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară. De aici, se vedea un pic mai bine obrazul lui...

Ea fuma, în faţa geamului. El "presta", pe canapeaua colţarului. Bătrâneii ei probabil că auzeau chiar acum tot mai tare şoaptele preafrumoasei... Ea constata că mintea nu-i mai juca feste şi nu-i mai amintea momentele când fusese ea gâsca de sub Mugur...

Şi gata. "Se consumase". Bătrâneii răsuflau uşuraţi şi se pregăteau de culcare. Asta, desigur, dacă nu cumva Mugur constata că-şi găsise jumătatea! Cu nouă ani în urmă, avusese dimineţi când ajunsese acasă nedormită şi pe treizeci de cărări...

... Nu. Nu era cazul. Mugur o pupase artistic pe frunte, ţinându-i capul în palme ca pe-un bibelou nepreţuit; îi mai spusese două-trei cuvinte de mângâiat timpanul şi se ridicase fuguţa. Iar asta însemna că degeaba era preafrumoasa preafrumoasă - nu era "pe măsura lui". O lăsase "plăcintă" pe colţar şi se dusese spre dormitor. Sau spre bucătărie - deşi se îndoia că Mugur devenise exhibiţionist... Şopti, zâmbind slab:

- Doamne, gâscă proastă! Cât de bine îl cunoşti! Cât ai putut să-l studiezi, ca să ajungi să-l cunoşti în halul ăsta de bine!

Asta era concluzia ei şi nu putea să n-o rostească, chiar şi numai în şoaptă! Mugur trecuse prin dormitor ca să-şi ia halatul; tocmai intrase în bucătărie şi se repezise glonţ la pachetul de ţigări. Era, cu siguranţă, ofticat rău - că-şi consumase timp şi resurse cu acea preafrumoasă! Bricheta sclipi scurt; fu de ajuns acea secundă ca să-i vadă sprâncenele încruntate rău... Hm!

Coborî mâna şi trase un fum din ţigară; mişcarea jarului roşu de vizavi se opri brusc... demonstrându-i ei că fusese văzută... Ştia că era "extrem de rea" şi refuza să vină în stânga geamului, unde lumina becului stradal i-ar fi arătat măcar silueta... Şi uite că nici el nu mai păşea în balcon, spre termopane! Nu; stătea lângă masă, în aşa-zisul întuneric. Pentru că lumina lumânării pătrundea pe hol, aşa că ea îi vedea lui silueta... Iar el era un bărbat complet şi complex, care studiase îndelung şmecheriile astea...

Şi iat-o şi pe preafrumoasă! Ea defila dezbrăcată - că era tânără, frumoasă şi probabil că mai voia... Începu să râdă încetişor:

- Ei, acu' să te văd, Mugure! Atât ai nepreţuit-o din gesturi şi priviri, că mai vrea! Ce faci - mai scremi una, sau rişti să pici de impotent?

Era curioasă să vadă cum se termina seara aceea în duplexul de vizavi. În mod normal, Mugur pe care-l ştia ea ar mai fi scremut una - pentru că era un domn şi-avea şi el orgoliul lui de mascul cu posibilităţi complexe! Numai că ăsta era alt model de Mugur; modelul ăla care fuma cu ochii la ea, în timp ce o preafrumoasă fată, superbă, manierată, şcolită şi scursă toată după el, îl dezmierda cu aplomb...

Ţigara de vizavi se ridică; presupunea că Mugur o privea lung şi se întreba... Se întreba...

"Deci stai în bucătărie, cu preafrumoasa în cârcă, te holbezi la mine şi te întrebi... Te întrebi ce-am văzut, cât am văzut, de ce-am stat să văd tot... Dacă m-am gândit să te evaluez şi eventual să te notez - şi ce notă ţi-am dat..." Drăguţ! Foarte drăguţ! În condiţiile în care Mugur era îndeajuns de atent şi inteligent ca să tragă jaluzelele înainte să-şi scoată cravata! Era la mintea cocoşului că vecinul ei lăsase jaluzelele deschise şi pusese lumânarea în aşa fel încât să-i atragă vecinei de vizavi atenţia! Nu vecinei ăleia tinere, cu BMW roşu - că de la geamurile poliţistei nu se vedea lumânarea! În schimb, de la geamurile ei se vedea flacăra aia de pe raft! Aşa că...

Aşa că Mugur mizase tocmai pe scena aia, pe care-o gândise punct cu punct şi-o regizase cu mult talent! Mugur ţinea musai s-o vadă pe ea pe pătura miţoasă - şi ţinuse un adevărat "recital", cu el deasupra şi bibeloul nepreţuit în braţele lui. De ce voia Mugur să-i arate ei dulceaţa din viaţa alături de el, numai el ştia...

Zâmbi şi stinse ţigara:

- Auzi, Violeto? Tu eşti muiere serioasă, sau te prefaci? Treci la culcare! Că mâine e sâmbătă - şi la ora 10 trebuie să fii la bazinul de înot!

Mm, să nu uite s-o sune pe mămica ei! De la bazin, poate mergeau la o cofetărie - deşi ea nu era adepta dulciurilor pe caniculă, iar mămica ei nu era adepta chimicalelor din prăjiturile de cofetărie.

31 iulie 2011 - sâmbătă

Teodor

Cât era ceasul?... Yes! În sfârşit, era şapte dimineaţa! Nu mai avea răbdare! Selectă numărul soacrei lui. Suna...

- Neaţa, Teo!
- Neaţa, Maie. Sper că nu te-am trezit...
- Aa, nici o şansă! Nu ştii că azi am oră de înot?
- ... Ştiam că ştii să înoţi!
- Eu ştiu; dar nepotul meu nu ştie!

Aha! Se grăbi să lungească gluma:

- Ei, am zis că te-ai apucat de înot de întreţinere.
- Păi la ce-mi trebuie?! Că sunt superbă şi fără, iar de crescut nu mai cresc!

Râdeau amândoi... Straşnică soacră avea! Straşnică, ce mai!

- Ia spune, Teo: ce rugăminte te-a făcut să rişti să mă auzi bombănindu-te la şapte dimineaţa?
- Maie, le-am pregătit copiilor şi Violetei o surpriză.
- Uau!
- În sensul că ei nu ştiu - dar eu sunt în Piteşti, în buza depozitului, şi imediat cum descarc, accelerez spre Bucureşti!
- Bun! Bună surpriză! Aşa da! Ce prăjitură să-ţi fac?
- Lasă, nu-mi mai face - că m-am făcut cât un urs obez! Maie, nu cred că ajung înainte de ora de înot a lui Florin. În plus, vreau să duc Tigrul la autobază, la revizie - ca să-mi iau şi eu un mic concediu...

Râdeau zmeieşte amândoi... Continuă:

- Şi voiam să te rog - când o fi să-mi fac apariţia, eşti tu aşa o Maie drăguţă şi ţii picii lângă tine preţ de două-trei minute?
- Aa, bineînţeles! Stai fără grijă - momentul vostru va fi doar al vostru!
- Şi-al întregii lumi, de vreme ce "i-o coc" în faţa blocului...
- Mm, minunat! Abia aştept! Să vezi ce-o să se îngrijoreze nevastă-ta la bazin, când o să mă vadă nerăbdătoare şi gânditoare!
- Maie, te rog să nu-mi strici surpriza!
- Nu-nu! Stai fără grijă! Deci a rămas stabilit, da?
- Da, Maie.
- Iar prăjitura tot ţi-o fac! Că ţie aşa-ţi stă bine - înalt şi solid!
- Solid, nu obez!
- Lasă, că nu eşti obez deloc!
- Bine, Maie...

Şi-o spusese pe tonul ăla al copilului resemnat cu gândul că adultul are întotdeauna dreptate...

- Vorbim atunci!
- Vorbim.
- Pa, Teo!
- Pa, Maie.

Apăsă butonul roşu... Mm, ce-i venea să apese pe claxon! Dar ştia că apăsa degeaba - numai paznicul bântuia pe-acolo. Şi el chiar n-avea nici o vină...

Violeta

Mm, ce pupici dulci o trezeau azi! Era "o nebunie" - dormise bine, se simţea odihnită şi simţea chiar acum nişte pupici lipicioşi pe ambii obraji în simultan... Ah! Strânse braţele şi-i prinse bine pe amândoi - şi fu rândul ei să-i pupe bine-bine pe amândoi! Uite-aşa! Ei chiuiau de zor şi încercau să scape, iar ea întorcea capul când spre stânga, când spre dreapta - şi împărţea, în mod egal, pupicii!

- Mami, gata! M-ai albit tot!

Deschise ochii şi-l privi lung, amuzată de acea reacţie:

- I-auzi! Primesc cumva reclamaţii?
- Aa, nu!

Bun! Le mai "împărţi" câte-un pupici şi le dădu totuşi drumul. Liana se ridică imediat:

- Neaţa, mami! Hai să facem gogoşi!
- Bine! Hai să facem gogoşi!
- Da' punem zacăl! Bine?

Mm...

- Bine; punem zahăr vanilat. Hai - la spălat toată lumea!

Copiii ieşiră în fugă. Se ridică şi ea şi se întinse cu poftă... Mm, ce bine dormise! Dar acum, gata! Că-i ceruseră picii ei gogoşi şi trebuiau să ajungă şi la bazin! Ia să se ridice ea şi să scoată ingredientele din frigider...

Trebuia să vorbească neapărat cu mămica ei despre "zacăl". Picea se trezise cu gândul nu la gogoşi, ci la zahăr! Ăsta putea fi un indiciu medical. Dar nu voia să se îngrijoreze - nu încă. Când venea vorba de copii, avea "talentul" de-a se îngrijora pentru toate gândurile care-i treceau prin minte. Şi nu era bine - că făcea riduri, iar asta era total contraindicat în condiţiile în care avea un bărbat tânăr, foarte "bine"... Bufni în râs şi se grăbi spre frigider - în baie, Florin o ajuta pe Liana să se spele pe dinţi. Din punctul ăsta de vedere, avea un ajutor de nădejde!

Ludmila

Ah! Scările! Era atât de fericită pentru întoarcerea lui Teo, că uitase complet de scările alea! Să nu uite să-i spună Violetei că, dacă se muta tot la un bloc de-ăla "scund", fără lift, o să aibă o problemă mare de tot! Gata! Se săturase de scările alea ca de mere pădureţe! Mm... Dar, cu siguranţă că Violeta ei visa o casă la curte! Ca să aibă unde să coacă gemuri şi murături, nu? În plus, se îndoia că erau şi blocuri în Villeneuve de la Raho... Ba erau - cum să nu fie?! În centru, sigur erau şi blocuri! Şi vile de-alea etajate...

Ajunsese deja la etajul trei. Cu gândul la imaginile văzute în Google Earth, partea aia cu urcatul scărilor mersese repede... Doamne, ce linişte era în blocul ăla! Parcă erau toţi plecaţi de-acasă! Abia acum, la jumătatea palierului, începea să se audă guriţa veselă de domnişoară vorbăreaţă... Apăsă soneria - că n-avea stare să scotocească după chei! Yala se răsuci, uşa se deschise şi Florin îi oferi un zâmbet gigantic:

- Sărut mâna, Maie!
- Să creşti mare, piciule! Ce faci - te-a avansat maică-ta uşier?
- Nu; mama e la bucătărie. Are treabă...

Serios? Intră şi ea în bucătărie şi "constată" că, într-adevăr, la ora nouă, Violeta ei era foarte ocupată. Se jucaseră de-a bucătarii - făcuseră gogoşi. Liana era la masă. Controla "producţia". Era plină de zahăr pudră pe obraji...

- Sărut mâna, mămico.
- Să-mi trăieşti, scumpo. Ce faceţi - prostii?
- Gogoşi. Apropo...

Fiica ei o privi lung şi continuă, în engleză:

- Nu te îngrijorează pofta Lianei pentru zahăr?
- Nu, stai liniştită!

Se aşeză şi oftă greu:

- Sper că n-ai în plan un nou bloc fără lift...

Fiica ei nu pricepea; o privea lung şi nu părea să-şi dea seama la ce se referea! Zâmbi slab:

- Când o fi să fie, să ştii că, dacă insişti să fie tot într-un bloc de-ăsta fără lift, te-ai lins pe bot de Maia! Aduci tu copiii la mine şi vii şi-i iei! M-am săturat de scările tale! Mi-au nenorocit picioarele!

Fiica ei începu să râdă:

- Lasă, că gimnastica face bine la sănătate! Şi scoate şi tutu-

nul din plămâni...

Muşcă cu poftă dintr-o gogoaşă:

- Da-da! Lasă teoria! Hai - gata sunteţi?

- Aproape gata. Cât e ceasul?

- Nouă şi cinci.

- Aoleu!

Apa se opri iar fata ei se repezi spre dormitor:

- Florine, repede! Liana, hai să te schimbi! Hai, că întârziem!

- ... Întârziem?

- Uiţi că Dacia "e în grevă"?

Aoleu! Uitase! Mai luă o gogoaşă - că erau delicioase:

- Lasă, că fac cinste cu taxiul.

- Lasă, nu mai face cinste! Hai, copii! Repede!

Violeta insista să nu-i răsfeţe, să-i facă să conştientizeze importanţa pregătirii din timp a tuturor acţiunilor, importanţa promptitudinii... Bună mamă, fetiţa ei! Ea era o bunică tipică - şi-i tot răsfăţa...

Mm, ce bune erau gogoşile astea! Bietul Teo - se va transforma din urs solid în sferă perfectă... Bufni în râs şi "constată" norul de zahăr pudră provocat de gândul şi reacţia ei...

Teodor

Bun! Cât era ceasul? Zece! Minunat! Tocmai intrase în Bucureşti! Dat fiind faptul că la lecţia de înot nu mai putea ajunge - nu cu Tigrul, oricum! -, o să-l ducă la autobază. Iar de-acolo îi era uşor să ajungă la 11 fix în faţa blocului! Că lua un taxi! Semnaliză dreapta...

Ia să-l sune el pe nea Costică! Oare cine mai era la autobază la ora asta? Teoretic, Getuţa şi-un coleg de-al lui de pe curse interne - oricare, la alegere. Dar era bine să se asigure că nu greşise calculul - că dacă era şi domnul Silviu, se ducea cu TIR-ul acasă! Suna...

- Da.

- Să trăieşti, nea Costică!

- Şi tu pe lângă mine, măi Teo!

Râdeau; constată, cu subînţeles:

- Şi cum eşti binedispus, trag concluzia că domnul Silviu e oriunde altundeva, numai nu la birou!

- Tragi concluzii corecte azi! Bun!

- Şi-am mai tras o concluzie, zilele astea - Tigrul are nevoie de-o revizie de-aia amplă, de 72 de ore.

- Serios, sau...?

- Nu ştiu; da' sunt în drum spre autobază, chiar acum.

- Teo, serios vorbind: ai probleme cu maşina?

- Da, nea Costică. Merge prea bine - şi-mi strică planurile. De-aia ţi-o aduc la autobază; s-o asculţi 72 de ore cum toarce, ca să am şi eu timp să mai stau cu soţia şi copiii...

- Am înţeles. Bine, Teo. Te aştept.

- Auzi, nea Costică? Ai ceva nou să-mi zici, apropo de ce se mai vorbeşte în autobază?

- Absolut nimic, Teo. Absolut nimic.

Şi-atunci, cine era tanti Cerasela? Hm... Se grăbi să obţină confirmarea spuselor bătrânului:

- Deci a dat roade.

- Da.

- Bun! Vorbim când ajung.

- Te aştept.

Închise şi redeveni atent la trafic - că Tigrul mergea bine, aşa că n-avea rost să-l strice tocmai acum.

Violeta

Oare ce se întâmplase? Mămica ei era gânditoare şi neatentă. Florin înotase până în cealaltă parte a bazinului, dar ochii mamei ei rămăseseră aţintiţi asupra punctului de start. Ce se întâmpla? Decise să deschidă discuţia în engleză:

- Aseară, am discutat cu Teo.

- Aţi făcut conferinţă?

- Da. I-am spus despre Villeneuve de la Raho.

- Oo... Şi ce-a spus?

- Că discutăm când vine, evident! Oricum, nu mi s-a părut foarte "legat de glie". Sentimentul patriotic nu şi-a făcut simţită prezenţa.

- Într-un fel, asta e bine. Dar dacă te gândeşti că aveţi trei case aici, trebuie să iei în considerare posibilitatea ca el să se gândească deja să-şi petreacă pensionarea pe malurile Dâmboviţei.

- Cine? Teo al meu? Ha!

- Da-da! Teo al tău! Sau crezi că dorul de emigrare se moşteneşte?

- Ştiu că nu e vorba de asta... Mă tot întreb şi socotesc... Vestea în sine l-a cam luat ca din oală. N-a rămas mască, semn că avea unele indicii...

Iar chipul mamei ei nu clinti nici un muşchiuleţ...

- De fapt, i-am scris aseară un mail, în care i-am spus că le-am vorbit copiilor despre bunicii din Italia. După care m-am dus la culcare şi-a început să tune ca la balamuc. Am pornit laptopul mai mult ca să mă uit la ştiri; şi m-a solicitat imediat la cameră... M-a întrebat de ce Italia. De ce vreau eu musai să mă pun mereu pe ultimul loc şi să renunţ la dorinţele mele pentru fericirea celorlalţi. Şi i-am spus adevărul.

- Adică?

- Adică uneori am sentimentul că, dacă n-aş fi fost eu, el ar fi lăsat într-o zi Renault-ul la firmă şi s-ar fi dus la aeroport. Şi şi-ar fi luat un bilet pentru Italia, doar dus.

- Eşti copilăroasă.

- Dacă zici tu...

- Teo face ce vrea el - şi e foarte-foarte bun la asta. Aşa că, dacă voia să se urce în avion, în 24 de ore te convingea să urci şi tu cu el.

Ridică scurt din umeri: dacă zicea ea...

- Şi cum a rămas? Italia sau Franţa?

- A rămas că discutăm când ajunge şi el acasă. Dar, în principiu, televizorul din bucătărie va porni dimineaţa în franceză.

- Asta-i bine. Deşi am înţeles că n-o să meargă cu furculision şi lingurision...

Bufni într-un râs sănătos: furculision şi lingurision? Uau! Păi mămica ei se gândise serios la emigrarea asta! Dar adevărul era că o asemenea schimbare, la 55 de ani, era nu un pas uriaş, ci un salt ştiinţifico-fantastic... Mama ei reveni la limba română:

- Ţi-am spus că am început să mă interesez de-o şcoală de şoferi în Floreasca?

Cum-cum?

- Că dacă scap de scările tale, nu vreau să m-apuc de ciclism. Ştiu că gineri-miu mi-ar construi în doi timpi şi trei mişcări un ataş pentru două persoane; totuşi, perspectiva de-a pedala kilometri întregi printre mii de araci de vie nu mă prea încântă.

Râdea, imaginându-şi-o pe bicicletă, cu copiii într-un soi de remorcă-ataş, pe drumul ăla peticit de provincie şi-şi dădea seama că mama ei nu avea voie să lipsească de la discuţia despre emigrare! Că avea un simţ al umorului foarte bine dezvoltat - şi se gândise la mult mai multe detalii concrete decât se gândise ea!

Teodor

Achită cursa şi coborî. Blocul lui era atât de... primitor în acele momente, că nici nu mai conta felul în care arăta! I-ar fi prins bine o mână de vopsea; dar... Intră şi începu să urce voiniceşte scările.

Era aproape 11. Teoretic, Florin încă se bălăcea în bazin. Asta îi dădea lui destul timp să-şi lase valiza acasă, să coboare până la florarul din capătul străzii şi să cumpere un bucheţoi de trandafiri. Dar, era posibil ca Florin să nu se fi dus la înot. Motive puteau fi destule: de la imposibilitatea de-a se trezi de dimineaţă, până la imposibilitatea instructorului de înot de-a se trezi chiar atât de dimineaţă...

Mm, poliţista era veselă azi! Din spatele uşii nou-nouţe se revărsa muzică turcească de buric... Grozavă vecină! Abia aştepta să-l vadă şi el pe noul vecin! După "manifestările" ei, deducea că acel nou vecin era un tip "de comitet", care ştia şi continuarea lui "Bună ziua"! Vecinul fotomodel nu părea să fie acasă... Nici vecinul "bancar" nu scotea vreun sunet... Palier de oameni nebuni! Noroc cu poliţista - că "spăla obrazul" etajului trei! Păi ei erau oameni tineri, sau pensionari în căutarea unui azil cu spaţiu verde generos? Scoase cheile şi descuie uşa.

Era linişte. Intră încet, ca să-i surprindă în caz că... Nu; erau la bazin. Îşi lăsă valiza în sufragerie, în colţ, şi inspectă şi dormitorul. Plecaseră în grabă, că hăinuţele erau azvârlite la întâmplare... Intră în bucătărie şi începu să râdă: pe masă "trona" un platou mare, plin-ochi cu gogoşi...

Viitorul lui era evident. Va fi rotund ca o minge. Că soacră-sa îi promitea prăjitură, nevastă-sa îl aştepta cu două kile de gogoşi pudrate din belşug... Luă două gogoşi şi se apropie de geam.

Mânzul fuma. Doamne, mult mai fuma băieţaşul ăsta! Şi fuma în balconul bucătăriei, cu ochii-n sus! Se priveau lung; el stătea în spatele perdelei iar mânzul nu ştia că se priveau lung... Şi nu ştia că el simţea chiar acum ţeava pistolului de la curea - şi-i pregătea o "vizionare" discretă...

Aa... Ia uite ce junâ brună îi ţinuse mânzului patul cald azinoapte! Plecau undeva; el era într-o ţinută oarecum sport, dar ea purta un costumaş de-ăla de secretară cu diplomă şi multe recomandări. Arăta foarte bine; arăta cam ca o ocupantă a podiumului la "Miss Secretara 2010", etapa pe ţară. Şi totuşi, ochişorii mânzului învăţau cu sârg modelul perdelelor lor. Asta îl cam punea pe gânduri...

Acum era "oficial" - Liana pudrase gogoşile. Din cele 2 kile de pe platou, 500 de grame era zahăr vanilat. Dar erau bune! Erau... exact cum trebuiau să fie, în accepţiunea franceză a termenului "*beignet*". O să vină Protecţia Copilului peste ei, să se asigure că Liana pudra producţia "de bunăvoie" şi purta halat şi mănuşi - şi avea cosiţele prinse bine...

Miss Secretara 2010 îşi luă sponsorul în braţe; mânzul se întoarse şi-o îmbrăţişă galant... După care îi spuse miss-ei ceva, iar ea porni spre uşă. Iar el reveni spre geam - să stingă ţigara. Îl privi lung... Bombăni, ca pentru el:

- Ei, pe dracu! Pe-asta o ţii pe post de accesoriu vestimentar! Şi n-ai să-i spui niciodată că n-are şanse...

Că se vedea cu ochiul liber opinia individului, apropo de Miss Secretara 2010, faza pe ţară! Ieşea şi el... Plecau.

Ia să pornească şi el spre florar! Făcea câteva minute până în capătul străzii; alte câteva minute dura împachetarea trandafirilor, apoi drumul până la bloc...

Încuie uşa şi se grăbi să coboare scările. Poliţista dansa în continuare... La etajul doi se auzea un televizor; la unu, era linişte. Nevasta administratorului bătea şniţelele probabil. Bloc de oameni normali, nu? Că tineretul era "concentrat" pe palierul lor - restul, marea lor majoritate, păreau să aibă toţi peste 40...

Dădu să iasă din scară, dar se opri - Audi-ul Q7 argintiu tocmai parca pe trotuarul de vizavi. Se întreba de ce - plecau, sau mai stăteau?... Aa, Miss Secretara cobora chiar acum. Se grăbea spre capătul străzii. Probabil că voia să cumpere ţigări, sau ceva "de împrospătat respiraţia"! Motorul Audi-ului se opri...

Păi să-i facă mânzului o surpriză, nu? Deşi se îndoia că avea el chiar atât de multă baftă încât să-i arate individului tocmai scena aia superbă pe care i-o plănuise Violetei! Cu siguranţă, el se va întoarce la bloc înaintea miss-ei! Şi-i va arăta mânzului trandafirii roşii - şi-l va lăsa să se gândească toată ziua la ei... Băgă capul în piept şi deschise uşa. Şi se grăbi "să se volatilizeze" de-acolo înainte să fie recunoscut.

Ludmila

Oof, în sfârşit! Nu mai avea răbdare! În sfârşit, ajunseseră! Coborî din autobuz şi-şi luă nepoţica pe sus - că nu mai avea răbdare!

Aşa fusese, din clipa în care copiii ieşiseră din bazin. Terminaseră mai repede ora de înot, pentru că instructorul avea nu ştiu ce problemă de rezolvat şi trebuia să plece. La 11 fără zece minute, fuseseră deci în staţia de autobuz. Se circulase nesperat de bine, aşa că la 11 şi zece coborâseră din autobuz. Acum, începea să se îngrijoreze. Nu vedea TIR-ul. Iar dacă ea se grăbise, ca o fraieră, iar Teo nu ajunsese încă, o să-şi dea palme la propriu!

Violeta exclamă:

- Gata, copii - traversăm.

Traversau. Iar ea îl căuta pe Teo cu privirea! Unde era Teo?... Aa... Ia uite cine era parcat pe trotuarul de vizavi...

Mugur arăta bine. Întotdeauna arătase bine. Aşa reuşise să-i pună Violetei creierii pe moaţe - cu silueta bine întreţinută, cu alura aia de bărbat care "poate" şi cu hainele de firmă asortate cu bun gust. Stătea lângă maşină. Fuma. Şi nu era genul care să nu fumeze în propria maşină! Probabil că aştepta pe cineva şi n-avea stare să aştepte înăuntru...

Da' Teo? Teo unde era?

Parcă citindu-i gândurile, ginerele ei îşi făcu apariţia de după gardul verde înfrunzit violent. Uau!

Teodor

Bun! Uite-le şi pe ele!

Mânzul nu părea să-l fi observat, când se întorsese cu florile; fusese totuşi prudent şi "sprijinise" peretele de la intrarea în scară, în punctul în care ochii negri nu-l puteau vedea decât dacă veneau în faţa Audi-ului şi se întorceau special spre scara blocului. Din locul ăla, însă, el vedea perfect toată strada, plus trecerea de pietoni din capăt. Aşteptase, conştient de faptul că nu putea avea el aşa o baftă mare-mare...

Dar uite c-o avea! Mânzul va face infarct!

Violeta se apropia, în pas de plimbare, şi nu părea să-l fi observat pe mânz. Mânzul însă ieşise să fumeze - şi se holba lung de tot la ea... Deşi ea venea spre casă alături de mama ei, împreună cu copiii ei... Mânzul ăsta era dement!

Decise să iasă din ascunzătoare. Şi ieşi cu ochii la el. Mişcarea lui "vijelioasă" îi atrase mânzului atenţia - iar după primul moment, cel de uimire, se instaură unul micuţ-micuţ plin de panică. După care ochii negri coborâră spre asfalt. Deci se făcuse înţeles! Bun! Acum, unde era soţia lui?

Se opri în mijlocul trotuarului. Ludmila se opri şi ea şi întinse repede mâna spre Florin. Violeta era mirată de decizia mamei ei de-a ţine şi băiatul; şi nu înţelegea de ce...

Violeta

- Florine, dă-mi mâna.

Da' ce-i venise?

- Hai repede!

Ce-i venise? Ce se întâmplase? Mama ei o privi cu ochi amuzaţi:

- Da' ai grijă cum fugi, să nu te-mpiedici; OK?

Ia uite, că trebuia să fugă! Unde? Şi de ce? Parcă înţelegându-i nelămurirea, mama ei arătă spre bloc. Se întoarse deci.

Uau! Chiui scurt şi-o rupse la fugă spre el!

Teodor

Şi uite-o că venea! Mm, şi ce se mai grăbea! Îi scăpărau adidaşii pe asfalt! Se propti bine pe picioare şi întinse mâinile spre ea, ştiind că gestul ăsta îi va ridica tricoul deasupra tocului de la pistol...

Doamne, ce fericită era! Dar şi el simţea că pluteşte. Aşa că acum, aici, îşi scoase din minte totul. Şi pe mânz, şi copiii, şi pistolul, şi Tigrul, şi emigrarea, şi economia mondială. Şi-şi prinse soţia în braţe.

Violeta

Mm...

Nu mai respira. Nu mai gândea! Teodor Simionescu, soţul ei, o săruta - şi întreaga lume părea că se-nvârtea în jur...

Ludmila

Oftă greu, nemaiîncercând să-şi şteargă zâmbetul romantico-tâmp de pe buze... Asta da, scenă! Asta da, revedere! Asta da, întoarcere acasă!

Violeta o rupsese la fugă spre el, chinuind scurt. Teo se proptise bine pe picioare şi întinsese mâinile, invitând-o parcă să sară fără grijă. Iar ea sărise. Iar el o prinsese în braţe şi-o învârtise, iar sărutul venise de la sine...

- Vaai...

Exclamaţia ştearsă a Lianei o dezmetici; da, scena aia era "ca-n poveşti". Ia - Mugur o văzuse?... Daa - Mugur o văzuse pe toată! Şi-i picase greu la stomac - cam ca un ulcer perforat, aşa...

Ochii negri priveau lung îmbrăţişarea şi sărutul; ochii negri fierbeau... Plecă un pic capul într-o parte: da' el ce se holba aşa? Nu ştia că nu-i frumos să se holbeze la viaţa altor oameni? Parcă amintindu-şi că Violeta nu venise singură acasă, Mugur întoarse capul spre ea; zâmbi amabil şi ridică mâna dreaptă. Şi extinse un singur deget - "acel" deget.

"Şi-acum să nu spui că ţi-am regizat scena asta - că n-aveai ce să cauţi parcat acolo azi, acum. Pur şi simplu, aşa ţi-a fost scris!"

Ţigara zbură cât colo; bărbatul brunet se grăbi să deschidă portiera. Lăsă mâna jos şi reveni spre scena din faţa ei - erau atât de frumoşi... Iar sufletul ei se simţea atât de bine... Se simţea răzbunată. Împlinită. Se simţea liniştită şi fericită, ca un maestru budist...

Violeta

Gata. N-o mai învârtea. O lăsase jos. O săruta... Se trase un pic în spate, ca să poată să-l privească drept, şi şopti:

- Te iubesc!

Reacţia lui fu... firească, probabil, în opinia lui! Pentru că Teo îi puse trandafirii sub nas:

- Ţine!

OK! Apucă buchetul, dădu să-i mulţumească dar nu mai avu când - fu luată "pe sus" şi săltată pe braţe ca un fulg! Îu!

Teodor

"Aşa, mânzule! Că tu nu poţi de-astea - că eşti aşchie!"

Şi cu asta, gata - terminase de "ucis" la mânz! Întoarse capul spre copii:

- Hei, bine v-am găsit!

Florin râdea şi fremăta tot, în timp ce Liana nu reuşea să-şi învingă uimirea şi să închidă guriţa! Ridică privirea spre soacra lui:

- Sărut mâna, Maie...

Ochii soacrei lui arătau că toate îi reuşiseră "din plin", aşa că avea prăjitura asigurată:

- Să-mi trăieşti, Teo.

Aoleu, ce obez o să se facă! Şi-acum, să-şi urce soţia trei etaje pe scări! Florin îi ţinu uşa... Şi bineînţeles că soţia lui protestă:

- Nu-nu! Sunt prea grea!

- Ba eşti uşoară ca un fulg! Iar asta-mi aminteşte de un anumit moment din viaţa mea... şi de ideea unei re-rostiri a jurămintelor. Nu că ar fi necesar; dar îmi place mie să te duc pe braţe...

Ea râdea şi-l privea cu ochi miraţi; el urca şi-şi jura lui însuşi că, dacă apărea vreun vecin, îi răcnea un "dă-te" de-l răsturna pe palier pe-acolo! Că jos n-o lăsa nici mort! Încă un etaj... Ridică un pic braţul şi-o întrebă, încetişor:

- Ce faci diseară?

- Nu ştiu; să vedem! Depinde ce propui tu!

Aoleu! Chiar aşa? Îl lăsa pe el să facă propuneri? Se grăbi să-i răspundă:

- O să vezi imediat ce ţi-am adus. E ceva aşa, ca un fel de propunere...

Iar ea îşi ascundea obrajii roşii printre trandafiri roşii... Îi făcu loc lui Florin, iar fiul lui alergă să descuie uşa. Intră şi se îndreptă glonţ spre sufragerie. Şi închise uşa cu piciorul.

Violeta

Ei, poftim! Ei îi mirosea a complot de la vreo 30 de poşte! Fu aşezată pe canapea, iar Teo... se repezi la troller:

- Imediat. Să nu te uiţi!

Bine, nu se uita! Închise ochii, râzând... Câteva foşnete, doi paşi mari şi-un sărut "furat" - după care soţul ei deschise uşa:

- Şi abia aştept să te văd! Ca să mă inspiri... ştii tu!

I-auzi! Da' ce-i adusese? Uşa se închisese... A!

Lângă ea, pe canapea, apăruseră mai multe "articole vestimentare". Toate roz pal. O bustieră, o pereche de pantaloni şi-o rochiţă - toate lycra. Ei îi rămăseseră ochii la rochiţă. Era un model de-ăla... cu mrr şi aah! Şi era evident că nu va putea s-o poarte decât când va ieşi cu el la braţ! Că era... cu mrr şi aah! Se ridică şi începu să se dezbrace - primise dispoziţie să-l inspire...

Din dormitor răzbăteau chiote de copiii şi râsete de adulţi. Teo se grăbise să-şi îmbrăţişeze copiii - şi-i făcea să râdă, mulţumindu-le într-un fel că participaseră la complotul lui şi nu-i stricaseră socotelile. Mm, mămica ei o să aibă nişte explicaţii de dat! Că nu era deloc în regulă! Soacra complota cu ginerele! Se înţelegeau prea bine, ei doi! Păi unde era proverbiala relaţie soacră-ginere? Aia cu "soacră, soacră, poamă acră"? Evident, în familia lor nu se aplicau proverbe de-alea. Iar dacă mama lui Teo ar fi locuit în Bucureşti, putea jura că i-ar fi spus ei "fetiţa mea" şi-ar fi pupat-o non-stop! Soacra ei apreciase întotdeauna modul cum ştia să-şi ţină casa şi soţul...

Se privi lung în vitrina mobilei... Arăta cam ca în dimineaţa în care uşa firmei se deschisese vijelios, iar soarele dispăruse din cadrul ei. Era slabă "ca-n tinereţe" - şi trebuia să specifice faptul că, de vreo 24 de ore, se îmbuiba la propriu cu de toate! Abia acum îşi dădea seama că slăbise mult prea mult şi mult prea repede - iar apariţia medicului de pe salvare fusese un lucru normal, în condiţiile astea. Făcuse o prostie mare-mare...

Eei... Păi la ce vedea ea acum în vitrina aia, diseară "or să sară scântei". Luă trandafirii şi ieşi. Şi, într-adevăr, soţul ei rămase

blocat în uşa băii - copiii alergau, dar el nu-şi lua ochii de la ea... Îi făcu cu ochiul şi intră în bucătărie. Mama ei zâmbea cu subînţeles... Bufni în râs şi luă vaza de pe mobilă:

- Vezi cum eşti?
- Cum sunt?
- Aşa cum eşti tu acum!
- Da' n-am zis nimic!
- Daa...

Mama ei zâmbea...

Teodor

Doamne, ce zi superbă petrecuseră ei azi! Se plimbaseră prin oraş, mâncaseră într-un restaurant mic şi cochet, copiii îşi făcuseră de cap în locul de joacă din Herăstrău... Iar el adorase să-şi ţină soţia de mână! Când o văzuse alergând spre el, uitase de toate! Şi de duş, şi de foame, şi de durerea de spate - boala profesională a tuturor şoferilor... Când o văzuse pe ea, "se rupsese filmul"; iar goana ei spre el şi chiotul - şi privirea aia fericită...

Şi acum, era în aceeaşi stare de imponderabilitate. Stăteau toţi patru la masă, în bucătărie, şi încercau să înghită cina. Nu prea reuşeau, fiindcă vorbeau cam toţi peste toţi; iar atmosfera aceea fericită era... Era... Atmosfera aceea fericită era exact ceea ce căuta mânzul, atunci când ridica privirea spre geamuri. Voia şi el o atmosferă de-asta; şi cum femeile care obţineau aşa ceva erau extrem de rare, mânzul "ţintea" în sus şi-şi punea pielea la saramură rău de tot! Că femeia asta blondă, în rochie roz, era măritată. Şi fericită. Iar el era uşor panicat, atunci când soţul ăla pistolar de doi pe doi îl prindea cu ochii la nevasta lui! Clipa aia de panică îl lămurise într-o clipă în privinţa individului - de la fereastră, mânzul era leu-paraleu. Dar numai de la fereastră. Şi abia aştepta să se reîntâlnească cu el prin cartier - ca să-i vadă panica aia nouă, amplificată de bau-bau' pe care i-l arătase atunci când ridicase mâinile...

- Ce-i? La ce te gândeşti?

Oups! Soţia lui îl prinsese cu zâmbetul pe buze şi mintea la prostii! Se grăbi s-o păcălească:

- La mobila aia pe care spuneai că ai văzut-o recent...
- Aa! Păi ai văzut-o şi tu, nu?
- Da; dar tu spuneai că mobila aia ţi-a dat idei. Ideile nu le-am aflat încă...

Violeta râdea... şi era superbă - şi-i venea să trimită chiar acum copiii la culcare...

- Mă gândisem să le luăm picilor paturi etajate.
- Şi ei ştiu?

Nu de alta, dar se lăsase brusc tăcerea în bucătărie... Soţia lui ridică din umeri:

- Păi tocmai au aflat, nu?

Florin se repezi cu doleanţa lui:

- Da' eu stau sus!
- Bineînţeles că tu stai sus!

Liana decise să întrebe şi ea:

- Mami, da' ce înseamnă etajate?
- Adică unul peste celălalt. Paturi aşezate unul peste celălalt.
- Aa, ca la televizol!
- Da; aşa cum ai văzut tu la televizor, la emisiunea despre amenajări interioare.
- Şi eu tebuie să stau jos?
- Aşa ar fi bine. Florin e mai mare; ştie să coboare scara noaptea, pe întuneric. În plus, el a trecut de vârsta la care să vrea să-şi lipească maşinuţe de curse pe tavan. Dacă stai jos, o să poţi să-ţi pui pe patul lui poze cu prinţese, steluţe fosforescente, abţibilduri...

Nu prea înţelesese Liana unde şi cum putea să-şi lipească pozele; dar simplul fapt că putea să le lipească o încânta. Ochişorii albaştri străluceau... Zâmbi:

- Atunci, mâine dimineaţă mergem la Ikea! Iar mâine la prânz montăm paturile!
- Mâine dimineaţă mergem la ştrand.

Soţia lui voia să viziteze ştrandurile bucureştene! OK!

- Bine. Atunci mâine mergem la ştrand.
- Tati, da' nu mai iei pat cu etaj?
- Ba da; dar o să-l luăm poimâine. Ba nu - răspoimâine.
- ... Da' de ce?
- Păi pentru că mâine e duminică, şi mergem la ştrand. Pe urmă vine ziua de luni, când voi vă duceţi la grădiniţă iar eu stau cu mami...

Obrajii lui Florin erau roşii, în timp ce obrajii Lianei nu se sinchiseau de ziua de luni - că era mică şi precoce, dar nici chiar atât de precoce. La obrajii Violetei nu avea el curaj să se uite acum, aşa că continuă:

- Deci prima zi disponibilă pentru cumpărat paturi etajate este marţi.
- Bine. Da' melg şi eu!
- Să vedem! Nu uita că voi marţi aveţi grădiniţă...

Se bosumflaseră amândoi... Soţia lui ce părere avea? O zi de răsfăţ în doi era de-ajuns, sau "programa" două? Începu să râdă, cu ochii la graba cu care Violeta "îndesa" pâine cu sos în gură, şi simţi nevoia s-o... avertizeze gentil:

- Iubito... Ştiu ce ţi-am spus de foarte multe ori până acum. Dar acum, că te văd în rochiţa asta roz, tare-mi vine să-ţi confisc farfuria...

Florin bufni în râs; Liana bufni şi ea în râs. Violeta se înecă la propriu; după care pumnul ei strânse scurt bucata de miez, iar soţia lui azvârli cocoloşul spre el. Nici o şansă - avea reflexe bune, aşa că nu-l nimeri! Numai că ea insista... Râzând, sări în picioare şi se repezi afară din bucătărie. Intră în sufragerie; o auzi urmându-l, aşa că se întoarse, o prinse în braţe şi-o sărută...

Violeta

Mm, ce sărut! Ce bine că venise mai devreme acasă! Doamne, ce bine era în braţele lui! În clipele astea, se întreba cum putea să-l lase să plece! Cum rezista zi de zi departe de el...

- Liana! Hai să ne jucăm!

Aoleu! Liana? Se trase scurt în spate; apucă să vadă un umăr micuţ ieşind în fugă... Oof, Doamne!

Teo îi dăduse drumul; se grăbea să închidă uşa... Şi cum el zâmbea cu subînţeles, luă telecomanda liniei audio. Power... Play...

CD-ul ei, cadou de la el, rămăsese la melodia 41. Dacă-şi amintea ea bine, era solistul de la Bee Gees; nu mai ştia cum îl cheamă, dar asta chiar nu conta acum! Solistul ăsta spunea "*For so long / You and me've been finding each other for so long...*"

Soţul ei o cuprinse cu braţele şi începu să cânte:

- *And the feeling that I feel for you is more then strong, girl / Take it from me / If you give a little more than you're asking for / Your love will turn the key...*

Şi-acum dansau, iar ea îl săruta... Şi nu putea să-l sărute tot cântecul - pentru că avea şi ea ceva de spus! Aşa că acum dansau şi cântau împreună:

- *I, I just want to be your everything / Open up the heaven in your heart and let me be / The things you are to me and not some puppet on a string / Oh, if I stay here without you, darling, I will die / I want you laying in the love I have to bring / I'd do anything to be your everything...*

Teodor

Dacă vreodată...

Se gândea la prostii. Era semiîntuneric. Era linişte. Era, în sfârşit, un pic de linişte în sufletul lui. Şi cum nu degeaba se caracteriza ca fiind panicos şi-un pic cam prea inventiv uneori, gândul lui zburase imediat în blocul de vizavi. Şi se întrebase imediat ce va face, dacă vreodată...

Întoarse încet capul...

Violeta adormise. După o zi plină în adevăratul sens al cuvântului, după surpriza revederii şi timpul petrecut la plimbare... după blues, baia copiilor şi mica lor "nebunie" de până acum vreo cinci minute, Violeta fusese obosită. O s-o lase să doarmă - deşi ar fi avut atât de multe să-i spună...

Se ridică uşor de tot, să n-o trezească, şi se strecură în bucătărie. Becul stradal şi luna luminau camera îndeajuns de mult ca să nu se împiedice în vreun scaun... Îşi aprinse o ţigară.

Ar fi vrut să-i spună că o iubeşte; dar, indiferent ce cuvinte ar fi rostit, ele ar fi fost mult prea sărace pentru a ilustra sentimentele din sufletul lui. Ar fi vrut să-i spună că e frumoasă; dar "frumoasă", sau "superbă", sau "specială" ar fi fost atât de fade! În faţa chipului ei, orice cuvânt pălea...

Ar fi vrut să-i spună că-i pregătea o viaţă frumoasă; o viaţă plină de dragoste şi de bucurii şi-o bătrâneţe liniştită în braţele lui. Nu-i putea spune însă asta - pentru că viaţa aia pe care-o dorea soţia lui, viaţa de emigrant în Franţa, nu prea era frumoasă. Şi nici uşoară. Cel puţin cinci ani după mutare, bucuriile din viaţa aceea erau mici şi se întâmplau rar... În vacanţa de vară din '91, îşi vizitase părinţii în Italia. Crezuse, până atunci, toate cuvintele pe care le auzise la telefon; îi crezuse când îi spuseseră că erau fericiţi, că erau bine... Văzuse cu ochii lui greutăţile prin care trecuseră atunci, la început. Văzuse disensiunile dintre ei, văzuse operaţiunea de scotocire a tuturor buzunarelor din casă în căutarea bănuţului salvator care le-ar fi permis să cumpere două pâini, nu numai una... Văzuse chipurile încruntate, ascultase tăcerea aceea apăsătoare din bucătăria cu două scaune plus unul de-mprumut de la vecinul... Iar ei emigraseră singuri, fără el! Violeta plănuia să emigreze cu doi copii, plus mama ei...

Nu va mai cumpăra TIR-ul. Aveau ceva bani puşi deoparte. Or să le ajungă în primele trei luni - în caz că nici unul dintre ei nu reuşea să-şi găsească ceva de muncă la început. Deşi se îndoia că nu-şi va găsi el ceva de făcut! Pentru el, nu exista "pe-asta eu n-o fac", sau "pe-asta eu nu pot s-o fac". Avea şi destule conexiuni în Franţa, pe la depozitele şi magazinele pe unde livrase marfă de-a lungul timpului. Poate că primele două săptămâni vor fi neproductive; dar, din a 15-a zi, ştia că va găsi un patron doritor de şofer. Conducea orice - de la Tico până la Rabă. Şi-o va conduce oriunde i se va spune s-o conducă. O singură dorinţă avea - să nu lipsească de-acasă mai mult de 48 de ore. Asta nu putea fi foarte greu - cu excepţia României, toată Europa avea autostrăzi adevărate. Aşa că el se va descurca. De ea îi era teamă; de planurile Violetei. Deschiderea unei afaceri în Franţa era dificilă. Mai ales că Violeta nu voia să facă mărgele colorate - voia să facă mâncare! Produse care trebuiau să treacă prin multe controale, toate foarte serioase! Riscul de-a eşua în planul ei era mare...

Îi era frică de varianta în care el îşi găsea serviciu, Ludmila îşi găsea serviciu iar Violeta... Soţia lui nu voia să stea acasă; nu putea să stea degeaba, cu ochii pe pereţi! Nici nu putea plivi la nesfârşit aceeaşi grădiniţă de 200-300 de metri pătraţi! Pentru Violeta, statul acasă era un eşec. Se întreba acum cât de mult o putea afecta un asemenea eşec...

Ba n-o să eşueze deloc! La cât de maniacă era cu curăţenia şi gătitul, Violeta lui cu siguranţă va reuşi!

Stinse ţigara şi dădu să pornească spre uşă; numai că lumina se aprinse în bucătăria duplexului. Aşa că reveni lângă geam...

Mânzul era într-o pijama cu mânecă lungă. Probabil că îşi făcea îndeajuns de răcoare în casă ca să trăiască într-o veşnică primăvară răcoroasă... Îl văzu aşezându-se; şi-apoi bărbatul de vizavi se ridică imediat şi-şi aduse o sticlă cu apă din frigider. Se reaşeză, îşi aprinse o ţigară... Trase adânc fumul în piept şi lăsă capul pe mână. Ce-avea? Nu se simţea bine?

Îşi mai aprinse şi el o ţigară - că avea acum ocazia de a-l spiona pe mânz. Era evident că individul nu ştia că era privit; ochişorii negri nu se ridicaseră spre perdelele de la etajul trei, iar el tocmai văzuse pe chipul mânzului sentimente contradictorii...

Na, drăcie! Mânzul plângea!

Plângea?... Păi cam aşa se mişcau umerii lui! Ţigara se fuma singură, umerii tresăreau serios, el stătea cu capul pe mână... şi probabil că lacrimile picau direct pe gresie. În fine...

Ce-avea individul? De ce bocea? Îl părăsise Miss Secretara 2010? După părerea lui, miss-a habar n-avea ce făcea Făt Frumosul ei. Miss-a era la ea acasă, sforăind de mama focului. Iar mânzul era în propria bucătărie şi bocea...

De ce bocea? Îl privea lung şi descoperea că habar n-avea care era răspunsul la întrebarea aia. Oare Violeta ştia răspunsul? Oare existau, pe undeva prin trecutul mânzului, nişte lucruri pe care soţia lui omisese să i le spună? Nu prea vorbiseră despre mânz; descoperea acum că acea tăcere fusese o greşeală...

... Ei, hai! Că doar nu bocea fiindcă Violeta era măritată şi n-avea planuri de divorţ! Asta ar fi fost chiar culmea! Avea el un motiv serios să bocească aşa, cu suspine adevărate! La aproape 30 de ani, "băieţii mari" nu prea dădeau apă la şoricei...

Gata - el unul îşi terminase şi-a doua ţigară. O stinse şi-l privi lung... Ce-avea omul ăla?

Mânzul ridică încet capul, îşi şterse lacrimile, împinse mugul de ţigară în scrumieră şi trase un şerveţel din suport. Şi-şi suflă nasul îndeajuns de tare ca să-l audă şi el... Îl văzu ridicând sticla cu apă. Încerca să se liniştească...

Sticla sfârşi azvârlită undeva pe jos, într-un colţ. Dintr-o singură mişcare furioasă, mânzul se ridică şi-şi scoase cămaşa de pijama prin smulgerea tuturor nasturilor. Şi-o azvârli peste coşul de gunoi, în drum spre uşă. Mm, ce supărat era! Da' de ce era aşa supărat?

Lumina se stinse scurt. Aşteptă, cu ochii la geamurile individului...

Nu. Nu se mai întâmpla nimc. Probabil că se dusese în dormitor, renunţase şi la pantaloni şi se învelise bine. Şi-acum încerca să adoarmă totuşi - că, dacă dormea, avea şansa de-a visa şi altceva, în afară de motivul care-l făcuse să înroşească ochii şi să prăpădească bunătate de pijama...

Şi tare se temea el că mânzul îşi amintea saltul Violetei şi buchetul de trandafiri... şi sărutul şi râsul fericit de pe braţele muntelui de om care-o dusese la Primărie fără să clipească şi-i dăruise doi copii superbi...

Oftă greu - era evident că "odiseea" mânzului de vizavi nu se va sfârşi într-o săptămână! Văzuse azi cu ochii lui că Miss Secretara 2010 n-avea şanse; aşa că, pentru mâine, îi pregătea individului "un clip" de câteva minute cu tot pistolul. Nu îl va ameninţa; îi va demonstra că pistolul ăla nu era de jucărie şi că ştia exact cum se foloseşte chestia aia. Iar la un moment dat îl va privi lung - ca să priceapă mânzul că show-ul cu pistol era dedicaţie specială...

Aşa că, dacă vreodată mânzul ăla o să facă prostia gigantică de-a se apropia de Violeta, în tentativa de a o convinge să divorţeze, îi punea individului pistolul la cap şi-l avertiza, la modul cel mai serios, că în curând o să-şi vadă creierii cu ochii lui. Că nu se murea aşa, instantaneu, din zburatul creierilor. O să aibă el grijă ca, după ce apăsa pe trăgaci iar individul pica pe asfalt, să-l

apuce de haine şi să-l tragă lângă creieri. Ca să-i vadă şi el - şi să ştie... Ei, na! Se lungi în pat, lângă soţia lui...

Dacă vreodată mânzul o să facă un pas greşit spre Violeta, o să se ducă la el, o să-l ia de ciuf şi-o să mătură bine cu el toată parcarea blocului. După care o să-i pună în vedere că, la următorul pas greşit, o să-i rupă ambele picioare. Simplu, curat şi repede - cu bâta de baseball pe care-o ţinea în cabină. Şi-apoi îl ducea la Urgenţă, cu TIR-ul. Şi-i explica, pe drum, ce şi cum şi care erau noile "norme de convieţuire paşnică"...

Nu-i va permite mânzului să se apropie de familia lui. Tocmai de-asta, mâine îşi va curăţa pistolul. După ce adormeau copiii - că mânzul le studia cu îndârjire perdelele după ora zece, ascuns în întuneric...

Întoarse capul spre ea... Mâine vor vorbi despre Cerasela. Trebuia să-i spună cine era individa şi de ce sunase acasă! Regreta acum din tot sufletul că ştersese schimbul de mesaje! Poate că ea o să-i zâmbească, o să-l asigure că nu făcea ea riduri din copilării de-astea şi-o să-l asigure că nu-l bănuieşte de infidelitate - dar ştia cum se simte ghimpele ăla de îndoială în suflet...

Ei, na! Violeta lui ştia că bărbatul ei nu pleca cu copilot prin Europa! Aşa că... Aşa că zâmbi:

- Vio... Vio...

Auzi un mormăit adormit...

- Te iubesc.

Pe chipul botos al soţiei lui "înflori" un zâmbet mare-mare... Violeta se trase spre el; puse capul pe umărul lui, îl luă în braţe... şi puse şi-un picior peste el. Şi adormi la loc. Mm...

"Da' posesivă femeie ţi-ai găsit şi tu, măi Teo! Na! Mai suflă, dacă poţi! Te-a încălecat de tot!"

Bufni în hohote de râs - trăznite gânduri avea şi el! Iar "femeia posesivă" deschise un ochi... şi, dintr-o singură mişcare, puse stăpânire totală pe el. Nu, nu se vor culca aşa devreme...

1 august 2011 - duminică

Violeta

Gata! În sfârşit, plecau spre ştrand! Teo încuia uşa; contrar obiceiului, copiii nu fugeau spre scări... Gata.

Ea căra sacoşa cu pătura şi prosoapele. Copiii îşi cărau singuri hainele de schimb şi colacele. Iar Teo căra toată mâncarea, plus apa... Dar nu se plângea - pentru că ea purta bustiera roz, asortată la pantaloni scurţi albi... Cobora pe scări şi-l auzea chiar acum mârâind-o... Hei!

- Bine, dragă! Am înţeles!

Daa, cică era foarte indignat! Cum să nu! Râdea cu gura până la urechi! Întoarse capul şi primi confirmarea bunei-dispoziţii... Coborî şi ultimele trepte şi porni spre stânga.

- Nu mergem cu Dacia?

Aoleu! Oof, uitase să-i spună despre Dacie! Negă scurt:

- Dacia "a decedat" luni dimineaţa.

Ochii căprui o priviră lung preţ de-o secundă... iar soţul ei "viră" dreapta:

- Nu te cred! Ia să văd!

OK! Hai să vadă! Asta însemna că ajungeau la ştrand pe la două după-amiază; şi-o să ducă copiii sus, la mâncare gătită, pe la unu...

De cum ieşi din scară, văzu capul brunet de la geamul duplexului. Mm... Doamne, ce-o mai irita prezenţa lui Mugur acolo, în cartierul ei şi-n viaţa ei! Când îi era lumea mai dragă, ţup şi el! Dar, în fine... Descuie Dacia şi lăsă bagajele în portbagaj. Teo "se servi" cu trusa de scule... Prea bine! Trase capota şi oftă scurt, resemnată.

- Ce-i? De ce oftezi aşa?

- Presimt că nu mai ajungem la ştrand!

- Îţi promit că, dacă nu o pornesc în cinci minute, mergem cu autobuzul. Şi-o să discut cu asta mică poimâine...

Că mâine era "ziua lor". OK!

- Hai, dă-i o cheie!

Bine! N-avea rost să-i spună de câte ori se urcase la volan şi rotise cheia aia, iar maşina nu reacţionase... Roti cheia. Şi - nimic! Soţul ei zâmbi şi porni spre capota ridicată. Chiar era curioasă dacă o pornea în cinci minute! Că, dacă meşterea la ea un pic şi-apoi motorul "torcea", Mugur o să aibă o mare problemă... de stomac!

Teodor

Şi-acum, să-i facă mânzului o demonstraţie despre ceea ce trebuia să facă bărbatul ca să merite o familie aşa cum avea el! Îi zâmbi Lianei:

- Domnişoarele aşteaptă în maşină, sau în grădină, la cules de floricele.

- Da' de ce?

- Pentru că acum băieţii se murdăresc rău...

Picea începu să râdă şi alergă la portiera din spate. Aşteptă s-o vadă urcată pe banchetă... Florin desfăcu trusa de scule şi-l privi ca pe-un soi de mentor, aşa! Bufni în râs:

- Bine, asistentule! Lecţia unu! Închide trusa!

Piciul se conforma, deşi nu-i înţelegea logica! OK! Trase trusa lângă roată:

- Urcă-te pe ea.

Aşa. Acum vedea şi el bine motorul. Începu să-i explice:

- Asta e bateria. Maşina o foloseşte numai atunci când trebuie să pornească; pentru că, după aceea, îşi produce singură curentul, prin motor. Atunci când mami a răsucit cheia, s-a auzit ceva?

- Nu.
- Absolut nimic, nu?
- Absolut nimic.
- Dar, ia du-te şi spune-i să pună contactul. Şi uită-te dacă se aprind becurile de la bord.

Asistentul lui se grăbea spre Violeta, care îi privea lecţia şi se abţinea să nu râdă... Se duceau amândoi să verifice luminile de la bord... El îi arăta mânzului ditamai spatele... mare, consistent, de bărbat puternic care-l putea oricând azvârli prin aer...

- Tati, becurile se aprind.
- Bine. Spune-i să ia contactul, ca să nu ne curentăm.
- Mami, ia contactul!

Şi venea repede să se urce pe trusa de scule, că devenise interesant... Îi arătă firul gri pe care-l suspecta:

- Asta înseamnă că bateria are curent şi-l duce până la bord. Deci, de la bord, de la contact mai exact, curentul nu mai ajunge la motor. Să vedem... Firul ăsta gri este legătura dintre contact şi o piesă de la motor, care se numeşte electromotor. Atunci când mami dă la cheie, curentul merge prin firul ăsta şi pune electromotorul la lucru.

Electromotorul nu i-l putea arăta - era prea jos. Aşa că strecură mâna pe sub filtrul de aer... Da; evident, era ieşit jumate şi juca în papucelul lui. Îl scoase de tot - dacă era lecţie, măcar să fie completă:

- Papucul ăsta intră într-o lamelă micuţă de la electromotor. La cum l-am simţit eu la degete, era ieşit pe jumătate şi s-a cam lărgit. Dă-mi patentul.

Florin sări de pe trusă şi-o deschise dintr-o singură mişcare. Şi-i oferi patentul ca-n sala de operaţie - cu mânerele spre el... Doamne, îi venea să râdă! Şi n-avea voie să râdă, pentru că Florin era cu ochii pe el! Vedea cu coada ochiului cum soţia lui hohotea pe tăcute, acoperindu-şi gura cu palma... Strânse un pic papucul şi-i dădu patentul. Florin îl puse la loc şi închise trusa - pentru că trebuia să se urce pe ea şi să vadă pe unde băga el mâna... Aşeză firul la loc; acum stătea bine. Îşi luă băiatul pe după gât şi zâmbi:

- Hai, iubito; dă-i o cheie!

Aştepta... Motorul porni, ascultător, din prima. Florin începu să râdă; bătură palma, iar piciul lui se repezi la portiera din spate. Bun! Duse trusa de scule în portbagaj şi fu cuprins cu braţele. Ce-i? Soţia lui îi fură un sărut:

- Te iubesc, Bestie mică!

Ia uite-o! Dădu s-o prindă - dar Violeta slăbise şi era mult mai agilă... OK! Câştigase ea! Şi uite-o cum "capitula", cu mâinile întinse spre scaunul şoferului:

- Iubitule...
- Nu-nu! Că Solenza ta e pedeapsă pentru mine!

Deschise portiera şi urcă în dreapta. Şi-şi împinse scaunul la maximum, pentru că avea doi metri înălţime iar aia era maşină românească... Ia - mânzul îşi primise palma? Era privit lung... Da; primise toată seria de palme. Foarte neplăcut momentul ăla, pentru un bărbat care bocea noaptea din prea multă singurătate! Dar... Dar dacă viaţa ar fi fost numai lapte şi miere, unde-ar fi ajuns omenirea asta mare? Totul era jumi-juma - începând cu cercul ăla chinezesc! Individul trăia într-o ploaie de bani - dar avea ghinion în dragoste! Să se obişnuiască... sau să falimenteze!

Violeta

Se cam lăsase frigul. De fapt, bătea vântul. De-aia se înnorase aşa. Florin şi Liana nu simţeau asta - ei erau în bazin, cu Teo. Picea era în elementul ei, că o învăţa tati să înoate! Florin înota în jurul lor, vesel nevoie mare că el ştie... Teo avea grijă să-i laude pe amândoi. Şi-i supraveghea pe amândoi. Ştia că diseară, în jurul orei opt, Bestia mică va adormi buştean în fotoliu de la atâta "înot sincron"...

Aoleu! Strănută din tot sufletul... Gata! Acum plecau! Că ea strănutase, deşi avea prosopul pe spate! Se ridică şi începu să împacheteze...

Mugur văzuse azi reparaţia maşinii. Stătuse la geam s-o vadă pe toată - când plecase, ridicase privirea spre geamurile lui. Fuseseră supravegheaţi cu mare atenţie - de parcă individul lua lecţii de viaţă de familie! Ce naiba era cu el?

De ce o întrebase dacă vrea să se mărite cu el? Nu ştia că era măritată şi-avea doi copii? Nu ştia cum şi în ce condiţii se despărţiseră, acu' nouă ani? Era dement? N-avea o preafrumoasă, să o prezinte părinţilor? De ce ţinea musai s-o prezinte pe ea? Şi, la urma urmei, de ce nu-i punea întrebarea aia preafrumoasei? Că ea voia! Aa, da - preafrumoasa picase două teste extrem de importante! Cel al micului dejun... şi cel "orizontal". Şi probabil că nici petele de cafea de pe faţa de masă nu ştia să le scoată... Eh!

- Mergem?

Ia uite-i! Nu-i observase! Aprobă scurt cu capul, iar protestul veni prompt, pe două voci:

- Da' de ce?
- Mami, hai să mai stăm!
- A început să bată vântul şi s-a înnorat. Chiar dacă nu plouă azi, o să fie frig. Vă rog frumos să fiţi înţelegători.

Teo se aplecă şi-i săltă pe amândoi în braţe:

- Uite ce propun! Mergem acum să mâncăm ceva, la un restaurant; după care mergem la Mall. Ce ziceţi?

Aoleu! Era pus pe cheltuială! Copiii însă aprobau... că şi lor le plăcea la shopping... Ridică scurt din umeri şi primi un sărut:

- Hai: dezbrăcarea fuguţa! Hai, că se închide la restaurant!

Florin râdea - el ştia programul restaurantelor! Liana însă "o luase de bună" - şi se lupta cu costumaşul de baie. Aoleu! Prosoapele! Repede! Întâi prosopul Bestiei... Şi cum Florin se ocupa deja de surioara lui cea mică, ea îşi "îmbrăcă" soţul în prosop şi începu să-l şteargă... propunând unele lucruri pentru diseară... constatând că Bestia n-avea nimic împotrivă...

Într-adevăr, Teo avea dreptate - ei, când se vedeau, discutau pe cu totul alte teme. Şi totuşi, azi trebuiau să discute şi despre Franţa. Era o temă mult prea dificilă şi-o decizie mult prea importantă ca s-o lase aşa... subînţeleasă.

Teodor

Copiii se duseseră la culcare. Soţia lui făcea un duş. El aranja "în doi timpi şi trei mişcări" o cină romantică. Adică pusese faţa de masă peste muşamaua din bucătărie, pusese vaza cu trandafiri pe dulap şi două lumânări-pastilă pe masă. Mâncare nu mai avea rost să pună - că se îmbuibaseră toţi patru, la cină. Aşa că o să pună... platoul cu gogoşi. Şi sticla de Coca-Cola. Şi gata - acum o aştepta pe ea.

Duşul se oprise... OK! Aprinse lumânările şi-şi aprinse o ţigară. Şi se sprijini de dulap. Vedea, oglindită în geamul bucătăriei, silueta mânzului. Îi creştea tensiunea...

Uşa se deschise, iar soţia lui "rămase blocată"... Întinse mâna spre ea; Violeta zâmbi şi se lăsă condusă pe scaunul ei... Să-l ia dracu de mânz! El avea lucruri foarte importante de discutat acolo! Se aşeză pe scaunul lui şi începu să toarne Coca-Cola în pahare:

- Trebuie să discutăm serios. Aşa că eu fac duş după ce discutăm. Nu că asta ne-ar putea opri, dar...

Obrajii soţiei lui deveniră instantaneu roşu aprins. Mm...

- Cum spuneai că se numeşte localitatea aia?

Violeta se ridică şi ieşi. O aştepta - se dusese să aducă laptopul. Ceea ce însemna că gogoşile se mutau pe dulap... OK! Lui îi

convenea aşa! Că, imediat cum parafau decizia, laptopul le urma cu viteza sunetului! Avea el o treabă urgentă cu masa aia...

Uşa se închise; laptopul se deschise. Se ridică şi se mută lângă ea. Acum mânzul îi vedea pe amândoi... El îl privea pe idiot pe sub sprâncene... Ăsta iar voia să bocească! Treaba lui!

Google Earth... Villeneuve de la Raho. Da - auzise bine prima oară. Nu cunoştea localitatea. Privind harta care se apropia cu viteză, concluziona că nici n-avea cum s-o cunoască! Era o chestie mică-mică şi rurală rău! Vedea însă Perpignan-ul la distanţă mică. Şi Elne - un oraş acceptabil de mare.

Nu prea putea calcula în Google Earth; aşa că trase laptopul şi intră pe site-ul lui. Şi începu să facă rutele... Aha! Începu să râdă:

- Când ne mutăm?

- ... Adică eşti de acord?

- Bineînţeles. E la 15 minute de centrul Perpignan-ului şi la 10 minute de centrul Elne-ului. Şi la 18 minute de plaja Mediteranei. E retras faţă de drumurile periculoase, aşa că picii pe biciclete sunt în siguranţă. Câţi zeci de locuitori are?

Soţia lui începu şi ea să râdă:

- Nu mi-am pus problema asta...

- N-are mai mult de 4.000. Că nici dracu nu se duce la ţară - toţi se reped la oraşe. Când spuneai că ne mutăm?

- Iubitule...

Da, ştia - era euforic...

- Trebuie să ne gândim bine.

- Bineînţeles. Întrebam şi eu, aşa, retoric...

Iar o făcuse să râdă... Bine! Să-i facă plăcerea! Reveni la Google Earth şi trase omuleţul pe-o stradă oarecare. Ia să viziteze el viitorul lor... sat? Ăla era un sat?

Privea lung imaginile... Se mai rotea... Înainta de-a lungul străzilor... Casele erau... rurale. În fine - dacă alea erau case rurale, atunci ceea ce vedea el când tranzita satele româneşti erau colibe de chirpici din secolul X cel mult. Ieşi din imagine şi se ridică un pic. Şi observă abia acum că în satul ăla erau şi piscine... şi nu erau puţine...

- Mă gândisem la o zonă un pic retrasă faţă de centru.

Îl ghida ea spre zona aia... Zonă rezidenţială tipică. Într-adevăr, era mult mai bine acolo. Era genul de zonă în care ţiuia liniştea-n urechi...

- Şi mi-ar place să avem teren.

- Cât teren?

- Vreo 3.000 de metri pătraţi.

Uau! O privi lung, mirat... Violeta zâmbi:

- Trei rânduri de castraveţi, trei rânduri de vinete, trei rânduri de ceapă şi usturoi, multe rânduri de roşii... pentru zacuscă şi bulion. Vreo zece meri, vreo zece pruni, doi-trei cireşi, obligatoriu un nuc... Varză nu cred că o să pun - deşi ştiu că mi-ai face plăcerea şi mi-ai aduce din România 200 de kile de sare mare...

Bufni în râs şi-o strânse în braţe - era atât de scumpă, că nu-i mai amintea el despre sfecla de zahăr! La atâtea tone de fructe şi legume, o să-i prindă bine o tonă de zahăr! Violeta oftă greu:

- Dar nu ştiu dacă pot să-mi fac firmă acolo. Că nu sunt cetăţean francez.

- Şi tu crezi că toţi proprietarii de crâşmi româneşti din Franţa sunt cetăţeni francezi? Ha-ha!

- ... Trebuie să mă interesez cum e cu firma, cu avizele, ce se cere pentru producţia de mâncare...

- Ne vom interesa împreună, luna viitoare. La primărie.

Soţia lui îl privea lung şi nu părea să-l înţeleagă...

- Luna viitoare, la prima cursă care trece prin sudul Franţei, lăsăm copiii la Maia şi mergi cu mine. Ne prezentăm frumos la primărie, vorbim cu primarul, îi spunem că vrem să ne facem investitori... Să vedem ce zice! Da' eu cred că o să zică "de bine".

Capul blond aproba încet... pentru că ea nu se gândise la asta...

- Când vrei să ne mutăm?

- ... Nu ştiu. Tu îţi cumperi TIR-ul ăla?

- Sunt tentat să spun că nu. Dar îţi voi răspunde cu certitudine după ce vorbim cu primarul. Azi însă, acum, răspunsul e 70% nu.

Şi-o bosumflase definitiv...

- Ştii bine că sunt 1001 şmecherii care trebuiesc făcute pentru ca o firmă de transport internaţional să iasă pe zero iar patronul să poată spune că prosperă. Ştii la ce mă refer. Ei bine, nu sunt genul care să fur - nici chiar statul român. Nu pot să fac şmecherii. Nu e firea mea! Şi nu cred că vreau să dorm prin faţa ghişeelor româneşti. Dacă plecăm în Franţa... Dacă plecăm în Franţa iar tu îţi deschizi acolo o mini-afacere cu mâncare, cineva va trebui să-ţi vândă producţia. Nu cred că Maia o să vrea să stea la vânzare. Şi cred că, dacă va accepta totuşi să sprijine tejgheaua, produsele tale vor ajunge repede pe rafturile multor magazine din zona aia. Aşa că eu voi sfârşi prin a-ţi distribui producţia. Cel puţin în primii doi ani, presupun că nu vei reuşi să umpli mai mult de-o dubiţă mică zilnic...

Acum soţia lui zâmbea...

- Planul tău este perfect. Întrebare: când ne mutăm?

Tăcea. Tăceau amândoi. Ea nu ştia ce să spună, el o aştepta să se dezmeticească şi să spună totuşi ceva... Într-un târziu, soţia lui îşi aprinse o ţigară:

- ... Florin intră în clasa întâi. Nu cred că e bine să-l scoatem acum din ritm. Mai ales că a învăţat engleză, nu franceză.

- Iar noi ştim nişte franceză din şcoală - dar o ştim aşa, după ureche. Avem nevoie de cel puţin trei luni de zile de franceză intensiv. Maia ce limbi străine ştie?

- Rusa.

Se strâmbă concludent, făcând-o să râdă... Violeta ridică din umeri:

- Cred că abia la anul, în vară, ar fi un moment propice pentru mutarea asta.

- Trebuie să iei în calcul şi sezonul de plantări; nu?

- Acum faci mişto de mine?

- Nu; sunt realist. În Franţa, nu-ţi ia mai mult de-o lună ca să faci şi firma, şi mini-făbricuţa. Că n-o să te lase nimeni să faci gemuri la oală, pe aragaz. Acolo, Sanepidul e o chestie foarte serioasă!

- Deci cel puţin trei luni de zile, eu voi fi şomeră.

- Cel puţin trei luni de zile, vei fi foarte ocupată. Va trebui să-ţi deschizi firma, să discuţi cu banca, să faci făbricuţa... Să plantezi tot ceea ce vrei să plantezi...

- Adică voi fi neproductivă. Tu unde-o să lucrezi?

- Stai tu liniştită în privinţa mea! Eu mai mult de 14 zile n-o să fiu şomer!

- Eşti tu aşa de sigur?

- Da. Pentru că nu sunt năsos. Fac orice - de la spălat pe jos în magazinul de cartier, până la condus Raba pe şantier.

Acum se făcuse înţeles. Soţia lui se gândea... Ia să-i dea el o temă serioasă de gândire:

- Vrei să vindem apartamentul? Sau vrei să-l chiriem?

- Dacă-l închiriem, n-avem cu ce cumpăra acolo. Practic vom lua chiria de aici şi-o vom da acolo.

- Deci vrei să-l vindem.

- Aşa aş vrea. Depinde şi cum merge piaţa imobiliară aici.

- Nu-l vom putea vinde cu cât l-am luat.

- Ştiu.

- Dar îmi asum cu mare plăcere pierderea, dacă promiţi că acolo nu ne vom certa niciodată...

- ... Crezi tu că o să ne certăm?

- Ai mei s-au certat zilnic, în primii doi ani. Dar ei nu şi-au

deschis afacere; ei s-au angajat. Iar vremurile erau altele atunci.

- Promit că nu ne vom certa niciodată.

- ... Atunci plecăm la anul?

- Da. Eu zic că da.

Îi fură un sărut şi închise laptopul. Şi pur şi simplu simţi că nu era momentul celeilalte discuţii din planificarea pe care şi-o făcuse aseară. Discutaseră serios, deschis, despre viitorul familiei lor. Luaseră o decizie bună, zâmbeau amândoi... Nu-i va permite acelei Cerasela să le strice momentul. Aşa că mută laptopul pe dulap, lângă gogoşi... Şi-o ridică:

- Eu zic că am purtat o discuţie constructivă... şi-am luat o decizie constructivă...

O aşeză pe masă dintr-o mişcare:

- Iar chestia aia cu duşul... o să vină puţin mai târziu... când o să vină şi chestia ailaltă, numită pat...

Soţia lui râdea. Era fericită. Era ciudat - că era micuţă, slăbise mult, şi totuşi plănuise să coacă tone de legume şi fructe... iar el era de acord cu planul ei...

Lumânările luceau ciudat; lumina aia era ciudată. Se simţea privit... Dar nu-i păsa. Îşi săruta soţia - şi nu-i mai păsa nici de Franţa, nici de mânz, nici de lumina aia ciudată...

Violeta

Făcea duş. Al doilea duş în seara aia. Nu era foarte cald; dar ea una transpirase serios! Avusese el grijă... Bufni în râs: nu era întreagă la cap!

Deci vor emigra la anul. Era perfect! Întâi trebuia să se intereseze temeinic apropo de emigrarea aia! Dacă ea nu-şi deschidea o afacere, va fi "consemnată" la spălat vase în crâşma locală! Deşi acum, că soţul ei o anunţase ce distanţe erau între căsuţa din visul ei şi principalele locuri de muncă din zonă, era un pic mai optimistă...

Era îndrăgostită lulea. Şi el era îndrăgostit lulea - şi nu-i putea rezista. Mai ales acum, că era din nou "slabă şi neliniştită". Şi uite cum trebuia să recunoască - mintea ei stătea numai la prostii...

Teodor

O lăsa să facă ea prima duş. O înţelegea - când soţia lui reuşise să-i fugă din braţe, bustiera lycra i se păruse 100% transpirată...

Aprinse lumina şi reveni lângă masă. Stinse lumânările, le mută pe dulap... se sprijini de dulapul ăla şi privi lung reflexia din geam... Uraa! Mânzul fuma în balcon, pe întuneric! Deci tăntălăul "stătuse la vizionare"! Şi avea, probabil, mare nevoie de ţigara aia - că pe masa din bucătăria de la etajul trei se petrecuseră lucruri foarte... speciale! Aşa că luă cutia de pe dulapul de bucătărie şi se aşeză pe masă - în plină lumină, în plin cadrul geamului. Şi-şi aprinse şi el o ţigară.

Descuie cutia, scoase pistolul... Şi-acum, cu calm şi maximă atenţie, să-l bage pe mânz în toate boalele existente pe planetă!

Scoase încărcătorul şi se asigură că nu are glonţ pe ţeavă. Se asigură "zgomotos" - că era linişte afară, iar geamul lor era deschis. Apăsă butonul şi trase de ţeavă; şi, în două secunde, dezmembră arma.

Nu trăsese cu ea, de la ultima curăţare. N-avea de ce să se apuce s-o cureţe şi s-o ungă. O studia totuşi, piesă cu piesă... ca să vadă mânzul că n-avea de-a face cu vreun novice de-ăla fudul şi-atât...

Mai trase un fum. Se încrunta la ţeava aia de parcă în ea era concentrată ieşirea României din criză... Se simţea privit...

"Ei, la dracu cu tine!" Gata - că se înfuria şi trăgea cu pistolul după el! Şi venea poliţia în toiul nopţii să-i măsoare cretinului orificiul din termopane! Asambla arma... Gata - pistolul era asamblat. Apăsă trăgaciul, ca să fie sigur că totul era OK... Încărcă arma şi întoarse, încet de tot, capul spre mânz...

Geamurile duplexului erau întunecate. Nu se vedea absolut nimic. El ştia însă că acolo jos, ascuns în întunericul propriei case, mânzul îl privea chiar acum... şi iar îi venea să plângă... că tocmai "îi tăiase" calea spre Violeta lui şi 99% din avânt...

Gata. Speriase destul la mânzul ăla. Încuie pistolul în cutie, puse cutia înapoi pe mobilă şi se grăbi să iasă. Că era binedispus, iar starea aia de mulţumire sufletească îi dăduse idei. Năvăli deci în baie, peste duşul soţiei lui!

2 august 2011 - luni

Violeta

Aştepta. Îşi aprinsese o ţigară; privea lung Solenza şi aştepta... Teo voise să ducă el copiii înăuntru, în grădiniţă, aşa că o să stea de vorbă cu educatoarele - cu amândouă, evident...

Aseară luaseră o decizie foarte importantă. Nu se îndoia de faptul că va reuşi să deschidă făbricuţa aia! Ştia însă că marea dificultate va fi nu să obţină hârtiile de la instituţiile franceze; şi nici obţinerea creditului cu care să cumpere făbricuţa şi utilajele nu va fi vreo filosofie! Creşterea plantelor se va face uşor, pentru că va solicita ajutorul instituţiilor agricole ale statului... Marea dificultate va fi vânzarea producţiei. Aici miza pe flerul lui Teo şi pe şarmul lui. Miza pe cei doi metri înălţime şi pe zâmbetul acela special...

Fu prinsă de mijloc şi răsucită scurt - şi nu mai apucă să ţipe! Soţul ei o săruta...

- Hai!

OK! O luase cam repede, dar... Dar avusese noroc, că nu-l pocnise în moalele capului! Soţul ei era foarte norocos... Şi uite-l ce vesel şi nerăbdător era! Se înghesuise din nou pe scaunul din dreapta şi-o privea cu atâta nerăbdare, că o făcea să râdă! Urcă şi ea la volan şi porni motorul:

- Şi-acum?

- Şi-acum a început prima parte din ziua noastră! Mergem să ne uităm după mobilă?

- ... Păi n-ai zis că merg şi minorii?

- Nu, am zis că paturile etajate vor veni marţi. Şi vor veni marţi, dacă noi vom merge împreună la Ikea luni...

Începu să râdă şi se asigură. Şi intră, vijelios şi cam din scurt, în trafic.

- Să nu mai faci aşa. Niciodată!

- Pe autostrăzile tale europene, promit să n-o fac.

Teo nu mai spunea nimic, pentru că idiotul din spatele ei voia să facă stânga şi uitase să pună semnalul...

- Şi te-ai gândit ce maşină vrei să ai în Franţa?

Frână la semafor şi-l privi cu ochi amuzaţi:

- Dacia Solenza.

Nici nu rosti bine acea marcă de maşină, că soţul ei se repezi la ea. Aoleu! Să n-o gâdile chiar foarte tare! Nu foarte tare!

Teodor

Frumoasă mobilă; extrem de frumoasă. Lui îi plăceau toate modelele! Soţia lui însă era selectivă azi... Păi hai, nu se hotăra odată? Că voia să achite ce era de achitat şi să gonească în Herăstrău! Era o zi superbă afară, iar ei şi-o petreceau în Ikea! Ia să ia el măsuri!

Paturile astea nu erau cine ştie ce. Următoarele... Următoarele... Aha! O trase repede în faţa lor şi-o cuprinse cu braţele. Şi se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Ce zici de minunăţiile astea două?

Soţia lui privea lung cele două paturi... Capul blond se întoarse; ochii albaştri îi confirmau faptul că îl iubea mult-mult... şi era şi sărutat, pentru că se pricepea la mobilă şi-aveau aceleaşi gusturi... Violeta zâmbi:

- Unde plătim?

- Nu ştiu, dar ne grăbim să plătim repede. Că avem treabă.

Era uimită; dar nu-i va spune absolut nimic acum. O să vadă ea!

Violeta

Soarele o ardea. Simţea cum i se prăjeşte pielea, încet-încetişor...

Cât se plimbaseră agale, ţinându-se de mână, nu bănuise unde voia soţul ei să ajungă. Nici când îl văzuse cumpărând 10 îngheţate, nu-şi dăduse seama care-i era intenţia! Acum însă lucrurile erau clare - pluteau în derivă, într-o barcă uşor boantă, pe lacul Herăstrău şi se delectau cu îngheţată semitopită. Soarele îi prăjea pe amândoi încetişor... Soţul ei îndesă ambalajul în pungă, o trase în braţele lui şi şopti:

- Shadows grow so long before my eyes / And they're moving across the page / Suddenly the day turns into night / Far away from the city / Well, don't hesitate, cause your love won't wait...

Mm, superb! Se grăbi să-l secondeze:

- Ooo, baby, I love your way, everyday / Gonna tell you I love your way, everyday / Wanna be with you night and day...

Iar restul melodiei n-avea rost să-l mai cânte - îl cântau tare în gând, pentru că se sărutau - ca doi îndrăgostiţi incurabili care pluteau în derivă... Şi zău că nu le mai păsa de nimic...

Teodor

Oof, în sfârşit! Îl cam bătuse soarele-n cap - era un pic ameţit, de la atâta soare! Dar era numai vina lui - el plănuise să plutească amândoi în derivă, pe-un lac mare, în luna august! Mare minune dacă nu făceau insolaţie!

Violeta intră în bucătărie:

- Pun imediat mâncarea.

- N-o pune, că nu stăm să mâncăm.

Şi năvăli în baie - că îl luase durerea de cap! Apă rece - băgă capul sub jetul rece... Mm, ce bine era! Meningită "scria" pe el! Dar tocmai "spălase" termenul insolaţie! Îi venea să râdă... Paşii se apropiară, iar soţia lui exclamă:

- Eşti nebun?!

Apa se opri. Oof, fir-ar să fie! Şi ce bine era!

- Răceşti! Vino-ncoa!

Gata - adio alinare! Îl ştergea energic cu prosopul pe cap... Da' ce credea ea - că avea de-a face cu Florin? O prinse de maieu şi trase cu putere în sus. Şi auzi, bineînţeles, un chiot:

- Hei!

- Nici un "hei"! Mi-e foame - şi-o să încep direct cu desertul!

Violeta fugea spre sufragerie, şi nici nu-şi imagina ce-or să-i audă urechile... O ajunse din urmă şi apucă din nou de maieu:

- Ce bine-i fără minori!

Soţia lui nu comenta decizia de-a servi direct "dulcele"; ba chiar i se părea un pic grăbită să se servească şi ea! Continuă cu o întrebare:

- Câţi vecini sunt acasă la ora asta?

- Nici unul.

- Sigur?

Nu de alta, dar îi era atât de dor de-un film de-ăla "cu sonor"... Capul blond aproba de zor, în timp ce tricoul lui zbura undeva spre uşă... Perfect! La cât trebuiau să fie la grădiniţă? La cinci, parcă...

... Probabil că or să întârzie un pic...

Violeta

Îşi acoperi încet faţa cu palmele...

Îi venea să plângă. De ce? Păi putea spune că avea un motiv destul de puternic! Şi de serios! Fusese proastă şi-şi consumase "marea decizie" pe emigrarea aia...

- Hei! Ce s-a întâmplat?

Clătină grăbită capul. Şi scăpă un suspin. Fu deci imediat luată în braţe:

- Vio, de ce plângi?

Nu-nu! Nu voia să plângă! Nu voia să-l sperie! Nu voia să

- Vio, nu plânge! De ce plângi?

Plângea de-a binelea. Dar adevărul era că nu se putea abţine! Pur şi simplu...

- Hei! Hei! Te rog! De ce plângi?

Ea clătina de zor capul - că nu voia să plângă, şi totuşi... Mâinile lui îi dădură drumul; în secunda imediat următoare însă, o prinseră de mâini şi traseră cu putere:

- Violeto, ce-ai?

Gata - îi vedea lacrimile. La naiba!

- Gata! În clipa asta îmi spui de ce plângi!

Aproape că ţipase la ea! Iar asta însemna că îl speriase zdravăn! Dar cum să-i spună...

- Violeto! Iubire! Nu mai plânge! Te rog!

Acum aproba, dar...

- Ce-ai? Am făcut eu ceva?

Nu! Nega repede-repede...

- Am spus eu ceva?

Nu-nu!

- Am exagerat? Voiai să rămânem în parc?

Nu, nu, nu...

- Atunci spune-mi de ce plângi.

I-ar fi spus, dar... Dar nu putea să vorbească. Nu ştia de ce - pur şi simplu...

După câteva secunde bune, îl simţi ridicându-se; îl auzi intrând în bucătărie... Oof! Mintea îi juca o festă ciudată... Mintea ei se gândea că prăpădise bunătate de decizie cu rahatul ăla de emigrare...

Na, că acum îl supărase şi pe el! La naiba! Se grăbi să se ridice şi-şi şterse lacrimile. Şi intră şi ea în bucătărie... Teo fuma. Ea plângea în continuare - şi nu voia să vadă cât de supărat era soţul ei... Şopti, printre suspine:

- ... Tu crezi... că o să fie bine?... Dacă plecăm, crezi că... o să fie bine acolo?

- O să fie mult mai bine decât aici. Asta era?

Negă... şi realiză că Teo stătea cu spatele la ea! Stătea la masă şi fuma turceşte... Trebuia să-i spună! Păi...

- ... Tocmai m-am gândit că... am irosit bunătate de decizie... cu emigrarea asta...

El tăcea, că nu înţelesese nimic din bălmăjeala ei... Oftă greu:

- ... Şi nu ştiu ce să fac... M-am gândit mult... cum şi ce să facem... ca să mergem acolo... Dar m-am gândit... şi la un bebeluş...

Teo al ei înlemnise pe scaun...

- Dacă plecăm... n-o să putem să facem şi fabrica... şi bebeluşul...

Acum, că spusese de ce plângea în halul ăla, reuşea să se liniştească! Îi spusese, în sfârşit, ambele planuri mari, extrem de importante! Reuşise şi-i spusese şi lui! Acum încerca să se liniştească...

Teodor

Un bebeluş? Violeta se gândea la un bebeluş? Adică un copil?

Vestea asta căzuse ca o bombă peste el. Nu-i dăduse chiar nici un indiciu Violeta lui...

Un copil? Al treilea copil?

Nu se gândise niciodată...

Al treilea... De fapt...

Violeta

Teo nu se clintea. Parcă nici nu mai respira! Trebuia să-l lămurească cumva... Şi cum acum nu mai plângea în hohote, ci doar suspina uneori, mai făcu un pas şi puse palmele pe umerii lui:

- Nu ştiu ce mi-a venit. Dar mi-a venit pur şi simplu. Când eşti lângă mine... Simt că mă iubeşti; chiar şi când eşti departe şi ne vedem pe net, simt cum dragostea ta trece prin ecran şi mă învăluie! Iar când mă iei în braţe, simt cum toată dragostea ta iese din tine şi vine peste mine! Şi-o simt alături de dragostea mea şi simt că dragostea mea iese din mine şi... Am înnebunit, nu?

Capul şaten nega încet... OK!

- Şi se formează o dragoste aşa de mare încât... Cum să spun... Simt că trebuie să iasă ceva din dragostea asta mare-mare! E ca o minge de flăcări, de-aia din filme! E mare şi arde - şi mă aştept ca din clipă-n clipă să se transforme în ceva! Şi nu se transformă! Şi mi se pare aiurea! Am uneori sentimentul că mingea de flăcări se formează şi creşte, şi arde şi... puf! Dispare, transformată în scrum, ca într-un desen animat prost! Şi a ars degeaba! Nu ştiu - cred că am înnebunit...

Capul şaten nega din nou... Teo se ridică; se grăbi să plece capul, pentru că plânsese ca o fraieră şi-l speriase rău... Era întuneric în faţa ei, semn că soţul ei se oprise între ea şi geam...

- Îţi jur că, în clipa în care făbricuţa ta trece pe profit, ne apucăm să negociem numele.

Yes! Se repezi şi-l strânse în braţe...

- Dar nu mai devreme de momentul ăsta; bine?

Aproba, grăbită...

- Şi nu mai discutăm despre asta până atunci. Bine?

Aproba...

- Pentru că toate trebuie să vină la rândul lor, iar eu sunt repezit uneori...

Aproba...

- Mi-e din ce în ce mai greu să plec cu săptămânile de lângă voi. Vreau să stau cu voi. Vreau să fiu zi de zi lângă tine şi lângă copiii mei, măcar o oră, sau cinci minute! Am renunţat deja la ideea cumpărării TIR-ului. Dar nu pentru că vrei tu să emigrăm în Franţa, ci pentru că a fost o idee bună care în timp s-a transformat într-o idee proastă. Aşa că, dacă mâine mă sună domnul Silviu, singurul gând care mă va mobiliza să-mi umplu troller-ul cu haine şi să plec departe de voi va fi gândul banilor care ne vor face emigrarea mai uşoară. Gând care îţi garantez eu că nu mă va putea motiva mai mult de jumătate de an.

Aproba, că n-avea ce să spună...

- Dacă ne apucăm să facem acum un bebeluş, poţi să-ţi iei adio de la emigrare.

- Ştiu.

- Adio pentru totdeauna.

- Ştiu.

- Iar copiii noştri vor termina liceul în România. Toţi trei.

- Ştiu.

- Aşa că, pentru binele lor şi-al nostru, te rog eu mult să hotărâm astăzi că bebeluşul va apare imediat cum va apare profitul făbricuţei franţuzeşti. Fie el şi numai de-un euro.

Aproba grăbită cu capul...

- ... Te superi că amânăm bebeluşul?

Nega... Soţul ei o strângea în braţe... Mingea aia mare, de dragoste, se forma chiar acum - dar de data asta nu mai ardea degeaba! De data asta, din ea ieşea o decizie. Şi-o hotărâre. La anul, plecau în Franţa. Iar peste doi ani, decideau numele şi se apucau de treabă. Bebeluşul lor se va naşte deci în 2013...

Teodor

De mai bine de trei ore, plutea. Nimeni nu ştia asta - nici chiar Violeta lui. El păşea normal; dar sufletul lui plutea... Şi se abţinea

cu greu să nu-i arate şi ei ce însemna acea decizie pentru el - pentru că soţia lui îl iubea extrem de mult şi era în stare să sacrifice totul pentru a-i dărui lui bebeluşul cât mai repede...

Deci vor avea trei copii... Dar trei - şi gata! Aah, îi venea să râdă! Îşi amintea că, atunci când apăruse Florin, îşi spusese "unul şi bun". Când apăruse gândul Lianei, îşi spusese "un băiat şi-o fată, ca să se ajute unul pe celălalt - şi-atât". Acum apăruse gândul ei; iar el revenea şi spunea: "trei copii". Nu găsise încă o asociere la acea cifră; dar mai mult de trei copii nu vor fi. Decât poate dacă înfiau! Violeta lui era prea micuţă şi firavă ca să o treacă prin patru sarcini! Şi-aşa, ea încă nu ştia - dar de data asta făcea cezariană! Neapărat! Soţia unuia dintre tirişti "căpătase" ochelari de vedere, din cauza naşterii naturale. Efortul îi cauzase o chestie la nervul optic...

- Ce-i?

Corect! Ei se plimbau prin Mall, iar el tăcea ca un peşte şi se gândea la naşterea ei! Mm...

Bebeluşul fusese un gând foarte ascuns al soţiei lui. Ea nu ştia - dar în clipa când rostise cuvântul "bebeluş", în mintea lui se făcuse brusc lumină! După ce decisese să nu mai cumpere TIR-ul, ştiuse că va avea nevoie de-o motivaţie îndeajuns de puternică pentru a-şi lua troller-ul şi-a pleca dimineaţa în cursă. Tentaţia de a-i duce individului ăluia cheile şi actele Tigrului va fi imensă! Acum, gândul la bebeluşul lor îl va ajuta mult! Când ea rostise "bebeluş", el o vizualizase în halat, în mica lor făbricuţă; iar pe el se văzuse strecurându-se în casă, aşezându-se la masa din bucătărie şi "confiscându-i" Maiei linguriţa şi castronelul! În clipa când Violeta spusese "bebeluş", el văzuse cu ochii minţii sufleţelul înfăşurat în scutece din braţele lui...

De-asta îi spusese că o roagă să nu mai discute despre bebeluş; pentru că dorinţa de-a pleca privirea şi-a vedea sufleţelul din scutece era imensă! Iar riscul să-şi piardă răbdarea era imens! Şi cum dorinţa din sufletul lui putea nărui tot visul emigrării...

Aveau nevoie de un simbol. Un semn, pe care să-l privească amândoi şi să-şi amintească cele două hotărâri mari pe care le luaseră azi. Şi mai ales ordinea în care se vor ocupa de cele două hotărâri! O trase spre bijuterie:

- Poţi să păstrezi un secret?
- Dacă trebuie să-l păstrez, îl păstrez.
- OK - bravo! Eu însă nu pot, aşa că uite cum facem...

Intră şi se grăbi spre vânzător. Care-l vedea apropiindu-se "lansat" şi era tot un zâmbet, că ştia că avea vânzare azi...

- Bună ziua...

Na, că o făcuse pe-aia nefăcută! Venise cu Violeta până la el! Îşi întoarse soţia spre vitrine:

- Ia vezi tu dacă găseşti nişte cercei frumoşi pentru Liana! Hai - fugi!

Soţia lui râdea şi se îndepărta... Ehei, habar n-avea ea ce-i pregătea! Se aplecă spre tânărul din faţa lui:

- Bună ziua. Vreau un lănţişor cu pandantiv.
- Din aur?
- Da.
- Ce model de pandantiv v-ar interesa?
- Un 3.

Şi-l lăsase uşor interzis, că se aşteptase la o inimioară cu pietricele...

- Un pandantiv în formă de cifra 3. Aveţi?

Nu-i răspunsese; în schimb, se grăbise spre sertarele din dreapta. Îl urma, grăbit să se pună pe el însuşi între acel pandantiv şi ochii soţiei lui... Da. Aveau. Ce bine! Şi ce frumos era! N-avea mai mult de-un centimetru jumate înălţime - şi era un 3 durduliu şi rotunjor... cam ca un bebeluş mâncăcios şi răsfăţat!

- E perfect. Şi un lanţ...

La capitolul "lanţuri", vânzătorul ştia ce are de făcut. Îi oferi "toată gama", să-şi aleagă... Îi dădu cardul şi aşteptă...

- Doriţi şi cutiuţă?

Era idiot, sau doar spera să vândă cât mai multe produse deodată? Negă, semnă tranzacţia şi se apropie de soţia lui. Evident, ea se uita la inele... O trase uşor spre oglindă:

- Ia hai să-ţi spun un secret...

Şi se vedea cu ochiul liber că soţia lui se aştepta să primească un inel... O cuprinse cu braţele şi privi lung reflexia oglinzii. Se priveau lung. Se studiau... Da! Violeta avusese dreptate! Era o imagine atât de... specială, încât era evident acum că se căsătoriseră! Şi erau fericiţi! Desfăcu deci pumnul şi aranjă lănţişorul... I-l puse la gât... Şi-o cuprinse iar cu braţele.

Soţia lui era emoţionată. Rău! Ochii albaştri dădeau să plângă...

- Şi-acum avem amândoi un secret. Să nu-l spui nimănui, nici chiar Maiei...

Violeta era de acord cu el... Închise ochii şi zâmbi:

- Îţi promit că aşa va fi! Tu ştii că nu promit niciodată aiurea...

O simţea aprobând. Şi era atât de liniştit acum... ştiind că promisese, iar el nu promitea niciodată aşa, doar de dragul de-a face o promisiune... şi va pleca într-o zi privirea spre propriile braţe şi va vedea un sufleţel în scutece...

Violeta

Florin se grăbi spre scara blocului. Vedea pe chipul lui că nu-i făcea nici o plăcere ora aia de engleză! Dar adevărul era că se distraseră pe cinste! Iar prezenţa lui Teo era un motiv imens de bucurie pentru copii! De când îl văzuse în cadrul uşii grădiniţei, Liana nu mai coborâse din braţele lui! Florin nu se plânsese, calculând probabil că picea va adormi prima, iar el va mai petrece o oră cu tati...

- Şi-acum?

- Şi-acum propun să mergem puţin mai în spate, pe Ştefan cel Mare, la locul de joacă.

- OK. Dar lăsăm Dacia aici.

Bufni în râs:

- Bine; abandonăm Dacia aici...

Coborî, încuie maşina şi porniră toţi trei spre intersecţie.

- Mami, da' de ce ai un tei la gât?

Oo... Ascuţit spirit de observaţie! Zâmbi slab:

- Secret!

Liana se încruntă:

- Da' nu e colect!
- Ştiu, dar aşa e!
- Haai, maamii!
- Uite, să-ţi spună tati ce înseamnă medalionul meu.

Teo râdea fără cuvinte...

- Tati, ce înseamnă tei de la gâtul lui mami?

- Păi înseamnă că mami are de făcut un lucru foarte important, peste trei ani.

- Ce anume?

- Nu ştiu.

Aah, ce rău era! Liana reveni spre ea:

- Mami, ce tebuie să faci peste tei ani?
- O surpriză. Trebuie să vă fac tuturor o surpriză.
- Ce supiză?
- Păi nu pot să vă spun, nu? Că e surpriză!

Se vedea locul de joacă pentru copii. Era asaltat de pensionari - dar trebuiau să stea şi pensionarii undeva, nu? Teo se grăbea, semn că în următoarele cinci minute exista riscul să cedeze şi să-i spună picei care era marea surpriză...

- Mami, da' ce supiză?

- O surpriză mare-mare. Şi te rog să nu mai întrebi, că n-am

să-ţi spun.

- Da' de ce?

- Păi pentru că, dacă vă spun, nu mai e surpriză. Iar eu am convenit cu tati să vă fac o surpriză. Am promis. Aşa că te rog să nu mă mai întrebi, pentru că am promis că nu spun.

Liana se încruntă scurt. Presimţea un plâns cu sughiţuri şi-o capitulare din partea lui Teo...

Picea atinse asfaltul cu picioarele şi-o rupse la fugă spre castelul din lemn. Fiu! Se părea că scăpase... Îşi cuprinse soţul cu braţul şi fu imediat luată pe după umeri. Era aşa de bine...

- Tati, hai să vezi ce cântecel am învăţat!

Teo aprobă cu capul şi se aşezară amândoi pe banca de lângă castel. La vreo doi metri în faţa lor, cocoţată în castel ca pe scenă, Liana făcu o reverenţă "cu toată rochiţa" şi-şi începu recitalul. Iar în micul părculeţ murmurul scăzu mult în intensitate. Publicul spectator devenise foarte atent la spectacolul picei.

Teodor

Tresări şi se încruntă scurt. Gata - ziua lui era ruinată... Parcă simţindu-i gândurile, Violeta se ghemui în braţele lui şi-i trase mâna cu care-o ţinea de gât. O trase bine şi-o aşeză peste micul medalion... Oftă greu şi scoase telefonul din buzunar. Nea Costică - deci o plecare de 10 zile...

- Da, nea Costică.

- Hai noroc, măi Teo!

- Să fii sănătos, nea Costică. Ia spune: rămân pe continentul european, sau mă trimite cu barca în State?

Nea Costică râdea... şi răspundea:

- Habar n-am! Eu te-am sunat ca să-ţi spun că am terminat revizia Tigrului tău.

Vocea coborî mult în intensitate:

- Că merge prea bine - şi n-am putut s-o lungesc...

- Aha! Ei, asta e! Mă mulţumesc şi cu atât, nea Costică! Şi-aşa, am o veste pentru dumneata...

- Oo, abia aştept! Când vii să-ţi iei Tigrul din cuşcă?

- Cred că mâine.

- Iar asta înseamnă că mâine îmi spui vestea, nu?

- Bineînţeles.

- Bine. Te aştept atunci.

- Mulţumesc mult, nea Costică!

- Să creşti mare, Teo! Că ceva îmi spune că nevasta te vrea "mare", aşa...

Râdeau amândoi; râdea şi Violeta, care bineînţeles că auzise discuţia... Nea Costică închise; băgă telefonul în buzunar:

- A terminat revizia.

- Am auzit. Crezi că mâine te sună?

- Aa, mai mult ca sigur! Dar sunt liniştit, să ştii.

Ochii albaştri se ridicară spre el. O privi lung, zâmbind cu subînţeles:

- Că, dacă plec spre Franţa, plec cu copilot...

Soţia lui bufni în râs. Da, ştia că era euforic! Medalionul ăla nu-i făcuse sufletul "să aterizeze" - numai naşterea va reuşi aşa o performanţă mare! Plutea deci - şi săruta capul blond al femeii care-şi dorea mulţi-mulţi copii cu el...

Violeta

Intră în baie şi închise uşa - era rândul ei la duş. Copiii fuseseră primii; şi cum plimbarea prelungită şi pizza "în oraş" fuseseră un adevărat dezmăţ, picii "ceruseră" la culcare. Îl ceruseră pe tati...

Păi mai era un pic! În seara asta, şi gata! De mâine seară, aveau paturi etajate - ceea ce însemna nu că Teo nu va mai fi solicitat să adoarmă picii, ci că Teo va duce picii pe rând în paturile lor, după ce-i va adormi pe canapeaua mare din sufragerie... Ce nebunie!

Se privi lung în oglindă... Doamne, frumos medalion! Frumos secret! Frumoasă promisiune! Peste trei ani, vor fi trei pici... Îşi acoperi râsul cu palma - nu voia să o audă el râzând. Ar fi întrebat-o de ce râde; iar ea ar fi trebuit să-i spună că îl vizualizase cu picii de mână, plus bebeluşul în marsupiu, pe piept. Era o imagine... Mm!

Dădu drumul la apă şi intră în cadă. Deci or să plece la anul...

Momentan nu făceau nimic în privinţa emigrării; aşteptau cursa lui spre Franţa. Care se putea "produce" începând chiar de poimâine... Nu! Nu chiar de poimâine, pentru că ea avea o sacoşă cu nişte acte în sufragerie - şi nu erau introduse în baza de date! Nu putea pleca poimâine cu el... Oof!

Dar poate că, dacă dădea zor-rasol mâine... Şi se certa cu scorpia, când se întorcea din Franţa...

Ei, na! Din 5 august, o să fie liberă ca pasărea cerului! Or să mai fie curse spre Franţa! Nu asta era problema! Îşi dădea acum seama că o să-şi pună nişte haine într-o valiză şi-o să se urce în TIR lângă el. Şi-o să-l tot sperie cu exclamaţiile ei la adresa participanţilor la trafic... Eei, ce cursă grea îl aştepta pe Teo! Dar era sigură că soţul ei o va înţelege...

Săpunul ăsta mirosea ameţitor. Dove cu cremă hidratantă. Presimţea că steriletul ei va fi pus la grea încercare zilele astea...

Dacă primarul "le dădea undă verde" iar de la ghişeul pentru IMM-uri primeau veşti bune, se întorceau în România şi se apucau de franceză intensiv - şi ea, şi mămica ei, şi copiii. Ea se apuca şi de "conserve intensiv" - că trebuia să-şi facă un portofoliu de reţete care trebuiau făcute şi gustate toate... Şi trebuia să se informeze un pic şi despre creşterea plantelor - deşi presimţea că o să planteze nişte pomi fructiferi şi-o să angajeze un localnic care să vadă de legume...

Mm, ce duş pe cinste! Îşi ştergea bine părul, că-şi dăduse cu balsam... Ieşi din baie şi păşi pe vârfuri până în bucătărie. Unde nu mai aprinse lumina. Îşi aprinse o ţigară şi se apropie de geam...

Mugur încălzea ceva la microunde. Şi fuma. Avea senzaţia că bărbatul de vizavi trecuse demult de "pragul" celor 20 de ţigări. Şi fuma Marlboro roşu - ţigări tari...

Zâmbi şi strânse medalionul în pumn: şi când se gândea că lui îi spusese despre cel de-al treilea copil înainte să-i spună lui Teo! Mm, să fi ştiut Teo asta - i-ar fi rupt urechile! Da' rău de tot! Păi de când era Mugur mai informat decât soţul ei? Hm...

Auzea duşul în baie, semn că în maximum cinci minute în apartamentul 15 se va forma o nouă minge de dragoste, care va arde cu folos...

"De ce dracu m-ai cerut de nevastă, Mugure? Care-i şpilu'?" Nu de alta - dar bărbatul care-şi scotea chiar acum farfuria din cuptorul cu microunde avea puterea de a transforma armonia din familia ei în furtuna perfectă. Dacă Teo afla... Şi dacă afla de la Mugur... Simţea brusc nevoia să emigreze mâine - pentru că Mugur n-avea scrupule, iar principalul lui scop părea divorţul ei ultrarapid...

Capul brunet se întoarse spre geam; ochii negri se ridicară spre ea... Se grăbi să tragă un fum - ca să ştie că era acolo şi-l vedea! Trebuia să-l stârnească rău de tot, ca să-l determine să-şi dea în petic şi să aibă motiv să-l spună lui Teo! Că putea să-l spună fără grijă, după ce-l altoia cu geanta-n cap! Îl altoia şi pe urmă îl lua pe Teo în braţe şi-i spunea "Uite, iubitule, ce mi s-a întâmplat! M-a oprit idiotul ăla de vizavi într-o zi şi m-a întrebat dacă vreau să fiu nevasta lui. I-am zis că nu şi-am plecat - că mi s-a părut că trăsese prafuri, sau băuse ţiucă-n soare. Da' ieri m-a

întrebat din nou; şi să ştii că l-am pocnit cu geanta-n cap! Şi să mai ştii că ai undă verde de la mine să-i întinzi borşul pe asfalt - că văd că nu recepţionează frecvenţa vocii mele." Şi gata, scăpa de urechează...

După două-trei secunde de privit în sus, spre ea, Mugur lăsă farfuria pe masă. Şi răsuci jaluzeaua în poziţia "închis". Hm! Asta era o mişcare nouă... Să-i fi trecut lui Mugur nebunia? Să fi avut un schimb de... amabilităţi cu Teo? Greu de spus aşa, fără nici un indiciu...

Duşul se oprise; aştepta, pentru că murea de curiozitate să afle ce se întâmplase cu Mugur... Îi vedea uneori frânturi din trening; răsucise jaluzeaua, dar n-o aranjase cu maximă atenţie. Pe ici-pe colo se mai vedea printre fâşiile de pânză...

Teodor

Mm, ce duş! Apa fusese aproape rece - se simţea fresh şi pregătit pentru discuţia despre cifra 3! Şi pentru repetiţia pentru cifra 3! Că la aşa o hotărâre importantă şi-o solicitare serioasă, trebuiau să repete mult, să se antreneze serios... Doamne, îi venea să râdă!

Intră în bucătărie şi se grăbi să-şi cuprindă soţia cu braţele. Violeta stinse ţigara şi puse palmele peste palmele lui:

- Ziua de azi a fost superbă...

I-auzi! O sărută pe gât şi-o contrazise în şoaptă:

- A fost simpatică; superbă ai fost numai tu...

Îi asculta râsul, cu ochii închişi... şi-şi dădea seama că tocmai aflase răspunsul la întrebarea "de ce nu se puteau opri"! Lipsea de lângă ea atâtea zile şi nopţi, că nu se putea ca Violeta să-l creadă atunci când îi spunea că o iubeşte! Aşa că simţea nevoia să-i demonstreze cumva că o iubeşte... mult-mult...

- Mare vrăjitor eşti, când vrei tu!

Serios? Decise să verifice dacă cina îşi depusese caloriile prin părţile importante ale trupului ei:

- Ştiu; iar când nu vreau să fiu vrăjitor, mi se mai spune şi Bestie mică...

Mm, ce grăbită era! Putea să jure că soţia lui abia aşteptase să termine şi el duşul! Se lăsa tras spre sufragerie.

3 august 2011 - marţi

Violeta

Să tot fie vreo... două jumate...

Nu putea dormi. Nu era prima oară când i se întâmpla asta. Stătea lângă Teo, cu ochii închişi, şi-i asculta respiraţia calmă...

Mămica ei avusese mare dreptate! Avuseseră mare nevoie de ziua asta petrecută doar în doi! Fără copii, fără facturi, fără rufe şi fără cuie... Doar ei doi şi restul lumii. Se simţise atât de... tânără azi! Parcă întinerise! Lenevitul la soare şi-apoi plimbarea aia cu barca şi îmbrăţişările lui - toate îi amintiseră de tinereţe. De perioada aia superbă de după buchetul de ghiocei...

Mâine... adică azi va fi tot o zi de-aia superbă. Vor duce copiii la grădi, după care îşi vor face de cap! Plănuia o plimbare cu Solenza la iarbă verde, la un grătar de-ăla adevărat - pe cărbuni. Poate după prânz, o să-l roage să fie cuminţi două-trei ore, ca să introducă şi ea datele alea. Nu de alta, dar dacă primea Teo cursă spre Franţa, nu voia să rateze ocazia de a-i fi copilot!

Închise ochii, se întinse lung, căscă... Aoleu, ce uitase! Crema antirid! Uitase să-şi dea cu cremă! Se ridică uşurel, să nu-l trezească, şi intră în baie. Mm, ce somn îi era!

Se privea lung în oglindă... Întindea grăbită crema şi se privea lung... Şi se întreba cum o va privi cel de-al treilea pici al lor. Ştia că Florin mergea ţanţoş la grădiniţă, atunci când îl ducea ea de mânuţă. Ştia că Liana vorbea despre mămica ei ca despre cea mai frumoasă mămică din lume! Dar el? Cel de-al treilea prichindel? Dacă acum avea 28 de ani, o să nască în jur de 31 de ani. Oare cum o să arate atunci? Oare o să mai fie o mămică "bine"?

Oare prichindelul o să fie bine? Naşterea o să fie bine?

Uite de-asta aveau ei nevoie de 3-ul ăla! Mai ales ea - că pe ea "o treceau" toate gândurile alea ciudate...

Tresări - ce se auzise? Ascultă... Parcă se auzise o bufnitură. Dar fusese un zgomot atât de şters, atât de înfundat, că... Ori trântise un idiot de pe Şoseaua Colentina portiera, ori i se păruse. Că nu se mai auzea nimic. Era linişte - o linişte perfectă...

Stinse lumina şi se grăbi să se întoarcă lângă soţul ei - îi era somn... şi abia aştepta să-l strângă în braţe!

Teodor

Tresări şi sări în fund - hei! Ce dracu era asta?

Doamne, urla cineva! O femeie!

Sări în picioare, la unison cu Violeta; şi cum ea dormea de obicei la margine, ea ajunse prima la uşă! Vocea tăcuse; dar era ceva ciudat! Al naibii de ciudat! Se repezi în bucătărie: dacă aveau de-a face cu vreun hoţ, ciur îl făcea! Sită de ceai! Avea la gloanţe...

Violeta

Uau, ce urlet! Venise de pe hol - alergase deci spre hol şi dedusese că se auzea prin perete! Acum tăcuse...

Aoleu! Asta vecina ei era! Doamne, cum urlase! Acel "puiule" îi înfipsese un cuţit în inimă... Lipi palmele de zidul holului - de la ei se auzea! "Nu, puiule"... Se auzea din baie...

Teo trecu ca vijelia pe lângă ea, spre dormitor:

- Copiii! Să nu se sperie!

Aprobă şi se apropie de uşă - trebuia să-i ajute cumva! Nu ştia cum, dar trebuia să-i ajute! Descuie şi deschise uşa.

O recunoscu imediat pe poliţista de la apartamentul 12 - ieşise în acelaşi timp cu tânărul de la apartamentul 13. În spatele ei,

apăruse şi cel care părea să fie viitorul lor vecin. Poliţista se apropia, cu pistolul în mână... Fu întrebată, prin semne, dacă ei erau bine; îi făcu semn că da şi arătă spre uşa de lângă uşa ei. Se apropia... Vecina lor nu mai urla; acum ţipa...

Poliţista se opri în dreptul uşii de lângă uşa ei; ascultă preţ de-o secundă, ridică degetul spre sonerie... "Băiatul meu s-a înecat în cadă! Trimiteţi un medic! Vă implor, trimiteţi o ambulanţă!"

Oo, Doamne! Ea îl auzise azi-noapte! Auzise o bufnitură! El fusese? Oare...

Palmele lui Teo o prinseră de umeri şi-o traseră cu putere în spate. Păşi şi-şi acoperi faţa cu palmele - Doamne, ea îl auzise azi-noapte! Doamne! Ar fi putut...

Teodor

Aoleu! Se înecase băiatul de alături!

Îşi trase soţia din cadrul uşii şi ieşi pe palier. Şi-o văzu pe poliţistă... îndepărtându-se! Hei! Unde se ducea? Se grăbi s-o prindă de braţ şi şopti:

- Pot să-l duc eu la spital!

Tânăra negă scurt:

- A sunat la 112; ambulanţa vine în maximum 5 minute. Dar vine degeaba.

Cum-cum? Degeaba? Da' de unde ştia ea?... Şi totuşi, părea atât de sigură...

- ... Eşti sigură?

Primi o aprobare cu capul, iar tânărul de lângă ea o prinse de mână şi-o trase spre capătul palierului. Poliţista adăugă:

- Dacă vrei să-i vizitezi, apasă tu soneria!

Să apese el soneria...

Violeta

Ea îl auzise azi-noapte... Vocea vecinului păru că ordonă, pe un ton stins:

- Fabiane! Hei! Gata! Fabiane!

Tăcere, preţ de-o clipă... Nu! Băiatul murise! Doamne, nici vecina nu mai urla! Plângea doar; nu mai urla...

Hei, gata! Unde era bărbatul ei?... Aoleu! Teo era în stare să le pună uşa jos şi să-i ia pe toţi trei pe sus, până la Solenza ei! Se repezi şi ieşi după el; şi-l prinse de tricou, îl trase cu putere înapoi, în casă... Închise uşa şi-o încuie. Şi şopti:

- A murit. Pe la două jumate a murit...

Teo o privea lung... Se asigură că copiii dormeau şi închise uşa la dormitor. Şi-l împinse în bucătărie, ca să fie sigură că numai el o auzea:

- N-am putut să adorm. La două jumate, mi-am amintit că nu mi-am dat cu cremă. Eram în baie... S-a auzit o bufnitură înfundată. Ca şi cum un nesimţit a trântit portiera, pe Colentina... Dacă mi-aş fi dat seama...

Soţul ei se repezi şi-o strânse cu putere în braţe! Bufni în plâns - că dacă ar fi dus-o capul să se gândească...

Şi totuşi, cine s-ar fi putut gândi la aşa ceva?! Că, dacă ar fi suspectat ceva... Nu-i auzise certându-se aseară, sau măcar discutând în contradictoriu! Fusese linişte, ca de obicei...

Teodor

Oof! Sărăcuţa! Se gândea acum... Plângea cu sughiţuri; şi nu ştia cum s-o liniştească! Ce să-i spună? Violeta şopti:

- Dacă aş fi ştiut...

- Hei! Te rog să încetezi! De unde era să suspectezi tu că puştiul avea asemenea planuri?! Dacă n-au suspectat părinţii lui, cum era să suspectezi tu?!

Umerii micuţi tresăltau uşor...

- Nu te mai gândi la prostii! Serios! N-aveai de unde să ştii! Putea să bufnească orice azi-noapte! Inclusiv un borcan cu sos de roşii, în cămara vecinei de jos! Te rog!

Acum primea o aprobare grăbită; acum, Violeta încerca să se liniştească - o simţea el că încerca din greu să-şi potolească suspinele... Sirena ambulanţei se opri - semn că era în faţa blocului. Poliţista avusese dreptate... Auzea interfonul de alături piuind... Plânsul soţiei lui se înteţea... La naiba!

O trase la chiuvetă şi dădu drumul la apă rece. Şi-o udă bine pe faţă. O udă din belşug, pentru că greul abia de-acum începea... Parcă se mai liniştise puţin; aşa că o aşeză la masă şi-i aprinse el o ţigară. Violeta trase cu sete un fum...

- Stai aici cuminte, să văd ce fac copiii.

Primi o aprobare, aşa că ieşi şi închise uşa. Închise imediat uşa de la baie - că vocea vecinului din baie se auzea. Verifică picii... Dormeau duşi. Iar asta era bine. Măcar să doarmă cât mai mult! Nu se îndoia de faptul că vecinii lor nu se vor linişti înainte de scularea picilor...

Doamne Dumnezeule mare! De ce murise băiatul ăla? Maică-sa urlase pe la şase jumate - şi cum se îndoia că puştiul obişnuia să facă baie la cinci jumate, ca să se gândească că poate alunecase pe săpun şi se lovise în cădere, trăgea concluzia...

De ce făcuse asta? El nu se gândise la maică-sa şi la taică-su? Era singur la părinţi! Iar părinţii lui aveau totuşi o vârstă! El nu se gândise un pic aşa şi la ei? Ce făceau ei, la 40 de ani, dacă el o lua razna şi se sinucidea? Mureau singuri? Înfiau? Ce fusese în capul copilului ăluia? Ce-i făcuseră părinţii lui atât de dramatic şi de grav, de se băgase în cadă şi făcuse pe dracu-n patru ca să se înece? Era prea mic ca să fie dezamăgit în dragoste... Era în vacanţă - şi se îndoia că avea vreo corigenţă...

Îşi punea lui însuşi întrebări tâmpite. Şi el fusese singur la părinţi - numai că nu se gândise nici o clipă la aşa ceva! Principala lui preocupare fusese să fie parte din viaţa părinţilor lui! Iar după ce ei plecaseră, principala lui preocupare fusese să fie cât mai aproape de bunica lui şi de naşul lui! Şi-apoi, de Violeta lui! Şi de copiii lui! Ştia că şi picii lui vor simţi la fel - se va ocupa el de asta! Băiatul de lângă ei, după cum dedusese el din povestirile Violetei, fusese un singuratic... Diferenţa dintre cele două modele era enormă!

Vecina bufni din nou în hohote de plâns. Ieşise pe palier. Adevărul era că dacă el... Adică dacă Florin... Ha! Florin al lui, să se sinucidă în cadă? De ce-ar fi făcut-o?!

De fapt... Intră în bucătărie şi închise uşa. Şi-şi aprinse şi el o ţigară:

- Copiii dorm duşi.

Îşi privi ceasul... Era şapte. În curând, se vor trezi şi ei. Nu ştia care erau "procedurile" în caz de suicid; dar presupunea că liniştea se va instaura în apartamentul de alături cândva după ora nouă. Două ore - mult prea mult pentru el. Extrem de mult, dat fiind faptul că copiii lui plângeau de fiecare dată când el îşi lua trollerul şi ieşea... Ca să nu mai spună despre Violeta lui - care cu siguranţă nu-i spunea lui de câte ori plângeau copiii după el! Şi-l mai şi auzise pe băiatul ăla, azi-noapte! Vedea mâinile soţiei lui tremurând uşor...

Violeta

Nu; nu va reuşi să se liniştească prea curând. Aşa că se ridică şi scoase cutia cu medicamente. Distonocalm... Gata. Parcă înţelegându-i gândurile, Teo şopti:

- Mâncăm şi mergem să iau TIR-ul?

Se grăbi să aprobe... şi să modifice planificarea aia:

- Imediat cum se trezesc, îi îmbrac şi plecăm cu un taxi. Le luăm nişte Fornetti pe drum... Şi-i ducem cu TIR-ul la grădi.

- Şi nu le spunem nimic; OK?

Aprobă grăbită, că aia chiar era o idee bună... Numai să nu se trezească acum! Spera din tot sufletul să nu se trezească înainte să apară IML-ul. Sigur îl duceau la IML, că nu era moarte naturală... Iar ăia aveau obiceiul să întârzie cu orele... Se ridică:

- Mă duc să mă schimb. Să fiu gata...

- Vin şi eu.

OK! Nu-i surâdea ideea să rămână singură acum... O să-şi ia o rochiţă. Nu; mai bine blugi şi-un maieu. Nu-i mai ardea...

Soţul ei îi luă blugii din mână - şi-i scoase el pantalonii lycra roz şi-un maieu alb... Dacă voia el aşa! Deşi ea s-ar fi simţit extrem de bine în blugi! Pentru fiecare obiect de îmbrăcăminte, simţea că îi trebuia o stare adecvată. Nu era în starea pentru lycra roz... Teo o trase la canapea şi-o aşeză. Şi se aşeză în genunchi, în faţa ei:

- Mă tot întreb ce-a avut copilul ăla de s-a sinucis. Părinţii sunt doldora de bani, lui nu i-a lipsit nimic, tu zici că avea note bune...

- Nu ştiu. Am uneori senzaţia că în casa lor e mult prea multă linişte.

Ochii căprui erau miraţi... Oftă greu:

- E linişte cam ca într-un hotel, aşa...

Nu, n-o înţelegea... Oftă greu:

- Cred că sunt în pragul divorţului - şi-au tras amândoi de copil până l-au scăpat amândoi. Că alt motiv nu văd...

Teo oftă greu... Continuă:

- OK: recunosc. I-am auzit de revelion, prin perete. S-au cam înţepat, au ridicat tonul şi i-am auzit, de pe hol. El are o amantă, ea are un amant şi programaseră divorţul pentru 2012 tocmai ca să aibă şi copilul un cuvânt de spus la tribunal.

- Probabil că nu s-au mai suportat. Vio... Picii noştri or să afle oricum. Că le spunem noi acum, sau că or să audă discuţiile din bloc, sau că ieşim din casă în acelaşi timp cu vecinii - tot or să-şi dea seama că băiatul de alături nu mai e. Că doar nu poate sta într-o vacanţă nesfârşită la bunici! Vio, te implor - stai cu ochii pe pici!

Zâmbi slab:

- Privirea mea e întotdeauna aţintită asupra lor.

- Nu, Vio. Picii mă iubesc - şi suferă mult când mă văd plecând. În clipa asta, sunt tentat să le spun despre Franţa. Ca să ştie că tot chinul ăsta, cu mine departe de ei, se va sfârşi în curând. Sunt tentat să fac rost de-un calendar pe 2011 şi să fac un X în el. Ca să nu ajungă niciodată să se gândească la ceea ce-a făcut băiatul de alături.

Îl privea lung... Clătină încet capul şi-i prinse capul în palme:

- Stai liniştit. Copiii noştri n-au gânduri de-astea. Iar despre Franţa le vom spune atunci când ne întoarcem din cursa din Franţa. Nu e bine să le spui întâi despre Franţa şi-apoi să le spui despre Spania, iar peste două luni să le spui despre Italia. Îi bulversează şi le zdruncină încrederea în tine. Mai aşteaptă puţin. Eu zic să nu le spunem nimic momentan. Atunci când or să afle, o să le spun despre divorţul vecinilor. Pentru că am avut deja o discuţie cu ei pe tema asta şi le-am spus că pentru noi doi termenul "divorţ" nu există. Iar când o să avem o certitudine, o să le spun despre Franţa. Sau despre Spania, sau Italia, sau Rusia. O să începem lecţiile intensive de limbi străine, iar asta le va da certitudinea...

Soţul ei îi luă mâinile şi i le sărută:

- Ptiu, să nu te deochi! Că deşteaptă mai eşti!

Bufni în râs şi-i fură un sărut:

- Hai să trezim picii şi să mergem să luăm TIR-ul.

- Hai să ne îmbrăcăm mai întâi!

Corect - încă erau în pijamale...

Teodor

Acum era acum! Cât trezise ea copiii şi îi îmbrăcase, el ieşise şi vorbise cu unul dintre poliţişti - tocmai pentru că "ei trebuiau să plece devreme azi". Nu-i spusese despre bufnitura pe care-o auzise Violeta; îi spusese doar despre urlet, despre ieşirea lor pe palier... Iar privirea poliţistei de la 12 îl asigurase pe de-o parte că regreta tonul şi cuvintele cu care îl poftise să sune el la sonerie şi, pe de altă parte, că avea ea grijă de omologii ei de la Secţia 7. Acum, unica lui problemă era plecarea de-acasă. Trebuia să găsească momentul ideal ca să treacă spre scările de la etajul doi.

Asculta atent la uşă... Nu - vecina nu mai era pe hol. Erau nişte murmure, dar nu era plânsul ăla care-i sfâşia inima! Descuie, iar Violeta se grăbi să împingă copiii afară.

- Bună dimineaţa, vecină.

Ah, fir-ar să fie! Nevasta administratorului! Femeia aia vorbea de patru ori mai mult decât orice radio! Violeta oftă greu:

- Bună dimineaţa; deşi nu este bună deloc.

"Bravo, Violeto! Aşa! Arde-o peste meliţă!" Încerca să încuie uşa aia cât mai repede... Bun! Şi-acum, să se zorească după ei! Coborî primele trei trepte iar Liana întrebă, undeva la etajul doi:

- Mami, da' ce s-a întâmpat?

- Hai să coborâm - şi îţi spun jos.

- Da' de ce?

Se aplecă, să vadă cum "tranşa" soţia lui problema... Aha! Se aplecase şi-i şoptise Lianei ceva la ureche; iar picea luase imediat "alura" aia dreaptă de fetiţă cu educaţie de pension şi păşise corect, cuminte, lângă Florin. Băiatul lui nu spunea nimic; iar de-acolo, din spatele lor, nu-şi putea da seama dacă el înţelesese ce se întâmplase! Mm...

Ieşi şi el din scară şi constată că Violeta îl aşteptase după gardul viu. Prinse mâna lui Florin, iar soţia lui o luă pe Liana în braţe şi porni spre capătul străzii:

- Vecinii noştri au hotărât să divorţeze.

- Da' de ce?

- Cred că nu se mai înţeleg! Eu să ştii că i-am auzit certându-se rău aseară!

- Aa... Da' de ce divolţează?

- Păi cred că nu se mai iubesc.

Strânse uşor mâna lui Florin; ochii căprui îl priviră preţ de-o clipă. Erau îngrijoraţi... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Vorbim între patru ochi, OK?

- OK.

Liana continuă discuţia:

- Mami, da' voi nu divolţaţi, nu?

Oof, Doamne! Bufni într-un râs sănătos, la unison cu Violeta:

- De ce să divorţăm? Când ne iubim atât de mult?

Acum râdea şi Liana. Şi cum simţea nevoia unei... "dovezi", îl luă pe Florin în braţe şi-şi privi lung soţia:

- Auzi? Ia vino-ncoa!

Venea Violeta lui; râdea, amuzată de modul cum decisese soţul ei să le dea copiilor dovezi concrete... Mm, ce sărut! Liana chiuia, piciul lui îi luase pe amândoi de gât... El o săruta, pentru că o iubea... Violeta începu să râdă. Mm, ce obraji roşii avea! Îşi rosti gândul cu voce tare:

- Te iubesc.

Se aşteptase ca soţia lui să se ascundă; când colo, Violeta îi răspunse tare şi răspicat:

- Şi eu te iubesc, Bestie mică!

Ia uite-o! Asta mai necesita un sărut! Florin exclamă:

- Mami!

Nu-nu! Acum o săruta! Că o iubea! Liana râdea şi... avea curiozităţi:

- Mami, de ce îi zici aşa lu' tati?

"Eei, acum să te văd!" Puse punct acelui sărut iar Violeta îşi reluă drumul spre staţia de taxiuri de la McDonald's:

- Ştii filmul ăla de desene animate, cu Frumoasa şi Bestia?

- Daa!

- Ei bine, l-a văzut şi Maia. Şi a spus că eu şi tati semănăm cu Frumoasa şi Bestia. Că eu sunt frumoasă ca Frumoasa, iar tati e mare, aşa, şi puternic şi bun la suflet, ca Bestia. Şi ne iubim mult de tot - exact ca Frumoasa şi Bestia.

Liana se agăţă bine-bine de gâtul Violetei, exclamând în extaz:

- Ce fumos...

Daa, era superb! Şi-o cocoşa rău pe Violeta lui! Întinse mâinile şi-o luă în braţe; iar Florin se grăbi să prindă mâna Violetei. Îl privi lung, cu subînţeles, pe primul taximetrist din staţie, iar tânărul se grăbi să deschidă portiera din spate. Bun! Ocoli maşina, urcă în faţă... Şi se puseră în mişcare.

Una peste alta, el unul era foarte mulţumit de modul cum decursese discuţia aia. Violeta amânase anunţul morţii băiatului; în schimb, le făcuse deja demonstraţia iubirii lor. În mintea copiilor, divorţul lui mami de tati ieşea, deci, din discuţie. Mai rămânea anunţul morţii băiatului şi, imediat, promisiunea că se vor muta într-o ţară străină, unde tati nu va mai trebui să plece cu zilele de lângă ei. Şi-apoi va urma o lungă povestire-fabulaţie despre Google Earth şi căsuţa lor cu curte... şi noile jucării, noii prieteni, lecţiile de franceză - sau rusă...

Mm, îi venea să râdă! Şi cum toate îi mergeau azi din plin, nu putea să nu se gândească la faptul că, în general, Getuţa adora să stea afară, în curte, cu băieţii! Iar el avea totuşi o vârstă - şi ştia că, după doi ani de "aruncat grenade din priviri", Getuţei nu-i trecea doar aşa, dintr-o discuţie deschisă! Ei bine, azi vor trece la "faza doi" - aia cu bubiţe pe obraji...

Violeta

Taxiul opri în dreptul unei porţi mari, verzi, din metal. Pe deasupra ei se vedea capota unui TIR alb... Teo achită cursa şi coborî:

- Haideţi repede, că trebuie să ajungem şi la grădiniţă!

- Da' de ce?

- Păi pentru că e marţi, iar voi aveţi grădiniţă!

- Da' şi luni am fost la gădiniţă!

- Sigur că aţi fost! Doar a fost luni, nu? Zi de grădiniţă!

Teo o luă pe Liana în braţe şi începu să-i şoptească ceva la ureche; picea asculta, atentă pân' la Dumnezeu... Na, c-o redusese la tăcere! Da' ce-i spusese? Mm... Soţul ei îi solicită scurt mâna; îl luă de mână şi intrară în curte.

Văzu imediat "cârnatul" de TIR-uri parcat în dreapta. În fundul curţii erau remorcile. Pe stânga erau camioanele. Toate şase. Slabă "mişcare", marţi de dimineaţă... Colegii lui Teo erau strânşi în dreapta, în faţa unuia dintre TIR-uri. Fumau şi discutau. Lângă ei, îmbrăcată într-un fel de rochiţă neagră de plajă, scurtă şi lălâie, o tânără blondă îi privea lung bărbatul...

"Da' tu ce-ai văzut? Vrei să vezi ce uşor ţi-o furi de la una de 1,70?" Probabil că da - că individa avea 1,80 cel puţin! Şi avea un trup foarte armonios construit... Şi nu mai mult de 25 de ani. Şi tunsoare de Marylin Monroe... Şi stătea la palavre cu tiriştii de parcă era de-a lor! Era tentată să asocieze acea "imagine" cu apelativul "Getuţa", despre care-i vorbise la un moment dat Liana. Era tentată s-o asocieze şi cu numele "Cerasela"...

- Neaţa!

- Neaţa! Sărut mâna...

- Bună dimineaţa.

Liana fu coborâtă din braţele lui tati şi trimisă dintr-un gest la ea. Strânse ambele mânuţe, iar picea se grăbi să-i lămurească eventualele nelămuriri - răcni, ca să se audă bine:

- Getuţa, aide să cololăm pătăţele!

- Aşa de dimineaţă? Nu merge calculatorul aşa de dimineaţă.

Hm! Blondă, suavă, cu ochişorii lipiţi de Teo al ei, individa ştia şi şmecherii pentru preşcolari! Hm...

- Da' de ce?

- Păi pentru că n-a venit şefu', să descuie în camera aia unde e contuarul. Şi n-avem curent.

Un bărbat în vârstă se apropia de ei. Şi se apropia cu ochii la ea, dar cu direcţie spre Teo...

- Bună dimineaţa, nea Costică!

- Neaţa, Teo! Sărut mâna.

- Bună dimineaţa.

- Nea Costică, şeful de coloană. Violeta, soţia mea.

O strângere protocolară de mâini, după care nea Costică se întoarse spre Teo:

- Băi, nu puteai să-l "ştergi" şi tu de-un gard? Ţi-l vopseam o săptămână, dacă nu chiar mai mult!

- Lasă, nea Costică; lasă, că mi-au fost de-ajuns 72 de ore!

Şi-l vedea aplecându-se la urechea lui nea Costică... Ochii lui nea Costică se întorceau spre decolteul ei... Nea Costică începea să râdă cu subînţeles... Şi-acum Teo îl privea cu ochi curioşi - iar nea Costică o privea în ochi şi aproba, fericit de parcă tocmai auzise o veste bună despre viitorul lui nepot... Teo îl luă pe după umeri:

- Şi-acum e rândul dumitale să-mi spui unele secrete despre Tigrul meu.

Se îndepărtau încet, spre Tigru. Scoase pachetul de ţigări din buzunar şi zâmbi, în engleză:

- Florine, mi se pare mie, sau tati are o admiratoare?

- Nu ştiu. Dacă se uită lung după el, probabil că are. Dar crezi că el ştie că are?

Suflă lung fumul... şi întoarse capul spre rochiţa de plajă. Proprietara ei era încruntată rău, iar bărbatul pe care-l vedea undeva în plan îndepărtat privea încruntarea aia şi zâmbea zmeieşte... Zâmbi, revenind spre propriile sandale:

- Ştie. Şi i-a zis vreo două. Iar azi mi-a luat blugii din mână şi mi-a sugerat să mă îmbrac în roz...

- Aha! Şi eu ce să înţeleg? Mai sună tanti Cerasela? Sau nu?

Ridică scurt din umeri - că nu era medium, să citească gândurile de sub tunsoarea Marylin Monroe! Piciul ei râdea; Liana îl supraveghea cu maximă atenţie pe tati...

Era linişte în familia lor. Şi va rămâne linişte. Teo nu era interesat de rochiţa de plajă; iar asta îi scurta considerabil zânişoarei blonde drumul spre crema antirid. Aah, îi venea să râdă...

Teodor

Nea Costică se apropia, grăbit... Primi actele şi le băgă în buzunar. Frumoasă povestire, ce mai! Unul dintre şoferii în vârstă avea un nepoţel de trei luni şi povestea păţanii cu piure de fructe. Frumoasă perioadă! Frumoase povestiri! El însă n-avea timp de ele - aşa că se întoarse şi-o privi lung pe Getuţa:

- Getuţo, unde sunt contractele noastre de muncă?

Blonda nu "percuta"... Povestirea se oprise - şi la fel şi murmurul colegilor. Continuă, privind-o cu aceeaşi atenţie serioasă:

- Cine are acces la ele?

- Păi... Domnul Silviu şi contabila!

- Aha; şi sunt încuiate? Sau...

- Sunt încuiate în fişetul din spatele biroului meu.

- Şi cine are cheia de la fişet?

Getuţa trase un fum şi nu mai ridică privirea spre el:

- O cheie e la domnul Silviu iar cealaltă cheie e în biroul meu.

- Şi-ţi ţii biroul încuiat, de obicei?

Tânăra îl săgetă scurt, încercând să-l someze să n-o mai lungească pe tema aia - pentru că nu era bătută-n cap şi-l asigura chiar acum că se potolise... Continuă:

- Pentru că mă tot sună o Ceraselă pe-acasă; iar fixul e dat la secret. Şi altă sursă de informare nu există...

Unul dintre băieţi bufni în râs:

- I-auzi! Ai admiratoare, Teo?

Colegul bunic exclamă şi el:

- Daa - de-alea "fierbinţi"!

Începu şi el să râdă:

- Ba să ştii că nu-i aşa "fierbinte" cum se laudă! Mi-a dat întâlnire la Romană; da' când i-am spus că vin cu coarba, n-a mai insistat!

- Cum, mă, cu coarba?

- Aşa - cu coarba! Voiam să-i dau o coarbă... cadou... Că dacă-i "damă bună", merită un cadou - nu? Şi ea n-a vrut...

Toţi râdeau în hohote! Getuţa încerca şi ea să râdă cât mai natural... Nu-l mai privea. El însă o privea - şi ştia că Cerasela n-o să-l mai deranjeze vreodată... Bun! Şi acum putea să plece! Făcu un pas în faţă şi întinse mâna:

- V-am lăsat, că mă aşteaptă familia!

- OK! Vorbim!

Îşi strângeau mâinile... Nea Costică îl felicitase deja pentru cel de-al treilea bebeluş, care era strict secretul lor, aşa că îi strângea acum mâna şi râdea cu subînţeles... Nea Costică era un om tocmai bun de pus pe rană... Şi gata! Alergă spre Tigru - şi spre Violeta lui! Liana îşi tot aranja rochiţa; Florin privea grupul din spatele lui. Violeta aranja buclele Lianei... Descuie TIR-ul şi zâmbi:

- Hai - hopa sus în cabină!

Ajuta el copiii - îşi făcea palma scăunel şi-i ridica dintr-o mişcare... Violeta mârâi printre dinţi, în engleză:

- Sper că nu insişti să mă ajuţi şi pe mine!

Hm... Oftă greu:

- Bine; dacă vrei tu aşa...

- Vreau eu aşa!

OK! O s-o lase să se urce singură! La urma urmei, nervul Getuţei era întins rău de tot, zilele astea!

Violeta

Înaintau în coloană. Oricum, se vedea străduţa... Dar era unul parcat chiar pe colţ, şi nu era sigură că Tigrul o să încapă pe-acolo...

Zâmbi slab şi lăsă capul pe tetieră: nu exista străduţă pe care soţul ei să nu poată să strecoare TIR-ul ăla. De-asta stătea ea liniştită, când îl ştia în cursă! Ştia că e un şofer foarte bun...

Şi mai ştia ceva. Ştia că Teo tocmai o pusese pe Getuţa la punct. Aşa că Cerasela n-o să mai sune niciodată - nici pe fix, nici pe mobile. Nici n-o s-o apuce nevoia de-a scrie scrisori...

Tigrul opri în faţa curţii; se grăbi să deschidă portiera:

- Haideţi repede!

Cobora copiii... Prinse mânuţele şi intră pe poartă.

Trebuia să se grăbească. Presimţea că va urma o discuţie despre Cerasela. Mm... Abia aştepta!

Teodor

O pusese la punct pe Getuţa! O făcuse KO! Observase că, după ce nea Costică se grăbise spre birouri, după acte, iar el se oprise în grupul lor, Getuţa jubilase - pentru că Violeta şi copiii rămăseseră lângă Tigru. Şi-o "plesnise" de-i luase tot aerul! Nici nu voia să se gândească la mişto-ul care "se va desfăşura" în curtea aia în următoarele 96 de ore! Aşa erau ei - când prindeau un subiect nou de amuzament, "trăgeau" pe el câte 3-4 zile! Iar cireaşa de pe tort va fi sosirea domnului Silviu la serviciu! Cu siguranţă, unul dintre băieţi se va grăbi să-i spună "ce-a păţit Teo cu una care-l tot suna acasă"... În plus, ştia cum erau colegii lui - imediat cum vor vedea o tinerică trecând prin faţa porţii autobazei, or să înceapă să strige după ea "Hei, Cerasela!" Nervii Getuţei or să se cam întindă, zilele astea...

Portiera se deschise larg; soţia lui urcă în cabină, trase uşa şi renunţă la sandale - se ghemui pe banchetă şi-l privi cu ochi îndrăgostiţi... Bufni în râs:

- Ce-au zis copiii?

- Or să-ţi spună educatoarele, diseară. Şi-or să te roage, probabil, să nu-i mai aduci cu TIR-ul - că le strici programa preşcolară. Numai despre Tigru se vorbeşte acum în grădiniţa aia!

Serios? Se aplecă un pic... Ia uite-i! Copiii erau strânşi ciorchine la geamuri! Da' ce era cu ei - nu mai văzuseră TIR-uri până acum? Eei... Ba sigur că văzuseră! Dar picii lui erau atât de fericiţi şi atât de mândri de tati al lor, care conducea un TIR de paişpe ori mai mare decât SUV-ul tăticului colegului de masă, că... Păi să le facă picilor lui plăcerea! Apăsă butonul sirenei şi le făcu cu mâna. Nu-i era greu să-şi imagineze ce hărmălaie era acum în clase, de vreme ce la geamuri era aşa o agitaţie teribilă... Puse semnalul, se asigură şi intră în trafic. Şi decise că azi, acum, chiar acolo, o să facă totuşi discuţia aia! Deci, "deschise ostilităţile":

- Sper că nu te-ai supărat că am discutat puţin cu colegii...

- De ce să mă supăr?!

- Că te-am lăsat singură cu copiii şi-am stat cu ei!

- Aa, nu - stai liniştit!

- Am avut de lămurit unele lucruri...

Şi-i era greu să-i spună... Ea râdea:

- Lucruri foarte amuzante, de vreme ce hohoteau pe cinste...

- Lucruri amuzante pentru ei, dar foarte neplăcute pentru mine. Mi-a spus Florin...

Şi iar nu putea să-i spună... Se încruntase rău; nu-şi găsea cuvintele... Ba da - tocmai le găsise:

- Am vrut să ştiu unde stă contractul meu de muncă şi dacă este încuiat. Pentru că este singurul loc unde apar şi fixul, şi mobilul.

Soţia lui oftă uşor:

- Nu ştiu dacă ţi-am povestit vreodată... În liceu, n-am fost o tipă foarte populară. Am stat mereu în banca mea şi le-am lăsat pe celelalte să iasă în evidenţă. Dar întotdeauna m-au enervat puştoaicele care-şi dădeau prea multă importanţă. Am avut o colegă de-asta foarte studiată, foarte năsoasă... şi foarte ahtiată după unul şi altul. La un moment dat, încerca să pună gheara pe unul dintr-a doişpea. Nu mă interesa problema; dar, la un moment dat, individa a aruncat o "castană"; a comentat că anumite "pocăite", printre care m-a nominalizat şi pe mine, n-au ce căuta în grupul cu care se plimbă ea prin parc. În secunda aia, am văzut maro; după fix 24 de ore, am făcut rost de numărul lui de telefon. Colega mea de bancă, fată foarte îndemânatică, i-a şterpelit individei mobilul la ora de sport. Şi i-am scris individului dintr-a doişpea aşa: "Eşti un tip bestial. Vreau s-o punem azi, după ore. Sună-mă. Mihaiela". Exact aşa am semnat - Mihaiela, cu "i".

Zâmbea şi tăcea mâlc...

- Evident, individul a sunat-o! Ea era la sport, mobilul ei se întorsese în buzunarul blugilor ei... Şi, în pauză, ea a văzut apelul lui. S-a grăbit să-l sune - iar el a răspuns, din grupul din faţa grupului nostru: "Alo? Mihaiela?"

Ei, pe dracu! Începu să râdă - că era amuzant!

- Şi "Mihaiela" a rămas, până-n ultima ei zi de liceu. Cred că nu mai are rost să menţionez faptul că "n-au pus-o" după ore...

Nu, nu trebuia să menţioneze... Violeta lui oftă uşor:

- Aşa că mă pregătesc să răspund la telefon, să spun "Da, imediat", după care să aştept trei secunde şi să-i zic "Teo spune că nu-i acasă".

Aha! Nu mai putea spune nimic... Soţia lui oftă din nou, la fel de uşor:

- Dar tare mi-e mie că n-o să mai sune...

Zâmbi şi-i luă mâna - şi i-o sărută, pentru că era o zână...

Numai că acum nu-i mai putea spune "istoria" acelei Cerasela. Nu putea să-i spună cine era Getuţa şi ce învârtea pe-acolo, pe la autobază... Era atent la trafic. Şi tăcea. Îşi închipuise altfel discuţia asta; nu prea avea ce spune... Nu ştia cum să continue discuţia astfel încât să ajungă la cuvintele alea pe care le pregătise... Tot Violeta lui sparse tăcerea:

- Şi-acum unde mergem?

Cu alte cuvinte, să nu-şi mai bată capul - că subiectul "Cerasela" era închis! OK; pentru moment, o să renunţe la discuţia despre Getuţa. Dar asta nu însemna că "o lăsa moartă" pentru totdeauna! Se grăbi să răspundă:

- Păi acasă - că vine mobila.

Violeta tăcea - semn că ea plănuise altceva şi uitase complet de paturile etajate...

- Dacă vrei, ne prefacem că am uitat; dar asta înseamnă că mâine te lupţi singură cu montatul.

- ... Crezi că te sună?

- Categoric. Nea Costică mi-a zis că Matei, celălalt tirist de pe internaţional, îl aştepta azi pe şefu' ca să-i dea demisia. Iar asta înseamnă că mâine dimineaţă plec.

Opri la semafor şi decise să-i privească totuşi tristeţea... Ia uite! Violeta nu era tristă pentru aşa o veste! Cum aşa? Soţia lui începu să râdă:

- Păi poate pleci spre Franţa; nu?

Mm, ce femeie straşnică avea el! Se întinse până la ea şi-o sărută... şi se grăbi să pornească după coloana de maşini:

- Nu ştiu; s-ar putea! Iar asta înseamnă că...

- Asta înseamnă că mergem acasă, primim mobila şi-o să fim foarte ocupaţi până pe la prânz - tu cu montatul, eu cu contabilitatea.

- OK - mie-mi convine, dacă-mi promiţi că după-amiază eşti numai a mea...

Capul blond promitea; Violeta era veselă... Presimţea că soţia lui înţelesese corect încruntarea Getuţei; şi înţelesese şi atitudinea lui, şi hohotele colegilor lui. Iar asta era bine, pentru că n-avea absolut nimic de împărţit cu Getuţa - indiferent cum se prezenta blondina la telefon. Şi nici nu va avea vreodată. Era foarte important pentru el ca şi soţia lui să afle asta! După ce el aflase despre lovitura cu poşeta care-l pândea pe mânz...

În maximum jumătate de oră, ajungeau acasă. O să sune la magazin, să obţină mobilul unuia dintre şoferi; şi-o să-l roage să nu "uite" tocmai paturile copiilor. Dacă era cazul, o să-i spună o poveste despre cum dezasamblaseră şi aruncaseră deja mobila veche... Că-i ştia el pe puştii ăştia de la livrări la domiciliu...

Deci după-amiază soţia lui va fi numai a lui. Oare reuşea Violeta să termine de introdus actele din sufragerie? Nu de alta - dar mâine pleca în cursă. Iar dacă primea o cursă de Franţa, iar ea nu termina până mâine...

De fapt, de ce se panica aşa? O lăsa acasă şi pornea singur la drum; iar când termina şi ea, ducea stick-ul şi actele la serviciu, lua un taxi şi se urca în avion! Şi-o lua el de la aeroport! Mm, ce gând năstruşnic! Începu să râdă...

- Ce e?

- Mă gândeam că dacă eu trebuie să plec spre Franţa mâine, iar tu nu termini cu actele scorpiei ăleia, rămâi acasă şi le termini. După care te urci în prima cursă aeriană spre Perpignan. Şi mă gândeam că Tigrul o să fie primul TIR din istoria Franţei care intră frumuşel pe alee, printre rondurile de flori, şi opreşte în dreptul uşilor aeroportului...

Năstruşnic gând! Se şi imagina sprijinind portiera, eventual cu maieul alb pătat de unsoare... Iar ea ieşea din aeroport frumoasă, curată şi zâmbitoare, păşind mărunt pe vârfuri şi trăgând neatent troller-ul...

Râdeau amândoi, ca nebunii...

Violeta

Ajunseseră acasă de jumătate de oră. Teo vorbise la telefon cu unul din băieţii care trebuiau să le livreze mobila; apoi, se apucase de dezmembrat paturile vechi. Ea îşi întinsese actele pe masa din bucătărie şi le ordonase cronologic. Amuzată de hohotele de râs care "emanaseră" din grupul colegilor lui şi motivată de gândul plecării cu TIR-ul spre Franţa mâine la prima oră, se apucase "voiniceşte" de ele. Mergea repede; ca şi cum laptopul ştia că era grăbită şi-o ajuta puţin...

Soneria o făcu să tresară; sări şi se repezi spre uşă, dar Teo ajunse primul. Aşa că nu insistă să vadă ea cine era - că tocmai îşi amintise de vecinii lor...

- Bună dimineaţa. Am adus mobila...

- Da; poftiţi! Să vă ajut...

Se grăbi să revină în bucătărie - pe pragul uşii era un singur puşti de vreo 18 ani, care se chinuia acum să bage în apartament o saltea şi-o cutie mare-mare... Teo parcă îi ghici gândurile:

- Iubito, fugi la ale tale!

Îi fură un sărut şi închise uşa bucătăriei - se descurca el acolo. Iar ea trebuia să se grăbească un pic, dacă voia să termine până după-amiază. Şi-aşa, era sigură că în apartamentul de lângă ei era chiar acum cel puţin un suflet distrus...

Teodor

Aoleu, câte cutii erau! El ştiuse că Ikea "nu ţine" mobilă complicată! Când colo, avea opt cutii mari, patru "picioare" până-n tavan şi două saltele! Din fericire, băiatul care adusese mobila "gustase" bancnota pe care scria "euro" şi-l ajutase să ducă cele două paturi vechi în faţa blocului. Cât aduseseră ei cel de-al doilea pat, primul îşi găsise deja un nou stăpân... Le dăduseră unei familii de rromi care locuiau în capătul străzii. Îi ştia din vedere; erau oameni serioşi, nu şmecheraşi. Şi le dăduse cele două paturi "din tot sufletul"...

Păi să se-apuce de treabă, nu? Suedezii ăia sigur aveau instrucţiuni de asamblare clare şi concise! În privinţa celor patru "picioare", presimţea că o va întrerupe pe Violeta din socotit...

Violeta

Doamne, cât de frumoasă era! Aşa, montată în camera copiilor lor, era mult mai frumoasă decât la magazin! Teo le pusese cearceafuri proaspăt spălate şi călcate...

Se luase cu treaba şi nu sesizase când începuseră bocăniturile şi trosniturile din dormitor. Soţul ei venise la bucătărie şi-o ridicase fără să spună un cuvânt. O adusese în cadrul uşii dormitorului şi-o cuprinsese cu braţele. Iar ea privea lung paturile etajate... Lăsă capul pe umărul lui şi închise ochii:

- Te rog, promite-mi că emigrăm cu ele cu tot!

- Promit. Iar dacă nu găsim şi "extensia" la Ikea Franţa, promit că o să găsesc un tâmplar priceput care să-l facă pe-al treilea în ton cu astea.

Ia uite-l! Teo râdea, că spusese "o trăznaie"... Se răsuci şi-l luă de gât:

- Şi-acum sunt numai a ta.

În secunda imediat următoare, soţul ei o ridică pe braţe:

- Buun! Bestia atacă şi câştigă un trofeu superb...

Ia uite-l! Da' grăbit mai era! Ajunseseră deja în sufragerie...

Teodor

Băiatul lui înota bine. Din ce în ce mai bine, adică. Şi tot ridica privirea spre el, să se asigure că tati îl vedea, că era atent la el, că era mulţumit de prestaţia băiatului lui...

Încerca să fie atent la el. În realitate, era îngândurat. În jur de ora două, auzise voci în apartamentul de alături. Trei voci. Vorbiseră încet, cu calm. Vocea vecinului i se păruse lipsită de inflexiuni; împietrită. Vocea vecinei plânsese încontinuu, chiar dacă tonul fusese coborât. Iar vocea bunicii fusese doar tristă. Bunicii băiatului erau... Părinţii erau distruşi; bunicii însă erau...

Când plecaseră ei de acasă, pe palier apăruseră steagul şi suportul pentru lumânări. Uşa de alături nu fusese deschisă; dar cu siguranţă fusese descuiată. Ca un fel de rugăminte mută, adresată vecinilor din bloc care s-ar fi putut gândi să vină să-şi exprime regretele... Se gândea acum că or să se întoarcă, împreună cu copiii, iar ei or să întrebe de ce erau lumânări aprinse la uşa vecinilor care divorţau... Liana va întreba despre lumânări; Florin ştia deja când şi de ce se făceau crucile, aşa că el va tace mâlc şi-şi va privi cu maximă atenţie pantofii... Se întoarse spre soţia lui şi recurse la limba engleză:

- Crezi că asta mică ştie de ce se aprind azi lumânări pe palier?

Violeta ridică din umeri:

- Nu ştiu; dar azi îi spun. Ca să fiu sigură că află ceea ce vreau eu să afle.

Da; o decizie înţeleaptă. Iar cât vorbea ea cu Liana, el discuta cu Florin despre problema băiatului de la apartamentul 14. Se întreba cum să pună totuşi problema şi ce să-i spună... Pentru că nu era în stare nici măcar să se gândească la un fel de discurs - darămite să-l şi rostească!

- Tati, da' când melgem la male?

- Păi cred că în septembrie. Nu ştiu sigur data, dar în septembrie mergem sigur!

- Tati, da' eu nu ştiu cum să înot...

Mm, cum se mai răsfăţa picea lui! O sărută pe creştet:

- Lasă, că te învăţ eu! În două zile, devii maestră! O să vezi! Ai luat deja prima lecţie la ştrand, nu? Să vezi că, la mare, sigur ai să înveţi! Şi-o să înoţi şi tu aşa ca Florin!

Liana jubila acum - că pe ea o învăţa tati să înoate! Florin învăţa cu un prăpădit de instructor de înot...

Cum să le spună? Cum să le explice, ca să nu-i simtă vreodată gândindu-se şi ei la prostia pe care-o gândise copilul ăla?

Violeta

Era opt jumate, iar ei urcau voiniceşte scările... Florin era primul, cu cheile în mână; Liana se căţăra voiniceşte după el - pentru că putea accepta ideea înfrângerii, dar numai dacă pierdea la o sutime de secundă...

Paşii lui Florin se opriră. Ştia deja ce vedeau ochii lui acum. Liana se oprise şi ea... Nu se grăbea - ştia ce copii crescuse şi mai ales cum îi crescuse! Aşa că urca normal treptele alea şi spera din tot sufletul să nu fie tocmai Teo cel neinspirat...

Ochişorii albaştri se întoarseră spre ea. Ridică un deget şi-l puse peste buze... iar picea tăcu mâlc şi-l urmă pe Florin. Bun! Pe palier nu era nimeni; doar steagul şi suportul. Şi crucea. Tot trei lumânări ardeau acolo... semn că nici unul dintre vecini nu se învredniciseră... Doamne, ce oameni! În fine...

Florin şi Liana intraseră; intră şi ea şi aşteptă... Iar după ce Teo încuie uşa, îl luă de mână şi intră în dormitor.

Era linişte. Copiii stăteau în mijlocul camerei şi priveau lung paturile etajate. Guriţele erau întredeschise... Teo începu să râdă:

- Dar nu le probaţi decât după ce vă descălţaţi.

Tii, ce grabă pe ei! O grabă mută...

Copiii ştiau deja de ce erau steagul, suportul şi crucea la uşa apartamentului 14. Probabil că auziseră, de dimineaţă, fragmente din discuţiile din apartamentul de lângă ei. Aşa că trebuia să discute azi cu ei. Presimţea că Teo îl va lua deoparte pe Florin, iar ea va trebui să-i explice picei... Asta e! O să-i explice şi gata! Şi-o să-i spună, dacă va fi cazul, şi despre emigrare. Deşi copiii ei erau "maeştri" într-ale hărţilor şi transportului rutier şi-or să vrea să le întindă sfoara pe hartă...

Gata - se instalaseră, fiecare în patul lui. Ochii lui Florin străluceau de fericire! Băiatul lor se cocoţase repede-repede; acum stătea lungit, cu capul pe palme, şi-i privea de sus. Şi se vedea de la o poştă că patul ăla era încununarea viselor lui... Prinţesa se tolănise jos, în patul ei; stătea picior peste picior şi privea lung "acoperişul"... Îi confirmă bănuielile:

- Acolo o să lipim poze şi steluţe... Dar eu zic că mai întâi ne spălăm şi mâncăm.

Şi-acum "se repliau" către baie. Doamne, ce copii cuminţi aveau ei! Era evident că Teo se îngrijora aiurea - dar îi iubea şi era normal să se îngrijoreze pentru orice...

Băiatul de alături nu mai suportase. Trăise ca un pustnic; fără prieteni, cu părinţii veşnic ocupaţi, sufocat de sfaturile şi intruziunile bunicii în toate secretele lui... Mămoşit până la disperare şi îngrijit şi urmărit şi dus de mână până la şcoală şi înapoi, copilul ăla cedase. Divorţul pusese capacul... Păcat! Mare păcat! Se luptaseră şi-l crescuseră 13 ani - şi pe urmă uitaseră pur şi simplu să-l mai pună pe el pe primul loc! Se ocupaseră şi de ei, încercaseră să se impună, încercaseră... Încercaseră să-l spintece cumva în două - ca să ia fiecare câte-o bucată. Acum rămăseseră singuri...

Brr! Doamne fereşte! Azi vorbea cu Liana şi cu Florin! Neapărat!

Ieşi din cameră şi se opri în hol. Asculta... Nimic. Doamne, oamenii ăia jeleau în tăcere! Trăiseră în tăcere, se certaseră în şoaptă... Oamenii ăia parcă erau stafii! OK, nu ţinea musai să-i audă urlând sau petrecând zi şi noapte! Dar două-trei cuvinte pe zi ar fi prins tare bine! Se întreba...

Se întreba cum vor face cu casa. Ştia că el lucra la BCR, iar ea la CEC. Şi cum BCR-ul era al austriecilor acum, presupunea că ea o să rămână în apartamentul ăsta. Va fi vai de ea! Singură cuc, în casa în care se sinucisese unicul ei copil... Dar parcă avea un amant, nu? Oare amantul avea casă? Oare or să vândă apartamentul? Nu ţinea musai să facă biografia familiei de alături; dar era important să ştie cine o să locuiască lângă ei...

Era important? Ei plecau în Franţa, la anul. Mai era important vecinul de alături?

Braţele lui Teo o cuprinseră uşor, iar soţul ei o sărută pe obraz:

- Hai; lasă! Hai să pregătim cina.

Aprobă, aşa că intrară amândoi în bucătărie... Nu apucă decât să închidă uşa; piuitul telefonului o făcu să se oprească.

Teodor

Mm... "Calm, Teo! Ştiai că Matei şi-a dat azi demisia! Ştiai deci că mâine pleci. Să sperăm că pleci spre Franţa..." Scoase telefonul şi zâmbi slab:

- El e. Mergi în Franţa?

- Ştii bine că da. Chit că iau avionul până acolo şi mă aştepţi cu TIR-ul în uşa aeroportului!

Începu să râdă şi apăsă butonul verde:

- Da.

- Bună seara, Teo.

- Bună seara.

- Sper că n-am sunat într-un moment nepotrivit...

- Nu; staţi liniştit.

Şi-acum tăcea, că nu voia să-l ajute nicicum...

- Uite de ce te-am sunat... Nu ştiu dacă ai aflat, dar Matei şi-a dat demisia azi. Ai rămas singurul meu şofer pe internaţional. Şi am o cursă până în Danemarca, la Abenra. Te rog eu mult să n-o refuzi...

Danemarca? Adio copilot până în Franţa şi-napoi! O privi lung... Soţia lui ridică scurt din umeri şi arătă spre laptop. Adică nu terminase de introdus contabilitatea ăluia, aşa că într-un fel era mai bine să amâne un pic plecarea în doi spre Villeneuve de la Raho. OK! Dacă ea spunea că e OK... Şeful lui se grăbi să adauge:

- Îţi dau 1.200 de euro pe cursa asta - şi nu e una de durată. Doar duci remorca acolo, iei altă remorcă şi te întorci în România. Cred că într-o săptămână eşti înapoi...

Da; cam aşa venea - trei zile dus, trei zile întors, o zi "marjă de eroare". Violeta dădea din cap că da... Se abţinu cu greu să nu ofteze:

- Bine; mă duc. Când e plecarea?

- Mâine dimineaţă.

- Bine. Mâine, la şapte fix, sunt la autobază.

- OK. Mulţumesc mult, Teo! M-ai scos dintr-o mare încurcătură!

- N-aveţi pentru ce. Eu vă mulţumesc - că tocmai am luat mobilă nouă în camera copiilor, iar bugetul familiei se cam resimte.

- Dacă ai nevoie de bani, ţi-i dau în avans.

- Aa, nu! Nu e ceva dramatic! E mai mult... psihologic, aşa...

Râdeau amândoi; domnul Silviu răspunse prompt:

- Dar dacă ai nevoie de bani, mâine dimineaţă îi ai.

- Nu e cazul. Mulţumesc, oricum. Mâine la şapte fix sunt la autobază, să iau remorca şi actele.

- OK. Îl sun eu pe nea Costică.

- Bine.

- Noapte bună, Teo.

- Noapte bună.

Apăsă butonul roşu iar Violeta îi întinse prompt laptopul gata pornit. Îl luă şi-i fură un sărut:

- Mm, ce straşnic copilot ai putea fi!

- Ştiu - eu sunt multilateral dezvoltată...

Râdeau... Auzeau copiii parlamentând de zor în dormitor, apropo de noile paturi... Se grăbi să se ridice:

- Mai bine mă duc în sufragerie; să nu afle acum că plec...

Primi o aprobare, aşa că se retrase în camera lor şi încuie uşa. Şi abia acum îşi permise să ofteze greu...

1.200 de euro erau banii cu care puteau trăi liniştiţi, în Franţa, o lună. Cu tot cu chirie şi benzină pentru maşina Violetei. Aşa că mâine dimineaţă pleca spre Danemarca... Unde era oraşul ăla?... Aa, era port! OK! Marcă destinaţia, marcă şi punctul de plecare... 2.179 de kilometri. 23 de ore, îi arăta harta. Trei "şuturi" a câte opt ore, plus câte opt ore de odihnă pentru fiecare "şut", plus câte-o oră pentru masă şi "spălarea creierului"... Şapte zile. Ruta era clară: Bucureşti, Sibiu, Arad, Szeged, Budapesta, Bratislava, Brno, Praga, Dresda, Leipzig, Magdeburg, Braunschweig, Hamburg, Flensburg, Abenra. 23 de ore de condus "lansat"...

Clanţa coborî violent; după două secunde, Liana îşi miorlăi răsfăţul:

- Tati, unde eşti?

- Aici, în sufragerie.

Clanţa deveni nerăbdătoare:

- Tati, deschide uşa!

OK! Nu mai închise laptopul - descuie uşa iar Liana se repezi direct la laptop! Şi cum picea lui îi ştia site-ul pe care-şi făcea rutele, auzi un suspin:

- Tati, să nu pleci!

Oftă greu, se aşeză în fotoliu şi-o luă în braţe:

- N-aş pleca, prinţeso; dar ăsta e serviciul meu!

Suspinul se transformă în plâns:

- Da' nu veau să pleci!

- Nici eu nu vreau să plec! Numai că n-am încotro! Trebuie să se ducă cineva, iar colegul meu care pleca pe rute de-astea în afara României tocmai şi-a dat demisia. Am rămas singurul care mai poate să ducă remorcile în alte ţări; aşa că mâine plec.

- Tati, ce e aia demisie?

- Păi, uite, mami de exemplu, şi-a dat demisia. Adică i-a spus şefei ei că nu mai vrea să lucreze la ea.

- Şi asta înseamnă că mami nu se mai duce la selviciu?

- O să se mai ducă o singură dată, ca să ducă ultima lucrare şi să ia ultimul salariu.

- Şi după aia mami nu mai pimeşte bani?

- Nu; că nu-i dă nimeni bani dacă nu munceşte. Aşa şi colegul meu; i-a spus azi şefului că gata, el nu mai vine mâine la serviciu. Iar remorca aia chiar trebuie să ajungă la Abenra - că acolo o aşteaptă un vapor!

- Un vapol male?

- Foarte mare. Mai mare decât blocul nostru, cu ambele scări!

Liana se gândea... şi reîncepea să plângă:

- Da' nu veau să pleci!

- N-am încotro piceo - trebuie. Şi te rog să nu mai plângi. Dacă tu plângi, eu plec cu inima uite-aşa de mică!

Îi arăta cu degetele fix un milimetru:

- Pentru că nu vreau să te ştiu supărată.

Paşii se apropiară iar Florin se grăbi să completeze:

- Iar dacă te ştie supărată, se gândeşte numai la tine şi nu mai e atent la drum şi face accident! Tu vrei să facă tati accident?

Liana nega violent şi încerca să se liniştească... Florin se opri lângă el şi adăugă, privindu-l drept şi... bătându-l bărbăteşte pe umăr:

- Lasă, tati; du-te liniştit în cursă, că am eu grijă de mami şi de Liana!

Ia uite! Rămăsese cu gura căscată... Parcă înţelegându-i neputinţa de a mai schiţa vreun gest, Florin o prinse pe Liana de subţiori şi-o trase pur şi simplu jos de pe genunchii lui:

- Hai să lipim abţibildurile şi steluţele!

- Aide! Tati, să ştii că nu mai plâng!

Aprobă cu capul.

- Aşa! Ca să ştii şi să fii atent la dum!

Aprobă din nou. Şi rămase singur.

Deci avea el grijă de mami şi de Liana; şi-l bătuse pe tati pe umăr într-un gest "de la egal la egal"...

Florin era prea maturizat - mult, mult prea maturizat! Primise o parte din sarcinile lui tati, îşi luase singur o parte din sarcinile lui mami... Făcea două ore de engleză pe săptămână, plus orele de înot... Unde era copilăria lui Florin? Unde erau joaca cu maşinuţele, bătutul mingei pe maidan, bătălia cu bakuganii? Unde erau leapşa şi fripta şi v-aţi ascunselea? Unde erau vecinii cu geamuri sparte şi părinţii de copii cu capete sparte şi genunchi juliţi? Şi cum să se adapteze el, adult de 36 de ani, la noua "modă" în materie de *entertainment* la copii? El greşea când îi lua băiatului lui ditamai castelul cu figurine? Dat fiind faptul că nici un coleg de grădiniţă sau vecin de bloc nu apăsa butonul soneriei ca să se joace cu Florin cu castelul, n-ar fi trebuit să-i cumpere băiatului lui un laptop?

Paşii se apropiară iar Violeta oftă greu:

- Te-a întristat, nu? Am încercat s-o ţin la bucătărie, dar...

Îi făcu semn să se aşeze în braţele lui:

- Nu e vorba de Liana. E vorba de Florin.

Ochii albaştri erau foarte atenţi la el...

- M-a bătut pe umăr şi mi-a spus să plec liniştit, că are el grijă de voi.

- Şi te miră cuvintele lui?

- Mă întristează. Îmi amintesc copilăria mea; joaca în faţa blocului, sufrageria plină de prieteni sau colegi de şcoală, coada de vecini veniţi la uşa mamei cu reclamaţii... Nu ştiu, Vio. Nu ştiu cum să fac să mă adaptez la modelul ăsta nou de copilărie. Tocmai m-am gândit că, în loc de castel, ar fi trebuit să-i iau un laptop!

Soţia lui bufni în râs:

- Serios?

- Foarte serios. Unde sunt copiii de la el din grupă? De ce nu vin niciodată la noi, să se joace cu toţii aici, pe covor? De ce nu sună nici un copil la uşă, să-l cheme în parc? Cum naiba reuşeşte să trăiască generaţia Facebook?

- Socializând pe Facebook. Şi la şcoală şi la grădiniţă.

Clătină încet capul, că nu i se părea deloc OK...

- Acum, că o să intru în vacanţă, o să-i scot mai mult prin parc. Deşi să ştii că, dacă îi duc în parc, n-au cu cine să se joace. Unii copii sunt la bunici, la ţară; alţii sunt încuiaţi bine în case, de frica hoţilor şi tâlharilor şi violatorilor... Alţii sunt la grădiniţele de vară... De-aia am insistat cu grădiniţa. Ca să stea printre copii. Tu l-ai lăsa pe Florin să se ducă la colegul lui, care locuieşte o staţie mai sus, la capătul tramvaiului 4?

- Da.

Violeta era "interzisă"...

- L-aş lăsa şi l-aş urmări pe furiş. O dată, de două ori, de nouă ori... Şi-a zecea oară aş constata că am destulă încredere în el ca să-l las să plece singur până la capătul lui 4. Vio, noi aşa am crescut. Noi, la 7 ani, plecam şi veneam singuri de la şcoală. Şi jucam prinsa şi leapşa, cu cheia legată de gât! Generaţia asta Facebook are o mare-mare problemă, să ştii! Şi-o va conştientiza peste 10-20 de ani, când n-o să fie în stare să bată trei cuie într-un perete!

- Ştiu. Dar nu poţi schimba, tu singur, o generaţie. Trebuie să te adaptezi... şi să aştepţi să le treacă! O să le treacă, să ştii!

Aprobă încet şi oftă:

- Ştiu. Iar până le trece, or să tot fie copii care îşi consumă energia gândindu-se să umple cada cu apă.

Violeta aprobă şi ea şi se ridică:

- Stai liniştit, Teo. Energia copiilor noştri este canalizată în direcţia cea bună.

O prinse în braţe, îi luă mâna şi i-o sărută; şi-i şopti la ureche:

- Dar pe-al treilea să ştii că eu îl cresc! Chit că-i plătesc patru copilaşi şi-i închiriez maidanul comunal!

Ea râdea şi aproba...

- Mă apuc de împachetat troller-ul.

- Mă duc să finalizez cina.

Şi rămase din nou singur...

Violeta avea dreptate. Nu se putea lupta singur cu o generaţie întreagă. Trebuiau să plece urgent de-aici - fiindcă dincolo vor locui la casă, vor avea curte, vor monta un coş de baschet şi-o poartă rudimentară de fotbal... Şi va fi cu totul altceva. Până atunci, avea ea grijă să ţină copiii foarte ocupaţi! La urma urmei, copiii lor se ocupau singuri, unul cu celălalt! Florin avea grijă de Liana iar Liana îl lua pe Florin în jocurile ei. Ei doi socializau unul cu celălalt. Ei doi erau norocoşi...

Gata cu gândurile! Ce haine îşi lua la cursa asta? Mergea spre nord, iar asta însemna că mergea spre frig. Trebuia să fie atent, să nu răcească. Dacă răcea, putea să tragă TIR-ul în parcarea spitalului şi să se interneze - că avea "manifestări violente" la răceală. Făcea febră, îi curgea nasul şi-şi pierdea vocea - stare în care nu voia să conducă. Deşi nu ameţea, simptomele se manifestau puternic la el - şi-i luau poliţiştii carnetul degeaba! Două pulovere şi blugii groşi deci. Nişte bluze cu mânecă lungă... Trebuia să se concentreze la bagaj, pentru că mintea lui încerca să afle ce era atât de distractiv pe Facebook...

Pe-al treilea pici al lor, îl creştea el. Singur! Nu încerca să insinueze că Violeta era de vină pentru că nu le apăsa nimeni soneria! Dar... Dar aşa simţea el! Simţea nevoia să aibă un bebeluş, al lui, pe care să-l ia în braţe şi alături de care să fie zi de zi şi noapte de noapte, de la naştere până la căsătoria civilă! Nu mai putea...

Violeta

Filmul era plictisitor. Teo trebuia totuşi să-şi piardă timpul cu ceva, nu? La urma urmei, ea strângea hainele împrăştiate peste tot; el ce să facă, să-şi re-împacheteze troller-ul?

Paşii mărunţi intrară şi se apropiară de ea. Fu apucată de mână şi trasă în jos, iar ochişorii albaştri o priviră lung, serioşi, în timp ce vocea subţirică şopti:

- Mami, ai pomis că îmi zici!

Promisese că îi zice... Aa, da! Promisese că îi zice... Se aşeză pe canapea şi-o urcă pe genunchii ei:

- Am aflat, de la vecina de jos, ce s-a întâmplat cu băiatul de lângă noi.

Era extrem de atentă; vedea, cu coada ochiului, chipul palid al soţului ei... Zâmbi slab:

- Păi a fost cam aşa. Băiatul de alături nu prea vorbea cu părinţii lui. Era supărat pe ei, pentru că se hotărâseră să divorţeze, iar lui i-au spus foarte târziu. Aşa că nu prea discutau... Tu ştii că băiatul de alături picta mult?

Căpşorul nega.

- Picta foarte mult. Făcea lecţii de pictură, mergea la concursuri internaţionale... Azi-noapte, a vărsat acuarelele pe el. Şi s-a dus să facă baie - şi nu le-a spus nimic părinţilor lui. A pus prea multă spumă de baie în cadă, a alunecat şi s-a lovit rău. Şi nu ştia să înoate - aşa că s-a înecat.

Picea era în continuare foarte atentă. Vedea pe chipul ei că înţelesese toată explicaţia aia, că o acceptase "din prima" şi-acum se gândea... În fine!

- Aşa că a fost un accident. A alunecat în cadă, nu ştia să înoate, părinţii lui n-au ştiut ce face el acolo... Asta e.

- ... Şi a mulit?

- Da. A murit.

- Şi mămica şi tăticu' lui ce-o să facă acum? O să facă alt băieţel?

- Nu ştiu; cred că or să divorţeze, or să-şi găsească alt soţ şi altă soţie şi or să facă alţi copii.

- Aa, atunci e bine!

Era bine? O privea lung...

- Dacă fac alţi copii, atunci e bine!

Se grăbi să aprobe, iar picea coborî din braţele ei:

- Foline, hai să-ţi zic!

Sâsâi imediat după ea; o atenţionă cu degetul să vorbească încet, iar picea îi făcu semn că înţelesese... şi porni pe vârfuri spre dormitor. Oftă greu...

Teodor

Se ridică şi traversă holul. Şi-şi privi lung, pătrunzător, băiatul:

- Florine, hai să mă ajuţi la o chestie.

Că auzise explicaţia pentru urechile Lianei şi avea, brusc inspi-

raţie! Îl conduse în bucătărie şi închise uşa. Şi-l invită să ia loc la masă. Se aşeză şi el... Florin îl privea lung...

- ... Ştii ce s-a întâmplat cu băiatul de alături, nu?

- Da. A alunecat în cadă, s-a lovit cu capul de margine şi s-a înecat.

Cum-cum? Păi el trăsese cu urechea la explicaţia pentru Liana?... Nu. El chiar aşa înţelesese că se petrecuseră lucrurile. Aşa că... Aşa că ridică un deget:

- Tu să ai mare grijă ce faci la bazinul ăla de înot! Că or să vă înveţe să săriţi de la trambulină şi de pe margine; şi-o să săriţi şi în picioare, şi în cap...

Florin aproba... Oftă greu şi-i strânse mâna; şi avu marea surpriză ca băiatul lui să-i strângă şi el mâna şi să vorbească primul:

- Stai liniştit! Ştii bine că sunt atent! În plus, ştii că sunt atent când urc în baie - şi nu fac niciodată baie fără să-i spun lui mami. Iar la bazin e multă lume. Sunt şi instructorii, sunt şi ceilalţi copii, şi părinţii... Stai liniştit, că n-am să păţesc nimic.

Îl privea lung... Florin începu să râdă:

- Ce crezi, că mie mi-ar place să ajung la spital cu capul spart? Doamne fereşte!

Da! Aşa! O s-o lase aşa - că Florin înţelesese foarte bine cum fusese treaba cu accidentul ăla! Zâmbea şi-l privea lung... şi era fericit, pentru că băiatul lui nu se gândise nici o clipă la sinucidere... Nici chiar la sinuciderea vecinului de alături... Florin se ridică, îl bătu din nou bărbăteşte pe umăr şi ieşi. Îşi aprinse o ţigară.

Copiii lui erau echilibraţi. Deşi nici ei nu erau o familie "ca la carte", Florin şi Liana erau fericiţi. Şi mulţumiţi. Copiii lui priveau constructiv spre viitor. Nu analizau trecutul - pregăteau viitorul. Violeta îi crescuse foarte bine! Violeta lui era un înger...

Stinse ţigara şi se ridică - fuma prea mult. În plus, se grăbea să-şi îmbrăţişeze îngerul şi să-i spună şi ei că explicaţia pentru Liana "prinsese" şi la Florin. Era sigur că şi ea se îngrijorase un pic, dat fiind faptul că picii lor erau isteţi...

Violeta

Îşi aprinse ţigara şi privi lung ferestrele de vizavi. Jaluzelele erau trase. Cu grijă. Nu se vedea absolut nimic; era lumină înăuntru, dar părea că Mugur aprinsese becurile şi plecase... Dă-l încolo pe Mugur!

Teo împachetase repede; de parcă se ferise să rămână singur în cameră prea mult timp. Liana se liniştise şi mai repede - aşa că, la cină, discutaseră pe teme vesele. Şi cum el urma să plece mâine dimineaţă, picii "îl solicitaseră" la culcare imediat cum se terminase filmul. Stăteau deci toţi trei în patul din sufragerie: copiii adormeau în braţele lui tati, iar el probabil că se întreba chiar acum cum o să-l urce pe Florin în patul de sus...

Găsise explicaţia aia "pe-un genunchi"; chiar se minuna cum de-o încropise atât de bine încât să fie logică! Decisese, într-o clipă, să omită termenul "sinucidere". Alesese "accident" - şi-i reuşise. Teo o anunţase în şoaptă că şi Florin înţelesese la fel - că fusese un accident...

Din apartamentul de alături nu se auzea absolut nimic. Iar liniştea aceea îi dădea fiori. Oamenii ăia jeleau pe tăcute? Le murise unicul copil, iar ei plângeau în şoaptă? Doamne...

În fine... Lor nu li se va întâmpla niciodată aşa ceva. Teo nu ştia - dar Florin avea mulţi prieteni la grădiniţă. Prieteni care poate-ar fi vrut să vină la el, să se joace, dar care aveau nişte părinţi de-ăia descreieraţi care nu-i lăsau să plece langa, singuri pe străzi, la şapte anişori. Da - pe vremea când ea şi Teo încă nu se apucaseră de desluşit tainele abecedarului, aşa se proceda. Copilul era cam... singurel. Dar străzile erau pe-atunci pline de milităieni, securişti şi turnători. Şi parcă nu erau atâţia demenţi în România! Nu dispăreau atâţia copii! Nu existau atâţia pedofili! La urma urmei, nu existau atâţia copii mai mari cu apucături de tâlhari! România asta se sălbăticise rău. Se occidentalizase. Şi luase modelul american, unde adolescenţii se împuşcau pe stradă! Aşa că, indiferent de opinia lui Teo, aici, în România, copiii nu plecau nicăieri singuri. Nu înainte de prima zi de şcoală din clasa a doua, oricum!

Privind lucrurile prin prisma asta, Florin va termina cursul de înot cândva în august. În septembrie, va începe clasa întâi. Iar dacă materia nu i se va părea piciului lor extrem de dificilă şi obositoare, ea o să-l îndrume spre un curs de autoapărare. Şi după aia ea personal se ducea la Hunter Vip, îi cumpăra un spray lacrimogen şi-i atârna cheia de gât! Şi-l împingea uşurel peste prag şi-i spunea să vină la opt - fix! Şi pe urmă încuia uşa, înghiţea Distonocalm cu pumnul şi-şi rodea unghiile şi se întreba pe unde-o fi băieţelul ei, cum s-o descurca... dacă e atent când traversează... Dacă ştie să-i dea cu spray în ochi lui nenea care-l invita la el acasă ca să-i dea bomboane...

Nu-i va spune lui Teo despre planul ăsta. Şi-aşa, lui i se părea că Florin era un copil foarte "solicitat" din punctul de vedere al absenţei copilăriei. Lecţiile de autoapărare vor fi o surpriză.

Şi cum ajunsese la "porţionarea timpului zilnic", cum tocmai îşi amintise că îşi dăduse demisia, se gândea ce-o să facă ea cât era ziulica de mare...

Mai aveau o lună de grădi de vară - de la începutul lui septembrie, o să-i lase să stea acasă, într-un fel de mini-vacanţă. Ei n-avuseseră, săracii, vacanţă de vară... Dar toată luna august, de dimineaţă, o să ducă copiii la grădi. De la grădi se ducea la piaţă, venea acasă, gătea, făcea curat... îşi făcea treburile... Şi-apoi probabil că lenevea în cada plină cu apă fierbinte, săruri şi spume de baie şi făcea milioane de sudoku şi de integrame... Sau sute de borcane cu diverse... Şi-apoi se ducea şi-i aducea de la grădi. Aici se gândea să insereze o nouă activitate - de la grădi, să se oprească într-un parc. La joacă. Aerul de seară era plăcut, iar consumarea energiei le prindea bine şi lor, şi ei. Seara, pe la opt, ajungeau acasă; mâncau, se mai jucau un pic şi-apoi se culcau. Şi tot aşa... În orice caz, programul ăsta îi surâdea.

Joi, o să intre pe uşa firmei la nouă fix, să predea lucrarea şi să-şi ia salariul. Şi să discute totuşi cu şefa posibilitatea să lucreze de acasă, cu salariul diminuat. Era dispusă să renunţe la 25% din ăia 400 de euro; dar se îndoia că şefa va fi de acord. Politica acelei femei era că nici un document nu iese din firmă altfel decât cusut şi arhivat. Şi avea dreptate - dacă se pierdea vreo factură sau vreun bon fiscal... Apoi, ştia că firma lor avea probleme financiare. Doi dintre beneficiari nu mai plătiseră de vreo doi ani, dar şefa continuase să le ţină contabilitatea... Iar dacă nu reuşea s-o convingă, nu era o tragedie. O fi criză în România - dar numai cine nu vrea, nu poate! Pe lângă borcanele cu diverse, voia să-şi găsească nişte colaborări, cu lucru de acasă. Fără ansamblat păpuşele şi lipit plicuri - alea erau "ţepe". Putea colabora cu editurile de carte, la introducerea de text - alea erau serioase şi aveau comenzi sporadice, n-aveau de ce să angajeze o culegătoare cu normă întreagă. Se putea face agent de asigurări. Se putea face agent imobiliar - deşi imobiliarele erau "moarte", din motiv de vară şi criză... Se putea face operator de sondaje... Împărţitor de pliante pe stradă, sau în cutiile poştale...

Uşa se deschise, se închise iar braţele o cuprinseră cu tandreţe:

- Te-a mai deranjat?

- Poftim?

- Mânzul; te-a mai deranjat?

Hm; Teo îl numea "mânz"... Zâmbi şi minţi cu seninătate:

- Nu.

- Asta e bine. Să-mi spui dacă te mai deranjează. Că duminică

i-am arătat pistolul. Iar dacă nu pricepe aluzii fine, sunt pregătit să i le zic neaoş, din vorbă.

Aprobă cu capul, că nu prea mai putea rosti cuvinte... Teo îi arătase lui Mugur "bau-baul"? Deja? Categoric, acea cerere în căsătorie din scara blocului va rămâne un secret pe care-l va lua cu ea în mormânt! Mai ales că soţul ei "era pregătit să i le zică mânzului neaoş, din vorbă" - şi-atunci se lăsa cu pumni şi gloanţe trase-n aer... Se lăsă întoarsă spre el. Teo voia să-i vadă expresia feţei. Teo al ei era serios, un pic încruntat chiar...

"De ce i-ai arătat pistolul? De ce eşti aşa de înverşunat? Că n-ai fost atât de gelos nici pe vremea când verigheta nu împlinise luna, iar eu n-aveam doi copii de mâini!" Soţul ei nu răspundea la întrebarea pusă de ochii ei... De ce era atât de gelos? Se grăbi să rostească întrebarea aia, ca să fie sigură că va primi un răspuns:

- Ai simţit tu nevoia să-i arăţi că eşti înarmat?

- Da. Ca să ştie ce-l aşteaptă, dacă se mai apropie de tine.

Deci gestul lui fusese doar un soi de bau-bau! OK! Ridică scurt din umeri:

- Bine; cum vrei tu. Deşi insul e inofensiv...

Soţul ei îi sprijini capul în palma lui:

- Nu vreau să risc. Niciodată n-am să risc, când vine vorba de soţia mea şi de copiii mei. Să-mi spui dacă mai încearcă să vorbească cu tine.

- Bine.

Sprâncenele soţului ei se încruntară uşor:

- Că dacă nu-mi spui şi aflu, o să fie rău.

Redeveni şi ea serioasă - şi un pic descumpănită:

- Chiar crezi că individul m-ar putea interesa?

- Nu cred nimic. Ştiu doar că sunt plecat opt zile din zece. Ştiu că am încredere în tine. Şi mai ştiu că nu am încredere în el. Şi-atât.

Şi era foarte serios, când spunea asta. Teo al ei era în stare să facă o revoluţie în cartierul ăla, dacă afla...

- O să-ţi spun, dacă îmi mai iese-n cale. Deşi, sincer vorbind, e imposibil să nu-mi iasă în cale pe stradă. Că doar plecăm la aceeaşi oră de dimineaţă!

- El poate să plece mai târziu - că are maşină puternică.

Ea îl asigurase, de mai mult de două ori, că îl va informa dacă Mugur îi mai aţinea calea; el nu trecea toată discuţia într-un ton vesel, semn că nici măcar nu "procesase" cuvintele ei şi era sigur că Mugur "va călca pe bec" cel puţin încă o dată... Zâmbi slab:

- Dar e un şofer jalnic. Ţi-am spus cum şi-a julit Audi-ul în parcarea blocului?

- Nu.

Nu? Ea îşi amintea că da! În fine - o să-i spună acum!

- N-a fost capabil s-o scoată cu spatele şi-a julit-o de bara Daciei negre. Mamă, ce-a mai înjurat!

- Iar tu l-ai văzut de la geam, sau din uşa blocului? Sau de la volanul Daciei?

Ei, hai! Îi prinse capul în palme:

- Iubire, ce-i cu tine?

Că era ceva cu el! Era mai înverşunat ca niciodată! Abia acum Teo zâmbi:

- Nu ştiu; cred că sunt foarte gelos.

- Să nu mai fi. Că n-ai de ce.

Soţul ei păşi în spate şi-o prinse de mână:

- O să încerc. Mergem la culcare?

Se întâmpla ceva... Nu ştia ce - dar în nici un caz nu-l va lăsa să adoarmă cu gândul la Mugur! Aşa că negă şi trase sertarul. Şi scoase două lumânări-pastilă. Soţul ei o trăgea acum încet spre uşa de la intrare... Descuie şi ieşiră pe palier.

Erau trei lumânări lungi, clasice, şi trei lumânări-pastilă în suportul ăla. Adică poliţista, prietenul ei şi vecinul de la apartamentul 13. Deci soţia vecinului nu era acasă - şi aşa se explica şi liniştea de pe palierul lor. Că ea ţipa uneori la băieţelul autist...

Aprinse lumânarea ei şi o puse în suport. Şi-şi aminti chipul băiatului de 13 ani...

"Oof, prostuţule! De ce-ai făcut asta? Viaţa putea fi atât de frumoasă! Trebuia doar să le spui... Să te impui..."

Teodor

Lumânarea ardea liniştit. Băiatul era liniştit, acolo unde era acum. Nu-l ştia prea bine, nu se prea întâlniseră prin cartier, dar...

Dar el nu-şi schimba părerea - copilul ăla făcuse o mare prostie. Îşi lăsase părinţii într-un chin şi-o suferinţă inimaginabile, care nu se vor stinge niciodată, indiferent câţi copii vor mai avea oamenii ăia şi cu cine! În loc să-şi facă prieteni, să-şi consume timpul şi energia la joacă cu tineri de vârsta lui, băiatul ăla stătuse în casă şi se gândise că e nefericit! Şi uite ce prostie mare făcuse...

În fine! Nici nu mai conta dacă era o prostie sau nu - o făcuse, iar analiza acelui termen nu va schimba nimic în cruda realitate. Îşi prinse soţia de mână şi o trase înapoi, în apartament. Încuie uşa... Şi-acum dormeau. Frumos, civilizat, închideau ochii şi se odihneau. Ea era tristă; el se trezea la cinci, ieşea pe uşă la şase...

4 august 2010 - miercuri

Violeta

Ceasul piui scurt. Întinse mâna şi-l opri. Şi deschise ochii.

Era cinci, iar ea era deja în întârziere! Trebuia să-i pregătească lui Teo micul dejun, să-i pregătească un pachet pentru prânz... Năvăli în bucătărie, scoase pâinea şi farfuriile, se răsuci spre hol şi-şi văzu soţul grăbindu-se spre duşul de dimineaţă. Deschise frigiderul... şi se opri. Asculta... Auzea foşnete pe palier...

Teo intrase în baie; uşa era închisă. N-o vedea nimeni, n-o certa nimeni, nu venea nimeni s-o ia de-acolo... Se apropie şi ridică încet căpăcelul. Şi încercă să nu ofteze...

Vecinul era. Se sprijinise de peretele comun cu sufrageria lor; privea spre peretele celălalt, undeva la înălţimea lui, şi plângea...

Privea crucea şi se întreba şi el, ca şi ei, de ce băiatul lui fusese atât de mut şi de retras... De ce băiatul lui nu-şi considerase părinţii în primul rând prieteni; de ce nu discutase cu ei... Probabil că nici măcar nu încercase să discute; sau poate că el încercase, dar adulţii nu observaseră asta. Dacă era aşa, vecinul ei...

Purta o cămaşă neagră. Probabil că purta pantalonii de costum... Îl privea şi se felicita pe ea însăşi că nu insistase cu facultatea... Omul ăla făcuse o carieră. Şi un sac mare-mare cu bani. Şi-un copil frumos, pe care soţia lui îl educase ruşinos ca o fetiţă şi mut şi retras ca ei doi... Şi acum privea crucea copilului lui şi se întreba ce-o să facă el, singur, cu atâta bănet. Sigur, avea o amantă. Era încă tânăr - în sensul că mai putea avea copii. Întrebarea era dacă mai voia copii! După o asemenea experienţă...

Coborî căpăcelul vizorului - nu mai voia să-i spioneze durerea. Omul ăla ieşise pe palier ca să plângă. Singur. Îi respecta dorinţa...

Să pună repede masa şi să pregătească pachetul pentru soţul ei. Pleca spre Danemarca azi - şi pleca un pic supărat, un pic îngândurat, un pic temător...

Teodor

Soţia lui era tăcută şi gânditoare. Ştia că îl văzuse, de dimineaţă, pe vecinul de alături. Auzise şi el foşnetele pe palier, dar sperase că ea nu le auzise. Se dusese la baie, dăduse drumul la duş şi o spionase prin gaura cheii. Şi-i mulţumea, în sufletul lui, că nu plânsese. Şi totuşi, discuţia de la masă fusese apăsătoare; atmosfera era apăsătoare...

Se ridică şi-şi aprinse o ţigară. Şi se apropie de geam. Observă imediat mişcarea jaluzelei de la dormitor... Hm!

El se gândea la băiatul de alături. Şi la Franţa. Şi se gândea acum şi la mânz, care cu siguranţă "se baricadase" după jaluzelele alea ca să pară că se cuminţise şi pusese la cale un plan nou-nouţ de abordare a Violetei! Ştia că mânzul va profita de plecarea lui. Ştia că, diseară, mânzul îi va ataine calea Violetei. Şi va folosi planul ăla nou... gândit bine şi menit s-o hotărască să-i viziteze duplexul... Ce dracu voia bărbatul ăla de la Violeta? Că nu era vorba doar de-o aventură; nu-şi risca el pielea doar pentru atâta tot! Era ceva mult mai serios... Nu putea să nu se gândească...

Ei nu vor divorţa. El va face 30 de ani de puşcărie, dar de divorţat nu vor divorţa niciodată. Violeta era soţia lui; şi aşa va rămâne.

Stinse ţigara - că nu mai putea fuma. Îi crescuse rău tensiunea de la gândul ăla cu mânzul. Şi de la mişcarea jaluzelelor. Mm... Cât era ceasul? Şase fără zece. Să se schimbe, să-şi verifice actele şi să pornească spre autobază. Voia să vadă care fusese efectul apariţiei Violetei în curtea în care Getuţa era un fel de şefă - şi, mai ales, era curios să afle... ce mai face Cerasela!

Intră în sufragerie... şi oftă greu - vocea subţirică strigă, din dormitor:

- Tati, unde eşti?

Florin îi răspunse imediat:

- Liana, hai la culcare!

- Foline, unde e tati? Taatii!

Aoleu, începea să-l strige! O auzeau oamenii ăia de alături! Se grăbi să ajungă lângă ea, în dormitor, iar Liana se agăţă la propriu de gâtul lui:

- Tati, nu pleca!

Florin bombăni, din patul de sus:

- Iar începi? Doamne, căpoasă eşti!

- Ba nu! Tati, mai stai puţin!

Asta era altceva! Şi cum rugămintea picei lui era mult mai importantă decât înveninarea Getuţei, îi făcu lui Florin semn să coboare şi să-l urmeze şi se mută în sufragerie. Pe canapeaua extinsă. Se vor răsfăţa încă jumătate de oră; poate adormeau din nou picii...

Violeta

Era şase jumate. Dacă soţul ei nu pleca în următoarele 5 minute, întârzia. Şi nu era bine să întârzie la plecare. Îi mergea rău toată cursa! Nu era superstiţie, ci statistică...

Intră în sufragerie şi-l privi lung. Iar el îşi privi ceasul şi se ridică:

- Gata: acum chiar trebuie să plec.

Liana puse imediat bot; Florin deveni extrem de îngrijorat, cu ochii la sora lui... Teo trecu pe lângă ea şi intră în bucătărie; ea se aşeză lângă copii, pe canapea:

- Hei! Nu fiţi supăraţi! Ştiţi bine că se întoarce cât poate el de repede!

Liana dădea din cap că da, ştie bine asta; dar începuse să suspine - şi numai asta nu-i trebuia lui Teo acum! Se grăbi să-i aducă un pahar cu apă. Soţul ei trase troller-ul lângă uşă şi verifică din nou pistolul... Îl cuprinse uşor cu braţele:

- Să ai grijă cum conduci. Bine?

Primi o aprobare cu capul.

- Să fii atent, că a început canicula în toată Europa. Şi ştii care e efectul căldurii asupra participanţilor la trafic...

Teo aproba din nou şi evita s-o privească...

- Te dădăcesc pentru că te iubesc!

Acum fu luată în braţe şi sărutată... Soţul ei se grăbi să îmbrăţişeze copiii, după care reveni şi-o îmbrăţişă straşnic din nou...

- Să ai grijă de voi!

Era rândul ei să aprobe...

- Să mă suni, dacă e ceva.

Asta era o chestie nouă! Soţul ei nu-i mai spusese de vreo cinci ani să-l sune, dacă e ceva! Hei! Ce era cu Teo? O săruta... şi-o privea lung, serios:

- Să-mi spui, dacă e ceva...

Aa... "'Rai al dracului să fii tu, Mugure, cu cine ţi-a spus despre duplexul ăla!" Mugur zburătăcise toată liniştea familiei ei! Îi venea să urle...

- Nu face aşa!

Negă scurt:

- Nu fac nimic. Stai liniştit.

Ochii căprui căutau confirmarea acelor cuvinte...

- Teodor Simionescu, ai încredere în mine?

Soţul ei îi dădu drumul şi descuie uşa:

- Ai dreptate. Pa, iubire. Să ai grijă!

- Şi tu, să fii foarte atent la drum!

Un ultim sărut...

Teo plecase.

Se grăbi să închidă uşa - nu voia să vadă şi ea crucea, sau lumânările, sau pe vreunul dintre vecini. Îi era de-ajuns imaginea de azi-dimineaţă!

Dădu să intre în bucătărie - dar tresări, pentru că Mugur o privea lung, foarte serios! Trăsese jaluzelele cu mâna, într-un gest oarecum furios, şi-o privea de parcă încerca să-i spună că văzuse plecarea "bau-baului", aşa că ea putea să se pregătească pentru următoarea lor discuţie! Şi-o văzuse bine, pentru că lumina din bucătărie era stinsă, dar becul de pe hol era aprins şi acum...

Renunţă la intrarea în bucătărie; păşi în spate şi închise uşa. Şi intră în sufragerie - unde jaluzelele erau coborâte. Liana suspina... Se aşeză pe canapea, între ei:

- Haai, nu faceţi aşa! Ştiţi bine că tati trebuia să plece! Ăsta e serviciul lui!

- Da' nu e colect!

- Ba da, e foarte corect. A stat cu noi atâtea zile! Am fost şi la ştrand... Şi ştiţi ce zic eu? Eu zic ca azi să nu mai mergeţi la grădiniţă. Eu zic să o luăm şi pe Maia şi să mergem la ştrand. Ce ziceţi?

Florin se grăbi să aprobe:

- Eu sunt de acord.

- Oof, bine, şi eu!

Liana "le făcea hatârul" şi mergea şi ea la ştrand! Adăugă, ca să-i dea şi motivaţia:

- Şi cum tati a plecat la serviciu, o să te învăţ eu să înoţi.

Liana era uimită:

- Mami, da' tu ştii să înoţi?

- Sigur că ştiu! M-a învăţat tati! Haideţi să facem micul dejun, să mâncăm şi să ne pregătim de ştrand.

Liana se repezi la uşă:

- Mami, da' când plecăm la ştand?

- La ora opt jumate.

- Da' cât e ceasul?

- Acum? Şapte fără douăzeci.

- Şi cât mai e până plecăm?

Trebuia s-o înveţe ceasul! Neapărat! Intră în bucătărie şi-şi impuse să nu ridice privirea spre geam:

- Hai să ne uităm.

- Mami, pun eu masa.

Florin era ajutorul ei de nădejde. Ea trebuia să găsească acum un mod de a-i explica unei pice de aproape cinci anişori cum se scurgea timpul...

Teodor

Intră pe poarta autobazei, frână "cam din scurt" şi întoarse TIR-ul. Şi opri motorul. Să se uite la ceas?... Da. Şapte fără un minut. Perfect! Cursa asta, nu va întârzia; în schimb, va pleca târziu şi va şofa ca dementul ca să ajungă la timp. Şi va ajunge la timp!

Coborî din cabină şi porni spre birouri. Nea Costică se apropia, grăbit, cu mâna întinsă spre chei... Nu-nu! Îi strânse mâna:

- Bună dimineaţa, nea Costică.

- Neaţa, Teo. Hai, dă-mi cheile!

Serios? Ascunse cheile la spate şi recurse la replica Lianei:

- Da' de ce?

Vocea lui nea Costică scăzu mult în intensitate:

- Fiindcă e şefu' aici - şi e furios.

Nu, zău! Îl prinse de braţ şi-i şopti, râzând:

- Dar eu sunt unicul tirist de pe internaţional acum, aşa că îmi este permis orice. Şi mie, şi oamenilor cu care am treabă.

- Nu te juca aşa, Teo! Că de două luni iese pe zero! Odată pune lacătul pe şandrama! Şi nu cred că o să ne bage-n şomaj!

- Nea Costică, eu îţi zic o chestie! Dacă ai aflat despre profitul zero de la Getuţa, să ştii că poţi să începi să-ţi cauţi altă autobază.

Nea Costică îl privea lung... El aproba încet cu capul... Şi-i părea din ce în ce mai rău că spusese cuvintele alea, pentru că bărbatul din faţa lui "îmbătrânea" văzând cu ochii...

- ... La vârsta mea, măi Teo?

- De ce nu, nea Costică?! Dacă mă apuc eu, om serios la 36 de ani, să emigrez şi să negociez al treilea copil în simultan, în timp ce îi arăt pistolul fostului pretendent al soţiei mele, ce te face să crezi că dumneata eşti prea bătrân pentru o nouă autobază?

- ... Nu ştiu, Teo. Cred că economia asta de piaţă m-a obosit rău de tot!

- Ei, hai! Fii serios, nea Costică! Auzi, nea Costică... Eu voiam demult să-ţi pun o întrebare. Dar m-am tot abţinut, nici eu nu prea ştiu de ce...

Nea Costică îl asculta cu mare atenţie...

- ... Crezi că, dacă îmi cumpăr un cap de TIR şi-mi deschid un SRL, am şanse să-mi meargă bine?

Primi o negare scurtă cu capul... şi-un răspuns concludent:

- Nu. Îţi trebuiesc cel puţin 4 TIR-uri, ca să ai un profit minim. Iar dacă te gândeai să faci chestia asta ca să stai acasă cu copiii, eu zic să te răzgândeşti.

Aprobă cu capul. Şi tăcu.

- Ce ziceai tu de fostul pretendent? Şi de pistol?

- ... Fostul pretendent al soţiei mele s-a mutat în blocul de vizavi. Noi stăm la trei, el stă la doi. Şi stă cu ochii "ancoraţi" de geamurile noastre. L-am văzut cu ochii mei dându-i Violetei târcoale; l-am văzut cu ochii mei aţinându-i calea, conducând-o la Mega şi înapoi şi turuind de mama focului despre scuze, împăcare şi-o cafea în duplexul lui. Asta în condiţiile în care Violeta n-a încercat să ascundă de ochii lui nici copiii, nici pe mine. Ei bine, duminică, ştiind că în curând o să plec în cursă, am organizat o cină romantică în bucătărie, cu tot tacâmul. Iar după ce-a stat să se holbeze la tot tacâmul, mi-am trimis soţia la duş şi i-am arătat lui dezasamblarea şi asamblarea pistolului.

- Foarte bine!

- Dar am sentimentul că nu-i de-ajuns. Am sentimentul că individul ăsta n-o să se dea bătut.

- ... De ce crezi asta?

- Nea Costică, fă şi matale un total! Acu' nouă ani, a anunţat-o telefonic că n-are de ce să-l mai caute - şi dus a fost. Acum, după nouă ani, el colcăie de bani şi se mută, absolut întâmplător, vizavi de ea. O vede cu bărbatul şi copiii, aude din gura ei că n-are ce să mai spere, dar el insistă în continuare! De ce, nea Costică? Nu e normal!

Bărbatul din faţa lui tăcea... Oftă greu:

- Un singur lucru ştiu, nea Costică! Eu n-o să ajung la tribunal cu Violeta! Eu o să ajung 30 de ani după gratii - dar la divorţ n-o să ajung niciodată.

- Hai!

Ia uite-l ce râdea! De ce râdea aşa?

- Auzi, mă? Da' nevastă-ta ce zice, apropo de insistenţele lui?

- Violeta? "I-a promis-o" cu poşeta. Şi mi-a spus că e de acord să-i întind borşul pe asfalt, dar numai dacă-i aduc poze cu borşul întins pe asfalt.

Nea Costică mai avea puţin şi se sufoca de atâta râs! Măi, să fie! Chiar aşa?

- Măi Teo... Eu îţi zic o chestie. E treaba ta ce faci şi ce crezi; dar să ştii că sunt om bătrân şi-am auzit şi-am văzut multe la viaţa mea. Dacă ea nu vrea, nu se face - indiferent ce vrea el să facă. Dacă ea zice "Nu", el face singur ce vrea să facă. Ai înţeles?

Aprobă, zâmbind... Şi i se arătă, discret, spre clădirea birourilor:

- Aşa e şi atunci când ea vrea şi el nu! Corect?

- Corect, nea Costică. Dar mi-e frică...

- Să nu-ţi fie. Dacă zici că acu' nouă ani el i-a spus ei la telefon că s-a terminat, mă îndoiesc că mai poate s-o împace acum. Mai multe şanse ar avea unul "proaspăt", decât poama care i-a dat atunci cu şutul!

Avea dreptate! În privinţa asta, avea mare dreptate nea Costică!

- Mă! Tu ai încredere în nevastă-ta?

- Da.

- Atunci du-te liniştit în cursă. Şi nu te mai gândi la toate trăznăile - că dacă ea nu vrea, el poa' să facă potecă în jurul ei! C-o face degeaba!

Aprobă şi îi întinse cheile:

- Nea Costică, am să-ţi dau nişte beri...

- Lasă, nu-mi da - că le beau!

Sigur că da! Păi el i le dădea ca să facă poze cu ele? Nea Costică urcă la volan; el se grăbi spre clădirea birourilor... Intră şi zâmbi:

- Neaţa.

Getuţa ridică privirea spre el şi nu zâmbi:

- Neaţa. Dacă îl căutai pe şefu', tocmai l-ai ratat.

- Nu-l căutam pe şefu'; îmi căutam actele...

Şi-o privi lung, cu subînţeles... I se întinse un snop de hârtii; le luă şi se aşeză în faţa ei, la biroul ei. Începu să le verifice încet, cu grijă... Asigurându-se că fiecare ştampilă era la locul ei, că nu rămăseseră linii punctate nesemnate...

Ce transporta el până-n Danemarca?... Uau! Telefoane mobile! Fabrica Nokia din Cluj exporta în Danemarca! Bun! Nu înţelegea de ce nu fusese chemat să ia remorca de la Cluj; sau de ce nu încărca remorca în Cluj! Dar probabil că traseul Cluj-Bucureşti era "caimacul" vreunei firme-căpuşă... În fine! Treaba lui era să ia remorca şi s-o ducă în Abenra. Şi să fie mult mai atent pe drum - că transporturile de electronice puteau fi "filate" de nişte băieţi de-ăia care nu trăiau din salariu. Ce bine că îşi verificase pistolul! Soarta "le potrivea" numai bine...

Da; actele erau în regulă. Le băgă în folia transparentă şi se ridică:

- Sunt OK. Mersi.

- N-ai pentru ce.

Getuţa îi întinse alt snop de hârtii:

- Şefu' te roagă să te uiţi peste astea şi să-i faci nişte recomandări.

Serios? Luă hârtiile... Da' de când asculta domnul Silviu de sfaturile lui în materie de recrutare?

- Zicea că s-ar putea să-i ştii pe unii...

Da; privind lucrurile aşa, rugămintea şefului lui era justificată. Dar avea impresia că Getuţa era cea care se gândise la asta. Începu să le răsfoiască... Pe-ăsta îl ştia; era "drojdier"; îl puse deoparte... Şi pe-ăsta îl ştia; dar ăsta era om serios, aşa că-l punea în partea cealaltă... Pe-ăsta îl prinseseră la vamă, acu' doi ani, cu ţigări în cabină; şi nu se potolise, aşa că trecea la "Nu"... Ăsta era serios... Şi ăsta era serios... Ăsta nu... Ăsta da... Şi gata. Făcuse trei teancuri.

- Ăştia nu. Ăştia da. Iar pe-ăştia nu-i cunosc.

Getuţa se grăbea să-i capseze pe cei cu "da". Pe cei cu "nu", îi mută în coşul de gunoi. Şi-apoi se sprijini de spătarul scaunului şi-l privi lung... O privi şi el lung şi se aplecă spre ea:

- Se aude pe-aici că firma ar avea probleme financiare...

Getuţa zâmbi şi se aplecă şi ea spre el:

- Pe-aici se aud multe. Eu ştiu că săptămâna asta angajează trei şoferi pe internaţional. Zicea că nu vrea să tragă de tine ca de zgârci, pentru că nu vrea să te piardă...

Serios? Ea îl privea lung... Zâmbi slab, arătând spre uşa din spatele lui:

- Atunci, dacă ai ocazia, spune-i că şi pe el l-aş pune în teancul cu "da".

- O să-i spun. Dacă am ocazia...

Şi îi arăta chiar acum că-şi dorea mult ca el să se întindă un pic peste biroul ăla, să ajungă până la ea şi "să guste" din rujul ăla roşu... Că "o ucisese" pe Cerasela şi se făcuse fată cuminte... Decise să nu se clintească:

- Şi ce se mai aude pe-aici?

- Nu mare lucru. Sigur, apariţia ta cu familia a stârnit unele discuţii...

Aştepta să audă ce discuţii... Tânăra din faţa lui îşi cam pierdu zâmbetul:

- Concluzia este că ai o soţie foarte frumoasă.

I-auzi! Getuţa voia să ştie "cum stă"! Zâmbi şi se ridică:

- Soţia mea este cea mai frumoasă femeie din lume.

Porni spre uşă:

- Şi sunt îndrăgostit de ea ca-n prima zi.

Aştepta replica; ea însă nu venea. Apăsă deci clanţa... iar pocnetul îl făcu să întoarcă imediat capul - uau! Explodase Getuţa?

... Nu; explodaseră nervii Getuţei. Tânăra luase un dosar de pe birou şi-l azvârlise cât colo! El apucase să vadă o parte din glisarea cartonului pe ciment... Mm, ce încruntată era! Dar ce vină avea el, dacă-şi iubea soţia ca-n prima zi? Începu să râdă şi deschise uşa:

- Pa, Getuţo. Să-i zici Ceraselei să fie cuminte - că o spun!

Nu mai aşteptă răspunsul - ştia că nu-l va auzi. Aşa că se apropie de Tigru. Nea Costică trebăluia pe lângă cabină...

- Gata, nea Costică - am luat şi actele.

- Vezi, să fii atent la chestia asta.

La ce chestie?... Aa, da! Avea acolo un fir care se pregătea să-i facă probleme! Aprobă, iar nea Costică îi întinse cheile:

- Drum bun, Teo!

Ar fi vrut... La naiba! Îl bătu scurt pe umăr:

- Mulţumesc, nea Costică. Iar în privinţa autobazei, las' pe mine! Am eu grijă...

Bărbatul din faţa lui amuţise de-a binelea! Cum, nu se aşteptase la asta? Îşi confirmă spusele aprobând cu capul şi deschise portiera. Şi fu prins de braţ:

- Ce vrei să spui?

Se aplecă şi-l prinse de braţ; şi-i şopti la ureche:

- Că-ţi găsesc eu autobază serioasă şi şef mai serios decât ăsta.

Fu înhăţat şi îmbrăţişat cu putere. Hei! Începu să râdă:

- Da' să nu mă dai de gol, bre! Că şi-aşa i-am mai tras una peste bot, adineauri; şi, vorba dumitale - ne uşuie Marylin Monroe pe amândoi!

Nea Costică râdea; avea ochii plini de lacrimi, dar râdea...

- Să ai grijă, nea Costică!

- Şi tu, Teo! Mai ales tu! Să ai grijă!

Aprobă şi reuşi să urce în cabină. Îşi privi ceasul... Tii, se şi făcuse opt! Clar - în cursa asta va pleca întotdeauna târziu, va accelera ca dementul şi va ajunge la timp! Băgă cartela în tahograf şi setă GPS-ul. Şi porni spre Abenra.

Ludmila

Aştepta. Stătea cuminte în scara blocului şi-şi aştepta nepoţeii. Ştia că mai dura un pic - la cât de cochetă era de obicei Liana, normal că întârziau! În plus, orice domnişoară cu pretenţii se lăsa aşteptată! Nu?

Îşi privi ceasul... Păi sigur mai dura cel puţin cinci minute! Ia să iasă ea la o ţigară! Descuie yala uşii din spate şi ieşi în parcare.

Îşi aprinse ţigara, suflă lung fumul... Şi se încruntă - pentru că costumul negru se grăbea spre ea.

"Măiculiţă, Doamne, ce-ţi mai doreşti tu nişte pălmi peste vizetă!"

Mugur era hotărât. Şi serios. Mugur o privea drept şi venea spre ea. La ea. Făcu doi paşi spre stânga - ca să se "ascundă" sub corcoduşul înverzit bine şi să-l pocnească departe de ochii Violetei.

- Sărut mâna.

- Bună ziua.

- Voiam să discut ceva cu dvs.

- Noi doi n-avem ce discuta.

- Ştiu că am făcut atunci cea mai mare greşeală din viaţa mea. Dar, vă rog - lăsaţi-mă să vă spun ce s-a întâmplat!

- Nu mă interesează.

- Vă rog!

- Dacă vrei să vorbeşti despre trecut, caută un istoric. Pe mine mă interesează prezentul. Şi viitorul. În privinţa ta, viitorul începe cu o geantă-n cap. Aşa că vezi cât insişti - că viitorul ăsta se apropie vertiginos!

Bărbatul din faţa ei nu păru impresionat de ameninţare; bägă mâna în buzunar şi scoase... Ei nu, că ăsta era dement!

- Plus două milioane de euro. Plus pe mine, pe post de preş. Să se gândească bine - că varianta cealaltă e cu tiristul veşnic plecat de-acasă. Iar Violeta pe care-o ştiam eu nu-şi dorea să fie singură. Sărut mâna.

Costumul negru se răsuci. Iar cele trei ineluşe îi dispărură din faţa ochilor. Clipi des, ca să se poată dezmetici...

Mugur coborâse din duplexul lui ultramodern şi ultraconfortabil ca să-i arate un inel de logodnă şi două verighete. Şi ca să-i spună că, odată cu ineluşele alea, la Violeta ei veneau două milioane de euro şi el, în poziţia şi postura preşului. Oare în cele două milioane de euro "evaluase" şi casa, şi maşina? Nu că ar fi contat; dar era curioasă...

Mugur dispăruse în scara blocului. Iar acum auzea yala răsucindu-se în spatele ei, pe fondul vocilor vesele ale nepoţeilor ei...

Deci Mugur... Adică Mugur voia să se însoare cu Violeta? Hai, că asta era culmea!

- Sălu mâna, Maie!

- Săru' mâna, Maie!

- Sărut mâna, mami!

- Bine-aţi venit! Sunteţi gata de ştrand?

Copiii ţipau şi alergau spre Dacie... Aoleu! Abia acum realiza ea... Mugur luase în calcul şi copiii femeii pe care insista s-o divorţeze de bărbatul ei ca s-o ia el? Sau pe ei îi trecuse la capitolul "chestii dispensabile"? Nu se îndoia că Mugur i-ar fi crescut bucuros Violetei copiii! Le-ar fi angajat "câte-o bonă de căciulă" - că, la două milioane de euro, plus cât câştiga el lunar, asta nu era o problemă!

Claxonul o dezmetici. Copiii erau pe banchetă, Violeta o privea lung de la volan... "Gata, Ludmilo! Că se prinde fiică-ta - şi pe urmă trebuie să-i spui despre oferta lui Mugur! Şi nu vrei să faci asta! Gata, dezmeticirea!" Bufni în râs şi alergă la maşină. Urcă pe scaunul din faţă, Dacia coborî de pe trotuar...

Gata. Acum mergeau la ştrand, unde nu vor discuta despre Mugur. Pe urmă se duceau cu Florin la engleză şi-şi pierdeau timpul pe la Perla pe-acolo. Timp în care, dată fiind prezenţa Lianei, nu vor vorbi despre Mugur. Pe urmă venea cu ei acasă şi mâncau cina. Iar în timpul mesei nu se vorbeşte, aşa că nu vor discuta despre Mugur. Pe urmă, ea se ducea acasă. Şi se revedeau mâine, când Florin şi Liana aveau ore în simultan. Aşa că nu vor vorbi despre Mugur. Şi tot aşa, până la adânci bătrâneţi. Şi nu vor vorbi niciodată despre Mugur. Că n-aveau ce. Dacă prima oară ea fusese cea înverşunată să-l împingă pe acel individ sub nasul fiicei ei, asta nu însemna că o va face şi acum! Indiferent câte milioane de euro avea individul ăla, indiferent unde decidea să se poziţioneze în raport cu fata ei! Că nu asta conta!

Intraseră în Şoseaua Colentina. Copiii cântau un cântecel vesel. Violeta cânta cu ei. Ea tăcea; ea privea drept în faţă şi "puţea" de la trei poşte a gând complicat. Trebuia să devină şi ea veselă. Că, la urma urmei, Mugur ăsta n-avea şanse! Violeta nu va renunţa la Teo doar ca să-l aibă pe Mugur sub formă de preş! Vremea răzbunărilor trecuse demult; fiica ei trecuse demult peste durere şi dezamăgire...

Nu-i va spune ceea ce aflase azi. Nu-i va spune nici măcar despre faptul că se văzuse cu Mugur! Dacă Mugur avea ceva de spus, să-i spună personal Violetei. Sau se temea să n-o încaseze?

Teodor

Se întinse lung, cu poftă, şi porni laptopul. Era în Szeged, era pregătit de culcare... El spera că soţia lui îşi luase laptopul...

Nu; nu era online. Deschise un mesaj nou; privi lung "coala albă"...

Ar fi vrut să-i scrie că Tigrul mergea bine; că trecuse cu bine de Nădlac, că ajunsese în Szeged, că găsise loc bun de parcare, că se va odihni până la două noaptea - când va porni din nou la drum... Ideile îi veneau repede în minte; degetele nu apăsau însă tastele, pentru că... Pentru că nu asta voia să-i scrie, de fapt.

Voia să-i scrie că are încredere în ea. Că e liniştit şi atent la drum, pentru că are încredere în soţia lui şi ştie că mânzul nu va reuşi decât cel mult "să şi-o fure". Dar nu-i putea scrie asta. Nu era gelos; era speriat de gândul că plecase totuşi de mult prea multe ori, pentru mult prea mult timp... Şi chiar dacă Violeta îl iubea, chiar dacă n-avea ochi decât pentru el, chiar dacă copiii o ţineau ocupată şi preocupată zi-lumină, chiar dacă - la urma urmei - ei discutaseră zilele astea despre emigrare şi-o viaţă mai bună pentru ei şi copiii lor, mânzul ăla brunet şi plin de bani şi bune maniere era acolo, în faţa ei, leşinat şi scurs tot cu limba scoasă spre ferestrele ei... Şi voia ceva de la ea; o voia pe ea. Avea foarte mulţi bani şi foarte mult timp pe care le putea aloca muncii de convingere... Şi avea şi-un mare avantaj - un soţ care lipsea zile în şir de lângă familia lui. Ăsta era cel mai mare avantaj al mânzului. Şi tocmai în privinţa asta el n-avea ce face - trebuia să plece şi să spere că soţia lui nu se va lăsa prinsă în plasa pe care-o urzea individul. Pentru că mânzul urzea încet-încet o plasă fină...

O să-i scrie...

"Te iubesc."

Send... Închise laptopul şi se lungi în pat. Şi închise ochii.

Violeta

Copiii năvăliseră deja în camera lor. Ea abia terminase de urcat scările; constata că lipsise îndeajuns de mult de-acasă, pentru că la uşa de lângă uşa ei nu mai erau nici stativul, nici steagul...

Era obosită. Rău de tot! Ziua de ştrand îi consumase practic bateriile - mămica ei stătuse pe cearceaf, aşa că picase pe ea sarcina de-a supraveghea ambii copii în bazin! Florin înota acceptabil; şi totuşi, nu putea avea chiar atât de multă încredere în el! Îl supraveghease cu ochi atenţi, în timp ce încercase s-o determine pe Liana să dea din mâini şi din picioare. Se întreba ce randament mai dăduse Florin la engleză azi, dacă-şi petrecuse toată ziua la bălăceală...

Mămica ei intră prima în bucătărie. Mm, păi da! Că ea se odihnise azi toată ziua, pe cearceaf! Se descălţă şi intră şi ea în bucătărie. Şi fu imediat prinsă de braţ şi trasă la geam...

Ia uite...

Era ora şapte. Afară încă era lumină - dar în duplex toate becurile erau aprinse. În sufragerie era "masă mare", cu de toate. Mugur era în costum, tatăl lui era în costum, mama lui purta un deux-pieces elegant... Nu putea să nu se întrebe unde era preafrumoasa...

Luau cina în familie. Preafrumoasa era deci la ea acasă. Că picase preselecţia. La cina asta încercase s-o invite Mugur pe ea...

- ... Te-ai vedea luând parte la aşa ceva?

Poftim? Da' ce-i venise? O privi lung, amuzată de ceea ce ei i se părea o poantă bună! Ciudat - mama ei era serioasă... Mama ei chiar voia să ştie dacă s-ar fi văzut luând masa în acea familie. Aşa că se grăbi să fie sinceră:

- Nu.
- Un "Nu" ferm...
- Un "Nu" foarte ferm.
- De ce nu?
- Păi, în primul rând, n-aş găsi subiect de discuţie cu omul ăla. E diplomat; e mult mai deştept decât mine, iar cultura lui generală e mult mai vastă decât a mea. N-aş reuşi decât să mă fac de râs, aşa că aş prefera să nu scot un sunet. Apoi, n-aş putea să stau la aceeaşi masă cu ea. E o caţă parvenită, îmbogăţită peste noapte, care-a luat lecţii de bună purtare doar ca să poată să iasă în lume cu soţul ei. Iar mie soiul ăsta de oameni îmi displac profund.
- ... Iar el?
- El? El nu merită sacrificiul şi efortul de-a mă aşeza la aceeaşi masă cu diplomatul şi parvenita. Aşa că nu - nu m-aş vedea luând parte la aşa ceva.
- Nici chiar pentru
- Pentru ce, mamă?

Mămica ei tăcu - că folosise un ton uşor răstit. Oftă greu... şi coborî jaluzeaua:

- Mai dă-i dracului! Mănânci chifteluţe marinate cu noi?
- Dacă-mi dai şi mie, mănânc!

Aah, ce-i venea să-i zică vreo două! O vedea însă un pic gânditoare, uşor absentă, şi-o ierta. Că mămica ei rămăsese aici pe post de spion discret şi ghidaj într-ale dragostei - şi nu se exprima întotdeauna perfect. La urma urmei, tocmai aflase de ce indivizii ăia doi nu-i puteau fi cuscri! Trebuia să disece un pic informaţia aia - că nu-i cunoştea decât din auzite şi din două poze! Azi îi văzuse *live*...

Ludmila

Se grăbi să traverseze şi deschise portiera taxiului.

- Bună seara.
- Bună seara. La Kaufland Florească, vă rog.

"Şi nu face moaca asta - că o fi cursa scurtă, dar îţi las ciubuc bun!" Taximetristul porni motorul...

Era un pic mai liniştită acum, după ce aflase opinia fiicei ei despre părinţii lui Mugur. Şi mai ales despre Mugur. Iar acel "Pentru ce, mamă?", care se referea la averea lui Mugur, fusese o întrebare un pic răstită şi indignată. Pentru fiica ei, averea nu fusese niciodată printre priorităţi. Pentru fiica ei, dragostea era cel mai important lucru de pe Pământ. Şi cum dragostea lui Mugur, asta nouă, nu prea era dragoste... de vreme ce venise aşa, ca tsunami-ul după un cutremur, iar aia nu era dragoste...

Violeta nu va renunţa la Teo. Niciodată. Omul ăla o iubea. Mult. Sincer. Necondiţionat. Teodor Simionescu îşi punea soţia pe primul loc. Nu aflase azi cum decursese "negocierea" emigrării, şi nici despre medalion nu aflase nimic. Dar 3-ul ăla era o promisiune. Fie că emigrau peste trei ani, fie... Era tentată să creadă că Teo ascultase povestirea despre Villeneuve de la Raho, întrevăzuse posibilitatea de a-şi împlini şi el un vis şi spusese: "Emigrăm, dar numai cu condiţia ca pe-al treilea să-l naşti cetăţean francez". Cam aşa ar fi încercat ginerele ei să-şi anunţe soţia că, din punctul lui de vedere, doi copii erau mult, dar nu suficient...

Spera din tot sufletul ca Mugur să nu reuşească să-i păcălească fata. Spera din tot sufletul ca al treilea copil să se nască cetăţean francez. Mai spera, din tot sufletul, să nu apară şi al patrulea copil... Că toate trebuiau să aibă o limită, iar sarcina peste 35 de ani prezenta riscuri sporite...

Tii... Oare ce-o să fie? Fetiţă sau băieţel? Dacă or să fie gemeni, ea una avea infarctul asigurat!

Violeta

Copiii dormeau duşi. Ea introducea în contabilitate ultima factură... Gata.

Salvă baza de date şi-şi aduse stick-ul. Aştepta... Gata. Mail-ul acum. Evident, avea un mesaj de la soţul ei...

Poftim?... Oftă greu şi-şi aprinse o ţigară.

Teo era îngrijorat rău! Teo se gândea că Mugur o să se târască în genunchi după ea prin tot cartierul, încercând să-i câştige măcar mila! Că, dacă-i câştiga mila, îi stârnea imediat compasiunea şi-şi obţinea iertarea. Şi obţinea un loc bine delimitat în mintea ei - s-ar fi gândit la el, din compasiune! Teo era bărbat, ştia şmecherii bărbăteşti şi era plecat în cursă. Teo nu era gelos. Ea nu-i dădea motive să fie gelos. Teo era doar îngrijorat... Şi va fi îngrijorat, atâta timp cât Mugur nu spunea răspicat ce voia de la ea.

El nu ştia; dar Mugur spusese deja ce voia. Iar ea nu-i spusese nimic soţului ei, pentru că ar fi trebuit să ştie şi motivaţia cererii în căsătorie. Mugur n-o cerea "din dragoste"; Mugur avea un interes... numai el ştia care...

Oftă greu şi apăsă tastele...

"Şi eu te iubesc. Mă gândesc la tine şi oftez - şi nu-mi vine să mă duc în sufragerie... Mâine, mă duc să-mi iau lichidarea. Iar la următoarea cursă, merg cu tine - indiferent dacă mergem spre Franţa sau spre Rusia. Am nevoie de prezenţa ta, de zâmbetul tău, de îmbrăţişarea ta... Am nevoie de tine. Deci, săptămâna viitoare vom deveni inseparabili!"

Send... Închise laptopul şi se ridică. Şi se apropie de geam, ca să-l stârnească să se dea de gol! De ce-i pusese întrebarea aia? Pentru Dumnezeu! Era măritată! Avea copii! Iar el o "sechestra" în scara blocului şi-o întreba dacă voia să fie soţia lui? De ce?

Cina "în figuri" se terminase de curând. Mugur ducea mâncarea la frigider. Era uşor încruntat...

Păi sigur că era încruntat! Avea aproape 30 de ani! Probabil că taică-su îl întrebase, acu' vreo doi ani, dacă are gânduri de însurătoare. Şi cum n-avusese gânduri de-alea, diplomatul care-şi dorea nepoţi şi-o noră pe care s-o treacă în lista invitaţilor la dineurile oficiale schimbase tonul. Şi foaia. Îi atrăsese, probabil, atenţia că se transforma într-un burlac neserios. Şi trecuse deja, după părerea ei, la faza trei: "Dacă nu te-nsori în următoarele 365 de zile, îţi tai subvenţia". Mugur negociase imediat duplexul şi limuzina - că nu se putea însura "corespunzător" dacă umbla cu blugii peticiţi în fund! Orice domniţă de familie bună necesita patru camere şi-o limuzină "proaspătă"! Cel puţin! Şi cum diplomatul îşi dorea noră de familie bună şi-un nepot...

Dar de ce ea? De ce Mugur o oprise pe ea în scara blocului? De ce n-o adusese pe preafrumoasă la cina cu părinţii lui? Preafrumoasa s-ar fi potrivit perfect în "peisajul" pe care-l văzuse ea azi în livingul duplexului! S-ar fi discutat despre modă - dar la aşa preafrumoasă, cu siguranţă caţa şi-ar fi înfrânat pornirile de mahala iar diplomatul ar fi dat mult din cap a aprobare! Pentru că preafrumoasa aia dădea bine la dineuri oficiale... şi-n poze de nuntă... Sigur făcea copii frumoşi - că şi ea era frumoasă, iar din

doi oameni frumoşi nu putea ieşi o pocitanie... De ce Mugur o oprise pe ea? Şi de ce "nu"-ul ei îl şocase în halul ăla? Ce se întâmpla?

Bărbatul de vizavi veni în balcon, împinse mâinile în buzunare şi ridică privirea spre ea.

"Azi o să-mi spui ce dracu vrei de la mine. Şi de ce vrei aşa de tare să mă auzi că spun «Da»." Trase un fum şi-l privi lung, serioasă... Mugur o privea lung, serios... După nu mai mult de trei-patru secunde, mâinile ieşiră din pantalonii costumului. Ce avea acolo? Se lăsase întunericul, iar becul îl lumina din spate...

Ptiu!

Înlemnise la geam! Şi-i căzuse ţigara dintre degete! Dementul ăla îi oferea verighetele! Şi parcă era şi-un alt inel acolo - dar nu mai conta. Dementul de Mugur arăta chiar acum spre verighete! Şi întindea degetul şi-o arăta pe ea...

Recuperă ţigara de pe pervaz şi-o stinse. Şi ridică mâna stângă. Ea îi arăta, neaoş, verigheta... Mugur râdea, de parcă pentru el Teo era un accesoriu dispensabil... Iar divorţul ei era o chestie aşa, "floare la ureche"...

Păşi în spate şi închise geamul. Şi coborî jaluzeaua. Îşi luă laptopul, intră în sufragerie şi nu mai aprinse lumina. Se schimba pe întuneric, încruntată...

Nu mai voia să ştie care erau motivele pentru care Mugur insista s-o ia de nevastă. Ştia doar că, cu prima ocazie când dădea ochii cu el, o să urle la el s-o lase în pace, o să-l fugărească prin tot cartierul şi-o să-i altoiască nişte genţi în creştet - cel puţin patru lovituri. Şi-apoi o să scoată telefonul atunci, pe loc, şi-o să-l sune pe Teo. Şi aşa, speriată şi gâfâind din cauza efortului, o să-i spună cum i-a arătat nenorocitul ăla cutia cu verighete. Şi pe urmă Dumnezeu să-l apere pe Mugur de furia lui Teo! Că bărbatul ei avea pistol şi nu se jena să-l folosească!

Se schimbase. Se trânti pe canapea şi închise ochii - nu se mai cremuia, nu-şi mai peria părul, nu-şi mai făcea nimic! Se culca chiar acum, pentru că mâine se ducea să-şi dea demisia!

5 august 2010 - joi

Teodor

Căscă cu poftă şi se întinse lung - gata, era ora două! Se simţea odihnit, fresh... Armă pistolul, luă lanterna şi descuie portiera. Şi coborî cu atenţie, privind lung în jur... Bun. Nu era nimeni prin preajmă. Aprinse lanterna şi-o ridică la nivelul capului. Şi porni în inspecţia maşinii, pregătit fie să tragă cu pistolul de la curea, fie să-l pocnească pe inconştient în creştet cu kilul de baterii...

Tigrul "dormise" bine. Nu-l deranjase nimeni - nici pe el, nici remorca aia plină-ochi cu "bunătăţuri". Marea lui grijă era să nu fi fost filat şoferul din Bucureşti - cel care adusese remorca la autobază. Că băieţii aveau informatori; şi de când cu telefonia mobilă...

Totul părea OK. Aşa că reveni în cabină şi porni laptopul, hotărât să intre pe mail-ul Violetei şi să şteargă ultimul lui mesaj. Acele două cuvinte spuneau mii de lucruri... Şi-o îngrijorau rău pe soţia lui. Le va şterge deci.

Laptopul pornea tot mai greu; cât de curând, o să-l caute pe specialistul în informatică, să-i facă o "spălare generală"... Gata. Mail-ul Violetei, parola Violetei... Dezastru! Soţia lui văzuse deja mail-ul de la el! Şi-i şi răspunsese! Intră în Sent...

Oftă greu şi-şi aprinse o ţigară.

Nea Costică avea dreptate. El era dement şi se îngrijora aiurea. Ea era o femeie cu capul pe umeri. Care-l iubea mult. Atât de mult încât tocmai se hotărâse să lase copiii cu Maia şi să plece cu el în cursă. Iar asta însemna că el exagerase rău...

Trânti ecranul laptopului - că se înfuriase rău! Era de-o prostie monumentală! Gândea ca un puşti de liceu! Iar asta era inacceptabil!

Porni motorul şi împinse cartela în tahograf: nu mai avea poftă de mâncare. Voia să plece odată spre Danemarca aia, ca să se întoarcă şi să-i ceară iubitei lui iertare! Că o îngrijorase rău! Şi-apoi o să le spună copiilor că plecau în excursie. Şi mergeau toţi patru în cursă. Spera să fie una de-aia foarte lungă, cu livrări multe... ca să fie foarte lungă! Ca să stea cât mai mult cu ei! Hei!

Frână şi evită în ultima clipă dementul parcat strâmb. Gata cu gândurile! Atenţie la drum! Era două jumate, iar aia era ora la care beţivii porneau spre domiciliul din acte!

Violeta

Încă două semafoare şi ajungeau la grădiniţă. Copiii erau cuminţi; azi discutau despre ziua de ştrand de ieri, aşa că nu trebuia să le dea sacoşa cu jucării. Aveau obiceiul s-o răstoarne pe banchetă - iar ea trebuia apoi să facă contorsionism ca să recupereze maşinuţele şi păpuşelele căzute pe sub scaune...

Teo sigur îşi citise mesajul! Avea dispoziţie de la domnul Silviu să-şi verifice mail-ul o dată la 12 ore. Aşa că... Aşa că Teo şofa chiar acum prin Europa şi se pregătea psihologic şi sufleteşte să plece în cursă cu copilot! Un copilot de-ăla panicos, care tresărea la fiecare frână bruscă şi ocolea TIR-ul "de departe", gândindu-se la tot ce putea merge rău pe lumea asta! Bietul Teo - sigur era îngrijorat... Or să se vadă diseară, pe net, şi-o să-l liniştească. O să-l asigure că, dacă se mai gândea la prostii, chiar că se urca în cabina Tigrului şi se lega cu cătuşe de frâna de mână! Teo o să râdă şi-o să termine cu prostiile...

Frână în faţa grădiniţei iar Florin se grăbi să coboare:

- Gata, mami. Paa!

Ia uite-l! Îl privi lung, amuzată de graba cu care era "expediată":

- Bine, mă! Fie ca tine! Să înţeleg că azi nu-mi stă bine moţul?

Florin roşi violent şi începu să râdă:

- Aa, nu! Dar credeam că vrei să ajungi la ora nouă!

Da; aşa voia... Liana îi făcu cu mâna:

- Pa, mami! Să fii cuminte!

- Şi tu să fii cuminte!

- Pa, mami!

- Pa, piciule. Ai grijă!

Îi urmărea cu privirea... Gata: acum Florin era şeful Lianei. Împinse maneta în viteză şi demară aşa cum nu-i plăcea lui Teo - "la mustaţă", printre două maşini. Se grăbea spre firmă...

Nici ea nu ştia ce să facă. Sau cum să facă ceea ce decidea să facă. Nu ştia dacă era bine să se înhame la treabă tot pentru patroana aia. Că, vorba mamei ei - ciorba reîncălzită avea acelaşi gust, şi poate se acrise între timp. Pe de altă parte, trăiau vremuri de criză. Erau multe şomere care ştiau să apese pe taste, la calculator. Şansele ca tocmai ea să fie selectată pentru o treabă uşoară, făcută de-acasă, erau minime...

În fine - ea o să încerce. Adică o să-i propună şefei să rămână colaboratoare de-acasă. Dacă femeia aia voia să facă economie la salarii, accepta; dacă însă ţinea musai ca actele să nu părăsească sediul firmei, or să-şi spună azi "adio". Şi-or să dea anunţ la ziar - şi ea, şi şefa. Sigur, şefa va câştiga războiul ăsta - că erau multe şomere... Iar 1.600 de lei era un salariu bun, în Bucureştiul anului 2010. Orice şomeră va accepta să muncească pe 1.000 de lei. Şi-atunci, propunerea din mintea ei, cu 1.200, pierdea din start...

Oftă greu şi frână la semafor - mai avea maximum 100 de metri şi ajungea. Încă nu ştia cum să pună problema...

Deschise mapa şi scoase o coală albă. Şi începu să-şi scrie demisia. Tocmai asta uitase! N-avea demisie!

Ah! Semaforul! Lăsă baltă totul şi porni după coloana de maşini. Şi ochi locul de parcare de pe stânga, din dreptul parcului... Viraj de-ăla de care nu-i plăcea lui Teo - încălecă trotuarul şi călcă frâna. Bun! Probabil că ăsta era un semn - lăsa maşina cu botul spre casă... Opri motorul şi continuă să scrie - avea o vârstă, avea ceva experienţă în materie de introdus date contabile şi ţinea morţiş să cadă în picioare, ca pisica, la discuţia care va urma! Făcuse multe pentru femeia aia. Ea îi întorsese fiecare gest, fiecare efort, fiecare noapte nedormită, fiecare "mamă, ia tu copiii", sau "mamă, vezi că eu vin acasă când oi veni". Scorul era egal acum. N-o va lăsa să câştige tocmai azi! La urma urmei...

Gata. Semnă demisia, o puse înapoi în mapă şi coborî. Şi se grăbi spre scara blocului - ca de obicei, ceasul arăta ora nouă şi-un minut... Intră şi încercă să zâmbească:

- Neaţa.

- Neaţa.

Arătă spre uşă, iar secretara şopti:

- E aici, dar vorbeşte la telefon.

Aha! Se grăbi să intre în cealaltă cameră. Contabila zâmbi:

- Neaţa! Tii, ce frumoasă te-ai făcut!

Roşi violent:

- Bună dimineaţa. Ei, sunt odihnită şi-atât!

- Ba te-ai făcut frumoasă!

Na, că şi casiera-şefă de personal spunea la fel! Ridică din umeri şi deschise geanta:

- Ei, atunci, dacă amândouă spuneţi acelaşi lucru, mai pot eu să susţin contrariul?!

Râdeau amândouă şi negau... Oof! De ele o să-i fie cel mai dor! Contabila avea vreo 40 de ani, iar casiera nu atinsese încă 45. Erau mai apropiate de vârsta ei - şi deci aveau cam aceleaşi preocupări. Ehei, câte reţete delicioase schimbaseră între ele! Îi întinse contabilei stick-ul:

- Contabilitatea arabului cu idei.

Femeia râdea şi-şi copia baza de date... Îi puse şi sacoşa cu acte pe birou:

- Are nişte "purceluşi" de toată frumuseţea; o parte am reuşit să-i dreg, dar tot mi-au rămas două-trei "mistere neelucidate". Am pus semne...

- Bine, Vio. Ai vorbit cu şefa?

- Nu; încă nu. Acum mă duc...

- Fii sinceră: cine vrea să vă despărţiţi? Ea sau tu?

- Eu vreau să lucrez de-acasă. Şi cum ea vrea ca toate actele să stea aici, cred că am ajuns într-un punct în care drumurile noastre se vor depărta pur şi simplu.

- ... Sigur nu vrei să te întorci la program?

- Foarte sigur. Am discutat cu Teo, cu mama, cu copiii... Florin începe şcoala, în toamnă. Trebuie să-l ia cineva la 12 şi să-l ducă acasă; trebuie să-şi facă lecţiile... Copiii mei au nevoie de mine. E mai bine pentru noi toţi dacă sunt eu lângă ei.

- Bineînţeles! Familia trebuie să fie întotdeauna pe primul loc!

Aprobă şi ieşi, iar secretara îi făcu semn că poate să intre. Ciocăni corect şi intră:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Ia loc.

Se conformă. Şefa ei cică era foarte ocupată; scria ceva mărunt de tot pe-un colţ de hârtie... Ochii negri o priviră lung, prin ochelarii mici şi înguşti:

- Cum te simţi?

- Bine, mulţumesc. Mult mai bine.

- Mă bucur să aud asta. Ai reuşit să termini lucrarea?

Întreba strict ce-o interesa - despre lucrare. Îşi amintise imediat că, la un moment dat, şefa ei fusese foarte interesată de copii; de creşterea lor, de guturaiul Lianei, de progresele la engleză ale lui Florin... Nu regăsea, în memoria recentă, nici urmă din acele întrebări de demult. Aşa că trebuia să recunoască - fusese fraieră. Din nou. Se gândise că femeia aia era ca ea. Şi nu era. Trebuia deci să recalculeze totul... Nu. Trebuia să răspundă, să-i dea demisia, să-şi ia lichidarea şi să plece. Şi cam atât. Aprobă deci scurt:

- Da, am terminat-o.

- A ridicat probleme?

- Nu.

- Ai predat baza de date?

- Da.

- Şi ţi-ai scris demisia?

O privi lung... O să încerce totuşi. La urma urmei, ce-i făcea? O mânca? Nu, evident! Aşa că decise să încerce măcar:

- Da. Dar mă întrebam în ce măsură aş putea rămâne colaborator extern. Să lucrez de acasă...

- Nu. Asta nu se poate. Ori eşti aici, ori nu eşti deloc.

Şi-o spunea pe tonul ăla aspru, tăios, cu care obişnuia să concedieze oamenii... Deschise mapa, scoase demisia şi i-o întinse. Ochii negri citeau repede-repede... Gata. O aprobase. Acum se numea "neangajată". Coala se întinse spre ea:

- Să treci pe la casierie.

Aprobă şi se ridică:

- Oricum... Vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut pentru mine. Sper că aţi fost mulţumită de mine...

Nu primea răspuns - iar scria ceva mărunt într-un colţ... Porni spre uşă şi salută corect:

- La revedere.

Nu primea răspuns...

"Ciudat soi de murătură mai eşti şi tu! Ori ai rămas iar fără bărbat?" Că-i cam schimba, doamna patroană... În fine; nu mai conta. Ieşi, închise corect uşa şi aprobă cu capul. Iar ochii secretarei se întristară sincer... Reveni în biroul contabilei şi îi întinse casierei-şefă de personal demisia:

- Din câte am înţeles, ar trebui să primesc lichidarea...

Femeia aprobă, citi cele câteva cuvinte scrise în colţul din dreapta sus şi trase sertarul. Şi scoase un plic cu numele ei. Adică insistase degeaba, ca o proastă - decizia fusese luată probabil în minutele dintre apelul la 112 şi sosirea ambulanţei. Aşa că...

Aşa că luă plicul şi-l desfăcu. Şi-şi numără banii - că dacă nu erau toţi, intra peste ea în birou şi-o plesnea peste ochi!... Erau toţi. Îi băgă în portofel, iar contabila oftă greu:

- Păcat! O să-i pară rău!

- Asta e! Familia trebuie să fie întotdeauna pe primul loc.

- Aşa e. Eu îţi doresc să-ţi găseşti repede alt serviciu, unul aşa cum îţi doreşti tu, şi să-ţi vezi copiii mari şi sănătoşi şi împliniţi în viaţă!

- Sărut mâna!

- Să treci săptămâna viitoare după cartea de muncă.

Aprobă şi apăsă clanţa:

- La revedere.

- Pa, Violeta.

Eei... Secretara se ridică şi veni spre ea, cu braţele întinse. Culmea - tocmai secretara, cu care nu avusese mari tangenţe... Ei, asta e! La urma urmei, de ce nu?! Se îmbrăţişară... Iar tânăra oftă greu şi reveni la birou:

- Pa!

- Pa!

Se grăbi să iasă, să coboare treptele...

Gata. Ieşi în bulevard şi porni spre maşină.

Nu putea spune că regreta noua ei... stare. Se ducea acum la Obor, că avea bani în geantă, şi făcea o aprovizionare de-aia cum ştia ea! Pe urmă se ducea acasă, gătea, spăla, călca dacă avea ce... Şi-şi lua piciul de la grădi ca să-l ducă la engleză. Mămica ei o muta pe Liana la şcoala de muzică... Se revedeau acasă, la cină. Iar în seara asta o să-i spună mamei ei despre verighetele lui Mugur. Că trebuia să ştie şi ea. Măcar ea! Lui Teo chiar nu-i putea spune...

Descuie portiera şi urcă la volan. Şi oftă greu...

"Ia hai - gata! Nu vrei s-o şi jeleşti acum pe scorpie?" Zâmbi şi roti cheia în contact. Dacia porni, prompt. Şi totuşi, parcă trepida...

Se încruntă scurt - dacă Solenza ei începuse să facă asemenea figuri, era evident că trebuia să-şi ia altă rablă! N-avea rost să investească în reparaţia unei maşini care se va strica imediat, dar din alte motive, pe la alte piese! Aşa că va cere altă rablă - spre marea bucurie a lui Teo, care se va grăbi să-i cumpere un Volvo ranforsat zdravăn! Acceleră până la podea, ca s-o "dezmorţească"...

Ptiu, drace! Acu' uruia! Da' ce dracu avea rabla? Privi lung turometrul şi bombăni, ca pentru ea:

- Acu' ce dracu faci - te pregăteşti să explodezi?

Cutremurul
5 august

Cald...

O nouă zi toridă de august. Exact ca ziua de ieri.

Deşi este aproape nouă jumate, asfaltul dogoreşte deja.

Din fericire, este perioada concediilor; căldura aceea prăfuită nu este amplificată de gaze de eşapament în exces.

Este şi perioada vacanţei de vară. Încet, toropiţi de căldură, copiii înaintează pe aleile parcului Herăstrău, însoţiţi de bunici.

Două mămici tinere intră grăbite în parc, împingând cărucioarele, şi pornesc spre unica bancă liberă de la umbră.

Din faţa lor vin trei bătrâni, parlamentând de zor despre politică şi politicieni. Bătrânii sunt prea absorbiţi de discuţie, ca să observe intenţia tinerelor; se aşază pe bancă, continuând să discute în contradictoriu.

Mămicile trec cu cărucioarele pe lângă ei; una dintre ele se opreşte şi şuşoteşte câteva secunde la urechea celeilalte. Tinerele râd; scot copiii din cărucioare. Apare o pungă de arpacaş; tinerele încep să-şi îndemne copiii să le arunce porumbeilor de mâncare. În maximum 30 de secunde, aleea se umple de porumbei.

Bătrânii sunt nemulţumiţi de prezenţa păsărilor, dar cele două tinere se prefac că nu observă asta.

De pe una din aleile secundare, apar doi liceeni ţinându-se de mână. Privesc porumbeii şi râd - aleea s-a transformat într-un covor de porumbei! El o sărută.

Brusc, toţi porumbeii se ridică speriaţi. Câteva păsări se lovesc de trunchiurile copacilor de pe marginea aleii.

Copiii se sperie şi încep să plângă. Bătrânii încep să râdă, cu ochii la cele două tinere.

Se aude o basculantă apropiindu-se pe bdul Mareşal Constantin Prezan.

Bătrânii tresar şi se privesc lung. Nu mai râd. Uruitul devine tot mai puternic. Basculanta pare că intră în parc, însoţită de alte 20 de basculante. Brusc, tinerele, copiii şi cei doi liceeni cad ca seceraţi la pământ.

Lucia

Patul sări scurt, cu tot cu ea! Aoleu! Era cutremur! Privirea îi căzu asupra şifonierului; în clipa imediat următoare, bucata aia mare de mobilă păru că "ţopăie" spre ea! Şi-apoi se lovi puternic de zidul din spate!

Şifonierul ăla cădea peste ea!

Gândul o făcu să se repeadă spre uşă!

Sări scurt din pat şi se repezi spre gaura de 90 de centimetri din zid! Uşa o lovi serios în braţul drept - dar reuşi să treacă de ea. Apucă tocul cu mâna stângă şi reuşi să se oprească înainte de-a se izbi de peretele cămării. Uşa băii se trânti cu putere în spatele ei, speriind-o zdravăn...

Strângea tocul în mâna stângă, realiza că e cutremur, că tot blocul se clătina periculos de tare... Vedea, prin uşa sufrageriei, cum canapeaua aluneca cu fermitate când spre perete, când spre uşă...

Doamne! Nu se mai termina!

Cu un uruit îngrozitor, biblioteca din sufragerie căzu. Scăpă un ţipăt scurt - peştişorii! Borcanul cu peştişori! Borcanul fusese lângă televizor! Dar strângea totuşi tocul în palmă şi nu se clintea de-acolo...

De afară se auzeau urlete - nu le înţelegea. Urletele alea erau fireşti - doar era cutremur, nu? Ce putea să urle lumea? "Cutremur", evident! Mintea ei nu procesa informaţia trimisă de timpan; mintea ei încerca să-şi dea seama în ce direcţie se clătina acum blocul cu Cristim-ul! Mintea ei încerca să-şi spună că nouă jumate era, în mintea lui Victor, ora ideală pentru a ieşi să-şi cumpere Fornetti, sau Coca-Cola. Vizavi de Cristim era parcul Plumbuita...

Încerca să nu se clintească de-acolo, pentru că în realitate mişcarea aia o tot lovea cu spatele de uşa băii...

Realiză că, în câteva secunde, legănarea se va domoli. Nu exista cutremur non-stop! O să se oprească, mai devreme sau mai târziu! Nu-şi dădea seama de când stătea acolo; oricum, parcă trecuse o veşnicie! Iar asta însemna că se va sfârşi totul curând! Gândul ăla o dezmetici instantaneu - încă puţin, şi va putea să se ducă în dormitor, să-şi ia uniforma şi pistolul şi să alerge într-un suflet până la blocul cu Cristim-ul!

Tresări la auzul trosnetului; venise din spate. Involuntar, dădu drumul tocului şi se ghemui între uşa băii şi zidul cămării. Şi-şi acoperi capul cu mâinile, concomitent cu zgomotul acela îngrozitor... Căzuse şifonierul.

Aştepta sfârşitul. Aştepta... Fie cădea, cu tot cu bloc, fie se prăbuşea planşeul de deasupra ei, fie pica vreun perete... De-acolo nu se va clinti nici moartă! Dacă-i era scris să moară, acolo or s-o găsească! Nu avea nici un motiv să se mişte de-acolo! Ori murea, ori...

Legănarea se domolea...

Alexandru

Podeaua îi fugi scurt de sub picioare; căzu cu coatele pe masă. În secunda imediat următoare, scaunul îl lovi zdravăn peste picior. Iar masa porni, cu tot cu el, spre maşina de spălat.

Hei! Era cutremur!

Instinctul îl făcu să păşească spre uşă; se ridică de pe masă, păşi, dar mişcarea puternică îl dezechilibră. Şi căzu pe podea.

În secunda imediat următoare, uşile dulapurilor suspendate din stânga se deschiseră larg - iar toate obiectele de pe rafturile alea căzură.

Oo, Doamne! Începu să râdă...

Deci Dumnezeu avea nişte spioni pe pământ. Îngeri sau nu, erau oricum informatorii lui! Şi-l informaseră prompt apropo de

sfatul lui, cu băgatul sugestiilor în curul divin - aşa că Dumnezeu tocmai se-apucase să-l pedepsească. Pe el şi pe alte câteva mii de necredincioşi nepioşi care-or să moară azi...

Dulapurile se loveau serios de peretele ăla; sertarele glisau în corpurile de mobilă care alunecau şi ele încet pe gresie... Auzise şi-un zgomot infernal venind dinspre dormitor. Lui însă nu-i mai păsa - el privea amestecul de zahăr, ness, orez, mălai, griş, condimente şi cioburi din jurul lui, de pe podea, şi aştepta...

Aştepta să moară.

Râdea şi aştepta. Auzea nişte urlete. Şi ţipete. Şi tocmai auzise un huruit teribil. El însă râdea. Era fericit. Se bucura mult, pentru că o să moară - şi-o să-şi revadă băiatul...

Masa "dansa" în faţa lui. Ceea ce auzea acum, bubuitul ăla îngrozitor, venise de pe hol. Deci începuse să cadă - nu ştia ce, dar cădea. Obiecte grele. Iar asta însemna că în următoarele secunde o să cadă şi planşeul. Şi-o să se bucure şi sufletul lui - pentru că Ionuţ nu putea fi autist şi-n rai! Autismul ţinea de creier! Sufletul băiatului lui nu era bolnav! Sufletul băiatului lui era... Era...

Da' nu-l mai omora odată? Ce aştepta? Ce mai calcula? Da, îi "urase" să-şi bage sugestiile în curul divin! O recunoştea şi-o re-gândea! Hai - să-l omoare odată!

Legănarea blocului se domolea...

Nicolae

Iubita lui îl privea lung, speriată... Abia acum realiză că podeaua începuse să tremure uşor. Ridică privirea spre geamuri... Geamurile alea mari, imense, "făceau valuri". Auzea în continuare uruitul ăla, tot mai puternic, tot mai aproape...

Cutremur!

Parcă ghicindu-i gândurile, Carina "lipi" Găluşcuţa de ea, înşfăcă diplomatul şi sări în picioare:

- Cutremur!

De undeva din spatele lui, o voce de femeie începu să ţipe. Doamne, începea isteria! Debandada! Porni spre ele. Iar în secunda imediat următoare, podeaua păru că-i fuge de sub picioare!

Hei!

Întinse mâna spre ea; Carina alunecase şi ea, dar nu căzuse. Şi-acum întindea mâna spre el - şi încerca să contracareze cumva mişcarea podelei şi să ajungă totuşi la el! Doamne, numai să ajungă cumva până la ea!

Se simţi îmbrâncit serios; dar nu căzu. Un costum negru trecu în fugă pe lângă el - individul ăla îl îmbrâncise. Numai că el încerca să ajungă la Carina; vedea, undeva în spatele ei, cum birourile alunecau care-ncotro... Avea nevoie de un punct de sprijin! Doamne, de ce să se apuce? Juca pământul cu el cu tot! Iar dacă cădeau acum pe jos, erau ca şi morţi! Toţi trei!

Aoleu! Ce se auzise aşa? Era cutremur, sau război? Îi bombarda cineva?

Încă un pas - o prinse pe Carina de braţ şi-o trase nu spre uşă, ci spre coloana din stânga lui. Stâlpul de susţinere - ăla era perfect! Ăla îl va ajuta să nu cadă! Ştia că, dacă ei cădeau acum, vor fi călcaţi în picioare - pentru că toţi oamenii de la etajul unu vor coborî scările şi vor alerga spre uşi! Iar ei erau acum exact în calea lor! Îşi lipi logodnica cu spatele de stâlp; veni în faţa ei, în dreptul Renatei, şi le cuprinse cu braţele. Şi încercă să se apuce cât mai bine de coloana aia.

Acum, dacă se prăbuşea clădirea...

Auzea paşii alergând prin spatele lui... Geamurile pocneau unul după altul... Pocnetul puternic îl făcu să întoarcă capul. Ah - proastă decizie! Căzuse ditamai stativul cu pliante! Căzuse peste...

Băgă scurt bărbia în piept şi închise ochii. Şi şopti:

- Să nu vă speriaţi! Să nu vă fie frică! O să se termine repede! Să nu vă speriaţi!

- Nu! Sst! Nu se întâmplă nimic! Imediat, mergem acasă şi mâncăm plăcintă. Mai e puţin şi mergem!

Aştepta să audă plânsul Găluşcuţei... Şi totuşi, micuţa lor nu plângea! Renata era liniştită! N-o speriaseră nici urletele, nici legănarea şi trosnetele, nici

Au! Mm, ce-l lovise! Un dobitoc tocmai se înfipsese-n el! Şi-acum probabil că alerga spre uşi... Mamă, ce-l durea spatele! Dar ele? Că doar în ele îl îmbrâncise idiotul! Se grăbi să întrebe:

- Sunteţi bine?

- Suntem bine. Doamne...

Da; mai căzuse o clădire. Se auzise clar...

Se auzeau ţipete... Urlete... Alea probabil că erau zgomotele maşinilor strivite... Doamne, Dumnezeule mare! Oare scăpau?

Carina

Ciudat - dar nu era speriată! Nu se speriase chiar deloc!

Da, era cutremur. Unul de-ăla, ca-n '77. Pământul, clădirea, oamenii, totul se legăna înfiorător de tare! Şi totuşi, nu era speriată! Nu simţea nevoia să fugă afară, nu se gândea că toate etajele de deasupra capului ei or să se prăbuşească...

Renata era liniştită. Se ţinea bine cu mânuţele de gâtul ei şi nu spunea nimic. Era conştientă de faptul că o ţinea spre umărul drept; iar acolo era coloana. Ochişorii albaştri nu vedeau dezastrul din jur; nu vedea trupurile căzute pe jos, sângele, bucăţile de tencuială, cioburile... Bine că nu plângea! Bine că nu se speriase!

Era îngrijorată pentru Nicolae - el stătea cu spatele spre toţi dementii care alergau să se salveze exact acolo unde-o puteau păţi rău de tot! Ea îşi amintea imagini de pe internet şi de la televizor. Japonezii, atunci când începea cutremurul, nu alergau afară! Se apucau de ceva zdravăn sau se băgau sub masă! Şi cum în banca aia toate mesele alunecaseră în toate direcţiile, cum ei erau singurii "dementi" care insistau să stea lângă coloana de susţinere, trăgea concluzia...

Nu voia să ridice privirea; nu voia să se uite peste umărul lui Nicolae. Ştia că în spatele lui erau scările care duceau la etaj. Şi cum auzea urletele şi zbieretele oamenilor ălora şi tropăitul "de turmă", ştia că ar fi văzut sânge...

Ştia că azi va vedea...

Gândul o făcu să se zgribulească scurt - Doamne, ce-or să vadă ei azi! Cum să facă s-o protejeze pe Renata? Cum s-o convingă să ţină ochişorii închişi până ajungeau acasă?

Ce făceau ei acum? Cutremurul se va termina; ce vor face ei după asta? Că doar nu puteau rămâne în bancă, nu? Or să iasă... Unde-or să se ducă?

Blocul mamei ei era "bătrân" - şi avea şi ditamai magazinul Obor la parter. Refuza să se întrebe ce făceau părinţii ei acum - pe ea o interesa doar blocul. Ca să nu înceapă să plângă. Blocul ăla era şubred; deci nu vor merge acolo. Blocul ei păruse zdravăn, atunci când decisese să-şi cumpere garsoniera; dar, până la blocul ei aveau de mers o grămadă pe Bdul Ştefan cel Mare, care era plin de blocuri cu zece etaje! Nu, exclus! Oare vor merge la Nicolae? Garsoniera ei era la etajul şase; apartamentul lui era la trei. Probabil că...

Şi totuşi, poate mergeau la garsonieră! Era un bloc zdravăn! În ce an era construit blocul ei?... În contract nu scrisese anul; dar pe planul casei îşi amintea că era trecut! Ce scria pe planul garsonierei?... Mm, nu-şi amintea! Încerca să vizualizeze planul... Nu reuşea! Toţi oamenii ăia urlau - şi n-o lăsau să se concentreze! Ce dracu scria pe planul garsonierei?!

Legănarea părea să se domolească...

Violeta

Zgomotul de geam spart o făcu să întoarcă imediat capul - ce se întâmplase? Geamurile băncii din colţul blocului se spărseseră - toate! Da' ce dracu făceau, jefuiau banca? Păi erau tâmpiţi! De ce spărgeau toate...

Mişcarea chioşcului cu ziare îi atrase imediat atenţia! Chioşcul ăla se legăna periculos! Uau! Păi

Alte geamuri sparte?

Zbierătul isteric o dezmetici instantaneu:

- Cutremuur!!!

Cutremur!

Instinctiv, trase maneta în marşarier şi nu se mai asigură - ţâşni în bulevard. A-ntâia şi acceleraţia la podea! Trebuia să ajungă la gară! Acolo nu erau blocuri înalte! Trebuia să se depărteze de blocul ăla cu zece etaje! Accelera, cu ochii la maşina din faţa ei...

Individul viră brusc dreapta! Hei! Unde se ducea ăsta?

Uau! Maşina îi dispăruse practic din ochi! De parcă-l înghiţise gardul viu al parcului! Simţi că şi Dacia ei porneşte spre dreapta; trase uşor stânga şi apucă frâna de mână - să fie gata s-o redreseze... Acum! Frână de mână, uşor de tot, şi volan spre stânga... Acceleraţie... Frână de mână, dreapta... Doamne, cum făcea asfaltul în faţa ochilor ei! Privea unduirile, vedea cum se formează crăpăturile, realiza că accelera...

Gata! Ajunsese la ditamai intersecţia! Şi să-i ia dracu pe dementţii ăia care alergau prin faţa ei - Florin şi Liana erau la grădi!

Copiii erau la grădi!

Volan dreapta, cu frână de mână; Dacia alunecă prompt pe praful de pe asfalt. Acceleră şi-şi impuse să privească drumul. Strict drumul. Trebuia să fie atentă, să nu lovească maşina. Că, dacă rămânea fără Dacie, ajungea la grădi pe la zece noaptea, aşa! Şi copiii erau la grădi!

Stânga şi frână de mână; imediat, dreapta serios şi frână de mână! Fundul Daciei se apropie periculos de mult de rondul cu fântâni. Nuu! Să nu se-nfigă în ele! Acceleraţia la podea! Solenza ţâşni spre Bdul Gheorghe Duca, iar în clipa aia văzu cum hotelul Dunărea începe să se aplece spre ea.

Oo, nu! Trase aer în piept şi urlă, scuturând zdravăn volanul:

- Hai, vaca dracu! Hai!

Acceleraţia era lipită de podea! Hotelul ăla venea spre ea! Ea se ducea glonţ în hotelul ăla!

Nu! Nu pe-acolo!

Frână! Şi frână de mână! Şi volan stânga, spre Calea Griviţei! Trebuia să intre pe Calea Griviţei!

Realiza că făcuse o prostie monumentală... Că încercase să ia curbele alea prin alunecare, iar asta nu era BMW ci Solenză - şi dacă vreuna dintre roţi întâlnea o cărămidă sau o groapă, o să se dea de-a rostogolul "ca-n filme"...

Străduoiul ăla lat, Calea Griviţei, trecea uşor prin faţa ochilor ei... Dacia aluneca spre Gheorghe Duca...

Bubuitura din spate făcu maşina să ţopăie zdravăn. Ai! Căzuse hotelul!

Ţipă scurt şi dădu să ridice mâinile, să-şi apere capul! Şi ceva - poate instinctul de conservare, poate şcoala de şoferi, sau poate experienţa din trafic - determină creierul să trimită ordinul spre piciorul drept. Care călcă acceleraţia.

Calea Griviţei! Pornise spre Calea Griviţei! Ţipă scurt şi apucă bine volanul:

- Hai! Acum! Hai!

Fentă scurt limuzina neagră înfiptă în maşinile parcate în dreapta, reveni pe sensul ei şi acceleră... Trebuia să ajungă în capăt, unde ştia că va vira dreapta pe Titulescu... Şi nu voia să se gândească că fusese totuşi proastă, fiindcă pe Titulescu erau numai blocuri înalte... Vechi şi înalte... Şi altă rută spre casă nu ştia...

Accelera, cu ochii mai mult la blocurile de pe dreapta, decât la oameni şi maşini. Observase cum una dintre maşinile din faţa ei se opreşte pe partea stângă a străzii, lângă gardul gării. Marea ei grijă erau maşinile, nu pietonii! Dacă lovea vreun panicat dement care alerga pe mijlocul străzii, nu era un dezastru! Dar dacă se izbea de vreo maşină, sau de vreun stâlp, nu mai putea ajunge la grădi! Iar copiii erau la grădi! Iar Titulescu ăla părea că se îndepărtează! Iar Dacia ei părea că merge tot mai încet! Ţipă şi lovi volanul cu palma:

- Hai, vaca dracului! Să nu mori, că-ţi dau foc! Hai, că copiii sunt la grădi!

Şoseaua Nicolae Titulescu se apropia... Vedea blocurile alea înalte - le vedea legănându-se...

Gata. Călcă uşor frâna şi "ochi" un loc liber de pe stânga, de lângă gardul Gării. Ajunsese în dreptul intrării spre Titulescu - şi nu era dementă, realiza că nu avea de ce să rişte în halul ăla, că blocurile se legănau iar asta însemna că cutremurul nu se terminase...

Urcă pe trotuarul din stânga, pe lângă lucrările la pasaj, şi se opri "strategic", cu botul spre Nicolae Titulescu. Nu opri motorul - dacă Dacia "murea"... Mersese ca dementa până aici, zdruncinase maşina aia din toate încheieturile, iar dacă motorul va refuza să mai pornească...

Dacia se legăna. N-o mai înjura - se legăna în acelaşi timp şi în aceeaşi direcţie cu blocurile alea din faţa ei. Le privea lung... Începuseră să-i tremure mâinile...

Hei! Copiii erau la grădi! N-avea timp să se sperie! Nu-şi permitea să se sperie acum! Picii ei erau la grădi! Întoarse capul.

Din dreapta nu venea nimic. Din stânga nu venea nimic. Se îndoia că tocmai acum un tren se va găsi să deraieze, să iasă prin gardul ăla "ca-n filme" şi să-i lovească maşina. Înşfăcă deci geanta şi scoase mobilul. Şi se grăbi să selecteze numărul mamei ei - ea era ori acasă, în Florească, ori la cabinet! În ambele cazuri, însă, era mult mai aproape de grădi decât era ea acum!

Zgomotul o făcu să se ghemuiască toată pe scaun! Nu! Blocul ăla din stânga tocmai rămăsese fără prima scară! Doamne!

Auzea sunetul în telefon, privea blocul ăla, norul de praf şi de hârtii şi de haine şi...

Ludmila

Ridică uşor pixul de pe hârtie şi-şi privi pacienta pe deasupra ochelarilor - să-i prescrie şi nişte hapuri de nervi, că avea tremurici. Dădea din picior şi scutura masa. Femeia o privea lung... întrebător... Plecă ostentativ privirea spre picioarele ei. Şi constată că nu stătea picior peste picior. Şi deci...

Parcă se auzea ceva... Huruia ceva...

'77! Era cutremur!

Lăsă pixul pe masă, luă mobilul şi se ridică:

- Veniţi cu mine.

Şi-şi luă şi geanta - aşa. Huruitul era tot mai puternic; inima îi bătea tot mai repede. Trebuiau să iasă. Acum!

Ieşi din cabinet şi arătă spre uşa clădirii:

- Ieşiţi afară!

- Doamna doctor,

- Ieşim toţi afară! Acum! Hai, Oano - ia-ţi geanta! Ieşim afară!

Toţi o priveau ca pe-o nebună. Ea arăta spre uşă. Ele nu se clinteau - nici asistenta, nici pacienta, nici tânăra care aştepta lângă cărucior... Ar fi trebuit să strige "cutremur"; dar din clipa când va striga asta, ieşirea din clădire va deveni o loterie periculoasă...

Cu o mişcare scurtă, îşi puse geanta pe după gât. Se aplecă apoi şi luă copilul din căruţ. Huruitul era extrem de puternic acum! Doamne, astea erau toante? Sau surde? Ele chiar n-auzeau huruitul ăla? Porni cu paşi hotărâţi spre uşă; şi abia când ajunse în

dreptul ei, când avu certitudinea că va reuşi să iasă de-acolo, aruncă peste umăr:

- E cutremur! Toată lumea afară!

Gata! Alergă afară din clădire. Strânse bine mobilul în palmă, strânse cu putere copilul în braţe şi alergă spre părculeţ! Iar de undeva din blocul de la bulevard, o voce isterică urlă:

- Cutremur!

Apucă să păşească pe trotuarul părculeţului; asfaltul se mişcă scurt sub picior şi fu cât pe ce să cadă! Se redresă însă şi reuşi să ajungă pe iarbă. Gata - aici erau în siguranţă! Se opri. Şi se întoarse spre uşa rămasă deschisă.

Asistenta ei mai făcu doi paşi şi se opri lângă ea. Oana ei, femeie la 60 de ani, gâfâia serios, o privea lung şi se apăsa cu palma pe piept... Năluca subţirică se repezi şi-i smulse copilul din braţe:

- Săru' mâna!

Hei! Nu mai apucă să reacţioneze - puştoaica o rupsese la fugă prin parc! Hei! Nu trebuia să fugă! Nu! La cutremur, nu se fuge! Niciodată!... De fapt, ea fugea prin parc. Era OK. N-o să-i cadă nimic în cap. Adică o să obosească şi-o să se oprească ea la un moment dat... undeva în parc...

Bubuitul puternic o făcu să înlemnească. Oana urlă, chiar lângă ea:

- Aoleu!

Închise încet ochii: '77...

Dezastru. Un alt dezastru. Alte blocuri căzute, alte cadavre, alţi răniţi... alţi orfani... alte gropi comune...

Oamenii ţipau. Unii urlau. Îi auzea - nu putea să nu-i audă! Dar ţinea ochii închişi, pentru că nu voia să-i vadă cum alergau fără noimă! Nu voia să-i revadă murind din propria prostie! Atunci, în '77, văzuse destule morţi stupide. Inutile. Nu voia să-şi împrospăteze memoria - nu acum, oricum! Era în părculeţul de lângă cabinet, departe de casă, departe de Violeta şi de nepoţei, aşa că azi o să...

Nepoţeii ei! Unde erau copiii?

Deblocă telefonul şi selectă numărul Violetei. Butonul verde... Nu! Auzea piuitul ăla ciudat! Probleme cu reţeaua! Normal - toată lumea suna pe toată lumea acum! Încercă încă o dată! Dacă nu va reuşi să vorbească acum cu ea, nu va mai avea nici o şansă peste un minut sau două! Erau milioane de telefoane mobile în Bucureşti! Şi toate accesau reţeaua aia acum!... Nu! Probleme cu reţeaua! Aceleaşi trei piuieli idioate! Aah!

Brusc, telefonul începu să cânte! Pe ecran scria, cu litere de-o şchioapă, "Vio"... Apăsă butonul verde şi rosti scurt, cât mai calm:

- E cutremur!

Fata ei răcni, pe un ton isteric:

- Du-te la grădi! Mamă, du-te la grădi!
- Sunt la cabinet. Tu unde eşti?
- La gară! Mamă,
- Eşti cu maşina?
- Da! Şi sunt la gară!
- Maşina merge? Mai merge?
- Da! Mămico,

Ah, nu! Să nu plângă! Să nu-şi piardă autocontrolul! Încercă să folosească cel mai calm ton de care fusese vreodată capabilă:

- Imediat cum se termină, vin la tine acasă. Du-te tu cu maşina la grădi.
- Mamă,

Auzi un trosnet, iar bubuitul puternic o făcu să ţipe. Întoarse capul şi văzu... Hei, gata! Reveni la conversaţia cu Violeta:

- Alo, mă auzi?

Tăcere...

- Vio, mă auzi?

Tăcere... Privi afişajul şi oftă greu: antena aia uriaşă, care bubuise în mijlocul intersecţiei, căzuse de sus, de pe bloc. Convorbirea ei cu Violeta trecuse prin antena aia. Acum, maldărul de fiare şi electronice zăcea pe asfalt. Şi pe primele patru maşini din parcare. Iar Violeta spunea şi ea "Alo" şi nu auzea nimic...

Trebuia să ajungă urgent la fata ei la bloc. Trebuia, oricum, să se ascundă de toţi cunoscuţii! De toţi oamenii care ştiau că e medic! Avusese multe discuţii cu psihiatrul, după '77. Iar istoria nu trebuia să se repete. Ştia ce urma. Şi ştia că Violeta va avea nevoie de ea. De data asta, la cutremurul ăsta, ea va fi a Violetei. Ceilalţi - treaba lor!

Aştepta să se termine cutremurul; aştepta şi se gândea pe unde s-o ia ca să evite locurile cu blocuri înalte sau şubrede...

Denisa

Mm, o să se intoxice rău...

Era a patra ţigară - şi era de-abia nouă jumate! Până la zece jumate, or să cheme vecinii pompierii - că o să afume serios bucătăria! Nu voia să pornească televizorul...

Vecina de deasupra spăla rufe? Sau ce se auzea aşa? Huruia de parcă o maşină de spălat ajunsese la stoarcere... Huruia tot mai tare! În fine - treaba ei, maşina ei...

Privea blocul cu zece etaje şi încerca să calculeze în ce măsură Eduard o să accepte să se mute aici, în apartamentul ei. Dacă Nicolae o sunase ieri special ca să-i ofere apartamentul ăsta, era evident că o făcuse ca să obţină un divorţ rapid! În plus, probabil că încerca să se rupă cât mai repede, cât mai categoric de casa în care...

Doamne! Oare ce făcea îngerul ei acum? Ridică privirea spre cer...

Podeaua se mişcă scurt. Au! Căzu spre geam, şi apucă în ultimul moment glaful de plastic! Uau! Ce era asta?

Cu un zgomot asurzitor, uscătorul căzu - cu toate paharele, farfuriile şi tacâmurile din el!

Aoleu! Cutremur!

Se întoarse spre stânga, păşi spre uşă, dar podeaua se mişcă din nou scurt. Masa alunecă şi ea spre dulap! La dracu! Era prinsă acolo!

În secunda imediat următoare, ea, masa şi toată lumea înconjurătoare fură smuciţi spre stânga. Păşi spre uşă - numai că scaunul rămăsese pe loc. Se împiedică de el; iar ceva greu o lovi cu putere în coaste!

Durerea aia o năuci instantaneu! Şi-i tăie instantaneu respiraţia! Nu apucă decât să se chircească; şi cum scaunul de care se ţinea ea, acel scaun care-o împiedicase să fugă, se mişca în toate direcţiile, îl împinse şi încercă să se aşeze pe jos. Dumnezeule, în ce hal o durea! Iar blocul şi mobila se scuturau serios...

Era cutremur. În jurul ei pocneau paharele căzute de sus, din dulapuri. Se gândea cu groază că unul din proiectilele alea o s-o nimerească în cap - aşa că încercă să apuce piciorul mesei şi s-o tragă cumva... Gata! Cât de cât, aşa! Măcar capul să fie protejat! Deşi mare protecţie nu avea, pentru că masa aia se cam mişca în toate direcţiile...

Bubuitul puternic o făcu să tresară - căzuse mobila! Căzuse ceva greu, în sufragerie! Blocul se mişca violent în lateral, aşa că probabil era biblioteca...

Au! Ce dracu fusese asta? O chestie grea tocmai picase pe masă! Întoarse scurt capul şi văzu cuptorul cu microunde alunecând în afară. Spre ea.

Ţipă şi întinse mâinile - şi reuşi să-l împingă de deasupra ei. Şi totuşi, nu reuşi să-l împingă îndeajuns de departe - iar măgăoaia aia mare alunecă şi căzu peste ea. Mm, ce grea era! Şi totuşi, nu se plângea - că o împinsese îndeajuns de mult ca să nu-i pice tot

pe coastele alea...

Casa se legăna îngrozitor. Ea era imobilizată pe jos, pe gresie, cu ditamai cuptorul cu microunde căzut peste picioare. Acum...

Acum nu mai avea decât două soluţii - ori cădea blocul cu ea cu tot şi murea, ori supravieţuia acolo până ajungea Eduard la ea. La ora asta, erau amândoi în casa de la Romană; până se dezmeticeau şi le trecea sperietura, până urcau în BMW, până ajungeau la ea... Alte soluţii nu avea. La asemenea zgâlţâială, vecinii nu se vor obosi s-o caute. Nicolae era al curviştinei acum... Băiatul ei era sus...

Violeta

Se întrerupsese. După ce ea spusese "Mamă", auzise piuitul ăla de reţea. Evident, cădeau blocurile - şi cădeau cu tot cu antenele de telefonie! Plus că acum toată lumea suna pe toată lumea...

Mămica ei era calmă. Suspect de calmă. Sigur, ea trecuse şi prin cutremurul din '77! Şi totuşi, i se păruse înfiorător de calmă...

Oftă greu, cu ochii la blocul din dreapta:

- Vio, ţin'te bine! Că trebuie să ajungi la grădi! Maia te-a trimis la grădi, aşa că trebuie să ajungi acolo şi să iei copiii!

Maşina nu se mai clătina chiar atât de rău. Parcă şi blocul ăla mare se legăna mai uşor... Şi mai uşor...

Cutremurul se termina deci...

Păi să se-adune odată şi să fie atentă! Tocmai trecuse printr-un cutremur de-ăla "straşnic", peste 7. Căzuseră nişte blocuri. Or să izbucnească nişte incendii, iar nişte oameni disperaţi or să-şi scoată pistoalele din seifuri şi-or să aibă mare nevoie de Solenza ei funcţională! Aşa că...

Blocă uşile şi decise că o să accelereze serios - că, dacă mergea încetişor, sigur dădea de-un proprietar de pistol! Înainte, spre intersecţia cu Banu Manta! În capăt, avea de ales - ori Banu Manta, ori dreapta spre Piaţa Victoriei. Ambele drumuri erau infernale - de la Victoriei urmau Iancu de Hunedoara şi Ştefan cel Mare, ambele cu blocuri înalte, iar de pe Banu Manta sfârşea într-o încrengătură de străduţe periculoase în momentele alea... Pentru că ar fi trebuit să conducă încet - şi erau mulţi oameni disperaţi acum care aveau nevoie de Solenza ei...

Lucia

Gata. Se oprise. Cutremurul se terminase. Nu se mai mişca nimic - nici ea, nici podeaua, nici mobila... Coborî încet mâinile de deasupra capului... Ridică privirea spre sufragerie...

Se auzeau urlete. Unele, marea lor majoritate, neinteligibile. Auzea "Ajutor"... Auzea un plânset de copil, undeva în depărtare...

Gata! Unde era Victor al ei?

Intră în dormitor şi înfipse umărul în marginea şifonierului. Şi nu se aplecă, ci flexă genunchii - aşa o învăţaseră, la Academia de Poliţie...

Ptiu, ce grea era hardughia aia! Mm... Trase aer în piept şi împinse din toate puterile:

- Haai!

... Şi gata - îl ridicase. Hainele erau toate pe jos... Dar asta era perfect acum! Înhăţă din scurt cămaşa albastră, pantalonii la dungă, legitimaţia şi pistolul. Hei, nu! Ambele pistoale! Se va întâlni cu mulţi oameni disperaţi - şi nu voia să-i împuşte din prima cu gloanţe adevărate! Repede! Închidea nasturii... Pantalonii! Repede! Şi cureaua... Şosetele şi bocancii - că sigur nu mai exista la ora actuală în Bucureşti vreun obiect din sticlă neciobit sau nespart! Pistoalele la curea, în spate... Legitimaţia la curea, în faţă... Mobilul? Îl luă de pe jos, constată că încă funcţiona şi că, bineînţeles, nu avea semnal. Telefonia mobilă picase. Minunat! Îl băgă oricum în buzunar - că nu se ştia niciodată!

Bun! Şi-acum să-şi strângă pletele alea care-o încurcau îngrozitor! Dădu să intre în bucătărie, dar uşa nu se clinti. Se împinse serios în uşa aia şi tot nu reuşi s-o clintească! Iar asta însemna că frigiderul căzuse - şi bloca acum uşa. OK, se va ocupa de asta mai târziu! Acum trebuia să ajungă la Victor! Descuie uşa de la intrare, trase... Şi nimic! Trase din nou - nu, nu se deschidea!

- Ei, la dracu!

Propti talpa-n zid şi smuci clanţa. Şi reuşi să deschidă uşa. Bun!

Alexandru

Gata. Nu se mai legăna blocul. Nu se mai mişca nimic. Nu se clintea nimic. Auzea afară urletele sufletelor pe care Dumnezeu decisese să le facă să sufere zdravăn, înainte să le scape de durere şi chin...

Realiză că nu murise... Că nu era rănit... Că nu era nici măcar zgâriat, sau...

Bufni în plâns şi-şi acoperi faţa cu palmele:

- Al dracului să fiu eu! Că nu mi-e scris să fiu cu piciul meu...

Nu-i era scris să-l revadă... Nu-i era scris să se bucure...

Nicolae

Podeaua nu se mai mişca. Nu se mai simţea legănat. Tropăitul din spatele lui se terminase cu vreo zece secunde în urmă...

Păi putea spune că scăpaseră cu bine, nu?

Ridică încet capul şi privi lung tavanul - să nu le pice acum ceva în cap! Abia acum observă că tavanul fals era pus pe-un grilaj ancorat bine de betonul clădirii. Pe ici-pe colo, plăcile se mişcaseră; unele căzuseră... Dar alea erau uşoare. Alea nu erau un pericol. Acum...

Privi lung în jur. În stânga, la casierii, nu mai era nimeni. Nu părea să mai fie cineva - pentru că tejghelele alea erau înalte şi stabile, iar în spatele lor erau sume mari de bani, aşa că sigur mai erau nişte salariaţi pe-acolo! Modelul ăla, disperat şi turbat după prime şi avansări! Eh... În dreapta...

Toate dulapurile căzuseră - absolut toate. Nimic nu mai era în picioare în banca aia, cu excepţia stativului cu pliante care era prins cu holtşuruburi de perete. Soldaţii din lemn căzuseră. De sub unul dintre ei, un tânăr privea lung tavanul... Înghiţi greu şi reuşi să clipească. Şi să nu-l mai privească pe acel tânăr - şi nici dâra de sânge...

Birourile alunecaseră în toate direcţiile. Una dintre colegele lui îl privea lung, speriată, de sub unul dintre ele. Podeaua era plină de cioburi şi hârtii şi pixuri şi... Şi multe altele. Femeia peste care căzuse stativul cu pliante nu mai era acolo; deci ea scăpase... Bun! Acum era mult mai

Mişcarea îi atrase imediat atenţia - tânăra de sub birou ieşi şi se repezi spre uşă! Hei! Erau ultimii! Doar ei mai rămăseseră în banca aia! Ei şi...

Trebuiau să plece! Acum, cât încă mai puteau s-o facă!

Dădu drumul coloanei şi se trase în spate doar câţiva centimetri, cât să-şi poată privi logodnica:

- Sunteţi bine?

Carina nu ridică privirea spre el:

- Da, suntem bine. Ce facem? Iubire, ce facem acum?

- Ieşim cu maximă atenţie. Nebunia s-a mutat pe străzi, şi-o să înceapă să cadă tencuiala de pe blocuri. De asta mă ocup eu; tu te descurci cu Renata?

- Da.

Bun! Sărută căpşorul micuţ şi-o trase uşor pe Carina spre uşă:

- Bun. Tu ai grijă de Renata şi te uiţi strict pe unde mergi.

Iar eu te conduc. Hai!

Ciudat - Carina nu se clintea de-acolo! Dar de ce? Ce se întâmplase?... Oo, Doamne! Îi întindea diplomatul! Îi "salvase" diplomatul! Dar... Dar avea dreptate - avea multe acte în diplomatul ăla. Toate actele, în original. Aşa că...

Aşa că luă diplomatul şi-o prinse bine pe după umeri. Carina lui îşi aşeză scurt micuţa pe braţul stâng, iar cu palma dreaptă îi apăsă capul pe pieptul ei; şi-apoi îi acoperi capul - mai ales ochii. Perfect! Porniră spre uşă; el era atent la obiectele care puteau cade acum, ea privea podeaua... Aha!

Luă jacheta căzută pe jos şi acoperi capul blond:

- Uite - ascunde-o sub asta.

Graba cu care Carina se conformă îi arătă că luase o decizie bună. Se apropiau de uşă... El privea furnicarul de oameni care alergau pe trotuar... care-ncotro...

Gata! Trebuia să fie atent! În primul rând, să nu le cadă acum ceva în cap! În al doilea rând, să nu-i îmbrâncească vreun dement! În al treilea rând, să ocolească cumva sângele, răniţii şi cadavrele! BCR-ul era la parterul unui bloc comunist cu multe brizbrizuri; vizavi de BCR era un bloc comunist fără brizbrizuri. El parcase în capătul străzii, pe al doilea loc de parcare - deci până la Audi trebuiau să se descurce pe jos... Ieşi.

Dumnezeule mare, ce era afară!

Masa de oameni se deplasa predominant către Piaţa Victoriei. Oamenii se îndepărtau de centru; încercau, în fine...

Tresări scurt - hei! Mihai trecu pe lângă el, cu paşi grăbiţi. Îl apucă de haină:

- Stai! Mihai!

Ochii bărbatului îl priviră lung... Realiză, într-o clipă, că trebuia să-i dea drumul. Era şocat - nu-l recunoscuse! Îl privise drept, dar nu-l recunoscuse! Aşa că-i dădu drumul - iar colegul lui, bunul lui prieten, îşi reluă drumul. Unde se ducea? De ce se ducea spre centru?

O trase pe Carina spre el, reuşind s-o ferească de femeia care alerga din toate puterile spre Guvern. Şi-şi aminti că ei se duceau acasă! Spre Audi, în orice caz! Apucă zdravăn umărul micuţ şi se integră în masa de oameni care mergeau spre Guvern.

Încerca să fie atent pe unde calcă. Încerca să fie atent şi în sus, spre bloc. Brizbrizurile socialiste păreau să se ţină bine; se întreba în ce măsură aparatele de aer condiţionat capitaliste erau bine ancorate... Se apropiau de maşină...

Daa, perfect! Minunat! Un dobitoc se înfipsese în fundul Audi-ului şi-l "îmbrâncise" în maşina din faţă. Nu părea o lovitură puternică; dar... Dar se întreba dacă mai pornea. De fapt, se întreba dacă el era în stare să conducă acum. Se întreba dacă era bine să urce acum în maşină...

Nu; mai bine nu. De fapt... Se opri lângă maşină:

- Un deştept s-a înfipt în Audi. Oare-o mai porni?

Răspunsul veni prompt:

- Mai bine nu riscăm. Şi-aşa, decât să te pomeneşti că trebuie să plimbi un poliţist pe la intervenţii...

Da, asta cam aşa era; deşi...

Întotdeauna când o ascultase pe ea, îi mersese bine. Carina lui avea întotdeauna dreptate. Dacă şi ea spunea că mai bine nu riscau, atunci mai bine nu riscau. Clar! Se asigură dreapta-stânga şi-o trase pe Carina spre Calea Victoriei:

- Hai! Mai bine mergem pe jos.

Graba cu care păşea logodnica lui îi arăta că luase decizia corectă. Aşa că se concentră asupra pericolelor din jur: blocuri care cădeau, panicaţi care alergau fără noimă şi zone cu sânge. O trăgea repede, pentru că avea un plan...

Gata. Se opri între două maşini şi şopti:

- Stai puţin.

Puse diplomatul pe capotă şi-l deschise. Şi începu să îndese, grăbit, actele în buzunarul costumului. Diplomatul ăla era un adevărat borcan cu miere acum pentru indivizii puşi pe obţinut beneficii rapide! Verifica fiecare buzunar, fiecare fantă... Gata. Luase tot. Prinse din nou umărul micuţ şi porniră, cu paşi grăbiţi, spre Bdul Iancu de Hunedoara. Acum...

Va merge pe partea dreaptă - pe partea cu spitalul de copii. Deşi, dacă va observa îngrămădeală, vor trece pe partea cu blocurile. Decât să le treacă pe amândouă printre răniţi... Apoi vor ajunge în Ştefan cel Mare. Cu puţin noroc, vor trece pe lângă stadionul Dinamo şi-apoi vor intra pe Barbu Văcărescu - pe partea stângă, unde erau numai case. Urma Parcul Circului... Complexul ăla albastru... Acolo făcea dreapta - şi intrau pe străduţe, pe unde erau numai case. În capăt era şoseaua aia al cărei nume îi scăpa, dar care era întotdeauna asaltată de maşini. Iar după ea era parcul Plumbuita.

Vor merge la el, în Colentina. Nu voia să ajungă la Obor, pentru că îi era sincer frică să vadă cum rezistase blocul socrilor lui. Până la Piaţa Iancului, la garsoniera Carinei, nu puteau ajunge decât pe Ştefan cel Mare - care era plin de blocuri. În plus, apartamentul lui era într-o zonă ceva mai retrasă faţă de nebunia care se va dezvolta cu repeziciune în Bucureşti. Blocul lui era mai aproape de ieşirea din oraşul ăla...

Lucia

Se opri în uşa apartamentului - palierul era cufundat în întuneric. Realiză într-o clipă că becurile erau stinse - deci nu mai aveau curent! "Vestea" o dezmetici serios - era în stare de criză. Trebuia să-şi refacă toate calculele! Cutremurul fusese unul serios! Adică adio curent, adio apă, adio gaze... Aoleu, gazele! Răcni cât putu ea de tare spre parter, spre administrator:

- Nea Popa! Opreşte gazele, de la subsol!

Ciudat, dar vocea administratorului îi răspunse imediat:

- Acum le opresc!

Bun! Ridică involuntar privirea spre uşa apartamentului 14 - de acolo auzea acum o voce de femeie care spunea ceva...

Blocul lor în ce stare era? Rezistase?

Pereţii erau intacţi. În fine, tencuiala se crăpase pe ici-pe colo; dar nu vedea crăpături serioase, de structură. Nu pe palierul lor! Scările erau la locul lor... Bătu scurt, tare, cu bocancul în planşeu - şi constată, total neacademic, că blocul lor rezistase. Bun!

Ieşi şi se grăbi să bată tare, cu pumnul, în uşa apartamentului 13. Ascultă... Hei! Acolo plângea cineva! Bătu din nou cu pumnul în uşa metalică şi ţipă:

- Vecine, sunteţi bine?

Recunoscu imediat vocea tânărului cu băieţelul autist:

- Da!

- Aveţi răniţi?

- Nu!

Bun! Asta însemna că se putea grăbi spre apartamentul 14, unde femeia aia chiar plângea şi ţipa "Ajutor" acum! Păşea cu atenţie, pentru că planşeul putea fi totuşi slăbit... Deşi auzea clar vocea femeii gemând printre suspine, bătu cu pumnul în uşa apartamentului 14:

- Vecină, eşti bine?

Suspinele se transformară în hohot de plâns:

- Nu...

Pusese o întrebare tâmpită! Dar... Dar simţise totuşi nevoia unei... "introduceri". OK, deci trebuia să spargă cumva uşa aia metalică... Hei! Poate avea noroc, şi tiristul era acasă! Zdrahonul ăla de doi pe doi sigur putea "rupe" orice uşă! Bătu cu pumnul în uşa apartamentului 15:

- Vecine, sunteţi bine?

Ascultă... Nu; nu era nimeni înăuntru. Deci trebuia să se descurce cumva cu uşa aia... OK! Reveni în faţa uşii-problemă:

- Vecină, eşti lângă uşă?

- Nu.

- Poţi să descui tu, sau sparg uşa?

O secundă de tăcere... două...

- ... Nu, nu pot.

Uşă "şmecheră", cu... nenumărate puncte de prindere. Minunat! OK! Făcu doi paşi în spate şi se repezi cu umărul în ea. Şi scăpă un geamăt, pentru că durerea îi aminti momentul în care se repezise spre hol şi se lovise rău în uşa de la dormitor... Mm, ce durea! Dar şi ea, mare proastă! La ce-şi mai pusese bocancii ăia, dacă nu-i folosea? Calculă "din ochi" distanţa şi fripse un bocanc în tablă. Uşa nu părea să fie afectată cumva... Un pas în spate şi-o nouă lovitură! Păi ce, uşa aia se punea cu ea? O va deschide, chit că va trebui s-o împuşte!

Auzi o pocnitură scurtă pe sală şi-apoi voci amestecate - femei şi bărbaţi. Iar asta-i aminti că tiristul de doi pe doi nu era singurul bărbat din scara aia! Se aplecă deci peste balustradă şi văzu creştetul administratorului:

- Nea Popa, aţi oprit gazele?

- Da-da!

- Trebuie să spargem uşa de la apartamentul 14! Vecina este rănită înăuntru!

- Bine! Eu evacuez aici!

Poftim? Îl privi lung, siderată de aşa răspuns... "în faţă"...

Nu; omul nu încercase să fie sarcastic. Omul ăla era panicat. Trecuse de 50 de ani; probabil că tocmai rememorase cutremurul din '77 şi-şi amintise că trebuia să salveze oamenii... Şi era înconjurat de bătrâne speriate, uşor isterice. În plus, el n-avea doi pe doi; era un ins destul de firav. Probabil că i-ar fi sugerat să împuşte uşa, aşa ca-n filme...

Paşii grăbiţi coborau treptele; cele două bătrânele de la etajul patru, vecine de apartament, se grăbeau să evacueze şi ele... Le făcu loc să treacă şi reveni în faţa uşii. Şi-i mai altoi un picior! Aah! Tot o s-o rupă! Femeia aia plângea şi gemea - şi cum la ea căzuse şi şifonierul, şi biblioteca, se gândea că biata femeie era prinsă sub vreun corp de mobilă!

Denisa

Nu putea să nu plângă - chiar dacă plânsul ăla îi amplifica serios durerea de coaste! Crezuse că are doar două şanse - fie sosirea lui Eduard, fie moartea printre ruinele blocului. Şi uite că se înşelase. Poliţista încerca să spargă uşa...

Păi, după ce spărgea uşa aia, fata frumoasă de la apartamentul 12 o să intre, o s-o găsească şi probabil că o să cheme o ambulanţă. Deşi se gândea cu groază că va sfârşi din nou uitată într-un spital... La cum se clătinase blocul şi la ce bubuituri puternice auzise, se gândea acum că probabil nici nu se vor obosi să bată drumul cu Ambulanţa până acolo! Erau oameni mult mai grav răniţi decât ea! Aşa că...

Aşa că fata frumoasă o să spargă uşa; o s-o ajute să ajungă pe canapea, în sufragerie, şi-apoi probabil că-i va da un Algocalmin. Şi va pleca la treaba ei - că doar era poliţistă, nu? Va fi consemnată în cazarmă... sau în secţia de poliţie. Nu prea ştia "termeni specifici", dar, în orice caz, sigur o chemau la serviciu! În asemenea cazuri de catastrofe naturale, poliţia şi armata erau "la muncă". Şi medicii...

O să stea cuminte pe canapea până diseară. Iar dacă Eduard nu apărea până diseară, o s-o roage pe poliţistă să n-o lase singură. Să o îndese undeva, într-o maşină de intervenţie, şi s-o ducă ori la un spital, ori într-un centru pentru sinistraţi...

Nu putea rămâne singură...

Gândul ăla o făcu să bufnească într-o nouă rafală de plâns.

Alexandru

Auzea clar bubuiturile ritmice. Poliţista sexy încerca să spargă o uşă...

Îi spusese că e bine. Adică răspunsese afirmativ la "sunteţi bine". Şi nu prea ştia ce să creadă... Poate că Mirela era bine acum. Ionuţ sigur era bine! Ionuţ era în rai! Şi cum Mirela nu primise toţi musafirii ăia din plictiseală, poate că ea era în anticameră... Se ţicnise!

Îşi trecu scurt mâinile prin păr: păi, un singur lucru era cert! Nu i-a fost scris să moară! Calcula acum că, în ultimele 24 de ore, ar fi trebuit să moară de două ori! Şi-ncă din motive foarte întemeiate! Numai că Adriano nu-l împuşcase... Dumnezeu nu-l strivise sub şifonier... Ba chiar putea spune că avusese grijă de el! Că nici unul dintre obiectele din dulapurile suspendate nu-l nimerise! Şi-atunci, ce putea să creadă? Că fusese iertat? Că i se acorda o a doua şansă? Că îi era scris să atingă suta de ani, ca să se întrebe zilnic dacă băieţelul lui s-ar fi putut totuşi recupera? Nu ştia...

Oricum, din câte constata el acum, Dumnezeu îl voia viu. Aşa că...

Aşa că se ridică şi deschise uşa. Şi păşi pe frigider - care căzuse exact în dreptul uşii! Oricum nu mai aveau curent! La asemenea zgâlţâială, era evident că pagubele erau majore! Totuşi, auzise nişte huruituri groaznice dinspre Şoseaua Colentina! Iar asta însemna că nişte blocuri se transformaseră în ruine...

Împinse cu greu biblioteca şi reuşi să intre în sufragerie. Aici, pagubele nu erau mari. Canapeaua ajunsese în mijlocul camerei, unde se întâlnise cu biroul. Gol. Monitorul era pe jos... Biblioteca "dansase" între perete şi uşă, dar rămăsese în picioare. Se mişcase în lateral... Se răsuci şi porni spre dormitor. Şi constată că şi aici trebuia să împingă dulapul cu haine al lui Ionuţ... Gata.

Oftă greu - îi era scris să prindă suta de ani. Şi să se întrebe zilnic...

Canapeaua alunecase spre mijlocul camerei iar şifonierul căzuse peste ea. O strivise la propriu! Rupsese arcurile spătarului şi le dăduse pe spate! El privea lung canapeaua aia şi se întreba... Şi nu putea să nu se gândească...

Dacă Beatrice n-ar fi derapat, Adriano n-ar fi suspectat nimic. Sau ar fi ştiut totul, dar nu i-ar fi omorât! Se îndoia că omorâse 30 de barmani, masseuri, instructori de fitness... Oricum, Mirela şi Ionuţ ar fi fost acum pe canapeaua aia. Sau, poate doar Ionuţ! Mirela obişnuia să se trezească la şapte fix şi să lase băiatul să doarmă atât cât voia el, timp în care ea îşi făcea treburile prin casă. În condiţiile astea...

Dulapul cu haine blocase uşa. Şifonierul căzuse peste canapea. Se îndoia că mai conta ordinea în care se produseseră cele două evenimente! Dacă şifonierul ar fi căzut primul, ei ar fi reuşit să intre... şi l-ar fi văzut pe Ionuţ strivit de şifonier. Dacă dulapul ar fi alunecat primul, ei s-ar fi căznit să-l împingă din cadrul uşii; şi probabil că ar fi văzut cum şifonierul...

Auzea clar bubuiturile de pe palier... Strânse scurt pumnii şi scrâşni printre dinţi:

- Apoi dacă n-ai vrut să mă omori, stai aşa! Ţi-arăt eu luptă pentru supravieţuire!

Intră şi apucă şifonierul; şi-l aşeză din nou în picioare. Deschise larg uşile... Aha! Bocancii! Repede - şosetele... Gata. Ieşi şi descuie uşa. O smuci zdravăn şi ieşi.

Poliţista îşi pusese uniforma. Normal - era stare de dezastru natural, nu? Ea era "în timpul serviciului" acum! Era o poliţistă

un pic atipică, pentru că purta uniforma, avea în spate, la cureaua pantalonilor, două pistoale, dar... buclele de pe umeri erau în flagrantă contradicţie cu restul înfăţişării. În fine! Se grăbi s-o prindă de braţ şi s-o dea deoparte:

- Stai aşa!

Doi paşi în spate, un avânt scurt şi-un salt cu bocancul înainte - ca-n tinereţe, la antrenament! Mm, ce pârâise! Chiar - oare ce pârâise aşa? Că doar era uşă de metal, nu? În fine... Păşi iar în spate, se repezi iar cu toată puterea... Hai! Încă o dată! Lovi din nou tabla - şi de data asta auzi clar cum nişte piese metalice lovesc fundul uşii. Zgâlţâi bine de clanţă... Gata; acum ceda. Se mai ţinea doar în dinţişorii din dreptul clanţei. Se dădu în spate, să-şi ia avânt... Şi sări. Şi-o lovi cu toată puterea! Un trosnet scurt - iar uşa se deschise larg.

Uniforma albastră trecu ca o nălucă prin faţa ochilor lui! Ptiu - că repede se mai mişcase! Avusese impresia că parcă fusese programată să se repeadă aşa! În fine - era evident că la Academia de Poliţie se predau multe ore de teorie şi se făceau multe simulări, reale şi imaginare... Mm, ce mai plângea vecina lui! O urmă pe poliţistă.

Şi aici, frigiderul căzuse pe hol, în dreptul uşii de la bucătărie. Uşa aia era deschisă; văzu uniforma ghemuită lângă masă... Deci acolo căzuse vecina. "Escaladă" frigiderul şi intră şi el.

Mama băiatului care se sinucisese căzuse între masă şi dulapuri. Era chircită acolo, pe-o parte; poliţista o tot întreba unde-o doare, dar femeia aia plângea şi nu putea spune nimic...

Păi să se facă util, nu? Apucă masa şi-o mută în stânga. Şi observă abia acum cuptorul cu microunde căzut peste picioarele femeii. Îl mută şi pe el şi încercă să fie atent la dialogul lor - că era important!

- Unde vă doare?

Mâna arăta vag în partea dreaptă... Aha! Acum îşi amintea! Şi-o amintea în dreptul uşii lui, când se întorsese de la spital! Mersese aplecată şi se ţinuse serios de partea dreaptă! Se grăbi s-o lămurească pe poliţistă:

- E de la accident. Coastele, probabil.

Iar acum vecina lui aproba repede-repede - că nu putea să vorbească, pentru că suspina serios şi gemea printre dinţi... Poliţista o trase uşor spre ea. Şi acum văzură amândoi sângele de pe tot braţul stâng! Oof, ce ghinion pe biata femeie! Întâi accidentul, pe urmă copilul, acum cutremurul ăsta... Ce-avea Dumnezeu ăla cu ei? Cu ei toţi?

- Coastele vă dor rău?

Aproba...

- Vă doare când respiraţi?

Aproba... Poliţista apucă uşor mâneca stângă - iar femeia de pe gresie începu să ţipe! Hei! Ce-i făcea acum? Voia s-o oblojească? Gata - îi dăduse drumul! O lăsa în pace! În sfârşit! Şi-aşa, ea era poliţistă - nu medic! Nu? Parcă citindu-i gândurile, tânăra în uniformă se ridică:

- Staţi aici. Soţul unde e?

- La amantă.

Poftim? Era foarte ciudat - că la întrebarea asta răspunsese cu o simplitate care-i dăduse lui fiori! La amantă? Poliţista se grăbi spre uşă:

- Staţi aici, nu vă mişcaţi! Mă duc să caut un medic!

Gata? Pleca? Nu; tânăra cu ochi albaştri se întoarse şi ridică un deget ferm spre femeia de pe gresie:

- Încercaţi să vă liniştiţi, că scot legitimaţia şi vă fac rost de-un medic orice-ar fi!

Şi gata - ieşise. Ba nu - tocmai se întorsese! Ochii albaştri îl priviră lung, pătrunzător:

- Băiatul şi soţia unde sunt?

Poftim?

O privea, realiza că tocmai fusese întrebat unde erau Mirela şi Ionuţ şi simţea că îl trecuseră toate apele! Poliţista îl privea drept - şi parcă-l interoga! Parcă nu mai era poliţista aia sexy din apartamentul 12! Toată informaţia despre muzica de buric, tocurile înalte şi rochiţele strâmte şi scurte se ştersese într-o clipă! Avea sentimentul că în secunda imediat următoare va fi înhăţat de mânecă, răsucit, lipit de perete, încătuşat şi trântit cu faţa-n jos în mijlocului camerei...

Tăcea. Iar ochii ăia albaştri parcă scormoneau în mintea lui, după răspuns! Tânăra scotoci preţ de-o clipă şi scoase şnurul cu legitimaţia de serviciu de sub cămaşă:

- Dacă vrei să dai de ei, spune-mi unde să-i caut!

Aha! Păi trebuia să-i spună... Trebuia să-i spună ceea ce plănuise deja să spună la secţia 7! Ridică deci din umeri:

- Nu ştiu. Au venit ieri de la munte, dar eu nu eram acasă. Şi au plecat din nou. De data asta, cred că sunt în drum spre mătuşa ei. Spre Republica Moldova.

Ochii albaştri nici nu clipiseră... Adăugă, încercând să pară mult mai sarcastic decât fusese vecina rănită:

- Şi nu cred că se mai întorc.

Şi-acum încerca să-i arate că el unul era sigur de asta... Poliţista clipi scurt:

- Nasol. În fine; stai tu cu ea?

Cu cine? Cu vecina rănită de pe gresie? Se grăbi să aprobe:

- Rămân eu şef de palier; tu du-te şi adu-i un medic.

Primi o aprobare, iar uniforma ieşi. O auzea tropăind pe scări... Îndepărtându-se... Păi putea spune că era şef de palier, nu? Ia să fie el un şef de palier responsabil! Şi să nu se mai gândească la Mirela şi Ionuţ!

Ştia sigur că la apartamentul 12 nu mai era nimeni acum. La el, la 13, nu era nimeni. Aici era doar vecina rănită. Iar la 15, dacă ar fi fost cineva, cu siguranţă evacuaseră! Nevasta tiristului nu şi-ar fi ţinut cei doi preşcolari în apartament! Aşa că nu avea cine ştie ce sarcini... Ia să se ocupe un pic de vecina aia rănită!

Ieşi şi el şi se grăbi spre dormitor. Unde constată că uşa era... încuiată - că nu putea nici să apese clanţa, darămite s-o deschidă. Ridică puţin vocea:

- Dormitorul e încuiat?

- Da. Nu e nimeni acolo...

Ciudat, dar... OK! În sufragerie atunci! Aici, şifonierul fusese "gentil" - nu blocase decât jumătate din uşă. Intră pe lângă el, se strecură pe lângă biblioteca răsturnată pe jumate şi luă una dintre pernele-fantezie de pe canapea. Hm - ei aveau bibliotecă formată din două corpuri suprapuse. Corpurile de jos rămăseseră în picioare; doar cele de sus căzuseră - şi nu blocaseră decât jumătate din cameră...

Reveni în bucătărie şi îngenunche lângă vecina lui. Îi ridică uşor capul, îi aşeză perna... Şi-acum? Ce mai trebuia să facă acum? Era cald, aşa că n-avea rost să-i aducă o pătură... Femeia zâmbi strâmb, un pic încurcată de acea constatare:

- Iartă-mă; dar ştii că habar n-am cum te cheamă?

Întinse prompt mâna spre ea:

- Alex.

I se strânse uşor mâna:

- Eu sunt Denisa...

OK! Încântat de cunoştinţă! Sigur, era păcat că se cunoşteau în împrejurările alea, dar...

- Te rog, vezi dacă mobilul meu mai e întreg. Era undeva pe masa din sufragerie...

Pe masă? Tocmai pe masă nu se uitase! Reveni în sufragerie şi păşi peste biblioteca răsturnată pe covor. Şi văzu imediat mobilul - alunecase de pe masă şi sfârşise pe perna fotoliului din

dreapta. Îl luă... Mda; trecuse cu bine peste cutremurul ăsta. Dar n-avea semnal - semn că "muriseră" şi telefoanele. Oricum, ideea de a avea un mijloc de comunicare cu 112 îi surâdea acum; aşa că se ridică:

- Mă duc să-mi caut şi eu mobilul şi mă-ntorc.

Ieşi, traversă palierul... Şi se opri. Că mobilul lui rămăsese la Adriano. Minunat!

Păi... Păi cum nu prea putea să stea paznic lângă femeia aia de pe gresie, cum n-avea curaj s-o ridice şi s-o mute pe canapeaua din sufragerie şi nici nu-i surâdea singurătatea propriului apartament, decise să se avanseze singurel "şef de scară". O să urce deci la etajul patru şi-o să inspecteze blocul. Era foarte important ca planşeul etajului patru să nu cedeze.

Lucia

Uau! Vecinul era bătut zdravăn! Cineva încercase din greu "să-l dezmembreze" - probabil amantul nevesti-sii, nu? Ăla din Republica Moldova! Că istorioara cu mătuşa de peste Prut "nu ţinea"... În fine! Fiecare cu viaţa lui privată!

Coborî în fugă treptele şi abia când ajunse la parter, realiză că tropăise serios pe ele înainte să le verifice. Şi că, în caz de cutremur, scările sunt cele mai nesigure... Ei, asta e! Le verificase când coborâse! Scările erau OK, deci blocul era şi mai OK! Şi-i plăcea mult socoteala aia! Împinse uşa şi ieşi din scară. Şi se opri, cu ochii la blocurile din faţă...

De acolo, de la scara ei, se vedea spatele blocurilor de pe Şoseaua Colentina. Pe acolo, prin faţa ochilor ei, n-ar fi trebuit să se vadă nimic altceva. Acolo ar fi trebuit... La naiba! Acolo era, chiar acum, ditamai gaura! Şi-un nor imens de praf! Acolo se prăbuşise cel puţin o scară de bloc!

Privea lung gaura aia şi se gândea că arăta ca o guriţă de preşcolar ştirb... O luase razna? Acolo muriseră oameni, iar ea făcea asemenea paralele glumeţe?

Paşii se apropiară în fugă iar administratorul exclamă:

- Vecină, să ştii că am oprit gazele şi-am scos pe toată lumea afară!

Cum-cum? Îl privea lung... Îl privea şi parcă nu înţelegea ce spunea omul ăla...

- Am oprit gazele, de la subsol, şi am evacuat pe toată lumea din scară. Momentan, i-am dus aici, în părculeţ - că unul din blocurile ANL a căzut pe jumătate şi-am zis să nu-i duc spre canal. Dar cred că nici aici nu sunt chiar în siguranţă.

Şi-acum arăta spre blocul cu 10 etaje din faţa lor...

Ridică privirea...

Blocurile alea erau făcute din prefabricate. Bucăţi de beton armat, îmbinate între ele prin sudură. Îşi amintea că, în copilărie, venise o dată cu mama ei la Bucureşti; şi văzuse cum macaraua aia mare şi galbenă muta ditamai peretele, cu fereastră cu tot. Imaginea aceea o impresionase... Cât cântărea un perete de-ăla? Câţi pereţi de-ăia erau într-un bloc cu trei scări şi zece etaje? Şi cu ce viteză cădea un perete de-ăla, desprins de la etajul zece? Forţa gravitaţională a Pământului era... Acceleraţia gravitaţională a Pământului era 9,8 m/s. Adică un peretele de-ăla, într-o secundă, "cobora" 4 etaje? Nu fusese niciodată specialistă în calcule - dar cam aşa ar fi căzut un perete de-ăla...

- Vecină...

Nu; nea Popa n-avea deloc dreptate când o privea şi aştepta decizia ei! La urma urmei, el avea peste 50 de ani şi experienţa cutremurului din '77! Numai că se uita acum la ea ca la Soare! Iar în condiţiile astea...

Scoase mobilul - oare unde era George acum? Constată că nu avea semnal... OK! Începu să-i indice cu degetul - cu gesturi largi, ferme, aşa cum o învăţase proful de psihologie:

- Staţi cu vecinii în părculeţ. Nimic nu cade aşa, pe şest. Deci, dacă-l auziţi trosnind, intraţi pe aici, pe străduţe - că astea mici, cu patru etaje, din spate sunt mai zdravene. Noi ne-am legănat pe lăţimea blocului - dar ăsta mare e perpendicular pe mişcare, aşa că e şubrezit serios. Atenţie mare la aparatele de aer condiţionat, antenele parabolice... şi toate celelalte montate pe dinafara blocurilor după '90. Mă duc să văd ce se întâmplă pe Colentina şi să aduc un medic - că vecina de la 14 e rănită.

- Aoleu! A căzut mobila pe ea?

- Nu; s-a lovit la coastele alea rupte în accidentul de maşină. Nu e grav; are, totuşi, nevoie de-un medic. Iar eu trebuie să dau de nişte colegi şi să ne organizăm.

Iar gândul ăla nu o bucura deloc acum... Porni spre canal.

Deci căzuseră blocuri. Şi nu mai aveau curent şi gaze. Şi probabil nici apă. Bucureştiul va deveni un haos total...

Unde naiba era George acum?!

Nu ştia ce să facă. Era poliţistă - trebuia deci să se prezinte la datorie. Subconştientul îi spusese asta, atunci când o făcuse să-şi pună uniforma şi să-şi atârne legitimaţia de gât şi insigna la curea. Şi totuşi, ideea nu-i surâdea deloc! Avea 24 de ani, stătuse mult timp în liniştitul Oneşti iar în timpul patrulării nu avusese cine ştie ce incidente! Văzuse rar sânge! Iar acum ştia că o să vadă mult mai mult decât atât! Atunci când un perete de-ăla de prefabricat se prăbuşea...

Jumătate din primul bloc ANL era la pământ, sub formă de moloz. Iar imaginea aia o făcu să vireze scurt la dreapta - nu! Nu era în stare să vadă asta acum! Nu se putea duce acum acolo, să caute supravieţuitori! Nu-nu!

O rupse la fugă spre Mega Image - trebuia să-l găsească pe Victor! Şi pe George! Dar întâi şi-ntâi pe Victor!

Alexandru

Etajul patru suferise oareşce daune...

Uşile apartamentelor erau date de perete. Nu auzea nimic, nici un pocnet, nici o şoaptă... Probabil că toţi vecinii se grăbiseră să iasă în faţa blocului. Oricum, aici pereţii aveau crăpături serioase. Adică se vedea clar că trecuseră printr-un cutremur. Nu, n-or să cadă; dar... Dar nu era foarte simplu, pentru o persoană cu capul pe umeri şi minţile-n cap, să doarmă acolo la noapte. Crăpăturile erau subţirele, dar lungi; în plus, toate geamurile cu tocuri de lemn, vechi, se spărseseră. Aşa că...

Aşa că era şef peste-o scară un pic "pustie"...

Nu; etajul patru n-o să cadă cu una, cu două. Oricum, dacă decideau să rămână în bloc, or să trebuiască să "culce" mobila care mai rămăsese acolo în picioare - că or să urmeze replicile, iar şifonierele alea vechi erau grele şi vor supune planşeul la un efort suplimentar. Asta ar fi făcut el, dacă ar fi fost numit "şef de scară". Era fotomodel, nu inginer în construcţii; încerca deci să fie lucid şi prevăzător...

Reveni la etajul trei şi decise să coboare - că începuse să audă vocile vecinilor şi voia să ştie ce se hotăra. Poliţista trebuia să ştie totul, ca să ia deciziile corecte. Ştia că tânăra o să se întoarcă cu un medic; dar poate că nu se va încuia în apartamentul 12, ci se va prezenta la post...

Uau! Din apartamentul 8 apa curgea şiroaie! Sigur se spărsese ţeava! Se aplecă... Apă rece. Exact cum era mai rău! Apa potabilă tocmai se scurgea pe palier! Iar el plănuia ca, imediat cum revenea în apartamentul lui, să umple cada cu apă. Că el nu pleca din bloc. N-avea de ce! N-avea unde să se ducă... Ieşi.

Vecinii se strânseseră în faţa scării. Vorbeau toţi odată...

Uau! Acolo fusese un bloc! Doamne, acolo fusese ditamai

blocul cu 10 etaje!

Îşi trecu scurt mâinile prin păr: păi...

Păi era clar acum - îşi făcea provizii serioase de mâncare şi apă, se încuia în apartament, acoperea bine toate geamurile şi aştepta. Ce? Reconstrucţia, probabil! Sau pe proprietar, care să-l dea afară şi să se mute în apartamentul "funcţional"! Deşi i-ar fi putut plesni două peste ochi, pentru că achitase deja chiria pe luna august... În fine - va încerca să reziste acolo până revenea curentul electric şi se instaura regimul militar. Că dacă picaseră blocuri, o să iasă armata...

- Vecine, dumneata ce planuri ai?

Poftim? Administratorul îl privea lung... Se grăbi să-i răspundă... "corespunzător":

- O aştept pe poliţistă, cu medicul, o ajut să o transporte pe vecina de la 14 la salvare, după care îmi iau actele şi banii şi-am şters-o.

- Păi şi unde te duci?

- La mama, la Târgovişte.

Ochii bătrânelelor îl priveau lung, admirativ, ca pe-un soi de geniu... Ridică scurt din umeri şi porni înapoi, spre scară:

- Aici oricum n-o să fie de stat! Mă duc la vecina - poate are nevoie de apă, sau...

Şi gata - scăpase de ei. Şi le dăduse o idee "genială" - s-o şteargă din capitala aia europeană! Urcă scările în grabă... Intră totuşi în apartamentul 8 şi constată că, într-adevăr, apa şiroia din masca de la bucătărie. Aşa că se grăbi în apartamentul lui, în baie, şi dădu drumul la apă în cadă. Măcar jumătate să reuşească s-o umple! Partidul şi guvernul or să oprească absolut totul în curând...

Oftă greu şi ieşi. Şi văzu uşa larg deschisă de la apartamentul 12... Păi s-o ajute până la capăt, nu? Intră şi "se înfipse" glonţ în baie. Puse dopul, roti robinetul de apă rece... Reveni în apartamentul 14 şi repuse frigiderul în picioare. Vecina îl privea lung, de jos, de pe podea; arătă spre baie:

- Mă duc să pun apă în cadă.

Chipul femeii împietri... La naiba! Idiot era! Nu trebuia să-i spună! Intră în baie şi... Al naibii, capul lui prost! De ce trebuise să-i spună ei asta? Da, era casa ei; dar...

În fine! Acum "îi picase faţa" - peste vreo două ore însă, îi va mulţumi pentru acea decizie! Dădu drumul la apă şi închise uşa. Şi reveni în bucătărie. La vederea lui, femeia întinse mâna spre el şi oftă greu:

- Cred că aş putea să mă ridic...

Nu, zău! Negă scurt:

- Eu aş zice să stai cuminte; că dacă vine poliţista şi vede că n-ai ascultat-o, îţi taie o amendă de n-o poţi duce!

Femeia bufni în râs. Şi-apoi în ţipete. Iar se chircise toată... Oftă greu şi-i aduse pachetul cu ţigări şi bricheta:

- Deci nu te poţi ridica. Aşteaptă medicul. Şi-aşa, n-ai pe unde fugi - că vecinii sunt toţi jos, în faţa scării, la şedinţa extraordinară a asociaţiei de proprietari. Sunt mult mai mulţi decât la ultima şedinţă ordinară organizată de comitet...

Vecina lui strângea din dinţi, râdea... şi-l mârâia chiar acum:

- Nu mă mai face să râd!

- OK!

Îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul. Aştepta să-şi aprindă şi ea o ţigară... Şi redeveni serios:

- Am ieşit până în faţa scării. Din ce-am văzut eu, unul din blocurile de pe Colentina a căzut. Şi cred că a căzut şi blocul cu Mega Image-ul - că ăla era şubred demult.

Ochii căprui îl priveau lung... Aprobă şi continuă:

- Cea mai deşteaptă mişcare este să stăm cuminţi aici. Etajul patru e încă în stare bună, iar la şedinţă se discută despre evacuarea completă.

Femeia oftă greu şi se chirci din nou... După care decise să privească cuptorul cu microunde:

- Eu oricum sfârşesc într-un spital; voi faceţi cum credeţi. Dacă aveţi nevoie de apartamentul ăsta, eu una n-am nimic împotrivă... Fata aia blondă cu doi copii de la 15 ce face? Cum e?

- Nu cred că e acasă.

Capul de pe pernă aproba încet:

- Oof, sărăcuţa... Cum se mai chinuie cu copiii... Şi el apare de două ori pe lună...

- N-are încotro - e şofer de TIR pe internaţional.

Femeia aproba... Preferă să tacă.

La urma urmei, putea spune că "se aranjase" de cazare. Dacă femeia asta îşi imagina că va vedea spitalul chiar şi numai pe dinafară, se înşela amarnic! Pentru patru coaste rupte şi nişte juliturii însângerate, n-o s-o ia nimeni în seamă! Spitalele erau ale răniţilor grav... Amputaţi... Striviţi...

Mai trase un fum - aşa că, dacă apărea proprietarul apartamentului lui, o s-o roage pe Denisa să-l primească aici, la ea. O să aibă grijă de ea, o s-o ajute... Iar când va reveni curentul, va porni şi el uşurel către Târgovişte. Sau către Bianca. Nu se hotărâse încă. Presimţea că o să aibă multe zile şi nopţi la dispoziţie ca să ia hotărârea asta...

Lucia

Mamă, Doamne!

Paşii încetiniră de la sine, iar mâinile se ridicară singure spre cap; se opri, privind lung mormanul de moloz... Undeva dedesubt erau şi rafturile de la Mega Image... Antenele alea mari căzuseră pe stradă - peste Şoseaua Colentina; trei bărbaţi tot făceau ceva pe lângă ele... Ce dracu făceau ăia - furau semnal? Sau fier vechi? Alergă spre ei.

Se certau de mama focului. Ei, drăcie! Se asigură că legitimaţia rămăsese pe dinafară, la vedere, şi "năvăli" în cearta lor:

- Ce faceţi aici?

Unul dintre ei se întoarse, răcnind:

- Ce...

Şi amuţise acum, pentru că văzuse uniforma... Ceilalţi doi se ridicară şi ei, iar unul dintre ei o lămuri:

- Vrem să tragem antena, ca să eliberăm şoseaua.

Oo, bună idee! Ia să-i organizeze ea!

- Sunteţi cu maşinile?

- Da. Am legat-o cu şufele şi

- Foarte bine. Trăgeţi-o încolo, spre moloz, ca să eliberăm trecerea prin dreapta.

Ia uite-i, ce grăbiţi erau "să se execute"! Mm, legitimaţia aia, atârnată peste cămaşa albastră cu numele scris pe buzunar, făcea minuni! Aştepta... Se trase câţiva paşi în spate, ca să n-o lovească în caz că se rupea şufa, şi aşteptă. Şi privi lung blocul lui Victor... care părea OK... Motoarele porniră; cele trei maşini se puseră în mişcare. Scârţâind şi trosnind îngrozitor, antena aia imensă se îndepărta... Le făcu semn "să-i dea bătaie" şi se întoarse spre Cristim: de-aici se vedeau blocurile alea?

... Nu! Nu erau toate blocurile! Lipseau blocuri, în direcţia aia! Oo, Doamne! Împinse mai bine pistoalele la curea şi-o rupse la fugă peste pod!

Trebuia să ajungă urgent la coafor! Trebuia să dea de Victor! Sigur scăpase! Nu se poate să nu fi scăpat Victor! Alerga din toate puterile; se apropia de blocul cu coaforul la parter... Hotelul Sir era OK. O să-i spună asta lui George; dacă avea nevoie de spaţiu de cazare, hotelul ăla era tocmai bun! Nu era foarte lat - era mai mult pătrăţos. N-avea cum să fie foarte afectat! Şi-acum ar fi fost foarte indicat să traverseze, pentru că ajunsese la blocul cu coafo-

rul Rodicăi, care avea zece etaje... Trebuia să traverseze.

Şoseaua era blocată de maşini oprite haotic. Unul dintre bărbaţii din spate începu să ţipe:

- Da' mută, dom'le, maşina aia! Nu vezi că blochezi trecerea?

- Tu nu vezi că e blocată şoseaua?

Ia, că ăia se luau la bătaie acolo! Ridică vocea:

- Hei, gata!

Şi constată că n-o luase nimeni în seamă. Scoase pistolul cu bile şi trase un foc în aer:

- Gata toată lumea!

- Dumneata nu vezi că

Tăie scurt vorba scandalagiului:

- Hai, toţi şoferii la mine!

Şi cum legitimaţia era la vedere, şi cum majoritatea indivizilor se grăbeau să se conformeze, constată că scandalagiul decise să tacă... Băgă pistolul la curea şi începu să indice din nou cu degetul:

- Oamenii ăia trag chiar acum antena din drum. Noi aici ne organizăm ca să eliberăm şoseaua. Împingem toate maşinile lovite spre dreapta, spre bloc, şi eliberăm trecerea prin partea stângă a şoselei.

- De ce prin stânga şi nu prin dreapta?

Iar scandalagiul? Îl privi lung, drept, arătând spre bloc:

- Fiindcă ăla are zece etaje şi poate să cadă spre şosea. Dacă sunt răniţi în maşini, îi ducem în parc, pe iarbă.

- Duduiţă, trebuie să ajung urgent la mama, pe 7 Noiembrie!

- Şi-asta înseamnă că vrei să se elibereze şoseaua, nu? Hai - la treabă!

Şi nu mai stătu la discuţii cu ei - porni spre primele maşini care formau dopul de pe Şoseaua Colentina. Ochi "din prima" o maşină abandonată... pentru că nu ştia unde era Victor şi trebuia să se preocupe cu ceva ca să nu înceapă să plângă... Nici nu-şi puse bine palmele pe portbagaj, că alţi trei bărbaţi se repeziră la aceeaşi maşină. Şi cum panica dăduse întotdeauna puteri, constată că înţeleseseră ce aveau de făcut... Porni spre celelalte maşini. Urmându-i exemplul, oamenii o urmau... Se organizau şi singuri, incredibil de bine date fiind momentul şi circumstanţele...

Şi cei de după pod se organizaseră bine - antena era trasă în stânga, iar ei moşmondeau din nou pe lângă ea... Probabil că-şi recuperau şufele - ei ştiau! Oricum, nu-i va regăsi acolo la întoarcere!

Gândul întoarcerii îi aminti brusc că ea se grăbea teribil spre Cristim! O rupse la fugă printre maşini, răcnind scuza general valabilă în momentele alea:

- Mă duc să aduc un medic!

Şi gata, că se organizau foarte bine şi fără ea! Alerga... Încerca să alerge cât putea ea de repede... Privea oamenii din faţa ei; îi privea, trecea cu privirea peste chipurile lor şi-l căuta... Şi nu-l vedea... Doamne, unde era Victor?

Trosnetul îi atrase imediat atenţia - apucă să vadă cum ultimul balcon al blocului din faţă se desprinde pur şi simplu, ca un capac cu încuietoarea stricată, şi porneşte spre sol! Oo, nu! Erau oameni în faţa cazinoului! Nu! Să fugă de-acolo! Răcni din toate puterile:

- Cadee!

Ce tâmpenie! Nici ea nu se auzise!

Cu un bubuit asurzitor, blocul imens de beton armat atinse asfaltul şi se sparse în mii de bucăţi...

Făcu doi paşi în dreapta şi se trase lângă gardul parcului. Şi se apucă bine cu mâna de gratiile de metal - pentru că isteria începuse deja.

Oamenii urlau şi alergau care-ncotro în jurul ei. Din blocul cu Raiffeissen Bank căzuse faţada cam pe trei etaje înălţime - vedea clar mobila din case, cârpele care fluturau... oamenii... Din stânga blocului, de undeva de la etajul şapte, se ridica un fum gros, negru...

Hei! Începeau să se calce în picioare! Şi-ăsta era un dezastru mai mare decât căderea blocurilor! Se căţără pe gardul parcului, trase pistolul cu bile de la curea şi-l ridică spre cer. Şi apăsă de câteva ori trăgaciul, urlând:

- În parc! Fugiţi în parc! Toată lumea în parc!

Şi mai trase de două ori în aer. Obţinuse... Obţinuse un mare gol, în jurul ei. Ce dracu era cu oamenii ăştia? Urlă din nou la ei, gesticulând larg cu pistolul ăla:

- Fugiţi în parc! Fugiţi spre lac!

În sfârşit! În sfârşit, masa aia de oameni pornise toată în direcţia cea bună! Oof, în sfârşit! Se întoarse spre şosea, spre pod...

Gata. Acolo se deblocase şoseaua. Maşinile înaintau încet spre ieşirea din Bucureşti. Aici, oamenii se îngrămădeau spre intrarea în parc, care era destul de îngustă pentru atâta populaţie - dar măcar îi ducea spre un spaţiu liber! Blocul din stânga era... Era bine. În mijlocul intersecţiei apăruse un omolog de la Circulaţie; încerca să dirijeze cumva maşinile. De fapt, încerca să-i convingă pe şoferii care veneau dinspre Şoseaua Petricani să aştepte. Pentru că pe mijlocul străzii apăruse ditamai fisura în asfalt! Uau! Se crăpase asfaltul?

... Da. De-a lungul şoselei, spre Obor, se vedea clar dunga neagră, oarecum dreaptă... De unde era ea, nu-şi putea da seama cât de lată era; dar era evident că, dacă bărbatul ăla lăsa 10 maşini să treacă peste ea, gaura se va mări. Trebuia să o acopere cu ceva. Nu prea ştia cu ce - poate cu nişte uşi... Da! Avea nevoie de nişte obiecte plane şi dure, să improvizeze un fel de podeţ pe-acolo! Ea însă nu-l putea ajuta nicicum; iar el ştia că, dacă se întoarce cu spatele la oamenii ăia, or să se repeadă toţi să treacă. Toţi oamenii ăia din maşini voiau să facă stânga, spre ieşirea din Bucureşti...

"Omologul" îi aruncă o privire lungă, serioasă... Băgă pistolul la curea şi reveni spre el. Îi făcu semnul unei clanţe; apoi "desenă" un dreptunghi şi încercă să improvizeze cumva semnul podeţului... Bărbatul făcu semn că înţelesese şi băgă fluierul în gură. Mm, ce mai suflase-n el! În fine - se descurca el acolo, că era ditamai bărbatul! Reveni spre dreapta, spre Cristim...

Doamne, acolo fuseseră nişte blocuri! Unde era Cristim-ul? Nu-şi amintea exact la parterul cărui bloc era magazinul ăla! De fapt, nu-şi amintea unde era coaforul! Unde era coaforul ăla? Înainte sau după Cristim?

Şi fusese proastă din nou - pusese între ea şi Cristim-ul ăla o mare compactă de oameni... Iar dacă se crăpase asfaltul, era evident că tocmai trecuseră printr-un cutremur "peste 7". Ea trebuia să se prezinte la sediu sau la prima secţie de poliţie. Gândul ăsta o îngrozea. Telefonia era "moartă", George cine ştie pe unde era...

Oare George scăpase? Şi Adriana şi Octavian? Din câte îşi amintea ea, Adriana ar fi trebuit să fie la serviciu... Octavian era în vacanţă, nu? Oare se trezise înainte de cutremur? Că una era să fi fost treaz atunci când începuse trepidaţia, şi alta era să-l fi trezit legănarea puternică! Ei aveau mobilă mare, înaltă...

Oare IGPR-ul rezistase?

Dacă George... Doamne, dacă George nu reuşise să scape... Numai el o putea ţine acum departe de imaginile de coşmar. Numai el o putea îndesa undeva, într-un birou sau într-un cort, departe de tot dezastrul ăla! Numai el putea s-o ascundă de cadavrele bărbaţilor, femeilor şi copiilor! Îi era groază de perspectiva scormonirii prin moloz, printre bucăţi de oameni...

Violeta

Se apropia vertiginos de Primăria sectorului 1. Vedea clar maldărul de moloz de pe dreapta - şi-i venea să-l înjure bine pe arhi-

tectul care făcuse blocurile alea în semicerc! Ce dracu fusese în capul lui? În Bucureşti construia el "rondele" de-alea? Dar poate că le-ar fi făcut drepte, dacă n-ar fi primit nişte indicaţii... În fine!

Călcă uşor frâna şi privi din scurt spre Bdul Nicolae Titulescu. Căzuseră blocuri. Multe! Bulevardul ăla era acoperit de praf - un praf dens, semn că pagubele erau mari... OK! Înainte pe Banu Manta! În capăt, vedea ea ce mai făcea! Atenţie mare la celelalte maşini în mişcare şi la clădirile periculoase!

Înainta, iar piciorul insista să apese serios acceleraţia... Doamne, numai să nu se prăbuşească acum vreun bloc! Sau vreun balcon! Numai să nu-i iasă vreun panicat cu SUV în faţă! Să nu le vină oamenilor ălora ideea de-a fugi pe stradă! Doamne, numai să reuşească să iasă din zona aia! Că picii erau la grădi, iar mama ei se ducea glonţ în Colentina acum!

Gata - ajunsese la intersecţie. Şi-acum?

Privi spre stânga - dacă intra pe Bulevardul Ion Mihalache şi ajungea până la Clucerului, ieşea în Averescu şi apoi la Arcul de Triumf. Şi de-acolo avea străzi ceva mai late şi mai libere. Dar... Dar ultimul bloc nu-i inspira încredere. În plus, vedea "dopul" de maşini şi calcula că bulevardul era blocat înainte de intrarea pe Clucerului. Dacă un singur dobitoc se-nfipsese în ceva, bloca totul! Iar ceilalţi participanţi la trafic stăteau la volan şi claxonau! Deci azi "tranzita" Piaţa Victoriei... Dacă putea ajunge la ea!

În dreapta, bulevardul părea OK. Mamutul ăla de clădire "se ţinuse bine" - părea că se detaşase de sol şi levitase, cât durase cutremurul, pentru că nu-i lipsea nici măcar un geam! Viră deci dreapta şi decise să accelereze... Vedea şi celălalt mamut, BRD-ul, şi se simţea un pic mai liniştită - şi ăla era în picioare...

Gata. Piaţa Victoriei. Frână "cu sete", pentru că fusese cât pe ce să se ciocnească de ditamai coloana oficială...

Oof, ce toantă era! Evacuau Guvernul! O luase pe cel mai prost drum posibil! Vedea, în faţa clădirii ăleia "oficiale", un cârnat pestriţ - maşini negre şi maşini de poliţie. Da' ce dracu păziseră până acum - de nu-i scoseseră deja? Da', de fapt, ăştia nu aveau elicoptere? Ce, constataseră starea de dezastru şi-i "pocnise" economia?

Un poliţai tot fluiera la ea, să dea în spate, că pe-acolo n-o lasă să treacă... Îl privi lung... şi scrâşni printre dinţi:

- Ba pe-asta s-o crezi tu!

Împinse maneta într-a-ntâia şi răcni din toate puterile:

- Riveran! Ri-ve-ran!

Şi gata, că pricepea el până la urmă! Apăsă acceleraţia la podea şi trase stânga de volan. Şi intră pe contrasens. Trecu vijelios pe lângă Muzeul Antipa, în fluierăturile poliţistului, şi nu mai ţinu cont de benzi, marcaje şi toate celelalte - acceleră drept spre Şoseaua Aviatorilor. Ditamai şoseaua, puţine maşini, puţine clădiri... Cât era ceasul? Aoleu! Zece fără zece! După juma de oră, ea era de-abia la Victoriei!

Trase dreapta şi intră pe Strada Paris. Îngustă pân'la Dumnezeu, multe maşini parcate pe ambele părţi... Dacă vreun idiot îşi lovise maşina pe strada aia, acolo rămânea! Putea să coboare de la volan şi să pornească în alergare uşoară spre grădiniţă! În spatele ei, muiere băgăcioasă la volan, "se aciuase" un proprietar de SUV. Exact cum era mai rău! Accelera...

Prima la dreapta. Habar n-avea cum se numea strada aia! Important era c-o ducea în Iancu de Hunedoara! Văzu semnul mare de "interzis la stânga"... Bufni într-un râs nervos şi simţi nevoia să se exprime cu voce tare:

- Ha-ha! Interzis? De mâine-ncolo!

Stânga scurt, cu frână de mână cu tot, şi "năvăli" prin glisare în Bdul Iancu de Hunedoara. Şi călcă frâna până la podea, pentru că tocmai intrase într-o coadă lungă de maşini care înaintau cu 10 la oră...

Era bine şi-aşa! Măcar înainta! Măcar nu mai bănănăia de una singură printre clădiri înalte, moloz şi dementi cu pistoale şi săbii! Undeva în faţă sigur era un poliţist care-i dirija! Că semafoarele erau "moarte"! Privea când portbagajul maşinii din faţă, când norul de praf şi fum spre care se îndreptau ei toţi...

Tocmai îi survola un elicopter. Ridică privirea spre cer... Poliţia. Era bine. Era "de bine". După jumătate de oră, elicopterele erau în aer. Mai existau oameni care munceau în România. Perfect! Avea o şansă să ajungă totuşi la grădiniţă...

Doamne, ce făceau picii ei acum? Florin era mare, se descurca; dar Liana? Iar dacă se gândea un pic mai bine, cât de mare era Florin ca să se descurce în condiţiile astea? Şi cât de speriat era băieţelul ei acum? Speriat bine şi de huruit, şi de legănarea pereţilor, şi de căderea mobilei, şi de evacuarea precipitată, şi de gândul că mami era cine ştie pe unde... Însărcinat cu liniştirea şi supravegherea Lianei, la şapte ani jumate, Florin al ei...

La dracu! Îşi şterse scurt lacrimile şi începu să caute chipuri cunoscute prin mulţimea de pe partea dreaptă - de la spitalul Grigore Alexandrescu. Slabă speranţă, să recunoască pe cineva. Dar dacă se gândea la Florin, o bufnea rău plânsul şi nu mai era în stare de nimic! Trebuia să rămână calmă, atentă la drum, la nebuni, la maşini şi la blocuri şubrede...

Carina

Mergeau repede - şi totuşi, parcă şi-ar fi dorit să poată să alerge. Să facă Nicolae rost de undeva de-un cărucior - şi să fugă cât puteau ei de tare!

Nu se putea merge pe partea stângă a bulevardului - luase foc unul din blocurile alea cu 8 etaje şi veniseră pompierii. Că, deh - zona era centrală, era aproape de Guvern, iar miniştrii nu trebuiau să simtă fumul la nări. Fuseseră deci mutaţi pe partea dreaptă, pe partea spitalului, unde trotuarul era arhiplin. Foarte mulţi părinţi, foarte mulţi copii răniţi... ţinuţi la poarta spitalului de către bodyguarzii ăia dementi... De ce nu-i lăsau să intre măcar în curte? Chiar atât de şubred să fie spitalul ăla? Nu mai ştia ce să creadă...

Încercase să asculte de Nicolae şi să privească strict asfaltul pe care păşea. Asta era însă greu - pentru că era un om normal, avea vedere periferică, aşa că văzuse multe alte lucruri în afară de asfaltul ăla... El o conducea foarte bine. O ţinea zdravăn de umăr şi păşea în acelaşi timp cu ea. Din fericire, Renata nu protesta - Renata o ţinea bine-bine de gât şi nu scotea un cuvânt. Nici măcar apă nu ceruse - deşi sigur îi era cald sub jacheta aia! Se ruga Cerului să nu fi păţit ceva... Să nu se fi întâmplat ceva în căpşorul ei... Şi nu voia să o întrebe dacă vrea apă, pentru că ar fi trebuit să se oprească şi să-i dea jos jacheta de pe cap. Iar ambele gesturi ar fi fost acum un dezastru.

Înaintau pe şosea, pe banda doi deja. Auzea maşinile trecând mult prea aproape de ei. Îi era frică pentru Nicolae, pentru că el mergea pe exteriorul străzii... Cu coada ochiului vedea, pe mijlocul bulevardului, crăpătura din asfalt. Nu era mare; dar era acolo. Începea undeva mai sus de Piaţa Victoriei şi uite că nici la Grigore Alexandrescu nu se termina... O bucată mare de tencuială căzuse de pe clădirea Guvernului chiar atunci când trecuseră prin dreptul ei; şi nu putea să nu calculeze că aia ar fi trebuit să fie cea mai zdravănă şi consolidată clădire veche din Bucureşti! Că doar era "pentru ei", nu? Dacă şi din ea cădeau bucăţi...

Aoleu! Se trase cu fermitate spre dreapta şi se băgă în masa de oameni care încercau să intre cumva în curtea spitalului! Şi-l trase şi pe Nicolae cu ea! Girofarul trecu în viteză pe lângă ei, urmat de alte două maşini negre. Iar o femeie din dreapta răcni:

- Lua-v-ar dracu să vă ia cu girofarili voastre şi cu neamurili voastre şi cu toţi copiii voştri!

Se lăsă trasă înapoi în stânga şi spre înainte; Nicolae şopti:

- Să nu mai faci asta! Niciodată!

- Dădea peste tine, dacă nu te trăgeam!

- Să nu mai intri niciodată în asemenea mulţime! În maximum 30 de secunde, ăştia rup poarta spitalului - şi-or să se audă focuri de armă.

Ştia că avea el dreptate - dar prefera să tacă. Fiindcă şi ea avusese dreptate să-l ferească de sepepiştii ăia "fără mamă, fără tată"! În plus, tocmai auzea un elicopter apropiindu-se - şi-ar fi trebuit să vorbească tare. Şi nu voia să vorbească tare acum - Renata era liniştită, cuminte...

Se grăbeau... Erau abia la spitalul Grigore Alexandrescu - şi mai aveau atât de mult de mers!

Nicolae

Mm, ce hărmălaie făcea chestia aia! Nu-şi permitea să ridice privirea spre elicopter - pentru că nu-şi permitea să rişte să se împiedice! Dar era evident că, la aşa zgomot şi aşa curent, elicopterul ăla îi survola la joasă înălţime. Ori poliţia, ori televiziunile... De fapt, probabil că acum poliţia o să rechiziţioneze elicopterele televiziunilor! Nu? Era stare de calamitate! De vreme ce poliţistul "terestru" avea voie să rechiziţioneze maşini...

Trebuia să facă cumva să ajungă mai repede acasă. Faptul că Renata nu spunea nimic era un adevărat miracol! Găluşca tăcea şi-o ţinea pe Carina de gât; dar se aştepta ca, din moment în moment, guriţa micuţă să mai ceară nişte alune, sau apă, sau bomboane... Iar asta ar fi fost un adevărat dezastru!

Încerca să înainteze în acelaşi timp cu masa de oameni. Iar masa aia de oameni se grăbea! Iar el încerca să nu o grăbească pe Carina în asemenea hal încât să o dezechilibreze - că toţi oamenii ăia încercau să se salveze! N-aveau timp să-i ocolească pe ei, dacă picau pe asfalt! I-ar fi călcat în picioare! Aşa cum călcaseră în picioare cadavrele...

Văzuse azi ceea ce crezuse că nu va revedea vreodată. În '77, deşi mămica lui îl ţinuse încuiat în casă, văzuse operaţiunile de salvare... şi săpăturile de la blocul prăbuşit, din colţul străzii. Şi auzise lungile povestiri ale tatălui lui, scos de partid din casă şi transformat în voluntar... Iar după trei zile de stat încuiat în casă, decisese să iasă totuşi - să vadă cu ochii lui cum săpau excavatoarele despre care auzea la ştiri şi în povestirile părinţilor. Atunci văzuse...

Şi acum va fi la fel. Acum va fi mult mai rău! Pe-atunci, Ceauşescu ţinuse totul sub strictă supraveghere. Atunci când se întâmplase, dăduse ordine ferme - iar oamenii strânseseră din dinţi şi munciseră de frică. Săpaseră, scormoniseră după supravieţuitori şi cadavre, adunaseră molozul, refăcuseră străzile - şi toate astea cu o viteză ameţitoare. Acum, cu ăştia la putere, o să fie vai de ei! Acum o să trebuiască să vaccineze Găluşcuţa pentru boli despre care auzise doar trecător, pe buzele câte unui student la Medicină. Acum o să fie îngrozitor...

Azi, masa aia de oameni călcase totul în picioare. Cu o nepăsare soră cu crima, oamenii ăia trecuseră peste răniţi care gemeau şi cereau ajutor de sub mormanele de moloz, sau de prin maşinile strivite... Nimeni nu se oprise. Nimeni nu încercase măcar să rostogolească bucata de stâlp, ca să elibereze piciorul celui prins dedesubt. Masa de oameni din 2010 dezvoltase un foarte puternic simţ de autoconservare... Atât de puternic, încât ucisese orice urmă de umanitate... Pe-atunci, în '77, oamenii săreau asupra hoţului prins cu mâna-n poşetă. Acum, în 2010, oamenii se întorceau cu spatele şi ridicau privirea spre geamuri atunci când "operau" şuţii prin autobuze. Şi totuşi, se aşteptase ca măcar unul, un singur om să se oprească si să-l ajute pe străinul căzut la pământ. Dar...

Dar înainta, în masa de oameni, ţinându-şi strâns logodnica de umăr, şi se gândea că dacă ele ar fi fost acasă, iar el ar fi ştiut că ele sunt bine, că şi părinţii lui sunt bine, că şi părinţii ei sunt bine, că şi Denisa e bine... Dacă el ar fi fost acum singur şi-ar fi avut certitudinea că ar fi putut întârzia liniştit cinci minute, probabil că nu s-ar fi dus să rostogolească bucata de stâlp. Nenorocitul ăla de simţ de autoconservare...

Se apropiau de intersecţia cu Căderea Bastiliei. Trebuia să se hotărască repede pe unde-o lua, în drumul către casă. Putea face stânga aici, sau putea merge cu masa de oameni care va alege Calea Dorobanţilor. Şi nu ştia...

Nu. Nu va intra pe Căderea Bastiliei. Nu va risca să se rupă de masa de oameni. Şi atunci, în '77, existaseră jefuitori - cu toată miliţia, securitatea şi interdicţia circulatului după ora 10 seara! Acum, în criza capitalistă, era mult mai bine să meargă cu masa de oameni. Autoconservarea...

Teodor

Căscă şi se întinse lung - mm, ce bine se simţea! Deşi mai avea cam jumătate de oră de condus, înainte ca tahograful să-l oblige să se oprească, se simţea straşnic! Se încadrase în planificarea pe care şi-o făcuse, tocmai intrase în Germania şi accelera spre Dresda. Şi-avea asfalt bun, marcaje rutiere "cu cap"... "Trai pe vătrai, Teo! O să te-nveţi cu năravl!"

Începu să râdă şi-şi privi ceasul - era zece. Dădu drumul la radio şi-l puse să scaneze, în căutarea unui post nemţesc. Nu vorbea germana, dar o înţelegea destul de bine. Şi cum era singurul tirist român din zonă, cum în maximum jumătate de oră trăgea într-o parcare şi se muta în spate, în pat, parcă nu-i ardea să înceapă o lungă conversaţie pe staţie...

Gata. Îl prinsese. Îl salvă şi redeveni atent la autostradă. Începeau ştirile...

"Bună dimineaţa. Începem buletinul de ştiri cu o informaţie de ultimă oră. Un cutremur cu magnitudinea de 7,4 grade pe scala Richter s-a produs în această dimineaţă în România, în zona Vrancea, la ora locală 9,30."

Cee?

Înfipse piciorul în frână şi se repezi spre radio. Şi-l dădu la maximum!

"Cutremurul s-a produs la o adâncime de 121 kilometri, a durat 1,04 minute şi a produs daune majore în marile oraşe din ţară. Din informaţiile pe care le deţinem, capitala Bucureşti este serios afectată de seism. Curentul electric, gazele şi apa potabilă sunt oprite şi s-au raportat numeroase clădiri prăbuşite."

Cee? Trase dreapta de volan şi intră pe banda de urgenţă. Opri şi puse avariile. Mâinile îi tremurau îngrozitor...

Deci un cutremur... Cum dracu spusese aia? Să mai zică o dată!... Daa, nici o şansă! Acum zicea ceva de '77 - iar asta chiar nu-l interesa!

Se repezi şi aduse laptopul, din spate. Îl porni şi scoase sticla cu apă - să-şi dea cu puţină apă pe faţă, că simţea cum arde...

Laptopul pornea greu, iar el ştia că trebuia să aibă răbdare, să nu dea cu el de bord pentru că-l strica şi adio ştiri...

Gata. Modemul... Mozilla... Antena 3... Aştepta... Aştepta... În sfârşit! Pe trei sferturi din ecran scria, mare, "Cutremur"...

Citea... Citea repede-repede şi nu-i venea să creadă... El era la mama dracului, iar Violeta şi copiii...

Reuşi cu greu să apuce mouse-ul; reuşi şi mai greu să-l poziţioneze pe săgeţica micuţă din josul ecranului. Tremura tot, dar nu se putea opri! Apăsa... Lista! Aveau o listă cu clădiri prăbuşite! Şi era extrem de lungă! Ctrl+F... Apăsa greu, pentru că îi tremurau îngrozitor mâinile...

Colentina. *Search*. Scăpă un strigăt:

- Nuu!

Nu! Doamne, nu! Unde dracu era blocul R26? Că picase! Unde era blocul ăla? La nr. 11. Unde era nr. 11? Şi nr. 9? Şi 7? Şi 5? Chiar căzuseră toate?

Nu! Stop!

Click în căsuţa aia mică... Răscoala. *Search*. Şi-acum, dacă... Nu. Strada Răscoala nu figura pe lista cu clădiri prăbuşite. Şi acum putea să spere... Răcni la el însuşi:

- Ce dracu speri? Copiii sunt la grădi la nouă jumate! Violeta s-a dus la Gară să ducă actele! Ce dracu speri?

Iar la Gara de Nord era ditamai Hotelul Dunărea... Şi era la mama dracului... Încerca să-şi facă în minte o rută, deşi ştia că Violeta avea drumurile ei de ajuns la grădiniţă şi apoi acasă...

Derulă mai jos... şi mai jos... Deci la nouă jumate... Era ora 10 acum în România. Iar dacă se oprise curentul, era evident că "murise" totul! Televiziunile n-aveau de unde să obţină toate informaţiile alea aşa, in 30 de minute! Că nu mai exista telefonie! Deci toate cuvintele alea erau "poveşti". Şi zvonuri. Şi presupuneri. El căuta altceva - căuta imagini. Aveau şi imagini?... Da. Aveau doar fotografii - dar erau de-ajuns, ca să-şi facă o idee...

Doamne, ce era acum în Bucureşti!

Piuitul mobilului îl făcu să ţipe - la dracu, ce-l speriase! Şi abia acum îşi aminti că ar fi putut totuşi s-o sune! Scoase aparatul din buzunar şi apăsă butonul verde:

- Vio?

- Nu, taică-tu! Unde eşti?

Şi era panicat... semn că aflase... Oftă greu şi simţi că îi dau lacrimile:

- Lângă Dresda.

- Ah, la naiba! Ai aflat, nu?

- Da, adineauri...

- Ai vorbit cu ea?

- Nu.

- Păi n-ai sunat-o?

- Nu!

- Şi-aşa, probabil că te suna ea, dacă putea. Dacă au picat blocuri, a picat tot - curent, comunicaţii, apă, gaze, tot! Tu eşti în drum spre casă?

Era în drum spre casă? Asta era o întrebare idioată! Ridică scurt tonul:

- Bineînţeles că sunt în drum spre casă!

- Bă, nu ţipa la mine! Indiferent ce ai în spate - lasă remorca în prima parcare păzită şi accelerează spre casă! Nevastă-ta e o femeie isteaţă şi iute - o să se descurce în primele 12 ore! Fă cumva să ajungi acasă, auzi?

Aproba cu capul, fiindcă îl bufnise plânsul - pentru că soţia şi copiii lui erau la 1.500 de kilometri de el şi

- Să nici nu te gândeşti să iei avionul! Lasă remorca undeva şi fă cale-ntoarsă acum, cu capul tractor. Opreşte la primul magazin şi ia-ţi un bax de energizante. Şi batoane de-alea cu ciocolată şi alune. Caută pe staţie tiriştii din România şi vezi ce poţi să afli de la ei! Ai scanner de frecvenţe?

Nega... cu capul...

- Caută-ţi colegii pe staţie şi întreabă-i dacă ştie vreunul frecvenţa poliţiei, sau jandarmeriei. Sau a vreunei companii de taxi. Intră pe frecvenţa lor, dar nu vorbi - că n-ai să-i convingi să dea o raită pe la tine pe la bloc! Auzi? Ascultă, dar nu emiţi! Că pot să te trianguleze - şi te bruiază şi pe urmă nu mai auzi nimic!

Aproba - ştia că, dacă îl bruiază, nu mai

- Şi ai grijă să nu faci accident! Auzi?

Aproba...

- Mă auzi, mă?

- Da.

- Blocul vostru câte etaje are?

- Patru.

- Asta-i bine. Şi alea de zece, se rup de pe la etajul patru sau cinci. Ştii că am prins '77-ele! Ştiu ce zic - ce cade acum sunt casele "antice" şi etajele superioare ale blocurilor vechi cu 10 etaje. Stai liniştit, că nevastă-ta se descurcă - se încuie cu copiii în casă şi stă cuminte acolo.

- Copiii sunt la grădi la ora asta.

- Şi grădi asta e într-un bloc vechi cu 10 etaje?

Nu, era într-o casă veche cu etaj! Dar... Dar mai bine tăcea - că şi-aşa îl auzea agitat şi-un pic panicat...

- Şi mai e şi soacră-ta, rusoaică adevărată care ştie ce vrea. Soacră-ta a prins '77 şi ştie ce să facă. Are ea grijă de Violeta şi de copii. Tu fii calm şi calc-o spre casă. Ele se vor descurca admirabil în primele 12 ore.

- N-auzi că sunt lângă Dresda? Nu pot să fac mai puţin de 20 de ore de-aici până

- Se vor descurca, Teo!

Ţipase la el... Aşa e - se vor descurca! Ele două se vor descurca admirabil! Aprobă scurt cu capul:

- Da - ele se vor descurca.

- Bun. Mă suni dacă afli ceva!

- Da.

Şi-i închisese în nas... Să încerce totuşi! Selectă numărul ei... Nu. Nici măcar nu piuia. Reţeaua era la pământ... printre rămăşiţele blocurilor ălora... Dumnezeule mare!

Trase laptopul şi intră pe mail - că avea o şansă ca ăla să funcţioneze! Aştepta... Nu. Nici un mail.

Închise laptopul şi porni motorul.

Tatăl lui avea dreptate. Dacă stătea pe banda de urgenţă şi bocea, n-o ajuta cu nimic pe Violeta! Aşa că va accelera tot înainte, spre prima întoarcere sau prima parcare păzită - care-o apare prima! Lăsa remorca acolo, sub pază, şi accelera spre casă. Şi încerca să dea pe staţie de nea Marinică. Sau de orice alt tirist român! Red Bull şi Snickers lua de la prima benzinărie...

Violeta se va descurca. Şi Ludmila se va descurca! Grădi funcţiona într-o casă pe pământ, cu un singur etaj - veche, dar încă OK, după părerea lui. Educatoarele or să scoată toţi copiii în curte, iar aia era o zonă... Erau blocuri vizavi de grădiniţă, dar strada era lată. Iar blocurile alea nu erau vechi - adică nu erau construite în anii '60. Ludmila probabil că fusese la cabinet la nouă jumate; de la ea se ajungea relativ uşor la grădi...

N-avea ce să se întâmple rău. Violeta şi Ludmila se vor descurca. Vedea ieşirea de pe autostradă, bucla... Făcea dreapta, spre ieşire - şi ştia că "o cam accelerează"...

Gata - se întorcea acasă. Iar imediat cum termina de învârtit la volanul ăla, începea să-şi caute colegii pe staţie. Acum, după jumătate de oră de la cutremur, se îndoia că va mai găsi pe cineva - că toţi se mutau pe frecvenţa poliţiei, sau a ambulanţei, sau a jandarmilor...

Şi nu putea să nu se gândească la un mic amănunt. El îşi ajutase întotdeauna colegii. Întotdeauna! Dacă va intra pe frecvenţele lor şi va constata că toţi "o şterseseră" de-acolo fără să-l anunţe... De fapt, ce voia şi el?! Era vina lui că ţinuse staţia oprită!

Lua curba aia în viteză. Cam prea în viteză! Dar nu putea să calce frâna - se ducea acasă! Şi trebuia să facă cumva să străbată 1.500 de kilometri în 12 ore... mare parte din ei prin România...

Lucia

Marea de oameni se îndrepta spre parc. Gardienii publici deschiseseră toate porţile - dar erau înguste şi...

Şi uite că un nebun încerca "să taie" mulţimea şi să intre pe Colentina! Da' unde se ducea aşa "lansat"? Luase o poziţie berbecească, cu capu'-n piept, şi smucea de oamenii ăia de parcă erau liane din jungla amazoniană! Ce-avea omul ăla?

Brusc, capul se ridică. Victor!

Aoleu! De ce-o "străfulgera" aşa? Îi aruncase o privire "neagră"! În fine...

Duse mâna la spate şi apucă pistolul - să fie pregătită să-l scoată din mulţime şi să mai tragă un foc în aer, în caz că vreunul încerca să-l altoiască, sau...

În sfârşit! Sări de pe gard; Victor ieşi din mulţime şi-o rupse la fugă spre ea! Ah, Doamne! Era plin de moloz şi-avea o dungă mare, roşie, pe frunte! Se lovise! Doamne, se lovise! Dar bine că scăpase! Era întreg şi alerga spre ea...

Mai avea doar câţiva metri înainte să ajungă la ea - ochii căprui o săgetară din nou, iar Victor mârâi printre dinţi:

- Tu eşti nebună?

Ete, fleoşc! Sări şi-l prinse de gât. Şi-l strânse tare-tare în braţe, oftând greu:

- Doamne! Îţi mulţumesc, Doamne!

"Îţi mulţumesc că l-ai ajutat să scape!" Nu mai putea spune nimic... Se simţi îmbrăţişată scurt - şi-apoi Victor îi dădu drumul şi-o prinse de mână:

- Hai, mergem la tine! Blocul tău e OK?

- Da.

- Bun! Mergem înapoi şi ne baricadăm înăuntru!

Hei! Încetini şi-l trase uşor spre ea:

- Nu pot!

- Ba poţi!

Şi-o şi trăsese serios spre pod! Şi-o trăgea în continuare! Decise să-l urmeze totuşi:

- Nu pot, Victore. Sunt poliţist! Trebuie să mă prezint la sediu sau la cea mai

- Dacă te prind că vrei să te duci acolo, îţi dau una-n creştet şi te leg de calorifer!

Cum-cum? De data asta se opri. Şi dădu drumul mâinii lui. Victor o mai trase o dată... şi probabil că sesiză palma ei desfăcută, aşa că se opri. Îl privi lung, serioasă:

- Nu înţelegi - chiar trebuie să mă prezint la datorie! Băi, e dezastru natural! Dacă nu mă prezint, sunt dezertoare!

Fu apucată de braţ şi trasă tot în direcţia podului:

- Ba eşti grav rănită, că-ţi dau eu una-n cap şi te bag în medical!

Stop-stop-stop! Ce cuvinte erau astea? Îşi smuci mâna şi se opri. Şi-l privi lung, pătrunzător, ca să înţeleagă dacă cuvintele alea erau cauzate de şocul zgâlţâielii sau erau "coapte" bine în mintea lui... Ochii căprui erau furioşi - mâna se întinse ferm spre blocul cu Cristim iar urechea ei auzi un... zbierăt:

- Toate blocurile de pe partea parcului sunt în parc acum! Iar ultimul bloc dinspre şcoală s-a rupt de la jumate! Toate blocurile alea de-acolo sunt moloz şi cadavre şi răniţi şi gemete şi urlete - până sus, la benzinărie! Şi, apropo! N-aş vrea să fiu în apropierea benzinăriei ăleia, când o să bubuie! Şi-o să bubuie, crede-mă! Strada s-a fisurat deja, iar benzinăria are rezervoare subterane! Şi pute a benzină acolo de te ia cu leşin! Şi ştii ce-o să fie, când o să bubuie aia? O să dea pe spate blocul de la Măgura! Ştii ce e-n spatele lui? Alte blocuri! Unde vrei să te duci tu? Ce vrei să faci tu? Ce vrei să fii - dezertoare, sau cadavru?

Îl privea lung...

Zbierase la ea. Ea tocmai realiza că, de la blocul cu Cristim-ul, lui Victor îi luase cam jumătate de oră să ajungă în faţa parcului, la ceas. Un drum de maximum 5 minute, cu tot cu aşteptarea la semafor... Logodnicul ei întinse ferm mâna:

- Lasă, că am salvat eu destui! Ai încredere în mine - că ştiu ce spun! Hai!

La urma urmei, de la blocul ei putea porni uşurel spre partea cealaltă - spre Niro. De la capătul tramvaiului 4 încolo erau numai case; se putea posta într-o intersecţie de acolo, la dirijat circulaţia. Şi-aşa, în partea asta "îşi făcuse datoria" - deblocase Şoseaua Colentina, băgase nişte oameni în parc...

- Te rog!

Prea bine! Fie ca el, de data asta! Îl prinse de mână, iar Victor o trase spre pod. Mergea repede; ea se cam lăsa târâtă, deşi ar fi vrut să alerge! Dar subconştientul ei nu era foarte sigur că voia, într-adevăr, să urce la etajul trei şi să aştepte...

Ce să aştepte? Ce voia Victor să aştepte, încuiat în apartamentul ei? Curentul electric? Reconstrucţia? Că el sigur nu se gândise la replicile care vor urma! La un asemenea cutremur, replicile vor fi pe măsură! Iar ea locuia la etajul 3, nu la casă! Mm...

În sfârşit! Auzea o sirenă de poliţie apropiindu-se cu repeziciune! Prima reacţie fu una veselă - zâmbi. În secunda imediat următoare însă, se posomorî - că, dacă îi recunoşteau uniforma, or s-o îndese pe bancheta din spate - ca să ajungă mai repede "la serviciu"! Parcă citindu-i gândurile, Victor făcu stânga-mprejur şi-o trase spre străduţa care ducea la mănăstirea Plumbuita:

- Ah, la naiba!

Şi-acum alerga şi ea - că voia să-şi aleagă singură intersecţia pe care-o va dirija azi şi momentul când se va apuca de treabă! Intrară pe străduţă iar Victor o trase după prima maşină şi-şi scoase dintr-o mişcare tricoul:

- Ia - pune-l peste uniformă! Repede!

Da, repede! Trase tricoul pe cap şi tresări violent - şi dădu să lovească cu piciorul, dar se opri la timp... Logodnicul ei tocmai îi mânjise bine pantalonii cu ţărână. Mm, genială idee! Nici urmă din poliţista Lucia Florea acum! Bun! Fu din nou prinsă de mână - şi-şi reluară drumul spre pod.

Victor

Mm, căpoasă femeie! Fusese cât pe ce să-i ardă un pumn în cap - că era nebună, şi voia să se ducă ea repede să sape printre dărâmături şi morţi şi răniţi şi mâini şi picioare! O secundă dacă ar mai fi ezitat, logodnica lui s-ar mai fi dezmeticit de-abia sus, în apartament - că-i pocnea un pumn în frunte, o sălta pe umăr şi-o urca el trei etaje pe scări! Şi tot el îi punea comprese reci peste cucui... după ce apărea George şi "constata" poliţista indisponibilă...

Înainta repede şi se bucura să descopere că, după ce-i dăduse tricoul lui, Lucia nu mai rămăsese în urmă. Probabil că se gândise... Şi socotise... Socotise probabil că avea de ales: serviciul sau logodnicul. Ori, vorba lui - dezertarea sau decesul! Şi alesese repede logodnicul şi dezertarea - probabil pentru că era stare de dezastru natural şi nu se inventase încă un pontator care să funcţioneze cu celule solare...

Poliţista Lucia Florea, care-o ţinea închisă bine în ea pe tânăra Lucia Florea cu obrajii roşii, miza pe apariţia lui George. Iar el presimţea că omul ăla va avea foarte-foarte multă treabă în următoarele... 6 luni. Aşa că înainta grăbit spre pod şi căuta o soluţie, o frază sau un gest care s-o determine pe Lucia să dezerteze totuşi... Şi să rămână dezertoare şi mâine...

Se simţi tras puţin în spate; Lucia îl apucă de braţ şi-i şopti la ureche:

- Eu am verificat podul ăsta pe partea cealaltă, să ştii!

- Mă îndoiesc că a păţit ceva - că e construit pe role. Hai!

Că până la urmă or să apară poliţiştii şi-or să se sesizeze că ăia erau pantaloni de uniformă! Nu făcuse mare chestie cu praful ăla - decât cel mult o ajutase să demonstreze că da, trecuse azi pe

la sevici...

Se apropia de pod şi realiza abia acum că în stânga podului ăluia era ditamai lacul... În secunda imediat următoare, auzi un uruit teribil! Întoarse imediat capul spre blocurile de pe dreapta - nu cumva căzeau?... Nu. În schimb, pământul se cam cutremurase sub picioarele lui. Lucia scăpă un ţipăt scurt:

- Barajul!

Ce baraj? Care baraj? Mâna ei arăta spre stânga... Aoleu, barajul! Răcni şi el, trăgând-o şi mai şi:

- Repede! Să trecem repede podul!

Că dacă se rupsese barajul ăla, toată apa din lac venea şi "mătura" bunătate de rută de scăpare! Aştepta să vadă valul de apă, viitura care va inunda probabil podul...

Hai, că era prost! Cum s-o inunde? Lacul ăla nu era îndeajuns de sus, ca să işte un val de viitură! Lucia oftă greu:

- Şi bine că e august, iar lacul e pe jumătate secat - că ne inunda de "n-aveam suflu"!

Da. Uitase că era august, iar lacul era pe jumătate secat... Şi uite că nu vedea o viitură, ci nişte flăcări mari care creşteau cu repeziciune... Luase foc McDonald's-ul. Probabil că fugiseră toţi, iar ultimul ieşit uitase să oprească gazele... O trase spre stradă:

- Traversăm - că ăla poate să bubuie. Sigur n-au oprit gazele.

- S-au oprit automat, cu 30 de secunde înainte de legănare; dar încă mai e presiune pe conducte...

Porni spre stradă - cu atenţie, că maşinile alea circulau încet dar şoferii nu erau în cele mai bune zile pentru şofat... Şi gata. Ajunseseră la Sir. De-aici încolo era şi el ceva mai liniştit...

Podul rezistase. Aşa i se părea lui acum! Or să-l testeze în vreo 10 secunde - dar cu siguranţă o să-i ţină! O să se mute el în dreapta, să apuce bine balustrada, în caz că

- Victore!

Poftim? Întoarse capul... Ia uite-l! Fratele lui era cu Dacia de serviciu - şi era calm! I se făcu semn spre spatele Daciei Papuc:

- Urcaţi, că mergem la ai noştri!

Cumnata lui şi copiii erau pe scaunul din faţă; cumnata lui tremura toată...

Îşi privi lung logodnica... Ochii albaştri îl priveau lung...

Nu. Lucia Florea nu se va urca în Papucul ăla. Lucia Florea plănuia să ajungă în propriul apartament, să facă rost de nişte provizii şi să-l aştepte pe George preţ de 24 de ore. După care, dacă George nu-şi va face totuşi apariţia, Lucia Florea voia mult de tot să se ducă să scormonească în moloz! Doamne, femeia asta era nebună! Dacă-i altoia acum un pumn în frunte... Şi-o sălta pe umăr şi-o îndesa în Papuc, în spate...

Reveni spre fratele lui şi negă scurt:

- Nu; noi mergem la Lucia.

- Băi, eşti sigur?

Şi arăta spre intersecţia aia cu blocuri căzute... şi cu cadavre, şi cu răniţi...

- Da; sunt sigur. Dacă nu vreţi să veniţi cu noi la Lucia...

- Nu, bă - noi ne evacuăm singurei! Îţi dai seama că or să evacueze tot ce se poate evacua; nu?

- Da.

- Şi-ţi dai seama că în juma de oră or să blocheze toate intrările în Bucureşti, nu?

- Da.

- N-o să mai pot să vin după voi; ştii, da?

- Da.

Se priveau lung... Ridică scurt mâna:

- Ai grijă cum mergi!

- Bine. Să aveţi grijă de voi!

Aprobă şi păşi pe pod. Auzi portiera pocnind... Dacia Papuc trecu pe lângă ei... Gata - ei plecaseră. Acum, dacă luase totuşi o decizie greşită...

Dacă luase o decizie greşită, se evacuau ei cumva! La urma urmei, îi curăţa el pantalonii - şi alergau de mână până la ieşirea din Bucureşti, susţinând sus şi tare că Lucia Florea se grăbea către postul la care-o trimiseseră superiorii! Era bună uneori uniforma aia albastră...

Logodnica lui voia să se ducă să scormonească-n moloz! Ea nu ştia... Înghiţi greu şi "ţinti" blocul cu patru etaje. Şi-o trase spre dreapta - că n-o lăsa el să se apropie de blocul cu 10 etaje de pe colţ!

Lucia

Hei! Se ducea acasă! Femeia aia de la apartamentul 14 avea nevoie de un medic! Iar ea, toantă ca de obicei...

De fapt, era evident că nu va putea găsi un medic în nebunia aia! În plus, dacă-l găsea şi-i spunea ce problemă are, ar fi ajuns de râsul poliţiei! 20 de ani s-ar fi făcut mişto de ea! Tocmai trecuseră printr-un cutremur peste 7, iar ea voia să ducă medicul să trateze nişte coaste rupte...

Nu! Îl trase pe Victor spre farmacie. Iar el o smuci serios spre dreapta, spre bloc! Insistă şi-l smuci iar:

- Stai! Am o vecină de palier rănită! Stai să-i duc măcar nişte Algocalmin!

- Ce să faci?

- Am o vecină cu coastele rupte!

- Şi vrei să-i duci Algocalmin!

- I-am promis un medic! Nu pot să mă întorc la ea cu mâna-n cur! Ce dracu!

După o secundă de gândire, Victor o trase din nou spre dreapta:

- Şi-i dai medicamente înainte să ştii ce are?

- Ştiu ce are! Mergi cu mine, sau o iei înainte şi vin şi eu?

Victor păli... Păi să se dezmeticească Victor ăsta şi să-şi dea seama că ea nu era "aia mică"! Şi că făcuse, totuşi, ceea ce-i spusese el să facă! Arătă scurt spre farmacie:

- Mergem şi iau ceea ce trebuie să iau şi s-ar putea să ne trebuiască şi nouă, la un moment dat! Şi pe urmă mergem acasă!

... Bun! Pornise spre farmacie. Îl urma şi-l privea lung...

Victor trebuia să-şi bage bine-n cap că ea era poliţistă. Şi avea unele îndatoriri. Ea nu se ducea la el la coafor, să-i spună să n-o coafeze pe aia sau pe ailaltă - şi nici nu-i dicta cum să taie cu foarfeca şi pe unde! Aşa că nici el să nu-ncerce să-şi bage nasul în meseria ei! Că odată-i zicea vreo două şi-l trimitea să se ducă acasă şi s-o aştepte acolo!

Îşi scoase tricoul, intră în farmacie şi observă imediat că toate rafturile erau în picioare, pe pereţi, dar erau goale. Se apropie de geam şi-o văzu pe bătrânica în halat alb aşezată pe jos, în patru labe, în maldărul de cutii şi flacoane. Ridică legitimaţia la nivelul feţei:

- Inspector principal Lucia Florea. Sunteţi bine aici?

- Da, domnişoară...

Mm, ce speriată era! Gâfâia şi-şi cam pierduse glasul! Şi cum avea peste 60 de ani, deducea că dacă femeia din faţa ei trecuse printr-un preinfarct, nici nu-l sesizase! Ţinu legitimaţia în faţa geamului:

- Şefu' meu, chestor principal George Mocanu, m-a trimis după medicamente.

Femeia oftă greu şi se ridică. Şi veni la ghişeu:

- Ce medicamente?

- Analgezice, spirt, faşe şi bandaje, calmante - pastile şi fiole... De-astea de zgârieturi şi contuzii uşoare. Pentru colegi...

Şi i-ar fi zâmbit - dar dacă-i zâmbea acum, nu obţinea nici măcar ambalajul de la o aspirină! Femeia ridică scurt din umeri şi arătă spre casa de marcat:

- Şi cum vi le dau? Fac eu piu-piu?

Corect! Femeia avea gestiune... Arătă spre hârtiile căzute pe jos:

- Nu. Facem o listă cu ce-mi daţi, notaţi pe ea datele mele de identificare şi vi le decontează Poliţia Română.

Farmacista o privea lung... În sfârşit! I se aduse o coală şi-un pix şi-o văzu răvăşind cu piciorul prin maldărul de cutii de pe jos:

- Scrieţi! Algocalmin, o cutie.

- Daţi-mi două, că suntem 22 în dispozitiv.

Şi mâzgălea acolo Algocalminul, cu mimica aia "de patrulă", pentru că tocmai începuse "să dea comanda ca la băcănie" - şi se simţea privită lung...

Victor

Ptiu, drace! Uite că reuşise!

Când auzise de intrat în farmacie, după medicamente, îi venise să râdă! Şi să plângă - că se şi văzuse pus s-o caftească bine pe farmacistă şi să fure nişte pilule! Când colo, inspector principal Lucia Florea îşi făcea singurică aprovizionarea, iar farmacista o servea prompt... Ei, aşa da! Aşa da logodnică! Îi venea s-o pupe - dar dac-o pupa acum, adio medicamente!

Ar fi vrut să-i spună să ia şi nişte Diclofenac. Că colegii ăia ai ei făceau eforturi supraomeneşti şi-i cam dureau şalele şi braţele... Asta e; o să ia o aspirină şi-o să-i treacă. La urma urmei, se minuna că nu-şi rupsese coloana! Şi nu făcuse hernie! Se luptase totuşi cu ditamai balconul, ca să iasă din coafor! Iar scumpii lui colegi şi colege, plus duduicile cu bigudele-n cap, se grăbiseră să se înghesuie pe sub mesele de coafură... Ha!

Gata? Lucia scria ceva acum; probabil că datele de pe legitimaţie, pentru că farmacista tăcuse de vreo 30 de secunde. Sacoşele erau pregătite... Gata.

- Gata.

Femeia studie îndelung lista... şi ocoli geamul. Luă el sacoşele şi se grăbi să iasă; dar se opri, văzând ditamai coloana de maşini de pompieri înaintând pe Şoseaua Colentina, cu toate semnalele în funcţiune...

- Hai!

Na, că acum se grăbea ea! OK! S-o ia ea înainte atunci! Lucia se grăbea să-i ducă vecinei Algocalminul...

Ridică privirea spre blocul cu zece etaje - Doamne, numai să nu cadă acum! Deşi, dacă nu căzuse până acum...

Or să fie replici...

Ba putea să cadă şi acum! Dacă bubuia vreun aragaz, se prăvălea tot peste ei! Răcni scurt, ca să se audă peste vâjâitul elicopterului:

- Hai pe dreapta! Pe partea dreaptă!

Lucia îl auzise; traversa "din scurt". El o urma şi se gândea la replicile alea...

Şi blocul ăsta "se ţinea bine"; deşi era cam în aceeaşi poziţie cu blocul al cărui balcon îl "degajase" el... Se apropiau vertiginos de blocul ei, iar el privea ceea ce părea să fie "şedinţa asociaţiei de proprietari"... Intrară pe străduţă.

Unul dintre bărbaţi le ieşea în întâmpinare, uşor isteric:

- Vecină, tu ce ştii? Ce se-ntâmplă?

Lucia întinse mâna şi degetul spre intersecţia dinspre care veneau ei:

- Au căzut blocuri. Multe! Toate blocurile de la parc s-au prăbuşit! Iar benzinăria o să explodeze cât de curând! Aveţi grijă - barajul de-aici de la pod s-a rupt, s-ar putea să cedeze şi barajele din amonte, iar podul o să devină nesigur în maximum 2 ore!

Ajunseseră în faţa scării; el se întreba cum să ascundă pungile de farmacie de ochii pensionarelor... Păi să intre în scară, nu? Viră scurt dreapta şi auzi clar cuvintele logodnicei lui:

- Dacă aveţi rude în afara localităţii, eu vă sfătuiesc să le faceţi o vizită. Luaţi actele, valorile şi câteva lucruri de schimb şi ieşiţi din Bucureşti! E prăpăd aici! Eu mă duc să văd de vecina de la 14 şi pe urmă mă prezint la post.

Ee, aşa da! Şi-acum poliţista Lucia Florea intra în scara blocului... Îi făcu semn să urce ea prima - că avea nevoie de secundele alea de gândire!

Nu, Lucia nu se grăbea să sape-n moloz după supravieţuitori. Instinctul de supravieţuire funcţiona şi la ea. Lucia încerca să "împace" cumva propria supravieţuire cu serviciul - şi-i reuşea de minune! Sigur, se lăsase prinsă de evenimente şi trăsese cu pistolul în ditamai intersecţia de la Doamna Ghica! Când auzise împuşcăturile, încercase să vadă cine pe cine jefuieşte; şi-o văzuse pe ea, poliţistă "despletită şi rebelă", căţărată pe gardul parcului...

Lucia lui era o poliţistă pe cinste. Chiar şi aşa, slăbuţă şi "despletită", convinsese toată masa aia de oameni panicaţi să intre în parc! Ceea ce nu era uşor, la jumătate de oră după cutremurul devastator care... În fine!

Scara blocului se prezenta bine. Pereţii nu erau crăpaţi. Iar asta însemna că, dacă vor trece cu bine peste replicile din noaptea asta, mâine va trebui să-i altoiască totuşi un pumn în frunte ca s-o ţină acolo...

Lucia

Gata. Ajunseseră cu bine. Perfect! Uşa ei rămăsese deschisă; vedea şifonierul strâmb din dormitor... Aoleu! Peştişorii! Uitase complet de ei!

Alergă în sufragerie şi călcă direct peste bibliotecă. Şi se opri... Oof, Doamne! Doamne, ce proastă fusese! Ar fi putut să-i salveze! Dacă ar fi venit întâi la ei...

Borcanul se răsturnase; şi nu se spărsese. Aşa că vedea apa din el, câteva plante... Peştişorii probabil că stătuseră la suprafaţă - şi căzuseră din borcan. Îi privea lung...

La dracu! Îşi amintise micul ei "pariu" - că, dacă peştişorii supravieţuiau vieţii în borcan, atunci şi relaţia ei cu Victor va supravieţui. Şi uite că muriseră! Aah!

Sacoşele foşniră scurt iar Victor intră în sufragerie:

- Bun! Bine că am ajuns cu bine!

Se aplecă şi mută peştişorii înapoi în borcan... Poate-şi reveneau! Poate măcar unul îşi revenea! Doamne, de ce nu avusese grijă de peştişorii ei?

Bricheta ronţăi scurt. Se întoarse... Victor se aşezase pe canapea, întinsese picioarele peste spatele bibliotecii şi tocmai îşi aprindea o ţigară. Îl privea lung şi se întreba... Îşi amintea acel "îţi dau una-n creştet şi te leg de calorifer"... Ochii căprui se închiseră; iar chipul logodnicului ei păru că îmbătrâneşte cu vreo 10 ani:

- Eu fumez o ţigară şi încerc să uit ce-am văzut azi. Tu du-i calmantele şi vino înapoi, să vorbim.

Deci azi el văzuse... Da; făcuse un drum de 5 minute în vreo jumătate de oră, după care îi spusese că salvase el destui. Evident - el venise din zona blocurilor care căzuseră...

Se va gândi la asta ceva mai târziu. Momentan, vecina de la 14 avea mare nevoie de-un Algocalmin! Scotoci în sacoşe, luă şi sticla cu apă plată şi se grăbi spre apartamentul 14 - oare unde era Alexandru? Oare "spălase putina"? Tocmai îşi amintise că vecinul ei mâncase o cafteală soră cu spitalizarea; tare curioasă era să ştie cine-l "muiase" în halul ăla! Oare vreun... soţ sosit mai devreme acasă? Hi-hi, ce gând năstruşnic!

Intră în apartamentul 14 şi constată că Alex nu spălase putina. Ba chiar se descurcase - în sensul că găsise o pernă pentru vecină şi improvizase o scrumieră, dintr-un fund de castron. Bun! Bravo! La vederea ei, tânărul se ridică şi-i făcu loc să ajungă lângă femeia

lungită pe podea. Ochii căprui o priveau lung... Oftă greu:

- Au căzut multe blocuri. Mai mult - la Doamna Ghica s-a crăpat asfaltul pe mijlocul străzii! Nu avem curent, deci nu avem telefoane. Străzile sunt pline de morţi şi răniţi şi panicaţi... Îmi pare rău, dar n-am găsit un medic.

Femeia zâmbi:

- Nu-i nimic; dacă Alex nu mă mai face să râd, chiar nu mă doare rău!

- V-am adus Algocalmin...

Aha! Îl voia! OK! Îi puse pastiluţa în palmă... şi simţi nevoia să se scuze cumva în faţa femeii de aproape 40 de ani căreia îi promisese un medic şi-i adusese o pastilă comună:

- Îmi pare rău că n-am putut face mai mult. Am fost până la intersecţie la Doamna Ghica, dar totul este un haos general. Şi dacă găseam un medic - nu cred că l-aş fi putut convinge să

- Stai liniştită - că nimeni nu se mai îngrijorează acum pentru patru coaste rupte. Puţin mai încolo, când îmi fac curaj, o să te rog să cauţi ceva elastic şi să mă bandajezi tu. Aşa m-au ţinut în spital - cu un fel de brâu elastic. Şi nu m-a mai durut foarte tare...

Aprobă grăbită:

- N-am brâu de-ăla medicinal, dar mă duc şi

- Lasă-l încolo de brâu! Ceva elastic!

Ceva elastic... Păi...

- ... Credeţi că nişte egări sunt buni?

- Dacă sunt lycra şi-i legi strâns, da.

Făcea mişto de ea?... Nu. Femeia aia era foarte serioasă. OK! Lycra voia, lycra îi aducea! Aprobă şi se ridică:

- Aveţi curaj să vă mutăm pe canapea?

- Nu; mai bine nu. Vezi, că în sertarul ăla mic de la mijloc am nişte baterii. Dacă găseşti un radio portabil, poate auzi ştirile...

Oo, bună idee! Alexandru se şi repezise pe uşă-afară! Deschise sertarul şi văzu imediat pachetul cu 4 baterii... Le băgă în buzunar şi începu să deschidă uşile dulapurilor suspendate:

- Verific să nu fi rămas ceva aici; că or să fie replici şi...

- Bravo; nu m-am gândit la asta. Deşi nu cred să mai fi rămas ceva...

Nu; nu mai rămăsese nimic. Şi nici pe dulapul ăla nu mai erau obiecte care... Nu mai era nimic. Acum, dacă mai venea vreo replică... Acum, la prima replică cel puţin, nu mai avea ce să cadă pe ea. Se grăbi să iasă:

- Mă duc să caut un radio şi să vi-l trimit pe Alex.

- OK. Te rog...

Ce? Se întoarse şi-o privi lung... Femeia zâmbi strâmb:

- Eu sunt Denisa; OK?

Aa, OK! Zâmbi şi ea:

- OK, Denisa. Lucia te roagă să te pregăteşti să fii mutată pe canapea!

Capul de pe pernă nega grăbit; Denisa zâmbea larg, că aia era o poantă bună... Ieşi.

Vecina era OK. De fapt, încă de-acum un an trăsese concluzia că vecina de la 14 era *cool*. Purta haine tinereşti, moţul ăla picat pe-un ochi îi venea tare bine... Intră în apartamentul 13:

- Alex?

Uşa pocni scurt iar tânărul îi întinse un radio micuţ:

- Gata - l-am găsit. Nu pare să fi suferit pagube majore...

Un radio chinezesc - probabil al băieţelului autist. Îi întinse bateriile:

- Prinde nişte ştiri.

Alex luă bateriile şi coborî tonul vocii:

- La apartamentul 8 s-a spart ţeava de apă rece.

- Ştiu, am trecut prin inundaţie când am urcat.

- Ţi-am pus eu apă potabilă în cadă.

Uau! Super-idee! Arătă spre capul lui şi-apoi făcu un gest demn de Einstein... Alex zâmbi strâmb:

- Daa...

- Vezi dacă prinzi vreun post de radio. Deşi, la ce-i în oraş acum, nu cred că Kiss FM are generator pe motorină.

- Ei, eu încerc. Măcar România Actualităţi, nu?

Aprobă cu capul - postul statului o să intoxice "la greu"... Funcţie de necesităţile partidului şi guvernului... Alex ieşi; se grăbi să-l urmeze:

- Tu ce planuri ai? Pleci la rude?

Capul şaten nega încet...

- Rămâi aici? Vecinii să ştii că evacuează!

- N-am unde să mă duc. Dacă mă evacuează proprietarul, o să negociez cu Denisa locul de pe unul din fotoliile ei. Apropo - spunea că, dacă rămânem aici şi ne trebuie apartamentul ei, ea n-are nimic împotrivă. Dar făcea socoteala asta în timp ce se gândea cum o să ajungă ea internată într-un spital; aşa că...

Bun! Bine că ştia şi asta! Alex intră în apartamentul lui:

- Tare bine-ar fi să găsesc şurubelniţele...

Auzi un oftat lung şi apoi paşii lui Victor. Venea şi el? Cum, decidea brusc să se implice? Asta era o veste mare! Că încă era supărată pe el, pentru ceea ce-i auziseră urechile azi! Logodnicul ei trecu pe lângă ea şi intră în apartamentul 13:

- Salut. Victor, logodnicul Luciei.

- Salut. Alex.

- Am eu un briceag multifuncţional.

- Oo, perfect! Şurubelniţele cică sunt pe-aici, pe undeva...

Bun! Se descurcau ei cumva! Intră în apartamentul ei şi se aşeză pe locul proaspăt eliberat de Victor. Îşi aprinse o ţigară...

Totalul! Urgent!

Fusese un cutremur de-ăla zdravăn, care se petrecea o dată la 35 de ani. Căzuseră blocuri întregi - o să audă deci despre sute de morţi, poate chiar mii... N-aveau curent, n-aveau gaze, în curând se va termina şi restul de apă din conducte... Şi nu era vorba numai despre Bucureşti. Cu siguranţă, era vorba de aproape toată ţara - cel puţin jumătatea de pe partea asta a Carpaţilor! Aşa că...

Aşa că ea nu pleca nicăieri. N-avea unde să se ducă. De bine-de rău, avea casa asta - cât o s-o mai aibă şi pe-asta, nu? Că or să urmeze replicile... În orice caz, ea încă mai avea o casă. Şi avea şi contul din bancă. Avea şi serviciul - un serviciu bun, la mare căutare în vremuri de-astea de care începuseră azi, la nouă jumate. Dacă George scăpase, era sigură că era chiar acum "la treabă". Că era descurcăreţ, era propus pentru avansare, cunoştea multă lume... Dacă George scăpase, ea una "era asigurată". Şi putea spune că şi dacă George nu scăpase, se simţea în stare să supravieţuiască pe picioarele ei în poliţie. Aşa că...

Aşa că, momentan, putea să stea acolo, în apartamentul ei. Trebuia să-şi verifice proviziile - şi regreta mult că intrarea în Mega Image era blocată acum. Se descurcase admirabil cu farmacista - aceeaşi "reţetă" putea fi folosită şi într-un magazin de cartier. Numai că...

Dacă pleca cu BMW-ul la Carrefour... Nee! Nici o şansă! Ăia aveau bodyguarzi! În plus, poliţia şi armata vor rechiziţiona tot ce însemna mâncare şi apă în maximum jumătate de oră! Aşa că...

Asta e! Miza pe revenirea vecinilor ei de palier acasă - sigur se întorceau măcar doi! Nu era foarte sigură că bătrânelele blocului se convinseseră "să evacueze" spre localităţi mai puţin afectate; miza totuşi pe revenirea vecinilor de pe palierul ei. Măcar blonda cu copiii să se întoarcă! Îi trebuia o scuză serioasă pentru a "organiza" palierul şi după ora 12! Dacă o băgau la dezertori...

Dacă George nu dădea nici un semn până la unu, se ducea în colţ, la Mega, şi se ocupa de organizarea voluntarilor. O să le spună ea unde să caute; o să stea la vreo 20 de metri de ruine şi-o să le spună "mai la dreapta", "mai la stânga"... O să-l "ţină aproape" şi

pe Alex - că era descurcăreţ, îi mergea capul. Ea nu se gândise să stocheze apa...

Şi Victor? El pe unde era, în planurile ei? Nu prea dădea de el în socoteala aia cu "organizatul". Ea încă se mai gândea la cuvintele pe care le auzise ieşind azi din gura lui! "Îţi dau una-n creştet şi te leg de calorifer"... "Îţi dau eu una-n cap şi te bag în medical"... "Ce vrei să fii - dezertoare, sau cadavru?" Da, într-un fel avea dreptate să se îngrijoreze pentru ea; numai că îngrijorarea asta se putea manifesta în multe feluri; iar el ştia deja că, în interiorul Luciei mari, era o Lucia micuţă şi sensibilă, care înţelegea de vorbă frumoasă şi "punea la inimă" toate nimicurile verbale...

Va trebui să găsească un loc pentru Victor, în planurile ei. Altfel, presimţea că se vor certa urât de tot. Şi nu voia să se certe cu el - mai ales că dezertarea nu figura pe nicăieri prin planurile alea!

Paşii se apropiară. Victor intră, se aşeză lângă ea, oftă greu... Îl văzu întinzându-se şi luând altă ţigară... Uau! În ce hal îi tremurau mâinile! Păi asta însemna... Asta însemna că tocmai îl iertase! Da-da! Uitase instantaneu toate cuvintele rostite azi de el!

Se mută într-un capăt al canapelei şi-l trase cu capul pe piciorul ei. Şi-i prinse uşor capul în palmele ei... Victor strângea cu putere pleoapele, dar lacrimile alunecau...

Nicolae

Gata. Doamne, bine că trecuseră şi de schelele alea!

Clădirea imensă de metal şi sticlă din colţul Căderii Bastiliei, încă în construcţie, rezistase foarte bine. Problema fuseseră materialele de construcţii - tot ceea ce nu fusese prins de structură sau legat, căzuse. Şi căzuse în stradă, peste schelele care probabil că picaseră primele. Masa de oameni în care erau ei ocolise zona; numai că rămăşiţele ocupaseră două benzi, iar şoferii care "scăpau" din Piaţa Victoriei se grăbeau rău de tot...

Se apropiau de intersecţia cu Calea Dorobanţilor. Nu ştia ce să facă - pe unde s-o ia de-aici încolo. Carina era obosită; şi pe el îl dureau picioarele, pentru că se obişnuise să parcurgă distanţele mari la volan... Iar tăcerea Renatei începea să-l îngrijoreze. Găluşca îl iubea mult - dar nu ceruse azi în braţele lui. Găluşca ronţăia mai mereu câte ceva - dar, de jumătate de oră, Renata nu simţise nevoia să bage în guriţă biscuiţi, alune sau pufuleţi. Era cald - şi era şi praf. Dar ea nu ceruse apă. Găluşca parcă nu era Renata lui! Gândul ăsta îl apăsa rău; gândul ăsta îi amintea despre o discuţie pe care-o auzise la McDonald's la Obor - despre medici, cartonaşe, tratamente... La naiba! Întrebă scurt, în engleză:

- Fata ce face?
- E OK.
- Crezi că s-a speriat rău?
- Nu ştiu; nu cred.
- Vrei s-o ţin eu? E grea?
- Nu; stai liniştit.

Carina răspundea scurt. Poate că Renata aţipise - poate de-asta nu mai spunea nimic... Oare ar fi putut fetiţa lui să aţipească atunci când în jurul ei se auzeau ţipete, gemete, sirene ale ambulanţelor şi poliţiei şi uneori şi bubuituri îndepărtate? Şi vâjâit de elicopter?

Treceau cu paşi iuţi pe lângă ditamai complexul... Acolo fusese o fabrică, nu? Iar acum erau birouri şi... Şi-un Mega Image. Din Mega Image-ul ăla auzea acum ţipete. Probabil că se terminase apa, sau pâinea... Aoleu! Da' ei aveau apă, pentru Găluşcă?

- Dacă vrea apă, avem?

- Da, şi apă şi mâncare. Stai liniştit - trebuie doar să ajungem cu bine.

Da, asta aşa era. Dar pe unde s-o ia, ca să ajungă cu bine?

Clădirea de pe colţ se prăbuşise. Nici nu-l mira asta - fosta Cinema Volga, actualul Studio Martin, arătase întotdeauna jalnic! În faţă, pe Ştefan cel Mare, imaginea era de-a dreptul apocaliptică! Cerul era gri - un gri compact, dens, cu irizaţii roşiatice. Pe laterale se vedeau nişte nori mari de praf... În plus, masa de oameni din faţa lui nu prea se zorea s-o ţină tot înainte! Mare parte din ea intra pe Calea Dorobanţilor - iar pentru asta exista un poliţist chiar acolo, chiar în mijlocul intersecţiei. Din când în când, omul ăla se aşeza, ca un sinucigaş, în calea maşinilor - şi sufla în fluier din toate puterile. Când maşinile reuşeau să se oprească, masa de oameni care se strângea acolo, în faţă, se transforma într-un fel de... viitură, care lua cu asalt Calea Dorobanţilor... Puţini oameni porneau spre dreapta, spre ASE; dealtfel şoseaua era blocată de două camioane mari de jandarmerie! O parte din cei care mergeau pe jos pe Ştefan cel Mare erau prăfuiţi rău, şchiopătau, erau murdari de sânge... Intrau multe maşini pe Ştefan cel Mare - oameni însă... Viitura de oameni intra pe Calea Dorobanţilor. Nu ştia ce să facă...

Era tentat să-i urmeze - să meargă cu marea masă de oameni în care erau. Dar pentru ei asta însemna un ocol serios - nu? Dacă trebuia să aprecieze poziţia aproximativă a blocului lui... Nu. Distanţa era cam aceeaşi. Doar că pe Ştefan cel Mare mergeau drept, iar prin Calea Dorobanţilor trebuiau să intre la un moment dat pe străduţe. Trebuiau să traverseze cartierul foarte vechi Florească...

Gata. Se opriseră în dreptul poliţistului. Viitura se forma cu repeziciune - şi-i înconjura, prinzându-i acolo ca într-o capcană... Şopti, în engleză:

- Pe Ştefan cel Mare se văd maldăre de moloz. Prin Calea Dorobanţilor facem slalom printre străduţe. Tu ce zici - pe unde s-o luăm?

Carina se grăbi să-i răspundă:

- Hai pe Calea Dorobanţilor.
- Iubire,
- Sunt clădiri mai mici.
- În capăt e cartierul bătrânesc Florească!
- Cu blocurile lui cu patru etaje. Te rog - hai să ocolim zonele prăbuşite deja.

La urma urmei, avea şi ea dreptate - în cartierul bătrânesc Florească nu existau construcţii cu mai mult de patru etaje! În plus, ea avea întotdeauna dreptate. Ori de câte ori el făcuse ceea ce-i spusese ea, îi mersese bine. Aşa că... Parcă simţind nevoia lui de-a primi încă un argument pro-Dorobanţi, Carina mârâi printre dinţi

- Ştefan cel Mare e construit tot odată la viteză mare. Toate au cam aceeaşi rezistenţă.

Carina lui era un mic geniu! Sărută creştetul de sub jachetă şi şopti:

- Întotdeauna am susţinut cu tărie faptul că tu eşti îngerul meu păzitor.

Tăcere... Zâmbi slab - dacă nu dormea, Renata privea acum un obraz extrem de roşu...

Poliţistul sinucigaş se aşezase între maşini. Şi fluiera din tot sufletul. Aştepta şi se întreba unde erau toţi jandarmii care ar fi trebuit să vină cu cele două camioane. Probabil că picaseră clădiri, spre ASE, iar ei erau "la intervenţie". În direcţia aia era şi o ambasadă, parcă... şi Centrul cultural britanic... În direcţia aia era centrul. Ăla istoric - adică şubred rău. Acolo erau jandarmii - în centrul istoric...

Gata. Maşinile se opriseră. Strânse bine umărul Carinei şi şopti:

- Şi-acum, ţin-te bine - că ne urnim, şi n-avem voie să rămânem în urmă!

Primi o aprobare cu capul... Viitura de oameni se urnise.

La prima vedere, Calea Dorobanţilor era OK în direcţia în care mergeau ei. Nu vedea decât un maldăr micuţ de moloz, pe stânga - dar nu ocupa decât trotuarul şi jumătate din prima bandă.

Probabil că acolo fusese o casă cu etaj. Până aici, părea că luase decizia corectă...

Alexandru

Stătea la masa din bucătărie, privea lung radio-ul şi încerca să nu ofteze. Să nu se exteriorizeze. Ochii albaştri ai poliţistei îl "studiaseră" un pic, atunci când se întorsese cu Algocalminul. Şi-i amintiseră că era un pic... bătut - avertizându-l totodată că observase şi ea acel mic amănunt. Ştia că avea un cucui; probabil că avea şi nişte vânătăi ce se înnegreau cu repeziciune, şi ochii roşii... Plecă privirea spre propriile încheieturi şi oftă - tot umflate erau. Şi uite că oftase totuşi...

Radioul ăsta era al lui Ionuţ. Adică fusese al lui Ionuţ. I-l luase special ca să se joace la el - să apese pe butonaşe, să dea de rotiţă... Să se obişnuiască să exploreze, să-şi dezvolte curiozitatea şi să înveţe ce înseamnă "cauză-efect". Ionuţ nu-l plăcuse - în prima zi, urlase din toţi rărunchii ca să-i determine să oprească sursa de zgomot. Iar după o săptămână de "antrenament intensiv", ei cu radioul şi el cu urlatul, băiatul lui prinsese aparatul la îndemână şi-l izbise de pământ. Evident, radioul tăcuse. Ionuţ se liniştise; el îl ridicase, descoperise că zornăia ceva înăuntru şi se supărase rău. I-l pusese în cutia cu jucării - la grămadă cu toate sutele de maşinuţe şi roboţei cu care băiatul lui nu se juca aproape niciodată. Acum, când Denisa pomenise despre radio, îşi amintise că "are el". Uitase complet de zornăitul dinăuntrul carcasei argintii...

Păi să-l desfacă şi să vadă ce zornăia, nu? Şi să nu se mai gândească la Ionuţ - să se gândească strict la ziua de azi şi la lupta pentru supravieţuire. Că-i promisese lui Dumnezeu - nu? Cum îi spusese? "Ţi-arăt eu"... Ei bine, o să-i arate!

Îşi aprinse o ţigară şi extinse cuţitul briceagului. Şi începu să deşurubeze şurubelele alea mici-mici, chinezesc de mici...

Violeta

Îl privea lung pe bărbatul în uniformă care se crăcănase tot în mijlocul intersecţiei şi ţinea mâinile întinse de parcă era omul lui Michelangelo... Da. Jos pălăria. Omul ăla făcea o treabă straşnică! Dacă n-ar fi oprit el fluxul de maşini, oamenii ăia s-ar fi făcut una cu traficul. Şi-ar fi ieşit aşa un accident mare... şi-un blocaj "etern"... Oare omul ăla avea copii?

Ah, cât de proastă era! Iar se gândise la copii! Picii ei erau la grădi! Iar ea zăcea în trafic şi încerca să nu se întrebe cum rezistau picii ei la grădi... ce făceau... dacă erau speriaţi... dacă Florin se descurca...

Gata cu gândurile! Să caute feţe cunoscute! Să caute cu privirea prin masa aia de oameni şi să-şi stoarcă mintea să-şi amintească feţe de prietene, vecine, mămici de la grădi... Orice! Să se gândească la orice altceva, numai la copii nu!

Îi privea lung pe oamenii prăfuiţi din mulţime şi aştepta...

Hei! Ăla nu era vecinul ei? Juristul de la BCR? Vecinul care-şi îngropase ieri băiatul talentat la pictură? Parcă el era - costum bun, statură dreaptă, tunsoare corectă, mai văzuse paşii ăia în drum spre Mega... Numai că era cu cineva - cuprinsese cu braţul o tânără care ţinea ceva în braţe. La cum arăta, ar fi fost un copil; iar jacheta pusă peste capul lor o ducea cu gândul la un copil micuţ, care nu trebuia să vadă grozăviile însângerate din jur...

Da, era un copil. Se vedea clar picioruşul cu săndăluţă roz. Deci nu era juristul din blocul ei. Păcat! I-ar fi prins bine încă o persoană în maşină. Începea să i se facă frică, mai ales atunci când coloana de maşini se oprea. Blocase uşile - dar n-avea geamuri antiglonţ! Orice cărămidă sau piatră cubică ar fi avut efect garantat...

Gata. Poliţistul fluierase - şi-acum se retrăgea fuguţa în locşorul lui... Gata - coloana înainta. Împinse maneta şi mai privi o dată costumul negru care se îndepărta... Nu era el - era alt jurist, probabil de la BRD. Că venea dinspre Victoriei. Cine ştie...

Viraj dreapta, cu coloana... Şi tot înainte! Se circula la fel de "civilizat" - zece la oră. Gândul ei zbura la copii... Nu-nu! Cunoscuţi! Erau cunoscuţi de-ai ei printre oamenii ăia? Scana cu privirea chipurile...

Ridică privirea spre oglindă şi căută costumul negru... Ptiu, drace! El era! Vecinul ei! Juristul de la BCR!

Călcă frâna şi puse avariile. Şi coborî repede geamul, pentru că bloca o treime din coloana de maşini iar vecinul mergea repede - mergea odată cu ceilalţi oameni! Ţipă la el:

- Vecine!

Ei, pe dracu! Trecuse de ea! Băgă a-ntâia şi înaintă, încercând să fie atentă şi la maşina din faţă, şi la bărbatul din dreapta! Şi de data asta nu mai puse frână, dar folosi nişte cuvinte ceva mai explicite:

- Vecinu' de la BCR! Hei! Juristu' de la BCR!

Aha! Tresărise! Şi întorsese capul! Scutură energic mâna, ca s-o vadă - că era pe banda doi... Tii, ce mai "înflorise" vecinul când o recunoscuse! Îi făcu semn să vină repede-repede şi deblocă uşile. Şi călcă totuşi frâna - că doar nu-i putea pune să urce "din mers", nu? Îl văzu repezindu-se la portiera din spate... Aşa! Întâi tânăra cu fetiţa în braţe... Urcă şi el şi trase portiera. Şi-acum acceleră - pentru că le lăsa celorlalţi timp să se bage în faţa ei în coloană...

Vecinul ei întinse mâna şi oftă greu:

- Nicolae. Mulţu

- Violeta. Cu plăcere. Mergeţi spre casă?

Nu de alta, dar tare voia să ştie unde-o ducea vecinul pe tânăra asta blondă şi pe... fetiţa asta superbă, care semăna al dracului de mult cu el...

- Da.

Hei, gata! Că pe-asta o s-o disece acasă, în linişte şi singurătate! Se grăbi să-l lămurească, să nu aibă discuţii mai târziu:

- Eu fac un ocol pe la grădi. Mergeţi cu mine? Vă rog eu mult!

- ... Sigur că da!

Bun! Grozav aranjament! Acum se simţea atât de bine, că se grăbea rău de tot! Trase stânga de volan şi... viră imediat dreapta, înapoi în locşorul ei! Nu, n-avea pe unde să se grăbească. Aşa că decise, atunci pe loc, să nu mai spună nimic - nu de alta, dar Nicolae, vecinul ei de la BCR, nu le prezentase încă pe tânăra blondă şi fetiţa şatenă...

Nicolae

Doamne, ce noroc pe ei! Doamne, bine că dăduse peste vecina lui! De fapt, bine că-l recunoscuse ea! La urma urmei, ce şanse avusese să fie recunoscut de-o vecină care se grăbea să-şi recupereze ambii copii de la grădiniţă după un cutremur devastator?! Nu?

Iar dacă ea încerca acum să recupereze copiii... Grădiniţa trebuia să fie aproape de casă, nu? Adică undeva în Colentina! Iar asta însemna că tiristul ăla uriaş, de doi pe doi, era pe undeva prin Europa... Mm, biata femeie! Şi bietul tirist, la urma urmei! Că era undeva în Europa, şi sigur aflase ce se întâmplase! Trecuse aproape o oră de la zgâlţâială - iar la asemenea dezastru, toată Europa transmitea *breaking news*!

Mişcarea din stânga lui îi aminti brusc de Găluşcă - luă jacheta întinsă de Carina şi-şi văzu fetiţa ascunzându-se după tetieră... Hei! Dădu s-o strige, dar mâna Carinei se aşeză peste mâna lui şi i se făcu semn s-o lase puţin să se liniştească. Reveni deci spre vecina lui:

- Ce ştii - cum e blocul?

- Habar n-am! Am reuşit să vorbesc cu mama, chiar în timpul

cutremurului - dar era la cabinet. Iar după aia am pierdut semnalul.

- Normal! Sunt multe blocuri la pământ...

Oare el avea semnal? Scoase telefonul din buzunar şi oftă greu:

- Nici eu n-am semnal.

Vecina lui viră scurt stânga-dreapta şi feri în ultimul moment pietonul disperat să se sinucidă:

- Opreşte-l, ca să-ţi păstrezi bateria. Eu mi l-am oprit deja. O să încerc să-l pornesc la noi, că ştiu că pe blocul cu Mega Image sunt nişte antene mari. Şi pe blocul ăla de lângă hotelul Sir e o antenă - şi mai sunt şi la Doamna Ghica...

Carina oftă greu:

- Dacă a căzut curentul, a căzut şi telefonia. Nu mai merg decât releele care au generatoare. Iar pe-alea probabil că le-a confiscat deja poliţia.

Da - avea dreptate. Nu se gândise la asta! Socotise că antenele alea mari funcţionau... şi gata! Îşi opri deci telefonul; şi logodnica lui îşi oprea telefonul... Renata privea lung ecranul... La auzul melodiei specifice, Găluşca începu să suspine şi să scâncească. Aoleu! Întinse ferm mâinile şi-o mută pe genunchii lui. Şi-o privi lung, mângâindu-i uşor creştetul şi încercând să zâmbească:

- Gata, Găluşcuţă mică! Gata!

Micuţa lui se întoarse un pic şi arătă spre geam:

- Au-au-au!

- Da, Găluşcă, ştiu - foarte multă lume strigă acum au-au-au. Dar tu eşti aici, cu tati, şi eu n-o să las pe nimeni să-ţi facă rău! Bine?

Renata suspina şi nu răspundea... El se simţea privit lung - şi nu voia să reacţioneze nicicum la privirea aia...

Violeta

Cee? "Tu eşti aici cu tati?" Juristul, vecinul ei, avea un copil cu tânăra blondă?

Îl privea lung prin oglindă - şi chiar dacă ştia că ar fi trebuit să-şi vadă de şofatul ei, pur şi simplu nu putea! Asta era o veste...

OK, ştiuse că avea o amantă! Era logic ca amanta să fie mai tânără decât el! Dar să aibă o fetiţă cu amanta... Uau! Parcă încercând să-i confirme bănuielile, bărbatul de pe bancheta din spate insistă:

- Mergem într-un loc sigur acum. Te roagă tati mult să nu mai plângi!

Mda... Clar - se lămurise! Juristul avea o fetiţă de-un anişor şi ceva cu tânăra lui amantă blondă. Asta explica multe...

OK - din punctul ei de vedere, asta nu schimba cu nimic datele problemei! Iar problema ei erau recuperarea copiilor de la grădi şi şofatul până acasă - în ordinea asta! Micuţa suspina şi scâncea în continuare, aşa că se aplecă, trase punga cu jucării de sub scaun şi le-o dădu în spate:

- Ţine - poate-i plac!

Punga foşnea uşor... iar gâgălicea exclamă ceva pe limba ei, pe un ton vesel. Nicolae începu să râdă:

- Uite, chiar mă întrebam ce accesorii să-mi mai iau la maşină!

- Păi acum ştii, nu?

- Categoric! Ştiu că traficul de dimineaţă e infernal - şi-mi dau seama cum e când la infernul din trafic se adaugă şi plictiseala preşcolarilor...

Aproba cu capul, că habar n-avea el cum era...

- Tu ai doi, nu? Un băiat şi o fată.

Mm, iar îşi amintise! Aprobă cu capul... şi-i vizualiză mental în curtea grădiniţei, lângă ceilalţi copii. Mici, ghemuiţi, speriaţi, ţinându-se de mânuţe şi strângându-se unul într-altul... Şi gata - că se vedea rondul de la Piaţa Dorobanţilor! Stânga de volan, accelerăţie şi răspuns verbal:

- Da, doi am. Şi sunt la grădi... şi idiotul ăsta acum s-a găsit să-şi jelească limuzina!

Şi era idiot cu diplomă, că era ditamai bărbatul şi se holba la rablă! Ce voia să facă - s-o repare din priviri? Coborî geamul "din scurt":

- Băă! Mută maşina din drum!

Individul ridică privirea spre ea şi începu să zbiere ceva. Scoase capul pe geam, ca să nu sperie fetiţa, şi-i dădu replica pe acelaşi gen de ton:

- Dacă ai fost idiot să te-nfigi în alt idiot, lasă-i pe-ăia deştepţi să circule! 'Z gâţii mătii de cretin!

Şi gata! Închise geamul şi... Şi auzi chicotitul micuţei, aşa că se grăbi să-şi ceară scuze:

- Mă scuzaţi, dar

- Stai liniştită, că m-apuc şi eu imediat - şi-atunci să te ţii!

Râdeau - râdeau amândoi, dar ea nu se simţea mai calmă. Copiii erau la grădi...

Carina

Oof, Doamne! Râdea şi privea lung capul blond de la volan...

Femeia asta era un înger! Dumnezeu le trimisese un înger, să-i salveze...

Nicolae luase decizia corectă atunci când lăsase Audi-ul în parcarea băncii? Nu ştia ce să zică; părerea ei era că da. Maşina era blocată de prostul care se înfipsese în ea; sigur, el ar fi dat în marşarier şi-ar fi împins maşina din spate. Dar fluxul de maşini înaintase spre centru, spre Calea Victoriei. Nicolae n-ar fi avut cum să întoarcă. Aşa că ar fi mers spre centru, cu toată lumea... Şi-şi dădea seama ce era acum în centru. Şi cum cădeau acum clădirile alea din centru. Uneori, de afară se auzeau şi acum bubuieli înfundate - ori pereţi care cădeau, ori explozii cauzate de gazul rămas prin conducte... Aşa că...

Aşa că îi aprobase decizia de-a merge pe jos. Dar nu luase în calcul faptul că purta sandalele cu toculeţ... Îndurase cu stoicism loviturile şi juliturile şi picioarele care-o călcaseră în îngrămădeală. Dar se făcuse cald - că era august. Jacheta aia fusese foarte eficientă pentru Renata - pe ea însă simţise la un moment dat că o sufoca...

Şi uite că apăruse femeia asta, cu Solenza ei, şi-i salvase! Pe ea una o salvase cu siguranţă! Îi tremurau mâinile şi picioarele! Renata era grăsună, iar ea evitase s-o mute de pe o mână pe alta... Plănuise ca în capăt, la Piaţa Dorobanţilor, când urmau să intre pe străduţe, să i-o dea pe Renata lui Nicolae. Dar se întrebase de multe ori dacă mai putea rezista până la Piaţa Dorobanţilor. Merseseră foarte repede...

Coloana de maşini se deplasa mai repede decât masa de oameni. Iar femeia asta tocmai făcuse stânga, intrase pe contrasens şi apăsase acceleraţia ca la raliu! Simţise cum se afundă în perna Daciei! Sigur, nu se plângea - Doamne fereşte! Privea totuşi capul blond, dat bine cu spumă de păr, şi realiza că vecina lui Nicolae şofa cu viteză pe contrasens...

Renata era liniştită. Ba era chiar veselă! Descoperise o păpuşică mică; una de-aia imobilă, "dintr-o bucată", cum avusese şi ea când fusese mică. Îi plăcea mult păpuşica; vorbea cu ea, pe limba ei, şi parcă uneori îi punea întrebări... Iar ea simţea cum se linişteşte, pe măsură ce micuţa ei îşi revenea din sperietură...

Gata - erau la Piaţa Dorobanţilor. Nicolae anunţă scurt:

- Beller-ul e blocat. Se văd patru maşini "pupate"; sau cinci, nu-mi dau seama...

Dacia viră scurt spre stânga - Violeta accelera din nou... Violeta o chema, nu? Ea nu apucase încă să se prezinte... Cum să se prezinte? Ce să-i spună? Nu de alta, dar femeia asta era vecina lui

Nicolae. Şi-a ţărăncii. Sigur ştia despre Fabian... Oare Nicolae îşi dăduse seama că rostise "tati"?

... Dacă nu va trebui neapărat să deschidă gura să spună ceva, o să tacă mâlc. Iar când va avea ocazia, o să întindă mâna spre ea şi o să spună "Carina". Şi gata - restul era evident, după părerea ei. Iar el nu era primul bărbat însurat care avea copii cu amanta! Nu?

Solenza înainta cu viteză. Nu erau multe maşini în faţă... De fapt, da - erau maşini. Dar toţi accelerau, semn că în capăt, la intersecţia de la Televiziune, nu era un poliţist care...

Oamenii dispăruseră. Masa aia mare de oameni, cu care merseseră ei, părea că "se disipase" cumva! Probabil că toţi intraseră pe străduţe... că era zonă cu case de maximum două etaje... Tot Nicolae sparse tăcerea:

- La Charles de Gaulle pe unde-o iei?

- Dreapta pe Primăverii - că e lat şi înaintăm repede.

Da; logic. Era îndemânatică, iute, isteaţă... Era o femeie minunată!

Intrară în rond, dar Dacia nu încetini. Văzu cum mâna dreaptă apucă frâna de mână... Instinctiv, se prinse cu ambele mâini de banchetă. Nicolae prinse bine Găluşcuţa de umeri. Iar Dacia alunecă uşor de spate...

Avea inima mică-mică-mică...

Se simţi împinsă din nou în pernă. Gata - erau pe ditamai Bulevardul Primăverii. Şi zburau la propriu pe şoseaua aia...

Îi era frică. Avea senzaţia că Dacia depăşise de mult suta la oră. Dar nu putea s-o roage să meargă mai încet, nu? Femeia aia se ducea să-şi ia copiii de la grădiniţă! Era un miracol că încă era calmă, că stăpânea maşina chiar atât de bine...

- Dacă Mircea Eliade e blocat...

Violeta îşi bombănise gândul; Nicolae însă îi răspunse prompt:

- Dacă e blocat, mergem pe Jean Monnet. Deşi nu cred - că n-are clădiri şi e destul spaţiu verde pentru maşinile lovite.

Capul blond aproba încet. Capul blond de la volan încerca să-şi spună acum că, într-adevăr, strada aia era liberă, iar ea o să treacă pe-acolo şi-o să ajungă la grădiniţă... Oare unde era soţul Violetei? Abia acum realiza că ea lua copiii de la grădi, nu el!

- Uite că se circulă. Hai, că-i bine!

Da - prin faţa lor se vedeau maşini care treceau spre dreapta... Dacia încetini şi opri. Violeta bombăni din nou:

- Ţineţi-vă bine, că acu'-i acu!

Se apucă iar de banchetă; Nicolae strânse Găluşcuţa în braţe...

Uau, ce viraj! Aproape c-o azvârlise în uşă! Dar adevărul era că maşinile alea treceau în viteză! Violeta apăsase iar acceleraţia până la podea - Dacia se auzea "ca la raliu", iar mâna dreaptă schimba vitezele cam în acelaşi stil... Şi uite că acum erau în coloană...

- Acu'!

Ce-ce? Ce zicea Găluşcuţa? Renata nu arăta cu degeţelul, dar ţopăia la propriu pe genunchii lui Nicolae, etalând o bucurie extraordinară!

- Acu'!

Violeta începu să râdă:

- Daa, parcu'! Şi uite şi lacu'! Ce lac maaree...

Renata râdea:

- Maaee!

- Daa! Scafandrii înoată în apa din lac! Ia vezi, acolo în sacoşă - nu găseşti un scafandru?

Da' ce-i venise? Nu înţelegea - şi totuşi Nicolae scormonea chiar acum în sacoşă... Da; era un scafandru de-ăla cu şnur, care dădea rotund din mâini. O jucărie pentru baie. Renata era superîncântată de scafandrul ăla - trăgea de şnur şi chiuia şi râdea... Deci, pe lângă îndemânatică, iute şi isteaţă, adăuga acum... Era un înger - şi gata!

Încetineau... Gata. Aici era un poliţist. Şi avea sentimentul că şi în capăt, la Billa, era un poliţist. Ei stăteau în coada aia cam de-un minut... Aha! Acum înaintau! Încet, cu 10 la oră... Tocmai traversaseră Calea Floreasca - unde nimic nu părea să arate că avusese loc un cutremur... Nicolae sparse tăcerea:

- La Billa, pe unde-o luăm? De fapt, unde e grădiniţa?

- Pe Ghica Tei.

- Asta înseamnă că în capăt faci dreapta.

- Nu, fac stânga. Barbu Văcărescu e veşnic blocat, iar în capătul lui e Ştefan cel Mare.

Mm, ce bine ştia zona aia! Umerii micuţi se ridicară scurt, ca o constatare:

- E ruta mea casă-grădi-serviciu-engleză...

Aha! Ştia ruta aia. OK! Iar avansau...

- Mami, dai cuiţi!

Oof, în sfârşit! Deschise geanta şi scoase pachetul cu biscuiţi; Renata îl înşfăcă la propriu... Zâmbi slab: gata, Găluşcuţa era bine! Violeta constată, ca pentru ea:

- Vorbeşte bine. Cât are?

- Un an şi trei luni.

- În trei luni, "o taie" pe Esca. Aşa vorbea şi Liana la un an şi trei luni.

Liana probabil că era fetiţa ei... Nicolae decise să atingă totuşi subiectul sensibil "copiii vecinei":

- E cumva grădiniţa aia din capătul bulevardului? De pe Teiul Doamnei?

- Nu. E pe Ghica Tei. Grădiniţa Zori de zi.

- Aa... Bună grădiniţă! Şi eu m-am gândit la ea.

- E OK. E oarecum ferită de nebunia de pe străzi şi are educatoare bune. E bine întreţinută, deşi e de stat...

Gata - făceau la stânga. Întoarse capul spre dreapta şi văzu ditamai fadroma de jandarmerie blocând cele două benzi spre Ştefan cel Mare. Poliţistul îi oprea pe ei pentru că trebuia să-i ajute pe şoferii care veneau dinspre Ştefan cel Mare să se integreze în fluxul de maşini care se îndepărta de dezastru... În parcarea de la Billa era un haos total - maşini, cărucioare pline-ochi, oameni care se certau cu alţi oameni şi cu poliţişti şi cu jandarmi... Brr! Nicolae oftă greu:

- Începe nebunia.

- Să sperăm că şmecherii cu pistoale pleacă repede spre casele de vacanţă. La urma urmei, o să se încerce o evacuare de urgenţă; nu?

- Bineînţeles. Vor bloca intrările în oraş şi vor evacua tot ce se poate evacua.

Inclusiv oamenii care ar fi putut rămâne să ajute la căutări... Nu-şi va rosti gândurile.

Avansau încet. Din câte ştia ea, ăla era drumul spre cartierul Aviaţiei - şi spre ieşirea din Bucureşti. Iar dacă se circula în direcţia aia, însemna că podul peste calea ferată rezistase. Ştia că era un pod acolo...

- Mami, dai apică!

Întinse mâinile spre ea şi zâmbi:

- Nu vrei să vii la mami?

Renata zâmbi şi ea:

- Nu!

Of, Doamne! Violeta bufni în râs:

- Trei luni - atât mai e!

Râdeau toţi trei; Renata bea apă şi-o privea lung, cu o mutriţă care parcă spunea "să nici nu te gândeşti să insişti"...

Dacia viră scurt dreapta. Gata - lăsaseră coloana ordonată de maşini în spate. Înaintau pe o stradă cu case...

Oamenii ieşiseră la porţi. Discutau; erau priviţi lung... De astfel de oameni îi era frică. Erau genul ăla... descurcăreţ. De fapt,

erau genul nevoiaş care, pentru copilul lor, dădeau cu bâta în creştetul părintelui care avea ceea ce le trebuia lor. De ei, da - îi era frică. Din fericire, ei nu voiau Dacia Violetei. Ei aveau case, iar cu maşina n-aveau ce face. Probabil că ei fuseseră primii care "vizitaseră" hypermarketul Billa - că numai asta le putea trebui acum. Maşina încetinea, că urma o intersecţie... Şi iar erau multe maşini care treceau oarecum în viteză, aşa că ei aşteptau... Aşteptau... Brusc, Nicolae i-o puse pe Renata în braţe:

- Ia! Ţine-o ca şi cum mergem la spital!

Ce voia să facă? Îl văzu coborând... Şi tresări la propriu când îl văzu repezindu-se în faţa maşinii, cu mâinile ridicate! Aoleu! Nu! Doamne, să nu-l lovească! Nu putea privi scena asta - dar nu putea să-şi ia ochii de la el...

Jeep-ul frână "cu sete" şi se opri. Nicolae răcni din toţi rărunchii:

- Avem un copil rănit! Avem un copil rănit!

Violeta scrâşni printre dinţi:

- Mm, ce i-a venit?!

Şi uite că profita de oprirea Jeep-ului şi băga Solenza în coloană... Nicolae reveni pe banchetă şi trase portiera:

- Gata.

- Să nu mai faci! Că nu se ştie peste cine dai - ori doctor, ori poliţist, ori interlop!

- Bine. Promit că la cutremurul următor nu mai fac...

Ia uite-l! Îl împunse în glumă, că ştia şi el că făcuse o prostie... Înaintau cu coloana...

- Încerci Grigore Moisil?

- Nu - sigur e blocată.

Ei ştiau! Ea habar n-avea unde era, dar ţinea Găluşcuţa pe genunchi şi era liniştită...

Nicolae privea lung în dreapta; se aplecă puţin, să vadă şi ea... Aici erau blocuri înalte. Aici căzuse cel puţin o scară - la cantitatea aia de praf... Violeta mergea înainte... Aa! Păi acolo nu era parcul Studenţesc? Ăla era lacul Tei! Violeta viră dreapta; pe poarta mare din stânga scria "Club Bamboo"...

Avansau încet, că mergeau "cu coloana"... Începuseră să facă scurte opriri de-un minut... Se aplecă puţin şi privi spre sursa zgomotului. Violeta bătea cu degetul în volan, semn că grădiniţa era foarte aproape... Simţi nevoia să intervină şi ea:

- Dacă vrei, pot să mă duc eu să-i iau şi să-i aduc aici.

Palma lui Nicolae se aşează imediat peste mâna ei! Ce? Ce spusese? Chiar voia s-o ajute pe femeia asta! Violeta negă scurt:

- Nu. Educatoarele nu ţi i-ar da, iar ei n-ar merge cu tine. Stai liniştită, că uite - înaintăm. Mai e puţin...

OK. Avea dreptate - ea nu se gândise la asta. Ea se gândise s-o ajute...

Înaintau. Se apropiau de curba la stânga. Se ruga, în mintea ei, să nu-i oprească din nou... Yes! Trecuseră şi ei! Perfect!

Aa, ăla era Bdul Lacul Tei! Acum ştia unde erau! Violeta acceleră scurt şi ţâşni pe prima stradă la dreapta... Şi iar prima la dreapta... Prima la stânga... Ea era foarte fericită că spatele Daciei nu mai glisa ca la raliu...

Stânga din nou. Şi frână. Portiera se deschise:

- Să nu opriţi motorul, că nu ştiu dacă mai porneşte!

Cum-cum? Nicolae şopti:

- E Dacie şi-a trecut prin multe azi. Oricum, conduce de nota zece. Cred că soţul ei a învăţat-o...

- Chiar - tu ai auzit azi ceva despre soţul ei?

Nicolae oftă greu:

- E şofer de TIR pe rute internaţionale. Cine ştie pe unde-o fi el acum...

Aoleu! Şofer pe internaţional? Privea lung poarta prin care alergase Violeta... Nicolar coborî şi se mută pe scaunul din faţă. Se pregătea să-i aibă vecini de banchetă pe copiii Violetei...

Săraca de ea! Singură cu doi copii, într-un oraş afectat de-un cutremur ca-n '77...

Ludmila

În sfârşit, ajunsese la Violeta! Apucă balustrada şi privi lung treptele... Nu păreau afectate de cutremur. Sigur, nu era inginer în construcţii - dar era sigură că măcar jumătate din vecinii de la etajele superioare trecuseră pe acolo după terminarea cutremurului! Că era o linişte aproape perfectă în bloc! Aşa că începu să urce.

De la cabinet, pornise şi ea prin parc. Şi încercase să se amestece în mulţime şi să ocolească locurile apropiate de casă şi de cabinet. Ocolise mult până aici; dar bine că n-o recunoscuse nimeni! Dacă vreunul din poliţiştii pe lângă care trecuse azi ar fi aflat că ea e medic - şi-a fost cadru medical şi în '77... Bine că reuşise, ce mai! Iar aşa, amestecată în mulţime, reuşise să nu vadă tot dezastrul din jur. Văzuse doar o mică parte din el - moloz, praf, un ibric, nişte şosete de copil...

Oftă greu şi termină de urcat scările - bine că ajunsese, nu? Privi lung uşa larg deschisă a apartamentului 12... Şi la apartamentul 13 era uşa deschisă. Iar asta contrazicea rău uşile închise pe lângă care trecuse până aici! Ce se întâmplase? În fine... Din apartamentul 14 se auzeau două voci - o femeie şi un bărbat. Hm - probabil că ei nu închideau uşa de frica replicilor! Păi puteau s-o închidă liniştiţi - la ceea ce ştia ea deja, prima replică nu va veni decât după vreo 6 ore de la cutremurul cel mare. Părerea ei! Apăsă clanţa... Oo, Doamne! Era încuiată!

Mâinile începură să-i tremure uşor. Nu voia să se gândească de ce era uşa încuiată. Voia doar să găsească cheia şi să-şi spună că Violeta se încuiase cu copiii şi plicul cu euro în casă! Gata! Scoase cheile... Descuie... Intră.

Văzu imediat frigiderul căzut pe-o parte, peste fotoliu. Îl cam împinsese; dar fotoliul "câştigase la puncte", aşa că frigiderul ăla stătea înclinat ireal la 45 de grade... Îl împinse uşor şi-l repuse în poziţia normală. Şi întoarse capul spre sufragerie. Uşa era închisă... Era linişte...

Dacă frigiderul căzuse aşa, atunci aici mişcarea fusese dinspre uşa apartamentului către baie. Şi realiza că, dacă Violeta... Nu; când începuse cutremurul, Violeta o sunase şi-i spusese că e la Gară. Deci nu fusese acasă. N-o va vedea acum pe canapeaua din sufragerie, strivită de bibliotecă şi şifonier. Apăsă deci clanţa şi intră. Şi încercă să împingă uşa, pentru că legănarea şi greutatea şifonierului împinseseră canapeaua spre uşă...

Nu; n-o să reuşească. Nu singură, oricum! Vedea, prin gaura de vreo 10 centimetri, că biblioteca şi şifonierul căzuseră. Fotoliile şi masa avansaseră cam jumătate de metru spre centrul camerei, dar nu se întâlniseră cu mobila. Asta era bine - vor avea pe ce să doarmă la noapte. Se grăbi spre dormitor...

Aici uşa era larg deschisă. Vedea paturile suprapuse care blocau cam jumătate din intrare... Se opinti bine în ele şi intră. Şi "constată" şi şifonierul culcat la podea. Paturile copiilor erau funcţionale - deci ele două vor dormi pe fotolii...

Violeta nu ajunsese acasă. Îşi privi ceasul... Unşpe fără douăzeci. Vorbise cu ea la nouă jumate...

Ce dracu să facă acum? Să se ducă spre grădiniţă? Şi dacă nu se întâlneau? Bucureştiul era plin de clădiri prăbuşite şi de intersecţii blocate! Fata ei nu putea intra acum pe orice străduţă mică, dar ea ar fi luat-o pe jos tocmai pe străduţele alea cu case pe pământ - şi se puteau căuta aşa cu săptămânile!

Îşi puse mâinile-n cap la propriu şi oftă greu... Violeta o sunase în timpul cutremurului. Apucase să-i spună să ia ea copiii, cu maşina. Şi apoi se întrerupsese. Cutremurul continuase...

Unde erau fata şi nepoţii ei? Doamne, unde erau? Ţipă, privind lung paturile suprapuse:

- De ce dracu nu te-ai dus tu la grădi?

Paşii se apropiară în fugă iar uşa se deschise larg. Se întoarse, pregătită să sară de gâtul fetei ei... Tânărul înalt nu intră:

- Bună ziua. Alex, de la apartamentul 13.

Vecinul ăla cu băieţelul autist... Da' ce păţise? Că era bătut metodic! Reveni la poziţia normală:

- Bună ziua. Ludmila, mama Violetei. Ştii ceva de ea, sau de copii?

- Nu, absolut nimic.

- La naiba!

Iar asta însemna că Violeta ei era undeva în oraş... Continuă, deşi ştia că nu era treaba lui să afle ce probleme avea ea acum:

- La naiba! Trebuia să mă duc eu să iau copiii!

- Unde sunt?

Na, că se implica! Tot era bine! Dacă-l convingea s-o rupă el la fugă până acolo... Putea măcar să încerce, nu?

- La grădiniţă, pe Bdul Ghica Tei.

- Din câte ştiu eu, acolo e o zonă cu case, nu?

Şi cu ditamai blocurile de zece etaje, chiar vizavi de grădiniţă! Dar... Aprobă, ca să nu mai lungească inutil discuţia aia:

- Da.

- Atunci cred că n-aveţi de ce să vă îngrijoraţi. Educatoarele ştiu ce au de făcut - îi scot pe toţi în curte şi aşteaptă părinţii.

"Da, da' părinţii ăştia erau la Gara de Nord când au început să cadă blocurile!" Mm...

N-avea rost să lungească discuţia - aşa că trase fotoliul din hol şi intră în bucătărie. Şi azvârli cu geanta de masă - că-i venea să plângă! Unde era Violeta ei?

Aici, dezastrul era total. Tot ceea ce fusese în dulapuri, era pe jos - de la zahăr şi pahare până la pixuri, brichete şi monede vechi. Mm... Trase scurt mătura şi, din trei mişcări, curăţă podeaua până la geam. Tot ce era în partea dreaptă sfârşi în faţa aragazului - că ăla era scos din uz acum. Mizeria din stânga o împinse scurt sub masă. Şi scoase sertarul cu medicamente. Începu să le aşeze pe categorii... Încerca să-şi ia mintea de la Violeta şi nepoţei; dar nu se putea concentra asupra medicamentelor, pentru că Alex se holba la ea din uşa bucătăriei! Îl privi lung, drept:

- S-a întâmplat ceva?

- Nu. Vă pricepeţi la medicamente?

- Da.

- Sunteţi medic?

Oftă greu, că ştia ce însemna întrebarea aia şi mai ales ce va însemna răspunsul ei:

- Da, medic de familie.

Tânărul schiţă un început de zâmbet:

- Vă întreb pentru că vecina de alături e rănită.

Vecina de alături? Femeia care-şi îngropase ieri băiatul? Aoleu! Alex continuă:

- Dacă aţi vrea să...

Ce să mai vrea, că alergase deja pe uşă-afară! Ocoli "din scurt" zidul şi năvăli în apartamentul 14 - unde era? Ce căzuse pe ea?

Teodor

Kilometrajul arăta 140 km/h. Habar n-avea dacă era mult sau puţin. Habar n-avea ce limitare de viteză avea pe autostrada aia. El ştia doar că achitase fără să comenteze taxa piperată şi lăsase remorca în parcarea de lângă Usti. Şi-acum se grăbea îngrozitor spre casă! El ştia că trebuia "să economisească" cumva 5 ore - iar aici intra şi ora aia de alergat ca dementul peste câmp! Ştia că Bucureştiul va deveni în scurt timp un oraş închis - cel mult, vor evacua oamenii care vor voi să plece! Dar de intrat...

Gata! Lăsă staţia pe frecvenţa pe care stătea de obicei şi reveni spre drum. Îşi căutase colegii pe toate frecvenţele pe care le ştia, pe care stăteau de obicei de vorbă. Nu dăduse de nici unul. Nici măcar unul! Îi venea să urle! Îi venea să plângă...

De bine-de rău, mergea pe dunga roşie de pe ecranul GPS-ului. Nu se obosea să afle unde e. Era pe dunga roşie care-l ducea acasă. Şi-ar fi accelerat şi mai şi, dar căuta cu privirea o benzinărie... Red Bull şi Snickers - atât îi trebuia. Şi ţigări multe. Dacă bea câte-o cutie de-aia la două ore, ajungea acasă atent şi alert şi pregătit să descarcereze oraşul cu mâinile goale! Dar, ca să poată să ajungă acasă, trebuia să se ţină drept pe autostradă. Şi să nu se ciocnească de vreun stâlp sau de vreo maşină. Mintea lui era în Bucureşti acum; mintea lui nu ştia unde era Violeta, unde erau copiii, dacă erau bine...

Şi nici unul dintre tiriştii lui nu era pe-acolo! Nici unul nu era de găsit! Unde erau? Pe ce frecvenţă erau?

Tresări şi aproape că scăpă piciorul de pe acceleraţie când auzi staţia gâjâind numele lui!

- Teodor Simionescu, eşti pe frecvenţa asta?

Nu-şi dădea seama cine era, dar bine că era cineva care-l cunoştea! Smulse microfonul şi se grăbi să răspundă:

- Da, aici sunt!

- Păi bine, măi, Teo - de juma' de oră te caut pe toate frecvenţele noastre! Unde-ai fost?

Nea Marinică era! Bunul lui prieten, nea Marinică! Oftă greu... şi răspunse:

- Căutându-vă pe voi pe toate frecvenţele! Unde sunt toţi băieţii?

- Ascultă pe frecvenţa poliţiei! Bă, fii atent aici! Îţi dau nişte frecvenţe pe care să intri şi să asculţi. Bă, să nu scoţi un sunet! Să nu emiţi nici mort! Că te triangulează şi te bruiază - şi pe urmă asculţi tăcerea!

- Stai liniştit, nea Marinică!

- Bă, eu stau foarte liniştit! Da' te cunosc, ştiu că ai nevasta şi copiii în Bucureşti şi trebuie să te avertizez. Pentru că tu habar n-ai ce-am auzit eu până acum. Pe lângă Bucureşti, cel puţin alte 20 de oraşe sunt afectate serios. Juma de ţară nu are curent electric.

Cum-cum? Ce spunea nea Marinică?

- Tu unde eşti?

- În 20 de minute ajung la Praga.

- Băi, dă-i bice - că e nasol de tot. Ţi-am zis - asculţi, dar să nu te atingi de microfon! Să nici nu-ncerci! Se discută, la nivel de comandament, să se rechiziţioneze tot ce înseamnă taximetrie pe dreapta Carpaţilor.

Cee?

- Se reabilitează frecvenţele - aşa zic ei. Da' la cum merg lucrurile în România, să fii sigur că or să confişte tot - frecvenţele, maşinile şi oamenii. Aşa că să nu te-apuci să te milogeşti de vreun taximetrist, s-o caute pe nevastă-ta!

- Am înţeles.

- Bă, e rău de tot! Ascultă-mă pe mine! Piteştiul e la pământ! Ai grijă pe unde-o iei - auzi?

- Păi crezi că or să mă mai lase să intru în România?

- De lăsat, te lasă. Dar s-ar putea să-ţi rechiziţioneze Tigrul.

- Vezi să nu!

- Teo, nu te juca. În Bucureşti se vehiculează 10.000 de morţi - şi încă nu s-au apucat să sape. Nu s-au apucat nici să blocheze drumurile nesigure! Şi gloanţe să ştii că au destule! Şi panicaţi sunt destui...

Cum - 10.000 de morţi? Păi în '77 fuseseră... de ordinul miilor! Acum erau 10.000?

- În drumul tău, Sibiul şi Aradul sunt doar puţin afectate; dar

cică o să se reactiveze epicentrul de lângă Timişoara. Or să fie şi replicile din Vrancea, care-ţi dai seama că "or să sară" de 5...

Cum-cum? Timişoara avea un epicentru? Habar n-avusese...

- Mare parte din poliţaii din Bucureşti sunt provinciali - şi-au şters-o deja la rude. Medicii cu simţ civic îi numeri pe degete. Dotarea statului e cum o ştii. Or să rechiziţioneze tot ce funcţionează, iar Tigrul tău funcţionează impecabil!

- Văd eu cum fac. O iau pe căi ocolite... Mă descurc.

- Vezi, că or să blocheze Bucureştiul. E perioada concediilor, şi-or să vrea să profite de faptul că oamenii nu sunt acasă. Aşa că la intrările în oraş o să fie nebunie mare.

- Am înţeles.

- Îţi dau frecvenţele; da' să nu emiţi nici măcar un piu - auzi?

- Aud, aud.

- Am vorbit cu băieţii; dacă vrem să vorbim între noi, intrăm pe frecvenţa patru şi ne dăm SMS sau ne facem apel.

- Am înţeles, nea Marinică.

- Bun. Ai vreo veste de la nevastă-ta?

- Nu; absolut nimic.

- Ea ştie frecvenţele noastre?

- I le-am notat eu în agendă, dar mă îndoiesc că-şi mai aminteşte de ele.

- Şi cum staţie n-are, iar dacă ar avea staţie sigur n-are generator pe motorină şi motorină pe balcon, să nu te superi pe ea. Că ea chiar n-are cum să te contacteze!

- Ştiu - şi nu mă supăr pe ea.

- Bine, mă. Acu' ia un pix şi notează.

- Stai aşa.

Semnal dreapta, frână... Repede - pixul şi notesul! În sfârşit, urma să afle şi el ce se întâmpla în Bucureşti!

Denisa

Paşii se apropiau în fugă - de data asta însă erau două feluri de paşi. Unii pe care-i cunoştea deja, de bocanc, şi nişte... sandale? Tresări la vederea femeii care tocmai năvălise în bucătăria ei!

- Bună ziua. Ludmila, medic. Ce-ai păţit?

Medic? Nu putea "procesa" informaţia asta... Ea sperase că va vedea ochii albaştri... Din spatele ei, Alex o privea lung, cu o mimică plină de speranţă... Oftă greu - şi se chirci toată:

- Denisa. Am suferit un accident de maşină şi mi-am rupt patru coaste. Iar de-atunci s-au întâmplat tot felul de lucruri care nu le-au lăsat să se sudeze. Azi, cuptorul cu microunde s-a izbit exact de coastele alea rupte...

Da; era medic. Ştia exact unde să pună mâna şi ce să caute! Strângea din dinţi şi simţea cum ochii i se umplu cu lacrimi...

- E de rău. Cred că te paşte o operaţie. Dar nu acum, ci peste vreo două săptămâni - că afară sunt cazuri mult mai grave. Ai luat ceva medicamente?

- Mi-a adus Lucia un Algocalmin.

- Probleme cu inima? Tensiune, diabet, astm, ulcer

- Nimic - doar coastele astea!

- Ai un brâu elastic?

- Nu, dar Lucia mi-a promis că-mi dă egării ei lycra...

Femeia bufni în râs:

- Poliţista de la 12?

Râdea uşor şi aproba... Ludmila clătină încet capul:

- Nici să nu te gândeşti. Are gineri-miu un brâu. Vin imediat.

O văzu ieşind... Îl privi lung pe Alex:

- Mulţumesc.

- Nu-mi mulţumi - a venit singură, n-am adus-o eu.

- Mulţumesc oricum.

Primi o ridicare scurtă din umeri... şi-un oftat:

- Ar trebui să te muţi totuşi pe canapea. Sau pe-o plapumă. Nu e deloc OK să stai acolo.

- Stai să vorbesc întâi cu Ludmila. În plus, unde să mă mut? N-a căzut biblioteca?

- Da' noi ce păzim aici? Suntem doi - biblioteca aia n-are nici o şansă!

Făcu un semn de "lasă", iar Ludmila intră cu un brâu elastic:

- Cred că ţi-e mare. Ai nişte ace de siguranţă, să-l "dregem"?

- Teoretic, sunt în sertarul de la margine. Practic...

Alex scotocea în sertar... Da; le găsise. Ludmila oftă greu:

- Şi-acum va trebui să te ridici un pic, ca să trec brâul pe sub tine. Alex, ia încearcă s-o ridici un pic! Măcar umerii!

Fu apucată bine de umeri... Aau! Rănile de la trandafir! Aau! Lacrimile scăpară din strânsoarea ochilor...

- Gata.

Ce bine era pe podea! Ludmila "măsura" brâul...

O s-o roage să-i mai dea un calmant - unul puternic, dacă avea. Iar după vreun sfert de oră, parcă-parcă ar fi preferat totuşi canapeaua...

Unde era Eduard? Oare scăpase? Casa de la Romană era veche, dar nu avea etaj. În zona aia nu era nici o clădire înaltă. Eduard era cu Armand... Era sigură că Eduţu ei scăpase. Nu era însă prea sigură că va veni după ea! La urma urmei...

Nu mai ştia ce să creadă; şi nici nu voia să plângă. Îşi spunea că Eduard venea, cu Armand, dar mai greu. Aşa că ea stătea acolo cuminte şi-i aştepta...

Violeta

Năvăli în curtea grădiniţei şi se opri. Privi lung crăpătura de două degete din perete... Acoperişul stătea să cadă. Şi cădea exact spre poartă! Când chestia aia uriaşă "o s-o ia la vale"...

Copiii! Unde erau copiii? Alergă spre dreapta, pe alee, şi-i văzu imediat - erau înghesuiţi, claie peste grămadă, în colţul gardului. Ca nişte oiţe pregătite pentru iernare. Oiţe mici, speriate, care tremurau cu ghiozdănelele-n spate şi plângeau... Cele şase educatoare erau mioriticii - dar nişte mioritici speriaţi, care plângeau şi mai rău şi tremurau şi mai rău... Porni în fugă spre ei, strigând din toate puterile:

- Simionescu! Florine! Liana! Haideţi!

Educatoarea Lianei o recunoscu; se răsuci pe-un călcâi şi făcu nişte semne disperate... Unde erau picii ei? Turma de oiţe se agita...

Uite-i! Oo, Doamne! Scăpaseră! Erau bine! Se lăsă într-un genunchi; Florin o ţinea pe Liana de încheietura mâinii şi-o trăgea spre ea...

Îi cuprinse uşor cu braţele şi fu imediat luată de gât! Oo, Doamne! Şopti, simţind că îi vine să plângă:

- Hei, gata! N-am putut să vin mai repede!

- Mami, bine că n-ai păţit nimic!

Florin al ei conştientizase ce se întâmpla... Gata, că o pocnea plânsul şi plecau pe jos de-acolo! Se desprinse din îmbrăţişare şi-i examină scurt, sumar:

- Voi sunteţi bine? V-aţi lovit?

- Nu, mami. Suntem bine. Şi Liana e bine - am controlat-o eu!

Oof! O controlase el! OK - n-avea timp de pierdut! Se ridică şi-i prinse de mânuţe:

- Haideţi - mergem repede acasă!

Se apropia de poartă... Ah, ce uitase! Îi trase înapoi şi turui, privindu-şi lung fetiţa cea emancipată şi foarte vorbăreaţă:

- Sunt cu vecinul nostru - ştiţi care, vecinul de lângă noi.

- Nenea cale vea să divolţeze?

- Da. Vă rog frumos să nu suflaţi o vorbă despre asta! Pentru că este împreună cu noua lui logodnică şi cu fetiţa lor.

Erau uimiţi...

- Nici eu n-am ştiut - dar vecinul nostru are o fetiţă cu noua lui logodnică. Deci, vă rog frumos să nu spuneţi absolut nimic nici despre divorţ, nici despre accidentul băiatului lui.

- Da, mami! Stai liniştită! Ştii că nu sunt indiscretă!

Dumnezeule mare! Nu era indiscretă! Gata, hai că plecau de-acolo! Îi apucă bine pe amândoi de mânuţe şi ieşiră pe poartă.

La vederea lor, Nicolae se grăbi să coboare şi să le deschidă portiera din spate. Bun! Uite că ea nu-şi pusese problema aia! Dar era mult mai bine să stea el lângă ea! Să se vadă că era un bărbat în maşina aia! Solenza ei încă funcţiona, iar în Bucureşti era haos... Urcă copiii pe bancheta din spate, cu salutul de rigoare, şi urcă la volan. Încuie uşile, se asigură... şi întrebă:

- Şi de-aici pe unde-o luăm?

Nicolae oftă greu:

- Habar n-am. Din punctul ăsta încolo, sunt numai blocuri mari. Nu ştiu - n-am nici o idee.

Închise ochii; se gândea... şi lasă, că se orienta ea! Se mai asigură o dată şi intră vijelios în coloana de maşini:

- În orice caz, n-o luăm pe la Lukoil! Am văzut străzi fisurate azi - dacă s-a fisurat un rezervor de-ăla subteran, scrum ne face!

- Da, că explodează vaporii de benzină...

Deci o să meargă înainte. Şi vedea ea mai departe! Era ideal dacă reuşea să iasă în Şoseaua Colentina! Că aia era latră, iar poliţia avea tot interesul s-o ţină funcţională, pentru că pe-acolo era ieşirea din Bucureşti! Pe Aleea Teiul Doamnei, pe linia autobuzului 182, vedea că se circula! Ciudat, de vreme ce strada aia era străjuită pe ambele părţi de blocuri de zece etaje... Fluxul de maşini înainta încet către Şoseaua Colentina. Exact acolo voia să ajungă şi ea. Aşa că înaintau în tăcere...

Liana "deschise ostilităţile":

- Pe tine cum te cheamă?

- Carina.

- Ce nume fumos...

Frână... Semn de rugăciune către primul şofer... Către al doilea... Către al treilea... Coloana trecea, ea ştia că în capăt era un poliţist care-o să fluiere cât de curând - şi va aştepta un minut înainte de următoarele rugăciuni...

- Şi pe fetiţa ta cum o cheamă?

- Cum te cheamă?

Vocea subţirică anunţă prompt:

- Enata!

- Enata? N-am mai auzit numele ăsta! E un nume extatelestu?

Maşina se umpluse de hohote de râs! Clătină încet capul, zâmbind:

- Trei luni - şi-atunci să te ţii!

Pe bancheta din spate, discuţia se urnise repede şi promitea să se transforme în dezbatere... Ea aştepta şi se milogea de ei s-o lase totuşi să se bage şi ea... Tresări - în X5-ul ăla mare şi negru era un individ cu nişte ochi şocant de verzi. Şi alură de interlop cu două pistoale la brâu, plus bazookă-n portbagaj! Individul o privea lung, cu o mimică extrem de serioasă! Iar ea simţea că de ăsta chiar n-avea rost să se milogească! Ba chiar putea spune că făcea o imprudenţă să se holbeze în halul ăla la el! Plecă privirea spre bord, o roti spre dreapta...

Gata. Poliţistul din capăt fluierase. Plesni palmele pe volan şi oftă greu:

- Următoarea milogeală, peste fix un minut.

- Ba eu cred că te bagi repede - cât te lasă!

Cum-cum? Întoarse repede capul... Na, că tocmai interlopul cu ochi verzi îi lăsase un pic de loc şi-acum îi făcea semn să se bage repede! Oo! Mulţumi repede-repede în japoneza gestuală şi avansă atât cât îi permise spaţiul meschin... Nicolae zâmbi:

- Deci nu mă cunoaşte. Mai bine.

Poftim? Îl privi lung... Nicolae sprijini capul pe tetieră şi privi lung prin parbriz:

- E interlopul care i-a tot dat târcoale vecinei noastre de la apartamentul 12.

- Ăsta e?

- Da.

Şi-atât; tăcuse, dar se încruntase. Probabil îşi amintise nişte chestii nu foarte plăcute... El ştia! Oricum, îi respecta dorinţa şi tăcea şi ea... Îi venea să se mai uite o dată la el, să-l vadă mai bine, dar ştia că individul era periculos... Mama ei spusese că insul umbla cu caftangii şi pistolul după el. Caftangii chiuleau azi, dar asta însemna că insul îşi luase şi pistolul de rezervă de-acasă!

Oare unde era mama ei? Oare ajunsese acasă? Nu cumva "o rechiziţionase" statul român? Asta ar fi fost o veste groaznică! Mămica ei nu era "aptă" de aşa ceva! Mămica ei nu vorbea niciodată despre ’77; atunci când discuţia ajungea la cutremurul din ’77, mama ei ofta scurt, se răsucea un pic pe scaun şi rostea, invariabil, "Şi ce-ai mai gătit nou în ultimul timp?". Dealtfel, nu încercase niciodată să fie altceva decât medic generalist de policlinică, şi-apoi medic de familie...

Pe bancheta din spate discuţia ajunsese la volănaşe. Şi Renata avea volănaşe la rochiţă; da’ Liana era de părere că volănaşele alea necesitau o împrospătare. Propunea nişte paiete "în toate culolile cucubeului", iar Carina aproba şi-o asigura că imediat cum lua salariul, se ducea glonţ la Obor şi lua paiete... Bărbatul din dreapta ei era în continuare încruntat...

Gata! Se înainta! Întoarse capul spre interlop şi-i mai mulţumi o dată; şi-apoi se urni şi ea cu coloana... Florin întrebă scurt, în engleză:

- Ştii ceva de tata?

Negă scurt:

- Nimic. Nu mai e curent, aşa că nimic nu merge - nici telefoane, nici internet... Cred că nici apă nu mai curge! Şi sigur au oprit şi gazele!

- Ştiu, le-am auzit pe educatoare. Maia ne aşteaptă acasă?

- Eu sper că da. Te rog, discutăm acasă. Dacă te aude, o să întrebe ce secret mi-ai spus mie şi nu vrei să-i spui şi ei.

- Bine.

Bun - bine că îl oprise! Nu se îngrijorase pentru Liana - ea era foarte absorbită de volănaşe. Nicolae însă tăcea mâlc, ţinea ochii închişi şi arbora o mimică de-aia... "una cu universul", în timp ce strângea din toate puterile pumnii... Că şi băiatul lui fusese "peste medie"... Doamne, numai să ajungă mai repede!

Ce se întâmplase acolo? Na, că în faţă era blocat! Un poliţist le făcea semn să facă la stânga... OK! Hop şi ea, după coloană! Intră pe str. Braşoveni şi urmă cârnatul de maşini... Scrâşni printre dinţi:

- Copiii, capul la cutie.

După foşnet, deduse că Carina "culcase" din scurt cei trei minori. Aleea Teiul Doamnei era blocată de blocul care se rupsese de la jumătate şi căzuse. Iar ea încerca din greu să vadă strict portgabajul Peugeot-ului din faţă. Trecea pe lângă oameni panicaţi... Oameni disperaţi... Stafii pline de moloz şi sânge, care nu ştiau încotro s-o ia - şi-atunci mergeau spre dreapta, ca să se întoarcă şi-apoi să-şi amintească să meargă totuşi puţin mai în dreapta...

Strada aia făcea stânga, printre blocuri. Astea nu păţiseră nimic. Locatarii demenţi stăteau ciorchine la ferestre şi urmăreau cu maximă atenţie cum mureau oamenii ăia din blocul prăbuşit... Erau demenţi!

Coloana făcea dreapta pe o stradă cu o tăbliţă STAS pe care scria "Nada Florilor". Deja putea spune că se rătăcise - că oricum nu-i mai stătea mintea la traseu! Dar înainta cu coloana, ştiind că

toţi oamenii ăia "se vor revărsa" la un moment dat în Şoseaua Colentina! În plus, dacă se hotăra acum că nu mai voia să stea în coloana aia, o bătea interlopul din spatele ei de-i suna apa-n cap! El îi cedase locul lui, iar ea se hotăra brusc să-ntoarcă? Ha!

Strada era şerpuită; maşinile din faţa ei prindeau viteză, iar ei i se făcea frică... Era înconjurată de blocuri cu zece etaje şi conducea cu viteză o Solenză plină-ochi, într-un cârnat de maşini care n-avea voie să greşească...

Şi-acum făceau toţi dreapta. Nu ştia unde era, dar strada era liberă. Începea să-şi dea seama cum se scuturase pământul... Strada din faţă era pustie - în sensul că nu trecea nici o maşină pe-acolo. Coloana în care era ea vira la stânga fără excepţie... Viră şi ea la stânga şi recunoscu circa de poliţie. Secţia 7. Ieşeau în Şoseaua Colentina.

Vecinul nu-şi descleştase pumnii... În spate, Carina râdea şi parlamenta de zor cu Liana; nu părea să observe că...

Viră stânga, un pic mirată - păi aici nu-i dirija nimeni?

Lucia

Logodnicul ei se mai liniştise. Deşi nu scosese un cuvânt, Victor plânsese. Şi se descărcase. Retrăise, probabil, cele 30 de minute dintre producerea cutremurului şi întâlnirea lor... Ea stătuse acolo, pe canapea, şi nu spusese nimic; doar încercase să ţină tot timpul palmele pe el. Pe capul lui, pe obraji, pe umeri...

Logodnicul ei oftă greu şi dădu semne că ar vrea să se ridice. Ridică palmele; într-adevăr, Victor se ridică... şi-i strânse uşor mâna:

- Te-ai supărat foarte tare?

- Nu.

- ... Te rog eu mult de tot să nu te duci acolo.

- Mă duc acolo unde mă trimit superiorii.

- S-ar putea ca George să fie foarte ocupat, în următorii doi-trei ani.

- Voi da de el şi mă voi duce acolo unde mă trimite el.

Victor o privea lung... Ea îl privea lung şi-l asigura că nu glumise... Că se va duce, într-adevăr, să-şi preia postul din dispozitiv...

Paşii se apropiară iar Alex ciocăni corect în tocul uşii:

- Se poate?

- Da.

- Voi evacuaţi?

- Nu.

- Şi-atunci nu vreţi să rearanjăm mobila? Or să fie replici...

Victor se grăbi să se ridice:

- Rearanjăm tot palierul. Ceva îmi spune că tu rămâi să vezi de vecina de la 14, iau eu o să stau aici şi-o să citesc multă literatură română.

Poftim? Ieşise, rostind acele cuvinte sarcastice... Se grăbi să-l urmeze:

- Sau poţi să vii cu mine.

Uau, ce uitătură urâtă îi aruncase! Îi arătă un zâmbet "cu 36 de dinţi":

- E o meserie bună; de carieră. Şi ai făcut armata, aşa că-ţi dă pistol şi uniformă în secunda doi. Mai gândeşte-te.

Trecu pe lângă ei şi intră în dormitor:

- Mişcarea a fost dinspre baie spre uşa de la intrare. Cred că şifonierul trebuie mutat dincoace.

- Sau îl putem pune să blocheze geamul ăla crăpat.

Poftim? Alex arăta spre geamul fix, care era, într-adevăr, crăpat... Privea lung camera aia...

- OK. Dacă noi rămânem aici, va trebui să ne ascundem cumva - că or să fie mulţi sinistraţi rămaşi fără adăpost. Iar poziţionarea geamurilor ne ajută acum. Punem toată mobila pe partea cu geamurile.

Se grăbi să împingă hainele spre peretele celălalt. Şi tresări, pentru că nu se aşteptase ca tocmai oglinda să scape neatinsă! Păi geamul se spărsese! Cum de oglinda ancorată de perete rezistase? În fine...

Gata - făcuse loc. Victor tăcea; Alex tăcea şi el. Apucară amândoi de şifonier şi-l mutară fără mari dificultăţi... Stop!

- Stop! Nu prea la geam, ca să intre aerul!

Bun! Şi-acum mergeau în sufragerie...

Şi aici, geamurile fixe se crăpaseră. Geamul mobil, rămas deschis, rezistase "cu brio" legănării blocului. Îl lăsă deschis vertical, pentru că geamul ăla era chiar la mijloc şi-or să-l blocheze cu biblioteca...

Gata - o ridicaseră. Evident, tot ce fusese în ea căzuse... Zâmbi, ca pentru ea:

- Deci de-aia încuie pensionarele uşile mobilei...

Alex începu să râdă:

- Uite, să ştii că nu m-am gândit niciodată la motivaţia asta!

- S-ar putea să fie reminiscenţe de pe vremea războiului.

- ... Mai ştii?!

Victor se încăpăţâna să tacă...

Biblioteca se mutase în dreptul geamului. Era semiîntuneric acum - dar asta n-o deranja. Ea o să aibă lanternă şi baterii... Şi-o să facă rost de lumânări. Multe lumânări! Ea o să aibă acces la o mulţime de resurse, imediat cum reuşea să dea de George!

Ptiu! Dosarele ei! Dosarele şi agenda! Le luă şi le azvârli în lada canapelei. Bun! Că alea chiar erau... secret! Restul lucrurilor se împingea chiar acum cu piciorul la perete...

Peştişorii continuau să plutească, cu burta-n sus, la suprafaţa apei...

Ciocănitul o făcu să tresară; administratorul o privea lung:

- Vecină...

- Vin imediat.

Aşa! Că nu-l poftise să intre! Şi nici n-avea nevoie de toată pensionărimea aia acolo! Dacă una dintre pensionarele blocului afla că ea putea să facă rost de medicamente... mamă-mamă!

Alex o prinse de braţ şi-i şopti la ureche:

- Rezolvăm noi în bucătărie.

OK! Ieşi pe palier, iar bărbatul o privi lung, cu îngrijorarea întipărită pe chip:

- Vecină, noi ne-am gândit să evacuăm totuşi. Că blocul ăsta e destul de şubred.

Aprobă scurt, încercând să-şi ascundă bucuria pentru aşa o veste bună:

- V-am spus - luaţi lucrurile de valoare, actele şi nişte schimburi şi porniţi spre ieşirea din Bucureşti. Dacă s-au crăpat străzile, e evident ce-o să urmeze! Nu?

Da. El ştia ce-o să urmeze. Sigur, el nu ştia că asfaltul ăla subţire se crăpase exact deasupra ţevilor din pământ! El îşi închipuia că fusese un cutremur de-ăla de 9, ca pe Discovery...

Alex ieşi şi el şi-o anunţă scurt, trecând pe lângă ea:

- Mă duc să împachetez; pe urmă mă duc la vecina.

Oo, nesperat ajutor! Îl privi lung, mulţumindu-i din priviri:

- Dă-i bătaie - că imediat cum pleacă vecina, plecăm şi noi.

Şi-acum revenire spre administrator şi explicaţie ca pentru administrator:

- El şi logodnicul meu s-au oferit să rămână şi să ajute la căutări. Or să se facă angajări la poliţie...

Bătrânelul aproba... şi pornea spre scări:

- Eu îi zoresc pe ceilalţi să împacheteze şi pornim spre ieşirea din Bucureşti.

- Foarte bine. Cu siguranţă, Primăria va pune la dispoziţia oamenilor toate mijloacele RATB care încă mai funcţionează.

Asta cu RATB-ul îi venise "pe moment" - dar uite că "prinsese". Administratorul cobora...

Intră în apartamentul 13 şi-l găsi pe Alex în bucătărie. Meşterea ceva la radio-ul ăla chinezesc...

- Cum facem cu vecina? Cum îi găsim un medic?

Tânărul păru că-şi aminteşte brusc:

- Aa, i-am găsit deja.

- Poftim?

- Mama vecinei de la 15 e medic; a consultat-o, a pansat-o, a găsit un brâu...

- Aha! Şi-ai legat-o pe doctoriţă de calorifer?

Na, că n-o înţelesese! Se explică:

- Că-i doctoriţă! N-avem voie s-o pierdem! Ai lăsat-o să plece?

- Nu pleacă. Îşi aşteaptă fata şi nepoţii. Şi-o ţine de vorbă pe vecina.

- Bun! Hai să aranjăm mobila şi la tine. Victore!

Răcnise acel "Victore"; după câteva secunde, ochii căprui o priviră lung... Intră în sufragerie:

- Hai să aranjăm şi aici - şi pe urmă mergem şi în 14. Ca s-o mutăm pe vecina pe canapea.

Mda; aici biblioteca era pe peretele opus ferestrelor! Mm, cât aveau de cărat la ea!

- Eu zic s-o lăsăm aici.

- Şi geamul?

- Las' că nu mă fură nimeni. Şi-aşa, mă aştept să-l văd cât de curând pe proprietar urcând scările cu valizele...

Cum voia el!

- Dar canapeaua o muţi dincoace.

Da; Alex era de acord cu ideea. Mm, ce repede se mişcau! Victor era încruntat rău... Asta e! N-avea ce-i face! Ea era la serviciu acum! Las' că terminau cu mobila şi-l lua dincolo, la ea! Şi-l pupa acolo pe săturate!

Porni spre uşă, dar bubuitul o făcu să se repeadă la geamuri - ce explodase acolo? Mm, parcă tremurase podeaua cu ea! Unde bubuise? Avea senzaţia că undeva în faţă-stânga... Dar era măgăoaia aia de bloc cu zece etaje acolo - şi nu vedea nimic...

- Lukoil-ul din capătul complexului. Hai, Alex.

Deci el avusese dreptate. Şi se şi supărase pe ea - pentru intenţia de-a pleca la serviciu, pentru exprimare şi ton...

Va trebui să discute cu el. Nu ştia cum, pentru că în relaţia cu Victor nu exista Lucia mare. Victor era supărat pe Lucia mare, care-o ţinea bine închisă în ea pe Lucia mică. Nu de alta, dar era stare de dezastru natural. Şi ce dezastru! Alex avea geamurile spre faţa blocului. Ar fi trebuit să-i pună să mute totuşi biblioteca...

Vecinele "porniseră în pribegie". Le vedea îndepărtându-se, înarmate cu ditamai cărucioarele de cumpărături pline-ochi... Tinerii ăia doi nici nu mai veniseră acasă... Chinezii cine ştie când plecaseră - că ea nu-i văzuse, dar probabil că se adăpostiseră la prietenii lor din Niro...

Nu, nu greşise îndrumându-le spre ieşirea din Bucureşti. Femeile alea trecute de 60 de ani nu erau capabile să-şi facă rost de mâncare şi apă potabilă. Ştia şi ea că jumătate dintre poliţiştii mărunţi plecaseră deja spre provincie, spre părinţi. Acum, în momentele astea, un om ca Victor, care făcuse armata şi nu-şi vomita maţele când vedea sânge pe asfalt, era încadrat "instantaneu"! Era angajat, îmbrăcat şi înarmat corespunzător în maximum 5 minute! Chiar şi Alex ar fi putut obţine o uniformă şi-un contract de muncă... pe şase luni! La câte posturi erau descoperite acum...

În faţa ei se desfăşura mare, panoramic, o parte din dezastru. Blocuri căzute, oameni morţi şi răniţi, benzinării care săreau în aer... "Arteziene" ţâşnind ad-hoc din mijlocul străzilor... Jafuri, tâlhării, crime şi-o giga-evacuare peste toate astea! O să fie foarte ocupată, până la concediul viitor...

Doamne, dacă nu dădea de George va fi vai de ea!

Auzea sirenele pompierilor... Benzinăriile aveau rezervoare subterane. Dacă se spărgea un asemenea rezervor, vaporii de benzină se ridicau în aer şi explodau... La zece, când se întâlnise cu ea, Victor spusese că "pute a benzină de te ia cu leşin". Cu siguranţă, perimetrul ăla se izolase. Dar probabil că se izolase cu nişte maşini puse de-a curmezişul peste şosea! Şi era de-ajuns un singur dement care să vrea musai s-o ia cu limuzina pe-acolo - era de-ajuns o singură scânteie...

- Cred că avem o problemă.

Ce problemă? Alex intră şi se opri lângă ea. Şi coborî mult tonul vocii:

- Denisa spune să nu aranjăm dormitorul. Am observat că uşa de la camera aia e încuiată. Ce facem?

Oftă greu şi plecă capul:

- Probabil că a fost camera băiatului. Lăsaţi-o aşa. Îi aranjăm sufrageria şi o mutăm pe ea pe canapea. Şi gata.

- OK.

Paşii se îndepărtau... Ah, ce-şi amintise!

- Alex! Scoateţi uşile.

Nu pricepuse...

- Scoateţi toate uşile interioare. Căile de evacuare trebuie să rămână libere.

Zâmbi - că era rândul lui să-i arate că ea avea un cap de Einstein... Avea, pe naiba! Ea se întreba cum să dea de George! Flerul ei murise la nouă jumate, strivit de-un cutremur devastator...

Victor

Gata. Terminaseră de mutat mobila. El scotea uşile din apartamentul Luciei; Alex se grăbise acum spre apartamentul lui, că şi el avea uşi...

Nu putea spune că era supărat. Da, se supărase foarte rău atunci când se auzise strigat aşa... cu subînţeles. Că nu se sustrăgea de la activităţile alea. El căuta o rezolvare la problema serviciului ei! Dezertarea nu era, totuşi, o rezolvare! Şi se gândea acum că orice superior care avea îndeajuns de multă minte să nu o şteargă fuguţa în provincie o va privi lung pe poliţista aia cu ochi albaştri, subţirică şi buclată bine, şi se va gândi că locul ei era la dirijat circulaţia dintr-o intersecţie mică-mică...

Dacă Lucia va pleca "la serviciu", va merge cu ea. Şi va avea grijă de ea. Ştia că Lucia Florea va încerca să salveze pe toată lumea, ca Bruce Willis; el o va tempera, o va scoate din situaţiile periculoase pentru ea...

Gata; terminase cu uşile. Şi-acum simţea nevoia să se ducă totuşi la ea... şi să-şi confirme că Lucia mică, ascunsă în Lucia mare, nu-şi scosese inelul de logodnă de pe deget. La urma urmei, spusese unele lucruri care nu-i făceau deloc cinste! Ideea aia cu medicalul...

Unde era Lucia? Oare aici, la Alex? Intră în sufragerie... Oftă greu şi o cuprinse cu braţele. Şi-o sărută pe gât, şoptind:

- Nu te supăra pe mine - mi-e foarte-foarte frică să nu te pierd...

- Ştii bine că nu mă pierzi.

- Probabil că aşa zicea şi femeia peste care-a căzut balconul.

Tăcere... Continuă:

- Balconul ăla pe care l-am degajat singur-singurel, ca să putem ieşi din coafor. Din clipa asta, nu mai faci un pas fără mine.

Tăcere... O sărută din nou pe gât:

- Chiar dacă asta înseamnă să mă reconvertesc profesional.

Uau, ce repede se întorsese şi-l luase în braţe! Uau! Zâmbi slab:

- Am însă o problemă. Dacă eu mă fac poliţist, în ce măsură

mai eşti dispusă să spui la un moment dat "Da"?

Au! Încasase un pumn "la ficaţi"; Lucia însă îl ţinea bine în braţe... Bătu uşor umărul micuţ:

- Şi-acum, dacă mă angajez şi n-au măsura mea, crezi că ai în şifonier o cămaşă care ţi-e mare?

Ia uite-o, ce repede aproba! Hm! Şopti încet, la urechea ei:

- De-aia cu "balcoane"?

Au! Nu mai apucă să se plângă de durere de ficaţi, pentru că logodnica lui îi şopti la ureche:

- Te iubesc!

- Şi eu te iubesc - atât de mult, încât o să stau pe capul tău 24 din 24! Şi-o să-ţi zic că vreau să învăţ meserie şi-o să te păzesc... Şi n-am să te mai las să te cocoţi pe gardul parcului şi să împuşti porumbeii...

Iar ea îl sărută...

Trebuia să fie foarte atent la Lucia mică. Lucia mare o masca extrem de eficient! Lucia mare, în forma asta... "de calamitate", avea darul de a-l înfuria în maximum 5 secunde - tocmai pentru că făcea lucruri periculoase pentru Lucia mică. Iar el se lăsa furat de val şi de nervi şi uita că în Lucia mare era Lucia lui - iar comportamentul lui le afecta pe amândouă... Trebuia să fie foarte atent şi s-o împace de fiecare dată.

Ochii albaştri îl priveau lung... Lucia zâmbi:

- Domnule asistent de poliţistă, dă-mi o idee - cum să dau eu de George...

- Păi, în primul rând trebuie să afli exact ce s-a întâmplat. Ştii tu: magnitudine, epicentru, adâncime... Că or să te întrebe pensionarele panicate - şi e bine să ştii. Apoi, trebuie să afli unde e comandamentul. George nu poate fi decât în trei locuri: acasă, la birou sau la biroul din teren. Unde stă George?

- Într-un bloc de pe Bdul 1 Decembrie.

- Şi stă la parter, sau...

- La 8.

- Dar la ora nouă jumate el ar trebui să fie la serviciu, nu?

- Teoretic, da. Practic, poate fi pe teren. Undeva în Bucureşti.

- Şi are cumva o amantă, năşicul ăsta al nostru? Că într-acolo l-ar duce "terenul", la nouă jumate, într-o zi lucrătoare caniculară...

Lucia îi dădu drumul din îmbrăţişare:

- Nu ştiu. De unde să ştiu eu!

Mm, se încruntase! Semn că discutase cu năşica despre amanta aia a năşicului...

- Alex are un radio; hai să vedem dacă a reuşit să-l pornească.

OK! Înţelesese - Lucia nu voia să discute despre amanta năşicului. OK! La urma urmei, viaţa privată a naşului lor nu-l interesa nicicum! Gândise însă cu voce tare şi-l "furase" calculul...

Alexandru

Intră în bucătărie, scoase uşa şi o duse în dormitor - că acolo nu locuia nimeni acum. Reveni în bucătărie şi privi lung radio-ul... Îşi aprinse o ţigară.

Ionuţ îl făcuse zob! Scala era inutilizabilă, antena nu mai era demult, unul dintre firele care ducea la baterie era rupt... Păi să-l lipească cu un pic de scoci! Şi să încerce totuşi! Poate...

Firul stătea bine acum. Puse bateriile în lăcaş şi tresări - ptiu, ce-l speriase! Începuse brusc să fâşâie! El unul nu se aşteptase...

Păi să prindă Radio România Actualităţi, nu? Că Radio Romantic nu-l putea ajuta cu nimic acum. Încerca să rotească uşurel rotiţa... S-o ţină locului şi s-o rotească totodată... Fâşâia imperturbabil. Ajunsese la capăt - şi nu auzise altceva decât fâşâitul ăla. Poate că se stricase scala! Habar n-avea! Îl privea lung...

- Hei! Se aude cumva un fâşâit FM?

- Da, şi e tot ceea ce se aude în FM.

Victor şi Lucia se aşezară la masă; Victor constată cu voce tare:

- Păi n-are antenă.

- N-are multe lucruri. Dar altul n-am.

- Ai o sârmă? Orice fel de sârmă!

Se ridică şi deschise uşa cămării. Îi aduse punga cu fire şi firişoare... Victor meşterea; el fuma şi nu era foarte convins de rezultatul reparaţiei...

- Leag-o tu de ţeavă.

Lucia se conforma... Victor răsucea uşor ţâmburuşul... Înlemni - drăcia aia împrăştiată pe juma de masă tocmai "prinsese glas"!

"Revenim cu informaţiile orei 11."

Lucia răcni scurt:

- Avem ştiri!

Paşii se apropiau în fugă - doctoriţa venise şi ea. Şi era riscant - că dacă se speria şi "rupea asfaltul"...

"Un cutremur devastator s-a produs astăzi, la ora 9:30, în zona Vrancea. Cutremurul, de intensitate 7,4 pe scala Richter, a afectat grav întreaga ţară. În momentul de faţă, alimentarea cu curent electric este oprită în marile oraşe: Alexandria, Bacău, Botoşani, Brăila, Bucureşti, Buzău, Călăraşi, Focşani, Giurgiu, Iaşi, Piteşti, Ploieşti, Slatina, Slobozia, Suceava, Târgovişte. Reţelele de gaze şi apă au fost avariate, iar utilităţile sunt oprite. Autorităţile fac un apel către populaţie. Cetăţenii sunt sfătuiţi să nu se panicheze şi să respecte procedurile şi regulile specifice în caz de cutremur. Evitaţi"

Lucia oftă greu şi decise să nu mai asculte indicaţiile autorităţilor:

- Evitaţi să muriţi. Clar. Jumătate de ţară n-are curent, iar asta înseamnă că mai rău de-atât e doar bomba nucleară. Din câte am observat eu, blocul e OK. Propun să rămânem aici. Adică vă invit să rămâneţi aici - că eu, în vreo oră aşa, am plecat la serviciu!

Ludmila o privi lung:

- Eu nu vin cu tine nici arestată, nici plătită în euro.

Iar Lucia ridică scurt mâinile:

- Pentru mine e perfect aşa! Dar promiteţi să rămâneţi aici?

Ludmila nu promitea. Nu spunea nimic... Lucia continuă:

- Spitalele, atâtea câte mai sunt, sunt ale răniţilor grav. Or să fie colegi de-ai mei şi voluntari care-or să se rănească; iar de fracturi şi tăieturi n-o să aibă nimeni timp. Vă supăraţi dacă vi-i aduc aici, la bandajat?

Doctoriţa nu spunea nimic...

- Doar pe cei răniţi uşor. În schimb, veţi avea tot ce vă trebuie: apă, mâncare, medicamente... Pază la un moment dat... Şi dvs, şi vecinii mei.

- OK. Aşa rămâne. Ludmila.

Iar mâna se întinsese ferm... Lucia îi strânse mâna:

- Lucia. Am luat deja nişte medicamente - ce m-a dus pe mine mintea.

- Să le vedem şi să le punem "pe căprării". Şi să pregătesc o listă minimă cu ce mai trebuie, nu?

Ieşeau amândouă... Îl privi lung pe Victor, amuzat de cuvintele pe care ştia că le va spune, şi şopti:

- Ce bine se înţeleg femeile atunci când vor ele!

Victor bufni în hohote de râs! Se ridică şi-şi aduse un caiet şi-un pix: el o să noteze ştirile mai importante. Lucia avea alte treburi acum, dar trebuia să ştie totuşi ce se transmitea la radio. În plus, altă utilitate pentru el nu prea vedea. Şi decât să fie evacuat din "punctul de prim-ajutor"... Secretar de poliţistă - post de mare răspundere...

Ludmila

Mm, ce de medicamente erau acolo!

- Ai o cutie de carton? Una cam aşa de mare... Sau nişte cutii de pantofi!

Da; cutii de pantofi avea. Aşeza medicamentele "pe căprării" şi încerca să nu se întrebe... Oftă greu:

- Crezi că poţi să afli unde e fata mea acum? Şi nepoţeii?

- La un sfert de oră după ce dau de superiorul meu, pot să aflu orice. Momentan, trebuie să aflu unde e el. Şi nu prea ştiu unde să-l caut - pentru că n-aş vrea să ies din bloc şi să nimeresc sub ordinele unui alt superior.

Aha!... În fine, ea ştia!

- Să-mi faci o listă cu ce mai trebuie.

Da; o listă. Să ia o hârtie de la Liana şi...

Doamne, unde erau nepoţeii ei acum? Oare ar fi trebuit să alerge într-un suflet la grădiniţă? În loc să stea pe gresie, la discuţii cu Denisa, oare ar fi trebuit să ia nişte şlapi de la Violeta şi să se ducă să-i caute? Întrebarea aia o scotea din minţi!

Alex intră în fugă, o prinse de braţ şi-o privi lung, cu ochi speriaţi:

- Tocmai au anunţat: Spitalul de Urgenţă Florească s-a prăbuşit.

Oo, nu! Doamne, nu Spitalul de Urgenţă! Îşi puse mâinile-n cap la propriu! Îl privea lung, gândindu-se câtă aparatură, câte medicamente şi câţi oameni foarte valoroşi zăceau sub moloz pe Calea Floreasca... Alex se grăbi să iasă; Lucia bombăni, ca pentru ea:

- Stai aici cu noi - că e mai bine. Să-mi scrii pe-o hârtie datele vecinei şi copiilor. Vecina unde lucrează - în ce zonă?

- La Gară. M-a sunat, în timpul cutremurului, şi era la Gară.

- Pe jos, sau cu Dacia?

- Cu Dacia.

- Dacă ştie să conducă bine, ajunge cu bine. Şi nepoţii?

- La grădiniţă, pe Bdul Ghica Tei.

- Sunt aproape. Dacă nu apar până dau de superiorul meu, plec eu după ei. Stai liniştită, că educatoarele ştiu ce trebuie să facă. Denisa cum e? Să-i caut un loc într-un spital?

Negă încet. O privea lung...

Violeta

Virase stânga şi se pomenise în Şoseaua Colentina, pe contrasens - dar asta nu era o problemă, că nimeni nu voia să ajungă la Obor! Spre marea ei uimire, toţi stâlpii de curent de pe mijlocul şoselei erau culcaţi la pământ, paralel cu şinele de tramvai! Iar asta era o veste foarte proastă - curentul nu va reveni prea curând!

Coloana înainta... Ar fi trebuit să se bage cumva pe dreapta, pentru că ei or să vireze la un moment dat la dreapta... Gata: se mutase pe dreapta. Şi va scăpa în curând şi de interlopul cu ochi verzi şi aspiraţii la poliţistă - coloana asta înainta mai repede... Nee, interlopul o urmase "din scurt"! Asta e! Vorba lui Nicolae - bine că nu-i recunoscuse!

Se apropiau de intersecţie... Şopti:

- Capul la cutie, copii - că n-aveţi voie să vedeţi asta.

Blocul de pe colţ, cel cu cazinoul, căzuse. Şi în faţa blocului din dreapta, cu Raiffeisen-ul la parter, era moloz mult - n-apucă să vadă de ce, pentru că înainta în coloană...

Frână! Se opriseră. Poliţistul îi oprise, pentru că trebuia să evacueze nişte ambulanţe dinspre restaurantul Măgura. Maşinile albe şi roşii treceau prin faţa ei şi virau stânga, spre ieşirea din Bucureşti. Probabil că-i ducea în altă localitate... sau într-un spital de campanie improvizat ad-hoc într-un cort militar... Privea lung în stânga - se vedeau nişte flăcări imense... Până la flăcările alea, pe dreapta şi pe stânga, erau blocuri cu 10 etaje. Şi sus, la benzinăria care ardea acum, era un bloc mare; unul din care cădea mereu tencuiala. Îl văzuse şi la ştiri...

Ceva era în neregulă pe strada aia de unde veneau acum ambulanţele. Lipsea ceva din imaginea din mintea ei. Şi nu ştia ce lipsea... Uau! Exclamă scurt:

- Băi, partea dreaptă! Nu mai e partea dreaptă!

- Poftim?

Nicolae nu văzuse nimic - arătă spre stânga, isterică deja:

- Tot ce era pe dreapta lipseşte cu desăvârşire!

Sau era ea dementă şi fabula? Parcă înţelegându-i nedumerirea, Nicolae şopti:

- Dumnezeule mare...

Acolo fuseseră multe blocuri... Blocuri cu zece etaje. Toată partea dinspre parc fusese străjuită de blocuri care acum nu mai erau. Deloc! Dinspre zona aia venea multă lume... Multe stafii acoperite de moloz...

Şoseaua Petricani ar fi fost o rută perfectă de evacuare! Ducea direct în Pipera-Tunari! Dar căzuseră blocuri şi... Sus, în capătul complexului, era o benzinărie. Acolo

Fluieratul o dezmetici. Băgă a-ntâia şi redeveni atentă la instrucţiunile poliţistului - că se puneau în mişcare şi n-avea voie să lovească maşina. Coloanele de maşini se deplasau din ce în ce mai repede... Acum încetineau... Benzile alea virtuale se îngustau spre stânga, iar ea începea să se îngrijoreze serios - că n-avea voie să lovească maşina...

Dreapta! Acum, pe dreapta! Trase de volan... Da, îi luase faţa individului din Matiz! Să zică mersi că nu-l îmbrâncise! Şi uite că acum benzile se îngustau spre dreapta; constata că se încadrase bine...

Podul era funcţional - deşi blocul de pe colţ, cel cu Mega Image-ul, se prăbuşise aproape în totalitate. Molozul şi antena aia mare blocau două benzi de pe şosea. Dar asta nu o mai interesa acum. Semnaliza dreapta... Şi gata - intrase pe stradă.

Nicolae oftă greu. Din tot sufletul! Ea una nu mai avea stare să se întrebe de ce ofta omul ăla! Ea se grăbea să ajungă odată acasă!

... Blocul era întreg! Blocul lor nu păţise nimic! Pe-afară, blocul lor era perfect!

Parcă maşina din scurt şi opri motorul. Şi se aplecă şi pupă cu ţoc volanul:

- Mulţumesc, scumpa mea!

Florin începu să râdă:

- Şi ce-i mai ziceai, zilele trecute, că-i dai foc în parcare...

- Mă! Nu te obrăznici!

Coborâră. Mm, ce amorţise! Privi lung blocul cu zece etaje... Dacă pica, nu pica pe maşina ei. Adică, în fine - unele bucăţi din el poate că-i vor atinge Solenza. Dar era destul de ferită acolo... Urcă pe trotuar, iar tânăra blondă întinse mâna:

- Carina.

- Violeta.

- Mulţumim mult pentru ajutor.

- Eu vă mulţumesc că mi-aţi ieşit în cale! Mi-era o frică îngrozitoare aşa, singură în maşină!

Nicolae se grăbise să intre; privea cu atenţie pereţii, dar cine ştie la ce se gândea...

Nicolae

Examina pereţii blocului cu ochi critici. În realitate, se gândea...

Plecase ieri de-acolo, din blocul cu patru etaje din Colentina, cu convingerea fermă că nu va revedea niciodată construcţia aia de prefabricate! Plecase şi încercase să uite. Încercase să-şi spună că fusese în comă o bună perioadă de timp - şi-acum se trezise şi avea o amnezie îngrozitoare. Reuşise să se mute la Carina, să se joace cu Renata, să-i pună acelei femei inelul de logodnă pe deget tocmai din cauza amneziei! Ca şi cum "îngheţase" suferinţa din

suflet, durerea aia îngrozitoare cauzată de moartea băiatului lui, şi încercase să se ocupe de celelalte lucruri extrem de importante pentru el. Numai că azi, când îl auzise pe băieţelul Violetei vorbind în engleză, îşi amintise. Conştientizase faptul că avusese şi el un băiat exact la fel de isteţ şi de cuminte, iar băiatul lui murise; conştientizase că Fabian dispăruse din viaţa lui tocmai atunci când şi-l dorise mai mult şi fusese mai avid să-l aibă aproape, să-l asculte, să-l privească... Florin întrebase de tati; el îşi amintise că nu-şi dusese băiatul la pista de karting... Că promisese - şi nu apucase... deşi l-ar fi putut duce în prima zi de după propria externare...

Etajul trei. Toate uşile apartamentelor erau deschise, spre deosebire de uşile pe lângă care trecuse până aici şi care sigur erau încuiate bine... Şi uşa lui era deschisă. Deci Denisa era înăuntru. Oare era cu Eduţu?

Se opri şi-o aşteptă şi pe Carina. Ea o ţinea pe Renata în braţe şi discuta cu Violeta - dar, în realitate, era speriată de moarte de perspectiva de-a da ochii cu actuala lui soţie... O prinse iar pe după umăr şi-o trase lângă el. Aştepta... Violeta şi copiii o luaseră înainte. Auzi clar oftatul de uşurare al vecinei lui, la vederea uşii larg deschise...

Păi, putea spune că era pregătit să-i scoată Denisei implanturile şi să-i arunce Eduţu prin termopane! Gata! Intrau! Porniră spre uşa larg deschisă.

Se auzeau două voci din apartamentul lui. Una era Denisa; vorbea despre trandafirul ăla de la Giurgiu. Cealaltă voce era tot de femeie - dar nu-i părea cunoscută. Intră în apartament.

Gresia era crăpată în dreptul uşii de la bucătărie. Frigiderul însă era în picioare - şi era înfundat, semn că el era responsabil pentru "daună". Făcu un pas în stânga - în sufragerie era semiîntuneric. Văzu masa şi fotoliile mutate pe peretele cu uşa; biblioteca obtura geamul... Aha! Deci aşa se clătinase blocul lor! Rearanjaseră mobila! Bun - bravo! Şi-acum, să-i scoată implanturile! Păşi spre bucătărie, iar Carina îl opri. Ce-i? Ochii albaştri erau panicaţi; logodnica lui şopti:

- Ai unde să mă ascunzi?

Ei, pe dracu! Rosti tare, ca să audă şi Denisa că venise dinţologul:

- Încetează! Nu te mai ascund deloc!

O apucă de braţ şi-o trase spre bucătărie. Ia uite-o...

Denisa stătea culcată pe gresie, lângă dulap. Avea o pernă sub cap, un fund de castron plin cu mucuri de ţigară în faţă... Iar în faţa ei era mama vecinei de alături - mama Violetei. Capul de pe pernă se întoarse; Denisa îl privi lung... o privi şi pe Carina, şi pe Renata... şi zâmbi slab, revenind la el:

- Bună.

- Bună. Carina, Renata, Denisa. Ce-ai păţit?

Arăta spre ea, spre faptul că stătea pe gresia din bucătărie şi nu părea să-i displacă asta... Denisa zâmbea în continuare:

- Microundele mi-au dat un brânci. Ludmila, care e medic, spune că probabil voi avea nevoie de-o operaţie de data asta...

Aha! OK!

- Te-a sunat Eduard?

Sprâncenele se încruntară scurt, iar tonul ei redeveni un pic isteric:

- Încetează!

Nu-nu! Nu pricepuse! Continuă:

- Ştii ceva de el? A scăpat cu bine? Ştie că eşti rănită?

Denisa nu răspundea. Privea lung fundul ăla de castron şi tăcea, încruntată... Aştepta. La urma urmei, ce altă treabă avea - nu? Soţia lui oftă greu:

- ... Nu, că nu am semnal la telefon.

- Nici eu, nici juma de ţară. Dacă nu e curent, nu e nici telefonie. E unşpe jumate; dacă reuşim să sunăm la 112, se rezolvă şi cu operaţia. Trebuie să fi început să se organizeze!

Denisa aprobă încet, cu capul:

- Daa, sigur că da! Or să dea deoparte amputaţii şi striviţii şi-or să-mi dreagă mie coastele!

Deci ştia ce era afară; făcuse ea cumva şi aflase... Denisa continuă, uimindu-l un pic cu acea informaţie:

- Ştii câte spitale sunt în Bucureşti? Cam jumate din câte erau ieri pe vremea asta. Aşa că eu, cu coastele mele, primesc cel mult un şut în fund - că ăla n-a păţit nimic, poa' să primească.

Mda; ştia. Dar de unde ştia?

- De unde ştii?

- Alex, vecinul de la 13, are un radio.

Mda... Denisa oftă greu şi ridică din nou privirea spre el:

- OK; iartă-mă, dar mă doare de-mi dau lacrimile.

Oo! Asta era ceva nou! Denisa învăţase să spună "iartă-mă"? Asta chiar era o veste mare!

- Ştii ceva de Sergiu şi Gloria?

Negă, încruntându-se din nou... şi răspunse:

- ... Nu; dar ei stau la doi, aşa că au o şansă.

Denisa aprobă... Se simţea privit; întoarse privirea spre doctoriţă, care parcă "se scursese" toată cu ochii la Renata... şi-şi aminti:

- Ah, ce zăpăcit sunt! A venit şi Violeta, cu copiii...

Femeia păli; într-o secundă, se ridică de pe gresie şi alergă pe lângă ei. Rămăseseră singuri...

La urma urmei, ce mai era de spus?! Nu? O privi lung, pentru că nu era foarte sigur că acel "iartă-mă" fusese adevărat:

- Duc fetele dincolo şi mă-ntorc.

Primi o aprobare cu capul - nici măcar o privire câşă! Păi putea spune că Denisei îi venise mintea la cap! Sau, în fine, începuse să se dezmeticească! "Ateriza" şi ea...

Ieşi şi-o conduse pe Carina în sufragerie:

- Hai să stăm aici momentan. O să vorbesc cu unul dintre vecini, să ne găzduiască - că presimt apropierea vertiginoasă a lui Eduţu şi nu simt nevoia să azvârl cu el prin termopane. OK?

Carina aproba... Îi întoarse fotoliul spre uşă:

- Dacă e ceva...

Primi o nouă aprobare, aşa că se grăbi spre şifonier - să caute nişte haine mai groase, pentru la noapte. Rămâneau aici.

Violeta

Strânse bine mânuţele şi păşi peste prag. Uşa nu era forţată, semn că mămica ei ajunsese prima...

Frigiderul era în picioare. Bun! Observă imediat că nu mai avea uşi în casă - iar asta însemna că or să rămână acolo... Porni în "inspecţia casei".

În dormitor, şifonierul copiilor se mutase în dreptul geamurilor. Bună idee! Ca să nu se vadă de-afară "formele de viaţă" care aveau provizii! Bravo! Liana nu spunea nimic, deşi ar fi fost normal să se minuneze de rearanjarea mobilei... Paturile suprapuse erau OK; le privea acum şi se gândea că le cumpăraseră de pomană, pentru că nu va avea curaj să-l lase pe Florin să doarmă sus în următorii 20 de ani... Ieşi şi decise să controleze bucătăria acum.

Aici, mămica ei făcuse curat. Măturase, total inestetic dar foarte eficient, tot ce căzuse din dulapuri. Vedea dulapul cu medicamente pe dulap... Doar nu era rănită! Se grăbi să intre în sufragerie - unde era mămica ei?

Biblioteca-şifonier se mutase în dreptul geamului. Canapeaua se mutase pe peretele celălalt, iar în mijloc era un maldăr mare cu toate lucrurile care fuseseră în biblioteca-şifonier. Iar mămica ei nu era nicăieri.

... Eh! Cine ştie unde-o fi! Dacă ar fi fost rănită, ar fi găsit-o zăcând pe canapea! Aşa că sigur se dusese pe undeva, pe la vreo

băbuţă pensionară, să-i ducă un calmant! La urma urmei, îşi dădea cu uşurinţă seama în ce hal se clătinase blocul ăla! Dacă căzuse mobila...

- Mami, unde e Maia?

- Cred că la o vecină, să-i dea un calmant. Staţi jos, până mă dumiresc unde-i laptopul.

Florin se repezi la canapea şi exclamă:

- Uite-l!

Ce? Ridică încet mâinile şi şi le puse pe cap...

Laptopul rămăsese pe masă. Legănarea probabil că îl aruncase pe podea... Bibiliteca-şifonier căzuse pe el. Laptopul era zob. Oftă greu...

Mizase pe laptopul ăla. Îşi spusese că ajungea acasă, la laptop, şi-i trimitea lui Teo un email. Şi gata - nu se mai gândise la soţul ei. Se concentrase asupra salvării maşinii şi asupra copiilor. Ca şi cum soţul ei nici nu existase! Acum însă... Acum, privea dezastrul din mâinile lui Florin şi realiza...

Atunci când Teo va afla despre cutremur, va încerca să o contacteze. O va suna, iar în România telefonia era inexistentă... Îşi va verifica email-ul - iar ea nu mai avea laptop...

Unde era Teo acum? Probabil că pe undeva prin Germania...

De obicei, de la graniţa cu Germania până la Bucureşti, Teo făcea cam 20 de ore. Plus încetineala inerentă traficului printr-o nebunie produsă de-un cutremur ca-n ’77...

Florin păru că-i înţelege mimica disperată; lăsă resturile pe canapea şi-şi luă surioara de mână:

- Hai să vedem dacă s-au stricat jucăriile.

- Aoleu! Păpuşile mele!

Liana alerga acum spre hol! Se grăbi să-i urmeze:

- Vă rog să fiţi atenţi la mine. Staţi numai lângă paturi. Dacă simţiţi că începe să tremure blocul, sau să se legene, fugiţi pe hol şi rămâneţi lângă uşa băii.

- Da, mami. Stai liniştită, că ştiu ce-am de făcut.

Îl privi lung, pătrunzător, pe Florin:

- Să ai grijă - că e foarte periculos. Ştii câte kile are şifonierul ăla, nu?

- Bineînţeles. Stai liniştită, că dacă mi se pare ceva ciudat, am luat-o pe Liana şi-am fugit!

- Nu; ai luat-o pe Liana şi te-ai oprit exact aici.

Ieşi şi-i arătă punctul exact unde voia să-l vadă oprit, cu surioara lui cu tot... Florin aprobă:

- Ţi-am spus: stai liniştită, că am eu grijă.

Oare?

Oftă greu şi reveni în sufragerie. Se apropie de canapea...

Da - laptopul chiar era zob. Iar asta însemna că Teo al ei o să treacă prin momente de calvar până reuşea să ajungă acasă! Dacă reuşea, desigur! N-or să lase pe nimeni să intre în Bucureşti! Aşa că...

Aşa că veni în uşa sufrageriei şi-şi aprinse o ţigară. Că se aerisea foarte bine aşa, fără uşi. Realiza, brusc, că fumatul pasiv era cel mai mic pericol pentru copiii ei în acel moment!

Doamne, cum era Teo acum! Bufni într-un plâns nervos... iar paşii năvăliră în apartament. În secunda doi, fu îmbrăţişată cu putere:

- Doamne, bine că ai ajuns cu bine! Doamne! Doamne, cât de toantă am fost!

- Stai liniştită, mamă - mai bine că i-am adus eu.

- Nu, Vio! Eu trebuia să mă duc la grădiniţă! Eram mult mai aproape decât tine!

- Ţi-am spus: stai

- Iartă-mă, fetiţa mea! Nu sunt bună de nimic!

- Hei! Ce vorbe-s astea?

- Sunt o bunică jalnică!

- Încetează!

Aruncă ţigara, o prinse de umeri şi-o împinse cu forţă, ca să poată s-o scuture "din tot sufletul":

- Încetează odată!

Gata? Mămica ei o privea lung, cu faţa schimonosită de plâns... O trase şi-i şopti la ureche:

- Tu nu puteai să le spui "capul la cutie" când treceaţi pe lângă blocurile prăbuşite! Ai luat decizia corectă! Încetează! Mă auzi?

Da, o auzea. Dădea din cap că da. Bun! Acum, urgenţele urgente - întrebă, printre dinţi:

- Blocul e sigur? Sunt scăpări de gaze?

Acum mama ei nega... şi completa:

- Nu mai e nici măcar apă. Până am ajuns eu, s-a terminat apa din conducte.

Deci nu aveau apă... Minunat! Îi venea să urle! De unde să ia ea apă acum? Tresări la auzul vocii din uşă:

- Staţi liniştite, că avem noi trei căzi pline.

Poftim? Tânărul de la apartamentul 13 zâmbea:

- Promit eu că nu vă lăsăm aşa, pe uscat!

Aprobă cu capul...

- Zău că promit!

Aprobă din nou şi încercă să zâmbească un pic... Tânărul ieşi, iar mămica ei păru că-şi aminteşte abia acum despre nepoţei:

- Unde sunt copiii?

- Verifică păpuşile şi maşinile.

O văzu alergând spre dormitor... Îşi recuperă ţigara şi intră în bucătărie. "Constată" că, dacă voia să-şi facă un ness, nu trebuia decât să se aplece şi să ia nişte trei în unu de pe jos...

Ieşi în hol şi deschise frigiderul - poate mai avea Pepsi. Nu era sigură, dar...

Aoleu...

Privea dezastrul din frigider şi-şi dădea seama că toată mâncarea aia se va strica în curând. Dacă nu mai era curent, frigiderul o să se dezgheţe... Şi-ncă repede, că era luna august! Începu să scoată totul, de sus în jos - o parte sfârşea pe masă, cealaltă parte direct în coşul de gunoi... Mămica ei ieşi din dormitor şi oftă:

- Doamne, bine că n-aţi păţit nimic!

- Da, bine că n-am păţit nimic. Ce facem - rămânem aici?

- Eu zic că da. Ne baricadăm bine în apartament şi stăm aici.

- În cazul ăsta, ne trebuiesc provizii.

Paşii se apropiau; continuă cu enumerarea:

- Apă, pâine, zahăr, orez, ulei, ness,

- Bună ziua.

Se răsuci pe-un călcâi şi o văzu pe poliţistă:

- Bună ziua.

- Lucia.

- Violeta.

- Bine-aţi venit.

- Bine că v-am mai găsit!

Poliţista râdea şi aproba... Ptiu, să n-o deoache! Frumoasă era!

- Copiii sunt bine?

- Dacă nu s-au spart jucăriile, da.

- Aha! Soţul tău e în cursă?

Aprobă cu capul doar, încercând să nu-şi piardă chiar tot zâmbetul...

- Voi rămâneţi aici?

Aprobă din nou. "Îl aşteptăm pe Teo". Ăsta era planul ei, orice-ar fi...

- Şi noi vrem să rămânem. Aşteptăm să le dai copiilor să mănânce şi facem o "şedinţă de palier"?

- Da. De fapt, nu le e foame; dar dacă nu e curent, se strică bunătate de mâncare!

Poliţista o privea lung... şi ridica încet un deget:

- O mutăm pe Denisa în sufragerie, pe canapea, după care ne uităm puţin şi la zgârieturile lui Alex şi pe urmă mâncăm cu toţii în timpul şedinţei.

Mămica ei se grăbi să aprobe:

- Şi suntem oblojiţi, mâncaţi şi pregătiţi pentru prima replică! Hai - te ajut s-o mutăm.

Ieşeau amândouă, zorite nevoie mare... Ele ştiau ce însemna asta! Denisa se muta pe canapea iar ei făceau un mini-picnic! În fine - dacă mămica ei, care stătuse până acum alături de ei, marşa bucuroasă la idee, atunci era de bine! Reveni spre frigider: să termine de triat mâncarea şi să vadă câtă pâine mai avea! Şi-aşa, o pâine intenţiona să o pitească - pentru copii...

Nicolae

Clar - Denisa îi strânsese toate hainele. Şi cum apartamentul nu mai avea uşi interioare... cu excepţia uşii de la dormitor, ştia deja unde ar fi trebuit să caute ca să găsească bluzele cu mânecă lungă. Nu se simţea îndeajuns de puternic să ia cheia şi să descuie uşa aia; aşa că stătea pe canapea, lângă Carina, şi prefera să tacă...

Paşii se apropiau grăbiţi; Lucia şi Ludmila vorbeau în acelaşi timp. Oare ele se înţelegeau? Că el le asculta cu mare atenţie şi nu înţelegea o iotă!

- Gata; haideţi s-o mutăm pe Denisa pe canapea!

OK. Se ridică şi ieşi; dar Lucia continuă:

- Violeta a spus o vorbă mare - să mâncăm ce mai e comestibil prin frigidere. Că e august - şi e păcat să aruncăm ceea ce ne-ar fi trebuit.

Carina se ridică şi ea, cu Renata:

- Eu aş zice să culcăm mobila de aici.

Poftim? Reveni în cadrul uşii şi-o privi lung - ce-i venise?

- E rănită; în caz că se întâmplă ceva... Adică eu una nu ştiu cum sunt cutremurele astea. Nu ştiu dacă replicile vor fi în aceeaşi direcţie. Pentru mai multă siguranţă, cred că ar fi bine să culcăm la podea toată mobila înaltă.

Mm - îi venea s-o pupe! Logodnica lui era mult prea deşteaptă pentru el! N-o merita! Lucia exclamă:

- Ai dreptate! Aalex! Viictor!

Iar el se prezentase deja "la apel"...

- Haideţi să culcăm toată mobila. Începem cu camera asta, ca s-o mutăm pe Denisa pe canapea; pe urmă, cât punem noi masa, voi vă ocupaţi de celelalte apartamente. OK?

- OK.

- Staţi să scoatem întâi hainele!

Şi se repeziseră amândouă... Scoteau hainele şi le azvârleau într-un maldăr mare, lângă perete... Gata. Apucă de-un colţ al şifonierului, iar Victor se grăbi în partea cealaltă. Se opintiră scurt, iar Alex preluă greutatea din mijloc. Şifonierul sfârşi culcat pe burtă... Corpurile superioare de bibliotecă se potriveau bine în continuarea lui... Ludmila începu să râdă, arătând spre jumătatea de bibliotecă rămasă în picioare:

- Şi avem şi măsuţă pentru băuturi!

Doamne, ce era cu ei? Râdeau toţi, de parcă erau la o cabană în munţi, în ajunul Anului nou! Cum de mai puteau să râdă? Ludmila ieşi:

- Mă duc să caut o faţă de masă.

Lucia se grăbi s-o urmeze:

- Mă duc să iau frigiderul la întrebări.

Renata solicita, destul de sonor, să fie aşezată acolo unde tati construise pentru ea un loc de joacă de trei pe patru; Carina se conformă, iar Găluşcuţa se lungi pe spatele mobilei, privi lung lustra... Aoleu, lustra! Să nu uite s-o dea jos de-acolo! Şi-aşa era inutilă - dacă nu mai aveau curent... Îi făcu lui Alex semn să-l urmeze şi se grăbi direct în apartamentul 15, direct în sufragerie. Culcarea mobilei mergea repede...

La masa asta "extinsă", el va sta lângă Carina. Şi va avea grijă ca scorpia de Denisa să nu spună nimic anapoda. Cum o prindea cu măgăria, cum îi scotea un implant!

Carina

Renata era foarte fericită - tati construise acolo pentru ea un piedestal uriaş, tocmai bun de joacă! Spatele mobilei era plin de praf - dar asta nu mai conta acum. După ce merseseră pe lângă moloz şi cadavre...

Revederea cu soţia lui Nicolae decursese oarecum... ciudat. Prima oară, se văzuseră la restaurant - iar Denisa îşi utilizase toate calităţile de femeie născută în Pecica. Asta fusese a doua întâlnire dintre ele - nu i se adresase nici un cuvinţel măcar...

Nicolae îşi căutase hainele - nu le găsise. Iar dormitorul era singura cameră care încă avea o uşă. Deci ieri, după înmormântare, Denisa venise acasă şi încuiase în cămăruţa aia tot ceea ce însemna trecutul ei. Şi soţul, şi copilul. În casa aia rămăsese doar ea, cu tot ceea ce era şi reprezenta ea, şi-o cameră de depozitare. Şi-un amant care uite că nu reuşise să ajungă la ea nici după două ore de la cutremur. Oare amantul ăsta locuia în... Baia Mare?... Oare mai trăia? Nu de alta, dar va fi un şoc pentru Denisa să constate că, în 24 de ore, pierduse şi copilul, şi soţul, şi amantul! Şi avea şi patru coaste care de-abia o lăsau să respire! O asemenea descoperire...

Nu prea-i venea să rămână singură acolo, în sufrageria aia. Nu se simţea în largul ei, departe de Nicolae. În plus, dacă Denisa îşi făcea brusc curaj să se mute singură pe canapea... O luă pe Renata în braţe şi decise să iasă:

- Hai s-o căutăm pe Liana şi s-o întrebăm dacă are o păpuşică în plus şi pentru noi.

Violeta intrase în apartamentul de alături. Intră încet, urmări sursa zgomotelor... Violeta era în bucătărie - felia, cu o viteză incredibilă, ditamai salamul...

- Pot să te ajut cu ceva?

Auzi un oftat... şi-o şoaptă:

- Stai tu cu picii?

- Bineînţeles!

- Şi, te rog, fă cumva să nu-şi aducă aminte de tati. OK?

- OK. Încerc!

Femeia din bucătărie felia salamul ăla de parcă era maşina de feliat de la Angst! Îi privea mâinile şi nu se putea dezmetici! Uau! În fine... Se grăbi să intre în dormitor:

- Ne primiţi şi pe noi la joacă?

Florin arătă spre şifonierul culcat chiar în continuarea paturilor suprapuse, pe care era acum întinsă o pătură, iar Liana întinse spre Renata două păpuşi:

- Hai să ne jucăm de-a teatu'!

- Teatrul. Nu-l spune pe "r"...

Aprobă, că-şi dăduse seama... Se aşeză pe marginea şifonierului, pregătită să înşface cele două fetiţe de rochiţe şi să fugă cu ele în hol...

Denisa

Avea senzaţia că era singură în apartament. Până la un moment dat, auzise unele foşnete şi pocnete în sufragerie. Apoi fusese din nou linişte. Apoi, sandalele Ludmilei tropăiseră repede-repede, tot în sufragerie. Şi ieşiseră - şi nu trecuseră şi pe la ea... Nu se supăra. Îi înţelegea. Aveau treabă! Trebuiau să-şi organizeze supravieţuirea! Aşa că stătea cuminte pe gresie, privea fun-

dul de castron şi zâmbea uşor - că altceva n-avea ce face. Acum era linişte...

Eduard nu venise. Oare mai venea?

... Nu mai conta. Acum, nu mai conta nimic. Nici chiar fata aia tânără, blondă, cu ochi albaştri şi-un copil superb în braţe, nu mai conta pentru ea! Nici Nicolae...

O să-l aştepte pe Eduard. Dacă nu venea... Dacă nu venea, o să facă cumva să fie transportată la Pecica. La părinţi. Şi-o să rămână acolo. N-o să mai calce vreodată în Bucureşti...

Paşii se apropiau; paşi grei, de bărbaţi obosiţi de-atâta mutat de mobilier. Nicolae intră; Alex îl urmă, cărând o uşă de şifonier. Oftă greu - că ştia ce însemna targa aia improvizată. Iar or s-o doară rău coastele...

Targa sfârşi lângă ea; Nicolae o apucă de genunchi iar Alex de subraţ. Expiră cât mai mult aer, strânse ochii... Şi gata - era pe targă. Se ţinea bine de margini şi aştepta...

De ce Nicolae ţinea de unul din capetele târgii? De ce nu-l lăsase pe Victor să se ocupe de mutarea ei? O întrebare la care chiar nu căuta răspunsul; ţinea ochii închişi şi nu voia să ştie ce făceau... O apucaseră din nou... Sandalele intrară:

- Gata mutarea?

- Gata. Şi gata şi mobila.

- Păi cred că şi masa-i gata.

Masa? Cum? Întoarse repede capul... Ia uite ce făcuseră ei acolo, cât stătuse ea în bucătărie şi se simţise abandonată...

Culcaseră toată mobila mare, iar acum o transformaseră într-un fel de masă extrem de extinsă. Probabil că fiecare adusese ce avusese prin bucătărie - că erau multe farfurii, cu multe tipuri de mezeluri şi brânzeturi...

- E gata masaa!

Se strângeau toţi acolo. Bun! O să fie atentă la discuţii - ca să nu se mai întrebe dacă Eduard venea sau nu.

Lucia

Erau toţi aşezaţi la masă. Masa era plină cu de toate. I se făcuse brusc foame...

Luă sticla cu Pepsi şi începu să toarne câte-un deget în fiecare păhărel de plastic, ca să ajungă la toţi... Bun! Ridică scurt paharul:

- Noi să fim sănătoşi!

Iar ei râdeau şi-o aprobau... Cinsteau... şi se repezeau la mâncare. Începu să-şi facă şi ea un sandwich:

- Haideţi să discutăm şi să punem la punct un plan.

Nu scoteau o vorbă, dar o priveau cu maximum de atenţie... Începu să râdă:

- Adică începem în ordinea apartamentelor, nu?

Alex aproba repede-repede... Bine!

- Eu de aici nu plec - că n-am unde să mă duc. În plus, dacă şefu' nu vine să mă caute, va trebui să mă prezint eu la el, la IGPR. Aşa că mănânc, îmi fac curaj şi, dacă nu apare el până strâng tot curajul disponibil, plec spre Ştefan cel Mare.

Victor se grăbi să continue:

- Iar eu o însoţesc - aşa, ca într-o plimbare!

Îi făcuse să râdă... Alex ridică din umeri:

- Eu n-am unde să mă duc. O să rămân aici până vine curentul, sau proprietarul. După care cred că plec spre Târgovişte - că nu mai am de ce să vreau să stau aici.

- Păi băiatul şi soţia ta unde sunt?

- Acum? Probabil că în Republica Moldova, în limuzina amantului preferat. Aşa că n-am pe cine să aştept aici.

Serios? Îi privea lung vânătăile şi se întreba dacă tânărul Alex, fotomodelul care se transforma uneori în gigollo ca să poată achita tratamentul băieţelului îngrozitor de frumos, ar fi putut rosti acele cuvinte dacă le-ar fi ştiut adevărate... Unde erau soţia şi copilul lui? Şi cum de nu-i căuta, disperat, prin Bucureşti? Sau prin Republica Moldova? Că şi acolo se propagase unda seismică! Îşi amintea perfect că toate cutremurele vrâncene peste 5 se resimţiseră şi la Chişinău! Şi-atunci, se întreba: unde erau fata aia tânără, blondă, şi băieţelul autist? Pentru că nu aflase încă dacă nevasta lui îl cunoscuse pe amantul din Republica Moldova în timpul unei vizite la mătuşa ei - tot în Republica Moldova...

Denisa zâmbi slab, zburătăcindu-i gândurile:

- Eu o să încerc să-mi contactez părinţii şi să fiu transportată cumva până la Pecica. Zona aia este peste Carpaţi; întotdeauna a fost ferită de cutremurele din Vrancea.

Se ridică şi-şi aduse o hârtie şi-un pix:

- Păi uite cum facem. Eu o să vorbesc cu şefu', să-ţi contacteze părinţii şi să le spună să vină cumva să te ia. Şi tot el o să-ţi rezerve un loc la operaţie acolo - că aici n-ai nici o şansă să te operezi, iar cazurile grave or să fie transportate cu elicopterele peste Carpaţi. Aşa că o să se aglomereze şi acolo, cât de curând...

Îi dădu foaia şi pixul:

- Nume, prenume, adresă, toate telefoanele...

Şi reveni spre sandwich şi următorul vecin - Nicolae. El o să fie o problemă în planul ei - el şi gâgâlicea de-un anişor şi-un pic...

- Noi o să rămânem aici cât de mult se poate. Renata nu poate fi scoasă în nebunia de pe străzi.

Ludmila se grăbi să adauge:

- Iar în 48 de ore, ar trebui să te gândeşti la câte vaccinuri mai are de făcut. E august, iar ceea ce e acum sub moloz nu reacţionează bine la căldură.

Mm, avea dreptate! Ea omisese aspectul cadavrelor în putrefacţie... Bărbatul aprobă:

- Aşa că o să stăm aici... cât ne ţine blocul, nu? Poate ne mutăm mai spre parter - funcţie de bunăvoinţa pensionarelor...

Se grăbi să-l întrerupă:

- Pensionarele au evacuat deja. Le-am spus să plece la rude, în provincie - şi-au plecat.

Nicolae tăcea... Alex se grăbi să-i dea soluţia:

- Stai liniştit - că dacă proprietarul meu apare înaintea curentului, sparg fără regrete o uşă de la parter!

Aprobă şi ea - pensionarele nu se vor supăra. Şi chiar dacă se supărau - ce făceau, o reclamaţie la poliţie? Ha! Nicolae aprobă:

- Aşa că termin de mâncat şi plec de nebun pe străzi, să caut un butic abandonat şi să iau pâine.

Aprobă din nou cu capul şi luă hârtia şi pixul. Şi scrise, mare, "provizii - mâncare şi apă potabilă"... Violeta tăcea. Mânca, încruntată pân'la Dumnezeu, şi tăcea mâlc... Ludmila oftă scurt:

- Şi noi rămânem aici. Îl aşteptăm pe Teo, după care plecăm spre UE.

Aa, deci ei evacuau mai departe, aşa... Femeia continuă, ca pentru ea:

- Spre Italia, cred...

Probabil că aveau rude sau cunoscuţi în Italia - că părea o destinaţie sigură. Alex păru că tresare:

- Aveţi rude în Italia?

- Da. Cuscrii mei.

Atunci destinaţia se justifica perfect! Decise "s-o lumineze" puţin:

- Nu va putea intra în Bucureşti.

- Ginerele meu? Nu-l cunoşti!

- Îmi cunosc superiorii. Până diseară, în capătul angroului Niro or să apară nişte tancuri.

Şi-acum nu mai mesteca nimeni... Ridică scurt din umeri:

- E dezastru natural. Dacă numai aici, în cartierul ăsta, au căzut vreo 10 blocuri,

Nicolae o întrerupse:

- Ştefan cel Mare e la pământ. Asta apropo de faptul că voiai să ajungi la IGPR. S-ar putea să n-ai pe unde să ajungi până acolo.

Arătă scurt spre plasticul atârnat de gât:

- Voi fi îndesată într-o maşină de patrulă şi dusă cu girofarul până acolo. Doar să apar pe stradă, îmbrăcată regulamentar, şi mă iau pe sus. Aşa că mănânc şi mă duc să-mi arăt legitimaţia...

Mânca deci. Chiar putea spune că mânca cu poftă! Ei tăceau acum şi-o priveau ca pe-o dementă care ţine musai să moară azi, din drag de meserie sau de simţ civic... Continuă:

- În mare, situaţia e destul de clară - restul vecinilor de bloc au plecat la rudele din provincie. Suntem singuri aici. Voi n-aveţi unde să vă duceţi, noi o să avem nevoie de Ludmila...

Na, că o panicase de tot! Da' ce-i venise? Nu făcuseră o convenţie? Nu "bătuseră palma"? Înghiţi şi ultimul dumicat şi-şi termină Pepsi-ul. Şi decise să folosească tonul "de serviciu":

- Mă duc la IGPR, dau de şefu' şi-l rog frumos să mă lase să organizez un centru de prim-ajutor pentru răniţii noştri. Că şi noi o să avem răniţi. Noi, adică poliţia. O să-i spun că blocul ăsta a rezistat - şi-o să uit să-i spun că la etajul de deasupra noastră va fi o problemă, peste vreo trei-patru replici. Trei etaje a patru apartamente înseamnă 12 apartamente. Adică 24 de camere tocmai bune de transformat în semi-saloane spitaliceşti. Şefu' o să socotească asta şi-o să fie de acord, pentru că suntem aşezaţi strategic între dezastrul de la Doamna Ghica şi ăla din Pantelimon. Mie îmi convine - că o să mă ocup de aprovizionare şi de mici comisioane şi n-o să văd foarte mult moloz. Ludmilei îi convine, pentru că are ea o socoteală... Iar vouă vă convine, pentru că o să aveţi protecţie şi provizii. Alex probabil că o să fie şefu' cu organizarea...

Îl privi lung, pentru că îi promisese altceva:

- N-am ce-ţi face - n-ai făcut armata, n-ai făcut o oră de tir, aşa că o să ai de ales: ori la moloz, ori aici, la "plimbat" sandwich-uri printre răniţi.

- Partea cu tava nu mă deranjează.

Bun! Bine că nu era "năsos"! Se întoarse spre Carina:

- Atunci când va trebui să vă mutaţi de-aici, veţi fi repartizaţi într-un centru adecvat, iar domnişoara va avea toată protecţia necesară...

Capul blond aproba, pentru că înţelesese care erau beneficiile...

- Am sentimentul că Violeta o să fiarbă multă-multă ciorbă, că-i aduc eu toate cele necesare...

Şi celălalt cap blond aproba... Continuă:

- Şi-o s-o fiarbă liniştită, ştiind că soţul ei va ajunge cu TIR-ul până în parcarea din faţa blocului şi apoi vor pleca spre UE cu escortă cu girofar.

Oo, ce mai străluceau acum ochii albaştri! Ridică scurt din umeri:

- Iar Victor, care-a făcut armata toată, am sentimentul că o să-mi fie un fel de *sidekick*, aşa...

Ia uite-i, ce râdeau! Fu împunsă cu degetul printre coaste, după care primi un pupic cu ţoc pe obraz... Daa, ştia ea cât de mult îl bucura vestea asta! Oftă greu şi se ridică:

- Iar ca să-mi iasă socoteala asta, trebuie să dau de şefu'. Ceea ce înseamnă că fumez o ţigară, strâng curajul într-un borcan şi-am pornit la drum.

Dădu să iasă, dar se opri. Îşi aprinse o ţigară chiar acolo şi-i privi lung:

- Sugestii, reclamaţii, idei mai bune... Orice! Că eu nu-s geniu! Aveţi vreo îmbunătăţire la planul meu? Vi s-a părut că am spus ceva aiurea?

Nu; toţi erau în extaz. Nimeni nu se plângea de nimic, nimeni nu avea idei... Oftă greu:

- Asta o să propun eu. Şefu' poate să spună "Bine, ocupă-te de asta", la fel de bine cum poate să-mi arate maldărul de moloz de vizavi... În funcţie de ce şi cum se hotărăşte deasupra lui.

Victor se ridică şi el:

- Aşa că eu te însoţesc până acolo şi aştept afară. Iar când ieşi, îmi faci un semn. Dacă te scarpini în cap, a fost de acord; dacă te ştergi la nas, vin fuguţa înapoi şi încercăm să supravieţuim cumva cu ce avem.

- Mă tem că aşa stau lucrurile.

Acum nu mai zâmbeau. Ea îl ştia pe George - ştia deci că are cam 70% şanse să-i reuşească şmecheria, indiferent ce se hotăra deasupra lui. Celelalte 30% erau cauzate de "nici bătută, nici pe bani" - că avea un naş mândru... Şi-l mai şi bătuse cu cureaua... Îl pârâse la nevastă...

Ieşi şi se grăbi spre apartamentul ei - trebuia să discute şi cu Victor. La urma urmei, nu mai era vorba doar despre poliţista Lucia - nu? El refuzase să se evacueze cu fratele lui, la părinţi, tocmai ca să stea cu ea! Nu-i putea ordona aşa - că o fi fost ea poliţistă, dar era logodnica lui!

Unde era George acum? Ar fi dat 100 de puncte ca să afle răspunsul la întrebarea asta!

Intră în dormitor şi se apropie de fereastră. Iar Victor o cuprinse imediat cu braţele:

- Deci până la urmă ce facem? Stăm aici şi aşteptăm să pună cineva ordine pe străzi?

Negă scurt cu capul.

- Vrei să mergi la serviciu?

Acum aprobă, la fel de ferm.

- Adică ai vorbit serios?

- Da.

- ... Chiar vrei să te duci la George şi să-i spui că-i organizezi tu un centru de prim-ajutor?

- Da.

- ... Chiar crezi că o să funcţioneze? Poliţia şi armata au spitale de campanie, să ştii! Au proceduri! Au nişte ordine clare şi-o înlănţuire de chestii pe care le fac în diverse situaţii!

- Ştiu, că am absolvit Academia de Poliţie. George este superiorul meu ierarhic. El îmi spune ce să fac. El are putere să mă bage la zdup pentru dezertare sau să mă salveze ţinându-mă în apartamentul ăsta. Şi am sentimentul că, dacă nu-i dau soluţia centrului ăstuia, mă va lua cu el pe străzi - că la cum e poliţia română azi, nu cred că sunt mulţi care respectă planul şi procedurile.

- Aa, să fii sigură că au fugit care-ncotro, ca potârnichile!

Oftă greu şi se întoarse spre el:

- Hai să ascultăm ştirile şi să aflăm unde e George acum.

Victor o privea lung... Logodnicul ei şopti:

- Oricum, să nu te îngrijorezi în privinţa mea. Indiferent ce-ţi va spune George să faci, mă vei găsi întotdeauna lângă tine. În fine, poate la un pas în spate uneori. Că am abservat că ştii să alergi poliţieneşte, ca la razie...

Bufni în râs şi-l sărută... Iar Victor o prinse de mână:

- Hai să ascultăm ştirile şi să aflăm unde e biroul din teren al năşicului... Apropo - biroul năşicii unde-o fi acum?

- Năşica e şefă de birou la Evidenţa populaţiei; aşa că ea e acum "pusă bine", lângă un calculator conectat la un generator şi-o reţea ad-hoc, şi centralizează datele referitoare la populaţie.

"Şi numără morţii, răniţii"... Nu va rosti acele cuvinte. Porni spre radio-ul din bucătăria lui Alex.

George

Staţia bâzâi scurt:

- Şefu', am informaţii despre inspector principal Lucia Florea.

Aoleu! Trase aparatul de la brâu şi apăsă butonul:

- Spune.

- A fost văzută la intersecţia Doamna Ghica. Colegul de la circulaţie zice că, imediat după cutremur, s-a urcat pe gardul parcului, a tras cu pistolul şi-a îndrumat oamenii spre parc; apoi i-a spus lui să acopere gaura din asfalt cu uşi şi a plecat în fugă spre podul Colentina, împreună cu un bărbat plin de moloz.

Deci se întâlnise cu Victor şi se întorseseră acasă...

- Bine. Eşti în zona ei?

- Nu, sunt pe Ştefan cel Mare.

- ... Mă anunţi, dacă mai afli ceva.

- Am înţeles.

Se ridică şi oftă greu:

- Hai - mergem la Lucia.

Octavian se ridică şi el... Ieşiră.

Băiatul lui era îngrijorat. Normal - doar nu ştia unde era maică-sa! Când ajunsese el acasă, la zece jumate, îşi găsise băiatul aşezat cu fundul pe şifonierul căzut la podea şi cu mobilul în mâini! Încercase, timp de o oră, să sune la Adriana - nu se gândise că antenele nu funcţionează fără curent electric... Adriana ar fi trebuit să fie la serviciu; şi cum el era în uniformă iar girofarul îi permisese să se mişte repede şi-i dăduse acces la multe resurse, aflase în cinci minute că acolo nu se înregistraseră victime. Şi că ea nu ajunsese azi la serviciu. Îl luase deci pe băiat cu el; iar în drum spre IGPR, făcuse un ocol "pe la un bun amic"...

El ştia unde era Adriana. Nu ştia însă cum să-i spună lui Octavian asta. Aşa că tăcea şi-şi urma băiatul. Audi-ul nu era departe...

Ca o ironie a sorţii, i se repartizase centrul mobil de la podul Colentina. Cum dracu reuşiseră "să-l planteze" tocmai acolo, numai ei ştiau! Oricum, trecuse peste podul ăla de cel puţin zece ori azi. Dispozitivul era organizat puţin înainte de pod, într-un fel de curte "perenă", înconjurată de un gard "artistic". Acolo îşi montaseră cortul militar - în curte. Centrul era 100% funcţional, iar subalternii lui se descurcau admirabil - deşi munceau foarte aproape de blocurile alea prăbuşite...

Urcă la volan, porni motorul şi puse girofarul pe capotă. Demară.

Nu putuse să se ducă la ea la bloc. Nu putuse să vadă cu ochii lui ce se întâmplase. Trimisese unul din oamenii lui de încredere, să se intereseze dacă subalternii lui fuseseră văzuţi prin oraş. Cică, voise să ştie pe cine se poate baza. Şi aşteptase veştile, aparent calm... Participase la şedinţă, primise conducerea centrului mobil din Colentina, "îl săltase" pe specialistul în informatică, îl dusese la centrul mobil şi-i dăduse temă de lucru. Şi-apoi se întorsese la IGPR - şi nu-şi zorise nicicum omul de încredere. Tocmai ca să nu primească veşti de la, sau despre ea. Ar fi vrut să nu ştie unde era Lucia acum - fiindcă tocmai la ea se ducea, iar asta nu era bine deloc...

Era foarte ciudat! Nici nu clipise când verificase absenţa pulsului Adrianei, dar nu putuse nici măcar să privească spre blocul ăla cu patru etaje! Ce naiba era cu el? Putuse să scormonească în moloz, putuse să-şi lase nevasta să se odihnească-n pace lângă amant, putuse să facă arestări după capul lui şi să conducă un centru întreg prin staţie, dar nu putuse să o caute personal pe Lucia? Dezastrul din jurul lui era complex şi complet, dar lui i se punea un nod în gât ori de câte ori auzea numele ei?

Oare Victor scăpase?

Era dement!

OK, deci se ducea în sfârşit să-şi preia locul şi postul în dispozitiv. Şi-şi spunea că se duce la Lucia doar ca să-l lase pe Octavian cu ea şi să-i găsească o sarcină atât de uşoară, încât s-o poată face "de la domiciliu". Iar după aceea, pentru el începea calvarul - munca din teren. Până acum, condusese centrul ăla prin staţie. Adjunctul lui se descurcase admirabil - dar era şi el om. Şi era... adjunct. N-o să poată să chiulească o veşnicie, nu? Se ducea deci să afle dimensiunile dezastrului... să vadă cu ochii lui dezastrul în cifre şi să încerce să salveze ce se mai putea salva.

Staţia gâjâi scurt:

- Şefu', eşti?

- Sunt. Raportează.

- Centrul e funcţional, suntem în reţea şi avem harta. Vii?

- Sunt în drum spre voi.

- Te aştept. Vino repede, că avem o problemă a dracului şi nu ştiu cum s-o rezolv.

- Spune.

- Păi te aştept să vii!

- Bine.

Şi cam atât - că nici el nu voia să audă Octavian problemele alea... practice, din teren. Şi-aşa, îl tot cărase după el azi...

- ... Despre mama n-ai aflat nimic?

- Încă nu. Dar stai liniştit - am înhăţat un specialist în informatică, aşa că voi primi repede informaţii de la colegi. Adriana e în uniformă - o să fie raportată imediat cum va fi găsită.

- Crezi tu că e rănită?

- ... Ce te face să spui asta?

- Păi ai zis că va fi raportată imediat cum va fi găsită.

- Poate să fie găsită stând în fund, pe trotuar, şi întrebându-se cum o cheamă! Era mică în '77; dar amintirile nu s-au şters. E posibil să fie în stare de şoc...

- Da; ai dreptate. Sigur or s-o găsească în curând! Că doar e în uniformă, nu?

Aprobă cu capul: daa, era în uniformă...

- ... Poate s-a dus acasă, să mă caute!

- Exact - poate s-a dus acasă! Şi-atunci o să vadă biletul şi-o să se ducă la IGPR! Iar din clipa aia, va fi bine pusă la adăpost. I-am rezervat un loc, la unul dintre calculatoarele funcţionale...

Octavian tăcea; şi el tăcea şi prefera să se gândească la zona aia pe care trebuia "s-o ordoneze" cumva...

Doamna Ghica era un dezastru complet. "Avea de toate"! Benzinăria explodase, blocurile căzuseră în parc, strada se crăpase, barajul de la pod se rupsese iar la 100 de metri de centrul mobil era practic "ieşirea din Bucureşti". Că nu mai erau clădiri înalte, după intersecţia cu Şoseaua Fundeni. Ba chiar putea spune că, după punctul ăla, era o chestie care tenta pe foarte mulţi acum - Carrefour Colentina, unde agenţii de pază se descurcaseră admirabil şi nu lăsaseră pe nimeni să intre...

Îi mai lipsea doar ca un elicopter al SMURD-ului să se prăbuşească în capul hackeraşului lui! Şi eventual să-i invadeze Armata a 9-a tocmai pe-acolo, pe la Niro!

Ştefan cel Mare era "la pământ" - dar prefera să nici nu se gândească măcar la omologul lui de pe Magheru! Ăla nici n-avea nevoie de un specialist în informatică! Ăla avea nevoie doar de-un abac cu care să numere morţii! Că pentru clădirile care rezistaseră îi ajungeau degetele de la mâini! Afurisită treabă, cutremurul ăsta!

Oftă greu - băiatul lui închisese ochii. Da, ştia - intersecţia de la Obor era închisă. Pasajul Obor era nesigur, aşa că circulaţia era blocată acolo. El făcea stânga pe lângă Spitalul Colentina - care era pe jumătate funcţional - şi accelera spre Bdul Lacul Tei. Care era complet funcţional. Şi va reface apoi drumul ăla în zigzag, pe străduţe, pentru că Lukoil-ul sărise în aer... Dar de-aici, de unde făcea el stânga pe lângă spital, se vedea fumul de la Obor...

Exact de la magazinul Obor încolo, era zona lui. Spera că specialistul în informatică, puştiul pe care-l arestase nu demult pentru infracţiuni informatice, reuşise într-adevăr să termine harta. Şi că era o hartă reală. Se va baza pe ea, atunci când va trimite oameni, echipamente şi materiale în teren. Oare cât de mult îl ura

hackeraşul ăla pe care-l săltase acu' şase luni la şase dimineaţa, din dormitorul părintesc, în pijama? Oare îl ura îndeajuns de mult ca să nu se gândească la sutele de răniţi pe care le putea omorî prin omisiune, doar ca să-i facă rău poliţaiului afurisit care-i făcuse dosar penal?

Accelera, pentru că girofarul şi uniforma îl ajutau mult acum... Încetinea, pentru că strada era şerpuită iar în jurul lui erau mulţi oameni mai mult sau mai puţin şocaţi... Ieşi în Şoseaua Colentina şi acceleră. Octavian nu spunea nimic...

Oare Victor supravieţuise?

Aah, ce dobitoc era! Femeia aia nu-l voia! Dacă atunci, când avusese tot ceea ce-şi dorise ea, Lucia nu voise nici măcar să audă oferta lui, de ce-ar face-o acum? Mai bine spus, de ce i-ar mai oferi el ceva? Ar fi putut trăi cu certitudinea că Lucia îi acceptase oferta doar pentru că trecuse - din nou - printr-o nenorocire?... Nu. Şi-atunci de ce dracu se mai gândea la asta? Era prost? Dădea dovadă de infantilism! Ce-avea?

Încetini şi trecu pe lângă poliţistul din intersecţie. Şi aruncă o privire spre gardul parcului - deci acolo se urcase Lucia şi trăsese cu pistolul...

Iar?

Gata - ajunsese la cortul încadrat de gardul ăla demn de-o vilă somptuoasă. Trase pe dreapta şi coborî:

- Aşteaptă-mă aici.

Alergă spre cortul mare, verde, cu gard elaborat, iar tânărul lui adjunct îi ieşi în întâmpinare:

- Şefu', raportez!

- Opreşte-te.

Se apropie de puştiul care apăsa de zor tastele laptopului:

- Cum e? Ai făcut-o?

- Da.

Avea pe ecran un fel de hartă a zonei de care se ocupa el. Clădirile erau "oarecum 3D": se vedea numărul de etaje, oricum! Unele erau tăiate cu un X mare, roşu. Sau cu o linie oblică, tot roşie. Unele X-uri şi unele linii aveau nişte puncte de diferite culori: galbene, verzi, bleo... Decise să nu presupună nimic, aşa că întrebă:

- Cum funcţionează?

- X-urile sunt clădirile complet prăbuşite. Dungile sunt parţial prăbuşite. Punctele verzi sunt echipajele: verde pentru ambulanţe, bleo pentru pompieri, galben pentru excavatoare şi macarale...

Îl bătu uşor pe umăr:

- Chestia asta e "loco", sau poate fi transmisă mai departe?

- Poate fi transmisă oriunde este instalat programul pe care l-am făcut.

- Adică pot să-i dau colegului meu din Berceni programul, iar el să-şi pună semnele lui pe partea lui de oraş?

- Da.

- ... Şi pot să transmit în timp real semnele mele pe un alt calculator?

- Da.

Se aplecă şi-l privi lung... Câţi ani avea? Parcă 19, dacă-şi amintea bine dosarul... Zâmbi:

- Dosarul tău de urmărire penală a ars în incendiul de la arhivă. Şi dosarul, şi catalogul ăla cu note naşpa, şi informările de la secţie şi tot ce mai scria despre tine pe-acolo. Acum... pentru recomandări ample cu antet IGPR şi multe semnături şi pentru rescrierea catalogului de la Facultatea de Informatică şi nu numai, am pentru tine o sarcină afurisită rău. Trebuie să-mi găseşti, undeva în zona mea, o clădire nouă, trainică, spaţioasă şi compartimentată corespunzător, unde să duc anumiţi oameni şi să le asigur un adăpost aşa cum trebuie. Ştii tu - băiatul meu, părinţii şi fratele tău, soţia adjunctului meu...

Capul creţ aproba repede-repede...

- Dar mai întâi instalează-mi chestia asta pe patru laptopuri şi asigură-te că transmiterea datelor funcţionează.

Bun! Şi-acum se apropie de omul lui de încredere:

- Te ascult - care sunt problemele foarte urgente?

Lucia

Oftă greu şi-şi privi ceasul. Era doişpe jumate - era deja târziu! Stinse ţigara şi se ridică:

- Gata - noi plecăm.

Victor se ridică şi el. Îi întinse pistolul cu bile; el îl luă fără să-i comenteze în vreun fel decizia... Da; şi el arăta a poliţist. Oarecum! Cămaşa era albastră - dar era o cămaşă comună! În plus, pantalonii "puţeau" a serată dansantă. Dar nu era vina lui Alex că n-avea în şifonier o uniformă de poliţie - nu? Aşa cum nu era vina ei că nu mai avea uniforma lui Mircea... Ieşi şi începu să coboare treptele.

Păi, nu prea ştia cum să facă să ajungă la IGPR. O să treacă podul, după care o să dea de foarte mulţi colegi muncind pe lângă ruinele de la Doamna Ghica. Trebuia să se strecoare cumva pe lângă ei... Şi-apoi o s-o ia printre străduţele alea întortocheate. O să fie greu; drumul ei şerpuia printre blocuri înalte... Iar de la Obor, o să meargă pur şi simplu pe Ştefan cel Mare. Şi gata.

Uşile vecinilor erau încuiate. Asta n-o îngrijora, pentru că or să vină băieţii ăia de la descarcerare şi-or să le deschidă cu cleştele. Numai să primească ea aprobare...

Ajunsese la parter; îl aşteptă şi pe Victor şi ieşiră. Evita să ridice privirea din pământ, ca să nu vadă iar locul ăla ca o guriţă de preşcolar ştirb... Se simţi prinsă de mână şi oprită. Da' ce-i venise? Victor privea lung spre capătul străzii...

George! Venise George! Şi era cu Octavian! Tânărul avea o privire pierdută... Adriana? Unde era Adriana? Nu putea întreba asta! Şi-ar fi vrut să ştie... Îşi acoperi grăbită gura cu palmele, privind lung ochii albaştri...

Ochii albaştri o priveau lung. Ochii lui arătau că nimic nu era în regulă...

Hei! Ce naiba era cu ea? Venise şefu'! Adică venea - şi era grăbit! Ţinea braţul drept pe umărul lui Octavian, dar mâna stângă ţinea un laptop! Aşa că... Aşa că luă poziţia regulamentară de drepţi şi-l salută - gata, se prezentase la serviciu! I se arătă, scurt, uşa pe care tocmai ieşise. Se grăbea deci înapoi în apartament...

Acum, la prima vedere, se părea că planul ei va funcţiona. George venise cu Octavian. Poate plănuia să-l lase la ea - dar poate era în drum spre un centru de sinistraţi de-ăia mai speciali. Urma să afle asta în mai puţin de-un minut. Urcau repede...

- Blocul ăsta e pustiu?

- Aproximativ. Numai etajul trei e populat. Pe restul i-am trimis la rudele din provincie.

Nu-l privea - ea era atentă la trepte. Şi cum el nu spunea nimic... Hai! Încă un etaj! George oftă greu, în spatele ei:

- Victore, te rog eu mult - ia-l pe Octavian şi du-l undeva să-şi dea cu apă şi săpun pe mâini şi pe faţă.

- Sigur.

Deci urmau sarcinile de serviciu... OK!

Victor

Bine. Înţelegea că George urma s-o informeze pe Lucia apropo de starea de fapt şi-or să convină partea ei de responsabilităţi. Arătă spre dreapta - o să-l ducă la Violeta, ca să fie toţi minorii într-o singură cameră. Or să urmeze replicile...

Auzi uşa închizându-se în spatele lui. Hei! Da' de ce-o încuiase? Hm...

Întinse mâna spre tânărul de lângă el:

- Eu sunt Victor, logodnicul Luciei.

Ochii albaştri îl priviră lung, un pic miraţi... Tânărul îi strânse mâna:

- Octavian.

- Hai aici, în apartamentul ăsta. Mai sunt trei copii...

- Mici?

- Păi cred că cel mai mare intră în clasa întâi, în toamnă. Apropo: tu câţi ani ai?

- 14.

- Ai trecut a noua, nu?

Capul şaten aproba încet...

Îl conduse în apartamentul 15, iar Octavian intră direct în baie. El se grăbi să aducă una dintre sticlele cu apă. Îi turna, atent... Nu-i venea să întrebe unde era Adriana; avea o presimţire. Dacă Octavian era cu George, adică dacă George îl cărase pe Octavian după el până acum, presimţirea aia era perfect întemeiată! Cu siguranţă, tânărul de lângă el era mai apropiat de mama aia cu program fix, decât de tatăl care muncea atunci când trebuia să muncească! El unul l-ar fi văzut pe Octavian aşezat acum pe-un scaun, lângă calculatorul Adrianei. Deci...

Mai bine nu-l întreba nimic. Îi aduse şi prosopul şi apoi îl conduse în dormitor:

- El e Octavian, băiatul şefului Luciei.

Carina îl privi lung, cu ochi speriaţi...

- S-au dus să discute, în apartamentul ei. Să sperăm că e OK, nu?

Aproba... Octavian se aplecă şi ridică una dintre cărţi:

- Uau! Ai Enciclopedia Ilustrată de la Curentul?

- Da, mi-a luat-o mama. Zicea că sunt prea mic ca să citesc aşa ceva, dar mai bine să fie decât să lipsească.

- Aa, e super!

Bun. Ei se înţelegeau foarte bine acolo. Liana făcea teatru de păpuşi pentru Renata, Florin şi Octavian tocmai descoperiseră un subiect comun de discuţie... Ieşi şi... Şi constată că Violeta gătea. Toca legume, adică gătea ceva. De ce mai gătea, dacă abia mâncaseră? Ce-i venise? În fine...

Intră în sufragerie şi privi lung maldărul de obiecte înghesuit în colţ. Ia uite ce aveau ei acolo...

Căuta o preocupare. Avea mare nevoie de preocuparea aia! Nu ştia ce va decide George; pentru că militarii, fie ei verzi, albaştri sau roşii, aveau proceduri şi reguli bine stabilite. Şi nici chiar un cutremur devastator nu-i putea convinge să transforme o scară de bloc într-o mini-policlinică! Totuşi!

... De ce încuiaseră uşa? Se temuseră că o să năvălească el peste ei, să-şi bage nasul în secretele lor de serviciu? Gândul ăla îl irita rău...

Alexandru

Asculta radio-ul. Era enervant, pentru că duduia care-i vorbea prin difuzoraş avea o voce calmă şi repeta aceleaşi fraze, ca o moară stricată... Paşii intrară în bucătărie:

- Ia să te văd!

- Nu, chiar nu e cazul!

Cutia sfârşi pe masă; Ludmila îl întoarse cu fermitate spre ea şi-i ridică capul. Şi se încruntă, cu ochii la "capodopera" oamenilor lui Adriano...

- Da' ştiu că ai trecut prin conflicte serioase!

Încercă să râdă cât mai veridic:

- Bine c-am trecut, nu?

Femeia îi dădu drumul şi se concentră asupra cutiei. Scotea vată, tifon, spirt, unguente mari şi mici... Oftă scurt:

- Chiar nu e cazul...

- Ba eu cred că e.

S-o mai contrazică?... N-o s-o contrazică. Aşa îl educase mama lui - să fie politicos, să nu refuze ajutorul femeilor mai în vârstă... Gata - doctoriţa ridică mâinile, înarmată cu două şomoioage mari. Preferă să închidă ochii şi să strângă din dinţi - că sigur o să-l usture!

- ... Ieri s-a întâmplat, nu?

- Da, ieri.

- ... Şi-au fost cel puţin trei.

"Ptiu, drace!" Sigur era doctoriţă de familie? Că punea întrebări de medic legist!

Într-o clipă, mintea lui procesă informaţia... Legă "medic" de "legist", îl alătură de "poliţistă" şi apoi şi de "amantul preferat"... Şi rosti ceea ce urma să devină alibiul lui - şi declaraţia la poliţie, în caz că Dumnezeu nu-i trântea totuşi un bloc în cap:

- Amantul preferat umblă cu doi gealaţi după el. Ai estimat corect numărul lor.

- ... Ceva dureri interne? Coaste, rinichi, ficat...

- Nimic. Umărul cred că o să se resimtă un pic; dar, în rest, nimic.

- O să mă uit, oricum. Dar nu acum - după ce pleacă şeful Luciei.

Şeful Luciei? Năşicul principal? Ridică mirat sprâncenele:

- E aici?

- Da, a venit adineauri. S-au dus în apartamentul ei - probabil că negociază, chiar acum, mini-policlinica pentru subalterni...

Aha! Deci, să se pregătească să-l vadă faţă-n faţă! Chiar era curios cum arăta de-aproape, pe lumină, bărbatul care plânsese în hohote în noaptea aia, disperat că finuţa nu-i înţelege sentimentele...

- Aici ai făcut deja coajă; dar să ştii că ţi-o rup. Că se infectează dac-o las aşa.

Ridică scurt din umeri - să facă ce ştia ea! Şi-aşa, dacă Dumnezeu îi dădea totuşi cu blocu'-n cap...

Lucia

Intră în apartamentul ei şi decise să discute în... bucătărie. În spatele ei, uşa se închise şi se încuie scurt. Hei! Se răsuci pe-un călcâi, hotărâtă să-i spargă capul de data asta, dar fu împinsă direct în bucătărie:

- N-ai uşi?

- Nu. Nici uşi, nici mobilă înaltă.

- Bravo. Stai jos. Am o problemă cât un cutremur de mare.

- Ştiu. Şi eu. Tocmai pornisem spre IGPR.

- De ce?

- Ca să nu ajung pe lista dezertorilor, fireşte!

George îşi aprinse o ţigară şi începu să râdă:

- Există şi-o listă de-asta?

- Hai!

Ochii albaştri o priviră lung:

- Nimeni nu se încumetă să dea print pe lista cu salariaţii şi să bage la zdup juma' din ea. Mai ales când contabilizează peste 10.000 de morţi numai în Bucureşti.

Cee? Îl privea lung şi nu putea crede că era adevărat...

- Juma' de ţară n-are curent. Apa nu curge, gazele nu fâsâie, specialistul în baraje e pe undeva prin Egipt, în concediu... La centrala de la Cernavodă nu vreau eu să mă gândesc...

Adică radio-ul nu minţise? Chiar atât de mare era dezastrul?

- În privinţa Bucureştiului... Ştii tu că există o listă la primărie, cu nişte sute de clădiri expertizate şi încadrate în clasa 1

de risc seismic?

Aprobă cu capul - că nu mai avea voce!

- Ăla e începutul listei cu clădirile prăbuşite. Ştii că una dintre ele e sediu ISU? A fost! S-a prăbuşit graţios peste toate proviziile îndesate în ea.

Laptopul se deschise şi se întoarse spre ea. Privi lung harta... Uau!

- M-au pus şef peste zona asta - de ce, numai ei ştiu...

Ei, na! Îi dăduseră zona aia bună pentru că era propus pentru avansare! Şi era capabil să dreagă dezastrul de-afară! Mişca încet harta; nu era greu de înţeles ce însemna "X" şi ce însemna "\"... Iar bulinele alea trebuie să fie echipajele, nu? Pompierii, ambulanţa, poliţia...

- Voi sunteţi bine aici?

- Da.

- Să nu ieşiţi din casă. Blocul vostru e ţeapăn - n-o să pice.

- Eu ştiu? Aşa, privit de jos în sus, arată bine; dar sus să ştii că a început să se cam resimtă...

- Nu se resimte îndeajuns de rău ca să vă îngrijoraţi. Adjunctul meu a avut o idee genială - a făcut o echipă de "documentarişti", pe care i-a trimis în teren, pe biciclete, să raporteze de la faţa locului. Aşa că, peste vreo oră, toate clădirile de pe harta aia or să primească culorile semaforului. Blocul vostru o să fie verde. Atâta timp cât nu se transformă în galben, vreau să-l las pe Octavian la tine.

- Al vostru a căzut?

- Nu - dar nu pot să-l las singur acolo.

- Adriana unde e?

Ochii albaştri se încruntară uşor:

- A decis, de dimineaţă, să nu-şi bea cafeaua la serviciu. Aşa că e cu Costel. În rai, sau în iad - depinde unde au Jacobs Kronung.

Încerca să nu reacţioneze nicicum...

- Octavian nu ştie. L-am plimbat cu mine până acum - dar trebuie să preiau dispozitivul, iar ăla nu-i loc pentru el. Te rog, ţine-l aici.

- OK, nici o problemă. Numai că va trebui să faci cumva să mă notezi "la datorie" - că altfel îl laşi cu Victor şi plecăm amândoi spre dispozitivul ăla...

George clătina încet capul:

- Habar n-ai ce spui! Habar n-ai ce-i afară!

- Păi asta cam aşa e - că la "Radio 1" n-au dat mare lucru. Dar am fost până la Doamna Ghica şi m-am cam lămurit. Plus ceea ce mi-au povestit vecinii mei care au venit din centru... Constată totuşi că m-ai găsit acasă!

- Vecinii tăi sunt bine?

- Da. Am rămas doar noi, cei de la etajul trei - pe restul, pensionari şi vajnici revoluţionari, i-am îndrumat uşurel spre auto-evacuarea din oraş. Am o singură vecină rănită, cu patru coaste rupte pe dreapta. Dar râde şi glumeşte de când a înghiţit Algocalmin, aşa că va supravieţui...

- N-o trimiteţi la spital. Dealtfel, jumătate din spitalele din Bucureşti s-au prăbuşit, iar jumătate din ce-a rămas în picioare încă sunt nefuncţionale. Imaginează-ţi cât va avea ea de aşteptat în triaj, cu patru coaste rupte şi zâmbetul pe buze!

Aprobă scurt:

- Mi-am imaginat. Şi, sinceră să fiu, mi-am imaginat şi sosirea lui Octavian aici. Şi-am încropit un mic plan, care-i "numa' bun" da-i trebuie aprobarea superiorului meu ierarhic...

George părea că abia aştepta să afle planul ăla "numa' bun"... Ridică scurt din umeri:

- Mini-policlinică pentru răniţii noştri uşor - poliţişti şi voluntari. Entorse, zgârieturi, stări de vomă de la prea multe scene tari... Am şi-o doctoriţă, dacă vrei să ştii! Doctoriţă de familie, ce-i drept - dar "a prins" '77-ele şi mi-a zis că marşează la ideea mea, atâta timp cât n-o trimit să se facă voluntar printre cadavre şi moloz...

George nici nu clipise... Îi făcu calculul:

- Ţi-am zis că etajul patru pare un pic "obosit". Dar cele trei etaje de sub noi, a patru apartamente fiecare, înseamnă 11 apartamente. Adică 22 de camere care se pot transforma în semi-saloane pentru răniţii noştri. E şi aproape de Doamna Ghica...

Mişcă harta de pe ecran şi privi lung lacul:

- Fundeniul a rezistat, aşa că e aproape şi de Şoseaua Pantelimon. Eu aşa calculasem spaţiul şi organizarea, iar vecinii nu m-au contrazis când le-am spus că, odată cu răniţii ăia, or să vină şi mâncarea, apa şi paza. M-au asigurat că vor prelua sarcina întreţinerii mini-policlinicii: ca un fel de asistenţi medicali mai stângaci. Acum, totul depinde de tine.

George tot nu clipea... Scoase şi ea pachetul de ţigări şi-şi aprinse una - o să se intoxice rău... Brusc, bărbatul din faţa ei îşi stinse ţigara:

- Ai încredere în vecinii tăi?

- Da.

- Gândeşte-te bine - pentru că azi nu e o zi obişnuită, iar asta nu e viaţa aia de zi cu zi în care vă salutaţi zâmbitori pe scări! În maximum 4 ore, intră armata în dispozitive; în maximum 24 de ore, cei mai buni prieteni or să se înjunghie pentru ultima felie de pâine şi ultimul pahar cu apă. Gândeşte-te bine! Ai încredere în vecinii tăi?

- Da, George. Sunt oameni întregi la cap, cu familii, cu copii...

- Tocmai ei sunt cei mai periculoşi. Au stomac "subţire" când vine vorba despre "scene tari", iar pentru copiii lor sunt în stare de orice.

Aproba, privindu-l lung - pentru că avea încredere în vecinii ei. Ştia ea ce ştia! Iar el trebuia să aibă totuşi încredere în flerul ei! Avea de-atâta timp încredere în ea - şi tocmai acum se găsise şeful ei să fie Toma necredinciosul! George se ridică:

- Hai să văd cum staţi şi să vorbesc cu ei.

Se grăbi să stingă ţigara şi să se ridice. Îl urmă, un pic încruntată... Până la urmă, nu pricepuse - şefu' ei aprobase mini-policlinica? Sau n-o aprobase? Habar n-avea! Poliţistul George era dat dracului...

George

Descuie uşa şi ieşi pe palier. Ocoli scurt zidul şi intră în apartamentul de lângă apartamentul Luciei.

Blocul era simetric. Arhitectul nu-şi bătuse prea mult capul - desenase un apartament şi-apoi îl rotise şi-l dăduse peste cap cum îi venise mai bine, ca să obţină un dreptunghi mare cu pereţi în el. Sufrageria era tot după colţ - iar în mijlocul ei erau culcate nişte corpuri de mobilă. Era evidentă aranjarea lor manuală, ca un fel de piedestal... Tot ce fusese în ele era îngrămădit într-un colţ - exact cum văzuse în apartamentul Luciei. Iar asta îl ducea cu gândul la genul de oameni "chitiţi" să conlucreze şi să supravieţuiască şi conştienţi de faptul că vor avea nevoie de absolut toate resursele... chiar şi cele care nu păreau să devină vreodată o resursă! Ieşi; bucătăria era un dezastru. Un tânăr înalt, bine făcut, tocmai mătura prin dezastrul ăla... Întinse mâna spre el:

- Chestor principal George Mocanu.

- Alexandru Dumitrescu.

- Eşti OK, da?

- Da.

Privi lung vânătăile şi cucuiul... Şi simţi nevoia să-şi confirme asta:

- Sigur?

- Sigur.

Arătă spre cele două camere:

- Nevastă, copil, părinţi, bunici...

- Singur singurel. Dealtfel sunt chiriaş aici; s-ar putea să apară şi proprietarul, la un moment dat...

- Nu apare, crede-mă.

Aruncă o privire spre masă... şi tresări la vederea radioului cu componentele "la vedere":

- Chestia aia funcţionează?

- Da.

Uau! Deci se pricepea la "dres" electronice! Bun! Era important să ştie... Verifică şi dormitorul - era OK. Şi aici exista un piedestal din mobilă; în maldărul de aici existau şi hăinuţe de copil, şi jucării... Şi nişte fuste, nişte chestii nedefinite cu paiete şi mărgele... Ridică un pic vocea:

- Nevasta şi copilul sunt la rude?

- Sunt la amantul de peste Prut. Şi nu se mai întorc.

I-auzi! Îl privi lung, mirat, şi-şi înfrână dorinţa de-a întreba dacă amantul era răspunzător pentru rănile şi vânătăile de pe faţa lui! Privi lung cada plină cu apă:

- Aia e apă rece?

- Da.

- Să pui uşa la loc aici şi să închizi geamul. Ca să rămână potabilă cât mai mult timp. Ţi-ar prinde bine nişte PET-uri...

Alexandru aproba şi se gândea chiar acum de unde să facă el rost de atâtea PET-uri! Tii, ce ascultător era! Şi-aici ce era? Aici avea uşă! Aa, cămara! Închise şi răsuci cheia:

- Astea pot deveni proiectile.

Şi-acum se grăbea să iasă, că inspectase apartamentul 13 şi era mulţumit...

Alexandru

Mm, la fix! Ludmila ieşise cu cutia cu medicamente, el se ridicase, luase mătura şi făcuse o singură mişcare cu ea - şi-apoi îi auzise intrând. Deci el era "năşicul superior"! Mda...

Privit aşa, de-aproape, înţelegea de ce poliţista Lucia Florea decisese să-l refuze cu îndârjire. Poliţista aia de-atunci, de dinainte de cutremur, îşi dorea un bărbat tânăr. Unul care să ştie şi volei, nu numai table. Adică unul cu care să poată ieşi la plimbare cu rolele, sau cu care să se dea cu skyjet-ul la mare. George ăsta nu prea părea genul care să patineze prin Herăstrău. Poate-ar fi făcut-o, de dragul ei; dar ar fi arătat ca dracu! Ea tânără, sexy şi plină de energie; el, cărunt şi uşor stângaci, gâfâind din greu pe patine. Aia ar fi fost o imagine jalnică...

Dar acum, că-l privise de-aproape şi schimbase câteva cuvinte cu el, trăgea concluzia că poliţista ar fi trebuit să-şi reconsidere alegerea. Nu de alta, dar trecuseră printr-un cutremur. Iar reconstrucţia va dura de la douăj' de ani în sus. Va trece, oricum, mult timp până se va redeschide primul club cu program de dans! Aşa că, acum, dacă poliţista avea destulă minte în căpşorul ăla frumos foc, ar fi trebuit să se gândească la viitor prin prisma noilor condiţii. Nu era vorba despre vârstă, despre locul de muncă sau despre altfel de beneficii. Era vorba despre gândire. Stilistul Victor era tânăr, frumuşel şi ştia, la o adică, să încropească nişte role din rămăşiţe. Dar le-ar fi izbit de multe ori de pământ şi-ar fi rostit multe cuvinte neaoşe, până ar fi reuşit să le asambleze. Acelaşi lucru s-ar fi întâmplat şi cu uşa căzută de la şifonier... Şi cu sacoşa care se rupea în mijlocul drumului... Năşicul n-ar fi dat niciodată cu şutu-n roşia neascultătoare. Dar totul depindea de poliţistă. Şi de el, la urma urmei! Era un bărbat mândru, cu gândire iute şi-avea o minte care calcula repede şi corect. Pe el "îl mirosise" în cinci secunde - unde-i nevasta, unde-i copilul...

În fine! Ei ştiau unde, când, cum şi de ce or să ajungă! În ceea ce-l privea pe el, "năşicul superior" apăruse exact la fix! Oare o să-şi ţină finuţa încuiată bine în apartament, departe de dezastrul de pe străzi? Adică, oare vor beneficia şi ei de bunăvoinţa "năşiculuui superior"?

Zâmbi slab... şi trase concluzia că se pricepea la oameni. Poliţista sexy va rămâne în blocul ăsta cel puţin o săptămână. Iar în privinţa recalculării opţiunilor ei, totul depindea de năşica. Deşi Nicolae contrazicea flagrant regula...

Hei! Ce era cu el? Acum se gândea el la calcule de-astea, sentimentale?

Trebuia să fie foarte atent la cei doi poliţişti. Nu de alta, dar el era uşor... bătut. Şi amândoi observaseră asta. Observaseră şi absenţa nevestei şi copilului... Ludmila va răspunde la întrebări, dacă va fi întrebată... Dacă "năşicul superior" primise funcţie de conducere în dezastrul recent, era posibil să vrea să-i caute - pe ei şi pe amantul moldovean. Şi chiar n-avea rost să înceapă să-i povestească ceva despre Adriano! Acum, după cutremur, povestea lui o să pară...

George

Traversă tot holul ăla lung şi intră în apartamentul 14. Şi de cum "viră" stânga, constată că descoperise şi vecina rănită, şi doctoriţa de familie. Se prezentă scurt:

- Chestor principal George Mocanu.

- Ludmila Tselikova.

Da, ea era doctoriţa - stătea lângă canapeaua pe care zăcea lungită rănita, avea o cutie plină cu medicamente lângă ea şi se făcuse alb-albastră când o privise drept, poliţieneşte. Femeia de pe canapea întinse şi ea mâna:

- Denisa Răduţ.

- Doamna cu coastele, nu?

Primi o aprobare cu capul... şi-un răspuns ceva mai amplu:

- Da, am avut un accident de circulaţie şi mi-am rupt patru coaste. Iar azi, cuptorul cu microunde "le-a deranjat" definitiv...

Definitiv? Reveni spre doctoriţă, care se grăbi să-l lămurească:

- Destul cât să necesite o operaţie.

- E urgenţă?

- Nu. Adică nu se încadrează în noua scală a urgenţelor.

Şi arăta spre geamuri. Mda, îşi făcuse o idee... Ieşi şi-l văzu şi pe cel care părea a fi soţul Denisei. Era în bucătărie, meşterea ceva. Intră şi se prezentă din nou:

- Chestor principal George Mocanu.

- Nicolae Răduţ, jurist.

- Eşti OK, da?

- Da.

- Soţia am înţeles că se simte bine. Copilul?

Îl văzu bătându-se scurt în piept... Ptiu! Nici nu observase! Se grăbi să-şi ceară într-un fel scuze:

- Condoleanţe.

- Mulţumesc. Fetiţa şi logodnica mea sunt dincolo, în apartamentul 15.

Cum-cum? Stop - că nu pricepuse nimic! Şi se simţea tras de veston... Tras uşurel în spate, de către subalterna Lucia care-l urma îndeaproape... OK; păşi în spate, porni spre dormitor şi constată că aici exista uşa! Păi... Păi ce le venise? Apăsă clanţa, iar Lucia îl trase scurt în jos şi-i şopti la ureche:

- Camera băiatului. Ieri l-au...

Ieri l-au... ce? O privea şi nu pricepea! Lucia se codea... Până la urmă, o auzi şoptind:

- Bellu, cred. S-a sinucis.

Aoleu! Privea lung clanţa... Deci juristul avusese un băiat cu

rănita de pe canapea. Logodnica şi fetiţa lui erau în apartamentul 15. Iar băiatul lui se sinucisese... Se aplecă spre Lucia:

- Amantul ei unde-i?

- Nu ştiu; ea crede că pe drum încoace...

Privi lung profilul femeii de lângă el... Era dement! Gata! Era oficial! Era nebun! Se răsuci pe-un călcâi şi reveni în uşa bucătăriei, la Nicolae:

- Să pui uşa înapoi la baie şi să închizi geamul.

- De ce?

- Apa din cadă este rece, nu? Apă potabilă...

Juristul se grăbea chiar acum să pună uşa aia... Iar el se grăbea să iasă - dacă juristul avea cam 40 de ani, băiatul lui probabil că terminase demult clasa I. Brr!

Intră şi în apartamentul 15. Deja cunoştea aranjarea; în sufragerie era doar Victor, care studia îndelung un laptop strivit bine... Se opri în uşa bucătăriei:

- Chestor principal George Mocanu.

- Violeta Simionescu.

Da' ce făcea? Mâncare? Privea lung castronul în care fuseseră tocate mărunt tot felul de legume... Femeia zâmbi strâmb:

- Se strică dacă nu le mâncăm.

Da; avea dreptate. Frigiderele erau "moarte" acum. Se grăbi să se informeze:

- Soţul? Copiii?

Femeia coborî mult tonul vocii:

- Copiii sunt în dormitor. Soţul, pe undeva prin UE.

Căpşunar deci. Sau zugrav. Se grăbi să se lămurească:

- Construcţii sau agricultură?

- Şofer de TIR, pe internaţional.

Oo, pardon!

- Şi e în cursă?

- Da. A plecat ieri dimineaţă spre Danemarca.

Aha! Bun! Deci un şofer de TIR, speriat şi disperat de ştirile de la radio, apăsa chiar acum acceleraţia şi gonea ca nebunul prin Europa... Parcă ghicindu-i gândurile, femeia reveni spre fundul de lemn. Uau! Cât de repede toca legumele alea! Era bucătăreasă? Toca incredibil... Şi-şi trăgea nasul. Semn că nu era nebună, ci doar foarte speriată - şi încerca să-şi găsească o preocupare, ca să nu se mai gândească la soţul ei. Şi-atunci gătea. Ceva. Orice. Gătea, departe de ochii copiilor...

Intră în dormitor şi zâmbi: ia uite unde erau copiii...

Aici, doar paturile suprapuse mai erau în picioare. Evident, nu stătea nimeni în patul de sus! Dar jos, pe mobila culcată pe podea, copiii se jucau sub supravegherea lui Octavian şi-a unei tinere blonde, slăbuţe... Se prezentă, pentru tânăra de lângă bebeluşă:

- Chestor principal George Mocanu.

- Carina Dobre.

- Mama bebeluşei, presupun...

Tânăra aprobă scurt şi se înroşi instantaneu... Doamne, ce bebeluşă rotunjoară! Şi ce ochişori albaştri avea! Era... incredibilă! Ireală! Era...

Hei, gata! Băiatul se prezentă singur:

- Florin Simionescu şi sora mea, Liana.

Iar puştoaica de vreo cinci anişori îl privi lung:

- Nenea, da' tu eşti poliţist?

- Da.

- Şi tu poţi să-l găseşti pe tati pe intenet?

Să-l găsească pe internet? Hm - precoce puştoaica! Dar nici el nu se lăsa mai prejos:

- Aş putea, dacă el ar fi pe internet. Dar nu e, pentru că conduce. Am verificat eu!

- Da' cum ai velificat?

Cum adică?

- Păi, pe calculator.

- Da' cum?! Că nu e culent!

Aa... "Ptiu, să nu te deochi!" Începu să râdă - că era general, aşa că tot ca el o să fie:

- Păi nu sunt poliţist? Mi-a dat şefu' baterie!

Şi gata, că deja ameţise! Două fetiţe, una frumoasă şi una frumoasă şi dezgheţată, erau prea mult pentru el! Păşi în baie şi... ridică sprâncenele:

- Aici n-aţi pus apă.

Lucia se grăbi să-l lămurească:

- N-am mai prins. Vecina a ajuns mai târziu, că a prins-o cutremurul la Gară şi-a luat şi copiii de la grădi...

Aha... Ieşi pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Şi decise să se aşeze pe prima treaptă care ducea la etajul patru. Fuma şi se gândea...

Deci avea un tânăr de vreo 25 de ani, bătut bine, căruia-i fugiseră nevasta şi copilu' cu amantu'. Avea un jurist în doliu, care tocmai divorţa de nevastă-sa ca să se poată însura cu mama fetiţei lui. Avea o femeie rănită, care-şi pierduse şi copilul, şi soţul. Avea o mamă singură cu doi copii. Avea o doctoriţă rusoaică îndeajuns de bătrână ca să-l fi văzut "pe '77" de-aproape. Şi avea şi-un amant şi-un tirist "pe drum". Şi-i avea, desigur, pe Octavian şi pe Lucia. Şi pe Victor...

Scoase staţia şi apăsă butonul:

- Dă-mi ultimul raport apropo de problema mare-mare.

- Şefu', problema creşte cu repeziciune. Sunt 58 deja - şi mai vin! Toţi îi aduc încoace! E nebunie mare!

- Dispozitivul de la Carrefour rezistă?

- Sigur, şefu'! Acolo s-au închis porţile iar perimetrul e asigurat. Sunt şi băieţii noştri acolo, cu mâinile pe pistoale, da' e linişte şi pace!

- Bine. Hackerul meu ce face?

- Instruieşte patru omologi în simultan. Şefu', ce facem cu problema asta mare-mare? Că se face gigantică spre apocaliptică şi nu ştiu cât mai putem s-o controlăm!

- Tu controleaz-o încă zece minute; vorbim după aceea.

Închise staţia şi se ridică. Şi constată că toţi adulţii îl priveau lung, din cadrul uşilor...

Oamenii ăia aşteptau o rezolvare de la el. Oamenii ăia sperau într-o rezolvare - oricare-ar fi fost ea! Lucia se sfătuise cu ei; ei îl priveau acum şi se întrebau cu ce cuvinte să-l implore să o pună pe Lucia să facă centrul ăla... Mini-policlinica, cum spunea ea...

Avea patru femei, trei bărbaţi, o rănită şi patru minori. Şi doi bărbaţi disperaţi, undeva pe drum. Le putea încredinţa sarcina aia?

Lucia

George se întorsese spre palier şi constatase şi el ceea ce constatase ea, în timpul mesei. Oamenii ăia îşi puneau toată speranţa în el! Dacă el spunea "nu se poate", oamenii ăia erau în pom...

Brusc, bărbatul de lângă ea întrebă:

- Octavian unde e?

Da' ce-i venise? Tocmai ieşiseră de la el! Victor se grăbi să răspundă:

- În 15. Şi-a făcut un prieten şi răsfoiesc împreună o enciclopedie pentru copii.

George reveni în apartamentul 15, făcându-i ei semn să aştepte. Aştepta, privindu-şi bocancii - pentru că, de când el dispăruse din raza lor vizuală, toţi ochii erau aţintiţi asupra ei... Îl auzea rugându-l pe Octavian să aibă mare grijă de copiii Violetei... Şi gata - revenise pe palier. O adusese şi pe Carina, cu Renata... George o ocoli "din scurt":

- Şedinţă-fulger, în 14.

Uau, ce se grăbeau toţi! De parcă toţi prevăzuseră şedinţa aia - mai puţin ea, care rămăsese blocată pe palier! Păi...

Şeful ei tocmai se aşezase pe marginea mobilei şi scosese pachetul de ţigări. Le oferea câte-o ţigară, ei refuzau... Ludmila întinse mâna, dar nu luă ţigara - îl apucă pe George de încheietură şi trase. Şi uite cum rămase din nou cu gura căscată - pentru că şeful ei, chestor principal George Mocanu, o urma pe doctoriţa de familie fără să clipească măcar...

Era linişte. Nimeni nu spunea nimic. Nici picea din braţele Carinei nu mai scotea vreun sunet! Era... De ce nu mai spuneau nimic? De ce nu tuşea nimeni? Se auzeau ţipetele de afară! Să spună cineva ceva!

Auzea apa scurgându-se în baie... Abia acum realiza că mâinile lui George erau pline de zgârieturi şi de moloz... Nicolae ieşi şi reveni după câteva secunde cu două scaune; Victor se grăbi să aducă celelalte două scaune... Se aşezau. Urma şedinţa-fulger. Oare ce decidea George?

Se sprijini de peretele sufrageriei - ea nu voia să stea jos. Nu putea să stea jos. Ea tocmai realiza că le dăduse oamenilor ăstora speranţe - şi poate că peste cinci minute va trebui să-i evacueze... că aşa îi ordonase şeful ei...

Gata - se întorseseră. George fu aşezat pe scaun, lângă capul Denisei. Ludmila aducea una dintre cutiile de carton... Îi dezinfecta zgârieturile de pe mâini. Spera acum să-l şi bandajeze - să nu se infecteze. Dar probabil că George o să-şi scoată bandajele - că nu putea să apese tastele, nu putea ţine bine pistolul... Vocea puternică sparse violent tăcerea aia perfectă:

- Sunteţi toţi de pe palierul ăsta?

- Da.

- Bun. Mi s-a repartizat o zonă mare - de la Obor până la ieşirea din Bucureşti şi de la Barbu Văcărescu până la lacul Fundeni. Situaţia prezentată azi la şedinţa de la IGPR este următoarea... Momentan, se estimează peste 10.000 de morţi numai în Bucureşti. Clădirile prăbuşite nu le-a numărat nimeni - dar sunt peste 250 şi puţine au sub patru etaje. Jumătate din poliţiştii care ar trebui să fie acum pe străzi sunt în căutarea propriilor rude sau în drum spre casele părinteşti din provincie. Afară, haosul este aproape perfect. Mă aştept deci ca la următoarea şedinţă, care va avea loc la unu fix şi va fi videoconferinţă, să se declare oficial stare de dezastru natural şi să se scoată armata din cazărmi.

Ludmila luă cutia şi se aşeză şi ea pe marginea mobilei. Era albă ca varul la faţă. George îşi oferea din nou ţigările. De data asta nu mai era refuzat - pentru că fusese fair-play, le spusese informaţii secrete din "bucătăria" poliţiei şi îl simţeau oarecum "de-al lor"... Şeful ei îşi aprinse ţigara şi oftă:

- Toate planurile concepute pentru asemenea situaţii sunt depăşite. Suntem deja în stadiul de "fiecare pe cont propriu, fiecare pentru ai lui" - iar stadiul ăsta naşte monştri şi criminali şi-n cele mai pioase băbuţe de-un metru cincizeci. Vă sfătuiesc deci să staţi, pe cât posibil, în bloc. Afară sunt mult prea multe pericole... şi mult prea multe drame. Eu o să am grijă de voi cum pot: o să trimit periodic patrula, o să vă aduc unele lucruri de care-o să aveţi nevoie...

Avea sentimentul că nimeni nu mai respira - toţi aşteptau verdictul. Şi chiar dacă verdictul ăla era evident deja, ei tot nu credeau. Ei voiau să audă clar, din gura lui "şefu'", că mini-policlinica se aprobase...

- Deci: dacă rămâneţi aici şi-o ajutaţi pe Lucia, o să încerc să fac cumva să nu vă lipsească foarte multe lucruri.

Ştiuse că "le dă verdictul". Încercase să-şi împietrească pe chip mimica aia serioasă, de poliţistă în timpul serviciului. Dar nu reuşise - pentru că se auzise aşa un oftat mare, că-i smulsese şi ei un zâmbet! Alex ridică puţin tonul vocii, ca să se audă peste murmurul general:

- Şi ce trebuie să facem?

Era din nou linişte... George oftă scurt:

- Şcoala 39, aia de vizavi, a organizat cursuri de vară pentru copiii care sunt în vacanţă şi n-au cu cine rămâne acasă. Corpul de clădire din faţă s-a prăbuşit complet; din fericire, cursurile se ţineau în corpul din spate. Dar şi ăla e avariat serios. Profesorii au plecat, unii copii mai mari au pornit singuri spre casă, unii mai mici

Victor se grăbi să-l întrerupă:

- În curtea şcolii sunt acum mulţi copii singuri, speriaţi, care habar n-au ce-ar trebui să facă.

- Exact. Sunt şi copii din şcoală, şi copii găsiţi de patrulele noastre umblând singuri pe străzi... Mai am două grădiniţe în situaţia asta, iar preşcolarii se îndreaptă chiar acum spre curtea Şcolii 39. Şi nu pot rămâne acolo.

Şi voia să-i aducă aici? Uau! Chiar atât de multă încredere avea George în ea? Adică, după ce-o văzuse trăgându-şi egării turcoaz şi plecând cu demaraj spre ţaca-paca, George voia să-i dea responsabilitatea gestionării câtorva zeci de copii? Uau!

- Amenajaţi aici un centru de primire pentru copiii ăştia. Şi un adăpost pentru cei după care n-o să vină nimeni să-i ia acasă. Eu vi-i trimit; voi trebuie să aveţi grijă de ei şi să fiţi foarte atenţi cui îi daţi.

Era din nou tăcerea aia perfectă...

- Dacă voi refuzaţi sarcina asta, va trebui să-i duc undeva - că lângă şcoală e ditamai blocul cu zece etaje, iar în faţa ochilor lor se desfăşoară ditamai scara de bloc prăbuşită trei sferturi. Singurele locuri cât de cât sigure sunt şcolile care încă n-au căzut şi aresturile de pe la secţiile de poliţie. Asta ar asigura o "împrăştiere" îngrozitoare şi pentru ei, şi pentru părinţii care-or să-i caute. E important pentru moralul lor să stea împreună cu colegii pe care-i cunosc. Asta le-ar da o oarecare siguranţă şi o minimă linişte interioară...

Tăcere perfectă...

- "Vă băgaţi" la chestia asta?

Un foşnet scurt; Victor spuse primul "Da", urmat de Ludmila şi Violeta la unison. Şi ceilalţi bombăneau cam acelaşi lucru... Continuarea veni deci imediat:

- O să vă facilitez o vizită rapidă la Carrefour - dar alte aprovizionări de-astea vaste nu vă promit, iar organizarea de aici o faceţi singuri. Şi paza tot voi o s-o asiguraţi. După ce iese armata din cazărmi, hypermarketurile trec sub altă comandă. Eu o să trimit o patrulă, din trei în trei ore, care să se asigure că sunteţi OK şi să vă aducă ce-o fi de adus. O să iau răniţii pe care nu-i puteţi trata aici, o să aduc medicul specialist în chirurgie dacă va fi cazul şi-o să vă dau informaţii despre rude şi ceea ce se întâmplă în oraş. Şi, mai ales, informaţii despre ce-o să se întâmple în oraş. Acum "vă mai băgaţi"?

Simţea că trebuia să intervină; aşa că reveni la poziţia dreaptă:

- Cine este pentru?

Ridică mâna. În secunda doi, constată unanimitatea... George se ridică:

- OK. Eu mă duc la videoconferinţă. Dacă la unu jumate se ia decizia, la trei cel târziu armata va fi instalată comod în tot oraşul, cu ordinul de-a împuşca fără somaţie tot ceea ce mişcă neautorizat prin hypermarketuri şi magazine. Organizaţi-vă, stabiliţi-vă rolurile şi planificaţi-vă provizii pentru cel puţin o săptămână. Mai ales mâncare şi apă. Lucio, foloseşte-te de uniformă, de legitimaţie şi de pistol - că tocmai ţi-am dat sarcină de serviciu, aşa că poţi să faci uz de armă dacă vrei ultimul sac de cartofi din raft. Dar...

Se oprise în cadrul uşii şi se întorsese spre ei...

- Dar, după ce se instalează armata, s-a terminat cu aprovizionarea. Atunci staţi cuminţi în bloc, îmi trimiteţi lista cu necesităţi prin patrulă şi aşteptaţi să se liniştească lucrurile.

- Am înţeles.

- Pregătiţi listele, că într-un sfert de oră vă trimit o dubă încăpătoare şi autorizaţia de intrare în Carrefour.

Şi gata - şeful ei tocmai ieşise. Se ducea în dispozitiv...

- Lucia!

Aoleu! Alergă afară şi se grăbi să ajungă şi ea la etajul doi... George îi şopti la ureche:

- Octavian nu ştie nimic de Adriana. Nu-i spune - OK?

- OK.

Ochii albaştri o priviră lung, scrutător:

- Te descurci?

Aprobă.

- E OK aşa?

Aprobă din nou, zâmbind uşor - că şefu' voia să ştie dacă-i place sarcina aia...

- Bine. Eşti reprezentantul statului român, aşa că stai aici şi-l reprezinţi. Dacă însă e musai să-mi spui o chestie urgentă, mă găseşti în cortul mare şi verde de pe partea cealaltă a podului. Acolo unde e gardul ăla mişto de tot...

Aha! Deci acolo era "dispozitivul"... Bun - bine că ştia! George ridică un deget, a "să ai grijă de tine", şi se grăbi să coboare. Iar ea privi lung uniforma...

Adriana era cu Costel, în rai, sau în iad - depinde unde aveau Jacobs Kronung... Năşica ei nu fusese extrem de isteaţă în dragoste. Adică, în fine - numai ea ştia cum decursese viaţa alături de bărbatul George Mocanu! Dar, după părerea ei, Adriana făcuse totuşi o greşeală.

Dumnezeu s-o ierte!

Se răsuci pe-un călcâi şi urcă treptele în fugă. Şi constată că şedinţa nu se terminase - ba tocmai "se anima" din plin! Vorbeau toţi - şi probabil că nimeni nu se înţelegea cu nimeni... Intră şi constată că se lăsă din nou tăcerea... Păi era şefa “mini-şcolii de vară”, nu? Sau să-i spună “centru de primire minori”?... Indiferent cum ar fi numit-o, ea primise o sarcină afurisită rău! Trebuia să fie şefa lor! Şi probabil că doar Carina era mai tânără decât ea... Îi privea lung... O priveau lung... Păi, să fie şefă! Zâmbi slab:

- Facem chestia asta?

- O facem!

Uau - ce răspuns ferm! Răspunseseră aproape în cor! OK!

- Hârtii şi pixuri - să facem listele.

Primi imediat nişte coli şi-un pumn de varii instrumente de scris... Notă sus, pe câte-o coală:

- Una pentru mâncare... Una pentru provizii... Una pentru medicamente... Una pentru George. Şi mai avem hârtie, în caz că am omis ceva. Acum - ce face fiecare?

Violeta se grăbi să răspundă prima:

- Eu mă ofer bucătăreasă.

Ludmila o completă:

- Eu sunt doctor, bucătăreasă, educatoare...

Victor se grăbi să... protesteze:

- Obiectez! Ăsta e cumul de funcţii!

Râdeau - de parcă nici nu-şi dădeau seama că fiecare secundă conta enorm acum... Carina ridică din umeri:

- Eu cred că sunt... educatoare la preşcolari.

Se întoarse spre Alexandru:

- Tu cred că eşti şeful cu organizarea - că te pricepi la mutat mobila.

- Şi bodyguard. Şi, dacă e cazul, pot organiza o mini-paradă de modă cu volănaşele din apartamentul 15.

Ei tot nu-şi dădeau seama că era serioasă? Nicolae zâmbea doar:

- De pază, o să facem cu rândul. Trei bărbaţi înseamnă opt ore per schimb.

Aprobă cu capul.

- Mie ce sarcină îmi daţi? Că eu nu pot să fiu doar rănită...

Se întoarse spre Denisa şi-o privi lung:

- Cred că tu stai aici, pe canapea, cu un top de hârtie şi multe pixuri, şi iei copiii ăştia la întrebări: cine-i mami, cine-i tati, unde locuiesc, dacă au semne particulare... Dacă s-au speriat rău, dacă au văzut colegi care n-au reuşit să iasă din clase... Dacă sunt conştienţi de faptul că o să revină curentul - şi-o să fie bine...

- Am înţeles. Stai liniştită, că la chestia asta mă pricep.

- Bun. Deci Violeta e şefă peste bucătărie şi provizii. Ludmila e medicul. Denisa e interogatorul. Alex e bodyguard-ul şef. Carina e educatoare la preşcolari. Iar noi toţi facem de fapt tot ce va fi de făcut pentru ca centrul ăsta să funcţioneze aşa cum trebuie.

- Evident.

- Să facem listele atunci - că acu' vine maşina, şi nu ştiu ce-am de luat!

Ludmila se repezi şi luă foaia pentru medicamente. Violeta luă coala pe care scria "mâncare", bărbaţii se strânseseră în jurul colii pentru provizii... Ieşi şi se grăbi spre propriul apartament.

Ea se va duce cu Victor la Carrefour. Şi cu duba. Spera să se descurce, să ia tot ce le va trebui... În timpul ăsta, Ludmila se va duce la farmacie. Cu Nicolae, probabil - că Alex rămânea aici, cu pistolul ei cu bile! Cât lipseau ei, Carina o să trieze un pic jucăriile - că erau claie peste grămadă, laolaltă cu haine, CD-uri, cioburi şi cine mai ştia ce altceva...

Scormonea prin maldărul ei de haine; căuta... Căuta... Scoase cealaltă uniformă şi-o puse pe pat. Geanta ei era... Uite-o. O deschise, rugându-se să n-o fi pus bine pe undeva... Gata - găsise şi legitimaţia cealaltă - aia *pour Leo*. Perfect!

Oare ce făcea Leo acum? Oare Maria Vasilescu era în Spania, sau...? Bufni în râs - că îl şi vedea opintindu-se serios s-o salveze pe ditamai Vasileasca de sub şifonier!

Leo făcea foarte bine acum. El ieşise primul din cazinoul de pe Ştefan cel Mare, atunci când începuse cutremurul! Şi cum purta întotdeauna pantofi comozi din piele, cu siguranţă sfârşitul legănării îl găsise în X5, pe undeva pe Şoseaua de Centură! La cum apăsa omul ăla acceleraţia...

Luă uniforma şi legitimaţia şi reveni în apartamentul 14. Le întinse spre Ludmila:

- Sunt măsura mea - dar pantalonii sunt un pic largi. Dacă te încap, te duci cu Nicolae la farmacie; dacă nu, mă tem că n-am soluţie...

Carina se grăbi s-o contrazică:

- Dacă nu, mă joc eu de-a poliţista care însoţeşte medicul.

N-avea rost să-i spună că aşa o poliţistă micuţă şi timidă o să facă deliciul jefuitorilor... Gata listele?

- Deci: ce iau?

Violeta se grăbi să citească cu voce tare:

- Carne proaspătă pentru o zi. Carne congelată pentru trei zile. Brânză ambalată pentru două zile. Bulion, ketchup, măsline la cutie, ghiveci la borcan - mult, că ăla nu se strică. Apoi, legume şi fructe, cât cuprinde. Conserve cât mai multe - pate de ficat, peşte, ce găseşti. Vreo 10 kile de orez, 10 kile de griş, 10 kile de făină, dacă găseşti cu drojdie; tot vreo 10 kile de mălai. Mult zahăr, mult ness, nişte sare... Pentru copii, Finetti şi unt de arahide. Nu ştiu cât, că nu ştiu câţi copii or să vină. Dar mult!

- Stai liniştită, că umplu duba aia până la refuz. Altceva?

- Produse de panificaţie ambalate: pâine toast, cozonac, biscuiţi, cornuleţe, prăjiturele, turtă dulce... De preferat, fără cremă. Apoi, lapte praf. Mult de tot! Şi cacao sau Nesquick. Şi fulgi de porumb mulţi, că sunt săţioşi. De-ăia Forza, cu vitamine. Şi căr-

buni pentru grătar.

- Adică intenţionezi să găteşti.

Ludmila se grăbi s-o lămurească:

- Nu le putem da copiilor numai sandwich-uri cu ceva deasupra. Riscăm să ne alegem cu 60 de constipaţi în simultan! Chit că facem o supă de pui - e mai bună decât

- Am înţeles. Taie cărbunii, pentru că fac fum - şi nu e bine să arătăm că o ducem bine.

Luă coala pe care scrisese "George" şi notă: 2 butelii. Reveni spre Violeta:

- Pentru noi, scrie acolo multe-multe supe la plic. În caz că George ne suprapopulează, e mai bine să fie...

Violeta aproba şi scria... Şi apoi continua:

- Brichete, chibrite, ţigări "fără număr"...

- Iar în rest, mă orientez la faţa locului. Bun. Adăugaţi acolo folie alimentară şi folie de aluminiu.

Ele adăugau; ea se grăbi să scrie cea de-a doua doleanţă: "gheaţă de la un restaurant". Şi imediat dedesubt, "20 bidoane de 10 litri cu apă plată".

- Proviziile?

Nicolae se întoarse spre ea:

- Lanterne - dacă găsiţi de-alea cu dinam, e perfect.

- Cum adică?

- Sunt lanterne normale, dar au un fel de buton într-o parte. Când apeşi, dinamul încarcă

- Aha! Le ştiu!

- Bun. Multe baterii... Lumânări... Fluiere... Vreo 15-20 de pături... 3-4 radio portabile... Vreo 20-30 de deodorante...

Poftim? Ridică mirată sprâncenele...

- Pe post de sprayuri lacrimogene. Că n-ar trebui să dăm cu spray lacrimogen pe lângă copii.

Corect! Cu amendamentul că n-o să-i atace nimeni! Dar o să le ia; or să le folosească pe post de... odorizant pentru toaletă. Dar asta o ştia doar ea... Nicolae continuă:

- Tacâmuri de unică folosinţă; farfurii, castronele şi pahare de plastic. Apoi, mult gel de-ăla antibacterian pentru mâini. 3-4 baxuri de Pampers, cu mărimi între 4 şi 6, şi câteva pachete de şerveţele umede pentru bebeluşi.

Se grăbi să-i întrerupă:

- Adăugaţi acolo - zece lenjerii de pat şi 20 de cearceafuri... 10 găleţi mari cu capac... Mulţi saci de gunoi... Hârtie igienică...

Alex mormăi ca pentru el:

- Nişte felinare de-alea goale pe dinăuntru, ca să nu dăm foc noaptea cu lumânările...

Victor se grăbi să adauge şi el:

- 4-5 tuburi de silicon, cu pistol pentru ele, şi 2 tuburi de spumă.

- Trece 10 şi 4. Şi două pistoale - că alea-s chinezeşti şi se îndoaie repede. Scrieţi acolo jucării: 10 cutii de-alea cu 150 de jocuri, cărţi de joc, creioane colorate, două topuri de hârtie, maşinuţe şi păpuşele sub 10 centimetri bucata... Scrieţi şi ghetuţe, dar cu semnul întrebării - că nu ştiu ce maşină ne trimite George şi s-ar putea să nu-ncapă.

O priveau lung... Ridică din umeri:

- Foarte multe ghetuţe pentru copii şi ciorăpei fără număr - că ei sunt în sandale acum şi n-or să plece de-aici cu taxiul. Iar eu scriu pe lista mea 30-40 de litri de benzină... ca să fie. Deşi nu ştiu la ce ne-o trebui!

- Eu cred că ştiu.

Îl privi lung... Nicolae zâmbi:

- George a spus că ne facilitează o singură aprovizionare la hypermarket. Dar, pentru urgenţe mărunte, presupun că va trebui să ne descurcăm singuri, cu maşinile noastre.

Corect! Aşa că scrise şi benzina şi puse lista pe piedestal, cu pixul deasupra:

- Listele rămân deschise. Orice idee vă mai vine, notaţi-o repede. Ah, da!

Luă lista cu provizii şi notă şi ea două liniuţe, cu voce tare:

- Vreo 10 cuţite de bucătărie "adevărate"... şi-o toporişcă.

Se ridică şi zâmbi:

- Că vecina vrea să gătească, iar buteliile n-or să ţină o veşnicie. Şi cum fondul forestier al vecinilor e încleiat bine...

Râdeau în hohote... Se întoarse spre Ludmila:

- Probă de uniformă, te rog. Alex, mai ai cămăşi albastre? Şi pantaloni? Dar, te rog - ceva mai normal, aşa...

Nicolae se grăbi să iasă - îl văzu apropiindu-se de dormitor... Doamne - de ce făcea asta?

Nicolae

Hai, gata - că se înfuriase deja! Răsuci cheia, apăsă clanţa şi intră în dormitor.

Şifonierul căzuse peste maldărul de saci cu haine. Se opinti în el şi reuşi să-l pună la loc. Şi-i mulţumi, în gând fireşte, Denisei pentru decizia de-a folosi saci transparenţi - văzu repede cămăşile lui cu mânecă lungă. Rupse sacul şi începu să scormonească... Vedea şi pantalonii bleumarin, în sacul de lângă geam...

O să aibă mare grijă de copiii ăia. Mare de tot! O să încerce să facă cumva să-i mai liniştească...

Gata. Patru cămăşi bleu şi două perechi de pantaloni bleumarin. Asta era tot ce avea el. Reveni în sufragerie şi adăugă pe lista cu provizii: cuie mari şi 2 ciocane. Şi o trusă de scule - că nu se ştie niciodată...

Ludmila

Îi venea să plângă! Era grasă şi nu încăpea nicicum în hainele alea! Insista - şi nu era bine, pentru că o să rupă bunătate de uniformă... Oftă greu şi decise să renunţe. Se îmbrăca din nou cu hainele ei... Aoleu! S-o roage pe Denisa să-i dea un trening de la ea! Nu de alta, dar era în fustă - iar George le vorbise despre provizii pentru o săptămână cel puţin...

Privea lung uniforma... Asta e! Ieşi, o căută din privire... Nu, nu era acolo. Unde era Lucia? În apartamentul ei, oare? Ciocăni corect, iar râsul veni prompt, de undeva dinăuntru:

- Da, vă rog!

Intră, zâmbind doar:

- Îmi pare rău, dar...

- Nu-i nimic - tocmai am avut o revelaţie.

Şi uite c-o luase de braţ şi ieşeau amândouă... Unde mergeau? Şi ce revelaţie avusese? Intrară întâi în apartamentul 15, iar Lucia se opri în faţa Carinei:

- Pune-ţi uniforma.

Tânăra se făcuse vişiniu-stacojie...

- Tu nu pleci nicăieri - trebuie să stai aici, cu Renata. Eu o să tot umblu pe-aici, fie prin apartamente, fie până în colţ, la George. Iar atunci când nu sunt eu, o să faci tu pe poliţista.

Da; acum o liniştise. Şi cu medicamentele cum rămânea? Ieşeau împreună... şi intrau în 14.

- Propun să schimbăm organizarea. Nicolae, tu ai carnet.

- Da.

- Eu am un BMW. Violeta ştiu că are o Dacie. Audi-ul tău e disponibil?

- E în faţa BCR-ului de la Victoriei.

- Atunci uite cum facem. Eu merg cu BMW-ul şi cu Victor, iar tu iei Dacia şi pe Ludmila. Plus duba, suntem trei maşini şi

putem să încărcăm mai multe. Clădirea în care funcţionează Carrefour-ul Colentina are şi farmacie înăuntru, nu?

Uau! Se repezi şi-o pupă zdravăn pe obraz - că era deşteaptă, ce mai! Şi constată că şi roşea foarte repede... şi se fâstâcea şi încerca să rămână totuşi poliţistă:

- Cât lipsim noi, încercaţi să aranjaţi aici ce e de aranjat. Puneţi hainele peste mobilă şi nişte cearceafuri peste haine. Copiii or să fie obosiţi şi înfometaţi; în plus, nu cred că-i putem caza aşa, plini de moloz şi praf - va trebui să-i curăţăm cumva.

Se grăbi să o întrerupă:

- Trebuie să-i cazăm după vârstă.

- Evident. Cum îi punem?

Alexandru arătă spre uşă:

- La mine sunt nişte jucării de preşcolar...

- Deci preşcolarii în 13.

Se grăbi să-l contrazică:

- Ba în 15. Vor cere mereu câte ceva de mâncare, iar cele mai multe jucării acolo sunt. În plus, trebuie să-i ţinem departe de scările spre parter. Se pot speria, iar prima intenţie va fi să fugă...

Lucia reveni la tonul de poliţistă:

- Atunci facem în felul următor: între trei ani şi prima zi de şcoală, în 15. Iar cei care-au trecut de clasa a patra, în 13. 14 se umple cu ceilalţi. Iar în 12 locuim noi şi copiii noştri. E bine?

Şi-o privea pe ea... Ridică scurt din umeri:

- E bine. Nu ştiu însă dacă Liana şi Florin

- Renata, Liana şi Florin trebuie să rămână feriţi de microbii care-or să urce în curând pe scări. Mai ales Renata! Şi-aşa, încă n-am stabilit cum curăţăm copiii!

- Cu nişte prosoape ude. Dar cred că va trebui să le dăm haine de schimb - că dacă-i vârâm curaţi în hainele murdare...

Violeta intră, cu cheile şi actele maşinii:

- Haine am eu destule. Câte-un rând pentru fiecare se găseşte...

Poftim? Fiica ei întinse cheile spre Nicolae şi reveni spre ea:

- Că doar n-o să luăm hainele cu noi în Italia!

Corect! Aoleu, se ramolise de tot!

- Hai - ia-ţi lista şi pregăteşte-te.

Lucia ieşea... Denisa şopti, de pe canapea:

- Auzi, Ludmila?

Da. Femeia îi făcea semn să vină mai aproape de ea... Se aplecă, iar şoapta o făcu să înlemnească:

- Unde-or să-şi facă nevoile 60 de copii? Că apă nu mai e, iar aia care este e păcat s-o trimitem la canal...

Şah...

Se ridică încet... şi se apropie de fereastră. Într-adevăr, asta va fi o problemă...

Din punct de vedere igienic, ar fi fost ideal ca toaleta să nu fie la etajul trei. Şi-atunci, unde să fie toaleta?

Începu să zâmbească... Ia să-l caute ea pe Alex - că el rămânea "şef cu organizarea", cât lipseau ei! Ah, şi să nu uite! Să-şi noteze, repede, să ia nişte Minimarţieni! Mulţi! Cât mai mulţi! Denisa rostise cifra 60 - dar nu calculase că, pe măsură ce unii dintre primii 60 plecau, or să vină alţii...

Carina

O privea lung pe Renata... Se juca. Era veselă. Părea că uitase complet dimineaţa de azi. Părea că uitase acel "au-au-au"...

Paşii se apropiară... şi se opriră. Cine era? Ah! Se ridică şi îl privi lung pe Octavian:

- Eşti tu atent la Renata?

Tânărul aprobă şi se grăbi să se mute pe marginea mobilei, pe locul ei. Ieşi, iar Nicolae o trase în baie:

- Vino-ncoa.

Ce e? Îl privea lung... El o privea lung... îi cerea părerea... Oftă greu:

- În condiţiile actuale, nu puteam nimeri mai bine de-atât.

- Ştiu - varianta cealaltă era într-un centru de sinistraţi semiräniţi.

- Pentru ea, e perfect aşa. Nici acasă nu era mai bine!

- Eşti sigură? La urma urmei, nicăieri nu-i mai bine ca acasă!

- Acasă, am fi stat toţi trei încuiaţi bine, departe de ştiri, de provizii, de asistenţă medicală... Am fi stat singuri. Şi nu cred că era bine să stăm singuri acum.

Nicolae zâmbi:

- OK. Deci nu m-am înşelat când am votat "pentru"...

Negă cu fermitate... şi-l strânse uşor în braţe:

- O să fie bine - ai să vezi.

Fu sărutată pe creştet... iar Nicolae oftă greu:

- Ai încredere în Octavian?

- ... De ce mă întrebi?

- Pentru că eram dincolo când s-a stabilit aranjamentul copiilor. Iar noi, împreună cu copiii noştri, o să stăm în 12. Preşcolarii vor sta în 15...

- Păi să ştii că nu-i chiar atât de rău aranjamentul ăsta. Adică, puştiul are 14 ani. Iar Florin e mai isteţ decât îl arată vârsta. În plus, o să fie agitaţie mare doar când or să vină copiii şi doar până se instalează; pe urmă, o să ne cam plictisim!

- Nu cred că tu o să te plictiseşti, cu două camere pline cu preşcolari!

- Iubire, întotdeauna va fi un adult în apartamentul 12. Cel puţin unul. Cel puţin bărbatul care doarme, înainte să intre de pază. Şi noi, femeile, va trebui să dormim la un moment dat! Ludmila n-o să doftoricească tot timpul; o să facem cu schimbul la preşcolari. O să vezi - posturile astea nu-s bătute în cuie. O să ne ajutăm reciproc.

Logodnicul ei aproba; nu era el foarte convins, dar... În fine!

- Să-mi scrii pe ceva datele părinţilor tăi. Dacă George apare cât lipsiţi voi, să-i dau

Nu mai reuşi să continue, pentru că o sărută... Iar Lucia strigă:

- A venit duba! Plecăm!

OK, plecau! Îi mai fură un sărut... Şi-l văzu ieşind cu paşi grăbiţi. Mm, îi stătea bine aşa, în "uniformă" albastră! Bufni în râs - dacă ar mai fi avut şi-un chipiu, s-ar fi putut juca de-a clubul de streaptease! Ea avea uniformă “originală”! O luase razna...

Reveni în micul dormitor şi constată că Renata avea un ceas biologic foarte bine reglat - întinse mânuţele spre ea şi ordonă:

- Mami, dai papa!

Octavian se grăbi să-i confirme gândul:

- Am eu grijă aici.

OK. Se grăbeau amândouă spre apartamentul 15...

Violeta

Puştoaica asta mică era tare mâncăcioasă! Şi pusă pe ghiduşii! O văzuse doar fugitiv, între două răsuciri şi două intrări - dar era evident că nu Carina o îndopa, ci ea încerca să-şi păstreze tenul bine întins peste fălcuţe! Ţinea acceptabil linguriţa între degeţele - la vârsta ei, era chiar maestră uneori!

Şi gata şi tava pentru Denisa. Se grăbi să iasă şi intră în apartamentul 14. Ce făcea rănita lor? Se uita lung pe fereastră... Lăsă tava pe mobilă şi-i trase două scaune lângă canapea. Şi-i puse tava pe ele:

- Te descurci singură?

- Da. Mulţumesc.

- Cu multă plăcere. Sper să fi ieşit ceva comestibil - că mintea mea n-a stat la reţetă...

Denisa gusta... şi-i făcea semn că "era o nebunie". Dădu să se ridice, dar întrebarea o opri:

- Şi cum plănuieşti să faci mâncare gătită? Dacă nu sunt gaze...

- Voiam să pun lemne în cea mai mare oală şi să fac focul.

Ochii căprui o priveau lung... Oftă greu:

- Copiii sunt obişnuiţi cu mâncare gătită. Trei mese compuse din sandwich-uri vor provoca o constipaţie generală. Plus starea de puternic disconfort...

Acum aproba şi ea...

- Dar Lucia e mai realistă decât mine. Pe lista pentru George, a notat două butelii. Aşa că n-o să aţâţ jarul...

Râdeau amândouă... Şi totuşi, oftă greu:

- În plus, trebuie să fac ceva. Nu pot să stau.

- Ba ar fi bine să te odihneşti un pic.

- Nu pot.

- Măcar o oră! Măcar până se întorc ei, cu proviziile!

- Ori de câte ori mă opresc, îmi amintesc...

Şi-acum femeia de pe canapea aştepta să-i spună ce-şi amintea... Păi, să-i spună - şi să se mai liniştească şi ea:

- ... Mizasem pe laptop şi pe stick-ul de net. Mă gândisem că ajung acasă şi-i trimit lui Teo un mail, ca să ştie că suntem bine. Iar când am ajuns acasă, am constatat că laptopul e cu 5 centimetri mai subţire decât l-a conceput fabricantul.

- A căzut biblioteca pe el?

- Da.

- Nasol. Păi spune-i lui George să-ţi împrumute laptopul lui!

- Nu cred că funcţionează aşa... Oricum, nu e Teo online! Dacă a aflat de cutremur, a aflat şi că nu e curent. Şi-atunci se gândeşte că oricum nu pot să-l contactez, aşa că nici nu-şi mai porneşte laptopul! Apasă acceleraţia ca la nebuni, goneşte pe autostrăzi spre casă şi vorbeşte cu tiriştii pe staţie.

- Are staţie?

- Da.

- Şi cât "bate" o staţie de-asta de TIR?

Ridică scurt din umeri:

- Habar n-am. Oricum, vorbeşte la orice oră, cu orice coleg din UE.

- Aha! Dar ce folos, dacă n-ai şi tu o staţie... Salata e o nebunie! Cum ai făcut-o?

- Am tocat totul mărunt şi-am sărat-o cu brânză. Că brânza nu ţine, la căldura din august...

Denisa mesteca şi-o tot atenţiona cu degetul... iar după ce înghiţi, o atenţionă şi verbal:

- Tu ai grijă - că o să ni te fure George şi-o să te plafonezi, fierbând tone de fasole cazonă într-o giga-cantină!

Bufni în râs şi se ridică:

- Nici o şansă! Mă duc să pregătesc ceva pentru copii. Or să vină flămânzi, murdari şi speriaţi; şi-or să vină toţi odată, aşa că...

- Ce le dai?

- Acum, când vin, mama zicea să le dau câte-o cană de lapte cald. Asta o să-i culce imediat pe preşcolari şi-o să ne lase nouă timp să ne organizăm cât de cât. Aşa că trebuie să colectez tot laptele pe care-l găsesc la etajul trei şi să verific toate congelatoarele, să pun proviziile "pe căprării"...

Denisa mesteca şi aproba...

- Dacă e ceva, mă strigi - că te aud.

- Bat în perete.

- Nu - că eu am pereţii dublaţi cu polistiren. Strigă tare!

Şi iar aproba... Reveni în apartamentul ei şi verifică copiii. Liana cânta de mama focului; Florin şi Octavian erau foarte absorbiţi de enciclopedia aia... Iar grăsuna ce mai făcea? Grăsuna tocmai terminase de mâncat. Întinse mâinile spre ea:

- Am eu grijă de ea, cât mănânci tu.

Carina nu se împotrivi - aşa că o luă pe Renata şi ieşi. Şi îi făcu semn lui Florin să se ducă şi ei la bucătărie, să mănânce. Micuţa tocmai băgase năsucul în maieul ei, în căutarea unui locşor moale, bun de pus capul pentru nani...

Intră în sufragerie şi se apropie de geamuri - pensionarii ei? Ce făceau pensionarii ei? Dacă... Nu; pensionarii ei împachetau. Ea îndesa într-o sacoşă pâine şi ceva de mâncare; el tocmai intra în bucătărie, cu un plic A4 în mână. Şi mai avea ceva... Aa! O geantă! Una de-aia mare, cu baretă mare! Ea şi-o punea peste cap, ca poştaşii, iar el băga plicul înăuntru...

Pensionarii ei erau bine. Nu erau răniţi, nu erau speriaţi; îşi luaseră actele - şi probabil şi aurul - iar după ce umpleau sacoşa aia cu provizii, plecau spre ieşirea din Bucureşti. La urma urmei, era cea mai bună soluţie pentru ei! Dacă ar fi dat nas în nas cu vreun jefuitor, sau cu vreun disperat...

Se aşeză încet pe canapea şi o aşeză pe Renata comod, ca pentru nani. Micuţa aprecia mult decizia ei...

Una peste alta, putea spune că "nimerise bine". Cutremurul ăsta o prinsese "în fundul gol" - ioc apă, ioc provizii, o singură pâine în casă... Cu puţin noroc, după ce veneau copiii, George o să-şi amintească promisiunea aia cu rudele. O să-i dea toate datele lui Teo, să îl sune el şi să-i spună că nevasta, copiii şi soacra erau bine. Poate era inspirat şi se prezenta cu grad cu tot...

Plecă privirea spre micuţă... Doamne, îi venea să râdă! Se gândea la emigrare - şi trăgea concluzia că, uite! Emigrarea aia era o decizie bună! Iar Cel de Sus o ajuta să se antreneze "la greu"! După ce-şi luase angajamentul că va găti o tonă de mâncare, se pomenea acum stând cuminte pe canapea şi adormind o fetiţă superbă...

Denisa

Foarte bună mâncarea. O nebunie! Violeta era o bucătăreasă completă! Dacă n-ar fi fost rănită şi-ar fi trebuit s-o ajute, s-ar fi simţit total inutilă şi uşor stângace! Dar... Dar dacă n-ar fi fost rănită, probabil că acum ar fi fost în casa de la Romană. În fine...

Vecinii ei erau OK. Ce zicea ea, OK - erau super-OK! N-o prea preocupaseră vecinii - doar babele alea bisericoase, care-ar fi putut-o vedea cu Eduard şi-ar fi putut răspândi zvonul până la urechile lui Fabian! Cu vecinii de palier chiar nu avusese mari tangenţe! Acum însă, fiind "blocată" pe canapeaua aia, avusese timp să-i studieze pe îndelete.

Poliţista Lucia era o fată de nota 10! Da, stătuse cuminţică sub papucul jandarmului. Apoi ţinuse doliu, din câte dedusese ea. Şi-apoi "gustase viaţa". Ochii ăia verzi şi statura "de revistă" care-i dăduseră tinerei târcoale îi rămăseseră bine întipărite în minte! După care se cuminţise şi-l adusese în apartamentul 12 pe Victor. Băiat de treabă, serios, om muncitor... Şi totuşi, era ceva în neregulă cu ei. Cu amândoi. Parcă nu se completau; parcă aveau momente de "contratimp"...

Poliţista avea nevoie de-un bărbat matur. Victor era un bărbat normal. Aici era contratimpul. Lucia avea uneori momente când "o lua înainte" - adică lua hăţurile şi conducea căruţa cu 200 la oră. Avea senzaţia că, în momentele alea, Victor se încrunta şi încerca să-i pună frână, în loc să ţină bine încărcătura din căruţă. După momentele alea, Lucia încetinea uşurel... Iar Victor nu "simţea" momentul când ar fi trebuit să ia el hăţurile. Căruţa se oprea, Victor trecea la conducere... Oprirea asta nu-i plăcea Luciei. Aici aveau ei de lucrat - la contratimpi. Dacă voiau să lucreze, fireşte! Urmau vremuri foarte grele; urmau ani în care lupta cu viaţa de zi cu zi o să devină prioritară în faţa micilor "reglaje de familie". Iar ei nu vor putea fi fericiţi dacă nu făceau ceva cu contratimpii ăia. N-or să aibă când să lucreze la ei; aşa că...

Aşa că trecea mai departe. Alex... Alex era un bărbat chinuit. După ce muncise ca apucatul, după ce îşi călcase pe suflet şi "prestase pe bani" ca să-i asigure copilului tratamentul, nevastă-sa îşi alesese un amant şi fugise-n lume! Şi luase şi copilul cu ea! Mare panaramă, nevasta lui Alex! Şi păruse aşa... "mieluşică"! Hm! Observase ea că, de la un moment încolo, la uşa lui sunaseră mulţi bărbaţi! Şi chiar se gândise, la un moment dat, că femeia aia era un pic cam prea... "săltăreaţă şi nehotărâtă"! Uite că se hotărâse. Şi-şi mai şi pusese armăsarul să-l bată bine pe bărba-su! Probabil că Alex insistase să oprească băiatul la el... Cine ştie!

Vecina de la 15 era super! Da' super-super! Şi ea, şi maică-sa! Probabil că şi bărbatul ei, tiristul, era la fel - că doar cine se aseamănă, se însoţeşte! Nu? O să vadă ea dacă zicala asta era adevărată - mâine, probabil că o să ajungă şi el acasă. O să facă George cumva să-l bage-n Bucureşti! La urma urmei, şeful Luciei era "stăpân" peste intrarea dinspre Niro, nu? Se descurca el cumva!

Uite - dacă stătea să se gândească un pic, trăgea concluzia că Lucia ar fi trebuit să-şi caute un bărbat ca George! Asta era culmea, nu? Că George era şeful ei... Dar poate ieşea ceva bun din cutremurul ăsta! Cine putea şti?! Oricum, faptul că băiatul lui George nu era acum alături de maică-sa, într-un adăpost de-ăla de cinci stele, spunea multe. Fie avea şi George o poamă de nevastă, aşa ca Alex, fie... Oare George era văduv? Sau doar divorţat?

... Ei, pe naiba! Prea le vedea pe toate "ca-n telenovele"! Cine ştie pe unde era nevasta lui! Probabil că va veni şi ea aici, mai spre seară. Că şi ăsta se putea numi "adăpost de cinci stele"! De vreo trei, de fapt - dar...

Nicolae era incredibil de calm. Nu apropo de cutremur - apropo de ea. Se aşteptase să nici n-o salute măcar! Când colo, el îi vorbise civilizat, o mutase cu targa... Da, evitase discuţiile cu ea; dar n-o evitase cu desăvârşire. Că, la urma urmei, ar fi putut sta cu Carina! Care o evitase cu grijă până acum! El însă, nu...

Eduard ar fi trebuit să vină la ea azi. Când îi trimisese SMS-ul, el îi răspunsese că veneau pe la zece. Deci, la nouă jumate, probabil că se pregătiseră să iasă pe uşa casei. Iar asta însemna...

O să-l roage pe George să se intereseze unde era Eduard. Şi, eventual, să-i transmită că ea era rănită şi aştepta, în apartamentul ei. Să nu-i spună ce sau pe cine aştepta - doar că aştepta...

Oare Eduard se întorsese la Geanina? Oare Geanina îşi dorea un băieţel aşa ca Armand? Oare ea l-ar fi acceptat pe băieţelul lui Eduard? Îşi amintea imaginea femeii exagerat de rontundă şi de retrasă, pe care Eduard o adusese la CEC fiindcă aşa-i ceruse ea...

Fabian avusese dreptate. Fusese proastă. Avusese atâţia bani pe mână - şi nu-şi rupsese 1000 de euro, să plătească un detectiv particular! N-o "documentase" pe Carina, n-o "documentase" pe Geanina... Pentru Dumnezeu, nu-l "documentase" nici măcar pe Eduard! Se repezise aşa, cu capu' înainte, ca un berbec orb - şi "aterizase" pe Eduard. Şi restul n-o mai interesase nicicum! Habar n-avea ce-ar fi făcut Geanina în clipa în care şi-ar fi văzut bărbatul venind acasă cu copilul din flori de mână! Habar n-avea de ce Eduard nu ajunsese la ea nici până acum! Ea fusese... cam ca Lucia - numai că Lucia se uita bine la bărbatul pe care-l urca lângă ea în căruţă! Şi-l mai lăsa şi pe el să conducă uneori! Adică, în fine - apuca hăţurile numai atunci când ştia că ea putea face chestia aia mai bine decât el, aşa că ar fi fost bine s-o facă ea! Nu putea spune acelaşi lucru despre propria persoană...

Era singură. Singură pe canapea, singură... Era ciudat, dar îi era dor de ochişorii albaştri, părul aproape alb şi guriţa roşie-roşie... Şi de mânuţele julite, cu unghiuţe tăiate extrem de scurt... Şi-ar fi dorit mult ca Armand...

O să aibă doar două rugăminţi pentru George. Prima, să-l găsească pe Eduard şi să-i spună unde era ea. A doua, să-i contacteze părinţii, la Pecica, şi să le spună unde era ea. În ambele cazuri, să le asculte reacţia şi să i-o spună şi ei. Şi atât. O să vadă ea...

Alexandru

Gata - terminase de aranjat apartamentul lui. Putea spune că era mândru de rezultat - dar adevărul era că "avusese cu ce"! Niciodată nu realizase că aveau chiar atât de multe haine! Mirela, cel puţin, fusese "blindată"! Hainele lui Ionuţ nu le băgase dedesubt; hainele lui Ionuţ vor fi primele pe care le va da...

Ionuţ ar fi murit la cutremur. Ar fi dormit, iar şifonerul ar fi căzut peste el. Şi poate că l-ar fi zdrobit - şi nu l-ar fi omorât pe loc. Aşa că, într-un fel...

Într-un fel, era dement. În celălalt fel, însă, era doar realist. Ionuţ murise. Şi Mirela murise. Şi mama lui murise. Bocitul nonstop şi regretele nu vor schimba asta. El nu murise. Pe el, nici Adriano şi nici Dumnezeu nu voiseră să-l omoare. Poate că aveau socoteala lor, nu? Dumnezeu cel puţin, probabil că îl lăsase să supravieţuiască pentru că avea planuri cu el! Oare Dumnezeu ţinea musai să-i pună nişte preşcolari normali sub nas, să-l lase să bocească bine şi să sufere zdravăn şi-abia după aceea să-i dea cu un bloc în cap? Numai Dumnezeu ştia...

În fine - asta nu mai conta. O să fie ce-o să fie! Momentan, era "şef de palier". Lucia îi dăduse pistolul cu bile şi-i spusese să nu tragă la cap de la o distanţă mai mică de 10 metri. Aşa, cu pistolul la curea, se simţea mult mai... Mult mai responsabil. Şi mai "tare". Se simţea în stare să mute munţii şi "să dreagă" cu mâinile lui blocurile care acum stăteau să cadă! Iar dacă i l-ar fi dat pe-ăla pe glonţ, probabil că ar fi întins pumnii spre cer şi-ar fi sărit cât putea el de tare-n sus - ca să zboare, ca Superman, şi să rotească Pământul invers. Şi să-şi ia băiatul şi să fugă...

Oftă greu... Se grăbi să iasă şi coborî scările. Trebuia să ajungă la ghenă...

Văzuse pe geam ditamai duba de transport - semn că George nu glumise atunci când spusese "cel puţin o săptămână". Privind lucrurile prin prisma asta, era evident că după săptămâna asta, ei vor sfârşi într-un centru pentru sinistraţi! Era bine şi-acolo; iar ca să nu sfârşească într-un spital de campanie, el o să descuie chiar acum uşa ghenei şi-o să amenajeze "canalizarea budei"...

Ideea Ludmilei era genială! El nu se întrebase nici o clipă unde-or să-şi facă nevoile 60 de copii, plus ei - adulţii! Fiind născut şi crescut la bloc, veceul fusese dintotdeauna o chestie firească...

Trase uşor de uşă şi constată că nu era încuiată. Privi lung tomberoanele dinăuntru... OK! La treabă! Era vreunul gol? Ridica rând pe rând capacele... Da - erau două goale. Mai mult decât de-ajuns, în opinia lui! Le trase deoparte şi apucă de primul tomberon plin - dacă nu ducea gunoiul la o minimă distanţă de bloc, în trei zile totul în jur o să pută a pepeni putrezi!

Nicolae

Se sprijinea de cărucior şi aştepta. Nu înţelegea exact care era rostul lui acolo - dar el trebuia să stea cu Ludmila şi s-o ajute la medicamente. Aşa că... stătea! Măcar dacă i le-ar fi dat lui, să le ducă el de la depozit la cărucior! Dar aşa, se simţea... inutil!

George le trimisese ditamai duba - o dubă comună de transport, pe care o mână grăbită lipise strâmb abţibildul cu "Poliţia". Nu ăla era "baza"; poliţistul de pe scaunul din dreapta, care sprijinea automatul de acoperişul dubei - ăla era "baza"! Ăla şi girofarul! Ei doar se încolonaseră în spatele dubei - Lucia cu BMW-ul în faţă, el cu Solenza în spate...

Solenza vecinei funcţiona acceptabil. În fine - faţă de alte Dacii, funcţiona impecabil! El însă se obişnuise cu Audi-ul; iar acum trebuise să calce bine acceleraţia ca să se poată ţine după duba cu giro-

far şi BMW-ul Luciei! BMW-ul ăla era o maşină... Hm!

Ajunseseră la Carrefour în cinci minute - deşi toate maşinile se moşcăiau în viteza a doua, duba şi girofarul făcuseră imediat loc pe banda a patra, adică pe prima bandă de pe contrasens. Cămaşa lui albastră probabil că păruse "de poliţist" - că nu încercase nimeni să-i taie faţa...

La Carrefour, simţise că-l ia cu ameţeală - şi că o lasă pe Carina văduvă. Duba şi legitimaţia Luciei deschiseseră poarta; trecuseră "ca şmecherii" printre oamenii strânşi în jurul gardului, parcaseră chiar în faţă şi coborâseră. Luaseră fiecare câte-un cărucior, se apropiaseră de uşile complexului iar Lucia lipise autorizaţia primită de la George pe geam. Un bodyguard descuiase una dintre uşi; din spatele lui, două automate se aţintiseră asupra lor...

Dar intraseră. Le luaseră datele din buletine şi-i lăsaseră să intre. Iar ei "se răspândiseră" prin magazin - el cu Ludmila la farmacie, Lucia şi Victor în hypermarket, şoferul dubei în capătul holului, la Leonardo, după ghetuţe... Putea spune că el era norocos că împingea căruciorul pe culoarul ăla mare; ceilalţi probabil că făceau slalom şi "tricepşi", pentru că mare parte din marfă căzuse exact în spaţiile dintre rafturi...

Aveau 30 de minute să ia tot şi "s-o şteargă" de-acolo. Omul din dubă, cel cu automatul, avea staţie la brâu; George îl anunţase, chiar când coborâseră ei din maşini, că preşedintele României autorizase ieşirea armatei din cazărmi. Mai-marii nu mai aşteptaseră videoconferinţa de la ora unu. Aşa că ei mai aveau doar 20 de minute de petrecut acolo - cu tot cu evacuare. Dacă apărea acum armata...

Ludmila se grăbea spre el - era preocupată, gânditoare, absentă... Era undeva "în lumea ei"! Ţinea cutiile cu ambele mâini, era cât pe ce să le scape, dar la listă nu dădea drumul! Asta e! O înţelegea - fără lista aia, doctoriţa era "uşor în pom"...

Cutiile sfârşiră aruncate peste celelalte iar ea alergă înapoi, spre depozit. Începu să le aşeze civilizat, ca să încapă cât mai multe... De fapt, ia să ia el nişte pungi şi să le împacheteze deja! Ce făcea - deşerta coşul în portbagaj, în parcare? Îndesa cutiile...

Apă oxigenată... Spirt, rivanol... multe bandaje şi faşe, leucoplast... Altă pungă. Le lua la rând, pentru că i le adusese la rând. Nurofen, Ibalgin, Panadol, Humex, multe supozitoare... Enterol şi Eridiarom - pe astea le adusese împreună cu Furazolidonul şi Hidrasecul. Şi cu Lass Baby, Nonstipation şi Debridat. Gata - altă pungă. Astea erau evidente - erau antibiotice. Urmau Fenistil şi Neopreol. Şi Bepanthen şi Reviken. Pe urmă, doctoriţa se mutase în partea cealaltă a depozitului - aşa că luă şi el altă pungă şi strânse cutiile pentru adulţi. Nurofen, Distonocalm, Algocalmin, Fasconal, Paracetamol, Metoclopramid, Ketonal, Mydocalm, Codeină, Maalox, No-Spa, Ampicilină, Saprosan, Scobutil, Ranitidină... Nişte spray-uri Oximed, nişte supozitoare cu glicerină... Ludmila venea din nou spre el. Desfăcu direct punga; doctoriţa aruncă "încărcătura" înăuntru şi alergă înapoi:

- Şi vitamine şi-am terminat aici!

Ce erau astea? Aa, picături pentru ochi! Visine, Optiserum, Cystone, Pranoflog... Lăsă punga aia şi reveni la socoteala lui. Avea de împachetat tona de mănuşi chirurgicale şi chintalul de măşti. Normal - microbii şi bacteriile or să ajungă şi la etajul trei! După părerea lui, microbii ăia or să ajungă până-n stratosferă...

- Aşa. Ţine!

Gata? Venise deja? Ce adusese? Minimarţieni şi multivitamine efervescente. Femeia din faţa lui jubila:

- Eu sunt gata aici! Am de toate! Numa' spray antinuclear n-am luat - că n-aveau!

Doctoriţa de familie era foarte fericită şi mulţumită. Cutremurul ăsta "îl va petrece" într-un bloc, alături de copii cel mult zgâriaţi superficial; în plus, tocmai vizitase "imperiul medicamentelor"! Normal că era în extaz! Ca şi cum el ar fi fost brusc dus în arhiva cu contracte de credit în derulare, ale căror părţi contractante nu întârziaseră niciodată cu vreo rată...

- Ducem astea la Dacie şi ne întoarcem să-i ajutăm?

- Da.

Gata - ieşeau în parcare. Prezenţa poliţiştilor-matahale, în echipament complet şi cu automatele de gât, îi crea un puternic disconfort... Ludmila era însă în elementul ei - tocmai li se adresa poliţiştilor-matahale:

- Ducem astea la maşină şi ne-ntoarcem!

De parcă vorbea cu uşierul de la Inter! În fine... Ieşi, descuie portbagajul şi începură să încarce sacoşele...

Atunci când Violeta plănuise să gătească, voise să-i spună că nu au gaze. Dar Lucia intervenise şi-şi notase două butelii... Văzuse, pe lista ei, şi un cub mare de gheaţă de la un restaurant oarecare. Şi bidoanele alea cu apă plată, mult mai sigură decât apa din căzile lor... Nu era obişnuit cu "tipul" ăla de Lucia. Poliţista tăcută, discretă, retrasă în apartamentul ei, nu lăsase nicicum să se întrevadă mintea aia "brici"...

Gata. Încuie Dacia; se întorceau în magazin, în corul de huiduieli de la gard... Oamenii de la gard urlau tot felul de lucruri - de la "Hoţii" până la denumiri de medicamente. Oamenii ţipau după pâine...

Erau privilegiaţi. Erau mult mai mult decât bine! Iar "perfect" ar fi fost un termen uşor fad! Un jurist oarecare de la o bancă oarecare, logodnica lui de la Romtelecom şi fetiţa lor de-un an şi-un pic vor mânca mâncare gătită! Caldă, nu rece! Şi-şi vor permite să bea un ceai! Erau... Erau incredibil de bine! Şi cum întotdeauna când ceva mergea bine, altceva mergea rău, gândul lui zbura la Denisa...

Denisa nu spusese nimic. Se comportase civilizat şi faţă de el, şi faţă de Carina... O să vină el şi Eduţu; iar atunci când o să apară individul, o să se ducă să-i strângă mâna şi-o să se ofere să ţină el de-o parte a târgii care o va duce pe Denisa la BMW. Nu avea nimic cu el. Nu mai avea nimic nici cu ea. Fabian şi Renata fuseseră imposibil de apropiat. El fusese absurd şi încercase - şi nu pricepuse nicicum, aşa că insistase...

Gata! Îi trebuia o preocupare! Ia să fie el atent la rafturi! Ce le-ar mai fi putut trebui şi nu era trecut pe listele alea?

Carina

Renata sforăia uşor. Iar! Se îndopase cu prânzul! Iar! Oof...

Sforăitul ăla îl făcea pe Octavian să zâmbească şi cam îmbia ochişorii Lianei să se închidă. Aşa că se ridică... îi făcu tânărului semn că era şef peste preşcolari şi ieşi uşor, pe vârfuri. Oare unde era Alex? Auzea zgomote din apartamentul 14... Intră, se aplecă după zid şi tresări - uitase complet de Denisa...

Era ciudat, dar femeia de pe canapea îi zâmbea... Zâmbi şi ea:

- Alex e pe-aici?

Tânărul răspunse prompt:

- În dormitoor!

Denisa nu-şi luă ochii de la ea:

- În dormitor...

OK. Porni spre dormitor... Era ciudat faptul că Denisa nu profita de absenţa lui Nicolae şi n-o "înţepa" nicicum. Ea în sine era ciudată! De parcă se obişnuise în rolul de amantă veşnic ascunsă de privirile nevestei! Era...

Alex tocmai întindea un cearceaf cu floricele. Se grăbi să apuce de partea cealaltă:

- Hai să te-ajut.

- Şi copiii?

- Renata doarme, Liana e semi-adormită... E Octavian acolo.

Bărbatul din faţa ei nu mai spunea nimic... Ei nu-i venea să întrebe de băiatul lui... Se gândea că era îngrozitor pentru Alex să ştie că, în maximum o oră, apartamentul lui se va umple cu copii - iar băiatul lui nu va fi printre ei. Se gândea ce-ar fi făcut ea, dacă Nicolae ar fi luat-o pe Renata şi-ar fi decis să plece cu Denisa în Republica Moldova. Era un gând îngrozitor; îi dădeau lacrimile...

- Hai şi în sufragerie acum.

Bine; hai şi în sufragerie. Deşi nu-i surâdea chiar deloc să aranjeze hainele Denisei sub supravegherea atentă a Denisei! Aşa că arătă prin semne că ea se duce să aranjeze în apartamentul 15. Alex aprobă... şi zâmbi, cu voce tare:

- De fapt, stai puţin. Eu mă descurc aici. Du-te şi aranjează tu în 15 - că acu' apar cu proviziile şi ne prind pe picior greşit!

- OK.

- Imediat cum termin, vin şi eu.

- OK.

Ieşi, grăbită... Oof! Nu gândise chiar deloc! Ce naiba căutase ea acolo? Nu putuse să-l strige şi-atât, din uşa de la intrare? Îi făcea rău femeii ăleia! Şi-i făcea rău gratuit! Că o bătuse soarta destul...

Intră în apartamentul 15 şi începu să mute hainele din maldărul din colţ peste mobilă. Încerca să selecteze haine de care Violeta nu va avea nevoie în următoarele 7 zile...

Victor

Era liniştit - mult, mult mai liniştit acum! Duba din faţa lor era umplută până la refuz. Portbagajul şi bancheta lor erau plineochi cu provizii. Şi Solenza din spatele lor "gemea"...

Luaseră tot ce voiseră ei. El unul, când văzuse automatele, avusese îndoieli serioase în privinţa... "autoservirii". Dar uite că George era parolist... şi Lucia norocoasă. Aveau deci tot ce le trebuia pentru a supravieţui "lejer" o săptămână pe palierul ăla!

Mergeau încet - mult mai încet. Banda aia "rezervată" maşinilor de urgenţă nu era dirijată nicicum. Din faţă, deci, apăreau deseori şmecheri care ţineau musai să se evacueze printre primii. Iar şoferul dubei nu era poliţist, ci doar şofer de dubă - şi încerca să-i ferească cumva. Uneori chiar oprea şi-l aştepta pe dement până se strecura înapoi în coloana lui... Probabil că nervii poliţistului din dreapta erau întinşi la maximum deja; probabil că următorul dement o să încaseze nişte gloanţe în zona farurilor. Cutremurul ăsta îi înnebunise pe toţi. Îl înnebunise un pic şi pe el...

Iar începuseră. Iar dăduseră de-un dement care ţinea el musai... Se opriseră. Privea spre stânga şi aştepta să-l vadă pe dement; voia să-i vadă limuzina, ca să facă o statistică - ce marcă de limuzină aveau dementii care nu puteau aştepta civilizat în coadă?

Tresări, cu ochii la ochii verzi. Individul se holba la el... Păi ăla nu era un BMW X5? Negru? Şi avea şi-o chestie roşie la oglindă...

Ptiu! Al dracului să fie el dacă ăla nu era Leo! Îl privea lung... şi-i promitea din nou că-l scoate prin geamul lateral al X5-ului şi-l vâră înapoi în habitaclu prin ţeava de eşapament... Individul nici nu clipea - semn că ar fi acceptat bucuros provocarea, dar avea pistol şi treburi urgente care-l reţineau de la acceptarea ei... Provocare pe care probabil că ar fi câştigat-o totuşi interlopul - care avea pistol, mai mulţi muşchi şi mai multă experienţă în asemenea provocări...

Mârâi scurt, printre dinţi:

- Îmi dai mie pistolul tău?

Lucia zâmbi:

- De ce? Vrei să te duci să fluidizezi traficul?

- Nu; vreau să mă răfuiesc cu cineva.

- Dacă-mi spui cu cine, s-ar putea să ţi-l dau!

Să-i spună? Privea lung ochii verzi... Păi să-i spună. Şi să-i observe mimica. O privi deci cu atenţie:

- Cu ăla căruia i-am promis, nu demult, că-l îndes în X5 prin ţeava de eşapament.

O secundă de gândire; o paloare un pic mai roşiatică în obraji. Tonul Luciei rămase însă acelaşi:

- Nu e cazul. O să-ţi explic imediat de ce...

Şi-o văzu băgând mâna în buzunar şi scoţând... mobilul! Da' ce făcea? Logodnica lui privi scurt afişajul şi ridică aparatul la ureche. Curiozitatea transmise creierului impulsul de-a îndrepta ochii spre ochii verzi... Na, că-l făcuse KO! Leo era vişiniu-pământiu! Se "colorase" instantaneu în obraji! Uau! Avea Lucia lui o tehnică... După câteva secunde, o văzu dând aprobator din cap şi băgând mobilul înapoi în buzunar. Şi-o văzu deschizând portiera:

- Dar abia de-acum încolo începe spectacolul.

Da' unde se ducea?... Na, că dispăruse după dubă! Unde naiba se dusese? Ochii verzi priveau acum undeva în faţa dubei albe. Deci se dusese să rezolve ea blocajul din trafic! Minunat! De ce nu-i lăsase şi lui nişte creioane colorate, o suzetă şi-un Pampers? Că se plictisea, pe scaunul din dreapta! Se înfuriase instantaneu...

Nici măcar nu-l întrebase dacă are carnet! Preferase să-i dea Dacia Solenza lui Nicolae, în loc să-l întrebe dacă el are carnet! Nu că ţinea musai să şofeze azi; dar aşa, din principiu...

Leo rămăsese cu gura întredeschisă. Privea ceea ce părea a fi "negocierea trecerii" şi probabil că nici nu mai clipea... El îl privea pe Leo şi se întreba de ce Lucia Florea - poliţista care-i spusese că terminase cu surfatul şi cu interlopii şi cu scenetele şi se logodise cu el - făcea acum show pentru Leo. Ce voia Lucia Florea să obţină cu "demonstraţia de forţă"?

... Un singur lucru era cert - în următoarele 24 de ore, el va afla ce anume ascunsese Lucia în lada canapelei.

Duba porni; Lucia urcă la volan şi demară. Şi împinse pistolul la curea:

- S-a rezolvat.

Da; constata şi el că s-a rezolvat. Poliţista rezolvase; papiţoiul ăla de logodnic al ei aşteptase cuminte în maşină. Era furios...

Lucia

Şi gata. Opri motorul şi se grăbi să coboare. Apucă patru sacoşe deodată... Da, putea să le ducă. Porni spre intrarea din spatele blocului.

O deranjase la culme chestia aia! Adică ea terminase totul cu Leo, încheiase toate conturile, iar Victor se apuca "să se bată-n priviri" cu individul? Ce naiba îi venise? Ce credea - că ea şi Leo aveau o ultrasecretă relaţie ultrafierbinte pe la spatele lui? Ha! De-aia făcuse sceneta cu mobilul; de-aia coborâse din maşină. Nu o interesase mimica lui Leo, sau opinia lui Leo despre apariţia ei şi poziţia de tragere pe care-o luase atunci când pusese pistolul la parbrizul cretinului şi-l evacuase pe trotuar! Voise să-i dea o lecţie lui Victor - şi i-o dăduse!

Urca voiniceşte treptele şi-şi impunea să nu clintească vreun muşchi al feţei... Intră în apartamentul ei şi lăsă sacoşele în hol. Şi trecu pe lângă Victor fără să-l privească:

- În 12 ţinem proviziile, în 15 mâncarea.

Aşa - ca să-l usture. Nicolae urca fără să comenteze... Ea cobora treptele alea în fugă... Se repezi direct la poliţistul cu automatul:

- Trebuie să vorbesc cu şefu'.

Primi prompt staţia.

- Ce indicativ are?

- Şefu'...

OK! Apăsă butonul:

- Şefu', Lucia sunt. Permiteţi să raportez.

O secundă de tăcere, două... şi o voce un pic amuzată:

- Spune.

- N-am găsit de toate la hypermarket.

- ... Trimite-l pe Victor la mine, cu o maşină şi o listă.

- Am înţeles.

Şi gata - înapoi la cărat! Victor o să cam "fulgere", că-l va expedia singurel la cumpărături iar Leo nu trecuse încă de "pragul critic" al ieşirii tehnice din Bucureşti...

Urca din nou treptele... Victor le cobora. Îl privi lung, drept:

- Şefu' zice că, după ce descărcăm, te aşteaptă la el, cu Solenza şi lista.

- Ce listă?

Îşi reluă urcarea:

- Aia pe care scrie "pentru George".

Mm, ce bine se simţea atunci când îl penaliza aşa! Îi mai spusese o dată să-l lase-n pace pe Leo! El chiar nu pricepea că Leo ăsta era un personaj important? Că făcea parte dintr-o reţea importantă, avea un şef important şi, la urma urmei, putea câştiga orice confruntare prin pulverizarea creierilor celuilalt cu un glonte bine ţintit? Ce naiba voia Victor să obţină? Ce-şi închipuia Victor - că George era un fel de semizeu, aşa? De ce-l zgărmănise azi pe Leo? Şi de câte ori să-i mai spună să nu se bage-n socotelile ei? Era chiar atât de greu de priceput? Se înfuriase rău...

Intră iar în apartamentul ei şi se ciocni de Alex, care-o prinse de braţ:

- Le urc eu - tu organizează organizarea!

Bufni în râs - auzi, să organizeze organizarea! Dar adevărul era că ea e şefa, nu? Ea ştia ce-i de organizat... Ea îi repartiza lui Victor Solenza, nu BMW-ul ei roşu... Mm, ce-i plăceau "glumele" ei!

Violeta

Paşii se apropiară iar vocea Luciei o sperie serios:

- Gata - am adus mâncarea!

Oo, mâncarea! În sfârşit! Se grăbi să iasă şi ea pe hol...

- Mare parte din carne este bocnă. L-am trimis pe Victor la George, cu Dacia ta. Se va întoarce cu două butelii de aragaz şi-un cub de gheaţă. Unde facem "vitrina frigorifică"?

Deschise larg uşa băii:

- În cadă.

Lucia o privea lung...

- Fixăm cumva nişte folie de aluminiu pe fundul căzii şi punem totul aici. Şi-apoi acoperim cu altă folie... şi cu o pătură, cred. Şi obţinem un fel de ladă frigorifică.

- ... S-ar putea să meargă aşa. Alex, ai idee cum putem fixa nişte folie de aluminiu pe fundul căzii?

- Nu. O să se umple cu apă, aşa că n-o putem lipi nicicum.

- Dar va sta acolo cuminte, dacă aşezăm cu grijă pachetele de carne peste ea.

Lucia privi lung "problema" şi aprobă:

- S-ar putea să reuşim. Hai, Alex - spor la treabă!

Tânărul zâmbea şi se grăbea să ia folia de aluminiu. Ea fu chemată înapoi, la sacoşe... Tii, ce de mâncare! Unde să pună ea atâta mâncare? Privea lung pungile care tot veneau, şi se adunau... Mămica ei arătă spre cămară:

- Acolo ce-ai?

- Diverse vechituri.

- Pe geam cu ele!

OK - dacă zicea ea! Oricum, în maximum 7 zile plecau spre Italia! Ce mai făcea ea cu sandalele vechi de astă-vară? Şi cu piscinuţa gonflabilă? Şi-aşa, era prea mică pentru pici! O apucă, traversă bucătăria şi sări pervazul în balcon. Deschise larg geamul, aruncă piscinuţa şi reveni în hol - să facă loc pentru provizii acum.

Alexandru

După părerea lui, înfolierea aia îi reuşise binişor. Pusese un strat gros de folie de aluminiu, după care avusese o revelaţie şi pusese peste el o folie de plastic de-aia mare, de zugrăvit. Foarte isteţ Nicolae, că luase zece folii de-alea mari! Peste folia de plastic aşezase cu grijă puii bocnă. Acum, ar fi fost bine să poată să dea cu aluminiu şi pe exteriorul căzii - dar şi la Violeta, ca şi la el, cada era zidită. Ea măcar avea un fel de capac acolo, să poată interveni în caz de ţevi sparte! El, dacă ar fi avut un asemenea "accident", ar fi trebuit să spargă cu ciocanul faianţa şi BCA-ul...

Îndoi marginea de plastic peste pui şi luă altă rolă de folie. O lipea cu grijă, pentru că se rupea îngrozitor de uşor... Paşii se apropiară:

- Hai să te-ajut.

Nicolae? OK! Se grăbi să-l lămurească:

- Vreau să pun folie de aluminiu pe plasticul ăsta.

- Ţine plasticul întins.

Folia se aşeza frumos... şi nu stătea deloc locului. Şi uite că Nicolae se grăbea undeva chiar acum... Nu fusese atent - poate-l chemase Lucia s-o ajute la ceva! Desfăcu scociul şi fu oprit:

- Aşteaptă puţin.

Ce făcea?... Aa, mai adusese o rolă de scoci! Ca să poată lipi ambele margini deodată! Isteţ foc, vecinul jurist la BCR! Îşi schimbase total părerea despre el! Nu de alta, dar înainte de cutremur, Nicolae ăsta păruse uşor... stângaci în multe privinţe!

Lipirea foliei mergea mult mai repede acum. Fâşiile se aşezau, ascultătoare... Şi gata. Nicolae ieşi; puse capacul căzii, acoperi totul cu pătura şi se grăbi să-l urmeze:

- Şi-acum eu cu ce te-ajut?

- Hai să repartizăm chestiile astea prin camere. Eu zic să punem în fiecare cameră câte două lanterne şi câte patru lumânări, plus una în felinar.

- Ba eu zic să le stocăm pe toate şi să nu le scăpăm din priviri.

Nicolae nu-l înţelegea...

- Când or să vină copiii, mă gândeam să alegem patru mai răsăriţi şi mai descurcăreţi şi să-i "însărcinăm" cu lumânările şi felinarele. Îţi dai seama ce se poate întâmpla, dacă o singură lumânare se răstoarnă la noapte?

- Iar lanternele vor face deliciul copiilor. Ai dreptate. Dar fluierele eu zic să le dăm.

- Categoric. Dar le vom lega de mână - niciodată de gât.

- Categoric. Doamne fereşte!

Şi i se părea că vecinul se încruntase uşor... Îşi amintise de băiatul lui, care se sinucisese. Păi... Păi n-avea ce-i face. Aşa că oftă greu:

- Hai să găsim nişte cutii şi să facem un fel de sertare numai de noi ştiute. Şi să stocăm totul acolo. Restul, văzând şi făcând.

Gata - îi dăduse o preocupare. Îl privea lung şi realiza că, în curând, va avea şi el aceeaşi problemă...

George

Era două jumate, iar el urca voinicește treptele. "Inspecta trupele", pentru că nu mai avea timp - copiii ăia se chinuiseră destul pe ziua de azi! Şi-aşa, oscila între certitudinea că făcuse bine să-i ţină în curtea şcolii şi aia că făcuse extrem de rău că-i ţinuse în faţa blocului cu scara parţial prăbuşită. O parte din părinţi îi preluaseră deja; de jumătate de oră însă, nu mai venise nimeni. Aşa că urca treptele, ca să vadă cum organizaseră oamenii ăia centrul de primire minori şi să-l reorganizeze el ca lumea. Ca să le trimită copiii şi să poată să-şi scoată din cap problema asta! Gândul că copiii ăia tremurau de frică în curtea şcolii îl urmărea pas cu pas... În plus, cât de curând o să pice şi gheneralul de armată pe capul

lui! Şi-atunci să se ţină! Cât fusese el "şef pe felie", lucrurile merseseră acceptabil. Cine ştie însă peste ce bătrânel cu fixaţii dădea! Că el improviza, cârpea şi făcea maşinăria să meargă; dacă generalul nu era destupat la minte, o să-i ceară hackerului diploma de absolvire a Facultăţii de Informatică şi contractul de muncă cu Poliţia Română. Şi-o să-l întrebe pe el dacă "documentariştii" semnaseră de predare-primire pentru rezerva de ventile pe care-o primiseră la plecare. Şi se ducea dracului totul!

Lucia nu-l mai căutase prin staţie. După ce îl trimisese pe Victor cu maşina de patrulă şi toate aprobările necesare ca să ia gheaţa, buteliile şi apa, se gândise un pic şi trăsese concluzia că se descurcase ea cumva - şi de-aia nu-l mai căutase. Îl cam îngrijora un aspect pe care-l omisese intenţionat azi... După ce revenise la Dacia Solenza şi mutase "aprovizionarea" în maşină, logodnicul Luciei îi mârâise, printre dinţi, toată istorioara cu Leo, mobilul şi poliţista în misiune ultraspecială. Îl ascultase, dăduse din cap a constatare şi nu spusese nimic - nu voise să-i dea Luciei dreptate în faţa lui. Că-l simţea tensionat, nemulţumit, gelos...

Poate o să discute un pic cu el - mâine. Momentan, n-avea timp nici să moară, nici să se-nsoare! Aşa că...

Ajunsese la etajul 3. Uşile erau în continuare larg deschise. Privea lung holul Luciei; chiar în colţul cămării trona ditamai fotoliul, de pe care îl privea lung Nicolae... Juristul se schimbase - purta o cămaşă bleu-pal şi nişte pantaloni albaştri. Iar imaginea bărbatului de pe fotoliu era de fapt un indiciu, apropo de ceea ce va vedea de-acum acolo. Ridică puţin tonul, zâmbindu-i bărbatului cu doliu în piept:

- Inspector principal Lucia Florea, la raport!

Şi uite că Lucia venea în fugă... Doamne, ce era cu ea? Tot mai credea că exista o listă cu dezertori?

... Da. Luase poziţia de drepţi şi-l salutase "ca la Academie". OK! Dacă aşa voia ea...

- Gata centrul meu de primire minori?

- Permiteţi să raportez!

- Dacă nu termini cu prostiile, îţi dau şuturi în fund, să ştii!

Şi uite că era uimită... Intră în apartamentul ei şi... Şi descoperi că, într-adevăr, se descurcaseră bine.

Scoseseră tot ceea ce-ar fi putut să se prăbuşească acum. Scoseseră inclusiv lustrele! Sau poate le scoseseră mai demult, dar abia acum observase el asta... Mobila rămăsese culcată la pământ; o acoperiseră cu... Cu ce-o acoperiseră?

- Ce-i dedesubt, sub cearceafuri?

- Haine.

Deci puseseră hainele şi-apoi cearceafurile... Vedea şi nişte pături împachetate frumos, pe canapea... Chiar lângă piciorul lui, lângă uşă, era o găleată cu capac. Se vedea clar marginea sacului de gunoi... Aici era OK! Dormitorul? Intră şi privi lung megapatul de pe jos.

Dormeau. Dormeau duşi, toţi cinci... Nu; Carina deschise încet ochii şi-l privi, fără să se clintească. Îi făcu semn să stea liniştită acolo, cu copiii, şi ieşi încetişor, pe vârfuri. Şi se opri totuşi un pic...

Octavian dormea. Sau stătea foarte cuminte, cu ochii închişi, şi aştepta ca tatăl lui să plece. În orice caz, părea liniştit. O să trebuiască să-i spună... Şi încă nu ştia cum să-i spună. Nu ştia ce să-i spună! Unde să-i spună că o găsiseră! Nu de alta, dar el fusese furios într-un anumit moment al zilei de azi şi nu se obosise să salveze aparenţele şi să pună nişte haine pe ea. Aşa că...

Aşa că nu ştia. Îl privea lung şi se întreba în ce măsură băiatul lui, la cei 14 ani ai lui, ar fi putut accepta ideea...

Hei! Gata! Că nu era, totuşi, nebun! Reveni la treburile lui - deschise larg uşa băii. Oare aici făcuseră ceva?... Da; găsiseră nişte PET-uri şi le umpluseră cu apă din cadă. Aici erau patru bidoane de 10 litri de apă plată sigilate, aranjate frumos lângă perete. Se grăbi s-o atenţioneze:

- Să nu beţi apă din cadă. Când vi se termină bidoanele, îmi spui şi vă aduc eu. Nu beţi din cadă, bine?

- Bine.

OK. Se răsuci, iar Lucia deschise prompt uşa cămării! Ia uite...

Da' ştia că se aprovizionaseră, nu glumă! Le privea, le evalua, le calcula... Dacă erau cumpătaţi, ceea ce aveau aici le ajungea vreo trei zile. Era bine şi-aşa! El se gândise că va trebui să facă o şmecherie şi să aducă de la omologul din Berceni baterii şi lanterne! Ei, în schimb, luaseră inclusiv silicon şi spumă. Şi pistol pentru siliconul ăla! Şi pistol de schimb! Uau! Ieşi şi intră în apartamentul 13. Alex era şi el îmbrăcat în albastru; pusese un fotoliu în colţul unde fusese frigiderul şi moţăia cu ochii întredeschişi... Lucia se grăbi să-l informeze:

- Aici îi cazăm pe cei peste 10 ani. În fine, cei care-au terminat a patra şi mai mari!

- Iar în 12 pe cine cazezi?

- Noi şi copiii noştri.

Se întoarse şi-o privi lung: cum adică?

- Ludmila spune că copiii noştri au fost feriţi, până acum, de viruşii şi bacteriile care circulă pe-afară. În plus, sunt patru copii între un an şi 14 ani. Octavian e imunizat împotriva rubeolei; Renata, nu.

Aprobă cu capul:

- Oricum n-or să stea ei unde-i pui tu! Or să se ducă să-şi facă prieteni.

Lucia aprobă:

- Da. Dar în 12 "musafirii" noştri nu vor avea acces; aşa că acolo am băgat "grosul" proviziilor.

Aha! Da, corect! Lucia îl conduse şi în dormitor... În mijlocul mega-patului erau nişte saci cu haine - şi nu putu să nu-şi exprime nedumerirea aia:

- Ai nişte planuri anume cu sacii ăia?

- Da. Sunt haine, de la băiatul lui Nicolae.

Haine...

- Ludmila zicea că or să vină plini de moloz şi de microbi şi de multe altele. Am pregătit nişte lighene mari şi nişte prosoape - să se cureţe un pic. Şi haine de schimb...

Rămăsese fără cuvinte. Se gândiseră şi la asta! Lui, ditamai chestorul principal, îi scăpaseră o grămadă de amănunte mici, dar importante apropo de centrul de primire minori! Aşa că preferă să iasă, ca să nu o lase să vadă cât de uimit era de fapt! Intră în baie; şi aici, lângă cadă erau culcate nişte PET-uri, lângă cele două bidoane cu apă...

Hei! Tocmai avusese "o revelaţie"! Întrebă, conştient de faptul că acum o va panica serios:

- Te-ai gândit cum faceţi cu toaleta?

- Da.

Da?... De fapt, da - că ei erau mai mulţi! Era normal ca 7 creiere să aibă mai multe idei decât unul singur! O privea lung - aşa, şi? Cum făceau cu toaleta? Inspectorul principal Lucia Florea zâmbi slab, cu subînţeles, privindu-l lung pe... Alex:

- Aia e separat. Ajungem noi şi acolo...

Ia uite-i! Aveau secrete de-astea! Tocmai ca să nu încaseze şutul ăla "promis" în fund, tânăra de lângă el deschise uşa cămării. Uau... El nu se gândise la asta...

- Şi-am uitat să iau nişte prosoape, dar o să le folosim pe-alea pe care le aveam noi. La urma urmei, se vede cu ochiul liber că n-avem bube; nu?

Aprobă, în virtutea inerţiei - el nu se gândise la încălţăminte. El venise pregătit s-o certe şi să-i trimită el nişte lumânări de botez, de la florarul din colţ! Când colo, uite că avea inclusiv ciorapi pentru încălţările alea! Şi mult gel antibacterian, foarte mulţi

biscuiţi, fulgi de porumb... Avea şi Nesquick... OK!

Închise uşa cămării - ca să se poată clinti de-acolo, să vadă repede şi restul şi să aducă odată copiii ăia! Centrul ăsta era o adevărată tabără de cinci stele pentru ei! Lucia o luase înainte - se grăbea "să dea raportul". Şi să-l uimească.

Denisa era tot pe canapea. Deci nu se simţea mai bine; nu era capabilă să se ridice de-acolo. Asta era rău... Dar Ludmila îi spusese de la început că va avea nevoie de o operaţie; şi cum femeia aia avea destui ani, iar mâinile lui se simţeau ca noi de când o cunoscuseră pe ea, trăgea concluzia că doctoriţa de familie era "doxă", dar se temea să arate asta ca să nu fie poftită jos, în centrul de triere a răniţilor...

În bucătărie, Victor meşterea ceva; nu-şi dădea seama ce anume, dar simţea că tânărul lui viitor fin îi evita pe amândoi în momentele astea... OK! O să vorbească mâine cu el! Momentan, trebuia să constate cele cinci stele ale centrului de minori şi să-i aducă odată pe copii!

- În 15 vor sta picii de la trei ani în sus.

- Sunt doar vreo patru-cinci sub patru anişori, să ştii!

- Noi aşa am calculat. În 13, cei peste clasa a patra. În 15, cei mai mici. Aici, cei care se încadrează la mijloc. Ca să nu suprapopulăm vreunul dintre apartamente.

Hei! Păi ei făcuseră "calcule complexe" acolo! Şi aici erau câţiva saci cu haine; aici însă mai erau şi nişte teancuri aşezate separat. Probabil de la băieţelul lui Alex. Şi de la băieţelul cu tatăl şofer de TIR. Aoleu, să nu uite! Să le ceară tuturor datele şi listele cu rudele! Ei îl ajutau enorm; el simţea acum nevoia să le întoarcă ajutorul cât mai repede!

- Organizarea şi dotarea sunt cam la fel.

Da; cămara arăta cam la fel cu celelalte. OK!

- Şi-acum să te ţii invenţie!

Ia - ce invenţie? Brusc, era curios ce le mai trecuse prin minte! O urma...

Ia uite ce era în cada apartamentului 15... Clătina încet capul. Zâmbea şi clătina încet capul, că oamenii ăia erau maniaci... şi construiseră ditamai cada frigorifică... Aprobă acum:

- Adevărul e că nu mi-ai spus pentru ce-ţi trebuie gheaţa. Să-mi spui, când e cazul să-ţi mai trimit un cub.

- OK. Deşi Violeta găteşte atât de bine, că sigur n-o să avem ce să mai ţinem lângă cubul ăla nou!

- Apropo de gătit...

Se grăbi să intre în bucătărie:

- Apropo de gătit - atenţie la mirosuri.

Şi arătă lung spre geam... Femeia slăbuţă, blondă, aproba încet... Iar Lucia îi dădu un cot complice:

- M-am gândit deja la asta. Hai să vezi!

Hai! Era din ce în ce mai curios să vadă cum se organizaseră oamenii ăştia! Lucia deschise uşa cămării din 15, dar doar aşa, ca să poată să-şi justifice cuvintele:

- Grosul mâncării aici e. Hai!

Grosul mâncării? Păi asta era important! Ce-aveau acolo? Conserve multe... Pate de ficat mult... Uite şi nişte baxuri cu borcane cu ghiveci, cu mazăre, cu pastă de tomate... Doi saci de cartofi, ulei, zahăr, făină, mălai, mult orez... Ness... Ţigări... Uau!

- Vii?

Da, venea! Să aibă răbdare! El trebuia să evalueze proviziile alea, să se asigure că aveau de toate din belşug! Rămăsese la ţigări...

Da. Aveau de toate. Era prea bulversat de hainele albastre şi de cămările alea aranjate cu grijă, aşa că nu se putea concentra asupra proviziilor! O să le mai verifice o dată, diseară. Închise uşa şi-şi urmă subalterna. Urca scările spre etajul patru... Constata, în gând fireşte, că Lucia avusese dreptate când spusese că etajul ăla s-ar putea să aibă, la un moment dat, o problemă... Lucia lui era veselă:

- Bucătăria noastră e în 15, nu? Hai! Conform cu studiile cercetătorilor britanici şi nu numai, direcţia vântului va fi aceeaşi şi la trei, şi la patru. Aşa că...

Şi era grăbită să-i arate isprava ei... O urmă, recunoscu imediat "geografia" apartamentului... Lucia deschise larg uşa bucătăriei:

- Toaletă de cinci stele!

Oo, Doamne! Bufni în râs şi se sprijini de uşă - că nu erau întregi la minte, dar aveau totuşi atâta minte că-i venea să-i aresteze şi să-i ţină în cortul verde, lângă el! Ca să-i dea idei bune!

În toaleta aia "de cinci stele" erau nişte PET-uri cu apă, câteva role de hârtie igienică, nişte saci de gunoi şi... trei găleţi cu capac. Pe fiecare capac era lipit câte-un bileţel: "Mare", "Mică" şi "Mobilă". Aranjate frumos în dreptul lor erau trei capace de toaletă... Un spray Rexona... Întinse mâna spre ea:

- Vino-ncoa!

O strânse cu putere în braţe: Doamne! Doamne...

Închise ochii - era nebun...

Nu-nu! Îi deschise imediat şi "admiră" cele trei capace de toaletă. Ca să se controleze - şi să n-o sărute în toaletă. "Ce dracu, măi George! Eşti un gentleman, nu? În toaletă?" Ăsta era gândul care trebuia să-i bântuie acum mintea...

Sărută scurt creştetul şi-i dădu drumul:

- Bravo!

Şi-o privi lung... Da; Lucia era fericită. Ochii albaştri erau extrem de fericiţi! Şeful ei era mândru de ea! Gândul ei era corect; şi cum el nu voia să-i arate mai mult de-atât, ieşi:

- Hai să mai facem o şedinţă şi să-i dăm drumul!

Şi-acum cobora grăbit treptele...

Lucia

Îşi urma şeful şi-l privea lung... Şi se abţinea să nu chiuie - George fusese uimit de aşa organizare! Îl lăsase cu gura căscată! Iar asta i se întâmpla foarte rar chestorului principal Mocanu! Reuşiseră, ce mai!

George se opri în faţa apartamentului ei şi scoase ţigările din buzunar:

- Sună adunarea. Dar uşurel, aşa...

Da, ştia, copiii dormeau! Alerga să-i cheme... Ştia că-i străluceşc ochii; şi-ar fi vrut să fie mai calmă, mai liniştită, dar nu putea. Pur şi simplu, nu putea să se liniştească! Ei îi venea să chiuie! Aah!

Şi gata; erau toţi acolo, pe palier. Se opri în mijlocul holului şi-l privi lung...

George fuma. Mult. Încărunţise; avea senzaţia că, după dimineaţa asta, naşul şi superiorul ei ierarhic albise şi mai şi. Era obosit, era stresat... îngândurat...

Îi părea rău acum că nu fusese prietena Adrianei. Ar fi vrut să ştie ce anume nu "funcţionase" în familia Mocanu. Ce-l determinase pe George să calce pe de lături, dar să nu divorţeze totuşi de femeia care se răzbunase pe trădarea lui găsindu-şi un amant statornic. Bărbaţii calculau altfel decât femeile. George era totuşi un tip fair-play... Oare? Nu prea ştia asta - că nu fusese prietena Adrianei, ci doar o amică mai zurlie, aşa...

Sprâncenele bărbatului din faţa ei se încruntau încet... Ce calcula George Mocanu acum? Ce anume nu-i plăcea? Brusc, ochii albaştri se ridicară spre ea. Realiză că se holbase ca proasta la el, aşa că-şi scoase şi ea ţigările... Şi simţi că inima i se opreşte-n piept - George venea glonţ spre ea! Aoleu!

... Nu; George trecuse ca fulgerul pe lângă ea şi intrase în 14. Îl urmau... Îl auzea întrebând-o pe Denisa cum se simte... Vecinii ei îl urmau; OK! Ea rămânea printre ultimii, să fie mai aproape

de uşă! Şi gata - şedinţa putea începe. Se mira să-l audă... râzând:

- Din curiozitate - pentru aia mobilă aţi făcut şi-o comisie?

Uau! Stârnise un hohot general! Şi ea râdea, deşi se întreba de ce-o privise aşa George Mocanu... Alex răspunse, stârnind un nou hohot de râs:

- Nu, dar cred că o să tragem beţigaşe ca să selecţionăm voluntarul care trage apa pân' la ghenă...

Nu-şi permitea să-i privească. Tocmai se gândise la acel "Bravo". Şi la îmbrăţişarea de dinaintea lui. În general, atunci când subalternul făcea o ispravă pe cinste, primea doar "Bravo". Aşa că...

- Văd că v-aţi îmbrăcat corespunzător, aşa că permiteţi-mi să vă premiez pentru centrul de cinci stele pe care l-aţi făcut aici.

Cum-cum? Ce făcea? Îi premia? Ia uite...

Adusese nişte ecusoane - acum "le distribuia". Abia aştepta să vadă ce ecusoane erau! Ia! Ea era lângă uşă, lângă Violeta şi Ludmila; ecusoanele ajungeau încet...

- Vă rog să aveţi mare-mare grijă de ele şi să nu le pierdeţi. Chestiile astea sunt "ediţie limitată". Pot deschide multe uşi, de la multe "cămări", aşa că foarte multă lume şi-ar dori să pună gheara pe aşa ceva.

Gata. Luă ea ecusonul Violetei şi i-l prinse pe cămaşă. Erau albe; pe ele scria, cu albastru, "Poliţia", dedesubt "Voluntar", iar jos de tot, mărunţel, "Chestor principal George Mocanu". Deci ei erau voluntarii lui. Dacă păţeau ceva sau aveau vreo problemă, el va fi primul informat. Perfect! Şi uite că Ludmila mai primea ceva - o insignă cu Crucea Roşie...

- O să vă trimit numai copii sănătoşi - cel mult cu răni superficiale. Fără bolnavi, fără răciţi, fără fracturi sau tăieturi care necesită copci. Scopul este să-i ghidez pe toţi aici, ca să-i ştiu pe toţi minorii OK într-un loc şi pe toţi minorii răniţi la spitalul Emilia Irza. Ca să trimit părinţii "la punct fix". OK?

- OK.

- V-aţi organizat impecabil. Prin urmare, va trebui să acoperiţi geamurile cu ceva - ori cu jaluzele, ori cu pături, nu ştiu. De mâine-ncolo, ar fi foarte bine ca de jos, din stradă, să nu se vadă activitatea dinăuntru. OK?

- OK.

- O să vă trimit copiii în ordinea inversă a vârstei - întâi cei mai mari. Ca să aveţi timp să-i instalaţi pe ei, iar ei să aibă timp să se cureţe, să se schimbe şi-apoi să vă ajute cu picii. Pentru că sunt mai mulţi pici, decât copii de şcoală.

Logic - copiii de şcoală porniseră singuri spre case... Oof! Care case?

- Am văzut că aveţi radio-uri. Ascultaţi-le la volum mic, departe de urechile copiilor. Ceea ce se transmite acum e menit să panicheze şi să determine oamenii să se auto-evacueze din oraş.

Evident!

- Va trebui să-i luaţi la întrebări - nume, prenume, adresă, număr de telefon... Nu-i luaţi direct cu cine-i mama şi tata, unde lucrează mama şi tata, unde sunt fraţii şi surorile...

Nicolae răspunse prompt:

- Categoric. Oricum, Denisa ştie ce-are de făcut.

- Deci tu vei fi interogatorul...

Femeia se grăbi să răspundă:

- Noi toţi vom fi interogatorii. Dar am mai multă experienţă în "lucrul cu copiii". Şi sunt şi "surghiunită" pe canapeaua asta...

George aproba... şi-apoi se întoarse şi-o privi pe ea, lung, drept:

- E sarcina ta să "potriveşti" fiecare copil la părintele lui. Dacă ţi se pare ceva ciudat, orice, nu dai copilul; îl bagi înapoi în apartament şi dai adultul afară - cu pistolul la cap, dacă e nevoie. Îl trimiţi la mine; că ştii că am metodă...

Aprobă, iar George stinse ţigara în "scrumiera" Denisei. Alex se grăbi să-şi confirme bănuielile:

- Deci zici că radio-ul transmite chestii panicoase.

- Da.

- Şi-atunci câţi morţi sunt până acum?

- Până acum? Cine ştie! La videoconferinţa de la unu, apropo de Bucureşti, s-a vehiculat un total care va depăşi 20.000.

20.000 de morţi în total? Uau! Se lăsase liniştea... Carina constată, ca pentru ea:

- Deci Oprescu a avut dreptate...

- Oprescu? El a avut un raport. Şi s-a pregătit destul de bine, să ştii! Se anticipează vreo sută de mii de răniţi care necesită intervenţie medicală de specialitate...

Adică 100.000 de oameni aveau mare nevoie de-o internare... Mda. Ei vor sta în bloc şi vor avea grijă de copii. Era mai bine aşa. Evita să le privească pe Denisa, sau pe Ludmila... Îşi privea şeful cu coada ochiului... Şi cum nimeni nu mai avea întrebări sau nelămuriri, George scoase staţia şi apăsă butonul:

- 26!

- Ordonaţi!

- Spune-i lui 4 să trimită vopsitorul. Iar tu pregăteşte prima serie de copii, aşa cum am vorbit. Să-i găsesc încolonaţi câte doi, ţinându-se de mână. Ai grijă ca fiecare copil să aibă fişa la el. Ai înţeles?

- Am înţeles, să trăiţi!

Staţia sfârşi înapoi, la curea:

- Să aveţi mare grijă de ei.

- Bineînţeles!

Şeful ei se ridică... şi se opri lângă Alex. Privirea lui redeveni cea a unui investigator priceput:

- Tu am văzut că ai o cameră plină cu jucării, dar n-ai copil.

Alex se îngălbenise serios...

- Şi n-am prea înţeles...

O ezitare de-o secundă... şi-un răspuns:

- Am avut un băiat; maică-sa l-a luat ieri şi-a plecat cu el.

- Cum adică?

- Adică am avut treabă prin oraş ieri şi n-am putut să-i aduc eu cu maşina de la Călimăneşti. Când am ajuns acasă, am văzut valizele în hol. Iar ei nu erau nicăieri. Nici un bilet explicativ, nici un semn - nimic! A dispărut însă plicul cu banii casei, caseta ei de bijuterii, tratamentul copilului... Aşa că, cel mai probabil, s-a mutat la amant, în Republica Moldova.

Urma întrebarea despre tratamentul copilului. George se grăbi să întrebe:

- Deci te paşte un divorţ?

- Da. Când s-o deschide la tribunal - că nu cred că "secţia divorţuri" o să se deschidă prea curând...

Ochii albaştri se "confruntau" reciproc - investigatorul scormonea în căutarea adevărului, tatăl învineţit de pumnii amantului arbora seninătatea unei zile de primăvară...

- ... Vrei să încerc să aflu dacă au ajuns măcar la graniţă?

Alexandru negă scurt:

- Nu. Şi ea, şi copilul sunt istorie pentru mine. E mai bine aşa. Pentru Ionuţ, e mai bine.

Doamne, nici nu clipise când spusese cuvintele alea! Oare chiar atât de mare să fi fost durerea din sufletul lui? Să nu mai vrea să ştie nimic despre copilul lui? Era... Era groaznic. Dar probabil că fusese groaznic ori de câte ori îşi privise băiatul şi-şi amintise de compromisurile pe care trebuise să le facă, atât el cât şi nevastă-sa, pentru orele de terapie. Aşa că...

Aşa că, pentru bărbatul care făcuse absolut totul ca să-i asigure băiatului lui tratamentul şi terapia, trădarea nevestei şi absenţa copilului fuseseră prea mult. Alex făcuse totaluri - exact ca ea, acum o lună. Şi decisese să facă ceva şi pentru el. Era acum atât

de calm pentru că ştia unde era nevasta lui - departe de el! Şi ştia că va rămâne acolo - ştia că, indiferent care vor fi intenţiile femeii ăleia, erau nişte TAB-uri verzi între ea şi el - şi n-o vor lăsa să se apropie de el...

George întoarse brusc capul spre ei:

- Să-mi pregătiţi datele rudelor: nume, prenume, vârstă, descriere sumară, semne particulare, adresă, locuri unde s-ar putea adăposti... CNP-ul nu e obligatoriu - dar dacă-l ştiţi, e perfect!

Spre marea ei mirare, Nicolae scoase din buzunar o hârtie. George o luă şi-l trase deoparte, în hol. Alex se grăbi să iasă... Victor se grăbi să-l urmeze... Hei! Ce naiba era cu Victor? Abia acum realiza că logodnicul ei stătuse departe de ea pe toată durata şedinţei! Şi ceva timp înainte de şedinţă! Tot pe tema lui Leo era supărat? Că de când se întorseseră de la cumpărături se schimbase el... Ieşi şi ea, hotărâtă să se certe zdravăn cu el!

Nicolae

În sfârşit! Crezuse că nu-şi mai amintea odată de promisiunea aia! Hârtia de desfăcu; simţi nevoia să-i explice de ce coala A4 era aproape plină:

- Părinţii mei şi adresa lor... Socrii mei şi adresa lor... Şi garsoniera Carinei.

Îl privi lung - era prea mult? Exagerase? Ochii albaştri citeau repede...

- E perfect. O dau în lucru imediat cum ajung la cortul verde. Zoreşte-i pe toţi să scrie la fel de complet, OK?

Aprobă; era un pic mirat, pentru că ar fi trebuit să dea date concrete şi "pe scurt", dar el "se lungise" o coală-ntreagă... Carina îl cuprinse cu braţele:

- E ciudat, cu ecusonul ăsta. Mă simt aşa... importantă!

- Păi eşti importantă!

Trecu uşor degetul peste obrazul ei... şi zâmbi:

- Eşti cea mai importantă, pentru mine!

Aoleu, ce roşise! Se simţea privit... Ah, la naiba! Îi fură Carinei un sărut:

- Stai aşa, că am uitat să-i zic ceva!

Şi-o şi împinse spre uşa apartamentului! Fusese "uşor cretin", iar Denisa le văzuse îmbrăţişarea! Şi discuţia! Probabil că-i şi auzise...

Carina intră în apartamentul 12, dar se grăbi spre sufragerie. Aa, George era în dormitor! Dădu să intre, însă se trase imediat după colţ - poliţistul vorbea cu băiatul lui. Aşa că aştepta...

George

Îl mai privi o dată, lung... Decise să-l trezească totuşi:

- Octaviane...

Tii, ce repede se ridicase! Mai să creadă că nici nu dormise! Îl trase lângă geam:

- Tu rămâi aici; OK?

- Da.

Scoase ultimul ecuson din buzunar şi i-l prinse de tricou:

- Să ai grijă de ecusonul ăsta. Mare grijă! M-ai înţeles, nu?

- Da.

Îl privi lung... şi oftă:

- Ştii ce le-am spus să facă aici, nu?

- Da; centru pentru copii.

- Exact. Au făcut un centru de nota 10, să ştii!

Băiatul lui aproba...

- Să-i ajuţi şi tu; OK?

- OK.

- O să le fie greu - habar n-au ei cât de greu o să fie să se descurce cu atâţia copii! Să vorbeşti cu Lucia şi cu Carina; să le spui că ai tu grijă de ei trei. Şi să ai grijă de ei...

Arăta spre cei trei copii de pe pat. Octavian aproba... Îl trase şi-i şopti la ureche:

- Afară circulă tot felul de boli acum. Te rog, nu te apropia de copiii pe care-i trimit aici; OK?

- OK.

- O să trimit numai copii sănătoşi. Vizibil sănătoşi. Înţelegi ce vreau să spun...

- Da, tată. Am înţeles.

- Asta mică n-are toate vaccinurile făcute. Dacă tu te duci la joacă la băieţii mari şi vii înapoi cu pojar pe haine, îţi dai

- Am înţeles. Am 14 ani, să ştii!

- Ştiu. Şi-mi amintesc că eu, la 14 ani, nu-l certam pe tata când era prea grijuliu cu mine.

Tăcere...

- N-am veşti despre Adriana.

- Bănuiam.

Ridică mirat sprâncenele... Octavian oftă:

- Cine ştie pe unde-o fi dus-o Costel ăla de dimineaţă!

Cee? I se tăiase respiraţia!

- Lasă; or s-o găsească ei! Stai liniştit, că am eu grijă de ăştia micii. Şi-aşa, băiatul e *super-cool*, să ştii! Ştie şi engleză, are o mulţime de cărţi interesante...

Băiatul lui ştiuse despre Costel?

- Hai, du-te! Du-te şi trimite copiii ăia încoace! Le-o fi ajuns şi lor, de când stau în moloz şi praf! Cred că le e şi foame...

Şi gata - Octavian se lungise din nou pe cearceaf. Îl privea lung... Ar fi putut să-i spună acum...

Nu; nu-i putea spune. Se grăbi deci să iasă:

- Când aflu ceva, te anunţ.

Ieşi şi fu prins de braţ. Hei! Nicolae îl privea lung... şi-i turui în şoaptă:

- Copilul lui Alex e autist, iar nervii lui zac demult la pământ. Era certat cu nevasta; el susţinea tratamentul copilului şi casa, iar ea curvărea în dormitorul conjugal, cât era el la serviciu.

Poftim? Îl privea lung...

- Lasă-l. Şi-aşa, or să fie o mulţime de copii normali aici, sub nasul lui...

Da; şi chiar toţi i se păruseră să fie normali! Aprobă cu capul şi ieşi: să o anunţe pe Violeta că putea să pregătească prânzul, după care să plece odată! Păi el aducea copiii ăia, sau aştepta noaptea?

Violeta

Gata - laptele era pe foc. Mergea greu, că butelia nu avea presiunea normală "de ţeavă"; dar important era că aveau gaze! Ehei, câte sute de mii de oameni ar fi vrut să aibă o butelie de-asta acum!

Îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul... Blocul lui Mugur era avariat? Nu se uitase decât la pensionarii ei preferaţi...

Tresări - aoleu! Mugur era rănit!

Bărbatul de vizavi era plin de sânge pe cap, pe faţă, pe piept, pe mâini... Mai mult pe partea stângă. Probabil că-şi spărsese capul şi nu dăduse importanţă rănii în sine. Stătea în fund la masă, în mijlocul dezastrului foarte asemănător cu ceea ce măturase ea mai devreme din propria bucătărie, şi fuma de zor... Şi nu sesiza totuşi sângele de pe mâini! Păi era dement? Îl afectase lovitura la cap?... Îl şocase cutremurul? Ce-avea?

Se aplecă peste geam şi strigă:

- Mugure, vino încoace!

Capul brunet se întoarse imediat spre ea! Se grăbi să-şi confirme invitaţia:

- Vino la mine!

Îl văzu ridicându-se, trântindu-i geamul în nas şi trăgând şi jaluzelele! Uşa se deschise, concomitent cu bombăneala ei:

- Ei, păi dacă eşti prost, stai acolo!

George se opri lângă ea:

- Cine-i prost şi unde stă?

Arătă spre jaluzelele trase, dar nerăsucite:

- Individul de dincolo, de la etajul doi, e un fost coleg de liceu de-al meu. E plin de sânge, dar nu vrea să vină încoace.

- Asta e o chestie atipică; mai ales când eşti îmbrăcată în albastru şi ai un ecuson vizibil de la 100 de metri.

Mda; avea dreptate... şi-i părea rău acum că îi spusese lui ce şi cum... Întrebarea n-o miră deci:

- Ceva conflicte cu individul?

- Nu. Nici măcar în adolescenţă, când eram îndreptăţită să-i crăp capul. Dar m-a tot invitat la o cafea, de când s-a mutat vizavi şi m-a recunoscut, iar eu l-am refuzat de fiecare dată. Acum, am sentimentul că e supărat pe mine.

- Pentru că n-ai vrut să bei o cafea cu el?

- Pentru că nu vreau să-mi las bărbatul şi copiii şi să fug cu el în lume. Acu' câteva zile mi-a cerut mâna, în scara blocului. Frumos, cu inel de logodnă şi verighete la vedere...

George o privea lung, mirat... Aproba încet cu capul:

- Poamele mor poame. Asta e o axiomă...

- Copiii tăi ştiu că sunt dincolo...

Aprobă, simţind că îi dau lacrimile...

- Şi bărbatul?

Oftă greu şi încercă să-şi stăpânească suspinele:

- Bărbatul nu ştiu unde e. Ieri dimineaţă, a plecat cu TIR-ul spre Danemarca. Nu ştiu dacă a aflat de cutremur. Dacă a intrat în Germania, sigur a aflat - înţelege binişor germana şi presupun că ascultă radio...

- Şi sigur ascultă staţia, aşa că la zece cel târziu a aflat. Deci vine înapoi, cu acceleraţia la maximum. Scrie-mi pe ceva datele lui: numele, numărul şi înfăţişarea TIR-ului, toate numerele de telefon, mail-ul, o descriere sumară... Absolut totul. Şi restul las' pe mine - promit că ţi-l găsesc şi ţi-l aduc acasă. De fapt, unde-l vrei?

Poftim? Îl privi lung... George îl privea tot pe Mugur, extrem de serios:

- Îl vrei aici, în Răscoala, sau vrei să vă revedeţi pe cealaltă parte a baricadei de la intrarea în Bucureşti?

Adică voia "s-o şteargă" repede, sau...?

- Aici.

- OK. Scrie-mi datele alea. Iar dacă ai încredere în individul ăla, că nu fuge cu pâinea şi puii, fă cumva să vină aici şi să primească sarcini.

- OK.

- De pensionari şi "ploşniţe" n-aveţi nevoie; dar o să aveţi mare nevoie de bărbaţi. La noapte, or să înceapă jafurile.

Se grăbi să aprobe:

- Iar la noi miroase a mâncare.

George porni spre uşă:

- Exact. Pregăteşte-le copiilor ceva de mâncare, că în zece minute încep să apară - şi-s rupţi de foame!

Aprobă şi-l văzu ieşind... şi prinzând-o de braţ pe mămica ei:

- Te descurci aici?

- Da.

- Ai medicamente, creme, siropele

- Am tot ce-mi trebuie, inclusiv vitamine.

- Bun. Pe măsură ce vin copiii şi le consumi, fă-mi o listă - şi-ţi trimit eu ce-ţi mai trebuie. Să-mi scrii pe-o hârtie persoanele şi adresele despre care vrei să primeşti veşti.

Mămica ei aprobă şi intră:

- Gata laptele? Auzi, că în zece minute încep să apară!

Arătă spre aragaz:

- E butelie - şi-o "forjez" la patru ochiuri deodată.

- Imediat cum fierbe una din ele, fă şi-o oală cu ceai.

OK, ceai! Reţinuse...

- Ne trimite întâi copiii mari. Lor poţi să le dai sandwich-uri, dacă mai ai brânză sau mezeluri. Dar cu multă grijă, că astea sunt perisabile.

Aprobă...

- Iar la următorul ochi liber, "bagă" o supă de pui cu ceva! Am fugit la copii!

Aprobă din nou şi rămase singură...

Păi să facă sandwich-urile şi pe urmă să scrie datele lui Teo, nu? Şi să-l ţină totuşi sub supraveghere şi pe Mugur - deşi nu putea spune că era foarte sigură că bărbatul de vizavi era dispus să îngrijească nişte copii care nu erau ai lui! Nu era foarte sigură că nu va fugi cu pâinea şi puii... sau cu pistolul Luciei...

Lucia

Gata - ea una era pregătită. Şi Victor era pregătit; tot nu-şi vorbeau, dar era lângă ea... Ieşi şi traversă palierul. Şi intră în apartamentul 13:

- Alex?

Tânărul ieşi imediat din bucătărie:

- Prezent!

Îi întinse pistolul cu bile:

- Rămâi de pază. Ai grijă în cine tragi!

- N-am să trag în nimeni.

- Tragi în cine eşti nevoit să tragi. Nu glumesc!

Primi o aprobare... Decise să-l lămurească:

- Ştii tu - ţi-am mai zis. Sub 10 metri încep rănile serioase. Şi nu ţinti capul.

Iar Alex aproba, deşi nu era foarte convins de necesitatea apăsării trăgaciului... În fine! Oftă şi se aşeză pe prima treaptă - că nu era totuşi normal să fie certaţi; nu? Îşi aprinse o ţigară... Bătu scurt în treaptă, lângă ea; Victor se aşeză şi oftă scurt. Decise să şoptească:

- Leo e un pic intangibil. Iar George nu e şeful Poliţiei.

- Iar eu, la urma urmei, n-am treburi neterminate cu el. Am înţeles chestia asta.

- Şi-atunci de ce te-ai supărat?

- Nu m-am supărat.

Ei, pe naiba! Evita să-l privească; nici el nu era mai zorit să se pupe de împăcare...

Recunoscu imediat pasul de bocanc, aşa că se ridică. George anunţă scurt:

- Pornim.

Cobora în grabă treptele... George părea uimit de prezenţa lui Victor:

- Vii şi tu?

- Da.

- Eşti sigur?

- Păi mi-a promis postul de *sidekick*!

Bufni în râs: ia uite-l! Şi George râdea:

- Bine! Cum ştii tu!

- Cum s-o las să-mi scape din ochi?!

Daa, sigur că da...

Denisa

Paşii se apropiau, grăbiţi. Privea lung cadrul uşii şi aştepta... Ludmila intră, împreună cu Carina:

- Hai să pregătim hăinuţele.

Paloarea roşiatică a tinerei blonde era edificatoare. N-avea însă rost să intervină. O să înţeleagă ea, la un moment dat, de ce tonul şi cuvintele pe care le aştepta nu vor veni...

Văzuse îmbrăţişarea de pe hol. Văzuse cum Carina se face mică-mică în braţele lui Nicolae; şi-l văzuse pe el cum devine protector... Cum se transformă din Nicolae cel de toate zilele, pe care ea îl cunoştea bine, în Nicolae-capul familiei... Într-adevăr, Carina era perfectă pentru el. Şi se bucura mult să descopere că el decisese să le dea copiilor hainele lui Fabian. Se gândise şi ea la asta - dar nu avusese puterea sufletească să le spună să descuie uşa dormitorului şi să ia sacii ăia. El însă se dusese glonţ şi luase cămăşi şi pantaloni. Şi apoi scosese sacii. Şi apoi îl chemase pe Victor şi culcase mobila la podea...

Îngerul ei era liniştit acum. Era sigură că Fabian nu mai era aici, pe Pământ. Când începuse cutremurul, cu siguranţă se înfiorase văzând prăbuşirea blocurilor - şi se grăbise sus, mai sus de nori...

Luă una dintre colile de pe podea şi-o prinse în clipboard. Şi începu să scrie adresa părinţilor ei. Îi scria pe ei primii - ca să le dea un avans. Până găseau maşină, până traversau toată ţara...

În visele ei, alea frumoase de tot, ea, Eduard şi Armand plecau la Pecica. Avea însă o vârstă care-i permitea să despartă foarte bine visele de realitate. Iar realitatea era că Eduard... Eduard era acum undeva în Bucureşti? Sau ieşise deja din oraş şi accelera spre Bacău? Oare era singur în BMW? Era cu Armand? Era cu Armand şi Geanina? Numai el ştia...

Mm, greşise numărul de telefon! Ia să fie ea mai atentă! Gata cu gândurile alea! Auzea foşnetele... Coborî un pic clipboard-ul... Încă un pic...

Era frumoasă. Era tânără şi frumoasă. Se concentra asupra aranjării hăinuţelor; ochii albaştri erau foarte atenţi, degetele pipăiau şi netezeau gâlmele provocate de mâneci şi manşete...

La dracu! Îi venea să plângă! Şi culmea era că nu-i venea să plângă de necaz, sau din ură, sau... Îi venea să plângă din cauza lui Nicolae! Se gândea că juristul Nicolae Răduţ suferise destul. Că se zbătuse să facă o carieră şi-un salariu bun - şi-şi sacrificase dragostea de tată pentru asta. Iar băiatul lui simţise asta şi... Dar uite că fata asta blondă, slăbuţă şi frumoasă, îi făcuse lui Nicolae o fetiţă. Şi-i oferise şansa de-a fi tată de-adevăratelea. Fata asta era...

Fata asta era salvarea lui Nicolae. O să-i spună şi lui asta - să nu cumva s-o piardă pe Carina! Să depună cât mai repede divorţul, ca să se însoare cât mai repede cu ea! Şi să n-o piardă, orice-ar fi! Şi să aibă grijă de grăsuna aia mică...

Salvarea ei era Eduard. Oare mai venea salvarea ei? Oare el ştia că era salvarea ei? Oare el îşi imagina măcar cât de mult regreta că nu-i invitase ieri aici, în sufragerie? Că nu acceptase aseară invitaţia lui la îngheţată? Că nu plecase ieri cu ei, în casa de la Romană? Dac'ar fi ştiut... De unde să fi ştiut ea că azi, la nouă jumate...

Lucia

Ieşi din scară şi tresări - mâna îi zburase imediat spre pistolul de la curea! Brr...

Ăsta trebuia să fie vopsitorul - avea în mână un spray mare. Ce făcea acolo? Pusese pe zid un carton A3, decupat... George ordonă scurt:

- După ce faci marcajul, strică interfonul.

- Da, să trăiţi!

Reveni spre asfalt: colegul ei făcea o bulină mare, albastră, pe care scria "Poliţia". Iar asta însemna că statul "rechiziţiona" blocul, iar Alex putea sta liniştit - nu va da prea curând ochii cu proprietarul apartamentului 13. Asta era bine... Traversară pe partea cu blocurile ANL şi grăbiră puţin pasul. Ea să grăbea serios, pentru că dinspre blocurile alea se auzeau gemete şi trosnituri... Ridică privirea spre blocul cu 10 etaje din staţia de autobuz... Tii, ce bine se ţinea rablagitura aia! Păi nu era leat cu blocul de la Mega? În fine...

În stânga, se vedea cortul verde de peste pod. În faţă, se vedeau rămăşiţele blocului de la Mega... Traversau înapoi, spre farmacie; George scoase staţia:

- În 60 de secunde am luat prima tură. Anunţă Circulaţia.

Ce să anunţe?

- Hai!

Ce? Cum? Victor o prinse de mână şi-o rupse la fugă! Hei! Avu inspiraţia să nu încerce să-l oprească - şi reuşi să treacă de banda unu. Deveni brusc foarte atentă - şoferii nu se grăbeau să calce frâna...

Ba uite că o călcau! Tii - "îi lovise" spiritul civic! Ei trei opriseră toată Şoseaua Colentina cu uniformele lor! Bun! Şi-acum continuau să alerge, fiindcă 60 de secunde nu erau mult...

Şcoala 39 arăta jalnic. Ea una, dacă ar fi văzut-o în ce hal era, n-ar fi lăsat copiii acolo nici o secundă măcar! Dar... Dar George ştia mai bine. George avea o hartă actualizată în timp real, avea informaţii secrete, avea arhitecţi şi ingineri în construcţii care-i spuneau ce clădiri erau OK şi ce clădiri nu. Aşa că...

Oof!

Colegii ei împărţiseră copiii în trei grupuri. Cei mai gălăgioşi erau, desigur, preşcolarii! La vederea lui George, bărbatul cu staţia în mână începu să dirijeze amplu grupul cu copiii mai înalţi... Gata - îi ordonase doi câte doi. Toţi o priveau pe ea lung, cu neîncredere... George ridică tonul:

- Atenţie la mine!

Daa, mai ales preşcolarii! Cei mici nici n-o observaseră!

- Ea este inspector principal Lucia Florea - şefa centrului unde mergeţi acum.

Şi gata? "Îi preluase"? Tii... Arătă spre grupul gata încolonat:

- Grupa unu, atenţie la mine! Pornim spre centru! Ne ţinem de mână doi câte doi şi mergem în ritm de Madonna!

Şi uite că se lăsase liniştea - nici George nu mai respira... Scoase telefonul:

- O ştiţi pe Madonna, da? Tipa aia blondă care cântă bine! Toată lumea, privirea în pământ! Sunteţi atenţi strict la locul unde călcaţi! Băieţii de la circulaţie opresc maşinile, noi conducem grupul iar voi sunteţi foarte atenţi pe unde călcaţi şi-atât! Dacă prind vreunul cu ochii pe sus, şuturi şi capace şi adio sandwich-uri! Clar?

Era extrem de clar - de când le spusese despre Madonna, "le dăduse *reset*" şi pusese informaţie nouă peste panica adunată în mintea lor în ultimele patru ore! Erau cuminţi, mergeau repede şi primeau mâncare! Deci: Meniu, Fişiere, Muzică... Madonna! *Play* şi telefonul sus. Se uitau la ea ca la un Masseratti cu vâsle... Începu să bată ritmul cu bocancii... şi arătă spre poartă:

- Şi pornim!

Şi-acum se dezmeticiseră. Adică Victor apucase de primii doi şi-i împinsese spre poartă - iar cei din spate se grăbeau să nu rupă coloana... Iar George îi arăta că nebunia din capul ei era "super"... Încheie coloana, ieşi şi privi lung blocul din faţă. Nu era OK - blocul de lângă scara prăbuşită ca o guriţă de preşcolar ştirb nu era OK deloc! Nici blocul pe lângă care treceau ei acum nu-i inspira încredere - dar nu putea să oprească evacuarea din oraş pe 5 benzi fiindcă traversau ei, în pas de Madonna...

Nu-i vedea pe băieţii de la circulaţie - iar asta o îngrijora. Rău! Maşinile nu se opreau! Maşinile veneau încontinuu... Ei se apropiau de blocul de la Mega...

Alergă în faţă şi scoase fluierul din buzunar. Şi fluieră din toţi rărunchii! Prima bandă se opri; şi banda a doua se opri. Copiii

intraseră deja pe banda de urgenţă. Pe banda a treia, un dobitoc cu SUV "zbură" milimetric pe lângă ea... urmat de-un al doilea dobitoc!

"Ei, păi fir'aţi voi ai dracului să fiţi!"

Scoase pistolul şi-l ridică la 45 de grade. Şi-l întoarse spre direcţia coloanei. Ea era gata - ei erau gata să-şi dea drumu-n nădragi?... Nu, nu erau gata. Opreau toţi. Bun! Coloana de copii traversa Şoseaua Colentina în paşi de Madonna... Ea îi privea şi "socotea" vreo patru copii de 14 ani, vreo 8 de 12, foarte mulţi de 10... Victor îi ghida spre bloc... Îi traversă pe trotuarul blocului lor şi opri muzica:

- Bun. Situaţia este următoarea. Blocul nostru a rezistat foarte bine. Centrul este amenajat la etajul trei, ca să fie ferit de hoţi. V-am pregătit acolo apă, mâncare, haine şi jocuri şi jucării. Iar eu o să am mare nevoie de voi.

Intră în scară şi începu să urce treptele - o să-i oprească la etajul doi. Urca... Undeva în spate, o fată începuse să suspine... Se opri în capul scărilor care duceau la etajul trei. Îi aştepta să urce toţi...

- Nu puteaţi să rămâneţi în curtea şcolii. E periculos - şi nici n-aveam cum să avem grijă de voi acolo. Acum... Voi sunteţi mai mari, aveţi mai multă minte decât celelalte două grupe care-or să vină aici. Trebuie să mă ajutaţi să-i liniştim pe pici şi să păstrăm ordinea, curăţenia şi liniştea în centru. OK?

Un OK ici, un OK colo... Să-i motiveze deci:

- În timpul ăsta, colegii mei din cortul ăla verde de la colţ or să vă găsească părinţii şi bunicii. Pe măsură ce îi găsesc, îi vor trimite aici, la centru, să vă ia. Deci, puteţi să staţi liniştiţi - aici sunteţi în deplină siguranţă, aveţi apă şi mâncare, aveţi unde să dormiţi dacă e cazul... Iar noi o să vă găsim părinţii. OK?

Acum da, acum era OK! Se întoarse, urcă primele trepte şi-l văzu pe Alex în cadrul uşii, în picioare, cu pistolul înfipt la curea "americăneşte" aşa, în faţă... Doamne, să nu se-mpuşte! Îi venea să râdă...

Ludmila apăru imediat în spatele lui Alex:

- Gata? Aţi venit? Bun! Cine are lovituri, julituri, zgârieturi, să spună tare! Hai - toată lumea, la spălat şi schimbat! Doi câte doi, în bucătărie! Tricoul, pantalonii şi ciorapii îi puneţi în pungă; daţi praful jos cu prosopul ud, după care vă îmbrăcaţi cu haine de pe dulap! Repede, că acu' vine grupa de pitici şi vă vede în bikini!

Îi făcuse să râdă! Oof... Îl privi lung pe Victor - mai stăteau, sau mergeau după tura doi?... Păi, mergeau! Îi transmise prin semne lui Alex să fie atent să nu-i fugă "muşterii" pe scări; şi nu-l urmă pe Victor decât când îl văzu pe Alex în spatele ultimii perechi de copii. Acum era mai liniştită...

Violeta

Gata? Se auzeau guriţe de copii... Paşii se apropiară în fugă iar Carina intră în bucătărie:

- Au venit cei mari! Ludmila zice să începi să-mi dai porţiile!

OK! Porţiile! Păi... Păi aranjă patru porţii pe tavă şi i-o dădu. Tânăra ieşi...

Era o fată tare de treabă, Carina. Când o văzuse cu bebeluşa în braţe, se gândise că pe ea oricum nu puteau conta - că va fi "legată" de micuţă. Şi totuşi, uite că avea curaj s-o lase pe fetiţă cu băiatul lui George şi "punea osul la muncă". Şi nici nu încerca să se ascundă cumva după Nicolae... Straşnică fată! I-ar fi părut sincer rău să audă că George îi aducea veşti proaste!

Nu se gândise la aspectul ăsta. Pentru ea, Teo al ei era bine. Mămica ei era bine mersi, lângă ea. Iar alte rude nu avea. Dar ceilalţi aveau părinţi, fraţi şi surori, unchi şi mătuşi... Şi toţi erau oameni de treabă. Şi-ar fi dorit să poată să facă cumva ca toate rudele voluntarilor lui George Mocanu să fie bine - ori acasă, ori într-un centru de sinistraţi. Era foarte important...

Întoarse încet capul spre geam - oare părinţii lui Mugur erau bine?

De ce, la patru ore după cutremur, Mugur nu-şi schimbase hainele pline de sânge şi nu se spălase? N-avea el nişte apă plată în casă? Sări pervazul şi privi lung parcarea. Şi descoperi că locul Audi-ului era gol... ceea ce însemna că Mugur venise pe jos până aici. Sigur nu fusese la părinţii lui în vizită - că ar fi rămas cu ei, nu? Sau ar fi venit cu ei! Probabil că fusese la birou - şi maşina devenise cumva indisponibilă... În fine!

Privi lung geamurile acoperite de jaluzele... Nu, nu le închisese; dar nici nu-l mai vedea. Probabil că intervenţia ei verbală îl dezmeticise; probabil că se spăla chiar acum şi-şi lua alte haine...

Sări pervazul înapoi în bucătărie şi se grăbi să prepare următoarele patru porţii - când Carina va veni după ele, o s-o întrebe câţi copii veniseră. Trebuia să ştie - trebuia să-şi facă o schiţă cu palierul lor, ca să ştie câţi copii erau în 13, câţi erau în 14...

O să fie greu. Nu imposibil, dar greu. Devenise, brusc, bucătăreasă la o tabără întreagă de copii! Uau!

Ludmila

Era mulţumită de rezultat. Prima tură de copii era instalată. N-aveau probleme medicale. Dezinfectase multe mâini julite; unul dintre ei spunea că-l doare foarte tare glezna, aşa că-i dăduse cu gel şi-l bandajase strâns - ca să nu se umfle. Spera să fie doar o luxaţie uşoară...

Primele guriţe începuseră să caşte... Perfect! Ia să-i privească ea mai bine! Îi privea lung... Piciul ăla avea un semn de bună purtare la rădăcina părului.

- Cum te cheamă?

- Toma Petre.

Căuta fişa lui... Da, normal că nu i-o notaseră! Probabil că praful şi molozul acoperiseră cicatricea! Se grăbi să întrebe:

- Ce-ai păţit acolo, la cap?

- Aa, aici mi-am spart capul în clasa întâi.

- Aha...

Nota de zor "cicatrice în zona frunţii, şi-a spart capul în clasa întâi"... Mai departe! Următorul? Avea semne particulare? Se uita la el ca la o capodoperă semnată Picaso...

- Tanti, vrei să ştii dacă avem semne particulare?

Ia uite-o?! Dezgheţată puştoaica! Aprobă cu capul iar fetiţa, care nu părea să aibă mai mult de 10 anişori, începu să turuie:

- Miruna Costache. Eu am un semn de la naştere aici, la subraţ.

Repede, Costache! Găsi fişa şi notă "semn de la naştere la subraţul drept".

- Eu am o muşcătură de căţel aici, la picior.

- Eu am avut o operaţie.

- Eu nu am păţit nimic. Dar, uite, am o aluniţă aici!

O luase durerea de cap! Ridică pixul:

- Pe rând! Numele, prenumele şi semnul. Şi încet, că sunt babă bătrână şi scriu greu...

Râdeau şi-o aşteptau să-şi aşeze fişele în ordine alfabetică...

- Tanti, dar tu lucrezi la poliţie?

- Nu, eu sunt voluntar.

- ... Şi de ce n-ai plecat din Bucureşti? Că nu eşti rănită!

Oftă greu... şi zâmbi:

- Păi pentru că aici, pe palierul ăsta, stă fata mea, cu nepoţeii mei. Şi-am rămas aici, pentru că blocul ăsta e sigur. Poliţia ne-a promis că, dacă ne facem voluntari şi avem grijă de voi, o să aibă şi ei grijă de noi. Şi uite că avem tot ce ne trebuie. Aşa că, decât să mergem într-un centru de sinistraţi şi să stăm degeaba acolo, mai bine rămânem aici cuminţi şi ajutăm şi noi cum putem.

Acum, pe rând: numele şi semnul particular. Ascult.

Unul dintre băieţi zâmbi:

- Tanti, da' poliţista aia care ne-a adus aici e măritată?

Bufni în hohote de râs - şi ea, şi Alexandru! Iar paşii se apropiară:

- Nu, dar e foarte logodită cu băiatul ăla cu care v-a adus. Aşa că să nici nu-ncerci - că are pistol şi e nervoasă!

- Nasol!

Doamne, ce era cu generaţia asta? Râdea şi-i privea lung... Hei! Hai! Că-i veneau acum ceilalţi copii şi... Ia să facă ea o şmecherie!

- Carinaa!

Şi reveni repede spre ei, complice:

- Iar fata asta chiar că e măritată, să ştiţi!

Apariţia Carinei le smulse un oftat greu, deznădăjduit! Alex hohotea pe hol, ea hohotea în cadrul uşii... Carina se înroşise toată şi nu înţelegea de ce toţi oamenii din jurul ei râdeau... Îi puse fişele în mâini:

- Numai măritate în centrul ăsta! Of, fir-ar să fie!

Şi acum înţelesese şi ea - şi râdea şi ea. Ieşi şi se grăbi spre apartamentul 14 - că acolo trebuia să organizeze acum curăţarea, dezinfectarea, bandajarea şi cazarea.

Victor

Urca scările. Privea lung ghiozdănelele din faţa lui, urca şi se gândea că Lucia era, totuşi, o tipă straşnică...

Abia când plecaseră după a doua tură de copii, înţelesese de ce le pusese muzică la telefon. Dinspre blocuri se auzeau gemete, uneori şi urlete. Iar "*Express yourself*" era ritmată şi avea darul de-a rămâne bine întipărită în memorie. Cuvintele ei determinau copiii să fie atenţi la muzică - pentru că trebuiau să ţină pasul cu melodia... Şi mai uitau şi ei că trecuseră printr-un cutremur şi stătuseră în curtea şcolii ăleia mai bine de patru ore... şi uite că şi profesorii, şi educatoarele îi lăsaseră acolo baltă şi fugiseră...

Ei erau tura a doua. Probabil că văzuseră cum decursese traversarea primei ture, sau poate că le spusese George ce tipă pe cinste era poliţista aia care asculta muzică la cutremur. Oricum, începuseră să freamăte atunci când îi văzuseră intrând pe poartă. Deşi ochişorii erau roşii - fără excepţii...

Se opri - erau la etajul doi. Lucia le spunea ce urma să se întâmple, iar ei nu comentau nicicum "procedurile"... Intrau doi câte doi... El se întreba ce părere va avea Denisa despre toţi copiii ăştia...

Denisa

Gata - veneau şi la ea. S-ar fi bucurat mult să descopere şi colegi de-ai lui Fabian printre ei!

De fapt... De fapt, nu. Mai bine să nu fie colegi de-ai lui Fabian printre ei! Colegii lui Fabian ar fi fost bine să fie acum acasă, cu părinţii lor. Toţi! Aşa!

Paşii se apropiau, intrau... Zâmbi slab şi întinse mâna spre fetiţa care tocmai "inaugurase" sufrageria:

- Bună.

- Bună ziua.

Oof, ce ciudat arăta în hainele alea! Pantalonii lui Fabian îi erau mari... Asta e! Alţii n-avea! Luă fişa şi-i făcu semn să se aşeze pe "pat":

- Eu sunt Denisa - şi-o să stau aici, pe capul vostru.

Ochişorii o priveau lung, neîncrezători... Aprobă şi oftă:

- Am patru coaste rupte. M-a lovit cuptorul cu microunde...

Nu, nu se va apropia de ei aşa! Nici o şansă! Lăsă fişa jos şi sprijini capul în pumn, ca la şuetă:

- Şi, ia spune, dragă - ce mai faci tu? A câta eşti? A doua, sau a treia?

- ... A treia...

- Aa, e nasoală a treia! V-au băgat deja multiplii şi submultiplii la mate, nu?

Aproba cu capul...

- Şi ştiinţele naturii cred că sunt nasoale rău! Măcar aveţi o învăţătoare ca lumea? Explică bine? Că astea de obicei dau rasol după ce termină clasa a doua...

Uite-o că zâmbea... Suflă scurt moţul şi întinse mâna spre fişa băiatului care tocmai intrase:

- Şi tu, tot a treia?

- Da, suntem colegi...

- Aa, ce bine! Şi ce mai aveţi într-a treia? Stai să mă gândesc... Educaţie plastică, nu? Aia e mişto...

Ei aprobau, iar ea simţea că-i vine să plângă... Îngerul ei fusese la olimpiadă... Mai primi două fişe, iar Carina intră cu o tavă:

- Poftiţi la masă...

Îi privea lung...

O să le vorbească despre pictură. Fabian, dacă ar fi fost acum acolo, le-ar fi vorbit despre culori, nuanţe, forme, lumini şi umbre...

- ... Tanti, da' tu ai copii?

- De ce întrebi?

- Păi pentru că ştii ce învăţăm noi la şcoală. Şi parcă n-ai fi profesoară...

Zâmbi slab:

- Am un băiat de 13 ani. Dar nu e acasă acum. El pictează mult...

- Da? Pictează? Ce pictează?

Fişele se aşezau singure acum, în faţa ei. Toţi ochişorii îi aşteptau cuvintele... Ridică din umeri:

- Pictează de toate! Peisaje, portrete... Pictează ceea ce i se întâmplă. De exemplu, a fost la plimbare cu barca, în Herăstrău, şi-a mâncat pizza. Şi-a pictat barca şi pizza! A fost la Palatul Mogoşoaia - şi-a pictat curtea şi palatul...

- Şi l-ai învăţat tu?

Carina intră din nou, cu tava. Încercă să nu-i dea atenţie:

- Nu cred că eu, în mod special. I-au plăcut culorile, s-a jucat cu ele... Eu l-am lăsat să picteze cât a vrut el. Când mi-a cerut ajutorul, l-am ajutat...

- Şi acum nu-ţi mai cere ajutorul?

Negă şi zâmbi:

- Nu. Acum e mare - pictează singur. Dar, cât a fost mititel, l-am ajutat mult, să ştiţi!

Paşii ieşiră în fugă. Hei! Auzise cumva un suspin?

De pe hol, ochii albaştri ai Ludmilei o priveau lung... Îi făcu semn că habar n-are de ce plângea Carina! Iar doctoriţa ieşi în fugă din apartament!... În fine! Ridică fişele de pe jos:

- Uitaţi cum o să facem. Voi mâncaţi, iar eu vă întreb, iar voi îmi spuneţi cum vă cheamă, unde staţi şi dacă aveţi semne particulare: operaţii, pete de când eraţi mici, aluniţe... Şi pe urmă colorăm. Bine?

- Bine!

Până aici se descurcase... acceptabil. Să-i ia la descusut... şi apoi să coloreze. O să facă multe flori japoneze...

Ludmila intră şi veni glonţ la ea. Şi întinse palma. Îi oferea o pastilă de Distonocalm...

Da; mai bine să înghită un calmant. O s-o ajute mult, când va începe să deseneze flori japoneze.

- Tanti, tu iei medicamente?

- Da. Mă dor rău coastele...

- Da' ce-ai păţit?

- Ei, m-am lovit.

Şi-acum bea apa... Ludmila ieşea...

Carina

La naiba! Se repezi în baie şi închise uşa. Şi-şi acoperi gura cu palmele, pentru că tocmai bufnise în plâns...

Ce-i venise să le vorbească despre Fabian? Femeia aia era dementă? Femeia aia chiar ţinea musai să-şi amintească mereu că avusese un băiat, pe care nebunia părinţilor lui îl împinsese la sinucidere? Ce naiba?!

Cada era plină cu apă. Din nou. Se gândise mult la moartea lui Fabian; încercase să deducă singură, din informaţiile vagi pe care le avea, ce se întâmplase şi mai ales cum... Iar azi, acum, ca o ironie a sorţii, în cada aia era din nou apă rece...

Uşa se deschise scurt, făcând-o să ţipe! Nicolae o închise însă imediat şi-o prinse de umeri:

- Ţi-a zis ceva?

Nega repede-repede...

- Atunci de ce plângi?

Se aplecă şi-şi udă palmele. Şi-şi dădu cu apă rece pe faţă... Logodnicul ei îşi cam pierdea răbdarea:

- Mi-a spus Ludmila că ai ieşit ca racheta, suspinând, şi te-ai repezit în baie! Ce ţi-a făcut?

- Nu mi-a făcut nimeni nimic.

- Şi-atunci de ce plângi?

Nu putea să-i spună...

- Dacă nu-mi spui, mă duc acum la ea şi le arăt copiilor ălora cum se scot implanturile dentare fără cleşte. Şi se termină urât - că ne evacuează, cu tot cu Renata. Spune de ce plângi!

Oftă greu... Păi să-i spună, nu?

- ... I-a luat uşurel, cu programa de matematică... apoi i-a întrebat despre programa de ştiinţe... şi-a ajuns la educaţie plastică. Şi le-a spus că are un băiat, care pictează mult... şi care nu e acasă acum... Şi-aş fi vrut să fie şi el acasă acum...

Şi uite cum îl făcuse şi pe el să plângă! Doamne, cât de proastă era! De ce-o mai strângea în braţe? Cum putea să strângă în braţe aşa o proastă care-i amintea mereu că-şi pierduse băiatul pentru totdeauna? Nicolae oftă greu:

- Toţi poartă hainele lui. Era normal să vorbească despre el. Te rog să nu mai plângi; bine?

Aproba grăbită...

- Dacă nu poţi să stai aici, nu-i nimic. Stai cu Renata şi copiii în 12 - şi-o ajut eu pe Ludmila.

Se grăbi să nege:

- Nu. Ceva îmi spune că tu o să fii de pază, de la miezul nopţii încolo. Du-te şi odihneşte-te.

- Dar promiţi că nu mai plângi?

Aprobă...

- Te rog. Sunt sigur că şi ei îi e greu. Dacă te vede plângând, o să plângă şi ea.

Da; şi chiar nu era bine ca Denisa să plângă. Îşi zdruncina coastele, îi necăjea şi pe copiii ăia... Zâmbi şi ridică abia acum privirea spre el:

- Sunt cam gâscă, aşa; nu?

Nicolae negă:

- Eşti doar foarte specială şi foarte sensibilă. Şi ai fost ferm convinsă că Fabian se va muta cu noi. Ţi-ai spus tot timpul că va fi OK, că se va obişnui, că vom fi o familie... Să nu mai plângi.

Negă şi primi un sărut foarte special... Uşa băii se deschise; evită să ridice privirea spre femeia de pe canapea. Se grăbea să aducă o tavă nouă cu mâncare...

Nicolae

Ieşi şi se apropie de Alex. Mm, încerca să pară impunător! Îl întrebă, la ureche:

- Rămâi tu de pază până la noapte?

Primi o aprobare.

- Atunci spune-i Luciei că, de la 12, e rândul meu.

Primi o nouă aprobare, aşa că intră în apartamentul 12 - şi auzi imediat guriţa Renatei, din dormitor. Liana îi arăta jucării, iar ea ţipa denumirea. Păpuş, chion, aşina... Uj? Auzise el bine?... Da - Liana tocmai îi explica şi-i arăta cum se foloseşte rujul. Carina lui o să aibă un şoc, după ce plecau din centrul ăsta! Cum spusese Violeta? Încă trei luni...

Oftă greu şi se lungi pe canapeaua din sufragerie. Deşi era curios să vadă în ce consta "lecţia de rujat", nu voia să le strice joaca - apariţia lui ar fi făcut-o pe Renata să se agaţe de gâtul lui. Iar el trebuia totuşi să se odihnească. Intra de pază la noapte - adică exact când jefuitorii şi supravieţuitorii răzleţi vor atinge maximul disperării şi "vor trece la fapte"!

Carina lui plânsese azi după Fabian...

Şi pe el îl durea sufletul. Din cauza lui murise Fabian - din cauza încăpăţânării lui! Dacă el n-ar fi insistat atâta să-l rupă de maică-sa, băiatul lui ar fi fost acum aici...

Paşii intrară şi se apropiară de el:

- Vrei o pastilă?

O privi lung:

- Ce pastilă?

Ludmila era serioasă - îi întindea o pastiluţă roz:

- O pastilă de suflet.

Aprobă şi-o luă. Femeia se grăbea să iasă...

Păi să înghită calmantul ăla şi să încerce să doarmă. Presimţea că o să se trezească de multe ori. În aer "plutea" prima replică de după cutremur. Nu fuseseră replici - deci urma o zguduială serioasă... Iar dacă blocul nu rezista totuşi...

Lucia

Gata - plecau după ultima tură de pici. Cobora treptele, grăbită ca de obicei... Nu apucă să iasă din scară, pentru că Victor exclamă:

- Ia uite!

Ce? Ce se întâmplase? Unde se ducea? Ce văzuse în spatele blocului?

Îu! Ia uite-l! O trăsese în nişa aia micuţă de-un metru pătrat. Şi era hotărât s-o ajute să întârzie la serviciu... Hei! Îl împinse cu putere, şoptind:

- Ai înnebunit?

- Da.

- Stai!

Ba uite că nu stătea deloc! Îl împinse din nou:

- Stai, te rog!

Victor o privea lung, descumpănit...

- Aducem picii şi pe urmă inspectăm etajul patru. Te rog!

Nu era el foarte convins...

- Serios!

- OK - hai după pici.

Şi se şi grăbise să iasă! Hm... Îl urmă. Victor nu încerca s-o ţină de mână, ea nu încerca să-l ia de mână...

Leo ăsta făcea pagube serioase în viaţa ei privată! Dar la asta se va gândi după ce aducea picii de grădiniţă... şi după ce inspectau amândoi etajul patru. Va trebui să facă cumva să discute cu Victor. Ca să-l liniştească... Dar cum să-i spună lui ce se întâmplase în hotelul Sir? Victor îl privise pe Leo prin ochii... bărbatului. Şi cam asta văzuse, de la 10-15 metri distanţă - un bărbat

"dinamită". Dacă ar fi stat lângă el cinci minute, ar fi înţeles cum "funcţionau" ochii verzi. Iar discuţia despre hotelul Sir n-ar mai fi fost necesară. Dar aşa...

Or să discute. Adică, în fine - o să-l facă să înţeleagă că ea îl voia pe Victor. Nu pe Leo.

Traversară şi-l văzu pe George apropiindu-se, în fruntea coloanei de grupa mică. Aoleu! Da' ce se întâmplase? De ce nu-i aşteptase? Se grăbeau... Fluierul o făcu să tresară - apăruseră băieţii de la Circulaţie? Da - şi opriseră deja traficul pe Şoseaua Colentina. Se grăbi să ajungă lângă coloana de pici; număra câte două perechi deodată... 32. Aoleu! Unde băgau atâţia copii? Doamne, cum vor gestiona ei 68 de copii?

Gata - mergeau acum pe lângă groapa aia mare, care-ar fi trebuit să fie centru comercial... George oftă greu:

- Trebuia să mă uşchesc de-acolo, fiindcă gheneralul meu trebuie să pice din clipă-n clipă.

- Nasol. Ai aflat cine e?

- Nu. Nici ei nu ştiu cum or să fie repartizaţi.

- Ai folosit angroul Niro la ceva?

Tăcea... Ridică din umeri:

- N-am mai fost pe-acolo demult; ştiam că are standuri de termopan de trei pe trei şi că l-au golit acu' ceva vreme în vederea demolării. Ar fi fost tocmai bun de spital de campanie.

- ... Iar în capăt e Dragonul...

- Dragoanele. Sunt câteva clădiri noi, numa' bune pentru sinistraţi - că şi alea au standuri compartimentate. Şi-i plin-ochi cu tot felul de lucruri de care au sinistraţii nevoie acum. Partidul şi poporul chinez nu se supără dacă promitem că vom plăti totul... Dar trebuie să dai cumva de constructorul chinez şi să discuţi serios cu el. Cine ştie cum le-o fi construit!

- Mda; ideea e de studiat. Momentan am o problemă cu Emilia Irza.

- Cade?

- Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Oricum, nu mai e ca-n zilele lui bune.

- Păi "mută-l" în căminele de studenţi de la Construcţii!

- Cum-cum?

- Căminele de la Construcţii - ştiu că e un P+4 acolo. Alea sunt noi, proaspăt reabilitate, proaspăt zugrăvite... Mută spitalul în cămin, dacă e zdravăn!

- Ehei - dac-ar fi aşa uşor...

- Ba e foarte uşor. Trebuie doar să treacă toţi strada! Scoţi pistolul la ei - şi-o trec!

- Da-da! Cum să nu?!

Şi era încruntat, semn că într-adevăr lucrurile nu erau simple deloc... George arătă spre copiii din faţa lor:

- Nu ştiu cum i-ai împărţit sus - dar mai sunt încă 10 pe drum.

- Mici?

- Mari - clasa a treia.

- Asta e bine; la cei mari mai e loc.

- ... Ăştia micii ştiu că merg la un club. Te-au auzit când le-ai pus celorlalţi muzică şi le-am spus că or să şi danseze...

- Aoleu! Mă faci profă de dans acum?

- Doamne fereşte! Te-am văzut în "The Player" - şi zic că mai bine stai jos. Să nu vină părinţii cu reclamaţii...

Bufni în râs: ia uite-l! Şi George râdea... Victor mergea în faţa grupului; părea furios... Asta e! O să se lămurească el, până la urmă, ce şi cum! Intrară în bloc.

Ludmila

Măiculiţă, ce de copii! Umpluseră scara blocului cu decibeli! Nicolae sigur nu dormea la ora asta! Scările erau pline de copii de-o şchioapă, nerăbdători să intre odată în club...

Carina trecu pe lângă ea:

- Mă duc s-o chem şi pe Violeta.

Aprobă - dacă nu-i curăţau ele, nu terminau de cazat la ei până mâine! Şi-aşa, ea o să-i întrebe unde-i doare iar ei or să arate undeva pe suprafaţa corpului...

Denisa

Se lăsase liniştea, aşa că instaurase "regula şoaptei". Era linişte, deci, în sufrageria ei. Privea lung foaia... După părerea ei, floarea asta semăna mult cu o japoneză. Le arăta, prin semne, ce elemente trebuiau să facă; ei le făceau şi-apoi o strigau în şoaptă... Doi băieţei adormiseră. După ce mâncaseră câte-un pahar plin-ochi cu lapte cald şi două felii de cozonac, guriţele începuseră să caşte serios...

Paşii se apropiară; George se opri în cadrul uşii şi-o întrebă prin semne dacă era OK... Îi făcu semn să se aşeze lângă ea pe canapea şi scoase din buzunar hârtia ei. Şi oftă greu:

- Să nu le spui să vină să mă ia. Spune-le doar că sunt rănită. Şi ascultă ce au ei de spus. OK? Sunt foarte curioasă...

- Am înţeles.

Îl privea lung; el citea mâzgălelile ei...

- Deci casa de la Romană nu ştii la ce număr este.

- Nu, dar e casă pe pământ, are gard verde şi un BMW vechi, negru, parcat în faţă.

Scrisese numărul BMW-ului, aşa că aştepta întrebarea următoare...

- Asta e adresa lui?

- E adresa apartamentului în care locuia, cu nevasta. Şi e şi sediu de firmă - în caz că n-am reţinut eu bine numărul sau scara, să ai numele firmei... Era un bloc vechi; dacă s-a prăbuşit, următoarea lor opţiune ar fi la părinţii ei, care locuiesc la casă. Dar adresa aia n-o ştiu.

- Nu-i nimic. Dacă am firma, dau imediat de el şi de CNP-ul lui. Aşa dau şi de nevastă, şi de socri, şi de adresa socrilor...

Nu putu să nu-şi exprime nedumerirea:

- Voi aveţi curent?

- E mult spus. Noi am transportat un avion de informaţie la curentul din Cluj. Aici, folosim generatoarele şi nişte frecvenţe speciale atunci când interogăm bazele de date.

Aproba încet - ea nu se gândise la asta...

- Tu eşti OK aici?

- Da, sunt OK.

- Sigur?

Cum adică? George arătă undeva în spate:

- Cum vă înţelegeţi?

Aa... Zâmbi slab:

- Bine. N-avem nimic de împărţit. Nici cu, nici cu...

- Coastele sunt bine?

- Sunt rupte. Dar nu mă doare foarte tare. E suportabil...

- OK. Dacă te supără... să-mi spui.

- Stai liniştit - suntem oameni civilizaţi. De fapt, cred că ea e cea mai civilizată dintre noi!

Şi râdea, pentru că aşa era! George zâmbea doar:

- Termin inspecţia şi mă duc să dau ochii cu gheneralul.

- Îţi pun şef?

- Mult spus. Ei zic că "conlucrăm" - dar de semnat, semnează el. Dacă nimeresc unul obtuz, nu mai pot să dreg româneşte situaţia. Şi e păcat, că mor oameni nevinovaţi. Şi-atunci eu mă enervez... şi mi-e că-i şi zic vreuna neaoşă...

- Are Ludmila nişte pastiluţe roz numa' bune pentru momentul ăla cu neaoşa!

Bărbatul în uniformă se ridică:

- Poate reuşeşti să-i culci. Deşi, cu preşcolarii ăştia pe palier, nu prea cred...

- Mi se par foarte veseli...

- Sunt veseli - au venit la club, la poliţista aia mişto care le pune muzică la mobil!

I-auzi! George ieşi:

- Îţi spune Lucia... după ce-şi consumă bateria de la telefon.

Bun aşa! Deci Lucia le pusese muzică la telefon... Eei, ce mămică "super" ar fi fost Lucia! Ar fi avut cel mai modern şi zurliu copil din cartier! Şi cel mai descurcăreţ, tupeist şi plin de idei şcolar! Totul depindea însă de tătic; că dacă tăticul ăla va fi vreun şahist "încuiat"...

George

Simţise nevoia s-o întrebe cum se purta "tânărul cuplu" cu ea. Ei erau un caz foarte ciudat - el şi ea avuseseră o căsnicie trainică, până la un punct. Apoi, fiecare îşi găsise câte-un amant - şi cinaseră în familie doar pentru liniştea copilului. Şi-apoi se întâmplase ceva - nu ştia ce - care-i determinase să se repeadă să divorţeze! Oare Carina începuse să facă presiuni asupra lui Nicolae? Oare acel Eduard începuse să facă presiuni asupra Denisei? Eduard avea nevastă legală şi-un copil “din flori”... Afurisită situaţie! O s-o întrebe pe Lucia...

Ciudaţi vecini avea Lucia! Ciudaţi - şi totuşi atât de... "altfel"! Acceptaseră imediat să facă centrul ăla! Şi puseseră la bătaie tot ce avuseseră prin casă! Pentru Dumnezeu - într-o oră jumate, amenajaseră şi aprovizionaseră tot centrul! Erau nişte oameni... "altfel". În fine...

Intră în bucătăria de la 15 şi simţi că stomacul i se face mic-mic-mic - camera aia mirosea a supă delicioasă de pui cu de toate... Alex înghiţi şi zâmbi:

- Tu nu vrei? E o nebunie!

Deci ei mâncau acum. OK, ei ştiau ce şi cum organizau acolo! Negă scurt:

- Eu trebuie să-l întâmpin pe gheneral. Gata datele tiristului meu?

Violeta se grăbi să-i întindă o hârtie:

- Gata.

Deci numele complet, câteva informaţii despre înfăţişare... Numărul TIR-ului, culoarea şi poziţionarea dungilor... Şi numărul de telefon şi email-ul. Doar atât? Atât avea despre el? O privi lung:

- Ştii pe ce frecvenţe ascultă de obicei?

- Habar n-am. Cred că mi le-a scris la un moment dat în agendă - dar numai el ştie în ce agendă şi unde! Că eu am patru agende deodată: două au rămas la serviciu iar două sunt pe undeva pe-aici...

Şi n-avea rost să le caute acum, că oricum o să dea de el la intrarea în ţară! OK! Reveni spre Alexandru:

- Chiar nu vrei să aflu unde sunt?

Tânărul mesteca şi nega încet... OK - treaba lui! Deşi era tare ciudat şi comportamentul lui, şi încăpăţânarea aia...

Castronul sfârşi pe masă, iar el fu tras cu fermitate spre scaun:

- Poftă bună.

- Stai liniştită, că am mâncat.

- Sunt sigură. Aşa că te rog frumos să inspectezi mâncarea. Că eu nu mai gătesc nici măcar pâine prăjită până nu primesc aprobare!

Ia uite-o! Bufni în râs şi se aşeză. Iar Violeta ieşi, râzând şi ea... Scoase staţia şi-o dădu la maxim. Şi-o puse pe masă, lângă el - ca să audă când ajunge gheneralul în dispozitivul cu gard mişto. Supa aia mirosea ameţitor...

Lucia

Şi gata - preşcolarii erau gata. Intră în apartamentul ei şi-l văzu pe Nicolae dormind dus... Dincolo, copiii se jucau foarte frumos. Renata era o scumpă! Acum, de exemplu, îi explica Lianei ceva cu degeţelele - strângea degeţelele ca la exerciţiile de forţă şi-apoi se prefăcea că mănâncă... Iar Liana încerca să ghicească ce mânca Renata acolo... Şi nu nimerea - gâgălicea rotofeie râdea şi dădea din codiţe că nu... Brusc, Renata ţipă:

- Păcită!

Aa, plăcintă! Foarte drăguţ! Probabil c-o mânca pe 2 metri pătraţi - dar adevărul era că puştoaica era adorabilă... Intră în bucătărie şi zâmbi:

- Ai treabă?

Victor aprobă cu capul. Ce făcea acolo?... Meşterea un fel de suport pentru lumânări. Făcuse rost, numai el ştia de unde, de un fel de farfurie neagră, de fier, cu marginile din fier forjat; voia să-i pună patru sfori, probabil ca s-o agaţe de tavan... Normal - în nebunia aia de la Carrefour găsiseră doar zece felinare cu geam. Trebuiau să improvizeze cumva... Îl cuprinse uşor cu braţele:

- Mă ajuţi la o chestie?

- Depinde de chestie.

- Mă gândeam să inspectăm etajul patru...

- Acum am treabă.

Zâmbi slab...

Când veniseră cu picii, Ludmila fusese depăşită de situaţie - toţi copiii voiseră să intre mai repede în club! Aşa că toate forţele disponibile trecuseră la şters şi schimbat preşcolarii. La un moment dat, se pomenise lângă două fetiţe de-a patra pe care le dusese, cu jumătate de oră înainte, în apartamentul 13. Alex le spusese cauza gălăgiei iar ele se prezentaseră prompt să ajute...

Ei bine, decizia ei de a nu se grăbi spre canapeaua vecinei de deasupra îl supărase pe Victor. Ea se grăbise să ajute la cazarea copiilor. El se simţise... "amânat". După ce se simţise "respins" jos, în nişa blocului. Acum, o "amâna" el pe ea. Îl sărută uşor pe gât:

- Eşti sigur că nu vrei să inspectăm... şi-apoi să facem împreună chestia aia?

- Foarte sigur. Acum am treabă.

Era nervos... Ea nu înţelegea de ce dracu era Victor atât de nervos... Oftă greu:

- Nu ştiu de ce faci lucrurile astea.

- Nici eu nu ştiu de ce tu faci anumite lucruri. Dar nu-i nimic - las’ că-mi trece!

Da, o să-i treacă. Îi dădu drumul:

- Ar fi însă foarte neplăcut să constaţi că mie nu-mi trece.

Ieşi... şi se aşeză pe fotoliu, în holul ei. Privea lung scările; se gândea...

Alexandru

Gata - apartamentele erau pline de copii. Era o nebunie perfectă! Tot blocul ăla parcă încerca acum să-şi scoată pârleala, după lungii ani cât suferise din prea multă linişte! Biata Violeta, probabil că avea mare nevoie de nişte căşti de-alea mari, de mecanic de sol pe Otopeni...

Tresări - din punctul în care stătea el, nu văzuse coridorul. George apăruse şi "dispăruse" pe scări ca vijelia, sărind câte patru trepte odată! Oof - oare reuşise să mănânce tot castronul ăla de supă? Spera că da...

Se ridică, oftând greu, şi ieşi pe palier. Veni în capătul scărilor, privi lung în jos printre balustrade...

- Te-ai plictisit, nu?

Îu! Îl speriase! Victor se tolănise în fotoliul din apartamentul 12. Zâmbi slab:

- Statul degeaba e o adevărată pacoste.

- N-ai făcut armata...

Nega...

- Ia-ţi o oră liber, de la şefa. Îţi ţin eu locul.

Îi întinse pistolul, dar Victor refuză:

- Numai dacă e ea de acord. Ea e şefa! Aşa-i la armată - îţi trebuie aprobare... de la superiorii ierarhici...

Lucia ieşi brusc din propria bucătărie; din doi paşi ajunse lângă ei şi, cu un gest furios, trase pistolul de la brâul lui! Îu! Şi-apoi i-l puse în poală lui Victor! Şi făcu doar doi paşi - scaunul din bucătărie hârşâi scurt pe gresie... Victor zâmbea zmeieşte... Îi făcu semn să iasă pe hol şi-i şopti la ureche:

- Voi doi aveţi o problemă.

- Şi-ncă una serioasă!

- Lămuriţi-o, înainte să observe şi George asta.

- Şi ce-mi face - mă arestează? Îmi face dosar penal?

Ridică mâinile a "eu nu mai zic nimic" şi porni spre colţul opus lui - spre apartamentul 15. Nu voia să mai scoată vreun sunet pe tema aia! Şi-aşa, spusese mult prea multe! Simpla alipire a lui George la problema lor sentimentală era...

Intră în bucătărie şi mârâi, cu ochii la Violeta:

- Dă-mi ceva de făcut, că mă urc pe pereţi!

I se arătă tava mare de pe dulap:

- Du-le tu castronelele la 14 şi spune-mi câţi sunt în 15.

OK. El încercase să obţină o îndeletnicire practică legată de ciocan şi cuie...

Asta e! Nu se va putea fofila la nesfârşit, nu? Era un centru pentru minori! Întotdeauna vor fi minori în el! Iar dacă refuza sarcinile alea, va fi luat la întrebări... Sau, şi mai rău, evacuat...

Luă tava şi ieşi: deci pe-asta o ducea în 14... Număra 20 de castronele... Le dădeau alune şi prăjiturele cu ciocolată? Da' de ce? Adică... În fine! Ele ştiau! Violeta era fata Ludmilei, nu? Castronelele alea sigur aveau un scop nutriţional! Vedea cu ochii lui că laptele fierbinte cu cozonac avusese şi el scopul lui bine definit! Jumătate din mânjii lui de 10-14 ani sforăiau...

Intră în apartamentul 14 şi constată repede că acolo erau suprapopulaţi. Sufrageria era arhiplină; o parte dintre ei adormiseră deja... De ce nu-i adusese în 13? Că el mai avea loc! La el stăteau foarte lejer! În fine - nu voia să se bage el în organizare. George discuta uneori cu Lucia între patru ochi; cu siguranţă, discutau despre centru, despre voluntari... Pe el, George nu-l întrebase nimic despre tratamentul băiatului. Oare "fusese informat"? De fapt, oare Lucia ştia ce boală are băiatul lui?

Gata - îşi luaseră castronelele. Intră şi în dormitor... Iar restul le lăsă în bucătărie - or să le ia ei, când s-or trezi! Lăsă tava pe jos, ca să nu se răstoarne în caz de replică...

Ieşi, ocoli şi intră în 15. Şi se sprijini de perete - că aici era incredibil...

În sufragerie era o dezordine apocaliptică. Copii peste tot - pe mega-pat, pe canapea, pe lângă ele... Desfăcuseră deja jocurile şi jucăriile. Iar el îi privea şi nu-i înţelegea. Se minuna că ei între ei reuşeau cumva să se înţeleagă... Păi, să încerce măcar - nu? Ridică vocea:

- Hei! Ia, un pic de linişte!

Şi-i oprise... Îi număra... Aici erau 16. Mulţi - extrem de mulţi! Unde-or să doarmă? Şi dacă-i alinia civilizat, ca pe sardele în conservă, şi tot nu-ncăpeau! În fine... Zâmbi:

- Gata - start!

Iar nebunia reîncepu parcă şi mai şi... El nu se clintea de-acolo...

El nu se putea clinti din cadrul uşii. Ochii îi rămăseseră lipiţi de-un căpşor şaten, cu părul plin de inele, faţă perfect rotundă şi ochi negri. Băieţelul părea altfel - era diferit de toţi ceilalţi. Era... Era mai aparte. Şi-l privea. Şi băieţelul ăsta aparte rămăsese cu ochii la el. De ce, nu ştia; poate pentru că se holba aşa la el?

Se răsuci pe-un călcâi - nu de alta, dar şi-aşa "ieşea în evidenţă" cu încăpăţânarea aia de-a nu afla veşti despre copilul lui natural! Intră şi în dormitor - aici era un pic de ordine, pentru că Ludmila le explica regulile - nu aveau voie la geamuri, nu aveau voie să iasă neînsoţiţi din apartament, dacă voiau la toaletă trebuiau să ceară - pentru că toaleta era în altă parte... El profita de liniştea relativă şi îi număra... Aici erau 10. Tot suprapopulaţi. O să-i spună Luciei să mai aducă şi la el. Dacă o lăsa Ludmila, desigur! El îşi amintea că unul dintre vaccine îl făcuse în clasa întâi...

Intră în bucătărie şi zâmbi:

- 16 în sufragerie şi 10 în dormitor.

I se puse turnul de pahare de plastic în mână şi tava în faţă:

- Dă-mi pahare.

OK! El îi dădea paharul, ea îl umplea cu lapte şi-l punea pe tavă... 16. Şi-acum "repartiza" câte-o linguriţă de zahăr.

- Pune tu fix un strop de Nesquick - cât să-i dea culoare.

Bine, punea el! Luă un cuţit, că-i era mai uşor:

- Atât e bine?

- E perfect. Dacă le pui mult, le vin idei. Fotbal, baschet... 100 de metri garduri...

Râdea şi "repartiza" pudra de cacao cu vitamine... Şi ea râdea şi mesteca cu două linguriţe deodată, "în simultan"... Violeta număra 16 felii de cozonac şi le puse într-o farfurie, pe mijlocul tăvii:

- Du-le!

OK! Luă tava şi intră în sufragerie:

- Toată lumea, atenţie la mine! Doi câte doi, veniţi şi vă luaţi un pahar cu Nesquick şi-o felie de cozonac.

Veneau, cuminţi, aproape încolonaţi... El se întreba cum or să mănânce gâgâlicile de trei anişori... Lucia intră pe lângă el:

- Cine e Nicula Bogdan?

- Eu.

- Ia-ţi paharul cu lapte şi felia şi hai cu mine. Le ţii bine, da?

- Da.

O privi lung - unde-l ducea? Primi un zâmbet... Ochii albaştri străluceau de fericire! Deci Nicula Bogdan servea cozonacul cu lapte şi pe urmă pornea spre casă, cu mami sau cu tati... O auzea în spatele lui, îndemnându-l să mănânce; acum o întreba pe Ludmila unde erau ghetuţele pentru preşcolari... Ridică privirea spre căpşorul şaten - unde era? El de ce nu venea să-şi ia laptele? Tava se golea cu repeziciune! Nu era o problemă - că mai era lapte în oală. Dar... Dar era nerăbdător. Abia aştepta să-l vadă de-aproape şi să vorbească cu el! Aşa că îl invită cu capul... iar puştiul negă cu capul. Ei, drăcie! Se încruntă scurt... şi-l văzu apropiindu-se. Culmea era că primi un zâmbet pentru încruntătura aia:

- Salut. Eu sunt Vlad Enache şi nu am voie să mănânc cu lapte.

Poftim? Îl privea lung... Puştiul continua să-i zâmbească amabil...

- Cum adică, nu ai voie?

- Da. Nu am voie brânză, lapte, iaurt... Nimic cu lapte. Aşa a spus doctorul meu.

Aha! Eei, atunci... Atunci îi zâmbi şi el:

- Dar cozonac ai voie?

- Da. E puţin lapte în cozonac; bunica a zis că pot să mănânc.

- OK. Imediat cum termin cu laptele, îţi aduc ceai. Vrei ceai, da?

- Da.

Şi nu se mai putu abţine - întrebă:

- Câţi ani ai?

- Patru ani şi zece luni.

- Mulţi înainte. Eşti un băieţel foarte isteţ, să ştii!

- Mulţumesc.

Ia uite... că ştia şi "fineţuri" de-astea de bune maniere... Puştiul

se ducea glonţ spre canapea. Acolo erau "cazaţi" patru copii de trei ani - grupa mică-mică de tot. Erau buimaci şi-un pic absenţi...

Gata - ei mai rămăseseră. Intră şi le puse şi lor tava în faţă. Şi constată că nu se întâmpla nimic... Vlad luă un pahar şi o felie de cozonac şi le puse în mânuţele primului ţânc, de la perete:

- Aşa le face doamna educatoare.

Aha! Bun, bine că ştia! Se ocupa Vlad de ei... El nu se gândise nici o clipă că vor avea copii chiar atât de mici încât vor trebui hrăniţi cu linguriţa... Oare Violeta se gândise la copilaşii ăştia patru? Se grăbi să intre în bucătărie:

- Avem o problemă.

- Ce-i? Nu vor lapte?

- Unul dintre băieţi n-are voie cu lapte. Ordinul medicului. A spus că ceai are voie. Şi cozonac are voie, că ăla are lapte puţin. Aşa mi-a spus el!

Violeta îl privea lung... şi-acum aproba:

- Deci e intolerant la lactoză. OK; să i-l arăţi mamei.

Aprobă şi continuă:

- Avem şi patru ţânci care abia acum desluşesc tainele mâncatului cu propriile mâini.

- Asta nu e o problemă - grădiniţiştii se ajută între ei.

Poftim? Bufni în râs:

- Cum le-ai zis?

- Grădiniţişti.

Bună denumire generică! O să facă un A4, să-l lipească pe perete - "Grădiniţiştii"...

Luă ceaiul şi cozonacul şi reveni în sufragerie. Şi constată că, într-adevăr, Vlad găsise, în nebunia aia necontrolată, trei fetiţe sufletiste care-l ajutau să hrănească “mezinii adunării". Se grăbi să ajungă lângă Ludmila şi s-o întrebe la ureche:

- Tu vrei să-i culci?

- Aşa ar fi bine - să doarmă la prânz. Ne aşezăm şi noi, se liniştesc şi ei...

- OK. Îţi trimit imediat nişte ajutoare de nădejde!

Şi se şi repezi pe uşă-afară! Alergă în apartamentul lui şi năvăli în sufragerie:

- Cine ştie să citească foarte frumos poveşti?

Evident, două fete... Le conduse în apartamentul 15 şi le distribui două cărţi, din teancul de lângă cămară. Şi-şi reluă locul "la tavă". El punea Nesquick-ul şi constata chiar acum că se lăsase liniştea...

Duse tava în dormitor iar Ludmila îi făcu semn că gata, putea să plece. Dădu să iasă...

Privi lung spre sufragerie... Sprijinit de perete, Vlad Enache bea ceai, mânca nişte cozonac cu puţin lapte şi părea foarte atent la povestitoare... Ieşi şi se apropie de Victor. Primi pistolul, fără un cuvânt... Se tolăni în propriul fotoliu.

Gata - începuse suferinţa lui. Dumnezeu îi va trimite numai copii de-ăştia, geniali şi "supraturaţi". Şi-apoi îi va da cu blocu-n cap. Îşi primea fericit pedeapsa - după ce murea, o să se revadă cu Ionuţ. Care nu putea fi autist şi-n rai. Iar dacă el nu ajungea totuşi în rai, poate că Ionuţ îl va vizita uneori...

Tresări, văzând-o pe Lucia ieşind şi repezindu-se la scări! Unde se ducea?

Lucia

Şi gata - acum erau toţi. Ultimul băiat adus de patrulă de pe străzi tocmai intrase "la curăţat". George inspecta din nou centrul... un pic pe vârfuri, aşa, pentru că majoritatea copiilor dormeau... Voluntarii lui presimţeau o nouă şedinţă, aşa că se strângeau uşor-uşor pe palier... Şi gata inspecţia. George se apropie şi-şi aprinse o ţigară. Şi zâmbi:

- Ce le-a dat - Diazepam?

- Lapte cald cu cozonac.

- Foarte eficient!

- Într-adevăr.

Îi întinse trei fişe:

- Trei plecaţi.

- Au fost OK, nu?

- Foarte OK. Chestia cu semnele particulare e doar aşa... scriptică. De cum văd adultul, încep să plângă şi se agaţă de el. Şi nu-l mai lasă.

- E normal. Se gândesc şi ei că poate n-o să vină nimeni... Că mami, sau tati, lucrează într-un bloc vechi, sau la etajul 12...

George îi privi lung... şi oftă:

- Ăştia sunt toţi, momentan. Curtea şcolii şi cortul meu sunt goale. Şi nici nu ştiţi cât bine mi-aţi făcut cu centrul ăsta!

Victor zâmbi cu cubînţeles:

- Ba ştim, că i-am numărat; şi mi-a ieşit la calcul că tot tu o năşeşti pe finuţa...

George ridică mâinile a fatalitate:

- Dacă scăpăm cu bine din nebunia asta, vă năşesc pe toţi!

- Noi suntem de acord!

Nicolae o cuprinsese cu braţele pe Carina şi-acum râdeau amândoi... Şi George râdea; şi totuşi, se întoarse spre ea:

- Să blocaţi cumva accesul la scări - că sunt copii, se vor speria şi vor încerca să fugă. Fie din cauza replicilor, fie din dorinţa de-a le ieşi părinţilor în întâmpinare. Apropo - să le faci instructajul în privinţa replicilor. Să se aşeze pe jos şi să aştepte să se oprească legănatul. Spune-le să nu ţipe, că ţipă degeaba şi-i sperie pe ceilalţi...

Aproba, privindu-l lung...

- Cu paza cum faceţi?

- Fiecare bărbat face câte 8 ore. Cel mai bun loc e fotoliul lui Alex, care e mai ferit privirii celui care urcă...

- Corect. Grăbiţi-vă să acoperiţi geamurile, OK?

Victor preluă discuţia:

- OK. Pregătim materialul, iar când se trezesc copii încep să bat cuie.

- Tu ştii ce baţi - important este ca, atunci când se lasă seara, geamurile să fie acoperite perfect.

- Vor fi.

George îşi privi ceasul:

- E trei jumate, iar gheneralul meu mă aşteaptă să luăm decizii. E modelul ăla care-mi place mie - pune fără jenă plasturi la operaţie, dacă "ţine". Pe la patru, armata o să “planteze” nişte TAB-uri în faţă la Sir; deci, dacă mai aveţi aprovizionări de făcut, eu zic să le faceţi acum. Dar să fie scurte şi nu la magazine mari. Maxim 5 minute, în bojdeuci de cartier de trei pe trei; bine?

- Bine.

- La cinci fix, vin şi eu cu patrula, ca să văd ce mai faceţi. Nu pot să vă dau o staţie de emisie-recepţie, pentru că nici noi n-avem destule. Unul dintre sediile ISU s-a prăbuşit peste toate chestiile îndesate înăuntru, aşa că n-avem cu ce să comunicăm eficient. O să-mi instruiesc oamenii, să se uite spre voi cât mai des; atunci când vă trebuie ceva, puneţi cârpe roşii în geamuri. Iar dacă aveţi vreo urgenţă, veniţi la cort.

- OK.

- Dacă mai apar copii - şi-or să tot apară - o să vi-i trimit cu patrula. Deci, să ştiţi că or să apară din trei în trei ore.

- Bine.

George porni spre scări... şi se opri:

- Lucio!... Să nu-i spui.

Să-i spună ea lui Octavian despre Adriana, Costel şi cafeaua aromată? Negă scurt:

- Nu-i spun.

George cobora... Gata - plecase. Ea era şefa centrului - post care-i plăcea şi nu prea... Victor îşi aprinse o ţigară:

- Şi-acum, care unde stă şi ce face?

Violeta ridică scurt din umeri:

- Eu mă ocup de mâncare.

Se grăbi s-o corecteze:

- Tu oricum eşti şefă peste mâncare; dar nu eşti nici supraom, nici "bucătăreasa reghimentului". Du-te şi odihneşte-te; fac eu de mâncare pentru diseară. Îmi spui cu ce fel de sos să fie, şi-o fac eu.

Violeta părea că nu înţelege. Ridică scurt din umeri:

- Cu roşu, cu alb, cu pătrunjel...

- Aa...

Alex se grăbi să depăşească "momentul culinar":

- Eu stau cu un ochi pe scări şi cu celălalt pe copiii de la mine. Că sunt mai mari - mă înţeleg cu ei.

Se întoarse spre Carina:

- OK. Imediat cum aflu culoarea, eu mă gândesc la meniul pentru diseară. Şi stau cu ochii pe picii de la 14. Să vedem ce le dau de făcut...

Victor nu ridică privirea spre ea:

- Dacă vrei să te pui bine cu ei, nu le aminti despre teme...

Serios! Scoase "neacademic" limba la el, făcându-i pe toţi să râdă... Carina păru să-i înţeleagă logica şi arătă spre apartamentul 15:

- Eu pot să stau cu preşcolarii din 15. N-oi fi eu specialistă; dar nişte cântecele şi joculeţe mai ştiu...

Alex înţelese şi el "aritmetica" aia şi completă:

- Denisa oricum stă cu copiii de la 14. Iar Nicolae doarme în 12, pentru că intră de pază la noapte.

Victor redeveni serios:

- Eu pot să pornesc în căutare de benzină şi motorină - că pe-asta am cam neglijat-o.

- Avem deja 40 de litri de benzină.

- Care se vor consuma imediat cum gheneralul o să constate că-i trebuie.

- Nu pleci nicăieri singur.

Ochii căprui se ridicară şi-o săgetară scurt, încruntaţi:

- Şi ce facem - rămânem fără? După ce iese armata pe străzi, crezi că-mi mai permit să bruschez maşinile şi să trag cu furtunul din rezervor?

Alex păru că înţelege şi partea lor de "aritmetică":

- Mergem amândoi, la noapte.

Na, că logodnicul ei se înfuriase de-a binelea - şi-şi vărsa nemulţumirea pe intrusul care-i dăduse ei dreptate:

- Şi-atunci eu ce fac?

- Să zicem că meştereşti la acoperirea geamurilor, nu?

Mm, ce se mai împungeau! Până la urmă Victor aprobă... iar Alex continuă:

- Cred că ăştia suntem toţi - nu?

- Mai e Ludmila.

Violeta zâmbi slab:

- Ea e a tuturor - n-are un program sigur. O să doarmă pe bucăţele, zilele astea.

- Atunci am stabilit. Dacă apar părinţii, îi aduceţi întâi la mine. Deci, vecină, cum să fie? Roşu cu frunzuliţe sau alb cu bulinuţe?

Violeta începu să râdă:

- Veniţi la masă.

- Tot nu mi-ai spus la ce să mă gândesc.

- La rapoarte şi tabele cu copii.

- Vorbesc serios, să ştii!

Ea chiar voia să gătească! Violeta râdea şi nega... şi se ducea să facă ea nişte mâncare de-aia delicioasă, în timp ce şefa centrului trebuia să-şi facă tabelele, să-şi ordoneze fişele şi să predea copiii părinţilor disperaţi care-or să urce treptele alea... Zâmbi slab:

- Mă duc să-mi fac tabelele. De fapt, nu - mergem chiar acum şi-i instruim în privinţa replicilor! N-o să mai avem multă linişte, din punctul ăsta de vedere.

Carina aproba, Alex aproba... Până şi Victor aproba! OK! Ea o să se ducă la pici - că era un fel de "lider informal" la grupa 3-7 ani. O să le pună Madonna...

George

Gata - centrul pentru minori funcţiona. Putea să-şi ia acum mintea de la el. În fine - putea să nu se mai gândească la copiii care ajungeau la el! Ştia că are unde să-i trimită; ştia că, acolo unde-i trimitea el, aveau mâncare, haine, un doctor, un pat curat, jucării...

Intră în cortul verde iar bărbatul în uniformă militară îi făcu semn să se apropie. OK - ce voia să-i arate?

- IOMC-ul nu mai rezistă mult. Am primit raportul inginerului în construcţii - la două replici peste 5, devine un pericol pentru oamenii dinăuntru.

Trase harta şi arătă spre clădirea de peste stradă:

- Căminele de la Construcţii sunt aproape. Alea sunt reabilitate anual - s-ar putea să fie zdravene.

- Sunt, oricum, mai zdravene decât IOMC-ul! Căminele astea or fi populate?

- Acum, cu siguranţă! Dar le putem evacua relativ uşor...

Şi-l privea lung, cu subînţeles... Generalul zâmbi şi el cu subînţeles:

- Ia trimite un documentarist acolo!

Scoase staţia şi apăsă butonul:

- Şefu' sunt. Ce documentarist am pe lângă Facultatea de Construcţii?

- D7, şefu'!

- Spionează căminele. Spune-mi cine e în ele şi în ce stare e hardughia.

- Cinci minute, şefu'!

Bun; cinci minute... Decise să iasă din cort şi apăsă din nou butonul:

- Şefu' către nea Aurică. Eşti pe recepţie?

Aştepta...

- Da, şefu'; ordonaţi.

- Nea Aurică, unde eşti?

- Documentez Kauflandu' de la Colentina.

- Şi mai ai mult?

- Două raioane.

- După ce le termini, te aştept urgent la mine. Am o listă mare pentru tine; mare şi complexă şi foarte importantă.

- Gata, şefu'; contează pe mine.

Bun! Îşi aprinse o ţigară...

Nea Aurică era pnsionar. Poliţist cu 35 de ani vechime, miliţian de nădejde pe vremuri... Nea Aurică era un documentarist mai special - "documenta" anumite persoane. Adică rudele anumitor persoane. Rude de demnitari, de patroni cu firme mari... De câştigători la Loto... La Radio România Actualităţi nu se dăduseră adresele exacte ale centrelor de sinistraţi rezervate persoanelor care nu aveau voie să păţească ceva la cutremurul ăsta. Aşa că acele persoane erau... undeva prin Bucureşti. Nea Aurică se ducea cu bicicleta în centrele de sinistraţi, documenta, identifica punctual ruda cu pricina şi-o îndruma, printre dinţi, spre o anumită adresă. Tare bun, nea Aurică, la treaba asta! Îl chemase urgent la cort pentru că numai în el avea încredere să-i dea colile primite de la voluntarii lui...

Aoleu, să nu uite de tirist! Se apropie de tânărul care "conducea ostilităţile" în materie de circulaţie rutieră:

- Pe unde s-ar întoarce acum în ţară un tirist plecat spre Danemarca?

Aştepta... Aha!

- Pe la Nădlac.

- OK.

Îi luă notesul şi începu să copieze datele lui Simionescu Teodor...

- Pe astea, mi le transmiţi la Nădlac, direct la omologul meu. E un TIR; vreau să vorbesc cu Simionescu ăsta imediat cum apare în raza lor de acţiune!

- Da, şefu'.

- Bun. Spune-le că Simionescu trebuie neapărat să ajungă aici, pe podul ăsta, cât mai repede cu putinţă. Că am eu treabă cu el.

- Am înţeles. Şefu'...

- Zi-i!

- Crezi că tiristul ăsta ne aduce şi nouă nişte ajutoare?

Poftim?

- Dacă e băiat deştept, apare la Nădlac fără remorcă; da' dacă o transporta diamante, sigur nu le lasă într-o parcare! Mă gândeam... Ne-ar fi mai uşor să-l trecem prin toată ţara, dacă ar trage după el două remorci de-alea cu ajutoare... De-alea marcate...

- Aha! Am înţeles. Să-l întrebe omologu'; da' să nu-i pună sula-n coaste. Vorba ta - dacă o avea diamante în remorcă...

OK. Şi acum era mai liniştit.. Aa, ba nu! Reveni lângă el:

- Ia calculează-mi tu mie pe la ce oră o să mă contacteze Nădlacu'...

Aşa. Acum aştepta datele despre IOMC şi excavatoarele de la Târgovişte. Trebuia să cureţe repede Şoseaua Colentina - ca să ajungă cumva la Obor, unde avea o problemă complexă cu pasajul, magazinul şi blocul prăbuşit peste magazin... Staţia piui:

- D7 pentru şefu'!

- Raportează.

- Hardughia e perfectă. Sunt nişte studenţi în ea - şi cred că-i suprapopulat.

- Bine. Mersi mult! Dă-i 'nainte!

- Să trăiască şefu'!

Hm - nici la cutremur nu reuşea să fie zbir! Aveau oamenii lui aşa un stil de-a detensiona atmosfera... mamă-mamă! Intră în cort:

- Căminele de la Construcţii sunt bune, dar pline de studenţi. Şi cică-s suprapopulate.

- Aha! Păi să trimitem două maşini de patrulă, să discute cu ei. Vreau să le propun un târg: le dau provizii pentru trei zile şi-i trec peste ieşirea din Bucureşti.

Îl privi lung... şi zâmbi:

- Nu înainte de a face o listă cu fiecare individ şi numărul de telefon al rubedeniei care-l aşteaptă în Voluntari. Altfel n-or să accepte. Că sunt studenţi...

- Nu va funcţiona - nu cu ăia care au rude pe partea asta a Carpaţilor. Mai bine... Las' că ştiu ce fac! O "aranjez" eu; tu contactează IOMC-ul, pregăteşte-i de mutare.

Aprobă şi se grăbi spre omul lui însărcinat cu partea medicală:

- Anunţă IOMC-ul că îi mutăm în căminele de la Construcţii. Să se pregătească; când o fi să le dăm startul, să nu se-mpiedice.

- Da, şefu'.

Omul de la circulaţie îi făcea semn discret... Se apropie de el.

- În funcţie de tahograf, poate să apară începând cu ora şapte. Azi, sau mâine.

- Cum-cum?

- Dacă e un tirist care respectă tahograful, la ora cutremurului era pe undeva pe lângă Dresda. Dar după ora nouă jumate, numai el ştie ce-a făcut.

- Are o nevastă şi doi preşcolari aici; tu ce crezi că a făcut?

- ... A lăsat diamantele în prima parcare cu pază şi şi-a băgat stângu-n tahograf.

- Deci ne aşteptăm să apară la Nădlac pe la şapte.

- Da. Eu am transmis datele lui; omologul a spus că-l aşteaptă. Şi-a mai spus că are 15 remorci pregătite - şi nu se va opri.

- Foarte bine. Să le facă duble. Băieţii ăştia, tiriştii, dacă vor să ajungă la familii, trebuie să ne ajute.

Tânărul aproba cu capul... Păi să-l aştepte pe nea Aurică şi să facă cumva cu incendiul de la Lukoil. Dacă reuşea să stingă benzinăria, putea da drumul la a doua rută de evacuare pe Şoseaua Petricani şi-apoi pe Şoseaua Pipera-Tunari, până la Şoseaua de Centură. I-ar fi prins tare bine asfaltul ăla! Ar fi creat o rută de evacuare a traficului de pe Calea Floreasca şi Barbu Văcărescu! Trebuia să fie foarte atent la blocurile de pe Lacul Tei; erau înalte, iar pe-acolo circulau acum nişte TAB-uri...

Afurisită treabă, cutremurul ăsta!

Ia să vadă el ce zicea generalul lui despre angroul Niro! Că ideea Luciei, aia cu căminele de studenţi, se dovedise a fi foarte bună! Dacă o nimerise şi pe-asta cu Niro şi Dragoanele...

Lucia

Intră în apartamentul 15, în sufragerie, şi constată că liniştea aia perfectă se datora laptelui cald şi poveştii - picii dormeau duşi. Toţi! Ăla sigur era un record! Câţi erau? 15? 20? 20 de pici trecuţi printr-un cutremur de-ăla "ca-n '77" sforăiau de rupeau mobila-n două? Uau! Ieşi uşurel şi se apropie de dormitor...

Oftă greu - aici erau ceilalţi. Cei pentru care cutremurul "ca-n '77" va rămâne probabil pentru totdeauna o traumă serioasă. Aici, picii se strânseseră în jurul Carinei; aici se auzeau suspine...

N-o să le facă acum instructajul; de-abia se liniştiseră! Poate nu venea replica aia prea curând... O să-i lase să doarmă.

Intră în bucătărie şi se aşeză la masă. Violeta mesteca de zor într-o oală mare-mare...

- Cum stăm?

- Binişor, momentan. Sunt mult mai liniştiţi decât credeam că vor fi!

- Eu îmi închipuisem că vom avea nevoie de-un psiholog...

- Avem deja un psiholog. Sigur, ea încă nu ştie că e psiholog; dar faptul că e tânără, blondă şi blândă face minuni, să ştii!

- Ştiu. Şi sigur nu s-a gândit că ea stă cu preşcolarii ore în şir şi-apoi se duce la fetiţa ei...

Aoleu! Nici ea nu se gândise la asta!

- Mama o pândeşte să iasă de-acolo; o s-o pună să se dezinfecteze şi să-şi ia un halat peste hainele alea.

- De fapt, ar fi bine să punem mai multe halate. O să intrăm toţi în camera copiilor noştri!

Violeta aprobă... şi-i puse în faţă ditamai castronul cu supă de pui:

- Să ai poftă.

- Săru' mâna.

Mută lingura "pe stânga"; cu dreapta completa tabelul nominal cu copiii...

- ... Crezi că George poate să dea de soţul meu?

- George poate să facă orice acum. Mai ales acum, că e şef de zonă. Observă că a primit zona nord, nu sectorul 5...

Tăcea...

- Stai liniştită - soţul tău va ajunge aici cu bine.

Tăcea... Ba nu - uite că deschidea o altă discuţie:

- În blocul de vizavi, la etajul doi, locuieşte un fost coleg de liceu de-al meu.

Deci era aşa cum bănuise ea! Se ridică şi se aplecă spre geam. Jaluzelele erau trase, dar nu şi răsucite; nu se vedea nici ţipenie

de om înăuntru... Şi se părea că la burlacul ăla cu Audi-ul argintiu se referise Violeta; la brunetul care-şi tot scrântise gâtul în ultimele săptămâni, holbându-se la geamurile Violetei...

- Pe-atunci, am avut o relaţie; mama lui şi-a băgat coada şi ne-a despărţit. Eu m-am măritat... S-a mutat vizavi de noi, luna trecută; iar de când m-a recunoscut, îmi tot dă târcoale... Acu' vreo oră, era în bucătărie, plin de sânge de la creştet pân' la brâu; când l-am chemat la mine, mi-a închis jaluzelele-n nas. Dar George mi-a spus că, dacă am încredere în el că ne ajută cu centrul, ar fi bine să-l conving să vină încoace. Că o să avem nevoie de bărbaţi.

Avea un presentiment - ca şi cum flerul ei şoptea uşurel "Nu". Dar dacă George spusese că era mai bine să-l aducă pe individul ăla acolo, OK! Se grăbi să-şi aprobe superiorul:

- Exact. Fă cumva să vină încoa - şi vorbesc eu cu el. Dacă nu vrea să ajute, o s-o rog pe Ludmila să-l spirtuiască şi-o să-i arăt ieşirea. Oricum, nu putem să-l lăsăm acolo aşa, plin de sânge!

Se reaşeză şi reveni la tabelul nominal cu copiii. Şi la supă. Se gândea la burlacul brunet care-şi permitea ditamai duplexul şi care fusese cât pe ce să se-nsoare cu Violeta... Ah, uitase!

- E băiat de bani gata?

- E băiat de membru al corpului diplomatic şi patron de ONG.

Clar - o să-l evacueze repede... sau poate nu! Zâmbea slab - că ştia ea ce le putea pielea băieţeilor de bani gata! Erau mai descurcăreţi şi mai iuţi decât de-alde Leo - dar numai când voiau ei! Aşa că brunetul de vizavi va primi azi cel puţin spirtuiala.

Alexandru

Intră în sufragerie şi constată că mânjii lui se împărţiseră în două - unii dormeau în sufragerie, ceilalţi jucau cărţi în dormitor. Se opri deci în uşa dormitorului:

- Trebuie să discutăm despre replici.

Înlemniseră toţi...

- Blocul e zdravăn - că altfel nu mai eram noi acum în el! Noi, adulţii! Nu?

Dădeau din cap că da...

- Mobilă vedeţi şi voi că nu mai e. Lustre nu mai sunt. Nu mai există nimic care-ar putea să cadă pe voi. Aşa că, atunci când or să vină replicile, n-aveţi de ce să fugiţi spre uşă. Dacă începe replica, nu trebuie decât să vă aşezaţi în fund pe jos şi să aşteptaţi să treacă. Civilizat, fără să urlaţi şi să plângeţi. Că n-o să se oprească, dacă urlaţi toţi în cor. E limpede, da?

Dădeau din cap că da şi zâmbeau...

- Voi sunteţi cei mai mari. O să am nevoie de voi ca să-i calmăm pe picii ăia gălăgioşi din 15. Apropo, fetelor - mulţumesc! Straşnică treabă...

Şi le făcu cu ochiul. Obţinu, evident, două rânduri de obraji roşii şi-o atmosferă destinsă... Se grăbi să mute subiectul spre ceea ce-l interesa pe el acum:

- Deci - în caz că am nevoie de voi, mizez pe voi?

- Sigur că da!

- N-o să-mi fugiţi mâncând pământul, panicaţi şi cu lacrimile înnodate-n bărbie!

- Nee!

Bun! Arătă undeva în spatele lui:

- Mă duc să mănânc un sandwich şi să mă fac că vă păzesc. Voi aveţi grijă aici - să n-o daţi pe poker, că mai trece şefa în control...

Tii, ce mai râdeau! Le plăcea abordarea aia... de şmecher versus şmecheri! Intră în bucătărie şi luă un sandwich. Şi reveni pe fotoliul lui, în hol. Mânca şi privea lung scările... Şi decise că era momentul ideal să se gândească un pic la problema lui.

George ăla "avea metodă". Când îl întrebase despre Mirela şi Ionuţ, ochii albaştri îl interogaseră serios! După părerea lui, se descurcase bine la interogatoriul ăla. Şi totuşi, povestioara cu nevasta care luase copilul, lucrurile de valoare şi amantul şi începuse o nouă viaţă avea o hibă serioasă. Vânătăile lui. Încheieturile se mai desumflaseră; dar vânătăile alea se cam înnegriseră...

În primul rând, trebuia să le spună despre Ionuţ. Deci, dacă şeful Luciei îl va întreba despre tratamentul copilului, îi va spune adevărul. Iar dacă îl va întreba cine-l bumbăcise, va spune că amantul oficial al Biancăi. La urma urmei, avea senzaţia că toţi vecinii ştiau care era jobul lui "part-time". Iar mai "cârpă" decât păruse atunci când îi informase pe toţi apropo de noua viaţă a nevestei lui, nu putea fi! Aşa că...

Aşa că Ionuţ era autist, iar el se prostitua pe bani. Amantul oficial al clientei lui statornice îl prinsese şi-l bumbăcise. Atunci, el venise acasă şi constatase plecarea nevestei...

Dacă George voia să ştie adevărul, îl va afla; dar între patru ochi. Observase că poliţistul ăla obişnuia să interogheze "cu martori" - pentru că avea nişte ani buni de interogatorii la activ şi avea şi-un fel de detector de minciuni încorporat în creier...

Denisa

Habar n-avea de când moţăia pe canapea. Oricum, Distonocalmul era eficient - o cam luase somnul...

Picii ei dormeau duşi acum. Toţi! Desenul nu era o activitate foarte obositoare; şi totuşi, ei sforăiau de mama focului. Se aliniaseră frumos, unul lângă celălalt, şi luaseră o poziţie "oarecum" de drepţi. Dormeau ca sardeluţele! Zâmbea uşor...

Copiii din sufrageria ei erau mai mici decât Fabian. Purtau totuşi hainele lui Fabian; Distonocalmul îşi făcuse datoria, aşa că ea zâmbea...

Paşii se apropiară; Lucia intră şi se apropie de ea:

- ... Care-o fi Luiza?

Luiza... Arătă spre blugii suflecaţi:

- Blugii suflecaţi şi tricoul alb cu Spiderman.

Lucia încerca să se apropie cumva de ea...

- Psst! Tu eşti Luiza Ionescu?

- Da.

- Ridică-te încet de tot, să nu-i trezeşti, şi hai să vorbim ceva.

Puştoaica se ridica uşurel de tot... prinse mâna Luciei şi ieşi.

- Cât porţi la ghete?

- 25.

Auzea foşnete... Gata - ieşiseră. O auzi pe fetiţă întrebând:

- A venit mami?

- A venit tati.

Oof, Doamne! Începuse să plângă! Dar bine că venise tati! Măcar tati!

Privea lung "sardeluţele" şi se întreba dacă copiii ăştia erau norocoşi. Se întreba dacă printre ei exista un copil după care nu va mai veni nimeni... Nici măcar un unchi, sau o mătuşă de gradul patru...

Închise ochii - mai bine să doarmă. Mai bine să nu se gândească la asta. Dacă ea n-ar fi avut coastele rupte, dacă Fabian nu s-ar fi pierdut cu firea, cutremurul ar fi prins-o la serviciu, în Bdul Obregia. Cum ar fi ajuns ea aici, acasă, la Fabian? De obicei, pe perioada vacanţei îl încuiau pe băiat în casă de dimineaţă, iar Gloria venea pe la nouă jumate-zece...

Cum ajunsese Nicolae azi aici? Ieri, se mutase la Carina. Azi, se pomenise cu ei aici... Auzise că-i adusese Violeta; dar ea povestise cum venise "pe două roţi" de la Gara de Nord, iar pe Nicolae îl luase de la Perla. Oare Nicolae se dusese cu Carina la serviciu? Dar de ce-ar fi dus-o pe Renata la BCR? Voise s-o pre-

zinte lui Mihai? Cine ştie - poate că îl rugase pe bunul lui prieten, Mihai, să-i năşească! Numai el ştia...

Renata era un copil norocos. Renata va avea acum un tată perfect. Un tată care-o iubea mult, care va fi nelipsit de lângă ea... Un tată care avea acum şi cariera, şi salariul mare - şi care primise o lecţie îngrozitor de grea, pe care n-o va uita niciodată. Renata va fi fericită...

Şi Nicolae va fi fericit. O să revină curentul, or să reabiliteze reţeaua de gaze şi pe cea de apă, iar Nicolae, Carina şi Renata se vor muta într-o casă. Sau într-un bloc, la un etaj inferior. Cariera şi salariul mare sigur acumulaseră în contul lui peste 100.000 de euro! Ei "se vor aranja" repede; şi vor fi fericiţi. Nicolae va fi fericit alături de fata asta tânără, frumoasă şi blândă, care-l iubea ca pe ochii din cap. Va fi fericit alături de fetiţa lui...

Ia să se culce ea! Că acu' venea replica - şi adio odihnă!

George

Niro fusese o idee bună; numai că generalul lui voia acolo nu un spital, ci un centru pentru sinistraţi. Pentru că era prea "retras", faţă de locul dezastrului şi-ar fi necesitat o bandă specială de circulaţie pentru ambulanţe. În fine - lui îi era totuna! Atâta timp cât foloseau spaţiul ăla la ceva util, el nu avea absolut nimic împotrivă! Oricum, peste-o săptămână, Niro ăla va fi plin de medici! Voluntarii lui amenajau chiar acum standurile; şi-i imagina strângând pe-acolo, gonind şobolanii, dând cu dezinfectant... Alergând cu lisele pline de haine, pături şi multe altele, între Dragon-uri şi standurile părăsite... Mm, ce n-ar fi dat să fie acolo! Trebuia să stea în centrul de comandă - dar tare s-ar fi dus să vadă organizarea! Îl cam mâncau palmele şi tălpile... Era genul ăla de şef care punea mâna la treabă, alături de subordonaţi...

Staţia gâjâi:

- Nea Aurică către şefu'...

Se grăbi să iasă din cort şi nu mai apucă să scoată staţia - îşi recunoscu omul de încredere. Nea Aurică era de-un calm imperturbabil...

- Să-mi trăieşti, nea Aurică.

- Şi tu să-mi trăieşti, măi George! Ce mai faci? Cum merge?

- Binişor.

- Ia de-aici ultimele VIP-uri.

Primi punga plină-ochi cu bileţele... Tii, ce de treabă făcea nea Aurică ăsta! Straşnic poliţist! Păcat că trebuise să se pensioneze; dar dacă trebuise, trebuise...

- Ia spune-mi - îmi dai şi mie o treabă serioasă acum? Una de-aia adevărată, cu investigaţie?

Scoase hârtiile din buzunar:

- Nea Aurică, o să-ţi dau o treabă mult mai importantă decât punga asta.

Şi făcuse ochii mari...

- O ştii pe Lucia, nu?

- Lucia... Lucia, finuţa ta?

Şi arăta spre inimă... Afurisit, nea Aurică ăsta! Pe toate le ştia! Încercă să nu roşească chiar foarte tare:

- Da, finuţa mea. Blocul ei a rezistat. Ea a evacuat etajele inutile şi şi-a păstrat vecinii de palier, care-s "funcţionali". Şi-au făcut acolo un centru pentru minori.

Nea Aurică îl privea lung... Aprobă cu capul şi coborî mult tonul vocii:

- Da, nea Aurică. La ea sunt copiii.

Bătrânul din faţa lui îşi făcu scurt semnul crucii:

- Să-i dea Dumnezeu sănătate! Că mare lucru a făcut fata asta!

- Sst! Nea Aurică! Chestia asta o ştim doar noi şi 26!

Se grăbi să-l tragă puţin mai departe de intrarea în cort:

- Nu vreau să afle generalul - că o să vrea să inspecteze şi-o să vadă că-i suprapopulat. Şi mi-e că o pune să mai amenajeze un etaj! O să-l duc acolo pe la opt, aşa, când se mai limpezesc apele...

- Aha...

- Acum, problema e următoarea. Vecinii ei, adică voluntarii mei, au nişte adrese şi nişte rude de verificat.

Îi întinse hârtiile; nea Aurică zâmbi:

- Şi ce vrei să fac eu? Vrei să-i mut într-un centru special?

- Vreau să-mi spui unde sunt şi să ai grijă să nu fie într-o zonă periculoasă. Vreau să-mi afli dacă mai au case la adresele alea...

- Bine, George. Am pornit.

- Nea Aurică!... Să ai grijă.

- Stai liniştit. Şi s-o pupi pe fata asta, din partea mea! Şi pe urmă s-o pupi şi din partea ta, mă! Auzi?

Da-da! Sigur că da!

- Mă! Ascultă-mă pe mine!

Da-da! Îi făcu cu mâna şi se grăbi spre cort - că-l vedeau oamenii şi auzeau că trebuie s-o pupe pe fata aia pe care-o pupa Victor acum!

Intră şi se încruntă rău de tot - tocmai îşi amintise de Victor... şi de Leo. Se aşeză în faţa laptopului şi începu un mail nou...

O să-i scrie omologului lui cu centrul în Afumaţi şi-o să-l roage să stea cu ochii pe o anumită vilă... şi un anumit BMW X5 cu inimioară roşie la oglindă. Mai mult de-atât nu-şi amintea - datele erau în calculatorul lui şi undeva sub biblioteca din sufragerie. Şi probabil şi-n apartamentul 12, pitite bine pe undeva. Dar chiar şi aşa, fără CNP şi numărul exact al casei, cunoştea îndeajuns de multe "semne particulare" pentru ca omologul să identifice imediat "familia cu pricina"! Pană nu avea mulţi subalterni în Afumaţi - iar pe-ăla cu ochi verzi, nevastă-n Spania, trilă tradiţională şi BMW X5 negru cu inimioară roşie sigur îl cunoştea tot Afumaţi-ul!

Presimţea că Leo va "mirosi" oportunitatea. Lucia jucase azi în faţa lui sceneta poliţistei implicate serios în "Operaţiunea Zguduiala". Vorbise la mobil, când juma' de ţară n-avea curent... Fluidizase traficul cu pistolul... Şi se ocupase de-o coloană formată din trei maşini pline-ochi cu mâncare şi multe-multe chestii foarte folositoare oricui în momentul ăsta. Leo îşi va aminti brusc planurile alea de demult - alea în care nevastă-sa "ieşea din schemă", el îi moştenea bunăstarea şi devenea "tot al Luciei". Aşa că va avea repede grijă ca Maria Vasilescu să fie grav rănită; atât de grav rănită, încât să nu prindă ziua de mâine. Şi-apoi va împacheta aurul, praful alb, pastilele şi actele - ştia el care - şi se va prezenta cu trandafiri roşii sub balconul Luciei. Nu de alta, dar Lucia era tot ce-şi putea dori un bărbat ca Leo acum! Femeie frumoasă şi influentă, care deschidea multe uşi şi aranja multe lucruri... şi foarte-foarte frumoasă şi "dulce" pe deasupra...

Leo va încerca s-o ia pe Lucia cu el şi s-o folosească. În primul rând, va voi să obţină adăpost şi provizii - ceea ce Lucia îi putea asigura fără prea mare greutate. Apoi, o va strânge tare-tare în braţe... va alege din valiză cel mai frumos inel cu pietricele... Şi-o va ţine foarte aproape de el. Pentru că, contrar tuturor bănuielilor Luciei, Leo o cam pusese la inimă. Aşa că o va numi repede şefă peste cele trei curve spălate - ceea ce n-o va scuti, însă, de anumite lucruri, printre care se număra servitul cafelei cu Pană şi tovarăşii lui...

În planurile lui Leo, astea noi de după cutremur, el o moştenea pe Maria Vasilescu şi se logodea cu Lucia. Şi-o făcea şefă peste bordelul al cărui patron era el. Un fel de şefă de-aia mai specială... Mm, ce-i crescuse tensiunea!

Avea pe cap un cutremur devastator, un copil trist, o poliţistă logodită cu un stilist care nu ştia că un interlop accelera chiar acum spre ea... şi pe care el ar fi trebuit totuşi s-o pupe... Şi multe-multe altele! Şi trebuia să le ordoneze într-un sens oarecum logic. Întâi

înfrânarea interlopului, apoi trecerea copilului prin vestea că maică-sa murise, apoi dezmeticirea stilistul... apoi poliţista... şi, dacă mai era cazul, pupatul. Toate astea, presărate prin cutremur. Să-i dea deci zor cu mail-ul ăla, că cutremurul nu-l aştepta pe el!

Victor

Era evident că Lucia îl ocolea cu grijă! Trecea pe lângă el ca pe lângă pomul de la capătul gardului! Logodnica lui mai dăduse patru copii. De fiecare dată, revederea părinte-copil îi umpluse lui ochii de lacrimi; de fiecare dată, ochii ei străluciseră fericiţi. Şi-apoi ea îi întorsese lui spatele şi se dusese unde avea treabă. El rămăsese acolo, pe fotoliul ei...

Acum, de exemplu, Lucia era în bucătărie. Numai ea ştia ce făcea acolo! El nu întorcea capul spre ea, ea nu-l chema s-o ajute la ceea ce făcea acolo... Într-o invitaţie la inspectat etajul patru nu mai spera el - că doar îşi cunoştea bine logodnica... Se ridică şi ieşi. Şi decise să înceapă să acopere geamurile de la Alex. Trecu pe lângă el şi intră în bucătărie. Şi privi lung termopanele...

Abia acum socotea el câte geamuri erau pe palierul ăla! Păi era cazul să se apuce chiar acum de treabă, ca să termine înainte de lăsarea serii! Reveni în hol:

- Ai vreo idee pentru geamuri?

- Păi eu ziceam aşa: să le acoperim cu hârtie.

- Poftim?

- Avem nevoie de lumina zilei şi de aerul de afară. Mă gândisem să le acoperim cu hârtie, iar noaptea să fixăm nişte pături peste ele. Ca să nu se vadă lumina lumânărilor.

Mda; bună idee! Alex continuă:

- Şi încă n-am găsit soluţie la deschiderea orizontală. Cel puţin în 15, trebuie să facem cumva să nu ne cadă preşcolarii de la etaj!

Aoleu, avea dreptate! Păi...

- Tu ai nişte hârtie?

- Am un top şi ceva. Vezi în dormitor, în dreapta jos. Iar scoci găseşti în cămara din 12.

Tot în 12? În fine... Luă topul început şi o rolă de scoci şi le lăsă pe fotoliu. Şi ieşi, anunţând cu voce tare:

- Alex, vezi că eu sunt sus, la patru.

- OK.

Urca treptele, încercând să zâmbească... Oare chiar toţi proprietarii din blocul ăla aveau uşi de metal? Privi lung dreapta-stânga... La 19, uşa era larg deschisă. Normal, doar acolo era toaleta, nu? Dar oare mai avea proprietăreasa din 19 nişte pături? Sau "se evacuase" cu toate păturile din casă? Privea lung mobila prăbuşită... Bombăni, ca pentru el:

- Păi hai, Victore, să faci dureri de şale! Să vedem cine dracu ţi-o face frecţie diseară!

Ludmila, probabil! Că nu auzea paşi de bocanc de poliţistă urcând scările! Aşa că...

Aşa că trebuia să se concentreze asupra găsirii păturilor vecinei şi să se gândească la o modalitate de-a o împăca totuşi pe Lucia! Sau... Sau nu?

Tii, ce idee-i venise! Apucă plinta de lemn şi smuci. Era "montură bătrânească", aşa că cuiele nu-i ridicară probleme...

O să prindă plinta aia sus pe perete, ca să blocheze deschiderea orizontală a geamurilor. Iar sus, deasupra geamurilor, o să bată nişte piroane zdravene. De piroanele alea or să agaţe, mai pe seară, păturile vecinei. Şi gata - jefuitorii şi disperaţii nu vor şti niciodată că la etajul trei era mâncare, căldură, lumină...

Smucea de plintă şi-o ducea pe hol. Asculta, dar nu auzea paşi urcând...

Violeta

Copiii erau foarte bine. Când intrase ea în dormitorul din 12, Octavian şi Florin parlamentau de zor despre principiile de funcţionare ale rachetelor iar Liana şi Renata erau foarte ocupate - colorau fiecare câte-o rachetă. Băieţii le desenaseră conturul, iar ele aveau o preocupare... Mai ales Renata, desigur! Îi întrebase dacă s-au plictisit iar ei negaseră. Iar ea ieşise imediat, ca să nu audă nici o întrebare despre tati... Pentru că n-ar fi avut răspuns...

Oricum, ideea de-a ţine copiii lor separat de ceilalţi copii fusese de-a dreptul genială. Din fericire, nu se plictiseau. Atunci când or să se plictisească, mai ales Liana, o s-o roage pe Carina... Sau poate c-o să se ducă ea, să se joace puţin cu ei...

Intră în bucătărie, luă lingura şi gustă mâncarea. Mm, era o nebunie! Gătea bine, ce mai! Poliţistul George Mocanu inspectase mâncarea şi nu se putuse dezlipi de ea până n-o dăduse gata! Când fusese chemat prin staţie, sărise în picioare, înhăţase castronul şi-l dăduse peste cap. Iar ea se minunase că nu se înnecase...

Opri focul şi butelia şi-şi aprinse o ţigară. Privea lung cerul cenuşiu... Îşi amintise întrebarea despre tati...

Scoase încet telefonul din buzunar şi-l porni. Şi privi lung afişajul... *No network available*. Clar. Îl opri şi-l împinse înapoi în buzunar. Iar lacrimile îi alunecară, grăbite, pe obraji - la naiba! Suspinele ieşeau repede-repede... iar mămica ei ridică tonul vocii:

- Acum ce ai?!

Ce-avea? Se întoarse scurt spre ea:

- Îţi dai seama că nu ştie absolut nimic de noi?

- Tu îţi dai seama că nu e singurul tirist român care

- Tu îţi dai seama ce transmit acum tiriştii din România pe staţie? Şi ce aude el?

Mămica ei era încruntată, dar nu mai spunea nimic... Reveni spre geam şi tresări - na, că Mugur trăsese iar jaluzelele! Era în bucătărie, la masă; părea că zace, cu capul pe mâini. Se schimbase - nu mai era plin de sânge... Se întreba dacă bărbatul de vizavi era bine - că avea o poziţie foarte "neliniştitoare"... Bombăni printre dinţi:

- Idiotul de Mugur e rănit, probabil la cap, dar se încăpăţânează ca un bou să stea acolo!

- Dă-l încolo pe Mugur! De Mugur îţi arde ţie acum?

- Când a trecut George pe-aici, să ia datele lui Teo, l-a văzut. Era plin de sânge, probabil de la capul spart. L-am strigat să vină să-l spirtuieşti, dar mi-a tras jaluzelele-n nas. George spunea să-l chem încoace şi să fac cumva să accepte să ne ajute, pentru că la noapte or să înceapă jafurile şi-o să avem nevoie de bărbaţi. I-am spus şi Luciei despre el, iar ea a fost de aceeaşi părere - să-l chem încoace, să-i dai cu spirt şi să-l ducem să vorbească cu ea. Dacă e dispus să ajute, îl integrăm printre voluntari; dacă nu, îl conducem la ieşire. Dar zicea să-i spirtuim totuşi rana...

Mămica ei ocoli masa, deschise larg geamul şi răcni zdravăn:

- Mugure!

Capul de pe masă se ridică imediat! Mm, ce răvăşit era!

- Eşti singur?

Bărbatul de vizavi dădea din cap că da... Mama ei continuă să răcnească:

- Vino încoace! Nu sta huhurez acolo!

Ia uite-l! Nega şi punea din nou capul pe masă! Da' prost mai era, Doamne!

- Bă! Nu fii la fel de bou ca-n adolescenţă! Scoal' de-acolo şi vino-ncoa, când îţi spun!

Capul brunet se ridică din nou; de data asta, Mugur părea hotărât să deschidă gura şi să spună lucruri neaoşe. Mămica ei îi arătă ecusonul cu gesturi ample:

- Hai, că ştiu eu ce ştiu! Ia-ţi proviziile şi vino-ncoa!

Şi gata - fu împinsă scurt în spate; geamul se închise, perdeaua

se trase ferm... iar mama ei se aplecă un pic, ca să vadă mai bine... Se aplecă şi ea, că modelul perdelei era cam la nivelul ochilor ei... Ia! Ce făcea idiotu'? Judeca şi se clintea de-acolo, sau îi arunca ea chiftele cu praştia? Asta după ce făcea chiftele, desigur! Sosişor n-avea cum să-i arunce - nu cu praştia, oricum! Aşteptau amândouă...

În sfârşit! Capul brunet se ridicase de pe masă! Mm, îşi ştergea lacrimile! Da' pe cine bocea?... De fapt, poate că părinţii lui... Sau poate preafrumoasa dublu licenţiată - deşi, la cum îl ştia ea pe Mugur, slabă speranţă să-l intereseze acum soarta individei...

Mugur se ridică şi deschise uşile dulapului - şi scoase două pâini, le puse pe masă, după care porni spre frigider... Mămica ei zâmbi:

- Bun. Deci "e întreg la cutiuţă". Asta-i bine. Oricum, o să stau cu ochii pe el!

- N-ai de ce - stai liniştită.

- Da-da! Stau foarte liniştită, mai ales atunci când îl supraveghez îndeaproape!

- Mamă, fii serioasă! Bine?

Mămica ei nu mai spunea nimic...

Mugur venea la ea. Probabil că va rămâne acolo - măcar în primele 48 de ore! Până îi găsea George părinţii! Era sigură că domnul diplomat era chiar acum într-un adăpost de-ăla de cinci margarete...

Trebuia să treacă peste momentul adolescenţei. Mugur avusese dreptate - nu depăşiseră momentul ăla. Ea nu-l depăşise. Ea încă îl mai lua peste picior secundă după secundă. Şi trebuia să se maturizeze şi să priceapă că Mugur ăla nenorocit de demult dispăruse. Că acum avea de-a face cu un Mugur nou - cu care, la urma urmei, nu mai avea nimic de împărţit! Aşa că mişto-ul şi râca n-aveau ce căuta între ei. Nu de alta, dar tocmai se întrebase "pe cine bocea" - iar el poate chiar plângea după maică-sa sau taică-su! Totuşi! Avea o vârstă, nu?

Redeschise geamul şi stinse ţigara:

- Cum stăm? Care e starea copiilor?

- Bună spre foarte bună. Vreo doi au luxaţii la mâini, iar unul are o gleznă cât un cataroi. Iar majoritatea sunt zgâriaţi superficial. I-am oblojit cât de cât - şi sunt bine. În rest, spirt şi bandaje cât cuprinde.

- Asta e bine. Du-te şi tu şi odihneşte-te în 12.

- Lasă, că eu mai pot.

- Mamă, du-te şi întinde-te puţin lângă Liana şi Florin! Te rog!

Mămica ei zâmbi slab:

- Bine, mă duc. Dar asta după ce-l spirtuiesc şi-l instruiesc pe Mugur. Aşa că tu te duci prima şi aţipeşti vreo oră-două. Că mâncarea văd că ai terminat-o. Hai! Evacuarea!

Zâmbi... şi aprobă. La urma urmei, mai bine că vorbea mămica ei cu el. Cineva trebuia, oricum, să-l lămurească - şi în privinţa centrului de copii, şi în privinţa mariajului cu ea...

Ieşi şi porni spre apartamentul 12 - brusc, resimţea oboseala acumulată peste zi. O cam durea spatele...

George

Asculta cu mult interes raportul despre amenajarea angroului Niro. Pregătiseră cam jumătate din el; generalul era un tip civilizat şi-l lăsa pe subalternul extaziat să-şi termine raportul, ca să-l anunţe că prima tură de sinistraţi era chiar acum urcată în autobuze şi trimisă spre el. Asculta şi el şi tăcea mâlc - nu prea voia să se bage în ceea ce organiza generalul...

- Şefu'!

Cum-cum? Se răsuci pe-un călcâi şi i se arătă receptorul... Telefon? Atunci era ultraurgent! Se grăbi să ia receptorul:

- Da.

- Să trăiţi! Comisar Mihalcea, poliţia Afumaţi.

Afumaţi? Păi chiar era important! Coborî mult tonul vocii şi lăsă deoparte "limbajul de lemn":

- Să trăiţi şi dvs. Aveţi veşti despre mail-ul meu?

- Da. Tocmai m-am întors de la adresa menţionată. Am un raport proaspăt scris, despre o anume Maria Vasilescu peste care-a căzut mobila în vilă. La etajul unu...

- Deces?

- Deces. Era şi respectivul de faţă. De fapt, el a găsit-o... dacă mă înţelegeţi...

Vorbea cifrat, semn că Pană acţionase repede, inventariase în timp util trupele şi luase unele măsuri organizatorice cu personalul. Mm - exact cum era mai rău! Se grăbi să-i confirme:

- Înţeleg perfect. Era cât de afectat putea fi, date fiind circumstanţele...

- Exact. Avea ochii roşii, dar nu prea suspina...

- Evident. Când aţi plecat de-acolo, ce făcea?

- Spunea că împachetează şi pleacă spre Arad. Că vrea să uite...

- Aha! Bine. Vă mulţumesc pentru informaţii. Şi pentru promptitudine.

- Oricum, o să vă transmit în ce direcţie o apucă. Că nu mi s-a părut zorit să-şi împacheteze boxerii...

- Mulţumesc mult.

- Să trăiţi!

Şi-i închisese, semn că avea treabă multă - şi nici nu prea ştia cum să încheie discuţia informală cu un chestor principal de Bucureşti, după ce discutaseră cifrat despre un interlop destul de important. În fine... Reveni lângă general exact în momentul-cheie - bărbatul în uniformă folosea un ton grav:

- Bine. Grăbiţi-vă cu restul, că noi încărcăm chiar acum sinistraţii în autobuze şi vi-i trimitem.

- Să trăiţi, am înţeles!

Şi gata şi videoconferinţa. Bun!

- Deci mai avem un centru.

- Şi ce centru!

Ia uite-l! Râdea, mândru ca un cocoş, şi întindea mâna spre el! Aşa că... Aşa că râdeau amândoi şi îşi strângeau mâinile, mândri de aşa conclucrare "cu folos"... Ieşi şi scoase staţia:

- Şefu' pentru 26.

- Ordonaţi, şefu'!

- Am o treabă cu tine. Fuguţa la cort!

Îşi mai aprinse o ţigară... Aoleu, cât fuma! Una după alta! O să supravieţuiască cutremurului, dar doar ca să constate că trebuia să se interneze...

- Ordonaţi, şefu'!

Aoleu, îl luase de la masă! A naibii ea de treabă!

- Fii atent la mine. O ştii pe Lucia noastră...

- Cum să n-o ştiu?!

- Şi-l ştii pe Pană, nu?

Tânărul se gândea, se gândea...

- Pană ăla descurcăreţu', care are un subaltern cu ochi verzi pe nume Leo... Pe care l-am investigat noi luna trecută, pentru Lucia...

- ... Cu inimioară roşie. Da, îl ştiu.

- Pană tocmai l-a avansat pe Leo. Şi cred că l-a avansat vreo trei grade dintr-un foc, aşa!

- Aoleu!

- Exact. Aşa că individu' tocmai s-a dus să facă procesul verbal pentru moartea nevestei actuale. Ceva îmi spune că vine cât de curând încoa, chitit să se-nsoare...

Tânărul se gândea... şi se îngălbenea la propriu:

- Şi dacă zici că l-a avansat brusc şi sus de tot, vine cu tupeu'

la a treia...

- Exact. Iar ea e în centrul de copii şi habar n-are cine-o s-o claxoneze în curând pe sub geamuri.

- Şi ce facem?

- Păi eu zic să facem cam aşa; tu îi informezi discret pe oamenii noştri din capătul Şoselei Colentina. El, dacă vine, va veni pe banda noastră de urgenţă - că n-o să-şi omoare BMW-ul pe tarla, te asigur! Deci, imediat cum individul intră în oraş, să fii informat despre asta. În clipa aia, trimiţi patru automate la bloc. Dacă insul se opreşte sub balcon şi-şi drege vocea ca să-i facă serenade, mă chemi. Şi vorbesc eu cu el.

- Am înţeles, să trăiţi!

- Oricum, nu vă aventuraţi să vorbiţi voi cu el. Că, dacă reuşeşte să revină în Bucureşti, înseamnă că i-a dat omu' lu' Pană girofar. Şi-atunci problema asta vă depăşeşte.

- Am înţeles, şefu'!

- Aşa. Şi discret...

Arăta în spate, spre cort... Tânărul aproba de mama focului...

- Bun. Şi-acum fugi la masă - că nu vine în următoarele cinci minute. Mănâncă încet, să nu faci indigestie.

Reveni în cort, oftând greu... Şi-acum, cum să-i spună lui Octavian despre Adriana? Şi-apoi, dacă serenada lui Leo eşua, dacă Victor pleca, dacă ea înţelegea totuşi adevărul şi spunea "Da", cum să-i spună lui Octavian despre ea?

Alexandru

Cum-cum? Deveni extrem de atent - cineva urca scările... Trecuse de etajul unu... Trecea şi de etajul doi... Se ridică, scoase pistolul şi duse mâinile la spate. Şi aşteptă, privind lung punctul unde va apare în curând capul musafirului...

Ia uite! Da' ăsta cine dracu mai era?

Brunetul avea cam 28-30 de ani şi ochi negri. Şi era hotărât să urce scările alea pân' la capăt! Avea trei genţi de voiaj pe umeri şi două sacoşe mari în mâini. Şi chiar voia să ajungă unde-şi pusese-n minte să ajungă - deşi îl văzuse deja! Ia să-l oprească acolo, înainte de ultima treaptă!

Aduse mâinile şi pistolul în faţă şi-l privi drept:

- Cauţi pe cineva?

Îl blocase. Îl şocase de-a binelea! Individul privea lung când pistolul, când ochii lui serioşi şi lăsa impresia că o să pice pe spate pe scări... După câteva secunde de uimire, bărbatul din capătul scărilor îngăimă:

- ... Pe Violeta. De fapt, pe Ludmila...

Ridică puţin tonul vocii - doar puţin, că dormeau copiii:

- Ludmila!

Şi-l privea în continuare aşa, "fioros"... Mama Violetei ieşi din apartamentul 15, se aplecă un pic... şi bufni în nişte hohote sănătoase de râs. Da' ce-o apucase? Se uita când la brunetul din capătul scării, când la el, şi hohotea de mama focului! Păi... Păi ce-avea? Că nu înţelegea! Ce era aşa de amuzant? În sfârşit, Ludmila întinse mâna spre brunetul nou-venit:

- Vezi? De-aia trebuie să asculţi de persoane mai în vârstă! Vino încoace, să te spirtuiesc!

Deci îl cunoştea - şi râdea de moaca uimită a noului venit, nu de modul în care-şi exercita el funcţia de paznic! OK! Iar asta însemna că individul era aşteptat. Mută deci pistolul în stânga şi întinse mâna:

- Alex.

Sacoşa sfârşi imediat pe podea:

- Mugur.

Şi-acum se grăbea spre Ludmila, care-l conducea în 14... Îl privea lung... OK, se lămurise! Şi-acum să dea raportul! Intră în 12 şi se opri în uşa bucătăriei:

- A mai venit un individ, Mugur, întrebând de Ludmila şi Violeta. Ludmila l-a dus în 14.

Lucia zâmbi:

- E bine; dacă e bărbat, e bine.

- E bărbat şi are cam 1,80. Dar e destul de cochet ca să presupun că va încerca să nu se murdărească foarte tare pe mâini...

- George ştie de el şi mi-a dat instrucţiuni clare: dacă face de-astea, îl evacuez.

Ridică scurt din umeri - că ea era şefa, ea ştia... Lucia ieşi; decise să o urmeze, dar numai până la postul lui de observaţie. Până la miezul nopţii, era "de serviciu".

Ludmila

Hm; venea cu capul plecat... Parcă mai crescuse un pic! Şi era ciudat - pentru că de-atunci, de la 19 ani, n-ar fi fost normal să mai crească! Şi totuşi...

Îl împinse în apartamentul 14, direct în bucătărie:

- Lasă-le unde-o fi.

Aştepta... Îl aşeză la masă şi-l întoarse spre lumină. Şi examină, cu ochi atenţi, ditamai rana:

- În primul rând, trebuie să ştii că tot palierul ăsta este organizat ca centru de găzduit minori rătăciţi.

Şi-i indică ecusonul din piept... după care continuă:

- Altfel n-am avea apă, mâncare, provizii, protecţia poliţiei şi ultimele informaţii reale asupra rudelor şi-a situaţiei din oraş. Deci fiecare are câte ceva de făcut, pe palierul ăsta. Dacă nu eşti dispus să ajuţi, te oblojesc, îţi iei proviziile şi te duci unde vrei tu. Numai nu aici.

- Am înţeles. O să rămân aici şi-o să ajut. Că n-am unde să mă duc. Şi nici de ce.

Serios? Îl privi lung:

- Apartamentul tău pare OK...

- Pereţii interiori sunt crăpaţi serios iar tavanul "face burtă". La prima replică, se surpă spre interior.

Normal - dacă spărseseră totul, ca să obţină "duplexu' lu' peşte"... În fine!

- Iar părinţii tăi?

Bărbatul de pe scaun oftă greu:

- Părinţii mei s-au dus. Amândoi.

Aoleu! Cum naiba... Îşi trase scaunul şi se aşeză; şi privi lung chipul trist şi ochii închişi:

- Cum, mă?! Păi maică-ta nu stătea la vilă?

- Ba da; dar un idiot a făcut un bloc lângă vila lor.

Aa... Adică părinţii lui... În fine! Ia să nu mai stea ea ca pleaşca la bârfă şi să-i rezolve crăpătura din cap! Şi-aşa, o să fie greu - că avea păr des şi bun, iar ea nu prea avea lumină acolo...

Era ciudat - îi curăţa rana iar el nu tresărea nicicum, deşi ştia bine că ceea ce făcea ea ar fi trebuit să stârnească cel puţin nişte gemete... Brusc, Mugur şopti:

- Violeta unde e?

Violeta? Îşi compuse un ton... Un ton grav? Avea de ce să folosească un ton grav, sfătos cu el? Nu; aşa că rosti normal:

- Uită tot ceea ce a fost - că nu va mai fi niciodată nimic între voi. E măritată din dragoste şi are doi copii cu el. Iar la tine nu s-a mai gândit nici o clipă, în ultimii nouă ani.

- Mi-am dat seama. Stai liniştită, că n-am să-i fac probleme. Voiam doar să ştiu dacă ea e bine. Ea şi copiii. La mine a căzut mobila...

- Şi aici a căzut toată mobila. Dar sunt bine - şi ea, şi copiii.

Şi-acum ce mai urma? Că sigur va mai urma ceva! Aştepta...

- ... Cine e Alex şi cum de are un pistol?

Auzi un singur pas de bocanc iar Lucia apăru în cadrul uşii:

- Alex e chiriaşul de la 13 şi e de pază, până la miezul nopţii.

Deci stătuse lângă perete şi ascultase; voise să ştie cine era Mugur, de ce ele îl chemaseră totuşi acolo... Făcu un pas în spate, pentru că Lucia tocmai se apropia de ei.

- Eu sunt inspector principal Lucia Florea, de la apartamentul 12, şi coordonez palierul.

Avu loc un schimb scurt de priviri, iar Lucia trecu la atitudinea de poliţistă în timpul serviciului:

- Eu decid dacă rămâi sau pleci.

Mugur o privea lung - iar acum îi zâmbi... "dulce":

- Credeam că Poliţia Română trebuie să ajute oamenii în dificultate...

Ia uite-l! Ăsta-i făcea avansuri Luciei! Parcă citindu-i gândurile, Mugur continuă:

- ... nu să-i evacueze.

Lucia zâmbi şi ea "dulce":

- Aici e un centru pentru copii; tu ţi-ai serbat majoratul.

Îşi zâmbeau "dulce" şi parcă se băteau din priviri! Ce-aveau oamenii ăştia?... Nu cumva... Nu de alta, dar Lucia avea geamurile tot spre duplex! Oare... Mugur cedă primul - plecă privirea. Iar Lucia îl ocoli prin spate, ca să o lase pe ea să revină lângă rana din capul lui:

- Ai noroc că şefu' te-a văzut pe geam şi-a concluzionat că ne-ar prinde bine încă un bărbat, la pază şi organizare. Că altfel nu treceai de Alex.

Să-i coasă capul? Cam aşa ar fi trebuit; dar... Dar nu avea calmante injectabile, şi numai cu Ketonal "nu ţinea". Aşa că o să încerce întâi "clasic". Iar dacă Lucia va decide totuşi să-l evacueze, o să-l coasă cum putea şi ea, înainte să plece. Lucia se aplecă un pic spre el, ca să-l vadă mai bine:

- Ai de gând să ne ajuţi cu copiii?

Răspunsul veni prompt, ferm, pe un ton plin de siguranţă:

- Da.

- Bun. O să-i cunoşti şi pe ceilalţi voluntari ai centrului, în următoarele ore. Mănâncă ceva, să prinzi puteri - că o să ai multă treabă. Cum e rana - e grav?

Negă cu capul; bocancii ieşiră din bucătărie şi intrară în sufragerie, la Denisa. Mugur zâmbi, în şoaptă:

- Mereu e aşa bălăuriţă?

- Numai când poartă uniforma şi ştie ceea ce nu se spune la radio. În plus, ea e la serviciu acum!

Mugur aprobă... şi tăcu. Se concentra serios la rana aia, că nu era uşor de "prins"... Şi gata.

- Bun. Hai la masă.

O urma; îl conducea în bucătăria fetei ei şi se întreba în ce măsură Teo o să-i împuşte pe-amândoi... Ei, o să-i împuşte, pe naiba! Tocmai asistase la un schimb de zâmbete "dulci"! Mugur ăsta era... îngrozitor când voia el! Arătă, cu un gest larg, spre farfuria cu sandwich-uri:

- "Alimentează" - că după aia o să te pună la muncă! Să vezi tu ce te-aşteaptă!

Mugur luă un sandwich şi începu să râdă:

- Stai liniştită - că ceea ce ştiai tu despre mine era "costumul de gagici". O să-l cunoşti, zilele astea, şi pe adevăratul Mugur. Să înţeleg că bălăuriţa are cartierul general în propria bucătărie?

Aprobă cu capul, că nu-l ştia chiar atât de "perspicace"... Şi decise să-l urmeze totuşi şi să-i explice măcar aranjarea "teoretică" a centrului:

- Aici, în 15, sunt preşcolarii şi bucătăria. În 14, sunt clasele 1-4. Iar în 13 sunt de la a cincea-n sus. În 12 stăm noi.

Mugur aprobă cu capul, intră în 12 şi se opri în uşa bucătăriei:

- Sunt gata.

Lucia se întoarse, îl privi lung... şi sprijini capul în pumn:

- Nu eşti gata. Te duci la Alex şi-i spui să te echipeze. Iar după aceea te duci la Victor şi-i ceri "temă de lucru".

Ptiu, drace! Ăştia "se băteau" în "poze şi zâmbete dulci"! Păi... Păi Lucia nu era cu Victor? Nu mai înţelegea nimic! Mugur ieşi, iar ochii albaştri o priviră lung... şi-i făcură cu ochiul. Şi înţelese acum, din gesturile ei, că poliţista Lucia era extrem de şmecheră, atunci când voia să pună bărbaţii la treabă - dar cam atât. Era evident acum de ce George îi dăduse poliţistei de nici 25 de ani o asemenea sarcină dificilă! Aşa că... Se grăbi să iasă; Alex zâmbi:

- E bine că a venit şi el.

Aprobă... Cine ştie cât de bine era că Mugur venise acolo! Nu de alta, dar Teodor Simionescu era la volan acum - şi venea acasă, panicat şi plin de gânduri negre, cu acceleraţia la podea, gândindu-se la nevastă şi copii...

Violeta

Stătea cuminte, lungită pe canapeaua din propria sufragerie, şi privea lung picii. Dormeau; dar arătau "ca după bombardament". Dormeau care-ncotro, cu mânuţe şi picioare şi capete unul peste celălalt, ca într-un complicat joc de Twister... Victor lipea hârtia pe geamuri; se căznea s-o pună cât mai drept. Şi era greu, pentru că voia să facă nişte benzi lungi de hârtie - de parcă trebuia să arate "artistic"...

Paşii care intrară în sufragerie o făcură să închidă ochii - că nu voia s-o supere pe mămica ei. Tresări la auzul vocii:

- Salut. Eu sunt Mugur - proaspăt voluntar...

- Salut. Victor.

- Lucia m-a trimis să mă integrezi în efortul colectiv.

Se abţinu greu să nu zâmbească - Mugur ştiuse întotdeauna să fie spiritual ca să se facă plăcut şi "să spargă gheaţa"! Victor râdea:

- OK. Integrează-te pe lângă hârtia asta.

- Ce vrei să faci?

- Să acopăr toate geamurile cu hârtie.

- Aha. Păi hai, că ţin eu aici; şi după aia să vezi ce idee mi-a venit!

- Ce idee?

- Ai să vezi! Dă-i!

Scociul pârâia... Miji ochii un pic de tot, cât să-l vadă...

Era acelaşi Mugur dintotdeauna. Îi băduseră şi lui haine albastre. Îi stăteau bine, deşi nu erau croite de croitorul ăla personal...

Era ciudat; dar Mugur nu profita de neatenţia lui Victor ca să o privească. Nici măcar nu trăgea cu coada ochiului la ea! Mugur mânca un sandwich şi ţinea hârtia cu mâna stângă. Şi era atent la...

La propriile geamuri. Se uita la el în casă. Oare la ce se gândea Mugur acum? De fapt, oare cum rezistase duplexul? Fosta proprietăreasă găurise pereţii ca să obţină chestia aia cu patru camere! Presimţea că bărbatul brunet din faţa ei nu se făcuse voluntar aşa... de dragul voluntariatului. Şi nici nu luase cutiuţa cu cele trei inele atunci când îşi împachetase proviziile. Mugur supravieţuia. Se descurca foarte bine la "sportul" ăla. Mugur va supravieţui întotdeauna. În spatele lui Mugur-cuceritorul era Mugur-supravieţuitorul - ăla care-şi împingea părinţii în nisipul mişcător ca să poată să iasă el deasupra şi să le facă lor toate parastasele ca la carte...

Închise ochii: cu siguranţă, mămica ei vorbise cu el. Şi-i spusese exact cuvintele care-l convinseseră "s-o lase baltă". Aşa că ea şi Mugur erau acum doar foşti colegi de liceu.

Victor

Ideea lui Mugur era bună. O implementase instantaneu, pentru că era presat de timp deja... Decise să deschidă el discuţia:

- Şi, vorba cântecului - tu de unde-ai apărut?

- Din duplexul de vizavi.

Privea lung geamurile acoperite cu jaluzele...

- Păi arată bine!

- Da, dar numai pe-afară. Fosta proprietăreasă a spart pereţii interiori. A obţinut un duplex superb, dar nesigur. La prima replică, etajul patru se surpă.

- Ei, poate nu chiar la prima...

Ciudat - Mugur începu să râdă:

- Las' că-i bine să se surpe.

Poftim? Îl privi lung...

- L-am asigurat încă dinainte să-i stabilesc nuanţa gresiei.

- ... Şi eşti tu sigur că vei fi despăgubit?

- Da; că e asigurat la o companie străină.

Aha... Descurcăreţ individ! Ia să se lămurească el ce hram purta bărbatul ăsta cu idei bune şi vocabular amplu, dar cam şmecher:

- La cât trebuie să fi costat duplexul ăla, presupun că n-ai probleme financiare...

- Probleme financiare voi avea întotdeauna. Am un ONG.

O! ONG! Pardon! Nu putu să nu-şi exprime totuşi nedumerirea aia:

- Şi totuşi, nu eşti într-un centru de sinistraţi mai speciali...

- Nu-mi place să stau cu sinistraţii speciali. Adică nu-mi stă în fire să vegetez cu boşorogii.

Bufni în râs - da, se lămurise! Se mutau acum în dormitor... iar Mugur oftă scurt, lăsându-l mască:

- Iar părinţii mei sunt acum sub resturile a şase etaje de bloc.

Aoleu! Dădu să-şi exprime condoleanţele, numai că Mugur bombăni ca pentru el:

- Aşa că, imediat cum revine curentul şi se restabilesc zborurile civile, am o treabă urgentă în Austria. Cu compania de asigurări şi nu numai.

Adică se ducea să-şi încaseze asigurarea! Da - părea logic. Deşi era mai logic să stea aici, să-şi identifice părinţii, să-i îngroape creştineşte...

- Şi probabil că o să rămân acolo. Nu de alta - dar aici, reconstrucţia va dura vreo 40 de ani. Şi nu sunt dispus să aştept chiar atât de mult.

Se grăbi să mute discuţia spre reconstrucţia aia:

- 40 de ani? Eşti zgârcit!

- Nu. Cam 40 de ani o să le ia. Peste 40 de ani, mai vine o zguduială de-asta - şi n-o să-i mai întrebe nimeni de ce n-au terminat niciodată de reconstruit.

Da; aici avea dreptate:

- Adevărul e că fură şi ăştia pe rupte! Băi, tu-ţi dai seama? Îţi aduci aminte când a luat foc Millenium Building? Bucureştiul, capitală europeană, are o singură maşină de pompieri cu scară de 55 de metri! Băi, e prea mult! Se fură prea mult! Ăştia chiar n-au nici un fel de "frână"!

- Păi n-au. Cine "să le pună frână"? Eu? Tu? Justiţia? Ha-ha!

- Ai să râzi - dar eu unul le-aş cam pune frână.

- Serios? Cum - că m-ai făcut curios!

- Aş face două-trei trupe de comando - patru inşi în fiecare, cu patru pistoale. Şi i-aş trimite să lichideze politicieni corupţi.

- Oho! Da' ştiu că nu te-ncurci!

- "Am prins" câţiva anişori buni sub Ceaşcă. Şi atunci se fura - dar după regula degetului mare.

- Asta aşa e.

Auzea paşii de bocanc de poliţie trecând pe hol, aşa că se grăbi să continue:

- Sau, şi mai şi - nu i-aş omorî. Le-aş răpi copiii. Şi i-aş trimite acasă puzzle - azi o ureche, mâine un deget...

Mugur tăcea...

- Şi-atunci n-ar mai fura. Nici unul nu şi-ar mai permite să rişte viaţa propriei progenituri. Ştii care - aia cu limuzină şi trilă şi vapor şi avion! Aia care te calcă pe trecere - şi-apoi se mută trecerea zece metri mai în sus ca să scape progenitura!

Aşa! Ca s-o înfurie rău de tot! Mugur aproba:

- Ştiu, ştiu...

- Iar acum, cu cutremurul ăsta, ar fi momentul ideal! Poc, un glonte-n frunte. Şi-apoi incendiu. De la lumânare. Poliţia e la juma' de efectiv şi-n 24 de ore pun gâtu' jos că rămâne la sfert. Nu mai stă nimeni să cheme Criminalistica. Şi s-ar curăţa măcar un sfert din "efectivul" de de-alde de-ăia!

- OK. Dar ştii ce n-ai calculat tu?

Se întoarse şi-l privi lung: ce? Peste umărul lui vedea uniforma de poliţie din hol... Mugur zâmbea:

- Una la mână - ăia cu bani s-au uşchit pe calea aerului încă de la ora zece. A doua la mână - ăştia din Bucureşti fură cu comisionul; grosul furtului e în ţară. A treia la mână - după ce-i împuşti pe-ai lor, or să vină ai ălorlalţi - care-s şi mai flămânzi, că "au stat pe uscat" până acum. Aşa că uite ce zic eu... Îmi laşi numărul de telefon - ăla pe care eşti sigur că n-o să-l pierzi niciodată. Şi în maximum o lună de la urcarea mea în avion, te sun. Vii în Austria şi facem împreună o chestie.

Cum-cum? Îl privea lung şi nu-i venea să creadă... Mugur zâmbea:

- O să am mare nevoie de oameni ca tine, nelegaţi de glie, care îşi doresc s-o ducă mai bine într-o ţară în care regulile de bun-simţ încă mai funcţionează. Eu o să-mi deschid acolo un business serios; legal. Aşa că, dacă te tentează un job bine plătit şi-un sprijin serios în obţinerea cetăţeniei austriece, vii; dacă nu...

Aprobă încet cu capul:

- Pe mine m-ar interesa; nu ştiu însă în ce măsură e Lucia dispusă să lase baltă Poliţia Română şi să emigreze.

Tăcere... şi uimire:

- ... Tu eşti cu Lucia?

- Da. Ştiu că nu se observă, dar

Vocea logodnicei lui rosti răspicat, din uşă:

- Victore, hai să mă ajuţi la ceva.

Nu se întoarse spre ea:

- Acum am treabă. Acopăr geamurile.

Mm, ce furioasă era! Dar şi el fusese furios - şi încă era furios! Aşa că... Aşa că Mugur chicoti, imediat cum Lucia se îndepărtă:

- Acum se observă - şi să ştii că se observă şi temperatura uşor cu minus...

Aprobă şi-i mârâi la ureche:

- Ştiu. Cutremurul ăsta ne-a dat pe toţi peste cap.

- Dar, într-un fel, poate-i mai bine că s-a întâmplat aşa. De când m-am mutat vizavi, nu te-am observat pe la geamuri; presupun că "sunteţi proaspeţi"...

Ia uite-l! Păi el supraveghease geamurile Luciei? Hei!

- Şi e important să te lămureşti de la început dacă rezultatul tinde spre plus sau spre minus.

Hei! Ăsta se holbase la geamurile Luciei?! Mugur ridică scurt din umeri:

- Chiar nu vrei să te duci s-o ajuţi să aduceţi temperatura la plus? Pun eu hârtia aici!

Negă şi înşfăcă hârtiile. Şi ieşi, furios deja... că el nu ştiuse niciodată nimic despre brunetul care-i tot studiase logodnica pe la geamuri şi pe care "ochiul de poliţistă" sigur îl observase...

În maximum 24 de ore, va găsi un moment când canapeaua aia va fi liberă. O va ridica, va scoate dosarele şi agenda şi va citi totul din scoarţă-n scoarţă. Pentru că, de când cu cutremurul ăsta, afla şi trăia unele lucruri care-l puneau serios pe gânduri!

George

Discuţia "informatică" mergea greu. Mail-uri dus, mail-uri întors... Numai că liniile telefonice erau puţine, frecvenţele erau disparate şi nu întotdeauna cel cu care voia el să comunice avea o staţie radio la îndemână! Aşa că tocmai "trata în scris" cu inginerul Petcu, de la Ferma Pantelimon. El voia să-şi ducă molozul pe terenul lui plin cu porumb pentru siloz, iar inginerul tocmai îi explicase în termeni academici că regretă miile de vieţi pierdute în cutremur - dar vacile lui nu mănâncă moloz... Şi-acum el avea brusc o lipsă de inspiraţie - pentru că era as la convorbirile telefonice, dar la astea scrise se cam împotmolea...

Staţia gâjâi scurt:

- 26 către şefu'! Urgent - 26 către şefu'!

Aoleu! Se ridică şi-i răspunse, în timp ce-l înhăţă de tricou pe unul dintre proprii subalterni:

- Raportează. A venit?
- Da, şi are draci.
- Vin imediat.

Îşi aşează subalternul pe scaun:

- Inginerul zoo nu ne lasă să ducem molozul pe hectarele lui. Convinge-l.

Dădu să iasă, dar generalul exclamă:

- Păi asta-i simplu! Ia - scrie: În juma' de oră, apar primele camioane cu moloz. Să le aştepte cu tarlaua descuiată, dacă nu vrea să intru cu TAB-urile peste vaci şi să mănânce el siloz. Şi semnează-mă pe mine. Nu cu "gral" - scrie "ge-ne-ral"! Hai! Zi-i acolo: "Domnule inginer"...

Clar - problema molozului luat din zona de nord a oraşului era rezolvată. Alergă afară din cort şi trase staţia:

- Chestor principal Mocanu către SPIR 2.
- Ordonaţi!
- Am nevoie de patru oameni fuga-marş după mine!
- Să trăiţi, am înţeles!

Nu-i aştepta - se grăbea spre bloc. Noul Leo, ăla avansat brusc trei grade-odată, zâmbea cu înţelegere când vedea doar patru automate între el şi ţinta dorinţelor lui!

Oare pe unde intrase Leo în Bucureşti? Afumaţiul nu-l contactase, oamenii lui din capătul Şoselei Colentina nu-l contactaseră... Să fi ocolit un pic? Să fi intrat prin Pantelimon? Apartamentul Mariei Vasilescu în Pantelimon era! Oare trecuse pe-acolo, să ia anumite sacoşe?... În fine - mai conta? După părerea lui, nu. Că n-o să-i percheziţioneze BMW-ul! Aşa că...

Oare Leo era? Sau vreo confuzie? Deşi câţi interlopi cu ochi verzi şi X5 cu inimioară roşie îi puteau da acum târcoale Luciei?! Auzea bocancii alergând în acelaşi pas, în spatele lui, şi era cât de cât liniştit...

Coti stânga şi constată că Leo fusese oprit în capătul celălalt al străzii. Perfect! Nu de alta, dar Lucia avea acum "vedere" spre ambele părţi ale blocului! Acum alerga în acelaşi pas cu SPIR-ul; şi cum cei patru îl lăsau să fugă în faţa lor, presupunea că imaginea era destul de... concludentă...

Leo coborâse de la volan - adică automatele alea îl înfuriaseră îndeajuns de tare ca să-l facă să coboare singur! Interlopul avea acum permis pentru arma de la brâu; avea, dealtfel, două arme la vedere! Fusese avansat...

Mai avea cam zece metri până la el când văzu cum Leo pune mâna pe unul dintre pistoale. Dar nu-l trase de la curea; doar îi ieşi în întâmpinare, în stilul caracteristic indivizilor puşi pe intimidare - adică cu pieptu-nainte:

- Şi tu ce vrei, mă?!

Automatele lui îşi făcură prompt datoria proptindu-se neaoş în maleta neagră. Aşa cum se aşteptase deja, Leo ridică mâinile şi începu să râdă:

- Aşa, aşa... Bagă slugile la înaintare...

Aruncă o privire în BMW - văzu imediat cele două valize de pe bancheta din spate, aşa că zâmbi:

- Văd că ai împachetat, te-ai pregătit de evacuare... De ce nu te evacuezi tu singurel, nemânat de la spate?
- Bă! Nu-mi spui tu mie când să mă evacuez!
- Bă... Date fiind circumstanţele, te sfătuiesc să te evacuezi de bunăvoie şi nesilit de mine.
- N-ai cum să mă sileşti tu, bă!
- Pe pariu?

Se apropie şi-i mârâi printre dinţi:

- Că n-ai fost singurul avansat...

Leo se gândi preţ de-o secundă... şi reveni "la normal" - îşi trecu scurt mâna prin păr şi coborî tonul vocii:

- Vorbesc cu Lucia şi mă evacuez. Merge?
- Vrei tu musai să vorbeşti cu Lucia!
- Da.
- Şi dacă ea nu vrea să
- Eşti tu sigur că nu vrea ea?

Ia uite-l! Începu să râdă aşa, uşurel, cu subînţeles:

- Tu tot n-ai priceput, mă? Te credeam mai isteţ, ce dracu! Eu ştiu ce vrea ea, mă! Că sunt naşul ei... mă...

Leo îl privi lung... şi începu să râdă şi el cu subînţeles:

- Şi ea ce părere are despre chestia asta?
- Păi uite că ea stă sus, acolo unde-a pus-o naşul ei să stea... şi nu te-aşteaptă pe tine.
- Aha! Şi frizeru' ăla de lângă ea cine e - bodyguardu'?

Făcu un gest concludent:

- Ei, ăla e aşa... companion de cutremur...

Bărbatul din faţa lui puse scurt mâinile-n şolduri:

- Şi, din pură curiozitate, aşa... Naşa aia de la Evidenţa Populaţiei ştie?

Deci fusese "documentat". OK! Foaia a doua! Scoase cu un gest scurt pistolul şi deveni foarte serios:

- Naşa, Dumnezeu s-o ierte, ştia. Şi fi-miu ştia - şi nu pot spune că s-a supărat foarte tare...

"Şi uite că eşti totuşi prost - că n-ai fi meritat avansarea asta dacă nu era cutremurul!" Leo nu anticipase foaia a doua, aşa că se cam stacojise-n obraji! Continuă deci:

- Iar frizerul e acum sus, cu ea, pentru că aşa i-am zis eu. Că tu n-ai priceput nici aritmetica năşirii, nici pe-aia a superiorilor noştri - şi-ai supărat-o rău! N-ai priceput din prima ce şi cum era cu obligaţiile alea, i-ai strâmbat uşa cu piciorul, ai ameninţat-o cu pistolul la vizor...

Leo tăcea...

- N-ai anticipat că, în ultimele ore, superiorul meu mi-a dat undă verde la rearanjat betonul armat - şi-ai venit totuşi încoace. Eu zic să observi măcar acum, în ultimul ceas, că acolo, sus, superiorii noştri beau cafea şi bat palma. Aşa că pricepe odată - şi nu insista. Finuţa mea e în uniformă, e în dispozitiv şi s-ar putea să te confunde cu un hoţ... Ascultă la mine, că ştiu ce spun! Ia-ţi valizele şi căruţa şi evacuează-te înainte să cadă vreo placă de-aia mare de beton armat... Ştii tu...

Leo îşi scrâşnea dinţii. Leo nu ştia ce să facă. Îl cam "bombardase" cu informaţii de-alea "specifice" lui. Şi cum Pană îl avansase, dar sigur nu apucase să-l şi informeze în privinţa superiorilor cu care îşi servea de obicei cafeaua şi bătea palma, brunetul din faţa lui încerca să calculeze repede-repede, ca la poker - şi nu-i reuşea nicicum calculul... Întinse mâna spre Doamna Ghica:

- Ştii câte plăci de beton armat or să cadă la prima replică? Şi câte vitrine de-alea mişto de tot or să se spargă - tot la prima replică?

Şi-i zâmbea acum, pentru că-i pregătea "lovitura de graţie"...

Numără trei secunde şi-l bătu uşor pe umăr:

- Du-te la serviciu - şi pe urmă vedem noi ce-o mai fi. Dac-o fi! Că frizeru' o să se evacueze în curând. Hai - serviciu uşor!

Aoleu! Da' ce răvăşit era de veştile alea "proaspete"! BMW-ul era aproape nou - altfel ar fi rămas cu portiera-n mână, la cât de tare trăsese de ea! Le făcu subalternilor semn să-l lase să plece; piciorul furios tura motorul ăla ca la balamuc...

Şi gata. Cu scârţâit şi înjurături şi draci, Leo plecase pe două roţi. Subalternul lui zâmbi:

- Şefu', nu vrei să vorbesc eu cu băieţii noştri? Că, vorba ta - or să tot fie replici, o să tot cadă betonul armat...

Privi lung BMW-ul negru... şi începu să râdă:

- Nu. E destul de prost ca să încaseze nişte gloanţe-n frunte şi aşa, neajutat de nimeni. Că, deh - el pleacă la serviciu acum!

- Aşa-i! Şi se duce-n centru, unde e şi mult beton armat nesigur, şi multă poliţie... Şi mulţi omologi de-ai lui...

Mm, ce zâmbet mare "arbora" subalternul lui! Porni spre capătul străzii:

- Lasă oamenii aici încă 12 ore. Presimt că o să se întoarcă.

- Cum aşa, şefu'?

Îi făcu semn să renunţe la discuţia aia. Se grăbea să revină şi el la serviciu - şi la porumbul siloz...

Leo se va întoarce. Va calcula superiorii şi va deduce că şeful Luciei, ăla căruia nu-i plăcea să fie deranjat de la poker, îşi bea cafeaua cu Pană. Iar Lucia era a naşului - adică naşul era undeva "între" Lucia şi şeful ei. Aşa cum şi el, Leo, era pe undeva prin preajma lui Pană. Şi cum naşul părea să fie mai sus în organigrama şefului lui decât era el în organigrama lui Pană, pentru că-şi permitea să decidă de capul lui să trântească nişte beton armat peste omul celuilalt... Şi cum în valizele de pe banchetă nu erau haine, cum Leo se ducea acum la serviciu, pe la 10-11 noaptea brunetul cu ochi verzi va avea o revelaţie... Şi se va întoarce şi-i va oferi Luciei altceva. O va implora "să se evacueze" cu el în UE - cât mai departe de şefii ăia mult prea mulţi şi mult prea determinaţi "să se pună în contra iubirii lor curate". Leo o să calculeze valoarea bunurilor din acte, versus valoarea bunurilor din valize. Şi cum în valize erau prafuri şi pastile - şi poate şi ceva cash -, brunetul o să renunţe să-şi mai caute notarul preferat; o să încerce să spele putina şi cu "valorile", şi cu Lucia. Va miza mult pe faptul că toţi românii întregi la cap emigrau zilele astea - şi-o să fie aşa o aglomeraţie mare la graniţe...

Atunci când se va întoarce, Leo va apăsa pe trăgaci. Iar dacă Pană nu va mai reprezenta o frână pentru el, interlopul se va ocupa cu multă plăcere de năşicul Luciei! Deci diseară va avea o problemă... Adică Leo va avea o problemă! Mare! Cam cât un năşic de mare! Başca finuţa!

Ehei, urmau zile grele şi pentru poliţişti, şi pentru interlopi! Că şi ei aveau efectivele înjumătăţite! La cât creier i-ar mai fi trebuit, Leo n-avea de ce să primească două arme cu acte, plus girofarul! La aşa IQ, nu merita nici măcar o lanternă!

Râdea... Subalternul zâmbea doar şi tăcea chitic... Intră în cort: unde rămăsese? Ah, da! La porumbul siloz şi molozul lui! Deci - trimitea basculantele alea pline-ochi cu moloz, să le deşerte peste porumbul siloz? Sau nu?

Alexandru

Auzea din nou paşi urcând scările. Ascultă... Erau bocanci - nişte bocanci extrem de obosiţi, care se târşeau pe ciment. Deci era un părinte. Îşi privi ceasul - patru jumate. Da-i luase ceva să ajungă aici! Unde fusese - la Ploieşti? Oftă greu... şi începu să zâmbească - nu mai conta unde fusese şi de ce întârziase atâta. Bine că venise, nu? În câteva minute, un copil se va linişti un pic. Aştepta... Paşii se opriră undeva la etajul doi; o voce de femeie gâfâi greu:

- E cineva aici?

- Da. Urcaţi.

Şi-şi aminti totuşi că era pus să păzească centrul ăla, iar pericolul putea veni din partea oricui acum! Se ridică şi duse mâinile la spate. Bătea, încet de tot, cu pistolul în picior...

Măiculiţă, în ce hal era femeia asta! Cu siguranţă, nu venise de la Ploieşti ci de sub zece metri de dărâmături! Era prăfuită, cu hainele "jumulite" rău şi pline de tot felul de pete, inclusiv roşii-vişinii... Şi era speriată de moarte. Era în pragul infarctului. Se uita lung la el şi parcă dădea să plângă... Avea cam 50 de ani - deci pentru ea ăsta era al doilea cutremur devastator... Vocea plângăreaţă îngăimă:

- Mi s-a spus că aici... sunt copiii de la Şcoala 39.

- Da, aici sunt. Pe cine căutaţi?

Na, că nu-i răspundea - se punea pe plâns! Ei, drăcie! Bufnise într-un plâns de-ăla nervos, fără sunete...

- Liniştiţi-vă şi spuneţi-mi ce

- Un băiat de 10 ani, cam... aşa de înalt, îmbrăcat... în blugi şi-un tricou... cu Ben 10.

Aha! Clar - femeia asta avea mare nevoie de-un calmant! Sau de-o revedere rapidă cu copilul ei! Aşa că făcu un singur pas şi ciocăni cu ţeava pistolului în tocul apartamentului 12. Lucia strigă, de undeva din bucătărie:

- Da!

- Doamna caută un băiat de la Şcoala 39.

Aha! Acum venea repede-repede! El continua să-i zâmbească mobilizator femeii, deşi realiza acum că puştiul de zece ani cu tricou cu Ben 10 putea fi rănit - şi-atunci femeia asta va coborî treptele, va trece cumva prin nebunia de la Doamna Ghica şi se va târî cu ultimele puteri până la Emilia Irza... Lucia ieşi în hol şi apucă teancul de fişe de pe clipboard:

- Cum îl cheamă?

- Ionescu Virgil.

- În ce clasă e? Adică în ce clasă a fost, înainte de 15 iunie?

- A IV-a C.

- Aşteptaţi.

Îi făcu loc să intre la el, că la el erau "absolvenţii de-a patra"... O auzea întrebând de Ionescu Virgil...

Femeia din faţa lui se aşeză pe ultima treaptă şi-şi acoperi faţa cu palmele. Doamne - de unde venea femeia asta? Şi prin câte trecuse, de la nouă jumate până acum? Şapte ore de luptă pentru supravieţuire, pentru regăsirea familiei... George le spusese că Pasajul de la Obor era nesigur; dar nu le spusese ce însemna asta. Nu le spusese cât beton căzuse - şi nici peste câte maşini căzuse. Nu spusese nimic despre garniturile de metrou care probabil că se izbiseră de pereţii tunelului, în timpul cutremurului. Şi nici despre tramvaiele care deraiaseră, sau se răsturnaseră. Nu le spusese ce se întâmplase cu oamenii ăia...

Lucia "îi repartiza" băiatului ghetele. Bună treabă făcuseră ei cu ghetele alea! Plecă privirea şi privi lung bocancii mărimea 44, total nepotriviţi cu fusta conică şi rămăşiţa de sacou...

Ei erau fericiţi acolo, pe palierul lor - foarte fericiţi! Aveau... Aveau apă! Apă de băut! Se grăbi să întrebe:

- Vă dau un pahar cu apă?

Capul aproba încet... Intră în apartament şi-i şopti Luciei la ureche:

- Nu te grăbi.

Reveni apoi cu PET-ul de jumate şi i-l întinse. Femeia îl apucă cu ambele mâini...

Ei erau răsfăţaţi. Rău! Ei mâncaseră supă caldă la prânz! Violeta gătise mâncare cu carne pentru diseară! Ei aveau ţigări...

Îi întinse pachetul cu ţigări; evident, era fumătoare... sau tocmai se apucase de fumat... Simţi nevoia să o liniştească cumva:

- Băiatul dvs. e aici; se încalţă şi vine imediat.

- Sigur e aici?

- Da; foarte sigur.

- ... M-au trimis la patru spitale... Dacă nu e nici aici...

- E aici şi n-a păţit nimic. Noi aici nu avem copii răniţi.

Vedea în ochii ei că nu-l credea... Ridică scurt din umeri şi arătă spre propriul ecuson:

- Suntem poliţia, nu camera de gardă. Nu avem aici decât copii sănătoşi.

Şi tot nu-l credea... Păi ce să-i mai zică? Nu mai ştia...

Tresări - nişte paşi mărunţei tocmai ieşiseră din apartamentul 15. Mm, nu le spuseseră că n-au voie să iasă singuri din apartamente? Înlemni - pentru că ochişorii negri îl priviră lung, veseli, iar Vlad se opri în faţa lui:

- Ludmila mi-a spus că sunt şef la preşcolari!

Poftim? Cum-cum? Ce spunea?

- A spus că vorbesc bine şi sunt foarte deştept, aşa că eu sunt şeful lor. Adică ei îmi spun mie ce vor, iar eu vin şi-ţi spun ţie.

Aa, acum înţelesese! Exasperată de solicitările dese şi variate ale picilor de grădiniţă, Ludmila numise un purtător de cuvânt... şi probabil că rostise "Alex". Vlad era deci cel care-o să tot vină să-i spună lui că trebuie să le ducă un pahar cu apă sau nişte bomboane, sau creioane colorate... Puştiul continuă:

- Şi tu îmi dai mie, iar eu le duc lor. Vrei?

- ... Ce să vreau?

- Să vin să îţi spun ţie?

Aprobă cu capul, zâmbind... iar ochii negri se mutară asupra femeii de lângă el:

- Tanti, tu de ce plângi?

Oof! Se grăbi să răspundă în locul ei:

- Păi, uite, tanti abia acum a reuşit să ajungă aici, să-şi ia băiatul şi să pornească spre casă.

- Aa... Şi băiatul ei este aici?

- Da.

- Şi atunci de ce plânge tanti?

Oof, sfântă candoare copilărească! Femeia începuse acum să râdă - şi-şi trase neaoş nasul:

- Ai mare dreptate, să ştii! N-ar trebui să plâng!

Bun! Se grăbi să-l împingă uşurel pe Vlad spre apartamentul 15:

- Iar eu sunt de acord să cooperăm - tu îmi spui ce vă trebuie, iar eu vă fac rost. Bine?

- Bine.

Bun! Vlad era din nou la o distanţă considerabilă de microbii de pe hainele femeii! Reveni "în post"; Ionescu Virgil fremăta tot, în holul lui, şi abia aştepta să-şi facă apariţia... Lucia o privea lung pe mama lui Ionescu Virgil, care bea apă şi se liniştea...

Se sprijini de perete. Aştepta şi el. Presimţea o nouă rafală de plâns la femeia care de şapte ore încerca să-şi găsească copilul... Şi gata; cu un gest scurt, Lucia îi dădu băiatului "undă verde". Iar puştiul năvăli la propriu afară din apartament şi se aruncă de gâtul femeii, răcnind un "Mami" pe care cu siguranţă îl auzise şi George!

Se îmbrăţişau... Bineînţeles că femeia aia plângea din nou... Lucia întinse mâna spre ea:

- Să-mi daţi un act de identitate, vă rog.

Şi gata - îl salvase pe bietul copil de la o sufocare sigură. Femeia scotocea prin geantă - şi părea hotărâtă s-o răstoarne toată acolo, pe palier... Gata. Plasticul ajunsese la Lucia, iar ea revenise la îmbrăţişare!

- Mami, nu mai plânge!

Femeia nu-l lua în seamă; ea tocmai se sprijinise de perete, ca să poată să stea aşa, pe vine, şi să se asigure că copilul ăla era Virgil al ei. Imediat cum se convinse că el era, începu să-l pipăie şi să-l răsucească pe toate părţile, ca să se asigure că era bine...

- Mami, gata! Te rog! Uite, eu sunt foarte bine! Şi eu, şi colegii mei! Ne-au spălat, ne-au dat haine curate, ne-au dat să mâncăm, am şi dormit puţin, ne-am jucat... Nu mai plânge! Bine?

- ... Bine.

- Mami, acum mergem acasă?

- Da - mergem acasă.

- Casa noastră e bine?

- Da, e foarte bine.

- Şi tata? Tata unde e?

- Cred că a rămas la spital, la serviciu. Dar sunt sigură că o să vină şi el acasă - până mâine dimineaţă, sigur vine!

Deci bărbatul ei era cadru medical. Hm... Lucia întinse clipboardul spre ea:

- Semnaţi... Aveţi unde să vă duceţi?

- Da - locuim la curte. Şi totul e bine acasă...

- Sunteţi sigură? Or să urmeze replicile!

- Sunt sigură.

- OK. Aveţi grijă până acolo: tencuială, hoţi, dementi, panicaţi la volan...

Femeia zâmbea şi dădea din cap că pricepuse... Lucia îi întinse cartea de identitate:

- Puneţi-o bine. Geanta e cel mai nesigur loc pentru acte acum.

Femeia aproba şi îndesa plasticul în buzunarul interior al restului de sacou...

Şi-acum stăteau ca proştii pe palier şi se uitau unul la altul: ea la ei, ei la ea, copilul când la ea, când la ei... Până la urmă tot Virgil păru că se dezmeticeşte - pentru că se întoarse spre el:

- Să ai grijă de ei, OK?

- OK. Mai ales că ştiu cât suferă pentru că Lucia e logodită iar Carina măritată de-a binelea...

Roşise ca la balamuc şefa centrului de primire minori de la etajul trei! Arătă spre mama băiatului:

- Tu să ai grijă de mami până acasă.

- OK. Pa! Mulţumesc!

- Să creşti mare! Pa!

Puştiul începuse să coboare scările; mama lui întârzie un pic, cu ochii în ochii lui:

- Vă mulţumesc...

Ah, la naiba! Se simţea... Se simţea anapoda! Ridică scurt din umeri, zâmbind în continuare... În sfârşit, coborâse şi ea după băiat! Oof, apăsătoare momente! Oftă greu:

- Nu sunt obişnuit cu "mulţumesc".

- Mi-am dat seama. Obişnuieşte-te - o să mai auzi vreo 60 de "mulţumesc"-uri de-astea.

- Eu o să ratez două treimi din ele. Tu însă o să le auzi pe toate. Mai mult de 60 - că, atâta timp cât blocul stă în picioare, or să tot vină...

Lucia plecă grăbită capul... şi găsi relativ repede cuvintele care să pună punct discuţiei despre copiii care băntuiau acum singuri pe străzi:

- Oricum, depăşeşte momentul şi găseşte o explicaţie pentru copiii de la tine. Cei mici sunt un pic năuci şi cam neatenţi. Clasele 1-4 să zicem că se iau cu joaca şi-apoi o să-i împace Carina. Dar ai tăi sunt mari şi înţeleg de ce unii pleacă şi alţii rămân.

Tii... Avea o problemă afurisită rău de tot! Lucia avea dreptate! Trebuia să inventeze ceva mobilizator pentru copii - şi-asta urgent de tot! Se reaşeză în fotoliu... şi se ridică. În dormitor nu se auzea nici musca... Intră şi se aşeză lângă ei, pe mega-pat:

- Mama lui Virgil arăta ca după bombardament. Vă daţi seama? Îl caută de 7 ore! Cică au plimbat-o pe la patru spitale!

- Păi de ce?!

- Păi pentru că îl cheamă Ionescu, care-i un nume comun... Şi Virgil. Care, tot aşa - e destul de des întâlnit. Deci, probabil că l-au confundat de câteva ori...

- Şi-au trimis-o la patru spitale?

Aproba încet cu capul... Oftă uşor:

- Noi aici suntem bine - avem linişte, suntem curaţi, avem mâncare şi apă, suntem în siguranţă... Părinţii voştri, însă, sunt undeva afară, în nebunia aia care se-aude uneori de pe stradă. Este posibil să fi fost opriţi la serviciu; este posibil să fi fost trimişi, împreună cu marea masă a oamenilor, spre centrele de sinistraţi din zona în care se aflau. Şi de-acolo nu se pleacă aşa, cu una-cu două. S-ar putea să fie răniţi! Nu numai prăbuşirea blocurilor e periculoasă acum; şi-o cărămidă în mijlocul trotuarului poate provoca o luxaţie sau o entorsă! RATB-ul nu mai merge, taxiurile probabil că lucrează pentru poliţie acum... Aşa că uitaţi ce m-am gândit eu...

Cum să le explice... Cum să le explice... Păi, dacă ştiau cum e cu măritişul, să le explice cu cuvintele normale şi fireşti - nu?

- În centrele astea de sinistraţi e o nebunie necontrolată. Oamenii vin "ca pe bandă" - şi cu siguranţă sunt prea puţini poliţiştii care se ocupă acolo de scrierea tabelelor. Aici e Lucia; dar aici aţi venit toţi odată, cu fişele gata completate. Acolo, organizarea e cum şi-o face fiecare... Vă rog să nu vă panicaţi, dacă nu vine nimeni azi după voi. La noapte, lucrurile or să se mai aşeze. Şi afară, şi în adăposturi. Poliţiştii din centrele alea vor avea timp să-şi facă tabelele; iar oamenii care au acum acces la generatoare şi re-centralizează datele despre populaţie or să se-apuce serios de treabă. Mâine dimineaţă deci, o să-l rog eu pe şeful Luciei să înceapă să vă caute părinţii prin centrele de sinistraţi. Măcar să ştiţi unde sunt; nu?

Capetele tuturor aprobau de mama focului... Zâmbi:

- Şi staţi liniştiţi - că aici sunteţi în siguranţă. Apropo de siguranţă... Or să urmeze replicile.

Şi-i panicase din nou. Asta e! Or să urmeze replicile!

- Ştiu că v-am mai spus o dată, dar prefer să mă repet ca să fiu sigur că m-aţi înţeles. Aici, vedeţi şi voi că n-are ce să mai cadă. Toată mobila e chiar acum sub noi, iar lustre nu mai avem demult. Uşile sunt scoase... Atunci când începe replica, vreau să vă aşezaţi pe podea. Să nu fugiţi la uşă - că vă loviţi inutil şi-i speriaţi şi pe ceilalţi. În timpul cutremurului nu se fuge. Vă aşezaţi civilizat pe jos şi aşteptaţi să se oprească. Şi nu ţipaţi - că dacă ţipaţi la el, să ştiţi că n-o să se sperie!

Râdeau - în fine, zâmbeau! Dar... Dar era important şi zâmbetul ăsta - nu? Se ridică şi deschise uşa cămării - şi luă, de pe raftul de sus, snopul de fluiere. Începu să le distribuie:

- Puneţi-le unde vreţi voi, numai nu la gât. Ori vi le legaţi de mână, ori de gaica de la pantaloni... Nu la gât. Dacă totuşi se întâmplă ceva şi sunteţi în pericol, ştiţi ce aveţi de făcut - da?

- Da.

- Bun. Şi-acum vă spun din nou - fără poker, că e irascibilă şi-are pistol. OK?

Râdeau şi aprobau... Reveni în postul lui. Şi auzi mulţi-mulţi paşi urcând scările! Hei! Se repezi pe palier, privi lung printre balustrade... Scăpă un oftat - şi-apoi ciocăni cu pistolul în tocul uşii:

- Cred că sunt vreo patru.

Aştepta, cu mâinile la spate, bătând uşor cu pistolul în picior... Din apartamentul 12 auzea râsul gâgălicei cu ochi albaştri şi fălcuţe veşnic puse pe ronţăit...

Dacă azi, la nouă jumate, el ar fi fost la serviciu, la Kaufland...

George

Era cinci fix, iar el încerca să nu ofteze. Urca treptele alea, spre centrul de minori, şi parc-ar fi vrut să poată să evite vizita aia. Numai că... Asta e!

Păşi pe palier şi-i zâmbi lui Alex:

- Trebuie să stabilim o parolă.

- Două.

Tânărul îl privea lung:

- Una pentru voi, una pentru părinţi. Deşi pe la patru jumate ne-am confruntat cu un grup de mame descurcăreţe, care s-au informat reciproc în adăpostul unde s-au cunoscut şi-au venit direct...

- Vom discuta imediat, la şedinţă. Te rog, cheamă-i pe toţi. Şi pe Nicolae.

Alex se grăbi să intre în 12. Tânărul lui subaltern, 26, şopti:

- Şefu', pot să intru şi eu un pic?

- De ce?

- ... Păi mi-a zis nea Aurică, între patru ochi, că moare de ciudă că nu poate să vadă şi el centrul! Şi, dacă pot, să trag eu o privire şi să-i povestesc...

Aha! Păi cine venise la şedinţă? Ludmila, Victor, brunetul cu capul spart... Zâmbi slab:

- Victore, ia adu tu o sticlă de apă de cadă...

Trase covoraşul Luciei în capul scărilor şi aşteptă... Turnă apă din belşug pe el şi se şterse bine pe tălpi. Iar Ludmila zâmbi:

- Uite că am fost totuşi veriga slabă...

- Nu te puteai gândi la toate. Mai lasă-l şi pe 26 să audă "Bravo"!

26 al lui era roşu ca racul... Arătă spre apartamentul 14:

- Denisa doarme?

- Nu, dar copiii de la ea sforăie pe rupte.

De fapt, sesizase şi el liniştea aproape perfectă... Asta e! Întinse mâna spre brunetul cu bandaje şi plasturi în cap:

- Chestor principal George Mocanu.

- Mugur Birnbaum.

Cum-cum?... În fine! Suna complicat; suna evreieşte... O să afle el ce şi cum! Momentan privea lung bandajele din capul lui:

- E o rană serioasă?

- Nu.

Se întoarse spre Ludmila:

- E o rană serioasă?

- La bandajarea de seară, voi constata dacă-i trebuie totuşi copci. Iar dacă-i trebuie, o să-ţi cer un calmant injectabil.

- OK. Lista cu rude.

Îl privise drept, iar Mugur ăla păruse că nu înţelege:

- ... Poftim?

- Lista cu rudele pe care să ţi le găsesc, cu proprietăţile despre care vrei veşti...

- N-am.

- Păi apucă-te şi scrie!

- Părinţii mei au murit, azi dimineaţă.

- Eşti tu atât de sigur?

- Da.

- Ia detaliază...

Tânărul din faţa lui se încruntă scurt... şi-l privi drept:

- De la birou, am gonit direct la ei. Vila lor e sub şase etaje de bloc prăbuşit; aşa că...

- Eşti sigur că erau acasă?

- Da; la ora aia, da.

- Bine. Pune pe hârtie numele, prenumele şi adresa completă.

Clar? Parcă înţelegându-i planurile, Lucia îi întinse prompt tânărului hârtie şi pix. Aştepta... Gata; se apucase de scris. Reveni şi el la şedinţă:

- 26 şi 40 sunt patrula voastră. Or să vă viziteze, din trei în trei ore, ca să verifice dacă totul e în regulă. Lor le daţi lista cu ce vă mai trebuie şi tot ei vă aduc proviziile. Ei şi numai ei - da?

Aprobau toţi... Bun! Se întoarse spre oamenii lui:

- Igienizaţi tălpile şi intraţi în centru, să vă familiarizaţi cu el. Uşurel, să nu treziţi copiii!

Tii, ce nerăbdător era 26! Da' dacă-l prindea că face poze cu telefonul, o să-l căpăcească rău! Şi-acum... Îl privi lung pe Nicolae; lung, cu subînţeles. Şi-apoi o privi pe Carina:

- Am date despre rudele voastre.

Bărbatul se grăbi să-şi cuprindă logodnica cu braţele. Oftă greu, cu ochii la ea:

- Mama ta era în apartament. Au văzut-o două vecine intrând în bloc, cu 10 minute înainte de cutremur. Îmi pare rău, dar blocul de deasupra magazinului Bucur Obor s-a prăbuşit în totalitate.

Trebuia să rămână calm. Ea îl privea lung şi aştepta... Continuă:

- Tatăl tău nu era acasă; a fost văzut în zona pieţei, la ora cutremurului. Am un documentarist mai special, care îl caută chiar acum prin centrele de sinistraţi din zonă.

Şi-acum trecu repede la Nicolae:

- Sergiu şi Gloria Răduţ nu-mi apar nicăieri - nici în centrele de sinistraţi, nici pe listele de decedaţi. Blocul este încă în picioare; nu a fost expertizat, aşa că nimeni nu are voie să intre în el. Deci ei pot fi în marea masă de oameni care stau în zona respectivă şi aşteaptă expertizarea, sau se pot duce la o rudă îndepărtată, la nişte prieteni de familie...

Nicolae aprobă scurt. Le făcu semn să aştepte şi se grăbi să intre în 14 şi se apropie de canapea. Şopti:

- Nu am date despre el. Am un documentarist dat dracului - dar n-am primit încă datele din baza de date de la Cluj. Omul meu o să ajungă curând la adresa SRL-ului şi o să constate... ce-o fi de constatat! Pe harta omologului meu, blocul nu apare tăiat cu X roşu; dar până nu am date concrete de la omul meu, nu pot să fiu sigur.

- Am înţeles. Nu-i nimic. Ai reuşit să le transmiţi părinţilor mei că sunt rănită?

- Da. Am vorbit cu ei şi le-am spus că eşti rănită, dar eşti la adăpost. Şi apoi am tăcut.

Femeia de pe canapea zâmbi slab:

- Şi ce ţi-a auzit urechea de lângă telefon?

- Păi, a auzit nişte ţipete de bucurie, la auzul veştii că eşti bine. Apoi, a auzit o mie una întrebări despre coastele tale. Le-am spus că eu sunt poliţist, nu doctor; şi-atunci m-au asigurat că încearcă să facă rost de-o dubă - ceea ce va fi destul de greu - şi, imediat cum reuşesc, vin încoace să te salveze. Dar, în momentul de faţă, tot ceea ce înseamnă ambulanţă sau dubă de transport marfă este pe partea dreaptă a Carpaţilor. Iar ei trebuie să facă rost de undeva cel puţin de-o dubă, în care să improvizeze un pat şi-un loc de stocare pentru multă-multă motorină. Pentru că, după ce trec Carpaţii, nu vor mai putea alimenta pe traseu...

Denisa aproba...

- M-au sunat din nou, în urmă cu vreun sfert de oră, şi mi-au spus să-ţi transmit să stai liniştită, că tatăl tău o să facă rost, în 24 de ore, de un mijloc de transport. Şi-apoi pornesc amândoi spre tine, să te ia şi să te ducă la Arad, la spital. Au vorbit deja şi cu directorul spitalului, şi cu chirurgul de coaste...

Denisa zâmbea şi aproba...

- Stai liniştită, că dau eu şi de el! Documentaristul meu e dat dracului, crede-mă!

- Nu-i nici o grabă. Mă îndoiesc că "răpirea din Serai cu dubă" o să se producă în mai puţin de 48 de ore.

Zâmbea - era o tipă tare de treabă! Oof! Se ridică:

- Mă duc înapoi, să le fac şedinţa...

Denisa aproba... Ieşi şi întinse mâna spre Lucia. Primi imediat teancul de fişe şi un rezumat extrem de scurt al situaţiei centrului:

- Începem să ne eliberăm.

- Mai am opt copii de clasele 1-4 într-un cort din parcul Tei şi vreo 20 de mânji mai măricei în parc, în Plumbuita.

- Adu-i încoace!

- N-am cu cine. Imediat cum trec patrulele pe-acolo, îi aduc aici. Ceva medicamente vă mai trebuiesc?

Ludmila răspunse prompt:

- Momentan nu.

Scoase cele patru încărcătoare şi i le întinse Luciei:

- Pune-le bine - pentru orice eventualitate.

Şi gata - el cam terminase acolo... Întinse mâna spre Mugur şi primi hârtia cu datele părinţilor. Birnbaum - da, auzise bine. Şi sigur era un nume evreiesc. Şi-acum, în sfârşit, terminaseră şi ei vizita! Patrula lui "specială" tocmai ieşea, în vârful bocancilor, din apartamentul 15. Arătă spre scări:

- Vin şi eu, când termin aici.

Tii, ce fericit era 26! De fapt, rânjea cu toţi dinţii şi dădea să plângă! Dar... Îşi privi lung subalterna:

- Unde pot vorbi cu Octavian între patru ochi?

Carina se grăbi să intre în apartamentul 12. Lucia arătă spre apartamentul 14:

- Cred că în bucătăria aia...

OK. Pe palier era linişte... Octavian se apropia, privindu-l lung... Îl luă pe după umeri şi-l trase spre uşa larg deschisă - acum chiar trebuia să-i spună!

Carina

Intră în dormitor şi se aşeză pe marginea patului:

- Tatăl tău vrea să vorbească cu tine.

Octavian ieşi, grăbit... Renata era foarte cuminte; se aşezase repede pe piciorul ei şi-şi reluase joaca cu păpuşelele. Privea lung codiţele ciufulite... Florin o privi lung:

- George e şeful Luciei, nu-i aşa?

- Da.

- Şi crezi că pot să-l rog să se intereseze unde e tati?

Negă încet:

- Atâta timp cât tatăl tău e în afara României, George nu poate face nimic. Stai liniştit - Violeta i-a dat deja toate datele tăticului tău. George o să-l găsească şi-o să-l ajute să ajungă acasă cu bine.

- ... Crezi tu că or să-l lase să intre în oraş?

- Da. Dacă George le spune să-l lase să intre, or să-l lase să intre. Şi sunt sigură că George o să le spună nu care cumva să-l oprească pe traseu!

Nicolae intră şi se aşeză în spatele ei. Şi-o cuprinse uşor cu braţele. Sâsâi, pentru că nu voia să discute despre mama ei de faţă cu copiii...

- Calina, da' tati ale staţie la Tiglu!

- Ştiu că are staţie. Dar poate să asculte... Cum să-ţi explic eu... Staţia asta este ca un hotel mare-mare de tot. Atunci când intri în hotel, trebuie să-ţi alegi o cameră - nu? Aşa şi tăticul tău - alege o frecvenţă, pe care-o ascultă şi pe care poate să vorbească cu cei care sunt pe acea frecvenţă. Dar, atâta timp cât stă pe frecvenţa aia, nu poate să audă ce se vorbeşte pe o altă frecvenţă. Uite, noi acum stăm într-o cameră; adică pe o frecvenţă. Nu putem să auzim ce vorbeşte George cu Octavian în altă cameră...

Liana nega şi apoi aproba - că înţelesese ea ceva-ceva...

- Nu se ştie pe ce frecvenţă ascultă tăticul tău staţia. Numai el ştie asta. Deci, cred că George a transmis datele lui poliţiştilor de la intrarea în ţară. Atunci când tăticul tău intră cu TIR-ul pe teritoriul României, poliţiştii or să-l oprească şi-or să-l pună să asculte o anumită frecvenţă. O să intre şi George pe frecvenţa aia, şi-o să vorbească cu el. Şi atunci or să stabilească o frecvenţă, pe care să poată vorbi oricând.

- Aa...

Şi uite cum le predase ea prima lecţie de radiolocaţie aplicată pe staţiile de TIR, în vreme de calamitate... Nu, nu voia să plângă - aşa că o va lua pe Renata cu ea. Oftă greu:

- Florine, ai tu un pic grijă de Liana?

Băiatul aproba, aşa că se ridică şi intră în bucătărie. Iar Nicolae se grăbi s-o întoarcă încet spre el şi să le strângă pe amândouă în braţe... Zâmbi slab:

- Stai liniştit; mă aşteptasem. Ştiam că blocul e vechi, ştiam că magazinul e gol şi că asta afectează structura de rezistenţă... Atunci când mi-au spus că ar fi bine să iau un credit şi să mă mut la casa mea, am luat în calcul inclusiv un cutremur peste 7. Mă gândesc doar că azi-dimineaţă, la ora nouă jumate, mama ar fi trebuit să fie cu Zoe. Iar asta ar fi o veste îngrozitoare... Pentru că mai obişnuia, în zilele foarte călduroase, s-o invite la ea ca să mănânce amândouă îngheţată de casă... Mama lui Zoe nu-i dădea voie să mănânce îngheţată; mama îi mai dădea, ca să-i obişnuiască gâtul şi amigdalele cu rece...

Nicolae nu putea spune nimic...

- Tata probabil că s-a dus în piaţă, după pepeni. Ei fac în fiecare an cură de pepeni... Dacă zicea că a fost văzut în piaţă... Unde-or fi totuşi părinţii tăi?!

Nicolae oftă greu:

- Cred că la Bellu.

Poftim? Ridică imediat privirea spre el:

- Poftim?

- La Bellu, la Fabian.

Uitase... Ea uitase complet... Nicolae îi prinse capul în palme:

- Oricum, voiam să-ţi spun... În prima sâmbătă de după pronunţarea divorţului, te voi duce la primărie.

Oof, ce copil era! Asta era grija lui acum?

- Nu zâmbi aşa - că ştii că nu mă joc cu vorbele! În prima sâmbătă de după pronunţarea divorţului, tu vei deveni soţia mea. I-am promis asta mamei tale - şi mă voi ţine de cuvânt!

Aprobă încet... şi obţinu un zâmbet:

- Aşa că să nu-ndrăzneşti să spui "Nu"...

Acum nega... O ţinea pe Renata pe braţ, întoarsă spre ea, ca să nu plângă...

George

Intră în bucătărie şi oftă greu - de ce-or fi scos ei chiar toate uşile? Ştia răspunsul - dar tare bine i-ar fi prins totuşi o uşă...

Octavian se aşeză la masă; el preferă să rămână în picioare. Scoase pachetul de ţigări, iar băiatul lui zâmbi:

- Îţi cer prea mult dacă te rog să nu aprinzi alta?

Negă... şi renunţă la aprinsul ţigării. Îl privea lung; Octavian privea farfuria cu sandwich-uri... Brusc, băiatul lui oftă lung:

- Deci ai găsit-o.

- Da.

- Şi de ce nu mi-ai spus asta de dimineaţă?

Poftim? Băiatul lui îl privi lung:

- Trebuia să-mi spui de dimineaţă. Când ai găsit-o. Era cu Costel, nu?

Făcea acum o descoperire ciudată. Din doi poliţişti, nu putea să rezulte un "neştiutor". Ochii lui Octavian "îl interogau" chiar acum. Asta era senzaţia lui - că băiatul lui nu mai accepta să fie minţit şi-şi lua şi singurel răspunsurile. Oricum, descoperirea aia îl cam speria...

- În fine; nu mai contează. Important e că ai găsit-o - nu?

Aprobă încet...

- Ştiam. De la zece ani ştiam. V-am auzit odată certându-vă; de atunci, am fost mai atent... Nu mai contează, ţi-am zis. Aveţi viaţa voastră, aveţi problemele voastre... Adică le aveaţi. Ea nu le mai are.

Ce era cu băiatul lui? De ce vorbea aşa despre maică-sa? Ce avea? Nu putea să-l întrebe asta; nu putea să-l întrebe nimic! Îl privea şi nu înţelegea... Octavian se ridică din scurt:

- Ştii ce zic eu? Acum, cu cutremurul ăsta, lucrurile s-au cam aşezat. Eu zic să te ocupi un pic şi de tine.

Poftiim?

- De tine şi de sufletul tău.

Cum-cum? Ce zicea el acolo?

- Ştiu că există cineva foarte special, în sufletul tău. Sper doar să fie cine cred eu că este. Pentru că, dacă e într-adevăr vorba despre ea, eu unul n-am nimic împotrivă.

Şi gata - îl auzi ieşind. Rămăsese singur în bucătăria aia... Se aşeză şi îşi aprinse o ţigară.

Deci Octavian ştiuse că mama şi tatăl lui aveau probleme în căsnicie. Oare despre ce probleme ştiuse? Despre alea... ale lui, sau despre Costel? Probabil că despre ambele - că el şi Adriana, când se certau, se certau cu orele! În şoaptă, dar "a la long"! Aşa că...

Octavian nu părea foarte afectat de moartea mamei lui. Ştia că nu era aşa; ştia că, la noapte, tânărul de 14 ani o să caute un loc ascuns unde să plângă. Acum, însă, încercase să pară... "bărbat". Ei bine, îi reuşise - îl lăsase mască! În toată discuţia asta, el - chestorul principal George Mocanu - rostise doar un "Da"! O să...

Stinse ţigara şi se grăbi să iasă. Unde era Ludmila?

Aoleu! Lucia! Lucia era pe palier, lângă restul vecinilor ei! Oare Octavian... O privi lung, încercând să-şi dea seama dacă fiul lui îi spusese ei ceva:

- Înainte să plec, trebuie să discut ceva cu tine.

Primi o aprobare scurtă cu capul. Iar Violeta îl bătu uşor pe umăr şi-i întinse o cană cu ness fierbinte! Mm, ce bine mirosea!... Şi era o nebunie! Tare-tare şi dulce-dulce, ca să poată să-l înghită fără să-şi spună că or să-i pocnească timpanele! Şi-acum...

Şi-acum să le dea ceea ce le promisese, nu? Adică ştiri de-alea foarte triste, cu morţi şi clădiri prăbuşite. Nu-i făcea nici o plăcere să vorbească despre ceea ce se întâmpla în oraş; la noapte însă, oamenii ăştia vor trebui să liniştească cumva peste 40 de copii între 3 şi 14 ani, speriaţi de gândul că dacă mami nu venise până atunci, nu mai venea deloc. Şi exista riscul să-i vadă plecând. Avea în blocul ăla un cuplu care-şi înmormântase ieri băiatul, un tânăr căruia nevasta "îi furase" ieri copilul... Aşa că o să le spună adevărul despre cutremur şi despre situaţia reală din ţară. Tocmai ca să-i îngrozească atât de rău, încât să nu aibă curaj să iasă pe uşa scării blocului!

Lucia

De vreo 30 de secunde, George tăcuse. În doar cinci minute, le făcuse descrierea dezastrului de-afară. Şi chiar dacă nu era nici jurnalist, nici narator de profesie, George vorbea foarte bine; foarte coerent. Ascultându-l, înţelesese că dincolo de pereţii blocului lor era nu un dezastru, ci o dramă. O dramă generală, a tuturor. Nimeni, de dincolo de pereţii ăia, nu era bine acum. Nici el nu era bine. La urma urmei, el era în doliu acum - nu?

Oare îi spusese lui Octavian despre Adriana? Şi, dacă da, ce şi cât îi spusese? O să-l întrebe, înainte să plece...

Din câte spunea George, oraşul era o ruină. Majoritatea clădirilor prăbuşite erau case foarte vechi şi blocuri. Exact cum era mai rău! Înţelesese că mai aveau puţin şi reuşeau "să străpungă" cu excavatoarele prin blocurile căzute pe Şoseaua Colentina, ca să ajungă la Bucur Obor. Acolo căzuseră blocurile de pe ambele părţi - şi blocul Bucur, şi cel cu ACR-ul la parter. Din punctul ăla, Calea Moşilor intra în atribuţiile altui chestor principal; aşa că

George "îi fentase" şi nu le dăduse şi lor amănunte despre activitatea omologului lui. Dar era lesne de înţeles cât de bine se ţinuseră clădirile de pe Calea Moşilor - nu? Imediat cum străpungeau cu excavatoarele, puteau trimite utilajele care să ajute la salvarea răniţilor de sub dărâmături. Până acum se lucrase doar manual, iar răniţii fuseseră legaţi bine pe tărgi şi duşi pe jos, până la ambulanţe. George spusese că, cu puţin noroc, pe la nouă reuşeau să elibereze o bandă a Şoselei Colentina, spre Obor - şi-atunci lucrurile se vor schimba mult. Dar până atunci...

Transmisiunile postului de radio naţional fuseseră decise în videoconferinţa de la patru. Dezastrul prezentat la radio era cel din teren; eforturile şi stadiul intervenţiilor era mult diminuat. Se dorea inducerea unei stări de nesiguranţă atât de puternice încât orice om întreg la cap care avea familie şi nu putea să se facă voluntar, să împacheteze apa, pâinea şi salamul şi să se evacueze cât mai repede din oraş. Motivele erau evidente! Pe lângă străzile blocate şi răniţii încă prinşi sub dărâmături, pe lângă forţele de ordine insuficiente şi jefuitorii "puşi pe fapte mari", numai un milion de sinistraţi fără apă şi mâncare ar mai fi lipsit! Deci...

Deci, trebuia să fie atentă. Chiar în capătul podului, în faţa cortului verde, generalul de armată cu care conlucra George adusese trei TAB-uri. Alte trei TAB-uri înaintau încet spre Bucur Obor, în urma utilajelor care încercau să strângă "cât mai selectiv" molozul şi plăcile alea imense de beton armat din stradă. La Doamna Ghica lucrurile erau dificile, pentru că blocurile de la stradă erau şubrezite rău şi-aveau în spate alte blocuri - tot vechi, tot neconsolidate... În partea cealaltă a zonei lui George, se lucra intens la golirea Carrefour-ului Colentina - pentru că Niro era centru de sinistraţi acum şi deja era suprapopulat. Imediat cum se scotea absolut totul din hypermarket, spaţiul acela va fi transformat în spital. Avea şi ditamai parcarea, pentru triaj şi răniţii uşor... Dar dacă începea să plouă...

Afară era o dramă. Iar ea îşi dădea seama că ar fi trebuit să-i mulţumească bărbatului din faţa ei că nu o luase cu el în dispozitiv. Ea n-ar fi reuşit să stea lângă excavator, să audă gemetele şi urletele oamenilor prinşi sub dărâmături şi să aştepte cu calm ca drumul să se elibereze. Cinci minute petrecute în spatele excavatorului ar fi făcut-o să înnebunească...

George oftă şi stinse ţigara. Şi se apropie de ea, fără s-o privească, o prinse pe după umeri şi-o trase spre capătul holului... Se opriră amândoi lângă Ludmila; George şopti:

- I-am spus lui Octavian despre Adriana. E incredibil de calm - ceea ce mă face să cred că la noapte o să plângă zdravăn.

Ludmila se grăbi să-l liniştească:

- Stai liniştit, că mă ocup eu de el.

- OK. Să ai grijă ce şi cât îi dai; dacă vine vreo replică, să

- Stai liniştit! Că sunt doctor, nu coafeză!

Şi-acum i se şopti ei la ureche:

- Ştia despre amândoi. Ştia şi de Costel. Ai grijă - s-ar putea să te întrebe ce ştiai tu despre individ.

Aprobă, iar George îi dădu drumul... şi se întoarse spre Victor:

- Vino puţin.

Da' de ce? Ce se întâmplase? Observă abia acum că logodnicul ei era negru de supărare... Da' ce mai avea acum?! Încă mai era supărat pentru că ea nu se grăbise să inaugureze o "cameră matrimonială" la etajul patru? Ce-avea omul ăsta?

Victor

Cobora scările, în urma lui George. Le cobora şi-l privea lung. Şi se întreba...

Între Adriana, George şi Lucia fusese o relaţie foarte strânsă; foarte specială. Lucia fusese ca şi copilul lor! După ce murise jandarmul, ei avuseseră grijă de ea! Ei o păziseră, ei o ajutaseră, ei o sfătuiseră... Ei o tot avansaseră, de ajunsese inspector principal aşa, cu viteza sunetului... Da, ştia că afară era dezastru. Ştia că Adriana murise. Ştia că George avea multe pe cap zilele astea. Numai că se aşteptase la un altfel de comportament din partea lui. Nu cu Lucia - cu el. Tehnic vorbind, el era finul lui George. Practic vorbind, îi era "ginere vitreg". În condiţiile astea, totala lipsă de atenţie din partea chestorului principal era un pic...

Ajunseseră la parter. George îl trase lângă uşa scării şi îl privi drept:

- Niciodată, sub nici o formă, să nu-i mai acorzi vreun fel de atenţie lui Leo.

Poftim? Nu apucă să-şi exprime nici uimirea, nici dezacordul cu dispoziţia aia - bărbatul în uniformă îşi continuă ideea:

- O s-o iau de la zero, ca să fiu sigur că ai înţeles ceea ce vreau să-ţi spun. Toţi interlopii mari trăiesc din comisioanele interlopilor mici. Ăia micii fac treaba; ei plătesc comision la cifra de afaceri către interlopii mai mari, care la rândul lor plătesc interlopilor şi mai mari - şi tot aşa până la interlopul ăla pe care l-a năşit un politician influent sau un individ care taie şi spânzură în poliţie sau justiţie. Cu cât interlopul are mai mulţi subalterni, cu atât urcă mai sus în organigramă, iar procentul pe care-l plăteşte mai departe scade - pentru că are cifră de afaceri mai mare. Comisionul lui Leo ajunge la un individ pe nume Pană. De care tu n-ai auzit la ştiri, pentru că îşi bea cafeaua cu un individ foarte influent din Ministerul de Interne. Eu am scăpat-o pe Lucia de el ducându-l în biroul şefului nostru şi demonstrându-i că pot să-l las în curu' gol poprindu-i nevesti-sii bunurile, în timp ce şeful meu îl pune pe Pană să-i dea şuturi repetate în cur timp de 24 de ore. Ceea ce e foarte neplăcut nu pentru blugii lui, ci pentru relaţia lui cu Pană şi imaginea lui în "piaţa" interlopilor.

Trase aer în piept, pregătit să-i spună că ştia şi el toate astea, dar George ridică un deget şi continuă:

- Cutremurul ăsta a înjumătăţit toate efectivele - şi pe-ale noastre, şi pe-ale lor. Noi ne concentrăm acum pe salvarea răniţilor, evacuarea oraşului şi hrănirea sinistraţilor. Ei au cu totul alte urgenţe. Pană şi-a chemat subalternii la raport, a evaluat efectivul şi a redesenat organigrama - adică a numărat decedaţii şi-a făcut avansări. După ce-au căzut ziduri de bănci şi s-au spart vitrine de bijuterii, oamenii lui au foarte multă treabă. Teritoriile s-au şters, la asemenea cataclism care le-a tăiat telefonia mobilă! Aşa că fiecare om disponibil trebuie să iasă la treabă şi să pună mâna pe "cremă", nu pe resturi! Leo e băiat isteţ, iute şi extrem de ascultător şi atent cu şefii lui; aşa că a fost avansat trei grade dintr-un foc. Pistolul pe care-l deţinea ilegal a primit un frăţior - şi amândouă au acte acum. Iar el are girofar în BMW şi-a primit undă verde să trântească mobila peste nevastă-sa, ca să poată să-şi folosească procurile şi amicul notar şi să-i moştenească bunurile. Atunci când v-aţi întâlnit, el se evacua civilizat în rând cu ceilalţi, spre vila nevesti-sii. Lucia însă era în uniformă, în misiune, şi însoţea ditamai convoiul cu provizii. Iar tu te-ai pus să-i dai individului palme din priviri. Ca să vă apere pe amândoi de moralul extrem de ridicat al individului, Lucia s-a dat jos de la volan şi i-a demonstrat că nu-i e frică să pună pistolul pe glonţ la capul ăluia care-o supără. Numai că n-aţi calculat bine - nici ea, nici tu. Leo a insistat atâtea zile pe la uşa ei nu pentru că voia s-o angajeze în bordelul lui - ci pentru că a pus-o la suflet.

Cee? Făcu ochii mari şi dădu să reacţioneze în consecinţă - adică să-şi ţipe în gura mare intenţia de a-l vârî pe individ în BMW prin ţeava de eşapament! George continuă înainte ca el să apuce să scoată vreun sunet:

- Aşa că el s-a dus glonţ în Afumaţi, a trântit mobila peste nevastă-sa şi-a chemat poliţistul local. Şi, până a venit poliţistul

ăla, şi-a făcut bagajele: procurile, aurul, praful, pastilele şi banii cash. A luat raportul poliţistului, a pus girofarul pe capotă şi-a venit aici, la blocul ei.

Cee? Leo venise în faţa blocului? Păi când dracu venise? Că el tot astupase la geamurile alea, dar nu-l văzuse!

- Din fericire, mi-ai spus cum v-aţi văzut azi; am fost inspirat şi-am lăsat patru automate de pază. Am avut un schimb de idei cu el - şi l-am trombonit din nou. Dar să ştii că se va întoarce, în noaptea asta. Pentru că o fi el arătos - dar prost nu e! Când o să vadă-n BMW încă două valize pline-ochi cu pradă, o să calculeze că bunurile imobile din Afumaţi fac mai puţin decât are el în maşină. Aşa că mai bine vine repejor aici, o ia pe Lucia şi-o şterg amândoi în UE. Iar Pană o să afle la un moment dat că omul lui s-a pierdut pe undeva printr-o groapă comună. În clipa în care termină calculul ăsta, Leo o să-şi dorească foarte-foarte mult să-mi tragă un glonte-n cap; şi cum e nemâncat şi nedormit, o să tragă nişte prafuri pe nas şi-o să prindă curaj. Aşa că tu o să te duci acum sus şi-o s-o pupi dulce - că e cam supărată, din câte-am observat. Şi-o să stai cu un ochi la ea şi unul la geamuri, pentru că am lăsat automatele la pândă dar ele nu-l vor mai putea opri... Iar tu va trebui s-o ascunzi undeva pe ea, sau să găseşti o cale de-a fugi din bloc. Am sub comandă nişte băieţi iuţi de la SPIR; dar sunt pe partea ailaltă a canalului, lângă cort. Până vin ei, să ai grijă de ea. Ai înţeles?

Aprobă grăbit cu capul. George se răsuci pe-un călcâi şi ieşi, grăbit...

Deci Leo... Adică individul se cam amorezase de Lucia?... Adevărul era că se îndrăgostise el lulea de ea - iar pe vremea aia Lucia umbla în uniformă, cu părul strâns şi tenul "natural"...

Începu să urce treptele - deci făcuse o greşeală fantastică azi...

Şi uite că era totuşi idiot! "Se dădea" isteţ şi foarte ancorat în realitate; când colo, habar n-avusese cum "funcţionau" indivizii ăia şi şefii lor! Chestia cu comisionul îl lăsase mască! El crezuse că e vorba de o taxă fixă, sau un adaos de 2-3 procente la marfă...

În fine. Calculul ăsta cu comisionul era o chestie... minusculă, pe lângă prostia pe care-o făcuse el azi încruntându-se la individ! Şi nici măcar nu-şi dăduse seama că făcuse o prostie! Trebuise să vină George ca să-i deschidă ochii...

La naiba! El se considerase un fin cunoscător al oamenilor! Şi uite că-l orbise zâmbetul ei şi-apoi supărarea aia mare-mare de la mare - şi nu se gândise nici o clipă la motivele pe care le avusese interlopul ca să nu-i pună Luciei uşa la pământ în iulie şi s-o ia cu japca...

Alex îl privea lung... Intră în apartamentul 12 şi se aşeză la masa din bucătărie. În dreapta lui, Lucia scria... Scria non-stop la fişele alea. Ce scria, numai ea ştia... El o privea lung... Să-i spună?

... Mai bine nu. Nu de alta - dar la aşa logodnic cretin, riscul de-a o vedea fugind în lume cu sacul de muşchi cu ochi verzi era enorm... Ochii albaştri îl priviră lung:

- Ce-i?

Nu-i putea spune. Dar era trist - iar ea, spre deosebire de el, era o foarte bună cunoscătoare a oamenilor. Tocmai lăsase pixul jos, un pic îngrijorată...

Era frumoasă. Avea ten frumos; ten fin, mai fin decât catifeaua... Degetele îi alunecau uşor pe obrazul ei...

Dacă George, care venise cu treburi "de serviciu" şi stătuse doar zece minute, observase că era supărată - atunci era evident că era supărată! Aşa că George îi spusese "s-o pupe dulce". El o să modifice un pic chestia asta; el o s-o sărute.

Lucia

Mm, ce sărut! Ameţise de-a binelea! Habar n-avea ce-i spusese George - dar avusese dreptate! Sărutul ăla era perfect! Era...

- ... A însemnat ceva pentru tine?

Poftim? Ce-i venise? Cine să însemne ceva pentru ea?... Ce dracu se întâmplase? Înnebunise George? "Se deşteptase" Victor? Cine să însemne ceva pentru ea? Îl privea lung şi încerca să-şi răspundă la întrebarea aia! Victor era trist... Ea nu înţelegea la cine se referise...

- ... Leo. A însemnat

În clipa în care auzise numele, se ridicase. Adică sărise ca arsă de pe scaun! Ce dracu avea omul ăsta cu Leo? De ce-l tot interesa ce făcuse ea cu Leo? Şi ce însemnase Leo pentru ea? Îi întoarse spatele şi ieşi. Şi mârâi spre Alex:

- Dacă mai vine cineva, cheam-o pe Carina.

Bun! Intră în 14 şi se aşeză pe podea, lângă canapeaua Denisei:

- Te rog frumos - dacă vine Victor, spune-i că dorm.

- OK.

Aşa! Puse capul pe perna canapelei şi închise ochii - că era supărată ca la balamuc!

Ce dracu avea omul ăla?

... Stop! Ce-i spusese George? Victor fusese foarte supărat pe ea, până să-l ia George la o discuţie între patru ochi! Ce dracu îi spusese George, de dăduse cu moralul lui de toţi pereţii? Victor se întorsese de la discuţia aia cu gânduri negre - şi cu întrebarea aia-n minte! Leo a însemnat ceva pentru ea? Da' de ce - aflase el, din sursă sigură, că ea se gândea la Leo acum? Sau că se mai gândise la Leo, de când se mutase el la ea? Ce naiba?!

Trebuia să se calmeze. Eventual, să şi aţipească un pic. Nu de alta, dar la noapte or să înceapă jafurile - iar ea era singura care avea pistol pe glonţ. La noapte, dacă cineva va încerca să ia proviziile copiilor, o să-l împuşte. Trebuia să fie foarte atentă, să nu-şi rănească vreun coleg... Trebuia să-şi dea seama ce-i spusese George lui Victor, apropo de Leo. Şi trebuia să-şi dea seama dacă nu cumva îi spusese ceva despre noaptea aia când ea o împuşcase pe Mona Lisa! În plus, trebuia să-l facă cumva pe Victor să înţeleagă că nu agrea întrebările despre trecut! Şi, în nici un caz, n-o să disece trecutu-n patru aşa, ca la interogatoriu! Dacă-i spunea asta în faţă, el o să-şi imagineze că avea ea ceva de ascuns; aşa că prefera să-l "pedepsească"...

Denisa

Privea lung capul de pe canapea, coada aia de bucle violente şi zâmbea. Începea să înţeleagă...

Îşi amintea dimineaţa când plecaseră la Giurgiu. Îl numise atunci pe mărunţelul brunet, bine îmbrăcat şi parfumat corespunzător, "sac de sex". Şi se gândise că poliţista ieşise din doliu şi normal că nu-şi căutase un soţ, ci un bărbat! Şi-l amintea...

Oare Victor îl văzuse vreodată pe interlopul ăla care tot apăsase soneria Luciei? Probabil că îl ştia din vedere. Aşa ar fi fost normal să fie! Dar... Dar poate că Victor nu ştia chiar tot ce făcuse Lucia în concediu. Deşi îşi amintea că el se mutase "din prima" la ea... aproape imediat cum interlopul dispăruse din faţa uşii ei...

Deducea că Victor şi Lucia treceau printr-un moment "tensionat". Primul, probabil. Se îndoia că acel Victor pe care-l cunoscuse ea azi o întrebase vreodată pe Lucia ce se petrecuse între ea şi ochii verzi. Se îndoia că Lucia îi povestise lui Victor ce şi cum! Acum, Victor dezgropase brusc acel subiect - iar Lucia refuzase să-i răspundă. Semn că logodnicul ei nu stătea foarte bine cu exprimarea în anumite momente... şi punea întrebări tâmpite în anumite momente nepotrivite!

Acum, ea nu ştia în ce măsură supărarea Luciei avea vreo legătură cu discuţia care avusese loc în bucătăria ei - discuţie pe care ea o auzise fără să vrea. Băiatul lui George probabil că uitase

complet de prezenţa ei acolo, pe canapea; George probabil că nu mai putuse avea nici o reacţie, după ce băiatul lui îl sfătuise să-şi aline sufletul şi să-şi ofere bucuria şi mulţumirea pe care le visa de multă vreme probabil. George iubea o femeie - alta decât mama băiatului lui. Oare şi ei fuseseră în divorţ? N-avea de unde să ştie asta... Iar dacă o întreba pe Lucia, va trebui să-i spună ceea ce auzise...

Intuiţia îi spunea să tacă şi să închidă ochii. Calculele alea o depăşeau "de departe"! Iar dacă între George şi Lucia...

Oare fusese vreodată ceva între George şi Lucia? Era tentată să creadă că nu. Relaţia dintre ei aşa arăta - că între naş şi fină nu se petrecuse nimic. Dar nici nu-şi permitea să pună un egal între femeia despre care pomenise adolescentul şi poliţista de lângă ea. Oare...

Închise ochii şi zâmbi slab: ia să-şi vadă ea de ale ei! Că şi-ale ei erau importante!

Deci părinţii ei se căzneau din greu să-i organizeze transferul într-un spital din Arad. Discutaseră deja cu chirurgul...

Ştia că Eduard scăpase. Eduard nu putea muri în cutremur! Era prea iute şi prea descurcăreţ, ca să moară dintr-o scuturătură de-aia! Aşa că Eduard...

Nu. Eduard o să vină, dacă o să vină. Dacă n-o să vină, o să-l sune ea, atunci când va reveni curentul şi va reporni telefonia mobilă. Îl va întreba direct ce-avea de gând - şi va lua o decizie în consecinţă!

Şi uite că-i venea să râdă! Nu demult, stătuse lungită pe canapeaua aia, cu palma peste coastele rupte, şi se gândise că Lucia Florea avea nevoie de un bărbat matur, nu de-un mânz care se supăra atunci când lua ea hăţurile şi accelera căruţa la maximum! Se gândise atunci la contratimpi! Şi uite că Lucia era acum lângă ea, semn că n-avea de gând să cedeze vreun milimetru din nevoia de-a apuca uneori hăţurile. Aşa că Victor trebuia să se gândească bine ce vrea de la viaţă şi de la poliţista lui - pentru că nu va face niciodată din Lucia un fel de Carina. Indiferent cât de tare l-ar fi iubit Lucia pe el!

Oare şi Eduard încercase s-o transforme pe ea într-un fel de Carina? Iar dacă încercase, oare reuşise? Oftă greu şi-şi aminti instantaneu că era rănită...

Nicolae

Privea lung tavanul. Lucia ar fi trebuit să zugrăvească acu' vreo doi ani - era un pic afumat... Ei n-avuseseră copii; probabil că fumaseră "la liber" în tot apartamentul...

Nu putea să adoarmă; nu mai putea. Carina lui era supărată rău! De fapt... De fapt, probabil că sufletul logodnicii lui era distrus acum! Tocmai aflase că mama ei murise iar tatăl ei nu era de găsit! Trebuia să discute cu ea; trebuia s-o facă să plângă, ca s-o ajute să se liniştească...

Se ridică şi oftă greu, iar paşii intrară în sufragerie:

- Nu poţi să dormi?

Negă scurt; Ludmila oftă:

- Asta nu-i bine. La noapte intri de pază. Iar picii or să adoarmă târziu azi, cu ochii plini de lacrimi.

Cum-cum? De ce?

- Or să se întrebe unde-i mami, unde-i tati, de ce n-au ajuns încă...

Oftă greu - ar fi trebuit să ştie răspunsul ăla. Dar...

- I-am dat Carinei un calmant. Stai liniştit, că am eu grijă de ea.

Aprobă din nou... Femeia se aşeză lângă el şi oftă şi ea, pe un ton extrem de coborât:

- Cât e ceasul?

- Cinci jumate.

- Unde-o fi gineri-miu la cinci jumate? Şi de ce nu reuşeşte George să dea de el?

- Pentru că George are jurisdicţie doar pe teritoriul României. Deci, cu cât soţul Violetei intră mai târziu în ţară, cu atât mai mare este riscul să fie arestat.

- Arestat? De ce?

- Ca să nu-l piardă, evident!

Ludmila începu să râdă:

- Corect!

Porni spre uşă:

- Oricum, de la graniţă până aici face cel puţin 12 ore. O să avanseze "în contra evacuării", cu un TIR lat, pe-o singură bandă...

Femeia aproba; iar se posomorâse... N-avea ce-i face! El nu putea să se ducă să discute asta cu Violeta, din simplul motiv că nu deschidea ea discuţia pe tema aia cu el! Aşa că el îşi făcea datoria şi-i transmitea vecinei informaţiile... aşa cum putea şi el!

Intră în dormitor şi prinse mâna Carinei:

- Hai cu mine.

Ochii albaştri păreau un pic speriaţi; Octavian se grăbi să-l ajute puţin:

- Stau eu cu Renata.

O trăgea cu fermitate... Ieşiră - porni "voiniceşte" spre scări.

- ... Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Trebuie să vorbim ceva foarte important.

Şi-acum îl auzise şi Alex! Bun! Erau la etajul patru; care avea uşă de lemn?... Aa, vecina de la 19! Numai că acolo era toaleta... Chiar nu găsea o cameră goală, să discute cu logodnica lui între patru ochi? Apăsă clanţa apartamentului 16... O apăsă şi pe cea de la 17 şi tresări - asta era descuiată! Uraa! Intrară, închise uşa şi răsuci siguranţa. Şi-o strânse cu putere în braţe:

- Îmi pare rău, iubire! Îmi pare atât de rău!

Carina nu spunea nimic...

- Ştiu cât de mult îşi dorea să te vadă în rochie de mireasă! Şi-mi pare atât de rău că am fost prost - şi-am tras de timp...

- Nu vorbi aşa!

- Ba da, Carina. Ăsta e adevărul! De când m-am dezmeticit, îmi vine să-mi dau palme încontinuu! Am pierdut atât de mult timp...

Iubita lui nega... O auzi suspinând serios:

- Oricum, trebuie să ştii... Mi-a spus... nu foarte demult... că voia să-şi ia inima-n... dinţi şi să vină... să-ţi ceară iertare pentru... chestia cu tramvaiul...

- Oof! Dar i-am spus că nu e cazul!

- Ştiu, dar... ea aşa... voia...

Şi gata. Acum, el o să tacă. Acum o s-o ţină strâns în braţe şi-o s-o lase să plângă pe săturate...

George

Scoase staţia şi apăsă butonul:

- Şefu' către nea Aurică.

- Ordonaţi!

- Mai am două persoane şi-o adresă. Ţi le zic acum, ca să nu mai baţi drumul până aici?

- Da-da! Ascult!

- Marieta Stratulat... şi Gabriel Birnbaum. Ţi-l zic pe litere?

- Nu e nevoie. Adresa?

- Ea are o vilă pe str. Onciul Dimitrie.

- Asta nu dă în Zece Mese?

- Habar n-am; dar dacă dă în Zece Mese aia din zona Foişorului, e nasol de tot!

- Extrem de nasol.

- Nu ştiu numărul; ştiu doar că şase etaje de bloc s-au prăbuşit peste vila ei.

- Aha. Să înţeleg că aveţi un voluntar nou?

- Da. Copilul celor doi, pe nume Mugur Birnbaum. Brunet, 30 de ani, proaspăt mutat în blocul de vizavi de Lucia... Potenţial VIP - cică are afaceri mari.

- ... Am notat. Cum aflu ceva, te sun. Aa, să nu uit! Să-i zici fetei ăleia cu tatăl dispărut, de la blocul Bucur Obor, că l-am găsit într-un adăpost din Pantelimon.

- Bravo, nea Aurică!

- Era şocat rău; nu prea mai ştia unde e şi unde trebuie să ajungă. Dar am vorbit cu medicii, i-au făcut un calmant intravenos şi s-a liniştit. Şi mi-a spus că el e. Mi-a spus chestii pe care le ştiau doar ei... În fine - el e sigur!

- Bine, nea Aurică. Îi spun.

- Şi să-i spui că lui nu i-am zis nimic nici de bloc, nici de soţie. I-am spus doar că fiică-sa şi nepoată-sa sunt bine.

- Am înţeles.

- Bă, şi să-ţi bagi minţile-n cap! S-o pupi, mă! Auzi?

Aoleu! Şi gata - nea Aurică tăcuse. Sigur se urcase iar pe bicicletă şi pedala chiar acum spre următorul indiciu... Fofilându-se astfel de la urecheala binemeritată - spusese “pup-o” pe staţie, pentru urechile tuturor...

Până la urmă, se părea că el era cel care trebuia să se dezmeticească! Multă lume "îi urase cu pupături" azi - inclusiv băiatul lui! Da’ el chiar nu pricepea ce-avea de făcut?

... Era ciudat. Era văduv de mai puţin de 12 ore, iar el...

El era nebun. Oficial vorbind, şi el era "dus cu capu’"! Nevasta îi murise azi, la cutremur, băiatul lui era într-un bloc cu 4 etaje, el avea de "rezolvat" o calamitate imensă, iar mintea lui stătea la pupat? Ce era cu el?

Leo va reveni la noapte - dar "n-avea emoţii" în privinţa lui. Îl va împuşca fără regrete! Licheluţa aia cu ochi verzi şi tupeu invers proporţional cu isteţimea îl călca demult pe nerv! Încă de când citise agenda Luciei! Încă de când îl văzuse ieşind în fugă din clubul de biliard! Şi ce fugă! Aproape că smulsese uşa din ţâţâni când îşi citise SMS-ul! Mm...

Nu. N-o s-o pupe. N-o să-i dea nici cel mai mic indiciu apropo de ceea ce gândea şi simţea pentru ea! Lucia îi spusese... Îi spusese, atunci, adevărul - era prea bătrân pentru ea. Femeia aia nu-şi dorea un bărbat de 45 de ani, cu copil la liceu şi multe alte dezavantaje. Imaginea lor împreună - el şi ea - era uşor caraghioasă. Aşa că n-o s-o pupe.

Presimţea că Victor o să facă o greşeală grosolană azi - greşeală care-l putea costa scump. Lucia nu era în cele mai bune toane zilele astea. Pe lângă sarcinile de serviciu, pe lângă prezenţa atâtor copii sub ochii şi în grija ei, logodnicul botos care punea întrebări anapoda şi nu sesiza momentele ideale pentru un sărut şi-o îmbrăţişare era prea mult pentru ea. Oricare ar fi fost sentimentele ei pentru Victor - Lucia ţinea prea mult la meseria ei, ca s-o dea deoparte şi să se ocupe de problemele sentimentale! Leo îi făcuse Luciei mai mult bine decât rău - îi arătase că, la urma urmei, "ea e şefa"; iar cel care are o problemă cu asta poate să-şi facă bagajul şi să se grăbească către altă femeie. Leo îi demonstrase Luciei că ea poate pune mâna pe orice bărbat, la orice oră - iar o bună parte din bărbaţii ăia chiar s-ar fi aşezat cuminţi sub papucul ei! Şi-atunci, de ce să vrea Lucia Florea să-şi bată capul cu un om care nu o înţelegea?

Intră în cort şi se aşează la masa lui. Privea lung fişele copiilor...

Nu. N-o s-o pupe. Dar dacă ea...

Da; calculul ăla era foarte bun în momentele astea! El n-o s-o pupe - pentru că era bărbat, era mândru iar femeia aia îi cam dăduse şuturi în fund. Dar dacă ea va decide să-l pupe pe el... Atunci, probabil c-o s-o ierte pentru cuvintele alea - nu?

Zâmbi slab şi trase laptopul: şi-acum, că-şi asigurase un 1% şanse de reuşită, se putea concentra asupra problemei sinistraţilor de la case. Cum să le distribuie apa? Şi unde să facă el ditamai depozitul pentru donaţiile oamenilor cu suflet mare, care trecuseră cu bine peste cutremur şi simţeau nevoia să facă un bine?

Teodor

Trase de volan dreapta şi opri motorul. Şi gata - acum făcea cinci minute pauză, că simţea c-o să vomite în curând...

Condusese non-stop. Mâncase două Snickers doar aşa, "din principiu"! În schimb, băuse patru Red Bull. Ochii i se împăienjeniseră acu’ vreo 200 de kilometri; dar reuşise să rămână treaz. Şi uite că-i păcălise şi pe vameşii de la Nădlac! Îl întrebaseră unde se duce, iar el le spusese că nevasta şi copiii se evacuaseră din Bucureşti şi-l aşteptau la Sibiu. Iar el se ducea chiar acum să-i ia şi să-i ducă la părinţii lui, în Italia. Fusese avertizat să meargă încet, să fie atent la oamenii disperaţi care nu prea mai erau atenţi la şofat şi îl sfătuiseră "să facă plinul" din benzinărie în benzinărie. Nu de alta, dar TIR-ul consuma mult - şi nici ei, vameşii, nu ştiau sigur unde începea "zona neelectrificată". Aia era o idee bună; pe-aia trebuia s-o ţină minte... Îi mai spuseseră să aibă grijă, că în porţiunile cu două benzi pe sens, una din benzile lui aparţinea contrasensului acum - adică evacuării masive "cu căţel şi purcel". Şi-apoi îi uraseră drum bun. Nu-i mirase chiar deloc înfăţişarea aia "de război". Adevărul era că nici ei, vameşii, nu arătau "ca-n zilele lor bune"!

Se mută pe scaunul din dreapta şi coborî prin dreapta. Şi luă sticla cu apă. Se încălzise rău... Păi era tocmai bună! Se aplecă scurt şi-şi turnă apă-n cap - că trebuia să se dezmeticească bine! Tocmai intrase în România! Şi nu era România aia pe care-o ştia el, ci România care se evacua de urgenţă! Se simţea nesigur, iar asta nu era bine deloc...

Sirena de poliţie se apropia în viteză. Cine ştie ce urgenţă aveau! Era tras regulamentar pe dreapta; aveau loc de el. Îşi dădea bine cu apă pe faţă acum. Se gândea că i-ar fi priit nişte sandwich-uri, sau măcar un colţ de pâine! Starea aia de rău era cauzată şi de absenţa mâncării consistente. Două Snickers erau mizilic pentru stomacul obişnuit de Violeta cu două porţii zdravene de mâncare delicioasă, cu pâine şi salată de sezon cu tot!

Auzi o frână zdravănă; sirena aia oprise lângă el. Unde erau? Veni în faţa TIR-ului... şi constată că WW-ul poliţiei se aşezase de-a curmezişul în faţa Tigrului! Da’ ce-aveau? Derapaseră, sau...?

Poliţistul din dreapta coborî şi se apropie de el:

- Bună ziua. Simionescu Teodor?

- Bună ziua. Da.

- Actele la control.

Oftă greu... şi scoase port-actul:

- Am făcut ceva?

Nu primi răspuns; se grăbi să constate:

- Am oprit regulamentar!

- Da, aşa e. Eu am cerut actele la control.

Deci erau puşi pe câştiguri rapide - că era român, era palid şi obosit ca dracu şi sigur se grăbea spre familie. Adică nu comenta nici unul din abuzurile lor. Mm... Îi întinse cartea de identitate şi carnetul şi porni spre cabină, după actele Tigrului. Numai că poliţistul îl opri:

- Simionescu Teodor, cu domiciliul în str. Răscoala din 1907 deci. La ce număr?

Da’ ce dracu avea ăsta cu el? Răspunse, precaut:

- Numărul 1.

- La ce apartament?

Gata! Oftă greu:

- Vă rog, lăsaţi-mă să plec! Nevasta şi copiii sunt în Bucureşti şi nu ştiu nimic de ei! Vă rog!

- La ce apartament?

Ăsta era bătut în cap! Dement de-a binelea! Dar el fusese de-a dreptul tâmpit - că-i dăduse actele! Aşa că... Oftă greu:

- 15.

- Îţi merge staţia?

Deci voise să ştie... Se asigurase că era şoferul TIR-ului, nu vreun hoţ; şi-acum voia să-i folosească staţia. În fine - ascultase frecvenţa poliţiei până acum şi ştia că România funcţiona zilele astea după nişte reguli noi. Presupunea deci că individul în uniformă putea să-l şi împuşte, dacă nu coopera! Poliţistul îl privea lung, serios... Aprobă cu capul: da, îi mergea staţia.

- Spune-mi pe ce frecvenţă eşti.

Aoleu! Îl prinsese că ascultase frecvenţa poliţiei! Dar cum naiba îl triangulase - că nu emisese absolut nimic! În fine... Ia să încerce "s-o dreagă"! Dădu să scornească o minciună gogonată, dar se opri la timp. Şoferul WW-ului tocmai claxonase. Le făcea semn să aştepte şi se repezea să mângâiască ceva... Hârtiuţa ajunse în mâna poliţistului... care i-o întinse lui:

- Du-te şi prinde frecvenţa asta. Şi stai pe frecvenţa asta!

Şi-acum insul se grăbea să urce în WW! Păi şi actele lui? Individul trase portiera şi-i făcu semn să se grăbească spre propria staţie! Urcă deci în cabină...

Porni staţia la volum mic-mic de tot - că asta-i mai lipsea, ca poliţiştii ăştia să-şi audă omologii vorbind din TIR! Ce mângâlise ăla aici? Avea scris de poliţist de circulaţie... În fine!

Nu auzea nimic. Nu era nimeni pe frecvenţa aia. Privea lung WW-ul poliţiei... Poliţistul de la volan comunica de mama focului prin staţie; cel care-i confiscase lui actele îl privea lung, serios... Şi uite că-i făcea iar semn să aştepte! Păi, aştepta - că actele lui erau în WW, nu?

Mare tâmpenie, cu poliţiştii ăştia doi! Ce-aveau cu el? De ce îl ţineau acolo, "arestat" aşa?... Nu mai conta. O să aştepte până la şi zece. Dacă nu se întâmpla nimic, se ducea şi-şi lua actele. Iar dacă individul nu voia să i le dea, fie i le lua cu japca, fie pleca spre Bucureşti fără acte! Ce-i făceau - îl împuşcau din elicopter?

Da' de ce-l opriseră?

Poliţistul îi făcea din nou semn să aştepte. OK, aştepta; presupunea că o să-l contacteze cineva, până la urmă, pe frecvenţa aia. Dar...

Staţia nu emitea absolut nimic... Verifică cifrele de pe hârtiuţă cu afişajul staţiei... Îşi privi iar ceasul: mai avea opt minute, până să se ducă să-şi recupereze actele. Timp arhisuficient să mănânce ceva! Ia - ce coji de pâine îi mai rămăseseră prin sacoşa aia?

Violeta

Se simţea scuturată uşor de umăr. Nu, nu era cutremur; se scutura ea, nu canapeaua. Şi-ar fi dormit... Mormăi printre dinţi:

- Mamă, mai lasă-mă puţin...

- Haideţi cu mine.

Cum-cum? Asta era o voce de bărbat! Deschise ochii şi se grăbi să se ridice. Unul dintre poliţiştii cu care venise George la ora cinci o privea lung:

- Haideţi repede!

Aoleu! Da' ce se întâmplase? Se ridică şi-l văzu... rupând-o la fugă spre uşă! Se grăbi să-l urmeze:

- Ce s-a întâmplat?

- Vă cheamă George urgent!

Aoleu! Coborau treptele alea "din două-n două"... Ieşi din scară şi fixă asfaltul cu privirea:

- Ce s-a întâmplat?

- Teodor Simionescu tocmai a intrat în ţară. L-au oprit colegii mei, chiar după vama Nădlac, şi l-au pus să stea pe o frecvenţă anume.

Aşa; şi?

- Şi colegul de la circulaţie spune că agenţii de la Nădlac sunt cam îngrijoraţi. Că soţul... E soţul dvs, nu?

- Da.

- Soţul dvs pare tot mai hotărât să treacă cu TIR-ul peste maşina de poliţie şi să accelereze încoace.

Aoleu! Începu să râdă:

- Nu face el de-astea!

- Eu ştiu? I-au raportat lu' şefu' că e nedormit, nemâncat şi probabil a ascultat frecvenţa poliţiei. Că nu e nici panicat, nici speriat, nici îngrijorat. Are-n ochi o determinare de-aia care i-a făcut pe ei să se gândească la chestia cu TIR-ul... Mai ales de când au fost informaţi că soţul are pistol pe glonţ, cu acte...

Aoleu! Oftă greu... Ia uite unde era cortul! Păi bine că gardul ăla avea, în sfârşit, o întrebuinţare! Proprietarul terenului simţise nevoia să-şi înceapă construcţia cu un gard. De-ăla frumos - jumătate beton, jumătate fier forjat. Era frumos foc! Elegant, rafinat... Gardul ăla elegant şi rafinat împrejmuise bălăriile, până azi-dimineaţă. Acum, împrejmuia cortul. Bufni din nou în râs:

- Cred că ăsta-i primul cort de armată cu gard din istoria poliţiei!

- Asta aşa e!

Intră în cort şi se opri. Era o îngrămădeală de nedescris acolo! Oameni de toate felurile, în toate felurile de uniforme, se agitau de la o masă la alta. Pe fiecare masă era câte un laptop - şi erau funcţionale toate! Mai mult de-atât nu apucă să vadă - fu prinsă de braţ şi trasă în spate. Cum-cum? George zâmbi slab:

- Hai repede, că-şi pierde răbdarea şi cine ştie ce trăznaie face!

Aoleu, aşa era! Alergau... Direct spre TAB-urile alea verzi alergau! Păi el se folosea de TAB-urile armatei şi de patrula din Arad ca să-i faciliteze ei conversaţii cu Teo? Uau!

- Te rog să nu le spui nimic celorlalţi.

- Categoric.

- Şi, te rog, încearcă să-l liniştească repede şi scurt. Ghenerălul meu e agitat rău, iar pe căldura asta staţia TAB-ului e aproape de punctul de topire.

- OK.

- Aşa că o să se întrerupă des; dar se ocupă băieţii de restabilirea legăturii.

Se opriseră lângă TAB. George luă microfonul, îi arătă ei cum apasă pe buton şi întrebă scurt:

- Teodor Simionescu, eşti pe recepţie?

Şi-acum îi arăta că luase mâna... Ştia cum se foloseşte staţia! El însă nu ştia ce ştia ea; el îşi făcea datoria şi-i arăta tot, ca să nu spună după aia că nu ştiuse... Tresări la auzul vocii lui:

- Da, sunt pe recepţie. Cine e acolo?

George îi puse aparatul în mâini. La dracu - îi venea să plângă! Vocea lui Teo o făcuse brusc să plângă...

Hei! Ghenerălul! Şi staţia încinsă! Repede! Apăsă butonul... şi spuse o prostie:

- Teo, tu eşti?

Normal că el era, nu? Că doar îl auzise cu urechile ei! Soţul ei deveni instantaneu isteric:

- Vio? Vio, spune-mi că sunteţi bine! Vio, mă auzi?

- Da, Teo. Suntem foarte bine!

- Vio, unde sunteţi?

Scurt şi concis, da?

- Suntem acasă, cu toţii, şi suntem foarte bine. Avem de toate şi suntem în siguranţă.

Şi-acum asculta. Teo ţipa de-a binelea:

- Vio, să ai grijă!

Ete, fleoşc! Decise să-l întrerupă:

- Tu vino încet şi cu atenţie şi ai grijă de tine!

- Vio, cum sunt cop

Şi tăcuse... Militarul din faţa ei se repezi cu pumnii la staţie, iar George se repezi cu răcnetul la militar:

- Prinde-l din nou!

Se grăbi să-l oprească... şi-i întinse militarului microfonul:

- Nu, lasă. I-am spus că suntem bine şi în siguranţă. Acum e liniştit. Şi sunt şi eu liniştită, că ştiu că e mai atent la drum...

Ochii lui George încercau să-şi dea seama dacă bucătăreasa centrului plângea de necaz că se stricase staţia, sau de bucurie că-şi auzise soţul! Zâmbi:

- Mulţumesc.

Şi-acum zâmbea şi el:

- Cu plăcere. Dacă ne mai transmite ceva, o să te anunţ prompt. Deşi băieţii ăştia au treabă pe alte frecvenţe, iar el probabil că trage cu urechea pe frecvenţa poliţiei...

Aprobă - cu siguranţă, Teo asculta frecvenţa poliţiei! Pe-a armatei n-avea de unde s-o ştie - nu? Porniră încet spre cort iar George se grăbi să-i explice aranjamentele pe care le făcuse deja:

- E în apropiere de Arad. La un trafic normal, ar face cam 12 ore. Dar cu nebunia asta şi cele două remorci pe care o să-l pună omologul meu să le tragă după el, să te aştepţi să-l revezi în cadrul uşii mâine la prânz...

- Dacă o să-l revăd! Nu sunt blocate intrările în Bucureşti?

George o privi cu subînţeles:

- Da' eu ce sunt, covoraş cu *Welcome*?

Negă încet... şi începu să râdă - era bleagă! Tocmai vorbise cu soţul ei, de pe staţia unui TAB! De ce-l jignea aşa? El se purtase frumos cu ea! George o bătu pe umăr:

- Du-te şi odihneşte-te, că ai cearcăne deja. Te rog să-i spui tu Carinei că tatăl ei e bine, e într-un adăpost din Pantelimon şi, imediat cum am ocazia şi mijlocul de transport, o să-l transfer aici, într-unul din Dragonuri. Ştii unde - sus, la Niro...

Se grăbi să aprobe, iar George întoarse scurt capul spre subalternul lui:

- 26, ai grijă de Violeta, să ajungă cu bine acasă!

- Sigur, şefu'!

Şi gata - el se ducea la laptopul lui, ea pornea încetişor pe pod...

Ba pornea în fugă! Că "26" avea treabă cu şefu', iar sinistraţii nu trebuiau s-o vadă pe ea plimbându-se pe-acolo aşa, "rotundă şi calmă şi fără grija zilei de mâine"! În plus, trebuia să treacă pe lângă rămăşiţele blocului de la Mega - unde se săpa şi cu excavatoare, şi cu voluntari...

Teodor

Aştepta. Privea microfonul şi aştepta. Dar, de vreo două-trei minute, staţia nu mai scosese un sunet. Aşa că...

Aşa că îşi şterse lacrimile şi lăsă microfonul în suport - nu va mai fi apelat pe frecvenţa asta prea curând! Oricum, va rămâne pe frecvenţa asta! O să-i dea un SMS lui nea Marinică, să-i spună pe ce frecvenţă stătea şi să-l roage să-l informeze şi pe el, dacă se anunţa ceva serios printre poliţişti. Vreo replică, sau vreo explozie devastatoare la Casa Poporului. Privea lung volanul...

Acum era liniştit. Ştia că Violeta şi copiii sunt bine. Şi Maia - cu siguranţă, Violeta se referise la toţi patru atunci când îi spusese "suntem acasă cu toţii"! Şi era liniştit... În fine - era ceva mai liniştit! Liniştit de-adevăratelea va fi numai atunci când îi va avea pe toţi lângă el! Aşa că...

Aşa că începu să zâmbească... şi ridică privirea spre poliţist. "Şi-acum, dacă nu-mi dai actele, va fi vai de pielea ta!" Mm, se simţea remontat brusc! Red Bull-ul ăla "revenise la putere"! Parcă înţelegându-i planurile, poliţistul coborî şi îi făcu semn că-l aşteaptă tot pe partea dreaptă a TIR-ului. OK! Coborî.

- Ia dă-mi raportul tahografului.

Zâmbi şi clătină încet capul:

- Nu.

- Dacă nu vrei să-l superi pe şefu' ăla care ţi-a aranjat conversaţia cu soţia pe-o frecvenţă a armatei, eu zic să mi-l dai.

... Adică el vorbise cu Violeta pe una din frecvenţele armatei? Era un pic... perplex! Poliţistul îi tot făcea semn cu mâna, să se grăbească cu raportul ăla... OK! Urcă în cabină şi scoase raportul. Şi nu-l privi - că ştia ce scria-n el! I-l întinse şi zâmbi slab... Contrar bănuielilor lui, poliţistul nu leşină - şi nici nu începu să ţipe din toţi rărunchii. Poliţistul îi vorbi pe un ton normal:

- Noi, eu şi colegul, suntem patrula care păzeşte remorcile cu ajutoare strânse aici, în parcare. Uite ce te rog eu. Mergi cu noi în parcarea asta şi dormi trei ore. Timp în care parcarea o să se umple cu TIR-uri, pentru că se pregăteşte un convoi de vreo 20 de maşini care merge spre Bucureşti. Şefu' de la Bucureşti a anticipat că vii fără remorcă; i-a zis lu' şefu' meu că te roagă să-i duci şi tu o remorcă dublă. Şi cred că te roagă şi să nu ne faci probleme... şi, dacă l-aş pune pe colegu' să te pârască, cred că te-ar ruga să dormi astea trei ore...

Se grăbi să aprobe:

- OK.

I se întinseră actele; le luă, iar poliţistul urcă în maşină. Se grăbi să ajungă şi el la volan; porni motorul şi-i urmă.

Deci Violeta lui se descurcase... Ce zicea el acolo?! Se descurcase? Violeta lui făcuse pe dracu-n patru şi intrase sub protecţia cuiva foarte important de la Bucureşti! Aia era frecvenţă militară! Păi...

Păi să-şi sune tatăl - că el trecuse prin '77 şi până acum tot ceea ce-i spusese el, se adeverise! Oricum, trebuia să-l anunţe şi pe el că totul era bine, nu? Îşi puse hands-free-ul şi selectă numărul. Oare mai avea semnal aici?... Suna! Bun! Privea lung portbagajul WW-ului cu însemnele Poliţiei...

- Da, Teo.

- Am vorbit cu Violeta şi sunt bine, cu toţii.

- Bravo! Au dat drumul la curent în Bucureşti?

- Nu. Poliţia spune că nu.

- ... Cum, mă?!

- Păi am vorbit cu colegii şi mi-au dat ei una din frecvenţele poliţiei. Am ascultat-o până acum. În juma' de Românie nu-i curent decât la generatoarele pe motorină. Şi aşa o să fie cel puţin cinci zile de-acu' încolo.

- ... Şi-atunci cum ai vorbit tu cu Violeta?

- Păi, uite - nici n-am trecut bine de graniţă la Nădlac, că o maşină a poliţiei s-a pus de-a curmezişul în faţa mea. Poliţistul mi-a luat actele şi mi-a dat un bileţel cu o frecvenţă. Am intrat pe ea, dar nu se auzea nimic. După vreo cinci minute, un bărbat a întrebat: "Teodor Simionescu, eşti pe recepţie?" Am spus că da - şi am auzit-o pe ea!

- Pe frecvenţa aia!

- Da.

- Păi vezi, mă? Ţi-am zis că se descurcă ele cumva! Şi ce-a zis nor-mea?

- A zis exact aşa: "Suntem acasă, cu toţii, şi suntem foarte bine. Avem de toate şi suntem în siguranţă."

- Bun! Bravo! Şi pe urmă?

- Pe urmă mi-a spus să vin încet şi cu atenţie; am vrut s-o întreb de copii, dacă s-au speriat la cutremur, dar s-a întrerupt.

- Aha.

- După ce-am vorbit cu ea, poliţistul mi-a dat actele şi m-a rugat să-l urmez într-o parcare în care se va forma un convoi cu ajutoare. Şi mi-a zis, mai printre dinţi aşa, că şefu' care mi-a aranjat discuţia cu nevasta pe una dintre frecvenţele armatei mă roagă să iau şi eu o remorcă dublă şi să o duc la Bucureşti.

Tăcere; zâmbi slab:

- Şi-acum zi-mi tu cum s-a descurcat tocmai ea de-un şef de-ăsta important, care "de-mpărţeşte" frecvenţe militare!

- Băi, mai contează? Important e că s-a descurcat! Ia intră tu pe frecvenţa băieţilor şi zi-le că tocmai ai vorbit cu nevasta pe staţie; să vezi ce părere au!

Asta aşa era!

- Ei, atunci ţi-e clar ce-ai de făcut, nu? Goneşti la Bucureşti

- Nu gonesc deloc; stau în parcare până fac convoiul şi mă odihnesc un pic, mănânc...

- Vrei tu să aştepţi convoiul? Ia remorca dublă şi spune-le că te grăbeşti să duci repede ajutoarele la sinistraţi!

- Prefer să aştept convoiul.

Iar tăcea... Decise să se explice:

- Oi avea eu pistol - dar sunt singur în maşină, sunt nedormit şi mi-au promis remorcă dublă. Şi văd remorcile astea chiar acum în zare - au prelate militare şi ditamai crucea roşie lipită pe ele.

- Clar. Stai acolo cuminte şi odihneşte-te un pic. Când pleacă convoiul?

- Nu ştiu. Poliţistul a zis să dorm trei ore. Deci cred că pe la nouă, ora mea.

- Aha! Păi e bine, mă! Că dacă ai remorcă cu ajutoare, or să te invite să intri în Bucureşti! Te duci glonţ acasă, iei nevasta, copiii şi soacra şi "vă sinistraţi" de bunăvoie aici, la noi!

- Nu ştiu ce să zic...

- Ce-ai zis, mă? Tu-ţi dai seama ce e acum în Bucureşti? În România, de fapt? Băi, în '77 n-a căzut curentu' în juma' de ţară! Iar dac-o fi căzut, să ştii că s-a restabilit mai repede decât astea cinci zile de care zici tu! În condiţiile astea, îţi dai seama ce-o să se-ntâmple poimâine dacă ieşi pe Şoseaua Colentina cu o pâine în mână?

- Stai puţin. Stai, că tu nu ştii o chestie. Acu' câteva zile, Violeta mi-a spus că se gândeşte de mult timp să emigrăm. Cu tot cu Ludmila şi copii - adică definitiv. Ea se gândise să emigrăm şi să ne deschidem o afacere. Ea să cultive legume şi fructe bio, "să le tragă" la borcan, iar eu să distribui producţia. Aşa că trebuie să discut cu ea, pentru că planul nostru se referea la Franţa.

Tatăl lui tăcea... El nu mai voia să spună un cuvânt... Brusc, ţipătul isteric îl făcu să tresară:

- Şi ce, mă, aici nu puteţi s-o deschideţi? Aici vă putem ajuta noi, mă! Putem s-o deschidem pe numele nostru, că suntem cetăţeni italieni şi într-o săptămână aveţi firma funcţională! Puteţi să luaţi credit pe numele nostru, pentru utilaje! Puteţi să lăsaţi copiii cu maică-ta! Bă! Puteţi să daţi ochii cu noi cinci minute pe zi, cât luaţi copiii! Nu? Că nu cred că suntem aşa insuportabili!

Ei, hai! Îşi compuse un ton serios:

- Tată, te rog să fii serios!

- Da' sunt al dracului de serios! Fiţi inteligenţi şi veniţi încoace! Legume şi fructe cresc şi la noi, să ştii! Şi abia aşteptăm să vă ajutăm! Sau crezi că n-am observat cum eviţi să primeşti orice de la noi? Crezi că ne-a picat bine vestea că ajutorul soacră-tii l-ai primit, dar de ajutorul nostru nici n-ai vrut să auzi?

Oof... Avea dreptate. Ce mai - avea perfectă dreptate! Mai că nu-l bătuseră, ca să primească apartamentul lor după ce murise mămăica lui! Şi el, nu şi nu! Şi uite că Ludmila pusese cărămida de euro pe masă iar el spusese politicos "mulţumesc"! Aşa că avea mare dreptate...

- ... Bă! Mai eşti, sau vorbesc singur?

- Sunt, sunt, şi-mi dau seama că noi doi trebuie să stăm serios de vorbă. Pentru că m-ai înţeles total greşit. Eu am încercat întotdeauna să mă descurc singur pentru că am văzut cu ochii mei cât de greu v-a fost acolo, la început. Şi am încercat să nu vă împovărez şi cu problemele mele - că vă ajungeau problemele voastre, iar eu eram totuşi om în toată firea cu pretenţie de cap de familie!

- Păi încetează! Gata! Opreşte-te, că ne-am revenit şi ne e foarte bine! Vorbeşte şi cu nevastă-ta şi daţi dovadă de inteligenţă! Veniţi încoace! Că avem şi grădiniţe în limba română, şi şcoli particulare în limba română, şi avem şi-o lege care vă ajută mult!

- Bine, tată. O să vorbesc cu Violeta şi-apoi o să vă vizităm. Că, oricum, în Bucureşti nu mai rămân! Dar nu cred că o să venim chiar atât de repede. Dacă nu e curent pe partea aia a Carpaţilor, n-am cum să alimentez TIR-ul. Iar şefu' ăla cu frecvenţe-n buzunar nu-mi dă mie motorină doar aşa, fiindcă sunt Teo şi am nevoie. Deci, imediat cum vine curentul, fac plinul şi vă vizităm. Şi, dacă e cazul, rămânem la voi. Copiii oricum vi-i lăsăm! Noi probabil că va trebui să mai trecem prin România, pentru acte sau ce-o mai trebui făcut acolo; dar copiii rămân într-o vacanţă prelungită la voi.

- Aşa! Bravo! Fă şi tu un efort şi convinge-o!

- O s-o conving repede! Nu-i foarte căpoasă, să ştii!

- Daa, sunt sigur!

- OK. Hai, că trebuie să mă parchez aici, iar poliţistul se uită lung la mine de parcă i-ar fi frică să n-o şterg parşiveşte fără remorcă!

- Bine, mă. Când mai poţi, să mă mai suni! Auzi?

- Sigur că te sun! Pup-o pe mama din partea mea!

Tatăl lui începu să râdă:

- Aşa, aşa! Începi să-ţi revii! Hai, că începutul e promiţător! Bravo! Pa!

Şi-i închisese-n nas - că râdea el aşa, uşurel, dar era extrem de supărat pe unicul lui fiu! Parcă TIR-ul pe locul indicat de individul din parcare iar poliţistul se grăbi să se apropie de geam:

- E cazul să-ţi cer cheile?

Negă încet cu capul:

- Nu, dacă-mi promiţi că mă integrezi în primul convoi spre Bucureşti.

Abia acum tânărul în uniformă zâmbi. Îşi strângeau mâinile...

- Somn uşor.

Îşi puse telefonul să sune la nouă fără zece şi încuie TIR-ul. Şi se mută în spate, în cabină. Se întinse luung... Au! Ce era aia? Tii... Găsise un pachet de biscuiţi! Perfect! Cina era asigurată!

Ronţăia, culcat în patul ăla meschin, şi se gândea la soţia lui... Cum reuşise ea să intre sub protecţia unui "şef" de-ăla cu frecvenţe militare la dispoziţie? Păi, fie se milogise de militarii cantonaţi pe pod până se săturaseră s-o tot audă tânguindu-se, fie îi adusese mânzul TAB-ul la bloc - ca să nu trebuiască să iasă ea în praf şi boli şi microbi! Ha!

... Şi iar era uşor cretin. Probabil că Ludmila "se prezentase la serviciu". Şi cum soacra lui văzuse cutremurul din '77 din postura de asistentă medicală, era sigur că trăsese ea nişte sforicele. Ludmila obţinea tot ceea ce voia să obţină. Şi uite că el vorbise pe staţie cu soţia lui...

Oricum, bine că erau bine! Nu apucase nici măcar s-o întrebe dacă copiii se speriaseră atunci când se clătinase totul în jurul lor! Dar era sigur că, odată ajunşi acasă, în siguranţa şi confortul sufletesc pe care-l dădea "cuibul" lor, Florin şi Liana se liniştiseră. Îşi regăsiseră jucăriile, atâtea câte scăpaseră de strivirea mobilei...

Auzise azi, pe staţie, foarte multe apeluri pentru răniţi striviţi de mobila din apartamente. Deci fusese o clătinare serioasă în blocuri. Din nefericire, auzise numai adrese; etajul fusese neimportant pentru salvatori. Dar apelurile alea fuseseră foarte variate - şi

de la blocuri, şi de la case... Tot din fericire, nu ştiuse numărul blocului în care era sediul firmei şefei Violetei. Din fericire, nu putuse vizualiza blocul ăla şi aşezarea lui. La Gară, mintea lui vizualizase doar Hotelul Dunărea - care se prăbuşise peste jumătate din intersecţie. Că dacă ar fi ştiut numărul, şi l-ar fi auzit rostit pe staţie, probabil că ar fi înnebunit...

Dar bine că erau bine. Violeta nu l-ar fi minţit pentru nimic în lume! Aşa că erau bine...

Gata - să-i fie de bine. Scoase port-actul şi-l deschise încet. Îşi privea lung familia...

La dracu! Îi venea să plângă! Cum putuse să-i lase singuri atâta timp? Cum putuse să plece de atâtea ori de-acasă şi să-i lase să se descurce singuri? Cum de nu se gândise niciodată la cutremur?! Cum de abia acum îşi amintea de vecina aia nebună de la parter care verifica ţeava de gaze a blocului cu lumânarea? Cum putuse să dea dovadă de atâta inconştienţă? Şi măcar dacă ar fi făcut-o pentru o cauză nobilă! Aşa cum se sacrificase băiatul ăla, vecinul lor de palier! Ăla măcar ştia că-şi distrusese căsnicia pentru tratamentul copilului lui! Dar el? El era acum în parcare, lângă Nădlac, departe de ei, incapabil să-i ajute, pentru că voise să-şi cumpere TIR nou. Ha!

Gata! Băgă actele în buzunar, puse mâna cu pistolul pe pernă şi închise ochii.

Violeta

Intră în apartamentul 12 şi-l privi lung pe Victor:

- Ştii cumva unde e Lucia?

Capul şaten negă încet. Era încruntat... Ce era cu ei? Se certaseră?... Tot ce se poate! Victor nu prea era genul de om care accepta ordine aşa, fără să le comenteze! Şi cu siguranţă omitea micul amănunt că Lucia era "în exerciţiul funcţiunii" - şi-avea multă treabă! În fine... Băgă capul în dormitor şi zâmbi - uite-o şi pe Carina! Tânăra o privea un pic mirată... Se aşeză lângă ea şi o strânse uşor în braţe. Şi îi şopti la ureche:

- Vin de la cort. Am vorbit cu George. Îţi transmite că tatăl tău e bine sănătos, într-un centru de sinistraţi din Pantelimon. Momentan nu are mijloace de transport libere; dar, imediat cum se iveşte un loc liber, o să-l transfere în centrul de sinistraţi de la Niro. În unul dintre Dragonuri. Înţelegi cum vine socoteala, nu?

Capul blond nega încet... Zâmbi:

- Niro e compus din "cârnaturi" interminabile de standuri modulare din termopan. În spatele lor sunt nişte clădiri noi, moderne, de patru etaje, tot cu standuri. Acolo, la clădirile alea care nu sunt la stradă şi se pot izola corespunzător şi de jefuitori, şi de sinistraţi jegăriţi şi fără Dumnezeu, ceva îmi spune că se organizează chiar acum un centru pentru sinistraţi mai speciali. Acolo sunt provizii destule, acolo se poate aduce un generator de electricitate... Acolo cred eu că o să se filmeze mâine primul-ministru, în vizită de lucru.

Şi acum auzi un oftat greu, de uşurare... O bătu uşor pe spate:

- O să fie bine. Toată nebunia asta o să se termine, mai devreme sau mai târziu.

Da; aproba. Iar Renata ridică vocea:

- Mami nu pânge!

Aoleu! Se grăbi să-i dea drumul! O făcuse să plângă?... Da - tocmai îşi ştergea lacrimile şi lua micuţa în braţe:

- Nu - mami nu mai plânge. Gata. Mi-a trecut. Hai să ne jucăm!

- Mami, aide pac!

- Păi nu putem să mergem în parc! E prea târziu ca să mai ieşim acum!

Renata o să se plictisească rău în centrul ăsta! Dar... Ieşi şi îl privi lung pe Alex:

- Ştii cumva unde e Lucia?

- În 14, cu Denisa.

Aha!

- Şi mama?

- Cred că în 15, cu picii.

Bun! Intră întâi în 14, dar constată că Lucia dormea dusă... Şi nu putea să nu observe - aşa, strict informativ - că Lucia nu dormea în 12, în braţele lui Victor. Dormea în fund pe podea, cu capul lângă Denisa... Asta e! Avea ea socoteala ei, nu?

Intră în propria sufragerie şi-şi privi lung mama. Era obosită - dar privea puştii de pe mega-patul cât toată sufrageria şi zâmbea... Îi făcu semn să vină în bucătărie; intră şi aproape că se ciocni de Mugur!

- Îu! Doamne, ce m-ai speriat!

- Iartă-mă - fără intenţie!

Evident! Şi el părea... şocat de revederea bruscă! În fine... El ieşi, ea intră. Iar mămica ei zâmbi:

- Aud că ai fugit pe uşă ca vijelia...

- Păi da - că m-a chemat George, să vorbim ceva foarte-foarte urgent...

O prinse de guler şi-o trase foarte aproape de şoapta ei:

- Am vorbit cu Teo pe staţie! Sst, să nu spui la nimeni!

- Aha! OK! Şi?

- Şi i-am spus că suntem bine, că suntem acasă şi avem de toate. Şi pe urmă s-a întrerupt. George spunea că, dacă mai află ceva despre el, mă anunţă.

- OK. Copiilor le-ai spus?

- Ai auzit tu ţipete şi aplauze pe-aici?

- Nu, dar eu zic să le spui totuşi că a vorbit George cu el şi că a intrat în ţară şi vine încetişor acasă.

- Dacă le spun asta, în cinci minute sunt amândoi în cort, ţinându-se de poalele lui George!

- Aşa e... Păi atunci, asta e! Lasă-i aşa, neştiutori!

- Aşa ziceam şi eu. Ia spune - să începem să distribuim cina?

- Pe la şapte jumate, ar fi tocmai bine. Începem cu cei mici de data asta; pentru că lor o să le mai dăm, pe la unşpe, un ceiuţ de tei numai bun pentru un nani de calitate...

Bufni în râs - mama ei era teribilă! Dealtfel doctoriţa începu să râdă:

- Iar mânjilor din 13 le pun şi niţică bromură de-aia cazonă...

Cee?

- Că au vrut să ştie dacă Lucia e măritată. Iar atunci când Alex a întrebat cine ştie să citească poveşti, s-a ales cu două voluntare.

- Mamă!

- Ştiiu, cu mrr şi aah! Lasă - m-a afectat şi vârsta, şi zguduiala, şi canicula... Deci, la şapte jumate servim cina. Dacă li se face foame mai târziu, ceai şi panificaţie.

OK. Rămase singură în bucătărie... Doamne, cât de fericită era! Îi venea să chiuie! Vorbise cu Teo al ei!

Aoleu! Şi nu-i spusese nimic despre Mugur!... Ei, la naiba! Dacă şi acum, în condiţiile astea, Teo făcea o criză de gelozie, chiar că se certa rău de tot cu el! La urma urmei, el avea vreun pic de încredere în ea?

Lucia

Bun! Centrul funcţiona impecabil, copiii se treziseră şi erau oarecum veseli... Ca de obicei, se jucau. Cei mici aveau maşinuţe şi păpuşi, cei mari jucau cărţi şi remi, în sufrageria Denisei se desena de zor... Iar ea era foarte fericită! Privea cele trei pagini de tabel şi se simţea... Se simţea "super"!

Tocmai predase un copil unei mămici modelul ăla... activ. Mămica asta era tare guralivă! Îi povestise cum ajunsese ea în centrul de sinistraţi de la baza sportivă de pe Studenţesc, iar acolo se întâlnise cu alte mămici şi aflase de la o bătrânică amabilă că o altă mămică fusese trimisă aici. Şi decisese ea să plece din centru ca să vină şi să verifice - şi acum plănuia să se întoarcă pe Studenţesc şi să le spună şi lor... Şi n-o putuse opri. O lăsase să turuie, în speranţa că o să obosească; la sfârşit, constatase că femeia aia avea un fel de dinam în cerul gurii. Că "prindea puteri" tot mai mari doar aşa, din agitaţia aia perpetuă! O sfătuise să se ducă acasă şi să lase poliţia să facă asemenea anunţuri. Dar ea, care simţea nevoia să facă şi să

Braţele o cuprinseră din spate, speriind-o zdravăn! Aoleu, omul ăsta era nebun! Chiar voia să încaseze un glonte-n picior? Victor şopti:

- Iartă-mă. Dar te iubesc prea mult, ca să-mi permit să nu fiu gelos...

- Te-am iertat pentru criza de gelozie. Nu te-am iertat încă pentru refuzul de-a inspecta împreună etajul patru...

Victor se aplecă şi-o privi lung:

- Vrei tu să inspectăm împreună etajul patru?

- ... Ce vorbă-i asta?

- Păi te-am văzut atât de grăbită să te ocupi de orice altceva, că...

Ei, la naiba! Se grăbi să se ridice şi-l prinse de umeri:

- Ce naiba e cu tine? De când cu cutremurul ăsta nenorocit, parcă nu mai eşti tu!

- Eu sunt neschimbat! Nu înţeleg ce e cu tine! Ce ai tu! Că parcă nu mai eşti Lucia mea!

Ciocănitul metalic îi suprimă brusc nevoia de-a urla la el! Alex bombăni, de undeva de lângă uşa apartamentului:

- Urcă mulţi bocanci... George, cu patrula şi o uniformă verde.

Aoleu! Verde! Dădu să pornească spre uşă, dar fu rândul lui Victor s-o prindă de umeri:

- Vezi? Acum înţelegi la ce mă refer?

Omul ăsta era nebun! Ea avea inspecţie iar pe el "îl freca" plecarea ei de la discuţie! Se trase din mâinile lui şi porni spre uşă. Şi auzi clar tonul de ordin:

- Lucio, nu pleca!

Da-da! Ieşi în uşa apartamentului şi-şi aranjă scurt cămaşa - avea inspecţie şi nu voia să-i facă probleme lui George. Nu de alta, dar ştia prea bine în care dintre Dragonuri spuneau procedurile că ar fi trebuit să fie centrul ăla pentru minori!

Victor

Aa, păi de-astea făcea ea? El tocmai decisese să-şi calce în picioare propria nemulţumire şi să încerce s-o împace, iar ea îi întorcea spatele pentru că venea George cu generalul?

Ieşi din bucătărie, trase uşa cămării şi luă ciocanul şi punga cu cuie. Şi intră în sufragerie.

Gata - el trebuia să pună osul la muncă! Nu de alta, dar ăla era rostul lui - nu? Don'şoara poliţistă îi dăduse dispoziţie să muncească! Altă întrebuinţare nu-i găsise! Păi să muncească atunci - că poate se supăra don'şoara poliţistă şi-l spunea lu' naşu' - şi-l evacuau de-acolo cu şuturi în cur!

În plus, generalul ăla venea în inspecţie, nu? Atunci să-i arate că în centrul ăla se munceşte, nu se leneveşte!

Apucă plinta de lemn şi-o aduse la geam. Cuiul, ciocanul... Poziţionă "din ochi" lemnul, puse cuiul şi-i fripse una din tot sufletul! Mm, ce gălăgie făcuse! Dar nu trebuia să acopere geamurile? Ba trebuia! Atunci, să-l lase să acopere geamurile! Copiii ăia, dacă dormeau, să se scoale! Că nu erau în tabăra de creaţie, ci într-un centru pentru sinistraţi! Iar bocăniturile alea se făceau pentru binele lor!

George

Victor şi Lucia aveau o problemă. Mare! Atât de mare, că se vedea încă de la intrarea pe Podul de flori de peste Prut! Victor şi Lucia, sub formă de cuplu, erau pe marginea prăpastiei. Şi-i era frică să calculeze care dintre ei era mai hotărât să facă pasul ăla...

Generalul lui îşi amintise brusc, pe la şase jumate, că pe lume existau şi copii. Îl întrebase cum de zona lor nu are copii rătăciţi. El îi spusese că are, dar erau în centrul de minori. Care centru? - întrebase imediat generalul. Centrul ăla organizat special pentru copii minori rătăciţi la cutremur. Şi unde era centrul? Păi, într-un bloc. În momentul ăla, generalul se încruntase rău şi ceruse răspicat să fie dus la centrul cu pricina! Întrucât "îl citise" încă de pe la ora trei, îi spusese că o să-l ducă, imediat cum rezolvau cu următoarea tură de camioane cu moloz. Şi nu-i dăduse amănunte despre centru. Generalul nu era genul care să descoase omul, aşa că-şi rumegase supărarea-n barbă şi tăcuse. Şi călcase apăsat acum, până la bloc, şi inspectase vizual clădirea cu încăpăţânarea caracteristică oamenilor care caută noduri în papură... Fusese în pragul imploziei când intrase în scară şi auzise că urcau la etajul trei...

Acum, însă, generalul era în extaz. Nu arăta asta - doar arbora un zâmbet micuţ, amabil. El, însă, "îl citise" pe omul în uniformă verde încă de pe la ora trei şi ştia că mai avea puţin şi leşina... După ce văzuse organizarea, proviziile, fişele cu copiii preluaţi şi nepreluaţi şi stocul de medicamente, bărbatul în uniformă era încântat. Şi părea un pic grăbit spre 15 acum - spre preşcolari. Dinspre apartamentul ăla începuse să miroasă a mâncare delicioasă cu bulion...

Lucia era serioasă şi atentă la musafirul ei; era exact aşa cum trebuia să fie. Tăcea şi-l lăsa pe general să pună întrebări; atunci când era întrebată, dădea explicaţii scurte şi la subiect. Ceilalţi adulţi erau un pic emoţionaţi; ea însă nici nu clipea!

Mm... Decise să lase baltă vizita aia şi să intervină totuşi în cearta lor. Intră în sufrageria Luciei şi se apropie de Victor:

- Te rog, opreşte-te cinci minute.

Victor se opri, dar numai ca să-l privească cu furie:

- Nu pot - şefa mi-a ordonat să acopăr geamurile.

Ei, pe naiba! Ăsta avea o problemă de autoritate acum! Îl prinse de braţ şi decise să-i confişte totuşi ciocanul:

- Nu aşa se rezolvă problemele.

- Dar cum?

- Ajutând-o să iasă bine "cu serviciul". Tu boncăni acum peste discuţia lor!

- Auzi? Eu am făcut armata! Să înţeleg că tu, ca superior al ei, îmi ordoni să

- Nu-ţi ordon nimic. Te învăţ cum să nu-ţi mai dai cu stângu-n dreptu'! Da' trag concluzia că nici măcar nu vrei să-ncerci!

- Eu nu vreau să-ncerc? Ea nu vrea să înţeleagă!

- Ce să înţeleagă? Într-o situaţie de urgenţă, aşa cum e asta, dacă mie-mi cădea IGPR-ul în cap, cine crezi că trimitea duba să te ducă la Carrefour?

- Dacă ţie-ţi cădea IGPR-ul în cap, acum eram amândoi la părinţii mei. Adică departe de oraşul ăsta. Sau nu ţi-a raportat că frati-miu şi-a luat nevasta şi copiii şi ne-a poftit, de la volanul maşinii, să ne sinistrăm în grup la ai mei, la ţară?

Nu; Lucia nu-i spusese asta. Dar era normal să... Zâmbi:

- Nu mi-a spus nimic de genul: "Şefu', permiteţi să raportez că am avut ocazia să dezertez, dar am refuzat". Şi-acum scuză-mă, dar trebuie să însoţesc inspecţia.

Îi întoarse spatele şi ieşi - mm, ce-l înfuriase Victor ăsta! Cu prima ocazie când Lucia o să-i ceară părerea, o să fie sincer! Un şut în cur, bine plasat, care să-l îndepărteze cât mai mult de ea ar fi fost sfatul ideal! Cam asta merita omul ăla care credea că femeia trebuia să asculte de bărbat "şi la munte, şi la mare, şi-n orice altă-mprejurare"! Ha!

Victor

Privi lung uniforma care se grăbea să iasă... OK! Miliţianul şi finuţa lui se apărau unul pe altul! Prea bine! Dar el unul nu era bătaia lor de joc!

Se apropie de canapea şi ridică scurt perna. Luă agenda şi cele cinci dosare. Aşa! Le privi lung... Realiză brusc că, dacă Lucia intra acum... Luă una dintre pături şi le înfăşură bine; ieşi şi constată că "vizita de lucru" discuta amănunte despre camerele preşcolarilor şi meniu. Aşa că urcă la etajul patru, intră în apartamentul 19 şi văzu imediat canapeaua bătrânească din sufragerie. Avea ladă?... Avea! O ridică, trânti acolo pătura şi-o aşeză la loc. Şi oftă greu...

Nu voia să citească chestiile alea. La urma urmei, erau secretele ei, nu? Viaţa ei! Şi totuşi, o să le citească. Lucia, aşa cum era ea acum, îl scotea din sărite. Şi nu putea să înţeleagă ce anume produsese ruptura aia! De unde fusese mai mult decât încântată să răsucească inelul, aşa ca Arabela, acum...

Oare se înşelase el, atunci când îşi răspunsese la întrebarea "ce-şi doreşte Lucia Florea"? Da, o dorise mult; dar să fi făcut el aşa un efort de autosugestionare încât ieri, pe vremea asta, să gonească după inelul de logodnă - iar azi...

O iubea. Sau...? Ieri pe vremea asta, atunci când îşi amintise de ea, zâmbise adolescentin şi păşise uşurel prin coaforul ăla. Azi, când îşi amintea de ea, se încrunta îngrozitor. De unde până unde schimbarea asta? Oare era doar schimbarea ei, sau se schimbase şi el un pic?

Cutremurul ăsta distrusese totul... Cine distrusese totul? Cutremurul, sau inelul? I-l dăduse azi-noapte; apoi făcuseră dragoste şi dormiseră. Apoi el plecase la serviciu, venise cutremurul şi uite că nu mai recunoştea nimic din farmecul de ieri... de alaltăieri...

Trebuia să se gândească bine la asta. Dar cum nu voia să-i dea Luciei de bănuit apropo de prezenţa lui prelungită la etajul patru, decise să coboare.

Poate nu va citi chestiile alea azi. Poate nu le va citi nici la noapte, nici mâine. Dar săptămâna asta ar fi fost tare bine să le citească pe toate! Nu de alta, dar după ce revenea curentul, lucrurile vor reintra pe făgaşul normal. Copiii vor pleca într-un centru pentru minori adevărat, de stat, vecinii ei se vor duce care pe unde aveau treabă iar ea va încuia uşa apartamentului 12 în urma lor. Şi vor rămâne iar singuri. Ei bine, era ferm hotărât ca ziua aia, momentul ăla să nu-l găsească nepregătit. Avea un presentiment nenorocit; ceva îi spunea să încerce să afle cât mai multe despre modul cum îşi petrecuse Lucia concediul. Pentru că era evident acum - Lucia nu-i va spune niciodată nimic despre perioada aia. Iar el, dacă nu voia să ajungă la scandaluri mari cu ea, ar fi fost bine să se abţină de la a o mai întreba dacă ţinuse la Leo. Şi cât. Adevărata ei schimbare, aia majoră, se petrecuse pe 6 iulie, atunci când Lucia intrase în concediu şi începuse să se transforme. Concediul ăla făcuse tot răul! Trebuia să afle ce se întâmplase; trebuia să găsească motivul...

Nicolae

Privea lung uşa apartamentului 15...

Ei rămăseseră pe palier; generalul urcase, cu Lucia, ca să viziteze şi toaleta. El se gândea...

Se gândea că omul îmbrăcat în verde militar era încântat de aşa ispravă. Că se bucura mult să constate ordinea şi curăţenia, aprovizionarea "din belşug" cu mâncare, medicamente şi multe altele...

George ăsta era un tip de treabă. Foarte de treabă! La urma urmei, ar fi putut să le arunce nişte informaţii de-alea scurte şi-atât! Şi totuşi, o chemase pe Violeta la cortul-comandament şi-i transmisese Carinei veşti despre tatăl ei. Şi le asigura lor protecţie! George se legase la cap cu centrul ăla, de parcă n-ar fi avut atâtea hypermarketuri în oraş - de-alea numai bune de transformat în mega-centre pentru minori! El "le aprobase" lor centrul ăsta, improvizat la etajul trei al unui bloc situat foarte aproape de nişte blocuri prăbuşite, şi-i cooptase pe ei - voluntari nu foarte priceputi într-ale copiilor, cu ioc specializare în domeniu...

Gata - coborau. Generalul asculta, foarte atent, cuvintele Luciei. Ea îi explica despre atenuarea mirosului de mâncare, iar el începuse să râdă. Ei bine? Îl privi lung... Generalul îi privi pe toţi şi zâmbi:

- Felicitări - aţi făcut aici un adăpost perfect pentru copii!

Bun! Bărbatul se întoarse spre Lucia şi întinse mâna:

- Inspector principal Lucia Florea, felicitări!

Uau, ce roşise Lucia! Şi ce fâstâcită era! Ochii îi alunecară spre George... Tresări - chestorul principal îşi privea subalterna. O privea lung, un pic ciudat... Şi uite-l cum tresărea acum, când generalul i se adresa lui:

- George, să ai grijă ca funcţionarea centrului pentru minori să se desfăşoare în bune condiţii!

- Bineînţeles.

Bărbatul reveni spre ei:

- Vă mulţumesc că sunteţi alături de noi în aceste momente grele. Vom avea grijă ca toată păţania asta să se termine cu bine şi pentru ei, şi pentru voi... şi poate şi pentru noi, nu?

Toată lumea râdea şi aproba. Iar George râdea cu ochii la Lucia! Hei! Unde era Victor? Întoarse încet capul, ca şi cum se uita şi el în jur, aşa...

Generalul îşi lua la revedere - se pregăteau de plecare. Chestorul principal Mocanu redevenise chestor principal. El însă avea o problemă de... înţelegere. Aştepta... Şi gata - plecaseră. Intră în dormitorul apartamentului 15 şi oftă greu; picii îl priveau lung şi nu înţelegeau ce căuta el acolo! Se aşeză pe marginea mobilei.

Avea o problemă de înţelegere. Lucia era cu Victor, nu? Nu era fratele ei, sau verişorul mai îndepărtat! Că doar îi văzuse sărutându-se azi! George era naşul ei de cununie - al ei şi-al răposatului jandarm. Şi, din câte înţelesese el, era şi viitorul ei naş de cununie - al el şi-al lui Victor. Iar informaţia aia nu se potrivea deloc cu ceea ce văzuse el azi! Omul ăla tocmai o sorbise din privire!

... Eh, exagera! Ia să se facă el om serios... şi să-şi soarbă din privire logodnica! Nu de alta, dar şi el avea o logodnică! Şi trebuia să aibă mare-mare grijă de ea! Carina lui primise azi două veşti - una bună, cealaltă groaznică. Trebuia să aibă grijă de ea...

Ieşi şi porni spre apartamentul 12. Şi se opri totuşi... că nu era câinos din fire...

Oftă greu şi intră în fostul lui apartament. Se opri în uşa sufrageriei...

Denisa organizase acolo un veritabil "cerc de desen". Ea le făcea contururile iar ei colorau ce contura ea. Şi uite că se făcuse coadă la conturat! Păi...

Intră şi se aşeză şi el la coadă. Ochii căprui se ridicară, îl priviră lung... şi apoi reveniră la desenat. Se simţea privit de ochişorii ăia micuţi din jurul lui...

Ei bine, aştepta. Voia să vorbească cu ea - şi nu i se părea normal "să taie rândul"! Vocea subţirică întrebă:

- Nenea, tu ce faci aici?

Puştoaica nu părea să aibă mai mult de 7 anişori. Deci era într-antâia... Zâmbi:

- Uite, stau la coadă.

- De ce?

- Pentru că vreau să vorbesc ceva cu Denisa.

- Şi de ce nu vorbeşti cu ea?

- Pentru că nu e frumos să mă bag în faţă.

- Aa...

Denisa începu să râdă; el se abţinea, pentru că puştoaica îl privea în continuare... Brusc, băieţelul din faţa lui se întoarse şi făcu un pas în lateral:

- Nenea, uite, eu te las în faţa mea.

- De ce?

- ... Păi cred că te grăbeşti, nu? Trebuie să te ocupi cu proviziile şi cu copiii ăia mici de la grădiniţă...

Făcu un pas în faţă:

- Mulţumesc.

Puştiul trecu în spatele lui:

- Cu plăcere.

Mai avea trei copii în faţă. Denisa desena... El evita s-o privească, pentru că ştia cât de apăsătoare puteau fi privirile alea directe, drepte... Foaia reveni în mâna piciului, iar fetiţa care-l "interpelase" exclamă:

- Haide, nenea, du-te!

Nu-nu! Negă scurt, iar ea continuă:

- Du-te, că şi ei te lasă!

Da? Îl lăsau să se bage-n faţă? Da, copiii aprobau. Aşa că "tăie coada" şi se aşeză pe vine în faţa ei. Şi-o privi lung...

Cum să facă discuţia aia aşa, cu toţi copiii ăia de faţă? Păi... Coborî mult tonul vocii şi decise să vorbească în engleză:

- Cum te simţi?

- Mulţumesc, acceptabil.

- Doare rău?

- Uneori da, alteori nu.

O privea lung; ea zâmbea şi parcă-l întreba din priviri ce căuta el acolo... Oftă greu:

- Uite, voiam să-ţi zic... Mama Carinei era acasă, când a început cutremurul. Iar blocul s-a prăbuşit. Ea a murit; tatăl ei e într-un adăpost din Pantelimon... N-aş vrea să crezi că stau cu ea ca să te evit.

- Stai liniştit.

- E tristă şi deprimată, iar Renata n-o lasă să plângă. Şi uneori stau eu cu Găluşca şi...

- Ţi-am spus - stai liniştit. Oricum, n-ar fi normal să stai aici, cu mine!

- ... George ce-a spus? L-a găsit pe Eduard?

- Nu. Încă nu.

Nu ştia cum să se exprime, ca să nu pară sarcastic. Fiindcă nu era sarcastic. Ea, în schimb, era întotdeauna ţâfnoasă atunci când el vorbea despre amantul ei. Încerca deci să-şi compună un ton normal... Denisa continuă:

- În schimb, a sunat la Pecica. Or să vină ai mei, să mă ia şi să mă ducă la Arad, la operaţie.

- Ar fi perfect dacă ar reuşi asta. Aici o să fie nebunie mare... Iar când revine curentul...

Cum dracu să-i spună "Iar când revine curentul, îl suni şi vă regăsiţi voi cumva"? Era dement? Nu - prefera să tacă... Ah, da!

- Dacă ai nevoie de ceva... Eu ştiu - apă, sau un sandwich, sau... Adică n-aş vrea să crezi că

- Nu cred nimic. Stai liniştit. Atunci când o să-mi trebuiască ceva şi-o să fii doar tu în cameră, o să te rog pe tine să-mi aduci ceea ce-mi trebuie. OK?

Aprobă cu capul... Şi se ridică:

- Gata. Mulţumesc, copii.

- Cu plăcere.

Ieşi şi mai privi o dată canapeaua...

Denisa era o mamă bună. Foarte bună chiar! Avea talentul ăla special de-a lega o prietenie copilăroasă cu orice pici între 3 şi 13 ani! Era de-ajuns numai să vrea...

Păcat! Mare păcat! Fusese atât de orbit de propria dorinţă, că nu văzuse cât de puternică era legătura dintre mamă şi fiu! Şi uite ce făcuse...

Se grăbi să iasă - nu mai putea sta acolo.

Denisa

Nu se pricepuse niciodată la desenat girafe. Dar presupunea că nici piciul ăsta nu era mare... "colorator" de girafe! Aşa că va intitula acea capodoperă "girafă abstractă mâncând mere uriaşe" - şi n-o să se prindă nimeni ce şi cum...

Nicolae avea mustrări de conştiinţă? Păi n-avea de ce! Ei doi nu mai aveau nimic de împărţit! Nici măcar casa! Ea, dacă se va întoarce de la Pecica, se va duce glonţ la Eduard! Iar dacă va descoperi că Eduard "murise" pentru ea, nici n-avea de ce să se mai întoarcă! Apartamentul ăsta cu două camere chiar n-o interesa nicicum! Iar el nu mai era bărbatul ei! Se simţise "divorţată" de el în clipa în care băiatul lor...

O să-l roage să nu mai vină să vorbească cu ea. Să stea în celelalte camere de pe palier. S-o lase în pace. Îi venea să plângă...

Lucia intră, grăbită cam ca un uragan în plină formare, şi se reaşeză pe podea lângă canapea. Şi-şi puse clipboard-ul pe genunchi. Hm...

Se certase rău cu Victor. Acum era evident! El bocănea de mama focului undeva pe palier, ea îşi făcea tabelele cât mai departe de el... Oare Victor observase ceea ce observase ea azi?

Din câte înţelesese ea, generalul ăla nu era şeful lui George - erau cam la acelaşi nivel, în organizarea zonei repartizate de superiori. Generalul venise să se informeze în privinţa centrului pentru minori. Trecuseră prin fiecare cameră a centrului; trecuseră deci şi pe la ea. Generalul o întrebase, ea îi răspunsese; în mare, omul ăla voise să ştie cum se simte ea, cum se simt copiii, cam cât de scăzut este moralul picilor... Dacă credea că era cazul ca el să facă o vrajă mare şi "s-o teleporteze" cu un elicopter la Arad... Îl lămurise zâmbind, aşa că îl liniştise. Numai că observase un mic amănunt...

Generalul stătuse lângă ea, adică lângă canapea; Lucia stătuse lângă general, ca o gazdă bună ce era. George se fâţâise pe-acolo; să verifice geamurile, să vadă cum erau jucăriile, să mai îndrepte un colţişor de cearceaf... De fiecare dată când se întorsese spre ei, omul ăla o privise pe Lucia. O privise lung, aşa, un pic într-o parte, de parcă o observase cu mare grijă... Şi-o strânsese în braţe aşa, din priviri - de parcă poliţista cu ochi albaştri ocupa un loc special în sufletul lui! Şi-asta în condiţiile în care omul ăla îşi pierduse azi soţia - iar dacă zguduiala şi decesul din familie ar fi produs daune majore “la cutiuţă”, nu-l mai făceau şef peste zona de nord a Bucureştiului!

Oare la Lucia se referise băiatul lui? Da, o cunoştea şi el - că era fina părinţilor lui, nu? Din punctul ăsta de vedere, s-ar fi putut referi la Lucia. Dar diferenţa de vârstă era mare. Sigur, pe de altă parte, Lucia era o tânără mai aparte! Lucia avea nevoie de un om matur, nu de-un ţâfnos tinerel cu nu foarte multă înţelepciune şi înţelegere în minte! Dar...

Oare Victor observase privirile alea ale lui George? Oare de-asta erau ei certaţi? Numai ei ştiau...

Gata şi girafa. Fetiţa făcu un pas în faţă şi-i întinse foaia:

- Eu nu ştiu ce vreau să colorez.

Poftim? Începu să râdă:

- Şi-atunci eu ce să desenez?

- Nu ştiu. Ce vrei tu!

Păi... Plecă privirea spre chipul încruntat... Ia să încerce ea o chestie! Un corp frumos, de fată... Aşa - cu mult păr ondulat. Un corp de bărbat solid, impunător... Îi întinse hârtia:

- Şi-acum restul îl faci tu singură.

- ... Păi cum să fac?

- Te uiţi la uniforma Luciei şi desenezi tu mai departe.

- Aa...

Şi-acum, dacă puştoaica întreba la care nene trebuia să se uite ca să facă uniforma bărbatului, o să mănânce o mamă de bătaie...

Nu; puştoaica se dusese să coloreze. OK! Deci încă nu venise momentul discuţiei despre George! Mai bine - nu de alta, dar Victor tocmai intrase, "înarmat" cu două sprâncene încruntate, patru kile de nervi şi-o plintă de lemn! Patru coaste rupte îi erau de-ajuns - nu voia să devină şi mai “urgenţă medicală” decât era acum!

Lucia

Paşii se apropiară în fugă iar Alex năvăli în sufragerie:

- Lucia, repede!

Aoleu! Ce se întâmplase? Sări în picioare şi-l urmă. Şi-l auzi strigând-o pe Ludmila. Dar ce se întâmplase?... Oftă greu la vederea hăinuţelor pline de moloz... Ludmila se dezmetici prima:

- Carina! Hai să-mi dai o mână de ajutor!

Tânăra ieşi din apartamentul 15:

- OK, dar Violeta rămâne singură!

Mugur trecu grăbit pe lângă ele:

- O ajut eu.

Mm, ce se încruntase Ludmila! Da, ştia despre ce era vorba; dar n-avea ce le face. Aveau nevoie de bărbaţi tineri şi curajoşi; iar din câte observase ea, Mugur avea ambele calităţi. Şi era sigură că, atunci când tiristul uriaş va reuşi să ajungă acasă, nici el n-o să aibă absolut nimic împotriva prezenţei lui Mugur în centru! Ei se puteau înţelege... acceptabil - adică puteau să nu-şi care pumni în mijlocul palierului. Că erau, totuşi, adulţi!

Intră în bucătărie şi-şi luă un tabel nou. Şi oftă greu, pentru că pe scările alea erau "înşirate" 10 perechi de căpşoare ciufulite. 20 de copii care la noapte vor visa urât...

Gata cu gândurile alea! La treabă! Trase prima pereche de copii şi le luă foile. Şi zâmbi "dulce", ştiind că asta le va induce un minim sentiment de siguranţă... Ludmila ridică privirea spre ea:

- Trebuie să vorbim.

OK, vorbeau! Doctoriţa o prinse de guler şi-i şopti la ureche:

- Nu-i putem băga în colectivitate aşa! Ne trebuie o cameră de carantină, unde toţi noii-veniţi să stea măcar 12 ore!

Şi cum făceau? Se gândea... şi se gândea cu ochii la ei, aşa că mintea ei "nu producea" nimic... Tot Ludmila continuă:

- Categoric, trebuie să-i ţinem pe palierul nostru! Nu merge să-i ducem la doi!

- Categoric. E bine dacă îi băgăm în 13, iar pe măsură ce "trec testele" îi mutăm în 14 şi 15?

- Da.

- Oricum, triază-i de-acum; copiii cu simptome de răceală merg în dormitor, ceilalţi în sufragerie. E bine?

- E perfect! Spune-i lui Alex să le facă loc.

OK! Îi făcu semn lui Alex să o urmeze şi intră în sufragerie:

- Cum e? Merge?

Băieţii aprobau, un pic jenaţi... Păi ei se credeau şmecheri! Îl privi lung pe cel mai mare dintre ei:

- Ce-ai? Full sau trei bucăţi?

Nu răspundea - dar se stacojise tot, în hohotele de râs ale celorlalţi! Bun!

- Uitaţi care-i treaba. Trebuie să vă mutăm în alt apartament.

- ... Da’ de ce?

- Pentru că adineauri au venit 20 de copii. Pot să fie răciţi, pot să fie bolnavi... E mai sigur ca voi să vă mutaţi cu clasele 1-4, iar ei să stea aici în primele 12 ore.

- Păi o să ne aglomerăm rău acolo!

- Nu, pentru că o să vă găsiţi părinţii şi-o să plecaţi acasă.

Vedea pe chipurile lor că se luaseră cu jocul de cărţi şi uitaseră complet de întoarcerea acasă! Arătă scurt spre uşa apartamentului:

- Cu căţel şi purcel şi cărţi şi jetoane improvizate, poftiţi în apartamentul 14.

Gata; îi ridicase. Alex zâmbi:

- Vorbesc eu cu cei din sufragerie.

Bun! Să-şi facă tabelul şi s-o ajute pe Ludmila! Carina ar fi trebuit să rămână "curată", pentru Renata!

Violeta

Umplea castronelele de plastic şi număra: două bucăţi de cărniţă, patru triunghiuri de cartofi... şi aoleu, că ăia micii erau mici şi trebuiau ajutaţi să mănânce, iar ei omiseseră partea aia... Cum să facă?

Paşii se apropiară iar vocea lui Mugur o făcu să tresară:

- Pune-mă la treabă.

Poftim? Îl privea lung şi nu înţelegea...

- Am primit încă 20 de copii, cel puţin. Carina o ajută pe Ludmila. Pune-mă deci la treabă.

OK!

- Taie tu pâinea.

- Câte felii?

- Cred că vreo şase pâini, momentan. Pe urmă facem inventarul şi-ţi dau o cifră certă...

Mugur râdea... Ea zâmbea doar, pentru că se concentra asupra număratului... Cum să facă ea cu picii care nu ştiau să mănânce singuri? Or să umple totul în jur cu sosişor roşu de roşii! N-avea soluţie... Ia să facă ea un calcul mental!

Copiii lor erau în 12, cu Octavian. Mămica ei şi Carina spălau noii-veniţi, iar Lucia îi inventaria. Alex era de pază - nu se putea clinti din post. Nicolae trebuia să se odihnească, pentru că intra de pază de la miezul nopţii. Denisa era rănită, nu se putea ridica de pe canapea. Victor acoperea geamurile cu pături şi aprindea lumânările. Mugur o ajuta pe ea, ea punea mâncarea... Alţi voluntari nu aveau. Aşa că se tot gândea...

Păi, una peste alta, până nu terminau mama ei şi Carina, singura "forţă de muncă" rămâneau ea şi Mugur! Ia să se grăbească un pic! Că avea un plan!

O să pună toată mâncarea deodată - pentru toţi. Presupunea că şi noii-veniţi vor primi cina cu sos - că erau lihniţi de foame! Dacă-i serveau pe toţi odată, ea şi Mugur puteau merge la cei mici! Sau...

Gata; o tavă era gata. Puse şi rola de şerveţele în mijloc şi se întoarse spre el:

- Du tu tava asta în sufrageria noastră şi spune-i lui Vlad să vină încoace, să-l întreb ceva.

Rămase singură. Zâmbea... Oare cât de priceput era Mugur la hrănit pici de trei anişori? O să constate asta în câteva secunde... Puştiul intră şi-o privi drept:

- Da.

- Ia spune-mi... Aşa, ca un secret al nostru... Câţi din picii ăia mici nu ştiu să mănânce singuri mâncărică cu sos?

Ochişorii negri priviră lung tavanul... iar băiatul zâmbi:

- Vreo patru.
- Bun! Perfect! Trimite-i încoace!
- Păi ce vrei să faci?
- Vreau să-i aşez aici la masă, lângă mine, ca să pot să le dau eu să mănânce.
- Aha! Vrei să te ajut?
- Nu. Doar adu-i încoace. Şi pe urmă du-te şi tu şi mănâncă. Nu ţi-e foame?
- Ba da! Rău! Dar pot să te ajut, să ştii! Că ştiu să le dau să mănânce!
- Dacă nu mă descurc eu aici cu ei, o să te chem.

Aşa! Ia să reorganizeze ea bucătăria! Două scaune lângă dulapuri, două scaune lângă geam. Aştepta... Îl auzea pe Vlad "organizându-i" pe cei mici şi-l vedea pe Mugur privind lung, mirat, în sufragerie... Cei patru copii intrară sub formă de perechi. Oof, Doamne! Parcă erau roboţei! Îi urcă pe scaune şi trase masa în faţa lor. Şi mută cele patru castronele:

- Mugure, îmi pare rău - dar n-am ce-ţi face. Spor la treabă.

Ia uite-l ce râdea! Ridică scurt din umeri:

- Femeile sunt la spălat copiii, eu sunt soră cu oala, Nicolae doarme, Denisa e răni tă... Te-ajut şi eu, să ştii! Nu te las aşa...
- Aha! Bine, o să ţin minte!
- Şi ca să nu zici că te trombonesc, fii atent: pune-le tuturor câte un şerveţel-baveţică la gât şi câte-un şerveţel în faţă, pe care le pui felia de pâine. Ia-i în ordine, "de la stânga la dreapta". Cărniţa s-o tai în bucăţele mici. Şi înaintezi cu repetiţie: cărniţă, pâine cu sos, următorul. Când revii la primul, cartofior, pâine cu sos, următorul.
- Şi tot aşa până se termină.
- Bingo!
- Şase-şase, zar de fugă!
- Nici să nu te gândeşti!

Ea umplea castronelele; el foşnea cu şerveţelele. Râdeau...

- Pe locuri, fiţi gata...
- Stop. Spală-te pe mâini.
- Şi-ai zis că mă ajuţi!
- Păi nu te ajut?
- Ba mă demoralizezi rău!
- Ee...

Apucă tava şi ieşi - oare în dormitor erau pici prea mici ca să mănânce singuri? Ia uite... Cele două fete care le spuseseră preşcolarilor poveşti zâmbeau; una dintre ele îi luă tava din mâini:

- Ne ocupăm noi aici.
- OK. Şi după aia vă duceţi şi voi la masă!
- Bineînţeles! Miroase bestial!

Ea ştia că after-shave-ul miroase bestial, nu mâncarea! În fine - generaţie cu dicţionar modern... Reveni în bucătărie şi constată că trebuia să-l ajute. Luă un cuţit şi-o furculiţă şi începu să taie ea bucăţile. Se simţea privită; încerca să taie cât mai repede, ca să scape odată de privirea aia...

Gata - înapoi la castronele! Oare avea destule castronele?

Ludmila

Gata - noii-veniţi erau spălaţi, schimbaţi, controlaţi şi cazaţi în 13. Erau speriaţi rău, înfiguraţi, înfometaţi... Se temea că mare parte din ei vor fi acolo şi mâine, şi poimâine, şi... Se temea că şi ei se temeau de gândul ăla...

Una peste alta, noii-veniţi erau bine. Vreo trei dădeau semne de răceală; le va da câte-o porţie de Nurofen, preventiv, imediat cum terminau de mâncat. În rest, nu aveau probleme majore. Tot julituri şi zgârieturi. George se ţinuse de cuvânt şi nu-i trimisese fracturi sau contuzii serioase...

George ăsta era un soi de poliţist care "lua problema de coarne" şi se descurca el cumva; prin urmare, avea în subordine oameni unul şi unul! Patrula era "pe sprânceană", documentaristul era special... Trăgea concluzia că şi medicul din triaj era un tip "brici"...

Intră în bucătăria fiicei ei... şi se sprijini de perete. Zâmbea doar; zâmbea şi-l privea pe Mugur - şi se gândea că niciodată, nici în cele mai ciudate vise ale ei, nu-şi închipuise că tânărul acela cunoştea noţiunea de preşcolar! Constata acum că, dacă n-o ştiuse, "o prinsese" din zbor, iar fiica ei era o profesoară pe cinste. Mugur hrănea patru prichindei la patru linguriţe, fără să-i mânjească foarte rău cu sos. Şi-avea timp şi să-i admire câteva secunde, între ture...

Violeta îi făcu cu ochiul şi ieşi cu tava. Se apropie de masă:

- Să ştii că ai avut dreptate.
- Cu ce?
- Cu ce-ai spus atunci când ai venit aici. Şi ştii ce zic eu? Uitându-mă aşa la tine... după părerea mea de babă sclerozată, să ştii că-ţi stă bine şi "costumul de gagici", dar şi "costumul de tătic".

Mugur zâmbea slab. Nu spunea nimic; doar hrănea picii şi zâmbea... Dădu să iasă, dar vocea lui o opri:

- Are veşti de la el?
- Da.
- Veşti bune, sper!
- Da; veşti bune.
- Asta e bine. Staţi liniştite amândouă - n-am să-i fac probleme.
- Dacă nu eram sigură de asta, veneam eu în duplex azi, cu trusa de prim-ajutor. Te descurci aici?
- Da.
- Mă duc să văd dacă mai sunt cazuri izolate; dacă nu-s, vin şi preiau eu.
- Sau te odihneşti puţin. Că nu te-ai odihnit deloc azi.

Ce să mai spună... Ieşi şi se ciocni de Lucia - care era foarte veselă:

- A mai venit o mămică!
- Spune-i să aştepte - să apuce copilul ăla să mănânce tot. Cine ştie când mai "prinde" mâncare caldă!

Lucia aproba şi privea lung capul brunet "ornat" cu plasturi inestetici... Aoleu, să nu uite să-i schimbe plasturii ăia! Trebuia să-l verifice înainte de ora opt; dacă rana nu se prindea cum trebuie, o să-i ceară lui George anestezic injectabil! Şi fire şi ace...

Lucia

Ia uite, că brunetul sexy din duplex "ştia mişcări complexe"! Şi-acum, că-l vedea "integrat din greu" în efortul colectiv, mai că-i venea să-şi schimbe părerea despre el! Privit aşa, peste parcare, copacii înverziţi şi luxul din duplex, păruse foarte... "departe" de orice noţiune de voluntariat; acum însă, constata că era îndemânatic şi nimerea guriţele din prima...

Ieşi şi se apropie de mămica de pe palier:

- Vă rog să aşteptaţi zece minute, că e la masă.
- Bineînţeles! Dar sunteţi sigură că e aici?
- Sunt foarte sigură.
- ... Pot să-l văd o secundă? Ca să ştiu sigur că e el şi să mă liniştesc şi eu?

Ce să-i mai zică? Să-i amintească faptul că, dacă piciul o vedea, o să işte un plânset general?... Nu. Aşa că zâmbi "comercial":

- Nu. Nu vă supăraţi, dar sunteţi plină de moloz; şi...
- Ah, aveţi dreptate! Ce proastă sunt!

Hei! Era prea dură cu ea însăşi! Era doar nerăbdătoare! O invită să ia loc pe prima treaptă... şi-i oferi o ţigară. La urma urmei, de ce nu?!

- Aveţi cumva un pahar cu apă în plus?

Sigur că avea! Se grăbea chiar acum să i-l aducă! Imaginea brunetului care alimenta patru guriţe în simultan fusese "cireaşa de pe tort"! Zâmbea, ştiind că aia era o amintire care va rămâne mult timp în memoria ei...

Alexandru

Mâncarea era foarte bună. Îi amintea de bucătăria micuţă din Târgovişte...

Era din nou linişte. În fine - linişte, adică nu se mai auzeau plânsete! Şi nici urlete de-afară! Victor tocmai terminase de acoperit geamurile. Muncise ca un apucat, stimulat probabil şi de cearta cu Lucia; acum terminase şi se dusese în baia din apartamentul 19, să se cureţe un pic. Lucia nu se dusese după el, să-i toarne apă-n căuşul palmelor obosite... Ce oameni!

În fine! Problema lor, nu?

Până acum plecaseră 38 de copii. Tocmai veniseră încă 20. Ăştia 20, ultima "tură" pe care o adusese patrula, fuseseră mult mai prăfuiţi şi mai speriaţi. Nu mai păreau să fie de pe la şcoli şi grădiniţe. Copiii ăştia probabil că fuseseră găsiţi rătăcind singuri pe străzile din cartier. Deşi încerca să fie optimist, trebuia să recunoască evidentul - în cazul copiilor ăstora, nu prea se prefigurau părinţi care să apară în capătul scărilor. Se părea că şi ei bănuiau asta; deşi erau de vârste variate, de la 5 la 14 ani, erau foarte serioşi. Şi foarte tăcuţi. Probabil că şi ei îşi calculau şansele de-a fi recuperaţi de-o rudă... şi le dăduse cam acelaşi rezultat. Erau toţi în apartamentul lui, în carantină. Era cel mai liniştit şi "tăcut" apartament...

Era semiîntuneric. Deşi Victor improvizase un fel de giga-felinar dintr-o farfurie de fier forjat pe care pusese multe lumânări-pastilă şi pe care-o atârnase de firele becului de pe palier, lumina aia era totuşi slabă. Aprinseseră felinarele şi în camere. Şi-acum nu-i mai plăcea centrul lor. Arăta ca un... adăpost din al doilea război mondial. Lumina aia slabă, tremurândă, era deprimantă rău!

Imediat cum terminau de mâncat, o să-i dea Luciei ideea de a împărţi adulţii prin apartamentele alea. Să ţină copiii de vorbă. Prea erau... "ca-n vremuri de război"! Se auzeau tot timpul sirenele salvărilor...

De când fusese numit "ofiţer de presă" - sau purtător de cuvânt - Vlad venise la el de vreo 20 de ori. Avusese doleanţe diverse, iar unele dintre ele îl lăsaseră mască. Imediat după vizita generalului, de exemplu, venise şi-i zâmbise cu subînţeles când îi sugerase să organizeze o vizită în grup la toaletă. Chiar aşa îi spusese: "Cred că pentru copiii mai mici ar trebui să organizezi o vizită în grup la toaletă"...

De fiecare dată, îl văzuse ieşind din apartamentul 15 şi aplecându-se să vadă dacă el e acolo, pe fotoliul ăla. Când îl văzuse, zâmbise - un zâmbet plin de încredere, care nu-i dispăruse nici o clipă de pe buze! Venise şi deschisese discuţia cu invariabilul: "Ce mai faci?"; el răspunsese cu invariabilul "Bine". Şi-apoi Vlad îi spusese, privindu-l drept în ochi, care era problema. Iar el, de-a lungul zilei, trecuse prin stări contradictorii. Se bucurase să aibă aşa un purtător de cuvânt isteţ şi vorbăreţ şi descurcăreţ. Se întristase, amintindu-şi de Ionuţ al lui. Îi venise să plângă, amintindu-şi discuţia telefonică cu băieţelul lui. Îi venise să scoată pistolul şi să se ducă să-l gâtuie pe Dumnezeu - pentru că, în anumite momente, apariţia lui Vlad era un chin...

Lăsă castronul pe podea - căpşorul şaten plin de bucle tocmai se aplecase, pe după scări. Şi-acum zâmbea şi venea la el. El nu voia totuşi să mănânce liniştit? În fine...

Vlad se opri în faţa lui:

- Ce mai faci?

- Bine. Tocmai am mâncat. Tu ai mâncat?

- Da, am terminat deja!

- Bun! Să-ţi fie de bine!

- Mulţumesc.

Aştepta - hai, nu-i spunea? Cine ce voia de la el? Vlad nu spunea nimic... OK - să-l întrebe atunci!

- Ce s-a întâmplat?

Zâmbetul dispăru de pe chipul puştiului cu o viteză uluitoare! Iar schimbarea aia îl îngrijora serios acum, după ce-l văzuse zâmbind cu încredere toată ziua! Vlad veni în dreapta lui şi-i şopti la ureche:

- Mai sunt mulţi copii în blocul ăsta?

Asta era o întrebare... cu schepsis. Îl privi lung:

- De ce întrebi?

Ochişorii negri se plecară spre mâinile care începură să răsucească tivul de la tricou:

- Păi... Bunicii mei au murit de dimineaţă. Mami e în Italia, la serviciu, iar tati e în America. Ei sunt divorţaţi, ştii? Şi nu vorbesc între ei...

Şi al dracului să fie el, dacă mai putea să respire...

- ... Tu ştii cumva câte zile face mami din Italia până aici?

Ce mai putea să spună?... Vlad oftă greu:

- Ştiu sigur că bunicii au murit, pentru că eu eram în curte, la joacă, şi după ce s-a terminat cutremurul am intrat în casă şi erau amândoi în sufragerie. Am fugit afară, să chem pe cineva să-i ajute. A venit un poliţist, care i-a pipăit şi m-a luat de acolo. Şi nu a chemat salvarea prin staţie. M-a dus la o secţie de poliţie. Şi mă gândeam...

Oo, Doamne! Să nu spună asta! Nu-nu! Băiatul coborî mult tonul vocii:

- Am văzut că au plecat mai mulţi copii decât au venit. Şi voiam să ştiu... Cam câte zile face mami din Italia până aici?

Oftă greu... Trebuia să-i spună totuşi ceva! Aşa că... Aşa că decise să improvizeze:

- ... Cred că aeroportul este închis, pentru că nu e curent. Aşa că o să vină cu maşina. Şi face vreo trei sau patru zile...

- Păi da, aşa mă gândeam şi eu! Şi...

Şi? Ochii negri îl priviră din nou lung, cu teamă de data asta:

- ... Dacă pleacă toţi copiii de-aici, eu cu cine rămân?

Slavă Cerului! Nu spusese cuvintele la care se gândise el! Zâmbi larg şi-l ciufuli uşor:

- Tu? Rămâi cu mine! Stai liniştit, că aranjez eu cu Lucia! Rămânem amândoi aici. OK?

- ... Păi tu nu pleci?

- Unde să plec?

- ... Nu ştiu... După ce pleacă toţi copiii, voi nu plecaţi?

- Eu unul nu plec. Şi îţi promit că o să vorbesc cu Lucia, să te lase să stai cu mine. O să stăm amândoi aici, până vine mama ta. Promit! Bine?

Vlad zâmbi larg:

- Bine!

Şi-acum piciul fugea înapoi, pe palier, spre apartamentul 15... Oftă greu şi-şi acoperi faţa cu palmele - de ce-l minţise?

"Mami e în Italia, la serviciu, iar tati e în America." Băieţelul creştea cu bunicii...

Mami va veni, oare, din Italia, ca să-l ia pe Vlad? Asta era o întrebare cu un răspuns imposibil de prevăzut. Putea să vină, la fel de bine cum putea să se gândească că se ducea taică-su să-l ia şi să-l ducă în America. În condiţiile astea...

Cineva va veni după el! Nu se putea să nu vină totuşi cineva! Un unchi, o mătuşă, o vecină - cineva o să se intereseze de copilul ăsta incredibil de inteligent! Iar atunci când acea persoană va veni să-l ia...

Se ataşase de copilul ăsta - de Vlad. Era imposibil de expli-

cat cum, când se întâmplase asta. Dar puştiul şaten, buclat violent, cu ochi negri şi o inteligenţă de invidiat se strecurase cumva în sufletul lui. Palierul era plin de copii. Băieţi şi fete mai mari sau mai mici, mai frumoşi sau mai urâţi, mai vorbăreţi sau mai tăcuţi. Unii erau de-a dreptul adorabili! Dar numai Vlad...

Vlad era opusul lui Ionuţ. Vlad era exact aşa cum visase el că va fi Ionuţ...

Cineva o să vină după el. Lucia o să-i ia datele din buletin, o să i-l dea pe Vlad şi... Şi atunci când se va întâmpla asta, el o să se prăbuşească. O să plângă şi-o să-şi dorească să fi murit... în speranţa că poate nu exista autism în Rai, iar Ionuţ al lui era acum aşa ca Vlad...

George

Privea lung monitorul şi se întreba cum naiba să facă să avanseze mai repede cu excavatoarele! Oamenii munceau încet, cu grijă şi atenţie, pentru că erau în 2010, nu în '77; dacă la descărcarea molozului se descoperea vreun cadavru, or să cadă multe capete! În '77, existaseră gropi comune; în 2010, nimeni nu-şi va permite să ordone aşa ceva! Doamne fereşte, să nu bage într-o groapă comună vreun văr sau frate de prosper om de afaceri! Gândirea asta era bună - că nu erau în comuna primitivă, ci în epoca testelor ADN. Oamenii ăia meritau un mormânt decent. Dar, pentru ca ei să aibă aşa ceva, mulţi răniţi n-or să supravieţuiască până la venirea salvatorilor. Şi mulţi oameni sănătoşi or să se îmbolnăvească, în lunile următoare. Nu aveau destui oameni ca să poată să scoată cadavrele, să le identifice şi să le îngroape creştineşte. Nu existau atâtea morminte în cimitirele din Bucureşti! Nu existau atâtea congelatoare, pentru toate cadavrele alea! O să fie extrem de rău...

Paşii se apropiară în fugă:

- Şefu', permiteţi să raportez! Am primit un mesaj.

Iar tânărul se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Nea Aurică zice că fratele lui Victor este, într-adevăr, la părinţii lui, în Domneşti. Şi e cu familia completă - nevastă plus cei doi copii.

Deci Victor nu-l minţise. Bun!

- Bine. Spune-i lui 26 să-i transmită asta, când îl vizitează.

Rămase din nou singur...

Ce să se facă el cu Victor ăsta? Că numai prostii făcea! Întâi o supăra pe Lucia cu crizele lui de masculinitate! Apoi, mârâia la el de parcă nu mai ştia pe unde-i era lungul nasului! Să-l pârască Luciei? Dacă-l pâra, Lucia rupea logodna în secunda doi. Dacă tăcea, o să se simtă ca un prost...

Dar el îşi jucase cartea. Şi pierduse. Aşa că momentan va fi foarte ocupat cu cutremurul. Dacă Lucia îl întreba ceva, o să-i spună; dacă nu...

Victor

Privea lung agenda şi dosarele. Le întinsese pe jos, în speranţa că Lucia va urca totuşi după el - şi-o să-l plesnească bine peste obraji, după care or să se împace odată pentru totdeauna...

Pusese singur păturile la geamuri şi aprinsese singur lumânările în toate apartamentele. Îi înţelesese - ei erau ocupaţi acum. Afară se înserase serios, iar Alex era de pază. Nicolae trebuia să doarmă, pentru că intra de pază la noapte. Pe Mugur se supărase iniţial; dar îl găsise în bucătăria Violetei, hrănind patru pici deodată, şi retractase toate "urările de bine" pe care le gândise la adresa lui. În fine...

Şi-apoi, deşi îi era o foame de lup, decisese să amâne un pic cina. Să se spele şi de praf, şi de moloz, şi de gândurile negre... Făcuse un fel de duş "la cană", în faţa chiuvetei din baia apartamentului 19. Se simţea oarecum curat. Era, oricum, mai curat decât fusese azi la zece dimineaţa! Şi cum Lucia tot nu-i adresase vreun cuvânt sau vreo privire, intrase în sufragerie şi scosese "prada" din lada canapelei. O întinsese ostentativ pe jos. Şi-apoi calculase... şi citise...

Citise doar numele de pe dosare. Unul era dosarul lui. Altul, cel mai gros, era al lui Leo. Pe un altul scria Omar. Şi-apoi avusese două şocuri. "Specialistul în acvarii" şi "Doru, ofiţer bancar". Aşa că se ruga ca Lucia să urce chiar acum, ca să se certe... Şi să se-mpace. Şi să dea împreună foc întregii "documentări". Numai că Lucia nu urcase... El n-avea putere să răsfoiască dosarele alea, sau agenda, dar n-avea nici tăria necesară pentru a le duce la loc, în lada canapelei logodnicei lui...

Ştiuse despre Leo. Presupusese despre Omar. Dar atât. Specialistul în acvarii era o chestie nouă, la fel ca şi ofiţerul bancar Doru. Şi-şi amintise, prompt, că Omar ajunsese pe coperta acelui dosar graţie amicului lui, Ahmed. Cu care Lucia nu se culcase, şi care - iată! - n-avea dosar! Ca un fel de concluzie dedusă logic, logodnica lui le făcuse dosar doar celor cu care făcuse dragoste. Sau sex. Sau cum i-o fi zicând ea, în mintea ei! Iar el nu ştiuse niciodată nimic despre specialist... sau ofiţer...

Bocancii urcau scările. Oftă greu şi se sprijini de canapea - acum era acum! Dacă totuşi se vor certa... Paşii se opriră în cadrul uşii...

- ... M-a trimis şefu' cu veşti.

Ptiu, drace! Ce-l speriase! Întoarse capul şi-l privi lung, iar tânărul se grăbi să-l informeze:

- Fratele tău e la părinţi, în Domneşti. A ajuns cu bine, cu toată familia, şi sunt OK cu toţii.

Oftă greu şi aprobă cu capul - că nu se aşteptase...

- ... Am plecat. Salut!

- Salut - şi mersi mult!

- N-ai de ce!

Era bulversat... Era total dat peste cap! Era bulversat şi se gândea acum că mai era şi prost pe deasupra! Constata, minut după minut, că habar n-avea cum "funcţionau" poliţiştii ăia doi! Că şi Lucia, şi George funcţionau la fel! Dădeau cu moralul şi speranţele lui de toţi pereţii, dar o făceau din dragoste! Şi el nu ştia... Nu putea să se adapteze la comportamentul ăla! Nu putea să-l suporte! Felul ăla de-a vorbi, de-a se purta cu el îl rănea, îl înfuria şi-l depărta de ei! Ei nu vedeau asta? Sau nu voiau să vadă asta?

Nu putea deschide acum nici agenda, nici dosarele. Aşa că oftă greu... şi se ridică. Şi le puse înapoi, în lada canapelei. Poate mai târziu. Poate mâine...

Coborî treptele şi se aşeză în fotoliul ei. Şi decise să nu stea, totuşi, acolo. Aşa că îşi alese... dormitorul din 15. Aici nu era nimeni - Ludmila era în sufragerie. Se sprijini de perete şi privi lung picii care se jucau cu maşinuţele alea mici...

Va aştepta. Mai devreme sau mai târziu, femeia aia care "figura" pe postul de logodnică a lui o să-l sesizeze şi pe el! Şi-o să-l bage totuşi în seamă! Măcar atâta lucru! Şi-aşa, încă nu putea înghiţi cina. Gândul îi zbura la coperţile alea. La specialistul în acvarii şi la Doru - ofiţer bancar, nu bagajist la Sir. Îşi simţea gâtul înfundat de-un nod mare, zdravăn...

Alexandru

Privea apatic când pistolul, când ceasul de la mână. Le privea şi constata că timpul părea să se dilate. Adică, era 8:35; până la 8:36, lui i se părea că era mai mult de-un minut. Deci,

Avu senzaţia că fotoliul tremură. Ridică imediat privirea spre lampa de fier forjat din hol... Nu; aia nu se clintea. Iar asta însem-

na că i se păruse. Că era obosit şi avea tensiunea mică; şi...

Şi al dracului să fie el, dacă fotoliul ăla nu tremura în continuare! Tremura pe verticală! Tot mai tare! Iar Lucia trecu, ca o nălucă, pe palier, spre apartamentul 14!

Se ridică şi veni în cadrul uşii. Şi anunţă în gura mare, încercând să fie calm:

- Atenţie mare! Nu vă speriaţi! Faceţi cum am vorbit! Toată lumea se aşează pe jos!

Împinse pistolul la curea şi se apucă zdravăn de tocul uşii. Iar blocul se smuci scurt.

Uau! Ce puternic era! Blocul se legăna periculos de tare! Şi bineînţeles că toţi copiii ţipau!

Denisa

Canapeaua începuse să tremure... Aoleu! O replică! Creioanele! Creioanele alea erau adevărate suliţe acum! Bătu scurt cu palma în perna canapelei:

- Atenţie la mine! Toată lumea, creioanele jos! Şi staţi jos!

O priveau şi nu păreau să înţeleagă... Ridică scurt vocea:

- Creioanele pe pătură imediat!

În secunda imediat următoare, canapeaua se scutură scurt iar felinarul căzu de pe mobilă, lăsându-i în beznă! Unde dracu era lanterna aia?

Carina

Aoleu! Cutremur!

Se aplecă şi prinse ambii umeri - ai lui Florin şi ai Lianei. Şi-i trase spre ea şi spre Renata! Se simţi imediat apucată de braţe - Octavian o ţinea bine şi-o privea lung... La naiba! Se stinsese lumânarea! Rosti clar, încercând să-şi păstreze calmul:

- Se va termina repede. Nu vă speriaţi - suntem în siguranţă!

- Da-da! Nu se întâmplă nimic! O să se termine repede!

Nu putea să se gândească acum de ce tocmai Florin spusese cuvintele alea! Blocul se legăna destul de tare, cu tot cu ei! Nu putea să se gândească la nimic...

Se simţi prinsă cu putere şi îmbrăţişată! Vocea lui Nicolae păru un pic panicată:

- Gata! Sunt şi eu aici! Staţi liniştiţi!

Venise cu lanterna. Acum vedea din nou căpşoarele din braţele ei. Stăteau deci liniştiţi. Nicolae ar fi trebuit să se ducă la copiii ceilalţi! Dar...

Lucia

Măiculiţă, ce se mai legăna blocul ăla! Aoleu!

Stătea în cadrul uşii dormitorului din 14; privea lung când copiii din cameră, când pe Denisa... În sufragerie se stinsese lumânarea; femeia de pe canapea tocmai găsise lanterna şi-o aprinsese. Ar fi vrut să-i spună s-o orienteze în sus, spre tavan; dar nu era sigură că va fi auzită! Aşa că ridică un deget spre copiii din dormitor şi răcni:

- Gata cu ţipatul! Se va termina repede! Ăsta e mai uşor, aşa că e mai scurt! Gata cu ţipatul!

Reuşise să oprească... două fetiţe şi-un băieţel. Restul... Aprinse şi ea lanterna şi-o orientă spre tavan. Aşa era mai bine!

Da' nu se mai termina odată?

Violeta

Încerca să fie calmă. Îşi spunea, clipă de clipă, că Octavian şi Carina erau acum în dormitorul apartamentului 12 - pentru că ea nu putea să se clintească de lângă aragaz! Ea ţinea butelia cu mâna dreaptă şi oala cu ceai cu mâna stângă. Butelia aia putea exploda în clipa în care cădea sau era lovită de ceva; gândul ăsta o făcea s-o ţină bine! Şi pe ea, şi oala cu ceai! Butelia aia era singurul motiv care-o făcea să nu lase totul baltă şi să alerge la ei!

Copiii ţipau. Toţi! Nu-şi dădea seama dacă ţipau şi copiii ei; tot palierul ăla era un ţipăt general...

Uşa se dădu de perete iar Mugur se repezi spre butelie. Îl lăsă s-o ţină el - şi opri aragazul. Abia acum reuşise să oprească aragazul...

Doamne, cât de puternic era! Ăsta era tot cutremur, sau doar replică? Nu-şi putea da seama dacă era mai puternic, sau mai slab decât cutremurul care pusese la pământ atâtea blocuri în dimineaţa asta. Ea "îl prinsese" pe celălalt în maşină, şi...

Victor

Îi privea şi nu spunea nimic. N-avea ce spune! Se comportaseră de parcă ştiuseră ce au de făcut! Se strânseseră singurei în mijlocul mega-patului şi se luaseră în braţe. Da, ţipau toţi - dar se ţineau strâns unul de celălalt, ca un ghem mare-mare de copii... Felinarul îşi făcea prompt datoria; aluneca pe parchet, între perete şi primul sac cu haine, dar lumânarea nu se stingea...

Şi gata. Legănarea se domolea, încet-încet... Probabil că asta era inerţia blocului...

Se terminase. OK! Zâmbi:

- Gata - s-a terminat. Puteţi să vă opriţi.

Nu, ei nu se opreau. Ei ţipau mai departe. Aşa că aprinse lanterna şi-o puse în fund pe podea. Şi răcni:

- Hei! Gata!

Îi făcuse atenţi. Arătă spre lanternă:

- Uite - s-a terminat! Gata! Nu se mai clatină! Cutremurul s-a terminat!

Suspinau, unii chiar plângeau... dar măcar nu mai ţipau! Bun! Ieşi în uşa apartamentului şi anunţă:

- În 15, dormitorul e OK!

Ludmila anunţă imediat, în spatele lui:

- Şi sufrageria e OK!

O auzi pe Denisa răspunzându-le:

- În 14, sufrageria e OK!

- Şi dormitorul!

Asta Lucia fusese. Deci era alături, în dormitor...

- Şi 13 e bine!

Alex era de pază acolo; de fapt, el anunţase cutremurul - nu? Stătuse pe fotoliu şi-l simţise imediat! Probabil că întâi vibrase vertical... Nicolae ridică şi el tonul:

- Şi 12 e bine!

Violeta începu să râdă:

- Butelia e bine, ceaiul e juma' pe jos...

Începu şi el să râdă şi-şi aprinse o ţigară. Aştepta...

Violeta alergă pe lângă el. Normal - se ducea în 12, să vadă ce-i făceau copiii! Şi-aşa, mare minune că nu-l dăduse dracului de ceai! Femeia asta avea un calm şi-o stăpânire de sine care-l lăsaseră de multe ori cu gura căscată, de dimineaţă până acum! Nicolae le povestise, în câteva cuvinte, cum venise vecina pe contrasens, făcând drifturi cu Dacia pe la Televiziune...

Lucia ieşi şi ea şi-şi aprinse o ţigară. Şi i se adresă lui Alex:

- În două minute, urcă patrula. Să le spui că avem nevoie de un anestezic injectabil, pentru Mugur.

Tânărul apăru imediat în spatele lui:

- Aoleu! Gata? Mi-ai pus gând rău?

- Nu eu; Ludmila.

- Aoleu!

Doctoriţa exclamă:

- Nu-mi speriaţi pacientul! Ştiţi de când nu m-am mai "antrenat" eu la cusut capete sparte?

Mugur redeveni extrem de serios:

- Păi ce, e aşa de grav?

- Nu ştiu încă; dar dacă nu s-a lipit cum trebuie, va trebui să te cos.

- Păi şi-acum îmi spui? Ţineam eu acolo strâns, să se lipească! De ce n-ai spus?!

Făceau mişto de bietul om! Nu era frumos din partea lor... Violeta reveni pe palier şi-şi aprinse o ţigară:

- Care mai aveţi de mâncat cina cu sosişor, mâncaţi acum. Că după aia presimt că o să avem treabă.

- Ce treabă?

- Păi noi, femeile, va trebui să calmăm copiii şi să-i culcăm cumva. Iar voi, bărbaţii, aveţi de rezolvat nişte ecuaţii complicate. Cum să fixăm felinarele pe perete, ca să nu se mai stingă la orice clătinare, şi cum să nu mă mai opăresc eu ţinând de oală.

Auzi două foşnete şi paşi grăbiţi; Ludmila ieşi imediat, înarmată cu un spray. O văzu cum îi suflecă scurt mâneca fetei ei, agită spray-ul şi-o dă bine-bine, de la cot până la vârful degetelor... Şi apoi zâmbi:

- Şi-acu' stai aşa.

- Şi vasele cine le spală?

- Le spăl eu.

Mugur ieşi şi el pe palier:

- Cu felinarele e simplu. Sunt de plastic; le desfacem şi le batem fundul în cuie pe perete. Şi le numim... aplice cu lumânare.

- Iar problema oalei?

Văzu o ridicare scurtă din umeri... Păi, avea el o idee! Ia să i-o spună!

- ... Ai elastic?

- Teoretic, da; practic...

- Sigur există nişte elastic pe aici pe undeva. Îţi fac două zgârciuri tari; într-o parte, le fixez de perete; în partea cealaltă, le pun cârlige. Şi ancorezi oala de toarte.

Violeta îi arătă că era un tip super-OK... Iar bocancii năvăliră în bloc şi începură să urce treptele. Răcnetul i se păru puţin... exagerat:

- Patrula! Urcăm!

- Urcaţi, urcaţi...

Lucia râdea şi le ieşea în întâmpinare... Alex aruncă primul ţigara:

- Mă duc să ascult ştirile. Aşa, ca să ştim şi noi o cifră oarecum exactă...

Aruncă şi el ţigara şi reveni în apartament. Şi se aşeză pe marginea mega-patului, în dormitor.

Copiii erau supăraţi. Şi speriaţi. Erau plânşi... Ridică scurt din umeri:

- Aşa se întâmplă întotdeauna, după cutremur. Se mai scutură de câteva ori... Hai, că a trecut! Uite, a fost bine! N-a mai căzut nimic... S-a lovit cineva?

Nu primi răspuns.

- V-aţi speriat, nu?

Acum aprobau...

- Şi eu m-am speriat. Dar eram sigur că o să se termine repede; şi uite că s-a terminat! Acum, la noapte, sigur nu se mai întâmplă nimic. Hai să ne jucăm ceva.

Ia uite-i, că nu voiau să se joace! OK! Se ridică şi intră în bucătărie.

Într-adevăr, pe podea era o baltă mare-mare care mirosea ameţitor a flori de tei. Mm, îl lua cu căscat! Violeta avea faianţă pe perete; asta o să-i cam ridice probleme... Peretele era din beton armat. Minunat! Numai idei bune avea în ultimul timp! Dar... Dar femeia aia chiar era "super"! O să-i facă dispozitivul ăla de prins oala - pentru că merita.

Lucia

Patrula tocmai cobora scările. Iar ea se simţea privită... Se întoarse şi-l privi lung; Alex şopti:

- A fost o replică de 5,3 şi-a durat 35 de secunde.

Aprobă scurt şi oftă:

- Toate geamurile sunt închise, nu?

- Da.

- Şi totuşi, se aude...

Se auzeau ţipetele şi urletele de-afară... Alex oftă şi el:

- Da; Dumnezeu a terminat de pedepsit prima tură de păcătoşi şi-a trecut la a adoua.

Poftim? Tânărul din faţa ei îngustă scurt ochii:

- Iar Sfântu' Petru e în arhivă acum, după tura trei.

Cum-cum? Tânărul intră în apartament. Se aplecă un pic, ca să-l privească - că nu-i venea să creadă că auzise asta! Se reaşezase în fotoliu; privea lung un punct de pe pragul uşii...

De fapt...

De fapt, avea dreptate. Dumnezeu ăsta "se cam împiedica" în ultimul timp. Omora oameni nevinovaţi pe trecerea de pietoni... Dădea copii sănătoşi oamenilor care nu-i meritau... Aşa era. Alex avea, totuşi dreptate.

Se grăbi să intre la el, în sufragerie. Se aşeză pe marginea canapelei şi zâmbi:

- Totul e OK. A trecut patrula şi a verificat blocul. Noi suntem foarte bine - nu am păţit nimic. V-aţi lovit?

- Nu.

Erau atât de mulţi... Cel mai mare probabil că avea 14 ani; cel mai mititel se ascunsese după canapea. Îi făcu semn să vină la ea; el clătina repede capul, că nu voia...

- Haai! Hai să-ţi spun un secret!

Nu - nu voia şi pace! OK! Se mută pe podea, lângă el, şi-i făcu semn să pună capul acolo, pe piciorul ei. Puştiul se conformă; era speriat...

- Voi aţi mâncat?

- Da.

- Bun. Hai să vă spun ce mi-a povestit mie Victor azi, pe la prânz. Mi-a zis... Voi nu ştiţi, dar Victor e hair-stilist. Aranjează părul; ştiţi? Face împletituri, şi

- Adică e coafeză?

Ah, îi venea să râdă!

- Nuu, hair-stilist! Ce-i aia, coafeză?! Coafeza doar vopseşte şi pune bigudiuri! El face nişte coafuri bestiale! Mi-a făcut şi mie! Serios!

Vedea că îi lămurise apropo de meseria lui Victor. Se grăbi să continue:

- El lucrează la salonul ăla de la Cristim. Şi mi-a povestit că ieri de dimineaţă a ieşit să fumeze o ţigară, în uşa salonului. Şi a apărut o maşină de-aia lungă, ştiţi voi - o limuzină de şase metri, cu ornamente de-alea mişto de tot! Şi a venit încet, aşa, ca-n filme - şi s-a oprit în faţa salonului! Şi a coborât şoferul, care era mare, aşa, şi îmbrăcat într-un costum negru, şi avea părul prins în coadă, ca Banderas! A ocolit limuzina şi-a deschis uşa. Şi din limuzină cine credeţi că a apărut?

Tânărul de 14 ani bombăni ca pentru el:

- Bianca Drăguşanu?

Îi aruncă o uitătură câşă:

- Nee! Cine-i aia? Fii serios! Din limuzină a apărut Consuelo, nevasta lu' Mutu. O ştiţi pe Consuelo, nu? Fata aia frumoasă şi

cuminte şi super-finuţă care s-a măritat cu Mutu!

Puştiului îi cam picase faţa, după ce-l "străfulgerase" cu privirea. Cu siguranţă, îşi amintise de prima lor discuţie - aia în care ei, copiii mai mari, aveau grijă de copiii mai mititei. Acum, puştiul tăcea mâlc. Iar piciul de-antâia de lângă el se dovedi a fi foarte atent la povestirea ei:

- Daa, eu o ştiu! Aia brunetă! Tatăl ei e ambasador!

- Daa, ambasador e! Aşa; şi avea o rochie de seară de-aia albă, cu sclipici. Şi Consuelo s-a dus la Victor şi i-a spus că trebuie să ajungă urgent la o petrecere la Paris. Şi are avion la unu jumate, dar hair-stilista ei e bolnavă şi nu poate s-o aranjeze! Şi bineînţeles că Victor a invitat-o să ia loc - şi i-a făcut o super-coafură! Şi ştiţi ce zicea Consuelo? Zicea că lui Mutu nu i-a plăcut deloc la echipa aia unde-a jucat, în Italia.

- La Fiorentina?

- Da; cică nu i-a plăcut deloc acolo! Zicea că nu tund ăia gazonul cum trebuie pe stadion. Şi nici mâncarea nu era cine ştie ce.

- Păi le dădea mâncare?

- Sigur că da! Nu e ca la noi! Îi chema de dimineaţă la club şi-i mai lăsa să plece seara târziu! Vă daţi seama că le dădea să mănânce la prânz, nu?

Plecă privirea spre căpşorul de pe piciorul ei... Adormise. Mărunţelul ăla de nici patru anişori începuse să sforăie uşor... Ridică privirea spre tânărul care visa la Bianca Drăguşanu:

- Tu! Vino-ncoa.

Venea, că n-avea încotro! Sprijini căpşorul şi se ridică; şi-i ordonă scurt, cu capul, să se-aşeze în locul ei. Bun! Şi-acum îl privi drept, aşa cum învăţase în ultimii... cinci ani de patrulă şi şopti încetişor, doar pentru el:

- Acum, tu stai aici şi le povesteşti ce mai e nou la tine-n cartier. Încetişor, aşa, ca să nu-l scoli pe-ăsta micu'. Şi fără porcării şi şmecherii - că eu patrulez pe-aici. Şi nici nu ştii când intru, te iau de ciuf şi te evacuez afară, la morţi şi răniţi şi şobolani şi multe alte chestii mişto de tot! Pricepi, şmechere?

Pricepuse. Şi-şi cam dăduse drumu'n nădragi, aşa... Rânji inestetic la el:

- Bun! Sunt cu ochii pe tine, să ştii!

Ieşi şi aşteptă... Şi-l auzi întrebând cine stă la capătul tramvaiului 4. Mai erau doi-trei din zona aia. Acum îi întreba dacă le plac prăjiturile de la cofetăria din colţ...

Gata; sufrageria era OK. Iar mica ei discuţie cu cel mai mare şi mai "bully" dintre ei tocmai îi convinsese pe copiii mai mărici că trebuie să ajute la efortul colectiv... şi trebuie să uite planurile de evadare din centru. Bun! Deci la noapte nu vor avea probleme cu copii fugari! Băgă capul pe uşa dormitorului şi se trase imediat înapoi - Ludmila împărţea termometre şi indicaţii. Acolo erau copiii care păruseră răciţi...

Ia să pornească ea "în patrulare"! Întâi prin apartamentele lor, apoi prin bloc. Trebuia să ştie care era starea blocului. Chiar dacă patrula îl inspectase imediat după replică, trebuia să vadă cu ochii ei "cum stă". Răspundea de oamenii ăia, nu? Răspundea de toate sufletele care erau acum pe palierul ăla! Ea îi oprise pe adulţi, ea "inventase" acolo un adăpost...

Violeta

Stătea pe marginea mega-patului din propriul dormitor şi privea lung prichindica cu codiţe violente...

- Mami...

- Da, iubita mea.

- Chezi că în Danemalca sunt cutemule?

Oftă greu... şi zâmbi:

- Nu ştiu. În orice caz, tati e acum în TIR.

- De unde ştii?

- Păi sunt sigură că, imediat după ce a fost cutremurul, au anunţat la ştiri. Iar el ascultă radio. Sigur a auzit că a fost cutremur mare aici.

- Şi chezi că s-a speliat?

- Sigur că s-a speriat! Şi ştii ce cred eu? Cred că a lăsat remorca într-o parcare şi se întoarce acasă.

Liana se grăbi să se ridice:

- Adică tati se întoalce acum acasă?

- Eu aşa cred. Cred că vine înapoi cât poate el de repede.

- Şi când ajunge acasă?

- Nu ştiu. Probabil că mâine. Îţi dai seama că o să ajungă mai greu! Toată lumea vrea să plece acum din Bucureşti, iar el o să fie cam singurul care-o să vrea să vină în Bucureşti!

Florin decise să-şi rostească şi el nelămuririle:

- Şi crezi că or să-l lase să intre în oraş cu ditamai TIR-ul?

- Da.

Şi-acum, dacă le dădea certitudinea aia iar George... Oftă greu:

- George mi-a spus să-i dau datele lui tati. Totul despre el, despre Tigru, numărul de telefon...

- Păi telefoanele nu merg!

- Aici, în zona asta, nu merg. Dar la Nădlac, acolo pe unde intră tati în ţară, telefoanele merg.

- Păi şi Geolge cum îl sună pe tati, dacă e aici?

- Păi George are baterie la laptop. Cred că îi dă un mail poliţistului de la Nădlac, să-l sune el pe tati...

- Aa...

Hai, că "o dresese"! Se grăbi să continue:

- Acum, să vedem ce-o să fie! Omul ăla trebuie să-şi amintească să-l sune pe tati; nu? Că are şi el treburile lui! Vă daţi seama că el are pe cap o grămadă mare de oameni care vor să plece din ţară!

- Da' de ce să plece?

- Păi pentru că o să fie tare greu aici, de-acum încolo. Şi noi s-ar putea să plecăm la bunici, în Italia.

- Da' de ce?

Oftă greu... şi scurtă mult discuţia:

- Pentru că aşa e mai bine acum.

- Şi pecăm de tot?

Tii... Ridică din umeri:

- Nu ştiu. Să vedem ce-o să fie!

Liana făcu ochişorii mari:

- Şi emiglăm?

Cum-cum?

- Cum ai zis?

- Emiglăm? Adică lămânem acolo de tot?

- Nu ştiu dacă emigrăm. Să vedem...

Se grăbi să se ridice:

- Oricum, o să fie bine. Staţi liniştiţi, că o să fie foarte bine. Tati o să vină mâine acasă, şi o să fie totul bine.

- Mami, da' noi nu plecăm de aici până nu pleacă toţi copiii; nu?

Florin al ei se gândea la copii... Aprobă, simţind că-i dau lacrimile:

- Noi, adulţii, o să plecăm după ce pleacă toţi copiii.

Gata; acum băiatul ei zâmbea larg acum...

Ieşi şi-şi şterse lacrimile - avea doi copii "de nota zece"! Şi cum nu mai putea sta cu ei... Şi cum "avea interzis" în bucătărie, de când mămica ei o dăduse cu spray peste mâna opărită iar Carina o anunţase că "intră la curăţenie", decise să intre în 14 şi să vadă ce era de făcut. Fie să liniştească copiii, fie să le mai ducă un ceai, sau apă, sau...

Teodor

Avea senzaţia că cineva bate în geam. Parcă se auzea că cineva bate... ritmic... Da! Cineva îi bătea în geam!

Sări, apucă pistolul şi năvăli în cabină! Şi se sperie de-a binelea de saltul poliţistului! Măi, să fie! El se speriase de poliţist; poliţistul sărise cât colo de pe scară, atunci când îl văzuse ieşind cu pistolul în mână! Iar staţia gâjâi:

- Teodor Simionescu, eşti pe recepţie?

Aoleu! Şi tânărul în uniformă îi făcea semn că "era apelat"! Aşa că înşfăcă microfonul şi răspunse:

- Da, sunt pe recepţie.

- Locotenent Popovici. Trebuie să-ţi comunic că la opt jumate a avut loc o replică a cutremurului de dimineaţă.

Cee? Ce zicea omu' ăla?

- A fost de 5,8, da' la radio s-a anunţat 5,3.

Cum-cum? Ce zicea omu' ăla?

- Stai liniştit, că blocul a fost inspectat de o patrulă de poliţie şi e OK. Şi soţia şi copiii sunt OK, şi doamna doctor... Toată lumea e OK.

Păi... Sesiză propria tăcere şi bâigui:

- OK, mulţumesc mult!

- N-ai pentru ce! Mi s-a spus să-ţi spun să mergi cu grijă, pentru că cineva foarte important te vrea ajuns cu bine la Bucureşti!

Începu să râdă:

- OK, am recepţionat şi asta!

- Şi te roagă să iei o remorcă cu ajutoare şi s-o aduci încoace.

- Bineînţeles!

- Drum bun!

- Mulţumesc.

Şi cam atât... Lăsă microfonul în suport şi coborî de la volan. Poliţistul zâmbi strâmb:

- Mereu dormi cu pistolul sub pernă?

- Uneori dorm cu el în mână. Dar cu siguranţa pusă şi degetul departe de trăgaci.

- Bun! Da' ai acte pentru el?

Aprobă şi scoase port-actul.

- Stai liniştit - voiam doar să fiu sigur că n-o să ai probleme la intrarea în Bucureşti...

Aha! Păi ia să se informeze şi el un pic:

- Din curiozitate, aşa... Cine e persoana aia foarte importantă care-mi facilitează mie conversaţii cu nevasta pe staţie?

- Nu ştiu. Dar e foarte importantă, de vreme ce noi am primit ordin direct de la şefu' să părăsim dispozitivul şi să te blocăm în trafic.

Aha...

- Convoiul se formează chiar acum. Ai vreo preferinţă?

Şi arăta spre parcare... În parcarea aia apăruseră zece tiruri. O parte din ele se cuplaseră deja la remorci; mai erau însă unii şoferi care se strânseseră într-un colţ al parcării şi fumau şi beau Coca-Cola. Negă:

- Oricare-o fi.

- Bine. Cuplează o remorcă şi pe urmă trage-te cap de coloană.

Poftim? Ridică mirat sprâncenele... Poliţistul zâmbi cu subînţeles:

- Oficial vorbind, eşti primul fiindcă mergi până în Bucureşti; restul se mai "împrăştie" pe parcurs. Neoficial vorbind, te aşteaptă un drum greu; şi e mai bine să ai în faţă doar antemergătorul. Doamne fereşte de un accident în lanţ...

Şi-acum putea spune că nu mai avea cuvinte - nici măcar litere! Nici măcar sunete... Poliţistul îi sesiză "blocajul" şi zâmbi:

- Vezi, că la noi la maşină au adus oamenii nişte sandwich-uri. Oricând vrei, eşti invitatul meu.

Şi gata - se grăbise să se întoarcă la maşina de poliţie...

Păi, ce să mai zică? Mai putea zice ceva? Nu. Aşa că urcă la volan şi porni motorul - şi ochi prima remorcă dublă. Habar n-avea ce era înăuntru; logic ar fi fost ca toate remorcile alea să aibă în ele de toate: nişte mâncare, nişte apă, nişte pături, nişte haine... Dar poate că erau "pe categorii" - una cu mâncare, una cu apă... În fine; nu mai conta. Important era că va ajunge în Bucureşti!

Deci, să recapituleze! Cineva, persoană foarte importantă de la Bucureşti, trăsese nişte sfori şi aranjase ca lui să i se întâmple anumite lucruri! De exemplu, vorbise cu şeful de la circulaţie din Arad să trimită patrula să-l oprească... Folosise o frecvenţă a armatei ca să vorbească el cu Violeta personal... Aranjase ca el să meargă "cap de coloană" cu antemergător... Îl pusese pe locotenentul ăla să-l caute pe staţie şi să-l anunţe că ceea ce auzea el la radio era adevărat, dar toată lumea era bine...

Gata - ajunsese la remorcă. Coborî geamul şi-l privi lung pe bărbatul din spate. I se făcea semn să dea încet în spate... Stop. Gata. Aştepta...

Deci persoana asta foarte importantă trimisese o patrulă de poliţie... Începu să zâmbească... şi-apoi redeveni serios: cum de avea omul ăla din poliţie acces la frecvenţele armatei? Păi era din poliţie, sau din armată? Nu prea înţelegea...

Vocea îl sperie de-a binelea:

- Gata - te-am cuplat! Trage acolo, în capătul parcării.

Iar degetul individului arăta punctul în care asfaltul devenea şosea - unde era acum parcată o maşină de poliţie. Se grăbea să se conformeze... Şi gata. Era primul din coloană. Şi cum omul ăla care-l cuplase nu era poliţist, se întreba în ce măsură apariţia lui "la Cola şi ţigară" va sparge gaşca şoferilor şi va face discuţia să amuţească...

Hei! Ia să fie el serios! Ia să-şi mai vadă şi propriul interes! Ia să dea cu nitică apă pe faţă şi să onoreze invitaţia la sandwich! Că-l aştepta un drum lung, iar la cină "servise" doar un pachet de biscuiţi!

Carina

Gata. Era nouă fix, iar ea terminase treaba. Spălase tot ce fusese de spălat; făcuse maximum de economie la apă... Îşi şterse mâinile şi ieşi.

Era linişte pe palier. În fine - aproape linişte. Se auzeau guriţe de copii cu burticile pline şi înconjuraţi de jucării. Nu ţipau; nici nu râdeau. Dar nici nu plângeau. Iar asta era foarte important...

Oare unde era Nicolae al ei? Că avea o idee... De fapt, avea o îngrijorare. Mare! Deşi stătuse mai tot timpul în dormitorul din 12, observase răceala dintre Victor şi Lucia. Şi observase şi încăpăţânarea cu care Nicolae se ţinuse cât mai departe de Denisa. Dar nici la ea nu prea venise...

Nicolae era pus într-o postură extrem de neplăcută. Sigur, nu era genul care să se îngrijoreze foarte tare apropo de ceea ce gândeau foştii vecini despre el! Şi totuşi, trăiau... şi vor mai trăi câteva zile în acea colectivitate. Şi cu Denisa sub acelaşi... acoperiş de bloc. Pe Denisa o puteau evita; pe vecini, nu. Iar vecinii ăia or să sesizeze comportamentul lor şi-or să înceapă să "mustăcească" - nu din răutate, ci din plictiseală. Fără televizor, fără radio, fără o altă preocupare care să le pună mintea la contribuţie, toţi se vor concentra asupra tuturor. Atunci o să fie greu...

Şi cum nu voia să fie chiar atât de greu, ea una avea o idee...

Se apropie de Alex şi zâmbi:

- Oare unde-o fi Lucia?

- Cred că "la birou" - în propria bucătărie adică.

OK! Intră în 12 şi ciocăni în tocul uşii. Lucia se întoarse şi-i zâmbi:

- Intră, te rog.

Intră şi se opri lângă ea. Şi... Şi se aplecă, pentru că îi venea să roşească:

- Voiam să te întreb... Etajul patru e tot al nostru?

Lucia aprobă cu capul.

- Şi crezi că pot să-l duc pe Nicolae sus, la patru, să vorbesc ceva cu el?

Ochii albaştri o priviră lung... Roşi violent; dădu să o asigure că era vorba doar despre o discuţie nevinovată, dar tânăra se ridică:

- Mă duc să verific şi mă-ntorc; OK?

Aprobă cu capul... Rămase singură. Şi-şi acoperi faţa cu palmele - că trecuseră printr-un cutremur devastator, erau sinistraţi acolo iar ei "îi stătea mintea la prostii"! Aah!

Lucia

Doamne, straşnică fată! Aprinse lanterna şi urcă treptele. Verifică uşa apartamentului 16 - era încuiată. Şi era de metal, iar la ora asta nu mai voia să boncăne foarte tare în bloc, că speria inutil copiii ăia! Apăsă şi clanţa apartamentului 17... Da! Asta era descuiată! Intră încet, cu grijă.

Gestul lui Victor, de azi, îi dăduse ideea înfiinţării unei "camere matrimoniale"; dar evenimentele care urmaseră tot împinseseră "nevoia" aia mai spre sfârşitul listei de priorităţi. Or să fie sinistraţi aici cel puţin cinci zile; iar la aşa calamitate, aşa musafiri speciali şi aşa lipsuri cum or să aibă ei acolo, vor avea nevoie de un spaţiu unde să-şi amintească faptul că normalitatea va reveni... la un moment dat. În plus, situaţia aia cu soţul, soţia, amanta şi copilul pe acelaşi palier era foarte... alandala. Aşa că...

Aşa că uite ce pat de două persoane avea vecina în dormitor! Bun pat! Numai că şifonierul ăla nu era deloc OK; iar ea nu mai voia să facă gălăgie mare. Aşa că ieşi, se apropie de sufragerie...

Aici era mult mai bine. Biblioteca bătrânească picase deja pe podea; canapeaua era şuie, dar neatinsă. Numai că era de-aia mitică... Dar uite ce bibliotecă mare-mare picase acolo, pe jos! Ia să vadă dacă "ţine"! Călcă uşurel pe ea... Daa, era tocmai bună! Reveni lângă uşă şi se opinti scurt; şi-o duse în dormitor, pe patul ăla mare. Verifică şi siguranţa uşii metalice... şi se grăbi să coboare - tocmai "inventase" un concept nou în materie de adăposturi în caz de calamitate! Să-l treacă în raport - că poate îl includeau şefii ei în noul manual despre! Ha-ha!

Intră în bucătărie şi se aplecă la urechea tinerei:

- Ia tu patru pături şi-un cearceaf şi du-le în sufrageria de deasupra apartamentului lui Alex. Vin şi eu, cu o sticlă cu apă, un prosop, lumânări, o brichetă...

Aoleu, ce roşie era! Roşie ca o roşie! Şi se repezise la uşă de parcă cine ştie ce grozăvie auzise! Păi cum să nu se-ndrăgostească juristul de aşa "bijuterie"? Din câte ştia ea, în fosta lui familie Denisa tăiase şi spânzurase tot ceea ce se putuse tăia şi spânzura... Iar gândul ăsta îi amintea de cearta ei cu Victor...

Lucia Florea, aia mică, era exact aşa cum era Carina. Lucia Florea cea mare era aşa cum era ea acum - un fel de "Denisa la a patra, cu două pistoale". Schimbarea era colosală pentru Victor, care se logodise azi-noapte cu Lucia mică dar azi de dimineaţă o cunoscuse pe Lucia mare...

N-avea ce-i face. Acum, ea era la serviciu. După ce se desfiinţa centrul iar George "o scotea din dispozitiv", ştia că Lucia mică se va repezi să-şi strângă logodnicul în braţe şi să-l răsfeţe aşa cum ştia ea. Până atunci însă, Victor trebuia să stea cuminţel în "pătrăţica" lui - pentru că Lucia mare era în dispozitiv şi era şi şefă pe deasupra! Avea şi răspundere peste o mulţime de copii... Iar pentru ca Victor să aibă răbdare până se termina calamitatea, Lucia mică trebuia să-şi scoată uneori uniforma de Lucia mare.

Nicolae

Gata - terminase de legat elasticul. Acum nu se mai clintea! Obţinuse ditamai odgonul elastic... Carina se apropie, zâmbind:

- Ai treabă?

Victor se grăbi să-i răspundă:

- Nu - de-aici mă descurc singur.

Hei! Ce vorbe erau astea? Capul şaten aproba încet:

- Pun cârligele, bat două cuie şi gata! Serios!

Şi uite că logodnica lui nu păruse să observe ceea ce observase el - şi-l trăgea de mama focului spre uşă! Dar... Ieşiră din bucătărie şi se pomeni tras spre... scări!

- Unde mergem?

- Să discutăm ceva.

- ... Sus la patru?

- Da; Lucia a spus să mergem sus.

OK! Urca în urma ei şi vedea lumina tremurândă din apartamentul de deasupra lui Alex... Intrară; Carina închise uşa şi răsuci siguranţa. Şi-i zâmbi cu subînţeles:

- Mi-e dor de tine!

Hei! Şopti, roşind violent:

- Ai înnebunit?

Logodnica lui negă scurt:

- Nu. Iar dacă vrei să discutăm despre asta, te avertizez că în jumătate de oră trebuie să culc Găluşcuţa!

Aoleu! Intră încet în sufragerie, privind lung ditamai patul de trei metri lăţime... aranjat cu “toate cele necesare”... Hei! Se întoarse spre ea:

- Şi zici că Lucia ştie?

- Da. Ea a ales "locaţia", ca să zic aşa...

Oof, Doamne! Îşi trecu grăbit degetele prin păr:

- Iubire, tu-ţi dai seama că

- Da. Tu nu-ţi dai seama că Victor s-a gândit la asta încă de pe la două, aşa? Iar peste vreo oră, or să urce şi ei? Iar când o să ajungă şi bărbatul vecinei acasă, ei or să se-ncuie aici cu orele? Iubire, toată lumea vede că o evităm pe Denisa! Şi că ne evităm şi noi între noi!

- Asta aşa e! Dar eşti sigură că vrei să le dăm alt subiect de conversaţie?

- Nu; vreau să ne autoinducem o oarecare stare de normalitate, astfel încât măcar noi doi să nu ne mai evităm!

Mda... Păi, ce să mai zică acum?! Lucia ştia, Alex probabil că-i văzuse când urcaseră... Îşi cuprinse logodnica cu braţele:

- Şi cine-a aprins lumânările?

Da, ştia, era rău. O făcuse să roşească! OK - roşi şi el:

- Nu de alta, dar mă pregătesc să le sting...

Teodor

Apariţia lui la Cola şi ţigară nu "ucisese" discuţia, ci o înfierbântase. Nu cunoştea nici unul dintre şoferi; se prezentase, iar unul dintre ei se şi repezise cu întrebarea: "Teo ăla care a tăiat un kilometru de coadă la Nădlac? Teo - să nu mai faci?" Da, chiar el. Descoperise că devenise o adevărată legendă printre tiriştii până-n 40 de ani... Iar atmosfera fusese perfectă. Nici urmă de cutremur în discuţia lor; vorbiseră numai despre familii şi copii; întâi despre a lui, apoi despre a celorlalţi...

Fluierul îl făcu să tresară; poliţistul de lângă Tigrul lui le făcea semn că porneau. Îşi privi ceasul - era nouă şi-un sfert. Perfect! Abia aştepta să ajungă acasă!

- Hai, Teo - deschide-ne drumul!

- Bine. Mă duc să mă aşez cuminte în spatele antemergătorului...

Şi râdeau... Straşnici băieţi! Alergă la Tigru, urcă la volan şi

porni motorul. Şi setă staţia pe frecvenţa convenită cu ei. El, ca prim tirist, va conduce cu microfonul în mână, ca să-i poată anunţa dacă încetineau brusc, sau - Doamne fereşte! - făcea antemergătorul vreo trăznaie...

Ludmila

Bun! Copiii erau foarte bine! Ia să se ocupe ea un pic de capul lui Mugur! Nu de alta, dar nu voia să ţină acolo seringi cu ac - din motiv de prea mulţi oameni în jur. Şi-apoi, nu voia să-l chinuie inutil încercând să desprindă ceea ce se prindea trainic chiar acum! Aşa că intră în bucătărie şi-l pofti la masă:

- Ia stai jos aici, pacientule! Vio, pune-i lanterna-n cap.

Fata ei râdea şi lua lanterna... Mugur zâmbea doar:

- Te rog eu mult, las-o aşa.

- Vrei tu să rămâi cu cărare pe-o parte?!

- Da. E perfect aşa.

- E situaţie de criză iar eu sunt medic. Şi te spun Luciei, dacă refuzi tratamentul!

Nu răspundea, semn că omul ăla chiar prefera să rămână cu cicatrice - dar să nu fie cusut în cap...

Păi, constata ea acum, rana se închidea foarte bine şi necusută. Bun! Să-l dezinfecteze din nou şi să-l bandajeze ca lumea de data asta - cu turban! Cine ştie cum dădea din cap la noapte - şi-l cosea "de nou" cu plasturi mâine înainte de micul dejun!

- ... Cum e? Se închide?

- Se închide foarte bine. Ai scăpat de croitor.

Uau, ce oftat de uşurare! Da; Mugur ar fi preferat să rămână cu cărare pe-o parte, numai să nu-l coase! Zâmbi slab:

- Să ştii că îmi reuşesc cusături foarte micuţe şi estetice. Şi am mână uşoară.

- Nu era vorba despre tine şi profesionalismul tău.

- Atunci despre ce era vorba?

- Despre proverbiala frică bărbătească...

Ia uite-l! Râdeau toţi trei; bineînţeles că el râdea cel mai tare...

Alexandru

Era linişte pe palierul lor. Picii erau obosiţi. Violeta se pregătea să le servească ceaiul; îl chemase pe Mugur s-o ajute, acu' vreo zece minute...

Tresări şi se abţinu cu greu să nu ofteze - că iar apăruseră buclişoarele şatene pe după scară! Doamne, ce-avea copilul ăla cu el? Chiar voia să-l vadă zburându-şi creierii? Dumnezeu îi citise cu atenţie dosarul; îl chinuia corespunzător pentru toate cele scrise-n el...

Vlad se apropia, zâmbind ca de obicei...

- Ce mai faci?

- Bine; stau de pază.

- Aha! Uite, voiam să te întreb... Crezi că la noapte o să mai fie vreo replică?

"De unde dracu să ştiu eu asta?! Nici japonezii nu ştiu când vin cutremurele; par eu mai inteligent decât japonezii?" Îi venea să urle - dar zâmbi slab:

- Habar n-am. După părerea mea, nu. Dar nu sunt specialist, aşa că...

- Atunci pot să te rog ceva?

- Da.

- ... Dacă la noapte mai e vreo replică... Dacă Lucia vrea să ne scoată pe toţi din bloc, te rog frumos să mă trezeşti şi pe mine.

- ... Poftim?

- Eu, când adorm, nu mai aud nimic. Şi nu mai simt nimic. Dorm buştean - aşa zicea bunica. Aşa că, dacă la noapte se întâmplă ceva, te rog frumos, mă trezeşti şi pe mine?

- Sigur că da. Iar dacă nu poţi să te trezeşti, promit că te iau eu pe sus.

- OK! Mulţumesc!

- N-ai pentru ce.

Şi se întorcea în apartamentul 15, zâmbitor şi-un pic mai liniştit...

"Doamne, de ce nu mi-ai dat şi mie un copil aşa ca el?" Probabil că Dumnezeu era acum foarte ocupat cu dosarele păcătoşilor; dar el întrebase totuşi. Când o să ajungă sus, o să-l întrebe oricum chestia asta! De ce nu meritase şi el un copil aşa ca Vlad? De ce Dumnezeu i-l dăduse tocmai lui pe Ionuţ? Dacă ar fi avut şi ei un băieţel aşa ca Vlad...

Dacă băieţelul lor ar fi fost ca Vlad, ar fi fost foarte fericiţi. Toţi trei. Ar fi avut o căsnicie fericită, o familie trainică şi liniştită... Totul începuse cu boala copilului.

Ba nu! Totul începuse cu "fotomodelismul" Mirelei! Şi cu cearta cu mama lui! Aşa că, dacă Vlad ar fi fost copilul lor, probabil că ar fi fost acum doar cu el. Mirela ar fi divorţat şi-ar fi redevenit fotomodel! Doar ăsta era visul ei dintotdeauna, nu? Să fie pe coperta fiecărei reviste din ţară şi din străinătate! De parcă ar fi inventat cineva "Meritul Fotografic clasa a II-a" special pentru ea... Eh!

Vlad i se lipise de suflet. Oricât de tare se căznise el să-l alunge de-acolo, de lângă rana aia mare din sufletul lui, constatase de-a lungul ultimelor două ore că puştiul se lipise bine de tot exact peste rana aia! Momentan, ustura al dracului de tare - ca un plasture îmbibat în spirt, pus pe rana deschisă! Dar ştia că spirtul dezinfectează şi grăbeşte vindecarea. Vlad o să-i grăbească vindecarea sufletului. Numai că, în clipa în care mama lui, sau vreo rudă, sau Lucia, sau George vor dezlipi plasturele ăsta, îl vor dezlipi cu tot cu coajă, piele şi-un rând de carne... Şi poate că va renunţa la planul de-a ajunge la Dumnezeu, cu tolba cu întrebări; poate că va scoate pistolul şi se va duce-n iad - şi va renunţa la visul de a-l revedea pe Ionuţ...

Îi era frică de clipa aia; era îngrozit de momentul când Vlad va coborî scările şi-i va spune "Adio, Alex!"... Gândindu-se la clipa aia, se abţinuse de multe ori azi să-l ia în braţe sau să se joace cu el - deşi era o adevărată plăcere să fie în preajma acelui copil!

Nu ştia cum să facă. Şi se temea că, dacă Dumnezeu va afla de noua lui slăbiciune, va voi să-l chinuie. Se temea să nu păţească Vlad ceva... Se tâmpise!

Sări în picioare, ieşi pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Şi-l văzu pe Mugur apropiindu-se cu ditamai tava plină cu pahare de plastic şi felii de cozonac... Abia aştepta să iasă din tură! Voia să înghită un Diazepam şi să doarmă. Şi să nu mai intre niciodată de pază, dacă se putea! Să poată să fugă, să se ascundă atunci când Vlad ieşea din apartamentul 15! Copilul ăla era... Era...

Victor

Oftă greu şi se ridică - gata! Acum mergeau la masă! Era zece fără douăzeci iar ei doi încă nu mâncaseră!

Carina coborâse prima şi se dusese glonţ în 15, unde "îl degrevase" pe Mugur de corvoada de-a plimba tava pe-acolo. După vreo două minute, apăruse şi Nicolae. Şi dacă n-ar fi observat zâmbetul din colţul buzelor lui, nu şi-ar fi dat seama că "se inaugurase" camera matrimonială! Juristul venise glonţ în dormitorul din 12 şi se apucase să declame, cu mult patos, "Scufiţa roşie". Probabil că încercase să culce fetiţa; reuşise doar s-o facă să râdă din tot sufletul, gonindu-i astfel orice urmă de oboseală. Puştoaica era într-o vervă teribilă...

Şi nu putea să nu se gândească că, uite! Nicolae şi Carina,

care locuiau - vorba aceea - lângă Denisa, n-avuseseră nici o problemă în a vizita camera aia de la patru! Lucia de ce avea o problemă cu camera aia? Va încerca să afle asta acum, la cină...

Intră în bucătărie şi puse palmele pe umerii ei:

- Şi ce mai faci tu?

Lucia tresări şi lăsă imediat pixul pe hârtie, ca să se ridice cât mai repede:

- Păi tocmai mi-am amintit că n-am mâncat cu sosişor, cum zice Violeta! Tu ai mâncat?

Negă încet cu capul, privind lung ochii albaştri... Mâna ei îi strânse mâna:

- Hai să mâncăm şi noi!

Oftă greu - că ea pornise înainte şi-l trăgea după ea ca pe-un handicapat... Se aşezară la masa din bucătăria apartamentului 15. Violeta îi privi preţ de-o clipă; scoase apoi două castroane şi înhăţă lingura:

- Nu-nu! Spălarea pe mâini!

Lucia sări la propriu în picioare şi ieşi ca vijelia... Oftă greu şi se ridică şi el. Iar Violeta şopti:

- E şi obosită, şi agitată; şi are pe cap şi răspunderea pentru noi toţi, în condiţiile în care ieri, la ora asta, "minor" era o chestie care merge lângă mama lui, pe trotuarul de vizavi. Şi mai e şi reconstrucţia; dar cred că încă mai calculează la zilele de mâine şi poimâine...

Aprobă încet cu capul... şi simţi nevoia s-o pupe pe creştet! Aşa că o prinse de umeri şi-o pupă pe creştet:

- Aşa e. Mă duc să mă spăl pe mâini...

Intră în baie şi-şi văzu logodnica săpunindu-şi bine-bine mâinile... Mm, las' că vedea ea! Nu chiar acum - după masă! O s-o lase să mănânce liniştită... să prindă puteri... Mm!

Lucia

Mâncarea era delicioasă. Discuţia aia stupidă îi dădea un iz de amăreală; în rest, putea spune că făcuse rost de cei mai minunaţi voluntari pe care-i putea găsi azi-dimineaţă! Nici dacă organiza preselecţie şi le promitea salarii europene, nu găsea oameni mai potriviţi pentru centrul ăla!

Victor zâmbi slab:

- Bine că am prins felinarele alea pe pereţi. Să ştii că nu "anticipasem" reacţia felinarelor la replici!

- Nici eu. Dar sunt prinse bine?

- Păi eu zic că da! Că două cuie de cinci centimetri lungime nu-s de colo!

Aşa era - două piroane lungi fixau bine plasticele alea... Violeta se grăbi să spargă tăcerea:

- Şi sistemul de ancorare a oalei e super. O să te rog, cândva în cursul zilei de mâine, să meştereşti unul şi în baie.

În baie? Amândoi o priveau lung... Violeta aprobă:

- În baie, lângă cadă. E cel mai răcoros loc de pe tot palierul.

Avea dreptate. Mâncarea, aia care mai rămânea în oale, trebuia pusă undeva. Iar în baia ei, lângă cada frigorifică, era locul ideal. Victor aprobă:

- Mâine, când se trezesc toţi copiii, mă apuc de boncănit.

Se grăbi să-l contrazică:

- Ba mâine tu ne păzeşti, cât boncăne Mugur, sau Alex.

Victor o privi lung:

- Deci după Nicolae intru eu de pază?

Aprobă încet cu capul: "Da, pentru că nu pot să-i dau pistolul unui *perfect stranger*"... Primi o aprobare, iar Victor redeveni atent la propriul castron. Şi tăcu. Oftă greu - nu, ei doi nu erau deloc în regulă! Cu toate eforturile Violetei, se părea că ei doi nu vor fi în regulă prea curând! Se întreba...

La urma urmei, puteau mânca în linişte - nu? În afară de faptul că la masă nu se vorbeşte, riscau să-i doară burta dacă înghiţeau aer! Aşa că tăceau amândoi; mâncau şi se gândeau! Iar ea se întreba chiar acum...

Făcând un total al zilei de azi, strict în ceea ce-l privea pe Victor, trăgea concluzia că avea nevoie de-un calmant, un lighean cu apă rece şi cinci minute pentru ea. Ca să se gândească bine ce voia să facă, ce voia să obţină de la el, ce voia să aibă în viaţa ei de familie...

Victor păruse super-OK! Când răsucise inelul şi se logodise "singură, de bunăvoie şi nesilită de nimeni", chiar voise să se mărite cu el! Numai că venise cutremurul, iar lucrurile se schimbaseră radical. Da, ea fusese foarte ocupată cu centrul. Nu ţinuse musai să dea bine în ochii lui George, sau în cei ai generalului. Era vorba doar despre copii. Şi despre ei, la urma urmei - că şi ei "trăiau" pe lângă copiii ăia! Ca să nu fie despărţiţi - adică ei evacuaţi iar copiii mutaţi într-un centru de-ăla STAS, făcut după proceduri - centrul lor improvizat trebuia să fie super-ultra. Victor nu anticipase vizita generalului - care de fapt fusese o inspecţie foarte atentă, foarte laborioasă... Şi tocmai Victor, care făcuse armata şi cunoştea noţiunea de "inspecţie", nu înţelegea faptul că ea răspundea în faţa generalului şi în faţa părinţilor copiilor cazaţi acolo! Şi în faţa propriei conştiinţe, la urma urmei! Nicolae, celălalt bărbat care făcuse armata, îşi amintise imediat noţiunea de inspecţie şi superior! Observase, cu coada ochiului, poziţia un pic cam prea "dreaptă"! Până şi Alex, care era anti-armată, se descurcase mai bine decât el la inspecţia aia! Şi Mugur reuşise să se abţină! Numai el se dusese să-şi bată orgoliul rănit în cuie!

Categoric, Victor era schimbat. Da, şi ea era schimbată. Şi probabil că nici el nu-şi vedea schimbarea, aşa cum nici ea nu se vedea pe ea însăşi cu ochi 100% obiectivi...

Logodnicul ei vorbea altfel. Discuţia despre "ce-şi mai doresc ei de la viaţă", din dormitorul ei, era atât de diferită de ceea ce auzise azi ieşind din gura lui! Trăsese cu urechea la pălăvrăgeala lui cu Mugur iar atitudinea şi optica pe care le sesizase la el o cam făcuseră să se încrunte. Chiar dacă erau menite tocmai s-o enerveze pe ea... OK, Victor avea simţ de autoconservare şi nu voia nici mort să iasă în stradă şi să caute supravieţuitori printre dărâmături! OK, avea el simţ patriotic şi voia să stârpească corupţia! Evident, nu era dispus să-şi facă o trupă de comando şi să se ducă să taie nişte oameni cu cuţitul de bucătărie! Adică, dacă acum Mugur s-ar fi ridicat şi i-ar fi spus că mai ştie el doi nebuni cu planuri mari în minte, Victor l-ar fi refuzat pe motiv că are treabă la centru şi-şi luase angajamentul că nu va spăla putina - şi nici nu putea s-o lase pe ea cu fundu'n baltă...

Victor era supărat pe ea pentru că era ea însăşi atunci când era la serviciu. Problema era că ea va ieşi din dispozitiv cândva peste-o săptămână! Şi dacă nouă ore de dispozitiv îi aduseseră în situaţia în care mâncau la aceeaşi masă iar atmosfera era apăsătoare, se gândea cu groază că în vreo 24 de ore or să se ia la bătaie. Din dragoste. Asta ar fi fost o veste tare proastă...

Vocea lui sparse brusc tăcerea:

- Copiii dorm singuri?

- ... Poftim?

- Copiii dorm singuri în camere? N-ar trebui să doarmă câte un adult în fiecare cameră?

- Teoretic, aşa ar fi bine. Practic, asta nu cred că se poate din motiv de prea puţini adulţi. Dar, în principiu, ar fi bine ca în fiecare apartament să fie măcar un adult.

Victor se ridică:

- Sărut mâna pentru masă. A fost o nebunie!

- Să-ţi fie de bine. Îţi dau şi-un ceai?

- Nuu, că adorm şi fără! Sunt frânt! Noapte bună.

Poftim? Se întoarse şi-l privi lung... Victor părea calm şi senin ca o zi de vară! Păi, nu stabiliseră că inspectau împreună etajul patru? Ea îi pregătise o surpriză la etajul patru... Ochii căprui o priveau drept:

- Sunt foarte obosit, iar mâine la opt intru de serviciu.

Da, aşa e. OK! El a vrut-o!

- Noapte bună.

Şi gata - logodnicul ei plecase să se culce. Îl auzea ieşind, îndepărtându-se... Oftă greu:

- Am o problemă. Mare!

- Ei, toţi bărbaţii fac aşa în tinereţe. Pe parcurs, le mai vine mintea la cap...

Bufni în râs - Violeta chicotea doar... Redeveni serioasă:

- Nu ştiu însă dacă sunt dispusă să merg lângă el de-a lungul parcursului ăstuia.

- Păi eu am văzut că ai un inel de logodnă, nu o verighetă.

- Aşa este; dar... În fine! M-oi descurca eu cumva!

- Aa, tu te vei descurca întotdeauna! Ia uită-te-n jur...

Aprobă şi se ridică:

- Sărut mâna pentru masă.

- Să-ţi fie de bine.

- Tu ce zici - să mă duc să mai dreg un pic chestia asta numită generic "logodnă"?

- Cum crezi tu. E de-abia prima zi de cutremur; poţi s-o dregi un pic. Că poate de mâine-ncolo lucrurile încep să se aşeze şi pe partea lui de baricadă.

- Aşa mă gândeam şi eu... Te rog, culcă-te şi tu.

- Spăl vasele şi mă culc.

- Şi te rog să te culci în dormitorul din 12, lângă Florin şi Liana.

Violeta oftă greu... Zâmbi cu subînţeles:

- Eu cred că moţăi pe undeva pe-aici. Te anunţ eu când ajunge şi el acasă.

Şi-acum chiar ieşea! Deci Victor se dusese... Se dusese să se culce. În sufrageria ei, probabil. Îl întrebă pe Alex din priviri şi i se confirmară bănuielile - aşa că intră încet...

Nicolae dormea pe mega-pat. Sau stătea cu ochii închişi, neclintit... Victor se lungise pe canapea. Se aşeză lângă el... îi prinse capul în palme şi-i şopti la ureche:

- Chiar dacă nu se prea vede în ultimul timp, Lucia mică a supravieţuit cutremurului. E adăpostită bine, în Lucia mare. Aşteaptă să revină curentul, să reintre într-o oarecare normalitate...

Pricepuse? Îl privi lung... Da; părea că pricepuse. Numai că era la fel de încruntat. Aşa că se aplecă din nou:

- Lucia mică îl iubeşte foarte mult pe Victor. Dar trebuie să stea ascunsă bine, pentru că Lucia mare are mare nevoie de corpul ăsta îmbrăcat în uniformă...

Îl mai privi o dată. Era tot încruntat... Treaba lui! Ea una se pregătea s-o încuie pe Lucia mică chiar acum! O lăsă să-şi sărute uşor logodnicul... şi zâmbi:

- Noapte bună.

Şi gata - se ridică şi-o încuie pe Lucia mică. Iar Lucia mare ieşi în hol şi deschise uşa cămării. Trebuia să pună baterii în două lanterne de-alea mari, zdravene. Presimţea că or să le prindă bine la noapte.

Denisa

Era linişte. Semiîntunericul ăla îi trăgea pe toţi la somn. Inclusiv pe ea. Se pregătea să o roage pe Ludmila să îi aducă un calmant, ca să poată să adoarmă. Dar nu voia s-o strige; o aştepta să treacă s-o viziteze. Doctoriţa o vizita din oră-n oră, de parcă avea o sonerie care-i amintea...

Paşii intrară încet în cameră. Ridică puţin capul... Nicolae? În fine... Canapeaua se lăsă scurt, dar mâinile lui nu se grăbiră s-o atingă nici măcar pe umăr:

- Cum te simţi? E un pic mai bine?

- Eei... Circa 1% mai bine.

Da; înţelesese. Şi nu mai zâmbea aşa amabil - iar asta o cam bulversa...

- Deci până la urmă o să ai nevoie de operaţie.

- Se pare că da.

- ... Vrei să-ţi aduc ceva? Nu ştiu... Apă, ceva de ronţăit, un calmant...

- Nu, mulţumesc. Am de toate.

Nicolae privi scurt în jur şi clătină încet capul:

- Ba n-ai de nici unele - şi cred că ţi-ai dori o ţigară. Te invit pe palier...

- Ştii bine că nu pot să mă ridic.

- Aşa e; dar pot să te duc pe hol, unde eşti ca şi pe palier...

Păi... Negă încet cu capul:

- Mai bine dorm, decât să plâng de durere. Lasă; mâine.

- ... Oricum, să ştii că de la 12 intru eu de serviciu. O să te vizitez, din juma în juma de oră.

"De ce? Ai prins brusc drag de mine?" Îşi impunea să fie sarcastică, pentru că atitudinea lui Nicolae îi amintea... Îi amintea de atitudinea lui Nicolae de dinaintea morţii lui Fabian. Şi simţea că-i vine să plângă. Aşa că prefera să fie răutăcioasă... Bărbatul se ridică:

- Sigur nu vrei un calmant, sau un somnifer?

Negă şi-l văzu ieşind grăbit...

Ce naiba îl apucase acum? De ce nu-şi vedea el de amanta aia tânără şi blondă? Ce tot venea la ea? S-o lase în pace!

... De ce nu putuse să fie aşa şi atunci, demult?

... De fapt, el fusese aşa şi cu ea. La început. Înainte să se nască Fabian. Şi-şi amintea că ea nu fusese niciodată aşa cum era Carina - nu se făcuse niciodată mică-mică în braţele lui, nu lăsase niciodată decizia la latitudinea lui... şi multe altele.

Oare Eduard...

Eduard putea fi doar în două locuri acum: la Bacău sau la Geanina. La hotel nu putea fi. Şi nici în casa de la Romană. Atunci când se terminase cutremurul, Eduard îl luase pe Armand de mânuţă şi... Şi...

Şi trebuia să termine cu prostiile. Eduard era cu Armand. Or să vină ei... într-o zi. Sau o s-o sune el, atunci când revenea curentul. Până atunci, însă, Eduard era... Bine. Era bine. Şi el, şi Armand. Şi gata - închise ochii şi-şi impuse să caşte cât mai veridic. Ca să adoarmă repede.

George

Se opri în dreptul balustradei şi ridică puţin tonul vocii - dar numai puţin, ca să nu trezească copiii:

- Mocanu! Urc!

Aştepta... Lanterna i se aprinse în faţă - şi se stinse imediat:

- Urcă!

Mm, eficient "sistem antiefracţie"! Nu mai vedea nimic! Urca pe pipăite acum! Parcă reţinuse că erau câte 16 trepte...

Se simţea bătut. La propriu! Îl durea fiecare muşchiuleţ, fiecare zgârci de sub uniformă! Se ţinea bine de balustradă, pentru că putea oricând să-şi piardă echilibrul şi să cadă...

Excavatoarele străpunseseră molozul din Şoseaua Colentina. Ajunseseră la Obor. Oamenii lui ajunseseră primii - dacă mai conta amănuntul ăsta, într-un viitor top neoficial al celor mai iuţi excavatorişti, sau al celor mai "tari" stomacuri... Lor nu le va spune ştirea asta; o să-i spună doar Luciei - şi doar dacă întreba ea. Nu

de alta, dar în resturile blocului de deasupra magazinului Bucur era mama Carinei...

Acum, lucrurile vor merge un pic mai bine pe partea lor de hartă. Generalul moţăise azi vreo două ore; dar moţăise iepureşte şi auzise imediat cum raportaseră oamenii lui străpungerea până la intersecţie! Aşa că îl trimisese pe el la centrul pentru copii, "să mănânci şi tu ceva şi să moţăi două-trei ore". Preluase el totul, cu mână de fier şi voce puternică. Şi se încruntase la monitoare, amintindu-i lui gândul ăla nebun cu Armata a 7-a şi Niro... Uneori îşi privea gheneralul şi îi venea să râdă!

Şi gata. Ajunsese. Alex îl privea lung, zâmbitor... Se stropşi la el, în glumă:

- Şi tu ce râzi, mă?!

- Păi, sper să nu te superi că-ţi zic; dar parcă ai trecut printr-un cutremur...

Ridică un deget şi începu să râdă:

- Bună poanta! O să le-o spun şi băieţilor, când mă întorc în dispozitiv!

- Ei, lasă...

- Mugur unde e?

- Aici, în 13.

- Ia cheamă-l un pic!

Lucia ieşi şi ea şi-l privi lung:

- Ţi-ar prinde tare bine vreo patru ore de somn...

- Şi-un duş şi-o cină copioasă şi-un halat de mătasă şi-o femeie frumoasă... Ai aşa ceva pe-aici, prin provizii?

Lucia nega. El râdea; ea doar zâmbea. Ea îşi amintea că Adriana murise astăzi... Mugur ieşi şi el pe palier. Îi făcu semn să vină un pic mai aproape, că nu putea să dea drumul balustradei ăleia şi să pice la propriu pe jos... îl apucă de guler şi-l smuci bine, ca să-l aducă lângă el şi să-i poată scrâşni cuvintele alea cât mai încet cu putinţă:

- Părinţii tău sunt în centrul de sinistraţi de la Metro Militari. Lasă-i acolo momentan, că sunt bine; s-au aranjat bine, iar acum au aflat că şi tu eşti bine şi sunt calmi. Taică-tu îţi transmite ca, pe viitor, să nu mai abandonezi bazându-te pe supoziţii! Că eşti ditamai bărbatu'! Am încheiat citatu' din taică-tu...

Şi-l împinse acum, că terminase de comunicat iar hâţâneala aia îi zdruncina lui serios echilibrul... Îu!

Mugur se repezise, îl prinsese bine de cap şi-l "ţucase" pe frunte! Ete la el!

Bărbatul din faţa lui era fericit. Atât de fericit, încât avea senzaţia că în secundele următoare se va repezi şi-l va pupa şi mai şi, direct pe buzele alea care rostiseră vestea cea bună! Lucia îl prinse de braţ:

- Vino-ncoa!

Îl trăgea în apartamentul ei... OK! Decise să o urmeze şi fu împins în... baie. Iar uşa se închise scurt. Hei!

Constata că... îi era frică! Oare Lucia se certase totuşi cu Victor? Ce se întâmplase? Era aproape beznă, pentru că geamul ăla meschin era închis...

Lanterna se aprinse, speriindu-l zdravăn! Lucia o puse pe calorifer, iar camera se lumină acceptabil...

- Jos haina.

OK; jos haina. Dar asta numai pentru că o vedea pregătindu-i apa şi săpunul... Şi nu era deloc OK să-l lase să umple cada aia de apă cu praf... Dar n-o s-o contrazică. Voia ea să îl ajute! Ce-avea cu ea? De ce să o contrazică? La urma urmei...

Mm, ce rece era! Dar era tare bună aşa; îl mai dezmeticea... Săpunul mirosea bine. Ce săpun era? Nu era Dove; era altceva... În fine; nu mai conta. Să se spele odată - că era tare curios ce urma! Şeful tocmai "intrase la stăpână"... Gândul ăla, coroborat cu celălalt gând, ăla numai de el ştiut, îl făcea să zâmbească abia perceptibil... şi să rememoreze trăznăile lui Victor...

Gata. Primi prosopul... şi fu din nou luat de braţ. O urma - era tare curios...

Evident, îl dusese în bucătărie şi-l aşezase la masă! Lanterna sfârşi pe dulap, tot în picioare, iar Lucia îi puse hârtiile în faţă:

- Pentru serviciu, ai fix 30 de secunde.

I-auzi! Ea ieşise... Păi să le folosească aşa cum trebuia nu? Se ridică şi veni în uşa dormitorului. Copiii dormeau. Şi Octavian al lui dormea... Oare să-i spună? Adică, în fine... Băiatul lui bănuia ceva. Probabil că auzise una din certurile lor, mai mult sau mai puţin şoptite, din ultimele două săptămâni. Să rişte? Să-i dea unele indicii? Dar, la urma urmei, indicii despre... ce? Că băiatul lui ştia deja despre existenţa unei femei în sufletul tatălui lui! Iar de la turnat apă-n palme până la... Hm...

Reveni în bucătărie şi răsfoi scurt hârtiile. Fişele copiilor. Scria frumos; ordonat, cu litere nici prea mici dar nici prea mari... Chiar şi în condiţii de stres sau grabă maximă, Lucia scria la fel de ordonat. De parcă nu putea fi grăbită, sau "scoasă" din ideile şi dorinţele ei. Mulţi oameni i-ar fi spus "căpoasă"; el îi spunea doar... "determinată". O determinare bună însă, menită să o ajute să-i fie ei mai bine... Că dacă ar fi scris ca un medic sub bombardament, ar fi trebuit să rescrie totul la un moment dat... Sau să introducă ea în calculator fişele alea... Câte fişe erau acolo?... 14. Deci încă 14 copii plecaseră azi spre casă... Asta era o veste bună; foarte bună. Din punctul lui de vedere, era o veste... dublu bună. Odată pentru că 14 copii îşi regăsiseră părinţii şi odată pentru că el mai avea loc pe palierul Luciei pentru încă 14 copii.

Lăsă fişele deoparte şi privi lung muşamaua... Aragazul... Maşina de spălat acoperită cu blat crem... Bocancii se apropiau aproape în fugă; ştia ce va vedea, aşa că privea lung blatul ăla şi se întreba dacă Victor dormea în sufrageria alăturată...

Tava se aşeză frumos în faţa lui iar Lucia se aşeză pe partea cealaltă a tăvii:

- Poftă bună.

Privi lung mâncarea aburindă, pâinea, paharul... tacâmurile, şerveţelul... Şi-apoi ridică privirea spre ea. Mm, şi ea era obosită! Avea cearcăne deja şi ochii roşii! Subalterna lui privea fişele:

- Ei, ce vrei - mă pun şi eu bine cu şefu'...

Oare? Oare era numai asta? Sau... O privea lung, serios... Ochii albaştri îi evitau în continuare privirea:

- Cum te simţi cu mâinile?

- Sunt ca noi.

- Ludmila spunea să-i zic când termini de mâncat, ca să vină să-ţi pună picături în ochi. A luat nişte ser optic, special pentru spălat ochii de praf şi moloz. Ne-a "picurat" pe toţi...

Nu spunea nimic. O privea doar. Aştepta... Aştepta o explicaţie pentru toată atenţia asta care i se acorda lui aşa, deodată! Nici înainte de cutremur, nici înainte de moartea lui Mircea, Lucia nu se mai îngrijorase apropo de cum îşi toarnă el singur apă din sticlă! Şi uite că acum, deodată...

Brusc, ochii albaştri se ridicară şi-l fixară drept, serioşi:

- Nu ţi-e foame?

Avea dreptate! Se grăbi să ridice furculiţa... şi să pună punct discuţiei:

- Ba da. Dar frige. Am lăsat-o să se răcească puţin...

Lucia se grăbi să se ridice:

- Vin imediat.

"Iar eu mănânc repede, ca să pot să plec repede." Nu voia să-l oprească aici. Nu voia...

Nu voia să se piardă el cu firea. Lucia şi Victor erau aproape certaţi; iar Lucia simţea brusc nevoia să-i mulţumească cumva pentru că inventase un nou "concept" de centru pentru minori în caz de calamitate. În condiţiile astea, el se putea pierde cu firea;

pentru că era nebun şi-o iubea şi i-ar fi plăcut mult ca atenţia care i se acorda acum să fie cauzată de altceva decât recunoştinţă... Şi nu voia să se amestece între ei. Victor era mult mai potrivit pentru Lucia, din toate punctele de vedere. În plus, Victor era alegerea ei. Îi respecta alegerea. Şi-şi amintea cuvintele ei... Cuvinte dureros de adevărate...

Gata - acum mânca!

Lucia

Intră încet în bucătărie şi... Şi realiză că Violeta putea înţelege cu totul altceva! Şi chiar şi George putea înţelege altceva! Ea era într-un fel de război al nervilor cu logodnicul ei - aşa că toate gesturile pe care le făcea ea pentru alt bărbat erau...

Ei, erau! Ba nu erau deloc! Zâmbi slab:

- Am şi eu o întrebare. De fapt, e mai mult o rugăminte...

- Spune.

- ... Poţi să-i împrumuţi lui George o pijama, de la soţul tău?

- Bineînţeles!

Şi se şi repezise să o aducă! Simţi nevoia să-şi motiveze cumva cererea:

- E leşinat de oboseală, dă să pice pe jos şi...

- Şi e normal să se schimbe, de vreme ce va dormi în camerele noastre. Adică pe lângă Renata. El e, totuşi, cel mai... plimbat prin mediul de-afară, nu?

- Exact.

Primi pijamaua, iar Violeta oftă uşor:

- Ar fi fost perfect dacă putea să facă un duş. Tocmai pentru că a trecut azi prin multe...

- Şi dacă am avea jacuzzi funcţional, cred că ne-ar refuza. Probabil că se va schimba, dar va dormi cu staţia-n mână.

- Păi fă cumva să bea un ceai, după ce mănâncă; şi şterpeleşte-i staţia!

Aprobă, pentru că "nu funcţiona" aşa... Ieşi şi decise într-o clipă să nu revină în apartamentul ei; intră deci în holul lui Alex... şi se opri lângă Alex.

Aştepta. Îl lăsa să mănânce singur, în tihnă, mâncarea. Iar Alex nu comenta nicicum nici graba cu care îi dusese mâncarea, nici decizia de-a nu se duce glonţ să discute cu el una sau alta... Din pijama se ridica încet un iz de balsam de rufe "clasa-ntâi"...

George

Gata. Era mâncat, era "picurat", aşa că se ridică:

- Sărut mâna. Am fugit!

- Ba eu cred că nu fugi nicăieri.

Poftim? Păi asta era conspiraţie deja! Şi ea? Lucia se opri în uşa bucătăriei; Ludmila luă pijamaua şi i-o puse în mâini:

- Te schimbi şi te întinzi lângă Octavian măcar o oră.

- Nu pot.

- Ba poţi.

- Ba nu.

- Cutremurul ăsta are nevoie de tine şi mâine, să ştii! Du-te în sufragerie şi culcă-te!

- Cum să mă culc?!

- Cu ochii închişi, la orizontală! Dacă dormi o oră, contează!

Dădu să refuze din nou ideea de-a dormi acolo, dar Lucia intră şi-i făcu semn să se aplece un pic... Şoapta îl făcu să se încrunte:

- Octavian nu doarme. N-a dormit deloc, azi. Şi n-a plâns, n-a oftat, n-a întrebat nimic despre Adriana... N-a vrut nici ceai, nici pastile...

O privi lung... Lucia aproba încet cu capul. Era serioasă; era extrem de serioasă, semn că ăla nu era un tertip menit să-l facă pe el să doarmă acolo...

Oftă greu şi luă lanterna. Şi se grăbi să intre în baie.

A naibii să fie ea de treabă!

Mm, pijamaua aia mirosea ameţitor! Oare a cui era? O desfăcu... şi zâmbi: presimţea că a tiristului. Se încruntă din nou - uitase complet să-şi pună subalternii să se intereseze unde era soţul Violetei pe harta României! Ştia că ajunsese la Nădlac, că va aduce şi el o remorcă dublă cu ajutoare... şi-atât. Oof... Îmbătrânea. Începea să uite. Iar în condiţiile astea...

În condiţiile astea, el se va schimba, îşi va lua băiatul în braţe şi vor dormi amândoi. Şi atât.

Lăsă pantalonii peste veston... Ar fi trebuit să le cureţe puţin. Dar nu mai avea putere. Mâine dimineaţă, o să le scuture bine... şi gata.

Ieşi şi i se făcu semn să se ducă în sufragerie. Normal - în dormitor erau copiii. Acolo dormeau Carina şi Violeta! Şi prichindica aia mică, cu multe vaccinuri încă nefăcute! Dar Octavian era tot în dormitor... Aveau ele o socoteală! În fine! Îi dădu Luciei pistolul şi staţia:

- Dacă mă cheamă, mă trezeşti.

- Bineînţeles!

Bun! Intră în sufragerie şi-l recunoscu pe Victor dormind pe canapea. Se lungi pe mega-patul improvizat din haine şi oftă greu. Şi privi lung firele care ieşeau inestetic din tavan...

Una peste alta, putea spune că supravieţuise zilei de azi. Dar cum supravieţuise...

Azi, Adriana murise.

Atunci când decisese să-şi pună avocatul preferat să facă totuşi acţiunea de divorţ, nu se gândise nici o clipă la moarte. Nici n-avusese de ce! Deşi lucra în poliţie şi ştia prea bine cât de mulţi şoferi demenţi trăiau în Bucureşti! Şi câţi oameni demenţi îşi aruncau lucrurile pe geam! Câţi drogaţi în pragul sevrajului se îmbrăcau frumos, curat, şi plecau să facă rost de înc-o doză! Atunci când luase totuşi decizia că ajunseseră într-un punct în care divorţul era o decizie inteligentă, calculase cu grijă reacţia lui Octavian, reacţia Adrianei, partajul, propriile şanse... Calculase că se vor revedea cel puţin cinci minute pe zi - atunci când Octavian va voi să meargă la unul, sau la altul. Nu calculase nici o clipă...

O iubise?

... Da. O iubise. Din tot sufletul lui! O adorase! O venerase chiar! Fusese extrem de fericit alături de ea. Şi-atunci...

Dintotdeauna îşi dorise să se facă "miliţian". Muncise mult pentru asta, trăsese mult şi reuşise. Şi, odată intrat în miliţie, se repezise berbeceşte să facă studii superioare. Habar n-avea de ce - n-avea amintiri cu vreun tablou cu generali în uniformă de gală, nu-şi amintea să fi rămas vreodată "mască" la paradele de Ziua Miliţiei... Oricum, muncise şi învăţase. Şi cum notele fuseseră foarte bune, iar statura aia de uriaş “dădea" foarte bine în uniformă, devenise repede extrem de popular printre colegi şi amici. Veşnic "săltat" din avansare-n avansare, veşnic lăudat de şefi, veşnic aşezat în faţă, în primul rând, devenise repede un fel de "guru" pentru puştii cărora le dădea ordine şi le ierta micile împiedicări profesionale. Şi-apoi fusese introdus într-un cerc de oameni foarte restrâns, foarte atent selectat, cu grade foarte mari şi dosare foarte voluminoase, în care se discutau lucruri importante şi se negociau sume importante. Urcase, şi urcase - şi nu fusese atent la ceea ce face ca să urce atât de sus, atât de repede. Iar Adriana îl încurajase întotdeauna atunci când venise vorba despre meseria lui. Pentru că lui îi plăcuse întotdeauna foarte mult meseria pe care şi-o alesese. Şi...

Şi, pur şi simplu! Se întâmplase o dată, la un party "cu băieţii", mai mult din teribilism... Şi-şi spusese că ea nu va afla niciodată. Şi se mai întâmplase o dată. Şi apoi încă o dată. Încet-încet,

devenise neglijent. Gândul ăla cu "n-o să afle niciodată" devenise deja rutină...

Munca de teren, anturajul, locurile prin care-şi făcea veacul, indivizii cu care "cădea la pace" ca să fie bine pentru toată lumea - toate astea, stropite din belşug cu băuturi fine servite în incinte selecte creaseră pentru el un soi de... "scenă". Din clipa când ieşea dimineaţa pe uşa domiciliului conjugal, se percepuse a fi actorul principal. În mintea lui, totul era doar un rol amplu, complicat, iar el era doar personajul principal care "conducea ostilităţile". Un soi de James Bond mai discret, aşa. De la un moment încolo, înşelarea ei devenise parte din acel rol. Actorul George Mocanu nu putea merge în clubul de fiţe, să "spele" o tranzacţie eşuată, dacă plănuia să se aşeze la masă cu individul ăla urmărit general, să comande apă plată cu lămâie, să renegocieze nişte sume obscen de mari şi-apoi să refuze şampania şi "domnişoara" oferită pe post de tort! Rolul ăla...

Nici acum nu ştia când aflase Adriana despre "derapajele" lui. Bănuia că apucase să vadă filmuleţul ăla stupid, postat pe un site de mâna a paişpea, de la o petrecere de-aia "grea", cu manelişti celebri. Undeva, în fundal, apărea şi el. Şi domnişoara-tort. Individul care ştersese filmuleţul îi spusese că fusese postat acolo cu o săptămână în urmă. Şi cum Adriana nu fusese niciodată o mare devoratoare de filmuleţe cu manelişti de pe internet, nici nu-şi imaginase...

După trei zile de la ştergerea filmuleţului, îl sunase unul din "partenerii de afaceri". Individul păruse beat turtă; îi mulţumise pentru "succes" şi-i spusese că vrea neapărat să-i trimită un cadou mai special. Bineînţeles că refuzase, bineînţeles că încercase din greu să se auto-invite acasă la individ... "Prea târziu - e în drum spre tine!" Şi râsese individul, că fusese beat mangă... În următoarele cinci secunde sunase soneria...

"N-o să afle niciodată". Îşi mai spusese asta o dată şi-o invitase pe domnişoară să intre. Domnişoara îşi lăsase sandalele pe hol, rochia undeva în sufragerie... Ajunsese, oricum, goală în dormitor. El nu se uitase la ceas...

A doua zi, când se întorsese seara acasă, găsise pe masă un bilet şi-un DVD. "Acum scorul e 1-1. Azi întârzii, că am multă treabă la serviciu. Adriana." Se mirase; pusese DVD-ul... Nu-i spusese absolut nimic atunci când ajunsese şi ea acasă. Că nici ea nu-i spusese nimic lui, atunci când ajunsese acasă şi văzuse articolele vestimentare feminine înşirate mai peste tot! Şi nu-i spusese nimic nici a doua zi, nici a douăzecea zi... Ea nu încercase o împăcare, el simţise că nici nu poate să-ncerce...

Da. Scorul redevenise egal între ei. Numai că între cifra lui şi cifra ei apăruse liniuţa. Iar el nu se mai apropiase vreodată de ea. În mintea lui, trădarea lui fusese oarecum normală - pentru că era un fel de "sarcină de serviciu", iar din ea rezulta bunăstarea aia pe care, de la un punct încolo, nu prea mai ştia cum s-o ascundă. Ea însă n-avea de ce să se filmeze făcând sex înflăcărat cu stripper-ul de la Melody. Ea ar fi putut să pună mâna pe făcăleţ şi să-l bage-n analize complexe cu computer tomograful. Un asemenea gest probabil că i-ar fi "oprit" lui cariera la un grad inferior celui de azi; dar le-ar fi salvat căsnicia. Adriana decisese însă...

Pe fondul durerii cauzate de decizia ei, venise rugămintea jandarmului lui preferat. Se gândise că o nouă pereche de fini, tineri şi liniştiţi şi foarte strâns uniţi unul de celălalt, cu suflete îndeajuns de curate ca să se ofere voluntari la inundaţiile alea, o să mai îndrepte puţin din răul făcut de amândoi. Şi apăruse Lucia... Şi ajunsese să năvălească peste ea în apartament, s-o îndese în dormitor, să rupă hainele de pe ea, pentru că el, James Bond cel discret, studiase dosarul individului cu ochi verzi, servise nişte whisky şi se hotărâse brusc că Lucia trebuia să ştie adevărul...

Oftă greu - paşii se apropiau grăbiţi. Întoarse capul spre uşă... Octavian intră, încercând să zâmbească, şi se lungi lângă el. Băiatul lui şopti:

- Nu pot să dorm.

- Ştiu; nici eu.

Şi-acum tăcea... Încercă să continue discuţia:

- Sper că te simţi bine!

- Da; foarte bine chiar.

- ... Nu te doare capul, n-ai febră...

- Nu; mă simt foarte bine. Adică...

Oftă greu şi-şi acoperi faţa cu palmele:

- Să nu o acuzi niciodată pentru ceea ce s-a întâmplat. Eu am fost unicul vinovat pentru situaţia stupidă în care ajunsesem. Eu am dat tonul, eu am ţinut-o "tot înainte"... Şi tot eu am renunţat, de la un punct încolo, să-i mai acord respectul pe care îl merita.

- Nu vă acuz - nici pe tine, nici pe ea. Aşa a fost să fie. Numai că... mi-e dor de ea...

Băiatul lui se grăbi să-l strângă în braţe. Îl trase repede lângă el şi-l strânse tare-tare:

- Ştiu. Şi mie mi-e dor de ea. De dimineaţă, când am plecat la muncă, ea făcea duş; şi n-am apucat să-i spun... Aş fi avut atât de multe să-i mai spun!

Octavian începu să suspine:

- Eu dormeam... când a plecat ea... Tu măcar... ai mai văzut-o... o dată...

Şi-acum băiatul lui o să plângă în voie şi-o să se descarce... Şi-şi dorea să-l oprească cumva din plânsul ăla în hohote, dar...

Copiii dormeau. Se minuna şi el de asemenea reacţie! Copiii ăia, înghesuiţi în adăpostul improvizat de-o mână de oameni la etajul trei al unui bloc oarecare, dormeau! Nu ştiau nimic despre părinţi, despre case sau despre bunici - şi dormeau! Era ciudat...

Era linişte în bloc. Parcă şi afară se făcuse un pic mai linişte... Deşi geamurile erau închise, se auzeau undeva în depărtare motoarele excavatoarelor şi uneori şi câte-o voce de bărbat care răcnea "Stop"... şi câte-o ambulanţă trecând în viteză pe Şoseaua Colentina, cu semnalele acustice în funcţiune...

O să se termine şi starea asta de urgenţă. Or să strângă tot molozul, or să îngroape toate cadavrele, or să înfiinţeze spitale noi şi-or să desfiinţeze spitalele de campanie... Şi-or să se apuce de reconstruit. Or să facă viitoarele blocuri cu mai multă grijă... spera el...

Băiatul lui părea că încearcă să se liniştească; el nu putea spune nimic. Îi înţelegea durerea; voia să-l lase să decidă singur dacă "porţia" aia de plâns în hohote era de-ajuns ca să poată să doarmă măcar 3-4 ore. Îl ţinea în braţe şi tăcea... Şi aştepta...

- Te rog să-mi promiţi... că vorbeşti cu ea...

Poftim?

- Promite-mi că o să-i spui...

Hei-hei-hei! Victor era acolo! Iar ăla nu era gândul potrivit cu momentul! Se grăbi să-l oprească:

- Şş... Vorbim mâine despre asta; bine?

- Nu! Promite-mi!... Trebuie să ştie... Trebuie să încerci măcar!... Te rog să promiţi!

- OK; promit că îi spun.

- E important pentru mine... să ştiu că faci... ceva şi pentru tine...

- Îţi promit că o să-i spun. Bine? Atunci când va fi momentul, îi voi spune.

- Îi spui... luna asta... Bine?

- Bine.

- ... Promiţi?

- Promit.

- ... Şi promiţi că stai... cu mine până adorm?

- Ba chiar pot spune că promit că dorm lângă tine, aici!

Octavian îi dădu drumul şi începu să-şi şteargă lacrimile. Zâmbi, ştiind că cuvintele lui vor adormi vigilenţa lui Victor:

- Nu vezi că Lucia mi-a confiscat uniforma? Cum să mă duc în cort îmbrăcat aşa?!

Băiatul lui începu să râdă:

- Asta chiar ar fi o chestie!

- Ar fi o chestie super! Mai ales pentru subalterni! M-ar poza cu mobilele...

Râdeau amândoi... Îi puse capul pe braţul lui, mulţumindu-i în gând Violetei că folosea un balsam de rufe albastru şi ţinea hainele încuiate bine în dulapuri. Băiatul lui căuta chiar acum punctul cu parfum maxim...

O să doarmă şi el puţin. Măcar o oră. Măcar cinci minute! Şi pe urmă o să se îmbrace, o să se ducă în cortul verde şi-o să mai pună puţină normalitate în nebunia aia. Şi-o să se gândească, o să calculeze...

O să-i spună. Nu ştia când; luna asta oricum! Dar o să-i spună, pentru că trebuia să ştie... Trebuia să ştie că cutremurul ăla nu schimbase cu nimic lucrurile. Şi nici Leo nu le schimbase. Nici Omar. Nici Victor. Nici moartea Adrianei. Într-o zi, o să-i spună toate astea. Şi-atât! Restul nu mai depindea de el.

Pijamaua aia mirosea ameţitor. Căscă lung... constată că tiristul era un bărbat tare norocos... iar creierul lui "opri motorul".

Lucia

Bun! Privea lung umeraşul, încercând să-şi dea seama dacă uitase vreun colţişor...

Intrase uşurel în baie şi luase uniforma lui George. Umeraşe erau peste tot în jur - iar Alex scormonise cinci minute şi-i dăduse o super-perie de costum. "De la modelling", explicase el un pic "printre dinţi", semn că avea şi cu modelling-ul nişte lucruri de lămurit... Curăţase praful şi nu se băgase la pete; lumina lanternei era albă, iar riscul de-a transforma un strop de sânge în ditamai pata roşcată era mare! Oricum, uniforma arăta bine. Nu ca-n zilele ei bune, dar nici ca atunci când proprietarul ei o adusese la etajul trei. În privinţa bocancilor, dăduse praful jos cu o cârpă şi cam atât - că nu-l trimitea la paradă. Şi-n plus, nu voia să creadă subordonaţii că George venea la Lucia "ca la domiciliul neoficial", aşa... Duse uniforma în baie şi-o agăţă de una dintre frânghiile de rufe. Şi reveni pe palier.

Staţia nu ţipase după George. De parcă cineva, generalul probabil, le dăduse subordonaţilor în albastru ordin să-l lase şi pe şefu' să aţipească un ceas. Oboseala lui George era vizibilă de la Giurgiu...

Alex se plictisise rău! Adevărul era că se apropia de sfârşitul celor opt ore de pază. Ore grele, chinuitoare, care-l ţinuseră pironit acolo, în fotoliul ăla. Ei, toţi ceilalţi, avuseseră treabă - şi cu copiii, şi cu mâncarea, şi cu amenajarea centrului. El stătuse în fotoliul ăla şi numărase minutele... Se aşeză pe prima treaptă care ducea la etajul doi şi bătu cu palma în ciment. Şi uite că nu se înşelase - vecinul ei se grăbea să vină la o ţigară şi-o discuţie...

Fumau amândoi. Nu prea ştia ce să spună; tăcea deci. Ar fi vrut să-l întrebe... Se abţinea. Prefera să tacă. Alex era înconjurat de copii normali şi probabil că îşi spunea, clipă de clipă, că era mai bine aşa. Că băiatul lui nu ar fi reuşit niciodată să ajungă aşa cum erau copiii ăia; şi, decât să cedeze nervos şi să înghită toate pastilele din casă, era mai bine aşa. Probabil că încerca să-şi spună că avusese un coşmar; iar în coşmarul ăla se făcea că fusese căsătorit şi avea un copil autist...

Staţia gâjâi scurt, speriind-o de moarte!

- Şefu', 26 sunt.

Aoleu! Trase aparatul micuţ din suport, dădu să apese butonul, dar se opri - colegul ei mârâi cam printre dinţi, aşa:

- S-a întors dementu' ăla cu ochi verzi. Zice că vrea neapărat să discute cu ea - şi e chitit să intre-n bloc. Ce facem?

Cum-cum? S-a întors dementu' ăla cu ochi verzi? Şi vrea neapărat să discute cu "ea"? Hm...

Deci Leo calculase telefonul, pistolul şi coloana de trei maşini burduşite cu de toate. Şi venise "să discute cu ea". Deducea că mai venise o dată azi, iar George "uitase" s-o anunţe...

- Şefu', eşti pe recepţie?

Păi... Apăsă butonul şi încercă să vorbească cât mai... încet:

- Lucia sunt. Presupun că nu eşti lângă el...

- Nu.

- OK. Te rog, du-te lângă el şi caută-mă din nou pe staţie, cu apelativul "şefa". Te rog eu mult!

- Gata, şefa! Stai aşa!

Zâmbea slab... Se simţea privită... OK! Probabil că-l văzuse şi el pe Leo, la un moment dat! La câte picioare încasase vechea ei uşă, era clar că Alex îl zărise măcar, fie pe vizor, fie pe geam! Întoarse capul şi-l privi drept:

- Ce-i?

- Nimic.

Arătă scurt spre staţie:

- Derapajele tinereţii. Dar nu-i nimic - le dreg eu acuşica!

- Sunt sigur. Şi să ştii că ai luat decizia corectă.

Poftim?

- Ai luat decizia corectă când l-ai trecut pe el la capitolul "nu". Fumez mult; la un moment dat, fumând lângă geam, l-am auzit purtând o conversaţie telefonică...

I-auzi! Începu să râdă:

- Şi cam ce zicea la telefon?

- Ei, vorbea cu un amic. Se plângea că ai fost rea şi ţi-ai luat pistol cu bile; şi ţi-ai pus şi alarmă la BGS...

I-auzi! Acum râdea de-a binelea! Şi Alex râdea:

- Şi-ai fost perspicace şi "l-ai mirosit" apropo de planurile de viitor...

I-auzi! Încerca să râdă cât mai natural cu putinţă...

- Se interesa de unu' Marinică parcă. Voia să-l roage să te pună sub filajul subalternilor lui. Se gândea că trebuie să ieşi odată şi odată din casă, pentru că trebuie să mănânci!

I-auzi! Aşa zicea Leo, conversându-se la telefon cu amicul lui? Deci George avusese dreptate - atunci când se dezmeticise din aburul decolteului ei, Leo "o dăduse în lucru" serios de tot! Iar cele 24 de ore de prelungire a sinistrării în propriul apartament fuseseră absolut necesare... Alex chicoti încetişor:

- Iar eu stăteam după perdea şi mă gândeam că o să fie vai de el, când o să intre pe mâinile năşicului superior...

Ia uite-l! Da' de unde ştia el...

- Da' tu de unde ştii chestia cu "năşicul superior"?

- Ei, şi tu acum! Locuim la bloc! Eram lângă frigider când l-ai prezentat pe Victor...

Deci de-atunci ştia... Oare... Alex plecă privirea spre propriile mâini:

- OK, recunosc; de când ai început să-ţi sortezi colecţia Buddha Bar, am devenit mai atent la zidul holului. Că suna bine; şi-am recunoscut unele melodii "super", de la prezentările de modă. Numai că DJ-ii sunt foarte zgârciţi când vine vorba de dat muzică pe gratis.

Aha! Staţia gâjâi din nou, de data asta pe un ton... vajnic:

- 26 către şefa! Permiteţi să raportez!

Aoleu! Îi altoi un cot în braţ, şoptind:

- Sst! Să nu râzi!

Alex îşi acoperi gura cu ambele palme! Ochii albaştri râdeau deja... Îşi drese scurt vocea şi îşi compuse un ton de-ăla... de "şefă

în dispozitiv":

- Da, 26. Raportează.

- Vă caută un domn...

I-auzi! Ce domn? Ridică puţin vocea la el - că era şefă, nu?

- Ce domn, mă?

- Nu vrea să se prezinte. Zice că e foarte urgent şi vrea să intre în dispozitiv.

Acum fu chiar indignată:

- Ce vrea, mă?

- Să intre în dispozitiv. I-am spus că riscă un glonţ în frunte, dar zice că fruntea lui nu-i treaba mea.

Aşteptă fix o secundă... şi începu să zâmbească:

- Şi cum arată domnul ăsta care nu vrea să se prezinte?

- Păi are cam 1,70, atletic, ochi verzi

În secunda imediat următoare, nervii lui Leo răbufniră pe un ton isteric:

- Făi Lucio, dă-o dracu de treabă! Fii serioasă, femeie! Hai, că am rezolvat toate problemele! Hai, ieşi de-acolo şi hai să mergem!

Şi-acum aşteptau reacţia ei... OK! Începu să râdă... şi apăsă butonul:

- Auzi, 26? Spune-i... domnului că n-are ce căuta într-un obiectiv al poliţiei. Iar eu nu vreau să ies din dispozitiv pentru el. Dacă nu pricepe, îţi ordon să te ocupi de fruntea lui - scoate pistolu' şi împuşcă-l fără somaţie.

- Am înţeles, să trăiţi!

Şi aştepta... Aştepta şi calcula că, dacă va auzi acum un foc de armă, o să fie urât de tot... Şi iar o să trebuiască să o salveze George cumva... Staţia gâjâi:

- 26 către Lucia.

Aha! Leo se uşchise! Chicoti încetişor:

- Zi-i!

- ... Eşti nebună rău, Lucio! Nebună, da' eficientă!

- S-a cărat?

- Da, cu tot cu X5. Şi n-aş vrea să-mi ordoni să-ţi reproduc opinia lui apropo de opinia ta...

Colegul ei râdea. Cu siguranţă, încă vreo 30 de inşi râdeau şi ei - că staţiile alea... Eh!

- Bine, colegu'. Mersi mult!

- A fost plăcerea noastră, să ştii! Auzi? Şefu' doarme?

- Da.

- Să-l laşi să doarmă.

- Păi ce, mă, eu nu-l las? Voi nu-l lăsaţi!

- Ba-l lăsăm - că ne-a zis domn' general să-l lăsăm...

Aha! Bun! Deci până pe la 4-5, George o să se odihnească şi el. Perfect! Apăsă iar butonul:

- Cum merge treaba?

- Merge bine. În fine... Hai, că vorbim!

- Vorbim!

Şi cam atât; băgă staţia înapoi la curea... Alex luă abia acum mâinile de la gură:

- Ai luat o decizie bună.

- Ştiu.

Oftă greu... şi decise să-şi privească mâinile şi să şoptească:

- Nu ştiu însă dacă Victor este o decizie bună. Nu mai ştiu...

- Păi, date fiind împrejurările şi starea de calamitate naturală încă în desfăşurare, cred că poţi să "îngheţi" problema asta pentru următoarele 48 de ore, fără ca el să se supere. La urma urmei, tu eşti la serviciu - nu?

Aprobă cu capul, constatând încă o dată că Alex, fotomodelul care nu făcuse o oră de armată, înţelegea "starea de calamitate" mult mai bine decât logodnicul ei, care avea stagiul militar satisfăcut până la ultimul minut...

- Îngheaţă totul şi gândeşte-te. Şi observă ce şi cum...

Aproba, aproba...

- Oricum, la un moment dat va trebui să iei o hotărâre. Pentru că starea de calamitate nu se va termina odată cu revenirea curentului. Or să urmeze foarte-foarte multe ore suplimentare...

Şi chiar nu făcuse nici o oră de militărie! Sau...?

- Un tip foarte inteligent, al cărui nume îmi scapă acum, spunea că noaptea e un sfetnic bun. Eu aş zice că noaptea e momentul ideal să laşi problemele lângă pistol şi staţie şi să te odihneşti. Mâine o să trebuiască să te ocupi din nou de-ale serviciului...

Da! Aprobă şi se ridică:

- Adevărul e că sunt obosită. Iar "cutiuţa" a cam rămas fără baterie. Dacă se întâmplă ceva, mă trezeşti.

- Bineînţeles.

- Să-i spui şi lui Nicolae să mă trezească; da?

- Bineînţeles.

Dădu să intre în propriul apartament... dar se opri. George o să audă staţia! În plus, nu prea-i venea să doarmă lângă Victor - nu înainte de a recalcula totul! Aşa că... Aşa că decise să intre în 15. Se aşeză încet în fotoliul din hol...

Copiii sforăiau. Erau liniştiţi. Erau mâncaţi, cât de cât curaţi... şi dormeau duşi. Ludmila dormea în sufragerie. În dormitor, copiii erau singuri; dar... Dar era ea acolo, în hol, la o adică! Şi-n plus...

Alex avea dreptate. Starea de calamitate se va sfârşi mult după ce preşedintele ţării va anunţa la televizor că starea de calamitate s-a sfârşit. Era poliţistă, nu... manichiuristă. Dramele vor continua să apară, să se dezvolte, să caute rezolvări la ea. Dramele oamenilor rămaşi fără cei dragi, fără case...

Dacă Victor nu va înţelege asta, se temea că va trebui să-l roage să rămână doar amici. Dar pe-asta o va calcula de mâine-ncolo. Acum simţea că i se lipesc pleoapele! Şi că o doare pielea capului! Trase încet elasticul din păr... Mm, ce bine era! În sfârşit! Îşi masa încet pielea capului, încercând parcă să o "aşeze" la loc...

Închise ochii şi oftă greu...

Cutremurul 6 august

Nicolae

Gata - era doişpe fără cinci. Se ridică şi ieşi pe palier... şi se întinse bine, ca să se dezmorţească bine...

Era odihnit. Se simţea "fresh". Se simţea "ca-n zilele lui bune". Verifică încă o dată lanterna din dotare şi căştile... Gata.

Intră încet în apartamentul 12, în dormitor. Le privea lung...

Logodnica şi fetiţa lui dormeau duse. Renata nu se dezicea - sforăia uşor, ca de obicei, şi pusese un picior peste Florin. Şi Liana, care dormea în partea cealaltă, pusese un picior peste frăţiorul ei. El, săracul, nu zicea nimic - dormea, fericit probabil că puştoaicele alea două nu mai turuiau din guriţe... Violeta "închidea" mega-patul de pe jos. Se schimbase. Normal - doar îşi petrecea aproape tot timpul în 15, la gătit şi îngrijit preşcolari! Şi ea, şi Carina aveau pijamale...

Ar fi vrut să intre şi să le sărute. Dar el era în "uniformă". Şi nu voia să rişte... Nu voia ca, din cauza lui, Renata să se îmbolnăvească. Şi-aşa, îşi amintea cum gonise cu ele la Emilia Irza, după ce-i adusese el îngheţată...

Mâine dimineaţă, după ce ieşea din tură, o să se schimbe şi el într-o pijama şi-o să stea acolo, cu Găluşca lui... Gata, că-i dădeau lacrimile! Ce fel de paznic era el, dacă intra în tură cu ochii plânşi? Zău aşa!

Se grăbi în 15 şi luă o sticlă de jumate cu apă plată. Că ştia el ce poamă de nevastă mândră şi năsoasă avea! Intră încet în 14... Denisa părea că doarme dusă, aşa că n-o mai trezi. Îi lăsă sticla pe podea, între mega-pat şi canapea, şi se grăbi să iasă. Şi se apropie de Alex:

- Pistolul trebuie să mi-l dai - că dacă nu, te spun lu' şefa. Dar locul din fotoliu o să te rog frumos să mi-l împrumuţi...

Alex se ridică, râzând, şi-i întinse pistolul:

- Presupun că ai făcut armata...

Aprobă scurt: da, ştia care era siguranţa şi care era trăgaciul! Tânărul din faţa lui se întinse cu poftă, căscă... şi începu "să facă inventarul":

- În 12, Carina şi Violeta sunt în dormitor iar Victor, George şi Octavian în sufragerie. Eu o să mă întind aici, în sufragerie. În 14, Denisa e în sufragerie iar Mugur în dormitor. Ludmila e în sufrageria din 15, iar Lucia o să te spioneze toată noaptea de pe fotoliul din 15. Patrula trebuie să vină la două, la cinci şi la opt. În principiu, îi auzi de cum intră - că uşa blocului scârţâie rău. Se vor opri în capătul balustradei, între scări, şi vor spune "Patrula, urcăm". Le bagi becu-n ochi bine de tot, "ca să ştie"...

Începu să râdă şi aprobă...

- Şi pe urmă le spui "Urcaţi". Şi te pregăteşti psihologic să vezi nişte scene care-ţi vor tăia pofta de mâncare - de-alea cu copii care urcă treptele doi câte doi...

Da; îl avertizase şi în privinţa asta. La urma urmei, discutau ca de la... tată fără băiat la tată fără băiat, nu? Tânărul ridică scurt din umeri:

- Mă duc să beau un ceai şi să mă culc. Să încerc să mă culc...

Aprobă şi ieşi pe palier. Scoase căştile, porni radioul...

Era linişte în blocul lor; linişte şi semiîntuneric roşu. O atmosferă care îmbia la somn... Tocmai de-asta, el va asculta radio la o cască. Cu cealaltă ureche va asculta liniştea blocului... şi va auzi scârţâitul uşii de metal de la parter.

Ludmila

Nu dormea; nu putea să doarmă. Adică, în fine; dormea "ca-n '77", cu ochii deschişi. Puştiul ăla isteţ foc, Vlad, îşi cunoştea bine colegii de grădi şi-avea o memorie de elefănţel. O avertizase care dintre ei făceau de obicei pipi-n pat, la prânz - că educatoarele discutau, iar el era un fel de... "asistent de educatoare". Le pusese deci micuţilor muşterii pamperşi şi-i văzuse mult mai zâmbitori după - semn că aşa făceau şi mămicile lor acasă. Dar riscul de accidente era mare. La câte văzuseră copiii ăştia azi...

Oricum, mâine vor reface paturile astea! Vor pune o folie de plastic între haine şi cearceaf! Că n-aveau totuşi atâtea haine, să "schimbe patul" de trei ori pe zi! Şi nu-i puteau pune pe copii să doarmă direct pe lemnul mobilei! Cu prichindeii de grădiniţă or să aibă întotdeauna o problemă...

Bănuia că era aproape doişpe. În curând, va trebui să se ridice şi să se ducă în "carantină", să-i verifice pe ultimii copii aduşi de patrulă. Care erau 100% OK, o să-i mute în camerele corespunzătoare vârstei lor încă din noaptea asta. Cu siguranţă, chiar acum, în cortul verde de la marginea podului se strângea un nou grup de copii speriaţi şi flămânzi...

Aa! Ia uite cine venise! Alex tocmai intrase uşurel, pe vârfuri, în bucătărie! Iar asta însemna că era doişpe deja! Se ridică şi se grăbi să intre şi ea:

- Gata tura?
- Gata.
- Bei un ceai, să te tragă la somn?
- Da. Dar stai liniştită, că-mi pun singur!
- Oricum mă duceam să verific carantina, aşa că... Ia mănâncă şi-o felie de cozonac! Hai!

Mm, ce cuminţel era! Oare-i era foame? Îl privi lung... şi se grăbi spre cutia-trusă de prim ajutor: nu, era doar încruntat. Adică era cuminte pentru că se gândea la ale lui. Numai el ştia care erau alea... "ale lui". Presupunea că făcuse şi el un total al zilei de 5 august şi ajunsese cu calculul la propriul copil. Şi cum copilul lui era autist, cu siguranţă se întreba dacă era mai bine că plecase cu maică-sa, sau...

Ieşi şi se abţinu greu să nu ofteze - uneori, Cel de Sus era prea crud cu cei de jos.

Victor

Era linişte. Din nou. Adormiseră amândoi...

Deci George şi Adriana fuseseră un pic... vecini. Se înţeleseseră foarte bine aşa - că nu divorţaseră, nu? Din câte înţelesese el ascultându-le şoaptele, George "păşise pe de lături", iar ea nu se

sfiise să-i urmeze exemplul. Adevărul era că, în alea câteva ore cât stătuse pe scaunul lui de coafură, Adriana îi lăsase impresia unei femei foarte veselă, foarte comunicativă şi foarte atentă la lucrurile care se petreceau în jurul ei. Iar din ceea ce vorbiseră, dedusese că femeia aia obişnuia să ofere exact ceea ce i se oferea. Nimic mai mult, nimic mai puţin. Dacă George îi oferise o amantă, era sigur că ea nu ezitase nici o clipă măcar - şi-i oferise un amant! Aşa era corect, la urma urmei! Deşi, în problemele de cuplu, chestia asta cu "întoarcerea serviciului" nu era întotdeauna soluţia corectă...

Oricum, Adriana murise. Iar băiatul îşi iubea foarte mult tatăl. Îl lăsase ţuţ cu cuvintele alea! Adică puştiul de 14 ani îşi pusese tatăl să-i promită că-i va spune femeii din sufletul lui faptul că era acolo, în sufletul lui? Ăsta era un indiciu că în familia Mocanu fuseseră uneori certuri serioase, apropo de relaţia de cuplu şi mai ales de "scăpările" din relaţia aia de cuplu. Băiatul simţise nefericirea tatălui... Era ciudat rău de tot!

Deci George iubea o femeie... Normal! Orice bărbat iubea o femeie, la urma urmei! Cu excepţia "dereglaţilor" care iubeau un bărbat! Iar băiatul lui îi spusese... Cum spusese? "E important pentru mine să ştiu că faci ceva şi pentru tine"...

Octavian se percepuse ca fiind motivul pentru care tati şi mami locuiau sub acelaşi acoperiş şi figurau pe acelaşi certificat de căsătorie. Şi se certau - motiv de nefericire pentru amândoi. Octavian numea comportarea tatălui, "sacrificiu". Iar acum, că tatăl lui era liber, îl ruga să facă ceva şi pentru el...

Oare cine era misterioasa femeie din sufletul lui George Mocanu? Presupunea că era tânără - la 40-45 de ani, bărbaţii căutau june tinere şi frumoase care să le confirme faptul că junghiul de la şale era contractură musculară, nu junghi... Şi că dementa aia de nevastă le cumpăra Chelstop numai pentru că voia musai să dea cu moralul lor de toţi pereţii. Ehei...

Zâmbi şi închise ochii - Lucia nu venea să se întindă pe pat, lângă George şi Octavian. Şi nu venea nici să-l înghesuie pe el pe canapea. Lucia se gândise cinci minute, preţ de-o ţigară, şi concluzionase că erau prea puţini voluntari în centrul ăla. Aşa că toţi adulţii disponibili trebuiau să doarmă în camerele pline cu copii, ca să fie aproape de ei, în caz că se sperie la noapte sau mai vine vreo replică. Lucia mică, atunci când se necăjea, îi spunea Luciei mari; iar Lucia mare îi asigura Luciei mici tot ceea ce avea nevoie: un ascunziş comod, o scuză, o minciună, o şmecherie... Iar Lucia mică îi "sufla" Luciei mari atunci când era cazul să se ducă să-l pupe pe pămpălăul ăla - ştiau ele care...

Foarte eficiente, Luciile astea două! Extrem de eficiente!

Ia să închidă el ochii şi să se culce! Că la opt fix prelua pistolul şi stătea "de strajă patriei"! Iar dacă stătea acum huhurez şi-şi rumega supărarea, nu câştiga nimic! Avea o presimţise sumbră; prefera s-o ţină momentan sub un maldăr de alte probleme urgente. Nu voia să se gândească...

Alexandru

Gata. Să-i fie de bine. Intră încet în sufrageria Luciei... Victor dormea dus pe canapea. George îl luase pe Octavian în braţe şi dormeau amândoi... Se lungi şi el, în partea cealaltă a mega-patului, şi închise ochii. Şi se opri la timp - nu putea să ofteze din tot sufletul, că-i trezea! Strânse cu putere ochii...

Băiatul lui...

Avusese un copil frumos. Superb! Ionuţ avusese o faţă perfect simetrică, ochi frumoşi, gene lungi, guriţă mică cu buze perfecte... Păr bun, des... Bianca rămăsese cu ochii la el, când îl văzuse prima oară! Toţi colegii lui de la agenţie se minunaseră de aşa copil frumos! Şi cuminte! Cuminte...

Oare Ionuţ s-ar fi trezit azi mai devreme? Oare s-ar fi ridicat de pe canapea înainte ca şifonierul ăla greu să cadă şi s-o rupă?

... Greu de spus. Uneori, băiatul lui dormea până la unşpe; alteori se trezea încă de la şase - şi trezea toată casa, plus jumătate de bloc, cu plânsul şi cu ţipetele. Ori visa urât, ori îl durea ceva... Ori cine ştie ce se întâmpla în căpşorul lui! Biluţele alea homeopate aveau efect. Dacă ar fi fost vorba despre o aspirină sau un algocalmin, ar fi putut măcar să bănuiască efectul lor asupra lui Ionuţ. Dar biluţe de-alea nu luase niciodată. Se gândise, la un moment dat, să nu mai folosească pastă de dinţi mentolată şi să le testeze; dar nu ştiuse cum se iau. Cum se prescriu. Unele erau uşor de înţeles; de exemplu, atunci când lua Causticum, Ionuţ era mai tolerant faţă de copiii din parc. Adică mai puţin... caustic. Dar atunci când lua RP IV Tonic, avea mai multă energie. Nu putuse să înţeleagă mecanismul biluţelor ălora mici şi dulci. Şi nu le testase. Oricum, erau tari. Aveau efect. Drenajele alea fuseseră întotdeauna o pacoste şi-o sursă de lacrimi şi suferinţă... şi nervi, şi neputinţă, şi deznădejde...

De obicei, băiatul lui se trezea în jur de nouă jumate-zece. Aşa că nu ştia...

Dacă totuşi s-ar fi trezit mai devreme, probabil că ar fi fost în bucătărie, cu Mirela, la masă. Sau... Sau în dormitor, cu jucăriile... Sau în sufragerie, la calculator... În dormitor, şifonierul ar fi căzut peste el. De fapt... De fapt, Ionuţ se juca de obicei pe covor. Şifonierul căzuse pe canapea, aşa că sub el rămăsese un loc... L-ar fi lovit, oricum, la cap! Dacă ar fi fost în sufragerie, poate că nu l-ar fi lovit nimic. În bucătărie căzuse absolut totul din dulapuri, iar masa şi scaunele "dansaseră" prin toată camera...

Dacă băiatul lui ar fi scăpat cu bine din cutremur, oare... Oare şocul prăbuşirii clădirilor, al urletelor oamenilor, oare sirenele alea asurzitoare şi bubuiturile de picamer l-ar fi afectat în vreun fel?... Probabil că da. Picamerele, da. L-ar fi făcut să-şi astupe urechile cu palmele şi să urle... Ar fi fost, oricum, singurul copil care-ar fi trecut pe lângă cadavre şi răniţi şi nici n-ar fi clipit! Ar fi fost probabil printre singurii copii din Bucureşti care-ar fi văzut o mână undeva în mijlocul trotuarului şi s-ar fi gândit că un om se stricase - şi ar fi cerut, poate, nişte lipici... Şi-ar fi fost cu siguranţă singurul copil din centrul ăla care nu s-ar fi bucurat că era în centrul ăla în care nu mergea televizorul, sau calculatorul... La vederea lumânărilor aprinse, ar fi urlat ore în şir... şi-ar fi apăsat comutatoarele ore în şir...

Dacă Ionuţ i-ar fi supravieţuit şi lui Adriano, şi cutremurului, oare ar fi supravieţuit vieţii de după cutremur? Ar fi înţeles de ce nu merge lumina? De ce se face focul în tomberoanele alea mari de pe străzi? De ce urlau oamenii afară? De ce el nu putea să meargă pe trotuarul pe care mergea de obicei? De ce nu mai venea autobuzul - iar când venea, nu mai oprea în staţie acolo unde oprise de obicei? Ar fi înţeles noţiunea de "rană"? Ar fi asociat sângele cu rana? Ar fi asociat moartea cu sângele? Ar fi realizat ce se întâmpla în jurul lui?

... Probabil că nici Radu Naghiu nu i-ar fi putut răspunde la întrebările astea. Că dacă ar fi ştiut ce e în căpşoarele lor, ar fi inventat un tratament, sau un program ABA... Dar probabil că nici el nu putuse anticipa cutremurul ăla - ca să se gândească la o soluţie, în caz că... Sau poate că se gândise deja! Şi, pentru că nu mergea telefonia, nu putea să-l sune, să-i spună ce să facă şi ce să-i spună lui Ionuţ! Aşa că...

Aşa că el stătea lungit pe hainele alea şi se întreba, ca prostul, ce-ar fi fost dacă...

Ce-ar fi fost dacă Vlad ar fi fost băiatul lui?

Oof, Doamne! Ce-ar fi fost, oare, dacă Ionuţ ar fi fost aşa ca Vlad? Ce-ar fi fost dacă l-ar fi privit şi-ar fi spus "tata" pentru că aşa i-ar fi venit lui în căpşor? Ce-ar fi fost dacă ar fi întins mâna

şi degetul spre lucrul ăla care-l interesa - şi-ar fi făcut-o fără să-i spună Oana "Fă ca mine" sau "Arată", fără să întindă ea prima mâna şi degetul... Oare făcuse el ceva greşit, când fusese Ionuţ mic? Oare nu ştiuse el cum şi ce să facă, pentru ca băiatul lui să întindă mâna şi degetul şi fără să-i spună cineva s-o facă?

Nu mai ştia. Nu mai avea răspuns. Erau prea multe întrebări şi prea puţine răspunsuri. De fapt, erau mult prea multe variante de răspuns. Ce dracu se întâmpla cu el? De unde până unde avea atâtea variante la dispoziţie? Viaţa nu putea avea atâtea nuanţe de gri! Viaţa era cam... alb şi negru, nu? Alb şi negru - da şi nu. De unde până unde apăruseră atâţia "dacă"? Şi cum să se descurce el între atâţia "dacă"?

Şi dacă n-ar fi cunoscut-o pe Beatrice? Dacă ar fi mers şi el cu Mirela şi Ionuţ la mare, şi apoi la munte? Oare Ionuţ ar mai fi avut progresul acela incredibil pe care-l auzise la telefon? Dacă Mirela ar fi lucrat cu Ionuţ, iar el s-ar fi înfuriat - aşa cum se înfuria de fiecare dată când îi auzea tonul ăla strident - şi-ar fi răcnit la ea, oare Ionuţ...

Mirela stătea cu el, Mirela lucra cu el, Mirela îl ducea cu autobuzul, Mirela îi dădea să mănânce şi-i cumpăra bomboane şi ciocolată... Pentru Ionuţ, Mirela era o... "chestie" mai utilă decât "chestia" ailaltă cu plete care avea mereu ceva de comentat şi de bombănit. Aşa că, dacă ar fi fost şi el cu ei, poate că Ionuţ s-ar fi retras în carapacea lui, în lumea lui, şi-ar fi lăsat "chestiile" alea două să-şi scoată ochii.

Nu mai ştia...

Îşi acoperi încet capul cu mâinile - că nu mai ştia... Şi-i era dor de el... Îi era dor de băiatul lui! Doamne, cât de dor îi era de copilul lui! Şi-ar fi dat sufletul din el, ca să-l mai aibă o zi alături! Chiar şi aşa - autist! O singură zi - să-l aibă acolo, lângă el! Să-l ţină în braţe şi să se joace cu el, să-i spună... Să se uite ore în şir la el şi să-i spună... că îl iubeşte mult... chiar şi aşa... autist...

Ludmila

Aici toţi copiii erau bine. Unii se treziseră când le luase temperatura; alţii sforăiseră "fără regrete" pe parcursul examenului medical... Ieşi din dormitor şi zâmbi privirii îngrijorate a lui Nicolae:

- Sunt sănătoşi tun.

- Asta e bine. Vrei să-i muţi acum?

- Nu mai ştiu. Iniţial, aşa calculasem; dar eu zic să-i lăsăm să doarmă până dimineaţă.

- Bine; dar mă gândeam că patrula vine la două, şi-apoi la cinci. Dacă mai aduc copii, o să-i trezeşti oricum!

Avea dreptate! Aşa că or să-i mute acum! Măcar pe cei care se treziseră! Dădu să-l anunţe şi pe el asta, dar Nicolae trase casca din ureche şi ridică încet un deget; era foarte atent... Ce auzea?... Hei, se auzea ceva! Bărbatul de pe fotoliu se încruntă scurt:

- Alex! Du-te repede!

Da! Alex plângea în hohote!

Îi trânti cutia-n poală şi alergă afară. Trebui să se prindă de toc, ca să nu "zboare" la propriu pe scări... Năvăli în sufragerie, prinse bine umerii tânărului de pe podea şi-l săltă cât putu ea de tare! Nu fu nevoie să se opintească din nou - Alex se ridică de bunăvoie... Doamne, în ce hal plângea! De fapt...

Repede! În bucătărie! Îl aşeză pe scaun, cu spatele la dulapuri, şi rămase în picioare. Şi-l trase în braţele ei - tocmai realizase că omul ăsta spusese de multe ori că n-are unde să se ducă... ceea ce însemna că părinţii lui fie erau plecaţi departe, fie muriseră...

Încerca să-l liniştească cumva. Nu ştia dacă-i face un bine ţinându-l aşa, ascuns în poala ei. Nu ştia dacă mama lui îl ţinuse vreodată aşa. Presupunea că da - că orice mamă îşi ascunde, la un moment dat, puiul în poală şi-l acoperă cu mâinile, ca să-i dea un pic de sentiment de siguranţă... Iar el continua să plângă în hohote...

Singur cuc, părăsit şi de femeia aia care-i promisese cândva că o să-i fie alături şi la bine, şi la rău... Departe de copilul lui... Probabil că trecuse prin momente când îşi dorise ca Ionuţ, copilul lui autist, să dispară cumva; probabil că acum regreta acele momente...

Lucia intră şi-o întrebă din priviri ce se întâmplase. Îi făcu semn să aibă răbdare, să-l lase să se liniştească... Tânăra ieşi, dar reveni aproape imediat cu cutia ei cu medicamente. Şi-i arătă Distonocalmul... Aprobă şi şopti:

- Hei, gata! Hai, încearcă să te liniştească; da?

Dădea din cap că da - dar numai aşa, fiindcă era un tânăr respectuos şi nu voia s-o contrazică! Lucia puse în faţa lui pachetul cu şerveţele, pastila, paharul cu apă şi ţigările. Şi se aşeză în faţa lui. Parcă nu era totuşi momentul pentru asta...

- Alex...

Acum clătina capul... Şi hohotea şi mai şi! Hei!

Omul ăsta era la pământ. Simţea că o doare sufletul când vedea ditamai omul, ditamai bărbatul de 1,90, tânăr şi plin de viaţă, prăbuşindu-se aşa! Dumnezeu avea uneori probleme grave în cântărirea lucrurilor! Zău aşa! Simţea nevoia să-l oprească cumva... Aha! Decise să folosească tonul ăla de doctoriţă de familie nemulţumită de modul cum pacientul înţelesese să urmeze tratamentul prescris de ea:

- Dacă nu te linişteşti, îţi fac un calmant intravenos. Pentru că nu vreau să faci o cădere de calciu sau să-ţi întinzi sângele pe-aici pe pereţi. Cum facem? Scot seringa?

Capul şaten negă violent. Şi uite că voia să-i dea drumul... Îi dădu drumul şi-i întinse pachetul cu şerveţele. Aşteptă... Îl aşteptă să înghită şi pastila şi arătă spre uşă:

- Noii-veniţi sunt OK. Mă duc să eliberez dormitorul, să fim pregătiţi dacă patrula...

Lucia aproba cu capul, aşa că se grăbi să iasă - îi făcea rău plânsul ăla.

Alexandru

Gata. Trebuia să se liniştească. Indiferent cât de tare bocea, Dumnezeu nu va lua măsuri! Nici nu-l va omorî pe el, nici nu-l va învia pe Ionuţ. Aşa că...

Lucia se ridică şi deschise geamul vertical. Deci fumau acolo... O să intre fumul în camere! Dar... Îşi aprinse o ţigară şi oftă greu:

- De ce nu e Vlad copilul meu? De ce copilul meu nu e ca Vlad? Şi de ce Vlad are nişte părinţi care nu-l merită?

Şi ridică privirea spre ea - pentru că era hotărât să o atace din toate puterile lui! Să o bombardeze cu Vlad şi cu situaţia lui! Să o oblige practic ca, atunci când vor veni rudele lui Vlad, să nu-l dea! Să-l lase să stea acolo, cu ei! Cu el...

- Ce are băiatul tău?

Ce are băiatul lui? Nu-i putea spune... Plânsese şi se descărcase - şi nu mai putea spune... Lucia îşi repetă întrebarea:

- Ce boală are? Că pare normal, dar nu e.

OK. Pentru Vlad!

- E autist.

Ochii albaştri din faţa lui nici nu clipiră; ba chiar putea spune că femeia din faţa lui se grăbi să continue discuţia:

- Şi crezi că te înţelegeai acum cu el, dacă ar fi fost în camera lui ieri la nouă jumate?

Adică ştia. Totul. Observase comportamentul lui Ionuţ - şi poate că-i auzise şi pe ei certându-se prin casă... De fapt, terminase Academia de Poliţie, nu? Sigur se făcea măcar un semestru de psihologie la academia aia! Că doar îi învăţa despre psihopaţi, nu? Şi despre retardaţi...

Negă încet cu capul. Era sincer - nu, nu s-ar fi descurcat cu Ionuţ. N-avea rost să încerce s-o mintă...

- Şi-atunci nu-i mai bine că au plecat din Bucureşti înainte de începerea nebuniei?

Ea era ferm convinsă că Mirela şi Ionuţ plecaseră cu amantul. Uitase complet că ea nu ştia ceea ce ştia el! Aşa că... Decise să tacă; iar Lucia continuă discuţia în direcţia dorită de ea:

- Dă-mi datele lor, să i le dau lui George şi să aflăm unde sunt!

Se grăbi să-i răspundă:

- Nu. Nu vreau să ştiu nimic de ei.

Acum Lucia era uimită:

- Nu vrei să ştii nimic de nevasta şi copilul tău?

Aprobă cu capul... şi-şi şterse din nou lacrimile:

- Absolut nimic.

Şi-acum, dacă voia într-adevăr ca Vlad să fie băieţelul lui... De fapt, nu. Acum, să dea toată vina pe Mirela. Şi să se liniştească şi el:

- A stat cu el acasă trei ani şi n-a observat nimic. Eu o întrebam ce-o avea copilul de nu vorbeşte, iar ea râdea. "Lasă, că o să vorbească el! Când s-o urni, n-o să-l mai poţi opri!" Toată lumea se minuna, ce copil frumos şi cuminte avem... inclusiv doctoriţa de familie! Doamne, sper că i-ai datăleia cu ceva-n cap la cutremurul ăsta! Şi dacă ai uitat de ea, poate-i dai la replica următoare!

Lucia începu să bată cu bricheta în masă... Da; erau şi copii acolo. Iar atitudinea lui nu mai era atee; trecuse demult pragul ăla... Oftă greu şi închise ochii:

- Abia după ce ea s-a internat, cu apendicul inflamat, şi-am ieşit eu cu el în parc, am observat că în afară de muţenie mai erau multe altele în neregulă. Avea trei ani deja; nici medicamentele tari nu mai au efectul scontat la vârsta asta, darămite terapia şi intervenţia comportamentală!

- Autismul e o boală care se declanşează pur şi simplu. Nu se moşteneşte, nu se ia - se declanşează, la un moment dat, dintr-un motiv oarecare. Dealtfel, să ştii că, în orice moment, oricare dintre musafirii noştri poate să tacă brusc!

Ridică privirea spre ea şi mârâi printre dinţi:

- Nu-mi spune tu mie ce boală e asta! Că nu eşti mai documentată decât mine!

- Îţi spun doar că ar fi bine să ştii de ei. Acum eşti supărat şi marcat de zgâlţâială; dar peste vreo săptămână s-ar putea să regreţi...

- N-am să regret. Niciodată. Sunt foarte mulţumit şi fericit că s-a terminat aşa. Pentru că, după atâta timp şi atâtea speranţe călcate-n picioare, am ajuns să gândesc ciudat.

Lăsă capul pe braţe şi oftă greu:

- Am ajuns să-mi urăsc copilul...

Şi-al dracului să fie el, dacă nu-i venea iar să plângă! Dar...

Dar o să plângă şi-apoi o să se liniştească. Şi-o să fie un pic mai bine...

Nicolae

Iar începea să plângă... Şi-asta nu era bine deloc! Lucia ieşi pe palier şi şopti:

- N-am ce-i face - nu sunt psiholog, aşa că mai bine nu-l aţâţ. Lasă-l să se liniştească singur. Poate adoarme...

Aprobă scurt:

- O să fiu atent, să nu se joace cu cuţitele, sau...

Tânăra zâmbi:

- Iar dacă e cuminte şi aţipeşte, pe la două aşa, când vine patrula, scuturăl uşor şi trimite-l să doarmă omeneşte, în sufragerie.

- OK.

- Eu sunt în 15; vorba lui - te spionez pe după scări, aşa...

Era teribilă! O vedea îndepărtându-se...

Tare de treabă era fata asta! Întotdeauna fusese o fată de treabă! Şi-atunci, cu jandarmul, şi după ce ieşise din doliu... Şi tare se temea el că Victor o să-şi piardă răbdarea, şi-o să ceară "desfacerea logodnei"...

Lucia

Se aşează în fotoliu şi închise ochii - ia să aţipească ea un pic...

De fapt...

Se ridică şi veni în cadrul uşii de la sufragerie. Lumânarea aia nu făcea cine ştie ce lumină; căuta, căuta... Uite-l! Vlad dormea dus, strângând în braţe unul din puştii care purtau pampers şi încercau să se convingă pe ei înşişi că a mânca singur nu era o chestie chiar imposibilă...

Vlad era opusul băieţelului autist pe care Alex nu voia nici mort să-l caute. Situaţia lui Vlad era, într-adevăr, dificilă. Bunicii dinspre mamă muriseră la cutremur. Cei dinspre tată erau cu tata, în State. Mama era în Italia. Iar alte rude n-avea. El era unul dintre copiii ale căror fişe stăteau în "flancul doi" pe clipboard-ul ei. Copiii ai căror părinţi, sau rude, vor face mai mult de trei zile până la ei. Copii de căpşunari şi zidari... şi Vlad - copil chinuit de dorinţa părinţilor de-a fugi cât mai departe unul de altul... şi cât mai departe de el - rodul iubirii lor. Sau al greşelii lor. Numai ei ştiau...

... Dar era sigură că mama lui Vlad, care nu se recăsătorise în Italia, va veni cu prima cursă aeriană sau cu primul autocar şi-l va lua cu ea în Italia. Tocmai de-asta, îi va vorbi lui Alexandru despre orice altceva, numai despre Vlad nu. Chiar era pregătită ca, la un moment dat, să-i spună că mama lui Vlad îi contactase şi-i anunţase că va veni cu prima cursă aeriană disponibilă! Era dispusă, la urma urmei, să-l roage pe George să însceneze preluarea lui Vlad de un unchi sau o mătuşă! Sau să comploteze cu Ludmila, pentru ca Vlad să trebuiască mutat urgent la Emilia Irza...

În clipa în care Vlad, copilul adorabil care putea trece uşor în "tabăra voluntarilor", se va apropia prea mult de Alex, îi va despărţi. Pentru că "făcea daune majore" în sufletul vecinului ei şi-l chinuia inutil. Îl chinuia rău...

Nicolae

Gata; palierul se liniştise din nou. Nu că s-ar fi animat foarte tare; dar, oricum, fusese agitaţie!

Patrula le mai adusese, la ora două, patru copii proaspăt intraţi într-antâia. Obosiţi, chinuiţi, unul dintre ei avea ditamai bandajul peste frunte... Lucia "le făcuse formele" şi-o ajutase pe Ludmila să-i cureţe un pic şi să-i schimbe. Şi-apoi doctoriţa îi oblojise, timp în care Lucia le adusese ceai cald şi cozonac...

Acum era linişte din nou. Noii-veniţi dormeau în dormitorul din spatele lui; Lucia încerca să aţipească puţin, în fotoliul din 15, înainte să apară următorul părinte panicat... Nu se gândise nici o clipă că părinţii ăia puteau veni şi noaptea! Dar uite că veneau când puteau; adică oricând. Bine că veneau - nu? Şi bine că nici unul nu-i rugase să ţină copilul acolo până dimineaţa, pentru că n-are unde să-l ducă să doarmă...

Afurisită treabă, cutremurul ăsta!

Lăsă căştile şi se ridică. Intră încet în bucătăria Luciei... Da; vecinul lui se liniştise măcar puţin. Oricum, oboseala îşi spusese cuvântul - Alex dormise dus, de pe la doişpe jumate şi până acum. Îl prinse uşor de umeri şi se aplecă:

- Alex... Alex...

Dormea adânc... Brusc, tânărul tresări; se grăbi să-l trezească de tot:

- Alex, hai să te odihneşti ca lumea. Hai în sufragerie.

Şi-l ridica un pic cu de-a sila... Tânărul se conformă - numai că nu intră în sufragerie, ci viră scurt spre uşă şi ieşi pe palier. Oof...

Îi dădu drumul - că oricum nu-l putea opri, nu? Ce câştiga dacă-l oprea din drum? Cinci minute? Ce folos?! Se aşeză în fotoliu şi îl văzu intrând în 15... şi revenind, după câteva secunde, cu un pahar cu ceai şi-un pachet de ţigări. OK, deci voia să se intoxice bine! Treaba lui!

Alex se aşeză pe prima treaptă care ducea la etajul doi şi-şi aprinse o ţigară. Suflă lung fumul, sprijini capul de zid... şi întrebă:

- ... Au mai venit, la două?

- Da; încă patru.

- ... Mici?

- Clasa întâi.

- ... Plângeau?

- Nu; erau obosiţi. Au adormit imediat cum au terminat de mâncat.

Şi-acum fuma şi se gândea... Întrebarea îl miră un pic:

- ... Părinţi au mai venit?

- Da, doi.

- Şi şi-au găsit copiii aici?

- Da; amândoi.

- ... Îl ştii pe Vlad?

- ... Mă tem că nu...

- Purtătorul de cuvânt al preşcolarilor... Un puşti de aproape cinci ani, şaten buclat, cu faţă perfect rotundă şi ochi negri...

- Nu; nu-l ştiu.

- ... N-a venit niciodată să-ţi spună că au nevoie de apă, sau că nu ştiu ce puşti s-a lovit, sau...

- Când să vină; noaptea?

- ... Credeam că ieri ţi-a mai cerut şi ţie câte ceva...

- Nu; ieri, nici un puşti din 15 nu mi-a cerut nimic.

Şi-acum tăcea... Şi totuşi - care era "şmecheria" cu Vlad ăla? Întrebă, precaut:

- De ce întrebi?

- ... Voiam să ştiu dacă l-a luat cineva...

- Nu. De când am intrat eu de pază, au plecat o fetiţă de vreo patru anişori şi-un băiat de 10.

Alex răsuflă uşurat... Hei! Doar nu plănuia să înfieze!

... Ba s-ar putea ca acum, după atâţia ani de autism, plus fuga nevestei şi cutremurul ăsta care-i umpluse apartamentul cu copii normali, Alex să decidă că venise momentul să-i fie şi lui bine. Iar lui i-ar fi fost foarte bine acum cu un copil cum avea Violeta...

Se ridică şi se mută pe prima treaptă, lângă el. Şi aşteptă... Alex nu se clinti din punctul ăla; nici nu ridică capul de pe zid. Alex doar închise iar ochii şi oftă greu:

- Tu cum poţi trăi fără băiatul tău?

La întrebarea asta chiar nu se aşteptase. Şi cum nu-şi pusese niciodată întrebarea: "Cum pot trăi eu fără Fabian", nu prea ştia ce să răspundă... Ridică scurt din umeri: "O am pe Renata! Şi pe Carina!". Înghiţi greu, "ucise" orice intenţie de-a deschide gura şi consideră că-i răspunsese...

- ... Mi-e foarte dor de băiatul meu. Şi am sentimentul că nu-l voi mai vedea niciodată.

Deci asta era. Alex abandonase lupta; descoperise că era un pic mai liniştit de când abandonase şi-acum încerca să-şi spună că abandonul ăla era foarte bun. Căuta motive ca să nu se mai întrebe dacă nu cumva greşise atunci când refuzase să-i dea lui George datele soţiei şi copilului. Îşi drese scurt vocea şi încercă să fie cât de cât coerent:

- Ascultă... Ne cunoaştem doar din vedere; doar cât ne-am văzut pe-aici, prin bloc, sau pe la Mega. Dar vreau să-ţi spun că, dacă vreodată soţia şi copilul tău se vor întoarce, te rog mult de tot să mă suni.

Ochii albaştri se deschiseră încet... Continuă:

- Pentru că vreau să-ţi finanţez tratamentul băiatului.

Paharul căzu pe scări. Capul şaten se ridică acum de pe zid şi se întoarse încet spre el... Ochii albaştri erau sideraţi de aşa idee... Zâmbi strâmb:

- Deşi sunt jurist, stau destul de prost cu exprimarea în anumite momente. I-am spus Denisei să dea cumva de tine şi să-ţi spună - dar am avut accidentul ăla de maşină şi n-a mai apucat...

Şi uite că omul ăla tot nu reuşea să treacă peste uimirea cauzată de cuvintele lui... Decise să-şi explice decizia:

- ... Te-am văzut într-o zi, la Mac-ul de la Obor, cu o tânără blondă. Recunosc, m-am oprit lângă voi şi v-am auzit vorbind despre terapie şi soluţii. Şi am şi eu, la BCR, o colegă cu copilul autist. Ştiu că e într-o veşnică goană după bani, ştiu că banca a sponsorizat-o la un moment dat cu 1.000 de euro pe lună... Vreau să-l sponsorizez pe băiatul tău, în limita a 1.000 de euro pe lună. Deci, atunci când se întoarce, sună-mă. Du-l la doctorul lui, la o evaluare serioasă, şi pune-l să-ţi pună pe-o hârtie tot ce trebuie să facă băiatul tău, toată terapia şi toate medicamentele pe care trebuie să le primească, ca să avanseze spre ceilalţi copii de vârsta lui. Din contravaloarea listei ăsteia, 1.000 de euro îi ai de la mine. OK?

Alex nu răspundea, nu dădea din cap, nu clipea... Se ridică şi intră în bucătărie. Şi-i notă, pe o hârtiuţă, numărul lui de mobil. Reveni şi se reaşeză lângă el. Şi-i întinse hârtia:

- Iar dacă, eu ştiu, dispare Vodafone-ul de pe piaţă, mă găseşti la BCR-ul de la Piaţa Victoriei. Sau o cauţi pe Carina, la sediul central al Romtelecom-ului. OK?

Vecinul lui nu mai respira... Îi luă mâna şi-i puse hârtia în palmă. Şi-i strânse pumnul:

- Toate au o rezolvare pe lumea asta. Iar soarta aşează lucrurile într-o ordine aparent aleatoare şi ilogică, dar care duce invariabil către un rezultat în general bun. Să ştii că n-am să mă răzgândesc - chiar vreau să-i finanţez tratamentul! Iar dacă nu mă suni tu, o să te sun eu. O pun pe Carina să te caute în cartea de telefon... Sau îl rog pe George să te găsească...

Mai întinse odată mâna spre el. Iar de data asta tânărul de lângă el îi strânse mâna:

- ... Mulţumesc... Nu m-am gândit niciodată...

- Nici nu ţi-am dat niciodată indicii! În fine...

Se grăbi să se ridice:

- Nu mai sta huhurez - odihneşte-te. Când se vor trezi toţi 45, cu planuri de mers la toaletă toţi odată, o să fie o nebunie!

Intră în 13, se reaşeză pe fotoliu... Doamne, cât de bine se simţea acum! Deşi nu făcuse altceva decât... vorbise! Nici măcar nu rostise "promit"! Dar era hotărât să-i sponsorizeze băiatul; iar acum, că "îşi luase angajamentul ferm", se simţea extrem de bine! Uşurat, liniştit...

Alexandru

Se ridică şi el şi evită să-l privească. Intră în 12, în sufragerie... Se lungi la locul lui şi închise ochii.

Ionuţ murise. Asta e! Dacă omul ăsta, Nicolae, s-ar fi hotărât un pic mai repede...

Era vina omului ăstuia?... Nu. Şi nu era nici vina Mirelei. Nu era nici vina lui. Era... Era vina lor, a tuturor - şi totuşi, nu era decât vina lui Dumnezeu...

De ce-l primise el pe Ionuţ? De ce tocmai Ionuţ al lui avea boala aia?

... Nu. Nu mai conta acum. Nimic din toate astea nu mai conta. Poate că omul ăsta se hotărâse să-l sponsorizeze de-abia alaltăieri, pe drumul de întoarcere de la cimitir... Şi-i spusese că Denisa nu-l căutase, ca să nu pară că voia să dea de pomană pentru sufletul mi-

cului pictor, şi-i era jenă să-i sune la sonerie cu două ciocolăţi...

Oricum, nu mai conta. Ionuţ nu mai era. Nici Mirela, nici mama lui, nici Beatrice... Probabil că nici Bianca... Rămăsese singur. Înconjurat de atâţia oameni buni şi de copii normali - şi totuşi atât de singur!

Lucia

Tresări şi deschise imediat ochii - ce se auzea? O guriţă de preşcolar şuşotea ceva... Ludmila, adormită, bombănea ceva despre "mâine"...

Se ridică, încet de tot, şi se apropie de uşa sufrageriei. Şi înlemni când văzu căpşorul şaten, buclat isteric, ridicat deasupra tuturor! Vlad Enache, copilul de la baza clipboardului ei, se trezise. Îi făcu semn să vină la ea, iar puştiul ocoli cu grijă mânuţele şi picioarele împrăştiate peste tot...

Se reaşeză în fotoliu; Vlad se opri în faţa ei:

- Unde e Alex?

- De ce?

- Mi-a promis că stă aici cu mine, dacă cumva mama vine mai târziu şi nu mai rămân copii...

Aoleu! Păi ei discutaseră deja chestii de-astea? Plânsul lui Alex se explica... Decise să-i ceară explicaţii - că poate găsea o hibă în logica puştiului şi-l mai "înfrâna":

- Păi şi de ce să stea el aici cu tine?

- Păi, dacă voi plecaţi... Eu cu cine rămân?

- Tu? Dacă centrul ăsta se desfiinţează, te duci cu ceilalţi copii în alt centru!

- ... Alex mi-a promis că stă el cu mine aici, până vine mama...

- Dar Alex are şi el şefi, nu? Nu-i aşa, de capul lui! Dacă se strică şi blocul ăsta - ce facem?

Vlad plecă grăbit capul şi şopti:

- Nu vreau în adăpostul de oameni mari. Miroase urât şi toţi sunt bolnavi. Tuşesc, sunt bandajaţi, le curge sânge... Chiar nu pot să rămân aici?

Oof... Încercă să-l remonteze puţin:

- ... Nu ştiu; o să vorbesc cu şeful meu, să vedem ce zice şi el. Dar eu zic să stai liniştit - că o să vină mămica ta, din Italia, şi-o să te ia cu ea acolo. E frumos acolo; e curat, e linişte, sunt altfel de jucării, altfel de copii... Altfel de desene animate...

Puştiul nu era deloc încântat de perspectiva de-a se muta cu maică-sa... Dar ea nu era angajată la Protecţia Copilului iar Alex nu depusese un dosar de adopţie pe numele puştiului. Aşa că îşi privi scurt ceasul:

- E patru şi-un sfert. Du-te şi culcă-te, OK?

- ... Lucia... Unde e toaleta în centrul ăsta?

Zâmbi şi se ridică:

- Hai - te conduc eu.

Ieşiră din apartament; imediat, Vlad se aplecă scurt şi răbufni, confirmându-i bănuiala:

- Unde-i Alex?

Mm, ce şmecher era puştiul! Se abţinu greu să nu râdă:

- Doarme.

- Sigur n-a plecat?

- Sst...

Puştiul reveni la şoaptă:

- Sigur n-a plecat?

- Sigur.

- Şi unde doarme?

- După ce mergem la toaletă, te duc să-l vezi. Dar promiţi că, după ce-l vezi, te culci?

- Sigur că da!

Bun! Oof - copiii ăştia precoce erau... Erau "super"! Bietul Alex - deci nu el "o căutase cu lumânarea", ci piciul se lipise de el rău de tot! Bietul Alex o să sufere mult după copilul ăsta îngrozitor de isteţ...

Intrară în bucătăria apartamentului 19; îi aşeză lanterna în picioare pe gresie şi ieşi. Aştepta... Vlad ieşi, cu lanterna:

- Auzi, Lucia?

- Da.

- Da' cum se trage apa la toaleta asta?

- Cineva, unul dintre noi, ia toţi sacii, îi leagă bine şi-i duce jos, la ghena de gunoi.

- Mm...

Da, aşa era - o să pută rău! Dar aveau spray-uri Rexona - multe-multe de tot! Or să se descurce ei cu mirosul! Îl conduse pe palier... şi-l privi lung pe Nicolae:

- Vlad, reprezentantul preşcolarilor, vrea să vadă cu ochii lui că Alex n-a plecat fără el.

Da; şi el rămăsese mască şi se cam îngălbenise! Aşa că îl împinse uşor pe Vlad în hol şi-i arătă silueta bărbatului de pe pat:

- Acum eşti liniştit?

Puştiul aproba cu capul, arborând un zâmbet incredibil de mare şi fericit...

- Hai la culcare atunci. Că aşa ai promis!

- Da. Noapte bună!

- Noapte bună, Vlad.

Puştiul se grăbea spre uşa deschisă... Oftă greu şi-l urmă. Nici Nicolae nu simţea nevoia să spună ceva... Tresări la vederea Violetei - hei! Femeia zâmbi strâmb:

- Neaţa.

Întinse degetul spre apartamentul 12:

- Somn uşor.

Violeta arătă spre bucătărie:

- Micul dejun şi prânzul laolaltă.

- E patru şi-un sfert!

- Trebuie să curăţ un sac de cartofi.

Zâmbi larg:

- Păi cred că un singur bărbat din centrul ăsta e treaz şi-a făcut armata...

- El e de pază. Nu mă mai face să râd - că trezesc copiii!

Bine, bine, n-o mai făcea să râdă! Şi-aşa, o punea să gătească la lumina lumânării, ca-n secolul XVIII...

Teodor

Aoleu! Ridică microfonul şi apăsă butonul:

- Băieţi, cred că am ajuns.

În faţa lui, antemergătorul încetinea. În faţa antemergătorului, două TAB-uri făceau manevre de eliberare a sensului de intrare în Bucureşti. Deci era grav - dacă armata bloca intrările în oraş cu TAB-urile, militarii ăia aveau gloanţe adevărate pe ţevi. Şi aveau ordin să tragă...

Se opriseră lângă TAB-uri; unul dintre poliţişti se grăbi să coboare, cu un snop de hârtii, pe care i le înmână omului în uniformă verde. Care privi lung convoiul şi porni spre ei. Pregăti actele şi coborî geamul. Şi-l izbi un puternic miros de praf, fum şi abur greu. Era august...

- Actele.

I le întinse prompt. Îl verifica... I le întindea... Şi se ducea în spate, la următorul TIR. Îl privea lung prin oglindă... Ba nu! Se oprise să-i verifice sigiliile! Da' ce credea, că îndesase în remorcă nişte disperaţi care ţineau musai să se întoarcă în Bucureşti, să-şi caute actele şi aurul prin moloz?... Sau îşi închipuia că tocmai acum o organizaţie musulmană decisese să pună o bombă la Carrefour Militari? În fine - avea şi el ordinele lui, procedurile

lui... Probabil că procedurile alea erau amestecate şi cu proceduri NATO, şi cu proceduri americane... Îşi aprinse o ţigară - or să stea cam o oră aici! O să dureze mult...

Ba nu! Uite că poliţistul se grăbea spre el acum! Coborî, ca să nu-l pună să răcnească pentru toată lumea...

- Fă bucla şi bagă-te-n Carrefour. Acolo, îl cauţi pe colonelul Vlădescu. Ştie deja că ai ajuns şi te aşteaptă. Nu-i zici nimic, să nu te audă ăia; îi dai actele şi faci ce-ţi zice el. OK?

- OK.

- Şi vin şi eu, când terminăm aici.

Aprobă cu capul şi reveni la volan. Şi porni motorul - deşi zău că nu-i venea să se apropie de TAB-urile alea aşa, singurel...

Ieşi de pe autostradă. Nu accelera, dar nici nu se plimba. Mergea normal; mergea... preventiv. Se apropia de TAB-urile alea...

Încerca să nu ridice privirea spre oraş. Parcă nu voia să vadă... După ce văzuse Piteştiul, parcă nu mai voia să vadă cum arăta Bucureştiul acum! Deşi ocoliseră Piteştiul pe centură, dezastrul fusese complet. Probabil că majoritatea resurselor se îndreptaseră spre Bucureşti. Oraşul ăla pe care-l văzuse el, îndreptându-se spre Bucureşti, încă mai ardea - semn că nu prididiseră să stingă incendiile...

Unul dintre militari îi făcu semn să facă bucla. Se conformă. Şi-acum se simţea un pic mai bine; acum nu mai vedea oraşul, ci Carrefour-ul.

Se apropia repede de el; vedea oamenii strânşi lângă garduri... Vedea clar şi două remorci albe, cu semnul Crucii Roşii pe ele, trase chiar lângă magazin. Şi se vedeau şi patru TAB-uri, şi multe uniforme verzi care apărau proviziile... de oamenii ăia strânşi lângă garduri...

Dumnezeule mare, ce dezastru era în Bucureşti! În România toată, de fapt! De bine-de rău, el şi familia lui aveau unde să plece! Ei vor trece din nou prin ţara aia, pe urmă vor trece de Nădlac şi vor ajunge la părinţii lui! Şi vor rămâne acolo! Dar toţi oamenii ăştia? Ei ce făceau? Ei unde se duceau?

Semnaliză dreapta şi încetini. TAB-ul dădea încet în spate... El intra în perimetrul parcării, în aplauzele oamenilor care credeau că în zece minute or să intre şi ei - şi-o să le arunce el pungi cu mâncare din remorcile alea...

Bărbatul în uniformă îl privi lung... şi arătă o buclă mare spre stânga. OK, deci acolo le ducea. Făcea chiar acum bucla, pentru că oamenii strânşi la garduri nu trebuiau să vadă ce aduseseră ei în remorci... În fine - ei ştiau! Opri motorul şi coborî. Iar individul întinse scurt mâna. Citi literele de pe buzunar... Vlădescu I. Purta grade de colonel la uniformă - aşa că scoase port-actul şi i-l întinse. Iar individul se lămuri dintr-o singură privire, pentru că îi returnă actele şi arătă spre cele două remorci albe:

- Cuplează-le.

OK - le cupla imediat! De data asta se descurca singur; o să încerce să le nimerească "din prima"...

Ia - ce ispravă făcuse?... Păi, o făcuse! Asigură remorcile, cuplă luminile şi reveni la volan. Şi oftă greu...

Ţara asta nu se va reconstrui niciodată. Aşa că ei vor pleca la părinţii lui, în Italia, unde-şi vor deschide firma. Şi fabrica. Şi unde îşi vor trăi restul vieţii. Şi-atât! Cât era ceasul? Cinci şi zece...

Aştepta să vină antemergătorul. Abia acum realiza că oamenii ăia de la garduri erau bine! Erau sănătoşi, aveau ce pune pe masă şi stăteau acolo ca să ia provizii pentru mâine! Dar înăuntru, în oraş, erau oameni care nu se descurcau chiar deloc! Care cine ştie de câte ore nu mai puseseră mâncare-n gură! De-asta avea el nevoie de antemergător - ca să nu descopere că oamenii ăia se organizaseră în trupe de comando care se căţărau pe stâlpi şi săreau pe remorci, ca să arunce din ele mâncare...

Lucia

Tresări - staţia gâjâi scurt:

- 26 către şefu'!

Ridică staţia şi încercă să nu le arate şi lor că ei munciseră iar ea dormise buştean:

- Lucia sunt.

- Scoală-l pe şefu', că domn' general pleacă pe teren şi nu putem să rămânem descoperiţi aici.

- Am înţeles. Cinci minute.

Se ridică şi se întinse cu poftă - mm, ce bine dormise! Îşi privi ceasul... Cinci şi-un sfert? Hei! Păi nu dormise decât o oră! Dar se simţea atât de odihnită! Era ciudat! În fine...

Intră în propriul apartament şi lăsă lanterna, staţia şi pistolul lui George pe masa din bucătărie. Şi-apoi intră încet în sufragerie...

Victor se răsucise cu faţa spre perna canapelei - de parcă lumina roşie a felinarului îl deranjase. Iar ea decise, în clipa aceea, că nu putea ignora anumite lucruri aşa, de parcă nici nu se întâmplaseră! Trebuia totuşi să-şi răspundă la unele întrebări! Trebuia să afle adevărul... Adriana nu mai era; azi, sau mâine, sau peste-o lună, George o va privi lung şi-i va aminti că începuseră, cândva în iulie, o discuţie despre ei doi. Flerul ei tocmai îi spusese că ar fi fost tare bine să afle "cum stă", în privinţa lui. Dacă "stă", desigur! Dacă "mai stă"...

Octavian se mutase mult lângă perete. Probabil că-i fusese cald! Iar Alex dormea în partea cealaltă a mega-patului. Se asigură că dormeau duşi toţi... Şi se aşeză pe marginea mega-patului.

Îl privi lung.

Dacă n-ar fi fost el, ea ar fi fost acum... casnică. Şi, probabil, mamă a trei copii. Ar fi tocat extrem de repede, cam ca Violeta, şi-ar fi putut să recite la orice oră reţetele unui meniu complet, la alegere... Şi uite că apăruse el. Şi-o îndrumase spre Academia de Poliţie, o ajutase să intre acolo, o angajase, o transferase, o avansase-n grad cu viteza luminii... O ferise de toanele superiorilor şi de invidia colegilor...

Oare omul ăsta chiar o iubea? De dorit, fusese mai mult decât evident că o dorise! Dar îi spusese de multe ori atunci, în noaptea aia, că o iubeşte. Că o să divorţeze - şi-o să renunţe la Octavian în favoarea Adrianei... Că înnebunise după ea şi că o iubeşte... şi că i-a luat minţile...

Închise încet ochii, pentru că voia să-şi amintească cuvintele alea! "Derula" noaptea aia... O trântise în pat, o oprise din zbătut... Îi spusese că o iubeşte, iar ei nici un cur nu-i pasă... Şi-apoi se dezbrăcase şi spusese... Spusese "Te iubesc cu inima, cu sufletul, cu mintea, cu toată fiinţa mea! Mi-ai luat minţile, femeie! Mi-ai luat minţile - şi nu vrei să vezi asta..." Şi mai mult de-atât nu stătuse ea să analizeze - îşi începuse deplasarea prin pat, spre telefon. Şi-şi spusese, cu maximă convingere, că tremurul uşor al mâinilor lui nu era adevărat! Nu-nu! I se păruse ei! Şi uite-aşa nu se mai gândise de-atunci la noaptea aia, deşi el o rugase de multe ori în minutele alea să-i acorde şi lui o şansă! Ea fusese foarte bucuroasă să-l vadă ieşit pe uşă! Şi-apoi nu-şi mai bătuse capul să se gândească la cuvintele lui, la ceea ce se întâmplase...

Ridică încet palma stângă... Parcă-i era frică...

"Şi de ce dracu ai emoţiile astea, Lucio?"

Sentimentul ăla era extrem de ciudat! Un amestec de teamă, nerăbdare, spaimă, îndoială, speranţă - toate "stropite" din belşug cu "roşu de obraji"! Ce era cu ea?

Lăsă uşor palma pe pijama, peste locul unde George spunea că ar fi trebuit să fie inima aia pe care i-o luase ea. Nu-i simţise palma; era obosit... Se aplecă uşor deasupra lui şi-i puse palma dreaptă pe obraz. Şi şopti:

- Hei, trezeşte-te!

Simţi imediat tresărirea scurtă. Ochii albaştri se deschiseră

prompt şi se aţintiră asupra ei... Zâmbi slab:

- 26 spune că gheneralul tău vrea să plece pe teren - şi-ar trebui să redevii şef...

Ochii albaştri o priveau lung... Iar George nu se clintea. Parcă nici nu mai respira! George o privea lung... Avea senzaţia că era speriat...

Da. Ea una îşi răspunsese la întrebare. Şi tocmai auzise nişte paşi intrând în apartamentul ei! Ridică deci încet palmele şi şopti:

- Uniforma e în baie.

După care se grăbi să se ridice şi încercă să iasă cât mai repede. Trebuia să plece imediat de acolo! Nu puteau discuta acum! Nu se simţea ea în stare să discute cu el despre asta! Nu-nu! Trebuia să se ascundă! O să se ascundă... Unde să se ascundă? Păi...

Alergă la propriu în apartamentul 14 şi se aşeză pe podea, lângă Denisa. Lăsă capul pe canapea...

Dumnezeule mare! O frigeau palmele! Şi-o frigeau şi obrajii! Tâmplele îi zvâcneau cu putere! Inima îi bătea să-i spargă pieptul! Şi simţea că se-nvârte camera aia cu ea! Doamne, ce era cu ea?

George

Îşi acoperi încet faţa cu palmele... Hei, gata!

Se ridică şi-şi privi lung băiatul... Ieşi. Deci uniforma era în baie! OK! Să se îmbrace repede şi să alerge la cort! Dacă generalul voia să plece pe

Îi curăţase uniforma!

... De ce-i curăţase uniforma? De ce făcuse asta? De ce îi turnase aseară apă-n palme? De ce-i pregătise masa "ca la carte"? De ce-i curăţase vestonul şi pantalonii? Şi bocancii? Pentru Dumnezeu - de ce azi, atunci când deschisese ochii, o văzuse aplecată deasupra lui? De ce? De ce se juca femeia asta aşa cu el? Oare chiar nu ştia? Oare chiar nu simţea? Oare chiar nu realiza ce făcea de fapt? De ce făcea asta?

Îşi încheia grăbit nasturii... De ce făcea Lucia toate astea?

... Oare recalcula? Oare îşi refăcea calculele? Oare voia să-şi refacă toate calculele - şi avea nevoie de confirmarea faptului că n-o minţise atunci?

Gata - redevenise chestor principal. Se grăbi să iasă şi năvăli la propriu în bucătărie. Şi-şi înghiţi instantaneu acel "De ce", pentru că Ludmila îşi sorta medicamentele chiar acolo, la masă, lângă staţia şi pistolul lui...

Deci îl trezise şi “se volatilizase” - semn că mai avea de calculat. Sau că regreta gesturile pe care le făcuse de dimineaţă până acum! Numai ea ştia! Oricum, doctoriţa era acolo - iar secretul lor trebuia să rămână doar al lor. Se grăbi deci să-şi ascundă gândurile şi să spargă tăcerea:

- Neaţa.
- Neaţa.
- Îţi mai trebuie ceva medicamente?
- Momentan am de toate.
- OK.

Redevenise "regulamentar". Staţia nu spunea nimic...

- Copiii cum sunt?

- Foarte bine. N-au avut coşmaruri peste noapte. Să vedem cum vor supravieţui paturile din 15 - că n-am pus plastic sub cearceafuri, iar ăştia micii sunt foarte năsoşi şi nu spun dacă au nevoie de pampers...

Începu să râdă... şi decise să întrebe totuşi:

- Lucia unde e?

- Cred că se odihneşte în 14. Voiam să-ţi spun...

Ce? Ce voia să-i spună? Dar, dacă era ceva despre Lucia, să nici nu se-apuce!

- Băiatul lui Alex e autist. Iar el a făcut azi-noapte o criză de plâns de-am zis că va trebui să-l calmez intravenos. Am senzaţia că nici n-are alte rude; nu ştiu unde-i sunt părinţii, dar n-a pomenit nimic despre ei până acum. Te rog, nu-l mai întreba despre familie. O să-l pistonez eu încetişor, aşa, cu aluzii micuţe. Şi-o să-ţi spună el singur datele lor de identificare.

- OK. Am plecat. Mulţumesc!

- Plăcerea noastră!

Ieşi şi ocoli zidul. Şi întinse mâna spre Nicolae:

- Spor la treabă.

- Să fie.

- Cum aflu ceva, vă anunţ.

Înţelegea el ce şi cum... Nicolae aprobă, aşa că se grăbi să coboare scările. Să plece cât mai repede. Să se îndepărteze - că trebuia să se stăpânească şi nu era foarte sigur c-o să şi reuşească...

Năvăli afară din scară; o rupse la fugă spre blocul cu zece etaje şi traversă. Şi întoarse capul, să se asigure că nu-l mai vedea...

Se opri şi-şi aprinse o ţigară. Şi suflă lung fumul. Puse încet palma peste obrazul drept...

"Hai, că te-ai tâmpit!"

Se grăbea spre cort. Revenea la serviciu - mai odihnit, mai atent, cu mintea mai limpede...

Nu se va gândi la Lucia. Nu se va gândi la ea chiar deloc! Atâta timp cât Victor era logodnicul ei, el n-avea ce să caute în calculele finei lui. Aşa că nu se va gândi la ea, ca să nu fie tentat să-şi tot facă apariţia prin centrul ăla. Pentru că imaginea ei, zâmbind slab, aplecată deasupra lui, "îl lovise" fix în moalele capului şi-i şterse instantaneu din minte toate gândurile şi planurile cu care reuşise să se înfrâneze şi să se menţină la o distanţă rezonabilă de ea. Încă mai simţea atingerea palmei ei...

Da; se tâmpise de tot! Numai că avea o vârstă şi-o vastă experienţă în poker şi ştia să ascundă asta. Se grăbea să traverseze podul ăla... Intră în cort şi luă un pahar de plastic:

- Neaţa tuturor. Care-i situaţia?

- Şefu’, permiteţi să raportez!

Şi-i întindea o hârtie scrisă mărunt-mărunt...

- Te-ai tâmpit? Te-ai apucat să scrii rapoarte?

- Nu; e doar lista principalelor evenimente de azi-noapte.

Aha... Da, acum vedea liniuţele... Deci se lucra intens la degajarea magazinului Obor, care ieri, la nouă jumate, în august, fusese semi-plin... Inginerii în drumuri şi poduri lucrau la pasaj. Aia nu era treaba lor - nu ştiau s-o facă. Dar acum ei "atacau" Ştefan cel Mare din ambele părţi. Era mult mai bine aşa. Aveau şi oamenii ăia o minimă şansă...

Nea Aurică se apropie... şi zâmbi:

- Auzi, şefu’?

Ce-i? Era atent, era pregătit să-i răspundă...

- ... Ai pupat-o?

Negă scurt cu capul şi primi... un gest concludent:

- Aoleu...

Se abţinea greu să nu râdă - nea Aurică era un tip teribil...

Teodor

Poliţistul care le fusese antemergător de la Arad până aici tocmai pornise spre el. Deveni foarte atent, că era important... Bărbatul mârâi printre dinţi:

- Mergem. Te ţii după mine orice-ar fi!

Aprobă cu capul.

- Dar, în caz că la filtrul următor primim alte ordine, ai grijă ce faci! Nu le arăţi pistolul şi nu sufli-n front, că ăştia cu TAB-urile sunt militari adevăraţi.

- OK.

Reveni la volan şi trase portiera. Şi dădu să-şi mai aprindă o

ţigară... dar renunţă. Mai bine să fie atent la drum. Şi la maşina de poliţie. Şi la oameni. La oamenii ăia disperaţi, care erau în stare de orice acum...

WW-ul porni încet spre poartă. Îl urmă. TAB-ul se retrăgea încet...

Oamenii de la gard îl priveau lung. Drept. Oamenii ăia nu ştiau ce reacţie să aibă - să-l aplaude, pentru că ducea două remorci cu prelată albă şi cruce roşie în oraşul distrus de cutremur, sau să-l huiduie pentru că nu urcase în remorcă şi nu le aruncase mâncare? Dar... Dar erau mulţi soldaţi acolo; probabil se gândeau că, şi dacă el ar fi vrut din tot sufletul să se urce în remorcă şi să le dea ajutoarele pe care le adusese, nu l-ar fi lăsat soldaţii ăia. Aşa că trecu printre ei... şi nu mai auzi aplauze. Dar nici huiduieli.

Porniseră din nou spre Bucureşti.

Începuse să se lumineze de ziuă. Aruncă o privire spre ceasul de pe bord: cinci şi-un sfert. Se lumina târziu... Aerul era plin de praf - probabil că azi nu vor vedea soarele. Şi poate că nici mâine...

Şi ieşeau iar de pe autostradă, semn că nu va reuşi să intre în Bucureşti pe-acolo, "pe poarta din faţă"... Vedea uniformele verzi...

Asta e! Trase tricoul pe deasupra pistolului şi oftă greu: şi-acum, să fie ascultător şi să facă ceea ce i se spunea. Că altă şansă să-şi revadă azi familia n-avea! Frână în spatele maşinii de poliţie şi i se făcu semn să coboare. Se conformă şi alergă la bărbatul în uniformă.

- Teodor Simionescu?

- Da.

Scoase iar actele, dar individul începu să răsfoiască nişte hârtii... şi-i puse "întrebarea-cheie":

- Care era destinaţia iniţială a cursei?

- Abenra, Danemarca.

I se arătă un Jeep verde:

- Mergi în spatele Jeep-ului militar şi ai grijă să nu-l pierzi! Hai!

Aoleu! Porneau?... Da, individul ăla pornea motorul! Strânse mâna poliţistului antemergător... şi alergă la maşină - gata, se ducea acasă! Jeep-ul porni toate semnalele acustice şi luminoase pe care le avea... Şi demară în trombă. Acceleră şi el şi înţelese repede că se grăbeau. Spera doar să-l scoată pe Şoseaua de Centură; să nu-l alerge cu viteza aia prin oraş.

Lucia

Gata - George plecase. Plecase de vreo cinci minute deja. Putea să se ridice de-acolo. Încă nu ştia cine era persoana care intrase în apartament atunci când ea încă mai era aşezată lângă capul lui George - şi era important să ştie asta. O să urmeze o ceartă serioasă cu Victor şi nu voia să fie acuzată de ceva - nici ea, nici George.

Se ridică, iar Denisa şopti:

- Pot să te rog ceva?

- Sigur.

- ... Mă ajuţi să ajung la toaletă?

- Nu, pentru că ar trebui să urci nişte scări. Îţi aduc toaleta aici, în baie, şi te duc până acolo. OK?

- OK.

Ieşi şi alergă pe scări - s-o ajute cu "toaleta mobilă" şi-apoi să facă împreună cu Ludmila un plan de atac! Copiii ăia trebuiau "începuţi" de undeva; şi cum în tabără era simplu, pentru că în tabără erau îndeajuns de multe toalete, îndeajuns de multe chiuvete şi mai ales îndeajuns de multe locuri la masă, era evident că aici trebuiau să organizeze o amplă acţiune de... plimbare a copiilor. Şi-apoi, desigur, trebuiau să tragă beţigaşe şi să decidă voluntarul care trăgea apa! Îi venea să râdă...

George

Privea lung harta şi se întreba ce-o să mai urmeze... Nu de alta, dar la prima replică mai căzuseră vreo duzină de case vechi şi se şubreziseră rău blocurile alea care fuseseră avariate de cutremur. Privea harta şi se gândea că ar fi trebuit să-l pună pe hackeraşul lui să ataşeze nişte notiţe la semnele alea, ca să poată să scrie cum era fiecare clădire! Ezita însă să se ridice şi să-i dea ordine noi, pentru că acea povestioară ataşată fiecărei clădiri ar fi trebuit revizuită după fiecare replică. Şi n-avea atâţia oameni. Era deci riscant să scrie "Clădire sigură"...

Era răutăcios. În realitate, nu putea vizualiza bine zona aia de-acolo, de la birou. Locul lui ar fi fost pe teren; ar fi făcut mult mai multă treabă dacă-l trimiteau pe Ştefan cel Mare! Numai că ei se încăpăţânaseră să-l numească "şef de cort"...

- Auzi, şefu'?

Nea Aurică se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Au venit datele despre Eduard ăla cu firma-n casă. Ştii tu - femeia rănită de la centrul Luciei...

- Aha.

- Vezi că mă duc după el.

- Bine, nea Aurică. Te rog eu mult să ai grijă!

- Ştii bine că nu-s nebun.

- Ştiu, nea Aurică. Dar vreau să-ţi spun un secret...

Şi-acum venea repede, că era curios... Se abţinu greu să nu râdă:

- Ai grijă mare de dumneata, că nu trebuie să ratezi evenimentele viitoare! Mă pregătesc s-o pup, să ştii!

- Hai, că eşti cârnat!

Na, că se supărase! Credea că-l luase la mişto! Dar el chiar se pregătea s-o pupe! Ce era aşa de... incredibil la chestia asta?! Zâmbea... Simţea urma palmei ei pe obraz şi zâmbea...

Teodor

Jeep-ul semnaliză dreapta. Deci ajunseseră. Pe-aici îl băgau în Bucureşti - pe strada Afumaţi. Logic! Strada Afumaţi, Şoseaua Colentina, casa lui! Se opreau din nou lângă TAB-uri... Şi porneau mai departe. Probabil că-l dăduseră prin staţie - şi fuseseră aşteptaţi. Numai aşa s-ar fi explicat uşurinţa cu care trecuseră de filtrul ăsta.

Aruncă o privire spre sursa de lumină din stânga... Dumnezeule!

Magazinul Metro era acum centru pentru sinistraţi. Era luminat feeric; parcarea era plină de oameni şi de tomberoane în care ardeau bucăţi de mobilier probabil...

Reveni spre şosea - şi spre Jeep. Nu va mai privi altceva decât şoseaua şi Jeep-ul! Imaginea aia...

Imaginea aia era mult mai cruntă decât ceea ce văzuse până acum. Trecuseră, de-a lungul şoselei de centură, pe lângă grupuri numeroase de oameni care se încălzeau la tomberoane de-alea. Sau la focuri în toată regula. Dar nu fuseseră nicăieri mai mult de 30 de persoane. Aici însă...

Aveau o singură bandă pe sensul de intrare în Bucureşti. Încerca să fie foarte atent şi la drum, şi la Jeep, şi să nu acroşeze vreun idiot care ţinea musai să se evacueze pe-acolo...

Treceau pe lângă case mici, cu maximum două etaje. Majoritatea erau cufundate în beznă. Nu-şi dădea seama dacă erau locuite; el de fapt încerca să nici nu le privească! Dar ochii alunecau involuntar spre ele; ochii căutau o urmă mică-mică de normalitate... şi n-o găseau...

Ajunseseră la podul peste calea ferată. Jeep-ul frână serios; se conformă şi începură să urce... Oare podul ăsta era şubred? Nu de alta, dar plănuia să plece cu Tigrul în Italia! Să-l ia dracu pe domnul Silviu şi firma lui! Îi aducea el TIR-ul înapoi, cu prima ocazie

când revenea în România! De altfel era sigur că domnul Silviu zicea mersi să ştie că măcar o maşină scăpase de cutremurul ăla! Celelalte, chiar dacă nu fuseseră lovite, cu siguranţă erau chiar acum hărtănite bine prin gropile din toată ţara! Era sigur că statul va rechiziţiona tot ceea ce-i va trebui! Şi va rechiziţiona în primul rând de la persoanele juridice! Aşa era logic...

Jeep-ul opri la ieşirea de pe pod, pe pod. Da' ce se întâmplase? Militarul din dreapta coborî din Jeep, trase automatul de la gât şi... bătă un fluier în gură! Şopti, ca pentru el:

- Ce dracu face ăsta - opreşte evacuarea?

... Da. Oprea evacuarea. Şi-avea succes! Se uita ce frumos oprea el circulaţia şi nu-i venea să creadă că poporul român se disciplinase chiar în halul ăla! Oare armata împuşcase nişte "indisciplinaţi" cât lipsise el, de se ajunsese la "minunea" asta? Coloanele de maşini se opreau rând pe rând... Jeep-ul începu "să taie" benzile. Acceleră puţin şi-l urmă. Spera ca şoferii să vadă că avea remorcă dublă...

Şi-acum mergeau "la pas" spre angro - spre Niro. Militarul alerga pe lângă ei, cu automatul la gât, în poziţie de tragere... Dumnezeule mare, ce era în oraş! Armata primise ordin să tragă! Iar acum militarii ăia chiar plănuiau să tragă...

TAB-ul din faţa intrării dădu încet în spate. Jeep-ul intră şi făcu dreapta. Şi opri. Poliţiştii din angro îi făceau lui semn să tragă în stânga, pe drumul spre Dragoane... Şi gata. Îl opriseră. Acum... Acum, dacă nu erau *fair play*, or să-i confişte TIR-ul. Iar el n-o să spună nimic. Ce să mai spună - să scoată pistolul la ei? Ha-ha!

Să coboare din cabină?... Parcă n-ar fi coborât din cabină...

Hei! Dar el ştia că Niro era desfiinţat! Ştia că toţi chinezii se mutaseră în spate, în Dragoane, iar standurile alea de termopan erau părăsite - unele chiar devalizate! De ce aduseseră ajutoarele aici? Voiau să le stocheze aici? Nu vedea care era rostul... Miji ochii spre dreapta, spre standuri, că nu se vedea foarte bine...

În primul stand, chiar în dreapta intrării, fusese un chinez cu pantofi. Acum erau trei poliţişti, luminaţi de o lanternă, înghesuiţi într-un fel de birou improvizat. În spatele lor începeau standurile. Iar în standurile alea...

Era întuneric. Praful din aer bloca lumina răsăritului. Vedea totuşi umbrele ghemuite în standurile alea...

Niro devenise centru de sinistraţi...

Bătaia puternică în geam îl sperie îngrozitor! Se întoarse, pregătit să scoată pistolul la inconştientul care-şi imagina că o să-i ia Tigrul...

- Dă-i 'nainte şi întoarce!

Aha! Îi scoseseră remorcile iar el nici nu "sesizase"! OK, întorcea! Încet, cu grijă, pentru că era plin de oameni acolo... Înaintă până trecu de zona standurilor şi frână - Dumnezeule mare! În parcarea aia imensă se improvizase un fel de cantină...

Dădu cu spatele şi întoarse TIR-ul. Era tentat să accelereze, să fugă cât mai departe de perspectiva de-a rămâne fără maşină... Militarul se apropie din nou:

- Şi-acum te duc direct acasă. Te ţii după mine şi nu opreşti orice-ar fi, auzi?

- Da.

- Nici dacă faci accident, nu opreşti! Vorbesc serios!

Aprobă cu capul - adică dacă trecea cu roţile peste o femeie cu doi copii de mână, să nu se oprească? I se făcea din ce în ce mai frică...

Ieşiră din angro, se înscriseră pe sub pod... Sirena şi girofarul Jeep-ului spărgeau violent noaptea...

"Năvăliră" din nou pe banda de urgenţă. Doamne, ce "tare" mergea nebunul ăsta cu Jeep-ul! De ce accelera în halul ăla? Că el unul nu se mai grăbea! Gata, era ca şi ajuns! Nu putea să se grăbească pe lângă atâţia oameni...

Hei! Aici era luminat feeric! Întoarse involuntar capul... Carrefour-ul Colentina era spital. Parcarea era plină de oameni în alb. Oarecum în alb probabil - dar...

Trecură ca vijelia pe lângă Carrefour. Şi pe lângă "marea" de oameni din jurul lui. Jeep-ul nici nu pişcase frâna! Nici el n-o pişcase; el doar ridicase piciorul de pe acceleraţie...

Şi-acum accelera din nou. N-avea voie să piardă Jeep-ul! Acum înţelegea el de ce! Dacă Jeep-ul trecea cu sirena în funcţiune, iar el rămânea în urmă, sigur se găsea un cretin cu SUV puternic care să iasă din coloana pentru evacuare şi să se ciocnească frontal de el! Că aşa erau şoferii români în 2010! Se ţinea deci după Jeep...

Vedea intersecţia cu Strada Andronache. Capătul tramvaiului 4. Acolo erau nişte blocuri. El nu le vedea. Intersecţia o vedea, dar blocurile nu. Gândul ăsta îi strânse stomacul ca un ghem! Blocurile alea căzuseră? Se prăbuşiseră? Adică... Adică trei blocuri "ditamai", cu câte 6 scări fiecare, erau acum transformate în moloz? Nu-i venea să creadă! Nu putea fi posibil! Nu-nu!

Jeep-ul opri sirena şi încetini serios. Frână şi el şi profită de viteza redusă; privi lung maldărul de moloz... excavatoarele... oamenii... ambulanţele... farurile acelea imense care luminau mormanul de moloz...

Dumnezeule, ce dezastru se petrecuse aici ieri, la nouă jumate! Dar, din fericire, oamenii fuseseră la serviciu la nouă jumate. Poate că serviciile rezistaseră mai bine decât blocurile; în clipele alea, îşi dorea să creadă că blocurile alea fuseseră pustii. Că sutele de adulţi care locuiseră acolo lucrau în clădiri noi, moderne...

Şi copiii? Copiii erau în vacanţă în august!

... Nu-nu! Copiii erau la bunici! La ţară! Toţi, fără excepţie! Iar bunicii care locuiau în Bucureşti aveau o casă la ţară! Obligatoriu! Copiii nu fuseseră acasă! Şi nici părinţii! Şi nici bunicii! Nimeni nu fusese acasă ieri, la nouă jumate! Ambulanţele stăteau acolo pentru că nu mai era loc în parcarea Carrefour-ului!

Încerca, încerca, dar nu se putea autosugestiona. Nu se putea minţi. Vedea cu ochii lui...

Gata - trecuseră de locul dezastrului. Reveni spre şoseaua Colentina.

Strânse cu putere volanul în palme! Moloz în stânga! Moloz în dreapta! Moloz în curtea şcolii - iar asta însemna că şcoala era cel puţin şubredă! De ce dracu nu accelera omul ăla? Acum îi venise să se moşcăie?

... Treceau pe lângă moloz... Doamne, câţi voluntari erau acolo! Câţi oameni se luptau să mute resturile blocului de deasupra supravieţuitorilor! Cu siguranţă, mai erau supravieţuitori! Altfel n-ar fi stat ambulanţele acolo!

Da; căderea blocului de la Mega nu-l mira. Îşi amintea că, la un moment dat, acolo murise un bărbat. Căzuse ceva, un balcon sau o bucată mare de zid, şi-l lovise. Şi murise. Se aşteptase ca blocul ăsta să cadă...

Jeep-ul opri pe dreapta; opri în spatele lui şi văzu cum unul dintre poliţiştii de pe trotuar se apropie de portiera verde, schimbă câteva cuvinte cu şoferul... şi apoi opreşte circulaţia. Aici erau mai bine organizaţi. Aici aveau mai mulţi oameni. Sigur, aveau şi mai multe clădiri prăbuşite...

Nu voia să vadă ce se întâmplase mai sus, la Doamna Ghica. Probabil că îi va povesti Violeta, la un moment dat. Urmă Jeep-ul; vira la stânga şi înaintă...

Ia uite! Da' partea aia de bloc de ce căzuse? Blocurile ANL erau noi - cum de se prăbuşise juma de scară? Nu mai înţelegea nimic... Gata; îl semnalizau să oprească pe dreapta. Se conformă; Jeep-ul întoarse "din scurt" şi se opri pe colţul străzii. Se grăbi să oprească totuşi motorul şi să coboare din cabină, pentru că amândoi alergau la el! Şi zâmbi:

- Vă mulţumesc din suflet pentru ajutor!

- Stai liniştit! Noi îţi mulţumim!

Poftim? Încercă să zâmbească veridic:

- Da' n-am făcut mare chestie! Doar am adus nişte remorci!

Şoferul negă scurt cu degetul:

- Nu-nu! Să-i spui soţiei tale şi vecinilor tăi că le mulţumim!

Ia uite...

- Şi să ai grijă de TIR - că nu se ştie niciodată când o să vreţi să vă evacuaţi şi voi!

Aprobă cu capul; îi făceau amândoi cu mâna, din Jeep... Ce naiba se întâmplase acolo? De ce-i mulţumeau lui? Şi de ce transmiseseră...

Ţipătul scurt îl făcu să tresară! Se întoarse spre scară... şi începu să râdă.

Violeta

Cartofii erau aproape gata. Adică, curăţarea şi tăierea cartofilor se apropia vertiginos de final! Totuşi, curăţase şi tăiase vreo zece kile de cartofi! Spera să le ajungă mâncarea, pentru că patrula o să le mai aducă copii... iar ei îi reuşea o mâncărică de cartofi de-a dreptul delicioasă...

Îşi trase scurt nasul şi-şi dădu părul spre spate. Şi simţi nevoia să apese urechea, pentru că începuse să vâjâie...

Şi afurisită să fie ea, dacă ăla nu era Tigrul! Gata! Venise Teo!

Scăpă cuţitul din mână şi se repezi direct la uşă! Direct în hol! Direct pe palier! Direct spre scări!

- Hei!

Nu-nu! Nicolae n-o să poată s-o oprească! Nu! Auzea în continuare huruitul ăla - era extrem de devreme, iar majoritatea proprietarilor de maşini evacuaseră! Gata! Ajunsese şi el acasă! În sfârşit!

Şi-acum se oprise! Nu mai vâjâia! Nu se poate! De ce se oprise? Nu cumva îi luau TIR-ul? Coborî şi ultimele trepte şi năvăli afară din scară. "Constată" străzile şi parcarea goale aproape în totalitate... În dreapta nu era! Nu se poate! În stânga nu era...

Şi totuşi, nu era nebună! De atâţia ani îi auzea maşina, de la geamul bucătăriei! Mai ales acum, când era linişte pe străzi! Îi recunoscuse motorul! Trebuia să fie acolo! Se apropia de capătul străzii... Privea lung trotuarele străzii Maior Băcilă...

Uite-l!

Scăpă un chiot şi o rupse la fugă spre capătul străzii! Spre el! Văzu un Jeep verde "zburând" la propriu pe strada aia, prin faţa ei...

Dar nu se mai putea opri. Nu mai putea întoarce capul, să se asigure! Alerga la el - iar dacă va mai trece un Jeep acum, o s-o lovească în plin...

Teo întinse mâinile spre ea şi începu să râdă. Sări scurt şi "zbură" în braţele lui!

Teodor

Oof, Doamne! Uite-o! Venise jos! Îi auzise motorul şi venise! Oo, Doamne! O strângea tare-tare în braţe... Violeta bufni în plâns:

- Bine-ai venit!

- Îţi jur că niciodată, pentru nimic în lume, n-am să vă mai las singuri! Jur! Nici o clipă măcar!

- Ei...

Se grăbi să se desprindă din îmbrăţişare, pentru că trebuia s-o privească în ochi atunci când îi spunea asta:

- Vio, tu nu-ţi dai seama prin ce-am trecut în ultimele ore! Nu-ţi dai seama cum am ajuns până aici!

- Lasă - important e că ai ajuns!

- Nu-nu! Unde erai ieri, la nouă jumate?

Şi nu-i răspundea... Ia să se lămurească el acum, înainte să urce în apartament:

- Copiii sunt bine?

- Sunt foarte bine.

- S-au speriat?

- Cred că da. Oricum, din clipa când am ajuns eu la grădi şi i-am luat, s-au liniştit.

- Şi-acum dorm?

- Da.

- Sunt singuri?

- Nu; cu mama şi cu vecinii noştri.

- Soacră-mea e bine, da?

- Da. Cam obosită, dar... Dar e bine.

Bun! Deschise portiera şi-i făcu semn să urce în TIR - şi se grăbi s-o urmeze. Blocă portierele şi începu să-şi strângă lucrurile:

- Cât strâng eu aici, ia explică-mi şi mie de ce doi militari dintr-un Jeep de camuflaj tocmai mi-au spus să-ţi transmit mulţumirile lor? Ţie şi vecinilor noştri?

Tăcea... De ce tăcea? O privi preţ de-o clipă şi descoperi că soţia lui îşi acoperise obrajii roşii cu palmele şi făcuse ochii mari-mari... Decise să-i explice justeţea acelei întrebări:

- La Nădlac, imediat cum am trecut de vamă, un echipaj de poliţie m-a blocat pe şosea şi m-a pus să pun staţia pe o frecvenţă anume. Care, am aflat mai târziu, era o frecvenţă militară. Iar după ce-am vorbit cu tine, mi-au spus că un şef mare de la Bucureşti mă vrea ajuns cu bine la el, în Bucureşti. Şi m-au trecut prin toată ţara cu antemergător, m-au aşteptat cu o remorcă de Crucea Roşie, m-au băgat în oraş cu Jeep-ul militar şi nino-nino...

Puse staţia lângă laptop şi închise geanta. Şi-şi privi lung soţia:

- Ce isprăvi aţi făcut, tu şi Maia, de-am beneficiat de asemenea tratatie?

Soţia lui trase aer în piept... şi-i răspunse cu o întrebare:

- Ce înseamnă chestor principal?

- Poftim?

- În gradele vechi; ce înseamnă chestor principal?

Se gândi câteva secunde... şi ridică din umeri:

- Păi cred că general-maior. Nu sunt sigur, dar tot ceea ce începe acum cu chestor a fost general.

Violeta lui se înveneţise şi nu mai respira... OK! Îşi aprinse o ţigară:

- Acum, aici, îmi lămureşti misterul. Că văd că te-ai albăstrit toată.

Se aşteptase să fie nevoit să mai insiste vreo zece minute - când colo, Violeta lui începu să turuie:

- Când am ajuns cu copiii acasă, poliţista noastră de la 12 evacuase deja pensionărimea din bloc şi păstrase doar vecinii de pe palierul nostru. Am pus masa pentru toţi, că se strica mâncarea aiurea. Iar ea ne-a propus ca, întrucât cutremurul ne-a prins nepregătiţi şi cu cămările goale, să facă o şmecherie cu şeful ei. Să organizeze pe palierul nostru o mini-policlinică pentru poliţiştii cu răni minore, pe care noi s-o deservim.

Cum-cum?

- Ce să faceţi?

- Să ne îngrijim de ea, na! Mama să-i oblojească, noi să ne ocupăm cu organizatoricele... Ea s-o păzească - şi uite-aşa nici unul dintre noi să nu fie nevoit să se evacueze, sau să se facă voluntar la scormonit în moloz. Şeful ei, chestor principal, care îi e şi naş de cununie, a venit, a inspectat şi n-a aprobat mini-policlinica; în schimb, ne-a rugat să facem un adăpost pentru minorii rătăciţi.

Aoleu! Nu-i venea să creadă că auzise cuvintele alea! Adică... Adică cum?!

- Noi organizăm adăpostul şi avem grijă de copii; el are

grijă de noi, ne aduce ceea ce ne lipseşte, ne asigură paza şi ne găseşte rudele.

Ei bine, acum se lămurise. Era clar! Bufni în râs:

- Ştii ce mi-a spus tata la telefon, când m-a sunat? Că tu şi Maia vă veţi descurca în primele 12 ore. Spune cinstit: v-a luat 12 ore?

Soţia lui râdea şi ea şi clătina capul:

- Vreo trei, maximum...

Era teribilă! Se grăbi s-o sărute... că-i fusese îngrozitor de dor de ea - şi se speriase de moarte când aflase că fusese cutremur... Deblocă portierele:

- Deci ce să mă aştept să găsesc acasă?

- În apartamentul nostru sunt grădiniţiştii.

I-auzi! Bufni în hohote de râs:

- Şi cum de n-ai cearcăne?

- Sunt foarte cuminţi, să ştii!

- Daa... Liana cred că e în extaz printre atâţia copii!

- Liana e în apartamentul 12, cu Florin şi fetiţa juristului de la apartamentul 14.

Cum-cum?

- Şi cu logodnica juristului... şi cu băiatul chestorului principal... Ei sunt un pic "separaţi", pentru că copiii pe care-i aduce patrula sunt plini de microbi şi moloz şi cine mai ştie ce. Iar ai noştri sunt feriţi de mizeria de afară. În plus, fetiţa juristului are doar un anişor şi-un pic... În fine; patrula ne aduce copiii rătăciţi, iar noi îi curăţăm cât de cât, le dăm haine curate şi-i cazăm în 13, 14 şi 15. Şi le oferim adăpost, mâncare caldă, asistenţă medicală, jucării... Pază... Un umăr pe care să plângă...

Şi tot nu putea spune nimic... Violeta arătă spre ecusonul din piept:

- Suntem toţi în haine albastre şi avem ecusoane de voluntari poliţişti.

Ia uite! Nu observase... "Poliţia", "Voluntar", "Chestor principal George Mocanu". Aprobă încet cu capul:

- ... Păi atunci de-aia mi-au zis...

Acum se lămurise. Acum înţelesese de ce trebuia să le transmită mulţumiri! Porni motorul şi dădu în spate... Şi parcă TIR-ul în faţa scării. Bun!

- OK - şi-acum hai sus, că deja simt nevoia să văd cu ochii mei chestia asta!

Coborî şi încuie portierele. Se asigură că luase tot, că încuiase TIR-ul... Şi-l bătu uşor cu palma pe emblemă - fusese un bun tovarăş de drum. Îl ascultase şi-l adusese repede acasă... Strânse mâna soţiei lui şi păşi spre bloc. Şi se opri aproape imediat - pentru că pe tencuiala aia chinuită de vreme apăruse o bulină mare, albastră... Soţia lui exclamă:

- Nu ţi-am spus? Stai să vezi!

Violeta îl trase în scară şi se opri în dreptul balustradei. Şi... anunţă cu voce tare:

- Violeta şi Teo! Urcăm!

Ridică instinctiv privirea spre etajul trei - se întreba pe cine va

Au!

Lanterna se stinse aproape imediat, iar o voce de bărbat le răspunse:

- Urcaţi.

OK, urcau! El urca mai încetişor, aşa, pentru că îl orbise cu becul ăla... Violeta îl opri la etajul unu, îl luă de gât şi-şi lipi buzele de urechea lui:

- Lucia, poliţista de la 12, e cu logodnicul, care e stilist şi e pe cale să devină fost logodnic. Nevasta şi băiatul autist din 13 au fugit alaltăieri cu amantul ei în Republica Moldova, iar la cât de bumbăcit e Alex, cred că el şi amantul ei au avut o discuţie "tare" înainte să iasă pe uşă. Nicolae, juristul, ştii că şi-a îngropat băiatul, tot alaltăieri; după aia, cred că s-a mutat la Carina, noua logodnică, şi la fetiţă. Nevastă-sa, Denisa, s-a ciocnit de cuptorul cu microunde la cutremur, aşa că şi-a rupt de tot alea patru coaste "faultate" în accidentul de maşină. Acum stă lungită pe canapeaua personală din 14; e calmă, semn că se aşteaptă să apară şi amantul ei din clipă-n clipă. Iar chestorul principal l-a văzut pe Mugur pe geam, a văzut că e rănit, a aflat că e un fost coleg de liceu de-al meu şi l-a poftit să se facă voluntar. Aşa că te rog frumos să nu-l împuşti...

Negă încet cu capul - bineînţeles că nu-l împuşca! Ce naiba! Şi-acum îşi reluaseră drumul... El diseca "rafala" de informaţii proaspete şi extrem de importante...

Poliţista era cu stilistul - şi se certaseră destul de rău, de vreme ce erau în pragul despărţirii. Tânărul pletos rămăsese singur - nevasta şi copilul plecaseră cu amantul ei, lăsându-l "în fundul gol", cum se spune... Juristul era cu logodnica şi fetiţa de-un anişor şi-un pic; iar nevasta juristului îşi aştepta amantul şi se refăcea după un nou accident la coaste... Iar mânzul...

Deci mânzul era sus, pe palierul lor... OK - o să-i pună în vedere, aşa, non-verbal, să aibă grijă ce face. Şi-atât - că se va ocupa personal de supravegherea lui. Deşi, la aşa calamitate nenorocită, se îndoia că individului îi mai stătea mintea la furat nevestele altora! Era rănit... Hm!

În sfârşit, ultimele 16 trepte. Doamne, abia aştepta să ajungă! Cât gonise şi se chinuise ca să ajungă aici! Oof, Doamne! Dar uite că reuşise; ajunsese, în sfârşit, acasă! Privi lung uşa larg deschisă de la apartamentul 12... Din fotoliu, poliţista îi zâmbea slab. Era în uniformă; era obosită, avea cearcăne... Tânăra se ridică şi întinse mâna:

- Lucia. Bine-ai venit.

- Teo. Aud că bine v-am găsit...

- Da-da! Foarte bine chiar!

Juristul stătuse pe fotoliul din 13; se ridicase şi venise să dea mâna cu el...

- Nicolae.

- Teo. Foarte eficient "focul de avertisment"...

Şi-i făcea semn că-l orbise cu lanterna...

- Lucia m-a învăţat!

Da-da! Râdeau; iar dacă ei râdeau, însemna că, într-adevăr, îi găsise bine... Pe fotoliul din 14 nu era nimeni; intră în apartamentul lor şi oftă greu:

- Sărut mâna, Maie.

Şi-o strânse tare-tare în braţe - că dacă n-ar fi fost ea şi poliţista aia cu naş general, acum el ar fi scăpărat din călcâie peste tarlale, spre centrul de sinistraţi...

- Bine-ai venit, Teo! Hai, dă bagajele încoace! Fugi şi spală-te. Şi schimbă-te!

- Ah, da! Vreau şi eu o uniformă de-aia albastră!

- Ba tu vrei o pijama! Şi cina şi nani!

Iar dacă soţia lui se stropşise aşa la el, trăgea concluzia că mai bine n-o contrazicea. Nu de alta, dar făcuse mai puţin de 24 de ore de la Dresda până-n Colentina, în vremuri nu foarte propice pentru aşa cascadorie...

George

Cafeaua era bună. Nu se compara cu ness-ul Violetei; dar era bună. Îi dezmeticea neuronii. Avea mare nevoie de ea - trebuia să "inventeze" un nou spital şi era în criză de foarte multe lucruri - începând cu clădirea, continuând cu personalul, cu minimul de dotare, cu spirt, cu bandaje, cu analgezice... Cu apă, cu generatoare... Ehei...

Simţi o prezenţă în dreapta lui; întoarse capul şi constată că

subalternul lui zâmbea zmeieşte... Se stropşi un pic la el:

- Ce-i, mă?

- Ei, ce să fie... A plecat mâncând pământul azi-noapte!

Cum-cum? Ridică scurt sprâncenele, că el dormise dus azi-noapte... 26 păli:

- Nu ţi-a zis Lucia?

- Nu. Aşa că raportează.

- S-a întors individul cu ochi verzi. Ai avut dreptate - a venit chitit s-o ia cu el. Dar i-a zis-o ea, pe staţie, de n-a putut-o duce! Se hlizeau băieţii în jurul lui...

- Aha! Şi ce i-a zis?

- Păi, eu te căutam pe tine. Mai de departe, aşa, şi mai printre dinţi - că nu ştiam ce-o să fie. Ea a răspuns şi întâi şi-ntâi mi-a zis să mă duc lângă el şi s-o apelez de acolo, pe staţie, cu indicativul "şefa"...

Bufni într-un hohot zdravăn de râs... şi exclamă:

- Stai! Şi-a încheiat cu "împuşcă-l fără somaţie"?

- Exact.

- Atunci e clar - am scăpat de individ!

- Oricum, eu am lăsat un automat cu staţie să supravegheze scara blocului. Domn' gheneral ştie că automatul păzeşte centrala aia din capătul străzii... Ah, da! Pe la cinci jumate a ajuns şi tiristul acasă!

Aha! Bun! Era mai liniştit acum. Cinci bărbaţi era o cifră mulţumitoare pentru centrul ăla. Mai ales că tiristul avea pistol! Bun! Arătă scurt spre hartă:

- Unde să fac eu spitalul mobil? Că n-am unde!

- Şefu'... Cred că în hotelul ăsta poţi să faci spital. Iar sus, pe Ştefan cel Mare, cred că blocurile alea cu două etaje de la circ sunt numai bune.

- Sunt locuite.

- Iar Circul în ce stare e?

- E cu galben.

- Spitalul de plămâni?

- S-a reprofilat demult în spital complet. N-am nici o opţiune!

- Auzi, şefu'? Da' stadionul Dinamo?

- ... Ce-i cu el?

- Are 'j de mii de terenuri, pentru toate sporturile posibile! E la spaţiu liber... căcălău! De ce nu ducem nişte corturi acolo? E pe Ştefan cel Mare, e şi aproape de Urgenţa aia prăbuşită, are şi destul spaţiu liber pentru decolat-aterizat... Şi e şi plin de verdeaţă - chestie foarte importantă, când s-o ridica soarele sus în creştet...

Aproba, privind lung harta...

- Poate ocupăm şi noi două-trei terenuri de-alea, sau câteva grădiniţe cu floricele... Sau bazinul şi clădirea de la secţia de polo...

- Cheamă-l pe general şi fă focul.

26 dădu să pornească spre general, dar se întoarse lângă el - că pe-aia cu focul n-o înţelesese. Îl privi lung şi încercă să nu zâmbească deloc:

- Ca să pun nişte metale la topit, să-ţi fac medalie.

Gata - îl fâstâcise de tot! Avea nişte subalterni unul şi unul! Rămăsese singur...

Deci Leo revenise la bloc şi încercase s-o ia pe Lucia cu el. Oare ce-i spusese?... În fine - asta nu mai conta. Lucia nu plecase cu el. Nici nu se gândise să plece cu el! Bun! Altceva îl apăsa pe el acum...

Lucia nu-i spusese nimic despre Leo, de dimineaţă. Sigur, nici el nu-i spusese ei nimic azi-noapte despre prima vizită a lui Leo - nu? Oricum, vizita aia "se produsese" în timp ce el dormise. Iar azi, de dimineaţă, ea îl trezise...

Nu. Nu avea voie să fie nebun! Nu-şi permitea să fie nebun! Nu-nu! Avea 45 de ani! Depăşise demult perioada aia cu coşuri pe obraji şi mii de calcule bazate strict pe propriile visuri! Gestul cu palmele şi curăţatul uniformei - şi toate celelalte - erau doar modul ei de a-i mulţumi pentru că o ţinea în bloc, departe de dramele de pe străzi. Atâta tot. Nu-şi va face speranţe degeaba! Atâta timp cât Lucia era logodnica lui Victor, va refuza să-şi facă speranţe!

Îşi aprinse o ţigară şi ieşi din cort. Începea să se lumineze bine de ziuă. Începea să se vadă dezastrul... Iar omul de la drumuri nu-i răspunsese încă la întrebarea "când se poate turna nişte umplutură în crăpătura din mijlocul şoselei?"... Omul de la Luxten nu-i răspunsese la întrebarea "când poate instala nişte stâlpi de electricitate şi-un panou solar?"...

Oricum - dacă era să fie extrem de obiectiv, trebuia să constate că relaţia lui de serviciu cu Lucia era mult mai bună decât relaţia de serviciu dintre poliţista Lucia şi voluntarul Victor! La capitolul ăsta, el stătea mai bine decât logodnicul ei. Lucia îşi iubea meseria; dar...

Oare mai putea fi ceva între ei? Putea începe ceva între ei? Lucia "îl calculase" de dimineaţă, sau doar îi mulţumise pentru centrul de minori? Fuma şi nu reuşea să afle răspunsul...

Dar, în materie de serviciu, el "stătea mai bine"!

Aruncă ţigara şi reveni în cort. Şi trase harta: stadionul Dinamo avea acces şi dinspre cartierul Floreasca, nu? Privea clădirile... Şi uite că găsise o posibilă rezolvare! Clădirea autobazei Floreasca se prăbuşise; dar aprecia că mai mult de-o oră nu-i lua ca să degajeze spaţiul ăla cu nişte excavatoare iuţi! Iar lângă autobaza aia era ditamai Piaţa Floreasca cu etaj!

Stop! Alea erau ale omologului care primise "felia" de lângă el! Deschise un mail nou - că nu era competiţie, ci conlucrare. Aşa li se spusese la şedinţa de ieri - că, dacă îndrăzneau să se ia la întrecere, îi "refăcea" instantaneu soldaţi...

Ludmila

Lui Teo îi fusese foame! Rău! Şi era şi foarte obosit - se aşezase la masă, mâncase şi tăcuse mâlc, cât turuise Violeta de mama focului... Lucia intră în bucătărie:

- Hai - du-te şi odihneşte-te. Când ai dormit ultima oară?

- Păi să spunem că ieri, la nouă jumate, mă pregăteam să mă culc.

Aoleu! 36 de ore de nesomn? Teo zâmbi:

- Red Bull şi Snickers - o tonă din fiecare.

I-auzi ispravă! Altul care se hrănea cu Red Bull! Ordonă scurt, aşa cum învăţase de la Lucia:

- Şi pe urmă spitalizare 14 zile. Treci!

Şi-i arăta uşa cu degetul, că nu era deloc cuminte... Violeta îl trase spre uşă:

- Hai să te cazezi în 12. Te bagi în sufragerie şi te faci că n-ai ajuns acasă - că altfel "împlineşti" 48 de ore de nesomn şi-o superi rău pe soacră-ta!

Şi gata - rămăseseră singure...

Lucia se aşeză la masă şi luă şi ea o felie de cozonac. Mânca repede; privea blocul lui Mugur şi mânca... Şi calcula ceva foarte complicat... Ia să calculeze şi ea o chestie extrem de complicată! Simţea că era momentul ideal ca să se-apuce de calculele alea!

Dormise iepureşte, printre copiii din sufragerie. Tocmai pentru că dormise cu grijă, auzise staţia "strigând" după George; şi se ridicase, dându-şi seama că se apropia ora de trezire a copiilor. Îşi luase cutia cu medicamente şi decisese s-o inventarieze; că tot era George acolo, şi putea să-i încropească repede o listă cu necesităţi medicale. Intrase şi ea în apartamentul 12 - şi văzuse imediat scena din sufragerie! În secunda aia, regretase enorm că nu intrase pe vârfuri...

Între George şi Lucia se întâmplase ceva, cândva. O discuţie, probabil - nu mai mult. Era tentată să creadă că George Mocanu îi explicase, la un moment dat, finei lui că este o persoană foarte importantă pentru el. Iar Lucia nu marşase la ideile naşului ei, aşa că naşul o lăsase baltă. Dar uite că venise cutremurul ăsta şi dăduse totul peste cap! Naşa murise; naşul era extrem de ocupat cu cutremurul şi copilul supărat pentru moartea mamei. Numai că Lucia...

Lucia ştia ce înseamnă singurătatea. Din câte aflase de la Violeta, mariajul Luciei cu soţul ei fusese destul de... tern şi rece. Apoi el murise iar ea ţinuse doliu un an... Şi-apoi intrase în concediu şi încercase să-şi demonstreze că nu-şi dorea să fie singură. Că avea mare nevoie de un bărbat în apartamentul ăla cu două camere; un bărbat, care să fie soţ şi tată. Şi cap de familie. Şi se distrase pe cinste cu interlopul cu ochi verzi... aşa, "de dezmorţire"... şi de demonstraţie a faptului că în realitate nu-şi dorea un interlop care s-o distreze şi cam atât, ci un cap de familie... După care îl adusese pe Victor în apartamentul cu două camere. Nu ştia cum fusese relaţia lor înaintea cutremurului. Presupunea că fusese bună - pentru că auzise azi câte ceva despre inelul de pe degetul ei. Numai că, de când cu cutremurul, Victor se dovedise a fi cea mai proastă alegere posibilă pentru ea. Cel mai prost cap de familie pentru poliţista aia care nu voia să-şi dea demisia - şi deci va trebui să participe activ la reconstrucţie...

Aşa că Lucia era supărată. Şi îndoită de necesitatea păstrării pe deget a inelului de logodnă de la Victor. Şi panicată de gândul singurătăţii...

Azi, la cinci şi-un sfert, Lucia încercase să afle dacă George e dispus să reia discuţia aia de demult. Pentru că acum, după cutremur, o poliţistă nu se mai putea căsători cu un stilist. Iar o doctoriţă nu se mai putea căsători cu un zugrav. Pur şi simplu - era imposibil! Un program fix de opt ore, alăturat unui program variabil care începea şi se sfârşea atunci când voia el, era o imagine jalnică. Şi-un divorţ sigur. Aşa că azi, la cinci şi-un sfert, Lucia începuse să calculeze...

În clipa în care intrase în hol şi întorsese privirea spre sufragerie, Lucia fusese aşezată lângă capul lui George. Îi spusese ceva, după care observase cum tânăra ridicase palmele de pe el. Se grăbise şi năvălise în bucătărie, pentru că nu voise să le lase impresia că-i spiona... Şi-apoi Lucia dispăruse, grăbită, iar George se schimbase şi venise s-o întrebe pe ea...

Ieşi şi porni spre uşă, ca într-o plimbare... Intră în 12 şi se apropie de fata ei. Ce făcea acolo? Violeta se oprise în uşa dormitorului. Îl privea lung pe Teo, care-şi privea lung copiii... O trase uşor de braţ şi-o întrebă, la ureche:

- Între Lucia şi George a fost vreodată ceva?

Fiica ei se grăbi să întoarcă capul! Era uimită... Aprobă încet cu capul, iar Violeta zâmbi:

- Cred că Alex ar trebui să fie cel mai bine informat în privinţa asta. Că noi avem polistiren pe toţi pereţii...

Iar Alex dormea... Cât era ceasul? Aproape şase. Păi ia să-i trezească pe voluntari - să mănânce ei primii şi să înceapă apoi să scoale copiii! Stabilise cu Lucia un program fix, care începea la ora şapte fix. Dacă "ratau" planificarea aia, centrul pentru minori o s-o ia razna rău...

Se grăbi să ajungă în sufragerie. Privi lung bărbatul care dormea dus pe canapea... Păcat! Cutremurul ăsta făcuse maximum de rău posibil! Pentru el, de exemplu, făcuse un dezastru în dragoste! Se aplecă lângă Alex şi-i şopti încetişor la ureche:

- Alex... Alex, te trezeşti?

Tânărul mormăi scurt şi se ridică, cu ochii încă închişi...

- Hai să mănânci ceva. Hai, vino-ncoa!

Îl ghidă încet pe palier; avea senzaţia că ochii albaştri încă nu se deschiseseră... Îl aşeză pe fotoliul din 15 şi se grăbi să-i aducă un pahar cu ceai cald şi cozonac:

- Poftim.

- Săru' mâna.

- Auzi? Am şi eu o întrebare extrem de secretă, extrem de discretă, extrem de...

Aa, acum deschisese ochii! Era atent şi aproba, semn că discuţia lor va rămâne strict secretă...

- ... Da' nu spui la nimeni!

- Promit.

- ... Tu ce ştii - a fost vreodată ceva între Lucia şi George?

Alex o privea lung... şi nu era uimit! Adică între Lucia şi George chiar fusese ceva! Tânărul îi făcu semn să se apropie şi-i şopti la ureche:

- Au discutat, la un moment dat, despre ceea ce ar fi putut fi pentru el o scurtă relaţie extraconjugală, un divorţ rapid şi-o frumoasă poveste de dragoste; dar doar atât. Aşa a decis ea. El însă o iubeşte. Şi să ştii că şi ea îl iubeşte - dar încă n-a aflat asta...

Aşa deci... Alex continuă:

- Atâta timp cât ea e logodită cu Victor, George n-are nici o şansă. Dar, din câte am dedus discutând aseară cu ea despre diverse chestii, treaba aia cu logodita e pe cale să se sfârşească.

Aha! Aprobă încet cu capul, zâmbind... Iar Alex se sprijini de spătar şi muşcă din cozonac. Şi închise ochii - că nu dormise decât cinci ore şi probabil că-l usturau pleoapele de la criza de plâns...

Se ridică şi reveni în bucătăria fiicei ei. Lucia tocmai îşi termina ceaiul. Oo, la fix! Zâmbi slab:

- George s-a întors la treabă, nu?

- Da.

- Bine că s-a odihnit un pic!

Lucia nu răspunse; doar aproba încet cu capul... Oftă scurt şi se apropie de ea, ca să poată să-i şoptească:

- Acu', eu ştiu că nu e treaba mea; dar sunt cea mai bătrână de-aici şi m-a cam pocnit sfătoşenia...

Tânăra începu să râdă. Ptiu, să n-o deoache - că frumoasă era! Se grăbi să continue:

- Cred că lui George i-ar prinde bine nişte sandwich-uri. S-a odihnit un pic, dar a plecat nemâncat - şi n-a plecat spre popotă, ci spre laptopul din cort.

Lucia aprobă. Decise să atace "frontal" problema:

- Mai ales dacă nu i le duce patrula.

Şi gata - râsul frumos "se frânsese" brusc...

Lucia

Aoleu! Cum-cum? Ce spusese Ludmila? Nu se putea întoarce spre ea; dacă ar fi făcut-o şi-ar fi văzut-o făcându-i cu ochiul...

Deci ea intrase în apartament de dimineaţă! Ea o văzuse lângă George! Iar ea tocmai îi spusese...

Femeia ieşi şi se îndepărtă. Se încruntă scurt. Hm...

Deci începuse să se observe ceva-ceva. Nu ştia ce anume se observa de-acolo, din rândul voluntarilor; în orice caz, ieri, pe hol, se făcuse uşor stacojie la un moment dat; şi se făcuse mică atunci când el se ridicase şi se apropiase de ea cu paşi fermi...

Oricum, problema ei cu Victor se vedea tocmai din spaţiu! Şi cum Ludmila nu ştia decât de modul cum îl trezise azi pe George, dar îşi dăduse seama că se întâmpla ceva între ei, trăgea concluzia că George începuse să fie neglijent... sau nerăbdător...

Nu mai conta. Nici ea nu era perfectă. Probabil că şi ea avea momente când "îi scăpau" unele priviri sau unele gesturi! În plus, nu era evident că centrul ăsta apăruse acolo, aşa, sub forma actuală, pentru că avusese ea ideea înfiinţării unui centru al cărei

şefe să fie şi care s-o ţină departe de moloz şi morţi? George acceptase imediat "solicitarea" ei. Iar acum Ludmila făcuse totalul şi-o sfătuise să-i ducă ea nişte sandwich-uri la cort...

Venise oare momentul discuţiei între patru ochi? Că asta însemna "plimbarea" sandwich-urilor până la cort - cinci-zece minute de discuţie cu colegii şi-apoi ieşirea în stradă. Şi discuţia între patru ochi - adică între 400 de ochi, dar departe de Victor! Ludmila o sfătuia, discret şi voalat, să recalculeze ambele opţiuni... dându-i astfel de înţeles că ochii femeii cu multă minte şi foarte multă experienţă de viaţă vedeau că Victor nu prea se potrivea în "tabloul de familie" în care ea ocupa locul soţiei.

Oftă greu... şi scoase pâinea. Îşi aduse şi o cutie de margarină şi un pate de ficat şi începu să facă sandwich-urile. Pentru că Ludmila avea dreptate... într-un fel. Da, Victor nu prea se mai potrivea alături de ea. Dar azi, acum, el era logodnicul ei; el, nu George. Aşa că ea va face sandwich-urile... pentru că îi dăduse lui George un indiciu, de dimineaţă. Şi-n plus, era naşul ei şi avea grijă de ea, aşa că şi ea trebuia să aibă grijă de el. Ungea grăbită feliile de pâine...

Împachetă fiecare sandwich într-un şerveţel, le puse într-o pungă şi aduse un post-it. Şi scrise pe el "Pentru George". Pentru că nu putea să i-l ducă personal, dar îi putea arăta - mai mult sau mai puţin voalat - că începuse să calculeze...

Dădu să iasă din bucătărie, dar se ciocni de Violeta. Arătă scurt spre masă:

- Când vine patrula... Pentru George.
- OK, i le trimit eu.
- Ce anume vrei să-i trimiţi?

Mm, Teo băuse mult Red Bull! Îşi pusese treningul ăla, dar nu se grăbea să se culce odată! Îi răspunse, privindu-l lung:

- Nişte sandwich-uri.

Violeta bombăni, ca pentru ea:

- Iar până la opt există riscul să se strice...

Uite că nu calculase asta... Şi bineînţeles că nu calculase nici reacţia lui Teo!

- Păi i le duc eu imediat!

Violeta căpătă imediat un ton ţâfnos:

- Tu te duci să te culci!
- Ba mă duc să dau mâna cu omu' ăla şi să-i mulţumesc!

Hm; zâmbi slab...

Şi ia hai - gata cu prostiile! Trebuia să urnească centrul ăla! Era şase şi-un sfert - până mâncau ei, până pregăteau baia, apa caldă şi micul dejun pentru copii, se şi făcea ora şapte! Şi se trezeau toţi odată - şi se ducea dracului totul!

Teodor

Înşfăcă punga cu sandwich-uri şi observă imediat că bileţelul fusese lipit "să reziste". Aşa că le luă cu totul şi ieşi:

- Unde-or fi actele mele?

Violeta se grăbea să i le aducă... Îi puse pistolul în mână:

- Ai grijă de el, până vin eu.
- OK.

Şi gata - cobora grăbit...

Deci făcuseră un centru pentru copii... Şi ce centru! Rămăsese mască! Nici n-o mai întrebase pe Violeta dacă aveau mâncare pentru atâţia copii - de când auzise "chestor principal", pricepuse şi el că din centrul ăla lipsea doar o plasmă conectată la un generator şi-un DVD cu desene animate! Şi nu mai întrebase de ce preşcolarii purtau hainele copiilor lui. Chiar nu mai conta - că ei emigrau în maximum o săptămână!

Ieşi şi porni spre capătul străzii. Privea lung blocul cu zece etaje... Nu-i venea să creadă că hardughia aia veche nu picase! Că era "leat" cu celelalte, nu? Şi nici nu fusese "cosmetizat" cu polistiren! Se gândea acum că toată "aritmetica" construcţiilor trebuia regândită. După ce Violeta îl informase, în şoaptă, despre dezastrul pe care-l văzuse şi despre care le vorbise şeful Luciei, după ce văzuse cu ochii lui crăpătura gigantică din peretele interior al duplexului mânzului, trăgea concluzia că "evaluarea" oricărui bloc trebuia să înceapă cu debaraua. Mai e - sau nu mai e? Spartul pereţilor comunişti făcuse mult rău, ieri dimineaţă...

Porni grăbit spre capătul podului. Momentan nu-l "abordase" nimeni; dar se pregătea să fie oprit cât de curând de-o uniformă verde sau albastră! Păi el se plimba pe-acolo, curăţel foc, cu punga-n mâini! Voluntarii ăia de la blocul de la Mega erau... Brr!

Se apropie de cort, iar unul dintre soldaţi porni spre el. Scoase imediat port-actul:

- Dl chestor principal Mocanu este?

I se aruncă o privire "vineţie":

- Un act de identitate.

Îi întinse tot port-actul:

- Teodor Simionescu. Tirist.

Şi uite că soldatul "se destinsese" brusc. Îi zâmbea şi-l privea lung, îl mai confrunta cu actele... Şi-acum i le dădea înapoi:

- Imediat.

Bun! Nu ţinea musai să intre în cort... Dealtfel bărbatul în uniformă albastră ieşi aproape imediat. Întinse mâna spre el:

- Teodor Simionescu.
- George Mocanu.
- Mulţumesc mult pentru ajutor!
- Şi eu, mulţumesc pentru remorci. Şi pentru ajutor.

Aprobă scurt:

- Nu plecăm până nu se desfiinţează centrul de minori.

Şi-acum ochii albaştri zâmbeau... Îi întinse punga; bărbatul o luă, privi scurt bileţelul şi reveni spre el:

- Mulţumesc.
- Cu plăcere.

Şi... cam atât! Arătă undeva în spate:

- Am fugit...
- OK. Vorbim.
- Vorbim.

Porni spre pod - şi se auzi strigat:

- Teo!

Da! George Mocanu îi întindea ceva. Se grăbi să revină lângă el şi primi... două ecusoane:

- Tu şi Mugur.
- OK.
- Să aveţi grijă, să nu le pierdeţi. Sunt la mare căutare, zilele astea...

Aha! Da, înţelesese rostul ecusoanelor. Bărbatul porni spre cort:

- Vorbim.
- Vorbim.

Şi-acum rămăsese singur... Îşi puse ecusonul în piept şi-o rupse la fugă spre bloc: chestorul principal se temuse că el se va grăbi să-şi ia familia şi să emigreze. Probabil că se interesase, apropo de voluntarii de pe palierul ăla, şi aflase că el are rude în străinătate. În fine...

Se apropia de bloc şi-şi dădea seama că Ludmila omisese unele probleme... organizatorice. Aşa că intră în scară şi anunţă scurt:

- Teo. Urc!

Ridică capul, dar închise ochii...

- Urcă.

Sistemul "funcţiona". Să nu-l uite; presimţea că el va face legătura dintre palier şi cort - că avea pistol, iar ieşirea pe străzi va deveni periculoasă în curând...

Îl privi lung pe Nicolae:

- Unde e Lucia?

- În 12, în bucătărie.

Intră şi-o văzu imediat. Zâmbi slab:

- Misiune îndeplinită. Iar ăsta e pentru Mugur... Voiam să te întreb ceva.

Era atentă, aştepta...

- Copiii ăştia nu se ştie când pornesc spre casele lor, nu?

Nega.

- Şi s-a apreciat deja o dată la care se va restabili curentul electric?

- Peste vreo patru zile.

- Atunci cred că va trebui să le amenajăm un loc unde să se spele de-adevăratelea. Cu apă şi săpun. Şi şampon.

- Ai dreptate. Mă gândisem să facem asta începând cu ziua de mâine...

- Nu ştiu ce date ai despre ei. Cred că copiii de căpşunari, de exemplu, se pot spăla de azi. Sau, nu ştiu...

- Oricum va trebui să-i spălăm. Dar nu vreau nici "să omor" buteliile încălzind apa - că n-avem decât două butelii momentan.

Arătă în sus:

- Umplu piscinuţa gonflabilă şi-o urc pe bloc, în plin soare. Şi fac un scripete, cu care să urcăm şi să coborâm bidoanele cu apă caldă.

- O super-idee. Dar te-apuci de ea când te trezeşti.

- Bine. Duc piscinuţa, o umplu cu apă şi mă culc.

Tânăra din faţa lui râdea... şi ridica mâinile a fatalitate:

- OK! E timpul tău, odihna ta...

Iar el aproba, aproba... Alergă în propriul apartament şi-şi găsi soacra în bucătărie:

- Maie, am vorbit cu Lucia. Va trebui să spălaţi copiii ăştia - că umplem tot centrul de păduchi şi râie!

- Ştiu; numai că nu prea ştiu când şi mai ales cum să facem!

- Păi am stabilit cu ea să duc piscinuţa gonflabilă pe bloc şi s-o umplu cu apă. Ca să se încălzească la soare.

- Şi s-o acoperi cu o folie de plastic transparentă - îţi dă Nicolae, din provizii...

Violeta adăugă:

- Şi să recuperezi piscinuţa din grădină - şi să stai tupilat pe bloc ca să nu atragem atenţia...

I-auzi! Adică aruncase piscinuţa! În fine - ea ştia! Avea încredere în capacitatea ei de decizie; probabil că le trebuise cămara... Păi să coboare din nou scările şi să recupereze piscinuţa! Şi-apoi să care apa...

Chiar în capul scărilor stătea acum un bărbat şaten nici prea înalt, nici prea slab... Aha! Stilistul! Întinse mâna spre el:

- Teo, de la 15.

- Victor.

Da, el era. Şi era adormit rău... În fine! Arătă spre scări:

- Mă duc să aduc piscinuţa gonflabilă, să încălzim apă sus pe bloc.

- OK; cum te-ajut?

- Păi cred că trebuie să umplem nişte PET-uri, nişte bidoane...

- Avem patru bidoane de 5 litri şi vreo 10 sticle de 2 litri.

- Poate mai găsesc eu bidoane jos.

Lucia se grăbi să iasă din bucătărie:

- Nu te aventura prin zonă. O să facem o echipă, să o trimitem "în teren" după lucrurile care ne mai trebuiesc.

OK! Cobora grăbit scările. Victor era stilistul; îl recunoscuse bine, cât schimbaseră opiniile despre apă şi bidoane. Dar cum bărbatul ăla era "proaspăt trezit" iar Lucia nu zâmbise nicicum când ieşise din bucătărie, se gândea că poate erau un cuplu mai... modern, aşa...

Lucia

Şi uite-l şi pe Victor al ei! Privi lung spatele care cobora treptele... Se apropie de logodnicul ei şi-l cuprinse cu braţele:

- Neaţa...

- Neaţa.

Era serios - şi nu se grăbea nicicum să-i răspundă la îmbrăţişare. Aşa că... Ba nu! Îl trase uşor în spate, în hol şi-apoi în bucătărie. Şi îl întoarse spre ea. Îi prinse uşor capul în palme... Victor o privea lung, serios... Închise ochii şi-l sărută.

Victor

Oof, în sfârşit! În sfârşit! O strânse imediat în braţe... Bine că-şi revenise! Mm, ce dor îi fusese de ea - de Lucia mică şi îndrăgostită de el! Sărutul ăla era ca Red Bull-ul - îi dădea aripi... Şi idei... O privi lung, cu subînţeles:

- Eu zic să inspectăm totuşi etajul patru. Or să vină replici...

Şi uite că logodnica lui se întristase brusc... Lucia şopti:

- La şapte fix, începem să trezim copiii. Aşa e planificarea.

Serios?! Îi luă mâna şi-i privi ceasul - era şapte fără un sfert. Minunat - ori fugeau repejor pe scări, ori amânau... Oftă greu şi-i dădu drumul:

- Poate mai târziu. Tu trebuie să trezeşti copiii, eu trebuie să încălzesc apă...

- Mai târziu înseamnă după ora patru. Tu intri de pază...

Aşa era! Uitase... Zâmbi slab:

- Atunci, poate la noapte...

Lucia zâmbi şi ea:

- Poate la noapte.

Ciocănitul metalic îl făcu să tresară; logodnica lui ieşi... şi reveni doar ca să-şi ia clipboard-ul:

- Încă un tătic! Perfect!

Deci avea treabă... Păi, ce să mai zică - era vina lui că nu-l dusese capul să-şi pună mobilul să-l trezească pe la patru, aşa. Era sigur că, la patru dimineaţa, Lucia avusese tot timpul din lume să inspecteze alături de el etajul patru! Dar dacă nu-l dusese mintea...

Se întâmpla ceva ciudat. De când cu cutremurul ăsta, relaţiile dintre ei "scârţâiau" serios. Iar el avea sentimentul că Lucia mică ieşea din Lucia mare doar cât să-l sărute, să-i arate că nu murise... şi să se-ascundă repejor înapoi, în Lucia mare. Iar lui îi era extrem de greu să se obişnuiască cu modul cum "funcţionau" cele două Lucii. Constatase, de-a lungul zilei de ieri, că nu era capabil s-o scoată el pe Lucia mică din Lucia mare. Nu atunci când voia el, oricum! Lucia mică apărea numai atunci când voia ea. Iar în condiţiile astea, nu mai ştia...

Păi... Păi să se ducă să umple PET-urile cu apă! La urma urmei, el "stătea la vrăjeală" cu logodnica lui iar omul ăla se apucase de treabă, după 36 de ore de condus un TIR prin Europa!

Denisa

Se simţea atinsă uşor pe umăr... Deschise încet ochii.

Nicolae îi zâmbea. O privea lung, drept, şi zâmbea uşor...

- Neaţa.

O salutase în şoaptă, aşa că-i răspunse în şoaptă:

- Neaţa.

- Ai dormit dusă toată noaptea.

Da. Fusese obosită... iar coastele o lăsaseră să doarmă. Nicolae arătă spre tava de pe scaune:

- Ţi-am adus micul dejun.

OK! Gata! Până aici! Întinse mâna şi-l luă de mână:

- Te rog frumos să nu-mi mai aduci nimic.

Era uimit? Probabil; oricum, "îi picase faţa" rău de tot! Se grăbi să-l lămurească:

- Îţi mulţumesc pentru efort, dar te rog frumos să nu-mi mai aduci nimic. N-am nimic cu tine. Nu mai am nimic cu tine de fapt, după ce-a murit Fabian. Nici măcar bunuri comune nu mai avem, noi doi. Nu mă interesează nici apartamentul, nici Audi-ul, nici casa - nimic. Aşa că, te rog frumos - nu mai veni să vezi ce fac. Că fac bine. Şi nu-mi mai aduce nimic. Aşa cum nu te duci s-o întrebi mereu pe Ludmila dacă mai are nevoie de ceva, aşa te rog frumos să nu mai vii să mă întrebi ce-aş vrea să-mi mai aduci. Te rog mult de tot. Bine?

Şi-i strângea bine mâna, ca să înţeleagă odată că dacă-l mai vedea de multe ori prin faţa ochilor ei, o să-şi amintească de Fabian şi de clipele alea frumoase... de demult... Nicolae îi sărută mâna şi-i dădu drumul:

- Bine.

Şi-acum ieşea...

Bun! Se simţea mult mai liniştită! Ia - ce-i adusese acolo? Două ouă fierte, un cub de brânză topită, o linguriţă de... margarină probabil şi una de pate de ficat. Şi patru felii de pâine. Perfect! Mm, ce foame îi era! La atac!

Nicolae

Deci Denisa ar fi preferat să nu-l mai vadă niciodată...

La urma urmei, avea dreptate - el era principalul vinovat pentru moartea copilului lor. Iar dacă el încă se mai putea numi "al BCR-ului", ea nu se mai putea considera "a lui Fabian". În condiţiile în care hainele băiatului lor erau întinse peste tot în camera aia, sub ochii ei...

Intră în dormitor şi se aşeză pe marginea mega-patului. Şi-şi sărută uşor de tot logodnica... Şi uite că era luat chiar acum de gât... Mm...

Tresări îngrozitor la auzul şoaptei:

- Ce fumoos...

Ptiu! Îl speriase de moarte! Iar Carina era stacojie! Întoarse încet capul... Liana, picea Violetei, făcuse ochişorii mari la ei! Şi-acum uite că lăsa repede capul pe pernă şi închidea ochii - şi-i anunţa... tot în şoaptă:

- Eu mă culc la loc. Că nu sunt indischetă...

Oo, Doamne! Îşi privi lung logodnica şi constată obrajii vişinii şi râsul "pe tăcute"... Păi dacă tot decisese picea aia mică să nu fie "indischetă", ia să-şi mai sărute o dată logodnica! Şi s-o strângă în braţe... pentru că ea şi Renata erau tot ceea ce avea el mai de preţ...

- Te iubesc...

- Şi eu te iubesc...

Mm, ce sentiment ciudat! O privea lung... Îl privea lung... Şi cum Liana se cam foia lângă ei, zâmbi:

- Ludmila vrea să le facă baie azi.

- Păi să ştii că aşa ar trebui - să facă baie şi să le schimbăm aşternuturile. Picii care n-au plecat ieri, vor pleca de-abia mâine.

Poftim? Carina aprobă încet cu capul:

- Copii de căpşunari...

Oof...

- Cât e ceasul?

- Şapte fără cinci.

- Aoleu, ce târziu e!

N-o lăsă să se ridice:

- Ţi-am adus micul dejun.

Fu răsplătit prompt cu un pupic... aşa că o întrebă, la ureche:

- Mai pe seară, aşa, vrei să discutăm o chestie foarte serioasă? Sus, la patru?

- Bineînţeles. Imediat cum ai cinci minute libere, mergem la discuţie! Şi pe urmă te-aşteaptă ei...

Aoleu! Se grăbi să iasă - că puştoaica ştia cum e cu sărutul, dar nu era momentul să înveţe “discuţii complexe”!

Ludmila

Intră încet în dormitorul apartamentului 14 şi-i privi lung... Dormeau duşi. Păi... o să-i trezească! Dar aşa, doi câte doi! Întâi două fetiţe, apoi doi băieţi...

Lucia tocmai îi spusese că azi vor pleca mai puţini copii. Şi se gândea... Uneori, Dumnezeu era prea aspru cu cei de jos, de pe pământ! Când se uita la copiii ăştia, se întreba...

În fine! Să trezească întâi două fetiţe - aşa, pentru că era ea... feministă!

Teodor

Bun. Era mulţumit de "rezultat"...

Piscinuţa era chiar în mijloc şi era plină ochi cu apă. O acoperise cu folie transparentă; iar pe marginile foliei, de jur împrejur, pusese bidoanele şi sticlele de 2 litri. Ridică privirea spre cer... Era tot gri. Dar se simţea deja zăpuşeala - aşa că, pe la prânz, apa aia va fi tocmai bună de spălat. Totul era să nu plouă...

Şi-acum să coboare şi să se culce. Şi, până adormea, să se gândească la scripetele ăla. Nu era greu de meşterit - se va folosi de balustrada blocului. Deşi el rămânea la ideea lui, cu scripetele exterior. Da, putea să-l vadă oricine aşa, pe-afară. Dar aveau trei pistoale - şi erau cinci bărbaţi pe palierul ăla. Din punctul ăsta de vedere, "n-avea emoţii".

Coborî scara şi trase chepengul. Şi-şi dădu seama că aveau nevoie de un sistem de blocare a... chepengului de la scara cealaltă! Păi... Păi ia să-i dea mânzului temă de lucru! Oare se trezise?

Coborî treptele şi intră direct în 12. Îl căuta... Aici nu era. În 13?... Nici aici nu era. În 14?... Nee! Intră în propriul apartament, în bucătărie - şi constată că nu era... OK! În 14 atunci!... Aa, ia uite-l! Rearanja patul din dormitor! Se apropie de el, privindu-l lung; Mugur îl observă şi se grăbi să-i iasă în întâmpinare, cu mâna întinsă:

- Mugur.

- Teo.

Şi-acum îl privea lung şi-l avertiza să nu se joace... Bărbatul zâmbi slab:

- Nu e cazul.

- OK. Vezi că am dus sus pe bloc nişte apă din cadă, ca să se încălzească.

- Aha. Bună idee!

- Nu prea bună momentan, pentru că trebuie să blocăm cumva chepengul de la scara 1.

- Mă ocup eu de el.

- Bine.

Şi-acum se lămurise - mânzul abandonase cursa spre Violeta în clipa când văzuse curăţarea pistolului. Mm, ce bine se simţea! Reveni în sufrageria din apartamentul 12 şi se lungi la marginea mega-patului, în punctul cel mai ascuns privirilor curioase din dreptul uşii. Lucia intră aproape imediat:

- Te rog să te odihneşti, da?

- Da. Vezi, că am dus apa sus pe bloc, iar Mugur şi-a luat angajamentul că blochează el chepengul de la scara unu.

- OK. Somn uşor!

Începu să râdă... şi se întoarse cu spatele la uşă. Deşi ştia că picii lui îl vor recunoaşte într-o clipă...

Victor

Ieşi pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Suflă lung fumul şi gustă ness-ul... Mm, ce bun era! Tare şi dulce! Nu era adeptul cafelei-siropel; dar Violetei îi reuşea de minune amestecul ăla! Privea lung scările...

Deci până la patru nu se va clinti de-acolo, de pe fotoliul lui Alex. Va sta cu pistolul în poală şi ochii spre scări. Şi-şi va vedea de multe ori logodnica trecând pe-acolo, grăbită...

Aseară, se culcase supărat fleaşcă. Ea nu venise să se odihnească lângă el - semn că, atunci când era supărat, putea să stea supărat cât voia el! Era strict treaba lui! Partea aia trebuiau s-o rezolve cumva. Că nu rezista el, psihic vorbind, la acel "tratament"! Când el era supărat, ar fi trebuit ca ea să-l împace, nu? Dar nu putea comenta nicicum comportarea ei, pentru că nici el nu fusese mai breaz ieri din punctul ăla de vedere...

Paşii se apropiară grăbiţi - paşi mărunţei, de preşcolar. Cine era? Ia uite... Puştiul buclat violent îl privi lung:

- Neaţa.

- Neaţa.

- Alex s-a trezit?

Nicolae se grăbi să-i răspundă:

- Da. Dar, dacă vrei ceva, poţi să-mi spui mie. Că eu sunt de pază acum.

- OK. Vreau să-i spun neaţa lui Alex.

Dumnezeule mare! Sfântă candoare copilărească! Zâmbi slab:

- E în 14.

Puştiul se îndepărta grăbit... Nicolae şopti:

- Vlad ăsta îl omoară cu zile.

Poftim? Bărbatul oftă greu:

- Băiatul lui Alex e autist. Adică opusul lui Vlad. Iar Vlad se pare că a făcut o pasiune pentru Alex. Iar Alex strânge din dinţi şi-i face pe plac - că copilul n-are nici o vină. Şi-apoi îşi boceşte şi sufletul din el...

Oof, Doamne! Deci nu era candoare copilărească, ci şmecherie copilărească! Spre precocitate, la vârsta piciului! Aruncă ţigara şi oftă greu:

- Hai, că preiau postul.

- OK. Ai făcut armata...

Aprobă, luă pistolul şi se aşeză în fotoliul din 13 - şi-acum, să se plictisească teribil...

Ba nu! Acum, să supravegheze cu mare atenţie "traficul" de copii de pe palier! Chestia aia cu trezitul era, într-adevăr, complicată. Ceea ce la început păruse să fie o acţiune foarte bine calculată şi gestionată, devenise un haos. Palierul arăta acum ca un fel de... loc de pelerinaj. Adulţii şi copiii se foiau pe-acolo - iar el trebuia să fie foarte atent la copii. Să nu plece vreunul în căutarea părinţilor! Riscul era mare...

Nicolae

Mm, ce bine se simţea! Deşi nu dormise nici o secundă măcar, nu se simţea obosit. Se simţea... OK. Aşa că intră în propriul dormitor, desfăcu unul dintre saci şi-şi scoase treningul negru şi-un tricou albastru. Şi se grăbi în baia de la 12. Se schimba, grăbit...

Azi, el era al Renatei. Discuţia cu Denisa îl dezmeticise. El n-avea ce căuta prin preajma ei. Nu mai avea ce căuta acolo, lângă ea! Locul lui era cu familia lui - cu Carina şi Renata. Şi cum Carina nu putea sta o veşnicie în fund pe mega-patul ăla, el se pregătea să-i ia locul - şi să nu-şi repete greşelile. Fetiţa lui avea nevoie de tati. Iar azi, cel puţin până la prânz, tati va fi al el - doar al ei.

Prinse ecusonul la tricou, împachetă frumos "uniforma" şi ieşi. Şi se apropie de Carina. Logodnica lui zâmbea... Îi fură un sărut:

- Hai - fugi şi tu şi dezmorţeşte-te. Stau eu cu ei.

- Eşti sigur?

- Foarte sigur.

Gata - era supraveghetorul copiilor acum. Octavian părea foarte atent la enciclopedie; mânca şi citea repede-repede... Iar Florin, Liana şi Renata dormeau duşi. Tii - acum îşi dădea el seama! Florin şi Liana nu ştiau că Teo ajunsese acasă! Or să aibă un şoc când or să-l vadă - şi-or să-l trezească din somn... Trebuia să-i ţină ocupaţi acolo, în dormitor. Ca să doarmă şi omul ăla măcar câteva ceasuri! Dacă aflau că se întorsese tati...

Lucia

Gata - îi treziseră pe toţi. "Plimbarea" la toaletă decursese oarecum bine. Spălatul decursese... "acceptabil"! Numai că ea anticipa acum "criza săpunului". De când cu economia de piaţă, stocarea săpunului printre hainele din şifonier devenise legendă...

Scoase o coală de hârtie şi începu să noteze: săpun, şampon... Pături, că nu aveau destule... Detergent aveau - deşi era evident că nu se vor apuca de spălat rufe...

Ciocănitul metalic o făcu să tresară:

- Urcă patrula. Pregăteşte un tabel nou - că sunt mulţi!

Aoleu! Se repezi afară din bucătărie. Aştepta... Asculta paşii mărunţei şi aştepta...

Colegul ei cu indicativul 26 era sfârşit de oboseală! Era galben-vineţiu la faţă şi-o privea lung... Şi imediat cum ajunse pe palier, se întoarse şi opri coloana:

- Stop! Aşteptaţi aici.

Şi-acum reveni spre ea şi-i şopti la ureche:

- Ei sunt scoşi de sub resturile blocurilor de la Doamna Ghica.

Cum-cum?

- Blocurile alea care-au căzut spre parc. Unul dintre ele s-a rupt de la jumate; ei sunt scoşi de la etajele 1-4.

Oo, Doamne! Se grăbi să întrebe:

- Şi părinţii?

- O parte din ei sunt în spitalul mobil din parc; dar asta or să-ţi povestească ei. Şefu' zice să-i interoghezi ca lumea, când se liniştesc; că nouă nu ne-au zis mare lucru. Aşa că n-au fişe, pentru că nu ne-au zis ce să scriem în ele. Dar le-am scris în palmă adresa aproximativă... Înţelegi tu...

Aprobă şi-l trase într-o parte. Şi privi lung feţişoarele micuţe... Colegul ei oftă greu:

- Dă-ne şi nouă un PET cu ness - să trăiască sufleţelu' tău!

- Du-te în 15, la Violeta, şi roag-o să-ţi facă unul la 2 litri. Şi cheam-o pe Ludmila.

Şi iar vedea feţişoarele... Făcu un pas în faţă şi-i privi lung, drept:

- Gata - aici sunteţi în siguranţă. Încet, în linişte şi ordine, o să vă curăţaţi de praf şi de moloz, iar doamna doctor o să se uite la voi, să vadă dacă aveţi răni sau lovituri. După care intraţi în centru, mâncaţi şi vă jucaţi. OK?

Tăcere... Nu; cu ei nu va funcţiona aşa. Ei trăiseră vreo... 11 ore între dărâmături, probabil alături de părinţii răniţi, striviţi sub mobilă... Sau, şi mai rău, singuri acasă - că era vacanţă... Sau, mult mai rău, cu ochii la bunica sau mama care... Ludmila se dezmetici prima:

- Haideţi! Doi câte doi, poftiţi în hol!

Carina venea şi ea în fugă... Întoarse capul spre Victor:

- Te rog să "închei" tu coada.

Nu de alta, dar îi privea şi avea sentimentul că cel puţin jumătate dintre ei ar fi fugit de mama focului afară din blocul ăla! 26 trecu pe lângă ea:

- Vine şi şefu', mai târziu! Mi-a zis să-ţi zic să-i pregăteşti o listă - că sigur ai nevoie de ceva aici!

Aprobă cu capul... Păi să se-apuce de copii, nu? Îşi luă un tabel nou, intră în 13 şi luă mânuţa fetiţei care tocmai terminase curăţarea şi schimbarea. În palmă, o mână grăbită scrisese cu pixul 5/14. O privi lung:

- Cum te cheamă?

- Postelnicu Ana-Maria.

- Şi unde locuieşti?

- Şoseaua Colentina nr. 5, bloc...

Şi amuţise - că avea cam 9-10 anişori şi ştia că blocul căzuse!

- Câţi ani ai?

- 9 ani.

Arătă spre palma ei:

- Am înţeles că 5 este numărul; da?

Primi o aprobare cu capul.

- Şi-atunci ce înseamnă 14?

Fetiţa începu să suspine:

- ... Apartamentul...

Aa... Doamne, ce proastă era! Şi-o şi făcuse să plângă! Se grăbi s-o tragă spre ea:

- Te rog să nu plângi. Erai singură acasă?

Nega.

- Cu cine erai - cu mami?

Aproba.

- Deci eraţi tu şi mami...

Aproba...

- Şi mami ce-a păţit?

Şi-acum nu mai spunea nimic... Încercă să pară extrem de afectată de ceea ce va spune:

- Îmi pare rău că trebuie să-ţi pun întrebările astea. Dar şefu' mi-a transmis să vă scriu repede fişele - şi n-am încotro! Dacă tu nu-mi spui, n-am de unde să ştiu ce să scriu!

- ... Mami are picioarele rupte...

- Aha! Deci e într-un spital acum.

- ... Da; cred că... aici în parc...

- Atunci e bine! Stai liniştită! O să-i pună picioarele în ghips şi-o să se rezolve totul! Mai ai rude? Tati unde e?

- ... În Germania...

- Ei, vezi? În maximum 48 de ore, dacă tu îmi dai toate datele tale, şeful meu o să informeze ambasada, care-o să-l informeze pe tatăl tău! Şi-o să vină el şi-o să se rezolve totul!

Puştoaica nu părea extrem de convinsă... Ea vedea că Ludmila şi Carina se ocupau de cea de-a doua pereche de preşcolari...

Interogatoriul ăla dura prea mult. Avea nevoie de ajutor. Urgent! Îi făcu fetiţei semn să se ducă în sufragerie şi ieşi. Oare...

Violeta punea micul dejun într-o grabă fantastică. Mugur asigura chepengul de pe bloc. Ludmila şi Carina aveau treabă cu curăţarea şi schimbarea noilor veniţi. Denisa era indisponibilă... Victor era de pază, Alex... Alex ar fi putut s-o ajute. Dar nervii lui erau deja întinşi la maximum; aşa că parcă nu i-ar fi făcut propunerea asta... Intră în sufrageria de la 14. Denisa zâmbi:

- Ai nevoie de o mână de ajutor, nu-i aşa?

- Da.

- Şi nu poţi să-i aduci încoace, fiindcă sunt potenţiali purtători de microbi.

- Exact.

- Dă-mi mâna.

Nu-nu! Denisa luă clipboardul şi pixurile de lângă canapea şi întinse mâna liberă:

- Hai, că şi-aşa mă plimb toată ziua pe-aici spre toaletă şi înapoi! Pot să merg până la canapeaua lui Alex! Doar să mă ajuţi tu să mă ridic...

OK! O sprijini cum ştia ea mai bine... Se ridicase. Şi-acum era luată de braţ - şi porneau amândouă spre uşă... Nicolae o anunţă scurt, din uşa apartamentului ei:

- Mă schimb şi vin şi eu.

- Tu stai acolo cu picii.

- Octavian m-a asigurat că nu pleacă nicăieri. Mă schimb şi vin şi eu.

Bine! Ridică scurt din umeri şi intrară în sufragerie. Denisa se lungi uşor pe canapea... Îi şopti, la ureche:

- Sunt copiii scoşi din blocurile care s-au rupt, la Doamna Ghica. Stau de 24 de ore prinşi sub ruine. În palmă scrie numărul şi apartamentul din care i-au scos. Încearcă să afli cât mai multe: numele şi prenumele, numele părinţilor, dacă erau singuri acasă, dacă au alte rude... Numere de telefon sau adrese ale rudelor ăstora, dacă ştiu... Şi pe fiecare fişă notează o descriere sumară a copilului - păr, ochi, constituţie, semne particulare...

- OK. Las' pe mine.

Bun! Şi-acum să-i explice acelaşi lucru şi lui Nicolae... şi să spere că cei doi bancabili se vor achita onorabil de sarcina aia!

Aoleu, şi să nu uite! Se repezi în propria bucătărie şi notă, pe lista pentru George, chiloţi, tricouri şi pantaloni. Şi jachete cu mânecă lungă. Or să-i spele cu apă şi săpun şi şampon - dar dacă-i băgau în aceleaşi haine murdare, degeaba-i spălau!

Şi cum tocmai venise vorba despre spălat şi haine... Nişte haine şi pentru ei. Se îndoia că vor primi ceva albastru; dar important era să fie toate de aceeaşi culoare. Că aveau ecusoane. Şi ei trebuiau să se spele şi să se schimbe. Se întreba în ce măsură ea se putea schimba de uniformă...

Victor

Privea lung mutrişoarele speriate...

Se mirase un pic, atunci când Teo le transmisese mulţumirile celor doi militari din Jeep. Nu prea înţelesese de unde până unde mulţumirile alea, venite din partea unor necunoscuţi! Dar acum, că vedea copiii ăştia, înţelegea în sfârşit totul. Ceea ce făceau ei aici nu se putea descrie în cuvinte. Şi nu se putea măsura pe o scală a... omeniei. Sau a voluntariatului. Ceea ce făceau ei aici...

Când începuse cutremurul, una dintre cliente se repezise la uşă. O văzuse clar; iar în secunda imediat următoare, el se aruncase la propriu spre camera din spate! Îşi amintise, într-o fracţiune de secundă, că în timpul cutremurului nu se fuge afară! Şi fugise spre înăuntru! Fusese un fel de reacţie firească... Iar celelalte femei şi cei doi bărbaţi - frizerul şi clientul lui - îl urmaseră pe el. Căderea balcoanelor umpluse coaforul cu praf şi moloz. Un praf compact, într-un întuneric compact. Aşa că scosese bricheta, aprinsese ledul, constatase blocajul din dreptul uşii şi răcnise la ei să vină să-l ajute! Iar ei se ghemuiseră unul într-altul, de parcă el era nebun - nu ei...

Şi-apoi se apucase de treabă. Cu mâinile goale, la lumina beculeţului ăluia, reuşise să degajeze o găurică. Şi, total neacademic şi contraindicat, împinsese molozul şi ieşise pe-acolo - şi le strigase să vină şi ei, că se putea ieşi pe acolo. Îi scosese pe toţi; abia după aceea, ridicase privirea şi văzuse că doar ultimele trei balcoane şi o parte din tencuiala de pe bloc se prăbuşiseră. Aşa că, în orice moment, cel de-al patrulea balcon s-ar fi putut prăbuşi şi el. În capul lui. Adică în capul lor, al celor care ieşiseră pe-acolo. În momentul în care le privise, trăsese concluzia "pe-un picior" că bine că nu căzuseră decât trei! Şi-apoi se întorsese pe-un călcâi, hotărât să pornească spre Lucia, şi văzuse că de sub placa de beton de sub picioarele lui ieşea o bucată din bluza albastră care se repezise afară...

Atunci se dezmeticise - iar din clipa aia, nu mai contase. Nimeni şi nimic nu mai contase - doar el şi ea, logodnica lui. Doar ei doi. Atât. Nu privise în jur, nu privise oamenii care alergau în toate direcţiile - nu văzuse pe nimeni. Nici femei, nici bărbaţi, nici copii.

Se uitase la ei, dar creierul nu-i "procesase" ca fiind oameni. Exact ca şoferii care văd celelalte maşini, dar nu le văd - pentru că o caută "pe-a lor". Nu ştia deci câţi copii speriaţi alergaseră pe lângă el. Nu ştia pe lângă câţi oameni răniţi sau striviţi trecuse. Da, îi văzuse jos, pe asfalt - dar nu-i "procesase" în sensul de "om". În sensul de mamă, soţie... persoană. Nu. Dacă nu era Lucia, pentru el nu contase - şi trecuse mai departe. Şi-o găsise sus pe gard, la Doamna Ghica. Îşi amintea că trecuse "ca prin brânză" prin marea de oameni care încercase să intre cât mai repede în parc. Era sigur acum că îmbrâncise cel puţin doi pici preşcolari. Dar...

Alex ieşi din 15, cu ditamai tava în mâini... Omul ăsta ar fi trebuit să se protejeze cumva. Dacă într-adevăr îşi bocea şi sufletul din el atunci când credea că nu-l vede nimeni, atunci Alex ar fi trebuit să ceară sarcini mai "tehnico-organizatorice" - cu ciocan şi cuie. Nu înţelegea de ce nu încercau ei să-l protejeze; probabil că voiau să-l chinuie, ca să-l determine să spună odată datele nevestei şi-ale copilului... Deşi chinul ăla era tardiv - pentru că ei plecaseră de acasă cu o zi înaintea cutremurului, aşa că zguduiala "îi prinsese" în casa amantului ei. Sigur, dacă ar fi avut datele, George ar fi putut afla absolut totul. Şi avea sentimentul că George ăla putea, la o adică, să-i aducă lui Alex ceea ce voia el - copilul. Cu sau fără nevastă - cum voia el...

Oftă greu şi se ridică. Ieşi pe palier, ca să-şi aprindă o ţigară...

Acum înţelesese că se supărase degeaba pe Lucia. Ea avea extrem de multă treabă. Iar el se cam... fofilase de la treaba aia ieri. Pusese stăpânire pe ciocan şi cuie şi nu prea se uitase-n jur. Şi uite că azi văzuse cei mai speriaţi şi îngroziţi copii...

Lucia era şefa adăpostului. Ea răspundea pentru tot ceea ce se întâmpla acolo. Dacă unul dintre copii o rupea la fugă pe scări iar ei nu erau capabili să-l găsească în timp util, George şi generalul o vor privi pe ea atunci când vor cere explicaţii. Iar ea, care nu fusese niciodată şefă, se pomenise brusc, la 24 de ani, responsabilă pentru mai mult de 60 de vieţi...

Era idiot, ce mai! Întâi făcuse crize de personalitate; apoi încercase să-i amintească faptul că bărbatul era şeful, nu femeia - omiţând faptul că, în caz de asemenea calamitate, şef era acea persoană îmbrăcată în uniformă. Şi-apoi, când ea încercase să-l împace, el făcuse pe năsosul. Atunci când ea nu se lăsase împăcată, se supărase rău. Începea să se simtă...

Începea să se simtă ciudat. Începea să se simtă... prost. La propriu. Un prost de-ăla "pur", "curat", "100%", care merita o diplomă pe tema asta. Şi cum ştia că era un tip inteligent şi nu mai avusese până acum probleme de-astea în dragoste, începea să se gândească... la faptul că trebuia să se gândească serios la logodna asta. Şi mai ales la logodnică. Or să urmeze vremuri grele. Reconstrucţia după cutremurul ăla n-o să se termine practic niciodată. Acolo unde nu vor mai prididi cu construitul, partidul şi guvernul vor face un gard, cu fonduri europene, şi vor monta o plăcuţă memorială cu "Remember august 2010". În condiţiile astea, Lucia mică va ieşi din Lucia mare foarte rar şi foarte puţin. Iar Lucia mică, cea ascunsă în Lucia mare, nu va putea observa toate momentele când el va avea nevoie de ea - de Lucia mică...

La naiba cu calculele alea! Şi cu "mare" şi cu "mică"! Lucia poliţista va fi poliţistă în 99% din timp. Iar el va suferi mult - pentru că era îndrăgostit de Lucia cealaltă. De varianta aia care scria bileţele cu "Te iubesc" - nu amenzi, procese verbale şi rapoarte.

Oof, Doamne! O să-i fie tare greu să calculeze asta! Dar... Dar va trebui să calculeze totul acum, când erau blocaţi cu toţii în centrul pentru minori. Pentru că, dacă va supravieţui vieţii alături de ea aici, însemna că era capabil să supravieţuiască oricărei variante de viaţă cu ea!

Şi-ar fi dorit...

De când era în centrul ăsta, o singură persoană îi atrăsese atenţia în mod special. Violeta. Ea, da - ea era o femeie "pe sufletul lui". Adică, în fine - în visele lui cele mai frumoase, Violeta era "profesoara de căsnicie" a soţiei lui, care era premiantă! Iar de când se întorsese şi Teo, realizase că şi-ar fi dorit foarte mult să fie aşa ca ei - el să se ocupe de meşterit prin casă, treabă care era "specialitatea" lui, iar ea să gătească mâncare delicioasă şi să-l pupe mereu "din priviri"... şi să se facă mititică în braţele lui...

Nu voia să calculeze acum logodna cu Lucia. Simţea că-l doare sufletul! Aşa că aruncă ţigara, reveni în apartamentul 13 şi intră în sufragerie - oare Alex avea o carte? Orice carte! Chiar şi una de bucate! Nu se putea gândi acum...

Violeta

Intră în bucătărie şi puse ligheanul cu pui pe masă. Şi-şi privi ceasul - ora zece. Deci carnea proaspătă pentru o zi, adusă de Lucia de la Carrefour, îi ajunsese pentru mai puţin de-o zi. Semn că fie pusese ea prea mult în oală ieri, fie calculase Lucia prea puţin... Fie exagerase George...

Amenajaseră un centru pentru minori bun. Nu "minunat", pentru că le lipseau totuşi multe lucruri. Dar era un centru bun, în comparaţie cu ceea ce-ar fi fost acum un centru de sinistraţi "de-ăia normali". Aşa că se grăbea să cureţe puii, să-i taie, să pregătească o nouă supă, cu găluşti de data asta, şi-o mâncărică delicioasă cu legume...

Aveau în centru 28 de copii veniţi ieri, plus cei 20 aduşi de patrulă dimineaţă. Din apartamentul 13 auzise uneori plânsete... Copiii ăia văzuseră multe nenorociri, de ieri până azi. Măcar acum, cât stăteau în centru, să fie şi ei mai liniştiţi! Măcar aici să aibă o mică "oază" de normalitate. 48 de copii - şi era abia ora zece! Ştia sigur că patrula le va aduce câţiva copii la fiecare vizită... Probabil că şi apartamentul 14 va deveni "zonă de carantină"... Şi se întreba dacă vor trece la "popularea" etajului doi - dat fiind faptul că locurile din centru erau limitate iar părinţi nu prea mai veneau... iar copii or să tot vină...

Momentan, erau bine. Şi centrul era bine. Aveau provizii; se descurcau. Nu ştia cât ţinea de obicei o butelie de-aia; presupunea că mâine va trebui să o monteze pe-a doua. Pachetele din cadă se menţineau bine; folia de aluminiu era foarte bună. Şi totuşi, se gândea să discute cu mămica ei dacă nu cumva era momentul să prăjească toată carnea... sau s-o fiarbă. Dar erau pui, nu porc. Dacă ar fi fost porc, ar fi prăjit bucăţile de carne şi le-ar fi păstrat în untură. Ar fi "ucis" butelia aia, dar ar fi avut... carne. Afară era totuşi caniculă! Deşi soarele nu se vedea din cauza prafului... O să discute cu Lucia problema asta. Fie le aducea George diseară alt cub de gheaţă, fie îi "alimenta" zilnic cu carne congelată - cum îi era şi lui mai uşor. Sinceră să fie, ea prefera varianta a doua. De fiecare dată când se gândea la carnea aia "stocată empiric" într-o cadă oarecum frigorifică, inima i se făcea mică-mică. Ea era bucătăreasa...

Mămica ei intră şi-şi aprinse o ţigară. Şi oftă greu:

- În apartamentul 13 e dezastru.

- Poftim?

- Am vorbit cu patru copii. Toţi patru erau singuri acasă ieri dimineaţă. Şi-au supravieţuit singuri, în condiţiile în care la trei dintre ei mobila a blocat uşa când a căzut. Aşa că erau nemâncaţi de mai mult de 36 de ore, când au reuşit să ajungă la ei şi să-i scoată de-acolo. Şi să ştii că ăia sunt nişte copii fericiţi! Denisa a nimerit o fetiţă care-a stat 19 ore lângă biblioteca sub care era taică-su.

- Şi ce facem cu ei? Au nevoie de un psiholog! Unul de-ăla adevărat, care ştie ce să le spună! Crezi că doarme vreunul la noapte?

- Stai tu liniştită, că or să doarmă neîntorşi.

- Cine? Ei?

- Da, ei. Mă ocup eu de asta.
- ... Pot să te rog ceva?
- Spune.
- Florin s-a trezit?
- Da; şi el, şi Liana. Şi gâgâlicea aia mică şi scumpă foc!
- Te rog, du-te la ei şi spune-le că Teo s-a întors, că e acasă, dar că-i rog eu mult să îl lase să doarmă.

Mămica ei zâmbi slab:

- Le-am spus deja. L-au şi vizitat... tiptil şi în şoaptă, aşa... Şi l-au pupat atât de uşor, că el n-a simţit...

Bun! Atunci era ceva mai liniştită...

George

Videoconferinţa se prelungea. Omologul lui care înainta pe Calea Moşilor înainta prea încet; era deci dojenit şi "mânat" cu apropouri subtile. Iar el chiar n-avea timp de rahaturile alea! Omul ăla de la birou dădea ordine aşa... "din poveşti"! Habar n-avea care era realitatea din teren, dar avea idei! Iar el se grăbea al dracului de tare să se urce în Audi şi să pornească spre Bucur Obor - că începeau să caute metodic prin resturile blocului, aşa că el trebuia să fie acolo...

Observă repede mişcarea de peste laptop. Nea Aurică se poziţionase exact deasupra ecranului şi-i tot făcea semne oarecum discrete... Aprobă, privindu-l lung, şi reveni spre ecran... Şi să-i ia gaia cu discuţia lor! Vorbeau prea mult! El avea treabă! Se apropie de nea Aurică:

- Ce veşti mi-ai adus, nea Aurică?
- Păi, nu ştiu. Blocul lui Eduard s-a prăbuşit, şi la fel şi casa de la Romană. BMW-ul negru, leat cu Gheorghe Doja, e făcut armonică în nodul de maşini de pe Căderea Bastiliei. Iar momentan nu pot să ajung la casa părinţilor nevesti-sii. Aşa că, pentru voluntarii tăi speciali n-am decât un zvon neconfirmat.
- Ce zvon?
- Cică colegii din Şoseaua Olteniţei au, pe undeva prin gigaadăpostul din Parcul Văcăreşti, un cuplu "Gloria şi Sergiu Răduţ" care s-ar potrivi descrierii făcute de mine.

Poftim? Zâmbi slab:

- N-au cum să fie ei. Ce să caute tocmai acolo? Locuiesc în sectorul doi!
- Ştiu, dar mă gândeam... La vârsta lor, ar fi foarte probabil ca ieri dimineaţă să se fi dus la Bellu.

Cum-cum?

- Acolo e Administraţia Cimitirelor şi Crematoriilor Umane. Poate s-au dus să plătească taxa anuală, sau să se intereseze de un cavou... Poate le-a murit vreun fost coleg de liceu...

Îşi trecu încet degetele prin păr:

- Ei sunt.
- Stai, şefu', n-o lua de bună! Am zis şi eu, aşa, o idee...
- Ei sunt! Şi-au îngropat nepotul alaltăieri! Sigur sunt ei!

Nea Aurică nu mai respira; îl privea lung şi-i lăsa senzaţia că nu, nu-l credea nicicum...

- Da; juristul şi rănita şi-au îngropat alaltăieri băiatul. Sinucidere. Contactează-ţi omul din Parcul Văcăreşti. Să-mi găsească familia Răduţ, nu mă interesează cum, şi să-i întrebe cum o cheamă pe fetiţa lui Nicolae. Dacă măcar unul din ei spune "Renata", ei sunt mie-n sută.

Nea Aurică nota conştiincios... Şi-apoi ofta:

- Câţi copii aţi scos de la Doamna Ghica?
- 20 în stare bună şi 17 răniţi.

Bărbatul din faţa lui nu-şi permitea să întrebe câţi decedaţi... Oftă greu:

- Patru.
- Dormeau, nu-i aşa?

Se grăbi să-i confirme faptul că da, nici unul dintre cei patru copii nu avusese o moarte lungă şi dureroasă:

- Dormeau. E vacanţă...
- Să-i spui Luciei - dacă are nevoie de un om care să discute cu copiii ăştia, să-mi transmită şi mă prezint prompt. Ştii ce vreau să spun...
- Ştiu, nea Aurică. O să-i transmit. Deşi să ştii că are nişte voluntari straşnici acolo!
- Îmi dau seama că nu oricine se-nhamă la aşa treabă! Tu spune-i, oricum.
- Bineînţeles.
- Am pornit să-mi caut omul, să-i zic de Parcul Văcăreşti.
- Păi nu-l cauţi pe staţie?
- Nu e din sectorul nostru. Ştii cum e - trebuie să dau de-un coleg de-al lui, care e lângă un coleg de-al nostru...

Aa... Dădu să-i mulţumească încă o dată pentru munca titanică pe care o făcea benevol, când fu prins de braţ:

- Şefu', vino repede!

Ce-i? Ce se mai întâmplase? Nea Aurică alergă spre ieşirea din cort... Iar subalternul lui îl trăgea serios spre unul dintre laptopuri:

- Noi avem un voluntar Alexandru Dumitrescu, nu?
- Eu ştiu?!
- Ştiu eu! E în centrul de copii! Are cumva un copil? Un băiat, pe nume Ionuţ Dumitrescu?

Hei! Se grăbi să se aşeze. Citea repede-repede mail-ul ăla incredibil de lung... Citea şi nu-i venea să creadă că citea aşa ceva...

Parcă simţea nevoia să recitească - şi ştia că n-avea timp de asta... Se ridică:

- Dă lista în lucru; vezi dacă vreunul dintre copii sau părinţi e sinistrat la noi. Anunţă că nu mă mai duc acum la Obor; să înceapă liniştiţi fără mine, când "se dă startul". Spune-i lui 26 că merg şi eu la centru, la ora 11. Să nu plece fără mine.
- Da, şefu'.

Ieşi şi-şi aprinse o ţigară. Şi privi lung spre cerul gri, prăfuit. Era tentat să trimită datele lui Alex la Cluj şi să obţină aşa informaţii despre nevasta şi copilul lui. Dar...

Nu mai ştia...

Carina

Ieşi pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Şi oftă greu - că-i venea să plângă...

Doamne, ce soartă aveau copiii ăştia! Să-şi vadă părinţii... Surioara... Să-i vadă căzuţi pe covor şi să nu poată să-i ajute... Să ţipe din toate puterile, şi-apoi să plângă, şi-apoi să strige... şi să nu vină nimeni...

Se simţi prinsă uşor de umeri. Lucia şopti:

- Îmi pare rău că a trebuit să te pun să-i iei la întrebări. Dar datele astea sunt absolut necesare pentru ca George să le găsească nişte rude.
- Ştiu.
- Eu am nimerit o fetiţă de căpşunar. Cine ştie pe unde-o fi ta-su acum - că trebuie să fie surd, să nu fi auzit că a fost cutremur mare la Bucureşti! O să pice pleaşcă la marginea oraşului şi n-o să fie în stare să afle mare lucru despre familie. Noi o să-l căutăm acolo, el o s-o caute aici...
- Ştiu, Lucia. Dar... Ce să fac; aşa sunt eu! Plâng din toate cele! Nu te supăra...
- Nu mă supăr. Dar mă doare să te văd plângând aşa! Că eu te-am oprit aici, nu?
- Nu; noi doi am decis să rămânem. Stai liniştită - o să-mi treacă. O să mă obişnuiesc.

- Nu, Carina. Te rog să nu mai vii la asemenea activităţi. Ajut-o pe Violeta; OK?

Negă grăbită cu capul, iar Lucia o întoarse spre ea:

- Am vorbit serios, să ştii.

- Şi eu, să ştii.

Lucia nu mai insistă; îşi reluă drumul spre apartamentul 15. Oftă greu... şi aruncă ţigara. Că, la urma urmei, tutunul nu era o soluţie - nu? Un Distonocalm era o soluţie. Aşa că intră în 14 - să-i ceară Ludmilei un calmant şi să se întoarcă la copiii ăia.

Poate că nu va continua cu "interogatoriile"; poate că se va aşeza lângă un băiat, sau o fetiţă cu care vorbise deja. Poate va reuşi să-i aducă un pic de alinare, să-l încurajeze... Să-i dea speranţa că mami, sau tati, vor fi bine; că aveau răni uşoare şi se vor face repede bine. Şi că azi, sau cel mai târziu mâine, o să vină bunica, sau unchiul, şi-o să-l ducă la ei acasă. Unde era, oricum, mai bine decât în centrul pentru copii rătăciţi... şi trişti...

Lucia

Ieşi în hol şi-şi aprinse o ţigară...

Era unşpe fără cinci. Se pregătea de vizita patrulei. Se îndoia că vor mai primi acum mai mult de trei-patru copii. Dintre cei veniţi la ora 8, jumătate fuseseră ţinuţi în centrul de sinistraţi din parc, pe perioada nopţii. Îi culcaseră într-un cort special, păzit cu străşnicie, şi-i hrăniseră cu sandwich-uri. Şi aşteptaseră dimineaţa - probabil ca să nu-i trezească ei tot centrul... Ei ştiau!

Terminaseră fişele copiilor în timp util. Multe, foarte multe drame... Pregătise şi un soi de centralizare - copilul, adresa, telefonul şi rudele. O să-l roage pe George să nu-i ia toată "documentarea"; de fapt, Violeta îi spusese că în cortul militar aveau un generator, aşa că aveau curent. O să-l roage deci să-i facă cópii după fişele alea. Să n-o lase "în fundul gol", când vor veni rudele copiilor. Trebuia să fie foarte atentă, pentru că se aflase deja despre adăpostul pentru copii de pe strada Răscoala din 1907; iar riscul de-a da copiii ăia unor "iluştri necunoscuţi" era extrem de mare. Mai ales în privinţa picilor sub 5 anişori! Aveau şi doi pici sub cinci ani, veniţi la opt; plângeau mai tot timpul şi nu prea vorbeau...

Iar dacă n-avea xerox în cort, o să-l roage să pună doi sinistraţi cu scris frumos să le transcrie. Presupunea că şeful ei avea un batalion de sinistraţi pe lângă cortul ăla! Avea, oricum, nişte soldaţi care se cam plictiseau cu arma-n poală...

George şi colegii ei erau foarte ocupaţi, zilele astea. Avea însă presimţirea că peste... două minute îl va vedea acolo, pe palier, în faţa ei. Şi se gândea acum...

Se gândea la discuţia cu George; prima discuţie, după atingerea palmelor ei şi trimitea sandwich-urilor cu bileţel "olograf". Se pregătea, de fapt, să dea cu declaraţia lui de dragoste de toţi pereţii, în caz că el nu pricepuse socotelile ei! Deşi, la vârsta şi experienţa lui, cei cinci ani de amiciţie sinceră ar fi trebuit să fie de-ajuns pentru ca naşul ei să nu facă asemenea gafe. Ei se înţeleseseră mai mereu din priviri! Aşa că... Dar, cine ştie...

La urma urmei, de ce era atât de sigură că George venea la ea pregătit cu o declaraţie de dragoste? Poate că-i pregătise un scurt monolog despre faptul că ea avusese atunci dreptate, aşa că cea mai bună soluţie pentru ea era împăcarea cu Victor, găsirea unui numitor comun cu stilistul şi "Da"-ul la primărie! Totuşi! George avea o vârstă! Şi un grad foarte mare în poliţie! Şi era un bărbat "adevărat"! Ştia deci exact cât şi cum valorează! Ştiuse asta şi atunci când venise la ea în toiul nopţii ca să-i spună că o iubeşte şi o să divorţeze pentru ea. Finuţa îi vorbise atunci execrabil, îl pocnise cu telefonu'-n cap, îl bătuse cu cureaua şi-o chemase pe năşica să-l "adune" de pe covor! În ce măsură mai era George dispus chiar şi doar să audă nişte scuze, apropo de noaptea aia?

Ea se gândea la George; uitase complet că, la doi metri de ea, în uşa apartamentului 13, logodnicul ei o privea lung şi se întreba... Oare ce se întreba acum Victor?

Şi de ce ea îl calcula pe George acum?

Auzi scârţâitul puternic şi apoi paşi urcând treptele de la intrarea blocului. Din doi paşi, Victor ajunse lângă ea.

- Patrula! Urcăm!

Lanterna...

- Urcaţi!

Mm, bun sistem "inventase" ea acolo! Foarte eficient! Aruncă ţigara şi luă poziţia regulamentară, pentru că decisese să nu se uite şi ea printre balustrade - şi tocmai decisese că nu voia să dea cu declaraţia lui de dragoste de toţi pereţii. Aşa că mai bine îi arăta de la început care vor fi temele de discuţie. Era logodită cu Victor...

- Cum de urcă singuri?

Habar n-avea... Colegii ei trecură pe lângă ea, spre apartamentul 15; George trecu pe lângă ea fără s-o privească şi intră direct în bucătăria ei:

- Trebuie să discutăm.

OK! Îl urmă şi se aşeză în faţa lui. Ochii albaştri erau serioşi:

- V-aţi descurcat cu ultimii 20?

- Greu, dar ne-am descurcat.

Îi puse în faţă colile şi tabelul:

- Dar te rog să faci cumva să nu mi le iei pe toate. Sunt unicate; nu-i pot lua iar la întrebări...

- Am xerox în cort; ţi le trimit în cinci minute.

Ochii albaştri citeau rândurile mărunte... Paşii se apropiară grăbiţi; nu voia să ştie cine venea şi de ce... Avea senzaţia că bărbatul din faţa ei era supărat... Victor în schimb era foarte vesel:

- Poftim.

- Mulţumesc.

Îi adusese lui George o cană cu ness! Ce era cu el? Nu putea să-l privească... Nu putea să-l privească nici pe George... Să-şi privească mâinile, nu?

George

Uau! Nu se aşteptase...

Lucia "era dată dracului", ce mai! În privinţa serviciului, era perfecţionistă; şi se pricepea al dracului de bine la "documentări" de-alea! Fişele copiilor erau "aur" pentru oamenii care le aşteptau acum în cort; găsirea rudelor copiilor ăstora va fi doar o chestiune de timp...

Când urcase treptele, realizase că exista posibilitatea ca Lucia să-l privească lung, cu subînţeles; şi se pregătise "s-o răzgândească" într-o clipă! Nu fusese însă cazul; îl aşteptase în poziţia regulamentară şi nu încercase să-i transmită nimic. Victor nu era nici mai vesel, dar nici mai trist - semn că azi, dis-de-dimineaţă, dormise buştean. Semn că, după ce se trezise, "dresese" un pic relaţia lui sentimentală cu Lucia. Tocmai îi adusese o cană cu ness. Nu-l privise mai altfel... Iar în condiţiile astea...

În condiţiile astea, ridică privirea spre ea. Şi-o privi lung...

Nu. El nu era pentru ea. El era mult prea bătrân pentru ea. Era "expirat". Lucia nu-şi dorea un soţ ca el; îşi dorea o "reeducare" scurtă a lui Victor. Şi-atât.

Lăsă colile pe masă:

- Bun. O să le găsim repede rudele. Ceva probleme în centru?

- Nu. O să avem nevoie de unele lucruri...

- Lista.

Primi o coală cu câteva liniuţe... Deci pături şi pilote, haine de schimb pentru copii şi pentru ei, şampon, săpun... Carne sau cub de gheaţă? Lucia îl lămuri imediat:

- Ori ne dai alt cub de gheaţă, ori ne alimentezi zilnic cu

carne. Cum îţi e mai uşor.

- O să vă trimit zilnic 20 de litri de lapte şi 5 kile de brânză - afacerea generalului cu inginerul Petcu, de la ferma Pantelimon. În privinţa cărnii, trebuie să discut cu Violeta şi cu generalul. Îmi dau seama acum că treaba aia cu cada frigorifică nu poate dura la nesfârşit. Iar mâncarea devine foarte perisabilă pe căldura asta. Văd pe listă şampon şi săpun.

- Da. Trebuie să-i spălăm - altfel ne umplem de păduchi şi râie.

Îşi aprinse o ţigară, "degustă" ness-ul... şi zâmbi:

- Şi cum plănuiţi să faceţi asta?

- Am dus deja o piscinuţă gonflabilă şi toate PET-urile disponibile pe acoperiş. Pe la 2-3, apa o să fie "numai bună" pentru un duş de-ăla ca pe vremuri. Iar Teo a promis că, atunci când se trezeşte, meştereşte un scripete pentru apa de pe bloc. Scripete interior, am propus eu...

Da, balustradele erau îndeajuns de depărtate aici... O privea lung şi se întreba în ce măsură...

Hei! Da' numai la prostii îi stătea mintea! Era prea bătrân pentru ea! Gata! Chiar nu putea să accepte realitatea? Ce era cu el?

Ochii albaştri îl priveau lung... şi-acum reveneau spre fişele de pe masă:

- Cum merge treaba?

- "Felia" mea merge bine. Am străpuns molozul până la Bucur, azi-noapte. Deja lucrăm cu efectiv complet la rămăşiţele de pe Ştefan cel Mare şi la blocul de deasupra magazinului Bucur Obor. Să nu-i spui...

Lucia negă scurt... Oftă greu:

- Înainte de şedinţa extinsă, trebuie să discut ceva cu Alex.

Şi uite-o cum ieşea grăbită... Doamne, ce era cu el? Dacă femeia asta...

Nu; nu-l voia. Lucia venise azi dimineaţă la el pentru că presimţea necesitatea întreţinerii unei relaţii frumoase cu naşul poliţist. Acum, că naşa nu mai era, fina presupunea că naşul o să-şi amintească despre discuţia aia cu curea şi pistol şi despre cuvintele ei. Şi despre orgoliul rănit... Cine ştia ce gândea Lucia acum! Avea senzaţia că nici ea nu prea ştia ce gândea! Cutremurul ăsta schimbase totul...

Alexandru

Vlad era un copil tare isteţ! Îi mobiliza pe toţi picii ăia cu viteza sunetului! Şi nu putea să nu observe că piciul şaten, buclat violent, care aştepta răbdător ca unul dintre părinţi să-şi amintească de el şi să caute un mijloc de locomoţie până în Bucureşti, marşa cu mare plăcere la toate ideile lui. De când intrase în sufrageria apartamentului 15, tot ceea ce spusese el fusese lege pentru Vlad Enache...

Tresări la auzul vocii Luciei:

- Alex, ai treabă?

Se grăbi să nege şi să se ridice.

- George vrea să vorbească ceva cu tine.

Aha! OK! Fu imediat luat de mână:

- Unde te duci?

- Mă cheamă şeful Luciei.

- Şi vii repede, da?

Aprobă... Abia acum Vlad decise să-l lase totuşi să iasă. O urmă deci pe palier... şi nu-l mira întrebarea:

- Eşti sigur că poţi să te ocupi de preşcolari?

Aprobă din nou. George era... la masa din bucătăria Luciei. Avea sentimentul că bucătăria aia "funcţiona" pe post de birou zilele astea... Intră:

- Salut.

- Salut. Am o problemă.

Se aşeză şi-l privi lung... Ochii albaştri nu-l chestionau nicicum; ochii albaştri îl priveau drept pentru că George vorbea cu el.

- Unul dintre omologii mei a primit un mail de la un domn, Radu Naghiu.

Cum-cum? Făcu ochii mari de tot, că nu-i venea să creadă...

- L-a trimis mai departe, la toţi omologii lui - deci şi la mine. În mail-ul ăsta, Radu Naghiu se prezintă ca fiind medic, specialitatea psihiatrie pediatrică.

Se grăbi să îl întrerupă:

- Da, are un cabinet pe-o străduţă de lângă staţia de metrou Mihai Bravu. De fapt, un ditamai centrul medical...

- Ne-a explicat tuturor, în câteva cuvinte, cât de traumatizantă este experienţa cutremurului pentru copiii cu probleme neurologice şi cât de important este pentru ei să nu întrerupă tratamentul medicamentos. Şi ne-a rugat să-i contactăm cumva pe părinţii din lista pe care-a ataşat-o la mail, ca să-i informăm că el îi invită pe cei rămaşi în Bucureşti să locuiască cu copiii în centru. Măcar până la repararea reţelei de electricitate.

Adică medicul...

- De fapt, medicul a dat trei variante pentru părinţii sinistraţi de pe lista lui. Una, în care îşi invită toţi "pacienţii" să se adăpostească la el la centru, cu tot cu familiile lor. Zicea că unul dintre părinţi a făcut rost de un generator pe motorină, aşa că ei au acolo curent electric; iar mâncare le aduce omologul meu din zona aia. A doua variantă este plecarea din Bucureşti. Câţiva părinţi "cu stare" şi case la ţară pun la dispoziţie şase camere pentru familiile care au un mijloc de transport şi nu vor să rămână la centru. Iar a treia variantă, cea mai nefericită, este ca noi să căutăm prin adăposturile noastre copiii de pe lista lui care-au rămas fără părinţi şi să-i transferăm cumva la centru. Pentru că angajaţii lui sunt acolo şi se vor ocupa de ei aşa cum trebuie.

Deci Radu Naghiu...

- Pe lista lui figurează şi Ionuţ Dumitrescu, de pe str. Răscoala din 1907. Părinţi, Mirela şi Alexandru Dumitrescu. Ne-a dat şi numerele de telefon, deşi ne sunt inutile...

Oftă greu şi-şi acoperi faţa cu palmele:

- Acu' vreo lună, l-am dus eu pe Ionuţ la terapie. În sala de aşteptare, un bunic m-a întrebat de cât timp îl cunosc pe medicul ăsta şi ce părere am despre el. I-am spus că, dacă aş câştiga la Loto, aş cumpăra Sala Polivalentă şi i-aş dona-o lui - ca să o transforme în ceva util.

George se grăbi să completeze:

- Şi n-ai face o greşeală. Ce să-i transmit despre Ionuţ?

- Transmite-i că m-ai găsit doar pe mine. Că îi mulţumesc... Că Mirela şi Ionuţ s-au mutat definitiv în Republica Moldova... Şi că aş veni cu multă plăcere voluntar în centrul lui; dar sunt deja înrolat în centrul ăsta, aşa că...

Bărbatul din faţa lui se ridică:

- Eu o să-i transmit; deşi am înţeles că toţi salariaţii lui sunt "la datorie"...

- O parte din ei vor pleca, mâine sau poimâine, acasă sau la rude. Iar la centru vor fi şi copii orfani. Medicul Naghiu va avea nevoie de orice persoană care ştie cum să se înţeleagă cu asemenea copii.

- ... Eşti sigur că nu vrei să afli unde sunt Mirela şi Ionuţ?

- Da; sunt foarte sigur.

- Bine. Nu-mi place să fiu cicălitor; aşa că n-am să te mai bat la cap cu asta. Dar, dacă te răzgândeşti totuşi, e de-ajuns să-mi scrii pe o hârtie datele lor.

- OK. Mulţumesc...

- N-ai de ce.

Rămase singur...

Dumnezeu dădea dovadă de-un sadism greu de exprimat în

cuvinte. După ce-l lăsase să se chinuie, să se înjosească, să-şi macine creierul şi sufletul clipă de clipă privindu-şi copilul extrem de frumos... şi de tăcut, după ce o împinsese pe Mirela spre conceptul de "bordel cu acte", Dumnezeu îl omorâse pe Ionuţ. Şi pe Mirela. Şi pe mama lui. Şi-apoi îl trecuse pe el printr-un cutremur devastator, îi umpluse palierul cu copii normali şi-l trimisese la el pe Nicolae, să-i ofere sponsorizarea aceea. Mai nou, îl pusese pe Radu Naghiu să-şi transforme centrul în adăpost - şi să-l invite şi pe Ionuţ...

Ce mai urma? Simplu! Vlad se va agăţa de gâtul lui, implorându-l să fie el tăticul lui. Iar după ce el spunea "OK" şi-l primea pe puştiul ăla în sufletul lui, mama lui Vlad va urca treptele, va scoate din buzunar un act de identitate iar Lucia va mâzgăli ceva pe foile ei, îl va lua pe Vlad de mână şi i-l va da ei. Iar din clipa aia nu mai ştia ce se va mai întâmpla. Pentru că, din clipa aia, nu va mai putea răspunde de propriile fapte. Ori se arunca pe geam, ori îşi zbura creierii, ori... Ori pleca după Vlad, îl fura şi se ascundeau în munţi, pe la vreo stână...

Se ridică şi ieşi pe palier. Vecinii lui ieşiseră aparent la o ţigară; în realitate, aflaseră că venise George şi presimţeau şedinţa. Aşa că îi zâmbi lui Nicolae:

- Ştii ce a făcut medicul lui Ionuţ?

O să le povestească, pentru că trebuia să se descarce cumva de toate gândurile şi calculele rămase fără rezultat. În plus, simţea că trebuia să-i câştige cumva de partea lui. Simţea că, la un moment dat, va avea nevoie de compasiunea lor. Avea un presentiment...

Denisa

Copiii erau cuminţi; în fine, aproape cuminţi. Fetele se jucau fazan. Băieţii jucau cărţi. Habar n-avea ce anume jucau; dar mai conta dacă era popa-prostu sau bridge? Îi privea, rând pe rând, şi-i venea liniştiţi. Şi era şi ea ceva mai liniştită...

Observă intrarea uniformei albastre, dar nu se întoarse spre el. Parcă-i era frică să afle ştiri... George se aşeză lângă ea pe canapea:

- Bună.

- Bună.

- Cum te simţi?

- Aşa şi-aşa. Binişor, de fapt. Nu pot să mă plâng...

Bărbatul se aplecă un pic şi-o privi complice, arătând spre uşă:

- Sunt cuminţi?

- Da. Extrem de cuminţi. Dealtfel, i-am spus şi lui - nu mai avem nimic în comun. Iar de mine are cine să aibă grijă. Carina se ocupă de preşcolari, el se ocupă de organizatorice... Aşa că...

- Aha... Documentaristul meu mi-a spus că blocul lui Eduard s-a prăbuşit. Şi casa de la Romană a fost grav avariată de cutremur, iar replica de aseară a pus-o la pământ.

Deci Eduard era ori la Geanina, ori la Bacău...

- BMW-ul e făcut armonică, în nodul de maşini buşite pe Căderea Bastiliei. În ruinele casei de la Romană nu e nimeni. La blocul lui, vecinii spun că ultima oară l-au văzut acu' trei zile. Iar acum căutarea lui stagnează. Documentaristul meu nu poate ajunge cu bicicleta în cealaltă parte a Bucureştiului. Pe el nu scrie "politist", ci voluntar - şi e îmbrăcat într-un trening comun.

Aprobă scurt cu capul.

- Va mai trece ceva timp, înainte să am veşti despre el.

Arătă spre canapea:

- Nu-i nimic; nu plec nicăieri...

- Le-am spus părinţilor tăi ca, atunci când ajung în apropierea Bucureştiului, să mă contacteze - ca să pot să trimit autorizaţia de intrare în oraş şi să-i aduc în faţa blocului. Cum mă contactează, te anunţ.

- OK.

- Iar dacă te supără, nu te jena să-i pârăşti...

Da-da! Râdea şi aproba... George ieşi. Oftă uşor...

Ştia că Eduard scăpase. Ştia că erau bine - şi el, şi Armand. Nu mai aveau maşina - aşa că Eduard ar fi trebuit să fie cel puţin nebun, ca să-l scoată pe copilul ăla pe străzi şi să traverseze tot Bucureştiul printre moloz, cadavre, nebuni, jefuitori, microbi...

Va sta cuminte pe canapea şi va aştepta. Iar atunci când va reveni curentul, îl va căuta. Îl va suna până când îi va răspunde. Şi se va lămuri atunci în privinţa viitorului ei. Până atunci, o să aibă mare grijă de copiii ăştia.

George

Reveni pe palier şi se apropie de Nicolae:

- Am o întrebare.

Îl trăgea deoparte... Coborî mult tonul vocii:

- Există vreo şansă ca Gloria şi Sergiu Răduţ să fi fost, ieri la nouă jumate, în zona Sălii Polivalente?

Bărbatul din faţa lui se gândea... şi acum aproba:

- Da; s-ar putea să fi fost la Bellu.

- Alţi "Gloria şi Sergiu Răduţ, soţ şi soţie" nu mai sunt în alte adăposturi. Aşa că pot să-ţi spun, cu o certitudine de 51%, că părinţii tăi sunt acum în adăpostul din Parcul Văcăreşti. Am trimis vorbă omologului meu să-i găsească cumva şi să-i întrebe cum o cheamă pe fetiţa ta. Dacă răspund corect, voi face tot posibilul să-i transfer în Dragoane cât mai repede.

Nicolae întinse prompt mâna spre el:

- Mulţumesc.

- Şi eu mulţumesc.

Şi-acum se răsuci pe-un călcâi şi o privi lung pe Violeta:

- Te rog, spune-mi că ai ce să faci cu 20 de litri de lapte şi 5 kile de brânză.

Femeia îşi frecă scurt palmele:

- Ohoho!

- Zilnic.

O secundă de gândire... şi-un zâmbet strâmb:

- Laptele e binevenit; dar atâta brânză... Cred că două kile ne-ajung.

I-auzi! Zâmbi şi el strâmb:

- Va trebui să mâncaţi cinci. Ordinul generalului.

Râdeau toţi... Decise să le explice totuşi "aranjamentul":

- Noi ducem molozul pe hectarele fermei de vaci de lapte din Pantelimon. Inginerul de-acolo n-a vrut iniţial să primească molozul - că el cultivase porumb siloz pe hectarele alea şi, vorba lui - vacile nu mănâncă moloz. Generalul i-a răspuns că transportul de moloz a plecat deja spre el, aşa că ar face bine să deschidă larg porţile tarlalelor şi să nu comenteze. Altfel, citez din general, "intru cu TAB-urile peste vaci - şi mănâncă el siloz".

Râdeau...

- Prin urmare, omul a renunţat la siloz. Iar generalul a semnat cu el două contracte: unul de despăgubire pentru porumb şi unul de preluare a întregii producţii a fermei. La un preţ convenabil pentru inginer... Aşa că n-aveţi încotro - mâncaţi cinci kile de brânză zilnic! Ordinul generalului!

Da; râdeau... Adăugă:

- Că eu nu le mănânc pe-alea trei retur! Nu-nu!

Ridică privirea spre Lucia... Şi ea râdea. Şi cum Victor nu râdea de lângă ea, se grăbi să revină spre Violeta:

- În privinţa cărnii, facem cum vreţi voi. Eu pot să trimit zilnic patrula cu carne, că nu mi-e greu. Şi nu există riscul ca pentru voi să nu mai rămână la depozit.

- Păi atunci cred că aşa ar fi mai bine. Mi-e frică, totuşi, să ţin carnea în cadă două zile. Câte grade au anunţat azi?

- Oficial, sau...?

Râdeau...

- Oficial, 34. Să-mi faci lista cu carnea pe care vrei s-o primeşti la noapte. E bine dacă vine noaptea, da?

- Foarte bine. De fapt, poate să vină şi seara, la opt. Că eu mă apuc de gătit pe la 4-5 dimineaţa - şi până atunci apucă să se dezgheţe.

- ... Tu găteşti la 5 dimineaţa?

- Da. Pe de o parte, nu mor leşinată la prânz, lângă aragazul încins; pe de altă parte, curăţatul şi tocatul îmi iau cam două ore.

Aoleu! Păi femeia asta era de-a dreptul exploatată aici! Ei de ce nu tocau cu ea? Violeta se grăbi să continue:

- Deci pregătesc lista.

- Da. Butelie mai aveţi?

- Încă n-am terminat-o pe prima.

- Cum o terminaţi, treceţi o butelie nouă pe listă. Că la astea e coadă deja.

Bun. Lămurise problemele. Şi-acum... Şi-acum îşi aprinse o ţigară şi oftă greu, pe un ton mult mai coborât:

- Aveţi mare grijă de ei - psihologic vorbind. Azi vor veni mult mai puţini părinţi. Grosul celor care au scăpat teferi a venit ieri. Astăzi cred că mai apar vreo cinci-şase, dintre cei rătăciţi prin centrele de sinistraţi şi cei pe care noul Bucureşti i-a şocat zdravăn. Să aveţi grijă în privinţa şocaţilor...

Redeveniseră serioşi. N-avea ce le face... Continuă:

- Eu iau acum fişele făcute de voi şi le fac o copie. Şi-o să pun doi oameni să introducă copiii ăştia în ceea ce noi numim "programul de cuplare". E o chestie empirică, dar eficientă, scris de nişte băieţi isteţi într-ale informaticii. Toate datele se introduc în programul ăsta, după care se face "cuplarea" lor. Vom obţine un fel de legături între oamenii dispăraţi prin diversele centre de sinistraţi din oraş. Dar, ca să obţinem asta, ar trebui ca toţi sinistraţii să fie introduşi acolo. Chestie care durează extrem de mult... Copiii vor fi introduşi azi. Nu ştiu când vor fi introduşi părinţii...

Vedea pe feţele lor că înţeleseseră cum funcţiona programul ăla. Aşa că oftă greu:

- În funcţie de rapiditatea cu care se vor introduce datele din adăposturi şi spitale mobile, or să apară şi rudele copiilor. Cred că noaptea se vor face cele mai multe update-uri la programul ăsta. Aşa că, dimineaţa devreme, o să-mi pun oamenii să facă cuplarea iar mâine o să vin, în jurul prânzului, să vorbesc cu copiii. Atunci o să fie rău. Atunci o să trebuiască să le spun unora că trebuie să mai rămână aici, pentru că mami, sau tati, sunt într-un spital mobil, cu operaţii serioase... Altora, le voi spune să se pregătească de plecare, pentru că se mută în spital, sau în centrul de sinistraţi, lângă mami sau tati. Alţii vor afla că o să vină un unchi, sau o mătuşă de gradul trei, sau o vecină de-a bunicilor dinspre mamă...

O privi lung, edificator, pe Lucia:

- Să ai mare grijă la vecinii şi mătuşile de gradul trei...

Iar Lucia aprobă şi completă:

- Oricum, cred că grosul copiilor a venit deja. Aşa că, dacă ai dubii în privinţa unora dintre cuplări, cred că poţi să-i laşi aici încă 24 de ore.

- Văzând şi făcând. Acestea fiind spuse...

Îşi termină ness-ul şi ridică scurt din umeri:

- Acestea fiind spuse, mă duc să văd ce contracte a mai semnat gheneralul meu. Ultima oară pomenea ceva despre nu ştiu câte tone de carcase de porc...

Violeta îi întinse prompt lista:

- Ăsta ar fi necesarul pentru mâine.

O luă fără s-o privească:

- OK.

Şi cum şedinţa se încheiase deja, voluntarii reintrau prin apartamente. Îl văzu pe Victor aşezându-se pe fotoliul din 13... Porni spre Lucia - şi-o văzu fâstâcindu-se! Hei! Oare...

Lucia

Aoleu! Venea la ea! Şi-o privea drept, semn că la ea venea, nu la scări! Decise să facă un pas în propriul apartament... iar mâna lui se întinse prompt, indicând bucătăria. Se grăbea să se ascundă de ochii celorlalţi...

Realiză brusc că bucătăria ei era mică. Foarte mică! Extrem de mică! Realiza că nu avea unde să se ascundă, de când dispăruse uşa... Nu avea unde să se retragă... Victor era dincolo, putea intra oricând...

Făcu un pas în stânga, spre chiuvetă, şi tresări - intrase!

Îl privi lung, drept - să n-o spună! Nu-nu! Să nu spună nimic!

Avu senzaţia că lui George nu-i luase mai mult de-o secundă ca să-i înţeleagă şi spaima aia teribilă, şi rugămintea nerostită; zâmbind, bărbatul în uniformă se apropie de ea... şi se opri la fix 30 de centimetri:

- Pregăteşte o echipă şi-o maşină; după ce xeroxez fişele tale, o să-l trimit pe 26 cu ele şi cu autorizaţia de aprovizionare din Dragoane.

- Am înţeles.

Tăcere, preţ de două-trei secunde... după care tonul vocii lui coborî foarte mult:

- Mulţumesc pentru sandwich-uri. Şi pentru uniformă.

Simţea cum obrajii i se înroşesc, încet dar sigur, sub tirul privirii albastre... Plecă privirea şi zâmbi şi ea:

- A fost plăcerea mea.

Oare... Oare şi George calcula, aşa ca ea? Oare acum, după moartea Adrianei, George Mocanu îşi recalcula şansele?... OK! Să afle asta! Ridică iar privirea spre el şi lăsă capul spre dreapta:

- Următoarele sandwich-uri vor fi cu brânză.

George începu să râdă:

- OK! Dar nu prea multă brânză...

Nega încet... ştiind acum că mintea "spirt" a chestorului principal calcula şi propriile şanse, şi şansele lui Victor, şi calculul ei... Ochii albaştri păreau că încearcă s-o îmbrăţişeze...

George făcu un pas spre uşă:

- Am plecat.

- OK. Spor la treabă.

Şi gata - chestorul principal plecase... Ba nu! Se dusese la Octavian! Nu vorbise azi cu băiatul lui - şi nu era normal să nu treacă şi pe la el, nu? Iar ea nu era normal să stea acolo, în bucătărie, şi să tragă cu urechea! Aşa că ieşi pe palier... decise într-o clipă că prepararea unui PET cu ness pentru el ar fi fost totuşi o exagerare şi porni spre apartamentul 15 - să vorbească cu Alex. Voia să-l trimită pe el la Dragoane, pentru aprovizionare. Ca să-l scoată din apartamentul ăla plin cu copii normali. Se cam speriase azi-noapte, când realizase că nu ştia cum să-l liniştească...

George

Dădu să intre în dormitor, dar văzu prichindica şi se opri. Şi-i făcu lui Octavian semn să iasă pe hol. Băiatul lui se ridică imediat... privi scurt prin dreapta lui şi ieşi. Şi şopti:

- Aţi vorbit?

Poftim? Octavian le observase ieşirea împreună din bucătărie; "îl interoga" acum, extrem de serios şi atent... Zâmbi uşor:

- Oarecum. Stai liniştit - ţi-am promis că o să vorbim. Ştii că am cuvânt...

Primi o aprobare, aşa că se grăbi să schimbe subiectul:

- Cum te simţi? Eşti OK aici, în centrul ăsta?

- Da. Totul e foarte bine. Şi-ar fi perfect, dacă aş şti că te ocupi puţin şi de ceea ce am vorbit azi-noapte.

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Unele lucruri nu pot fi grăbite. Stai liniştit, că nu le tărăgănez; dar nici nu le pot grăbi. 50% din decizie îi aparţine totuşi ei...

Octavian oftă uşor...

- Dacă ai nevoie de ceva, orice, să-mi spui! Bine?

- Bine.

- Îţi place aici?

- Da, tată. Stai liniştit - o duc foarte bine aici. Mâncarea e delicioasă, atmosfera e veselă... Florin e "super", iar picele sunt teribile atunci când conversează. N-am crezut că Gălușca se poate înţelege verbal cu o fetiţă atât de emancipată cum e Liana. Discuţia lor e un adevărat spectacol!

- Îmi dau seama!

Şi l-ar fi întrebat dacă i-ar fi plăcut să aibă şi el o surioară aşa ca Renata... Nu! Nu-i va da nici un fel de speranţă acum, când Lucia încă era logodită cu Victor! Aşa că îl sărută pe frunte şi păşi spre uşă:

- Să fii cuminte, OK?

- OK.

- Şi să ai grijă...

- Stai liniştit.

Intuiţia îl făcu să ridice indexul peste propriile buze... Băiatul îl imită şi aprobă; aşa că ieşi şi coborî grăbit scările. Acum era liniştit. Dacă Octavian simţise vreodată dorinţa de a-şi ajuta tatăl în rezolvarea problemei de suflet, tocmai se răzgândise.

Să xerocopieze fişele, să facă autorizaţia de aprovizionare şi să se ducă totuşi la Obor. Îi transmisese şefului de echipă toate informaţiile despre mama Carinei; dăduse ordin să fie găsită şi etichetată corespunzător, ca nu cumva să se producă vreo încurcătură... Avea însă un presentiment. Aşa că se va duce şi se va asigura că femeia aia, dacă supravieţuise cumva cutremurului, va ajunge în spitalul improvizat în parcul Motodrom, vizavi de blocurile prăbuşite la capătul şoselei Fundeni. Avea el motivele lui...

Violeta

Avea cinci minute libere. Îndeajuns de multe pentru o ţigară... Şi cum nu voia să fumeze în bucătăria fără uşă, în apartamentul plin de preşcolari care nu se putea aerisi aşa cum trebuia, îşi luă PET-ul cu ness şi ţigările, escaladă geamul şi-l trase după ea. Geamurile balconului erau acoperite cu hârtie albă; dar erau deschise vertical. Închise unul dintre ele, ca să poată să privească afară...

Atmosfera aia gri o cam îngrijora. Era... depresivă. Semăna cu imaginile apocaliptice din filmele hollywood-iene cu succes de casă. Se gândea că oraşului ăstuia i-ar fi prins bine o ploaie iute, de vară, care să spele aerul de praf. Dar ploaia aia probabil că ar fi mărit numărul morţilor. Se întreba dacă mai existau supravieţuitori prin resturile blocurilor... În '77, ultimul supravieţuitor rezistase parcă 11 zile, nu? Parcă fusese blocat într-un bar de noapte, într-un subsol..

Oftă greu... şi auzi scârţâitul geamului. Cine venea "peste ea"? Mămica ei sărea şi ea pervazul; şi zâmbea uşor. Zâmbea trist... Îi oferi şi ei o ţigară. Şopti:

- Cred că ştiu ce vrei să spui. Şi nu, nu plecăm.

- Nu asta voiam să ştiu... Atunci când se va desfiinţa centrul, sper că plecaţi...

- În principiu, da. Nu ştiu ce planuri are Teo cu Tigrul - că nu putem pleca spre UE cu Solenza!

- Puteţi pleca spre UE cu orice - inclusiv cu trenul.

- Şi cu viruşii şi bacteriile care se vor urca, împreună cu noi, în vagoane.

Mămica ei tăcea...

- Presimt că vom pleca cu Tigrul, în Italia. Şi vom rămâne în Italia. Îţi plac macaroanele?

- Da, foarte picante. Deşi omologii mei zic că piperul în exces favorizează hemoroizii...

Râdeau...

- Nu ştiu dacă eu plec cu voi.

Se încruntă scurt, iar mama ei se grăbi să completeze:

- E normal ca voi să plecaţi cât de repede se poate; e la fel de normal ca eu să mai întârzii, ca să vând casele, să depun măcar documentele necesare pentru despăgubiri...

- Fără tine, nu plec nicăieri.

- Ba eu cred că pleci cu familia ta. Ei pleacă. Tu nu poţi să rămâi cu mine.

- Cine-a spus că tu rămâi?

- Eu.

- Nu cred. Plecăm toţi cinci, sau nu mai plecăm nici unul.

Tăcea... Ba nu - tocmai se pregătea să deschidă iar gura! Şi să spună o prostie! Aah!

Ciocănitul în geam o făcu să tresară. Lucia zâmbea strâmb; îi deschise deci geamul, iar tânăra oftă:

- Ştiu că nu-i frumos ce fac, dar... Dar îţi propun să vorbesc cu George, să semnezi şi tu un contract pe Solenză.

- OK. Vorbeşte, că noi oricum emigrăm. Toţi cinci!

Şi privi edificator spre dreapta... Lucia continuă:

- Asta înseamnă că o laşi pe Solenză să meargă la Niro, cu Alex şi Mugur? Că, imediat cum apare gheneralul, o să vină şi autorizaţia...

Aprobă, zâmbind de data asta, şi sări pervazul în bucătărie. Stinse ţigara, îi dădu cheile... Şi nu mai reveni pe balcon - înşfăcă lingura de lemn şi începu să zburătăcească bucăţile din cratiţă. Mm, ce-o înfuriase!

Cum s-o lase pe ea aici? Ce să facă aici? Să depună hârtiile pentru despăgubiri? Alea se puteau depune prin poştă; iar depunerea lor "în persoană" le lua cel mult o zi! Să vândă proprietăţile? Oare cum va evolua piaţa imobiliară? Putea să crească mult, dată fiind noua nevoie a populaţiei, sau putea să scadă mult... dată fiind sărăcia populaţiei...

Nu pleca nicăieri fără mămica ei! Cum s-o lase aici? Mai era şi doctoriţă! Păi numai să afle statul român că Ludmila Tselikova era doctoriţă - şi-o legau instantaneu "de glie"!

O să discute problema asta cu Teo, cel mai târziu diseară. Era evident acum că vor pleca la părinţii lui! Iar dacă ei vor fi de acord să-i ajute măcar având grijă de nepoţei pe perioada zilei, televizorul va porni de dimineaţă în limba italiană. Asta n-o îngrijora - nu era germană, sau olandeză! Lui Florin, însă, o să-i fie greu... Şi Liana, fetiţă vorbăreaţă şi sociabilă, o să sufere mult...

Or să se descurce ei cumva! Şi-o să fie bine! Şi-o să aibă şi ea o prichindică rotunjoară, aşa ca Renata...

Alexandru

Revenise lângă Vlad - dar nu se mai juca cu ei. Doar îi privea lung... Uneori îl privea lung pe Vlad...

Deci medicul Radu Naghiu transformase propria clinică în centru de sinistraţi "speciali"... Doamne, ce suflet mare avea omul ăla! Era... Era incredibil, ce mai!

- Alex şi Mugur, poftiţi la şedinţă!

I-auzi! Şedinţă! Încă una! Lucia râdea... Se ridică, iar Vlad îl privi lung, serios:

- Vii înapoi, da?

- Bineînţeles!

Şedinţa nu se putea ţine decât în bucătăria ei, nu? Intră şi-l găsi pe Mugur aşezat pe unul din scaune. I se indică celălalt scaun, iar Lucia se aşeză şi ea şi puse un mănunchi de chei în faţa lor:

- Vă duceţi voi după provizii?

Aprobă scurt cu capul; Mugur fu ceva mai vorbăreţ:

- Da.

- Asta e lista. În principiu, ne trebuie un rând de haine pentru noi. Poate fi orice, de la trening la redingotă; e însă important să fie aceeaşi culoare.

- Şi cum probabil că alea albastre sau verde militar s-au terminat primele, luăm ce găsim.

- Exact. Luaţi şi adidaşi. Să aibă talpă groasă, zdravănă, că nu se ştie când va trebui să ieşim pe-afară.

Mugur nota adidaşii pentru ei lângă liniuţa cu "haine"...

- Pentru copii, chiloţi, tricouri, pantaloni şi jachete cu mânecă lungă.

- De la 3 la 14 ani. O să fie dificil...

- Oarecum. Tricourile pot fi lălâi pe ei, că nu se-nsoară nici unul mâine. Pantalonii trebuie să aibă elastic în talie. În rest, se pot sufleca dacă sunt prea lungi.

Tot Mugur adnota notările ei. El prefera să-şi privească cu maximă atenţie mâinile...

- 20 de săpunuri şi 10 kile de şampon. Nu trebuie să fie Wash & Go; merge şi de-ăla verde de urzică.

Aproba, aproba...

- Cearceafuri, dacă mai găsiţi, vreo zece. Şi pături şi pilote - deşi probabil că de-astea chiar nu mai sunt!

Mugur aproba, el aproba...

- Şi, eventual, încă o piscină gonflabilă de copii. În rest, ne-ar prinde foarte bine multe PET-uri.

- Crezi că or să ne lase să cotrobăim pe-acolo?

- N-o să poţi să cotrobăi singur printre atâtea Dragoane. Probabil că George o să te trimită la o anumită persoană; el îţi ia lista şi-ţi aduce ce-ai comandat.

Mugur nu cunoştea decât noţiunea de "mall"; şi poate nici pe-aia. Mugur era un pic încruntat. Avea o problemă cu autoritatea femeii... Lucia se aplecă puţin spre el şi îl privi lung:

- Tu eşti sigur că vrei să stai cu preşcolarii?

O privi şi el lung:

- Dacă vrei să-mi dai alte sarcini, dă-mi-le.

- Nu vreau să-ţi dau nici o sarcină. Întrebam doar.

Îl întreba dacă ţinea el musai să stea lângă Vlad, cu ochii la Vlad... Aprobă scurt:

- Da. E o plăcere să stau cu preşcolarii.

Primi o ridicare din umeri, iar Lucia se ridică:

- Cum vrei tu!

Rămăseseră singuri; se ridică şi ieşi.

Chiar voia să stea cu Vlad?... Da. Ca să-l vadă Dumnezeu chinuindu-se şi să-l lase pe copilul ăla în pace. Dacă el era fericit, Vlad va suferi - ca să-l facă şi pe el să sufere. Dumnezeu nu terminase încă de pedepsit la el - că de-aia nu-i dădea cu blocu'-n cap. Şi nu voia să afle că păţea Vlad ceva... Se ţicnise!

Intră în sufrageria apartamentului 15, iar ochişorii negri se aţintiră asupra lui. Mm... OK! Se aşeză lângă el şi redeveni atent la joaca lor.

Victor

Se plictisise de moarte...

Nu-l băga nimeni în seamă - dar adevărul era că nici nu simţea nevoia să fie centrul atenţiei tuturor. Ei aveau treabă cu copiii, cu proviziile, cu amenajarea centrului...

O singură persoană ar fi putut să aibă niţică treabă cu el. Logodnica lui. Ea însă nu părea să-şi amintească de existenţa lui acolo, în apartamentul 13 - deşi pistolul ei era la el! Iar lui îi era tot mai frică să se întrebe... şi să calculeze...

Îşi impunea să stea cuminte acolo, pe fotoliu, şi să nu-i dea Luciei nici o atenţie. S-o lase în pace, aparent pentru că ea era la serviciu acum. În realitate, decisese să-şi supună logodnica la un test de... logodnă. Să vadă când îşi amintea Lucia mică de el. Când o va atenţiona Lucia mică pe Lucia mare că pămpălăul ăla de logodnic al lor era în apartamentul 13, asculta cuminte de ordinele lor şi aştepta... ceva. Ori o ceartă nouă, ori un zâmbet, ori un pupic pe obraz... Orice! Un semn că logodna aia a lor nu se sfârşise deja. Dar uite că semnul ăla nu venea. Lucia discutase cu Mugur şi Alex şi apoi se grăbise în apartamentul 14. De parcă cine ştie ce crocodil feroce trebuia să ţină sub control în apartamentul ăla! În fine...

Paşii se opriră în uşă; erau bocancii ăia "de firmă", din Austria, aşa că nu se obosea... Da' de ce stătea acolo? Ridică privirea spre el şi fu invitat prin gesturi pe palier, la o ţigară. OK! Ieşi şi-l văzu pe Mugur grăbindu-se să se aşeze pe prima treaptă care ducea la etajul doi. Se aşeză lângă el şi-şi aprinse şi el ţigara. Iar şoapta nu se lăsă mult timp aşteptată:

- Auzi? Tu eşti cu Lucia acum, nu?

- Da; de ce?

- Şi e o chestie serioasă, sau...?

- Suntem logodiţi. De ce?

- Păi pentru că mă gândeam... George ăla se uită ciudat la ea.

I-auzi! Zâmbi slab:

- Nu se uită ciudat; e naşul ei de cununie. A fost căsătorită, iar soţul ei a murit...

- Aha...

Întoarse capul şi-l privi lung:

- Accident auto. Era jandarm. George şi Adriana i-au născut, şi tot George şi Adriana au avut grijă de ea după ce-a murit soţul ei.

Mugur ridică scurt din umeri, privindu-şi cu maximă atenţie bocancii:

- O fi cum spui tu. Dar trebuie să ştii că se uită ciudat la ea, mai ales atunci când ea nu observă asta.

Aşa o fi! Dacă zicea el... Mugur continuă:

- În plus, am senzaţia că adulţii ăştia de pe-aici cam zâmbesc cu subînţeles, apropo de apariţiile lui pe palierul ăsta.

Serios? El nu observase; dar adevărul era că el o privea pe ea, nu pe George! Asta era o chestie de care se va ocupa la următoarea apariţie a chestorului pricipal...

Oare...

- Sper să nu te superi că-ţi zic...

Se grăbi să nege, iar Mugur continuă:

- L-am observat aseară, când a venit cu generalul, şi-am surprins şi unele şoapte pe-aici. Umblă zvonul că logodna voastră se clatină serios.

- Asta cam aşa e.

Şi-acum Mugur tăcea mâlc... Ba nu - arunca ţigara şi se aplecă la urechea lui:

- Voi ştiţi. Eu m-am gândit că e mai bine să-ţi zic. Oricum, dacă ar fi să-ţi dau un sfat, aş zice să nu-l pui tot pe el pe postul de naş. Eu am fugit să moţăi un pic, că după aia vizitez depozitul cu Alex şi intru de serviciu.

Şi-acum Mugur se ridica şi se grăbea să intre într-unul dintre apartamente...

Oare George era interesat de Lucia?... Stop. S-o ia "încetişor".

Prin centrul ăla umblau unele şoapte. Adică zvonul că logodna lui cu Lucia se clătina serios. Păi asta era evident deja! Ştia şi el asta! Probabil că şi ea ştia asta! Din punctul ăsta de vedere, Mugur nu-i spusese nimic "spectaculos". George se uita ciudat la

Lucia?... Tot ce se poate! Totuşi, femeia aia organizase, la 24 de ani, ditamai centrul pentru minori, în condiţiile unui cutremur care întrerupsese absolut toate utilităţile! Şi-l mai şi ţinea în stare de funcţionare! Asta era ceva!

Aşa că Mugur, vecinul din blocul de vizavi... vecinul ăla care se tot holbase la geamurile Luciei, ar fi avut unele motive să-l ajute pe logodnicul ei să vadă lucrurile într-un anumit fel. Zâmbi slab... şi se ridică. Şi reveni pe fotoliul lui - încă cinci ore, şi se termina "serviciul" lui.

Teodor

Deschise încet ochii - auzea guriţa Lianei şi chiotele fericite ale prichindelei lui Nicolae...

Gata - nu mai putea să doarmă. Se simţea odihnit! Dormise dus - nu auzise nici o guriţă, nici un sunet, nici un pocnet, nimic! Fusese obosit, ce mai! Numai că acum, gata! Se trezise! Şi abia aştepta să facă scripetele ăla! Oare se încălzise apa de pe bloc?

Se ridică şi se întinse bine... Mm, ce bine era! Ieşi şi se grăbi spre dormitor.

- Tati!

Florin sărise în picioare şi se repezise la el! Îl prinse în braţe şi se grăbi să se aşeze:

- Bine v-am găsit, picilor!

Liana se instală pe genunchiul rămas liber şi-l luă de gât:

- Bine-ai venit, tati! A fost gheu să ajungi acasă?

- A fost destul de greu, dar bine că am reuşit!

Coborî mult tonul vocii:

- M-a ajutat mult şeful Luciei. Îl ştiţi, nu?

- Daa, sigul că da! Tăticul lui Octavian!

Poftim? Se întoarse imediat spre tânărul de lângă el şi întinse mâna:

- Teo, soţul Violetei.

- Octavian, băiatul şefului Luciei.

Râdea; era vesel. Înveselit probabil de tactica Lianei... Reveni spre picii lui:

- Şi cum a fost? Aţi fost cuminţi?

- Daa, foalte cuminţi!

- Bravo! V-aţi speriat rău?

Florin zâmbi:

- Păi ne-am cam speriat, când am văzut cum alunecă acoperişul grădiniţei...

Aoleu! Alunecase acoperişul? Liana se grăbi să completeze:

- Daa, şi doamna educatoale zicea că o să cadă boculile alea mali din faţa gădiniţei!

- Aha! Şi-au căzut?

- Nuu, n-au căzut!

- Asta e foarte bine.

- Olicum, voiam să-ţi spun că abia aştept să melg la gădiniţa aia nouă, de la PLO tv.

- Păi cred că o să-ţi dau o veste proastă. Nu mai mergi la grădiniţa de la PRO tv.

Liana era panicată deja:

- Da' gădiniţa noastă a căzut!

- O să mergi la o grădiniţă din Italia.

Tăcere... Se grăbi să le confirme bănuielile:

- Când am auzit de cutremur, l-am sunat pe tatăl meu. Care ne-a invitat să ne mutăm la ei.

- Să emiglăm?

Ia uite-o! Zâmbi slab:

- Da' ce înseamnă "să emigrăm"?

- Adică să luăm tot ce avem şi să pecăm de tot de aici!

Ia uite-o! Aprobă cu fermitate:

- Da. Cred că o să emigrăm în Italia.

- ... Şi cum e în Italia?

- E frumos. Italia e patria spaghetelor şi a creatorilor de modă! O să vă placă!

Florin zâmbea cu neîncredere; picea lui pică însă imediat în extaz:

- Adică acolo sunt haine multe?

- Da. Şi întotdeauna sunt haine noi, cum nu mai sunt nicăieri pe pământ. Că acolo se inventează hainele!

- Aha... Şi când pecăm?

Bun! Unul era convins, în timp ce celălalt se cam codea să-şi arate neîncrederea... Se grăbi să-i răspundă:

- Păi cred că după ce se închide centrul ăsta de copii! Apropo de centrul ăsta... Vouă vă place aici?

- Daa, foalte mult! Da' să ştii că noi nu ieşim niciodată de aici!

Se prefăcu a fi foarte mirat:

- Da' de ce?

Liana şopti complice:

- Mami zice că copiii care vin aici sunt lăciţi şi bolnavi! Şi noi stăm aici, ca să nu ne îmbonăvim şi noi!

- Aha! Foarte bine! Mami are dreptate, să ştii! Când am venit, am văzut pe străzi o mulţime de oameni bolnavi!

Florin decise să le întrerupă discuţia:

- Au căzut multe blocuri?

- Destule. Deci voi staţi aici cuminţi, cu Octavian şi picea asta mică...

Şi cum tocmai îşi amintise de fetiţa lui Nicolae, se întoarse şi-o privi lung, curios... Era o grăsană! Era o fetiţă superbă, rotunjoară şi bucălată şi foarte atentă... Ochişorii albaştri îl priveau drept, serioşi. Brusc, degeţelul grăsun se ridică şi apăsă propriile buze:

- Enata uj!

Oo, Doamne! Bufni în hohote de râs, iar Liana se grăbi să o contrazică:

- Ba nu e luj, e stugulel!

- Enata uj!

Clar - ele aveau foarte-foarte multă treabă acolo! Îi mută pe amândoi pe pat şi se ridică:

- Mă duc să mănânc şi eu ceva şi să-i ajut la treabă.

- Tati, da' să ai ghijă, da?

- Bineînţeles! Şi voi, să aveţi grijă de Enata!

- Lenata!

Octavian reuşi să respire şi-l lămuri, printre hohotele de râs:

- Renata...

Aprobă şi ieşi. Şi se ciocni de Violeta lui! Bineînţeles că profită de ocazie şi-o prinse strâns în braţe... Soţia lui şopti:

- Deci mergem în Italia...

- Măcar în prima fază. Oricum, copiii rămân la ai mei - nu-i putem aduce aici. E mai bine pentru ei să-i ţinem departe de oraşul ăsta, de ţara asta...

Violeta aprobă:

- OK. Mergem cu TIR-ul, sau cu Solenza?

- Păi crezi că Solenza ta poate să ajungă până la graniţă?

- Solenza mea poate mai multe decât crezi tu. Dar, pentru propria noastră siguranţă, cred că e mai bine să plecăm cu TIR-ul. Nu ştiu ce părere o să aibă domnul Silviu...

- Şi crezi că eu ştiu?

Nega şi râdea... Îi şopti la ureche, râzând şi el:

- Crezi că mă voi strădui să aflu?

Nega în continuare...

- Crezi că ne putem încuia în propria baie, în următoarele 30 de secunde?

Nega, nega...

- Atunci să mă apuc să fac scripetele ăla. Nu?

- Nu.

Şi-l trăgea afară din apartament... Hei! Mergeau la etajul patru? Soţia lui se cam grăbea... Se văzu tras în apartamentul de deasupra apartamentului 13, iar Violeta închise uşa şi arătă spre sufragerie. Ce era acolo?

Aa...

- Oricum, să ştii că nu eu am avut ideea!

- Dar presupun că nici n-ai votat contra ei, nu?

- Evident...

Îi fură un sărut şi decise să nu exagereze totuşi:

- Mă tem că, dacă răsucesc acum siguranţa, rămân copiii nemâncaţi. Aşa că uite cum facem... Mergem acum jos, în centru... Eu meşteresc ce-i de meşterit, tu coci ce-i de copt... Iar pe la 2-3, când se culcă picii... Mm?

Soţia lui îl privea lung... şi-l lua chiar acum în braţe:

- Te iubesc, Bestie mică!

- Şi eu te iubesc, Frumoasa mea!

O secundă, două, trei... Bufniră amândoi în râs, aşa că deschise uşa şi ieşiră. Şi coborâră în centru - ea cu gândul la oale, el cu gândul la scripetele improvizat. De fapt, din ce să facă el scripetele ăla?

Nicolae

Ieşi încet din apartamentul 13 şi porni spre 14. Simţea că îi pocnesc tâmplele... Doamne, ce soartă aveau copiii ăia!

De cum îl văzu, Ludmila se grăbi să se ridice:

- Ţi-e rău?

- Simt că-mi pocneşte capul.

Fu tras în bucătărie. Doctoriţa scotocea în cutia cu medicamente... Se aşeză, simţind că îi venea să vomite deja... Primi două pastile şi-o sticlă cu apă. Oftă greu:

- Acum simt şi că-mi vine să vomit!

Femeia se scotoci scurt în buzunar şi-i întinse două bomboane:

- Una acum, una după medicamente. Iar după aceea te rog să te duci să-l ajuţi pe Teo.

- Păi nu doarme?

- S-a trezit. Nu-l auzi cum boncăne de mama focului?

Aprobă, pentru că se auzeau boncăniturile... Mm, ce bomboană parfumată! Acrişoară şi plină de aromă "adevărată"! Fu bătut scurt cu palma pe umăr:

- Nu mai sta atât de mult cu ei. O să vorbesc şi cu Lucia; dar părerea mea e că nici un voluntar n-ar trebui să stea cu copiii din 13 mai mult de-o oră. După aceea, obligatoriu pauză.

Avea dreptate. El îi asculta şi încerca să-i liniştească de mai bine de... două ore. Iar asta-i amintea că şi Carina mai ieşise uneori de-acolo, preţ de 15-20 de minute! Numai el stătuse non-stop cu copiii ăia; el şi Denisa... Se ridică, oftând greu:

- Cred că nici Denisa nu mai rezistă mult.

Ludmila aprobă şi se grăbi să iasă. Îşi înghiţi pastilele şi "degustă" şi cealaltă bomboană. Mm, ce bune erau!

Unde era Teo şi ce meşterea? Nu de alta, dar şi el se pricepea la meşterit! În fine - era sigur că tiristul era "as" în domeniu! Dar o mână de ajutor era oricând binevenită, nu? Chit că-i dădea şurubelniţele "la mână"! Nu se putea întoarce acum la copiii ăia...

Ieşi şi se grăbi spre apartamentul 14. Carina lui cânta cu fetiţele - exersau un complicat joc cu palmele. Şi era atât de frumoasă, aşezată acolo, pe mega-pat şi înconjurată de atâtea fetiţe... Arăta ca o zână din poveste! Intră grăbit, cu paşi fermi, se aplecă, îi prinse capul în palme şi o sărută.

Se lăsase o tăcere apăsătoare... Lui îi trecea instantaneu durerea de cap... Şi gata - că-i leşina logodnica şi-l bătea Ludmila rău de tot! Încă un pupic, furat ca "bonus" - şi-i dădu drumul. Şi se stropşi la fetele care rămăseseră cu ochii la ei şi gurile căscate:

- Indiscretelor!

Cuvântul ăla iscă o adevărată "explozie" sonoră - unele fete aplaudau, băieţii chiuiau... Ieşi şi începu să râdă, în faţa uimirii lui Mugur. O să afle el ce se întâmplase... da' mai încolo puţin!

Unde era Teo? Parcă îl auzea meşterind... la etajul patru! Urcă grăbit treptele şi zâmbi slab: ucenicul se prezentase la treabă, să-l ajute pe profesor să încropească un scripete. Adică să facă un scripete profesional, mult mai bun decât scripeţii ăia profesionali de prin magazinele de scripeţi. În ultimele cinci minute, Teo "încheg ase" un triunghi dreptunghic, cu şanţ în faţă, şi acum se căznea să-l fixeze cumva de balustradă. Păi aici avea el o idee...

Carina

Aoleu, ce-i făcuse el ei! Îşi acoperi repede faţa cu palmele, pentru că era roşie ca o roşie coaptă...

Şi copiii ăia, nu mai încetau odată? Ce tot chiuiau acolo? Îi privea lung, printre degete... Una dintre fete o prinse de braţ şi se aplecă mult spre ea:

- Carina... Cum l-ai făcut să se îndrăgostească aşa de rău de tine?

Aah, cât de rele erau! De fapt, ia să le zică ea vreo două! Gata! Îi privi lung şi ridică un deget:

- Dacă nu încetaţi, mă duc să mestec cu Violeta în oale!

- Nuu, stai cu noi!

- Dar încetaţi!

- Încetăm. Băi, încetaţi!

Bun! Şi-acum, să vorbească despre... Despre cărţi!

- Ştiţi wist?

- Da.

- Jucăm?

- Jucăm.

Bun! Bine că jucau wist! Şi-aşa, băieţii încă mai chicoteau...

Peste jumătate de oră, o să se ducă după el... şi-o să-i arate ea lui! Sus, la etajul patru!

Ludmila

Intră în sufrageria apartamentului 13, pregătită s-o scoată pe Denisa de acolo, dar constată că diferenţa dintre sufragerie şi dormitor era colosală! În timp ce din dormitor se auzeau suspine, aici lucrurile erau foarte liniştite şi calme. Copiii se jucau; cei mici aveau cărţile, iar cei mari jucau Monopoly. Denisa desena ceva ce părea foarte complicat...

Întinse mâna spre ea:

- Mergi înapoi, în 14?

- Dacă e nevoie de mine acolo, merg!

Bun! Nu de alta, dar simţea privirea lui Victor aţintită asupra lor! O ajută să se ridice şi-i oferi braţul. Şi, imediat cum ieşiră, se grăbi să întrebe:

- Vrei să facem o pauză de ţigară?

- Nu. Cred că mă las. Adică cred că m-am lăsat deja.

I-auzi! Începu să râdă:

- Adevărul e că, dacă nu simţi nevoia să fumezi, n-are rost să te intoxici degeaba!

Se apropiau încet de uşă... Intrară, o ajută să se aşeze pe canapea şi-i ridică ea picioarele. După care se grăbi să se aşeze lângă ea. Ochii căprui o priviră lung:

- S-a întâmplat ceva?

- Mm... Oarecum! Suntem "decanele de vârstă" pe palierul ăsta şi am sentimentul că de mâine-ncolo o să trebuiască să ne ocupăm inclusiv de voluntarii noştri mai... tineri.

Denisa îi făcu semn să se aşeze în faţa ei, pe mega-pat; se conformă, iar femeia şopti cu subînţeles:

- Lucia are o problemă mare de tot cu Victor; aşa-i?

Aprobă cu capul.

- Şi crezi că noi putem face ceva în privinţa asta?

Negă încet...

- Aşa mă gândisem şi eu, încă de când am văzut-o cum venea aici şi se aşeza pe jos, lângă canapea, ca să nu poată fi "abordată". N-avem ce le face - totul ţine de ei doi. Sunt în permanenţă în contratimp; depinde doar de ei, dacă unul dintre ei va voi să se schimbe pentru celălalt.

- Da. Şi e păcat, totuşi; că sunt tineri, sunt frumoşi, iar înainte de cutremur cred că erau extrem de fericiţi!

- Şi cu cutremurul, şi fără el, tot nefericiţi ar fi sfârşit. La prima situaţie de criză, cauzată de cafeaua vărsată pe aragaz sau punga ruptă-n mijlocul drumului, s-ar fi certat. Aşa că... Oricum, eu n-o văd pe Lucia lângă Victor.

Şi-i spunea ei asta cu atâta nonşalanţă? Uau! Parcă citindu-i gândurile, Denisa zâmbi:

- Eu plec la Pecica, zilele astea, iar la apartamentul ăsta am renunţat deja. Pot deci să-mi spun părerile în gura mare - nu-mi pasă dacă se supără. Eu o văd pe Lucia lângă George.

Cum-cum-cum? Făcu ochii extrem de mari - pentru că ea aflase unele lucruri de la Alex, dar constata acum că şi Denisa părea extrem de bine informată... Femeia de pe canapea continuă:

- E matur, e răbdător, e capabil să mintă credibil atunci când simte el că e cazul... Şi e poliţist. Adică au cam acelaşi program atipic şi aceleaşi teme de discuţie. Şi mai e ceva... Înainte să se logodească cu Victor, Lucia s-a distrat pe cinste cu un interlop. Unul de-ăla... "cremă de caimac"...

Aprobă, zâmbind slab:

- Ştiu; l-am văzut şi eu. Parfum bun, ochi verzi...

- Ei bine, în materie de "stins lumina", nu se poate pune egal între ochişorii verzi şi stilistul care bântuie pe-aici. Nici între felul cum păşesc nu se poate pune egal! Hainele şi parfumul intră la "accesorii"; dar "stofa", "mulajul" - ăla e original orice-ar fi. Ceva îmi spune că Lucia l-a primit pe Victor în casa şi viaţa ei pentru că se certase cu interlopul. Cred că avusese un oarecare plan cu băiatul ăla; şi-a dezamăgit-o. Că el i-a strâmbat ei uşa, nu invers!

Aprobă...

- Lucia îşi doreşte un cămin; dar unul de-ăla... "cu sare şi piper şi condimente", cum spun eu.

Ridică o sprânceană:

- Cu mrr şi aah...

Denisa bufni în râs, aprobând şi ea... Se grăbi să completeze:

- Iar omul nostru e evident că n-are decât cel mult sare.

- E stabil, e "de casă", dar...

Decise, în secunda imediat următoare, să-i spună şi asta! Aşa că se aplecă şi-i şopti încet de tot la ureche:

- Alex are peretele holului comun cu ea. Şi mi-a spus, de dimineaţă, că un anumit bărbat matur, răbdător şi capabil să mintă credibil o iubeşte. Şi că şi ea îl iubeşte, dar încă n-a aflat asta.

Şi-o privi lung, edificator... Denisa se gândea, se gândea... I se făcu semn să se aplece din nou; şoapta o făcu să înlemnească:

- Am observat ieri, la vizita generalului, că bărbatul ăla matur o îmbrăţişează din priviri. Iar băiatul lui l-a rugat ca acum, după moartea nevestei lui, să facă ceva şi pentru sufletul lui şi să discute cu femeia din sufletul lui - măcar s-o anunţe şi pe ea că e acolo! Erau aici, în bucătărie, şi probabil au uitat că eu zac pe canapea. Au vorbit destul de tare...

Aha... Zâmbi slab:

- Am sentimentul că Lucia a început deja să se gândească la el.

- La urma urmei, are dreptate s-o facă! Ea are tot ce-i trebuie, nu? Casă, maşină, bani, serviciu, siluetă de m-a dat pe mine în toate regimurile de slăbit... De ce să se chinuie tot ea să se schimbe, să renunţe la dorinţele ei, să tacă şi să înghită pilule amare?

- Eşti o feministă convinsă...

- Am înghiţit multe pilule amare. Dar uite, vreau să-ţi spun că copiii tăi sunt perfecţi.

Aoleu! Chiar aşa "perfecţi" n-or fi fost ei...

- Vorbesc serios! Deşi el e mare cât un urs iar ea e cât un şoricel de mititică, se înţeleg extraordinar de bine. Jos pălăria - o căsnicie fericită! Şi doi oameni foarte fericiţi.

- Se iubesc mult. În plus, cred că amândoi îşi ascund nemulţumirile şi-şi înghit cuvintele amare, pentru că el e mai tot timpul pe drumuri - iar orele alea petrecute împreună sunt "de aur".

- Da, ai dreptate. Dar chiar şi aşa - se vede cu ochiul liber că n-au "divergenţe majore". Voi aţi stabilit că emigraţi, nu?

- Teoretic, da. Practic, nu ştiu dacă emigrez şi eu.

- Primeşti un sfat?

Aprobă.

- Eşti căsătorită?

- Nu. Soţul meu a murit acu' mai bine de 20 de ani şi n-am vrut "să intru iar la stăpân".

- Atunci ascultă-mă pe mine - emigrează! Glonţ! Du-te glonţ cu copiii şi nu privi în urmă! Că n-ai de ce să eziţi.

- Probabil că o să mă duc după ei, până la urmă! Dar trebuie să rămână cineva aici, să depună dosarul de despăgubiri sau să vândă casele.

- Dar după aia emigrezi şi tu!

- Că doar n-o să rămân huhurez pe-aici, nu?

Denisa aproba, veselă nevoie mare... Oftă greu:

- Deci cum facem cu Lucia noastră?

- Păi, momentan nu facem nimic. E genul care, dacă e cu cineva, nu păşeşte pe de lături nici măcar cu privirea. Sunt sigură că a început deja să calculeze; că n-o văd foarte grăbită să se împace cu Victor, iar asta înseamnă că bărbatul matur i-a dat cel puţin o duzină de indicii despre sufletul lui şi persoanele care locuiesc acolo. Suntem însă atente la ea... şi la el. Îţi dai seama ce efect va avea asupra lui ruperea logodnei...

Aprobă, dându-şi abia acum seama că Victor va descoperi, la 24 de ore după ruperea logodnei, că Lucia îl preferase pe naşu'... Aoleu, ce probleme mari or să aibă ei de mâine-ncolo!

- Dar aşa, pe viitor, va trebui să fim foarte atente. E foarte important ca ea să nu clacheze - că nu putem conduce noi centrul ăsta. Nu ştiu de ce, dar am impresia că noi, toţi ceilalţi, suntem un fel de adunătură de necalificaţi.

- Aşa e. Pot să te întreb ceva?

Denisa aprobă, încercând din greu să zâmbească în continuare...

- ... Am observat că vă ocoliţi cu grijă. V-aţi certat?

- Nu. N-avem de ce. Nu mai avem de ce, de fapt.

- ... E ciudat. Adică, el am înţeles că s-a mutat alaltăieri cu Carina, nu?

Femeia aprobă:

- Da, dar nu e absolut nimic ciudat. Între mine şi el nu mai era demult nimic. Fabian era singurul motiv pentru care locuiam sub acelaşi acoperiş şi nu divorţasem încă. În clipa când a dispărut Fabian...

Decise să rişte şi să atingă acel subiect sensibil:

- Probabil că a fost extrem de supărat pe amândoi...

- Probabil...

Constata că mai departe nu prea ştia cum s-o "atace". Va trebui deci s-o lase să povestească ea, atunci când voia ea - să se descarce de toată supărarea aia şi de toate amintirile, fie ele plăcute şi neplăcute... Asta dacă voia ea să vorbească! Şi-apoi probabil că

Denisa o să-i vorbească despre prietenul ei. Oare cum îl chema? Aici avea o problemă... O privea deci atentă şi aştepta...

- ... Trebuia să-l las să plece cu Nicolae. Trebuia să înţeleg că, în momentul ăla, avea nevoie de taică-su mai mult decât avea de mine.

- A avut întotdeauna nevoie de tine.

- Dar pe taică-su nu l-a avut decât în ultimele săptămâni; şi era atât de dornic... N-am ştiut să văd asta. Iar Eduard era foarte atent la mine ca persoană. Dacă eu eram furioasă pe vânzătoarea de la Mega, că nu mi-a dat pungă roşie, era în stare s-o joace-n picioare. Comportamentul lui mi-a dat întotdeauna un fals sentiment de atotcunoaştere...

- Eduard ce-a spus? El îl dorea pe Fabian?

- El zicea mereu că da; uneori însă, aveam senzaţia că nu. Dar mi-a spus, la un moment dat, că-i e frică de el. Că băiatul mă poate face pe mine să-l părăsesc. Şi mi-am dat seama că aşa era - îi era frică de Fabian. N-avea nimic împotriva ideii de a-l lua la noi, dar pur şi simplu habar n-avea cum ar fi trebuit să vorbească şi să reacţioneze el în prezenţa unui adolescent. Am descoperit, după înmormântare, că marşa bucuros la mutarea-n trei pentru că în realitate îmi pregătea o mutare-n patru...

Poftim? Ridică mirată sprâncenele... Denisa zâmbea slab:

- Are un băiat din flori, de cinci anişori jumate, despre care nu ştia decât el şi familia care i-l creştea, în satul lui. Plănuia să ne mutăm împreună şi-apoi să-mi spună că şi el are un băiat... Şi miza probabil pe faptul că decisesem deja să nu avem un copil împreună. Totuşi, la vârsta mea graviditatea e mai mult riscantă decât jenantă!

Ridică scurt din umeri:

- S-au văzut destule cazuri cu final fericit, la 42-43, să ştii! În fine - e decizia voastră. Dar eu cred că

- Eu cred că Eduard şi Armand sunt acum la Geanina. Adică la soţia lui. Cred că, după cutremurul ăsta nenorocit, Eduard s-a gândit puţin şi-a hotărât să nu facă prea multe "mişcări majore" deodată. Aşa că, după părerea mea, Eduard încearcă acum să se împace cu nevasta. Care e un fel de minge de plastilină - stă cuminte unde-o pune el şi ia orice formă îi spune el să ia.

- Eu am primit sfatul tău; tu îl primeşti pe-al meu?

Denisa aproba încet...

- Dă-i lui George datele lui.

- I le-am dat. Toate datele, inclusiv firma, inclusiv casa de pe Căderea Bastiliei unde-am petrecut 10 zile de "căsnicie de probă", cât a fost Fabian în tabără. Blocul lui Eduard s-a prăbuşit. Şi casa de pe Căderea Bastiliei s-a prăbuşit. BMW-ul lui e făcut armonică, într-un nod de alte armonici de-astea cu motor. Documentaristul lui George nu l-a găsit în casa prăbuşită; iar la bloc, vecinii spun că nu l-au mai văzut de câteva zile. Nici în listele cu decedaţi nu apare, nici în cele cu sinistraţi... El era cu Armand de mână ieri, la nouă jumate. S-ar fi dus deci glonţ la nevastă-sa, ai cărei părinţi stau la curte şi au două corpuri de casă. Şi cum au trecut deja 24 de ore, tind să cred că a rămas acolo.

- Documentaristul lui George a ajuns şi la casa părinţilor nevestei?

Primi o ridicare din umeri:

- Nu ştiu; cred că nu. Că mi-ar fi spus, nu?

- Categoric! În ce zonă e casa asta?

- Pe lângă Bdul Alexandru Obregia.

- Alelei... Păi face o săptămână până aici! Mai ales dacă e cu copilul de mână! În plus, cine ştie ce decizii iau omologii lui George din alte părţi ale oraşului! Poate i-au luat pe sus şi i-au îndesat într-un adăpost pentru sinistraţi!

- Ar fi apărut pe listele cu sinistraţi.

- Dacă ar fi apucat să-i bage cineva acolo.

Bun! Reuşise s-o oprească din seria de "Nu"-uri pesimiste. Zâmbi slab:

- Eu cred că o să vină. Iar dacă n-o să reuşească totuşi să ajungă până aici, cu copilul de mână, prin oraşul distrus de cutremur, sunt sigură că primul telefon pe care-o să-l primeşti o să fie de la el.

Denisa zâmbi slab:

- Şi-o spui cu atâta certitudine...

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Nici un bărbat n-ar lăsa cu ochii-n soare o femeie care ştie cum se face amestecul de sare, piper şi condimente.

O făcuse să râdă! Bun! Coborî din nou tonul vocii:

- Nu ştiu ce să mă fac cu Alex.

- De ce?

- Nu vrea să ştie nimic despre copilul lui. Şi nici despre soţie.

- Lăsaţi-l în pace.

- L-am lăsa; dar uite că Vlad, care e un puşti extrem de isteţ din 15, îi tot caută compania. Iar Alex nu-i zice nimic, stă prin preajma lui iar noaptea face crize de plâns nervos cu sughiţuri şi tremurat din toate încheieturile.

- Lăsaţi-l în pace.

Denisa ştia despre Alex mult mai multe lucruri decât îi spusese ei Violeta. Ia să fie ea foarte atentă... Femeia de pe canapea şopti:

- ... Şi-a dorit mult copilul ăla. S-au căsătorit, au fost fericiţi 9 luni de zile şi pe urmă s-a născut copilul. Iar boala aia nenorocită a distrus totul. Ca să nu cedeze el nervos în faţa neputinţei de a-l ajuta, Alex a dat întotdeauna vina pe ea - că ea nu s-a ocupat de copil, ea trebuia să observe, ea trebuia să facă anumite lucruri şi nu le-a făcut... A răcnit mult la ea, să ştii. După care ea îşi aducea clienţii în dormitorul conjugal, în timp ce el "fericea" muierile pe bani la domiciliul lor. Şi presupun că nici măcar nu suportau să doarmă în acelaşi pat...

Prefera să tacă şi să afle totul; o să se gândească mai târziu la ceea ce aflase.

- Acum, că ea a decis să ia copilul şi să plece, e şi el liniştit.

- Liniştit? Nu ţi-am spus că azi-noapte am fost cât pe ce să-l calmez injectabil?

- Nu, dar nu la asta mă refeream. Lăsaţi-l să se vindece sufleteşte. Trebuie să vadă copii normali spre "peste medie", ca să înţeleagă că băiatul lui n-ar fi putut recupera niciodată până la nivelul celorlalţi. După ce vede asta, trebuie să se împace cu gândul că e mai bine aşa. Copiii ăştia normali îl ajută pe el să găsească gândurile şi explicaţiile necesare lui însuşi.

- Ca de exemplu?

- Ca de exemplu, explicaţia "măririi" şi "decăderii". Să ştii că Alex, atunci când s-a mutat în apartamentul 13, avea bani, era student la ASE la zi... Şi-a sfârşit concediat din postul de lucrător comercial la Kaufland. În doar câţiva ani, a căzut de la "foarte bine" la "în pragul suicidului". Sau, alt exemplu: "De ce al meu?". Trebuie să găsească răspunsul potrivit, care să-i mai uşureze un pic sufletul. Lăsaţi-l să-şi găsească explicaţiile de care are nevoie pentru a se pune pe picioare. Nu-l puteţi ajuta, din simplul motiv că n-aţi trecut niciodată prin ce-a trecut el - şi nu ştiţi cum e. Nu ştiţi cum doare...

Aprobă:

- OK; eu îl las. Şi-i spun şi Luciei să-l lase. Dar nu e-n regulă. Copilul ăla se tot duce la el, caută de joacă... Acum, de exemplu, Alex e în 15, lângă băieţelul ăla! Şi se joacă cot la cot cu el! Nu e bine!

- Ba e foarte bine. Nu te-ai întrebat niciodată de ce-a rămas Alex aici? În condiţiile în care avea în frigider mezeluri destule, nevasta şi copilul spălaseră putina iar el e născut şi crescut în Târgovişte?

Uite că nu se întrebase...

- ... S-ar putea să constaţi, la un moment dat, că din apartamentul 15 au dispărut un copil şi-un voluntar.

Aoleu!

- Aşa că lasă-l în pace şi discută în gura mare, cu oricine altcineva din centrul ăsta, despre cum o să scurteze guvernul procedura de adopţie pentru copiii rămaşi orfani după cutremur. Ca să nu-l fure; să-l ia civilizat, cu acte...

Aprobă... şi se ridică. Iar Denisa o prinse de mână şi-o trase înapoi, pentru că voia să-i şoptească la ureche...

- Abia aştept să văd cum se topeşte domnul chestor principal!

Ia uite-o! Bufni în râs şi-o admonestă cu degetul...

- Să mă ţii la curent!

- Bineînţeles!

Şi gata - se grăbi să iasă. Nu de alta, dar ea se lungise la vorbă, iar Violeta ei sigur avea nevoie de ajutor cu prânzul! Dar cu siguranţă va reveni lângă Denisa, când va avea puţin timp liber! Discuţia cu ea era o adevărată plăcere!

Violeta

Lucia se îndopa la propriu! Îşi umpluse gura cu mâncare şi de-abia mai putea mesteca! Îi venea să râdă... Mămica ei intră vijelios în bucătărie:

- Hai - cu ce te-ajut?

- Du tu tăvile.

- OK. Care, unde?

- Astea sunt pentru 13. Mănâncă ei primii, nu?

- Cred că da.

- Să-mi spui dacă Alex şi Mugur au treabă - că ei pleacă după provizii şi îi servesc cu prioritate.

Lucia înghiţi greu şi mormăi încetişor:

- Ei, las' că Alex a mai ronţăit una-alta. Iar Mugur "nu se topeşte"...

Zău?! O privi lung, curioasă - ce conflicte avea ea cu Mugur? Tânăra ridică scurt din umeri:

- Nu ştiu. Pur şi simplu.

Aa... OK! Ei ştiau! Umplea castronelele, atentă la numărătoarea bucăţilor...

- Cum stăm cu mâncarea?

- Bine, momentan. Dacă George ne trimite zilnic carnea, rezistăm fără probleme o săptămână.

- Ar fi perfect!

- ... De ce George ne-a spus atunci, la început, să facem listele cu provizii pentru o săptămână?

- Pentru că, în maximum 5 zile, va porni curentul. Iar din clipa aia lucrurile se vor rezolva aproape complet. Şi-a luat două zile marjă de eroare, în caz că apar probleme cu furnizorii - atâta tot.

Gata şi a doua tavă. Lucia zâmbi:

- Soţul tău e teribil...

- La ce te referi?

- La el. Aşa, *overall*! Conduce TIR-ul ăla de parc-ar fi troller, a meşterit un scripete super-ultra deşi n-a dormit decât câteva ore... Şi tot mai boncăne ceva, pe sus pe-acolo! În plus, n-ascultă decât de el. Şi de tine. Ştii că mi-a fost nu ştiu cum să-i ordon să se ducă la culcare?

Râdea şi aproba...

- Şi tu eşti teribilă. Găteşti de mă dai în cure de slăbire complexe, hainele tale miros bestial şi sunt călcate la dungă... Aveţi doi copii teribili... Familia teribililor - ce mai!

Daa, sigur că da!

- Sărut mâna pentru masă.

Se întoarse şi-o privi drept, râzând:

- Să creşti mare.

- Nu fii aşa!

Da-da! Las' că nu se îngrăşa ea aşa uşor! Paşii se apropiară iar mama ei intră după tavă. Şi simţi că-i pică polonicul din mână când auzi răcnetul lui Victor:

- Lucia!

Se făcu, instinctiv, mică-mică - presimţea o cafteală "ca-n filme" în apartamentul 12...

Lucia

Gata! O să-i pună-n vedere chiar acum! Ori înceta, ori n-avea decât să-şi ia inelul şi să se ducă unde vedea cu ochii! Şi gata! Ce-avea de urla aşa după ea?

Ieşi din 15 şi porni spre el, fulgerându-l cu privirea. Şi tresări - de pe scări, două perechi de ochi o priveau lung... Bărbatul mai mărunţel "deschise ostilităţile" pe un ton uşor nesigur:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

- Inspector principal Florea?

Aprobă şi se opri în capul scărilor, în faţa lor. Ca să-i vadă numele de pe uniformă.

- De la centru, ni s-a spus că aici este adăpostul pentru copii...

- Da. O clipă.

Se repezi în bucătărie şi-şi luă clipboard-ul: încă doi tătici! Reveni în faţa lor - şi fu rândul celuilalt bărbat să vorbească:

- Nu ştiu; ne aşteptasem la un centru mai...

- Mai ca la Kaufland, aşa; nu?

Şi uite-i că aprobau! Zâmbi:

- Noi avem aici numai copii sănătoşi găsiţi în zona asta. Restul cred că sunt duşi la Selgros Pantelimon.

Se albăstriseră amândoi! Se grăbi să-i lămurească:

- Numele şi prenumele copilului.

Tăceau... Întoarse, scurt, tabelul spre ei:

- Dacă de la centru vi s-a spus că sunt aici, atunci aici sunt.

- Petra Ioniţă.

Petra Ioniţă... Bun! Trase fişa ei şi-l privi pe celălalt tătic.

- Tudor Dincă.

Tudor Dincă... Scoase şi fişa lui şi oftă greu:

- Era singur acasă, nu?

- Da. Eu eram la serviciu, pe Calea 13 Septembrie, şi un şofer dobitoc m-a trântit cât colo...

Serios? Bărbatul arătă spre glezna umflată cât o roată de X5... Şi încă mai putea să meargă? În fine...

- Deci sunt aici amândoi?

- Da. Daţi-mi un act de identitate.

Le primi pe amândouă şi se grăbi să-i lămurească:

- Pot să vă rog să aşteptaţi zece minute? Tudor cred că mănâncă chiar acum; dar la clasele 1-4 încă nu s-au dus tăvile.

Aprobau amândoi... Victor ieşi pe palier şi le oferi câte-o ţigară. Intră în propria bucătărie - trebuia să compare foarte bine datele alea. Trebuia să fie sigură că nu făcea vreo greşeală...

Teodor

Gata scripetele! Ia să-i facă o probă! Se întoarse spre Nicolae:

- Fugi tu la parter, să agăţi un bidon de cinci litri de invenţia asta?

Nicolae nega şi trăgea funia. Şi-o înnoda de unul dintre bidoane. Ce voia să facă?... Aa, corect! Îl testa şi-n sus, şi-n jos! Bună idee! Apucă bine funia, o dădu pe după cot şi începu să coboare bidonul...

Roata improvizată funcţiona perfect...

Bidonul era jos. Nicolae bufni în râs:

- Eram sigur că mă pui pe mine să-l ridic!

Aa, OK! Îi oferi funia aia, cu gesturi largi... Şi uite cum domnul jurist ridica bidonul ăla fără mari eforturi. Bun! Îl bătu prietenește pe umăr:

- Deci tu eşti "şeriful" cu transportul apei! Să-i spun şi Luciei...

- Nu mă face să râd, că-mi scapă bunătate de apă!

- Păi atunci nu râde; nu?

Nicolae trase bidonul şi-l scoase din cârlig. Şi zâmbi strâmb:

- M-am gândit la o idee de duş.

- Păi spune-o!

- ... Dar nu ştiu dacă funcţionează. Practic vorbind...

- Tu spune - şi-o facem noi să funcţioneze!

- ... Ziceam să luăm un butoi de varză, de-ăla de plastic cu capac, şi să-i facem două găuri, pentru două furtune. Prin unul din ele băgăm aer, cu o pompă de picior. Iar apa iese prin celălalt.

Aha... Se gândea...

- N-am găsit însă o soluţie la oprirea duşului "la cerere". Dacă-i punem un fel de buşon, prin care să se elimine excesul de presiune

- Ba nu-i punem nici un buşon. Conectăm furtunul ăla la instalaţia de apă caldă din baie.

Nicolae nu înţelegea... Zâmbi strâmb:

- La ţeava care iese din apometru şi merge la duş. Atunci avem robinetul bateriei de duş, care opreşte apa.

Juristul aproba; aşa că îl apucă de braţ:

- Hai s-o facem!

- Stai, că mai am o problemă!

- Hai, că-mi zici pe drum!

- Cum izolăm furtunele astea? Că dacă iese presiunea

- Cu silicon. Hai, că acu' se reped toate femeile să spele copiii şi ratăm bunătate de aplauze! Başca drepturi de autor pe prototip!

Nicolae râdea; şi el râdea şi se grăbea spre propriul butoi de varză, din propriul balcon...

Alexandru

El era gata. Avea autorizaţia, avea actele şi cheile Solenzei, avea pistolul cu bile, avea abţibildul ăla mare cu "Poliţia"... Lista era la Mugur; şi se întreba de ce se moşcăia atâta individul ăla! Păi nu plecau odată? Ce tot făcea acolo? Era unu deja! Se făcea îngrozitor de cald...

Mugur ieşi vijelios din apartamentul 15. Mm, înfulecase ditamai bucăţoiul! Na, că-l luase de la masă! Retracta...

Şi gata - plecaseră. Cobora grăbit, că voia să se întoarcă cât mai repede la joacă...

Vlad era un copil minunat. Se juca extrem de frumos; era extrem de inteligent şi primise o educaţie extrem de frumoasă. Era săritor, ajuta pe toată lumea - inclusiv pe el, ditamai voluntarul de doi metri... Iar Vlad, acel copil minunat, aprecia prezenţa lui lângă el; o aprecia mult. Încercase să fie atent la el; încercase să înţeleagă de ce copilul ăla se simţise atras de el şi de ce el se simţise atras tocmai de copilul ăla! Că, vorba aceea - prin centrul lor trecuseră deja vreo sută de copii! Fusese "dragoste la prima vedere", cum s-ar spune. El rămăsese cu ochii la copil, copilul nu-şi mai luase privirea de la el... De ce tocmai Vlad?

Poate că plătise destul. Poate că azi, în drum spre aprovizionarea aia, Dumnezeu îi va trânti totuşi un bloc în cap. Sau poate că nu-şi calculase el corect păcatele - şi-o mierlea la drumul următor...

Descuie Solenza şi se grăbi să lipească abţibildul pe capotă. Urcă apoi la volan; Mugur nu comenta poziţia de "copilot"...

Momentan tăceau amândoi... Viră dreapta, acceleră un pic printre străduţele alea... Şi gata. Acum realiza că o luase greşit şi, în loc să se înghesuie în traficul care se evacua din oraş, el se înfipsese ca prostul în coloana care trebuia să treacă pe lângă maldărele de moloz de pe Fundeni...

Privea lung în dreapta; nu voia să vadă cu ochii lui dacă Teo îi minţise atunci când povestise despre cele 18 scări de bloc care se prăbuşiseră pe Şoseaua Fundeni. Mugur era şi el atent la trafic...

- Ia dă pistolul ăla!

Clătină încet capul:

- Am ordin să-l ţin la mine.

- Ai încredere în mine?

De data asta îl privi drept:

- N-am încredere nici în mine.

Mugur zâmbi:

- OK; o să-ncerc fără atunci, deşi nu cred c-o să fiu eficient...

Îl văzu coborând de la volan, băgând... fluierul în gură şi pornind "vajnic" spre coloana de maşini. Na, că înnebunise individul...

Ba nu; îi oprise. Se înscrise în şirul de maşini şi-l aşteptă şi pe el. Iar după ce portiera pocni, zâmbi:

- Ai fost extrem de eficient şi fără pistol.

- Stai să-mi aduc aminte. Tu stai lângă Lucia, nu?

- Da.

- Deci e molipsitor...

Bufni în râs:

- Nu face aşa! Am nişte ordine, să ştii! În plus, la un moment dat o să am mare nevoie de bunăvoinţa ei!

- Pe-aia n-ai s-o câştigi niciodată. Nu aşa, oricum! Uită-te la Victor - a câştigat ceva ascultând-o cu sfinţenie?

- Între Victor şi Lucia nu e vorba de ordine şi disciplină.

- Ba tocmai despre ordine e vorba. Ea e poliţistă; el nu e agent de ordine publică, ci stilist.

Oftă greu... Mugur zâmbi:

- Şi-aşa, să ştii că Lucia asta nu-i îngeraş neprihănit. Tu ai geamurile spre faţă; n-ai văzut ce băiat isteţ a ameţit în ultimul timp...

- Ba l-am văzut.

Mugur îl privea lung... Îi făcu descrierea lui Leo, atent să aleagă cuvintele ideale pentru a-l lovi rău de tot pe individ la orgoliu:

- Mărunţel exact cât trebuie, bine muncit la sală, brunet, ochi verzi, haine de firmă, after de calitate, X5 ţinut în garaj, cărămidă de euroi cash în buzunar...

- Pistol la brâu...

- Şi multe alte avantaje pe care probabil că numai ea le ştie.

- Iar după ce l-a "pescuit", l-a "utilizat" şi i-a dat cu şutu-n popou' ăla lucrat la sală, Lucia l-a "împuşcat" pe stilistul ăsta. Care, cinstit vorbind, habar n-are în ce s-a băgat.

- ... Serios?

- Foarte serios. Ce dracu e cu voi? Chiar nu vede nimeni cum se uită năşicu' la finuţă?

Aoleu - ăsta o să facă o prostie mare-mare... Se grăbi să se pronunţe:

- Eu unul nu mă uit. Că e treaba ei ce face în particular. Poa' să se ducă şi la Cotroceni, şi la Palatul Victoria; e treaba ei, alegerea ei... Nu-mi cere mie prezervative...

Mugur începu să râdă:

- Ai dreptate. Dar mă enervează rău femeile care fac rahaturi de-astea. Întâi se distrează cu interlopu'; pe urmă pune gheara pe stilist şi-l pune să voluntarieze pe-acolo. Timp în care cine ştie ce învârte ea cu domn' chestor principal. Nu-mi place; genul ăsta de oameni mă calcă pe bătătură!

- Eşti tu sigur că ea şi năşicul... alea-alea?

- Bineînţeles! Uite, să fii atent, când mai vine năşicu' la centru! Să vezi cum se uită la ea!

- O să fiu atent.

Şi simţea brusc nevoia să înainteze în tăcere... Iar Mugur simţea nevoia să fie foarte vorbăreţ:

- Uite, de exemplu Carina! Jos pălăria! Fată "croită" pe acelaşi calapod, dar deşteaptă foc! A pus gheruţa pe domn' jurist cu salariu mare şi carieră promiţătoare, i-a turnat un bebeluş, l-a despărţit de nevastă şi-acum omu' se pregăteşte de nuntă! Şi-a uitat complet că nevestica are şi ea un amant - şi probabil c-a şi iertat-o pentru asta! Apropo - ştii că azi-noapte Nicolae a trecut pe la Denisa, s-o verifice, din juma în juma de oră?

- Serios?

- Da.

- I-auzi! Mişto...

- Păi nu ţi-am spus?!

- Ba da. Da' ştii ce e şi mai mişto?

- Ce?

- Că, înainte de cutremur, eu mă duceam la femei şi le regulam pe bani, iar în timpul ăsta nevastă-mea se-ntindea în dormitor cu clienţii! Tot pe bani! Super, nu?

"Că dacă eşti cioban, îţi explic pe limba ta cum vine treaba!" Mugur înghiţise găluşca cu tot cu lingură... Decise să continue - că se vedea podul în depărtare şi voia "să i-o plătească toată" până ajungeau:

- Şi cel mai mişto de tot e că vine un băieţaş de bani gata, îndopat bine cu bani de mămica şi tăticu', care n-a ştiut niciodată ce-i aia pâine cu margarină şi nişte sare pe deasupra, şi le face oamenilor ăstora totalu'! Nu cumva vrei să faci un gest de solidaritate masculină şi să-i zici lu' Victor că Lucia şi-o trage cu năşicu'? Nu de alta, dar ai fi într-o gravă eroare! Că nu şi-o trage cu năşicu! El cred că ar vrea. Aşa cum, apropo, cred că şi tu ai vrea!

- Ha-ha!

Şi râdea, extrem de iritat de simpla idee că el... Ia să-i pună el nişte întrebări de-alea "poliţieneşti"!

- ... Cum de, la 24 de ore după cutremurul devastator, n-ai vrut să afli dacă o anumită domnişoară a scăpat cu bine? Cum de-ai scăpat burlac la 30 de ani, duplex şi Q7 argintiu? Şi cum dracu de ţi-a căşunat direct pe Lucia? Şi, apropo - cu Carina ce-ai? Că ea chiar nu ţi-a făcut nimic! E un înger femeia aia! Ce dracu ai de ne comentezi pe toţi? Te simţi psihologu' palierului? Sau critic de voluntari? Te ştii perfect?

Şi nu mai zicea nimic... Opri în faţa TAB-ului şi deschise portiera:

- Apropo! Până mă-ntorc, analizează-l puţin şi pe tirist. Şi pe nevastă-sa. Ca să te spun - şi să-ţi rearanjeze omu' ăla doagele cu pumnii.

Bun! Scoase actele din buzunar şi se apropie de omul în verde. Care-l luă repede-repede:

- Voluntarul de la centrul de copii?

Aprobă cu capul - că nu se aşteptase să fie "anunţaţi", de parcă cine ştie ce VIP-uri erau ei... Individul aruncă o privire pe acte şi făcu un semn cu mâna. Iar TAB-ul porni imediat motorul. Uau! Îşi recuperă actele şi alergă la maşină. Şi se grăbi să treacă de TAB - şi să redeschidă discuţia:

- Deci? Tiristul presupun că e un coate-goale-fute-vânt, cu câte-o mândruţă la fiecare depozit din Europa, iar ea probabil că duce copiii la grădi şi pe urmă se duce la amant, nu?

- Încetează.

- Iar plozii sunt geniali fiindcă sunt făcuţi cu măcelaru' - şi-au halit multă proteină!

- Am spus să încetezi.

- De ce? Te deranjează?

- Da; în privinţa ei, mă deranjează foarte mult. Dacă mai scoţi un singur cuvânt despre ea, băieţaşul de bani gata o să-ţi arate câte ore a dat cu pumnii-n sacu' de box.

Zâmbi slab:

- Deci nu m-am înşelat; aţi avut oareşce prin tinereţe...

Iar tăcea ca un peşte... Opri în poarta complexului Niro, iar poliţistul se grăbi să se apropie de ei:

- Voi doi încotro?

Îi întinse autorizaţia; bărbatul o privi lung, se aplecă şi privi cu atenţie ecusoanele lor...

- Deschide!

Iar poarta se deschidea... Primi autorizaţia:

- Mergi la stânga şi te parchezi acolo. Trimit eu pe cineva la tine. Să nu ieşiţi din maşină.

Aprobă şi se grăbi să se conformeze. Mergea încet, să nu dea peste vreun sinistrat neatent... Şi gata. Opri motorul şi blocă portierele. Şi oftă greu... Mugur bombăni printre dinţi:

- ... OK. Îmi cer scuze pentru căcaturile pe care le-am spus. Adevărul este că sunt stresat ca dracu'. Am o problemă mare...

Şi-acum voia să tacă şi să-l lase să mai vorbească şi despre el...

- ... Am o problemă mare de sănătate. Iar stresul cauzat de problema asta mă scoate uneori din minţi. Stresul şi zecile de copii...

Da' ce-avea - nu putea să facă copii? Sau nu voia nici una să-i facă copii? În fine; nu mai conta. Spusese căcaturile, le turnase pe toate, timpul înapoi nu se întorcea... Indiferent ce problemă de sănătate avea individul, asta nu-i putea spăla nicicum obrazul... Uniforma albastră se apropia cu repeziciune.

- Scoate lista.

Iar el deschidea chiar acum portiera din spate, ca să nu-i vadă toată lumea cum negociau ei pe marginea unei liste...

Lucia

Era foarte mândră pentru cei doi copii trimişi azi acasă. Deşi erau numai doi - era de două ori mai bine decât dacă n-ar fi plecat nici unul, nu? Oftă greu... că mai erau atâţia copii... Şi nu era o problemă să-i ţină acolo - că se descurcau ei şi de apă, şi de mâncare, şi de multe alte lucruri! Problema erau familiile copiilor ălora - faptul că, pentru copiii ăia, cel mai bun loc de pe pământ era cu familia. Aşa că...

Paşii se apropiară în fugă iar Teo năvăli la propriu în bucătăria ei:

- Vino repede!

Aoleu! Da' ce se întâmplase? Se grăbi să-l urmeze; se ducea la Alex, în apartamentul 13...

Se opri în uşa băii - de ce adusese butoiul ăla acolo? Teo arătă spre... duş:

- Ia dă drumul la apa caldă.

Ce să facă? Uriaşul o tot îmbia spre bateria de la cadă; Nicolae fremăta tot şi dădea din cap, ca să-i facă curaj... Prea bine! Se apropie de baterie şi ridică mânerul. Şi tresări - că duşul "înviase" brusc...

- Ia vezi - e bună de băiţă?

Tii - apa aia era tocmai bună de-un duşuleţ răcoros de vară! Aprobă şi opri apa. Şi se întoarse spre el, serioasă ca-n cea mai serioasă zi de patrulă din viaţa ei:

- Bravo. Acum faceţi câte-un sistem de-ăsta în fiecare baie de pe palier.

Le picaseră feţele! Chiar o crezuseră! Bufni în râs:

- Cum naiba aţi făcut să iasă apa din butoi?!

- Păi uite-aşa - făcând presiune la pompă.

Aa, cu o pompă de maşină! Da - ingenios sistem! Iar duşul oprea apa... Excelent! Reveni spre ei şi le făcu semn să iasă. Şi cum Ludmila şi Carina tocmai veniseră să vadă şi ele care era motivul agitaţiei, zâmbi slab:

- Domnilor, felicitări! Straşnică treabă!

- Atunci ştii ce zic? Hai să punem nişte perdele la uşi!

- N-o să se mai aerisească chiar deloc...

- Nu, dar nici n-or să intre microbii aşa cum li se năzare lor.

Se aplecă pe lângă el şi-o privi întrebător pe Ludmila. Care zâmbi:

- Aici, în 13, ar fi foarte bune nişte perdele la uşile de la camere.

- OK. Atunci punem perdele peste tot. De vreme ce baia e aici, în apartamentul "special"...

Teo îl privea pe Nicolae, care îl privea pe Teo... Şi uite-i cum se repezeau amândoi în dormitor! Erau teribili! Ludmila zâmbi:

- Ginerele meu e în elementul lui.

- Observ!

Râdeau... Iar Teo reveni lângă ele:

- Nu mai râdeţi de mine, că mă fâstâciţi! Am uitat să reumplu boilerul!

Oo, Doamne! Râdeau toţi în hohote! Tiristul ăsta de doi metri era fantastic! Se duceau să umple bidoanele... Ludmila reveni la problema copiilor:

- Imediat cum vin băieţii cu hainele, ne apucăm de spălat copiii şi de schimbat paturile.

- Şi-ar fi tare bine să vină mai repede, pentru că or să adoarmă picii...

- Ba e mai bine dacă adorm! Că-i trezim pe rând, selectiv!

Femeia asta era de-un optimism fantastic! În toate variantele proaste, ea găsea partea cea bună! Şi asta era ciudat, pentru că femeia asta îl văzuse şi pe '77 şi-l trăia acum şi pe 2010...

- Alex!

Poftim? Vocea subţirică strigă din nou:

- Alex, unde eşti?

La naiba! Oftă scurt şi se grăbi să iasă în întâmpinarea lui Vlad:

- Alex nu-i aici.

Ochii negri se panicară instantaneu:

- Da' unde e?

- L-am trimis să aducă nişte provizii, de la depozitul poliţiei.

Şi-şi păstra calmul... spre deosebire de puştiul ăla buclat violent, care tocmai suspinase...

- Hei! Linişteşte-te! O să vină înapoi!

- Las' că ştiu eu!

Ei, hai! Se grăbi să-l ia în braţe şi să iasă din apartament:

- Îţi dau cuvântul meu de onoare că vine înapoi cât poate el de repede! L-am trimis să vă aducă hăinuţe noi, ca să puteţi să faceţi baie!

Vlad plângea de-a binelea:

- Da' de ce s-a dus el?

- Pentru că i-am spus eu să se ducă. N-am avut încredere decât în el.

- Da' vreau să vină înapoi!

- Păi o să vină înapoi! Nu ţi-am spus că vine înapoi?

Vlad plângea de-a binelea - şi zău că nu dădea nici două creioane boante pe cuvintele ei... Reveni în apartament şi-l aşeză în faţa lui Victor:

- Uite, Victor e de pază, până la 4. Să-ţi spună el unde e Alex.

- Alex a plecat cu Mugur până la depozit, să aducă haine pentru toată lumea, pături, şampon şi săpun... Şi ce mai găsesc bun pentru noi pe-acolo!

Vlad plângea şi nu părea să-l audă... Victor se trase în stânga fotoliului şi bătu scurt cu palma în pernă:

- Uite - stai aici cu mine şi aşteaptă-l. Că n-are pe unde altundeva să vină, decât pe scările astea.

Puştiul se aşeză în fotoliu şi-şi şterse lacrimile. Şi avu impresia că plânsul ăla se înteţea... La naiba!

Victor îi făcu semn să-l lase acolo, cu el - că-l liniştea el, uşurel aşa... OK! Ieşi şi reveni la biroul ei.

Deci acum aveau duş. Iar asta însemna că, în curând, vor cere apă de spălat. Sub nici o formă nu vor folosi apa plată la spălat! Că nu erau nebuni! Presupunea că bidoanele alea de zece litri "funcţionau" ca buteliile - trebuiau date la schimb. Aşa că...

Aşa că îl auzea pe Vlad plângând, iar asta îi strângea stomacul ghem... Afurisită treabă, cu copilul ăla! O să-l dea complet peste cap pe bietul Alex!

Aoleu, tocmai realizase... Tocmai realizase că apa aia era bună acum - nu pe la trei, când veneau hainele! Se grăbi să se ridice şi intră în dormitor. Şi coborî foarte mult tonul vocii:

- Octaviane, voi vă spălaţi primii. Încet, pe şest şi foarte discret, unul câte unul, mergeţi în baia din 13 şi faceţi duş. Şi, vă rog eu mult - economie maximă la apă!

- OK.

Butoiul era plin ochi; şi cum în baie era răcoare, apa aia se va răci până la patru. Vor începe deci să spele copiii. Întâi intrau cei patru răsfăţaţi din 12, timp în care ele le schimbau cearceaful. Apoi va intra Denisa. Şi apoi, în funcţie de apa rămasă în butoi, probabil că vor începe cu dormitorul din 14 - că erau mai măricei, ştiau să se spele singuri. Picii din 15 se vor spăla după ora patru - la a doua tură de apă caldă.

Şi-acum să vorbească cu Ludmila şi cu Carina despre aranjamentul ăla! Oricum, Renata nu se putea spăla singură iar Lianei probabil că nu i-ar fi ajuns trei butoaie de-alea pline-ochi!

Alexandru

Gata - burduşiseră bine Solenza şi acum se întorceau acasă. În tăcere! Ah - abia aştepta să ajungă! Şi să scape de dobitocul ăla înfumurat, de pe scaunul din dreapta! Măicuţă, ce l-ar mai fi pocnit peste bot! Mm...

- Într-o noapte, acu' vreo două săptămâni, năşicul a vizitat-o la trei dimineaţa.

Cum-cum? Dădu să calce frâna, dar se controlă la timp. Se întreba dacă era vorba despre noaptea aia când el calculase dacă să intervină cu făcăleţul, sau doar să-l aştepte pe năşicul superior "după colţ"...

- Au intrat în bucătărie, au schimbat patru fraze, după care el a tras-o spre dormitor. Unde s-au luptat de mama focului - el s-o dezbrace, ea să-l răzgândească. După câteva minute, l-a lovit cu ceva în cap şi l-a potolit ameninţându-l cu pistolul. Şi-apoi a chemat-o pe nevastă-sa, să-şi culeagă poama şi să o ducă la domiciliul conjugal, la reeducare. Până aici, jos pălăria; dar mi s-a părut cel puţin deplasată păstrarea relaţiei cu individul şi după noaptea aia. O fi el naşu'; dar are un comportament chiar periculos. Şi cum ei s-au mai vizitat, iar Victor pare să nu ştie absolut nimic despre aspiraţiile şi visele năşicului, am început să-mi pun unele întrebări. M-am tot întrebat, de exemplu, de ce ea, femeie singură şi tânără şi frumoasă, îl invită pe naşu' să intre atunci când el decide s-o viziteze solo, la 3 dimineaţa... De ce năşicul n-o scapă din priviri când trece pe-aici... De ce acum, când năşica nu mai e, logodna ei cu Victor scârţâie brusc iar ea face sandwich-uri pentru năşic... Nu de alta - dar înainte de cutremur era o armonie perfectă în apartamentul 12!

Aha! Ei, păi atunci... Atunci îl ierta, circa 10%, pentru că spunea căcaturi şi făcea pe analistul! Mugur continuă:

- Din câte am înţeles eu, Denisa şi Nicolae şi-au îngropat alaltăieri copilul. Băiat de 13 ani, elev eminent, talentat la pictură... Puştiul s-a sinucis, nu?

Aprobă scurt cu capul.

- Din cauza divorţului lor, nu?

Aprobă din nou, că nu voia să-l vadă ducându-se cu întrebarea asta la Nicolae...

- În fine - poate-a fost mai sensibil, sau chiar n-a suportat gândul. Trecând însă peste asta şi concentrându-mă strict asupra adulţilor, am înţeles de ce juristul a simţit nevoia unei amante. Am înţeles şi de ce nevasta lui a simţit nevoia unui amant, în loc să ia făcăleţul şi să-i rearanjeze doagele. Dar de ce-a simţit amanta lui nevoia să-i toarne un copil înainte de divorţul lui, în condiţiile în care nu intră la menopauză anul ăsta - pe-asta n-am mai înţeles-o...

OK! Îl mai ierta 10% atunci!

- Voi sunteţi singurii de înţeles - tu şi nevastă-ta.

Cum-cum? Ăsta încerca "să-l îmbuneze" acum? Mm, ce ştachie o să-i tragă-n frunte imediat după ce oprea motorul!

- Copilul tău e bolnav, iar aici stai cu chirie; ai avut nevoie de bani. Mulţi! La sediul ONG-ului, primesc în fiecare lună scrisori despre copii bolnavi care au nevoie de sponsorizări şi donaţii. Unii părinţi vin cu copiii direct la firmă... Acu' vreun an, a venit o mamă care-şi vânduse un rinichi, pentru că fetiţa ei avea nevoie de nu ştiu ce operaţie. Dar nu era de-ajuns...

"Şi i-ai dat brânci pe scări, sau doar ai chemat paza s-o evacueze?"

- I-am plătit noi restul - nu asta a fost problema. Sunt totuşi rari părinţii care-şi pun copiii mai presus de ei înşişi. Aşa că pe voi vă înţeleg.

Oh, vai! Se aştepta să-i mulţumească pentru înţelegere şi compasiune? Ha!

- Şi pe Violeta o înţeleg; şi pe Ludmila... şi pe Teo...

Serios! Ce înţelegător era el, aşa, deodată! Mugur oftă greu:

- I-am oferit trei milioane de euro şi pe mine pe post de preş. Şi nici n-a clipit. Aşa că, despre Violeta, nici un cuvânt. Şi nici despre Teo - care nu mi-a învineţit ochii pe stradă, deşi ar fi fost îndreptăţit cel puţin să zbiere anumite lucruri, dar mi-a arătat de la geam că ştie cum se foloseşte un pistol pe glonţ.

Oo! Tocmai se hotărâse să scoată pistolul, să năvălească într-un butic şi să rechiziţioneze o "baterie" de bere! Pentru Teo! Ehei...

- Iar eu nu mă interesez dacă o anumită domnişoară a supravieţuit zguduielii, pentru că acea anumită domnişoară nu există. Iar muştele alea care trag la borcanul cu miere sunt supravieţuitoare din fire - nu le pune jos un cataclism de-ăsta mărunt...

Aşa o fi fost! Frână înainte de intersecţie, iar bărbatul de lângă el deschise portiera:

- Şi-am fost întotdeauna de părere că sandwich-ul cu margarină e mai bun cu DeliKat decât cu sare. Mai ales atunci când e servit ca felul doi.

Portiera se închise; bărbatul în albastru fluiera şi încerca să oprească traficul...

Oftă greu - la urma urmei, cam aşa se vedeau lucrurile prin ochii unui om obiectiv! Şi n-o spunea pentru că el fusese "apreciat pozitiv". Dar, într-adevăr, relaţia Luciei cu George era un pic... "prea OK" după episodul din noaptea aia. Iar faptul că Victor nici măcar nu bănuia ce era-n capul năşicului nu era deloc corect... faţă de Victor. Nicolae fusese influenţat mult de existenţa Renatei... Iar la centrul medicului Naghiu veneau şi părinţi care se plângeau de două lucruri: insuficienţa banilor pentru terapie şi scumpirea accizei la tutun şi produse petroliere. Şi el fuma - dar măcar economisea la benzină şi RATB... În fine!

Traversă Şoseaua Colentina şi frână. Şi imediat cum Mugur trase portiera, demară şi întrebă:

- De unde aveai tu DeliKat pe vremea aia?

- Îl ascundea tata în căptuşeala hainelor pe care ni le trimitea. Şi punea şi-un salam, pe care ştia sigur că duduicile de la vamă îl confiscau şi-l "distrugeau". Le adormea vigilenţa şi nu se mai simţea aroma bomboanelor cu fructe de prin buzunare...

- ... Emigrant?

- Iniţial, reprezentantul statului român într-o firmă românească de peste hotare. După revoluţie, ataşat cultural.

I-auzi! Ataşat cultural! Cu ochi verzi - adică albaştri, da' camuflaţi! Şi bietul Mugur se plângea?! Viră dreapta, intră "ca-n brânză" în parcare şi opri motorul. Mugur îl privi lung:

- Mama n-a vrut "să-l fericească" pe securistul care ne fila. Şi şi-a asumat consecinţele...

Aha! Brunetul zâmbi slab:

- Aşa că te rog să mă scuzi - am uneori tendinţa de-a deveni obtuz...

Nu-i mai răspunse; coborî şi începu să scoată sacii.

Nu, n-o să-l pârască. N-avea de ce! La urma urmei... La urma urmei, probabil că în maximum trei luni palierul lor "se va destrăma". El pleca unde vedea cu ochii, Violeta şi Teo emigrau, Nicolae se muta la Carina, Denisa se muta la iubitul ei... Lucia probabil că se muta la George...

Denisa

Mm, ce bine era! Simţea că pielea ei respira din nou...

Avusese nevoie şi de Ludmila, şi de Lucia ca să poată urca în cadă. Făcuse economie maximă de apă - probabil că nici pe vremea lui Ceauşescu nu-i reuşise asemenea economie! Ştergea uşor de tot mâna stângă...

Oftă greu şi se aşeză pe marginea căzii. Şi se răsuci încet de tot, ca să nu-şi zdruncine iar coastele alea...

Gata - ieşise din cadă. Să se îmbrace şi s-o roage pe Ludmila să se uite la rănile ei. I se păreau umflate; se temea că se infectaseră...

Nicolae nu mai venise să vadă cum se simte. Nici nu-l mai văzuse "bântuind" prin apartamentul lor. Carina trecuse de două ori spre dormitor, cu tăvile cu mâncare - dar doar atât. Tânăra n-o privise nicicum - preferase "să înfigă" bărbia-n piept şi să grăbească pasul...

Fata asta era de-o fineţe incredibilă. Chiar se mira că Nicolae reuşise să pună gheara pe aşa femeie! Gloria avea dreptate - Carina era mult mai potrivită pentru Nicolae, decât ea. Şi se îndoia că exista pe planeta asta o femeie care să fie mai potrivită decât Carina. Aşa că...

Aşa că discuţia ei cu Ludmila o mai dezmeticise. Într-adevăr, Eduard şi Armand se duseseră glonţ la Geanina sau plecaseră direct spre Bacău - deşi un astfel de drum fără BMW era de domeniul SF-ului, iar asta era o variantă la care Armand n-ar fi marşat...

Cu siguranţă, în primul sfert de oră de funcţionare a telefoniei, mobilul ei va piui. Îl va face Eduard să piuie.

Ieşi încet din baie şi porni spre canapea... Ludmila se repezi la ea:

- De ce-ai ieşit singură?!

- Pentru că m-am simţit în stare s-o fac. Stai liniştită, că mă duc glonţ pe canapea şi-acolo rămân!

Şi vedea acum că-i puseseră un cearceaf pe canapeaua aia şi-o pernă umflată bine... Zâmbi slab:

- Vă mulţumesc.

- Să fii sănătoasă şi să se-ntâmple repede ştii tu ce...

- Nu mă face să râd!

- Păi nu te fac! Ce?! Ce-am zis?!

Se lungi uşor pe canapea şi-o privi lung:

- Tu ai treabă multă acum?

Femeia negă scurt.

- Te rog, aruncă o privire la rănile mele. Cred că se infectează.

Ludmila se aplecă, îi privi mâna preţ de câteva secunde... şi se grăbi să iasă. Îşi aducea cutia cu medicamente, semn că duşul ăla venise "la ţanc"...

Alexandru

Mm, ce obosit era! Se simţea bătut, deşi nu făcuse mare lucru! Dar hainele alea erau grele, iar el era un pic cam nedormit. Şi era şi supărat, după discuţia cu individul ăla. Aşa că urca voinicește treptele, înarmat cu doi saci voluminoşi, şi simţea că braţele i se usucă pur şi simplu - şi-or să se desprindă din umeri şi-or să pice pe jos hainele alea...

Urca şi auzea plânsul... Oare cine plângea? Era două jumate; probabil că vreun pici visase urât...

Hei! De pe fotoliu, două perechi de ochi îl priveau lung. Victor era extrem de serios...

Păşi pe planşeu, lăsă sacii jos şi se încruntă la Vlad:

- De ce plângi?

Puştiul se grăbi să coboare de pe fotoliu şi să fugă spre el... ţipând:

- Am crezut că ai plecat de tot!

Oof, Doamne! Se grăbi să-l ia în braţe; şi-l strânse tare-tare lângă el... Mânuţele se agăţaseră de gâtul lui şi-l strângeau cât putea el de tare... Şi uite că ieşiseră toţi adulţii, să vadă de ce ţipa Vlad! Ludmila îi făcu semn să se ducă în 15; porni spre uşa deschisă, iar Violeta îi făcu semn de "nani" şi arătă spre fotoliul din hol. Se aşeză şi oftă greu:

- Cum să plec, măi Vlade! Păi ţi-am promis - nu? Nu ţi-am promis eu ţie că stau aici cu tine până vine mămica ta?

Probabil că dădea din cap că da; îl aşeză pe genunchi, dar mânuţele nu-i dădură drumul...

Închise încet ochii - tocmai aflase de ce reuşise să se întoarcă cu bine de la Niro. Dumnezeu nu-l chinuise destul. Dumnezeu voise să-l aducă înapoi, ca să-l vadă pe copilul ăla plângând după el, agăţându-se sincer de gâtul lui, strângându-l bine... Ca să-l vadă pe copilul ăla plecând cu nenorocita care-l lăsase cu bunicii şi se uşchise cât mai departe de el. Asta-i era pedeapsa - şi-o s-o primească pe toată, pentru că aşa calcula Dumnezeu. Şi pe urmă o să-i pice un bloc în cap. Şi gata.

Apăsă uşor capul lui Vlad pe umăr... Simţea buclele cârlionţate şi nu putea să-şi închipuie că în braţele lui era Ionuţ - pentru că Ionuţ avusese părul drept... Şopti încet la urechea lui:

- Îţi jur că n-am să te părăsesc! Auzi? Îţi jur că o să stau cu tine... atât cât o să-mi fie scris să stau cu tine. Nici o secundă mai puţin!

Băieţelul din braţele lui se liniştea, încet-încet...

Carina

Oftă greu şi se simţi imediat strânsă în braţe:

- Ce-i?
- Bine că se linişteşte! Plângea de-o oră deja!
- Şi-o să mai plângă, să ştii!
- De ce?
- O să vină maică-sa.

Aprobă încet cu capul... şi şopti, privind lung copiii de pe pat:

- E tare rău, atunci când părinţii trebuie să se despartă de copii.
- Cine ştie de ce-a plecat!
- Păi am înţeles că taică-su e cu părinţii lui, în SUA. S-ar putea ca ea şi Vlad să nu fi primit viză. Americanii fac rahaturi de-astea... Iar dacă el nu i-a putut trimite nimic pentru copil, ea a trebuit să se descurce cumva - nu? Probabil că a rămas fără serviciu...
- Şi nu putea să-l ia cu ea, pentru că ar fi trebuit să stea cu el...

Se întoarse şi-şi cuprinse logodnicul cu braţele:

- Mi-e dor de casa noastră.
- Apropo de casa noastră - imediat cum revine curentul, vizităm apartamentul cu trei camere şi, dacă e OK, îl achit.

Aprobă încet cu capul... Nicolae şopti:

- Am sentimentul că ştii deja la ce mă gândesc.
- Cine ştie; poate că ştiu... Poate cred că ştiu - şi prefer să tac pentru că mi-e frică să nu greşesc...
- Ziceai ceva, zilele trecute, despre un ginere pe nume Jose Armando. Sper că pe frăţiorul Renatei nu-l "visezi" Miguelito în acte...

Negă, râzând... şi tresări, speriată zdravăn de vocea lui Mugur:

- Am adus hainele.

Îşi trase mâinile ca friptă - şi bineînţeles că Nicolae nu-i dăduse drumul, demonstrându-i încă o dată că era prea ruşinoasă şi se cam obişnuise cu rolul de amantă pitită bine... Dealtfel logodnicul ei îi şopti la ureche:

- Mă tem că n-am ce-ţi face - va trebui să te obişnuieşti...

Aprobă grăbită cu capul şi decise să-l ocolească totuşi:

- Mă apuc să le aşez pe mărimi.

Evita ochii tânărului care le surprinsese momentul de tandreţe... Rămase singură.

Apucă sacul cu hăinuţe şi-l duse în sufragerie. Trebuia să le pună într-o oarecare ordine. Spera să nu miroasă foarte tare a container chinezesc, pentru că copiii mari, care ieşeau unul după celălalt de sub duş, miroseau ameţitor a săpun de calitate...

Într-adevăr, Vlad o să plângă mult după Alex. Se înţeleseseră perfect; de parcă “se ştiau de-o viaţă", cum se spune! Şi cum Alex preferase să-şi petreacă timpul în 15, lângă Vlad, presupunea că şi el o să plângă mult după piciul ăla isteţ şi descurcăreţ, aşa că o să-i urle femeii ăleia tot felul de lucruri apropo de plecarea în străinătate. Şi apropo de despărţirea de tatăl băiatului. Şi poate că n-o să mai aibă curaj după aceea s-o roage să i-l încredinţeze lui pe Vlad, cât era ea plecată în străinătate...

Acum, în momentele astea, ar fi preferat să-l vadă pe Alex apucând mâna lui Vlad şi ieşind pe uşă. Şi coborând treptele, ieşind în Şoseaua Colentina, întinzând mâna spre maşini... şi plecând. Undeva. Oriunde unde nimeni nu-i mai putea găsi. Dar...

Nicolae

Afurisită treabă! Intră în bucătărie şi se aplecă la urechea Luciei:

- Azi-dimineaţă, când l-am trezit ca să-l trimit în pat, Alex s-a oprit întâi pe scări, la o ţigară. A vrut să ştie dacă au mai plecat copii; când a auzit că da, m-a întrebat dacă îl ştiu pe Vlad, purtătorul de cuvânt al preşcolarilor...

Tânăra aprobă scurt cu capul. Dar nu spuse nimic; presimţea că juristul mai avea ceva de spus...

- I-am spus ca, atunci când i se întoarce băiatul acasă, să-mi dea un telefon. Că îi sponsorizez eu tratamentul, în limita a 1.000 de euro.

Şi-acum ochii albaştri se făcuseră mari... Se grăbi să aprobe:

- Cam aşa a reacţionat şi el. Dar nu cred c-o să mă sune. Nu cred că i se mai întoarce copilul, de fapt. E prea sigur de asta... Nu ştiu; nu vreau să mă pronunţ nicicum.
- OK. O să vorbesc şi cu George, să vedem ce zice şi el.

Păi ce să zică George? Putea să zică ceva?... Nu; Lucia pusese punct discuţiei. Se grăbi să iasă - el sorta hainele adulţilor. Simţea nevoia de-a sta lângă logodnica lui...

Ludmila

Gata; Vlad dormea buştean. Oof, Doamne! Alex părea că doarme şi el; dar scăpa, din când în când, câte-un oftat. Aşa că... Aşa că se apropie şi încercă să zâmbească:

- Alex...

Da - nu dormise. Arătă spre sufrageria din 15:

- Du-l pe canapea.

Primi o aprobare... şi-o întrebare:

- N-ar putea sta cu ai noştri, în 12?

Se grăbi să nege scurt şi-l văzu intrând în sufragerie. Mm, o durea sufletul! Dar rău de tot! Adultul şi piciul "se meritau" reciproc; din păcate, însă, vor fi despărţiţi curând. Cruntă dezamăgire...

Teodor

Era foarte mulţumit de ispravă. Pusese perdelele-n două, la toate uşile de la camere. Da, intrarea şi ieşirea solicitau acum o secundă-n plus; dar măcar nu mai circulau microbii pe-acolo după bunul lor plac!

Intră în bucătărie şi luă unul din PET-urile de jumătate de litru, pline cu ness. Şi-şi cuprinse soţia cu braţele:

- Ştii cât de mult te iubesc, nu?

Violeta lui aproba... Şopti, simţind că-i vine să râdă:

- Ziceai ceva despre etajul patru...

- Stai puţin, Bestie mică! Stai să ne duşăm şi noi...

Ia uite-o! Soţia lui râdea:

- În plus, parcă aş aştepta lăsarea întunericului...

- Bine, iubire mică. Şi eu ce fac până atunci?

- Ce vrei tu! Ori te joci cu picii, ori mai meştereşti una-alta...

OK! Îi fură un sărut, îşi luă ţigările şi ieşi pe palier. Privi lung chipul încruntat de pe fotoliu... Îşi aprinse o ţigară şi decise să se apropie de el:

- La cât scapi de-acolo?

- Patru fix.

- Cred că abia aştepţi...

- După ce-am văzut cum ai meşterit tot ce era de meşterit, mai că nu-mi vine să mai ies din tură!

- Lasă, că găseşti tu ceva de făcut! De fapt, cred că omiţi cel mai important lucru pe care-ar trebui să-l faci.

Şi privea spre uşa apartamentului 12... Victor se încruntă scurt:

- Nu omit, ci cronometrez.

- Ce anume, dacă nu sunt indiscret?

- Iniţial, am crezut că minutele. Acum, constat că orele.

Adică "contoriza" de cât timp nu-l mai băgase Lucia în seamă... Jalnic. Jalnic individ, jalnică comportare, jalnică încăpăţânare a amândurora - că nici ea nu era "neprihănită"! Cât de greu i-ar fi fost poliţistei să intre, să se-aşeze în braţele logodnicului ei şi să-l pupe straşnic? Că, la urma urmei, erau vecini de ceva ani - nu? Şi se vedea de la trei poşte că centrul ăsta nu era într-atât de "oficial" încât să impună poziţia de drepţi! Iar 30 de secunde putea să-şi găsească, în agitata ei viaţă de poliţistă! Nu?

În fine! Ei ştiau! Oftă greu:

- Las' că trece!

- Păi, da; o să treacă.

Hei! Păi omul ăsta se pregătea să rupă logodna? Hm...

De fapt, n-avea decât să facă ce vrea el! Să cronometreze minutele, să-şi zboare creierii, să rupă logodna - *whatever*! Nu era nici consilier marital, nici amicul lui cel mai bun. Şi nici nu-l ştia îndeajuns de bine ca să-şi permită să insiste cu sfaturile! Aşa că se sprijini de zid, ridică privirea spre cârligul scripetelui... şi tresări:

- A intrat cineva!

Victor aprobă şi se ridică. Şi scoase, dintr-o singură mişcare, şi pistolul, şi lanterna! Hei! Păi ce făcea omul ăsta - se pregătea de război? Aşa-l "întâmpinase" şi pe el? Hm...

- 26! Urc, cu patru părinţi!

Se aplecă şi el puţin, să vadă efectul lanternei. Aha! 26 era isteţ - închisese ochii... Victor anunţă scurt:

- Urcă. Lucia!

Aoleu, cum răcnise după ea! Aoleu, ce scandal o să fie aici în seara asta! Vai de ei! Oamenii ăştia doi aveau probleme uriaşe - şi nu se grăbeau să le dreagă! Oftă greu şi-o văzu pe Lucia oprindu-se în uşă:

- Ce-i?

- Patru părinţi.

Mda... Victor era supărat. Extrem de supărat! Logodnica lui nu-l băga-n seamă sub nici o formă! Iar el probabil că era îndrăgostit lulea! Dacă nu se bucura el pentru cei patru copii care-şi vor regăsi curând părinţii... Lucia în schimb fremăta toată! Normal - ea nu se plictisise îngrozitor până acum! Iar el nu fusese îndeajuns de atent şi boncănise "ca disperatu'" până acum...

Dacă Victor ar fi primit ceva mai multe sarcini, poate că nu s-ar mai fi gândit atâta la problema logodnicei uşor neatente cu el. Lucia avea treabă. Şi ea, şi toate celelalte femei erau ocupate cu spălatul copiilor. Dacă se plictisea, să pună mâna Victor să le ajute! Nu să se bălăcească în baie, cu copiii; să schimbe paturile, să dea cu mătura, să şteargă un pic praful... Sau să bată cuie. Să se ducă sus, la patru, şi să bată multe cuie-n pereţi. Dar s-o lase pe femeia aia să-şi facă treaba în linişte! Că nu era treabă uşoară, ceea ce făcea Lucia!

Poliţistul se opri în capul scărilor. Mm, ce obosit era! Avea senzaţia că se cam clătina pe picioare, aşa... Lucia ieşi pe palier iar cei trei tătici se repeziră la ea, îmbrâncind serios uniforma din faţa lor... Îl prinse de braţ - că-i lăsase impresia că dădea să cadă pe scări - şi-i puse sticla de ness în mână:

- Asta e rezolvarea numărul doi; rezolvarea numărul unu e dormitul.

Aproba 26 - era evident că-i dădea dreptate... Şi-acum pornea în jos pe scări. Că era aşteptat la cort. Avea treabă. Ehei, ei nici nu-şi imaginau cât de fericiţi erau acolo, în micul lor centru pentru minori! Afară era prăpăd...

Violeta

Ei bine, era foarte mulţumită de propriile performanţe. La trei şi-un sfert, toţi copiii erau mâncaţi şi culcaţi, voluntarii mâncaseră şi ei iar bucătăria era curată... Intră în apartamentul 12 şi-şi puse halatul peste haine. Era obosită. Nu mai avea putere nici să se schimbe, darămite să facă duş! Dealtfel, îşi spunea că o să facă duş diseară, când apa va fi îndeajuns de caldă, iar momentul încuierii uşii de la etajul patru va fi foarte aproape...

Intră în dormitor şi se lungi încet lângă Liana. Fetiţa ei o ţinea în braţe pe Renata; Octavian îl ţinea pe Florin. Dormeau duşi...

Închise ochii: să doarmă şi ea un pic. Măcar o oră-două! Pe urmă trebuia să pregătească cina... şi pe urmă se gândea, la modul cel mai serios, să mai lase şi alte voluntare să mestece-n oale! Îi era dor de copiii ei! Îi lipseau mult orele lor de joacă...

Tresări şi-o strânse, involuntar, pe Liana la piept - blocul începuse să trepideze vertical. Aproape imediat, Victor răcni:

- Toată lumea stă jos! Fără panică, fără ţipete - că se termină repede!

Florin deschise imediat ochii; de deasupra lui, Octavian o privi şi el lung:

- Îl ţin eu!

Aprobă cu capul şi şâşâi tare, ca să-i determine să nu trezească fetiţele... Iar în secunda imediat următoare, din apartamentul 13 izbucni un cor de urlete. Liana sări cât colo:

- Mami, e cutemul!

- Da. Stai liniştită - n-are ce să ni se-ntâmple. Stai jos.

Teo năvăli în dormitor şi-o privi lung, preţ de-o clipă... Şi-apoi se repezi la ea:

- Stau eu aici - fugi în 13!

Se ridică şi se repezi spre uşă - copiii ăia trebuiau convinşi

cumva să nu mai urle!

Lucia

Hei! Trepida iar scaunul! Sări în picioare, ieşi în hol şi privi scurt sufrageria. Şi cum camera aia era goală, semn că toţi voluntarii ei erau ocupaţi cu copiii, ieşi şi ocoli zidul: repede, la copiii din 13!

Făcu un singur pas în apartament, iar blocul se legănă scurt. Mm, şi asta era puternică! Iar tot apartamentul, palierul şi blocul se umplură de urlete.

Se grăbi în sufragerie şi se trânti pe jos, între ei. Întinse mâinile, adună cât de mulţi copii putuse prinde şi-i strânse uşor în braţe. Gata - nu mai erau singuri! Sâsâia, încercând să-i liniştească cumva, dar nici ea însăşi nu se auzea...

Alexandru

Aoleu! Se repezi în sufragerie şi-l înşfăcă pe Vlad de trening. Şi, dintr-o singură mişcare, îl "lipi" de el! După care se răsuci şi arătă scurt spre pat:

- Toată lumea stă jos! Şi guriţele închise! Un sunet să n-aud! Nimic! Sst!

Întoarse capul spre ochii negri, să se asigure că nu se speriase foarte tare... Vlad era năuc de somn; nu prea realiza ce i se întâmpla. După câteva momente însă, îl recunoscu... şi-l luă de gât.

Doamne, ce bine se simţea! Era atât de bine! Îmbrăţişarea aia era atât de reală! Atât de sinceră! Doamne... De ce nu-l îmbrăţişase şi Ionuţ aşa? De ce tocmai Ionuţ al lui fusese autist?

... Nu mai conta. Nu-nu! Ionuţ era mort. Era sus, în Rai. Probabil că sufletul băiatului lui uitase deja chinul prin care-i trecuse trupul, pe pământ, şi răutăţile la care-l supuseseră "copiii neurotipici" de pe planeta asta. Şi era liniştit acum. Era fericit. Nu exista autism în Rai. Ionuţ al lui era bine...

Şi el era bine. Blocul se legăna, copiii din 13 urlau, dar lui nu-i păsa. El îl strângea pe Vlad în braţe şi se simţea bine. Se simţea... bine. Şi-atât!

Denisa

Cum-cum? Ce se auzea?... Parcă auzea o sirenă, undeva foarte departe...

Ba erau copii. Deschise ochii.

Blocul se legăna destul de ferm. De pe mega-pat, ochişorii speriaţi o priveau lung... Descleştă cu greu gura şi mormăi printre dinţi:

- E o replică mică. Se scutură şi gata. Haideţi să mai dormim puţin; vă rog...

Şi chiar nu voia să ştie cine urla aşa şi de ce - copiii ei erau liniştiţi. Iar ea făcuse duşul ăla, porii pielii ei respirau liberi iar ea era atât de obosită...

Carina

Aoleu! Cutremur!

Fetiţa din faţa ei se repezi practic spre ea! Reuşi s-o prindă; pe ce-a de-a doua fetiţă însă nu mai reuşi "s-o contracareze" - şi căzură toate trei pe pat. Mm, ce mai ţipau! Şi ce grele erau! Respira greu, dar nu voia să le dea drumul - erau speriate rău de tot!

Auzi o pereche de bocanci trecând pe lângă ea - şi-apoi vocea lui Mugur răcni ceva. De ce răcnea? Chiar îşi imagina că copiii ăştia aveau nevoie de răcnetele lui?

Respira greu şi spera să se termine în curând...

Ludmila

Măicuţă, ce se clătina! Şi ce tare ţipau picii din jurul ei! Deşi, comparativ cu urletele din apartamentul 13, ţipetele preşcolarilor erau biete morlăituri timide...

Ridică vocea peste ei:

- Gata! Nimeni nu mai scoate un sunet! Gata am spus!

Parcă-parcă ţipau mai încet! Coborî şi ea tonul vocii, grăbindu-se să se mute în mijlocul lor:

- Gata! Sunt şi eu aici, aşa că nu mai ţipaţi!

Daa, cum să nu! Încerca să-i cuprindă cumva pe toţi cu braţele, ca să le dea sentimentul siguranţei...

Nicolae

Ieşi în fugă din apartamentul 13 şi se repezi spre propriul apartament - acolo era cineva? Denisa era în sufragerie; dar în dormitor era cineva?... Nu! Intră el în dormitor şi le făcu semn să stea liniştiţi - că era spre sfârşite, oricum! Până venise el...

Copiii din faţa lui nu ţipau. Avea sentimentul că se obişnuiseră; avea sentimentul că replicile alea deveniseră un fel de rutină pentru ei. Copiii ăştia erau aici de mai bine de 12 ore; unii chiar "împliniseră" 24 de ore. Se uita la ei şi-şi dădea seama că acolo, în căpşoarele lor, se întrebau de ce după ei nu vine nimeni...

Şi gata; legănarea se terminase. Oftă scurt şi se aşeză pe marginea canapelei. Trebuia să se gândească... Ba nu! Le zâmbi cu subînţeles:

- Gata! Floare la ureche!

Nu erau ei foarte convinşi că fusese aşa, "floare la ureche"; dar vedea pe chipurile băieţilor mai mari că erau oarecum liniştiţi. Şopti complice:

- Şi-acum ne face şedinţă...

Obţinuse două zâmbete şi-un chicotit. Se ridică deci:

- Continuaţi cu poker-ul; îi zic eu că aici totul e bine - şi nu mai vine să verifice!

Ieşi pe palier şi anunţă scurt, cu ochii la Victor:

- Dormitorul din 14 e bine.

Teo ieşi imediat din dormitorul Luciei şi-l privi lung:

- Şi în 12 e bine. Renata doarme...

Bun! Perfect! Aştepta... Ludmila anunţă:

- Şi dormitorul din 15 e bine

- Şi sufrageria din 15.

Iar Denisa? Făcu un pas în spate şi privi lung femeia de pe canapea... Ce făcea femeia asta?

- Psst!

Cum-cum? Întoarse capul spre sursa pâsâitului; o fetiţă de clasa a treia probabil, cu nişte ochi superbi, îi făcu semn că "tanti doarme", şi-apoi arătă spre ei toţi şi ridică degetul a OK... Bufni în râs şi ieşi pe palier:

- Şi la Denisa e bine.

În apartamentul 13 încă nu se liniştiseră lucrurile. De acolo se auzeau în continuare urlete... Tresări la auzul ţipătului lui Mugur:

- Dă-te! Ludmila! În 13! Repede!

Da' ce se întâmplase? Femeia ieşi în fugă şi se repezi spre Victor... Ce naiba se întâmplase? Victor privea lung în sufrageria din 13... Hei!

Se repezi la Carina lui! Mugur răcni însă, încruntat pân' la Dumnezeu, încercând să iasă pe uşa aia cât mai repede dar fără s-o lovească pe femeia de pe braţe:

- Dă-te!

Da-da! Vezi să nu! Bărbatul făcu scurt dreapta şi intră în apartamentul Luciei. Şi deşi ştia că Ludmila era mult mai importantă acum pentru Carina, prinse umărul femeii şi-o smuci cât colo! Şi se repezi la logodnica lui:

- Carina!

Mugur o aşează pe pat:

- E bine! Las-o, că-şi revine!

Ei, pe dracu! Se trânti pe pat şi-i prinse capul în palme:

- Ce s-a întâmplat?

Fu tras imediat în spate:

- Las-o, că n-are aer!

Logodnica lui se căznea să respire. Ochii albaştri erau ireali de mari; ochii albaştri erau speriaţi şi-l priveau lung... Iar el nu ştia ce să facă - fiindcă nu ştia ce se întâmplase! Ludmila se aşează lângă ea:

- Aduceţi cutia mea din 15!

Nu! Nu-i venea să creadă! Ce se întâmplase acolo?

- Carina, poţi să vorbeşti?

Nega cu capul. OK, bine că înţelegea!

- Apă rece şi-un prosop! Unde-i cutia mea?

Tresări când se simţi luat de mână! Hei!

... Carina lui îl luase de mână; Carina lui încerca să-l liniştească... Ridică privirea spre Mugur:

- Ce dracu s-a întâmplat acolo?

- S-au aruncat de gâtul ei şi-au pus-o jos.

Şi-au rămas acolo, căţăraţi pe ea. Normal că nu putea să respire... Aoleu! Nu cumva... Doamne, era albă ca varul la faţă!

- Gata. Îşi revine. Lăsaţi-o! Lăsaţi-o cu mine! Hai - duceţi-vă la copii!

Da-da! Cum să nu! O privea lung şi-i strângea mâna în mâinile lui... Văzu cu ochii lui efortul pe care-l făcu logodnica lui ca să şoptească:

- ... Renata...

- Doarme dusă. E Teo acolo...

Şi uite că iar voia să-i spună ceva...

- Să nu le... certi...

- Nu le cert. Dar promiţi că îţi revii?

Carina aproba... Decise imediat să pluseze:

- Şi promiţi că de-acum încolo te ocupi strict de 12?

Nu se aşteptase să o vadă aprobând. Şi totuşi, Carina lui aproba... Ludmila se încruntă:

- Ia lăsaţi-ne singure! Hai! Uş! Uş! La şedinţă cu voi! Lucio, ia fă-le o şedinţă!

Sărută mâna micuţă şi se ridică:

- Nu e corect, dar...

Iubita lui încerca să zâmbească; Ludmila scormonea în cutia aia de parcă cine ştie ce medicament experimental căuta... Mugur ieşi; şi cum individul ţinea în continuare perdeaua ridicată, decise să iasă şi el. I se arăta uşa, vecinii de pe palier...

Dacă iubita lui păţise ceva serios, o să se ducă în dormitorul din 13 şi-o să-i bată pe copiii ăia până o să rămână fără suflu! Tocmai el se gândea acum la bătaie...

Lucia

Gata - ieşiseră toţi. Intră în apartamentul 13 şi trecu imediat la atitudinea de poliţistă care nu cunoştea termenul "negociere":

- Linişte. Să nu mai aud un sunet. Gata cu ţipatul. A fost, s-a terminat, gata! Clar?

Da, toţi aprobau de mama focului! Intră şi în dormitor şi ridică un deget:

- Voi aţi auzit, da?

Da, auziseră. Aici avea o problemă mare - avea două fetiţe care se înghesuiseră una-n alta, în colţ, şi plângeau cu sughiţuri...

- Iar voi două, nu mai plângeţi. A dus-o Mugur dincolo şi se ocupă Ludmila de ea. În cinci minute îşi revine. Nu s-a supărat; a înţeles că v-aţi speriat...

Nu, n-avea nici o şansă să le liniştească aşa! Ieşi pe palier... Oftă greu şi coborî tonul vocii:

- Trebuie să stabilim nişte reguli clare şi-un aranjament al voluntarilor pe palier. Noi suntem nouă, la şapte camere. Trebuie să ne organizăm cumva, pentru replicile astea.

Mugur suflă scurt fumul şi negă:

- N-o să meargă. Nu putem sta 16 ore priponiţi în aceeaşi cameră!

- Şi-atunci cum facem?

Teo ridică un deget:

- Când începem, strigă fiecare unde e şi unde se duce.

- Sau o lăsăm baltă şi gata.

Victor ţinea musai s-o calce pe nervi! Îi zâmbi "suav":

- Te rog frumos, ascultă ce spune la ştiri şi spune-ne şi nouă magnitudinea.

Şi-apoi reveni spre voluntarii ei:

- Dacă fugim pe-aici pe palier, fiecare către apartamentul lui, n-am făcut nici o sfârâială.

- Aşa că anunţăm fiecare în ce apartament e.

- Sau ne uităm în jur şi ne orientăm.

Aprobă scurt:

- OK; atunci ne orientăm. Oricum, e evident, după părerea mea, că în clipa când începe, noi ne ridicăm în picioare!

Violeta se grăbi să aprobe:

- Categoric. Ce s-a întâmplat de fapt acolo?

- Carina stătea pe pat, printre copii. Când a început, una dintre fetiţe s-a repezit de gâtul ei. S-a ţinut bine - şi n-a căzut. Dar s-a mai repezit una şi-a dezechilibrat-o. Şi-au rămas acolo, cocoţate peste ea.

- Deci, atunci când începe, ne ridicăm. La urma urmei, e posibil ca unul dintre ei să se repeadă glonţ pe uşă-afară! Păi până ne ridicăm noi...

- Bun. Acum, eu sunt de părere să minimizăm mult importaţa replicilor. Chestia asta cu strigatul nu ne ajută la nimic - că oricum simţim clătinarea! Dacă noi răcnim, răcnesc şi ei!

Da; toţi erau de acord... Se auzi clar scârţâitul uşii blocului şi bocancii care intrară în fugă.

- Patrula! Urcăm!

- Urcaţi!

Răspunsese ea; Victor rămăsese cu gura întredeschisă şi se încruntase îngrozitor... Ei, asta e! Era totuşi şefă în centrul ăla de copii! Iar el făcuse totuşi armata, ştia cum funcţiona starea de urgenţă, starea de calamitate... Ropotul de bocanc se apropia cu repeziciune; 26 se opri pe scări şi gâfâi greu:

- Sunteţi bine?

- Da; suntem foarte bine.

Şi-acum îl vedea cum lasă capul pe balustrada aia, că era "topit" de oboseală...

- Ia vino, mă, încoa! Hai! Şi tu, 40 - sau credeai că tu scapi? Hai!

Şi-i "mâna" de zor în bucătăria din 13... Îi aşeză pe scaun, iar 26 se ridică imediat:

- Stai, că nu-i aşa! Dacă-mi dai mâncare, adorm instantaneu! Iar şefu' nu-i în cort - şi trebuie să stau cu ochii pe gheneral!

- Nu-ţi dau mâncare. Stai jos acolo.

Ieşi şi-i şopti Violetei la ureche:

- Oare ce să le dăm, ca să-i punem pe picioare fără să-i băgăm la cardiologie?

- Bătaie şi-un ceai de tei.

- Eu mă gândisem la ciocolată...

- Eu ştiu?! Ai zis că fără cardiologie...

- ... Ei, las' că nu păţesc nimic! Sunt tineri!

Violeta râdea şi se îndepărta... Nicolae ţâşni la propriu spre apartamentul ei. Deci Carina îşi revenise. Bun! O privi lung pe

Ludmila... primi şi confirmarea şi trecu la cea de-a doua întrebare. Care nu prea era întrebare, ci constatare:

- Mai muţi copii din carantină în 14 şi 15?

- Diseară, în funcţie de cum vin părinţii. Dacă mai vin părinţi...

Primi tava cu Finetti şi croissante şi le-o duse în bucătărie. 26 nu comentă - se repezi direct spre feliile de pâine... Le dădu şi o sticlă cu apă şi ieşi:

- Mă duc să vorbesc cu copiii. Carina, tu eşti surghiunită în 12.

- Nu înainte de a vorbi cu fetiţele.

Nicolae se încruntă:

- Ce să mai vorbeşti cu ele?

Carina nu-i răspunse; intră în apartamentul 13. Îi făcu deci juristului semn s-o lase în pace, că face bine ce face... Victor anunţă scurt:

- 3,4 pe Richter, 46 de secunde.

Bun! Prinsese glas! Îl privi lung... şi-i zâmbi - că, la urma urmei, ieşea acuşi din tură - şi-l ducea la etajul patru şi se împăcau...

Carina

Oof, Doamne! Uite-le cum se izolaseră acolo, în colţişorul ăla! La vederea ei, una dintre ele bufni şi mai şi în plâns:

- Iartă-mă! N-am vrut!

Se grăbi să se aşeze lângă ele:

- Ştiu că n-aţi vrut. Eu trebuia să vă prind pe amândouă!

- Ba nu!

Le trase uşor în braţele ei şi oftă greu:

- Ba da. Numai că sunt obosită şi n-am anticipat saltul vostru... Vă rog să nu mai plângeţi. Gata - mi-am revenit.

O strângeau în braţe, dar nu se linişteau... Decise să nu mai spună nimic. La urma urmei, ce mai era de spus?!

George

Aah, Doamne! Da, era dement! Susţinea, sus şi tare, că replica aia fusese mană cerească pentru ei! Replica aia mai "rupsese" două etaje de tencuială la Doamna Ghica - şi nu voise el să afle ce se întâmplase mai sus, pe Şoseaua Fundeni! El avea treabă aici acum - nu-şi permitea să se lase "influenţat" chiar atât de mult încât să se urce în Audi şi să gonească spre noile clădiri prăbuşite. Acum, în mintea lui, era ferm convins că replica aia făcuse etajele nouă şi opt din faţa lui să alunece spre stradă! "Centrul lui de interes" era mai jos...

Macaragiii ăştia erau mană cerească. De când se uita la toate talk-show-urile, ajunsese la concluzia că România este o ţară de rataţi incompetenţi. Şi nu era aşa. Macaragiii ăştia erau "aşi" - aveau precizie şi îndemânare şi erau iuţi... Şi ştiau să nu ceară nici mâncare, nici odihnă... Şi macaragiii, şi excavatoriştii... Şi voluntarii...

- Domnu' chestor Mocanu!

Cum-cum? Cine-l striga?

- Şefu'!

Omul lui arătă spre maldărul de moloz. De-acolo, de sus, un bărbat în uniforma ISU îi făcea semne disperate. Porni deci spre el.

- Domn' chestor, cred că am găsit-o!

Aoleu! Deja? O rupse la fugă spre el! Escaladă "din prima" doi pereţi de prefabricate şi înhăţă "din mers" casca de protecţie întinsă de unul dintre voluntari. Şi trebui să se oprească totuşi, ca s-o prindă bine - pentru că nu putea să urce aşa, voiniceşte, până acolo. Trebuia să se ţină de funie; era periculos, pentru că se va căţăra pe resturile a şase etaje. Iar dacă el murea acolo... Apucă funia şi-şi începu "escalada" spre omul în roşu. Acum, în clipele astea, şi-ar fi dorit să aibă doar 20 de ani...

Gata; era sus. Bărbatul de la ISU îi făcu semn să vină la el. OK!

- Unde e?

- Puneţi-vă centura.

- Las-o dracu de centură! Unde e?

Individul "avea şcoală". Adică nu chiulise de la orele alea de teorie şi-şi luase testele "pe bune". Individul nu-i mai întindea centura, ci i-o punea el! Prea bine! Ridică mâinile, se lăsă asigurat... Deşi nu era deloc sigur că prefabricatele alea de care erau ei legaţi zdravăn n-or s-o ia la vale, trăgându-i şi pe ei... Gata!

- Gata! Unde e?

Fu condus doi metri mai spre stânga. Privea atent rămăşiţele, dar nu vedea decât moloz, resturi de lemn, cioburi... Lanterna se aprinse prompt:

- Acolo, înăuntru.

Unde?... I se indica o gaură de maximum 10 cm diametru. Luă lanterna şi se trânti pe jos. Şi lumină înăuntru, încercând să şi vadă ceea ce luminează...

Şi nu vedea nimic...

Aha! Da! Vedea o claie de păr blond! Ah, dacă ar fi reuşit să tragă părul ăla! Împinse uşor mâna prin gaură, pipăi... şi se grăbi să se tragă înapoi:

- Trăieşte! Cheamă oamenii!

Nu auzi nici o reacţie, aşa că se ridică şi răcni spre omul lui:

- Bă! Şase inşi repede la mine! Cheamă paramedicii! Anunţă Motodrom-ul! Repede!

Se trânti din nou pe jos şi încercă să zărească din nou claia de păr blond... Aha! Rosti cu fermitate:

- Doamna Dobre! Doamnă Dobre, mă auziţi?

Nu primea răspuns. Dar simţise obrazul cald, când băgase mâna prin gaura aia; aşa că se grăbi să insiste:

- Doamna Dobre! Sunteţi doamna Dobre?...

Nimic...

- Georgeta Dobre? Mama Carinei?

Aha! Parcă se mişcase! Claia de păr se mişcase!

- Sunteţi mama Carinei?

Da! Se mişca! Ridică imediat capul şi răcni şi mai şi:

- Haideţi odată!

Aah, ce se moşcăiau!

- Gata, domn' chestor! Haideţi, că au venit băieţii!

Reveni spre femeia prinsă sub dărâmături:

- Staţi liniştită, că vă scoatem imediat! Rezistaţi încă puţin! Vă rog!

Dădu să se ridice, dar văzu cum părul se mişca încet... O privea lung... O privea şi realiza că da, sub stratul gros de moloz observa trăsăturile Carinei... Ochii se deschiseră preţ de-o clipă - şi se închiseră aproape imediat, probabil din cauza luminii puternice.

- Vă scoatem imediat de acolo. Mă auziţi?

Aoleu! Iar nu mai mişca! Ridică puţin vocea la ea:

- Să nu mă lăsaţi! Geto, mă auzi? Geto, să nu-mi mori acum! I-am promis Carinei că te scot de-acolo! Să nu-mi faci vreo figură, că foc mă fac!

Da! Era bine! Îi vedea agitaţia... Avea senzaţia că începea să plângă! Iar asta era bine! Femeia aia era conştientă - înţelegea ceea ce-i spunea el! Se grăbi să se ridice:

- Băi, cu maximă atenţie! Hai! Zi-i să coboare cârligul!

- Stai, şefu', să dăm molozu' ăla!

Da, corect! Decise să facă doi paşi în spate... şi să-i lase totuşi pe ei să facă treaba aia. Că erau mult mai pricepuţi la asta, decât era el. Totuşi, scoseseră atâţia supravieţuitori de sub dărâmături! El era repezit... şi bucuros că o găsise, şi nerăbdător să-i dea femeii ăleia vestea că mama ei scăpase... Şi nu, nu concepea ca mama Carinei să nu scape cu bine!

Şi-acum, el era "uşor inutil". Ei aveau foarte multă treabă, iar el trebuia să tacă - tocmai pentru că era repezit şi le-ar fi ordonat

să se grăbească. Şi nu trebuiau să se grăbească - trebuiau doar s-o scoată cu bine de-acolo. Aşa că se întoarse cu spatele la ei - ca să nu fie tentat să-i grăbească. Deveni extrem de atent la resturile de pe jos...

Căuta şi el găuri de-alea mici, de zece centimetri, prin care spera să mai fie supravieţuitori...

Cutremurul ăsta distrusese tot. Ce distruseseră nenorociţii care conduceau ţara asta de 20 de ani - dar ce distrugere făcuse mişcarea pământului! Probabil că un mucalit neinspirat de la TV va spune, la un moment dat, că acum politicienii puteau vărui ceea ce construise Nea Nicu - dar, desigur, trebuiau mai întâi să găsească o ţară dispusă să doneze atâta var! Hm...

Soarele nu putea să răzbată prin stratul dens de praf. Auzise, total întâmplător, o şoaptă în cort; un zvon uşor ca o adiere, despre o ploicică scurtă, de juma' de oră, la noapte. Nu era însă foarte sigur că ploicica aia ar fi făcut bine sutelor de oameni încă prinşi sub dărâmături. Ar fi fost o apă murdară, nepotabilă... Cioburile alea sticleau ciudat în lumina gri; sticleau colorat... Hei!

Reveni spre grupul de voluntari - luaseră molozul? Gata? Ridicau planşeul? Mai avea puţin... Boncăneau; încercau să desfacă bucăţile alea mari, să le facă transportabile... Boncăneau ritmic. Îi aminteau codul Morse. Trei linii lungi... trei linii scurte... trei linii lungi... Cioc, cioc, cioc; cioc-cioc-cioc; cioc,

Hei! Se răsuci pe-un călcâi şi privi lung cioburile alea colorate. De-acolo se auzea ceva!

Cioc, cioc, cioc... Şi-al dracului să fie el, dacă ciobul ăla nu se stingea şi se aprindea chiar acum!

Se aplecă şi luă o bucată de moloz. Şi începu să împingă cioburile...

Oof! Reveni spre oamenii lui şi răcni:

- ISU!

Omul îl privi lung:

- Da, domn' chestor.

- Mai e cineva aici.

Iar omul în uniformă roşie se grăbea să se apropie... Arătă spre degetele care strângeau bricheta aia cu led ca pe cel mai de preţ lucru de pe suprafaţa pământului, şi-o loveau ritmic de bucata de zid... Şi-apoi reveni lângă doamna Dobre.

Ridicaseră planşeul, dar femeia era în continuare prinsă sub resturi. Paramedicul îi dăduse puţină apă, îi curăţase nasul şi gura şi-acum încerca să-i facă un fel de control medical sumar... Femeia îl privea lung şi nu scotea o vorbă. Se apropie şi îngenunche lângă ea:

- Dobre Georgeta, da?

Pleoapele aprobau repede-repede. Îl privi lung pe paramedic:

- Se reface, da?

- La prima vedere, e doar extenuată. Mai mult de-atât nu pot să spun acum. În plus, nu ştiu ce-i sub resturile alea!

OK! Reveni spre ea:

- Carina e bine. Şi Renata e bine. Şi Nicolae. Soţul dvs este deja într-un adăpost - şi e foarte bine. Imediat cum vă scot băieţii de-aici, vă duc la spitalul mobil de la parcul Motodrom. Iar dacă îmi promiteţi că vă reveniţi într-o zi cât altele într-un an, la noapte vă las să primiţi vizite.

Clipea din nou şi parcă încerca să zâmbească... Zâmbi şi el:

- Acum, eu mă duc jos, să mă asigur că ambulanţa e pregătită. Staţi cu ochii pe ei! Care nu se poartă frumos, mi-l pârâţi diseară!

Da; femeia aia zâmbea. Se ridică deci şi dădu să coboare. Dar întoarse capul...

Aici, lucrările mergeau bine. Mergeau repede. Supravieţuitorii erau scoşi repede de sub dărâmături. Bun! Apucă funia şi începu să coboare încet, cu grijă...

Omul lui zâmbea. Poliţistul lui era "un zâmbet şi-o floare"! Îşi aprinse o ţigară şi-l privi lung:

- Şi tu ce te hlizeşti aşa la mine, mă?

- Păi, am găsit-o - nu?

- Da.

- Şi-ai mai găsit un supravieţuitor!

Aprobă cu capul. Tânărul lui subaltern îşi compusese o mimică demnă de-o manea de succes, care începea cu *"Şefu' meu valoare are / Una de-aia mare-mare"*... Oftă greu:

- Şi-am aflat de ce m-au repartizat şefii "la cort" şi nu în teren.

Îl luă de gât şi porni spre ambulanţă:

- Odată cu înaintarea în vârstă, stomacul devine tot mai sensibil...

- Ei, lasă, şefu'! Că unde apari tu, se rezolvă lucrurile cu viteza luminii!

- Daa, eu sunt un fel de bau-bau!

Se opri lângă şoferul ambulanţei:

- Ai informat Motodromul?

- Da, şefu', şi ne aşteaptă. Şi m-a şi înjurat bine, că n-am ştiut să-i spun la ce răni să se aştepte...

- Asta e! Riscurile meseriei!

- Daa... Auzi, şefu'? Da' nu vrea Poliţia Română să rechiziţioneze nişte X6-uri, nişte Q7-uri... Aşa, ca să mai protejăm şi noi ambulanţele astea!

Îl certa cu degetul, că avea idei ciudate şi probabil că oboseala îi juca feste...

Privea lung maldărul de moloz, voluntarii concentraţi în cele două puncte şi se întreba ce şanse aveau acum, în clipa asta, oamenii care ieri dimineaţă fuseseră în magazinul Bucur Obor. Oamenii care voiseră să cumpere haine, sau un covor, sau... sau pantofi pentru nuntă...

Locul lui era în cort acum. Aşa că îşi bătu scurt subalternul pe umăr:

- Tu te urci în salvare cu ea şi-o predai ştii tu cui, la Motodrom. Eu mă duc să-mi ascund stomacul în maşină; vă aştept şi pe voi, ca să fiu sigur că nu aveţi probleme cel puţin până la cort...

- Bine, şefu'.

- Iar când ajungi, spune-i omului nostru să-mi transmită starea ei imediat cum o află. Ca s-o anunţ pe fata ei.

- Da, şefu'.

Bun! Alerga spre maşină, conştient de faptul că îmbătrânise...

Nicolae

Mugur tocmai "îşi intrase în drepturi" - adică primise pistolul, instrucţiunile şi locul de pe fotoliul din apartamentul 13. Intră în 15 şi trase puţin perdeaua:

- Ludmila, voi când vă apucaţi de... ştii tu?

- Păi gata, s-a schimbat "garda"?

Aprobă scurt.

- Bun! Picii s-au trezit şi ei, aşa că în maximum cinci minute îi dăm drumul!

Cinci minute deci. Se grăbi să ajungă lângă Carina lui, în dormitorul din 12, şi-o îmbrăţişă uşor:

- Se apucă de spălat picii mici.

Anticipă bine intenţia logodnicei lui şi-o ţinu aşezată acolo. Continuă:

- Tu stai aici, cu copiii noştri.

Nu primea nici o negare, nici un protest. Aşa că o sărută şi se grăbi să iasă. Teo era... pe palier. Îl privi lung:

- Ştii ce ne aşteaptă, nu?

- Eu ştiu ce ne aşteaptă dacă mai meşterim ceva azi!

Poftim? Tiristul de doi metri începu să râdă:

- Mi s-a pus în vedere că mi-am făcut norma de meşterit pe ziua de azi. Deci, dacă mai pun mâna să fac altceva decât mizerie şi dezordine, un Victor furios o să-mi dea şuturi... undeva.

- I-auzi! Păi spune-i să se ducă să aducă apa - nu?

- S-a dus deja. Presupun că el va inventa funia ajutătoare pentru coborât bidoanele prin chepeng...

Aprobă, râzând:

- La urma urmei, nu putem lua noi toate meritele, nu? Butoiul nostru oricum este candidatul principal la locu'ntâi cu coroniţă...

- Sst...

Corect! Se auzeau paşii coborând treptele. Victor se grăbea teribil; şi-l atenţiona cu degetul, zâmbind, să nu care cumva să se apropie de bidonul ăla care cobora acum printre balustrade...

Lucia

Ah, ce neascultătoare era folia asta de plastic! Era rezistentă; dar era şi foarte mobilă, aşa că "juca" peste haine. Aah! Gata! Puse colţul jos şi încercă să-l fixeze cu o pereche de şosete. Şi constată că plasticul se întinse imediat, ascultător, de parcă un magician tocmai îl întinsese cu bagheta magică... Ridică privirea şi înlemni.

- Salut.

George îi zâmbea slab. O privea lung şi-i zâmbea... Zâmbi şi ea:

- Salut.

- Aud că sunteţi în "lupte complexe"...

Aprobă, râzând deja:

- Da, băieţii au reparat duşul - şi avem foarte multă treabă...

Şi cum chestorul principal aranja acum şi celălalt colţ al foliei dar nu-şi lua ochii de la ea, decise să plece privirea:

- Ai fost pe teren, nu?

- Da.

- Şi cum merg treburile pe teren?

- Merg binişor. Acceptabil.

Serios? Bărbatul în uniformă luă cearceaful, se apropie de ea... Şi a naibii să fie roşeaţa aia din obrajii ei! Cum reuşea omul ăsta s-o facă să roşească aşa? George zâmbi şi-i întinse colţurile ei:

- De fapt, merg foarte bine. Nu mi-am imaginat că mai există în ţara asta macaragii şi excavatorişti adevăraţi. Dar există.

Aha!

- Şi-am descoperit că mai există români care ştiu cum se bate SOS în Morse.

Uau!

- Dar, în principiu, am încercat să mă ţin cât mai departe de "partea practică a lucrurilor". Nu prea mă mai ţine stomacul la scene tari.

Aprobă scurt cu capul:

- Deci am luat decizia corectă.

- Da. Şi în privinţa ta, şi în privinţa lor...

Şi arăta spre uşă... Aha! Bun! Cearceaful părea să cunoască gradele militare, pentru că se aşezase impecabil...

- Mai aveţi nevoie de ceva aici?

Aprobă... şi zâmbi:

- Da. Opt plasme, opt DVD-playere şi-un generator pe motorină. Şi nişte studente la belearte, care să-i picteze pe faţă. Şi nişte zâne până-n 20 de primăveri...

George râdea; râdea din tot sufletul... Ea îl privea lung...

Oare mai putea fi ceva între ei? Oare discuţia aia venea prea târziu? Oare după discuţia aia venea o dezamăgire? N-avea răspuns la toate întrebările astea. Dar flerul îi spunea că merita măcar să încerce! Flerul îi amintea uşurinţa cu care simpla lui prezenţă o scotea pe Lucia mică din Lucia mare şi-o făcea să roşească... şi-o împingea spre discuţie...

Brusc, George se răsuci pe-un călcâi:

- Mă duc să vorbesc cu Carina. Şi cu Nicolae. Cred că, pentru următoarea jumătate de oră, poţi să-i scoţi de pe lista voluntarilor apţi.

De ce? Ridică mirată sprâncenele... iar şeful ei ieşi:

- Ţi-am spus că există în ţara asta şi macaragii adevăraţi.

Şi oameni care băteau Morse! Mama Carinei! În sfârşit! Oftă greu... şi se aşeză pe pat. Şi începu să râdă, pentru că George pe care-l ştia ea "se dizlocase" singurel în dispozitivul de la Bucur Obor, dăduse ordine scurte şi într-un sfert de oră reorganizase toate săpăturile. Şi-o căutase pe mama Carinei, o găsise personal, o "descarcerase" cu viteza luminii şi-o teleportase la cel mai bun spital mobil care avea şi chirurg, şi computer tomograf. Şi-apoi îşi scuturase molozul de pe haine şi venise să-şi culeagă laurii - adică să o vadă cu ochii lui pe Carina râzând fericită...

George

Bun! Îl prinse pe Nicolae de braţ şi-i şopti la ureche:

- Vino cu Carina în sufrageria din 12.

Şi-acum se grăbea să ajungă primul în camera aia. Constată că sufrageria era goală... Se retrase lângă geamuri - cât mai departe de uşa fără uşă. Discuţia aia era, totuşi, doar pentru ei doi! Nu de alta, dar nu avea încă veşti pentru Denisa iar Alex tot nu-i dăduse datele nevestei şi copilului! Mugur ar fi putut să ceară şi el o vizită în adăpostul unde erau părinţii lui...

Şi gata - veniseră amândoi. Decise să înceapă... cu o întrebare:

- Ce-a vrut Lucia să spună cu "băieţii au reparat duşul"?

Nicolae începu să râdă:

- Păi am meşterit un butoi de varză mai special. Printr-un furtun intră aer de la o pompă de picior, iar celălalt furtun este conectat la ţeava care merge la duş.

Deci un furtun... Cum-cum?

- Are două furtune; prin unul din ele, facem presiune în butoi; prin celălalt, apa urcă până la ţeava de la duş.

... Uau! Îl lăsase mască! Avuseseră o idee excelentă! El nu s-ar fi gândit nici într-o mie de ani la aşa ceva! El ar fi umplut un PET de doi litri cu apă şi-ar fi făcut o gaură-n dop! Hm; deci la noapte trebuia să trimită pompierii să le umple căzile. Şi se mira puţin că nu o auzise pe Lucia spunând asta... În fine! Poate-i va spune când ieşeau din sufragerie! Îl privi lung pe Nicolae:

- Bun. Bravo! Şi-acum ţine-o bine.

Bun; o ţinea bine de umeri. Carina se îngălbenise instantaneu...

- Am găsit-o pe mama ta.

Şi nici el, nici ea, nu mai răsuflau! Măi, să fie! Începu să râdă:

- E bine; a supravieţuit cu bine.

Iar în secunda imediat următoare constată că ar fi trebuit ca lui Nicolae să-i spună vestea cea bună înainte s-o cheme pe ea; pentru că n-o ţinuse bine, iar logodnica lui Nicolae tocmai se repezise de gâtul lui! Mm, ce-l pupase pe obraz! Pân' la cort se auzise ţoc-ul ăla! Încercă s-o împingă un pic:

- Hei! Sunt plin de praf!

Daa, cum să nu! Îl pupa de mama focului pe obraz! Şi râdea! Oof... O mângâie uşor pe umăr şi se grăbi să adauge, ca să poată s-o desprindă nedureros de uniforma lui plină de moloz şi microbi:

- E deshidratată şi slăbită, după 36 de ore fără apă şi mâncare - dar alte leziuni nu are. Aşa că am adus-o în spitalul mobil din parcul Motodrom, iar medicul a dat-o pe mâna şefului peste perfuzii.

Gata - Carina îi dăduse drumul. Şi părea că vrea să-i mulţumească cumva - dar îşi pusese mâinile pe obrajii roşii ca roşia şi era evident că nu-şi găsea cuvintele...

- Tatăl tău va ajunge diseară în Dragonul ăla în care trebuie să ajungă. Gloria şi Sergiu Răduţ nu pot fi încă mutaţi de-acolo;

dar omologul meu m-a asigurat că locuiesc în cortul VIP.

Nicolae deschise gura să-i mulţumească, aşa că se grăbi să revină spre Carina şi să continue:

- Acum: în spitale este interzis accesul oricărei persoane care nu e rănit sau cadru medical. Vă daţi seama de ce, nu?

Nicolae îşi prinse din nou logodnica de umeri:

- Categoric!

- Dar i-am spus şi ei, şi vă spun şi vouă; dacă e cuminte şi se reface cu viteza luminii, la noapte vă facilitez o vizită scurtă.

Şi uite că de data asta Nicolae o ţinuse bine - Carina dăduse să se repeadă iar să-l şteargă de praf, dar nu reuşise. Porni spre uşă:

- Aşa că, dacă la noapte nu se-ntâmplă nimic, să ştiţi că nu-i din vina mea! Şi-acum fugi şi mai fă un duş - că n-ai vrea să ştii pe unde s-a plimbat uniforma mea azi şi-aud că Renatei îi e mai bine aici, decât într-un spital de-ăla mobil.

Şi gata - scăpase de al doilea salt şi-a doua tură de pupici pe obraji. Şi scăpase şi de "mulţumesc" - cuvânt pe care chiar nu voia să-l audă! Nu din gura ei, oricum! El trebuia să-i mulţumească tinerei care decisese să rişte şi să-şi ţină copilul nevaccinat în mediul ăla mai mult decât periculos, în loc să ceară să fie transferată repejor la locuinţa din acte...

Victor zâmbea şi-l privea lung de pe fotoliul din hol; Lucia îl privea lung, din uşa propriei bucătării... Ei bine, da! Era fericit! Îi dăduse fetei ăleia o veste extraordinară şi era fericit pentru asta! De ce era aşa... mirată?

Hei! Vedea în ochii ei că se gândea la ceva... La cu totul altceva decât problemele centrului şi ale poliţiei române! Şi-asta nu era bine deloc, chiar şi numai din cauza prezenţei lui Victor la nici un metru de el! Aşa că intră în bucătărie:

- Cine e cu copiii voştri?

- Octavian.

- Du-te şi cheamă-l încoace.

Tii, ce grăbită ieşise! Da' ce crezuse - că vine glonţ la ea ca s-o pupe? Păi ea nu ştia unde era Victor? Şi nu ştia ce soi de om era George Mocanu? Uneori, Lucia era copilăroasă rău...

Băiatul lui intră, îl privi preţ de-o clipă şi zâmbi cu subînţeles:

- Aţi vorbit!

- Nu.

- Atunci înseamnă că te-au avansat...

- ... De ce?

- Fiindcă eşti foarte fericit!

Serios?! Începu să râdă:

- Păi sunt foarte fericit! Tocmai i-am spus Carinei că mama ei a scăpat cu bine.

Băiatul lui oftă greu:

- Oof, ce bine! Şi-aşa, a avut sărăcuţa o zi...

Îi făcu semn să se apropie şi-l întrebă, la ureche:

- Au fost conflicte între ei şi Denisa?

- Nu. Dar când a venit replica, două fetiţe s-au repezit de gâtul ei şi-au trântit-o pe jos. Şi nu s-au ridicat decât când le-a luat Mugur pe sus. Ludmila zicea că aproape au sufocat-o...

Aoleu! Se încruntă scurt:

- Şi au luat măsuri?

- Da. Cred că da! Au stabilit ca, atunci când încep replicile, să se ridice toţi adulţii în picioare.

Da, era şi asta o rezolvare. Deşi, dacă era cutremur şi nu replică, zguduiala îi va trânti serios...

- Iar ea nu mai are voie să stea cu alţi copii decât cu noi, în dormitorul de aici. N-a comentat, să ştii! Cred că s-a speriat serios...

Aha! Decise să schimbe subiectul:

- Ia spune tu sincer: chiar au inventat un duş?

- Da, un duş nemaipomenit. Eu l-am "inaugurat"!

Bun! Începu să râdă:

- Ciudat - că nu miroşi a varză murată...

Octavian râdea şi el...

Îl privea şi simţea cum se linişteşte. Realiza că băiatul lui era foarte bine aici, în centrul ăsta, cu oamenii ăştia, cu copiii ăştia... Realiza că Octavian al lui nu avea prea mult timp la dispoziţie să se gândească la maică-sa... Oftă scurt:

- Deci te simţi bine aici.

- Super!

- Bun. Ai nevoie de ceva? Vrei să-ţi aduc ceva diseară?

- Nu. Dar promiţi că diseară vii să dormim amândoi?

- Promit. Deşi să ştii că locul meu nu prea e aici...

Octavian nu părea să înţeleagă... Nici n-o să-l lămurească! Nu de alta, dar Victor era pe fotoliul din hol şi nu era prost deloc! Îi ajungea acel "aţi vorbit" care cu siguranţă se auzise până la urechile stilistului! Decise deci să iasă:

- Vorbim diseară. Să fii cuminte, da?

- Bineînţeles.

Trecu pe lângă Victor şi ieşi. O căuta totuşi pe Lucia! Unde era femeia asta?

Ludmila era foarte fericită; Ludmila tocmai ieşise pe palier, cu un pici de vreo patru anişori în braţe. Puştiul era împachetat bine în prosop şi râdea de mama focului! Iar ea îl privea şi fremăta toată de bucurie... Decise s-o urmeze şi intră în bucătăria bucătăresei-şefe:

- Salut! Ce-ţi mai face butelia?

Violeta începu să râdă:

- Rezistă pe baricade.

- Ţi-am spus: imediat cum se termină, mă anunţi - ca să am timp să vă aduc alta.

- OK.

- Lucia are treabă, presupun...

- Şterge şi îmbracă ceea ce iese de sub duş.

Aha!

- Spune-i să mă anunţe dacă terminaţi apa din căzi. Pot să vă trimit maşina de pompieri la orice oră; dar prefer s-o trimit noaptea, în maximă discreţie...

Violeta aproba...

- Tot la noapte o să primeşti şi carnea. Ai vreo listă pentru mine?

- Nu.

- ... Nici măcar pâine?

- Nici. Avem multă pâine toast...

- Dacă vreţi pâine proaspătă, mă anunţi.

- OK.

Şi cam atât avusese el de spus. Dădu să iasă... dar îşi aminti şi se apropie de ea. Şi o întrebă la ureche:

- Au fost conflicte între Denisa şi Nicolae, sau Carina?

Primi o negare, aşa că continuă:

- Dacă Mugur ridică probleme, îmi spui şi-l transfer lângă părinţii lui.

Acum primi o aprobare.

- Şi vrei să-l transfer?

Nega... OK, cum vrea ea!

- Victor are probleme cu Lucia?

Aproba.

- S-au certat?

- Încă nu.

Ouch! Se grăbi să schimbe... subiectul:

- Alex cum stă cu nervii?

- Bine; pare că şi-a revenit. Dar o să pice iar, când o să-i plece preşcolarul favorit.

Alex avea un preşcolar favorit. Mda; diseară trebuia să discute cu Lucia despre asta. Nu de alta, dar Alex intra de pază ca toţi

bărbaţii din centrul ăla; şi era de-ajuns să îndese nişte pâine şi nişte pateu într-o pungă, să ia preşcolarul de mână şi să coboare amântrei scările - el, preşcolarul şi pistolul cu bile al Luciei. Îi putea afla datele - dar ar fi durat ceva-ceva, iar tânărul acela era isteţ şi inventiv...

Ieşi şi strânse mâna lui Mugur:

- Spor la treabă.

- Mulţumim.

Se grăbea spre cort acum. Realiza că nu-l băgase deloc pe Victor în seamă. Nu că ar fi trebuit să o facă; dar, aşa...

De când începuse să se gândească la posibilitatea ca Lucia să se certe cu logodnicul ei, parcă nu prea mai găsea teme comune de discuţie cu el. Parcă simţea nevoia să se depărteze de el; ca şi cum va urma o ceartă teribilă între ei doi. Şi cum unicul motiv de ceartă ar fi fost Lucia, cum obrajii ei se înroşeau tot mai des în ultimul timp...

Era nebun!

Carina

Oo, Doamne! Mămica ei trăia! Mămica ei era în spitalul mobil! Şi n-avea traumatisme majore - probabil că era învineţită bine, dar doar atât! Ce bine!

Nicolae o strânse în braţe şi oftă greu:

- Slavă Cerului că e bine! Doamne...

Da! Îl îmbrăţişă şi ea şi începu să râdă:

- Mă crezi că tot nu-mi vine să cred? Când mi-a spus... Când mi-a spus că era în bloc, am crezut...

- Şi eu am crezut la fel. El s-a exprimat poliţieneşte; a spus că era în bloc. N-a spus că a murit, ci doar că e undeva printre dărâmături. Probabil că Lucia a înţeles exact care-i situaţia - dar nu s-a gândit să ne explice şi nouă...

- Oo, bine că e bine!

- Da! Bine că e bine şi-o să joace la nuntă la anul! Iubito, m-am răzgândit!

Cum-cum? Îl privi lung, mirată... Nicolae fremăta tot de bucurie:

- Facem nunta anul ăsta!

Clătină încet capul:

- Şi divorţul?

- Dă-l dracu de divorţ! Facem cununia religioasă, că aia se poate face oricând, şi tragem o petrecere de pomină! Şi după divorţ facem şi nunta - şi mai tragem o petrecere de pomină!

Vorbea serios? Da, părea să vorbească foarte serios... OK! Aprobă şi mârâi printre dinţi:

- Dar sper că botezul îl facem după nuntă...

- Îl facem când vrei tu!

OK! Se ridică pe vârfuri şi-i şopti la ureche:

- Păi dacă ne apucăm azi, august plus 9 luni înseamnă luna mai 2011; facem nunta în iunie şi botezul în iulie.

- Da-da! Straşnic calcul! "Merge"!

Era euforic... Bufni în hohote de râs:

- Tu te auzi ce spui?

- Bineînţeles! Tu nu ţi-ai dat seama că, dacă vrei să-l cheme Miguelito, îl va chema Miguelito!

Ei, na! Se grăbi să-l sărute... şi şopti:

- Ba să ştii că eu m-am gândit să-l cheme George...

- Şi eu. Avem şi martori că s-a oferit singurel să ne năşească pe toţi...

- Da' să nu-i spui asta înainte să se restabilească curentul electric...

- Lasă, că ştiu eu când să-i spun!

Serios? Logodnicul ei zâmbea cu subînţeles:

- Ştiu eu când să-i spun. Ai răbdare şi-o să afli. Sst...

Bine! Cum voia el! La urma urmei, alte lucruri o îngrijorau pe ea acum! Nu era curent, iar ea n-avea un calculator la îndemână! Dar poate că ştia Ludmila ce-ar fi trebuit să mănânce ca să facă băiat. Brânza parcă era pentru fete, iar Coca-Cola pentru băieţi...

Victor

Gata - domnul chestor principal plecase. Acum putea să-şi scoată zâmbetul de pe buze şi să se gândească serios la vizita lui în centrul pentru minori. Şi nu numai.

Apăruse intempestiv, aşa, ca ploaia de vară - deşi aia venea cu nişte nori care se vedeau de departe. El apăruse pur şi simplu în capătul scărilor. Vesel nevoie mare, de parcă venise la un pahar de vorbă cu amicii lui favoriţi, întrebase unde era Lucia şi se grăbise spre ea. Şi cine ştie ce vorbiseră acolo... Oricum, el ieşise şi mai vesel; ea se grăbise să intre în bucătăria personală, el intrase în sufragerie, îi dăduse Carinei vestea cea bună...

Şi apoi vorbise cu Octavian. Acel "aţi vorbit" îl punea pe gânduri. El apărea aşa, netam-nesam în centru, iar băiatul lui - care, apropo, îl cunoştea cel mai bine! - punea avansarea pe locul doi, pe scala fericirii tatălui lui. Pe locul întâi era "aţi vorbit". George iubea o femeie... alta decât răposata lui soţie.

În centru, adulţii şuşoteau... Iar Mugur spusese...

Azi, Lucia nu-i dăduse lui nici cea mai mică atenţie. Îl privise... şi cam atât. Oricum, îi adresase lui Nicolae mult mai multe cuvinte decât îi adresase lui! Chiar şi Mugur, pentru care se vedea clar că are o antipatie teribilă, primise ceva mai multe dispoziţii decât primise el! De ce?

Unde era logodnica lui? Unde dispăruse Lucia Florea - cea de la mare? Pe-atunci, nu fuseseră logodnici. Nu fuseseră nici măcar prieteni! Fuseseră strict amici! Şi - Doamne! - cât de bine se înţeleseseră! Ce se întâmplase? Şi de ce se întâmplase acea ruptură? Când apăruse, de fapt, ruptura aia? Când îi dăduse inelul? Când începuse cutremurul? Când îi impusese să stea cuminte în casa ei şi să dezerteze? Când George o anunţase că Adriana murise? Când abandonase oare Lucia? Şi când ar fi trebuit el să realizeze faptul că logodnica lui abandonase?

Nu ştia. Parcă nici nu voia să ştie. Parcă obosise să se tot întrebe... Să se tot lupte cu poliţista Lucia Florea...

Logodnica lui era ocupată - făcea ceva în apartamentul 15. Nu era curios să ştie ce anume; presupunea că ajuta la îmbrăcarea copiilor, sau se juca cu picii... O s-o lase să termine şi-o să caute un moment când Lucia nu va mai avea atâta treabă. O s-o ia de mână şi-o s-o tragă spre scări; iar dacă ea va spune altceva decât "Hai", o s-o anunţe-n faţă, cu voce tare, că logodna lor tocmai se sfârşise. Dacă însă Lucia va urca la etajul patru cu el...

În noaptea asta va citi dosarele şi agenda.

Presimţea că Lucia era femeia din sufletul lui George. Nu ştia dacă şi ea ştie asta... dar probabil că o bănuia deja. Prefera deci să fie el cel care încheia ceea ce tot el începuse. O iubea; deşi era extrem de supărat, debusolat şi dezamăgit, simţea că încă o iubeşte. Avea deci nevoie de sentimentul că el pusese punct logodnei - ca să nu fie vreodată tentat să se întoarcă la ea.

Hm; gândea de parcă ştia deja rezultatul calculului de la noapte!

Se simţea jalnic... De fapt...

Se ridică şi intră în apartamentul 15. Unde era Lucia?... În dormitor. Îmbrăca o fetiţă de vreo cinci anişori. Se pricepea; avea îndemânare. Puştoaica era veselă; turuia de zor. Se simţea curată, "parfumată" cu săpun de calitate şi cu părul moale şi catifelat. Lucia o asculta şi aproba, zâmbind...

Îi spusese că îşi doreşte un băieţel. Nu la anul, ci peste doi ani. O crezuse pe cuvânt - că şi el îşi dorea o gâgâlice, fie ea îmbră-

cată în rochiţă sau în pantaloni! Dar o privea acum şi constata că nu fusese minţit...

Lucia se ridică şi-l văzu. O privea lung, serios... Logodnica lui se grăbi să se apropie; iar el constata că voia s-o ia în braţe, dar parcă îi era frică să nu fie respins! Hei! Ce se întâmpla cu el?

Făcu doi paşi în spate şi o prinse de mijloc. Iar logodnica lui îl uimi - pentru că îl luă de gât şi-i şopti la ureche:

- Opt jumate fix, în capul scărilor?

Îl lăsase fără replică! Lucia aştepta... şi-apoi începu să râdă:

- OK; opt şi-un sfert. În capul scărilor. OK?

Nu mai ştia ce să zică... Logodnica lui râdea cu subînţeles:

- Aduc eu bricheta; aduci tu lumânarea?

De data asta aprobă. Şi se simţi sărutat pe gât... Şopti, foarte încet, foarte aproape de urechea ei:

- Te iubesc...

Lucia

Hei! O iubeşte?

Realiză într-o fracţiune de secundă că nu erau singuri acolo. Şi că logodnicul ei era atât de tensionat că, dacă ea va ofta acum, va încasa o serie de palme "de n-o putea duce"! Aşa că îi dădu repede drumul şi-i mârâi la ureche:

- Nu mă face să roşesc în timpul serviciului!

Şi gata - se grăbi înapoi în sufragerie. Ca să nu observe şi el că obrajii ei nu-şi schimbaseră nuanţa. Şi ca să se gândească, la modul cel mai serios, la ceea ce se va întâmpla diseară, la 8:15, la etajul patru.

Apucă tricoul şi pantalonii şi se aşeză în faţa băieţelului înfăşurat în prosop. Era cu spatele la uşă, aşa că îşi permitea să-şi etaleze nemulţumirea...

O iubeşte? Ha! Aşa o iubeşte el? Păi dacă aşa iubea Victor, se lipsea!

Victor nu mai era Victor. Sau poate că era acelaşi Victor dintotdeauna - dar modelul ăsta, "Victor logodit", era cu totul altfel decât îşi imaginase ea că va fi! Poate că nu anticipase ea corect comportarea stilistului care-i dăduse sfaturi în dragoste... şi se lăsase resuscitat cu cea mai mare plăcere. De fapt, poate că ruptura asta apăruse din cauza ei! Din cauza gestului ei! Se gândea acum...

Poate că Victor nu-şi dorise ca ea să răsucească inelul; poate voise să rămână strict la stadiul "promisiunii de fidelitate"! Fără legături sufleteşti foarte strânse, fără legături de viitor foarte certe... Poate că se grăbise ea. Poate că n-ar fi trebuit să-şi deschidă sufletul şi să-i vorbească despre "Isaia dănţuieşte" şi despre tunsorile de băieţei... Poate n-ar fi trebuit să-i explice despre cele două Lucii care trăiau ca două matrioşti... Poate că ar fi trebuit să nu accepte inelul înainte de a-l pune să citească agenda. Întrebarea lui, legată de Leo, era cea mai concludentă dovadă că anumite discuţii nu trebuiau evitate. Îşi amintea acum că Victor îi spusese, cu o uşurinţă fantastică, că o surprinsese pe Rodica "şcolindu-se într-ale datului cu aspiratorul", cum ar fi spus Leo...

Hei! Acum realiza ea...

Oare Victor îşi închipuia că Leo "o şcolise" şi pe ea "într-ale iubirii complexe"? Ştia că unii bărbaţi preferau iubitele "şcolite", în timp ce alţii ţineau musai să fie ei profesorii...

Numai el ştia ce era-n capul lui! Oricum, un singur lucru era cert - Victor se schimbase mult, după cutremur, în timp ce şi Nicolae, şi Teo păreau neschimbaţi. Aşa că nu seismul era de vină pentru schimbarea aia. Ori logodna, ori uniforma ei, ori cine ştie ce dracu îl făcuse pe Victor să se transforme într-un ghem de ţepi! Şi uite că, după ce plânsese ca proasta ore-n şir în fund pe scări, cu prăjitura-n poală şi ochii la uşa liftului, Lucia Florea nu se simţea panicată de spectrul ruperii logodnei! De când murise Adriana, George îşi schimbase şi el un pic atitudinea faţă de ea; şi chiar dacă nu avea nici măcar certitudinea unei discuţii cu el, ştia că în subconştient era pregătită pentru ruperea logodnei fiindcă "presimţea" o perioadă de singurătate extrem de scurtă... Iar George nu era nici pe departe Victor, sau Leo - iar dacă Victor, sau Leo, ar fi putut trece peste cafteala cu cureaua şi cuvintele extrem de jignitoare, George...

George era un bărbat vertical. Nu se întorcea niciodată la uşa care nu i se deschisese - iar în privinţa uşii pe care-o spărsese cu umărul, dar care i se trântise-n nas, George chiar nu mai avea nici un fel de intenţii! Indiferent de sentimente, de visuri sau planuri, de dorinţe... George avea standarde şi reguli. George ar fi privit-o drept, ar fi spus "Nu", i-ar fi întors spatele şi s-ar fi urcat la volan. Ar fi gonit până la prima farmacie, unde şi-ar fi cumpărat un tub de Diazepam şi l-ar fi înghiţit pe tot. Şi dacă ar fi deschis ochii şi-ar fi văzut-o pe ea resuscitându-l, ar fi împins-o cu fermitate şi-ar fi spus: "Nu, mulţumesc - nu-mi trebuie". George era...

Oare de ce se va duce ea azi, în capul scărilor, la opt şi-un sfert? Din cauza inelului de logodnă, sau din cauza standardelor pe care şi le impunea George?

Gata; băieţelul era "îmbrăcat regulamentar". Şi era vesel nevoie mare. Părea un pic mirat de faptul că ea nici măcar nu schiţa un zâmbet slab...

Ludmila

Gata - copiii erau fresh, fericiţi şi cu chef de joacă. Chiar şi copiii din 13 începuseră să zâmbească! Iar dacă chiar şi ei erau liniştiţi, însemna că reuşiseră. Centrul lor pentru minori rătăciţi era "o locaţie de cinci stele". Pe care ea o va inspecta chiar acum.

Îşi luă cutia cu medicamente la subraţ şi intră în apartamentul 12. În dormitor. Octavian o privea lung; ridică o sprânceană şi începu să râdă:

- Sunt adult, aşa că simt nevoia să inspectez.

Tii, ce mai râdea! Cu siguranţă, se simţea bine acolo, alături de Florin! Nepoţelul ei era un foarte bun tovarăş de discuţie şi de joacă. Liana şi Renata erau, ca de obicei, ocupate cu păpuşile... Privi lung prinţesa micuţă şi-apoi se întoarse spre Carina:

- Am senzaţia că Renata ta se rotunjeşte pe zi ce trece.

- Se cam rotunjeşte - că nu mai iese afară, în parc, şi nu vreau s-o scot din dormitor.

Aha! Prea bine! Îşi privi lung nepoţica:

- Liana, ştii ce nu i-ai arătat tu Renatei?

Vaai, îi scăpase ceva? Liana era nerăbdătoare să afle ce anume!

- Nu i-ai arătat cum cânţi şi dansezi tu! Ştii tu, cântecelele de la MTV şi de la grădiniţă!

- Aa, stai să vezi!

Gata - o urnise. Se ridicase şi-şi aranja chiar acum rochiţa... Şi se apuca de treabă - lălăia începutul melodiei. Carina zâmbea; Renata era foarte atentă... Şi uite că Liana făcea "joc de scenă", iar Renata se lupta din greu să se ridice şi ea! N-avea rost să stea să vadă cum continua "spectacolul"; realiza acum că Renata nu prea avea haine de schimb, iar în următoarele 10 minute o să fie transpirată fleaşcă... Of!

În apartamentul 13 era linişte - aşa că nu mai trase perdelele, ci preferă "să trişeze" şi să-i spioneze un pic. În dormitor erau şase copii sub 7 ani. Teo încerca să-i convingă că jocul de macao avea reguli... În sufragerie erau cei peste 8 ani. Cei pe care părinţii aveau încredere să-i lase singuri acasă în vacanţă. 11 copii, înghesuiţi ca vai de ei pe patul ăla, încercau să nu amestece jocurile între ele - unii se jucau Păcălici, alţii "Nu te supăra frate"... Nicolae stătea pe canapea şi nu încerca să-i ajute nicicum; Nicolae părea foarte atent la foaia cu instrucţiunile jocurilor. Dar vedea

cum ochii lui se ridică uneori şi se asigură că "în clasă nu se fumează"...

Ieşi încet, pe vârfuri, şi intră în 14. Aici, Denisa continua activitatea în "cercul de desenat-colorat". La cum vedea ea prin perdeaua aia dublă, trecuseră la desen "tehnic". Adică la tras linii drepte. Şi constata, nu fără mirare, că erau numai fetiţe acolo. În fine - important era că le plăceau liniile alea! Numără opt fetiţe între 7 şi 14 ani... Şi în dormitor era pace. În dormitor, Lucia discuta cu cei 5 băieţi despre poliţie, proceduri, amenzi şi legea română. Băieţii erau extrem de atenţi - priveau lung ochii albaştri... Se abţinu greu să nu bufnească în râs - şi doar le spusese că Lucia e logodită! Dar... Dar poate că, în timp ce ea fusese foarte ocupată cu spălatul copiilor, se mai schimbaseră lucrurile în materie de "logodnă". Trebuia să afle urgent asta, pentru că Denisa o rugase să o informeze...

Şi aici era bine. În 15 o să fie dificil să-i numere...

Fu mirată să-l vadă pe Alex în dormitor, înconjurat de băieţeii de grădiniţă. Păi "se reorganizaseră" şi aici? Ei se jucau cu maşinuţele şi căsuţele de plastic. Bun! Câţi băieţi erau?... 10. Privi lung capul buclat de lângă braţul lui Alex...

O s-o roage pe Lucia să o ţină la curent în privinţa lui Alex. Dacă bărbatul ăsta o să vrea vreodată să-l înfieze pe Vlad, sau pe oricare alt preşcolar rămas orfan, ea ţinea musai să depună mărturie în privinţa asta! Alex nu va reuşi singur - va avea nevoie de ei. Iar dacă ei, voluntarii din centrul ăla, vor declara sub jurământ că Alexandru Dumitrescu e un tată minunat şi un bun exemplu pentru orice preşcolar... Ar fi contat. Măcar 1%, dar ar fi contat totuşi!

Se apropie de sufragerie... şi reveni imediat în bucătărie. Prinse mâna Violetei, o trase repede-repede... că trebuia să vadă asta...

În sufragerie, cele 12 fetiţe de grădiniţă erau în extaz. Ţopăiau şi vorbeau toate-odată. Una singură stătea cuminte - cea pe care o coafa Victor. Violeta râdea pe tăcute, lângă ea... Şopti încet de tot:

- Să nu le aduci clamele Lianei. Sunt periculoase, se pot zgâria în ele.

- Şi se pot certa rău pe ele. Crezi că e cazul să le dau spuma de păr?

- Ai un bax de spumă de păr?

Evident, n-avea. Deşi se îndoia că un bax întreg de tuburi de-alea erau de-ajuns pentru preşcolăriţe...

Gata - ea îşi terminase inspecţia. Îşi trase fata înapoi, în bucătărie, şi mârâi printre dinţi:

- Pune-ţi bărbatul să se culce. Are cearcăne şi e obosit.

- Când îl prind la masă, îi zic.

- Să-i zici şi să-l şi convingi!

Violeta aproba... şi-i făcea semn să vină la ea. OK! Fiica ei şopti încet:

- La ultima lui vizită aici, George m-a luat la întrebări.

I-auzi! Şi ce întrebase?

- A vrut să ştie dacă au existat conflicte între Denisa şi Nicolae, sau Carina...

Aha...

- Apoi m-a anunţat că poate să-l mute pe Mugur în centrul unde sunt părinţii lui, dacă eu vreau asta...

Aha...

- Şi pe urmă a vrut să ştie dacă Victor şi Lucia au probleme. Şi cum am spus că da, a vrut să ştie dacă s-au certat.

- Şi ce-ai spus?

- Că încă nu.

Aha! O privi lung... Violeta zâmbi cu subînţeles:

- Să fim serioase! Dacă era logodnicul meu, îl băgam demult în UPU şi aruncam făcăleţul incriminator în lac!

- Şi-l internai cu multiple contuzii la "alună", ştiu. Dar fii atentă, pe viitor. Subiectul e sensibil.

Ce nu înţelesese? Şopti, extrem de încet:

- Lui George i-ar conveni ca ei să se certe; pentru că aşteaptă, răbdător, discuţia cu ea.

Da! De ce făcuse ochii chiar atât de mari?

- Mi-a spus Denisa că a auzit discuţia lui cu Octavian. Iar Alex zice că şi ea îl iubeşte, dar încă n-a aflat asta.

Aştepta ca fiica ei "să calculeze" înţelesul alambicat al cuvintelor ei... Na, că acum roşise toată! Zâmbi slab:

- Tu ce zici?

- ... Că o să fac tot posibilul ca, la următoarea lui apariţie aici, să fiu de faţă la discuţia lor despre centru.

- De ce?

- Ca să văd care roşeşte primul, evident!

Râdeau... Arătă spre butelie:

- Asta-i prima, sau a doua?

- Încă prima. Habar n-am cât ar trebui să ţină, dar să ştii că mă pregătesc să iau o pauză. Mă cam ia cu ameţeală, după două ore de gătit non-stop...

- Păi ia vezi! Că-ţi pun tahograf!

- Cine are mare nevoie de tahograful meu?

Teo intrase şi le prinsese în braţe. Violeta zâmbi:

- Eu.

- Păi ai D-ul pe carnet?

- Nu, dar dat fiind faptul că tu ţi-ai cam făcut orele, o să-ţi confisc tahograful şi talonul. La nani, domnule!

- OK! Unde e mobilul meu?

- ... De ce?

- Ca să-l pun să sune la doişpe fără un sfert.

Se grăbi să-l răzgândească:

- Ba să nici nu te gândeşti!

- Maie, te rog frumos! Eu intru de pază la noapte.

Paşii se apropiară în fugă, iar Lucia năvăli în bucătărie:

- Ba nici să nu te gândeşti!

Bun! Venise şefa, aşa că cearcănele lui Teo se vor disipa complet la noapte... Tânăra puse tava cu pahare pe masă şi reveni spre ei:

- Ai ajuns în Bucureşti azi-dimineaţă, ai dormit patru ore şi-acum vrei să intri de pază opt ore? Nici să nu te gândeşti!

- Şi-atunci cine ar trebui să intre de pază?

- Alex.

- Şi Alex ce face acum? Doarme? Se pregăteşte pentru intrarea în tura de noapte?

- ... Alex e mai odihnit decât tine.

- Toţi bărbaţii din centrul ăsta au făcut o tură de pază! Da?

Lucia nu răspundea... Teo insistă:

- Da sau nu?

- Da.

- OK. Arată-mi-l pe voluntarul ăla care-a dormit neîntrerupt opt ore, în ultimul timp.

Mda... Ginerele ei îşi pupă "cu ţoc" soţia şi ieşi:

- Îmi găsesc mobilul, îl pun să sune şi mă culc.

Şi iar făcuse el cum făcuse şi rămăsese ca el... Se priveau lung, toate trei, şi nu prea mai aveau ce spune... Violeta zâmbi slab:

- Iar după ce-şi pune mobilul, o să-l roage pe Mugur să-l trezească la fără un sfert. Că ştie că o să i-l şterpelesc pe la opt, aşa...

Lucia zâmbi şi ea:

- A făcut armata?

- Nu.

- Păcat - ar fi ajuns chestor general!

Se grăbi să schimbe discuţia:

- Ai văzut ce face Victor?

- Nu; ce face?

Un răspuns foarte concludent, pe-un ton şi mai concludent! Îi

arătă să nu facă gălăgie şi-o conduse în uşa sufrageriei... Lucia privea "şedinţa de înfrumuseţare" şi râdea... Şi, după numai câteva secunde, o văzu ieşind. Oof, tinerii ăştia doi!

Îşi luă cutia şi decise s-o urmeze. Dar nu ca să discute cu ea; voia să se asigure că Teo chiar se duce la culcare! Avea cearcăne, era obosit, viaţa din centrul ăla era stresantă iar pe ginerele ei îl aştepta un drum lung... Până-n Italia de lung!

Lucia

Gata - împărţise şi ultima tavă cu castronele. Toată lumea mânca - iar Violeta era chiar acum "evacuată" din bucătărie. Abia azi, când auzise despre ameţeală, îşi dăduse seama că femeia aia petrecea cel puţin 6 ore pe zi lângă aragaz! Nici Ludmila nu se gândise la asta, aşa că vinovăţia pe care-o simţea acum era suportabilă. Îşi amintea prima lor şedinţă de ieri, modul cum stabiliseră că vor găti cu rândul...

Intră în propriul dormitor şi începu să râdă, cu ochii la şedinţa de aerobic... Carina se ridică:

- Da, ştiu - or să înfiinţeze o formaţie.

Aprobă şi-o trase mai aproape, ca să-i şoptească la ureche:

- Violeta e ruptă de oboseală. Pot să te rog ceva?

Carina aproba repede-repede...

- O să vorbesc cu Ludmila, s-o pună să doarmă ea aici. Tu te rog să te culci în sufragerie, OK?

- OK. Numai să-i informezi pe toţi - să nu-i vină vreunuia ideea s-o trezească...

- Mă ocup eu de asta. Presupun că mâine dimineaţă mâncăm cu brânză şi lapte.

- Asta nu e o problemă. Ce-ai zice de nişte macaroane cu brânză?

- Ar fi "super"; dar nu cred că-i satură.

- Ba o să-i sature, stai liniştită. Ştiu eu o şmecherie...

Bun! Dacă ştia ea... Se grăbi să-şi confirme noua "organigramă":

- Deci mâine te trezeşti tu de dimineaţă?

- Da. La cât?

- Păi dacă ei se trezesc la şapte, cred că pe la... şase, nu?

- Ca să fie gata şi laptele, cred că cinci jumate.

- Te gândeşti şi îi spui lui Teo să te trezească. El e de pază la noapte...

Primi o aprobare, aşa că se grăbi să iasă. Cât era ceasul? Opt şi zece. Îşi aprinse o ţigară - pentru că voia să fie calmă, împăciuitoare, deschisă unei negocieri menite să aducă armistiţiul între ei... Voia să fie foarte atentă şi să afle cine greşea - ea sau el? Voia să afle cumva dacă Victor îşi dorise logodna, sau doar fidelitatea...

Colegul ei ieşi din apartamentul 15. Clătină încet capul, privindu-l lung:

- La noapte, fă cumva să dormi! Vorbesc serios!

- Şefu' mi-a spus că, dacă la nouă fix nu sforăi într-o cameră din hotelul Sir, mă dă afară din poliţie. Aşa că o să sforăi - ce să fac...

Da-da! Se juca cu focul! George era şeful ideal, până la nesocotirea ordinului - când vorbea despre penalizări, vorbea serios! 26 continuă:

- Şi ştii ce-mi pare rău?

Ce-i părea rău?

- Că nu prind şi eu transportul special.

Ce transport special? 26 avea un secret... şi dificultăţi mari în a păstra suspansul:

- Chiar acum, la ieşirea din Bucureşti se organizează un transport mai special.

- ... Hai, spune odată!

- Un transport de căpşunari.

Poftim? Tresări la auzul vocii lui Alex:

- Poftim?

- Da; au început să sosească căpşunarii şi constructorii. Imediat cum ajung toţi cei anunţaţi de ambasade, şefu' îi urcă într-un autocar şi-i aduce glonţ aici.

- Şi câţi sunt?

- Anunţaţi, 16. Dar şefu' spune că sigur o să ne pomenim cu tot atâţia părinţi de-ăia întreprinzători, pentru care ambasada e o chestie abstractă! Pregăteşte-te deci de "mişcări complexe"!

OK! Alex o privea lung... Alex era galben ca lămâia... Reveni spre colegul ei:

- Şi pe la ce oră ajung?

- Nu se ştie; când ajung! Unii vin cu avionul până la Arad sau Cluj şi de-acolo probabil că închiriază o maşină sau un taximetrist; alţii vin cu maşina personală din Spania, sau Franţa...

Cum era mai rău! Sigur, ei nu puteau fi strânşi toţi la un loc şi îndesaţi într-un avion! Aşa că...

- Oricum, şefu' zice că la şase dimineaţa se-nchid uşile autocarului. Cine vine după şase dimineaţa, n-are decât să se descurce. Şi-aşa, le-a dat termen limită de ajuns la Şoseaua de Centură ora doişpe noaptea! Ăia care vin cu avionul or să aibă de aşteptat...

Asta cam aşa era...

- Voi mai aveţi nevoie de ceva?

Mai aveau nevoie de ceva?

... La naiba - nu-i stătea mintea la asta! Simţea ochii lui Alex aţintiţi asupra ei şi nu se putea gândi la altceva decât la Vlad! Şi la maică-sa şi taică-su! Şi la omul ăla de aproape doi metri, care plânsese azi-noapte cu sughiţuri în bucătăria ei! Clătină deci scurt capul iar 26 porni spre scări:

- 40 a dormit azi la prânz, aşa că el o să vă viziteze noaptea asta. Nu ştiu pe cine-i repartizează şefu'; dar cred că o să fie tot cineva din echipa noastră...

OK! Hai, nu pleca odată? Trebuia să se gândească...

Da; era foarte fericită pentru vestea aia! Părinţii veniseră după copii! Coşmarul copiilor ăstora se va sfârşi mâine dimineaţă! Aoleu, ce uitase! Se aplecă scurt peste balustradă:

- 26!

- Ordonaţi!

Era nebun... Zâmbi slab:

- Spune-i lu' şefu' că copiii se trezesc la şapte.

- Îi spun, dar să ştii că nu-i sugerez nimic! Că mi-a promis desfacerea contractului de muncă, şi-s "pe roşu"...

Bine măcar că îi spunea! Oof, să-i spună Carinei să le pună mâine macaroanele în nişte casolete de plastic; să le dea să le mănânce pe drum. Să nu plece nemâncaţi...

Deci trebuia să ceară casolete! Multe! Alergă în bucătărie, notă pe listă "casolete"... şi notă şi "apă pentru căzi". Ce-i mai trebuia?... "Haine pentru Renata" - că nici unul dintre ei nu se gândise la prichindică atunci când făcuseră aprovizionarea, şi probabil că Carina se jenase să-i amintească ea...

Mai trase o liniuţă... şi făcu o steluţă în dreptul ei. Nu putea scrie acolo "Discută cu George despre Alex". Bucătăria ei era "loc public"; în plus, se întreba dacă avea într-adevăr ce să discute cu George pe tema asta! Da, bărbatul de pe palier era galben-pai în obraji de când auzise că veneau căpşunarii să-şi recupereze copiii; dar ea nu lucra la Protecţia Copilului, el nu depusese un dosar de adopţie, George nu era judecător...

Oftă greu şi-şi privi ceasul. Opt şi-un sfert. Ieşi pe palier, verifică bricheta din buzunar... Îşi privi din nou ceasul... "Păi hai, Lucio! Du-te şi investighează-i sufletul! Şi încearcă să fii obiectivă - indiferent care va fi rezultatul!"

Victor

Aha! Ieşise din apartamentul ei, vorbise cu patrula, aruncase ţigara şi urcase deja în apartamentul de la etajul patru! Bun! Ia s-o lase să-l aştepte! Măcar 5-10 minute, acolo! Că şi ea îl lăsase să aştepte... toată ziua! Noroc cu picele alea preşcolare, că-i mai trecuse şi lui plictiseala! Afurisitul de tirist meşterise tot ce trebuia meşterit, afurisita de logodnică nu-l băgase în seamă...

Ieşi şi el pe palier şi îşi aprinse o ţigară - ca să fie sigur că primele cinci minute le va întârzia!

Se ducea sus... Oo, Doamne! Ce-o să se întâmple cu el, dacă va descoperi că Lucia mică nu mai voia să iasă din Lucia mare pentru el? Asta ar fi fost o veste...

Se simţea privit. Ştia că Mugur era în fotoliul din 13, în spatele lui. Îi era, oricum, recunoscător că nu spunea nimic... Alex fuma în faţa lui; privea lung golul dintre balustrade... gândindu-se probabil dacă să sară pe-acolo cu capul înainte, spre cimentul de la parter, sau să ia copilul ăla în braţe şi să fugă...

Centrul ăsta era un loc bun pentru copii. Era însă cel mai contraindicat loc pentru câţiva dintre voluntarii lui. Pentru el, de exemplu, era extrem de contraindicat... Pentru Alex era un fel de "moarte cu picătura"... Pentru Mugur probabil că era "chin cu picătura" - pentru că tiristul se întorsese cu bine şi era mai fericit ca niciodată să fie acolo, cu nevasta, copiii şi soacra... Şi poate că şi pentru Denisa era un chin să stea priponită pe canapea, înconjurată de copii, surghiunită în apropierea noii familii a soţului ei...

Aruncă ţigara şi reveni în apartamentul Luciei - să ia o lumânare şi să urce şi el, nu? Şi să ia şi lanterna - ca să inspecteze un pic pereţii ăia, înainte să intre în apartament. Ca să întârzie 10 minute, nu doar 5. Simţea nevoia imperioasă de a-şi demonstra lui însuşi că nu era pământălul ei!

Alex

Lucia urcase la etajul patru; acum urca şi Victor. Deci nu putea discuta cu ea... Azi, în orice caz, nu se va putea discuta cu ea! Şefa peste minori se va întoarce furioasă, dezamăgită, debusolată...

Iar mâine dimineaţă veneau părinţii...

Mâine dimineaţă va rămâne fără Vlad. Îngerul ăla frumuşel foc, isteţ şi dezgheţat, se va arunca mâine dimineaţă de gâtul mamei lui; ea îl va îmbrăţişa, îl va pupa pe amândoi obrajii şi-i va da Luciei cartea de identitate. Şi-apoi va strânge bine mânuţa în palma ei şi va coborî treptele. Ochii negri îl vor privi lung, gura va spune "Pa, Alex"... Şi gata.

Se întreba cum va reacţiona el, după ce va auzi uşa de la parter scârţâind în urma lor. Se întreba cum vor trece minutele... orele... Ce va face el cu minutele şi orele care vor urma. Probabil că nu va putea să se mai ocupe de preşcolari. Da, copiii ăia îl plăceau. Se jucau cu el. El însă nu se simţea în stare să găsească un alt preşcolar pe care să-l ţină în braţe, cu care să povestească vrute şi nevrute... pe care să-şi dorească îngrozitor de mult să-l ia cu el, atunci când centrul se va desfiinţa. Se gândea la plecarea lui Vlad şi-l durea sufletul!

Dumnezeu îl punea să participe la un fel de loterie; iar el ştia că nu putea "să mai tragă un loz", ştiind că părinţii vor continua să vină, iar el s-ar putea să fie nevoit "să mai tragă un loz"... Trăsese deja unul; va constata, mâine dimineaţă, că era "necâştigător". Nu era foarte sigur că voia să mai încerce o dată...

Şi poate că nu va mai încerca niciodată să se apropie de "loteria" aia. Nici măcar atunci când va avea certitudinea că anumiţi copii erau orfani de ambii părinţi! Pentru că şi tentativa de-a se apropia de un copil era o loterie; piciul putea să-l placă... sau nu!

În concluzie, dacă Dumnezeu nu-i trântea totuşi un bloc în cap, o să se întoarcă la Târgovişte. Singur. O să aştepte modificarea legii adopţiilor, după care se va înscrie, probabil, la cursurile de asistent maternal. Va lua un copil în plasament... Şi va încerca. Altceva nu ştia ce să facă.

Aruncă ţigara şi oftă greu: de ce oare nu se gândea să se ducă la Târgovişte, să ochească o domnişoară de 18 ani crescută în spiritul bunului simţ şi măsurii şi să se însoare cu ea? Şi să-şi facă el un copil? La urma urmei...

Oare îi era frică să nu iasă tot autist?

Oare el era sursa bolii lui Ionuţ? Oare Mirela fusese "purtătoarea" bolii?...

Da; o să înfieze. Dacă o să apară, cândva, o domnişoară de 18 ani care să-l accepte împreună cu copilul lui, bine; dacă nu...

Oftă greu şi intră în sufrageria apartamentului 15. Şi... Şi se aşeză lângă Vlad - măcar alea două-trei ore să le mai petreacă alături de el!

Lucia

Urcă treptele, apăsă clanţa şi intră. Şi înţelese repede că venise prima... Păi dacă era prima, să se ocupe - nu? Logodnicul ei se lăsa aşteptat! OK! Aprinse o lumânare, privi lung mega-patul... şi bufni în râs - să scrie pe lista cu necesităţi, "prezervative"! Oo, Doamne! Sau, şi mai şi - s-o pună pe Ludmila să le treacă pe lista ei cu medicamente! Mm... Se apropie de fereastră.

Se întuneca devreme, de când praful îmbâcsise cerul. Oraşul era negru; din loc în loc, se vedeau zone mai albicioase. Acolo căzuseră blocurile; acolo, proiectoarele luminau operaţiunile de salvare. Oare mai existau supravieţuitori? Nu se gândise să-l pună pe Mugur să asculte radio-ul; uitase...

De când avea probleme în dragoste, se concentra tot mai greu la sarcinile de serviciu. Listele ei cu necesităţi erau incomplete, ea nu pusese încă pe-o hârtie bărbaţii şi momentele când intrau de pază... Omisese faptul că Violeta nu putea fi, totuşi, "bucătăreasa reghimentului" de una singură... Şi multe altele. Şi chiar dacă George i-ar fi dat şuturi în fund pentru asemenea gânduri, ea o ţinea pe-a ei - devenise împrăştiată. Fiindcă era perfecţionistă. Fiindcă nu-i plăcea să greşească. Simţea că greşise...

Nu - nu se referea la centru. Se referea la viaţa ei. Şi nu greşise atunci când îl respinsese pe George; greşise pentru că îl respinsese în maniera aia... nesimţită. Îi vorbise urât, îl bătuse cu cureaua...

Mamă-mamă! Numai când se gândea la asta, o lua durerea de cap şi simţea că-i dau lacrimile! Nu mai avea nici o şansă la el! Nici măcar una mică-mică de tot! Nu mai avea puterea sufletească să-şi pună egării turcoaz şi să caute un alt bărbat. Iar Leo nu era o opţiune... Iar dacă va constata că şi Victor fusese o greşeală...

Nu mai putea sta singură. Nu mai suporta viaţa aşa cum fusese ea în ultimul an! Avea nevoie de un suflet lângă ea! Şi nu se referea la o pisică!

Auzi paşii apropiindu-se de uşă... şi trecând pe lângă ea. Hm - se încruntă scurt...

Victor voia să se simtă "şeful familiei". OK, n-avea nimic împotrivă! Dar trebuia să fie un şef responsabil şi deschis oricăror opţiuni. De ieri dimineaţă, îi lăsase senzaţia că Victor era un fel de... dictator. El decidea. Cine avea o problemă cu asta, n-avea decât să-şi bage nemulţumirea undeva! El era şef. El decidea. El avea ideile bune. Ceilalţi, inclusiv femeia de lângă el, erau cu cinci minute mai fraieri...

Uşa se deschise, se închise iar siguranţa se răsuci scurt. Plecă privirea spre trotuarul din faţa blocului - ar fi vrut să-şi destindă cumva chipul şi să arboreze un zâmbet, dar...

Se lăsă trasă spre dreapta. Şi mai spre dreapta... OK! Îl lăsa să fie "dictator"! Era foarte curioasă dacă Victor accepta şi rolul

de "supus", după ce era lăsat să fie "dictator"...

Pistolul ei sfârşi pe pervaz, lângă lanterna lui. Ştia că n-avea nasturi complicaţi; aprecia mult faptul că n-auzea un reproş apropo de visul lui de-a o găsi goală-n aşternuturi...

Victor

Hm; se întreba ce-i mai pregătea logodnica lui! Că prea era... cuminte! Cum - nu mai voia să fie şefă? Nu voia să conducă ea... "ostilităţile"?

Îi pregătea o... "surpriză". Una de-aia... à la Leo. Îl văzuse pe individ de două ori; iar individul ăla care ieşise din cazinoul de la Doamna Ghica nu prea ştia trandafiri, şampanie şi drăgălăşenii. Şi, în mod categoric, nu asculta de dorinţele domniţei de sub el! Individul ăla făcea tot ce voia el; iar dacă ea nu voia ce voia el, următoarea! Aşa că...

Aşa că îşi ridică logodnica pe braţe şi-o mută pe mega-pat. Şi văzu, cu coada ochiului, că şireturile bocancilor ei erau legate regulamentar.

Decise, într-o clipă, să se comporte în consecinţă.

Denisa

Colora cuburi abstracte. Colora şi se gândea că, pentru mâine, trebuia să inventeze altceva. Picii din camera asta desenaseră şi coloraseră zi-lumină - şi se cam săturaseră de acea activitate monotonă. Deci, ori o mutau pe ea în alt apartament, la alţi copii, ori...

Ludmila intră şi-i zâmbi cu subînţeles... Arătă locul din faţa canapelei şi se trase mai în faţă - ca să poată să-şi şoptească la ureche. Abia aştepta veştile! Gata? Se topise domn' chestor principal? Ochii albaştri o priviră lung, după care Ludmila oftă... şi se aplecă spre ea:

- E sus, cu Victor.

La naiba! Clătină încet capul:

- Nu ştiu de ce se chinuie aşa. E evident că n-or să iasă altceva decât scântei!

- Şi nu de-alea cu mrr şi aah. Nu ştiu...

- Eu ştiu. Aşa suntem noi, femeile; avem procese de conştiinţă, acordăm şanse peste şanse, suntem obiective cu oricine altcineva numai cu noi înşine nu...

- Exact. Acum, eu nu prea ştiu ce să fac.

- Păi ai putea să te duci să baţi la uşă şi să-i spui că ai treabă cu ea! Uite, dacă vrei, tuşesc zdravăn de două-trei ori - şi-mi dau instantaneu lacrimile!

- Şi crezi că asta o va împiedica să urce din nou, peste jumătate de oră?

Negă... Ludmila tăcea... OK! Să-i spună părerea ei atunci!

- Las-o în pace. Or să se certe, fie răstit, fie pe muteşte. El probabil că o să-i împărtăşească lui Mugur propriile nemulţumiri; ea nu ştiu în cine are mai multă încredere...

- O să încerc să-i informez pe toţi, discret fireşte, că

- Ba să nu-i informezi deloc! Teo doarme?

- Da; intră de pază de la miezul nopţii.

- Nasol. Dacă ea se înfurie şi-şi scoate inelul, pe cine-am putea trimite fuguţa la cort?

- ... În ultimă instanţă, mă duc eu!

- Şi cu ce scuză?

- Că îmi mai trebuie Nurofen pediatric. Nu ştiu - inventez ceva!

- Pe tine nu te lasă nimeni să ieşi în microbii de-afară. Ai încredere în Mugur?

- Da. Dar el e de pază acum.

- Alex atunci?

- ... Da; cred că Alex e OK. Ştie, oricum, "despre ce e vorba în propoziţie".

- Bun. George trebuie să ştie cum merg lucrurile aici. Ca să acţioneze la timpul potrivit.

- George vine oricum diseară, să doarmă cu Octavian. I-a promis...

- Băiatul ştie - şi încearcă să-l atragă în preajma ei.

- Băiatul ar trebui să ştie că, dacă Victor observă graba şi neatenţia lui, Lucia se va depărta de George!

- Eu nu-i zic asta!

- Eu nici atât!

Zâmbi slab:

- Numai taică-su îl poate "înfrâna". Şi cum cred că nici el nu prea mai are răbdare, nu ştiu...

Ludmila zâmbi:

- Lasă, că taică-su nu-i fitecine! În cinci minute, pune ordine şi disciplină-n toate!

Aprobă:

- Îl evacuează pe el, o pupă pe ea, ia lista cu provizii şi se întoarce în cort ca şi cum nici nu s-a atins de usturoi!

Ludmila se ridică:

- Tu cum te simţi?

- Din ce în ce mai inutilă şi plictisitoare.

- Dacă vrei, pot să-ţi aduc nişte cărţi cu poveşti. Deşi sunt cam măricei...

- Categoric, nu cărţi cu poveşti! Şi nici manuale!

- Reviste mondene nu cred că găsesc!

- Lasă, că văd eu. Improvizez eu ceva...

Doctoriţa ieşi. Privi lung copiii de pe pat... şi nu mai ridică clipboardul. N-avea rost să-i chinuie.

Ludmila era o tipă pe cinste. Se înţelegeau bine, ele două. Şi aprecia mult faptul că femeia aia nu încercase s-o tragă de limbă, apropo de Fabian. Aşa că se gândea... Aşa că plănuia, la modul cel mai serios, să se reapuce de fumat. La noapte. O s-o roage să o ajute să iasă pe palier; o să încerce să-i spună... O să încerce să-i povestească cât mai mult, pentru că voia să ştie părerea ei. Oare Eduard era la Geanina acum, sau la Bacău?

Oftă greu:

- Haideţi să ne jucăm altceva. Ce limbi străine faceţi la şcoală?

Nee, pusese incorect întrebarea aia!

- Cine face engleză, mâna sus.

Numără cinci mâini.

- Cine face franceză?

Slavă cerului, ceilalţi trei copii! Dacă vreunul ar fi făcut germană, chiar ar fi avut o problemă! Dar aşa... Zâmbi:

- Haideţi să încercăm un joc nou. Eu spun un cuvânt în română; iar primul care spune traducerea lui în engleză sau franceză, are voie să spună următorul cuvânt în română. Iar primul care spune traducerea lui în engleză sau franceză, va spune următorul cuvânt. Şi tot aşa... până se-ncurcă cineva!

Da. Voiau jocul ăla. Voiau orice altceva, numai nu creioane şi hârtie! Îi năucise... Zâmbi şi rosti primul cuvânt:

- Electricitate.

Obţinu un hohot general... şi-un *electricity* chinuit. Fetiţa se gândea la un cuvânt...

Orele or să treacă repede. Or să se culce, iar mâine vor juca alte jocuri cu cuvinte. Şi poate că venea totuşi cineva să-i salveze de duduia aia de pe canapea, care constata acum că nu prea ştia jocuri de copii...

Lucia

Victor o pedepsise - şi pentru refuzul de-a dezerta ieri dimineaţa cu Dacia papuc, şi pentru centrul de minori, şi pentru existenţa lui Leo... şi pentru multe altele. "I-o plătise". Şi nu putea

spune că exagerase cu ceva... pentru că nu exagerase cu nimic! Nu fusese vulgar, nu fusese violent... Nu fusese nici tandru. "Neutru" părea să fie cuvântul potrivit. Dat fiind faptul că era culcată pe mega-patul ăla, lumânarea ardea romantic, faptul "se consumase" iar bocancii nu i se clintiseră din picioare... Iar el era în baie, cu lanterna şi sticla cu apă...

Ar fi trebuit să reacţioneze cumva. N-avea însă nici o idee. Nu se putea certa cu el... Simţea că nici nu se putea gândi la un moment tandru care să pornească de la ea. Aşa că...

Aşa că se ridică şi-şi trase scurt pantalonii. Şi "se echipă" la băţul de chibrit, ca la instrucţie. Îşi luă arma şi lanterna, ieşi, închise încetişor uşa... Îşi prinse din nou părul "regulamentar" şi coborî.

"Ei, păi stai aşa, iubire mică! Stai, că ţi-o plătesc imediat!"

Ocoli balustrada, intră în 14 şi năvăli în sufragerie. Unde descoperi că Denisa trecuse la jocuri complicate cu cuvinte. În engleză, nu în română! Fazan-ul era deci o chestie perimată...

Se aşeză pe podea, lângă canapea, şi luă o coală A4. O împături în trei şi-o rupse. Şi îndoi cele trei bucăţi în patru. "Încropise" trei hârtii un pic mai groase, de dimensiunea... "aproape oficială". Îşi luă deci cele două creioane absolut necesare şi zâmbi: las' că vedea el acuşica!

Aah, numai să nu se rupă vârful! Trebuia să se grăbească - pentru că voia să i-o plătească pe toată, plus dobânda! Şi avea nevoie de-un pic de regie pentru chestia asta...

Victor

Aah, Doamne! Presimţea că azi or să se păruiască rău de tot!

Când se ridicase de pe mega-pat, o pupase "dulce" pe obraz şi se dusese la baie. Şi se simţise foarte împăcat cu el însuşi! Logodnica lui "îşi primise papara"! O primise pe toată şi nu încercase să riposteze nicicum! Aşa că ieşise din baie hotărât s-o sărute aşa cum ştia el... şi "să îndrepte lucrurile". Descoperise însă că poliţista îşi luase pistolul şi lanterna şi se întorsese la serviciu. Iar descoperirea aia îi căzuse rău la stomac! Probabil că şi interlopul avusese momentele lui de... indigestie...

Oricum, azi se vor certa! Că femeia aia nu voia să priceapă lucruri simple! Stinse lumânarea şi ieşi.

Carina

Renata mâncase; avea burtica plină şi i se cam închideau ochii. Era însă de-abia ora nouă; va trebui să o ţină cumva trează măcar până la zece jumate, ca să nu trezească tot centrul mâine la şase şi-un pic...

Ieşi în uşa apartamentului şi decise să nu se aşeze pe prima treaptă. Îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul - mm, ce bună era!

Ideea Ludmilei fusese excelentă - Renata adorase "lecţia de aerobic". Numai că transpirase, aşa că făcuse două duşuri şi schimbase trei tricouri. Îi pusese tricouri mari, ca să semene a rochiţe...

Bocancii ieşiră în fugă dintr-un apartament din celălalt capăt al palierului. Aproape imediat, auzi o şoaptă de femeie:

- A coborât?

Nu auzi un răspuns... Hei! Oare pe ea o întrebase? Se aplecă un pic... şi se trase imediat înapoi - nu, nu pe ea o întrebase. Lucia tocmai se sprijinise de zid, lângă uşa apartamentului 14. Şi cum ştiau cu toţii că ea urcase prima iar Victor mai fumase o ţigară pe palier, încercând parcă să tragă mai mult de timp...

Lucia îl aştepta pe Victor. Iar ei îi venea să arunce ţigara şi să intre repede-repede înapoi, în dormitor - şi să nu mai iasă de-acolo! Numai că era curioasă. Nicolae îi lăsase impresia că ştia ceva... Un secret...

Aha! Auzea clar paşii de bocanc coborând scările! Mm, ce-ar fi fugit ea înăuntru! Dar calcula că, dacă Victor devenea violent, ea îl putea trezi pe Teo în maximum trei secunde!

Auzi un foşnet scurt - şi-apoi vocea lui Victor întrebă:

- Ce-i?

- Poftim.

Lucia îi dădea ceva; ea nu ridica privirea din pământ, că oricum nu putea vedea prin scările alea... Victor întrebă:

- Ce-i asta?

- Un cartonaş. Galben.

Uau! Cartonaş galben? La propriu? Avu senzaţia că Victor încerca să râdă în zeflemea:

- Da' de ce - te-ai supărat?

- Hai să vedem dacă ghiceşti!

Auzi iar un foşnet, iar Victor coborî puţin tonul vocii:

- Aşa te supărai şi pe Leo?

- Atunci când făcea de-astea, da.

- Şi-i dădeai şi lui cartonaşe?

- Da.

O secundă de tăcere... Victor reîncepu să râdă:

- Şi cam câte cartonaşe i-ai dat lui?

- Trei.

- Iar el câte cartonaşe ţi-a dat?

- Păi cred că pe-al doilea galben mi l-a dat azi-noapte, când a trecut pe-aici. A insistat din nou să-mi ofere scaunul din dreapta al X5-ului, plus jumătate de împărăţie, iar eu tot n-am vrut să plec cu el...

Au! Asta ustura al dracului de tare! Presupunea că Leo era fostul ei iubit, iar Victor era extrem de gelos... Lucia începu să râdă:

- Şi cum te văd uimit şi ştiu că nu eşti microbist, trebuie să ştii că cartonaşul roşu se dă pentru faulturi grosolane... şi pentru cumul de cartonaşe. Că ăla roşu vine odată cu al doilea galben. Aşa că azi-noapte am primit roşu; chestie care-mi convine. Acum...

Şi mai auzea un foşnet...

- Mai am două cartonaşe. Unul galben şi unul roşu.

Iar în clipa aia simţi că în aer plutea un şir scurt de palme - şi-ale lui, şi-ale ei! Aşa că aruncă scurt ţigara pe scări în jos, făcu un pas sonor în apartament, un altul pe palier şi apăru, suavă şi nevinovată, pe după scări:

- Lucia... Ah, scuzaţi-mă!

Se retrase imediat, cu obrajii roşii-roşii... Că ea sprijinise zidul iar el o ţinuse de mijlocel şi încercase s-o împace... Şi se întreba acum dacă nu cumva ar fi trebuit să nu se bage...

Intră în bucătărie; Lucia intră şi ea şi-i trimise un pupic! Hei! Ochii albaştri străluceau... Oftă scurt, uşurată - deci nu greşise atunci când intervenise! Se grăbi să spună ceea ce voise să spună, pentru că Victor putea veni să continue discuţia aia:

- Crezi că George poate să facă rost de-o pijama de bebeluşă?

- Bineînţeles.

O văzu luând pixul, arătând liniuţa cu "haine pentru Renata" şi apoi revenind la poziţia dreaptă. Acum avea sentimentul că era momentul ideal ca ea "să se topească" de-acolo; pentru că Victor tocmai se aşezase în fotoliul de pe hol! Zâmbi deci:

- OK. Mersi mult.

- N-ai de ce. Ah, te rog frumos - dacă îţi mai trebuie ceva pentru pice, să spui! OK? Că eu bănuiesc cam ce le trebuie ăstora mari; dar la bebeluşi nu mă pricep deloc!

- Bine; o să spun.

Şi-acum ieşea repede-repede, cu ochii-n pământ... Pentru că Victor se uitase lung la ea, bănuind-o de intruziune în treburile lui şi de feminism accentuat - şi ştia că avea obrajii vişinii-stacojii...

Victor

Carina roşea foarte repede. Problema era că roşea din orice - şi deci nu ştia dacă logodnica lui Nicolae chiar avea nevoie de

haine pentru copil, sau voise s-o salveze pe Lucia de la ceea ce promitea să devină o ceartă urâtă de tot. Îi plăcea să creadă că nu ajunsese papiţoiul întregului centru...

Lucia ieşi şi ea din bucătărie. O privea lung, drept... O privea drept, iar ea nu-i acorda nici o atenţie - ea ieşea chiar acum, nu prea grăbită, cu intenţia clară de-a se ascunde iar lângă Denisa...

O privea şi se întreba cum s-o scoată la capăt cu ea. Cum s-o facă să înţeleagă că greşea! Leo venise după ea de două ori - iar ea nu-i spusese lui nimic nici măcar despre prima oară! Iar George uite că omisese să-i spună şi lui despre cea de-a doua oară! Se întâmplase azi-noapte - adică atunci când Nicolae fusese de pază, iar el dormise pentru că urma să intre de pază de la opt. Oare Nicolae ştia despre venirea lui Leo acolo? Iar dacă ştia, de ce nu-i spusese şi lui? Că doar era logodnicul Luciei! Oare făceau toţi tot ce puteau ca să-l despartă de ea? Sau gândeau toţi ca el - şi deci se aşteptaseră ca ea să fie cea care-şi informa logodnicul apropo de apariţiile fostului prieten?

Nu putea să calculeze. Nu mai putea să tragă concluzii. Gata - mintea lui era "pilaf". N-o putea înţelege pe femeia asta; nu reuşea s-o înţeleagă şi pace! Ori se tâmpise el, ori "deraiase" ea... Ori se produsese o ruptură iremediabilă ieri, la nouă jumate...

Se ridică şi ocoli zidul - şi-l privi lung pe Mugur. Ochii negri îl priveau lung... Mugur clătina încet capul - dar nu scotea un cuvânt. Şi ăsta presupunea că era medium şi le putea citi gândurile! Aah! La dracu cu toate!

Intră în 12, în sufragerie, şi se trânti pe canapea. Şi-şi aminti brusc că nu citise încă dosarele şi agenda! Aah, cât de prost era! Păi în dosar şi agendă scria exact cum procedase Leo ca să pună gheruţa pe Lucia! Şi scria şi ce făcuse ca să primească cartonaşele alea! Iar el nu le citise! Tăiase azi frunză la câini şi-şi oftase plictisul, dar...

Se ridică şi ieşi doar cât să-i şoptească lui Mugur:

- Spune-i tu lui Teo că îl rog să mă trezească pe la trei.
- OK.

Reveni în sufragerie, pe pat, şi închise ochii. La noapte le citea! Musai! Şi, în funcţie de ceea ce scria în ele, acţiona! Fie făcea cumva ca logodnica lui să-i anuleze cartonaşul galben, fie o ruga frumos să-i dea roşul... La noapte.

Nicolae

Deci aşa stăteau lucrurile! Interesant...

Viaţa din centrul lor începea să se anime, încet-încet. Presimţea o discuţie între Mugur şi Violeta... Presimţea o nouă rafală de lacrimi - a lui Alex, cauzată de refuzul Luciei de a-l "pierde" pe Vlad din tabelele alea... Presimţea o discuţie "tare" între el şi Denisa...

Ehei! Veneau vremuri grele! Şi tocmai de-asta, privi lung ochii albaştri... Carina lui aştepta "rezoluţia": greşise, sau făcuse bine că le întrerupsese discuţia? Îi fură un sărut:

- Ai făcut foarte bine. Sst!

Octavian tocmai revenise în dormitor - iar el chiar nu trebuia să afle care mai erau relaţiile dintre Victor şi Lucia! Octavian putea strica totul. Aşa că ei se jucau chiar acum cu Renata. Găluşca nu trebuia să adoarmă prea devreme.

Teodor

Cum-cum? Ce auzea? Cineva spunea ceva despre carne... Venise carnea!

Se ridică şi-şi privi ceasul: se şi făcuse unşpe şi zece! Dar se simţea fresh. Se simţea extrem de bine! Ieşi şi prinse mâneca poliţistului:

- Stai! Aţi adus carnea?
- Da, e jos. Vii să ne-ajuţi?

Îi întinse sacoşa mare de Mega şi apucă funia:

- Îţi cobor imediat cârligul.

Tânărul privea lung scripetele de la etajul patru şi râdea cu neîncredere... O să vadă el imediat!

Şi uite că tocmai descoperise un neajuns al scripetelui - îi trebuia o lanternă, jos de tot, pe funie. Ca să vadă şi noaptea cât trebuiau să-l coboare! Acum, de exemplu, îl trântise de pământ!

- Gata!

Bun! Apucă bine funia şi începu s-o tragă voiniceşte... Funia sfârâia pe rotiţă - şi probabil că mânzul râdea-n barbă imaginându-şi că trăgea el ca bezmeticul, ca să-i demonstreze cât de puternic era! Şi că, după zece secunde, o să pice leşinat cu limba scoasă! Ha-ha! Apucă sacoşa şi-o trase pe palier. Şi coborî din nou cârligul - fără să gâfâie, bineînţeles! Lucia ieşi imediat în hol:

- Patrula?
- Da. Au adus carnea.
- Aha. Bun!

Primise semnalul, aşa că începu să tragă funia. Lucia mârâi printre dinţi:

- Vreau să complotăm o chestie.
- Complotăm!
- Ţine-o pe Violeta departe de butelie, mâine.

Ridică scurt din umeri:

- Dacă trebuie, trebuie; nu?

- Gătitul a fost principala ei preocupare; iar azi "a scăpat" faptul că începe să ameţească după două ore de gătit non-stop.

Trase şi a doua sacoşă şi auzi paşii urcând scările. "Asigură" scripetele şi oftă greu:

- Nu se odihneşte destul.
- Nu a gătit niciodată la butelie. O ameţeşte etilmercaptanul din gaz.

O privea lung... Într-adevăr, gazul de butelie era altfel; avea ceva, nici el nu prea ştia ce... În plus, unele butelii puteau scăpa gaz! Aşa că aprobă:

- O să-i fur deşteptătorul, un pic mai încolo. Cine-i ţine locul?
- Carina.

Aoleu! Cum era mai rău! Fata aia o să pice leşinată mâine! Dar...

- Cel puţin la micul dejun, Carina.
- Aha. Unde duc carnea?
- În cada voastră.

Ah, bine că-şi amintise! Arătă spre colegul ei:

- Eu zic să soliciţi reumplerea căzilor.

Lucia îşi privi lung colegul, râzând de-a binelea:

- Solicit reumplerea căzilor.

Începu să râdă şi el şi se grăbi să ducă carnea în cadă. Şi cum văzu imediat ligheanul mare, de rufe, decise într-o clipă "să dezafecteze" cada frigorifică. Puse carnea în lighean şi-şi făcu un PET de ness. Şi ieşi pe hol, la ţigară. Lucia îi explica poliţistului lista cu solicitări...

Reveni în bucătărie - ia să lase el prostiile! Ia să mănânce ceva - că acuşi intra de serviciu şi nu se mai clintea de-acolo, de pe fotoliu! Era a doua noapte de "sinistrare"; iar oamenii ăia pe care-i văzuse el lângă focuri şi la gardul Carrefour-ului puteau porni spre alte locuri care aveau provizii!

George

Deci în sfârşit Lucia avea nevoie de ceva în centrul ei! Apă de spălat, haine pentru Renata, casolete... "Isteţul" de 26 îi stricase surpriza şi-i spusese despre căpşunari. Dar uite că făcuse bine, până la urmă - că el îi aducea aici la şase jumate, iar copiii de-abia se trezeau la şapte...

Era obosit şi el. Şi un pic debusolat. Nu ştia ce-o să se întâmple; nu era foarte sigur că descifrase corect indiciile pe care i le

dăduse Lucia. De fapt, nu era sigur că alea fuseseră indicii! Da - gestul ei cu palmele fusese un indiciu major! Dar restul...

Imediat cum Lucia se va despărţi "oficial" de Victor, o s-o întrebe - şi gata! Măcar să ştie cum stă! Dacă are vreo şansă! Tot îşi călca principiile în picioare şi se întorcea la femeia care-l refuzase violent, cu îndârjire; o s-o facă repede şi într-o manieră care să nu-i permită Luciei "să se fofileze". Lucia Florea era "maestră" în fofilat; Leo putea oricând confirma asta...

Se apropie de 40 şi-i dădu lista:

- Poftim. Începi cu vizita la Niro. Ştii ce înseamnă un an şi trei luni?

Bărbatul nega cu capul. Generalul îi răspunse însă imediat:

- Uite-aşa de înaltă, cu tot cu cap. Deci rochiţa maximă trebuie să fie cam aşa. Şi să fie foarte largă.

Ia uite-l, ce se pricepea! Bărbatul îi făcu cu ochiul:

- Păi nu am inspectat centrul?

Da! Inspectase centrul şi-o văzuse pe Renata! Era obosit şi debusolat - şi avea mare nevoie de răspunsul la întrebarea aia...

- Şefu', şi de care casolete?

- De-alea mici şi adânci.

Tot generalul îi arăta cu mâinile cât de mici şi cât de adânci... Of! Ieşi din cort şi se sprijini de gard. Privea lung gaura din asfalt...

Mâine umpleau gaura aia. Mâine dimineaţă. Tot mâine, dar la prânz, apăreau şi panourile solare. Iar seara se montau stâlpii. La ultima videoconferinţă fuseseră daţi exemplu pentru buna organizare şi "orientare". Generalul semnase şi cu abatorul de porci, şi cu patru turci proprietari de cuptoare de pâine... Mâine semna cu o Avicolă...

Se înţelegeau bine, ei doi. El şi generalul. Nu se călcau pe picioare; conlucrau. Omul era bun la negocieri comerciale, aşa că el îşi vedea de macarale şi excavatoare. Şi de paza sediilor de bănci, de spitalele mobile... Nu; de spitale se ocupau împreună! Dar în principiu generalul "aranja" locaţia şi asigura paza; el făcea rost de mobilier şi aparatură. Iar primăria colabora foarte bine cu Ministerul Sănătăţii şi umplea spaţiul şi dotarea cu medici şi medicamente. Şi uite-aşa erau ei "primii pe Bucureşti"...

Să nu uite să discute problema aia cu generalul. Nu puteau umple gaura cu asfalt, înainte să fie siguri că ţevile erau OK! Păi ei o umpleau ca s-o spargă din nou, peste-o săptămână? Hm...

Octavian o să-l întrebe din nou dacă vorbise cu ea. Nu-l întrebase însă niciodată unde era Adriana... Dacă o îngropase... Ce se întâmpla cu ei? Că nici el nu se prea îngrijora pentru asta! Ştia că soţia lui era la Morgă, într-un frigider; restul "se cam ştersese"! Şi nu înţelegea de ce! Că o idolatrizase...

Oof, Doamne! Era obosit...

Abia aştepta să se termine totul. Abia aştepta să revină curentul, ca să poată să se urce pe-o placă de-aia de prefabricate şi să se trântească-n fund. Şi să-şi rupă un picior. Voia să stea acasă şi să doarmă. Şi să-l pună pe Octavian să-i ascundă şi telecomenzile, şi telefonul, şi tastatura...

Oare Lucia voia să-şi rupă şi ea un picior?

Era nebun!

Oftă greu şi reveni în cort: imediat cum se întorcea 40 de la Niro, cu rochiţele pentru Renata, se ducea să se culce. Şi, poate, să discute cu ea. Asta numai ea ştia - depindea de ea...

De fapt, ea ştia doar când discutau. Ea nu putea anticipa rezultatul acelei discuţii. Şi nici el. Era hotărât să-i explice, cât de clar putea, că avea 45 de ani, un copil la liceu şi nu foarte multe lucruri de oferit. Şi era extrem de hotărât să se convingă cu ochii lui că Lucia, dacă va spune "Da", o va face pentru că aşa voia ea - nu pentru că era din nou într-o situaţie de criză.

Ah - să nu uite! Diseară va inspecta din nou etajul patru; i se păruse şubred...

Teodor

Mugur era un tip... paşnic. Şi precaut. În sensul că, de când stătea pe palier şi pufăia sub nasul lui, individul deschisese tot felul de subiecte de discuţie - dar numai de-alea la care bărbatul Violetei povestea iar mânzul asculta. Oare îi era frică de el, de când îi arătase pistolul? Sau încerca "să-l desluşească"? Numai mânzul ştia...

Auzi clar scârţâitul uşii blocului. Oare cine venea? Patrula trecuse la 11...

- Mocanu! Urc!

Mugur îşi făcu prompt datoria şi răspunse:

- Urcă.

Deci venea să se odihnească lângă băiatul lui. Aşa da; aşa-i plăcea şi lui! Era ocupat zi-lumină; dar atunci când punea punct serviciului, venea la copil. Şi era al copilului. Jos pălăria!

George urca treptele; căra o sacoşă destul de voluminoasă... Zâmbi slab:

- Mâine, o să inventez un clopoţel.

- Sunt nerăbdător să te întreb pentru ce!

- Să-l atârn la parter, într-un cui de bronz încastrat în perete, lângă afişul care zice: "Pentru a vi se ridica bagajele cu liftul manual, sunaţi de trei ori".

Şi arăta spre scripete... Bărbatul clătină încet capul:

- Eşti teribil! Unde e Carina?

- În sufrageria din 12.

Primi o uitătură încruntată şi-un mârâit:

- Sper că n-a scos-o pe aia mică din dormitor!

Negă şi îi şopti la ureche:

- Vio a început să ameţească, de la lungile ore de gătit în gaz de butelie. Aşa că am complotat cu Lucia şi cu Carina; Carina a trimis-o să doarmă lângă copii, eu o să-i confisc cât de curând mobilul... Iar Lucia va avea grijă să nu mâncăm toţi trei bătaie, mâine dimineaţă!

George zâmbea slab:

- Stai, că vin acum.

OK; îl aştepta! Fuma şi prefera să tacă... Nici Mugur nu era mai vorbăreţ... Chestorul principal reveni pe palier şi-l prinse de braţ:

- TIR-ul nu stă bine în faţa scării.

- Ştiu; dar dacă-l duc în spatele blocului, în 12 ore e şi dezmembrat, şi furat tot!

- Ia-ţi cheile şi hai să-l mutăm lângă cort.

Unde? George cobora deja scările; oftă greu:

- Ei, lasă - că nu-l fură nimeni din faţa blocului! E totuşi ditamai TIR-ul!

I se făcea în continuare semn să-l urmeze... Alergă în apartament, luă cheile şi se repezi pe scări. George aştepta lângă cabină... Zâmbi strâmb:

- Serios acum - chiar n-are cine să-l fure!

- Nu te juca cu asta! TIR-ul poate fi salvarea voastră, a ta şi-a familiei tale! Nu te juca cu ea!

OK! Descuie cabina şi urcă la volan. George trase portiera şi zâmbi:

- Mm, ce sus e! Îmi aduce aminte de tinereţe... şi misiunile din teren. Straşnice vremuri!

Deci chestorul Mocanu era un om de acţiune! Cum de stătea în cort la cutremurul ăsta? În fine... Ieşi în strada Maior Băcilă şi viră dreapta. Iar George arătă spre cortul luminat cu zgârcenie:

- Îl parchezi între cele două TAB-uri de la Sir.

Poftim? Zâmbi cu neîncredere şi decise să-şi rostească temerea:

- Nu-i vine generalului ideea să-l rechiziţioneze?

- Nu se rechiziţionează bunurile voluntarilor. Nu la cutremurul ăsta şi nu în zona noastră. E un general "pe sufletul meu"!

Aha! Acum era mai liniştit...

- Şi voi, o să primiţi bani pe Solenză.

Ce Solenză? Călcă frâna şi-l privi lung... George zâmbi:

- Probabil că nici Violeta nu ştie. Adică ştie, dar n-a luat-o în serios.

Ce să ia în serios?

- Ce să ia în serios?

- Ceea ce i-a spus Lucia, atunci când a rugat-o să-i împrumute lui Alex Solenza. Când a făcut aprovizionarea cu tricouri şi pantaloni. Solenza voastră e acum a Poliţiei Române; peste vreo două săptămâni, cred, o să vă caut, să-mi daţi numărul de cont...

Zâmbi slab:

- Soţia mea nu încetează să mă uimească. Întâi, sunt blocat în trafic de echipajul de la Nădlac; apoi, o aud vorbindu-mi prin staţie! Apoi sunt condus cu nino-nino în parcare, sunt invitat la masă la maşina poliţiei, mi se indică prima remorcă şi locul din spatele antemergătorului...

George râdea, el parca Tigrul... Opri motorul:

- Şi, după ce străbat toată ţara cu convingerea că o să parchez TIR-ul pe Centură şi-o să fug tare peste tarla, mă pomenesc că mă ia armata în primire... Şi-mi scutură toate calculele "albastre" formate în atâtea sute de kilometri... După care mă păleşte cu ecusonul cu "Poliţia"...

Bărbatul de lângă el râdea din ce în ce mai tare! Începu să râdă şi el:

- Şi exact când am ajuns şi eu acasă şi m-am asigurat că stă cuminte în bucătărie şi vede de copilaşi, aflu că a vândut maşina!

Gata - George râdea în hohote! Adăugă:

- La 24 de ore după un cutremur devastator, într-o piaţă auto "moartă" de mai bine de-un an, soţia mea vinde o Solenză antică aşa... între ciorbiţă şi tocăniţă!

Aproba şi aproape că nu mai putea respira! Aşa că deschise portiera:

- Aşa că eu zic să ne întoarcem repede; că mânzul e de pază - şi ştie ce femeie straşnică am! Şi e nesupravegheat rău de tot!

Coborâră amândoi; încuie maşina şi-l auzi pe George ordonând ca TIR-ul lui să fie păzit mai bine decât erau păzite TAB-urile alea. Nu trebuia totuşi să exagereze aşa...

Porniră amândoi spre pod, iar George întrebă:

- Care-i treaba cu mânzul? Presupun că la Mugur te referi...

Aprobă scurt:

- Da, la Mugur. Au fost, cândva, prieteni. Şi, din câte am înţeles eu, mama lui s-a opus şi prima, şi a doua oară.

- Mda. V-a făcut probleme?

- Nu. În orice caz, dacă va face probleme cu centrul, sunt sigur că Lucia o să-l penalizeze prompt. Iar dacă ne face nouă probleme, mie şi familiei mele, abia aştept să mă ocup de el.

- Dar s-o faci cu mănuşi, aşa; că taică-su e ataşat cultural la Ambasada României la Viena.

Serios? Ataşat cultural? George îşi scutură scurt praful de pe epoletul stâng:

- Dacă aveţi probleme, mă anunţi discret; şi-l transfer la taică-su, în centrul de la Metro Militari. Te rog însă să încerci să aplanezi paşnic conflictele. Asta dacă ţii, aşa, un pic, şi la mine...

- OK!

Trecuseră de blocul cu 10 etaje; traversau.

- O să vină, mâine dimineaţă, un autocar cu căpşunari.

- Părinţi plecaţi la muncă în străinătate.

- Exact. Momentan, am anunţaţi părinţi pentru 16 minori; dar sunt sigur că, până dimineaţă, mai apar 5-6 bezmetici care-şi închipuie că se descurcă aşa, pe cont propriu. Iar asta înseamnă că mâine o să vă relaxaţi un pic. Şi-apoi o să vă re-aglomeraţi. Şi-apoi o să vă împuţinaţi voi, voluntarii.

Cum-cum? Îl prinse de braţ şi-l opri:

- Cum adică?

- ... Renata nu poate rămâne aici o veşnicie. O să încep să vă trimit cazuri grele; am deja două hypermarketuri împuţite pân' la Dumnezeu şi vreo trei care "se cer" transformate în spitale. Că n-am de ce să transport trei sferturi din sinistraţi la spital, nu? Transport aparatura şi oamenii la sinistraţi!

Aprobă scurt.

- Copiii prefer să-i trimit la voi. Aveţi doctor, apă caldă, mâncare caldă, paturi... Aveţi nişte oameni care stau cu copiii ăştia. Momentan, şi Mugur vrea să stea cu ei; poate reuşiţi să nu vă ciocniţi foarte tare...

Aprobă din nou şi intrară în scară.

- Mocanu! Urcăm!

- Urcaţi.

Urcau şi nu mai spuneau nimic. Acum, Mugur îi putea auzi...

Deci mânzul era băiatul ataşatului cultural la Viena? Ha! Păi de-acolo venea bunăstarea! Şi tot de-acolo "se schimba ora" şi "se decidea nevasta" mânzului! Şi cum era ataşat... cultural, taică-su voia noră adevărată! Bietul mânz! Acum îi era sincer milă de el! La 30 de ani, să-i conducă tati şi mami viaţa... Brr - jalnic!

Lucia îi aşteptase în capul scărilor; o văzu cum întinde mâna dreaptă spre George... şi mâna stângă spre uşa apartamentului 13. De ce-l ducea acolo?... Aa, la duş! Mugur avea în mână pijamaua lui - aia care nu-i plăcea, cu dungi! În fine - dacă lui George nu-i provoca coşmaruri imprimeul ăla "à la Jilava"...

De fapt, poate că nu-i plăcea nici lui - dar putea chestorul principal George Mocanu, cu siguranţă propus deja pentru avansare, să refuze ceea ce i se oferea? Porni spre apartamentul lui, să se schimbe, şi-l auzi chemând-o pe Lucia la etajul patru. Hm...

Lucia

Aoleu! O chema la patru! De ce? Ce voia George să discute cu ea la patru? Îl văzu luând lanterna lui Mugur...

Orice-ar fi, o să fie sinceră! Şi gata! O să-i spună sincer ce era în mintea ei; şi-o să-l roage să-i mai dea 24 de ore, ca să poată să se despartă civilizat de Victor. Era evident că logodnicul ei n-avea nici o intenţie "să şteargă" primul cartonaş galben!

Îl urmă şi văzu cum lumina lanternei cercetează cu maximă atenţie pereţii...

"Doamne, ce gâscă eşti! Numai la prostii îţi stă capul!"

Dar, oare viitorul ei era o prostie? Faptul că se gândea la ea şi la ceea ce se va întâmpla cu viaţa ei era o prostie?

Aprinse şi ea lanterna şi o ridică spre tavan. George apăsă prima clanţă. Era încuiată. O apăsă şi pe-a doua... şi intră în "camera de discuţii". Îl urmă.

Pereţii erau zdraveni. În fine - păreau zdraveni. Aveau unele crăpături, dar nu era nimic serios... după părerea ei. Oricum, când se termina toată nebunia asta, se gândea la modul cel mai serios să plătească un inginer în construcţii şi să-l pună să evalueze apartamentul ei! Şi tot blocul! Deşi ştia că guvernul o va face oricum, parcă nu avea încredere în politicienii din 2010.

- Nu mi-ai spus că aţi intrat şi aici.

Roşi violent şi răspunse răspicat:

- Voluntarii au solicitat, mai printre dinţi aşa, o cameră de discuţii.

George se răsuci pe-un călcâi şi-o privi lung; ridică din umeri:

- Dacă ei au vrut...

Şi-acum ce zicea? O punea să desfiinţeze camera aia? Sau... George reveni spre pereţi. Inspecta... I se părea un pic gânditor... Nu voia să spună nimic. Îi era frică, de fapt, să spună ceva; îi era frică să nu spună el ceva...

Cutremurul 7 august

George

Inspecţia etajului patru ieşise bine. Era mulţumit... într-un fel. Camera de discuţii fusese o noutate, dar realizase imediat că aveau nevoie şi de aşa ceva. Iar toaleta era "trasă". Încă nu se impregnase mirosul în pereţi...

Luciei îi era frică de el. Ori de el, ori de continuarea discuţiei ăleia... Lucia îl cunoştea foarte bine. Ştia deci cum gândea... şi cam ce şanse mai avea ea la el. Şi se ferea să vorbească despre centru - ca nu cumva discuţia să alunece spre ei doi.

Era obosit. Nu mai voia să ştie nimic; nu mai voia să se gândească la asta. Oricum, nu vor vorbi azi despre ei doi! Atâta timp cât Victor era logodnicul ei, Lucia va fugi de orice alt bărbat. Şi-i mulţumea, în clipele astea, pentru că nu-l punea să-şi caute cuvintele potrivite...

Bună invenţie, duşul ăla! Apa fusese călâie; fusese tocmai bună! În sfârşit, se simţea "om"... Se îmbrăca şi zâmbea - o să vină patrula şi-or să-l vadă dormind dus, în pijamaua aia cu dungi... Mm, numai o şoaptă să audă el mâine în cort! Îi degrada! Îi concedia! Le făcea dosar penal! Zâmbea gândului năstruşnic...

Ieşi din baie şi descoperi că Teo îşi preluase deja locul pe fotoliu. Se opri în faţa lui:

- Îţi las ţie staţia. Dacă e ceva, mă trezeşti.
- Bineînţeles.
- ... Şi mă trezeşti oricum, mâine, la şase fix. Te rog.
- OK.

Intră în bucătăria Luciei iar ea împinse tava spre el:

- Poftă bună.
- Mulţumesc.

Putea spune că era un chestor principal norocos. La aşa cataclism, el avea duş cald, mâncare gătită, un pat omenesc, linişte... Şi-o femeie frumoasă în faţa ochilor. Tocmai de-asta, plecă privirea spre propria farfurie şi întrebă:

- Ce înseamnă steluţa de pe lista pe care mi-ai trimis-o?
- Că trebuie să discutăm despre Alex.

Slavă Cerului! Pentru o clipă, avusese impresia... Lucia se grăbi să continue:

- E fascinat de Vlad, reprezentantul preşcolarilor, care e şi el scurs tot după voluntarul Alex. Ieri, puştiul a plâns mai mult de-o oră când a descoperit că Alex nu mai e în centru! Iar când a venit şi el de la Niro, s-a agăţat de gâtul lui şi i-a adormit în braţe. În plus, seara, când 26 a spus că de dimineaţă vin căpşunarii, Alex s-a făcut galben ca lămâia şi a început să-i tremure bărbia.

Ridică scurt privirea:

- Vrei să i-l dai lui?

Că n-avea de ce altceva să-i povestească asta! Lucia era uimită de aşa idee... Plecă încet capul şi-o privi cu subînţeles:

- Ştii bine câte se pot întâmpla în caz de calamitate! Vrei să se-ntâmple ceva cu CNP-ul minorului?

În opinia lui, inspectorul principal Lucia Florea se gândise exact la rezolvarea aia! Tăcerea era un răspuns concludent, în cazul ăsta! Şi nu-i venea să creadă... Acum, după ce văzuse ce responsabilitate enormă era un copil, Lucia se gândea... Oftă scurt:

- Tu ce crezi - e capabil să crească un copil?

Primi o aprobare cu capul. Nu putu să nu se încrunte - aşa că reveni spre farfurie:

- Oricum, până nu-mi spune adevărul despre nevasta şi copilul "originali", nu mişc un deget. Spune-i să se grăbească cu confesiunile - că de dimineaţă, la şase fix, autocarul cu căpşunari se pune în mişcare. Dacă maică-sa sau taică-su ajung aici şi-şi preiau copilul, s-a terminat cu şmecheriile!

Primi o nouă aprobare cu capul. Şi-atât - Lucia tăcuse... Ce naiba se întâmplase? Ştia ea ceva despre Alex? Sau despre nevasta lui Alex? Sau despre copil? Ştia ea cine-l bătuse în halul ăla? Lucia era mută...

Îi făcu semn să se apropie de el. Şi se aplecă şi el, ca să-i şoptească la ureche.

Victor

Venise George! Îi auzea vocea în bucătărie! Aah, ce bine că dormise iepureşte! Se ridică şi se apropie de uşa bucătăriei. Asculta... Mânca. El mânca şi monologa ceva despre autocarul care se pune în mişcare... Aa, preluarea copilului! Lucia încercase să-i afle părerea apropo de încredinţarea minorului Vlad lui Alex; presupunea că chestorul principal nu prea marşase la ideea aia! Aşa că mai făcu doi paşi şi intră în bucătărie.

Şi simţi că i se taie picioarele!

Lucia se aplecase peste masă, spre George. Şi el se aplecase spre ea; acum, el îi şoptea ceva la ureche. Ea asculta... Ea ridica privirea spre el; asculta în continuare, privindu-l lung pe el... El simţea că îl doare sufletul...

Reuşi să se dezmeticească; se răsuci şi luă PET-ul cu apă plată. Şi-şi puse un pahar cu apă. Îşi impunea să nu-i mai privească... Să nu verse paharul cu apă în capul ei... Ieşi şi-o auzi rostind clar:

- Asta e o veste foarte bună. O să-i spun Ludmilei să-i dea un calmant, înainte de plecare.

Se aşeză pe canapea, în sufragerie, şi goli paharul dintr-o suflare. Şi-şi impuse să închidă ochii - la noapte, la trei fix, Teo o să-l trezească. El o să urce în apartamentul de sus, de la patru, şi-o să citească dosarele şi agenda - mai ales agenda! Şi pe urmă se va gândi, la modul cel mai serios...

Lucia

Mm, îi venea să chiuie! Şi nu putea să chiuie - că o bătea George 12 cu 24 dacă afla că "ţara arde" iar Luciei îi arde de frecat ridichea lui Victor! Aşa că era serioasă; atât de serioasă, că se aştepta să fie întrebată din clipă-n clipă "ce-are". Făcuse un bot mare şi îmbufnat... George înghiţi şi întrebă în şoaptă:

- Probleme în paradis?
- Da.
- Mari?
- Mari.

Degetul arătă spre tavan:

- 50% au o rezolvare simplă.

- Restul de 50%, nu.

Ochii albaştri o priviră lung, serioşi... Scoase din buzunar cele două cartonaşe colorate iar George zâmbi slab:

- E un domn că nu ţi l-a înapoiat adineauri.

Hei! Se încruntă scurt:

- Sunt o doamnă că nu l-am plesnit când a uitat să-mi scoată bocancii! Şi nu numai!

Şi cu asta, gata - că se înfuriase! Se ridică şi ieşi:

- Noapte bună.

- Noapte bună, Lucia.

Aah, ce afurist era! O făcuse să zâmbească! Tonul ăla calm, cald, sfătos, "uşor înţelegător" cu tânăra repezită şi mult prea iute-n dragoste, plus "Lucia" de la sfârşit şi absenţa oftatului părintesc o făcuseră să zâmbească! Ieşi... şi intră în holul apartamentului 13. Teo o privea lung; era binedispus... Se aplecă la urechea lui:

- Deci, să recapitulăm. Dacă patrula vrea ceva, mă trezeşti pe mine - nu pe el.

- OK.

- Dacă staţia ţipă după el, o laşi să ţipe de două ori. Şi dacă ţipă şi-a treia oară, atunci e musai să-l trezeşti.

- OK.

- Dacă simţi că te fură somnul, găseşte un insomniac şi ţine-l de vorbă; OK?

- OK.

- Vorbesc serios - jumătate din apartamentul ăsta s-ar repezi pe scări în jos, în căutarea părinţilor!

- Ştiu. Stai liniştită.

- Eu dorm în holul din 15. În caz că nu mă trezesc eu, te rog mult să nu-l împuşti; OK?

Era uimit... Oftă greu:

- Alex "s-a lipit" rău de tot de-un preşcolar.

- Vlad. Ştiu "istoria", mi-a spus-o Mugur.

- ... Serios? Ţi-a spus Mugur ce şi cum?

- Da. Când mi-a predat "gestiunea", mi-a făcut inventarul voluntarilor pe camere, mi-a spus că Victor mă roagă să-l trezesc la trei şi mi-a atras atenţia asupra faptului că Alex ar putea încerca să-l fure pe Vlad la noapte.

Deci Victor îl rugase pe Teo... OK! Reveni la problema lui Alex:

- Bun. Dacă se întâmplă chestia asta, te rog eu mult de tot să nu-l împuşti. Bate-l până-i sună toţi clopoţeii din cap, leagă-l de calorifer şi fă-i morală. Dar nu-l împuşca! OK?

- OK.

- Cred că laptele şi brânza or să vină pe la cinci; o trezeşti pe Carina, da?

- Da.

- Şi dacă

- Noapte bună, Lucia!

Tonul lui Teo fusese vesel. Şi-un pic certăreţ - că prea îl dădăcea... OK! Îl bătu uşor pe umăr - tiristul ăsta era tocmai bun de clonat şi pus să repună ţara pe picioare. Deşi se îndoia că dona el vreo picătură de sânge "pentru cauză"...

Intră încet în apartamentul 15 şi se aşeză pe fotoliu. Şi privi lung bărbatul chircit pe patul din sufragerie. Nu era bine deloc... Alex "se făcuse mic", ca să încapă printre preşcolari şi să poată să doarmă cu Vlad în braţe. Alex îşi făcea singur rău. Dar... Dar, cu puţin noroc, mama lui Vlad nu va veni. Cu ceva mai mult noroc, George chiar o s-o creadă când îi spunea că omul ăla putea avea mare grijă de piciul de-o şchioapă... Cu o vrajă mare-mare, ar fi putut să-l convingă pe Alex să-i spună de ce plecaseră nevasta şi copilul. Şi de ce el apăruse pe palier bătut metodic, după plecarea lor.

Dacă George ar fi fost convins de faptul că Alex era un tată bun, ar fi marşat imediat la ideea ei. Nu i-ar fi spus şi ei asta; doar i-ar fi cerut fişa minorului şi-ar fi rezolvat problema. Dar aşa, George nici nu clipise - semn că povestioara cu amantul moldovean scârţâia serios...

Ce va fi, va fi. Dacă Cel de Sus o să vrea să-i dea o nouă şansă lui Alex...

Închise ochii şi-şi desfăcu părul. Şi simţi cum adoarme instantaneu...

George

Să-i fie de bine. Se ridică şi constată că nu putea să-şi spele vasele, din simplul motiv că nu ştia care era sticla cu apă "menajeră"! Se îndoia, oricum, că fiecare îşi spăla vasele în bucătăria proprie. Aşa că...

Aşa că intră în sufragerie şi se aplecă lângă canapea. Şi văzu încruntarea de pe chipul lui Victor... Zâmbi slab:

- I-am spus că în noaptea asta Carina o să-şi viziteze mama, la spital. Atâta tot.

Ochii căprui se deschiseră larg. Hm; ştiuse că nu doarme! Probabil se gândise până acum cu care pumn "să-l pălească" mâine dimineaţă - dreptul sau stângul! Ha!

Reveni în bucătărie, luă tava şi ieşi pe palier. Şi intră încetişor în apartamentul 15.

Lucia dormea pe fotoliu. Adormise deja. "Încorsetată" în uniformă, alunecată un pic pe perna fotoliului, cu capul strâmb pe spătar... De ce nu dormea şi ea omeneşte, culcată pe un obiect plan? Avea senzaţia că şi noaptea trecută tot pe fotoliul ăla şi-o petrecuse! Şi-atunci...

Intră în bucătărie şi lăsă tava pe masă. Şi mâzgăli cât mai citeţ, pe un post-it, "Sărut mâna pentru masă". Fusese un adevărat deliciu culinar! Se întoarse, dădu să iasă...

Dar se opri. În bucătărie era întuneric beznă; aşa că se sprijini de zid şi privi lung silueta din fotoliu...

"De ce dracu o iubeşti atât de mult? Şi de ce dracu ea nu vede asta?" Grele întrebări; foarte grele!

O iubea, pur şi simplu. Era acolo, în sufletul lui; şi-o iubea, fără să se întrebe dacă era bună pentru el, dacă el era bun pentru ea, dacă s-ar fi putut înţelege şi în particular la fel de bine cum se înţeleseseră în ultimii cinci ani de amiciţie şi conlucrare poliţienească... Fără să se întrebe dacă "Da"-ul ei i-ar fi adus lui fericire sau nefericire...

Da; era o femeie frumoasă. Superbă. Dar n-o iubea pentru că era frumoasă. Şi nici pentru că-şi făcuse patru nuanţe-n cap şi purta egări turcoaz în ultimul timp. O iubea pentru că roşea... pentru că simţea efectul pe care-l avea el uneori asupra ei... Pentru că ei nu-i era frică de poliţistul Mocanu... Pentru că se înţelegeau, totuşi, din priviri...

O iubea pentru că o iubea. Şi-atât.

Porni spre uşă şi observă imediat silueta de pe podea - şi pe piciul din braţele lui. Şi se încruntă scurt - pentru că pe el scena aia nu-l înduioşa cu nimic. Indiferent de situaţia piciului, Alex nu avea nici o şansă. Atâta timp cât refuza să spună adevărul despre dispariţia bruscă a nevestei şi copilului, el unul refuza să se gândească la varianta încredinţării preşcolarului unui străin! Indiferent cât de bine se înţelegeau copilul cu adultul! Văzuse multe, de-a lungul carierei....

Reveni în apartamentul Luciei, intră încet în dormitor şi-şi trezi băiatul. Octavian îl recunoscu şi "înflori" la propriu... Oof, Doamne! Oare Alex îşi văzuse vreodată copilul "înflorind" aşa la apariţia lui? Probabil că nu. Văzuse atâtea ştiri şi atâtea talk-showuri şi aflase atât de multe lucruri despre autişti...

Ia să se odihnească ei aşa cum trebuie! Îşi luă băiatul în braţe şi închise ochii.

Carina

Se simţea legănată uşor... Hei! Era dimineaţă! Gata, trebuia să se ridice de-acolo şi să fiarbă o tonă de macaroane cu brânză! Deschise ochii şi se ridică. Şi realiză abia acum că persoana din faţa ei purta uniformă şi nu semăna deloc cu Teo! I se făcu semn să nu facă zgomot şi să iasă pe hol... OK!

Gata. Tânărul poliţist zâmbea "cu toţi dinţii":

- Şefu' mi-a dat dispoziţie să fac aranjamentele necesare. Şi le-am făcut. Mergem?

- ... Unde?

- La spitalul din parcul Motodrom!

La spitalul... Aoleu! Mămica ei! Se repezi spre baie:

- Vin imediat! Mă aştepţi, da?

- Evident...

Închise uşa şi aprinse lanterna. Şi începu să se îmbrace "cu viteza luminii"! Că doar nu era să plece în pijamaua Luciei, nu?

... Uniforma Luciei îi stătea bine; se întreba ce va spune mama ei când o va vedea "poliţistă"! Probabil o să râdă şi-o s-o întrebe ce uniformă îşi luase Nicolae de la sex-shop! Una de interlop? Râdea pe tăcute şi-şi încheia nasturii...

Şi gata. Ieşi, iar poliţistul reîncepu să râdă:

- Şi eu, care mă gândisem la turban...

Ce turban? Îl privea mirată...

- În spitale nu au voie decât răniţii şi cadrele medicale. Şefu' a tras sfori serioase ca să-ţi faciliteze cinci minute de vizită.

Aoleu! Păi atunci, să meargă odată! Ieşi, iar Teo şopti:

- Să aveţi grijă de voi!

Făcu un pas spre scări, iar Nicolae anunţă scurt, din uşa apartamentului 13:

- Merg şi eu cu tine.

Oof! Alergă şi-l prinse în braţe:

- Nu cred că ne poate strecura pe amândoi înăuntru! În plus, eu mă duc acum în inima bolilor şi microbilor! Te rog!

- Şi dacă se întâmplă ceva?

- N-are ce să se întâmple. Te rog, stai tu aici, cu Găluşcuţa. Dacă se trezeşte, să nu se sperie...

Şi uite că, deşi Renata nu se trezise niciodată noaptea, Nicolae aproba şi-o împingea spre scări... Îi fură un sărut şi-l urmă pe poliţist.

Coborau treptele în grabă. Făceau gălăgie; dar...

Ieşi din scară şi i se arătă maşina de poliţie. Urcă în spate şi şopti:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa.

Şi gata - porniseră spre Motodrom...

Abia aştepta s-o revadă! Abia aştepta să-i spună! Doamne, câte ar fi avut să-i spună! Dar n-avea decât cinci minute; aşa că o să-i spună despre cununia religioasă, naştere, nuntă şi botez - toate, prilej de petreceri dezmăţate. Apoi o să-i spună despre Renata; şi apoi, despre centru. Şi-apoi o s-o roage să se facă bine repede de tot, pentru că soţul ei o aştepta în Dragonul de cinci stele...

Plecă privirea spre propriile mâini - ieşiseră în Şoseaua Colentina, iar ea nu putea să se uite pe geam. Nu putea să vadă cum mergeau operaţiunile de salvare. Oare oamenii ăştia credeau că participau la operaţiuni de salvare? Sau doar la operaţiuni de degajare a resturilor clădirilor? Probabil că la amândouă...

Ludmila

Măiculiţă, ce somn îi era! Ameţise de somn! Era unu şi cinci minute, iar Carina tocmai plecase să-şi viziteze mama...

De când cu cutremurul ăsta, dormise iepureşte. Auzise toate doleanţele, suspinele şi durerile copiilor; dar auzise şi toate foşnetele, toţi paşii, toate obiectele căzute pe podele...

Abia aştepta să vină electricitatea! Abia aştepta, de fapt, să vină şi ultimul părinte şi să ia ultimul copil! O să-l roage pe Teo să amâne plecarea cu vreo 24 de ore - şi s-o lase să doarmă. Iar el probabil că o va invita să doarmă în cabina TIR-ului - pentru că era vesel, binedispus şi cu chef de treabă, dar îl simţea nerăbdător să emigreze odată! Mediul ăla nu era deloc bun pentru Florin şi Liana! Îşi putea doar închipui cât de îngrijorat era Nicolae...

Se ridică şi ieşi din sufrageria apartamentului 13. Era linişte aici. Dormeau toţi. Erau liniştiţi... Porni spre apartamentul 14, cu gândul la canapeaua din dormitor...

- Psst!

Poftim? Se întoarse imediat şi intră. Denisa zâmbea strâmb:

- Am auzit că mă inviţi la o cafea şi-o ţigară...

- Bineînţeles!

Şi-i oferi braţul... Denisa arătă spre treptele care duceau la etajul 4. O aşeză acolo şi ridică un deget:

- Mă duc după ness! Să nu începi fără mine!

Femeia râdea pe tăcute şi nega - nu, nu începea nimic fără ea... Intră în bucătăria Violetei şi luă unul dintre PET-urile de jumătate de litru. Punea ness-ul şi zahărul şi simţea că se încrunta "văzând cu ochii"...

Urma o discuţie grea. Denisa îi vorbise azi despre divorţ şi despre viitorul ei logodnic. Acum, probabil că se simţea îndeajuns de puternică să vorbească despre moartea băiatului ei. Se temea că ea, ca vecină un pic "absentă" din blocul ăla, o să facă o prostie monumentală, o gafă verbală monumentală... Nu ştia în ce măsură putea face faţă acum, când era mai obosită şi mai nedormită ca niciodată, unei femei cum era Denisa! Extrem de isteaţă, cu memorie bună, plină de gânduri şi planuri contradictorii, cu un milion de întrebări fără răspuns în minte...

În fine! O să încerce măcar! Amestecă bine sticla şi luă două pahare. Şi ţigările. O privea lung...

Denisa îmbătrânise. Între momentul ridicării femeii ăleia de pe canapea şi momentul ieşirii ei din apartamentul 15, Denisa îmbătrânise vizibil. Şi se întristase vizibil. Se aşeză lângă ea, turnă două păhărele de ness... Femeia îşi aprinse o ţigară şi privi lung pragul uşii Violetei. Şi oftă... Decise să înceapă cu o discuţie ceva mai uşoară:

- Centrul ăsta e extraordinar, în opinia mea.

- Este. Eu n-am văzut mare lucru din el; dar mă uit la copii şi-mi dau seama că şederea lor aici este una plăcută.

- Nu ştiu cum reuşim chestia asta! Înainte de cutremur, nu eram totuşi nişte vecini de-ăia "sociabili", care îşi împrumută grătarul, bat împreună cuie pe palier şi îngrijesc împreună florile din grădiniţa blocului...

- Da; e destul de ciudat...

Şi nu prea ştia ce să mai spună - că dacă trecea la lăudarea fiecărui voluntar, ajungeau şi la Nicolae, şi la Carina...

- ... Refuz să mă gândesc că putea fi şi el în dormitorul din 12 acum, cu Octavian şi nepoţeii tăi.

- El era în vacanţă, nu?

- Da.

- Şi presupun că stătea toată ziua acasă, la calculator, nu?

- Da.

- Şi se trezea devreme? Sau...

Denisa plecă grăbită capul. "Şi eu ce dracu să înţeleg din asta? Ce trebuie să-ţi dau - Distonocalm sau Diazepam?" Copilul ăla ar fi avut o şansă să scape de căderea mobilei?

- ... Mi-am pierdut băiatul din cauza propriei prostii.

- Te rog să nu vorbeşti aşa.

- Ăsta e adevărul. Am aflat... După ce-a murit el, am vorbit cu prietenul lui. Fabian avea un singur prieten...

Iar asta era extrem de rău...

- Ei vorbeau mult pe mess... Băiatul ăsta a scos la imprimantă discuţiile lor şi mi le-a dat. Le-am citit cuvânt cu cuvânt, literă cu literă, şi-am înţeles de ce s-a sinucis băiatul meu. S-a sinucis pentru că eu am făcut tâmpenie după tâmpenie şi nu mi-am dat seama cât de rău îl doare...

O cuprinse uşor cu braţele:

- Sunt sigură că n-ai fost unicul motiv al gestului lui.

Denisa se desprinse din îmbrăţişare şi trase un fum... Şi oftă greu:

- ... Am avut o perioadă mai nenorocită... Eu am avut o perioadă mai nenorocită. Nu eram foarte sigură ce vreau să obţin de la viaţă. Pentru viitorul meu, ştii... Uneori aş fi încercat să mă împac cu Nicolae; alteori eram tentată să iau Pagini Aurii şi să sun la primul cabinet de avocatură de pe listă... Eduard încerca să-mi atragă atenţia că totul ar fi fost perfect dacă eu n-aş fi avut comportarea unui intercity... Fabian ştia că relaţiile mele cu Nicolae erau sub punctul îngheţului. Se izolase în camera lui, cu pictura şi Messenger-ul şi jocurile în reţea, de parcă se temea ca prezenţa lui să nu tulbure echilibrul ăla fragil dintre mine şi taică-su! Iar eu n-am observat asta; şi l-am lăsat să se izoleze, pentru că eram în perioada aia nenorocită...

N-o să-i spună că toţi părinţii aveau perioade de-astea nenorocite, când copiii erau "ca şi singuri". O s-o lase să povestească şi-atât! Şi, în funcţie de ceea ce va auzi, va şti dacă va trebui să spună ceva la final, sau nu!

- În fine... Nu ştiu ce s-a întâmplat în mintea lui Nicolae; şi nici când anume s-a întâmplat. Stabilisem, la începutul anului, că divorţul iese din discuţie până împlineşte băiatul 14 ani. Ca să poată spune singur, la tribunal, cu cine vrea să stea. Dar... Dar, luna trecută, am început să ne luptăm pentru copil. Pentru poziţia întâi în ochii copilului nostru. Ca şi cum presimţeam scurtarea extremă a termenului ăluia...

Probabil că el îşi dorise foarte mult să fie cu adevărat tatăl Renatei; sau poate că ea se săturase să se tot despartă de omul ăla care-o iubea îndeajuns de mult ca să nu-i atragă atenţia că greşeşte decât aşa, cu aluzii fine...

- Luna trecută, Nicolae a lăsat brusc BCR-ul deoparte şi s-a concentrat asupra băiatului. Iar schimbarea asta de comportament l-a făcut pe Fabian să iasă din camera lui şi să încerce să petreacă cât mai mult timp cu tatăl lui. N-am înţeles atunci de ce-a făcut-o. Nici n-am stat să analizez asta. Am zăcut încuiată în spitalul Colentina, cu coastele rupte - şi m-am speriat. Am simţit că-l pierd, iar după divorţ Fabian se va muta la el şi mă va uita. Mi-am închipuit că Nicolae se foloseşte de absenţa mea ca să câştige copilul... Şi-am încercat să fac o şmecherie... L-am minţit pe băiat. I-am dat speranţa că eu renunţ la divorţ şi sunt dispusă să continui căsnicia de faţadă cu Nicolae pentru ca el să ne aibă pe amândoi sub acelaşi acoperiş. În calculul meu,

- În calculul tău, Nicolae n-ar fi marşat la aşa ceva; şi-atunci băiatul se supăra pe el şi venea cu tine.

- Exact. Numai că, atunci când i-am spus lui Nicolae... Ne-am certat. Şi ne-am plesnit. Şi ne-am azvârlit adevărul în faţă urlând, uitând că Fabian era pe partea cealaltă a zidului...

Iar copilul, care trăise toată viaţa într-o oază de linişte şi calm şi bună înţelegere, îşi văzuse brusc părinţii pălmuindu-se şi urlând unul la altul. Şi cine ştie ce anume urlaseră - că nu-şi permitea să întrebe...

- ... De când a intrat la şcoală, relaţia mea cu Fabian n-a mai fost atât de strânsă cum fusese înainte de şcoală. Iar existenţa lui Eduard mi-a distras atenţia... Băiatul meu ajunsese să discute cu mine numai despre pictură, şcoală şi cunoscuţi comuni. Nu mai vorbeam despre noi doi. Nu mai venea el să-mi spună una sau alta - discutam numai atunci când mă duceam eu la el, să-l întreb dacă şi-a făcut temele, sau ce-a spus diriga... I-a spus lui Nicolae că îi place de o fată; când s-a întors din tabără, mie mi-a spus că nu s-a întâmplat nimic şi de fapt nici n-o place cine ştie ce! Şi-am descoperit, după ce-a murit, că era îndrăgostit lulea - şi-o pictase... Şi ieşeau amândoi la plimbare prin parc...

Tristă poveste! Nici nu ştia ce să spună! Încercă să zâmbească un pic:

- Ei - ţi-ar fi spus şi ţie!

- Nu. Eu întotdeauna am fost... altfel decât celelalte mame. Cum să-ţi spun... Am fost o mamă *cool* - chiar şi atunci când nu era cazul. De exemplu, când a plecat în tabără, am fost singura mamă care-a pus Kiss FM la mobil, la şase dimineaţa, în mijlocul Gării de Nord. Şi-am mai şi dansat cu colegele băiatului meu.

"O mamă cam prea *cool*", ar fi spus Denisa, dacă n-ar fi încercat să nu-şi zdruncine coastele cu hohotele de plâns...

- ... Avea nevoie de taică-su; în plus, atunci când l-a văzut pe Eduard, şi-a dat seama că e mai tânăr decât mine, că o să avem probleme de comunicare, de relaţionare... Şi că prezenţa lui ne-ar fi încurcat în rezolvarea problemelor ăstora.

- Cum să vă încurce?!

- Prezenţa lui m-ar fi împiedicat să-i spun verde-n faţă lui Eduard ce nu-mi place. Şi cu siguranţă l-ar fi făcut pe el să păşească clipă de clipă cu grijă, ca pe ouă. Aşa se gândise băiatul meu...

Şi cam avusese dreptate să gândească aşa...

- Am avut un copil extrem de isteţ, extrem de emancipat... Un foarte bun observator, un tânăr foarte diplomat... Un foarte bun actor... Cred că încerca să ne ascundă faptul că a crescut, ca să ne lase sentimentul că trebuie să fim amândoi aproape de el. Cred că, dacă ar fi putut, ar fi refuzat să se dezvolte - ar fi rămas prichindel de clasa-ntâi... Iar tot dezastrul ăsta a început cu mult înainte să ne dăm noi seama de asta. Acum un an.

Carina

Maşina de poliţie opri pe Şoseaua Fundeni, în faţa intrării. 26 se grăbi să coboare; ea se grăbi să-l urmeze. Se apropiau de poartă... Fără să scoată un cuvânt, tânărul întinse o hârtie; militarul cu automatul de gât o luă, o citi, o reciti... şi le deschise poarta:

- În dreapta.

Cum adică? Nu avu timp să-şi rostească nedumerirea; fu prinsă de mână şi smucită spre dreapta! Hei!

- Hai! Cele cinci minute au început deja!

Aoleu! Îl urma şi încerca să ferească cumva oamenii de pe alee... Şi se opreau din nou.

- M-a trimis chestorul principal George Mocanu.

O femeie în halat alb o privi lung... şi aprobă:

- În capătul aleii, penultimul pat.

Şi iar o rupeau la fugă! Oof! Spera să nu se-mpiedice, că era destul de obosită...

Se apropiau de capătul aleii... Vedea penultimul pat... Doamne, ea era! Mămica ei! Se repezi şi-i prinse capul în palme:

- Mami!

- Carina! Prinţesa mea!

Şi-o pupa repede-repede, că îşi imaginase...

- Unde e Renata?

- E bine. E cu Nicolae, într-un loc foarte sigur pentru toţi trei. Mami, te simţi bine?

- Da.

- Ai păţit ceva? Te-ai lovit? Ai ceva?

- Nu. Sunt deshidratată şi sleită de puteri. Dar mă refac. Mi-au pus perfuzii...

O privea şi râdea - şi uitase instantaneu tot ceea ce voise să-i spună... Mămica ei oftă greu:

- Voi unde staţi? Blocul vostru a rezistat?

- Nu; adică nu ştiu. Noi am ajuns la Nicolae acasă.

Pălise, semn că-şi amintise imediat de nevasta lui Nicolae!

- Acolo, una dintre vecinele lui e poliţistă. Iar şeful ei ne-a rugat să facem pe palierul ăla un centru pentru minorii rătăciţi. De-aia am uniformă - e a vecinei poliţiste. Tot el are grijă de noi, ne aduce tot ce ne trebuie, ne asigură paza acolo...

- ... Şeful ăsta al poliţistei e cumva un bărbat de 40-45 de ani, înalt şi solid, şaten cu ochi albaştri?

Aprobă.

- Şi îl cheamă George Mocanu?

- Da.

Mămica ei zâmbi slab:

- El m-a găsit.

Cum-cum?

- El mi-a spus că sunteţi bine, atunci când m-au găsit. El a supravegheat scoaterea mea dintre dărâmături...

Zâmbi slab... şi "erupse":

- El o să fie naşul nostru - al meu şi-al lui Nicolae! Mamă, Nicolae vrea să facem cununia religioasă imediat cum se redeschide prima biserică!

- Şi divorţul?

- Divorţul o să fie când o să fie; dar cununia religioasă vrea să fie cât mai repede. Ca să facem o petrecere de pomină după...

Mămica ei râdea...

- Şi spunea că ordinea va fi: cununia religioasă, naşterea, nunta şi botezul. Şi după fiecare trebuie să avem o petrecere de pomină...

O privea lung... Era fericită. Era liniştită. Strânse uşor mâna de pe cearceaf:

- Tata e bine; e într-un centru de sinistraţi.

- Ştiu; mi-a spus George. A trecut pe-aici, pe la zece, şi mi-a spus că trebuie să mă refac cu viteza sunetului, ca să mă transfere şi pe mine în centrul ăla de sinistraţi.

- Te rog eu mult să te faci bine!

- Păi sigur că mă fac bine! Tu nu ştii cine e George Mocanu şi ce ordine a dat pe-aici! Nimeni nu-şi permite să nu-l asculte! Nici eu nu-mi permit să fac de capul meu, aşa...

Fu prinsă uşor de braţ; 26 dădea subtil din cap... Reveni spre mama ei:

- Trebuie să fug - că n-avem aprobare decât pentru cinci minute!

- Ştiu, mi-a spus! Fugi! Şi să ai grijă de ei, auzi?

Aprobă cu capul.

- De amândoi!

- Bineînţeles!

- Şi să nu te certi cu femeia aia!

Negă.

- Să aveţi grijă de voi!

- Să te faci repede bine!

Se repezi şi-o pupă pe frunte - iar 26 o trase cu fermitate spre poartă:

- Hai, că ne iau ăştia la ochi şi iese nasol de tot!

Da; adevărul era că dacă toţi răniţii ăia solicitau câte cinci minute cu rudele... mamă-mamă! Alergau spre poartă...

Ieşiră din parc, iar portierele se deschiseră prompt. Urma drumul înapoi, spre centrul de minori. Numai că acum era liniştită. Acum râdea, pe tăcute...

Mămica ei era fericită. Scăpase cu bine din toată nebunia aia şi se făcea bine văzând cu ochii... Şi tocmai aflase că o să aibă şi-un nepoţel...

Nicolae

Cum-cum? Dezastrul începuse acum un an?

Recunoscuse imediat vocea Denisei - că doar o putea recunoaşte dintr-o mie! Şi cum se hotărâse să o aştepte pe Carina, cum îl mirase faptul că Denisa nu dormea la ora aia "nebună", ieşise în uşa dormitorului. Ascultase discuţia lor şi decisese să nu se amestece; dar cum se părea că fosta lui soţie urma să vorbească despre ceea ce aflase de la Nuţu...

Ieşi încet de tot din apartament şi veni în uşa apartamentului 13. Şi-l rugă din gesturi pe Teo să nu facă zgomot...

Denisa oftă greu:

- Acum un an, într-o zi de vară, stătea cu bunica lui în staţia de autobuz. Cu mama lui Nicolae, care l-a luat de la şcoală şi-a stat cu el acasă până seara, încă din prima lui zi de şcoală. Şi care mă urăşte din tot sufletul... Erau în staţie deci. Iar Fabian a văzut-o pe una din vânzătoarele de la Mega Image venind spre magazin, împreună cu un băiat cam de vârsta lui. Se plimbau, dar erau trişti. La un moment dat, i-a oprit un bărbat. Ea a îmbrăţişat băiatul şi-a început să plângă; el a început să bombăne, ea a plecat, copilul a rămas cu ochii plini de lacrimi după ea... El l-a plesnit peste umăr, i-a scrâşnit câteva cuvinte şi-a plecat furios în direcţia opusă. Iar copilul a fugit după el - deşi plângea după maică-sa... Băiatul meu era îngrozit de posibilitatea ca şi el să treacă prin asemenea momente; pentru că, spunea el, eu sunt dominatoare şi mă impun, iar taică-su ştie să obţină ceea ce vrea să obţină... Şi deşi amândoi i-am transmis, mai mult sau mai puţin voalat, că suntem oameni întregi la cap şi avem îndeajuns de multă şcoală ca să nu ne spargem capetele la propriu, uite că am ajuns să ne pălmuim şi să urlăm unul la altul...

Doamne! El de ce nu ştiuse asta? Lui de ce nu-i spusese?

- Nu ştiu cum să-ţi spun... Băiatul meu era la Morgă, iar eu stăteam în sufrageria aia şi mă uitam la copilul pe care nu m-am gândit niciodată să-l întreb ce tot vorbeşte el cu Fabian pe mess... Ore în şir... Zile în şir... Copilul meu avea un singur prieten; iar eu habar n-aveam despre ce vorbeau ei. Habar n-aveam dacă Fabian discută totuşi cu cineva despre el şi gândurile lui, dacă se sfătuieşte cu cineva... Doamne! Dacă m-aş fi gândit să vorbesc cu copilul ăla acu' o săptămână, aş fi înţeles totul! Ştii ce i-a spus Fabian al meu prietenului lui, la începutul lunii iulie? Că "creştetul ocupat", cum îl numea el pe Nicolae, pare să se dezgroape din muncă şi vrea să se apropie de el. Şi că a descoperit că are un tată "super"... Că Nicolae îl făcea să se simtă un pic bărbat... Eu l-am ferit întotdeauna de lovituri, de căzături, de lucrurile şi situaţiile periculoase... Şi culmea e că m-am supărat când am aflat că taică-su l-a dus cu barca-n Herăstrău! Îţi dai seama? Fabian a urcat prima oară într-o barcă cu vâsle după ce a împlinit 13 ani! Jalnic, Ludmilo! Am făcut din el un pictor fără nici o cicatrice...

"Ba ai făcut din el un copil inteligent, manierat, calculat..." Ar fi vrut să poată să se ducă la ea - dar se temea că apariţia lui va isca urlete. Aşa că stătea acolo, în hol, şi încerca să nu plângă...

- Iar la botez, la Giurgiu, şefa mea ne-a bârfit la subalterne, fără să-i pese că fi-miu era chiar în spatele ei... Băiatul a auzit acolo multe lucruri care nu-mi făceau deloc cinste... Atunci s-a hotărât să plece cu taică-su. Iar de dimineaţă am avut accidentul, după-amiază a văzut dosarul...

- ... Ce dosar?

- ... La un moment dat, am fost urmărită. Şi fotografiată. Nu ştiu dacă Nicolae a plătit un detectiv particular, sau m-a urmărit chiar Carina...

- ... Carina?

- Da. Nicolae aşa a spus - că ea m-a urmărit, din proprie iniţiativă. Şi ştii ce-a vrut băiatul meu să ştie, după ce-a văzut fotografiile cu mine şi cu Eduard? Nu m-a întrebat de ce a apărut Eduard, nu m-a întrebat când a apărut, nu m-a întrebat de ce n-am divorţat deja... M-a întrebat dacă există un dosar de-ăla despre Nicolae. Pentru el, faptul că nu mi-a păsat nicicum de viaţa privată a soţului meu a fost dovada clară că eu eram vinovată pentru divorţ.

Ludmila oftă greu:

- Nu-i aşa! A trăit şi el alături de "creştetul ocupat", nu? A suferit şi el din cauza neatenţiei cu care era tratat!

- Da, dar nu s-a retras în apartamentul bunică-sii.

- S-a retras în camera lui, cu pensula şi tastatura. Şi v-a pedepsit pe amândoi.

Ludmila avea dreptate... şi nu prea. Da, Fabian ar fi trebuit să urle la ei ca să-i dezmeticească; dar, pe de altă parte, cum să aibă un puşti de şcoală generală înţelepciunea doctoriţei de peste 50 de ani? Şi cum de ei, doi adulţi şcoliţi, nu-i băduseră copilului lor nici un fel de atenţie?

Încerca să nu ofteze; Denisa plângea, Ludmila nu mai spunea nimic...

Îşi aprinse o ţigară şi-şi şterse scurt lacrimile. Şi porni spre ele. Ludmila întoarse capul şi păli... Întinse mâna spre ea şi-o ridică de pe scară - şi se aşeză lângă Denisa:

- Fabian ar fi dat cu mine de toţi pereţii, în clipa în care ar fi aflat despre Renata.

Denisa clătina capul şi plângea...

- Nu; nu tu ai fost motivul. Eu am fost motivul. În loc să deschid ochii şi să observ că am un copil mare, frumos, talentat, sensibil şi plin de sentimente pentru mine, eu am preferat să fac alt copil. Şi-apoi am năvălit peste el, hotărât să-l smulg de lângă femeia care l-a crescut de când a scos primul ţipăt şi să-l mut lângă femeia care-a complotat alături de mine la apariţia noului meu copil.

Luă PET-ul şi bău o duşcă zdravănă, ca să poată să-şi înfrâneze suspinele şi să continue:

- Eu am ridicat brusc creştetul ocupat şi am vrut să iau totul - uitând că nimic din ceea ce voiam eu nu-mi aparţine. Şi că nu merit să primesc

- Te-a dorit cu disperare! După ce ai făcut primul pas spre el, Nuţu spune că îşi pregătea ore în şir subiectele de discuţie cu tine!

- Iar eu am fost îndeajuns de idiot să nu-i spun... I-am spus atâtea lucruri, atâtea secrete, atâtea tâmpenii inutile! Şi nu i-am spus de Renata... Am întors situaţia pe toate părţile, până am tras concluzia că o va adora; şi-am încercat să-l trag spre ea, fără să văd adevărul. Fabian n-ar fi urât-o pe Carina, pentru că a făcut tot ce a fost omeneşte posibil ca să mă aibă alături de ea. Ar fi urât-o pe Renata. Ar fi urât-o din tot sufletul, pentru că eu ieşeam din mariajul cu tine pentru ea.

Iar nega?

- Ar fi urât-o pentru că aş fi stat cu ea. Pentru că m-aş fi jucat cu ea. Pentru că aş fi cedat lacrimilor şi plânsului şi-aş fi dormit cu ea. Pentru că i-aş fi aruncat şi ei mingea în parc. Fabian ar fi urât-o pe Renata pentru că, în comparaţie cu ea, BCR-ul reprezenta doar un biet gard de-o şchioapă între mine şi el.

Plângeau amândoi; Ludmila probabil că ar fi fugit de-acolo cu viteza sunetului, dacă nu s-ar fi îngrijorat pentru posibilitatea "escaladării situaţiei"... Oftă greu:

- Te rog, spune-mi ce ţi-a spus Nuţu. Te rog!

Denisa îşi trase scurt nasul; Ludmila îi oferi imediat un şerveţel... Aştepta - şi voia să spere că o să-i spună...

- ... A auzit tot ce ne-am spus. Toată discuţia noastră. Când noi l-am auzit trântind uşa, el nu intrase în cameră. El rămăsese pe hol - şi venise până la uşa bucătăriei... Se aşteptase să audă palme; dar şocul cel mare a fost vestea despre Renata.

Deci avusese dreptate! El îl omorâse! El şi prostia din capul lui! De ce nu-i spusese nimic despre Renata? De ce?

- Nu l-a supărat faptul că avea o surioară. L-a supărat faptul că susţineai sus şi tare că n-o să-ţi mai neglijezi niciodată copilul, că n-o să mai lipseşti niciodată de lângă copilul tău, că o să fi un tată adevărat... Şi când colo, tu o lăsai pe Renata cu Carina şi dormeai liniştit în sufrageria apartamentului 14... Şi probabil că o vizitai o oră-două, o dată la două-trei zile...

Adică băiatul lui... Adică Fabian nu o urâse pe Renata? Dar...

- Întotdeauna l-am minţit. Amândoi. Întotdeauna i-am ascuns adevărul, indiferent cât de neimportant a fost. Întotdeauna l-am tratat ca pe un fel de jucărie, care nu trebuie să ştie... De la un punct încolo, l-am tratat ca pe o bucată de ciocolată pe care trebuie neapărat să punem gheara... Pur şi simplu s-a săturat să fie luat drept jucărie! Era om, nu păpuşa noastră! Avea dreptul să ştie adevărul! Avea dreptul să aleagă drumul pe care să meargă... Avea dreptul să-şi trimită bunica acasă şi să vină singur de la şcoală... Trebuia să-i spunem. Trebuia să ne aşezăm toţi trei la masa din bucătărie şi să-i spunem tot adevărul. Ar fi plâns, poate-ar fi urlat, poate ne-ar fi şi pocnit la un moment dat - dar i-ar fi trecut. Şi ne-ar fi iertat, pentru că suntem aşa nişte tâmpiţi incurabili. Şi-ar fi fost şi el dincolo acum, în dormitorul Luciei...

Poate că de-asta hotărâse Fabian atât de repede să se mute cu el - pentru că el îl încuraja să devină independent, îl lăsa să ia decizii, îi asculta dorinţele... Cum spusese băiatul lui? Îl făcea să se simtă un pic bărbat...

- Plănuise să ne picteze de-o parte şi de alta a lacului. El urma să fie într-o barcă, îndreptându-se spre unul dintre noi. Balanţa înclinase spre tine, înainte să mă externez eu... În scrisoarea pe care i-a trimis-o lui Nuţu în seara aia, după ce ne-a auzit plesnindu-ne reciproc, i-a scris că totul a fost doar o mare minciună. Şi că ar prefera să se mute la o casă de copii. Iar noaptea, la unu jumate, i-a scris că nu mai vrea să treacă lacul. Că, deşi stăm amândoi pe malul lacului, nu-l aşteptăm pe el. Eu sunt ocupată cu Eduard, tu ai deja o familie... Buni Gloria nu era o soluţie... Nici mutarea la Pecica nu era o soluţie... Casa de copii nu mai era o soluţie... I-a zis că nu vrea să ne mai ţină blocaţi pe malul aceluiaşi lac. Iar pentru ca noi să plecăm de-acolo şi să mergem pe drumurile noastre, el...

Oo, Doamne! O strânse cu putere în braţe, plângând în hohote! Denisa hohoti şi ea, în şoaptă:

- El trebuie... trebuie să dispară...

- ... Nuţu îmi spusese... să am grijă... la ce ore se culcă... Iar eu... eu...

Denisa tresări violent la auzul scârţâitului! Da, venise cineva! Venise...

- Carina! Urc!

În secunda imediat următoare, Denisa îi strânse cu putere braţul:

- Du-te repede la Renata! Te rog!

De ce? Ce-i venise?

- Nu-i arăta că am discutat! Să nu creadă cine ştie ce! Te rog, du-te şi fă-te că dormi!

Negă încet:

- Nu pot să fac asta.

Bocancii urcau deja treptele; nu se grăbeau, dar nici nu trăgeau de timp. Denisa îl apucă de braţ şi-l trase să-l ridice:

- Nu o întrista! Vine de la maică-sa de la spital! E fericită! Nu o necăji amintindu-i de Fabian!

La urma urmei, avea dreptate! Carina se ascunsese în baie şi plânsese ieri...

Se ridică şi se grăbi să revină în apartamentul 12. Şi se lungi

lângă Renata. Trebuia să se liniştească...

Ludmila

Denisa îşi acoperi gura cu ambele mâini şi-i făcu semn să-i iasă Carinei în întâmpinare. Adevărul era că Nicolae nu-şi putea opri suspinele "la comandă"; în plus, cu siguranţă avea ochii roşii! Aşa că porni spre capătul scărilor... şi zâmbi, în şoaptă:

- Tii, ce veselă eşti!

Carina se repezi şi-o strânse în braţe:

- E bine! Era veselă! Râdea! A scăpat!

- Da, a scăpat. O să iasă din spitalul ăla, o să o mute George în centrul ăla de la Dragoane...

- Şi ştii ce mi-a spus?

Făcu un pas în dreapta şi se sprijini de zidul dintre apartamentele 12 şi 13:

- Ce ţi-a spus?

- Că George a organizat operaţiunea de salvare!

De ce oare n-o mira vestea asta? O vedea, cu coada ochiului, pe Denisa ridicându-se greu... Carina turui, în şoaptă:

- George a găsit-o! El a coordonat scoaterea ei de sub dărâmături, el a trimis-o la Motodrom, el a vizitat-o azi pe la zece...

- El o să vă năşească...

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Se pare că Luciei o să-i spui tu "năşică"...

Oo, ce ochi mari făcuse! Aprobă, văzând cum Denisa intră în propriul apartament... Zâmbi slab:

- Am eu aşa un presentiment... Dar e doar un presentiment momentan - aşa că discreţie maximă, te rog...

Carina aproba. Şi cum nici unul dintre ei nu dormea, decise să încerce să împuşte doi iepuri dintr-un foc:

- Pot să te rog să mai fumezi o ţigară cu mine?

- Bineînţeles!

O conducea spre scările care duceau la etajul patru. Descoperi că Denisa strânsese urmele trecerii lor pe-acolo, aşa că se aşeză pe prima treaptă. Carina o imită. Îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul:

- Am o problemă mare. Sunt bătrână.

Carina bufni în râs - şi-apoi îşi acoperi repede gura cu palma, că se auzise foarte tare...

- Sunt cea mai bătrână de aici - şi se pare că eu trebuie să fiu psihologul echipei de voluntari. Am o problemă cu Denisa.

Gata - era din nou serioasă... şi pregătită să ridice din umeri şi s-o şteargă repede de-acolo. Îşi compuse rapid minciunica... şi-o rosti:

- A început să-mi spună unele crâmpeie din ceea ce s-a întâmplat. Şi am auzit ceva despre un dosar de-al tău. L-a pomenit doar o dată; dar presimt că în curând o să aud amănunte despre el. Şi problema mea e că, dacă mă prinde "cu lecţiile nefăcute", n-o pot ajuta nicicum. Ba chiar pot spune că mai rău o-ncurc - că dacă spun vreo prostie...

Tânăra îşi aprinse o ţigară şi oftă greu:

- ... Când l-am cunoscut pe Nicolae, am decis să iau anticoncepţionale. Am rărit mult ţigările şi-am început să înghit pilule. Şi se pare că le-am înghiţit degeaba - în octombrie, aveam deja trei luni de sarcină. Atunci... Atunci am simţit că aşa a vrut Dumnezeu - să-mi dăruiască un copil! Nu ştiu de ce; pur şi simplu... Atunci, am hotărât să nu-mi bat joc de Nicolae. El a fost întotdeauna *fair play* cu toată lumea. Şi cu mine, şi cu părinţii mei... Şi chiar dacă ai mei "i-au urat" să-l taie tramvaiu-n două, pentru că a intrat însurat în viaţa mea şi n-a avut grijă să nu rămân gravidă înainte de divorţul lui şi căsătoria noastră, el a fost *fair play* şi şi-a respectat cuvântul. Aşa că am decis să o urmăresc eu pe Denisa. Ştiam că are un amant, care are o nevastă...

- Ţi-a spus el?

- Am investigat eu.

Zâmbi slab:

- Nu pot să cred! Adică stai, că nu înţeleg!

- În clipa în care am realizat că el m-a salvat de la îngheţul în minus 14 grade, într-un crivăţ teribil... OK; deci, s-o iau de la început. Pe 2 ianuarie 2008, seara, mă dusesem la prietenul meu. Care s-a îmbătat ca un porc; pe la ora două, şi-a luat înapoi toate cadourile - inclusiv geaca îmblănită de pe mine, mobilul şi toţi banii pe care-i aveam prin buzunare - şi mi-a dat brânci pe uşă-afară. Nicolae m-a văzut dârdâind în staţia de autobuz şi m-a îndesat în Audi, hotărât să mă ducă acasă... Mi-a spus că e însurat şi are un copil, înainte să-mi spună cum îl cheamă. Când am ajuns la ai mei, mi-a dat cartea de vizită şi m-a rugat să-l sun a doua zi, ca să ştie sigur că sunt OK. Eu lucrez la Romtelecom, aşa că i-am aflat imediat adresa... Am venit până în faţa blocului, am văzut şi nevasta, şi copilul... Şi, la un moment dat, am urmărit-o. Am aflat imediat că are un amant, care are o nevastă - şi m-am rugat să nu aibă şi un copil...

- Şi ai hotărât să încerci totuşi.

- Nu. M-am întâlnit cu Nicolae la o cafea, i-am mulţumit că m-a salvat, ne-am mai văzut pe la Obor de două ori, dar atât. Eu îl vedeam zilnic, de la geamul alor mei, cum trece cu Audi-ul prin rondul de la Obor... În vară, am vrut să-mi iau o garsonieră. Şi m-am dus la BCR Victoriei. M-a recunoscut, mi-a aprobat creditul în 24 de ore... L-am invitat "să ud" garsoniera; a acceptat. De la barul cu pricina, l-am invitat s-o şi vadă.

Şi, evident, se întâmplase! Că era tânără şi frumoasă, iar juristul avea o căsnicie rece ca un aisberg!

- L-am luat de gât şi-am aşteptat decizia lui. A decis relativ repede...

Aprobă, chicotind un pic, deşi ştia că Denisa auzea totul... Carina zâmbea slab:

- De dimineaţă, îmi amintesc că mi-era o ruşine îngrozitoare; iar el m-a întrebat dacă sunt de acord să vizităm nişte magazine de mobilă, măcar să-mi fac o idee... L-am întrebat dacă merge cu mine şi a spus că da, dar numai dacă promit că nu iau un pat de-o persoană... În octombrie deci, când am constatat că "o făcusem lată", am urmărit-o din nou pe Denisa. Am făcut un dosar cu poze şi rapoarte pe zile - ce-a făcut, unde s-a dus, când şi cu cine... Şi apoi i-am scris lui Nicolae o scrisoare. I-am spus că am dovezi că nevasta îl înşeală; i-am spus că sunt gravidă, că sunt în 14 săptămâni, că îmi doresc foarte mult acel copil şi că, bineînţeles, îl doresc alături de un tată. Dar că îi ştiu situaţia şi nu-i cer nimic - nici măcar să recunoască copilul la maternitate, sau la Primărie! I-am spus că îl rog să se gândească bine şi să ia o decizie - fie se mută la mine, cu mine, fie uită în clipa aia numele şi numărul meu de telefon. Evident, îi voi respecta decizia! Şi i-am respectat-o...

- El a decis să se mute la tine?

- El a venit într-un sfert de oră şi aproape că m-a luat la bătaie - că-mi veneau idei ciudate, apropo de cum uită el de mine şi cum nu-şi recunoaşte copiii prin maternităţi! Şi pe urmă a trebuit să scot ecografiile şi mi s-a pus în vedere, nu care cumva să îndrăznesc să-l mai exclud din vreun control al sarcinii!

- Dar nu s-a mutat la tine.

- Nu. Mi-a spus că va divorţa, dar numai după ce Fabian împlineşte 14 ani. Şi asta numai pentru că voia ca băiatul să decidă singur cu cine o să stea... A ţinut foarte mult la Fabian. Şi şi-a dorit foarte mult ca băiatul să se mute cu noi, după divorţ. După ce divorţul de anul ăsta a devenit certitudine, a ales un apartament cu trei camere spre Obor, în blocurile noi de la Suveica, pe care eu l-am rugat să-l cumpere pe numele mamei lui, ca să nu existe discuţii... Miercuri, a semnat contractul cu agentul imobiliar; iar cu-

tremurul ne-a prins în BCR-ul de la Victoriei, la ghişeul casierei.

Aha...

- ... Îmi pare rău că am făcut dosarul ăla. Aş fi putut să-l fac pentru mine şi să nu i-l arăt niciodată lui Nicolae. Să nu-i spun nimic niciodată despre pozele alea. La urma urmei, Denisa nu se ascundea nicicum! Se întâlnea cu Eduard în mijlocul bulevardului! Şi poate că nici nu era nevoie să fac vreo poză! Dar... Dar l-am făcut. Iar Fabian l-a văzut. Faptu-i consumat...

Oof! Venise fericită şi-acum dădea să plângă! O bătu uşor pe umăr:

- OK; bine că ştiu. Vrei un somnifer?

- Mai degrabă un calmant - că eu mă trezesc la cinci jumate, să fierb micul dejun.

Aprobă şi se ridică. Se grăbea spre apartamentul 12; Teo o privea lung... Reveni cu Distonocalmul şi se asigură că îl înghiţise; o ajută apoi să se ridice:

- Fugi şi spală-te pe mâini şi pe faţă. Şi pe urmă, la nani cu tine!

Tânăra se grăbea să fie ascultătoare. Nu mai era fericită...

Luă tubul cu Distonocalm şi PET-ul cu apă şi intră întâi în dormitorul din 12. Nicolae o privea lung...

- Vrei un calmant?

Primi o negare, aşa că ieşi. Denisa sigur voia un calmant!

Denisa

Deci aşa se petrecuseră lucrurile...

Nu observase nimic schimbat la Nicolae. Acum însă, că ştia exact când şi cum se întâmplaseră lucrurile, îşi dădea seama că programul fluctuant al soţului ei se stabilizase brusc în 2008. Înainte, ora lui de sosit acasă era între cinci seara şi miezul nopţii; începând cu vara lui 2008 însă, Nicolae venise mai mereu acasă la şapte, şapte jumate. Încerca să-şi amintească... Dacă în octombrie sarcina avusese 14 săptămâni, Carina născuse în martie-aprilie. Deci prin iunie-iulie avuseseră botezul...

Ptiu, drace! Botezul ăla la care Mihai fusese naş! Ăla la care ea refuzase să meargă! Hm; "o făcuse" Nicolae! "O făcuse" cu mănuşi albe, iar ea nici nu simţise... Şi probabil că, dacă ar fi trecut peste cuvintele lui tăioase şi-ar fi mers la botez, nici nu şi-ar fi dat seama că era fetiţa lui! Şi amanta lui! Carina era o femeie foarte discretă, foarte... specială...

Oricum, nu mai conta. Era evident acum că dosarul ăla nu fusese făcut special pentru ochii lui Fabian; fusese făcut din grabă, din nerăbdare... Din necesitatea tinerei de 20 de ani de-a avea o motivaţie şi pentru certurile cu părinţii, şi pentru eventualele certuri cu Nicolae... Pentru cearta cu ea, care "se consumase" anul trecut, în restaurant, şi pe care-o câştigase Carina...

Ludmila intră şi o prinse de braţ:

- Vrei un calmant?

Negă încet cu capul şi oftă:

- Aşa a fost să fie. Aşa a vrut Ăl de Sus; întâi mi l-a dat mie, iar când a constatat că habar n-am ce să fac cu el, i l-a dat ei. Şi n-a mai greşit, a doua oară.

- Hai să te odihneşti.

Aproba, deşi nu-i era somn...

O să stea lungită pe canapea şi-o să se gândească la ceea ce aflase azi. Fusese ferm convinsă că puştoaica "încropise" dosarul ăla doar ca să pună gheara pe Nicolae! Când colo, ea îşi protejase fetiţa...

Nicolae avusese dreptate să încerce să-l ia pe Fabian cu el. Se pregătise temeinic - se apropiase de băiat, îl încurajase, vorbise cu Nuţu, voise să cumpere un apartament cu trei camere...

Fabian murise din vina ei. Doar a ei.

Se aşeză pe canapea. Ludmila o înveli cu cearceaful, o privi lung... Zâmbi slab:

- O să revină curentul şi-o să mă sune. Şi-o să am din nou un băieţel. Stai liniştită - în sufrageria asta nu se va întâmpla nimic "grandios" la noapte.

- OK. Dacă e ceva totuşi, bate în zid. Sau strigă-l pe Teo - că e mai treaz ca niciodată.

Aprobă... şi rămase singură.

Copiii dormeau duşi. Era aproape ora două. Decise să închidă ochii - să nu încerce să transforme trăsăturile uneia dintre mutrişoarele adormite în trăsăturile lui Fabian. Îi era dor de el...

Nicolae

Deci aşa se întâmplaseră lucrurile... Deşi Carina îi atrăsese atenţia că are un băiat foarte şmecher, foarte isteţ şi foarte bun actor, el uitase cu desăvârşire asta! Fabian jucase întotdeauna rolul copilului neajutorat, de care mami şi tati trebuie să aibă grijă mai tot timpul; şi sperase probabil să nu se înalţe foarte mult, ca să nu observe şi ei cât de mare se făcuse. Sperase, probabil, că va putea juca rolul ăla încă doi ani... şi-apoi doar un an...

Şi uite că ei se luaseră la bătaie în casă şi urlaseră unul la celălalt... Oare ce vecin îi auzise urlând în seara aceea? Lucia nu spusese nimic apropo de cearta lor - dar apartamentul ei era diametral opus apartamentului lor şi n-aveau pereţi comuni. Alexandru păruse că nici nu era acasă... Violeta avea polistiren pe toţi pereţii - şi probabil că fusese la plimbare în oraş, cu Teo şi copiii...

În fine; nu mai conta. Fabian era mort. Privea lung obrăjorii grăsuni şi boticul îmbufnat...

Da; se bătuse cu pumnii-n piept că vrea să fie cel mai bun, mai prezent, mai atent şi mai iubitor tată de pe Pământ - şi-o lăsase singură cu maică-sa, evitase de atâtea ori s-o trezească atunci când le vizitase... Îşi amintea că într-o după-amiază se tupilase, ca să nu-l vadă din pătuţ...

Oare era un om rău? Un tată rău? Oare nu era capabil să se comporte ca un tată? Oare n-ar fi trebuit să aibă copii? Cine ştie...

O cuprinse uşor cu braţul şi-o trase lângă el. Şi închise ochii - mai bine să adoarmă. Poate i se desumflau ochii, până mâine dimineaţă...

Teodor

Soacra lui ieşi încet din apartamentul 14. Venea la el. Era tristă... Se ridică şi ieşi pe palier. Şi şopti, încet de tot:

- S-a dus la culcare, în sufragerie.

- Ştii că există o vorbă de duh... Când una merge rău, toate se iau după ea.

- Maie, nu te supăra - dar să ştii că oamenii ăştia au greşit mult cu băiatul lor.

- Ştiu, Teo. Tu nu ştii că fiecare copil are propria personalitate, propriul comportament, propriul mod de a gândi... Nu toţi copiii vor musai să bată mingea-n faţa blocului.

- Ştiu. Nu asta voiam să spun.

- Voiai cumva să spui că trebuiau să se aşeze toţi trei la masă şi să discute deschis problemele din familie? Cam ca într-o şedinţă comunistă, în care fiecare este ridicat în picioare şi i se freacă bine-bine ridichea?

Culmea era că da - aşa vedea el lucrurile! Aprobă prompt:

- Atunci când am ceva de discutat cu Florin, să ştii că-l aduc în faţa mea şi ne uităm unul în ochii celuilalt când discutăm. Şi niciodată băiatul meu nu s-a temut să-mi spună unele lucruri.

- Este însă o diferenţă colosală între voi doi şi ei doi. Voi doi vă iubiţi; ei doi, am senzaţia că nu s-au iubit niciodată cu ade-

vărat. Nici măcar la nuntă.

Cine ştie... Ludmila dădu să mai spună ceva, dar o opri - tocmai auzise scârţâitul uşii blocului! Se repezi şi-şi luă lanterna.

- Patrula! Am venit cu apa!

Aprinse lanterna în ochii lui... 40 şi se grăbi s-o stingă - că poliţistul închisese ochii, dar pompierul era KO acum! Aprinse ledul lanternei şi şopti cât putu el de tare:

- Îţi trimit scripetele!

- Da! Hai, dă-i!

Bun! Elibera încet funia; Ludmila privea lanterna din capătul funiei şi îi făcea semn că mai trebuia... Şi-acum îl oprea.

- Urcă pompierul!

- Să urce!

Perfect! Trăgea de funie şi-i mulţumea, în gând desigur, pompierului pentru că urca şi el. Ştia că furtunul ăla avea presiune, nu glumă! Dar realiza acum că individul ăla îşi plimbase hainele prin foarte multe locuri despre care el nici nu bănuia că existau - şi-acum o să intre în toate cele patru apartamente... Oof!

Pompierul şi furtunul ajunseră în acelaşi timp la etajul trei. Şi constată că individul abia acu' cinci minute se dăduse jos din pat şi-şi pusese uniforma - că era impecabil! Parcă ghicindu-i gândurile, bărbatul începu să râdă:

- Eu sunt şoferul. M-au trimis pe mine tocmai pentru că nu sunt plimbat prin moloz!

- V-aţi gândit bine! Bravo!

Ludmila fu privită scurt; apoi ochii pompierului văzură insigna Crucii Roşii şi "se îndulciră" imediat:

- Săru' mâna. Unde pun apă?

- În toate cele patru căzi.

Şi porni înainte, cu lanterna aprinsă... Cada Luciei se umplea cu repeziciune... Aoleu, ce uitase! Ieşi şi-şi prinse soacra de braţ:

- Punem şi în 13?

- Bidoanele şi PET-urile sunt goale?

- Nu; sunt sus pe bloc.

- Atunci mai bine nu.

Se gândi câteva secunde... şi concluzionă:

- Ba da. Apa de pe bloc o folosim la spălatul de dimineaţă.

Ludmila aprobă şi oftă greu:

- Nu te supăra, te rog; dar dacă nu mă culc acum, leşin!

- Bine. Noapte bună, Maie. Nu vrei să te duci la Lucia?

- Trebuie să fie cineva în apartamente, în caz de replică. Care cum sunt împărţiţi?

- Păi Alexandru e în sufrageria din 15 iar Lucia e pe fotoliul din hol; Denisa şi Mugur sunt în 14, eu sunt aici pe hol... Restul sunt toţi în 12. Dar Victor m-a rugat să-l trezesc la trei - el ştie de ce! Iar Carina se va trezi pe la cinci jumate, să facă micul dejun.

- Atunci eu mă duc în dormitorul din 15. Să sperăm că mă lasă să dorm...

Oof, ce obosită era soacra lui! Tare-ar fi luat-o el pe sus şi-ar fi dus-o să se odihnească sus, la etajul patru! Că şi-aşa nu folosea nimeni "camera de discuţii"!

... Oare o va folosi Victor? Greu de spus. El şi Lucia erau certaţi serios; în plus, fusese rugat să-l trezească...

Pompierul ieşi din apartamentul 13. Îl conduse în 14 şi făcu un pas în spate. Şi-o privi lung pe tânăra din fotoliu... Victor ăla era... În fine! Nu era treaba lui să judece cum erau oamenii ăia şi de ce erau aşa. Vorba soacrei lui - fiecare avea propria gândire, propria scală a valorilor, propriile priorităţi... Şi poate că priorităţile astea noi, de după cutremur, nu mai erau aceleaşi de dinaintea dimineţii de 5 august! Nici el nu mai avea priorităţile cu care plecase spre Danemarca, nu?

Îi făcu bărbatului loc să treacă şi reveni pe fotoliul lui - umplerea căzilor fusese destul de zgomotoasă. Dacă vreunul dintre copiii mari se trezea şi constata că părinţii nu veniseră după el, putea avea idei...

Victor

Se simţea scuturat uşor... Deschise ochii. Teo zâmbi:

- E trei.

- OK; mersi mult!

Se ridică şi se grăbi să intre în baie. Cada era din nou plină-ochi cu apă... Hei! El avea alte urgenţe acum! Îşi luă "uniforma" şi începu să se schimbe.

Gata - acum citea totul! Acum urma să afle cum îşi petrecuse logodnica lui concediul. Nu de alta, dar primise cartonaşul galben pentru propria prostie! Şi n-avea de gând să continue să fie prost! Şi, în nici un caz, n-avea de gând să fie prostul lor! Adică George îi spusese Luciei la ureche secrete despre Carina? Ha! Se încruntă...

Lucia se cam fâstâcea în prezenţa naşului ei; mai ales acum, după cutremur. Înainte de cutremur, îşi amintea că "George", ca fiinţă colocuitoare a aceleiaşi planete, nu-i smulgea Luciei nici măcar o clipire mai deasă a genelor! Acum însă...

Acum, el tocmai decisese să nu mai fie prost - şi să afle singurel adevărul. Dacă ea nu i-l spunea - şi devenea şi foarte irascibilă atunci când el o întreba amănunte din viaţa ei privată -, las' că ştia el ce-avea de făcut!

Ieşi şi se grăbi spre bucătăria apartamentului 15. Decise să nu privească femeia care dormea în fotoliu - că nu voia să se lase influenţat de imaginea ei şi să renunţe la acel plan! Intră deci în bucătărie, "constată" cele patru PET-uri de jumătate de litru pline cu ness... Bună idee avusese Violeta, cu PET-urile alea! Îşi amintea că şi Lucia pregătise un astfel de PET când plecaseră la mare... Luă una dintre sticle, un pachet de ţigări, un pahar de plastic şi îndesă în buzunar un pumn de lumânări-pastilă. Şi-apoi ieşi şi-i făcu semn lui Teo că el e sus, la etaj. Teo aproba, de parcă bănuise că acolo o să se ducă...

Urcă încetişor scările şi intră în apartamentul 19. Aprinse lanterna... Scoase dosarele şi agenda şi le duse în baie. Şi închise uşa, puse zăvorul...

Se aşeză pe capacul de la veceu şi-şi aprinse o ţigară. Mm, bun ness! Aprinse patru lumânări, întinse "documentarea" pe podea, în faţa lui... Cu care să înceapă? Păi cu agenda - nu? O deschise şi-şi începu lectura de la primul rând.

7 iulie 2010

Transformare radicală. Victor, stilistul de la coaforul de pe Şoseaua Colentina 56, e super! Încearcă să mă trosnească din priviri, dar nu-i reuşeşte. Şi totuşi, este un bărbat interesant şi o prezenţă plăcută. Mă cunoaşte destul de bine - şi nu ştiu de unde. El e modelul "Isaia dănţuieşte", aşa că şansele lui vor creşte considerabil spre sfârşitul concediului.

Zâmbi slab - deci fusese "calculat" încă din prima zi! Iar tentativele lui de-a se face observat reuşiseră totuşi! Lucia apreciase că el încercase "să o trosnească"... Şi uite că fusese "calculat" corect şi lăsat, încă din prima zi, spre coada acelei luni "de foc". În fine... Dădu pagina.

8 iulie 2010

Victor m-a coafat în bucătăria personală. Am discutat un pic. Sper că a înţeles ceea ce am vrut să-i transmit apropo de concediul ăsta şi scopul lui...

Prima zi de documentare. Plimbare pe jos, pe ruta Romană - Unirii. Pizza la Tip-Top. Adriana nu m-a recunoscut, aşa că transformarea este într-adevăr radicală. La întoarcere, "*Express Yourself*" cu doi ochi verzi într-un X5 negru. Interlop talentat, 25-27 de ani, 1,75, 80 kg, atletic, brunet, ochi

verzi, a intrat la Pascucci pe Calea Dorobanţilor. O să mai trec pe-acolo - e perfect pentru ţaca-paca!

Acum nu mai zâmbea - şi Leo fusese calculat din primele cinci minute. Iar interlopul avea şi "coordonatele" notate în agendă - semn că, pentru Lucia, la sfârşitul zilei de 8 iulie acel "ţaca-paca" era mult mai important decât planul lui "Isaia dănţuieşte"! Dădu pagina.

9 iulie 2010

Victor mă testează. Pare interesat. Oare a înţeles ce i-am spus ieri?

Surfing inutil, în ţinută *executive*, la cafenelele din Piaţa Dorobanţilor. Cafea bună, zero peştişori interesanţi. La întoarcere, stop la BCR Doamna Ghica. Doru, ofiţer bancar: 25-26 de ani, 1,85, astenic, brunet, ochi negri. Foarte gătit, uns, ras, tuns, frezat şi accesorizat; foarte frustrat pentru ghinionul evident în dragoste.

Zilele astea, să beau o cafea la Pascucci... Sau mai multe!

Începea să devină interesant! Deschise dosarul pe care scria, mare, "Doru, ofiţer bancar" şi constată că în dosarul ăla erau aceleaşi date din agendă; numai că erau dezvoltate, elaborate... Ca un fel de "fişă" a individului. Şi constată, mirat, că Doru primise doar o pagină. Atât. Nici măcar nu era scrisă faţă-verso! Strict datele de identificare, descrierea individului... Şi-atât! Era ciudat...

10 iulie 2010

Năşica m-a chemat de urgenţă să-i supraveghez specialistul în acvarii. "Ondularea onduleului" - să discut neapărat cu Adriana despre asta. Specialistul în acvarii a fost punctual. Circa 19 ani, şaten, ochi căprui, nu iese cu nimic în evidenţă. Foarte isteţ, foarte discret. Weekend Madonna pe VH1. Ţaca-paca cu "*Erotica*", pe canapea. Nu mi-a amintit de Mircea - deci nu au rămas sechele. Adriana are numărul lui de mobil.

Stop-stop! Ţaca-paca pe canapea! Cu "*Erotica*", melodia Madonnei! Deschise dosarul specialistului în acvarii...

Deci specialistul în acvarii "inaugurase" ieşirea din doliu! Habar n-avusese de existenţa acelui individ! Lucia nu-i spusese niciodată nimic despre el! Citea repede-repede... Şi constata, tot mai îngrijorat, că dacă de dimineaţă va voi să-şi exprime nemulţumirea apropo de "lipsa de informare", nici n-avea cum să se exprime! "Te-ai culcat cu tipul care se ocupă de acvariul Adrianei?" Dosarul nu conţinea nici un nume... În agendă nu era nici un nume... Şi uite că avea o problemă mare-mare, presimţind că nici Lucia nu ştia sub ce nume era notat numărul ăla de mobil în agenda Adrianei... Reveni la agendă.

Seara, Victor mi-a dat cartea lui de vizită. Noapte de dans în "The Player", cu George şi Adriana. Pare să-şi fi revenit. Sunt sub paza lui DJ Paul. Straşnic individ, mi-a pus "*Latin Massala*" de pe CD-ul meu.

Ce dracu era "*Latin Massala*" aia? O melodie, probabil! Dar de ce era aşa de importantă, ca să o scrie Lucia în agendă? "Straşnic individ" - simţea că i se făcea frică deja...

Am pescuit o carte de vizită - Ahmed. George nu pare deloc încântat de transformarea mea şi planurile de concediu. Să discut neapărat cu Adriana!!!

Nu-nu-nu! De Ahmed ştia şi el - că doar îl bârfiseră amândoi în coafor, nu? Dar... "Să discut neapărat cu Adriana"... "Ondularea onduleului"... "George nu pare deloc încântat"... Hei! "Pare să-şi fi revenit"! Ce naiba însemna asta?

Lucia fusese prietenă cu Adriana. Fuseseră prietene bune chiar! Iar în condiţiile astea, oare Lucia şi-ar fi permis să scrie în agenda aia lucruri compromiţătoare despre George?

... Oare Mugur avusese dreptate? Oare George... Oare se întâmplase totuşi ceva, între Lucia şi George? Că dacă se întâmplase vreodată, cândva, cumva, ceva între ei, el era doar campionul pămpălăilor şi papiţoiul-şef despre care toată lumea ştia că e logodnicul ei! Ăla "oficial"...

Lăsă agenda şi luă dosarul. Ahmed era turc; un turc de 1,80, bine făcut, brunet cu ochi negri... Despre care Lucia notase jos, în dosar, că nu vrea ţaca-paca, ci o amantă stabilă şi necostisitoare. Să revină la agendă? Mai erau două rânduri notate în ziua aceea; dar ce putea scrie în ele...

Ochii verzi au fost şi ei în The Player azi - X5-ul era în parcare când am plecat.

Şi-atât; ziua aceea se încheiase...

11 iulie 2010

Azi e zi de relache. Am completat agenda şi dosarele. Am sortat ceva muzică. La prânz, am surfat pe bulevardele patriei, dar ochii verzi n-au apărut.

Ochii verzi, ochii verzi! Făcuse o obsesie pentru individul ăla! Şi-i lăsa impresia că o făcuse din prima clipă; fusese un soi de "obsesie la prima vedere"...

12 iulie 2010

Bucle la Victor. E un scump! S-a gândit el bine în ultimul timp şi a tras concluzia că îmi trebuie o vizită la solar, pentru că are un ruj auriu care mi s-ar potrivi... Nu pare însă hotărât să mănânce el rujul auriu; aşa că el e în stand-by.

Verificat şi "picat" Ahmed. Apoi cafeluţă la Pascucci. Ochii verzi au primit un nume: Leo. A discutat cinci minute cu doi musculoşi, apoi a plecat. Pare interesat. Priveşte drept - să-mi cumpăr două porţii de curaj. Analizat de aproape, Leo este un interlop mai special...

Gata! Până aici! Deschise larg dosarul pe care scria "Leo". Trecu repede peste "fişă" - prima pagină, pe care erau notate kilogramele şi înălţimea. Şi, bineînţeles, ochii verzi! Şi-acum...

Şi-acum îşi aprinse altă ţigară - pentru că Lucia îşi scrisese gândurile...

Teodor

Era linişte. Toată lumea părea să doarmă - cu excepţia lui Victor, desigur, care-şi luase ness-ul şi ţigările şi urcase la etaj. Se întreba, la modul cel mai serios, dacă ar fi trebuit s-o trezească el pe Lucia! Şi-şi impunea să nu se clintească de acolo, pentru că Ludmila îi spusese azi Carinei nişte cuvinte care-l uimiseră...

Lucia şi George? Adică... Adică de-adevăratelea? Nu aşa, de faţadă, şi nici din curiozitate sau plictiseală, ci "luaţi cu acte"? Uau! De-asta nu se ducea el acum s-o trezească pe Lucia şi să-i spună că logodnicul ei stă huhurez la etajul patru de vreo... 20 de minute!

Cât era ceasul? Aproape trei jumate. Nu-i era somn. Preventiv însă, luase radioul şi căştile. Urechea lui dreaptă asculta deci informaţii noi, de-acum trei ore...

Tresări brusc - fotoliul se mişcase! Hei! Apucă bine cotierele... Şi, da! Era cutremur! Din nou!

Decise să nu anunţe nimic; să tacă mâlc şi să le facă şi lor semn să tacă!

Se ridică şi veni în uşa dormitorului. De-acolo vedea bine şi copiii din dormitor, şi o parte din copii din sufragerie, şi holul, uşa apartamentului 14... După câteva secunde, un cap de băiat se ridică prompt în dormitor. Trase perdeaua şi şâşâi, ca să-l facă să nu ţipe! Şi auzi imediat alte şâşâituri, venind de afară... Iar dacă acum unul dintre copii nu înţelegea, sau se speria, şi începea să ţipe, o să işte o nebunie necontrolată...

Cât ţinea replica aia? Nu era la fel de puternică cum fusese cea de ieri; dar legăna blocul. Din fericire, n-avea ce mobilă să trosnească...

Lucia

Aoleu! Cutremur!

Sări în picioare şi se repezi spre dormitor. Şi cum vedea clar două căpşoare ridicate, trase perdeaua şi le făcu semn să nu scoată un sunet! Nimic! Ceilalţi dormeau... Pe palier încă era linişte... Alex se ridicase într-un cot în sufragerie, ca să nu-l trezească pe Vlad, şi făcea şi el acum semne spre copii...

Şi uite că se clătina mai încet... Replica se termina...

Şi gata!

Le zâmbi celor doi pici care se treziseră şi le făcu semn că erau foarte *cool*, foarte OK, dar acum era momentul ca ei să se întoarcă la nani. Şi nu se clinti de-acolo. După câteva secunde, cei doi băieţei reveniră la poziţia orizontală... Lăsă uşor perdeaua şi veni în uşa sufrageriei. Alex îi făcea semn că totul era OK acolo. Bun! Ieşi şi verifică şi apartamentul 14. Denisa îi zâmbi de pe canapea; copiii ei dormeau toţi. În dormitor, Mugur tocmai strângea uşor în braţe o puştoaică; vedea umerii micuţi tresăltând de mama focului... Nu putea să-i spună să o scoată de-acolo şi s-o împace pe hol; aşa că...

Aşa că ieşi. Teo îşi aprinsese o ţigară. Mamă Doamne, ce mult fuma palierul lor! O să primească reclamaţii, după dezafectarea centrului! Asociaţia de locatari o s-o pună să zugrăvească! Îi venea să râdă...

- Încă nu ştiu de cât e; cum aflu, îţi spun.

Aa, el asculta radio! Aprobă şi intră în apartament. În dormitor, doi pici se cam foiau; dar se foiau "cu folos", adică încercau să-şi găsească locul şi să adoarmă din nou. În sufragerie totul era OK... Iar ai lor?

... În dormitor nu fusese cutremur. Nu-nu! Dacă i-ar fi trezit acum pe toţi şi i-ar fi pus să ghicească de ce-i trezise, probabil că ei s-ar fi gândit că revenise curentului electric! Bun! Se apropie de uşa sufrageriei...

De data asta, Octavian dormea în braţele tatălui lui. Era mult mai bine aşa... Carina dormea dusă; o privea şi se întreba de ce era încruntată - că doar îşi vizitase mama azi-noapte, nu? Ar fi trebuit să zâmbească! Cine ştie...

Canapeaua era goală. Păi... Păi Victor unde era? Reveni în uşa dormitorului şi constată că Teo nu era acolo; se grăbi deci să iasă pe palier:

- Victor a plecat?

- Nu; e sus.

Cum... sus? Primi o ridicare din umeri:

- Nu ştiu. S-a trezit la trei fix, şi-a luat un PET cu ness şi ţigările şi s-a dus sus.

La trei fix! Acum era... şi jumate. Mm...

Ei, na! O fi fost constipat! Sau o fi vrut să doarmă singur în cameră! Sau o fi vrut "să petreacă" singur următoarea replică! Treaba lui! La urma urmei, nu făcea el întotdeauna numai ceea ce voia el? Să facă ce vrea el! Să stea sus! Arătă spre obiectul negru de pe cotieră:

- Staţia?

- Mută.

- Ceva activitate în centru?

- Avem din nou apă în căzi iar carnea se dezgheaţă într-un lighean.

- OK. Mă duc la culcare. Dacă e ceva, mă trezeşti!

- Evident!

Se aşeză comod în fotoliu... Mm, ce bine dormise! Ia să mai doarmă ea un pic! Nu de alta, dar de dimineaţă îi veneau căpşunarii - şi trebuia să fie extrem de atentă la ei!

Iar el, dacă voia să stea singur, să stea singur!

Închise ochii... şi-i redeschise - paşii se apropiau de ea. Mugur o privea lung:

- Crezi că pot să trec pe la mine, să văd ce s-a întâmplat cu apartamentul?

- Nu singur.

- Şi pe cine vrei să trezesc?

Se ridică din fotoliu:

- Pe nimeni. Te duci cu Teo.

Şi-o uimi un pic graba cu care Teo se ridicase şi-şi luase lanterna! Hm... Nici Mugur nu comenta... Perfect! Se aşeză în "fotoliul de pază":

- Dar încet şi cu discreţie şi maximă atenţie; OK?

- OK.

Şi-acum coborau amândoi... Se aşeză mai comod şi zâmbi, punându-şi casca în ureche - acum putea spune că nu se dusese sus, după el, pentru că "intrase de pază".

O înfuria la culme atitudinea aia a logodnicului ei. Cutremurul ăla parcă-l pocnise la "cutiuţă"! Parcă nu mai era Victor pe care-l cunoscuse ea! Deşi... Deşi era tentată să-şi spună că, în realitate, cutremurul ăla îl scosese pe Victor din "costumul" bărbatului pe care Lucia Florea l-ar fi adorat şi de care s-ar fi îndrăgosit cu viteza luminii. Era tentată să creadă că Victor fusese drăguţ, glumeţ, înţelegător, maleabil şi extraordinar de galant pentru că voise musai să-i pună inelul ăla pe deget. Iar acum, că venise cutremurul, Victor redevenise el însuşi...

Avea nevoie să creadă asta. Flerul îi tot băga sub nas varianta asta - ca să nu-i fie foarte greu atunci când logodnicul ei fie va rupe logodna, fie va face tot posibilul pentru a o determina pe ea să rupă logodna. Ei doi, acum, erau insuportabili unul pentru celălalt. Şi nu ştia dacă "o să le treacă" odată cu revenirea curentului electric. Parcă nici nu mai voia să afle asta...

Teodor

Ieşiră din bloc pe uşa din faţă şi porniră grăbiţi pe străduţă. Mugur tăcea; era puţin încruntat... Nici el nu se grăbea să deschidă discuţia. Cică nu-l observa, cu coada ochiului - era atent la maşinile din parcare... Ridică mirat sprâncenele:

- Audi-ul tău nu e în parcare!

- A rămas în faţa casei alor mei.

Serios? De ce? În fine... Aprinse lanterna şi-l opri pe proprietarul grăbit să vadă cu ochii lui prăbuşirea propriului apartament. Lumină bine pereţii exteriori ai blocului... Şi abia după aceea intrară în scară. Mugur aprinse şi el lanterna şi se asigură că erau în siguranţă... Brusc, vocea tânărului sparse tăcerea:

- ... Tocmai plecasem de la ai mei - trecusem ca să-i duc tatei nişte dosare şi mă grăbeam spre birou. Cutremurul m-a prins în maşină; şi-apoi, în vreo trei secunde, maşina mea a devenit centrul unui giga-accident de circulaţie. Atunci mi-am spart capul... Eram la vreo 20 de metri de casa alor mei; căderea blocului s-a auzit ca un bombardament! S-a scuturat pământul când a căzut hardughia aia! Am ieşit pe geam, m-am urcat pe maşină, am văzut resturile blocului... Am încercat să ajung la casă, dar drumul era deja blocat de moloz şi maşini. Casa pur şi simplu dispăruse sub molozul ăla! Aşa că am încercat să sun la 112... Şi-am venit acasă.

Şi tocmai descuia uşa duplexului. Uşă mare, de metal, cu milioane de închideri - iar dacă n-ar fi locuit în Colentina, probabil că şi-ar fi montat şi-un cititor de retină! Yala se descuia ascultătoare, iar el avea un presentiment... Da; Mugur împingea în uşă, dar n-avea şanse să o deschidă. Aşa că îl trase neaoş la o parte:

- E asigurată, nu?

Bărbatul zâmbea şi aproba; aşa că făcu doi paşi în spate şi veni "lansat". Şi-o deschise românește, cu călcâiul.

Luminau amândoi interiorul - un hol mare, spaţios, superb...

Tavanul era OK; dar pereţii păreau crăpaţi. Aşa că îl urmă în hol:

- Dacă ai ceva de luat, ia acum - că nu cred că mai prinde replica următoare în picioare.

- Nu am nimic de luat.

Poftim? Îl privi lung, mirat:

- Acte, diamante, primul dinte de lapte...

- Sunt toate la bancă, într-o cutie de valori.

I-auzi! Bravo lui! Se opri în uşa livingului şi oftă greu:

- Să ştii că n-ar trebui să intri aici.

Mugur venea grăbit...

Tavanul se lăsase îngrijorător de mult - făcuse "burtă", spre centrul livingului. Iar peretele dintre apartamente era crăpat rău - trecea lumina prin crăpătura aia! Şi totuşi Mugur intră, se apropie de rafturile ancorate bine de perete... Abia acum văzu şi el că pe rafturile alea nu mai era decât o cutiuţă lungă, dreptunghiulară; restul brizbrizurilor erau pe podea, sub formă de cioburi. Şi-acum Mugur se apropia de el:

- M-am lămurit. Mergem?

Ridică din umeri:

- Deşi n-ai văzut decât holul şi-o cameră...

- Da; e de-ajuns.

Bine! Îl văzu încuind din nou uşa... Coborau... Simţi nevoia să-şi confirme acea informaţie:

- Ai tăi am înţeles că au scăpat; nu?

- Da. Cred că au ieşit în curtea din spate şi-au fugit la gardul din spate! Că altfel nu-mi explic...

- Nu contează - bine că au scăpat!

- Da; bine că au scăpat.

Şi n-o spunea aşa, în dodii - semn că se bucura sincer... Hei! Sigur că se bucura sincer că-i scăpaseră părinţii din cutremur! Nu?

- Dar să ştii că prefer să stau aici, cu voi şi cu copiii ăştia. Ai mei sunt acum acolo ca la *resort* - răsfăţaţi şi cocoloşiţi şi pupaţi în fund - şi discută rahaturi politice atunci când nu se plâng că ciorba e prea fierbinte...

Îl înţelegea. Traversau grăbiţi parcarea... Ocoleau blocul... Iar Mugur traversă:

- Hai să ne aprovizionăm.

Se opri:

- Opreşte-te.

Nu-nu! Nu se oprea! Ridică un deget:

- Dacă nu te opreşti, te spun!

Bărbatul din faţa lui bufni în râs; continuă:

- Şi te trimite val-vârtej la *resort*, să discuţi politică.

Aha! Îl oprise! Ochii negri îl priveau lung... OK! Puteau negocia! Poate avea o idee bună! Aşa că întrebă:

- Ce vrei să faci?

- Să mă duc până la colţ, la chioşcul de ziare, şi să iau nişte integrame! Copiii mici se joacă cu plăcere cu maşinuţe şi "Nu te supăra frate"; dar ăia mari să ştii că se urcă pe pereţi! Iar dacă-i spunem lui George că vrem nişte beletristică, ne şi bate!

Asta cam aşa era! Dar... Mugur oftă greu:

- Doar până la colţ. Nu ne vede nici dracu! În plus, nu scrie pe noi "voluntari"?

- Şi crezi că nu te bate George dacă află că ai vandalizat chioşcul cu ziare?

- Dacă nu e deja vandalizat, va fi cu siguranţă dezmembrat şi furat tot noaptea viitoare. Ştii câtă hârtie tocmai bună de pus pe foc e în el?

Avea dreptate, ce mai! Păi... Porni grăbit spre el:

- Dar dacă e periculos, ne întoarcem!

- Crezi că vreau să ajung la celălalt *resort*?

Arăta spre cer. După părerea lui, ar fi trebuit să arate-n jos - că la ce lucruri făcuse individul ăla de-a lungul vieţii, jos ar fi ajuns! Dar prefera să tacă...

Blocul cu zece etaje "se ţinea bine". Asta era o veste bună. Ridică privirea... Zâmbi slab:

- Ăsta e locuit.

- Multe sunt încă locuite. Unde să se ducă oamenii? Dă-ţi seama că nu pot fi 2 milioane de locuri în adăposturi!

Da, avea dreptate! Hm; nu-şi închipuise că individul ăsta putea fi chiar atât de realist! Îl cam uimea, în ultimul timp... Şi-asta nu era bine. Pentru că se considera un fin cunoscător al oamenilor, iar mânzul îl cam păcălise...

Şi uite că iar îl uimea - se ducea "să recupereze" o sacoşă de pe marginea drumului! Ei bine, o să-l uimească şi el - dar când ajungeau la chioşc. Nu de alta, dar vânzătorul de ziare avea cu siguranţă un ghem de sfoară! Că doar lega retururile cu ea, nu? Aşa că sacoşa aia va fi inutilă...

Chioşcul era deschis; evident, era pustiu! Ridică privirea spre blocul de pe colţ - ăla se ţinea bine? Da; se părea că da. Oricum, era cufundat în beznă. Sau părea cufundat în beznă. Proiectoarele erau aţintite asupra blocului de la Mega - deci oamenii din blocul ăsta chiar n-aveau de ce să ardă lumânările...

- Ţine.

Poftim? Reveni spre chioşc şi primi o legătură de ziare. Ia - ce luase acolo?... Integrame! Perfect! Exact ce le trebuia! Şi erau gata legate...

Asta e! Lui Mugur îi mergea bine în plan financiar, în plan social... Iar lui îi mergea bine în dragoste! Fiecare cu binele lui - aşa era corect... Mai primi o legătură, mai mică - alea erau Sudoku. Bune şi alea! Şi-acum ce mai scormonea acolo? Nu de alta - dar îi vedeau voluntarii ăia şi cine ştie ce-şi închipuiau!

Mugur ieşi din chioşc:

- Hai!

Luase şi el două legături de reviste. Ale lui erau "colorate" - probabil cu personajele Disney, sau cu Thomas... cu Fifi şi floricelele...

Treceau repede pe lângă blocul ăla cu zece etaje, care rezista "miraculos" - putea spune... Traversară; se apropiau de scară... Mugur păru că-şi aminteşte brusc de acel amănunt:

- TIR-ul tău unde e?

- La cort, între două TAB-uri.

- E păzit bine!

- Eu i-am spus lui George să-l lase-n faţa blocului; dar m-a contrazis, iar mie îmi place să ascult de oameni care ştiu multe lucruri de nimeni altcineva ştiute...

Era rândul lui Mugur să râdă! Intră în scară şi anunţă:

- Teo şi Mugur. Urcăm!

Lanterna... şi răspunsul:

- Urcaţi!

Acum se grăbea; se grăbea şi el, pentru că Lucia trebuia totuşi să doarmă! Să fie odihnită când vor veni căpşunarii! Mugur anunţă încă de pe prima treaptă care ducea spre etajul trei:

- Am adus integrame.

- Bravo!

Lucia se ridică şi porni spre apartamentul 15:

- Şi cum e duplexul?

Mugur începu să râdă:

- Distrus. Nu mai prinde ziua de mâine; iar dacă o prinde, sigur nu prinde noaptea!

- Şi eşti destul de vesel, atunci când spui asta...

- Păi, sunt!

Lucia îl privea lung... Avea impresia că Mugur fremăta de bucurie:

- 150.000 de euro doar asigurarea casei; bunurile din ea mai sunt vreo 40.000... Plus maşina încă 60.000...

Lucia zâmbi şi ea:

- Felicitări - ai dat lovitura. Doar să şi plătească...

- Plăteşte; că nu e românească.

Degetul poliţistei se ridică scurt - Mugur rostise un amănunt absolut necesar şi suficient...

Se aşeză în fotoliul lui şi-şi puse casca. Şi se încruntă uşor: 4,6 grade pe Richter, timp de 29 de secunde. Fusese destul de puternic...

Mugur ăsta era un bărbat norocos. În afaceri, îi mergea bine; cu banii stătea excelent. Avea deci probleme mari în dragoste! Se întreba cum de Mugur nu pomenise nimic despre vreun nume feminin... Cum de nu era şi "Miss Secretara 2010" pe-aici... Şi se mai întreba cum de Mugur discuta atât de deschis cu el, în condiţiile în care în ultimul timp încercase din greu s-o convingă pe Violeta să fugă cu el! Avea multe întrebări fără răspuns, pe care nu se va grăbi să le rostească dar la care se va gândi bine toată noaptea...

Victor

Stinse ţigara şi oftă greu. Şi-şi trecu mâinile prin păr - că nu ştia ce să facă...

Fusese din nou cutremur. Fusese, de fapt, o replică. Cu siguranţă o simţiseră şi ei! Teo sigur o simţise! Se întreba dacă Lucia o simţise - de vreme ce el "petrecuse" replica aia în veceul din apartamentul 19 şi nu auzise pe nimeni căutându-l...

În fine! O să se gândească la asta ceva mai târziu. Acum avea altă problemă. Pe Leo.

Leo, individul ăla pe care el voise să-l vâre în X5 prin ţeava de eşapament, era într-adevăr un interlop foarte special. Unul de-ăla care chiar l-ar fi împuşcat - că nu-i era frică de nimeni şi nimic. Şi nu era modelul "de colţ de stradă"; era modelul "cu bun gust", care ocolea ţopismele şi purta un lanţ gros, dar finuţ la gât. Şi care, deşi vorbea un pic ciudat uneori, avea o tonă de şmecherie-n el, ştia să facă dedicaţii muzicale, "citea" femeia în cinci secunde şi-n următoarele cinci secunde se conforma dorinţelor ei...

Leo era genul de interlop care nu cumpăra niciodată flori; în schimb, atunci când venea, îi acorda femeii care-i deschidea uşa primul sfert de oră - şi făcea tot ce voia ea. După care "se servea" - şi-şi lua singurel ceea ce voia el, dar nu i se oferise în acel prim sfert de oră. Şi după aia recalcula şi afla dacă era cazul să se conformeze dorinţelor ei încă un sfert de oră... sau era momentul să urce-n X5 şi să şteargă numărul de telefon al respectivei din agenda mobilului. Leo n-ar fi omis nici mort preludiul; l-ar fi considerat un mod de a completa "formularul" individei şi-a afla ce, cât, cum, unde...

Apoi, Leo era uşor... însurat. Tradiţional, aşa, adică doar din vorbă. În dosarul lui erau şi foile printate de Adriana; iar Maria Vasilescu era aşa o fiinţă... că-l şi înţelegea pe bietul interlop, că poftise la poliţistă! Dar Leo ăla, însurat fiind, nu se aventura într-o relaţie proaspătă cu o femeie pe care n-o cunoştea. A-i face doar cu ochiul Luciei, după numai 14 zile, putea echivala cu ruperea vijelioasă şi isterică a mariajului tradiţional, în simultan cu sinuciderea lui pe plan "profesional"! Iar Lucia pusese totuşi gheruţa pe el în vreo două săptămâni - îl făcuse nu să-i facă cu ochiul, ci "s-o opereze", cum zicea ea...

Da - Leo o pusese pe Lucia la inimă. Sau în minte, printre obsesiile de care nu putea scăpa. Iar ea fusese mult prea speriată... şi zăpăcită de toate schimbările din viaţa ei şi nu observase asta. Adică refuzase să accepte faptul că Leo, proxenet de Bucureşti, "stomatolog mai special", recuperator şi distribuitor de droguri uşoare, medii şi tari, subaltern isteţ şi iute în plină ascensiune, se putea amoreza de ea în 48 de ore! Poate "amoreza" era un termen prea "tare"; dar era tentat să-l folosească, pentru că interlopul venise de două ori după ea în condiţiile în care cutremurul trăsese existenţa tuturor cu vreo 50 de ani în urmă... Şi-asta după ce făcuse 13-14 pe la uşa ei zile şi nopţi la rând şi fusese dus în inima IGPR-ului ca să i se explice că trebuie să se potolească...

După părerea lui, Leo nu va renunţa. O să se ocupe de treburile lui şi-o s-o lase pe Lucia să-şi vadă de ale ei. Adică se vor ocupa amândoi de " problemele de serviciu". Iar după ce revenea curentul şi se punea o minimă ordine în toate, băiatul ăla atletic cu ochi verzi şi funcţie şi mai mare în "organigrama" şefului lui o să-şi calce pe inimă şi-o să oprească totuşi la o florărească - şi-o să cumpere cei mai frumoşi 11 trandafiri roşii care ajunseseră vreodată pe teritoriul României! Şi, după părerea lui, o să vină la geamul din spatele blocului, o să coboare din X5, o să răcnească un "Lucia" zdravăn şi-o să se lase într-un genunchi, cu florile întinse spre ea. Mişcarea aia cu genunchiul o s-o facă să zâmbească; iar el o să-i zâmbească, privind-o cu ochi de îndrăgostit...

"Şi adio, Victore!"

Ridică agenda şi dădu pagina - ajunsese la ziua de 16 iulie. Adică imediat după ce Omar "căutase un şerveţel", cum scrisese ea în agendă, iar Leo îi spusese "Pa-pa. Pe mâine". Iar dacă voia ca de dimineaţă să mai aibă o şansă, trebuia să continue să citească. Şi să afle totul.

George

Tresări şi deschise ochii - hei! Cât era ceasul? Ridică încet mâna... De-abia patru. Oftă greu şi privi lung trăsăturile tânărului de lângă el...

Oare Lucia...

Nu Octavian era problema lui. Lucia "nu se împiedica" în existenţa băiatului lui! Vârsta era problema lui! Vârsta şi atitudinea de chestor principal, de care nu prea se putea "dezbrăca" atunci când ajungea acasă. Şi mai erau câteva lucruri care în ochii ei ar fi putut fi nişte impedimente...

La urma urmei, el putea trăi alături de ea? Era tânără; era iute, iar capacitatea ei de a înţelege anumite lucruri nu era "elastică". De exemplu, ar fi putut Lucia să înţeleagă de ce el îşi dorea o fetiţă? O bebeluşă aşa ca Renata? Iar dacă el o va convinge să-i dăruiască bebeluşa, oare ea va regreta, peste câţiva ani, apariţia acelui copil?

Întoarse încet capul spre canapea... Hei! Se ridică într-un cot şi "inventarie" camera - şi constată că era un mare prostănac! El se gândea acum la ea şi la viitorul alături de ea, în timp ce ea era sus, cu Victor! Super!

Trânti capul pe perna improvizată şi închise ochii - ce-ar fi "s-o lase baltă" cu gândurile alea? Da' definitiv, aşa...

Teodor

Scârţâitul uşii îl făcu să tresară - hei! Cine era? Scoase pistolul şi se ridică. Şi se apropie de balustradă, pregătit să apese pe trăgaci... Dar dacă era un părinte? O mamă, sau un tată?

- Patrula! Coboară cârligul!

Aprinse lanterna şi auzi clar bombănitul lui 40. Şi apoi mâna poliţistului "flutură" energic o sticlă de doi litri albă... Aa, laptele! Se grăbi să aprindă ledul lanternei şi să coboare cârligul...

- Gata!

Şi-acum trăgea voiniceşte! Hei! Câte kile ziseseră că sunt? 500? În fine; nu comenta... Se grăbi să golească sacoşa şi s-o coboare din nou - că nici nu urcau, nici nu-şi luau la revedere. Şi nu-i puseseră decât şase PET-uri de doi litri - cantitate total insuficientă pentru tot centrul ăla!

Carina

Auzea nişte foşnete ritmice... Acum se opriseră. Bun. Deci putea să se culce la loc... Dar acum ce sfârâia aşa?

... Nu mai conta; se oprise. Gata - uite-acuşi o să adoarmă...

... Şi iar foşnea ritmic! Hei!

Deschise ochii şi se ridică - şi înţelese imediat că ceea ce auzea ea era scripetele. Cât era ceasul? Habar n-avea... Dar, dacă se auzea scripetele, sigur era mâncarea! Laptele! Se ridică, ieşi din apartament şi aşteptă ca Teo să descarce sacoşa - ca să nu-l sperie şi să vadă tot laptele ăla scurgându-se spre parter. Zâmbi slab:

- Neaţa.

- Neaţa. Nu trebuia să te scoli!

- Ei, nu?! Ia uite ce-i aici!

Ia să le ducă ea la bucătărie şi "să identifice" oala pentru lapte! Teo începu să râdă:

- Sigur nu vrei să te schimbi mai întâi?

Aoleu, era în pijama! Începu să râdă:

- Şi să dau neapărat cu apă pe ochi!

- Şi să bei o cafea şi să-ţi spui "Neaţa" de-adevăratelea...

Aproba şi se grăbea spre baie...

Se simţea ceva mai liniştită acum. Se simţea mai... "acasă" pe palierul ăla. Vecinii lui Nicolae i se păreau mai...

În fine - se simţea mai liniştită, după ce discutase cu Ludmila. Deşi ar fi trebuit să se îngrijoreze serios - pentru că azi-noapte îşi rostise secretele la urechea unei străine... Poate că Ludmila o să-i spună Denisei ceea ce aflase azi-noapte; poate că suferinţa acelei femei va fi puţin mai uşoară... Ea îi avea acum şi pe Nicolae, şi pe Renata; Denisa însă nu-l mai avea nici pe Fabian, nici pe Eduard...

Oof! Cât rău îi făcuse ea acelei femei cu dosarul ăla! Şi se gândise, înainte să iasă cu el pe uşă, că ar fi trebuit să se răzvrătească şi să nu i-l ducă la spital! Dar dacă îl iubea pe Nicolae îndeajuns de mult ca să-i transforme toate dorinţele în litere de lege...

Gata. Ieşi din baie şi se grăbi spre palier - simţea iz de ţigară. Să facă repede un PET cu ness şi să se trezească acum! Şi să fiarbă laptele - că era păcat de el, să se strice. Era august, era cald...

Victor

Trânti agenda pe podea şi-şi privi ceasul: cinci jumate. Şi ajunsese abia pe 21 iulie, la momentul când el o sărutase şi-apoi se dusese glonţ acasă şi se culcase! Şi dormise, ca un pământălău, fără să bănuiască măcar că Lucia se întâlnise cu Leo în drum spre casă şi-apoi se dusese la hotel cu el! Şi "se operase", cum zicea ea, trei ore! "Îl operase", ca să fie mai exact...

De la un punct încolo, agenda începuse să fie "multicoloră" - semn că Lucia se repezise, luase un pix oarecare şi notase ce-avea de notat - şi-apoi alergase la uşă, sau la telefon... Ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret teribil unei bune prietene. Lucia nu vorbise niciodată cu Adriana despre Leo - nu despre partea aia din hotelul Sir! Lucia vorbea cu agenda... Probabil că de-asta îşi şi luase peştişorii ăia - ca să vorbească cu ei. Şi cum el avea în faţa ochilor "memoria prietenei Luciei", parcă era tentat să renunţe. Să lase totul baltă şi să redevină acel Victor de care se îndrăgostise Lucia. Era tentat să recurgă, uneori, la micile şmecherii ale lui Leo...

Dar dacă tot se-apucase de chestia aia, trebuia s-o ducă până la sfârşit! Reveni la agendă.

George m-a aşteptat pe palier, furios şi puţin ameţit. Mi-a adus dosarul făcut de subalternii lui lui Leo şi a vrut să-mi demonstreze că Leo nu e singurul care operează bine.

Cum-cum? Cee? George... George a vrut să se culce cu ea?

După ce i-am dat cu telefonu-n cap, cu cureaua pe spinare şi cu glonţu'-n fruntea Monei Lisa, s-a rezumat la explicaţii verbale. L-am ţinut culcat pe covor, pentru că mi-a fost frică de el. Totuşi, mi-a făcut rochia ferfeniţe şi sunt toată plină de vânătăi! El spune că mă iubeşte şi că a vorbit cu avocatul, care i-a făcut deja actele de divorţ - iar mâine se duce să le semneze şi să le depună. Spune că îi lasă Adrianei băiatul şi divorţează pentru mine. Nu cred însă nici o iotă din toate astea - deşi am chemat-o pe Adriana să-l ia acasă iar ea nici n-a clipit când mi-a confirmat că bărbatul ei mă iubeşte...

Adică Adriana venise la Lucia în toiul nopţii, îl găsise pe George într-o ipostază compromiţătoare şi uşor ruşinată şi se apucase să-i explice Luciei faptul că, da - naşul ei o iubeşte? Păi asta însemna că între George şi Adriana nu se mai petrecea demult o căsnicie! Şi păruseră... Se ţinuseră de braţ, glumiseră, zâmbiseră, spuseseră poante... Se înţeleseseră perfect...

Sunt obosită, nedormită şi tristă. Şi singură.

Şi-atât; dădu foaia...

22 iulie 2010.

Am alarmă la BGS şi pistol cu bile. Sunt ceva mai liniştită acum. La trei, am băut o cafea la Pascucci şi am ascultat povestirile spaniole ale Mariei Vasilescu. Bietul Leo... Ha-ha!

Seara, super-party în The Player. Am vizitat biroul patronului; Leo a adus o lumânare şi-a încercat să mă sărute... Cred că mâine se termină cu Leo. Oricum, am petrecut "pe sufletul meu" de ziua mea!

Minunat! Fusese ziua ei, iar el habar n-avusese! Grozav! Dar adevărul era că n-ar fi avut de unde să afle asta!... Sau ar fi avut de unde s-o afle? Pe vremea aia, nu avusese mari contacte cu familia Mocanu; dar ar fi putut, în timpul coafatului, să deschidă discuţia despre "cum îşi petrec fetele frumoase ziua de naştere", sau despre "coafura care ar prinde-o perfect la petrecerea de ziua ei"...

Am discutat cu Maria Vasilescu. M-a invitat să dansez contra cost la petrecerea ei, dar am refuzat-o - sâmbătă, de la opt, "petrec" la Consiliul Judeţean Constanţa. Şi n-am nevoie de serviciile ei, pentru că am şi impresar, şi contabil, şi şef. Şi i-am pus pistolu'-n piept, la pupitrul lui Paul, după care am anunţat-o că, dacă scoteam telefonul, se termina nasol - şefu' nu reacţionează bine când îl sun la ore de-astea, că-l deranjez de la poker. Acum mi-e frică.

Minunat! Logodnica lui "se luase" de nevasta interlopului! Întâi "îl întinsese" în biroul patronului, şi-apoi discutase cu nevastă-sa! Nu era întreagă la cap...

Şi despre George? Nu scrisese nimic despre George în 22 iulie! O sunase? Se împăcaseră? Îl plesnise peste ochi? Nu scria nimic despre George şi tentativa lui...

23 iulie 2010.

N-am crezut vreodată că Leo o să umble ca bezmeticul pe străzi, cu ochii după BMW-ul meu! Aşa cum n-am crezut niciodată că voi vedea interlopul aşezându-se la masa chestorului principal!

Aha! Se văzuse cu George pe 23 iulie! Undeva în oraş - pentru că Leo umblase ca bezmeticul pe străzi şi-apoi venise şi se aşezase la masa lor!

George ne-a lăsat singuri la masă; Leo a insistat

Hei-hei-hei! Ce vorbise cu George? Se certaseră? Se împăcaseră? Doamne, de ce nu scrisese nimic despre George? Păi aşa îşi trata ea buna prietenă - ascunzându-i chestii extrem de importante?... În fine! Reluă fraza.

George ne-a lăsat singuri la masă; Leo a insistat să marşez la planul lui, în care noi doi suntem împreună iar nevastă-sa ştie că el doar mă impresariază. I-am rostit adevăratele planuri cu voce tare şi-am plecat acasă.

Mormăi printre dinţi:

- Şi care-ar fi planurile alea adevărate? Nu mă "luminezi" şi pe mine?

Nu, se părea că nu-l "lumina"...

Am mai scos 1.000 de euro şi-am descoperit că Doru ofiţer bancar mi-a reţinut şi numele, şi semnalmentele. Dar nu mai vreau să surfez.

Deci cu Doru nu se întâmplase nimic; pur şi simplu flirtase la un moment dat cu el - şi-i făcuse dosar...

Aşa că m-am întors la cazino, pe Ştefan cel Mare, şi i-am lăsat lui Leo cartela Vodafone la ştergător. Bineînţeles că mi-a adus-o personal la domiciliu; şi-ar fi vrut să intre - dar nu mai are şanse pentru aşa ceva. M-am folosit de ora la care ştiam sigur că mă aşteaptă la Sir şi am dus BMW-ul la garaj. Şi-apoi a început "odiseea soneriei". Numai că uşa mea nu se va deschide decât pentru Victor.

Lucia se hotărâse deci să-i dea cu şutul lui Leo şi să-i facă lui prăjitura aia delicioasă cu vişinie. Dădu pagina...

Acum nu mai citea. Ştia că, din punctul ăla, între Lucia şi Leo mai existase doar discuţia din sediul IGPR - aia în care Leo aflase că nu era bine să-l supere pe şeful Luciei. El căuta alt nume acum. El îl căuta pe George...

Aha! 27 iulie! Repede - ce scria acolo?

27 iulie 2010.

George mi-a adus dosarul lui Victor. Cretinii n-au fost în stare să-l fotografieze zâmbind! Aah - agenţi fără experienţă!

Leo mă isterizează cu soneria. Mâine vorbesc cu George, gata! Nu mai pot sta aşa! Mi-e dor de Victor!

Şi-atât. Unde mai apărea George?... În ziua următoare; dar aici apărea şi Adriana, aşa că nici nu se mai obosea...

Eei, şi iată şi lunga povestire despre când şi cum vizitase Leo IGPR-ul... Povestire care nu-l interesa. El voia să ştie dacă mai fusese ceva între George şi Lucia - altceva decât încercarea lui de-a se culca cu ea! Mm...

Nu; nu mai era altceva. Şi uite că George nu avea dosar...

Strânse totul şi se ridică. Le ascunse din nou în lada canapelei...

Lanterna lumina slab încăperea; el se întreba ce se întâmplase între Lucia şi George... Şi care erau "planurile adevărate" din capul lui Leo... De pe perete, proprietăreasa apartamentului îi zâmbea "dulce"; fusese o femeie frumoasă, în tinereţe! Hm...

Hei! Mona Lisa! Se grăbi să iasă; coborî scările şi nu-i dădu nici o atenţie lui Teo - intră direct în sufragerie şi aprinse lanterna. Şi se ghemui lângă canapea. El strânsese tot ceea ce-ar fi putut să cadă, în camera aia. Ştia deci exact unde să caute! Trase rama, privi lung lipitura un pic nereuşită a hârtiei... Împinse tabloul la loc, reveni pe palier şi-şi aprinse o ţigară.

Acum ştia ce voia Lucia. Ştia ce căutase, ce voise să obţină... Lucia visase la un bărbat care să-i respecte dorinţele şi să ştie să-şi impună propriile dorinţe. Şi să iubească "straşnic". Citise despre ocheade în club, tachinări cu maşinile, operaţii de trei ore... Şi văzuse cu ochii lui cum se aranja Lucia înainte de fiecare întâlnire cu individul - semn că nici Leo nu-şi trăgea pe el, la viteză, blugii de-acu' o săptămână şi tricoul şifonat de ieri şi nu ieşea niciodată pe uşă nestropit din belşug cu arome ameţitoare. Hm! Dar, pe de altă parte, Leo "picase testul". Poate nu din cauza planurilor ălora pe care ea nu se mai învrednicise să le scrie-n agendă; că doar ştia şi ea cât de convingătoare putea fi atunci când voia ea musai... Poate că era vorba despre partea aia cu "Isaia dănţuieşte". Interlopul pe care-l văzuse el ieşind din cazino nu era deloc grăbit să se însoare! Ăla, de fapt, nu se va însura niciodată "de-adevăratelea"! Adică nu va reuşi niciodată să aibă o relaţie statornică cu o femeie, relaţie în timpul căreia să vină seară de seară acasă, să mănânce seară de seară alături de femeia aia, să doarmă în fiecare noapte lângă ea... Să se îngrijoreze pentru preţul gigacaloriei, să urmărească tabelul de întreţinere, să caute produsele la promoţie şi să vorbească "cu grijă" la mobil - că minutele costă. Şi tot aşa, ani în şir...

Ştia acum ce fel de bărbat trebuia să aibă Lucia alături, ca să fie fericită. Acum trebuia doar să calculeze dacă el putea fi un asemenea bărbat! Dacă el putea "presăra" viaţa alături de ea cu momente tandre, cu momente amuzante, cu săruturi furate în grabă, cu plimbări-surpriză, cu vacanţe-surpriză, cu cadouri-surpriză... El putea fi un fel de Leo? Ar fi trebuit să-şi aranjeze părul, să se bărbierească o oră, să se ungă cu tot felul de creme... să nu-şi mai vopsească clientele fără mănuşi, să "spargă" tot salariul pe haine de firmă şi din avansul din următorul salariu să-şi ia o sticluţă de parfum obscen de mică şi obscen de scumpă... Şi-apoi să se apropie de ea aşa, cu subînţeles - şi să nu mai fie idiot...

Nu ştia ce să creadă. La calculul întreţinerii era maestru; în privinţa cumpărăturilor, lua de pe raft produse cunoscute - şi nu se uita la preţ. În privinţa lui "straşnic"... Numai ea ştia asta! După părerea lui...

Hei! Ce dracu făcea acolo? Stătea pe palier, fuma şi se întreba, ca prostu', dacă ştia să facă dragoste! Hei!

Aruncă ţigara şi intră în sufrageria Luciei. Şi se lungi pe canapea. Închise ochii - acum o să se gândească la ceea ce-l interesa cu adevărat. Nu la Leo, care picase deja testele Luciei, ci la George - care-o cunoscuse pe Lucia la vârsta aia dificilă pentru unii bărbaţi şi care-i spusese, nu demult, femeii ăleia că o iubeşte şi divorţează pentru ea. Acel George pe care, după părerea lui, Lucia începuse deja să-l calculeze - dar o făcea cu reţinere şi-un pic de teamă. Chestorul principal era o fire care se impunea instantaneu şi intimida pe oricine pe o rază de-un kilometru...

După părerea lui, un astfel de bărbat, care îşi studiase finuţa timp de cinci ani şi-apoi se hotărâse să divorţeze pentru ea, atunci când venea să-şi declame dragostea se aştepta să fie cel puţin... flatat prin tăcerea uimită a respectivei! În agendă, Lucia scrisese "i-am dat cu telefonu-n cap, cu cureaua pe spinare şi cu glonţu'-n fruntea Monei Lisa". Şi-l ţinuse lungit pe covor, timp în care o sunase pe năşica... Ei bine, un bărbat ca George, care mânca bătaie la propriu de la o femeie proaspăt întoarsă de la operaţia lui Leo, nu i-ar mai fi răspuns a doua zi la telefon! Când colo, aflase că George îi făcuse lui dosarul şi ieşise cu Lucia la o cafea... Şi apoi venise cu Adriana la ei... Pentru Dumnezeu! Chiar George îi spusese lui cum să pună problema acelui inel! Acelaşi George îl "educase", în ultimele 48 de ore, de câteva ori - şi-l pusese pe drumul cel bun, când ar fi fost mai mult decât simplu să-l înveţe cum să facă greşeli majore!

George încerca să redevină naşul ei; şi nu mai putea. Pentru că acum Lucia ştia; iar el, când o privea, îşi amintea că ea ştia...

În agenda aia găsise adevărul gol-goluţ, necenzurat şi nealterat. Agenda aia explica de ce George avusese brusc nevoie de-un centru pentru minori tocmai pe palierul lor! Era evident că centrul ăla apăruse acolo special pentru Lucia - pentru a o ţine departe de pericolele străzii, cât mai departe de microbi... Cât mai aproape de copii - că doar George era tânăr iar Octavian nu era foarte mare... Şi oricum fusese "programat" să rămână cu Adriana... Pentru că omul ăla o iubea - şi-o dorea, iar oricât de mult încerca să treacă peste asta şi s-o uite, nu reuşea... Şi pentru că, indiferent cât s-ar fi străduit el să-şi lase finuţa în pace, nu va reuşi. Şi deci nu va înceta niciodată să lupte, mai mult sau mai puţin voalat, pentru a ajunge alături de ea. La urma urmei, Lucia ar fi trebuit să fugă de el - nu? Dacă el îi rupsese rochia şi-o învineţise bine, iar ea scrisese negru pe alb că-i fusese frică de el... Ei bine, George reuşise s-o împace şi să o convingă cumva să nu-l elimine din preajma ei. Iar determinarea aia îi arăta lui clar că trebuia să-şi facă calculul şi să ajungă la nişte totaluri... Să-şi calculeze cu grijă viitorul...

El putea fi un amestec între Leo şi bărbatul de casă din visu-

rile ei. Nu unul perfect, desigur; dar se considera... Acceptabil. "Suportabil". Nu citise Kama Sutra şi nici nu terminase marketing-ul. Oare George putea fi...

Hei! George era un bărbat de casă! Avea serviciu, casă, maşină, copil mare şi frumos educat, înainte de cutremur avusese şi nevastă... Da; varianta aia de George de dinaintea cutremurului fusese "foarte de casă". Din câte dedusese el, bunăstarea chestorului principal depăşea cu mult imaginaţia lui, care ştia doar despre Audi şi apartamentul cu 4 camere...

Cine era mai potrivit pentru Lucia? El, care era logodnicul ei? Leo, care se va întoarce odată cu revenirea curentului electric? George, care o iubea? Atâta timp cât pe inelarul ei nu stătea o verighetă, opţiunile Luciei rămâneau deschise...

El, de fapt, ce voia? Acum ştia ce voia Lucia; dar el ce voia? Ia să facă un mic total...

El, stilistul Victor, tocmai trecuse printr-un cutremur. Momentan, era voluntar. Nu ştia dacă blocul lui rezistase; oricum, era destul de aproape de dezastrul de la capătul tramvaiului 4 iar Şcoala 30 probabil că se prăbuşise total, după atâtea replici. În acele condiţii, putea spune că nu prea mai avea locuinţă. Şi-atunci va trebui să se mute la părinţii lui, la Domneşti...

Sau nu! Era voluntar; va beneficia deci de un loc într-unul din adăposturile din Bucureşti. Iar dacă blocul lui rezistase totuşi, se va muta acasă... singur sau cel mult cu fratele lui - pentru că copiii nu puteau fi aduşi în microbii din Bucureşti pân' la primăvară cel puţin...

În condiţiile alea, el se gândea acum că îşi petrecuse ultimii... zece ani din viaţă pe sub papucei de femeie. Întâi se aşezase sub papucul nevestei. Apoi, sub papucul Rodicăi. Acum nu putea spune că era sub papucul Luciei - deşi curăţenia aia maniacă şi programul zilnic de plimbare îi cam dăduseră migrene... Da, treceau printr-o stare excepţională de calamitate majoră; da, Lucia era "în exerciţiul funcţiunii". Însă a sta "în exerciţiul funcţiunii" chiar 24 de ore din 24, în condiţiile în care nu era nici un şef prezent acolo mai mult de cinci minute... Şi nu era bombardament, nu erau în junglă...

Nu mai ştia. Era bulversat de toate câte se întâmplaseră în ultimele două zile şi era zăpăcit complet de ceea ce aflase din agenda ei! Adică George... Iar după ce George trăsese de ea s-o violeze practic, ea îi pregătea cina şi-i curăţa uniforma? Ha!

Oare...

Oare fusese ceva, cândva demult? O relaţie scurtă, pasageră poate, care se stricase la un moment dat şi pe care George încercase în noaptea aia s-o reînvie?

"Lucio, te-ai culcat vreodată cu George?" N-o putea întreba asta... Nu ştia ce să creadă... Nu ştia ce să facă... Stătea cu ochii închişi şi simţea că nu va putea adormi...

Tresări violent - se auzise clar staţia lui George!

Teodor

Staţia gâjâi scurt, speriindu-l de-a binelea:

- Şefu', eşti pe recepţie?

Luă aparatul de pe cotieră, dar nu se ridică. Aştepta...

- Şefu', mă auzi?

Aştepta... Vocea deveni foarte serioasă:

- 26 către şefu'.

Apăsă butonul şi anunţă scurt:

- Imediat.

Se grăbi să intre în sufragerie şi să-l scuture uşor:

- George...

Mm, ce adânc dormea! Normal - doar făcuse un duş pe cinste, nu?

- George, te strigă datoria prin staţie!

Gata - îl trezise. Era ameţit... Se grăbi să iasă:

- 26 te-a strigat de trei ori - semn că e serios.

Constată că Alex se aşezase pe prima treaptă şi fuma, aşa că intră în bucătăria propriului apartament:

- S-a trezit George.

- OK. Vine la masă, sau îi fac sandwich-uri?

- Fă-i patru sandwich-uri "artistice", cu margarină sub "topping". Şi pune-i într-un PET şase linguriţe de ness, opt de zahăr, lapte pân' la jumate şi restul apă.

- ... O să dea-n palpitaţii de la atâta ness!

- Ba o să-ţi mulţumească. Hai, că acu' pleacă - şi e ditamai, nu pot să-l opresc!

Reveni pe fotoliul din 13. Alex suflă lung fumul... şi oftă:

- Cât e ceasul?

- Şase fără cinci.

Capul şaten se plecă încet... Bietul Alex!

Spera din tot sufletul ca părinţii lui Vlad să nu vină! Să nu mai vină niciodată! Îi văzuse ieri jucându-se, pe Alex şi pe Vlad; îi surprinsese conversând... Mâncaseră împreună... Avuseseră grijă de ceilalţi copii împreună...

Tresări şi sări în picioare - hei! Soţia lui tocmai ieşise ca vijelia din apartamentul 12 şi pornise spre bucătărie!

Violeta

Mm, ce dimineaţă era! Dar auzise clar staţia - semn că era şase deja! O să-l certe rău de tot că n-o trezise la timp! Se schimba repede-repede, încruntată deja...

Ieşi din apartament şi porni spre "locul de muncă". Şi fu apucată cu putere de braţ:

- Neaţa. Unde te duci?

Hei! Teo era un pic încruntat; şi-o ţinea bine. Ce-avea?

- ... Neaţa. Să fac micul dejun!

- Nu; Carina face azi micul dejun.

Poftim? Zâmbi slab:

- De ce - mi-am pierdut îndemânarea?

- Nu, dar azi face Carina micul dejun.

Dacă aşa zicea el... În fine! Îi zâmbi cu subînţeles:

- Oricum trebuie să mă apuc de masa de prânz...

- Nu - nu trebuie decât să dormi. Să te odihneşti.

- Dar m-am odihnit!

- Da, de la unşpe pân' la şase. Nu e de-ajuns; mai odihneşte-te.

Se încruntă scurt:

- Ai ceva cu mine?

- Da. Nu te las să te întorci în bucătăria aia înainte de ora zece!

- De ce?

- Ca să-ţi revii, după ultimele 48 de ore de stat în bucătăria aia.

Nu se putu abţine - bufni într-un râs nervos:

- Teo, fii serios!

- Nu pricepi că n-o să te lăsăm să leşini axfisiată lângă butelia aia? Ai şi uitat cum a venit salvarea să-ţi pună perfuzii?

Aa... Încercă să-şi ascundă nemulţumirea sub masca unui zâmbet descumpănit:

- Haai, fii serios!

- Sunt foarte serios. Oricum, Carina face micul dejun azi - dispoziţia Luciei.

Adică o băgase şi pe Lucia în chestia asta! Minunat! Teo continuă:

- Şi-a mea şi-a Maiei. Şi-a copiilor. Du-te înapoi la copii şi fă nani.

Îşi trase braţul din mâna lui şi-şi reluă drumul.

- Te rog!

"Aa, acum mă rogi? Ha - prea târziu!" Intră în propriul apartament, în bucătărie:

- Neaţa.

Carina era roşie ca o roşie:

- Neaţa.

- Dat fiind faptul că nu ştii locul diverselor obiecte de pe-aici, nu te sfii să întrebi; OK?

- OK.

- Mă găseşti în holul din 14, pe fotoliu...

Şi-i făcu cu ochiul - ca să ştie că n-avea nimic cu ea. Tânăra aprobă... Ieşi deci şi nu-i acordă nici cea mai mică atenţie soţului ei - se aşeză în fotoliu şi privi lung uşa...

Nu se supărase că fusese detronată din postul de "bucătăreasă absolută". Nu ţinea musai să fie singura care atinge aragazul ăla! Şi, ca să fie sinceră, parcă ar fi făcut o pauză din gătit - că pregătirea mâncării pentru 60 de guri nu era o operaţiune simplă! O supărase însă rău faptul că "o lucraseră" - Adică nu se învredniciseră să o cheme, civilizat, la discuţie şi să-i explice că putea să aibă şi alte activităţi în centrul ăla. Putea să stea cu proprii copii, putea să stea cu preşcolarii, putea să facă multe lucruri! Ar fi înţeles - că nu era obtuză! Nu s-ar fi legat, oricum, cu lanţul de butelie! Dar aşa... Plus tonul soţului ei...

Teo apăru în capătul holului, în dreptul balustradei. Venise special acolo - voia probabil să fie sigur că era o nevastă cuminte şi nu se dusese să cureţe cartofi în balconul vecinei! El o privea lung... Ea îl privea lung...

Lucia

Era extrem de curioasă ce va urma!

Se trezise atunci când Teo intrase în bucătărie. Aflase deci că George o să apară din clipă-n clipă, după care văzuse cearta aia "pe şoptite"... "Doamne, ce frumos se ceartă oamenii ăştia!" - aşa se gândise atunci când Violeta pusese punct acelei discuţii în contradictoriu iar Teo nu încercase "să dea cu pumnu'n masă" şi să rămână ca el. Se întreba pe unde era Victor - spera că era în 14 şi vedea şi auzea scena aia. Pentru că Teo se cam pregătea să-şi împace soţia...

Tresări uşor la vederea lui George - tocmai trecuse pe lângă Teo. Oare venea să vorbească cu ea? Îl privea lung, fără să se clintească din fotoliu... Simţea că-i era un pic teamă - nu de el, ci de discuţie. Şi de sărut. Sărutul ăla plutea în aer...

George se apropia de uşă. O privea lung. Drept. Şi ea îl privea lung, drept... Şi-şi dădea seama că, dacă omul ăsta o va săruta acum, o să leşine...

Doamne, cât de bine îi stătea în uniformă! În orice alte condiţii, l-ar fi mârâit straşnic printre dinţi! Dar... George intră în hol şi-i zâmbi Carinei, din uşa bucătăriei:

- Neaţa.

- Neaţa. Ţi-am pregătit sandwich-uri şi-un fel de 3 în 1 *extra strong*...

- Sărut mâna mult.

Bărbatul din faţa ei se aplecă brusc - şi puse palmele pe cotiere. Tocmai se aşezase în faţa ei, la distanţă foarte mică de ea; acum o privea lung, serios...

... Nu mai putea respira. Nici nu mai putea clipi! Se aplecase practic deasupra ei - iar ea nu se clintise din poziţia în care dormise, aşa că se cam... "scursese" pe spătar. Ochii albaştri încercau să-i transmită că gândurile lui erau foarte serioase, dar şi foarte bulibăşite de toate evenimentele recente... George nu zâmbi:

- Neaţa.

- Neaţa.

"Şi-acum ce faci? Mă săruţi, sau...?" În secunda imediat următoare, chestorul principal Mocanu zâmbi:

- Căpşunarii aşteaptă startul. Vrei să-i mai ţin până la şapte?

- Nu, nu e cazul.

- ... O să iasă vânzoleală mare aici!

- Nu iese; mă ocup eu de asta.

- ... Bine; cum vrei tu. Atunci la şase fix dau start la autocar; pe la şi jumate deci, aşteaptă-te să vezi primii căpşunari urcând scările.

- OK.

- Să fii atentă cum îi potriveşti; bine?

- Bine.

- Ţi-i trimit doi câte doi, în ordinea descrescătoare a vârstei; ar fi bine să o trezeşti şi pe Ludmila, că ea îi ştie cel mai bine după nume...

- OK.

Şi înlemni din nou, pentru că George se apleca şi mai mult spre ea... Simţi că-i sare inima din piept când obrazul lui îi atinse obrazul! George îi şopti la ureche:

- Vorbim.

- Vorbim.

Şi-l văzu ridicându-se, intrând în bucătărie... Carina foşnea de zor:

- Patru sandwich-uri cu de toate.

- Sunt perfecte.

- Iar dacă te ia cu dureri de inimă de la 3 în 1, să ştii că Teo mi-a spus reţeta!

- Dacă e reţeta lui, sigur nu mai dorm 48 de ore!

Începu să râdă... George ieşi:

- Vorbim.

- Vorbim.

Şi gata - chestorul principal Mocanu pleca... 26 ţipa prin staţie că e ora şase fix iar el e înconjurat de vreo 30 de părinţi nerăbdători şi furioşi... Victor tocmai ieşise din apartamentul ei; dar zău că n-o interesa ce făcea Victor acum! Tocmai de-asta... închise ochii.

Azi, George îi transmisese... Ce-i transmisese?... Păi, îi transmisese că or să vorbească. Despre atingerea obrazului, desigur! Se întreba de ce făcuse George asta. Oare din cauza discuţiei lor de ieri? Din cauza faptului că ea îi spusese cum uitase Victor să-i scoată bocancii? Sau...

Or să vorbească despre ceva. Orice. Dar or să vorbească. Trebuia să fie realistă totuşi - îl bătuse cu cureaua şi-i spusese că... Şi chiar ea, cu guriţa ei, îi amintise că are 45 de ani, e naşul ei, are copil la liceu... Iar ea nu...

"Aoleu, Lucio - ce gură spurcată ai tu uneori!" Îi părea rău acum că gura aia spurcată spusese...

Oftă greu şi se ridică - nu mai putea să doarmă. Oricum, veneau căpşunarii după copii! Se opri în uşa bucătăriei:

- Te rog frumos, mai faci tu un 3 în 1 de-ăla, reţetă specială pentru 48 de ore de nesomn?

- Imediat.

- Mercic.

Traversă palierul fără să le dea vreo atenţie şi intră în propria bucătărie. Şi începu să-şi ordoneze fişele - că veneau căpşunarii şi nu voia să trezească tot centrul...

George

Da! Oo, Doamne, da! Lucia calcula! Şi-l calcula pe el, nu pe Victor! Avea senzaţia că era deschisă anumitor opţiuni...

Ieşi din apartament, iar staţia începu să ţipe:

- 26 către şefu'!

- Spune, 26.

- Şefu', 30 de persoane furioase spun că la şase şi-un minut mă linşează dacă autocarul nu se clinteşte din loc.

- Au venit toţi?

- Mai lipseşte unul sigur.

- Dă drumul autocarului. Vedem noi cum facem cu întârziatul.

- Bine, şefu'.

Gata - veneau căpşunarii. Iar Victor îl privea lung, din uşa apartamentului 12...

Avea mare noroc că era chestor principal - şi că ajunsese chestor principal muncind "în teren", nu dând din coate prin birourile şefilor. Îşi montase pe chip mimica de poker, aşa că stilistul nu vedea gândul care se întreba chiar acum dacă nu cumva va fi întrebat ce mai avusese de comunicat la urechea finuţei lui, din poziţia aia uşor anormală pentru un naş... Evident, Victor fu cel care sparse tăcerea:

- Neaţa.

- Neaţa.

- Mai ai timp de-o întrebare şi-o explicaţie?

Aprobă şi se opri în faţa lui. Aştepta întrebarea; se ruga, în spatele mimicii calme, să nu fie pus să explice anumite lucruri despre el şi Lucia...

- Care e "procedura" cu locuinţele care sunt încă în picioare?

Aşteptă o secundă, ca să pară că se gândeşte... şi-i explică:

- Toate blocurile au fost evacuate şi s-au constituit comisii mixte: un inginer în construcţii, un om de la ISU şi câte unul de la pompieri, gaze, apă şi electricitate. Cele vizibil OK, care n-au mai mult de 5-6 ani vechime, au fost "aprobate" şi s-a permis accesul locatarilor în ele. Cele vizibil nesigure au deja bulină roşie, iar nişte militari cu automate în mâini interzic categoric accesul în ele. În celelalte, echipele astea mixte investighează starea structurii şi a ţevilor; după care dau OK-ul, sau nu.

- Iar în timpul ăsta, proprietarii

- În timpul ăsta, mare parte din proprietari stau în stradă şi se uită la bloc. Cei inteligenţi însă au plecat fie la adăposturile organizate de poliţie, fie la rudele din afara Bucureştiului.

- ... Adică toţi oamenii ăia

- Toţi oamenii ăia sunt liberi să facă ce vor. Eu am ordin să le expertizez locuinţele şi să le interzic lor accesul în cele neexpertizate încă. În rest, îi priveşte...

Era limpede? Nu de alta, dar îl privea lung, îşi amintea acel "Sunt o doamnă, că nu l-am plesnit când a uitat să-mi scoată bocancii!", urmat de un "Şi nu numai"... Şi, indiferent de motivul pentru care Victor nu fusese pe canapea azi-noapte la patru, el ştia cu siguranţă că la şase fără cinci stilistul sforăise pe canapea iar Lucia moţăise pe fotoliul diametral opus acelui individ! Indiferent, deci, de cele petrecute între cele două momente, finalul spunea multe!

Acum, Victor avea o problemă. Mai avea unele întrebări; şi nu ştia cum să le rostească, pentru că el purta uniformă, avea 45 de ani şi ştia ce ton să folosească atunci când voia să-şi arate nemulţumirea. Decise să-l ajute totuşi:

- Stai liniştit - adresa ta e pe lista aia specială despre care voi fi informat prompt. Te anunţ eu când se termină expertiza blocului tău.

- OK. Nu-i nici o grabă, oricum - că nu plec de-aici înainte de închiderea centrului pentru minori.

Aa, aşa da! Zâmbi şi se răsuci spre Teo:

- Trezeşte-o tu pe Ludmila - că vin căpşunarii şi nu-i pot ţine-n faţa scării ore în şir. Ea e cea mai indicată persoană care-o poate ajuta pe Lucia, fiindcă cunoaşte toţi copiii după nume.

- OK.

Porni spre scări şi trecu pe lângă Victor:

- Salut.

- Salut.

Cobora grăbit... Cobora şi-şi impunea să nu se gândească la absolut nimic...

Trecu de uşa scării, dar nu ieşi. Îndesă sandwich-urile în buzunar şi-şi aprinse o ţigară. Şi gustă din sticlă. Era dulce... Era extrem de tare - dar era dulce. "Aluneca" bine porţia aia de lapte cu "TNT"...

Ochii ei nu-l puteau minţi - Luciei îi era frică de el. Nu de el, ca om; de el, ca posibilitate. Se temea, probabil, de posibilitatea eşecului... Calcula vârsta ei, vârsta lui, diferenţa de generaţie - şi deci şi de viziune şi mod de a vedea lucrurile - şi se temea să nu constate că nici el nu i se potrivea! Lucia se temea să nu ajungă la concluzia că poate era ceva în neregulă cu ea! Cu Mircea "nu mersese", cu Victor "nu mergea"... Dacă nici cu el "nu mergea"... Ehei - habar n-avea ea! Dar o să se convingă ea, în timp...

Era evident că Victor nu va rămâne cu Lucia - fie va ceda ea, fie el. Dar atâta timp cât oamenii ăia doi nu se puteau înţelege omeneşte într-o situaţie de criză, astfel încât să se ajute reciproc şi s-o depăşească, el unul era lămurit: logodna lor "avea zilele numărate". Chiar dacă "sus", la etajul patru, totul era perfect, problemele apăreau la etajul trei. Ei nu puteau trăi o viaţă încuiaţi într-o cameră cu un pat de două persoane...

O să aştepte. Avea răbdare. Da, în noaptea aia fusese ferm hotărât să o uite. Să şi-o scoată din suflet şi gata - să nu se mai apropie vreodată de ea! Dar...

Dar era nebun! Era dement, inconştient şi uşor sinucigaş. Şi nu reuşise să şi-o scoată din suflet... Iar acum, de când descoperise că "era calculat" - adică era în sfârşit trecut pe lista cu "poate" - parcă prinsese aripi! Acum cinci zile, de exemplu, nici nu visase că se putea apleca aşa în faţa ei şi că îşi putea lipi obrazul de obrazul ei fără să primească un toc de pistol în creştet... Azi, adineauri, avusese impresia că Lucia se gândise la un sărut...

Farurile îl luminară scurt - venise autocarul. Fără antemergător, evident, de vreme ce era autocarul "poliţiei" acum... Generalul lui era teribil. Şi îngrozitor şi minunat. Uneori îi venea să-l pupe - dar îşi păstra energia pentru acel moment special... când o să-i arate ei cât de mult o iubeşte...

Eh - visuri! Ieşi din scară şi se apropie de autocar. Se ridicaseră toţi în picioare... Deschise uşa şi urcă şi el. Şi trase uşa după el - aşa... 26 era panicat - dar rău de tot! Ordonă "ca la cazarmă":

- Luaţi loc.

Da-da! Nici nu se gândeau! Dar nici nu veneau spre el, aşa că ridică vocea:

- Vă rog să luaţi loc!

Parcă-parcă... Decise să se prezinte:

- Sunt chestorul principal Mocanu. Copiii dvs sunt în centrul pentru minori amenajat în blocul ăsta. Iar dacă vă gândeaţi că o să urcaţi toţi buluc şi-o să daţi năvală peste 60 de minori care dorm - şi-o să faceţi balamuc sub ochii copiilor după care părinţii n-au venit încă, vă înşelaţi amarnic! Luaţi loc acum, sau întorc autocarul ăsta şi vă duc înapoi!

Şi-acum îi aştepta - că se buluceau în direcţia inversă şi le era şi lor greu... Gata. În sfârşit! Continuă:

- Dacă aţi fost aduşi aici, puteţi fi siguri că copiii dvs sunt aici. Aţi aşteptat atâtea ore - puteţi să mai aşteptaţi puţin, nu?

Nu prea puteau, dar nici n-aveau de ales. Aşa că... Aşa că o să-i reorganizeze:

- În ordinea descrescătoare a vârstei minorului, vă rog. Cei mari, primii.

O duduie corpolentă ridică vocea, cu un puternic accent italienesc:

- Da' de ce cei mari primii?

- Pentru că ei ştiu să se trezească fără să-i scoale pe ceilalţi

59 de minori. Şi nici nu se plictisesc foarte tare, până vine şi ultimul copil.

Şi-acum "îi luase mau'". Bun! Reveni spre 26 şi-l privi lung, cu subînţeles:

- Te las responsabil pe acţiunea asta. Dacă ceva nu merge aşa cum trebuie, închizi uşile autocarului şi-i duci la ieşirea din Bucureşti.

- Să trăiţi, am înţeles!

- Iar când termini, vii şi-mi raportezi.

- Să trăiţi!

Să trăiască - că prea o zicea "cu foc"! Îi venea să râdă; aşa că deschise uşa şi coborî. Şi porni grăbit spre cort, revenind la gândurile lui...

Lucia se va descurca foarte bine cu oamenii ăştia - că-i instruise el. Aprecia că, până la şapte, şapte jumate operaţiunea "căpşunarii" se va încheia. El va trebui deci să se gândească bine la copiii care plecaseră, la cei care rămăseseră... şi la cei pe care-i va transfera aici, pe locurile care se eliberau acum. Avea două-trei centre de sinistraţi unde situaţia copiilor se va transforma în curând în problemă...

Teodor

Gata - George cobora scările. Scoase pistolul şi i-l dădu lui Victor:

- Stai tu două minute aici?

Primi o aprobare, aşa că se grăbi spre fotoliul pe care stătea soţia lui. O ridică şi se aşeză în locul ei - şi-o trase pe genunchii lui, ca să poată să-i şoptească la ureche:

- Te rog frumos să nu te superi pe mine.

- Ba m-am cam supărat, să ştii!

- De ce? Pentru că încerc să am grijă de tine? Şi să te protejez?

- Nu.

- Şi-atunci, de ce te-ai cam supărat pe mine?

Observă imediat zâmbetul soţiei lui, dar reuşi să nu zâmbească şi el. Violeta încerca să se încrunte - şi nu prea-i reuşea:

- Pentru că ai preferat să complotezi, cu mama şi cu Lucia şi cu Carina, în loc să

Se grăbi s-o întrerupă:

- În loc să vin la tine, ca un om serios şi întreg la cap, şi să te rog frumos să te menajezi un pic. Aşa e; ai dreptate. Te rog frumos să mă ierţi că te-am supărat.

Fu imediat strâns cu putere în braţe! Adăugă:

- Promit că nu mai fac. Niciodată.

Primi un pupic straşnic pe obraz, iar soţia lui şopti:

- Te iubesc, Bestie mică!

- Să înţeleg că Frumoasa m-a iertat?

- Aah, cât de rău eşti!

- Ştiu, ştiu...

Şi era atât de bine în braţele ei... Puse palma peste locul unde-o să crească bebeluşa lui şi zâmbi:

- Abia aştept!

- Şi eu! Ce-ai vrea să fie?

- Gemeni!

- Teo!

- Vio!

- Cum crezi că o să se descurce mama cu gemeni?

- Păi nu e şi mama acolo?

O secundă de gândire, două... şi-o şoaptă aşa, cu subînţeles:

- Şi-un bunic care o să aibă mare nevoie de doape de urechi...

Bufni în hohote de râs - că tatăl lui era "mare amator" de minori şi probabil că abia aştepta să pună mâna pe nepoţei şi să-i facă oameni... Oftă greu:

- Frumoaso, am o problemă.

- Păi s-o auzim...

Îşi lipi buzele de urechea ei, ca să nu-l audă decât ea:

- Ies din "tură" abia la opt...

- Dar copiii trebuie să mănânce, aşa că toată lumea va fi foarte ocupată cu operaţiunea asta. Timp în care eu mă voi strecura şi voi "rezerva" camera de discuţii...

- Ah, Doamne! Ce m-aş face eu fără tine?!

- Cine ştie?!

Aa, da? O gâdilă scurt, iar soţia lui îi sări din braţe. Se ridică şi el şi-i fură un sărut:

- Am fugit înapoi în post!

- OK! Am fugit să pregătesc lumânarea!

- Păi... lumânare ziua?

- Nu - dar o pitesc sub pătură, ca s-o avem la îndemână diseară!

O admonestă cu degetul, râzând... Violeta râdea şi se grăbea să-şi reia locul pe fotoliul ăla...

Bun! Îşi împăcase soţia! Acum, s-o trezească pe Maia şi s-o trimită la treabă!

Victor

Minunat! Incredibil! Tocmai asistase la o ceartă şi-o împăcare în familia aia "pe sufletul lui"! Teo lipsise fix două minute - se întorcea râzând, iar Violeta râdea şi ea de pe fotoliul Denisei! Iar el simţea că-i vine să urle!

Îi dădu pistolul şi se grăbi să intre în bucătăria Luciei. Logodnica lui era ocupată - întinsese fişele pe masă şi cotrobăia de zor prin ele. Era atentă la ele; părea că nici nu-i sesizase intrarea...

Decise, în secunda imediat următoare, să facă exact ca Teo - aşa că se aşeză pe scaun şi-o prinse de mână. Şi-o trase uşor spre el. Ochii albaştri se ridicară imediat:

- Stai, te rog! Stai, că acu' vin oamenii ăia!

Nu; el voia s-o aducă în braţele lui. Voia să încerce. Voia, din toate puterile lui, să încerce fiecare variantă, fiecare opţiune... Şi-şi dorea mult de tot să şi reuşească - măcar o dată! Măcar...

Lucia oftă greu şi se conformă dorinţei lui. Aşa că o cuprinse cu braţele şi zâmbi, privind-o lung:

- Neaţa...

Ce, era mirată? Se grăbi să repete:

- Neaţa...

- Neaţa.

Şi-o simţea grăbită să se întoarcă la fişele ei... Aştepta... Ea părea să nu înţeleagă; sau se prefăcea că nu înţelege ce aştepta el! Oricum... Decise să încerce fiecare variantă:

- Te rog să mă ierţi pentru ultimele 48 de ore.

Nu se aşteptase să primească şi el o îmbrăţişare, aşa cum primise Teo de la Violeta; dar se aşteptase la un "Bine" azvârlit în grabă. Primi însă doar tăcere. Lucia plecase imediat capul spre propriile mâini. Nu voia să ştie dacă privea inelul de logodnă...

- Ştiu că între noi a intervenit ceva. Mă tot întreb ce anume - şi nu pot să-mi dau seama ce. Tu ştii ce-a intervenit între noi, de am ajuns în situaţia asta?

Capul ei negă scurt, grăbit.

- Atunci nu ştiu ce să zic. Nu ştiu, de fapt, ce să fac! Pentru că îmi doresc foarte mult să redevenim Lucia şi Victor dinainte... dar nu ştiu ce şi cum ar trebui să fac, ca să te văd zâmbindu-mi din nou.

Lucia tăcea. După părerea lui, femeia asta foarte frumoasă de pe genunchii lui voia să se ridice şi să-şi vadă de ale ei. Dar nu voia să se certe rău cu el chiar atât de dimineaţă - aşa că stătea pe genunchii lui, tăcea şi probabil că se gândea cum să scurteze la maximum discuţia aia enervantă...

- Pot să te întreb ceva?

Primi o aprobare cu capul.

- Promiţi că îmi răspunzi sincer?

Primi o nouă aprobare. Acum... Acum ar fi vrut să întrebe scurt: "Mă mai iubeşti?". Dar îi era frică de răspunsul ăsta. Aşa că... Aşa că o privi lung... şi încercă să-şi păstreze calmul:

- Crezi că putem redeveni Lucia şi Victor dinainte?

În clipa imediat următoare, Lucia "îi zbură" din braţe:

- Nu ştiu. Chiar nu ştiu! Sincer! Te rog, putem să vorbim despre asta după ce pleacă copiii? Te rog!

Şi se repezise la masă, la fişele ei... Auzi paşi apropiindu-se grăbiţi iar Ludmila apăru în cadrul uşii. O văzu pălind la vederea lor; femeia făcu un gest de scuză şi se grăbi să iasă. Se ridică, oftând greu:

- Bine. Vorbim mai târziu despre asta. Dar voiam să ştii... Chiar dacă în ultimele 48 de ore s-au întâmplat multe lucruri care-mi infirmă spusele, să ştii că eu te iubesc. Şi mi-aş dori foarte mult să poţi spune şi tu cuvintele astea.

Şi-atât - se grăbi să iasă. Ludmila şopti:

- Scuze; nu ştiam

- Stai liniştită.

Dădu să iasă din apartament, dar fu prins de braţ şi tras înapoi. Ludmila şopti, grăbită:

- Vorbesc eu cu ea.

- Nu! Te rog!

Înţelesese? Îi înţelesese dorinţa de a nu o influenţa cu nimic pe Lucia? Primi un oftat adânc, din tot sufletul...

Ieşi şi se grăbi spre bucătărie - să se facă util acum. Azi stătea cu copiii. Cu cei mari - ca să aibă cu cine discuta despre orice altceva, numai nu despre probleme în dragoste! Nu aflase ce anume intervenise între ei; dar era evident că el nu mai ocupa primul loc în sufletul Luciei. Putea spune că nici nu-l interesa cine era acum "premiantul"; îl interesa doar discuţia cu ea... şi concluzia. Pentru că, dacă nu mai puteau reveni la starea de lucruri dinainte, el unul era hotărât să nu se mai chinuie inutil. Şi să n-o chinuie nici pe ea inutil. Voia însă să-şi acorde lui însuşi acea discuţie - pentru că o iubea şi voia să încerce fiecare variantă, fiecare posibilitate...

Lucia

Ei, na! I-auzi! O iubea! El o iubea pe ea!

Ei bine, avea o veste pentru el - nu-l credea când spunea cuvintele alea! Nu-l mai credea chiar deloc! Se purta cu ea de parcă voia s-o facă să-i returneze inelul şi pe urmă venea să-şi dreagă cioacele cu "iartă-mă"? Ha!

Azi trebuia neapărat să-şi facă curaj şi să-i spună adevărul - nu, simţea că nu-l mai iubeşte. Nu ştia de ce, nu ştia ce dracu se întâmplase cu ei, dar sentimentul ăla pe care-l avusese în suflet atunci când uşa liftului se deschisese iar palmele ei strânseseră cutia cu prăjitura dispăruse. Complet. Îl privea şi simţea că prezenţa lui o irită! Pentru Dumnezeu! De ce lungeau la infinit chinul ăla?

... Păi n-or să-l lungească la infinit! Azi vorbea deschis şi limpede cu el! Iar mâine îi va spune lui George rezultatul calculului ei! Deşi...

Ştia de ce nu putuse spune un "Nu" răspicat atunci când auzise întrebarea lui Victor: nu mai suporta ideea singurătăţii. Şi nu era sigură că George era dispus să încerce. Nu ştia dacă George Mocanu o iertase pentru cuvintele de atunci - şi pentru curea şi pistol şi toate celelalte. Ştia că George Mocanu încercase s-o uite, după noaptea aceea. Şi ştia că nu reuşise. Acum, exista posibilitatea ca George Mocanu să nu vrea să încerce din nou o apropiere; să vrea să se protejeze de un posibil nou eşec. Totuşi, şansele ca ei doi să se înţeleagă bine... în toate privinţele erau fifty-fifty, nu? Aşa că...

Aşa că, dacă ea se despărţea de Victor, iar George nu mai voia să încerce...

Oftă greu şi începu să tragă fişele copiilor care sigur nu plecau înainte de micul dejun. Problema logodnei... şi-a singurătăţii ei avea de aşteptat.

Ludmila

La naiba! Picase exact ca nuca-n perete! Victor încercase să discute cu Lucia; Lucia încercase "să se fofileze" de la discuţia aia. Iar ea apăruse în cel mai nefericit moment! La naiba!

Intră şi se grăbi să se apropie de tânăra în uniformă:

- Oof, Doamne! Iartă-mă! Nu ştiam că

- Stai liniştită - ai apărut în momentul ideal. Nu voiam să fac discuţia asta acum, înainte să apară căpşunarii.

Ei, na! O prinse de umeri şi-o întoarse spre ea. Şi şopti, îngrijorată pân' la Dumnezeu:

- Ce vrei să faci?

- Să discut serios cu el şi să rămânem amici.

- ... Eşti sigură că asta vrei?

- Da.

- ... Şi totuşi, nu cred că te-ai logodit cu el din plictiseală! Ce s-a întâmplat cu sentimentele?

- Vorbim după ce pleacă picii, bine?

Lucia evita discuţia? Tânăra se grăbi s-o lămurească:

- E o discuţie lungă, iar căpşunarii or să apară din clipă-n clipă. Te rog - hai să rezolvăm întâi problema copiilor. Bine?

- Bine. Dar promiţi că vorbim?

- Promit.

N-avu încotro - trebui să-i dea drumul. Dar nu se clinti de lângă ea:

- Nu vreau să par băgăcioasă; dar sunt cea mai babă de-aici şi sunt şi unica doctoriţă. Şi nu cred, totuşi, că te-ai logodit din plictiseală. Aşa că nu e bine să ţii supărarea în tine.

- Ştiu - şi-am promis că vorbim.

OK. Se întoarse spre masă:

- Ce ştii - cum ni-i trimite?

- În ordinea descrescătoare a vârstei.

- Aa, e perfect!

Lucia aranja fişele; încerca s-o ajute cumva, deşi avea impresia că femeia de lângă ea se descurca perfect singură...

Singură...

Asta era! Lucia nu-l iubea pe Victor! Nu-l iubise niciodată! După ce "trăise intens" cu interlopul sexy şi-şi confirmase faptul că nu, el nu se va putea muta vreodată la ea ca să formeze un fel de familie, trebuise să se rupă de el, fizic şi sufleteşte, înainte ca el să afle unde lucra ea! Şi se agăţase de unica variantă serioasă care putea duce la o familie - Victor! La momentul ăla, George fusese căsătorit... Iar ea era prea corectă şi avea principii prea "verticale", ca să accepte ca el să divorţeze pentru ea!

Mm, îi venea s-o pupe! O privea lung, trăgea concluzia că era frumoasă drăcoaica cu ochi albaştri şi-i venea s-o pupe! Că-n vreo 48 de ore ea, "baba voluntarilor", o să stea lângă Denisa, pe palier, la o ţigară, şi-or să vadă amândouă cum se topeşte tot domnul chestor principal...

Teodor

Uşa blocului scârţâi, iar 26 ţipă la propriu:

- 26! Urc!

Lanterna... şi aprobarea:

- Urcă.

Paşii tropăiau pe scări, de parcă venea apocalipsa şi el murea înainte să transmită mesajul... Şi gata. Poliţistul se sprijini de perete şi gâfâi greu, fluturând o listă:

- Lucio, ţi-am adus căpşunarii.

Lucia se grăbi să iasă pe palier:

- Suntem gata. Sunt în ordinea descrescătoare vârstei, da?

- Da.

Se grăbi să intervină, pentru că 26 pornise deja pe scări în jos:

- Eu zic să-i fotografiezi.

Şi-l oprise. Amândoi îl priveau lung... Se grăbi să-i lămurească:

- Copilul şi adultul. Pentru mai multă siguranţă.

Lucia zâmbi:

- Bună idee. 26, le comunici regulile: urcă doi câte doi, cu acte de identitate valabile, şi stau la pozat.

- Sigur! Tot eu!

- Nu-mi permit să-mi facă balamuc pe palier şi să-i scoale pe toţi cu istericalele. Le rog frumos!

Tânărul cobora scările, bombănindu-şi nemulţumirea... Soacra lui ieşi şi ea, iar Lucia o prinse de braţ:

- Te rog, trezeşte toţi voluntarii. Spune-i Carinei "să bage cărbuni" cu micul dejun şi să le pregătească caserolele. Începem să trezim întâi copiii mari.

- OK.

Şi rămaseră singuri pe palier... O văzu pe Lucia oftând greu... În cinci secunde, femeia de lângă el îşi repuse uniforma în ordine; în următoarele cinci secunde, buclele se strânseră într-o coadă "cuminte". Iar ochii albaştri îl priviră lung:

- Am emoţii.

- Şi eu.

Era mirată? Se grăbi să se explice:

- Dacă dăm de vreun "părinte închipuit", să ştii că mă pregătesc să-l împuşc.

- Dacă nu se opreşte la somaţie, ai binecuvântarea mea să-l împuşti.

Serios? Tânăra zâmbi slab:

- Dar aş prefera să-mi faci întâi un semn discret, în caz că observi ceva în neregulă...

- Evident!

Uşa scârţâi iar paşii intrară în scară. Aprinse lanterna şi lumină parterul, printre balustrade. Şi văzu două perechi de pantofi bărbăteşti. Bombăni printre dinţi:

- Ar fi bine să trimiţi pe cineva jos, să se asigure că nu se strecoară printre ei şi vreun părinte închipuit.

- Dar n-am pe cine. Trezim copiii - care ştii bine că trebuie "plimbaţi" la baie şi alimentaţi cu micul dejun. Lasă, că ne descurcăm noi cumva. Dacă vezi mai mult de două rânduri de încălţări, mă anunţi.

Bine; cum ştia ea! Deşi puteau veni şi câte doi adulţi pentru un minor...

Lucia

Aştepta. Avea emoţii... Paşii urcau grăbiţi treptele; Ludmila veni lângă ea şi mormăi printre dinţi:

- Ştii ce mă oftic că nu m-a încăput uniforma ta?

Începu să râdă:

- Voi lua măsuri...

- Ei, lasă! Ziceam şi eu aşa... cu titlu informativ...

Da-da! Cei doi bărbaţi apărură în capul scărilor. Îi privea lung şi se gândea...

Se gândea la copiii care nu vor pleca acum, de dimineaţă. Se gândea la copiii care stăteau în centrul ăsta încă de la inaugurarea lui. Ce va fi în căpşorul unui asemenea copil? Ce va gândi? Cum va vedea lucrurile? Cât de speriat va fi când va vedea că după el nu venise nimeni?

Şi-acum cei doi taţi se făceau de râs - se repeziseră pe scări, gândindu-se că cel care ajungea primul îşi vedea copilul cu 10 secunde înaintea celuilalt... Paşaportul i se aşeză direct pe clipboard:

- Bună dimineaţa! Sunt tatăl lui Vlădescu Mihai!

"Ura! Bravo! Eşti primul!" Aproba cu capul şi scotea fişa... Că habar n-aveau ei ce-i aştepta de fapt... Parcă ghicindu-i gândul, Teo se apropie şi-i oferi celuilalt tătic o ţigară. Iar freamătul tatălui lui Vlădescu Mihai se stinse brusc. Bun! "Consultă" cu ochi critici paşaportul şi-apoi îl privi lung, poliţieneşte, pe bărbatul din faţa ei:

- În ce clasă e băiatul?

- A doua.

- A terminat a doua?

- ... A trecut într-a doua.

- Şi în ce clasă a fost?

Acum n-o înţelesese; completă:

- A-ntâia... A-ntâia...

- A-ntâia B.

"Corect! Aveţi cinci punte la prima întrebare!" Îi venea să râdă şi ştia că n-ar fi fost normal să râdă... Continuă:

- Semnalmente?

- Cam atât de înalt... Şaten, ochi căprui...

Şi nu mai ştia, că-l luase "poliţieneşte"... Oricum, descrierea corespundea cu fişa. Şi numele, şi ţara rostită de Mihai pentru urechile Denisei... Continuă:

- Are semne particulare?

- Are un semn din naştere pe mâna stângă, chiar deasupra cotului.

Bun!

- Aveţi o fotografie cu el?

Omul atinsese deja pragul exasperării; se grăbi să-i zâmbească şi să completeze:

- Ca să nu trezesc 11 copii. Aveţi o fotografie, o poză pe mobil, ceva...

Da; avea o poză în telefon. Apăsa de zor tastele... Privi poza şi-şi recunoscu "musafirul"; Ludmila se aplecă scurt şi aruncă şi ea o privire, după care alergă în apartamentul 13. Zâmbi:

- Vine imediat.

Şi cum se simţea privită, întoarse capul spre apartamentul 14. Mugur o privea lung:

- Două casolete?

- Te rog.

Bun! Dădu să se întoarcă spre celălalt tătic, care pufăia ca locomotiva pe prima treaptă a scării, dar nu mai apucă - băiatul ţâşni practic pe lângă ea şi se repezi de gâtul tatălui lui! Care-l prinse - slavă Cerului! - în braţe:

- Măiţă!

- Tati!

- Şşşt!

Gata - amuţiseră amândoi. Asta e! N-avea ce să le facă! Să se bucure şi ei jos, în faţa blocului! Puştiul se dezmetici primul:

- Tati, plecăm în Germania?

- Da; o luăm şi pe mami şi plecăm.

Consultă scurt fişa şi-şi înghiţi cuvintele... Mihai oftă greu:

- Mami e la spital.

- Dar ce-a păţit?

- A lovit-o rău mobila.

Îşi înghiţea deci cuvintele, pentru că în fişele ei George făcuse unele adnotări iar mama lui Mihai nu era transportabilă... Completa repede datele din paşaport şi se întreba cum să-i spună...

- Zâmbiţi, vă rog!

Ia uite-l! Teo se transformase în maestru fotograf - îşi adusese camera foto digitală şi imortaliza momentul revederii... Îi returnă paşaportul:

- Vă rog să-mi semnaţi.

Şi-i indică întâi adnotarea lui George - fractura de coloană - şi abia după aceea locul alb din josul paginii. Bărbatul semnă, încruntat... Îi întinse una dintre casolete:

- Micul dejun pentru Mihai.
- Mulţumim mult!

Băiatul îi zâmbea, fericit:

- Mulţumesc, Lucia!
- Să creşti mare.
- Mulţumesc, Ludmila!
- Să fii sănătos! Şi cuminte! Paa, Mihai!
- Paa! Pa, Teo! Pa, Mugur!
- Pa, voinice!

Doamne, ce fericit era! Simţea că-i dădeau lacrimile... şi pentru bucuria lui, şi pentru nefericirea copiilor care rămâneau... Luă paşaportul "tăticului numărul doi" şi completă:

- Trimiteţi următorul părinte, vă rog.
- Da-da!

Mm, ăsta era tătic de fetiţă. Dacă era din "lotul" coafat de Victor, s-ar putea să aibă o problemă! Le împletise şi le ciufulise ca la prezentările de modă - şi mai văzuse ea părinţi obtuzi...

- În ce clasă e?
- A trecut a treia.
- Semnalmente?

I se întinse un telefon mobil; nu se obosi să-l privească:

- Semnalmente?
- Brunetă, ochi albaştri, 1,30, slăbuţă...

Şi îi tot arăta telefonul ăla pe care ea nu voia să-l vadă! Continuă:

- Semne particulare?
- Păi vă arăt copilul! Ea e!

Oftă greu şi se sprijini de perete - că o să dureze mai mult decât anticipase şi-or să vadă şi ceilalţi copii cum după ei nu venise nimeni:

- Să spunem că dvs vă opriţi la benzinărie în Afumaţi, să luaţi o Cola. Vine un infractor, se urcă la volan şi vă fură maşina. Are şi paşaportul dvs, şi telefonul dvs, şi hainele dvs...
- ... Are o cicatrice mică după ureche; de când a operat-o maică-sa...

Aşa scria şi în fişă; aşa că apucă mâna cu telefonul şi-o răsuci spre Ludmila. Iar Teo anunţă scurt:

- Urcă două persoane.

Două? În fine... Completa datele din paşaport, ca să meargă mai repede... Puştoaica nu se repezi de gâtul tatălui ei, ci bufni într-un hohot zdravăn de plâns! Ludmila trebuia s-o împingă uşurel de la spate, ca s-o scoată pe palier! Iar bărbatul se grăbi să o strângă în braţe...

- ... Tati...

Fişa spunea că copilul ăla era orfan de mamă...

I-ar fi prins bine o ţigară; dar imaginea şefei centrului pentru minori mâzgălind în hârtii, cu ţigara priponită în colţul gurii, nu era una foarte indicată; aşa că se abţinea. Scria datele alea, încruntată...

Alexandru

Gata - veneau căpşunarii. Iar el simţea că-i vine să plângă...

Ieşi încet pe palier. Din fericire, scările nu-l lăsau să vadă "operaţiunea" predării copiilor. Asculta... Veniseră amândoi - mama şi tatăl. Lucia îi întreba - iar ei răspundeau imediat, aproape în cor... Nu, copilul nu avea semne particulare... Care era desenul animat preferat al băiatului lor? Clubul lui Mickey Mouse. Deci era preşcolar, şi era băiat. Iar el era liniştit - că veniseră împreună, mama şi tatăl. Şi se gândea că nu se putea ca două persoane care pleacă în acelaşi timp, unul din New York iar celălalt din Roma, să ajungă la angroul Niro în acelaşi timp...

Gata - verificarea se încheiase. Şi "se aprobase". Ludmila venea spre el... Îi făcu loc să treacă şi se sprijini de perete - dacă-i era scris să rămână singur...

Oare cât va mai dura pedepsirea lui? Oare când se hotăra Dumnezeu să-i dea cu blocu-n cap? Nu de alta, dar nu voia ca Vlad să sufere din cauza lui; se gândea deci că ar fi trebuit să urce la etajul patru şi s-o roage pe Lucia să-i spună lui Vlad că azinoapte venise soţia lui, cu băiatul lui, iar el plecase cu ei. Ca să nu plângă şi Vlad; era de-ajuns că o să plângă el!

Ieşeau pe lângă el; Ludmila îi explica băieţelului că, gata, veniseră mami şi tati... Strânse cu putere ochii, auzind paşii micuţi îndepărtându-se în fugă! Şi gata! Copilul îşi regăsise părinţii...

"Şi crezi că poţi să stai ascuns la etajul patru încă vreo patru zile şi patru nopţi?"

Oftă greu şi reveni în apartamentul 15. Intră în sufragerie... Oftă uşurat - nu, nu plecase Vlad. Dumnezeu i-l mai lăsa câteva minute. Doar câteva - aşa, ca un fel de picătură amară...

Zâmbi slab şi încercă să-l ridice cât mai uşor pe braţe. Nu voia să-l trezească; dormea atât de frumos!

Se aşeză pe canapea şi-l aşeză comod pe genunchi. Îi venea să plângă... Ştia că o să-l piardă în curând - şi-i venea să plângă... Îi venea să-l trezească şi să-i propună, la ureche, să fugă împreună cu el. Să se ascundă la etajul patru, până se elibera palierul; şi-apoi să coboare tiptil pe scări şi să fugă, să se ascundă de toţi şi toate...

Ludmila

Doamne, ce momente! Da, îl văzuse şi pe '77; dar nu fusese aşa! Într-adevăr, atunci nu existase sistemul informatic de acum. Fusese martoră la multe "revederi" eşuate şi văzuse multe lacrimi de copii şi multe chipuri de adulţi disperaţi. Dar...

Era şapte şi zece; plecaseră deja zece copii. N-aveau nici un "rateu" până acum; iar momentele de bucurie din dreptul apartamentului 12 nu treziseră ceilalţi copii. Din fericire, Lucia oprise "deşteptarea"; mai erau însă 10 părinţi care trebuiau să-şi preia copiii. Operaţiunea se dovedea a fi de durată - şi exista riscul ca "deşteptarea" să devină o operaţiune haotică...

Privi lung telefonul şi porni spre apartamentul 14. Şi tresări la vederea bărbatului din uşa apartamentului 15! Hei! Ce era cu el? Alex o privea lung... Îl ţinea pe Vlad pe braţe şi-o privea lung, din uşă...

Decise să amâne puţin revederea părinţilor cu copilul. Se apropie deci de el şi-şi primi imediat explicaţia:

- Îmi iau rămas bun de la el.

Poftim? Ridică mirată sprâncenele... Alex părea resemnat:

- Au venit căpşunarii, nu? Îmi iau adio de la el...

Oof... Se grăbi să se îndepărteze - că n-avea ce să-i spună. N-avea ce să mai spună.

Unde era fetiţa aia mică şi frumoasă foc?... În dormitor! Intră, "se strecură" până la geam şi-o prinse uşor de umăr:

- Marcela... Marcela, trezeşte-te.

Oof, ce se speriase! Sâsâi uşor:

- Ss! Încet! Hai cu mine!
- A venit mami?
- Ss...

Şi-o ridica ea repede-repede, pentru că puştoaica era adormită

şi nu-şi controla tonul vocii... Repede - o aşează pe fotoliul din hol şi "aprecie" din priviri mărimea ghetelor. Prinsese experienţă, de când participa activ la plimbarea copiilor până la toaletă şi-napoi...

- A venit mami!

- Şş...

- Tanti, n-a venit mami?

Gata - închise ariciul şi se ridică:

- Nu mai face gălăgie! Îi trezeşti pe ceilalţi! Hai, hai repede!

Şi-o scotea repede de-acolo, ca să poată răsufla uşurată...

Da. Venise mami. Puştoaica se repezise de gâtul ei - iar mami plângea în hohote şi-şi strângea fetiţa în braţe...

Acum, problema era că mamaia aia care-o crescuse pe pice de la doi anişori încoace, murise. Mami locuia în Germania; o va lua deci cu ea, la noul ei tătic - ăla german. Care bineînţeles că nu "rupea" româneşte nici cât de-un "da"...

Pentru unii din copiii ăştia, dezastrul abia de-acum încolo începea. Dar prefera să nu se gândească la asta. Intră în apartamentul Luciei şi începu să aştepte, ferită de privirile fetiţei...

Lucia

Şi gata - încă o "potrivire" de succes! Marcela tocmai îşi luase casoleta cu macaroane, mămica ei luase ultimele sfaturi şi-acum coborau treptele. Le aştepta un drum lung, până în Germania...

O să se descurce ea cumva! O să fie greu, la început - că era deja la şcoală. Dar exista posibilitatea ca mămica ei să-l convingă pe tăticul ăla neamţ să-i plătească fetiţei un an de şcoală la o "particulară". Şi cum copiii învăţau mai uşor limbile străine...

O să fie bine!

Se întoarse spre tăticul care aştepta, răbdător, ca ea să-i acorde atenţie. Iar Ludmila reveni pe palier şi-o trase spre ea, ca să-i şoptească la ureche:

- Ai o listă cu părinţii care aşteaptă în autocar?

Presimţea motivul pentru care auzise acea întrebare; aşa că aprobă, dar nu i-o dădu. Ludmila decise să rostească motivul ăla cu cuvinte:

- E şi Vlad pe lista asta?

Se încruntă scurt - că dacă Alex făcea căcaturi de-alea, o să-i organizeze ea o despărţire rapidă de minorul precoce! Ludmila se grăbi să adauge:

- Stă în uşă, cu copilul adormit în braţe şi lacrimile-n ochi, şi-şi ia adio de la el.

... Cu alte cuvinte, nu el o trimisese cu întrebarea. Ei i se făcuse milă de omul ăla de doi metri care-şi plângea nefericirea şi aştepta, impasibil, ca tot ceea ce mai mergea cât de cât binişor să intre în "trendul" ultimelor zile din viaţa lui! Adică să se prăbuşească şi-apoi să meargă foarte prost! În cazul ăsta...

În cazul ăsta, dat fiind faptul că Alex intra de pază de la opt, era mai bine să-l liniştească. Aşa că despături hârtia, o parcurse până jos... O mai parcurse o dată, gest care-l făcu pe tăticul de pe ultima treaptă să ofteze cu subînţeles... Zâmbi slab:

- Du-te şi linişteşte-l - Vlad nu pleacă nicăieri în următoarea jumătate de oră.

Ludmila dădu să pornească spre capătul palierului; o prinse de braţ şi-i mârâi la ureche:

- Şi spune-i tot ceea ce trebuie să-i spui, ca să intre calm în post, la opt.

Primi o aprobare. Bun! Şi-acum, tăticul răbdător merita un zâmbet "dulce" şi amabil...

Ludmila

Ah, ce bine! Deşi... Deşi, poate n-ar fi trebuit să se bucure atât de mult pentru că Vlad nu pleca acum. La urma urmei, Vlad va pleca la un moment dat! Cu mama lui! Sau cu tatăl! Sau cu altcineva! Şansele ca acel "altcineva" să fie Alex erau mici... pentru că dosarele de adopţie se rezolvau în ani de zile...

Oof! Avea ochii roşii! Alex se abţinea greu să nu plângă! Puştiul ăsta mic intrase adânc în sufletul lui şi umpluse şi golul lăsat de copilul plecat cu mama la amant, şi pe cel săpat în timp de boala aia... Îl prinse de braţ şi-l trase în hol - şi oftă scurt:

- Vlad Enache nu e pe lista din autocarul ăsta.

O secundă, două, trei... Alex oftă greu şi se sprijini de perete. Avea sentimentul că simţise cum oftatul ăla luase ditamai bolovanul de pe sufletul lui... Păi să încerce să-l calmeze, nu?

- Primeşti un sfat? Adică o tonă de sfaturi? Adică, în fine - ştii tu! Pot să-ţi spun părerea mea?

Da; putea să i-o spună. Păi...

- Eu zic să te linişteşti, înainte ca poliţista aia tânără şi isteaţă foc să-şi închipuie că ai putea s-o ştergi parşiveşte cu minorul la subraţ.

- Fii serioasă!

- Sunt foarte serioasă! Stai în hol, cu copilul adormit în braţe, ai o mimică de sinucigaş şi doi ochi roşii ca obrajii Carinei când o pupă Nicolae. Şi-n mai puţin de-o oră o să trebuiască să te-aşezi pe fotoliul ăla, sub nasul poliţistei. N-o face să-i spună lui George că e cazul ca Vlad să se mute în alt centru pentru minori; OK?

Alex aprobă scurt.

- Cred că în momentul ăsta trebuie să-i ceri lui George datele exacte ale lui Vlad Enache - începând cu CNP-ul. Şi să ai încredere în Cel de Sus. Dacă îţi e scris să-l creşti tu pe Vlad, atunci poţi să fii sigur că dosarul tău de adopţie se va aproba repede.

Gata - îl făcuse KO, pentru că-i înţelesese gândurile şi tocmai le rostise cu voce tare. Adăugă, zâmbind:

- Extrem de repede, pentru că statul nu va avea resurse să se ocupe de atâţia orfani - şi-atunci va schimba legile şi va miza pe sufletul mare al românilor. Dacă ţi-e scris să rămână cu tine, atunci va rămâne cu tine.

Şi-acum nu mai avea ce să spună; acum putea doar să spere că reuşise să-l liniştească un pic...

Alexandru

Ei bine, da - rămăsese cu gura căscată. Femeia asta nu prea-i acordase lui atenţie; nici el nu se căznise prea tare să o facă să voteze "pro", în caz că Vlad Enache ar fi devenit subiect de referendum în centrul ăla. Şi totuşi, Ludmila înţelesese...

Iar asta însemna că femeia aia avea dreptate cel puţin în privinţa atitudinii lui. Trebuia să facă ceva cu "mimica de sinucigaş" şi ochii roşii şi să-i demonstreze Luciei nu că era disperat şi emotiv şi plângea numai la gândul că-l putea pierde pe Vlad - ci că era calm, ferm pe poziţie, stăpân pe situaţie şi încrezător în capacitatea lui de a fi un tată bun pentru Vlad. Şi că era, mai presus de orice, optimist în privinţa aia. Optimismul îi cam lipsise, de când...

Plecă încet capul şi privi lung mutriţa adormită de pe braţul lui:

- Ăsta nu e unicul autocar cu căpşunari. Mai devreme sau mai târziu, maică-sa o să apară; şi-o să-l ia cu ea, în Italia.

- Dar dacă nu apare în următoarele 24 de ore, există posibilitatea ca individa aia straşnică, îmbrăcată în uniformă, să discute cu individul celălalt - care e general în gradele vechi - şi să scrie un raport care-l va ţine pe Vlad într-un centru de minori din Bucureşti îndeajuns de mult pentru ca dosarul tău să se aprobe.

Zâmbi slab:

- Încerci să-mi spui că statul român poate împiedica o mamă să-şi recupereze copilul?

- Nu; încerc să-ţi spun că un general poate face multe.

Fu prins de braţ şi tras în jos; Ludmila îi mârâi la ureche:

- Generalul ăsta a pus girofarul pe maşină, a dizlocat nişte oameni de-ai lui la un anumit bloc prăbuşit, s-a urcat personal pe grămada de moloz şi-a găsit-o pe mama Carinei în viaţă. Să fii sigur că generalul ăsta e-n stare să găsească patru muieri care să declare că mama lui Vlad a plecat în Italia "la produs", abandonând minorul în grija părinţilor ei. Şi asta e doar o idee de-a mea; el cunoaşte multe "mişcări" de-astea "specifice"...

Da; adevărul era că, dacă putea să câştige bunăvoinţa lor, problema lui era 51% rezolvată. În Bucureşti se mutau treceri de pietoni, pentru anumiţi şoferi; de ce nu s-ar fi găsit patru individe care să declare... O privi lung, zâmbind cu subînţeles:

- Dacă ai ceva urgent de transmis, apropo de Lucia, mă ofer "porumbel voiajor" până la cortul verde.

Ludmila bufni în râs şi se grăbi să-şi acopere gura cu palma... Râdeau amândoi. Vlad nu părea să-i audă... Femeia îl muştrului cu degetul:

- Nu eşti zdravăn. Adică, în fine - stai foarte bine cu exprimarea! Trezeşte minorul, plimbă-l la patru şi serviţi micul dejun împreună. Tu intri în post la opt, nu?

- Opt fix.

- OK. Copiii din apartamentul tău sunt sănătoşi; aşa că, dacă piciul vrea să jucaţi cărţi, poţi să-l ţii lângă tine.

Aprobă, iar continuarea veni în şoaptă:

- Cu condiţia să fiţi foarte veseli şi să râdeţi gălăgios.

Aprobă din nou şi-o văzu ieşind. Eei...

Era ceva mai liniştit. Tocmai calculase că din Germania până în România autocarele făceau puţin peste 24 de ore... Plus obstacolele provocate de cutremur, circa 36 de ore. Teo aflase despre cutremur ascultând un radio german, la ştirile de la ora zece. Iar 5 august dimineaţa, plus 36 de ore, făcea 6 august noaptea. Adică 7 august dimineaţa. Mama lui Vlad, dacă ar fi plecat din Germania imediat cum aflase despre cutremur şi-ar fi venit "pe şosea", ar fi trebuit să fie în autocarul ăsta. Nu era; se întreba dacă aeroporturile din vestul României se închiseseră - şi era tentat să-şi răspundă cu “Nu”...

Imediat cum intra de pază, o să-şi pună casca şi-o să fie atent la ştiri. Trebuia să ştie dacă aeroporturile alea erau deschise sau nu. Trebuia să caute foarte multe noduri în papura acelei femei - ca să poată să-i ia copilul...

Nu - dacă mama lui Vlad va veni înainte de închiderea acelui centru pentru minori, el personal i-l va duce pe Vlad! El nu putea fi ca Adriano. El nu putea lua copilul de lângă părinte. Îşi imagina...

Oare pe mama lui Vlad o durea vreodată sufletul, după băiatul ei? Sau...

Ia să fie el serios! Se aşeză pe fotoliu şi ridică uşor băiatul. Şi încercă să-l trezească încetişor:

- Vlade... Hei, Vlade! Neaţa!

Ochii negri se deschiseră preţ de-o secundă... după care se închiseră la loc; băiatul zâmbi şi îl luă de gât:

- Neaţa, Alex...

- Hai - te trezeşti?

- De ce? E târziu?

Decise să fie sincer:

- Nu, e şapte şi ceva. Dar eu m-am trezit, pentru că la opt intru de pază. Şi mă cam plictisesc. Mă gândeam că, dacă te trezeşti şi tu, mâncăm împreună. Şi pe urmă, dacă ai chef, te invit să stai de pază cu mine.

Puştiul începu să râdă:

- Dar îmi dai mie pistolul tău!

"Dacă vrei să fii băiatul meu, îţi dau orice!" Râdea, nega şi gândea prostii... că maică-sa era pe drum încoace...

Carina

Râdea şi umplea ultimele castronele - micul dejun pentru ei, pentru voluntari. Aşezaţi la masă, în spatele ei, Alex şi Vlad erau teribili; discutau "ca doi oameni mari"! Iar uneori Alex făcea greşeli intenţionate şi spunea aberaţii, ca să-l stârnească pe Vlad să riposteze...

Macaroanele ieşiseră bune, după părerea ei. Mâncase şi mai bune, de-a lungul timpului; dar cum nu primise castronele negolite, deducea ori că macaroanele fuseseră bune, ori că fuseseră ei extrem de flămânzi. Oricum, atmosfera din bucătăria Violetei era "super"! Alex şi Vlad păreau "tovarăşi" de când lumea...

Spera din tot sufletul ca băiatul lui Alex să se vindece. Şi să se întoarcă. Spera într-o rezolvare pozitivă a problemelor acelui bărbat. Uneori avea senzaţia că Alex se gândea să înfieze... Că-şi uitase deja copilul bolnav şi toată suferinţa sufletească pe care i-o adusese, că o uitase şi pe femeia de care fusese îndeajuns de... "atașat sufleteşte" ca s-o ia de nevastă şi să o convingă să facă un copil...

Paşii intrară, iar Violeta o prinse de braţ:

- Pot să te rog să te opreşti?

De ce? Ce făcuse? Femeia zâmbea:

- Ai stat mai mult de două ore lângă butelie. O să ameţeşti rău şi tu. În plus, am o rugăminte...

Fu prinsă de braţ, iar Violeta îi şopti la ureche:

- Tu ştii cine e mama şi cam cu ce se ocupă aici, în centrul ăsta...

Aprobă scurt.

- Eu zic să pui un castron şi-un pahar cu lapte pe-o farfurie şi să le duci tu în 14.

Aoleu! O privi lung... Violeta completă:

- Că n-are absolut nimic cu tine. I-a spus mamei că nu mai are absolut nimic nici cu el.

Serios? Aşa spusese Denisa? Nu prea-i venea să creadă...

- În privinţa lui, şi eu am dubii; dar în privinţa ta, sunt sigură că n-are absolut nimic cu tine. În plus, după ce-a vorbit cu ea între patru ochi, George m-a întrebat pe mine dacă au existat conflicte între voi. Ca şi cum n-a crezut-o când i-a spus ea însăşi că nu, nu aţi avut conflicte...

Şi era de părere că venise momentul "să zgârme niţeluş" în problema aia? Violeta zâmbea şi-i făcea semn să aibă încredere în ea...

OK! Luă o farfurie întinsă, aşeză frumos castronul şi o cană cu lapte fierbinte şi ieşi. Şi ocoli zidul, "coti" stânga pe sub privirea lui Mugur... Prezenţa lui Mugur acolo îi dădu un pic de curaj - îl percepuse ca fiind motivul pentru care nu se vor auzi răcnete şi zbierete... Ridică privirea spre femeia de pe canapea:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Ea zâmbea; Denisa zâmbea. Puse farfuria pe scaun şi... Şi porni spre uşă - că altceva nu mai ştia ce să facă, sau să spună. Iar vocea femeii o opri:

- Te rog, mă ajuţi un pic?

Sigur! Se răsuci şi se grăbi să revină lângă ea. Înţelese imediat că avea nevoie de ajutor ca să se ridice; o sprijini ea, iar Denisa oftă scurt:

- Mm, ce bine e! Am amorţit în poziţia aia!

Aha! Ei, păi dacă era mai bine aşa... Ochii căprui o priviră lung:

- Picea voastră e bine, nu?

Aprobă cu capul - că nu prea înţelesese întrebarea aia... Denisa continuă:

- Să aveţi grijă; că o ţineţi în 12, iar la uşa aia "poposesc" toţi părinţii murdari de praf. Plus patrula...

Aha! Se grăbi să rostească şi ea nişte cuvinte:

- Stă numai în dormitor, cu copiii Violetei şi băiatul lui

George. Teo ne-a pus perdea la uşă, aşa că e cât de cât ferită...

- Bravo. Să aveţi grijă - că e micuţă. Şi...

Aprobă cu capul. Şi cum Denisa îşi concentră atenţia asupra farfuriei, se grăbi să iasă.

Da; se părea că Denisa nu avea conflicte cu ea. Ba chiar putea spune că încerca "să spargă gheaţa" şi să aducă relaţiile dintre ele la o formă oarecum normală. Nu de alta, dar vor mai locui câteva zile aici; şi era păcat "să se aibă ca şoarecele şi pisica" pe sub ochii atâtor oameni...

Oare unde era amantul Denisei? În fine - prietenul Denisei. Unde era? De ce nu venea? De ce nu dădea nici un semn de viaţă? Oare mai trăia? Oare se întorsese la nevastă-sa? Ei îi făcuse impresia unui om "de acţiune"; îşi amintea cum îi făcuse mental caracterizarea aia, la spital, şi realiza că omul ăla ar fi ajuns la blocul Denisei în maximum două ore, indiferent de locul în care-l prinsese cutremurul - chiar dacă ar fi fost nevoit să escaladeze munţi de moloz şi cadavre! Unde era deci Eduard? Greu de spus...

O s-o întrebe pe Ludmila - că doar ştia "cine e mama şi cam cu ce se ocupă în centrul ăsta", cum spusese Violeta. Dar întâi trebuia să repartizeze micul dejun voluntarilor.

Alexandru

Se ridică şi-l privi lung pe Vlad:

- Sărut mâna pentru masă. Eu sunt gata.
- Şi eu. Săru' mâna pentru masă.
- Să vă fie de bine.

Bun! Îl luă în braţe, iar Vlad puse imediat mâna pe după gâtul lui...

Copilul ăsta o să-i semneze sentinţa. Copilul ăsta adora să fie luat în braţe de el, abia aştepta să-i vorbească el, venea glonţ să se joace cu el... Copilul ăsta era opusul lui Ionuţ. Şi-i acorda, în ultimele lor ore petrecute împreună, toată atenţia pe care el, ca tată, n-o primise atâţia ani! Pe de-o parte, era fericit - se simţea bine în postura aia de... "persoană foarte importantă" în ochii preşcolarului. Pe de altă parte însă, refuza să se gândească acum la decizia pe care-o va lua în primele 30 de minute de după plecarea lui Vlad. Aşa că...

Aşa că, dacă Dumnezeu nu-i dădea mai repede cu blocu-n cap, s-ar putea să aibă o surpriză! Că nu mai ţinea musai să dea ochii cu El! S-ar putea ca Dumnezeu, ocupat fiind cu pedepsirea altor necredincioşi păcătoşi, să-l "rateze" - că avea pistol pe mână, până la ora patru, iar copilul ăsta era tot ce-şi dorea... şi-o să-l vadă cum strânge mâna maică-sii şi coboară treptele alea...

Se aşeză pe canapeaua din sufrageria Violetei şi-l puse pe Vlad pe genunchi:

- Vreau să te rog ceva.

Şi-acum Vlad aştepta rugămintea lui, s-o facă literă de lege...

- Trebuie să mă duc să preiau pistolul şi să intru de pază. Te rog - mai treci tu pe la mine, din când în când, să vezi ce mai fac?

Piciul aproba, zâmbind larg... Nu se mai putu abţine - îi prinse capul în palme şi-l sărută pe frunte. Şi se grăbi să-l dea jos:

- OK. Fugi la joacă acum!
- Bine! Spor la treabă!

Bufni în râs şi ieşi. Şi evită privirea Ludmilei - se ducea să-şi ia postul în primire.

Violeta

Gata - Carina tocmai aducea a doua tavă plină-ochi cu castronele goale. O privi lung, cu curiozitate:

- Astea-s toate?
- Da.
- Deci, gata - a mâncat toată lumea?
- Da.

Şi cum tânăra nu se grăbea să-i răspundă la întrebarea nerostită... îi făcu un gest concludent: "Toarnă!"! Primi un chicotit complice şi-un semn că totul a fost perfect, aşa că răsuflă uşurată şi-o văzu ieşind...

Puse dopul în chiuvetă şi turnă un bidon cu apă. Adăugă şi Pur, amestecă bine şi începu să "scufunde" castronelele. Nu se gândise să le bage într-un lighean cu apă în clipa în care se întorseseră din camerele copiilor; macaroanele se întăriseră şi se cam lipiseră...

Paşii intrară în bucătărie:

- Ce faci - ai treabă?

Mugur întreba asta? Zâmbi slab, simţind cum i se formează un nod mare-mare în stomac... şi răspunse:

- Spăl vasele. De ce?
- Mă gândeam... De fapt... De fapt, aici nu se fumează - nu?
- Eu să ştii că am sărit pervazul ieri şi-am trişat un pic, pe balcon. Dar eram bucătăreasă la momentul ăla, şi trebuia să mestec în oale...
- Ei, lasă; şi-aşa fumez prea mult...

OK - să nu mai fumeze atunci! Dar, în cazul ăsta, nu voia el să se ducă... undeva pe palierul ăla? Adică altundeva, numai nu acolo, în bucătăria ei? Perspectiva discuţiei despre ei doi nu-i surâdea deloc... Îl simţi apropiindu-se de ea; băgă mâinile în chiuvetă şi începu să "amestece" uşor apa cu detergent. "Îi calcula" o ştachie udă, care să facă "maximul de daună" pe obrazul bărbierit ca la armată...

- Ştii... Mulţi ani, m-a chinuit gândul că am fost un nemernic şi nu ţi-am spus ce s-a întâmplat de fapt atunci.
- Nu m-au interesat niciodată motivele pe care le-ai avut atunci. Nu mă interesează nici acum.
- Pot să te rog să mă laşi să monologhez în bucătăria ta?

Îl privi lung... Ciudat; ochii lui Mugur "prinseseră" o uşoară tentă roşiatică. Aşa că mârâi printre dinţi:

- Monologhează, dacă ţii musai; dar te avertizez că n-am să-l opresc pe Teo, în caz că vine şi înţelege altceva din monologul tău.

Ia uite-l ce repede ieşea! Hm - îl răzgândise repede! Buun!

Teodor

Copiii din 13 erau veseli. Plecarea unora dintre ei le dăduse celorlalţi curaj - le dăduse certitudinea că, azi sau mâine, va veni cineva şi după ei. El le propusese un joc de macao "pe dublate" - regulă nouă, care să nu-i lase să ajungă cu calculele la întrebarea "oare cine vine după mine, şi când?". Împărţea cărţile...

Mâna care se aşeză ferm pe umărul lui îl sperie de-a binelea! Hei! Ridică privirea... Mugur arăta ciudat; arăta... ca şi cum tocmai fusese informat că va fi luat "de-o aripă" şi azvârlit undeva, pe-un câmp pustiu! Ce era cu el? Bărbatul se aplecă "din scurt"...

Şi se ridică imediat. Şi ieşi, într-o grabă teribilă...

Zâmbi şi luă cutia; şi se ridică:

- Hai, împărţiţi cărţile, că eu am puţină treabă.

Ieşi din dormitor iar Alex mormăi, ca pentru el:

- L-ai trosnit?

Răspunse cu o întrebare la fel de mormăită:

- Unde e?
- În bucătăria ta, presupun. Că într-acolo s-a grăbit...

OK! Se aplecă lângă bărbatul de pe fotoliu şi desfăcu cutia:

- Simte nevoia să încaseze acum palmele pe care nu le-a încasat la 18 ani.

Priveau amândoi verighetele şi inelul... Alex zâmbi slab:

- Şi cum nu simte nevoia să încaseze şi nişte pumni proaspeţi ca "bonus"...

Aprobă şi închise cutia, iar Alex se ridică:

- Te rog eu mult să stai aici, în locul meu.

- De ce?

- Ca să-l văd ce mutră face când iese de-acolo şi te vede cum îl aştepţi, serios, cu cutia aia-n mână...

Ah, îi venea să râdă! Asta era o copilărie mare-mare! Dar... Dar se aşeză, ştiind că primul lucru pe care-l va vedea Mugur când va ieşi din "confesional" va fi soţul tirist cu pumni mari şi grei şi proaspeţi...

Violeta

În sufrageria ei tocmai începuse un fel de "repetiţie" pentru serbare. Nu conta care dintre ele - oricum, se cântau cântecele de grădiniţă! Victor era celebru deja printre grădiniţiste - ieri le coafase, iar azi ele îi făceau lui serbare. Cântau "din tot sufletul"...

Paşii intrară vijelios. Cine era? Nu mai apucă să ridice capul - Mugur o ocoli şi se sprijini de maşina de spălat:

- Mama nu te-a vrut atunci.

La dracu! De ce dracu nu se ducea el unde vedea cu ochii, s-o lase-n pace odată? Ce dracu-i venise acum, de depăna amintiri?

- Iar eu am ascultat de ea, pentru că aveam planuri mari - dar pentru planurile astea urma să am nevoie de banii pregătiţi de tata. În plus, eram la mâna ei - şi cu locuinţa, şi cu facultatea, şi cu tata... Au fost un cuplu foarte atipic - deşi au trăit despărţiţi aproape toată căsnicia lor, nu s-au despărţit de fapt niciodată! Şi sunt în continuare o familie! Tata a avut mereu încredere în ea; şi-au făcut amândoi un plan în privinţa mea, de la care n-au derogat nici un milimetru măcar...

Aşa; şi? Freca îndârjit castronul ăla, ca să nu fie nevoită să-l privească...

- ... De când mă ştiu, mi-au plăcut copiii.

"Ete, fleoşc! De-aia m-ai lăsat borţoasă şi te-ai uşchit cu mă-ta langa?" Mm, câte ar fi vrut să-i spună ea lui! Câte răspunsuri scurte şi tăioase ar fi putut să-i dea la confesiunea aia! Dar se abţinea - pentru că discuţia aia o înfuriase rău şi probabil că şi-ar fi urlat răspunsurile. Şi speria copiii... Mugur decise să continue:

- Iar din clipa când te-am văzut cu adevărat, din ziua când am cumpărat prima oară-n viaţă trandafiri roşii, mi-am dorit cu disperare un copil. Nu ştiu de ce - pur şi simplu. I-am spus mamei, în seara aia, că m-am îndrăgostit şi că, imediat după bac, o să mă însor şi-o să fac un copil cu tine. Ea a râs şi mi-a răspuns că, după ce-mi iau diploma de la secretariatul ASE-ului, pot să fac tot ce vreau eu. Înainte, însă, voi face ce vrea ea. Am spus "bine", că nu mă durea gura; şi am continuat să vin la tine, să-ţi dau târcoale, să fac tot ce era omeneşte posibil să mă strecor în sufletul tău... Îmi spuneam că o s-o conving eu şi pe mama - şi că întâi trebuia să te conving pe tine! Şi-am dat bac-ul, am dat şi la ASE...

Iar ea se încrunta şi mai şi amintindu-şi partea ei din povestirea asta...

- Cred că tata a aranjat să intru aşa, ca-n brânză. Oricum, m-am minunat şi eu de notele alea! În fine... Când mi-ai spus că eşti însărcinată, am... Ştiam că erai însărcinată; pentru că ştiam ce făcusem eu la mare.

Cum-cum? Ridică grăbită privirea - ce făcuse el la mare? Ochii negri evitau s-o privească:

- O parte din foiţele alea n-au ajuns acolo unde credeai tu că ajungeau. Şi-am tot bătut apropo-uri la urechea mamei! De fiecare dată, ea mi-a spus verde-n faţă că tată student nu se poate şi că ordinea corectă este întâi licenţiat, pe urmă ginerică şi pe urmă tată! Cu două zile înainte ca tu să-mi spui... Cu două zile înainte de discuţia noastră din octombrie, mama s-a săturat de apropo-urile mele şi m-a întrebat verde-n faţă dacă eşti gravidă. Eu i-am spus că probabil că da. Atunci m-a luat de mână, m-a aşezat la masă şi mi-a adus o cutie măricică. În cutia aia... Mi-a arătat şi mi-a explicat de ce nu puteam schimba ordinea priorităţilor din viaţa mea. Mi-a demonstrat, cu pixul pe hârtie, că dacă eu deveneam tată înainte să devin licenţiat şi ginere, se alegea praful de tot şi toate. În clipa aia, tata avea "puşi bine" trei milioane de euro. Ai mei. Pentru mine. Bineînţeles că erau ţinuţi "la secret"! Mama mi-a arătat extrasul de cont, ăla "oficial" pe numele meu, cu mărunţişul, şi cheia de la cutia de valori dintr-o bancă din Austria. Şi-o pză cu conţinutul cutiei ăleia. După care a scos portofelul şi mi-a dat două bancnote - şi m-a sfătuit să nu te însoţesc la medic pentru că sunt filat discret şi nu e bine să am pete în dosar...

"Adică n-ai vrut să te mânjeşti cu chiuretajul meu!" Ce frumos!

- Tu mi-ai spus că eşti gravidă... Eu n-am putut să-ţi spun... N-am putut nici măcar să-ţi dau cumva banii ăia! În 48 de ore, mintea mea nu putuse "produce" o cale de a-ţi da banii!

- N-aveam nevoie de banii tăi.

- Ştiu; dar, la vârsta aia, nu calculam aşa cum calculez acum. Iar mama mă influenţa mult. La vârsta aia, n-am înţeles de ce "e mai bine să nu fim în Bucureşti în următoarele şapte-opt zile"...

Ete, fleoşc! Gata - prima tură de castronele era spălată. Umplea chiuveta cu tura a doua - şi făcea eforturi mari să nu-şi lase nervii să le izbească de inoxul ăla subţire...

- În decembrie, m-am certat cu ea. I-am spus că vreau să te aduc la masa de Crăciun şi să te prezint cum se cuvine; ea a spus că tu o să-mi semnezi sentinţa, că nu eşti bună pentru mine, că din cauza ta o să se aleagă praful de toate... Eu am acuzat-o că nici măcar nu vrea să vadă cum arăţi! Ea a spus că nu vrea să mă vadă decât pe mine absolvent de ASE - iar după aceea, se va uita cu toată plăcerea şi la tine! Eu am plecat să te aduc la cină, ea m-a anunţat că în următoarea oră se urcă în tren şi pleacă să facă Crăciunul cu tata... Am venit la uşa ta, am apăsat soneria şi am ştiut că n-am să pot să te conving altfel. Aşa că m-am aşezat în genunchi - şi-am sperat că nu m-ai scos de tot din suflet...

Şi nu-l scosese. Aşa că el revenise în forţă, determinat s-o distrugă până la capăt...

- Mi-a fost frică să mai încerc o "cascadorie" cu contraceptivele tale. La urma urmei, începusem cursurile - şi-mi dădusem şi eu seama cât de greu era anul I, ce se cerea de la mine şi cât aveam de învăţat! Nu zic - mi-a fost greu anul ăla. Mi-a fost greu, pentru că gândul meu zbura mereu la tine... Şi

- Şi?

Nu de alta, dar o pornise "de la Piemontul getic", intenţiona să dezvolte partea aia cu gândurile lui care zburau la ea iar nervii ei nu erau nesfârşiţi. În plus, abia aştepta să afle de ce-şi permisese individul ăla să-i aţină calea şi să-i ceară mâna zilele trecute!

- ... Şi, după un an în care ştii bine că am fost împreună, i-am spus din nou mamei că vreau să te invit la cină. Ea a ridicat din umeri; eu am luat-o ca pe-un “Bine” mai nonconformist! Iar pe 24 decembrie, de dimineaţă, m-am pomenit cu tata pe pragul uşii. Tot mama "m-a lucrat"; ea l-a chemat, ca să încerce amândoi să mă convingă că trebuia s-o las baltă cu însurătoarea şi copilul şi să mă concentrez doar asupra facultăţii. Ne-am aşezat toţi trei la aceeaşi masă... Ea mi-a spus că tata nu vrea să te cunoască, iar el mi-a confirmat chestia asta; după care mi-a pus un DVD... Tata se învârte în nişte cercuri mai "speciale". Şi în cluburi mai speciale. Poartă haine speciale în cluburile alea...

Ataşat cultural, cu ştate vechi în diplomaţie, fost angajat al României în ţări străine... Deci "puţea" a cluburi selecte şi adunări de oameni care participau la ceremonii complicate şi "se botezau" înainte să primească "bastonul de PVC" - sau ce dracu le dădea masonilor când îi făcea masoni. Aşa că răspunse sec:

- Am înţeles.

- După ce am văzut DVD-ul ăla, mi-am dat seama că trebuia să am răbdare. Că nu mai aveam şapte ani, să bat cu călcâiul în podea şi să urlu tare până primesc ceea ce vreau. Am zis că...

A zis că... Hai - de ce amuţise?

- Am zis că mai bine te las în pace.

Ha! Întoarse scurt capul şi-l fulgeră cu ochi furioşi:

- Nu; ai zis că nu ne mai putem vedea.

- Am zis ceea ce-am putut să zic, dat fiind faptul că amândoi se uitau lung la mine... Şi-am încercat să dau vina pe mama, în speranţa că peste trei-patru ani mă vei ierta... M-am întristat mult când am văzut că ai renunţat la ASE...

Înşfăcă buretele, frecă "din scurt" castronul şi-l trânti pe tavă:

- În fine. Oricum, nu mai contează.

- Aşa e. Nu mai contează. M-am licenţiat, aşa că mi s-au deschis unele uşi - şi-am ridicat din nou problema copilului. Dar acum nu mai eram "Mugur dintr-a doişpea C".

"Şi nu te puteai însura cu Vio dintr-a doişpea C!". Era logic şi firesc, n-avea de ce să se supere pe el...

- În plus, mi-am impus să cred că m-ai uitat şi ţi-ai refăcut viaţa. Şi cum amândoi s-au repezit să-mi facă liste cu mândruţele de viţă nobilă disponibile, le-am impus dorinţa mea - nunta se face după ce mireasa rămâne gravidă. Aşa, ca să am şi eu o certitudine că în sfârşit se mai face şi ca mine... Şi că în cluburile alea selecte nu se cere ca urmaşul să apară doar după aniversarea a 40 de primăveri - sau mai ştiu eu ce altceva...

Daa, ASE-ul îl deşteptase bine! ASE-ul, sau clubul select în care-l botezaseră ai lui! Nu mai conta...

- Aşa că am privit către listele scrise de ai mei... După două logodnice "ca la carte" şi ioc sarcină, am ajuns la medic. Unde am descoperit că am o incompatibilitate chimică...

Ha! Începu să râdă:

- Fii serios!

- Sunt foarte serios. Am un teanc de analize, în vreo patru limbi de circulaţie internaţională - şi nu pot crede că absolut toţi medicii din lumea asta mare sunt tonţi!

Adică el chiar avea... Stop, că nu pricepea nimic! Lăsă baltă vasele şi-l privi lung:

- Cum adică?

- Adică nici eu n-am înţeles foarte bine, pentru că profesorii universitari folosesc mulţi termeni latineşti şi alambicaţi. Concluzia însă este că organismul meu adaugă o chestie mai altfel, care strică totul exact atunci când nu trebuie. Şi îmi voi găsi cu greu o femeie al cărei organism să producă substanţele necesare pentru a-i permite nu să rămână însărcinată, ci să ţină sarcina.

Cu alte cuvinte, "problema funcţiona" până la un punct; după care se desprindea, sau îl respingea organismul ei... Iar "materialul defectuos" provenea de la el! Păi, ce mai putea spune?! Se simţea răzbunată! Şi se simţea şi anapoda, pentru că se simţea răzbunată...

- Nici un tratament medicamentos n-a dat roade. E inevitabil - se întâmplă şi-apoi se duce dracului totul.

Păi şi ea ce să zică? Nu prea avea ce; aşa că nu zicea nimic...

- Când te-am recunoscut... De dimineaţă, primisem ultimul set de analize. Şi mă simţeam absolut jalnic. Ajunsesem să înghit câte patru pastile după fiecare masă, să fac dragoste după calendar, ore şi meniu - şi tocmai constatasem că analizele erau ca trase la xerox. Toate. Nici o îmbunătăţire, nimic... Şi am aprins ţigara, am ridicat privirea întrebându-mă de ce dracu mi se întâmplă tocmai mie aşa un rahat imens...

Mârâi printre dinţi:

- Nu i-am spus ce-am vorbit în scară.

- Bănuiam. Probabil că nici Ludmila nu i-a spus ce-a vorbit ea cu mine în spatele blocului...

Ce-a vorbit mama ei cu el? Îl privea lung şi-i promitea o moarte lungă şi dureroasă dacă mai tăcea mult... Mugur zâmbi slab:

- Îţi ofeream totul. Două milioane de euro şi pe mine pe post de preş.

Două? Mugur zâmbi:

- Al treilea e clauză pentru "licenţiată" şi se va transfera în contul meu în ziua cununiei civile. Dispoziţia tatei.

Foarte deştept, tatăl lui Mugur! Nu degeaba rămăsese ataşat cultural după '90 şi-avea baston de PVC...

- Dar am înţeles că n-am ce să sper. După ce-am făcut ceea ce-am făcut şi-am dispărut atâţia ani ca un măgar în ceaţă, a fost o adevărată nebunie din partea mea să mai sper...

Mugur puse coatele pe maşina de spălat şi-o privi lung, atent, de la nu mai mult de 20 de centimetri. Şoapta lui era suficient de puternică s-o audă doar ea:

- Aş fi fost capabil să trec peste tot şi toate şi să las totul în spate. Şi să-ţi cresc copiii, să-i las să-mi intre în suflet şi să-i iubesc ca şi cum ar fi fost ai mei. Pentru că pe tine te-am iubit cu adevărat.

I-auzi! Ce drăguţ! Se gândise el că o să-i crească ei copiii! Ha-ha-ha! Mugur se apropia încet de ea... Ea "cântărea" şi-i pregătea chiar acum ştachia aia udă...

- Nici o femeie nu "m-a urcat pe tavan" aşa ca tine. Te-am iubit sincer, de-adevăratelea şi te-aş fi dus la Primărie în secunda doi, dacă mama n-ar fi o oratoare atât de bună... Şi dacă n-ar fi existat mirajul banilor...

Serios?! Iar o învinovăţea pe maică-sa?! Şi-acum parcă-l certa un pic şi pe taică-su, că "făcuse" prea mulţi bani! Păi în cazul ăsta, să-i spună şi ea ceea ce avea de spus - nu? Se aplecă spre el şi-i şopti la ureche:

- Şi eu te-am iubit. Te-am iubit atât de mult, încât m-am călcat pe mine însămi în picioare ca să te văd pe tine fericit şi zâmbitor. Numai că tu ţi-ai bătut joc de mine şi de sufletul meu nu o dată - ci de două ori. I-am dat şi lui Teo o şansă; iar soţul meu nu m-a dezamăgit niciodată. Nici măcar o secundă. Aşa că, dacă vrei să ai copii, caută o femeie extrem de frumoasă, dublu licenţiată, şi însămânţeaz-o artificial.

Ei bine? Fusese îndeajuns de clară? Îl privea lung... Mugur zâmbea trist:

- Probabil că la asta se va ajunge. Deşi, acum, nu ştiu...

Ha-ha! Se grăbi să-i răspundă:

- Ştiu eu - şi-ţi pot confirma că eu n-am să-ţi fac copii! Nici pe bune, nici pe bani!

Mugur aprobă:

- Stai liniştită, că am înţeles. Oricum, n-aveam dreptul să mă bag aşa în viaţa ta. Problemele mele sunt problemele mele; am avut două şanse, nu una, şi mi-am bătut joc de amândouă.

Aprobă şi ea - că avea dreptate în tot ceea ce spunea! Mugur reveni la poziţia dreaptă:

- Asta e; o să încerc să supravieţuiesc cumva. În fine...

În fine...

- Ai observat, cred, că te-am lăsat în pace.

- Da, am observat.

- Să ştii că am făcut-o pentru că te iubeşte. Mult.

Cum-cum? Îl privea lung, că nu prea înţelesese...

- Soţul tău, Teo - te iubeşte mult. Pentru tine, ar fi în stare să mă-mpuşte în cap şi să se predea, în secunda doi, la Lucia. Ai luat o decizie foarte bună când l-ai ales pe el. E un bărbat bun.

- Ştiu.

Şi cam atât mai avusese ea de spus. El mai avea ceva de spus? Se părea că nu...

Şi gata şi celelalte castronele! Acum trebuia să le limpezească. Dar...

Se şterse scurt pe mâini şi-şi aprinse o ţigară. Şi-l privi lung. Mugur n-o privea; părea foarte atent la aranjarea castronelelor

ălora pline de detergent... Prea bine! O să încerce - fiindcă îl iertase demult şi chiar îi părea rău să afle că avea probleme de sănătate tocmai în privinţa aia! Aşa că zâmbi cu subînţeles:

- Primeşti un sfat?

Ludmila

Ieşi din sufrageria Denisei şi încetini; Violeta tocmai spusese ceva. Imediat, o voce de bărbat mormăise ceva... Cu cine vorbea Violeta? Nu de alta - dar încă nu-i spusese despre cutia aia pe care-o scotea Mugur din buzunar în preajma ei; şi era periculos, pentru că Teo...

Teo o privea lung, de pe fotoliul din 13. Şi-acum îi făcea semn să vină la el... OK! Intră în apartamentul 13 şi lăsă cutia cu medicamente în bucătărie, după care decise să revină totuşi în hol. Teo şopti:

- Lasă-i să discute.

- ... Poftim?

Înlemni la vederea cutiuţei din mâna lui! Hei! Culmea era că Teo o şi deschise! Şi-acum chiar că nu mai putea nici măcar să clipească...

- El mi-a adus-o. Era destul de răvăşit... Lasă-i să discute.

Uau! Deci Mugur discuta acum cu Violeta "cu aprobarea" lui Teo! Aşa că se sprijini de perete şi oftă greu... Şi şopti:

- ... M-a oprit în faţa scării, cu o zi înainte de cutremur, şi mi-a arătat cutia aia din mâna ta spunându-mi că îi oferă Violetei două milioane de euro, plus pe el pe post de preş. Şi mi-a spus să mă asigur că se gândeşte bine la oferta lui, pentru că Violeta pe care-o ştie el nu suportă să stea singură.

Ginerele ei privea lung uşa propriului apartament... Şopti, privindu-l lung:

- Plecaţi în Italia. Şi rămâneţi acolo. Şi fă cumva să nu mai lipseşti de lângă ea. A suferit mult, în fiecare zi când n-ai fost aici...

Teo aprobă şi lăsă cutiuţa pe cotieră... Era linişte pe palier...

- ... De când discută?

- Să tot fie vreun sfert de oră.

Uau! Porni spre uşă:

- Şi nu eşti tentat să te apropii puţin de discuţia asta prelungită?

Teo nega încet, zâmbind... Zâmbi şi ea:

- Dar eu sunt femeie - şi sunt şi bătrână. Am deci dublul cantităţii normale de curiozitate. Aşa că mă duc în 14, să mă fac că am treabă; şi-ţi zic eu ce-au vorbit.

- Nu vreau să-mi zici nimic.

Cum-cum? Se răsuci spre el, pregătită să-i dea cu ceva-n cap - că avea gânduri ciudate... Ginerele ei oftă uşor:

- Dacă ceva din discuţia lor e şi pentru mine, o să-mi spună Violeta. Dacă nu, eu unul nu vreau să-i fur aşa secretele.

OK! Treaba lui! Ea se ducea în 14, să tragă cu urechea!... Ba chiar în 15 - că din 14 nu se auzea nimic!

Intră în apartament, trecu prin faţa bucătăriei şi intră în dormitor. După care se răsuci pe-un călcâi şi rămase acolo, lângă peretele ăla - ca să audă cât mai bine...

Violeta

Da; primea sfaturi. Mugur aprobase cu capul, dar se încruntase - semn că nu prea-i convenea, sau poate n-avea destulă încredere în cuvintele ei...

- ... Aruncă pilulele. Şi analizele. Aruncă totul.

Primi un zâmbet slab şi-o privire înţelegătoare... Ridică scurt din umeri:

- Le înghiţi degeaba - şi-asta n-o spun eu, ci analizele. Iar cât de curând o să ai analize noi; şi poze color cu ulcerul. Pune cheile de la Q7 în seif şi lasă-le acolo o lună. Du-ţi toate costumele la birou. Cumpără-ţi Sanda Marin şi multe cd-uri cu muzică instrumentală veselă.

Acum era un pic debusolat; după ce se luase de tratamentul lui, care sigur costa o avere, îi "organiza" şi viaţa! Zâmbi slab:

- De dimineaţă, micul dejun trebuie să conţină un pahar cu lapte, o linguriţă de miere şi chec sau cozonac de casă. Făcut în casă. Pleacă la serviciu în trening şi mergi cât mai mult pe jos, în ritm alert. Mănâncă fructe la prânz, nu pizza sau fast-food. Seara, găteşte-ţi singur, după reţetele Sandei Marin - alea vechi, cu care au crescut părinţii noştri. Fără oregano, DeliKat, cuburi cu arome şi alte "invenţii" de puştani care se cred bucătari. Scoate televizorul din priză. Fă-ţi singur curat, zugrăveşte-ţi singur casa, cârpeşte-ţi singur ciorapii. Iar după o lună de “detoxifiere” de-asta, încuie mobilul şi laptopul în apartament, cheamă-ţi preafrumoasa la ghişeul informaţii din Gara de Nord şi întreab-o dacă te iubeşte. Şi dacă are încredere în tine; îndeajuns de multă încredere încât să meargă cu tine acolo unde te duci tu, aşa cum te duci tu. Şi dacă promite că o să facă şi ea ceea ce faci tu. Şi, indiferent de răspunsul ei, urcă-te în primul tren spre mare. Du-te la Gura Portiţei, sau în Deltă... Şi stai acolo încă o lună.

- Şi ce-ar trebui să obţin din schimbarea asta?

- Pe acel Mugur care nu avea incompatibilităţi chimice. Pe acel Mugur care, înainte să meargă cu mine la mare, juca fotbal cu băieţii în curtea şcolii, se plimba ore-n şir prin parc, nu mânca rahaturi prin restaurante selecte, nu făcea riduri la televizor şi nu-şi făcea griji decât pentru subiectele de la bac. Şi zâmbea mai tot timpul. Ai un "plastic" care te ajută să intri într-un concediu prelungit. Dar dacă faci concediul ăsta la *ultra-all inclusive*, nu cred c-o să aibă efect. Şi nu cred c-o să aibă efect nici dacă te uiţi la cocă şi-ţi aminteşti de ce-o frământi tu, după cartea de bucate.

Da; acum o înţelesese. Devenise un sedentar stresat - şi nu observase asta. Şi uite-l cum îşi aprindea şi el o ţigară... Se priveau lung... Întrebarea n-o miră:

- Ai spus ca, indiferent de răspunsul preafrumoasei, să mă urc în tren. Cu cine?

- Cu ea, sau singur.

Şi-acum Mugur începuse să râdă:

- Şi cum fac copii singur?

- Nu te duci pe-o insulă pustie...

- Ai uitat de "licenţiată"...

- Nu; tu n-ai calculat corect. Ai deja două milioane. "Licenţiată" poate deveni oricine, oricând, oricum - că doar ai deja două milioane, nu? Iar la finalul ecuaţiei să ştii că mai e un amănunt! Eşti singur la părinţi. Nu cred că îşi vor pune ambiţia cu tine, să-l doneze pe-al treilea, prin testament, unor călugări budişti...

Mugur râdea, ea râdea... Bărbatul din faţa ei ridică un deget:

- Ai cap de ASE.

- Nu; am cunoscut contabilitatea foarte multor buticari arabi.

Şi cum ea una îşi terminase "sfatul", stinse ţigara şi reveni la limpezitul castronelelor. Nu de alta, dar se usca detergentul pe ele - şi consuma mai multă apă. Paşii se apropiau, amintindu-i de ştachia aia cu palma udă... Mugur nu-şi permise s-o atingă:

- Mi-ai dat un sfat bun. Mulţumesc.

- Sper din tot sufletul să-ţi fie de folos.

Şi-acum era destul de inconştient ca să facă o greşeală şi să iasă din bucătăria ei "amprentat"?... Nu; tocmai ieşise din bucătăria ei. Aşa că mai puse un castronel în chiuvetă - voia să termine repede cu vasele, ca să se ducă la copii. La picii ei. Îi era dor de prinţesa ei; şi de prinţ. Şi de grăsuna aia mică şi isteaţă foc, care-i amintea de medalionul de la gât...

Teodor

Gata - Mugur ieşise din bucătărie şi se repezise în apartamentul 14. În bucătărie. Probabil că-l văzuse stând pe fotoliu, aşteptându-l, şi încerca "să şi-o fure" departe de ochii celorlalţi... Alex chicotea, de după scări; îl dojeni scurt cu degetul şi se ridică. Şi-l urmă totuşi pe Mugur - încetişor, pe vârfuri... Se opri înainte de uşă; decise să tragă cu coada ochiului... Mânzul se dusese glonţ la geam; se uita lung afară... Ce dracu făcea? Iar bocea? Da' ce dracu avea?

Se grăbi să iasă şi năvăli în apartamentul 15. Victor era principalul spectator la serbarea preşcolarelor; Ludmila era în dormitor? Intră şi-o ridică scurt:

- Vino repede.

O trase afară din dormitor, o prinse de umeri şi-i şopti la ureche:

- Mugur tocmai a ieşit de la discuţia cu Vio. E în bucătăria din 14. Plânge.

Şi-i întinse cutia cu verighetele... Soacra lui era încruntată rău; îi luă cutia şi şopti:

- Vezi de nevastă-ta.

Bun! Deci se ducea ea la Mugur! Perfect! Ia să vadă el de nevastă-sa...

Ocoli zidul şi intră în bucătărie. Violeta se lupta să spele ditamai oala în care fierseseră macaroanele. Mm, ce mare era! Apucă oala şi-o cam smuci din mâinile ei; după care o prinse frumuşel de braţ şi-o trase afară din bucătărie. Şi observă, cu coada ochiului, chipul încruntat...

Gata! Acum era şi el extrem de încruntat! Nu de alta - dar dacă bufnea în râs, "şi-o fura"! La stilul ăla "gelos" în care-o "săltase"...

Urcau scările spre etajul patru; din câte ştia el, camera de discuţii era goală... Gata! O împinse înăuntru, închise uşa, răsuci siguranţa şi primi o întrebare răstită:

- Ce înseamnă asta?

O prinse de mijloc şi-o săltă "pe sus":

- Că te iubesc!

Soţia lui era... bulversată probabil - el era atent pe unde-o duce aşa, pe sus. Violeta era deci mută... Şi-acum erau în sufrageria din apartamentul 17. Şi-acum Violeta tocmai îşi "pierduse" tricoul. Nu-i trebui mai mult de-o mişcare ca să-l "piardă" şi el... Uau! Ce uimită era! Zâmbi slab:

- Da' ce credeai - că-ţi fac ţie crize, pentru discuţia cu el?

Obrajii Violetei erau roşii-roşii... O strânse uşor în braţe:

- Nu-ţi fac crize; dar o să începem imediat un amplu antrenament... pentru că imediat cum ajungem în Italia o să mă ocup niţeluş de medalionul tău...

Aproba - abia aştepta bebeluşul! Doamne - păi cum să nu iubească aşa femeie?!

Ludmila

Intră în bucătăria apartamentului 14 şi se apropie de geam. Şi îl trase în braţele ei - Mugur plângea în hohote...

N-avea ce să-i mai zică. N-avea cum să-l ajute. Poate doar... Oftă greu şi decise să monologheze:

- Ultimele cinci minute le-am ascultat la uşă. Mi-a fost frică să n-o dai iar peste cap.

Capul brunet nega cu fermitate varianta aia...

- Are dreptate fi-mea, să ştii! Are mare dreptate! Toată ziulica, stai cu gândul la două chestii mari şi late: averea şi copilul. Ăsta se cheamă stres - şi-l plimbi de pe canapeaua din casă în scaunul din Audi, pe urmă în fotoliul de la birou şi retur. Da' bagă-ţi picioru' în toate! Ia-ţi un trening ieftin, teneşi de Niro, cardul şi cinci lei pentru RATB şi pleacă la mare! Stai pe plajă pe-un smoc de iarbă, bea o bere, uită-te la muieri ca şi cum n-ar avea aparat reproducător şi, pentru Dumnezeu - bucură-te că le pui jos!

De când trecuse la partea aia cu "bagă-ţi picioru'", capul lui Mugur începuse să aprobe. Acum, că ajunsese la partea cu "pusul jos", îl auzi râzând! Aşa că îl bătu ferm, ruseşte pe spate:

- Bucură-te că le faci "să cânte". Şi roagă-te nu să te pomeneşti cu ele la uşă peste nouă luni, ci să găseşti a doua zi una care cântă şi în bemol, şi în diez!

Mugur râdea în hohote acum! Şi ea râdea - că "nu era întreagă la alună", cum îi plăcea Violetei să spună... Oof, Doamne! Fu "ţucată" pe creştet, iar Mugur îi dădu drumul:

- Ce bine-ar fi fost dacă ai fi fost mama mea!

- Daa... Acum erai strungar, locuiai în sufrageria părintească împreună cu nevasta şi cei patru copii...

Îi cam "ucisese" râsul, aşa că continuă:

- Şi, la 30 de ani, nu-ţi permitea salariul să-ţi bagi piciorul. Aşa că, ascultă-mă pe mine! Mai ai o şansă! "Bagă"!

Gestul concludent îi smulse bărbatului din faţa ei un nou hohot de râs! Îl privi lung, ca să ştie că ei râdeau acolo, dar ea vorbea foarte serios:

- Şi nu-i spune şi ei ce vrei tu să obţii. La urma urmei, ea trebuie să-l ţină - nu?

Mugur aproba...

- Nu-i spune nici cine eşti şi ce-nvârţi ca să ai plasticul ăla veşnic alimentat corespunzător...

Aproba... Îi puse cutia-n mână:

- Iar pe-astea eu zic să nu le foloseşti înainte să înregistrezi trei minori la primărie. Aşa, ca să fii şi tu sigur de-o chestie!

- OK.

- Vorbesc serios! Încuie-le în seif şi uită de existenţa lor. Şi spune-le tuturor muierilor care cântă bine că verighetele există, dar sunt într-un seif - pentru că bucuria şi fericirea nu depind musai de două inele şi-un cor bisericesc.

- Ai dreptate. La urma urmei, chestia asta nu e un contract de prestări servicii în barter - nu?

- Evident. Nu trebuie să-ţi facă copii ca s-o iei de nevastă. Şi trebuie să fii tu sigur de chestia asta - dat fiind faptul că, după ce-ţi bagi picioru' şi faci o săptămână de "pus jos" intensiv, va trebui să te întorci în Bucureşti şi să explici unde-ai fost... şi mai ales de ce... şi pe urmă şi cu cine... şi pe urmă va trebui să parezi nişte lovituri de poşetă părintească...

Mugur se aplecă şi-i sărută mâna:

- Întotdeauna ai fost aşa cu mine. Chiar şi atunci când n-am meritat. Sărut mâna.

- Să creşti mare. Şi să asculţi de sfaturile mele - deşi deseori par plecată cu pluta pe Dunăre...

Da, ştia şi el că n-avea de ce să insiste să nege acel adevăr...

Ieşi şi-şi aminti că Teo o luase vijelios din dormitor - iar cutia ei cu medicamente rămăsese acolo, printre copii. Aah! Impardonabilă scăpare! Alerga deja...

Alexandru

Vlad era cuminte. Venise la el cam la fiecare jumătate de oră şi nu stătuse mai mult de cinci minute în holul ăla. De parcă ştia că el "e în post", iar prezenţa lui pe palier nu era tocmai indicată...

Acum, de exemplu, se juca în fotoliu, lângă el. Venise cu un Lego mic; se căznea să-l facă după instrucţiuni. Iar el îi mai arăta, pe tăcute, ce greşea. Puştiul nu-i cerea ajutorul cu glas tare, pentru că Lucia avea treabă cu două femei - mamă şi fiică - venite după un şcolar din apartamentul 14. Parcă simţea puştiul că Lucia nu prea era de acord cu prietenia aia foarte strânsă dintre ei doi...

După ce plecaseră căpşunarii, mai plecaseră şase copii. Presim-

ţea că azi era "ziua potrivelilor" din baza de date despre care le vorbise George. Asta era bine - că plecau mulţi copii. Era însă şi rău - pentru cei care vor dormi aici şi la noapte...

Oare cum era mai bine pentru Vlad? Să doarmă aici la noapte, în braţele lui? Sau în autocar, în braţele maică-sii? Oare cum se descurcase maică-sa în Italia? Nu se recăsătorise, din câte înţelesese el; tatăl lui însă era însurat în State; îşi dusese şi părinţii acolo...

Tatăl lui Vlad îşi refăcuse viaţa. Tatăl lui nu era acum cu gândul în România. Dar mama lui Vlad? Unde era mama lui Vlad? Îi era frică să întrebe asta; iar dacă George va urca acum treptele alea, probabil că o să tacă chitic...

Avea un gol în stomac; îl vedea cu ochii minţii pe George urcând scările. Lângă el urca o femeie mărunţică, slăbuţă, cu ochi negri şi păr cârlionţat. Ochii albaştri îl priveau pe el, lung, poliţieneşte; în timpul ăsta, ochii negri se ascundeau după uniforma chestorului principal şi "negociau" repede-repede cu Lucia un document de identitate... George se oprea în uşa apartamentului lui şi-şi aprindea o ţigară. Şi-l privea lung, în timp ce îi spunea cu maximă seriozitate: "A venit şi mama lui Vlad..." Moment în care puştiul va reacţiona ca un copil normal: va sări din fotoliu şi se va repezi la maică-sa. Ochii albaştri nu-l vor scăpa o clipă din privire... Chestorul principal va fuma cu mâna stângă, pentru că dreapta trebuia să fie pregătită să apuce - ori gâtul lui, ori pistolul, ori mâna minorului...

Şi-apoi, dacă George avea vreun pic de compasiune în suflet pentru băieţaşu' ăla care nu voia nici mort să ştie unde-i sunt nevasta şi copilul, n-o să se clintească din uşă - pentru ca el să nu vadă cum Vlad cobora scările, ţinând strâns mâna mamei lui. Dacă însă chestorul principal voia musai să-i găsească familia, atunci o să-l vadă întorcându-se spre Vlad şi-o să-l audă spunând "Vlade, nu-ţi iei adio de la Alex?"

În clipa asta, îi venea să plângă. Se lupta cu două sentimente oarecum controversate. Pe de-o parte, îi venea să plângă pentru că stătuse atât de puţin timp cu copilul ăla. Pe de altă parte, îi venea să plângă pentru că stătuse cu copilul ăla îndeajuns de mult timp pentru ca plecarea lui să-i rupă sufletul în două. Şi-i venea să plângă şi pentru că, până schimba Parlamentul legea adopţiilor sau dădea Guvernul o ordonanţă de urgenţă, mama lui Vlad o să ajungă cu el în Italia... Şi-or să dispară acolo... Iar el nu putea să-l roage pe George să facă o minune... Pe Lucia n-o putea ruga nimic...

Gata - cele două femei plecaseră. Erau fericite - îşi găsiseră şcolarul. Lucia se opri în cadrul uşii; îi privea lung... Întrebarea veni prompt, pe un ton extrem de calm, în engleză:

- Tu ce ai de gând?

- Să-mi notez pe ceva datele lui de identificare.

Primi o clătinare dezaprobatoare a capului... Ei bine, el începu să aprobe:

- Pentru că abia aştept revenirea curentului şi deschiderea instituţiilor statului, ca să depun dosarul de adopţie.

Ochii albaştri deveniseră uriaşi... Oftă greu şi decise să-şi privească mâinile şi să continue discuţia aia tot în engleză:

- Ei, pe dracu! Crezi că-s prost? Acu' apare maică-sa!

- După ce-l ia maică-sa, îţi jur că o să-l rog personal pe George să le găsească datele şi să-i caute - pe soţia şi copilul tău. Şi-atunci să ştii că o să ai de-a face cu un chestor principal foarte furios - pentru că nu-i place să ridice probleme, aşa că nu suportă să îi ridice alţii lui probleme...

- Nu ştiam că sunt o problemă pentru el.

- Ţara asta duce mare lipsă de voluntari. Aşa că puţinele persoane care au decis să nu spele putina tocmai acum sunt foarte importante. Atât de importante, încât rudele şi bunurile lor sunt bine puse la adăpost. Psihologic vorbind, eşti o problemă pentru George. Atâta timp cât n-a bifat familia ta pe lista voluntarilor, îi stă mintea la ea - şi nu se poate concentra la sarcinile de serviciu.

Oftă greu:

- N-am de ce să-i caut. Le-am oferit amândurora tot ce-am avut eu; tot ceea ce am fost şi sunt eu. Nici unul dintre ei n-a avut nevoie de mine.

- Baţi câmpii.

- Nu. Ionuţ nu m-a luat niciodată de gât. Da, m-a ţinut de gât atunci când a primit comanda s-o facă; dar să ridice singur mâna, pentru că aşa a simţit el în momentul ăla - niciodată!

- Ionuţ e bolnav.

- Iar eu am limitele mele. Sufleteşte vorbind...

- Nicolae mi-a spus că o să te sponsorizeze.

Ridică încet capul şi-o privi lung... Şi şopti, simţind că-i dau lacrimile:

- Dacă l-aş chema pe Victor şi i-aş spune: "ia-o pe Lucia în braţe", ai fi fericită că Victor te ia în braţe?

Evident, nu mai primea răspuns... Continuă:

- Ce rost are pupicul pe care trebuie să-l ceri cu cuvinte ca să-l primeşti?

Uşa de la parter scârţâi prelung; Lucia se grăbi să iasă:

- Asta nu te fereşte de furia lui George.

Şi? Puţin îi păsa lui de furia lui George! Vlad o să plece, iar el o să înghită toate pilulele şi-o să se ducă să se culce... Şi-or să descopere ei, la un moment dat, ce se întâmplase! Nici unul dintre ei nu-şi putea închipui cum e; pentru că nici unul dintre ei nu văzuse cum copilul lor le spune "mama", sau "tata", numai pentru că voia bomboana din mâna tutorelui...

Aştepta... Minunat! Patru tătici deodată! Veniseră "în gaşcă", de la un adăpost de pe Şoseaua Pantelimon. Ziceau că mai sunt acolo părinţi care-şi căutau copiii; presupuneau că, atunci când le va veni rândul la "interogat" baza de date, or să pornească şi ei uşurel pe Şoseaua Fundeni...

Azi, centrul se golea. Şi probabil că se re-umplea, mai pe seară. Dacă Vlad pleca până diseară, în centrul ăla o să fie cu un voluntar mai puţin...

Ce rost avea viaţa alături de un copil bolnav? Ce rost aveau efortul şi investiţia sufletească într-un copil veşnic rămas în urma celorlalţi copii, care se comporta ciudat uneori, căruia trebuia să i se explice ce înseamnă vesel şi trist... Copilul, cea mai mare investiţie şi reuşită din viaţa omului...

Vlad îl luă de gât şi-i şopti la ureche:

- Mă duc la locul meu; că mi se pare supărată.

Aprobă... Îl privea lung... Ce să facă? Cum să facă? Să-i dea lui George datele pe care le voia, şi "să rişte" un fel de şantaj? Poliţistul i-ar fi râs în nas! Şi-atunci, nu mai ştia...

Denisa

Integramele alea erau "aur"! Făcuseră echipe de câte doi copii la o revistă - ca să le-ajungă. Şi acum erau în plin concurs de rezolvat integrame! Cine termina primul primea aplauze...

Ludmila intră şi se aşeză pe pat, în faţa ei. Era îngrijorată rău de tot... Se încruntă scurt:

- Mugur s-a dat iar la Violeta?

- Nu. Ba chiar pot spune că s-a potolit definitiv! Victor mă îngrijorează; Victor şi Lucia.

- Adică?

- Adică el l-a rugat pe Teo să-l trezească la trei noaptea. A urcat singur la etajul patru, unde-a stat până aproape de ora şase şi de unde-a coborât gânditor ca la balamuc...

Aha!

- Iar de dimineaţă am văzut o scenă foarte alandala între ei. El a aşezat-o pe genunchii lui nu ca s-o împace, ci ca s-o întrebe

dacă pot redeveni cei dinaintea cutremurului - moment în care ea a sărit în picioare şi s-a grăbit să-şi facă de treabă. Am deci senzaţia că nici unul dintre ei nu mai vrea să încerce; numai că el o iubeşte - aşa că tot încearcă să mai acorde logodnei ăsteia o şansă... iar ea e realistă, în subconştientul ei, şi deja îşi stoarce mintea apropo de George.

- George nu va face nici un pas spre ea, atâta timp cât ea e logodită.

- Iar Victor presimt că n-a stat singur cuc atâtea ore azi-noapte doar aşa, fiindcă a ţinut musai să doarmă singur.

- Are cearcăne - semn că n-a dormit. Ea a dormit?

- Neîntoarsă, pe fotoliul fiică-mii.

- ... Cine intră de pază de la patru? El?

- Nu, Nicolae.

- Iar acum ei ce fac?

- El coafează fetele iar ea e asaltată de părinţi. Parcă "s-a spart sacul" cu părinţi!

- George e un bun organizator şi are fler la selecţionat oamenii cu care lucrează.

- Evident!

- ... Fii pregătită să vorbeşti cu ea. O să sufere mult atunci când o să afle că s-a sfârşit; o să sufere şi mai mult când o să-şi spună că, dacă ea nu era atât de ocupată cu centrul ăsta, poate...

- Ştiu. Şi sunt pregătită.

Ludmila zornăi scurt cutia cu Distonocalm din buzunar...

- Dă-mi şi mie una.

Aoleu! O privea lung... Oftă şi simţi că-i dau lacrimile:

- Mă tot întreb dacă telefonul meu o să sune totuşi...

- O să sune - ascultă-mă pe mine!

- Nu ştiu. Nu cred. Uită-te şi tu în jur - cutremurul ăsta a schimbat totul! Lucia şi Victor se despart, Alex nu vrea să ştie decât de preşcolarul ăla dezgheţat...

- Mugur a făcut destăinuiri complete...

- Mugur?

Ludmila aproba... Ce destăinuiri? Femeia se aplecă mult şi-i şopti la ureche:

- Taică-su e în corpul diplomatic. Fost secu, actual mason. Iar ai lui l-au ţinut din scurt, ca să-i "rezolve" viitorul. Acum, că i l-au rezolvat, el vrea să-şi împlinească marea dorinţă din suflet - să aibă un copil. Dar nu poate...

Cum-cum? Mugur nu putea să facă copii? Femeia din faţa ei zâmbea:

- Fi-mea are dreptate - e stresat şi sedentar. Şi dacă "pleacă la luptă" cu gândul eşecului, normal că...

Corect! Se grăbi să întrebe:

- Dar ce-are?

- O incompatibilitate chimică. "Operaţiunea" reuşeşte, se lipeşte şi-apoi se desprinde şi iese...

- Nasol! Presupun că, la fiecare lipire, moralul lui o ia-n sus...

- Iar la fiecare dezlipire pică şi se izbeşte de punctul zero...

- Extrem de nasol!

- Fi-mea i-a dat nişte sfaturi bune. Dacă se ţine de ele, face o echipă de fotbal!

- Probabil că o să se ţină. Ştii cum sunt sfaturile astea - depinde cine le dă, ca să aibă efectul scontat...

Ludmila aprobă şi se încruntă iar:

- Alex e tot mai deprimat. E sigur că Vlad pleacă în curând cu maică-sa şi probabil că se gândeşte cum să-mi şterpelească anumite pastile...

Aa, da? O privi lung, serioasă:

- I-ai spus despre adopţie?

- Da. Dar nu e prost, şi nici visător - ştie cât durează un asemenea proces. I-am spus inclusiv despre ajutorul pe care i-l poate da George, fabricând nişte declaraţii despre mama prostituată care şi-a abandonat copilul cu bunicii şi-a plecat "la produs". I-am smuls doar un zâmbet şi-o speranţă de fix cinci secunde...

Clătină încet capul...

- Nicolae s-a oferit să-i dea 1000 de euro pe lună, sponsorizare pentru tratamentul copilului. Nici asta nu l-a convins să scrie pe-o hârtie datele alea! Nu mai ştiu ce să zic!

- Du-te şi zi-i că eu, Denisa Răduţ, cunosc cel puţin 10 avocaţi cu experienţă vastă şi două dudui de la Protecţia Copilului. Şi-l conving eu pe Nicolae să scrie lista cu judecătorii cu care îşi bea cafeluţa la tribunal.

- Şi crezi că asta va readuce minorul din Italia? Sau din State?

Avea dreptate, ce mai! Se încruntase serios... Ludmila se ridică:

- Eu oricum îi spun!

- Lasă - nu-i spune. Vorbesc eu cu George.

- Mai bine nu. E un subiect sensibil, care poate să înceapă să provoace iritare la un moment dat...

Iar avea dreptate! Decise să tacă; Ludmila ieşi...

Unde dracu era Eduard? Şi ce dracu făcea acolo? De ce dracu nu venea odată? Simţea că-i dau lacrimile! Femeia aia nu-i dăduse calmantul...

Lucia

Ieşi pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Suflă lung fumul...

Straşnică treabă făcuseră ei azi!

De dimineaţă, înainte de apariţia primului căpşunar, avuseseră în centru 52 de copii; acum, la unşpe fără un sfert, mai aveau doar 20 - 12 din blocurile prăbuşite şi 8 din cei veniţi în prima zi. Lucrurile păreau "să se aşeze". Dar 20 de copii, în 3 apartamente, era puţin; extrem de puţin! Ei se lăfăiau acolo, în spaţiul ăla! Ar fi trebuit să-i spună lui George să le mai transfere nişte copii! Şi totuşi, trecuseră mai mult de 48 de ore de la cutremur - aşa că orice "intrare" în centru devenea periculoasă şi pentru ei, şi mai ales pentru copiii lor! Renata avea un pic peste-un anişor...

Trebuiau să voteze democratic propunerea aia. Voia s-o facă acum, înainte să vină George. Presimţea că, într-un sfert de oră, o să-l vadă iar în capul scărilor...

Nu-nu! Nu se va gândi acum decât strict la centru! Până nu vorbea serios cu Victor... Nu! Aruncă ţigara şi intră în propriul dormitor. Şi-i zâmbi Carinei:

- Vii la o şedinţă scurtă?

Sigur că venea! Ieşi şi se grăbi spre 13... Şi abia acum realiză că, de la şase şi până acum, nu-l văzuse deloc pe Victor... şi nici măcar nu sesizase asta...

Ce era cu ea? Plânsese după el! Aproape că-şi smulsese părul din cap gândindu-se că poate el nu mai voia să se apropie de ea după "episodul Leo"! Şi-acum...

Acum, o să încerce din toate puterile să-l evite. Nu-şi făcuse calculele. Nu-şi compusese frazele cu care ar fi putut măcar să încerce să salveze logodna lor! Asta, desigur, dacă rezultatul calculului îi va arăta că Lucia Florea putea şi voia să-l ajute pe Victor să se mai schimbe pe ici-pe colo, prin părţile esenţiale! Doamne, dacă ar fi putut îngheţa timpul preţ de-o jumătate de oră! Dar...

O să-l evite. Nu putea să se joace aşa cu viaţa ei! Trebuia să calculeze toate variantele! Varianta cu Victor, varianta cu George, varianta cu singurătatea...

Victor

Doamne, se distra de minune! Era fericit! Nu înţelegea cum era posibil, dar era foarte fericit...

După micul dejun, decisese să stea într-un apartament cât mai

îndepărtat de "biroul" logodnicei lui. Intrase deci în sufrageria Violetei. După vreun sfert de oră, începuseră să vină şi fetiţele din apartamentul 14 - semn că era un stilist foarte priceput... şi avea "priză" la copii. Mai apăruse şi câte-un băiat, atras de chiotele şi râsetele lor... Nu voia să se gândească acum la asta; în fine...

Copiii plecau. Azi plecaseră mulţi! Ludmila şi Carina veniseră "cu schimbul" şi chemaseră câte-o fetiţă...

De când intrase acolo, în sufrageria Violetei, uitase practic de toţi şi toate! Şi de Lucia! Şi de logodnă! Şi de incertitudinea acoperişului de deasupra capului! Copiii ăştia erau fantastici...

Vocea Luciei îl făcu să tresară:

- Vii la o şedinţă scurtă?

Se ridică şi-o văzu ieşind... La naiba! Îşi amintise! În secunda aia, îşi amintise totul! Cât era ceasul? Aproape unşpe. Probabil că venea George...

George...

Ieşi pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Erau toţi acolo - mai puţin Lucia. Sigur se dusese să-şi aducă clipboard-ul! Cine mai văzuse şefă fără hârtie şi pix - nu?

Observase că zgomotele din apartamentul 15 erau mai estompate; auzise unele lucruri despre polistiren, aşa că Violeta probabil n-avea cum să audă zgomotele din sufrageria Luciei... Şi nici n-avea când să le audă! Ea era zi-lumină la serviciu, Teo era mai tot timpul în TIR, copiii erau la grădiniţa de vară... Ludmila era la cabinet probabil, sau la ea acasă - că avea şi ea o casă pe undeva prin Bucureşti... Celălalt vecin al Luciei era Alex; dar el... El probabil că i-ar fi putut da unele răspunsuri, la unele întrebări. Numai că el va încerca din greu să obţină bunăvoinţa poliţistei, pentru că nu voia să se despartă de Vlad... Şi probabil că nu voia să-l vadă pe şeful poliţistei investigându-i nevasta şi copilul - numai el ştia de ce... Că n-avea nici mutră, nici comportament de ucigaş... În fine!

O să-l întrebe şi gata! Acum, oare cum să formuleze întrebarea ca să primească un răspuns sincer? Trebuia să se gândească bine - avea o singură şansă...

Denisa

Îl privi lung pe Aurel - cel mai mare dintre băieţi. Avea 13 ani; era foarte atent la integrame, pentru că el se plictisise cel mai rău dintre toţi...

- Aurele! Vino puţin, te rog.

Venea; întinse mâna spre el:

- Dacă mă ajuţi să mă ridic, te las şef...

Puştiul râdea şi-i strângea bine mâna... Şi gata - era în picioare. Îl bătu scurt pe umăr:

- Următoarele cinci minute, tu eşti şef. Spor la şefit.

Şi-acum nu mai era aşa fericit că era şef - pentru că fetiţele râdeau de "şefitul" lui...

Ieşi şi ea pe palier şi se sprijini de perete. Amorţise rău pe canapeaua aia! În plus, în urmă cu vreun sfert de oră îşi amintise că pe canapeaua aia, întinsă ce-i drept, se întâmplaseră multe lucruri... în ultimii 14 ani...

Lucia îşi drese scurt glasul şi-şi privi clipboard-ul:

- Propun să vorbim în engleză.

- OK!

Copiii nu trebuiau să ştie ce complotau ei acolo - i se părea normal să încerce măcar să se ascundă, nu?

- Mai avem 20 de copii. Opt dintre ei au venit aici la inaugurare; 12 sunt din cei scrişi cu pixul în palmă.

Bună exprimare! Nici unul dintre copiii de-acolo nu ştia chiar atât de multă engleză! Poate doar Octavian... care oricum ştia cel mai mult dintre toţi...

- În mod normal, n-aş supune la vot propunerea de a cere alţi copii, de prin adăposturile mai jalnice. Dar trebuie să fim toţi de acord cu deciziile care se iau în centrul ăsta. Aşa mi se pare normal.

Ludmila se grăbi s-o aprobe:

- Aşa este normal într-o democraţie 100%.

I se păru că obrajii Luciei se îmbujoraseră puţin... Tânăra continuă:

- Au trecut mai mult de 48 de ore de la Ora H. Tot ceea ce vine acum aici, vine cu praf şi microbi. Şi ştiţi bine cine locuieşte în dormitorul meu...

Renata; corect! Carina plecase repede capul, de parcă se simţea vinovată pentru prezenţa copilului acolo! De parcă ea era vinovată pentru un eventual vot negativ! Hei! Unde era Nicolae? Îl căuta... Unde era Nicolae?

- Deci, situaţia este următoarea: avem 20 de copii sănătoşi în trei apartamente. Cerem încă 40 de copii?

Mugur întrebă, precaut:

- De unde vin copiii ăştia?

Alex îi răspunse tăios:

- Contează?

Mugur se grăbi să-i răspundă:

- Pentru Renata, contează foarte mult. Şi pentru ea, şi pentru copiii Violetei, şi pentru ceilalţi 20 de copii de aici.

Lucia deschise gura, pregătită să-i poftească să se păruiască fără martori, dar Teo i-o luă înainte:

- Indiferent de unde vin, suntem un centru pentru copii. Putem ţine uşa închisă la apartamentul 12.

- Dar nu ne putem schimba de haine la fiecare intrare şi ieşire - ca cercetătorii britanici.

Amândoi aveau dreptate! Oftă greu:

- Atâta timp cât îi spălăm, îi dezinfectăm şi-i schimbăm de haine, cred că riscul e totuşi mic. Nu suntem nici laborator închis ermetic...

Carina se grăbi s-o completeze:

- În plus, ne schimbăm hainele înainte să intrăm în dormitor. Şi cred că un pic de microbi nu-i strică...

Ludmila zâmbi:

- Teoretic, nu-i strică.

Lucia oftă scurt:

- Să nu uităm că, dacă rămânem fără copii, rămânem şi fără centru. Adică fără mâncare, apă şi protecţie. Propun deci ca, la ora 11, să informăm patrula că avem 40 de locuri libere, pentru 40 de copii aparent sănătoşi. Cine este pentru?

Ridică mâna. Şi ea, şi ceilalţi voluntari. Lucia zâmbi:

- Unanimitate deci. Bun! Aveţi vreo dorinţă, vreo necesitate, vreo întrebare pe care s-o scriu pe hârtia pentru George?

Ea ar fi avut o întrebare. Dar se îndoia că George ştia răspunsul şi uitase să i-l spună şi ei. Aşa că... Alex ridică un deget:

- Ne vor trebui haine pentru ei.

Ludmila se grăbi să completeze:

- Şi cearceafuri noi pentru paturi.

Lucia scria, Carina completa:

- Pahare şi farfurii de unică folosinţă...

Violeta adăugă şi ea:

- Pâine proaspătă, începând de mâine dimineaţă...

- Câtă?

- Îţi spun diseară, după ce-mi spui câţi musafiri avem.

Ridică şi ea un deget:

- Multe-multe integrame...

Aha! Lucia zâmbise! Frumoasă era femeia asta când zâmbea! Parcă-i dansau ochii! Ah, Doamne - abia aştepta s-o vadă cum se topeşte toată în braţele chestorului principal! Mm, nu mai avea

răbdare!

- Iar dacă vă mai amintiţi ceva, orice, găsiţi lista pe masa din bucătăria mea.

Perfect! Ia să scrie şi ea "Un Eduard şi un Armand"! Simţea că îi vine să plângă - şi încerca din greu să nu le arate prin ce trecea ea, de fapt...

Mai bine să se întoarcă pe canapea! Nu de alta, dar nu voia să plângă de faţă cu ei. Se simţea... anapoda să bocească după amant, la 38 de ani! Dădu să intre în sufragerie, dar se opri...

Intră în bucătărie şi se aşeză la masă. Era, oricum, de preferat poziţia asta - de 48 de ore stătea culcată pe-o parte!

Unde era Eduard al ei? Ce făcuse cu Armand?... Oare scăpaseră? Oare erau bine? Nu mai conta unde erau - în adăpost sau la Geanina! Puteau să fie şi la Bacău! Şi la Miss Judeţul Ilfov! Important era să fie bine; dacă ar fi ştiut că ei doi sunt bine acum... Dar nu ştia nimic despre ei. Nu ştia decât că nu erau de găsit nici la bloc, nici la Romană, iar BMW-ul era scos din uz... Eduard ar fi putut ajunge uşor la Gară, de la Romană. Mergea pe bdul Dacia până la intersecţia cu Calea Griviţei... şi gata! Ţup în tren şi tot înainte spre Bacău! Nici acolo nu era curent - dar acolo erau animalele, grădina cu legume din spatele casei, fântâna din curte...

O să-l întrebe pe George dacă avea veşti despre Eduard. Cu riscul de-a deveni pisăloagă...

George

Oftă greu şi trase uşa. Şi se opri lângă balustradă:

- Mocanu. Urc.

- Urcă.

Deci Alex era de pază... Bun; inteligentă decizie, plasarea lui "pe tura de zi". Dacă într-adevăr îi intrase-n cap că minorul ăla era copilul ideal pentru el, putea fi tentat să facă o prostie mare-mare...

Urca treptele şi se încrunta, încet-încet. Nu ştia ce va găsi sus. Dacă va găsi o îmbrăţişare... care nu-l implica nicicum, probabil că o să facă prostia vieţii lui - o să-i pice maxilarul, iar sprâncenele se vor încrunta rău de tot... dându-i astfel în vileag gândurile...

Se gândise, pe la nouă jumate, că era un prost că n-o sărutase. Că nu încercase măcar s-o sărute. Dar...

Ajunsese la etajul doi. Apucă balustrada, dar nu păşi; ridică privirea... Ca de obicei, Lucia îl aştepta în dreptul uşii personale, în poziţie de drepţi. O privea lung...

Era serioasă; era poliţistă. Îşi reluă drumul şi ridică mâna la cap. Şi-o flutură scurt - că ea încă îşi închipuia că exista lista cu dezertori... Poziţia nu suferi modificări; în schimb, buzele frumoase zâmbeau acum. Iar ochii albaştri străluceau. Iar el nu prea ştia ce să facă - s-o sărute totuşi?

Era nebun! Era dement! Dus cu capul! Avea 45 de ani - şi voia s-o sărute pe fina lui, de 24? Ajunse în faţa ei şi puse mâna în dreptul inimii:

- Jur că nu există o listă cu dezertorii!

Lucia se aplecă puţin spre el şi mârâi printre dinţi:

- Ştiu. Dar îmi pierd antrenamentul, dacă nu exersez. Şi-aşa, n-am mai alergat "ca la razie" de mai bine de

- 48 de ore. Ştiu. Cum merge centrul?

Arătă spre bucătăria ei; Lucia se grăbi să intre în apartament... Avea un sentiment ciudat; ca un presentiment. Presimţea că Lucia Florea plănuia un sărut în următoarele cinci minute; iar flerul îi spunea să facă un pas în spate - cu riscul de-a isca o revoluţie în planurile ei...

Victor

Deci aşa stăteau lucrurile...

După terminarea şedinţei, se prefăcuse că intră în apartamentul 15 - singurul a cărei uşă nu se vedea din dreptul apartamentului 12. Se aşezase pe prima treaptă şi aprinsese încă o ţigară. Şi aşteptase. După fix trei minute, auzise scârţâitul uşii blocului; apoi vocea îi confirmase bănuiala... Când îl văzuse trecând pe palierul etajului doi, se aplecase un pic şi-o privise pe ea, pe după scări. Văzuse cum mimica de poliţistă se transformă, într-o clipă, în mimica femeii fericite de revedere... Avusese impresia că femeii ăleia îi fusese dor de bărbatul care o făcuse să zâmbească. Şi-apoi urmărise discuţia... O recunoscuse pe Lucia mică - deşi hainele, poziţia şi cuvintele erau ale Luciei mari. Simpla apariţie a lui George o făcuse pe Lucia mică să iasă din Lucia mare şi "să înflorească"...

Nu prea mai avea ce spune. Toate indiciile, toate evenimentele recente se aşezau pe acelaşi taler al balanţei hotărârii lui. Toate duceau spre acelaşi rezultat. Se întreba de ce... Ce se întâmplase... Ce greşise el...

Aruncă ţigara şi nu se ridică; se mută lângă perete şi sprijini capul de zidul rece. Oftă greu, din tot sufletul...

O s-o lase să se ducă la George. Nu ştia când îşi va găsi cuvintele şi curajul s-o facă; dar azi, înainte de cină, o va face. O va elibera de povara unei legături pe care era evident că Lucia n-o mai dorea. De ce s-o chinuie, amânând inutil acel sfârşit inevitabil? Doar pentru că el o iubea? Asta nu era de-ajuns...

Ce-o să facă el după ce va rosti cuvintele care-o vor elibera din logodna cu el? Păi...

Păi era evident că nu putea pleca din centru. N-avea cum să ajungă în Domneşti, la părinţi; în plus, copiii ăştia aveau nevoie de toţi voluntarii disponibili. Replicile le demonstraseră tuturor că nevasta lui Alex nu s-ar fi plictisit, dacă ar fi fost acum aici. Iar dacă el pleca... Deci o să rămână în centru, până la desfiinţarea lui. Sau până-l "expedia" George de-acolo! Era evident că bărbatul ăla va face tot ceea ce-şi va dori Lucia să facă; iar dacă Lucia nu mai putea trăi pe acelaşi palier cu el...

În fine! O să rămână în centrul ăsta atât cât i se va permite. După care va verifica apartamentul părinţilor lui - dacă putea! Presupunea că, fiind aproape de periferie şi înconjurat de ruine, blocul lui va fi expertizat printre ultimele. Iar asta însemna că făcea rost de-o bicicletă şi pornea uşurel spre Domneşti...

Iar când o să se întoarcă în Bucureşti, în septembrie probabil, o să caute un salon şi-o să se angajeze. Şi-o să cunoască foarte multe tinere neconsolate, rămase pe drumuri după prăbuşirea sau distrugerea apartamentului părintesc. Dacă blocul lui rezista, putea spune că o să fie un burlac foarte vânat! Un bărbat nu foarte bocciu, cu domiciliu, meserie bănoasă şi nu foarte mulţi ani... Aşa că...

Aşa că poate n-o să se îndrăgostească de prima sinistrată. Şi nici de-a doua. Şi poate nici de-a noua. Dar una din sinistratele alea o să-l facă, la un moment dat, să scoată portmoneul şi să achite un alt inel de logodnă. Chiar dacă Lucia îi va returna inelul, simţea că nu-l va putea refolosi fără să-şi amintească de ea...

Viaţa va merge înainte şi după ruperea logodnei. Da, un timp se înţeleseseră bine. Dar el ar fi avut multe de spus apropo de eforturile pe care le făcuse ca să se potrivească în "peisajul" ei. Începând cu curăţenia maniacă şi sfârşind cu... Cu multe altele! Aşa că, într-un fel, era mai bine să se termine înainte ca acele mici "neconcordanţe" să se strângă într-o nemulţumire mare-mare... şi să ajungă la cine ştie ce rahaturi. Mai bine să rămână amici.

Trebuia deci să-şi pregătească cuvintele. Să-şi pregătească două-trei fraze scurte, elocvente, care s-o lămurească complet pe Lucia apropo de desfacerea logodnei şi să-i asigure lui cele trei-patru secunde absolut necesare pentru retragerea pe uşă-afară. Nu voia să audă "De ce"; nu putea să-i explice de ce. Pur şi simplu! Cum să-i spună Luciei că inelul Arabelei îşi pierduse puterea fermecată?

Lucia

Se aşează la masă, în faţa lui, şi-l privi drept. I-ar fi plăcut să o întrebe ceva... Ceva "secret"; ca să se aplece, să-şi lipească obrazul de obrazul lui, să-i răspundă la ureche şi-apoi să-l sărute...

Iar dacă el se va trage grăbit într-o parte, ca să se ferească, tare se temea că va ajunge la un rezultat trist...

George se încruntă uşor, preţ de-o secundă; apoi îşi scoase pachetul de ţigări şi decise să n-o mai privească:

- Ce mai e nou prin viaţa ta?

Cum-cum?

George întrebase... Ce naiba voia să spună? Ea ce să înţeleagă din întrebarea aia? Că George îi înţelesese intenţiile şi-i amintea că ar fi trebuit să-şi pupe logodnicul, nu naşul? Că încerca s-o determine să-şi facă mai repede ordine-n viaţă, pentru că la vârsta lui răbdarea nu era nesfârşită? Ce să înţeleagă? Bricheta se aprinse scurt; ochii albaştri reveniră spre ea:

- Cum merge centrul?

Adică "ce mai e nou prin viaţa ta" era varianta "literară" a lui "Cum merge centrul"... Plecă privirea şi încercă să nu se întristeze foarte tare:

- Merge bine. Au plecat mulţi copii în dimineaţa asta.

- Omologii au găsit, azi-noapte, timpul necesar să consulte baza de date. Că de introdus, n-au prea introdus, să ştii!

Aprobă încet cu capul, ca o constatare...

- Băiatul meu e cuminte?

- Da; e cuminte.

- Bun. Să-l pârăşti dacă nu e cuminte. Şi să ştii că poţi să-l tragi de urechi, atunci când te supără.

Serios? Îl privi lung... Ochii albaştri erau serioşi:

- Sunt sigur că n-o să-l urechezi gratuit...

Doamne, cât de afurisit era! Avea George un stil... Şi-o minte de-aia "brici", care găsea instantaneu cuvintele potrivite... Zâmbi, ştiind că roşise deja:

- N-am să-l urechez deloc. Ne putem înţelege cu vorbă frumoasă. Eu nu sunt absurdă, el nu e căpos...

Şi-acum trebuia să-şi confirme faptul că ei discutau acolo despre ei doi - nu despre centru! Avea nevoie de confirmarea aia ca de aer! Ridică deci "privirea albastră", serioasă, care-l făcuse nu demult pe Leo să înlemnească cu paharul la jumătatea drumului... Ca răspuns la privirea ei pe sub sprâncene, mai mult decât explicită, George luă colile de pe masă şi începu să le răsfoiască... dând astfel cu toate planurile, speranţele şi calculele ei de pământ... Se grăbi să se ridice şi ieşi:

- Convoc imediat voluntarii la şedinţă.

Ieşi din apartament şi aproape alergă spre apartamentul 15! Îi venea să plângă! George îi refuzase confirmarea! George nu voia să se implice... Nu mai voia să se implice...

George

Ba la dracu cu toate! Luă hârtiile şi se ridică. Şi oftă greu, pentru că nu prea ştia cum să facă! Şi ce să facă! Da, ar fi vrut s-o sărute - dar nu cu "logodnicul oficial" la câţiva metri de ea! Că nu erau nici pe departe un triunghi amoros! Atâta timp cât ea era logodită, el era doar naşul şi superiorul ei. Şi se părea că nu era chiar atât de isteţ - pentru că nu-şi prea găsea cuvintele, în anumite momente, şi uite ce situaţii tensionate isca!

Ieşi pe palier şi-i "inventarie" din privire. Erau aproape toţi. Nicolae lipsea... Şi Denisa. Iar asta-i amintea un mic amănunt; aşa că intră în apartamentul 14 şi privi descumpănit canapeaua goală...

Oare plecase, iar Lucia "uitase" să-i spună şi lui amănuntul ăsta?

... Nu cumva era cu Nicolae, la etajul patru? Ieşi şi prinse mâna Ludmilei:

- Denisa nu e pe canapea.

- Da, s-a ridicat azi. Nu poate sta acolo o veşnicie...

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Spune-mi că nu e la etajul patru, cu Nicolae...

- Nicolae doarme în sufrageria Luciei - că el intră de pază după Alex.

Fiu! Răsuflă uşurat... Şi reveni în apartamentul 14 - că n-ar fi stat ea cu picii preşcolari! Unde era?

La dracu! Intră în bucătărie şi-şi trase un scaun lângă ea. Femeia aia plângea cu sughiţuri, aplecată serios spre cele patru coaste rupte... Scoase staţia şi-o cuprinse cu braţul. Şi apăsă butonul negru:

- Şefu' către nea Aurică.

Aştepta...

- Şefu' către nea Aurică.

Staţia gâjâi:

- Şefu, 58 sunt. Permiteţi să raportez!

- Zi-i!

- Nea Aurică e undeva în drum spre Str. Orăştie, care am înţeles că e la o aruncătură de băţ de Depoul RATB din Giurgiului.

- Ce caută acolo?

- Zicea că "documentează" două persoane - un bărbat şi-un copil. Cred că 12 e în apropiere de zona aia.

Dădu să apese butonul, dar tânărul cu indicativul 12 era îndeajuns de obosit ca să nu mai respecte regulile comunicării prin staţie:

- Da, şefu, 12 sunt. Ce să-l întreb pe nea Aurică?

- Întreabă-l unde e şi cât mai are până la destinaţie.

Aştepta... Şopti, la urechea Denisei:

- 12 e acum lângă un alt poliţist, care ţine de alt şef, peste altă zonă, şi care comunică pe altă frecvenţă. El o să întrebe, pe staţia lui, de un coleg care este lângă un alt poliţist, care ţine de alt şef, a cărui rază de acţiune înaintează spre Giurgiului...

Denisa nu mai plângea în hohote; suspina doar şi aproba cu capul. Şi nu ridica bărbia din piept - ca şi cum se simţea prost că-l făcuse să urnească toată maşinăria aia de contactat nea Aurică...

- Gata, şefu' - acu' se transmite. Încă o legătură de-asta, şi dăm de el.

- Bine. Aştept.

Nu prea avea ce spune. Sau... Oftă scurt:

- Te rog să nu mai plângi. De păţit, n-au păţit nimic. Nu mi-au apărut în bazele de date. Sunt ei pe undeva! Important e că sunt bine; nu?

Da! Sigur că da! Sigur că femeii ăsteia îi venea probabil să-i dea cu ceva-n cap, că folosea pe pielea ei cuvinte de-alea de student la psihologie... Decise să schimbe un pic subiectul, până aflau veşti de la nea Aurică:

- Tu cum te simţi?

Denisa îşi trase scurt nasul şi începu să-şi şteargă lacrimile:

- Bine. Binişor. Mai bine, oricum, decât acum 48 de ore.

- Bun. Asta-i bine. N-am încă veşti de la părinţii tăi - dar mă îndoiesc că mă vor contacta de pe drum. Le-am spus să mă caute atunci când ajung la primul TAB de pe Centura Bucureştiului. Până atunci, mă tem că

- Nu-i nimic. Oricum, nu mă prea grăbesc să plec spre Arad.

Serios? Se aplecă s-o vadă mai bine... Denisa zâmbea:

- Am nişte interese în Bucureşti; aştept veşti de la nea Aurică. În plus, de când am zăcut orizontal 48 de ore, parcă-parcă nu mă mai doare atât de tare...

- Probabil că au început deja să se sudeze. Asta-i bine; când o să ajungi la Arad, sigur te anesteziază înainte să le rupă iar! Aşa că mănâncă multă brânză...

Denisa râdea încetişor... Staţia gâjâi:

- 12 către şefu'.

- Da, 12. Raportează.

- Şefu', omologu' zice că nea Aurică e pe Anton Bacalbaşa; prin Vitan, încolo. Zice că a aranjat cu un omolog să-l treacă pe strada Ion Iriceanu, care-i plină de blocuri. Zice că, dacă reuşeşte să ajungă la metrou la Apărătorii Patriei, e floare la ureche - că e cu bicicleta şi-o ia pe străduţe. Problema e că pe Iriceanu sunt vreo trei grămezi mari de moloz, iar şefu' de-acolo nu permite accesul nimănui care nu e medic sau poliţist în exerciţiul funcţiunii. Iar ca s-o ia pe Olteniţei e şi mai filozofic - că e plin de sinistraţi care aşteaptă să intre în curtea Romprim-ului. Şi zice că o să meargă greu acolo, pe Iriceanu - dar, în clipa când ajunge la adresă şi-i găseşte, te contactează prin omologi. Că cică uniforma ta ar uşura mult drumul până acolo...

- Bine. Transmite-i să fie prudent şi să nu se grăbească. Şi să aibă grijă, pentru că trebuie musai să vadă cu ochii lui ceea ce-am vorbit eu cu el.

Şi-acum spera că nea Aurică nu devenise între timp exagerat de glumeţ, să le spună şi lor cum era cu "pup-o"... Împinse staţia la curea şi se ridică:

- Deci documentaristul meu e pe drumul cel bun, cum se zice. Şi imediat cum dă de ei, mă caută pe staţie. Atunci, eu las generalul şef peste cort şi gonesc până acolo - şi vorbesc personal cu Eduard. N-am uitat ce trebuie să-i spun, să ştii! Stai liniştită...

Denisa aproba şi se ridica şi ea... Şi-acum încerca să-i zâmbească:

- Mulţumesc mult. Dar te rog să nu mai...

Să nu mai... ce? Femeia arătă undeva spre staţia lui:

- Să nu mai faci revoluţii de-astea doar aşa, fiindcă plâng eu. Aşa plâng uneori femeile; şi se simt şi anapoda, când văd ce revoluţie mare se face pentru lacrimile lor...

Ei, na! Începu să râdă:

- Lasă, că e bună uneori câte-o revoluţie de-asta! Le aduce aminte subordonaţilor că şefu' trăieşte şi "a mâncat cu vitamine". Hai - vii şi tu la şedinţă?

Bineînţeles că primi o aprobare! O conduse deci spre uşă... Ieşi - şi se lăsă tăcerea. Toţi îl priveau lung... Adică toţi îl aşteptaseră pe el? Da' de ce? Lucia se apropia grăbită, cu hârtiile în mână... OK! Subalterna lui îi întinse colile:

- Ei sunt minorii care au plecat, începând cu ora şase.

Aha! Bun! "Îi preluase". Lucia continuă, pe un ton cam prea rece:

- În momentul de faţă, în centru mai sunt 20 de minori. Iar adunarea generală a voluntarilor a decis în unanimitate, acu' vreo 10 minute, să solicite transferul de urgenţă a 40 de minori, pe cele 40 de locuri disponibile aici.

Transferul de urgenţă? Adunarea generală? Îi privi lung, "roată":

- Vreţi să vă transfer alţi copii?

Da, aprobau toţi de mama focului...

- Toţi? Fără nici o excepţie?

Şi aprobau în continuare...

Carina

Da, toţi! Ce-l mira? George zâmbi cu neîncredere:

- Ştiţi câţi ani are Renata, da?

Da, aprobau, iar Lucia răspundea:

- Da, iar dacă e cazul, o să ţinem uşa de la 12 închisă.

OK! Ridică scurt din umeri:

- Minori rătăciţi nu mai am. Toţi au fost "prinşi" şi îndesaţi în adăposturi. Sub pază. Bănuiţi de ce...

Da, evident - ca să nu plece iar brambura pe străzi, în căutarea părinţilor!

- Majoritatea copiilor au fost duşi la secţiile de poliţie sau la corturile verzi; de-acolo i-au luat nişte autobuze RATB şi i-au dus spre hypermarketuri. Spre alea mai depărtate de oraş - pentru că cele din oraş se vor transforma, încet-încet, în spitale mobile... Din cauza locatarilor lor...

Adică cei sănătoşi erau duşi mai spre periferie, în timp ce răniţii şi bolnavii erau ţinuţi mai spre centru... În centrul ăla se putea forma un nucleu de carantină, la un moment dat! Iar părinţii sănătoşi, care-şi luau copiii sănătoşi, erau îndemnaţi să iasă repede din Bucureşti...

Dacă n-ar fi existat oamenii ăştia, aşa cum erau George şi şefii lui şi generalul şi superiorii lui, totul s-ar fi dus dracului. Ei toţi, două milioane şi ceva de români, ar fi umblat brambura pe străzi fără nici o noimă. N-ar fi ştiut încotro s-o ia, unde să se ducă... Unde găseau un ortoped, sau măcar un zugrav care avea două beţe, nişte ghips şi-o cârpă...

- Deci, anulaţi votul iniţial şi mai gândiţi-vă o dată. Ceea ce s-a găsit aici, în zona dintre Doamna Ghica spre periferie, a ajuns la Selgros Pantelimon. Iar acolo e dezastru. Nu avem destui oameni acolo, pentru ceea ce-ar fi trebuit să fie spaţiul ăla gigantic. Ceea ce a început civilizat, cu spălare şi dezinfectare, se apropie acum vertiginos de adăposturile de noapte pentru *homeless-i*. S-au amestecat toţi, spălaţi cu nespălaţi, răniţi cu sănătoşi, adulţi cu copii... Fracturi cu operaţii... Mai am doar 2 medici acolo; şi mă pregătesc, la modul cel mai serios, să evacuez incinta aia, să bag armata cu detergent şi spirt şi s-o iau de la început.

Să dezinfecteze hala şi apoi să spele din nou sinistraţii, să le dea alte haine... să păzească mai bine intrările - că aşa se amestecaseră toţi acolo, prin nerespectarea dispoziţiei "fiecare intră atunci când îi vine rândul". George oftă greu:

- Am cam 200 de copii în Selgros-ul ăla. Unii dintre ei, nu mulţi, sunt răniţi. Probabil că o parte din cei care arată OK simt deja o usturime în gât - şi-or să necesite nişte paracetamol în curând...

Şi stăteau toţi claie peste grămadă acolo, alături de adulţi într-o stare şi mai jalnică! Cei doi medici sigur se ocupaseră întâi de minori! Adulţii ăia erau o problemă... OK. Făcu un pas în faţă:

- Cine e pentru aducerea copiilor sănătoşi din zona asta aici?

Şi ridică imediat mâna, ca să fie clar cum vota mama Renatei...

George

Ridicaseră toţi mâinile! Erau nebuni - sau extrem de curajoşi! Sau le era frică să nu-i lase el fără provizii, dacă se golea centrul... Numai ei ştiau de ce votau aşa. Oricum, votul ăla era ciudat...

Victor se grăbi să pună şi el o întrebare:

- Cine e pentru aducerea unor copii cu răni minore aici?

Ridicau mâinile... Şi Ludmila ce zicea? Na, că şi ea voia răniţi acum! Nu erau întregi la cap! Las' că ştia el ce avea de făcut! Ei cereau ce voiau, el le aducea ce ştia el...

Alex îl privi lung:

- Cine e pentru mutarea copiilor de aici, acolo?

Da' ce-i venise? Ce, îl credea în stare să-i desfiinţeze şi să-i evacueze? Avea şi ăsta nişte probleme...

Da; toţi băgaseră mâinile în buzunare. Bine că şeful cu aprovizionarea le dăduse treninguri cu buzunare! O să-l urecheze rău de tot pe chestia asta... Lucia oftă scurt:

- Deci noi mai avem 40 de locuri, pentru copii între 3 şi 14 ani.

Aprobă cu capul... şi simţi nevoia să-i liniştească cumva:

- La 12 fix, autobuzul va fi în faţa blocului.

Şi ia uite-i ce se bucurau! Erau... Erau nişte oameni buni. Toţi. Lucia zâmbi:

- Ne va trebui o nouă autorizaţie pentru vizitat Niro.

- Nu; vă interzic să ieşiţi din bloc.

Era mirată? De ce era mirată? Ah, da - uitase! Ea nu ştia ce era afară! O privi lung, încercând să-i transmită cumva "situaţia" din privire:

- Îmi faceţi o listă, iar proviziile vor veni odată cu copiii. Picioarele voastre n-au voie să iasă din bloc.

Primi o aprobare scurtă iar Lucia intră în propriul apartament. Se grăbi s-o ia pe Ludmila de braţ... şi s-o tragă în apartamentul 14. În bucătărie. O privi lung şi coborî mult tonul vocii:

- Lista cu medicamente.

- Momentan nu ne trebuie nimic.

- Or să-ţi trebuiască cel puţin medicamente pentru răceală şi febră. Şi te rog să nu subestimezi situaţia; în momentul în care simţi că este necesară prezenţa unui psiholog, să mă anunţi prompt.

Ludmila aproba... El insista cu privirea aia "albastră", pentru că ştia ce spunea şi mai ales ce-o să fie acolo...

- OK. Ai grijă de Denisa; bine?

- Bineînţeles. Şi de Denisa, şi de Lucia...

De Lucia? Doctoriţa nu-i dădu alte explicaţii - ieşi. O urmă şi constată că nu mai putea cere lămuririle alea - pentru că Victor era pe palier şi-l privea lung, cu o seriozitate ciudată...

Da; înţelesese. Şi era momentul să plece - pentru că în viaţa Luciei nu se întâmplase nimic nou, iar asta era "ca la cutremur": după acalmie urma calamitatea. Intră în bucătăria Luciei, iar ea îi întinse lista. O luă şi se grăbi să iasă. Şi să coboare treptele.

O să le trimită copiii şi-apoi o să se concentreze strict asupra problemelor de serviciu. Iar ea probabil că o să se concentreze asupra copiilor... şi, cândva mai spre seară, o să se ocupe un pic şi de problemele personale. Aşa că el o să-l avertizeze acum pe 26 - la fiecare vizită a patrulei, să treacă pe la Ludmila şi s-o întrebe dacă are nevoie de psiholog. Cu riscul de-a deveni pisălogi. Ştia ce urma să se întâmple acolo; ştia ce vor gândi cei 20 de copii după care încă nu venise nimeni. El avea lista copiilor pe care, la un moment dat, o să-i transfere într-o instituţie de stat. Amâna însă discuţia cu ei, pentru că erau liniştiţi în centrul Luciei. Şi nu voia să-i amărască cu vestea că rămăseseră singuri cuc...

Ieşi din scară şi oftă greu. Şi nu mai întoarse capul spre etajul trei al blocului - grăbi pasul pe direcţia cortului. Trebuia să se concentreze asupra serviciului, ca să n-o influenţeze cu nimic... Ca să nu simtă niciodată că îi influenţase în vreun fel deciziile. La urma urmei, el avea 45 de ani şi nu foarte multe de oferit...

Teodor

Bun! Deci veneau 40 de copii... Şi ei nu spuneau nimic? Păi să spună el atunci!

- Cum stăm cu apa?

- Bine. Adică mai sunt trei căzi.

- Iar sus pe bloc câtă apă mai e? Că trebuiesc spălaţi toţi!

Victor se încruntă puţin:

- Ne-ar fi prins bine nişte PET-uri...

Lucia se grăbi să contrazică gândul ăla din capul logodnicului ei:

- N-avem voie să ieşim din bloc.

Victor n-o privi, dar porni spre Mugur:

- Nici nu ieşim din bloc. Hai sus.

Unde se duceau? Lucia ridică puţin vocea:

- Unde te duci?

- Să fac rost de PET-uri.

Serios? Nici el, ditamai omul... "cu idei" nu pricepuse cum venea chestia aia! Dar era evident deja că stilistul şi poliţista vor continua să "convieţuiască" pe tonul ăsta până la desfacerea logodnei. După care probabil că vor deveni buni amici... Oftă greu:

- Nu ştiu cum să facem cu butelia. Oare cât gaz o mai avea în ea?

Nu primi răspuns, aşa că-şi prinse soţia de umeri şi-o "ghidă" spre propria bucătărie:

- Hai să facem o comparaţie. Unde e butelia plină?

- Vrei să le cântăreşti manual?

- Vreau să te întreb ceva.

Şi-o înghesuia după colţ, lângă chiuvetă...

- ... Crezi că mai există vreo femeie în centrul ăsta care să poată găti două feluri de mâncare într-o oră?

Violeta nega încet, zâmbind... el nu ştia cum să-i spună că ar fi fost bine să rămână ea bucătăreasa centrului, pentru că îşi amintea cum o certase şi-o cam "urechease" gratuit... Soţia lui îi fură un sărut:

- Stai liniştit. Fugi şi adu-mi patru pui din baie!

- Iar când mă-ntorc, mă aştept să găsesc legumele în mijlocul mesei!

- ... Ce legume?

- Morcovi, cartofi şi pătrunjel şi untură de căţel. Alea pe care trebuie să le curăţ eu!

- Fii serios!

- Sunt foarte serios! Eu şi Mugur avem treabă cu legumele tale! Fii înţelegătoare şi pune-le la dispoziţia noastră, înainte să... Înainte să...

Zâmbea şi repeta "Înainte să...". Soţia lui arătă spre uşă, pe direcţia băii; după care luă o sacoşă mare de Mega Image şi sări pervazul în balcon. Deci acolo erau legumele! Bun; bine că ştia...

Presimţea că, în următoarele cinci minute, Mugur va fi mai mult decât bucuros să fie inclus într-o activitate care nu-l implica pe Victor. Omul ăla, stilistul, devenise un arici neprietenos, de când avea probleme-n dragoste. Iar până nu şi le rezolva singurel, neajutat de nimeni, o să rămână arici neprietenos. Plănuia deci să-l ţină pe Mugur lângă el - fiindcă mânzul dăduse semne ferme de "vindecare".

Victor

Bun! Trase chepengul şi urcă pe bloc. Şi aşteptă, încruntat ca la balamuc... Oftă greu:

- Ai avut dreptate - se uită ciudat la ea. Iar ea are reacţii ciudate în preajma lui.

- Şi totuşi, între ei nu se întâmplă nimic.

Poftim?

- Poftim?

Mugur nu ridică privirea spre el:

- Între George şi Lucia nu se întâmplă nimic. Şi nici nu s-a întâmplat nimic. M-am informat, discret, pe tema asta, pentru că eu ţi-am vorbit despre bănuielile mele - şi nu era corect să te împing pe-o pistă falsă...

Arătă spre chepengul de la scara unu:

- Mergem la scara cealaltă, să căutăm nişte PET-uri?

Primi o aprobare cu capul, aşa că se grăbi să revină la discuţia care-l interesa:

- Şi la cine te-ai informat?

- La Alex, care are un perete comun cu ea. Din câte zice el, probabil că George ar vrea; dar ea nu marşează la planurile lui.

Zâmbi slab:

- Stai tu liniştit!

Mugur îl prinse de braţ şi-l întoarse spre el. Şi-l privi lung, extrem de serios:

- Am văzut cu ochii mei că nu marşează la planurile lui.

Cum-cum? Îl prinse el de braţ:

- Ce-ai văzut?

- Cum el îi împărtăşeşte planurile lui, iar ea nu marşează la ele.

Nu-nu! N-o să-i dea drumul! Nici gând! Se grăbi să-l tragă înapoi:

- Când asta?

- Înainte de cutremur. Înainte şi de apariţia ta. Pe vremea când un interlop cu ochi verzi îi tot cânta serenade dintr-un X5 negru...

Aha! Adică George încercase, la un moment dat... Dar pe-asta o ştia deja din agenda ei. Îi dădu încet drumul, zâmbind... şi-şi continuă drumul spre chepeng:

- Numai că cutremurul ăsta a schimbat totul. George a gonit interlopul; dar el s-a întors. Şi probabil că se va mai întoarce - că ar avea de câştigat, dacă o face. Nevasta lui George a murit - aşa că şi el "se va întoarce". OK; mersi că mi-ai zis. Acum desfă ce-ai făcut acolo.

Şi arăta spre chepeng. Mugur nu se grăbea să se apuce de treabă:

- Ce ai de gând să faci?

- Să desfac ce-am făcut - nu?

- Eu vorbesc serios.

- Şi eu.

Ochii negri îl priveau lung... Ridică scurt din umeri:

- Cutremurul ăsta a schimbat totul. Şi pe ea, şi pe mine. Stai liniştit - că nu m-arunc în gât de pe bloc nici acum, nici după ce-o să desfac ce-am făcut. Desfă chestia aia - că numai tu ştii cum ai făcut-o şi va trebui s-o refaci, după ce strângem toate PET-urile din scara asta.

Mugur se aplecă spre "invenţia" cu trei bucăţi de ţeavă şi multă funie:

- Şi cum plănuieşti să faci rost de PET-urile astea?

- Sunând pe la uşi, bineînţeles.

- Şi cerându-le oamenilor PET-uri?

Negă scurt:

- Scara asta e goală.

- Şi-o spui cu atâta certitudine...

- Toţi oamenii întregi la cap s-au evacuat deja.

- Uiţi pensionarii care n-au unde se duce.

- O să-i ocolesc cu grijă.

- Şi-i uiţi şi pe proprietarii de arme care s-ar baricada în case...

- O să mergem pe vârfuri şi-o să ascultăm pe la uşi. Partea proastă este că scările sunt în interiorul blocului. Adică n-au flori pe paliere.

- Şi nici sticle cu apă pentru ele. În condiţiile astea, cum intenţionezi să faci rost de PET-urile alea?

Oftă greu... şi decise să-i demonstreze că nu acţiona aşa, după un gând hoinar:

- Iau toată scara la ascultat; apoi sun la fiecare uşă şi rostesc "Poliţia". Şi-apoi testez clanţele, iar pe-alea ataşate la uşi de lemn le dizloc cu călcâiul. Deşi sigur vom găsi cel puţin două apartamente descuiate. Cutremurul a fost de dimineaţă; îndeajuns de dimineaţă, pentru ca gospodinele să nu fi coborât cu PET-urile la ghenă...

- Sincer, cred că "acţiunea" asta a noastră e inutilă.

- Dar o vom face, ca să fim siguri că am analizat ideea, am urmat pista şi-o putem tăia de pe listă.

Gata; chepengul era "dez-asigurat". Mugur scoase mobilul din buzunar:

- Dă-mi numărul tău de mobil.

Poftim? Ochii negri zâmbeau:

- Dacă vii cu mine în Austria, o să-ţi meargă foarte bine...

Începu să râdă şi scoase şi el mobilul. Îşi porneau telefoanele, pentru că omul ăla avea nevoie de el şi el de omul ăla...

Carina

Toţi copiii se mutaseră în apartamentul 15. Cei mari "locuiau" acum în sufragerie - că erau mai mulţi. Cei mititei, preşcolarii se mutaseră cam fără chef în dormitor. Dar îşi reveniseră repede, atunci când făcuseră schimb de jucării cu cei mari. Aşa, cu păpuşile şi maşinuţele lângă ei, păruseră mai liniştiţi...

O ajuta pe Lucia să pregătească cele patru camere - sufrageria şi dormitorul din 13 şi 14. Deşi Violeta o sfătuise să nu se mai ferească de Denisa, parcă nu-i prea surâdea să se tot perinde pe sub nasul femeii ăleia. Părea ea zâmbitoare, serenă şi împăcată cu gândul că Nicolae avea o altă familie acum - dar trecutul nu putea dispare aşa... într-o clipă. Mai ales că Eduard era de negăsit! În condiţiile astea, nu voia să-şi forţeze norocul. Denisa putea spune multe răutăţi; ea n-ar fi ripostat nicicum, pentru că îi înţelegea şi durerea fizică a coastelor, şi supărarea pentru divorţul de Nicolae, şi durerea sufletească a pierderii unicului copil... Numai că Denisa nu ştia să rostească răutăţi în şoaptă; iar ochii celorlalţi voluntari erau aţintiţi asupra lor. Dacă Nicolae afla că fosta lui nevastă se luase de actuala logodnică, ar fi făcut un scandal monstruos. George i-ar fi evacuat, sau ar fi dus-o pe Denisa într-un spital mobil...

Aşa că mai bine se ferea să treacă prin faţa ochilor ei. Da, îi transmisese, de dimineaţă, că n-are nimic cu ea. Denisa îi răspunsese cam în acelaşi ton. Era de-ajuns. De când aranja camerele alea, auzise cel puţin cinci chiuituri de Găluşcuţă veselă...

Aşa că ea şi Lucia se ocupau acum de 13. O să aibă grijă ca, după ce terminau acolo, să caute un voluntar şi să-l roage să o ajute pe Lucia să aranjeze apartamentul 14. Sau o să se ducă la Violeta şi-o s-o roage, în şoaptă desigur, să-i dea ceva foarte important de făcut în bucătărie. Ca să nu trebuiască să intre în apartamentul 14.

Lucia era gânditoare. Încerca să pară atentă la aranjarea patului; dar mintea ei nu era acolo, în centru. După părerea ei, mintea Luciei analiza o problemă sufletească. Şi nu se întreba unde era Victor - pentru că ochii albaştri nu se ridicaseră nici măcar o dată spre paşii care se tot perindaseră prin dreptul uşii...

- Gata; aici am terminat.

Da; şi ea era de aceeaşi părere. O urmă în sufragerie:

- Mâine seară, am sentimentul că va trebui să ceri alte cearceafuri.

- Iar poimâine seară, alte haine pentru copii. Şi pentru noi.

- Asta, sigur, dacă nu intenţionezi să ne apucăm de spălat!

- N-aş avea o problemă cu asta - dar în ce limpezim hainele pe care le spălăm?

- Iar ca să le spălăm cu foarte-foarte puţin detergent...

- ... Nee, nici gând! Nici n-am avea unde să le întindem!

Lucia intră în apartamentul 14; se grăbi s-o prindă de braţ... şi-i şopti la ureche:

- Nu-i aşa că mă laşi să-ţi trimit alt voluntar?

- Cum vrei tu!

Aprobă grăbită cu capul şi intră în bucătăria Violetei. Ah, fir-ar să fie! Ea curăţa nişte pui, iar Teo se ocupa de cartofi...

- Ce-i?

Se aplecă la urechea lui:

- Te duci tu s-o ajuţi pe Lucia în 14?

Bărbatul aprobă şi se ridică. Oof! Se simţea... aiurea! Se aşeză în locul lui şi oftă din tot sufletul... Violeta zâmbi slab:

- Stai liniştită, că n-are nimic cu tine.

- Şi totuşi, în maximum 24 de ore o să auzim cu toţii o ceartă răstită.

- Crezi?

- Sunt sigură.

- Eu nu cred.

- Eu nu uit că părinţii lui Nicolae sunt în adăpostul din Parcul Văcăreşti.

Violeta ridică mirată sprâncenele... Şopti:

- Se duseseră la Bellu, la Fabian...

Era din nou linişte... Luă cuţitul şi-un cartof şi decise să nu

mai spună nimic. Nu voia să plângă din nou. Nicolae se putea trezi oricând! Dacă o vedea iar plângând din cauza lui Fabian...

Ludmila

Gata. Era pregătită pentru noii lor musafiri. Victor şi Mugur terminaseră cu apa; găsiseră, numai ei ştiau unde, patru bidoane de cinci litri şi vreo 20 de sticle de plastic. Le umpluseră şi le urcaseră pe bloc, după care umpluseră butoiul cu apă caldă. Acum, Victor "dădea la pompă" iar Mugur ducea patru bidoane sus, pe bloc... Lucia intră şi-şi frecă scurt mâinile:

- Camerele sunt gata.

Nu apucă să-i răspundă - Victor ieşi din baie şi rosti scurt:

- Şi duşul e gata.

Observă imediat cuta de pe fruntea poliţistei, aşa că o trase scurt în bucătărie:

- Mi-ar mai trebui nişte Nurofen...

Văzu şi-a doua cută, dar nu reacţionă nicicum. Lucia bombăni:

- De ce nu mi-ai spus când a fost George aici?

- Pentru că n-am anticipat corect...

Paşii se îndepărtară. Şopti:

- Am de toate; dar te-am văzut încruntându-te şi...

Mâna Luciei se aşeză cu fermitate peste mâna ei:

- Nu mă mai "salva" aşa. La un moment dat, trebuie să discut cu el.

- Iar eu încerc să te ajut să faci discuţia asta atunci când eşti tu pregătită pentru ea.

Lucia clătină încet capul... şi ieşi. La naiba! Nu ştia cum să facă! Nu ştia cum naiba să facă, s-o ajute! Mai ales că, după ce-o ajuta pe ea, o să trebuiască să-l ajute şi pe el...

Afurisită situaţie! Nu degeaba îi vorbise George azi despre un psiholog! Dar presupunea că psihologii nu erau mai "nebuni" decât ceilalţi locuitori ai Capitalei; presupunea că lipsa de personal se manifesta serios şi în domeniul ăsta. Psihologii ăia cu studii şi experienţă trebuiau să se ocupe de oamenii din adăposturi şi de cei din spitale; a lua un astfel de specialist şi a-l transporta cumva până la ei la bloc era o "cascadorie" teribilă. Iar ea, ca decan de vârstă în centrul ăsta, simţea nevoia să facă în aşa fel încât ei, palierul lor, să nu fie o problemă pentru George. Omul ăla, chestorul principal, le făcuse extrem de mult bine! Nu merita ca tocmai ei să-i facă probleme...

Alexandru

Cât era ceasul? Doişpe fără un sfert. Transportul cu copii trebuia să ajungă din clipă-n clipă... Căpşorul lui Vlad apăru în cadrul uşii apartamentului 15. Perfect! Îi făcu semn să vină repede şi-l aşeză pe genunchii lui. Şi... constată, încruntându-se scurt:

- Te-a supărat cineva. Cine?

- Ei...

- Nu-nu! Spune-mi cine te-a supărat. Şi cu ce te-a supărat.

Vlad se codea... El aştepta...

- ... Noi, copiii de grădiniţă, ne-au mutat în dormitor.

- Şi nu-ţi place.

- Nu prea...

- De ce?

- ... E camera mai mică. Nu mai avem loc să ne jucăm...

- Ba eu cred că aveţi loc destul. De ce eşti supărat, de fapt?

- ... Am auzit că vin alţi copii...

- E un centru pentru copii! Nu-i normal să fie plin cu copii?

- Ba da. Dar...

Ei, la naiba! Îl trase în braţele lui şi-i apăsă capul pe umărul lui... Puştiul oftă greu şi-l luă de gât:

- Tu o să stai tot cu noi, nu-i aşa?

- Da, Vlade. Dacă Lucia nu-mi ordonă, pe un ton răstit, să fac altceva, promit că stau cu voi în dormitor. Adică nu cu voi; cu tine. Iar dacă tu te muţi în altă cameră...

Decise să-i şoptească la ureche:

- Dacă tu te muţi în altă cameră, eu mă mut cu tine.

Mm, ce tare-l strângea de gât! Dar era aşa de bine... Oftă greu şi şopti:

- Mi-ar fi plăcut atât de mult să am şi eu un băieţel aşa ca tine...

Gata - îi dăduse imediat drumul! Ochişorii negri îl priveau lung, curioşi:

- Alex, tu eşti căsătorit?

- ... Da.

- Şi unde e soţia ta?

Păi... Păi să-i spună şi lui, nu?

- Soţia mea l-a luat pe băieţelul nostru şi-au plecat de acasă pentru totdeauna.

Era uimit... Şi era destul de "precoce" ca să înţeleagă aritmetica amantului - aşa că decise să i-o spună:

- Eram certaţi rău. Ea şi-a găsit un alt bărbat şi-a plecat la el. Şi l-a luat şi pe Ionuţ...

- ... Şi tu ai lăsat-o?

Arătă spre cucuiul încă vizibil din frunte:

- Am încercat să mă opun, să-l ţin pe Ionuţ la mine, dar n-am reuşit. Că a luat-o de acasă...

Vlad privea cucuiul şi aproba cu capul, serios... Şi-acum cerea lămuriri:

- Şi de ce spui că ţi-ar fi plăcut să ai un băieţel ca mine?

- Pentru că băieţelul meu nu era aşa ca tine. Nu vorbea atât de bine, nu era aşa de isteţ şi descurcăreţ... Nu mă lua de gât, aşa cum mă iei tu...

Şi cum nu voia să audă vocea băieţelului precoce întrebând "Da' de ce, era bolnav?", se grăbi să-l repună pe propriile picioare, lângă fotoliu:

- Nu prea mă băga în seamă. Era mai apropiat de mămica lui.

- Şi nu ţi-e dor de el?

- Ba da. Dar eşti tu aici - şi mi-e mai uşor. Uite ce voiam să te rog...

Gata - era atent, pregătit să-i facă imediat pe plac...

- Or să vină copii noi. O să fie nebunie mare aici - că trebuie spălaţi, schimbaţi, trebuie să mâncaţi cu toţii... Să nu mai ieşi din dormitor.

- OK.

- Dar pentru nimic în lume! Te rog mult de tot! Copiii ăştia vin cu mulţi microbi pe haine! Nu vreau să treci printre ei şi să te îmbolnăveşti. OK?

- OK.

- Cred că de-acolo, din uşa dormitorului vostru, mă vezi. Eu o să stau aici, pe fotoliu, să păzesc scările. Iar la patru, după ce predau pistolul, vin la joacă. OK?

- OK.

Vlad zâmbea; el era serios... Îl privea, extrem de serios, şi realiza că piciul o să plece... şi-o să-l lase singur cuc... Oftă greu:

- Hai - fugi în dormitor!

Şi, imediat cu puştiul intră în apartamentul 15, îşi acoperi cu palmele şi lacrimile, şi mimica schimonosită de plâns... Intrase cineva, dar nu mai conta... Ludmila şopti:

- Lasă-mă să vorbesc cu George despre el.

Nu! Nega ferm, cu capul...

- Crede-mă că ştiu ce spun! Acum e momentul să vorbesc cu el!

Continua să nege, să refuze categoric acea posibilitate...

- Te rog, Alex! Lasă-mă să vorbesc cu el!

Nu-nu! Nu şi nu şi nu! Auzi un foşnet scurt, iar femeia îi şopti la ureche:

- Tu de fapt ce vrei de la copilul ăsta? Vrei să fie al tău? Vrei să-l vezi plecând cu maică-sa? Ce dracu vrei să obţii, cu tot căcatul ăsta?

Deschise ochii mari... Poftim?

- De ce faci tot căcatul ăsta, cu Vlad? Vrei să-l înfiezi? Vrei să fugi la noapte cu el? Vrei să ascunzi ceva referitor la nevasta şi copilul tău? Nu de alta - dar nu eşti numai tu în joc! E şi el! Iar dacă n-a împlinit încă cinci ani, asta nu înseamnă că nu-l afectează ceea ce faci tu cu el!

Da, avea dreptate. Aşa că... Aşa că oftă greu:

- George nu poate face nimic. Dacă vine mă-sa din Italia, ce-i poate face George?!

- Îi poate spune că Vlad Enache nu e pe listele lui. Întrebarea este de ce-ar face George asta, dacă tu...

Corect! De ce-ar face George cel mai simplu lucru de pe pământ? În condiţiile în care era, totuşi, un lucru extrem de riscant... pentru că idiotul ăla de fotomodel pierduse peste 48 de ore "frecând-o aiurea", în loc să găsească o explicaţie logică la faptul că nu voia să ştie nimic de copilul lui, ăla "original"... OK!

- ... Cred că, pentru a ajunge în Republica Moldova cu copilul, nevastă-mea are nevoie de paşaport. Şi de viză. Şi de acceptul meu scris pe-o hârtie autentificată la notariat. Şi cred că blonziul care-a "pescuit-o" acu' trei zile n-a avut destul creier în cap să-i traverseze Prutul cu lotca. Aşa că n-aş vrea să zgârm căcatul ăsta. Pentru că George ar căuta-o de-a lungul frontierei, tocmai fiindcă e un om bun şi vrea să ajute pe toată lumea... Şi mi-e frică să n-o găsească... să n-o oprească...

- ... E ciudat. E foarte ciudat. Nici eu nu pricep de ce tu, care ai atâta grijă de copiii ăştia, refuzi să-ţi cauţi propriul copil!

Uşa de la parter scârţâi scurt. Se ridică şi-o prinse de umeri - şi-i mârâi printre dinţi:

- Pentru că îl urăsc. Îl urăsc din tot sufletul meu! Îl iubesc atât de mult, încât îl urăsc cu disperare!

De jos, 26 îl anunţa că urcă. Îi dădu femeii drumul şi ieşi pe palier. Şi-i aprinse lanterna-n ochi bietului om:

- Urcă.

Ludmila ieşi şi ea pe hol şi oftă greu:

- Te înţeleg. Am avut pacienţi ca el.

- Atunci nu mai încerca să-mi aminteşti de el. Şi nu încerca niciodată să mă convingi să-l caut! Că n-am să-l caut!

40 apăru brusc între balustrade şi ridică vocea:

- Coboară cârligul, că am adus proviziile!

OK! Dezlegă funia şi începu să coboare S-ul de metal... Se simţea privit în continuare; aşa că şopti:

- Pentru toate speranţele şi toate visele - şi tot ceea ce-am simţit şi simt pentru el - îl urăsc. El a distrus totul - începând cu mine, continuând cu mă-sa, continuând cu tot ceea ce-a fost frumos între mine şi mă-sa...

Poliţistul râdea, la parter:

- Gata! Acu', să sperăm că ţine - nu?

Începu să tragă voiniceşte de funie. Ludmila nu mai spunea nimic... 26 împingea sacul ăla gigantic cu haine când în dreapta, când în stânga, conducându-l printre balustrade... Şi cum Lucia nu ieşise din apartamentul ei, cum simţea că trebuia să pună cumva punct acelei discuţii, oftă din nou:

- Iar pentru tot ceea ce-a distrus nenorocitul ăla de Dumnezeu şi pentru că a dat copii sănătoşi şi unei javre cu chip uman care să-l abandoneze în spital, şi unei javre care să-l lase să moară de foame cât e ea la birt, şi unei javre care să-l bată de să-l bage în spital, iar mie mi-a dat ceea ce mi-a dat, să ştii că-i pregătesc o surpriză mare! Când o fi să crăp şi-o să ajung la Sfântu' Petru, or să aibă amândoi o surpriză de n-or s-o poată duce toată!

Apucă sacul şi-l trase pe palier. Şi-o privi drept, făcând abstracţie de poliţist:

- O să-l las să deschidă larg poarta şi-o să-i zic: Sfinte Petre, hai sictir! Decât lângă idiotu' de şef-tu, mai bine-n iad!

Şi gata cu discuţia aia! Cobora din nou scripetele... Ludmila se îndepărta încet...

Acum era lămurită? Da, după părerea lui, acum o lămurise! Şi-i dăduse şi-o motivaţie foarte plauzibilă ca să vorbească ea cu George...

Carina

Paşii se apropiară grăbiţi iar Teo arătă spre uşă:

- Au venit copiii.

Aoleu! Şi de ce n-o anunţaseră şi pe ea? La naiba! Se repezi spre uşă - dar apucă să-l vadă pe tirist cum îşi ia soţia în braţe şi-i "confiscă" lingura. Şi-o şi sărută, în timp ce o împingea uşurel spre uşă... Ieşi şi bufni în râs - că Teo tocmai îi urase Violetei "Succes"! Ei doi erau fantastici...

Uau, ce de copii! De fapt, nu se gândise nici o clipă că or să vină toţi 40 odată! Un autobuz de copii! Violeta o prinse de braţ:

- Vin imediat!

Unde se ducea?... În fine - nu mai conta. Se apropie de capătul scărilor. Îi privea lung... Oof, Doamne!

Cei mici erau primii în rând - şi nu prea era bine aşa. Ar fi trebuit să-i aducă pe cei mari primii - fiindcă ei se puteau spăla singuri, se puteau îmbrăca singuri, răspundeau repede şi corect la întrebări... Dar, în timpul ăsta, cei mici se plictiseau, sau se speriau, sau începeau să plângă... Aştepta, lângă Ludmila. Amândouă "aşteptau startul". Lucia ridică scurt vocea:

- Victore, te rog, adu nişte sticle cu apă caldă de sus!

Dar ce voia să facă? Tânăra se apropie de ele şi le cuprinse cu braţele:

- "Inaugurăm" şi baia din 14 - altfel va dura o veşnicie.

- OK. Pe cine ducem acolo?

- Ideal ar fi ca picii mici, pe care-i putem spăla noi cu sticlele. Dar nici în ăştia mari n-am încredere, pentru că nu ştiu dacă au auzit de termenul "economie"...

Se grăbi să completeze:

- Şi nu e vorba de apă, cât de încălzirea ei. Atunci eu zic să-i duşăm noi pe pici în 13; cei mari primesc câte-un PET şi dispoziţia să le-ajungă doi litri jumate la toată suprafaţa corporală.

- Şi, dat fiind faptul că ei sunt mari şi s-ar putea să se jeneze de tine, propun ca Ludmila să-i ajute măcar cu spălatul pe cap.

- Nu merge; eu trebuie să-i controlez de roşu-n gât.

Violeta se grăbi să se apropie, cu două sticle cu ness:

- Pentru patrulă. Mie ce-mi daţi de făcut?

- Le torni tu apă copiilor mari, în 14?

Da; le turna ea apă. Bun! Intră în 13, în baie, şi se asigură că are prosoape destule. Şi constată că Ludmila aştepta, în cadrul uşii... Şi gata - primii doi pici intraseră în holul din 13. Se apropie de Alex şi-i şopti la ureche:

- Să-i spui, când ai ocazia, că aici e nevoie de-un voluntar care să-i îmbrace, după ce-i spăl.

- OK.

Şi gata - prima fetiţă se apropia de ea, cu paşi temători... O luă de mânuţă, zâmbind:

- Hei, bună! Eu sunt Carina! Pe tine cum te cheamă?

Nu voia să spună. Era timidă. Era speriată... O trase uşurel în baie şi închise uşa. Şi continuă să zâmbească:

- Nu trebuie să-ţi fie frică. Aici suntem în siguranţă: şi noi, oamenii mari, şi voi, copiii. Aşa că uite cum facem. Eu o să-ţi fac

băiţă, ca să fii curată, şi pe urmă o să papi o supicică de pui delicioasă! Să vezi ce de jucării avem... Şi păpuşi, şi cărţi de joc, şi "Nu te supăra frate"...

Micuţa nu opusese rezistenţă la dezbrăcat şi urcat în cadă. Dar nici nu zâmbise. De parcă nici n-o auzise! Îi scoase şi elasticul din păr şi oftă scurt:

- Cum te cheamă? Că trebuie să-ţi spun cumva - nu?

- ... Pe mine mă cheamă Mioala.

- Oo, ce nume frumos ai! Îmi place "Mioara"! E frumos...

Gata - apă caldă şi săpun! Şi multă-multă răbdare - că ei erau de-a dreptul şocaţi! După ce trecuseră prin cutremur, printr-o plimbare până la o secţie de poliţie sau un cort de-ăla plin cu oameni agitaţi şi veşti proaste, după ce fuseseră duşi într-un Selgros şi ţinuţi acolo, după ce văzuseră tot ceea ce putea fi mai rău, fuseseră aliniaţi frumos, urcaţi într-un autobuz nespălat de câteva zile şi aduşi aici. Unde o domnişorică frumuşică foc, cu ochi albaştri, purta o uniformă de poliţistă şi avea pistol la brâu - şi le spunea că ea e şefa unui centru de copii care-şi desfăşura activitatea la etajul trei al unui bloc ciudat de normal...

O să fie greu! Oare se vor descurca? Oare ea se putea descurca? Putea să le facă faţă copiilor ăstora?

Denisa

Veniseră copii noi. Mulţi! Ea primise şase, până acum, în sufragerie - trei băieţi şi trei fete peste şapte ani. Nu erau comunicativi; îşi pierduseră încrederea în "totul o să fie bine" cândva în jurul orei opt dimineaţa... ieri...

Ludmila intră, strângând bine mânuţa unui băieţel de vreo patru anişori:

- Am o rugăminte mare.

OK; s-o audă!

- Ai mare grijă de el. Iar dacă eu uit, aminteşte-mi de el.

Bine! Dar... nu prea înţelegea! Ludmila zâmbi strâmb, în engleză:

- Trebuie să-i prind câteva copci în căpşor.

- Aoleu! S-a infectat?

- Rana pare proaspătă; cred că ieri a căpătat-o. Oricum, nu-l lăsa "să zburde" pe-aici.

Întinse mâna, iar Ludmila o ajută să se ridice. Şi-acum bătu în canapea, pentru că puştiul ăla n-o să se clintească de lângă ea... Ludmila ieşi; imediat, una dintre fetele de pe pat îi zâmbi cu subînţeles:

- Mai suntem şi copii mari pe-aici...

Răspunse în engleză:

- Iar asta ne ajută să nu ne înţeleagă prichindeii preşcolari. Puştiul e capabil să plângă ore-n şir dacă află că tanti vrea să-i coasă capul...

Toate trei zâmbeau larg... O nouă siluetă apăru în cadrul uşii; întoarse capul şi simţi că nu mai poate respira...

- ... Sărut mâna...

Nu putea răspunde şoaptei ei; nici ea nu părea capabilă să vorbească mai tare, sau să mai spună ceva. O văzu grăbindu-se spre geam. Se aşeza acolo, pe mega-pat. Îşi privea lung mâinile. Nu voia integramele întinse spre ea de una dintre fete...

O privea lung şi realiza că nu fusese o mamă bună. Nu-l învăţase pe Fabian ordinea corectă a lucrurilor. Importanţa lucrurilor. Nu-l învăţase să privească spre viitor şi spre importanţa lucrurilor din viitorul lui. Dar... Dar poate că, dacă ar fi văzut-o mai devreme, şi-ar fi găsit curajul şi timpul să-i vorbească băiatului ei despre dragoste. Despre sentimentul acela ciudat, care trezea fluturii din stomac...

Ochii migdalaţi priveau lung degetele subţiri care pictaseră, nu demult, portretul unui băiat cu zâmbet fascinant şi ochi trişti...

Alexandru

Gata - ultimul copil intrase în "fabrică". Era mare - se spăla singur. Lucia schimba ultimele cuvinte cu patrula... Ludmila aştepta, încruntată... Auzi bricheta, iar doctoriţa ieşi pe palier. Se grăbi s-o urmeze - că mai avea trei ore de pază, 40 de “muşterii” noi şi trebuia să ştie "tot ce mişca" în centrul ăla... Lucia mârâi printre dinţi, spre doctoriţă:

- Cum ţi se par?

- Unii sunt speriaţi, unii sunt deznădăjduiţi. Cred că la noapte o să înregistrăm prima tentativă de fugă.

- Au nevoie de psiholog?

- Momentan, au nevoie de supă fierbinte şi nani două-trei ore. După care vedem noi de ce mai au nevoie.

- Bine. Probleme medicale avem?

- Apartamentul 13 e categoric în carantină. În dormitor sunt patru, toţi cu roşu-n gât confirmat 100%. În sufragerie sunt 14 prichindei care-şi cam trag nasul. Dar sunt mici - şi presupun că n-au râs până acum. Aşa că rămân în stand-by. O să le dau Nurofen după supă, preventiv.

- Dă-le tuturor zeamă de paracetamol, preventiv - părerea mea! Iar diseară îi reorganizăm, funcţie de cine face febră.

- Exact. Am un pici cu capul spart.

Lucia se încruntase scurt. Şi el se cam încruntase...

- Rana arată ca şi cum a căpătat-o ieri seară şi nu l-a luat nimeni în seamă atunci când a plâns în pumni. Are părul drept; asta l-a ajutat să nu se infecteze foarte tare. Oricum, va trebui să-l cos.

- Ai tot ce-ţi trebuie?

- Da. Îmi trebuie doar doi voluntari - unul care să-l ţină, unul care să mă ajute.

- "Serveşte-te".

Ludmila prinse mâna Luciei şi ridică vocea, zâmbind larg:

- Muuguur!

Bufni în râs şi intră în apartament. Se opri în uşa dormitorului; îi privea lung... Erau obosiţi, nemâncaţi, trişti, bolnavi... Zâmbi:

- Salut. Eu sunt Alex. Ştiu că nu vi se pare mare şmecherie centrul ăsta, dar eu vă asigur că n-o să vă plictisiţi aici. Iar doamna doctor o să aibă grijă să vă faceţi bine. Regulile sunt simple. Unu: în caz că blocul se leagănă, toată lumea stă jos şi nu ţipă nimeni. În rest, respectăm regulile bunului simţ. Când aveţi nevoie de ceva, îi spuneţi unuia dintre noi. Când vreţi la toaletă, ne anunţaţi - că toaleta nu e pe palierul ăsta. Trebuie să fiţi cuminţi, civilizaţi şi bine-crescuţi, să mâncaţi tot şi să ajutaţi copilul de lângă voi. Aici, în centrul ăsta, toată lumea ajută pe toată lumea. OK?

Aprobau cu capetele. Bun!

- O să vină imediat şi supa aia despre care v-am povestit. Mâncaţi, luaţi-vă medicamentele şi culcaţi-vă măcar o oră. Somnul ajută la vindecare.

Lăsă perdeaua să cadă... şi ieşi - oare unde era Ludmila? La Lucia?... Da, era în bucătăria poliţistei. Şi ia uite-i ce făceau...

Mugur stătea pe scaun, cu puştiul pe genunchi. Îl ţinea bine în braţe - cam ca un scaun electric, modelul american. Lucia ţinea căpşorul şaten. Iar Ludmila se încrunta, înarmată cu siringa... Doctoriţa împinse uşor acul în capul piciului şi mormăi:

- Zi-i!

- E bine dacă ud perdelele cu apă? Ca să nu iasă microbii?

- Da, e perfect. Dă-i bătaie!

Probabil că doctoriţa nici nu-l auzise - atât de concentrată era să înţepe în capul copilului! Ieşi... şi se aşeză pe fotoliu - o să-i dea sarcina aia primului voluntar care trecea pe-acolo. Copiii ăştia erau trişti, erau speriaţi şi se simţeau nesiguri. Oricare dintre ei

putea ţâşni pe scări în jos. Aşa că...

Lucia

Şi gata - piciul era "ca nou". Nu mai plângea - că nu-l durea nimic. Doamna doctor îl anesteziase bine... Micuţul avea acum ditamai "bandana" de tifon. Probabil ca să nu se scarpine...

Ei erau foarte bine. Centrul de copii funcţiona din nou la capacitate maximă. Se servea supa delicioasă de pui; nu prea se auzeau voci de copii, semn că mâncau...

Mugur trecu pe lângă ea, înarmat cu două sticle de detergent pentru geamuri. Bufni în râs:

- Eşti sigur că vrei să faci asta?

Ochii negri erau veseli:

- Da; stropesc perdelele.

Poftim? Privi lung lichidul albăstrui... Îşi primi repede explicaţia:

- Un deget de spirt şi restul apă. Reţetă proprie - vreau să concurez cu butoiul de duş...

Clar - vizualizarea întregii operaţiuni de coasere a capului piciului fusese benefică pentru el! Piciul nu plânsese, Ludmila cususe doar patru copci iar Mugur constatase că, în caz că propriul cap spart necesita un retuş estetic, asta n-o să-i cauzeze un stop cardiorespirator. Şi "dăduse-n vrednicie" - în loc să stea să mănânce supa aia caldă, el stropea perdelele şi se gândea la ceremonia de înmânare a medaliilor de la Cotroceni...

Intră în apartamentul 15, "inspectă" copiii de după perdele... Erau cuminţi. Mâncau. Vlad hrănea unul din picii necunoscători într-ale autoservicii; ceilalţi doi însă se luptau singuri cu linguriţele... semn că Mugur ar fi fost un foarte bun educator... Mugur, sau Alex? Cine-i învăţase pe prichindei cum se ţine linguriţa şi cum se nimereşte guriţa? Alex stătuse mai tot timpul cu preşcolarii...

Nu mai conta cine ce făcuse. Gândul ei nu stătea, oricum, la activitatea din centru - şi nici la sarcinile pe care le îndeplinise fiecare voluntar. Nu exista o listă cu dezertori - şi cu siguranţă nu va exista nici un "top" al voluntarilor! Gândul ei se întreba unde era mama lui Vlad. Şi începea gândul ei să se întrebe ce trebuia să facă poliţista Lucia Florea, atunci când mama lui Vlad va termina de urcat cele 16 trepte şi va poposi pe planşeul etajului trei. Se întreba dacă George ar fi putut să-i înţeleagă şi să-i accepte decizia, dat fiind faptul că nici o persoană nu intra zilele astea în Bucureşti nelegitimată, neînsoţită şi nedescusută apropo de "scopul şi durata vizitei"...

Ea i l-ar fi dat pe Vlad lui Alex. Da, ştia că decizia ei era riscantă, atâta timp cât nu avea certitudinea despărţirii lui definitive de fosta familie! Dacă ea i-l lăsa pe Vlad lui Alex, iar peste-o săptămână se întorceau nevasta şi copilul autist, ce-ar fi făcut Alex? În condiţiile în care Nicolae îi promisese deja că-l sponsorizează? Exista riscul ca Vlad să sfârşească într-un centru de plasament, iar ea să fie nevoită să-i contacteze mama şi s-o cheme din nou în România. De-asta nu voia George să se implice nicicum, atâta timp cât nu avea certitudini apropo de nevasta lui Alex. Îl înţelegea...

Apoi, urmau greutăţile inerente de după cataclismul natural. Alex era şomer, din câte ştia ea. Iar nimănui nu-i va mai arde de prezentări de modă în următorii cinci ani! Mama lui Alex era oare la Târgovişte? Din câte înţelesese ea, mama lui locuia în Italia. Mai deţinea oare locuinţa din Târgovişte?

Bărbatul ăla de 25 de ani voia să se întoarcă în oraşul natal. Lefter şi cu un copil de mână, după un cutremur major... Ce şanse avea să-şi găsească locuinţă şi loc de muncă? Şi uite că George avea totuşi dreptate...

O să discute despre asta cu Alex. O să-l roage să-i dea datele alea şi-o să-i promită că George va investiga subtil, aşa că soţia lui n-o să ştie niciodată că fusese investigată...

Intră în bucătărie şi se opri. Nu ştiuse... Nu se gândise că el putea fi acolo! Victor mânca, la masa Violetei. Mânca cu spatele la uşă; aşa că dădu să iasă... iar Violeta zâmbi:

- Gata? Îţi pun şi ţie un castron?

Aprobă cu capul. Aştepta... Privea lung capul şaten şi aştepta...

Veni lângă el, se aplecă şi-şi luă două felii de pâine. Ştia că o văzuse; se întreba dacă Victor se va obosi s-o invite să mănânce lângă el...

Nu. Violeta îi pusese castronul pe-o farfurie şi le lăsase pe maşina de spălat - semn că era decizia ei unde şi lângă cine mânca. Aşa că îşi luă prânzul şi-o lingură şi porni încetişor, cu atenţie, spre propria bucătărie...

Între ei doi nu mai putea fi nimic. Nu acum, oricum! Deşi se îndoia, la modul cel mai serios, că mâine - sau peste-un an - lucrurile vor sta altfel. Ciorba reîncălzită...

Privea supa şi spera ca Alex să nu spună nimic...

Şi gata - era în bucătăria personală. Se aşeză şi zâmbi: mânca singură, ca de obicei! Nu era "ciorba creaţie proprie" - dar singurătatea aia îi era binecunoscută. Muşcă din pâine şi...

Şi lăsă lingura în castron. Nu putea să mănânce. Nu singură, oricum! Iar dacă Victor ar fi intrat acum şi şi-ar fi pus castronul lângă al ei - şi s-ar fi aşezat...

Nu putea să mănânce. Se ridică şi ieşi pe palier. Şi înghiţi greu pâinea aia...

Nu mai putea sta singură. Nu putea rămâne iar singură! După ce se luptase din greu să-şi dovedească faptul că nu era o singuratică, că avea mare nevoie de-un bărbat alături de care să întemeieze o familie, după ce se convinsese pe ea însăşi că îşi dorea un copil...

De-asta nu se aşezase lângă el adineauri. Mai mâncase lângă el, după cutremur; discutaseră porcării banale...

Se aşeză pe prima treaptă şi-şi aprinse o ţigară. Şi-şi prinse capul în palme: cum dracu era mai bine? Dacă se certa cu el, avea certitudinea că nu va mai trece vreodată prin momentele prin care trecuse aseară şi nici prin supărări de-astea, de zile în şir. Dar va avea şi certitudinea singurătăţii. Iar în condiţiile în care George îi refuza orice certitudine, indiferent cât de mare sau mică ar fi fost...

Ar fi vrut George măcar să încerce? Şi-ar fi călcat George pe mândrie, orgoliu şi principii şi-ar fi încercat o nouă apropiere? Numai el ştia...

Ar fi trebuit să fie serioasă şi să-şi bage minţile-n cap. Ar fi trebuit să se ducă să înghită supa aia şi să-şi facă hârtiile. Numai că nu se putea concentra asupra lor - nici o şansă! Iar dacă ar fi înghiţit chiar şi numai o singură picătură, stomacul ei s-ar fi răzvrătit violent. Aşa că... Aşa că stătea pe scara aia şi încerca să nu plângă. Să n-o vadă cineva plângând...

Victor

Mm, ce bună fusese! Un deliciu! Ar fi dat oala aia toată peste cap, dacă ar fi fost a lui! Se ridică, zâmbind slab:

- Sărut mâna pentru masă.

- Să-ţi fie de bine. Felul doi mănânci?

- Puţin mai târziu. Lasă, că-mi pun singur...

Ieşi şi porni spre Alex. Şi văzu cum fruntea bărbatului din fotoliu se încruntă rău, iar ochii albaştri privesc uniforma de pe prima treaptă... Da' ea ce-avea acum? Că nu-i făcuse nimic! Nici măcar nu-i spusese că o iubeşte! Ce-avea femeia aia? Uitase George să-i spună că o iubeşte? Hm!

Lucia îşi prinsese capul în palme. Ţigara fumega de una singură; ea nu părea grăbită s-o scuture...

Se părea că atât i-a fost lui...

Încercă să-i zâmbească împăciuitor lui Alex:

- Aş vrea să discut ceva cu tine. Poţi să ieşi din post câteva minute?

Capul şaten negă scurt, iar Lucia bombăni:

- Sunt eu aici; du-te.

Arăta în sus, spre etajul patru. Spera din tot sufletul să nu-l oblige să-i pună acolo întrebarea aia... Alex sări în picioare şi trecu vijelios pe lângă el; se răsuci, încercând să n-o privească... pentru că o iubea şi-l durea sufletul s-o vadă aşa...

Alexandru

Ah, abia aştepta să-i zică individului vreo două! Urcă şi ultimele trepte şi năvăli în apartamentul 17 - şi nu mică-i fu mirarea să-l vadă pe Victor trecând mai departe pe palier! Unde se ducea? În 19... În toaletă? Se grăbi să-l urmeze şi-şi aminti imediat că apartamentul ăla n-avea doar o bucătărie urât mirositoare. Victor intră în sufragerie şi se răsuci pe-un călcâi:

- A fost vreodată ceva între Lucia şi George?

... Dezastru! Victor aflase! Nemernicul de Mugur îi spusese! Aah, Doamne - ce-o să-i facă el băieţaşului ăluia de bani gata!

"Bine, o să-i faci când o să-i faci! Ce dracu răspunzi acum?" Victor îl privea lung, serios, scrutător...

Dacă-i spunea că "Da", exista posibilitatea ca Lucia să încaseze, în următoarele cinci minute, o palmă peste ochi. Stilistul nu era genul care accepta prea uşor ideea că fusese papiţoi. Victor era genul ăla vertical care, dacă a zis "Pa", a şi închis definitiv uşa! Iar dacă

Bărbatul din faţa lui scoase pachetul cu ţigări. Se grăbi să răspundă... vag:

- Nu ştiu. Nu cred. De ce?

- Am un presentiment.

Serioos? Ia să facă el tatonări:

- Ţi s-a părut ceva ciudat?

Victor suflă lung fumul şi porni încet spre geam:

- Mugur mi-a atras atenţia, la un moment dat, că năşicul se uită cam lung după finuţă.

"'Rai al dracului tu, Mugure, cu tot neamul tău!" O să-i altoiască un pumn în nas - un singur pumn, care să facă maximul de daună! Să nu-l poată "drege" nici Dumnezeul chirurgilor plasticieni de pe planeta asta! Victor se sprijini de pervazul geamului:

- După care mi-a spus că năşicul a vrut, dar ea l-a refuzat. Nu l-am crezut, însă a menţionat că a văzut scena cu ochii lui. Şi cum el stă vizavi de Lucia, sunt tentat să-l cred.

Cu alte cuvinte, individul "o dresese", după ce îi vorbise el explicit, în Solenză. Asta nu-l scuza nicicum; nasul însă i-l cam salvase...

- Tu nu ştii nimic despre asta?

Ridică scurt din umeri:

- Mă tem că nu - că nu m-am preocupat s-o spionez. Când s-a întâmplat - ţi-a spus?

- El a spus că înainte de cutremur. Pe vremea când interlopul Leo făcea 13-14 pe-aici...

Aha! Zâmbi slab:

- În perioada aia am fost destul de ocupat; n-am prea stat pe-acasă.

- ... E vorba de noaptea de 21 spre 22 iulie. Anul ăsta, desigur...

Mugur îi spusese data exactă - adică "o documentase" şi-o supraveghease cu maximă atenţie pe vecinica de vizavi! Operaţia estetică va eşua lamentabil! Începu să râdă cu subînţeles:

- Mugur ţi-a spus inclusiv data?

- Nu. Ştii ceva despre noaptea de 21 spre 22 iulie? Ai auzit ceva, zgomote sau voci răzbătând din apartamentul ei?

Ridică privirea spre tavan, încercând să pară că se gândeşte "la greu"... şi reveni spre el:

- Pe 21, am luat un Diazepam şi m-am culcat la opt, cu uşa şi geamul închise.

Ce uimit era! Zâmbi:

- Pe 22 m-am dus la Eforie, mi-am luat nevasta şi copilul şi i-am dus la Călimăneşti. Cu maşina. Aşa că ştiu exact ce-am făcut pe 21, seara - am sforăit neîntors.

Şi-acum avea un alibi "beton"! Victor nu zâmbi:

- Iar după 22 iulie ţi s-a întâmplat să-l auzi pe George prin perete?

- Deci, după 22... Pe 23, am avut casting, repetiţie şi prezentare de modă. Am ajuns acasă după doişpe şi-am picat frânt. Pe 24 mi-am căutat serviciu şi-am plimbat-o pe mama şi pe şefa ei până la Otopeni şi-napoi... Pe 25 nu-mi mai amintesc; dar seara am fost într-un bar; iar din 26 dimineaţa n-am mai dat pe-acasă până pe 31, seara. Şi nu-mi amintesc să fi auzit ceva. Chiar am fost atent, pentru că l-am văzut de câteva ori pe interlop apăsând soneria şi l-am tot auzit dând cu şutu-n uşă! Auzi? Dar Mugur cum de e atât de informat?

- Nu ştiu. Presupun că o spiona pe Violeta. Oricum...

O spiona pe Violeta? La trei dimineaţa? Fu cât pe ce să-şi râdă "nelămurirea", dar realiză că Victor spusese "noaptea de 21 spre 22 iulie", fără oră... Îl văzu pe Victor deschizând geamul, aruncând ţigara şi revenind lângă el. Şi aplecându-se scurt! Hei!

Mm...

Agenda se deschise ferm; stilistul nu era furios, ci doar atent. Iar lui tocmai i se făcuse frică... Pentru că fusese lângă ea în momentul în care Lucia luase agenda aia şi dosarele alea şi le azvârlise în lada propriei canapele, din propria sufragerie... Agenda se întoarse spre el. Negă scurt:

- Nu mă interesează secretele ei.

- Pe mine însă mă interesează părerea ta.

- Ţi-a spus-o Mugur.

- Dar era părerea care nu ştia ce s-a întâmplat în noaptea aia.

Prea bine! La urma urmei, ca să fie credibil, trebuia "să afle" ce se întâmplase în noaptea când el plănuise să pună mâna pe făcăleţul Mirelei... Luă agenda şi observă imediat nuanţele diferite de pix pentru fiecare paragraf. Deci Lucia scrisese în agendă pe măsură ce se desfăşuraseră lucrurile...

21 iulie.

Plaja Vadu e superbă! Orele alături de Victor sunt superbe... Şi totuşi, el a decis să facă acum primul pas. Nu l-am putut accepta, aşa că ne-am certat. El a venit în Bucureşti cu trenul, eu cu maşina. Am descoperit că Leo "m-a dat în lucru" şi-a fost informat prompt când am intrat în oraş. M-a urmărit şi m-a bârâit până am tras pe dreapta. A fost cât pe ce să mă îndese-n X5, din prea multă gelozie desigur! Ha-ha! S-a dus glonţ la Sir, să mă aştepte. Să mă aştepte atunci!

La unşpe jumate, am descoperit că Victor m-a înţeles şi pe mine, şi nevoia mea de a pune punct nebuniei cu Leo înainte de a începe relaţia cu el. Dar m-a sărutat. Ştie, afurisitul, că mi-a legat sufletul de el...

Năşica spune că năşicu' tocmai a pornit spre apartamentul meu, chitit să-mi rupă urechile. A terminat documentarea lui Leo - aşa că mă aşteaptă o cafteală pe cinste! Şi cum nu vreau să mă găsească acasă atunci când poartă dracii de poliţist, am fugit la Sir.

E aproape dimineaţă... Pe scurt, Leo a insistat la Sir să mă convingă că s-a amorezat de mine. Şi că a găsit soluţia ideală pentru urechile nevesti-sii, ca să mă ţină lângă el în X5 şi zi şi noapte. Aşa că l-am pedepsit. L-am operat eu. Iar în

maximum o săptămână, pun punct. O să fie rău; o să se lase cu şuturi în uşă şi pistoale fluturate pe la geamuri...

George m-a aşteptat pe palier, furios şi puţin ameţit de whisky. Mi-a adus dosarul făcut de subalternii lui Leo şi a vrut să-mi demonstreze că Leo nu e singurul care operează bine. După ce i-am dat cu telefonu-n cap, cu cureaua pe spinare şi cu glonţu'-n fruntea Monei Lisa, s-a rezumat la explicaţii verbale. L-am ţinut culcat pe covor, pentru că mi-a fost frică de el. Totuşi, mi-a făcut rochia ferfeniţe şi sunt toată plină de vânătăi! El spune că mă iubeşte şi că a vorbit deja cu avocatul, care i-a făcut deja actele de divorţ, iar mâine se duce să le semneze şi să le depună. Spune că îi lasă Adrianei băiatul şi divorţează pentru mine. Nu cred însă nici o iotă din toate astea - deşi am chemat-o pe Adriana să-l ia acasă iar ea nici n-a clipit când mi-a confirmat că bărbatul ei mă iubeşte...

Sunt obosită, nedormită şi tristă. Şi singură.

Aşa; şi? Îi înapoie agenda:

- Şi?

- Tu ce crezi că înseamnă partea aia cu George? A fost ceva între ei?

Neagă scurt cu capul:

- Nu - n-a fost nimic între ei.

- Şi totuşi, a păstrat relaţia cu el.

- E şeful ei - nu prea poate să-l evite.

- Două pagini mai încolo, au stat la o cafea, la terasă. Doar ei doi.

- Şi crezi că s-au iubit, s-au certat, iar el a încercat în noaptea aia să re-pornească o relaţie eşuată?

Primi o aprobare cu capul. Zâmbi slab:

- Nu ţine. Scrie că el a vrut să-i demonstreze că interlopul e apă de ploaie la orizontală. N-ar fi trebuit să i-o fi demonstrat deja?

Ba da; Victor era bulversat... Îi întinse scurt agenda:

- Problema nu e el. Nici interlopul. Nici răspunsul la întrebarea "De ce Mugur se benocla la geamurile ei, deşi era aproape dimineaţă într-o zi lucrătoare?". Problema sunteţi voi doi.

Victor oftă greu:

- Da, şi mă pregătesc să renunţ.

- ... La ea? La logodnă? La investigat trecutul ei amoros?

- ... La logodnă. Implicit, şi la ea.

- A renunţa la logodnă nu înseamnă neapărat a renunţa la ea definitiv.

Bărbatul din faţa lui se aplecă şi băgă agenda în lada canapelei. Şi-i zâmbi trist:

- În clipa în care am pus punct, e punctul final.

- Eu ştiu ce să zic...

- Ştiu eu. Dacă am spus "Gata", s-a terminat. Definitiv.

- OK! Atunci ai grijă să spui "Gata" înainte ca relaţia voastră să ajungă la păruieli şi urlete reciproce. Nu de alta, dar nu se ştie niciodată...

Iar stilistul tot nega, cu zâmbetul ăla trist pe chip...

"Ei, păi dacă vrei să fii pesimist, fii pesimist! Dar să nu vii să boceşti pe umărul meu!" Hai - mai era şi altceva? Nu de alta, dar îşi amintea că Lucia nu mâncase şi era tristă ca la balamuc din cauza idiotului ăstuia care nu putea să priceapă lucruri simple... ca de exemplu acel "Sunt obosită, nedormită, tristă şi singură"... Victor oftă scurt:

- ... Crezi că George ar fi o alegere bună pentru ea?

- Asta rămâne de văzut.

- ... Crezi că el o să încerce?

- Da.

- ... Şi crezi că ea o să-i acorde o şansă?

- Da.

Iar îl privea cu neîncredere! Păi, asta era strict treaba lui! Dacă lui Victor nu-i conveneau răspunsurile lui, să nu-l mai ia la întrebări, nu? Stilistul începuse să-l irite rău...

- OK. Mulţumesc pentru sinceritate.

- N-ai pentru ce.

Se grăbi să iasă. Cobora încruntat treptele... Din uşa apartamentului 15, Ludmila îi făcea semne discrete: ce-avea Lucia? Scara îl masca; arătă deci spre propriul păr, apoi spre Lucia, apoi mimă "din degete" ditamai botul, apoi arătă că mâncarea îi rămăsese probabil în gât femeii ăleia... Gestul ei îl opri - înţelesese. Aşa că îşi reluă drumul şi se trânti pe fotoliu. Şi privi lung spatele femeii de pe prima treaptă...

Mm, ce-l indispusese individul ăla! Cum îşi permisese să-i şterpelească Luciei jurnalul? Cum îşi permisese să-l citească? Cu ce drept îşi băgase el nasul în secretele şi intimităţile ei? Ce, ea îi şterpelise lui jurnalul, ca să afle de câte ori "pusese faianţă" domn' stilist în timp ce ea nu marşase la avansurile lui, ci la ale interlopului? Ha!

Încercase s-o ajute. Să-i ajute, de fapt - că nici lui Victor nu-i era mai bine! Nu-i furase Luciei agenda pentru că era curios să ştie pe sub câţi bărbaţi îşi petrecuse logodnica lui concediul; o furase pentru că relaţia lor se stricase îngrozitor de repede, îngrozitor de rău, iar el ţinuse musai să afle de ce - ca să poată să îndrepte cumva lucrurile... Şi cum aflase că George era îndrăgostit de Lucia, cum observase unele lucruri şi fusese informat asupra altor lucruri, Victor realizase că nu prea mai avea ce salva. Că, pentru ca salvarea aia să aibă succes, amândoi trebuiau să-şi dorească să îndrepte lucrurile. Iar Lucia nu prea părea dornică să facă asta. Victor simţise că mintea Luciei se gândea şi la George acum. Aşa că stilistul se cam pregătea să se dez-logodească. Rămăsese sus; probabil că-şi pregătea discursul..

Ludmila ieşi din apartamentul 15. Mergea încet; ţinea două pahare de plastic pline cu ness... Ochii albaştri se ridicară spre el; ridică şi el mâinile şi-i arătă, prin semne, că inelul de logodnă va părăsi cu siguranţă inelarul poliţistei. Azi. Primi o aprobare cu capul; paharul din mâna dreaptă se înghesui lângă cel din stânga iar Ludmila se aplecă uşor, o cuprinse cu braţul, şopti câteva cuvinte la urechea Luciei... Oftatul ăla lung îl făcu să vizualizeze, preţ de-o clipă, un nas de stilist zdrobit bine de pumnul lui... sau de bocancul lui...

Coborau amândouă, încet, spre etajul doi. Era mai bine aşa. Nu trebuiau să ştie toţi că poliţista Lucia Florea, care conducea impecabil centrul ăla pentru minori, îşi plângea cu lacrimi amare singurătatea...

Era linişte în centrul pentru minori. Copiii mâncau. Unii poate că dormeau deja. Până pe la cinci, o să fie linişte...

Lucia

Ludmila şopti, lângă ea:

- Şefaa...

Oof, Doamne! O făcuse să zâmbească! Clătină încet capul şi fu cuprinsă cu braţele:

- Şefaa! Ia hai cu mine la etajul doi! Hai să facem o şedinţă de terapie - una de-aia cu înjurat straşnic bărbaţii tâmpiţi...

Oof! Oftă greu... Se ridică şi ascultă de comanda mâinii - coborî treptele. Ocoleau... Şi se aşezau amândouă pe prima treaptă a scărilor care duceau spre etajul unu. Primi paharul; apoi pachetul cu ţigări se desfăcu prompt... Refuză şi ţigara, şi ness-ul - şi oftă greu, în şoaptă:

- Între mine şi Victor nu mai poate fi nimic.

- Atunci, cel mai bine ar fi să vă despărţiţi. Cât mai repede şi cât mai omeneşte posibil - că n-are rost să vă înjuraţi când vă vedeţi pe stradă.

Aprobă scurt:

- Asta se va întâmpla. Depinde doar cine-şi face mai repede discursul. Al meu cred că va fi gata pe la opt...

- De ce nu acum?

Îşi acoperi capul cu mâinile:

- Fiindcă nu pot...

Era strânsă uşor în braţe... Se trase spre zid, ca să scape din îmbrăţişarea aia, şi-şi trase scurt nasul:

- Fiindcă nu mai pot trăi singură. De la 14 ani, de când am plecat la liceu în Oneşti, am fost singură. Înconjurată de multe colege, dar tot singură.

- N-ai avut prietene?

- Nu; nici măcar una... Şi exact când mă împăcasem cu gândul ăla şi plănuisem să mă întorc în Oneşti şi să-mi găsesc un serviciu şi o cămăruţă cu chirie... În inundaţiile din 2005, am pierdut totul. Am rămas singură. Şi-mi doresc uneori să fi murit şi eu atunci; pentru că jandarmul care a sărit în apă şi m-a salvat atunci m-a adus la Bucureşti, în apartamentul lui din Colentina, m-a luat de nevastă, a locuit sub acelaşi acoperiş cu mine - dar nu m-a iubit. Nici măcar o clipă. A avut nevoie de o femeie care să fie soţia perfectă. După regulile alea bătrâneşti, care trasează foarte clar sarcinile unei soţii perfecte. A avut nevoie de o femeie care să vadă de casă şi de copil. El era bărbatul perfect, după regulile alea: aducea bani mulţi, se îngrijea de casă şi de maşini, îşi îndeplinea cu promptitudine datoria de soţ... Eu trebuia să stau la cratiţă, la mop şi la orizontală. Şi să fac copii. Din fericire, George avea o mare influenţă asupra lui - şi-a ştiut întotdeauna să-şi impună dorinţele în faţa lui. Cred că George mi-a înţeles gândurile încă din prima clipă - din prima secundă când le-am trecut pragul, înainte de căsătorie. Când ne-am dus în vizită ca să mă cunoască naşii şi pe mine şi să discutăm despre local şi meniu. George i-a spus că locul meu e în poliţie; Mircea a susţinut că nu, George a susţinut că da şi m-a ajutat să intru la Academia de Poliţie. Şi mi-a aranjat angajarea ca poliţist de secţie. Mircea n-a îndrăznit să-l contrazică pentru că tot George i-a obţinut lui "transferul mult-visat", de la jandarmi la circulaţie... Am încercat să fiu soţia aia perfectă pe care şi-o dorea Mircea; pentru că el era *fair play*, iar eu sunt o fire corectă... Dar copilul n-am putut să i-l dau. Aşa că am luat contraceptive, pe ascuns - fiindcă n-am fost niciodată la un picnic, până nu l-am cunoscut pe Victor, şi n-am intrat niciodată într-un club înainte de 5 iulie anul ăsta...

- Fiindcă voiai să simţi că trăieşti. Ai luat decizia corectă.

- Atunci când el a descoperit asta, a devenit şi mai rece cu mine. Şi mai distant. Iar într-o seară... Într-o seară, am avut sentimentul că pot să deschid gura şi să-i spun ceea ce gândesc. Am simţit că pot să-i spun că viaţa aia pe care mi-o impunea el nu era viaţa pe care mi-o doream eu. Şi că sufeream, în adâncul sufletului meu, de singurătate... Mi-a dat o palmă, prima palmă din căsnicia noastră, şi-a plecat. Spre miezul nopţii, m-au sunat de la spital - făcuse accident cu BMW-ul. N-am reuşit să-l revăd atunci... Am ţinut doliu un an - pentru că Mircea a fost, totuşi, un om bun. Şi-am aşteptat. Şi-am descoperit că începusem să mă obişnuiesc cu singurătatea. Nu porneam televizorul cu zilele... În afară de naşi, nu mă suna nimeni; eu n-aveam pe cine să sun... La un moment dat, am pus o măslină pe ultima felie de salam din farfuria din frigider; mă crezi că am aruncat-o de bunăvoie, după patru zile? Nu mai puteam să mănânc singură! Singură cuc, în bucătăria lui Mircea, devenită bucătăria mea... În bucătăria omului care m-a salvat, care a încercat să-mi ofere o viaţă liniştită, dar căruia n-am fost în stare să-i dau ceea ce-şi dorea...

- Fii serioasă! Nici el nu ţi-a dat ceea ce-ţi doreai tu!

- El putea să mă lase să zac într-o locuinţă modulară, pe malul apei! Ştii că nu s-a atins de mine până la nuntă?

Ludmila nu mai spunea nimic...

- În fine! Când am descoperit că singurătatea aia nu mă mai durea chiar atât de tare, mi-am dat seama că trebuia să fac o schimbare. Oamenii singuri încep să audă voci... să-şi facă prieteni imaginari... Mi-am aranjat să intru în concediu în ultima zi de doliu. Iar de-a doua zi, m-am transformat... Am redevenit Lucia care adoră să danseze, mi-am trecut epiderma şi pletele printr-un *all-inclusive* de calitate, mi-am umplut şifonierul cu haine sexy şi-am scos BMW-ul meu din garaj. Şi am încercat să-mi demonstrez mie însămi mai multe lucruri. Am încercat să-mi demonstrez că la 23 de ani nu sunt încă bătrână...

Ludmila începuse să râdă... OK! Zâmbi şi ea:

- Am încercat să-mi demonstrez că n-am nevoie de o pisică, sau un căţel. Am încercat să-mi demonstrez că n-am nevoie nici de un bărbat fluşturatic care să treacă uneori pe la mine, cu flori şi prezervative... Am vrut să-mi demonstrez că sunt o femeie normală, care are nevoie de un copil.

- Pe-asta nu trebuie să ţi-o demonstrezi. Asta trebuie să vină de la sine.

Oftă greu:

- A venit. Şi a plecat.

- Pentru că relaţia ta cu Victor e pe marginea prăpastiei?

Aprobă încet cu capul:

- Nu-l pot creşte singură. Un copil m-ar ţine încuiată în casă, departe de potenţialii taţi vitregi. Şi de serviciu. Şi de foarte multe alte lucruri... Copilul are nevoie de mami şi tati - nu?

- Exact. Dar crezi că Victor

- Cred că Victor a fost o soluţie de moment. Trebuia să mă rup cumva de bărbatul fluşturatic cu ochi verzi şi buzunarele pline de prezervative; şi nu puteam să rămân iar singură. Nu mai aveam putere s-o iau de la început cu căutarea, cu surfatul prin cluburi îmbrăcată în egări turcoaz... Victor mă ţinea sub observaţie de mult timp. De vreo doi ani jumate, aşa...

- ... Uau!

- În fine - nu a fost o chestie foarte serioasă. Îl văzuse şi pe Mircea, lângă mine; în plus, nici el n-a stat singur cuc în timpul ăsta. Dar a stat cu ochii pe geam, a cântărit, a calculat... A aşteptat să ies din doliu...

- Şi ţi-a lăsat senzaţia că el ar putea fi bărbatul care se potriveşte în standardele tale.

- Mi-a lăsat senzaţia că se va lăsa modelat măcar un pic, pe la colţuri...

- Dar a venit cutremurul.

- Nu ştiu care-i cauza dezastrului actual - cutremurul sau logodna. Ne-am logodit pe 5 august, puţin după miezul nopţii...

Ludmila oftă greu... şi şopti:

- Tu n-o să rămâi singură. Niciodată.

- Mă tem că te înşeli. Nu mai am puterea sufletească să încerc să mă uit iar în jurul meu.

- Nici nu trebuie s-o ai! Pentru că stau ei cu ochii pe tine! Şi cred că abia aşteaptă să se elibereze locul de lângă tine, ca să se-ncaiere pe el!

Bufni în râs:

- Vorbeşti ciudat...

- Ştiu. Sunt ciudată. Spun cuvinte neaoşe, mă gândesc foarte des la mrr şi aah...

Ei, na! Ridică capul şi-o privi lung, râzând... Ludmila şopti:

- În plus, eu ştiu un secret.

Serios? Ce secret?

- Un secret apropo de "ei". De unul dintre ei, de fapt.

Hei! Redeveni imediat serioasă:

- Cine?

Ludmila îi întinse din nou pachetul cu ţigări. OK! Îşi aprinse

o ţigară, iar femeia de lângă ea îi şopti extrem de încet, la ureche:

- Imediat cum locul de lângă tine se va elibera, vei avea o surpriză.

O surpriză? O privea lung... Ludmila zâmbea... şi se apleca iar spre ea:

- Ştiu eu pe cineva care te priveşte lung... aşa... Şi care te ţine ascunsă bine în sufletul lui...

Cine?

- Şi cu care ai foarte-foarte multe subiecte comune de discuţie.

Cum adică? Ce încerca să-i spună? Cine era bărbatul ăla ultra-îndrăgostit de ea? Ludmila ridică o sprânceană, uimită de faptul că ea nu părea să bănuiască despre cine era vorba, şi ridică mâna. Şi-şi "desprăfui" umărul, zâmbind cu subînţeles...

Aa... Plecă din nou privirea spre scări. Deci observase şi ea...

- ... Sper că nu te-ai supărat...

Negă scurt cu capul:

- Nu; dar el mă tem că e o cauză pierdută pentru mine.

- De ce? Fiindcă are 45?

- Fiindcă atunci când mi-a oferit tot ceea ce are şi reprezintă, l-am "cadorisit" cu apelative de toată jena, l-am bătut cu cureaua de la uniformă şi l-am ţinut întins pe covor, cu faţa-n jos şi mâinile la ceafă. Şi-am chemat-o pe nevastă-sa să-l ia acasă...

- Adică era însurat pe-atunci.

- ... Naşa a murit la cutremur.

- Ceea ce înseamnă că, la momentul respectiv, nu ai vrut să te implici într-o relaţie cu un bărbat însurat.

- Erau însuraţi doar pe hârtie. Naşa mi-a confirmat asta. De altfel, am aflat că ea n-a murit la serviciu...

- ... Şi crezi tu că el nu mai vrea?

- Eu îl cunosc foarte bine. Indiferent cât de tare vrea, preferă să se dea cu capul de pereţi şi să înghită calmante pe pâine.

- Adică e genul de om cu principii...

- Cu principii şi reguli de la care nu se abate pentru nimic în lume.

- Am înţeles. Şi să ştii că o să ai o surpriză.

Ridică scurt din umeri:

- Oi avea - că prea o zici cu foc...

Ludmila râdea... Reveni la tema discuţiei lor:

- Oricum, în seara asta mă despart de Victor. Definitiv.

- Nu spune "definitiv". Nu există "definitiv".

- Şi eu am principii şi reguli.

- Dar viaţa e ciudată, iar soarta are momente când "sare" ca o căpriţă pe câmpie.

Bufni iar în râs: Doamne, ce stil de exprimare avea femeia asta! Ludmila râdea şi ea:

- Aşa că eu zic că poţi să stai liniştită - mă uit aşa lung la tine şi constat că Anul Nou "te prinde" recăsătorită cu acte-n regulă.

Ridică scurt din umeri: dacă zicea ea...

- Nu mai fi supărată. Şi nu te mai gândi la prostii! Punem pariu că în maximum 48 de ore Eduard şi Armand se prezintă prompt lângă canapeaua Denisei?

Poftim?

- Iar tu - scuză-mă! - îţi permiţi să porţi egări turcoaz şi să joci pe degeţele ochişori de-ăia verzi, bestiali, "împănaţi" corespunzător...

Aoleu! Râdea şi-o privea lung - şi simţea că roşeşte numai ascultând-o pe mama Violetei vorbind despre ochişori verzi, muşchiuleţi şi mrr şi aah...

Ludmila dădu să se ridice; o prinse de braţ şi-o opri:

- Te rog... Te rog să nu spui nimănui ce-am vorbit; bine?

- Bineînţeles.

- Iar în privinţa lui...

- Stai liniştită - nu-mi permit să mă amestec în treburile unui general. La urma urmei, cred că intervenţia mea v-ar face mai mult rău decât bine. Că doar e general, nu? Are pretenţia să se descurce singur! Nu-i trebuie purtător de cuvânt...

Oftă uşurată şi-i dădu drumul, zâmbind:

- OK. Mulţumesc mult pentru şedinţa de terapie.

- Să-ţi fie de bine. Acum, ca să închei în termeni medicali, îţi recomand să înghiţi totuşi supa, să faci un duş straşnic şi să treci şi tu la trening.

Adică... Dar uniforma ei nu era prăfuită! Nu ieşise în microbii de-afară! De ce?

- Îţi pui legitimaţia de gât şi gata. Poţi să-ţi pui şi cureaua... sau chipiul, sau eu ştiu... Un însemn al poliţiei, ceva! Tu ştii!

Aprobă cu capul - că, la urma urmei, avea vreo trei perechi de pantaloni negri şi nişte tricouri bleo...

- Iar după ce faci duş şi te schimbi, eu zic să dormi. Orizontal, ca toţi ceilalţi adulţi din centrul ăsta, în propria sufragerie. Stai liniştită, că te trezesc eu la opt fix...

OK! Se ridică şi ea şi decise s-o urmeze. Urca treptele şi o privea lung...

Mama Violetei era o femeie fantastică. Cât avea?... Păi dacă Violeta avea doi copii, iar cel mai mare avea şapte ani... Ludmila avea vreo... 45-50. Şi era doctoriţă - adică văzuse şi auzise multe la viaţa ei. Dacă ea zicea...

Ludmila îi dăduse câteva sfaturi. Le va urma - va înghiţi supa, va face duş şi se va odihni omeneşte. Şi se va trezi la opt, când va încerca să rupă logodna aia în aşa fel încât să nu ajungă să se înjure reciproc pe stradă. Presupunea că nici Victor nu ţinea musai să se-ncaiere cu ea în faţă la Cristim... Dar, în privinţa lui George şi a deciziei lui, avea dubii. Mari! Chiar dacă femeia asta spusese că "ştie un secret"! George nu era genul care să-şi declame - sau să-şi şoptească - sentimentele prin centrul de minori, la urechea unei străine; aşa că...

Aşa că, oricum, ruperea logodnei acum era un lucru bun. În viitor, poate-o vor reînnoda - cine ştie! Sau poate că George tocmai asta aştepta - ca ea să redevină o femeie liberă! Ultima oară, o privise lung şi o întrebase "Ce mai e nou prin viaţa ta?"... După care făcuse un pas uriaş înapoi, atunci când ea ridicase "privirea albastră" şi-l săgetase cu seriozitate, pe sub sprâncene...

Intră în propria bucătărie, luă castronul cu supă şi-l bău "ca pe apă". Şi renunţă la cartofi; trebuia să facă un duş, să se schimbe şi să se culce. Să se odihnească. Era două şi ceva; până la opt, neuronii ei trebuiau "să prindă puteri". Urma discuţia despre ruperea logodnei... şi-apoi poate şi discuţia despre ei doi - ea şi chestorul principal...

Ludmila

Oof, sărăcuţa! Deci aşa se scurseseră anii poliţistei sexy cu rochiţă cu buline şi tocuri cui... Şi aşa se explica şi apariţia individului cu ochi verzi, şi dispariţia lui, şi apariţia stilistului...

Da; Victor putea fi un bărbat de casă. Dar nu alături de-o poliţistă! Victor voia, ca orice bărbat, să fie bărbat. Nu chiar atât de "bărbat" ca primul soţ al Luciei; dar "bărbat". Avea deci o problemă cu femeile care reprezentau autoritatea - şi erau autoritare prin natura meseriei...

Oare cum era George Mocanu?

Zâmbi slab şi-o văzu pe Lucia intrând în apartamentul 13. Îi spunea ceva lui Alex... Şi acum intra în baie. Minunat! Lucrurile "mergeau ca unse"! Se repezi pe scări în sus, spre etajul patru, şi ciocăni corect la uşa apartamentului 17... Intră. Şi strigă încetişor:

- Viictoor...

Nu, nu era acolo. Şi-atunci unde era? Să-l fi "ratat" ea, jos pe palier? Ieşi şi tresări, speriată de-a binelea - că nu se aşteptase să-l

vadă tocmai acolo... Oftă greu şi intră în apartamentul 19: urma o discuţie dificilă...

Victor era încruntat. Supărat, de fapt. Şi era la a... patra ţigară - camera era afumată bine. Se aşeză pe canapea şi-l privi lung:

- Nu ţin musai să fac chestia asta. Sincer vorbind, îmi cam displace să joc rolul psihologului. Dar adevărul este că George m-a întrebat dacă avem nevoie de-un psiholog. Şi-am negat, pentru că locul specialiştilor e în centrele de sinistraţi acum. Îmi place să cred că mă pot achita şi de sarcina de medic pediatru, şi de cea de semi-psiholog un pic zurliu...

Nu - nu-i smulsese nici măcar un zâmbet slab! Mm, la ce nebunie "se înhămase" şi ea! Dar adevărul era că trebuiau s-o scoată cumva la capăt - ca să nu se mai chinuie nici el, nici ea. Aşa că scoase ţigările:

- Am discutat cu Lucia, adineauri.

Victor oftă greu şi-o întrerupse:

- Locul de lângă Lucia nu poate fi ocupat de oricine. Ea s-a ambiţionat să creadă că ultimul lucru care-i trebuie este un alt militar. Şi tocmai de un militar are nevoie.

- Lângă ultimul militar s-a simţit singură cuc.

Victor o privea lung...

- ... Ar fi bine să rupeţi logodna.

- O s-o rupem.

- Iar eu, ca semi-psiholog care-am văzut şi-am auzit multe la viaţa mea, vă recomand s-o rupeţi cât mai repede. Viaţa e plină de surprize; s-ar putea să constataţi, peste vreo lună, că lucrurile s-au reaşezat pe făgaşul normal şi sunteţi totuşi făcuţi unul pentru celălalt.

- Exclus.

- Viaţa e plină de surprize...

Victor o privi lung, zâmbind cu subânţeles:

- Adevărul e că nu mă aşteptasem să descopăr aşa o surpriză mare la George...

Deci ştia şi el despre George. OK! Ea nu ştia nimic - oficial vorbind - aşa că întrebă, un mic mirată:

- Încerci să-mi spui că George...

- George e îndrăgostit de ea. I-a spus-o, într-un mod nu foarte inspirat, înainte de cutremur, iar ea l-a refuzat cu fermitate. Dar, după moartea Adrianei, am senzaţia că el încearcă să-i amintească despre sentimentele din sufletul lui.

- Eşti tu sigur că o iubeşte?!

- Da. Adriana i-a confirmat şi ei asta, în noaptea în care el a încercat s-o violeze din dragoste, iar ea a trebuit să împuşte tabloul cu Mona Lisa ca să-l ţină culcat pe covor.

Aa... Pe-asta n-o ştiuse... Deci aşa îi făcuse George prima declaraţie de dragoste! Foarte neinspirat, într-adevăr! Victor continuă:

- Dar... După cum i-a picat lui Alex maxilarul când l-am întrebat ce ştie despre noaptea aia, deduc că vecinul fotomodel ştie mult mai multe. Lucia e o tipă *fair play*; sunt sigur că n-a acceptat rolul de amantă a naşului. Acum însă lucrurile s-au schimbat, iar Octavian l-a întrebat dacă au vorbit când l-a văzut în culmea fericirii... Când George a venit să-i spună Carinei că mama ei e bine, băiatul lui a considerat că "aţi vorbit" este principalul motiv al fericirii lui. Mai important şi mai la îndemână decât avansarea. Aşa că eu unul nu am dubii - George o să încerce din nou. Cu flori şi cuvinte potrivite, de data asta.

- George are 45 de ani şi copil la liceu. Şi e chestor principal - adică munceşte mult. O să caute o mamă. Crezi că se va opri la Lucia?

- Da. Prima lui oprire va fi la Lucia. Iar dacă nu va găsi la ea ceea ce caută, va pleca şi se va întoarce la ea. Şi va mai scormoni un pic, va mai rearanja lucrurile... O iubeşte. A cunoscut-o la vârsta aia dificilă pentru bărbaţi...

Aha...

- Şi cum relaţiile dintre mine şi ea s-au stricat iremediabil...

- Ţi-am spus - cu cât aveţi mai puţine amintiri neplăcute, cu atât mai mari sunt şansele ca peste

- Şansele sunt nule. Nu eu sunt bărbatul visurilor ei. Iar traiul alături de ea e destul de complicat pentru mine.

Ridică mirată sprâncenele... Victor oftă scurt şi încercă să-şi motiveze cuvintele:

- Am încercat să fiu tot ceea ce jandarmul n-a fost. Chestie nu foarte uşoară, dat fiind faptul că oamenii nu fac lucruri măreţe când ajung acasă într-o zi lucrătoare... Ea a încercat să fie femeia visurilor mele - şi-am descoperit că mi-e frică să mănânc cu sos ca să nu pătez faţa de masă...

Cum-cum? Victor zâmbi slab:

- Jandarmul a fost jandarm şi-acasă. Rolurile lor au fost bine bătute-n cuie. N-a existat fir de praf în casa Luciei, înainte de cutremur. Naşi-sa chiar glumea pe tema asta - zicea că i-a jurat cu mâna pe inimă că nu lucrează part time la Sanepid, dar finuţa n-a crezut-o...

I-auzi! Deci aşa stăteau lucrurile...

- În plus, reconstrucţia după cutremurul ăsta o să dureze o veşnicie. Adică ea o să vină în fiecare zi îngândurată şi încruntată de la serviciu, iar mintea ei o să stea tot la problemele de la birou. Iar eu mă ştiu - nu pot trăi cu o femeie de gheaţă. Nu ştiu cum "s-o dezgheţ". Nici nu cred că am răbdare să învăţ asta...

Victor veni şi-i oferi mâna:

- Aşa că...

Se lăsă ridicată şi-l văzu ridicând canapeaua şi scoţând nişte dosare şi o agendă:

- Aşa că mă duc chiar acum să pun punct. Punctul final.

- Pot să te rog să mai amâni puţin punctul ăsta?

Ridicase mirat sprâncenele... Oftă greu:

- Am trimis-o să facă un duş şi să doarmă omeneşte. La noapte, presimt că cel puţin unul din musafirii noştri o să încerce s-o şteargă. În plus, mare parte din ei au simptome de răceală. O să fie o noapte grea...

Victor aprobă şi lăsă dosarele şi agenda pe canapea:

- Pot să te rog să rămână totul între noi?

- Nu trebuie să mă rogi asta. Sunt semi-psiholog, nu portavoce...

În sfârşit, îl făcuse să râdă! Era frumuşel foc când râdea... Mormăi complice:

- Pot să te rog şi eu o chestie?

- Bineînţeles.

- Atunci te rog mult ca, în clipa în care sesizezi că Alex intenţionează s-o şteargă parşiveşte cu minorul Vlad, să mă anunţi. Mai pe şest, aşa...

- Aa, stai liniştită!

Bun! Acum era foarte liniştită! Desfacerea logodnei va merge "ca unsă", iar ea, semi-psihologul centrului de minori, tocmai câştigase doi aliaţi de nădejde. Asta o să-i prindă tare bine - mai ales dacă se dovedea că ei toţi se înşelaseră, iar George nu era totuşi bărbatul potrivit pentru Lucia lor...

Nicolae

Se trezise. Nu mai putea să doarmă. Dar nu voia nici să se ridice acum. Stătea deci acolo, pe mega-pat, şi asculta discuţia fetiţelor...

Auzise multe accese de tuse. Teo trecuse prin sufragerie acu' vreo zece minute şi-i spusese că aveau 40 de copii noi - mare parte răciţi sau în curs de a răci. Aşa că prefera să mai stea acolo, ferit de microbi - că la patru oricum intra de pază! Şi mai ieşea la

miezul nopţii. Asta-i amintea că nici azi nu petrecuse cine ştie ce timp cu Renata...

Ce fel de tată era şi el? Ce-avea de gând să facă cu copilul lui? Făcea din Renata al doilea Fabian?

Aah, era nebun! Bineînţeles că nu putea sta acum cu Renata! Pe de-o parte, trebuia să aibă grijă de sănătatea ei - pentru că el intra în contact cu microbi mulţi, iar ea era nevaccinată. Pe de altă parte, era totuşi voluntar în centrul ăla - trebuia să se facă util, nu să stea cu propriul copil. Nu era un nesimţit...

Perdeaua se trase scurt iar Lucia intră în sufragerie. Mm, ce obosită era poliţista lor! În sfârşit, făcuse şi ea un duş şi se schimbase! Era frumuşică foc aşa, cu părul desfăcut şi haine comune. Nici n-avea nevoie de farduri! Era o femeie foarte frumoasă... şi foarte tristă...

Victor ăla era cam prostănac, după părerea lui. Dar presupunea că acel Victor, bărbatul de 30 de ani care-şi trăia viaţa printre femei, ştia exact ce vrea - şi n-o mai voia pe Lucia. Fie fusese îndeajuns de îndrăgostit de ea ca să se căznească "să se potrivească în peisaj" alături de ea, fie îşi băgase-n cap că ea e aleasa... Oricum, logodna lor nu avea şanse de izbândă. Presupunea că în seara asta fie se vor certa urât de tot, fie vor rămâne cei mai buni amici... Numai ei ştiau!

Uniforma sfârşi pe jos iar Lucia se lungi pe canapea. Ochii albaştri îl priveau lung... El o privea lung... Lucia şopti:

- Mă trezeşti dacă vin părinţi; bine?
- Bine.
- Iar la opt, te rog eu mult să mă trezeşti neapărat; bine?
- Bine.

Primi un zâmbet:

- Serviciu uşor.
- Somn uşor.

Poliţista râdea... El zâmbea şi încerca să facă abstracţie de faptul că Lucia dormea încălţată cu adidaşii, cu cureaua peste trening şi pistolul în tocul de la curea...

Nu - ea şi Victor nu s-ar putea înţelege bine. Nu aşa, "ca pentru o viaţă"! El n-ar fi înţeles niciodată de ce logodnica lui dormea cu pistolul la brâu... şi a zecea noapte consecutiv. Ar fi suportat nouă nopţi; dar, în a zecea noapte, ar fi luat pistolul ăla şi l-ar fi azvârlit pe geam. Moment în care ea ar fi urlat la el, iar el ar fi “produs” nişte cioburi şi-ar fi trântit uşa în urma lui...

Aşa că ei doi, dacă mai aveau un dram de luciditate, trebuiau să se despartă. Astfel încât chestorul principal George Mocanu să o poată strânge pe poliţista aia frumoasă în braţe... şi să o asigure că pistolul ei stătea foarte bine pe noptieră - pentru că avea el pistolul lui la brâu şi dormea mai iepureşte decât ea. Iar de dimineaţă, când ea ar fi constatat că pistolul lui era "undeva departe", el ar fi sărutat-o şi i-ar fi amintit că, pentru un chestor principal, era de-ajuns pijamaua cu grade...

Abia aştepta să-i vadă împreună! Mm, nu mai avea răbdare!

Poliţista adormise. Zâmbea? Aşa i se părea - că Lucia adormise înainte ca zâmbetul să-i dispară de pe buze. Era obosită...

Se ridică încet şi ieşi din sufragerie. Trebuia să mănânce repede ceva şi să se informeze temeinic apropo de copiii ăştia noi. Cine erau, de unde veneau, ce şanse erau să-i vadă diseară strecurându-se tiptil spre scări...

Teodor

Se plictisea de mama focului. Nu mai putea să joace cărţi - jucase cărţi toată ziua! Şi pur şi simplu nu mai rezista să stea printre copiii ăştia trişti! Cum reuşea să-l facă pe unul dintre ei să râdă, un altul începea să suspine! Şi nu mai putea! Ieşi deci pe palier şi oftă greu: trebuia să facă ceva. Trebuia să găsească ceva de meşterit, dacă nu voia "să-l ia cu mâncărici"...

Paşii urcau scările; privi lung printre balustrade... Aa, George! Ce bine! Şi încă patru copii, prăfuiţi şi-n adâncul măduvii oaselor... Ce bine! Mai bine pentru ei, că ajunseseră aici! Or să-i spele, or să le dea de mâncare... Intră în apartament şi-şi prinse soacra de mânecă:

- George a mai adus patru copii.

O urmă, că nu mai putea să stea printre copiii ăia trişti... Alex se ridică din fotoliu şi ieşi în uşa apartamentului 13:

- Salut. O trezesc imediat.
- Nu. Dacă Lucia doarme, las-o să doarmă.

Acum Alex avea o problemă - că Lucia sigur "îi ordonase frumos" s-o trezească... George zâmbea:

- O avansez pe Carina în funcţia de adjunct. Ea nu doarme, nu?

Alex nega şi se grăbea spre dormitorul din 12, în timp ce Ludmila îi examina chiar acum pe cei patru preşcolari... Se apropie de bărbatul în uniformă:

- Salut.
- Salut. Cum merge treaba?
- Binişor. Ar merge şi mai bine, dacă aş avea ceva de meşterit. Că am ameţit de la atâta macao şi wist...

George începu să râdă:

- Nu vrei să facem schimb de locuri?

Acum nega grăbit:

- Nu, dar tare mi-ar place să-mi dai nişte sarcini organizatorice.

Carina ieşi pe palier, iar George îi zâmbi:

- Eşti adjuncta Luciei. Confiscă-i tabelele - dar repede, înainte să se prindă şi să ne caftească bine pe-amândoi!

Era vesel domnul chestor principal! George reveni spre el:

- Sunt sigur că te-ai gândit deja la un anumit tip de sarcină organizatorică...
- Nu ştiu... Orice! TIR-ul funcţionează şi are motorină; îţi stă la dispoziţie, cu mine cu tot!

Zâmbetul lui George nu scăzu în intensitate:

- Parcă stabilisem că n-aveţi voie să ieşiţi din bloc.
- Stabilisem...
- Atunci nu ieşiţi din bloc!

Ce mai putea spune? Mai putea spune ceva, de fapt?... Ah, da!

- Pot să fac o şmecherie şi să folosesc curentul de la bateria TIR-ului ca să punem mobilele la încărcat, sau să pornim un laptop...

Acum George deveni serios:

- Lasă TIR-ul ăla în pace - că stă foarte bine lângă cort!

OK! Îl lăsa în pace! O să doarmă foarte mult şi-o să se îngraşe foarte mult... Poliţistul continuă:

- Dar dacă tot vrei să meştereşti ceva şi ţii musai să iei nivelul prafului pe propriile haine, du-te şi adu o baterie de maşină. Şi meştereşte astfel încât staţia ta să poată emite până la cortul meu. În caz că aveţi nevoie de ceva, sau - Doamne fereşte! - năvălesc jefuitorii peste voi...

Nu năvălea nimeni peste ei; dar era bună şi sarcina aia! Aşa, fără letcon şi mufe şi multe altele, o să-i ia cam două ore treaba aia! "Execută" o înclinare japoneză, zâmbind cu toţi dinţii:

- Mulţumesc, şefu’...

Râdeau de el - dar nu se supăra. Era fericit. În următoarele două ore, nu se mai plictisea! Şi pe urmă putea să se întoarcă la macao şi wist. Se grăbi să intre în apartament, îşi luă bocancii... Violeta zâmbi slab:

- Unde te duci?

Unde se ducea? Păi... Păi, zâmbi cu subînţeles şi întinse mâna spre ea:

- Acolo unde mergi şi tu. Vino-ncoa!

Şi cum soţia lui râdea şi se conforma fără să crâcnească, lăsă

bocancii lângă uşă - o să se ducă după baterie... mai încolo.

George

În sfârşit, Lucia dormea!

Cei patru pici aduşi de el tocmai intraseră în apartamentul 13. Ludmila se ocupa de ei; el avea treabă cu Ludmila, aşa că trebuia să aştepte... Intră în apartamentul 12 şi se opri în faţa uşii sufrageriei. Lucia dormea dusă; avea părul ud, purta treningul acum... Şi era din nou copilăroasă - pentru că dormea încălţată în adidaşi şi cu pistolul la brâu. Oof! Traversă holul şi zâmbi. Îşi privea lung băiatul, care-o ţinea pe Renata de mânuţe şi râdea de mama focului...

Oare lui Octavian i-ar fi plăcut să aibă o surioară aşa cum era Renata? Nu putea să-l întrebe acum. Dar observa chiar acum că băiatul lui râdea cu poftă şi-i admira picei dansul. Liana cânta şi dansa, dar el n-o băga în seamă decât pe Renata...

După părerea lui, peste vreo... trei luni, Octavian o să accepte ideea că Lucia îşi va dori un copil. Că doar era tânără, nu? Putea să facă copii! Şi era normal să-şi dorească un copil! Aşa că o să accepte ideea că prietena lui o să aibă o bebeluşă. Care o să locuiască cu ei - asta era a doua idee pe care-o va accepta Octavian. Apoi, el îi va vorbi băiatului lui despre căsătorie. Aia civilă. Era normal ca Lucia să vrea să spună "Da" şi să poarte rochie de mireasă... Octavian va fi de acord - că o să ţină el lumânarea şi-o să fie "domnişor de onoare"... Şi-apoi el nu-i va mai spune nimic; iar băiatul lui va realiza singurel că va avea o surioară vitregă. Cam prin luna a opta de sarcină. Atunci, pe Octavian o să-l cam ia cu vertij şi-o să fie euforic...

Oftă greu şi trase perdeaua. Şi-i făcu cu ochiul, zâmbind şi arătând spre dansatoarea aia mică... Da; aproba cu capul, semn că picea era teribilă! Decise să nu piardă nici un moment din înlănţuirea de evenimente pe care tocmai o gândise:

- Te pricepi, să ştii!
- Daa, cum să nu!
- Da-da! Uite ce bine te pricepi!

Şi-acum băiatul lui realiza ceea ce auzea, pentru că era copil de poliţişti şi gândea pragmatic. Şi, într-adevăr, era siderat - pentru că nu se gândise niciodată că Lucia era tânără, iar tatăl lui va trebui să treacă iar prin "canoanele tinereţii" la primărie, biserică şi maternitate...

- Nu-nu! Ai înnebunit?

Zâmbea şi nega - nu, nu înnebunise. Renata fu imediat aşezată în fund pe pat; în două secunde, Octavian ieşise deja pe hol şi-i şoptea la ureche:

- Aţi vorbit?!
- Încă nu.
- Vezi, că umblă anumite zvonuri pe-aici...
- Ce zvonuri?
- Că diseară îi dă inelul înapoi.

Aha! Bine că ştia!

- Să vorbeşti cu ea!
- Ştii bine că o să vorbesc, cu prima ocazie.
- Diseară vii, da?

Oftă greu... şi încercă să evite un răspuns ferm:

- Ştii bine că ar trebui să dorm cu băieţii, în dispozitiv.
- Te rog!
- ... Octaviane, nu e bine.
- Te-am rugat! Eu fac ce-mi spui tu, nu? Stau aici cuminte, îi ajut, nu ridic probleme...
- Promit că o să încerc să vin şi diseară.
- E vorba despre ea, nu-i aşa?
- Ss...

Octavian îi întoarse spatele şi reveni în dormitor. Şi-i cam trase perdeaua aia-n nas... Asta e! N-avea ce-i face! În viaţă, mai exista şi "Nu"! Ieşi şi descoperi că holul apartamentului 13 era gol. Alex se ridică imediat:

- Trebuie să-ţi spun ceva.
- Imediat.

Aşa! Că prea "o lălăise" cu datele familiei lui! Să aştepte acum! Unde era Ludmila? Intră în 15... Nu, nu era aici. În 14? Aha! Intră în bucătărie şi-o întoarse spre el:

- Am o problemă. Serioasă.
- Ascult.
- Problemă pe care, dacă îţi ridică probleme, te rog s-o refuzi.
- OK. Ascult.
- ... Am cinci copii, între 5 şi 7 ani, înghesuiţi într-un parter de bloc, sub o singură pătură de armată. Sunt răciţi cobză toţi.

Ludmila nici nu clipi:

- Adu-i aici urgent.

Decise să insiste - că prea aprobase aşa, instantaneu:

- Sunt răciţi cobză - cu tuse, muci şi febră. Iar tu ştii cel mai bine cum şi pe unde circulă microbii! Pot să-i trimit într-un spital mobil; dar aş fi
- Avem deja zona de carantină în apartamentul 13. În dormitor, am 4 copii în tratament, tot pentru răceală. Dormitorul este oricum infirmerie. Şi să ştii că toţi 40 au primit câte-o doză de Nurofen, preventiv! Aşa că adu-i încoace - că am eu ac de răceala lor!

Şi era atât de hotărâtă să insiste să primească microbi serioşi... Femeia zâmbi:

- Stai liniştit, că mă ocup eu aici. Tu trimite-i încoace - că-i pun eu pe picioare.

Îi sărută mâna şi ieşi. Şi se grăbi spre scări - trebuia să trimită urgent copiii ăia încoace. Trei dintre ei aveau deja febră mare, iar ceilalţi doi tuşeau ca doi măgăruşi! Şi n-avea cu ce-i transporta până la Selgros. Nici nu prea voia să găsească un mijloc de transport pentru asta, de vreme ce la ora patru fix o să scoată toate sufletele din hypermarketul ăla afară-n curte, ca să dezinfecteze hala aia şi s-o ia de la început cu spălarea, tratarea şi "internarea"...

Alexandru

Gata - puştiul de la geam îşi primise pachetul cu şerveţele. Era destul de mare ca să nu uite să-l arunce pe cel folosit în coş... Ieşi pe palier - oare cât mai vorbea George cu Ludmila? Păi...

Simţi că transpiră instantaneu când văzu uniforma albastră trecând fugitiv printre balustrade, la etajul doi! Se repezi în apartamentul 12 şi se ciocni de spatele lui Nicolae. Nu se mai întrebă ce făcea omul ăla acolo - îi puse pistolul în braţe şi alergă spre scări:

- Ţine-mi locul!

Ah! Numai să-l ajungă din urmă! Sărea câte trei trepte deodată, refuzând să se gândească ce-ar fi însemnat pentru el să calce strâmb...

Ah, nu! Ieşea din scară! Şopti cât de răstit putu el:

- George, stai!

Fiu! Îl oprise! Coborî şi ultimele trepte şi-i făcu semn spre uşa cu interfon. Şi-şi trase scurt sufletul, că obosise...

Chestorul principal era calm; ba chiar putea spune că zâmbea uşor! Păi... Păi să-i spună, nu? Îşi compuse un ton şi-o mimică extrem de serioase:

- Victor a aflat.
- Ce-a aflat?

Nu pricepea? Cum dracu de nu pricepea? Voia să fie mai explicit? George repetă:

- Ce-a aflat?

OK! El a vrut-o! Mârâi printre dinţi:

- A aflat despre noaptea în care soţia ta a fost chemată de

urgenţă la Lucia.

George

Aoleu! Cum-cum? Victor aflase despre noaptea... Dar Alex de unde ştia despre asta?

Nu se aşteptase; dar nu se aşteptase chiar deloc! Presupusese că va primi datele nevestei şi copilului, sau că va afla despre ruperea logodnei; dar... Dar era un pic stacojiu şi rămăsese fără cuvinte... Alex îi zâmbi cu subînţeles:

- Nu face aşa; am auzit unele lucruri prin peretele holului şi te-am văzut pe geam, de când ai ieşit din bloc şi până aţi plecat. Victor a discutat şi cu mine apropo de noaptea aia; i-am spus că am luat un Diazepam şi-am dormit dus de la opt pân' la opt, pentru că urma să şofez mult a doua zi. Numai că Mugur i-a confirmat prezenţa ta în apartamentul ei... şi faptul că ea a umblat cu pistolul prin casă la trei dimineaţa.

Aoleu! Măiculiţă, ce afla el acum! Şi afurisit să fie el dacă se gândise, până acu' două-trei clipe, că în faţa geamurilor ei era un bloc! Şi uite că avusese martori...

- Dar nu asta-i partea nasoală. Partea nasoală e că Victor a citit agenda-jurnal a Luciei.

Agenda-jurnal? Deja simţea nevoia să se sprijine de perete - că o citise şi el! Şi ştia ce scria acolo apropo de noaptea aia... şi de multe alte lucruri...

- Şi cred că a citit şi nişte dosare albastre, al căror loc e lângă agenda aia.

Dosarul făcut de ea lui Leo, dosarul lui Omar... Probabil că şi dosarul pe care subalternul lui cel extrem de discret scrisese doar "Victor"...

- Aşa că, în maximum patru ore, Lucia o să-şi scoată inelul de pe deget. Şi probabil că o să aibă o mare dilemă sentimentală...

Oftă greu şi aprobă cu capul - într-adevăr, după ce aflase adevărul despre concediul ei, tot ceea ce mai putea face Victor era să se retragă onorabil...

- Ludmila ştie şi ea ce urmează; am înţeles că are antidepresive şi vitamine prin mai toate buzunarele...

Dacă Ludmila ştia cu ce dezastru sentimental se va confrunta în seara asta, atunci era un pic mai liniştit. Alex ridică scurt din umeri:

- Am zis că trebuia să ştii şi tu asta. Dat fiind ceea ce-am văzut eu pe geam...

Aa... Păi, să-l ierte - nu? Întinse mâna spre el:

- Datele nevestei şi copilului.

Alex îi strânse mâna:

- Stai liniştit.

Prea bine! Dacă nu voia să primească ştiri, treaba lui! Se răsuci pe-un călcâi şi se grăbi să iasă.

Păşea scurt, iute; nu-i plăceau veştile alea! Nu-i plăcea deloc faptul că Mugur ştia, Alex ştia, acum şi Victor aflase... Şi probabil că şi Ludmila o să afle cât de curând. Nu-i plăcea să-şi spele rufele în public; mai ales atunci când rufele alea erau murdare de whisky şi nu-i făceau deloc cinste...

Deci Victor şi Lucia se vor despărţi azi...

Victor nu era în stare să o înţeleagă pe Lucia. Nici el nu prea înţelesese rostul destrăbălării din concediul ei, înainte să-i citească agenda-jurnal! Iar el înţelesese totul pentru că o cunoştea de cinci ani deja - şi-o studiase pe-ndelete, pe-ascuns, preţ de vreo patru...

Iar Alex ştia tot. Ştia ce se întâmplase în noaptea aia în apartamentul ei. Auzise unele crâmpeie din discuţia lor, prin zid. Probabil că văzuse venirea Adrianei... Şi-apoi îl văzuse pe el năvălind afară din scară, tremurând ca frunza-n furtună şi bocindu-şi nenorocirea la volan...

În fine!

Nu va aduce vorba despre logodna aia nici acum, nici după ce acea logodnă se va desface. Dacă Lucia se gândea, într-adevăr, la el, trebuia s-o facă pentru că aşa voia ea. Pentru că aşa simţea ea. Nu pentru că era din nou într-o situaţie de criză şi urmau vremuri foarte tulburi... El făcuse atunci primul pas; acum era rândul ei. Se întreba ce decizie va lua el, dat fiind faptul că o iubea îndeajuns de mult ca să nu rişte s-o vadă tristă şi nefericită lângă el...

Probabil că diseară vor vorbi. Acum, ea dormise pe canapea, iar Victor păruse că doarme pe mega-pat...

Ce părere avea Victor despre tentativa lui? În agendă erau destule detalii despre felul cum decurseseră "tratativele". Lucia folosise cuvinte şi exprimări pe care să le poată înţelege oricine - de la chestorul general din IGPR, la agentul de la intrarea în Secţia 7. Era mai mult decât evident ce se întâmplase în noaptea aia... Oare ce gândea Victor acum? Şi ce va gândi Victor mâine, când va afla că Lucia discutase cu el despre posibilitatea transformării naşului în logodnic, cu perspectivă spre soţ? Că vor discuta, cu siguranţă, despre asta!

Nu se putea gândi la asta; şi nu se putea gândi nici la cuvintele pe care-ar fi trebuit să le rostească el diseară, astfel încât să primească măcar promisiunea unei tentative! Vestea că Victor aflase îl bulversase rău de tot; nu se putea gândi la nimic! Mm...

Se grăbea spre cort. Se grăbea rău de tot! Aah! O rupse la fugă peste pod! Da' departe mai era!

Intră şi se repezi la hackerul lui:

- Ce faci acum?

- Update cu ultimele clădiri raportate nesigure.

- Lasă-le. Am o urgenţă. Uită-te în baza noastră de date cu voluntarii.

Şi-l aştepta s-o deschidă, pentru că voia să fie sigur că se apuca acum...

- Avem un Dumitrescu Alexandru.

Două secunde... şi-un zâmbet:

- Avem trei Dumitrescu Alexandru.

- Unul din ei e în centrul de minori de pe strada Răscoala.

- ... Da, este.

Bun! Îl găsise!

- Dumitrescu Alexandru are o nevastă şi-un copil. Copilul e autist şi e în tratament la un doctor care ne-a trimis un

- Da, ştiu care doctor.

- Bun. Găseşte-mi nevasta şi copilul lui Dumitrescu Alexandru. El spune că au părăsit Bucureştiul pe 4 august şi au pornit spre Republica Moldova. Eu însă nu-l cred. Află unde sunt nevasta şi copilul; OK?

- OK.

Bun! Acum se simţea mult mai bine! Acum se putea întoarce la problema lui numărul unu - cutremurul. Se aşeză în faţa propriului laptop şi...

Şi zâmbi - deci azi se rupea logodna dintre Victor şi Lucia...

Era oficial - era dement. Şi era "dublu dement", pentru că, în loc să se gândească la ceea ce îi va spune el diseară, mintea lui picase într-un fel de amorţeală adolescentină fericită...

Denisa

Era trei jumate. Copiii dormeau duşi; ea însă nu putea dormi. Stătea cu ochii închişi. Încerca să n-o mai privească pe tânăra cu ochi migdalaţi...

Îi venea să plângă...

Deschise ochii şi-o privi lung... Se sprijinise cu spatele de zid şi sprijinise capul în colţ. Ochii migdalaţi priveau lung cele trei fire din tavan. Fata asta era... specială; era... altfel decât celelalte

fete de vârsta ei. Nu era o frumuseţe ravisantă; avea însă trăsături interesante. Şi se întreba acum ce rost mai avea discuţia cu ea - dacă Fabian murise...

Ochii albaştri se plecară încet spre ea. Bătu uşor cu palma în canapea, iar graba cu care se ridica de-acolo îi arăta că nu avea de-a face cu o artistă mută... Tânăra se opri în faţa ei şi întinse mâna:

- Nu cred că mă cunoaşteţi. Eu sunt Codruţa.

Îi strânse mâna şi-o trase să stea jos:

- Te cunosc din vedere. O vreme, foarte scurtă ce-i drept, portretul tău a stat pe peretele din dormitor. Dar abia acum îţi aflu numele.

Şi cum Codruţa tăcea, se grăbi să continue:

- Mie te rog să-mi spui Denisa; bine?

Aproba şi nu scotea un sunet...

- Şi tu, tot la Liceul Traian înveţi?

- Da; sunt...

Şi amuţise, pentru că nu mai era colegă cu Fabian... Se grăbi să o ajute puţin:

- Ai fost colegă cu Fabian.

Aproba cu capul...

- Stai pe-aici, prin zonă?

- Da, pe Şoseaua Colentina, spre Obor. Chiar lângă strada Elena. La bloc.

Nu prea ştia unde era strada Elena, dar nici nu voia să pară fraieră...

- Al doilea bloc, de la Kaufland Colentina spre Doamna Ghica. Pe dreapta.

- Aha! Şi cum e blocul tău?

- E bine; e neschimbat. Dar poliţiştii au spus că nu pot sta singură-n casă pentru că e foarte periculos. Aşa că i-am lăsat mamei un bilet, cu un nume de chestor parcă, şi-am plecat cu maşina de patrulă.

- Păi mama ta unde e?

- Nu ştiu. Joi dimineaţă, la şase, a plecat la serviciu; iar până la patru, când au venit poliţiştii, nu se întorsese.

Aoleu! Se grăbi să revină la subiectul iniţial de discuţie:

- Şi de acasă, te-au dus la Selgros?

- Nu; întâi m-au dus la secţie. Am dormit acolo joi spre vineri; de dimineaţă, ne-au dus pe toţi zece la Selgros...

- La Pantelimon, nu?

Primi o aprobare cu capul. Dădu să continue cu întrebări despre şcoală, dar tânăra i-o luă înainte:

- La Selgrosul ăla o să izbucnească, în curând, o epidemie...

- ... Ce vrei să spui?

- Că sunt foarte mulţi bolnavi. Şi toată lumea intră şi iese după cum vrea fiecare. Aici e "farmacie"...

Zâmbi slab...

- Erau şi foarte mulţi copii. Mare parte din ei erau răciţi serios. Am încercat să stau cât mai departe de ei... Iar când a venit poliţistul şi ne-a întrebat cine locuieşte în Colentina şi e în stare să alerge 100 de metri sub 15 secunde, am făcut un pas în faţă. Altfel eram şi acum acolo...

O privi lung, cu curiozitate:

- Şi ce-ai făcut la Selgros? Mai erau colegi de-ai tăi acolo?

Capul şaten aprobă, iar sprâncenele se încruntară:

- Vreo patru-cinci. Unul era cu mama lui, care e în comă...

Categoric, trebuiau să discute despre şcoală:

- Tu eşti colegă de clasă cu Nuţu, nu?

Tânăra aprobă din nou cu capul şi scăpă un suspin. Şi-şi acoperi grăbită faţa cu palmele! Hei!

- Ce s-a întâmplat?

- ... Şi Nuţu a murit...

Aoleu! Nuţu? Murise şi Nuţu? Dar...

- Era acasă... Ne-a spus profa de mate... care era vecină cu el... şi a stat în adăpostul... din parcul de vizavi... de blocurile de pe Fundeni...

Blocurile care căzuseră... Nuţu murise? Nu-i venea să creadă! Băiatul ăla cuminte şi ruşinos, respectuos şi isteţ foc murise? Codruţa şopti, printre suspine:

- ... Probabil că... mai suntem vreo zece... în clasă...

Oof, Doamne! O bătu uşor pe umăr, regretând sincer că deschisese ochii şi-o invitase pe canapeaua aia... şi şopti:

- Probabil că şi Fabian ar fi avut aceeaşi soartă.

Codruţa plângea în hohote acum - hohotea pe tăcute...

- Se juca mult la calculator... Iar la el în cameră toată mobila a căzut spre cameră, spre canapea... Te rog să nu mai plângi. Mă sperii dacă plângi aşa - şi-o s-o chem pe doamna doctor să-ţi facă o injecţie.

Tânăra îşi şterse scurt lacrimile şi şopti printre suspine:

- Vă rog frumos, pot să... mai văd o dată portretul?

Portretul? Negă încet cu capul:

- Mă tem că nu. Tatăl lui l-a dus deja la noul lui domiciliu. Iar eu am fost prea supărată atunci ca să mă gândesc să-l fotografiez...

Codruţa încerca să se liniştească. Ea încerca să nu înceapă să plângă, aşa că zâmbi strâmb:

- Dar sunt sigură că te va invita într-o zi să-l vezi. Sunt sigură, de fapt, că o să-l scaneze şi-o să vi-l trimită tuturor... Şi cum e jurist şi ştie multe şmecherii, cred că o să meargă la şantaj: te invită să-ţi vezi portretul, dacă îl inviţi şi tu pe el, cu scanner cu tot...

- Bineînţeles! Şi eu mă gândisem... Eu mă gândisem să fac nişte cópii xerox color. Dar primesc alocaţia de-abia pe zece, şi

- Stai liniştită - o să facem mii de cópii după portretul ăla! Că şi eu vreau vreo zece...

O făcuse să zâmbească. Bun! Şi-acum să schimbe subiectul:

- Şi, ia spune: ce culoare e fundalul? Că sunt curioasă.

- Albastru marin.

Poftim? Codruţa o privi lung, serioasă:

- Purta un tricou galben pal. L-am transformat în cămaşă, că nu mi-a plăcut... Iar albastrul ăla arăta foarte bine. Contrasta foarte bine...

- Abia aştept să-l văd! Ai şi alte portrete?

- Da; portretul mamei, al prietenei mele... Am încercat şi un autoportret, dar nu mi-a reuşit.

- Eei, pentru autoportret nu sunt suficiente cunoştinţele de la cercul de pictură. Autoportretul o să-ţi reuşească pe la 30, aşa...

Era mirată? Ce bine! Îi va vorbi ore-n şir despre tehnică şi despre autocunoaştere. Şi despre acceptarea propriilor defecte, despre recunoaşterea limitelor propriilor puteri, a propriilor greşeli... Păi, să se-apuce!

Nicolae

În sfârşit, era ora patru! Alex sprijinea balustrada aia de mai bine de zece minute! Se plictisise; nu făcuse armata... Păi să-l elibereze de chin, nu? Ieşi din apartamentul 12... şi trecu pe lângă el, bătându-l uşor pe umăr:

- Zece secunde!

- Stai liniştit.

Era un băiat de treabă, Alexandru. Păcat că-l pedepsise Dumnezeu în halul ăla! Cine ştie ce păcate aveau părinţii lui... Deşi, după părerea lui, ar fi trebuit să fi dat în cap la propriu, pentru ca fiul lor să fie pedepsit cu un copil autist! În fine - nu era el în măsură să cântărească pedepsele lui Dumnezeu. Se gândea însă...

Mama lui nu omorâse pe nimeni. Niciodată. Nici tatăl lui nu omorâse pe nimeni - ba chiar fusese un ins de treabă, care avusese grijă de colegii cu care muncise la canal. Nici părinţii Denisei

nu erau criminali sau violatori, sau... Şi totuşi, Fabian murise. Aşa că...

Aşa că intră în apartamentul 15, în dormitor, iar Carina îl privi lung şi şopti, râzând şi ridicând ferm mâinile:

- Nu-nu-nu! Nici să nu te gândeşti!

Corect! Venise chitit s-o pupe iar straşnic, iar ea juca "Nu te supăra frate" cu doi băieţi măricei... OK! Se aplecă şi-i fură un sărut:

- N-ai obosit? Stai aici de două ore deja!

- Ba da; cred că ies şi eu la o ţigară...

- Pe mine mă găseşti în 13, "la serviciu".

- OK.

Se ridica şi ea; o trase uşor spre uşă:

- Ştii... Mă întrebam - oare ce-o învaţă Liana pe Găluşca noastră?

- Păi cred că o învaţă chestii de domnişoară!

- Aa, sunt sigur că n-o învaţă box! Teo mi-a spus că, imediat cum vom ieşi din nou la shopping în trei, trebuie să fiu pregătit. Financiar vorbind. Şi psihic, zic eu - că o să ceară "uj"...

Râdeau amândoi; se grăbi s-o cuprindă cu braţul... Ieşiră pe palier, iar ochii lui Victor îl priviră lung, ciudat. Ce-avea? Stilistul tăcea mâlc; trăgea cu sete din ţigara aia, părea supărat fleaşcă... Dar poate că era doar obosit. La urma urmei, cearcănele lui puteau concura cu succes la titlul de "cele mai negre cearcăne din Bucureşti"! Nici George n-avea negreli de-alea pe la ochi...

Îşi sărută logodnica şi intră în apartamentul 13. Alex se ridică şi-i întinse pistolul:

- Şi-acum, informarea. Dl chestor principal Mocanu ne-a adus 40 de copii de la Selgros Pantelimon. Patrula zice că hala aia va fi în curând golită, dezinfectată iar locuitorii ei re-triaţi. Dă-ţi seama cum sunt copiii ăştia...

Da, îşi dădea seama - obosiţi şi cu imunitatea la pământ.

- George a aflat că Lucia doarme şi a numit-o pe Carina şefă adjunctă - aşa că, dacă mai apare vreun părinte sau vreun copil, ar fi bine s-o chemi pe ea.

Ca s-o lase şi pe Lucia să se odihnească. Normal! Deci era logodnic de şefă adjunctă... Alex zâmbea ca şi cum îi citise gândul ăla cu şefa:

- În 12 deci, Lucia doarme în sufragerie. Şi Victor ar trebui să doarmă tot acolo, pentru că intră de pază după tine...

De pe hol nu se auzi nici măcar un foşnet... Tânărul continuă:

- Aici, Mugur îşi testează imunitatea în sufragerie. În dormitor, dacă e ceva, cred că va trebui să intri tu. După care să te îndopi cu Paracetamol - pentru că în dormitor avem patru copii răciţi cobză. Şi aud că or să mai vină vreo cinci...

- OK.

- În 14, care este într-un fel de semi-carantină, Denisa e în sufragerie iar Teo în dormitor. În 15 sunt copiii care au venit în primele ture. Ludmila e în sufragerie, cu cei mari, iar eu mă duc chiar acum să mă dezinfectez şi să-mi petrec timpul liber cu preşcolarul favorit...

Zâmbea şi-i făcea pa-pa... Îi răspunse la fel şi se aşeză. Şi oftă greu - Alex o să sufere mult după "preşcolarul favorit"! Când o să plece Vlad, o să fie prăpăd! Presupunea că Lucia o să-l lege cu cătuşele de ţevile de apă, ca să nu-l vadă azvârlindu-se printre balustrade sau încercând să-şi înfigă cuţitul de plastic în piept...

Dumnezeu era uneori atât de parşiv şi nedrept, că-i venea... Îi venea să se convertească! Nu se gândise niciodată la altă religie; dar parcă simţea nevoia să-şi exprime cumva durerea, în aşa fel încât s-o simtă şi Cel de Sus! Cam ca Alex, aşa...

Logodnica lui ieşi din baie şi-l sărută uşor pe păr. Îi prinse mâna şi i-o sărută. Şi-i mulţumi, din privire, pentru că era a lui... Mm, ce roşise! Carina ieşi grăbită...

Avea doi îngeri - pe Carina şi pe Renata. Trebuia să aibă mare grijă de ele - că atât mai avea! Avusese şi-un băiat - tot un înger. Dar...

Victor se opri în cadrul uşii. Se priveau lung... Într-un târziu, îl văzu apropiindu-se. Întrebarea îl lăsă însă mască!

- A fost vreodată ceva între George şi Lucia?

Cum-cum? Ochii căprui îi examinară scurt chipul iar Victor zâmbi slab:

- Ei, acum ştii ce-o să se întâmple nou pe-aici. Aşa că nu mai ai de ce să leşini, când o să-i vezi mâine împreună.

Îl prinse imediat de tricou:

- Stai aşa! Ce vrei să spui?

- Că în seara asta o s-o sfătuiesc să-i acorde şi lui o şansă. Ceea ce ea se va grăbi să facă, pentru că a găsit de fiecare dată motiv să-i ierte cioacele...

Adică ţinea la el! Lucia ţinea la naşi-su! Alelei... Or să sară scântei mari în centrul lor de minori! Prevedea o cafteală straşnică între Victor şi George...

- Oricum, e mai mult decât evident că noi doi, eu şi ea, nu avem nici o şansă să izbândim ca logodnici. Am fost amici buni; o să încerc să rămânem amici buni... Sau măcar cunoştinţe întâmplătoare care se salută pe stradă!

- O să rămâneţi mult mai mult de-atât. Cel puţin două luni de-acum încolo, subconştientul ei o să te ţină de *backup*.

- Numai că eu ştiu cum e rolul ăsta. Cât a fost cu interlopul, tot *backup* am fost. Şi nu mi-a plăcut chiar deloc! Aşa că n-am să accept postul ăsta. În plus, eu oricum o să dispar de tot, peste vreo 40 de zile...

Serios? Ridică mirat sprâncenele... Victor începu să râdă:

- Am o ofertă de job. Dacă se materializează...

Aha! Probabil că voia să plece din ţară! Numai el ştia... În fine! Victor porni spre uşă:

- Am fugit la culcare.

Se simţi oarecum... obligat să-l anunţe şi pe el asta:

- Mi-a spus s-o trezesc la opt.

- Stai liniştit - că nu rezist eu atâtea ore.

Cum adică? Victor ieşise; lui nu prea-i venea să-l oprească şi să-l pună să rostească cuvinte care dureau...

Era linişte în centru. Presupunea că copiii mâncaseră o supă de-aia delicioasă, "à la Violeta", şi-acum dormeau de trosnea mobila sub ei iar ei n-o auzeau...

Găluşca sforăia. Ştia el că sforăie! La cât de rotofeie era şi la cât efort făcuse ca să danseze ca Liana, era sigur că Octavian nu putea adormi de atâta sforăit! Carina lui o să moţăie deci şi ea; lucru care lui îi convenea mult, pentru că ieşea din tură la miezul nopţii. Moment tocmai bun pentru o discuţie prelungită... în doi...

Alexandru

Trase perdeaua şi intră în dormitor. Şi se minună şi el că aveau toţi loc acolo! Doamne, ce îngrămădeală era! Termenul "preşcolar" se cam amestecase cu "clasele 1-4". Şi era rău... că la noapte sigur n-or să încapă toţi în giga-patul ăla, de vreme ce o parte din ei se jucau în linişte pe canapea iar patul improvizat era plin-ochi...

- Alex!

Vlad îşi strigase bucuria în şoaptă şi se şi repezise la el! Se aplecă la timp şi reuşi să-l prindă. Şi-l ridică în braţe! Ah, Doamne! Doamne, ce minune de copil avea el aici! Doamne, ce minune de copil o să piardă în curând...

- Vezi? Ţi-am zis!

Da, îi zisese că erau prea mulţi. Îi şopti încet, la ureche:

- Numai că tu dormi cu mine la noapte; OK?

- OK. Unde?

- Las' că vedem noi! Aranjez eu...

- OK. Hai să te joci cu noi!

Hai! Deşi el avea aproape doi metri şi chiar nu vedea unde-o să încapă pe canapea...

- Uite! Stai tu pe canapea, iar eu stau la tine-n braţe! OK?

Şi-l privea lung, vesel nevoie mare... "Ah, Vlade, Vlade! Ce-mi faci tu mie, Vlade!" Se grăbi să întrebe:

- OK! Ce ne jucăm?

- Păi hai să jucăm păcălici.

- Dar voi vă jucaţi "Nu te supăra frate"...

- Lasă, că ne-am plictisit deja! Hai să jucăm păcălici!

Şi ia uite-l ce repede strica jocul şi aducea cărţile!

"Ah, Vlade, Vlade! Tu o să-mi semnezi sentinţa! Dar al dracului să fiu eu dacă n-am să mor fericit!"

Îl ridică şi-l aşează pe genunchi. Puştiul era de-a dreptul încântat - amesteca repede cărţile şi "decreta" pentru toţi copiii că acum jucau păcălici, iar dacă nu le convenea n-aveau decât să nu se joace cu ei! Mm...

Îi era frică să se gândească la asta. Îi era frică să ridice privirea spre fereastră şi să se gândească să-şi ceară totuşi scuze... Şi să-L roage să-i facă un favor...

George

Gaura din mijlocul şoselei se umpluse cu asfalt, de dimineaţă; asfaltul ăla se cam întărise. Asta era foarte important, pentru că în curând va trebui să dea drumul la trafic pe-acolo. Fusese nevoit să inventeze un nou mod de a circula pe Şoseaua Colentina; iar problema nu era inventarea dublului sens pe fiecare parte a crăpăturii. Problema erau podeţele improvizate peste care maşinile trebuiau să treacă pentru a face la dreapta, sau la stânga...

Paşii se apropiară în fugă:

- Şefu, avem o problemă la centru. Adică cred că o să avem o problemă la centru...

Da' ce se întâmplase? 40 era roşu ca racul şi gâfâia din greu; zâmbi slab:

- Ascult.

Subalternul lui coborî mult tonul vocii:

- A venit o duduie, care-l caută pe Alexandru Dumitrescu.

Poftiim? Se ridică:

- Nevastă-sa?

- Nu cred. Are 42 de ani în acte şi-o cheamă Bianca Popesco. Cu "o".

Aa... Adică ea avea 42 de ani, el avea 25... Hm!

- Şi zice că vrea neapărat să vorbească cu el. Omul nostru de pază s-a crăcănat tot în uşa blocului, ca s-o oprească. Duduia e chitită să intre şi pare uşor "cu trilu'" - că se vede că vine de departe şi-a făcut tot drumul pe jos...

- ... Şi cum arată duduia asta?

- Păi să ştii că arată la vreo 33-34, aşa; şi e "bine". E brunetă cu ochi negri şi, dacă mă-ntrebi pe mine, "se lucrează" zi-lumină. Că din spate să ştii că arată a liceu!

I-auzi! Începu să râdă:

- Spune-i omului nostru prin staţie să aştepte, că vii imediat. Iar când ajungi, o iei "de-o aripă" şi-o bagi înăuntru. Şi asişti la discuţie cu ambele urechi destupate bine, pentru că mă aştept să-mi raportezi cuvânt cu cuvânt discuţia asta.

- Bine, şefu'. Auzi? Da' cine e Bianca asta?

- Nu bănuieşti?

Nu, 40 nu bănuia... Iar el îşi cam pierdea zâmbetul, pentru că începea să înţeleagă cine era femeia aia de 42 de ani şi care erau relaţiile lui Alex cu ea...

- Du-te şi du-o sus - şi-o să afli. Dar aşa, ca "ghidaj"... Din centrul ăla nu iese nici un copil fără autorizaţie. Chit că va trebui să-i împuşti pe amândoi pentru asta.

- Am înţeles, să trăţi!

Şi gata - alergase afară. Acum, el avea o problemă...

Femeia asta, "Bianca - din spate liceu", o să încerce să-l ia pe Alex "la ea acasă". Mai ales după ce va afla că nevasta şi copilul "cu probleme" dispăruseră pentru totdeauna - iar el nu voia să ştie nimic de ei! Întrebarea lui era ce va face Alex! Putea fi tentat să plece cu ea şi să încerce apoi să-l înfieze pe Vlad... Putea fi tentat s-o oprească în centru şi să se mai gândească apropo de necesitatea recăsătoriei după divorţ...

Va aştepta raportul lui 40. Iar până venea raportul ăsta, se va concentra asupra operaţiunilor de curăţare a adăposturilor. Golirea Selgros-ului-problemă mersese ca unsă; curăţarea şi dezinfectarea lui se apropia de final şi părea că va fi un succes. Chiar acum, generalul lui strângea uşor din dinţi, cu ochii la monitor - semn că "gândea lucruri măreţe"...

Asta e! Or să le spele pe toate! La urma urmei, armata le spăla - nu? Generalul se ocupa, el îşi coordona oamenii... Era treaba generalului! Lui îi convenea aşa!

Lucia ştia cine era Bianca?

Aoleu! Muierea aia o să fie foarte nemulţumită, dacă Alex va refuza să plece cu ea! O să ridice vocea şi-o să trezească tot centrul! Iar asta însemna că, peste vreun sfert de oră, lucrurile se vor linişti la etajul trei, iar "spălarea rufelor" lui Alex pe palier "îi va face poftă" lui Victor...

Era nebun! Era dement! În loc să-şi facă socotelile, el se gândea că o s-o sărute şi gata - tot trecutul se va şterge cu buretele! Şi nu se referea la concediul ei, ci la tentativa lui de viol - şi uita că ea trebuia să uite tentativa lui, nu el! O luase razna! Era îndrăgostit lulea...

Ludmila

Trase un pic perdeaua sufrageriei şi-o privi lung pe Denisa: ea ce făcea? Dormea? Capul se ridică prompt de pe pernă, aşa că intră încetişor... Fu trasă pe canapea iar Denisa şopti:

- Avem o problemă. Mare!

Serios? Ce problemă? Femeia încerca să se ridice; îi oferi mâna şi-o trase serios... Ieşiră, iar Denisa o trase şi-i şopti la ureche:

- Am aici o fată de 12 ani, pe nume Codruţa. E fosta prietenă a lui Fabian.

Poftim? Denisa o privea lung, extrem de serioasă...

- ... Poftim?

- Fabian era îndrăgostit de o fată; o colegă de şcoală. Mergeau la acelaşi cerc de pictură, au mers în aceeaşi tabără... Mie nu mi-a zis nimic despre ea; iar atunci când Nicolae s-a scăpat şi m-a informat, băiatul meu mi-a spus că nu mai e interesat de ea. În realitate, erau prieteni. Am înţeles, din câte mi-a povestit prietenul lui, că mergeau la plimbare în parc, în doi...

Aha! Acum înţelesese!

- În tabără, şi-au făcut reciproc portretul. Iar în noaptea aia... În noaptea aia, Fabian i-a scris că nu vrea să-şi ia adio de la floarea care a stârnit roiul de fluturi din sufletul lui; dar că o ia cu el în gând - şi-o să-i fie mai uşor...

La dracu! Floarea care a stârnit roiul de fluturi din sufletul lui? Copilul ăla... La dracu! Îşi şterse scurt lacrimile şi oftă:

- Şi ce facem? Vrei să vorbesc cu Lucia, s-o trimită în alt centru?

- Nu; mai bine nu. Pe mine m-a recunoscut în clipa în care a intrat; şi eu am recunoscut-o, pentru că am văzut portretul... Las-o. E mai bine pentru ea să stea aici.

- Dacă o vede Nicolae, s-ar putea

- Nicolae n-o vede decât dacă intră la mine-n sufragerie. Şi

nu intră - că l-am rugat eu să mă lase-n pace. Aşa că o să încerc s-o ţin numai în camera asta. Iar dacă vrea la toaletă, o să te strig pe tine. Şi ştii tu cum să-l expediezi de pe palier...

Aproba cu capul, deşi ştia bine că atunci când un lucru putea să meargă rău, el va merge rău... Denisa îi întinse o hârtie:

- Am scris aici tot ce mi-a povestit ea. Sfatul meu e să înghiţim toţi calmante şi s-o lăsăm în pace. O să apară şi maică-sa... atunci când o să apară!

OK! Oricum, intenţiona să citească cu mare atenţie hârtia aia! Denisa o privi lung... şi zâmbi:

- E altfel. E specială. Fabian al meu n-avea gusturi rele!

Aoleu! Cuvintele alea erau foarte... nepotrivite pentru starea de spirit pe care-ar fi trebuit s-o aibă femeia asta! Cât de curând, o să trebuiască să-l roage pe George să urgenteze un pic găsirea lui Eduard. Sau mutarea Denisei la părinţi, în partea cealaltă a ţării. Nu era deloc OK...

O conduse înapoi în sufragerie şi-o ajută să se aşeze pe canapea. Şi privi lung copiii care dormeau pe mega-pat...

- Cea cu părul strâns, din colţ.

Ea era Codruţa?... Într-adevăr, avea trăsături frumoase. Numai că dormea în capătul celălalt al camerei - semn că încerca să fie cât mai nevăzută... Se grăbi să iasă.

Trebuia neapărat să discute cu Lucia! Fata aia nu putea rămâne aici din simplul motiv că Denisa nu putea pleca la spital iar Nicolae nu putea pleca cu Renata-n braţe pe străzi! Trebuiau să găsească alt centru pentru minori pentru fata asta. Şi cum asta era destul de greu, dată fiind situaţia din oraş, tare se temea că veneau vremuri grele în centrul lor...

Victor

Era aproape cinci. Era obosit - nu dormise cine ştie ce azinoapte. Era şi îngândurat...

Nu putea să adoarmă. Stătea lungit în pat, cu ochii închişi, iar mintea lui zbura la mare... La bileţelul cu "Te iubesc"... La clipele lor frumoase. Iar adineauri tocmai îşi amintise întunericul din dormitorul ei - şi cuvintele ei. Lucia îi spusese că îi lipseşte o familie. Pe-atunci, îşi dorise să întemeieze acea familie alături de el. Cu el. Să facă un băieţel, pe care el să-l tundă... Lucia simţise atunci că greşise faţă de el. Oare se gândise numai la Leo? Sau îl calculase şi pe Omar? Şi pe specialistul în acvarii? O privea lung...

Şi reînchise ochii - amintirile frumoase tocmai se urâţiseră. Pentru că femeia asta frumoasă, specială, care-şi dorea o familie compusă din el şi ea şi copilul lor, avea secrete. Nu i le spunea şi lui; le gândea pe tăcute, iar el habar n-avea cum să le afle. N-o să meargă la nesfârşit şmecheria aia cu şterpelitul agendei şi cu interogarea vecinilor! Pentru Dumnezeu! Oare femeia asta frumoasă şi specială se aşteptase ca el să-i... "ghicească" cumva secretele alea? Îi dăduse oare nişte indicii apropo de secretele ei, iar el nu le văzuse? Nu mai ştia...

Oricum, Lucia nu-l voia pe el. Lucia nu putea întemeia o familie alături de el. Nici el nu-şi putea trăi restul zilelor alături de o femeie care era poliţistă 24 din 24. Chiar dacă se schimba de uniformă când ajungea acasă, chiar dacă Lucia mică ieşea din Lucia mare atunci când era în apartamentul ăsta, Lucia mică era un fel de "mini-poliţistă". Avea senzaţia că femeia frumoasă şi specială era şi al dracului de isteaţă. Mult prea isteaţă pentru el. Chiar şi simplul efort de-a se gândi la asta îl ameţea...

Deschise ochii şi-o privi lung... Şi se ridică - nu, nu va reuşi să adoarmă. Cât era ceasul?... Aproape cinci. Doamne, ce greu trecea timpul!

Ieşi încetişor pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Uşa blocului scârţâia chiar acum...

- 40! Urcăm!

Nicolae aprinse lanterna... şi şovăi preţ de-o clipă:

- ... Urcaţi.

Aduceau alţi copii? Erau nebuni! Păi unde îi mai înghesuiau şi pe ei? George exagera... Făcu un pas în stânga şi privi lung printre balustrade. Şi simţi nevoia să răsufle uşurat: era o mămică...

Gata; urcau şi ultimele trepte. Mm, ce frumuşică era! "Se ţinea bine" mămica asta! Era sexy! Era unsă cu toate alifiile din import - şi sigur avea timp de sală! Bruneta era "fierbinte"...

40 o trase pe femeie în faţa lui Nicolae şi anunţă scurt:

- Doamna îl caută pe Alex.

Oopaa... Nicolae era palid ca lămâia, dar nu se pierdu cu firea:

- Victore, îl chemi tu?

Ce frumos "pasase răspunderea"! Încercă să-şi ascundă gândurile alea cu "oopaa":

- Cine să-i spun că-l caută?

- Bianca.

Şi uite cum Nicolae făcea stânga-mprejur cu o viteză mult superioară navetei spaţiale Enterprise! Se grăbi şi el spre apartamentul 15 - că juristul tocmai îi confirmase calculele. Doamna Bianca era "o bună prietenă" de-a fotomodelului Alex... Hm!

Lucia lui avea vecini ciudaţi. Extrem de ciudaţi! Dar probabil că şi el avea vecini ciudaţi pe palier - doar că nu stătuse niciodată să-şi bată capul cu mizeriile din vieţile lor! Probabil că nici ei nu se întrebaseră vreodată ce hram purta stilistul şi pe unde-şi petrecea viaţa personală...

Intră în 15 şi trase scurt perdeaua dormitorului. Alex era vesel; tocmai trăgea o carte din mâinile minorului Vlad. Realiza acum că, dacă Alex spunea "Hai", o să trebuiască să-i dea un pumn în plină figură ca să-i poată lua copilul...

- Ce-i?

Oftă scurt:

- Te caută cineva.

Alex era mirat:

- Cine?

- Bianca.

Alexandru

Cee? Bianca? Ei, hai - că asta era chiar culmea! Lăsă cărţile pe canapea şi se ridică cu tot cu Vlad. Iar Victor se aşeză central în cadrul uşii:

- Lasă copilul aici.

Poftim?

- ... Poftim?

- Lasă-l pe Vlad aici.

De ce? Ce-i venise? Stilistul plecă uşor capul într-o parte şi rosti răspicat, în engleză:

- Dacă pleci, pleci singur.

I-auzi! Bufni într-un hohot straşnic:

- Doamne, nu te credeam aşa glumeţ!

Îl împinse cu fermitate şi ieşi. Şi se grăbi să ajungă pe palier - adică Bianca venise după el? Uau!

Da; ea era. Şi era prăfuită bine, semn că venise pe jos. Femeia asta era nebună! Bianca zâmbi slab:

- Bună, Alex.

- Bună, Bianca.

Ochii negri "investigară" scurt chipul lui Vlad; se grăbi să scurteze mult discuţia:

- Sunt voluntar într-un centru pentru minori rătăciţi. Tu? Tot voluntară? Sau în vizită?

O luase repede şi-i cam stricase planurile şi socotelile. Iar prezenţa lui Vlad în braţele lui era o surpriză pentru ea - că se aştep-

tase să-l găsească cu Ionuţ... Ridică scurt sprâncenele: deci? Ea ce căuta acolo? Se oferea voluntar în centrul lor?

- ... Am venit să văd dacă aţi scăpat cu bine.

- Da. Am scăpat cu bine.

- ... Nu vreţi să veniţi la mine?

- ... Poftim?

- Am reuşit să închiriez o vilă cu două etaje. O parte din angajaţi sunt deja acolo. Nu vreţi să veniţi şi voi?

- ... Adică ai închiriat o vilă pentru angajaţi?

- Da.

- Da' ce-ţi veni?

- Ce-mi veni, îmi veni şi gata! Vreţi să veniţi şi voi, sau nu?

Bianca închiriase o vilă... cu două etaje... pentru angajaţi... Ei, pe dracu! Bianca "mirosise" posibilitatea de a impresaria mai multe fotomodele - că doar era stare de criză majoră iar doritori de senzaţii tari pe bani puţini erau destui! Mai ales dintr-ăia de care cunoştea ea - pe care cutremurul îi prinsese în vila personală! Zâmbi slab şi decise să scurteze la maximum discuţia aia:

- Nu.

Ochii negri coborâră spre ciment... şi reveniră spre el, cu o privire mult mai edificatoare de data asta:

- Gândeşte-te bine. Eu cred că ar trebui să discutăm la modul cel mai serios, noi doi.

Zău?! Bianca se apropie de el şi coborî mult tonul vocii:

- Despre noi doi. Mirela unde e?

Îl mută pe Vlad pe braţul stâng şi se sprijini de perete:

- Nu e aici. Deci tu zici că noi doi trebuie să discutăm despre noi doi...

- Da. La modul cel mai serios. N-ai venit la prezentare.

- Nu, n-am venit.

O secundă de tăcere...

- ... Nu ştiu dacă ai observat - dar am planuri serioase în privinţa noastră.

- Oo, sigur că le-am observat! Ultima oară, plănuiai să mă impresariezi!

- Nu la asta mă refeream.

- Atunci la ce te refereai?

Prezenţa lui Vlad o încurca teribil; puştiul se uita lung la ea - şi era evident că n-avea probleme cu auzul... Bianca schimbă din nou subiectul:

- ... Unde e Mirela?

- A plecat cu amantul peste Prut.

Uau, ce uimită era! De ce? Nu se aşteptase la răspunsul ăsta?

- ... Şi Ionuţ?

- Închipuie-ţi că l-a luat cu ea!

Şi-acum ce mai zicea doamna impresară?

- ... Şi sunt în Republica Moldova acum?

- Habar n-am - şi să ştii că nici nu mă interesează unde sunt ei acum. Nu sunt cu mine - iar chestia asta mă bucură mult.

Fusese destul de explicit, după părerea lui. Iar Bianca nu-l dezamăgi - se repezi să primească certitudinea că înţelesese corect:

- Divorţezi?

- Evident!

- Dacă i-l laşi ei pe Ionuţ, îi plătesc eu tratamentul.

- Tu? Ce obligaţie ai tu faţă de copilul meu?

- Dacă vii să discutăm serios, s-ar putea să am.

Zău! Ridică o sprânceană, cu subînţeles:

- Şi cam care-i tema discuţiei?

- Noi doi.

- Angajatul şi patroana?

- Alex şi Bianca.

- Oo, o discuţie despre noi doi...

- Da. O discuţie serioasă despre noi doi.

Hai, gata - că se săturase de circul ăsta! Îl lăsă pe Vlad jos şi-l întoarse spre uşa apartamentului 15:

- Închide ochii şi astupă urechile.

Puştiul se conformă prompt; iar el reveni spre ea, făcu un pas şi-o îmbrânci cu putere:

- Eu tocmai am demisionat! Iar alte lucruri nu avem de discutat! *End of story*!

Bianca făcu doi paşi în spate... şi nu fugi spre scări - făcu un pas spre el:

- Nu te înţeleg! Tu nu-ţi doreşti un copil normal?

- Oo, Doamne! Ba da! Şi habar n-ai tu câţi copii normali o să înfiez eu!

- Dar nu-ţi doreşti să ai tu un copil normal? Care să fie al tău?

- Şi pe care să mi-l facă o matroană de 42 de ani? Nu!

Gata - se făcuse stacojie! Se grăbi să arate spre scări:

- Du-te înapoi, la vila aia pe care-ai închiriat-o, şi fă copii cu alt angajat. Eu am demisionat.

Ochii negri erau furioşi; el vedea, cu coada ochiului, feţele lungi ale lui Victor şi Nicolae - şi-i venea să râdă... Bianca scrâşni printre dinţi:

- Şi păreai inteligent!

Trebui să facă doi paşi mari ca să ajungă la ea - pentru că şi ea făcuse un pas în spate, atunci când realizase că "Alex - amantul pasional" se cam înfige spre ea - şi n-o face cu planuri de căsătorie în minte. O prinse de braţ şi-o smuci spre scări:

- Am fost oricum mai inteligent decât tine!

O opri în capul scărilor şi-i mârâi la ureche:

- Că te-am călărit "fără număr" şi m-ai plătit mult peste cât "merge" piaţa. N-am să te iau de nevastă, drăguţă! Şi nici n-am să accept vreodată să mă impresariezi tu! Cât despre copil...

Şi-o privea lung... Bianca l-ar fi plesnit peste ochi, dacă n-ar fi ţinut-o aşa, strâns şi foarte "ciobăneşte". Aşa că se grăbi să-i şoptească acele cuvinte care-o vor face să-l şteargă definitiv din memorie:

- Dacă nu te-a dus capu' să rămâi borţoasă pe şest, nu văd de ce-aş risca să-l fac cu una ca tine.

O îmbrânci spre scări; 40 îi anticipase planul, aşa că se aşezase în mijlocul treptelor şi-o prinsese bine... Îi întoarse spatele şi porni spre Vlad:

- Hai, uşcheala de-aici!

Bianca bufni într-o rafală de suspine:

- O să-ţi pară rău!

- Daa...

- O să sfârşeşti muncitor necalificat! O să am eu grijă!

- Păsărică, n-ai tu atâta inteligenţă să mă "faci" pe mine!

- Poţi să-ţi iei adio de la modelling în Uniunea Europeană!

- Hai sictir!

Se aplecă şi-l săltă pe Vlad în braţe:

- Hai să jucăm păcălici.

Puştiul se grăbi să-l ia de gât:

- Cine e tanti asta?

- O proastă. Las-o-ncolo! Hai! Unde-am rămas? Eu trăsesem de la tine, nu?

Intră în dormitor şi se reaşeză pe canapea. Şi-şi luă cărţile: da, el trăsese de la Vlad înainte ca Bianca să-i întrerupă. Trăsese un 3, aşa că tocmai mai făcuse o pereche. Bun! Îi oferi cărţile lui. Vlad îl privea lung şi nu trăgea o carte...

- Ce-i?

- ... Cine e tanti? Şi de ce i-ai vorbit aşa urât?

- Tanti e fosta mea şefă.

- Şi te-a supărat rău?

- Foarte rău. A încercat să mă despartă de soţia şi băiatul meu.

- Şi-ai lăsat-o?

- Bineînţeles că nu!

- Şi-atunci de ce-a mai venit până aici?

- Ca să-mi aducă aminte că ea încă mai aşteaptă ca eu să-mi părăsesc soţia şi băiatul şi să mă mut cu ea.

Aşa - că era destul de mare ca să ştie de-astea. Părinţii lui erau divorţaţi - nu?

- Aa... Şi tu ce faci? Te muţi cu ea?

- Păi n-ai văzut că i-am dat brânci pe scări?

- Ba da... Alex, unde e băiatul tău?

- A plecat cu maică-sa.

- ... Şi nu ţi-e dor de el?

- Nu.

- ... Nu ţi-e dor de băiatul tău?

- Nu. Ne jucăm?

Puştiul se grăbi să tragă o carte şi să exclame:

- Aha! Gata, acum te bat!

Ei, na! Nu-l bătea deloc, că avea şase cărţi în mână! Vlad sesizase că subiectul nu-i convenea şi schimbase subiectul! Iar el realiza, în momentele astea, că Ionuţ n-ar fi reuşit niciodată să ajungă să perceapă stările de spirit aşa şi să reacţioneze spontan aşa... Pentru el, şi traversatul ar fi fost o problemă majoră! De ce să încerce să se mintă? Nu era oare evident că, dincolo de orice durere sufletească, chiar şi el trebuia să fie obiectiv şi să accepte faptul că recuperarea lui Ionuţ nu s-ar fi sfârşit niciodată? Cu toate biluţele şi toate siropelele şi toate sfaturile Liviei, recuperarea...

Livia supravieţuise? Se salvase? Unde era Petre acum? Privi scurt stânga-dreapta şi-l văzu imediat pe puştiul care desena ceva într-un caiet:

- Dă-mi şi mie o hârtie şi-un pix.

Le primi imediat. Deci pe puşti îl chema Petre, împlinise cinci ani, pe mama lui o chema Livia... Iar el lucra cu Elvira. Atâta ştia despre el. Împachetă hârtia şi-o îndesă bine în buzunar, să n-o piardă. Şi reveni spre Vlad:

- Hai să vedem cum mă baţi! Ia să vedem...

Nicolae

Uşa blocului scârţâise scurt. Acum scârţâia prelung, semn că arcul încă era bun iar femeia brunetă tocmai plecase definitiv şi din centrul pentru minori, şi din viaţa lui Alex...

Deci ea era "celebra" Bianca! Păi putea spune că Alex era norocos! Soţia lui fusese fotomodel, clienta lui era "super"... Şi, aşa cum mârâise adineauri Alex, era şi fraieră. Pentru că, una la mână, îl plătise peste preţul pieţei; a doua la mână, nu fusese isteaţă să rămână gravidă pe şest. Şi-a treia la mână, pe care-o gândea doar el, era foarte prostuţă pentru că îl anunţase şi pe Alex cât de mult îşi dorea ea ca, la 42 de ani, să se căsătorească cu angajatul favorit. Venise după el prin praf şi microbi, mai că nu spusese "te implor, mută-te la mine", se oferise instantaneu să-i plătească ea tratamentul copilului, se oferise instantaneu să-i facă ea un copil perfect... Şi se mai şi întorsese lângă el, după primul brânci! Nu se îndoia că acea Bianca, şefa "foarte bine" a agenţiei de modelling la care fusese angajat Alex, putea "cina" cu orice angajat îşi dorea ea! În plus, auzise azi substantivul "matroană"... Şi auzise ceva şi despre "impresariere"...

Nu se gândise niciodată că Alex... În fine!

Ieşi pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Victor zâmbea slab şi-i şopti încetişor la ureche:

- Încep să mă întreb ce-or crede vecinii mei despre mine...

- De ce - şi pe tine te caută patroane de agenţii de modelling?

- Nu. Dar, aşa... Nu mă aşteptasem ca tocmai Alex... care are un copil cu probleme...

- Nu te aşteptai să-şi înşele nevasta?

Victor aprobă, aşa că-i şopti la ureche:

- N-a avut încotro. De la Bianca făcea rost de banii pentru terapia copilului. Şi, din câte am auzit eu prin zid la un moment dat, cât timp el era la Bianca, nevastă-sa lăsa copilul la televizor şi "presta" în dormitor.

Era uimit! Completă:

- Ei stau cu chirie aici.

Acum Victor aprobă şi oftă greu:

- Oricum, mă gândesc foarte serios la ceea ce gândiţi voi despre mine.

Bufni în râs şi-l bătu prietenește pe umăr:

- Stai liniştit! Uită-te la mine! Adică, în fine - uită-te la noi toţi! Cred că numai apartamentul 15 e ireproşabil!

Victor aprobă şi oftă greu:

- Mă duc să mănânc ceva.

- Nu vrei să te culci totuşi?

- Nu pot să dorm. Până nu-mi iau presiunea asta de pe inimă, nu pot. Am stat lungit comod, am căscat cât am putut eu de tare...

Adică voia întâi să se certe cu Lucia! OK!

- Păi du-te şi...

- O las să mai doarmă măcar o oră.

- Şi-ţi ajung şase ore de somn?

Aproba şi se îndepărta... Aruncă ţigara şi reveni în fotoliu.

Deci ea era Bianca... Straşnică patroană! Straşnică partidă, la urma urmei! La 42 de ani, arăta foarte bine, era patroană de agenţie de modelling şi matroană de fotomodele. Şi ahtiată după angajatul Alex. După părerea lui, angajatul ăsta era fraier că nu se muta la ea! După cum observase el, ar fi fost floare la ureche pentru Alex s-o lălăie cu mariajul vreo patru-cinci ani! Întâi trebuia ca el să divorţeze; iar în timpul ăsta Bianca urma să facă copilul! Pe urmă, să facă întâi botezul şi apoi să se căsătorească! Şi-apoi căsătoria trebuia să fie o chestie pe care copilul să n-o întrerupă cu urletele şi plânsetele lui - şi-apoi cu tropăitul şi curiozitatea lui... Şi tot aşa! Şi, la urma urmei, ce l-ar fi împiedicat pe Alex să se recăsătorească... şi-apoi să re-divorţeze? Şi să rămână şi cu copilul, pe motiv că ea era, totuşi, matroană?

Alex spusese un "Nu" ferm. Foarte ciudat...

Tresări - ce se auzea? Parcă era scandal - şi se auzea de afară!

Se grăbi să intre în bucătăria din 13; auzea nişte ţipete... Escaladă pervazul şi deschise larg geamul balconului. Şi sesiză imediat că zgomotul venea dinspre strada Maior Băcilă. Cineva urla "Stai că trag!". Şi parcă alerga un batalion întreg pe strada aia!

Au!

Se grăbi să revină în balcon şi să închidă geamul. De tot. Nu-i venea să creadă! Aia fusese o împuşcătură! Şi fusese urmată de un ţipăt!

Reveni pe palier şi întâlni imediat privirea serioasă a lui Mugur. Mormăi ca pentru el:

- A început nebunia. Armata trage de-adevăratelea!

Teo ieşi şi el din apartamentul 15:

- Hai, Mugure; hai, ca să ne întoarcem repede.

- Păi unde plecaţi?

- George a spus să aducem o baterie de maşină şi să meşteresc o adaptare pentru staţie. Ca să putem vorbi cu cortul, în caz că avem vreo urgenţă.

- OK; dar nu vă duceţi departe!

- Doar până în parcarea din spatele blocului.

Mugur zâmbi:

- Dacă nu cumva au trecut "băieţii veseli" mai devreme...

Coborau amândoi, grăbiţi... Era ciudat; buna înţelegere dintre ei era cel puţin ciudată. Din câte înţelesese el, Mugur fusese prieten cu Violeta, în tinereţe. Prieten în sensul de... "prieten". Iar mama lui se opusese nu o dată, ci de două ori - semn că fuseseră împre-

una, apoi el rupsese relaţia şi-apoi probabil că tot el se întorsese iar ea îl iertase... Şi-apoi tot el rupsese relaţia. Şi-acum uite că individul apăruse aşa, pe nepusă masă - şi probabil că-i făcuse Violetei ochi dulci pe la geamuri înainte să se dezmeticească şi să-l vadă şi pe uriaşul întors din cursă... Iar Teo îi vorbea de parcă erau cei mai buni amici! Îl lua cu el peste tot, meştereau împreună...

Zâmbi slab: păi normal că Teo îl căra pe Mugur după el peste tot! Nu putea să plece nicăieri ştiind că individul rămânea nesupravegheat, în preajma Violetei! Cum era vorba aia? "Ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape"! Înţeleaptă vorbă! Ludmila avea peste 60 de copii de îngrijit iar Teo avea totuşi o vârstă la care avea pretenţa să-şi apere singur căsnicia! În spatele tiristului vorbăreţ, glumeţ, descurcăreţ şi parcă un pic cam repezit se ascundea un bărbat foarte calculat, foarte inteligent, care conducea lucrurile din umbră şi îndrepta discret evenimentele pe drumul care-i convenea lui. Teo tiristul era un soţ şi un tată de nota zece...

Se aşeză "în post" şi puse pistolul în poală. Copiii erau liniştiţi; se jucau. Violeta stătea cu copiii lor, în dormitor... Victor ieşi din bucătărie şi porni spre el. Îşi impuse să nu-l mai privească. Stilistul intră în 12. Oare se ducea s-o trezească? Spera din tot sufletul că nu; spera s-o lase să se odihnească şi ea. Şi-aşa, pentru Lucia o să fie un şoc ruperea logodnei! Poliţista nu se logodise cu stilistul din plictiseală! Şi nici din prea multă singurătate! Ceva sentimente existau în sufletul ei! Şi ceva planuri de viitor... O să fie greu...

Alexandru

Vlad întoarse cartea spre el:

- Şi cu asta te-am bătut!
- Aşa e. M-ai bătut din nou. Eşti norocos, ce mai!
- Eu ştiu?!

Cum adică? Puştiul îl luă de gât şi lăsă capul pe umărul lui:

- Alex, tu crezi că mami o să vină după mine?
- Nu ştiu. Aşa ar trebui!
- Şi crezi că o să vrea să stea cu mine aici?
- Sincer să fiu, cred că o să vrea să mergi cu ea în Italia.
- ... Crezi tu?
- Da. Ea şi-a găsit un serviciu acolo, a închiriat o cămăruţă undeva, şi-a făcut prieteni şi prietene, a învăţat limba italiană... Viaţa ei e acolo acum. Şi e normal să vrea să stea acolo. Oricum, acolo o să fie mult mai bine decât aici! Dă-ţi seama câte clădiri s-au prăbuşit aici - şi câte or să se mai prăbuşească! Ţevile de apă s-au spart, cablurile de curent s-au rupt... Până or să repare toate astea, o să dureze ceva-ceva! E mai bine pentru tine să pleci acolo, cu ea.
- ... Alex...
- Da, Vlad.
- ... Eu nu vreau să plec de aici.
- Va trebui să discuţi asta cu mama ta.
- ... Şi să ştii că nici cu ea n-aş prea sta. Ea e mereu nervoasă şi ţipă - şi nu-i place nimic din ce fac...

Deci era o javră cu chip uman, care-şi chinuia copilul! Minunat! Mm...

- Alex...
- Da, Vlad.
- ... Tu pleci undeva?
- Păi... Păi cred că eu o să mă întorc în Târgovişte.
- ... Da' rămâi tot în România, da?
- Da. De ce?
- ... Pentru că mie mi-ar place să stau cu tine.
- Şi mie mi-ar place foarte mult să stai cu mine. Numai că nu eşti copilul meu, aşa că, dacă vine mama ta, va trebui să pleci cu ea.
- ... Alex...
- Da, Vlad.
- ... Tu îl iubeşti pe băiatul tău?
- Da.
- ... Sigur?
- Da. De ce?
- Pentru că ai zis că nu ţi-e dor de el.
- Ţie ţi-e dor de mama ta?
- ... Uneori mi-e dor de ea. Dar uneori nu mi-e dor de ea.
- Aşa sunt şi eu; uneori mi-e dor de băiatul meu, dar alteori nu.
- ... Şi pe tine te-a supărat băiatul tău?
- Da; dar...
- ... Crezi că băiatul tău se întoarce?
- Nu. Nu se mai întoarce niciodată.
- ... Eşti tu sigur că nu se întoarce niciodată?
- Da.
- ... Nici dacă mămica lui păţeşte ceva, iar el rămâne singur?
- Nici dacă. Ionuţ n-o să se întoarcă niciodată la mine.
- ... De ce? L-ai supărat rău?
- Nu ştiu; nu cred. Băiatul meu e bolnav.

Ochişorii negri îl priviră lung, serioşi:

- De ce? Ce boală are?
- Are... Nu ştiu cum să-ţi spun; e ca şi cum are sufletul într-o cutie încuiată. Exact ca mămica ta. Pentru el, eu nu sunt tăticul lui; eu sunt doar omul ăla care-i aduce bomboane şi-i cumpără jucării şi-l plimbă cu maşina... El nu mă strânge niciodată în braţe, aşa cum mă strângi tu. Şi nici nu stă la discuţie cu mine. El nu vorbeşte cu nimeni, nu iubeşte pe nimeni, nu se joacă cu nimeni...
- Şi eu am o colegă, la grădiniţă, care face la fel. Le-am auzit pe educatoare când ziceau că e autistă.
- O fi...
- Alex, da' ce înseamnă autistă?

Oftă greu... şi încercă să-i explice cu cuvinte uşoare, pe înţelesul lui:

- Înseamnă că în căpşorul ei s-a produs o defecţiune, la creier. Ea nu poate să fie atentă la oameni, la maşini, la păsări... la tot ceea ce este în jurul ei. Ea e atentă doar la un singur lucru, care-o interesează - la televizor, sau la păpuşi, sau la o jucărie anume. Pentru că nu e atentă la noi, nu vede şi nu aude cum vorbim noi şi ce facem noi. Şi nu poate să înveţe cum se numesc lucrurile, cum şi ce fac ceilalţi copii şi cum fac oamenii mari. Tu înveţi totul pentru că eşti atent în jurul tău; ea nu e atentă decât la jucăria ei. Şi, în timp ce tu te faci şi mai mare şi mai deştept, ea rămâne doar cu păpuşa. Iar diferenţa dintre tine şi ea creşte tot mai mult... Tu înveţi tot mai multe cuvinte şi faci propoziţii tot mai complicate, în timp ce ea nu învaţă nimic. Şi-atunci când tu vrei să te joci cu ea, ea fuge de tine - fiindcă nu ştie ce vrei să faci. Te vede că vii spre ea şi spui ceva ce ea nu înţelege, după care poate că întinzi mâinile sau jucăria spre ea... Ea nu te-a văzut niciodată făcând aşa cu ceilalţi copii, pentru că nu a fost atentă la tine şi la ceilalţi copii. Şi-atunci ea se sperie - ţipă şi te împinge, sau se ascunde de tine. Tu nu mai încerci să te joci cu ea, pentru că ştii cum a făcut prima oară; ea nu reuşeşte să se apropie de alţi copii, chiar dacă părinţii ei i-au dat între timp nişte medicamente şi acum e atentă. Tu nu vorbeşti cu ea, aşa că ea nu poate să înveţe să vorbească de la tine... Tu creşti mare aici...

Şi arăta spre cap...

- ... Iar ea rămâne mică aici...

Şi arăta tot spre cap... Vlad oftă greu:

- Să ştii că îmi pare rău că nu m-am jucat şi cu ea. Eu aş fi vrut; dar mamaia mi-a zis să nu mă apropii de ea, pentru că e periculoasă.
- Serios? S-a luat vreodată la bătaie cu alt copil?

- De vreo două ori. Dar nu i-a bătut - doar a ţipat la ei şi le-a dat brânci.

- Asta pentru că avea nevoie de o fată, cam cum e Carina, care să stea mereu cu ea, care să-i explice fiecare lucru şi fiecare cuvânt pe care-l spuneţi voi şi care s-o ajute să înţeleagă că copiii ăia nu veneau la ea ca s-o bată, ci doar ca să se joace cu ea.

- ... Da' să ştii că stătea mereu singură! Nu era nici o fată cu ea!

- Probabil că părinţii ei nu aveau bani să angajeze o fată care să stea mereu cu ea. Fata asta trebuie să ştie multe lucruri; trebuie să ştie cum să vorbească cu ea, ca s-o ajute să înţeleagă şi să înveţe. Fetele astea care stau cu copiii autişti învaţă asta la o facultate specială...

- Aa...

Oftă greu:

- Nici eu n-am avut bani să-i angajez o fată de-asta băiatului meu. Şi n-am putut să-l duc la grădiniţă. Acum, în septembrie, s-ar fi dus şi el prima oară, în grupa mijlocie...

- Şi luai şi o fată de-asta ca să stea cu el?

- Nu. Costă mult. L-aş fi dus în continuare la doctorul lui, unde făcea un fel de lecţii şi învăţa denumiri de obiecte şi multe-multe altele... Şi l-aş fi lăsat de dimineaţă la grădiniţă, cu speranţa că o să priceapă el ceva până la urmă. Şi că o să se obişnuiască şi cu copiii, şi cu educatoarea... şi cu lecţiile şi jocurile...

- ... Alex...

- Da, Vlad.

- ... Pot să rămân cu tine?

Oof, Doamne! Îl strânse cu putere în braţe şi-i şopti la ureche:

- Din tot sufletul meu îmi doresc să rămâi cu mine! Şi să fii băieţelul meu! Numai că asta nu se poate, dacă mama ta nu e de acord să te lase cu mine. Şi nu cred că o să fie de acord.

- Atunci ştii ce facem? Eu plec cu ea - şi mă cert cu ea şi-o fac să se enerveze şi să mă aducă înapoi. Şi rămân cu tine; bine?

- ... Lasă, că vedem noi cum facem. Găsim noi o cale!

Vlad aprobă şi tăcu. Iar el oftă greu...

Era sigur că George aflase despre vizita Biancăi. Se aştepta deci ca, la prima venire în centru, poliţistul să-i zâmbească cu subînţeles - fiindcă era prea domn ca să râdă în hohote apropo de invitaţia Biancăi şi refuzul lui! Atunci o să se ducă la el şi-o să-i spună că n-are nevoie de nevastă, ci de minorul Vlad. Şi că, până nu reuşea să-l treacă legal pe minorul Vlad pe numele lui, nu va face nimic altceva - nu-şi va căuta serviciu, nu-şi va căuta locuinţă, nu se va interesa dacă Mirela şi Ionuţ erau bine sau nu...

Chestorul principal George Mocanu trebuia să înţeleagă că Alexandru Dumitrescu nu glumea atunci când spunea că va face tot ceea ce era omeneşte posibil ca să i se încredinţeze minorul Vlad Enache. Acum, chestorul principal punea toate acţiunile lui pe seama... furiei cauzate de fuga nevestei cu tot cu copil. Şi pe seama cutremurului. Şi pe seama şocului plăcut pe care-l trăise atunci când minorul Vlad Enache îl considerase cel puţin asistentul lui maternal. Chestorul principal trebuia să ştie...

George

Mâna care îl bătu uşor pe umăr îl făcu să tresară:

- Şefu'...

Aa, 40! Îi făcea semn să iasă afară... OK! Se ridică şi ieşi, iar tânărul zâmbi cu subînţeles:

- Şefule, nu prea pot să-ţi zic discuţia cuvânt cu cuvânt; că au spus multe cuvinte, iar eu nu m-am aşteptat chiar la tot ce s-a spus acolo. Dar aşa, în mare, să ştii că Bianca asta e şefa agenţiei de fotomodele la care e el angajat. Din câte zice el şi suspină ea, se pare că ea patronează o mică afacere cu "fetiţe". Şi cu "băieţi".

- Organizează distribuţia?

- Da. Şi are o teribilă slăbiciune sufletească pentru el; fiindcă a bătut Bucureştiul până aici ca să-l invite, cu tot cu nevastă şi copil, în vila pe care a închiriat-o pentru angajaţi.

- ... Adică ea a închiriat o vilă pentru angajaţi!

- Şi angajate, bineînţeles! Presupun că nu s-a dus să-i invite chiar pe toţi angajaţii în vila aia, ci numai pe unii dintre ei...

- Exact. Şi zici că pe el l-a invitat cu tot cu nevastă şi copil?

- Da, iar când a aflat că nevasta şi copilul au plecat iar el nu le duce dorul mai deloc, ştii ce-a zis doamna matroană? Că trebuie să discute despre ei doi. Şi-o să râzi - dar ea visa la o discuţie de-aia cu verighete şi bebeluş...

- Bebeluş?

- Da.

- Câţi ani ziceai că are?

- 42 în acte.

- ... Iar el ce-a zis?

- El? I-a dat brânci pe scări şi-a anunţat-o că tocmai a demisionat. Şi i-a zis că are destui angajaţi care să-i facă copii!

- Aşa i-a zis?

- Da. I-a zis că el înfiază - că are de unde să înfieze copii normali. Şi că, dacă n-a fost deşteaptă până acum ca să rămână gravidă pe şest, n-are rost să se-apuce el să facă copii cu aşa o femeie... lipsită de perspicacitate!

Ia uite-l ce râdea! El zâmbea doar:

- E ciudat. E însurat cu o fotomodelă, dar se culcă cu şefa de 42 de ani!

- Care-l plăteşte peste preţul pieţei.

Cum?

- Da. Alex o "rezolva" pe bani.

Aoleu! Acum calcula el... Îşi trecu scurt mâna prin păr:

- Pentru tratamentul copilului. Ea unde e acum?

40 nu mai zicea nimic, pentru că nici el nu se gândise vreo clipă că Alex nu strângea bani ca să-şi ia yaht...

- Bianca asta unde e acum?

- A plecat, suspinând şi ştergându-şi lacrimile şi bombănindu-l "la greu". Habar n-am unde se duce - că nu m-a mai băgat în seamă, după ce el i-a dat cu "hai sictir". A pornit, sfârâind din călcâie, spre Fundeni. Şi nu m-am mai ţinut după ea...

Aprobă cu capul şi intră în cort. Şi-l privi lung pe hackerul lui preferat:

- Ceva veşti despre familia Dumitrescu?

- Încă nu. În Bucureşti nu-mi figurează nicăieri, nici ea, nici copilul. Dar, de la şase, o să am acces la centrul din Arad şi-o să consult bazele de date cu graniţele. Iar omologul de la Cluj investighează de juma' de oră în bazele din teritoriu. Lui îi e mai uşor să le acceseze...

OK. Se reaşeză şi oftă greu: nu ştia ce să facă. Apăruse doamna matroană, pe care Alex "o fericea" contra cost, şi-l invitase să devină tăticul copilului ei. Alex refuzase şi-o cadorisise cu "hai sictir". Şi-asta în condiţiile în care nu-şi căuta nevasta şi copilul natural...

Alex plănuia să înfieze un copil normal. Adică pe Vlad. Iar dacă mama lui Vlad venea totuşi după el, probabil că plănuia să se orienteze spre un alt copil din centru. Şi tot aşa, până "nimerea" un orfan... normal...

Alex se temea că era "purtător de autism". Că de la el moştenise băiatul lui boala. Deşi era mai mult decât evident că adultul Alexandru Dumitrescu era un om absolut normal! Dar cine ştie ce studii citise şi ce-i spusese medicul ăla! El, ca poliţist, nu se interesase absolut deloc de cauzele autismului - că nu-i trebuise niciodată informaţia asta! Aşa că putea doar să presupună...

N-o să-i spună nimic. Nici n-o să-l privească mai altfel. O să-l lase în pace. Şi-o să se informeze, discret, apropo de comportarea

lui Alex faţă de minorul Vlad. O s-o descoasă şi pe Lucia, şi pe Ludmila... Şi pe Teo, care era un fel de spion fără să ştie... Şi, dacă se convingea el că Alex avea toate doagele în ordine şi era capabil să se ocupe de Vlad cu responsabilitate şi bune intenţii, şi dacă se asigura el că soţia şi copilul lui Alex nu se mai întorceau, poate-o să facă o şmecherie...

Victor

Degeaba - mâncase, înghiţise un Diazepam dar nu putea să doarmă. Atunci când ţinea ochii deschişi, o vedea pe ea dormind dusă pe canapea. Atunci când închidea ochii, îi simţea prezenţa! Pur şi simplu, nu putea! Nu era în stare de nimic, atâta timp cât subconştientul lui avea de rezolvat problema aia!

Deschise ochii şi-şi privi ceasul: Doamne, ce greu trecea timpul! De-abia ora şase...

Păi, dacă tot stătea huhurez insomniac, ia să-şi adune el gândurile, să facă nişte calcule şi să ia o decizie pe care s-o accepte şi el însuşi!

Lucia, femeia aceea frumoasă de pe canapea, era un foarte bun om al legii. Ştia ce are de făcut, gândea iute şi pragmatic şi-şi ducea ordinele la îndeplinire - chit că trebuia să facă 10 şmecherii pe minut ca să reuşească asta! Jos pălăria! Lucia era o poliţistă straşnică! Numai că facultatea, anii de patrulă şi viaţa cu Mircea o transformaseră încet-încet într-un fel de "poliţai non-stop". Chiar şi simplul fapt că acum preferase să doarmă pe canapea, încălţată cu adidaşii şi cu pistolul la brâu, era o dovadă clară că Lucia era poliţistă şi când dormea! Pentru Dumnezeu - azi-noapte, George îşi pusese pijamaua şi dormise cu copilul lui în braţe! Şi era ditamai chestorul principal! Iar ea...

N-avea rost să încerce să se mintă pe el însuşi. Chiar dacă erau cu toţii într-o situaţie de criză, chiar dacă Lucia i se păruse îndrăgostită lulea de el, chiar dacă peste-o săptămână ea va încerca să redevină Lucia dinainte, el ştia că gesturile pe care ea le va face, deciziile pe care ea le va lua, modul cum ea se va repezi să rezolve problemele aşa cum ştia ea, fără să întrebe pe nimeni - toate astea erau în realitate felul ei de-a fi. Firea ei. Lucia Florea era o supravieţuitoare. O învingătoare. Lucia Florea va obţine întotdeauna ceea ce voia să obţină. Iar el nu va suporta niciodată să fie "remorca" ei - chiar dacă ea îl va trage spre ceea ce-şi dorea el să obţină. Indiferent cât de mult se va căzni ea să obţină pentru el tot ceea ce şi-ar fi putut el dori... Efortul ei îl va face să se simtă "remorca" ei. Preşul de sub papucul ei! Nu se va simţi niciodată bărbat; se va simţi remorca unei femei frumoase, inteligente, puternice...

Nu putea să accepte rolul de remorcă. Sau de preş. Nu-l acceptase nici cu prima lui soţie. Şi nici cu Rodica. Indiferent cât de mult ar fi ţinut la Lucia, nu-l va accepta nici cu ea.

Ei doi nu puteau fi împreună. În viitorul lor împreună nu se prefigurau zile frumoase.

Oftă greu şi se ridică. Ieşi, urcă grăbit treptele şi intră în apartamentul 19. Şi scoase agenda şi dosarele din lada canapelei.

N-ar fi vrut să-i arate că le citise şi el. N-ar fi vrut să riste să urnească o ceartă urâtă cu ea. Numai că nu ştia cum altfel să-i transmită ceea ce avea de transmis. Pentru ca Lucia să nu pice într-o depresie urâtă de tot, trebuia să ştie că mai are o opţiune - ca să nu se simtă singură. În clipa când va realiza că logodna lor se sfârşise, Lucia mică o să cadă... După ce el o ajutase să se ridice de-acolo, de jos de tot, unde-o azvârlise moartea jandarmului, el urma să-i dea drumul; iar ea trebuia să simtă că exista lângă ea o altă mână, întinsă spre ea, dornică s-o sprijine în continuare...

Trebuia să-i spună calculele lui. Ea trebuia să le ştie. Ea trebuia să aibă motivaţia...

În calculele lui, George Mocanu era un poliţist un pic mai straşnic decât poliţista Lucia Florea. Iar dacă stătea să se gândească că la modul cum ar fi decurs zilele lor împreună, ajungea la concluzia că poliţistul ăla straşnic va anticipa acţiunile poliţistei şi-şi va pune subalternii să asfalteze anumite drumuri - hrănindu-şi astfel orgoliul de bărbat care rezolvă orice doar cu puterea privirii. După care se va urca liniştit în remorcă şi-i va da Luciei un indiciu mic-mic de tot, apropo de locul unde voia el să ajungă şi lucrurile pe care voia el să le obţină. Lucia va gândi indiciul, îl va dezvolta, va lua deciziile corecte şi se va înhăma la remorcă. Şi-l va duce pe George, cu viteza luminii, până la capătul drumului dorit de el. Unde va descoperi că subalternii îl aşteptau cu pâine şi sare şi-l vor întreba: "Ce zici, şefu' - am asfaltat corect pe unde ne-ai zis tu să asfaltăm?" Lucia va avea un şoc; se va întoarce, uimită, spre George. Iar el o va strânge în braţe şi-i va aminti că nu scosese un sunet, cât stătuse în remorcă şi-o lăsase pe ea să conducă. Şi-i va adăuga, la ureche desigur, că o iubeşte mult prea mult ca să nu-i asfalteze impecabil toate drumurile din viaţă. Lucia va roşi violent şi se va ghemui în braţele lui. El o va strânge în braţe, mulţumit că avea o femeie frumoasă şi deşteaptă şi îndrăgostită de el. Şi uite-aşa or să trăiască ei fericiţi, până la adânci bătrâneţi...

Lucia trebuia să ştie calculul lui. Până acum, Lucia pusese mare preţ pe sfaturile lui - mai ales pe alea despre bărbaţi. Şi cum el voia s-o vadă fericită, ţinea musai să-i transmită sfatul ăla! Nu ştia cum altfel s-o facă, aşa că...

Ridică pixul şi rupse o foaie din agendă. Şi oftă greu...

"Cred că ar fi mai bine să-l reevaluezi pe George. Şi să-i acorzi o şansă. Eşti mult mai potrivită pentru el, decât pentru mine."

Altceva nu mai putea scrie. Nu putea scrie nici o propoziţie care conţinea cuvântul "logodnă"...

Ieşi şi coborî scările. Teo şi Mugur erau veseli; tiristul ţinea în mâini o baterie auto, iar viitorul lui şef austriac căra o trusă de scule. Cine ştie ce voiau să facă! În fine... Le făcu loc să treacă; se duceau în bucătăria lui Nicolae...

De pe fotoliul din 13, juristul îl privea lung. Privirea aia parcă-l întreba ce vrea să facă! Unde se duce! De ce se grăbeşte atât de mult cu decizia aia! Plecă capul şi-şi impuse să nu mai privească pe nimeni. Încerca să fie tare; încerca să-i spună propriului suflet că, după ce se va despărţi de Lucia, le va fi mult mai bine - şi sufletului ei, şi sufletului lui... Şi încerca să nu arate nimănui cât de afectat era, în realitate, de decizia asta. Ea se agăţase de relaţia cu el pentru că nu mai suporta singurătatea. Şi pentru că se gândise la el zi-lumină - şi dezvoltase pentru el un fel de mini-fixaţie. El însă...

Intră în sufragerie şi se aşeză pe marginea mega-patului. Lucia dormea dusă... El se simţea ca ultimul om, pentru că o s-o trezească doar ca s-o facă să plângă... Dar, dacă n-o trezea acum, dacă nu făcea asta acum, începea el să plângă. Şi nu voia să plângă. Aşa că puse mâna pe umărul ei şi începu s-o legene uşor...

Lucia

Cum-cum? Cineva voia s-o trezească? Sau era iar cutremur?

Deschise imediat ochii - cutremur? Iar?... Nu. Era doar Victor. O legăna uşor, de umăr. Era serios... Ochii lui păreau un pic mai roşii decât de obicei; iar asta însemna că...

Bărbatul din faţa ei se ridică şi luă ceva de jos. Îi ridică apoi mâna şi puse pe canapea... Fir-ar a naibii ea de treabă!

Dosarele albastre, agenda şi-un bilet - asta îi pusese Victor pe canapea. Şi-acum punea mâna ei peste ele... Fir-ar a naibii ea de treabă! Cum reuşise să fie atât de proastă?

Victor se aplecă şi o sărută uşor pe frunte. Şi se grăbi apoi să se întoarcă spre pat, să se îndepărteze, să se lungească şi să închidă ochii. Cu alte cuvinte, n-avea rost să mai încerce să discute despre asta. El luase deja decizia. Şi chiar dacă îl durea, chiar dacă avea ochii roşii şi era trist, era împăcat cu decizia asta. Ca dovadă, se lungise pe pat şi se pregătea să se odihnească...

Ridică încet biletul şi oftă greu. Şi simţi că i se taie respiraţia!

"Cred că ar fi mai bine să-l reevaluezi pe George. Şi să-i acorzi o şansă. Eşti mult mai potrivită pentru el, decât pentru mine."

Adică el... Adică Victor o sfătuia să încerce cu George? După ce-i citise dosarele - şi mai ales agenda -, după ce aflase că logodnica lui "profitase" de primul bărbat cu care rămăsese singură între patru pereţi şi-apoi mai calculase vreo doi - şi se culcase şi cu turcul bătrân şi-l analizase pe Leo pe toate părţile - şi-şi iertase repejor naşul pentru tentativa de viol -, Victor nu-i scria nimic despre ruperea logodnei? El doar o sfătuia să-l testeze pe năşic? Ce naiba...

Victor aflase, azi-noapte probabil, tot ceea ce ea se ferise din tot sufletul să-i spună. Victor ştia tot adevărul. Recitea biletul...

Oftă greu şi se ridică. Ridică uşor perna canapelei, aşeză dosarele şi agenda... Intră în dormitor şi făcu abstracţie de buna dispoziţie a picilor. Parcă o pusese în şifonier; iar conţinutul "dur" al şifonierului era în colţ. Scotocea printre nimicuri...

Deschise cutia şi apucă inelul. Şi-l privi lung, simţind că-i dau lacrimile...

Victor nu mai era logodnicul ei. Era stilistul care-i făcea uneori bucle. Redevenise consilierul ei într-ale psihologiei masculine. Tocmai o sfătuise să-l reevalueze pe George... Tocmai îi spusese că, după părerea lui, ea era mult mai potrivită pentru George...

Şi cu, şi fără inel, ei doi nu mai erau logodnici. Şi nici prieteni. Erau doar amici de pălăvrăgeală comună, stilist şi clientă...

Scoase inelul şi îl puse în cutiuţă. Se grăbi să iasă, să se apropie de el...

Nu; nu dormea. Nu avea cum să adoarmă atât de repede! Aşa că se aşeză şi ea pe marginea patului şi-i ridică uşor mâna. Puse cutiuţa pe pat, mâna pe cutiuţă... Se aplecă şi-l sărută pe frunte. Şi se grăbi să iasă - pentru că nu voia să plângă acolo, lângă el! Nu voia să-l vadă încercând o împăcare - adică să se sacrifice pentru ea! Nu exista viitor pentru relaţia lor! Şi nu voia să-l ştie trist. Victor s-ar fi întristat mult dacă ar fi ştiut că decizia lui a făcut-o pe ea să sufere rău...

Ieşi din apartament şi se grăbi să coboare treptele. Se aşeză pe ultima dintre ele - acolo era întuneric acum. Acolo n-o mai vedea nimeni. Aşa-i plăcea ei să creadă - pentru că plângea deja, nu mai vedea pe unde merge şi simţea că nu mai are putere să traverseze tot palierul etajului doi ca să ajungă la următoarele trepte...

Violeta

Gata - era "oficial". Lucia se despărţise de Victor. Tânăra intrase ca vijelia, galbenă-n obraji, şi scotocise preţ de câteva secunde prin nimicurile din colţ. Iar când se ridicase avusese o cutiuţă neagră în mână. Îi "returnase" inelul de logodnă...

Oftă greu şi se ridică:

- Octaviane, rămâi tu şef?

- Bineînţeles. Dar ce s-a întâmplat?

Dădu să-i răspundă... dar se opri. Într-o clipă, realizase că băiatul lui George era mare - şi probabil că bănuia deja unele lucruri! Aşa că ea trebuia să pară cât mai "neştiutoare" cu putinţă - ca să nu facă vreo gafă şi să strice totul! Porni spre uşă:

- E şase şi zece; dacă nu mă duc să fierb şi să coc, la opt jumate o să fiu legată fedeleş de-un par şi răsucită uşor deasupra unui foc iute, de picnic...

Octavian râdea; ei nu-i ardea de asta, aşa că ieşi din apartament şi făcu abstracţie de prezenţa Luciei pe scară - i se adresă lui Nicolae:

- Eu mă duc să pregătesc cina.

Nicolae arătă spre Lucia:

- OK.

Şi-acum încerca să-i transmită cumva s-o avertizeze pe mămica ei! Păi el chiar credea că ea se ducea glonţ să pregătească cina? Ha-ha! Cina putea să aştepte - Lucia nu!

Intră în propriul apartament şi se repezi spre sufragerie! Mama ei tocmai "cântărea" nişte Nurofen... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- I-a dat inelul înapoi. Gata - Lucia şi Victor s-au despărţit.

Mămica ei oftă greu... şi nu se ridică:

- Spune-i lui Alex să se ducă şi să vorbească cu ea. Şi să facă cumva s-o convingă să-l vadă şi pe George - pentru că, dacă-i reuşeşte asta, Vlad e ca şi al lui!

Aha! Gata, pricepuse! Alergă în dormitor şi constată că Vlad dormea dus - şi nici Alex nu părea mai "alert"... Îl scutură uşor de umăr:

- Alex, trezeşte-te!

- Ha?

- Trezeşte-te! Lasă-l pe Vlad să doarmă aici şi vino-ncoa!

Ieşi şi începu să aştepte... Gata. Îi făcu semn "să coboare" până la ea, fiindcă trebuia să-i şoptească la ureche:

- Vezi, că Lucia şi Victor s-au despărţit oficial. El cică doarme, iar ea plânge la etajul doi, pe scări.

Alex se încruntă scurt:

- Ce i-a zis ciobanu' ăla?

- Nimic. Adică nu ştiu - eu una n-am auzit nimic! Întreabă-l pe Nicolae! Mama zice să te duci tu şi să vorbeşti cu ea. Şi s-o convingi cumva că George e bărbatul ideal pentru ea.

Alex se grăbi să iasă; ieşi şi ea, dar intră în bucătărie - ia să se-apuce ea de cina aia...

Alexandru

Intră direct în hol şi se aplecă la urechea lui Nicolae:

- Ce i-a zis ciobanu'?

- Nimic. I-a dus nişte dosare şi-o agendă.

Dosare şi agendă... Nu cumva...

- ... Dosare albastre?

- Da.

Idiotul o anunţase că-i citise jurnalul! Fantastic! Lucia nu-şi va ierta niciodată neatenţia! În fine...

Îşi luă un pachet cu ţigări şi coborî treptele. Şi se aşeză lângă ea. Lucia plângea cu hohote...

O cuprinse uşor cu braţul şi-i oferi o ţigară. Tânăra nu schiţă nici un gest - ca şi cum nu se simţise luată în braţe şi nu văzuse ţigara oferită... Oftă greu:

- Să ştii că, în general, căsniciile de succes se formează între oameni cu pregătire şi meserii oarecum apropiate. Aşa e natura umană! O coafeză n-ar înţelege niciodată de ce soţul ei, medic ginecolog, primeşte în toiul nopţii un telefon de la o duduie care suspină ceva-n receptor, după care trage nădragii şi pleacă cu demaraj... Ar înţelege, în fine; dar nu s-ar putea împăca sufleteşte cu situaţia în sine. Cu plecarea în sine. Şi categoric n-ar înţelege de ce medicul de la UPU simte nevoia să stea-n spital trei zile şi trei nopţi. Şi cred că nici chiar o profesoară n-ar putea înţelege de ce inginerul trebuie să stea doi ani lângă un baraj, după ce-a stat alţi doi ani în faţa schiţelor acelui baraj. Probabil că un macaragiu n-ar înţelege de ce soţia lui, vânzătoare la un butic de doi pe doi, ţine patru caiete cu patru contabilităţi şi simte mereu nevoia să scrie-n toate patru...

Îşi aprinse o ţigară. Încetişor, pe îndelete. Voia să-i lase timp măcar să se liniştească puţin, dacă nu spera că va auzi un răspuns din gura ei! Şi cum Lucia nu părea să se liniştească, decise să continue:

- Aşa că, în opinia mea, medicii nu pot fi înţeleşi decât de nişte medici...

O bătu scurt cu palma pe braţ:

- Iar oamenii legii, care se confruntă zi de zi cu cele mai ciudate, periculoase şi neobişnuite situaţii posibile, să ştii că sunt greu de "digerat" de către "muritorii de rând"! Mai ales atunci când "muritorii de rând" sunt tineri, sunt bărbaţi... şi vor să fie trataţi ca atare.

Aştepta... Degeaba! Nici o reacţie! Da' ea era atentă la el? Sau vorbea singur, ca prostul?

- Înţelegi ce încerc să-ţi spun...

Da; aprobase cu capul. Minunat! Să pună atunci punct acelui plâns cu sughiţuri - că era desfacere de logodnă, nu mormântare:

- Aşa că, în opinia mea de "muritor de rând" tânăr care-a locuit câţiva ani "de-a dreapta" apartamentului tău, eu zic că azi, acum, aici, ai doar două opţiuni. Ori te faci casnică şi te aşezi cuminte sub papucul "muritorului de rând" Victor...

Făcu o pauză scurtă şi-o trase cu fermitate, ca să-i poată şopti la ureche:

- Ori îţi ştergi lacrimile şi asculţi cu maximă atenţie povestirea nopţii de iulie când ai tras cu pistolul în casă. Nu de alta, dar am sentimentul că sunt singurul care ştie ce-a făcut George Mocanu după ce-a ieşit din bloc şi s-a asigurat că nu-l vede nici finuţa, nici soţia. Îţi ştergi lacrimile, ca să-ţi spun?

Ia uite-o ce grăbită era să-şi şteargă lacrimile! Deci aşa... Ia să încerce să-şi amintească cât mai corect totul! Avea sentimentul că George nu va pune niciodată nici o întrebare - dar va şti cu exactitate cine cât *lobby* făcuse pentru ca Lucia să-i ierte cioacele din trecut şi să-l accepte măcar ca posibilitate...

Lucia

Alex ştia ce se întâmplase în noaptea aia! Mai mult - ştia ce făcuse George, între momentul ieşirii din scara blocului şi momentul plecării spre casă, alături de Adriana! Uau! Îşi şterse lacrimile şi decise să nici nu-ncerce să-l privească! O să audă unele lucruri...

- Aveam insomnie. A doua zi urma să şofez până la mare, ca să-mi iau nevasta şi copilul şi să-i aduc în Bucureşti, să-şi ia haine de munte şi-apoi să-i duc la Călimăneşti. Deşi ştiam că trebuie să fiu odihnit, nu puteam să adorm - pentru că mă gândeam la Ionuţ. Mă întrebam dacă o să reacţioneze cumva la revederea mea, după două săptămâni; şi mi-era frică să iau în calcul un răspuns negativ... În fine! Mă uitam lung pe geam şi ţi-am auzit tocurile urcând scările. Ştiam că tu eşti - n-avea cine altcineva să se întoarcă acasă pe tocuri, la ora aia. Şi deodată am auzit un ropot coborând scările. Am crezut că te-a pândit vreun hoţ - şi m-am repezit la vizor! Am apucat să-l văd aşa, fugitiv; apoi aţi intrat. Apoi a fost linişte, iar eu m-am întors în pat şi m-am gândit că nu sunteţi nici primii, nici singurii... Te superi?

Normal că asta gândise, atunci când văzuse cum naşul îşi vizitează finuţa la trei dimineaţa! Aşa că negă.

- Şi pe urmă ai zis un "Hei" destul de tare. Eu am venit în hol... Şi m-am gândit mult dacă să iau făcăleţul din cămară - pentru că tu spuneai ceva, iar asta însemna că ai fi putut să şi ţipi dacă voiai să ţipi! Tu însă nu ţipai! Iar asta m-a dus cu gândul la dragoste cu năbădăi. Te superi?

Negă, zâmbind - de ce să se supere?! Aşa se văzuse noaptea aia prin ochii vecinului ei!

- Şi-am luat totuşi făcăleţul. Aşteptam să ţipi ceva, ca să pot să sun la 112... Şi-ai ţipat "Ei, pe dracu!" Şi pe urmă mi-am adus un scaun şi m-am aşezat, ca ultimul necioplit, lângă peretele holului - cu făcăleţu'-n mână, dar foarte calm. Era evident că reuşisei să pui mâna pe pistol, aşa că stăteam liniştit... Nu te-ai supărat nici acum, nu?

Negă din nou.

- Eei, şi-am ascultat... Ai tras cu pistolul şi-apoi ai sunat-o pe năşica... Nu s-a auzit totul. Pot spune că nu s-a auzit mai nimic, de fapt! Că din murmure nu se înţelegea mare lucru! În principiu însă, am priceput despre ce-a fost vorba. Apoi a venit năşica, l-am auzit pe el ieşind... M-am dus la geam. Şi vreau să-ţi spun că opiniile pe care mi le formasem în sfertul ăla de oră mi-au fost zdruncinate serios...

Zău? De ce?

- A ieşit alergând din scară. S-a oprit în mijlocul trotuarului, s-a scotocit prin buzunare după ţigară şi foc... Atunci am văzut că nu nimerea flacăra sub ţigară - în aşa hal îi tremurau mâinile. Mi-a picat faţa - şi-am tras perdeaua ca să văd mai bine! Aveam sentimentul că o să se prăbuşească acolo, în mijlocul trotuarului! Ştii cum făcea? Plângea şi tremura ca frunza-n vânt! Pentru mine, a fost limpede atunci - te-a cunoscut la vârsta aia la care bărbaţii simt nevoia unei schimbări. Şi am simţit că nu te-a minţit. Mă uitam la el şi realizam că, într-adevăr, te iubeşte. Că nu e vorba de vreo fixaţie sau de vreo fantezie. M-am gândit atunci că, la aşa bărbat de doi pe doi, inteligent, prezentabil, elegant şi cu multe steluţe la uniformă, însurat şi cu copil la liceu, nu putea fi vorba de o fixaţie!

Oftă greu:

- Voia s-o părăsească şi să i-l lase ei pe Octavian.

- Aşa ţi-a spus?

- Da.

- Repet; eu n-am auzit totul. Am auzit doar crâmpeie, mai mult din ce spuneai tu. El vorbea încet, calm, iar tu mai ridicai uneori tonul...

Aprobă cu capul. Se gândea...

- S-a mai liniştit, de la primele două-trei fumuri; s-a dus în maşină, care era parcată perpendicular pe spatele blocului cu zece etaje, unde-a pus capul pe volan şi-a plâns în hohote...

Cum adică, în hohote? Întoarse capul şi-l privi lung, încercând să afle cumva dacă "hohote" ăla era o exagerare...

- Eu vedeam, de la geam, cum îi saltă umerii. Şi era noapte. Socoteşte şi tu...

Da; dacă într-adevăr văzuse, peste stradă plus cele două trotuare, că umerii lui George se mişcau, însemna că într-adevăr plânsese în hohote...

- Şi m-am gândit aşa, un pic, la ceea ce-am auzit. Când ea a intrat, a ţipat la el: "Ce-ai făcut, dementule?! Ai sărit pe ea!" De parcă ştiuse că se pregătea să sară pe tine! De parcă ei doi discutaseră deja varianta aia! Oricum, fraza corectă, normală, ar fi trebuit să conţină un "nenorocitule", un "fină-ta" şi-un fel de *how dare you* în română. În schimb, am simţit că parcă mai lipsea ceva! Aşa cum pusese ea lucrurile, parcă ar fi trebuit să continue cu un "Ce-am vorbit noi doi?" În plus, el plângea de mama focului în maşină şi nici în fund nu-i păsa că o să vină nevastă-sa în maximum cinci minute şi-o să-l vadă "răvăşit" aşa... În fine. Ţie ţi-a trimis mesaj pe mobil atunci, nu?

Aprobă cu capul, concluzionând că ceea ce auzise până acum era adevărul, nu vreo invenţie rezultată din lectura agendei ei. Acolo nu pomenise nimic despre mesaj...

- Se mai liniştise, atunci când l-a scris. Se vedea lumina de la ecran şi nu mai tremura foarte tare. Redevenise oarecum stăpân pe el însuşi... Pot să te întreb ceva?

- Da.

- Fără să-mi spargi capul!

Zâmbi slab:

- Nu m-am culcat cu el.

- Nu asta voiam să te întreb.

Serios? Mai existau şi alte întrebări apropo de ea şi naşul ei? OK! Îl privi lung, mirată... Alex şopti:

- În noaptea aia, a fost tentativă de viol? Sau doar o tentativă de-a te opri fizic într-un loc şi-a te convinge cumva să nu spui "nu"?

- Nu ştiu ce-a fost. Cred că nici el nu ştie. Cred că o mare parte din vină, pentru asta, o are whisky-ul. La vremea aia, George obişnuia să servească o tărie înainte de cină.

- ... George bea?

- George obişnuia să servească un păhărel de whisky. Antrenament profesional.

- ... Antrenament?

- Da. Atunci când se întâlneşte cu unul la o cafea, să discute afaceri, crezi că chiar beau cafea?

Alex nu pricepea... Şopti "neaoş":

- Şi câinii de la antidrog sunt drogaţi la antrenamente! George discuta despre interlopi, acţiuni, şpăgi şi taxe de protecţie cu paharu'n faţă. Îţi dai seama că n-avea voie să se pilească înainte să bată palma cu interlocutorul...

Gata - acum o înţelesese. Alex aruncă ţigara şi oftă greu:

- Bun! Voiam să fiu sigur că ai înţeles corect situaţia de atunci...

Hei! Ce vorbe erau astea? Se încruntă scurt:

- Ce vrei să spui?

- Că e important să treci peste sperietura de moment şi să înţelegi corect noaptea aia. Nu de alta, dar n-a fost o tentativă de viol.

Zâmbi ameninţător spre el:

- Explică-te!

- Omu' are doi metri şi-a bătut suta de kile. Tu "ai împlinit" vreo 55-56, nu?

- Da.

- În condiţiile astea, crezi că nu i-ar fi reuşit? Dacă ar fi vrut cu adevărat să facă asta, crezi că scăpai doar aşa, agitând pistolul prin aer?

Într-un fel... De fapt, de ce se mai ascundea ca elefantul după urechi? Nu era evident că George, chestor principal cu zeci de ani vechime în lucrul cu interlopi şi nu numai, ştia cel puţin 100 de moduri de-a o pune jos şi-a o şi ţine acolo? Dacă el ar fi vrut... Alex se grăbi să pună punct discuţiei:

- În fine - astea-s calculele tale, pe care n-am voie să le influenţez. După ce ţi-a trimis SMS-ul, a revenit cu capul pe volan; dar era mult mai liniştit. A apărut şi naşa, care nu s-a grăbit deloc să urce în maşină şi să-i crape capu-n două...

- Erau

- Căsătoriţi doar în acte. Cam ca Nicolae cu Denisa.

Aprobă cu capul.

- Ea a început să-i spună unele lucruri, pe un ton domol; el nu părea să fie atent la ea. Dar, la un moment dat, el s-a ridicat de pe volan şi şi-a şters lacrimile - moment în care ea a tăcut mâlc şi s-a întors spre parbriz. Şi-a înlemnit aşa. Cine ştie ce i-a zis...

Într-adevăr - cine ştie ce i-a zis...

- Ei au plecat; eu m-am întors în hol şi te-am auzit trăgând masa în dreptul uşii... Şi-apoi v-am văzut din nou, în faţa blocului. El te aştepta, fumând, lângă maşină. Tu ai ieşit din scară destul de grăbită - şi nu l-ai văzut cum a "înflorit" tot preţ de-o clipă...

Zâmbi slab:

- Eu eram pregătită să-i sparg capul cu tocul. Sau să-i înveneţesc ochiul cu pumnul. N-aveam timp de observaţii fine.

- Tocmai de-asta am lăsat minorul preferat să doarmă singur şi am venit să-ţi spun ceea ce-am observat eu. Trebuie să ştii cum stau lucrurile.

- OK. Mulţumesc.

- N-ai pentru ce. Din punctul meu de vedere... Adică, în fine; eşti o tipă OK şi cred că ar trebui să fii fericită. Şi nu văd de ce nu te-aş ajuta măcar cu o informaţie! Pot să te mai întreb ceva?

Aprobă iar cu capul; Alex o trase lângă el şi-i mârâi la ureche:

- Hair stylist-ul ţi-a zis ceva urât? Nu de alta - dar să ştii că-i "calculez" un pumn în nas.

- De ce?

- Fiindcă înainte de cutremur era un vecin amabil şi drăguţ, iar eu auzeam râsete prin zid - şi-acum s-a transformat într-o murătură expirată.

Aa... Scoase biletul din buzunar şi i-l întinse. După câteva secunde, îl primi înapoi, iar Alex se ridică:

- OK. Acum, dacă vrei, mă duc pân' la cort să-l chem încoace. Dacă nu, nu. Cum vrei tu. Da' eu unul să ştii că m-aş cam duce...

Să-l trimită după George?... Să-l trimită măcar cu un bileţel?

Zâmbi slab şi-i "confiscă" pachetul cu ţigări. Primi şi bricheta - şi rămase singură. Alex tocmai urcase la etajul trei...

Privea lung uşa din faţa ei - uşa apartamentului 11. Se gândea la ceea ce aflase... La cuvintele lui Alex... La faptul că Alex, dincolo de intenţia de-a se pune bine cu "şefa peste soarta preşcolarilor", îi spusese cinstit şi corect ceea ce se întâmplase - şi-şi legase povestirea de zgomotele din apartamentul ei, de parcă se temea că n-o să-l creadă...

Deci, după părerea lui, ea era un pic cam fraieră. Ea fugise cu îndârjire de oameni care făcuseră armata - când tocmai de aşa ceva avea nevoie! Sigur, era evident că bărbatul Victor voia să fie bărbat! Şi era şi mai evident că ea gândise pueril atunci când decisese să-l irite evitând să-i dea pistolul cu bile pe mână. Ruptura aia se produsese... în faţa parcului. Sau câteva ore mai devreme, după apariţia inelului. Sau răsucirea inelului. Oricum, nu mai conta.

George...

Era ciudat; realiza acum că era "liberă de contract" de vreo... 20 de minute, iar în intervalul ăla doi bărbaţi îi vorbiseră despre aceeaşi "partidă"! Cu siguranţă, dacă ar fi ieşit acum pe palier şi ar fi văzut-o plânsă, Ludmila nu i-ar fi vorbit despre generalul în uniformă verde care-i inspectase în prima seară...

Da; George era naşul ei. Deşi, după moartea lui Mircea, probabil că numai un preot putea să ştie cu exactitate cine - sau ce - era George pentru ea! Depăşind însă "problema tehnică", trebuia să se gândească la modul cel mai serios la el! Atunci, în noaptea aia, George fusese naşul! Categoric! Acum însă...

Acum, ea trebuia să fumeze o ţigară şi să profite de momentul de "linişte". Copiii se jucau, părinţii nu veneau, centrul funcţiona şi fără ea...

Acum, trebuia să ia în calcul unele lucruri, apropo de George.

George nu mai era soţul Adrianei de câţiva ani buni. Acelaşi George fusese *fair play* şi o respectase întru totul - în sensul că nu se repezise să sară cu declaraţiile de dragoste nici în timpul mariajului ei cu Mircea, nici în anul de doliu care urmase... Şi chiar şi atunci când o luase "să-i arate" unele lucruri în dormitor, putea spune că era o femeie liberă! Că avea o relaţie cu Leo, dar era "fără obligaţii", iar Victor era strict stilistul ei... Iar George probabil că se speriase atunci când realizase că Lucia Florea era asaltată de bărbaţi - pentru că avea o relaţie pasageră cu Leo, relaţie care scârţâia, şi se dusese la mare cu principalul candidat la "Isaia dănţuieşte"... după care revenise val-vârtej în Bucureşti şi se dusese val-vârtej cu Leo la hotel... George simţise că ea calcula ceva - pentru că, într-adevăr, în momentul ăla îi calculase pe amândoi! Calculase în ce măsură relaţia ei cu Leo putea continua, în acelaşi

timp în care calculase în ce măsură Victor era jumătatea ei! Şi voise să fie şi el luat în calcule! Ştiuse că ea habar n-avea ce era în mintea lui şi se repezise să acţioneze! Uitând că era însurat, că avea 45 de ani şi-un copil la liceu...

Trecând peste partea aia cu "demonstratul" anumitor lucruri, bărbatul George Mocanu - aşa cum era el zi de zi - era un tip... normal. Ba chiar trebuia să recunoască faptul că se cam potriveau! Aveau cam aceeaşi meserie, aveau cam aceeaşi activitate, gândeau cam la fel... Ei, pe dracu! Pe cine încerca ea să trombonească aşa? Se înţelegeau din priviri! El îi citea gândurile doar privind-o două secunde în ochi, iar ea îi descifra corect "mesajele" în secunda trei... Şi "degustau" aceleaşi bancuri - adică... în fine! De fiecare dată când se aflaseră în aceeaşi încăpere, atmosfera fusese destinsă iar ei zâmbiseră şi râseseră mult. Deci...

Deci, trecând şi peste asta, tocmai îşi amintise că George Mocanu avea un băiat. Care participase şi el la "întâlnirile" lor din aceeaşi încăpere şi se distrase şi râsese cot la cot cu ei. Şi cu ea. Ea şi Octavian, în condiţii normale, îşi dădeau reciproc şuturi în fund şi castane-n creştet. Dar, pentru Octavian, ea era finuţa lui tati! Octavian avea 14 ani; era într-a noua deja. Şi era orfan de mamă, din 5 august. În clipa în care o să afle că tati al lui plănuia să-şi refacă viaţa alături de finuţa de doar 24 de ani, Octavian o să fie furios... şi-o să-şi amintească, într-o clipă, toate incidentele, toate discuţiile în contradictoriu, toate certurile pe care le auzise în casă, apropo de ea. Octavian va fi o piedică serioasă... în caz că George uita limbajul ei execrabil şi cureaua şi pistolul şi refuzul ferm...

În condiţiile astea, trăgând o linie aşa, la repezeală, concluziona că ea la Victor nu se va întoarce. Niciodată. Şi nici n-o să se-apuce vreodată să-l caute pe Leo! Sau pe Omar, pe care-l găsea acum undeva în Antalia! Ea concluziona că George o să revină în centru azi. Iar ea o să-l ia deoparte şi-o să fie sinceră - chiar dacă cuvintele ei îl vor răni din nou. Bănuise că George vorbise serios atunci, în noaptea aia. Acceptase realitatea - tremurul mâinilor lui existase, fusese "autentic"... Alex tocmai îi confirmase că George n-o minţise. Iar în condiţiile astea, cuvintele ei or să-l rănească mult! Dacă el nu va fi decis să treacă peste tot şi toate şi să beneficieze totuşi de şansa de-a încerca măcar, se temea că...

Ba nu se temea deloc! Era tânără, era frumoasă şi avea un loc de muncă foarte bun! Aşa că, dacă George decidea să refuze totuşi discuţia despre ei doi, o să aştepte, răbdătoare, revenirea curentului electric. Şi revenirea la birou. Şi-şi găsea ea, prin clădirea IGPR, un tânăr normal, liniştit, care-şi dorea să fie pace-n lume... şi care să rămână cu gura căscată şi ochii "scurşi" la ea. Pentru că ea avea doar 24 de ani - iar până la 30 nu intenţiona să se-ngroape iar în oale! Omul ăla care voia să stea lângă ea şi să se bucure de căldura specială pe care-o emana Lucia mică n-avea voie să facă aşa ca Victor! Poate doar...

Zâmbi slab - să fie ăsta primul semn că luase decizia corectă? Tocmai se gândise că, dacă George promitea să joace remi şi table cu ea, era dispusă să renunţe la picnicul de duminică. Şi cum ea refuzase categoric să facă asemenea concesii după ce ieşise din doliu...

Oricum, îşi va încerca norocul. Azi. Se întreba, la modul cel mai serios, dacă George voia să redevină tată la 46...

Avea foarte multe întrebări la care nu-şi putea răspunde singură. Şi avea foarte multe alte lucruri la care nu se putuse gândi până acum. Şi toate îl vizau pe el! Îl cunoştea de cinci ani, dar nu-şi putea răspunde...

Mai aprinse o ţigară şi suflă lung fumul. Şi se sprijini de zid. Închise ochii... Îl vedea, cu ochii minţii, apropiindu-se...

Azvârli ţigara cât colo şi sări în picioare. Şi avu al doilea şoc - Alex o privea lung, din fotoliul din holul ei! Ei, na! Doar nu aştepta startul, spre cortul verde!

Se grăbi să revină în propria bucătărie - ia să-şi scrie ea tabelele şi fişele! Să le rescrie, dacă nu mai avea nimic nou de scris prin ele! Doar ce realizase iminenţa sărutului - şi-i sărise inima din piept! Uau!

George

Tocmai "regăsise" şase bunici şi-un unchi, rătăciţi în Selgros Pantelimon şi re-inventariaţi acum, la re-internare. Pentru trei copii, asta însemna mutarea în adăpost, alături de rude. Pentru ceilalţi patru, însemna plecarea din centru. Unde se duceau toţi copiii ăştia? Nu se gândise să-i spună Luciei să-i pună pe părinţi să scrie "olograf" la ce adresă vor locui copiii! Dacă oamenii ăia n-aveau casă, era mai bine pentru copii să rămână în centru!

Paşii se apropiară de el:

- Am primit datele.

Ce date? Aa, hackerul lui! Luă hârtiile... Patru hârtii? Îi ceruse două; de ce îi dădea patru?

- Nici eu n-am înţeles cine e madam Ioniţă. Şi mai e o chestie...

Degetul arătă spre primul formular, spre şirul de puncte de după "cauza morţii". Ia uite...

- OK. Mersi mult.

- Pot să caut mai departe, dacă...

- Nu, stai liniştit. Asta căutam. Mersi. Ah, vezi dacă poţi tu să dai de Eduard!

- Bărbatul pe care-l caută documentaristul special?

- Da.

- Îl caut din trei în trei ore; nu apare nicăieri.

Aha! Deci Eduard se încuiase, împreună cu copilul, în vila părinţilor nevestei. Şi stătea cuminte, nu mişca şi nu sufla, pentru că copilul nu era făcut cu fiica proprietarilor...

Clar! Dar să-i ia pe rând! Înapoi la Alex acum! Avea patru formulare. Toate patru, de deces. De ce patru? Le întinse pe birou şi le privi lung, comparativ...

Prima era mama lui Alex - Florina Dumitrescu. Hackerul mâzgălise cu pixul ceea ce-i transmisese colegul lui de la Cluj, sau de la Arad - nu mai conta de unde. Mama lui Alex era moartă; murise la cutremur. Următorul formular era pe numele Mirelei Dumitrescu. Decedată la cutremur. Al treilea formular începea cu "Ionuţ Dumitrescu". Decedat la cutremur. Iar cel de-al patrulea... Pe cel de-al patrulea scria "Beatrice Ioniţă" - cetăţean român cu rezidenţă la Milano. În portactul ei se găsise un fel de legitimaţie de membru, la nu ştiu ce club al fotomodelelor din Italia...

Toate aceste persoane muriseră la cutremur. La aceeaşi adresă. În acelaşi apartament. Din Ploieşti. Şah!

Alex spunea că soţia şi copilul plecaseră cu amantul moldovean, pe direcţia "peste Prut". Şi plecaseră cu vreo 16 ore înainte de cutremur. Timp berechet ca să ajungă unde voiau să ajungă - că moldovenii erau isteţi şi nu pleca ea cu un prostănac care nu-i putea trece graniţa şi pe ea, şi pe copil! Aşa că... Fuseseră găsiţi în Ploieşti, într-un apartament...

Avea o problemă. Mare! Beatrice Ioniţă era fotomodel. Alex era şi el fotomodel. Bianca era şefă şi matroană peste fotomodele! Oare Beatrice Ioniţă lucrase la Bianca, un timp? Oare moartea lor fusese "opera" oamenilor plătiţi de Bianca? De ce să riste Alex să-şi omoare şi nevasta, şi copilul? Şi-apoi, ce-avea cu maică-sa? De ce şi maică-sa? Ţinea musai s-o moştenească? Avea maică-sa vreo patru blocuri în Târgovişte - şi-avea el o idee de revigorare a pieţei imobiliare? Citi adresa... Îşi aprinse o ţigară.

Adresa de reşedinţă a mamei lui Alex era identică cu a acelei Beatrice. Ele locuiau la Milano. Împreună. Avea nevoie de-o cafea "tare ca piatra". Povestea aia era încâlcită rău...

Decise să-i investigheze pe rând. Prima, Florina Dumitrescu. Numele, data naşterii... Adresa... Actele mamei lui Alex arătau că ea locuia acasă la Beatrice. De ce oare?... Ce profesie avea mama lui Alex? Ce meserie avea? Aah, cât de greu era aşa, fără calculator! El nu putea accesa bazele de date decât cu autorizaţie specială şi numai la ora la care era "programat"... Probabil că, la vârsta ei, mama lui Alex era menajera acelei Beatrice. Care, fotomodel fiind, nu putea spăla singură vasele - nu se face! Iar cutremurul le prinsese pe amândouă în Ploieşti...

OK; admitea varianta ca Alex să aibă o aventură cu şefa mamei lui. La urma urmei, avea o aventură "pe bani" cu Bianca-din spate liceu! Beatrice o ducea mult mai bine decât matroana dâmboviţeană! Ce căutau însă acolo nevasta şi copilul?! Că dacă mamaia le adusese ceva frumos din Italia, îl putea trimite prin curier! Inclusiv banii de cadouri! De ce Mirela şi Ionuţ se duseseră la Ploieşti, la Beatrice? Oare Mirela apelase la soacra ei, ca s-o ajute să fotomodeleze în Italia? Dar de ce s-ar fi dus la "interviu" cu copilul de mână? În fine - poate că-l luase cu ea ca să stea şi mamaia două ore cu unicul ei nepoţel... Cine ştie!

Oricum, Mirela nu putea pleca în Italia - pentru că n-avea cu cine să-l lase pe Ionuţ. Alex trebuia să muncească, tratamentul copilului costa o avere probabil...

Şi - pentru Dumnezeu! - de ce pe toate cele patru formulare, la rubrica "Cauza decesului" scria "strivirea părţii superioare a corpului sub mobilier"?

Stop! Păi dacă fuseseră striviţi... Cum îi recunoscuseră? Căuta... Căuta şi-i venea să-i spurce bine, că nu voiseră ei să facă un singur tipizat şi să-l distribuie în toată ţara... Aha! Pe mama lui Alex o identificaseră după actele din buzunar. Pe Beatrice o identificaseră tot după acte. Mirela avusese buletinul la ea. Iar Ionuţ... Hai, că asta era culmea! Pe Ionuţ îl identificaseră după fotografiile dintr-un stick de memorie, găsit în portactul mamei lui Alex! Omologii lui, mare parte din ei, se cam jucau cu chestiile astea - şi nu era bine...

Nu voia să pună mâna pe telefon şi să-şi contacteze omologul din Ploieşti. Categoric, nu voia să se urce-n Audi şi să se ducă să viziteze morga ploieşteană! Putea jura că trupurile erau perfect intacte - mai puţin capetele, peste care căzuse ditamai şifonierul! De parcă ei se lungiseră pe jos, toţi patru, şi aşteptaseră cuminţi cutremurul! Era... Era...

Era o muşamalizare de doi lei. Probabil că de-asta nu se făcuse un singur tip de formular pentru toată ţara - ca să nu fie introduse toate în calculator, printr-un soft de scanare. Ca să trebuiască rescrise, pe formulare STAS. Ca să se muşamalizeze unele lucruri. Acum, cu cutremurul ăsta, "serviciile" erau ocupate până peste cap!

Oare cine avea interes să omoare absolut toată familia lui Alex - plus fotomodela milaneză? Trebuia să discute serios cu el... Şi nu voia s-o facă, pentru că avea de-a face cu un tânăr puternic - şi fizic, şi mai ales psihic. Atunci când avea o motivaţie puternică, Alex putea muta munţii din loc - şi nu conta la ce mijloace recurgea ca să obţină ceea ce voia să obţină. Cu Alex trebuia să se poarte cu mănuşi... sau să-l aresteze şi să-l treacă prin "procedura standard". Aia a lui, nu aia din manuale. Prefera să-şi pună mănuşile. Tânărul acela trecuse prin multe...

O să discute şi cu Lucia despre asta. Avea senzaţia că Alex încerca să şi-o apropie şi s-o îndrepte, uşurel, spre direcţia dorită de el - fiindcă îl voia pe Vlad. Lucia putea scoate de la Alex adevărul. Se întreba dacă s-o pună să afle adevărul... Dacă Alex chiar era capabil să ia minorul ăla şi să se ocupe de el indiferent cât de greu îi va fi, indiferent câte piedici va întâmpina... Se temea că, la un moment dat, Alex putea ajunge la concluzia că "şi-aşa Vlad nu e copilul meu". O asemenea atitudine l-ar fi marcat pe pici pentru tot restul zilelor! Din câte înţelesese el de la 26, puştiul era "şeful preşcolarilor" pentru că era extrem de isteţ şi de descurcăreţ. Aşa că...

Aşa că strânse cele patru hârtii şi le împachetă frumos. Şi le împinse adânc în buzunarul interior al vestonului - încă nu venise vremea lor.

Trase laptopul şi selectă harta - trebuia să găsească un spaţiu îndeajuns de mare pentru cadavre. Un spaţiu frigorific, alimentat de la un generator. În nebunia aia, cine ştie pe cine riscau să ducă într-o incintă "neconformă"!

Nicolae

Era linişte. Din nou. Era şapte jumate, iar Violeta pregătise cina. Copiii mâncau; le era foame, aşa că palierul era pustiu...

Mai avea patru ore jumate şi ieşea din schimb. Şi-şi invita logodnica sus, la o amplă discuţie despre naştere şi botez. Mm, abia aştepta!

Observă imediat mişcarea din faţa lui! Tânăra voia să iasă; ducea ditamai tava plină-ochi cu castronele...

Dumnezeule! Ochii migdalaţi! Codruţa!

Corzile vocale nu ascultară de comanda creierului! Corzile vocale se acţionară de la sine!

- Codruţa?

Capul se întoarse prompt...

Băiatul lui...

Nu mai putea spune nimic. Nu se aşteptase... Codruţa ieşise din apartamentul lui. Din casa lui Fabian. Codruţa...

Realiză că începuse să tremure; avu deci inspiraţia să dea drumul pistolului. În secunda imediat următoare, ochii i se umplură de lacrimi. Nu mai era stăpân pe el însuşi...

- Doamna doctor!

La naiba! O speriase! O speriase rău cu tremurul lui! Tânăra o strigase pe Ludmila şi alergase în apartamentul 15! Afurisită treabă! Afurisită...

... Da. O găsise. Şi-i spusese deja ce se întâmplase, pentru că doctoriţa venea în fugă - iar în spatele ei alerga Teo, înarmat cu cutia aia de prim ajutor... La naiba!

- Hei! Ce-i cu tine?

Ar fi vrut să-i spună, dar nu putea să articuleze cuvinte. El plângea în hohote, pentru că fata aia ieşise din camera băiatului lui... Cameră în care nu era şi băiatul lui... Pentru că el, taică-su, "creştetul ocupat", fusese îndeajuns de idiot ca să-şi închipuie că i se va ierta orice şi i se va îndeplini orice dorinţă... Şi avea de-a face cu o marionetă micuţă, pe care-o va conduce aşa cum voia el...

Oo, Doamne! Cât rău îi făcuse el băiatului lui! El îl împinsese spre pieire...

Fu apucat cu putere şi săltat de-acolo într-o clipă! Uau! Cine...

Tiristul tocmai îl dusese, cam pe sus, în bucătăria lui Alex. Şi-l cam îndesase pe scaun, la masă. Ludmila se repezi la el, înarmată cu ceva alb... Apă rece. Era un tifon cu apă rece. Tropăitul se apropia... Îi speriase pe toţi...

Oftă greu şi lăsă capul pe masă:

- Sunt OK! Serios! Sunt OK!

Doctoriţa trăgea de el să-l ridice de pe masă, el nu voia să se ridice... El nu era foarte sigur că va reuşi să se calmeze...

- Ce s-a întâmplat?

Lucia era şefa centrului; se comporta ca atare. Trebuia să ştie tot ce se întâmpla - iar Ludmila şuşotea chiar acum...

Doamne, cât de prost fusese! Cum putuse să-şi imagineze că, după 12 ani de absenţă, putea da năvală în viaţa lui, să-l ia de braţ şi să-l mute într-o casă străină, alături de-o străină şi de-un copil mult mai important pentru el decât BCR-ul ăla nenorocit? Cum

putuse să gândească aşa? Doamne, câtă dreptate avea tatăl lui! Şcoala aia nu-l ajutase cu nimic! Facultatea, experienţa din bancă, experienţa de prin tribunale, toate fuseseră inutile! La marele test al propriei vieţi picase cu brio. La marele test cu viaţa luase un 1 cu minus...

- Teo, te rog, preia tu...

Ei, pe dracu! Se grăbi să se ridice, iar poliţista îl privi lung:

- Stai liniştit.

Da-da! Cum să nu! Dădu să pornească spre uşă, dar avu surpriza să constate că cu Ludmila nu era de joacă: fu apucat de braţe şi trântit înapoi pe scaun! Hei! Doctoriţa profită de faptul că stătea cu spatele la poliţistă, şi-i aruncă o privire extrem de ameninţătoare...

OK! O să stea cuminte acolo! Observase că Lucia era liderul "oficial" al centrului, iar rusoaica cel informal. O să asculte de ea... momentan. Aşa că rămase la masă; femeia scotocea în cutie, scotea folia... Rămaseră singuri. Primi pilula şi paharul... Şi gata - acum se liniştea. Se liniştise deja, de fapt. Şocul revederii cu ochii migdalaţi trecuse. Gândul că greşeala lui îl omorâse pe Fabian revenise...

Aoleu, Carina! Să nu afle Carina! Doamne, ce era cu el? Numai tâmpenii făcea! Carina o să plângă din nou! Aah!

Ludmila se aşeză lângă el:

- Ce s-a întâmplat?

- ... Fabian era îndrăgostit de Codruţa.

Da; se schimbase la faţă. Era evident că pricepuse cum stă treaba! Ludmila oftă scurt:

- George s-a oferit să ne aducă un psiholog. Eu l-am refuzat; dar pot oricând să revin asupra deciziei...

- Fii serioasă! Surpriza revederii m-a cam zdruncinat; dar mi-am revenit.

- Sigur? Nu de alta, dar Lucia stă cu ochii pe noi. Şi e poliţistă şi simte din plin răspunderea care-i apasă pe umeri - şi pentru copii, şi pentru noi.

- Foarte sigur. Eu unul n-am nevoie de psiholog.

- OK!

- ... Codruţa s-a speriat, nu?

- Cam! În fine...

- ... Crezi că pot să-i cer Luciei să consult fişele copiilor de 12-13 ani? Ca să nu mai am şocuri de-astea...

- Nu văd de ce-ar avea ceva împotrivă!

- Deşi probabil că nu i-aş recunoaşte după nume. "Creştetul ocupat" a avut alte priorităţi...

- Uite ce e. Am discutat şi cu Denisa, şi cu Carina... Şi te-am auzit şi pe tine. Nu este vina voastră că s-a întâmplat aşa. Este vina lui. Strict a lui!

Zâmbi slab:

- Fii serioasă!

- Sunt! Liana n-a împlinit cinci ani, dar a ţipat la maică-sa să nu cumva să-şi permită să-l mai supere pe tati şi să nu care cumva să se gândească să "divolţeze"! Iar Florin şuşotea cu taică-su la camera laptopului, apropo de Mugur şi avansurile pe care i le făcea Violetei!

Poftim? Făcu ochii mari-mari...

- Băiatul vostru era retras şi mut ca un peşte. Iar voi, scuză-mă, mai aveaţi şi alte treburi, în afară de scărmănarea lui între corniţe. Asta-i părerea mea. Dacă voia ceva, trebuia să vină şi să ceară. Iar dacă avea o opinie, trebuia să vină şi să şi-o exprime.

- Numai că n-a venit.

- Exact - pentru că nu toţi copiii sunt aşa ca Liana şi Florin...

- Şi ca Octavian... Codruţa e în 14, nu?

- Da; cred că da. Şi cred că-şi doreşte foarte mult să aibă curaj să escaladeze un geam şi să dispară cumva...

- ... De ce nu mi-ai spus?

- Ce să-ţi spun?

- Că e şi ea aici! Am senzaţia că tu ştiai! Ţi-a spus Denisa, nu?

Ludmila oftă greu şi plecă privirea spre cutia cu medicamente:

- Da. Ea a spus că e mai bine să nu ştii şi tu. Îmi promisese că o să încerce s-o ţină numai în camera aia şi-o să facă cumva să nu vă vedeţi...

- Era inevitabil. Trebuia să-mi spuneţi - tocmai ca să n-o sperii cu reacţia mea.

Se ridică şi se grăbi să iasă. Se apropia de uşa fostului lui apartament... Dacă Denisa îşi luase angajamentul că o va ţine înăuntru, probabil că era în sufragerie. Trase deci perdeaua şi intră.

Da; Codruţa stătea pe mega-pat, în cel mai îndepărtat colţ al camerei - lângă geam. Aah, cât de idiot putea să fie! O făcuse să plângă! Ceilalţi copii încercau să nu se uite lung, direct, la el... Se apropie şi se aşeză lângă ea. Şi-o trase uşor spre el:

- Iartă-mă. N-am vrut să te sperii.

Tânăra îşi trase scurt nasul şi-şi şterse lacrimile:

- Îmi pare rău; nu ştiam că sunteţi pe palier...

- Stai liniştită. Sper că nu te-am speriat foarte tare...

Acum nega:

- Nu m-aţi speriat deloc. Ştiam că sunteţi şi dvs aici; mi-a spus dna Denisa.

- Te rog, spune-mi Nicolae. OK?

Ochii migdalaţi îl priviră lung... iar capul negă cu fermitate. Zâmbi, simţind că în curând or să-i dea lacrimile:

- OK; atunci spune-mi cum vrei tu. Dar o să mă simt tare bătrân...

Nu, nu reuşise s-o facă să zâmbească. Codruţa decise să-şi privească propriile mâini:

- Sper că mama o să vină repede să mă ia.

- Stai liniştită; acum ştiu că eşti şi tu aici şi totul e OK.

Denisa

Tresări la vederea lui Nicolae! Hei! El ce căuta aici? Trăsese vijelios perdeaua şi se uita lung prin cameră... Aoleu! Codruţa! Nu! Să n-o vadă!

Ei, pe dracu! După ea se uitase! Şi uite că se ducea glonţ la ea! Adică...

Adică tânăra de 12 ani uitase ce discutaseră ele două; şi ieşise, probabil, din apartament. El probabil că fusese de pază... Afurisită treabă! Şi chiar se gândise la posibilitatea asta, când o văzuse intrând cu capul plecat şi grăbindu-se spre colţişorul ăla! Aah!

De bine-de rău, Nicolae părea calm. Venise cu planuri de discuţie cu ea. Adică se văzuseră. Se recunoscuseră. Nu prea ştia ce să facă...

Nicolae se aşezase lângă ea şi-o trăsese spre el. Acum discutau; şi discutau în şoaptă, fiindcă aşa fusese el întotdeauna. Pe cine dracu putea să moştenească Fabian - pe ea? Nee, trebuise să-l moştenească pe mutu' de ta-su! Mm...

Perdeaua se trase din nou scurt. Ludmila privi lung spatele de pe pat... şi reveni spre ea. Şi-i făcu semn că revederea cu puştoaica îl cam zdruncinase...

Păi să fie atentă la discuţia lor! Că dacă-i dădea fata peste cap complet cu bălmăjeala lui, se ridica de-acolo şi-l trosnea de-i mergeau fulgii! Numai căcaturi făcea omul ăla! Întâi îşi neglijase băiatul! Timp de 12 ani, îl neglijase non-stop! Apoi o nenorocise şi pe Carina, legându-i un copil de gât la 20 de ani! Apoi îşi neglijase şi fetiţa! Şi-acum o dăduse complet peste cap pe fata asta! Mm...

Las' că vedea el! Doar s-o supere pe Codruţa - şi...

Lucia

Aştepta; Ludmila "transmitea" ceva în limbajul internaţional al muţilor... Gata. O privi lung, poliţieneşte, iar doctoriţa îi făcu semn spre palier şi coborî mult tonul vocii:

- Codruţa a fost iubita lui Fabian.

Fabian? Care Fabian?

- Băiatul Denisei şi-al lui Nicolae.

Aa... Aoleu! Se încruntă scurt:

- O să-l rog pe George s-o transfere în alt centru.

- Te rog să n-o faci.

Poftim?

- Noi suntem aici pentru binele copiilor. Denisa a vorbit cu ea aşa, mai de departe, şi-a aflat prin ce-a trecut, de la cutremur până acum. Mai bine luăm noi calmante, decât să se simtă ea a cincea roată la căruţă. Din nou.

Ce era hârtia aia? O desfăcu...

Deci Codruţa fusese colegă de clasă cu Fabian. Fusese îndrăgostită de el - şi viceversa. Ultimul lui mesaj electronic, pentru ea fusese. Exista şi un portret al ei, pe peretele noii locuinţe a lui Nicolae... Exact cum era mai rău!

- O să vorbesc totuşi cu George.

- Eu insist totuşi să n-o faci.

- Trebuie să ştie ce se întâmplă aici!

- Trebuie să ştie problemele majore de organizare! Lasă-l, că are destule pe cap! Are ditamai "felia" de oraş de repus pe picioare! "Ruperea" unei maşini de patrulă care s-o mute pe-asta mică de colo-colo e o chestie destul de complicată, să ştii!

- Ştiu. Atunci îi las în grija ta; OK? Pe toţi trei.

Şi ridică o sprânceană, fiindcă era furioasă... Fiindcă puştoaica aia "se internase" la prânz, iar Denisa o recunoscuse în secunda unu - iar acum era aproape opt şi Nicolae trecuse deja printr-un şoc serios când o văzuse... Ludmila aprobă cu capul; îi întoarse spatele şi reveni în apartamentul ei. Şi se trânti pe propriul scaun, pentru că avea o problemă mare...

Nu putea să se transforme într-o scorpie în uniformă, faţă de oamenii ăştia. Îi era greu să fie şefă peste oamenii ăştia! Trăiau acolo, “la comun”, de ceva vreme; fusese introdusă în problemele lor particulare, iar ei o sfătuiseră în privinţa problemelor ei sentimentale... Aşa că îi era peste mână să le spună că greşeau! Exact ca acum! Cum naiba să-i reproşeze ea Ludmilei că "uitase" să-i spună despre prezenţa acelei fete şi relaţia dintre ea şi familia Răduţ? Dacă ar fi ştiut că e şi ea acolo, ar fi mutat-o în apartamentul 15 - pe motiv că avea mare nevoie de-o asistentă la preşcolari. Şi-ar fi rugat-o ea mult să nu iasă de-acolo nici luată cu japca! Puştoaica ar fi înţeles, că era măricică; Nicolae n-ar fi trecut prin accesul ăla de plâns cu tremurat şi...

Şi-acum Carina o să-l vadă cu ochii roşii, o să afle în secunda doi ce şi cum şi-o să plângă şi ea! Că ea oricum plângea din orice! Iar Codruţa o să aibă aşa o pornire teribilă spre tăiatul venelor... Mamă-mamă!

Nu putea să discute cu George despre asta. El s-ar fi grăbit să-l trimită pe Nicolae acasă la el, pe motiv că Renata avea nevoie de curăţenie-bec. În simultan, ar fi "scremut" un elicopter de undeva şi-ar fi mutat-o pe Denisa într-un spital din alt oraş - pe motiv că avea nevoie urgentă de-o operaţie la coaste. Asta însemna o mare migrenă pentru el şi trei voluntari mai puţin pentru ea. Şi-un gust amar pentru toţi...

Nici nu voia să-i vadă mutaţi de-acolo! Momentan, pentru ei era "tocmai bine" aici. Aveau mâncare, medicamente, apă, duş... Denisa putea sfârşi într-un fund de spital de provincie, uitată de toţi şi toate. Nicolae ar fi trebuit să iasă afară, în praf şi microbi şi focuri de armă, ca să facă rost de apă şi mâncare. Aşa că...

Aşa că oftă şi se ridică - şi se grăbi să intre în dormitorul apartamentului 12. Carina o schimba pe Renata. Păi...

Oftă greu şi se sprijini de perete. Iar ochii albaştri o priviră lung... şi deveniră brusc îngrijoraţi:

- Ce s-a întâmplat?

- Când s-a mutat la tine, Nicolae a adus cu el şi-un tablou?

Da; o "lovise" serios. Carina ştia despre Codruţa. Se grăbi să continue:

- Puştoaica e aici, în 14, cu Denisa. Şi cu Nicolae acum. Şi te rog frumos ca măcar tu să rămâi calmă - pentru că mă aştept să aud răcnete din apartamentul ăla...

Tânăra zâmbi slab:

- Stai liniştită!

- În privinţa răcnetelor, stau foarte liniştită. Am mai tras cu pistolu’ pe palierul ăsta, aşa că "n-am emoţii". Problema este că vreau să convieţuim cu toţii aici în linişte şi armonie. Voi nu puteţi pleca, atâta timp cât nu aveţi certitudinea că aveţi unde să locuiţi! Denisa nu poate fi transportată la Arad aşa, într-o clipă! Iar puştoaica e orfană de tată, maică-sa cine ştie pe unde e...

- Lasă, că mă ocup eu de Nicolae. Oricum, pe mine nu cred că mă cunoaşte fata asta. Dar s-ar putea să-i spună el... S-ar putea să deducă ea, la un moment dat...

Porni spre uşă:

- Oricum, voiam să ştii - ca să nu ai şi tu un şoc, atunci când o vezi în faţa ochilor.

Cuvintele îi confirmară faptul că tânăra era extrem de isteaţă... şi de înţeleaptă pentru vârsta ei:

- El e bine?

- A avut un şoc când a recunoscut-o. Dar acum e bine. Oricum... Probabil că n-o să se poată împăca vreodată cu ceea ce s-a întâmplat.

- Ştiu. O să-şi ascundă foarte bine tristeţea, mai ales după naştere...

Naştere? O privi lung... Carina ridică scurt din umeri:

- Noi am stabilit. Acum, rămâne de văzut când o să fie... dac-o să fie băiat sau tot fetiţă...

Aha! Trase perdeaua, iar Octavian o opri:

- Lucia...

Da? Tânărul o privea lung. O privea şi nu spunea nimic... Decise să revină în dormitor:

- Da.

- Ce ştii - tata mai vine azi?

- Nu ştiu; presupun că vine!

- Aa... Credeam că ştii...

Cum adică? Ce-i venise cu întrebarea aia? Crezuse că ea ştie dacă George vine azi... De fapt... Nu. Nu-nu! Se grăbi să iasă din dormitor şi constată că Ludmila o aştepta în uşa bucătăriei şi-o poftea să intre, la o discuţie între patru ochi. La naiba! Nu voia...

Intră în bucătărie şi se întoarse spre ea - şi oftă din tot sufletul:

- Nu vreau să fiu şefa voastră.

- Ai fost şefa noastră încă din secunda unu.

- Dar nu vreau să fiu şefă în adevăratul sens al cuvântului.

- Ştiu - şi te aşteptam tocmai ca să te rog să mă ierţi că am uitat să-ţi spun ce-am aflat de la Denisa.

Ridică scurt mâinile a fatalitate:

- Vezi? Tocmai genul ăsta de şefă încerc să-l ocolesc!

- Stai liniştită, că eşti şefa ideală!

Poftim? Bufni într-un râs nervos:

- Daa, şefa lu’ peşte!

- Vorbesc serios! Dacă tu nu erai aşa, noi eram o mână de neisprăviţi neîndemânatici!

Ei, na! Femeia se grăbi s-o strângă cu putere în braţe:

- Stai liniştită. OK?

Ba stătea foarte neliniştită - doar că nu mai zicea nimic. Nu

voia s-o contrazică... Paşii se apropiară iar Teo o privi lung:

- Am sentimentul că or să se-ncaiere...

Aoleu! Se grăbi să iasă! Pe măsură ce se apropia de apartamentul 14, începea să audă vocile, tonalitatea aia din ce în ce mai ridicată...

Nicolae

Putea spune că reuşise s-o împace. Adică s-o vadă din nou liniştită. O întrebase cum de ajunsese tocmai în centrul lor... şi-o lăsase să povestească. Mai bine s-o ştie supărată pentru periplul ăla prin instituţiile statului, decât să stea cu gândul la Fabian...

Tânăra întoarse brusc capul spre el:

- Pot să vă rog ceva?

- Spune.

- ... Am înţeles că dvs aţi luat portretul...

Portretul? Aprobă cu capul, încercând să nu se încrunte foarte vizibil... Codruţa oftă greu:

- Aş vrea, dacă se poate, să-mi permiteţi să-i fac o copie.

Păi... Păi să încerce s-o răzgândească:

- Eu unul n-am nimic împotrivă, să ştii. Dar cred că nu e bine să faci asta.

Şi-acum aştepta fix două secunde şi-i dădea explicaţia. Dar Denisa se grăbi să-şi bage nasul în discuţia lor:

- Eu sunt de acord. Lasă fata să-i facă un xerox!

Na, că prinsese glas! Nu se mai obosi s-o privească:

- Tu vezi-ţi de integramele tale.

- Tu să-mi laşi fata-n pace! Stai liniştită, Codruţa; imediat cum vine curentul

Se grăbi s-o întrerupă:

- Tanti cu gura mare o să plece la spital. Iar noi o să facem copia aia xerox; OK?

Tânăra împingea bine bărbia în piept şi aproba cu capul. Şi probabil că îşi dorea mult ca planşeul să se deschidă, iar ea să "cadă" la etajul doi, ca să poată să fugă cât mai departe... Completă:

- Deşi, ţi-am spus - după părerea mea, nu e bine să

- Băi, tu chiar n-ai de gând s-o laşi în pace?

Se întoarse scurt şi-o săgetă cu ochi furioşi:

- Tu chiar nu sesizezi că te bagi într-o discuţie în care n-ai ce căuta?

- Nu fi măgar!

- Nu fi impertinentă! Vorbesc cu copilul ăsta! Sau n-am voie?

- Uite, nu-ţi dau eu voie! E în grija mea, iar eu nu-i dau voie să vorbească cu tine!

- Ete, fleoşc!

Reveni spre Codruţa şi încercă să facă abstracţie de obrajii roşii şi jena vizibilă:

- Tu ai deja portretul lui. Nu ştiu dacă e atât de bine să pui lângă el portretul tău.

Denisa ridică şi mai mult tonul vocii:

- Las-o în pace, n-auzi?

Decise într-o clipă să facă abstracţie de "gura spartă" de pe canapea, aşa că continuă:

- Ştiu că n-o să-l uiţi niciodată. Nu ştiu însă în ce măsură e bine să-ţi aminteşti...

- Nu eşti ta-su, s-o înveţi tu ce-i bine şi ce-i rău!

Se întoarse iar spre ea:

- Tu chiar vrei să mă scoţi din sărite?

- Tu chiar vrei să mă ridic la tine?

Ei, drăcia dracului! Dădu drumul umărului Codruţei şi se ridică:

- Ia ridică-te la mine! Hai! Hai, sus de-acolo!

Denisa încerca să se ridice; încerca din greu, pentru că o provocase el - iar ea nu putea să se dea bătută în faţa lui! OK! Las' că vedea ea acum!

- Vă rog frumos să încetaţi.

Poftim?... Ah - la naiba! Lucia era în cadrul uşii sufrageriei! Le auzise discuţia! La naiba! Întinse scurt degetul spre Denisa:

- Ea se bagă-n seamă aiurea!

- El îmi supără fata!

- Ba n-o supăr deloc!

Se întoarse imediat spre Codruţa:

- Te-am supărat?

Capul plecat nega grăbit... iar Denisa răbufni într-o nouă rafală de acuze uşor răstite:

- Ei, pe dracu! Uite că plânge!

- Dacă tu nu începeai să zbieri pe-aici, nu plângea!

- Dacă tu nu ţineai musai să comunici cu ea, chiar ar fi zâmbit!

- Ştii ceva? Ia hai afară! Hai pe palier!

- Hai!

Şi-acum Denisa chiar se împinsese serios şi se ridicase-n fund!

Tresări violent - inima îi sărise din piept! Alelei, ce zgomot infernal! Involuntar, ridicase mâinile - cu intenţia de a-şi astupa urechile...

... Şi gata. Era din nou linişte. O linişte mormântală...

Lucia scoase fluierul din gură, îşi reumplu plămânii cu aer şi se întoarse spre Ludmila:

- Te rog, ocupă-te de Codruţa. Vă aştept în bucătăria din 12.

Tânăra se răsuci pe-un călcâi şi dispăru din cadrul uşii. Ludmila se grăbi să intre, încruntată ca la balamuc... Întinse degetul spre Denisa.

"Numai tu eşti de vină! Tu şi tupeul şi gura ta proastă!"

Cam asta voise să spună. Dar tocmai avusese o revelaţie; aşa că tăcea, o privea lung, furios, şi se gândea... Ludmila tocmai o scotea pe copila aia din scandalul lor...

... Ce dracu căuta el acolo? Ce dracu căuta el în aceeaşi cameră cu femeia aia? Şi de ce dracu era atât de prost încât să se pună mereu la mintea ei - şi să se lase implicat în istericalele ei? O ştia de 14 ani de zile! Tot nu pricepuse? Tot nu se lămurise? Ce mai căuta el acolo?

Lăsă degetul jos şi-o urmă pe Ludmila. Şi le opri pe amândouă pe palier:

- Două secunde, OK?

Denisa

Bun! Bine că se cărase! Aah, Doamne! De ce dracu se dusese ea la cursul ăla? De ce i-l scosese Ăl de Sus în cale? Şi de ce se legase ea de omul ăla? Chiar atât de proastă putuse fi, să nu vadă...

Ba văzuse. Numai că nu calculase corect ceea ce văzuse. Nu ştiuse să se modeleze un pic, să se adapteze un pic... Nu ştiuse cât "să ridice temperatura", astfel încât să-l poată modela şi pe el...

În fine! Trecutul era pentru istorici! Ia să-l dea ea dracului de trecut, cu membrii lui cu tot, şi să-şi vadă de-ale ei! Ridică revista cu integrame...

Şi-o lăsă pe canapea. Nu-i stătea mintea la asta. Nu putea să nu se întrebe unde era Armand acum! Nu putea să nu se gândească la deciziile pe care le-ar fi putut lua Eduard! Nu de alta, dar nu se prea gândise la asta până acum - şi nu prea ştia cum calcula omul ăla! Din punctul ei de vedere, dacă ar fi fost în locul lui, l-ar fi dus pe Armand la gară şi l-ar fi însoţit până la Bacău. Şi-apoi, poate că s-ar fi întors după ea - sau poate-ar fi aşteptat revenirea curentului electric, sau repararea telefoniei... Numai că, dacă nu ar fi avut cum să ajungă la gară, probabil că ar fi strâns bine mânuţa lui Armand şi-ar fi pornit spre casele cunoscuţilor. Cel mai "cunoscut" dintre toţi şi toate era propria nevastă - aia maleabilă,

care "nu măcănea" în faţa dispoziţiilor pe care i le dădea de obicei. Iar dacă nevasta spunea "OK, intraţi"...

Nu putea să-l grăbească pe nea Aurică. Se îndoia, oricum, că omul ăla s-ar fi oprit la un centru de sinistraţi, să-şi odihnească oasele! Da, ar fi dormit 2-3 ore la un moment dat; dar după aceea şi-ar fi continuat drumul. Altfel nu s-ar fi făcut voluntar! Altfel n-ar mai fi avut George atâta încredere în el!

Nu cumva păţise nea Aurică ceva? Simplul "nea" indica un bărbat de peste 50 de ani... probabil fost poliţist...

N-o să-i amintească lui George despre ei. Nu-nu! Şi-aşa, se simţise execrabil atunci când îl văzuse urnind ditamai "lanţul slăbiciunilor" prin staţie! Nu era genul care să se simtă confortabil când se făceau asemenea scamatorii special pentru ea...

Iar în privinţa lui Nicolae, ştia acum ce-avea de făcut. Îl privi lung pe Aurel:

- Aurele, vreau să te rog ceva.

- Sigur! Spuneţi!

- În clipa în care îl vezi pe individul ăla că intră aici, te rog frumos să vii să mă ajuţi să mă ridic. OK?

- OK.

- Fiindcă intenţionez să nu mai schimb vreodată vreun cuvânt cu creatura aia. OK?

- ... OK.

- Bun!

Ridică revista şi încercă să-şi adune gândurile... să le încuie undeva, într-un colţişor din propria minte, şi să se concentreze asupra integramei.

Lucia

Aah, fir-ar să fie ea de treabă! Palierul amuţise instantaneu! Şi uite că făcea tâmpenie după tâmpenie! Suflase ca dementa-n fluier, gândindu-se că-i va opri - şi nu se gândise nici o clipă la cei 60 de copii, care uite că amuţiseră instantaneu...

Intră în bucătărie, scoase fluierul din buzunar şi-l azvârli cu toată puterea în zid! Şi se controlă la timp - că "fusese chitită" să urle “din toţi bojocii”, ca să se răcorească...

Paşii intrară după ea iar Nicolae se opri în faţa ei:

- OK. Îmi cer scuze. A fost vina mea că m-am lăsat atras în istericalele ei.

Dădu să-i răspundă cu un "e treaba voastră, dar spălaţi-vă rufele undeva unde nu-s minori de faţă"; el însă continuă:

- Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu se va mai repeta.

Îl privea lung... La dracu! Avea păr alb în cap omul ăsta! Iar ea trebuia să-i facă morală! Tocmai ea, marea dansatoare de *Latin Massala*! Nicolae era foarte serios; aştepta reacţia ei... Aprobă cu capul şi-l văzu ieşind. Şi imediat cum el ieşi, auzi paşii şi suspinele apropiindu-se...

Se aşeză la masă. Codruţa fu aşezată în faţa ei. Puştoaica mai avea puţin şi se ascundea sub masă! De parcă era vina ei că părinţii lui Fabian aveau nervii întinşi la maximum şi nu se puteau suporta nici cinci minute! Ludmila aducea un pahar cu apă rece... O privea lung... Ochii migdalaţi se ridicară spre ea:

- Vă rog frumos - mă puteţi trimite în alt centru?

- Da. Te rog frumos, poţi să rămâi în centrul ăsta?

Şi iar îşi privea mâinile din poală... Se grăbi să continue, pe un ton coborât:

- Ea e rănită - şi nu poate fi considerată urgenţă, ca s-o trimit la un spital. El e cu logodnica şi fetiţa de-un anişor şi-un pic - şi nu pot să-i las să iasă cu copilul în microbii de-afară. Iar ca să te transfer pe tine în alt centru, e un pic mai complicat decât să-i transfer pe ei toţi la un loc. Te rog frumos - dacă eu îţi garantez că nu vei mai avea contact nici cu unul, nici cu celălalt, stai cuminte aici şi te liniştesti?

Acum puştoaica aproba. Sigur, ea prefera să plece - dar era o puştoaică bine-crescută... Zâmbi şi se ridică:

- Hai să-ţi prezint pe cineva.

Ieşi şi arătă spre dormitor; în secunda imediat următoare, pe chipul Ludmilei înflori un zâmbet mare-mare... Trase perdeaua şi îi făcu loc să intre. Şi-o urmă:

- Copii, v-o prezint pe Codruţa. El este Octavian, băiatul şefului meu...

Iar Octavian se cam repezise să-i strângă mâna... dându-i o variantă de explicaţie pentru zâmbetul Ludmilei...

- Ei sunt Florin şi Liana, băiatul şi fetiţa Violetei şi-a lui Teo...

Florin părea foarte încântat de cunoştinţă:

- Îmi pare bine.

Liana se grăbi să-i ia vorba din gură... un pic neacademic:

- Şi mie-mi pale bine! Îţi plac lochiţele cu volănaşe?

Întrebarea o prinsese pe Codruţa total nepregătită! Se grăbi să răspundă ea:

- Probabil că-i plac rochiţele mulate; dar s-ar putea să o convingi să revină la volănaşe! Iar domnişoara este Renata, fetiţa lui Nicolae şi-a Carinei.

Picea ridică scurt degetul spre buzele lucioase ca o cireşică de export:

- Enata uj!

Codruţa bufni într-un hohot zdravăn de râs! Iar Octavian pică într-o contemplare mută... confirmând zâmbetul Ludmilei. În fine! Se grăbi s-o lămurească:

- Ei sunt copiii noştri, ai voluntarilor. Ce zici - stai şi tu aici, cu ei?

- Da.

- În principiu, regulile sunt aceleaşi. Aş prefera ca, atâta timp cât stai cu ei, să nu mai ieşi pe palier. Şi, categoric, să nu mai ai contact cu celelalte apartamente. Renata nu are toate vaccinurile...

- Am înţeles. Domnişoara Lucia...

Îngustă scurt ochii:

- Ne certăm, să ştii!

Tii, ce roşise puştoaica! Iar roşeaţa ei îl aruncase pe Octavian înapoi în contemplarea aia mută - îl vedea cu coada ochiului şi simţea deja urecheala lui George...

- Lucia, apropo de domnul şi doamna Răduţ... Cum să spun... Eu n-am nimic cu ei. Doamne fereşte! Dar ştiu că le amintesc de Fabian; şi de-asta mă gândisem că poate-ar fi mai bine să plec...

- Şi pe Octavian cine-l mai ajută cu minorii? Ia uită-te la el - poţi să-l laşi singur cu trei minori?

Aşa - că dacă tot va fi urecheată, măcar să ştie şi ea de ce era urecheată, nu? Vedea altfel de roşeaţă în obrajii ei, iar băiatul lui George se cam fâstâcise... Îi făcu tinerei semn să se apropie şi-i şopti la ureche:

- Am sentimentul că soţii Răduţ "se defectează" numai atunci când interacţionează unul cu celălalt. În rest, să ştii că sunt OK.

- Ştiu.

- Deci rămâi aici?

- Da.

- Bun. Hai - distracţie plăcută.

Şi se grăbi să iasă - că Octavian îşi revenise un pic şi părea pregătit "s-o vrăjească" pe Codruţa cea cu ochi minunaţi, migdalaţi... Măicuţă, ce bătaie o să-i dea ei George! Aoleu!

Intră în bucătărie, iar Ludmila se aşeză la masă:

- Centrul a revenit la normal.

- Bun.

Îşi recuperă fluierul, dar doar ca să-l arunce la gunoi - fiind de plastic, se spărsese la contactul cu zidul. Îşi luă alt fluier din cămară şi reveni în bucătărie. Şi oftă greu:

- Mă simt ţâfnoasă - şi nu ştiu de ce!

- Nu-ţi recomand un calmant.

- Nici nu vreau să înghit pastile. Am aşa o stare de nervozitate... Adică, în mod normal, n-aş fi suflat în fluier. M-aş fi băgat în discuţie, aş fi aplanat-o ca-n timpul patrulelor...

- Eşti îngrijorată. De ce?

Păi nu prea putea să-i spună...

Da' Victor unde era? Se ridică, ieşi... şi reveni pe scaun:

- Doarne neîntors. Sforăie! Deşi am fluierat cât să trezesc trei cvartale...

- Ruperea logodnei a fost o decizie înţeleaptă. Şi să ştii că e mai bine că a făcut-o el. Adică, vreau să spun că el... În fine. Tu ai o opţiune; el e uşor "în fundul gol", din punct de vedere sentimental. Avea nevoie să simtă că el a decis să vă despărţiţi.

Aprobă cu capul... şi şopti:

- Nu ştiu în ce măsură eu am o opţiune.

- Te rog să fii serioasă! Ai o opţiune serioasă!

Negă încet cu capul...

- Să înţeleg că sunt unele lucruri care nu-ţi plac la el?

Negă din nou... şi-o trase, ca să-i şoptească la ureche:

- În iulie, când mi-a spus că mă iubeşte şi o să divorţeze pentru mine, i-am vorbit extrem de urât. Şi i-am amintit, în zece secunde, care-i sunt dezavantajele.

- Şi crezi că asta l-a făcut să te scoată din inimă?

- Nu ştiu; nu cred. În fine... Nu e genul de bărbat care să se întoarcă la uşa care nu i s-a deschis prima oară.

- Şi totuşi, am senzaţia că el tot trece prin faţa uşii ăleia. Am senzaţia că aştepta ieşirea lui Victor - pentru că nu e genul care să năvălească şi să ia decizii în numele tău...

Nu putea discuta despre asta. Şi-aşa, simţea că-i dau lacrimile! Se ridică şi-şi puse un pahar cu apă:

- Oricum, trebuie să discut serios cu el. Nu vreau să-l mint; am să-i spun că...

Amuţi, pentru că Teo anunţă, din uşa apartamentului:

- Urcă George. Şi am senzaţia că ne aduce o surpriză...

Ludmila se grăbi să se ridice şi să iasă. Ea nu putea da acum ochii cu el. Realiza că îi venise să plângă - şi sigur avea ochii roşii... Iar el o să afle, în următoarele 30 de secunde, că Lucia Florea nu mai era logodită...

O să-şi ia inima-n dinţi şi-o să discute cu el. O să-i spună, cinstit, că în clipa asta nu era vorba decât despre singurătate. Şi-o să-l lase să decidă. Dacă el n-o mai voia...

George

Puştiul ăsta era o minunăţie de copil! Iar el se simţea atât de bine, că-i venea să chiuie! Şi nu putea să chiuie! Nicolae o să-şi amintească instantaneu de copilul pe care-l dusese la groapă...

Şi gata - ajunseseră. Puştiul privi lung în jur... Măicuţă, ce ochi mari şi atenţi avea! Pumnişorii strânseră scurt reverul vestonului; gâgâlicea chiui "din suflet", arătându-şi toţi cei patru dinţişori...

Aştepta. Voia să-l vadă toţi voluntarii. Voia ca Lucia să afle, în caz că nu observa singură, cât de bine-i stătea... Era dement!

Ludmila se dezmetici prima:

- Cât are?

- Opt luni şi 22 de zile.

- Uau!

Ridică scurt din umeri:

- L-am găsit în cada personală!

Doctoriţa se grăbea să i-l ia din braţe! Iar puştiul uite că nu dădea drumul vestonului! Aşa că-l desprinse el, uşurel, şi oftă scurt:

- Maică-sa a stat cuminte, cu el în cadă, până acu' două ore. Când probabil că a cedat psihic şi-a vrut să plece. A ieşit din cada plină de provizii, a făcut doi paşi şi-a căzut, cu tot cu planşeu. Puştiul era alăptat la sân; noi nu i-am dat nimic...

Şi gata. Acum nu se mai bucurau. Nici chiar Ludmila nu mai părea atât de încântată! Adăugă, ca să pună punct discuţiei:

- Îl cheamă Bogdan. Pare sănătos.

Doctoriţa porni spre apartamentul 13:

- Oricum îşi va primi medicaţia preventivă. Hai, Bogdănele - facem duşuleţul de seară şi pe urmă treci la nani!

Violeta se grăbi spre propria bucătărie:

- 120 mililitri de lapte praf?

- Exact. Şi fierbe-i şi nişte griş - că nu ştiu dacă o să adoarmă aşa, într-o clipă. Când o vedea atâţia copii...

Şi gata - predase minorul. Scoase hârtia şi... ridică sprâncenele, privindu-l pe Nicolae:

- Lucia?

- În birou, cred.

Era ciudat - pentru că ea era singura care nu venise să vadă sursa chiuitului! Victor ieşise din apartamentul ei, adormit dar zâmbitor. Aşa că nu ştia ce să creadă...

Intră în apartamentul 12, văzu spatele aşezat la masă şi decise brusc să amâne acel moment. Avea o presimţire; avea... Se opri în uşa dormitorului şi trase perdeaua. Şi simţi nevoia să se sprijine de toc - pentru că băiatul Violetei se juca cu surioara lui, iar Octavian parcă sorbea cuvintele rostite de-o domnişoară de vreo 12 ani... exotică "ca la balamuc"...

Tânăra îl observă prima; Octavian îl văzu şi el şi se ridică imediat. Şi nu-şi ascunse nicicum exaltarea:

- Codruţa, tata! Tată, ea e Codruţa!

- Îmi pare bine, Codruţa. Tu, domnule, prezintă-te la raport!

Octavian se grăbi să iasă, râzând:

- Da, să trăiţi!

Bun! Codruţa cea cu ochi exotici era frumoasă foc când râdea! Lăsă perdeaua să cadă şi-l privi lung:

- Cine e Codruţa?

- Nu ştiu. Lucia a adus-o. Din câte am înţeles, e venită cu copiii de la Selgros. Şi nu stă cu ei pentru că are o problemă cu soţii Răduţ - oricine or fi ei...

- Denisa şi Nicolae.

- Aa...

Se încruntase...

- Câţi ani are?

- Face 13 luna viitoare.

- Să fii cuminte.

Octavian roşi violent şi se grăbi să se înfoaie tot:

- Hai, măi, tată! Fii serios!

Îl prinse neaoş de guler şi-l trase spre el, ca să-i şoptească la ureche:

- Sunt foarte serios. Şi sunt poliţai cu zeci de ani vechime. Promite-mi că eşti cuminte.

- Oof, bine!

Hai-hai! Aştepta...

- Promit!

Nee, n-o să-i meargă aşa!

- ... Promit că sunt cuminte.

- Bun. Să ai grijă de ei.

- Bineînţeles!

- Şi să nu uiţi să-i ceri numerele de telefon. Toate. Şi adresa. Şi s-o întrebi la ce şcoală învaţă. Să-ţi notezi, că nu eşti laptop...

Ochii băiatului lui străluceau:

- Adică... "se aprobă"?

- Adică îi iei datele şi le dai la verificat! Da' ce credeai - că-ţi merge? Sunt poliţist, nu poştaş!

Aoleu - o să se repeadă să-l ia de gât! Trase perdeaua şi-l bătu

scurt pe umăr:

- Hai, treci! Vorbim!

- Vorbim!

Şi cum trebuia să se asigure că şi ea era cuminte... dat fiind faptul că citea uneori rapoarte despre fete de 12-13 ani care nu erau deloc cuminţi, întinse un deget spre ea şi-o privi lung, drept:

- Dacă nu-i cuminte, să-l spui!

Da; ea era cuminte. Aproba, roşie ca roşia, şi-i cam evita privirea. Renata nu era în cameră; nici pe Carina n-o văzuse pe palier, când venise cu bebeluşul, aşa că era liniştit din punctul ăla de vedere. Intră în bucătărie, trase scaunul şi se aşeză:

- Fişele, te rog.

Primi tot clipboard-ul. Încerca din greu să n-o privească; nu se simţea privit, semn că Lucia se pregătea pentru o discuţie serioasă... Trase fişa Codruţei - şi profită de ocazie ca să arunce o privire spre mâinile ei...

Gata!

Codruţa, deci. Orfană de tată... Mama era muncitoare... Aveau un apartament... Inelul dispăruse...

Gata!

Trase o coală şi-un pix şi-şi notă numele şi adresa. Şi puse fişa la loc. Nu putea să nu se gândească la faptul că era poliţist şi în privinţa posibilelor prietene ale fiului lui - iar asta-i va atrage scandaluri mari cu Octavian! Băiatul lui "aspira" serios la titlul de "bărbat" şi nu-i plăcea să fie ajutat. Cam ca taică-su, aşa. El însă era poliţist - şi nu-l avea decât pe Octavian...

Băgă hârtia în buzunar şi privi lung creştetul şaten... Se întreba cum să deschidă discuţia. Se întreba dacă să-i arate că ştia deja despre ruperea logodnei... Ar fi putut s-o întrebe dacă "problemele din Paradis" se rezolvaseră. Ar fi putut, la fel de bine, să-i ridice uşor bărbia şi s-o sărute. Dar nu voia să facă asta - nu acum! Trebuia să fie sigur că tentativa lui de viol fusese... cel puţin înţeleasă, dacă nu iertată! Trebuia să fie sigur că şi ea voia asta. Trebuia...

Trebuia să mai aştepte. Aşa că-i puse clipboard-ul în faţă, se ridică şi porni spre uşă. Şi constată că Teo era un bărbat discret şi răbdător - pentru că-l aşteptase în uşa apartamentului, iar acum îi zâmbea:

- Am terminat de meşterit.

- Hai să-mi arăţi ce-ai meşterit.

- E în 14.

În 14? De ce nu în 13, lângă postul de pază? Intră în bucătărie şi văzu imediat staţia şi bateria. Mugur zâmbea:

- În caz că se-ntâmplă ceva, voluntarul din 13 apără reduta, iar cel din 14 ţipă după ajutor.

Aha! Bună idee! Întinse mâna spre el:

- Pix şi hârtie.

Le primi prompt; notă cele trei frecvenţe şi-i întinse hârtia:

- Ia fă-i o probă!

Mugur îi ceda locul lui Teo... Auzi clar transmisia staţiei, aşa că luă microfonul şi rosti scurt:

- Şefu' către nea Aurică.

Tăcere... Insistă:

- Nea Aurică, eşti pe recepţie?

Staţia răspunse prompt:

- 26 sunt. Nea Aurică e tot în documentare.

- Bine.

Se răsuci pe-un călcâi:

- Bravo; bună treabă. Şi-acum instruieşte toţi voluntarii apropo de utilizarea staţiei.

Ieşi din apartament, cu intenţia de-a discuta totuşi cu Lucia, dar se auzi strigat:

- George!

Da? Alex se apropia, cu o hârtie în mână... Oof! În sfârşit, îi venise şi lui mintea la cap! Dacă era cinstit şi-i răspundea la întrebări, o să-i spună adevărul. Dacă nu, însă... Alex se opri în faţa lui:

- Pot să te rog să afli unde este o anumită persoană?

Persoană? Nu persoane? Se încruntă, dar luă hârtia. Iar cuvintele lui Alex îl lăsară mut de uimire:

- Îl cheamă Petre şi are cinci sau şase ani. Nu-i ştiu numele de familie. Pe maică-sa o cheamă Livia. Nu le ştiu datele, dar Petre figurează cu siguranţă pe lista trimisă de medicul Radu Naghiu. Te rog frumos, poţi să afli dacă ei sunt bine?

Alex voia să ştie dacă Petre, autist de 5-6 anişori, era bine... Nu mai înţelegea nimic!

- Cine e Petre?

- E un băieţel autist care avea şanse mari să se recupereze.

Dădu să-i înapoieze hârtia:

- Vă rugasem să vă rezumaţi la rude.

- Să zicem că îmi irosesc unica rugăminte de genul ăsta cu Petre. Te rog mult!

Îl privea lung... Alex era serios. Părea un pic îngrijorat... Băgă hârtia în buzunar:

- Chiar nu te interesează de soarta lor?

Capul şaten nega încet...

- Alte rude ai? Nu de alta - dar dacă nici mama şi tata nu te interesează...

Capul şaten continua să nege... "OK! Treaba ta! Dar poţi să-ţi iei adio de la încredinţarea minorului!"

Ridică scurt din umeri şi dădu să pornească spre apartamentul 12. Numai că Alex îl prinse de veston şi-l opri. Şi, după ce se asigură că erau singuri pe palier, îi arătă prin semne că Victor rupsese logodna. Deci nu se înşelase. Aprobă cu capul... şi şopti:

- El unde e?

- Peste fix zece secunde, va fi cu mine în 14.

Alex trecu pe lângă el; se grăbea spre apartamentul Luciei... Intră în 15, în bucătărie, şi-o privi lung pe Violeta:

- Cine e Codruţa şi de ce am găsit-o cu copiii voştri?

Femeia lăsă baltă biberonul şi se grăbi să-i şoptească la ureche:

- A fost prietena lui Fabian, băiatul lui Nicolae şi-al Denisei.

Cum-cum?

- Am înţeles că s-au pictat reciproc, ieşeau la plimbare... În fine. Prima dragoste.

- Şi de ce am găsit-o în 12, lângă Renata?

- Fiindcă i-a recunoscut imediat pe amândoi. Şi ei au recunoscut-o, Nicolae a făcut o criză de plâns, puştoaica s-a speriat, el s-a dus s-o împace, Denisa s-a băgat în vorbă şi-au ajuns să ţipe unul la celălalt. Lucia i-a despărţit; am înţeles că de-acum încolo ei doi au ordin de restricţie de vreo 50 de metri...

Aha! Se grăbi să-i dea sfatul ăla:

- Spune-le tuturor să fie atenţi - că cearta dintre ei nu se va sfârşi niciodată.

Violeta aprobă. Se grăbi să iasă; şi cum îl auzea pe Victor în 14, minunându-se de-atâtea butoane la aşa o staţie micuţă, grăbi un pic pasul. Intră în apartamentul 12.

Lucia se ridicase. Părea atentă la clipboard... Intră şi se opri lângă ea. Şi aşteptă să fie privit.

La dracu! Avea ochii roşii! Şi nu-l privise decât pentru o clipă - revenise spre masă! Se grăbi să deschidă discuţia pe tema Codruţei:

- Am văzut că ai adus-o pe Codruţa aici.

Primi o aprobare cu capul.

- Eşti sigură că e mai bine aşa? Pentru ea?

Lucia aprobă din nou - privea tabelul ăla şi tăcea mâlc... Încercă marea cu degetul:

- OK; dar să stai cu ochii pe fi-miu, care-i un mare cuceri-

tor şi contabilizează cu mândrie câte mândre-a sărutat...

Ciudat - dar Lucia nu zâmbise! Aprobase din nou, de parcă el chiar vorbise serios! Ei, la dracu! O prinse de umeri şi-o întoarse spre el. Şi-o strânse uşor în braţe, apăsându-i capul pe umărul lui... Oftă greu, în şoaptă:

- Nu fi supărată. Mai bine că i-a venit dorul de ducă acum. Că dacă-l apuca plecarea peste trei ani şi-un ţânc de ţâţă...

Nu primea nici un cuvânt, nici o reacţie... Nici măcar un oftat! Nimic! Şopti, privind lung creştetul şaten:

- Trebuia să distrugi totul - şi agenda, şi dosarele, totul!

Lucia păru că vrea să se retragă din braţele lui; aşa că-i dădu imediat drumul şi-o văzu trăgându-şi cele câteva şuviţe rebele spre spate:

- Şi să constat, peste trei ani şi-un ţânc de ţâţă, că am făcut o greşeală? Nu, nu cred. Oricum, altceva mă apasă pe mine acum.

OK, voia să schimbe tema discuţiei! Perfect! Zâmbi slab, redevenind năşicul George Mocanu:

- Dacă vrei un sfat, pot să încerc să ţi-l dau...

Lucia

Da. Nu greşise. George aşteptase, răbdător, ruperea logodnei. Iar acum, când ea redevenise liberă, el devenise foarte precaut... Sau era extrem de sigur pe el? Nu ştia; nu ridică deci privirea:

- Da, am mare nevoie de un sfat. Am mare nevoie de-o discuţie cu tine.

- OK.

OK... Ridică încet capul şi-l privi drept:

- Aş vrea să dăm timpul înapoi până în noaptea de 21-22 iulie.

Uau! Devenise brusc stacojiu! Se grăbi să continue, ca să-i răspundă la unele întrebări şi să-i pună unele întrebări:

- Şi să nu discutăm despre ceea ce s-a întâmplat atunci; să ştergem discuţia aia din memorie şi s-o redeschidem pe tema iniţială.

Îl privea lung... Privea ochii albaştri, deveniţi brusc extrem de serioşi, şi realiza că dacă el spunea "nu"... Dacă el decidea să-şi respecte principiile şi să nu se întoarcă niciodată...

"Hei! De ce dracu te chinui aşa? Îl ai în faţa ta! Întreabă-l direct! Ce poate să-ţi facă?!" Să-l întrebe... Cum să-l întrebe? Îşi căuta cuvintele... Simţea că roşeşte şi transpiră - şi parcă se cam clătina... Hei! Se grăbi să-i pună întrebarea aia înainte să leşine ca o gâsculiţă fraieră:

- Crezi că lucrurile s-au schimbat atât de mult încât discuţia aia nu-şi mai are rostul?

Chipul chestorului principal George Mocanu nu reacţionă nicicum; dar bărbatul din faţa ei negă încet cu capul. Deci discuţia aia încă-şi mai avea rostul... Sigur? Nu de alta, dar întrebarea ei nu fusese dintre cele mai inspirate! Ia să fie ea sigură că vorbeau despre acelaşi lucru:

- Vrei să spui

George se grăbi s-o întrerupă:

- Vreau să spun că sunt dispus să discutăm despre asta.

"Sunt dispus" - un termen destul de dur... foarte apropiat de "încă mai sunt dispus"... Oftă greu... şi decise să fie sinceră - şi să nu mai tragă inutil de timp. Dacă el se hotărâse să renunţe totuşi la planurile de-atunci, era mai bine pentru ea să afle asta cât mai repede. Aşa că... Aşa că oftă greu:

- Vreau să fiu sinceră cu tine. Indiferent cât de rece sau de dură o să par.

- E foarte important pentru mine să fii sinceră. Mai ales în privinţa asta.

Adică era pregătit să audă orice. OK!

- Azi s-au întâmplat multe. Dar azi, aici, acum, nu cred că e vorba de sentimente. Şi nu e vorba nici de viitor sau de siguranţa zilei de mâine. Cred că e vorba de singurătate. După atâta singurătate, ştiu că nu mai pot suporta încă 24 de ore sub formă de "eu cu mine însămi". Tot planul de concediu a fost menit să-mi arate că nu vreau să fiu singură. Şi că nu-mi place să fiu singură. Şi că nu mai pot să stau singură. Tot ceea ce s-a întâmplat în iulie a fost menit să-mi arate că îmi pot găsi fericirea, liniştea şi normalitatea alături de un bărbat. Şi nu alături de unul ca Leo - ci alături de unul capabil să întemeieze o familie şi să fie capul ei. Am tras azi concluzia că Alex are dreptate - numai un medic poate înţelege comportarea altui medic şi numai un pompier poate înţelege gândirea şi acţiunile altui pompier.

Mâna lui se ridică scurt şi-o opri. Amuţise - realiza acum că îl privise în ochi, îşi rostise gândurile cu voce tare iar el o ascultase cu maximum de atenţie. Şi-acum o oprise - iar ea simţea că nu mai poate respira...

George

Doamne, da! În sfârşit! În sfârşit, discutau deschis despre asta! Doamne, ce bine că Lucia putuse să-i spună adevărul! Dacă ar fi auzit-o rostind "te iubesc", ar fi ieşit şi-ar fi făcut cumva ca să n-o mai întâlnească vreodată! Acum însă...

Acum o oprise. Pentru că Alex avea, într-adevăr, dreptate. Şi cum ea fusese sinceră, simţea nevoia să fie şi el sincer. Aşa că oftă scurt:

- Eu sunt poliţist - ca şi tine. De cinci ani încoace, noi doi ne înţelegem din priviri. Numai că eu n-am ce să-ţi ofer. Aş vrea să am; dar, din păcate, la 45 de ani, mă tem că timpul meu a trecut. Şi nu vreau să te chinui legându-te în vreun fel de mine. Pentru că ne-am chinui reciproc - şi nu e normal aşa.

Iar dacă ea nu-i înţelesese cuvintele, acum se ducea dracului totul... Lucia schiţă un zâmbet trist şi plecă privirea spre hârtiile de pe masă:

- Asta înseamnă că atât mi-a fost scris...

Se încruntă scurt:

- Asta înseamnă că vrei o bătaie straşnică!

Lucia

Ei, pe dracu! Se răsuci şi-l prinse zdravăn de revere:

- Fii sincer cu mine!

Fu imediat prinsă de braţe:

- Sunt mai sincer ca niciodată!

- Nu eşti sincer atunci când susţii că n-ai ce să-mi oferi!

- Sunt sincer şi realist! Am 45 de ani - iar Octavian se duce-n toamnă la liceu!

Serios? Îngustă scurt ochii şi şopti:

- Uită-te în ochii mei şi spune: "Nu te mai iubesc, Lucia Florea! Nu te mai iubesc chiar deloc!"

Aşa! Că nu mai pricepea nimic! El voia? Sau nu mai voia? De ce-o chinuia aşa? O mai iubea? O iubise vreodată? Omul ăla o ştia “pe de rost”! Ştia deci prea bine că nu era vorba nici despre vârstă, nici despre conturile bancare şi nici despre existenţa lui Octavian! Şi-atunci ce voia - să se răzbune pentru curea şi cuvintele neaoşe? Ce voia George Mocanu de la ea? Şi, pentru Dumnezeu! - de ce n-o săruta? Ea îl ţinea de revere! El o ţinea de braţe! De ce... De ce n-o săruta?

George o privea lung... şi tăcea. Prefera să tacă. Era serios. Nu-i spunea că n-o mai iubeşte - iar ea nu putea decât să spere că era sincer...

Brusc, ochii albaştri se ridicară spre geam. Hei! Ce se întâm-

plase? La ce se gândea? De ce nu spunea nimic? Se întreba oare dacă o mai iubeşte sau nu? Căuta un răspuns? Căuta o reacţie? Căuta o scuză ca să coboare scările alea? Numai el ştia... Brusc, George şopti:

- ... Ştii bine că nu pot să spun asta.

Oo, Doamne! Asta însemna... Asta însemna...

Simţi cum transpiră instantaneu şi se grăbi să-i dea drumul:

- Numai că eu nu te pot obliga să te sacrifici pentru binele meu. Aşa că am să uit discuţia de atunci. Şi-am să încerc să uit şi ultimele cinci minute.

Şi-acum, dacă o săruta, leşina pleaşcă...

Era linişte... George nu spunea nimic... Simţea că-i dădeau lacrimile... La dracu! Se grăbi să treacă pe lângă el, şoptind:

- Am să uit totul.

Se repezi la propriu pe palier, prinse tocul cu mâna stângă şi "viră periculos" la stânga. Şi se grăbi să intre în bucătăria lui Alex, unde se sprijini de perete şi-şi acoperi gura cu palma...

La dracu! Nu se putea opri!

Se repezi şi deschise geamul. Şi escaladă pervazul în balcon, unde se aşeză pe cimentul rece...

Dacă el nu voia să rişte să se sacrifice... Dacă el, care-o cunoştea de cinci ani şi-o "descifrase" toată, decidea totuşi să nu rişte...

Dacă el venea acum după ea şi-o găsea pitită pe balcon, plângând în hohote, nici un chirurg plastician n-o să-i poată scoate amprentele lui de pe obraji! Dar asta nu mai conta...

George

Ei bine, nu prea mai ştia ce să creadă - aşa că nu ştia nici ce să facă acum. Lucia îi spusese, cinstit şi deschis, că vedea în el un mod de-a scăpa de singurătate. Şi că, în opinia ei, dragostea lui era de-ajuns ca să facă lucrurile "să meargă". Şi cum el îi dăduse de înţeles, la fel de cinstit şi deschis, că se cam temea de o implicare urmată de un eşec, uite că ea înţelesese corect... îi pasase mingea şi-l lăsase să se gândească bine la discuţia lor. Partea aia cu "am să uit totul" era o gogoaşă mare - discuţia aia n-o vor uita niciodată! Îşi trecu scurt mâinile prin păr...

"Nu te pot obliga să te sacrifici pentru binele meu"... "Am să uit discuţia de atunci"... "Am să uit ultimele cinci minute"... "Am să uit totul"...

Doamne, ce femeie! Şi, Doamne, ce şansă uriaşă avea el acum!

Şi, Doamne, cât de mare era riscul...

Lucia discutase deschis cu el; după care se asigurase că George Mocanu îi poate oferi tot ceea ce-şi doreşte ea - dragoste. Şi-l anunţase că, din punctul ei de vedere, toate cele bune şi cele rele erau date uitării. Era rândul lui acum - el putea să dea totul uitării? Putea să treacă peste toate şi să-i ofere ceea ce-şi dorea ea? Ştia că el o cunoaşte "pe de rost"! Ştia că Lucia Florea era *fair play* şi oferea întotdeauna ceva la schimb, atunci când primea ceva. Ştia cât de greu îi fusese Luciei Florea să trăiască cu singurătatea în suflet - şi ştia cât de uşor îi era Luciei Florea să primească sentimente şi-apoi să dezvolte sentimente pe care să le dăruiască...

El voia? Că ea voia. El ce părere avea despre asta? "Se-nhăma" într-o relaţie serioasă cu ea? Sau nu? O iubea îndeajuns de mult pentru a o putea face să-l iubească? Sau nu?

Grele întrebări - iar ea ştia asta, pentru că se grăbise să se ascundă de el...

Ieşi încet din bucătărie - nu prea ştia ce să facă...

Păşi pe palier şi-l văzu pe Victor sprijinind tocul uşii apartamentului 14. Porni spre el. Trebuia să vorbească cu el - să se asigure de două lucruri extrem de importante! Stilistul zâmbi slab şi întinse mâna. Îi strânse mâna, prefăcându-se mirat...

Victor

Ia uite-l ce mirat era! Sanchi - el era mic, nu ştia nimic! Păi, cu siguranţă nu ştia că stilistul era isteţ şi înţelesese imediat de ce Alex venise ca vijelia să-l scoată din apartamentul 12 şi să-l ducă în bucătăria din 14, la staţie... Adică departe de Lucia... OK! Să-l lămurească! Îi zâmbi"dulce":

- E fără supărare.

- Poftim?

- Din punctul meu de vedere, e fără supărare.

George se încruntă scurt:

- Nu înţeleg la ce te referi.

Ei, na! Ieşi pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Şi continuă să zâmbească:

- Am citit agenda - dar asta nu mai contează. Din punctul meu de vedere, din momentul în care ea a fost de acord cu ruperea logodnei, eu sunt doar un voluntar din centrul de copii. Şi mi-ar face mare plăcere să rămân aici, voluntar - că şi-aşa sunt prea puţini adulţi apţi de muncă.

Trase un fum, privindu-l lung... şi continuă, mult mai serios acum:

- Şi nici nu sunt adeptul mersului mult pe jos, aşa că aş prefera să aştept aici veşti despre apartamentul alor mei. Dar dacă voi decideţi că prezenţa mea nu mai e dorită, nu cer decât o pâine, două copane de pui şi-un litru de apă, care sigur mi-ajung până-n Domneşti...

George îl bătu scurt pe umăr:

- Dacă vrei să stai aici, stai aici. Dacă vrei să pleci, în cinci minute îţi asigur transportul până-n faţa porţii părinţilor tăi.

- Eu mi-aş dori să rămân aici.

- Atunci o să rămâi aici.

Şi-acum chestorul principal era cel care întindea mâna spre el! Îi strânse mâna, iar George oftă scurt:

- Între mine şi ea n-a fost niciodată mai mult decât încercarea mea şi refuzul ei.

- Ştiu. Sunteţi amândoi întregi la minte...

Poliţistul aproba... el nu prea ştia ce să mai zică... În fine! Lăsă ţigara pe prima treaptă şi intră în apartamentul 15:

- Oare-o mai fi vreun PET cu ness aici?

George îl urma:

- Oare-o mai fi o Ludmila aici?

Femeia râdea, în bucătărie:

- Este, este...

Intră primul şi-şi luă un PET cu ness. Şi ieşi, îşi recuperă ţigara... Păi să se ducă să schimbe câteva cuvinte cu Nicolae, nu? Şi-apoi să-şi caute viitorul şef - nu de alta, dar Mugur va avea de unde-şi alege viitorii angajaţi, iar el nu ţinea musai să-şi petreacă restul zilelor ca stilist de Colentina!

George

Intră în bucătărie şi-o prinse pe doctoriţă de braţ. Şi-o trase spre aragaz, pentru că trebuia să vorbească cu amândouă... Bebeluşul îl prinse de rever; zâmbi şi şopti:

- Vă rog din suflet să fiţi atente!

- Stai liniştit! Nu-s doctoriţă de ieri-de azi!

Negă scurt cu capul:

- La Lucia. Vă rog să fiţi amândouă extrem de atente la ea!

Gata - erau tăcute ca doi peştişori de acvariu...Ca doi peştişori din acvariul lui de-acasă... Hei! Gata! O privi lung pe doctoriţă:

- E proaspăt despărţită de Victor şi-mi lasă impresia că o să pice într-o depresie tare nenorocită, la noapte.

Violeta se grăbi să-l liniştească:

- OK. Las' pe noi! Avem noi grijă de ea! Lapte cald, duş şi

somnifer - şi-o pun să doarmă lângă mine. Victor intră de pază de la miezul nopţii - şi nu cred că o să-i întoarcă spatele dacă o s-o vadă plângând...

Era bine; aşa era foarte bine. Le zâmbi şi desprinse mânuţa de pe reverul vestonului. Ludmila şopti, privindu-l lung:

- Pot să te rog şi eu ceva?

Aprobă cu capul:

- Da.

- Te rog eu mult - fă cumva ca Vlad Enache să stea cu noi cât mai mult posibil!

Vlad Enache... Aa... Aoleu! Se încruntă... şi-apoi oftă - că ele nu ştiau ceea ce ştia el. Iar ceea ce ştia el era amar... Ludmila se grăbi să-l prindă de braţ; puştiul îl prinse din nou de veston. Se lăsă tras în jos, că nu se putea lupta cu amândoi - şi, la urma urmei, era o situaţie un pic ilară... Ludmila uitase ce meserie avea el, aşa că femeia era foarte grăbită să-i explice ea ce şi cum:

- E normal ca el să ajungă să-şi urască copilul! Ştiu că sună aiurea, dar e foarte normal ca Alex să nu mai vrea să ştie nimic de copilul ăla rece pe care a încercat din toate puterile lui, dar pe care n-a reuşit niciodată să-l facă să se apropie de el! E cu atât mai normal să se ataşeze de minorul ăsta precoce, care-i caută cu îndârjire prezenţa şi atenţia şi nu pierde nici o ocazie de-a sta în braţele lui! Te rog eu mult - dacă vine mama lui Vlad, încearcă să amâni cât mai mult apariţia ei aici! Iar atunci când n-o mai poţi amâna, te rog să vii cu ea şi să-l iei pe Alex de aici şi să-l bagi într-un arest, undeva. Că să ştii că, atunci când o să plece Vlad, omul ăsta o să-şi piardă şi bruma de echilibru psihic pe care-o mai are acum - şi-o s-o ia razna la propriu!

Tii, ce pledoarie frumoasă! Şi ce frumos îi străluceau ochii - că ştia că-i reuşise *speech-ul*! Doctoriţa nu se temea de nebunia care-l păştea pe Alex; doctoriţa făcea un lobby îndârjit, ştiind că el aflase de ruperea logodnei Luciei cu Victor şi era un pic mai maleabil acum... Se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

- O să-ţi spun un secret care trebuie să rămână secret. La modul cel mai serios...

Ludmila era atentă, alertă...

- În clipa în care am identificat copiii în baza de date naţională, le-am contactat părinţii din străinătate şi i-am chemat la ambasade, unde le-am expus problema şi i-am poftit să se urce-n avion şi să-şi recupereze copiii. Tatăl lui Vlad s-a prezentat la ambasadă, a ascultat povestirea şi-a dat din cap că nu. Şi a semnat că nu-şi asumă răspunderea pentru minor şi că îl încredinţează statului român. Aceeaşi declaraţie a dat-o şi mama lui.

Doctoriţa era siderată... Ridică scurt din umeri:

- Şi eu am rămas mască! Dar el e recăsătorit şi are deja un copil de ţâţă; iar ea lucrează într-un bordel. În condiţiile astea, mă bucur mult că am semnăturile lor...

Daa, Ludmila aproba repede-repede şi mai avea un pic şi răbufnea... Desprinse din nou pumnişorul de pe rever:

- Minorul nu pleacă de-aici decât odată cu desfiinţarea centrului. Şi pleacă spre direcţia "orfelinat" - pentru că tot n-am aflat adevărul despre nevasta şi copilul lui.

Şi făcu un pas în spate - ca să fie clar că discuţia aia era încheiată. Ludmila se grăbi să ridice mâna liberă, asigurându-l că, din punctul ei de vedere, era normală decizia lui...

Se răsuci şi ieşi - şi se grăbi spre capătul palierului - că nu mai voia să vorbească cu nimeni. Cu Lucia, în orice caz, chiar nu voia să vorbească - nici chiar despre centru! Trebuia să se gândească, la modul cel mai serios, dacă era în stare să o facă să-l iubească; şi nu se putea gândi acum la asta!

Ia uite ce scenă frumoasă... Se oprise în hol. Privea lung scena aia "de poveste" şi... Şi...

Renata făcuse duş. Carina era ciufulită bine, iar treningul ei era mai mult ud decât uscat. Prichindica era înfofolită bine în prosop; şi se oprea acum la tati - care lăsa baltă pistolul, sărea în picioare şi-o lua în braţe... Puştoaica râdea şi se căznea să scoată mânuţele din prosop - numai că mami o "împachetase" bine, probabil ca să nu răcească, şi nu prea reuşea să-şi împlinească dorinţa de a-l lua pe tati în braţe... Carina şopti ceva, râzând; Nicolae râdea şi el, iar picea protesta şi se căznea să-l ia totuşi pe tati de gât... Şi nici unul dintre ei nu-şi amintea că apartamentul 13 era în carantină iar în dormitor erau nişte copii răciţi cobză... Iar dacă şi-ar fi amintit asta, probabil că ar fi riscat în continuare, cu gândul că în dormitorul din 12 era Codruţa... Nicolae îl văzu primul; şi cum ştia că el unul zâmbea tot cu ochii la scena lor de familie, se apropie şi întinse mâna spre el:

- Eu am plecat. Ieşiţi din zona de carantină - că vă urechează Ludmila pe toţi trei!

Strânse mâna lui Nicolae şi coborî grăbit treptele. Scena aia de familie era superbă - şi-i trezea în minte anumite planuri, care-l cam trăgeau înapoi, în apartamentul 12...

Deci Lucia era o femeie liberă acum. Şi calculase că avea totuşi nevoie de un om care să vorbească "pe limba ei". Decisese că avea nevoie de-un poliţist. Încercase să-l întrebe pe el, sub o formă sau alta, dacă discuţia lor de atunci "făcuse daune majore" în sufletul lui...

Mm, ce bine se simţea! Şi nu era deloc OK, de vreme ce se simţea atât de bine pentru că finuţa îl întreba "cum stă cu dragostea", iar un stilist de 30 de ani tocmai "îi dăduse binecuvântarea" să-i spună finuţei lui anumite lucruri! Numai că era un om normal şi judeca normal; şi era normal să se simtă aşa, de vreme ce era normal ca el să nu se repeadă asupra Luciei înainte "să bată palma" cu fostul ei logodnic. Adică înainte ca logodna aia "să se răcească".

Se încruntă scurt - acel "răcească" îi amintise...

Cum dracu să facă? Cum să solicite acum un mormânt? Şi cum să o transfere pe Adriana de la Morgă, în mormântul ăla? Fără preot, fără înmormântare, fără foarte-foarte multe alte lucruri... Octavian nu i-ar ierta-o niciodată! Nici el nu şi-ar ierta-o! Aşa că, din păcate, după ce va reveni curentul, va solicita totuşi un mormânt, se vor îmbrăca amândoi în costumele negre, vor merge la cimitir... Oare Lucia va merge cu ei la cimitir? Greu de spus; aproape imposibil de calculat asta! Pentru că Adriana fusese naşa ei - dar naşul o s-o sărute azi, probabil înainte de miezul nopţii...

Intră în cort şi se trânti pe scaun - nu. Nu se va întoarce azi în centrul de minori. Chiar dacă ştia că înmormântarea Adrianei se va produce săptămâna viitoare, simţea că nu putea...

Mai bine să amâne sărutul. Legătura. Relaţia cu Lucia. Mai bine să tragă de timp. Nu ştia cum să facă - şi era tentat să-şi acorde un timp de... pauză. Şi lui, şi Luciei. Exista riscul ca ea să se repeadă azi, acum, să lege o relaţie cu el - şi să constate peste-o săptămână că făcuse o greşeală. Că nu luase toate variabilele în calcul. O asemenea constatare l-ar fi rănit mult. Dacă ea spunea azi "hai" şi-o să spună săptămâna viitoare "stai", el...

Trase o coală şi începu să scrie.

"Azi nu pot să vin să dorm cu tine. Te rog din suflet să nu te superi şi să nu încerci nicicum să mă ajuţi. Ai încredere în mine! Tata"

Reciti cele două rânduri... şi mai adăugă unul:

"Şi fă un efort şi fii cuminte, OK?"

Împături foaia în patru şi începu s-o capseze... Se ridică şi se apropie de 26:

- Tu te duci la unşpe la centru?

- Da.

- Dă-i ăsta lui Octavian.

- Da, şefu'.

- Şi pune-o pe doctoriţă să-ţi dea raportul complet apropo

de starea de sănătate a copiilor.

- Da, şefu'.

Bun. Îl privea lung... 26 aştepta şi parcă începuse să zâmbească... El nu zâmbi:

- Eu dorm în noaptea asta în hotel. Ai veşti de la nea Aurică?

- Imediat, şefu'.

Bun! Că prea zâmbea cu subînţeles! O fi fost el "şefu'" - dar până la un punct! Faptul că el tocmai se întorsese de la doctoriţă, coroborat cu faptul că n-o întrebase chiar el care e starea copiilor, spunea multe în mintea subordonaţilor care aşteptau cu nerăbdare veşti despre "pup-o"!

Reveni la birou şi oftă greu... Ia să caute el date despre Codruţa! Nu de alta, dar îşi cunoştea bine băiatul. La cei 14 ani ai lui, ochii ăia migdalaţi nu puteau fi "rataţi"! Băiatul lui era mare cuceritor...

Iar în privinţa Luciei, o să tragă de timp. O s-o lungească extrem de mult, o să pretindă că nu observă încruntarea şi nemulţumirea ei... iar după înmormântare, înarmat cu flori şi bomboane, o să-i apese soneria. Şi-o să-i spună că o iubeşte înainte să-i spună "bună seara". Până atunci însă...

Alexandru

Perdeaua se trase scurt iar Ludmila îl somă, din privire, să nici nu se gândească să refuze invitaţia:

- Vino un pic.

OK! Se ridică şi-o urmă - şi primi un alt ordin scurt:

- Scoate bluza de trening.

... OK! Se conformă... Femeia îi puse bebeluşul în braţe şi-i făcu semn s-o urmeze. Bine. Unde mergeau?... În bucătăria apartamentului 14 - unde era destul de curat, dat fiind faptul că era un loc oarecum ferit şi de apartamentul în carantină, şi de copii, şi de voluntari... I se arătă scaunul; se aşeză şi-l aşeză pe pici pe-un genunchi. Violeta puse tava pe masă - un castronel cu griş, un pahar cu lapte şi-o maşinuţă. Evident, chiotul puternic umplu practic bucătăria atunci când ochişorii văzură maşinuţa...

Ludmila se aşeză lângă el şi ridică linguriţa. Iar copilul deschise prompt guriţa - o guriţă mare şi foarte ştirbă. Şi-acum puştiul molfăia grişul şi "se servea" cu jucăria...

Era linişte. Ea nu spunea nimic, el nu spunea nimic, puştiul nu scotea nici un sunet pentru că era preocupat cu mâncarea... El privea "procesul de hrănire" şi se întreba de ce femeia aia îl chemase aşa şi-l privise aşa cum îl privise...

Bogdănel era un puşti teribil de atent, extrem de vesel... Extrem de diferit în comparaţie cu muţenia şi cuminţenia lui Ionuţ la vârsta aceea... Bogdănel avea 8 luni; nu ştia unde era mami, dar era extrem de fericit pentru că avea ceea ce-şi dorea - şi anume haine curate, mâncare, jucărie şi atenţia tuturor adulţilor. Cu siguranţă, în clipa în care-l vor duce în sufrageria din 15, Bogdan o să devină instantaneu centrul atenţiei tuturor!

Hei! Stop!

- Pe el unde-l cazezi?

- În noaptea asta, doarme cu mine aici, în bucătărie. Iar mâine dimineaţă, dacă totul e OK şi nu dă semne de răceală sau altele, îl duc în 12, cu Renata.

- Şi unde dormi cu el aici?

- Improvizez un pat.

- Pot să dorm eu cu el în braţe, în hol.

- OK.

Şi-o spusese cu atâta siguranţă şi atâta fermitate, că el unul tocmai se lămurise - fusese convocat pe tonul ăla pentru a vedea un copil orfan. 100% normal şi 100% orfan. Vlad avea doi părinţi în viaţă. Bogdan nu mai avea mamă - şi probabil că nici tată, de vreme ce puştiul era acum aici, nu cu taică-su în vreun adăpost...

- ... Mama lui am înţeles că a murit; nu?

- Da.

- Iar tatăl?

- Habar n-am! Dar, din câte-a spus George şi mai ştiu şi eu din '77, taică-su ar fi trebuit să fie în faţa blocului pe jumătate prăbuşit. Pe Bogdan probabil că l-au coborât pompierii, cu scara...

- ... Trebuie să aibă o bunică, sau un bunic...

- O avea! Cine ştie...

George ştia; iar George voia neapărat să afle unde erau Mirela şi Ionuţ. Şi voia să ştie de ce el, suflet mare care se oferise fără să clipească voluntar la copiii rătăciţi, nu voia să ştie nimic despre soarta familiei lui. George va fi o problemă mare pentru el...

- Tu ce planuri ai?

Poftim? Linguriţa ieşi dintre cei patru dinţişori, iar Ludmila îl privi lung:

- Tu ce planuri de viitor ai?

Ridică scurt din umeri - nu voia să mai vorbească despre planurile lui de viitor. Avea senzaţia că nu ajungea nicăieri dacă le vorbea lor despre ele! Tăcea deci; nici Ludmila nu mai rostea vreo întrebare...

Degeţelele apucară straşnic paharul. Puştiul ştia să bea - şi-i era sete. Doctoriţa trebuia să tragă de pahar în jos, ca să nu-l verse Bogdan pe tot pe hăinuţe...

- ... Şi gata! Să-ţi fie de bine!

Femeia luă tava şi ieşi. Iar el constată că rămăsese singur acolo, cu puştiul în braţe...

Dacă copilul ăsta trebuia să doarmă separat de ceilalţi, atunci era evident că trebuia să stea separat de ceilalţi şi atunci când nu dormea! Aşa că se ridică şi se grăbi în 15. Trase perdeaua, iar ochii negri se întoarseră imediat spre el... Zâmbi slab:

- Ia nişte jucării şi vino-ncoa.

Vlad sărise în picioare! Bun! Se grăbi în apartamentul Luciei, de unde luă două pături...

Şi-acum, să improvizeze un "loc de joacă pentru trei"! Îl lăsă pe pici pe gresie; trase masa într-o parte şi băgă scaunele sub ea. Acolo, lângă geam, întinse păturile. Zâmbea - mai întindea la pătură, se oprea şi muta piciul... Iar mai întindea un pic, iar trebuia să-l ia de pe păturile nearanjate... Vlad intră şi el şi se minună:

- Vaai, ce mic e!

- Are opt luni.

- ... Păi ăsta-i bebeluş!

- Da, e bebeluş. Şi nu are voie să stea cu copiii mari, pentru că nu a făcut toate vaccinurile.

- Aa...

- Ludmila mi-a spus să stau eu cu el. Vrei să stai şi tu cu noi?

- Sigur că da! Da' stai să mai aduc nişte jucării!

Nu! Astea erau de-ajuns!... Prea târziu - Vlad ţâşnise pe uşă, grăbit să organizeze acolo locul de joacă ideal pentru ei trei...

Trebuia să se gândească bine la întrebarea Ludmilei. Nu degeaba îl întrebase ce planuri de viitor are! Şi nu degeaba-i pusese lui bebeluşul în braţe! În privinţa asta, trebuia să se gândească foarte bine...

Se aşeză pe pătură. Bogdan venea fuguţa spre el, în patru labe, râzând cu cei patru dinţişori... Îl prinse în braţe şi-l aşeză lângă el. Şi începu să înşire jucăriile în faţa lui. N-avea sorţi de izbândă - puştiul le înhăţa, le zdruncina bine şi le punea oriunde altundeva, numai nu în locul de unde le luase! El însă aducea "toată oferta"...

Vlad intră şi se aşeză pe pătură:

- Uite, i-am adus şi-un bebeluş, de la fete!

Da; îi adusese şi-un bebeluş. Se aşeză cu spatele la calorifer şi-l puse pe Bogdan în faţa lui. Vlad se aşeză în faţa lui Bogdan şi luă două maşinuţe. Bogdan era vesel - chiuia şi încerca din greu să i le ia pe amândouă...

Ce planuri de viitor avea el? Păi...

Păi, îi privea pe amândoi şi-şi dădea seama că ceea ce gândea el acum era o exagerare. 7.000 de euro era o sumă frumuşică; numai că salariile din România vor scădea brusc, în următoarele... 7 zile. Iar chiriile vor creşte mult, în acele 7 zile. Săptămâna viitoare, la vremea asta, el va trebui să scoată bani din bancă pentru chirie. Şi poate şi pentru mâncare. În plus, vor avea nevoie de haine. Probabil că toate grădiniţele se vor deschide, în regim de urgenţă; întrebarea era câte grădiniţe se prăbuşiseră! Dacă se prăbuşiseră prea multe, exista riscul ca Vlad să nu prindă un loc. Deşi Târgovişte era un orăşel micuţ, presimţea că nu era el singurul târgovişte an care se va întoarce acasă...

Nu. Privea lung firişoarele zburlite, şatene, şi-i venea să urle! Pentru că nu se putea descurca cu un copil de opt luni! Vlad era mare; Vlad putea sta la grădiniţă până seara târziu! Dar Bogdan...

Oftă greu şi se ridică:

- Stai cu ochii pe el, OK?

- OK. Unde te duci?

- Să vorbesc ceva cu Ludmila. Stai liniştit, că vin repede.

Ieşi şi se grăbi spre femeia de pe palier; o luă deoparte şi-i şopti la ureche:

- George a vorbit cu Lucia?

Primi o aprobare cu capul.

- ... Şi?

- Şi nimic.

Nimic? Era uimit; ea era un pic încruntată... Nu-l lămurea şi pe el?... Într-un târziu, fu prins de tricou şi tras în jos, spre şoapta uşoară:

- Nevastă-sa e la Morgă, Victor bântuie pe-aici, iar copilul probabil că nu bănuieşte nimic. Ce-ai vrea să facă - s-o ceară de nevastă?

- Nu mă aşteptam s-o lălăie!

- N-o lălăie; încearcă să se convingă pe el însuşi că e decizia corectă. Şi cred că i-ar place s-o lălăie până după înmormântare; dar nu cred că are atâta răbdare!

Aha! Aprobă scurt şi reveni în bucătăria Denisei. Bogdan era cuminte; era vesel...

O să încerce! La dracu - acceptase el rolul de gigollo! Nu putea face atâta lucru pentru copiii ăştia doi?

... Tocmai avusese o idee de om nebun... de om "dus cu capul" rău de tot...

Şi totuşi, era şi asta o posibilitate. Dacă George decidea brusc că era mai bine pentru toţi trei ca el şi Lucia să rămână strict naş şi fină, iar el să se concentreze strict asupra lui Octavian, el unul era hotărât să încerce. Chit că încasa nişte palme peste ochi aşa, "din scurt"...

Capul lui ăla nebun calcula că poliţista suferea de singurătate. Şi că era tânără - şi, la urma urmei, unica ofertă pe care-o avea era năşicul de 45 de ani! Imaginea cu George în Herăstrău, gâfâind pe role, îl împingea să-şi calculeze şansele alea infime...

O să fie cinstit şi-o să-i spună adevărul! O să-i spună ce se întâmplase cu Mirela; şi-apoi o să-şi justifice tentativa prin faptul că-şi dorea mult o femeie normală, care să-şi dorească o viaţă normală, un serviciu normal şi-o căsnicie normală. Şi mai departe nu prea ştia ce să-i mai spună; dar, cu siguranţă, o va anunţa că voia să-i înfieze şi pe Vlad, şi pe Bogdan. Iar ea o să râdă, gândindu-se că fotomodelul ăla diliu "era chitit" să înfieze tot centrul; în clipa aia el o să atace în forţă şi-o s-o sărute... Şi, după aia, mai vedeau ei ce făceau! Poate-o să-l pălmuiască cu sete; dar poate nu...

Trecea prin momente ciudate - şi prin sentimente contradictorii. Trecea într-o clipită de la dorinţa arzătoare de-a fi odată lovit cu blocu-n cap, la planul de-a o strânge bine în braţe pe poliţistă, ca să obţină amândoi minorii... Şi nu era normal. Mintea lui începea "să dea rateuri". Lucia nu va marşa la ideile lui - pentru că George o să-şi încerce norocul, iar de data asta ea chiar voia să încerce să-l desluşească pe năşicul superior... În plus, Lucia era o femeie calculată. Şi cum nu se simţise niciodată luat în seamă sau măcar privit mai altfel, realiza că iniţiativa lui o s-o lase mască... aşa că sigur o să încaseze nişte palme peste ochi...

Oftă greu şi se lungi pe pătură - nu mai voia să se gândească la asta. Nu voia să se gândească la nimic! Ar fi dormit - de-acum şi până venea curentul! Dar Vlad s-ar fi plictisit rău şi sigur s-ar fi supărat pe el pentru lipsa de atenţie! Aşa că încerca să nu se mai gândească la chestia aia care se numea "adopţie". Încerca să se gândească la centrul pentru copii... şi lucrurile care-ar mai fi trebuit făcute în el, astfel încât copiilor ălora să le fie un pic mai bine. Ştia că lipsa de activitate îl împingea spre gândurile alea ciudate; trebuia deci să facă ceva! Să meşterească ceva! Simţea că o ia razna...

Carina

Nu voia să se gândească la fluieratul care făcuse centrul să amuţească. Înţelesese într-o clipă, din privirea lui Nicolae, că la el fluierase Lucia. Şi cum logodnicul ei era un om paşnic, ştia deja că Denisa aprinsese fitilul, iar cearta aia răstită se dezvoltase cu repeziciune...

Se ridică:

- Aveţi voi grijă de Găluşcuţă, câteva minute?

- Bineînţeles!

Hm; avea senzaţia că Codruţa încerca să-şi ţină mâinile ocupate. De când o adusese Lucia în dormitorul lor, Octavian făcuse eforturi mari s-o ajute să nu se plictisească! Nu-şi închipuise că tânărul acela putea turui atâtea lucruri, pe atâtea teme! Era evident că băiatul chestorului principal încerca să acapareze toată atenţia tinerei cu ochi superbi...

Ieşi şi ocoli zidul. Şi oftă greu, privind sprâncenele încruntate... Nicolae se ridică şi-i făcu semn să intre în bucătărie. Se conformă, iar el rămase în cadrul uşii:

- M-am dus s-o împac pe Codruţa - iar idioata aia a meliţat până m-a scos din sărite!

- Mi-am dat seama că nu de la tine a pornit...

- Ba să ştii că n-am prea tăcut! I-am răspuns pe măsură!

- Ceea ce-a stârnit-o rău...

- Iar dacă Lucia nu se apuca să sufle în fluier, al dracului să fiu dacă n-o scoteam pe palier şi-o pălmuiam până rămânea fără obraji!

Îl cuprinse uşor cu braţele. Nicolae tăcuse... Lăsă capul pe umărul lui:

- Nu ştiu cum să fac.

- Tu n-ai ce să faci. Tu stai cuminte - că de ea mă ocup eu.

- Nu ştiu cum să fac cu noi doi. Suntem destul de ţâfnoşi şi împrăştiaţi... Tu te certi cu Denisa, eu o aduc pe Renata să se joace cu tine în mijlocul carantinei...

Acum fu şi ea luată în braţe:

- Stai liniştită. Intenţionez să nu mă mai apropii la mai puţin de 10 metri şi-un perete gros de ea! Iar imediat cum individa aia se uşcheşte, să vezi ce-o să ne liniştim amândoi! O să fie aşa o schimbare mare şi instantanee, că nici n-o să-ţi vină să crezi că e reală!

- Cum facem cu Renata şi Codruţa?

- ... Codruţa n-are nimic cu mine. Adică, în fine - sper să nu aibă nimic cu mine. Dar nu vreau să risc; aşa că o să mă joc cu Renata în bucătărie sau în sufragerie. Să vedem; mai calculez la chestia asta...

OK; o să-l lase pe el să calculeze, pentru că ea n-avea nici o

idee - poate doar baia Luciei, unde chiar nu era loc de joacă...

- ... Codruţa s-a liniştit?

- Da. Am senzaţia că a şi uitat incidentul!

- Şi-o spui cu atâta siguranţă-n glas, că nici nu mai ştiu ce să cred!

- De ce?

- Pentru că tocmai tu erai maestra în "mirosit" adolescenţii...

Ridică capul şi-l privi lung, amuzată de cuvintele pe care le va spune:

- Păi tocmai, că am "mirosit" adolescenţii! Adică, în fine; întâi am observat semnalele adolescentului...

Uau, ce uimit era! Îi făcu cu ochiul:

- Azi dorm eu cu Renata, ca să-i supraveghez. Deşi mă îndoiesc că Codruţa ar marşa la anumite iniţiative... Şi cu siguranţă mă îndoiesc că ar lua el asemenea iniţiative! Dar adolescenţii sunt "alunecoşi", aşa că e mai bine să fie ţinuţi sub observaţie... Preventiv...

Nicolae începu să râdă:

- OK. Dar mâine îi laşi să se pupe şi ei?

Cum-cum? Logodnicul ei se gândea la prostii?... Daa, la prostii mari de tot! În fine... Nicolae redeveni serios:

- Te rog, încearcă să vorbeşti cu ea. Şi încearcă să-i spui că ar fi mult mai bine dacă n-am mai discuta niciodată despre Fabian. O să-i fac eu cópii după portret, dacă asta vrea; dar cel mai bine ar fi să devenim eu voluntar, iar ea sinistrată. Doar atât. Să uităm trecutul...

Aprobă şi-i dădu drumul; iar logodnicul ei o trase uşurel spre uşa apartamentului... Ieşi.

Era mult mai bine aşa. Nicolae era hotărât să nu mai stea vreodată în aceeaşi încăpere cu Denisa - cel puţin nu înainte de divorţ! Iar asta era perfect! Îl simţise ca un arici furios, după cearta cu Denisa! Bănuia însă că indispoziţia pe care i-o crea femeia aia era mult amplificată de faptul că înţepăturile ei verbale îl prindeau "cu garda jos". Nicolae se destindea un pic atunci când intra în propriul apartament, iar "săgeţile" nimereau în plin...

Se apropia "ora stingerii". Spera din tot sufletul să reuşească s-o ţină pe Renata trează cât mai mult - ca să nu se trezească mâine înainte de ora şapte. Trezirea celor 60 de copii şi pregătirea lor pentru micul dejun era o treabă a naibii de complicată! Dacă Renata se trezea odată cu ei, ea trebuia să se ocupe de Găluşcuţă. Şi şi-aşa erau prea puţini voluntari în centrul ăla! Dacă nu-i ajuta şi ea...

Fusese bine primită în "cercul" vecinilor familiei Răduţ. Putea spune că fusese, de la început, "membru cu drepturi depline"! Nimeni nu se uitase mai... "altfel" - nici chiar Violeta, care chiar nu se aşteptase ca "vecinu' de la BCR" să umble prin... cutremur cu logodnica şi fetiţa de-un anişor şi ceva! În condiţiile în care nimeni nu bănuise nimic despre existenţa ei, a amantei, apariţia Renatei ar fi trebuit să provoace cel puţin o pereche de ochi mari-mari şi cinci secunde de uimire mută! Ei însă se comportaseră absolut normal... Şi nici nu-i surprinsese privindu-le pe ele cu coada ochiului, aşa, "mascat" şi "cu subînţeles"... Se îndoia că ea una ar mai fi putut ajuta cu ceva copiii ăia, dacă-i surprindea pe adulţi aruncându-le ocheade pe sub sprâncene! Din punctul ăsta de vedere, le era recunoscătoare - pentru că n-ar fi putut sta acolo. Sau, în fine - poate-ar fi determinat-o cumva să rămână, dat fiind faptul că Renata era prea mică pentru a fi "aruncată" în mizeria de-afară. Dar n-ar fi putut ea ieşi din apartament; n-ar fi putut ea ridica privirea din pământ. Probabil că Nicolae ar fi făcut multe crize de nervi...

Ce bine că lucrurile erau aşa cum erau acum!

Ia să se ducă ea repede şi să-i spună Codruţei rugămintea transmisă de Nicolae! Şi pe urmă să se joace un pic cu copiii! Şi să le spună şi-o poveste preşcolarilor. Ar fi vrut să poată să stea cu cei răciţi, pentru că ştia multe poveşti şi observase că era privită ca un fel de zână bună. Numai că nu putea să rişte. Renata era micuţă...

Asta e! La urma urmei, şi copiii din 14 aveau nevoie de ea! Şi cei din 15! Din câte ştia ea, Alex era cu Vlad şi bebeluşul în bucătăria Denisei. Preşcolarii din 15 aveau deci mare nevoie de-o zână bună!

Lucia

Gata - ieşiseră din bucătăria lui Alex. Acum putea să revină şi ea înăuntru... şi să se ocupe un pic de centrul ăla! Că numai la... propriile probleme sufleteşti îi stătea ei mintea! Aah!

Discuţia Carinei cu Nicolae o ajutase să se liniştească. Fusese atentă la cuvintele lor şi reuşise să-şi domolească, puţin câte puţin, plânsul. Ieşise din propriile probleme, din propria disperare, şi se gândise un pic la oamenii ăia doi... Surghiuniţi alături de fosta lui soţie, care nici ea nu era transportabilă într-un spital... Obligaţi să se suporte cumva cu Denisa şi obligaţi - la urma urmei - să-şi trăiască cumva viaţa sub privirile vecinilor... Denisei...

În privinţa ei, nu voia să se gândească la nimic acum. Până nu venea George, până nu discutau serios despre ei doi, despre viitorul lor, despre ceea ce voia fiecare de la celălalt, n-o să mai plângă. O să-şi spună că nu e singură - ci e într-o stare de tranziţie, absolut obligatorie pentru foarte buna înţelegere dintre ea şi George. La urma urmei, era ora opt jumate - nu? Când se dez-logodise? Pe la şase jumate, nu? Privind lucrurile prin prisma asta, ceea ce voia ea să se întâmple acum, imediat, nu prea era *kosher*...

Escaladă pervazul, închise geamul şi ieşi din bucătărie. Şi se grăbi să se refugieze în propria bucătărie - nu de alta, dar Nicolae tocmai realizase că el vorbise deschis cu Carina "de-ale lor", fără să ştie că era şi ea pe-acolo...

Ia să se ocupe ea puţin de hârţogărie! Că nu voia să-şi petreacă toată săptămâna viitoare în fund la birou, storcându-şi creierii să-şi amintească ce se întâmplase în centrul pentru minori în ziua de 7 august "pe-nserat"! Deci, ceea ce i-ar fi trebuit musai pentru dosarul centrului era... Era... Era o listă cu copiii preluaţi din Selgros! Lista exista - o scrisese când îi preluase. Nu avea însă o listă cu starea lor de sănătate! Ludmila cususe azi un cap spart; apartamentul 13 era integral în carantină. Iar ea n-avea hârtiile făcute! Impardonabil! Nu trebuia să scrie undeva cât Nurofen le dăduseră copiilor ălora? Dacă se întâmpla ceva...

Deschise caietul studenţesc şi decise să-l desfacă de tot - că devenise uşor... stupid gestul ăla de-a "jumuli" de fiecare dată nişte foi de mate! Luă un cuţit şi se grăbi să desfacă capsele. Mergea greu - era un caiet zdravăn, conceput parcă pentru a fi trimis pe Staţia Spaţială Internaţională...

- Ce faci? Ai treabă?

Ludmila? Nu-nu! Aprobă scurt cu capul şi-şi trase nasul - ca să fie extrem de explicită în refuzul acelei discuţii. Paşii se apropiară grăbiţi:

- Hei! Tu eşti supărată rău! Ce s-a întâmplat?

Gata prima capsă! Se grăbi să răspundă:

- Nimic. Trebuie să facem lista cu starea de sănătate a copiilor şi medicaţia administrată până acum.

- O facem - avem tot timpul. Ce e? De ce

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

Şi rostise cuvintele alea cu fermitate... Femeia oftă şi-şi trase un scaun:

- OK. Atunci hai să facem tabelul cu medicaţia copiilor. Eu mi-am notat în agendă unele lucruri; dar îţi dai seama că n-am făcut ceva riguros!

- Asta nu prea e bine.

Şi-acum doctoriţa tăcea... Zâmbi slab şi se aşeză lângă ea:

- Las' c-o descurcăm noi imediat! Hai să vedem ce rubrici facem! Numele şi prenumele... Data sosirii în centru... Şi începem cu ziua de azi, la prânz. Că la prânz au venit ei, nu?

- Da.

- Aşa. Ca să nu mai avem nevoie de datele alea de ieri şi alaltăieri...

Pupiciul ăla sonor trimis de Ludmila o făcu să râdă. Doctoriţa era teribilă...

Nicolae

Uşa blocului scârţâi prelung. Se ridică şi apucă lanterna; aştepta...

- 40! Urc! Spune-i Luciei că i-am adus părinţi mulţi!

Uau! Părinţi! Îi aprinse lanterna-n ochi - că aşa era "protocolul"! Dar zău că nu l-ar fi chinuit - că uite ce de lucruri bune făcea 40 ăsta! Aducea părinţi mulţi...

- Urcă!

Mm, ce mai bombănea bietul 40! Da', apropo - oamenii ăştia doi, 26 şi 40, nu dormeau? Ei nu se odihneau niciodată? Nu de alta - dar îi cunoscuse acu' două zile jumate şi se tot ciocnea de ei, din 3 în 3 ore! Şi erau şi foarte activi... În fine! Băgă capul pe uşa apartamentului 12:

- Vine patrula. Spune că a adus mulţi părinţi.

- Vin imediat.

Lucia era serioasă? Sau supărată? Greu de spus - atunci când ieşise din bucătăria lui Alex, o făcuse în grabă şi cu capul plecat. Probabil că era supărată...

George o să aibă o mare problemă cu tânăra Lucia. Tinereţea aia o făcea impulsivă şi nerăbdătoare. El era hârşit prin viaţă; el ştia să aştepte, să pregătească omul în timp astfel încât să obţină maximul din ceea ce voia de la el! Ea însă n-avea decât câţiva ani în poliţie. Şi-un trecut personal un pic... liniar, fără evenimente majore. Şi uite că ea se necăjea şi cine ştie ce tâmpenii îi treceau acum prin minte... în timp ce el stătea în cort, în faţa laptopului, iar singura dovadă a propriei nerăbdări era bătaia ritmică din picior...

Îi venea să râdă! Ştia că o să-i vadă sărutându-se mâine dis de dimineaţă şi... Ba n-o să-i vadă deloc. Una la mână, ieşea din "tură" la miezul nopţii - şi se simţea destul de obosit ca să-şi strângă logodnica în braţe, în sufrageria Luciei, şi să sforăie neîntors... Ba n-o s-o strângă în braţe - Carina o să doarmă cu Renata. Oof...

Nu-i mai venea să râdă. Ba chiar se simţea încruntat! Cutremurul ăsta era o pacoste mare-mare pentru toţi! Ludmila ieşi în fugă şi se repezi în apartamentul 15; Lucia o urmă şi se sprijini de tocul uşii... Poliţistul se opri în capul scărilor şi-i întinse poliţistei un tabel:

- Am adus un microbuz cu părinţi, de la Selgros. Doişpe inşi.

- Bun.

- Şefu' mi-a zis să-i cer doamnei doctor raportul cu starea de sănătate a copiilor.

- Ţi-l dau eu imediat.

- OK. Octavian unde e?

Tăcere... şi-un foşnet. Lucia intrase în apartament. Şi cum poliţistul tocmai se scotocea în buzunar, era tentat să creadă că se înşelase. Că Lucia îl cunoştea foarte-foarte bine pe George - şi ştia ea de ce era supărată! Avea senzaţia că George nu va veni să doarmă aici; biletul ăla, capsat bine de tot pe toate părţile, era dovada că discutaseră - iar problema stagna. La el. Aşa că el nu mai venea la noapte aici, să doarmă cu Octavian. Iar ea era tristă şi avea ochii plânşi.

Octavian ieşi în uşă, iar hârtia se întinse spre el:

- De la şefu'.

- ... Mulţumesc.

Lucia ieşi şi-i întinse două hârtii:

- Raportul medical şi lista cu necesarul de carne.

Poliţistul îl luă şi se grăbi să coboare scările:

- OK. Mersi mult! Mă duc să ţi-i trimit pe primii doi!

Reveni pe fotoliul lui de pază. Avea sentimentul că Lucia şi-ar fi dorit foarte-foarte mult să poată urca la etajul patru, unde să se încuie singură într-o cameră şi să plângă în hohote, să spargă eventual nişte veselă... Să se descarce. Să scape şi de tensiune, şi de necaz, şi de...

Lucia uita un mic amănunt - ea se despărţise de Victor în urmă cu nici trei ore. Şi mai uita un snop de amănunte care ţineau de George - ca de exemplu moartea soţiei lui, existenţa lui Octavian, dezastrul în plină desfăşurare de-afară... Dacă îl voia pe George, Lucia trebuia să înveţe să aibă răbdare. Şi să nu mai plângă cu atâta uşurinţă. Dacă îl voia pe Victor înapoi, nu trebuia decât să ia loc pe-un scaun şi să-i spună stilistului "Te rog, ocupă-te tu". Decizia era a ei. Păcat însă că trebuia să treacă prin momentele alea de tristeţe. Era o fată tare bună!

Ludmila

El era ultimul părinte - un tătic. Unul de-ăla tânăr şi cam aerian, care habar n-avea încotro trebuia s-o apuce ca să primească un pahar cu apă. După cum arăta, n-avea 30 de ani; iar fetiţa pe care-o aducea ea acum avea deja 8 anişori. Bine că măcar ea era iute şi descurcăreaţă! Că dacă stătea în baza lui...

Şi gata - plecase şi ultimul copil. Lucia zâmbi slab:

- 12 dintr-o lovitură.

- Ei de unde-au venit?

- De la Selgros-ul de unde au venit şi restul copiilor. Asta-i chiar culmea, nu? Au fost acolo, unul lângă celălalt, dar nu s-au găsit...

- Şi e firesc să fie aşa.

- Poftim?

- E firesc ca minorii să nu stea printre oamenii mari - şi să fie păziţi bine. Doamne fereşte de traficanţii de copii!

Lucia aproba cu capul... Şopti, privind-o lung:

- Vrei să vorbim?

Primi o negare scurtă şi-o văzu grăbindu-se spre bucătărie:

- Mă duc să-mi fac temele.

Lucia voia să stea singură...

De fapt, de ce se mira? Nu era normal ca o fiinţă care-şi trăise mai toată viaţa în singurătate să nu se simtă foarte bine atunci când trebuia să-şi discute problemele cu o străină? În privinţa asta, nici psihologul lui George nu putea izbândi! Aşa că...

Aşa că decise să renunţe la a intra după ea, în apartamentul 12. Intră în 13 şi se aplecă la urechea lui Nicolae:

- Mă anunţi, dacă ţi se pare îngrozitor de tristă; OK?

- OK.

Bun. Şi-acum, că Lucia era sub strictă supraveghere, decise să-şi ia agenda şi să facă "turul centrului". Trebuia să-şi noteze şi ea unele lucruri, nu? Din punct de vedere medical, desigur! Până acum n-o făcuse - dar realizase, atunci când completase alături de ea tabelul cu copiii, că datele alea trebuiau să existe scrise undeva! În '77 fusese doar soră medicală; acum, însă, era doctoriţă...

George

Subalternii lui erau bine. Foarte bine chiar - el îi cazase la un hotel "de cartier", dar se aflase repede că omologul lui care se ocupa de Calea Moşilor îşi ţinea oamenii într-un cort amplasat pe

asfalt! Din punctul ăsta de vedere, putea spune că era un şef bun în ochii subalternilor. Un şef iubit - pentru că ieşea acum din restaurantul hotelului ăluia, unde mâncase foarte bine...

Intră în cort iar 26 se ridică prompt:

- Şefu', permiteţi să raportez!

- Zi-i.

- Raportul medical.

Aha! Luă tabelul... Copiii erau bine. N-avea rost să citească toată chestia aia - era evident, după cum fusese conceput, că Lucia şi Ludmila erau calme şi concentrate asupra muncii lor. Semn că n-aveau motive de îngrijorare sau de stres. Scrisul era al Luciei, aşa că nici ea nu era stresată... Lăsă tabelul pe birou:

- Centrul cum era?

- Foarte bine.

- Proviziile? Ţi-a dat lista?

- Da - şi-am trimis-o deja la aprovizionare.

- Bun. Ea cum ţi s-a părut? Se descurcă cu centrul?

Şi-l privi lung, transmiţându-i din privire "să toarne" tot dar cu discreţie... 26 deveni serios:

- Avea ochii roşii, dar era calmă.

- Eşti tu sigur că avea ochii roşii?

- Foarte sigur. Dar era foarte calmă, foarte serioasă...

Da; acum era lămurit. Arătă spre uşă:

- Fugi la masă.

- Să trăiţi!

- Să trăiesc...

Deci Lucia plânsese. Şi era serioasă. Nu, nu era calmă - îşi impunea să etaleze atitudinea de poliţist în timpul serviciului. Lucia s-ar fi trântit în fund pe jos şi-ar fi bufnit într-un plâns de-ăla isteric, care necesită calmante intravenos...

Nu-i venea să creadă! Ea chiar voia? Adică decizia lui era chiar atât de importantă pentru ea? Nu putea crede asta! Pentru Dumnezeu - pe 29 iulie, anul ăsta, Lucia îl anunţase că tocmai aflase ce vrea de la viaţă! Şi-l voia pe Victor! Iar azi plânsese pentru că el se apreciase ca fiind "necorespunzător" pentru ea? Hm...

În opinia ei, dragostea lui era de-ajuns. În opinia lui, dragostea lui era egală cu zero dacă nu exista voinţa ei. Măcar voinţa, dacă nu dorinţa! Şi cum nu se simţea foarte sigur pe el, cum nu era pregătit să treacă printr-un eşec tocmai în privinţa asta, porni laptopul. Că nu pleca nicăieri azi. Când o să-l doboare oboseala, o să se ducă în hotel şi-o să doarmă în recepţie, pe-un fotoliu. Dar în nici un caz n-o să rişte să treacă printr-un eşec! Pentru el, ar fi fost prea mult. Atunci, îşi spusese că existenţa Adrianei o făcuse pe Lucia să-l refuze atât de ferm şi de îndârjit. Dar acum Adriana nu mai era, iar ea voia să-l aibă pe el alături...

Gata! Gata, că se ridica şi se ducea la ea! Şi se ducea dracului totul! Dacă Lucia nu era ferm convinsă că voia să încerce măcar, lucrurile s-ar fi sfârşit rău de tot! Doi poliţişti căpoşi, din două generaţii diferite, cu principii de fier şi voinţă de oţel...

Teodor

Era linişte în centrul lor. Copiii, mare parte din ei, se culcaseră deja. Nu erau obosiţi, de vreme ce lipsa de spaţiu îi transformase în nişte mici sedentari! Probabil se gândiseră că, dacă dorm, uită şi de necaz, şi de sperietură... şi poate n-or să simtă replica următoare şi trecea mai uşor timpul până la venirea părinţilor...

Violeta stătea cu Florin şi Liana, în dormitorul Luciei. Şi cu Renata, Codruţa şi Octavian. După părerea lui, soţia lui spunea chiar acum o poveste nou-nouţă - iar Octavian ofta din greu, pentru că ar fi avut şi el o poveste de spus la urechea Codruţei, dar îl bruia Violeta... Îi venea să râdă!

Ieşi pe palier şi se apropie de Nicolae. Şi-şi privi involuntar ceasul - juristul parcă stătea de-o veşnicie acolo, cu pistolul în poală!

- Zece şi-un sfert.

Da; era zece şi-un sfert. Aprobă scurt cu capul... Nicolae zâmbea:

- N-ai făcut armata...

- Nu-i nimic - o fac acum!

Juristul bufni în râs şi se grăbi să iasă şi el pe palier:

- E şi asta un fel de armată!

- E cea mai armată armată care se putea inventa pentru mine! Stau de aproape 48 de ore sub acelaşi acoperiş - şi-am început să am mâncărimi!

Uşa blocului scârţâi scurt, făcându-i pe amândoi să amuţească... Intrase cineva! Se auzeau paşi! Şi nu se auzea nici o voce, nici un răcnet de patrulă - nimic! Nicolae aprinse imediat lanterna; o aţinti spre capătul scărilor şi-şi compuse un ton grav, serios:

- Cine-i acolo?

Se aplecă şi el... şi simţi că ameţeşte! O voce de femeie smiorcăi încet, de la parter:

- Vă rog din suflet, ajutaţi-mă!

Nicolae şopti:

- Cheam-o repede pe Lucia!

Şi ridică imediat tonul vocii:

- Stai pe loc! Ăsta este un obiectiv al poliţiei!

Se repezi în apartamentul 12:

- Lucia! Repede!

Cine era femeia aia? Oare era o sinistrată rănită? Oare era o femeie flămândă? Oare era o capcană? Pe la nouă jumate, auzise din nou trei focuri de armă afară. După părerea lui, fuseseră destul de îndepărtate; dar atâta timp cât pe bloc era pictată bulina poliţiei iar de la etajul lor se ridicau arome ameţitoare de mâncare gătită... Lucia ieşi pe palier:

- Ce s-a întâmplat?

- O femeie ne cere ajutorul.

Poliţista aprinse propria lanternă şi-o orientă tot spre palier. Şi puse mâna pe tocul pistolului:

- Cine eşti şi ce vrei?

Se aplecă şi el, ca să vadă mai bine - nu de alta, dar şi el simţise brusc nevoia să pună mâna pe tocul propriului pistol! Aştepta...

Cele două lanterne luminau bine spaţiul dintre balustrade. Tocmai în spaţiul ăla apăru o femeie cu un copil în braţe! Mâna ei încerca să-l ferească cumva de lumina puternică... Şi-acum femeia ridică privirea spre ei:

- Numele meu este Crina Matache. Am înţeles că aici e un adăpost pentru copii...

Lucia nici nu clipi:

- Da, este. Ce problemă ai?

- ... Soţul meu este brancardier la Municipal. L-a prins cutremurul la serviciu - şi n-am nici o veste de la el! Vă rog! Am fost evacuată ieri din blocul în care locuim, până se face expertizarea; şi n-am unde să mă duc! Vă rog - nu pot să ţin copilul pe stradă atâta timp!

Şi-acum aştepta decizia celor de sus - adică a Luciei, fireşte!

- Aşa; şi?

Hei! Ce făcea? Ce nu era clar? El unul era pregătit s-o rupă la fugă pe scări, să aducă mai repede copilul ăla la duş şi mâncare - iar ea spunea "Aşa, şi?"?

- ... Şi voiam să vă rog... Dacă puteţi să-l primiţi şi pe el...

- Câţi ani are?

- ... Patru ani şi două luni.

Aoleu! Şi de când stăteau pe-afară? Zisese că fusese evacuată ieri... Lucia nici nu clipi:

- E sănătos?

- Da, e sănătos! N-a răcit, nu are alte boli...

- E vaccinat?
- E cu vaccinurile la zi.
- Acte aveţi?
- Da, am toate actele la mine.
- ... Aşteaptă; coboară un poliţist.

Imediat, Lucia şopti:

- Daţi-vă în spate - să nu vă vadă.

Se conformă, iar lanternele se stinseră şi ochii albaştri îl priviră lung:

- Te duci tu?
- Sigur că da.
- Dar promiţi că faci ce-ţi spun eu?
- Promit!
- Când ajungi la unu, îi aprinzi lanterna-n ochi. Nu cobori spre parter până nu te asiguri că nu mai e şi altcineva în scară. Te asiguri că are un copil adevărat în braţe, îi spui să-l lase jos şi-o percheziţionezi. Te asiguri că ea e aia din acte şi-i pui întrebări din cartea de identitate. Şi, dacă totul e în regulă, o pofteşti să urce ea prima, cu copil cu tot.

Zâmbi slab:

- Iar dacă mi se pare ceva în neregulă, o-mpuşc în cap?

Lucia oftă greu... îi întinse lanterna ei şi decise să-l lămurească totuşi:

- E îmbrăcată normal şi nu vorbeşte cu accent - dar astea nu sunt indicii concludente acum. Femeia şi copilul sunt cel mai "comod" şi eficient cal troian. În sus, spre Fundeni, e o zonă cu case - şi cu multă sărăcie. Şi de la prima staţie-ncolo e tot zonă cu case. Noi suntem borcanul cu miere aici, pentru că avem tot ce le-ar trebui copiilor; şi avem "gestiune serioasă", aşa că nu ne permitem să ne luptăm la propriu cu jefuitorii. Obiectivul nostru este siguranţa copiilor ăstora. În plus, n-ai vrea să constaţi că Crina Matache are un cuţit pe sub blugi. Sau, mai rău, un pistol cu bile. Şi cu siguranţă nu ţi-ai dori să apară bărba-su în spatele tău - că ai doi copii de crescut.

Aprobă şi începu să coboare scările...

Nu se gândise la toate astea. El văzuse copilul şi simţise brusc nevoia de a alerga-n jos pe scări! Într-adevăr, dacă nişte băieţi musculoşi se gândeau că în adăpostul pentru copii erau nişte medicamente care-i puteau îmbogăţi într-o clipă, ar fi trimis o femeie şi-un copil "la înaintare". Le-ar fi compus o povestioară credibilă... şi s-ar fi înghesuit în nişa aia de la parter, ca să încapă cât mai mulţi. Ar fi anticipat poliţista care vorbea de sus, de la o distanţă sigură; şi cu siguranţă ar fi anticipat coborârea poliţistului cel mai solid la parter. O lovitură-n cap era de-ajuns; îl dezarmau şi-l luau "pe sus", ostatic cu rol de monedă de schimb...

Ajunsese la etajul unu. Acum auzea smiorcăitul slab al copilului; ea şoptea ceva... iar asta îl împiedica pe el să se asigure că nu se mai auzeau şi alte foşnete... În fine! Ocoli scările şi scoase pistolul. Şi întinse şi pistolul, şi lanterna - ca-n filme. La urma urmei, n-avea de-a face cu hoţii europeni; avea de-a face cu ăia români, care n-aveau scrupule!

Îi vedea bine pe amândoi. Femeia nu părea să aibă nici 25 de ani; iar hainele nu erau, într-adevăr, concludente. La câte vitrine se spărseseră şi la câte tone de haine se distribuiseră pe lângă Dragoane... Îi aprinse lumina-n ochi - iar femeia se întoarse imediat, încercând să protejeze copilul! Profită de acea secundă şi "mătură" cu raza puternică toată scara. Şi cum nu văzu pe nimeni, începu să coboare treptele.

Să fie cineva după scară? Sau în nişa aia de după colţ?

Să fie el extrem de maniac şi exagerat?

Să fie Lucia prea grijulie? Ea făcuse mii de ore de patrulare...

Decise "să atace":

- Eşti singură?
- Da: suntem doar eu şi Sandu.
- Şi bărbatul?
- Bărbatul e brancardier la Spitalul Municipal. Nu ştiu nimic de el, de când a fost cutremurul.
- Pune copilul jos şi fă un pas în spate.

Femeia se grăbi să se conformeze - semn fie că-i convenea să n-o prindă atacul cu copilul în braţe, fie...

Puştiul smiorcăi un "mami" şi întinse mânuţele spre ea! Ei, la dracu! Ăsta era copilul ei - categoric! Dar...

Coborî şi ultimele trepte şi-i făcu semn să se dea şi mai în spate. Şi se repezi "berbeceşte" pe uşa care ducea spre spatele blocului! Fiindcă n-avea de gând să moară azi! Avea doi copii de crescut!

Ieşirea aia era "pustie". Reveni deci în scara blocului. Femeia nu spunea nimic - de când observase pistolul, devenise foarte imobilă şi tăcută. O speriase... Ridică lanterna spre tavan:

- Cartea de identitate.

O primi imediat. Poza semăna izbitor... Băgă pistolul la brâu:

- Faţa la perete, palmele pe lavabil.

Se conforma. Nu spunea nimic, nu clipea, nu comenta, nu bombănea... Se aplecă şi lăsă lanterna pe ciment - şi ia uite, că descoperise geanta! Femeia avea o geantă trasă pe după cap, ca poştaşii - şi-o ţinea spre spate, probabil ca să poată ţine copilul în faţă! Deşi geanta trasă spre spate era invitaţie pentru hoţi... În fine!

O percheziţionă fugitiv - că n-avea unde să ascundă un cuţit sau vreo armă albă! Purta un maieu cu un desen ciudat şi-o pereche de blugi strâmţi, cu talie joasă. Şi bocanci, evident! Arăta tare aiurea... Desfăcu şi geanta, şi nu putu să nu se mire pentru absenţa protestului... Ce-avea acolo? Nişte hârtii într-o ţiplă transparentă, un telefon mobil, chei de casă... Nişte felii de pâine... O punguţă neagră, în care păreau să fie nişte cârnaţi... şi-atât. Făcu un pas în spate:

- OK.

Tânăra reveni spre el, iar el se grăbi să revină la instrucţiunile Luciei:

- Actele lui?

Femeia scormoni preţ de-o secundă şi scoase ţipla. Şi-i întinse certificatul de naştere. Îl "studie" doar în măsura în care se asigură că era actul unui băiat! Gata - avea toate certitudinile posibile! Arătă spre scări:

- Luaţi-o amândoi înainte. Urcăm!

Uau, ce oftat de uşurare! Se repezise la copil, îl "înhăţase" şi sărise peste prima treaptă! Mai "mătură" odată parterul cu lanterna, că poate-i scăpase lui vreun atacator... Nu. Puteau să urce. Ridică lanterna spre tavan, ca să vadă şi ea pe unde păşea. Puştiul smiorcăia tot mai tare şi se ţinea de gâtul ei cu toată forţa...

Şi iată şi "comitetul de bună primire"! Lucia era prima - şi părea calmă, deşi ţinea pistolul în mâna dreaptă. În spatele ei erau Ludmila şi Nicolae. Pistolul sfârşi în toc iar Lucia nu zâmbi:

- Inspector principal Lucia Florea, Poliţia română.
- Crina Matache. El e Sandu.
- Aha. Zici că soţul e doctor?
- Nu, brancardier la Municipal. Şi nu ştiu nimic de el! Se dusese la spital, de la şase, şi...

Lucia aproba cu capul. Întorcea actele pe toate părţile... şi acum intra în propriul apartament - în bucătărie. Rămăseseră singuri pe palier. Era o situaţie foarte anapoda - o atmosferă tensionată. Toţi trei se uitau la ea, Crina Matache nu ştia încă dacă o vor ajuta, Sandu smiorcăia din ce în ce mai tare... Începuse să se înţeleagă un fel de "să nu peci" peltic...

Poliţista reveni pe palier şi-i dădu actele:

- Tu unde stai?

Tânăra ridică scurt din umeri:

- Până acum, am încercat să stau la Kauflandul de la Obor.

Dar acolo e mizerie multă şi sunt şi mulţi răniţi... Mi-e frică să-l mai ţin pe Sandu acolo. Azi au venit foarte mulţi oameni ai străzii! Mi-e frică!

- OK. Dânsa e doamna doctor.

Ludmila întinse mâinile spre puşti, iar el făcu o singură mişcare şi se ascunse după piciorul mamei... Lucia oftă greu:

- ... Intraţi în 13. În fotoliu. Nicolae, te rog să preiei fotoliul meu.

- OK.

Se grăbi să-i urmeze - nu de alta, dar Ludmila va trebui să consulte băieţelul, Lucia trebuia să-i facă "internarea" iar el era singurul voluntar "apt" să îndeplinească anumite ordine! Crina se aşeză în fotoliu iar Ludmila îşi aduse un scaun în faţa ei. Puştiul plângea de-a binelea...

- Mă duc să-i aduc o jucărie, ceva...

- Jucărie, un pahar cu lapte cald şi cina.

- Da, Maie!

Lucia râdea, soacra lui zâmbea doar... Alergă spre propria bucătărie.

Ludmila

Puştiul era sănătos tun şi speriat rău de tot. Dacă stătuse două zile în adăpost la Kaufland, sperietura asta era cea mai bună dovadă că era perfect normal! La patru ani şi două luni, Sandu văzuse multe...

Lucia intră şi se sprijini de zid:

- De unde ai aflat de adăpostul ăsta?

- Am auzit nişte părinţi şuşotind, pe la prânz. Au zis că centrul e la Doamna Ghica; m-am furişat afară, m-am tot foit pe la intersecţia aia... Şi, la nouă jumate, am văzut un microbuz plin cu părinţi şi copii venind dinspre pod. Am alergat încoace - şi-am mai întrebat şi eu oamenii...

- Ce oameni?

- Voluntarii care mâncau, după pod. Ei mi-au zis că centrul e într-un bloc cu patru etaje. Şi când am văzut bulina poliţiei...

Mda; era evident. Lucia nu spunea nimic, semn că scria şi se gândea... Ea asculta plămânii puştiului, care păreau să fie OK...

- Şi cum te-ai gândit să facem?

Ridică imediat privirea spre ea. Tânăra se cam îngălbenise - şi era evident că îi era efectiv frică să-şi rostească planurile, pentru că tonul poliţistei fusese un pic cam dur... Lucia adăugă:

- E evident că tu n-ai ce căuta în centrul pentru minori!

- Mă gândisem că poate puteţi să-l ţineţi pe el aici. Părinţii ăia ziceau că aveţi mâncare gătită şi e şi-o doctoriţă aici... El e sănătos; dar în ultimele 24 de ore a mâncat numai mezeluri, şi...

Teo intră, înarmat cu o tavă. Se ridică şi-i făcu semn să pună mâncarea pe scaun şi deschise agenda - că şi ea trebuia să-şi noteze unele lucruri despre Sandu! Lucia îi făcu tinerei semn "să atace"; imediat cum mămica lui puse mâna pe cana cu lapte, băieţelul se repezi şi apucă mâna mamei. Mm, o să-l doară burta...

- ... Bine. Îl ţinem aici, în condiţiile în care stau şi ceilalţi copii.

- E perfect dacă îl ţineţi departe de mizeria de-afară!

- Dă-i să mănânce, linişteşte-l şi lasă-l cu doamna doctor.

Lucia ieşi, urmată imediat de Teo. Îşi îndulci puţin tonul vocii:

- Tu unde lucrezi?

- La o fabrică de pantofi.

Aha! Ciudat - n-avea vocabular de muncitoare! Dar poate era secretară - nu? Se grăbi să se documenteze pe larg în privinţa copilului:

- Sandu are ceva alergii? Are medicamente contraindicate de doctorul lui de familie?

- Nu. A luat întotdeauna tot ce i-a prescris medicul. Chestii obişnuite - Nurofen, Humex...

Deci era un mucios mic, cu imunitatea un pic cam scăzută. Bun - bine că ştia! Ia uite ce înfuleca la orezul ăla cu lapte... Şi ce guriţă mare făcuse când căscase! Aoleu! Puştiul o să-i adoarmă sub duş!

Nicolae

Lucia şi Teo intrară direct în bucătărie. După câteva secunde, Teo ieşi şi porni încet spre propriul apartament... Se ridică şi intră în bucătărie.

Lucia scria ceva. Era încruntată rău! De ce era încruntată? Şopti încet, doar pentru ea:

- Ce nu-ţi place?

- Mi-e frică să nu-l abandoneze.

- Nu-l abandonează.

Nu mai primi răspuns... Zâmbi slab:

- Dacă voia să-l abandoneze, spunea că toate actele sunt în casa din care a fost evacuată - inclusiv buletinul ei.

Lucia tăcea şi scria... În fine! Ea ştia! Reveni pe fotoliu - nu de alta, dar avea senzaţia că poliţista nu era încruntată din cauza lui Sandu, sau a Crinei. Avea ea un gând care-o cam necăjea... şi care începea cu chestorul principal...

Aoleu, bine că ieşise la timp - îi venea să râdă!

Violeta

Perdeaua se trase uşor; întoarse capul şi-l văzu pe Teo făcându-i semn să iasă... Se conformă şi fu strânsă în braţe:

- Am senzaţia că mai ai un muşteriu la duşat, îmbrăcat şi spus poveşti.

- ... Un copil nou?

- Da. Maică-sa e realistă, aşa că a venit să-l lase la noi.

- Cum adică, să-l lase?

- Adică să nu-l mai ţină în adăposturile pentru adulţi.

- Aa...

Avusese senzaţia că o individă inconştientă "se cerea" lovită straşnic cu făcăleţul pentru prostia craniană...

- Te ocupi tu? Puştiul e speriat şi cam smiorcăie. Cred că ştie că maică-sa nu doarme cu el în noaptea asta...

Aprobă şi ieşi; şi-l văzu imediat pe prichindelul din holul lui Alex. Intră, zâmbind:

- Bună. Eu sunt Violeta.

Mămica puştiului înţelese repede motivul prezenţei ei acolo, pentru că îl întoarse imediat spre ea:

- Aa, bună, Violeta!

Se aplecă şi-l luă în braţe. Şi intră direct în baie - nu de alta, dar despărţirile scurte erau cele mai uşoare pentru copiii de patru anişori şi-un pic. Aprinse lanterna şi-o orientă în sus; şi îl şi aşeză în picioare, pe covoraşul din cadă:

- Aşa! Hai să facem un duş şi să punem hăinuţe curate!

- Unde mami?

- Mami e aici! S-a dus să mănânce şi ea! Îi e foaaarte foame!

Îi scotea repede hainele... Decise să fredoneze cântecele de grădiniţă. Multe! Pe toate pe care le ştia Liana! Trebuia să-i ia mintea de la mami - şi asta nu era deloc uşor, de vreme ce piciul avea doar patru anişori...

Victor

Mm, ce bine dormise! Păcat că nu rupsese logodna mai devreme! Ar mai fi dormit vreo 20 de ore, aşa... Numai că era unşpe şi ceva, iar el trebuia să şi mănânce înainte să intre de pază. Aşa

că se ridicase şi se gândise că trăsese aiurea de timp...

Oare Lucia vorbise deja cu George? Oare George mai venise în centru, după ce adormise el? Dormise neîntors; dacă soldaţii ăia de la pod ar fi tras cu tunul, el nu i-ar fi auzit! Era însă important să ştie care era relaţia dintre Lucia şi principalul pretendent la mâna ei. Intra de pază, activitate prea multă nu mai era în centrul ăla, Lucia dormise după-amiază...

O s-o întrebe pe Ludmila şi-o să se orienteze ad-hoc. Se simţea în stare să discute cu Lucia despre logodna lor... şi sfârşitul ei. Se simţea în stare să răspundă la întrebarea "De ce". Se simţea în stare să răspundă negativ la orice întrebare îi putea implica pe ei doi sub formă de cuplu...

Ieşi pe palier şi-o privi lung pe tânăra din capul scărilor - care se pregătea să coboare singură, fără minor. Lucia tocmai îi întindea o hârtie capsată bine de jur-împrejur:

- Te rog frumos să duci bileţelul ăsta la cortul militar de peste pod. I-l dai numai poliţistului cu indicativul 26, OK?

- OK.

- Insişti să vorbeşti cu 26. E în uniformă şi are un ecuson pe care scrie 26.

- OK.

- Şi nu-l dai altcuiva.

- OK.

- Promiţi?

- Bineînţeles!

- E foarte important! Te rog să nu-l arunci în primul tomberon!

- De ce să-l arunc?!

În fine - nu prea pricepuse el care era treaba cu tânăra aia şi cu bileţelul, şi cu 26... Nu mai conta. Se grăbea spre bucătăria Violetei - spre PET-urile alea cu ness delicios şi cămara cu ţigări...

Reveni pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Şi se apropie de grupul voluntarilor, strâns la o şedinţă ad-hoc în uşa apartamentului Luciei. Ludmila era curioasă:

- Şi ce i-ai scris?

- Că s-ar putea să ne confruntăm cu un caz de abandon, pe fondul stresului cauzat de cutremur, dispariţia bărbatului şi incapacitatea ei de-a avea grijă de pici; aşa că îl rog s-o ducă în centrul de sinistraţi de-aici, din parcul Plumbuita, şi s-o facă voluntar la bucătărie.

Teo începu să râdă. Da' de ce râdea? Şi care era "şpilul"? Cine era stresat? Tânăra aia care luase bileţelul? Lucia fuma, încruntată... şi adăuga:

- Adică s-o pună să stea într-un loc oarecum ferit de toată nebunia şi să aibă activitate zi-lumină.

Ludmila zâmbea:

- Şi-asta înseamnă că or să-i dea un trening şi-un ecuson, nu?

- Nu ştiu; în prima fază însă, or să-i ceară datele întregii familii. Pe ea şi pe Sandu or să-i bage imediat în baza de date, iar pe bărbatul ei or să-l caute cu prioritate în baza de date. Şi-or să-i "cupleze" cât mai repede cu putinţă, în acelaşi adăpost.

- Crezi tu că el e într-un adăpost acum?

- El e la Municipal; sau undeva pe teren, pe lângă o ambulanţă de lângă un bloc prăbuşit. Dar, mai devreme sau mai târziu, trebuie să mănânce şi să se odihnească - aşa că va ajunge într-un centru pentru sinistraţi.

- ... Păi voluntarii sunt tot în centrele de sinistraţi?

- Da - cred că da.

- ... Păi de ce?

- Pentru că nu sunt destule spaţii în care să se poată amenaja centre pentru voluntari. În funcţie de organizarea fiecărui şef de zonă, voluntarii se pot odihni în anumite spaţii din centrele de sinistraţi sau "la faţa locului" într-un cort militar... Oamenii lui George, de exemplu, se odihnesc cu schimbul în hotelul Sir.

- De-aia aici apar mereu 26 şi 40 - şi par fresh!

Teo se minuna de simplitatea acelei explicaţii! Acum, că aflase cum de 26 şi 40 păreau alimentaţi cu baterii Duracell, "se făcuse lumină" în mintea uriaşului de doi metri! Violeta ieşi şi ea pe palier:

- Ia să vedeţi ce dinţişori albi şi curaţi are piciul ăsta!

Ia uite... Violeta îl îndemna de zor:

- Hai, arată-le şi lor dinţişorii! Să vezi ce zic şi ei! Haide!

Da; avea dinţişori albi. Alb 13! Tocmai îl săgetase gândul să renunţe la tutun şi cafea...

- Şi-acum mergem să-ţi spun cea mai frumoasă poveste de pe pământ!

- Voeta, unde mami?

- Mami a mâncat şi-acum face şi ea un duş şi-şi pune o pijama curată! Hai să-ţi spun o super-poveste! Mami, unde ne cazezi?

- În 14, undeva unde mai e loc.

Acum era lămurit - tânăra care se dusese cu bileţelul la 26 era mămica piciului cu dinţişori alb 13. Şi probabil că-l adusese aici pentru că avea toate doagele-n cap şi realiza că nu-l putea ţine într-un centru plin de sinistraţi nespălaţi cu zilele... Şi nici nu-l putea hrăni cu fasole sau cu chestii nedefinite cu sos roşu - sau cu ce se mai gătea prin centrele alea de sinistraţi... Aşa că-şi sfâşiase sufletul şi decisese spre binele copilului ei. Şi probabil se gândise să facă rost de-o pătură şi-un colţ de pâine şi să doarmă în faţa blocului - ca să nu-i fure cineva copilul. Tocmai i se formase un ghem mare-mare în stomac... Nicolae oftă greu:

- Oricum, e mai bine aşa. Dacă nu-l primeai, riscai să-l revezi mâine pe la prânz - şi să afli că a fost abandonat prin cine ştie ce scară de bloc, cu un bileţel cu toate datele...

- Şi să-l revăd gata răcit eventual - că la noapte sigur plouă.

Poftim? Nici Ludmila nu era mai lămurită:

- Zici tu că plouă?

Lucia aruncă ţigara spre etajul doi:

- Măcar jumătate de oră. Ca să se aşeze praful.

Cum adică? Doctoriţa devenise vişinie:

- Vrei să spui că

- Vreau să spun că, la nivel înalt, s-a luat decizia să plouă în noaptea asta. Şi-aşa, au întârziat 24 de ore, după părerea mea.

- Ei, nu chiar...

Cum-cum? Teo zâmbea şi el cu subînţeles:

- Praful ţine soarele departe de molozul netriat încă...

- Şi ajută răniţii prinşi sub dărâmături să nu transpire. Băieţii "bagă cărbuni" la noapte! Ce se mai salvează, se salvează acum. De mâine-ncolo, şansele scad vertiginos.

Şi trebuia să spună ea cuvintele alea! Trebuia să le dea ea certitudinea! Lucia intră încet în apartament:

- Şi şansele, şi numărul cuplărilor din baza de date. Mâine seară putem avea un total preliminar...

Mm, cât de dură era! Cum putea să vorbească aşa despre copiii ăia? Că nu erau statistică - erau copii!

Fosta lui logodnică intră în bucătărie; Ludmila le făcea semn să se mute în dreptul uşii apartamentului 13... Doctoriţa şopti:

- Are dreptate. De mâine seară, or să înceapă problemele cu psihicul copiilor. Trebuie să fim cu ochii-n patru - sigur o să avem tentative de fugă!

Aici avea dreptate! Şi, dacă trebuia să fie totuşi obiectiv, trebuia să recunoască faptul că Lucia avea perfectă dreptate să vorbească aşa cum vorbea. Ei, voluntarii, fuseseră feriţi de nebunia şi pericolele de-afară. Copiii însă văzuseră totul. Iar ei trebuiau să realizeze dimensiunile dezastrului, ca să fie mereu alerţi şi să ştie la ce să se aştepte. N-aveau voie să piardă nici un copil! Iar privind lucrurile prin prisma asta, simţea nevoia să calculeze...

Dacă intra de pază azi la miezul nopţii şi ieşea mâine la opt, mai intra de pază... Când îi venea din nou rândul? Aruncă ţigara

şi se grăbi să intre în bucătărie. Lucia scria un tabel; decise să o întrerupă:

- Ai făcut cumva o programare cu voluntarii şi turele de pază?

Degetul ei arătă spre dulap. Se răsuci...

Uau! Abia acum observă că toate dulapurile ei erau acoperite cu hârtii lipite cu scoci! Era plin de tabele! Era ca un avizier al unei universităţi acolo! Totul era trecut frumos, ordonat, pe hârtie - toată funcţionarea centrului! Un tabel cu voluntarii, un tabel cu paza... Da; el mai intra de pază pe 9 august, de la patru. Nu era rău deloc! Teo şi Alex intrau de pază "în perioada critică" - şi sigur vor avea viaţă grea! Dar programarea aia se putea schimba oricând; aşa că...

Aşa că privea tabelele alea... Privea lungul tabel format din hârtii A4 lipite una sub alta pe piciorul-jandarm de doi metri, în care Lucia scria toţi copiii care intrau, cu data şi ora, şi apoi nota şi data şi ora la care plecau... Fantastică "imagine a centrului" făcuse Lucia acolo! Era o poliţistă bună, ce mai! Devenise evident faptul că George n-o transferase la IGPR doar aşa, ca s-o aibă mai aproape! Lucia avea cap de criminalistică. Numai că n-avea şi stomac pentru aşa ceva; iar naşul ei se gândise să o transfere la investigaţii criminale, unde se investigau oameni încă în viaţă...

Decise să iasă - nu de alta, dar era prea linişte în bucătăria aia. Şi parcă n-ar fi deschis azi discuţia cu ea.

Lucia

Gata - scurtul raport despre Crina Matache şi piciul Sandu era gata. George o să aibă o surpriză de proporţii săptămâna viitoare, când vor ajunge şi ei la birou...

Oftă greu - îşi amintise de George. Îi venea să plângă...

Cât era ceasul? Nu de alta - dar dacă voia să plângă şi ea în linişte, trebuia s-o facă înainte ca Victor să intre de pază. Nu voia să-i lase impresia că plângea de dorul lui; şi nici nu ţinea musai să discute despre "de ce". Voia să plângă singură! Mm - mai avea un sfert de oră! Se ridică şi se grăbi să iasă.

Nicolae stătea cuminte pe fotoliu. Era serios; era atent, pregătit pentru orice...

- E cineva sus?

Primi o negare cu capul, aşa că se grăbi să urce... şi se aşeză pe prima treaptă de la etajul patru. Era întuneric acolo; n-o vedeau. Dacă intra în apartamentul 17, în 30 de secunde apărea cineva - ori Ludmila, ori Victor! Şi nu voia... nu putea...

Gata! Suspinase! Acum o să plângă... Mai bine să plângă!

Deci patrula venise cu părinţii; luase raportul medical, îi adusese lui Octavian un bilet "de la şefu'"...

Era aproape miezul nopţii. Era sigură că George nu mai venea azi aici - ca să nu fie nevoit să dea ochii cu ea. Fie nu voia să discute despre ei doi, fie nu voia să-i dea acum vestea proastă că el nu mai voia - indiferent cât de mult visa şi-şi dorea în realitate relaţia aia... Numai el ştia care-i erau motivele. Un singur lucru era cert - îi scrisese băiatului lui că azi trebuia să rămână în cort. Octavian păruse un pic descumpănit când revenise de la duş...

Şi uite că era din nou singură...

Singurică cuc...

Era ceva cu ea. Ea avea ceva! Ea făcea unele lucruri care-i goneau pe toţi! Leo "o planificase" curvă de lux! Omar nu insistase s-o salute şi după ce vizitaseră împreună hotelul Ambasador! Specialistul în peştişori nu simţise nevoia să obţină numărul ei de telefon de la Adriana! Victor încercase, pentru că o iubise cu adevărat - dar nici el nu reuşise să convieţuiască alături de ea! Mircea se sinucisese la propriu, cu BMW-ul! George spunea "pas"...

Ce era cu ea? Ce le făcea, de-i gonea aşa? Era chiar atât de insuportabilă? Era chiar atât de autoritară? Era chiar atât de tâmpită, să nu vadă că greşeşte?

... Chiar îi era scris să rămână singură? Să fie singură? Să facă copii "din flori" şi să-i crească singură?

Plângea - şi nu reuşea să plângă uşurel, în şoaptă. Habar n-avea ce se întâmplase cu ei - cu ceilalţi. Dar pe George ştia că îl pierduse "pe mâna ei". Din prostia ei. Şi nu putea să nu plângă...

Victor

Hei! Ce se auzea? Ieşi uşor pe palier... şi "viră" la dreapta, în apartamentul 14. Lucia plângea, undeva în bezna de la etajul 4. Şi nu plângea după el - aşa că prezenţa lui acolo, lângă ea, era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla femeii ăleia. Aşa că...

Aşa că intră în dormitor... apoi în sufragerie... Unde era Alex? Aprinse bricheta şi tresări - ia uite...

Alex era dădacă, mai nou. Dormea dus, pe nişte pături din bucătărie, alături de preşcolarul lui favorit şi de-un bebeluş! Hei! Acum aveau şi bebeluşi în centrul ăsta? Iniţial, auzise ceva despre "între 3 şi 14 ani"!

... În fine! Nu mai conta! Ce, puteau să azvârle bebeluşii pe stradă pe motiv că nu se încadrau la grupa lor de vârstă? Nu, evident! Prezenţa piciului se justifica; prezenţa lui Alex alături de el se justifica şi ea... Intră în bucătărie şi se aplecă spre el:

- Hei...

Tânărul dormea dus... Îl scutură un pic mai tare:

- Alex! Hei!

- Ce?

- Ss...

Gata - îl trezise. Acum era acum! Zâmbi cu subînţeles:

- Tot mai vrei să-l înfiezi pe Vlad?

După o secundă de gândire, Alex aprobă cu capul.

- Atunci eu zic să te duci şi să câştigi nişte puncte.

Gata - îl ridicase de-acolo. Se grăbi să-l lămurească:

- Am sentimentul că George nu mai trece pe-aici azi. Am înţeles că au discutat... Au discutat?

- Da, dar n-a chiuit nimeni.

- Adică au ridicat problema şi-au lăsat-o aşa, ridicată. Iar ea e acum pe scări, la patru, şi plânge. Nu pot să mă duc să vorbesc eu cu ea. Adică aş putea, dar mă îndoiesc că i-aş face un bine! Aşa că, dacă o convingi că eu am fost unicul vinovat pentru ruperea logodnei, cred că până mâine seară îţi mai acordă zece puncte!

- Lasă-le dracu de puncte! Unde ziceai că e?

- Sus, la patru.

Alex se grăbi să iasă. Iar el se grăbi să se aşeze în locul lui. Avea o ocazie nesperată de-a sta lângă un bebeluş! Deşi îşi dorea copii, nu avusese niciodată ocazia de-a fi atât de aproape de ei. Dimensiunile mici şi fragilitatea lor îi dăduseră întotdeauna un sentiment de frică...

Alexandru

Afurisită situaţie! Lucia stătea singură cuc în beznă, sus pe scări, şi plângea în hohote! Iar el trebuia s-o scoată cumva la cap cu ea - în condiţiile în care nu era nici frati-su, nici cel mai bun prieten! Risca "să-şi fure" nişte expresii neaoşe rău, apropo de intruziunea lui în viaţa ei! Dar...

Dar voia neapărat să-l înfieze pe Vlad. Aşa că urcă încet scările... aprecie că lipsa unui "lasă-mă-n pace" mârâit printre dinţi era un semn bun şi se aşeză lângă ea. Şi descoperi brusc că nu prea are ce spune... Păi... O cuprinse uşor cu braţul:

- Victor te-a supărat?

Primi o negare cu capul; se abţinu greu să nu râdă:

- Pe George să ştii că nu mă bag eu să-l altoiesc; aşa că, te

rog - nu-mi spune că el te-a supărat!

Capul se ridică brusc de pe genunchi; Lucia îşi şterse lacrimile şi mârâi printre dinţi:

- Nu trebuie să altoieşti pe nimeni - că nu eşti nici frati-miu, nici un văr mai mare.

Touché! Oftă greu:

- Încercam să te ajut să te linişteşti...

- Te rog frumos, nu mai încerca să mă linişteşti.

Iar mai "citeţ" de-atât ar fi fost doar un răcnet şi-un brânci! Aşa că o bătu uşor pe umăr, a încurajare, şi se ridică:

- OK; am înţeles. Sunt jos, în 14, dacă vrei totuşi să vorbim.

- OK.

Coborî treptele, intră în bucătărie şi-i făcu semn lui Victor să se ridice. Îşi reluă locul de pe pătură şi preferă să-l "lumineze" el:

- Ai avut dreptate - dar numai cu punctele.

Era uimit... Lăsă capul pe propriul braţ:

- Du-te şi preia-ţi postul. Şi las-o în pace.

Şi gata - îl expediase de-acolo. Victor ieşise cu paşi mari...

Bogdan şi Vlad dormeau duşi. Vlad începuse să sforăie un pic; Bogdan visa frumos, pentru că guriţa întredeschisă tresărea uneori într-un zâmbet de copil fascinat... Bogdan nu ştia că mami n-o să mai vină niciodată... Vlad nu se gândea că mami o să apară din clipă-n clipă...

Gata - adio somn! Privea lung copiii şi-şi dădea seama că nu putea să-l salveze decât pe unul dintre ei. Celălalt...

Câştigase cele zece puncte. Deşi n-o ajutase să se liniştească şi să treacă peste despărţirea de Victor, Lucia o să-l "puncteze" pentru tentativă. Şi-o să-i mai dea două puncte "bonus", pentru că ea îi vorbise tăios iar el nu ripostase... Şi totuşi, nu putea salva ambii copii. Toate punctele din lume erau inutile - pentru că n-o să poată lua decât unul dintre prichindeii ăia...

Lucia

Aah, la naiba! Cine mai venea acum? Că toţi ţineau musai să vină la ea acum! Ce era ea - icoana făcătoare de minuni? Pontator? Colţ de mângâiat pe spate? N-avea nevoie nici de mila, nici de compasiunea lor! De ce dracu n-o lăsau în pace? De ce nu pricepeau că-i era scris să fie singură? De ce tot căutau compania ei?

Paşii se opriră. Acea persoană se aşeză lângă ea şi bineînţeles că o îmbrăţişă protector... Îi venea să urle! Ludmila şopti, pe un ton serios:

- Vreau să-ţi spun ceva. Şi te rog să mă asculţi, pentru că am dublul vârstei tale şi-un milion de paciente "la activ", aşa că ştiu ce spun. Nu mai plânge. În orice caz, niciodată-n viaţă să nu plângi pentru că s-a terminat!

Trase aer în piept ca s-o contrazică ferm, dar nu mai avu când...

- Orice urmă de regret provoacă dorinţa unei încercări noi, cu individul vechi. Iar ceea ce-a mers rău prima oară, va merge cel puţin la fel de rău a doua oară. Nu cred că Victor era bun pentru tine. Nu te supăra pe mine - dar, după părerea mea, te-ai cam grăbit cu inelul ăla. Ai avut nevoie să simţi că nu eşti singură - iar pe el l-ai lăsat să creadă că eşti îndrăgostită lulea... Făcându-l pe el să se străduiască din greu să pară ceea ce-ţi plăcea ţie să vezi - dar el nu era...

Aici cam avea dreptate...

- Iar la prima situaţie de criză, aţi redevenit voi înşivă. Nu ai de ce să plângi - sunteţi doi oameni normali, care au încercat cu încăpăţânare să se lege unul de celălalt şi n-au reuşit. Nu e un motiv de disperare...

OK! Avea dreptate, ce mai - aşa că aprobă scurt cu capul...

- Câţi ani are George?

Poftim?

- Vreo 45-46, nu?

Aprobă din nou.

- Eu am 55 şi sunt doctoriţă de familie. El are 45, dar este poliţist! Care sunt şansele ca el să nu cunoască deja cea mai simplă şi utilizată metodă de sucit minţile din lume?

Poftim?

- Nu uita că el e în doliu acum. Ce ştii - şi-a îngropat soţia?

Mm... Nu voia să discute despre asta! Clătină scurt capul, deşi nu ştia nimic despre înmormântarea Adrianei.

- Băiatul bănuieşte măcar că taică-su e îndrăgostit de altă femeie?

Ridică din umeri - că pe-asta n-avea de unde s-o ştie ea! Probabil că nu; dar...

- Iar tu eşti liberă de vreo trei-patru ore. Nu e un pic cam "prea din scurt"?

Ba da. Avea dreptate - dar ridică din umeri...

- A venit, aţi discutat... Aţi discutat, nu?

Aprobă cu capul.

- Şi?

Şi, nimic! Ridică deci din nou din umeri...

- Şi s-a convins şi el că nu insistă-n zadar! Numai că nu poate "acţiona" acum, fiindcă are alte trei lucruri de făcut mai întâi. Trebuie s-o îngroape pe Adriana... Trebuie să-l pregătească pe Octavian... Şi trebuie să te facă pe tine să te gândeşti cât mai mult timp la el. Că aşa se nasc şi fixaţiile, şi sentimentele - şi aşa se "îngroapă" toate defectele. Prin cea mai simplă şi utilizată metodă de sucit minţile din lume.

Ptiu, drăcie! Doctoriţa tocmai pusese punctul pe I! De când apăruse în capătul străzii, după cutremur, şi până-n clipa asta, George îi tot dăduse motive să se gândească la el! La ceea ce spusese el! La ceea ce făcuse el! La "Ce mai e nou în viaţa ta?"! La atingerea obrajilor! La privirile alea serioase! În doar 72 de ore, George o adusese de la stadiul "finuţă-năşic" la plânsul ăsta în hohote, cu lacrimi uriaşe! Îi venea să râdă...

La dracu! Îi venea să râdă - că şi ea folosise exact aceeaşi metodă ca să-l facă pe Leo să se gândească la buricul ei săltăreţ... şi probabil că şi Leo avea aceeaşi metodă de sucit minţile femeilor... Ludmila continuă:

- Aşa că te rog să te linişteşti. Şi să te odihneşti. Eu, femeie bătrână de 55 de ani şi-un milion de paciente la cabinet, îţi garantez că domnul chestor principal se va topi tot când o să-l pupi. Şi viceversa. Şi bag mâna-n foc că stă ca pe ace - dar are nervi tari, că doar e chestor principal...

Oof! Oftă greu şi decise să revină cu capul pe genunchi. Nu putea să-şi arate ochii roşii - şi mai ales obrajii roşii!

- În plus, mă îndoiesc că va face vreo mişcare înspre tine înainte să se convingă că nu e vorba numai despre singurătate.

Cee? Ridică imediat capul! Ea de unde ştia? Doctoriţa zâmbea slab:

- Uită-te în jurul tău! Eşti singură cuc! Dacă interlopul ăla sexy n-ar fi fost atât de "interlop", l-ai fi legat de caloriferul din 12 tocmai ca să nu te mai simţi chiar atât de singură! Crezi că George nu ştie asta?

Ba sigur că ştia! I-o spusese chiar el, cu guriţa lui, în timp ce-o muştruluia încetişor apropo de ocheadele spre Ahmed... În plus, el citise agenda. Şi-o cunoştea "pe de rost"...

- Şi totuşi, indiferent cât de singură eşti acum şi cât de mult îţi doreşti să fie el alături de tine, indiferent de sentimentele lui, totul se va sfârşi repede şi amar dacă tu nu ai sentimente pentru el.

Şi uite că el venea şi-şi lipea obrazul de obrazul ei... şi-apoi pleca şi-o lăsa să se gândească la el...

- Aşa că se va ocupa de cutremur, de nevastă şi de copil - şi pe urmă va veni să-şi joace cartea. Iar dacă nici acum n-ai înţeles că omul ăla o să facă tot ce-i stă în putinţă să nu care cumva

să piardă şansa asta...

OK! Ludmila avea dreptate - era mult prea repede acum! El trebuia să vină şi să-i dea subiecte la care ea să se gândească... Ea trebuia să se gândească la ele... Cât se gândea ea, el trebuia s-o îngroape pe Adriana şi să discute cu Octavian... Să-l anunţe că o să aibă o "mămică" cu doar zece ani mai mare decât el...

Ludmila se ridică:

- Încearcă să te linişteşti şi să te odihneşti. Că, din câte văd eu, sunteţi pe drumul cel bun. Şi înaintaţi, nu stagnaţi.

I-auzi! O privi lung... Doctoriţa intră în apartamentul 15; se ridică şi ea şi coborî. Nu-l privi pe Victor, care-şi preluase deja postul de pază - intră în propria bucătărie. Privi lung tabelele alea...

Nu mai avea ce să scrie. Era cu toate "la zi". Şi era de-abia miezul nopţii. Făcuse o prostie uriaşă când decisese să doarmă la prânz...

Se trânti pe scaun şi lăsă capul pe masă - gata! Acum stătea acolo cuminte, cu ochii închişi - ca să-i gonească pe toţi doritorii de discuţii - şi se gândea la George. Ca să se îndrăgostească rău de tot...

Cutremurul 8 august

Victor

Cât era ceasul? Mm, unu şi-un sfert! Ia să vadă el ce făcea Lucia în bucătărie! Că nu voia, Doamne fereşte, să aibă vreo surpriză urâtă! Când revenise de la etajul patru, o văzuse plânsă rău...

Şi uite că nu prea decisese bine - nu pentru el, oricum! Lucia stătea la masă, cu capul pe braţe; iar el se oprise ca prostu-n uşă, cu ochii la ea! Avusese o logodnică frumoasă... Specială... Reuşise să se odihnească un pic, să se calmeze, să-şi ordoneze cât de cât gândurile - şi-o revedea acum cu ochii stilistului care făcuse 13-14 pe la geamurile coaforului Rodicăi...

"Păi hai, Victore - fii om serios şi întreg cu capul! N-a mers atunci - nu va merge nici de-acum încolo! Mai ales că ultimele evenimente sunt tema perfectă pentru viitoarele voastre reproşuri şi certuri!" Că n-ar fi rezistat ei să nu-şi reproşeze reciproc, la o adică, ruperea logodnei! Erau căpoşi...

Se apropie şi-o prinse de umeri. Şi simţi parfumul slab al buclelor...

"Băi!"

Păi, da! O scutură uşor, dar ferm:

- Lucio, hai să te-ntinzi în pat!

Ochii albaştri se deschiseră imediat! De parcă nici nu dormise! Şi uite cum sprâncenele de deasupra ochilor se încruntau... Se grăbi să-i dea drumul şi să iasă; şi-o auzi intrând în sufragerie. Păi, ce mai era de spus? Mai era ceva de spus, totuşi?

Lucia nu dormise; Lucia stătuse cuminte, cu capul pe braţe, şi se gândise la ea. Şi la George, la viitor... La toate lucrurile care se vor schimba în clipa în care chestorul principal o s-o ia în braţe şi-o s-o sărute...

Reveni în 13... şi nu se aşeză - ieşi iar pe palier. Auzise uşa apartamentului 17 scârţâind... Ştia deja cine cobora; şi cum nu ţinea musai să-i vadă obrajii roşii-roşii, se aşeză pe prima treaptă şi lăsă capul pe zid. Mm, ce poziţie comodă! Putea să doarmă zeci de ore în poziţia aia! "Scurs" pe perete...

Şi gata - Nicolae şi Carina intraseră tiptil în 12. "Discutaseră" ceva-ceva! Îi venea să râdă...

Şi-acum nu-i mai venea să râdă. De unde stătea el, de pe treapta aia, văzuse lumina lumânării pe peretele palierului. Iar lumina urca treptele chiar acum... împreună cu o pereche de paşi...

Ei, "ceilalţi", erau patru. Trei bărbaţi şi-o femeie. Ei n-aveau de ce să urce la patru. El urcase... vineri seara. Şi sâmbătă dis-de-dimineaţă. Şi-acum nu mai avea de ce să urce. Mugur n-avea cu cine... Alex n-avea cu cine... Denisa probabil că pleca azi - pentru că George o să se-nfurie rău de tot şi-o să ridice "mobilul roşu" - şi-atunci o să dea de Eduard ăla în maximum cinci minute... Că dacă fusese el în stare să-l aducă pe Teo din Danemarca până-n Colentina cu antemergător, "săltarea" lui Eduard de lângă nevasta oficială şi aducerea lui la "telefonul roşu" era floare la ureche! Înţelesese că relaţia Denisei cu acel Eduard "serbase" cel puţin un anişor...

Oricum, ei trei nu urcau la etajul patru. Că n-aveau de ce. Alex nu mai avea nevastă iar Mugur se ferea să pomenească nume feminine, de frică să nu fie trimis la *resort*. El era dez-logodit de curând... Era ciudat; era foarte ciudat. Mai ales ţinând cont de faptul că Lucia va urca în curând sus, împreună cu George...

Era ciudat - nu-i putea vizualiza împreună. Deşi îi mai văzuse unul lângă celălalt, nu-i putea vizualiza...

Oftă greu şi-şi prinse capul în palme: ce dracu făcea el acolo? Ce planuri avea cu propriul viitor? Încotro se îndrepta? Ce să facă el acum? Să se pregătească să plece în Austria? Să-şi scrie un CV şi să pornească uşurel pe marile bulevarde, în căutarea unui salon de coafură care încă mai stătea-n picioare? Ce putea să facă el acum?

Nu prea avea soluţii...

O înţelegea pe Lucia. Exact la fel se simţea şi el. Ei doi aveau cam aceeaşi viaţă. Singuri-cuc, păcăliţi în dragoste... Doi ciudaţi pentru care orele suplimentare erau o binecuvântare - că-i ţineau departe de casă! De casa aia goală...

De ce nu se putuseră înţelege ei doi? De ce? Se asemănau totuşi atât de mult! Aveau aceeaşi viaţă ternă, îşi doreau aceleaşi lucruri de la viitor... Şi uite că nu se potriveau totuşi. Poate că ea nu-l iubea; sau poate că el o iubea mult prea mult, comparativ cu sentimentele ei! Sau poate că stătuseră atât de mult timp în singurătate, încât îşi formaseră stereotipii şi obiceiuri şi nu erau dispuşi să renunţe la ele nici morţi!

Nu mai ştia. Oricum, un singur lucru era cert - atunci când erau împreună, se certau. Şi se împungeau, se încruntau, se ocoleau... El o iubea, dar nu-i suporta firea autoritară... Ea poate că-l iubea şi ea - dar nu suporta rolul de femeie pe care bărbatul o apără, nu viceversa...

În fine. Nu mai conta. Se despărţiseră. Şi nu se vor împăca niciodată - indiferent dacă între ea şi George va fi ceva sau nu. Dacă George nu marşa la planurile ei...

Se ridică şi reveni pe fotoliul din apartamentul 13. Şi-şi luă o revistă cu integrame - ia să facă el nişte exerciţii mentale! Nu de alta, dar trebuia să-şi dezmorţească neuronii! Făcuse niscai germană în liceu şi trebuia să-şi amintească măcar nişte substantive simple! Mugur părea un tip de gaşcă şi-i lăsase impresia că-l angajase deja; numai că "era pe bani", iar individul avea succes în afaceri! Era deci un angajator intransigent...

Lucia

Nu. Nu va reuşi să adoarmă. Stătea acolo, pe canapea, de fix o oră. Degeaba. Ascultase sforăitul fetiţei lui Nicolae, care n-o îmbiase nicicum la somn...

Cum-cum? Ce auzea?... Era un sfârâit uşor, ritmic... Se ridică şi ieşi. Victor trăgea de zor de funie... Nu zâmbi:

- Neaţa.
- Neaţa.
- Patrula?
- Patrula, cu carnea.

Aha! Bun! Îşi privi din nou ceasul şi constată că era două fix. Îi venea să înjure bine - că se uitase la ceas “la fix”, şi cică o iubea! Ha!

Intră în 13 şi începu "inventarul" voluntarilor. În dormitor nu era nimeni - dar era normal să fie aşa, pentru că acolo erau copiii răciţi! În sufragerie, Ludmila sforăia încetişor, în fund pe canapea... Porni spre 14, gândindu-se că noaptea următoare doctoriţa o să doarmă obligatoriu lângă nepoţei! Avea ea grijă de asta! Denisa era în sufragerie, Alex dormea cu Vlad şi Bogdan în bucătărie... Aici avea o problemă; dar o s-o rezolve de dimineaţă. Bogdan va sta şi el în 12, cu Renata, dacă trecea testul medical. Spera să-l treacă. Nu de alta, dar şi-aşa erau prea puţini voluntari... Mugur moţăia pe canapeaua din dormitor. Mm, ce îngrămădiţi erau acolo! N-avea ce le face... Iar în 15? Cine era în 15? În sufragerie... Nicolae. Iar în dormitor...

Zâmbi... Intră în baie şi luă ligheanul - trebuia să aducă pachetele cu carne. Ştia că, în maximum cinci minute, Violeta le va prelua, roşie toată-n obraji, în timp ce Teo se va grăbi să stea cu copiii din propriul dormitor! Ehei...

Umplu ligheanul, iar Victor apucă de toarta dinspre el:

- Hai!

Hai! Deşi el n-ar fi trebuit să se clintească de-acolo, că era de pază! Dar auzea bocancii care urcau scările, aşa că unicul drum "în jos" era păzit bine. În plus, nu voia să-i spună nimic lui Victor. Nu putea, de fapt, să-i spună ceva care ar fi sunat ca un reproş! Din motiv de... reproş. Aşa că tăcea. 26 o privea lung, serios... Ridică o sprânceană:

- Ce-i?

- Nimic. Credeam că dormi.

- Nu dorm. A venit o femeie la tine, cu un bileţel?

- Da - şi te-am înjurat bine de tot pentru fiecare capsă...

I-auzi! Bufni în râs:

- Da, colega; da' ce faţă a făcut când i s-a-ntâmplat? Sau nu i s-a-ntâmplat?

- Ba i s-a-ntâmplat - şi să ştii că era să-mi leşine-n braţe. Am dus-o în parc, la bucătărie, aşa cum mi-ai spus, şi-a fost încântată. Mi-a mulţumit de paişpe mii de ori, după care m-a întrebat dacă poate să-şi viziteze băiatul mai spre prânz, aşa; şi n-am ştiut ce să-i spun.

- Păi, nu ştiu ce să zic. Pe de-o parte, aici nu-i puşcărie. Pe de altă parte, nici pension nu e. Puştiul o să tot plângă, la fiecare venire şi plecare a ei. O să fie nasol. Nu ştiu; trebuie să mă consult cu voluntarii.

- Apropo - de ce n-o iei şi pe ea voluntară aici?

- Pentru că nu o cunosc.

- ... Iar pe vecini îi cunoşteai?

- Da.

Şi nu mai voia să spună nimic despre vecini...

- ... OK. Centrul e bine?

- Da.

- Vă mai trebuie ceva?

- Părinţi.

- Băi, noi avem un specialist de-ăla ochelarist în cort; şi face şi el ce poate! Adică, să ştii că face o grămadă de lucruri! Ajută la introducerea în baza de date, la "cuplări", mai "interoghează" pe la Cluj, pe la Arad... El a făcut harta cu care se lucrează acum în Bucureşti!

- Serios?

- Foarte serios! Gheneralu' zice că la acţiunea asta primim "premiu'ntâi cu coroniţă" - că suntem pe locu'ntâi în toate, în statistica neoficială. Şi mai zice, aşa, mai printre dinţi, că e invidios pe şefu'. Că şefu' sigur "sare" un grad; da' el nu mai are un' să sară - poate doar afar' din listă...

Bufni în râs:

- Pe sus, pe la cui!

- Evident!

Şi râdeau - şi habar n-avea el că ei îi venea să plângă... Colegul ei zâmbi:

- Sunt sigur că noi toţi o să "sărim" un grad.

- Om "sări"; dacă zici tu...

Încerca din greu să nu se dea de gol... 26 oftă scurt şi porni spre scări:

- Am fugit şi eu! Pa!

- Pa!

Şi gata - plecase. Acum...

Avea senzaţia că tot centrul dormea - numai ea şi Victor erau huhurezi pe palierul ăla. Violeta şi Teo erau pe alt palier, "nu se puneau"...

Intră în apartamentul 15 şi se aşeză pe fotoliu. Şi decise să se răsucească pe-o parte, spre perete - că nu voia să-i vadă stacojindu-se şi fâstâcindu-se amândoi!

George

Ce? Cum? Ai?... Staţia! Trase aparatul de la brâu, clipi scurt şi făcu un efort considerabil să redeschidă ochii! Cine-l căuta?

- Nea Aurică către şefu'.

Aoleu, nea Aurică! Eduard şi Armand! Apăsă grăbit butonul:

- Da, nea Aurică.

- L-am găsit pe Eduard.

Uau! Se ridică, pentru că simţea cum adoarme la loc:

- Oof, în sfârşit!

- L-am găsit încă de ieri, de pe la nouă. Dar n-am vrut să te anunţ, pentru că mi s-a părut ceva ciudat - şi-am dormit la ei.

Bun! Ieşi din hotel şi porni spre cort:

- Aha! Foarte bine! Unde eşti?

- La Obor.

- Dă-mi adresa lui Eduard - că trebuie să vorbesc cu el.

- Mai bine nu.

- De ce?

- Fiindcă e la părinţii nevesti-sii.

- Bănuiam că acolo o să-l găseşti. Eu trebuie totuşi să vorbesc cu el.

- Prefer să discutăm între patru ochi despre asta.

Aha! Păi atunci... Se opri în faţa cortului şi-i făcu semn lui 26 să aştepte:

- Atunci te aştept la cort.

- Bine. Şefule...

Şi-atât? Nu zicea nimic? Hm; se întâmplase ceva... Şi cum îl privea în continuare pe 26 iar staţia tăcea, subalternul lui se grăbi să-i dea raportul, în şoaptă:

- Am dus carnea şi-am întrebat-o de ce n-a primit-o pe-aia voluntară. A zis că fiindcă n-o cunoaşte...

Aprobă cu capul... şi decise să apese totuşi butonul:

- Da, nea Aurică.

Şi-acum iar tăcea? Da' ce se întâmplase? Hm!

- ... Nea Aurică, ce s-a întâmplat?

- Ai ceva veşti pentru mine? Ai făcut ce trebuia să faci?

Ce trebuia să facă? Nu mai pricepea nimic! Ce era cu omul ăsta? Că parcă vorbea în dodii! După câteva secunde, bătrânul oftă greu în staţie:

- Te întreb pentru că aseară era cât pe ce să mor.

Aoleu! Se încruntă rău:

- Ce s-a întâmplat?

- O felie de tencuială de pe-un bloc de-ăla reabilitat m-a ratat la milimetru.

Deci aşa... Hm! Se grăbi să încerce să-l liniştească cumva:

- Ei, lasă, că uite - acum eşti bine mersi!

- Aşa e, George. Dar mă gândeam...

George? Hei! Nea Aurică nu folosise niciodată numele mic cu el, în timpul serviciului! Bătrânelul lui era răvăşit zdravăn de păţania aia! Mai auzi un oftat... şi...

- M-am gândit, când m-am uitat lung la molozul din spatele meu, că uite - viaţa e scurtă şi subţire ca un fir de aţă! Şi pot să crăp oricând - şi n-apuc să văd şi eu cum o pupi!

Cum-cum? Nu mai ştia...

Tânărul din faţa lui era galben ca lămâia şi-l privea cu teamă. Cu teama subalternului care aflase, fără voia lui, un secret capital - şi ştia că acum zilele-i sunt numărate...

La urma urmei...

Poliţiştii din jurul lui erau foarte atenţi la lucrurile din jurul lor. Nici unul nu ridica privirea. Nici unul nu se întreba de ce George Mocanu nu-i răspundea lui nea Aurică pe staţie...

Păi, George Mocanu nu-i răspundea! George Mocanu îşi amintea chiar acum de câte ori trecuse el razant pe lângă moarte, pe lângă gloanţe, pe lângă accidente frontale cu maşina... George Mocanu calcula acum că viaţa e, într-adevăr, scurtă şi subţire ca un fir de aţă... şi că, dacă mai trage mult de timp, se repezea Mugur la ea! Sau Alex! Şi chiar că nu mai apuca s-o pupe!

"Tii, şi ce prost eşti, băi, George Mocanu! Cum dracu de te-au făcut ăştia chestor?"

Zâmbi slab, cu ochii în ochii lui 26, şi apăsă butonul:

- Nea Aurică, rămâi pe recepţie.

Şi cam atât - că acum se grăbea al dracului de tare! Acum tocmai o rupsese la fugă "ca la razie"! Viaţa era atât de scurtă! Iar el era atât de prost uneori, că se şi mira cum de-l suportau toţi oamenii din jurul lui! Mai ales ăia inteligenţi, care-i tot spuseseră s-o pupe odată!

Se apropia cu repeziciune de blocul cu patru etaje...

Lucia

Violeta şi Teo coborau scările încetişor, pe vârfuri... Bineînţeles că ea se prefăcea că doarme... Teo se opri undeva în uşa apartamentului:

- Eu mă duc să caut nişte copii nesupravegheaţi, OK?

- OK.

- Tu stai aici, cu preşcolarii?

Violeta chicoti:

- Da, ca să fiu aproape de bucătărie când se dă startul!

Şoapta tiristului o făcu să zâmbească:

- Sst! Că ne aude şefa!

Aah, ce afurisit era! Ştia că nu doarme şi-o făcuse să zâmbească! Violeta se grăbi să-l "expedieze":

- Hai, du-te la copii! Hai, hai!

- Oof, bine! Ziceam că mă primiţi şi pe mine la o cafea şi-o ţigară...

- Hai-hai-hai! Du-te! Du-te!

Mm, ce-i venea să râdă! Trebuia totuşi să se abţină... că nu era frumos... Auzi un pupici sonor, iar Teo se îndepărtă:

- Noapte bună, Frumoaso!

- Noapte bună, Bestie mică!

Ah, nu! Bufni într-un hohot de râs şi-şi acoperi repede gura cu palmele... Violeta râdea şi ea:

- Hai la o cafeluţă.

- Hai!

Se ridică şi-o urmă în bucătărie. Lanterna se aprinse prompt spre tavan; primi un PET cu ness, iar Violeta întinse PET-ul ei spre ea:

- Hai noroc!

- Hai noroc!

Nu erau zdravene - ciocneau cu PET-uri cu ness, puse "la rece" pe carnea congelată... Îşi aprinse o ţigară şi zâmbi:

- Are doi metri; eşti sigură că i-ai ales porecla potrivită?

- Da. Mama i-a ales-o; şi nu pot s-o contrazic pe mama, nu?

Evident - mama era mama pân' la moarte... Violeta continuă:

- În ultima lună, am slăbit văzând cu ochii. Am fost stresată şi-am avut şi foarte multe lucruri de făcut... În fine; am slăbit, în sensul că la un moment dat a venit salvarea să-mi facă perfuzii, la serviciu. Şi-atunci mama a spus că eu m-am făcut blondă şi slabă ca Frumoasa din poveste, ceea ce-l face pe el "Bestie". Mică, evident! Copiii au fost încântaţi când au auzit că suntem Frumoasa şi Bestia din poveste, iar Liana îl ia mereu pe Florin de mână şi-l trage afară din cameră spunând că ei nu sunt "indischeţi"...

Aa... Zâmbi slab:

- Voi cinci ar trebui să scrieţi un manual.

- Serios? Ce manual?

- Manual de familie.

- Fii serioasă! Suntem doar îngrozitor de norocoşi! Ne-am "nimerit" din prima!

Aprobă scurt cu capul... şi oftă:

- Habar n-ai tu cât de norocoşi sunteţi!

- Ba crede-mă că suntem mai conştienţi ca niciodată de chestia asta! Noi însă avem un avantaj pe care nimeni nu-l ia în seamă - serviciul lui.

Poftim? Cum adică?

- Dacă ar fi venit în fiecare seară acasă şi-ar fi câştigat salariul mediu pe economie, ne-am fi ciondănit din toate nimicurile. Dar aşa... Cât e el în cursă, ne vedem pe net. Când vine acasă, n-avem timp să ne certăm - n-avem timp nici să discutăm, fiindcă trebuie să recuperăm timpul pierdut! Şi exact când am zis că l-am recuperat şi-am avut şi noi prima discuţie despre deciziile care se cer luate în familia noastră, sună mobilul. Domnul Silviu are o cursă spre Danemarca, sau Spania...

Aha! Violeta suflă lung fumul şi se sprijini de dulap:

- Eu, de bine-de rău, am doi pici isteţi şi activi, care mă ţin ocupată zi-lumină şi uneori şi noaptea. Şi te rog să mă crezi că m-am întrebat deseori cum poţi tu să stai singură cuc! Mai ales... ştii tu...

Aprobă încet cu capul - da, ştia. Mai ales după ce murise Mircea...

Hei! Ce era tropăitul ăla?

Victor

Uşa scârţâi, făcându-l să sară practic în picioare! Nu se aşteptase! Cine dracu venea la ora asta? Paşii tropăiră scurt; abia avu timp să-şi recupereze lanterna din fotoliu, că auzi clar o şoaptă de bărbat:

- Eu sunt! Şşt!

Cum-cum? Aprinse lanterna, dar bocancii urcau deja scările! Aah, cât de idiot era! Dacă era un jefuitor, putea spune că era "prostul anului"! Scoase pistolul de la brâu şi lumină de-a lungul balustradelor... Şi răsuflă uşurat - George era. Şi venea în fugă, de parcă trebuia fie să bată pe cineva, fie...

Ei, drăcie! Ia uite...

Zâmbea şi realiza că pe el nu l-ar fi dus niciodată mintea să facă asta! Să vină val-vârtej, gâfâind serios, şi să se-nfigă direct cu buzele în buzele ei...

Asta e! Nu era pentru ea! O să-şi găsească el jumătatea, la un moment dat!

Uniforma apăru în capătul scărilor. Făcu un pas în spate şi arătă spre apartamentul 15. Iar George trecu "ca vijelia" pe lângă el, gâfâind serios...

Se reaşeză în fotoliul lui - iar fusese prost! Cum să se-nfigă

cu buzele în buzele ei? Se-nfigea s-o lipească de perete, îi spunea că o iubeşte şi-apoi, în timp ce ea îl privea în ochi şi se îndrăgostea nebuneşte de el cu viteza sunetului, îşi trăgea şi el sufletul un pic! Ehei... Era tânăr, impulsiv şi fără minte. Probabil că, peste 15 ani, o să facă şi el aşa - o să fugă pe scări, ca să-şi pupe amanta şi s-o facă să se îndrăgostească rău de tot de el! Asta era natura lucrurilor; aşa era firea umană, aşa se dezvolta creierul uman... Nu degeaba spuneau bătrânii "Dă-mi, Doamne, mintea cea de pe urmă!" Că dacă ar fi avut el acum mintea pe care-o s-o aibă la 45... Ehei...

Lucia

Dar ce era totuşi tropăitul ăla? Că se apropia îngrozitor de repede! Lăsă ness-ul pe masă şi dădu să iasă. Şi scăpă un ţipăt scurt când se simţi prinsă de umeri! Hei!

George! Venise! George...

Era foarte serios. Alergase din tot sufletul până aici! Plus scările alea infernale...

Nu trecuse poate decât o secundă; fu împinsă cu putere în spate! Şi, deşi ar fi vrut să-l împingă cât colo şi să-l întrebe ce însemna comportarea aia, ea păşea în spate! Şi uite că simţea peretele...

George făcu abstracţie şi de prezenţa Violetei, şi de oră; rosti clar, tare, pe un ton care nu admitea replică:

- Înainte de orice, trebuie să lămurim o chestie! Cununia şi naşterea ies din discuţie în următorii cinci ani! Că nu le vreau eu! Eşti de acord?

Cum-cum? Ce?

Ochii albaştri o priveau lung, serioşi. George gâfâia - dar o ţinea bine de umeri şi era evident că, înainte de orice altceva, voia să ştie dacă ea e de acord...

Păi era de acord? Sau nu?

... Cu ce trebuia să fie ea de acord?

Ameţise! El apăruse brusc în uşă, o luase repede, iar ea pur şi simplu nu mai ştia cu ce trebuia să fie de acord! Şi ştia că el aştepta un răspuns... Parcă ghicindu-i gândurile, bărbatul din faţa ei zâmbi:

- Hai, dă din cap că da!

OK! Dădea din cap că da! Era de acord! Era de acord cu tot ceea ce spunea el! Da, ea era de acord...

Auzi un foşnet scurt; lanterna şi paşii Violetei ieşiră grăbiţi...

Palmele îi dădură încet drumul...

George

Da - era lămurit! Lucia era de acord cu tot ceea ce spunea el! Şi poate că nici nu-l auzise - sau nu-i "procesase" cuvintele! Dar el îi spusese să dea din cap că da, iar ea se conformase imediat...

Şi-acum, dacă făcuse totuşi o greşeală, va fi vai de el! Pentru că acum, în momentul ăsta, îşi lua angajamentul, faţă de amândoi, că va face tot ce-i va sta în puteri pentru ca ei să fie fericiţi. Adică s-o facă cumva să se îndrăgostească de el măcar un pic... Un pic de tot...

Îi prinse uşor capul în palme... Nu era deloc OK, pentru că o să-i spună din nou cuvintele alea - şi presimţea că iar or să-i tremure mâinile...

O să-i spună! Gata!

- Te iubesc.

Şi iar "îl apuca"! Aşa că-i dădu uşor drumul...

Lucia

Nu-i venea să creadă! George venise, la două jumate, ca să-i spună că o iubeşte? Şi că în următorii patru ani... Hei! George voia un copil? George tocmai rostise cuvântul "naştere"! La "cununie" se aşteptase; dar "naştere"? George îşi dorea un copil? Cu ea?

O privea lung... Ea nu putea să spună nimic, pentru că toată forţa pe care-o mai avea ar fi ieşit cu primul sunet - şi-ar fi leşinat ca o pleaşcă...

Nu putea scoate o vorbă - dar nu era musai să-i răspundă cu cuvinte, nu? Aşa că ridică mâinile... şi trebui să se ridice pe vârfuri, ca să-l sărute.

Şi-acum avea senzaţia că ameţeşte. Şi că alunecă spre gresie. Şi uite că el îi simţise ezitarea şi-o strângea chiar acum în braţe...

Era îndrăgostită lulea... şi zău că nu-i păsa dacă observa şi el asta! De ce să încerce "să-l ţină în şah"? De ce să piardă timpul aiurea? Aveau atât de puţin timp! Aveau atât de puţin timp... şi-or să aibă atât de puţin timp! Or să trebuiască să meargă la serviciu... Să întârzie la serviciu... Or să trebuiască să facă de mâncare, să facă curat, să iasă la un picnic sau la plimbare... Or să vină prietenii lui Octavian în vizită...

Aoleu! Octavian!

George

Ptiu, drace! Ce se-ntâmplase? Sărutul "se frânsese" brusc! Şi uite cum, într-o clipă, Lucia se ghemuise în braţele lui - şi parcă se ascunsese undeva în vestonul lui...

Lucia era a lui!... A lui...

Eei... O să se obişnuiască destul de greu cu gândul ăsta! De cinci ani de zile visa la gândul ăsta; acum, că devenise realitate, presimţea că o să aibă o problemă...

Putea jura că obrajii ei erau roşii ca roşia - iar femeia aia extrem de isteaţă nu prea ştia ce să spună. Nu ştia dacă să spună ea ceva, sau să-l lase pe el să găsească un mod de-a trece peste momentul un pic... ciudat... Păi s-o salveze, nu? Scoase staţia de la brâu şi rosti scurt:

- Şefu' către nea Aurică.

Aştepta...

- Da, şefule.

La naiba! Îi venea să râdă! Se încruntă rău de tot, ca să rămână la tonul ăla serios:

- Misiune îndeplinită cu succes. Aşa că vino încetişor până la cort şi odihneşte-te - că o să am mare nevoie de tine, să mă ajuţi cu pregătirile de nuntă!

Aştepta... Nu zicea nimic nea Aurică? Apăsă iar butonul:

- Auzi, nea Aurică?

Staţia fâşâi, iar din ea ieşi un zgomot de fond foarte vesel, cu râsete şi... Urale? Uau! Nea Aurică râdea şi el:

- Aud, aud...

Bun! Lăsă staţia pe masă... Şi cum nu ştia ce altceva să facă, sau să spună, îşi aminti brusc că obişnuia să fie un gentleman! Iar cutremurul ăsta uite că "dereglase" totul! Venise la ea neduşat, nefrezat, fără flori, fără bomboane...

"Da' o serenadă poţi să-i faci!"

OK; o serenadă... Cea mai frumoasă serenadă, după părerea lui - *Moonlight Serenade*. Cea pentru orchestră. Spera să n-o fredoneze afon...

Lucia

Cee? George... cânta? După ce anunţase tot IGPR-ul, plus juma' din armata română, că o sărutase în sfârşit pe poliţista cu ochi albaştri şi-acum se pregăteau de nuntă, George fredona, încet de tot, o melodie... De unde ştia ea melodia asta?

Îl asculta cu maximă atenţie - şi i se părea cunoscută, dar nu prea ştia "de unde s-o ia"... Şi uite că, fără să-şi dea seama, păşea

şi se legăna uşor, după cum o conducea el...

"Apăi dacă toată viaţa ta o să fie aşa..."

Daa, cum să nu! Erau "proaspeţi", aşa că *Moonlight Serenade* era un lucru firesc acum! Dar...

Dar închise ochii şi lăsă capul pe umărul lui. Să se bucure de momentul ăsta - să-l savureze din plin. Era un moment unic, foarte special...

George

Păşiseră "cu dreptul", după părerea lui. Şi cum după dreptul ar fi trebuit să vină stângul, era tentat să fredoneze melodia aia la nesfârşit...

Şi totuşi! "Improviză" un final acceptabil şi se opri. Iar Lucia oftă greu... şi şopti:

- Să-mi spui atunci când greşesc! OK?

Oof, Doamne! De ce voia ea musai să discute acum?

- Să-mi spui când greşesc, pentru că nu vreau să greşesc! Şi în nici un caz, nu vreau să recidivez!

Clar - era obosită. Şi emoţionată. Şi cu siguranţă era ameţită un pic - ca şi el. Aşa că o sărută uşor pe creştet:

- Promiţi să faci exact acelaşi lucru?

Da, promitea. Lucia promitea orice, în clipele astea! Aşa că îi dădu drumul şi-o conduse uşurel spre uşă:

- Atunci şi eu promit. Hai să ne odihnim; OK?

Aproba... Iar el se gândea chiar acum că ar fi vrut să-i mai smulgă o mie de promisiuni, pe diverse teme care lui îi conveneau mult; dar nu putea să profite aşa de momentul ăla de... "neatenţie" euforică. Ştia că Lucia era *fair play*; nu trebuia deci să-i promită nimic. Totul depindea de el! Dacă el oferea, primea cu promptitudine...

Aoleu! Victor era de pază! Victor era chiar acum pe fotoliul din apartamentul 13!

... Aşa; şi? Era pe fotoliul ăla; şi?

Ieşiră din apartament şi văzu imediat zâmbetul din cadrul uşii! Că doar "bătuseră palma", nu? Bineînţeles că Lucia ţinea bărbia bine înfiptă în piept... Se opri în faţa lui şi-i întinse staţia:

- Dacă strigă şi-a treia oară, mă trezeşti; OK?

- OK.

Victor zâmbea; iar asta era bine. Intrară deci în apartamentul 12, în sufragerie, iar Lucia se grăbi să se întindă pe mega-pat... Se lungi lângă ea şi-o cuprinse cu braţul:

- Noapte bună.

Lucia

"Aa, da? Noapte bună? S-o crezi tu!"

Se răsuci scurt şi-l strânse în braţe... Iar într-un târziu George zâmbi şi puse punct acelui sărut:

- Noapte bună...

- Noapte bună...

Şi-o răsucea uşor cu spatele la el, o cuprindea cu braţul şi-o trăgea în braţele lui... Era atât de bine în braţele lui! Simţea că visează...

Ei bine, da - o sărutase. Ştia că George o iubea; dar acum o simţise "pe pielea ei"! Sărutul lui parcă era vrăjit! O ameţea instantaneu!

... Oare chiar era îndrăgostită?

Zâmbi şi-i strânse mâna în mâinile ei - poate că era îndrăgostită. Poate că i se părea doar, şi în realitate trăia euforia descoperirii că nu mai era singură, iar el chiar era dispus să încerce măcar... Cine ştia!

Oricum, era în braţele lui. Şi era atât de bine în braţele lui...

- Noapte bună...

Aah! O ştia "pe de rost"! Şi nu era corect aşa! George trişa "la greu"! Râdea încetişor, pentru că şi el râdea... Şi-ar fi vrut să se întoarcă şi să-i vadă râsul. Să-i vadă chipul şi să afle dacă era, într-adevăr, fericit. Dar nu putea. El n-o s-o lase "să-l descifreze" aşa, cu una-cu două! În nici un caz, n-o s-o lase să-l "pornească" spre etajul patru! Închise deci ochii, oftă din tot sufletul... şi simţi cum începe să adoarmă.

George

Gata - Lucia "terminase cu prostiile". Adică nu mai răsucea ultimele evenimente pe toate părţile, ca să le analizeze până la ultimul amănunt. Simţea cum strânsoarea mâinilor ei slăbea încetişor, semn că o luase somnul...

El nu putea să adoarmă. Până n-o ştia pe ea adormită, n-o să-l fure somnul din nou! Aşa fusese de fiecare dată, în ultimii cinci ani; ori de câte ori ştiuse că Lucia are o problemă, nu avusese linişte până n-o ajutase să o rezolve. După ce Mircea plecase de la el, tunând şi fulgerând pentru că nevastă-sa lua anticoncepţionale pe ascuns, avusese coşmaruri două săptămâni! Atât îi luase ca să-l convingă pe căposul ăla că într-un fel era mai bine aşa. Timp de 14 zile, zi de zi, îi explicase că Adriana discutase cu Lucia, iar Lucia îi spusese că nu se simţea pregătită să devină mamă. Că mai avea multe de învăţat despre sarcina de soţie şi femeie; şi că încă nu era pregătită pentru sarcina de mamă. Şi cum Mircea nu-şi permisese niciodată să fie foarte... "prietenos" cu naşa lui, el reuşise să ţină secret acel secret. Adriana ar fi putut-o convinge pe Lucia să facă un copil în maximum cinci minute! El însă îşi înţelesese fina; şi cum momentul naşterii trebuia să fie ales de cea care năştea...

Şi uite că o ţinea în braţe, îşi amintea cu câtă uşurinţă obţinuse azi tot ceea ce-şi dorise să obţină de la ea, observa că fusese de-ajuns ca el să spună "noapte bună" iar ea se conformase imediat... Şi simţea că e a lui... Se simţea ciudat - fiindcă ar fi trebuit să discute, să stabilească unele lucruri, să traseze anumite reguli, dar deja simţea că Lucia Florea e a lui...

Adevărul era că se simţea un pic îngrijorat. Era obosit - aşa că, dacă ar fi fost odihnit, s-ar fi simţit îngrijorat ca la balamuc! N-avea curaj să "traducă" reacţiile ei ca fiind sentimente; le considera deci "efecte ale euforiei cauzate de faptul că nu se mai simţea singură". Pentru că de-abia păşiseră cu dreptul - şi erau atât de mulţi paşi până la final, încât i se făcea stomacul ghem numai când se gândea...

Ştia că nu era un bărbat tipic. Nu gândea ca marea majoritate a bărbaţilor, pentru care "viitor" însemna "următoarele trei zile". Avea 45 de ani şi-un băiat care luna viitoare începea liceul. Din punctul ăsta de vedere era el îngrijorat; pentru că, din clipa în care intrase şi-o lăsase să înţeleagă că da, el o voia pe ea, Lucia se conformase tuturor dorinţelor lui fără să clipească. Iar riscul de eşec era mare. De la un sărut, până la convieţuirea cu succes zi de zi sub acelaşi acoperiş, era un drum infernal. Chiar acum, Lucia dormea şi visa cum ei doi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. În condiţiile în care nici măcar nu se gândiseră să se îmbrăţişeze mai "altfel"...

Nu se temea pentru el - din punctul lui de vedere, Lucia Florea era femeia perfectă! Se întreba cum era George Mocanu, din punctul Luciei de vedere. Se întreba chestia asta, ca un adolescent uşor stupid, pentru că era îngrozitor de obosit şi extrem de euforic - şi simţea că i se face frică... Pentru că va investi multe sentimente - iar dacă ea...

El unul o să facă tot ce-i va sta în puteri ca relaţia lor să meargă. Şi să ajungă să-şi trăiască împreună bătrâneţile - şi să se bucure de fata şi băiatul lor, şi de nepoţei...

Trebuia să adoarmă. Dar nu putea. Era prea obosit şi prea îngrijorat pentru asta. În plus, îl cam bătea gândul să se ducă să-l trezească pe Octavian şi să-i spună că venise totuşi să doarmă aici - dar să-l roage să nu vină şi el în sufragerie, ca să nu facă Lucia infarct... Ea nu ştia că Octavian era cel mai mare susţinător al ei; atunci când o să afle, el o să trebuiască s-o trezească cu săruri şi apă rece...

Ridică uşor capul şi privi lung profilul Luciei... Evident! Zâmbea! Cum altfel?! Lucia Florea nu mai era singură - ba chiar "îl împuşcase" pe cel pe care-şi dorise foarte mult, în ultimele ore, să-l "împuşte"! Aşa că era un pic "liceană"; şi probabil că visa "prostii"...

Sărută uşor obrazul... şi lăsă capul pe braţ: na, că "redevenise" licean! O luase razna!

Închise ochii... şi zâmbi: la urma urmei, de ce nu?! Ce, el n-avea voie să "redevină licean" din când în când? Mai ales că nu-l vedea nimeni...

Şi-acum, că "redevenise licean", şi zâmbea aşa, romantic, simţea că adoarme. Şi ştia că o să adoarmă cu zâmbetul ăla romantic pe buze! Nu putea spune că asta-i displace...

Victor

Era linişte. Era ora trei deja - şi era o linişte perfectă în centrul pentru minori rătăciţi. Staţia nu piuise nici măcar o dată... Pe la patru, după părerea lui, trebuia să facă "turul apartamentelor" şi să schimbe lumânările din felinare. Până atunci însă, se gândea...

George şi Lucia dormeau. Chiar dacă erau singuri în sufragerie, ştia că nu făceau "prostii". Dormeau. Duşi. Acum, că vedea cum "acţiona" chestorul principal, parcă-i venise şi lui mintea la cap. Ştia deci că relaţia dintre Lucia şi George o să stagneze cel puţin 24 de ore. Ceea ce citise el în agendă nu fusese o tentativă de viol; era sigur că năşicul n-ar fi mers mai departe nici chiar dacă ea ar fi vrut - şi nici dacă ea ar fi insistat! Ar fi găsit el o cale s-o oprească. George n-o voia pe Lucia, ca femeie; o voia ca soţie. Iar asta implica multe-multe sentimente, date fiind vârsta lui şi meseria lor... şi toate celelalte!

Păi... Ce mai putea spune acum? Mai putea spune ceva?

Da, pentru început putea spune că acum îi văzuse nu unul lângă celălalt, ci împreună. Şi da, imaginea lor împreună era "bine". Chiar foarte "bine". George nu era cărunt, ci doar... "picant". Se ţinea bine, în sensul că nu avea "burtică". Sigur, nu era nici atletic aşa cum bănuia că era fotomodelul Alex! Dar era foarte departe de imaginea poliţistului burtos de la circulaţie. Era... Era cam ca Nicolae. Adică "bine". Era genul de bărbat care, la 40 de ani, schimba şi prefixul, şi nevasta. Şi care, la 40 de ani, ochea o fată tânără şi frumoasă şi-şi aţintea "tunurile" pe ea. Şi cum tunurile astea ştiau 1001 trucuri masculine, iar nasul "antrenat" ştia să simtă "ce-şi doresc femeile"...

Hai, că se tâmpise! Făcea teoria lui George - şi analiza modului cum reuşise să-i pună Luciei mintea pe moaţe! Şi chiar nu era cazul să facă asta - că nu era chiar atât de "suferind"! Acum, că-i văzuse împreună, îşi dădea seama ce nu mersese în cazul logodnei lor. Lucia era maturizată mult. Şi Carina era maturizată. Alte femei, la 20-25 de ani, îşi rupeau tocurile şi blugii prin cluburi şi baruri şi pierdeau ore în şir la palavre cu fetele-n mall! Lucia şi Carina nu voiau decât un serviciu, un acoperiş deasupra capului şi-un bebeluş; şi-atunci când bărbaţii ăia "bine" le miroseau, le prindeau în plasă şi le dădeau ceea ce cereau. După care lăsau bebeluşii cu bona, sau cu bunica, şi le duceau în club - iar de dimineaţă toată lumea era mulţumită...

El unul nu intenţiona să se însoare. Nu. El unul avea planuri clare acum. Îi era foarte bine singur. Adică nu chiar singur; dar el unul prefera să însoţească o tânără de 20-25 de ani în club, să se distreze pe cinste cu ea, s-o ducă acasă, să urce la o ultimă cafea... Şi să se-ntoarcă singur la el acasă. Şi să se gândească de patru ori înainte s-o sune - nu de alta, dar viaţa era scurtă iar repetiţia dădea monotonie. Altă tânără, alt club, altă cafea în zorii zilei... Şi-apoi probabil că pleca în Austria - unde va fi foarte ocupat. Presimţea că Mugur n-o să-şi deschidă o firmă de curăţenie, sau vreun şantier de construcţii. Şi nici un salon de coafură. Se va folosi, probabil, de simţul lui estetic; dar, după părerea lui, firma va fi de "consultanţă în amenajări interioare" şi va încasa foarte multe comisioane de la firme şi persoane pe care nu le consultase niciodată - nici în amenajări interioare, nici în alea exterioare. Mugur o să spele mulţi-mulţi bani... El o să încaseze un salariu baban, pentru că va fi folosit pe post de paravan şi robot care semnează... O să-i plătească firma chiria şi utilităţile la vilişoara în care va locui, o să aibă maşină "de la firmă", un telefon-navetă spaţială, o să facă mult shopping pe la casele de modă cu greutate, o să aibă abonament la sală... şi-o să-şi folosească din plin cunoştinţele de psihologie feminină pentru a suci multe-multe minţi... Şi-o să ţină şi el o agendă. Nu de alta, dar stilul ăla uşor "pragmatic" în exprimare îi plăcuse.

Foşnetul îl făcu să tresară - aoleu! Păi el nu era singurul huhurez de pe palierul ăla? Se părea că nu! În apartamentul 15 se mişca o lumânare...

Violeta

Nu putea să adoarmă. Deşi era obosită - şi ştia că la şase venea laptele...

George şi Lucia ieşiseră împreună din apartamentul ei. În condiţiile în care Victor era de pază, iar liniştea aia mormântală de pe palier îl ajuta pe stilist să se gândească la propria singurătate... La Mugur, care era la fel de singur, şi la Alex, căruia-i fugise nevasta cu amantul...

Se ridică, intră în bucătărie şi luă un PET cu ness şi pentru el. Acum, totul era ca el să vrea să-şi discute problema sentimentală cu o străină a cărei căsnicie tindea spre perfecţiune! Ieşi deci încet din apartament. Îl privea lung... Victor zâmbi şi clătină încet capul:

- Nu e cazul.
- Şi asta înseamnă că nu bei o cafea cu mine?
- Asta înseamnă că ar trebui să te odihneşti.
- Lasă, că mă odihnesc eu! Mai încolo, aşa...

Acum nu mai "protesta" - semn că nu-i surâdea singurătatea aia "surdă". Ieşi şi el pe palier şi luă sticla:

- Mâine o să vrei să găteşti.
- Nu; o să gătesc acum, pentru că mâine vreau neapărat să stau cu picii mei.

Victor aprobă încet cu capul... Începu să râdă:

- În plus, mama e doctoriţă. Şi l-a trăit şi pe-ăla din '77. George ştie asta, aşa că a luat-o deoparte şi i-a vorbit despre starea psihică a copiilor. Şi-a voluntarilor. Crede-mă - n-ai vrea să te descoasă mama, aşa că...
- Aşa că mai bine "spun tot" acum; nu?

Aprobă încet cu capul:

- Da. Şi-o informez eu, mâine dimineaţă, că poate să stea liniştită...

Stilistul clătina încet capul. Da, constatarea lui era corectă - aşchia nu sărea departe de trunchi, aşa că şi ea avea "tehnici complexe" de tras oamenii de limbă... Victor zâmbea:

- Era evident că aveam probleme şi nu voiam să le vedem, pentru că aveam aceleaşi planuri, aceleaşi vise... Amândoi ne doream o familie. Şi linişte. Şi eram amândoi singuri cuc - aşa că ne-am cam agăţat unul de celălalt, neluând în calcul faptul că

familia şi liniştea se bazează pe buna înţelegere. Nu ne-am fi putut înţelege. Suntem firi diferite.

- Şi e foarte bine că aţi descoperit asta acum. Adică repede. Peste-o lună, sau peste-un an, decizia pe care aţi luat-o ieri ar fi durut mult mai tare.

- Exact. Oricum, eu sunt sigur că ea va fi fericită cu George.

- Asta numai timpul o va arăta. Iar tu? Tu ce planuri ai?

- Eu tocmai am tras nişte concluzii foarte interesante apropo de viitorul meu!

I-auzi! Ridică mirată sprâncenele şi aşteptă... Victor îşi aprinse o ţigară şi ridică din umeri:

- Am tras concluzia că nu-mi mai doresc o familie. Nu acum.

- ... Uau! O schimbare radicală de planuri!

- Da, foarte radicală. Dar adevărul e că gândul ăla cu familia şi liniştea a apărut acum un an, adică după ce mi-am dat seama de ce-o vedeam întotdeauna în doliu. Înainte de momentul ăla, mi-aş fi dorit foarte mult s-o invit la o cafea. Poate şi la un film, poate chiar într-un club... Iar continuarea era undeva "în suspensie". Atitudinea ei mă intriga; faptul că părea să nu observe cum întorceau bărbaţii capul după ea pe stradă! Uniforma aia îi stă al dracului de bine! Şi e şatenă cu ochi albaştri! Un an jumate, a trecut prin faţa coaforului zi de zi; şi n-am fost singurul care m-am uitat lung la ea. Dar n-a observat. Pur şi simplu n-o interesau bărbaţii ăia cu falca picată! Era...

- Era bulversant; ştiu.

- Şi-apoi am văzut-o în negru. Şi cu doliu la uniformă. 365 de zile, n-a ridicat capul din pământ. Spre deosebire de ceilalţi bărbaţi, eu ştiam că-i murise soţul - pentru că sesizasem dispariţia lui! Iar în ziua când s-a întors zâmbind de la serviciu, am "contabilizat" timpul trecut şi mi-am zis că acum am şi eu o şansă! Şi-apoi a apărut în uşa coaforului, şi-a cerut "tratament complet"... Am făcut pe dracu-n patru şi-am gonit ambele coafeze - şi am poftit-o pe scaunul meu. Ea a acceptat, eu am întrebat-o ce vrea să-i fac iar ea mi-a spus că vrea să facă cluburile să vibreze...

Cum-cum? Bufni în râs:

- Poftim?

- Aşa a spus: că vrea să facă cluburile să vibreze. Am ţinut-o pe scaunul meu câteva ore bune, pentru că voiam să o însoţesc eu în cluburile alea... A avut încredere în mine şi mi-a spus unele lucruri despre ea şi trecutul ei. Iar în clipa când am realizat că era o fiinţă singură, care nu voia decât să îmbătrânească frumos alături de un om care s-o iubească îndeajuns de mult ca să-i respecte dorinţele şi să-i ofere o familie, mi-am dorit din tot sufletul să fiu eu acel om. Lucia are un suflet mare; un suflet blând... frumos...

"Iar tu eşti un bun psiholog - şi eşti îndrăgostit lulea de ea"... Tăcea şi aproba încet cu capul...

- Numai că noi doi nu "funcţionăm" la fel. Ea trebuie să facă toate lucrurile perfect - pentru că aşa a învăţat-o meseria. Dacă te duci acum în bucătăria ei şi te uiţi pe mobilă, o să înţelegi ce vreau să spun.

Aha! Şi?... Nee - Victor o invita, din gesturi, să se ducă să vadă! Păi să se ducă, nu? Că şi-aşa n-avea ce să-i spună! Intră în bucătărie, aprinse bricheta şi rămase mască, cu ochii la hârtiile alea... Paşii se apropiară iar Victor şopti:

- Iar dacă pentru mine n-ar fi fost un mare dezastru s-o văd zilnic cu părul prins corect într-o coadă banală, pentru ea ar fi contat fiecare stângăcie a mea. Fiindcă nu mă iubea. Îşi dorea foarte mult să nu mai fie singură şi visa să găsească un om normal la cap, care să ştie să se distreze şi altfel decât cu ochii-n televizor. Numai că nu-şi mai dorea un militar, după ce-a tras ceea ce-a tras alături de jandarmul ăla. Altfel, eu nu mai apăream în viaţa ei.

Îl împinse afară din apartament şi şopti:

- Ba apăreai - că nu e genul care să spargă căsnicii.

- George voia să înainteze divorţul. El şi Adriana convieţuiau sub acelaşi acoperiş de dragul copilului; dar între ei nu mai era nimic de câţiva ani buni.

- Ea ar fi rămas oricum cu îndoiala-n suflet, indiferent câte confirmări ar fi primit inclusiv de la nevasta lui.

Victor ridică scurt din umeri:

- Oricum, ea "s-a aranjat". George e topit tot după ea; iar la vârsta şi meseria lui, ştie exact ce să facă şi ce să spună ca să-i ofere ceea ce ea numeşte "căsnicia perfectă". Şi "viaţa perfectă". Şi "bătrâneţea perfectă". Ea o să-i întoarcă înmiit atenţia şi sentimentele... Or să fie o familie tare frumoasă!

Aprobă - că ea fusese de faţă atunci când George îi vorbise Luciei despre cununie, naştere şi anii de dinaintea lor, văzuse şi reacţia Luciei şi ştia că Victor nu se înşela când spunea asta.

- Iar acum, că ea a ieşit din viaţa şi calculele mele, tind să cred că nu-mi mai doresc o familie. Îmi doresc nişte distracţie mai întâi...

Începu să râdă. Aproba, fiindcă stilistul "se trata" singur...

- Nişte *clubbing*, nişte *shopping*, nişte tone de cafea băute-n doi... cu acelaşi protagonist, dar nu neapărat cu aceeaşi protagonistă...

Ia uite-l! Aproba tot mai repede...

- Iar dacă Mugur se ţine de cuvânt şi mă ia cu el în Austria, prevăd un viitor luminos în faţa mea!

- Dacă ţi-a spus că te ia cu el, o să te ia cu el. E un tip corect; şi are destule relaţii şi conexiuni ca să poată să facă bani şi fără să facă şmecherii şi ilegalităţi. Dacă ai şansa să pleci cu el, du-te liniştit.

- OK! Mă bazez pe cuvintele tale, să ştii!

- Ei, atunci eu zic că poţi să începi cu *clubbing*-ul - că n-o să pleci nicăieri în următoarele 2 luni.

Victor era mirat! Îl lămuri... şi nu prea:

- Are nişte treabă, în următoarele două luni. Dar după aia să ştii că te pune la treabă. Şi te şi plăteşte pe măsură.

- OK! Bine că ştiu! Să mănânc cu vitamine...

Aprobă şi făcu un pas în spate:

- Şi-acum, că am ce-i spune mamei mâine dimineaţă, mă duc să văd de-ăia micii...

Îi făcea semn de nani-nani... Victor bufni în râs:

- Serviciu uşor!

- Mersi!

Şi gata - se grăbi să intre în sufragerie şi să-şi preia locul rămas liber pe canapea.

Tii, ce liniştită era acum! Victor era foarte bine - psihic vorbind! Iar ea tocmai îi dăduse o nouă temă de gândire - relaţia de prietenie cu Mugur. Era evident că, după "peripeţia" din centrul ăsta, Mugur şi Victor vor fi prieteni buni!

Mm, ce somn îi era! Ia să închidă ea ochii... Că mâine avea program cu picii ei...

Victor

Bun. Schimbase lumânările din ultimele trei apartamente. Lăsase special apartamentul 12 la final; ştia că va intra şi în sufragerie şi se întreba ce reacţie va avea George dacă se trezea şi-l găsea acolo...

Ei, na! Trase perdeaua şi intră în sufragerie. Şi se îndreptă glonţ spre felinarul fixat pe perete. Venise "la fix" - lumânarea dădea să se stingă. O aprinse pe cea nouă, o stinse pe cea veche şi le înlocui. Şi cum nu auzise nici un foşnet, se întoarse încet...

Dormeau duşi. Lucia se făcuse mică în braţele lui George... Şi putea jura că zâmbea prin somn. Aşa că ea era "foarte bine" acum. El însă...

Şi el era "foarte bine". El aştepta revenirea curentului electric şi expertizarea blocului părinţilor lui - ca să-şi ia adio de la ei, voluntarii din centrul pentru minori rătăciţi, şi să facă curat în cele două camere părinteşti. Şi să-şi calce un tricou şi nişte blugi - fiindcă urma să iasă "la plimbare prin Bucureşti" şi să-şi găsească o sinistrată rămasă singurică. Şi să bea cafea cu ea. Avea senzaţia că partea aia cu sinistrata era mai urgentă decât cea cu găsirea unui salon de înfrumuseţare încă funcţional. Avea senzaţia că ecusonul de voluntar şi participarea la efortul poliţiei române îi vor mai aduce nişte beneficii. Cu siguranţă, George o să aibă grijă de voluntarii lui. Şi cum chestorul principal era un tip corect şi contabiliza totul, ştia că şi acel "e fără supărare" va conta un pic...

Intră şi în dormitor şi schimbă şi acolo lumânarea. Dormeau duşi, aliniaţi ca sardelele; excepţie făcea, bineînţeles, Renata - care stătea perpendicular pe toată lumea. Căpşorul stătea pe piciorul lui Florin, iar picioarele pe burta Carinei... Gâgâlicea era teribilă! Îşi amintea planurile pe care le avusese el, până nu demult...

Hei! Gata! Era un om liber! Şi n-avea decât 30 de ani! Cine-l grăbea aşa? O să aibă şi el bebeluş - dar nu acum! Acum era perioada aia frumoasă, când răsucea minţile tinerelor pe bigudiuri de-alea subţirele, de permanent creţ-creţ...

Ieşi pe palier şi oftă greu: încă patru ore şi gata, ieşea din tură. Azi plănuia să le re-coafeze pe fete. Şi poate găsea şi-un doritor de tunsoare băieţească modernă...

Carina

Cum-cum? Ce se auzea? Fâş-fâş, fâş-fâş... Laptele!

Sări în picioare şi observă imediat poziţia "neregulamentară" a Renatei! Aşa că o mută în locul ei... Sărută guriţa botoasă şi se ridică. Şi-şi luă uniforma. Ezită o clipă, cu ochii la cei doi tineri...

Hai, că se tâmpise! Codruţa avea 12 ani şi fusese educată exact aşa cum trebuia! Nici Octavian nu era un tânăr excesiv de modern, de vreme ce adormise lângă Codruţa dar nu-şi permisese nici măcar s-o ţină de mână...

... Asta e! O să-i lase singuri! La urma urmei, dormeau duşi! Iar în caz de replică, sigur era cineva în sufragerie! Cine era în sufragerie? Se aplecă puţin... Uau! Uau-uau-uau! Păi...

Scăpă un oftat de-ăla adânc, din tot sufletul - şi simţi cum obrajii încep s-o frigă! Aah, de ce trebuia să roşească aşa de fiecare dată? În fine...

Intră în baie şi începu să se schimbe, repede-repede...

Se bucura mult pentru Lucia. Da, George chiar era potrivit pentru ea! Şi observase că avea asupra ei un efect... special. Victor i se păruse prea repezit şi prea "necopt" pentru aşa o poliţistă calculată... Dar George, după părerea ei, era perfect! Poliţistul ăla o s-o facă tare fericită! Se întreba în ce măsură o să fie Octavian fericit cu aşa mămică tânără, fostă finuţă; dar... Dar se descurca poliţistul ăla cumva; nu? Că nu degeaba era ditamai generalul! O să facă el o şmecherie... Se descurca el! De fapt, era sigură că poliţistul se gândise deja la cuvintele pe care i le va spune băiatului, cu mult înainte să vină şi s-o ia în braţe pe Lucia; aşa că avea deja soluţia! Poate vorbise deja cu el...

Oare Octavian ştia?

În fine; partea aia îi privea strict! Din punctul ei de vedere, ea se bucura mult pentru Lucia. Şi pentru George, la urma urmei. Ea se bucura pentru fiecare happy-end pe care-l vedea sau de care auzea. Ea s-ar fi bucurat foarte mult şi dacă ar fi aflat că Eduard era acum în sufrageria din 14! Un preşcolar o întrebase, ieri seară, dacă era o zână deghizată în poliţistă... Mai ştii?!

Bufni în râs şi se grăbi să iasă pe palier:

- Neaţa.
- Neaţa. A venit laptele.
- Perfect. Aduc o sacoşă şi mă apuc de treabă.
- Ce ne faci bun la micul dejun?
- Nu ştiu; ce v-ar place?
- Păi... Nu ştiu. Ce vrei tu!

Daa, îi era de mare ajutor! Ducea sticlele la bucătărie şi se întreba ce să facă ea bun de mâncare... Puse laptele la fiert şi ieşi pe palier, fiindcă era adormită "ca la balamuc"...

Paşii se apropiară din spate iar Ludmila şopti:

- Neaţa.
- Neaţa.
- Azi nu-ţi bate capul foarte tare. Lapte cu fulgi de porumb sau sandwich-uri. La alegere.
- OK. Brânză, sau paté?
- Ce-or vrea ei! Oricum, azi intenţionez să le pun oasele la muncă!

Cum-cum? Doctoriţa zâmbea:

- Azi pun băieţii să le amenajeze sus o sală de aerobic.

Aa...

- Sst! E secret!

OK!

- Mă duc să mai dorm un pic, că nu mai pot!

Aprobă cu capul şi rămase singură...

Victor stătea pe fotoliul din 13. Nu spunea nimic. Nu se clintea. Pur şi simplu stătea acolo... Oare ce era în mintea lui? Cu siguranţă, ştia că Lucia dormea în braţele lui George! Că doar schimbase lumânările - şi se îndoia că George intrase în bloc pe fereastră! Bănuia că nu-i era deloc uşor stilistului...

Dar, de vreme ce el fusese cel care rupsese logodna, probabil că Victor se împăcase deja cu gândul că el şi Lucia nu erau unul pentru celălalt. Aşa că...

Aşa că se aşeză pe prima treaptă care ducea spre etajul patru şi zâmbi: azi o să vadă obraji roşii şi fără să se uite-n oglindă! Şi Lucia roşea! Iar George o s-o tot facă să roşească, pentru că se va căzni din greu să-i intre-n gânduri şi în suflet... Abia aştepta să-i vadă unul lângă celălalt! Şi abia aştepta să-i vadă pupându-se straşnic! Mm...

George

Cum-cum? Îl striga cineva... Parcă îl striga cineva... Hei! Deschise ochii şi întoarse capul. Victor nu zâmbea:

- Nea Aurică te-a strigat de trei ori.
- OK.

Şi-atât - tânărul se grăbea să iasă... Reveni spre Lucia - şi nu mică-i fu uimirea când descoperi că buzele frumoase încă mai zâmbeau! Păi... Hei! Sărută uşor obrazul ei şi se ridică. Şi se grăbi să intre în apartamentul 13, unde Victor îi întinse imediat staţia... Ieşi pe palier:

- Da, nea Aurică.
- Şefule, am două mesaje.
- Ascult.
- 26 zice că Petre, băieţelul ăla pe care i l-ai dat ieri în lucru băiatului de la informatică, e la centru, cu bunica lui. Iar alte rude nu mai are.

Mm... Adică Petre, băieţelul autist cu şanse reale de recuperare, rămăsese fără ambii părinţi... Oftă greu:

- Iar al doilea mesaj?
- Al doilea mesaj este că sunt la cort şi te-aştept să discutăm între patru ochi despre sarcina pe care mi-ai dat-o.

Adică despre Eduard şi Armand.

- Vin imediat, nea Aurică.

Şi-acum, dacă mai zicea ceva despre pupat, o să facă o criză monumentală... Nu; staţia tăcuse. Bun! Intră în bucătăria Luciei

şi scrise pe-o coală de hârtie: **"Petre e la centru, cu bunica lui, şi e orfan acum."** Şi cam atât - că Alex avea priorităţi foarte ciudate! În loc să se îngrijoreze pentru propria familie, el se preocupa de familiile altora! Îi întinse hârtia lui Victor:

- Pentru Alex.

- OK.

- Mai aveţi apă?

- Destulă cât să ne-ajungă azi. Probabil că la noapte vom cere inclusiv apă de băut...

- Să nu aruncaţi bidoanele goale.

- Bineînţeles.

Întinse mâna spre el:

- Spor la treabă.

- Mersi la fel.

Şi cam atât - că nu voia s-o trezească pe Lucia doar ca s-o anunţe că el era chemat de urgenţă la cort! Iar discuţia despre Alex şi familia lui nu era urgentă. Atâta timp cât Vlad nu pleca nicăieri, prefera să-l lase pe Alex să se chinuie un pic - ca să spună singur de ce nu voia să ştie nimic despre familia lui.

Împinse uşa şi ieşi. Şi se zgribuli scurt - brr, era frig! Ridică privirea spre cer... Na, drăcie! Plouase deja! Cât era ceasul? Şase jumate... Probabil că ploaia începuse pe la cinci, cinci jumate; iar el dormise buştean - şi probabil că generalul "mustăcise" cu satisfacţie toată jumătatea aia de oră...

Era frig; iar el era obosit, după doar patru ore de somn, aşa că simţea frigul ăla din plin. Nu voia să se gândească la supravieţuitorii încă prinşi sub dărâmături. Ei reuşiseră să "rezolve" zona lor; dar ştia, de la ultima informare, că erau zone unde încă se mai lucra intens la scoaterea oamenilor de sub dărâmături. Se îndoia că "plouase selectiv"; iar frigul ăsta de după ploaie...

Mergea grăbit spre cort. Era hotărât ca, dacă va auzi o singură aluzie la viaţa lui personală, "să facă urât"... Ca s-o protejeze pe ea de toate aluziile care-ar fi urmat. Băieţii nu erau nesimţiţi; erau însă obosiţi şi trecuseră prin momente grele în ultimul timp. Aşa că se vor "agăţa" de orice moment vesel, pentru că altfel şi-ar fi smuls părul din cap şi-ar fi făcut coadă la calmante...

Deşi ea fusese cea care-l sărutase, nu era totuşi foarte sigur că Lucia chiar voia să-l supună la "proba de lucru" pentru postul de cap de familie. Erau într-o situaţie de criză; trecuseră printr-o calamitate, iar de săptămâna viitoare mâncarea putea deveni o problemă. Şi ieşitul din casă putea deveni o problemă... atât pentru siguranţa personală, cât şi pentru integritatea casei. Jefuitorii erau selectivi - şi încă nu se terminase expertizarea blocurilor. Dar atunci când oamenii vor putea să intre în case, cei care nu vor mai avea unde să intre vor trebui să se descurce cumva. Armata nu va intra prea curând în cazărmi iar poliţia va fi suprasolicitată. Iar în condiţiile astea, în noul mod de viaţă - foarte diferit de fostul mod de viaţă -, o asemenea schimbare în viaţa particulară, în optică, în felul cum ar fi trebuit să decurgă lucrurile...

Nu; nu era foarte sigur că reuşise. Nu era foarte sigur că ea îşi dorea să-şi trăiască tot restul vieţii alături de el. În iulie, îi păruse atât de determinată să-l gonească, să-l răzgândească cumva, încât nu putea să creadă...

Ei bine, n-o să creadă. Poate avea un presentiment; poate era doar exagerat de grijuliu cu propriul psihic! Oricum, n-o să creadă nimic momentan. Da, azi-noapte ea îl sărutase. Dar azi, când se vor revedea, probabil că Lucia se va jena de ceilalţi voluntari... Sau se va întreba şi ea, la fel ca şi el, dacă el chiar voia... Şi mai era şi Octavian...

O să stea "cuminte" momentan şi n-o s-o mai sărute. În plus, trebuia să discute întâi cu Octavian - care se mai liniştise şi el şi probabil că începuse să se gândească la Adriana... O să vină la centru, o să discute cu ea problemele de serviciu şi-apoi o să-i zâmbească cu subînţeles. Şi-apoi era decizia ei... Dar, în orice caz, nu se va lăsa "invitat" la o discuţie la etajul patru! Nu înainte ca Lucia să primească unele certitudini apropo de ceea ce se va întâmpla după ce revenea curentul şi se desfiinţa centrul pentru minori! Abia după ce ea va şti sigur "cum stă" cu locuinţa, cu serviciul, cu banii şi cu multe-multe altele, dacă ea va considera în continuare că ei trei puteau forma o familie... Dacă ea va voi în continuare să formeze o familie alături de el şi Octavian... Până atunci, însă, îi va impune o minimă distanţă. Fiindcă tot nu putea crede...

Pentru Dumnezeu! - ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat!

Intră în cort şi se apropie de oala cu cafea. Aştepta o remarcă, un zâmbet... OK - poate nu-l văzuseră încă! Se apropie de general, care stătea "central" lângă specialistul în telecomunicaţii:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa. Ai ratat ploicica...

- Am văzut. Cum merge?

- Merge bine, în partea noastră de oraş. S-a aşezat praful, cât de cât.

- Ce temperatură avem acum afară?

- 15 grade.

- Puţin.

- Puţin, într-adevăr. S-au aprins din nou containerele.

Containerele metalice aşezate de ei la colţurile străzilor. Oamenilor le era frig... Generalul oftă greu:

- Eu unul am inima împăcată. În partea gestionată de mine, nu mai e nimeni sub dărâmături.

- Să sperăm că n-am omis nimic...

- N-am omis nimic.

Dacă zicea el! Din proprie experienţă, ştia că întotdeauna când spui "Am terminat" se mai iveşte ceva de făcut. Aşa că...

Aşa că se întoarse spre jumătatea "lor" de cort - jumătatea cu uniforme albastre. Subalternii lui erau ocupaţi, fiecare cu treaba lui. Unii tastau de zor, alţii scriau nişte hârtii... De la biroul lui, nea Aurică îi zâmbea slab... OK! Porni spre el:

- Neaţa, nea Aurică.

- Neaţa, şefule.

Îşi trase un scaun lângă el:

- Cum merge treaba, nea Aurică?

- Cred că merge binişor. Adică am dat de Eduard; şi cum ceea ce-am văzut m-a cam pus pe gânduri, am jucat niţel teatru şi-am rămas la ei peste noapte. De-aia n-am putut să vorbesc cu tine până acum şi-am preferat să trag un pic de timp...

Aprobă cu capul...

- Când am ajuns, erau în curte; făceau un grătar. M-am oprit la poartă şi-am văzut cum o individă grasă pocneşte după ceafă un ţânc uite-aşa de mititel, slab ţâr şi blond până-n măduva oaselor...

Cum-cum? O individă grasă pocnea un ţânc blond... Şi?

- Şi puştiul n-a ripostat nicicum. Or, ştii cum sunt copiii - fie plâng, fie se plâng, fie înjură strașnic. Ăsta micu' a băgat capul între umeri şi n-a mai scos un sunet...

Da; înţelegea cum fusese scena...

- Am strigat-o la poartă, iar ea a venit cam fără chef, aşa. I-am spus că îl caut pe Eduard, ea m-a întrebat "în ce problemă", iar eu i-am spus că am ceva de vorbit cu el. A făcut o faţă lungă, dar l-a chemat. Şi mi-am dat seama că el e tatăl piciului blond. Au aceleaşi trăsături.

- Iar individa corpolentă pân' la Dumnezeu nu-i blondă.

- E mai brună decât vopseaua neagră numărul unu.

Adică Armand era făcut printre flori... Clar!

- Lui i-am spus că sunt voluntar al Poliţiei Române, că sunt în căutarea unui bărbat şi-a unui copil şi că sunt îngrozitor de obosit şi nu mai pot înainta nici măcar cinci metri. Iar poliţistul de la capătul străzii m-a trimis la el, că-l ştie că e om bun...

- Mare şmecher eşti, nea Aurică!

- Ei, pe dracu! Mi-ai dat numai teme de-alea simple! M-am jucat şi eu un pic de-a detectivul, na!

- Aha! Şi el ce-a zis?

- M-a poftit imediat să intru, mi-a sprijinit bicicleta de gard şi m-a condus la masă - deşi toţi ceilalţi membri ai familiei păreau chitiţi să-mi dea vânt afară. L-am asigurat că am proviziile mele, că n-am nevoie de-un pat moale şi-o pătură curată... În privinţa mâncării, l-am refuzat până la capăt. În privinţa dormitului, n-am avut cum - pentru că, deşi ambele case au un etaj iar ei erau practic doar două familii în casa din faţă, el şi băiatul îşi amenajaseră un culcuş în bucătăria de vară.

Aoleu! Aşa de câinoasă era muierea aia corpolentă? Hm...

- Am împărţit deci patul şi pătura. Şi m-am făcut că dorm - ceea ce i-a dat piciului încredere să-şi suspine necazul la urechea lui...

Şmecher, nea Aurică ăsta!

- Armand e făcut cu altă femeie; a stat la o familie nevoiaşă dintr-un sat de lângă Bacău, până în preziua cutremurului - când taică-su a apărut val-vârtej şi i-a spus că gata, merge cu el la Bucureşti pentru totdeauna. Vestea l-a bucurat pe pici; în Bucureşti, a cunoscut o tanti pe care-o cheamă Denisa şi are un moţ foarte frumos aranjat peste-un ochi...

Aha! Se abţinea să nu zâmbească...

- Şi care era foarte supărată, pentru că îi murise băiatul; dar am înţeles din ce zicea puştiul că tanti asta vorbeşte frumos şi i-a promis piciului o mulţime de bunătăţuri atunci când se duce la ea în vizită. Eduard zicea că ar fi trebuit să stabilească vizita cu o oră mai devreme. Deci acum ar fi putut să fie şi ei voluntari în centrul pentru minori.

- Ba ar fi fost deja la Arad - că BMW-ul lui ar fi supravieţuit fără probleme dacă ar fi fost aici, în parcare.

- Tot ce se poate! Oricum, ca s-o scurtez: omul a călcat strâmb când s-a grăbit să iasă din casa de pe Căderea Bastiliei; azi-dimineaţă, când m-a condus la poartă, încă mai şchiopăta şi avea glezna umflată zdravăn. După cutremur, au rămas acolo, în casa aia veche, până a doua zi, când coşmelia s-a prăbuşit. Atunci n-au avut încotro şi au trebuit să caute alt adăpost. El nu ştia în ce stare era blocul lui; nici pe blocul de-aici nu era sigur. În plus, Armand urla din toţi rărunchii ori de câte ori auzea cuvântul "bloc".

- El venind dintr-o zonă rurală...

- Şi văzând aici cadavrele şi mormanele de moloz, normal că s-a speriat. Aşa că s-au dus la părinţii nevestei lui din acte, care locuiesc în vila cu etaj din faţă. Şi care i-au primit... fiindcă a vrut ea să-i primească. Dar piciul n-o place - şi nici ea nu face eforturi să-şi apropie copilul lui. Aşa că Eduard i-a promis piciului, înainte să adoarmă amândoi, că imediat cum revine curentul, se urcă în tren şi pleacă înapoi la Bacău. Şi se mai întorc în Bucureşti numai după ce se face curăţenie pe străzi. Iar atunci când piciul a întrebat de tanti cu moţ, Eduard a oftat din tot sufletul şi i-a spus că o s-o sune, când revine curentul.

- Am înţeles, nea Aurică.

- Ce faci - te duci la el, sau îl contactezi prin staţie?

- Mă duc la el.

- Dacă pui problema aşa cum trebuie, cred că va fi foarte fericit să-şi ia copilul şi să vină cu tine. Depinde numai de tine.

- Eu am dispoziţie de la Denisa să-i spun care e starea de fapt şi să-l las să decidă singur ce face mai departe.

- OK; tu ştii. Deşi individa aia n-o să-l primească niciodată pe Armand...

Clătină scurt capul:

- Nici să nu-ncerci, nea Aurică! În problemele astea, nici să nu-ncerci!

Bătrânul clătina încet capul... Se ridică şi-l bătu scurt pe umăr:

- Eu plec să vorbesc cu el. Te rog - du-te în hotel, într-o cameră, şi odihneşte-te ca lumea. Şi du-te la doctorul nostru, să te consulte - că aud că te-a prins ploaia uşor dezvelit.

- Bine, şefule.

Aşa! Perfect! Nici nea Aurică nu încerca să afle "ce gust avea" Lucia... Perfect! Ieşi din cort şi scoase staţia:

- Şefu către 26.

- Ordonaţi!

- Ia-l pe 34 şi veniţi la Audi - avem o misiune în teren.

- Am înţeles, să trăiţi!

Perfect. Dar dacă "se dereglau" pe drum şi-l întrebau ce gust avea Lucia, or să vadă ei muştruluială!

Urcă la volan, porni motorul, se asigură că avea destulă benzină să se şi întoarcă...

Deci pleca după Eduard... Nu - n-o să-i influenţeze cu nimic decizia! Numai el ştia care era relaţia lui cu Denisa - şi dacă acea relaţie putea "supravieţui" cutremurului şi noilor condiţii de viaţă. Copilul o plăcea pe Denisa; dar era normal să o placă, pentru că "cealaltă opţiune" îl plesnea după ceafă fără nici cea mai mică ezitare. Deci părerea lui apropo de tanti cu moţ nu era concludentă...

N-o să se amestece nicicum. O să-i transmită ceea ce avea de transmis şi o să se ofere să-i ducă el cu maşina. Dacă accepta, bine; dacă nu, îşi lua oamenii şi se întorcea la cort. Şi cam atât. Şi-aşa, or să repare reţeaua electrică, o să se restabilească telefonia...

Portiera se deschise iar 26 urcă lângă el:

- Schimbare de plan. Gheneralul te-a trimis urgent la Obor. Cică sunt probleme la pasaj.

Ah, la naiba! Dar... Dar o să rezolve cumva problemele alea, după care o să discute cu Eduard.

Denisa

Gata! Nu mai putea sta acolo, lungită ca o pleaşcă! În orice caz, nu mai putea juca rolul femeii care dormea buştean! Deschise încet ochii... şi întinse mâna spre puştiul de lângă ea:

- Neaţa.

- Bună dimineaţa. Vă ajut?

- Da, te rog.

O ajuta - adică trăgea de ea din toate puterile! Era un puşti inimos... Ieşi încet pe palier.

Era şapte şi zece. Doi copii de vreo 10 anişori tocmai treceau pe lângă ea, conduşi de Ludmila spre etajul patru...

- Neaţa.

- Neaţa.

Ridică mirată sprâncenele - de ce-i făcuse doctoriţa cu ochiul? Şi de ce zâmbea aşa... cu subînţeles? Ce se întâmplase?

Din faţă, de pe fotoliul lui Alex, Victor îi făcea cu mâna, zâmbind... Îl imită şi auzi un chicotit din apartamentul 15. Cine era acolo şi de ce chicotea?

Aa... Violeta o prinse de braţ, veselă ca la balamuc:

- Neaţa! Hai la o cafea!

- Neaţa.

Carina îi răspunse şi ea, încercând să n-o privească... Violeta o trase scurt în jos şi-i şopti la ureche:

- Gata! A pupat-o!

Poftim? Era cel puţin nedumerită...

- George. A pupat-o, în sfârşit!

Aa, George a pupat-o pe Lucia! Aa... Violeta chicotea... şi-acum se grăbea să-i spună amănunte:

- A apărut pe la două jumate, ca vijelia, şi-a năvălit peste noi în bucătărie. Şi i-a pus în vedere că cununia şi naşterea intră în discuţie de-abia peste cinci ani. Că aşa vrea el. Şi cum ea era perplexă şi nici nu mai răsufla, tot el i-a spus să dea din cap că da.

Moment în care ea a dat din cap că da, iar eu am luat lanterna şi i-am lăsat să se pupe...

Carina continuă povestirea:

- Iar de dimineaţă, când m-am trezit să fierb laptele, ea dormea în braţele lui, în sufragerie.

Bun! Aprobă cu capul... şi zâmbi:

- OK! Victor ce-a zis?

Violeta preluă cuvântul:

- N-a zis nimic, semn că ceea ce-a zis, i-a zis lui şi-au rămas amici. Oricum, el era de pază şi când a venit, şi când a plecat George; şi cum nu l-am găsit leşinat în fotoliu, cu venele tăiate...

Aprobă cu capul... şi-şi frecă scurt mâinile:

- Abia aştept să-l văd cum se topeşte tot!

- Şi eu! Azi-noapte, când a venit aici, era sigur pe el şi călca apăsat; iar ea "s-a topit" toată când a aflat care era scopul vizitei! Azi, presimt că rolurile or să se cam inverseze...

Aha! Da-da! Şi abia aştepta! Ludmila se opri în cadrul uşii şi le prinse de gât, pe ea şi pe Carina:

- Fetelor, nici o vorbă. Nici o privire, nici un zâmbet, nimic! Vă rog! Octavian s-a trezit deja, iar Victor e pe fotoliul ăla! Da? Şi e şi el om! Da?

- Evident! Iar dacă ea ne vede chicotind şi dându-ne coate... Apropo - ea unde e?

- Doarme. Şi cum zâmbeşte prin somn, n-am putut s-o trezesc!

- OK. Atunci ne vedem de treaba noastră... şi ne arătăm oarecum mirate de aşa schimbare, atunci când or să ne anunţe şi pe noi una-alta. OK?

- OK. Hai, toată lumea la treabă! Iar tu, treci pe canapea!

- Nu-nu! Nici nu mă gândesc! Am amorţit de tot acolo! În plus, mă cam gândeam să mă-ndrept spre duş, după ce se liniştesc lucrurile cu copiii.

Ludmila ridică scurt din umeri şi se grăbi să iasă. Carina o urmă, întrebând ceva despre copiii din 13... Violeta arătă spre bucătărie:

- Ness-ul e pe dulap iar ţigările în cămară; serveşte-te.

- Mersi.

Şi cum şi ea se grăbea să se ocupe de copii...

Intră încet în bucătărie. Într-adevăr, pe dulap erau aliniate corect şase PET-uri cu ness. Pe masă erau două tăvi şi patru pungi de cereale Nesquick. Ele aveau multă treabă... Îşi luă un PET şi ieşi. Şi găsi, într-adevăr, cartuşele cu ţigări în cămară. Ieşi pe palier.

Se simţea ciudat. Se simţea anapoda. Ele erau ocupate cu copiii - cu trezirea, spălarea, vizitarea toaletei, micul dejun... Ea era "rănită"; sarcina ei era să pufăie pe palier, să bea ness-ul preparat de Violeta şi să zacă pe canapea. Se simţea ca un purice inutil, care zace pe organismul-gazdă şi-i suge resursele...

Victor ieşi pe palier şi zâmbi:

- Mă bucur să văd că te simţi mai bine.

- Mă simt ca un purice.

- ... Poftim?

- Mă simt ca un purice care zace pe spinarea lor - şi nu le ajută, ci mai rău le-ncurcă.

- Fii serioasă!

- Sunt îngrozitor de serioasă. La cutremurul ăsta, am fost puricele palierului.

- Nu prea cred. Dacă tu te simţi aşa, dă-ţi seama cum mă simt eu!

- Cum?

- Ca a cincea roată la căruţă.

- Ha! Fii serios!

- Sunt foarte serios. Până aseară, am fost un arici ţepos şi ţâfnos care-a înţepat pe toată lumea...

- Pe mine nu m-ai înţepat!

- Nici tu pe mine - dar dacă mă iei cu parabole de-astea verbale, îmi fac şi eu autocritica!

I-auzi! Bufni în râs şi se aplecă imediat spre coastele-problemă...

- Oof! Te-am făcut să râzi! Iartă-mă!

- Stai liniştit - mă doare la fel de tare şi când plâng, aşa că...

Şi-acum râdeau amândoi... Victor coborî mult tonul vocii:

- Îţi spun, ca să ştii şi să nu leşini când o să vezi cine-o pupă pe Lucia azi.

Aa, păi ea nu ştia nimic! Ridică sprâncenele cât mai sus, tot mai sus...

- George.

Gata! Mai sus de-atât nu putea să-şi urce sprâncenele! Făcu deci ochii cât putu ea de mari:

- George? Şi Lucia?

- Da. Sst, că nu ştiu dacă Octavian bănuieşte ceva...

Aprobă cu capul şi-i făcu Carinei loc să treacă - tocmai ducea micul dejun în dormitorul din apartamentul 13. Victor zâmbea:

- Sunt perfecţi unul pentru celălalt. Dacă şi puştiul spune "OK", Violeta şi Teo or să aibă doi concurenţi serioşi la titlul de "familia perfectă"!

- ... Serios?

- Foarte serios. Şi încă ceva... Alex ce face?

Alex? Ridică scurt din umeri:

- Habar n-am!

- Te întreb pentru că el a dormit în bucătăria ta.

Aa, da? Se răsuci şi se grăbi să vadă cu ochii ei ce face Alex... Reveni lângă el:

- Doarme dus, cu Vlad şi-un bebeluş.

- Aha...

- De ce?

- Pentru că George mi-a lăsat un bilet pentru el. Şi nu-s veşti bune, aşa că...

- ... Soţia şi copilul?

- Nu. Un puşti pe nume Petre, care-a rămas orfan.

Petre? Da' cine era Petre? Victor oftă scurt:

- Nici eu nu ştiu cine-i Petre; dar dacă e orfan, o să amân un pic predarea biletului...

Aprobă şi-i făcu din nou loc Carinei - trecea cu tava goală... Ludmila se opri lângă ei:

- Victore, cine-ţi urmează în tură?

- Mugur.

- Şi doarme buştean, puturosul! Ia să-i dau eu scul© area!

Straşnică femeie, Ludmila! Teribilă! I-ar fi plăcut să fie şi ea aşa; dar îşi amintea că, la un moment dat, fusese şi ea aşa - iar Eduard încercase s-o atenţioneze...

Unde era Eduard? Unde era Armand? George nu-i lăsase şi ei un bileţel; începea să se îngrijoreze...

Teodor

Mm, ce bine dormise! Se întinse lung, cu poftă, şi decise să se ridice. Şi-o văzu pe Ludmila intrând ca vijelia şi înfigându-se direct în umărul lui Mugur:

- Mugure!

Da' ce-avea cu el, de-l trezea aşa, ca la cataclism? Se grăbi s-o oprească:

- Neaţa, Maie.

- Neaţa.

- Ce-ai cu el?

- Intră de pază, la opt!

Şi cât era ceasul? Şapte şi-un sfert...

- ... OK; îl las să mai doarmă pân' la şi jumate. Am o sarcină pentru voi, bărbaţii.

Oo, o sarcină! Era atent şi alert...

- După ce mâncaţi, vă duceţi sus, în apartamentul cu toaleta, şi goliţi sufrageria.

Poftim? Rămăsese "interzis"...

- Picii trebuie să facă mişcare. Azi le dăm aerobic.

Aa...

- Trebuie să mutaţi mobila. Îmi pare rău, n-am ce vă face!

- Stai liniştită, că ne descurcăm noi! Organizez eu totul!

- Da' nu te duci singur! Auzi?

- Sigur că nu mă duc singur!

Şi-acum o zorea spre uşă, fiindcă Mugur putea să mănânce şi după ora opt... Ludmila îl opri înainte să iasă din apartament şi-l trase ca să-i şoptească la ureche:

- Vezi, să nu-ţi pice faţa azi când o să-i vezi împreună - Lucia e cu George.

- Aha. Şi... ştii tu cine, ce părere are?

- Păi e vesel - aşa că...

Aşa că stilistul şi chestorul principal lămuriseră problema "la masa verde". Grozav chestor principal! Ludmila îl trase din nou în jos:

- Şi am senzaţia că Denisa pleacă azi. Nu ştiu dacă singură sau însoţită; dar omul ăla care s-a dus să-l caute pe Eduard ar fi trebuit să fi ajuns până acum. Şi la destinaţie, şi înapoi!

Aha! OK! Ieşiră din apartament; soacra lui porni grăbită pe palier, el "o coti" stânga, spre pupicul de bună dimineaţa...

Lucia

Chiuitul vesel îi invadă violent visul. Hei! Renata n-avea somn? Deschise încet ochii...

La naiba! Mâna lui! Unde era mâna lui? Întoarse încet capul, deşi nu-l mai simţea în spatele ei...

Oftă scurt şi se ridică - George plecase. La serviciu. Şi n-o trezise ca să-i spună că pleacă la serviciu...

Pocnetul o făcu să tresară - hei! Se auzeau voci răstite... Şi acum încă două-trei pocnete. Şi cum sunetele alea veneau de afară, trăgea concluzia că colegii ei împuşcau civilii care nu răspundeau la somaţii. Exact cum era mai rău! Se terminase salvarea victimelor, aşa că începuse lupta pentru supravieţuire! Cât era ceasul? Aproape opt; iar dacă era să se întrebe la ce oră plecase George, era tentată să creadă că tot pe la şase...

Ieşi din apartament şi-i zâmbi slab lui Victor:

- Neaţa.

- Neaţa.

- De ce nu m-ai trezit?

- Păi pentru că Ludmila a spus că te trezeşte ea. Şi a intrat, după care a ieşit şi ne-a făcut semn să nu facem gălăgie.

Daa, şi-au "urnit" ei centrul, în timp ce ea dormea!

- George la cât a plecat?

- La şase jumate. Un anume nea Aurică l-a strigat de trei ori pe staţie...

Aprobă scurt şi-i făcu semn să nu mai spună nimic, ca să nu audă Denisa cine-l căutase pe George pe staţie... Victor îi făcu semn să intre în 13 şi-i dădu un bileţel:

- Mi-a dat asta pentru Alex. Dar încă nu i-am dat-o. Am senzaţia că doarme. Iar dacă doarme, e liniştit. Iar dacă e liniştit, veştile proaste pot să mai întârzie puţin.

Ce scria acolo? Despre Petre, care e la centru cu bunica lui şi e orfan. Probabil tot un pici autist. Îi dădu biletul şi oftă greu:

- Dă-i-l după ce mănâncă - ca să-i priască şi lui. Altceva ce s-a mai întâmplat pe-aici?

- Păi mai nimic nou. N-a venit nimeni, n-a plecat nimeni. Teo zice că pe la nouă ne-apucăm de remobilat.

Cum-cum? Victor o privea lung, zâmbitor nevoie mare...

- Serios?

- Foarte. Dispoziţie de la doamna doctor.

Aa! Ia să dea ea de doamna doctor şi să afle de ce trebuiau să remobileze! Unde era doamna doctor? În 13 nu era... În 14... Aoleu, Mugur! Mugur dormea la ora asta? Păi ce făcea?! Intră şi-l scutură uşor:

- Hei!

Mm, ce somn îi era! Dar... Zâmbi slab:

- Dacă te trezeşti acum, promit că-ţi dau şi pistol, şi ness!

Gata! Se ridicase în fund şi-acum se căznea din greu să se ridice şi-n picioare. Ieşi, iar Denisa îi făcu cu mâna de pe canapea. Decise să-i facă o vizită:

- Neaţa.

- Neaţa. Tii, ce veselă eşti azi!

Poftim? Era mirată... Denisa făcea gesturile ample ale unei pricepute vânzătoare de măşti cosmetice:

- Parcă radiezi toată!

- Eu ştiu...

- Ba ştiu eu! Că te văd! S-a întâmplat ceva...

Ei, na! Zâmbi cu subînţeles:

- Abia m-am trezit - şi încă n-am aflat ce-a mers rău, cât am dormit...

- Dacă zici tu...

Şi era evident că Denisa ştia deja... ceea ce era acum evident că ştiau toţi... Aoleu! Roşi uşor şi se grăbi să întrebe:

- Ludmila pe unde-o fi?

- Cred că hrăneşte preşcolarii din 15. De când e Alex ocupat cu bebeluşul...

Aha! Dădu să iasă, dar vocea femeii o opri:

- Aa, Lucia!

Da? Femeia de pe canapea strălucea toată! Şi-i făcea întâi semn de şşt, apoi "trăgea fermoarul" peste buze şi-apoi arăta OK şi mamă-mamă... Aoleu! Bufni în râs, ştiind că era deja roşie ca roşia-n obraji, şi se aplecă în uşa bucătăriei. Ia uite-i!

"Cei trei magnifici" nu dormeau. Vlad îl ţinea pe bebeluş în poponeţ, în faţa lui. Îl ţinea bine de mijloc, cu stângăcia specifică preşcolarilor... Iar Alex îl hrănea pe Bogdan. Bogdan hăpăia orezul cu lapte şi se distra de mama focului, pentru că linguriţa se umplea, iar Alex spunea că vine avionul la hangar... iar orezul cu lapte "plana" prin bucătărie, spre marele deliciu al piciului...

Alex ar fi fost un tată bun. Foarte bun chiar! Din câte ştia ea, Bogdan era orfan... Dar era decizia lui - nu a ei. Iar el se ataşase de Vlad. Iar ea nu va face absolut nimic ca să-l ajute, pentru că simţea reţinerea lui George... care interoga baze de date şi cu siguranţă nu-i spunea şi ei ce afla...

Zâmbi slab:

- Neaţa.

- Neaţa.

Alex era vesel... Arătă cu capul spre cei doi minori:

- Merge?

- Merge, merge...

- S-a trezit binedispus, nu?

- Mai mult decât binedispus! Mi-a altoit un pumn de bună dimineaţa de-am văzut steluţe!

I-auzi! Bogdan protesta, pentru că avionul întârzia cu încărcătura delicioasă... Bufni în râs:

- Ai grijă, că-ţi mai "calculează" una!

Alex se repezi cu linguriţa în castron:

- Aoleu! Aoleu, avionul! Gata - acum vine avionul!

Vlad râdea şi el. Era vesel. Era fericit, şi-asta era foarte ciudat - pentru că venise acolo cu prima tură de copii şi n-avea nici un semn de la părinţi... Şi nu părea să-l deranjeze asta...

Se grăbi să iasă - imaginea aia o indispunea. Ştia că Alex era un om bun. Cu suflet bun. Ştia că viaţa îl chinuise serios, în ultimii ani. Şi ştia că Vlad avea doi părinţi, nu unul. George nu se grăbea "să ia măsuri", sau măcar să-i spună ei vreun cuvânt despre "şmecheria" de care-i pomenise ei pe 6 august, noaptea...

Şi uite-o şi pe Ludmila! Stătea pe mega-pat, cu picii aliniaţi corect pe canapea, şi-i hrănea "la foc automat". Păi... Intră în sufragerie şi se aşeză lângă ea:

- Neaţa.

- Neaţa. Veselă, presupun...

Şi-i făcea uşurel "semnale" cu cotul... Clătină încet capul:

- Chiar nu se poate fără?

- Nu şi cu mine! Sunt psihologul centrului, aşa că trebuie să ştiu tot...

Aa, da? Arătă spre traiectoria unde era acum Denisa:

- Iar Denisa?

- Ea e psiholog asistent.

Era evident că n-o să poată s-o scoată la capăt cu ele; aşa că... Aşa că tăcu - şi-şi primi explicaţia pe un ton coborât:

- Adevărul este că m-am trezit la cinci şi le-am dat tratamentul copiilor din 13. Nu te-am văzut pe fotoliul fiică-mii, iar Victor a arătat spre sufrageria ta. Aşa că v-am văzut. De dimineaţă, i-am spus Denisei; Carina era de faţă şi mi-a confirmat spusele pentru că ea v-a văzut când s-a trezit să fiarbă laptele... Iar fiică-mea e fiică-mea - nu poate ascunde nimic de maică-sa. Că-s maică-sa, nu?

Evident! Aproba... râzând... Ludmila o privi cu ochi curioşi:

- Ei? Cum e?

- Ciudat...

- Aşa-s toate începuturile.

- Am senzaţia că îl reţine ceva. Nu ştiu...

- A vorbit aseară cu Octavian?

Clătină încet capul...

- A îngropat-o ieri pe Adriana?

Negă şi se grăbi să-şi detalieze temerile:

- Am sentimentul că a făcut asta doar ca să mă ştie liniştită.

- Adică crezi că nu te iubeşte.

- Cred că nu e foarte hotărât să urnim ceva.

- Îţi spun un secret... Să nu-ţi vinzi niciodată pielea ieftin.

- N-o vând ieftin deloc. Dar am nevoie de o certitudine.

- Scrie un bileţel cu "te iubesc" şi trimite-l cu patrula. Şi-n cinci minute o să primeşti o certitudine! Deşi asta ar fi o copilărie mare-mare...

Evident, doctoriţa n-o înţelegea! N-avea cum s-o înţeleagă! Aşa că se ridică:

- Dacă fetele au avut reacţia asta, băieţii presupun că or să mă-ntrebe când dau de băut - nu?

- Stai liniştită, că i-am "instructat" pe toţi. N-o să ai surprize neplăcute.

Dacă zicea ea! Deşi chestia aia cu "instructatul" chiar că-i tăiase tot curajul... Ieşi şi băgă capul pe uşa bucătăriei:

- Neaţa.

- Neaţa. Lapte cu fulgi sau sandwich cu multă-multă brânză?

- Sandwich.

- Ah, îţi mulţumesc!

Daa, ştia că picii fugeau de brânză şi de fructe aşa, din principiu... Intră şi se servi singură; şi ieşi la timp ca să-l vadă pe Mugur preluând pistolul şi fotoliul din apartamentul 13.

Victor n-o privea; era foarte atent la discuţia cu Mugur. În clipele astea, privindu-l, îşi dădea seama ce era în mintea lui. Logodnica lui, aia în care îşi pusese el toate speranţele şi alături de care îşi făcuse planuri de căsătorie şi crescut copii, dormise azi-noapte în braţele noului ei prieten...

Intră în propria bucătărie şi se aşeză la masă - ia să lase ea prostiile şi să mănânce! Acum, cât mai avea un dram de poftă de mâncare! Deşi...

Deşi nu se întreba de ce George n-o trezise de dimineaţă, ci se întreba de ce nu-i lăsase nici măcar un bileţel! Da, ar fi fost o copilărie să-i scrie pe-un colţ de A4 că o iubeşte; şi poate că ar fi fost cam prea... "de familie" imaginea bărbatului care-şi trezeşte femeia doar ca să-i spună că pleacă la serviciu şi ca s-o pupe de la revedere. Dar...

Dar îi oferise lui George postul de cap de familie. Iar el ştia asta. El îi ştia practic gândurile! El rostea cu voce tare răspunsul la întrebările din mintea ei! Era înfricoşător, dar era şi... plăcut - pentru că-i demonstra cât de atent fusese omul ăla la ea... Şi-acum avea o dilemă. Nu se putea dezmetici. Erau împreună... măcar aşa, tehnic vorbind! Şi era bulversant, iar flerul ei nu mai funcţiona demult la capacitatea optimă...

George voia să fie capul familiei ei? Sau voia doar s-o ajute să treacă cu bine peste perioada aia uşor complicată din propria viaţă? Nu de alta - dar un sărut şi-un pui de somn în braţele lui nu erau mare chestie! Avea mult mai multă minte decât liceenele care-şi închipuiau că îl pupaseră şi, gata - era al lor pentru totdeauna! Ha!

Nu prea ştia ce să creadă. Nu ştia ce să facă! Patrula trebuia "să pice" din clipă-n clipă - şi presimţea că George o să vină împreună cu subalternii tocmai ca să nu pară că venise la ea...

Na, că uitase de ce-o căutase pe doctoriţă! Ei, poftim! Gata - iar o luase razna! Se grăbi să reintre în sufrageria Violetei şi întinse două degete:

- Unu: de ce trebuie să remobilăm?

- Ah, da! M-am gândit că copiii ăştia au nevoie de nitică mişcare! Şi-am zis să trimit băieţii sus, în apartamentul 19, să golească sufrageria ca să facem acolo o sală de aerobic.

Poftim? Rămăsese... ţuţ! Aerobic?

- Adică zbenguială. S-au anchilozat, sărăcuţii, înghesuiţi pe paturile astea!

Da; avea dreptate. Aprobă şi arătă spre cel de-al doilea deget:

- Câţi copii bolnavi avem?

- Patru, în carantină. Restul pot să se amestece, că sunt sănătoşi tun.

Bun! Acum, că tot era la capitolul ăsta, se grăbi să continue:

- Pe Bogdan unde-l cazăm?

- Eu zic că putem să-l ducem în 12.

- Sigur? Nu-l putem lăsa acolo doar cu Octavian şi Codruţa!

- Îl lăsăm cu Alex.

- Care e legat de Vlad cu fir de mătase.

- Îl lăsăm şi pe Vlad.

Ei, na! Ludmila coborî mult tonul vocii:

- Crezi că copiii noştru mai suportă mult carantina asta? Nu de alta, dar sunt blocaţi acolo de trei zile deja! Şi sunt mai în carantină decât copiii din 13!

Corect! În fine... Oftă scurt:

- Bine. Tu eşti doctoriţa, tu ştii cum e mai bine...

- Crede-mă că ştiu ce spun. Şi copiilor noştri le prinde bine o mică doză de microbi.

- Ştiu.

Şi-acum Ludmila continua să mânuiască cu măiestrie toate linguriţele...

- Apropo de Octavian... Mă întrebam dacă... Ştii tu...

Primi o negare fermă cu capul. Bun! Pentru o clipă, se speriase îngrozitor gândindu-se că poate îi spusese unul dintre voluntari, sau...

Reveni în propria bucătărie, la sandwich-uri. Era opt fix; acuşi-acuşi apărea şi patrula... şi poate apărea şi el...

Ciocănitul metalic o făcu să tresară; Mugur anunţă, din cadrul

uşii de la intrare:

- George şi patrula... plus încă şase copii.

Înghiţi cu greu dumicatul de brânză şi...

Şi reacţionă în consecinţă! Trase elasticul din păr, din patru mişcări rearanjă cât de cât ciufuleala din cap şi-şi prinse din nou părul. Şi trase geamul, ca să se vadă în reflexia sticlei...

Gata - o luase razna! Clar! Ieşi din bucătărie şi se opri în uşa apartamentului. Aştepta. Îi auzea urcând...

La naiba! Primul era 26! Iar în spatele lui erau copiii! Doi câte doi... Erau curaţi, semn că veneau dintr-un centru... Şi-acum apăruse şi 40... Simţea că ameţeşte - şi se cam clatină...

George

Oare se trezise? Oare la ce oră se trezise? Oare se supărase foarte tare pentru plecarea lui... precipitată? În mod normal, Lucia nu s-ar fi încruntat pentru că-i pleca bărbatul la serviciu; dar aceeaşi Lucia avea uneori momente de gândire copilărească. S-ar putea deci s-o găsească îmbufnată... sau foarte ocupată cu copiii din carantină...

Gata! Urcau spre etajul trei. Preferase să rămână ultimul - dacă era îmbufnată, să aibă timp să-i treacă! Şi să treacă prin stările alea prin care treceau tinerele de 24 de ani atunci când aşteptau pe cineva, iar acel cineva nu era primul, şi nici al doilea, şi nici...

Uite-o!

Ptiu, drace! Era frumoasă foc! Şi roşie-n obraji şi fâstâcită pân' la Dumnezeu! Îl aşteptase în capul scărilor... Iar el uita complet tot planul pe care şi-l făcuse în ultimele zile - şi-i arăta chiar acum că o iubea mult...

Păşi pe planşeul etajului trei şi-o prinse cu braţul de mijloc. Îl privi lung pe Mugur:

- Neaţa. Spune-i tu Ludmilei să-i preia. Vin şi eu imediat.

Şi-acum întindea mâna şi arăta spre bucătăria ei... Şi-o conducea uşor de mijloc, că el cică se grăbea... Bun! O prinse de umeri şi-o trase în stânga, lângă chiuvetă.

Lucia

Simţea că visează... Că pluteşte...

Încă din capătul scărilor, ochii lui o priviseră altfel. Da, George o iubea. Şi-i fusese dor de ea. Şi ştia să transmită foarte multe lucruri aşa, din priviri...

De cum intraseră în bucătărie, o răsucise-n loc şi-o împinsese spre chiuvetă. Şi-o strânsese straşnic în braţe. Acum o săruta. Ea visa... Plutea... Realiza că era totuşi o gâscă proastă, pentru că se îndoise de relaţia lor...

- ... Neaţa...

Zâmbi slab, fără să deschidă ochii:

- Neaţa...

Şi cum domnul chestor principal îi citea gândurile, o săruta din nou. Încet, uşor, ca-n basme de data asta - pentru că voia s-o facă să se îndrăgostească de el. Iar ea nu-şi vindea ieftin pielea şi-şi ascundea cu grijă unele gânduri...

Tresări violent şi-i dădu drumul ca arsă - Octavian tocmai ieşise în hol! Era speriată...

George

Hei! De ce sărise aşa?

... Ah, da! Ea nu ştia că Octavian ştia! Şi cum nu era genul care să-şi pună toate atuurile pe masă, aşa, deodată, zâmbi slab... şi-i dădu drumul:

- Te las să le faci formele, cât schimb câteva cuvinte cu Octavian; OK?

Mm, cât de speriată era! Zâmbi slab şi-i făcu semn că nu va spune nimic despre... ştia ea ce! Scoase hârtiile din veston:

- Şase copii. Toţi vin de la Selgros şi sunt sănătoşi tun.

Se aplecă la urechea ei:

- Cei doi cu steluţă nu ştiu că operaţiile părinţilor n-au reuşit. Pe ceilalţi patru i-am transferat aici pentru că părinţii sunt în operaţii sau în post-operator.

Lucia aprobă scurt şi luă hârtiile. Şi se grăbi să iasă, ca să nu-i lase lui Octavian impresia că era ceva între ei... Oof, cât de copilăroasă era ea uneori!

Veni în uşa dormitorului şi constată că Octavian nu era acolo. Privi lung ochii exotici:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Cum e - linişte şi pace?

Codruţa zâmbea şi aproba... Bun!

- Octavian unde e?
- S-a dus să ducă tava cu micul dejun.

Adică se plimba printre microbi! Aah, o să-i rupă urechile! Se răsuci pe-un călcâi şi ieşi pe palier. Şi întâlni ochii serioşi ai lui Alex...

- Neaţa.
- Neaţa.

Şi-atât - tânărul nu mai spunea nimic, pentru că... pentru că... Apariţia bruscă a lui Victor îl făcu să tresară!

- Neaţa! Trebuie să-ţi spun ceva urgent!

Aa, OK! Se lăsă împins în sufragerie... iar Victor şopti:

- Încă nu i-am dat biletul. Lucia a spus să-l lăsăm să mănânce şi să-i şi priască.

- OK.

Şi-acum ştia de ce Alex îl privise lung, cu seriozitate. Nu intenţiona să se amestece în calculele lor, aşa că nu intenţiona să-i spună el despre băieţelul autist! Ieşi pe palier şi întinse mâna spre el:

- Datele.
- Ce date?
- Ale nevestei şi copilului.
- Nu vreau să ştiu nimic de ei.

Mm... Măiculiţă, ce-i venea să-i ardă un dos de palmă aşa, "ca-n arest"! Se abţinea însă eroic şi-şi jura lui însuşi că nu va întreba nimic despre mama lui... pentru că nu voia să-l scoată de-acolo cu cătuşele la mâini şi să-l trimită cu patrula în arestul Secţiei 7...

- Neaţa, tati!

Octavian! Zâmbi şi-l strânse în braţe:

- Neaţa! Ei, ce vesel eşti azi!
- Păi, da!

Păi, da! La aşa ochi migdalaţi care-i umpleau practic tot timpul... Îl trase în sufrageria Luciei şi-l privi lung, atent:

- Sper că ai fost cuminte...
- Foarte!
- Bun!

Şi-acum îi transmitea din priviri unele lucruri... Băiatul lui devenea mirat... Aprobă încet cu capul, iar Octavian făcu ochii mari şi şopti:

- Şi ce-a zis?
- Nimic.

Şi-acum îl cam tuflise... Hei! Îl prinse de bluză şi-l trase ca să-i şoptească la ureche:

- Mândrele tale pot să zică ceva când le pupi?

Nu; aşa că râdea şi nega grăbit...

- Iar când am terminat de pupat la ea, chiar că n-a mai zis nimic. Acum, am mare nevoie de ajutorul tău.

- OK.

- ... Ea nu ştie că tu ştii. Hai să n-o anunţăm ce ştii tu, OK?

- OK.

- Fă-te că plouă, până te anunţ eu "oficial". Şi faţă de ea, şi faţă de ceilalţi.

- Bine, tată.

Bun! Îi dădu drumul:

- Deci totul e OK aici.

- Da.

- Ai nevoie de ceva?

- Nu. Adică, în fine...

Ce-i? Ce-i trebuia?

- ... Codruţa mi-a spus că mama ei era la fabrică; şi nu ştie nimic de ea...

"Mulţumesc, poker!" Ridică scurt din umeri:

- OK; o să mă interesez. Altceva ce-ţi trebuie?

- Păi... Nimic!

- Bun aşa! Dacă n-ai tu nevoie de-un laptop conectat la net...

- Daa...

Păi da! Că îi stătea mintea numai la fata asta! Iar ea n-avea decât 12 ani - adică "nu se aproba"! Octavian deveni brusc serios:

- Mama unde e?

- La morgă.

- Încă n-au început înmormântările?

- Până nu revine curentul şi telefonia, toate înmormântările sunt stopate. Ca să nu se poată muşamaliza nimic...

Băiatul lui oftă greu:

- Să nu te duci singur. Să mă iei şi pe mine.

- Sigur că te iau şi pe tine.

- ... Bine, tată. Tu mai treci azi pe-aici, nu?

- Ştii bine că da.

- Şi crezi că diseară vii să dormi aici?

De ce-l întreba asta? Băiatul lui se răsuci pe-un călcâi:

- Lasă, uită ultima întrebare! Am fugit la bebeluş!

Ce bebeluş? Se grăbi să-l urmeze... Aa, la Bogdan! Îl aduseseră în 12, lângă Renata. Într-adevăr, Alex nu putea face faţă la doi prichindei iuţi şi puşi pe fapte mari! Iar Codruţa avea grijă de copiii Violetei... Puştoaica lui Teo ridică privirea spre el:

- Nenea, nu-i aşa că tu l-ai găsit pe tati?

Aprobă, pregătit să înfrunte tona de întrebări care va urma...

- OK!

... Şi gata? Atât? Hm... Ieşi şi auzi şi întrebarea următoare:

- Şi chezi că poţi să volbeşti cu bunicii mei, în Italia?

Reveni în uşa dormitorului:

- Da; de ce?

- Păi ca să ştie că melgem la ei!

- Sigur că da! Dar parcă nu le-aş spune acum. Or să fie nerăbdători... Lasă, stai liniştită - că-i anunţ eu, când porniţi spre Italia. Bine?

- Bine.

Ieşi... şi trebui să se oprească din nou:

- Nenea!

- Da.

- Tu te ocupi de centul ăsta, nu-i aşa?

- Nu; Lucia se ocupă de centru.

- Da' tu ne aduci nouă tot ce ne tebuie; nu-i aşa?

Băiatul lui Teo se încruntă scurt:

- Liana, te rog să fii serioasă!

Ei, na! Ridică mâna:

- Stai liniştit. Spune, domnişoară: ai nevoie de ceva?

- Da. Veau un luj.

Un cee? Puştoaica se ridică şi-i întinse un capac de strugurel:

- Enata a mâncat tot luju'. Adu tu altu' aşa ca ăsta, te log fumos!

Luă capacul... iar domnişoara reveni pe mega-pat:

- Mulţumesc.

Mm...

Din păcate, Violeta pleca în Italia, cu familia. Dar cu siguranţă vor face schimb de mail-uri. O s-o roage, înainte ca TIR-ul să se pună în mişcare, să ţină legătura cu Lucia şi s-o îndrume, încet şi discret, prin tainele creşterii şi educării fetiţelor cochete. Privea capacul şi nu-i venea să creadă că o să-l trimită pe 26 să facă rost de un strugurel de-ăla Nivea, cu sclipici şi gust de căpşună...

Se grăbi să iasă pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Mugur zâmbea:

- A cerut strugurel?

- Nivea cu sclipici şi aromă de căpşună. Şi mi-a mulţumit deja, ca să n-o pot da "cotită"...

- Puştoaica e teribilă. Iar Florin e de-o inteligenţă ieşită din comun. Am stat şi eu cu ei, ieri...

Aha... Cum-cum? Păi băiatul ăsta era un Don Juan mai special, sau...? Era nedumerit! Mugur renunţă la râs:

- Strâng voluntarii la şedinţă?

- Dacă a terminat şi Lucia, da.

Şi-acum îşi fuma ţigara în linişte. Alex se sprijinea de peretele de lângă apartamentul 14; şi el fuma, dar nu era deloc dornic de-o discuţie cu poliţistul...

Alexandru

Fuma şi-l privea lung. Şi realiza că bărbatul ăla, poliţistul, ştia ceva. Un secret. Ceva ce nici Lucia nu ştia. Ceva legat de el. Îi ceruse din nou datele familiei lui - şi avusese impresia că fusese cât pe ce să-l plesnească zdravăn! Dacă n-ar fi apărut Octavian...

Chestorul principal nu era genul de om care să accepte refuzuri pe bandă rulantă... şi să nu facă nimic în privinţa asta! După părerea lui, deci, chestorul principal George Mocanu era foarte furios pe el, pentru că nu ştia unde erau Mirela şi Ionuţ Dumitrescu - pe care-i dăduse demult de tot "în lucru"! Erau în 8 august! "Răbda" domnul poliţist să nu investigheze 72 de ore? Ha! Şi cum Adriano era un soi de VIP în branşa lui, se îndoia că apela la ageamii atunci când îşi rezolva problemele personale. Bănuia că Mirela şi Ionuţ Dumitrescu nu apăreau prin nici o bază de date - chestie care-l irita la culme pe chestorul principal George Mocanu...

Ieşiseră cu toţii pe palier. Chiar şi Denisa era acolo! Desigur, Nicolae era lângă Carina - dar ăsta nu era un mare avantaj, pentru că soţii Răduţ erau practic faţă-n faţă... În fine! George aruncă ţigara şi oftă greu:

- E evident, cred, că ceea ce se aude afară nu sunt copiii cu pluguşorul.

Da, era evident.

- Afară se trage de-adevăratelea. Avem deja civili împuşcaţi pentru că nu s-au oprit la somaţie sau nu s-au lăsat legitimaţi. Armata a primit ordine clare - somaţie, foc în aer, foc în plin. Mulţi şmecheraşi şi-au făcut rost de uniforme de poliţie şi legitimaţii false. Iar arme... să fim serioşi!

Evident!

- Aşa că va trebui să instituim o parolă aici. Nu vreau să vă mai expuneţi "din prima" cu lanterna aia în capul scărilor. Stabilim deci o parolă şi-un semn de recunoaştere.

OK! Se grăbi să intre în apartamentul lui - în dormitor. Simţea că venise momentul să-i dea omului ăluia dacă nu un indiciu, atunci măcar o "avanpremieră" a povestirii pe care va trebui totuşi să i-o spună! Chestia aia cu "mafiotul italian mi-a omorât familia" o să sune extrem de fantasmagoric! Şi cum el simţea că nu se putea despărţi nici mort de Vlad...

George

Alex unde se grăbea aşa? Parcă-şi amintise o chestie de-o importanţă capitală... În fine! Reveni la şedinţă:

- Părinţi or să apară tot mai puţini; în schimb, cred că or să vină mai mulţi unchi, mătuşi, bunici...

- Dar pe-ăştia îi verificaţi voi bine de tot în baza de date - nu?

O privi lung pe Denisa şi încercă să zâmbească:

- Sunt tentat să spun că nu, ca să am certitudinea că îi verificaţi şi voi...

Alex se apropie grăbit şi-i întinse... un tricou verde praz:

- Semnul de recunoaştere.

Era serios, sau...? Chestia aia verde avea şi nişte paiete aurii... Tânărul continuă:

- E unicat.

Aha! Da, nevastă-sa fusese şi ea fotomodel... OK!

- OK. Şi parola?

- Beatrice. Nu Beatris, Beatrice.

Pentru a doua oară pe ziua de azi, mulţumea poker-ului... Se întoarse spre ceilalţi voluntari:

- Sunteţi de acord?

Da, bineînţeles că erau de acord!

- Bun. Atunci rămâne stabilit: ori de câte ori o să vrea să intre în scară, patrula va rosti prin staţie formula magică "Patrula către centru". Voi răspundeţi, ei spun cine sunt şi de ce vin... Şi-apoi voi trebuie să vă asiguraţi, cu lanterna, că cel care intră are semnul de recunoaştere şi ştie parola.

- OK.

- În condiţiile astea, staţia va sta în permanenţă pornită. Când rămâneţi fără baterie, unul dintre voi iese cu patrula şi "procură" alta. Dar numai însoţiţi de patrulă, vă rog!

Aprobau toţi de mama focului; îl privea pe Teo, pentru că el era "omul cu idei şi iniţiativă". Şi el aproba. Iar dacă n-ar fi ştiut că tiristul are 35 de ani şi e conştient de faptul că trebuie să-şi crească copiii, n-ar fi fost atât de liniştit! Reveni spre Lucia:

- Vă rog încă o dată să nu ieşiţi din bloc şi să fiţi foarte atenţi la persoanele care intră în scară.

Evident, vor fi foarte atenţi! Ei, nu ea! Ea îl privea şi se întreba când o sărută! Ei bine, o să aibă o surpriză... Zâmbi slab, cu ochii la ea:

- Şi să aveţi mare grijă de copii. Am aflat că ei au doleanţe, necesităţi serioase, iar voi nu le treceţi pe lista cu necesităţi...

Şi scoase capacul de strugurel, care bineînţeles că iscă un hohot general... Nicolae exclamă, printre hohotele de râs:

- Găluşca a mâncat tot rujul!

Aproba încet cu capul, înteţind atmosfera aia de petrecere... Carina probabil că era roşie toată - îşi acoperise obrajii cu palmele, aşa că nu putea decât să presupună că încă nu era stacojie! Şi gata - băgă capacul în buzunarul de la piept, râzând şi el:

- Să nu pierd mostra...

Ptiu, să n-o deoache! Frumoasă era Lucia lui când râdea! Îi veneau idei... Îi venea să se ducă glonţ şi s-o pupe - că el n-avea nici un fel de "emoţie", faţă de oamenii din jur. Numai că ea era şefă aici - şi probabil că doar Carina era mai tânără decât ea. Gestul lui n-ar fi fost tocmai indicat, dat fiind faptul că venise "cu probleme de serviciu"... Aşa că arătă spre apartamentul 14:

- Deci va trebui să mutaţi staţia de-acolo.

- O s-o punem în bucătăria din 13.

Aprobă, zâmbindu-i - că şi ea îi zâmbea! Şi - Doamne! - ce-i venea să se ducă s-o pupe straşnic! Porni spre ea... se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Te iubesc.

Şi-acum aştepta. Ceva. Un semn. O reacţie. O şoaptă. Orice! Ştia că Lucia era extrem de îmbujorată...

Păi să n-o mai chinuie aiurea! Las' că venea diseară - şi-l pupa ea pe săturate! Avea o vârstă - ştia să fie răbdător... Aşa că zâmbi:

- Vorbim!

Avu senzaţia că şoapta ei nu mai fu atât de veselă:

- Vorbim.

Şi-atât; se întoarse spre scări, anunţând în gura mare:

- Nu ieşiţi din scară şi nu vă apropiaţi de geamuri!

Cobora treptele, grăbit...

Simţea că exagerează. El. Azi-dimineaţă, pe la două aşa, o sărutase prima oară. Apoi dormise cu ea-n braţe, după care plecase la serviciu... Şi-acum revenise ca vijelia, o sărutase în bucătăria ei, le ţinuse o şedinţă... Şi-i spusese că o iubeşte - de parcă voia să ştie dacă ea dezvoltase oareşce sentimente pentru el! Nu era totuşi prea mult pentru Lucia? Nu de alta - dar ea fusese *fair play* şi-i spusese-n faţă că nu era vorba decât de singurătate...

Ei bine, nu prea ştia ce să-i spună. Cel mai important lucru, din punctul lui de vedere, era faptul că o iubeşte! Ce să-i spună? Că are ochi frumoşi? Că e superbă când râde? Ce să-i spună? Că o invită la o cafea? Avea sentimentul că, în cazul lor, cuvintele erau inutile. Ba chiar contraindicate! Ei se înţelegeau de minune aşa, din priviri; deci, pe viitor, va încerca să evite alte asemenea momente tensionate.

Ieşi din scară şi-şi aprinse o ţigară: el unul nu simţea nevoia să audă mereu declaraţii de dragoste. Îi plăcea însă să-i spună mereu că o iubeşte; îi plăcea efectul cuvintelor lui asupra ei. Ea însă, uite că se simţea ciudat atunci când ar fi trebuit să-i răspundă verbal. Aşa că trebuia să calculeze bine ce voia să obţină de la ea. Nu de alta, dar era posibil ca Lucia să perceapă cuvintele lui ca pe-un fel de imbold. Şi decât să-l mintă...

Ia uite-l şi pe nea Aurică! Venise pe colţ, chiar lângă blocul cu 10 etaje. Da' ce făcea acolo? Bătrânul începu să râdă:

- Nu e rujată? Nu pot să cred!

Hei! Nea Aurică se grăbi să schimbe subiectul:

- OK. Ai fost la Eduard?

- Am pornit spre el, dar gheneralul mi-a stricat toate calculele.

- Şi ce faci - te mai duci?

- În următoarele cinci minute, pornesc cu băieţii spre el.

- Aşa. Să nu te duci singur.

- Bineînţeles că nu mă duc singur! Ce, sunt nebun?

Nea Aurică nega şi privea lung spre capătul străzii...

- Nu mă duc singur, nea Aurică! Ăştia sunt în stare să mă împuşte doar ca să-mi fure uniforma!

Nea Aurică aproba acum - şi aţintea strada aia cu privirea...

Da' ce vedea acolo, în spatele lui? Se răsuci pe-un călcâi.

Lucia

Aah, ce afurist era! Şi ce... Şi ce prost se simţea ea! Că el îi spunea "te iubesc", şi era evident că el o iubea sincer, iar ea nu putea să spună acelaşi lucru! Că n-ar fi crezut-o el! De fapt, n-ar fi reuşit ea să spună...

Trecea prin sentimente ciudate. Complexe. Oare îl iubea? Sau era doar speriată de gândul că o să rămână iar singură? Greu de spus - pentru că trecea prin stări de îndrăgostită şi nu-i venea să creadă că trecea prin stările alea...

Şedinţa "se spărsese". Voluntarii intrau prin apartamente... Ea se întreba ce gândeau oamenii ăştia despre ea...

Ia să fie ea serioasă! Ia să se ducă să vorbească cu Ludmila!

Intră în apartamentul 13 şi constată că noii-veniţi erau veseli. Se aliniaseră frumos pe canapea, iar Ludmila îi "siropuia" - iar pe ei îi amuza şi poziţia, şi tehnica, şi glumele doctoriţei... Doi dintre ei erau orfani; pentru ceilalţi patru, orizontul nu era extrem de roz. Părinţii vor necesita o perioadă de recuperare, timp în care

greul supravieţuirii cădea pe ei...

Nu - nu se va termina odată cu revenirea curentului. De-abia peste vreo trei luni va putea spune "gata, începe să se termine". Şi cum n-or să poată ţine centrul deschis trei luni...

Ludmila se ridică:

- Şi gata - noii-veniţi sunt siropuiţi, aşa că pot trece la joacă!

O trase deoparte, în bucătărie:

- Cum sunt copiii?

- Foarte OK.

- Bun. Ei când se duşează?

- Păi... chiar acum!

- Şi de mâncat, când mănâncă?

- După duş. Las' că mă ocup eu.

Ieşi şi se ciocni de Teo - şi se grăbi să se dea în spate, pentru că tiristul căra ditamai bateria auto! Mugur îl urma îndeaproape, cu staţia şi antena...

- Gata, şefa! Mergem să mutăm mobila!

Mugur prinse mâneca tiristului şi-l privi lung:

- Da' mai stai puţin! Stai, să ne facem şi noi curaj...

Teo râdea; şi-acum îl apuca de gât şi se prefăcea că-i dă mulţi-mulţi pumni la ficăţei... Bine că măcar ei doi se înţelegeau bine! Denisa şi Nicolae se transformau în pericol social, dacă stăteau unul lângă celălalt cinci minute!

Reveni în apartamentul ei... şi tresări - Denisa o aştepta în bucătărie. Se aşezase la masă şi-o aştepta... Hm! Se aşează în faţa ei:

- S-a întâmplat ceva?

- N-ai mâncat...

- N-am apucat. Dar nici nu mi-e foarte foame.

- ... George a mai spus ceva despre Eduard?

- Nu.

- ... Documentaristul s-o fi întors?

- Da.

- ... Eşti sigură?

- Da. L-a căutat pe George pe staţie, iar asta înseamnă că era prin preajma cortului verde la ora şase jumate.

Femeia din faţa ei se gândea... Ea nu ştia ce să spună... Oftă greu şi se ridică:

- Îl caut eu pe nea Aurică.

- Nu; stai liniştită.

- Da-da! Stau foarte liniştită, după ce vorbesc cu el!

- Te rog să nu vorbeşti cu el.

Da' de ce? Denisa zâmbea slab şi făcea eforturi mari să se ridice:

- Dacă a vorbit şeful cel mare, nu prea se cade să se bage subalternul...

Corect! Denisa se apropie de ea... şi-o prinse de mijloc:

- Auzi? De ce nu l-ai pupat?

Poftim? Ochii căprui erau doar curioşi... Denisa insistă:

- Serios! De ce nu l-ai pupat? Că mă îndoiesc că ţi-a spus secrete militare la ureche!

Evident!... Plecă încet capul:

- Ei... Eraţi toţi acolo - şi...

- Şi?

- ... Şi eraţi toţi acolo!

- Şi-asta te împiedică să-l săruţi?

Aprobă scurt. Denisa clătină încet capul:

- Nu te înţeleg...

- Uneori, nici eu nu mă înţeleg!

- Ce te încurcă? Vârsta lui? Sau vârsta ta?

Zâmbi strâmb:

- Cred că ambele!

Degetul se întinse ferm spre dormitor:

- Fii serioasă! Ai un exemplu concludent în faţa ochilor! O cheamă Renata şi-a mâncat tot ruju'! Auzi?

Fu prinsă de tricou şi trasă zdravăn spre uşă; Denisa îi mârâi la ureche:

- Tu de fapt vrei? Sau nu vrei? Şi cât de tare vrei, dacă totuşi vrei? Că el asta se-ntreabă acum, să ştii! Se duce uşurel către TAB-uri şi se-ntreabă: "oare de ce nu a reaţionat nicicum la «te iubesc»-ul meu?"!

La naiba! Asta aşa era!

Se repezi la dulap şi-şi îmbrăcă bluza de trening "la băţul de chibrit". Verifică pistolul de la brâu, fluierul, legitimaţia... trase elasticul din păr şi-o rupse la fugă pe scări!

Denisa

Ieşi încet din apartament şi se sprijini de perete. După doar o secundă, Mugur ieşi din apartamentul 13 şi-i întinse un pachet cu ţigări:

- De ce-o stârneşti aşa?

- Fiindcă vreau s-o văd râzând de-adevăratelea. Aşa cum a râs azi.

- Cu riscul de a vedea pe altcineva plângând.

Ridică scurt din umeri:

- Lacrimile spală ochii.

Mugur tăcea... Decise să completeze:

- Noi două, de exemplu, n-am avut niciodată conjunctivită. Dar asta-i altă discuţie. Voi mutaţi mobilă azi?

- Da, eliberăm o sufragerie de sus.

- Aa, ce bine! Deci diseară pot să organizez un party acolo...

- Ar fi o chestie! Liana, de exemplu, n-ar refuza invitaţia!

Daa, ştia...

- ... Ce planuri ai?

- Poftim?

- Ce planuri ai, pe termen mediu?

I-auzi! Îl privi lung, mirată:

- De ce vrei să ştii?

- Pentru că mi-ar prinde bine o specialistă în operaţiuni bancare.

Serios?! Tânărul zâmbea cu subînţeles:

- Iar germana nu e obligatorie, dat fiind faptul că am deja o ultra-specialistă în traduceri româno-germane şi invers...

- Îmi oferi un job?

- Da. Unul al dracului de bine plătit.

- Mă îndoiesc că-mi voi schimba locul de muncă.

- Cum ştii tu! Eu doar ţi-am oferit o oportunitate. Oricum, dacă te răzgândeşti...

Şi-acum se buzunărea... şi scotea mobilul:

- Nu vrei să facem schimb de numere de telefon? Că poate te răzgândeşti totuşi...

La urma urmei...

La urma urmei, dacă Eduard decidea să rămână cu Geanina, degeaba se lega ea de şina de tren. Aşa că... Aşa că scoase telefonul şi accesă agenda:

- Deşi să ştii că şansele sunt mici-mici...

- Prefer să lucrez cu oameni pe care-i cunosc.

- Şi vrei să spui că pe mine mă cunoşti!

- Mult mai bine decât pe domnişoara care se va prezenta la interviu.

În fine... Da; putea spune că avea dreptate! Nu de alta - dar ea ar fi putut solicita să fie transferată într-un spital! Cu siguranţă, Mugur ştia deja despre Fabian... Şi despre Nicolae... Presupunea, probabil, şi despre Eduard...

- George ţi-a spus când pleci spre Arad?

- George n-a spus decât că, atunci când rudele mele ajung la primul TAB de pe Şoseaua de Centură, îl vor contacta prompt.

Că n-au încotro - fără intervenţia lor, nu vor putea intra în oraş.

Şi-acum făceau schimb de telefoane. Îşi tasta numărul, un pic încruntată...

- OK. Te sun.

- OK. Şi să nu uiţi că după operaţie urmează convalescenţa.

- Aa, stai liniştită! Abia prin decembrie cred că reuşesc să termin actele!

Serios? Aşa de târziu? Ea se gândise la octombrie... Dar, în fine! Era firma lui, decizia lui...

- O să fie o firmă de consultanţă; n-o să facem niciodată inventarul fizic...

Bufni în râs şi se lăsă scurt spre dreapta. Aa, afurisite erau coastele alea! Şi uite cum el se grăbea s-o tragă spre fotoliul din 12... OK! Se aşeză, dar îşi aminti şi se ridică imediat:

- Mă duc la mine, în 14. Stai acolo cuminte, că acu' apare Lucia şi-ţi rupe urechile!

Se apropia uşurel de uşă...

O s-o sune Mugur mai mult de-o groază! În fine...

Nu mai putea să stea culcată acolo. Nu mai avea stare! George venise, ţinuse şedinţa, îi făcuse să râdă şi-apoi plecase. Fără nici un cuvânt adresat ei în mod special. Fără să-i spună măcar dacă documentaristul ajunsese până la Eduard! Dar...

Lucia

Aah, ce repede mergea omul ăsta! Nu-l mai vedea!

Năvăli afară din scară şi-o rupse la fugă spre colţul blocului. Şi-l văzu în capăt, chiar lângă blocul cu 10 etaje! Chiar în faţa cazinoului! Hei!

Alerga cât putea ea de tare... Nea Aurică, legendarul poliţist care se pensionase în iulie şi pe-al cărui post era ea transferată la Direcţia de Investigaţii Criminale, vorbea cu George - dar o privea lung pe ea...

Ei bine, o să-i spună. Sau poate nu - că oricum George n-o s-o creadă dacă-i spunea că o lua cu leşin numai când se gândea la el! Un "te iubesc" ieşit acum din gura ei ar fi sunat atât de fals!

George se întoarse spre ea... şi ridică mirat sprâncenele. Ce - nu ştia de ce fugea aşa? Ha! Las' că vedea el acuşica! Încă cinci secunde! Patru... Trei... Gâfâi scurt:

- Bună dimineaţa, nea Aurică!

Una...

Un salt scurt, un pas uriaş... frână pe talpă şi mâinile-n faţă! Îl luă de gât şi-l trase spre ea! Aşa! Gata!

Şi-acum nu se mai întreba nimic. Nici el, nici ea. Nici nea Aurică. Nici 26. Nici 40. Nici toţi ceilalţi, care vedeau cum Lucia venise într-o goană, de la centrul pentru minori, doar ca să-l sărute pe şefu'...

George

Uau! Şi ea venise într-un suflet - cam ca şi el. Numai că ea "atacase" direct. Şi uite că acum nu se mai îngrijora pentru părerea celor din jur! Uite că îl strângea în braţe... Iar de data asta era ceva nou. De data asta, Lucia chiar îi arăta motivul pentru care nesocotise ordinul lui direct şi ieşise totuşi din bloc - şi alergase într-un suflet până la el...

Ei bine, da! De data asta o credea!

... Şi uite că n-aveau nevoie de cuvinte...

... Păi asta însemna că gata, reuşise?

... Nu ştia ce însemna; dar venirea ei vijelioasă, saltul, sărutul şi îmbrăţişarea îl cam ameţiseră. Aşa că se pregătea să-i dea drumul - că o prinsese de mijloc, când o văzuse cum sare ca pantera...

Da' de ce să-i dea drumul?

Aah, Doamne!

Lucia

În sfârşit! În ultimele cinci-şase secunde, avusese senzaţia că nu calculase corect şi greşise alergând aşa după el...

În sfârşit! George o strângea cu putere în braţe; şi-o şi ridica acum de la sol, pentru că... Pentru că era fericit? Pentru că obţinuse, în sfârşit, ceea ce voise să obţină?

... Nu mai conta. Le arăta tuturor că da - ei doi erau împreună. Şi le era bine împreună. Momentan, desigur! Deşi ea era sigură că le va fi bine şi mâine, şi peste-o lună, şi peste 50 de ani...

Şi gata! Gata, că nea Aurică deja le ura despre casa de piatră! Şi râdea... Gata!

Puse punct sărutului şi-l strânse tare-tare în braţe... Şi şopti, simţind cum o ia din nou cu ameţeală:

- Şi nu cred că o să pot să spun vreodată asta, pentru că mă ia cu gol în stomac şi simt că-mi vine să leşin...

- Nu pot spune că ţin musai s-o aud...

Serios? Începu să râdă:

- Acum eşti rău!

- Dacă zici tu...

Şi-acum nu prea-i venea să-i dea drumul... Zâmbi slab:

- ... Nu prea-mi vine să-ţi dau drumul.

- Din motiv de...

- Din motiv de gol în stomac şi leşin.

Şi-acum George o lăsa uşurel jos:

- Păi dă-mi drumul, că te ţin eu!

OK! Îi dădu uşor drumul... Ochii albaştri străluceau! George era fericit! Şi tot nu-i venea să creadă că ea, Lucia Florea, reuşise să-l facă atât de fericit! Nu putea să creadă...

- Îţi asigur "retragerea"?

Bineînţeles că George înţelesese de ce-i venea ei cu leşin de la stomac! Începu să râdă, ştiind că era roşie-n obraji:

- Un pic. Cinci-zece paşi...

- OK. Zi-i "pa" lui nea Aurică...

Întoarse capul, râzând:

- Pa, nea Aurică...

Bătrânul râdea, cu ochii la ei... Şi gata - porniseră spre bloc. O ţinea de mijloc; ea îşi cam pierduse curajul... Şi tăceau amândoi... Brusc, George bufni în râs:

- OK! Te mai salvez o dată! Stai cu ochii pe Alex şi fii pregătită pentru orice.

Uau! Chiar că-i citea gândurile! Şi chiar că o salvase din nou! Se grăbi să-l ajute s-o salveze:

- De ce?

- Unu la mână, mi-a cerut să mă interesez de un copil autist de la centrul unde mergea băiatul lui. Iar copilul ăla a rămas orfan. Presupun că e un autist mai special; iar moartea părinţilor înseamnă, de obicei, stoparea terapiei. Din motive financiare. Voluntarul tău are antecedente majore, apropo de motivele financiare care afectează copiii autişti; o să facă urât...

- Am înţeles.

- Încearcă să afli cât mai multe despre el şi ai lui: părinţii şi familia.

- OK.

George o opri şi-o privi lung:

- Ceea ce îţi spun acum, rămâne strict între noi. I-am investigat nevasta şi copilul. Mi-au apărut în Ploieşti, într-un apartament. Nevasta lui, copilul lui, mama lui şi fotomodela italiană la care lucra mama lui au murit în timpul cutremurului. Şifonierul le-a zdrobit capetele.

Adică... Adică...

- Adică cineva le-a făcut felul, cu cel mult 24 de ore înainte de cutremur, şi-a muşamalizat totul prin trântirea mobilei peste cadavre. Chestia cu capul mă duce cu gândul la nişte gloanţe; dar momentan prefer să nu investighez nimic.

Evident! Dacă nu se folosiseră de distrugerile din Bucureşti, era evident că "pila" ucigaşului lucra la Poliţia din Ploieşti! Iar o investigaţie de la Bucureşti ar fi făcut valuri mari...

- Mă îndoiesc că el i-a "executat". Sunt tentat să cred că el a făcut o tâmpenie majoră, iar "păgubitul" s-a răzbunat lichidându-i familia. Nu ştiu ce rol are fotomodela...

Gândul ăla violent împinse automat cuvântul prin corzile vocale:

- Beatrice!

- Da: Beatrice Ioniţă, cu rezidenţă la Milano. Nu ştiu ce rol are ea; dar după ce-am aflat cu ce s-a îndeletnicit el şi după ce şefa lui a venit să-l ceară în căsătorie, presupun că logodnicul fotomodelei nu e român.

Adică... Adică cum? Şefa lui Alex venise să-l ceară în căsătorie? Serios? George zâmbea:

- Nu ţi-au spus despre Bianca-din spate liceu?

Cum-cum? Bufni în râs şi negă - că porecla aia era tare concludentă... Fu strânsă uşor în braţe, iar George şopti:

- Fugi şi investighează-l. Dar discret, OK?

- OK.

Şi-acum sărutul... Mm... Ameţise! Dar rău de tot!

- ... Fugi! Şi ai grijă, OK?

- OK. Pa!

- Pa!

"Şi gata, Lucio, că nu mai aveţi 18 ani! Las' că vine înapoi - şi-l mai pupi tu!"

Bufni în râs şi-i făcu pa-pa. Şi-o rupse la fugă înapoi, spre bloc!

Mm, ce bine se simţea! Denisa avusese dreptate: acum, că toată lumea ştia, parcă nu i se mai părea aşa ciudat...

Ei bine, da. Era îndrăgostită. Lulea! Şi asta nu prea era în regulă, pentru că încă nu-şi desfăcuseră reciproc nasturii de la uniforme iar Octavian probabil că nu suspecta nimic... Oof!

Intră în scară şi anunţă:

- Lucia! Urc!

- Urcă.

Bun!

- Repede.

Cum-cum? Se aplecă şi privi lung printre balustrade. Mugur era extrem de serios... O rupse la fugă pe scări.

George

Şi uite-aşa fugea ea înapoi, în dispozitiv...

Nu pornea înapoi, spre nea Aurică. O privea lung şi aştepta s-o vadă ajunsă în capătul străzii. Şi apoi va mai aştepta 20 de secunde - ca să fie sigur că ajunsese cu bine în bloc. Şi ca să se gândească şi el un pic...

Ei bine, da. Avea senzaţia că reuşise. Sigur, "e drum lung până departe". Dar aşa, ca "început", era bine. El unul considera că "stă bine". După numai 12 ore, stătea bine. Dar momentan erau amândoi la serviciu, unde întotdeauna se înţeleseseră de minune...

Îmbrăţişarea ei spunea multe...

Azi, cât stătuse în centru, observase că "se aflase". Sigur, vecinii Luciei erau discreţi şi binecrescuţi. Şi totuşi, observase zâmbetul vesel al Ludmilei. Cu siguranţă, doctoriţa preluase şi postul de psiholog al tuturor celor din centru. Dar era evident că goana Luciei până la el nu se datora sfaturilor rusoaicei. Lucia nu făcea decât ceea ce voia ea - ceea ce considera ea că e bine să facă. Acum, de exemplu, ar fi putut să-l apeleze prin staţie şi să-l cheme înapoi. Motive ar fi avut destule. Dar ea ştia că microbii se depuseseră pe sol, odată cu ploaia, iar împuşcăturile se auzeau în zone mai "animate" decât străduţa aia meschină. Aşa că ieşise din bloc şi alergase după el...

Gata - cu siguranţă, ajunsese la bloc. În bloc. Se răsuci pe-un călcâi şi reveni lângă nea Aurică. Aştepta cuvintele vesele...

- Mă bucur mult să te văd din nou fericit. Ia spune - porneşti spre Eduard ăla?

Tii, scăpase ieftin! Se grăbi să aprobe şi să pornească spre pod:

- Da; chiar acum.

- Te rog eu mult - încearcă să-l convingi să vină cu tine.

- Nu, nea Aurică.

- Tu nu-ţi dai seama în ce teroare stă copilul ăla acolo!

- Dacă-şi iubeşte copilul, va face ceea ce e mai bine pentru el. Dacă nu...

- ... Nu pot să cred că tocmai tu spui cuvintele astea!

- Dacă el nu vrea cu adevărat să rămână cu Denisa, nu va rămâne cu ea. Şi-ar fi şi mai rău pentru copil, să se despartă de ea după ce-au locuit împreună un timp. Aşa că e decizia lui.

- Dar

- Aşa cum tot a lui a fost decizia de-a ieşi pe poarta de pe Căderea Bastiliei şi-a face stânga. Nu dreapta.

Nea Aurică nu mai spunea nimic. Traversau podul... Rezistase foarte bine podul ăsta. Deşi trecuse printr-un cutremur, plus un trafic infernal, plus TAB-urile şi tancurile şi TIR-urile cu provizii... Ah, da!

- Ţi-am spus ce-a făcut tiristul meu?

- Care, ăla cu Danemarca?

- Da. A adaptat staţia la o baterie auto; aşa că centrul poate comunica cu noi prin staţie.

- Oo, bun! Bun tirist!

- Se pricepe la toate. Iar fetiţa lui ştii ce mi-a spus?

Scoase capacul din buzunar:

- Că Renata, fetiţa de-un anişor şi-un pic a lui Nicolae, a mâncat tot rujul. Şi cum eu sunt responsabil cu aprovizionarea, mi-a dat capacul drept mostră şi mi-a zis "Adu tu altu' aşa ca ăsta, te log fumos!"

Poliţistul lui preferat râdea şi examina "mostra"... Şi-o băgă în buzunar:

- Mă ocup eu de asta, cât eşti tu plecat.

- Lasă, că-l trimit pe 26.

- Nu înţelegi că trebuie să văd cu ochii mei centrul ăsta?

OK! Dacă voia el... Intră în cort doar ca să ia cheile maşinii; 26 şi 40 se ridicară şi-l urmară, fără un cuvânt.

Deci se ducea după Eduard... Nu - n-o să încerce să-l ia pe sus, cu tot cu copil, aşa cum n-o să încerce nici să-l convingă "cu frumuşelul" să plece de la nevastă. Degeaba pleca de-acolo acum, dacă se-ntorcea peste două săptămâni! Ar fi făcut mai mult rău! Nevasta nu uita...

Urcă la volan, porni motorul şi demară:

- Anunţaţi omologii că tranzităm oraşul. Să nu ne-mpuşte vreun puşti neinformat...

Nu de alta, dar în centrul Bucureştiului chiar era prăpăd! Multă marfă, multe bijuterii... Multe ruine, mulţi soldaţi, mulţi colegi de-ai lui Leo... Ah, bine că-şi amintise!

- Scara blocului e supravegheată?

- Bineînţeles!

Bun! Nu de alta, dar nu mai primise veşti despre Leo de ceva vreme. Nici nu se mai interesase de el... Când se întorcea, să nu uite să-şi pună hackerul să-l caute prin bazele de date. Dacă era arestat, trebuia să rămână arestat! Lucia era singură în centru, el tocmai luase patrula lui de încredere şi plecase către celălalt capăt al oraşului...

Alexandru

Bogdan se înţelegea bine cu Renata. Nu se supăra atunci când puştoaica îi examina degetele şi-o pupa "cu mult interes" pe mânuţă. Liana "produsese daune majore" - o transformase pe Renata într-o cuconiţă de pension care îşi tot ungea guriţa cu strugurel şi întindea mâna spre toţi băieţii, ca să-i fie pupată...

Perdeaua se trase scurt iar Carina intră:

- Stau eu cu ei; fugi la mutat mobila.

- Aa, OK!

Se ridică şi... trebui să pupe mânuţa Renatei! Carina era interzisă; bufni în râs:

- Şi sunt sigur că asta-i doar lecţia doi! Liana le ştie pe toate şi i le predă în sistem intensiv...

Ieşi pe palier şi se pomeni în "cercul voluntarilor fumători". Teo, Victor şi Nicolae pufăiau turceşte, alături de Lucia. Începu să râdă:

- Începem mutarea mobilei cu o ţigară?

Ei aprobau, aşa că-şi aprinse şi el una. Fuma mult, în ultimul timp, şi nu era bine...

... Dar de ce nu ziceau nimic? Era îngrozitor de linişte! Se auzea doar murmurul copiilor; era însă ciudat, pentru că ei nu ziceau nimic...

Victor scoase o hârtie şi i-o întinse. O luă:

- Ce-i asta?

- A lăsat-o George, pentru tine.

Serios? O despături...

"Petre e la centru, cu bunica lui, şi e orfan acum."

Adică...

Adică Livia murise. Şi soţul Liviei murise. Petre... Petre era cu mamaia, la centru. Mamaia, din câte ştia el, era pensionată pe caz de boală... Şi nu părea să aibă o pensie de nomenclaturistă...

Petre e orfan acum...

Doamne, Dumnezeule mare! Toată munca lor, tot efortul lor fusese în van! Totul se ducea acum pe apa sâmbetei!

Mototoli scurt hârtia şi-o azvârli spre scări. O azvârli cu ciudă, pentru că totul se ducea pe apa sâmbetei...

- Hei! Ce-i?

Nu putea să-i spună! Lucia îl privea lung, întrebător... Iar el simţea cum i se umplu ochii cu lacrimi... Teo îl prinse de braţ:

- Nevasta şi copilul?

Se grăbi să nege.

- Atunci ce-ai? Ce scrie?

Se smuci scurt şi le întoarse spatele:

- Nimic.

Ludmila ieşi din apartamentul 14... îl privi preţ de-o clipă şi lăsă cutia cu medicamente pe podea:

- Ce s-a întâmplat?

Victor se repezi pe scări, după cocoloşul de hârtie; doctoriţa se grăbea acum spre el... Ridică ambele mâini:

- Lăsaţi-mă-n pace!

Ludmila mârâi scurt:

- Cum să te lăsăm în pace?!

- Uite-aşa! Lăsaţi-mă-n pace!

Şi se grăbi s-o ocolească şi să urce la etajul patru. Se trânti pe prima treaptă... Îi auzea vorbind, întrebându-se ce-l apucase... Victor le citea chiar acum biletul... Iar el auzea... Petre e la centru...

Bufni într-un hohot de plâns şi-şi prinse capul în palme: Petre era orfan! Petre, copilul ăla minunat, plin de energie, care râdea mereu... Petre, puştiul tuns castronel care la cinci ani citea cursiv, mergea la şcoala de muzică şi-şi îmbuna tutorele spunându-i că e frumoasă... Petre pierduse totul! Pierduse părinţii! Pierduse terapia! Petre era pierdut...

Dumnezeu era... Era... Nu se inventaseră încă cuvinte care să-l descrie corect pe Dumnezeu! Şi caracterul lui. Dumnezeu...

De ce unii oameni credeau cu atâta tărie în Dumnezeu? De ce se duceau în celălalt colţ al ţării şi se târau în genunchi în jurul unei construcţii - şi se călcau în picioare ca să pupe nişte cutii şi nişte tablouri? De ce?

Oare Dumnezeu ăsta chiar exista? Iar dacă exista, oare chiar îi ajuta pe oamenii care se înghionteau şi se îmbrânceau şi se luptau să ajungă acolo, în faţă, la cutiile şi tablourile alea? De ce îşi dorea Dumnezeu atât de mult să-i vadă pe oameni făcând asta? De ce îşi condiţiona ajutorul de efortul ăsta? Oare Dumnezeu avea nevoie de credinţa din suflet, sau de forţa şi îndemânarea cu care credinciosul dădea din coate şi se strivea în mulţime, în drum spre altar? La ce-i folosea efortul ăla? Cu ce-l încânta imaginea bătrânilor şi copiilor care leşinau, striviţi la propriu în mulţimea aia compactă?

Şi a naibii să fie ea de treabă! Urcau după el! Ce-aveau cu el? De ce nu-l lăsau în pace? Cineva se aşeza lângă el; şi uite că plânsul ăla nu-l lăsa să le spună din nou să-l lase-n pace...

- Ce-i cu tine, Alex? Cine-i Petre?

Ludmila voia să ştie cine e Petre. El nu putea să-i spună... Nu putea să vorbească despre asta. Nu putea să vorbească despre durerea aia pe care ei n-o simţiseră niciodată...

- Petre e un băieţel autist?

Se grăbi să aprobe cu capul - ca să-l lase-n pace.

- Căruia i-au murit amândoi părinţii?

Aprobă din nou.

- Iar Ionuţ?

Ce era cu Ionuţ?

- Nu ştiu... Poate-ar fi bine să afli totuşi unde e Ionuţ.

Acum negă. Negă din toate puterile.

- ... Petre era prieten cu Ionuţ?

Ei, la dracu! O să insiste aşa până o să-l facă să vorbească! Doctoriţa asta era căpoasă rău! Era eficientă...

Oftă greu şi lăsă capul pe genunchi. Şi încercă să fie cât mai inteligibil, ca să nu trebuiască să repete:

- Petre are cinci ani... şi e aproape vindecat... Răspunde la comenzi... înţelege ce i se spune... e atent... merge la grădiniţă... şi la şcoala de muzică... E aproape vindecat... Are nevoie doar de ABA... ca să recupereze... Şi n-o să mai facă ABA... Nu mai are cine s-o... plătească...

A naibii să fie ea de treabă! Iar dădea într-un acces de plâns! Şi-i auzea pe toţi oftând... Nu-i era greu să-şi imagineze ce era acum în sufletul bunicii lui Petre... Ea îşi pierduse şi băiatul, şi nora... Şi-acum era la centru, cu Petre, şi se gândea că va trebui să inventeze ea programe - şi să presupună că erau bune pentru nepoţelul ei. Dar dacă Livia nu mai era, să le scoată de pe internet...

Ludmila îl trase uşor spre ea:

- Hai, linişteşte-te! Sunt sigură că or să găsească ei o cale!

Ce cale să găsească oamenii ăia? Cine dracu mai făcea sponsorizări acum, după...

Sponsorizări! Ridică grăbit capul şi-l privi lung pe Nicolae:

- Te rog, sponsorizează-l pe el!

Juristul nu avu nici o reacţie. Era palid ca lămâia, iar seriozitatea parcă i se împietrise pe chip! Lipi palmele, în tentativa de a-l convinge cumva să-i fie milă de copilul ăla:

- Te rog! E un înger de copil! Şi chiar are şanse să recupereze! El nu e aşa ca Ionuţ - e mult mai avansat! E aproape vindecat! Trebuie doar să recupereze! Te rog din suflet - ajută-l pe copilul ăsta!

Lucia prinse braţul lui Victor şi-l trase spre etajul doi - moment în care Nicolae rosti, cu fermitate:

- Stai liniştit - o să-l sponsorizez pe Petre.

Sigur? Sigur îl sponsoriza pe copilul ăla? Lucia se grăbea să-i

îndrume pe toţi spre palierul lor; el nu-şi putea lua ochii de la singura persoană capabilă să facă o minune... şi care tocmai fusese trasă spre etajul trei şi cobora treptele... Ludmila se ridică şi ea:

- Linişteşte-te, OK? Toate se rezolvă pe lumea asta! Linişteşte-te...

Aprobă şi lăsă capul pe genunchi: gata, o luase razna...

Foşnetul se apropie; Lucia se aşeză în locul Ludmilei. Îi recunoştea adidaşii... Poliţista îşi aprindea o ţigară...

De ce nu cobora şi ea? Chiar credea că-i ardea de discuţii psihologice? Chiar credea că o să poată vorbi despre Petre şi despre terapie? Sau îşi închipuia că voia să vorbească despre Ionuţ?

Nicolae

Oftă greu şi-şi aprinse altă ţigară. Era încruntat rău... Ludmila îl bătu uşor cu palma pe umăr:

- Stai liniştit, că o să-şi revină.
- Şi crezi că asta o să-l ajute cu ceva pe Petre?
- Lasă-l pe Petre! Sunt mii de copii în situaţia lui!
- Dar el e aproape vindecat.
- Autismul nu se vindecă.
- Ştiu.
- Şi-atunci?
- Autiştii se pot integra printre oamenii normali.
- Asta aşa e. Dar durează ani în şir...
- Ştiu.
- ... Şi crezi că poţi să-l sponsorizezi?
- Da.

Ia uite-o, ce uimită era! Zâmbi slab:

- Şi-o să-i sponsorizez pe-amândoi.

Acum erau toţi uimiţi! Nu se mai căznea însă să le explice că un om care-şi punea centrul la dispoziţie nu numai pentru copiii în tratament, ci şi pentru familiile lor, o să aibă grijă să drămuiască bine mia aia de euro. Altceva îl îngrijora acum...

Stinse ţigara şi intră în apartamentul 12. În dormitor. Se aşeză lângă Carina. Se simţea privit; el o privea lung pe Renata, care dansa de mama focului cu ochii la Liana...

- ... Ce s-a întâmplat? Pari îngrijorat...

O trase în braţele lui şi-i şopti la ureche:

- Cred că m-ai învăţat cu năravul.
- ... Mă tem că nu înţeleg.
- M-ai lăsat să iau eu majoritatea deciziilor. Şi tocmai am realizat că am luat decizii fără să te consult.
- Ei, lasă! Stai liniştit!
- Nu stau deloc liniştit. Nu-i în regulă, chestia asta cu deciziile.
- Ba e foarte în regulă, pentru că tu iei mereu deciziile corecte!

Şi-i zâmbea cu satisfacţie, pentru că-i dăduse un răspuns "KO" după părerea ei... Oftă greu şi-o ridică - şi-o duse în bucătărie, pentru că nu putea vorbi deschis de faţă cu copiii ăia...

Ochii albaştri îi examinară chipul preţ de-o secundă; Carina se încruntă:

- Hei! Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?
- ... I-am promis lui Alex că-i sponsorizez tratamentul copilului.
- Aşa; şi?
- Şi nu e bine.
- Ba e foarte bine.
- Ideea în sine e bună; nu e însă deloc OK faptul că nu te-am întrebat ce părere ai despre asta.
- Nu-i nimic - mă întrebi acum!

O prinse cu fermitate de umeri:

- Nu, Carina! Nu e deloc OK! Faptul că m-am obişnuit să fac după cum mă taie pe mine capul, fără să mă consult în prealabil cu tine, nu e deloc OK!

Logodnica lui oftă greu... şi ridică din umeri:

- Aşa e. Nu e deloc OK. Dar de data asta te iert. Acum putem depăşi momentul ăsta stupid?

Poftim? Carina se grăbi să-l lămurească:

- Toate discuţiile despre bani sunt stupide.
- Şi necesare totodată.
- Şi necesare. Aşa că hai să facem discuţia despre bani.

Şi punea mâinile-n sân, îmbufnată... Trebuiau să discute şi despre asta, nu? Că doar erau o familie! De sprijini de dulap şi încercă să-şi mai destindă puţin încruntarea aia:

- Eu câştig 3.000 de euro la BCR.
- Eu câştig vreo 500 la Romtelecom. Dar cum nu se ştie ce vor decide partenerii greci acum, după cutremur...
- Probabil că vor vinde Romtelecomul.

Ce, era mirată? Zâmbi slab:

- Dă-ţi seama cât cablu ar avea de-ntins pe sub pământ şi prin noile blocuri! Şi cum Grecia e în pragul falimentului...
- Deci, probabil că eu nu voi mai câştiga nimic...

Şi era şi mai îmbufnată, pentru că tocmai realizase cum o să rămână ea pe drumuri... Se grăbi să continue discuţia:

- Mie BCR-ul o să-mi mărească salariul cât de curând. După aşa dezastru, piaţa creditelor o să sară-n sus. Guvernul va acorda facilităţi, creditarea o să ţâşnească ca din puşcă, dezvoltatorii or să se bată să dezvolte ansambluri rezidenţiale - că doar s-au eliberat nişte loturi de teren în centru... Iar Mihai mi s-a părut destul de zdruncinat de cutremurul în sine. Oricum, şefii austrieci vor face eforturi mari să mă păstreze - pentru că sunt bun, am vechime mare la ei, ei au încredere în mine şi vor fi asaltaţi de cereri de creditare. În plus, mare parte din absolvenţii din provincie se vor întoarce în provincie, pentru că Guvernul îi va momi cu case...

Carina evita să-l privească... Zâmbi slab:

- Iar eu îmi voi condiţiona rămânerea la ei de angajarea ta la departamentul de marketing.

Ia uite-o ce uimită era! Reveni la problema lui:

- Eu zic să cumpărăm totuşi apartamentul cu trei camere.
- OK.

Oof! Era supărată... O cuprinse uşor cu braţele şi şopti:

- Uite cum mă gândeam eu să facem... Imediat cum revine curentul, mă duc la serviciu şi negociez rămânerea mea la ei. O să le cer să te transferi la ei; ei n-or să zică nu, pentru că au nevoie de mine... Şi cu siguranţă vor avea nevoie şi de tine. Dar n-o să le spun nimic despre planul nostru; şi-o să am grijă ca tu să nu ai clauză în contract... Ca să mergem cât mai repede la maternitate...

Carina îl îmbrăţişa chiar acum... Ce bine era! Ar fi stat aşa o veşnicie! Logodnica lui se grăbi să adauge:

- Iar mama o să aibă grijă de amândouă Găluştile, pentru că eu o să
- Pentru că tu o să ai mult de învăţat... Pentru că la facultate nu te las eu să renunţi...

Da; aproba. Era OK aşa. Se grăbi să revină la discuţia despre banii familiei lor:

- Şi cum BCR-ul finanţează şcolarizarea salariaţilor, o să-ţi rămână salariul neciuntit. Pentru apartament, vreau să iau un credit. Ca angajat al lor, am dobândă preferenţială; în plus, cutremurul ăsta mi-a demonstrat cât de utili sunt banii albi pentru zile negre. Tu ce zici - să-l luăm cu credit?

Carina aprobă din nou.

- OK. Tu ce crezi - ne putem descurca cu 2.000 de euro pe lună? Că atâta ne-ar rămâne...
- Eu cred că putem să şi economisim!

"Eu luasem în calcul prăbuşirea blocului părinţilor tăi şi pierderea garsonierei!" El era precaut şi se gândea la ce era mai rău...

- Şi-atunci, tu ce zici? E OK dacă donăm 1.000 de euro pentru băieţelul lui Alex?

Da, era OK. Aproba.

- Deci pot să-i spun că sponsorizarea "rămâne în picioare"!

- Da.

Şi-acum parafau înţelegerea aia cu un sărut... Începu să râdă, privind lung zâmbetul ei:

- Şi zău că nu înţeleg de ce nu-ţi plac discuţiile despre bani! Mie mi-a plăcut discuţia asta! Mi s-a părut... simpatică!

Carina nu mai spunea nimic... O conduse spre uşă, spre dormitor... şi-o opri:

- Mă feresc să stau prin preajma Renatei pentru că trebuie să mărşăluiesc prin tot centrul. Şi mi-e frică...

- Stai liniştit, bine?

- Să-mi spui dacă vrea cu mine. Dacă mă caută, să-mi spui!

- Ba vin şi te iau pe sus!

Aşa! Aşa era perfect! Îi mai fură un sărut şi-o lăsă să intre. Şi reveni pe palier - presimţea apropierea unei discuţii cu Alex.

Tânărul din apartamentul 13 nu era nici profitor, nici nebun. O să vină să-şi retragă rugămintea. Ba chiar era tentat să creadă că va renunţa şi la sponsorizarea băiatului lui! Ştia că Alex "o s-o ţină pe-a lui"; era liniştit din punctul ăsta de vedere, pentru că George avea toate datele de identificare ale medicului...

Ludmila îl privi lung, un pic speriată; aprobă, zâmbind, iar doctoriţa oftă uşurată şi-şi recuperă cutia cu medicamente:

- Ia să văd eu ce mai face capul lui Mugur! Muuguureee!

- Absent!

Daa, era foarte absent! Bărbatul de pe fotoliu râdea şi se lăsa controlat...

Alex nu era pe palier. Nici Lucia. Probabil că încă mai discutau sus, la patru. Nu-i nimic! El unul nu se grăbea! Aveau tot timpul să mute mobila! Copiii ăia din centru nu vor pleca prea curând.

Gâjâitul staţiei îl sperie rău!

- Patrula! Vin cu trei persoane!

Mugur luă microfonul şi apăsă butonul:

- Vă aşteptăm.

Auzi scârţâitul uşii blocului; Mugur se grăbi să se apropie... Se aplecă uşor şi constată că paietele alea de pe maieul verde praz erau foarte eficiente!

- Beatrice!

- Urcă!

Cine era?... O uniformă de poliţie... urmată de două perechi de blugi şi-o fustă bătrânească. Iar asta însemna trei copii... Sau doar doi? Rămânea de văzut! Oricum... Şopti încet, spre Mugur:

- S-o chemi tu pe Lucia.

- OK.

Intră în apartamentul 15 şi se aşeză pe fotoliul din hol. Aştepta. Ştia că erau sus, în capul scărilor...

Lucia

Se auzise uşa de la parter şi aproape imediat parola. Numele ăla îl făcuse pe Alex să ofteze greu...

Nu scoseseră un sunet - nici el, nici ea. El probabil că se gândise la băiatul lui, sau la Petre. Ea se tot gândise cum să-l facă să spună "unde erau nevasta şi copilul". Şi nu găsise răspunsul la întrebarea "să-l stârnesc să spună unde e mama lui?". Nu de alta - dar dacă Alex ştia că mama lui murise, însemna că avea o legătură cu moartea lor. Şi parcă nu voia să rişte o confirmare...

Mugur anunţă scurt:

- Lucia! Avem părinţi!

- Imediat!

Stinse ţigara şi şopti, privindu-l lung:

- Ştiu că e dureros tot ceea ce se întâmplă acum. Toţi copiii ăştia de-aici trec printr-o dramă. Şi pentru toţi copiii ăştia există o rezolvare. Aşa cum există o rezolvare şi pentru Petre... şi pentru băiatul tău...

Şi uite că nu schiţa nici un gest...

- Ionuţ e copil. Şi e bolnav. Nu cred că-i este bine acolo unde e acum. Cred că-şi dorea să fie acasă, într-un mediu familiar lui. Cred că locul lui era ori aici, cu tine, ori la centrul doctorului. Şi cred că băiatul tău nu merită să-l pedepseşti aşa şi să-l alungi doar pentru că e bolnav.

Nu - nici un gest, nici o schimbare a mimicii...

Se ridică şi coborî treptele. Şi le zâmbi - nu erau părinţi, ci... doi unchi şi-o bunică. Spera că fiecare va lua câte-un copil...

Alexandru

Într-un fel, Lucia avea dreptate. Ionuţ nu împlinise încă cinci ani; şi era şi bolnav. Dar aşa judeca un om pe care comportamentul lui Ionuţ nu-l atingea nicicum. Pentru el, tatăl lui, răceala şi absenţa propriului copil provocau o durere pentru care nu se inventase încă o scală. Iar dacă Dumnezeu decisese...

Lui Ionuţ îi era mai bine acum. Se gândea la bietul Petre... Oare întreba de maică-sa? Sau de taică-su? Din câte înţelesese el, Petre îşi petrecea ziua la grădiniţă şi cu mamaia; seara, Livia îl ducea la mama ei acasă, unde familia lor ocupa o cameră. Oare atunci când venea seara, Petre se întreba unde era mami? Şi de ce nu venea "de la serviciu"? Oare Petre...

Oare ce greşeli majore făcuse mamaia lui Petre în viaţă? Oare omorâse pe cineva? Oare chinuise pe cineva? Minţise? Preacurvise? Dumnezeu îi luase băiatul şi-i lăsase nepoţelul. Unicul nepoţel. Care era bolnav şi care acum nu mai avea bani pentru tratament...

Oare unde era Dumnezeu? Nu putea crede că Dumnezeu ăla putea fi chiar atât de câinos! Totuşi - chinuia atâta lume! Atâţia adulţi! Atâţia copii! Atâtea animale! Dumnezeu chiar n-avea suflet? N-avea compasiune? Ce se întâmpla cu Dumnezeu? Ce voia Dumnezeu? Voia s-o vadă pe bunica lui Petre punându-şi basmaua, urcându-se într-un tren şi ducându-se la o mănăstire de lângă Baia Mare, pe care s-o înconjoare de n-şpe ori în genunchi? Voia s-o vadă sfârşită de puteri, îmbrâncită şi smucită şi lovită din toate părţile de masa compactă de oameni, în drum spre cutia cu trei oase şi pozele alea înrămate frumos? Asta-l îmbuna pe Dumnezeu?

O luase razna...

Îşi şterse scurt lacrimile: gata! Era momentul să-şi revină! Făcuse o gafă impardonabilă faţă de Nicolae - şi trebuia s-o îndrepte! Se grăbi să coboare treptele şi se opri în faţa lui Nicolae:

- Te rog să mă ierţi. N-am dreptul să comand aşa peste banii tăi.

- Stai liniştit.

- Am fost furios când am aflat şi nu m-am

Bărbatul de pe fotoliu se grăbi să-l întrerupă:

- Stai liniştit, te rog. Am discutat şi cu Carina şi am stabilit amândoi că 1.000 de euro va fi sponsorizare; tu decizi cum şi la câţi copii se împarte suma asta. OK?

Se grăbi să nege:

- Nu-nu! O să aveţi nevoie de banii ăştia. Cine ştie în ce stare e blocul Carinei şi cum o să treacă blocul ăsta prin atâtea replici! Iar părinţii ei şi-au pierdut deja casa şi tot ce-au avut în ea!

- Alex, să ştii că

Acum îl întrerupse el pe Nicolae:

- În plus, presimt că Renata n-o să rămână prea mult timp singură la părinţi. Iar fetele alea de la cabinetul medicului Naghiu or să lucreze benevol măcar două-trei luni! Şi statul

- Statul o să facă rahatul ghem, crede-mă!

- Statul o să facă ceva.

- O să facă centre de-astea pentru minori. Centre permanente. Multe!

- Indiferent ce face statul, voi aveţi viaţa voastră. Iar Ionuţ nu se mai întoarce, aşa că...

Bărbatul de pe fotoliu se ridică şi-l bătu scurt pe umăr:

- Bine! Fie ca tine!

Perfect! Răsuflă uşurat şi se lăsă condus spre palier... Iar Nicolae îl bătu din nou pe umăr:

- Sunt un jurist bun. Al dracului de bun!

Probabil! Nu se pricepea la jurişti şi habar n-avea ce făcea omul ăla la serviciu...

- George are datele medicului. Eu sunt jurist şi ştiu multe cuvinte, pe care le aranjez astfel încât să obţin mereu ceea ce vreau. În concluzie, o să "tratez" direct cu medicul.

Poftim? Se încruntă scurt, dar Nicolae începu să râdă:

- Şi sunt sigur că ştie el cum să facă mai departe! Şi cu tine, şi cu mamaia lui Petre!

Hei! Dădu să riposteze, dar fu din nou bătut uşor pe umăr. Nicolae râdea de-a binelea; el constata că rămăsese fără replică...

Juristul reveni în apartamentul 15 şi intră în bucătărie. Violeta îl întreba de ce râde, el spunea că tocmai îşi confirmase faptul că era un jurist al dracului de bun... Şi-acum se oferea să refacă el stocul de PET-uri cu ness. Violeta n-avea nimic împotrivă... Ludmila trecu pe lângă el, cu un băieţel de mână. Se aplecă un pic...

După copilul ăsta venise unchiul dinspre mamă. Maică-sa era în Spania, iar taică-su... "E la spital". Şi-avea o mutră lungă când spunea asta, semn că da, tatăl băieţelului era la spital - dar la subsol, la morgă. Copii chinuiţi... Bătuţi de soartă...

Oftă greu şi intră în apartamentul 14, în bucătărie. Voia să fie singur câteva minute; voia să se gândească...

Nicolae o să-l viziteze pe medicul Naghiu. O să-i spună care era problema. Medicul se va bucura mult să constate că încă mai existau oameni cu suflet mare şi-i va mulţumi, în numele celor doi copii pe care voia să-i ajute. Şi abia după aceea va rosti "Dar..." şi-i va spune că Ionuţ nu mai venea la centru. Că sunase tatăl lui şi-l anunţase că Ionuţ plecase în Republica Moldova, împreună cu mama lui. Şi-apoi o să-i spună că, dacă voia să renunţe la ideea sponsorizării lui Petre, îl înţelegea... Probabil că Nicolae va voi să renunţe; dar era un om extrem de special şi probabil că medicul îl va aduce pe Petre în birou... Şi 500 de euro erau buni. Pentru Petre, fiecare leu era bun acum. De 500 de euro, băieţelul ăla ar fi putut să facă 40 de ore de ABA. Câte două ore pe zi, de luni până vineri. Şi mai lucra şi mamaia cu el... Copiii de la grădiniţă îi asigurau cele patru ore zilnice de socializare...

Petre avea o şansă. Dacă Nicolae o să-l sponsorizeze, Petre va recupera. Aşa că el se simţea oarecum... mulţumit. Împăcat. Simţea, în clipa asta, că făcuse un lucru bun - şi o ajutase şi el pe femeia aia care-i adusese jocurile şi programele de terapie... şi-i dăduse atâtea sfaturi bune... Măcar încercase!

Ieşi din apartament şi-l privi lung pe Mugur:

- Unde-s băieţii?

- ... De ce?

- Păi nu mutăm mobila aia?

- Aa, stai! Că mai durează...

Da? Da' de ce? Paşii coborau... Aa, aduceau apă caldă de pe bloc! Ia să-i ajute şi el! Nu de alta - dar parcă nu voia să redeschidă discuţia cu Nicolae. Se simţea prost faţă de omul ăla, deşi simţea că îi făcuse lui Petre un bine...

Lucia

Gata - cămaşa ei de uniformă era din nou curată. Pantalonii îi desprăfuise uşor; dar cămaşa trebuise s-o spele, pentru că era august... O agăţă de funie şi ieşi din baie. Şi înlemni, pentru că ceea ce vedea în dormitor îi tăiase răsuflarea!

Florin şi Liana jucau cărţi. Lângă ei, pe mega-pat, Renata şi Bogdan erau foarte ocupaţi cu nişte cuburi mari, din buret. Iar în partea cealaltă a mega-patului, profitând de faptul că stăteau cu spatele la cei patru preşcolari, Octavian tocmai o pupase pe Codruţa pe obraz! Iar ea tocmai se înroşise toată! Şi uite că nu-l pălmuia - şi nici nu se grăbea să se ridice de-acolo! Codruţa râdea şi dădea repede-repede paginile enciclopediei! Octavian râdea şi el şi nu privea pozele, ci obrazul roşu ca roşia...

Închise uşa băii. Sonor. Ochii albaştri se ridicară prompt... Ştia că o vedea prin perdeaua aia; aşa că profită de faptul că Codruţa era prinsă de imaginile din enciclopedie şi ridică un deget, privindu-l lung...

Gata. Acum se cuminţise. Acum era şi el vişiniu şi nu mai râdea chiar deloc! Acum studia şi el enciclopedia. Şi probabil că nu-şi va mai permite nici măcar să-i întâlnească fetei ăleia mâna, accidental, pe aceeaşi carte! Octavian încerca să continue discuţia, în timp ce mintea lui se întreba dacă va fi pârât...

Se îndepărtă încet de uşă şi intră în bucătărie. Unde era fişa Codruţei? Căuta... Aha! Ia s-o citească ea încetişor, aşa...

Violeta

Tresări şi scăpă lingura din mână - hei! Ce se auzea acolo, sus? Vocile râdeau... Aha! Teo tocmai spunea ceva despre cartofi! Iar asta însemna că unul dintre ei scăpase un obiect greu, care-ar fi făcut daune mari dacă pica pe piciorul vreunui voluntar! Recuperă lingura şi gustă sosul. Şi se declară mulţumită - prânzul era gata.

Paşii se apropiară iar mămica ei şopti:

- Centrul e foarte bine.

- Bun! Ei, dacă sunt aşa cuminţi, atunci eu zic să nu scăpăm sarea-n bucate.

Şi râdeau amândouă... Ea umplea chiuveta cu apă şi aştepta... Mămica ei şopti:

- Lucia e fericită acum. Şi e mult mai liniştită!

- Momentan. Diseară se va nelinişti.

- Ştiu - şi mizez pe Teo şi staţia lui...

Clătină încet capul:

- Nu te amesteca în asta. Sunt majori, sunt vaccinaţi, se cunosc de câţiva ani buni...

- OK. Vreau să te întreb ceva.

- Întreabă-mă.

Şi-acum venea s-o întrebe la ureche...

- Crezi că Denisa pleacă azi din centru?

- Da. Categoric.

- ... Eşti foarte sigură de asta...

- Vin părinţii ei, să o ducă la spitalul din Arad.

Nu mai spunea nimic...

- ... Crezi că Alex e un tată bun pentru Vlad?

Acum aprobă scurt cu capul.

- ... Crezi că e bine să-i spun asta şi Luciei?

- Ştie deja asta.

- Dar nu-l ajută nicicum.

- Are ordin să n-o facă.

- Şi-atunci, n-ar fi mai bine să vorbesc cu el?

- Cu generalul principal?

Iar tăcea... Prefera să spele vasele alea şi să nu mai discute. Vorbiseră despre tot palierul - mai puţin despre ei. Şi nu accepta nici moartă ideea că mămica ei voia să mai rămână în România! Nu-nu! N-o lăsa să stea aici! Mămica ei va veni în Italia! Ce să facă ea aici? Aveau nevoie de ea în Italia! Nici nu concepea...

Parcă ghicindu-i gândurile, mama ei ieşi...

Abia aştepta să-şi scoată steriletul! Nu mai avea răbdare! Deşi ştia că vor pleca într-o ţară a cărei limbă n-o ştia, despre care nu ştia mare lucru, unde trebuiau s-o ia de la capăt cu toate... Unde vor fi doar nişte musafiri, veniţi din ţara aia de unde veneau şi hoţii şi cerşetorii care invadaseră deja străzile. Vor trebui s-o ia de la zero, pe teritoriu străin, printre oameni ostili... Şi totuşi, ea se gândea să se ducă la baie chiar acum şi să tragă de firele alea. Nu mai avea răbdare! Un bebeluş...

Oare ce-o să fie - fetiţă sau băiat? Oare ce-o să spună Liana, dacă era băiat? Oare cât de disperat va fi Florin, dacă o să fie fetiţă? Şi oare care erau şansele să fie gemeni? Fetiţă şi băiat? Oare s-ar fi putut ea descurca, dacă erau gemeni? Nu ştia...

Oricum, un lucru era sigur - o să nască înainte de revelionul viitor. Asta era certitudine! Cutremurul schimbase totul...

George

Oftă greu şi urcă la volan. 26 privea lung prin parbriz; de pe bancheta din spate, 40 probabil că încerca să respire uşor de tot, să nu se audă... Întoarse capul şi-l privi lung; şi cum bărbatul ăla nu se clintea din poartă, răsuci cheia...

Nu, nu venea cu ei.

Demară.

Nu spuneau nimic. Ascultau radio-ul, care transmitea ştiri jenant de vechi. Băieţii lui nu asistaseră la discuţie, dar cu siguranţă ştiau ce căutaseră ei în celălalt capăt al oraşului. Şi cum Eduard rămăsese în poarta casei, ei tăceau mâlc...

Trebuia să ia o hotărâre. Pentru binele femeii ăleia, el trebuia să se gândească foarte bine... şi să decidă cum era mai bine pentru ea.

Ura chestia asta. Ura să ia decizii în locul oamenilor. Ura să le influenţeze vieţile. Numai că femeia aia trecuse prin atâtea nenorociri, încât simţea nevoia s-o protejeze cumva de alte nenorociri. Şi de veştile proaste. Era rănită... îi murise băiatul, iar bărbatul era foarte fericit alături de noua lui familie. Ca o încununare a acelor nenorociri, ea stătea de trei zile şi trei nopţi pe acelaşi palier cu chiotele fetiţei lui...

Apariţia Audi-ului cu girofar în faţa porţii stârnise agitaţie în curtea aia. Evident, Eduard nu-l cunoştea; dar venise imediat la poartă. Iar el îl aşteptase şi observase cum bruneta obeză se încruntă, iar piciul blond de la masa din curte se face imediat mic-mic pe scaun... Se prezentase cu numele întreg, gradul şi funcţia; şi apoi îl anunţase, foarte încet, că vine din partea Denisei. Preţ de-o clipă, citise bucurie pe chipul lui; dar bărbatul ăla pălise şi se fâstâcise îngrozitor. Atunci îl anunţase că nea Aurică îl informase apropo de situaţia lui familială, aşa că îi propunea să discute în curte, între patru ochi... şi să găsească împreună o explicaţie pentru prezenţa lui acolo - una foarte plauzibilă pentru urechile nevestei. Fusese imediat poftit la masa din curte; Eduard îi spusese lui Armand să se ducă în casă, să se joace, dar băiatul alergase spre bucătăria de vară. Obeza venise şi ea, zâmbitoare şi amabilă, şi încercase să afle cărui eveniment major îi datora vizita lui; îi spusese că era în legătură cu cele două magazine pe care le aveau, iar ea îl anunţase că deţinea 50% din afacere şi se aşezase la masă. Eduard o privise lung... şi trebuise să-i spună unele lucruri nu foarte "drăguţe" pentru a o vedea intrând în casă. Însă rămăseseră până la urmă singuri. Aşa că oftase...

Îi spusese că Denisa fusese rănită în timpul cutremurului. Îi spusese despre coastele rupte şi despre centru. Şi-apoi închisese subiectul ăla cu "În rest, m-a rugat să tac şi să ascult. Şi să-i spun ceea ce aud." După care cedase - şi se grăbise să-i spună că Denisa era acum un fel de voluntară într-un centru de copii, împreună cu ceilalţi vecini. Se simţise obligat să-i menţioneze şi pe Nicolae, Carina şi Renata... Şi îl anunţase şi pe el că părinţii ei se îndreptau deja spre Bucureşti, cu intenţia de-a o duce la Arad, unde aranjaseră deja internarea şi operaţia de urgenţă. Şi-apoi îşi aprinsese o ţigară. Şi tăcuse. În momentul ăla, Eduard începuse să vorbească...

Când începuse cutremurul, ei - el şi Armand - se pregăteau să pornească spre Denisa. Năvăliseră afară din casă, iar el se dezechilibrase şi-şi scrântise glezna. Rămăsese în curte; îl pusese pe Armand să-l tragă tare de tot de picior, iar părerea lui era că avea nevoie doar de calmante şi nişte creme care să-i ajute glezna să se desumfle. Îi şi arătase piciorul umflat... În fine! După ce descoperise că BMW-ul era inutilizabil, decisese să rămână în casa aia. Iar prima replică făcuse daune mari... Pe 6 august, seara, casa se prăbuşise pe jumătate; atunci îşi bandajase strâns piciorul, prinsese bine mânuţa băiatului în mâna lui şi-şi făcuse curaj să pornească spre unul dintre centrele pentru sinistraţi. Cel mai apropiat fusese cel din curtea spitalului Grigore Alexandrescu; numai că nu era de stat acolo. Îl credea, pentru că ştia starea fiecărui centru din oraş... Plecase cu Armand spre Dorobanţi; constatase că accesul pe Ştefan cel Mare era interzis şi pornise pe Calea Dorobanţilor. La centrul de sinistraţi din Piaţa Dorobanţilor nu-i primise, aşa că...

Aşa că decisese, împreună cu Armand, să pornească spre Geanina. Aşa o chema pe individa aia obeză, Geanina. Armand acceptase ideea aia doar pentru că Geanina nu locuia la bloc... Armand se speriase rău; mai ales că trebuiseră să traverseze tot oraşul noaptea - iar el crescuse practic la ţară, într-un sat în care cel mai "măreţ" eveniment al săptămânii era seara dansantă de la căminul cultural sau furtul găinii vecinei din capul satului... Iar de murit, murea cel mult un moşneag pe an...

Pe 7, dimineaţă, reuşiseră să ajungă la casa părinţilor Geaninei. Ea se bucurase să-l vadă în cadrul porţii. Iar când îl văzuse pe Armand, zâmbise şi-şi imaginase că bărbatul ei salvase un copilaş! Îl întrebase cum îl cheamă; puştiul răspunsese prompt cu numele întreg, iar ea se albăstrise instantaneu... iar copilul o întrebase: "Tu eşti nevasta lui tati?"...

Socrii nu voiseră să-i primească. Persoanele alea care făcuseră perdelele de la geamuri să se mişte uneori uşor fuseseră de părere că individul ăla şi copilul lui din flori ar trebui azvârliţi în stradă. Dar Geanina îl întrebase ce-are de gând; şi cum Armand nu suporta nici măcar noţiunea de bloc şi era obosit şi înfometat, cum el simţea că glezna o să-i explodeze în curând, îi spusese că el nu-şi doreşte altceva decât o familie. Ea îi confirmase faptul că şi ea îşi dorea o familie...

Şi de-asta îl găsise el pe Eduard la Geanina... În clipa aia, el stinsese ţigara şi scurtase povestirea. Îi spusese că trebuie să se întoarcă în dispozitivul din capătul blocului Denisei şi că are două locuri libere în maşină. Aşteptase... Eduard îşi acoperise faţa cu palmele; şi-apoi trecuse scurt mâinile prin păr şi mârâise printre dinţi "O s-o sun, imediat cum revine curentul. Acum, însă, trebuie să rămânem aici". Se ridicase, îi strânsese mâna iar până la poartă îi explicase că poliţia îi prinsese pe cei care-i devalizaseră magazinele. Şi cum oamenii intraseră în magazinele lor împinşi de foame, venise să-l roage să nu depună plângere împotriva lor. Eduard găsise scuza aia foarte plauzibilă pentru urechile Geaninei. Şi-l privise lung, din poartă. Văzuse în ochii lui nehotărârea...

Şi-acum ce să-i spună el Denisei?

Putea încerca să tacă mâlc şi să joace rolul uituculului - deşi era sigur că, pe la trei, se va pomeni cu ea în cortul militar. Putea încerca să-i spună că ajunsese la adresă, dar Eduard nu mai era acolo. Va fi însă întrebat unde plecase; nu putea spune că habar n-are, pentru că ea ştia că n-avea de-a face cu un poliţai de-ăla uşor prostuţ... Iar dacă-i spunea adevărul, o arunca într-o depresie îngrozitoare. Denisa zâmbea şi făcea glume pentru că n-avea veşti de

la Eduard! Iar atitudinea aia veselă, un pic detaşată de toţi şi toate, era menită să ascundă îngrijorarea şi teama din suflet. Denisa avea aproape 40 de ani, aproape dublul vârstei Carinei; nu putea plânge după amant, de faţă cu amanta fostului soţ, nu? În plus, Denisa îşi pusese toate speranţele în Eduard - şi nu putea concepe ca el să rămână cu nevastă-sa! Probabil că, după moartea băiatului ei, Denisa nu putea concepe să rămână fără Armand...

Eduard avea o problemă majoră. Cu siguranţă, toţi banii lui fuseseră băgaţi în marfa din magazine - care nu mai exista. Nevastă-sa stătea bine, pentru că avea şi casă, şi nişte părinţi vizibil înstăriţi. El însă... El avea un copil speriat şi-o gleznă umflată care cu siguranţă îl durea ca la balamuc. Tocmai aflase că Denisa era rănită şi-şi aştepta părinţii care-o vor duce la Arad, la operaţie. În locul în care era acum Denisa, era şi soţul ei legitim, împreună cu amanta şi fetiţa lor. Privind lucrurile prin prisma asta, înţelegea de ce Eduard şi Armand nu erau acum cu ei, în Audi. Bărbatul ăla trebuia să aibă grijă de băiatul lui - şi nu putea să dea cioara din mână pe privighetoarea de pe gard şi să rişte să intre în acelaşi spaţiu cu soţul încornorat. Mai ales acum, după un cutremur devastator, mai ales ştiind că Denisa pleca spre Arad...

Ochiul lui de poliţist cu vechime şi experienţă observase unele lucruri. Observase şi mutrele nevestei, şi perdelele care se tot mişcaseră uşor pe durata vizitei lui... Observase şi teama copilului, şi nuanţele prin care trecuse tenul lui Eduard... Şi gestica, şi mimica...

Nu-i va spune nimic Denisei. Era sigur că în seara asta ajungeau şi părinţii ei în Bucureşti; aşa că tocmai accelera pe Şoseaua Colentina şi-şi făcea calculele...

O să tacă. O să fie poliţistul uituc. Şi de-abia atunci când va primi confirmarea faptului că părinţii ei erau la intrarea în oraş, o să se ducă la ea şi-o să-i spună cum decursese vizita lui la Eduard şi ceea ce observase. Nu de alta, dar avea sentimentul că Eduard nu era foarte convins de propriile cuvinte. Avea sentimentul că bărbatul ăla şi-ar fi dorit extrem de mult să urce în Audi... Şi cum i se păruse a fi genul de om care, atunci când vrea ceva, se ridică şi obţine ceea ce vrea, era mai bine să nu-i spună ei nimic. Cine ştie - poate că brunetul şi puştiul înfiorător de blond îi vor face femeii ăleia o surpriză plăcută! Totul depindea de brunetul cu glezna umflată şi copilul de mână. Viitorul Denisei se decidea chiar acum, în curtea părinţilor Geaninei...

Viră dreapta şi opri motorul:

- Pentru oricine vă întreabă, la centru... Noi trei n-am ieşit azi din perimetrul nostru. Am fost ocupaţi la Obor, la lucrările de la pasaj.

- Am înţeles, să trăiţi!

Bun! Coborî de la volan şi-i aşteptă şi pe ei. Şi intră vijelios în cort:

- Nea Aurică!

- Să trăiţi, şefu'! Nea Aurică s-a dus la centrul de copii. Zicea că trebuie să le ducă nu ştiu ce chestie foarte importantă...

Aha! Adică în sfârşit nea Aurică îşi satisfăcea curiozitatea - şi cu siguranţă profita de ocazie, ca să-i spună Luciei unele lucruri! Afurisit era nea Aurică ăsta! Se aşeză la birou...

Oftă greu şi porni laptopul - trebuia să facă şi asta. Îi displăcea la culme, dar n-avea încotro. Lista cu copiii orfani, pentru care statul trebuia să găsească un loc într-un orfelinat, el trebuia s-o facă...

Lucia

Sala de aerobic era gata iar Ludmila îi încolona chiar acum pe copiii mari în faţa Carinei... Mugur ridică scurt mâna:

- Lucia! Vino la staţie!

Aoleu! Da' ce se întâmplase? Alergă la el şi luă microfonul:

- Lucia sunt.

- Lucio, te superi dacă-ţi vin în vizită?

Cine să-i vină în vizită? Ridică mirată sprâncenele... iar vocea începu să râdă:

- Să vezi tu ce pensie mare or să-mi calculeze ăştia! Mă îmbogăţesc la bătrâneţe!

- Aa, nea Aurică! Sigur! Te aştept!

- Uite-acuşi sosesc!

Uşa scării scârţâia chiar acum, iar ea fremăta toată şi-şi aranja treningul, tricoul... Victor o privea lung, de lângă Mugur... Şopti, aplaudând scurt:

- Nea Aurică e o adevărată legendă în IGPR! A lucrat la Direcţia de Investigaţii Criminale până în iulie, când l-au pensionat şefii cam cu de-a sila. Eu am fost transferată pe postul lui...

Şi-acum pricepuseră şi ei de ce era aşa de afectată de vizita acelui om! Nea Aurică ridică vocea:

- Beatrice!

- Urcă!

Nu mai avea răbdare... Aah! Nu mai avea răbdare! Dar nici nu voia să-l zorească, pentru că nea Aurică se îndrepta serios spre serbarea a 70 de primăveri...

Şi uite-l! Tii, ce zâmbitor era! Nu se mai putu abţine - aplaudă scurt şi începu să râdă, iar nea Aurică oftă greu:

- În orice alte condiţii, te-aş fi bombănit că nu stai într-un bloc cu lift!

- Bine-ai venit, nea Aurică!

- Bine te-am găsit, drăcuşorule mic!

Aoleu! Roşi violent; şi uite că bătrânul nu se jena s-o îmbrăţişeze... Nea Aurică oftă greu şi-i şopti la ureche:

- Bravo, Lucio! Mare lucru ai făcut tu cu centrul ăsta, să ştii!

Se grăbi să-i dea drumul:

- Păi să ştii că ideea n-a fost a mea, ci a lui şefu'...

- Dar tu ai pus-o în practică.

- Noi toţi am pus-o în practică.

Îl pofti în apartamentul 12, în bucătărie, şi arătă spre masă:

- Cu ce te servesc? Un ness? Un ceai?

Nea Aurică se aşeză şi-o privi lung:

- Stai să mă gândesc... Pentru început, 50 de whisky. Şi nişte alune prăjite, da' fără sare. Stai jos odată!

OK! Aah, ce era în capul ei?! Omul ăla nu venise la crâşmă! Dar...

- Ăsta-i apartamentul tău?

Aprobă cu capul. Bătrânul se ridică şi se apropie de dulapuri. Privea lung hârtiile ei, organizarea centrului... Lista aia lungă cu copiii care trecuseră pragul blocului...

- ... Îţi recomand schimburi de 6 ore la pază.

- Şi eu m-am gândit la asta. Dar presimt că în curând voluntarii mei or să înceapă să pornească spre celelalte case ale lor; şi atunci ar trebui să revin la opt ore...

Nea Aurică aproba... şi continua cu întrebările:

- Cu proviziile cum stai?

- Foarte bine, de când ne trimite şefu' lapte şi brânză pentru micul dejun şi carne pentru prânz şi cină.

- Am auzit că ai inventat cada frigorifică...

- Nu eu; noi. Şi-am inventat şi-un duş!

- Serios?

Aprobă şi se ridică:

- Hai să-l vezi!

- Stai! Hai să-mi arăţi centrul, cameră cu cameră. George a fost foarte zgârcit la vorbă, pe tema asta. M-a tot momit să vin să văd cu ochii mei...

OK! Trase perdeaua sufrageriei:

- Aici dormim noi, voluntarii, atunci când nu dormim prin

camerele centrului.

- Adică niciodată.

- Ba să ştii că acum, de exemplu, Teo ar trebui să doarmă aici, pentru că intră de pază de la patru...

Teo ridică puţin vocea, râzând:

- Te-am auzit, să ştii!

- Şi asta mă bucură mult!

- Da' nu pot să dorm 16 ore non-stop!

Avea şi el dreptate, nu? Arătă spre dormitor... şi trase perdeaua:

- Aici sunt picii sub 3 ani şi copiii noştri, ai voluntarilor...

Copiii salutau frumos iar nea Aurică le răspundea... Ridică mirată sprâncenele când bătrânul decise să intre:

- Care dintre domnişoarele astea frumoase foc a rămas fără ruj?

Liana sări în picioare:

- Eu! Eu am lămas fălă luj!

Bătrânul scoase din buzunar un strugurel Nivea:

- Şi cum de-ai rămas fără ruj?

- Păi Enata a mâncat tot luju' meu!

Degeţelul grăsun se lipi de buzele Renatei, iar picea se încruntă:

- Enata nu uj!

Şi uite că nea Aurică venise pregătit - scoase din buzunar un alt strugurel Nivea:

- Am adus unul şi pentru tine. Acum, să nu vă luaţi la întrecere, care îl termină prima...

Ea râdea, Alex râdea, Octavian şi Codruţa râdeau... Bogdan se uita la ei şi râdea şi el de râsul lor, iar Vlad zâmbea înţelegător, ca un om mare... Ei, hai - că asta era culmea! Al treilea strugurel se îndreptă spre Codruţa:

- Iar domnişoara o să-l ţină pe-ăsta de rezervă. OK?

- OK.

Liana îşi unse bine buzele, "gustă" rezultatul şi ridică privirea spre ei:

- Nenea, da' tu de unde ai ştiut că eu veau luj?

- Păi mi-a spus George! Mi-a adus capacul ăsta... şi mi-a spus să-ţi aduc unul nou, exact la fel.

- Aha! Nenea, da' tu eşti poliţist?

- Eu am fost poliţist.

- Şi acu' nu mai eşti poliţist?

- Nu, acum nu mai sunt poliţist.

- Da' de ce?

- Păi pentru că sunt prea bătrân ca să mai fiu poliţist şi am ieşit la pensie.

- Aa, eşti pensional!

- Da, sunt pensionar.

- Nenea, şi tu nu peci în excusie?

- ... Unde să plec?

- În excusie! Oamenii mali, atunci când nu mai peacă la selviciu, se duc în excusie!

Era teribilă! Ochii lui nea Aurică străluceau:

- Ba să ştii că trebuia să plec în excursie, dar au făcut nu ştiu ce încurcătură la Casa de Pensii şi nu mi-au pus pensia pe card. Şi n-am putut să plec în excursie fără bani...

- Aa... Păi să-i spui lui nenea Geolge, şi ezolvă el!

- Sunt sigur că George o să dea câteva telefoane şi o să rezolve problema. Numai că acum nu merg telefoanele...

- Daa, ştiu...

Şi dădea din căpşor aşa, a regret... Nea Aurică decise să prelungească un pic discuţia:

- Şi unde zici tu că ar trebui să plec în excursie? Atunci când or să-mi pună banii pe card, unde crezi tu că ar fi bine să plec?

- Eu zic să te duci în coazielă!

În cee? Şi el era uimit:

- Serioos?

- Da! Te ulci pe un vapol maale de tot şi te plimbi în julu' lumii! Şi vezi monumente multe... Şi te joci multe jocui, şi mănânci la lestaulant, şi faci masaj... Vapolu ale şi piscină, muzică...

- Da' crezi că mă lasă să dau la peşte? Acolo, sus, pe vapor; crezi că or să mă lase să pescuiesc?

- Nuu! Cum să pescuieşti? Vapolu' melge lepede!

- Serios?

- Da! Păi tebuie să mealgă în julu' lumii! Nu poate să stea până pinzi tu peşte!

Alex îşi acoperi gura cu palmele; Octavian se ascunsese deja după Codruţa şi râdea cu lacrimi... Nea Aurică "rezista" însă eroic la logica Lianei:

- Să ştii tu că aşa e! Uite, ştii ce-am să fac? O să întreb dacă mă lasă să pescuiesc în croazieră. Şi dacă nu mă lasă, cred că mă duc în Deltă.

Era mirată; nu ştia ce-i aia deltă...

- Sau la mare.

- Daa, la male! E fumos la male... Şi eu o să mă duc! În septembie!

- Serios?

- Da! Tati a pomis că mă învaţă să înot!

- Oo, bun! Asta înseamnă că sigur mergeţi la mare în septembrie!

- Nenea! Da' cât mai e până în septembie?

- Păi să tot fie vreo 24 de zile şi de nopţi...

Puştoaica se tuflise complet...

- Las' că-i bine! Că e mizerie mare acum la mare! Până în septembrie, reuşesc şi ei să facă curat!

- Aha! OK!

Bun! Nea Aurică le făcu scurt cu mâna:

- Eu am plecat. Pa, copii!

- Pa, nenea! Muţumesc pentu luj!

- Să creşti mare.

Şi gata - ieşiseră. Se grăbi să-l conducă în 13:

- Aici este postul de pază, cu staţia lui Teo...

- Teo?

Tiristul se prezentă prompt, cu mâna întinsă:

- Teodor, şofer de TIR.

Nea Aurică îi strânse mâna:

- Al tău e Tigrul?

Tigrul? Asta era o chestie nouă... Şi uite că el aproba:

- Al meu... şi nu prea. E al antreprizei la care lucrez.

- Dar tot al tău se cheamă că e.

- Oarecum...

- De câţi ani e pe mâna ta?

- Păi să tot fie vreo patru...

- Păi vezi? E ca şi al tău!

Teo îi făcea semn că ar fi fost bine să fie aşa... Îl conduse în baie:

- Aici e duşul.

Şi era mirat, fiindcă nu vedea nimic ciudat... Îl pofti să dea drumul la duş! Iar nea Aurică porni apa şi-o opri imediat:

- Ptiu, drăcie! Cum aţi făcut?

Arătă butoiul şi pompa de sub chiuvetă:

- Încălzim apa în PET-uri, pe bloc; o punem în butoiul conectat la ţeava de apă caldă şi facem presiune la pompă.

După două-trei secunde de uimire, nea Aurică zâmbi admirativ:

- Ptiu, să nu te deochi!

- Ba să nu-i deochi pe Teo şi pe Nicolae - că ei l-au meşterit. Şi duşul, şi scripetele.

- Aveţi şi scripete?

- Da, dar o să-l vezi mai târziu un pic. În dormitor e camera copiilor răciţi... În sufragerie e camera copiilor aparent OK...

Nea Aurică o opri:

- Din ce-aţi făcut paturile astea gigantice?

- Din mobilă şi haine.

Şi era uimit...

- Mobila am culcat-o pe podea, iar peste ea am pus hainele noastre. Şi cearceafuri.

Aproba încet... Bun! Mergeau mai departe. Se îndreptau spre apartamentul 14...

Denisa

Trei sferturi din copiii ei erau sus, la aerobic. Cei mici profitau de ocazie şi de spaţiul generos şi începuseră un complicat joc cu maşinuţele. Erau numai băieţi - fetiţele erau în 15, la coafat. Era ciudată energia debordantă a stilistului care stătuse toată noaptea de pază - şi uite că încă mai avea "baterie"...

Paşii intrară în apartament. Ridică privirea şi înlemni - Lucia conducea un bătrânel pe direcţia dormitorului. Îi spunea ceva, pe un ton coborât; el aproba. Ea nu mai avea aer...

Omul ăla nu era un părinte. Şi nici un superior de-al ei - fiindcă era într-un trening comun, destul de "chinuit". Avea sentimentul că omul ăla era nea Aurică. Iar gândul că documentaristul era acum în centru, lângă ea, o ducea automat la întrebarea "Unde e Eduard?". La care numai documentaristul putea să-i răspundă. Spera să-l vadă intrând în sufragerie; spera...

Da' de ce să rişte să-l piardă? Întinse scurt mâna spre copii:

- Ia ajutaţi-mă să mă ridic! Haideţi! Trageţi tare!

Cei trei puşti o prinseră de mână şi se opintiră serios. Nu trebuiau să tragă chiar aşa; dar erau mititei şi nu-şi dozau bine puterile...

- Aşa. Mulţumesc.

Se ridică de pe canapea şi ieşi în hol. Şi aşteptă, privind lung uşa dormitorului...

Ieşiseră! Tii...

Bătrânul o privi doar preţ de-o clipă - după care arătă spre bucătărie. Ştia... Era un poliţist cu ştate vechi, care "mirosea" tot ce se întâmpla în jur. Tot adevărul. Era un poliţist de-ăla adevărat...

Se aşeză pe scaunul din dreapta; el trase scaunul din stânga şi-o privi lung... Şi se aşeză:

- În mod normal, eu n-ar trebui să fiu aici. Oricum, n-ar trebui să vorbesc cu tine! Dar ştiu ce-am văzut...

Îl privea lung... Îl privea lung şi nu ştia cum să-i spună, cum să-l roage să-i spună unde era Eduard! Şi dacă era şi Armand cu el! Nu ştia... Bărbatul din faţa ei zâmbi slab şi puse mâna peste mâna ei:

- Stai liniştită. Or să vină. Nu ştiu dacă acum, sau peste patru ore, sau peste patru luni... Dar or să vină. Şi-or să vină pentru totdeauna.

Nea Aurică se ridică şi porni spre uşă. Hei! Se grăbi să-şi rostească îngrijorarea:

- Eu plec la Arad - şi nu ştiu dacă mă mai întorc.

Bătrânul bufni în râs şi ieşi:

- Şi-ăsta crezi că e un impediment?

Adică... Cum adică? Dădu să se ridice, dar... Dar reveni pe scaun. Deci plecarea ei la Arad nu era un impediment...

Nea Aurică dăduse de Eduard. Se îndoia că-i spusese ceva; poate doar faptul că fusese trimis de-un chestor principal, care trebuia să-i spună Denisei unde sunt el şi băiatul. Iar Eduard...

Eduard era la nevastă-sa. Categoric! Eduard îl luase pe Armand şi se duseseră în singurul loc unde erau în siguranţă - la vila aproape nouă a părinţilor Geaninei. Acolo îl găsise nea Aurică; acolo vorbise cu el. Iar dacă omul ăsta, poliţistul ăsta de modă veche care "mirosea" totul din secunda unu îi spusese că "or să vină"...

Geanina îşi dorea copii? Ha-ha! De ce i-ar fi dorit?! Ea nu era în stare să aibă grijă de ea însăşi - darămite de-un copil! Mai ales de unul care nu era al ei! Ea, Denisa, dacă ar fi avut o problemă medicală şi i s-ar fi spus că putea muri dacă făcea copii, tot ar fi rămas gravidă - şi-ar fi dus sarcina aia cât de departe ar fi putut! Şi-ar fi preferat să moară pe masa de naşteri, dacă asta ar fi salvat viaţa copilului ei! Balena aia idioată nu era capabilă să aibă grijă nici de ea! De bărba-su clar că n-avusese grijă...

Or să vină. Amândoi. Ori azi, aici, ori peste-o săptămână, la Pecica. Dar or să vină. Iar Eduard o să-i spună de ce întârziase atâtea zile... şi-o să-i ceară iertare că nu venise la ea imediat după cutremur. De fapt, o să-i ceară iertare pentru că nu-i spărsese uşa pe 4 august! Atunci când ea se întorsese de la cimitir! Cum spusese Armand? Că îi stă bine cu moţul într-o parte, că e drăguţă şi-or să se înţeleagă bine. Nu - nu bine! Fain! Or să se înţeleagă fain! Aşa spusese băieţelul slăbuţ, blond cu ochi albaştri şi guriţă plină de înjurături! Mm, abia aştepta!

Eduţu al ei... Aah!

Bufni în râs şi-şi acoperi faţa cu palmele: Eduţu al ei o să vină! Acum era sigură! Aşa spusese şi Ludmila, aşa spunea acum şi nea Aurică...

Lucia

Deschise larg uşa apartamentului 19 şi rămase acolo, în hol, într-o contemplare mută...

Foloseau un MP3 player şi nişte difuzoare mici, de calculator. Carina dansa în faţa copiilor - şi dansa extrem de frumos! Şi copiii dansau, iar câteva dintre fete o priveau şi încercau să-i copieze mişcările... Nea Aurică o prinse de braţ:

- Dacă-mi spui că au şi club, fac infarct!

- Nu, aici e camera unde îşi dezmorţesc oasele. Unii stau pe paturile alea de trei zile deja...

Bătrânul aproba, privind lung "lecţia de aerobic"... Îl luă de braţ şi-l conduse în bucătărie. Iar nea Aurică bufni în râs:

- Cum-cum? "Mobilă"?

- Da. Şefu' ne-a întrebat dacă am făcut şi-o comisie pentru ea...

- Lucia... Apropo de şefu'...

Îi făcu semn să se oprească şi ieşi. Se grăbea spre apartamentul 17, pentru că presimţea o discuţie amplă pe tema asta... Intră şi arătă spre sufragerie:

- Iar aici am amenajat o cameră de discuţii.

Bătrânul aruncă o privire înăuntru şi reveni spre ea:

- Şi? Aţi discutat?

Cum adică? Ochii albaştri o priveau drept:

- Voi doi: aţi discutat? Sau doar aţi stat de vorbă?

Aah! Roşi violent şi se grăbi să iasă:

- Nu, n-am discutat.

Cobora grăbită treptele... Şi nu se opri decât în uşa propriului apartament. Nea Aurică o urmase; acum o privea lung, iar ea refuza să ridice ochii din pământ... Bătrânul oftă greu şi-o trase spre el. Şi şopti, foarte încet:

- Dacă femeia aia îţi cere amănunte, spune-i că n-am vorbit nimic cu Eduard; doar am dormit la ei, lângă ei, în bucătăria de vară. Şi eu pun gâtul jos că or să vină amândoi. Bine?

- Bine.

- Şi-acum vino-ncoa.

Şi cobora primul scările spre etajul doi... Asta e! N-o să scape de discuţia aia! Dar... Dar şi ea avea nevoie de cuvintele lui. Nea Aurică îl cunoştea pe George mai bine decât oricine altcineva. Chiar şi mai bine decât Adriana!

Adriana... Gândul ăla o întristase rău...

Nea Aurică se opri în capul scărilor care duceau la etajul unu:

- Tu nu mă cunoşti foarte bine... Dar eu îl cunosc pe şefu'.

Îl ştiu de când a îmbrăcat prima oară uniforma de poliţist. L-am văzut urcând în ierarhie; de câteva ori l-am sprijinit, de câteva ori l-am îmbrâncit în direcţia bună... De foarte multe ori l-am ascultat cu atenţie şi n-am scos un sunet...

Aprobă scurt cu capul - da, ştia şi ea asta. Nea Aurică o prinse de umeri:

- Acum, în clipa asta, George îşi doreşte foarte mult să se ridice de pe canapeaua confortabilă din apartamentul lui şi să-mi deschidă uşa. Să mă poftească în sufragerie, să-mi arate canapeaua şi să toarne două pahare de whisky. Să-l vadă pe Octavian intrând doar ca să mă salute şi să-l anunţe că pleacă la un fotbal cu băieţii. Şi-apoi să vă vadă intrând pe voi - tu şi o puştoaică de-aia mică şi dezgheţată, rujată şi aranjată şi cochetă şi isteaţă şi descurcăreaţă.

Aoleu! Era roşie toată-n obraji iar inima îi bătea cu putere...

- Şi să vă vadă râzând fericite. Pe amândouă. Asta e acum în capul lui. Şi cred că încearcă să se ţină departe de discuţia cu tine, de teama eşecului.

Cum-cum?

- Că doar ştii şi tu! Ce poate el să-ţi ofere? Artrită, riduri şi...

Aoleu! Îşi acoperi imediat faţa cu palmele! Aoleu! Nea Aurică ştia asta?

- Lucio, nu face aşa!

Nu-nu! Cum să nu facă aşa?! Păi omul ăsta ştia chiar totul? Da' chiar absolut totul? Se simţi prinsă de mâini - şi nu, nu era de acord să-şi arate faţa! Nu! Îi venea să intre în pământ de ruşine!

- Te rog, uită-te la mine! Te rog!

Ba nu! Clătina energic capul - că avea o gură proastă care spunea numai căcaturi...

- Dacă te uiţi la mine, promit că eu te duc la altar.

Cum? Ridică imediat capul - cum? Unde-o ducea? Nea Aurică era foarte serios:

- E un om bun. E un om de casă. Şi n-ar mai scoate whisky-ul din bar decât pentru musafiri. Dacă vrei un om serios, alături de care să trăieşti o viaţă liniştită şi fericită până la adânci bătrâneţi, să ştii că el e candidatul ideal. Chiar dacă are 45 de ani.

- Ştii bine că nu e vorba de vârstă.

- Ştiu. Lucio, omul ăsta te iubeşte.

- ... Ştiu.

- Dar nu te iubeşte doar aşa... Te iubeşte cu adevărat. E în stare să facă orice, ca să te vadă fericită. Tu îl vrei?

Poftim?

- Pentru că, dacă tu nu îl vrei cu adevărat, îl distrugi. Dacă tu acum te joci de-a dragostea şi te gândeşti doar la o relaţie, o să-l distrugi.

- Nu mă joc, nea Aurică. Eu... Eu am fost foarte mult timp singură...

Şi-o bufnea plânsul - dar nu voia să plângă! Voia să-i spună totul înainte să înceapă să plângă! Aşa că-şi trase scurt nasul şi se grăbi să continue:

- De la 14 ani, am fost singură cuc. Şi nu mai vreau să fiu singură. Nu mai pot să fiu singură...

Oftă greu şi puse mâna în dreptul inimii:

- Aici, înăuntru, vreau să simt că nu mai sunt singură. Înţelegi?

Nea Aurică aproba şi zâmbea... De ce zâmbea nea Aurică?

- De ce zâmbeşti aşa, nea Aurică?

- Eu zic să discutaţi. În momentul în care voi doi o să discutaţi, o să descoperi că nu mai eşti singură. Bravo pentru centru - din partea mea, ai nota zece cu felicitări!

Da? Bătrânul coborî în grabă cele 16 trepte şi se întoarse scurt:

- Ai grijă de tine! Şi nu uita ce-am vorbit!

- Nu uit, nea Aurică.

- Aşa!

Şi gata - plecase nea Aurică... Ah, ba nu! Nu plecase încă! Se aplecă peste balustradă:

- Să nu uiţi ce-ai promis, nea Aurică!

Aştepta... Bătrânul ajunsese la parter; acum venea în faţa ei... şi începea să râdă:

- Nu uită nea Aurică aşa eveniment important! Tu vezi ce faci cu discuţia aia! Să fii sinceră - auzi?

O atenţiona cu degetul... Începu şi ea să râdă:

- Promit, nea Aurică.

Gata - acum chiar pleca nea Aurică! Aştepta... Uşa scării scârţâi scurt; porni şi ea spre etajul trei...

Deci George... Normal că George avea unele reţineri, apropo de "discuţie"! După ce-o văzuse dansând *Latin Massala* şi-l văzuse pe Leo de-aproape, normal că mintea lui tot socotea şi calcula... Şi zău că se minuna şi ea de aşa stângăcie din partea lui! Cum să calculeze aşa ceva? Fiecare om era unic! Fiecare om avea acel ceva... acel "altceva" care-l diferenţia de ceilalţi oameni de pe planetă! Ce-şi închipuia omul ăla că visa ea?

În fine... Ea cam visase insistent un interlop tinerel, "maestru chirurg". După care-i spusese lui despre artrită şi riduri şi... Aoleu, ce gură proastă avea şi ea! Dar las' că venea el diseară - şi-l lua la o discuţie...

Mm - doar se gândise la asta şi-o apucase o migrenă teribilă! Şi-un bufeu cu obraji roşii... Înfundă bine bărbia în piept şi intră în propria bucătărie. Oare Mugur îi văzuse obrajii roşii? Spera din tot sufletul că nu...

Deci nea Aurică spusese că, în clipa în care ea şi George or să discute, ea o să descopere că nu mai e singură. Ceea ce însemna că nici acum nu era singură - doar că nu descoperise încă asta...

George visa o familie... George îşi dorea o familie. Şi-o mira mult să descopere că George îşi dorea şi o fetiţă! Oare chiar asta îşi dorea George? Sau nea Aurică bănuia că asta-şi dorea George? Nu fusese foarte atentă la el, atunci când "interacţionase" cu Liana. Dar îl văzuse când îl adusese pe Bogdan. Deşi copilul ăla rămăsese orfan, iar el ştiuse asta, George zâmbise când le vorbise despre el şi nu-şi luase ochii de la el. Dar nu se putea baza pe asta - pentru că una era transportarea unui bebeluş dintr-un punct în altul şi alta era conceperea, dezvoltarea, naşterea şi creşterea propriului copil! Oof!

Nu mai ştia ce să creadă. Nu prea ştia cum să calculeze asta. Îi era greu...

Îi era greu să se gândească la George şi la viitor. De când îl sărutase, omul ăla nu încetase să o surprindă. Şi cu apariţiile, şi cu cuvintele, şi cu săruturile şi îmbrăţişările... Iar ea era prea ameţită de toate câte i se întâmplau în ultimul timp, ca să mai poată calcula corect. Aşa că...

Aşa că o să se ocupe de centru! Iar atunci când venea şi el, o să-l ia la o discuţie. Şi pe urmă mai vedea ea ce şi cum calcula! Ieşi şi porni spre etajul patru - era foarte curioasă cum decurgea ora aia de aerobic!

Victor

Îşi aprinse o ţigară şi se sprijini de perete: gata, era KO! Acum fuma ţigara aia şi se ducea în sufragerie - şi dormea buştean! Nici n-o să simtă când o să sară peste prânz! Fuma cu ochii închişi...

Paşii se apropiau, în apartamentul 12... Nu, nu era Lucia; ea urcase la etajul patru, să supravegheze probabil ora de aerobic. Era Alex - el stătea cu copiii din dormitor. Aştepta... Fuma şi aştepta...

- Hei! Tu nu dormi?

- Mă pregătesc să mă avânt în sufrageria aia şi să rup mobila

sub mine.

Alex râdea... El zâmbea doar. Era extrem de obosit!

- Cum te simţi?

- Frânt de oboseală.

- Nu la asta mă refeream.

Serios? Deschise ochii şi-l privi lung... Alex se prefăcea a fi foarte atent la propria ţigară... Reveni cu capul pe zid, dar nu mai închise ochii:

- Mă simt liniştit. Şi mulţumit.

- Asta e bine.

- E foarte bine. Sunt calm, ştiind că nu mai am nici o obligaţie şi nici o solicitare faţă de ea... Şi sunt bucuros, pentru că n-a căzut în depresie. N-a plâns mult, n-a cerut Diazepam sau Distonocalm...

- Nici n-a prea avut timp pentru aşa ceva.

- Şi era normal să fie aşa.

- Crezi?

- Da.

- ... Chiar crezi că era normal să acţioneze atât de repede?

Întoarse încet capul şi-l privi lung:

- Aşteaptă de cinci ani! Câtă răbdare crezi că mai are?

Alex evita în continuare să-l privească... Reveni cu privirea spre scări:

- E foarte bine aşa cum e acum. Începutul meu cu ea a fost frumos, dar n-a fost real. Ne-am minţit reciproc, prefăcându-ne a fi altfel decât eram în realitate. Aşa că e foarte bine aşa - fiecare pe drumul lui.

Aruncă ţigara şi-l privi din nou lung - pentru că ştia de ce ieşise Alex pe palier, cică să fumeze o ţigară. Într-adevăr, tânărul de lângă el zâmbi:

- La urma urmei, nici nu prea avea cum să iasă ceva bun. Femeia poliţistă nu poate convieţui decât cu un bărbat poliţist...

Bufni în râs şi coborî mult tonul vocii:

- Sau cu un papă-lapte.

Alex începu şi el să râdă şi ridică palma... OK! Bătură palma şi ocoli uşor zidul:

- Mă duc să rup mobila, că nu mai pot!

- Somn uşor.

- Spor la treabă.

Intră în sufragerie, se lungi pe mega-pat şi închise ochii. Şi zâmbi...

Da - era mult mai liniştit. Chiar se obişnuise cu gândul că "n-a fost să fie"! Da, Lucia era o femeie frumoasă. Şi specială. Numai că, pentru planul ăla pe termen lung din mintea lui, nu era potrivită. El nu putea să iubească o femeie care-l domina non-stop. Dacă ar fi lăsat de la ea măcar un pic...

Ia să se odihnească el câteva ore... după care să se gândească la un mod de a-l ajuta pe Alex să-l obţină pe Vlad! Avea strania senzaţie că puştiul ăla era într-un fel orfan - numai că poliţiştii ăia doi aveau o problemă, sau o nelămurire... Presupunea că voiau musai să ştie unde erau nevasta şi copilul lui Alex - şi nu voiau să investigheze cu de la ei putere, ci voiau să-l vadă pe el interesându-se de propria familie. La urma urmei, aşa era normal - nu?

Ludmila

Era mulţumită de modul cum se lipiseră cele două răni - a lui Mugur şi a puştiului căruia-i pusese ea copci. Se ducea să le ia picilor din carantină temperatura, ca s-o aibă notată în agendă. Trebuia să aibă tot parcursul medical al copiilor notat undeva, pentru că superiorii lui George vor avea nevoie de el. Ori ca să justifice consumul de medicamente pe care-l va plăti statul, ori ca să demonstreze că centrul ăla avusese medic, ori ca să întocmească un dosar cât mai gros pentru medalii şi avansare... În fine!

Trecu pe lângă Mugur şi auzi clar staţia:

- Patrula către centrul de minori.

I-auzi! Aşa comunicau acum? Mugur îi zâmbi şi luă microfonul:

- Centrul suntem. Spuneţi.

- Venim în verificare, împreună cu o mămică.

Yes! Mai venea o mămică! Uşa scârţâia... Ia să se concentreze ea la copiii ăia - că sigur venea Lucia să se ocupe de predarea minorului!

Trase perdeaua şi zâmbi - erau foarte bine "convalescenţii" ei. Se jucau cărţi - şi zâmbeau. Aşa că zâmbea şi ea - şi se întreba acum cum să facă să cureţe camera aia de microbi...

Lucia

Încă o mămică? Bun! Se ridică şi veni în faţa uşii. Aştepta... Aştepta...

Aa, era mămica de ieri! Crina, mama lui Sandu, al cărui soţ era brancardier la Municipal! 26 zâmbea larg, fericit ca-n zilele lui bune... Ridică o sprânceană la el:

- Ce-i?

- Nimic. Am venit în control.

- Controlaţi.

Femeia se opri în faţa lor:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

- Sper să nu vă supăraţi...

- Nu mă supăr; dar nu te las să intri în apartamente.

- Nici o problemă!

- Vii din centrul de sinistraţi, unde e plin de microbi.

- Staţi liniştită, că nu-i nici o problemă! Şi-aşa, o să-l iau pe el în braţe...

Îi făcu semn să aştepte şi se grăbi în propria baie. Şi-i aduse halatul ei din prosop:

- Pune-l pe tine.

Şi-acum căuta o sticlă de gel dezinfectant... Gata - Crina era pregătită să-l revadă pe Sandu. Îl privi lung pe Mugur:

- Te rog, îl aduci tu pe Sandu?

Bărbatul aproba şi se grăbea spre apartamentul 15. Tânăra o privea lung... Decise s-o privească totuşi - şi primi imediat explicaţia pentru privirea ei:

- Vă mulţumesc din suflet pentru ajutor!

- Cu plăcere.

- Colegul dvs m-a dus aici, în parc, la bucătărie. Şi e foarte bine aici. Curăţ legume şi fructe cât e ziua de lungă - dar asta nu mă supără, că nu sunt singura. Am mâncare, nu dorm sub cerul liber... Sandu e aici, la dvs...

- Ai veşti despre soţul tău?

- Încă nu; dar colegul dvs mi-a cerut datele lui şi cred că o să ia el legătura cu Municipal-ul...

Sigur se ocupa specialistul lor în informatică! Era evident că, după ce concepuse harta aia şi făcuse bazele de date, informaticianul se cam plictisise! Iar ca să nu-l audă "cerându-se" transferat într-un centru de sinistraţi speciali, George îl pusese "să pupe" copiii cu adulţii şi soţiile cu soţii... Şi să investigheze discret dacă nevasta şi copilul lui Alex apăruseră prin vreo bază de date...

Sandu alerga spre mămica lui; femeia se aplecă scurt şi-l prinse în braţe. Şi-l strânse tare-tare, oftând greu...

Intră în propriul apartament, dar se opri lângă perete: voia să asculte dialogul lor. Voia să ştie cum se vedea centrul lor prin ochii unui copil de patru ani şi-un pic. Momentan, puştiul n-avea nici o opinie; îşi cam trăgea nasul. Crina încerca să-l liniştească:

- Gata, mami, nu mai plânge! Gata! Uite, am venit la tine

în vizită!

Presupunea că puştiul se atârnase de gâtul ei, pentru că acum şuşoteau... iar ea răspundea:

- Mami nu poate să stea aici cu tine, pentru că mami e prea mare şi nu are loc pe paturile voastre... Ştiu că sunt mari; dar mami trebuie să stea în altă parte zilele astea... Aa, eu stau într-un cort mare... Nu, nu poţi să stai cu mine, pentru că e un cort numai pentru oameni mari... Da, ştiu... Dar eu nu pot să stau aici... Păi i-am spus lui tanti poliţista şi ea a spus că nu se poate!... Păi pentru că ei sunt toţi prieteni! Se ştiu de mult timp, sunt prieteni buni, au fost împreună la plimbare, s-au jucat jocuri de oameni mari... Lasă; lasă, că mai vin la tine! O să vin în fiecare zi; bine?... Nu ştiu când ne întoarcem acasă. Când vine şi tati. Auzi? Da' tu ce-ai făcut aici? Ai fost cuminte?... Bravo! Ai ascultat de oamenii de aici, da?... Şi nu te-ai certat cu copiii!... Bun; bravo! Ia spune - ce-ai mâncat de dimineaţă?... Aa, bravo! Şi a fost bun?... De care fulgi?... Oo, Nesquick! Mm, ăştia sunt foarte buni!

Dialogul intrase "pe drumul cel bun". Nu mai auzea suspinele puştiului; începea să-i audă guriţa. Iar asta era foarte bine. Mai avea un singur hop - momentul când Crina o să se ridice de-acolo şi-o să plece. Atunci era foarte probabil că vor auzi nişte urlete...

26 intră în hol; îl prinse de braţ, provocându-i o sperietură straşnică:

- Ai!

- Sst! Ia vino-ncoa!

Şi-l îndesa în bucătărie, pentru că tocmai îşi amintise că nu fusese informată apropo de şefa lui Alex! 26 se încruntă rău:

- Să nu mai faci! M-ai speriat groaznic!

- Nici tu să nu mai faci! Cine e Bianca-din spate liceu?

Pe chipul lui "înflori" un zâmbet de-ăla complice:

- Ai aflat şi tu?

- Nu, dar o să aflu acum.

Fu trasă lângă geam, iar colegul ei începu să-i povestească repede-repede la ureche:

- Bianca-din spate liceu e o brunetă focoasă plină de bani, care-a venit la scara voastră şi-a vrut să urce la Alex. Şefu' m-a trimis pe mine sus cu ea, aşa că am văzut toată scena. În mare, tipa e şefa agenţiei de modelling la care lucrează el. Pe lângă modelling, ea mai şi plasează fotomodele prin paturile cu dare de mână. Din câte s-a subînţeles, îl plătea pe el ca s-o viziteze uneori; iar el a spus că a încasat peste "preţul pieţei". După care individa s-a gândit să-l impresarieze şi pe el, chestie care l-a înfuriat rău...

Aha! Deci Bianca era proxenetă iar el nu se prostitua. În fine...

- Iar Bianca asta a închiriat o vilă, pentru angajaţii ei "de suflet", şi-a venit să-l ia şi pe el. Iar când a aflat că nevasta şi copilul au fugit cu unul dintre amanţi, l-a implorat să aibă o discuţie foarte serioasă cu ea. Şi l-a întrebat dacă-şi doreşte un copil normal.

Cum-cum? Cee? 26 o privi lung, amuzat de ceea ce spunea:

- Iar ea are 41 de primăveri în buletin...

Bianca-din spate liceu avea 41 de ani... şi-o fixaţie mare pentru Alex. Fixaţiile astea erau curată pacoste pentru femei! Şi ea avusese aşa ceva - şi-i luase ceva timp "să se dreagă"! În fine... Reveni la subiectul "Alex":

- Iar el ce-a făcut?

- El i-a dat brânci pe scări şi i-a spus exact lucrurile care-o puteau convinge să nu-l mai caute niciodată.

- Şi şi-a tăiat singurel drumul spre ea.

- Exact. Că mă îndoiesc că-l mai primeşte ea, după ce-a făcut-o proastă şi a salutat-o cu tradiţionalul "Hai sictir"!

George avea dreptate - Alex ştia că familia lui murise. De vreme ce renunţase atât de uşor la sursa de finanţare a tratamentului copilului... Îl "îndemnă" spre uşă:

- OK. Mersi. Hai, fugiţi la treabă!

- ... Acu' ce faci, mă expediezi?

Începu să râdă:

- Da, pentru că nu vreau să aud întrebări din gura ta...

- Stai liniştită, că nu fac eu de-astea.

Perfect! Îl conduse la uşă; 40 "negocia" cu Crina întoarcerea la centrul din parcul Plumbuita...

Patrula plecase; Crina mai rămăsese, preţ de 10-15 minute. Intră în apartamentul 13 şi se lăsă pe vine, lângă fotoliul din hol. Ochii negri o priveau atenţi, serioşi...

- Tu când vrei să porneşti spre părinţii tăi?

- Aş prefera să pornesc direct spre aeroport.

- OK, reformulez; când apreciezi că o să vrei să pleci din centru?

- Cât mai târziu. Peste două săptămâni, dacă s-ar putea. De ce mă întrebi?

- Pentru că, începând de mâine, or să vină veşti despre proprietăţile voastre, ale voluntarilor. Azi, înainte de miezul nopţii, Denisa porneşte spre Arad. Presupun că mâine vom afla veşti despre garsoniera Carinei şi apartamentul părinţilor lui Nicolae. Ştii ce-nseamnă asta...

Mugur aproba cu capul.

- Trebuie să ştiu cum stau, ca să ştiu dacă o transfer pe Crina voluntar aici şi mai cer un voluntar cu stagiul militar satisfăcut.

- Stai liniştită - eu nu plec nicăieri.

- OK. Apropo de chestia asta...

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- N-aş vrea să aflu că Alex a plecat pe undeva şi-a uitat să-mi zică...

- Ai vreo bănuială?

- Da. O aşteaptă pe mama lui Vlad. La un moment dat, se va gândi că ar fi mai bine ca femeia aia să nu-i găsească aici. Şi-ar fi păcat - pentru că nu merită să ajungă în partea cealaltă a liniei lui George...

- Am înţeles. Dacă "miros" ceva, te anunţ.

- OK. Mersi.

- N-ai pentru ce. De fapt, eu trebuie să-ţi mulţumesc.

Serios?

- De ce?

- Pentru că m-ai primit aici şi ai avut încredere în mine.

Ridică scurt din umeri şi ieşi:

- Dacă ai vrut să rămâi... de ce să te gonesc?!

Şi se lăsă pe spate, ca să-l privească în ochi:

- În plus, a garantat Violeta pentru tine. Că altfel...

Ia uite-l ce faţă făcuse! Făcu un gest concludent, că "îl făcuse", şi bufni în râs:

- Yes!

Iar el sărea chiar acum în picioare, râzând şi el:

- Aa!

Se refugie în propria bucătărie...

Mugur ăla nu era "năsos". Adică era năsos doar cu persoanele pe care nu le cunoştea. Atunci când interacţiona cu alţi oameni şi le permitea să interacţioneze şi ei cu el, devenea un tip tare de gaşcă! Nu regreta nici o clipă decizia de a-l primi acolo, în centru! Sigur, el n-o să ştie niciodată că, dacă lui George i s-ar fi părut ceva ciudat la el, ar fi zburat prin termopane în secunda doi! O să-l lase să creadă că "vocea şi talentul lui" făcuseră şmecheria...

Nicolae

Era rândul preşcolarilor din dormitor să se zbânţuie la aerobic. Aşa că el mobilizase preşcolarii din sufragerie ca să facă un pic de ordine în dormitor. Fetiţele făceau "curăţenie" - adică se

prefăceau că aranjau patul - iar băieţii cică aranjau jucăriile. În realitate, executau o sortare rapidă a jucăriilor interesante de cele neinteresante...

- Mă scuzaţi...

Poftim? Se întoarse scurt şi... Şi încercă din greu să nu-şi schimbe mimica aia veselă! Codruţa îl privea lung, din uşa dormitorului! Se apropie de ea:

- Spune.

- ... Sper să nu vă supăr foarte tare...

- Nu mă superi, oricât de tare ai încerca! Aşa că spune fără grijă!

O făcuse să râdă; o privea şi-şi spunea că trebuia să se împace cu gândul că ea era doar fosta colegă de clasă a lui Fabian... Şi că nu trebuia să-şi amintească mereu de băiatul lui, atunci când o vedea pe ea. Încerca să uite că undeva, în memoria telefonului, avea o fotografie cu ei doi, la plimbare prin Herăstrău...

- ... Aş vrea să vă întreb ceva.

- Întreabă-mă.

Şi acum tăcea...

- Sau vrei să mă întrebi între patru ochi?

Acum aproba. Bun! Unde să discute el cu Codruţa între patru ochi? Păi în bucătăria asta era Violeta... În apartamentul 14 n-avea el de gând să intre... În 13 era carantină... Asta e! O conduse în apartamentul Luciei şi ciocăni în tocul bucătăriei.

- Intraţi, vă rog!

O trase pe Codruţa în cadrul uşii şi încercă s-o privească pe poliţistă îndeajuns de concludent, ca s-o şi convingă:

- Crezi că pot discuta cu Codruţa la tine în birou?

- Bineînţeles!

Şi uite că nu se încruntase şi nici nu încerca să-l avertizeze în vreun fel să aibă grijă să n-o supere pe copila aia! Lucia îşi strângea hârtiile şi se grăbea chiar acum să iasă. Bun! Intrară şi se aşezară la masă. Şi-acum discutau!

El o privea pe ea; ea privea cu maximă atenţie desenul muşamalei..

- Deci, voiai să mă întrebi ceva...

- Da, şi...

Şi nu-i venea să-l întrebe... Păi ce putea să-l întrebe? Ceva despre Fabian, evident! Că doar n-o să-l întrebe despre Carina, sau despre Renata! Codruţa ar fi vrut să-l întrebe, apropo de Fabian, dacă... Dacă...

- Voiai să mă întrebi cum rămâne cu portretul pe care l-am luat eu?

Nega... Nega? Nu despre asta era vorba? Şi-atunci?

- ... Voiam să vă întreb de ce credeţi că nu e aşa de bine să am şi eu o copie după portretul făcut de Fabian.

Aa... Oftă greu şi încercă să găsească cuvintele potrivite, să le aşeze în ordinea potrivită... Codruţa continuă:

- Eu mi-aş fi dorit mult să le am pe amândouă pe perete - unul lângă celălalt.

- Ştiu. Şi eu îmi doresc să le am pe amândouă. Numai că este o mare diferenţă între noi doi - şi între motivele pe care le avem ca să ne dorim asta. Vezi tu...

Şi îi era greu totuşi să-i spună...

Lucia

Aoleu! Nicolae discuta cu Codruţa! Ieşi din apartament şi se repezi la Mugur:

- Unde-i Carina?

- Sus, la aerobic.

Ah, la naiba! Alergă în apartamentul 15 şi se repezi în bucătărie:

- Ai treabă?

Violeta se speriase rău de intrarea ei vijelioasă! După două-trei secunde, primi şi răspunsul:

- Nu, acum nu.

- Te rog, fugi tu sus la aerobic şi trimite-o pe Carina la mine. Repede!

- Da' ce s-a întâmplat?

- Nicolae discută cu Codruţa - şi nu cred că e vorba despre starea vremii.

Şi-acum Violeta urca scările alea câte trei! Aştepta... Uşa de la 4 se trânti iar paşii alergară pe palier! O aşteptă şi-o prinse de braţ:

- Te lipeşti de perete şi asculţi. Şi intervii doar dacă e cazul, OK?

- OK.

- Hai!

O trase în apartament şi-o lipi de peretele de lângă uşa sufrageriei. Intră apoi în sufragerie doar ca să ia scrumiera-scoică.

Nicolae

Tresări - Lucia intră în bucătărie şi-i puse în faţă o scrumieră. Şi ieşi, fără să spună ceva... Zâmbi slab, în şoaptă:

- Uau! Şefa mă invită să fumez în biroul ei! Nu-mi imaginasem că am o faţă chiar aşa de lungă...

Codruţa râdea şi nega... OK! Deschise geamul şi-şi aprinse o ţigară. Şi oftă din nou:

- Fabian a fost băiatul meu. Eu nu pot să-l uit. N-am voie să-l uit. Eu vreau să am portretul lui pe perete, pentru că am făcut multe greşeli faţă de el - începând cu timpul excesiv de lung acordat serviciului şi sfârşind cu faptul că am încercat din toate puterile să-l dezlipesc de lângă mama lui şi să-l aduc în noua mea viaţă. Fără să mă gândesc că poate el n-o să reuşească să accepte persoanele din noua mea viaţă. Fabian e o parte din mine. Parte pe care am pierdut-o şi pe care nu pot şi nu vreau s-o uit. Unul din motivele pentru care vreau să-l pun pe perete, esta că vreau să-l privesc şi să-mi amintesc greşelile pe care le-am făcut faţă de el. Ca să nu le repet vreodată faţă de Renata şi de viitorul meu băieţel. M-ai înţeles?

Tânăra aprobă scurt cu capul. Zâmbi slab:

- Şi vreau să văd portretul tău lângă portretul lui, pentru că el te-a pictat. Şi pentru că a ieşit un portret foarte reuşit. Cum să-ţi spun... Eu n-am avut multe momente comune cu el. Am lipsit de la majoritatea onomasticilor lui, de la serbările de sfârşit de an şcolar, de la şedinţele cu părinţii... Uneori am lipsit şi de la propriile onomastici! Dacă poţi să crezi că sărbătoritul a făcut ore suplimentare chiar de ziua lui... Atunci când mi-am dat seama că divorţul nu poate aştepta până în 2012 şi că Renata şi Carina aveau nevoie de mine cel puţin la fel de mult cum aveam eu nevoie de ele, am lăsat baltă munca şi m-am concentrat asupra familiei mele. Pentru mine, familia asta era formată din patru persoane: eu, Carina, Fabian şi Renata. Iar singurul lucru care lipsea din familia mea, el era - aşa că m-am concentrat asupra lui. Lucru care pe el l-a mirat; şi probabil că i-am stârnit curiozitatea cu bâjbâiala mea prin preajma centrelor lui de interes, aşa că a devenit şi el dornic să afle ce mare şmecherie de tată avea! Am încercat să-l descopăr, să înţeleg ce-i place să facă, cum gândeşte, ce părere are despre lucrurile din jur... Am încercat să găsesc activităţi comune. Şi-am încercat la un moment dat să-l scot în parc. În mintea mea de tată "de modă veche", mă gândeam că băiatul meu trebuie să joace fotbal şi baschet şi să gonească cu gaşca cu bicicletele...

- Iar copiii ăştia moderni aleargă cu maşinile în *Need for Speed* şi-şi comentează rezultatele pe mess...

- Exact. Atunci când mi-a simţit neputinţa, Fabian m-a ajutat; şi-am fost amândoi în parc, în Herăstrău, iar eu l-am lăsat să

se urce într-o barcă cu vâsle - şi-a fost prima oară în viaţa lui când a mers cu barca! Undeva în mijlocul lacului ne-am oprit şi-am mâncat pizza... Iar el a pictat pizza în barcă. În altă zi, am stat pe canapea, lângă el, şi i-am citit poezii ca să-l inspir la pictat. I-am citit Zdreanţă... Am luat eu tablourile astea - picturile pe care într-un fel le-am făcut amândoi. Ei bine, şi portretul tău este o pictură pe care am făcut-o amândoi.

Era mirată... Zâmbi slab, amintindu-şi dimineaţa aceea de iulie:

- Am aflat că îi place de tine în dimineaţa când aţi plecat în tabără. Nu mi-a spus cum te cheamă; aşa că te-am numit "ochii migdalaţi".

Mm, ce roşise!

- Şi-apoi l-am tot sunat... Eu l-am sfătuit să picteze buchetul pe care-l voia el, nu buchetul pe care vi-l dăduseră profesorii ca temă.

- A fost cel mai frumos buchet! L-au păstrat acolo! L-au pus la avizierul taberei!

- Ştiu că se pricepea. Ştiu că avea talent... Când s-a întors, m-a rugat să nu-i spun maică-sii despre tine. Denisa e o fire mai expansivă şi, fiind mama lui, simţea nevoia să ştie tot, să afle tot, să-l dădăcească, să-l ghideze, să-l protejeze... Să-l sufoce uneori cu atenţia ei. Fabian a preferat să nu ştie şi ea despre tine. Aşa că tu ai fost secretul nostru. Portretul tău a fost secretul nostru... Plimbările voastre au fost secretul nostru... Când s-a întors din tabără, m-a rugat să-i fac o ramă cu două feţe. Pe-o parte, a pus portretul tău; pe partea cealaltă l-a pus pe Zdreanţă...

Îi venea să plângă, aşa că mai trase un fum... şi ridică totuşi privirea spre ea:

- Tu ai fost unul din puţinele motive pentru care Fabian mă chema în camera lui şi încuia uşa. În fine... După ce voi termina de mobilat apartamentul cu trei camere pe care-o să-l cumpăr în prima zi lucrătoare a BCR-ului, o să le pun pe toate pe perete - toate picturile care-mi pot aminti de clipele când l-am avut pe el lângă mine. A stat atât de puţin timp lângă mine...

Codruţa aproba repede-repede, încercând să zâmbească...

- Şi-am să pun pe perete şi tabloul pe care l-a început, dar pe care l-a mototolit şi l-a aruncat la coş în noaptea aia. Tabloul în care Renata speria porumbeii.

Codruţa făcuse ochii mari...

- Da. Mă hotărâsem să-l las să plece singur de-acasă şi să facă cum îl taie capul. Şi să-l las să se descurce singur în Bucureşti. Dar mama mea, ca toate bunicile grijulii de pe planeta asta, a făcut o şmecherie - a rugat-o pe Carina să vă urmărească. Iar Carina n-a putut s-o refuze pe viitoarea ei soacră... Femeia mai în vârstă era mama Carinei. Iar fetiţa de opt anişori era Zoe, fata de care avea mama Carinei grijă, cât erau părinţii ei la serviciu.

Codruţa amuţise şi se îngălbenise toată!

- Dar asta e o altă discuţie. Revenind la portrete, Fabian mi-a încredinţat cel mai mare secret al lui: voi doi. De-asta voi doi trebuie să staţi unul lângă celălalt pe peretele meu. Sunteţi secretul meu. În cazul tău însă, cred că nu e bine să le pui unul lângă celălalt. Ştiu că ai ţinut mult la Fabian - şi ştiu că şi el a ţinut mult la tine. Ştiu că el a dispărut în timpul perioadei frumoase când vă înţelegeaţi bine, când aveaţi o mulţime de subiecte comune de discuţie, când nu vă certaţi deloc... Dar el nu mai e. Iar tu ai 12 ani. Şi va trebui să-l uiţi.

- N-am să-l uit niciodată.

- Va trebui să-l uiţi. O să apară un alt băiat, cu care-o să ai alte subiecte de discuţie, care n-o să mai dispară aşa...

- N-am să-l uit niciodată pe Fabian!

La naiba! Acum începea şi ea să plângă! Stinse ţigara şi-i strânse mâinile în mâinile lui:

- Ideea este că ori de câte ori o să ridici privirea spre perete, o să-l vezi pe el. E de-ajuns, crede-mă! În clipa în care o să le pui unul lângă celălalt, o să suferi mult. N-o să-ţi mai aminteşti doar de el ca om, ci o să-ţi aminteşti momentele petrecute împreună. O să-ţi aminteşti tabăra, lecţiile de pictură, plimbarea în Herăstrău... şi toate celelalte care-au mai fost şi pe care acum le ştii doar tu. Şi nu-i bine. Nu-i bine deloc, pentru că el nu se mai întoarce...

- ... Dar voiam...

- Niciodată să nu ţii în preajma ta lucruri care-ţi amintesc de momente frumoase, urmate de momente dureroase. Vei sfârşi plângând - şi nu-i bine să plângi. Cred că, pentru tine, cel mai bine este să păstrezi portretul lui pe perete încă vreo trei luni; iar după aceea, cred că ar fi bine să-l pui într-o mapă, alături de alte lucrări ale tale. Cum să-ţi spun eu... În privinţa lucrurilor ireversibile din viaţa noastră, e bine să le păstrăm doar atâta timp cât ne fac să zâmbim. Eu, de exemplu, mi-am aruncat primul carnet de note în prima săptămână de după căsătorie.

Şi iar era mirată... Se ridică şi-i aduse cutia cu şerveţele:

- Dacă-ţi ştergi lacrimile, îţi spun şi de ce. Dar promiţi să nu râzi de mine?

Codruţa promitea şi ştergea ochii migdalaţi...

- Până într-a opta, mi l-a păstrat mama. Apoi l-am găsit şi l-am mutat în lucrurile mele. Mi s-a părut o amintire frumoasă, din perioada în care făceam liniuţe şi bastonaşe şi număram degetele pe sub bancă...

Ce bine că o făcuse să râdă!

- Cât am fost student, m-am tot lovit de el - pentru că trebuia să prezint tot felul de acte la facultate şi dădeam de el în cutie... Şi mă uitam la notele de 9 şi 10 dintr-antâia, la alea de 7 dintr-a treia... La 4 la matematică, într-a patra... Dar era o amintire încă frumoasă. Şi-apoi m-am căsătorit. După o săptămână, Denisa a avut nevoie de certificatul de căsătorie - şi-a găsit carnetul. L-a luat, veselă nevoie mare, răcnind că abia aşteaptă să vadă ce note aveam eu în clasa întâi! În clipa aia, m-am repezit să i-l iau; ea m-a fentat. El l-am apucat, ea n-a vrut să-i dea drumul... Carnetul s-a rupt. Ea s-a albăstrit, iar eu am luat bucăţile şi le-am aruncat la coş. Şi nu ne-am vorbit 48 de ore după asta.

Codruţa era din nou serioasă...

- Aşa că eu mi-am păstrat primul carnet de note fix o săptămână peste momentul ăla ideal când ar fi trebuit să renunţ de bunăvoie la el. Acum, amintirile cu degetele pe sub bancă sunt estompate. Le-a estompat chiotul ei şi trânta pe bucăţica aia de carton...

- Am înţeles. Păi atunci cred că o să renunţ...

- Eu cred că n-ai să renunţi. Eu cred că o să te gândeşti foarte-foarte bine la tot ce s-a întâmplat, la toate amintirile frumoase... Cred că, atunci când o să te întorci acasă, o să strângi cu grijă amintirile astea şi-o să le pui într-o cutie. Pe care-o s-o încui. Pentru că te rog eu mult să o încui. Pentru că nu pot să ştiu că plângi...

Aproba repede-repede...

- Imediat cum revine curentul şi mă duc la BCR, o să-ţi fac o copie a portretului făcut de Fabian. Ţi-am promis; în plus, părerea mea trebuie să fie pentru tine o opinie, nu un ordin. Tu trebuie să asculţi de tine însăţi; dar să nu uiţi că, de la un punct încolo, e bine uneori să renunţi de bunăvoie... şi să rămâi cu amintirile frumoase.

- Am înţeles. Vă mulţumesc pentru sfat. Şi pentru portret!

- Cu multă plăcere! Dar te rog să nu mai plângi.

- Nu mai plâng.

Bun! Se ridică şi-i aduse o sticlă de apă din cămară. Codruţa îl privi lung... şi oftă:

- Mai staţi cinci minute cu mine?

Bineînţeles! La urma urmei, orice psiholog i-ar fi confirmat faptul că cel mai bun medicament e discuţia deschisă! Rostirea

problemelor, a gândurilor, a nemulţumirilor...

- Pot să vă spun şi eu părerea mea?

- Da.

- ... Fără să vă supăraţi pe mine!

- Fără să mă supăr deloc.

- ... Nu vreau să par obraznică...

- Nu pari obraznică, indiferent ce vrei să spui.

- ... Cred... Adică v-am ascultat cu atenţie - şi cred că sunteţi prea aspru cu dvs. Adică cred că vă simţiţi mai vinovat decât sunteţi în realitate.

Da? Aşa credea ea?

- De ce crezi asta?

- Păi pentru că nu numai dvs aţi fost ocupat. Şi el a fost ocupat. A avut teme de făcut, a avut lecţii de învăţat, s-a jucat la calculator, a pictat, şi-a făcut proiectele pentru şcoală... Şi mama mea e ocupată, atunci când vine acasă. Face mâncare, face curat, spală, calcă... Sunt uneori zile când nici nu mă întreabă cum a fost la şcoală! E şi ea cu gândurile ei...

Aprobă încet - cam aşa erau părinţii, în general. Un pic neatenţi. Un pic prea concentraţi asupra traiului de zi cu zi...

- Eu nu cred că aţi fost mai ocupat sau mai absent decât alţi taţi. Şi nu cred că, dacă Fabian ar fi venit la dvs să vă ceară un sfat sau o părere, l-aţi fi refuzat pe motiv că aveaţi mult de lucru pentru bancă.

- Bineînţeles că nu l-aş fi refuzat.

Ochii migdalaţi coborâră din nou spre muşama:

- Am stat aici şi v-am ascultat; şi am înţeles fiecare cuvânt pe care l-aţi spus şi fiecare idee pe care aţi vrut să mi-o transmiteţi. Dacă şi Fabian ar fi stat aşa pe scaun, în faţa dvs, şi v-ar fi ascultat, sunt sigură că n-ar mai fi luat decizia asta.

- Eu am greşit, pentru că nu l-am chemat niciodată în bucătărie, pe scaunul din faţa mea.

- Indiferent câte ore ar fi stat pe scaun - dacă n-ar fi vrut să vă asculte, i-aţi fi explicat degeaba. Voinţă a existat, după părerea mea, numai din partea dvs. Dacă ar fi venit să vă ceară un sfat, nu cred că i-aţi fi spus că sunteţi foarte ocupat...

Negă încet - n-ar fi făcut asta...

- Iar în privinţa dnei Răduţ, să ştiţi că nu era extrem de ataşat de dânsa. Cel puţin asta e concluzia mea, după ce l-am ascultat pe el cu diferite ocazii...

Serios? Vorbea serios? Ea chiar credea... Chiar credea că nu era doar vina lui? Sau o spunea aşa, ca să-i mai uşureze lui suferinţa? Tânăra din faţa lui oftă scurt:

- Tata a murit când eram mititică; iar mama a încercat să facă şi pe mama, şi pe tata - şi a fost destul de dură cu mine uneori. Dar întotdeauna când am avut o problemă, sau o nedumerire, sau am avut nevoie de un sfat, m-am dus la mama. Nu la Nuţu, sau la diriga, sau...

Ochii migdalaţi se ridicară şi-l priviră lung:

- Nu v-aţi supărat pe mine...

Negă încet cu capul, zâmbind... Şi-acum zâmbea şi ea:

- Şi asta înseamnă că o să veniţi mai des să vă jucaţi cu Renata?

Acum aproba... Codruţa răsuflă uşurată - iar el bufni în râs:

- Să nu-mi spui că mă credeai un fel de balaur!

- Nu, Doamne fereşte! Doar că... Doar că îmi imaginez prin ce treceţi - şi... Şi n-aş vrea să mai adaug şi eu...

- Stai liniştită!

Se ridică şi-i făcu semn să vină la el. Şi-o strânse uşor în braţe:

- Eu te-am supărat cu vorbăria mea?

- Nu. Deloc!

- Bun. Perfect. Hai - fugi la joacă!

Codruţa se grăbea să iasă... El nu ieşi. El reveni la masă şi-şi mai aprinse o ţigară...

Era bulversat de discuţia cu fata aia. Era bulversat de faptul că ea îl înţelesese! Calculul ăla din mintea lui, lucrurile pe care le rostise erau de nivelul unei discuţii "ca de la pacient la psiholog"! Iar ea avea doar 12 ani! Oare chiar îl înţelesese? Spera din tot sufletul că da; pentru că nu voia s-o zăpăcească şi mai rău - şi nu voia nici să-i bage în cap lucruri "abstracte" pentru vârsta ei... În ultima lună, realizase că între imaginea din mintea lui şi realitatea tinerilor de 12-13 ani era o diferenţă mare; şi nu voia să-i facă fetei ăsteia un rău. Se întreba unde era mama ei...

Poate că, dacă nu şi-ar fi adus serviciul acasă, ar fi putut să fie un tată bun. Dar poate că nu. Dacă şi-ar fi lăsat dosarele la bancă şi-ar fi stat ore în şir în bucătărie, în faţa unui scaun gol, se îndoia că Fabian ar fi venit să se aşeze în faţa lui. Şi poate că, dacă s-ar fi aşezat totuşi pe scaunul ăla, băiatul lui ar fi deschis discuţia despre colegi, sau despre vreo ştire de la TV... Da; poate că i-ar fi şlefuit un pic gândirea, modul de a vedea lucrurile; dar în scurtul timp petrecut alături de el, îşi dăduse seama că Denisa fusese o mamă bună iar Fabian un băiat inteligent. Nu existaseră "derapaje" de la realitate; tot ceea ce făcuse el, în timpul plimbării lor prin Herăstrău, fusese să mai şlefuiască pe ici-pe colo. În rest, "direcţia" fusese cea bună. Aşa că...

Aşa că nu mai ştia ce să creadă. De fapt... De fapt, singurul care ar fi putut răspunde la toate întrebările alea era Fabian. Îi era deci scris să-şi trăiască tot restul zilelor întrebându-se dacă...

Codruţa era o tânără foarte specială. Foarte "altfel" decât tinerele pe care le vedea la ştiri sau pe stradă. Sigur, nu se îndoia că nu ieşea şi ea cu colegele! Nu se îndoia că avea şi ea blugi cu talie joasă! Dar se simţea în conversaţia cu ea, în cuvintele pe care le folosea, în modul cum îşi organiza frazele că mama ei insistase mult pe lectura suplimentară şi-o ţinuse bine de tot în frâu. Fata asta era ori extrem de binecrescută şi "cititâ", ori îşi cenzura într-o clipă toţi termenii specifici tinerei generaţii: mişto, naşpa, cool, OK... şi multe altele. Era şi foarte cuminte... Era un copil "pe sufletul lui". Codruţa va fi o domnişoară foarte specială şi foarte vânată de mămicile de băieţi! Codruţa ar fi fost...

Oftă greu şi stinse ţigara. Şi se ridică - gândul ăla îl întristase la culme. Codruţa ar fi fost o noră "pe sufletul lui". Şi nu va fi decât un A3 într-o ramă, care-i va aminti zi de zi că ar fi putut...

Ia să se ducă el la copiii ăia şi să discute cu ei! Sau să se joace cu ei! Ia să inventeze el nişte jocuri! Ce le-ar fi plăcut copiilor ăstora să se joace? În afară de *Need for Speed* şi *Counter Strike*, în afară de baschet şi fotbal...

Carina

Oftă greu şi se desprinse de perete. Şi ieşi, în vârful picioarelor, din apartament. Nicolae nu trebuia să ştie că auzise şi ea discuţia aia. La urma urmei, Lucia o chemase mai mult "preventiv"! Logodnicul ei se controlase admirabil, deşi vorbise despre băiatul lui...

Urcă la etajul patru, dar nu intră în apartamentul 19. Se opri pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Se gândea...

Indiferent câţi copii o să facă ea, indiferent câţi băieţi o să aibă Nicolae, Fabian va fi un subiect dureros şi peste 50 de ani. Iar atunci când Nicolae o să-şi dea ultima suflare, sufletul lui va urca spre cer "ca din puşcă" - în căutarea băiatului lui...

Era normal să fie aşa. Era normal ca el să nu-şi uite niciodată copilul. Dar gândul că ea nu-l putea ajuta nicicum să treacă mai uşor peste suferinţa asta o făcea să plângă! Şi nu voia să plângă, dar nu avea încotro...

Ei, na! Îşi şterse scurt lacrimile şi strânse pumnii: trebuia să înveţe să fie tare! Gata! Acum Nicolae divorţa şi era hotărât s-o

ia de nevastă! Iar nevasta lui Nicolae trebuia să fie aşa ca el: puternică! Să nu se lase învinsă de-un gând, sau de-o emoţie! Sau de suferinţă! Indiferent cât de puternice erau ele!

Gata cu plânsul! Şi gata cu roşitul ăla "instantaneu"! Că, vorba aia - roşea ca o fată mare! Şi nu mai era fată mare - era ditamai femeia!

Dar dacă nu mai plângea din toate cele, şi nici nu mai roşea din cinci în cinci minute, oare nu cumva începea să semene cu Denisa?... Greu calcul!

De fapt, discuţia lui Nicolae cu Codruţa o cam zăpăcise. Aşa că nu va lua acum decizii majore. Acum, de exemplu, o să se ducă să facă aerobic cu copiii. Intră în apartamentul 19 şi se dădu la o parte - grupa aia era obosită bine! Violeta zâmbea:

- Nu-i aşa că tu n-ai obosit?

- Nu; chiar deloc!

- Ah, ce bine! Pe o scală a profelor de aerobic, Liana e undeva mult mai sus decât maică-sa...

Bufni în râs:

- Iar pe o scală a specialistelor în bucătărie, Violeta e atât de sus "că mii de ani i-ar trebui luminii s-o ajungă"!

- Oo...

Da, ştia, o luase razna - că vorbea din poetul-nepereche...

O să se zbânţuie cu copiii ăia şi-o să facă un duş. Şi-apoi o să-şi ia logodnicul la o discuţie despre ei doi. Trebuiau să discute serios, apropo de băieţelul lor...

Roşise - dar asta nu mai conta acum.

Lucia

Centrul pentru minori funcţiona impecabil. Din bucătăria apartamentului 15 ieşea un iz de friptură delicioasă, sus în apartamentul 19 se zbânţuiau clasele 1-4 iar preşcolarii îşi cam făceau de cap în spaţiul devenit brusc generos. Voluntarii ei erau tare ocupaţi! Iar Teo făcea deliciul puştilor, pentru că era uriaş şi-i făcea "avioane cu motor"...

Scaunul sări brusc, cu tot cu ea. Hei! Se repezi în uşa apartamentului - era cutremur!

Mugur ieşi şi el din apartamentul 13. Şi-o privi lung, în timp ce ridică vocea:

- Altă replică? Oof, Doamne! A devenit plictisitor!

Ce făcea? Era nebun? O luase razna? Cum adică? Ludmila apăru imediat în uşa apartamentului 14:

- Da' chiar aşa! E chiar plictisitor!

Şi-apoi femeia începu să râdă - un râs puternic, sonor... Aproape imediat, îl auzi şi pe Teo râzând:

- Da' chiar că e plictisitor! Poftim - ne întrerupe din joacă! Hai - toţi copiii jos!

Aoleu, da! Toţi copiii jos! Se repezi în dormitor şi constată că Alex râdea şi el, cu ochii la Vlad - care râdea şi-l ţinea bine pe Bogdan în braţe! Octavian îl ţinea pe Florin, iar Codruţa pe Liana. Şi uite că şi ei începeau să râdă...

Ia uite ce nebunie! Râdeau de cutremur, în timpul cutremurului!

Începu şi ea să râdă. Îi privea, râdea şi se gândea că nici o clipă, în ultimele trei zile, nu-şi imaginase că o să stea în pragul uşii, în toiul unui cutremur destul de puternic, şi-o să râdă! Dar... Dar părea că ideea lui Mugur era bună; aşa că le făcu semn să stea acolo cuminţi şi ieşi. Şi, contrazicând toate regulile scrise şi nescrise în astfel de cazuri, alergă pe palier şi urcă treptele câte trei deodată! Copiii erau sus! Iar etajul patru i se păruse de la început mai şubred! Dacă...

Uşa apartamentului 19 era închisă; intră şi-i văzu imediat pe copii aşezaţi frumos pe podea... Erau speriaţi. Şi Carina era speriată, aşa că se apropie de ea şi începu să râdă:

- Încă o replică. A devenit plictisitor!

Da, şi ea era uimită! Se aplecă şi privi lung feţele speriate:

- Nu-i aşa că-i plictisitor deja? Acelaşi lucru, tot timpul...

Nu aprobau, dar nici nu negau. Mişcarea blocului scădea în intensitate... Oftă scurt, îşi trase elasticul din păr şi-şi rearanjă şuviţele rebele - azi trebuia să se spele pe cap. Complicată treabă - cu doi litri jumate de apă, avea toate şansele să nu se limpezească cum trebuia. Dar miza pe faptul că în curând vor reveni utilităţile...

Gata - cutremurul se terminase. Şi ea terminase de rearanjat coada. Şi cum nimeni nu se gândise să oprească MP3-ul, făcu şi ea câţiva paşi de dans...

- Gata, copii! S-a terminat! Haideţi - sus! Unde rămăseserăţi?

Habar n-avea, dar ea tocmai se hotărâse să danseze. Ei erau mai speriaţi... Ea îşi amintea că George o iubea... de-adevăratelea... Şi uite că se înveselise. Era aproape 12, aşa că George va profita de replica asta şi le va face o vizită "de verificare"... Iar ea o să coboare după el, o să-l oprească la etajul doi şi-o să-l pupe rău de tot...

Şi gata - melodia se terminase. Oftă greu:

- Aah, ce bine vă distraţi voi aici! Şi eu am atâta treabă jos...

- Păi stai tu aici şi mă duc eu jos!

- Nu cred că "funcţionează" aşa. Hai - spor la dans!

Ieşi şi porni spre scări. Şi privi lung crăpătura din zid...

Etajul patru era şubred. Încă rezista - dar la o replică peste 5, pereţii ăia se vor crăpa serios. Iar ei vor trebui să evacueze.

Oare exista Dumnezeu? Oare o să-i ajute să reziste acolo măcar până revenea curentul electric? Începuse să gândească la fel ca Alex - şi asta nu era bine. Nu era "practicantă", dar credea în Dumnezeu - măcar aşa, teoretic!

Coborî treptele şi reveni pe palierul lor. Voluntarii ei păreau veseli şi foarte vorbăreţi. Dar îi privea şi le citea teama din priviri... Vedea gândul ăla sumbru - şi parcă auzea întrebarea nerostită...

"Noi cât o să mai rezistăm aici?"

Nu ştia răspunsul - şi nu voia să-l roage pe George să trimită o echipă care să le expertizeze blocul. Era mai bine, pentru toţi, să nu ştie care era realitatea. Momentan, realitatea era că stăteau bine! Aşa că îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul... şi întrebă:

- Ce-avem la prânz?

- Aa, azi ne răsfăţăm! Supă de pui cu legume şi cotleţele de porc cu piure.

- Cu salată sau...?

- Cu gogoşari acri.

Şi-o privea lung, de parcă o întreba "Ce, tu nu ştii ce mi-ai adus de la Carrefour?"... Zâmbi slab:

- Or să plece de-aici obezi!

- Or să slăbească repede, după ce-or să plece de-aici.

De ce? Alex oftă greu:

- Până se repară utilităţile...

Se grăbi să-l lămurească pe un ton coborât, în engleză:

- Stai liniştit, că dezastrul nu-i aşa de mare. Momentan, totul e oprit din motiv de curent electric şi gaze. Dar eu pun gâtul jos că reţeaua de apă e rezolvată. Iar gazele sunt oprite doar aşa, preventiv...

Ludmila era siderată:

- Adică vrei să spui că tot oraşul ăsta e ţinut expre' fără apă şi gaze?

- Da - eu cred că da.

Şi-acum aşteptau toţi explicaţia...

- Până nu se verifică toate construcţiile şi toate instalaţiile de prin blocuri, gazele n-or să pornească. Pericolul de explozie e mare. În plus, încă nu s-a rezolvat cu curentul electric. Gaze plus scânteie egal bum...

- Şi cum apa e oprită, pompierii n-ar putea să facă mare lucru.

Aprobă încet cu capul:

- Au căzut multe clădiri. Şi-aşa "fondul locativ" era strâmt; acum e de-a dreptul sugrumat! Încă două-trei blocuri aruncate-n aer - şi chiar că "se pune" de-un dezastru complet!

- Ai dreptate...

Mugur ieşi din apartamentul 13:

- Vine George. La radio au anunţat 3,8 pe Richter, 30 de secunde.

Nicolae clătină încet capul:

- A fost destul de tare...

- Dar nu îndeajuns de tare ca să mai provoace pagube. Din fericire pentru noi, nici aici n-a produs pagube...

Bocancii urcau grăbiţi treptele... Porni încet spre scări - de data asta o să-l întâmpine mai puţin milităreşte.

George

A naibii ea de treabă, cu replicile astea! Când ajunsese în faţa blocului văzuse câteva bucăţele de tencuială, desprinse de pe faţadă! Dacă şi blocul lor ceda, putea spune că "o băgase pe mânecă"!

Urcă şi ultimele trepte şi constată că nimerise într-un fel de şedinţă ad-hoc. Aşa că oftă greu:

- Cum a fost?

- Cum să fie?! Plictisitor!

Poftim? I se părea lui, sau Mugur chiar făcea mişto de el? Lucia zâmbi:

- A devenit plictisitoare toată repetiţia asta! Şi copiii sunt de aceeaşi părere!

Aha! Ei, păi dacă îi convinseseră ei pe copii că cutremurele erau de-a dreptul plictisitoare, putea spune că voluntarii lui deveniseră maeştri într-ale copiilor! Şi într-ale cutremurelor, desigur! Din fericire, seismologii susţineau că asemenea scuturături aveau loc la distanţă de cel puţin 30 de ani unul de celălalt - că altfel ar fi trebuit să-i angajeze pe toţi la nou-înfiinţata "Direcţia voluntari"...

- Bun. Asta-i bine. Mai ales că asta a avut peste 4.

Aa, erau uimiţi? Şi ea era uimită? Perfect! O cuprinse cu braţul, dar doar ca s-o împingă uşurel spre etajul patru:

- Am venit special ca să discut ceva cu tine.

Nu putu să nu observe sincronizarea dintre graba paşilor Luciei şi rapiditatea cu care zâmbetul Ludmilei "înflorise"! Da' ce spusese? Ce, nu mai aveau voie să discute acum? Dacă se duceau în camera "de discuţii", asta însemna că trebuiau musai să discute aşa, cu ghilimele? Ei, na!

Lucia intră în apartamentul 17; o urmă şi închise uşa. Şi, după cum se aşteptase deja, mâna ei răsuci siguranţa; aşa că mâna lui o răsuci din nou, în sens invers. Ei bine? Ce părere avea de chestia asta?... Nici o părere. Nu se clintea de-acolo, din hol. Şi bineînţeles că nu se întorcea spre el! Aşa că o trase în braţele lui şi-i sărută creştetul:

- Soarele e sus pe cer, aşa că am venit să discutăm probleme de serviciu.

Iar ca să n-o simtă leşinându-i pur şi simplu în braţe de la prea multă tensiune nervoasă, se aplecă scurt în dreapta şi examină obrazul roşu-roşu... Lucia bufni în râs şi intră grăbită în sufragerie:

- Studiile cercetătorilor străini confirmă faptul că femeile se gândesc la asta mai des decât bărbaţii!

- Ceea ce, după părerea mea, încurajează bărbaţii să devină puturoşi şi să lase o parte din "vânătoare" în seama femeilor.

Lucia se aşeză pe marginea mega-patului:

- Aşa o fi; nu ştiu. Nu sunt bărbat...

- Dar eşti femeie - şi deci te afectează direct puturoşenia asta...

- Nu pot spune că mă deranjează cu ceva.

Cum-cum? Se aplecă din nou, ca să-i vadă ochii:

- Stai, că nu înţeleg...

Ochii albaştri îl priviră drept:

- Din punctul meu de vedere, fiecare om - bărbat sau femeie - are dreptul să decidă în privinţa propriei conjunctivite: adică unde, când, cum, cât se holbează şi la cine. Atâta timp cât nu face nici un efort să interacţioneze cu mine, nu văd de ce să mă obosesc eu, fizic şi mental, căutând un cuvânt neaoş sau un gest concludent... Cu atât mai mult, mă bucură puturoşenia lor - care-mi permite mie să nu fac foarte multe mişcări ample cu geanta...

Era teribilă! Râdea, o privea lung şi se întreba dacă peste doi ani Lucia va mai gândi la fel! Nu de alta, dar lui gândul ăla îi convenea de minune! Aşa că...

Aşa că decise brusc s-o supună unui test! Şi, din doar două mişcări, o împinse în spate şi şi-o "aşeză" pe braţ, pe mega-pat:

- Dar asta nu înseamnă că bărbaţii nu se gândesc chiar deloc la asta...

Iar gestul lui şi răsturnarea bruscă de situaţie o cam "blocaseră"...

- Ţi-am spus - soarele e sus pe cer. Dar asta nu mă împiedică nicicum să-ţi spun...

Cuvintele lui o liniştiseră; acum părea foarte curioasă apropo de ceea ce voia el să-i spună... Decise să şoptească:

- ... Că eşti îngrozitor de frumoasă... Că eşti specială... Că te iubesc...

Atingerea palmelor fine îi dădu fiori! Dar sărutul... Sărutul ăla "îi pusese capacul". Şi nu voia să se mai gândească la nimic. Nici chiar la faptul că reuşise măcar să se facă observat... Nici chiar la faptul că venise "în interes de serviciu"...

Palmele îi dădură drumul uşor, dar fu luat în braţe... Iar Lucia îi continuă fraza şoptindu-i la ureche:

- ... Că mă faci să mă simt ciudat...

Cum? Ciudat?

- ... Că nu sunt obişnuită să mă simt atât de importantă...

Ei, na!

- ... Că tocmai am roşit îngrozitor, pentru că cercetătorii au totuşi dreptate...

Aoleu! Bufni în râs şi se ridică, cu tot cu ea:

- Şi-acum problemele de serviciu! Aşaa...

Şi ea râdea, dar îşi acoperea obrajii cu palmele...

- Ia să vedem noi acum... De ce-am venit eu azi aici?

Da, Lucia bufnise într-un nou hohot de râs! Scoase hârtiile din veston şi decise să redevină serios:

- Ca să discutăm despre centru şi despre voluntari. Centrul mai întâi. Cum merge centrul?

Lucia râdea şi dădea din cap afirmativ...

- Deci merge bine?

Da, îi confirma spusele.

- Mai ai nevoie de ceva?

Aproba din nou.

- Ce anume îţi mai trebuie?

Tânăra de lângă el se repezi, îl luă de gât şi-i şopti la ureche:

- Un chestor principal.

Aoleu! Roşi violent, dar îşi abţinu râsul:

- Eşti sigură?

Aproba...

- Păi, să vedem ce putem face; nu? Următoarea videoconferinţă e la şase; o să ridic problema, să vedem...

Nega repede-repede... şi-acum îi dădea drumul:

- Tu ştii că eu sunt un pic trilula...

- Ba cred că eşti realistă şi vrei să-mi pui mie nişte pile ca să nu mai trebuiască să stau la cort...

Lucia încerca să se liniştească, să redevină serioasă... Gata - era privit drept:

- Gata - problemele de serviciu.

- Eu ştiu...

- Nu mă mai face să râd!

- Nu pot! Eşti atât de frumoasă când râzi, că...

Iar roşise! Dar era frumoasă şi când roşea, aşa că... Aşa că redeveni serios:

- Cum te înţelegi cu voluntarii?

- Bine. Foarte bine chiar.

- Denisa pleacă azi.

- Asta e bine pentru ea. A avut deja un conflict verbal cu Nicolae - şi n-aş vrea să mai aibă unul.

Da? Se certaseră?

- Aşa a ajuns Codruţa în 12.

- Apropo de Codruţa... Fi-miu mai e cuminte?

- Aproximativ.

Cum adică? Se încruntă scurt:

- Ce-a făcut?

- Ei... Ce să facă - cea mai veche şmecherie din lume!

- Nu mă lua cu de-astea! Spune ce-a făcut!

- ... Eu am văzut când a pupat-o pe obraz.

Aoleu! O să aibă o discuţie serioasă cu el! Acum însă îl interesa altceva:

- L-ai văzut tu?

- Da, prin perdeaua de la uşă. M-a văzut şi el; am ridicat un deget de atenţionare şi s-a albăstrit instantaneu - aşa că, în privinţa lui, stau liniştită cel puţin 24 de ore.

- Aha. Stai cu ochii pe el non-stop. Deşi i-am spus deja opinia mea, pe un ton serios, e crescut destul de libertin ca să uite, la un moment dat, că el are 14 deja, dar ea are doar 12. Nu mă aştept să facă chestii "majore"; dar la pupat, aud că e campion pe şcoală. Şi, apropo de Codruţa... O să vin să discut cu ea, în curând.

Era mirată? Îi întinse tabelul cu copii orfani... Gata - îi "picaseră" colţurile gurii! Sprâncenele se încruntaseră! Lucia pur şi simplu uitase că or să fie şi copii orfani...

- Iar ea e printre copiii fericiţi - pentru că are o bunică, undeva la ţară, şi un apartament în Bucureşti. Numai că nu va fi lăsată să locuiască singură în apartamentul ăsta. Va locui cu bunica...

Lucia aproba; citea lista, dădea pagina... Căuta...

- Pe cine cauţi?

- Pe preşcolarul lui Alex.

- Preşcolarul nu mai are decât părinţii. Taică-su s-a recăsătorit în State şi are copii de ţâţă. Maică-sa e prostituată la Roma. Iar amândoi s-au prezentat la ambasade şi au dat declaraţie pe propria răspundere că renunţă la tutela copilului, în favoarea statului român.

Ochii albaştri, ireal de mari, îl priveau lung...

- Preşcolarul Vlad a rămas în grija statului. Va ajunge într-un orfelinat.

- Eu mă gândisem la altă variantă...

Scoase din buzunarul interior cele patru formulare şi le aranjă în faţa lor, pe covor:

- Mama lui... Nevasta lui... Copilul lui... şi fotomodela. Beatrice - îţi spune ceva numele ăsta?

Lucia aprobă scurt.

- Ea are rezidenţă la Milano. La fel şi mama lui. Trag deci concluzia că mama lui era un fel de menajeră - pentru că a fost profă de română, nu de limbi străine...

Aproba din nou...

- N-aveau ce să caute în Ploieşti. Apartamentul în care au fost găsiţi e al unei firme care închiriază imobiliare. Toţi patru au murit prin strivirea părţii superioare a corpului sub mobilier... Dacă nu bănuiam ceea ce ştiu că bănuieşti şi tu acum, mă apucam să sun la Ploieşti. Sau mă urcam în Audi şi, într-o oră jumate, îi vedeam pe toţi patru cu ochii mei. Numai că asta "pute" a glonţ în frunte. Şi să zicem că, în situaţia actuală şi cu informaţiile pe care le am, aş putea bănui că Beatrice l-a plătit pe Alex ca să se culce cu ea, iar logodnicul ei a împuşcat-o. Aş bănui că mama lui era un fel de bodyguard-spion la fundul fotomodelei - şi de-asta a împuşcat-o şi pe ea. Aş bănui în continuare că pe copil l-a împuşcat aşa, "ca să-l doară" şi pe Alex sufletul. Dar cum au ajuns nevasta şi copilul acolo nu-mi explic... Dacă i-au omorât în Bucureşti, nu înţeleg de ce nu i-au muşamalizat în nebunia din Bucureşti...

- Poate că are relaţii doar la Ploieşti.

- Ploieştiul, Piteştiul, Găeştiul şi Creţeştiul - şi toate celelalte - nu fac un pas fără aprobare de la Bucureşti. Dacă a putut-o face la Ploieşti, a făcut-o cu bunăvoinţa unui om de la noi. Sunt totuşi patru cetăţeni români lichidaţi în stil mafiot!

- Şi crezi că Alex are legătură cu asta?

- Cred că Alex ştie deja unde-i sunt nevasta şi copilul - şi ce mai fac ei. Când l-am întrebat dacă mai are alte rude, a dat din cap că nu - aşa că ştie şi de maică-sa. În concluzie, nu voi investiga pe la Ploieşti. Nici măcar nu voi încerca să intru în vorbă cu omologii de-acolo! Investigaţia în sine nu ar face nimănui nici un bine; pe ei nu i-ar învia, pe el nu l-ar consola... Investigaţia mea s-ar putea termina urât de tot, dacă într-adevăr e vorba de un mafiot italian. Vreau însă să ştiu ce ştie Alex despre asta. Şi vreau mai ales să ştiu ce amestec a avut el în toată istoria asta. Că un amestec sigur a avut!

- ... Crezi tu? Poate că nevasta şi copilul s-au dus la mama lui, să ia nişte bani sau un pachet adus din Italia...

- Banii şi pachetul se puteau trimite cu orice - de la o ocazie, până la Fan Curier. Dar n-a fost vorba despre asta...

Începu să-i arate liniile punctate de pe formulare:

- Beatrice a avut actele la ea... Mama lui a avut paşaportul - dar nu şi cartea de identitate, pentru că i-ar fi trecut aici datele din CI... Aşa cum i le-a trecut Mirelei aici... Iar copilul a fost identificat după fotografiile de pe un stick de memorie.

Şi bineînţeles că Lucia se albăstrise:

- Şi cum au verificat stick-ul? Adică unde l-au găsit?

- Evident, nu scrie. Fiecare oraş îşi face propriile formulare zilele astea... Ca să le fie şi lor mai uşor. Vezi cât de uşor o să le fie la Ploieşti?

- Adică stai puţin! Stai! Poliţiştii au intrat în apartament, deşi nu i-a chemat nimeni!

- N-ai de unde să ştii asta.

- Dacă îi trimitea sau chema cineva, exista măcar o depoziţie ataşată la fişa cetăţenei cu rezidenţă în Italia! Că or s-o ceară italienii!

Mm... Era deşteaptă, ce mai!

- Deci au intrat, au constatat cele patru victime şi s-au apucat să le identifice. Logic! Dar cum dracu de-au găsit stick-ul? Era pe masă? Îl strângea maică-sa în pumn? Şi cum de s-au obosit să-l vâre într-un calculator, în condiţiile în care ţara n-are curent iar Ploieştiul are doar câteva generatoare pe motorină? Şi e la pământ, aşa că sunt toate ocupate pe la spitalele de campanie?

Era prea înverşunată, aşa că zâmbi:

- Îmi place cum gândeşti. Nu vrei să fii subalterna mea?

- Fii serios! E ceva putred rău aici!

- E un mafiot la mijloc. Unul italian. Ai noştri nu-i împuşcau. Ai noştri îi puneau în mijlocul şoselei şi treceau cu maşina peste ei. Sau îi îngropau de vii, undeva în împrejurimile oraşului. Sau îi înnecau în Prahova şi-i lăsau s-o ia la vale, spre Dunăre. Ai noştri n-au trăgaciul aşa sensibil...

- Şi spui că nu vrei să-i investighezi...

- N-am de ce. Mortul de la groapă nu se mai întoarce. Problema mea e acum alta...

Aşteptă o secundă, două... Lucia oftă greu:

- Dacă nu cumva el a fost cel puţin autor moral.

Aprobă scurt cu capul; Lucia continuă:

- Şi dacă nu cumva, la un moment dat, îl va abandona pe Vlad.

- Nu. Dacă nu cumva va redeveni, la un moment dat, autor moral.

Ce, era uimită? De ce era uimită?

- Asta e exclus.

- Nimic nu e exclus pe lumea asta.

Iar ea ştia asta, pentru că nu insista nicicum să fie ca ea...

- Te rog, anunţă-i discret pe toţi voluntarii să-i supravegheze pe amândoi. Adică să fie atenţi la ei... Să aibă grijă ca Vlad să nu părăsească centrul... Să le întrerupă şuşoteala, atunci când par că pun la cale o evadare sau când Alex îi vorbeşte minute în şir iar copilul ascultă şi tace... N-am să-l las să-l fure. Şi nici n-am să i-l dau aşa, "pe ochi frumoşi".

- ... Cred că mă cunoşti destul de bine, ca să ştii că nu m-aş hazarda aşa, "pe ochi frumoşi" - mai ales când e vorba de un copil de nici cinci ani.

- Cred că şi tu mă cunoşti destul de bine ca să ştii că nu m-aş da în lături de la a salva un copil de instituţionalizarea într-un orfelinat din România! N-aş vrea totuşi să descopăr, într-o zi, că m-am înşelat. N-aş vrea să fac descoperirea asta de faţă cu un legist...

Lucia oftă greu... Oftă şi el:

- Ştiu. Simţi că n-ar fi el în stare să-l abandoneze. Dar

- Dar urmează vremuri înfiorător de grele, iar el era chiriaş aici. Mă îndoiesc că părinţii lui Vlad or să-i lase puştiului casa bunicilor; în plus, aprobarea din partea statului şi toate celelalte documente vor întârzia cu siguranţă mai mult de 6 luni - timp în care Vlad ar sta în orfelinat, iar Alex pe la poartă sau aiurea...

- Şomajul va creşte serios, preţurile vor creşte... Vin vremuri grele. Vor fi părinţi care vor renunţa la copiii lor naturali; iar în condiţiile astea, parcă nu l-aş lăsa pe Vlad în grija unui om care ascunde cu grijă patru crime.

- Ai dreptate. În condiţiile astea, eu n-am să mă amestec. Fă abstracţie de opinia mea.

- Opinia ta e foarte importantă. Locuiţi pe acelaşi palier de câţiva ani, nu?

- Opinia mea e subiectivă şi s-a format în timp, prin peretele holului. Dacă tu crezi că e mai bine pentru Vlad să stea cu Alex, spune-mi - şi de formularistică mă ocup eu.

- El mai are actele copilului lui?

- Nu ştiu. Oricum, să ştii că l-a rugat pe Nicolae să-l sponsorizeze pe Petre, nu pe Ionuţ.

Cum-cum?

- Când a aflat că Petre e orfan, a făcut o criză de plâns cu sughiţuri şi l-a rugat pe jurist ca mia aia de euro s-o doneze bunicii lui Petre, care e un caz aproape recuperat. "El nu e aşa ca Ionuţ - e mult mai avansat!" - aşa i-a spus, cu palmele împreunate ca la rugăciune. Juristul i-a spus că 1.000 de euro e sigur sponsorizare şi că el decide la câţi autişti împarte suma asta. După care s-a liniştit singurel şi s-a dus la Nicolae ca să refuze banii de tot...

- Şi juristul ce-a spus?

- Că el unul nu-şi face griji, pentru că ai tu datele medicului, iar el e un jurist bun - aşa că-l va convinge imediat. Iar medicul ştie cum să discute şi cu bunica lui Petre, şi cu Alex. Şi-a rămas aşa... uşor "în aer". Nicolae ţine morţiş să dea 1.000 de euro pe lună sponsorizare, Alex ţine morţiş să-i refuze, medicul habar n-are ce-l aşteaptă...

- ... Nu, Lucia. Omul ăsta ştie deja unde e copilul lui. E prea liniştit, prea calm şi prea detaşat ca să cred că nici măcar nu bănuieşte ce s-a întâmplat! Aşa că uite cum facem... Voi îl ţineţi sub strictă supraveghere. Ludmila şi Violeta ştiu despre părinţii lui Vlad şi declaraţiile semnate de ei; dar tu o să ai grijă să nu se afle mai departe. Dacă Alex vrea să-l ia pe Vlad cu el, îl trimiteţi la mine. Iar dacă mă convinge, o să-i spun să vină la tine şi să-ţi spună că eu l-am trimis. E OK aşa?

- Nu. Îmi spui tu personal că eşti de acord.

- Bine. Cum vrei tu.

Şi-i zâmbea - pentru că alte probleme de serviciu nu mai aveau de discutat... Lucia oftă greu:

- Voluntarii mei când se împuţinează?

- Păi... Denisa sigur pleacă diseară.

- Apropo - ai veşti pentru ea? Te întreb, fiindcă nea Aurică a trecut pe aici şi i-a spus să stea liniştită pentru că Eduard şi puştiul lui vor veni, acum, sau peste patru ore, sau peste patru luni - dar atunci când vor veni, vor veni pentru totdeauna.

- Şi nu se înşeală. Prefer însă să evit subiectul ăsta momentan. Eduard e la socri - care nu-l înghit nici pe el, darămite pe-ăla micu'. Nevastă-sa l-a primit cu tot cu copil, dar am senzaţia că face eforturi mari să-l determine să trimită copilul înapoi de un' l-a luat. Iar el n-o să facă asta - mi-a garantat-o nea Aurică... Mie Eduard mi-a spus, de dimineaţă, că e lefter - în sensul că toţi banii lui erau în marfă, iar marfa e istorie acum. Iar băncile sunt închise zilele astea. Şi-a scrântit serios piciorul exact când a început cutremurul, copilul e şocat după ce-a văzut blocuri prăbuşite şi bucăţi de cadavre împrăştiate peste tot... Mi-a spus că, pentru moment, e mai bine să rămână acolo. Şi că o s-o sune el, când revine curentul. De sunat, o sună. De mutat cu ea, se mută. Dar dacă-i spun femeii ăleia că Eduard o să vină atunci când o să vină, nu le fac un bine - ci o determin pe ea să se înfurie rău şi să nu-l mai primească, atunci când o veni. Aşa că prefer să tac.

- OK - o să tac şi eu. Am văzut că zâmbeşte tainic, de când a aflat că "or să vină pentru totdeauna"...

- Las-o să zâmbească. Or să se descurce ei - că sunt mari, au destulă minte-n cap...

Lucia aproba... Mm, ce frumoasă era! Hei, gata! Discutau despre voluntari acum! Deci... Aha!

- Blocul Carinei era în expertiză, înainte de replică. Cum aflu rezultatul, vă anunţ. Cred că ei or să fie următorii care-or să plece, dar asta se va întâmpla mâine sau poimâine.

- Asta e bine...

- Iar următorul care pleacă va fi Mugur. Victor o să plece atunci când crede el de cuviinţă... Oricum, ultimii vom fi noi şi familia din 15. Iar dacă la un moment dat o să ai nevoie de voluntari, e de-ajuns să-mi spui - şi-ţi trimit eu.

Lucia negă scurt cu capul. În fine - ea ştia! Era centrul ei, organizarea ei... Decise să pună un punct... "simpatic" discuţiei despre centru:

- Dacă ai nevoie de-un chestor principal, îmi spui şi ridic problema în videoconferinţa de la şase...

Privirea albastră se ridică scurt şi-l săgetă cu subînţeles pe sub sprâncene! Ei, păi dacă făcea de-astea cu el, ia să ia el măsuri! Avantajul lui era că o cunoştea bine. Aşa că "pară" cu succes privirea aia cu subînţeles - continuă, îngustând la rândul lui ochii:

- Plus două ore, până soseşte ordinul scris şi locţiitorul, e tocmai bine - că apune şi soarele...

Iar bufnise în râs, iar îşi acoperise obrajii roşii cu palmele... Îşi strânse hârtiile şi se ridică:

- Şi cred că ar fi bine să coborâm, înainte să-şi închipuie voluntarii cine ştie ce...

O conduse la uşă şi se grăbi să apese clanţa: soarele era sus pe cer, el nu era foarte sigur că Lucia îşi dorea asta acum... Şi parcă nici el nu-şi dorea foarte-foarte mult să afle dacă şansele lui erau reale. Aşa că mai bine se ocupau de cutremurul ăla - şi-şi mai făceau un pic de curaj...

Lucia

Gata - discuţia despre serviciu se terminase. Coborau pe palierul lor, iar ea presimţea o discuţie nu foarte veselă între tată şi fiu...

Evident, voluntarii se grăbeau să intre prin apartamente. Dar n-aveau de ce! Nu erau chiar atât de ruşinoşi! În fine... De fapt, trebuia să se bucure pentru acea reacţie. Oamenii ăia o protejau pe ea, care era tânără şi emotivă şi timidă - nu pe ditamai generalul trecut de pragul celor 40 de primăveri! Aşa că zâmbea, pentru că ştia ce discuţie urma să aibă cu Ludmila...

- Oare unde-o fi Teo?

- Aici sunt!

Tiristul ieşi grăbit din apartamentul 15; George ridică un deget:

- Când se termină bateria auto, nu ieşiţi voi după alta. Îmi spui - şi vă trimit eu alta. Ai înţeles?

- Da.

- Şi promiţi că eşti cuminte?

- Promit...

Şi râdea, pentru că o spusese cu năduf... George îi prinse mâna şi porni spre scări:

- Vorbim.

- Vorbim.

Oare o săruta în capul scărilor şi cobora singur? Sau...

Nu; coborau împreună. O ducea la etajul doi, pentru că mai aveau ceva de vorbit...

Da; se opriseră în capul scărilor. Şi-o lipise de perete, ca să nu cumva să-i scape! Mm, era nebun! Iar ea era îndrăgostită lulea... Şi ameţea din nou şi-şi dădea seama că nu era bine - pentru că, dacă discuţia aia pe care le-o recomandase Ludmila nu se desfăşura la fel de plăcut ca discuţiile de serviciu, o să fie vai şi-amar de amândoi...

- ... Vorbim...

- Vorbim...

Şi-atât - acum era grăbit să coboare. Privea lung uniforma, paşii care mai aveau puţin şi alergau...

Păi, după părerea ei, domnul chestor principal George Mocanu nu se grăbea nicăieri - că n-avea chestii urgente de făcut. Aşa că George se grăbise să plece ca să nu fie tentat să se grăbească să pună o pătură-n geam. Şi nici să nu rişte ca ea să deschidă o discuţie despre ei doi, viitor şi tot ceea ce implica asta. George îi simţise teama şi şi-o transferase; şi-acum era la fel de copilăros ca şi ea, uitând că are 45 de ani şi-o experienţă... mamă-mamă!

Şi mamă-mamă - ce-i mai frigeau obrajii! Doar se gândise aşa, fugitiv, la asta! Şi...

Şi alergă înapoi, la etajul trei. Tocmai primise nişte sarcini, aşa că se grăbea să le îndeplinească! Ia să facă ea o investigaţie mică, apropo de Alex şi familia lui!

Se opri lângă Mugur şi-l întrebă în şoaptă, la ureche:

- Unde e Alex?

- Aici, în sufragerie.

Aha! Ia uite că nu-l observase... Păi renunţase el la preşcolarul favorit? Cum asta? Parcă ghicindu-i gândul, Mugur zâmbi:

- Nicolae se joacă cu Renata...

Aha! Îi zâmbi şi ea:

- Iar doctoriţa mea pe unde-o fi?

- Cred că în 15.

Bun! Ieşi şi constată că Ludmila tocmai ieşise din 15... şi-o văzuse şi-i făcea semn să vină repede-repede pentru că trebuia s-o descoasă... OK! Habar n-avea ea ce-o aştepta! Ludmila uita că avea de-a face cu o poliţistă!

Ludmila

Aha! Gata! Se întorsese! Îi făcu semn să vină repede la ea... o trase în bucătăria apartamentului 15 şi-o privi cu ochi curioşi... Lucia bufni în râs:

- Ce-i?

Se întoarse imediat spre Violeta şi şopti complice:

- Clar! Râde şi-i strălucesc ochii, aşa că totul e bine! Hai să punem prânzul în castroane!

Fu prinsă scurt de braţ şi trasă în spate. Se conformă - pentru că, la urma urmei, de fiecare dată când îşi băga nasul în viaţa ei particulară, făcea o mică indiscreţie...

- Ceea ce v-a spus George, rămâne între noi patru.

Bine! Dar care parte din ceea ce spusese

- Vlad...

Aa... Se aplecă, pentru că Lucia şoptea extrem de încet:

- Până nu va afla adevărul, nu i-l va încredinţa - nici temporar, nici definitiv. M-a pus să mă interesez cum şi-a petrecut ultimele 24 de ore de dinaintea cutremurului. Deci, dacă ştiţi ceva...

Se gândea... Ah, da!

- Păi n-am fost la ştrand? Teo a plecat spre Danemarca, iar copiii erau supăraţi - aşa că Vio m-a sunat şi mi-a propus o zi de ştrand! Îţi aminteşti?

Violeta aproba, aşa că continuă:

- Am venit să vă iau, dar n-am urcat; am stat la uşa din spatele blocului şi-am fumat, am ascultat cuvintele lui Mugur... Când ne-am întors acasă - îţi mai aminteşti? Pe la ce oră?

- După meditaţiile lui Florin. Pe la şase jumate-şapte, cred.

- M-am asigurat că sunteţi OK şi-am plecat spre casă. Şi zău că nici măcar n-am ridicat privirea spre pereţi!

Fata ei oftă greu:

- Eu am polistiren în toată casa...

- Opel-ul era în faţa blocului când aţi venit voi?

- ... Uite, să ştii că nu m-am uitat! Şi nici când am plecat spre ştrand nu l-am observat. El parchează mai mult între scări; dacă nu mă uit în mod special, nu-i dau atenţie - că nu mă-ncurcă cu nimic la şofat.

Lucia aprobă scurt:

- OK. Discreţie maximă, vă rog!

- Evident. Auzi?

Reuşise s-o oprească; acum... Îi zâmbi cu subînţeles:

- ... Aţi discutat?

- Da, dar numai probleme de serviciu.

Ei, bune şi-alea! Altceva voia ea să ştie:

- Şi am avut dreptate?

- Cu ce?

- Cu discuţia aia a noastră... Cu cineva care-ar vrea - şi e sincer...

Poliţista ridică scurt din umeri... şi roşi îngrozitor:

- Nu ştiu; dar eu una sunt îndrăgostită lulea!

I-auzi! Violeta bufni în râs, iar Lucia ieşi din bucătărie... Iar ea oftă greu:

- O să-i spun, diseară cel mai târziu, să-l transfere cumva pe Victor la părinţii lui. Sau la el acasă, cu îndeajuns de multe provizii ca să nu trebuiască să mai vină încoace.

- ... Crezi tu că e nevoie de aşa mişcare radicală?

- Cred că lui nu-i e bine deloc atunci când îi vede plutind pe-aici ca doi adolescenţi fericiţi.

- Ba eu cred că mai bine îi laşi în pace. Pe toţi trei.

Poftim? O privea lung, mirată... Violeta zâmbi:

- Eşti doar mămica mea - nu şi a lor. De la un punct încolo, nici chestia cu psihologul nu mai e o scuză...

OK; înţelesese acum că devenise mult prea "prietenoasă" cu ei. Şi cu Lucia, şi cu Victor... Dar Denisa nu se plângea; aşa că ieşi şi se grăbi spre apartamentul 14.

Denisa

Tresări la vederea Ludmilei; femeia îi întinse mâna:

- Vii la o ţigară?

Aprobă şi se lăsă trasă... Se ridică şi-o urmă. Doctoriţa părea încruntată...

Se opriră pe prima treaptă, spre etajul patru. Şi întrucât femeia se aşezase, făcu un efort şi se aşeză şi ea. Ludmila presupusese că va accepta invitaţia, pentru că pe scări le aşteptau două pahare pline cu ness...

- Şefa noastră e fericită.

Aprobă - şoapta ei fusese de-ajuns... şi decise totuşi să completeze:

- Cred că şi el e fericit. Şi, bineînţeles, mă evită! Spre marea mea dezamăgire, care abia aşteptam să-l văd cum se topeşte tot...

- Te evită?

- Documentaristul a fost aici de dimineaţă. Şi sunt sigură că George l-a vizitat deja pe Eduard. Iar Lucia ştie şi ce-a vorbit cu el - pentru că şi ea mă cam evită.

- Şi cam ce crezi tu că au vorbit, George şi Eduard?

- Păi, ce să zic... Eu cred că George a bătut la poartă - şi l-a văzut toată casa când a intrat şi-a fost poftit într-o zonă în care puteau conversa liniştiţi între patru ochi. Cu siguranţă, Eduard l-a ascultat cu atenţie. Apoi s-a uitat lung, aşa, spre zare, a oftat greu şi-a spus că ei trebuie să rămână acolo momentan. Dar că, imediat cum îşi revine telefonia, o să mă sune el. Şi cam atât. Aşa că George mă evită, pentru că ar trebui să-mi spună cum omul pe care-l aşteptam să se cazeze lângă mine pe canapea o să mă sune, după ce revine curentul... Iar ea mă evită, pentru că ştie ce-ar fi trebuit să-mi spună George. Şi, întrucât ea e şefa centrului, aş pune-o să-mi dea un răspuns, sau o explicaţie...

- ... Nu ştiu ce să zic...

- Ştiu eu. Azi plec spre Arad. Şi, din păcate, nu cred că ai mei ar face un ocol până la el...

Ludmila o cuprinse uşor cu braţul... Decise să şoptească:

- Am făcut şi eu aşa cum face Nicolae - m-am gândit la Armand şi mi-am spus că el e băiatul meu acum. Dar uite că tatăl lui Armand nu vine încoace. Tatăl lui Armand o să mă sune... când o să revină curentul...

- Ei, hai! Fii serioasă!

- Sunt extrem de serioasă. L-am rugat pe George să-l găsească, să-i spună că eu sunt în Colentina şi sunt rănită şi-apoi să tacă şi să asculte. Sunt sigură că exact asta a făcut; aşa că absenţa lui Eduard prinde contur de certitudine...

- Ce-a spus documentaristul?

- Să stau liniştită, că or să vină. Nu ştie sigur dacă vin peste patru ore, sau peste patru luni; dar or să vină - şi-or să vină pentru totdeauna. Numai că...

- Nea Aurică ştie că pleci, nu?

- Da.

- Şi n-a zis nimic, apropo de chestia asta?

- A zis doar că distanţa Bucureşti-Arad nu e un impediment.

- Păi să ştii că asta nu-i puţin! Dacă atâtea sute de kilometri nu sunt un impediment...

- Dacă atâtea sute de kilometri nu sunt un impediment, mă întreb ce-l reţine de la parcurgerea mult mai scurtului drum de acolo până aici!

- Cine ştie! Poate e şi el rănit!

- Nu e - mi-ar fi spus nea Aurică!

- Ei, na! În plus, nu-i cu copilul? Dacă nouă, oameni în toată firea, George ne-a interzis să mai ieşim pe stradă - dă-ţi seama că Eduard nu-şi permite să plece cu Armand în traversarea Bucureştiului demolat de cutremur! Te rog să fii realistă!

- Încerc - şi, spre marea mea ruşine, nu-mi prea reuşeşte...

- Uită-te la mine.

Şi zău că nu-i venea să se uite la ea... Mâna doctoriţei îi întoarse uşor capul:

- Or să vină. Atunci când or să poată, or să vină după tine. Chiar şi la Arad!

- Eu ştiu ce să zic...

Şi-acum îi venea să plângă - şi nu se prea putea abţine...

- Eduard te iubeşte. O să vină.

Exact pe chestia aia cu iubirea nu era ea foarte sigură! Şi uite că începuse să suspine...

- Te rog să nu-ţi zdruncini coastele! Până la Arad sigur faci o zi şi-o noapte! Iar eu să ştii că nu-ţi dau calmante pe mână - că te văd cum plângi aiurea şi nu ştiu ce-mi vine să-ţi fac!

Nee, n-o să meargă cu "mobilizări" de-astea! Ei îi venea să plângă, pentru că se simţea singură...

- De ce plângi?

- ... Pentru că nu ştiu cu ce-am greşit, unde-am greşit... De ce m-a pedepsit Dumnezeu în halul ăsta... şi-am rămas singură, la 37 de ani... De ce mi-a luat băiatul... şi bărbatul... şi acum şi pe Eduard, şi pe Armand...

Nişte paşi se îndepărtau în fugă. N-o interesa cine era - Ludmila era lângă ea şi-o ţinea în braţe! Aşa că ea putea să plângă, să vorbească despre durerea din suflet şi să caute totuşi un răspuns la întrebarea "De ce"...

Carina

Aah, afurisită treabă! Denisa plângea în hohote! Şi tocmai ea se găsise să se ducă acum la bucătărie, aşa că tocmai ei îi făcuse Ludmila semn să-i aducă cutia cu medicamente! Alergă în bucătăria apartamentului 15, apucă cutia... şi... Şi reveni cu ea în bucătărie:

- Nu pot să i-o duc eu.

Violeta luă ea cutia şi ieşi. Şi-o auzi grăbindu-se rău...

Porni şi ea spre uşă - dar încet, pe lângă zid, încercând să treacă neobservată... Le privea pe sub sprâncene; şi imediat cum Violeta se aplecă în faţa Denisei, profită de ocazie şi trecu spre apartamentul 12. Năvăli în dormitor şi realiză că Nicolae o privea lung, de pe pat...

Acum chiar că "o făcuse de campionat"!

Mâna lui bătu scurt în pat:

- Stai jos. Ce ţi-a zis?

- Nimic. Doar că a ieşit cu Ludmila la o discuţie şi-a început să plângă - şi-a trebuit "să mă volatilizez" cumva de-acolo...

- Să nu mai aud că "te volatilizezi". Bine?

Era calm - dar calmul ăla ascundea primul ţipăt isteric din relaţia lor... Aprobă cu capul:

- OK.

- Pentru că ai intrat speriată şi panicată de parcă te-a fugărit cineva cu mitraliera până aici. Şi nu e normal. Iar dacă ţi-a spus ceva, nu e normal să-mi ascunzi asta.

- Nu mi-a spus nimic; probabil că nici nu m-a văzut...

- Ba eu cred că te-a văzut. Şi ţi-a spus ceva.

Ridică privirea spre el... şi, făcând abstracţie de copiii din jurul ei, oftă greu:

- Ştii că aşa sunt eu! Roşesc, mă albăstresc, plâng pentru fiecare gâză strivită de parbriz...

Spera să-l convingă "s-o lase mai moale"... Observa că nu prea reuşea... Îi strânse mâna în mâinile ei:

- Chiar nu mai poţi rezista până diseară?

- Nu cred. Prezenţa ei îmi stă pe creier!

- Şi totuşi, ai rezistat trei zile şi trei nopţi... Te rog...

Nicolae îşi trase mâna şi se ridică:

- Dar tu nu mai ieşi de-aici.

- Bine.

Şi-atât - perdeaua se trase scurt... Codruţa şopti:

- Mai bine rămâneţi aici. Mă duc eu să ajut cu masa şi

- Tu stai cuminte aici. Sunt destui voluntari în centru.

O privea lung, ca să înţeleagă şi ea să pună punct discuţiei - pentru că Nicolae putea să asculte lângă uşă...

Era evident că între Nicolae şi Denisa mocnea un scandal monstruos. Unul de-ăla... fără sfârşit. Dacă vreodată se vor întâlni în cimitirul Bellu, ştia că îşi vor arunca reciproc coliva-n cap şi doar trupele Jandarmeriei or să poată să-i despartă! Moartea lui Fabian nu putea fi uitată. Denisa îl învinovăţea pe Nicolae pentru tentativa de a o denigra în faţa copilului pe care ea îl făcuse şi-l crescuse cap-coadă... Iar Nicolae o învinovăţea pe Denisa pentru modul brutal în care Fabian decisese să pună punct relaţiei dintre mama şi tatăl lui. Nu discutase cu Nicolae despre moartea băiatului lui; era însă sigură că existau nişte mesaje de adio. Ori bilete, ori email-uri... Băiatul lor fusese puternic. Şi-şi dorise mult să fie liber - iar mama lui îl ţinuse bine "încuiat" în siguranţa unei cutii virtuale. Atunci când decisese să rupă cutia aia şi să-şi pună capăt vieţii, copilul ăla făcuse multă "gălăgie" - şi cu siguranţă avusese de transmis multe lucruri...

Oare Codruţa ştia ce mesaje trimisese Fabian în noaptea aia?

... Nu putea s-o întrebe. O vedea calmă, zâmbitoare, atentă la Octavian - şi nu putea...

Întinse mâinile spre Renata, iar Găluşcuţa se grăbi s-o îmbrăţişeze:

- Enata ubeşte!

- Daa, şi mami te iubeşte mult!

- Mami, aide uj!

Da' ce-i venise? Aa... Micuţa ei tocmai se buzunărise, găsise strugurelul şi se apucase să-şi ungă bine buzele... Şi-acum i-l oferea ei:

- Aide uj!

Bine! Îşi dădea cu strugurel...

- Mami, ochiţa!

- Păi de unde - că n-are mami rochiţă...

- Mami, ochiţa!

- Mami nu are rochiţă! Toate rochiţele sunt acasă!

- Aide acasă!

- Păi nu putem să mergem acum acasă!

- Aide acasăă!

Aoleu! Se punea pe plâns! Asta-i mai lipsea - să o audă Nicolae plângând! Mm... O ridică sus-sus:

- Nu putem să mergem acasă, dar o să ne jucăm aici!

- Acasăă!

Gata - Găluşcuţa plângea de-a binelea. Perdeaua se trase scurt... N-avea ce spune - aşa că repetă:

- Nu putem să mergem acasă. S-a stricat maşina lui tati - şi trebuie să aşteptăm să o repare nenea mecanicul!

- Aidee!

Octavian se ridică:

- Mă duc să-i aduc MP3-ul.

- Cred că nu mai are baterie. Ah - şi-am uitat să i-l aduc lui George, să-l încarce!

- Nu-i nimic; îi aduc un radio. E prea linişte aici!

Florin se ridică şi ieşi şi el. Oftă greu, cu ochii la obrăjorii brăzdaţi de lacrimi... Nicolae bombăni, din uşă:

- Te simte.

- Nu; ne simte.

- Cu mine n-a plâns.

Aa, da? Îl privi lung, cu subînţeles:

- Nici cu mine n-a plâns, înainte să te încrunţi tu.

Şi n-avea de gând să cedeze lupta aia "din priviri"! Aşa că, după câteva secunde, Nicolae decise să iasă totuşi... Iar Florin alergă înăuntru:

- Uite, i-am adus laptopul Lianei. Vezi dacă-i place!

Aa, un laptop pentru copii! Păi el avea aşa ceva - şi nu spusese până acum? Îl deschise, îl porni... Florin ieşi din nou:

- Cred că mai are mama nişte baterii...

- A adus Lucia o grămadă de baterii. Du-te şi cere-i ei.

Octavian intră şi el şi porni radio-ul. Se grăbi să-l oprească:

- Lasă-l.

- De ce?

- Pentru că nu emite muzică.

Aparatul se opri prompt. Băiatul lui George era descumpănit... Oftă greu:

- Cred că-i e şi foame un pic. După ce mănâncă, o să facem nani amândouă...

- Păi vrei să mă duc să-i aduc ceva de la bucătărie?

- Nu.

Şi iar era descumpănit... Primi bateriile şi se grăbi să le schimbe pe cele vechi. Acum laptopul cânta aşa cum trebuia; şi bineînţeles că-i captase micuţei ei atenţia! Nici Bogdan nu era mai "dezinteresat" de noua jucărie...

Puse laptopul în mijlocul patului - şi amândoi picii se repeziră la el. Liana oftă greu şi lăsă păpuşa pe pat:

- Oof...

Codruţa zâmbi:

- Nu vrei să te împletesc la păr?

- ... Păi tu ştii să faci codiţe?

- Daa, bineînţeles!

- Codiţe de-alea de pinţese? De-alea de jul împejul?

- N-am făcut niciodată de-alea. Hai să încercăm!

- Da' să nu stici pălu'!

- Nu-l stric - promit!

Gata - era din nou linişte în dormitorul apartamentului 12...

Oftă greu şi lăsă capul pe genunchi - cât mai stăteau acolo? Înnebunea! Simţea că o ia razna! Renata se săturase de camera aia, ea se simţea lipicioasă toată - deşi făcuse duş de dimineaţă... Şi, cu siguranţă, nici Nicolae nu era mai vesel! Dar...

Oare cum se simţea mămica ei? Se simţea mai bine? Îşi revenise? Ieşise din spitalul ăla? Probabil că încă nu - că i-ar fi spus George, dacă ar fi transferat-o în Dragoane! Îi plăcea totuşi să creadă că mama şi tatăl ei erau împreună acum, în Dragoane; iar George nu-i spusese şi ei asta pentru că era îndrăgostit...

Denisa era tristă şi deprimată pentru că nu primise veşti bune de la Eduard. Nicolae nu mai primise veşti despre părinţii lui... Chiar - părinţii lui erau tot în Parcul Văcăreşti? Oare reuşise George să-i aducă şi pe ei aici, în partea asta de oraş? Şi oare în ce stare era casa lor - a părinţilor lui? În ce stare era garsoniera ei? Observase, după ultima ei discuţie între patru ochi cu Nicolae, că etajul patru se cam resimţea...

Nu ştia. Nu mai ştia ce să facă, ce să spună... Familia de la apartamentul 15 era liniştită - ei erau toţi aici şi erau bine. Lucia nu-l avea decât pe George - şi normal că era calmă şi veselă şi îndrăgostită rău de tot... Părinţii şi fratele lui Victor erau în Domneşti, la casă... Pe Alex chiar nu-l interesa unde-i erau nevasta şi copilul - pentru că nu erau în Bucureşti, iar asta era o veste extrem de liniştitoare...

Numai ei aveau rude în oraş. Ea, Nicolae şi Denisa. Iar Denisa plângea acum pe scări, Nicolae probabil că-şi bombănea necazul la urechea unuia dintre voluntari iar ea stătea lângă copiii ăştia şi calcula acum că, dacă nici garsoniera ei nu mai era în regulă, părinţii ei se vor muta cu chirie... Pentru că nu va fi ea de acord să-i primească într-o cameră din apartamentul cu trei camere pe care Nicolae intenţiona totuşi să-l cumpere...

Oare o să-l mai cumpere? Nu prea ştia ce să creadă. Probabil că superbitatea aia cu trei camere, dacă rezistase cu bine, costa acum o avere...

La toate astea se gândea acum Nicolae. Şi prefera să nu le discute cu ea; prefera să zâmbească slab şi să tacă mâlc, de vreme ce ea obişnuia să plângă pentru fiecare gâză strivită de parbriz...

O să stea acolo cuminte, o să încerce să nu aprindă fitilul care-l putea face pe Nicolae să "explodeze" în capul Denisei... şi-o să se roage ca soţia logodnicului ei să plece diseară spre Arad.

Suna ciudat - soţia logodnicului ei...

Nu voia să calculeze acum partea ei de vină pentru moartea lui Fabian. Dacă n-ar fi existat Renata... Totul fusese OK, iar băiatul păruse înţelegător până în clipa când aflase că exista Renata. Nu voia să calculeze acum cât din decizia lui Fabian era reprezentat de dorinţa ei de-a avea un copil cu Nicolae...

La următoarea vizită a lui George, o să-l întrebe ce mai făcea mămica ei. Şi garsoniera ei. Şi, imediat cum va putea să se mute, va pleca de acolo. După ce Denisa pleca spre Arad, Nicolae va intra nestingherit în apartamentul în care băiatul lui locuise timp de 13 ani...

Nicolae

Se trânti pe canapea şi oftă scurt - nu mai rezista. Simţea că-i pocneşte capul! Femeia aia era o pacoste chiar şi aşa, de la distanţă! Chiar şi când nu spunea nimic! Şi-o supărase şi pe Carina...

Azi-noapte, îi visase. Chiar înainte să deschidă ochii, de dimineaţă, îşi văzuse părinţii preţ de-o secundă doar. Fusese însă de-ajuns ca să-şi amintească...

Serje era cantitate neglijabilă - că nici el, la 43 de ani, nu valora cine ştie ce în ochii individului ăluia! Dar mama lui... Mama lui era bătrână, lua medicamente pentru reumatism şi poate şi pentru alte boli pe care se ferise să i le spună lui... Unde era mama lui acum? Oare reuşise George să o aducă în adăpostul de la Dragonul roşu? Oare apartamentul părinţilor lui rezistase? Locuiau într-un bloc construit imediat după '77. Dar constatase acum, în 2010, că anul construcţiei nu era chiar atât de important. Şi cum n-avea de unde să ştie câţi vecini de-ai părinţilor lui spărseseră pereţii şi desfiinţaseră debaralele, nu putea nici măcar să-şi răspundă cu un "poate"! "Poate da"... "Poate nu"...

Aşteptarea aia îl ucidea cu zile! Aşteptarea aia era un chin...

Perdeaua se trase scurt; Lucia intră, zâmbitoare ca o zi de primăvară... Oftă greu şi-i făcu loc să se aşeze lângă el - sigur îl pârâse careva că o supărase pe Carina! Lucia coborî mult tonul vocii:

- Voiam să te întreb o chestie...

- Întreabă-mă.

- ... Mă interesează ce-a făcut Alex în 4 august. Poţi să-mi spui ceva pe tema asta?

Poliţista îl investiga pe Alex... Păi să-i răspundă, nu? Oftă greu şi coborî şi el tonul vocii:

- Pe 4, m-am trezit devreme. La cinci. Am ieşit pe palier şi-am fumat o ţigară... Pe la şapte, am coborât să iau flori. Şi ştiu sigur că maşina lui era în parcare, pentru că m-am uitat special, să văd dacă duba de la Stoica are unde să parcheze.

Lucia se albăstrise instantaneu! Asta e - îl întrebase, răspundea! Continuă deci să rememoreze ziua de 4 august:

- Era parcată la scara unu, imediat cum începe gardul spre scara noastră. Şi era destul de prăfuită, de parcă n-o mai pornise de cel puţin 2 zile. Chiar m-am gândit că se vede că n-are serviciu - şi nici chef de viaţă! Noi am plecat pe la nouă, cred... Eu m-am întors în jur de unu, unu jumate. Am împachetat şi m-am mutat. Maşina era neclintită, neştearsă, neatinsă când am plecat eu... Iar de auzit, n-am auzit nimic.

- OK. Mersi mult.

- N-ai pentru ce.

Lucia se ridică şi ieşi. El îşi privea lung adidaşii...

La urma urmei, poate că Alex nu fusese acasă - nu? Poate că fusese "la produs"... Poate că fusese la un interviu... Poate că se dusese la Carrefour şi citise fiecare etichetă din hypermarketul ăla! De ce nu-l întreba chiar pe el? În fine...

Chiar şi după ce Denisa va pleca, el va evita să intre în propriul apartament. Va evita să se apropie de dormitor şi de baie. Va evita să intre în bucătărie... Şi nu putea spune că-i făcea o plăcere extremă să revadă canapeaua din sufragerie! Chiar şi aşa, cu ochii deschişi, revedea foarte clar aşternuturile de mătase deranjate, lumânările arse pe jumătate, paharul cu şampanie căzut pe covor...

Lucia

Aah, ce gafă impardonabilă făcuse! Uitase complet că oamenii ăia îşi îngropaseră copilul pe 4 august! Cât de proastă era uneori! Dar...

Asta e! O "comisese"! Nicolae fusese foarte amabil şi n-o "trosnise" cu nişte cuvinte neaoşe... Cu Denisa nu putea vorbi acum - dar se îndoia că ea ştia vreun amănunt "cutremurător" despre ce făcuse Alex în ziua de 4 august. N-avea rost să-i stârnească şi ei amintirile - mai ales că o văzuse plângând pe scară, iar Ludmila zornăise cu pastilele...

Nici ea nu putea spune că ştia ceva mai mult decât ei. Alex nu scosese un sunet în dimineaţa aia. Nu se plimbase cu maşina, oricum - pentru că pe ea o trezise Adriana la 9, şi-o convocase urgent la ea la birou, pentru destăinuiri complete. Nu observase Opel-ul în parcare... Şi, spre ruşinea ei, în dimineaţa aia nu observase că dispăruseră crucea, steagul şi lumânările... În fine! Revenise acasă în jurul prânzului şi se apucase de curăţenie şi de plăcintă. Spălase o maşină de rufe; şi ascultase muzică. Aşa că, dacă Alex ar fi sărit coarda în apartamentul lui, ea nu l-ar fi auzit...

Intră în apartamentul 13, în bucătărie, şi escaladă geamul. Deschise larg geamul de la balcon... Da; maşina era acolo. Era de-a dreptul abandonată! Clar! Se grăbi să închidă geamul de tot. Şi se scutură scurt, pentru că în aer persista un miros ciudat...

Soarele ardea cu putere! Erau nebuni! De ce nu ploua? Nu mai aveau motorină, să pornească generatoarele de la aparatură şi să facă nişte nori? Lăsau oamenii ăia prinşi sub dărâmături să moară din cauza deshidratării? Ce era cu ei? În fine...

Reveni în bucătărie şi-şi privi ceasul. Şi ieşi pe palier, ridicând puţin vocea:

- Violeetaa! Cee mai faaaci tuu?

- Super-ciorbiicăă!

Denisa nu mai era acolo, pe prima treaptă spre etajul patru. Presupunea că era cu Ludmila, în bucătăria din 14, şi înghiţise deja un calmant. Aşa că intră în 15 şi puse tava pe masă:

- Te-ajut?

- Taie pâinea, dacă vrei.

Bun! Scoase cratiţa şi fundul, trase sacul cu pâine şi luă cuţitul. Şi "atacă" în forţă.

- ... Mm, ţi-e foame!

- Da' rău de tot! Şi zău că nu ştiu de ce!

- Ei, nu ştii!

- Zău că nu ştiu! Am mâncat bine de dimineaţă...

- Ai poftă de mâncare, ai paşi mai veseli, ai un zâmbet pe buze...

Aprobă încet:

- Sunt cu capu'-n nori...

- Şi-asta nu prea-i bine, pentru că nu cred că aţi discutat altceva decât despre serviciu...

Oftă greu... şi zâmbi:

- Aşa-i. Dar n-am emoţii - nu sunt o tipă complicată, iar el are totuşi o vârstă...

- Dacă te-ar auzi, Teo ţi-ar vorbi în termeni mecanici...

- Serios? Şi ce-ar spune?

Violeta veni lângă ea şi-i şopti la ureche:

- Că, indiferent de vârstă, şurubul şi piuliţa trebuie doar să aibă aceeaşi măsură şi acelaşi filet.

Aoleu! Bufni în râs şi încercă să pară dezinvoltă! O poliţistă roşie toată, dar dezinvoltă... Violeta reveni la polonicul din oală. Şi simţi brusc nevoia să continue discuţia aia:

- Să sperăm că aşa şi sunt; nu?

- Nu ştiu ce speraţi voi, dar ar fi bine să aflaţi repede asta. Ca să ştiţi ce-aveţi de făcut.

"Aşa e! Dar când eu am vrut să încui uşa, el a zis că soarele-i sus pe cer..." Nu-i putea spune asta; aşa că tăcea...

- Ce ştii - lui i-a spus?

- ... Nu cred că a avut când.

- Până nu-i spune, n-ai sărit hopul ăsta.

- Ştiu. Dar nu vreau să mă gândesc la asta, ca să nu fiu tentată să-i dau chiar eu unele indicii...

- Nu te grăbi. O să i le dea el, chiar în clipa în care o să-i ceri tu să facă asta.

- N-am să-i cer niciodată asta.

- OK - tu ştii...

Păi... Păi adevărul era că, dacă George nu venea în seara asta la o discuţie serioasă, probabil că mâine dimineaţă se va privi lung în oglindă şi se va întreba în ce măsură naşul era dispus să-şi sărute pasional fina doar ca să n-o lase să pice într-o depresie nenorocită...

- ... Crezi că e posibil ca tot ceea ce face acum să fie menit să-mi menţină moralul la un nivel acceptabil?

- Asta numai voi ştiţi. Eu mi-am luat lanterna şi-am ieşit...

- Iar noi, ai să râzi - am dansat *Moonlight Serenade*.

- Poftim?

- A fredonat *Moonlight Serenade* şi-a condus dansul.

- ... Uau!

- Şi pe urmă ne-am dus să ne odihnim... Îmi citeşte gândurile - iar chestia asta mă sperie rău!

- Ţi-e frică să nu citească vreodată un gând hoinar?

- Nu, dar... Dar nu e deloc uşor să ştii că omul din faţa ta ştie exact ce şi când gândeşti.

- Eşti tu sigură că ţi le citeşte?

- Îmi răspunde cu voce tare la întrebările din mintea mea.

- ... Uau! Vorbeşti serios?

- Da. Se uită-n ochii mei preţ de două secunde, cel mult, şi pe urmă-mi spune "Da, ai avut dreptate când ai calculat că or să scoată armata din cazărmi înainte de ora şase".

- Ştii ce înseamnă asta, nu?

- Ştiu doar că "mă citeşte" în două secunde. Şi mi-e frică...

Lăsă încet cuţitul jos şi decise să şoptească:

- Mi-e frică să nu mă ducă de nas... Mi-e frică să nu sfârşesc "încuiată" într-un ţarc denumit generic "lumea mea"... Mi-e frică să nu descopere, la un moment dat, că nu mai are nimic de descoperit la mine şi-am devenit plictisitoare, sau comună...

- Nu, Lucia. Dacă spui că "te citeşte" în două secunde, înseamnă că a petrecut extrem de mult timp gândindu-se la tine şi studiindu-te pe sub sprâncene. Şi analizându-te şi întorcându-te pe toate părţile.

- Şi totuşi, mi-e frică. Pentru că sunt ca şi vrăjită... Simt că parcă mi-a luat minţile! Îţi dau cuvântul meu, Vio - niciodată, nici măcar pentru o clipă, nu m-am gândit că el ar putea fi aşa cum e acum!

- Bineînţeles că nu te-ai gândit niciodată să "porneşti" ceva cu naşu'!

- Şi să ştii că nici el nu mi-a dat vreodată vreun semn, sau vreun apropo... Iar acum, vine şi mă strânge în braţe şi... Nu ştiu de ce mă simt atât de ameţită în momentele alea. Dar simt că mi se taie picioarele şi mă ia cu leşin.

- O să-ţi treacă. O s-o lase şi el mai uşor, imediat după ce discutaţi serios despre diametru şi filet.

Aoleu! Iar roşise violent! Paşii intrară în bucătărie, iar Teo începu să râdă:

- Ce diametru şi filet?

Aoleu! Teo auzise despre diametru şi filet! Violeta însă îi răspunse imediat, normal, dezinvolt şi cu zâmbetul pe buze:

- De la sticlele de apă. Nu sunt toate la fel. Trebuie să avem grijă de dopuri, dacă vrem să refolosim PET-urile.

- Categoric!

- Aşa că te numesc pe tine şef peste dopuri. Hai, pe-asta du-o în 13.

Gata deja? Teo ieşea cu o tavă plină de castronele... Zâmbi şi-i şopti la ureche:

- Mulţumesc că m-ai salvat.

- Ba el ar trebui să-mi mulţumească! Dacă realiza cum a intrat ca-n brânză cu bocancii noroiţi peste discuţia noastră, trei zile şi trei nopţi îşi cerea scuze!

Bietul Teo! Avea trăsături copilăroase şi era iute şi foarte mobil; şi nu lăsa impresia că avea... Câţi ani avea Teo?

- Câţi ani are Teo?

- Merge pe 36.

- Şi nu-i dădeam 30!

- Ehei! Dacă nu era aşa de iute în mişcări, observai şi firele albe...

Serios?... De fapt, la 35 de ani... Violeta decise să schimbe subiectul:

- Oare când ne mai pleacă nişte musafiri?

- Habar n-am; când le găseşte George părinţii! Presimt, oricum, că azi mai pleacă vreo 10-12. Lucrurile s-au mai aşezat; oamenii au început să vină la cantinele sociale, să ia mâncare şi apă...

- ... Cum adică?

- Nu v-am spus şi vouă... S-a luat hotărârea să nu se arunce cu mâncare şi apă pe ei, ci să se înfiinţeze nişte giga-bucătării, de unde fiecare să primească câte-o porţie de mâncare gătită...

- ... Adică oamenii ăia de-afară n-au, aşa ca noi, nişte pachete cu carne?

- Mare parte din ei, nu; ei se duc la cantină, unde îşi spun numele întreg şi strada pe care locuiesc, după care primesc o porţie de mâncare caldă. Se evită şi jafurile, şi tâlhăriile, şi bătaia pe mâncare. Şi se şi ţine populaţia sub un oarecare control.

- ... Uau! Eu credeam că vine camionul şi se aruncă pungi din el!

- Iar ăia şmecheri prind cu sacul şi pe urmă vând la ăia mai slabi din spate! Ei bine, nu se-ntâmplă aşa. În plus, gândeşte-te că mare parte din ei n-au gaze!

Violeta era şefă peste aragaz - şi nu prea simţise lipsa gazelor "la ţeavă"...

- Aşa că hrănirea populaţiei are trei variante. Cei care locuiesc la curte se duc şi-şi iau provizii de la centrele pentru provizii. Unde, într-adevăr, vin nişte camioane - dar de unde pachetele se repartizează pe bază de buletin. Cei care locuiesc la bloc şi cei care n-au acte se duc la cantină. Iar cei care nu mai au case sau acte sunt în adăposturi. Mai sunt şi cei din spitale...

- ... E bună organizarea asta! Să ştii că m-am gândit deseori la cutremurul devastator care-ar fi trebuit să vină. Şi de fiecare dată m-am întrebat ce-o să fac eu, cum o să salvez copiii, unde-o

să mă duc, ce-o să salvez din casă... Şi-apoi, m-am gândit la supravieţuire - şi-am ajuns la concluzia că ar trebui să învăţ să pescuiesc, pentru că statul român o să se-mpiedice rău de tot...

- Şi? S-a adeverit ceva din calculele tale?

- Absolut nimic. Cutremurul m-a prins în maşină - şi n-am tras pe dreapta, ci am accelerat ca la balamuc... Copiii nu erau cu mine, ci cu educatoarele şi colegii de grădi... Pereţii nu s-au crăpat, laptopul nu a supravieţuit, telefonia a picat printre primele... Teo nu a fost lângă mine...

- Cred că ai trecut prin momente greu de descris în cuvinte.

Capul blond aproba încet... Puse pâine pe două farfurii şi le mută pe tavă. Şi apucă mânerele.

- Oricum, voiam să-ţi spun o chestie...

Da? Păi să spună! Violeta se cam codea... Într-un târziu, vecina ei o privi lung:

- Ai luat o decizie foarte bună. O să fii foarte fericită, atâta timp cât el o să fie fericit alături de tine. Şi ceva îmi spune că fericirea asta o să fie o stare permanentă, dat fiind faptul că tu eşti fericită atunci când te simţi iubită...

Zâmbi slab şi se grăbi să iasă - la urma urmei, nu era evident că George o iubea? Dacă omul ăla, ditamai chestorul principal, cu copil la liceu şi 45 de ani "bătuţi pe muchie" în cartea de identitate, se hotărâse să revină totuşi la zăbăuca de 24 de ani care purta egări turcoaz - nu era evident că n-o făcea din plictiseală? George nu se întorcea niciodată la uşa care nu i se deschisese de la început. Iar acum se întorsese la femeia care-i spusese că nu l-ar călări nici plătită, nici bătută...

Aoleu! Iar roşise! Şi iar îşi confirmase faptul că avea o gură spurcată rău de tot! Când îşi amintea cu câtă uşurinţă rostise cuvintele alea şi ce mimică avusese el...

Intră în apartamentul 14, în dormitor, şi se văzu înconjurată de copii! Aoleu, chiar le era foame! Dar adevărul era că ciorbica aia acră, dreasă cu smântână din belşug, mirosea ameţitor şi arăta perfect! Violeta era o bucătăreasă perfectă...

George

Nu anticipase vizita asta; dar uite că trecuseră doar două ore şi urca treptele alea, însoţit de patrulă de data asta...

Evita să vorbească cu Lucia prin staţie. În primul rând, evita să-i scape vreun cuvânt care să stârnească chicotelile subalternilor. În al doilea rând, de fiecare dată când coborâse scările alea azi, simţise nevoia să se întoarcă lângă ea. Simţise cum, cu fiecare pas pe care-l făcea spre cortul verde, îi era tot mai dor de ea! Aşa că iată-l în blocul cu patru etaje, urcând în urma celor doi poliţişti şi-a celor doi copii...

Ca de obicei, Lucia îi aştepta în capul scărilor. Iar el tocmai decisese să-i arate cât de dor îi fusese de ea! Ochii albaştri se plecară imediat spre ciment; bineînţeles că obrajii se colorară puţin...

Afurisită treabă, cutremurul ăsta! Exact când îi venea să se repeadă la ea şi s-o pupe aşa cum ştia el, trebuia să fie chestor principal! Se opri în capul scărilor şi puse mâna pe umerii celor doi copii:

- Mihail şi Gabriel. Tot de la Selgros. Părinţii lor intră în operaţie - şi nu pot să-i las singurei în ditamai hala...

Lucia aprobă cu capul iar Victor luă copiii în primire:

- Haideţi aici, în apartamentul ăsta, să faceţi un duş şi să vă schimbaţi. Aţi mâncat?

Ei negau, pentru că drumul de la Selgros către centrul lor durase 90 de minute...

- Avem ciorbiţă acră şi fripturică cu cartofi şi murături! Mm...

Avea tehnică stilistul! Copiii erau mult mai dornici acum să facă un duş rapid şi să se schimbe în haine curate! Scoase fişele lor din buzunar şi arătă spre bucătărie; Lucia se grăbi să intre... şi-l apucă zdravăn de veston! Hei!

În secunda imediat următoare, era îmbrăţişat şi sărutat. Şi nu prea se putea dezmetici, pentru că obrajii roşii nu prevestiseră nicicum atitudinea aia "hotărâtă"...

Îi dăduse drumul - şi-acum îl privea lung, veselă de aşa ispravă...

"Aa, da? Stai aşa!"

O prinse scurt de mijloc şi-o lipi de perete. Şi decise să nu-i spună cu cuvinte că-i fusese dor de ea; s-o lase să deducă chestia asta... Şi mai decise, în cea de-a doua clipă, să-şi răspundă la o întrebare care-i stăruia în minte în ultimul timp. Aşa că "luă iniţiativa".

Lucia

Uau! Păi şi soarele? Ce făceau cu soarele?... Se descurcau ei! Puneau pătura-n geam!

Îl împinse scurt - şi-i fu de-ajuns secunda aia ca să-i desfacă nasturele! Împinse mâinile pe sub veston şi-l trase înapoi. Şi avu din nou senzaţia aia ciudată, care-i tăia toată forţa din picioare...

Cum spusese ea atunci? Că nu l-ar... Se înşelase! Rău!

Şi uite că George îi înţelesese imediat gestul - şi se desprindea prompt din îmbrăţişare. Ba nu! Îl trase înapoi! Iar el se trase din nou în spate - şi puse punct şi sărutului:

- Soarele e sus pe cer!

- Mai am nişte pături nefolosite...

- Trebuie să discut cu Nicolae şi Carina.

"Ce ciudat! Pentru o clipă, avusesem impresia că vrei să discuţi şi cu mine!" Evident, se înşelase; aşa că îl ocoli şi ieşi:

- Îi chem imediat.

Şi cam atât - nu de alta, dar el venise ca să discute cu Nicolae şi Carina!

- Lucia!

Păşi pe palier... iar Carina se opri în faţa ei şi-i întinse MP3-ul:

- Îl rogi tu să-l încarce? Ca să facem aerobic şi mâine?

Aprobă... şi se abţinu cu greu să nu ofteze:

- Vrea să discute cu voi doi. Staţi pe-aproape, OK?

Tânăra aprobă şi se îndepărtă. N-avea încotro - trebuia să se ducă înapoi, în bucătărie, pentru că acel "Lucia" fusese rostit cu intonaţia de serviciu...

Intră în bucătărie şi nu-l privi - se aşeză la masă şi puse MP3-ul peste hârtii:

- Ăsta trebuie încărcat.

O secundă, două secunde... George se aşeză în faţa ei:

- OK. Astea sunt fişele celor doi băieţi noi.

Le luă şi le lăsă pe masă, în faţa ei. Privea lung literele, dar nu încerca să le descifreze - pentru că le privea doar ca să nu trebuiască să-l privească pe el...

- ... Sunt un pic bulversat...

Serios?! El şoptise; ea folosi tonul "de serviciu":

- N-ai de ce - e MP3-ul de aerobic al copiilor.

Mâna lui îi strânse uşor mâna; George şopti din nou:

- Lucrurile nu merg înainte - gonesc cu viteza intercity-ului pe direcţia înainte. Şi sunt un pic bulversat...

Folosi tot tonul de serviciu:

- Am înţeles. În privinţa discuţiei noastre, n-am aflat nimic nou despre formularele alea. Dar mai întreb, mă mai interesez...

Îşi trase mâna şi se grăbi să scrie pe-un post-it numărul de înmatriculare al Opel-ului lui Alex şi faptul că părea neclintit din faţa blocului încă din data de 3 august. I-l întinse:

- O centură, un radar...

George luă hârtiuţa, aprobând scurt. Păi...

Păi de ce nu pricepea că omul ăla nu putea goni aşa cum voia ea? Că, la urma urmei, n-o îngropase pe Adriana, nu vorbise cu

Octavian, iar ea îi cerea "să treacă la fapte" - şi să se lege de ea extrem de puternic! Dacă băiatul nu era de acord...

Oftă greu... Că iar fusese repezită şi căpoasă şi-şi trăsese destul de ostentativ mâna din mâna lui... Întinse mâna spre mâna rămasă pe masă. Iar mâna lui se ridică prompt, pe motiv că trebuia să scoată ţigările...

Îşi trase mâinile în poală şi puse fruntea pe masă. Şi oftă greu:

- Ai promis că-mi spui...

Bricheta ronţăi scurt; George suflă fumul şi continuă discuţia:

- Ce să-ţi spun?

- Ai promis că-mi atragi atenţia atunci când greşesc.

- Da, am promis.

- ... E ciudat - tu obişnuiai să-ţi ţii promisiunile...

- Mi le ţin. Doar că n-ai greşit nimic.

- Fii serios!

- Sunt foarte serios. Nu e vorba despre o greşeală, ci despre o omisiune; iar dacă ridici capul şi vii mai aproape, îţi şi spun ce-ai omis!

Adică o punea să ridice obrajii roşii şi privirea tristă şi să-şi primească toată papara... Păi făcuse o greşeală, nu? Era normal să-şi primească dojana cu fruntea sus! O să tot greşească; dacă voia să rămână alături de el, trebuia să înveţe...

Ridică încet capul şi-l privi lung...

- ... Te-am întristat.

- M-am întristat.

- N-ai de ce. Eşti tânără - n-ai cum să ştii chiar toate proverbele bătrâneşti...

Ce voia să spună? Nu înţelegea... El era serios... Fuma, cu ochii la ea... Indexul drept o chema acum la el... Se aplecă spre masă. Şi cum el continua s-o cheme, se ridică şi se aplecă peste masă. Fu prinsă uşor de ceafă şi trasă mai aproape, mai aproape... Obrazul lui se lipi de obrazul ei, iar George şopti:

- N-ai de unde să ştii vorba aia care spune că "Bătrânii sunt greu de-urnit, dar când se-urnesc sunt greu de-oprit"...

Cee? Cum-cum? "Bătrânii sunt greu de-urnit, dar..."

Roşise rău. Da' rău de tot! Presupunea că era stacojie! Tocmai auzise ceva despre "artificii măreţe" - şi i se promiteau "salve fără număr"... Iar indexul ăla care-o chemase la el se juca prin părul ei şi-i creştea tensiunea...

- Dar despre asta cred că vom discuta diseară, nu?

Mâna lui îi mişca încet capul, pe direcţie verticală... Zâmbi:

- După ce apune soarele...

Şi acum aproba şi el... Şi-i dădea totuşi drumul, pentru că nu mai avea uşă la bucătărie iar Octavian putea ieşi în orice moment din dormitor... Se reaşeză, privindu-l lung. George părea foarte atent la propria ţigară:

- Într-o oră, patrula o să-ţi aducă un microbuz şi-un comisar din zona Pantelimon. Am identificat, la Cora, 12 părinţi: opt mame şi patru taţi. Dar nu am nici un autobuz disponibil; aşa că am decis, împreună cu omologul meu, să-ţi trimitem un comisar şi fişele părinţilor. Va fi floare la ureche să le potriveşti cu fişele copiilor... Mai ales că poliţistul o să aibă la el 12 telefoane mobile pline cu poze...

Aproba încet cu capul... Îl privea lung şi-i promitea că nu se va mai grăbi, că îl va lăsa pe el să conducă intercity-ul... Şi că discutau despre asta după apusul soarelui. Pe îndelete, desigur...

- ... Bine; cum vrei tu. Te descurci cu comisarul?

- Da.

- Crezi că post-it-ul ăsta poate răspunde la nişte întrebări?

- Dacă există undeva înregistrări cu traficul...

- ... Chiar dacă există, mă îndoiesc că serverul e conectat la curent acum. Că nu stă nimeni să printeze radare zilele astea.

- Eu altă idee n-am. Dar, ţi-am spus - voi investiga în continuare...

Ochii albaştri o priveau lung, serioşi... Oftă greu şi plecă privirea:

- Mi-e frică de opinia lui.

- Să nu-ţi fie. Niciodată. Pentru nimic în lume.

Clătină încet capul... George stinse scurt ţigara:

- O să discut cu el. Oricum, ştia că temperatura lucrurilor era sub punctul de îngheţ; aşa că nu va fi extrem de uimit...

Bineînţeles că George îi înţelesese cuvintele! Şi gândurile alea referitoare la Octavian! Şi bineînţeles că se ocupa el de asta!

Eei...

Păi, un lucru trebuia să-i fie foarte clar! În problemele ei, care-l implicau şi pe el, rezolva el totul. Pe-asta trebuia "s-o priceapă toată"! Nu de alta, dar era evident că George n-o s-o lase niciodată să câştige bătăliile alea! Era chestor principal; mai presus de asta, însă, era bărbat. Şi-ncă unul adevărat! Dacă voia să-l pună cap de familie, în familia ei, trebuiau să-i fie clare anumite lucruri. El va conduce familia lor. În problemele de familie, ea va fi doar consilier. Şi adjunct. O să fie vai şi-amar de bietul subaltern Octavian...

Bufni în râs şi se ridică:

- Îi chem?

- Cheamă-i.

Se ridică... şi se aplecă peste masă, ca să-i fure un sărut. Bineînţeles că el zâmbea... Ieşi din bucătărie şi descoperi că "era coadă" la uşa apartamentului ei! Carina şi Nicolae stăteau frumos în faţa uşii - ea prima, el al doilea! Îi invită să intre în audienţă la şefu'... Doamne! Doamne, dacă aşa o să fie toată viaţa ei, putea spune că-i plăcea la nebunie postul de adjunct! Îmbinarea aia între viaţa de familie şi cea de serviciu era foarte... zurlie! Şi-o făcea să râdă şi-i transforma mersul în paşi de dans...

George

Bun! În momentul ăsta, îşi înăbuşea toate gândurile şi planurile personale - şi discuta cu Carina şi Nicolae. După care îşi sărută iubita şi pleca. Şi, până la cort, avea tot timpul din lume să se gândească la proverbe şi chipul întristat de gândul că greşise...

Carina şi Nicolae intrară în bucătărie, iar tânăra roşi uşor:

- Voiam să te întreb dacă mai ai veşti despre mama...

Arătă spre scaunul din faţa lui, apoi spre cel din dreapta... Şi ridică puţin vocea:

- Lucia!

Paşii se apropiară grăbiţi; arătă scaunul din dreptul geamului. Aştepta... Bun! Ridică privirea spre Carina:

- Mama ta se simte foarte bine. Şi-a revenit, aşa că la ora unu a fost externată din spitalul mobil Motodrom. Iar la unu jumate a ajuns şi ea în Dragon, lângă tatăl tău.

Bun! Se delectă câteva secunde cu bucuria de pe chipul ei... Şi se întoarse spre Nicolae:

- Părinţii tăi au ajuns în acelaşi Dragon de dimineaţă; dar nu ţi-am spus asta până acum, pentru că toate autobuzele RATB funcţionale se ocupă de transferul sinistraţilor dintr-un centru în altul. Şi am vrut să fiu sigur că ei sunt familia Răduţ care mă interesa - şi că au ajuns cu bine...

Nicolae aproba, fericit să afle că în sfârşit părinţii lui nu mai erau "undeva în Parcul Văcăreşti"...

- Apartamentul lor nu a fost încă expertizat. Dar garsoniera Carinei e sigură, iar vecinii ei au început deja să se întoarcă acasă. Aşa că, dacă vreţi, vă pot asigura două locuri jumate în prima maşină de patrulă care pleacă de la cortul verde.

Nicolae răspunse fără să clipească:

- Crezi că poţi obţine patru locuri într-un autobuz care trece

prin Piaţa Iancului?

Bineînţeles! Nu se îndoise nici o clipă de faptul că Nicolae şi Carina vor rămâne în centru cel puţin până mâine! Numai că era chestor principal cu ştate vechi, aşa că ridică mirat sprâncenele:

- Vreţi să plecaţi cu autobuzul?

- Nu. Dar mă gândeam să-i mut pe ei în garsoniera aia. Pe părinţii mei şi pe-ai Carinei.

- ... Patru inşi într-o garsonieră?

- E o garsonieră confort unu sporit. Cred că lor le-ar conveni de minune. Sunt oameni bătrâni şi s-au obişnuit cu pereţi de jur împrejurul lor. În plus, le-ar prinde bine "socializarea" asta - ne-ar scuti pe noi de nişte vizite de-alea scorţoase, cu papion şi tocuri cui...

Carina bufni în râs; Lucia râdea pe tăcute. Juristul se abţinea şi zâmbea doar...

- ... OK. O să încerc să obţin patru locuri. Dar treaba asta cu transportul nu ţine de mine, ci de RATB. Iar eu nu mai am maşini nici pentru patrulele ordonate de şefu' ăl mare - că altfel îi mutam cu un Logan, sau...

- E bine şi cu RATB-ul.

- O să le fac formele pentru un centru de sinistraţi din zona Iancului; dar dacă ei nu-l vor convinge pe şofer "să facă staţie", mă tem că de la centrul ăla or s-o pornească uşurel pe jos. Că şoferii au ordine clare - şi cred că le e şi frică să oprească altundeva decât la adăpostul centrelor...

Îl cam tuflise. Asta şi voise! Cum să înghesuie patru inşi într-o garsonieră? Şi de unde să le ducă provizii? Sau uitase că ei, acolo, erau voluntari într-un centru al poliţiei? Plănuia să ia nişte conserve din cămara Violetei?

- E bine şi-aşa. Se descurcă ei. Mama e maestră într-ale logoreei...

Adică ţinea musai să-i ia din Dragonul "de lux" şi să-i înghesuie în garsoniera răvăşită de cutremur! OK - treaba lui! Dădu să se ridice, dar Lucia rosti scurt:

- Îi duc eu.

Poftim? O privi lung, uimit de aşa ofertă! Şi uite că iubita lui zâmbea... Hm! Lucia ţinea musai să tragă cu pistolul! Ia s-o răzgândească el! Se reaşeză:

- Tu stai aici şi coordonezi activitatea!

- Aici, Teo face cât zece. Eu am uniformă şi legitimaţie. Şi BMW-ul în bună stare.

Serios? Chiar vorbea serios? Chiar voia ea să iasă în nebunia aia de-afară şi să se plimbe cu BMW-ul printre sinistraţi, tâlhari şi TAB-uri? Ochii albaştri străluceau, pentru că inspectorul principal Lucia Florea abia aştepta să iasă din blocul-fortăreaţă...

- Ai benzină?

- Am făcut plinul pe 4, înainte să ajung acasă.

- ... Atunci faci cum crezi. Dacă ai probleme pe drum, poţi să mă invoci; dar să nu mă chemi să te ajut, că n-am cum să vin.

- OK.

Şi se ridică din nou. Nicolae sări în picioare şi întinse mâna... Îi strânse mâna şi porni spre uşă:

- Contactez Dragonul, să le spună să se pregătească. Tu numeşte un adjunct şi instruieşte-l apropo de predarea copiilor. Să nu împuşte ditamai comisarul...

- Bineînţeles!

Tii, ce veselă era! Chiar atât de mult îşi dorea să iasă din bloc? În fine... Ieşi şi coborî la etajul doi. Bineînţeles că ea îl urma... Se opri în capul scărilor; fu prins de mână şi tras spre etajul unu... OK! Nu putea fi "şeful absolut"! Nu putea fi un fel de Mircea mai în vârstă! Aşa că acum o să facă aşa cum voia ea... şi pe urmă o să facă din nou cum voia el.

Lucia

Cobora grăbită treptele - şi nu mai avea răbdare! Cât vorbise el cu Nicolae şi Carina, ea se gândise...

George ştia cum decursese mariajul ei cu Mircea. În concluzie, indiferent cât de zbir - sau de şef - fusese cu Adriana, cu siguranţă nu va fi un zbir în relaţia cu ea! Decât dacă voia s-o piardă! Iar omul ăla o iubea prea mult, ca să rişte s-o piardă dintr-o prostie! Aşa că se grăbea spre parter, fiindcă avea un plan...

După calculele ei, George îşi impusese dorinţele şi planurile azi. Aşa că acum, după ce fusese cuminţică şi se conformase, putea să-şi facă nişteluş de cap!

Ajunse la parter, "viră" dreapta şi intră în nişa din perete. Şi se întoarse şi-l trase uşor spre ea...

Şi uite că nici el "nu stătuse degeaba", cât coborâseră! Uite că ei doi calculau la fel... Uite că îl luase iar în braţe, iar el nu mai avea nimic împotrivă...

Închise ochii.

Hei!

Era ciudat; era foarte ciudat...

În clipa când închisese ochii, sărutul lui coborâse pe gât. Iar ei i se tăiaseră picioarele. Iar el se aşteptase la reacţia asta - şi-o luase pe sus la propriu! Şi degeaba se gândise ea că o să-şi facă de cap - pentru că tot el era "şefu'"... Iar ea, ca adjunct, n-avea nimic împotrivă...

Blocul începuse să se învârtă; şi afurisiţi să fie ăia de la RADET - că parcă dăduseră drumul la apă în capul ei! Transpirase instantaneu...

Şi zău că n-avea nimic împotrivă... Şi ura chestia aia fără nasturi, care se numea tricou...

Şi totuşi, strânsoarea mâinilor slăbea...

- ... 26 o să mă-njure rău...

Zâmbi slab: serios? De ce?

- ... Că îi dau cu trandafirii-n cap diseară, dacă nu sunt proaspeţi...

Aoleu! Roşi violent şi începu să râdă:

- Dacă sunt roşii, restul nu prea mai contează...

Fu trasă în braţele lui - numai că îmbrăţişarea fu atât de diferită...

- Habar n-ai tu...

Da. Simţea chiar acum că habar n-avea ea cât de roşii erau trandafirii ăia... Şi zău că restul nu mai conta! Dacă el o iubea, toate celelalte nu mai contau. N-avea nevoie de nimic altceva decât de dragostea lui - pe care-o simţea chiar acum, concentrată în îmbrăţişarea aia specială...

- ... Sunt tentat să profit - şi să te rog să promiţi ceva...

Ce? Orice! Îi promitea orice! George îi dădu drumul:

- Dar despre asta discutăm diseară.

Da' de ce diseară? De ce nu discutau acum?

Stop! "Bătrânii sunt greu de-urnit"... Plus partea aia cu şefu'... OK! Zâmbi şi plecă uşor capul:

- Discutăm când vrei tu.

Şi uite că n-o lăsa să iasă de-acolo! De ce? Ce spusese? George o privea lung şi încerca să afle cât de rău o supăra faptul că discutau diseară despre promisiunea ei! Ridică încet o sprânceană, cu subînţeles:

- Dat fiind faptul că vreau musai să-ţi promit unele chestii, discutăm când vrei tu...

"Şi da, nu te-ai înşelat! De data asta chiar vreau!" Sprâncenele se ridicară, uimite, iar George bufni în râs:

- Tare mi-e mie că am dat peste-un chestor-general...

Aoleu! Bufni în râs şi-şi acoperi ochii cu palma - că iar o făcuse să roşească rău de tot! Ieşiră amândoi din nişa aia şi fu condusă la scări. Şi bineînţeles că fu din nou strânsă în braţe - dar

acum George chiar intenţiona să se întoarcă la serviciu, aşa că era o îmbrăţişare de "pe curând"...

- Să ai grijă, cu BMW-ul.

- Stai liniştit.

- Aş sta liniştit dacă aş putea să-ţi dau o staţie şi-un antemergător cu automat pe scaunul din dreapta.

- Ştii bine că nu-s o gâsculiţă oarecare.

- Ştiu; dar acum nu mai eşti inspector principal Lucia Florea...

Oof... Puse palma pe veston, în dreptul inimii, şi-l privi lung:

- Stai liniştit - nu voi rata pentru nimic în lume ocazia de a-ţi face unele promisiuni...

- ... Promiţi că n-ai să ratezi ocazia asta?

- Promit.

- OK; ştiu că eşti parolistă, aşa că...

Aşa că era mai liniştit; cam cu 1% mai liniştit. Şi trebuia să plece. Se ridică pe vârfuri şi-i fură un sărut:

- Să ai grijă!

- Să nu uiţi ce-ai promis!

Aprobă şi-i dădu drumul. Şi-l văzu pornind spre uşă. Oof...

Gata; plecase. Era îndrăgostită lulea...

Hei! Gata cu gândurile! Şi gata şi cu dragostea! Trebuia să-şi instructeze voluntarii şi să pornească spre Dragoane! Dacă-i prindea seara pe drum, o să fie rău de tot!

Nicolae

Gata - ieşiseră amândoi. Carina îl strânse cu putere în braţe:

- Doamne, ce bine! Ce bine că şi-a revenit!

- Şi e foarte bine că putem să-i luăm din centrul de sinistraţi.

- Eşti sigur că asta e bine pentru ei?

- Da. Sunt oameni bătrâni; au prins toţi cei 45 de ani de idolatrizare a proprietăţii. În plus, nu le face bine să stea printre oamenii ăia trişti şi bolnavi şi să asculte poveştile lor despre rubedenii decedate. Mâncarea la oala cazonă e amară, indiferent cât de bună e bucătăreasa... Aşa că o să-i duc în garsoniera ta. Unde presupun că şifonierul a căzut şi nu mai există nici un obiect de veselă nespart... Şi unde se vor apuca să facă curat, să aşeze hăinuţele Renatei, hainele noastre...

Carina zâmbi cu subînţeles:

- Nu te temi că vor ajunge să se certe?

- De ce?

- Păi...

"Păi pentru că nepotul lor s-a omorât din cauza noastră." Cam asta ar fi urmat, dacă ea ar fi decis să-şi rostească gândurile. Şi, într-un fel, avea dreptate... Ridică scurt din umeri:

- Treaba lor! Ei se ceartă, ei se-mpacă... Dacă nu se-mpacă, n-au decât să nu se salute pe stradă şi să stea la mese separate la petrecerile noastre... Din punctul meu de vedere, pot să nici nu vină la petrecerile astea - dar ştiu că te-ai întrista rău. Aşa că o să-i duc în garsoniera ta şi-o să-i las să se cunoască, să se certe şi să se-mpace. Şi pe urmă vedem noi ce mai facem...

Carina îi fură un sărut:

- Eşti foarte şmecher - ştiai asta?

- Da, dar să ştii că şmecheria asta e o descoperire relativ recentă...

- Ştiu. Şi, nu ştiu... Ai devenit mult mai...

- Mult mai hotărât?

- ... Mult mai hotărât să faci în aşa fel ca lucrurile să fie aşa cum vrei tu.

Mda - clar! O prinse de mână şi-o trase afară. Şi-l privi lung pe Mugur:

- E cineva sus?

- Nu.

Bun! Se grăbea să ajungă în camera de discuţii... Nu voia să ştie cât de roşii erau obrajii ei, care-şi imagina că vor petrece acolo mai mult de cinci minute...

Carina

Aoleu! O ducea sus? Şi-asta după ce-l întrebase pe Mugur, în gura mare, dacă era cineva în camera de discuţii? Uau! Păi Nicolae devenise nu hotărât, ci de-a dreptul... "şef"! Un şef de-ăla de multinaţională, pentru care nu conta nimic altceva decât propria părere, propria dorinţă...

Intrară în apartament; se lăsă trasă în sufragerie. Şi nu apucă să-i spună că nu încuiase uşa, pentru că fu aşezată pe canapea:

- Stai jos.

OK! Poate se ducea acum să răsucească siguranţa! Nicolae se aşeză pe marginea mega-patului şi-o privi lung:

- Am devenit mult mai... determinat să fac lucrurile să fie aşa cum vreau eu. Până acum... Nu ştiu; cred că moartea lui Fabian m-a transformat mult. Adică nu cred - ştiu că decizia lui, felul în care a luat decizia asta şi motivele pe care le-a avut m-au schimbat. Băiatul mi-a semănat mult. Era la fel de tăcut ca mine, la fel de diplomat, la fel de dornic de-a vedea pe toată lumea din jurul lui fericită...

Îl privea lung şi-i simţea tristeţea... Vedea, acum mai clar ca niciodată, ridurile şi firele albe...

- Moartea lui mi-a arătat că totul trebuie să aibă o limită şi că nu trebuie să obţin pacea mondială. Întotdeauna vor exista păreri pro şi contra. Sunt sigur că, dacă n-ar fi marcaţi de cutremur şi îngrijoraţi pentru absenţa părinţilor, o parte din copiii ăştia ar spune că nu le place ciorba acră cu smântână. Iar o altă parte din ei ar spune că nu voiau sandwich cu brânză, ci cu pate de ficat. Dar... Dar astea sunt nemulţumiri mărunte, care trec repede. În privinţa lucrurilor cu adevărat importante...

Şi-acum privea lung uşa şi părea că se gândeşte la lucrurile foarte importante... Decise să tacă; să-l lase pe el să vorbească. Era evident că îşi căuta cuvintele! Aşa că aştepta...

- ... Mi-am rearanjat priorităţile. De fapt, pentru prima oară în viaţă, am luat toate lucrurile importante şi le-am pus într-o ordine clară. Am îngustat mult scala, ca să fie cât mai evident locul fiecăruia pe ea... Pe primul loc, cel mai sus, sunteţi voi două - tu şi Renata. Şi nu mai sunt dispus să fac concesii, doar ca s-o văd pe mama zâmbind sau pe tata scrâşnind mai uşurel printre dinţi. Dacă tata nu poate convieţui cu realitatea, n-are decât să se ducă unde vrea el şi să convieţuiască în locul ăla. Departe de mine.

- Am înţeles.

- Mă îndoiesc. Şi faci o mare greşeală dacă spui că ai înţeles doar aşa, ca să mă vezi pe mine zâmbind.

- Chiar am înţeles, să ştii!

- ... OK. Atunci o să-ţi spun o chestie... Nu ştiu cum ai să faci asta; dar va trebui să te transformi un pic. Doar un pic.

- Vrei să spui că trebuie să-mi fac şi eu o listă de priorităţi?

- Nu. Tu ai deja lista asta. Vreau să te rog să nu te mai necăjeşti pentru necazul lor. Dacă mama a spart cana roşie, iar pentru tine cana aia nu însemna mare lucru, nu văd de ce te-ai întrista tu. Se întristează ea destul. Iar dacă ei vin la noi, iar tata mormăie printre dinţi că nu mănâncă supă, n-are decât să mai ia o porţie de aperitiv sau să molfăie pâine goală. N-am să te las să suni la o firmă de catering. Iar dacă te încrunţi, sau te întristezi pentru că nu te las să-l scarmeni între corniţe, îţi jur că o să-l iau de braţ şi-o să-l poftesc pe uşă afară. După care noi doi ne vom certa foarte rău - nu pentru că ai făcut supă, ci pentru că te-ai necăjit din cauza bărzăunilor lui.

Aprobă încet cu capul: o să încerce. Deşi...

- Familia noastră e cea mai importantă. Şi, pentru nimic în lume, familia noastră n-are voie să se supere din cauza războiului din Irak - sau a foametei din Somalia. Viaţa este scurtă; atât cât trăim, trebuie să ne bucurăm pentru fiecare clipă petrecută împreună. Şi trenuie să ne amintim că oamenii care încearcă să stopeze războiul din Irak şi să hrănească poporul somalez obţin, în cel mai bun caz, o diplomă, o medalie şi cinci minute la ştiri. Şi crede-mă că nu merită efortul!

Da; îl înţelegea perfect. Nicolae nu mai voia să se sacrifice. Pentru nimic în lume! Pe Nicolae îl interesau strict lucrurile dragi lui. Lucrurile care erau importante pentru el. Opinia celorlalţi îl lăsa rece... Zâmbi slab:

- Bine. Acum pot să te rog să-ţi descreţeşti fruntea?

Era mirat?

- Te-ai încruntat; şi am senzaţia că nu ne certăm - nu? Iar familia noastră este bine!

Şi uite-l cum aproba, zâmbea şi redevenea Nicolae al ei... Se ridică şi întinse mâna:

- Şi-acum mergem la Renata?

- Acum tu te duci la Renata, iar eu mă duc cu Lucia să recuperez babacii.

Babacii? Bufni într-un hohot sănătos de râs! Babacii... Nicolae îi fură un sărut şi deschise uşa:

- Iar când mă întorc, revenim aici şi discutăm pe îndelete.

- OK! O să fac un duş şi-o să te-aştept cu ness...

- Mm...

Ce obraznic era! Dar...

Dar era mai bine aşa. Nicolae era liniştit; şi era foarte important să fie liniştit, dat fiind faptul că Denisa pleca azi spre Arad - iar "evenimentul" ăsta va marca serios tot centrul! El va putea să intre oricând în apartamentul lui, inclusiv în dormitor...

Nicolae

Coborî grăbit scările şi-şi împinse uşor logodnica spre apartamentul Luciei. Intră în bucătăria Violetei:

- Mai e ness?

- Este destul.

Îşi luă o sticlă şi bău câteva înghiţituri zdravene. Iar Violeta exclamă:

- Uşor, că-i tare!

- Las' că-i bine! Că plec cu Lucia în oraş - şi-o să am nevoie de toată atenţia disponibilă!

- ... Plecaţi? Adică ieşiţi din bloc?

- Da.

- ... Păi de ce? Aprovizionaţi?

- Nu. Garsoniera Carinei a fost expertizată şi e OK. Aşa că mergem în Dragoane, să-mi iau părinţii şi socrii şi să-i duc acolo.

- Aha! Bun! Şi provizii de unde iei?

- Nu ştiu. Presupun că or să se ducă şi ei la cantinele din zona aia...

- Ba să nici nu te gândeşti! Îţi pregătesc eu imediat o sacoşică. Patru persoane, da?

- Nici să nu te gândeşti! Nu iau din proviziile copiilor pentru ei!

Violeta se repezi la el, îl prinse de tricou şi-i mârâi la ureche:

- Copiii sunt foarte bine aici. Iar conservele or să îmbătrânească şi-or să expire de pomană! N-o să ajungem niciodată să le desfacem, dacă ne tot trimite George lapte, brânză, carne, pâine...

- ... Nu pot să iau de la copii şi

- Nu iei de la copii. Fii serios, OK? Nu-i trimite cu sufertaşul la cantina săracilor, ca pe timpul războiului!

Şi-i şi întorsese spatele, pentru că se grăbea spre pungile alea mari de Mega Image... Şi-apoi spre cămară...

Oftă greu şi decise să iasă - la urma urmei, dacă-i lua din centru şi-i ducea într-o garsonieră devastată, măcar să le lase mâncare pentru 24 de ore, nu? Şi totuşi, se simţea prost - lua din proviziile copiilor ca să le ducă părinţilor lui...

Ieşi pe palier şi observă imediat că Victor primise pistolul şi locul de pe fotoliu. Păi, tot el? Ridică mirat sprâncenele... iar stilistul zâmbi:

- Temporar, cât e Mugur la şedinţă...

Aa, da! Lucia îşi instruia subalternii, apropo de copiii care urmau să plece! Era normal să-l instruiască şi pe paznicul de serviciu...

Îşi aprinse o ţigară: să nu uite să-şi ia bluza de trening. Ba nu! Să se schimbe! Îi trebuia o cămaşă închisă la culoare, ca să se vadă bine ecusonul! Ca să nu-i împuşte careva...

George

Ieşi din bloc şi-şi aprinse o ţigară. Şi decise să rămână pe trotuarul ăla - în caz că se uita totuşi după el, să nu-l vadă cum mergea pe stradă! Nu voia să fie poftit chiar acum să întindă o pătură peste geamul camerei de discuţii! Păşea în pas de dans, de parcă o luase razna...

Lucia avea emoţii atunci când el apărea prin preajma ei; iar emoţiile astea n-o lăsau să-şi ascundă gândurile şi să-şi cenzureze gesturile. Lucia îşi dorea mult ca relaţia lor să funcţioneze. Nu ştia încă de ce; poate pentru că nu mai putea să fie singură! Sau poate pentru că sentimentele lui stârniseră sentimentele ei... Oricum, el "o mirosea" în secunda doi; şi putea spune că se descurcase binişor până acum! Îi "contrase" cu grijă tirurile timide şi-o cam "nimerise" în plin cu propriile rafale. Şi uite că se tâmpise de tot, că-şi gândea viaţa sentimentală în "termeni specifici"...

Era îndrăgostit. Era proaspăt sărutat, aşa că redevenise licean. Păşea spre cortul verde, iar subalternii care-l vedeau acum îşi închipuiau că şefu' fredonează o melodie care-i place mult...

În privinţa discuţiei de diseară, parcă era tentat s-o mai amâne un pic. Dar se temea să nu constate că răbdarea Luciei nu era extrem de elastică. Se temea să nu-i lase impresia că era nehotărât, sau că doar juca rolul iubitului ei - ca s-o vadă liniştită după despărţirea de Victor. Avea însă o problemă. Mare! Se confruntase cu ea azi, când ea îi desfăcuse vestonul. Da, dăduse de-un chestor-general. După ce apunea soarele, chestorul principal lăsa problemele de serviciu la serviciu şi venea la inspectorul principal. Iar femeia aia avea asupra lui un efect incredibil! Uneori avea senzaţia că îi era frică de ea! Îi era frică de gândurile ei, de aşteptările ei, de calculele ei... Îi era frică să n-o dezamăgească. Şi poate că nea Aurică i-ar fi spus că se ţicnise pentru că gândea aşa. El însă ştia că avea dublul vârstei ei - şi-o văzuse dansând în The Player, îi ascultase cuvintele în propria bucătărie... Îşi amintea că femeia aia frumoasă şi specială trăise primul picnic din viaţa ei alături de Victor, acu' o săptămână...

În concluzie, probabil că diseară va fi foarte ocupat în cort. Şi diseară, şi la noapte. Trebuia să-şi pregătească cu grijă alibiul; nu voia ca ea să bănuiască ceva. Constatase că Lucia îşi dorea foarte mult să-i facă lui unele promisiuni şi să nu-l supere pentru nimic în lume. Iar dacă el îi lăsa impresia că o ocolea cu grijă şi inventa minciunele drăguţe ca să reuşească asta...

Paşii lui nu mai dansau. Ştia că aşa va fi până va reuşi să treacă peste gândurile alea idioate - şi peste amintirea momentelor din The Player, alea în care ea dansase aşa cum ştia ea iar el o privise cu atenţie şi se gândise că şansele lui erau la nivelul "minus 100". Nu existau decât două răspunsuri posibile: da sau nu. Merge sau nu merge. Şi, când se gândea la asta, era tentat să amâne cât mai mult primirea răspunsului. Pe el l-ar fi putut influenţa propriile

sentimente; un eventual "nu" ar fi putut fi înăbuşit de gândul că fusese prima oară - şi cu siguranţă va fi mai bine a doua oară. Dar ea? Ea ar fi avut vreun motiv să-şi dorească o a doua încercare? În afară de perspectiva singurătăţii, oare ce altceva ar fi putut-o convinge pe Lucia să nu-l bată pe umăr, zâmbindu-i şi asigurându-l că rămânea năşicul ei preferat?

Intră în cort şi se aşează la birou. Şi deschise un mail nou - trebuia să-şi anunţe subalternul de la adăpostul ăla că familiile Răduţ şi Dobre, alea cu copiii voluntari în centrul pentru minori, vor pleca spre casele lor în maximum o oră. După care trebuia să-şi găsească totuşi un alibi pentru diseară. Şi nu ştia... Deşi dezastrul din jurul lui era complex, mintea lui nu putea găsi un alibi îndeajuns de puternic ca să pară credibil. Dacă Lucia simţea că o ocolea...

Lucia

Reveni pe palier şi intră în apartamentul 15:

- Unde e Ludmila?
- În 13.
- Şi Teo?
- Aici sunt.

Îi făcu semn să o urmeze şi ieşi. Îl căuta pe Victor... Ia uite-l! Iar coafa fetiţele! De data asta însă, le făcea codiţe. Multe-multe, pentru că găsise o pungă mare cu elastice...

- Poţi să vii un pic, te rog?
- Imediat.

Intră şi în 13 şi aşteptă, privind lung prin perdea... Ludmila puse dopul la sticluţă şi se ridică. Şi, imediat cum ieşi, doctoriţa o privi lung:

- Carantina noastră merge foarte bine.
- Perfect. Trebuie să vorbim. Victore, te rog - preia tu paza cinci minute.

Mugur sări în picioare. Tii, ce grăbit era! Păi ea ştia că individul nu făcuse armata! Oare încerca să fie extrem de cuminte, ca să nu fie transferat de urgenţă lângă părinţii ăia pisălogi? Sau avea alte planuri, pe care le ţinea strict secrete? O să se gândească bine la partea asta... când se întorcea! Că acum avea alte treburi!

Intră în bucătărie şi arătă spre masă. Şi oftă scurt:

- Am o sarcină foarte importantă pentru voi.

Teo îşi frecă scurt mâinile:

- Păi, s-o auzim!
- Într-o oră, o să vină un microbuz de la Cora, însoţit de un comisar. El trebuie să preia 12 copii. O să aducă cu el fişele completate de părinţi, plus mobilele lor - în care sunt fotografii concludente, după cum zice George. Sarcina voastră e să selectaţi cu mare atenţie copiii şi să-i predaţi comisarului.
- ... Adică acum nu mai vin părinţii!
- Nu, pentru că RATB-ul se ocupă strict cu transferul sinistraţilor dintr-un centru în altul. Adică ia sinistraţii sănătoşi din ceea ce se transformă în spital şi-i duce într-un centru din cartierul de reşedinţă. De acolo ia alţi sinistraţi, pe care-i duce în alt punct din Bucureşti... Şi tot aşa.
- Aha. OK! Deşi reacţia copiilor ne-ar fi fost de mare ajutor...
- Microbuz înseamnă o chestie de-aia mică şi albă, în care călătorii stau cu genunchii la piept şi-şi blesteamă zilele.

Tiristul părea că regretă acum tonul indignat pe care-l folosise atunci când auzise că nu mai veneau părinţii:

- Am înţeles. Ziceam şi eu aşa...
- Eu trebuie să plec. Nicolae îşi mută părinţii şi socrii din Dragoane, în garsoniera Carinei. Şi cum George nu are maşini nici pentru patrulele-n doi, o să-l duc eu, cu BMW-ul meu, să-i ia de-acolo şi să-i mute.

Ludmila îşi privi lung mâinile:

- El se întoarce?
- Da.
- Sigur?
- Foarte sigur.
- OK. Deci noi o să "externăm" 12 copii.
- Da. Tu rămâi şefa centrului, cât lipsesc eu. Iar Teo e adjunct, cât e Mugur de pază. După care Mugur devine adjunct, cât e Teo de pază...

Tiristul îşi privi ceasul şi începu să râdă:

- Nasol - am mai puţin de jumătate de oră de funcţie de conducere...

Mugur începu şi el să râdă şi-l bătu scurt pe umăr:

- Ei, lasă - că tu ai noroc în dragoste!

Hei! Ăsta era nebun? "Avea glume" de-astea cu bărbatul Violetei? Aoleu! Ochii lui Teo scăpărară scurt - iar bărbatul se ridică:

- Mă duc să mănânc şi să mă pregătesc de treabă.

Ieşea... Se lăsase liniştea... Mugur oftă greu, în şoaptă:

- Credeam că ştie de glumă!

Ludmila se grăbi să-i răspundă:

- Ştie - dar nu toate soiurile de glume sunt binevenite cu el. Lasă, că o aplanez eu. Deci, Lucia: vrei să scriu ceva anume pe formularele alea?

Îi întinse clipboard-ul şi-i arătă spaţiul gol din josul hârtiei:

- Numele părintelui care-o să preia copilul de la microbuz, eventual cu CNP cu tot, şi numele şi semnătura comisarului. Şi, te rog, fii foarte atentă cum îi potriveşti.
- Bineînţeles!
- Iar dacă mai apar părinţi sau unchi şi mătuşi, ştii...
- Ştiu; îi iau la întrebări, le notez datele din acte, le fac poze cu copilul...
- Exact. Te las şefă.
- Lasă-mă...

Doctoriţa nu era deloc fericită că era şefă peste centrul ăla! Dar... Dar nu-l putea lăsa şef pe Victor. Sau pe Denisa! Aşa că doctoriţa, care era cea mai în vârstă dintre toţi şi trecuse şi prin cutremurul din ’77, era cea mai bună opţiune pe care-o avea.

Mugur se ridică:

- Mă duc să-mi preiau postul.

Rămăseseră singure... Ludmila zâmbi:

- Şi ce mai faci tu?
- Păi...

Ce mai făcea ea? Hm... Începu să râdă şi şopti:

- Învăţ proverbe din bătrâni.
- Serios?
- Da.
- Răspunsul tău sună destul de ciudat...

Se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

- Păi, soarele e sus pe cer. Încă! Şi-apoi, mi s-a spus acu’ câteva minute că "bătrânii sunt greu de-urnit, dar când se-urnesc sunt greu de-oprit"...

Ia uite, că şi doctoriţa roşea! Câţi ani avea? Ludmila se ridică:

- O să-ţi păstrez nişte apă caldă, pentru duşul de diseară. Şi să ştii că-ţi recomand cămaşa de la uniformă - că ai bucle frumoase...

Aah, ce rea era! Se ridică şi ea şi se grăbi spre dormitor: să-şi ia actele şi cheile maşinii, actele pistolului...

Nicolae

Aştepta. Era aproape ora trei, dar ştia că Lucia nu trăgea de timp - se pregătea. Şi uite-o că ieşea:

- Să aveţi grijă!
- Lasă, că noi suntem bine aici! Voi să aveţi grijă!

Poliţista aprobă şi-l privi lung:

- Ai luat provizii pentru ei?

Aah, iar chestia aia cu proviziile! Aprobă şi ridică cele două sacoşe pline-ochi:

- Da, iar chestia asta mă indispune rău...

- N-ai de ce - ştii bine că de-aici nu va lipsi niciodată nimic.

- Da, ştiu; dar...

Coborau treptele; tresări, simţind că blocul începuse să trepideze... Se opri:

- Mi se pare mie, sau...

Lucia se întoarse şi-l privi lung:

- Ce?

Aştepta... Încerca să simtă trepidaţia... Nu - i se păruse. Zâmbi slab:

- Mi s-a părut că începe iar.

- De la sacoşe - sunt grele şi fac balans.

Probabil - dacă zicea ea... Ieşiră prin spatele blocului, iar Lucia puse mâna pe pistol. Ochii albaştri scrutau lung tufişurile dese... el nu voia s-o grăbească, pentru că auzise şi el împuşcături şi ţipete de-afară şi era sigur că George nu i-ar fi minţit chiar aşa...

- E bine. Hai!

BMW-ul piui scurt. Perfect! Acum, totul era să şi pornească! Puse sacoşele în portbagaj şi urcă în dreapta. Lucia băgă cheia în contact... o răsuci... şi începu să râdă:

- 'Cal-ar mama de bijuterie cuminte! Hai, puştiule - mergem la plimbare!

Ia uite-o! Tocmai se aplecase şi pupase volanul! Maşina se puse în mişcare... Începu să râdă:

- Mereu vorbeşti aşa cu maşina ta?

- Da.

- ... Şi obţii ceva special, după asemenea "trataţie"?

- Da - demaraje şi drifturi perfecte.

- Mm...

Se apropiau de Şoseaua Colentina... Oftă scurt:

- Cred că femeile sunt totuşi mai bune şoferiţe decât bărbaţii.

- De ce?

- Păi şi Violeta vorbea cu Solenza ei. Şi dac'ai şti tu ce etapă de Dakar am tras până la bloc...

- Iar maşina s-a comportat impecabil!

- Impecabil.

- Păi asta înseamnă nu că suntem şoferiţe mai bune, ci doar că ştim să fim convingătoare!

Dacă zicea ea...

- George a anunţat Dragonul că venim, aşa că o să-i găsim aşteptându-ne lângă ghereta de la intrare.

- Asta e bine. N-aş vrea să întârziem prea mult.

- Putem să întârziem oricât; problema e că, dacă se lasă întunericul, nu prea mai suntem în siguranţă. Ăsta micu' e tentant - că arată bine şi funcţionează impecabil. Şi e şi roşu, adică "se vede"...

Asta aşa era! BMW-ul roşu tocmai ţâşnise ca din puşcă, pe direcţia "ieşirea din Bucureşti"! Mm - poliţista pupa BMW-ul şi pe urmă "îl muncea" serios... Vai de bietul chestor principal! Îi venea să râdă...

- ... Te-ai gândit bine? Chiar vrei să-i scoţi din adăpostul ăsta?

- Da. Pentru ei, acum, cel mai bine e să stea toţi patru sub acelaşi acoperiş şi să n-aibă voie "s-o şteargă" de-acolo. Ca să se cunoască, să se certe, să se-mpace şi să traseze "liniile directoare" ale convieţuirii lor de mai departe. Părinţii Carinei nu mai au casă; şi nu vor reprezenta o urgenţă pentru statul român, de vreme ce ei erau doar doi în spaţiul locativ.

- Asta cam aşa e. Or să fie solicitări de la familii de câte 10-12 persoane...

- Şi 3 sunt mai mulţi decât 2. Iar eu nu ştiu dacă voi mai reuşi să cumpăr apartamentul ăla.

- ... Vrei să cumperi un apartament?

- Da. Am semnat un precontract, pentru un apartament cu trei camere.

- Şi George ce-a spus - a rezistat la cutremurul ăsta?

- Nu ştiu; nu i l-am scris şi pe-ăla pe listă.

- De ce?

- Mi s-a părut şi-aşa prea mult...

- Fii serios! Să i-l dai - că nu-i ia mai mult de 10 secunde ca să afle în ce stare e! Deschide harta, găseşte construcţia şi se uită ce culoare are! Dacă-i verde, e OK!

- O să i-l dau...

Lucia tăcea... Se apropiau de Carrefour, iar traficul se cam aglomerase... Păi să-i spună mai departe, nu?

- Ai mei le vor reproşa alor ei că ea mi-a spart căsnicia. Ai ei le vor reproşa alor mei că eu i-am năruit ei orice şansă de-a avea alături un bărbat tânăr, modern şi cu mentalitate apropiată de-a ei. Ai mei le vor reproşa alor ei că din cauza deciziei ei de-a păstra fetiţa, băiatul meu s-a sinucis. Moment în care ai ei nu vor mai reacţiona doar cu un ton răstit. Prefer să nu fim noi doi martori la "negocierea" asta. Eu nu am probleme cu Carina, iar ea nu are probleme cu mine. În condiţiile astea, cei care au probleme n-au decât să şi le rezolve singuri. Şi să se spele pe cap cu propria nemulţumire.

Evident, ea tăcea... Decise să-i ceară totuşi părerea:

- Tu ce zici? Am calculat bine chestia asta cu "socializarea" bătrânilor?

- La ce etaj e garsoniera?

- La şase.

- Şi cum liftul e defect din motiv de curent electric, ai calculat perfect. Dacă însă va porni curentul azi, în maximum 3 ore o să mă rogi să-i dau prin staţie, la omologi, să-i regăsească şi să-i re-încuie într-un centru.

- Ba cred că te înşeli...

Pentru că n-avea de gând să-i mai caute, sau să-i mai îndrume într-un loc sau în altul. El cu atât îi putea ajuta. Îi ducea în garsoniera aia, cu proviziile de rigoare. Dacă voiau, bine; dacă nu, să se ducă unde voiau ei să se ducă.

Avea momente când mintea lui redevenea cea de dinaintea morţii lui Fabian. Şi se gândea la gândurile minţii de-acum şi se minuna cum de putea gândi aşa... Se şi înspăimânta un pic - pentru că era hotărât să-şi lase părinţii să stea în stradă, lângă nişte tomberoane în care se făcuse focul, să-i lase să mănânce ce-or găsi de mâncare, să-i lase să bea ce-or bea... şi să nu se-ntrebe cine, când, unde, cum şi de ce le dădea cu ceva în cap. Uneori "noul Nicolae" îl cam speria pe "vechiul Nicolae"...

Era ciudat; era când vechi, când nou. Se întreba dacă o luase razna, iar ăsta era primul semn că trebuia să contacteze un psihiatru şi să înghită nişte pastile! Să fie dublă personalitate? Să fie doar urmările faptului că nu spărsese nimic, nu urlase, nu-şi smulsese părul din cap... În fine!

- Ai cumva o hârtie şi-un pix?

- Vezi în torpedo.

Hm... Zâmbi slab:

- Lasă...

- Nu, serios! Ar trebui să fie un notes acolo, şi-un pumn de pixuri!

- Stai liniştită - m-am răzgândit.

Şi se întreba acum de ce dracu se gândise să scrie, pe-o bucăţică de hârtie, că începuse să se simtă "dublu"! Că o parte din el devenise foarte rece şi egoistă, în timp ce partea cealaltă nu devenise mai iubitoare şi caldă - ci doar "staţiona" şi analiza modul în care prima parte era rece şi egoistă... Că o ruga pe Carina ca, în caz că el devenea "vizibil dereglat la cutiuţă", să-l strângă în

braţe, să-i dea un Diazepam şi să-l ţină în braţe până adormea. Şi apoi să sune la 112, să cheme pe cineva cu o cămaşă de forţă...

Trebuia să discute cu cineva. Simţea că-i pocneşte capul! Dar, pe de altă parte, stătea chiar acum lângă o persoană matură, cu capul pe umeri şi ceva cunoştinţe de psihologie - că doar terminase Academia de Poliţie - şi nu-i venea să deschidă gura şi să-i spună...

Teodor

Ei, fir'ar mama lui a dracului de mânz! Ăsta cerea pumni! Şi afurisit să fie dacă n-o să-i altoiască el nişte pumni în mufă! În mufa aia obraznică, cu care-şi permitea să facă aprecieri de-astea!

Îl văzuse, de dimineaţă, discutând cu Violeta. Insul arborase o dezinvoltură şi-o veselie care-l făcuseră să se încrunte! Atitudinea aia i se păruse încurajată de zâmbetul soţiei lui. Violeta discuta cu el de parcă individul era doar un coleg de-al ei de liceu! Nici urmă din supărarea firească pe care-ar fi trebuit s-o manifeste o femeie înşelată şi batjocorită în halul ăla! Nimic! Doar zâmbete, glume, dialog vesel...

Individul nu se lăsase păgubaş. Individul era extrem de versat şi acţiona "à la long"! Îşi jucase impecabil rolul - numai că el era tirist, interacţionase cu multe feluri de oameni şi învăţase să recunoască anumite semne. Individul ăla îl luase cu el ca să-l vadă cum ia verighetele din duplex; şi-apoi i le lăsase lui, gaj pentru bună purtare, şi lămurise verbal cu Violeta problemele trecutului comun. După care tot căutase de vorbă cu ea, pe motiv că erau voluntari în acelaşi centru. Atmosfera dintre ei se detensionase; individul beneficia din plin de asta şi "strângea bile albe", în timp ce se oferea la toate activităţile fizice şi se căznea "din greu" să-i adoarmă lui vigilenţa! Şi-şi pregătea "atacul" la Violeta! Mm...

Intră în bucătărie şi se aşează la masă. Privea lung hârtia lipită pe geamurile balconului... Privea lung hârtia şi ştia că exact în direcţia aia erau geamurile idiotului...

- Gata - te-ai hotărât să mănânci şi tu?

- Da.

Foşnetul lingurii încetini un pic, pentru că spusese un "Da" destul de răstit... Violeta nu-şi pierdu vocea calmă:

- Eşti supărat?

- Nu.

Privea hârtia aia şi simţea nevoia să se ridice şi să alerge chiar acum în holul apartamentului 13 - că şi-aşa TIR-ul era funcţional, iar ei plecau în Italia!

Scaunul se trase scurt; Violeta se aşează... şi se aplecă mult ca să-şi poziţioneze chipul în faţa ochilor lui. Ea zâmbea:

- Cine te-a supărat, Bestie mică?

- Nu sunt supărat.

- Şi totuşi, mârâi la mine şi-ai putea să spargi nuci cu sprâncenele astea încruntate. De ce eşti supărat?

- Tu n-auzi că nu sunt supărat?

Aşa! Că prea insista să afle ea de ce era el supărat! Ochii albaştri îi priveau lung trăsăturile încruntate... Violeta se ridică:

- Bine. Cum vrei tu. Deci mănânci.

- Da.

Şi cam atât - ea se ocupa cu umplutul castronului lui, el se încrunta la hârtia aia... Şi nu voia nicicum să o ajute cu aranjarea mesei. Nu ştia de ce, dar se înfuriase îngrozitor pe individul ăla - şi era îndeajuns de prost ca să se răzbune pe Violeta... Ea era nevinovată. Ea stătuse cuminte în bucătărie şi gătise. Cretinul îi tot dăduse ei târcoale! Aşa că încercă "s-o dreagă" totuşi faţă de ea:

- Pune mult - ca să am forţă, când i-oi sparge nasul.

Se aşteptase ca ea să se aşeze din nou şi să-l întrebe ce se întâmplase între el şi mânz; când colo, soţia lui îi puse castronul în faţă şi mârâi printre dinţi:

- Ia cu pâine atunci.

Poftim? Întoarse mirat capul... Polonicul "ateriză" violent în oala cu ciorbă, făcând stropii să "evadeze" - iar Violeta ieşi, cu paşi mari şi grăbiţi...

Păi să ia cu pâine, nu? Ca să aibă forţă să-i rupă mânzului nasul! Şi-apoi să se certe bine şi cu ea!

... Da' cu ea de ce voia să se certe?

Aah! Îl juca-n picioare! Numai când apărea prin preajma lor, individul ăla făcea dezastru! Îl juca-n picioare şi gata! Îi trosnea un pumn în vârful nasului şi-l punea jos - şi pe urmă sărea cu picioarele pe el până vedea cum îi ies maţele pe gură!

Paşii intrară în bucătărie iar soacra lui se aşeză pe scaunul din dreapta lui:

- Gata - Lucia şi Nicolae au plecat. Soacră-ta e şefă acu'!

Mm... Trebuia să recunoască faptul că tocmai ratase cel mai bun moment să se şi-apuce de caftit la mânz! Maia doar venise lângă el, veselă şi dezinvoltă şi pusă pe glume, şi i se făcuse pur şi simplu jenă să se-ncaiere cu dobitocul ăla de faţă cu ea! Aşa că înşfăcă o felie de pâine şi muşcă jumate din ea. Şi decise s-o mestece totuşi, deşi i se părea amară...

- ... A făcut un spirit de glumă; atâta tot.

- Ăla are glume cu mine? Ha!

- Teo,

- Ăla n-are glume cu mine! De nici un fel! Că nu-mi ajunge nici până la genunchi, cu toate milioanele lui!

- Ss...

- Ba nici un "ss"! Că-l joc în picioare acu'!

Fu prins zdravăn de tricou, iar Ludmila îl scutură scurt, mârâind printre dinţi:

- Tu ce-ai? Ce te-ai "aprins" aşa? Ce-ai?

Bună întrebare! Ia să evite el cu măiestrie răspunsul! Întinse mâna spre direcţia unde era acum individul:

- Să facă bine şi să-şi vadă de-ale lui! Şi să mă scutească cu poantele! Că nu ştie să facă poante! El ştie să facă bani! Cu glumele stă naşpa!

- OK, o să-şi vadă de-ale lui! Spune-mi, te rog - e cazul să vorbesc cu George să-ţi dea ceva de făcut? Vrei să te plimbi cu TIR-ul printre sinistraţi? Vrei să transporţi nişte ajutoare până-n Moldova şi-ndărăt? Zi-i, că se rezolvă! Te-ai săturat de traiul dulce de-aici? Ai stat prea mult pe-acasă? Ţi-e dor de "covrig"?

Mm...

Soacra lui era o femeie deşteaptă. Îl cam "mirosise". După ce meşterise staţia Tigrului, se plictisise îngrozitor! Rezolvase o revistă întreagă de integrame, căutase zadarnic de vorbă cu băieţii mai mari, stătuse spectator pe canapeaua Luciei - pentru că Florin era ocupat cu Bogdănel, iar Liana cu Renata... El nu era un mare fan al Piticot-ului şi nici la joaca de-a raliul nu se prea pricepea... Iar Victor coafa fetiţele, iar Nicolae era un pic cam prea tăcut ca să fie abordabil... Mânzul era "nedigerabil" pentru el, care îi cam "simţea" planul...

Apucă lingura şi decise să se concentreze asupra propriei ciorbe. Care era delicioasă, ca dealtfel toate mâncărurile pregătite de femeia aia pe care-o supărase el rău...

- ... Nu mai face aşa!

- Să mă evite. Că dacă nu mă evită cu grijă, în 24 de ore o să-i pui nasu' la loc cu plasturi!

- O să-i spun chestia asta.

Ludmila se ridică; el decise să-şi umple repede gura cu mâncare...

- În curând, or să plece 12 copii. Şi nu cred că George o să ne aducă alţii, pentru că o parte din voluntari or să pornească spre alte locaţii. În 24 de ore, o să ne împuţinăm şi noi, şi motivele noastre de nemulţumire. Te rog frumos să rabzi. Să cauţi nişte

cărţi mişto de tot şi să le citeşti cu maximă atenţie. Sau să joci table cu Nicolae - că şi el e la fel de "ascuţit" ca tine.

Lăsă lingura şi se întoarse spre ea. Şi şopti, privind-o lung:

- Individul ăsta trebuie să plătească.

- Nu te apuca să plăteşti tu poliţele ei. Altfel o să aveţi conflicte mari, voi doi. Ceea ce are ea de plătit, plăteşte ea.

- Parcă eram căsătoriţi, nu? Împreună - şi la bine, şi la rău!

- Chestia asta se aplică până la un punct. Eu te sfătuiesc să nu încerci să treci peste punctul ăsta, pentru că o să vă fie vouă rău. Dacă vrei să ţii cont de sfatul meu, bine; dacă nu... Eu sunt "acoperită" din toate punctele de vedere! Am discutat cu el, am discutat cu tine - şi am şi plasturi pentru nasul lui, şi unguente pentru pumnul tău. Şi am şi staţie, prin care să-l anunţ pe George că trebuie să vină şi să vă pună la punct. Vrei să pleci azi spre Italia? Asta vrei de fapt? Vrei să vă urcaţi toţi patru în TIR-ul ăla şi să plecaţi azi?

- Tu mergi cu noi.

- Eu merg acolo unde vreau eu. Când vreau eu. Dar asta e altă discuţie. Poţi să pleci spre Italia şi fără să-i dai lui George un motiv să te evacueze. Gândeşte-te la asta.

Şi cam atât avusese ea de spus; o auzea ieşind...

La urma urmei, era evident că Denisa pleca azi. Iar următorul va fi Mugur, care probabil că va pleca mâine dimineaţă. Iar el se va simţi mult mai liniştit! Simpla prezenţă a individului îi provoca o stare de nelinişte teribilă! Mai ales când vedea cât de calmă era Violeta în preajma lui! Ea cum putea să fie atât de calmă? Nemernicul ăla o înşelase nu o dată, ci de două ori! O lăsase gravidă şi-apoi "o ştersese" după poala mămicii! Şi pe urmă avusese tupeul să se întoarcă la ea şi să-i sucească iar minţile, deşi ştia că opinia mamei lui nu se schimbase! Cum naiba de uitase Violeta toate astea? Cum mai putea să se uite la individul ăla şi să nu-i crească tensiunea? De dimineaţă, îi auzise glumind şi râzând - de parcă erau tovarăşi buni! Şi nu era normal aşa! Ce naiba! Individul râsese şi glumise şi cu el! Nu era normal să fie aşa! Ar fi trebuit...

Se căznea să înghită ciorba aia. Era atât de indispus, atât de nervos pe dobitocul ăla că se minuna şi el cum putea să mai înghită! Dar...

Dar o să înghită. Şi-o să-l ţină pe individ sub observaţie strictă. La cea mai mică "abatere", îi sucea capul la spate dintr-un singur dos de palmă! Deşi tare-şi mai dorea să strângă pumnul, să-şi ia avânt şi să vadă cum sare sângele din botul lui! Tare-şi mai dorea să-l vadă pornind spre stomatologie! Chiar dacă asta însemna să-şi ia copiii în braţe şi nevasta de mână şi să se urce în TIR! Şi să plece în Italia cu vreo 48 de ore înainte de momentul ideal! Mm...

Denisa

Perdeaua se trase scurt, speriind-o de-a binelea! Aa, Mugur! Da' ce păţise? Era încruntat rău...

Tânărul întinse mâna spre ea; se lăsă ridicată... şi constată că el se aşeză lângă ea. Da' ce se întâmplase?

- Vreau să te întreb o chestie...

Păi s-o întrebe, nu? Numai că Mugur tăcea şi-şi privea lung mâinile. Şi probabil că-şi căuta cuvintele, pentru că era şi mai încruntat...

- ... Întreabă-mă.

- După părerea ta...

Bărbatul se aplecă şi-i şopti la ureche:

- După părerea ta, cum ar putea un bărbat ca mine să determine o femeie să lase totul în urmă şi să plece cu mine?

Adică... Adică cum o putea convinge pe Violeta să-şi lase bărbatul şi copiii şi să plece cu el în lume? Clătină încet capul:

- Un bărbat ca tine are multe căi de acţiune. Numai că femeia pe care-o vizezi tu nu vrea să plece. Aşa că, indiferent ce-ai făcut, ce faci şi ce vei face, mă îndoiesc sincer că vei obţine un "Haide" de la ea.

Mugur n-o privea; el îşi privea în continuare mâinile şi era la fel de încruntat. Într-un fel, asta era bine. Nici nu-i trecea, dar nici nu se înfuria... Următoarea întrebare o miră un pic:

- ... Crezi că, dacă el păţeşte ceva, aş avea şanse?

Zâmbi slab:

- Depinde ce-ai făcut în adolescenţă! Din câte am înţeles, ai făcut nişte trăznăi măricele...

Brunetul aproba încet cu capul...

- La urma urmei, depinde doar de ea! Nu? Dar să ştii că, aşa cum o observ eu pe ea azi, acum, cred că nu contează câte persoane sunt în jurul ei. Dacă ea vrea să facă ceva, o va face. Dacă nu vrea s-o facă, nu o va face nici moartă.

- OK. Mulţumesc.

Şi se grăbea să iasă... Hei! Decise să-l oprească:

- Mugure!

Ochii negri o priveau lung, din uşă. Erau gânditori. În mintea brunetului se făceau chiar acum calcule apropo de modul de atac asupra Violetei... Decise să clatine din nou capul:

- Nasul meu de femeie bătrână "miroase" un eşec aici. Sfatul meu e să nici nu te-apuci.

Nu primi un răspuns; perdeaua coborî în urma lui Mugur. Păi...

Păi era evident că palierul lor era plin de surprize zilele astea! Se aşteptase să vadă un chestor principal topindu-se tot, dar văzuse doar un inspector principal îndrăgostit şi roşu-n obraji. Se aşteptase să vadă smocuri de păr în sufrageria aia - şi uite că mai mult de-un schimb răstit de cuvinte nu avusese cu Nicolae... Dar cu siguranţă vor vedea sânge pe pereţi! Tiristul n-o să stea cu mâinile-n sân, în timp ce Mugur îi va curta de mama focului nevasta!

Se temea sincer acum să nu se înşele. Se temea din tot sufletul să nu descopere că "nu nimerea" nici una dintre previziuni - şi va constata într-o dimineaţă că Mugur şi Violeta dispăruseră...

... Nee! Nici o şansă! Nu-şi lăsa femeia aia bărbatul şi copiii doar aşa, pentru că avea Mugur bani şi tehnică!

Se lăsă uşurel spre dreapta... Uşurel... Şi gata - revenise la poziţia culcată. Asta e! Nu-i era scris să vadă şi ea evenimentele majore de pe palier! Cu siguranţă, chestorul principal se topea în braţele Luciei! Şi cu siguranţă sângele lui Mugur va stropi zugrăveala palierului! Ea însă trebuia să stea cuminte pe canapeaua aia, pentru că avea patru coaste rupte iar "leneveala" din ultimele zile, alături de brâul tiristului, îi făcuseră bine. Durerea era mult mai suportabilă acum! Dacă l-ar fi văzut pe Eduard intrând, n-ar fi avut probleme în a se ridica şi a-l îmbrăţişa!

... Numai că Eduard nu intra... Eduard nici măcar nu venea! Eduard era la Geanina acum - şi se părea că la Geanina o să rămână! Probabil că Armand se va întoarce în curtea oamenilor care-l crescuseră...

Mâncase prânzul. De ce nu se culca ea? De ce stătea pe canapeaua aia, cu ochii pe pereţi? Ia să tragă ea un pui de somn! Ce copil era atent la ea?... Aha! Îi făcu cu mâna, iar fetiţa se ridică:

- Da, tanti!

Aah! Tanti! În fine... Zâmbi convingător:

- Te rog, cheam-o tu pe doamna doctor.

O să-i ceară Ludmilei un somnifer. De fapt, două somnifere - ca să adoarmă repede. Aşteptarea aia o omora cu zile! Aşteptarea o făcea să plângă! Şi se abţinea cu greu să nu înceapă să-şi muşte buzele, sau să-şi roadă unghiile...

Nicolae

Gata - se vedea TAB-ul din dreapta podului. Lucia încetinea... şi oprea la vreo trei metri distanţă de linia roşie trasată pe asfalt.

Mm, avea tehnică poliţista! Militarul cu AKM pe umăr arbora un zâmbet, mititel dar superior, şi-o privea lung... Geamul coborî, iar Lucia scoase legitimaţia pe geam:

- Inspector principal Lucia Florea, IGPR. Trebuie să iau patru persoane. Chestorul principal George Mocanu a informat deja centrul pentru sinistraţi.

Individul privi legitimaţia, după care le întoarse spatele. Unde se ducea? Parcă ghicindu-i întrebarea din gând, Lucia şopti:

- Se duce să consulte lista cu aprobări. Să sperăm că George n-a uitat să ne anunţe...

... Nu, nu uitase. Individul "studiase" un clipboard, după care îi făcuse TAB-ului semn să elibereze drumul. Iar TAB-ul elibera drumul... Intrară pe stradă, pe lângă pod, iar Lucia oftă greu:

- Nu ştiu în ce dispoziţie eşti; dar nu uita că ei au o vârstă - şi-au trecut printr-un cutremur...

"Unii şi-au pierdut nepotul, ceilalţi şi-au pierdut casa..." Cam aşa ar fi continuat Lucia, dacă nu şi-ar fi muşcat limba. Aşa că oftă greu... şi decise să coboare din BMW:

- Stai liniştită - dacă ne păruim, o vom face în garsonieră.

- Nu e vorba de

- Ştiu. Dar dacă ies din starea asta, mi-e că-l las pe taică-miu să plece pe jos de-aici. Lasă-mă aşa, "montat"...

Lucia zâmbea şi aproba... Închise portiera şi se apropie de poartă. Poliţistul încerca să pară cel puţin la fel de încruntat ca şi el:

- Cine eşti şi ce vrei?

- Răduţ Nicolae, voluntar la centrul pentru minori de la Podul Colentina. Chestorul principal George Mocanu m-a trimis să iau patru persoane.

- Da, ştiu, ne-a informat. Aşteaptă aici.

Bineînţeles că aştepta chiar acolo, pe partea asta a gardului! Chiar nu intenţiona să intre în centrul ăla pentru sinistraţi - indiferent cu câte stele era "cotat"! Angroul ăla se transformase într-o adevărată fortăreaţă! Poarta era închisă; în dreptul porţii stăteau doi militari cu AKM-uri pe umăr. Plus poliţiştii, plus cei patru militari a căror prezenţă şi "patrulare discretă" ţineau sinistraţii dinăuntru la vreo 10 metri distanţă de gard... În plus, părinţii lor erau bătrâni - şi cine ştie prin ce colţ al Dragoanelor stăteau la palavre cu alţi pensionari! Omul în uniformă intră în primul stand din dreapta, care părea a fi un fel de "gheretă de conducere", luă un biblioraft voluminos şi ieşi. Şi uite că revenea la el... Aha! Îşi pusese nişte semne de hârtie! Nişte post-it-uri! Biblioraftul se deschise scurt:

- Semnează.

Ce să semneze?... Aa - preluarea familiei Dobre! OK - semna...

- Şi CNP-ul.

Şi CNP-ul, fireşte! Aah, cât de împrăştiat era! Păi Lucia nu cerea CNP-ul tuturor celor care voiau să preia sinistraţi din centrul lor? El nu se gândise la asta; el nu-şi pusese problema...

Paginile se dădură scurt; semnă deci şi pentru familia Răduţ şi-şi scrise din nou CNP-ul. Iar poliţistul reveni în gheretă şi ridică o staţie. Şi nu spuse multe lucruri; vorbi doar preţ de vreo 5-6 secunde. Rostise, oricum, cele trei nume: Răduţ, Dobre şi George Mocanu. Nu degeaba le spusese George să aibă mare grijă de ecusoane! Era evident acum că simpla rostire a numelui lui rezolva 49% din orice problemă! Şi uite că treaba aia cu organizarea fusese foarte bine gândită, pentru că numele lui George "valora" doar 49%... Iar indivizii în uniformă păreau foarte bine instruiţi în privinţa asta...

Unul dintre poliţişti îi făcu semn să se apropie de poartă. Primi, nu fără uimire, patru sticle de 2 litri cu apă:

- Patru sinistraţi, a doi litri fiecare. Aşa e dispoziţia. Nu ştiu de ce-o raţionalizează în halul ăsta...

- Sunt buni şi ăştia.

Duse sticlele la portbagaj şi reveni lângă poartă. Aştepta... Îi căuta cu privirea, pe sub sprâncene - şi nu era uşor, pentru că toţi oamenii de pe partea cealaltă a porţii îl priveau lung... Citea în ochii lor că pentru unii dintre ei era sereist, pentru alţii era membru de partid - adică hoţ cu guler alb iar pentru cei care stăteau bine cu vederea la distanţă, era fiul ideal. Se simţea ciudat, dat fiind faptul că devenise brusc centru de interes pentru atâţia oameni... Uite-i!

Părinţii lui şi părinţii Carinei se apropiau de el. Erau preocupaţi - vorbeau de zor între ei. Constata că nu calculase corect, iar "socializarea" se făcuse probabil în momentul transferării părinţilor lui în centrul ăsta. Se cunoşteau bine deja; după cantitatea de cuvinte rostite de ambele mame în simultan, deducea că mare parte dintre "nepotriviri" se rezolvaseră deja...

Sergiu îl văzu primul - şi se opri. Îl privea lung, cu ochi serioşi... Ei bine, pe el nu-l interesa individul ăla; pe el îl interesa strict femeia care-l ţinea pe individ de braţ. Şi pe care oprirea lui bruscă o făcuse atentă. Mămica lui urmărea privirea soţului ei... şi-l vedea pe el, la poartă. Şi-l recunoştea. Şi uite ce reacţie avea mămica lui...

Îi dăduse drumul lui Serge şi pornise în fugă spre poartă! Simţea cum îi creşte vertiginos tensiunea, pentru că mămica lui bufnise într-un hohot de plâns... Şi realiza că Gloria Răduţ, femeie bătrână care trecuse prin sărăcia de după război, prin comunism şi prin cutremurul din ’77 n-o să se oprească. O să vrea să-l îmbrăţişeze cât mai repede şi-o să se repeadă la poarta aia...

Parcă înţelegându-i gândul, poliţistul ciocăni scurt în geamul standului-gheretă şi-i făcu semn că poate să apuce de poartă şi să... tragă? Păi... Păi nu era... Cum să fie încuiată?! Da’ ce era acolo, puşcărie? Lagăr? Apucă poarta şi trase cu toată puterea spre stânga! Şi nu se mai întrebă cum de chestia aia uriaşă, de metal, se mişcase atât de uşor - apucă doar să întindă mâinile. Mămica lui îi sări practic în braţe - şi se agăţă cu toată puterea de el...

Oo, Doamne!

Nu-nu! N-avea voie să plângă! Nu era de-ajuns că plângea ea? Trebuia s-o încurajeze, nu să bocească cot la cot cu ea! O strânse cu putere în braţe, şoptind:

- Gata, mămico - gata! Nu mai plânge! Că s-a terminat!

- ... Am crezut...

- Ştiu ce-ai crezut. Dar uite că suntem bine cu toţii. Hai, te rog eu mult să nu mai plângi!

- ... Încerc...

- Şi să şi reuşeşti, te rog!

- ... Nu pot!

- Ba eu te rog să poţi, pentru că plecaţi toţi patru de-aici. Şi nu vreau să te văd plângând atunci când pleci de la bine, la mai bine.

Gata - îi dăduse drumul. Acum era extrem de curioasă:

- Şi unde mergem? Mergem la tine?

Negă scurt şi trebui să întindă din nou mâinile - ajunseseră şi ei, iar soacra lui începuse şi ea să plângă... Oftă greu:

- ... Important e că sunteţi voi bine.

- Nu înţelegi...

- Tu nu înţelegi, mamă soacră. 30 de ani de-acum încolo, putem să stăm liniştiţi în privinţa următorului cutremur devastator. În plus, am eu o presimţire că, în cazul vostru, asigurarea va plăti dauna în maximum o săptămână.

- Nu înţelegi...

OK, nu înţelegea! O bătu scurt pe umăr... şi trebui "s-o desprindă" de el:

- Important e că eşti bine. Că sunteţi bine. Că suntem cu toţii bine şi-o să trecem cu bine peste toate.

Şi-acum întinse mâna spre socrul lui - nu de alta, dar imediat cum îl saluta şi pe el, plecau!

Tatăl Carinei se repezi să-i strângă mâna! Şi-apoi se repezi şi el de gâtul lui! Hei! Ce naiba...

De fapt, reacţia socrilor lui era normală. Îl iertaseră deja. În clipa în care el pusese piciorul în prag şi decisese că va divorţa în prima zi lucrătoare a Tribunalului Bucureşti, oamenii ăştia doi îi iertaseră toate greşelile şi toată vina... De-atunci, tot ceea ce se strânsese în dreptul numelui lui fusese "cu plus". Probabil că partea aia cu George Mocanu, voluntariatul, salvarea preferenţială, cazarea preferenţială şi restul fuseseră toate notate tot în dreptul lui - la aşa reacţie... Şopti încet la urechea lui:

- Haideţi să mergem. Haideţi să plecăm de-aici cât mai repede!

- Da-da! Gata - mergem! Hai, Getuţo! Haideţi să mergem!

Ce bine că-l ajuta şi el! Se răsuci pe-un călcâi şi întinse mâinile - şi le luă pe amândouă de umeri. Zâmbi, văzând zâmbetul Luciei:

- Şi-o să mergem cu BMW-ul ăla roşu...

- Ea e vecina ta, nu-i aşa?

Ia uite! De unde ştiau ei chestiile astea? Mama lui zâmbi:

- Ca să stăm cuminţi în Parcul Văcăreşti, poliţistul de-acolo a trebuit să ne dea toate amănuntele. Juma' de oră a stat pe staţie! Eu întrebam, el transmitea şi apoi îmi răspundea...

Aha! Evident, mama lui era "cea mai tare" în *public relations*! Portiera din spate se deschise prompt. Aoleu!

- Nu ştiu cum o să ne aşezăm, dat fiind faptul că suntem şase...

- Las' că stăm noi în spate! Stai tu în faţă, că ai şi ecuson...

"Şi ce crezi, că se emoţionează cineva de ecusonul meu?" În fine... Ei se descurcau foarte bine acolo, în spate; femeile urcaseră primele, bărbaţii se aşezaseră şi ei iar ele se mutaseră în braţele lor. Aşa că îşi aminti un mic amănunt: erau mari, se descurcau şi singuri! Şi realiză imediat că tocmai avusese o "zvâcnire" din vechiul Nicolae, care trebuia să obţină pacea mondială şi-un zâmbet pe fiecare chip din jur. Reacţia imediată fusese revenirea în forţă a noului Nicolae - şi a grimasei corespunzătoare...

O să aibă nevoie de pastile şi de multe ore la psiholog! Dar toate astea puteau să aştepte până la revenirea curentului. Urcă în faţă, trase portiera iar Lucia apăsă închiderea centralizată:

- Bine-aţi venit. Inspector principal Lucia Florea - vecina lui Nicolae.

- Şi logodnica lui George! Ştim, ştim...

Aoleu! Lucia roşise rău de tot! Dar uite că poliţista începu să râdă:

- Să depăşim momentul cu roşeala şi să întoarcem maşina...

Se grăbi să înăbuşe orice alte aluzii:

- Şi să discutăm despre ale noastre...

Lucia începu să râdă:

- Ei, nici chiar aşa! Trebuie să mă obişnuiesc, nu? Îţi dai seama ce-o să fie pe capul meu, în prima zi la birou?

- Oo, atunci să te ţii!

- Păi vezi?! Am nevoie de antrenament serios!

Avea sentimentul că femeia aia discretă, care se ferea să-şi ia iubitul de mână de faţă cu ei, încerca din greu să-l binedispună. Ei bine, nu era cazul nici să-ncerce măcar! Că n-o să reuşească! Se întoarse spre bancheta din spate:

- Şi cum a fost?

- Ce să fie?

- Şederea în Dragoane; cum a fost?

- Aa...

Mama Carinei nu-şi continuă ideea; în schimb, tatăl lui îl privi drept:

- Dat fiind faptul că copiii noştri sunt voluntari în centrul de minori, a fost foarte bine în Dragoane.

Nu zău! Păi chiar era curios să afle cum fusese - dar nu de la el! Întoarse capul spre tatăl Carinei:

- Cât de bine a fost?

- Cam ca la hotel, aşa...

Serios?! Nu prea-i venea a crede... Tot tatăl lui aproba cu capul:

- Am avut standul nostru, saltea adevărată şi aşternut curat. Şi ni s-a adus mâncarea în stand, atunci când n-am putut să mergem la masă.

Nu-l băgă în seamă - el o privea acum pe mama Carinei:

- Cum a fost în Dragoane?

Femeia avea o privire pierdută; o atitudine căzută pe gânduri şi-o privire de care lui începea să i se facă frică... Soţul ei îi făcu un semn discret "s-o lase baltă" cu întrebarea aia; aşa că oftă greu şi reveni la problema care-i interesa pe ei:

- Toate blocurile au fost evacuate. O comisie de experţi în construcţii, apă, gaze, electricitate şi multe altele le inspectează rând pe rând. Dacă blocul a rezistat bine şi nu sunt scurgeri de gaze, sau fire rupte, sau ţevi sparte, locatarii se pot întoarce acasă. Blocul Carinei a fost inspectat şi e sigur; aşa că vă duc acolo, în garsoniera ei.

Mămica lui clipi scurt... şi sparse tăcerea:

- ... Ai vreo veste despre blocul nostru?

- Nu; încă nu. George ne ţine la curent cu starea rudelor şi caselor noastre; imediat cum o casă e expertizată, ne anunţă.

- ... Şi vrei tu să ne muţi în garsoniera Carinei...

- Da. Vreau să vă îndepărtaţi cât mai mult de centrul ăla şi să nu vă mai întoarceţi pentru nimic în lume acolo.

- ... Nu ştiu dacă e o idee chiar atât de bună. Georgeta trebuia într-adevăr să plece de-acolo; dar noi puteam să mai rămânem! George a avut grijă să fim cazaţi în cele mai bune standuri, crede-mă!

- Mamă, chestia asta nu se discută! Şi nu se negociază! V-am luat deja de-acolo, iar înapoi nu vă mai duc! Aşa că vă încuiaţi în garsoniera aia, cu proviziile pe care vi le-am adus, şi staţi acolo! Şi nu plecaţi nici până la ghenă! Aruncaţi gunoiul pe geam! Tu ştii ce-i în oraş?

- Da, puiule. Ştiu ce-i în oraş. Tu nu ştii ce-i în oraş, dacă te-ai hotărât brusc să o scoţi pe fata asta din adăpost şi s-o pui să ne plimbe pe noi cu maşina prin oraşul ăsta.

Îngustă scurt ochii:

- Să înţeleg că am făcut o greşeală?

- ... Nu, Doamne fereşte!

Nu-nu! Bineînţeles că asta voise ea să insinueze! Îşi continuă seria de întrebări, încercând să-i "radiografieze" cumva mintea şi să-i afle adevăratele gânduri:

- Să înţeleg că preferai să rămâi acolo?

- Stai puţin!

- Să înţeleg că ţi-ai revenit şi tu - şi acum mă vezi exact aşa cum sunt în realitate?

Mama lui tăcuse. Plecase capul spre propriile mâini şi tăcuse... Se întoarse spre parbriz:

- Pentru că, dacă îmi mai reproşezi mult faptul că m-am gândit la tine şi la sănătatea ta şi am ţinut musai să te scot din microbi şi boli şi să te duc într-o casă oarecum curată, s-ar putea să o rog pe Lucia să tragă pe dreapta. Şi să te mai ajut doar să cobori din maşină.

Uau! Nu se mai auzea nici musca! Parcă şi motorul BMW-ului "torcea" mai încetişor! Se apropiau de intersecţia de la Bucur Obor...

Nu mai voia să spună nimic. De fapt, nu mai avea ce spune! Gata! Acum "era ca el"! Iar dacă cuiva nu-i convenea chestia asta, n-avea decât să-şi rumege supărarea până devenea amară! El unul nu mai ceda nici un milimetru; iar dacă vreunul dintre ei deschidea gura să se plângă de organizarea făcută de el, îl dădea jos şi-l lăsa acolo!

Lucia frână. Se opriseră în coloană. Şi se opriseră chiar în

dreptul magazinului! În dreptul rămăşiţelor magazinului... Auzea plânsul slab de pe bancheta din spate...

N-avea cum s-o ajute. Mama Carinei nu va uita niciodată cutremurul ăsta - şi nici prăbuşirea blocului, nici lungile ore petrecute în beznă, imobilizată de mobilă şi moloz... Nu va uita niciodată gemetele, ţipetele... Nu va uita niciodată propriile gemete, propriile strigăte... propriile gânduri... Probabil că se gândise la viaţa ei... La soţul ei, la Carina, la Renata... Probabil că-şi luase adio, înainte să-şi piardă cunoştinţa...

Socrul lui şopti:

- Poate că e mai bine aşa. La urma urmei, vor urma vremuri groaznice. Iar dacă el a murit...

La cine se referea? Cine murise? "El a murit" însemna că... Ce naiba însemna? Se răsuci spre el şi-şi primi răspunsul - bărbatul formă cu buzele...

Reveni spre parbriz - categoric, era mult mai bine aşa! Tatăl ei murise; probabil că rămăseseră fără casă... Mama Carinei se gândea acum că, dacă n-ar fi invitat-o ea sus, la o îngheţată, cutremurul le-ar fi surprins în parc. Iar Zoe ar fi supravieţuit... şi-ar fi fost orfană...

Ludmila

Unde era Violeta ei? Oare se juca cu copiii? Intră în apartamentul 12, porni spre dormitor dar... Dar se opri. Fata ei era în sufragerie; şi chiar dacă stătea cuminte pe canapea, în linişte, vârful piciorului drept bătea ritmic darabana. Oftă greu - pentru că era mult mai rău decât îşi imaginase! Pentru Violeta ei, azvârlirea cu vesela de pământ era un mod de a se elibera de furie; dar bătutul ritmic cu piciorul era mult mai rău. Era promisiunea că de data asta nu va ceda tot ea; era semnul că, în maximum o oră, Violeta şi Teo se vor certa rău, cu ţipete şi acuze şi cuvinte nu foarte măgulitoare...

Intră în sufragerie şi se aşeză lângă ea. Iar fata ei scrâşni printre dinţi, în şoaptă:

- Pe-asta o să mi-o plătească toată!

Îi luă mâna în mâinile ei:

- Linişteşte-te, te rog.

- Nu! De data asta, nici nu mă gândesc să cedez tot eu! De data asta, mă cert cu el urât de tot!

- Iar dacă te rog eu mult să n-o faci?

- Atunci o să mă cert urât de tot şi cu tine, şi cu el!

- Vio...

- Da, mamă! Ce-i? Îi iei apărarea? De ce-i iei apărarea? Ce i-am făcut, de-a venit “lansat” la mine ca să-mi reproşeze nişte chestii cu care nu am nici o legătură?

- Păi ce ţi-a spus?

- Ce mi-a spus? A mârâit şi-a lătrat la mine ca un buldog cu draci în cur! Iar cu Mugur ce-are acum? De ce vrea să-i ardă un pumn în nas?

- Mugur a făcut o glumă neinspirată. Iar bărbatul tău e încuiat aici, pe palierul ăsta, de vreo 48 de ore, aşa că e stresat, plictisit şi iritat la maximum. Şi vrea în continuare să te răzbune, pentru că nu înţelege cum de tu poţi să glumeşti dezinvolt cu individul care ţi-a făcut ceea ce ţi-a făcut!

- Teo să-şi vadă de treaba lui! Dacă am o problemă cu Mugur, mi-o rezolv singură!

- Vio...

- Că sunt majoră, vaccinată şi în deplinătatea facultăţilor mentale!

- Vio,

- Şi ştiu să-mi spăl şi singură rufele!

- Opreşte-te odată!

Gata. Se oprise. Mişcarea piciorului se accentuase, pentru că ridicase vocea la ea... O privi lung, cu subînţeles:

- Teo e bărbat, nu preş. Iar tu nu eşti văduvă. Dacă vrei să ai zile frumoase cu el, învaţă să-l laşi să fie bărbat!

- Dacă vrea să-l las să fie bărbat, să se poarte aşa cum trebuie cu mine! Şi să nu-şi verse nervii pe pielea mea! Mai ales atunci când nu sunt eu cea care l-a enervat!

- Imediat cum se calmează un pic, o să stau eu de vorbă cu el. Momentan, încearcă să ţii conflictul vostru în nişte limite rezonabile.

Ciocănitul metalic o făcu să tresară!

- Ludmila! Vine comisarul!

Ah, ce tâmpenie! Tocmai acum, când trebuia să vorbească cu Violeta! Fata ei mârâi printre dinţi:

- Du-te şi predă copiii ăia.

- O să mă duc. Încearcă să fii mai împăciuitoare. Şi încearcă să-ţi aminteşti mereu că acum el e lângă tine - şi nu mai pleacă cu TIR-ul. Încearcă să-l tratezi ca pe un bărbat - şi să-l laşi să facă ceea ce trebuie să facă un bărbat adevărat! Printre care şi să-şi protejeze familia.

- Mami,

- Vio scump şi drag - te-ai întrebat vreodată cât de greu mi-a fost mie, în rolul de bărbat? Te-ai întrebat vreodată de câte ori mi-am dorit să fi avut şi eu un Teo, care să vină şi să-mi ia apărarea şi să facă dreptate pentru mine?

- Stai liniştită, că te-ai descurcat foarte bine şi fără bărbat!

- Aşa te-am lăsat pe tine să crezi. În realitate, a fost înfiorător.

Se ridică şi se grăbi să iasă - venea comisarul să ia copiii...

Avea o problemă mare - la care n-avea rezolvare. Singura care putea face ceva în privinţa aia era Violeta. Da, ele două se înţeleseseră de minune aşa, singure. Dar, din punctul ăsta de vedere, ea fusese cel mai contraindicat şi neinspirat exemplu pentru Violeta. Îi arătase cât de bine şi de frumos se descurcă o femeie singură. Şi nu era aşa. Mare parte din motivul pentru care căsnicia Violetei cu Teo era atât de reuşită se datora faptului că mama Violetei îşi trăise viaţa fără un bărbat alături. Ceea ce Violeta învăţase să facă... şi făcuse fără să clipească, din clipa în care Teo plecase în prima cursă internaţională şi până acum două zile. Fata ei trebuia acum să-şi reamintească "cum se face" chestia aia care se numeşte generic "căsnicie". În doi.

Uniforma albastră apăru în capătul scării. Îl privea lung... Comisarul ăsta era "uns cu toate alifiile". Trebuia să fie atentă - că nu se ştie niciodată! Aşa că zâmbi slab:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

Bărbatul urcă şi ultimele trepte şi se opri în faţa ei. Şi scoase legitimaţia din buzunar:

- Comisar Gheorge Diaconu, secţia 9 poliţie. Inspector principal Lucia Florea?

- Ludmila Tselikova, doctoriţa centrului. Şi locţiitor temporar de inspector principal.

Individului nu-i surâdea deloc ideea de-a "negocia" copiii ăia cu doctoriţa! Teo ieşi şi el din apartamentul 13:

- Gata, doamna doctor? Aduc camera foto?

- Da, te rog.

Comisarul începu să râdă:

- Acu’ ce faceţi - mă pozaţi?

- Da, cu fiecare copil în parte.

Ea nu zâmbise; nici el nu mai râdea acum... Intră în apartamentul 12 şi luă clipboard-ul. Şi reveni pe palier:

- Îmi pare rău, dar nu vă pot lăsa să intraţi în camere. Am păstrat centrul ăsta cât mai ferit de mediul de afară...

- Nici o problemă. Un scaun, dacă aveţi, e perfect.

Teo ieşi din apartamentul 13, cu scaunul şi camera foto. Comisarul Diaconu luă scaunul şi-l puse în capul scărilor; şi-şi puse mapa pe el. Aa... Ea crezuse că individul simte nevoia să stea jos, după ce urcase pe scări! Dar...

Mapa se deschise; din ea apărură 12 fişe. OK! Se sprijini de perete şi aşteptă...

- În ordine alfabetică?
- Microbuzul e jos, nu?
- Da.
- Atunci în ordinea vârstei. Cei mari primii - că sunt mai răbdători...

Comisarul scoase staţia şi apăsă butonul:

- Diaconu către Mateescu.
- ... Mateescu aici.
- Lasă-l pe Truşcă la microbuz şi intră în scară. Preiei copiii şi-i duci la microbuz. Iar Truşcă are grijă să nu fugă vreunul.
- Am înţeles, să trăiţi!

Brr, ce zbir! Dar, în fine - unii şefi trebuiau să fie zbiri, ca să-i asculte subalternii! Asta e! Prima fişă se întinse spre ea:

- Primul băiat.

Primul băiat avea 13 ani. Mama lui îl aştepta în Cora, cu ditamai bandajul pe cap - că o lovise un ghiveci, sau o jardinieră... Scoase fişa băiatului şi i-o dădu comisarului:

- Numele, CNP-ul, legitimaţia şi semnătura.

Individul nu comenta, ci lua hârtia şi îi întindea un telefon mobil. Bun! Ia - ce poză era acolo?... Aha! Se întoarse spre Teo şi-i dădu telefonul:

- Mircea, din 14. În sufragerie probabil...

Citea fişa completată de mama lui Mircea... Stătea în Cora de mai mult de 48 de ore. Înainte de asta, zăcuse într-un cort militar, nebăgată în seamă de nimeni - şi, bineînţeles, netratată de nimeni! Femeia aia stătuse 16 ore cu capul spart, fără o compresă măcar...

Mare nenorocire era cutremurul ăsta! Mare de tot! Cutremurul schimbase totul...

Teodor

Intră în apartamentul 14, în sufragerie... Da! Aici era puştiul! Dar, înainte de asta, el trebuia să verifice ceva! Se repezi la geam...

Era maniac. Pentru o clipă, se gândise că nişte traficanţi de copii făcuseră rost de nişte uniforme şi-l păcăliseră pe George! Numai că poliţistul de lângă microbuz era cât se poate de autentic. Uniforma era prăfuită rău, iar poalele pantalonilor erau bleo deschis de la atâta praf. Bocancii păreau crem... Părul era ciufulit şi slinos, insul era nebărbierit de cel puţin trei zile...

Da; poliţiştii erau reali. Şi microbuzul era real - era un microbuz pentru transport persoane, rechiziţionat, "ornat" cu un abţibild cu "Poliţia". Aşa că el trebuia să-l ia pe Mircea şi să i-l ducă comisarului...

Mută pistolul în faţă, la curea, se apropie de Denisa şi-i şopti la ureche:

- Te rog, stai tu cu ochii pe poliţişti şi microbuz. Dacă ţi se pare ceva ciudat, mă strigi.

Femeia întinse mâna; se grăbi s-o ajute să se ridice... Şi întinse mâna spre Mircea:

- Hai - pleci la mami.

Băiatul sări în picioare:

- Poftim?

Nu voia să repete cuvintele alea - îi făcea semn să se grăbească:

- Cât porţi la ghete?
- 32.
- 32 va fi. Stai jos pe fotoliu.

Căuta printre ghetele din cămară... Gata. Băiatul se încălţa repede:

- Plec la mama?
- Da.
- Da' ea unde e? A venit mama?
- Nu, a venit un poliţist.
- ... Da' eu nu cunosc nici un poliţist!
- Ştiu. Haide - crede-mă că nu te dăm la traficanţii de copii! OK?

Puştiul nu mai spunea nimic - se înroşise îngrozitor, pentru că tocmai la asta se gândise atunci când realizase că va trebui să plece cu un străin... Mircea ieşi şi se opri în faţa Ludmilei:

- E adevărat? Plec la mama?
- Da; pleci cu domnul comisar. Mămica ta e în adăpostul de la hypermarketul Cora. N-a putut să vină ea să te ia, pentru că are capul spart, iar medicul nu a lăsat-o să iasă din adăpost.
- Da' e bine, nu?
- E foarte bine.
- Sigur?
- Crezi că mai scria atâta dacă nu era bine?

Şi-i arăta hârtia scrisă faţă-verso... Băiatul părea un pic mai liniştit. Comisarul îl prinse uşor de umăr şi-l întoarse spre el. Ridică deci camera foto iar blitz-ul străluci scurt...

- Şi-acum cobori direct la parter, unde colegul meu te va conduce la microbuz.

Aah, cât de insensibili erau amândoi! Ridică puţin vocea:

- Mircea!

Şi-i făcu cu mâna, zâmbind:

- Să fii cuminte şi să ai grijă de mami, bine?
- Bine! Pa! Săru' mâna!
- Pa, Mircea.

Îl auzea coborând treptele... Se aplecă puţin, ca să fie sigur că poliţistul ăla era în scară şi-l aştepta pe primul copil... Ludmila verificase datele şi semnătura comisarului, aşa că acum "negociau" următorul minor. El privea lung printre balustrade... Îi văzu trecând împreună spre uşa blocului. Acum, dacă ceva nu era în regulă, iar indivizii ăştia nu erau cine spuneau că sunt, el avea o problemă imensă. Cretinul de păpălău din 13 nu era în stare nici să ţină pistolul ăla drept - iar Nicolae, singurul care făcuse armata şi era cât de cât cu capul pe umeri, nu era în centru. Victor făcea codiţe şi buclişoare în timp ce mintea-i zbura la orice altceva numai la problemele centrului nu... Aşa că el rămânea singurul bărbat apt să "negocieze" cu indivizii. Şi cum primul copil coborâse deja, putea spune că "negocia" un schimb de ostatici...

- Teo...

Vocea soacrei lui îl cam luase prin surprindere. Primi telefonul şi indicaţia:

- În 13, în sufragerie.

Privi lung imaginea... O fetiţă. O fetiţă micuţă, de la grupa mijlocie. De ce naiba nu-i luau pe cei mari primii? Copiii ăştia micuţi or să se sperie aşteptând în microbuz! Dar...

Intră în apartamentul 13 şi-l privi lung pe individul de pe fotoliu. Mugur părea foarte concentrat asupra dungii de la propriul trening. Şi zău că i-ar fi spus câteva; i-ar fi spus, printre altele, să stea cu ochii pe comisarul ăla! Dar...

Lucia

Făcuse o gafă impardonabilă trecând pe lângă blocul de la Bucur Obor. Nu se gândise decât la cel mai scurt şi direct traseu pe care-l ştia; şi-o trecuse pe femeia aia prin amintiri extrem de dureroase! Dar...

Dar o făcuse deja. Depăşiseră intersecţia - şi momentul. Mama Carinei nu mai plângea; suspina doar. Şi cum traficul era blocat

la Dimitrov, decise să deschidă subiectul ăla special, care-o s-o facă să zâmbească:

- George a avut o idee foarte bună cu centrul ăsta pentru copii. Iniţial, eu mă gândisem la o mini-clinică pentru poliţişti şi voluntari; dar atunci când a venit şi el şi-a văzut cum stăm şi cu ce voluntari are de-a face, a stabilit să facem centru pentru copii.

- Cred că aţi avut mulţi copii...

- Iniţial, pe toţi copiii rătăciţi din cartier. La vreo sută de metri de blocul nostru e o şcoală generală; iar copiii erau la cursurile de vară. Acolo s-au strâns şi preşcolarii de la grădiniţele de vară... 68 de copii în prima fază.

Nu mai spuneau nimic... Decise să continue:

- Aşa că am amenajat tot palierul pentru copii; iar picii noştri, ai voluntarilor, au rămas în dormitorul meu - ca să fie feriţi de microbii de pe hainele părinţilor şi-ale patrulei. Aşa s-au cunoscut Renata şi Liana...

Nicolae începu să râdă:

- Oo, Doamne!

Mama lui Nicolae începu şi ea să râdă:

- Câţi ani are Liana?

- Păi cred că se apropie de cinci primăveri.

- Aa, nu-i aşa mare!

- Nu, dar e guralivă şi emancipată rău de tot!

Iar Nicolae trecu de la râsul amuzat la un hohot sănătos... Da' ce se întâmplase? Juristul se întoarse spre bancheta din spate şi-şi şterse lacrimile:

- La un moment dat, a ridicat capul de pe pernă, ne-a văzut sărutul şi ne-a spus să stăm liniştiţi, că ea se culcă la loc - pentru că nu e "indischetă".

Aoleu! Chiar aşa spusese?... În fine - important era că, de pe bancheta din spate, se auzeau acum patru voci râzând. Se grăbi să completeze:

- Iar la una din vizitele lui George, l-a întrebat dacă el se ocupă de centru. El i-a spus că eu mă ocup de centru, iar ea l-a întrebat dacă el se ocupă de provizii. Şi i-a dat capacul de la strugurel, informându-l că, citez, "Enata a mâncat tot luju'". Şi că el trebuie să aducă altul, "te log fumos".

Bancheta din spate râdea în hohote. Ridică scurt din umeri:

- Aşa că Renata a învăţat o grămadă de minunăţii de-astea, de domnişoară cochetă şi "preţioasă". Şi cred că a învăţat şi să danseze...

- Aoleu!

- Nuu, că dansul e OK! Am văzut cu ochii mei! Liana e o adevărată vedetă! Cântă şi dansează foarte frumos! Cred că e vedeta grădiniţei!

Râdeau... În sfârşit, treceau de intersecţia aia! Semnaliză stânga şi "prinse" un gol în trafic. Şi parcă, nu foarte "lin", în faţa blocului. Nicolae deschise portiera:

- Vii şi tu?

- N-aş vrea să las maşina nesupravegheată...

- OK. Promit că nu stau mult!

- Stai atât cât trebuie - că nu ne grăbim. Sigur o să ai multe lucruri de făcut sus...

Că nu prea existau şifoniere care se ancorau de pereţi, iar într-o garsonieră erau multe lucruri înghesuite bine-bine... Nicolae aprobă şi coborî, iar ea se grăbi să deschidă portbagajul. Se întoarse, să se asigure că butonul funcţionase... Mama lui Nicolae zâmbi:

- Îţi mulţumim mult pentru tot.

- Staţi liniştită.

Soţul ei se grăbi să adauge:

- Serios! Dacă nu erai tu, praful se alegea!

- Ei, nici chiar aşa!

Ba chiar aşa! Privirile lor aşa spuneau - că dacă n-ar fi fost ea... Evită privirea mamei Carinei - zâmbi slab spre tatăl ei:

- Dacă nu eram eu, era altcineva. Staţi liniştiţi. Vă rog să vă încuiaţi în garsoniera aia şi să nu ieşiţi pentru nimic în lume. Gunoiul aruncaţi-l pe geam; probabil că Nicolae nu v-a spus, dar noi, în centru, am inventat nişte găleţi cu capac, în care punem un sac de gunoi şi pe care le folosim pe post de toaletă.

Erau uimiţi... Mama Carinei zâmbi slab:

- ... Bine că ne-ai spus! Uite că nu m-am gândit la asta!

Soţul ei completă:

- La Dragon aveam toalete ecologice. Şi să ştii că nu erau o soluţie foarte bună...

- Erau şi multe persoane "pe capul lor", ca să spun aşa. Noi la centru ne descurcăm; aruncăm periodic sacii de gunoi, aşa că...

Nicolae ciocăni în geam:

- Haideţi.

Decise să se repete:

- Încă o dată, vă rog să nu ieşiţi. Până nu revine curentul şi telefonia, încercaţi să nici nu vă apropiaţi de uşa de la intrare!

- Stai liniştită: o să fim cuminţi.

OK! Începu să râdă, pentru că afirmaţia omului de peste 50 de ani suna ciudat atunci când îi era adresată poliţistei posesoare de egări turcoaz...

Şi gata - coborâseră. Încuie portierele şi le răspunse - toţi patru îi făceau frenetic cu mâna... Şi-acum avea de aşteptat.

Scara blocului era chiar în faţa ei. Îi vedea apropiindu-se cu paşi grăbiţi de uşa metalică; mama lui Nicolae spunea ceva... El o repezea scurt, cu câteva cuvinte, iar ea tăcea mâlc...

Nu era bine ceea ce făcea Nicolae. Părinţii lui erau oameni în vârstă. În plus, îl făcuseră şi-l crescuseră timp de 40 de ani cel puţin! Nu era bine să le vorbească aşa... Dar îşi dăduse repede seama că juristul fusese "un copil cuminte". Întotdeauna. Adică nu comentase niciodată deciziile şi afirmaţiile părinţilor lui. Nici la 7 ani, nici la 17 ani, nici la 37 de ani... Copilul cuminte tocmai decisese "să crească". Şi să nu mai asculte de părinţi. Copilul cuminte îşi amintise că era bărbat - şi se răzbuna pentru cei 40 de ani de cuminţenie. Juristul pusese piciorul în prag. Iar socoteala lui era simplă: cine nu era cu el, era pe cont propriu. Şi-atât - fără bătăi de cap, fără riduri...

Poate că aşa îi era lui mai bine. Pentru părinţii lui însă, schimbarea aia bruscă nu era benefică. Se vor simţi neglijaţi, ignoraţi, poate chiar şi jigniţi uneori...

Era treaba lui. Socoteala lui. Viaţa lui, la urma urmei. Dar dacă o s-o mai întrebe ce părere are apropo de "noul Nicolae", o să-i spună. O să-i spună că... O să-i spună că opinia ei nu era importantă; şi că, în viaţa lui, el era "şeriful", el lua deciziile...

La urma urmei, erau doar vecini! Adică fuseseră doar vecini! În curând, ea o să se mute la George...

O să se mute la George?

Se încruntă scurt - încă nu ştia dacă o să se mute la George sau nu. După cum ar fi spus Teo, şurubul şi piuliţa erau la o oarecare distanţă acum. Şi nu ştiau decât că s-ar fi potrivit - şi la culoare, şi la forme... Nu ştiau însă "cum stau cu dimensiunea". Aah, o luase razna!

Diseară o să-l ia pe George sus, la o discuţie şi-o să asculte de sfatul doctoriţei - o să-şi pună uniforma. Dar nu şi bocancii - pătania cu Victor nu s-ar repeta, dar o ajuta acum să "contureze" principalele amănunte care s-ar fi putut transforma în momente jenante. O să fie un fel de poliţistă "sport", în adidaşi...

Mâine dimineaţă o să ştie sigur ce-avea de făcut. Dacă se muta la George sau nu. Nu de alta, dar nu era numai opinia lor la mijloc - mai era şi opinia lui Octavian, care era mare şi avea "drept de veto"...

Îşi aprinse o ţigară şi oftă greu: aşteptarea aia o omora cu zile!

Nu aia din faţa blocului - aşteptarea înserării... Dar...

Carina

Îi auzea râzând pe palier; Ludmila tocmai spunea ceva despre comisar... Era curioasă - aşa că se ridică şi decise să iasă din dormitor. Că şi-aşa Nicolae era plecat, iar ea şi Denisa se înţeleseseră totuşi cu vorbă frumoasă!

Toţi voluntarii ieşiseră pe palier - mai puţin Denisa şi Violeta. Şi Mugur, care probabil că stătea pe fotoliul lui Alex. Îşi aprinse o ţigară, zâmbind slab... Ludmila râdea cu poftă:

- Şi ce faţă a făcut când l-a văzut pe Teo venind cu camera foto!

- Daa! Staţi să vă arăt!

Teo scotea camera digitală din buzunar. Tii, dar ce veseli erau! Îi privea lung...

Doctoriţa era în elementul ei. Dar ea fusese întotdeauna aşa, dezinvoltă şi vorbăreaţă şi iute şi descurcăreaţă. O singură dată o văzuse cu adevărat panicată - în clipa în care Lucia îi dăduse de înţeles că locul ei era afară, într-un spital mobil, tratând răniţii. Atunci, tenul Ludmilei devenise alb iar ochii albaştri nu ascunseseră panica...

Şi Teo era vesel. Deşi, privindu-l mai bine, observa o urmă de nemulţumire şi-o agitaţie destul de suspectă... Uriaşul ăla se gândea la ceva - şi nu erau gânduri "roz". Ori "calcula" plecarea spre Italia, ori se certase cu Violeta - ceea ce era greu de crezut, dat fiind faptul că ei erau familia perfectă... Ori îl îngrijora siguranţa TIR-ului... Ori presimţea că George îl va ruga în curând să se urce la volan şi să plimbe nişte remorci cu ajutoare... Oricum, râsul ăla nu era în regulă. "Nu era râsul lui." Uriaşul părea în pragul unei erupţii nervoase...

Alex "cocea" ceva. Da, râdea şi se amuza de mama focului privind pozele alea. Dar nu uita să tragă din ţigară şi "făcea 13-14" de pe-un picior pe altul. După părerea ei, nu mai era vorba de Vlad acum. Era vorba despre nevasta şi copilul plecaţi de-acasă. Probabil că Alex se întreba cu ce cuvinte să-l roage pe George să-i investigheze totuşi! Nu de alta, dar în ultimele 72 de ore îl refuzase cu încăpăţânare pe chestorul principal - care avea 45 de ani şi ştia prea bine "câte parale face"! George nu va rata nici mort ocazia de a-i freca un pic ridichea fotomodelului căpos...

Oare unde erau Victor şi Violeta? Traversă coridorul şi intră în apartamentul 15. Şi constată că nu erau acolo! În cele două camere, copiii dormeau nesupravegheaţi! Păi...

Intră în bucătărie şi-şi luă o sticlă cu ness. Şi înţelese imediat că Violeta ieşise ca furtuna de-acolo şi lăsase totul baltă. Oala pe aragaz, vasele nespălate în chiuvetă, jumătate de pâine uitată neglijent pe masă...

Or să aibă o problemă. Dacă familia perfectă din apartamentul 15 se certase, or să aibă o problemă mare-mare... pentru că cearta asta le grăbea plecarea din centru, iar Ludmila va pleca şi ea...

N-avea rost să o caute pe Violeta şi să încerce să discute cu ea. În plus, presupunea că Denisa făcea integrame - neputând dormi non-stop - şi era un car de nervi, pentru că brunetul ei rămăsese totuşi la nevastă-sa... Aşa că reveni pe palier. Aştepta... Ludmila îşi termină fraza şi se întoarse spre ea:

- Şi ce mai face Găluşcuţa ta?

- Ce să facă - doarme.

- Cum e - a dat roade aerobicul?

Negă încet cu capul:

- Sforăie la fel de tare.

- Păi ştii ce zic eu? Du-o la un control ORL. Adică adu-mi aminte, cândva după-amiază, să mă uit un pic la ea.

Aprobă cu capul şi intră în apartamentul Luciei. Şi întoarse involuntar capul spre sufragerie - cine era acolo?

Victor dormea în sufrageria Luciei, întins cam pe toată suprafaţa mobilei. Şi nu putea să nu constate că, de la ruperea logodnei, stilistul fusese mult mai destins, mai vesel, mai dornic să găsească activităţi amuzante şi reconfortante pentru copii! Şi uite că acum, la trei jumate, el dormea. Oare urma să intre de pază? Dacă n-o înşela memoria, el fusese de pază azi-noapte... Hm; probabil că aţipise şi el, ostenit după atâtea coafuri de prinţese preşcolare...

Violeta în schimb stătea pe canapea. Şi nu spunea nimic, nu citea o carte, nu făcea integrame, nu tricota botoşei... Stătea acolo şi probabil că îşi pregătea pledoaria pentru câştigarea bătăliei care va urma - bătălie care-l făcea pe Teo să se pregătească de o erupţie nervoasă...

Da - Violeta şi Teo aveau probleme. Mari, după cum observa ea acum. Dacă nici unul dintre ei nu încerca să dezamorseze cumva scandalul care plutea în aer...

Se apropie de uşa dormitorului - păi să se întindă şi ea un pic lângă Renata! Dacă toată lumea dormea...

Se opri înainte să atingă perdeaua. Încerca să nici nu mai respire - pentru că Octavian nu dormea. Octavian o privea lung pe Codruţa. Şi uite că, din locul în care era ea acum, nu vedea dacă ea dormea...

În fine! Ia să intre ea în dormitor, ca să evite orice iniţiativă din partea lui! Nu de alta, dar Codruţa tocmai intrase într-a şaptea - şi era cam devreme pentru iniţiative de-alea, mai ales cu un băiat pe care-l cunoştea de vreo 24 de ore!

Intră deci şi observă imediat închiderea ochilor lui Octavian. Iar asta însemna că George o să aibă curând o problemă mare - înfrânarea tânărului amorezat subit de ochii migdalaţi. Bietul George! Şi biata Lucia, care va trebui să-l ajute cumva să-şi înfrâneze băiatul! Familia Mocanu o să aibă probleme serioase!

Se lungi lângă Renata şi închise ochii. Şi oftă greu - pentru că Nicolae parcă nu mai era Nicolae al ei, şi-or să aibă şi ei probleme mari...

El încerca să se elibereze - şi să-şi ocupe locul de cap de familie. Dar încerca să mai ocupe un loc - cel de şef atotputernic peste familia lărgită. Iar ăsta era, în general, "postul" tatălui lui Nicolae. Ştia că conflictul dintre cei doi bărbaţi se născuse practic odată cu naşterea lui Nicolae... Şi cum ea nu era genul care să bată cu pumnul în masa părintească şi să trântească nişte veselă de podea ca să fie ca ea, ei doi vor avea o problemă. Mare. Ea va încerca să-l tempereze iar el probabil va simţi că ea încerca să-l controleze - şi, asemănând-o pe ea cu cealaltă nevastă cu apucături de şefă, o să erupă violent. O să ţipe, o să bată cu pumnul în masă, o s-o acuze că încerca să-l controleze... Poate chiar o va asemăna, la un moment dat, cu Denisa! Ea una va încerca să evite asemenea momente. Nu ştia însă în ce măsură va fi şi el de acord să le evite! Dacă el va deschide discuţia...

Avea emoţii. Spera că azi, acum, prezenţa Luciei îl va tempera puţin pe Nicolae. Ştia că relaţia cu tatăl lui era în pragul schimbului de pumni, iar mama lui era marcată şi de cutremur, şi de traiul alături de ceilalţi sinistraţi, şi de faptul că îşi va aminti cum şi mai ales unde îi prinsese cutremurul. Mama ei zăcuse printre dărâmături... Tatăl ei nu era foarte vorbăreţ nici cu fata lui, darămite cu viitorul lui ginere... Şi spera ca noul Nicolae, cel pus pe fapte mari, să se tempereze şi să se abţină de la remarci înţepătoare. Şi să nu ridice tonul la tatăl lui...

Nu putea să adoarmă. Dar nici nu voia să iasă - nu de alta, dar nici Octavian nu dormea...

Teodor

Gata! Era patru fix! Aruncă ţigara, intră în apartamentul 13 şi întinse mâna spre bărbatul de pe fotoliu. Îl privea lung... şi cal-

cula cât de mic trebuia să fie pasul în spate astfel încât dosul lui de palmă să întâlnească pometele individului exact în punctul cel mai vizibil pentru interlocutor! Mm, ce-i pregătea el lui Mugur! Şi-i pregătea acum, rapid!

Individul apucă pistolul de ţeavă şi i-l întinse "regulamentar" - cu tocul spre el. Îl luă, iar Mugur se ridică:

- Poftim.

Nu-i răspunse; se aşeză în fotoliu. Evita să-l privească... Mugur ieşi grăbit. Bun! Bine că se uşchise din faţa lui! Că numai când îl vedea, îi creştea periculos tensiunea! Râsul soacrei lui îl făcu să se încrunte serios:

- Gata, Mugure? Ai scăpat de corvoadă?

- Da. Te rog frumos, în caz că Lucia întreabă unde sunt, spune-i că-i mulţumesc pentru găzduire şi înţelegere.

Cum-cum? Individul trecu grăbit prin faţa uşii, privind cu maximă atenţie cimentul de pe palier. Hei! Şi Ludmila era la fel de uimită:

- Ce-ai spus? Mă! Ce faci, pleci?

- Da.

- Stai, mă! Opreşte-te!

Mugur se opri chiar în capătul scărilor - şi se întoarse, dar o privi tot pe ea:

- Prezenţa mea aici crează tensiune. Aşa că mai bine plec.

- Unde pleci, mă?! Nu pleci nicăieri!

- Mă duc la ai mei, la *resort*. Sărut mâna.

"Şi cale bătută, mânzule!" Mm, ce-i venea să râdă! Îl văzu coborând grăbit treptele... Ludmila se opri în cadrul uşii şi puse mâinile-n şolduri:

- Ai văzut ce-a făcut ăsta?

Aprobă scurt cu capul:

- A decis că capul spart e de-ajuns, iar o contuzie ar

Zgomotul puternic îl făcu să se oprească - ce naiba se auzise?

Victor

Hei! Altă replică?

Deschise ochii şi sări practic în picioare! Se repezi la uşă - şi bineînţeles că se încurcă în perdeaua aia...

Ieşi în hol. Copiii erau bine? Aruncă o privire prin perdeaua de la dormitor şi întâlni privirea speriată a Carinei. Da, erau bine. Dar... Dar de ce nu se clătina blocul?

Ceva era în neregulă acolo! Păi era cutremur, sau nu? Huruitura aia fusese puternică - şi păruse foarte aproape de el! Nu cumva se întâmplase ceva cu butelia?

Ieşi pe palier... Hei!

Ludmila

Victor ieşi din apartamentul Luciei. Deschise gura, să-l întrebe ce dracu bubuise atât de tare, dar îl văzu repezindu-se pe scări.

Aoleu! Scările! În caz de cutremur, cel mai contraindicat loc erau scările!

Doi paşi - îi făcu şi-l văzu pe Victor ajutându-l pe Mugur să se ridice. Şi chiar dacă era semiîntuneric, văzu clar treptele sparte! Aoleu!

Mugur gemea uşor. Oof, Doamne! Sigur îşi scrântise picioarele! Îl văzuse agăţat bine de balustradă - aşa că sigur alunecase în clipa când se spărsese cimentul! Dar...

Dar cum naiba se spărsese chestia aia? Era scară! Nu se prăbuşea cu totul? Adică, în fine - nu era făcută dintr-o bucată? Ea aşa ştia - că scările se toarnă dintr-o bucată şi, dacă e să cadă, cad ca o bucată compactă! Scara asta însă se comportase foarte ciudat - dispăruseră ultimele trei trepte! Dacă scara în sine n-ar fi fost lipită de perete, ar fi fost tentată să-i "culeagă" cumva de-acolo pe-amândoi şi să ţipe tare pe geam, după o maşină de pompieri care să-i salveze pe toţi cu scara, prin geamul de la balcon!

Victor şi Mugur începuseră să urce. Se răsuci pe-un călcâi şi-l privi lung pe Teo. Şi fu de-a dreptul uimită să-i vadă chipul plin de satisfacţie! Hei! Ridică un deget de avertizare - şi i se întoarse prompt spatele...

Ei, la naiba cu râca şi scandalul ăla! O să-i spargă capul ginerelui ei - dar nu acum! Acum avea treabă! Mugur căzuse - şi cu siguranţă se lovise rău de tot!

Reveni spre scări şi-şi văzu fiica apucându-l pe Mugur de mijloc şi luându-l practic "pe-un umăr". Se grăbi s-o încurajeze - şi s-o şi ţină departe de orice intervenţie a lui Teo:

- Repede - în sufrageria Luciei!

Le făcu loc să treacă... şi-i urmă. Mugur evita să calce pe piciorul stâng... Oof! Îşi aduse cutia cu medicamente şi se aşeză lângă el:

- Cum dracu s-a întâmplat?

- Când am călcat pe trepte, s-au sfărâmat pur şi simplu. Partea de sub armătură a picat la etajul doi, iar partea de deasupra a alunecat ca pe derdeluş. Dacă nu mă apucam de balustradă...

- Dacă nu te apucai de balustradă, picai odată cu ele.

Victor oftă greu:

- Da' cum dracu de s-a rupt scara?!

Violeta bombăni printre dinţi:

- Un deştept de la patru a scăpat ditamai maşina de spălat acolo, la începutul anului. Una de-aia veche, de-o tonă jumate...

- Probabil că atunci s-au fisurat.

- Atunci a apărut tencuiala şi crăpătura din ele, la doi.

- Dar, totuşi - astea sunt turnate, nu?

- Nu ştiu. Nu mai contează, oricum. S-au rupt şi gata!

Victor porni spre ieşire:

- Mă duc să văd în ce stadiu e restul scării.

- Ai grijă!

- Bineînţeles!

Reveni spre Mugur:

- Unde te-ai lovit?

- Am căzut pe şold.

Aah, cum era mai rău! Asta le mai lipsea - o fractură de femur, sau cine ştie ce altă complicaţie! Oftă greu:

- Să nu calci pe el, până nu faci o radiografie. Mă duc să vorbesc cu George.

- Ba nu vorbeşti cu nimeni. N-am nimic - doar m-am lovit destul de serios.

- Tu eşti nebun? Dacă ai femurul rupt, sau fisurat?

- N-am nimic altceva decât o vânătaie în formare. Şi-o durere care-mi smulge lacrimi mari-mari...

- Asta rămâne de văzut. Hai - jos treningul şi treci la control.

Violeta se grăbi să iasă. Mugur se conforma... Şi uite că se ridica pe ambele picioare fără probleme. Oftă uşurată - nu era decât o lovitură serioasă. O să-l dea cu cremă, o să-l îndoape cu calmante... şi poate îi aducea patrula nişte gheaţă, ceva mai târziu.

Teodor

Copiii ieşiseră în uşile apartamentelor atunci când auziseră zgomotul. Dar imediat cum le făcuse semn să facă stânga-mprejur, se conformaseră prompt. O să le explice că, pentru siguranţa lor, deciseseră să spargă treptele alea - pentru că începuseră jafurile şi împuşcăturile, iar lipsa treptelor o să-i descurajeze pe hoţi...

Oftă greu...

Şi uite că Al de Sus ţinea cu idiotul - că nu-l "prăbuşise", ci doar îl avertizase... Dar de ce nu-l avertizase în faţa blocului? De

ce îl avertizase tocmai acolo? Ca să-l întoarcă din drum? De ce voia musai Dumnezeu să-i vadă tăvălindu-se pe palier, cărându-şi pumni şi şuturi şi înjurându-se printre dinţi? El unul se abţinuse cu brio şi nu-l altoise pe nemernic; de ce Dumnezeu nu-l lăsase pe idiot să se salveze?

În fine...

Se opri în capătul scării; scoase lanterna şi-o aprinse. Şi încercă să desluşească...

Cimentul se sfărâmase. Se vedeau armătura şi cei doi drugi mari de metal. Era ciudat, pentru că treptele erau din ciment - şi se fărâmiţaseră exact ca pâinea uscată! De parcă cineva le-ar fi ciocănit cu dalta zile în şir...

Oricum, nu mai conta cum se fărâmiţaseră treptele. Întrebarea era în ce stare este restul scării! Apucă bine balustrada. Bătu cu piciorul în prima treaptă... Se ţinea bine. Adică nu se simţea nici o reacţie, nici o trepidare...

Şi totuşi, nu era bine ce făcea el. Ar fi trebuit să se lege cu ceva, înainte să coboare scara. Treptele alea erau turnate dintr-o bucată, iar în mod normal scara ar fi trebuit să cadă toată - şi, cu siguranţă, dacă va cădea, va cădea toată! Păşi deci în spate şi se ciocni de Victor.

- Hai să vedem dacă mai ţine.

- Stai să aduc o frânghie, ceva, să ne legăm bine!

Deşi era evident că armătura aia ţinea, aşa că n-or să se prăbuşească la etajul doi! Paza bună trecea primejdia rea; în plus, lipsa de activitate îi dădea idei "cu amplitudine"! Aşa că avea el nişte frânghie “a-ntâia” pe balcon, de pe vremea când transporta marfă acoperită cu prelată. Oare o aruncase Violeta?

Sări pervazul bucătăriei şi văzu imediat colacul alb. Era bună; n-o prinsese umezeala. Acum, să vadă de ce-o lega! Că doar n-o să se lase în grija lui Victor, nu? El depăşise suta de kile, iar stilistul era slăbuţ şi dezamăgit în dragoste! Aşa că n-o să rişte. O s-o lege de... De...

Intră în baia Luciei şi trecu funia pe după ţeava de la calorifer. Era "după colţ", adică total contraindicat - dar... Dar, într-un fel, era mai bine aşa. Dacă se rupea scara, unghiul ăla de 90 de grade o să-l ajute pe Victor să-l ţină. Reveni pe palier, iar stilistul îi luă unul din capete:

- Eu am vreo 75 de kile, aşa că...

"OK! Sinucide-te tu! Eu am copii de crescut!" Devenise cinic...

Adevărul era că revenirea idiotului în centru îl indispusese la culme. Când îl văzuse coborând, răsuflase uşurat şi-şi spusese că venise momentul să-şi împace soţia şi să uite de existenţa acelui individ. Dar uite că se spărsese scara aia; şi chiar dacă ar fi putut să sară pe palierul etajului doi şi să coboare spre parter, uite că individul se întorsese. Şi mai era şi rănit! Şi cine se repezise să-l ajute, ca o albinuţă vrednicuţă şi sufletistă foc? Violeta! Mm...

Victor

Tiristul "avea planuri măreţe". Era încruntat ca la balamuc şi-şi cam scrâşnea dinţii. Presupunea că Mugur îl enervase cu ceva - că alt motiv n-ar fi avut să se manifeste aşa. Dacă i-ar fi dispărut TIR-ul, şi-ar fi smuls părul din cap; iar dacă s-ar fi certat cu Violeta, ar fi fost acum la etajul patru, cu ea în braţe, "împăcându-se" de mama focului. Nu - tiristul mocnea şi zâmbea ameninţător. Iar singurul lucru care-l putea face să mocnească cu zâmbetul pe buze era Mugur. Deci, cât dormise el, Mugur "călcase pe bec"...

Îşi mai făcu un nod în talie şi-l privi lung:

- Din câte-mi amintesc, nu ţi-am greşit foarte tare...

Teo bufni în râs şi-şi trase lanterna de la cureaua blugilor:

- Fii, mă, serios! Hai - ţin’te de lanternă şi ia-o înainte!

Bun! Acum era sigur că tiristul n-o să-l scape! Apucă bine balustrada şi păşi pe prima treaptă... Nu simţea nimic ciudat. Pur şi simplu, cobora scara! Aprinse lanterna şi lumină cu maximă atenţie următoarele trepte...

- Hai, mă, că te ţin!

Daa, cum să nu! La ce nervi avea Teo acum...

Cobora încet, asigurându-se după fiecare pas că scara îl ţinea...

12 trepte. Următoarea i se părea nesigură, iar celelalte trei se transformaseră în moloz, la etajul unu. Vedea clar praful şi bucăţile, prin armătura ruginită. Distanţa până la planşeul etajului doi nu era mare pentru un adult; în plus, or să pună o pasarelă peste gaura aia. Întrebarea era cum rezistase planşeul de la etajul doi! Dacă cimentul scării se fărâmiţase în halul ăla...

Lumină peretele... Normal că tencuiala picase. Nu-şi putea da seama dacă scara era ancorată de perete... Şi bănuia că singurul sistem de rezistenţă al scării erau cei doi drugi de metal din lateral, iar sudurile alea din laterală, din capătul armăturii, erau "uşor teoretice". Aşa că scara aia era, după părerea lui, instabilă. Se întreba cu ce s-o înlocuiască! Şi dacă s-o înlocuiască cu ceva! Se întreba, de fapt, dacă ei erau în siguranţă în centrul pentru copii de la etajul trei. Şi cum nu voia să-şi răspundă la întrebarea asta, se concentră asupra scării.

Să sară pe palierul de la etajul doi? Instinctul de supravieţuire îi spunea să stea cuminte acolo - sau, şi mai bine, să revină la etajul trei şi să caute o cameră cu copii, din care să nu mai iasă decât pe geam, pe scara pompierilor. Aşa că se răsuci pe-un călcâi şi reveni la etajul trei:

- Trebuie să improvizăm o trecere.

- Categoric. Scara e fixată de perete?

- Nu cred. Nu se vede că ar fi sudată.

- Nasol - asta înseamnă că se ţine doar în drugii ăia. Sunt doi, nu?

- Da - doi drugi de metal, pe laterale.

- Armătura e spartă?

- Nu. Ţesătura metalică e ruginită, dar intactă.

- Asta-i bine.

Mugur ieşi din apartamentul Luciei:

- Cum e scara?

- Descurajantă, dar încă zdravănă.

- Ce-i punem pe deasupra?

- ... O uşă de şifonier?

- Plus nişte trepte - că nu se poate merge pe suprafaţa plană.

Teo tăcea - semn că apariţia lui Mugur îl deranja teribil. Decise să continue discuţia cu el:

- Din câte ştiu eu, Nicolae a luat o toporişcă de la Carrefour. Rupem nişte rafturi şi facem trepte.

- Am văzut eu o scară de zugrav, în apartamentul 19.

- Să vedem de unde luăm uşile de şifonier!

- Tot de-acolo. Deşi or să ne înjure proprietarii...

- N-au de ce. Sau, în fine - să ne înjure! Să ne reclame la poliţie...

Mugur râdea şi şchiopăta spre etajul patru... Aoleu! Păi să se ducă să-l ajute - că n-o să poată să care singur atâta greutate! În plus, era viitorul lui şef - aşa că nu-i strica un pic de "periaj", nu?

Ludmila

Ieşi din apartamentul Luciei şi oftă greu, cu ochii la ginerele ei:

- De ce faci, mă, aşa?

- Pentru că insul cere bătaie. Şi, întrucât n-a vrut să se uşchească de bunăvoie, o să-i dau ceea ce cere!

- Te rog să te linişteşti.

- Da’ sunt foarte liniştit!

Daa, evident! Coborî mult tonul vocii şi încercă să pară cât

mai îngrijorată:

- Teo... Te rog eu mult de tot să te linişteşti.

Fu imediat prinsă de braţe, iar ginerele ei îi şopti la ureche:

- Nu pot, Maie! Am încercat să par tovarăşul lui, tocmai ca să-l prind cu şmecherii! Dar nu funcţionează! E versat şi şmecher şi-şi cântăreşte fiecare pas şi fiecare privire şi fiecare cuvânt! Dar uite că azi "i-a scăpat porumbelul"! Îl usucă la suflet faptul că eu am noroc în dragoste şi el nu! Şi să ştii că ăsta nu s-a lăsat păgubaş - că nu ştie să piardă şi e învăţat să înregistreze numai "succesuri"! Ăsta o să încerce, cât de curând, să-mi "sufle" nevasta! Moment în care să ştii că-ţi dau de dezinfectat, bandijonat şi cusut - că joc cu picioarele pe capu' lui, dacă-l prind!

- Bine, Teo. Am înţeles. Dar te rog eu mult să aştepţi să facă o greşeală.

- Bineînţeles că nu mă reped să-l altoiesc în avanpremieră! Am vrut doar să te anunţ că, în curând, o să fii foarte ocupată.

- Bine. Pot să te mai rog ceva?

- Depinde ce...

- Pot să te rog să vorbeşti cu nevas

- Nu.

- Te rog!

- Nu.

- De ce, Teo?

- Pentru că am lăsat-o să ducă o viaţă de văduvă - şi să ştii că-mi recunosc greşeala şi mi-o asum în întregime. Dar tocmai am "înviat", aşa că ea trebuie să realizeze chestia asta şi să se gândească bine ce vrea! Dacă mă vrea alături de ea, va trebui să ia măsuri - şi să-şi amintească viaţa de familie. Dacă nu se poate adapta la viaţa de femeie cu bărbat prezent lângă ea, să spună - şi cumpăr un TIR.

Îl privea lung... Îl privea lung şi se gândea cât de uşor le era bărbaţilor să vorbească aşa despre femei! Şi nu despre orice femei - ci despre nevestele lor! După ce le lăsau să se descurce singure cu copiii, casele, serviciul şi toate celelalte, apăreau brusc şi cereau să se instaleze "pe tron". Şi să fie trataţi ca atare. În fine...

Intră în apartamentul 13 şi apucă microfonul staţiei. Era pornită?... Era pornită. Apăsă butonul:

- Centru de minori pentru 26.

Dădu drumul butonului şi aşteptă...

- 26 sunt. Spuneţi.

- Avem o problemă cu scările.

- ... Venim imediat.

- Să veniţi încet şi cu grijă. O să vedeţi voi...

- ... Am înţeles.

Bun! Reveni pe palier şi-o văzu pe Denisa în uşa apartamentului 14. Femeia şopti:

- Ce-a fost bubuiala aia?

- Nimic. Am "lucrat" scările, ca să adăugăm un plus de siguranţă centrului. La câte împuşcături se aud afară...

Bineînţeles că Denisa n-o credea! Bineînţeles că se albea chiar acum la faţă şi se cam panica... Îi făcu semn că totul era OK şi decise să intre în dormitorul Luciei. Ei se treziseră?... Da. Se treziseră toţi - mai puţin Renata. Puştoaica sforăia de mama focului! O obosise antrenamentul cu Liana... Coborî mult tonul vocii:

- Staţi liniştiţi, că nu s-a întâmplat nimic.

- Cum adică, nu s-a întâmplat nimic? S-a auzit un bubuit îngrozitor!

Octavian era mai mare - şi era băiat de poliţişti, aşa că avea curaj şi iniţiativă de poliţist! Îi făcu semn s-o lase baltă şi ieşi pe palier. Şi oftă greu, pentru că Mugur şi Victor aduseseră o uşă de şifonier bătrânesc şi-o scară "antică" plină de var... Mugur tocmai spunea că scara de zugrav nu era bună, pentru că n-aveau cuie de 20 de centimetri, şi propunea să facă treptele din uşi de mobilă... Teo bombăni, din spatele ei:

- Ar trebui s-o legăm cu funia şi s-o ţinem ridicată.

- ... De ce?

- Ca măsură de precauţie.

- Nu cred că e o idee atât de bună.

Mugur se grăbi să intervină:

- Ba eu zic că e o idee bună. La ce nebunie e afară, mare miracol dacă n-or să încerce s-o şteargă la noapte!

Serios? Simţea el nevoia să deschidă gura şi să comenteze din nou una-alta? Se uită urât la el, iar ochii negri coborâră imediat spre uşa de şifonier...

Alexandru

Bubuitul îl trezise - şi ştiuse, din prima secundă, că se prăbuşise ceva! Bănuise că nu era vorba de vreun bloc, pentru că zgomotul nu fusese chiar atât de puternic; în plus, se auzise de aproape, cu ecou. Se întrebase deci dacă vreunul dintre vecini fusese îndeajuns de tâmp să spargă vreun perete de rezistenţă... şi-şi dăduse seama că, atâta timp când blocul nu trepidase, nu erau în pericol. Apoi auzise discuţia despre scări; dar preferase să stea cuminte pe canapeaua din 15, cu ochii închişi, şi să nu afle cât anume din scări căzuse. Din câte-şi imagina el, scările nu erau Lego; erau turnate. Scările cădeau ca un corp unitar...

16 trepte, plus balustrada...

Oftă greu şi se ridică - nu de alta, dar deja părea uşor tâmp în ochii copiilor ălora! În plus, trebuia să se asigure că Vlad nu se speriase foarte rău. Preşcolarul lui favorit nu venise să vadă dacă voluntarul lui favorit era OK; dar presupunea că nici nu mai dormea - şi că ţâşnise spre uşă, dar Carina îl oprise...

Ieşi pe palier concomitent cu primul boncănit puternic. Hei! Ce făceau?... Zâmbi slab - şi chiar îşi imaginau că invenţia aia o să ţină? O uşă de şifonier, pe care Victor fixa chiar acum o scară. În primul rând, n-aveau cuie atât de lungi! Şi-apoi, diferenţa de greutate era fantastică! Uşa va fi jos, iar paşii care-o vor călca o vor curba, desprinzând-o astfel din cuie! Oamenii ăştia nu gândeau?

... Ba uite că Victor avea - numai el ştia de unde! - nişte piroane de-alea tocmai bune de filme horror cu mult roşu-n ele. Şi "mâncase bine" - că le bătea fără probleme...

- Beatrice!

Parola aia i se înfipsese-n minte ca un piron...

- ... Urcă cu grijă!

Ludmila cobora la etajul doi; se grăbi s-o urmeze. Nu de alta, dar jos era semiîntuneric. Iar el simţea nevoia de a-şi ascunde mimica...

Aa, asta căzuse! Păi putea spune că nu era chiar o tragedie! Făcu un pas mare-mare şi călcă pe planşeu. Şi-i dădu doctoriţei mâna, pentru că distanţa era măricică... 26 era transpirat fleaşcă:

- Ce s-a întâmplat?

- S-a fărâmiţat scara.

Se aplecă puţin peste balustradă, să vadă resturile de la etajul unu... Mda; nu era o tragedie. În opinia lui, drugii ăia de metal rezistau. Problema era cimentul! Dacă primele trei trepte se fărâmiţaseră aşa...

Aoleu! Se pocni cu palma peste frunte:

- Păi normal că s-au tocat aşa! Aici a scăpat vecinul de la patru maşina de spălat!

- Aşa a zis şi fi-mea.

- Iar chinezoaica a stocat nişte saci cu ciment! Aici, pe partea dinspre perete! Nu mulţi - vreo 20. Au stat sacii ăia aici vreo două luni!

Îşi amintea perfect stiva de saci - ori de câte ori trecuse pe lângă ei, se temuse că or să se prăvale peste el! Chinezoaica aia

nu era întreagă la cap - făcuse o stivă de aproape doi metri acolo! Şi cum cimentul era greu... Ludmila oftă scurt:

- Da, îmi amintesc. Şi cine ştie ce altceva s-a mai întâmplat aici, cât aţi fost voi plecaţi la serviciu. Clar. Cum facem, să nu se rupă mai mult?

26 ridică scurt din umeri:

- Păi nu cred că se poate face ceva. Dacă s-a fărâmiţat în halul ăsta, nimeni şi nimic n-o poate opri să se fărâmiţeze în continuare. Problema sunt drugii ăştia - că ei o ţin. O să aduc o scândură zdravănă, să sprijinim drugul din exterior, pe dedesubt.

Cum adică? 26 arăta vertical, între cele două planşee... Aa, să bage un lemn sub drugul de metal al scării, ca să-l sprijine! Bună idee! Se grăbi s-o aprobe:

- Aşa! Ar fi perfect! Ne aduci tu o scândură de-asta?

- Un lemnoi mare şi gros. Un drug. Are ISU o pădure întreagă! Doar să-mi spuneţi o lungime aproximativă - să nu tăiem toţi la el ca la traforaj...

Ridică scurt vocea:

- Victore, caută o ruletă!

Poliţistul se grăbi să completeze:

- Sau o bucată de sfoară şi-o chestie nu foarte grea! Ce găseşti!

- Imediat!

Boncănitul încetase. Nu putea să nu constate că Mugur nu se obosea să continue el... Gata. Prinse ghemul de sfoară şi lingura. Oare chiar era bună lingura aia? Nu de alta - dar dacă tăiau drugul prea scurt, degeaba-l mai aduceau!

- Urci tu, s-o măsurăm?

Aprobă şi urcă pe scară. Şi legă lingura cu sfoară. Acum, totul era să măsoare corect; să găsească marginea de jos a scării...

Regreta că acceptase însărcinarea aia. Dacă el nu ţinea bine sfoara, îşi băteau joc de bunătate de drug. Şi era păcat!

Victor

Gata - scara improvizată era gata. Iar patrula nu se întorsese încă, semn că lemnul ăla era greu şi de tăiat, şi de transportat. În plus, doi poliţişti cărând un drug de lemn era o imagine foarte concludentă pentru orice individ pus pe jefuit! În fine...

Verifică din nou nodurile şi zâmbi:

- Şi-acum hai să vedem ce-am meşterit...

Mugur abia aştepta să probeze "noile trepte"! El se întreba unde să lege invenţia aia. Îi trebuia o ţeavă zdravănă, sau...

Caloriferul din baia Luciei era singura opţiune. Chiar dacă funia întinsă pe jos o să fie piedica perfectă pentru toată lumea! Altă soluţie nu vedea...

- Leag-o de balustradă.

Poftim? Teo bombăni, din apartamentul 13:

- E la îndemâna paznicului - şi nici nu întinzi funia prin tot apartamentul. Balustrada ţine, că e sudată de planşeu; leag-o de ea.

Avea dreptate, ce mai! Lăsă uşa să alunece, "calculă" din ochi ca marginea uşii să atingă planşeul etajului doi şi legă funia de balustradă. Mugur începu să râdă:

- Hai!

Ia uite-l ce grăbit era! De unde până unde devenise Mugur atât de dornic să facă treabă-n centrul ăsta? Sigur, nu se fofilase de la sarcini; dar nici nu se oferise să le facă el! Pur şi simplu, omul ăsta inspira ideea de şef; iar şeful nu prea punea mâna să facă lucruri fizice. Sau nu era el obişnuit...

Brunetul păşi cu grijă pe scară... şi concluzionă:

- Ţine perfect. Hai!

OK! Ce-l grăbea aşa? Că doar venea şi el! Păşi cu grijă... Da; ţinea. Ţinea perfect! Zâmbi, în şoaptă:

- Suntem buni, ce mai!

- Suntem. Vino-ncoa, să-ţi zic o chestie.

Se lăsă tras spre uşa apartamentului 10, iar Mugur şopti:

- Ştii să ţii un secret?

Aprobă scurt cu capul. Ochii negri încercau să afle dacă nu cumva îşi supraestima capacitatea de a-şi ţine gura închisă... Zâmbi slab:

- Promit că nu voi spune nimic, nimănui, niciodată.

Fu luat pe după gât, iar şoapta fu abia perceptibilă:

- Vio va fi a mea.

Serios? OK! Şi cum Mugur îi aştepta părerea, ridică scurt din umeri - că nu era musai să aibă el o părere, apropo de viaţa sentimentală a viitorului lui şef! Şi-aşa, părerea lui l-ar fi tuflit rău pe Mugur, pentru că "Vio" era cea mai măritată femeie din cartierul Colentina, iar individul ăsta părea să caute cu disperare pumnii tiristului! Şoapta continuă:

- Ea a fost prima mea iubire. Şi unica. Ea a fost singura care ar fi putut să-mi facă un copil... Eu am o incompatibilitate chimică cu marea majoritate a femeilor de pe planetă. Violeta însă a rămas gravidă cu mine; iar dacă nu-şi băga maică-sa nasul, Teo n-ar fi existat acum. Iar Liana şi Florin ar fi fost copiii mei - iar ea ar fi fost cu adevărat fericită. Aşa că, vezi tu...

Da, vedea. Vedea că individul o luase razna rău de tot - şi mai vedea că în curând o să trebuiască să sară şi să-l scape din pumnii "celui care n-ar fi existat acum, dacă"...

- Aşa că, atâta cât mai stau pe-aici, am să fac tot ce-mi stă în puteri, tot ce e omeneşte posibil ca s-o conving să lase totul în urmă şi să plece cu mine. Nu de alta, dar nu cred că el se poate despărţi de copii.

Iar ea oricum făcea alţii, nu? Bun calcul! Socoteală de-aia de şef care răsucea totul până pica aşa cum voia el! Hm...

- ... Tu ce zici?

- Ce zic eu?

- Da: tu ce zici de planul meu?

- Nu ştiu; planurile din viaţa ta privată chiar nu mă privesc pe mine. Dar dacă vrei să ştii ce părere am eu apropo de ciorba reîncălzită după zece ani...

- Te referi la relaţia dintre mine şi ea? Ha-ha! Relaţia noastră a fost perfectă! Iar după ce m-am dus şi-am convins-o să treacă peste cuvântul maică-sii şi să ne împăcăm, ne-am înţeles perfect! Ideal! Te rog să mă crezi - dacă relaţia de-acum va fi măcar pe sfert cum a fost relaţia de-atunci, eu unul chiar voi fi cel mai fericit om de pe pământ!

Dădea din cap langa, aşa - ca să priceapă omul ăla că viaţa lui privată era a lui şi-ar fi fost foarte bine să o ţină pentru el... Mugur îl bătu scurt pe umăr:

- OK - am înţeles. Hai să ne-ntoarcem, înainte ca bursucul ăla să ne ridice scara-n nas!

Bufni în râs şi aprobă. Şi se grăbi să urce el primul - că nu-i prea surâdea gândul că urca împreună cu Mugur, pe sub ochii "bursucului"...

Tocmai înţelesese de ce era tiristul nervos - "mirosise" planurile lui Mugur. La un moment dat, deci, nervii lui Teo or să cedeze - şi-atunci pereţii ăştia albi, zugrăviţi de administrator "în regie proprie", se vor mânji inestetic cu sânge albastru. Din Mugur. Ei bine, nu intenţiona ca lângă sângele ăla albastru "să se întindă" şi nişte sânge roşu, comun, de la el. N-o să se implice în chestia asta; iar atunci când va "mirosi" conflictul, se va grăbi să se încuie în toaletă pe motiv că avea o urgenţă. Fuga-i ruşinoasă, dar e sănătoasă...

Arătă scurt spre apartamentul 14:

- Mă duc să vorbesc cu Alex, să vedem...

Şi-o lăsa aşa, "în suspensie", în timp ce se îndepărta grăbit...

Nu-i plăcea deloc comportarea lui Mugur. Sigur, nu trebuia

să-i placă lui - dar aşa, în principiu, se cam lămurise "ce-l aştepta" în Austria. Mugur era un şef care ştia ce vrea - şi făcea tot ceea ce era de făcut, pentru ca lucrurile să fie aşa cum le voia el. Aici o să aibă el o problemă - până acum, în materie de serviciu, făcuse cam tot ceea ce-i trecuse prin cap. Îl ajutase mult şi meseria aia care încuraja creativitatea şi ridica unicatul la rang de ideal! Lui, şefii nu-i spuseseră niciodată să mai pună nişte negru în vasul de vopsit - şi nici nu veniseră să-i ia tubul roşcat din mână. Mugur o să-i spună inclusiv să nu păşească vreodată PE prag, ci numai PESTE prag. Iar el nu va avea voie să uite că trebuia să facă un pas mare acolo, la pragul ăla...

Habar n-avea dacă va reuşi să se descurce în Austria - el fiind un vorbitor "vag" de engleză, nu foarte familiarizat cu disciplina caracteristică popoarelor germanice. Apoi, nu prea ştia dacă va reuşi să se descurce cu aşa un şef! Sigur, planul era să fie atent atunci când primea indicaţii, să spună că da, să facă ce poate şi-apoi să primească mustrările şi alte indicaţii. Şi să facă abstracţie de furia cauzată de propriile eşecuri majore. Atâta timp cât nu va comenta deciziile lui Mugur, va avea salariul asigurat. Când n-o să-l mai poată suporta, o să se întoarcă în România şi-o să redevină stilist "pe româneşte". Şi-o să coafeze multe domniţe sinistrate pentru care dormitorul din apartamentul părinţilor lui era rai. Până atunci...

Până atunci, trebuia să aibă grijă de propriul sânge comun. Intră în apartamentul 14 şi se aşează în faţa Denisei. O privea lung...

- Ce-i? Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Am venit să-ţi spun un banc.

Femeia bufni într-un hohot zdravăn de râs! Aah, şi uite că iar o dureau coastele! Fir-ar să fie de treabă! Denisa îi arătă *thumbs up*:

- Super bancul! Foarte eficient! Demult n-am mai râs aşa!

- Păi nici nu l-am început!

- Dar este un banc excepţional, de vreme ce m-a făcut să râd în avanpremieră!

Corect! Şi uite că şi ea îl făcuse pe el să râdă...

Oare unde întârzia Lucia atâta? Era aproape patru! Ea n-avea de gând să se întoarcă odată?

Se ridică şi intră în bucătărie. Ce bine că aici nu era nimeni! În sfârşit, găsise un cotlon în care să se-ascundă şi să se gândească la ale lui! Adică la ea.

Da, ştia - Lucia nu mai era logodnica lui. Nu mai păreau să fie nici măcar amici! Şi totuşi, se întreba...

Unele lucruri nu se vor schimba niciodată. Unele dureri nu vor trece niciodată. Unele momente vor fi extrem de apăsătoare - ca de exemplu momentul în care George o să-i bată obrazul pentru telefonul pe care nu-şi va mai aminti că i l-a dat femeii ăleia, cândva în toiul nopţii. Unele momente vor fi foarte grele - aşa cum va fi şi momentul revederii cu membrii centrului de minori! Momentul când îi va citi ei fericirea din ochi, o va strânge în braţe corect şi-apoi va trebui să-i dea drumul şi să se întoarcă spre orice alt voluntar. Dar ciorba reîncălzită era aceeaşi ciorbă. Nu se putuseră înţelege acum, nu se vor putea înţelege nici peste 10 ani. Iar el n-avea voie să se-ntoarcă din drum. El o voise pe Lucia pentru tot restul vieţii lui. Dacă ar fi fost vorba doar despre evitarea petrecerii nopţilor în singurătate... El însă o dorea alături de el şi zi, şi noapte. Şi la bine, şi la rău. El îşi dorea să-i facă fotografii în maternitate, cu bebeluşul...

Spera să reziste până la sfârşit - până desfiinţau centrul ăla şi plecau care-ncotro. Spera, la urma urmei, ca Lucia şi George să se înţeleagă perfect! Şi nu era dement când spera asta, pentru că se simţea slab - slăbit sufleteşte - iar tristeţea ei l-ar fi putut convinge să reîncălzească ciorba. Şi n-avea rost să se chinuie inutil...

O să se abţină. Atunci când nu va mai reuşi să se abţină, o să-şi amintească momentele lor tensionate. Şi-apoi o să facă pe dracu-n patru să intre în bucătăria ei exact în momentul în care George o sărută. Şi dacă nici atunci nu-i trecea... Dacă nici atunci n-o să-i treacă, o să-şi ia hainele şi-o să plece. Cel mai apropiat centru pentru sinistraţi era în Parcul Plumbuita. Dacă va ceda într-o dimineaţă, putea încerca să ajungă la Domneşti...

Nicolae

Gata - etajul şase. Lăsă sacoşele jos şi scoase cheile. Şi descuie, gândindu-se acum că dacă dulapul cu haine din hol căzuse, nu vor putea intra fără să spargă uşa. Lucru pe care nu-l va face nici mort, înainte de a şti că are o nouă uşă pregătită! Iar asta ar fi însemnat că bătuseră drumul degeaba până aici - şi-i urcase 6 etaje pe scări doar ca să-i coboare...

Apăsă clanţa şi împinse uşa. Şi intră.

Holul era cufundat în întuneric. Instinctiv, ridică mâna spre comutator - dar se opri, amintindu-şi că nu era curent... Oof! O să treacă ceva timp, până se va obişnui cu noile condiţii de trai! Apucă dulapul cu haine şi-l zgâlţâi uşor... Şi constată, cu uimire, că nu se clintea! Hei! Aprinse lanterna şi se apropie de el - ce naiba?!

... Carina lui era o zână. Zâmbea tot timpul, părea că pluteşte atunci când păşeşte - dar uite că în spatele zâmbetului se ascundea o minte incredibil de isteaţă! Logodnica lui "calculase" bine toată casa; şi calculase şi ieşirea din ea, de vreme ce fixase dulapul ăla cu bolţuri împuşcate în perete. Îl lăsase "ţuţ", ce mai!

Intră în cameră şi oftă greu - şifonierul nu căzuse, dar se mutase "mai spre geam". Din fericire, nu căzuseră lucrurile din el; în schimb, cele care stătuseră pe el se transformaseră într-un morman de pungi şi cutii, unele sparte sau răsturnate... Mămica lui trecu grăbită pe lângă el:

- Stai liniştit, că le strângem noi.

- Să nu le puneţi pe şifonier.

- Îţi dai seama că nu le mai punem sus! Le ducem pe balcon!

- Sau le dosiţi pe unde puteţi. Balconul e aproape plin.

- Aha...

Decise să verifice şi bucătăria - şi să se grăbească să le arunce toată mâncarea din frigider. Nu de alta, dar erau bătrâni şi prinseseră vremurile dificile de după război. Şi erau în stare să mănânce E-uri expirate, pe motiv că cine ştie când se reglementa situaţia! Trase "voiniceşte" de uşa frigiderului...

Mda; prea târziu. Saltul în spate era inutil acum. Ciorba se vărsase şi se amestecase cu restul farfuriilor şi castronelelor - iar rezultatul se împuţise şi tocmai "aterizase" pe pantalonii lui de trening. Imediat, mama lui îl prinse de braţ:

- Mă, n-auzi că le strângem noi?

- Ba da.

Reveni în cameră... Îi privea lung, drept, şi se întreba ce gândea fiecare dintre ei. Evident, mama Carinei se gândea la ultima ei vizită în garsoniera fiicei; şi probabil că-şi amintea amănunte din timpul ei, pentru că dădea să plângă... Tatăl Carinei era preocupat de rearanjarea paturilor - mişcarea blocului făcuse patul de două persoane să se deplaseze spre pătuţul Renatei. Mămica lui foşnea şi pocnea în bucătărie...

Serge rămăsese ca popândăul în cadrul uşii, cu sacoşele în mâini. Nici nu intra, nici nu ieşea, nici nu lăsa sacoşele alea jos... Serge privea lung undeva pe perete. Şi cum îşi aminti imediat ce anume era acolo sus, pe peretele ăla, se încruntă rău:

- Intri?

Ca dezmeticit dintr-o vrajă, bătrânul intră şi puse sacoşele pe masă. Şi începu să scoată din ele proviziile pregătite de Violeta.

Bun; acum, să se ducă să-şi cureţe cumva pantalonii ăia... Hei! Brusc, îşi aminti că el are nişte haine pe balcon! Tii, ce bine! Blugii

lui! Se grăbi să deschidă uşa şi păşi cu grijă... Balconul n-avea nimic - aşa că dezlegă sacul care-l interesa şi-şi luă blugii şi-un tricou alb. Şi adidaşii. Când reveni în cameră, constată că cuscrele se descurcaseră de minune - adică socializau şi strângeau împreună ce era de strâns în bucătărie, în timp ce cuscrii aveau probleme vizibile de comunicare. Serge aranja mâncarea pe masă - adică rearanja fiecare obiect, de parcă trebuia să le alinieze cu cine ştie ce constelaţie -, în timp ce tatăl Carinei aranja inutil aşternutul aranjat deja de pe pat... Intră în baie.

Evident, toate sticlele şi cutiile căzuseră; dar problema lui nu asta era. Se grăbea să se schimbe...

Se întreba când - şi mai ales cum - va reuşi să-l ierte totuşi pe Serge. Se întreba ce-ar fi trebuit să spună sau să facă Serge, ca să-l ajute să-l ierte. Putea spune omul ăla ceva care să-l "înmoaie" cumva? După atâţia ani, simţea că nu. Simţea că Serge va rămâne pentru totdeauna doar "Serge" - braţul de care se sprijinea mămica lui, atunci când reumatismul o necăjea. În rest...

Gata. Treningul şi pantofii ăia o să-l arunce afară, în faţa blocului. Ridică privirea spre oglindă...

Oare la fel se simţise şi Fabian? Nepăsarea lui nu prea se putea asemăna cu veşnicele reproşuri ale tatălui lui. Dar, în esenţă, amândouă erau motiv de suferinţă sufletească. El suferise mai bine de 30 de ani din cauza stilului veşnic acuzator, veşnic nemulţumit, veşnic certăreţ şi tonului veşnic acuzator ale lui Serge. Faţă de Fabian, el fusese "mut" şi "invizibil". Nu analizase niciodată influenţa comportării lui Serge asupra lui, prin prisma atitudinii lui de tată faţă de Fabian. Dar, deşi conştientizase pericolul şi încercase din toate puterile să nu facă cu copilul lui greşelile pe care le trăise pe propria piele, probabil că ceva influenţe tot "moştenise"...

Se privea lung în oglindă şi realiza că îmbătrânise... Că ultimele evenimente din viaţa lui îl afectaseră mult...

Oftă greu şi plecă privirea - din păcate, unele lucruri erau ireversibile. Din păcate, dacă ar fi dat cumva timpul înapoi, ar fi redevenit Nicolae de demult - cel care se concentrase asupra asigurării viitorului financiar al familiei. Şi probabil că n-ar fi schimbat nimic. Cine ştie!

Ieşi şi reveni în cameră. Cuscrele "evaluau" proviziile, în timp ce cuscrii încercau să stea la distanţă unul de celălalt... Se apropie de ele:

- Mâine vă aduc alte provizii.
- Stai liniştit, că astea ne-ajung cel puţin trei zile!
- Ei, na!
- Da-da!
- Atunci culc şifonierul şi plec.
- Ba nu culci nimic! Eşti nebun?
- Vrei să cadă şifonierul pe tine?

Mama lui se încruntă scurt:

- Dacă n-a căzut până acum, nu cade nici de-acum încolo! Nu ţi-e clar că mişcarea e aşa, uşă-geam?

Mm... La urma urmei, dacă nu voiau să fie salvaţi, treaba lor! El îşi făcuse datoria şi se oferise să-i ajute! Dacă nu voiau, treaba lor! Privi lung masa: patru pâini feliate, multe conserve de toate felurile, un cub mare de brânză, o sticlă de doi litri cu lapte, şase casolete cu mâncare gătită... Şi apă. Multă apă! Cu puţină cumpătare, mâncarea aia le ajungea 48 de ore. Aşa că luă una dintre pungi şi deschise şifonierul.

Ce-i trebuia urgent Renatei lui? Două rochiţe, un pumn de chiloţei şi ciorăpei, o pijama... Treningul roz, şi trei-patru tricouri... Ah, păpuşa! Păpuşa ei preferată! Şi-acum, pentru Carina, treningul de bumbac, tricouri, lenjerie... Şi cam atât. Pipăi pe raftul de sus, luă cheia de rezervă de la uşă şi i-o întinse mamei Carinei:

- Să nu ieşiţi din casă.
- Bineînţeles că nu ieşim!
- Dacă vă plictisiţi, sunt nişte cărţi pe balcon.
- Stai liniştit, că ne descurcăm.

OK! Erau mari, erau vaccinaţi şi supravieţuiseră războiului!

- Am plecat!
- Să ai grijă!

Aprobă scurt cu capul - că n-avea nici un chef să-şi ia la revedere cinci minute de-acum încolo! Nu pleca în Japonia, ci în Colentina! Şi oricum intenţiona să se întoarcă mâine sau poimâine, cu altă apă...

Comparaţia dintre el şi Serge îl iritase rău! Nu se ştia atât de "inuman"! Oricum, se percepea ca fiind un om bun! Adică invers decât era Serge! Numai că... Numai că Serge se considera a fi puţin cam aspru, pentru că ăsta era modul lui de a-şi păstra verticalitatea şi integritatea morală - dar, în principiu, şi Serge îşi spunea în mintea lui că era un om bun. El se considera un om bun - cam absent, cam nehotărât şi foarte uşor de "condus", dar în principiu era un om bun. Şi totuşi, Fabian...

Împinse uşa scării, ieşi şi aruncă treningul peste maldărul de gunoi de pe spaţiul verde. Îl bucura să constate că vecinii se grăbiseră să le dea părinţilor şi socrilor lui "puterea exemplului" - şi mutaseră ghena...

Lucia deschise portiera, zâmbitoare ca o zi de primăvară:

- Cum e casa?
- E foarte bine. N-a căzut şifonierul, aşa că am scăpat de hernie...
- Bun!

Urcă pe scaunul din dreapta iar cuvintele ei îl lăsară mască:

- Hai să mergem să-ţi iei maşina.

Cum-cum? Ochii albaştri străluceau de fericire:

- E de-abia patru şi ceva. În plus, din câte am înţeles, nu era accidentată serios după cutremur. De ce s-o laşi la cheremul hoţilor?!

Nu, nu putea reacţiona. Mintea lui vizualiza drumul pe Ştefan cel Mare - bulevardul ăla mare, plin de blocuri prăbuşite. Şi părea "picat" într-un blocaj, fiindcă nu găsea rute alternative spre Piaţa Victoriei...

- Sunt în uniformă, am legitimaţia şi pistolul la mine... Ce zici? Nu-i aşa că nu te grăbeşti înapoi, la centru?

Acum aprobă încet cu capul, zâmbind şi el - poliţista patrulase cinci ani prin Bucureşti. Avea şi ea partea ei de "sindrom claustrofobic" - cam ca şi Teo. Aşa că motorul porni, BMW-ul se puse în mişcare iar Lucia începu să fredoneze Madonna...

Denisa

Perdeaua se trase doar un pic; Ludmila o privi lung... Îi făcu semn să intre şi întinse mâna. Şi se lăsă trasă, pentru că amorţise îngrozitor...

- Cum te simţi?
- Bine. Adică, în fine - mă simt singură şi părăsită; dar coastele sunt OK iar zgârieturile nu par să se fi infectat din nou. Aşa că, per total, sunt bine...
- Stai liniştită - or să vină şi ei.
- Ştiu că or să vină. Vreau să-ţi zic o chestie; dar nu ţi-o zic, dacă nu-mi promiţi că n-ai să faci absolut nimic în privinţa asta!

Doctoriţa îi făcu cu ochiul:

- Haai! Doar mă cunoşti!
- Jură că nici măcar n-ai să clipeşti mai altfel! Te rog!
- Jur, na!

O prinse de tricou şi-o trase cu putere. Şi-i mârâi la ureche:

- Mugur e chitit să-şi joace cartea cu Violeta.

Preţ de două-trei secunde, Ludmila nu avu nici o reacţie. După care pe chipul ei apăru un zâmbet larg:

- Aa, perfect!

Poftim? Reacţia aia o lăsase perplexă... Femeia şopti, fără să

încerce să-şi ascundă mulţumirea:

- Teo "l-a mirosit" şi-l aşteaptă să acţioneze.

- Şi ai de gând să-l

- Am de gând să-l las să fie bărbatul familiei! O lecţie de-asta i-ar prinde şi ei tare bine - aşa că eu nu ştiu nimic... Şi te rog să nu ştii nimic nici tu...

Aprobă încet cu capul - Teo trebuia să spargă nasul lui Mugur, pentru ca Violeta să redevină femeia micuţă şi îndrăgostită, ghemuită la adăpostul braţelor soţului ei...

Ludmila îi făcu cu ochiul şi ieşi. Se lăsă uşor de tot spre dreapta... Gata. Acum putea "vegeta" în continuare. Deşi se simţea amorţită rău de tot de poziţia aia...

Eei... Era evident acum că ea va rămâne angajata CEC-ului. Se întreba în ce măsură era bine să se transfere cu serviciul la Arad - pentru că ultimele trei zile rearanjaseră piaţa muncii din România. Salariaţii din provincie constataseră pe pielea lor cât de bine era totuşi în provincie - unde casele au maximum un etaj, gazele ies din butelie, apa iese din fântână iar carnea nu este o problemă nici chiar după un cutremur devastator! Foarte mulţi salariaţi se vor grăbi înapoi, în provincie - iar piaţa muncii din Bucureşti se va anima serios!

Oare şefa ei supravieţuise? Nu de alta - dar intenţiona să se întoarcă la birou, imediat cum i se termina concediul medical! Şi-şi dorea din toată inima să mai dea o dată ochii cu femeia aia! O singură dată! Îşi dorea să se ducă la ea, să o ridice de pe scaun şi să-i dea o palmă - una de-aia care s-o răstoarne peste birou şi scaun şi s-o izbească de podea! Ştia ea de ce! Ştia ea ce făcuse la botezul ăla de la Giurgiu! Băiatul ei...

Atunci, la Giurgiu, stătuseră amândoi pe bancă şi discutaseră. Băiatul ei se liniştise după discuţia aia; înţelesese că şi mama, şi tatăl lui îl iubesc îndeajuns de mult ca să nu-şi transforme divorţul într-un teatru de război. Iar după ce discutase cu ea, revenise în salon - şi aflase că mama lui avea un amant "tânăr şi neliniştit" care-o pupa şi-o pipăia în maşină, care-o lua de la serviciu şi-o ducea "pe două roţi" într-un dormitor...

Eduard avusese o şansă... dar muierea aia nenorocită i-o spulberase, în doar câteva minute, în salonul din Giurgiu. Îşi dorea atât de mult să mai dea ochii cu ea măcar o dată! Ah, Doamne! Măcar o dată!

Apucă pătura şi şi-o trase peste cap. Voia să plângă. Voia să se descarce. În seara asta o să dea ochii cu părinţii ei - şi-o să trebuiască să le spună şi despre divorţ, şi despre Fabian... Legat de asta, va trebui să vorbească şi despre Eduard... şi-apoi şi despre Armand...

George

Gata - erau în capătul blocului. Iar imaginea acelei construcţii îi aminti imediat de fărâmiţarea treptelor... Scoase staţia şi oftă greu:

- George către centrul de minori.

Teo îi răspunse imediat:

- Centrul suntem.

- Vin, împreună cu patrula şi două surprize.

- Vă aşteptăm.

Bun! Auzea în spate chicotelile cauzate de acel "două surprize"...

Băieţii lui se descurcaseră admirabil. Se întreba cum să facă "să-i salte" două grade deodată. O să discute asta cu superiorii, în prima zi de lucru la birou. Presupunea că "săltarea" agreată deja de Poliţie şi Armată se va face tot din treaptă-n treaptă; aşa că toţi oamenii lui vor fi notaţi pe lista care se aprobase deja. Acum, pentru cea de-a doua treaptă, el se gândise la o listă suplimentară, pe care să noteze strict oamenii "de bază". Încă mai oscila asupra motivului - pentru că ăla cu "merite deosebite" era deja stabilit pentru prima listă. Iar pentru "activitatea exemplară depusă în perioada 5 august - 5 septembrie" putea să primească un refuz...

Eh! Găsea el o motivaţie! În principiu însă, avea vreo 10 "muşterii" pe care-i va avansa două grade, nu unul. Lucia lui oricum "sărise" cu un grad pe 5 august, la nouă fix, când el îi prezentase personal chestorului şef transferul ei...

Abia aştepta s-o revadă! Abia aştepta să se convingă că era bine, că se întorsese cu bine din oraş - şi să se liniştească şi el! În ultima jumătate de oră, îl bântuiseră tot felul de gânduri - şi toate fuseseră proaste!

Intră în bloc, se opri în faţa balustradei şi scoase din buzunar tricoul ăla "feeric":

- Beatrice!

- Urcaţi!

Tocmai îşi amintise de Alex...

Indiferent cât de mare era sufletul omului ăluia, nu i-l va da pe Vlad înainte să afle cum şi de ce murise familia lui. Ştia că preşcolarul ăla era tot ce-şi dorea Alex acum. Şi nu se întreba dacă Alex îl va abandona vreodată; se întreba cum de Alex nu-şi plângea copilul natural! Cum de nu-şi plângea mama! Cum de era calm şi seren, de parcă scăpase de cea mai mare pacoste care existase vreodată în viaţa lui! Asta nu înţelegea el, investigator cu experienţă vastă şi mii de interogatorii la activ...

Apucă balustrada, "viră" dreapta şi se opri. Sperase, până în ultima clipă, că 26 glumise...

Teodor

Aştepta, calm, în capătul scării. Se abţinea să nu zâmbească, pentru că cele mai "tari" invenţii, duşul şi scara mobilă, erau în sectorul doi - iar Lucia le va nota în raport, iar George le va sublinia cu galben fosforescent pentru ochii superiorilor... Poliţista "era rezolvată" până la gradul de colonel. Cum le zicea acum coloneilor? Comisari, sau comisari-şef?

George termină de "admirat" armătura ruginită şi ridică privirea spre el:

- Şi care-i invenţia de azi?

Se aplecă şi dezlegă scara mobilă. Poliţistul începu să râdă:

- Ceva mai solid n-aveţi?

- Am testat-o doi câte doi, să ştii!

- Ei, atunci presupun că nu e nici o problemă...

Păi sigur că nu era nici o problemă! Legă funia şi ridică privirea. Şi simţi că-l ia cu ameţeală, pentru că George ţinea de braţ o gravidă de-a dreptul uriaşă... Păi, da! Poliţistul râdea "cu toţi dinţii", în timp ce pe el îl trecuseră toate apele! Ridică prompt vocea:

- Maie, ia un calmant şi vino repede - că o să ai multă treabă!

Nu era o singură gravidă, ci două - şi amândouă erau în pragul naşterii! Le privea lung şi realiza că lucrurile se complicau clipă de clipă, oră de oră, zi de zi...

Lucia

Nu-şi închipuise că oraşul era chiar în halul ăla! Nu-şi închipuise că erau chiar atât de mulţi oameni pe străzi! Şi chiar atât de... schimbaţi, faţă de cum îi ştia ea! Unii erau foarte speriaţi; alţii erau panicaţi, de parcă auzeau piuitul unui avertizor antiseismic şi aşteptau "unda P". Unii erau trişti. Alţii plângeau. Dar marea lor majoritate erau debusolaţi. Marea lor majoritate aveau comportamentul unui copil de 3 ani, împins pe uşa de la intrarea într-un hypermarket. Exact aceeaşi rătăcire, aceiaşi ochi gânditori, aceleaşi priviri pierdute, aceleaşi trăsături îngândurate... Păreau pierduţi, rătăciţi...

Toţi oamenii ăia erau pe stradă cu un scop. Fie nu avuseseră loc într-un centru pentru sinistraţi, fie aşteptau să se termine expertizarea blocului în care locuiau, fie plecaseră după apă sau mâncare, sau în căutarea vreunui cunoscut. Numai că nu se îndreptau nici către dreapta, nici către stânga; unii păşeau agale, de parcă rezolvau mental o problemă de fizică cuantică, în timp ce alţii stăteau pur şi simplu în picioare şi priveau în jur...

După ce văzuse în ce hal era Şoseaua Colentina şi-apoi şi "bucata" aia mică din Mihai Bravu, decisese să nu rişte să "viziteze" străduţele întortocheate cu case vechi şi să scoată legitimaţia la vedere. Nu avusese nevoie de ea - se reluase circulaţia pe Ştefan cel Mare, pe două benzi din trei, aşa că reuşise să intre "fluierând" pe bulevardul ăla. Şi se convinsese că George fusese numit şef peste zona aia pentru că acolo fusese nevoie de un om exact aşa ca George. Câteva blocuri căzuseră; altele erau avariate serios. Faptul că se circula pe acolo era un lucru mare, dat fiind că trotuarele erau pline de oameni şi de mormane de moloz...

Se întorceau acum. Ajunseseră din nou în faţa spitalului Colentina, iar coloana de maşini înainta cu 5 km/h. Şi-acum se oprea. Cum era mai rău pentru ea - scenele alea de la gardul verde îi creau o puternică durere de stomac...

Curtea spitalului era plină-ochi - iar oamenii de-afară se îngrămădeau la gard de parcă era concert înăuntru, nu centru pentru sinistraţi şi spital! Multe rude, mulţi cunoscuţi... Câţiva oameni de bine, care aduceau haine sau pături... Mulţi oameni care le cereau celor dinăuntru o farfurie cu mâncare, sau o chiflă...

Oftă greu, iar Nicolae o bătu uşor pe umăr:

- Stai liniştită - eram sigur că n-o voi regăsi acolo.

Poftim?

- Era totuşi parcată "în buza" Pieţei Victoriei!

... Aa, maşina! Audi-ul lui! Aprobă grăbită cu capul:

- Cu siguranţă, au luat-o pe sus ca să elibereze accesul spre centru. Sigur au dus-o într-un fel de giga-parcare, în afara oraşului! Stai liniştit, că ţi-o găseşte George în baza de date.

- Ar fi tare bine să n-o găsească pe ea, ci doar procesul-verbal de distrugere.

Poftim? Întoarse capul şi-l privi lung, iar Nicolae zâmbi cu subînţeles:

- Spun şi eu ca Mugur: trăiască asigurarea...

- Aa, ai Casco la ea!

- Da.

- De-asta eşti tu aşa de zâmbitor!

- Exact. Îmi convine de minune să încasez măcar 10.000 de euro pe ea.

- Păi ea cât costă?

- Nouă, e 21.000. Aşa că, dacă-mi dau "la jumate", e perfect! Dacă piaţa imobiliară "saltă" preţurile iar agentul cu care am semnat contractul pentru casă nu-l mai recunoaşte "de bun", o să fie rău! Nu am un cont foarte rotunjor...

- ... Păi ai semnat contractul cu agentul ăsta înainte de cutremur, nu?

- Da; cu vreo 24 de ore înainte.

- Şi mai poate să schimbe datele problemei?

- Nu ştiu. Acum, nu. Depinde foarte mult de ordonanţele de urgenţă pe care-o să le dea Guvernul, zilele astea. O să încerc să achit apartamentul în prima zi în care porneşte curentul; şi-atunci, dacă mă achit de sarcină - cum se spune -, s-ar putea să nu încerce să mai salte la preţ. Numai că el este doar agent imobiliar; dezvoltatorul face preţurile. Iar ca să-l dau pe dezvoltator în judecată pentru că nu mai vrea să recunoască un contract...

- Cheile sunt la tine, sau la ei?

- La ei.

- În cazul ăsta, dacă-ţi fac probleme, îmi dai un telefon. Vin, împreună cu băieţii, şi încep o investigaţie la dezvoltatorul ăsta imobiliar.

Era uimit? Ridică o sprânceană, cu subînţeles:

- Acum lucrez la Direcţia de investigaţii criminale din IGPR! Dacă nu vin eu, vine un omolog de la departamentul antifraudă! Vedem - găsesc eu nişte legitimaţii corespunzătoare, că IGPR-ul e o clădire mare şi s-a ţinut foarte bine la cutremurul ăsta...

Nicolae aprobă cu capul... şi oftă greu:

- Te rog, spune-mi că Denisa pleacă astăzi!

- Astăzi, înainte de miezul nopţii. Părinţii ei trebuie să ajungă în Bucureşti cândva în seara asta. Oricum... Dacă vrei, pot să aranjez cu George s-o mute în hotelul Sir.

- Nu, nu e cazul. Doar că...

Doar că...

- ... Lasă. Las-o în pace. La urma urmei... Las-o în pace. Ea e mult mai rău decât mine. Lasă, că nu crăp...

- Am observat că vă evitaţi cu grijă, iar Carina încearcă să nici nu se apropie de apartamentul 14. Nu cred că o să aveţi probleme cu ea.

- Nici eu. Nu ea e problema, ci eu.

El era problema? OK - tăcea şi asculta, pentru că juristul trebuia să vorbească dacă nu voia s-o ia razna...

- ... L-a minţit pe Fabian. Când s-a externat, i-a spus că ea a discutat cu amantul ei şi au decis să renunţe la ideea divorţurilor şi căsătoriei lor. Înţelegi? L-a minţit cu neruşinare! N-a avut nici un pic de milă pentru sufletul copilului ăluia! L-a lăsat să spere că a reuşit şi că o să ne aibă pe amândoi sub acelaşi acoperiş cel puţin până la 18 ani! Iar seara... Seara, când i-am spus că am un copil cu Carina, a uitat complet de el. A uitat că trebuia să mintă în continuare, pentru urechile lui. Şi mi-a răcnit verde-n faţă tot planul ei. Se gândise că ea o să-mi spună, eu n-o să vreau să renunţ la Carina şi-atunci ea "pica" foarte bine în ochii copilului. Asta a fost în capul ei! De-asta s-a omorât Fabian! De-asta, şi din cauza...

Din cauza... Din cauza cui? În maşină se lăsase tăcerea... Decise să-i întrerupă gândurile referitoare la partea de vină pe care ei doi o aruncaseră asupra Renatei:

- Din cauza economiei de piaţă, care v-a ţinut pe amândoi la serviciu. Din cauza înstrăinării lui de voi. Din cauza picturii şi-a calculatorului. Şi, bineînţeles, din cauza deciziei lui de-a profita din plin de "mini-libertatea" pe care i-o dădea economia de piaţă.

- Din cauza noastră. N-am fost niciodată un cuplu în adevăratul sens al cuvântului. Un cuplu aşa ca Teo şi Violeta.

- Violeta mi-a spus că, dacă el n-ar fi câştigat un sac de bani şi n-ar fi lipsit cu săptămânile, momentele lor în patru ar fi fost uneori tensionate. Iar ea a spus "foarte tensionate" - dar nu-i văd eu zbierând unul la celălalt şi aruncând cu meniul pe pereţi.

- Tu ai avut colegi la serviciu?

Poftim? Ridică mirată sprâncenele... Nicolae privea lung blocurile de pe dreapta:

- Eu şi Denisa eram colegi de serviciu. Şi nu cred că greşesc dacă afirm că colegii de serviciu se înţeleg "super" în comparaţie cu felul cum ne comportam noi în casa aia. Colegii de serviciu fumează o ţigară împreună, mai spun un banc, mai bârfesc un şef...

Mda... Ce mai putea să spună acum? Nu mare lucru - aşa că încercă să pună punct discuţiei:

- Oricum, ea pleacă azi la Arad.

Tresări - Nicolae tocmai bufnise în râs:

- Ştii care-i culmea? Că tot la Arad a plecat şi atunci...

Atunci? Când, "atunci"? Când o cunoscuse el pe Carina? Când "o puseseră la cale" pe Renata? Juristul era amuzat acum:

- În sâmbăta când Carina m-a invitat să-i văd "investiţia imobiliară", Denisa plecase cu Fabian la Pecica, la părinţii ei. Mă

îndoiesc că mai pleca, dacă ar fi ştiut că viaţa mea se va schimba complet...

"Asta depinde de relaţia ei cu amantul!" Tăcea mâlc şi înainta încet, cu coloana...

- ... Viaţa ia uneori cotituri ciudate. Pare o şosea dreaptă, lină ca-n palmă - şi-ai zice că ştii tot drumul, că n-are ce să se întâmple! Dar apare o bifurcaţie, sau o curbă bruscă, şi...

Asta cam aşa era! Şi ea avusese câteva curbe de-astea în viaţă. În dimineaţa când se anunţase că o să vină viitura, avusese o bifurcaţie - mama ei îi spusese să se întoarcă în Oneşti, dar ea refuzase...

- ... Într-o dimineaţă de ianuarie, m-a sunat şefa şi m-a chemat de urgenţă la birou. Am lăsat nevasta şi copilul la munte şi m-am conformat! Şi după mai bine de 12 ore de citit contracte, am plecat spre casă, pe-un ger îngrozitor şi-o ninsoare cu fulgi de record mondial... Am avut de ales. Puteam să nu opresc. Şi la început să ştii că nici n-am vrut să opresc! Primul gând a fost că e o prostituată, scoasă "la produs" pentru beţivii care încă mai serbau Revelionul. Numai că m-am uitat mai atent şi-am văzut-o în ce hal tremura. Acolo am virat eu dreapta...

Deci el se întorcea de la serviciu, Carina dârdâia în ninsoare, iar el decisese brusc să oprească... De ce decisese să oprească? În fine - n-o să-l întrebe asta. O să tacă, pentru că Nicolae încerca să înţeleagă de ce dragostea lui pentru Carina îl făcuse pe Fabian să se sinucidă...

- Am îndesat-o în maşină, că nu voia să urce. Am reuşit s-o fac să-mi spună unde locuieşte, i-am luat o cafea fierbinte când am văzut că îşi pierde coerenţa... Şi-am dus-o la blocul cu magazinul Bucur Obor. I-am dat o carte de vizită şi-am rugat-o să mă sune, ca să ştiu că e bine. Nu-ţi dai seama în ce hal dârdâia şi ce fraze rostea! Era incoerentă! M-am speriat serios atunci... M-a sunat după trei zile şi a insistat "să-mi întoarcă trataţia". Am băut o cafea, am discutat banalităţi iar la plecare ne-am spus "La revedere" doar pentru că aşa se spune, iar un "Adio" ar fi sunat cel puţin ciudat...

Se abţinea să nu zâmbească - dacă îl sunase după trei zile, era evident că atât îi trebuise Carinei ca să afle totul despre bărbatul care-o salvase din ger şi ninsoare! Mintea ei calcula acum că Fabian nu fusese un secret bine încuiat în apartament, aşa că situaţia lui familială fusese foarte limpede pentru Carina înaintea celei de-a doua cafele...

- ... Apoi ne-am reîntâlnit întâmplător, în piaţă la Obor... Şi aproape că uitasem toată tărăşenia - când am ieşit într-o zi din birou, am coborât la parter - unde sunt ofiţerii de credit - şi am văzut-o. Şi-am rămas paf, pentru că abia atunci am văzut cât de frumoasă e...

Zâmbi slab şi strânse bine fălcile. Şi râse tare, în gând: "Iar ea a observat imediat paf-ul tău - şi-a acţionat! Ehei, domn' jurist - habar n-ai tu cât de filat ai fost în timpul ăsta!" Bun! Şi-acum descleştă fălcile şi întrebă:

- Venise să facă un credit ca să cumpere garsoniera?

- Exact. Mi-a zâmbit, dar n-a anunţat tot BCR-ul că ne cunoaştem. Iar la cinci jumate, când am trecut prin intersecţia de la Obor, am văzut-o aşteptând în faţă la McDonald's. Am parcat imediat şi-am invitat-o din nou la o cafea... Şi m-am gândit, pentru prima oară, să aleg o cafenea cât mai dosită de privirea Denisei...

"Ehei, domn' jurist - eu ţi-am spus! Habar n-ai tu..."

- BCR-ul de la Piaţa Victoriei a lucrat a doua zi, deşi era sâmbătă - a lucrat special pentru ea. Creditul i s-a aprobat peste noapte, iar ea a venit şi-a plătit garsoniera... Şi m-a invitat "s-o ude" într-un bar. Şi-apoi m-a invitat s-o văd. Şi-apoi i-am amintit că aveam 41 de ani şi-un copil la şcoală. În clipa aia...

În clipa aia... "Haai, juristule! Spune, că mor aici!" Nicolae tăcea - şi tăcea "pe nervii ei"...

- ... Timp de 41 de ani, am încercat să obţin în jurul meu un fel de "bulă de fericire". Toţi oamenii din jurul meu, până la rudele de gradul III, prieteni îndepărtaţi şi vecini de cartier, trebuiau să fie fericiţi, zâmbitori şi mulţumiţi de toate cele. Şi ştii cum se spune - dacă eşti bun, eşti prost! Atitudinea şi comportamentul meu m-au aşezat întotdeauna sub formă de preş în faţa lor! Şi toţi şi-au şters bine bocancii noroiţi în creştetul meu! Ei bine, în clipa aia, când eu i-am amintit care e situaţia mea, Carina mi-a arătat că viaţa mea tocmai ajunsese la o bifurcaţie. Şi m-a lăsat pe mine să decid.

"Ei, pe dracu! Te-a lăsat să vezi ce-ţi oferă ea şi să te dezmeticeşti! Autostrada ta mergea spre divorţ - iar tu n-ai luat curba, ci doar ai văzut şi banda a doua!" Oof - dac'ar fi ştiut bărbaţii cum gândeau femeile...

- Pentru prima oară, eu eram cel inclus în "bula de fericire" a altei persoane. De-atunci, am rămas în centrul bulei ăsteia. Şi, ştiind ce-am tras eu cu bula mea, încerc clipă de clipă să nu o strivesc...

Înfipse piciorul în acceleraţie, fiindcă omologul din intersecţie îi făcuse semn să treacă odată - şi imediat cum intră pe Şoseaua Colentina, se grăbi să-l lămurească:

- Băiatul tău s-ar fi grăbit să le strivească pe amândouă. Şi l-ar fi strivit bine-bine şi pe Eduard, şi pe băiatul lui. Nici o bulă de fericire nu poate cuprinde mai mult de patru persoane odată.

- Exact. Şi exact de-asta am decis ca eu, Carina şi Renata să locuim în aceeaşi bulă. Noi şi numai noi. Ştii...

Da, ştia. După atâţia ani de nefericire şi suferinţă interioară, Nicolae se punea în sfârşit pe primul loc - şi pe el, şi pe iubita şi fetiţa lui. Şi nu-i mai păsa de părerile celorlalţi - ei "ţineau" de alte bule. Nicolae se pregătea să-şi "sigileze" familia. Şi nu se gândea nici o clipă că şi Carina trebuia să-şi dorească reducerea bulei ăleia strict la ei trei! Adică tocmai o strivea pe femeia aia...

- Ea a stat sub bocanci noroiţi doar 22 de ani. Adică până la cutremurul ăsta. De-acum încolo, am eu grijă s-o feresc de asemenea suferinţe.

- E o iniţiativă lăudabilă; dar oare câte persoane îşi doreşte ea în bula asta?

Semnaliză dreapta şi schimbă subiectul:

- Caută în torpedo hârtie şi pix şi scrie-mi datele Audi-ului şi ale apartamentului cu trei camere.

Nicolae nu mai spunea nimic - găsise notesul şi pumnul de pixuri, aşa că era linişte în BMW...

Se bucura mult că reuşise să-l pună pe gânduri apropo de bula aia. Nicolae intenţiona ca bula lor de fericire să fie un fel de cocon din oţel inoxidabil, uitând că astfel de bule trebuiau să aibă cel puţin o uşă - şi să primească uneori musafiri...

Trecu de intersecţie şi acceleră spre cort. Şi aruncă o privire spre ceasul de pe bord. Cinci şi-un sfert - iar asta însemna că George o s-o urecheze rău de tot, înainte s-o pupe straşnic...

Ludmila

Cum-cum? Să ia un calmant şi să vină repede? Da' ce se întâmplase? Ieşi din 14 şi-şi văzu ginerele sprijinit de zidul Luciei. Teo se uita cu mare atenţie în jos pe scări. Şi era un pic cam prea palid, ca să-şi închipuie că partea aia cu calmantele fusese o glumă! Porni spre el.

Şi se opri imediat. Tocmai îl văzuse pe George urcând, foarte atent să sprijine o tânără...

Măi, să fie!

Ochii albaştri se ridicară spre ea. Începu să râdă şi puse mâinile-n şolduri:

- Constat că tu ţii musai să mă vezi multilateral specializată!

Poliţistul "o certa" cu degetul, conducând gravida spre ea! Arătă spre apartamentul 14 şi decise să nu mai spună nimic mo-

mentan - nu-i adusese o singură gravidă. În spatele lor, 26 îi oferise braţul unei femei de vreo 33-34 de ani, cel puţin la fel de gravidă ca şi tânăra pe care-o sprijinea George... Iar asta însemna că femeile astea nu căutau un loc curat şi liniştit în care să stea cu burticile-n sus şi să aştepte să crească bebeluşii şi să vină curentul - femeile astea căutau...

Arătă spre dormitor - că acolo era mai mult spaţiu pentru ele, iar canapeaua se putea extinde...

"Aoleu, poliţistule - ce-mi faci tu mie!"

Întotdeauna se ferise de gravide. Nu le refuzase, bineînţeles - dar se ferise cât putuse ea de mult de gravide. Se descurcase cu toate femeile care trecuseră peste "bariera invizibilă" ridicată de ea şi rămăseseră pacientele ei; dar întotdeauna avusese un sentiment ciudat în preajma gravidelor. Simţise un fel de responsabilitate mărită, care-i dădea fiori. Şi teamă. Îi fusese întotdeauna teamă să le prescrie reţete, să le consulte, să le asculte bebeluşii, să le măsoare circumferinţa, să le îndrume spre un ginecolog anume, sau spre o maternitate anume... Avea un singur copil - pe Violeta. Şi învăţase, în facultate şi mai ales după ce devenise medic, tot ceea ce se întâmpla în timpul sarcinii şi la naştere. Prin prisma faptului că avea un singur copil, o marcaseră mult lucrurile care puteau merge rău...

În fine! Intră şi ea în dormitor şi ridică puţin vocea:

- Copii, puţină atenţie, vă rog. Doamnele or să locuiască aici; şi cum ele au nevoie de linişte, am să vă rog să facem o schimbare. Preşcolarii şi jucăriile lor sunt invitaţi în apartamentul 15.

Cei patru copii n-aveau nimic împotriva mutării. Evident - ceilalţi patru, care aveau între 10 şi 14 ani, erau nişte parteneri de joacă uşor "plictisitori" pentru ei. Din apartamentul 15 se auzeau uneori exclamaţiile fetiţelor coafate de Victor şi râsul băieţeilor care făceau întrecere cu maşinuţele... Se întoarse spre gravide:

- Staţi pe canapea momentan; bine?

Primi două aprobări grăbite iar Carina intră şi ea:

- Teo mi-a spus că m-ai chemat.

O chemase?... Daa, o chemase!

- Te las cu graviduţele; te ocupi tu de ele, cinci minute? Trebuie să vorbesc cu George...

- Bineînţeles!

Se răsuci pe-un călcâi şi ieşi. Iar George se grăbi să o urmeze şi s-o tragă pe palier. Poliţistul era grăbit... O opri în holul apartamentului 13:

- Te rog mult să nu mă refuzi!

Şopti, încercând să-şi ascundă panica din suflet:

- Ştii bine că nu te refuz. Dar să ştii că n-am născut nici o gravidă până acum, aşa că mi-e cam frică de punerea în practică a manualului.

George o privi lung... şi începu să turuie, în şoaptă:

- Nu le naşti tu. Am un ginecolog încuiat în casa lui, o staţie mai sus. Şi am şi-un minus de trei maternităţi şi-un oraş împuţit rău, în pragul unei epidemii. La voi e curat, linişte şi-un oarecare calm! În plus, i-am promis unuia dintre viitorii tătici, care sapă la blocul de la Mega de mai bine de 48 de ore, că nu-i trimit nevasta într-un spital oarecare.

- Ţi-am spus: eu nu

- Aia mai tânără încă n-a aflat că a rămas orfană. Te rog, nu spune nu!

- Eu nu spun nu. Am asistat la vreo 12 naşteri, dar doar de la vreo doi metri distanţă. Dacă zici că-mi aduci un ginecolog, îmi iei o mare piatră de pe suflet!

- Bineînţeles că-ţi aduc un ginecolog! Nu ţi-am spus?!

Aprobă - că-i spusese... George zâmbi:

- Deci te ocupi tu de ele?

- Dacă-mi aduci unele lucruri absolut indispensabile, da.

- Fă-mi o listă - şi ţi le livrez în 30 de minute.

- OK.

Dădu să pornească înapoi, spre dormitor - pentru că femeile alea puteau avea o medicaţie specială, sau probleme speciale. George o opri:

- Soţia voluntarului meu de la Mega a locuit în hotelul Sir până acum un sfert de oră, când mi-a spus că simte nişte contracţii mici-mici şi vrea să se interneze. Habar n-am ce înseamnă chestia asta cu contracţiile mici-mici la 35 de săptămâni, dar am refuzat s-o internez într-un spital.

- Şi-ai făcut foarte bine. Dacă are contracţii mici-mici, poate fi în pragul naşterii.

- Nu ştiu. Ţi-am spus - am un ginecolog care mi-a promis că "naşte" tot ce-i dau să nască, dacă îi asigur provizii şi protecţie la propriul domiciliu. Cealaltă gravidă, cea mai în vârstă, e nevastă de ambulanţier şi sigur naşte în 24 de ore. Pe 5, la nouă dimineaţa, a fost la control - iar medicul ei a asigurat-o că în maximum trei zile naşte. Când a auzit asta, ginecologul meu a refuzat s-o consulte - aşa că nu ştiu...

- Normal că a refuzat - că putea să-i declanşeze naşterea!

- Dacă nu vine curentul până mâine, crezi că poţi să organizezi o sală de naşteri, pe-aici pe undeva?

Aprobă scurt cu capul:

- Asta e floare la ureche!

- OK. Atunci o să-l ţin de vorbă pe Teo, până îmi pregăteşti tu lista cu cele necesare.

Şi-acum George îi dăduse drumul... Se grăbi să intre în dormitor, iar Carina ieşi. Se aşeză pe mega-pat, în faţa lor:

- Eu sunt Ludmila. Sunt medic de familie. Staţi liniştite - chestorul principal Mocanu mi-a spus că a încuiat într-o casă din apropiere un medic ginecolog. Aşa că n-o să naşteţi cu mine, ci cu un medic care chiar ştie ce face...

Gravidele râdeau, iar ea citea spaima şi neîncrederea în ochii lor... Oftă greu şi luă o hârtie şi-un creion:

- Dar eu o să vă supraveghez sarcina - şi apoi lăuzia şi bebeluşul. Iar pentru partea aia cu sarcina o să am nevoie de nişte informaţii minime despre voi şi bebeluşi. Voi întâi: numele.

Trase o linie verticală - două gravide, două cazuri distincte. Gravida mai tânără zâmbi:

- Luminiţa.

- Vârsta?

- 22 de ani.

- Prima sarcină?

- Da.

Se întoarse spre soţia ambulanţierului:

- Numele?

- Mariana. 35 de ani, tot prima sarcină...

- În câte săptămâni sunteţi?

Se grăbi să mai ia o hârtie - pentru lista lui George. Avea nevoie de tensiometru şi stetoscop special. Gravida mai în vârstă începuse să-şi descrie sarcina; nota de zor, pentru că tocmai auzise "39 de săptămâni"! Uau! Carina intră cu tava cu prânzul... Să treacă pe lista aia şi nişte fructe proaspete! Şi o cutie de suc de fructe! Şi - pentru Dumnezeu! - măcar un biberon! Şi o pompă pentru lapte... Aoleu, ce-o aştepta!

Teodor

George ieşise din apartament; acum îşi aprindea o ţigară, în capătul scărilor. Chestorul principal risca mult, venind aici sub forma aia de "epavă". Poliţista Lucia arăta fresh; el era prăfuit, nebărbierit şi încercănat... Ieşi şi se opri lângă el. Aştepta întrebarea... George întrebă, un pic absent:

- Unde e Lucia?

- Nu s-au întors încă.

Observă imediat cuta de pe fruntea lui; primi un bombănit cam printre dinţi:

- Cine ştie pe unde patrulează inspectorul principal Lucia Florea! Mm... Şi-am vrut să-i interzic să iasă din bloc!

- Lasă, că nu păţeşte nimic! Cine ştie ce-a intervenit, de întârzie! La ce etaj locuieşte Carina?

- La şase.

- Îţi dai seama câtă mobilă are Nicolae de rearanjat?

Poliţistul aproba cu capul. Bineînţeles că argumentul ăla nu fusese deloc convingător, pentru că într-o garsonieră nu încăpeau foarte multe piese de mobilier... Încercă "s-o dreagă":

- Stai liniştit - că trebuie să apară şi ei!

George aproba în continuare... Coborî mult tonul vocii:

- Gravidele nasc aici?

- Una din ele naşte azi; cel târziu mâine. Cealaltă am înţeles că mai are de aşteptat cel puţin o săptămână. Dar mai ştii?!

- Categoric! Copiii se nasc când vor ei, nu când vor părinţii lor! Sau medicii!

- Sau poliţiştii!

Şi-acum George râdea. Începu şi el să râdă - că reuşise, în sfârşit, să-l mai detensioneze pe bietul poliţist! Oftă greu:

- Mă plictisesc de moarte aici! Mai dă-mi ceva de meşterit!

- OK; meştereşte un generator de electricitate.

Poftim? Poliţistul zâmbea cu subînţeles, aşa că îl lovi uşor cu cotul:

- OK; diseară copiii mănâncă la desene animate.

- Sst - că te-aud şi te linşează dacă nu le dai desene animate!

- Aoleu, aşa e!

- Cheamă-l tu pe Octavian, te rog.

Ah, da! Sigur! Cum de nu se gândise la asta? Copilul ăla stătea cuminte în dormitor, iar taică-su trecea în control dar nu-l vizita decât din an în paşte...

George

Le făcu semn băieţilor din patrulă s-o ia înainte spre cort; intră în holul Luciei şi aşteptă... Octavian "înflori" tot la vederea lui; arătă spre sufrageria Luciei şi-l împinse uşurel spre fereastră...

- Ai aflat ceva despre mama Codruţei?

Negă scurt cu capul:

- Când o să aflu, o să-i spun personal ce-am aflat. Cum mai sunt lucrurile aici?

- Bine; lucrurile merg bine.

- E linişte şi pace între voluntari?

- Da. Momentan! Teo se pregăteşte să-l pocnească pe Mugur, care-a vrut să plece dar s-a răzgândit...

- Mugur a vrut să plece?

- Imediat cum a ieşit din tură. Iar când a călcat pe trepte, s-au sfărâmat pur şi simplu. S-a lovit rău; Ludmila l-a uns cu creme şi l-a îndopat cu calmante...

- De ce vrea Teo să-l pocnească?

- Nu ştiu. Păreau să fie amici buni - şi, la un moment dat, totul s-a dat peste cap aşa, într-o clipă! Violeta e nervoasă rău pe chestia asta!

Deci Mugur făcuse ceva care-l scosese pe Teo din sărite. Iar Violeta nu era de aceeaşi părere cu soţul ei. Probabil că Teo simţea neapărat nevoia să-şi răzbune soţia... O să se gândească la asta. Zâmbi, privindu-l lung:

- Tu eşti OK?

- Da. Foarte OK chiar...

Serios? Ridică mirat sprâncenele şi aşteptă... iar Octavian oftă scurt:

- Stai liniştit, că sunt cuminte!

- Sunt sigur că eşti cuminte - altfel te evacua Lucia cu viteza luminii!

Băiatul lui nu era foarte convins de asta... Zâmbi slab:

- Când vine vorba de serviciu, Lucia e inspector principal. Şi e subalterna mea. Şi să ştii că nu mi-a ieşit niciodată din cuvânt. Aşa că, dacă nu eşti cuminte, vei sfârşi în cortul verde, plictisindu-te rău de tot!

- Atunci o să continui să fiu cuminte...

Râdea băiatul lui; şi el râdea, constatând că Octavian era un actor talentat care nu roşea atunci când spunea minciuni... Îl luă de gât şi-i şopti la ureche:

- Ştii bine că nu mă bag în treburile tale personale. Dar ea are 12 ani; aşa că, dacă depăşeşti bariera pupicului pe obraz, vă scot pe amândoi pe palier şi-o pun să se uite cum te joc în picioare.

Şi gata - se terminase cu râsul. Adăugă:

- Comparativ cu ceea ce s-a întâmplat când te-am prins încercând să pleci cu Audi-ul la plimbare prin oraş, chestia aia de-atunci s-a numit "căpăceală"...

Fusese foarte clar - dacă atunci îi învineţise rău de tot spinarea cu cureaua, era evident că Octavian ştia acum ce riscă dacă încearcă să-şi doboare recordul personal la pupat. Îl bătu scurt pe umăr:

- Şi-acum zâmbeşte - că tocmai ţi-am dat "undă verde" s-o pupi, dar pe obraz! Sau nu voiai s-o pupi deloc?

Nu primea răspuns... Oftă greu:

- După ce revine curentul, totul o să fie mai uşor. Mai ales după ce-o să discutăm o chestie, noi doi. Până atunci, însă, te rog să fii cuminte.

- Promit că o să fiu cuminte. Dar nu te răzgândeşti!

Cu ce să se răzgândească?... Aa, cu pupatul pe obraz! Negă scurt, iar Octavian arboră un zâmbet larg...

- Hai - fugi şi pup-o pe obraz.

Gata - rămăsese singur. Se încruntă încet...

Avea probleme mari. Multe probleme mari! Nu primise încă un răspuns la cererea pe care-o făcuse aseară! Octavian devenise un actor prea bun pentru vârsta lui! Lucia lipsea de mai bine de două ore, în condiţiile în care o oră i-ar fi fost de-ajuns şi dacă ar fi şofat cu a-ntâia! Iar diseară el trebuia să găsească o explicaţie plauzibilă pentru absenţa lui de lângă ea. Sau...

Nu; cel mai bine era să găsească o scuză. Măcar până primea aprobarea aia! Măcar să ştie că una dintre probleme se rezolvase! Parcă nu-i venea să se gândească la anumite lucruri, ştiind că Adriana era tot la Morgă. Nici el nu prea putea să se gândească la asta, bănuia că nici Luciei nu i-ar fi mai uşor dacă şi-ar aminti... În plus, Octavian era suspect de calm şi liniştit; şi nu plânsese după maică-sa decât vreo zece minute, per total. Se aştepta deci la o cădere nervoasă; aştepta momente grele, asupra cărora el trebuia să se concentreze serios şi care-i vor afecta mult deciziile şi acţiunile...

O să găsească o scuză. Neapărat!

Ieşi din apartament şi se ciocni de Ludmila! Doctoriţa zâmbea:

- Lista cu necesităţi medicale.

- În 30 de minute, patrula va fi aici.

- Ei, lasă, că nu-i chiar aşa urgentă. Bebeluşii sunt bine.

Serios? De unde ştia? Ludmila coborî mult tonul vocii:

- Şi sunt puternici, că gravidele astea s-au cam îndopat cu vitamine...

Aa, gata! Înţelesese! Le pusese mâna pe burtă, iar bebeluşul "boxase" prompt! Decise să-i spună şi ei acel mic secret:

- E o adevărată plăcere să vă vizitez. Sunteţi oaza mea de normalitate!

Uau! Ludmila se fâstâcise rău! Da' ce spusese aşa de... special? Se grăbi să continue:

- Deci contez pe tine, că organizezi o sală de naşteri aproximativ normală, pe-aici pe undeva?

- Categoric. Una dintre ele sigur naşte în următoarele 24 de ore.

- OK. Am fugit să-i pun la treabă!

Coborî primele trepte şi se auzi strigat:

- George!

Da? Ludmila redevenise serioasă:

- N-aş vrea să crezi că mă amestec în organizarea ta; dar cred că 26 şi 40 chiar au nevoie de 8 ore de somn. Şi-un pahar cu vitamine la final.

Adică oamenii lui erau la capătul puterilor - iar ceea ce făcea el acum cu ei se numea "exagerare". Adică "epuizare inumană". Aprobă cu capul şi-şi continuă drumul - şi făcu un pas mare-mare peste treptele lipsă.

Se grăbea spre cort. Se grăbea să-i trimită pe subalternii lui în hotelul Sir - şi să le ordone să doarmă opt ore. O să le ia staţiile, armele şi legitimaţiile. De fapt, dacă se gândea mai bine, o să-i însoţească personal în hotelul ăla! Şi-o să-i încuie în cameră şi-o să lase dispoziţie la recepţie să nu-i descuie nimeni pentru nimic în lume...

Ieşi din bloc şi se încruntă scurt: unde era Lucia? Chiar începea să se îngrijoreze serios! Totuşi - fusese informat că familiile Răduţ şi Dobre părăsiseră Dragoanele puţin după ora trei! Şi era cinci deja!

Gata! Dacă nu apărea până la cinci jumate, o s-o dea prin staţie. Lista cu necesarul Ludmilei o să i-o dea lui nea Aurică. Iar dacă nu primea nici o veste despre Lucia până la şase, o să-l trimită pe nea Aurică după ea. O să-i dea legitimaţia lui şi-o să-l urce într-o ambulanţă cu girofar - cu riscul de a fi dat afară din poliţie...

Gata cu gândurile alea - că se pierdea cu firea şi chiar că făcea o prostie mare şi-şi pierdea postul! Trebuia să abă încredere în ea - că era o poliţistă bună! Ia - ce scrisese femeia aia pe listă? Ia să se asigure el că Ludmila nu "comandase" o masă ginecologică!

Nicolae

Gata - Lucia ieşise din cort. Venea în fugă, un pic încruntată... Poliţista urcă la volan şi porni motorul:

- Gata - maşina e în lucru. Informaticianul-minune spune că tot ansamblul rezidenţial a fost evacuat, inspectat şi re-populat, pentru că e super-OK. Aşa că eu zic să plăteşti apartamentul şi să te duci peste ei. Şi să mă suni, dacă nu-ţi dau cheia.

- OK. Mulţumesc mult.

BMW-ul porni încet peste pod iar Lucia coborî mult tonul vocii:

- Iar apropo de maşină, mi-am luat libertatea de a-l informa pe informatician despre Casco şi dorinţele tale; şi mi-a spus că, întrucât eşti voluntar al Poliţiei române, dorinţa ta e lege pentru el...

I-auzi! Bufni în râs:

- Eşti teribilă!

- Ştiu. Şi stai aşa, că abia de-acum încolo mă dezlănţui!

Maşina trase brusc pe dreapta; Lucia se repezi, deschise torpedoul şi scoase... nişte ochelari de soare! Păi... Păi ce făcea?

Ochelarii sfârşiră în poală; dintr-o singură mişcare, elasticul eliberă coada lungă. Capul se scuturâ scurt iar degetele "revoluţionară" totul - şi, ca prin minune, coada se transformă într-o "erupţie" de bucle de foarte multe nuanţe... Plici - palmele loviră scurt obrajii. Apoi coborâră şi mai desfăcură un nasture de la cămaşă! Hei! Ochelarii de soare se aşezară pe nas şi "glisară" spre vârf. Geamul din stânga coborî complet... Ce făcea femeia asta?

Lucia puse cotul pe portieră şi bărbia pe braţ. Privea lung...

Ia uite! Cum de-l văzuse? Că el nu-l văzuse! George inspectase centrul; şi probabil că sperase s-o găsească şi pe ea acolo, de vreme ce mergea acum spre cort şi studia o hârtie care, indiferent ce mesaj purta, nu putea fi cauza acelei încruntări! Chestorul principal George Mocanu mai avea puţin şi arunca fulgere la propriu din ochii ăia albaştri! Iar poliţista se pregătea să-i toarne bietului om ditamai cisterna cu apă rece-n cap...

George ajunsese în dreptul lor; Lucia fluieră scurt, admirativ, iar capul şaten se ridică prompt... Da. Îl "răcorise" definitiv! Mişcarea piciorului de pe acceleraţie, care făcea BMW-ul să-l mârâie la propriu pe chestorul principal, nu era decât cea de-a doua cisternă cu apă rece! Iar el? El ce făcea? Se aplecă puţin, ca să-l vadă mai bine...

George

Hei! Cine încerca "să-l agaţe" fluierându-l aşa? Ridică imediat capul, pregătit să scoată pistolul şi...

Ei, drăcie! Când se făcuse femeia asta atât de frumoasă? O privea şi nu-i venea să creadă că "bijuteria" aia îl fluiera pe el... şi-l "mârâia" acum pe el... şi-l aştepta pe el diseară...

"Ei bine, băi George Mocanu, a venit momentul să te dezmeticeşti... şi să-ţi aminteşti că răbdarea ei nu e infinită, iar în centrul pentru minori sunt trei tinerei disponibili - şi toţi trei ar avea motive să încerce o manevră sentimentală cu şefa centrului!"

Chestia asta cu "tinereii" şi manevra abia acum o realizase - abia acum, când o văzuse cu ochelarii de soare pe nas şi buclele desfăcute. Victor o iubea - şi se îndoia că toate sentimentele alea dispăruseră în nici 24 de ore! Mugur căuta cu disperare o licenţiată care să-i facă un copil - era tânăr, cochet, frumuşel, uns cu toate alifiile şi punea la bătaie 3 milioane de euro pentru asta! Ca să nu-l mai pomenească pe Alex, tânăr pletos şi cu exprienţă vastă în strâns femeile-n braţe, care ştia că era văduv şi-şi dorea cu disperare să obţină minorul...

Şi totuşi, cererea lui nu primise încă răspuns. El nu era foarte sigur că gândurile negre vor rămâne la uşa camerei de discuţii de la etajul patru. Octavian nu-şi plânsese mama...

Piciorul Luciei ambala încetişor motorul. Buzele frumoase îi zâmbeau, în timp ce ochii albaştri îl priveau cu subînţeles...

Începu să râdă - era teribilă! Întinse mâna şi degetul spre soarele de pe cer... şi-apoi spre blocul cu patru etaje:

- Treci în dispozitiv, inspector principal Lucia Florea!

Lucia "se adună" imediat de pe portieră. Şi, fără să-şi piardă zâmbetul şi privirea care-i dădeau lui idei, îl salută "ca la carte". BMW-ul ţâşni spre bloc...

Se întoarse încet, pentru că simţea nevoia s-o ştie ajunsă cu bine acasă... Gata - n-o mai vedea acum. Şi-şi dădea seama că trebuia să se calmeze şi să-şi amintească faptul că Lucia nu era începătoare - şi era extrem de isteaţă şi descurcăreaţă. Aşa că va reuşi să ajungă cu bine în parcare şi apoi în bloc. Iar el trebuia să ajungă la cort - ca să-i dea lista lui nea Aurică, să-şi încuie subalternii într-o cameră de hotel şi-apoi să ia o decizie. Fie îşi construia un alibi "beton" pentru la noapte, fie "lua cu vitamine" şi se bărbierea cu grijă! Trebuia să se gândească bine...

Porni grăbit spre cort.

Lucia

Vră stânga şi intră pe străduţă - iar Nicolae se grăbi s-o lămurească:

- Poţi să stai liniştită - că nu sunt "indischet".

Bufni în râs şi-şi scoase ochelarii de soare:

- Stau foarte liniştită - mai ales când îmi amintesc că voi vă mutaţi mâine, iar eu o să mă mut la George până la sfârşitul săptămânii viitoare!

Nicolae nu mai râdea; frână şi se întoarse spre lunetă, atentă la parcarea cu spatele:

- Mâine o să primeşti veşti despre apartamentul părinţilor tăi. E foarte important să le muţi pe fete de-aici, imediat cum o să ai unde să le muţi. Şi este evident că, acolo unde se duc ele, o să mergi şi tu - nu?

Nicolae rosti scurt, cu fermitate:

- Nu te las cu fundu'-n baltă.

- Stai tu liniştit în privinţa mea - că eu mă descurc.

- Sigur că te descurci - doar suntem doi voluntari apţi de muncă şi-o prinţesă specialistă în *entertainment*!

Tropăitul o făcu să tresară. Un militar în uniformă alerga spre ea - şi alerga cu AKM-ul în mână... Trase legitimaţia de sub cămaşă - dar i se strigă, de la vreo 10 metri distanţă:

- Nu parca acolo! Ăla cade!

Ăla cade?... Blocul lui Mugur cade?... Păi sigur că da! Doar avea ditamai duplexul în el! Acceleră şi ieşi din parcare. Şi decise că cel mai bun loc pentru BMW-ul ei roşu este chiar în faţa scării. Bănuia că, deşi nu fusese informată despre asta, exista cel puţin o pereche de ochi aţintiţi discret asupra intrării în bloc! Opri motorul şi se întoarse spre Nicolae - şi încercă să nu pară nici serioasă, nici supărată, ci doar... realistă:

- Chiar dacă o să-mi fie mie mai greu cu copiii, prefer să-i spun lui George să-mi aducă două sinistrate educatoare din parcul Plumbuita. Iar dacă nu plecaţi singurei, de bunăvoie, eu personal vă evacuez. E foarte important pentru mine, ca femeie şi viitoare mămică, să ştiu că Renata şi Carina sunt în siguranţă. La noi se tot perindă părinţi, patrule, provizii cărate prin praf şi microbi... Iar flerul îmi spune că or să înceapă să vină şi copii bolnavi în centrul ăsta. Renata e micuţă. Mai presus de efortul meu de-a menţine centrul funcţional, mai presus de dorinţa voastră de-a mă ajuta cu copiii ăştia, este sănătatea Găluşcuţei voastre.

Nicolae nu răspundea; o privea lung şi nu schiţa nici un gest...

- ... Te rog din suflet - promite-mi că, în momentul în care vei avea un loc sigur unde să le duci, o să împachetaţi şi-o să mă lăsaţi să vă duc până acolo.

- ... Tu promiţi că, dacă ai nevoie de voluntari, o să-i ceri lui George nişte voluntari?

- Promit.

- În cazul ăsta, şi eu promit că o să încerc s-o conving pe Carina să fie de acord să plecăm înainte de desfiinţarea centrului.

Aah, ce rău era! Ridică un deget, zâmbind; Nicolae ştia că "era învingător la puncte" - şi se abţinea cu greu să nu râdă... Deschise portiera:

- Hai - că am primit ordin să trec în dispozitiv!

Bun! Bine că nu mai discutau pe tema aia! Nici pe tema plecării lor din centru, nici pe tema "comportamentului nepotrivit" al inspectorului principal Lucia Florea vizavi de chestorul principal George Mocanu... Gândul ăla cu comportamentul tocmai îi amintise să-şi prindă părul...

Intrară în scară şi se opri în dreptul balustradei:

- Lucia şi Nicolae!

Închise ochii la timp - lanterna se aprinsese exact în faţa ei! Teo zâmbi:

- Urcaţi. Încet şi cu atenţie, că au intervenit unele modificări...

Poftim? Ce modificări? Se grăbi să apuce balustrada - şi începu să urce câte două trepte deodată! Ce se întâmplase?

- Nu vrei tu să ascultăm de el - şi să urcăm încet?

Ei, na! Termină primul set de scări; privea pereţii, căutând crăpături de structură...

Tresări. Şi înlemni. Călcase pe ceva casant - ceva mare, care trosnise serios! Plecă privirea...

Carina

Gata - dormitorul ăla era gata. Luminiţa părea foarte mulţumită de culcuşul pe care îl încropiseră acolo. Nici copiii nu mai erau îmbufnaţi - semn că se şi văzuseră dormind ei înghesuiţi pe canapeaua aia! Acum însă avea senzaţia că puştii ar fi făcut bucuroşi schimb de locuri cu gravidele!

Ea, Ludmila şi Violeta robotiseră ca albinuţele în ultimele cinci minute - dar făcuseră o treabă de toată isprava! Întinseseră canapeaua - moment în care ea una avusese un şoc, pentru că lada canapelei era plină cu picturi... Depăşise momentul şi le ajutase să întindă un cearceaf curat şi să schimbe feţele de pernă. Pregătiseră şi două pături. Lenjeria de pat adusă de Violeta mirosea ameţitor a balsam de rufe; şi lenjeria, şi cămăşile alea bărbăteşti uriaşe...

Luminiţa "se instalase" deja la perete, înarmată cu o carte din colecţia Jules Verne. Tânăra avea 22 de ani - iar sarcina ei cu siguranţă va mai dura cel puţin o săptămână! Băga mâna-n foc că ceea ce ea descrisese ca fiind "contracţii mici-mici" erau contracţiile Braxton-Hicks, sau vreun început de indigestie. Mariana, gravida de 35 de ani, se dusese la duş. Şi ea avea contracţii; şi tot de-alea "mici-mici". Dar ea sigur năştea în următoarele 24 de ore! Se gândea cu groază că Ludmila o să fie ocupată cu doctorul, iar Violeta o să fie ocupată cu prosoapele şi apa fiartă, aşa că ea o să trebuiască să se ocupe cumva de nou-născut. Îi era frică; îşi amintea cât de mică şi de fragilă fusese Renata când veniseră acasă de la maternitate - şi-i era îngrozitor de frică...

Ştia că se întorsese Nicolae. Îl auzise pe Teo chemând-o pe Ludmila, aşa că se aştepta să-l vadă intrând...

O cam îngrijora noua atitudine a lui Nicolae. Logodnicul ei gândea foarte ciudat în ultimul timp. Uneori îi era frică să-l contrazică... O să încerce să discute azi cu el. O să încerce să-l facă să înţeleagă că noul Nicolae părea dezumanizat, rece, distant şi... Că părea un alt Nicolae. Unul care ei îi crea o puternică stare de disconfort. O să-l roage să încerce cumva să depăşească momentele alea când ura pe toată lumea care nu era de aceeaşi părere cu el. O să-l roage să redevină Nicolae al ei...

Denisa pleca azi. Din fericire, Nicolae nu va intra decât în sufragerie; iar dacă va intra totuşi şi în dormitor, nu va putea să ridice canapeaua - din motiv de gravide! Ar fi vrut s-o roage pe Luminiţa să aibă grijă ca nu cumva Nicolae să se apropie de canapea; dar rugămintea ei ar fi sunat anapoda. În plus, Nicolae putea intra oriunde în apartamentul lui - că era al lui, nu? Şi canapeaua aia, tot a lui era...

Aştepta. Nu se ridica de pe mega-pat. Nicolae tocmai discutase cu ambele familii - şi cu a lui, şi cu a ei. O să vină să-i spună ce mai făcea mama ei, cum se simţea, ce spusese, ce povestise... În ce stare era garsoniera...

Îi era frică să plece din centru. Îi era frică să se mute cu el. Şi nu era normal! Da, îl iubea! Dar noul Nicolae era un mister pentru ea - şi se comporta ciudat. Îi era frică să nu descopere că nu putea trăi cu noul Nicolae. Că nu îl putea înţelege, că nu îl putea suporta... Că şi viaţa alături de el se schimbase radical...

Lucia

Ciment! Ăla era ciment! Întinse instinctiv mâna stângă, ca să-l oprească pe Nicolae, şi ridică privirea. Şi simţi că i se taie respiraţia! Scara! Se rupsese scara! Ba nu - se spărsese! Adică se măcinase! Păi...

- ... Nu e în regulă. Nu e deloc în regulă!

Da, ştia şi ea că nu era în regulă! Nicolae continuă, în şoaptă:

- Scările sunt turnate. Sunt dintr-o singură bucată! Toată scara aia ar trebui să fie casantă! Auzi? Îţi aminteşti că, atunci când am plecat, mi s-a părut că a început o altă replică? Iar tu ai spus că e

de la sacoşe?

Aprobă şi oftă greu:

- Da. Eu n-am simţit nimic când am coborât - dar asta nu contează. Scările se toarnă dintr-o bucată - fie pe şantier, fie la faţa locului, după sudură. Probabil că aici, în partea asta, au dat rasol. Poate au folosit o şapă de ciment vechi, sau... Nu ştiu. Oricum, George a văzut-o; iar dacă mi-a spus să trec în dispozitiv, înseamnă că putem să urcăm.

- Cu siguranţă a văzut-o. A găsit şi-o rezolvare!

Juristul bătu scurt în drugul gros de lemn:

- Scara e sigură. Altfel, George ne aducea doi buşteni şi ne punea să le punem trepte. Hai.

Oftă greu... şi nu urcă - începu să "mătură" cimentul cu bocancul. Îl împingea printre balustrade - astfel încât orice individ cu imaginaţie bogată şi stomacul gol care va intra în scara lor să se simtă cel puţin descurajat să mai înainteze... Şi-acum chiar trebuia să urce totuşi la etajul doi... şi-apoi la trei

Teo "meşterise" o uşă de şifonier, pe care fixase nişte trepte făcute din bucăţi de uşi de mobilă. Invenţia aia era legată cu o funie de balustradă; şi cum tiristul o aştepta în capătul scării, decise să-şi învingă teama şi să urce. Şi să păşească "cu încredere", pentru că omul ăla muncea cu drag în centrul pentru minori şi era perfecţionist...

Gata - ajunsese în uşa propriului apartament. Îşi aprinse o ţigară şi-l privi lung, poliţieneşte:

- Ce s-a întâmplat aici în ultimele trei ore?

- Păi, întâi a venit comisarul şi a preluat copiii.

Ludmila ieşi din bucătărie şi-i întinse teancul de fişe. Le luă, dar nu le privi - ştia că erau completate aşa cum trebuia. Teo continuă:

- Iar după aia s-a prăbuşit bucata aia de scară.

- Cum s-a prăbuşit - aşa, pur şi simplu?

- Nu. Mugur a vrut să coboare şi, în clipa când a călcat pe ele, s-au prăbuşit.

- De ce a vrut Mugur să coboare?

Teo tăcea... Decise să insiste:

- De ce, după ce George a spus să nu ieşim pentru nimic în lume, Mugur a coborât treptele astea?

Şi tot nu voia să spună... Mârâi printre dinţi:

- Să mă duc să-l întreb pe el?

Ludmila decise s-o lămurească ea:

- După ce i-a predat lui Teo pistolul şi fotoliul, mi-a spus să-ţi transmit că-ţi mulţumeşte pentru ajutor şi înţelegere şi că a plecat spre adăpostul unde sunt părinţii lui. N-am apucat să-l opresc; a coborât şi s-a auzit un huruit de ne-am speriat ca la balamuc...

Adică ceea ce începuse la şedinţă, în bucătăria ei, escaladase îndeajuns de mult pentru ca Mugur să decidă să se retragă!

- Şi unde e Mugur acum?

- L-am oblojit, i-am dat calmante şi cred că e în 15, în dormitor.

Bun! Deci Mugur rămăsese în centru! Minunat! Nu spera să-i poată despărţi şi pe ei cu fluierul; aşa că trebuia să se gândească bine la asta şi să-şi facă un plan clar pentru momentul când pumnul lui Teo va trece la acţiune... Ludmila ridică scurt din umeri:

- Are nişte vânătăi - dar nu pare să fie şi altceva, mai serios.

- OK. Ce altceva s-a mai întâmplat, cât am lipsit eu?

- Păi, am primit două gravide...

Cee? Făcu ochii mari-mari, iar Ludmila arătă spre bucătărie... Intră şi se aşeză; doctoriţa se aşeză în faţa ei şi decise să şoptească:

- George le-a adus, pe la cinci. Una are 22 de ani şi e nevasta unui voluntar care sapă aici, la blocul de la Mega. Cealaltă are 35 de ani, e nevastă de ambulanţier şi până mâine la prânz naşte.

Cuum? Scutură scurt capul - asta era o veste... mamă-mamă!

- George mi-a spus că are un ginecolog încuiat în domiciliul personal; imediat cum îl anunţăm că începe naşterea, îl aduce încoace.

- Bun!

Ludmila tăcea... Oftă greu:

- Şi altceva ce s-a mai întâmplat?

- Nimic. Copiii au plecat, scările s-au măcinat, gravidele s-au instalat în dormitorul din 14...

- Nici o veste pentru Denisa?

- Nu.

- Voluntarii sunt calmi şi liniştiţi?

- Da.

- Alex sper că e tot aici...

- E tot aici. Practic, n-a ieşit din dormitorul tău decât de trei ori: ca să ia mâncarea pentru copii, ca să fumeze o ţigară şi ca să ducă tava la bucătărie. În rest...

- E acalmia dinaintea furtunii?

- Nu ştiu. Nu cred.

- Vin imediat.

Se ridică şi intră în propriul dormitor. Ochii albaştri se ridicară prompt spre ea... Îl privi lung, serioasă:

- Te rog să te odihneşti - la noapte, eşti de pază.

Alex răspunse imediat:

- La şase fix, promit că sforăi.

Bun. Părea calm, destins... Codruţa era foarte atentă la textul din enciclopedia lui Florin. Octavian o privea lung... De ce-o privea Octavian lung? Ridică scurt sprâncenele:

- Ce-i?

- Nimic.

- Sigur?

- Foarte sigur.

Şi-acum privea şi el enciclopedia aia. Oare...

Nu. Dacă George i-ar fi spus lui Octavian, ar fi anunţat-o şi pe ea că i-a spus! Aşa că zâmbi:

- Sigur?

Octavian se ridică, o trase spre el şi-i şopti la ureche, în engleză:

- N-a primit nici o veste despre maică-sa.

Aha! Aprobă scurt cu capul:

- O să discut cu George despre asta.

Şi-acum se grăbi să iasă şi să revină în bucătărie:

- Da - e OK.

- Nu ţi-am completat eu tabelele - am zis să fie tot scrisul tău, ca să înţelegi numele...

Aprobă cu capul:

- OK; le completez eu. Cum stăm cu apa?

- E destulă, dat fiind faptul că copiii s-au împuţinat simţitor. Crezi că ne mai aduce George copii?

- Nu ştiu. În funcţie de starea adăposturilor din zonă, s-ar putea să ne mai aducă. Trebuie să ne gândim cum să curăţăm dormitorul lui Alex - pentru că acolo au stat copiii răciţi...

- Stai liniştită. Oricum, trebuie să-i rearanjăm - că s-au amestecat rău de tot!

- Îi vom rearanja mâine.

Se aplecă peste masă şi-i şopti la ureche:

- După ce vorbeşte George cu ei.

Era mirată; nu înţelesese... Oftă greu:

- O să vină să vorbească cu cei care... ştii tu...

Da; înţelesese. Schimbă imediat subiectul:

- Unde facem sala de naşteri?

- În bucătăria din 14. Mi se pare cea mai curată şi ferită de mediul de-afară.

- OK. Cum o aranjezi?

- Păi, o să le iau pe Carina şi pe Violeta şi-o s-o "şmotruim" bine-bine. Şi-apoi mă gândeam să punem nişte pături pe jos... Tre-

buie să găsim lenjerie de pat extrem de curată... Trebuie să-i punem uşa la loc măcar până începe naşterea...

- OK. Deci te ocupi tu de sala de naşteri.

Ludmila se ridică:

- Chiar acum mă apuc.

Se ridică şi ea:

- Începeţi cu uşa. Mai am o întrebare...

Se apropie şi-i şopti la ureche:

- Crezi că e cazul să-l trimit pe Mugur la ai lui?

- Nu. Teo se descurcă foarte bine cu el.

Hei! Se încruntă, pentru că femeia aia părea nerăbdătoare să-i vadă încăierându-se... Ludmila zâmbi concludent:

- Stai liniştită - că Teo se descurcă foarte bine cu el!

- Crezi că e absolută nevoie de chestia asta?

- Oo, da!

OK! Deci se mai întâmplaseră unele lucruri, cât lipsise ea, iar doctoriţa nu voia să i le spună! Prea bine - avea destule moduri de-a afla despre ce era vorba! Luă fişele de pe masă:

- Aranjaţi voi sala de naşteri - eu completez tabelele şi încerc să mă ocup de organizare. Vreau să inventariem totul, ca să ştim exact cum stăm. După care vreau să ne gândim la un fel de "pachet", pentru voluntarii care vor părăsi centrul de-acum încolo.

Ludmila o privea lung...

Se întoarse spre tabelele de pe mobilă şi se concentră asupra fişelor - trebuia să se gândească bine la ceea ce aflase şi la ceea ce va face ea. Teo se va lua la trântă cu Mugur; Denisa nu va pleca "pe furiş" iar Nicolae era mult schimbat. Mâine, probabil că vor pleca şi Nicolae, cu Carina şi Renata. Deci mâine, dacă mămica lui Sandu nu decidea să se întoarcă acasă, probabil că o s-o invite să se mute în centrul lor. Nu era foarte sigură apropo de Alex; dar s-ar putea ca nervii lui să cedeze - şi fie să încerce să fugă împreună cu Vlad, fie "să se supere" pe toată lumea şi să plece singur unde vedea cu ochii...

Tensiunea creştea în centrul pentru minori rătăciţi. Nu ştia câtă bază mai putea pune în voluntarii ei. Iar problema nu era lipsa de voluntari din centru; problema era unde, când, cum şi mai ales de ce decideau vecinii ei să plece.

Evenimentele din ultimele trei zile îi făcuseră să-şi lase uşile deschise - şi pe cele de la casă, şi pe cele de la viaţa personală. Se simţise implicată în vieţile lor; încercase - şi, cu ajutorul lui George, şi reuşise - să-i ajute. Numai că, în privinţa evenimentelor viitoare, se temea că nu va mai putea să facă mare lucru pentru ei. Şi se cunoştea bine; eşecul o s-o doară mult...

Nicolae

Unde era Carina lui? Intră în apartamentul Luciei, dar constată că Alex era "şef" peste copiii din dormitor; aşa că lăsă sacoşa lângă perete şi ieşi. În sufragerie nu era nimeni... În apartamentul 13, în carantină, nu era nimeni; iar în sufragerie Victor se antrena pentru următoarele interviuri de angajare. În 14 n-avea cum să fie, aşa că intră în apartamentul 15. Violeta "îşi mesteca supărarea" în sufragerie, iar Mugur era în dormitor. Hei! Unde era Carina?

Reveni în uşa sufrageriei:

- Unde e Carina?

- În 14, în dormitor.

Cee? În 14? Se răsuci pe-un călcâi şi ieşi. Şi năvăli la propriu în hol! Aruncă o privire în sufragerie şi avu nevoie de-o secundă ca să-şi dea seama că Denisa era gâlma aia de sub pătură. Se învelise - asta era o chestie un pic anapoda în luna august. Dar era treaba ei, transpiraţia ei! Traversă holul şi trase perdeaua din uşă. Şi rămase mut, cu ochii la ele...

Carina se ridică, zâmbind slab:

- Bine-ai venit. Nicolae, Luminiţa, Mariana...

Le salută cu o mişcare scurtă a capului şi-o privi lung:

- Ce cauţi aici?

- Stau de vorbă cu Luminiţa şi Mariana.

- Ce-am vorbit noi doi?

Carina se ridică şi porni spre el, cu intenţia vădită de a ieşi din dormitor! Îi făcu loc şi-o urmă. Logodnica lui urca grăbită treptele... Păi dacă ea făcea de-astea, o să vadă ea! Or să se certe urât azi! Da' urât de tot! Azi, o să urle la ea!

Intră şi el în apartamentul 17 şi încuie uşa. Carina se întoarse spre el:

- Bine-ai revenit.

- Bine te-am regăsit. Dar de ce nu te-am regăsit lângă Renata, în dormitorul Luciei?

- Pentru că este o cameră mică, iar Alex nu se clinteşte de lângă Vlad şi Bogdan.

- Şi-ai simţit nevoia să te retragi în dormitorul ei, nu?

Carina nu mai răspunse. Ridică deci vocea la ea:

- Eu te rog să nu te mai apropii de ea, iar tu te duci în apartamentul ei, la îndemâna ei!

- Eu mă duc acolo unde sunt trimisă şi fac ceea ce mi se spune să fac! Că aici nu-i pension!

- Dar nici puşcărie nu e! Şi nu e nici şcoală de corecţie! Şi mă îndoiesc că ai încercat măcar să le spui despre rugămintea mea!

- Femeia aia n-a scos o vorbă! Nu are treabă cu mine! Nu-mi adresează nici un cuvânt!

- Şi vrei să-ţi adreseze! Te tot plimbi pe sub nasul ei, ca să-ţi adreseze nişte cuvinte! Chiar vrei să vă certaţi! Chiar vrei să zbieraţi chestii femeieşti una la cealaltă!

- Te rog să nu mai ţipi.

- Atunci nu mă mai face să ţip! Te-am rugat să nu ieşi din dormitorul ăla!

- Nu; mi-ai impus să nu ies din dormitorul ăla!

- Şi ţi-ai zis să fii rebelă!

- Nicolae,

- Trebuia să fie ca tine, nu? Ţi s-a părut că m-ai pus şef prea mult timp - şi-ai zis să mai fie şi ca tine, nu?

Carina îi întoarse spatele. Nu-nu! N-o să-i meargă aşa! Ridică din nou vocea la ea:

- Nu înţelegi că nu te vreau în preajma ei? Nu înţelegi că femeia aia e dracu' în persoană? Şi nu-mi spune că acolo te-au trimis Ludmila, sau Violeta; că ştii prea bine de câte ori le-ai spus că eviţi apartamentul ăla şi ţi s-au dat imediat alte sarcini!

Nu primi răspuns; se grăbi să continue:

- Tu ai vrut să ieşi din dormitorul Luciei! Şi tot tu am senzaţia că te-ai bucurat mult când ai fost trimisă în apartamentul ei! Ştii că pleacă azi şi nu vrei să ratezi ocazia de-a te ciondăni cu ea! Sau, de fapt, ai vrut să faci în contra mea? Hai, spune! Care-a fost planul? Să mă pui "la locul meu"? Ai vrut să-mi demonstrezi ceva anume? Sau ce-ai vrut?

Carina continua să tacă. Hei!

- Răspunde! De ce-ai făcut asta?

Tăcerea aia îl înfuria îngrozitor! De ce nu spunea nimic?

- Vorbeşte!

... "Ba ai să vorbeşti! Chit că ne păruim aici!" Se repezi, o prinse de braţ şi-o întoarse spre el:

- Vorbeşte odată!

Ochii albaştri plângeau...

Îi dădu drumul - pentru că simţi nevoia să ridice mâinile, într-un amplu gest de disperare:

- Acum de ce plângi? Ce ai? Ce mai ai acum?

Carina tăcea. Plângea, îl privea lung şi tăcea... La naiba! Scrâşni printre dinţi:

- Vorbeşte, femeie! Ce ai? De ce plângi?

O cunoştea prea bine deja. Ştia că logodnica lui nu putea vorbi atunci când plângea. Şi cum ţinea musai să afle de ce plângea Carina, făcu doi paşi în spate şi se sprijini de tocul uşii. Şi înfipse mâinile în buzunare:

- Nu ne clintim de-aici până nu-mi spui de ce plângi.

Aşa! Şi-acum aştepta. Nu conta cât - o oră, două, trei... Putea sta acolo până la desfiinţarea centrului - şi, cu puţin efort de convingere, ar fi putut sta acolo chiar şi după revenirea proprietarei apartamentului! Trebuia să ştie de ce plângea Carina - şi-o s-o facă să vorbească! Muţenia aia a ei îl scotea din minţi!

Carina îşi trase scurt nasul şi se aşeză pe canapea. Şi, spre marea lui mirare, şopti printre suspine:

- Mi-e dor de tine.

Cum-cum? Adică... Adică de-aia plângea? Deschise gura, hotărât s-o anunţe că o luase razna, dar ea continuă:

- Mi-e dor de zâmbetul tău. Mi-e dor de căldura ta. Mi-e dor de căldura pe care-o emana sufletul tău! Şi mi-e îngrozitor de frică - pentru că sufletul tău nu mai emană acum decât frig. Sufletul tău e rece ca un cub de gheaţă. Vorbeşti ciudat, gândeşti ciudat, te comporţi ciudat...

Da, ştia şi el asta. Noul Nicolae era extrem de diferit de vechiul Nicolae! Dar asta se întâmpla doar faţă de ceilalţi oameni - cei din afara "bulei" familiei lui! Cu ea fusese acelaşi Nicolae dintotdeauna!

- Faci schimbări radicale în viaţa ta şi în comportamentul tău şi-mi ceri să mă schimb şi eu. Ei bine, mi-e frică să mă schimb. Mi-e frică şi să mă gândesc să devin o femeie puternică, uşor egoistă, care calcă pe cadavre ca să obţină ceea ce vrea! Mi-e frică să nu ajung vreodată ca ea - pentru că tu n-ai putut trăi cu ea...

Nu-i ceruse decât să devină un pic mai... "nesimţită"! Să nu mai roşească aşa, să nu se mai consume pentru toate trăznăile... Chiar ceruse un lucru extrem de complicat?

- Ştii bine că te iubesc. Ştii bine că, pentru tine, sunt în stare să fac orice. Pentru tine, aş fi în stare să fac schimbarea asta. Numai că mi-e frică să nu mă transform în ea.

În ea, femeia care - spunea el - era "dracu' în persoană"...

Carina plângea - şi-i vorbea. Folosea un ton calm, încerca să-şi stăpânească suspinele şi să-şi rostească clar gândurile... Carina lui încerca să-i spună că greşeşte. Dar oare greşea? Oare schimbarea lui o făcuse să creadă că se schimbase şi faţă de ea? Sau chiar se schimbase şi faţă de ea - dar nu-şi dădea el seama? Trebuia să fie foarte atent; dacă nu voia s-o strivească sub bocancii lui noroiţi, trebuia să facă un efort fantastic şi să se rupă din tot "tabloul". Şi să se privească pe el însuşi cu ochi obiectivi. O iubea pe femeia asta. O iubea din tot sufletul! Nu voia ca tocmai el s-o facă să sufere...

- Stăteam, acum vreo cinci minute, în camera aia, cu gravidele, şi mă gândeam că într-o zi centrul ăsta o să se desfiinţeze. Iar noi o să plecăm de-aici, fie în garsonieră, fie în apartamentul cu patru camere. Şi mă întrebam cum o să fie convieţuirea noastră. Cum o să reuşesc să mă transform în aşa fel încât să fiu pe placul tău. Pentru că nu te înţeleg, nu înţeleg ce vrei să obţii, nu înţeleg cum reuşeşti să fii atât de rece faţă de persoane importante din viaţa ta - şi-atunci nu ştiu cum ar trebui să fiu eu, ca să-ţi fiu pe plac! Mă gândeam că, inevitabil, o să greşesc; mă întrebam dacă o să ne certăm din cauza asta... Mă întrebam cum se ceartă noul Nicolae. Mă întrebam dacă noul Nicolae e dispus să facă concesii. Mă întrebam dacă noul Nicolae a preluat total conducerea asupra vechiului Nicolae - şi de-asta n-ai observat că mi-ai ordonat să stau în dormitorul Luciei şi să nici nu clipesc...

- Ţi-am spus să stai în camera aia pentru că-ţi vreau binele. Pentru că acolo eşti ferită de individa aia. Pentru că nu vreau s-o aud zbierând la tine - şi nu vreau să te văd pe tine plângând.

- Ştiu.

- Şi nu ţi-am ordonat - doar ţi-am spus să stai acolo.

- Mi-ai impus să stau acolo.

- Dacă îţi impuneam să stai acolo, aş fi spus "Nu te clinteşti de-acolo nici moartă". Spui că nu mă înţelegi? Atunci o să încerc să fiu cât se poate de limpede. Nu mai sunt dispus să-mi împart atenţia şi bunăvoinţa către toată lumea. Tot ceea ce am, este al familiei mele. Tot ceea ce fac, fac spre binele familiei mele. Adică pentru tine şi Renata. Ceilalţi pot să crape la juma de metru de mine, tăiaţi de tren - nu-mi mai pasă. Familia mea e mai presus de orice altceva pe lumea asta. Iar dacă îţi spun să stai cuminte într-o cameră, o fac doar pentru că ştiu ce se întâmplă dacă ai ieşi de-acolo. Ştiu cu cine te-ai întâlni şi ce discuţie aţi avea. Şi ştiu că ai plânge. Aşa că te feresc de momentele neplăcute, spunându-ţi să stai acolo unde ţi-e ţie bine. Acum m-ai înţeles?

Carina îl privea lung... El o privea lung, pentru că fusese extrem de limpede în exprimare şi spusese tot ceea ce voise să spună - şi-i explicase tot ce fusese de explicat...

- Ştiu că încerci să ne protejezi pe noi. Dar crezi că, dacă ne iei pe sus şi ne înghesui într-o cutie de gheaţă, o să ne fie mai bine?

... Exact chestia asta îl întrebase şi Lucia azi! Ceea ce însemna că trebuia să se gândească extrem de bine la el însuşi şi comportarea lui. Şi la modul în care vedea lucrurile în ultimul timp. Carina puse palma în dreptul inimii:

- Crede-mă că mă doare sufletul când spun asta - dar, în clipa asta, mi-e frică să mă mut cu tine. Mi-e frică să nu descopăr că omul de care m-am îndrăgostit şi alături de care îmi doream să-mi petrec fiecare clipă a vieţii mele a dispărut. Că omul ăla a plecat cu băiatul lui - iar aici a rămas doar învelişul rece.

Cum-cum? Se încruntă scurt:

- Tu îţi dai seama ce spui? Îţi dai

- Îmi dau perfect de bine seama ce spun! Şi trebuie s-o spun - ca să te opresc din transformarea asta înainte să fie prea târziu! Te-ai schimbat, iubirea mea! Te-ai schimbat, fără să-ţi dai seama că te schimbi! Eşti un cu totul alt om! Dacă nu mă crezi, du-te cinci minute lângă Renata! Să vezi ce reacţie are ea!

Îl trimitea lângă Renata?... Da; lângă copilul care le simţea imediat dispoziţia şi gândurile. Renata era cel mai bun "barometru"; iar el, la urma urmei, nu se mai dusese la ea de... De câte ore nu se mai dusese să se joace cu fetiţa lui?

Da; se schimbase. Redevenise tatăl preocupat de cu totul altceva. Iar asta trebuia să înceteze chiar acum!

Trase aer în piept, pregătit să-şi recunoască greşeala şi să-i promită măcar o tentativă de a-şi reveni, dar Carina se grăbi să continue:

- Mi-e dor de Nicolae al meu. De Nicolae cel adevărat! De Nicolae căruia îi păsa de toţi şi toate! De omul bun şi blând care ştia să mă înţeleagă, care încerca să mă înveselească... care nu uita să-mi ceară părerea înainte să ia decizii... Care venea la mine, atunci când era supărat - şi se lăsa împăcat şi înveselit... Mi-e dor de Nicolae care ştia să-mi afle gândurile şi planurile doar uitându-se în ochii mei! Nu înţelegi? Mă simt ca Gerda, în palatul Crăiesei Zăpezilor! Mă uit la tine aşa cum se uita fetiţa aia la Kay şi mă întreb dacă sunt îndeajuns de puternică să te smulg din starea asta! Şi să-l regăsesc pe Nicolae al meu! Mă întreb dacă mai pot să topesc sloiul de gheaţă în care moartea lui Fabian ţi-a încuiat inima...

Carina se ridică şi se apropie de el. O privea lung şi se întreba ce mai putea el spune... Dacă mai putea spune ceva...

- Dacă eu nu pot face asta... Dacă nu te pot nici măcar convinge să încerci să ieşi din starea asta, mă tem că...

"Mă tem că nu mai are rost să ne amăgim cu gândul că totul

va fi bine." Cam asta spuneau ochii ei... Carina clipi scurt şi încercă să zâmbească, printre suspine:

- Dar te iubesc. Şi-am să încerc, deşi ştiu că încerc să dezleg ceea ce-a legat băiatul tău...

Degetul se ridică şi şterse lacrima căzută din ochiul drept. Şi-apoi aşeză picătura aceea pe tricoul lui, în dreptul inimii lui...

Paşii se îndepărtară încet, fără grabă. Siguranţa se răsuci...

Da; se schimbase. El. Simţise că face o schimbare benefică, pentru că toţi oamenii din jurul lui făcuseră cum spusese el. Iar el se simţise bine. Se simţise, în sfârşit, băgat în seamă. Ascultat. Respectat. Şi, da - recunoştea că uneori exagerase. Ca şi cum simţise nevoia unui mic "antrenament", pentru confruntarea cu Serge...

Ce naiba era în mintea lui? Se lupta cu tatăl lui pentru "supremaţia" în cadrul haitei? Ce dracu era cu el?

Uşa se închise corect în urma ei. Rămăsese singur.

Singur.

Strânse scurt pumnii şi scrâşni printre dinţi:

- Oo, ba nu!

Nu-nu! N-o să rămână singur! Ele erau tot ceea ce avea el! Fabian plecase! Pe Fabian nu-l mai putea avea niciodată! Dar ele - ele erau lângă el! Şi n-avea voie să le piardă!

Se repezi şi trase uşa. Şi descoperi că logodnica lui plângea în hohote acum! Hei! O prinse de umeri şi-o trase înapoi, în apartament. Se grăbea să încuie uşa, să o ducă în sufragerie...

Carina

Şi-acum, dacă lacrima ei nu reuşise să topească măcar un milimetru din gheaţa care-i acoperise sufletul, putea spune că totul se dusese de râpă...

Fu reaşezată pe canapea - şi nu mică-i fu uimirea când îl lăsă să-i tragă palmele de pe faţă şi-l văzu în genunchi în faţa ei!

- Iubire, fii serioasă! Carina! Hei! Nu mai plânge!

OK, n-o să mai plângă! Imediat cum reuşea să se liniştească un pic, gata - n-o să mai plângă chiar deloc! Ochii căprui păreau panicaţi...

- Carina... Ştiu că m-am schimbat. Am observat şi eu schimbarea asta. Dar am avut senzaţia că m-am schimbat doar în relaţia cu ceilalţi! Am crezut că faţă de tine sunt acelaşi om! Nu mi-am dat seama...

Da; scuza aia era plauzibilă. Adică, în fine - nu era o scuză, ci o explicaţie. Era sigură că Nicolae nu devenise rece şi distant cu ea pentru că voise să devină aşa...

- Carina, iubire... Opreşte-te. Te rog, opreşte-te din plâns! Vreau să-ţi spun şi eu ceva - şi nu pot să-ţi spun, dacă tu plângi aşa!

Avea dreptate. Îşi şterse lacrimile şi încercă să se liniştească...

- Într-adevăr - o parte din mine s-a dus cu Fabian. Iar în locul rămas gol a crescut o ură îngrozitoare pentru oamenii care l-au încurajat, prin absenţa lor, să plece pentru totdeauna. Dar, iubirea mea - tu nu eşti printre oamenii ăştia. Şi am încercat să fac în aşa fel încât să nu te afecteze durerea pe care-o simt eu aici, unde e locul ăla gol...

Aproba cu capul, pentru că înţelegea ceea ce i se spunea - nu pentru că era de acord cu cuvintele lui! Şi ea contribuise la decizia lui Fabian! Decizia ei de a o naşte pe Renata fusese "brânciul final" pentru băiatul lui!

- Iubire! Tu şi Renata sunteţi tot ceea ce am pe lumea asta! Tot ceea ce mi-a mai rămas acum! Şi nu pot nici măcar să mă gândesc că v-aş putea pierde! Vă iubesc mult! Cel mai mult şi mai mult, pe voi două vă iubesc! Pe voi vă vreau lângă mine! Tocmai de-asta, jumătatea care a rămas aici a decis să vă ţină cât mai departe de toţi ceilalţi! Ca să nu suferiţi niciodată aşa cum am suferit eu! Carina... Carina, eu am încercat timp de 43 de ani să-l fac pe tata să-mi zâmbească! Eu, Nicolae Răduţ, m-am chinuit şi-am suferit timp de 43 de ani pentru că tata n-a avut decât reproşuri, cuvinte răstite şi-o atitudine rece pentru mine! Şi nu mai vreau să sufăr din cauza lui! Pur şi simplu, sufletul meu nu mai are nevoie de el! Înţelegi? Nu-mi mai pasă dacă îi place sau nu, dacă e de acord sau nu cu ceea ce fac şi spun eu! E treaba lui ce face, ce crede şi ce simte! Nu-mi pasă! Dar te cunosc, ştiu cum eşti şi ştiu cum gândeşti. Şi nu pot să risc să-l las să facă acelaşi lucru cu tine! Nu, iubire! N-am să-l las să te chinuie cu indiferenţa lui! Tu o să vrei să te apropii de el - pentru că e tatăl meu şi socrul tău. Iar dacă el o să mârâie la tine, sau o să se uite mai altfel, ştiu că o să suferi! O să te întristezi şi-o să plângi! Şi nu vreau să plângi! Nu vreau să te las să te apropii de el, tocmai pentru că-l ştiu pe el şi-i ştiu toate reacţiile, toate faţetele...

Deci, până la urmă, era vorba despre tatăl lui. N-avea nici cea mai mică îndoială că Nicolae nu mârâia şi nu se încrunta la părinţii ei... Şi mai era şi prezenţa Denisei, şi nesiguranţa apropo de apartamentul cu trei camere, şi teama că apartamentul părinţilor lui nu mai era locuibil...

- Iubire, iartă-mă dacă te-am supărat! De fapt, iartă-mă că te-am făcut să plângi! N-am vrut! Îţi jur că n-am vrut să te fac să plângi! Dar mi-e atât de dor de el, că... Că nu pot uneori să mă controlez. Şi... Am încercat să mă ascund de ochii tăi - dar e evident că n-am procedat corect. Poţi să mă ierţi?

Oof! Îi prinse capul în palme, aprobând repede-repede - că-l iertase şi nu voia să-l vadă şi pe el plângând! Nicolae oftă greu:

- N-am vrut să te las să crezi că noi doi...

- Am văzut cum te schimbi... văzând cu ochii... şi m-am speriat...

- Nu m-aş putea schimba vreodată faţă de tine! Iubire! Iubire, cum ai putut să-ţi imaginezi că ai început să ieşi din inima mea? Zău?!

Zâmbi şi oftă din tot sufletul:

- Oof! M-am mai liniştit...

Abia acum palmele lui Nicolae dădură drumul braţelor ei. Şi n-o făcură pentru că discuţia se încheiase, iar tensiunea dintre ei dispăruse; o făcură pentru că logodnicul ei plănuia s-o sărute.

... Era evident că fusese "uşor prostuţă". "Uşor mai mult", aşa...

Îl strânse cu putere în braţe - ea se gândise la tâmpenii, în timp ce pe el îl durea sufletul după Fabian! Ea era gâscă şi uita mereu că locuiau pe palierul lui, cu vecinii lui, cu uşa apartamentului lui larg deschisă...

- ... Ştiu că golul din mine se va umple, încet-încet. Te rog să fii răbdătoare...

Da-da! Aproba grăbită - pentru că ea fusese gâsculiţa care se panicase! Nicolae nu zâmbea:

- Şi te rog să nu te necăjeşti nici pentru mârâiturile lui tata, nici pentru şutul pe care-o să i-l dau eu la platoşă...

Bufni în râs - cum-cum? Fu ridicată de pe canapea:

- Hai să mergem să schimbăm Găluşca. I-am adus rochiţe...

- Mm, o să vrea la aerobic!

- Sau o să facă duet cu Liana. Depinde de Liana, nu?

- Bineînţeles!

Coborau amândoi treptele. Mâna lui îi strângea cu putere mâna...

- Mămica ta e bine. Adică e un pic mai bine. Cu siguranţă, o să aibă nevoie de-un psiholog.

- Îţi dai seama prin ce-a trecut! Prinsă atâtea ore sub dărâmături, în beznă, fără apă şi mâncare...

- Nu e vorba de asta.

Nu? Atunci... Nicolae şopti:

- Zoe n-a supravieţuit.

Oo, Doamne! Adică Zoe murise? Logodnicul ei o trase cu putere spre uşa apartamentului Luciei:

- Dar, din câte am observat, e liniştită şi oarecum împăcată cu ideea. Probabil că a discutat cu un psiholog, în Dragoane... Şi probabil că era mai bine pentru ea să rămână acolo, cu psihologul...

- Cel mai bine i-ar fi fost la ea acasă. Dar cum nu mai are casă, cel mai bine îi e la mine acasă - inde se simte oarecum familiarizată cu camera, cu mobila...

- Aşa m-am gândit şi eu. Apropo - eşti un geniu.

Poftim? Îl privi lung, mirată, iar Nicolae zâmbi:

- Ai prins dulapul din hol de perete. Deci mă însor cu un geniu...

Aoleu! Roşi violent şi bufni în râs - iar logodnicul ei o strânse în braţe... Şi uite că nu-i dădea drumul - semn că Nicolae conştientizase cât de aproape fuseseră de momentul acela îngrozitor al despărţirii. Îl bătu uşor pe umăr:

- Hai să schimbăm prinţesa!

- Hai!

Nicolae trase perdeaua şi zâmbi:

- Bună, Renata!

Găluşcuţa întinse prompt mâinile spre el:

- Tati!

Tati se grăbea să-şi îmbrăţişeze prinţesa... Îl privi lung pe Alex - care se ridică imediat de pe mega-pat:

- Vlade, hai să căutăm ceva gustos de ronţăit! Hai!

N-avea ce-i face - Bogdan trebuia să stea cuminte în dormitorul ăla, care era totuşi prea mic pentru atâţia adulţi. Iar el stătuse toată ziua cu copiii. Era rândul lui Nicolae acum. Aşa că, pe principiul "Mai dragi mi-s dinţii decât părinţii", îl cam "evacuase"...

Tocmai făcuse primul pas spre transformarea aia pe care i-o cerea Nicolae. Tocmai îşi pusese familia mai presus de toate celelalte. Nu putea spune că fusese greu... Nu putea spune că se simţea vinovată faţă de Alex...

O să se schimbe - şi-o să "supravieţuiască" acelei schimbări. Pentru el, pentru Nicolae, o să treacă peste toate - şi-o să-l facă fericit. Îl privea şi-şi dădea seama că azi, acum, Nicolae era foarte fericit...

Violeta

Gata - gresia aia era "lună". Frecaseră la ea ca apucatele şi se chinuiseră din greu s-o limpezească - dar acum era cu adevărat curată. Şi dezinfectată! Un kil de spirt vărsase mămica ei pe jos - de parcă se temea că n-o să aibă la ce altceva să-l folosească şi-o să expire... Mămica ei ridică vocea:

- Mugure!

Paşii se apropiară în fugă:

- Da!

- Adu tu cărţile, plăpumile şi aşternuturile din 12.

- Imediat!

Rămăseseră din nou singure... Mămica ei oftă greu şi şopti:

- Îmi pare rău că n-am putut să-ţi ofer un exemplu de căsnicie.

- Stai liniştită.

- Stau foarte liniştită, pentru că ştiu ce ginere am. Şi ştiu c-o să te ierte ori de câte ori o să ai "puseuri" de testosteron...

Bufni în râs:

- Fii serioasă!

- Sunt extrem de serioasă. Ai un bărbat bun, Vio! Lasă-l să aibă grijă de tine! E tot ce-şi doreşte - să-şi protejeze soţia şi copiii. Asta face şi Nicolae, atunci când mârâie la Carina să nu se apropie de Denisa... Aşa face şi George, atunci când apare aici "pe neanunţatelea" şi-o face pe Lucia să roşească de faţă cu Victor...

- Situaţia nu se compară, să ştii! Teo vrea să-l umple pe Mugur de sânge. Fără nici un motiv!

- Ba să ştii că un motiv are! Că nu e nebun!

- Ba n-are! Se bate cu pumnii-n piept că trebuie să mă răzbune - când de fapt ţine musai să-l pocnească şi se agaţă de orice motiv care-i permite să facă asta!

- Vio...

Da? O privea întrebător; aştepta... Mugur intră cu cele două sacoşe cu cărţi. Mămica ei schimbă imediat subiectul:

- Cum le punem?

- Câte trei, cât mai compacte. Să încercăm să încropim un fel de piedestal.

Rămaseră singure. Nu voia să continue discuţia; voia doar să tacă, să pună cărţile şi plăpumile şi să nu mai audă nici un cuvânt - nici despre Mugur, nici despre Teo, nici despre căsnicie... Mugur intră din nou, cu teancul de plăpumi, aşa că întrebă:

- Cum le punem?

- Două le întindem cât sunt ele de mari. În mijlocul lor, punem două plăpumi pe din două. Iar din a cincea încropim un pătuţ pentru bebeluş.

OK. Luă prima pătură şi-o despachetă. Mugur întrebă:

- Eu cum vă ajut?

- N-ai cum. Ieşi, că împrăştii microbii peste spirt.

Mămica ei ţinea musai să-i spună lucrurile alea - folosise tonul de doctoriţă acră şi-l expediase... Paşii se îndepărtară; ea insista să întindă plăpumile, pentru că bănuia cam ce urma să audă...

Şi-acum cearceaful... Tii, ce culcuş pe cinste făcuseră ele acolo! Îi venea în minte un şlagăr un pic modificat: "Uite-aşa aş vrea să nasc"... Mămica ei o prinse de braţ şi-i şopti la ureche:

- ... Teo se pricepe la oameni. Dacă insistă să-l pocnească, poţi să fii sigură că "a mirosit" ceva în neregulă la el.

Daa, cum să nu?! Se grăbi să-i răspundă:

- Teo se plictiseşte de moarte atunci când nu are activitate. Şi-şi caută o activitate. Neputând să iasă de-aici ca să dea "o tură" cu Tigrul, se uită în jur şi-l vede pe Mugur. Şi găseşte imediat o activitate legată de el - pentru că Mugur nu joacă table, iar Teo nu joacă "spânzurătoarea" cu termeni economici.

- ... Prea bine! Faci cum crezi tu! Plapuma bebeluşului o îmbrăcăm într-o faţă de pernă?

- O să fie prea mică. Mi-e frică să nu cadă copilul de pe ea!

- Atunci hai s-o băgăm într-o faţă de plapumă.

Da; era mult mai bine aşa. Dacă se murdărea pe-o parte, o reîmpachetau!

Nu, nu era de acord cu iniţiativa lui Teo. Nu voia să-l vadă "răzbunând-o"! Ce avusese ea de împărţit cu Mugur, împărţise deja. Îl iertase. Trecuse peste ceea ce se întâmplase atunci şi era foarte liniştită şi calmă. Şi era fericită acum, alături de familia ei. Dacă Teo se apuca să-i care pumni în faţă, Mugur o să riposteze măcar cu un ţipăt! Şi-atunci o să iasă aşa un balamuc în centrul ăla... Lucia o să-i spună lui George, care-o să vină şi-o să se uite strâmb la ei... Şi poate-o să-i şi evacueze spre Italia! Vorba aceea - orice femeie ştie să fiarbă nişte legume cu pui şi să prăjească "la capac" nişte pui! Carina demonstrase că micul dejun era floare la ureche...

Mămica ei se ridică:

- Mă duc să o ajut pe Carina să fiarbă nişte apă.

Poftim? O ajuta pe Carina... să fiarbă apa?... Na, că o lăsase singură! Da' ce-avea cu ea?

Oftă greu. Ştia că mama ei nu-i vrea răul. Ştia că era bine intenţionată, iar sfaturile ei porneau din suflet...

Ar fi putut să se ducă să vorbească cu Teo. Să-i explice încă o dată că ea nu mai avea treburi neterminate cu Mugur, să-l asigure că putea să stea liniştit în privinţa ei, să-i arate că îl iubeşte... Să-l roage să nu-l oblige pe George să-i evacueze înainte de revenirea curentului electric... Dar parcă n-ar fi făcut asta. Parcă n-ar fi vorbit cu el despre Mugur. Observase că, atunci când venea vorba despre Mugur, cu Teo nu se putea discuta - pentru că Teo decreta

şi-atât. Când venea vorba despre Mugur, soţul ei devenea leu-paraleu - şi nu se putea discuta cu el. De multe ori, avusese senzaţia că cuvintele ei se loveau de un zid invizibil, în privinţa aia.

Se ridică, oftând greu, şi decise să se ocupe totuşi şi de copiii ăia! Faptul că le dădeau copiilor ălora apă, mâncare, haine şi protecţie, nu însemna că se achitau de sarcină faţă de ei! Denisa era în sufragerie - ea se va duce deci în dormitor!

Se opri înainte să intre. Mugur le explica jocul, iar copiii râdeau şi aplaudau... Îl privea lung şi încerca să afle dacă...

Nu - nu mai avea nimic cu el. Îl iertase demult - demult de tot. Acum, îl privea şi-l vedea în faţa ochilor pe colegul ei de liceu. Cel de dinaintea trandafirilor. Cel de dinaintea sentimentelor. Cel din prima zi dintr-a noua. Şi nu simţea decât milă - o milă copleşitoare, umilitoare, care-o făcea să nu tragă perdeaua, ci să-şi dorească să plece de-acolo înainte să fie observată. Simţea apăsarea femeii care avea doi copii reuşiţi, în faţa omului care nu putea avea copii - şi-atunci îşi stingea dorinţa din suflet jucându-se ore în şir cu copiii unor străini...

Păşi în spate, încet de tot... Se întoarse şi se grăbi să iasă.

Ia să se ducă ea în apartamentul ei! Chiotele ieşeau acum din apartamentul 13, semn că acolo se mutase salonul de coafură. Deci apariţia ei în sufrageria din 15 era binevenită.

Nicolae

Discuţia cu Carina îi făcuse foarte bine; şi discuţia, şi bucuria sinceră a Renatei. Într-adevăr, micuţa lor "îi simţea". Iar Găluşca îl luase de gât şi nu-l mai lăsase să se ridice de-acolo! Dacă nu le-ar fi adus Carina gustarea, el n-ar mai fi reuşit să iasă din dormitor!

Acum însă era rândul lui Alex să stea în dormitor. Îl înţelegea - la urma urmei, el o să o aibă zi de zi pe Renata alături de el! Alex cine ştie câte ore - sau minute - mai avea de petrecut alături de Vlad! Aşa că stătea pe palier. Fuma. O ţinea pe Carina "învăluită" în braţele lui şi fuma. Era linişte în centru - în sensul că nimeni nu se certa cu nimeni. Victor coafa din nou domnişoarele - şi probabil că în curând va trebui să tundă câţiva băieţi. Acolo, în apartamentul 13, distracţia era în toi - de-acolo se auzeau hohotele de râs şi exclamaţiile, doleanţele un pic ţipate ale fetelor...

Se simţea liniştit şi calm. Se simţea capabil să vorbească cu Denisa. Era conştient că femeia aia va pleca diseară la Arad - şi cine ştie dacă-i va mai răspunde la telefon! Acum, că era calm, trebuia să discute cu ea. Aşa că aruncă ţigara şi-şi sărută logodnica pe creştet:

- Trebuie să vorbesc cu ea.

Tăcere... Se grăbi să se explice:

- Trebuie să stabilim cum facem cu divorţul şi partajul. Individul n-a apărut, şi nici nu i-a trimis bileţele de-amor. Dacă ea îmi face figura şi rămâne la Pecica, divorţul va dura o veşnicie! Şi divorţul, şi partajul - că o să vrea jumătate din contravaloarea casei.

Carina ridică scurt din umeri:

- OK. Dar promiţi că nu te enervezi?

- Bineînţeles. Ba mai mult chiar - promit să nu-i smulg chiar tot părul din cap!

- Eşti rău...

- Oi fi! Dacă zici tu...

Îi dădu drumul şi porni spre uşa apartamentului. Iar cuvintele Carinei îl făcură să se oprească, interzis:

- *Anyway, I got your back.*

Poftim? Carina trecu pe lângă el şi se sprijini de zidul exterior, între uşi:

- Dacă face vreun gest imprudent, îi fac permanent la rece. Şi-o şi fardez - bonus.

Măi, să fie! Şi ce hotărâtă părea! Logodnica lui zâmbi slab:

- Faci parte din familia mea; iar eu am grijă de familia mea.

Aa... Da; ar fi trebuit să se aştepte ca logodnica lui "să i-o plătească cu aceeaşi monedă"! Era isteaţă foc! Intră în propriul apartament şi trase, ferm, perdeaua sufrageriei. Capul Denisei se ridică imediat... Rosti calm:

- Trebuie să discutăm.

Denisa lăsă capul pe pernă şi-i răspunse la fel de calm:

- N-avem ce discuta.

- Ba avem. Trebuie să discutăm despre divorţ şi partaj.

- Discutăm când o să le vină vremea.

- Asta s-o crezi tu! N-am de gând să risc să nu-ţi mai aminteşti ce-avem de făcut când se deschide tribunalul!

- Trimite-mi citaţia; o să-i subliniez data cu verde-n calendar.

Aah! Şi era îngrozitor de calmă! Iar pe el îl înfuria la culme atitudinea aia! Şi cuvintele şi prezenţa ei! Şi nesiguranţa apropo de foarte multe lucruri legate de viitorul familiei lui! Îi venea să urle! Făcu un pas în sufragerie:

- Denisa,

Capul se ridică din nou de pe pernă:

- Nu vreau să discut cu tine. În schimb, aş vrea să vorbesc cinci minute cu Carina.

I-auzi! Răspunse imediat, pe tonul pe care-i veni să răspundă - adică uşor răstit:

- Nu te las să vorbeşti cu ea!

- Cu tine n-am ce vorbi. Cu ea, da.

- Te înşeli amarnic!

Denisa începu să râdă uşor...

- Nu te las să ai nici un fel de contact cu ea!

- Ea ştie cum iei tu decizii în viaţa ei?

- Da - şi-i plac deciziile mele.

- Atunci...

Mâna Denisei arătă teatral spre uşă. OK! Or să discute la tribunal atunci! Ieşi şi se simţi prins de braţ. Carina şopti:

- Du-te şi mănâncă, te rog.

Poftim?

- Poftim?

- Du-te şi ronţăie şi tu ceva, cât vorbesc cu ea.

- Nu te las să intri acolo!

- Te rog frumos!

Şi era atât de hotărâtă... Logodnica lui şopti:

- Va trebui să înveţi să ai încredere în mine. Ştiu că e greu - dar mă tem că n-o să ai încotro...

OK! Deşi... Deşi nu era obligat să se ducă "să ronţăie ceva"! Era de-ajuns să rămână el acolo, lângă zidul sufrageriei! Aşa că încercă s-o privească cât mai pătrunzător cu putinţă:

- Nu te lansezi în polemici cu ea. Iar dacă îţi spune ceva care te deranjează, pur şi simplu ieşi de-acolo.

Primi o aprobare cu capul, aşa că o ocoli şi se sprijini de zid. Şi aşteptă, înfigându-şi mâinile în buzunare...

Carina trase perdeaua sufrageriei. El privea lung uşa băii; uşa închisă. Şi-o amintea tot aşa - închisă, dar cu geamul de deasupra luminat. Aşa o văzuse şi în dimineaţa aia, când se gândise că nici pe veceu nu-l lăsa în pace...

Da - era serios. Era extrem de serios - "calcula" câte lovituri îi va aplica individei ăleia şi unde. Prima va fi peste ochi - cu dreapta. Va urma un pumn în nas. Şi-apoi unul în falcă - unde ştia el că e implantul. Că poate i-l scotea totuşi! De-atâta timp plănuia să-i scoată implanturile fără cleşte!

Carina

Asta e! O să intre şi-o să vorbească cu ea! La urma urmei, ce putea să-i facă? În afară de a-i urla cuvinte neaoşe, altceva nu

putea să-i facă! Era rănită, aşa că Denisa n-avea nici o şansă să sară de pe canapea şi "s-o ciufulească"...

Trase perdeaua şi intră. Şi o privi lung...

De când stătea femeia aia întinsă pe canapea? De câte ore? De câte zile, de fapt? Cât de rău o dureau coastele şi rănile cauzate de trandafir? Cât de rău o durea rana din suflet? Rănile, de fapt? Rana provocată pe moartea copilului ei, peste care fiecare minut de absenţă a lui Eduard pusese câte-o picătură de acid...

Nemernic individ! Nemernic şi nenorocit! Era ciudat - pentru că omul ăla i se păruse atât de ataşat de Denisa! Atât de îndrăgostit de ea! Şi în perioada când îi filase, şi când îl văzuse aşteptând la spitalul Colentina...

Capul se ridică de pe pernă; ochii căprui o priviră lung... Denisa nu zâmbi; întinse mâna spre ea. Se apropie şi-o ajută să se ridice. Iar femeia de pe canapea nu-i dădu drumul; femeia de pe canapea o trase uşor...

Se aşeză. Şi aşteptă. O privea lung, drept, şi aştepta...

- ... George spune că părinţii mei sunt în drum spre Bucureşti. Că mi-au rezervat deja o sală de operaţii în Arad şi vin val-vârtej să mă ia... Probabil că o să mă întorc în Bucureşti, când o să mi se termine concediul medical. Oricum, poţi să fii liniştită - n-ai să te ciocneşti de mine...

- Sunt foarte liniştită. Şi nu e vorba de asta.

- Ştiu. Am simţit totuşi nevoia să-ţi spun asta. Între mine şi Nicolae nu mai poate fi nimic. Niciodată. Cu puţin efort şi multe calmante, poate ne vom suporta cinci minute la tribunal...

- Eu sunt sigură că lucrurile se vor rezolva. Şi nu vei mai gândi aşa - nu în privinţa necesităţii calmantelor, oricum!

- Cine ştie... Oricum, diseară plec. Iar cu tine chiar că nu voi mai avea ocazia să vorbesc. Şi voiam să-ţi spun unele lucruri...

Prea bine! Să i le spună! Erau amândouă calme, în cameră era linişte... Nicolae n-o să intre...

Denisa oftă greu - şi-i trase mâna în poala ei. Gestul o lăsă mască - soţia lui Nicolae îi strânse uşor mâna în mâinile ei:

- E foarte important să ştii unele lucruri. Or să te ajute mult...

Şi iar tăcea. Deci o să audă nişte secrete grele...

- ... Să nu-i dai niciodată ou seara. Are ficatul sensibil şi-ţi face o criză cu urlete şi chirceli pe podea.

Poftim? Făcuse ochii mari-mari, fiindcă nu-i venea să creadă că auzise acele cuvinte din gura soţiei lui Nicolae... Femeia continuă, privindu-i lung mâna:

- Şi, o dată la şase luni, să te ţii de capul lui să facă o lună de tratament cu Uriclar. E predispus la pietre la rinichi - şi e mai bine să nu le facă, decât să trebuiască să le elimine...

Evident! Dar de ce-i spunea Denisa toate astea? De ce îi spunea secretele lui Nicolae? Secrete pe care ea le aflase în timp, confruntându-se cu crizele de ficat şi pietrele la rinichi?

- N-a fost niciodată un mare fan al vizitelor la prieteni, iar petrecerile au fost un calvar pentru el. Dar s-ar putea să se schimbe radical, acum că...

"Acum, că a trecut prin moartea lui Fabian şi încearcă din greu să nu-şi repete greşelile!" Asta ar fi vrut Denisa să spună - numai că îşi "frânsese" ideea, gândindu-se poate că o s-o facă să se simtă prost, sau...

Prefera să nu spună nimic. Soţia lui Nicolae, femeia căreia ea îi cam "furase" bărbatul, îi ţinea mâna în mâinile ei şi-i făcea un fel de "instructaj de predare-primire". Iar cuvintele ei sunau ciudat şi-o făceau să se simtă ciudat. Mâinile care-i ţineau mâna îi aminteau de Fabian. Şi-o făceau să plângă. Aşa că tăcea. Şi Denisa tăcea acum... Palma o bătu uşor pe mână:

- E un bărbat bun, să ştii. E sufletist. Şi e familist convins. Numai că, dacă îl scapi din mână, se cam "însoară" cu munca. Nu cred că va face cu voi greşelile pe care le-a făcut cu noi; presupun că se va gândi de doişpe ori înainte să pună dosarele BCR-ului pe masa de-acasă. Dar, cel puţin în perioada concediilor, va trebui să-i înţelegi nevoia de-a face banca aia să prospere...

Aprobă uşor cu capul. Nu putea spune nimic - nu-i putea spune ea să-l roage pe George să trimită doi poliţişti cu cătuşe după Eduard! Şi nici nu-i putea mulţumi verbal pentru sfaturi...

Brusc, se simţi privită. Denisa ridicase capul - şi-o privea drept! Se grăbi să ridice şi ea privirea... Femeia de lângă ea era înfiorător de tristă. Şi de îmbătrânită. Era resemnată - se resemnase cu gândul singurătăţii...

- Dacă vei avea grijă de el şi-i vei fi fidelă, voi doi o să îmbătrâniţi foarte frumos împreună.

Soţia lui Nicolae zâmbea; zâmbi şi ea şi aprobă încet cu capul.

- Pot să te rog ceva?

Bineînţeles! Se grăbea să aprobe... Ochii căprui se umplură cu lacrimi:

- Te rog eu mult să n-o laşi niciodată pe Renata să aibă preocupări singuratice, aşa cum l-am încurajat eu pe băiatul meu. Să n-o pisălogeşti, să n-o protejezi excesiv, să-i investighezi foarte discret prietenele şi colegele... Să ai grijă de ea. Să ai mare grijă! Şi să nu uiţi niciodată că copiii sunt lunecoşi...

Oftă greu şi-şi trase mâna. Şi o cuprinse uşor cu braţele pe femeia de lângă ea. În momentele astea, îi plăcea să creadă că Fabian le vede - şi că-l doare şi pe el sufletul măcar un pic...

Nicolae

Oftă greu şi scoase telefonul din buzunar. Era oprit; ştia că, dacă va apăsa butonul ăla, melodia îi va trăda prezenţa lângă uşa sufrageriei... Apăsă totuşi butonul. Introduse codul şi lăsă telefonul să cânte - pentru că oricum nu mai conta! Începu să caute mesajul, poza...

Îl privea lung...

Ieşi pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Şi se apropie încet de Teodor... Tiristul se ridică şi ieşi din apartament. Şi şopti, pe un ton neutru:

- Totul e OK acolo, nu?

Aprobă încet cu capul. Privea lung tânărul vesel de pe ecran...

- ... Şi totuşi, s-a întâmplat ceva. Nu pari tu OK...

- Nu ştiu. Cred că s-a întâmplat, într-adevăr, ceva. Aici, în capul meu, cu siguranţă s-a întâmplat ceva!

- Mă faci să mă gândesc cum s-o chem pe Maia cât mai discret cu putinţă...

Zâmbi slab:

- Stai liniştit - nu sunt un caz grav. Trece cu nicotină...

Tiristul nu spunea nimic, dar nici nu intra în apartament... Oftă greu şi se sprijini de perete:

- Gândesc ca un părinte de-ăla "defect", pe care psihologii îl "desfiinţează" prin revistele gen "mama şi copilul".

- Ce vrei să spui?

Întoarse telefonul spre el:

- Vreau să spun că mi-am evaluat calităţile şi defectele, greşelile pe care le-am făcut în viaţă, mi-am făcut autocritica şi-am răsucit totul pe toate părţile. Şi tocmai am ajuns în punctul în care e Alex acum. Aşa că mă întreb, privind fotografia acestui tânăr bine crescut, bine educat, bine hrănit, bine îmbrăcat, bine dotat cu tot ce şi-a dorit şi-a văzut prin reviste... Mă întreb, în clipa asta, cât de idiot a putut fi ca să nu observe eforturile pe care le-am făcut pentru el! Şi eu, şi maică-sa!

- Poate că le-a observat.

- Atunci de ce nu le-a apreciat? De ce a considerat că tot ceea ce am făcut pentru el i se cuvenea aşa, doar pentru că era unicul copil din familie?

- Pentru că nu a avut niciodată o experienţă opusă. Aşa or

să fie şi-ai mei. Degeaba or să aibă la şcoală colegi cu adidaşi rupţi şi blugi second hand cârpiţi în cur - la cinci minute după ce vor porni spre casă, or să uite de problemele copiilor ălora. Şi-or să-mi reproşeze la un moment dat lunga absenţă de-acasă - uitând că, dacă eu nu plecam cu TIR-ul prin Europa, Violeta ar fi turnat kile de superglue în adidaşii lor chinezeşti şi le-ar fi întins margarină ieftină pe pâinea de ieri. Aşa sunt copiii. De fapt, aşa suntem noi toţi! Toţi ne judecăm părinţii, prietenii, duşmanii... Colegii de serviciu... Pe insul de lângă noi, care deşi ştie că pute a transpiraţie, se ţine de bara de sus a autobuzului...

Aproba. Teo avea mare dreptate! Iar el ajunsese să gândească exact ca Alex. Doar că Alex îl învinuia pe Dumnezeu - pentru că băiatul lui era bolnav. Se născuse bolnav. Fabian fusese sănătos. În plus, lui îi era "uşor perpendicular" de toată treaba aia cu religia, soarta şi horoscopul. Aşa că...

Aşa că aruncă ţigara şi se aşeză pe prima treaptă. Jos, la picioarele lui, vedea ditamai gaura din scări...

Ajunsese să se gândească la propria viaţă. La propriul rahat de viaţă, în care se zbătuse şi în care se îngropase cu bună ştiinţă gândindu-se că propriul chin îl va feri pe băiatul lui tocmai de o mare parte din chinul prin care trecea el! Că "soarele lui" va avea întotdeauna tot ce-şi doreşte, că nu va pofti niciodată la vreun produs din hypermarket şi nu-i va fi niciodată ruşine cu telefonul sau adidaşii lui. Că "lumina ochilor lui" va fi un om puternic, căruia bunăstarea "produsă" de tatăl lui în BCR-ul de la Victoriei îi va permite să se concentreze asupra pasiunilor lui. Şi care va deveni astfel un pictor de excepţie. Un geniu. Visase şi sperase ceea ce visează şi speră toţi părinţii din lume - un trai şi un viitor mai bun pentru copilul lui. Un nivel social mai ridicat pentru "soarele lui". Mai mult respect din partea celor din jur, mai multă stimă, mai multă consideraţie... O casă mai bună, într-un cartier mai select. Un cerc de prieteni care nu discutau generalităţi, ci analizau particularităţi - şi nu beau o bere la PET, ci un vin bun livrat "par curier" de o cramă selectă. Vacanţe în străinătate, călătorii "de inspiraţie" la Paris şi Viena, doctorat în artă, un serviciu bun... Sau poate o galerie de artă! De ce nu?! Poate o galerie de artă în Paris! Sau în Viena! Şi uite că el îşi tocise costumele şi-şi chinuise stomacul în BCR-ul de la Victoriei, printre şefi uşor isterici, riscând şi jonglând cu sume pe care nu i-ar fi ajuns zece vieţi să le "producă", iar "soarele lui" nu observase motivul pentru care făcuse asta. Şi nici motivul pentru care Denisa traversa în fiecare zi tot Bucureştiul, după care făcea lecţiile cu el şi nu se culca - ci "punea la oală", "punea la maşină", călca...

Tot efortul lor fusese zadarnic. Fabian nu ştiuse să vadă. Nu ştiuse să aprecieze. Da - simţise răceala dintre el şi părinţii lui. Dar nu găsise de cuviinţă să ia el măsuri şi să se apropie el de ei! Nu! El se apropiase de Nuţu! Şi de diriga! Şi de pictură! Iar de buni Gloria nu voise să se apropie nici mort! Deşi buni Gloria fusese întotdeauna alături de el! Cu toată dragostea din sufletul ei! Buni Gloria fusese la un metru de el - dar "lumina ochilor lui" nu se gândise nici o clipă să-i spună femeii ăleia ce îl nemulţumeşte! Nu-i dăduse nici măcar un indiciu! Şi nu-i dăduse lui buni Sergiu şuturi în cur, atunci când caricatura aia de bunic nu se obosise nici măcar să-i spună "Bună ziua, nepoate"! Nu! El se încuiase în camera lui, pictase cât să umple doi metri pătraţi de ladă de canapea cu hârtie colorată şi vorbise pe mess cu Nuţu! Ha!

Fabian nu fusese prost. Nu-nu! Fusese extrem de isteţ! Jucase rolul prostului, ca să nu fie deranjat de la pictură şi Messenger. Dar prost nu fusese. Observase întotdeauna tot ce se întâmplase în jurul lui. Observase destrămarea familiei lor. Şi nu ridicase un deget ca să împiedice divorţul părinţilor lui! Îl simţise încă de-acum un an - şi-l duruse fix în cur! În vreme ce alţi copii îşi luau jucăriile, sau cărţile de colorat, şi veneau la părinţi ca să îi implice în jocul lor, Fabian se ascunsese la propriu în camera lui! În timp ce alţi copii se trânteau pe podea şi urlau până îşi scoteau părinţii la plimbare în parc, sau la McDonald's, Fabian îşi aşezase confortabil scaunul în faţa calculatorului şi pălăvrăgise cu Nuţu pe Messenger! Şi zău că, în momentele astea, nu mai conta ce scuză ar fi găsit "soarele lui" pentru acel comportament! Poate că aşa făceau toţi colegii lui - iar el nu voise "să se facă de râs" afişându-se în parc, la plimbare cu ambii părinţi! Poate-i fusese ruşine cu părinţii lui! Poate că pur şi simplu nu-şi putuse suporta părinţii! Cine ştie!

În clipele astea, Fabian nu avea nici o scuză. Pentru că, în scurtele discuţii pe care le avusese cu el, constatase că "lumina ochilor lui" avea foarte bine delimitate-n minte priorităţile şi cunoştea bine importanţa fiecărui lucru. Inclusiv importanţa familiei ca tot unitar, inclusiv importanţa şi responsabilitatea fiecărui membru al familiei! Iar din punctul ăsta de vedere, Fabian îşi exagerase mult importanţa şi nu-şi respectase nicicum partea lui de responsabilitate! Nu-nu! Fabian fusese un profitor. Un şmecher profitor, care primise maximul de beneficii şi oferise minimul - adică nişte note bune şi o imagine de copil cuminte. Iar atunci când divorţul lor devenise o certitudine, nu făcuse nici cel mai mic efort să încerce măcar să-i răzgândească! Se retrăsese în camera lui, îl "bombardase" pe Nuţu cu fraze triste - calculând că prietenul lui îl informa prompt pe boul ăla care câştiga 3.000 de euro la BCR - şi îi "transmisese" boului că ar cam vrea să vină cu el, la prietena aia tânără şi blondă! Calculase probabil că scăpa de două belele dintr-o dată! Scăpa de mama cicălitoare, băgăcioasă şi uşor neserioasă, şi scăpa şi de "jandarmul" Gloria - pentru că boul încercase din greu să-i demonstreze că îi va oferi maximul de libertate, de independenţă...

Iar atunci când aflase că boul are un al doilea copil şi realizase că tot ceea ce avea boul se împărţea la doi - inclusiv euroii, inclusiv spaţiul locativ, inclusiv atenţia şi dragostea -, recalculase. Şi ajunsese la concluzia că, dacă rămânea cu mama posesivă şi amantul tinerel, o să treacă de la jandarmul Gloria la jandarmul-şef care va fi amantul ăla tinerel! Şi-o să rămână cu mama băgăcioasă, iar colac peste pupăză or să apară în vizită şi buni Gloria, şi boul! Eventual, cu tot cu copilul numărul doi! Şi deci decisese că, decât să-şi mai bată capul cu cretinii ăia doi, mai bine...

Realiza acum că lui Fabian îi fusese ruşine cu aşa părinţi. Îi fusese ruşine să joace baschet cu taică-su în parc! Iar culmea culmilor era că îi fusese ruşine cu maică-sa la şcoală! Cu maică-sa aia care-l născuse şi-l crescuse, care-l educase, care-l hrănise, care-i pusese plasturi pe julituri şi-l strânsese în braţe când fusese nefericit! Ha!

Scoase din nou telefonul din buzunar. Deschise din nou fotografia. Privi din nou chipul lui...

Avea trăsăturile lor. Era un amestec ciudat de trăsături...

Clătină încet capul - nu! Copilul ăla de pe ecranul telefonului nu avea nici o scuză. Şi Teo era absent din familia lui. Spre deosebire de boul care venise în fiecare seară acasă, tiristul absenta cu săptămânile! Iar Florin nu se ascundea cu enciclopedia în şifonier! Liana nu-şi punea căştile pe urechi atunci când decidea că vrea să danseze! Şi nici lui Florin, nici Lianei nu le era ruşine cu tatăl lor! Sau cu mama lor!

Dacă se întâmplase aşa, era şi vina lui.

Ridică telefonul şi-l azvârli cu putere pe scări! Îl azvârli cu toată forţa de care era capabil - aşa cum şi Fabian îşi azvârlise părinţii! Şi cum nu mai voia să-l vadă vreodată pe copilul ăla, pe care îl numise până mai adineauri "lumina ochilor lui", se ridică şi intră în apartamentul Luciei. În dormitor ştia că era Alex; intră în sufragerie şi constată cu bucurie că era goală...

Se lungi pe mega-pat şi închise ochii. O să se odihnească. În nici un caz, n-o să se mai gândească la copilul ăla! Şi cu siguranţă n-o să-şi mai chinuie logodnica cu gândurile alea negre! O să se

culce - iar atunci când se va trezi, va fi mult mai odihnit şi mai optimist. Şi nu se va mai gândi decât la persoanele care meritau gândurile, atenţia şi preocuparea lui: Carina şi Renata.

Teodor

Aoleu! Nicolae azvârlise cu telefonul ăla de parcă concura la aruncarea în lungime, la Olimpiadă! Şi-apoi intrase în apartamentul Luciei. Era evident că nu voia să vorbească cu nimeni...

Ei bine, da. El îi dădea dreptate. Fusese şi vina copilului. Adică, în opinia lui, juristul avea cam 20% din vină. Denisei îi dădea 29%. Iar copilul avusese, totuşi 51%! Copilul ar fi trebuit să fie primul care să-şi atenţioneze părinţii că îl cam neglijau! Părinţii aveau o mulţime de probleme! Şi, o dată cu înaintarea în vârstă, dificultatea acelor probleme creştea! Să obţină mărirea de salariu, să întreţină casa, să plătească facturile... Să facă cumpărăturile, să meargă la şedinţa cu părinţii, să-şi scobească dinţii la stomatolog, să-şi ajute copilul la teme... Apoi, pe măsură ce îmbătrâneau, problemele se complicau: să-şi facă diverse analize, să-şi păstreze cumva locul de muncă, să micşoreze cumva valoarea facturilor... Să-şi viziteze părinţii bolnavi şi să-i ducă şi pe ei la analize... Şi apoi la operaţie... Şi-apoi...

În fine! Copilul ăla ar fi trebuit să-i atenţioneze! Liana lui, la nici cinci anişori, se supărase pe Violeta atunci când i se păruse ei că tati e supărat! Şi o întrebase, verde-n faţă, dacă vrea să divorţeze de tati! Copilul ăla tocmai împlinise 13 ani! Ieşea la plimbări romantice cu o colegă de clasă! Iar copilul ăla, în loc să-şi ia părinţii la o discuţie serioasă - sau măcar să le lase un bileţel cu "Vă rog frumos să nu vă despărţiţi", se băgase-n cadă în toiul nopţii şi gata! Ce naiba! Ar fi trebuit să aibă mai multă minte!

Se bucura mult să-l vadă pe jurist gândind aşa. Măcar nu se mai auto-învinovăţea în halul ăla! Da, avusese un singur copil! Da, ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de el! Dar, de la asta şi până la a-şi asuma întreaga vină...

Se ridică, oftând uşor, şi coborî scările pe vârfuri. Şi adună cu grijă resturile telefonului...

Între el şi jurist nu era o diferenţă foarte mare. Amândoi se sacrificaseră pentru bunăstarea familiei. Amândoi se concentraseră pe îngrăşarea contului din bancă. Numai că Violeta nu se putea compara cu Denisa. Iar atmosfera din casa lui sigur nu se asemăna cu cea din casa lui Nicolae! Copiii lui îşi vedeau părinţii râzând, îmbrăţişându-se şi sărutându-se! Copilul lui Nicolae văzuse cel mult doi amici care locuiau sub acelaşi acoperiş!

Hei! Gata cu gândurile alea! Copilul lui Nicolae murise! Iar toată analiza aia nu mai folosea la nimic acum! Gata!

Reveni în uşa apartamentului 13. Se întreba dacă era bine s-o cheme totuşi pe Carina...

Nu. Atâta timp cât în sufrageria aia era linişte, era mai bine să nu le întrerupă. Evident, Denisa "făcuse pace" cu trecutul. Cu tot trecutul. Şi cum se părea că şi amantul intra la capitolul "a fost odată", femeia aia se pregătea pentru o nouă viaţă. Era ciudat; la 36-37 de ani, să ia viaţa de la început...

Paşii ieşiră încet din apartamentul 12. Lucia îl privea lung, cerându-i explicaţii pentru zgomotul care răsunase în scară... Arătă spre apartamentul 14 şi-apoi îi arătă bucăţile din plastic negru.

- El?

Aprobă cu capul. Lucia nu zâmbi; reveni pur şi simplu în apartamentul ei, în bucătărie...

Poliţista era o tipă teribilă. Deşi era printre cele mai tinere persoane din centrul pentru minori, iar superiorul ei o pusese şefă peste atâţia voluntari, ea se achita cu brio de sarcina asta. Şi nici nu încerca să-i împace pe toţi cu toţi, nici nu încerca să facă pe psiholoaga, nici nu încerca să-i ajute mai mult decât cu proviziile, ştirile despre rude şi tratamentul preferenţial... Avea grijă şi de copii, şi de ei...

Denisa

Gata. Îi spusese totul. Carina îi promisese că va avea grijă de Nicolae şi de fetiţa lor... Oftă greu:

- Să nu mai plângi din cauza lui Fabian. Lacrimile tale nu-l vor aduce înapoi; aşa că plânsul tău va provoca cel mult o tristeţe mare în sufletul tău şi-o încruntare mare pe faţa lui.

Carina aprobă cu capul. Decise să zâmbească acum:

- Eei... Şi-acum să încerc să mai dorm niţel - că după ce-or să apară ai mei, o să urmeze descusutul. O să vorbesc non-stop până la Arad, iar interogatoriul ăsta o să fie obositor...

Tânăra aprobă şi se ridică. Simţi nevoia să adauge:

- Te rog să-i spui să facă actele cu acordul ambelor părţi. Şi să-i spui că nu voi uita să mă prezint la tribunal. Şi pentru mine, divorţul ăsta e o urgenţă. Îi spui, da?

- Da.

Se lăsă încet spre dreapta şi se lungi pe canapea. Şi închise ochii - că nu mai voia să discute cu ea. Mai ales că discuţia aia fusese de fapt un lung monolog şi-un bocet pe cinste...

Şi gata - Carina ieşise. Se simţea atât de bine! Se simţea liniştită; uşurată. Ca şi cum i se luase ditamai bolovanul de pe suflet! Se simţea uşoară...

Avea 37 de ani. Bărbatul îi plecase la amantă. Copilul i se sinucisese. Amantul rămăsese la nevastă-sa. Dar asta nu însemna că ea trebuia să se cţere pe bloc şi să se arunce de-acolo! Concluzionase, înainte să discute cu Carina, că era în situaţia aia de 4 zile deja. Şi supravieţuise. Durerea se mai estompase...

O să plece la Arad. O să se opereze şi-o să se refacă. O să se prezinte la tribunal, o să fie de acord cu divorţul... Şi pe urmă o să vadă ea ce mai avea de făcut! De bine-de rău, avea nişte bănuţi puşi deoparte. Iar de la CEC n-o dădea nimeni afară. Dacă Nicolae o să vrea apartamentul ăsta, o să i-l lase lui - şi-o să se mute cu chirie. Nu voia nimic de la el; nu voia decât să se simtă eliberată de el. Voia să simtă că omul ăla n-o s-o mai caute niciodată! Din nici un motiv! Voia să-şi elimine tot trecutul. Ca să trăiască în viitor. Ca să-i fie bine. Voia să uite...

Cât era ceasul? Aproape şapte. Părinţii ei trebuiau să apară din clipă-n clipă...

Deschise ochii şi ridică încet capul. Carina ieşise, într-adevăr. Aşa că se ridică din nou şi le zâmbi celor două fetiţe care-o priveau:

- Vreţi să jucăm macao?

Da; voiau. Perfect! Nu mai putea să doarmă! În plus, voia să zâmbească. Şi voia să se reobişnuiască cu prezenţa unui copil lângă ea. Or să fie atât de mulţi orfani... Ea o să fie atât de singură...

Alex nu era nebun. Nu-nu! Poate era un pic nebun atunci când refuza să afle unde-i era copilul! Dar, în rest, nu era deloc nebun! La asta se va gândi însă în prima zi de serviciu. În prima pauză de masă din prima zi de serviciu. Până atunci, o să joace macao şi-o să-şi umple mintea cu ştiri. Nu se va gândi nici la trecut, dar nici la viitor! Altfel...

Lucia

Se făcuse şapte deja. Violeta pregătea cina; făcea ceva prăjit, iar mirosul care ajungea până la ea era atât de estompat, că nu-şi putea da seama ce era...

Terminase de completat tabelele. Scrisese raportul referitor la măcinarea scării şi plecarea copiilor spre Cora. De jumătate de oră, făcea integrame. Nu voia să se gândească la modul cum îşi va petrece seara. Îi era frică de gândul ăla. Aşa că se concentra

asupra integramei.

Hei!

Trosnise ceva afară. Trosnise serios! Se auzise cu totul altfel decât împuşcăturile militarilor! Ce se întâmplase?

Deschise geamul bucătăriei şi escaladă zidul în balcon. Şi deschise larg geamul de termopan...

Văzu un grup de tineri alergând de mama focului pe străduţă. Ce se întâmplase? Îi urmărea cineva? Fugeau spre Şoseaua Colentina. Şi cum erau mai mult de şase persoane în grupul ăla, nu putea să nu se gândească că erau nebuni - şi ţineau musai să-i împuşte patrulele...

Încă un trosnet! Aoleu!

Aţinti cu privirea blocul de vizavi. Blocul lui Mugur. Avea un presentiment...

Tropăitul se apropia repede, pe strada Maior Băcilă. Era tropăit de bocanci - cunoştea bine tonalitatea şi ritmul. Ce se întâmplase? Unul dintre ei răcni, cu tăria unei portavoci:

- Plecaţi de-acolo! Eliberaţi perimetrul! Cade!

Aoleu! Cădea blocul lui Mugur! Imediat, foşnetul o făcu să tresară - iar Mugur se opri lângă ea, la geam:

- Gata? Pică?

- Mă tem că da.

- Era inevitabil. Bine că ai parcat în faţă. Ai parcat în faţa blocului, nu?

Bărbatul de lângă ea se aplecă scurt şi se asigură că, da - poliţista îşi parcase BMW-ul pe partea cealaltă a blocului... Şi uite că plănuia să stea lângă ea şi să se uite cum se ducea dracului bunătate de investiţie! Era nebun?... Nu; era asigurat. Îl privi lung, fără să zâmbească:

- Spune-le să închidă toate geamurile.

Mugur se răsuci scurt şi răcni din toţi rărunchii:

- Închideţi geamurile!

Păi... Păi gata, le spusese! Iar ea îl privea lung... Brunetul revenise spre geam. Privea duplexul. Îşi privea sufrageria, livingul ăla superb... Şi era ciudat; pentru că nu era încruntat. Nu era nici măcar îngândurat! Era doar extrem de atent - cam ca un arhitect debutant care avea rara şansă de a observa cum se prăbuşeşte "de bunăvoie" un bloc de patru etaje. Era foarte ciudat...

Bărbatul de lângă ea avea trăsături frumoase. Era un pic creol; iar de la mai mult de-un metru distanţă, nu observase toate trăsăturile care-i trădau vârsta. Avea trăsături interesante; avea gene lungi, nas drept şi buze frumoase. Nu era de mirare că Violeta fusese îndrăgostită lulea...

Reveni spre blocul de vizavi. Nu de alta - dar nu voia să-i lase lui Mugur impresia că îl studia! Nu că nu-l studiase; dar chiar n-avea nevoie de complicaţii! Chestorul principal George Mocanu s-ar fi îngrijorat serios dacă ar fi primit asemenea veşti! Şi-aşa, încă nu "discutaseră"; iar gura ei slobodă spusese atunci multe...

Ia să se concentreze asupra blocului de vizavi! Că iar ajunsese cu gândurile la "discuţia" cu George! Şi tot nu-şi găsise cuvintele ca să-i ceară iertare pentru chestia aia cu artrita... şi restul!

Deci blocul de vizavi... O să fie rău - că o să cadă toată scara. Nu-i putea înţelege pe oamenii care spărgeau pereţii de rezistenţă! Şi nu orice perete - ci chiar peretele dintre apartamente! Doamne...

Auzi încă un trosnet puternic - pe care îl simţi şi în vibraţia propriului geam. Peretele exterior de la etajul trei se aplecă spre interior. Concomitent, peretele exterior de la patru se aplecă în direcţia opusă, adică spre exterior. Cele două plăci mari de beton armat se apropiau, "închizându-se" ca o carte...

Cu un uruit îngrozitor şi-un nor imens de praf, făcând blocul lor să tremure serios, toată scara blocului lui Mugur se prăbuşi. Se grăbi să-l prindă pe bărbatul de lângă ea de braţ - îl trase cu putere în spate şi închise geamul:

- Hai, că intră praful.

Mugur aprobă şi escaladă geamul bucătăriei. Se grăbi să-l urmeze şi se trezi înconjurată de vecini:

- A căzut blocul?

Aprobă cu capul:

- Închidem toate geamurile şi le acoperim cu păturile. Acum!

După graba cu care toţi adulţii ăia porniseră spre apartamente, trase concluzia că nu folosise cel mai amabil ton posibil... Dar adevărul era că se speriase. Blocul lor trepidase serios de la prăbuşirea prefabricatelor ălora! Iar dacă acu' trei zile, când se ghemuise lângă uşa băii, se gândise că nu va reuşi să scape cu viaţă din cutremurul de şapte grade, acum îi trecuse prin minte gândul că balconul în care fusese ea se va rupe. Iar dacă nu se va rupe balconul, sigur se va rupe zidul exterior. Tot aşa - spre interior sau exterior. Privise prăbuşirea blocului de vizavi, iar mintea ei calculase cum se va prăbuşi blocul lor, peste numai câteva secunde...

Intră în dormitor şi îl văzu pe Alex întinzând pătura peste geam. Îl privi lung pe Octavian:

- Staţi aici cuminţi şi nu vă apropiaţi de geam. Iar dacă se mai aud trosnituri, mă anunţi imediat.

- Da.

- Şi ai grijă de ei!

- Da.

Bun! Ieşi şi-l văzu pe Nicolae acoperind geamul sufrageriei. Şi abia acum simţi mirosul de friptură... Aoleu! Violeta! Şi ea avea geamurile spre spatele blocului! Alergă în apartamentul 15, în bucătărie:

- S-a întâmplat ceva? Eşti OK?

Violeta oftă greu:

- Sunt OK.

Bun! În sufragerie, Victor aprindea lumânarea din felinarul de pe perete. Îl privi lung:

- Sunteţi OK aici?

- Da.

- Bun. Acoperiţi geamurile şi faceţi abstracţie de ce se întâmplă afară. Bine?

- Bine.

- În cinci minute, şedinţă.

- OK.

Victor îi întoarse spatele. Se ducea la geam...

Nu-i aruncase nici o privire - nici măcar o ocheadă mică! Îi evitase privirea! Ca şi cum era supărat pe ea... Păi să nu fie! Că-şi primise şansa "cu vârf şi-ndesat" - şi-şi bătuse joc de ea! Ieşi şi verifică şi dormitorul; Carina întindea pătura, iar un băiat dintr-a patra aprindea lumânarea...

Intră în apartamentul 14 iar Denisa începu să râdă:

- Ştii cât urăsc cutremurul ăsta?

Serios? Ce ciudat - nu se gândise că femeia aia putea urî cutremurul care-i zdrobise toată viaţa...

- Am pierdut toate momentele importante! Şi cu... şi cu... Şi cu scara, şi cu blocul... Şi probabil că, până ies eu din bloc, or să strângă şi molozul de pe străzi - şi n-am să văd nimic din dezastrul ăsta! Îţi dai seama, ce nenorocire pentru o femeie atât de curioasă cum sunt eu? Să trebuiască să aştept încă 30 de ani...

Începu să râdă, aprobând încet cu capul. Evident, pentru o femeie "de acţiune" cum era Denisa, cutremurul ăla chiar fusese o pacoste! Pierduse momentele importante! Şi cu... chestorul principal şi poliţista sexy; şi cu... Alex şi Bianca-din spate liceu... Şi mai erau câteva momente extrem de importante - ca de exemplu, momentul când ar fi putut să iasă din scară, să încalece pe-o bicicletă şi să pornească spre casa nevestei lui Eduard! Înarmată, firește, cu făcăleţul din cămară! Decise să încerce măcar s-o dezmeticească un pic:

- Staţi aici cuminţi, bine?

- Bineînţeles! Şi-aşa, acum ce să mai văd...

- Denisa, nu glumesc!

Nu de alta, dar nervii femeii de pe canapea începuseră să cedeze. Denisa Răduţ uita că micuţii din jurul ei văzuseră mare parte din cutremur - şi nu ştiau nimic despre părinţi, bunici, unchi sau mătuşi! Denisa Răduţ râdea uşor şi avea gânduri ciudate...

Primi o aprobare cu capul. Se răsuci pe-un călcâi şi traversă holul. Nu se miră să le vadă pe cele două gravide lungite pe canapea şi pe fetele de şcoală aranjând pătura... Gravidele păreau speriate; le făcu deci semn că totul era OK şi ieşi. Şi cum nu voia să dea din nou ochii cu Denisa, ieşi din apartament şi se ciocni de Ludmila.

- A căzut blocul lui Mugur?

- Da. O să facem o şedinţă scurtă - după care, te rog eu mult, încearcă să stai mai mult cu Denisa şi să discutaţi chestii economice sau medicale.

- OK.

- Şi fii atentă...

Doctoriţa aprobă scurt cu capul; se grăbi deci spre apartamentul 13. Constată că nu se organizaseră bine; dar băieţii mai mari erau îndeajuns de speriaţi ca să-i ajute. Teo stătea în hol şi le dădea indicaţii copiilor din sufragerie... Reveni în propria bucătărie, dar doar ca să-şi ia ţigările - se auzi imediat strigată:

- Lucia! Staţia!

Aoleu! Nu raportase căderea blocului! Alergă în apartamentul 13 şi-şi auzi şeful strigând-o:

- George către centrul de minori.

Se grăbi să apese butonul microfonului:

- Centrul suntem.

- Aveţi daune?

Adică ştia. Aflase, ori de la soldaţi, ori de la grupul numeros care fugise "ca din puşcă" pe lângă blocul ăla. Şi nu-l interesa cum picase blocul, ci cum rezistaseră ei. Se grăbi să răspundă... şi să-l liniştească:

- Nu. Am închis geamurile şi le-am acoperit. Suntem bine.

- Bun. O să vă vizitez, în jurul orei opt.

- Te aşteptăm.

Pentru că nu erau singuri pe frecvenţa aia şi ştia deja că mica lor "romanţă" făcea deliciul subalternilor lui...

Reveni pe palier şi-şi "inventarie" voluntarii din privire. Erau toţi; mai puţin Denisa. Dar şedinţa oricum n-o privea pe ea. Aşa că oftă greu:

- Blocul de alături s-a prăbuşit. Ceea ce înseamnă că utilităţile nu vor reveni prea curând.

- Ce vrei să spui?

- Că, până nu vor lua molozul şi nu vor şti cu exactitate starea utilităţilor de sub molozul ăla, nu cred că vor porni nimic din blocul nostru. Dacă blocurile astea sunt racordate în serie - şi la apă, şi la canalizare, şi la curent sau la gaze...

Tăceau. Toţi. Se grăbi să continue:

- Azi, acum, avem 32 de copii în centru. Plus ai noştri. Denisa pleacă diseară spre Arad. Iar lucrurile încep "să se înfierbânte" afară. Blocul de alături nu s-a prăbuşit complet; şi totuşi, va deveni un mic borcan cu miere - şi pentru sinistraţi, şi pentru jefuitori. În condiţiile astea, credeţi că e cazul să dublăm paza?

Primul reacţionă Teodor:

- Din punctul meu de vedere, nu.

Mugur se grăbi să adauge:

- După ce pleacă Denisa, vom avea şi copiii din camera aia de supravegheat.

- O pot aduce aici pe mama lui Sandu. Propun să supunem la vot ambele variante. Cine este pentru dublarea pazei?

Doar ea şi Carina. Hm... Prea bine! Or să vadă ei, în maximum 24 de ore! Şi-o să le pară rău că votaseră aşa! În fine...

- Cine este pentru aducerea mamei lui Sandu aici?

- Crezi că vom mai primi copii?

Ridică scurt din umeri:

- Nu ştiu - depinde de George. Acum, că a căzut blocul ăla, mă îndoiesc că ne va mai aduce copii.

- De ce?

Cum adică, de ce? O privi lung pe Ludmila:

- Fundaţia aia e afectată. Nici fundaţia noastră nu-i mai "voinică". Blocurile sunt ridicate aproximativ în acelaşi timp, de către aceeaşi antrepriză, cu aceiaşi oameni. Se manifestă deci cam la fel. În plus, statistica zice că, în cazul unui cutremur, copiii sunt cei mai vulnerabili. Aşa că vor avea nevoie de spitale, nu de centre pentru minori. Lucrurile s-au mai aşezat. Bazele de date s-au "pupat", copiii sănătoşi şi-au regăsit rudele...

Acum era limpede cum stătea treaba? Şi care era situaţia copiilor de care aveau ei grijă? Se părea că da - voluntarii ei erau destul de întristaţi de ceea ce le spusese. Profită de starea prin care treceau oamenii ăia şi-şi repetă întrebarea:

- Cine este pentru aducerea mamei lui Sandu aici?

Nimeni, evident! Nici ea nu era de acord cu aducerea femeii ăleia aici! Ei, vecinii de palier, se cunoşteau cât de cât; aducerea unei străine în casele lor, în condiţiile în care femeia aia putea să plece în orice clipă după bărbatul ei, chiar n-avea nici un sens! Oftă greu:

- Atunci rămânem aşa cum suntem acum. Dacă aveţi alte sugestii...

Şi nu, nu aveau sugestii... Aruncă ţigara şi porni spre propria bucătărie:

- George vine la opt; dacă vă vin idei până atunci, sunt în bucătărie.

Intră şi se trânti pe scaun. Şi se încruntă rău - pentru că vorbea şi se comporta ca o scorpie acră. Şi nu era o scorpie acră. Era o femeie normală! Se simţea însă tensionată. Deşi nu se gândea la discuţia cu George, subconştientul ei acţiona. Şi, pe lângă situaţia centrului, siguranţa oamenilor din blocul ăla şi restul de probleme de serviciu, mai erau şi cuvintele pe care nu le găsise încă!

"Te rog să mă ierţi" era o frază nepotrivită - pentru că el încercase s-o violeze atunci. Sau, dacă nu s-o violeze, atunci s-o convingă să devină amanta lui! Şi nu prea trebuia să-i ceară ea lui iertare! Pe de altă parte, "Îmi pare rău" era o chestie uşor nedefinită... Iar alte variante nu-i veneau în minte. Era prea tensionată ca să se poată concentra la cuvintele limbii române - şi la nuanţe şi înţelesuri...

Violeta intră şi oftă greu:

- Pot să încep să servesc cina? Primele bucăţi or să se răcească, dacă aşteptăm până le fac pe toate.

Aprobă cu capul. Ridică creionul, citi definiţia...

Atunci când or să discute, o să-i spună pur şi simplu ceea ce-i venea să spună! Sau o să-i scrie pe-o hârtie, şi gata! Deşi...

Aah! Azvârli şi creionul, şi integrama şi ieşi. Ocoli scurt zidul, intră în dormitor şi se aşeză pe mega-pat. Şi întinse ferm mâna spre Florin:

- Îmi dai şi mie o enciclopedie?

După cele două secunde de uimire, băiatul îi întinse unul dintre volume. Îl luă şi-l deschise undeva la mijloc. Ia să vadă ea ce scria în chestiile alea denumite pompos "enciclopedie pentru copii"...

George

Mda...

Maldărul de moloz era deprimant. Chiar dacă ştia că blocul

ăla nu primise "autorizaţie de repopulare", ba chiar fusese roşu pe harta lui, iar sub molozul ăla nu erau nici răniţi, nici cadavre, maldărul în sine era deprimant. Îi dădea impresia că el muncea pe-o parte, iar pe partea cealaltă chestiile "cârpite" cedau. Deşi nu ridicase un deget în privinţa acelei clădiri, prăbuşirea ei îi crea un puternic sentiment de incompetenţă. Se simţea bătrân şi incompetent. Ştia că n-ar fi fost în stare ca, în ultimele 48 de ore, să rezidească toţi pereţii pe care proprietarii demenţi îi spărseseră pe furiş, în timp. Şi-ar fi făcut-o, oricum, degeaba. Şi totuşi, se simţea incompetent şi uşor inutil...

Se răsuci pe-un călcâi şi ridică privirea spre geamurile de la etajul trei. Iar subalternul lui zâmbi:

- Nu se vede nimic! Arată de parcă le-au zidit!

- Aşa şi trebuie să fie.

Alta era problema lui acum... Privea geamurile şi-şi dădea seama că mâine o să aibă o sarcină extrem de nenorocită! Mâine, o să trebuiască să urce în blocul ăla, să se aşeze la masa din bucătăria Luciei şi să vorbească, rând pe rând, cu copiii după care nu va veni nimeni. Chiar nimeni, chiar niciodată! Şi ar fi dat orice să nu fie el cel care să facă lucrul ăsta! Doamne, cât şi-ar fi dorit ca videoconferinţa să decurgă cu totul altfel! Numai că decizia fusese luată deja: nu putuse face altceva decât să privească ecranul şi să-şi primească ordinele. Iar ordinele alea noi spuneau că şeful de zonă, însoţit de un psiholog, va merge şi va discuta cu copiii din centrele pentru minori. Generalul se ocupa acum de paza sinistraţilor, de menţinerea ordinii publice şi de reconstrucţie - şi-n plus, era evident că omul ăla în uniformă verde i-ar fi aliniat pe toţi copiii pe hol şi le-ar fi spus, la grămadă, ce-avea de spus! Cam ca soldaţilor lui, aşa...

Mâine o să găsească acolo nişte copii distruşi. Nişte copii care stăteau în centrul pentru minori de mai bine de 96 de ore, care văzuseră cutremurul "pe viu", care poate-şi văzuseră rudele murind şi care, uite! - nu trebuiau acum decât să se ducă să tragă puţin pătura de pe geam ca să privească ditamai scara de bloc prăbuşită! Se întreba cum să "înghesuie" un excavator acolo, sau o macara, şi să-i ordone să lucreze toată noaptea “în şoaptă”...

Mâine, o să se descurce. Trebuia să se descurce! O să-l ia şi pe nea Aurică cu el - pentru că nea Aurică făcea cât zece psihologi de-ăia cu doctorat - şi-o să încerce să facă cumva...

Gata! Gata cu gândurile alea! Mâine o să vadă el ce-o să facă! Azi, acum, avea alte treburi! Alte urgenţe! Era opt, iar el primise vestea aia încă de la şapte! Trase staţia de la brâu şi anunţă scurt:

- George către centrul de minori.

- ... Centrul suntem.

- Urc, cu patrula.

- Urcaţi.

Ocoleau blocul în tăcere. Băieţii cu care era acum nu-l cunoşteau foarte bine. Organizase totul astfel încât să obţină maximul de eficienţă - şi el, şi oamenii lui. Aşa că oamenii lui, cei cu care lucrase personal şi de la care ştia ce, cât şi cum să ceară, erau acum în punctele-cheie ale acţiunii de readucere a zonei lor în parametri cât de cât civilizaţi. Şi cum pe 26 şi pe 40 îi încuiase într-o cameră de la etajul 4 al hotelului Sir, trebuise să aleagă alţi doi poliţişti şi să-i aducă la centru. Viorel şi Aurel. Până şi numele erau...

Nu; nu erau ciudate. Erau nume normale. El era obosit, îngândurat, îngrijorat...

Ştia "ce-l aşteaptă". Mai ales că soarele nu mai era sus pe cer. Sigur, era de-abia ora opt! Şi totuşi, el se gândea - şi se întreba...

Să vină azi să doarmă în centru? Adică, în fine... Să afle azi răspunsul la întrebarea "Merge?"? El ar fi înclinat spre "Nu". Pe de altă parte, imaginea femeii foarte frumoase care-l fluierase şi-l mârâise azi îi amintise despre "cei trei crăişori" tineri, liberi şi extrem de interesaţi în a obţine două chestii dintr-o lovitură! Aşa că...

Aşa că trase uşa şi se opri în dreptul scărilor, cu tricoul în mână:

- Beatrice!

- Urcaţi!

Urca, urca... Aurel întrebă:

- Cine a avut ideea cu parola?

- Eu le-am impus-o, iar ei au ales-o - şi-au adăugat şi semnul de recunoaştere.

Aurel tăcu; în schimb, Viorel fremăta tot de nerăbdare:

- Adevărul e că, dacă nu s-ar fi baricadat aşa, chiar că ar fi atras atenţia! Un singur etaj, luminat feeric la toate geamurile...

- Ar fi părut că toată scara s-a aciuat la un singur etaj. Adică ar fi lăsat impresia că sunt bine organizaţi şi stau "pleaşcă" peste proviziile înghesuite cât e etajul patru de mare.

Uite şi gaura din scări... Urcă voinicește pe uşă şi ridică privirea. Şi constată că Lucia Florea redevenise inspector principal - dar ochii ei străluceau şi-i aminteau că soarele apusese...

Ştia ce avea de făcut. Ştia acum cum să pună problema - şi cum s-o tempereze. Se opri lângă ea şi-o cuprinse cu braţul pe după umeri. Şi-l privi pe Teodor:

- Totul e OK?

- Da.

- Ei sunt Viorel şi Aurel, pentru că 26 şi 40 fac nani...

Tiristul râdea şi aproba cu capul. Îl privi lung pe Viorel:

- Discută cu Teo şi informează-te apropo de cum se intră şi se iese din centrul ăsta. Şi, bineînţeles, inspectează centrul!

Gata - îl aruncase complet în ceaţă cu acel "inspectează"! Viorel habar n-avea ce însemna "inspectează", atunci când se referea la un centru pentru minori, pe timp de calamitate naturală majoră! Îşi conduse logodnica în bucătărie - şi-o "ascunse" din nou după zid, lângă dulap, pentru că...

Pentru că ea voia să-l sărute. Să-l îmbrăţişeze şi să-l sărute. Şi să-i amintească, bineînţeles, că îl înţelesese şi fusese o tânără cuminte şi răbdătoare - dar îl fluierase azi admirativ... şi observase şi ea apusul soarelui...

O strânse uşor în braţe, zâmbind... iar Lucia puse punct sărutului şi-l mârâi scurt. Hei! Îi prinse imediat mâinile şi i le trase la spate. Şi le apucă bine cu mâna stângă, pentru că dreapta trebuia să-i arate ceva foarte important! Trebuia să-i arate că, până la joaca aia cu mârâieli şi fluierături, era răspunsul la întrebarea "Merge?". Întrebare care era, momentan, "în aer". Întrebare de al cărui răspuns lui îi era realmente frică - pentru că de răspunsul ăla depindea practic viitorul lor, al ei şi-al lui...

Lucia

Oo, Doamne!

George îi ţinea bine mâinile la spate. Avea senzaţia că se retrăsese un pic...

Degetele mâinii drepte se plimbau încet peste trăsăturile ei. Ochii albaştri urmăreau când degetele, când ochii ei - citindu-i astfel gândurile. Şi vedea, în ochii albaştri, că George Mocanu...

George chiar o iubea! Chiar era sincer când spunea că o iubeşte! Omul ăsta...

Trebuia să-şi bage minţile-n cap! Ea era "capră" şi se ţinea de tot felul de prostioare - ca de exemplu mârâitul şi fluieratul şi îmbrăţişarea aia "fără perdea"! Ea trebuia să priceapă că toate gesturile astea i se păreau lui o joacă. Atâta timp cât el nu va înţelege de ce Lucia Florea roşea şi se fâstâcea în prezenţa lui, toate "floricelele" ei tinereşti erau pentru el o dovadă de neseriozitate! Şi un motiv serios de îngrijorare!

"Dar şi eu te iubesc! Tot n-ai înţeles?"

Închise ochii şi se ridică puţin pe vârfuri...

Avea, din nou, senzaţia că mâna lui tremura uşor. Dar nu era foarte sigură de asta; ameţise - şi avea impresia că ea era cea care tremura...

George

Sărutul ei era concludent. Lucia va face tot ceea ce-i va cere el să facă. Inclusiv "să ucidă" toate pornirile alea "fără perdea". Lucia ţinea la el - azi, acum, simţea şi el asta. Nu mai era vorba nici despre singurătate, nici despre curiozitate, nici despre nevoia de-a se simţi iubită. În sufletul ei era ceva pentru el. Însă întrebarea era: "Merge"? Şi cum încă nu putea să-şi răspundă la ea, se rezuma la acel sărut...

Îi dădu uşor drumul şi se trase în spate. Buzele frumoase zâmbiră, iar Lucia şopti, fără să deschidă ochii:

- Mai "salvează-mă" o dată, te rog...

OK! Începu să râdă:

- Deci - ia să vedem dacă-mi amintesc de ce-am venit eu aici...

Gata - o salvase. Era fericită. Râdea, roşie-n obraji, şi se apropia de masă, ocolindu-i privirea... Gata - treceau la problemele de serviciu. Exclamă:

- Ah, da! Cheam-o pe Denisa, te rog.

Lucia ieşi. O urmă, dar "vină" stânga şi trase ferm perdeaua din uşa dormitorului:

- Ce mai fac minorii mei preferaţi?

Octavian părea... gânditor:

- Ce să facă - se cam plictisesc...

- Aa, acum te-ai răzgândit! Vrei totuşi laptopul ăla!

Alex şi Florin râdeau. Şi Codruţa râdea, roşie-n obraji... De ce roşea fata asta aşa, atunci când îl vedea pe el? Bănuia răspunsul, dar nu voia să-l treacă de la bănuială la certitudine. Aşa că plecă privirea spre Liana:

- A fost bun rujul, da?

- Daa, foalte bun! Muţumesc!

Renata purta o rochiţă nouă. Nu apucă să se gândească decât la faptul că rochiţa nu era a Lianei, pentru că era măsura Renatei; înainte să se întrebe de unde făcuseră rost de haine "neautorizate", fetiţa reuşi să se ridice şi întinse mâinile spre el:

- Aide!

Poftim? Puştoaica insista să o ia el în braţe:

- Aide sus!

OK! Deşi trebuia să recunoască faptul că nu prea voia să se apropie de copii mici înainte să ştie dacă "merge"... Dar micuţa era serioasă. Aşa, când nu zâmbea, părea îmbufnată; dar nu era decât serioasă, iar senzaţia de supărare era dată de fălcuţele rotunjoare rău, care împingeau buzele spre centrul feţei... O aşeză pe braţ; mânuţele grăsune îl luară imediat de gât. Şi fu cât pe ce să se clatine serios - fetiţa îşi lipi nasul, guriţa şi mare parte din obraji pe obrazul lui!

- Mesi!

Ia uite-o! Degeţelul se aşeză pe buza de jos:

- Enata ale uj!

Toţi râdeau. Octavian râdea cel mai tare, pentru că ştia cât de greu putea fi făcut tatăl lui să roşească... Vocea Denisei exclamă, din spatele lui:

- Ia uite ce-a învăţat asta mică!

Alex se ridică imediat şi-o "recuperă" pe Renata - care se întoarse şi întinse ferm mâna:

- Pupi mânuţ!

Măi, să fie! Dar n-o mai văzuse de... De cât timp n-o mai văzuse? Că se schimbase mult puştoaica! "Deprinsese" rujul, îşi determinase părinţii să-i procure o rochiţă mărimea ei şi-acum întindea mâna spre gura lui - şi-o ţinea la fix 90 de grade! Exact ca o regină cu mulţi ani petrecuţi la pension! În fine! Îi pupă reginei mânuţa şi ieşi:

- Octaviane, ai grijă - că fetele astea îşi cam fac de cap!

Aşa! Ca să fie şi el roşu-n obraji! Intră în bucătărie şi se aşeză la masă. Şi-o privi lung pe Denisa, pierzându-şi instantaneu zâmbetul...

Denisa

George redevenise serios. Şi-o făcuse aşa, într-o clipă! Iar asta însemna...

Eduard decisese deja! Şi decisese să rămână cu Geanina!

Întinse mâna şi prinse mâneca Luciei. Şi-o trase spre masă, pentru că nu voia să rămână singură cu George şi veştile lui proaste...

Bărbatul din faţa ei îşi aprinse o ţigară, după care deschise discuţia pe un ton aproape firesc:

- Dis-de-dimineaţă, documentaristul s-a întors din documentare. Mi-a spus că i-a găsit aseară; dar a avut o bănuială, aşa că a vrut să doarmă la ei. Şi a primit confirmarea bănuielii lui. După ce mi-a povestit ce şi cum, am luat imediat doi băieţi de-ai mei şi m-am dus la el. E la vila socrilor lui.

Aprobă scurt cu capul - da, ştia asta.

- E şi copilul cu el. Şi, ca să fiu sincer...

Ca să fie sincer... Haai! Se grăbi să-l ajute un pic:

- Chiar te rog să fii sincer.

- Am vorbit între patru ochi cu el. I-am spus strict ceea ce mi-ai spus să-i spun, după care el s-a apucat să-şi turuie situaţia. Şi a turuit cam aşa...

"Haai, George! Ce-a turuit?" Dar... Dar, dacă şi-a turuit cuvintele, înseamnă că ele formaseră scuza. Scuză menită s-o determine pe ea să-l uite. Aşa că... George o privea lung, drept:

- Casa de pe Căderea Bastiliei s-a prăbuşit după 24 de ore - şi a spus că oricum n-avea cine ştie ce provizii în ea. BMW-ul era făcut armonică pe Căderea Bastiliei, iar el avea glezna scrântită în timpul cutremurului. Habar n-avea în ce stare era blocul lui. Ştia sigur că cele două magazine sunt sparte şi golite de marfă. Ştia că are în buzunar 15 lei, iar restul banilor e "încuiat" într-o bancă neelectrificată încă. În plus, copilul tremura ca frunza-n vânt şi se punea pe urlat imediat cum auzea cuvântul "bloc". Aşa că au început să se îndepărteze de centru; s-au dus la primul adăpost pentru sinistraţi care le-a ieşit în cale - cel de la Dorobanţi. Nu ştia că ăla era un fel de spital rezervat celor care locuiesc în zona Dorobanţi - aşa că i-au refuzat. Iar el a tras concluzia că situaţia din oraş e foarte gravă. Aşa că "a negociat" cu copilul şi momentan s-au mutat cu Geanina la părinţii ei. La curte. Şi-a spus, privindu-mă în ochi: "Imediat cum revine curentul, o s-o sun. Momentan însă, trebuie să rămânem aici."

Da. Înţelesese. Era clar acum. Eduard calculase "la rece", iar în seara de 6 august rezultatul fusese favorabil nevestei lui. OK! N-o să-şi smulgă părul din cap, n-o să plângă... George suflă lung fumul şi zâmbi uşor:

- Şi să ştii că, dacă mă pui să fiu sincer până la capăt, eu îl cred. Sunt poliţist de mai bine de 20 de ani şi-am văzut multe la viaţa mea. Iar eu îl cred, să ştii! Eu am văzut şi glezna umflată, şi tenul palid-vineţiu, şi modul cum vorbea printre dinţi, şi faptul că rostea "aici" cu juma' de gură... Am văzut şi comportamentul copilului... Şi-am văzut şi mutrele femeii ăleia, şi perdelele mişcându-se de multe ori. Şi-am mai văzut o chestie, despre care prefer însă să nu vorbesc. Aşa că, imediat cum revine curentul, Eduard o să-şi ia o sticlă de apă şi-o pâine, o să apuce copilul de mână şi-o să iasă pe poarta aia - iar în secunda doi, o să te sune.

OK. Aprobă, zâmbind slab - pentru că nu voia să plângă!

- Şi-acum, celălalt set de veşti! La ora şapte, părinţii tăi au

intrat în Piteşti şi m-au contactat. Au spus că stau acolo jumătate de oră, să-şi tragă sufletul şi să facă nu ştiu ce reparaţie la microbuz, după care accelerează încoace şi mă contactează când ajung la primul TAB de pe Şoseaua de Centură.

Aproba în continuare - îi venea totuşi să plângă...

- Mi-au spus că trei sferturi din microbuz e plin cu canistre şi PET-uri cu benzină. Iar în timpul popasului ăstuia, or să le umple pe toate - că au ei o cunoştinţă bună, care lucrează la o benzinărie... Îţi dai seama? Azi "te dai" cu bomba pe roţi...

Bufni în râs - Doamne, omul ăsta nu era întreg la cap!

- Ţi-au programat operaţia în Arad, mâine la opt seara. Sper că pleci cu ei...

Se grăbi să aprobe şi se ridică:

- Păi asta înseamnă că "trebuie să pice" şi ei! Să mă duc să împachetez...

- Nu te grăbi - că nu plecaţi din Bucureşti înainte de unşpe noaptea.

Daa? Da' de ce? George zâmbea şi fuma, părând că studiază atent aragazul... "Ce-mi ascunzi, poliţistule? Ce secret ai şi nu vrei să mi-l spui şi mie?" Poliţistul tăcea...

În fine! Treaba lui! Oricum, nu mai conta! Curentul n-o să revină în următoarele două ore! Aşa că se întoarse spre uşă, ieşi... şi simţi nevoia să se întoarcă:

- George... Îţi mulţumesc.

- Eu îţi mulţumesc. Ştii tu de ce!

Da? Ştia? Adică el ştia... Nee, nu ştia! Bănuia doar că madam Răduţ îşi băgase şi ea "năsucul" în dez-logodirea şi apoi convingerea Luciei că naşul ei era mai bun decât stilistul! Dar de ştiut, nu ştia! Că n-avea cine să-i spună! Avea omul ăsta un "nas"... Poliţist, ce mai! Poliţist adevărat!

Ieşi din apartament şi porni încet spre propria sufragerie...

Nu. Nu mai era sufrageria ei. Era sufrageria lui Nicolae. Ea nu mai voia sufrageria aia. Nici dormitorul. Nici bucătăria. Nu voia nimic din casa aia. Chiar dacă CEC-ul se va privatiza, chiar dacă Guvernul nu-i va da niciodată banii garantaţi prin lege, nu mai voia să ştie nimic de Nicolae şi casa aia. Prefera să rămână săracă, să locuiască cu chirie şi să tricoteze pulovere pe care să le vândă sâmbătă în piaţă - pentru că voia să uite. Să uite că fusese cândva căsătorită... Că avusese un înger...

Oftă greu şi intră în dormitor. Şi le zâmbi gravidelor de pe canapea:

- Vă rog frumos, puteţi să vă ridicaţi două secunde?

Da; se grăbeau să se "rostogolească" de pe canapea. Le privea şi încerca să se imagineze în locul lor. Mare, greoaie, cu ditamai burta... Cu respiraţia tăiată, cu durerile de spate, cu mintea la certitudinea naşterii - şi-a celor 25 de ani dintre naşterea şi căsătoria copilului...

Nu va avea niciodată copii. Nu-i va face ea, oricum! Cel mult, o să înfieze. O fată. O fetiţă rămasă orfană după cutremurul ăsta, care trecuse de clasa a patra şi era îndeajuns de bine educată ca să înţeleagă ce i se întâmpla şi ce i s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi înfiat-o ea. Ca să nu aibă vreodată surpriza că şi fata aia se va gândi la sinucidere.

Iar dacă Eduard o s-o sune, OK. Dacă nu, OK!

- Tanti, ce vrei să faci?

... N-o să mai facă copii. Niciodată! Băiatul insistă:

- Vrei să te ajut?

- Ridică tu canapeaua.

Se mai repezise un băiat; văzu imediat cutia şi se întinse spre ea, dar o fată se repezi s-o ajute...

- Mulţumesc.

Luă cutia şi ieşi. Deschise uşa bucătăriei - dar constată că acolo era "sala de naşteri" acum. Aşa că intră tot în sufragerie. Ludmila o privea lung:

- Ce-i? Ce ţi-a zis?

- Că în maximum o oră apar şi părinţii mei, cu un microbuz plin cu motorină. Şi că sunt programată la operaţie mâine seară, la opt fix.

- În Arad, nu?

- Da.

- E bine! E îndeajuns de departe de Vrancea, iar Carpaţii acţionează ca o "umbrelă antiseismică" pentru tot vestul ţării.

Da; ştia. Ridică încet capacul şi privi lung floarea japoneză...

Niciodată.

Puse capacul la loc şi mută cutia de pe canapea, pe genunchii Ludmilei:

- Poftim. Ţi le fac cadou.

Doctoriţa rămăsese fără cuvinte! Ridică din umeri şi porni spre maldărul de haine din colţ:

- Eu nu le vreau. Dar nici taică-su nu le vrea - pentru că sunt picturile inspirate de mine. Aşa că acum sunt ale tale. Şi să ştii că nu mă supăr dacă le arunci! Pe cuvânt! Doar să nu le arunci undeva unde le poate găsi Codruţa. Te rog!

- Stai liniştită, că n-am să le arunc.

Îşi căuta pantalonii groşi - egării de iarnă. N-o să-i fie cald, pentru că vor călători noaptea prin munţi. Dar măcar ştia că n-or s-o strângă! Cu egării ăia trebuia să-şi ia o bluză lungă şi largă... Gata. Porni spre baie. Doctoriţa nu spunea nimic - ceruse o foaie şi acum aştepta creionul...

Ludmila

Gata - Denisa pleca din casa ei. Din viaţa ei, de fapt. "Miezul" din Denisa ieşea azi pe uşă cu speranţa că nu se va mai întâlni vreodată cu ceva sau cineva care să-i amintească de fostul înveliş al acelui miez. Cam ca un pacient ars pe tot corpul, care-şi scoate toată pielea şi visează cu ochii deschişi la pielea proaspătă, tânără, frumoasă, care-o să i se formeze peste rănile pline de sânge...

Primi şi creionul şi se grăbi să-şi scrie numele şi numărul de mobil. Şi privi lung spre baie. Substantivul ăla comun îi aminti instantaneu cum se sinucisese tânărul care pictase metri cubi de hârtie...

Gata - Denisa intrase în baie. Bun! Ridică încet capacul... Ridică prima coală... Şi pe următoarea...

Ce frumoase erau!

Oftă greu şi puse capacul la loc - mare nenorocire făcuse copilul ăla! Imensă! Nenorocirea pe care le-o făcuse părinţilor lui nu putea fi măsurată! Tindea spre infinit! Nicolae încerca să fugă de ea refugiindu-se în noua lui familie; dar cum Denisa nu revenise din bucătăria Luciei chiuind şi dansând...

Eduard ăla...

Nu. Nu-l putea învinui. Numai ei ştiau care fuseseră relaţiile dintre ei. Cum se înţeleseseră, cum decursese relaţia aia cel puţin ciudată... De ce porniseră "la drum" cu gândul că oricum sunt amândoi căsătoriţi, aşa că or să-şi facă liniştiţi de cap pentru că aia nu putea deveni o relaţie serioasă - şi mai ales cum ajunseseră la concluzia că vor divorţa amândoi, pentru că nu puteau concepe viaţa unul fără celălalt şi trebuiau neapărat să se căsătorească. Numai el ştia, de fapt, de ce pe 4 august îşi dorise atât de mult să întemeieze o familie alături de Denisa şi băiatul lui, iar pe 8 august decisese că nevastă-sa e mai bună! Totuşi - nu fusese o relaţie de-aia "înflăcărată" de-o lună şi ceva! Patru ani jumate...

Uşa băii scârţâi uşor. Paşii se apropiau... Îi întinse bileţelul:

- Ăsta e numărul meu de mobil. Oricând crezi tu că e momentul, sună-mă - şi ţi le aduc eu.

Bătu scurt cu palma în cutie. Denisa luă biletul:

- OK.

Ridică privirea... Nu. N-o s-o sune. Nu pentru picturile alea! Dar nu asta era problema acum. Denisa se aşează lângă ea:

- Şi-acum să aşteptăm... Părinţii mei s-au lăsat întotdeauna aşteptaţi. E felul lor de-a părea altfel...

Zâmbi slab - daa, cum să nu! Denisa se pregătea psihic pentru revederea cu părinţii ei. Şi pentru lunga povestire care va urma. De la Bucureşti până la Arad... Biata Denisa!

- De fapt, tata e viceprimar. Adică e un fel de primar care face totul, dar nu primeşte niciodată laudele pentru munca lui. El e fericit aşa - că o duce bine, iar oamenii ştiu care-i adevărul şi cine face treaba. Numai că activitatea asta îi ocupă tot timpul. Mama e educatoare la grădiniţa din Pecica - şi, din când în când, mai dă meditaţii pentru analfabeţii din clasele 1-4... Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa.

Cum adică? Îi strânse uşor mâna, iar Denisa oftă:

- Îmi pare rău că trebuie să vină ei după mine. N-aş fi vrut să-i iau de la treabă. Ştiu că au treabă...

Cum putea vorbi aşa? Ce era cu ea?

- Şi-mi pare rău că m-am încăpăţânat cu trandafirul ăla. Ştii, ţi-am spus - când am fost la botez, la Giurgiu, am cumpărat un trandafir... În fine! Îmi pare rău că m-am încăpăţânat să-l enervez pe Nicolae cu tufişul ăla. Dacă n-ar fi fost tufişul în faţa mea, airbagul şi-ar fi făcut datoria. Iar eu nu m-aş fi aplecat spre portieră. Nu mi-aş mai fi rupt coastele - şi n-aş mai fi stat în spitalul ăla nenorocit... Nu m-aş mai fi speriat în halul ăla... Poate că n-ar mai fi luat decizia aia. Oricum, n-aş mai fi fost ploşniţa palierului la cutremurul ăsta.

- Te rog să nu mai vorbeşti aşa. Cine ştie cum ai fi reacţionat şi unde-ai fi fugit în timpul cutremurului! Şi cine ştie ce corp de mobilă te-ar fi lovit!

Denisa aproba. Era evident că "o ţinea pe-a ei" şi aproba doar aşa, din politeţe şi ca să "ucidă" discuţia aia stupidă! Începu să râdă:

- Hai - dă-le dracului de necazuri! Hai să-ţi spun un banc bestial, pe care l-am auzit la cabinet în dimineaţa cutremurului.

Nu se aşteptase ca tocmai ideea aia să-i surâdă Denisei! Ochii căprui o priviră cu curiozitate... Păi să-i spună bancul!

- Vecinii familiei lui Bulă au devenit părinţi. Numai că bebeluşul s-a născut cu o malformaţie şi nu are deloc urechi. Acum, vecinii au adus bebeluşul acasă. Iar familia lui Bulă trebuie să se ducă să-i felicite. Tatăl lui Bulă îl cheamă şi-i spune: "Vezi, că bebeluşul nu are urechi - dar deloc-deloc! Să nu te pună gaia să zici ceva despre asta, că te joc în picioare! Nici o vorbă despre urechi!" Buun...

Pe chipul femeii de lângă ea apăruse un zâmbet larg. Denisa abia aştepta să afle ce "perlă" scosese Bulă apropo de urechile bietului copil! OK!

- Se duc la vecini, cu flori şi bomboane. Şi sunt invitaţi să vadă bebeluşul. Bulă se uită şi face aşa, o faţă admirativă... şi începe să se minuneze: "Vaai, ce picioruşe frumoase are! Şi ce mânuţe frumoase are! Şi ce ochişori frumoşi... Tanti, ce-a spus doctorul? Bebeluşul vede bine?" "Da, răspunde femeia. De ce?" "Păi, zice Bulă, pentru că, dacă trebuie să poarte ochelari, a belit-o!"

Hohotul de râs umplu "la propriu" sufrageria! Denisa apăsa bine coastele şi râdea de se scutura canapeaua...

O să-i spună bancuri. Multe! Ştia la bancuri... mamă-mamă! Măcar acum să mai râdă! Iar dacă o s-o vadă plângând, o să-i zică şi bancul ăla cu femeile şi bărbaţii. Ăla care zice că bărbaţii văd femeia ca pe-o zebră, una blondă, una brunetă, iar femeile văd bărbaţii ca pe grădina zoologică: un bou, un porc, o maimuţă... O să-i spună orice - numai să n-o vadă picată pe gânduri. Gândurile Denisei erau negre acum... În plus, nu voia să rişte să audă întrebări medicale. Nu voia să-i spună ea că la Arad, după ce-o adormeau, or să-i rupă iar coastele, ca să i le aşeze cum trebuie - şi-o s-o ia de la capăt cu durerea...

Lucia

Îl privea lung... George fuma. Era liniştit; era un pic gânditor - dar zâmbea, iar asta însemna că nu era ceva grav... Ochii albaştri o priviră lung:

- Fi-miu mai e cuminte?

- Nu ştiu; cred că da! Oricum, n-am primit reclamaţii până acum; aşa că...

Bărbatul din faţa ei suflă lung fumul şi se încruntă un pic:

- Are doar doişpe ani şi nici nu bănuieşte ce-o să discut eu mâine cu ea. În condiţiile astea, n-aş vrea să se înfiripe ceva în dormitorul tău.

- Ştiu. Stai liniştit - nu se va înfiripa nimic serios. În permanenţă e un adult acolo. Iar Octavian nu e genul care să nu se împiedice de asta.

George aproba... Ea îl privea şi se întreba în ce măsură toate planurile şi visele ei, toate speranţele, toate sentimentele din sufletul ei nu se vor nărui în curând...

N-avea voie să clădească acum sentimente pentru el! Nu înainte de a afla cum mergeau treburile după ce apunea soarele! Aşa că se ridică şi încercă să folosească un ton cât mai normal:

- Trebuie să discutăm ceva. Între patru ochi.

George se ridică şi se concentră asupra stinsului ţigării. Porni deci spre uşă - şi descoperi imediat că-i cam tremurau picioarele...

Decise să se grăbească. Să nu se lase ajunsă din urmă. Să nu le lase vecinilor ei impresia că se duceau să "discute". Pentru că exact acolo se duceau! Şi nu voia... În fine! Aşa era ea! Nici cu Leo nu fusese mai "curajoasă"! Dacă interlopul n-ar fi fost "însurat", n-ar fi reuşit să-l convingă să intre în hotelul Sir! Pentru că el ar fi acţionat în voie - şi-ar fi observat imediat cât de pudică era în realitate "dinamita" cu egări turcoaz...

Apăsă clanţa şi intră. George intră şi el - şi nu încuie uşa. OK! Nici o problemă! Teo ştia că apartamentul era ocupat - aşa că nu va năvăli nimeni peste ei! Intră în sufragerie şi nu se grăbi spre lumânare - se întoarse spre el. Descoperi imediat că George îi înţelesese planul încă dinainte ca ea să se ridice de la masă...

Era la fel de imperturbabil, la fel de calm... Îl prinse uşor de veston şi-l trase spre ea; şi începu să desfacă nasturii... Îl cuprinse uşor cu braţele, zâmbindu-i slab:

- Soarele s-a dus la culcare...

Mm? Ce părere avea de iniţiativa ei? Fu imediat cuprinsă cu braţele; iar George zâmbi:

- Probabil că de-asta mă simt atât de obosit...

Poftim? Cum-cum? Se simţea obosit?

- Şi observ că şi tu ai cearcăne. Şi pari îngândurată.

"Păi sigur că sunt îngândurată! Te simţi obosit? Eu ce să pricep din chestia asta? Că eşti obosit de-adevăratelea, sau că eşti... obosit azi?" George continuă, fără să-şi ia ochii din ochii ei:

- În plus, trebuie să recunosc că n-am beneficiat de camera de hotel - am dormit în recepţie. Şi n-au duşuri în recepţie...

Ei, na! Asta era acum! Se ridică pe vârfuri, ca să ajungă la sărutul lui; şi începu să-şi urce degetele pe spatele lui... Că ştia ea cum se apăsau butoanele...

Fu prinsă uşor de umeri şi "dezlipită" cu grijă de el:

- Lucia,

Ei, la dracu! Ei n-aveau probleme de-astea de exprimare! Îşi trase scurt mâinile şi-l prinse de reverele vestonului. Şi mârâi printre dinţi, săgetându-l cu privirea:

- Nu înţelegi că vreau să fii al meu?

Chipul lui George suferi o transformare radicală - deveni brusc

indignat. Fu din nou prinsă de umeri, cu acelaşi gest uşor, iar bărbatul din faţa ei exclamă:

- Dar sunt al tău, copil prostuţ! De cinci ani sunt al tău! Sufletul meu e tot al tău - iar asta o să mă aducă mereu la tine! N-ai înţeles încă asta?

Nu înţelesese încă asta?

"Nu; n-am înţeles-o. Nu sunt decât un copil prostuţ - cum să înţeleg eu chestii de-astea?!" George şopti:

- Şi mai e ceva. Ceva ce n-ar trebui să-ţi spun...

"Dar ai face bine să spui totuşi - pentru că mă simt foarte aiurea când trag de tine aşa şi tu mă refuzi!" Aştepta...

- ... Aşa cum tu mi-ai dat de înţeles că te gândeşti deja la anumiţi paşi greşiţi pe care-ai putea să-i faci, să ştii că şi eu mă gândesc la cioacele pe care le-aş putea face.

Ei, na! Asta era chiar culmea!

- Nu ştiu. Nu mi se pare normal... Adică...

Se fâstâcise. Pentru prima oară, se fâstâcise el. Şi-i cam evita privirea, pentru că îşi căuta cuvintele. Ea îl privea la fel de drept, la fel de încruntată, şi aştepta cuvintele alea! Le va aştepta ore în şir, dacă va fi nevoie! După ce descoperise că sentimentele lui erau sincere, nici nu concepea posibilitatea de a-l pierde!

- ... Nu mi se pare normal s-o fac acum. Pur şi simplu mă gândesc la asta şi am senzaţia că aş abuza de tine!

Cum-cum? Ridică din nou sprâncenele - ar abuza de ea?

- Suntem amândoi într-o situaţie extremă. Afară e stare de calamitate, aici e centru de sinistraţi minori iar noi suntem la serviciu 24 din 24. Parcă nu e OK. Nu ştiu; sper că înţelegi...

Deci...

Deci, pur şi simplu, pentru el momentul era nepotrivit. OK! Asta e! Că doar n-o să-l oblige să se culce cu ea - nu? Nu era nici probă de angajare, nici legământ suprem! Era... Era un lucru care se va întâmpla. Şi-ar fi fost bine să se întâmple atunci când voiau amândoi - şi când se simţeau amândoi în stare s-o facă. Aşa că dădu încet drumul reverelor... George oftă scurt:

- Simt nevoia să ştiu că eşti obiectivă - şi că o să iei o decizie obiectivă. Iar acum sunt multe necunoscute în viaţa ta şi multe lucruri care-ţi pot influenţa serios viitorul. Serviciul îl ai; dar uite că scările alea s-au spart, iar...

Daa, scările! Păşi în spate şi-l bătu uşor cu palmele pe revere:

- Stai liniştit.

Şi cam atât avusese de discutat cu el "între patru ochi". Se apropie de geam şi privi lung blocul cu zece etaje... Cum dracu de nu picase şi ăla? Era vechi! Era "crăcănat" perpendicular pe unda seismică! Era aproape de marginea canalului plin cu apă! Cum de stătea în continuare în picioare?

Paşii se apropiară - şi fu din nou luată de umeri:

- Te rog, nu face aşa!

- Nu fac nimic. Am înţeles ce-ai vrut să spui. Stai liniştit, că e OK.

- Nu; cred că nu ai înţeles. Pentru mine, chestia asta nu ţine neapărat de dragoste; ţine de viitor. De toată viaţa mea. Şi vreau să fiu sigur că, atunci când mă judeci, n-o faci prin prisma faptului că eşti singură, sau

- Ţi-am spus: stai liniştit.

- Nu pot să stau liniştit dacă

Doamne, cât de crispat era! Sprijini capul pe geam şi şopti, oftând greu:

- Am uneori senzaţia că ai spus "Da" doar ca să mă vezi liniştită, după despărţirea de Victor. Şi ca să ai certitudinea că nu m-arunc nici în gât, nici de gâtul lui Alex sau al lui Mugur. Am uneori senzaţia că balamucul cu cutremurul o să se potolească, noi o să ne întoarcem la serviciu iar tu o să dai încetişor în spate... Spunându-mi că nu pare o chestie trainică şi de durată, că nu suntem acelaşi gen şi că, decât "să mă-ncurci" aiurea la 25 de ani, mai bine îmi prezinţi tu un tânăr şi vajnic poliţist din IGPR...

George

Aa, da? Avea senzaţii de-astea? OK! Las' că-i arăta el ei uite-acuş!

- Lipsesc zece secunde. Vin imediat.

Ieşi, coborî în fugă treptele şi-l privi lung pe Teo:

- Spune-i lui Octavian că îl aştept sus, la patru.

- Imediat.

Bun! Urca, furios...

Adică ea îşi imagina că era un neserios! Un neica-nimeni care se juca de-a "gogoşelele" cu ea! Nu pricepuse nimic! Absolut nimic! Femeia aia nu înţelese nimic...

Reveni în apartament şi se grăbi să aprindă lumânarea. Şi-şi scoase şi pachetul cu ţigări - că dacă tot avea bricheta-n mână, de ce nu?! Era furios...

Cum putea gândi aşa? Ce era în mintea ei? Şi de ce ţinea musai să facă testul ăsta acum? Avea ceva de demonstrat? Chestia aia, de fapt, ar fi demonstrat ceva? Când erau atâţia oameni care se iubeau îndeajuns de mult ca să găsească soluţii la "nepotrivire"? Când, vorba aceea - era de-abia opt şi-un sfert? De ce se grăbea aşa? Îşi închipuia că-l aştepta vreo curvă, în hotelul din colţ? Ce era în mintea ei?

Uşa se deschise, se închise iar Octavian intră în sufragerie:

- M-ai chemat?

Tresări, speriat ca la balamuc! Gestul Luciei îl speriase îngrozitor! Nu se aşteptase la aşa salt...

Lucia

Aoleu! Octavian!

Sări cât colo, răsucindu-se spre uşă. Şi făcu şi-un pas în spate! Şi se propti practic cu spatele în colţul ăla! Era nebun? Îl chemase pe Octavian acolo? De ce-l chemase? Ce voia să facă?

Nu putea să respire...

George o privi lung, preţ de-o secundă... Privirea lui deveni extrem de concludentă:

- Te rog să ne scuzi cinci minute - trebuie să discut ceva foarte serios cu băiatul meu. Şi pe urmă, dacă vrei şi tu, vorbim în trei.

Cee?

Doamne! Era nebun! Voia să-i spună copilului despre ei doi!

Doamne, ce tâmpenie monumentală făcuse! Deschisese gura, ca o proastă, şi-i spusese că ea vrea ca el să fie al ei! Şi că are uneori îndoieli, apropo de intenţiile lui! Şi uite ce dovadă voia să-i dea el...

Dar să nu i-o dea! Nu-nu! N-o mai voia! Ştia acum că el e al ei! Tot George Mocanu era al ei şi numai al ei! Numai să nu-i spună lui Octavian! Parcă citindu-i gândurile, George se întoarse spre tânărul din cadrul uşii. Oo, nu! Îşi descleştă maxilarul, dar nu reuşi decât să şoptească:

- Nu face asta!

Ochii albaştri reveniră asupra ei. Îl privi lung:

- Nu acum! Şi nu aşa!

Îl ruga din toate puterile să nu-i spună băiatului că taică-su "se încurcase" cu finuţa! Îl implora să nu-l anunţe pe Octavian că tatăl lui ţinuse fix trei zile de doliu! Nu! Să nu spună nimic! Să inventeze ceva, o veste bună despre cutremur, şi să-l trimită înapoi, în dormitorul ei! Şi-i promitea solemn că, în clipa în care Octavian închidea uşa după el, ea o să-i ceară iertare pentru toată prostia din capul ei!

Octavian începu să râdă:

- Staţi puţin!

Aoleu! Nu cumva înţelesese totul? Tânărul îşi privi întrebător tatăl:

- Vrei cumva să-mi spui că Lucia va locui la noi?

La dracu! Înţelesese! Pricepuse totul! Se întoarse spre George - să spună ceva! Să facă ceva! Să-l trimită în dormitor! Să spună "Nu"! Sau măcar "Nu ştiu"! Să spună ceva ce începea cu "Nu"! De ce tăcea?

Bărbatul în uniformă îşi împinse bine mâinile în buzunarele pantalonilor şi se aplecă un pic, ca să-şi "admire" bocancii... Octavian băgă şi el mâinile în buzunare, fără să-şi ia ochii de la tatăl lui:

- Pentru că, dacă asta voiai să-mi spui, tocmai mi-ai spus.

Adică... Păi şi... Îl privea lung şi realiza că era aproape cât ea de înalt - şi n-avea decât 14 ani! Iar asta însemna că, peste vreo doi ani, ea o să lase capul pe spate atunci când o să vrea să-l certe...

Doamne, ce crescuse! Şi uite că...

Nu-nu! Ceva nu era în regulă! Octavian n-avea cum să bănuiască de ce fusese chemat acolo! Octavian ştiuse! Dar... Ce ştiuse? Şi de la cine aflase? Că era foarte important cine-i spusese! Nu ştia ce ştie tânărul din cadrul uşii - dar ar fi dat orice să afle cine-l "informase". Numai Adriana şi nea Aurică ştiau ce se întâmplase în noaptea aia în apartamentul ei. Ceilalţi bănuiau probabil că domnul chestor principal se cam uită lung după finuţă - dar atât! El însă părea să ştie că ei doi erau împreună...

Era linişte. Tăceau - iar tăcerea aia o înnebunea! Îi inducea un sentiment de frică. Şi s-ar fi întors bucuroasă cu faţa spre colţul ăla, dacă n-ar fi ştiut că răsucirea ar fi făcut hainele de pe ea să foşnească! Aşa că nu se întorcea. Nici nu clipea! Îl privea şi se ruga ca tânărul să nu întoarcă capul spre ea. Era în pragul leşinului...

Brusc, Octavian scoase mâinile din buzunare şi dădu să iasă - dar se opri şi reîncepu să râdă:

- Staţi liniştiţi, că nu-i nici o chestie. Ştiam că asta se va întâmpla. La cât a urlat mama la tine înainte de cutremur, trebuia să fiu surd sau retard să nu pricep că e o treabă serioasă! Nu vă faceţi griji în privinţa mea - nu-s obtuz şi n-am "texte". Atâta timp cât rămâneţi doi oameni întregi la cap şi sunteţi fericiţi, pentru mine e perfect aşa. Tu eşti prea tânăr ca să te-nsori cu munca, iar Lucia e demult tovarăşa mea de lecţii şi de joacă.

Octavian se întoarse spre ea şi ridică din umeri, la fel de zâmbitor:

- Aşa că...

Ochii albaştri încercau s-o încurajeze cumva. Să-i confirme spusele şi s-o încurajeze un pic. Octavian era prea mic ca să realizeze ce efect avea acum faptul că decisese s-o privească. Dacă nu s-ar fi temut că o să foşnească, ar fi leşinat! Iar el nu înţelesese asta!

Era linişte. O linişte perfectă. George îşi privea în continuare bocancii... Ea îl privea pe Octavian, care-şi privea lung tatăl... Brusc, tânărul se răsuci şi ieşi:

- OK; vă las să vorbiţi.

Uşa se închise corect...

Era linişte...

Îi venea să plângă. Îi venea să deschidă geamul şi să sară prin el! Avea o gură slobodă şi proastă, avea momente când gândea ciudat... Avea momente când îl întrista, cu gura ei proastă care rostea toate ciudăţeniile din creierul ei cât o alună! Şi-l întrista! Iar gândul ăsta o făcea să plângă!

George sparse brusc tăcerea, privindu-şi în continuare bocancii:

- Acum ai înţeles?

Acum a înţeles?... Nu-i venea să creadă... Se dezmeticise, realizase ce se întâmplase şi totuşi nu-i venea să creadă...

George îi spusese lui Octavian. Poate că băiatul bătuse la un moment dat un apropo - dar era evident acum că George îl informase deja apropo de decizia lui - şi se şi asigurase că copilul nu va spune "Nu"! Ceea ce demonstra, încă o dată, că avea momente de prostie monumentală...

Aprobă încet cu capul. Da - înţelesese.

- Şi tot mai crezi că nu sunt al tău?

De data asta negă. Era evident că era al ei. Acum devenise evident că omul ăla făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să fie al ei! George Mocanu trăsese un milion de sfori ca să ajungă acolo, lângă ea. Ca s-o facă pe ea să-l aducă lângă ea...

Ieşi încet din colţul ăla. Se apropia de el, privindu-l lung...

Se întreba, în momentele alea, unde încăpeau atâtea sentimente în omul din faţa ei. Şi se întreba ce făcuse ea ca să-l merite. Nea Aurică avea dreptate - George era un bărbat bun. Şi-o iubea cu adevărat. Da, omul ăsta îşi dorea mult ca ea să-i facă o fetiţă...

Mâna ieşi din buzunar şi se întinse spre ea. Se grăbi să-l ia de mână - iar el se grăbi s-o strângă în braţe... Era atât de bine în braţele lui! Şi chiar dacă simţea că se îndrăgosteşte de el, şi chiar dacă ştia că era riscant să se îndrăgostească de el înainte să se asigure că relaţia lor va funcţiona, nu voia să se desprindă din îmbrăţişare. Voia doar să stea acolo şi să se îndrăgostească... rău de tot...

Degetele mâinii lui drepte se jucau uşurel prin părul ei... Brusc, George o sărută uşor pe păr şi şopti:

- Abia aştept să se termine cu cutremurul ăsta. Şi să mă dezmeticesc şi eu...

Şi ea avea nevoie de "ieşirea" aia din munca de poliţistă. Îi era dor de fierul de călcat, de aragazul conectat la o ţeavă de gaze cu gaze-n ea... De duşul fără economie, de săpun şi şampon din belşug, de pijamaua de mătase... Îmbrăţişarea deveni tandră:

- Şi să realizez că tocmai am refuzat să strâng în braţe o tipă straşnică...

Hei! Îl împunse cu degetul - iar el sări, pentru că se gâdila rău... Îl admonestă cu degetul şi porni spre uşă. Şi cum el se grăbea chiar acum s-o urmeze, fu mai mult decât evident că discuţia între patru ochi tocmai se terminase.

George

Închise uşa apartamentului, o prinse de mână şi-o trase înapoi. Şi oftă greu, privindu-i cu atenţie trăsăturile:

- Diseară trebuie să rămân în cort.

Lucia aprobă scurt cu capul. Şi cum mimica ei nu suferise transformarea aia de care se temuse el, se grăbi să continue cu scuza pregătită pentru "planul 1":

- Gheneralul meu şi-a rezervat deja camera în hotel. Şi cum Armata Română n-o să inventeze un grad special pentru cutremurul ăsta, m-am gândit să nu-i refuz odihna. Că devine irascibil...

Lucia aprobă din nou. Şi uite că nu se supărase nici pentru refuzul de adineauri, nici pentru decizia lui de a nu veni să doarmă lângă ea, sau cu ea... Oftă scurt:

- Acum ştie şi Octavian. Mă simt mult mai bine...

Da - partea asta cu Octavian o cam îngrijora. Mai ales partea în care el pleca înapoi, la cortul verde, iar ea rămânea acolo, în centru, cu Octavian. Lucia se temea de discuţia cu băiatul lui... O înţelegea - Adriana murise în urmă cu 3 zile, iar el era naşul ei de cununie. Şi uite că...

La urma urmei, băiatul lui era mare. Avea deci un cuvânt de spus - în opinia ei, desigur! Ei bine, n-o s-o lase să afle părerea lui apropo de votul adolescenţilor minori. Aşa că se grăbi să revină la ei doi - şi redeveni serios:

- Acum sper că nu te mai gândeşti la planuri diabolice în care eu sunt un actor iscusit...

Aoleu, ce roşise! Bineînţeles că înfipsese bine bărbia-n piept şi nega de mama focului... Bun! O trase spre scări:

- OK. Deci în curând or să apară părinţii Denisei. Presupun că or să stea cam o oră; să mă anunţi, oricum, când pleacă - pentru că trebuie să contactez TAB-urile de pe Centură şi spitalul de la Arad. Şi să-l anunţ pe omologul din Sibiu, să le facă plinul. Nu ţi-am spus, ca să nu mă audă ea; microbuzul care-o s-o ia din Bucureşti trebuia dus demult la fier vechi. Cred că a depăşit demult 20% consum de combustibil la suta de kilometri...

Lucia aproba. Se oprise în capul scărilor; acum, îi evita în continuare privirea şi aproba... Hei!

- Ce s-a întâmplat?

Nu primea răspuns... Se încruntă - pentru că bănuia ce se întâmplase. Lucia se tot gândise, în ultimul timp, la discuţia lor - aia din sufragerie, din noaptea când el "învăţase" modelul covorului ei. Lucia tăcea pentru că îşi căuta cuvintele. Şi căuta şi un mod de a-şi stăpâni plânsul! Iar chestia asta îl înfuria îngrozitor!

Îi ridică uşor bărbia... şi simţi că înnebuneşte!

Lucia

La naiba! Acum o să se înfurie! Se grăbi să deschidă ea discuţia pe tema aia:

- Am spus multe lucruri în noaptea aia. Şi vreau să

Gestul lui o opri - fu apucată zdravăn de cămaşă şi izbită fără milă de zidul din spate! Dumnezeule - cât de furios era! George mârâi printre dinţi:

- Vrei cumva să-ţi ceri scuze pentru ceea ce ai spus atunci? Spune! Asta vrei?

Se pregătea să dea din cap afirmativ şi să încaseze palma. George continuă:

- Pentru că, dacă vrei să-ţi ceri scuze pentru cuvintele de atunci, te joc în picioare! Cât te iubesc eu pe tine - mă jur pe băiatul meu că te pun jos chiar aici şi te umplu de sânge!

Ochii albaştri o priveau lung. Scăpărau de furie. Nu se îndoia că, dacă deschidea gura acum, o să fie azvârlită pe ciment şi lovită fără milă cu bocancii...

George se apropie uşor de ea... şi şopti, printre dinţi, de la câţiva centimetri de faţa ei:

- În noaptea aia, ai spus ceea ce trebuia să spui ca să-mi intre bine-n cap că n-ai de gând să fii amanta mea. Nici măcar o dată, nici măcar pentru o clipă. Iar dacă nu te-aş fi iubit atât de mult, nici moartea Adrianei, nici cutremurul, nici rugămintea lui nea Aurică şi nici chiar ordinul direct al preşedintelui României nu m-ar fi făcut să vin la tine pentru altceva decât problemele de serviciu. Aşa că bagă-ţi bine în cap o chestie!

Nu se clintea - nici nu mai plângea, dar nici nu-şi permitea să zâmbească vreun pic. Aştepta... Strânsoarea mâinilor începu să slăbească. Şi ochii lui îşi pierdeau strălucirea aia furioasă. Iar ea ştia că trebuia să tacă. Să-l lase să-i spună tot ceea ce voia să spună şi-apoi să plece grăbit... George ridică un deget:

- Dacă te mai aud vreodată pomenind ceva despre noaptea aia, o să-mi pierd controlul - şi mi-e c-o să te plesnesc. Chestie care mă va face să plec. Să mă duc la mama dracului, în Spania sau Portugalia - adică cât mai departe de tine - şi să mă fac căpşunar. Sau zidar. Sau şofer. Pentru că ceea ce s-a întâmplat atunci nu-mi face cinste - şi mă face să mă simt ultimul om în faţa ta. Iar dacă te-aş lovi, aş coborî la nivelul unei râme.

N-ar fi trebuit să-l stârnească să discute despre noaptea aia. N-ar fi trebuit să se-apuce să-i ceară ea scuze pentru cuvintele pe care le spusese! Sau pentru curelele pe care i le altoise pe spinare! Numai că deschisese discuţia aia - şi-l obligase practic să vorbească despre momente şi acţiuni de care-i era ruşine...

- Din noaptea aia, n-am mai pus alcool în gură - aşa că şansele s-o iau iarăşi razna sunt nule acum. Te rog - încearcă să uiţi noaptea aia. Atâta timp cât tu ţi-o aminteşti, eu mă simt ultimul om în faţa ta.

Şi-atât - George se răsuci pe-un călcâi şi coborî grăbit scările...

Păi, ce să mai zică?! Nimic, evident! George monologase, spusese cuvintele cu care încercase să-şi ceară el scuze faţă de ea, îi interzisese să mai deschidă vreodată discuţia pe tema aia şi plecase val-vârtej. Şi nu încercase nicicum să se scuze pentru modul cum o făcuse să fie foarte atentă la monologul lui. Plecase pur şi simplu! Iar ea...

Iar ea constata din nou că nu-i era frică de el. Deşi George o izbise de perete cu aceeaşi "poftă" cu care l-ar fi izbit pe Leo, pur şi simplu nu-i fusese frică! Era ciudat - dar simţea că bărbatul ăla nu voia să-i facă rău. Nu putea să-i facă rău. Bărbatul ăla avea nervii întinşi la maximum - iar gesturile violente şi cuvintele dure fuseseră întotdeauna felul lui de a scurta cât mai mult drumul spre rezultatul dorit de el. Nu-i era frică nici de el, nici de bătaia pe care i-o promisese, nici de gândul că într-o zi George Mocanu o să-şi dorească un rezultat nefavorabil pentru ea...

George reuşise să evite momentul când el ar fi trebuit să-şi ceară scuze pentru ceea ce voise să facă în noaptea aia. Şi pentru ceea ce apucase să facă atunci, înainte ca ea să-l lovească cu telefonul în cap. George se rugase, în ultimele trei zile, ca discuţia aia să nu aibă loc niciodată; dar cum ea nu putea trece peste cuvintele pe care le rostise atunci, iar el nu voia să o audă cerându-şi scuze că nu se lăsase violată, decisese să rostească el un monolog. Unul lung, cuprinzător, care să-i arate că ştia ce greşise, că regreta ceea ce făcuse, că luase măsuri şi-şi revizuise atitudinea - şi cu care să îngroape noaptea aia pentru totdeauna.

Şi uite că tot el "rezolvase problema"...

Îşi şterse lacrimile şi oftă scurt - ei bine, acum putea "să îngroape" şi cuvintele de-atunci, şi trânta din dormitor, şi partea cu cureaua şi glontele... Şi pe-aia cu ruptul rochiei. Putea să uite tot ceea ce se întâmplase în iulie. Şi putea să meargă mai departe.

Coborî scările, evitând privirea lui Victor, şi se grăbi să intre în propria bucătărie - acum avea altă problemă! Şi anume, pe Victor - care înainte s-o vadă pe ea coborând botoasă şi "cu falca picată", probabil că-l văzuse pe George coborând ca o vijelie furioasă...

Nu-i plăcea ceea ce văzuse Victor. Nu voia să-l lase să creadă că se certase cu George. Victor avea în buzunar un inel - şi zău că nu voia să-l vadă încercând să-l refolosească tot cu ea!

Deci diseară o să doarmă singură... Asta n-o mai îngrijora. Da - George era al ei. Îl anunţase şi pe Octavian asta, iar băiatul nu avusese nimic împotriva relaţiei lor...

Discuţia ei cu Octavian o îngrijora. La cei 14 ani ai lui, tânărul o să vrea să discute cu ea despre multe lucruri. Şi despre relaţia tatălui lui cu ea, şi despre propria relaţie cu prietena tatălui lui... Şi probabil că, la cei 14 ani ai lui, Octavian va voi să ştie câţi copii plănuia ea să-i facă tatălui lui. Adică câte surioare şi fraţiori vitregi o să aibă el. Discuţia în sine era o chestie grea pentru ea; dar discuţia despre copiii ei, discuţie purtată cu băiatul lui, în condiţiile în care încă nu ştiau dacă relaţia lor mergea, era o chestie imposibilă, după părerea ei. Poate era ea prea tânără, sau prea stresată, sau prea obosită acum. Dar pur şi simplu nu ştia ce-o să fie. Dacă o să fie. Iar cu Octavian nu prea discutase nici pe vremea când fusese doar finuţa Adrianei! Schimbaseră de câteva ori opinii despre programul de la TV, despre liceeni şi despre legea învăţământului. Spuseseră bancuri atunci când ieşiseră în patru la o pizza. Numai că acum urmau să discute despre convieţuirea sub acelaşi acoperiş, în condiţiile în care ea urma să-i fie lui un fel de mamă vitregă. Afurisită discuţie...

Se ridică şi decise să se retragă în compania gravidelor. Ludmila discuta cu Denisa, şi chiar nu era momentul să se aşeze între ele

două! Denisa ştia că pleacă - şi-şi dorise mult s-o vadă sărutându-l pe chestorul principal...

Victor

Şi gata - Lucia trecuse şi ea ca vijelia... Paşii se apropiară şi se opriră lângă el. Mugur îşi aprinse şi el o ţigară şi şopti:

- Mm, probleme în paradis!

Ridică scurt din umeri - că n-avea de gând să vorbească cu el despre asta! Insul o să-i fie şef - nu însă şi confident de nădejde! De când îi aflase individului planul apropo de Violeta, începuse să se îndoiască de propriul succes în Austria. Nu de alta, dar el era un tip corect. Mugur părea să fie extrem de "lunecos" şi să poarte câte-o mască pentru fiecare situaţie...

Mai ieşise cineva pe palier... Alex se apropie de ei, zâmbind slab:

- Cred că încep să mă las de fumat.

- De ce?

- Păi asta-i a doua ţigară, de dimineaţă până acum!

Îl privi lung, cu subînţeles:

- Copiii ăia doi te ţin foarte ocupat...

Capul şaten aprobă scurt:

- Sunt adorabili.

- Da. Şi sunt pe punctul de a pleca, fiecare la rostul lui.

Alex aproba în continuare, zâmbind imperturbabil... Se aşeză pe prima treaptă care ducea la etajul patru, iar Mugur deschise cu Alex o lungă discuţie despre îngrijirea copiilor preşcolari...

Se părea că-l cam părăsise norocul! Ziua de azi fusese perfectă - şi tocmai acum trebuiseră să se certe! Tocmai acum trebuise el să iasă pe palier! În ultima jumătate de oră, tot încercase să iasă din sufrageria aia şi să fumeze o ţigară - şi de fiecare dată una dintre fete îşi dorise altă buclă, altă clamă de păr, un retuş la codiţe... Şi uite că ieşise în cel mai nepotrivit moment! De cum suflase fumul şi băgase bricheta în buzunar, îl văzuse pe George coborând de la etajul patru. I se păruse furios; poliţistul trecuse pe lângă el ca vijelia, scăpărând scântei din ochii ăia albaştri, dăduse mâna cu Teodor pe fugă şi plecase. Cu siguranţă, plănuise să-şi descarce nervii pe primul nevinovat care-i va ieşi în cale, pe stradă...

Ezitase; dar decisese să rămână totuşi acolo, pe palier. Teo îl văzuse, oricum; dacă s-ar fi grăbit "s-o şteargă" din calea Luciei, i-ar fi demonstrat tiristului că încă se mai simte legat de ea. Iar tiristul nu ştia să ţină un secret - el "se simţea" angajat în centrul pentru minori, iar şefa lui era Lucia... Aşa că se sprijinise de perete şi-o lăsase să treacă. Observase imediat capul plecat; de cum trecuse de el, observase şi ochii un pic înroşiţi. Şi nu putea să nu se întrebe de ce se certaseră! George plecase furios! Lucia coborâse plângând! Ce-aveau? Se certaseră?

Ar fi vrut să poată să se ducă la ea şi să discute despre asta. I-ar fi plăcut tare mult să mai poată să stea lângă ea, să o determine cumva să spună ce-o apasă şi s-o ajute măcar cu un sfat! Numai că nu mai putea face asta. Lui i-ar fi fost greu să-i vorbească despre probleme de suflet, altele decât ale lui; ei i-ar fi fost greu să-i spună tocmai lui problemele ei personale. Din păcate, se grăbise să cumpere inelul ăla şi să i-l pună pe deget. Inelul distrusese relaţia de amiciţie; iar ruperea logodnei n-o refăcuse. Nu puteau discuta despre nimic - nici despre el, nici despre ea, poate că nici despre centru...

Paşii se apropiară... Ridică încet capul şi-o văzu pe Lucia intrând în apartamentul 14. Aah! Afurisită treabă!

Ar fi trebuit să plece. Azi-dimineaţă, imediat după micul dejun, ar fi trebuit să ceară o pâine şi-o sticlă cu apă şi să pornească spre Domneşti. Acum era opt jumate - seara. Nu putea pleca...

Mâine dimineaţă, o să-i spună lui George că era mai bine ca el să dispară din blocul ei. Şita că nu el era motivul pentru care se certaseră ei; dar... Dar ea era tristă. El îşi dorea să redevină amicul ei de pălăvrăgeală. Şi nu era bine să deschidă el discuţia. Nu era bine s-o întrebe el ce se întâmplase. Deşi îşi dorea din tot sufletul s-o ajute...

Nu era bine deloc...

Mâine pleca spre Domneşti. Şi gata. Aruncă ţigara şi intră în apartamentul 15 - fetele din sufragerie abia aşteptau să-şi retuşeze coafurile! Apucă perdeaua...

S-ar fi dus totuşi în sufrageria din 14. Ar fi încercat totuşi măcar să-i lase impresia că puteau vorbi din nou despre psihologie masculină! Ar fi vrut s-o ajute cumva! Ar fi vrut s-o vadă din nou zâmbind...

Mâine dimineaţă îşi lua catrafusele şi se uşchea. Gata! Aşa nu se mai putea! Şi-aşa, el nu mai avea mare lucru de făcut în centrul ăla! Meşterise tot ce fusese de meşterit! Aveau duş, scripete, felinare... Acum, era treaba femeilor să se ocupe de copii şi gravide. Şi cum nu era medic ginecolog, iar femeilor ălora două nu prea le ardea de bucle...

George

Coborî ultimele trepte în fugă; ieşi din bloc şi se repezi la piatra din mijlocul trotuarului. Şi-o azvârli cât putu el de tare, spre canal! Aah!

Porni, grăbit, spre cort.

Afuristă treabă! De ce dracu trebuia să se gândească ea tot timpul la noaptea aia? De ce trebuia să se simtă "deranjată" de ceea ce-i spusese lui atunci? Îşi închipuia că el "se împiedica" de cuvintele ei? Păi dacă asta l-ar fi împiedicat, n-ar mai fi venit deloc s-o pupe! Că doar îl anunţase deja, în noaptea aia, că prezenţa lui n-o "încălzea" nicicum! Dacă el venise totuşi în miezul nopţii şi-o sărutase, şi-i spusese din nou că o iubeşte, nu era clar că el trecuse demult peste partea aia cu artrita? Şi peste aia cu "nu te-aş călări nici pe bani"? Şi peste ailaltă, cu "Tu n-ai inimă-n tine"? Şi peste toate celelalte, câte mai fuseseră? De ce insista femeia aia să-l facă să se simtă ultimul om? De ce voia să-l vadă târându-se prin colb şi punându-şi cenuşă-n cap? Asta voia Lucia? Voia să-l facă să-şi amintească tot ceea ce se întâmplase atunci? Credea că el uitase cum o invitase frumos în dormitor, cum o azvârlise pe pat, cum o imobilizase şi-i rupsese rochia? Credea că el nu-şi mai amintea cu ce viteză îşi scosese atunci pantalonii? Şi cum încercase s-o transforme din fină în amantă?

- Să trăiţi!

Ete, fleoşc! Trecu pe lângă poliţist ca pe lângă stâlpul de electricitate şi viră scurt stânga. Şi porni peste pod, spre cort...

Să n-o mai audă vorbind despre noaptea aia! Da' niciodată! Dacă ţinea la el măcar cât negru sub unghie, să nu mai aducă niciodată vorba despre ea! Nici în glumă măcar! Nici peste 50 de ani! Nici pe patul de moarte! Nici de bine, nici de rău! Deloc-deloc! Să-şi şteargă noaptea aia din memorie! Amintirile ei trebuiau să înceapă în dimineaţa asta, la două şi ceva! Cu venirea lui în centru, declaraţia lui de dragoste, sărutul şi *Moonlight serenade*! Şi atât! Înainte de momentul ăsta...

Mai avea cam zece metri până la "poarta monumentală" care marca intrarea în cortul prăfuit; nea Aurică ieşi din cort, îl văzu şi începu să râdă:

- Măi, să fie! Mai să cred că n-aţi "discutat" totuşi!

- Ba am discutat. Nu se vede?

- Eşti prea furios ca să cred că aţi "discutat" chestii concrete...

Gata! Moşneguţul ăsta se întrecea cu gluma! Îl prinse de braţ şi-şi mârâi furia la urechea lui:

- Cum, nea Aurică? Cum să mă culc cu ea? Încă n-am "serbat" 24 de ore, suntem în mijlocul unui cutremur, fostul ei logod-

nic e la un metru de ea iar Adriana e în beciul de la Morgă! Cum să-o îndes în sufrageria vecinei de la patru?

Aşa! Că îl înnebunise cu chestia aia! Îi "toca" despre asta de mai bine de 24 de ore! Parcă dăduse-n mintea copiilor! Nea Aurică clătină încet capul:

- Te ştiam mai iute, mai ferm şi mai priceput în a face lucrurile să se mişte repede pe direcţia dorită de tine! Dar probabil că vârsta îşi spune cuvântul...

Poftim? Vârsta... Adică îl făcea boşorog! Adică un pic cam "răsuflat" pentru aşa mândreţe de fată! Nu de alta - dar azi, acu' vreo zece minute, ea fusese mai mult decât dornică! Iar el o refuzase! Cam ca un boşorog răsuflat, aşa...

Îi dădu drumul şi păşi spre cort - şi fu prins de braţ. Nea Aurică rosti scurt:

- Rezolvă-ţi problemele. Îngroapă-ţi nevasta, goneşte-i stilistul şi încuie uşa vecinei de la patru. Şi-o să vezi tu după aia cât de simple or să pară toate lucrurile.

Serios?! Păi avea senzaţia că nea Aurică îl credea "uşor stângaci"! Aşa că n-avea rost să mai stea la discuţii cu el - nu pe tema aia, oricum! Îl anunţă scurt:

- Mâine vorbesc cu orfanii. Iar tu vii cu mine.
- Bine, George.
- Că n-am nici un psiholog disponibil.
- Bine.

Îl întristase... Oftă greu:

- Şi nici n-am încredere în psihologii trimişi de la centru.

Nea Aurică îl bătu uşor pe umăr, zâmbind slab. Bătrânul se îndepărta, pe direcţia ruinei blocului de pe colţ... Intră şi el în cort şi se trânti la birou. Îşi porni laptopul, încruntat ca la balamuc...

Trebuia să fie realist. Să treacă peste supărare şi nemulţumire şi să fie obiectiv. Nea Aurică nu-i voise niciodată răul. Omul ăla îl cunoştea incredibil de bine, gândea incredibil de bine şi-i anticipase întotdeauna deciziile - semn că "erau pe aceeaşi lungime de undă". Atunci când nea Aurică îi dădea un sfat, i-l dădea din dorinţa de a-l ajuta. De a face în aşa fel ca lui să-i fie mai bine. Dacă nea Aurică se căznea de mai bine de 24 de ore să-l convingă să se încuie totuşi cu Lucia în apartamentul vecinei de la patru...

Trase cubul cu post-it-uri şi începu să-şi facă lista de priorităţi - că doar aşa îl sfătuise nea Aurică!

Înmormântarea Adrianei era prima prioritate. Iar asta însemna că, în maximum cinci minute, şeful IGPR va primi mail-ul lui. A doua prioritate era...

Victor nu-l încurca cu absolut nimic. Prezenţa lui pe palierul Luciei era egală cu zero. Atunci când îl privea pe Victor, nu vedea în el o ameninţare. Se minunase atunci când aflase că Lucia chiar îl alesese pe stilist! Mai multă teamă îi fusese de Leo - fiinţă prin definiţie incompatibilă cu Lucia! Victor era aşa... ceva adiacent, cu influenţă zero asupra lor. Deci următoarea lui prioritate era... Leo. Să afle ce mai făcea Leo. Pericolul nu trecuse încă! Individul umbla prin Bucureşti cu maşina plină de "bunătăţuri" - iar pe astfel de oameni, bunătăţurile alea îi deşteptau brusc! Interlopul făcuse o fixaţie pentru femeia frumoasă din blocul cu patru etaje; putea deci să încerce să vină la ea şi să-i propună să fugă împreună-n lume. Să scape şi de Pană, şi de şeful pokerist, şi de năşicul pofticios... Nu era bine ca Leo să ajungă prea aproape de Lucia. Leo avea două pistoale la brâu - şi nu se jena să le folosească. Leo era periculos...

Următoarea urgenţă era discuţia cu copiii ăia. După care trebuia să se ocupe puţin de voluntarii din centrul pentru minori. Îi nota pe post-it-uri separate...

Copiii aveau trei grade. "Gradul unu" fuseseră copiii care mai aveau rude de gradul I şi II în viaţă. Lucia mai avea în centru doi copii de gradul I. "Gradul doi" erau copiii care mai aveau rude. Îndepărtate, ce-i drept, dar aveau pe cineva! Cel puţin 20 de copii din centru nu erau singuri pe lume. Numai că rudele lor nu-i puteau lua din centru din simplul motiv că locuiau în centrele de sinistraţi. Unii îşi pierduseră şi ei casele, alţii erau operaţi sau "ghipsuiţi" de la gât în jos... Mare parte din copiii de gradul doi locuiseră în cele trei blocuri de la intersecţia cu Şoseaua Fundeni! Şi cum dispoziţia fusese ca minorii să stea cât mai departe de centrele cu sinistraţi majori... "O cârpise" cum ştiuse el mai bine. Le pusese pe rudele astea să apeleze la prieteni şi cunoscuţi - şi le găsiseră copiilor un loc unde să locuiască măcar pentru câteva zile. Copiii ăştia de gradul doi vor pleca mâine din centru. Iar copiii de gradul III erau cei care rămăseseră singuri. Care vor încerca, în lunile următoare, să intre într-o familie nouă. Orfanii - 12 la număr. Pe lista lui, orfanii erau scrişi cu roşu...

Nu voise să-şi rostească planurile în centru, înainte ca ele să aibă şanse reale de a se materializa. Dar plănuia ca mâine să mute copiii de gradul II. Guvernul decisese ca în orfelinate să nu ajungă decât copiii care chiar nu mai aveau pe nimeni... şi cazurile sociale. Copiii cu rude care nu le puteau oferi nici cele mai elementare condiţii. El avea o situaţie clară a copiilor din centrul Luciei - şi deci fusese pus să "inaugureze" plimbarea şi mutarea copiilor. Şi, bineînţeles, să "conceapă" nişte proceduri pentru copiii ăştia care se vor muta la nişte străini! Acceptase sarcina, gândindu-se la copii - şi imediat primise promisiunea că mâine va primi două microbuze. În microbuzele alea plănuia el să urce copiii de gradul II şi să-i trimită către omologi. Care vor aloca pentru fiecare copil o maşină, doi poliţişti şi-o oră întreagă de discuţii cu noile gazde. Şi nişte formulare, nişte angajamente scrise...

Lucia nu va fi de acord cu plecarea copiilor ălora. Nici voluntarii nu vor fi de acord cu asta. Spera ca nea Aurică să-l ajute să-i convingă că aşa era mai bine - deşi era evident că n-avea cum să fie mai bine pentru un copil orfan de ambii părinţi să se mute într-o locuinţă total nouă pentru el, cu nişte oameni pe care nu-i cunoştea... În fine!

Nu era după el. Da, era chestor principal - dar de la el până la masa Guvernului era drum lung! De unde stătea el, Palatul Victoria "nu se vedea" nici cu binoclul! Aşa că...

Aşa că se ridică şi se apropie de general - fiindcă tocmai îşi amintise un mic amănunt. Bărbatul în uniformă verde era foarte atent la "desfăşurarea de forţe" de pe ecran...

- Am o rugăminte. Mare!

Generalul se răsuci pe-un călcâi:

- Ascult.

Uau! Da' ştia că îi captase imediat atenţia - nu glumă! Aproape că nici nu-i mai venea să-i zică! Dar... Zâmbi slab:

- Am rugămintea ca la noapte să te odihneşti în hotel.

Şi era foarte uimit... Se grăbi să se justifice:

- Aştept nişte mail-uri importante la noapte. În plus, eu am dormit în hotel noaptea trecută! Aşa că, te rog...

- ... OK! Mie-mi convine, să ştii! Credeam că...

Credea că... Credea că... Se încruntă un pic - privirea generalului credea că el plănuia să doarmă în centrul pentru minori...

- OK! Deci la noapte, tu eşti şef.

Aprobă şi reveni la propriul birou. Bun! Alibi-ul lui era "beton" acum! După ce-o izbise de perete şi-i mârâise anumite lucruri, se aştepta ca Lucia să aibă un moment "adolescentin" şi să vină să se asigure că n-o ocolea! Aşa... Unde rămăsese?

Trase tastatura şi deschise mail-ul. Şi-şi începu mesajul cu "Stimate dle chestor".

Teodor

Era linişte în centru. O parte dintre copii se culcaseră. Ludmila stătea de vorbă cu Denisa de mai bine de-o oră... Mugur părea că

"dispăruse" la propriu în apartamentul 15 - de parcă brunetul ăla încerca din greu să-l scoată pe el din pepeni... Lucia era în bucătăria ei, transformată în birou. Victor moţăia pe scările care duceau la patru. Carina stătea cu copiii din dormitorul Luciei, pentru că Alex intra de pază după el şi se dusese să se odihnească un pic... Nicolae era şi el în 15 - ca un fel de garanţie că acolo nu se întâmpla nimic din ceea ce nu trebuia să se întâmple...

Violeta lui nu-l băgase deloc în seamă după prânz...

Da, recunoştea că avea o problemă. Violeta era ferm convinsă că încheiase toate conturile cu Mugur. Aşa o fi fost - dar numai după calculele ei! Calculele brunetului arătau cu totul altceva! Ştia asta! Simţea asta! Îl simţea pe nenorocitul ăla! Îi simţea nerăbdarea, îngândurarea, nesiguranţa... Insul "cocea" ceva; pregătise un plan complicat, cu multe variabile, şi "cocea" de mama focului la el. Ei bine, putea spune că el unul nu "cocea" nimic. El ştia că se ridica de-acolo, se ducea la individ şi-l altoia cu pumnul bine strâns. N-avea ce altceva să "coacă". Era simplu ca bună ziua, limpede ca apa plată...

Nu voia să vorbească cu Violeta. Nu voia să discute cu ea - nici despre Mugur, nici despre plecarea în Italia, nici despre cina pe care-o pregătise soţia lui azi. În nici un caz, nu voia să discute despre relaţiile dintre ei doi! În momente tensionate, soţia lui "lua frâiele în propriile mâini" şi rezolva problema. Adică se comporta ca un bărbat. Nu-i putea spune el asta - ar fi dat dovadă de mojicie şi lipsă de respect faţă de femeia pe care el o obligase să se comporte ca un bărbat, când pleca el langa cu săptămânile! Nu putea veni acum să-i ceară Violetei să redevină femeie... aşa, într-o clipă! Ea ar fi ripostat, el s-ar fi simţit bărbatul-preş...

Aştepta să iasă din tură. Înainte de ieşirea lui din tură, probabil în jur de 11, ea o să se ducă la culcare. Iar după ce-o să-i predea pistolul şi fotoliul lui Alex, o să se ducă la ea şi-o s-o invite la o discuţie. Sus, la patru. O să-i arate că o iubeşte şi-o s-o roage să redevină Violeta lui - micuţa lui Violeta, care roşea şi se făcea mică la adăpostul braţelor lui protectoare...

Staţia gâjâi, speriindu-l de-a binelea!

- George către centru.

Se grăbi să-i răspundă:

- Centrul suntem.
- În cinci minute apare patrula, cu părinţii Denisei.
- Îi aşteptăm.
- Să mă anunţaţi când pleacă.
- Bineînţeles.
- Bun.

Şi-atât - staţia tăcuse...

George era supărat. Da' rău de tot! George avea probleme mari, legate probabil de cutremur, iar Lucia avea şi ea probleme mari - legate însă de viaţa personală. Şi de viitorul ei sentimental. Lucia voia certitudini în plan sentimental - iar George nu putea să se ocupe de propria viaţă, atâta timp când nu rezolvase problemele alea uriaşe din cortul verde.

Se ridică, zâmbind slab - oare George se ferea să intre în propriile probleme sentimentale, temându-se că în loc să descopere o rezolvare pozitivă a lor, se va confrunta cu o uriaşă problemă... fizică? La urma urmei, Lucia era tânără. Şi frumoasă. Stilistul Victor era un tip aproximativ atletic, cu tendinţă spre insomnii prelungite...

Hai, c-o luase razna rău de tot! Intră în apartamentul 14 şi trase perdeaua sufrageriei. Şi-o privi lung pe Denisa:

- În cinci minute, părinţii tăi or să vadă scara improvizată şi-or să se panicheze serios...

Femeia se ridică de pe canapea:

- Păi să vin să-i întâmpin, nu?

Aprobă cu capul şi-o lăsă să iasă. Şi-şi privi lung soacra, formând cu buzele "Nicolae" şi apoi "Carina"... Ludmila înţelesese; aşa că o urmă pe Denisa. El era de pază, cu el trebuia să "negocieze" patrula. În plus, el era cel mai solid dintre ei - şi deci el ar fi trebuit să intervină, în caz că tatăl Denisei va voi "să aibă o vorbă" cu viitorul lui fost ginere. Abia acum, când realizase că veneau părinţii Denisei, îşi amintise şi el că Nicolae încă era însurat cu ea. Şi-şi amintise şi de sinuciderea tânărului pictor...

Ludmila

Aoleu! Doamne, cât de împrăştiată era! Noroc că Teo făcuse conexiunile şi-o avertizase! Numai că Denisa se dusese să-şi întâmpine părinţii - şi-o să-l vadă pe Nicolae retrăgându-se în apartamentul Luciei...

Era mult mai bine aşa! Decât să-l vadă pe Nicolae încăierându-se cu tatăl Denisei, mai bine îi auzea pe ei scrâşnindu-şi nişte cuvinte neaoşe printre dinţi! Ei măcar "terminau repede"! Şi nici nu se plesneau reciproc...

Se ridică şi ieşi. Oare unde era Nicolae?... Aa, Victor! Se apropie şi-i şopti la ureche:

- Unde e Nicolae?
- În 15.

Perfect! Năvăli în apartament şi-l văzu pe Nicolae în sufragerie. Intră şi-l privi lung:

- Vin părinţii Denisei.

Nicolae se grăbi să se ridice şi să iasă. Îl urma, atentă la el...

Denisa se oprise în capătul scărilor. Teo o ţinea uşor de braţ şi aştepta intrarea "musafirilor"... Îl însoţi pe Nicolae în apartamentul Luciei şi şopti:

- Să nu ieşiţi de-aici. Vă rog eu mult!
- Stai liniştită - nu ţin să dau ochii cu ăia.

El ştia ce divergenţe avea cu părinţii Denisei, de vorbea aşa! Ea una cunoştea cazuri de oameni care se înţelegeau mai bine cu ginerele, decât cu fiica! Dar... Ieşi şi aranjă perdeaua. Şi îl văzu pe Nicolae lungindu-se lângă Carina...

Uite, în asemenea momente regreta sincer scoaterea uşilor! Lumânarea ardea pe perete, luminând scena aia minunată...

O să stea pe hol - chiar în drumul lor! Şi n-o să-i lase să treacă! Şi gata!

Carina

Cum-cum? Cineva o ţinea în braţe... Hei! Cine-şi permitea s-o ţină în braţe? Deschise cu greu ochii şi întoarse capul. Şi oftă uşurată - pentru că, din fericire, răspunsul corect era "Nicolae"...

- Te rog să stai aici cuminte, cu mine şi cu Renata.

Poftim? Cum adică? Se grăbi să ceară lămuriri:

- Cum adică?
- Adică, indiferent dacă te strigă sau nu, te rog să stai aici. Şi să nu-i dai nici cea mai mică atenţie.

Şi iar avea o voce ciudată, un pic aspră... Zâmbi slab:

- OK. Dar pe cine trebuie să mă prefac că nu văd şi n-aud?
- Pe Denisa.

Aa... Oftă scurt:

- Au venit părinţii ei, nu?
- Exact. Şi presimt că or s-o întrebe unde sunt eu, ea o să fie sinceră iar ei or să umple palierul cu vocalize.
- Stai liniştit în privinţa mea. Îţi dai seama că nu intenţionam să mă duc s-o îmbrăţişez de "la revedere"!

Nicolae o strânse mai tare în braţe:

- Şi totuşi, ai ei pot să intre aici, tocmai ca să vorbească cu mine. Ei n-au fost la înmormântarea lui Fabian - şi nici nu m-au sunat...

Aa... Asta era altceva!

- Dacă intră aici, te rog să nu te ridici. Să nu le răspunzi... Să nici nu clipeşti. OK? Te rog! Mă ocup eu de ei.

- OK.

- Mă ridic de-aici şi le mut gurile la spate.

Aoleu! Dădu să deschidă gura şi să-l roage să nu fie violent; dar Nicolae continuă:

- Că au fost la fel ca taică-miu - şi să ştii că nici el n-o să scape de pumnii mei! Indivizii ăştia l-au făcut pe Fabian să sufere. Şi-or să plătească. Ohoho, ce-or să mai plătească dacă n-or să-şi ştie lungul nasului!

Habar n-avea care fuseseră relaţiile dintre Nicolae şi socrii lui. Iar despre relaţiile dintre bunici şi nepot nu ştia chiar nimic! Nicolae nu-i vorbise niciodată despre părinţii Denisei... Oftă scurt:

- OK. Fă aşa cum ştii că e mai bine.

Fu imediat sărutată pe creştet şi decise, în secunda imediat următoare, să o cuprindă pe Renata cu braţul. În caz că părinţii Denisei intrau totuşi acolo, să poată s-o protejeze pe Găluşcuţă...

Lucia

Auzi vocea lui Teo spunând "Urcaţi" şi se ridică: veniseră părinţii Denisei. Ludmila intră în bucătărie şi-i şopti la ureche:

- Nicolae e în dormitor, cu Carina şi Renata. O să stau eu pe hol, în caz că le arde să viziteze...

Aprobă scurt:

- Iar dacă întreabă de el, fă-te că n-auzi.

Ludmila aprobă; aşa că o ocoli şi ieşi din bucătărie. Se opri în uşa apartamentului. O privea lung pe femeia care aştepta în capul scărilor...

Afurisită soartă avea şi femeia asta! Făcuse o facultate, îşi găsise un serviciu bun, îl cunoscuse pe Nicolae, se căsătoriseră... Făcuse un băieţel... Îl crescuse pe băieţel - numai ea ştia cum, de vreme ce părinţii ei locuiau în colţul celălalt al României iar părinţii lui nu păreau "s-o aibă la suflet"... Iar soţul ei se cam retrăsese în lumea bancară, pe motiv că voise s-o lase să se concentreze asupra copilului cât făcea el o avere mare-mare... Iar atunci când copilul plecase la şcoală, ea se uitase cu atenţie în jurul ei şi descoperise că era singură. Aşa că păşise în afara familiei ei... Găsise un bărbat care se îndrăgostise de ea... Şi care acum, după ce copilul ei se sinucisese iar bărbatul ei plecase la amantă, decisese să rămână la nevastă-sa. Denisa era din nou singură. Ultimii 14 ani trecuseră încet, unul după altul... Şi se anulaseră. Şi uite că, după 14 ani de viaţă, femeia asta nu era mai bogată, sau mai săracă. Era la fel de singură. Ea cu ea. Singură. Fără bărbat, fără copil... Cu părinţii în celălalt capăt al ţării...

Poliţistul se opri în dreptul găurii din scări:

- Staţi! Teo...

Iar Teo cobora grăbit scara improvizată...

Mama ei albise complet. Cât avea? Nu mai mult de 60 de ani. Şi uite că era albă-albă, ca o bunicuţă... Tatăl ei era un uriaş - aşa ca Teo. Un munte de om, solid, grizonat, cu trăsături de boxeur... Îşi priveau lung fiica şi nu-şi permiteau să schiţeze vreun zâmbet...

Denisa

Gata! Uite-i! Doamne, cât de speriaţi erau!

Se sprijini de perete şi aşteptă. Primul urcă poliţistul; tatăl ei făcu un pas mare şi păşi direct pe prima treaptă din ciment. Şi întinse mâna spre mama ei...

Urcau...

Oftă greu - simţi imediat nevoia să se-apuce bine de coaste. Se aplecă puţin spre dreapta, pentru că simţise un junghi serios! Braţele mamei ei o cuprinseră grăbite:

- Gata, iubita mea! Gata! Am ajuns şi noi, în sfârşit! Am aranjat cu operaţia - şi-o să plecăm cât mai repede de-aici!

Aprobă încet cu capul şi se desprinse din îmbrăţişare:

- Nu mă doare rău; doar că-mi dă junghiuri când mi-e lumea mai dragă!

- Sunt rupte?

- Da; iar doctoriţa spune că am într-adevăr nevoie de operaţie.

- Păi las' că ajungem noi la Arad - şi să vezi ce repede o să se rezolve! Operaţia mi s-a spus că nu e una complicată, iar convalescenţa o s-o treci "fluierând"!

Aprobă din nou şi se întoarse spre Lucia:

- Ea este vecina mea, inspector principal Lucia Florea.

Mama ei se grăbise să-i strângă Luciei mâna; completă:

- Ea a organizat centrul pentru minori aici. Dacă nu era ea, mă găseaţi într-un centru de sinistraţi.

Lucia se grăbi să nege:

- Ei, las' că nu-i chiar aşa!

Tatăl ei strângea mâna Luciei şi-i mulţumea pentru ajutor. Folosea cuvintele alea meşteşugite care-l ajutaseră să rămână viceprimar; şi-ar fi fost de-ajuns doar să fie sincer... Porni spre apartamentul 14:

- Haideţi să vă trageţi sufletul cinci minute.

- Cum vrei tu! Putem să plecăm imediat, dacă vrei!

- Nu, tată. Nu eşti robot, iar şoferii sunt imprevizibili zilele astea. Măcar un ness să bei...

- Cum vrei tu.

Intră în sufragerie şi se aşeză pe canapea. Părinţii ei se grăbiră să se aşeze lângă ea...

- Ia spune, fetiţa mea - cum s-a întâmplat?

- Păi cutremurul m-a prins în bucătărie. Până să pornesc eu spre uşă, cuptorul cu microunde a alunecat pe dulap şi m-a lovit exact în coastele rupte!

- ... Care coaste rupte?

- Alea patru, rupte când am avut accidentul de maşină.

Violeta intră exact în clipa când tatăl ei intenţiona să întrebe ce accident:

- Bună seara. Eu sunt Violeta, maestrul bucătărel şi fata doctoriţei...

Maestrul bucătărel? Râdea, o privea lung şi-i venea să adauge: "specialist psiholog". Apariţia ei întrerupsese discuţia despre ea, Nicolae, accident, Fabian... şi toate celelalte. Acum, se întreba ce temă să abordeze... Violeta continuă:

- Vă invit la masă. Avem

- Nu, mulţumim mult! Am mâncat pe drum. Pe cuvânt!

Tăticul ei era maniac cu mâncarea şi cu gătitul. Nu mânca decât "creaţiile" soţiei lui. Nici la restaurant nu mergea! "Curat maniac", putea spune! Sigur că ea ştia asta; Violeta, nu. Şi totuşi, "maestrul bucătărel" trecu repede peste refuz:

- Dar o cafea beţi, da?

- Doar o căniţă mică - vrem să plecăm cât mai repede. Chiar dacă avem 20 de ore la dispoziţie ca să ajungem la Arad, mai bine să aşteptăm acolo decât să constatăm că n-ajungem la timp...

- Bineînţeles!

Violeta ieşi. Îşi privi lung tatăl:

- Şi voi? Cum aţi "petrecut" de cutremurul ăsta?

- La noi s-a simţit cam de 3 grade. Maximum 4. N-a clintit nici bibelourile, nici uscătorul de la bucătărie... Nici măcar n-a trezit câinii!

- Asta e bine. Aici am auzit că a fost prăpăd...

- Ai auzit bine. Aici încă mai este prăpăd. Şi să ştii că lucrurile n-or să se schimbe prea curând - o să fie prăpăd în Bucureşti mult timp de-acum încolo!

Aprobă încet cu capul şi se ridică:

- Haideţi să bem cafeaua şi să fumăm o ţigară.

Mama ei se grăbi să iasă şi, înainte ca ea să poată reacţiona, deschise uşa bucătăriei. Şi rămase acolo, uimită... Se grăbi să o lămurească:

- Avem şi două graviduţe în centru, aşa că aia e sala de naşteri. Ştii cum se spune: mai bine să fie o cameră curată, decât să lipsească!

- ... Păi aveţi medic?

- Noi aici avem un medic de familie. Dar şeful Luciei are pregătit un ginecolog...

Uşa bucătăriei se închise:

- Şi-atunci unde ne bem cafeaua?

- Pe palier.

Ia uite ce privire urâtă îi aruncase! Completă, privind-o concludent:

- Aşa ca toată lumea.

Se lăsase tăcerea... Ieşi şi se aşeză pe prima treaptă care ducea la etajul 4. Mama ei se grăbi să se aşeze lângă ea:

- Deci: ce accident? Ai avut un accident?

- Da. Luna trecută, am fost la un botez, la Giurgiu. Iar la întoarcere, un individ a adormit la volan şi-a intrat peste noi pe contrasens. Eu cumpărasem un trandafir mare, de grădină; o tufă. M-am ferit de el - şi aşa mi-am rupt coastele în cotiera uşii. Iar airbagul l-a împins în mine - şi aşa m-am umplut de zgârieturi...

Le arătă braţul stâng. Ciudat, dar păreau că abia acum observaseră sutele de coji vişinii! Violeta ieşi pe palier, cu cănuţele aranjate frumos pe-o farfurie... Ar fi vrut să-i spună să nu mai facă niciodată asta - să nu mai iasă niciodată, în timpul unui cataclism teribil, cu cănuţele aranjate aşa, pentru ea şi părinţii ei. Se simţea îngrozitor de prost - pentru că femeia asta muncise ca apucata atâtea zile, gătise "ca la cantină" de dimineaţa până seara şi-acum le aducea lor cafeluţele "la botul calului", aranjate frumos... Dar n-o să-i spună nimic altceva decât "mulţumesc". Pentru că o să plece la Arad - timp în care Violeta o să plece în Italia, la socri... de unde n-o să se mai întoarcă nici măcar în vizită. Şi nu voia s-o întristeze cu vreun cuvânt nepotrivit. Aşa că luă ceşcuţa şi-i mulţumi. Şi-şi aprinse o ţigară... Tatăl ei şopti, cu voce stinsă:

- ... Atunci s-a întâmplat?

- Da; atunci mi-am rupt prima oară coastele.

... Da' ce spusese? Că amândoi se făcuseră stacojii-violet!... Aa... Decise să privească cu maximă atenţie ceşcuţa:

- Nu; pe 3, luna asta, s-a întâmplat. S-a sinucis. S-a înecat în cadă.

Tăceau... Ridică scurt din umeri:

- N-a putut suporta gândul că o să aibă încă un set de părinţi. Asta e! Şi? Ce mai e nou la Pecica?

Mama ei o privea lung şi tăcea; tatăl ei pufăia, încruntat, examinându-şi ţigara... Decise să refuze invitaţia nerostită:

- În următoarele 12 ore, o să avem tot timpul din lume s-o discutăm şi pe-asta. Deci - ce mai e nou la Pecica?

"Doamne, ce-o fi în capul vostru? Chiar trebuie să fiţi atât de căpoşi?" Desigur - erau în vârstă şi simţeau nevoia să aibă întotdeauna dreptate. Iar cuvintele lor trebuiau să fie literă de lege. Ei, uite că nu erau! Ea nu mai voia să facă literă de lege din ele! Îi privea pe rând şi aştepta să i se spună ce mai e nou la Pecica! Şi-i venea să-i "îndemne" cu un "cum merge absorbţia fondurilor europene?" Că asta fusese scuza pe care-o auzise ea, atunci când le spusese că Fabian murise! De-asta nu veniseră ei la înmormântarea unicului lor nepot! Pentru că aveau de absorbit fonduri europene!

Brusc, mama ei oftă greu:

- Ei, asta e! Las' că vorbim noi. Nicu unde e?

Nicu? "Nicu"? Şi le spusese de-un milion de ori... Decise să-i răspundă pe tonul pe care simţea nevoia să răspundă - adică tăios:

- Îl cheamă Nicolae. Toată viaţa lui, a urât apelativul "Nicu". Sună a ţăran tractorist de pe tarlaua de la Pecica - iar el e jurist la BCR în Bucureşti. Şi v-am spus-o de-un milion de ori - şi de faţă cu el, şi în şoaptă la ureche!

- Aşa-mi iese! Ce vrei, dacă sunt toată ziua înconjurată numai de "Nicu"?!

Da - că ea locuia la Pecica, la tarla! Se grăbi s-o lămurească:

- Nicolae doarme, cu logodnica şi fetiţa lor.

Aşa... Bun! Hai - cu care se certa mai întâi? Primul se dezmetici tatăl ei - lăsă ceşcuţa jos şi strânse pumnii:

- În care apartament sunt?

- Nu contează.

- Ba contează - că trebuie să-i zic unele lucruri!

- N-ai ce să vorbeşti cu el.

- Tu să

- Nici eu n-am ce să vorbesc cu el. Din clipa când am hotărât să divorţăm, nu mai avem absolut nimic în comun. Apropo - e cu acordul ambelor părţi. Aşa că n-ar trebui să te repezi cu pumnii înainte la el.

- Acu' ce faci - îi iei apărarea?

Mama ei ridicase tonul, de-a dreptul oripilată de cuvintele şi atitudinea fiicei ei! Zâmbi cu înţelegere:

- Nu, mamă. Vă arăt că am crescut - şi n-aveţi de ce să mai veniţi să faceţi voi dreptate cu pumnii. Dacă n-aţi fost în stare să veniţi în Bucureşti măcar o dată pe an, dacă n-aţi fost în stare să vă sunaţi ginerele măcar o dată la cinci ani, dacă n-aţi fost în stare să mă ajutaţi să împart miercuri coliva la cimitir, nu văd de ce-aţi fi în stare să ne faceţi nouă morală azi, acum, aici! Lui pentru că şi-a întemeiat o altă familie şi mie pentru că, în ultimii patru ani jumate, nu mi-am pus amantul să divorţeze el primul! Că de-aia m-aţi găsit singură, să ştii! De-aia şi-a luat băiatul şi s-a dus la casa părinţilor nevesti-sii! Pentru că l-a primit ea!

Şi gata - îi "oripilase" de tot! Şi cum nu mai avea altceva de adăugat, se ridică şi intră în apartament:

- Iau sacoşele şi mergem.

Auzi clar şuşoteala pe două voci; apoi tatăl ei o ajunse din urmă:

- Care sunt? Dă-le-ncoa! Să nu cari!

Bun; "prindeau" repede. Oare-i vor fi de-ajuns 12 ore de drum ca să le termine "remodelarea"? Spera că da...

George

Staţia hârâi scurt:

- Viorel către şefu.

- Raportează.

- Mă anunţă patrula de pe Răscoala că un nebun vrea musai să ajungă la centrul pentru copii. Are un ţânc de mână, dar nu pare hotărât să-l lase în grija Luciei, aşa ca voluntara de la Plumbuita. Ce să-i zic să facă?

Cum-cum? Deci un nebun, cu un copil de mână, voia musai să ajungă la centrul pentru copii... Se ridică, zâmbind slab:

- Îi spui să nu-l lase să intre şi să mă aştepte.

Şi atât - se repezi spre ieşirea din cort.

Ei bine, era evident că Eduard se hotărâse înainte de revenirea curentului şi redeschiderea băncilor - şi venise până aici probabil pe jos, cu Armand de mână! Gândul ăla îi cam sfâşia inima, ştiind ce gleznă umflată avea individul şi cât de rău se speriase puştiul atunci când văzuse răniţi şi cadavre şi auzise împuşcături pe străzi. Numai că nu putea să nu-l pedepsească măcar un pic, pentru cele aproape 16 ore de aşteptare ale Denisei! Ce zicea el, 16 - aproape 100 de ore de aşteptare! În plus, ştia că după ce-l pedepsea, îl va ajuta să fie iertat...

Porni în alergare uşoară spre bloc.

Violeta

Asculta atentă, lângă uşa de la intrare - dar era evident că discuţia despre viaţa personală a Denisei va reporni de-abia după ieşirea din Bucureşti. După părerea ei, Denisa "le-o zisese". Ei nu comentaseră; aşa că, într-adevăr, oamenii ăia doi - părinţii ei - nu se obosiseră nici măcar să dea un telefon! Nici măcar să-şi viziteze nepotul! Ceea ce îi descalifica îngrozitor - că erau bine îmbrăcaţi, iar pentru ei cinci minute de convorbire "în alte reţele" nu reprezenta falimentul...

Îi pregătise Denisei o sacoşă cu mâncare şi apă. Pentru ea, "meniul" nu era o surpriză - îl servise la cină. Părinţii ei însă chiar aveau nevoie de nişte mâncare gătită. În plus, se strica mâncarea în oală, fără frigider! Aşa că aştepta...

Gata; ieşiseră. Ieşi şi ea cu sacoşa şi constată că tatăl Denisei pornise grăbit spre scări... Nu-i nimic! Oricum, n-o lăsa să plece fără sacoşa aia! Femeia se ridică de pe scară:

- Hai să mergem. Hai - ca să ajungem repede. Să faci şi tu un duş, să te odihneşti omeneşte...

Denisa aproba... şi se întoarse spre ea. Lăsă sacoşa jos şi se grăbi s-o îmbrăţişeze:

- Să fii cuminte şi să te faci repede bine! OK?

Aproba... Şopti:

- Sunt sigură că o să ne mai vedem!

- Cu siguranţă, o să ne auzim!

Denisa se grăbea să-şi pornească telefonul... Ea nu voia să-i amintească faptul că săptămâna viitoare se muta definitiv în Italia... OK! Făceau schimb de telefoane! La urma urmei, nu putea spune că va falimenta dacă va vorbi 5 minute pe roaming! Îşi amintea urletul acela înfiorător... "Fabiane, puiule, trezeşte-te! Deschide ochii! Te roagă mama mult"...

Oricât şi-ar fi stors atunci mintea, n-ar fi putut să-şi imagineze că pocnitura înfundată pe care o auzise ea era lupta copilului cu viaţa. Cu supravieţuirea. Oricât ar fi încercat, mai mult decât o portieră trântită, sau vreun tomberon răsturnat de câinii flămânzi nu şi-ar fi imaginat. Aşa că...

Aşa că îşi tastă numărul de telefon. Iar Denisa o îmbrăţişă din nou... şi şopti:

- Să nu vă mai certaţi. Şi să ai mare grijă...

Şi-o privea lung, cu subînţeles... Bineînţeles că o să aibă mare grijă! O să aibă cea mai mare grijă posibilă de familia ei! În acelaşi timp însă, nu-l va lăsa pe Teo să tabere cu pumnii pe toţi bărbaţii care se uită la ea pe stradă! Cutremurul în sine, faptul că el ajunsese acasă cu aproape 24 de ore întârziere, îl afectase mult. Îl transformase într-un cap de familie extrem de grijuliu. Exagerat de grijuliu!

Eei... Dar astea erau gânduri pentru după plecarea Denisei! O bătu uşor pe umăr:

- Şi tu, să ai mare grijă. Şi să stai liniştită - că toate or să se rezolve. OK?

Denisa aproba încet... Mugur se apropia grăbit. Îi făcu loc... şi decise să se retragă totuşi în propria bucătărie. Trebuia să stea la o distanţă apreciabilă de Mugur, dacă nu voia să-l vadă pe Teo tăbărând cu pumnii în capul lui! Se simţea obosită, murdară, stresată şi transformată în bucătăreasă de cantină; dar parcă n-ar fi plecat din centrul pentru minori înainte de desfiinţarea lui "oficială"!

George

Ia uite-l şi pe domnul Eduard...

Bărbatul din faţa scării era panicat rău de tot! În faţa lui, militarul în uniformă verde "flutura" uşor artistic automatul. Iar piciul privea lung când blocul, când automatul - şi făcea 13-14 cu săndăluţele pe asfalt. Privindu-l, realiza că omul ăla nu se gândise să-i facă copilului rost de nişte ghete, sau măcar de adidaşi...

Militarul îl recunoscu - şi se opri din "baletul" menit să intimideze. Iar brunetul întoarse şi el capul... şi se repezi, şchiopătând serios, spre el:

- Domnule chestor! Vă rog! Trebuie să vorbesc cu ea!

I-auzi! Habar n-avea el ce surpriză mare îl aştepta sus! Oare dacă ar fi ştiut că acolo, la etajul trei, erau şi viitorii lui socri, s-ar mai fi grăbit aşa?

Se întâlniră, în sfârşit, iar Eduard îl prinse de braţ:

- Domnule chestor, spuneţi-i ăluia să mă lase să urc!

Ridică scurt o sprânceană şi arătă spre bulina albastră:

- Este un obiectiv al Poliţiei. Nu poţi intra în el decât cu aprobare.

- Atunci, vă rog, daţi-mi dvs aprobare!

- Regret - aprobarea era valabilă dis-de-dimineaţă!

Gata - îl "tuflise" definitiv... Zâmbi, privindu-l cu toate subînţelesurile posibile:

- Aşa că, dacă nu te cheamă ea, n-ai şanse să te apropii de uşa aia.

Ochii albaştri îl priviră lung, preţ de câteva secunde... Şi-apoi, ca dezmeticit brusc, Eduard ridică privirea spre etajul trei - şi răcni din toţi rărunchii:

- Denisaaa!

O clipă mai târziu, piciul "prinse ideea" - şi începu să ţipe şi el:

- Tanti Denisaa! Taantii!

Eei, aşa da! Aşa, sub forma asta de "*mariachi* fără chitară", individul avea o şansă - mică ce-i drept - să scape cu capul nespart! După ce-o lăsase să-l aştepte aproape 100 de ore...

Denisa

Păi, ce mai putea spune? Absolut nimic, evident! Îşi luase la revedere de la toţi ceilalţi - mai puţin de la ei doi. Acum, Alex se apropia de ea, zâmbind un pic trist... Îl îmbrăţişă, şoptind:

- Să ai grijă de tine!

- Şi tu să ai grijă. Şi să nu fii supărată - că nu-ţi stă bine supărată!

I-auzi! Îl înghionti uşor, iar Alex făcu un pas în dreapta... Privi lung cadrul uşii dormitorului, perdeaua...

Nu. Mai bine nu. Mai ales că părinţii ei erau chiar în capul scărilor - şi încă nu se împăcaseră cu foarte multe lucruri, apropo de ea şi Nicolae! Întinse deci mâinile spre singura persoană de la care nu-şi luase încă la revedere:

- Am plecat şi eu. Să ai grijă de ei!

Lucia aprobă cu capul, făcu un pas spre ea cu mâinile întinse... Tresări scurt - vocea subţirică, piţigăiată, tărăgănă uşurel cuvintele:

- Taantii Deeniisaa...

Ce se întâmplase? Din uşa fostului ei apartament, fetiţa de patru anişori o privea lung. O ştia; era un copil de o blândeţe şi o răbdare strigătoare la cer! Şi se mişca exact ca în scenele violente din filme - cu încetinitorul! Mânuţa se ridică încet, iar degeţelul arătă undeva în spatele ei, pe direcţia geamurilor:

- Taanti Deenisaa, cheed că te stiigă un neenee...

Cum-cum? Un nene? Pe palier se lăsă o linişte mormântală...

"Denisaa..."

Hei! El era! Ăla nu fusese strigăt - ci de-a dreptul urlet! Eduard era! Venise!

Porni grăbită spre propriul apartament, intră în sufragerie şi trase pătura. Şi deschise geamul, atât cât îi permitea stinghia bă-

tută de Victor.

Doamne! El era! Venise! Venise...

Eduard nu putea trece de militarul cu ditamai mitraliera de gât. Aşa că se uita la ea, strângea mânuţa lui Armand în mâna lui şi părea că apariţia ei îl făcuse să-şi uite cuvintele!

... Nu cumva George îl adusese? Nu cumva chestorul principal se urcase din nou în Audi, se dusese din nou la casa socrilor lui Eduard şi-l luase de-acolo pe sus? Ca să-i facă şi ei o bucurie? Nu de alta, dar George stătea lângă ei. Zâmbea, privind-o lung, întrebând-o parcă dacă putea să-l lase pe Eduard să urce - sau prefera să-l mai chinuie un pic...

- Denisa, mă laşi să urc?

Cum-cum? Îi cerea ei voie? George aproba încet cu capul, zâmbind la fel de "cu schepsis"... Armand râdea şi ţopăia mărunt, ca o mingiuţă, lângă taică-su...

- Denisa, te rog!

Aah, ce făcea şi ea! Eduard era obosit! Şi Armand probabil că era obosit! Şi erau îmbrăcaţi ca de miezul zilei - nu de unşpe noaptea! Trase uşurel aer, să n-o înţepe coastele, şi strigă:

- Haideţi sus.

Dădu să închidă geamul, dar şovăi preţ de-o secundă. Armand se repezise ca glonţul spre uşă, în timp ce Eduard şchiopătase serios primii paşi... Deci era, într-adevăr, rănit. Ori călcase greşit, ori se lovise. Oricum, şchiopăta serios. Iar asta putea justifica o parte din decizia lui de a sta la socri...

George îi făcu două semne concludente: unul de OK, celălalt de închis geamul. Închise geamul...

Şi uite că Eduard venise...

Nu ştia ce să facă. Nu ştia ce să spună. Pe lângă prezenţa tuturor oamenilor ălora, vecinii ei de-o viaţă parcă, mai era şi gândul că Nicolae şi Carina erau în dormitor - şi puteau ieşi de-acolo în orice moment. Şi mai erau şi părinţii ei acolo! Părinţi care abia acu' vreo zece minute aflaseră că ea avea un amant şi era în divorţ de Nicolae... Şi-acum amantul ei, căsătorit în acte, o să urce scările, cu copilul lui de mână...

Se grăbi să iasă pe palier. Toţi o priveau lung - ea o privi pe Ludmila:

- A venit Eduard. Cu Armand.

Doctoriţa aplauda repede-repede, râzând cu gura până la urechi. Sigur că se bucura! Îi povestise, foarte pe scurt desigur, o parte din momentele frumoase pe care le trăise alături de Eduard. Şi-i povestise, foarte pe larg, cum decursese discuţia din casa de la Romană - discuţia din ziua când murise Fabian. Ludmila o asigurase că Eduard îi înţelesese durerea şi spaima şi-i iertase ezitarea de-atunci; ea însă nu fusese foarte convinsă de asta.

Şi uite că venise totuşi. Cu tot cu Armand. Nu-şi permitea să spere că documentaristul avusese dreptate, iar Eduard şi Armand veniseră pentru totdeauna...

Brusc, doctoriţa păru că-şi aminteşte ceva - şi se repezi la propriu către părinţii ei! Hei! O văzu apucându-i foarte ferm de braţe şi trăgându-i spre apartamentul 15... Oftă greu şi se întoarse spre scări: Ludmila îşi luase cea mai grea sarcină care putea exista acum. Şi anume, urma să le vorbească celor doi străini despre viitorul fiicei lor - punând accentul pe omul care va fi omniprezent în acel viitor şi pe copilul lui din flori. Afurisită sarcină! Grea! Foarte dificilă! Nici ea, fiica lor, n-ar fi avut curajul să le spună...

Paşii mărunţei tropăiră grăbiţi pe palierul etajului doi. Armand apucă balustradă, luă o curbă strânsă şi ridică privirea spre ea. Şi imediat cum o văzu, se repezi la propriu pe uşa de lemn:

- Tanti Denisa! Tanti Denisa!

Oof! Băiatul sări peste ultima treaptă şi se repezi la propriu în piciorul ei:

- Tanti Denisa! Ialtă-mă, tanti Denisa!

Aoleu! Se încolăcise tot pe pulpa ei şi începuse să plângă! Se grăbi să-i ridice capul, ca să-i vadă ochii:

- Da' ce-ai făcut?

Armand nu mai apucă să-i răspundă - Eduard o prinse bine de umeri şi şopti, gâfâind serios:

- Doamne, Denisa! Doamne, bine că te-am găsit!

Iar în secunda imediat următoare fu de-a dreptul "sechestrată" în braţele lui...

- Te iubesc! Doamne, te iubesc atât de mult! Te iubesc...

Era atât de bine în braţele lui... Da; o iubea. Şi ea îl iubea - dar nu-i spunea asta. Era în mijlocul vecinilor, iar părinţii ei habar n-avuseseră de existenţa lui, sau a copilului lui...

Se simţea ciudat. Se simţea un fel de... stâlp al familiei lor. Băiatul se încolăcise tot pe piciorul ei; el o cuprinsese cu braţele, cu gestul înecatului care se agaţă de ultima bucată de lemn... Eduard oftă greu:

- Ieşeam pe uşă, când a început să se clatine pământul. Am călcat strâmb, ca un prost ce sunt, şi mi-am sucit glezna. Şi-a trebuit să rămânem acolo, pentru că BMW-ul s-a făcut armonică în parcare. Iar a doua zi, seara, când coşmelia s-a prăbuşit jumate, am plecat spre primul centru de sinistraţi. La Grigore Alexandrescu nu era de stat - foarte mulţi striviţi, amputaţi, sfârtecaţi... N-am putut să intrăm pe Ştefan cel Mare; am mers la Dorobanţi, unde era un centru pentru sinistraţi civilizat - dar unde nu ne-au primit. Iar când a auzit că vreau să venim aici, la bloc, Armand s-a pus pe urlat. Te rog să nu te superi pe el...

Cum să se supere pe el?! Zău aşa! Se grăbi să-i răspundă, tot în şoaptă:

- Nu mă supăr.

- S-a speriat rău când a văzut în ce hal e oraşul. Tu cred că n-ai ieşit din bloc. Nu ştiu dacă poţi să-ţi imaginezi cum arată un om jumătate strivit, care agonizează, în timp ce ceilalţi oameni trec pe lângă el fără să pară că-l observă! Nu-ţi imaginezi cum arată un morman de moloz până

Se grăbi să-l oprească:

- Nu-mi mai spune! Te rog!

- Iartă-mă! Numai prostii fac...

- Nu faci prostii.

- Ba da. Stau ca prostul 36 de ore în coşmelia aia, după care îmi duc de bunăvoie copilul la vrăjitoarea aia...

Aoleu! Acum dăduse în altă discuţie! Scutură scurt capul, pentru că nu-şi putea mişca alte părţi ale corpului:

- Stai liniştit.

- Şi, după toate "strălucirile" astea de inteligenţă, n-am fost în stare azi-dimineaţă să-mi iau copilul de mână şi să plec cu poliţistul pe care l-ai trimis la mine! Iartă-mă! Sunt un idiot!

Se grăbi să ridice un pic tonul şi să-l contrazică:

- Te rog să încetezi cu chestiile astea!

I se dădu imediat drumul, iar Eduard trecu de la şoaptă la un ton răstit:

- Nu-nu! Sunt idiot! Puteam să mă duc oriunde altundeva! Puteam să stau în curtea de la Romană! Puteam să pornesc totuşi spre tine, când am văzut că nu ne-au primit la Dorobanţi! N-am nici o scuză! Nici una măcar!

Bine! Dacă zicea el aşa... Că doar n-avea rost să se certe cu el, nu? Îl privea lung, îi citea în ochi regretul, vina, supărarea - şi nu putea să nu zâmbească! Eduţu ei o iubea...

- ... Când a venit poliţistul trimis de tine, eram într-o situaţie foarte tensionată.

Hei! Îşi trase mâinile, iar Eduard îi dădu totuşi drumul. Se grăbi să se aplece uşor spre Armand:

- Tu de ce plângi?

- Mă ielţi?

- De ce să te iert? Ce-ai făcut?

Ochişorii albaştri o priveau lung, plini de lacrimi:

- N-am vlut să plec de la casa lu' Geanina că mi-a fost flică să nu cadă bloculile!

Deci n-a vrut să plece de la balenă... Aa! Zâmbi şi-l trase spre scară. Se aşeză, îl aşeză pe piciorul ei şi bătu scurt cu palma în scară. Şi văzu imediat că Eduard de-abia mai călca, iar glezna era umflată "ca la balamuc"...

Alexandru îi întinse un pachet cu ţigări; aproape imediat, Teo "le donă" sticla lui cu ness. Iar paşii din jur începură să se îndepărteze încetişor... Nu - nu rămâneau singuri. Ştia că Teo îi supraveghea cu maximă atenţie din apartamentul 13, iar Lucia era în 12 chiar acum. Iar Nicolae sigur făcuse urechile mari ca pâlniile, ca să asculte şi cea mai mică şoaptă...

Eduard oftă şi-i strânse mâna în mâinile lui:

- După ce-am plecat de la Romană, am umblat prin oraş... Am mers pe jos. N-avea cine să ne ia. Oraşul e ferfeniţă, maşinile funcţionale sunt rechiziţionate... Am ajuns la Geanina ieri spre seară; ea s-a bucurat că mă vede şi şi-a închipuit că Armand e un copil pe care-l salvasem în drum spre ea. L-a întrebat cum îl cheamă, iar el a spus numele complet... I-am spus adevărul chiar acolo, în poartă, iar ea s-a grăbit să mă asigure că şi-a dorit dintotdeauna un copil. Şi că, dacă sunt dispus să încerc măcar, ea e mai mult decât fericită să redevină soţia mea în toată puterea cuvântului. Iar eu... Eu nu ştiam cum e blocul meu, cum e blocul tău... Ştiam că eşti supărată pe mine încă din 3... I-am spus că, în principiu, n-am nimic împotriva resuscitării mariajului. Atunci, ea ne-a lăsat să intrăm în curte şi i-a chemat pe ai ei. Care l-au cunoscut pe Armand şi au vrut să ne dea pe poartă-afară pe-amândoi... Ea i-a convins să ne lase să stăm în bucătăria de vară, în curte. Apoi a apărut şi bătrânelul ăla care ne-a cerut adăpost... Nu ştiu ce-a vrut să obţină de la mine femeia aia. Dar s-a purtat execrabil şi cu mine, şi cu Armand. Iar eu trebuia să plec în clipa în care m-a pălmuit - dar n-am făcut-o. Mi-am spus că mai bine rabd două-trei zile, până revine curentul şi mi se mai desumflă glezna. Oricum...

Oricum? Hai, ce urma? Ochii albaştri îl priveau lung pe Armand, care o ţinea bine-bine de gât şi lăsase capul pe umărul ei...

- Armand m-a văzut azi vorbind cu poliţistul. Numai că el n-a stat cu noi la masă; n-a ştiut ce-am vorbit. A venit la mine după ce poliţistul plecase. M-a întrebat ce-a vrut nenea în uniformă. I-am spus că e trimis de tine - şi parcă am turnat benzină pe foc! A sărit cât colo, plângând şi urlând că el vrea la tanti Denisa! Şi m-a rugat cu cerul şi pământul, urlând în continuare, să-i promit că o să mă însor cu tine.

Cee? Eduţu schiţă un zâmbet un pic ciudat:

- Ăsta micu' mă trăgea din toate puterile de pantaloni, iar alea urlau prin curte, oripilate de aşa doleanţă a copilului... Am plecat. Şi cum poliţistul tău probabil că ajunsese deja acasă când am reuşit eu să ies pe poartă, am luat o cârpă de pe jos, mi-am legat bine glezna, l-am pus pe broscoiul ăsta mic să promită că nu mai urlă când vede morţi şi răniţi şi-am pornit la pas iute spre tine. De-asta am ajuns atât de târziu. N-am fost în stare să găsesc un mijloc de locomoţie - nici măcar un căruţ din care să fac un skateboard pentru Armand...

- Stai liniştit - important e că ai ajuns! Nu?

- Nu chiar... Aş fi vrut să pot să fiu alături de tine. Mai ales ştiind că ai coastele rupte...

- Ei, asta e! Bine că totul s-a terminat cu bine. Nu?

- Nu. Încă nu s-a terminat.

Eduard se grăbi să se ridice. Hei! Unde se ducea? Armand "îi zbură" practic din braţe. Iar Eduard o trase cu fermitate de mână, ca să o ridice... Prea bine - se ridica! Deşi nu prea înţelegea ea ce voia el să facă...

Fu împinsă până la zidul dintre apartamente. Şi simţi că i se taie răsuflarea - pentru că Eduard se aşeză pur şi simplu în genunchi şi-i prinse mâinile în mâinile lui:

- Mă ierţi?

Doamne! Ce era cu el? Ce-i venise? Ochii albaştri erau rugători:

- Te rog să mă ierţi. Şi pentru tâmpeniile recente, şi pentru alea mai vechi...

Şi zău că nu înţelegea ce-i venise... Nu putea să reacţioneze, pentru că nu se gândise niciodată la imaginea lui în genunchi în faţa ei; şi n-o înţelegea... Armand îşi trase scurt nasul şi smiorcăi:

- Ialtă-l, tanti Denisa!

Cum-cum? Puştiul îşi şterse neaoş nasul pe mâneca tricoului; şi-apoi îşi şterse lacrimile, întinzând bine praful pe obraji... Vocea lui Teo o dezmetici - din spatele ei, tiristul începu să scandeze încetişor:

- Iar-tă-l! Iar-tă-l!

Hei! Imediat, Lucia intră în joc. Şi fu urmată de Ludmila.

- Iar-tă-l! Iar-tă-l!

Tiristul "dăduse startul" - şi fusese de-ajuns. Voluntari şi copii - toţi ieşeau acum încet pe palier, exprimându-şi opinia - deşi unii chiar nu ştiau nimic despre Eduard, sau despre Armand - şi scandau "Iartă-l". Îi privea lung...

Roşi violent - tocmai îşi recunoscuse tatăl, undeva în grupul care se apropia dinspre apartamentele 14 şi 15. Şi el scanda acelaşi cuvânt. Şi-i zâmbea. Realiza că noul ginere era pe placul socrului mic...

Povestea rostită de Eduard semăna izbitor cu ceea ce-i povestise George. Dar asta nu mai conta acum. Constata că era dependentă de Eduard, iar puştiul blond cu ochi albaştri şi guriţă tupeistă i se strecurase practic în suflet... în golul ăla enorm creat de dispariţia îngerului ei...

Reveni spre Eduard... şi zâmbi:

- Bine.

Iar chipul lui "înflori" la propriu... Începu să râdă, ştiind ce-o să spună:

- Te iert. Dar te duc la Pecica, la mama - unde-o să treci prin cel puţin o lună "de probă". Dacă o pici...

Ptiu, drace! Da' repede se ridicase de-acolo! Şi la fel de repede se orientase - şi-o îmbrăţişase şi-o sărutase...

Era îndrăgostită lulea...

Victor

Trăgea concluzia că era prostănac!

Omul ăsta nu părea să fie considerabil mai bătrân decât el, aşa cum era George; şi totuşi, uite că şi el ştia ABC-ul cuceririi teritoriilor pierdute pe propria mână. Insul lipsise din calamitatea asta patru zile şi trei nopţi. Le petrecuse parte într-o casă semi-prăbuşită, parte pe drum, parte la fosta nevastă - căreia-i transmisese intenţia de a reînnoda mariajul lor. Şi uite că venise de numai 10 minute - şi toate cioacele lui, inclusiv copilul din flori, fuseseră iertate! Ba, mai mult - era dus val-vârtej la socri, să dea "luna de lucru"! Nici nu se îndoia că va trece toate examenele alea fluierând! Nu se îndoia că oamenii ăia vor forma o familie. Era evident asta. Se îndoia, în schimb, că el o să ajungă, la un moment dat, la asemenea "performanţe" în materie de trecut cioacele creaţie proprie la capitolul "istorie". Iar asta putea însemna că era prostănac. La fel de bine, putea însemna că nu era încă pregătit să devină soţ şi tată! Era obosit, îngândurat - şi nu prea avea chef de calcule complexe...

Oricum, Denisa era fericită. Şi Eduard era fericit. Puştiul blond ca la balamuc îi îmbrăţişase pe amândoi acum - şi radia fericire!

Acolo, lângă peretele ăla, era o mică "oază de fericire". Vedea în faţa ochilor o familie adevărată - chiar dacă era formată din trei persoane nu foarte apropiate una de cealaltă...

Se aplecă puţin... şi-şi mască gestul de intenţia de-a se sprijini de perete. Şi o privi lung...

Lucia râdea. Îşi acoperise gura cu mâinile şi râdea din tot sufletul! Ochii albaştri străluceau, fericiţi pentru fericirea lor...

"Băi! Ia fii tu serios! Că aţi ajunge tot la ochi scoşi şi mârâit printre dinţi! Şi bot lung şi sprâncene încruntate şi gânduri boscorodite..."

Mâine dimineaţă pornea spre Domneşti. Şi gata!

Se răsuci pe-un călcâi, ocoli cu grijă cele două gravide şi intră în sufrageria apartamentului 14. Şi constată că era singurul om de pe palier care nu participa la "la revedere"-ul general...

Asta e! Ia să schimbe el cearceaful de pe canapea! S-o întindă? Sau s-o lase aşa, strânsă? Avea mare nevoie de-o preocupare; aşa că o s-o întindă, o să pună cearceaful pe ea şi-apoi o s-o strângă. Şi pe urmă o să aranjeze şi patul copiilor... Şi pe urmă se culca - şi gata!

Lucia

Denisa se apropia, zâmbind slab... Îi făcu complice cu ochiul - iar femeia bufni în râs şi o îmbrăţişă:

- Fir-ar să fie ea de treabă! Că am ratat tot cataclismul ăsta!

- ... Ce vrei să spui?

- N-am văzut cum cad clădirile, n-am participat la organizarea centrului, am zăcut pe canapeaua aia până i-am făcut şanţ... Şi nici n-am văzut cum se "topeşte" dl chestor principal! Afurisită treabă!

Roşi violent, o sărută pe obraz şi-apoi o privi concludent:

- Îţi garantez eu că pe-asta cu topitul o s-o vezi toată! Peste vreo două luni, aşa - când vă întoarceţi şi voi în Bucureşti.

- Promiţi?

- Pe cuvântul meu de inspector principal!

Denisa râdea cu subînţeles... Îi făcu cu mâna, iar Eduard îi oferi braţul. Iar Denisa începu să coboare încet treptele...

Femeia aia nu ratase cataclismul - câştigase o familie. Una adevărată. În privinţa ei, era sigură că istoria nu se va repeta. Denisa, Eduard şi Armand vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Exact ca-n poveşti! Acum, se întreba dacă va reuşi să se ţină de cuvânt! Oare peste două luni, când Denisa, Eduard şi Armand vor reveni în Bucureşti, ea va reuşi să le arate cum se topeşte chestorul principal? Încă nu "discutaseră". Şi chiar dacă Octavian aflase despre ei doi şi nu avea nimic împotrivă, "binecuvântarea" copilului reprezenta doar o mică părticică din reuşita lor. Dacă nu vor "discuta" pe aceeaşi lungime de undă...

Aah!

Bine că George nu dormea azi în centru! Gândurile astea pesimiste îi creaseră o puternică stare de teamă! Deşi era ditamai femeia - şi trecuse şi prin "şcolarizarea" lui Leo - acum nu mai era vorba de ţaca-paca. Era vorba despre viaţa ei, despre viitorul ei... De data asta, nu mai era o fixaţie. Inima ei...

Ia să anunţe ea cortul apropo de plecarea Denisei şi să-şi facă ultimele "teme"! Presimţea că mâine mai pleca un grup de copii; unul numeros. George nu-i spusese nimic despre asta; dar flerul ei dădea semne de trezire şi-i spunea că "puparea" bazelor de date va "produce" la noapte un alt microbuz cu copii...

Ludmila

Intră în apartamentul 15, zâmbind slab... Şi se încruntă instantaneu - pentru că Violeta era în bucătărie iar Mugur îi ţinea de urât. Iar ei îi creştea tensiunea! Intră în bucătărie şi îl privi lung pe bărbatul aplecat jumate pe masa de bucătărie:

- Gata - au plecat.

Râsul lui Mugur se transformă în zâmbet:

- În sfârşit, se face lumină şi în viaţa ei.

- Aşa se întâmplă de obicei - după întuneric, vine lumină. Ce faci, Vio - mai stai?

- Un pic. Să termin de spălat vasele astea...

Mugur se grăbi "să se adune" de pe masă:

- Te ajut să le termini mai repede.

- Lasă, stai liniştit!

Stătea în uşă şi nu-i venea să-şi creadă ochilor! Violeta spăla vasele; şi, în timp ce bărbatul Violetei trebuia să stea în fotoliul lui Alex, cu pistolul în mână, Mugur juca rolul soţului vrednicuţ, care-şi ajuta jumătatea să termine mai repede! Brunetul lua farfuriile din uscător şi le aranja pe masă, după tip şi dimensiune. Se mişca repede, ca o albinuţă...

Brusc, Mugur se opri - şi se întoarse spre ea:

- Ce-i?

Îl privea lung... El o privea lung, afişând un chip extrem de destins... făcând practic pe prostul care nu pricepea mesajul transmis de ea...

"Prea bine, puiule! Dacă vrei să-ţi iei pumni în meclă, treaba ta!"

- Nimic. Eu mă duc în 14, la gravide.

- Eu mă ocup de copiii de-aici.

Aoleu! Păi ăsta era decis să mănânce bătaie! Mugur voia să se ocupe "de copiii de-aici"! Apucă tocul şi-i zâmbi cu subînţeles:

- OK. Cum vrei tu!

Şi-atât avusese de spus; se răsuci scurt şi ieşi. Şi se apropie de Teo. Ginerele ei zâmbea slab... Îşi aprinse o ţigară:

- Voi când plecaţi?

- Când se desfiinţează centrul. De ce? Şi de ce spui "voi"?

Îi făcu semn să vină în uşă şi coborî mult tonul vocii:

- Blocul meu sigur n-a rezistat. Nici blocul ăsta nu-i mai breaz. Meseria şi chestorul principal or să-mi aducă multe avantaje - aşa că voi plecaţi în Italia, cu copiii, şi vă aşezaţi acolo. Iar eu mai stau aici trei-patru luni - cât să încasez banii de asigurare, să lămuresc partea cu actele... Să închei conturile cu România. Şi apoi vin şi eu.

- ... Maie, eu am senzaţia că tu n-ai să calci vreodată în Italia.

- Ba da, Teo.

- Nu-nu! Nu ştii limba - şi probabil te gândeşti că nici nu mai eşti la vârsta schimbărilor majore în viaţă...

Oof! Îi făcu semn să vină mai aproape... îi prinse capul în palme şi-l trase şi mai jos. Şi zâmbi:

- Eu nu pot trăi fără familia mea. Aşa că am să merg întotdeauna acolo unde e familia mea. În Italia, în Siberia, în Somalia...

Da; acum ştia că o înţelesese. Aşa că-l trase şi mai jos şi-l pupă "cu ţoc" pe frunte. Teo bufni în râs. Porni spre apartamentul 14:

- Mă duc să fac nani cu gravidele. Aşa, "de antrenament"...

- Da-da! Bună decizie! Antrenează-te, Maie; antrenează-te...

Intră în apartament, trase uşor perdeaua dormitorului... Nu; nu dormeau. Şuşoteau, fericite probabil că fetele se mutaseră în sufragerie, iar ele erau singure, într-un spaţiu curat şi oarecum confortabil, şi aveau tot timpul din lume la dispoziţie ca să-şi povestească "odiseea sarcinii". Se aşeză în faţa lor, pe mega-pat, şi le făcu semn să continue discuţia! Nu înţelegea de ce se opriseră! Ce, părea aşa... "balaur"? Mariana îşi reluă povestirea...

Ar fi putut să-i spună lui Teo că avea dreptate. Adică, în fine - că ar fi fost bine ca, după ce ieşea din tură, să mai bea un kil de ness şi să-l supravegheze pe Mugur. Se abţinea însă de la asemenea iniţiative. Ajunsese la o vârstă la care nu prea-i mai plăcea să se amestece în treburile fiicei ei! În plus, Teo trebuia să-şi recâştige

locul în faţa soţiei lui. Iar asta nu prea se mai putea face "din cuvinte". Aşa că o să lase lucrurile aşa cum erau. Mugur o să acţioneze, Violeta n-o să marşeze la idee... Iar Teo o să aibă momentul lui - moment pe care-l dorea mult. Iar după aceea George o să evacueze de-acolo familia Simionescu, pe direcţia "Italia". Ei îi convenea partea asta! Din ceea ce şuşoteau voluntarii care ascultau radio-ul, Bucureştiul era în pragul unei epidemii. Ar fi fost foarte bine dacă nepoţeii ei ar fi plecat din el înainte ca epidemia aia să izbucnească!

Alexandru

Trase uşor de tot perdeaua şi ieşi. Şi mai privi o dată gâgâlicile din mega-pat...

Carina dormea pe canapea. Nicolae o pusese să doarmă acolo, imediat cum Denisa plecase iar el putuse ieşi din camera aia. Ştia că tânăra nu dormea; ştia că nici Octavian nu dormea, iar asta o împiedica pe ea să adoarmă...

Florin şi Liana dormeau lângă perete. Octavian şi Codruţa dormeau spre margine. La mijloc erau prichindeii - Vlad, Bogdan şi Renata. Vlad îl rugase să stea puţin lângă el, până adoarme. Nu-l putuse refuza. Nu şi după ce fusese pus să promită că n-o să fugă parşiveşte la noapte...

Îi era cam somn. Nu voia totuşi să se lungească în sufrageria Luciei. Se cunoştea bine - dacă nu va dormi cel puţin 4 ore, se va trezi mult mai obosit decât se culcase! Aşa că...

Dădu să păşească spre hol, dar se opri. Se opri, pentru că tocmai văzuse... Hei!

Eei...

Ieşi pe palier şi se apropie de Teo:

- Mai e un pic, nu?

- O oră. Nu mă plâng, să ştii! Tu însă cred că o să te plângi rău la noapte, pe la patru aşa...

- Stai liniştit - nu mi-e somn.

- OK! Eu zic totuşi s-o rogi pe Lucia să doarmă în fotoliul ei. Pentru că am un presentiment...

Serios? Ce presentiment? Teo îi şopti la ureche:

- Presimt că unul dintre copiii ăştia îşi va face curaj şi va porni tiptil spre scări. Iar ăştia micii sunt iuţi de picior. Ar fi foarte nasol să trebuiască să răcneşti după Lucia, în timp ce fugi ca disperatu' în jos după evadat. Nu?

Aprobă scurt cu capul:

- Ai dreptate. Mă duc să caut o sticlă cu ness. Ludmila are perfuzii în cutia aia, nu?

- Da, dar mă îndoiesc că o vei putea convinge...

Intră în bucătăria apartamentului 15 - şi fu cât pe ce să se ciocnească de Violeta!

- Îu!

- Scuză-mă! N-am vrut să te sperii!

- Stai liniştit! Doar că ai intrat ca vijelia, şi...

- De fapt, venisem să-mi iau o sticlă cu ness.

- La ora asta?

- Eu intru după Teo.

I se arătă dulapul; Violeta ieşi:

- Spor la treabă!

- Mersi! Noapte bună!

- Mersi!

Îşi luă o sticlă, privi lung oalele de pe maşina de spălat... Femeia asta era extraordinară. Era bună de exemplu pentru orice femeie, indiferent de vârstă! Avea o căsnicie fericită, avea doi copii isteţi foc, gătea dumnezeieşte, spăla dumnezeieşte, ţinea o curăţenie dumnezeiască... Cum să nu tânjească Mugur după aşa femeie? Şi cum să nu-şi apere Teo cu pumnii privilegiul de a fi soţul acestei femei extraordinare?

Urma o tură grea pentru el. Urma, cu siguranţă, o "tentativă de evadare" şi o trântă "ca la carte". Mugur nu era genul care "o lălăia" luni în şir - mai ales ştiind că, în orice moment, Teo putea să-şi ia nevasta şi copiii şi să plece în Italia! Aşa că, dacă se va întâmpla ceva, se va întâmpla în noaptea asta. Trebuia să fie vigilent...

Indiferent ce va vedea sau va auzi, o s-o trezească pe Lucia. Ea era şefa centrului pentru minori, ea ştia ce trebuia să facă! După cum suflase femeia aia în fluier atunci când îi calmase pe Nicolae şi Denisa, nu se îndoia că inspectorul principal Lucia Florea va scoate pistolul şi va executa foc de avertisment dacă va fi nevoie! Mm... Teo o să fie furios...

Ar fi regretat, sincer, dacă furia lui Teo s-ar fi abătut asupra acelei femei extraordinare. Mai ales dacă Mugur va fi capul răutăţilor - nu ea!

Ieşi pe palier şi se apropie încet de Teo... Tiristul era încruntat - semn că problemele începuseră deja. Se întreba, la modul cel mai serios, ce se întâmplase! Că acu' trei-patru minute nu fusese aşa de încruntat!

- Cred că dorm toţi.

- Da; e linişte. Din fericire, nu se mai aud zgomotele alea de ieri seară...

Teo aproba încet cu capul... Fixa cu privirea balustrada şi aproba încet cu capul... Ce se întâmplase?

- Ce s-a întâmplat?

Tiristul se ridică "din scurt":

- Nimic.

Ei, pe dracu! Ar fi insistat cu întrebarea - că atitudinea aia încruntată urma să "erupă" pe tura lui! Numai că îşi înghiţea totuşi cuvintele...

- ... Tu ai fost foarte retras azi.

- Picii m-au ţinut ocupat toată ziua.

- Eu am avut senzaţia că ai evitat să ieşi din camera aia.

Păi... Oftă greu şi decise să-i spună adevărul:

- Da; într-un fel, am evitat să ies din camera aia. Nu-mi face nici o plăcere să-l văd şi să-l aud pe George cerându-mi datele alea. Şi nici nu vreau să par victimă. Nu vreau nici să par că insist ca disperatu' cu Vlad... Nu ştiu. Am simţit că e mai bine să fiu mai nevăzut.

- Acu', că tot ai deschis discuţia - chiar nu vrei să afli măcar unde-i copilul?

- Nu.

- Dar pe Vlad îl vrei.

- Da.

- Şi-ai să te lupţi din toate puterile ca să-l obţii.

- Da.

- Eşti conştient că, atunci când alături chestiile astea două, sună ciudat? Iar "Nu"-ul împinge şansele lui "Da" la etajul minus treişpe?

- Da.

- ... OK! Şi tu crezi că e bine aşa!

- Aşa, cum?

- Să refuzi să-ţi cauţi copilul natural, în timp ce te zbaţi să obţii copilul altora!

- Da.

Teo ridică scurt din umeri - un fel de "dacă tu crezi că aşa trebuie, dă-i 'nainte!". Trase aer în piept, hotărât să-i explice măcar de ce nu voia să ştie nimic despre Ionuţ, dar staţia gâjâi:

- Patrula către centru.

Teo se grăbi să răspundă:

- Centrul suntem.

- Urcăm, împreună cu mămica voluntară.

- Urcaţi.

Venise patrula. Şi uite că venise şi mămica lui Sandu...

Cum, cu ce cuvinte ar fi putut el să-i explice lui Teo de ce îl dorea cu disperare pe Vlad? Cum ar fi putut să-i vorbească despre mama lui Vlad - care uite că nu găsea drumul spre copilul ei nici după 100 de ore de la cutremurul devastator? Cum ar fi înţeles omul ăla, iubit "din plin" şi de nevasta lui, şi de copiii lui? Cu ce cuvinte ar fi putut el să-i spună că Ionuţ...

Nu. Nu existau cuvinte. Pentru oamenii ca Teo, care primiseră dintotdeauna dragostea sinceră şi neciuntită a oamenilor din jurul lor, durerea lui era imposibil de înţeles. Aşa că se retrase lângă zidul dintre apartamente. Mama lui Sandu urca grăbită treptele... Teo se ducea să-l cheme pe Sandu...

Intră în propria bucătărie şi scoase două scaune pe palier. Măcar să stea jos - nu în picioare! Sandu alergă spre mămica lui, care se grăbi să-l prindă şi să-l strângă cu putere în braţe...

Uite că fusese fraier. Adusese degeaba al doilea scaun. Femeia se aşezase şi-l aşezase pe băieţel pe genunchii ei. Amândoi erau veseli. Puştiul era tentat să vorbească tare, pentru că voia să-i spună cât mai repede cum se jucase, ce mâncase, ce se mai întâmplase în centrul ăla; ea îl tempera în şoaptă şi parcă-i sorbea fiecare cuvânt...

Intră în apartamentul Luciei şi se aşeză în fotoliul de pe hol. Nu voia să se mai ducă la dormitor. După ce ieşise el de acolo, crezând probabil că toată lumea doarme, Codruţa ridicase capul şi îl sărutase pe Octavian pe obraz. Şi cum avea deja două probleme mari de stăpânit pe tura lui, prefera să-şi imagineze că nu mai există şi alte probleme care pot "exploda" tot în noaptea asta! I se cam închideau ochii...

Patrula intră în bucătăria Luciei. Imediat intră şi ea... Ia să închidă el ochii şi să încerce să moţăie măcar cinci minute! Chit că stătea toată noaptea în picioare - trebuia totuşi să aţipească acum juma' de oră...

Lucia

Apucă tava şi se grăbi să-şi urmeze colegii. Ştia că îi va găsi în bucătăria ei. Trebuia "să le dea raportul" - nu plecau ei fără ultimele informaţii... Intră şi ea în bucătărie şi puse tava pe masă:

- Staţi jos.

- Nu-nu! Am mâncat!

- Staţi jos şi mâncaţi! Serios! Şi-aşa, n-o să le dăm copiilor friptură la micul dejun!

- Serios acum! Am mâncat!

- Atunci mai mâncaţi o dată. Altfel nu vă dau raportul.

O priveau lung, încercând să pară cât mai încruntaţi... Zâmbi:

- Şi vă şi spun lu' şefu'.

Viorel se aşeză primul; rămas "codaş", Aurel aproape că se repezi spre farfurie... Păi era friptură, nu? Sigur că mai mâncau o dată, dacă le dădea friptură! Se aşeză şi ea şi îi privi lung:

- Ce mai e prin oraş?

- Ce să fie; nebunie!

- Serios acum - ce mai e prin oraş?

Viorel lăsă furculiţa jos şi oftă, în şoaptă:

- E prăpăd. E debandadă şi prăpăd - şi n-am fi făcut faţă nici dacă am fi fost în efectiv complet. Dl chestor principal zicea că, la două ore după cutremur, efectivul se înjumătăţise.

Aprobă scurt cu capul:

- Am înţeles. Armata cum se descurcă?

- Armata altora, nu ştiu; dar armata noastră să ştii că se descurcă de minune!

Serios?

- ... Adică generalul ăsta din zona noastră! Generalul nostru are efectiv complet. Şi are numai oameni unul şi unul!

Aprobă şi se întoarse spre Aurel - ca să-l lase şi pe Viorel să mănânce:

- Sinistraţii au început să se întoarcă la casele lor?

- Mare parte din ei, da. Dl chestor Mocanu a ordonat expertizarea clădirilor de la centru către periferie; aşa că partea de după intersecţia Doamna Ghica o să intre "în lucru" mâine dimineaţă.

- Şi mai sunt clădiri nesigure?

- Da. Din păcate, da. La vreo zece, s-a pus bulina roşie. Iar la alte vreo 20 s-a pus bulină galbenă.

Serios? Exista şi bulina galbenă? Şi ce însemna asta pentru proprietari? "Intraţi, dar pe riscul vostru"? Aurel nu-i înţelese întrebarea nerostită:

- Iar restul au primit bulină verde. Partea proastă este că mare parte din centrele pentru sinistraţi s-au transformat în spitale. Iar centrele de la periferie, gen Carrefour şi Niro, sunt în prezent suprapopulate. N-au fost curăţate, nu sunt foarte bine alimentate...

Clar. Se grăbi să întrebe ceea ce o interesa pe ea direct:

- Ce ştiţi - mai sunt centre de-astea pentru minori?

- În zona noastră, cică mai sunt vreo două.

- Or fi suprapopulate?

- Asta nu ştiu.

- Să-i spuneţi şefului că noi mai avem 15 locuri aici.

- Îi spunem.

Şi gata - ea se informase. Acum puteau să mănânce amândoi. Viorel înghiţi aproape nemestecat şi se grăbi să continue discuţia:

- Mâine cică începe "să mişte" telefonia mobilă. Eu unul mă îndoiesc; dar aşa se zvonea în cort, când am plecat.

Normal - doar aveau nevoie de telefonia mobilă ca de aer! Numai că releele alea care nu se prăbuşiseră trebuiau alimentate cu ceva. Şi cum curentul nu revenise nici măcar parţial, iar centralele telefonice aveau şi ele probleme majore, era evident că telefonia va porni mâine doar pentru cei pentru care telefonia chiar trebuia să funcţioneze. Pentru George, pentru gheneral... Viorel completă:

- Cică sunt doar probe tehnice.

Aurel ridică scurt din umeri:

- Or fi! Eu oricum mă îndoiesc! Dă-ţi seama câte generatoare ar trebui să indisponibilizeze pentru asta! Başca motorina!

Nu se va apuca să le zdruncine ea convingerile - nu erau colegi cu ea, îi cunoscuse "cu ocazia cutremurului", aşa că prefera să fie discretă. Tăcea deci şi-i asculta, pentru că păreau hotărâţi s-o informeze complet... Aurel îndesă o bucată mare de pâine în gură; Viorel muşcă pur şi simplu din friptură:

- Dl chestor spunea ceva despre deratizare. Mie să ştii că mi-e frică de chestia asta!

- De ce?

- Păi mie mi-e frică de şobolani! Şi nu m-am angajat în poliţie ca să prind şobolanii din Bucureşti!

Evident! Viorel nu sesizase ghilimelele; dar o să le desluşească el, până-n zori! Nu era vorba despre şobolani. Dar, din nou, n-o pusese nimeni să le "traducă" chestiile cu ghilimele - aşa că tăcea. Aurel se ridică:

- Sărut mâna pentru masă. Trebuie să mergem!

- Stai, mă, să fumăm şi noi o ţigară!

- Haide, mă! Hai, că întârziem şi ne ia mama dracului!

Aurel ieşi; Viorel se ridică şi el şi înfăşură bucata de friptură într-o felie de pâine:

- Trebuie să însoţim un transport atipic.

Cum-cum? Atipic? Viorel ieşi; se grăbi să îl oprească:

- Ce transport?

- ... Generalul a aranjat cu un abator care are generatoare.

Aa, adică aduceau carne!

- Transportul vine de dincolo de Obor; din altă zonă. Şi noi

trebuie să însoţim transportul, de la Obor până la abator.

... Păi ce transport venea dinspre centru spre abator? Ea una nu mai înţelegea nimic! Ieşiră în hol, iar mămica lui Sandu lăsă imediat copilul jos şi se ridică; Aurel îi înţelese nelămurirea, pentru că o trase de braţ şi-i şopti la ureche:

- Înmormântările sunt interzise momentan. Ca să nu se muşamalizeze nimic...

Înlemni, oripilată de ceea ce auzise...

- Na, că ne-ai păcălit! Tot nu ne-ai dat raportul!

Ce să le mai dea raportul - că simţea cum îi vine să vomite! Adică toate cadavrele din centrul oraşului ajungeau în camera frigorifică a unui abator din apropiere? Aurel râdea, amuzat de faptul că o poliţistă mică şi slăbuţă şi cu ochi albaştri îi dusese de nas:

- Da' nu-i nimic - am inspectat şi-o să spunem că sunteţi OK.

Aurel o bătu scurt pe braţ, a îmbărbătare, şi coborî grăbit scările. Mama lui Sandu îl urmă, bâiguind un amestec de "Mulţumesc" şi "Noapte bună"... Viorel şopti spre cealaltă ureche:

- Să aveţi grijă - că oamenii sunt disperaţi. Am auzit că, undeva în Militari, un bătrân i-a băgat unui alt bătrân o furculiţă în gât, pentru că nu mai apucase pâine când venise camionul. Cică l-au arestat...

Regreta enorm că întrebase ce mai era nou prin oraş! Nu va mai face vreodată asemenea imprudenţe! Viorel coborî grăbit treptele:

- Să aveţi grijă cine intră aici! Vorbim!

Nu mai găsi energia necesară ca să-i răspundă...

Gata. Plecaseră. Intră încet în propriul apartament, articulând cam fără vlagă spre Alex:

- Dacă e ceva, mă trezeşti.

- Evident!

Trase perdeaua şi intră în sufragerie. Se lungi pe mega-pat, închise ochii...

Deci în oraş era prăpăd. Nu se rezolvase nimic, de fapt - doar se expertizaseră clădirile şi se hrănise cumva populaţia. Şi se ţinuse infracţionalitatea la un nivel cât mai mic - în condiţiile în care jumătate dintre poliţişti dispăruseră în primele ore de după cutremur. Abatorul ăla devenise morgă... Dacă pensionarii începuseră să se înjunghie cu furculiţele pentru o bucată de pâine...

Nu-şi dorea decât să doarmă. Iar mâine, când se trezea, îşi dorea din tot sufletul să constate că fusese doar victima unui lung, înfiorător coşmar. Iar blocul de la Mega şi blocurile de la Doamna Ghica râdeau drepte în soarele torid...

Alexandru

Tresări şi deschise brusc ochii: ce se întâmplase? Auzise ceva; ceva înfundat, ca prin somn... Şi i se închideau ochii...

Hei! Se ridică şi ieşi pe palier - trebuia să se trezească, înainte să constate că paznicul de noapte era inapt de a sta treaz până dimineaţa! Îl cam durea capul; ştia că era de la oboseală...

Venea cineva. Se auzeau paşii şi vocile - era un bărbat şi parcă şi o femeie... Şi uite şi patrula! Aurel urcă pe uşă şi se întoarse spre femeia din spatele lui. Era o bătrânică curajoasă, de cel puţin 60 de ani, care trecuse "fluierând" peste uşa de şifonier...

- Bună seara.

Teo se sprijini de balustradă:

- Sărut mâna.

Bătrâna desfăcu poşeta de pe braţ şi scoase cartea de identitate:

- Numele meu este Peretta Stoican. Am înţeles că aici sunt copiii rătăciţi...

Reveni imediat în apartament şi trase perdeaua sufrageriei:

- Lucia, a venit o bunicuţă.

După rapiditatea cu care se ridicase, era evident că nu dormise! Poliţista trecu grăbită pe lângă el... Da' de ce plânsese?

- Bună seara. Inspector principal Lucia Florea.

- Bună seara. Numele meu este Peretta Stoican şi îmi caut nepoţelul. Am înţeles că e aici...

- Datele şi semnalmentele nepoţelului.

De ce-i vorbea aşa tăios? Era supărată pe bunicuţa asta? Teo puse scaunul de bucătărie lângă balustradă, iar femeia acceptă invitaţia şi se aşeză:

- Mulţumesc. Păi, ce să zic... Oof, grea întrebare! Are opt luni şi-un pic. Are patru dinţişori - doi jos şi doi sus. Adică avea patru dinţişori în luna iunie. Ştiţi, eu am o casă la Breaza; iar verile mi le petrec acolo. Nu suport căldura...

Lucia aproba încet cu capul, privindu-şi lung clipboard-ul... Întrebarea veni pe acelaşi ton supărat:

- Are semne particulare?

- Mă tem că nu. Mămica lui, Dumnezeu s-o ierte, era foarte mândră că băiatul s-a născut "perfect", cum zicea ea...

- Mama înţeleg că a decedat. Tatăl?

Capul cărunt se plecă grăbit:

- Fiul meu a murit şi el. Domnul poliţist care m-a contactat mi-a spus că nepoţelul a supravieţuit în cadă... Dar eu nu cred. Mămica lui îl alăpta - şi nu cred că a putut supravieţui fără ea.

Clipboardul coborî brusc; Lucia îl privi cu fermitate:

- Îl aduci tu?

Se grăbi să aprobe; se grăbi apoi să intre în apartament şi să se lipească de zid, pentru că voia să audă... Lucia îşi înmuie mult tonul vocii:

- Blocul lor s-a rupt; iar planşeele rămase fără sprijin s-au prăbuşit unul după celălalt. Bogdan era cu mămica lui în cadă. Aveau de toate - şi apă, şi mâncare. Numai că mămica s-a speriat. S-a gândit probabil că n-or să poată să-i salveze la timp sau s-a temut că, din cauza greutăţii ei, o să se prăbuşească şi baia. Sau, auzind zgomotele şi motoarele maşinilor de salvare, a vrut să facă ceva ca salvatorii să ajungă mai repede la ei. Oricum, a ieşit din cadă, a încercat să treacă probabil în altă cameră... După două ore, colegii mei de la Pompieri au ajuns cu scara la el. Bogdan e bine; dna doctor l-a consultat - şi e sănătos tun.

Auzea suspinele bătrânei... Lucia oftă greu:

- Dar nu vi-l dau. Dacă nu-mi promiteţi că îl duceţi glonţ la casa de la Breaza, nu vi-l dau!

- Dar bineînţeles că acolo îl duc! Nici n-am avea unde să ne adăpostim aici!

- Aveţi cu ce să ajungeţi până acolo?

- Da. M-a adus un vecin, cu Dacia. Dacă vreţi, pot să-l chem!

Aurel se grăbi să confirme:

- Da, dna e cu o maşină, care o aşteaptă jos chiar acum.

Atâta voise să audă. Intră în dormitor, se aplecă asupra patului şi îl ridică uşor de tot pe Bogdan...

- Unde îl duci pe Bogdănel?

Mm... Copilul ăsta o să-i semneze sfârşitul! Încercă să zâmbească:

- A venit bunica lui să-l ia.

- Sigur?

- Foarte sigur. A fost plecată din Bucureşti - şi abia acum a reuşit să găsească pe cineva cu maşină şi să vină să-l ia.

Ieşi din dormitor, iar paşii mărunţi îl urmară:

- Sigur?

- Vino să vezi cu ochii tăi, dacă nu mă crezi!

Ieşi pe palier iar Vlad îl urmă:

- Ei, ba te cred! Da' întrebam, aşa...

Bătrâna "înflori" la propriu, cu ochii la bebeluşul din braţele lui... Vlad se dovedi a fi foarte politicos:

- Săru' mâna. Dumneavoastră sunteţi bunica lui Bogdănel?

- Bună seara. Da, eu sunt bunica lui.

- Să ştiţi că Bogdănel a fost foarte cuminte.

Îi puse femeii gâgâlicea în braţe şi se retrase în uşa apartamentului. Îi privea lung pe toţi trei... Ochii bătrânei sorbeau fiecare trăsătură de pe chipul adormit:

- Sunt sigură că Bogdănel a fost foarte cuminte.

- Şi să ştiţi că mănâncă bine! Are poftă de mâncare!

Teo bufni în râs şi se grăbi spre fotoliul lui; bătrâna începu şi ea să râdă:

- Daa, nu mă îndoiesc!

- Ştiu sigur, pentru că eu i-am dat să mănânce! Eu şi Alex! Şi să ştiţi că mănâncă tot!

Ochii bătrânei se ridicară spre el; îi făcu scurt cu mâna, semn că el era acel Alex... Lucia întinse clipboard-ul către bătrână:

- Semnaţi, vă rog, pentru primirea băiatului.

Gata. Semnase. Lucia trase o foaie de la fund şi se aşeză pe ciuci, lângă perete:

- Şi-acum vă scriu indicaţiile dnei doctor. Alex, te rog - pregăteşte tu o sacoşă cu patru cutii de lapte praf şi-un bax de pampers.

Se grăbi să ajungă în apartamentul 15, la cămara Violetei...

Bogdan era norocos. Bogdan avea o bunică. Şi ce bunică! Îi lăsase impresia că femeia aia fusese "de viţă nobilă". Adică, oricum, trecuse printr-un pension în copilărie. Vorbea frumos, corect, cu calm, stătea drept pe scaun... Bogdan o să fie un copil extrem de bine educat. Dacă bunica lui va reuşi să-i insufle calmul ăla, Bogdan o să fie un olimpic vânat de mulţi taţi de fete! Doar să aibă bătrânica asta atâta putere-n ea, să treacă peste moartea unei generaţii întregi din propriul arbore genealogic! Moartea propriului copil era înfiorătoare...

Se sprijini cu capul de zid şi închise ochii. Şi apăsă cu palma pe piept. Îl durea inima. Fizic. Avea în piept un ghemotoc dureros, care radia durere şi-i împingea cina înapoi pe gât...

"Gata! Fii om serios! Vrei să te vadă poliţista făcând 13-14 pe-aici?" Şi-aşa Lucia era supărată "ca la balamuc" şi se părea că George nu mai venea azi s-o împace! Dacă o înfuria acum, risca să audă nişte cuvinte grele, care să-i spulbere practic toate speranţele în privinţa lui Vlad!

Aşa că "se adună" uşurel de-acolo, luă şi baxul de pampers şi închise uşa. Şi reveni pe palier. Primul lucru pe care îl văzu fu blândeţea cu care mâna bătrânei îl ţinea pe băieţel...

- Bun. Mersi, Alex. V-am scris aici medicaţia pe care a primit-o. Dna doctor i-a dat Nurofen, preventiv - pentru că a stat două zile în cadă şi-apoi a venit aici printre zeci de copii. Dar n-a fost cazul să-i dea şi a doua doză.

- Am înţeles.

- Aveţi ceva hăinuţe pentru el?

- Da, am toate hainele lui de iarnă. El şi părinţii lui locuiau în apartamentul meu, iar din lipsă de spaţiu duceam hainele inadecvate la Breaza. Şi le schimbam

- Am înţeles. Asta e bine, pentru că nici noi n-avem aici hăinuţe chiar atât de mici!

- Staţi liniştită, că am de toate. Iar dacă îmi daţi şi lapte şi pampers, e perfect!

- Aici, jos, v-am scris mobilul dnei doctor. Zilele astea, o să pornească curentul. În caz că aveţi întrebări, sau vreţi un sfat, daţi-i dnei doctor un telefon.

- Sigur.

Femeia se ridică:

- Vă mulţumesc din suflet că aţi avut grijă de Bogdănel.

- Eu vă mulţumesc anticipat că aveţi dvs grijă de el mai departe...

Teo se repezi la sacoşa cu lapte:

- Vi le duc eu până la parter.

Păi el nu era de pază?... Aa, le ducea cu scripetele! Tiristul se plictisise rău - şi era şi nerăbdător să-şi primească "balsamul sufletesc cu sânge de Mugur pe pereţi"! Avea energie, că mânca bine, iar statul degeaba îi dăuna uriaşului ăluia!

Aurel o prinse pe bătrână de braţ, cu intenţia vădită de-a o ajuta să coboare. Femeia oftă greu:

- Vă rog - îl ţineţi dvs până jos? N-aş vrea să risc să alunec, sau...

- Sigur că da!

Poliţistul luă uşor copilul în braţe. Mai avea vreun rost să le atragă atenţia că uniforma aia absorbise până acum câte două perechi din toţi microbii din lume? Nu, evident! Aşa că îşi înghiţi remarca... şi decise să "savureze" pur şi simplu momentul în sine. Frumuseţea momentului cu *happy end*. Bătrâna coborî două trepte şi se întoarse spre ei:

- Să aveţi grijă de voi. Da?

Şi avea ochii plini cu lacrimi... Lucia zâmbi:

- Staţi liniştită - că aici ne ocupăm noi.

Hai, gata! Că o făceau pe femeia aia să plângă! Şi era evident că n-avea nici un rost s-o facă să plângă şi din cauza lor - a tinerilor care voiseră să fie utili la cutremurul ăsta! Era de-ajuns că bătrânica îşi plângea copilul şi nora! Îi făcu scurt cu mâna:

- Sărut mâna.

Femeia şovăi o clipă... şi începu să râdă:

- Să creşti mare!

Întinse prompt mâinile, arătându-i că nu mai creştea decât cel mult în diametrul taliei...

Şi gata - plecase bunica lui Bogdan. Lucia se întoarse spre el:

- Mi se pare mie, sau eşti adormit ca la balamuc?

- Nu. Sunt foarte bine.

- Sigur?

- Sigur.

Lucia se apropie şi-l privi lung:

- Patrula mi-a spus că, în Militari, doi pensionari s-au înjunghiat cu o furculiţă boantă, pentru ultima pâine din camion. Eşti sigur că nu vrei să faci schimb de tură cu Nicolae?

- Da - sunt sigur.

Poliţista clătină scurt capul şi-i întoarse spatele:

- Atunci, dacă se întâmplă ceva, mă scoli.

- OK.

Se aşeză din nou în fotoliul Luciei şi-şi privi ceasul - cât mai avea? Încă un sfert de oră...

Paşii se apropiară uşurel iar Vlad se opri lângă el:

- Nu vii să dormim amândoi?

- Eu intru de pază peste un sfert de oră.

- Aa...

- Tu fugi şi culcă-te lângă Renata! Ce faci - o laşi singură?

- Ei, e Carina acolo!

Copilul ăsta o să-i semneze sfârşitul! Dacă Lucia n-o să fie de acord să i-l dea... Mânuţa micuţă se aşeză pe obrazul lui:

- Eşti supărat...

- Nu; mă gândesc şi eu la ale mele. Nu sunt supărat.

Ochişorii negri îl priveau lung... Vlad îşi pierdu zâmbetul:

- ... Ba eşti supărat. Te-ai supărat că a plecat Bogdănel?

- Nu. Chiar mă bucur că Bogdănel a pornit spre casa bunicii lui. Nu putea rămâne aici la nesfârşit, nu? Mai bine că a venit bunica lui şi l-a luat.

Şi-acum o să audă unele lucruri despre părinţii lui Vlad - şi dorinţa lui Vlad de a nu pleca de lângă el. Afurisită discuţie! Afurisit moment! De ce naiba se trezise copilul ăsta? De ce nu dormise buştean mai departe?

- ... Ştii ce mă gândeam?

- Ce?

- Mă gândeam că ne putem juca şi în doi. Eu să ştii că mă

cam plictiseam cu copiii ăia mici; iar copiii mari nu prea mă bagă în seamă. Şi m-am gândit... Nu-i aşa că vorbeşti tu cu Lucia, să mă lase să stau aici? Promit să am grijă de Renata!

Oof, Doamne! Îl ridică şi-l aşează în braţele lui:

- Stai liniştit - o să ne jucăm amândoi. O să vezi - o să fie bine.

Puştiul lăsă capul pe el şi încercă să-l cuprindă cu braţele. Ridică privirea spre perdeaua sufrageriei...

Lucia nu dormea. Lucia îl privea lung, serioasă... Deşi era la adăpostul felinarului, lumânarea pâlpâia - şi nu-l lăsa pe el să sesizeze mimica femeii. Nu-l lăsa să-i vadă trăsăturile fine. Nu-i permitea să încerce să ghicească dacă avea vreo şansă...

Oftă greu şi apăsă capul puştiului pe pieptul lui:

- O să vorbesc eu cu Lucia, să te lase să stai aici, în dormitorul ăsta. O să-i zic că vrei tu, şi vrea şi Renata. Să vedem ce zice...

Vlad aproba "cu aplomb". Zâmbi, ştiind că acum chiar o să-l liniştească:

- Iar dacă n-o să vrea, las' că vorbesc cu şefu' ei. OK?

- OK.

- Bun. Şi-acum cred că te-ai liniştit; da?

- Da, Alex.

- Bun.

Îl mângâia încet pe cap, ştiind că Vlad va adormi în următoarele cinci minute... Lucia închise ochii. Nu, nu-l lăsa să-i citească gândurile, sau intenţiile...

Trebuia să facă cumva să-l obţină pe Vlad! Neapărat! Nu avea voie să-l piardă! Vlad voia să fie al lui! El voia să fie al lui Vlad! Nu se putea - nu concepea să nu reuşească!

N-avea voie să adoarmă. Ţinea deci ochii larg deschişi şi se abţinea de la căscat. Dacă îi scăpa un căscat, în cinci minute sforăia dus... Şi se gândea că femeia asta o să-şi spună că, dacă ditamai bărbatul de 25 de ani nu e-n stare să-şi organizeze viaţa astfel încât să se poată achita de sarcinile obligatorii, atunci acel bărbat nu era capabil să se ocupe de un minor. Aşa că trăgea bine de pleoape, ca să nu caşte...

Cutremurul
9 august

Teodor

Gata. Era doişpe fix. El era mai treaz ca niciodată - şi totuşi, va trebui să se ridice din fotoliul ăla şi să se ducă să se culce în sufrageria Luciei. Adică în locul cel mai îndepărtat de soţia lui. Chestie foarte greu de "digerat", de vreme ce idiotul ăla era acum chiar în apartamentul lui...

Poate că Violeta nu observase; dar Mugur făcuse pe dracu-n patru ca să stea prin preajma ei toată ziua! Mai mascat sau mai "pe faţă", idiotul se ţinuse după ea ca un căţeluş după stăpână. Şi chiar dacă ea nu observase asta, subconştientul ei îl "receptase" pe idiot ca pe o prezenţă normală, firească... Iar următorul pas era reacţia subconştientului de a-l căuta pe idiotul devenit prezenţă normală prin preajma ei. Violeta o să înceapă să-l caute pe idiot pe-acolo. Iar când va avea nevoie de ajutor, va striga "Mugur". Aah!

Idiotul îşi făcuse bine temele şi căscase bine urechile în facultate! Învăţase şmecherii subtile...

Se ridică şi-şi întinse oasele şi cartilagiile bine de tot - păi şi el îşi făcuse temele şi fusese foarte atent la profesori! Mai ales la ăia de şofat prin UE! Avea şi el un plan - şi-abia aştepta să-l pună în practică! Doar să miorlăie idiotul - şi...

Orice-ar fi, pe Violeta n-o să se supere. N-avea de ce! La urma urmei, ea nu-l încuraja făţiş pe animal; şi cum ea era o fiinţă *fair play* şi simţea că încheiase toate conturile cu animalul, normal că nu mai era extrem de atentă la el! Ea era o femeie normală; avea probleme, avea treburi de făcut, avea copii de crescut... El toca frunză la câini şi-şi umplea capul cu ea! Şi-o să vadă el ce pumn mare şi greu o să zboare curând spre el...

Alex ieşi din apartamentu Luciei. Îl privi lung:

- Eşti OK?

- Foarte OK. Hai - predă-mi "aruncătorul de măsline"!

I-auzi! Bufni în râs şi-i întinse pistolul. Şi începu "inventarul" voluntarilor:

- Lucia doarme în sufrageria personală; în dormitor e Carina. Aici, la tine, Nicolae e în sufragerie iar dormitorul e sarcina ta. În 14, Victor e în sufragerie şi Ludmila cu gravidele, în dormitor. Iar în 15 sunt Violeta şi Mugur. Spre binele lui, sper că ambele camere sunt supravegheate de câte-un adult...

Şi îl privi concludent... Alex aprobă cu capul; bombăni printre dinţi:

- Eu dorm în sufrageria Luciei. Dacă e ceva, mă trezeşti.

- OK.

- Şi dacă simţi că te ia somnul, mă trezeşti. Adică vii şi-mi spui - că nu ştiu dacă o să pot să adorm...

Alex aprobă. Intră în sufrageria Luciei şi-o văzu ridicându-se:

- Hai - la culcare.

- Tu nu te odihneşti?

- Mă aşez confortabil în propriul fotoliu.

- Şi crezi că te vei odihni mai bine aşa?

- Nu pot spune că mi-e somn. Nu pot spune nici că Alex e într-o formă de zile mari. Şefu' mi-a transmis să stau cu ochii pe copii; iar atunci când şefu' dă indicaţii clare într-o privinţă, ştie el ceva. Aşa că mă duc să dublez paza.

Aha! Se lungi pe mega-pat:

- OK. Spor la dublat paza.

- Hai, tu odihneşte-te acolo. Că de pază ne ocupăm noi.

Aprobă şi închise ochii. Şi-şi impuse să caşte serios, pentru că n-avea nici un rost să-l pocnească pe idiot în toiul nopţii - ca să scoale tot centrul în picioare şi să pornească spre Italia înainte de ivirea zorilor. Avea încredere în Lucia. Observase că nici ea nu-l prea "înghiţea" pe idiot. Aşa că...

Aşa că îşi ură singur "noapte bună"... şi începu să numere TIR-uri imaginare, care treceau încetişor prin faţa vameşilor de la Nădlac...

George

Primise aprobarea superiorilor. Acum aştepta cealaltă aprobare - cea de la Bellu. Şeful lui fusese foarte drăguţ şi amabil; când aflase că nu izbândise "pe calea lungă", îi aprobase personal în cinci minute rugămintea de a-i permite s-o îngroape pe Adriana...

Indiferent de ora la care va primi aprobarea comandamentului din incinta cimitirului Bellu, înmormântarea va avea loc cândva după nouă dimineaţa. Că doar n-o să-l ducă pe Octavian în cimitir la cinci, la scăpătatul zorilor! Şi nici nu concepea să nu ducă băiatul la înmormântarea maică-sii! Mai ales că îl rugase...

Paşii se apropiară grăbiţi:

- Domn' chestor, cred că avem o problemă mare.

Ia - ce problemă aveau? Primi hârtia - şi se încruntă rău...

Şi uite că în momentul ăsta, după ce citise ceea ce scria acolo, nu-l mai interesa câţi iubitori de animale erau în cortul ăla! Se ridică şi se întoarse spre ei:

- Atenţie la mine!

Gata - le captase toată atenţia. Era o linişte de putea s-o taie felii şi s-o împacheteze în hârtie de cadou! Flutură scurt coala A4 din mâna stângă:

- Am primit primul raport de atac al unei haite de câini asupra unui grup de sinistraţi. Atacul s-a petrecut în cartierul Berceni şi, după cum spune omologul, s-a sfârşit cu patru morţi şi 8 răniţi, dintre care doi grav. Acum! Nu mă interesează dacă erau comunitari sau nu. Şi nici dacă sinistraţii i-au provocat sau nu. Aici, în perimetrul pe care îl gestionez eu, nu se va întâmpla aşa ceva. Şi nici n-o să existe sinistrat dement care să ia mâncarea de la gura altui nefericit şi să o dea lu' cuţu-cuţu. Aţi înţeles?

Aprobau toţi, cu mişcări ample ale capului, pentru că răcnise la ei şi scăpăra furie din priviri...

- Aşa că în noaptea asta vom rezolva problema câinilor şi pisicilor. Că nici alea nu-s inocente.

Vedea pe feţele lor că nici unul nu se gândise la pisicuţele alea drăgălaşe, pufoase, care torceau şi... În fine! Începu să le enumere paşii, pe degete:

- Vom trimite echipe în teren, ca să localizăm haitele. Cu grijă, pentru că s-au înmulţit după ce stăpânii s-au evacuat şi i-au

lăsat de izbelişte şi au avut trei zile şi trei nopţi la dispoziţie ca să se strângă în haite destul de mari. Aşteptaţi-vă la câte 30-40 de câini per haită. Documentariştii vor umbla în echipe de cel puţin patru inşi şi vor fi înarmaţi. Or să aibă la ei cuburi de carne cu stricnină. Pe unde se bagă stricnina-n carne, habar n-am; vă interesaţi la nişte veterinari şi instructaţi abatorul cum să le prepare. Documentariştii hrănesc haita şi anunţă echipa mobilă - care se prezintă în cea mai mare grabă, cu saci de gunoi, adună leşurile, le aruncă în tomberoane şi marchează discret tomberoanele. După care anunţă gunoierii, care au pregătit deja două maşini speciale pentru tomberoanele marcate. După ce gunoierii ridică tomberoanele, anunţă echipele lor mobile care se vor deplasa de îndată la faţa locului şi se vor asigura că nu mai există carne otrăvită în zonă. Aţi înţeles înşiruirea evenimentelor, da?

Da. Aprobau de mama focului. Bun!

- Totul trebuie făcut în cea mai mare discreţie. Iubitorii de câini insomniaci, care vor încerca să facă tămbălău, vor fi iniţial somaţi verbal, apoi cu foc de avertisment şi-apoi vor fi arestaţi. Are cineva nelămuriri?

Nu, nimeni nu avea nelămuriri... Bun! Şi-acum "stropul de curaj" absolut necesar pentru oamenii care se vor confrunta cu câte 40 de câini flămânzi deodată, în bezna nopţii:

- Pentru informarea voastră, trebuie să ştiţi că planul ăsta vine de la centru şi am aprobare scrisă pentru el încă de azi-dimineaţă. Dar am preferat ca acţiunea să se petreacă noaptea, ca să nu umplem aresturile cu casnice iubitoare de animale. Aţi auzit ordinul. Discutaţi şi organizaţi-vă în aşa fel încât, până la şase dimineaţa, "deratizarea" să fie încheiată iar în perimetrul nostru să nu mai existe haite de câini sau pisici pe străzi. Nici cu cerceluş, nici cu diademă, nici cu zgărdiţă - nimic! Iar dacă sună Brigitte Bardot, spuneţi-i că o sun eu după ce termin cu patrupezii. La treabă.

Se reaşează şi deschise mail-ul: trebuia să-şi anunţe şeful că tocmai începuse "deratizarea" în partea lui de oraş. Nu de alta, dar şeful lui era singurul în măsură să anunţe abatorul - că doar discutau despre stricnină! Şi tot şeful lui trebuia să anunţe şi gunoierii - că discutau despre arderea leşurilor. Şi cum înmormântările erau interzise...

Violeta

Mm... Cineva încerca s-o trezească...

- Hei! Dormi?

Cum-cum? Deschise un ochi... şi se grăbi să-l deschidă şi pe-al doilea. Mugur o scutura uşor de umăr. Era vesel şi zâmbitor... Se ridică într-un cot:

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Sunt insomniac. Şi cum toată lumea doarme, mi-a venit brusc pofta de-a depăna amintiri din liceu. Dar văd că tu eşti obosită... Lasă.

Ei, na! Se ridică şi-i făcu semn s-o ia înainte. Şi constată că Mugur ieşi din apartament şi păşi hotărât pe prima treaptă care ducea la etajul patru! Hei!

- Mergem sus?

- Eu aşa ziceam. Sau vrei să-l vezi pe Teo cum înţelege altceva din toată chestia asta?

Avea dreptate! Dacă Teo îi prindea că rânjeau fasolea unul la celălalt, huhurezi, la... Cât era ceasul? Două şi cinci. Dacă Teo îi găsea distrându-se de minune la două şi cinci noaptea, îi bătea rău pe amândoi! Aşa că îi făcu din nou semn s-o ia înainte şi reveni în propria bucătărie. Un PET de ness, ţigările, bricheta...

Să ia şi-o lingură de lemn? Sau...

"Sau ia coada de la mătură! Sau mopul! Sau făcăleţul! Fii serioasă!"

Chiar aşa - să fie serioasă! Ce putea Mugur să-i facă? Doar să se apropie de ea - şi "trăgea un ţignal" de-o auzea şi George, din cortul verde de peste pod!

Ieşi şi se aplecă puţin. Alex părea un pic neatent. Dar nu dormea; avea ochii deschişi. Fixa scara cu privirea, undeva spre etajul doi, şi părea că se gândeşte... Oricum, dacă era ceva, ştia acum că putea striga "Alex" - iar Alex o va auzi. Se grăbi să-l urmeze pe Mugur.

Apăsă clanţa, intră şi constată că aprinsese el lumânarea. Şi tocmai îşi aprindea o ţigară. Închise uşa - şi bineînţeles că n-o încuie. Mugur suflă lung fumul şi şopti, râzând cu gura până la urechi:

- Mă simt ca-n liceu, când fumam pe-ascuns în toaletă...

Bufni în râs:

- Eu nu fumam pe-atunci; dar trebuie să recunosc că este, într-adevăr, o chestie nouă. Ciudată.

Mugur se aşeză pe canapea şi oftă:

- Eei, ce vremuri... Ce bine era pe-atunci! Nu mă îngrijoram decât pentru mediile la fizică şi la chimie. În rest, "n-aveam emoţii". Profa de fizică şi profu de chimie au fost cei mai căpoşi profesori pe care i-am avut vreodată! Mama poate confirma oricând asta!

I-auzi! Mama lui putea confirma asta! Intră şi se aşeză pe mega-pat:

- Ştiu că erau foarte exigenţi.

- Exigenţi? Erau fraieri de-a binelea! Mama dădea 1.000 de euro pentru fiecare medie de zece - şi numai ei au insistat să rămână verticali, la media 9, pe salariul ăla mizer!

- Aşa au crezut ei de cuviinţă.

- Pe dracu! Fiecare om are preţul lui.

- Dacă zici tu...

Că doar nu trebuia să-l re-educe ea! Îşi aprinse şi ea o ţigară:

- Şi cum ai reuşit să ajungi în liceul nostru? Cum de n-ai terminat la Sfântul Sava, sau la Gheorghe Lazăr... Sau la Caragiale?

- Păi, e simplu. N-avea rost să fiu unul dintre cei 50 de elevi care termină cu zece la Sfântul Sava. Pentru clubul select, a contat mai mult că am fost unul dintre cei 5 de la un liceu mediu. În plus, la Sfântul Sava recomandările erau scumpe. Şi inutile. Şi, la urma urmei, absolvirea liceului nu era la fel de importantă ca absolvirea facultăţii şi masterul. În unele cazuri, liceul nici nu se menţionează...

Aha! Acum se lămurise! Mugur o privi lung:

- Îmi amintesc că profu de chimie se încrunta des. Şi lua analgezice.

- Da - avea cancer. A murit, acu' vreo trei-patru ani.

- Păcat...

- Iar profa de chimie nu mai e în învăţământ. După ce fata ei s-a stabilit cu familia în Spania, a vândut tot ce-a avut în Bucureşti şi şi-a cumpărat o căsuţă micuţă undeva pe lângă Craiova.

- Mm, da' văd că le-ai urmărit cu atenţie traseul!

- Pe dracu! M-am întâlnit, prin februarie, cu Marcela. Ea ştia totul despre profesori - şi m-a informat şi pe mine.

- Marcela... Nu mi-o amintesc pe Marcela.

- Tipa aia înaltă, solidă, brunetă... Cioplită cu toporul "la viteză"...

Mugur se gândea... şi sărea cât colo:

- Aia cu mustaţă?

Bufni în râs:

- Da, aia cu mustaţă.

- Oo, draga de Marcela! Ce mai face Marcela?

- Păi, nu face foarte multe. Ea a rămas cu liceul. S-a măritat, are doi băieţi mari...

- Şi unde lucrează acum? Că m-am gândit mult la toţi colegii - şi sunt foarte curios dacă am avut dreptate!

- Păi spune-mi unde crezi tu că lucrează acum - şi-ţi spun dacă ai ghicit sau nu.

- ... Da'-mi spui şi răspunsul corect!

- Că doar n-o să te las aşa, nelămurit!

- ... Oscilez între croitoreasă la o firmă româno-chineză şi salariată la o firmă de curăţenie.

- Eşti pe-aproape. În februarie, tocmai se angajase femeie de serviciu la blocul ăsta.

Mugur jubila, bucuros că flerul nu-l dezamăgise... Completă:

- Şi n-a lucrat aici decât o săptămână. Luni, când am plecat cu copiii la grădi, am observat imediat că s-a schimbat femeia de serviciu - după "rezultatul" mult îmbunătăţit. Iar vineri am coborât la Mega, înainte să se trezească copiii, şi m-am ciocnit de ea. Am pălăvrăgit cam un sfert de oră, timp în care am aflat că mama ei e femeie de serviciu la liceul nostru. Şi uite-aşa am aflat totul despre profesori... Iar de luni scara a reintrat în paragină...

- Era şi mândră, mustăcioasa! Îţi aminteşti când a vrut să mă plesnească?

- Nu; a vrut să te plesnească?

- Da. Nu ştii că avea ceva de comentat la fiecare om din preajma ei?

- Ba da. Şi pe mine mă comenta, că umblam cu haine băbeşti şi cu nasul pe sus - adică nu socializam cu ea. Am lăsat-o să "toacă"... Nu ştiu ce-avea; probabil era frustrată!

- Ei bine, eu am ripostat. I-am spus că, în loc să-mi numere mie paşii, mai bine s-ar preocupa un pic de mustaţa aia "numărul doi". Şi s-a repezit să mă plesnească.

- Şi n-a reuşit.

- Bineînţeles că n-a reuşit! Am "exterminat-o" din vorbă! După episodul ăla, m-a ocolit cu grijă - şi nici n-a mai scos vreun cuvânt despre paşii mei.

Evident! Mugur avusese întotdeauna "tehnică"...

Şi uite că nu avea nevoie nici de coada de la mătură, nici de fluier, nici de pistolul lui Teo ca să stea faţă în faţă cu el - doar ei doi. Îi plăcea atmosfera. Şi discuţia. Mugur nu comentase nicicum decizia ei de-a se aşeza în faţa lui, nu lângă el...

Na - şi Teo se agita atâta! Aah! Dar, într-un fel, era normal ca soţul ei să fie gelos. Că doar o iubea, nu? Zâmbea slab...

Ludmila

Cum-cum? Ce auzea? Deschise ochii şi fixă patul cu privirea. Gravida din spate, Mariana, mişca încet piciorul... Se ridică şi veni în dreptul ei:

- Ce-i? Nu ţi-e bine?

Femeia dădea din cap că nu...

- Ai contracţii?

Acum aproba.

- Puternice?

Acum aproba şi nega, aşa... Îi făcu semn să se dea uşurel jos din pat - şi o ajută, pentru că avea ditamai burtica şi trebuia să sară peste cotiera canapelei... O conduse la mega-pat:

- Ia stai tu jos aici.

Bun! Trase cutia de carton - cea pregătită special pentru ele două:

- Cât de dese sunt contracţiile?

- ... Cred că una la două minute.

Îşi puse stetoscopul şi i se oferi toată suprafaţa burţii... Unde era bebeluşul ăla neastâmpărat? Ăla pe care se părea că va trebui totuşi "să-l evalueze" şi să-l noteze "din cărţi"?... Aha! Zâmbi:

- Ia - ia-l de pe urechile mele şi pune-ţi-l tu.

Era grăbită să-şi audă bebeluşul... Probabil că se speriase. Chiar dacă avea 35 de ani, nu-i era uşor să stea liniştită şi să aştepte naşterea. Nici dacă ar fi fost internată într-un spital de top din Austria, sub supravegherea a patru medici cu experienţă vastă, femeia asta n-ar fi putut fi mai liniştită! Şi-aşa, fusese o gravidă-model! Aşa că o lăsa să-şi asculte în voie băieţelul, în timp ce ea îi lua tensiunea...

- Draga mea, eşti în "parametri" normali. Când au început contracţiile?

- Păi... aseară. Cu jumătate de oră înainte să ajung aici.

- După părerea mea, fiind şi la prima naştere, n-ai cum să ai un travaliu mai mic de 12 ore. Oricum, poţi să stai liniştită. Ţi-am spus - ai deja medic ginecolog. Iar bebeluşul auzi şi tu că e bine! Auzi, nu?

Mariana aproba, nu foarte convinsă... Se ridică, o ajută să se ridice şi porniră amândouă spre uşă:

- Şi mai ai ceva. Hai să vezi.

Deschise uşa bucătăriei şi aprinse lanterna. Şi-i arătă cu fascicolul de lumină:

- Aici o să naşti tu... Aici e culcuşul bebeluşului tău... Aici e masa pentru instrumentar... Gresia şi faianţa au fost spălate cu Cif şi dezinfectate cu spirt. Cearceafurile sunt spălate cu Lenor cu parfum floral...

- Adică pot zice că nasc în grădină!

- Cam aşa ceva! Unde ţi-ar place să naşti - în Grădina Botanică, sau în grădina Palatului din Versailles?

- ... Sincer? În sala de naşteri de la Polizu.

Închise uşa şi-o îndrumă încetişor înapoi în dormitor:

- Eu să ştii că n-aş naşte acolo. Eu n-aş da liniştea şi curăţenia de aici pe chestia aia care se numeşte pompos "maternitate". Fi-mea a născut o fetiţă acolo, în urmă cu aproape cinci ani. Crede-mă că vomita de trei ori pe zi, de la jegul din maternitatea aia. La ăia, aşternuturile se fierb "în regie proprie". Nu-ţi poţi imagina cum pute toată curtea aia când e zi de curăţenie! Şi tot ce ţi-am zis eu se întâmplă într-o zi cu soare - nu într-o noapte de calamitate naturală, fără curent, fără apă, fără nici un fel de utilităţi...

Mariana se aşeză pe marginea mega-patului:

- Ai dreptate. Nu ştiu ce mi-a venit!

- Eu ştiu ce ţi-a venit. Ţi-e frică şi de naştere, şi de posibilele complicaţii, şi de faptul că nu l-ai văzut niciodată pe medicul ăsta, şi de faptul că bebeluşul tău se naşte fără neonatolog, fără o vitrină de sticlă plină cu fiole şi seringi, fără aparatură medicală de urgenţă, fără incubator, fără măşti la gură...

Nu mai zicea nimic. Nici n-avea ce! Tot ce-ar fi vrut gravida să spună, spusese ea deja. Zâmbi slab şi se lungi pe mega-pat:

- Adu-ţi aminte că sunt femei care nasc în fundul curţii. Singure. Şi apoi aminteşte-ţi cuvintele astea: avem două pungi de măşti de gură. Şi-acum hai să mai dormim un pic - că nu naşti până dimineaţă, crede-mă!

Mariana începu să râdă şi se lungi lângă ea. Şi-i trase mâna ca să şi-o pună pe burtă, peste bebeluş:

- Adică aveţi două pungi de măşti şi nu mi-ai spus!

- Exact! Am vrut să văd cum stai cu nervii... Şi să ştii că am şi peridurală - că am cerut! Dar dacă doctorul nu vine cu anestezistul "la pachet", n-o "pupi"!

- Nici nu vreau peridurală. Nu vreau să nasc cu orele.

- Bravo! Eşti curajoasă! Şi-acum hai să facem nani, până simţi că durerea îţi împinge lacrimile afară din ochi. Abia atunci să ştii că e momentul să-l anunţăm pe poliţist că avem nevoie de ginecolog.

- Am înţeles. Păi... Noapte bună atunci.

- Noapte bună. Şi ca PS, să ştii că poţi să mă strângi de mână atunci când ai contracţii. Dacă te ajută, dă-i 'nainte!

După câteva secunde bune, Mariana îi prinse încheietura mâinii. Bun! O s-o cronometreze ea; ca să fie sigură că ginecologul nu rata totuşi naşterea asta!

Violeta

Doamne, omul ăsta nu era întreg la cap! Tocmai îi povestise cum pusese el cretă pe calorifer, iar profesorul de engleză "o păţise"! Ştia tărăşenia - se amuzaseră copios cu toţii! Proful de engleză fusese la momentul ăla un tip între două vârste, foarte cochet, foarte elegant şi parfumat şi dornic de-a poza în bărbatul perfect... Şi cum încercase să fie "mai aproape de copii", venea la liceu în blugi - de-ăia strâmţi. Ei se amuzaseră câteva zile; apoi fetele uneltiseră, băieţii se ocupaseră de "problemă"... Iar profesorul se sprijinise de caloriferul ăla vechi, din fontă, mânjit cu grijă cu cretă pe fiecare muchie... Şi venise apoi în faţa clasei, cu trei dungi clare pe pantaloni! Una pe dreapta, una pe stânga şi una pe centru... Şi nu ştiuseră niciodată cine anume...

Mugur stinse scurt ţigara:

- Şi uite-aşa a fost cu proful de engleză şi blugii lui. Mama a "calculat" două săptămâni dacă să vină totuşi la şcoală şi să-l "ungă", ca să nu-mi strice media tocmai la engleză. Eu i-am spus că n-avea cum să afle cine i-a "desenat-o"; dar ea s-a perpelit două săptămâni şi-a stricat patru plicuri...

Râdea şi aproba încet cu capul... Mugur reîncepu să râdă şi-o privi cu subînţeles:

- Da' pe Alina o mai ţii minte?

- Alina? Frumoasa clasei? Cum să n-o ţin minte!

- Alina era o fată mai specială - şi frumoasă, şi deşteaptă. Avea acasă calculator cu cameră video de calitate... Îţi mai aminteşti cum povestea, rânjind, că e foarte obosită fiindcă a ţinut-o Gelu ocupată până târziu?

- Da. Povestirile ei presupun că erau foarte siropoase - şi-o menţineau în topul popularităţii...

- Gelu avea funcţie multiplă.

Multiplă?

- Întreţinea site-ul, plătea internet-ul, o plasa, o păzea şi-o şi "şcolea".

Uau! Rămăsese interzisă - pentru că Alina le fusese colegă de clasă! Şi nu se gândise nici o clipă că Gelu o lua cu Mercedes-ul de la liceu, încă dintr-a zecea, ca s-o ducă altundeva decât la o cofetărie...

Mugur se aplecă puţin spre ea şi-i făcu semn să se apropie. Se grăbi să se conformeze - era curioasă, apropo de acea Alina! Avusese o cu totul altă

Nu mai putea respira! Nu mai putea reacţiona!

În minte îi revenise brusc imaginea Denisei. Chipul ei serios şi buzele care rostiseră "Să nu vă mai certaţi. Şi să ai mare grijă..."! Uite că n-avusese grijă chiar deloc! Fusese atât de proastă încât nu pricepuse ce-i spusese femeia aia! Şi n-avusese încredere nici în cuvintele mamei ei, care-i spusese încă din 5 august că va sta cu ochii pe el...

N-avea rost să-l mai împingă acum. O săruta deja. O atrăsese acolo, în camera "de făcut prostii", destinsese atmosfera, o înveselise, îi adormise vigilenţa şi-apoi o chemase să-i spună un secret. Şi-o înşfăcase bine de cap - şi-acum o săruta... Iar ea îl privea - şi zău că nu ştia de ce dracu omul ăsta nu pricepea odată! Nu ştia de ce dracu ţinea el musai să încaseze nişte pumni! În fine...

Acum, ea una ştia ce avea de făcut. Îl aştepta să termine de "mozolit" la buzele ei. Deşi era conştientă că o săruta "ca pe vremuri", caracteriza acel sărut ca un fel de mozolit...

În fine! Aştepta. Stătea stană de piatră şi-l lăsa să-şi facă damblaua. Şi încerca să nu-şi piardă răbdarea, pentru că nu voia să-l întrerupă - tocmai ca să-l lase să simtă că-şi joacă toată cartea, toate atu-urile...

Şi gata! Terminase de mozolit! Ochii negri se deschiseră uşor şi se pironiră în ochii ei. Palmele îi dădură încet drumul...

"Ce actor bun eşti!"

Ia să vadă ea acum dacă era şi-un bun încasator!

Jap - cu dreapta peste obrazul stâng!

Jap - cu stânga peste obrazul drept!

Şi salt pe două picioare, pe direcţia uşii!

Ptiu - că repede se mişcase! Mugur era un încasator excelent - palmele ei, deşi "calculate" şi aplicate cu sete pe obrajii lui, nu valoraseră pentru el decât exact cât valorase mozolitul lui pentru ea! Aşa că sărise şi el în picioare şi-o prinsese de braţul stâng. Fu smucită cu putere - şi răsucită spre el. Mugur o prinse imediat şi de braţul drept. Şi cum ochii lui deveniseră furioşi, decise brusc să n-o mai lungească inutil - trase piciorul în spate şi-l ridică, îndoindu-l "din zbor".

Şi gata - se terminase. Îi dăduse drumul. Se terminase de tot. Tot ceea ce mai voia Mugur acum era o pungă cu gheaţă peste "organul faultat". Iar tot ceea ce mai voia ea acum era să iasă, să coboare scările şi să se ducă glonţ să se odihnească în braţele bărbatului ei. Şi, până adormea, să se gândească la cuvintele cu care-i va cere mâine iertare. Ea greşise - şi-l supărase rău pe Teo al ei. Aşa că îi va cere iertare.

Din trei paşi, ajunse în uşa sufrageriei - şi se răsuci pe-un călcâi. Da, Mugur era KO! Ridică un deget războinic:

- Dacă mai îndrăzneşti vreodată să te apropii de mine la mai puţin de-un metru, te plesnesc de faţă cu Teo. Şi pe urmă ţip "Ajutor". Şi-o să vezi tu atunci cum e cu dragostea!

Gata. Îşi terminase şi "execuţia", şi "pledoaria". Apăsă clanţa, aruncând o ultimă privire scurtă spre "teatrul de război", şi ieşi. Şi porni grăbită pe palier.

... Dar se opri. Asculta...

Ştia că nu-l lovise tare. Îl lovise cu grijă, pentru că mămica ei îi explicase pe larg "ABC-ul autoapărării la femei". Dar îl lovise totuşi! Iar când ieşise, îl văzuse căzut pe mega-pat, chircit tot...

... Nu putea să-l lase acolo. Îl cunoştea bine; ştia că Mugur "îşi învăţase lecţia". N-o învăţase când discutaseră la Mega, n-o învăţase când îi tăiase aplombul în parcare, n-o învăţase poate nici când discutaseră în bucătăria ei, după cutremur... Dar după aşa palme şi aşa "fault", după ce-şi amintea cum tiristul de doi metri îi arătase pistolul, omul ăla trebuia să fie tâmpit să nu fi priceput totuşi că ea nu îl vrea!

Dacă chiar îl lovise rău... Şi dacă afla asta vreun voluntar, altul decât mămica ei...

N-ar fi vrut să-l vadă totuşi pe Teo tăbărând cu pumnii pe nefericitul ăsta. Aşa că oftă greu şi se răsuci pe-un călcâi. Şi reveni în apartamentul 17. Lăsă uşa larg deschisă, pentru că nu voia să aibă surprize...

Mugur nu se clintise de-acolo. Părea că nici nu mai răsufla! Nu cumva... Aoleu! Se repezi la el:

- Băi!

Na, că nu mai răsufla! Ce dracu? Îl împinse spre spate:

- Băi!

Mişcarea o luă prin surprindere - fu cuprinsă cu braţele şi smucită spre el. Se dezechilibră - şi-i căzu în braţe! Şi simţi cum mâna lui o strânge tare, ca un laţ! Se încruntă scurt:

- Băi!

Fu apucată de mâna stângă, dar cu mâna lui stângă - nu cu dreapta. Şi smucită. Şi apoi răsucită.

Ajunsese pe mega-pat, cu mâna stângă prinsă sub ea! Mâna lui stângă îi prinse cealaltă mână - iar Mugur se lăsă cu toată greutatea pe ea! Scrâşni în şoaptă:

- Dă-te de pe mine!

- Nici nu mă gândesc!

- Băi, dă-te jos! Că ţi-o furi!

- De ce ţi-e frică? De mine ştiu deja că nu ţi-e frică. Ţi-e frică de el?

- Dă-te imediat jos de

- De ce ţi-e frică să recunoşti evidentul?

- Care evident, dementule?

- Că suntem făcuţi unul pentru celălalt! Că nu m-ai uitat! Că, dacă n-ar fi el, nici n-ai clipi!

Ei, drăcie! Se smuci, încercând să-şi elibereze mâna:

- Dă-mi drumul imediat!

- Tu eşti a mea. Întotdeauna ai fost a mea! Şi-ai să rămâi a mea!

- Fir-ai al

Palma lui îi acoperi brutal gura. Încercă să-şi tragă mâna stângă, să-şi elibereze cumva mâna dreaptă...

Nu! Fir-ar el al dracului de javră nenorocită! Ăsta "era chitit" să se culce cu ea! Şi nu putea nici să-l lovească, nici să ţipe! Cretinul tocmai reuşise "să se aşeze" între picioarele ei!

"Fir-ai tu al dracului să fii! Stai aşa, că ştiu cum scap de tine! Şi să te apere Dumnezeu - că eu nu te mai apăr!"

Începu să lovească mega-patul cu călcâiele, cât putea ea de tare!

Alexandru

Cum-cum? Cine dracu bătea cuie? Sau şniţele? Şi de ce visul lui era "static" - adică nimeni nu urca sau cobora pe scările alea?

"Hai, că eşti bou! Ai adormit cu ochii deschişi!" Minunat...

Bine măcar că în "visul" lui nu coborâse nimeni scările! Bine că nu "visase" plecarea pe furiş a vreunui minor!

Se ridică şi ridică, involuntar, privirea spre tavan - de-acolo se auzea tropotul ca de cavalerie...

Hei! Era cineva sus? Cine era sus? Şi de ce făcea "joc mărunt de glezne"?

Violeta

Mugur ridică scurt capul şi mârâi printre dinţi:

- Încetează!

Nu-nu! Nega cu capul şi lovea straşnic mobila aia! Mâna lui îi ridică scurt piciorul:

- Deci te grăbeşti! OK! Se poate şi fără preludiu!

Decise să nu mai boncăne - oricum, erau chiar deasupra apartamentului lui Alex! Care nu dormea! Aşa că se opri din lovit mobila. Nu voia să-i trezească chiar pe toţi...

- Nu mi-aş putea permite să nu-ţi fac pe plac; deşi absenţa preludiului m-ar cam întrista. Îţi pregătisem ceva frumos...

Serios?! Îl privea lung şi aştepta, răbdătoare, sosirea lui Teo...

- Voiam să-ţi spun că te iubesc. Să-ţi arăt că te iubesc...

Iar mâna care-i acoperea gura începu să coboare uşor spre tricou, pe tricou... În clipa când mâna lui atinse elasticul pantalonilor de trening, mârâi scurt:

- Tu de mâna mea mori!

- Cine ştie!

- Eu ştiu! Voiam să te dau pe mâna lui Teo, dar m-am răzgândit. Al meu eşti!

Mugur se repezi şi practic se trânti din nou peste ea:

- Aşa e! În sfârşit! În sfârşit, ai înţeles! Sunt tot al tău!

Ei, pe dracu! Ăsta era dereglat rău de tot! Numai că acum se ambiţionase - şi-o să-l omoare cu mâinile ei! N-o să-l cheme pe Teo, pentru că porcul ăsta de mâna ei trebuia să moară!

- Te rog - lasă-mă să fiu al tău!

- Al meu eşti, până-n ultima clipă! Te "termin" repede - hai, spune-ţi ultima dorinţă!

- Fii a mea!

Gata! Se smuci din toate puterile, încercând să-şi elibereze mâna; numai că o ţinea ca-ntr-o menghină!

Se smuci din nou! Şi din nou! Trebuia să-şi elibereze cumva mâna aia! Poate reuşea chiar să-şi tragă mâna de sub ea! Pe nenorocitul ăsta chiar trebuia să-l joace-n picioare! Şi-a dracului să fie ea, dacă nu-l juca în picioare!

Alexandru

Clar - era cineva sus! Acum, însă, nu mai boncănea. Şi nu se mai auzea nimic - nici ţipete, nici râsete. Avea un presentiment...

Ieşi pe palier şi porni grăbit spre apartamentul 15. Intră întâi în sufragerie - unde copiii erau singuri. În bucătărie nu erau decât oalele. Se apropie de uşa dormitorului - şi constată că şi acolo copiii erau singuri...

Reveni pe palier şi observă imediat că uşa apartamentului 17 era larg deschisă. Dinăuntru răzbătea lumina lumânării... Dar Violeta nu ţipa...

Ei, la dracu! Aşa făcuse şi cu Lucia - aşteptase ţipătul! Şi fusese cât pe ce să fie martorul "auditiv" al unui viol - şi-ăla, tot din dragoste! Aşa că se răsuci pe-un călcâi, coti "din scurt" pe palier şi intră în apartamentul 12, unde se repezi şi-o prinse pe Lucia de mână:

- Hai!

Poliţista tresări şi deschise ochii. O trase cu putere spre uşă:

- Hai să-ţi zic ceva.

Lucia era prea adormită ca să se mai opună:

- Cum?

- Hai să-ţi zic o chestie. Repede!

Aşa - ca s-o trezească! O trase până la scările care duceau la etajul patru, o întoarse spre el şi-o scuturâ zdravăn:

- Sunt amândoi sus - şi am senzaţia că ea nu vrea.

Gata? Se trezise? Ochii albaştri păreau un pic neatenţi... Mârâi printre dinţi:

- Du-te şi opreşte-l - înainte să-l oprească Teo de tot!

Gata - poliţista îi fugise practic din mâini! Mai apucă doar să întoarcă capul - şi-o văzu sărind ultimele două trepte, în timp ce-şi trăgea pistolul de la curea! Se sprijini de perete şi oftă greu...

Violeta

Nu putea să-şi elibereze mâinile! Nenorocitul era puternic, şi

Mugur sări practic de pe ea, îi apucă pantalonii de trening şi-o smuci spre marginea patului. Aau! Mâna! Durerea surdă parcă o paralizase! Iar Mugur se aruncă din nou peste ea!

Deşi mâna o durea îngrozitor, se mai smuci o dată - că trebuia să scape!

Mâna lui apucă pantalonii şi-i trase cu putere.

În secunda imediat următoare realiză de ce fusese trasă la marginea patului...

Ăsta chiar era în stare s-o violeze!

Se arcui cu toată puterea, încercând să-l lovească cu picioarele în cap. Nenorocitul se lipise însă de ea - şi nu putea să-l lovească! Nu putea să-şi elibereze mâinile, nu putea să-şi ridice pantalonii... Mâna o durea îngrozitor...

Nu o auzise nimeni...

Bufni în plâns.

În secunda imediat următoare, auzi un pas greu intrând în apartament. Oo, Doamne!

Lucia

Mugur o viola pe Violeta? Ha! Asta era o poantă bună! Şi nu se referea la capacitatea Violetei de a-l potoli pe individ - se referea la capacitatea inspectorului principal de a-l plesni cu pistolu'-n cap şi a-l ţine 24 de ore legat de ţeava de gaze!

Păşi pe palier, sări în apartament şi se întoarse spre sufragerie. Iar ceea ce văzu o făcu să bage glonţ pe ţeava aia!

În secunda imediat următoare, ajunsese lângă mega-pat. Puse pistolul la capul lui Mugur şi-l împinse cu putere:

- Acum te opreşti. Acum te dai jos de pe ea şi "îngheţi" acolo.

Reuşise să-l împingă spre perete - dar se vedea de la o poştă că individul se lăsase luat de val şi nu era dispus să cedeze poziţia pe care-o câştigase cu greutate... Mârâi printre dinţi:

- Să n-am parte de poliţaiul meu preferat, dacă nu te bag azi în arestul IGPR-ului! Şi-ţi fac dosar penal - şi se duce dracului tot ce-a muncit tac-tu o viaţă! Dă-i drumul!

Individul păru că se dezmeticeşte - şi vrea să se ridice de-acolo. Îl împinse cu sete cu ţeava pistolului; şi, după ce avu certitudinea că Violeta putea să se ridice de-acolo, întinse mâna şi-o ajută. Auzi imediat geamătul femeii imobilizate de dementul ăla...

Nu-l scăpa din ochi pe Mugur. Individul era "lunecos" - iar ea avea glonţ pe ţeavă. El nu ştia, dar degetul ei nu stătea pe trăgaci - tocmai pentru că se înfuriase şi cedase impulsului de moment... şi băgase glonţ pe ţeavă...

Violeta ieşi în fugă. Bun! Aşteptă s-o audă coborând scările...

Violeta

Oo, Doamne! O auzise cineva! Alex probabil! Şi uite că vecinul ei fusese isteţ - şi-o trezise pe Lucia...

Ieşi în fugă din apartament şi-l văzu imediat pe Alex în cadrul uşii ei. Era serios; foarte serios! Şi cum ea cobora scările, el se dădu încet deoparte... blocându-i accesul spre restul palierului...

Ei aveau un plan! Probabil vorbiseră, înainte ca Lucia să urce! Sau înainte să intre Alex în tură! Schimbaseră, oricum, două-trei vorbe - că doar Lucia intrase "chitită", cu pistolul în mână!

Năvăli în propriul apartament, direct în bucătărie. Trase sertarul, scoase făcăleţul şi... Şi... Şi bufni în plâns. Aproape imediat, Alex şopti:

- Stai liniştită, că sunt eu aici.

Da, ştia că era el acolo. Dar îi era ciudă... Îi era frică...

Doamne, în ce hal o durea mâna! Mâna stângă, pe care idiotul o trăsese sub ea! O durea îngrozitor umărul, braţul, cotul - tot! Şi se gândea cu groază că nu putea să-i ceară mamei ei un calmant, fără să fie întrebată ce-o doare! Nu putea să-i spună...

Doamne, cât de proastă fusese! Doamne, cum o orbise gândul ăla idiot că totul se terminase demult între ea şi Mugur! Şi, Doamne! - cât de cretină fusese atunci când nu avusese încredere în soţul ei! Teo îl suspectase... Nu! Teo îl avertizase, atunci când se întorsese acasă. Îşi amintea perfect cum ridicase soţul ei un deget de atenţionare spre Mugur! Şi-apoi fuseseră "amici". Glumiseră, meşteriseră, comentaseră împreună câte-n lună şi-n stele! Şi-odată "se sucise" soţul ei - şi venise încruntat ca la balamuc şi-i spusese să-i pună porţie dublă fiindcă urma să-l pocnească...

Ce dracu mai era de făcut? Cum dracu o să-i explice ea lui Teo de ce urcase cu Mugur în camera rezervată special contactelor sexuale? De ce mersese cu el acolo, la două noaptea, şi de ce nu-i spusese lui Alex că urcă în camera aia - şi de ce nu ţipase din toţi rărunchii... Teo era în stare să-l împuşte pe cretinul ăla, dacă afla că încercase s-o violeze! Şi cu siguranţă o să afle ce se întâmplase - că adevărul ieşea întotdeauna la suprafaţă, ca uleiul! Iar dacă nu-i spunea ea, în maximum 12 ore, exista posibilitatea ca Mugur să încerce din nou! Că doar era "dobitoc cu diplomă"! Dacă afla mămica ei, îl informa pe Teo cu 120 de decibeli... Ce dracu să facă acum? Cum să facă?

Apucă unul dintre pachetele cu ţigări - trebuia să se calmeze cumva. Trebuia...

Suflă fumul şi bufni în plâns - nenorocitul ăsta o să-i strice ei căsnicia! Da' dacă se întâmpla aşa, dacă într-adevăr Teo n-o s-o ierte pentru amalgamul de prostii pe care se încăpăţânase să le facă, ea îl omora pe Mugur! Băga cuţitu-n el şi se ducea liniştită la puşcărie!

Ridică privirea spre uscător, spre suportul cu cuţite... Ăla lung. Ăla, primul din rândul din spate. Pe ăla i-l băga direct în gât! Dacă i-l băga în inimă, avea o şansă să scape; dar dacă-i tăia carotida, gata! Şi se ducea la puşcărie - dar se ducea cu inima împăcată! Nemernicul ăla n-o să-i strice şi-a treia oară viaţa! Nu-nu! Îi spusese că de mâna ei murea? Atunci de mâna ei o să moară javra aia de om!

Era linişte. Încerca să plângă cât mai încet, ca să n-o audă vreun voluntar...

Alexandru

Trăgea concluzia că se gândise bine de data asta - şi cu intervenţia, şi cu decizia de a-i păzi uşa. O auzea plângând în bucătărie...

Făcu un pas în spate, ca să poată şopti doar pentru urechile ei:

- Sst! O să trezeşti pe cineva!

Aha! Uite că Violeta îl auzise - şi încerca să se liniştească... Mai făcu un pas şi încercă să folosească cuvinte care să n-o facă iar să plângă:

- Dă-ţi cu apă rece pe faţă, linişteşte-te şi vino în 12. Şi lasă-l pe mâna Luciei - ştii că nu-l înghite...

Aştepta...

- ... OK... Îţi mul

Se grăbi s-o întrerupă:

- Linişteşte-te. Eşti în siguranţă acum. OK?

- ... OK...

Şi-acum o auzea picurând nişte apă. Probabil încerca să se spele pe faţă fără să-şi ude părul... Că, dacă afla Teo, îl împuşca pe cretin...

Lucia

Îl privea lung. Ţinea pistolul la capul lui şi-l privea lung... Şi-i aştepta prima reacţie. Primele cuvinte şi prima reacţie. Ştia acum cu cine avea de-a face. Îşi confirmase faptul că nenorocitul ăla era un actor aproape perfect! Pe ea însă n-o dusese de nas - ea ştia ce-i poate pielea acestui bărbat. Aştepta...

Mugur îşi acoperi faţa cu palmele şi bufni într-un plâns nervos. Un plâns în hohote. Şi se lăsă să cadă cu fruntea pe mega-pat...

Aştepta...

Da. Plângea de-adevăratelea. La chestia asta n-o "ducea". Ăsta era plâns adevărat, iar ăia erau muci adevăraţi. Deci individul se dezmeticise, îşi dăduse seama ce fusese cât pe ce să facă şi "regreta fapta". Bun! Asigură pistolul şi-l băgă la curea:

- Uită-te la mine.

Voia neapărat să se asigure că lacrimile alea erau adevărate. Şi că individul era atent la cuvintele ei. Aştepta... Insistă:

- Uită-te la mine.

Bărbatul din faţa ei începu "să se adune" de unde-l împrăştiase apariţia ei... Mugur îşi acoperi faţa cu palmele şi şopti:

- E singura... care poate... să-mi facă copii...

- Dar nu cincinalul ăsta. Are sterilet. Uită-te la mine.

Îl "trosnise" rău de tot cu vestea aia! Idiotul chiar îşi imaginase că o s-o violeze şi-apoi o s-o convingă cumva să nu spună nimic... Şi pe urmă cine ştie ce se mai întâmpla! Probabil că individul îşi spusese: "Să nască ea - şi văd eu ce fac cu tiristul!"...

- Uită-te la mine.

Gata - se liniştea. Îşi ştergea lacrimile şi probabil că re-evalua situaţia. Şi căuta o ieşire "de urgenţă" din balamucul în care se băgase ca fraierul! Aştepta... În sfârşit! Privi lung ochii negri şi ri-

dică un deget:

- Tu eşti un intrus aici. Am avut dubii în privinţa ta din secunda unu. Dar, de-acum încolo, chiar o să stau cu ochii pe tine...

Iar el probabil că se gândea la forma steriletului Violetei şi se întreba cum se face extracţia... Era dement! Clar! Păi să-i spună condiţiile ei şi să-l considere "informat"!

- Nu mai ai voie să intri în apartamentele 15 şi 12. Dacă te prind că te mai apropii de Violeta, inaugurez un arest chiar aici, în dormitor, şi te ţin legat de calorifer 24 de ore - timp în care pregătesc şi procesul-verbal de constatare, şi reclamaţia ei. După care îl las pe Teo să te conducă la "autocarul tineretului". Şi chiar că te ia mama dracului, dacă află George ce-ai făcut!

Capul brunet se plecă grăbit...

- ... Roagă-te să nu se afle pe-aici ce-ai făcut! Că în clipa în care se află, te bag în şedinţă. Şi să te salveze Dumnezeu - că eu nu te salvez din şedinţa lor!

Şi cam atât - ieşi, închise corect uşa, coborî scările... Alex îi arătă prin semne că Violeta era în propria bucătărie. Intră şi ea şi oftă greu:

- Te-a speriat, nu-i aşa?

Capul blond aproba grăbit... Se apropie şi o prinse de umăr:

- Te-a lovit?

Acum nega. Mm, ce noroc avea individul ăsta că se abţinuse şi n-o lovise! Violeta suspină:

- Să nu-i spui!

- Lui Teo? Ce să-i spun? Că am dormit dusă toată noaptea?

Femeia se răsuci pe-un călcâi şi-o privi lung, speriată... Oftă greu:

- O să încerc să-l trimit mâine la adăpostul unde e ta-su. Nu garantez că şi reuşesc, pentru că efectivele s-au mai împuţinat iar maşinile au mai cedat pe parcurs... Dar promit că încerc. OK?

Violeta îşi şterse scurt lacrimile:

- Şi dacă află Teo?

- Dacă nu-i spui tu, nu află. Alex n-o să bată toba, pentru că nu-l las eu... Mugur presupun că nu-i chiar atât de idiot...

Tăcere...

- Am vorbit cu el şi l-am pus la punct. Şi i-am impus nişte reguli. Eu îţi garantez că nu se va mai apropia de tine!

Violeta aproba şi tăcea... O prinse uşor de umeri:

- Hei! Linişteşte-te!

Aoleu! O durea umărul!

- Ce-ai păţit? Te doare?

- ... Da... E bine hrănit cretinul!

Oof! O trase şi-o aşeză pe scaun. Şi începu să-i maseze uşor toată jumătatea stângă a spatelui:

- A crezut că, dacă te violează azi şi te convinge mâine să taci, peste nouă luni va fi tată. I-am spus că ai sterilet - şi i-a picat faţa...

Masa din ce în ce mai tare spatele Violetei. Extindea zona spre braţ...

- ... Ai Diclofenac?

- Aveam. L-a confiscat mama, imediat cum a făcut rost de cutia aia de carton.

- Nasol. Dacă te ungeam cu Diclofenac, mâine te-ai fi simţit aproape bine.

Violeta se ridică:

- Mersi.

- Stai să-ţi masez toată mâna!

- Nu, lasă; ajunge...

Afurisită treabă! Femeia asta era acum cuprinsă de vinovăţie amestecată cu depresie! Aah, ce-şi mai dorea să urce, să-l ia de guler şi să-l lege de calorifer! Şi să-l lase să putrezească în dormitorul bătrânesc până venea George! Dar, de dragul Violetei...

- Mă duc şi eu în sufragerie...

- Ba cred că întâi bei nişte apă şi te linişteşti. Pe urmă dai cu apă şi pe ochi, ca să nu se umfle ca două cepe de export... şi abia după aceea te duci să dormi lângă Teo.

Violeta aproba repede-repede. Era evident efortul de a-şi ascunde chipul de ochii ei... Porni spre uşă şi se opri înainte de a ieşi:

- În vreo 48 de ore, Mugur o să fie istorie pentru familia voastră. Dar dacă simţi că nu vei putea păstra secretul ăsta, atunci să nici nu-ncerci să-l păstrezi! Aveţi o familie frumoasă; ar fi păcat s-o strice individul ăsta.

Se grăbi să iasă şi-i făcu lui Alex semn că totul era OK - iar locul lui era pe fotoliul de pază. Îl urmă, intră în propriul apartament şi se aşeză în propriul fotoliu. Privi lung silueta solidă de pe mega-pat...

Dacă Teo afla, scotea borşul din Mugur prin urechi. Sau prin porii pielii. Nu-l omora - dar nici nu-l lăsa nespitalizat. Şi-o făcea aici, pe palierul unde funcţiona centrul pentru minori rătăciţi! Dar nu asta era problema ei. Se gândea acum că idiotul putea să-l dea în judecată pe Teo - că avea relaţii. Şi zău că ar fi fost păcat! Tiristul era un om atât de bun...

Violeta

Da. Lucia avea dreptate. Aveau o familie extrem de frumoasă! Tocmai de-asta, ea trebuia să facă tot ce-i stătea în puteri să n-o strice. Să n-o "păteze" cu povestirea acestei nopţi. Să îngroape adânc, în amintirile ei, tot rahatul care se întâmplase în apartamentul 17 şi să-şi trăiască viaţa cât mai frumos, cât mai departe de cretinul din trecutul ei.

Îşi simţea spatele fierbinte. Mâna îi amorţise - iar asta era bine. Că n-o mai durea. Aşa că...

Îşi turnă apă într-un castron şi se spălă bine-bine pe faţă. Mm, ce bine-ar fi fost să aibă apă rece! Dar...

Oftă greu şi ridică sticla. Şi înghiţi. Înghiţi apă plată, la temperatura camerei, până simţi că o doare stomacul! Bun! Şi-acum...

Se strecură încet în dormitor şi-şi luă o cămaşă cu mânecă lungă. La ce trântă fusese sus, la cât de tare o strânsese cretinul ăla, cu siguranţă o să se învineţească toată!... Acum era mult mai bine. Acum... Acum, să încerce să se întindă lângă Teo fără să mai scape vreun suspin. Oricum se terminase toată tărăşenia! Mugur era sus, în apartamentul 17 - iar după ce discutase Lucia cu el, era sigură că omul ăla se va ţine foarte departe de ea!

Ieşi şi se grăbi să treacă pe lângă Alex. Se simţea incredibil de prost...

Intră încet în sufragerie... Nu - nu reuşi să ridice privirea spre el. Ştia că, dacă l-ar fi privit, ar fi izbucnit în plâns. Se lungi lângă el...

Nu putea să-l privească. Aşa că, cu riscul de-a urla mâine dimineaţă când se va ridica, se întoarse spre stânga şi trase mâna soţului ei peste ea. Teo mormăi ceva, numai el ştia ce, şi-o strânse uşor în braţe...

N-avea voie să plângă! Indiferent ce făcea, sau spunea Teo, n-avea voie să plângă!

Închise ochii.

Teodor

Mm...

Stătea cuminte, nemişcat, cu ochii închişi. Avea un presentiment. Iar dacă soţia lui va suspina, confirmându-i acea bănuială, simţea că se va ridica de-acolo şi-l va arunca pe idiot prin termopane. Numai că Violeta nu suspina...

După părerea lui, era cam... ora trei. Reuşise să aţipească - dar moţăise iepureşte, tocmai pentru că avusese un presentiment! Oricum, se trezise în clipa când ea se aşezase lângă el - şi sesizase

imediat mirosul de tutun în exces. Violeta avusese insomnie - şi nu fusese singura. Soţia lui fumase într-o încăpere nu foarte mare, alături de alt fumător, după care venise şi se cuibărise lângă el. Şi simţise nevoia să fie luată în braţe. Se întreba dacă acela era semnul că se împăcaseră... La fel de bine, gestul ei putea fi "dovada" că nu, nu voia să-şi părăsească soţul...

Se încruntă scurt - tocmai îşi amintise că idiotul avea în buzunar cutia cu cele trei inele! Mm...

Presimţea că celălalt fumător înrăit cretinul era! Presimţea că îi spusese Violetei ceva, sau făcuse ceva... Avea un gol în stomac; iar în clipele astea oscila între a se ridica de-acolo, cu tot cu ea, pentru a purta o discuţie constructivă în trei, şi a aştepta. Violeta îl iubea. Putea fi însă tentată să ascundă adevărul, temându-se că el n-ar putea înţelege...

Nu se clintea. Nu ofta. Nici nu clipea! Aştepta suspinul - ca să-l azvârle pe idiot prin termopane, să-şi ia familia şi să plece. Şi să nu se mai uite niciodată în spate.

Mâine dimineaţă va investiga discret, apropo de "taifasul cu tutun" la care participase Violeta. Dar până dimineaţă nu va scoate nici un sunet măcar. Avea senzaţia că soţia lui era speriată...

Alexandru

Asculta, atent...

Nu se mai auzea nimic - nici un zgomot, nici o şoaptă, nimic! De parcă adormiseră toţi instantaneu! Şi exact acum staţia gâjâi, speriindu-l de moarte!

- Patrula către centrul de minori.

Se grăbi să răspundă, pe un ton coborât:

- Centrul suntem.
- Urcăm cu carnea.
- Urcaţi.

Şi se ridică, pentru că trebuia "să-i ilumineze" cu lanterna...

Paşii coborâră grăbiţi treptele; Mugur trecu pe lângă el cu atitudinea unei locomotive atomice şi intră glonţ în apartamentul lui! Unde se grăbea aşa? N-avu timp să investigheze chestia asta - uşa scării scârţâi iar paşii intrară şi auzi clar mormăitul lui Aurel:

- Beatrice.
- Cobor imediat scripetele.

Dezlega frânghia şi se întreba ce dracu fusese-n capul lui când le propusese parola aia...

Noaptea asta va fi liniştită. Dacă Violeta reuşea să ascundă de Teo lupta de la etajul patru, vor avea linişte. Dacă nu, Mugur se pusese oarecum la adăpost - în dormitorul din spatele paznicului cu pistol şi staţie. În plus, avea sentimentul că Lucia îi impusese un perimetru bine delimitat - şi-i şi promisese, voalat desigur, un fel de mini-protecţie...

- Gata! Poţi s-o ridici uşurel.

S-o ridice atunci! Teo inventase un scripete pe cinste; nu trebuia să depună cine ştie ce efort ca să ridice greutăţi mari. Se asigură că nu avea de-a face cu vreun giga-sac... Oricum, trebuia s-o ridice încet; Viorel trebuia să "ghideze" sacoşa printre balustrade, fiindcă era voluminoasă...

Şi gata. Aurel zâmbea cu gura până la urechi:

- Cum vă merge?
- Cum le merge! Mie nu-mi merge foarte bine - mă simt atât de singur...
- Ei, las' că uite, am venit noi să-ţi ţinem de urât!
- Păi ia ţine tu un pic de şase aici...

Şi se grăbi să intre în bucătăria apartamentului 15, de unde le aduse un PET cu ness... Viorel clătină încet capul:

- Şi când mă gândesc că mâine dimineaţă o să se întoarcă "patrula *number one*" şi n-o să mai trecem pe-aici...
- Îţi place chiar atât de mult să patrulezi pe-aici?
- Ehei... Habar n-ai tu pe unde patrulează acum colegii mei!

Vocea Luciei îi făcu pe toţi trei să tresară:

- Pe unde?

Viorel îşi cam pierduse exuberanţa şi buna dispoziţie, aşa că îi răspunse Aurel:

- ... Păi au o acţiune nouă în derulare.

Bricheta se aprinse scurt, iar Lucia zâmbi:

- Ce acţiune?
- Noi îi spunem "Cubul 4".

"Cubul 4"? Cum adică? Nici poliţista nu era mai lămurită...

- ... Ne aduc de la abator cuburi de carne cu stricnină.

Stricnină? Aia nu era otravă? Ce dracu făceau cu stricnina? Adică cu cuburile de carne cu stricnincă? Întoarse, involuntar, capul spre sacoşă; Lucia se grăbi să-l liniştească:

- Pentru maidanezi. Sunt mulţi?
- Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Dl chestor principal zice doar că sunt mai mulţi şi mai flămânzi decât au fost.
- Au atacat?
- Undeva prin cartierul Militari. Iar dl chestor a zis că n-o să aştepte să se-ntâmple şi în perimetrul nostru. Aşa că a urnit, pe la ora unu, "operaţiunea Cubul 4". Da' ştii de ce i-a zis aşa?
- Nu; de ce?
- Zicea că e ca o continuare la filmul "Cubul". Că n-o să scape decât unul, care o să se ducă dracului spre lumină şi gata.

Bufni în râs: chiar aşa? Lucia zâmbea doar:

- În operaţiunea asta intră şi maidanezii, şi bull-terrier-ii, şi canişii?
- Tot ce are patru picioare şi coadă - câini, pisici, şobolani... Tot!
- Asta e bine. Pisicile pot fi foarte periculoase... Şi cum se finalizează - cu gunoierii?
- Bineînţeles. Cică de la centru se plănuise totul şi se obţinuseră aprobările încă de ieri dimineaţa, iar în zona noastră sunt două maşini care "ridică gunoiul".
- Bun. Voi nu vreţi să mâncaţi ceva?

Viorel se grăbi să nege:

- Nu, mulţumim. Te rog să mă crezi că, atunci când m-am mutat în Bucureşti, la bloc, m-am tot gândit la "marele cutremur". Prezentul seamănă mult cu ceea ce-mi imaginasem; mai puţin farfuria. În gândurile mele, simţeam stomacul lipit de şira spinării; ceea ce nu s-a confirmat nicicum!
- Ba te-ai şi îngrăşat, mă!

Aurel şi Viorel se pregăteau să se încaiere - Aurel voia să-l bată pe Viorel pe burtă iar Viorel nici nu se gândea să-l lase. Începuseră să se înghiontească pe palier, ca doi copii de clasele 1-4...

- Şefu' către Aurel.

Gata - George îi calmase instantaneu. Aurel trase staţia de la brâul lui Viorel şi răspunse:

- Ordonaţi.
- Aţi dus carnea la centru?
- Da.
- Şi cum e acolo? Linişte şi pace?
- Da.

O secundă de tăcere, două... Întoarse un pic capul spre Lucia şi-o văzu zâmbind cu subînţeles...

- ... Bine. Veniţi înapoi, că avem treabă.
- Am înţeles, să trăiţi!

Şi gata - porneau spre scări:

- Am fugit, că e "groasă"!
- Bine, mă. Ne vedem la cinci!

Coborâseră deja, de parcă George era un fel de balaur cu cel puţin 7 capete - şi toate aruncătoare de flăcări...

Se sprijini de perete şi întoarse capul spre Lucia. Poliţista se sprijinea de tocul uşii; avea ochii un pic îngustaţi, privea lung gaura din scări... Aah, straşnică poliţistă! Ştia că alea două secunde de tăcere fuseseră pentru ea! Într-adevăr, George şi Lucia se potriveau 100%. Erau unul pentru celălalt! Erau... Ce mai!

Ţigara Luciei "zbură" spre scări şi căzu prin armătură. Lucia şopti:

- Unde s-a dus?

- În dormitor.

Şi-i arătă cu degetul în care dormitor...

- Sst! Discreţie maximă!

- Evident!

- Şi stai cu ochii-n patru.

Mâna ei arătă spre peretele dinspre ea:

- Hm... are deja un dinte împotriva...

Şi-acum arăta înspre Mugur.

- Şi chiar nu e cazul să vopsim pereţii în culori optimiste.

Aproba de mama focului... Poliţista făcu un pas în spate, aruncă o privire în propria sufragerie şi reveni pe palier:

- Sunt OK. Sst...

- Sst...

Gata - Lucia se ducea la culcare. Apucă sacoşa cu carne şi începu s-o târască voiniceşte spre bucătăria din 15 - trebuia să se întoarcă repede, pentru că era singurul care putea împiedica picii ăştia să fugă.

Lucia

Violeta se cuibărise lângă Teo. Din fericire, tiristul dormea dus - adică nu auzise forfota din centru. N-o interesa în mod special unde-şi pusese Mugur pielea într-o oarecare siguranţă; important era că nu era prin preajma Violetei! Dacă ea ştia să-şi joace impecabil rolul, bărzăunii din capul acelui individ nu-i vor păta căsnicia cu amintiri urâte. O fi fost Teo deştept, cumpătat, înţelegător şi îndrăgostit de ea ca-n prima zi - dar era în primul rând bărbat. Iar Teo n-ar fi uitat niciodată că soţia lui intrase în acelaşi apartament cu Mugur. Indiferent de motivul pentru care-o făcuse.

Se apropie de uşa dormitorului...

Aici o să aibă, cât de curând, o problemă. Octavian o pupase pe Codruţa pe obraz - asta era o certitudine. A doua certitudine se desfăşura chiar acum în faţa ochilor ei - Codruţa dormea dusă sub braţul lui Octavian. Îi privea şi simţea cum o cuprinde o migrenă teribilă...

Carina avea somn uşor. Din punctul ăsta de vedere, era sigură că în dormitorul ăla nu se va petrece absolut nimic interzis! Dar chiar şi aşa - Octavian îi demonstra că George nu se jucase cu cuvintele. Iar în condiţiile în care Codruţa era orfană...

În fine! Reveni la fotoliul ei, dădu să se aşeze, dar îşi aminti un mic amănunt. Şi anume, că Violeta şi Mugur se ocupaseră de apartamentul 15. Şi cum Violeta era acum în braţele lui Teo iar Mugur primise interdicţie de-a mai intra în apartamentul 15, trăgea concluzia că copiii de acolo erau nesupravegheaţi. Aşa că oftă greu... şi ieşi. Şi încercă să-şi spună că, dacă printr-o minune George va veni în noaptea asta la centrul pentru minori, o va găsi din nou dormind în fotoliu. Exact ca în dimineaţa aia...

George

Operaţiunea "Cubul 4" mergea foarte bine. Rapoartele care veneau "din teritoriu" erau încurajatoare. Nici o iubitoare de animale nu se aruncase în faţa maşinilor gunoierilor... Băieţii înţeleseseră şi necesitatea operaţiunii în sine, şi de ce acea operaţiune trebuia să se desfăşoare în cea mai deplină discreţie. Şi mai "uşuraseră", pe ici-pe colo, chinul bietelor animale. Dar asta nu era scris în rapoartele care se strângeau, încet-încet, pe biroul lui. Astea erau informaţii care veneau "pe cale orală" şi pe care Viorel i le şoptea la ureche în timp ce-i înmâna hârtiile. Băiatul ăsta, Viorel, părea făcut să fie asistent - adică secretar. Dacă-şi amintea el corect, era poliţist de secţie - dar habar n-avea la ce secţie lucra. Oricum, era bun de secretar. Când o să revină la birou şi-o să afle câţi dintre subalternii lui spălaseră putina cu ocazia calamităţii, o să-l aibă şi pe el în vedere. Era isteţ şi prindea repede - şi-şi însuşea cu uşurinţă fiecare ordin pe care îl primea. Şi Aurel făcea la fel - numai că Aurel nu se implica...

Era obosit. Foarte obosit. Se pregătea, la modul cel mai serios, să se aşeze comod în scaunul ăla şi să închidă ochii...

Paşii se apropiară iar nea Aurică se aşeză în faţa lui, pe colţul biroului. Bătrânul zâmbea:

- Tu nu te odihneşti în noaptea asta?

- Ba da. Chiar mă gândeam să aţipesc un pic...

- Atunci eu zic să iei o decizie şi apoi să te odihneşti.

Să ia o decizie? Ce decizie? I se întinse un bileţel; îl luă şi se încruntă rău...

"Omul lui Pană este într-o maşină de poliţie."

Adică Leo "greşise adresa" şi fusese arestat. Dar oare Leo era? Îl privi lung, edificator:

- Nu e o confuzie?

Bătrânul negă şi se aplecă mult spre el, ca să poată şopti:

- Nici o şansă. Brunet, mărunţel, îndesat, ochi verzi, X5 cu inimioară roşie şi actele în buzunarul de la piept. Şi n-a vrut să spună dacă voia un inel de logodnă, sau doar o brăţară bărbătească; a spus că l-a trimis Pană să caute pe cineva...

Clar - el era. Păi... Păi, ce să mai zică? Trebuia să ia o decizie! Avea, acum, o şansă nesperată de-a scăpa de băieţaşul ăla o dată pentru totdeauna. Întrebarea era dacă s-o facă sau nu! Era tentat...

Era tentat să-l roage pe omolog să-i facă o favoare - şi să se asigure astfel că individul n-o va mai căuta niciodată pe Lucia. Dar stătea în cumpănă. La ora aia "nebună", era superstiţios. Diseară...

- ... Am informaţii că va mai fi plimbat prin Bucureşti jumătate de oră - după care va sfârşi într-un arest de secţie de poliţie. Ştii ce înseamnă asta...

Da, ştia. Asta însemna că, la cinci minute după arestare, Leo va fi eliberat din motiv de "lipsă de probe". Rostise deja cuvântul magic “Pană”...

- Ai deci jumătate de oră să te hotărăşti. Deşi nu înţeleg de ce-ai ezita!

Ha! El nu înţelegea de ce ezita! Tocmai el nu înţelegea de ce George Mocanu nu voia să ordone uciderea unui om! Şi mai zicea că-l cunoaşte ca pe copilul lui!

- Aştept să-mi zici ce să-i zic.

Adică "o lua pe numele lui", ca să nu-l implice nicicum pe el...

Dacă îl "executa" pe Leo, ştia sigur că scapă de o ameninţare serioasă - şi el, şi Lucia. Individul era căpos şi răzbunător. Era, deci, periculos. Şi cum nevastă-sa decedase iar el făcuse câteva drumuri Bucureşti-Afumaţi şi retur, trăgea concluzia că partea aia "scriptică" o rezolvase deja. Adică o "moştenise" legal pe matroana cu bordel în Spania. Şi era "văduv" - adică liber. Lucia era tânără, frumoasă... dar avea şef. Şi naş. Leo însă fusese avansat în organigrama lui Pană. Bucureştiul era "la pământ" iar priveliştea oraşului nu era una uşor de digerat pentru o femeie. Gândul ăsta i-ar fi dat lui Leo aripi; l-ar fi făcut să revină la blocul ei, înarmat cu trandafiri roşii, şi s-o implore - cu cerul şi pământul şi-un inel de logodnă cu diamante veritabile - s-o lase dracului de poliţie bugetară şi să plece cu el spre Vest. Spre Coasta de Azur, eventual - că Ibiza era prea aproape de bordelul ăla "moştenit", iar Lucia era o femeie prevăzătoare din fire. Mărunţelul s-ar fi

aruncat la picioarele ei şi i-ar fi spus că o iubeşte. Că tot sufletul lui e plin de ea şi că a dorit-o din prima clipă - şi că nici mama chestorilor n-ar putea să i-o scoată din minte... Şi că vrea să se căsătorească cu ea şi să-i facă un copil - şi să-i ofere toată dragostea şi bunăstarea din lume...

Fabula? Sau oare chiar asta era în mintea interlopului Leo? Să rişte să-l lase să scape? Să rişte să afle Lucia că el călcase la propriu pe cadavre ca să poată ajunge la ea - şi-o făcuse ca să fie sigur că e singurul care "termină cursa"?

... Nu va risca nimic. Pentru ea, n-avea voie să rişte nimic! Aşa că ridică scurt vocea:

- Spune-i că-i rămân dator.

- Nu e cazul - e deja dator la mine, aşa că pe-asta o achit eu.

Zâmbi slab - straşnic năşic, nea Aurică ăsta! Bătrânul profita de faptul că era pensionar, adică nu mai era poliţist, şi lua rugămintea asta pe umerii lui. Omologul nu va putea dovedi vreodată implicarea lui George Mocanu...

- Gata. Zicea că o să aibă grijă să primim şi noi confirmarea.

Adică omologul lui îi era dator vândut lui nea Aurică! Dacă făcea el o copie după dosar, special pentru bătrânelul lui...

Eei - şi-acum, că o rezolvase şi pe-asta, se simţea... Se simţea OK. Nici mai vesel, dar nici mai trist. Nici mai liniştit, dar nici mai îngrijorat. Iar asta însemna că era extrem de obosit - dacă nu se bucura el de aşa reuşită...

Se lăsă un pic mai jos pe scaun şi lăsă capul pe spătar. Şi închise ochii - se ocupa nea Aurică de problema lui Leo. Operaţiunea "Cubul 4" mergea înainte şi fără indicaţiile lui... El trebuia să fie odihnit, dacă voia să-şi poată utiliza mimica de pokerist atunci când o va informa pe Lucia că Leo "căzuse la datorie"...

Ludmila

Se simţea scuturată uşor. Şi totuşi, îi plăcea să creadă că era un cutremur. Adică o replică. Ar fi dormit, cu mare plăcere, pe toată durata replicii! Numai că n-avea cum să fie o replică cu voce - auzea clar şoapta femeii de lângă ea:

- Ludmila... Ludmila, cred că nasc.

Nu. Nu năştea deloc. Habar n-avea cum era naşterea, dacă-şi închipuia că putea să stea lungită pe pat şi să nască aşa... "ca o brizâ, ca o boare"! Păi ea nu văzuse filme cu femei care urlau, cu ochii bulbucaţii şi unghiile bine înfipte în salteaua patului? Nu năştea! Mai bine se culca la loc! Era aşa devreme...

Paşii se apropiau cu repeziciune; mâna care-o apucă de umăr o scutură mult mai ferm:

- Ludmila! Hei, trezeşte-te!

Ce? Şi el năştea? Parcă Victor era...

"Da' ce-aveţi, fraţilor, de nu dormiţi? Aveţi insomnie? Ieşiţi la plimbare pe palier - şi lăsaţi-mă să mai dorm un pic..."

Şi totuşi! Se căzni din greu să deschidă ochii - dar nu reuşi s-o facă decât după ce se ridică în fund:

- Ce-i, Mariana? Ai contracţii serioase?

- Da. Acum chiar mă doare rău!

Ia să vadă ea ce ispravă făcuse femeia aia! Unde era stetoscopul?

- Te rog eu mult - cheamă-l pe ginecolog.

Aa... Zâmbi şi se ridică, cu ochii la chipul panicat al lui Victor:

- OK - îl chem pe ginecolog.

Ieşi pe palier şi se întinse lung, cu poftă. Alex îi zâmbea, din fotoliul de pază:

- Matinală...

- Cât e ceasul?

- Patru şi zece.

Aoleu! Abia patru şi zece? Mm... Traversă palierul şi intră în holul lui:

- Ia să vedem dacă-mi mai amintesc cum făcea gineri-miu...

Luă microfonul staţiei şi apăsă butonul:

- Centrul de minori pentru George.

- ... George sunt.

- Avem nevoie de ginecolog, pentru un control.

- ... În zece minute suntem la voi.

- Vă aşteptăm.

Bun! Şi-acum, să se transforme în asistentă medicală! Reveni în dormitor şi întinse mâna spre Mariana:

- Hai la baie.

Gravida se ridica încet - şi părea mirată... Las' că o să vadă ea ce-i făcea!

Victor

Privi lung gravida de pe canapea... Mm, ce mai sforăia! Dar nu era de mirare - la cât de "mare" era, normal că sforăia aşa! Ieşi şi se gândi câteva secunde...

- Ce-i?

- ... Pe cine să trezesc, ca să-i ţină locul Ludmilei?

Alex era mirat; se grăbi să ajungă lângă el şi să-i şoptească la ureche:

- Ludmila e leşinată de somn - şi-o aşteaptă o naştere azi. Cine crezi că poate să-i ţină locul vreo patru ore, aşa?

- ... Carina. Ea oricum se trezeşte ca să pregătească micul dejun! Lucia a stat până pe la două, Violeta tot aşa...

OK! Intră în apartamentul Luciei, trase uşor perdeaua dormitorului şi se apropie de ea. Iar Carina deschise larg ochii - de parcă nici nu dormise! Hei!

- Neaţa. A venit laptele?

- Neaţa. Nu. O să vină ginecologul, iar Ludmila e leşinată de oboseală.

- Aha! Păi hai, că vin s-o ajut!

- De fapt, vii ca să-i iei locul.

- ... Bine.

- E OK, da? Adică ştii ce trebuie făcut...

- Bănuiesc. Iar unde nu pot nici să bănuiesc, întreb.

Aprobă şi ieşi. Nu ştia dacă luase cea mai bună decizie - dar dacă Violeta şi Lucia dormiseră doar vreo două ore... Iar Denisa plecase...

Ar fi trebuit să plece ieri spre Domneşti. Nu calculase bine. Nu se îndoia de faptul că George putea găsi la orice oră voluntari pentru centru - chit că selecţiona trei sinistraţi şi sinistrate "pe sprânceană" din parcul Plumbuita! Dar se îndoia serios că Lucia le va primi în centru. Ei erau ei; aveau "bucătăria" lor. Se ştiau; se cunoşteau măcar din văzute şi auzite! Aşa că, de dimineaţă, el o să aibă o problemă. O să vrea să plece, iar ea n-o să-l lase. Şi parcă nici el n-o să aibă suflet să insiste foarte tare să plece. Şi-o să fie rău mâine seară...

Pentru el o să fie foarte rău! El o să-şi amintească de foarte multe ori că fratele lui oprise lângă ei, pe pod, şi se oferise să-i ducă la Domneşti. Iar el strânsese mâna ei şi refuzase fără să clipească. Şi-o să-şi mai amintească unele momente...

Ia să pregătească el nişte ness! Putea jura că, la cât de treaz era Alex, sticlele de jumătate de litru erau toate goale!

Carina

Ea era gata. Îşi schimbase tricoul şi nu mai găsise pantaloni de trening - dar presupunea că oricum bucătăria aia nu era mediu 100% steril! Se descălţase, aprinsese lumânările de pe farfurie...

Şi acum aştepta. Presupunea că gravida era cu Ludmila, la baie.

Îşi amintea cum se toaletase ea singură, în baie, cu oglinda, în seara când contracţiile deveniseră puternice. Şi îşi muşcase de foarte multe ori mâinile şi se abţinuse - şi nu-l sunase pe Nicolae nici măcar o dată, nici măcar ca să-l întrebe dacă totul e OK. Acum, femeia asta, Mariana, trecea şi ea prin momente grele. Ea nu se îngrijora că soţul ei nu făcuse plinul la maşină, că nu luase două baxuri de pamperşi, că nu apucase să calce ultimele hăinuţe, că ginecologul ei ieşea din tură peste patru ore sau că uitase să încarce acumulatorii de la camera video. Ea năştea într-o bucătărie de trei pe trei, cu un ginecolog pe care nu-l cunoscuse încă, într-o ţară în care nu funcţiona decât curgerea apei prin albie de la deal la vale. Dar dacă aşa se întâmplase...

Uşa se deschise, gravida intră prima şi o recunoscu. Şi-i zâmbi destul de chinuit:

- Neaţa.

- Neaţa.

Ludmila se încruntă scurt:

- Tu de ce nu dormi?

- Pentru că trebuie să dormi tu. Stau eu cu ea.

- Şi-l ajuţi şi pe doctor, nu?

- Dacă trebuie, da. Deşi recunosc cinstit că mizam pe tine...

Mariana se aşează pe micul piedestal din cărţi, ajutată de Ludmila, iar doctoriţa se întoarse spre ea:

- Du-te imediat şi culcă-te.

- Pot să te rog să nu te superi pe mine?

Femeia tăcu; se grăbi să adauge:

- M-am gândit că oricum mă trezeam să fac micul dejun. Iar tu e evident că eşti foarte obosită. Dacă medicul zice că travaliul mai durează, pot să stau eu cu ea, s-o ţin de vorbă, s-o ajut să se plimbe cât e palierul de mare... Iar tu ai putea să te odihneşti ca lumea. Ginecologul o să aibă mâine nevoie de tine, nu de mine... Când o să iasă ăla micu', crezi că eu ştiu ce să-i fac?

Tăcere... Oftă scurt:

- Eu aşa m-am gândit - să te las să te odihneşti, până începe naşterea propriu-zisă.

Ludmila plecă privirea şi se grăbi să iasă:

- Asistăm la consult, ascultăm indicaţiile medicului şi mă culc.

Şi gata - uşa se închise destul de "din scurt". Oftă greu, iar Mariana zâmbi:

- Stai liniştită, că nu s-a supărat. Uite - nu s-a supărat ea pe mine, care m-am panicat ca o fraieră şi-am trezit-o la patru...

- Mai bine că ai trezit-o. Nu voiai să-l cunoşti şi tu pe medic?

- Sinceră să fiu, la început am vrut; dar acum, că ştiu că vine încoace, să ştii că mi s-a făcut frică!

- Oricum, de născut, tot naşti! Gata - e cam târziu să te răzgândeşti!

Ea râdea, Mariana râdea... Păi mai bine să râdă! O vedea schimonosindu-se de durere, cu mâinile sub burtă, şi nu voia să-i propună să iasă la plimbare pe palier. Nu acum, oricum! Medicul trebuia să fie cel care "dădea startul" la scurtarea travaliului! Cine ştie ce dilataţie avea Mariana acum!

George

Arătă spre scara blocului:

- Gata, domn' doctor - aici e.

Bărbatul de lângă el ridică privirea, măsură lung blocul cu patru etaje şi zâmbi cu neîncredere:

- Centru cu copiii sărmani aicea este?

Se abţinu greu să nu râdă:

- Da, aici e. Unul dintre subalternii mei a amenajat centrul ăsta pe palierul etajului trei.

Scoase staţia şi apăsă butonul:

- George către centrul de minori.

- ... Centrul suntem.

- Vin cu patrula şi medicul.

- Vă aşteptăm.

Deschise uşa blocului. Medicul intră şi simţi nevoia să-l privească:

- Da' de ce sus aicea la etaj trei?

- Păi, pentru că aici locuieşte! La etajul trei! Era acasă când a început cutremurul; când s-au strâns toţi vecinii, a discutat cu ei şi-am făcut o convenţie: ei amenajează un spaţiu unde să pot adăposti copiii din zonă, iar eu le aduc cele necesare şi le asigur un fel de pază. Viorele...

Primi tricoul şi-l flutură în capătul balustradei:

- Beatrice!

- Urcă!

Sprâncenele medicului mai aveau foarte puţin şi se întâlneau cu bretonul - care n-avea mai mult de doi centimetri. Decise să-l "mâne" uşurel către gravida care-l aştepta:

- Şi chiar dacă blocul ăsta are mulţi ani şi nu se simte foarte bine, ei stau aici şi au grijă de copii.

- Şi este mulţi copiii aicea la centrul?

- Acum nu mai sunt mulţi. La început, în prima zi, am adus aici toţi copiii din zona asta. O şcoală şi două grădiniţe, plus cei care erau pe-afară la joacă, plus cei care n-aveau ce căuta în centrele pentru sinistraţi adulţi... Au fost şi 70 de copii înghesuiţi în patru apartamente.

Se opri şi aşteptă. Bărbatul de lângă el se îngălbenise instantaneu când văzuse gaura din scări! Coborî mult tonul vocii, în timp ce Alex cobora uşa-scară:

- Ei au spart-o, ca să descurajeze hoţii şi copiii care-ar vrea să plece să-şi caute părinţii. Scările nu se macină aşa...

Se grăbi să urce primul, ca să-i insufle nităică încredere... Se opri în capul scărilor şi-o privi lung pe Ludmila:

- Se simte bine?

- Da. Cred că este doar speriată. Timpul trece greu când ştii că trebuie să naşti...

- Iar nimic din ceea ce se întâmplă n-a fost plănuit. Aşa e. Domnul doctor ginecolog Gabir Naqib, doamna doctor Ludmila Tselikova. Doamna gravidă unde e?

- În bucătăria din 14. Dar te rog să nu treci peste prag.

- Da. Bine că mi-ai zis! Uitasem, să ştii!

Se grăbi să intre în apartamentul 14; ciocăni scurt la uşă şi auzi vocea Carinei:

- Intră.

Ia să vadă el ce ispravă făcuseră voluntarele lui preferate!

... Uau! Nu-i venea să creadă! Şi-i venea să le anunţe şi pe ele că, la următoarea calamitate, oricare va fi ea, se puteau considera "angajate" - dar se abţinea, pentru că nu dorea nimănui o altă calamitate. Iar băieţii lui deja începuseră să şuşotească apropo de cutremurele între 5 şi 6 grade pe Richter care se vor produce de-acum încolo, peste o lună sau două... până se reaşezau plăcile tectonice...

- Bine-ai venit.

- Bine şi pregătite v-am găsit. Domnul doctor discută chiar acum cu Ludmila, după care vine să te consulte. O să-ţi placă doctorul ăsta - o să vezi!

Gravida dădea afirmativ din cap. Sigur că era de acord şi-i plăcea deja - că nu voia să sfârşească îndesată într-o maternitate pe jumătate prăbuşită! Încercă să pară cât mai calm şi sigur pe el:

- Soţul tău are o intervenţie pe Şoseaua Berceni. Şeful de zonă de-acolo mi-a promis că, imediat cum se termină intervenţia, o să facem schimb - îi dau o ambulanţă de la mine şi mi-l dă mie pe el. Ca să fie cât mai aproape, atunci când domn' doctor o să-şi termine treaba. OK?

- OK.

- Te rog să stai liniştită şi să te concentrezi la ce spune doctorul. Da?

- Da.

- Şi să nu râzi de el - că altul n-am! Şi dacă se supără...

- De ce să râdă de el?

Gravida dezvoltase un tic - aproba toate cuvintele lui. Carina rostise întrebarea firească - aşa că-i răspunse în şoaptă:

- E irakian. Nu ştie foarte bine româneşte, deşi şi-a dat doctoratul la noi şi l-a luat cu brio. Lucrează la Medicover şi colaborează cu Maternitatea Polizu - ca să nu credeţi că v-am adus un începător...

Da - Mariana dădea non-stop din cap, când a "Da", când a "Nu". Ieşi şi închise uşa. Şi aruncă o privire în dormitor - cealaltă gravidă ce făcea?... Ei poftim! Tocmai ea, care se panicase că are contracţii, sforăia de rupea canapeaua aia-n două! Ca să vezi!

Victor

Îl privea lung pe individul ăla şi parcă nu-i venea să-l lase să vadă gravida...

Medicul avea cam 35 de ani. Mărunţel rău, brunet, avea ten creol şi-un puternic accent arab. Stâlcea propoziţiile de mama focului - cam cum stâlcea el propoziţiile pentru urechile unui cetăţean londonez! Şi era uimit. Era atât de uimit, că nu prea avea alura unui om cu cel puţin 6 ani de "medicină" la activ! Se uita în dreapta, în stânga, punea întrebări legate de centru... Ciudat era că Ludmila îi răspundea! În loc să-l zorească spre femeia aia care dădea să nască, doctoriţa îi explica despre duş, despre butelie, despre lumânări...

- Şi la toalete unde este?

- Toaletele sunt sus, la etajul patru. Am făcut trei găleţi, în care punem saci de menaj, pe care apoi îi ducem jos la ghenă şi-i aruncăm într-un tomberon care se închide bine.

- Bun idee!

- Am pregătit un fel de sală de naşteri...

- Aa, foarte bun! Şi pentru bebeluşul este o cameră special?

- Nu. Mizez pe faptul că lăuza o să rămână cu el în sala de naşteri până găseşte George o maşină cu care să-i transporte altundeva.

- Cine lăuza?

- E în sala de naşteri.

- Aa, adică mămic!

Gata! Până aici! Bufni într-un râs sonor şi intră ciobăneşte în discuţia lor:

- Da, mămica. Hai, domn' doctor, că vizitezi după! Îţi arăt eu tot centrul! Hai să vezi întâi ce face femeia aia - naşte, sau face mişto de noi?

Aşa! Că nu mai putea! Păi femeia aia năştea acuşi-acuşi, iar doctorul voia să ştie cum urca apa din butoi în para de la duş?

Ludmila îi aruncă o uitătură foarte câşă. Realiză, în secunda doi, că fusese cel puţin mitocan... Medicul începu să râdă:

- Asta bun! Asta glumă bun! Femeie gravid nu face mişto niciodată când zice că doare. Să vedem întâi gravid.

Măiculiţă... Unde terminase ăsta Medicina? La Spiru? Ludmila mârâi la el, printre dinţi:

- Adu o cămaşă cu mânecă lungă din baia 13.

OK! Ce se încrunta la el aşa? Se grăbi să intre în baie... Ia uite! Pregătiseră un teanc întreg de cămăşi bărbăteşti! Mărimea nu conta - doctorul era cam cât Irinel Columbeanu, aşa că nu exista pericolul să-i fie prea strâmtă la umeri!

În fine - medicul chiar n-avea nici o vină! Ba chiar era amabil şi drăguţ şi-şi punea diploma la bătaie, acceptând să nască o "ilustră necunoscută", într-o bucătărie de bloc comun, asistat de-o doctoriţă de familie şi vreo două voluntare inimoase, într-un mediu "sterilizat" cu Cif. Aşa că mai bine se abţinea - şi nu mai deschidea gura.

Reveni în apartamentul 14 şi-i găsi în hol, discutând cu George. Medicul îşi scoase imediat trenciul, iar Ludmila îi puse cămaşa. Iar arabul reîncepu să râdă:

- Asta halat perfect! Eu vreau noi toţi deschidem maternitate nou în Bucureşti!

Ludmila începu să râdă:

- Întâi să trecem cu bine peste "naşterea de probă" - şi pe urmă mai discutăm.

Îi văzu intrând... George se întoarse spre el:

- Lucia doarme?

Lucia... Se încruntă uşor şi ieşi:

- Da, e în 15.

"Şi e supărată şi îngândurată şi-a avut şi ochii roşii aseară!" Abia aştepta să pornească spre Domneşti! Câte ore mai avea de răbdat? Vreo patru...

George

Deci Lucia era în 15... iar Victor "avea un dinte" împotriva lui. Evident, stilistul avea oareşce sentimente pentru Lucia! Şi cum Victor decisese să rupă logodna pentru că era realist, nu "gol pe dinăuntru", el se întreba dacă nu cumva o supărase mult prea tare aseară cu cuvintele lui. Cu reacţia lui, de fapt. O cam izbise de perete. Dar...

Dar n-avea nici o scuză. N-ar fi trebuit s-o bruscheze. Că doar nu-i făcuse nimic! Ea doar încercase să-şi ceară scuze pentru că nu găsise în noaptea aia nişte cuvinte ceva mai "blânde"...

Intră în apartamentul 15 şi se apropie de fotoliu. Lucia dormea dusă. Era încruntată rău - semn că adormise cu gândul la o problemă afurisită...

Se lăsă uşor pe vine şi se sprijini de perete. Şi rămase aşa, cu ochii la ea...

Îşi amintea cât de bulversat fusese în urmă cu 30 de zile, când ea deschisese uşa iar el văzuse o femeie total schimbată - şi ca înfăţişare, şi ca gândire... Îşi amintea povestirea ei şi gândul lui de-atunci; gândul ăla că planul lui, cu discuţia purtată într-un restaurant discret, va funcţiona doar dacă Lucia nu-şi va găsi un bărbat în următoarele 10 zile. Gândul ăla îl panicase rău, pentru că Adriana îl bombardase la propriu cu veşti despre Lucia şi partidele ei "de pescuit"... Victor stilistul apăruse extrem de repede - dar nu-l făcuse nicicum să tresară, ştiind că Lucia îşi dorea orice altceva, numai nu un al doilea "Isaia dănţuieşte"... Apăruse apoi şi Leo, iar asta îl speriase rău - pentru că Leo îi putea fi un concurent serios... Şi cum el se gândise, în ultimul an, numai la discuţia din restaurantul discret, în care Lucia avea părul strâns corect în coadă şi nu prea ridica privirea din poală, noua Lucia îl şocase. Brusc, acea tânără mult prea nefericită, mult prea tristă, mult prea singură, devenise... pescăriţă ambiţioasă! Şi, după ce-şi vopsise părul în toate culorile, îşi cumpărase blugi cu talie joasă, curele cu catarame mari, bluziţe mulate şi pantofi cu toc cui, Lucia dansase *Latin Massala* cum nu văzuse să danseze vreuna dintre puştoaicele profesioniste care "se produceau" la petrecerile unde negocia el comisioane! Aşa că se văzuse brusc "în beznă" - iar toate planurile şi socotelile lui fuseseră azvârlite în derizoriu. Şi, deşi avusese o mie de ocazii să o invite "la o discuţie", nu prea ştiuse ce să-i spună - şi mai ales cum. Lucia trecuse brusc la utilizarea unui jargon pe care era obişnuit să-l audă doar din gura subalternilor şi-a indivizilor cu care negocia. Realizase că risca să i se pună ciorba-n cap în mijlocul restaurantului discret, cu ţipete neaoşe...

Aşa că aşteptase. Se gândise şi aşteptase... Băuse trei pahare cu whisky atunci când citise dosarul ăla şi realizase că în 12 ore Lucia putea dispare definitiv - că putea să-şi ia paşaportul, să încuie uşa, să urce în X5 şi să dispară cu Leo pe undeva prin UE. Până avea afaceri în străinătate - şi-atunci...

Şi-atunci venise la ea ca vijelia, o aşteptase patru ore pe palier, o luase de braţ şi-o dusese în dormitor. Şi încercase să se facă auzit - şi să fie credibil. Reuşise doar s-o sperie rău de tot - s-o facă să pună mâna pe pistol şi să împuşte tabloul de pe perete. Şi să-l ţină culcat pe covor, cu mâinile la ceafă. Şi să rostească exact acele cuvinte care să-l determine să-şi scoată definitiv din minte gândul că ea putea fi a lui. Sau că el putea fi al ei. Folosise cuvinte eficiente...

Lucia nu plecase cu Leo. Nici nu se agăţase cu dinţii de logodna cu Victor. Avea senzaţia că Lucia lăsase lucrurile "să curgă" în direcţia firească - de parcă nu s-ar fi îndrăgostit de stilist, ci doar de traiul în doi, fără să pună prea mare preţ pe persoana aia care transforma singurătatea în "în doi". Se despărţise de Victor seara - şi, în aceeaşi seară, deschisese discuţia cu el. Foarte repede. De parcă mintea ei se gândise deja - şi calculase deja...

Ştia că voluntarii ei nu stătuseră degeaba. Mai ales Ludmila şi Denisa! Ele două observaseră încruntarea de pe chipul Luciei, încruntare provocată de Victor şi comportarea lui. Şi observaseră şi ocheadele şi reacţiile lui... Femeile alea două "copseseră" la foc mic o matrimonială pe cinste! Şi zău că murea de curiozitate să afle şi el ce puseseră în matrimoniala aia, de-o determinaseră pe Lucia să-l invite ieri la etajul patru şi să-l cam strângă cu uşa...

Oricum, femeia asta nu meritase izbitura de perete. Regreta gestul - şi-o să i-o spună şi ei. Chiar acum.

Întinse mâna şi-i strânse uşor mâna.

Lucia

Cum-cum? Cine-o ţinea de mână?... Parcă-i lua pulsul! Ludmila? Da' ce se întâmplase - leşinase?

Deschise ochii şi tresări. Şi roşi, în secunda imediat următoare - realizând că bărbatul din faţa ei nu-i lua pulsul, ci îi transmitea toată dragostea lui... George şopti, extrem de serios:

- Te-ai supărat?

- ... Nu. De ce?

- Pentru modul cum s-a sfârşit ultima noastră discuţie.

Aa, pentru chestia aia cu lovitul de perete! Negă încet cu capul...

- Sigur?

- Sigur.

Şi cum nu părea foarte convins, se ridică de pe spătar ca să-i şoptească la ureche:

- Am trecut-o la capitolul "dragoste cu năbădăi".

Bun! Reveni pe spătar şi se delectă cu umbra de roşeaţă din obrajii lui... Acum zâmbea şi el - şi, după câteva secunde, George îi sărută mâna:

- OK. Ţi-am adus ginecologul.

Aa, da? Se grăbi să se ridice:

- Bun! Naşte?

- Nu ştiu; acum o consultă. Oricum, apropo de naştere, trebuie să-ţi spun un secret ultrasecret.

Fu prinsă în braţe, iar George îi şopti la ureche:

- În capătul blocului cu zece etaje e o ambulanţă dotată cu toate cele necesare. În caz că sunt probleme, e de-ajuns să mă anunţi prin staţie.

Aprobă cu capul.

- Nu vreau să ştie şi ei, pentru că avem de-a face cu o mămică panicoasă. Iar dacă ea aude că i-am rezervat şi aşa ceva, s-ar putea să ceară să nască pe targă, lângă incubator şi tubul de oxigen.

Aprobă din nou.

- Te-ai spălat cu Wash&Go?

Poftim? Mâna lui căuta uşurel ceva anume, undeva prin coada ei... Aa, Wash&Go! Aprobă...

- ... Iar ăsta e sigur Dove.

Aprobă...

- Ce faci diseară?

Aoleu! Înşfăcă reverul vestonului şi-şi băgă capul sub el! Aoleu! O întrebase ce face diseară! George bufni în râs:

- OK; îţi consulţi agenda şi mă anunţi.

Aprobă şi simţi cum mâna lui îi dă drumul; ieşi deci din "ascunziş" şi procedă exact ca el - sări ireal de repede la problemele de serviciu:

- Azi lămurim listele cu copiii?

- Da; azi vorbesc cu fiecare din ei. Şi se pare că tot azi îţi mai iau din ei.

- Şi-mi aduci alţii?

- Nu. Nu cred. Oricum, cred că n-o să pot să-ţi iau destui.

Cum adică? Nu-şi ascunse mirarea...

- Cred că azi o să aduc veşti despre casele voluntarilor. Mugur s-ar putea să plece tot azi - în funcţie de cât de influent e taică-su. Renata ar trebui să plece imediat cum are unde să se ducă... Iar copiii care rămân la tine vor trebui supravegheaţi cu mare, mare atenţie! Înţelegi de ce spun asta...

Da, înţelegea - pentru că la ea rămâneau orfanii. Care vor fi deprimaţi, adică predispuşi la gesturi extreme. O să se gândească bine şi-o să se sfătuiască şi cu voluntarii - poate era mai bine să pună uşile la loc. Dar... George îi fură un sărut şi-o împinse uşor înapoi spre fotoliu:

- Stai acolo şi fă nani.

- Trebuie să vorbesc cu ginecologul.

- O să vorbeşti - dar nu la patru dimineaţa. Vorbeşte Ludmila cu el. Te rog să te odihneşti.

Era foarte serios - şi nu părea dispus să accepte un refuz... Oftă greu - iar ochii lui străluciră scurt:

- Hai - odihneşte-te.

Tresări - ia uite-l! Îi făcuse cu ochiul! Adică "Odihneşte-te, că diseară o să fii foarte ocupată!"! Ce obraznic era! Şi-o ştia şi el - şi "se salva" ieşind cu paşi mari din apartamentul ăla...

Închise ochii - că-l măsurase scurt cu privirea şi roşise ca la balamuc!

Doar îl privise şi se gândise la "ce faci diseară" - şi-i crescuse tensiunea. O speria un pic gândul ăla şi-i forma un gol în stomac. Da, se temea de eşec. De el nu se temea; dar dacă diseară or să descopere că nu erau totuşi făcuţi unul pentru celălalt...

Era superstiţioasă şi credea în Yin şi Yang. Viaţa era jumi-juma - şi ea, şi tot ceea ce o compunea. Ea şi George se înţelegeau perfect în problemele de serviciu. Şi în cele de viaţă. Legea compensaţiei ar fi spus că, la "partea practică", erau zero barat. Gândul ăsta o înnebunea...

Diseară se vor lămuri. Amândoi. Diseară vor şti dacă ceea ce acum părea să fie o frumoasă poveste de dragoste se va sfârşi cu un pupic pe obraz, sau va continua ani în şir.

Îi auzea vocea pe palier...

Nu. N-o să se ducă după el. Trebuia să se odihnească, pentru diseară. Adică trebuia să-l lase să se ocupe de cutremurul ăla. Adică trebuia să-l lase să se gândească, să se pregătească psihic pentru diseară. George o iubea; pentru el, un eşec ar fi fost...

Ludmila

Când îl văzuse pe doctor, avusese senzaţia că George "face mişto" de ea - şi ţine musai s-o vadă multilateral specializată. Acum

însă era foarte liniştită - stătuse lângă el, îl ascultase, îi răspunsese la întrebări şi înţelesese repede că nu avea de-a face cu un ageamiu. Medicul ăsta era bun - cel puţin, teoria o ştia toată! Deşi vorbea o română stâlcită, termenii medicali îi ştia toţi. Ceea ce era foarte important - că nu prepoziţiile erau problema ei! O să-l asiste la naştere. Dacă femeia asta va avea nevoie de bisturiu...

Bărbatul îşi scoase mănuşile şi zâmbi, cu ochii în ochii Marianei:

- Tu eşti o gravid fără problem. Tu dilatat 5. Tu naşti după mic dejun, nu înainte. Eu dau cuvânt de onoare că tu poate faci nani liniştit până la mic dejun.

Mariana râdea în hohote - deşi era evident că are contracţii şi-o durea destul de rău! Medicul se întoarse spre ea:

- Nu dăm pastiluţ de dilatare. Aştept copil naşte normal. Dacă ea e cu mult noroc, poate începe curent electric.

- Am înţeles.

- Nu dăm nici pastiluţ de durere. Domn poliţist nu poate aduce anestezist de la spital ăla mobil. Şi mai bine nu punem peridural. Dacă doare tare, gravid pleacă la plimbare...

Aproba ferm cu capul - era de acord cu tot ce spunea omul ăsta! Irakian sau iranian, era medic! Şi-ncă unul bun!

- Nu pierdut apă, aşa că aşteptăm.

Da-da! Aşteptau măcar lumina soarelui! De când intraseră acolo, realizase că naşterea va fi mult îngreunată de lumina palidă a lumânărilor! Femeia asta năştea ca-n Evul Mediu...

- Eu am casa la strada cu avion. Tu asculţi bebeluş la stetoscop şi nu sperii - eu în cinci minute vin fuga.

Mariana râdea şi aproba...

- Dar eu zic tu face nani aici cu bebeluş şi eu merge face nani cu nevasta român care are ăla făcăleţu.

Cum-cum? Ce făcăleţu? Şi care stradă cu avion? De ce râdeau aşa? În fine! Medicul se ridică şi-o privi amuzat:

- Acum haide mergem să găsim băiat nervos care promis că vizitezi centru de copii.

Ia uite-l! Îl urmă, râzând şi ea, iar medicul o trase pe palier:

- Aveţi o hârtii?

Bineînţeles! Se repezi şi luă agenda din cutia cu medicamente. Medicul o deschise undeva la întâmplare, scoase pixul şi începu să scrie... George se apropie, zâmbind slab:

- Cum e?

- Nu naşte până la micul dejun.

- Aah, ce m-a păcălit!

- Nu te-a păcălit cu intenţie. Doare al dracului de tare!

Poliţistul aproba, pentru că ştia asta... Medicul îi întinse agenda şi-i făcu semn să nu spună nimic. Plecă privirea...

Ptiu, drace! Afurisit pitic irakian - o dusese de nas pe biata Mariana! Medicul îi scrisese tot tratamentul acolo - toate pastiluţele şi picăturile pe care ea trebuia să i le dea, ca să fie siguri că femeia aia va naşte "fluierând" după ce răsărea soarele! Aşa că nu se putu abţine - se aplecă puţin şi-l ţucă pe obraz:

- Noi facem maternitate nou în Bucureşti!

Bărbatul bufni în râs:

- Stai întâi vedem naştere de prob! Unde băiat nervos care promis vizităm centru?

Aha! Se aplecă şi-l privi lung pe Alex:

- Unde-i Victor?

- Aici sunt.

- Hai - arată-i dlui doctor centrul!

Ce, nu se aşteptase "să fie penalizat" după aşa măgărie? După câteva clipe de uimire, Victor îi oferi medicului braţul:

- Să mergem!

Iar George o sperie de-a binelea când îi oferi ei braţul:

- Să mergem şi noi la o discuţie mică...

OK! Îl urmă până la etajul patru, unde chestorul principal îşi aprinse o ţigară:

- Cum e medicul?

- ... Poftim?

- Nu ştiu despre el decât că îl cheamă Gabir Naqib, are 35 de ani, e născut în Irak şi şi-a dat doctoratul aici pentru că s-a căsătorit cu o românca. Şi că are în portact două legitimaţii - una de la Medicover, una de la Polizu. Profesional, habar n-am cu cine am de-a face!

- E bun. E dat dracului, să ştii! Şi am senzaţia că stâlceşte cuvintele în halul ăsta doar ca să detensioneze atmosfera şi să se împrietenească mai repede cu gravida.

- Deci tu zici că e un medic bun.

- Între el şi-un profesor universitar de 60 de ani, să ştii că l-aş alege pe el!

- Bun; bine că mi-ai zis...

Oftă greu:

- Să ştii că mi-e frică de naşterea asta.

- De ce?

- Pentru că sunt o mie de chestii care-ar putea merge rău! Şi o altă mie de lucruri de care-am putea avea nevoie, o dată ce începe "nebunia"!

- Păi ce-ţi mai trebuie?

- Nu ştiu! Poate fi orice - de la balonul de oxigen, la punga de sânge! Nu se ştie cum o să nască! Poate-o să aibă nevoie de cezariană!

George o bătu uşor pe umăr:

- Îţi spun un secret. Dar numai dacă promiţi că nu-l spui absolut nimănui!

- Promit.

- ... În capătul blocului, în staţia de autobuz, e o ambulanţă cu absolut toate cele necesare. Inclusiv incubator.

Ah, mamă! Se repezi, îl prinse de cap şi-l ţucă pe frunte! Şi începu să râdă:

- Deşi ai merita un făcăleţ în creştet, că ţii o muiere bătrână în tensiune...

George râdea:

- N-am vrut să ştie şi gravida. Că e cam panicoasă...

- Păi să ştii că toate sunt aşa! Ba chiar pot spune că ea e rezonabilă - altele, dacă trebuiau să nască aşa ca-n Evul Mediu, făceau ca toate alea pe-aici!

- Ambulanţa aia stă acolo cu un scop. Adică cu vreo şase scopuri. Iar gravida ta e doar unul dintre ele. Aşa că, te rog, nu-i spune şi ei chestia asta! Să nu mă pomenesc cu ea instalată comod pe targă, că să ştii c-o dau jos!

- Stai liniştit - am înţeles de ce e ambulanţa acolo. Şi-o să încercăm să n-o folosim decât dacă e neapărată nevoie.

- OK. Bărbatul ei e ambulanţier. Momentan e în Berceni; dar imediat cum termină intervenţia, o să fac schimb de ambulanţe cu omologul. Ca să fie şi el prin zonă, atunci când o fi să devină tătic...

OK! Îl privea lung... George părea preocupat de ceva. Se gândea la ceva... Îşi aprinse şi ea o ţigară şi decise să aştepte...

- ... Cum a decurs plecarea Denisei?

- Ca-n telenovele. Apariţia lui a fost, oricum, ca-n telenovele! Iar copilul s-a repezit la ea şi nu i-a mai dat drumul. S-a căţărat pe piciorul ei ca pe dudul din curtea bunicilor!

- N-are bunici. Adică, în fine - acum, că s-au dus la părinţii ei, poţi spune că are un fel de bunici...

- Cine ştie ce fel de bunici sunt ăştia! Din câte zicea Denisa, părinţii ei n-au fost nişte bunici extrem de... "activi" cu nepotul.

- Cu nepotul ăsta vor fi exagerat de "activi". Pentru că nepotul ăsta, când pictează, vopseşte un garaj întreg cu Duco roş-albastru. Şi, deşi e mic şi slab şi pare tăcut şi nevinovat, documentaristul

meu a văzut şi auzit unele lucruri care l-au făcut să creadă altceva.

- Adică?

- Adică puştiul e aşa cum trebuie să fie orice copil: năzdrăvan şi dezgheţat. În maximum cinci ore, o să scape prima înjurătură "ca la Bacău". Şi-atunci o să-şi câştige nişte bunici pe cinste...

Începu să râdă - la urma urmei, mărunţelul blond cu ochi albaştri şi guriţă foarte roşie era crescut "la ţară". Adică aşa cum ştiau părinţii Denisei să crească un copil. I se păruse bine educat, mai ales după ce Denisa se împăcase cu Eduard. Cât vorbiseră ei pe palier, ea îi dăduse să mănânce, îl examinase medical şi-i alesese nişte hăinuţe şi o pereche de ghete. Puştiul spusese de multe ori "sălu' mâna". Aşa că oftă greu:

- Ştiu. Eu l-am consultat, l-am hrănit şi l-am schimbat. Pot spune deci că Denisa are, în sfârşit, ceea ce-i trebuie. Ceea ce i se potriveşte.

George aproba cu capul. Redevenise gânditor şi un pic absent... Trase aer în piept, ca să-l întrebe ce-l îngrijora aşa - şi să-i explice ea cum de se îndrăgostise Lucia de el într-o clipă, maximum două! Numai că Aurel apăru în capătul scărilor:

- Şefu', domn' doctor zice că îl aşteaptă nevasta cu făcăleţ.

I-auzi! Reîncepu să râdă - numai că George rămase serios:

- Am plecat. Să-mi faci o listă cu ce-ţi mai trebuie pentru naştere.

- OK.

- Şi să ai grijă de ei, OK?

- OK.

- Şi să mă anunţi, dacă vreunul dintre voluntari vrea să plece.

- De ce - ai vreo bănuială?

Poliţistul nu răspundea - cobora grăbit scările... Îl văzu strângând mâna lui Alex şi urmându-i pe băieţii din patrulă şi pe medic. Şi totuşi - plecase prea grăbit! Da' ce se întâmplase?

Prea târziu ca să mai întrebe asta... Uşa blocului scârţâia scurt...

Se întoarse, hotărâtă să se ducă să discute cu gravida, şi dădu de Victor. Aa!

Victor

Ludmila se răsuci scurt, îl văzu şi se încruntă instantaneu:

- Ce-ţi veni, să te iei de doctor?

- Nu m-am luat de doctor.

- Ei, pe dracu! L-ai luat peste picior de parcă cine ştie ce ţi-a făcut!

- L-am zorit spre gravidă! Şi i-am arătat centrul după aia!

- Ba l-ai luat peste picior!

Aa, da? Voia să se certe? OK - se certau atunci! Puse mâinile în şold:

- Tu nu erai grăbită să-l duci acolo unde avea treabă!

- Eu eram grăbită să descopăr dacă e medic uman sau veterinar!

- Şi te prefăceai a fi ghidul!

Ludmila ridică un deget:

- Nu fii impertinent!

OK! Scrâşni printre dinţi, îngustând ochii:

- Las' că nu mai e mult! Dimineaţă scapi de mine!

Aa, acum era uimită? Perfect! Îi întoarse spatele:

- Ce crezi - mă mai suporţi patru ore?

- Ce vorbe-s astea?

Făcu un semn de "Las' că ştim noi!" şi intră în apartamentul 15. În dormitor. Ca să fie sigur că Lucia nu stătea cu ochii pe el. Ea nu trebuia să ştie. Ea avea destule pe cap - n-avea nevoie şi de problemele dintre voluntari! Ceea ce avea el de împărţit, avea cu Ludmila. Aşa că...

Se lungi pe mega-pat, lângă copii, şi închise ochii. Iar paşii se opriră în uşă:

- Ce vrei să spui?

Nu-i răspunse. N-avea de ce! La urma urmei, se cunoscuseră în urmă cu... 4 zile! Să nu-ncerce să-i devină amică sau confidentă - că nu va reuşi!

- ... Mă, tu n-auzi?

Hm...

Şi totuşi, era bine-crescut. Aşa că se ridică, veni lângă uşă şi-i şopti la ureche:

- Vreau să spun că nu-s prost. Ştiu cine şi cum a ajutat-o pe Lucia să treacă repede peste ruperea logodnei. Aşa că nu încerca să-mi arăţi că-ţi sunt drag - că nu-ţi sunt. În patru ore, pornesc spre ai mei, spre Domneşti. Mai suportă-mă patru ore. E chiar atât de greu?

Şi gata. O redusese la tăcere. Reveni pe pat, lângă copii...

Aşa! Ca să nu creadă că avea de-a face cu un prost! Nu era prost - nu era prostul ei, oricum! Îl zorise pe medic aşa cum îi venise să-l zorească - iar medicul pricepuse. Iar dacă era medic adevărat, nu se supăra el dintr-atâta!

Abia aştepta să plece de-aici! Abia aştepta să se îndepărteze de ea - de femeia care-l făcuse, în numai câteva zile, să-şi dorească să se recăsătorească şi să devină tată! Gândul ăsta îi făcea stomacul ghem şi-i punea un nod în gât. Şi-l făcea să plângă. Pentru că locuise cu ea, ştiuse deja ce n-o să-i placă, ce o să i se pară greu să facă - şi totuşi cumpărase inelul de logodnă. Şi i-l şi dăduse. Şi venise rahatul ăsta de cutremur şi schimbase totul!

Nu ştia dacă să se considere ghinionist sau norocos. Nu ştia dacă ar fi reuşit, într-adevăr, să se conformeze regulilor ei. Nu ştia dacă ea ar fi reuşit să se modeleze măcar un pic, din dorinţa de a-i fi lui pe plac. Nu ştia...

Nu mai putea să doarmă. Îl năpădiseră gândurile şi-i venea să plângă! O să stea totuşi acolo, lungit în pat, şi-o să încerce să-şi amintească faptul că era obosit. O să încerce...

Carina

Uşa se deschise, se închise iar Ludmila zâmbi:

- Ia spune - cum e domnul doctor?

- Nu ştiu. La prima vedere, e OK... Oricum, mă simt mult mai liniştită!

- Păi poţi să fii foarte liniştită! Am discutat cu el, i-am arătat ce-avem pe-aici prin centru şi să ştii că nu e un stagiar! Vorbeşte bine limba medicală şi, din câte am văzut la controlul tău, e un profesionist. Iar George zice că are două legitimaţii - una de Medicover şi una de Polizu. Ceea ce înseamnă că gravidele pe care le consultă la Medicover, le naşte la Polizu.

- Da, aşa m-am gândit şi eu.

- Cum e - cum sunt contracţiile?

- Sunt destul de puternice. Dar acum, că "ştiu cum stau", nu mai sunt aşa speriată.

- Dilataţie 5 înseamnă că poţi dormi liniştită încă vreo patru ore. Mergi lângă cealaltă graviduţă?

- Da; mai bine da. Nu vreau să stau aici. Adică nu vreau să murdăresc aici.

- Cum adică?

Mariana întinse mâna spre ea, s-o ajute să se ridice:

- Adică mă gândeam la nişte alune - şi nu vreau să le-ntind pe-aici...

Aha! OK! O ajută să se ridice şi se grăbi să-şi lămurească şi ea nelămurirea:

- Ce-a vrut medicul să spună cu casa la avion?

- La o staţie de-aici, e o intersecţie mare, în care Onţanu a pus un avion roşu.

Adică doctorul locuia la o staţie de-aici! Bun! Dar...

- ... La o staţie, în ce direcţie? Că eu n-am văzut niciodată nici un avion pe-aici!

- Spre Carrefour. Spre ieşirea din Bucureşti. Chiar la intersecţia cu Şoseaua Fundeni.

Aoleu! Acolo unde căzuseră blocurile? N-o s-o întrebe asta - poate că ea nu ştia de căderea blocurilor ălora!

- Şi-a zis "casa mea". Îmi place să presupun că stă la casă, nu la bloc...

"Şi dac'ar sta la bloc, n-ar fi fraier să-ţi spună acum, ci eventual după ce naşti!" Zâmbea "dulce" şi-o ajuta să se lungească pe mega-pat, pentru că acolo părea să vrea să stea... Carina năvăli la propriu în dormitor şi-i întinse ditamai castronul plin cu alune! Aoleu... Dar, în fine - mânca atât cât voia ea! Mariana se aşeză comod, puse castronul la îndemână şi zâmbi:

- Doamna doctor, mai staţi cu mine un pic?

Aprobă şi se aşeză lângă ea:

- Numai dacă promiţi că ronţăi şi apoi încerci să dormi.

- Promit. La urma urmei, trebuie să am putere să împing după micul dejun - nu?

- Bineînţeles.

Carina nu spunea nimic. Dar ce mai era de spus? În afară de faptul că gravida o solicitase în mod expres pe ea? Nimic, evident! După câteva secunde, paşii Carinei ieşiră... Se ridică:

- Stai un pic, s-o ascult şi pe Luminiţa la bebeluşă.

Aşa! Să nu uite şi de cealaltă gravidă! Nu părea "grăbită" să nască, dar sarcina trebuia totuşi supravegheată! Şi pe urmă zău că se culca şi ea! Simţea că în curând o s-o ia ameţeala...

Alexandru

Era din nou linişte în centrul pentru minori. Ludmila rămăsese în apartamentul 14. Probabil că o ţinea pe gravidă de vorbă, sau... Ele ştiau ce fac acolo! Oricum, centrul era bine supravegheat. Nicolae, Lucia şi Victor erau în 15; în 14, Ludmila probabil că stătea cu gravida. Mugur dormea în dormitorul lui... Carina revenise la copii, în dormitorul Luciei, iar dinspre sufragerie nu se auzise nimic - semn că Violeta se liniştise, ştiindu-se alături de Teo, şi adormise...

Spera din tot sufletul ca tiristul să nu afle niciodată ce se întâmplase în noaptea asta. Dar dacă va afla, el trebuia să aibă mare grijă. Presimţea că Victor va încerca să fie neutru. Violeta nu se va amesteca nicicum - sau, cel mult, se va aşeza cuminţică în spatele lui Teo. Ludmila va căuta cu disperare tigaia de clătite, ca să-l pocnească din tot sufletul pe inconştient... Nicolae nu se va clinti de lângă peretele de care se va sprijini - iar Carina va sta lângă el, ţinându-l de braţ, asigurându-se astfel că logodnicul ei nu va încerca să ia partea vreunuia dintre ei... El rămânea deci singurul capabil măcar să-l prindă pe nefericit înainte să se ciocnească de ciment! Ştia deja că Lucia va aprecia, la un moment dat, gestul lui. Nu de alta - dar o va ajuta să-l ferească pe Mugur de spitalizare! Lucru foarte important, dat fiind faptul că tăticul lui Mugur nu lucra la ROSAL...

Încercase să fie nevăzut pentru ei. Mai ales pentru Lucia! Încercase să se ascundă de ei şi încercase să stea cât mai mult timp cu Vlad. Nu era sigur de nimic - dar se gândise că locul lui era alături de Vlad. Se gândise că lungul timp petrecut de el cu copilul ăla o va "înmuia" un pic pe poliţistă. Se gândise că Vlad se va obişnui cu el şi va riposta atunci când Lucia va încerca să-i despartă. Se gândise, în ultimă instanţă, că dacă Lucia va accepta să i-l dea lui pe Vlad, le va fi mult mai uşor să se descurce împreună! Totuşi - plecau la Târgovişte, unde trebuiau să găsească o garsonieră cu chirie şi unde el va trebui să-şi găsească un loc de muncă! În condiţiile astea, Vlad o să meargă la grădiniţă, sau poate chiar la şcoală... Sau la vreo bătrânică miloasă, care să accepte să-l ţină lângă ea pe perioada zilei contra unei sume de bani... Or să vină vremuri grele. El era unul singur - iar lui Vlad n-o să-i surâdă ideea să stea cu el doar o oră dimineaţa şi vreo trei-patru ore seara. Legătura care se forma acum trebuia să fie cât mai puternică...

Oftă greu şi se ridică - ia să mai fumeze el o ţigară! Fotoliul ăla era confortabil - adică periculos! Era de-abia cinci jumate...

Suflă lung fumul... şi oftă. Şi privi lung printre balustrade. Nu vedea parterul. Era beznă. Era o beznă neagră, compactă, cam aşa ca-n gândurile lui...

Avea momente când îşi amintea de Ionuţ. Avea momente când îi era dor de el. Avea momente când se bucura că se întâmplase aşa - şi se ura pentru momentele alea. Avea momente când îşi amintea deschiderea uşii şi zâmbetul lui... Iar atunci când încerca să-şi amintească de Mirela, culmea era că nu reuşea! Nici el nu-şi explica de ce - dar avea dificultăţi inclusiv în a-şi aminti chipul ei! De parcă trecuseră ani întregi...

Se simţea ciudat. Se simţea... "eliberat". Nu se gândise niciodată cum s-ar fi simţit dacă ar fi rămas "singur pe lume". Nu se gândise nici o clipă că ar fi putut rămâne singur-cuc! Şi uite că, într-o singură zi, rămăsese singur-singurel...

Gândul ăsta nu-l speria. Sentimentul că n-ar fi avut cui să-i telefoneze, dacă voia să vorbească cu cineva, nu-l afecta nicicum. Poate în subconştient simţea că îl are deja pe Vlad! Poate că voluntarii din jurul lui nu-l lăsau să se simtă singur! Nici el nu ştia. Oricum, nu ducea dorul nicicui. Nici măcar dorul băiatului lui! Nici măcar gândul că mama lui murise nu-l afecta nicicum! Oare o luase razna?

... Păi, dacă ar fi luat-o razna, poliţista l-ar fi simţit - ori poliţista, ori chestorul, ori doctoriţa. Şi nu i-ar mai fi dat pistolul pe mână. Aşa că...

Aşa că era cinci jumate. Palierul era îngropat în beznă. Lumânările din suportul de pe palier pâlpâiau fără spor...

Se aştepta ca, în curând, să mai treacă printr-o replică. Tot una mititică - de maxim 4 de Richter. Alea mai mari, pe care le confirma statistica, vor veni prin octombrie. Oricum, la replica următoare, indiferent de intensitatea ei, el se va grăbi "să-l salveze" pe Vlad. Adică să-l ia în braţe şi să-l ocrotească cât mai vizibil. Da, "o lăsase mai moale"; dar avusese un plan. O lăsase pe poliţistă să se ocupe de problemele de serviciu. Până la următoarea replică, lucrurile se vor linişti în centru. Poate pleca Mugur, în dimineaţa asta. Poate plecau şi Nicolae şi Carina. Împuţinarea voluntarilor îl va face pe el mai vizibil. Implicit, şi "problema" lui va deveni mai vizibilă. Timpul Luciei va fi mai liber, de vreme ce voluntarii ăia plecau cu tot cu problemele lor... Copii erau mai puţini, adică ridicau mai puţine probleme...

După calculele lui, diseară Lucia va avea mai mult timp pentru el şi problema lui. Dar nu mai târziu de diseară - pentru că, la noapte, George va dormi aici, în centru. Adică, de mâine dimineaţă, poliţista va deveni "inabordabilă" - din simplul motiv că va fi euforico-aeriană iar mintea ei va pluti pe norişori roz în formă de inimioare! Diseară, deci, o să încerce să discute cu ea despre Vlad. Iar atunci când George va veni "să se odihnească", îl va întreba care era situaţia lui Vlad. Dacă mai avea pe cineva, dacă părinţii lui veneau după el, dacă statul român îl va trimite "par avion" la părinţii lui... Şi, da - cu riscul de a-l vedea tăvălindu-se pe jos de râs, îi va spune că voia să-l înfieze pe copilul ăla. Şi pe urmă mai vedea el ce făcea!

Aruncă ţigara printre balustrade. Jarul strălucea ciudat...

Se reaşeză în propriul fotoliu şi porni radio-ul - ce mai minţea Guvernul în noaptea asta?

George

Se simţea bătut uşor pe umăr - dar nu putea deschide ochii. Visa că era pe plajă - o plajă cufundată în beznă, că nu vedea absolut nimic. Nici nu simţea nisipul sub picioare. Avea senzaţia că era tot în uniformă. Şi ştia că e pe o plajă doar pentru că auzea fâşâitul valurilor, al nisipului...

- George...

Trebuia să se trezească. Aşa că mormăi încet... Şoapta îl făcu să tresară:

- M-a contactat omul ăla. A rezolvat.

Serios? Ce om? Cine-a rezolvat? Şi cine vorbea cu el?

- Zicea că a încercat să-i dea 10.000 de euro. Isteţ individu'! Ai luat decizia bună!

Aa, individu'! Leo! Că numai despre Leo putea fi vorba! Cine altcineva i-ar fi oferit "omului ăla" 10.000 de euro?

Eei, deci se rezolvase...

- George, dormi?

Mormăi un fel de "nu"...

- Ai auzit ce-am spus?

Mormăi un fel de "da"...

- Imediat cum sunt gata formalităţile, îmi aduce şi mie o copie. Spunea că nu sunt singurul care a recurs la soluţia asta...

Da; era evident că cutremurul ăsta fusese cea mai bună ocazie pentru rezolvarea multor probleme, multor dispute...

Carina

Tresări şi deschise ochii - tocmai auzise un "Urcă" ferm... Să fie patrula? Asculta...

Da! Patrula era! Patrula, cu laptele şi brânza! Şi cu pâinea fierbinte - simţea deja izul de pâine fierbinte... Se ridică uşor, să nu trezească copiii, şi se aplecă un pic - ei erau cuminţi acolo?... Dormeau duşi! Aşa că se întinse lung, cu poftă, şi ieşi din dormitor. Bucătăria era goală... Teo şi Violeta dormeau neîntorşi în sufragerie... Ieşi pe palier:

- Neaţa, Alex.

- Neaţa, Carina.

- A venit laptele, nu?

- Da - lapte, brânză şi pâine proaspătă. Ce ne dai la micul dejun?

- Nu ştiu. Ce propui?

- Dacă n-aş şti că se face la cuptor, aş spune "budincă"...

- Dar cum te ştiu că nu faci nazuri, cred că merge şi "macaroane cu brânză şi zahăr". Nu?

- Mm, ce bine-ar merge nişte macaroane cu brânză şi zahăr...

Aprobă şi reveni în apartament - să se schimbe şi să se-apuce de micul dejun! Pentru voluntari, va face macaroane. Pentru copii, se gândea să facă un griş cu lapte şi cu miere, sau cu dulceaţă - şi să le dea un sandwich cu brânză pe la zece. Pâinea fierbinte mirosea ameţitor - dar aşa, fierbinte, dădea dureri de stomac teribile...

Nicolae

Se întinse cu poftă şi se ridică - mm, ce bine dormise! Se simţea foarte bine. Se simţea fresh. Prima noapte fără Denisa fusese un adevărat balsam pentru el!

Din nefericire însă, prima noapte fără Denisa îl făcuse pe el să doarmă în altă cameră. Adică departe de Carina. Gândul ăsta readucea în actualitate necesitatea revenirii lor în garsoniera logodnicei lui. Sau în apartamentul părinţilor lui. Deşi, sincer să fie, n-ar fi vrut să revadă nici măcar hainele lui Serje...

Oare o să facă vreodată pace cu tatăl lui?

"Hm - la ce-mi trebuie?!"

Iar gândea ciudat...

Ieşi pe palier şi se grăbi să-l ajute pe Alex cu cei doi saci cu pâine fierbinte:

- Neaţa.

- Neaţa. Te-am trezit cu zgomotul, nu?

- Nu. M-am trezit singur. M-am odihnit foarte bine...

Alex lăsă sacul pe dulap şi se grăbi să iasă. El îl imită, dar decise să-şi aştepte logodnica; aşa că dădu drumul la butelie şi aprinse aragazul. Şi se aşeză, pentru că nu voia să greşească şi să pună laptele în oala pentru ciorbă...

Oare cum îşi petrecuseră "babacii" noaptea? Prima noapte împreună - doar ei patru, între patru pereţi. Oare "supravieţuiseră"? Dacă Serje se abţinuse de la remarcile acide, totul era OK. Dacă nu, însă, tare se temea el că va trebui să apeleze totuşi la Lucia şi să-i dea în urmărire generală! Zâmbea slab, cu subînţeles...

Ascultase, aseară, discuţiile de pe palier. Auzise venirea lui Eduard, auzise cuvintele copilului lui Eduard, auzise corul lui "Iartă-l"... Şi se bucura sincer pentru ea. Acum, avea şi ea un copil. Din câte auzise şi înţelesese el, era un copil isteţ şi destul de vorbăreţ... Şi se bucura sincer. Se bucura că Denisa era fericită. Cu cât era mai fericită alături de Eduţu, cu atât era mai grăbită să divorţeze! Iar lui îi convenea de minune asta! Eduţu era o fire "întreprinzătoare", pe care părinţii ei o vor aprecia la adevărata ei valoare...

Paşii se apropiară iar Carina intră în bucătărie:

- Ei, neaţa! De ce te-ai trezit atât de devreme?

- Fiindcă am avut o bănuială. Care văd că se confirmă.

Era mirată... Se încruntă scurt:

- Ai cearcăne. Ai dormit "în hopuri" azi-noapte.

- Ei, oarecum...

Oarecum? Ridică sprâncenele şi aşteptă... iar logodnica lui se grăbi să se-apuce de turnat laptele în oală:

- A venit ginecologul şi m-am trezit şi eu.

- Te-ai trezit tu?

- ... Sincer? Nu. M-a trezit Victor.

- De ce?

- Pentru că a vrut să mă roage să stau eu cu gravidele, ca să poată Ludmila să se odihnească cum trebuie.

Serios?! Se încruntase rău, pentru că Victor îi deranjase logodnica de la binemeritata odihnă...

- Ludmila o să fie asistenta medicului la naştere. Şi asistenta lui, şi neonatologul bebeluşului.

- Şi ce treabă ai tu cu asta?

Logodnica lui ridică scurt din umeri:

- Ţi-am zis - ea trebuie să fie odihnită de dimineaţă.

- Şi? Ai dormit tu cu gravidele?

- Nu - că au vrut-o ele pe Ludmila...

- Adică, cu alte cuvinte, isteţul ăla te-a trezit degeaba.

Carina nu răspundea. Se încrunta la oala cu lapte şi tăcea...

- O să-i zic vreo două. Că nu-i normal să-ţi facă el programul.

- Nu mi-a făcut programul; doar m-a

- Te-a trezit, luându-te de lângă minorii voluntarilor, şi te-a trimis să stai huhurez în miezul nopţii. Ceea ce s-a dovedit a fi o idee proastă. Adică te-a trezit degeaba. Adică tu, acum, ai cearcăne şi eşti obosită frântă pentru că individul ăla a avut idei azi-noapte. Scuză-mă, dar simt nevoia să-i spun ca data viitoare, când are idei, să se ocupe singurel de ele!

Iar tăcea mâlc...

- ... Am dreptate?

- Da. Ai dreptate.

Şi de ce vorbea aşa, "scurt"? Ce, nu-i convenea că voia să se ia de Victor?

- Care-i problema? Ce nu-ţi place?

- Faptul că vrei să te iei de un om care săptămâna viitoare va intra la capitolul "istorie". Dar, dacă vrei tu să te certi cu el, ceartă-te cu el!

Corect! Azi era luni. De azi într-o săptămână, centrul ăsta va fi istorie - şi cum Victor era fostul logodnic al Luciei, era mai mult decât evident că n-or să-l revadă decât cel mult când Carina o să intre într-un coafor de cartier! Cearta cu el era deci inutilă... Ochii albaştri îl priviră lung:

- Faci cum crezi. Dacă vrei să-i zici ceva, zi-i; dacă nu, nu.

Bun! Micuţa lui logodnică îi simţise starea aia "de război" şi ocolise cu grijă sămânţa de ceartă. Aşa că zâmbi:

- Mă simt ţâfnos şi certăreţ.

- De ce?

Nu-i răspunse; îi făcu semn să vină la el... O cuprinse cu braţele şi şopti:

- Pentru că mi-e dor de tine...

O secundă de gândire, două... Carina roşi uşor:

- O trezesc pe Violeta şi

Ei, na! Se grăbi să o întrerupă:

- Mi-e dor de tine tot timpul. Aşa că, imediat cum aflăm starea apartamentului părinţilor mei, îi mutăm pe ei acolo şi noi ne ducem acasă.

Carina aprobă scurt cu capul. Observă însă imediat schimbarea mimicii ei, aşa că adăugă:

- Şi-atunci să vezi tu cât de dor mi-e de tine!

Îi fură un sărut şi ieşi - ia să se ducă să verifice apa de pe bloc! Oare se încălzise destul pentru spălatul ochişorilor şi dinţişorilor?

Teodor

Deschise ochii şi văzu imediat capul blond de lângă el. Violeta dormea dusă. Se ridică un pic, se aplecă... Şi-şi trase uşor mâna, ca să se ridice.

Ieşi, grăbit să se schimbe şi să se-apuce de treabă. De dimineaţă era forfotă mare. Erau multe lucruri de făcut. Erau multe lucruri care-i puteau luau mintea de la problema lui. Mai ales că tocmai primise o confirmare a bănuielilor lui. Violeta lui era botoasă rău şi avea ochii roşii. Văzuse clar roşeaţa pielii, pleoapele umflate... Azi-noapte, Violeta fumase mult, în compania cuiva. Şi plânsese. Oare plânsese pe umărul idiotului? Oare fumase cu idiotul, după care plânsese pe umărul Luciei? Sau pe-al Ludmilei?

Cam astea erau întrebările care-l apăsau acum. Iar dacă nu-şi găsea repede ceva de făcut, zău că se ducea s-o trezească şi s-o întrebe cu cine fumase şi de ce plânsese! Şi se certau rău de tot! Nu voia să se certe cu ea, aşa că...

Ieşi din baie şi se grăbi spre propriul apartament. Intră în hol şi realiză că Lucia dormea pe fotoliu, în loc să se odihnească cum trebuie în propria sufragerie... În dormitor cine era?... Nimeni. În sufragerie?... Nimeni. Iar pe hol nu se ciocnise de idiot. Aşa că intră în bucătărie şi-i zâmbi Carinei:

- Neaţa.

- Neaţa.

- Te-ajut la ceva?

- Nu - că degeaba ai sufla în butelie...

Îşi luă un PET de ness şi ieşi din apartament. Şi se aşeză pe prima treaptă. Privea lung femeia din fotoliu...

După părerea lui, Violeta stătuse azi-noapte la palavre cu Mugur. Şi, tot după părerea lui, Mugur încercase din nou s-o convingă să-şi lase familia în urmă şi să înceapă, alături de el, o viaţă nouă - una plină de bunăstare materială şi dragoste sufletească. Violeta îl refuzase; şi-apoi plânsese şi-şi descărcase ofu la urechea Luciei. Care-o trimisese să doarmă lângă soţul ei şi se culcase în fotoliu - ca să-l supravegheze pe Mugur... Şi cum Mugur nu era în apartamentul lui, trăgea concluzia că Lucia apelase la Alex, ca un fel de *backup*...

Gata - nu va mai presupune nimic. Doar ce-şi făcuse înlănţuirea de evenimente în minte şi simţea că-i crescuse periculos tensiunea! Nu putea pleca acum în Italia - trebuia să aştepte măcar revenirea curentului electric, ca să poată face plinul Tigrului! Iar dacă se mai gândea mult la supoziţii de-alea "logice", îl pocnea pe idiot înainte de vreme - şi-i evacua George cât ar clipi mărunt din gene! În plus, un bărbat matur, serios, un cap de familie nu-şi construia viaţa pe supoziţii. Dacă voia să recâştige locul de cap de familie în ochii ei, trebuia să aştepte. Ştia deja că Violeta lui nu-l putea minţi...

Se ridică şi ocoli balustrada:

- Cine aduce apa de pe bloc?

- Nicolae.

- Mă duc să-l ajut.

Alex aprobă scurt... Strânse bine maxilarul, pentru că era tentat să-l întrebe ce se întâmplase azi-noapte cu Violeta, şi urcă la etajul patru. Şi-şi jură lui însuşi că, imediat cum termina cu apa, se ducea înapoi, lângă Violeta lui, şi se prefăcea că doarme. Ca să-i lase timp să-şi dea cu apă pe faţă, să se gândească la ceea ce-o făcuse să plângă azi-noapte şi să ia o decizie.

Lucia

Tresări şi deschise larg ochii - era forfotă în centru! Ce se întâmpla?

Teo trecu prin faţa uşii propriului apartament, cărând patru bidoane cu apă. Îşi privi ceasul şi se ridică - se făcuse şase jumate deja! Uau! Intră în bucătărie:

- Neaţa.

- Neaţa.

- Cum merge?

- Perfect. Am fiert laptele şi am pus prima oală de griş.

- Deci azi le dai griş cu lapte.

- Am zis să fac o variaţie. Avem şi dulceaţă, şi miere...

- Mierea nu provoacă botulism?

- Numai la copiii sub un an.

Aha! Ridică scurt din umeri:

- Aşa auzisem...

- Aşa este - dar numai la copii mai mici de un an. Oricum, o să le dau de ales; şi pun pariu că marea lor majoritate or să vrea dulceaţă de vişine!

- Bineînţeles!

Dădu să iasă, dar Carina adăugă:

- Iar pentru voluntari fac nişte macaroane cu brânză şi zahăr.

- OK. Voiam să te întreb... Tu ai dormit toată noaptea?

- Nu; m-am trezit când a venit ginecologul. Nu ştiu dacă ştii, dar Mariana a cerut azi-noapte să fie consultată. S-a speriat...

Aprobă şi zâmbi:

- Şi ce-a spus ginecologul?

- Că nu naşte până la micul dejun.

Oo, asta era bine! Se grăbi să-şi răspundă şi la cealaltă întrebare:

- Iar Ludmila ce-a spus despre ginecolog?

- Că e "super".

- Atunci sunt liniştită...

Carina era şi ea foarte liniştită; mesteca în oala cu griş şi zâmbea aşa, a "aducere-aminte"... Ieşi pe palier şi intră în apartamentul 14. În sufragerie, copiii dormeau duşi. În dormitor...

Gravida tânără sforăia "ca la Pretoria", tolănită pe toată canapeaua. Jos, pe mega-pat, Ludmila dormea. Gravida însă se legăna uşor de tot, ţinând mâna pe burtă...

N-o să le deranjeze acum. Ştia că Ludmila trebuia să fie odih-

nită - iar dacă gravida se ridica de-acolo, o trezea şi pe doctoriţă. Iar o gravidă "activă" pe palier însemna un voluntar "legat" de ea. Că doar n-o s-o lase să se fâţâie singură pe-acolo! În plus, ştia acum în ce stadiu era travaliul Marianei. Nu năştea înainte de micul dejun - dar "n-o prindea prânzul" ne-născută. În condiţiile astea, era evident că durerile o ţineau trează...

N-avea ce-i face; aşa că ieşi şi se apropie de Alex. Vecinul ei avea cearcăne negre la ochi...

- Neaţa.

- Neaţa.

- Toate bune?

- Da.

- E linişte şi pace?

- Da.

Îl întrebă din priviri dacă era, într-adevăr, linişte şi pace apropo de secretul pe care-l ştiau ei... Alex aprobă cu capul:

- Nicolae şi Teo duc apa rece pe bloc. Mugur doarme în dormitorul meu, Ludmila e la gravide, Carina găteşte, Victor cred că pufăie ca locomotiva la etajul patru...

Serios? Ridică mirată sprâncenele, iar ochii albaştri deveniră brusc foarte precauţi... Da' ce-avea, de se schimbase aşa la faţă?

Mâna se aşeză uşor pe umărul ei:

- Neaţa.

Aa! Se răsuci scurt şi-i zâmbi:

- Neaţa.

- Pot să vorbesc ceva cu tine între patru ochi?

Aprobă şi arătă spre propria bucătărie. Victor intră... De ce era aşa încruntat? Cine-l supărase?

Se aşeză la masă şi arătă scaunul din faţa ei. Victor nu se aşeză:

- Nu mai pot să stau aici.

Cee?

- Aş vrea să plec la ai mei, la Domneşti.

Adică Victor voia să fie evacuat de urgenţă... Hm! Se întâmplase ceva azi-noapte - ceva ce-l făcea pe Victor să-şi dorească să plece în următoarele cinci minute din centrul ăla. Îşi aprinse o ţigară şi arătă din nou scaunul din faţa ei. Şi de data asta el se aşeză... Oftă greu:

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

- Şi-atunci de ce vrei să pleci?

- Fiindcă nu mai pot să stau aici.

Îl săgetă cu privirea "poliţienească":

- Şi de ce spui că nu mai poţi să stai aici?

Ochii căprui se plecară spre propriile mâini:

- Pentru că e mai bine să plec.

- Eu te rog să nu pleci.

Acum Victor era cel care-o privea lung şi încerca să-i citească gândurile... Oftă greu:

- O să am nevoie de ajutorul tău. Te rog să nu pleci.

Bărbatul din faţa ei luă pachetul de pe masă şi-şi aprinse şi el o ţigară. Şi reveni spre ea:

- La ce vrei să te ajut?

Se aplecă un pic spre el:

- În curând, Teo o să-l pocnească pe Mugur. Iar copiii or să primească veşti proaste, aşa că or să înceapă să se gândească la evadare. Am mare nevoie de bărbaţi care să mă ajute să-i despart pe cocoşii ăia doi şi să apuce bine de copiii fugari. Alex e singurul care s-ar băga la încăierare; Nicolae nici n-ar clipi, pentru că nu e lupta lui şi nu mai are 20 de ani. Ludmila ar sări cu tigaia la creştetul lui Mugur iar Violeta s-ar ascunde sub plapumă. Iar eu nu pot să-l ţin nici măcar pe Mugur, darămite pe uriaşul de Teo!

Victor o privea lung, serios... Oftă greu:

- Şi nici nu pot să te las să pleci singur spre Domneşti.

Răspunsul veni prompt - dar fu un răspuns la care nu se aştepta:

- Nici eu nu pot să te văd cu ochii plânşi, când ştiu că nu te pot ajuta nici măcar cu un sfat.

Cum-cum? Nu putea s-o vadă cu ochii plânşi...

Oo, Doamne!

Cutremurul ăsta picase peste ei ca un fel de... "surpriză supremă". Ea intrase automat "la serviciu"; şi avusese multe pe cap. În toată nebunia aia din primele 48 de ore, fusese poliţistă; şi uitase că, pentru omul ăla, ea era mai presus de toate "logodnică". Atunci când el rupsese logodna... Ce mai - fugise "ca din puşcă" la problemele ei - şi alea de serviciu, şi alea sufleteşti. Iar comportarea lui George şi sfaturile Ludmilei şi Denisei o făcuseră să meargă înainte repede-repede. Aşa că, atentă fiind să nu se-mpiedice, uitase să se mai uite în urmă...

Uitase că Victor nu-i dăruise acel inel doar aşa, fiindcă voia să-i facă un cadou. Uitase de sentimente, de discuţia din dormitor, de vise şi planuri... Uitase de Victor. Iar acum el îi amintise că ţinea mult la ea. Că încă mai ţinea la ea. Că, deşi era conştient de faptul că nu mai puteau fi împreună, în sufletul lui existau sentimente puternice pentru ea.

Aoleu! Nu cumva se gândea... Nu cumva se gândise să se răzgândească?

Cuvintele lui o lăsaseră "mască". Iar gândul ăla îi schimbase complet mimica - şi-i pusese pe chip toată îngrijorarea apropo de o asemenea posibilitate! Victor zâmbi:

- Nu pot să te văd tristă - atâta tot! Dacă tu crezi că e mai bine să mai rămân...

Cum adică? Adică ce voia să spună? Ea ce să înţeleagă din cuvintele lui? Nu mai ştia ce să înţeleagă; nu ştia ce era în mintea lui - şi să-i fie ruşine, şi ei, şi flerului ei, că amândoi erau blegi făcuţi grămadă, de la cutremur încoace!

Capul şaten negă scurt:

- N-am să sar iar cu inelul la tine. E evident că n-ar funcţiona. Şi totuşi, e evident şi că relaţia aia frumoasă stilist-clientă s-a dus dracului. Şi trebuie să recunosc că mă doare mult să te văd cu ochii roşii, mai ales când nu ştiu de ce sunt roşii. Aşa că te privesc şi mă gândesc că poate aş avea eu o soluţie, sau un sfat, sau o idee care te-ar putea ajuta! Dar tu nu-mi spui ce s-a întâmplat...

Cu alte cuvinte, Victor şi-ar fi dorit să rămână amici...

Păi, nu prea mai aveau cum să rămână amici. Ea nu era genul care să rămână amică cu foştii iubiţi. Sau logodnici. Îl privi lung...

"OK. O să încerc. O să mă uit la tine şi-o să-ţi spun chiar acum că mi-e frică să nu eşueze relaţia mea cu George"...

Ha! Cum dracu să-i spună lui asta?! Oftă greu şi plecă privirea spre propria ţigară:

- Nu cred că mai pot discuta cu tine despre asta. Nu că aş avea ceva cu tine. N-am nimic cu tine. Dar, pur şi simplu - nu pot să-ţi spun ţie problemele mele!

- Ştiu. Tocmai de-asta voiam să plec. Dar dacă zici că ai nevoie de mine aici...

Scaunul se trase scurt. Paşii ieşiră grăbiţi...

Cum dracu să facă?

Fusese, din nou, o gâscă proastă. În loc să ia un Distonocalm şi să discute deschis cu el despre logodna lor, despre ceea ce nu funcţionase şi mai ales despre cum nu puteau ei rămâne prieteni, ea se luase mereu cu treburile, cu centrul, cu George... Şi-l lăsase pe bietul Victor în urmă. Îl lăsase să se descurce cum o şti! De parcă uitase instantaneu şi sentimentele, şi planurile, şi gândurile... Şi gândurile alea pe care le avusese atunci când stătuse încuiată în casă. Şi gândurile cu care se apucase să facă prăjitură cu vişine... De parcă toate plusurile acelui bărbat nu clintiseră nici un firicel din sufletul ei! Şi nu era aşa! Victor însemnase mult pentru ea! Victor... Victor fusese primul bărbat pentru care sub-

conştientul ei acceptase ideea de "mamă"! El o făcuse să simtă dorinţa de-a avea un băieţel! El o ajutase, cu sfaturile şi prezenţa lui, să treacă peste moartea lui Mircea, peste anul de doliu, peste Omar... Peste "pilulele amare" ale lui Leo... El ştiuse să înţeleagă plânsul ei de pe pod; el ştiuse ce-l aştepta şi acceptase totuşi s-o ia cu el la mare - deşi poate că nu fusese el pregătit pentru acel pas...

Aah, cât de proastă era!

Stinse ţigara şi se ridică: azi, imediat după ce Teo îl pocnea pe Mugur, o să-l roage pe George să găsească o maşină care să-l ducă pe Victor la Domneşti. Pentru că, ţinându-l acolo, îşi bătea practic joc de el. Iar Victor nu merita asta.

Victor

Păi, ce să mai zică? Nimic, evident! Traversă tot palierul cu paşi mari şi intră în bucătăria din 15:

- Gata micul dejun?

Carina părea un pic încurcată:

- Păi, s-au trezit?

- Nu. Ai dreptate. De fapt... De fapt, stai liniştită - că am altele mai urgente de făcut.

Se răsuci pe-un călcâi şi aproape se ciocni de Violeta!

- Scuză-mă!

- Stai liniştit. Neaţa, neaţa. Mă apuc să scol picii. Micul dejun cât mai are?

- Vreo zece minute, cred.

- Plus încă zece răcorirea, e perfect.

O văzu ieşind şi constată că nu reuşise să-i vadă chipul - deşi nu era foarte înalt...

Păi, să se ducă şi să se facă şi el util, nu? Dacă Lucia avea nevoie de el ca să-i dez-încaiere pe Teo şi Mugur, ia să se ducă el să aibă grijă de viitorul lui şef! Şi să şi afle, cu ocazia asta, de ce Teo voia să-l altoiască pe Mugur! Se întâmplase ceva azi-noapte! Ceva grav! Şi, deşi capul Violetei rămăsese plecat pe toată durata discuţiei, semn că femeia aia se străduia din greu să nu le arate şi lor mimica şi tenul, ştia deja că Violeta nu-i putea pune coarne lui Teo. Aşa că se întreba ce dracu se întâmplase...

Intră în apartamentul 13 şi decise să apeleze totuşi la Alex:

- Cum a fost tura ta?

- Liniştită. Cu excepţia apariţiei şi dispariţiei ginecologului, a fost liniştită...

- Şi ce-a zis ginecologul?

- Că azi vom fi martorii unei naşteri. După care vom servi prânzul.

Uau! Aşa repede?... De fapt, George nu le-ar fi adus gravidele acolo doar aşa, ca să le ştie cazate undeva! Iar în privinţa lui Mugur?

- ... Şi altceva?

- Altceva, nimic!

Deşi se vedea pe faţa lui că se întâmplaseră multe, dar nu avea "autorizaţie" să spună... Paşii se apropiară hotărâţi iar Lucia anunţă în gura mare:

- Alex, te rog - când se trezeşte Mugur, spune-i că-l rog să se ocupe de gravide. Că am treabă cu fetele azi.

- OK.

Adică Mugur trebuia să stea cu gravidele măcar până în apropierea momentului naşterii... Ca să-l ferească de Teo, evident! Indiferent cât de furios va fi tiristul - uriaşul ăla nu era nebun! Şi nu-şi va permite să se înfigă în beregata individului, dacă gravida era "atârnată" de el! Isteaţă poliţistă...

Păi, în condiţiile astea, el o să-şi facă de treabă pe-acolo, pe palier, şi-o să încerce să stea prin preajma lui Teo. Că o fi el "băiat de treabă" şi-o fi avut el suflet mare - dar, pentru nevasta lui...

Alexandru

Eei... Era evident că trebuia "să ia cu pâine"! Lucrurile se încingeau exact când se gândise că or să se calmeze! Constata acum că nu calculase corect şi-ar fi trebuit să iasă în faţă până acum - şi să o şi convingă pe Lucia că Vlad trebuia să fie al lui! Dacă George o ameţea definitiv iar voluntarii se împrăştiau ca potârnichile, el putea să moară de oftică cu propria problemă-n braţe!

Îşi aprinse o ţigară şi văzu agitaţie în uşa apartamentului 15. Se treziseră "grădiniţiştii", cum le spunea Violeta. Se încolonau frumos, doi câte doi, pentru că se duceau la toaletă... Violeta îi organiza de zor şi uneori trebuia să ridice capul - şi-atunci el vedea, din colţul opus al palierului, ochii roşii şi umflaţi...

Păi, ce să se mai ascundă după urechi - tiristul o să-l pocnească “din plin” pe Mugur! Asta era o certitudine! Iar după aceea...

Victor se pregătea deja de plecare. Imediat cum o încasa, Mugur se va pregăti şi el de plecare. Nicolae era "legat" de Carina şi Renata - şi n-or să rămână în centru până la desfiinţare...

Peste vreo 24 de ore, el şi Teo or să fie singurii bărbaţi din centru. Atunci or să aibă schimburi de câte 12 ore la pază - pentru că Lucia era şefa centrului, aşa că avea cu totul alte priorităţi. Probabil că vor "îndesa" copiii în apartamentele 14 şi 15 şi vor muta gravida nenăscută în 13...

Oricum, Lucia va avea mare nevoie de bărbaţi. De afară se auzeau uneori strigăte şi împuşcături. Iar până nu repornea curentul, oamenii vor depinde de ajutoarele împărţite de stat. Mai toţi salariaţii aveau carduri bancare, inutile în momentele astea...

Ludmila

Gravidele ei mâncau. Amândouă. Iar Luminiţa se uita pe furiş la Mariana - pentru că era tânără, trăia vremuri "complicate" iar Mariana avea cu 13 ani mai mult decât ea şi năştea prima. Graviduţa tinerică tăcea mâlc şi studia pe sub sprâncene unicul "model" pe care-l avea în momentele astea. Se gândea probabil şi la dureri, şi la travaliu, şi la naştere... Mariana suporta cu stoicism durerile. Ştia că avea dureri mari - şi uite că nu se plângea, nu se văieta, nu se lamenta - înghiţea macaroane cu brânză şi zahăr, se chircea şi se încorda toată la fiecare contracţie...

Cât era ceasul? Şapte jumate. Iar gravidele puteau mânca foarte bine şi fără ea! Ieşi deci pe palier - după o masă copioasă, simţea nevoia unei porţii de tutun...

Instantaneu, Mugur aruncă ţigara şi se grăbi să intre în apartamentul 13, în dormitor... Hei! Ăsta ce-avea? Alex o privea lung, cu ochi foarte serioşi, foarte... descurajanţi. Aşa că tăcu, apropo de Mugur, şi se concentră asupra lui Victor. Stilistul pufăia, sprijinit cu coatele pe balustradă...

Oftă greu şi se apropie de el. Bărbatul o văzuse şi-acum îi zâmbea împăciuitor... Sparse ea tăcerea:

- Scuză-mă pentru discuţia de dimineaţă.

- Numai dacă şi tu mă scuzi pentru discuţia de dimineaţă.

- Te scuz.

- Atunci şi eu te scuz.

Zâmbeau tâmp unul la celălalt iar Alex zâmbea tâmp cu ochii la zâmbetele lor... Îl prinse de braţ şi-l trase uşor spre apartamentul 15 - adică departe de bucătăria-birou a Luciei:

- N-aş vrea să înţelegi greşit anumite lucruri.

- La ce te referi?

- La mine şi la Lucia.

- Stai liniştită, că am înţeles exact cum stă treaba.

Poftim! Exact chestia asta trebuiau s-o lămurească! Dădu să-l contrazică, numai că Victor continuă:

- Tot centrul a observat reacţiile lui George - mai puţin eu, care nu observam decât reacţiile ei. După ce am rupt logodna,

m-am dezmeticit şi eu. Tu şi Denisa aţi procedat corect - aţi avut grijă ca şefa centrului să se poată concentra asupra centrului. E normal - sunteţi femei. Şi sunteţi şi feministe.

- N-am făcut altceva decât s-o sprijinim, atunci când am observat cum cade. Am sprijinit-o de ceea ce am crezut noi că o poate susţine!

- Ştiu. Uiţi că lucrez cu femei, printre femei. Ştiu cum gândesc femeile. Şi ştiu cum, când şi cu ce cuvinte aţi pistonat-o amândouă pe Lucia. Ştiu şi de ce-aţi făcut-o - şi sunt de părere că aţi procedat corect.

Serios? Chiar credea asta?

- Tocmai pentru că aţi procedat corect şi aţi sprijinit-o de singurul om care o poate face fericită, nu m-am supărat pentru "lucrătură". Doar că, de la un punct încolo, aţi cam lăsat-o amândouă cu fundu'-n baltă.

Poftim? Ce voia să zică?

- Aseară, George a plecat ca vijelia iar ea a coborât de la etajul patru cu ochii roşii. Iar chestia asta m-a cam scos din sărite.

- Sunt o străină pentru ea! Închipuie-ţi că nu-mi spune mie tot ce-i în sufletul ei! Ştii de câte ori mi-a întors spatele şi m-a lăsat cu întrebarea-n braţe?

- Din păcate, nu mai vorbeşte nici cu mine. Între momentul când i-am devenit stilist şi momentul când am hotărât să rămân la ea, eu şi Lucia am fost cei mai buni amici din lume. Îmi povestea ce i se întâmplă, iar eu îi dădeam sfaturi.

Serios? Era uimită... Victor aprobă:

- Da. Mi-a spus inclusiv lucruri pe care n-a putut să le scrie în agenda aia. Iar dacă n-aş fi fost atât de prost să-i pun inelul ăla pe deget, poate ar fi reuşit să mă treacă la capitolul "experiment eşuat" şi să rămânem amici. Numai că am făcut-o - iar acum nu mai poate ea să discute cu mine despre problemele ei sentimentale. Am încercat s-o conving azi să-mi spună de ce-a plâns aseară, dar n-a reuşit. Am văzut pe chipul ei că a încercat să-şi găsească cuvintele...

Habar n-avusese că Lucia şi Victor... Adică ei doi fuseseră mai întâi amici "la cataramă"? Iar el o consiliase pe Lucia "într-ale amorului"? Uau! Păi asta însemna că ea, Ludmila Tselikova, fusese proasta proastelor! Îl lăsase pe Victor baltă şi se ocupase strict de Lucia! Iar omul ăsta... Doamne, ce era în sufletul lui! Şi - Doamne! -, cât de bine se ascundea şi se controla omul ăsta! Păi omul ăsta, dacă n-ar fi fost cutremurul, ar fi reuşit cu brio s-o modeleze pe Lucia! Şi să se modeleze şi el! Relaţia lor ar fi fost perfectă, dacă n-ar fi venit cutremurul!

- Denisa a plecat. Alex e "compromis" prin natura meseriei lui. Carina e cu Renata-n braţe şi cu un Nicolae foarte ţâfnos pe cap. Violeta şi Teo au o problemă de şefie, Mugur - să fim serioşi... Tu rămâi singura persoană cu care poate ea vorbi.

Victor făcu un pas spre ea şi o prinse de umeri:

- Te rog din suflet - n-o mai lăsa să plângă. OK?

Aprobă în virtutea inerţiei... Victor îi dădu drumul şi se grăbi să intre în apartamentul 13. Ea privea lung în urma lui şi nu-i venea să creadă...

Ei bine, în clipele astea se simţea prost. Extrem de prost! Se simţea ca ultimul om - ca ultima insensibilă idioată care făcuse practic abstracţie de omul ăsta şi de suferinţa lui...

Cu prima ocazie când îl va vedea pe George, o să-l roage să-l ia pe Victor din centru. Să-l ducă la cortul verde, sau într-un adăpost, sau să-l lase la ieşirea din Bucureşti - numai să-l ia de lângă Lucia! Victor o iubea sincer pe poliţista cu ochi albaştri. Pentru Victor, fiecare apariţie a lui George era un calvar...

Oftă greu şi intră în apartamentul 13. Alex se ridică, pentru că îl privea lung... Şopti:

- Tu cum te înţelegi cu Victor?

- Aşa şi aşa. Adică, în fine - ne înţelegem bine! Suntem voluntari împreună...

Deci nu putea să mizeze pe ajutorul lui. Exact cum era mai rău! Pentru că ea era prima compromisă în ochii lui Victor! Din clipa când o ajutase pe Lucia să-l vadă pe George, rupsese orice legătură cu Victor. Oof!

Intră încet în apartamentul 12... Se aplecă puţin şi se sprijini de tocul uşii:

- De ce faci aşa?

Lucia păru că se îneacă cu macaroanele; înghiţi şi apoi întrebă:

- Da' ce-am făcut?

- Stai aici, singură cuc. Mănânci singură, citeşti singură, scrii singură...

Poliţista zâmbi şi arătă spre scaunul din faţa ei:

- Te invit să scriem împreună. Şi să mâncăm împreună.

Intră şi se aşeză. Şi oftă greu:

- Am mâncat deja. Vezi? Aşa fac eu - mă reped să fac aia şi aia - şi uit că aş putea face acele lucruri împreună cu cineva... Mă apuc de câte-o chestie şi uit să o termin...

Lucia mânca şi zâmbea... Decise "s-o atace" frontal, în forţă:

- De ce-ai plâns aseară?

- Ei - dintr-o prostie!

- Eu vorbesc serios!

- Şi eu. Am plâns dintr-o prostie, aşa ca toate tinerele care plâng din prostii. Cum e medicul?

Poftim? Privirea albastră redeveni rece:

- Medicul ginecolog. Cum e - ginecolog, sau stomatolog?

- E un ginecolog bun. Te-ai certat cu George?

- Nu. A consultat-o pe Mariana?

- Da.

- Şi ţi s-a părut apt şi s-o asiste la naştere, sau doar să-i ia pulsul şi să-i monitorizeze travaliul?

- E un doctor foarte bun.

- Asta e bine. E foarte important să nu existe complicaţii la naştere. Dacă se ivesc complicaţii iar noi n-avem curent, gravida şi copilul ar trebui transportaţi cu elicopterul...

- Aţi discutat?

Lucia se încruntă uşor:

- Da, am discutat şi l-am rugat frumos să mai amâne plecarea spre Domneşti. Dar dacă mai face rahaturi de-astea, cred că-i pun o pungă cu mâncare-n braţe şi-i dau brânci peste pragul blocului!

- Nu e vina lui. E vina mea, că te-am ajutat să te apropii de George dar nu te-am ajutat şi să vă potriviţi "rotiţele".

- Nici nu voiam să mă ajuţi la asta! Dacă eu nu sunt în stare să aşez singură rotiţele, mai bine nici nu m-apuc! Ce fac peste-un an, dacă "deraiem" - vin după tine în Italia, să-mi aşezi tu rotiţele?

Ei, na! Lucia se ridică şi lăsă castronul gol în chiuvetă:

- Deci ginecologul e bun.

- Foarte bun. Deşi vorbeşte stâlcit şi incorect şi-şi "faultează" singur autoritatea, naşterea asta o să meargă şnur.

- ... Păi de ce vorbeşte stâlcit?

- E irakian. Şi-a dat doctoratul aici, pentru că s-a căsătorit cu o româncă.

Lucia zâmbea... şi, sesizând tăcerea, se grăbea să nu-i lase ei timp să mai "plaseze" vreo întrebare apropo de motivul lacrimilor de ieri:

- Cealaltă gravidă ce face?

- Cealaltă gravidă "n-are treabă" - nu naşte în următoarele 24 de ore.

- Aha... George mi-a spus că azi ne mai ia nişte copii.

- Asta e bine - că-i duce la mai bine. Câţi ne aduce în schimb?

- El spunea că nu ne mai aduce. O să vină să vorbească cu

copiii care rămân... Şi cum azi or să înceapă să apară veşti despre expertizarea blocurilor voastre, se aşteaptă ca numărul voluntarilor să se reducă simţitor în curând.

- Eu una nu plec - indiferent în ce stadiu e blocul meu.

- Dar Nicolae şi Carina pleacă. Şi Teo şi Violeta vor pleca, la un moment dat. O să plece şi Mugur...

Adică or să rămână nu mai mult de patru voluntari. Dacă pleca şi Victor, rămâneau trei... Nu! Calculase greşit! Se grăbi să o corecteze:

- Teo şi Violeta nu pleacă de-aici înainte de desfiinţarea centrului.

- Asta rămâne de văzut.

Ştia ea ceva? Era foarte sigură pe ea când spunea asta... Lucia oftă greu:

- O să te rog frumos să pregătim câte-o fişă medicală pentru fiecare copil. Atunci când vine George şi aflăm cine pleacă, să putem să-i dăm şi medicaţia, şi instrucţiunile...

Aprobă şi se ridică şi ea:

- Mă duc să-mi aduc agenda. Mă primeşti la biroul tău, să scriem împreună?

Lucia râdea şi aproba acum...

Nicolae

Gata - era fresh, spălat, bărbierit, mâncat şi fumat. Şi nervos. N-avea de ce, dar se simţea nervos. Enervat de ceva. Simţea o ceartă plutind încetişor prin centrul ăla, în căutarea Carinei...

Trebuia să-şi găsească o preocupare. Viaţa în centrul pentru minori era plictisitoare şi monotonă. Mintea lui, obişnuită să se gândească tot timpul la ceva, era tentată să se gândească la Carina. Şi la Serje. "Combinaţia" asta îl făcea să fiarbă. Combinaţia asta îi amintea de "bula de fericire" în care încăpeau doar trei persoane...

Se opri în uşa apartamentului 13. Alex îşi privi ceasul şi se ridică:

- Ce ciudat! Eram convins că până la patru o să pic lat!

- Şi totuşi, ia uite ce ochi mari şi roşii ai...

- Daa, roşii-roşii! Eu şi hamsterii...

Primi pistolul, iar Alex se aplecă uşor spre el:

- Teo o să-l pocnească pe Mugur înainte de masa de prânz. Lucia mi-a dat de înţeles că ar vrea să nu-i lase să se pocnească - dar cum ştie că pe-asta n-o s-o poată evita, vrea să lungească cât mai mult timpul de dinaintea încăierării. Că poate le trece! Deci, Mugur e în dormitorul meu. Atunci când e momentul prielnic, sau s-a plictisit el, Lucia i-a indicat camera gravidelor - dormitorul tău.

Evident! Indiferent cât de arzătoare îi va fi dorinţa, Teo n-o să devină niciodată violent în preajma unei gravide - fie ea şi o "ilustră necunoscută"!

- Violeta are o problemă, aşa că stă cu copiii din 15, în sufragerie. Victor cred că o să coafeze fetiţele din 14, imediat cum se termină micul dejun. Carina e cu copiii voştri, Ludmila moţăie pe lângă gravide... Iar Lucia e în biroul ei. Pe mine cred că ştii deja unde mă găseşti...

Aprobă şi intră în hol. Şi se aşeză în fotoliu - de-acum, până la patru, ăla era locul lui. Dar poate că, după ce-o să-i predea pistolul şi fotoliul lui Victor, o s-o invite pe Carina la o discuţie. Una de-aia, fără cuvinte. O discuţie simplă, care lor le reuşea întotdeauna. Simţea că numai o asemenea discuţie l-ar fi putut scoate din starea aia de nervozitate latentă...

Oftă greu şi lăsă capul pe spătarul fotoliului - azi, poate că nu va reuşi să ajungă la garsoniera Carinei. Era sigur că aveau şi mâncare, şi apă. Dar ar fi vrut totuşi să se ducă şi să le spună... Să-i spună lui Serje...

La dracu! Ar fi vrut să dea mâna cu el şi să îngroape tot trecutul! Dar îi era îngrozitor de frică de comportamentul tatălui lui. Îi era frică să nu constate că, imediat cum lăsa capul jos, tatăl lui va redeveni bunicul rece şi distant. Renata nu trebuia să sufere...

Teodor

Oftă greu şi se ridică. Şi decise să iasă totuşi din sufrageria aia! Păi el mai zăcea mult acolo? Alex sforăia cu patos...

Violeta se trezise practic ca vijelia. Sărise la propriu de sub mâna lui, se ridicase de parcă începuse un nou cutremur sau bubuise butelia... Iar el rămăsese în pat, cu ochii închişi. Nu-i mai era nici foame, nu-i mai era nici sete...

Trase perdeaua şi ieşi în hol. Auzea foşnete din bucătărie... Mai făcu un pas şi tresări - na, că nu era singură! Mizase pe faptul că Lucia era mereu singură în bucătăria ei, aşa că puteau discuta... Soacra lui întoarse capul şi-i zâmbi:

- Ei, neaţa!

- Sărut mâna.

- Gata - te-ai trezit?

- Da.

Privi lung ochii albaştri ai poliţistei, încercând să-i transmită cumva întrebarea aia:

- Am adus apa de pe bloc, am dus apă la încălzit...

Nu - ochii albaştri ai poliţistei nu-i transmiseră absolut nimic, apropo de noaptea trecută. Şi nici cuvintele nu se referiră la motivul pentru care ochii soţiei lui erau roşii acum:

- OK. Ai de ales - macaroane cu brânză sau griş cu *topping*. Ceva îmi spune că vei opta pentru macaroane...

Bufni în râs şi aprobă. Şi ieşi, pentru că fusese trimis să mănânce. Poliţista ştia tot ce se întâmpla în centru - şi avusese senzaţia că femeia aia n-are nimic cu el şi chiar îl găseşte... util şi plăcut pe-acolo, prin centrul ei pentru minori! Iar dacă ea îl îndrumase spre micul dejun...

Ieşi încet şi porni spre propriul apartament. Exista o şmecherie acolo, în cuvintele poliţistei. Deci îl trimisese să mănânce. Se ducea chiar acum spre propria bucătărie. Oare...

Intră şi constată că bucătăria era goală. Numai că din sufragerie auzea vocea Violetei...

"Ceva îmi spune că vei opta pentru macaroane"...

Păi, da! Îl trimisese în propriul apartament, unde era şi Violeta acum, şi-l sfătuise să mănânce făinoase. Ca să aibă forţă-n pumn, când o să-l altoiască pe idiot!... Sau ca să-i ţină de foame până treceau Carpaţii, într-o zonă unde POS-urile şi bancomatele erau alimentate cu curent...

În fine! Să-şi pună o porţie mare-mare de macaroane şi să încerce să-şi evite soţia încă vreo două ore. Cam atât aprecia că-i trebuiau ochilor ei, ca să se dezroşească. Şi-apoi, trebuia să discute cu ea! La urma urmei, ei se înţeleseseră întotdeauna foarte bine atunci când discutaseră normal, civilizat, cu cuvinte frumoase şi voci calme! El unul nu era dispus să ridice vocea la ea, sau să se certe, indiferent ce-i vor auzi urechile! El o iubea - şi-o iertase încă din clipa când spusese şi ea "Da"! O iertase atunci, în avans, pentru toate lucrurile pe care femeia aia urma să le facă de-a lungul întregii ei vieţi! Aşa că...

"Aşa că ia cu macaroane, Teo! Ia cu macaroane! Dau forţă-n pumn şi ţin de foame până după Carpaţi!" Că, dacă se-ncăierau acolo, îi evacua poliţista fără să clipească!

George

Cum-cum? Tresări şi maximiză fereastra. Încerca să fie atent, pentru că era frânt de oboseală iar literele începuseră să-i joace în

faţa ochilor încă de-acum două ore...

În sfârşit! Oof, în sfârşit! Printă aprobarea şi se ridică. O împături cu grijă... Gata. Ieşi din cort.

40 fuma tacticos, cu paharul cu cafea în mâna stângă şi ochii aţintiţi undeva peste parcul Plumbuita... Zâmbi slab:

- Să ştii tu că doctoriţa a avut dreptate!

- În ce privinţă?

- În privinţa voastră. Alea opt ore de somn erau practic tot ce vă lipsea!

Zâmbetul larg îi confirma spusele...

- Când aţi fost ultima oară la centru?

- Păi, aseară.

- OK. Îl iei pe 26 şi vă duceţi după Octavian.

Tânărul nu părea să fi înţeles... Decise să nu-l lămurească:

- Îi spui că am eu treabă cu el. Dacă vrea să ştie ce treabă, ridici din umeri şi-i spui că habar n-ai, dar în maximum 3 ore îl aduc eu înapoi la centrul Luciei. Clar?

- Da, şefu'.

Şi-o şi rupsese la fugă spre hotel, să-l ia pe 26...

Ridică privirea peste parc...

Acum ştia la ce se uitase 40. La cer. Cerul era singurul element neschimbat din oraş. Şi din viaţă. Cerul era aşa cum fusese întotdeauna - bleu deschis, pătat cu zdrenţe albe... Paşii se apropiară încet şi se opriră lângă el. Nea Aurică întrebă:

- I-ai trimis după Octavian?

Aprobă cu capul...

- Atunci eu mă duc până la chioşcul ăla cu flori. Trandafiri?

- Gerbera. Nu multe, dar colorate.

- Şi şerveţele şi lumânări. Vrei şi nişte calmante?

Aprobă din nou - că mai bine îl îndopa pe Octavian cu Distonocalm, decât să-l vadă picat în depresie...

- OK. Să anunţi la Bellu, să aibă şi preot.

Aoleu! Da! Să insiste "în scris" - ca să n-aibă surprize!

- Iar după aia, sper că te duci să te odihneşti!

Aprobă din nou, deşi ştia că n-o să poată să adoarmă...

Reveni în cort şi se apropie de imprimantă. Parcă presimţindu-i rugămintea, generalul se apropie de el. Îi întinse ferm colile... Bărbatul în uniformă verde oftă greu şi i le înapoie:

- Du-te liniştit - rămân eu aici. Dacă întâmpini probleme, te rog să mă contactezi! Da?

Aprobă scurt cu capul...

Lucia

Ciocănitul metalic în uşă o făcu să tresară:

- Vine patrula.

Iar? Păi nu-i vizitaseră la opt? Era opt jumate! Ce se întâmplase? Şi Ludmila găsea ceva "în neregulă" acolo:

- Ce s-o fi întâmplat?

Se grăbi să se ridice:

- Nu ştiu, dar abia aştept să aflu!

Doctoriţa se ridică şi ea; numai că ieşi "din scurt", iar femeia preferă să revină la fişele medicale...

Asculta paşii care urcau treptele... Recunoştea vocea lui 40 şi se liniştea, realizând că probabil colegilor ei le fusese dor de centrul de minori... 40 ridică privirea şi-i zâmbi:

- Neaţa!

- Neaţa.

Era şi 26 cu el. Evident - George nu-i lăsa să umble singuri pe străzi! 40 se opri lângă ea şi încercă să pară dezinvolt:

- Octavian s-a trezit?

- Da.

- Spune-i că îl aşteaptă şefu' la cort.

Serios? Da' de ce? Îl privea, aştepta continuarea, dar 40 zâmbea larg şi nu răspundea...

Stop! Să-l cheme pe Octavian! Acum, înainte să-şi dea şi ei seama cum o "pocnise" vestea aia!

Se răsuci pe-un călcâi, încercând să-şi împietrească pe chip o mimică dezinvoltă. Intră în dormitor şi-l privi lung pe Octavian:

- George a trimis patrula după tine.

Chipul tânărului se transformă instantaneu! Doamne, ce speriat era acum! Octavian se grăbi să se ridice:

- Da' ce s-a întâmplat?

- Nu ştiu. Băieţii nu mi-au spus decât că George te aşteaptă la cort.

Şi uite că nici el nu bănuia de ce era chemat aşa, val-vârtej, la cortul militar! Aah! Simţea că-i creşte tensiunea! George îl chemase pe Octavian, iar ea habar n-avea de ce! Şi habar n-avea dacă intenţiona să-l şi aducă înapoi! Brusc, varianta aia cu chestorul principal care-şi joacă rolul ca s-o ajute pe poliţista sexy să treacă peste cutremur şi singurătate revenise în actualitate...

Octavian ieşi pe palier iar 40 întinse prompt mâna:

- Salut!

- Salut. Ce s-a întâmplat?

- Şefu' ne-a trimis să te aducem la cort.

- De ce?

- Nu mi-a zis. Am înţeles că are treabă cu tine. Şi te aduce el înapoi, peste două-trei ore.

Adică George n-o anunţase prin staţie că trimitea patrula după Octavian. În plus, patrula asta nu ştia de ce-l duceau pe Octavian la cort! Iar afară era cutremur! Ha! Puse mâna pe umărul lui Octavian şi-l privi pe 26:

- Cum s-a terminat operaţiunea "Cubul 4"?

- Băi, habar n-am! Ştii ce bine-am dormit? Şefu' ne-a încuiat într-o cameră de la ultimul etaj din Sir, ne-a confiscat staţiile şi armele şi ne-a dat ordin să mâncăm şi să dormim. Şi-am dormit...

Aproba şi-i privea lung pe amândoi... Ei o priveau, veseli nevoie mare, şi se hlizeau la propriu... Ea ştia că nenorocitul ăla de hotel avea 6 etaje şi-şi amintea că 40 rostise "patru"...

Îl trase pe Octavian în stânga - şi intrară amândoi în apartamentul 13. Luă microfonul staţiei şi îl împinse pe Octavian spre Nicolae. Juristul păru că-i înţelege planul, pentru că se ridică şi-l trase pe tânăr lângă el. Rosti sec:

- Lucia către George.

Aştepta... Insistă:

- Lucia către George.

- George sunt.

- 26 şi 40 au venit să-l ia pe Octavian.

Şi-acum, dacă George spunea altceva decât "OK", colegii ei or să sângereze masiv - că trăgea în piept, nu la picioare...

- OK. Îl aduc eu, peste două-trei ore - că nu ştiu cât durează...

Deci el îi trimisese. Într-adevăr, avea treabă cu Octavian - şi fie uitase s-o anunţe şi pe ea, prin staţie, fie era extrem de ocupat...

- Am înţeles.

Lăsă microfonul jos şi-i zâmbi lui Octavian. Iar tânărul îi zâmbi şi ieşi din apartament... 26 cobora grăbit treptele; 40 o privea lung şi nu scotea un sunet... Ieşi şi şopti:

- Ştii bine că la fel ai fi făcut şi tu.

Colegul ei îi întoarse spatele şi îl urmă pe Octavian. Paşii coborau grăbiţi treptele alea; nu se auzea nici un cuvânt, nici un comentariu... Nicolae şopti, confirmându-i faptul că judecase corect iar verificarea aia prin staţie fusese perfect justificată:

- Las' că-i trece lui!

Aprobă cu capul şi reveni în propria bucătărie. Ludmila râdea - şi-şi acoperise gura cu ambele palme, ca să nu se-audă... Se aşeză şi ridică pixul; iar doctoriţa întrebă:

- De ce l-a chemat la cort?

- Nu ştiu. Nici patrula nu ştie. Dar a zis că-l aduce înapoi peste două-trei ore; bănuiesc deci că are de făcut nişte formalităţi... Cine ştie?!

Ludmila nu mai spuse nimic - se concentră asupra agendei, de parcă încerca să descifreze nişte cuneiforme... Decise să-şi rostească totuşi îngrijorarea:

- ... Şi stau aşa şi mă întreb dacă îl mai aduce înapoi.

- Ce vrei să spui?

- Că mă întreb dacă îl mai aduce înapoi!

- Crezi că o să-l ţină în cort?

Ridică scurt din umeri...

- De ce crezi că nu l-ar mai aduce înapoi?

Oftă greu... îşi alese cuvintele... şi mai oftă o dată - că nu putea să-i spună ei.

- ... Crezi că s-a răzgândit în privinţa voastră?

- Nu ştiu. Nu ştiu ce să cred! Adică... Adică el a avut întotdeauna grijă de mine. Şi profesional, şi personal. Atunci când Mircea se înfuria pe mine, el îl domolea şi-l răsucea şi-l convingea... La un moment dat, chiar i-a ordonat să înceteze cu prostiile! Şi, nu ştiu...

- Crezi că s-a răzgândit.

- Cred, uneori, că nici nu s-a hotărât! Şi că a jucat rolul iubitului amorezat lulea doar ca să mă ajute să trec peste despărţirea de Victor.

- Eu nu cred asta.

- Tu nu mă cunoşti aşa cum mă cunoaşte el. Tu nu ştii...

Pixul sfârşi pe masă, iar Ludmila îşi aprinse o ţigară. Şi tăcu. Păi... Păi trebuia să-i spună, dacă voia să primească un sfat adevărat! Aşa că...

- ... Eu am fost singură aproape toată viaţa mea. La 14 ani, m-am mutat la cămin, la Oneşti, ca să fac liceul acolo. Apoi a venit viitura şi mi-a luat părinţii, bunicii, casele, actele... Mircea, soţul meu, era un om care delimita foarte bine acţiunile din viaţa lui. Serviciul era serviciu, casa era casă. Televizorul era televizor şi cina, cină. Pe acelaşi principiu, bărbatul era bărbat iar femeia, femeie. Fiecare cu treburile lui. În condiţiile astea, pot spune că 90% din căsnicie mi-am petrecut-o singură...

Ludmila aprobă scurt. Ei, păi dacă înţelesese chestia asta, putea intra în "miezul problemei"! Dar cum să-i spună?... Plecă privirea spre propriile mâini:

- M-am săturat de singurătate. Am ajuns să caut compania unui bărbat - nu dragostea lui, sau sentimentele mele. Am...

- Te-ai speriat. Te-ai uitat în propriul buletin, ai făcut un calcul matematic simplu şi-ai ajuns la concluzia că alte femei de vârsta ta au şi casă, şi bărbat, şi vreo doi copii.

Ridică din nou scurt din umeri:

- Nu ştiu. Cert este că Victor a fost primul care a înţeles ce se petrece cu mine. Şi, la un moment dat, m-a oprit de la un gest radical.

Ochii doctoriţei erau ireal de mari acum...

- Iar George se uită la mine o secundă, după care îmi răspunde punctual la primele trei întrebări care mă apasă în momentul ăla. Aşa că nu ştiu ce să cred...

- Păi ştii ce cred eu? Cred că te îngrijorezi degeaba. Eu v-am surprins de vreo două ori, aşa... Şi să ştii că, din locul unde stau eu, George Mocanu se vede atât de îndrăgostit şi atât de speriat de tine, că nu înţeleg de ce îţi pui problema asta!

Poftim?

- George Mocanu se sprijină de tine. Şi tu de el. Şi chiar dacă vă e frică de muriţi unul de celălalt, se vede clar cum vă agăţaţi unul de celălalt şi sunteţi turbaţi nu care cumva să-l scăpaţi pe celălalt din gheare! Aşa că stai liniştită - în maximum trei ore, o să-i vezi urcând împreună. Şi s-ar putea ca în momentele alea să-i observi şi tu frica.

Poftim?

- ... Poftim?

- Frica de a nu fi acceptat doar din milă, sau din plictiseală... sau din prea multă singurătate...

Îşi acoperi faţa cu palmele şi şopti:

- Exact asta i-am spus alaltăieri! Că nu e vorba de sentimente - că e vorba doar de singurătate! Doamne, cât de proastă sunt!

Scaunul se trase scurt, iar Ludmila o prinse în braţe:

- Nu eşti proastă, puiule! Eşti doar sinceră. Iar el să ştii că-şi doreşte din tot sufletul să fii sinceră cu el! Să-i spui adevărul! Să nu încerci să rosteşti cuvinte "periate", sau "studiate", sau "filtrate"... Nu ştiu dacă realizezi - dar tu, pentru el, eşti practic "ultimul tren", cum se spune.

Cum adică, "ultimul tren"? O privi lung, de-a dreptul interzisă...

- Are 45 de ani şi nu e genul care să trăiască alături de-o femeie doar de dragul de-a avea Octavian mamă vitregă. Aşa că, la 45 de ani, se uită la tine, îşi aminteşte că tu ai un pic peste jumătatea vârstei lui şi cred că se roagă cu cerul şi pământul să nu spui "te iubesc"!

Serios?

- Nu acum, oricum! După ce discutaţi... şi aprofundaţi discuţia, poţi să-i spui ce vrei tu - şi adevăruri, şi "gogoşele". Dar dacă acum, în punctul ăsta, îi spui vreo "gogoşică"...

- Ştiu. Şi ştii care-i culmea? Oricât de mult mi-aş dori să-i spun câteva "înfloriturii" care să-l liniştească şi să-l ajute să se simtă stăpân pe situaţie, nu pot! Când e în faţa mea, nu pot...

- Tu simţi ceva pentru el?

Aprobă scurt cu capul - da! Simţea multe lucruri pentru el!

- În cazul ăsta, atunci când o să vină să-l aducă pe Octavian, să nu deschizi discuţia despre voi doi. Sau despre el. Şi să nu încerci să săruţi tu, sau să-l strângi tu în braţe. Răspunde-i la gesturi - dar nu le iniţia tu.

OK. Da' de ce?

- De ce?

- Chiar n-ai înţeles unde-a plecat val-vârtej cu Octavian, la opt jumate?

Negă...

- Lucia! Ce motiv ar avea generalul de poliţie însărcinat cu ditamai felia de Bucureşti să lase baltă cutremurul, să-şi ia copilul din adăpost şi să lipsească amândoi trei ore?

... Doamne! Doamne, cât de bleagă era! Adriana! George trăsese nişte sfori şi obţinuse aprobarea s-o îngroape! Ludmila înţelesese totul în secunda doi; ea, mai fraieră din fire, avea nevoie de "ghidaje"...

- Să te uiţi la el, când vine. Să te uiţi cu ochi obiectivi - şi-ai să înţelegi de ce-ţi spun că trebuie să discutaţi. Şi-ai să înţelegi de ce tu eşti "ultimul tren" pentru el... Şi de ce-ţi spun să te gândeşti foarte bine şi să-ţi evaluezi foarte bine sentimentele. Dacă nu ai sentimente pentru el, mai bine retrage-te.

Aprobă scurt cu capul şi decise să revină spre tabele:

- Am înţeles.

- Şi încă ceva... Trimite-l pe Victor la Domneşti.

Aprobă din nou. Şi-atât.

- ... Vrei să-i spun eu lui George?

De data asta negă. Ludmila se ridică şi-şi mută scaunul în faţa agendei:

- OK. Hai, că mai e un pic. Pe urmă consult gravidele... adică le ascult cu stetoscopul, că altceva n-am ce le face, şi pe urmă te pun să-l chemi pe ginecolog. Că prea e liniştе pe palierul ăsta!

- ... Crezi că e bine să le provoace naşterea?

- Nu. Dar irakianul e atât de mucalit, că prezenţa lui aici s-ar

simţi ca un balsam!

Serios? Ludmila începu să râdă:

- Ştii ce-a spus, după ce a consultat-o pe Mariana? I-a zis cam aşa... "Tu face nani aici cu bebeluş şi eu face nani cu nevasta român care are făcăleţ".

Serios? Bufni în râs - nevasta român care are făcăleţ... Doctoriţa coborî mult tonul vocii:

- E şmecher pân' la Dumnezeu! Le stâlceşte şi le poceşte, ca să detensioneze atmosfera şi să facă gravida să prindă încredere în el! Are tehnică!

- George a spus unde lucrează medicul ăsta?

- Da. La Medicover şi la Polizu. Şi cum la Medicover nu se naşte, e evident că face tratamente şi intervenţii chirurgicale la privat şi naşte la stat.

Aprobă...

- Hai să terminăm fişele şi să-l chemăm. Abia aştept să-l prind cu gramatica aia corectă!

Da; hai să termine fişele, ca să poată să se gândească şi ea la George...

Deci o înmormânta pe Adriana... Octavian o să vină "rupt"! O să vină plângând, cu moralul la pământ, cu amintirea mormântului în minte... Şi-o să dea cu ochii de ea - femeia pentru care tatăl lui fusese hotărât să divorţeze şi să-l lase în urmă. Veste mai proastă decât asta nu exista! Octavian avea 14 ani; dar îşi îngropa mama azi, aşa că putea spune "avea doar 14 ani". Dacă copilul ăla nu se va putea controla şi va începe să-i facă ei reproşuri, George o să riposteze ferm - iar la George, "ferm" însemna un dos de palmă...

Nu putea nici să se ascundă, nici să-l aştepte cu braţele deschise în capătul scărilor. În privinţa băiatului lui, cu care nu schimbase o vorbă după ce George făcuse "anunţul oficial", nu ştia cum să procedeze. Şi nici nu voia s-o întrebe pe Ludmila - pentru că nu se putea baza pe sfaturile unei străine foarte bine intenţionate, care însă nu cunoştea foarte multe lucruri. Aşa că...

Aşa că o să-şi termine tabelele, o să-l cunoască pe medicul ăla şi-o să fie foarte ocupată cu şedinţa. După ce Teo o să-l pocnească pe Mugur, o să trebuiască să facă şedinţă...

Aoleu! Unde era Violeta? Sări în picioare şi se repezi spre uşă:

- Vin imediat!

Violeta

Era linişte în centru. Era acalmia dinaintea furtunii. Teo nu venise azi la ea - adică nu se văzuseră azi deloc! Deşi îi auzise clar vocea pe palier, şi de două ori chiar în bucătărie, soţul ei nu venise să-i spună "bună dimineaţa", sau s-o sărute, sau să-i facă vreun reproş. Soţul ei bănuia deci ceva... Îi era frică să se gândească la varianta că Teo aflase...

Tresări violent - paşii se apropiaseră în fugă! Perdeaua se trase iar Lucia intră în sufragerie:

- Ei, copii? Cum merge?

Copiii răspundeau haotic că merge bine... Lucia se apropie de ea şi o întrebă la ureche:

- Cum te simţi?

- OK.

- Te mai doare mâna?

- Un pic.

- Ai vorbit cu Teo?

- Nu.

- Adică nu i-ai spus.

- Nu am vorbit cu Teo azi. Deloc.

Ochii albaştri o priviră lung... Lucia oftă:

- Faci cum crezi tu. Eu "mi-am făcut lecţiile". Dacă tu crezi că e mai bine să-i spui, spune-i. Şi nu te gândi decât la voi. La familia voastră. OK?

- OK.

Poliţista se grăbi să iasă. Copiii o priveau lung...

Nu. Nu putea vorbi cu el. Nu ştia cum să-i explice de ce se ridicase azi-noapte de lângă copii, ca să urce cu Mugur într-un apartament pustiu, să fumeze şi să depene amintiri din liceu! Nu avea o explicaţie logică pentru tâmpenia pe care-o făcuse! În condiţiile în care el o avertizase încă de ieri că Mugur o s-o încaseze...

Îi era dor de copiii ei - de Florin şi Liana. Dar nu voia să se ducă la ei. Nu acum! Dacă Teo venea să discute cu ea şi se certau, Liana...

Carina

Ieşi din bucătărie şi zâmbi, cu ochii la Violeta - femeia asta era de-a dreptul perfectă! Era bună inclusiv de educatoare! După patru zile de zăcut încuiaţi în apartamentul ăla, copiii tot nu se plictiseau! Violeta reuşise să-i atragă într-un joc complicat...

Ieşi pe palier şi-i zâmbi cu subînţeles lui Nicolae... Degetul lui o chema la el; porni încetişor spre fotoliul ăla... Îl privea lung, pe sub sprâncene, şi-i zâmbea "misterios"... Se lăsă prinsă de mână, iar el şopti:

- Ai terminat cu gătitul, da?

Îşi împietri mimica aia sexy pe chip şi aprobă cu capul.

- Azi, te rog, fă cumva să stai mai mult cu Renata.

Aprobă din nou. Nicolae căuta acum pe chipul ei urmele de nemulţumire... Şi cum nu le găsi, fu trasă în jos. Şi sărutată "ca la carte". Nu putea să nu se gândească că aşa îi mulţumea noul Nicolae logodnicii lui extrem de ascultătoare...

Vocea lui Teo anunţă, undeva în spatele ei:

- Eu sunt la ai noştri.

"Ei? Ia să vedem ce te faci acum..." Nicolae clătină încet capul:

- OK; dar te rog să stai departe de butelie şi de apartamentul 14.

Aprobă; şi cum mâna lui îi dădu drumul, se răsuci încet şi reveni în apartamentul 15. Intră direct în dormitor, se aşeză pe marginea mega-patului...

- Calina, tu eşti supălată?

Negă încet, iar fetiţa reveni la joacă. O privea lung...

Dacă era supărată? Era disperată! Şi-i venea să plângă! Şi încerca să nu se gândească la momentul când ea, Nicolae şi Renata vor locui singuri! Se simţea obosită, tristă, deprimată... Se gândea la Distonocalm...

Înţelesese de ce trebuia să stea departe de butelie. Dar de ce să stea departe de apartamentul 14? Denisa plecase aseară - şi se îndoia că Nicolae uitase tocmai acel mic amănunt! Încerca s-o ţină departe de fosta lui viaţă?...

Nu! Nu voia să ştie asta! Nu voia să se mai gândească la asta! Nu voia să se gândească nici la viaţa "de după" centrul pentru minori rătăciţi! Nu voia să plângă...

Lucia

Fuma. Terminase tabelele, fişele copiilor... Ludmila tocmai intrase la gravide. Ea fuma şi bea ness... Staţia bâzâi scurt:

- Centrul de minori!

Nicolae răspunse:

- Centrul suntem.

- Cerem autorizaţie de intrare.

Poftim? Se grăbi să ajungă lângă Nicolae şi-i şopti "Identificaţi-vă".

- Identificaţi-vă.

- Sergent major Marciuc şi un medic cu nume complicat.

Aoleu! Medic? Ce medic? Înnebunise ginecologul şi plecase singur de-acasă? Îl privi lung pe Nicolae:

- Tu îl ştii pe ginecolog?

Nicolae nega... George nu putea fi deranjat, 26 şi 40 erau supăraţi pe ea iar ea trebuia să ia o decizie...

- ... Spune-i să intre.

Trase lanterna şi pistolul de la brâu şi se postă în dreptul găurii dintre balustrade. Aştepta... Uşa scârţâi, paşii intrară... Auzi clar vocea tânără, bărbătească, spunând:

- Şi atunci ea spus "Nu mai vreau naştem". Şi eu spus "Tu femei nebun! Tu răzgândit după 9 lunile?"

Da; ginecologul era - sau o capcană extrem de bine lucrată, extrem de fină... Aprinse lanterna şi-i lumină în creştet:

- Staţi pe loc.

Ambele capete se ridicară - iar lumina puternică îşi făcu prompt datoria... Unul era militar - purta uniformă verde, rgulamentară, şi un AKM atârnat de gât. Celălalt avea cam 1,70, era brunet cu părul creţ-creţ şi tocmai începuse să se agite:

- Stai! Cum zis George?... Beatrice!

Stinse lanterna:

- Urcaţi, domn' doctor!

Se asigură că uniforma verde nu urcă şi ea, cu AKM cu tot... Cât era ceasul? Nouă. Deci gravida năştea în jur de zece. Bun! Era important să ştie o oră aproximativă a naşterii! În funcţie de ea, centrul pentru minori se umplea de urlete de bebeluş - iar Violeta trebuia să fiarbă lapte praf, sau ceai de colici...

George îşi dorea un copil...

Nicolae se ridică şi coborî uşa iar medicul păşi peste ea şi se opri în faţa ei, cu mâna întinsă corect:

- Doctor Gabir Naqib, ginecolog.

- Inspector principal Lucia Florea, coordonatoarea centrului.

Şi mai avea ceva omul ăsta - avea nişte dinţi perfecţi! Albi, drepţi, perfecţi! Sigur nu era stomatolog? Medicul arătă spre apartamentul 14:

- Mariana gravid speriat şi fugit la fereastră?

- Nu. Ludmila a păzit-o toată noaptea...

- Aa, bun! Eu spus Ludmila noi facem maternitate privat la Bucureşti - şi ea spus că facem!

- Păi n-ar fi o idee atât de rea! Am auzit că oraşul are cu trei maternităţi mai puţin acum!

Medicul se opri şi-o privi lung... şi şopti:

- Da. E groaznic. La Maternitatea de la Giuleşti a omorât patru oameni. Doi erau mămici.

Într-adevăr, medicul Gabir Naqib stâlcea intenţionat majoritatea cuvintelor. Şi ştia multe lucruri "din branşa lui. Nici nu era chiar atât de glumeţ cum "îşi făcuse reclamă" - adică avea capul bine înfipt pe umeri. Iar dacă nevastă-sa avea făcăleţ, nu-l scotea niciodată din dulap cu intenţii "războinice". Domnul doctor era un "muşteriu" foarte calculat, care râdea şi făcea poante în timp ce-şi stabilea mental priorităţile... Arătă spre dormitorul din 14 iar medicul intră, vesel nevoie mare:

- Şi ce mai face gravid preferat? Eu reuşit scăpat de făcăleţu la nevasta român...

Din dormitor se revărsau hohote de râs... Ea nu-l urma. Ea îl privea pe Mugur. Brunetul stătea pe canapea, cu ochii la şedinţa de coafură, şi nici nu clipea. După părerea lui, Mugur îşi făcuse calculele, acceptase rezultatul şi acum aştepta pumnul...

Se răsuci pe-un călcâi şi ieşi - şi se ciocni de-un copil. Ce se întâmplase?

- Lucia?

Da; ce se întâmplase? Băiatul tăcea... Trebui să caute un pic prin memorie - dar îşi aminti fişa şi răspunse:

- Da, Paul. Ce s-a întâmplat?

- ... Lucia, tu ai mai vorbit cu şeful tău?

- Vorbesc mereu cu el. De ce?

- Păi...

Îşi împietri zâmbetul pe chip şi aşteptă...

- ... Păi, mă gândeam... Poţi tu să te uiţi pe liste, să fii sigură că sunt şi eu trecut acolo?

Se grăbi să-l ia pe după umeri şi să-l conducă înapoi, spre uşa apartamentului:

- Aa, sigur că da! Stai liniştit, că mă uit eu!

- Şi crezi că şeful tău

- Am înţeles ce vrei să spui. O să-l rog să verifice toate bazele de date şi toate listele. OK?

Primi doar o aprobare cu capul, iar Paul ieşi...

Mugur o privea lung, prin perdea...

Ieşi, iar Ludmila zâmbi şi suflă fumul:

- Acum le consultă pe amândouă.

- Foarte bine. Măcar să fim siguri că nu nasc în acelaşi timp!

Doctoriţa păli şi se panică instantaneu... iar după câteva secunde, bufni în râs:

- M-ai păcălit! Trebuie să recunosc că pe-asta "mi-ai făcut-o"!

Da, "i-o făcuse"! O speriase - chiar şi numai pentru câteva secunde! Cealaltă gravidă nu putea "alerga" prin travaliu, ca s-o ajungă pe Mariana din urmă! Se grăbi spre propria bucătărie...

Rupse o foaie din agendă şi scrise mare: "Copiii îşi pierd răbdarea şi încep să se sperie." O să i-o dea lui George, atunci când se întorcea cu Octavian...

Ludmila

Lucia aştepta ceva. Nu pe George - s-ar fi gândit să se aranjeze un pic, dacă l-ar fi aşteptat pe el! Lucia aştepta să se întâmple ceva. Şi adevărul era că multe lucruri "pluteau în aer"! Naşterea, revenirea curentului, plecarea voluntarilor... şi cine ştie câte mai erau, dar le ştiau doar poliţista şi chestorul! Deşi păreau amândoi dezinvolţi, deschişi şi guralivi, pe ea n-o puteau păcăli - oamenii ăia ştiau mult mai multe lucruri decât le spuneau lor, voluntarilor. Şi, pe de-o parte, era mai bine aşa! Decât să se sperie, sau să se întristeze, mai bine...

Intră în bucătărie şi închise uşa. Controlul era în plină desfăşurare... Medicul oftă greu:

- Bun. Tu eşti bine. Eu sunt cu cuvânt şi tu nu născut înainte de mic dejun. Acum, eu zic aşa la tine. Tu poţi naşti până la zece jumătate, sau poţi naşti la douăsprezece. Cum îţi place la tine.

Serios? Îl privea lung şi nu-şi putea ascunde uimirea - adică Mariana năştea "când voia ea"? Aşa, fără pastile de dilatare, fără perfuzii, fără... Fără? Nici ea nu era mai dumirită:

- ... Mă tem că nu înţeleg...

- Tu dacă ridici acuma şi mergi aicea la plimbare la palier, poţi să naşti până la zece jumate. Pentru că bebeluş alunecă jos mai repede. Dar dacă tu stai culcat şi aştepţi curent, cred că tu naşti la douăsprezece. Cum să facem? Naştem acum, sau mai târziu?

Mariana o privea lung, un pic speriată... Ridică scurt din umeri:

- De născut, tot naşti! Ori la zece, ori la doişpe, tot aia e!

Medicul ridică un deget:

- Poate vine curent electric!

"Aah, domn' doctor! Chiar crezi că vine curentul?" Îl privi lung, concludent:

- Şi dacă vine curentul - cum o transportăm până la spital? Adică până la prima maternitate?

Mariana se grăbi să intervină:

- Mai bine nasc mai târziu. Domnul poliţist mi-a promis că face cumva ca soţul meu să fie prin preajmă...

- OK. Atunci eu mă duc să anunţ că naşti la doişpe. Cum îl cheamă pe soţul tău?

- Bebe.

I-auzi! Bufni în râs:

- Parcă vă şi văd! Tu strigi bebeluşul - şi răspunde el!

Mariana râdea, medicul râdea... Ea îşi amintea perioada când Florin fusese bebeluş, şi-apoi pe cea când Liana fusese strigată "bebe"... Ieşi şi închise corect uşa. Nicolae o privea lung... Şopti:

- Unde-i fi-mea?

- În 15, în sufragerie.

- Şi gineri-miu?

- În 12, în dormitor.

Ca neoamenii... Ei, asta e! O să-i lase să se păruiască! Nu de alta, dar prea se încăpăţânau oamenii ăia doi! Se încăpăţânau amândoi - că ea voia să fie cocoş, iar el nu voia să obţină titlul de cocoş "la masa verde"...

George

Mergeau repede. Octavian aproape alerga; dar nu se plângea nicicum şi se străduia să ţină pasul cu ei. În plus, amândoi mergeau cu ochii la asfaltul de pe alee. Nea Aurică probabil că se uita uneori spre grupul de oameni care-i aştepta lângă dric. El nu putea să se uite la ei. El se uitase, involuntar, la ei atunci când soldatul de la poartă luase poziţia de drepţi şi apoi întinsese prompt degetul. Se gândea acum că făcuse o mare prostie că se răzgândise şi nu-i dăduse lui Octavian un Distonocalm, înainte să plece din cort...

Băiatul lui nu plânsese. Deloc. O va face acum. Presimţea că şi el va plânge acum...

Era normal să fie aşa. O iubise pe femeia asta. O iubise mult! O iubise îndeajuns de mult ca să rămână cu ea şi după ce văzuse filmarea aia, cu ea şi stripper-ul. O iubise atât de mult, încât reuşise, chiar şi după apariţia acelei schimbări, să-şi joace impecabil rolul în faţa băiatului lor. O iubise îndeajuns de mult ca să-l urmărească personal pe Costel, ca să-l investigheze personal, ca să se asigure că nu era vreun excroc sentimental... Că nu voia s-o ia de nevastă, rupând-o din familia lor...

Nea Aurică mormăi sec:

- Sper că n-ai uitat hârtiile...

Nu-i răspunse - bătrânelul lui "aruncase" întrebarea aia doar aşa, ca să-i "testeze" şi să afle când şi dacă era cazul să-i sprijine pe amândoi, sau doar pe Octavian. Paşii se apropiau încet...

- Bună dimineaţa. Gavriloiu, directorul

Se grăbi să-i strângă mâna şi să-l oprească din prezentarea completă:

- George Mocanu. Bună dimineaţa.

- Îmi pare sincer rău. Condoleanţe.

Îl prinse pe Octavian pe după umeri şi mulţumi cu capul - băiatul lui îşi privea lung tricoul...

- Dacă n-aveţi nimic împotrivă, eu zic să...

El zicea "să se-apuce de treabă"! Erau în 9 - şi probabil că azi se vor mai da câteva sute de aprobări de înmormântare! Oraşul trebuia să reintre încet-încet în normalitate... Aprobă - şi-l urmară. Se apropiau de cei cinci bărbaţi. Preotul era obosit rău...

Nu voia să se uite la sicriu. Morga îl anunţase că era un sicriu comun - dar chiar nu conta ce fel de sicriu era! Pur şi simplu, el...

- Noi n-am primit aici autorizaţia. Am înţeles că dvs...

Da. Scoase hârtiile şi i le întinse. Bărbatul le citea repede-repede... şi pornea încet spre grupul de oameni...

- Saltă capacul.

Poftim?... Şi groparii erau uimiţi! Ce dracu avea ăsta? Dădu să riposteze, dar individul se grăbi să se justifice:

- Aşa am primit dispoziţie. Ca să fim siguri că nu s-a făcut vreo încurcătură la Morgă. Credeţi-mă că nici mie nu-mi convine să...

Adică... Octavian îşi acoperi faţa cu palmele. Ah, la naiba! Se grăbi să-l strângă în braţe, să-l ascundă cumva în veston... Nea Aurică se repezi la director:

- Haideţi!

- Dumneavoastră sunteţi...

- Un bun prieten de familie. Naşul de cununie, adică. Haideţi, haideţi...

Şi-l mâna de-acolo... Băiatul lui începuse să suspine... La naiba! Şopti, acoperindu-i capul cu mâinile:

- Hei! Hei! Ştii bine că nu-i plăcea să te vadă supărat!

Octavian aproba; dar suspina în continuare. Şi, la urma urmei...

Azi va plânge şi el. Azi îşi va descărca necazul, neputinţa... Ura pe el însuşi...

Preotul începuse slujba. Nea Aurică rezolvase partea aia cu identificarea, aşa că oamenii "se apucaseră de treabă"! Îi înţelegea - azi erau în 9 şi probabil că el era primul fiindcă obţinuse aprobările alea în toiul nopţii... Realiza abia acum că nu fusese în stare să o roage pe una din voluntarele din parcul Plumbuita să-i pună câteva farfurii cu mâncare...

Teodor

Gata. Era ora zece, iar el era foarte bine. Timpul petrecut alături de copiii lui îi prinsese tare bine! Se simţea calm, liniştit, fericit... Îi trase lângă el şi îi sărută pe frunte:

- Mă duc să vorbesc cu mami.

Liana sări imediat:

- Vezi? Ţi-am spus eu, Foline! Ţi-am spus că sunt celtaţi!

Iar Florin se făcea că nu aude... Zâmbi şi-i şopti la ureche:

- Numai că acum mă duc la mami, o pup şi ne-mpăcăm.

Ochişorii albaştri străluceau:

- Pomiţi?

- Promit. Hai - jucaţi-vă frumos aici. Bine?

- Bine, tati!

Se ridică şi ieşi. Şi ocoli zidul. Nicolae era serios...

- Pe unde-o fi Violeta mea?

- N-am văzut-o deloc azi. Cred că e tot în 15, în sufragerie...

Serios? Nu ieşise ea deloc de-acolo? Nici chiar la o ţigară? Măi, să fie! Ia să se ducă el s-o ia la o discuţie romantică! Începu să râdă:

- Ah! Şi i-am spus să nu se extenueze! Las' că o iau eu sus, la o discuţie, şi-o ajut să se relaxeze...

Nicolae râdea, un pic încurcat de cuvintele lui...

Se grăbi să intre în propriul apartament şi-o văzu imediat - juca macao cu copiii. Abia începuseră jocul - aşa că intră în bucătărie şi-şi luă pachetul cu ţigări. Pachetul lui, pe care scrisese cu pixul "Teodor". Habar n-avea dacă gestul lui îi "rănise" cu ceva pe ceilalţi; el scrisese pe pachet ca să-şi controleze cantitatea de tutun inhalată zilnic. Pe TIR, era mult mai simplu - îşi cumpăra un singur pachet pe zi. Dar aici aveau cel puţin zece cartuşe de ţigări în cămară şi mulţi voluntari nu-şi mai căutau pachetul desfăcut de dimineaţă - luau unul nou. Dacă vreunul dintre minori ar fi simţit nevoia "să se calmeze" cu nicotină, n-ar fi întâmpinat nici cea mai mică dificultate...

Ieşi în hol şi se sprijini de zid. Le privea jocul... O privea, o asculta şi încerca să-şi imagineze cât de negre erau vânătăile ascunse sub cămaşa cu mânecă lungă. Soţia lui era singura persoană din centrul ăla care purta haine cu mânecă lungă...

... Şi gata - ea ieşise din joc. Bun! Trase perdeaua şi intră în sufragerie:

- Şi? Cine-a câştigat?

Violeta îl privise doar preţ de-o secundă - pălise brusc şi se

concentrase asupra amestecării cărţilor. Una dintre fetiţe îi răspunse, oftând "din suflet":

- Păi tot băieţii...

- Aa, ţineţi scorul pe echipe...

- Da, şi eu cred că băieţii trişează!

- S-ar putea! Aşa sunt băieţii - fac orice ca să fie ca ei, ca să păcălească, să obţină cât mai mult cu cât mai puţin efort...

Fetiţele râdeau, băieţii mustăceau iar Violeta nu comenta... O prinse uşor de umeri:

- Numai că eu am puţină treabă cu Violeta - aşa că trebuie să găsiţi altă persoană de încredere care să ţină scorul.

- S-o chemăm pe Carina!

Aproba, iar Violeta se ridica... El o conducea la uşă... Şi gata - urcau scările spre etajul patru. Soţia lui tăcea...

Violeta lui se schimbase la faţă când îl văzuse intrând în sufragerie. În clipa aia, realizase că Nicolae fusese foarte atent, iar soţia lui chiar nu ieşise din camera aia! Nici chiar pentru o ţigară! Iar dovadă mai puternică decât asta, nu exista - da, azi-noapte se întâmplase ceva. Acum, întrebarea era: ce motiv avea Violeta să pălească aşa la vederea lui? Ce se întâmplase azi-noapte între ea şi Mugur? Bănuia că idiotul încercase s-o convingă totuşi să accepte oferta lui. Şi îi plăcea să creadă că mânecile lungi ascundeau nişte vânătăi. Îi plăcea să creadă că vânătăile indicau corect opoziţia ei...

Violeta

Doamne, cum să facă? Cum să facă să-l oprească? Cum să facă să-l evite? Cum să evite momentul ăla de tandreţe? Toate momentele lor de tandreţe se sfârşeau cu "scântei". Şi zău că nu ştia cum să facă să evite...

Teo apăsă clanţa şi-o împinse uşor înăuntru. Intră în apartament; aproape imediat, uşa se închise şi se încuie. Şi acum intrau amândoi în sufragerie...

Revedea camera aia... Revedea locul... Mobila culcată la podea...

Lucia avea dreptate. Trebuia să fie sinceră şi să spună adevărul. Teo trebuia să ştie ce se întâmplase azi-noapte. Era foarte important să-i spună chiar ea totul! Iar dacă Teo se va supăra pe ea pentru ceea ce se întâmplase azi-noapte...

Greşeala recunoscută e pe jumătate iertată. Întotdeauna. Aşa că o să se întoarcă şi-o să-i spună ce s-a întâmplat!

Nici nu-şi termină bine gândul, că soţul ei o cuprinse uşor cu braţele. La naiba! Dacă se întorcea acum, o să iasă din îmbrăţişarea aia! Şi-o să strice totul!

Şi dacă nu-i spunea, totuşi, nimic?

Sărutul pe gât fu mai mult decât concludent! Şi sărutul, şi fermitatea cu care degetele lui îi desfăceau nasturii cămăşii! Mai bine să nu-i spună deci! Mai bine să-l roage să acopere geamul cu o pătură şi să nu-i spună nimic, niciodată! Dacă Teo...

Doamne! Cum să-şi piardă familia? Era inacceptabil! Dacă Teo va decide... Nu! Inacceptabil!

Făcuse multe tâmpenii în ultimii 28 de ani! Ultima tâmpenie o făcuse chiar azi-noapte, când intrase în apartamentul ăsta însoţită doar de Mugur! Dar a dracului să fie ea, dacă va permite ca tâmpenia asta să-i distrugă viaţa!

Teodor

Mirosea bine; mirosea foarte bine soţia lui! Ştia că nu se mai "cremuise", cum spunea ea, încă de la cutremur; şi totuşi, mirosea atât de bine...

- ... Te rog, pune o pătură în geam.

Deci soţia lui voia să facă întuneric. Adică să nu fie dezbrăcată la lumina zilei. Zâmbi slab:

- Nu. Nu şi azi. Azi vreau să te privesc... pentru că eşti atât de frumoasă... Iar viaţa e atât de scurtă... şi-aş vrea să te privesc în fiecare clipă a vieţii mele. Să te am alături clipă de clipă... să te privesc clipă de clipă... Să simt, clipă de clipă, că mă iubeşti... Să-ţi arăt, clipă de clipă, că te iubesc...

Trase uşor cămaşa de pe umeri...

"'Tuz' duminica mămiţicii tale, idiotule! Te joc în picioare!"

Nu se aşteptase la asta. Da, se aşteptase ca Violeta să se opună intenţiilor individului - dar nu se aşteptase nici o clipă ca individul să intenţioneze s-o ia cu japca! Vedea clar vânătăile de pe braţele ei, care promiteau să se înnegrească violent în următoarele 24 de ore, şi-şi imagina cu uşurinţă forţa cu care-o ţinuse cretinul! Şi nu putea să nu se întrebe care fuseseră, de fapt, planurile cretinului! Ce voise să obţină de la ea? Că un "Da, o să mă mărit cu tine" nu se obţinea cu asemenea vânătăi!

Trecea uşor cu degetul peste pielea învineţită şi se gândea...

Nu - Violeta lui nu marşase la planurile individului! Iar individul cu siguranţă nu plănuia să le organizeze el nunta de cireş, sau cine ştie ce serbare a căsniciei lor! Aşa că el unul era lămurit! Tot ce mai voia acum era să afle adevărul. Să afle ce se întâmplase, cum ajunsese soţia lui să se lupte la propriu cu cretinul...

Ridică încet cămaşa şi-o îmbrăcă. Şi începu să-i închidă nasturii. Violeta nu spunea nimic... Gata. O cuprinse din nou cu braţele şi-o sărută pe păr. Şi şopti, oftând greu:

- Tu ştii ce-i în sufletul meu. Şi ştii de ce am spus "Da". Tu ştii de ce porţi medalionul ăsta... Nimeni şi nimic nu va schimba lucrurile, în sufletul meu.

Şi-atât. Nu mai voia să ştie ce se întâmplase - dacă se întâmplase totuşi ceva, se întâmplase împotriva voinţei ei. O trase uşor spre uşă...

Violeta se opri. OK - se opri şi el! Deşi chiar nu voia s-o treacă prin chinul de a vorbi despre tâmpitul ăla! Soţia lui scăpă un suspin şi se grăbi să-şi acopere faţa cu palmele... Aştepta - pentru că nu ţinea musai s-o audă povestind despre ăla! Dacă ea voia să-i spună, OK; dacă nu, nu! Chiar o să-i spună asta, dar peste vreo zece secunde...

- ... Te rog să mă ierţi.

- De ce? Ce s-a întâmplat?

Soţia lui începuse să plângă... Hei! O prinse de umeri şi dădu s-o întoarcă; numai că o simţi trăgându-şi umărul şi aplecându-se un pic... Da' ce dracu-i făcuse cretinul ăla? O prinse din nou de umeri - şi-o ţinu bine de data asta! Violeta scăpă un geamăt...

"Idiotule, azi te fac cadavru!" Avea atât de multe gloanţe...

Îi dădu drumul - că nu voia s-o chinuie provocându-i durerea aia. O trase în braţele lui... fiindcă o iertase deja. O iertase demult-demult de tot, când spusese "Da"...

- ... Nu trebuia să accept să urc aici cu el.

Aha! Adică urcaseră aici, în camera "de făcut prostii", doar ei doi... Singuri-singurei, la lumina lumânării... Cretinul "era mâncat"...

- ... M-a trezit pe la două şi m-a invitat să depănăm amintiri din liceu... Şi eu am urcat cu el... Doamne, cât de proastă sunt uneori!

- Nu eşti proastă; eşti corectă şi nu umbli cu şmecherii.

Capul blond nega violent - iar Violeta se grăbi să-l contrazică:

- Ba sunt proastă făcută grămadă!

În fine - n-o s-o mai contrazică. Nu voia să se certe cu ea - şi nici nu voia să-i facă destăinuirea aia şi mai dificilă! Aştepta...

- Şi nu s-a întâmplat nimic din ceea ce probabil că îţi imaginezi că s-a întâmplat.

Se grăbi să-i răspundă:

- Nu îmi imaginez absolut nimic.

Violeta îşi trase nasul şi continuă:

- Am bârfit fostele colege, profesorii... Şi pe urmă a început iar... cu căcatul lui... I-am dat una cu genunchiul şi-am ieşit... Şi

m-am întors, ca proasta, gândindu-mă că poate-am dat prea tare şi-l găseşte Lucia "rece" de dimineaţă...

Deci îl pocnise la "jucărie". Bun! Straşnică nevastă avea! Îi venea s-o pupe - dar se abţinea...

- Şi m-a prins şi m-a trântit jos... Am bocănit cu picioarele şi m-a auzit Alex, care a chemat-o pe Lucia...

Trecuse repede peste toată "acţiunea"... Avea sentimentul că Violeta nu voia să-i povestească amănunte apropo de timpul scurs între "m-a trântit jos" şi "Lucia". Numai că partea asta îl interesa mult acum:

- Te-a trântit jos. Unde, jos?

- ... Jos, pe mobilă...

- Ce-a vrut să obţină?

Tăcea... Decise să-şi îndulcească mult glasul şi să şoptească, îmbrăţişând-o protector:

- ... A încercat să se culce cu tine?

Violeta plângea în hohote şi aproba violent cu capul. Încă de când spusese el "culce", ea aproba... şi-acum adăuga:

- A vrut... să mă lase gravidă... ca să aibă un copil...

Serios? Şi-şi închipuise că o violează, iar ea păstrează copilul? Ei nu, că ăsta era idiot! Zău că era idiot cu acte-n regulă!

- Şi te rog să mă ierţi... că n-am ţipat, dar m-am speriat... că o să-l împuşti!

Tresări, speriat de gestul ei! Violeta îl înhăţase practic - şi-acum îl strângea cu putere în braţe! Vocea ei deveni uşor panicată:

- Şi nu vreau să-l împuşti... ca să nu faci puşcărie... din cauza lui...

Oof, Doamne! Deci de-asta era aşa speriată! Îşi amintise... Violeta chiar crezuse c-o să-l împuşte pe idiot! Atunci când el o anunţase că-i arătase idiotului pistolul, o speriase rău de tot! Nu-şi dăduse seama! Nu crezuse că ea o să creadă... Zâmbi şi oftă greu:

- Bine. Te rog să te linişteşti.

Strânsoarea deveni şi mai puternică, iar plânsul şi mai violent:

- Te rog să mă ierţi!

- Stai liniştită - n-am de ce să te iert.

- Nu trebuia să... vin cu el aici!

- Te rog să te linişteşti.

- E numai vina mea!

Hei! Ridică scurt tonul:

- Tu vrei să mă vezi la "răcoare"!

Nega, că nu voia...

- Atunci nu mai spune tâmpenii de-astea!

- Te rog să mă ierţi!

- Dar n-am

- Îţi jur că nu se va mai întâmpla!

- Nu trebuie să juri nimic. Trebuie doar să te linişteşti.

- Teo, eu...

"Tu eşti căpoasă, că plângi şi mai rău!" Îşi muşca limba şi tăcea...

- Eu nu vreau... să ne despărţim...

- Nici eu nu vreau să ne despărţim. Aşa că nu ne vom despărţi. Acum încerci să te linişteşti, da?

Aproba şi-i dădea drumul, pentru că trebuia să-şi şteargă lacrimile... Scoase pachetul de şerveţele din buzunar. Oof, ce ochi roşii avea! Şi cum mai suspina! Individul ăla avea zilele numărate...

- Îţi jur că nu s-a... întâmplat absolut nimic.

- Ştiu că nu s-a întâmplat nimic.

- Crezi că poţi să... mă ierţi?

- Ţi-am spus că te-am iertat.

- N-am crezut nici o clipă... că o să sară pe mine!... Mai ales după ce am... discutat şi ne-am lămurit...

- Ştiu că te-a dus de nas. Gata - te rog să nu mai plângi. Linişteşte-te, bine?

Aproba... O trase spre uşă:

- Hai să mergem şi noi jos - că acu' naşte gravida!

Soţia lui aproba din nou. Avea senzaţia că suspinele se înteţiseră din nou...

Păi, n-avea ce să-i facă. De coborât, trebuiau să coboare. De discutat, trebuiau să discute. Şi cum "se întâmplase", discuţia aia era inevitabilă - ca dealtfel toate lecţiile de istorie...

- Hai să bem o cafea. Mergem în bucătăria noastră, la o cafeluţă?

- ... Da...

Clar - Violeta lui era speriată rău! Speriată de gândul că el o s-o părăsească! Că n-o s-o creadă - şi c-o să divorţeze...

"Eşti mâncat, cretinule! Te mănânc tot până-n prânz!"

Coborau amândoi; el o ţinea de mijloc, pentru că umărul şi braţul o dureau... Ea suspina şi cobora cu capul plecat...

Omul ăsta le făcuse mult prea mult rău. Dar nu-i nimic - venise momentul plăţii! Acum, individul o să plătească pentru ceea ce făcuse aseară. Şi, dacă va insista, o să plătească şi pentru ceea ce-i făcuse Violetei acu' 10 ani! O să plătească pentru tot!

Nicolae

Teo se dusese să discute cu Violeta - şi-asta "era de rău"! Erau în apartamentul 15; el stătea în fotoliu, privea uşa şi aştepta apariţia lor...

Aoleu!

Încercă să nu se încrunte. Încercă să nu le arate că-i văzuse... Urcau scările... Deschideau uşa, o închideau, o încuiau... Gata!

Se ridică şi intră în apartamentul Luciei. Poliţista scria ceva...

- Teo discută cu Violeta.

Tănăra se ridică prompt şi ieşi. Da' unde se ducea?... Aa, îl trezea pe Alex! Da - bună decizie! Ideea aia cu strângerea tuturor bărbaţilor la un loc era foarte bună! Dacă venea şi Victor, chiar că se băga şi el - deşi era jurist, habar n-avea care era diferenţa dintre croşeu şi upercut...

Ieşi şi-şi reluă locul în fotoliu. De sus, din apartamentul de deasupra, nu se auzea absolut nimic. Dar nici nu trebuia să se audă; mai bine spus, nu voia el să audă... Lucia trecu grăbită spre apartamentul... 14. Dar unde se ducea?... La Victor, probabil! Aştepta...

Acum, Lucia revenea în apartamentul ei, iar Victor ieşea la o ţigară... Se priveau lung, ei doi - şi probabil că amândoi îşi "transmiteau" planul de acţiune: cine pe cine ţine, dacă să-i pocnească sau doar să le dea cu Cloroform pe la nas... Numai că nu înţelegea "transmisia". Habar n-avea ce voia Victor să-i spună! Or să intervină, oricum!

Alex trecu prin faţa lui şi se grăbi spre apartamentul 14. Păi şi el? Nu fusese de pază azi-noapte?

Aoleu! El fusese de pază azi-noapte! Nu cumva...

I-ar fi părut tare rău să descopere că Violeta îl înşelase pe tirist. Erau atât de frumoşi, atât de uniţi, că un astfel de scenariu chiar nu putea concepe! Dar Mugur ăla era "bine". Era tânăr, era fostul ei iubit... Asta n-ar fi fost o scuză; numai că ar fi existat multe "circumstanţe atenuante", dacă într-adevăr Violeta îi cedase individului. O mare "agravantă" era prezenţa soţului ei la câţiva metri de ea...

Nu. Violeta nu-l înşelase pe Teo. Exclus!

Alexandru

Gata - se spărgea buba. Iar Lucia avea totuşi dreptate! Teo "mirosise" ceva, apropo de cele petrecute azi-noapte. Şi cum tocmai o luase pe Violeta "la o discuţie", ei trebuiau să fie pregătiţi. Să fie toţi strânşi pe palier, ca să poată să intervină...

Nu ştia cum o să reacţioneze omul ăla când va afla că soţia

lui stătuse la palavre nocturne cu fostul iubit din tinereţe. Putea s-o înţeleagă, sau s-o pălmuiască... Putea să coboare val-vârtej, în căutarea individului care încercase din greu să-i violeze nevasta...

Oricum, decizia Luciei era bună. Mugur trebuia scos din ascunzătoare şi "plantat" în mijlocul palierului - în mijlocul bărbaţilor de pe palier. Sub ochii tiristului. Pentru ca tiristul să-şi verse supărarea pe principalul vinovat, nu pe nevastă-sa! Femeia aia care-i crescuse copiii şi-i înţelesese absenţa de-acasă nu merita pedepsită pentru bărzăunii ăluia! Mai ales că se luptase din greu cu idiotul!

Intră în apartamentul 14 - Mugur era în sufragerie, nu?... Da. Se uita lung la copii. Adică "prin copii". Cretinul se gândea la tirist... Îşi compuse un ton serios:

- Vii la o ţigară?

Capul brunet negă încet...

- Lucia spune că ar fi bine să vii la o ţigară.

Mugur se întoarse încet... Şopti, în engleză:

- Orice bubă se sparge, mai devreme sau mai târziu. Dac-aş fi în locul tău, să ştii că aş prefera să sparg buba asta în mod "organizat"...

Gata - individul se ridicase. Păşi în spate şi-l lăsă să treacă el primul...

Lucia

Îşi luă ţigările şi ieşi pe palier. Şi constată că "bărbaţii ei" erau la datorie, atenţi, alerţi şi-un pic speriaţi de gândul că tiristul umbla cu pistolul la brâu în ultimul timp...

Se opri în dreptul lor şi mârâi printre dinţi:

- Un pumn, maximum doi. Dacă scoate pistolul, mă ocup eu de el. Voi fugiţi în apartamentul meu - cu sau fără Mugur...

Bun! Acum îi lămurise pe amândoi. Se întoarse spre propriu apartament. Pentru planul ei, ea trebuia să fie un pic retrasă...

Urmat de Alex, Mugur ieşi pe palier. Îl privea lung... Nicolae se grăbi să deschidă discuţia:

- Nici n-am ştiut că te-ai trezit! Încerci să te laşi de fumat?

- Nu chiar...

Îşi aprindea şi el o ţigară... Bun! Acum "onor adunarea" arăta foarte bine. Foarte... *casual*. Îl aşteptau cu toţii pe Teo, pentru ca acel conflict să izbucnească... şi să se sfârşească înainte de următoarea replică, naşterea gravidei, prima tentativă de evadare şi apariţia primilor jefuitori.

Alexandru

Gata - auzise uşa de sus deschizându-se. Era atent, era alert - deşi i se lipeau ochii de somn...

O s-o ajute pe poliţistă - cu riscul de-a încasa şi el o cafteală straşnică. Nu-i era frică de Teo. După ce-i cunoscuse pe subalternii partenerului lui Adriano...

Era ciudat - pentru că toţi trei priveau scările alea, numai Mugur îşi privea pantofii, încruntat...

Avea senzaţia că idiotul ăla nu se gândea la Teo! Nu se gândea nici la cafteală, nici la gaura de glonte! Nu! Se gândea că ei, ceilalţi adulţi de pe palier, aflaseră de isprava lui! Avea senzaţia că asta îl deranja acum pe Mugur! Hei! Ăsta chiar era "dereglat"?

Coborau amândoi... Uite-i! Violeta cobora pe lângă perete; Teo era spre balustradă. Iar el era cel mai în spate, aşa că observă imediat mâna care-o ţinea de mijloc. Şi răsuflă uşurat! Doamne! Doamne, bine că omul ăla nu era vreun încuiat obtuz! O înţelesese! Şi-o iertase! Şi-o să fie bine în familia lor! Doamne, ce bine!

Teo şopti:

- Mergem la noi, da?

Răspunsul veni tot şoptit:

- Dha.

Hei! Observă imediat capul brunet ridicându-se! Deci nu se înşelase! Violeta suspinase! Iar paşii ei deveniră imediat grăbiţi. Hei!

Ţigara zbură cât colo! Desfăcu şi el degetele, realizând că Mugur pornise deja spre scări!

Hei! Ăsta ţinea musai să sfârşească-n ghips!

Făcu un pas după el, încercând să fie atent şi la idiot, şi la Teo, şi la Violeta...

Nicolae

Hei! Ăsta era dement? Se repezise spre ei! Spre ea, de fapt - că suspinul ei îl făcuse să se-arunce aşa!

"Ăsta vrea să-l pocnească pe tirist!"

Făcu un pas în dreapta, blocându-i jumătate din "culoar"! Victor era foarte atent la Teo; el nu-l vedea pe tirist, pentru că el era cu spatele la balustradă...

Auzi un foşnet - şi-un pas greu. Iar Victor se lipi de perete. Instinctul de conservare îl făcu să păşească-n spate şi să se-apuce de balustradă. Şi nu mai apucă să reacţioneze la trecerea tiristului!

Teodor

Observă imediat mişcarea umbrei de pe palier. Întoarse involuntar capul - recunoscu imediat blugii lui Nicolae şi pe Victor. Şi văzu mişcarea treningului negru. Iar blugii lui Nicolae păşiră scurt spre dreapta, încercând parcă să-l blocheze pe idiot!

"Da' de ce-l opreşti? Lasă idiotul să vină la mine!"

Idiotul era încruntat! Se încrunta la el, idiotul ăla! Ha!

"Sau lasă - că vin eu la idiot!"

O împinse cu fermitate pe Violeta în apartament; şi cum soţia lui se grăbi să-i asculte indicaţia, apucă balustrada şi "luă curba". Şi un singur pas mare îi fu de-ajuns ca să ajungă la idiot!

Alexandru

Aoleu!

Teo se folosise de balustradă, ca să ia curba şi să-şi ia avânt. Şi în timp ce uriaşul mai făcea un pas, trăgând mâna dreaptă spre spate şi speriindu-i pe Victor şi Nicolae cu chipul ăla schimonosit de ură şi furie, Mugur avu reacţia firească - făcu un pas în spate. Acum e-acum!

Ridicarea fulgerătoare a pumnului îi "activă" imediat instinctul de autoapărare! Piciorul îi plecă singur în spate - şi se lipi de perete. În secunda imediat următoare, auzi trosnetul. Iar Mugur îi căzu pur şi simplu-n braţe!

Băi! "Îl zburase din papuci"! La propriu! Îl trosnise cu atâta sete, că Mugur pur şi simplu fusese azvârlit spre el!

Fu cât pe ce să cadă şi el - dar reuşi să-şi păstreze echilibrul şi nu-l scăpă pe bietul idiot din braţe. Următorul gând veni firesc - şi dacă Teo planificase mai mult de-un pumn pentru Mugur?

Dar dacă-i planificase şi lui câteva? Că nu-l trezise pe el azi-noapte, ci pe Lucia! Şi nici nu-i spusese de dimineaţă ce se întâmplase! Ridică privirea spre el...

Ochii căprui îl priviră lung, preţ de-o secundă interminabilă parcă...

Teo se răsuci pe-un călcâi, trecu printre Victor şi Nicolae şi intră în propriul apartament.

Teodor

Gata. Acum era fericit. Adică, în fine - era mulţumit! Când îi văzuse moaca indignată, când văzuse ochii îngrijoraţi care-o urmă-

riseră pe Violeta, îşi schimbase tot planul! Pentru că plănuise să-l pocnească în nas, ca să facă "maximul de daună". Făcuse însă pasul ăla spre el - şi-l văzuse păşind în spate...

Îi văzuse pe toţi păşind în spate! Toţi se feriseră din calea lui! Iar pe Alex îl anunţase din priviri că data viitoare, dacă va mai exista o dată viitoare, insista ca el să fie primul anunţat. Vecinul lui înţelesese corect mesajul...

Mm, ce bine se simţise! Îl pocnise exact în "cusătură"! Exact în punctul unde Ludmila se căznise să facă "lipituri artistice"! Ridicase pumnul deasupra capului, fiindcă era cel mai înalt dintre ei, şi-l abătuse cu toată forţa în capul idiotului - în frunte, puţin spre creştet! Şi-l zburase practic din picioare! Dacă Alex nu l-ar fi prins, palierul s-ar fi umplut de sânge amestecat cu creier!

Intră în bucătărie, îşi luă soţia în braţe şi oftă greu:

- Gata! Te rog, nu mai plânge! Nu mai plânge, iubirea mea!

Pe dracu! Iar hohotea! Hei! Mârâi printre dinţi:

- Nu mai plânge, Violeto! Nu mai plânge, că mi se urcă de tot la cap şi mă duc şi sar cu picioarele pe capul lui! Şi mă duc la puşcărie! Vio...

Gata - se agăţase iar de el, de parcă încerca să-l ţină, să nu se ducă să-l omoare pe Mugur...

- Te implor! Nu mai plânge!

Încerca s-o liniştească "din vorbă". Încerca să pară foarte afectat de plânsul ei, foarte hotărât să-l calce-n picioare pe Mugur, tocmai ca s-o oblige să se liniştească! Nu era bine să plângă în halul ăla! Şi nici n-avea de ce să jelească aşa! Că se terminase! El o iertase demult, oricum...

Mintea lui jubila. Mintea lui retrăia momentul pumnului. Numai el ştia că trosnetul ăla fusese "de efect": trosniseră degetele lui. De vreo doi ani, prinsese prostul obicei să-şi trosnească degetele aşteptând ore în şir prin vămile româneşti. Nu le mai trosnise, după cutremur; până adineauri, evident, când le trosnise pe toate-odată... Dar ce bine se-auzise! Mm, ce trosnet straşnic fusese ăla! Nu-i crăpase ţeasta - îi crăpase doar pielea aia "proaspăt lipită" de Ludmila! Că-l pălise din tot sufletul! Şi zău că nu simţea pic de durere-n mână! Era euforic - adică "anesteziat"...

Violeta se liniştea... Şopti, încercând să-şi compună un ton ferm:

- Te rog să te schimbi.

Capul blond aproba grăbit... Completă:

- Pune-ţi un tricou cu mânecă scurtă; bine? Că e cald...

Iar ea se gândea... şi aproba aproape imediat. Zâmbi, presimţind că de-acum încolo ideile şi sugestiile lui vor fi aprobate toate într-o clipă, maximum două...

Alexandru

Şi gata. Teo "ieşise din scenă". Lucia şopti imediat:

- Du-l la mine! În sufragerie! Repede! Victore, cheam-o pe Ludmila! Nicolae, mă anunţi dacă...

Dacă Teo îşi amintea că nu terminase de bătut la Mugur! Bun! Bine că aveau un "spion"! Încercă să-l ridice cumva în picioare - numai că şi lui îi cam tremurau genunchii, de când fusese privit cu furie... Cu furie îndreptăţită...

Paşii se apropiară în fugă:

- Ce-a păţit?

Ludmila voia să ştie... Aoleu! Mama Violetei voia să ştie ce-a păţit Mugur! Se grăbi să nu-i răspundă:

- Hai, Mugure! Hai, sus! Ajută-mă şi tu!

Pe dracu! Pumnul ăla îl năucise rău de tot! Sigur îi spărsese capul - că trosnise rău... Victor se grăbi să-l apuce şi el pe Mugur de-un braţ. Acum era mult mai bine! Îi trase braţul peste umeri... Şi gata. Îl transportau, destul de "pe sus", în sufrageria Luciei. Ea le ţinea perdeaua...

- În fotoliu. Victore...

Ce-i cu Victor?... Aa, îl trimitea afară! Probabil ca să-l ţină pe Teo, cât dădea Nicolae alarma...

- Ludmila, te rog...

Victor ieşi; doctoriţa se aşeză pe cotiera fotoliului:

- Ce s-a întâmplat?

El unul n-avea de gând să-i răspundă! Nici Lucia nu răspundea... Femeia examină scurt rana sângerândă şi ridică tonul:

- Ce dracu s-a întâmplat? Are capul spart! Cine l-a pocnit în halul ăsta?

Lucia porni spre uşă:

- Teodor. În cinci minute, şedinţă cu toţi voluntarii.

Doctoriţa înlemnise, cu ochii la chipul creol...

Se simţea... ciudat. Se simţea "în plus". Şi extrem de vinovat, că nu intervenise el azi-noapte. Că nu-l trezise pe Teo, atunci când îi văzuse urcând amândoi la etajul patru. Dar nu putea să plece de-acolo, de lângă ei. Nu voia să plece de-acolo. El îl prinsese pe Mugur înainte să-şi crape capul de ciment - iar subconştientul îi spunea să stea cuminte lângă idiot, să asculte discuţia dintre el şi mama femeii pe care încercase s-o violeze şi apoi s-o reproducă pentru urechile Luciei. "Prinderea" lui Mugur - un punct. Discuţia lui Mugur cu Ludmila - încă un punct. Avea nevoie de fiecare punct pe care-l putea câştiga - pentru că nu accepta gândul că-l putea pierde pe Vlad!

Ludmila

Deci Teodor îl pocnise. Ginerele ei, Teodor Simionescu, omul ăla cu inima bună şi pufoasă ca un cozonac, îi spărsese lui Mugur capul...

- ... Alex, te rog, adu-mi cutia.

Tânărul "zbură" la propriu pe uşă-afară... Şopti, privindu-l lung:

- Ce dracu i-ai făcut?

Nu primea răspuns... Insistă, turnându-i apă pe frunte şi pe obraji:

- Ce i-ai făcut, de te-a pocnit în halul ăsta? Că sigur i-ai făcut ceva! Omu' ăla nu-i nebun! Omu' ăla nu sparge capete gratuit!

Mugur oftă greu şi deschise ochii. Şi-o privi lung, fără să încerce să-şi ascundă tristeţea:

- Vreau un copil. Vreau...

Perdeaua zbură cât colo iar Alex intră cu cutia şi se aşeză pur şi simplu pe mega-pat, în spatele ei. Mm...

Voluntarii se luaseră la încăierare... iar utilităţile încă nu reveniseră. Aşa că Lucia era în continuare şefa centrului de minori, iar ei erau totuşi voluntari. Aşa că prezenţa lui Alex acolo fusese ordonată de Lucia. Încercă să facă abstracţie de tânărul din spatele ei:

- Şi ce-ai făcut? Ce i-ai făcut, de te-a pocnit în halul ăsta?

- ... Am încercat, azi-noapte, s-o conving să-şi părăsească bărbatul pentru mine.

Adică încercase iar cu verighetele alea! Doamne, că tâmpit mai era! Îşi puse mănuşile şi încercă să-i examineze rana fără să-l facă să urle de durere... Avea senzaţia că nu-i spărsese osul, ci doar îi redesfăcuse rana...

- ... Iar atunci când m-a refuzat, am insistat.

Adică o bruscase! Chiar că era tâmpit!

- Am insistat mult.

Cum adică? Îl privea lung, încercând să-i înţeleagă cuvintele... După câteva secunde, capul brunet se plecă scurt. Hei!

- Poftiţi la şedinţă, vă rog.

Cum-cum? Gata? Trecuseră deja cinci minute? Păi nici nu apucase să-l dezinfecteze! Chiar trebuiau să participe la şedinţa aia?

Alex se ridică şi ieşi - dar nu se îndepărtă. Ţinea perdeaua trasă

şi-i aştepta... Se ridică. Mugur se ridică imediat şi ieşi, sprijinindu-se de pereţi... Îşi luă cutia şi-l urmă. Iar Alex o opri şi-i luă cutia din mâini, în timp ce-i şopti la ureche:

- Cât pe ce s-o violeze.

Cum-cum? S-o violeze? Cum?

Tânărul se grăbi să iasă. Rămăsese singură în hol...

Nu se putea clinti de acolo. Nu putea să reacţioneze! Adică Mugur încercase s-o violeze pe Violeta? Cum dracu? Adică, cum dracu reuşise să pună mâna pe ea? Cum dracu reuşise s-o ia de lângă Teo? Nu cumva...

Se încruntă. Rău! Mugur n-o putea viola pe Violeta decât dacă ar fi fost doar ei doi în cameră. Iar asta însemna că tentativa de viol se petrecuse la etaj - adică în "camera matrimonială" şi se petrecuse azi-noapte. Iar ea, femeie la 55 de ani, înţelegea ce căutase Mugur azi-noapte în camera aia - nu înţelegea însă ce căutase Violeta în camera aia şi cum reuşise Mugur s-o ducă acolo! Dacă ea urcase prima, nu înţelegea ce căutase acolo singură! Şi nu înţelegea de ce nu auzise ţipete şi urlete azi-noapte! Dacă Violeta urcase cu el, nu înţelegea de ce-o făcuse! Oricum, nu înţelegea de ce n-o auzise urlând şi ţipând "Viol"! Pentru Dumnezeu!

Vocea Luciei o smulse violent din gânduri:

- Ludmila, te rog, vino şi tu.

Da. Să vină şi ea. Ieşi pe palier. Unde era Violeta? Fata ei era lângă Teo. El o ţinea în braţe; ea suspina şi-şi ascundea chipul undeva în tricoul soţului ei... Se schimbase. Tricoul cu mânecă scurtă nu ascundea nicicum umbrele vânătăilor în formare...

Lucia

Bun! Totul decursese conform planului - şi discuţia lui Teo cu Violeta, şi "discuţia" lui Teo cu Mugur! Ea anticipase doi pumni - dar uitase că tiristul era masiv, puternic şi "dintr-o bucată". Dintr-o singură "bucată" rezolvase problema onoarei soţiei lui...

Şi-acum, şedinţa - că trebuia să-i găsească lui Mugur mijloc de transport înainte să înceapă naşterea! Ia să rostească ea textul pe care-l "copsese" toată dimineaţa!

- Mugur şi Teo au un conflict.

Teo se grăbi să o întrerupă:

- Pe care l-am rezolvat deja.

Se răsuci scurt spre el:

- Dar care se poate "reactiva" în orice moment.

Aşa - ca să nu creadă că era singurul care putea să dea cu pumnul! Unde rămăsese? Ah, da! Reveni spre voluntari:

- Pe de altă parte, aici nu-i pension. E un centru pentru minori, care are nevoie de voluntari. Supun la vot două rezolvări ale problemei. Prima este mutarea lui Mugur în centrul în care sunt părinţii lui. Cine este "pentru"?

Ei? Cine era "pentru"?... Surprinzător, dar numai Ludmila, Nicolae şi Carina ridicaseră mâinile. Nici măcar Mugur nu voia să plece! Individul se sprijinea de perete, lângă Alex, şi-şi privea cu maximă atenţie pantofii...

Dar ei ce părere aveau? Se răsuci, iar Teo îi zâmbi "dulce". Cu o mână, tiristul îşi ţinea protector soţia-n braţe; cu cealaltă mână, ţinea mâna soţiei lui. Şi n-o ţinea ridicată; aşa că... Aşa că întrebă:

- Cine e "contra"?

Tiristul ridică mâna Violetei şi două degete de la propria mână. Deci ei doi... Reveni spre restul voluntarilor - şi constată că Mugur îşi vota rămânerea în centru chiar acum... Era nebun! Ăsta era nebun "de legat"! Ridică scurt din umeri:

- Deci Mugur rămâne aici.

Ludmila scrâşni ceva printre dinţi, probabil în ruseşte, şi "fripse" un şut teribil în cutia cu medicamente! Hei! Fără violenţă! Dacă ea avea o problemă cu democraţia, s-o spună deschis - nu să dea cu şutu-n cutie! O fi cutia ei - dar ea, cu tot cu cutia aia, era a centrului pentru minori! O privea lung... Gata; doctoriţa se calmase. Adică nu mai dădea cu şutul în nimic. Nici măcar în Mugur! Era linişte... Ah, da! Votaseră prima propunere! Se grăbi s-o rostească pe-a doua:

- A doua propunere este plecarea familiei Simionescu către Italia. Cine este "pentru"?

Ludmila ridică imediat mâna. Şi se încruntă rău, cu ochii peste umărul ei... Se răsuci şi-i privi lung. Avea senzaţia că Violeta ar fi vrut să ridice mâna - numai că Teo o ţinea bine în braţe şi-i apăsa mâna liberă pe pieptul lui... Şi-o privea pe ea, zâmbindu-i în continuare "dulce"...

- Cine este "contra"?

Ei doi erau primii! Iar afurisitul ăla de tirist mai că nu râdea în gura mare! Ce naiba era cu el?

"Eşti nebun? Eu te las să-ţi iei familia şi să pleci, iar tu nu vrei?"

Nu, nu voia...

Reveni spre ceilalţi - că mai avea o şansă! În democraţia lor votau 9 persoane. Ei doi nu voiau să plece. Dar ceilalţi?... Ei, poftim! Şi ceilalţi votau "contra"! Păi şi-atunci cum dracu rezolvau problema?

- Şi-atunci cum o scoatem la capăt?

După câteva secunde de tăcere, Mugur răspunse, pe un ton extrem de stins:

- Te asigur că n-o să mai aveţi probleme cu mine.

Din spate, Teo completă:

- Iar eu te asigur că voi fi paşnic, atâta timp cât nu voi fi provocat.

Serios?! Aşa zicea el! Mugur şopti:

- O să stau strict în sufrageria din 13.

- Iar noi n-o să intrăm acolo.

Alex se grăbi să completeze:

- Iar eu o să fiu "zona-tampon".

Zău?! Îl privi lung:

- Te bagi tu aşa, "zonă-tampon"!

Gata - Alex aprobase şi-apoi îşi înghiţise restul de iniţiative pe luna asta... Oftă greu:

- OK. Sunt de acord. Dar, dacă se mai întâmplă, vă duc jos pe toţi trei, plus minorii, vă trec peste pragul blocului şi închid uşa după voi.

Teo răspunse prompt:

- Eu sunt de acord.

Mugur ce zicea? Vocea stinsă şopti:

- Şi eu...

- OK. Dacă aveţi comentarii, propuneri, nemulţumiri...

Tăcere. Aştepta... Nu. Nimeni nu comenta. Şi nimeni nu era nemulţumit. Bun!

- Atunci, eu am terminat. Ludmila, te rog...

Arătă spre Mugur. O ruga, din priviri, să nu-i facă viaţa atât de complicată încât să trebuiască să iasă din centru ca să-l ducă pe Mugur la cusut în parcul Plumbuita... Sau, şi mai şi, să pună un ginecolog să coasă altceva decât "chestii ginecologice"...

Doctoriţa îşi luă cutia şi intră în sufrageria din apartamentul ei. Zâmbi slab:

- Alex, te rog...

Iar Alex, care îşi pregătea deja discursul menit s-o convingă să i-l dea lui pe Vlad, apucă "cu ambele mâini" de Mugur... Victor se grăbi să-l ajute; şi observă, imediat cum îl traseră de lângă perete, că pumnul tiristului îl ameţise serios! Mugur se clătina ca frunza-n vânt şi se ţinea cu greu pe propriile picioare! Se grăbi să-i urmeze - trebuia să afle dacă era grav...

Mugur fu reaşezat în fotoliul ei. Alex se grăbi să iasă:

- Aduc imediat un prosop.

Victor ieşi; se grăbi să-l urmeze, pentru că Ludmila scotocea prin cutie... Palierul redevenise pustiu - aşa că îl prinse de braţ şi-l opri. Şi şopti:

- Îţi mulţumesc.

- N-ai de ce.

- Îţi mulţumesc că ai rămas.

Victor porni grăbit spre apartamentul 14:

- Stai liniştită.

O evita... Evita discuţia. Şi pe ea. Nici nu părea dornic să pornească spre Domneşti, dar nici de palavre nu-i ardea. Era... Alex ieşi din apartamentul 13, înarmat cu două prosoape. Reveni în propria sufragerie şi oftă:

- Cum e?

Ludmila nu răspunse - ea căuta în continuare prin cutie. Mugur şopti:

- E spart. Stai liniştită, că nu-i grav.

- Serios? De unde ştii?

- Eu îţi garantez

- Îmi garantezi tu că nu dai colţu' în următoarele 24 de ore!

Ludmila rosti, pe un ton sec:

- Îţi garantez eu că nu dă colţu' prea curând.

Deci garanta ea! "Super"! Cel mai bun tomograf din lume - Ludmila şi stetoscopul ei! Doctoriţa luă un prosop şi i-l puse de gât - la fel cum făcea Victor cu clientele lui. După care anunţă din scurt:

- Torn apă.

Şi turna... Răsturnase sticla aia "în duşmănie", aşa că apa curgea, spăla sângele... Decise să iasă.

Deci conflictul "se stinsese". Bun! Intră în propria bucătărie şi-şi aprinse o ţigară. Iar Alex ciocăni scurt în tocul uşii. Îi făcu semn să intre... Bărbatul şopti, printre dinţi:

- Am eu grijă de idiotul ăsta. Îi duc eu mâncarea, pândesc eu când e palierul gol ca să iasă la ţigară...

Ridică scurt din umeri, pe un ton normal:

- Nu mă interesează organizarea timpului lor. Sunt adulţi şi-ar trebui să aibă mai multă minte! Eu atâta spun - dacă mai fac tâmpenii, îi "zbor" pe toţi trei. Sau patru - că nici Ludmila nu-i bătută-n cuie în centrul ăsta!

- ... Şi cu copiii cum faci?

- Îi spun lui George să-mi trimită două educatoare sinistrate din parcul Plumbuita. Ştii câte educatoare de-astea tânjesc acum după un acoperiş, mâncare caldă şi-un pat comod? Şi duş şi medicamente şi-un zâmbet şi-o vorbă bună? Şi ţigară şi ness la discreţie? Ha!

Alex tăcea... Ea vorbise tare, ca s-o audă şi Mugur, şi Ludmila... Bărbatul din faţa ei ar fi vrut să-i spună unele lucruri, apropo de el şi minorul Vlad, dar nu prea ştia de unde să înceapă şi cu ce cuvinte... şi-o vedea furioasă, aşa că tăcea totuşi...

Oftă greu şi ieşi; ocoli zidul iar Nicolae şopti:

- Teo e în 15, cu Violeta. Nu cred că o să mai ai probleme cu ei.

Luă microfonul staţiei şi apăsă butonul:

- Centrul de minori către nea Aurică.

Aşteptă... O voce tânără rosti scurt:

- Nea Aurică e plecat cu şefu'.

Aha! Păi atunci... Dădu să lase microfonul, dar staţia gâjâi:

- 40 sunt. Dacă pot să te ajut eu, spune.

Aha! Se oferise s-o ajute! Cu jumătate de gură, ce-i drept, dar o făcuse. Bineînţeles că şi el ar fi cerut confirmarea lui George, înainte să încredinţeze altcuiva copilul ăla aşa, într-o clipă...

- Pe şefu' îl căutam. Când poate, să mă caute. E vorba despre centru.

- O să-i transmit.

Şi cam atât, nu? Ieşi pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Suflă lung fumul...

Era linişte în centrul pentru minori rătăciţi. Copiii nu mai chiuiau; dar nici nu stăteau îmbufnaţi. Viaţa mergea înainte... Carina ieşi din dormitorul ei şi zâmbi:

- Ştii ce mă gândeam?

Negă cu capul - nu, nu ştia...

- Mă gândeam să duc copiii la aerobic.

- Nu. Azi, nu. Şi cred că nici mâine.

- ... OK; cum ştii tu.

Ce era cu ea? Nu voia să ştie "de ce"? Uite că nu - tânăra se îndrepta spre dormitorul ei...

Carina se schimbase. Devenise mai precaută, mai introvertită, mai tăcută... Cam de când Nicolae planificase să-şi dea părinţii jos din maşină şi să-i pună să se descurce singuri, Carina se schimbase. Încercase probabil să fie pe placul lui... Să nu-l înfurie... Să nu toarne practic benzină pe foc. Nicolae era ca un tăciune încins - şi gândea ciudat. Mai ciudat decât Alex, care se implicase totuşi activ în viaţa din centrul pentru minori. Atitudinea lui Nicolae o făcea pe Carina să sufere...

Dacă în următoarele 24 de ore nu observa o schimbare în bine la omul ăla, o să-l roage pe nea Aurică să-i viziteze şi-o să-i încuie pe amândoi în bucătăria ei. Nicolae trebuia să-şi revină! Omul ăla trecuse printr-un coşmar infernal în ultimele zile, dar asta nu însemna că toată viaţa lui trebuia să rămână un coşmar! Îi murise băiatul; dar avea o fetiţă şi-o logodnică...

Aerobicul le-ar fi prins bine copiilor. Numai că mare parte din copiii ăia erau aproape orfani, iar azi George o să discute cu ei despre viitor. Prefera deci să-i ţină în linişte, fără muzică, fără distracţie... Ca un fel de avanpremieră la vestea tristă pe care le-o va aduce azi George. O parte dintre ei, mai ales cei mari, or să treacă prin momente de auto-învinovăţire...

Teodor

Gata - acum chiar se terminase totul! El îşi luase angajamentul că "nu va lua iniţiativa"... În fine - era ferm convins că, şi dacă-l prindea pe Mugur în genunchi în faţa ei, cu flori şi inel de logodnă, tot nu-l va mai atinge! Îşi va lua nevasta şi copiii şi va pleca spre Italia - dar de cretinul ăla nu se va mai atinge! Începuse să se calmeze, să realizeze că-l lovise cu forţă - cu forţa amplificată mult de furie... Şi-l lovise în cap! Îl năucise şi-l umpluse de sânge dintr-un singur pumn! Şi chiar nu era un tip violent! Chiar nu era...

În fine! Ia să-şi vadă el de nevasta lui! Nu de alta, dar Violeta continua să suspine!

O întoarse spre el, îi prinse capul în palme şi-o sărută... c-o iubea...

Violeta

Oo, Doamne! Doamne, ce bărbat avea ea! Şi era fraieră şi gâscă, pentru că nu-l ţinea sub strictă supraveghere - şi nici nu era atentă ce muieri se-nvârteau prin jurul lui cu saliva scurgându-se uşurel pe la colţul gurii... Şi-l mai şi supăra! Ca acum, de exemplu! Chiar dacă el spunea că o iertase, ştia că îl supărase rău...

Plecă încet capul - şi fu imediat strânsă în braţe:

- Gata - eu zic să trecem povestea asta la capitolul "istorie".

Ehei! Dac'ar fi fost atât de simplu...

- Eu îţi garantez că acum şi-a învăţat lecţia - şi el, şi vecinii noştri. Aşa că, dacă cumva lovitura la cap i-a afectat profund memoria pe termen scurt şi va încerca din nou să se apropie de tine, toţi voluntarii din centrul ăsta se vor repezi să-l oprească.

Deşi era evident că Mugur nu se va mai apropia vreodată de ea... Degetul soţului ei îi ridică uşor bărbia:

- Pot să îndrăznesc să-ţi cer un zâmbet?

Ei, na! Zâmbi! Numai că simţea zâmbetul ăla strâmb... Teo îi fură un sărut:

- Gata! Te rog! Totul e bine când se termină cu bine - iar păţania asta s-a terminat cu bine, nu?

Aprobă din nou... Soţul ei îi dădu drumul, dar doar ca să scoată ţigările:

- Hai - că te-am invitat la cafea şi m-am luat cu şedinţa...

Luă o ţigară, iar el se grăbi să aprindă bricheta. Teo şopti:

- Nu putem să plecăm acum spre Italia.

Aprobă scurt cu capul.

- N-avem cine ştie ce cash, iar motorina costă o avere zilele astea. Şi mă îndoiesc că putem trece Carpaţii cu ceea ce mai am în rezervor.

Aprobă din nou - înţelesese ce voise să-i spună.

- În plus... Nu pot s-o las pe femeia asta cu fundu-n baltă. Zice ea că aduce nu ştiu câţi voluntari din parc - dar în realitate nu vrea să bage străini aici. Că i-ar fi fost mult mai uşor s-o oprească pe mama lui Sandu, nu? În schimb, a trimis-o voluntară în parc... Nicolae o să plece primul, cu Carina şi Renata. Dacă George o invită sus la discuţie, pleacă şi Victor. Rămân doar eu, Mugur şi Alex - şi doar eu am făcut armata.

- Am înţeles. Dar mă gândisem

- Ştiu ce te gândisei. Şi-apoi, când nu te-am lăsat să ridici mâna, cred că te-ai gândit că m-am ţicnit...

Zâmbi şi oftă greu... Teo o luă iar în braţe:

- Ce-i? De ce eşti supărată acum?

- Sunt supărată pe mine însămi.

- Ţi-am spus să stai liniştită! Omul e pervers 100%! Iar tu, care eşti 100% corectă, te aştepţi ca şi ceilalţi să fie corecţi!

Nu voia să discute despre asta. Voia să discute despre... Aha!

- ... Când crezi că putem să plecăm?

- Nu ştiu; când vine curentul! Adică când se închide centrul - pentru că o să se-nchidă în maximum trei zile. Blocul ăsta n-o să mai reziste mult.

Serios? Soţul ei aprobă cu capul:

- Sus, e destul de crăpat. Dacă nu se prăbuşeşte, cu siguranţă va trebui consolidat.

Adică... Adică blocul lor o să cadă? Nu - nu se putea!

- Stai liniştită, că Maia o să obţină maximul despăgubirilor! O să aibă ea grijă de asta - ea şi George, bineînţeles!

George! Tocmai îşi amintise că o să afle şi George de "isprava" lor de azi-noapte - şi se posomorâse din nou...

Teo o ţinea în braţe. Nu-i mai spunea nimic - doar o ţinea în braţe. Iar ea... Ea se gândea că avea un bărbat extraordinar. Un om special, foarte sufletist, familist convins...

N-avea voie să-l piardă. N-avea voie să mai facă pe "jandarmul", aşa ca până acum. Trebuia să aibă mai multă încredere în el. Teo avea un fler bine antrenat prin mai toată Uniunea Europeană şi-un simţ al autoapărării foarte dezvoltat...

Oftă greu şi zâmbi, privind lung trăsăturile devenite brusc foarte calme şi destinse:

- Abia aştept să plecăm!

Ochii căprui străluceau:

- Mie-mi spui?! Nu ştiu însă când se va întâmpla asta. Mâine, poimâine, săptămâna viitoare...

Da. Mâine, sau săptămâna viitoare... Lăsă capul pe pieptul lui. Ţigara se fuma singură - dar n-avea nevoie de ţigara aia. N-avea nevoie decât de el; şi cum pe el îl avea...

Teo o iubea. Mult! Îndeajuns de mult ca să nu-i pună spusele la îndoială! Teo crezuse fiecare cuvânt pe care-l rostise ea. Şi era evident că nu obţinuse informaţii de la Lucia, sau de la Alex; ei n-aveau de unde să ştie cum ajunsese ea lungită pe mobilă, cu pantalonii în vine şi Mugur deasupra. În plus, dacă i s-ar fi descris scena aia, soţul ei ar fi fost acum încătuşat de-un calorifer, iar Mugur s-ar fi odihnit sub un cearceaf; aşa că...

Trebuia să aibă grijă de el. Mare grijă! Şi trebuia să nu-l mai supere. La urma urmei, de ce-ar fi supărat ea aşa un om?

Ludmila

Era linişte în sufragerie. Nici chiar Alex nu scotea vreun sunet - deşi "priveliştea" nu era deloc plăcută! Îl rugase s-o ajute să-i coasă capul lui Mugur; iar el nu comentase, ci doar luase "trusa medicală", îşi pusese ascultător mănuşile şi tăcuse. Şi făcuse exact ceea ce-l rugase ea să facă. Avea senzaţia că bărbatul de lângă ea încerca să fie atent la modelul perdelei...

Mugur era la fel de tăcut. Nu comentase nici ordinul degetului ei, nici copcile. Nu tresărise la anestezie - şi uite că nu tresărea nici acum, deşi ştia că prinderea copcilor pişca şi ustura un pic, chiar şi cu anesteziere... Nu încercase să se scuze, nu încercase să se explice...

Iar ea asculta chiar acum liniştea şi trăgea concluzia că Teo îşi iertase nevasta. Nu, cu siguranţă nu va uita vreodată păţania asta! Şi cu siguranţă mintea lui va "diseca" foarte bine complexul de împrejurări care dusese la vânătăile nevesti-sii şi capul spart al idiotului din faţa ei! Dar aşa, pe moment, totul era OK. Atâta timp cât dincolo de uşa Luciei era linişte, era linişte şi-n familia Simionescu...

Nu pricepea cum dracu se lăsase fata ei atrasă în aşa o cursă jalnică! Da' se vedea de la trei poşte că orice invitaţie, venită de la Mugur la două noaptea, care se desfăşura în "camera de făcut prostii", nu putea duce decât la "prostii"! Ce fusese-n capul Violetei? O ştia mai deşteaptă de-atât! O crezuse mult mai deşteaptă de-atât! Şi uite că fata ei se lăsase prostită pe faţă...

Oare se lăsase prostită? Sau văzuse "finalitatea demersului" dar, undeva pe parcurs, se răzgândise? Sau nu se răzgândise, dar fuseseră surprinşi "în flagrant" - şi-atunci "o dreseseră" cum putuseră şi ei? Gândul ăsta o făcea să se încrunte şi mai şi...

Şi gata - cususe tărtăcuţa idiotului. Restul de prostie nu se mai putea scurge acum. Şi ca să fie sigură că idioţenia individului nu va "infecta" şi alţi locuitori ai palierului, luă rola de tifon şi-i arătă lui Alex unde şi cum să ţină...

Nu avea capul spart - adică pumnul lui Teo nu-i crăpase oasele. Doar îi redesfăcuse rana... şi-o lungise cu vreo doi centimetri. Numai că acum conflictul trebuia să se stingă. Şi cum ea era singura persoană cu ceva cunoştinţe medicale, prefera să-i "împacheteze" lui Mugur capul în bandaje, ca să pară spart - adică serios. Ca să nu-i vină lui Teo idei - şi să-l facă să se gândească de două ori, înainte să-i mai dea vreun pumn în cap! Şi-aşa Mugur era năuc - năucit de lovitură...

Împacheta repede-repede, strâns... Era linişte...

Gata. Scoase o pastilă de Ketonal şi i-o puse în mână, după care îşi luă cutia şi ieşi. Unde era Violeta? Îl privi lung pe Nicolae:

- Unde e fi-mea?

- În 15, cu Teo.

Deci era cu Teo... Nu-i nimic! O să aştepte! Duse cutia în bucătărie şi reveni pe palier. Şi-şi aprinse o ţigară, pentru că trebuia să se calmeze puţin - ca să nu aibă conflicte serioase cu ginerele ei.

Nicolae

Şedinţa fusese "paşnică". Oricum, nimeni nu comentase nimic apropo de gestul tiristului, sau de cele două propuneri supuse la vot. Voluntarii se grăbiseră spre camerele centrului, de parcă abia

aşteptaseră să scape de aşa corvoadă...

Tresări - Carina tocmai trecuse spre apartamentul 15! Ducea o farfurie plină-ochi cu pahare goale. Era atentă să nu le scape, să nu se-mpiedice...

Carina lui era o zână bună - iar el o cam supărase azi. Aşa că aştepta, pentru că discuţia de azi - gestul lui Mugur, reacţia lui Teo şi deciziile Luciei - îl cam "scuturaseră". Iar o supărase pe Carina lui! De dimineaţă, deşi îi vorbise pe un ton cald, spusese lucruri care cu siguranţă nu-i plăcuseră logodnicei lui! O să îndrepte totul chiar acum! Doar să iasă ea de-acolo...

Tresări din nou - dar nu era Carina, ci Ludmila. Se concentrase asupra uşii apartamentului 15, iar doctoriţa ieşise val-vârtej din 12... Ochii albaştri îl priviră lung:

- Unde e fi-mea?

- În 15, cu Teo.

Doctoriţa intră şi trânti cutia pe masa din bucătărie. Da' cine-o supărase aşa?... Aa, Mugur! Adică Violeta! Mama se pregătea să-şi "ciufulească" fiica - deşi, după părerea lui, Ludmila se cam grăbea cu decizia aia. Văzuseră cu toţii vânătăile de pe mâinile ei - de la încheieturi şi de pe braţe. Era evident că femeia aia nu marşase nicicum la intenţiile individului! Dar...

Ludmila fuma. Era nervoasă. Încerca să pară calmă şi destinsă, dar "se plimba" pe palierul ăla...

... Gata! Carina se întorcea în apartamentul 12 - adică acolo unde-o trimisese el să stea. Nu putea să nu se gândească la asta. Nu putea să nu-şi amintească cuvintele Luciei, apropo de "bula de fericire". Întinse ambele mâini spre ea... Carina bufni în râs şi intră în apartamentul 13. Iar el o prinse de mâini, o trase grăbit spre el şi o aşeză pe cotiera fotoliului. Şi-o cuprinse cu braţele, oftând greu... După câteva secunde, mâinile ei îi acoperiră capul cu un gest protector...

- Te cam supăr în ultimul timp. Să ştii că n-o fac intenţionat!

- Ştiu. Stai liniştit, că nu mă superi.

- Ba da. Îţi spun unde să te duci şi unde nu, ce să faci şi ce nu...

Iar ea nu răspundea pentru că îşi căuta cuvintele cu care să-l asigure că ea n-avea nimic împotrivă să-i urmeze întocmai "sfaturile". Se grăbi să continue:

- Nu ştiu ce-i cu mine. Cred că vreau acasă - iar faptul că nu putem să plecăm acasă mă irită rău!

- Stai liniştit. O să plecăm noi, până la sfârşitul săptămânii...

- Da; dar până la sfârşitul săptămânii, o să tot dau dispoziţii pe nervii tăi...

- Ţi-am spus - nu mă supără asta.

- De ce mă minţi?

Şi-acum chiar că transformase discuţia în monolog! Oftă greu:

- Poftim - tocmai te-am redus la tăcere...

- Nu m-ai redus la tăcere. Eu am decis să tac, pentru că nu vreau să ne certăm.

- Şi nu-i bine aşa. Nu-i bine să mă laşi să am doar eu dreptate, în timp ce tu te enervezi, te necăjeşti şi ţii toate astea în tine. Te rog să ripostezi imediat cum vezi că o iau razna. OK?

- Ştii ce mă gândeam?

Ce? Aştepta... Ridică privirea spre ea: ce se gândea? Carina zâmbi:

- Mă gândeam să încep să ripostez după ce ne întoarcem acasă.

Aşa se gândise ea? Refuză cu fermitate oferta:

- Nu. Să ripostezi atunci când se întâmplă - nu peste patru zile.

- Nicolae... Ştiu de ce te-ai transformat într-un arici mâncător de cactuşi. Stai liniştit - până la sfârşitul săptămânii, or să se rezolve ambele probleme.

Da? Ambele probleme? Logodnica lui zâmbea:

- Probabil că părinţii mei or să rămână în garsonieră. Tu o să faci cumva să ne mutăm în apartamentul cu trei camere, iar părinţii tăi or să se întoarcă şi ei acasă... Oare blocul lor a rezistat?

- De rezistat, a rezistat. Dar George n-a mai spus nimic apropo de expertizare. Mă pregătesc să-i aduc aminte asta...

- Oricum, dacă e ceva, ai tăi or să se mute cu noi.

- Nu.

- Şi totuşi, ar fi bine să se mute cu noi măcar două-trei zile. Să-i cunosc şi eu mai bine, să mă cunoască şi ei mai bine... Să se obişnuiască şi cu Renata... Ştii tu...

"Ptiu, să nu te deochi! Că deşteaptă mai eşti!" Carina ştia ce-l apăsa - şi încerca să-i arate că-l înţelesese şi era dispusă să-i rabde bărzăunii încă două-trei zile, adică până se mutau. Iar ea una ar fi preferat să locuiască câteva zile alături de părinţii lui. Mai ales alături de tatăl lui, cu care ea făcuse cunoştinţă în nişte împrejurări nu tocmai potrivite...

Carina ştia ce gândea el, aşa că oftă greu:

- Sunt un individ bine-crescut iar mama mi-a dat o educaţie bazată pe valorile familiei. O să trec peste toate, până la urmă, şi-o să bat palma cu el.

- Ştiu. Nu ţi-am spus că ştiu?

Ba da; îi spusese. Dar voise el să fie sigur...

- Mă duc şi eu la copii. Te superi?

Negă şi-i sărută ambele mâini - că era o zână şi era a lui...

Carina ieşi; aproape imediat, Alex apăru în cadrul uşii. Îl sprijinea pe Mugur, care avea capul bandajat serios şi se cam clătina... Ochii albaştri îl priviră lung, preţ de-o secundă - după care Alex trase perdeaua şi îl îndrumă uşurel pe Mugur în sufragerie...

Schimbul de priviri fusese concludent; Alex chiar era "dădaca" individului acum! Ingrată sarcină! Ingrată, neplăcută şi periculoasă! În funcţie de cum decurgeau lucrurile în apartamentul 15, Teo o să-l caute pe Mugur să mai lămurească nişte lucruri... Şi cum tiristul era nervos, nevasta tiristului suspina violent iar mama nevestei tiristului calcula chiar acum câte palme să-i administreze fetei ei peste ochi, concluziona că pentru Alex urmau zile grele...

La nevoie, o să-l ajute. O să sară şi el - deşi chiar nu era lupta lui, nu avea nimic în comun cu "cauza" lui Teo iar tiristul nu era cea mai indicată companie atunci când era nervos. O să sară să-i despartă! Sau, şi mai bine, o să sară să-l salveze pe Alex - pe care dorinţa de a câştiga puncte în ochii Luciei îl împingea la tot felul de iniţiative "păguboase"! Până acum, Mugur "purtase" doar o faşă sterilă; acum avea ditamai turbanul de tifon...

Alexandru

Îi adusese el sticla cu apă şi trebuise să-l cam "mâne" ca să-şi ia pastila. Se vedea cu ochiul liber că, şi după un sfert de oră de la impactul cu pumnul lui Teo, Mugur tot nu reuşise să se dezmeticească...

Degeaba se supărase Lucia pe el - Mugur era "uşor indisponibil" spre "convalescent". Idiotul nu era capabil să facă patru paşi fără să împleticească vreunul şi nu se putea deplasa decât sprijinit de obiectele din jur. Pumnul lui Teo făcuse ravagii...

Îl aşeză pe canapea şi se aşeză lângă el. Aştepta... Copiii se uitau la ei şi rămâneau cu ochii aţintiţi asupra bandajului contrastant de alb... Ei, na! Se ridică şi se mută pe mobilă - adică cu spatele la copii, dar în faţa lui Mugur. Îl privi lung, foarte serios:

- Să nu mai ieşi de-aici. Îmi spui mie ce-ţi trebuie şi-ţi aduc eu.

Nu primi răspuns...

- Iar de fumat, poţi să fumezi liniştit pe balcon. Când vrei să ieşi pe palier, îmi spui şi-ţi asigur eu drumul...

Individul părea transportat într-un univers paralel...

- Băi, mă auzi?

- Da.

Primise un răspuns ferm - dar privirea rămăsese la fel de pierdută. Începea să se îngrijoreze... Oftă greu:

- O să-i spun Luciei că ai nevoie de o tomografie.

Ochii negri se ridicară scurt spre el:

- N-am nevoie decât de liniște.

Cu alte cuvinte... Oftă greu:

- Chiar nu vrei să vorbim?

- Nu.

- Deși eu sunt cel care-a decis să nu-l trezească pe Teo.

Nu primea răspuns. Completă:

- Care cine știe cum reacționa, azi-noapte la ora două.

Nu primea răspuns... Se ridică:

- Dacă e ceva, mă strigi.

Ieși, păși în afara apartamentului și așteptă... Așteptă... Întoarse încet capul spre Nicolae - ei bine? Bărbatul de pe fotoliu clătină scurt capul - nu, Mugur nu se grăbea nici să socializeze, nici să-și facă un aliat care să încerce măcar să-l apere de Teo! Așa că ridică scurt din umeri și intră în apartamentul 12. Constată că locul din dormitor era ocupat...

Ia să-și facă el de treabă cu copiii din 14! Cine era în 14? Sau în 15, dacă Victor era deja în 14! Găsea el niște copii cu care să-și petreacă timpul! Lucia era atât de rece și "neclintită", că simțea uneori nevoia de a păstra distanța față de Vlad. Avea uneori sentimentul că-i dădea copilului speranțe deșarte și-l va face să sufere mult...

Ludmila

Pașii ieșiră pe palier. Întoarse capul - dacă era ea... Nu; el era. Teo zâmbea, foarte binedispus! Dar adevărul era că-și primise totuși mulțumirea sufletească, plus un bonus consistent! Plus dragostea, stima și admirația nevesti-sii... Ginerele ei o prinse de braț și-i șopti la ureche:

- Ia zi-i, Maie; cum e capul idiotului?

- Spart.

- E grav?

- Nu știu. Nu cred. Momentan se împleticește și nu poate merge nesprijinit. Dacă nu-și revine într-o oră, o să-i spun lui George să-l ducă la un spital.

Daa, cât de uimit era! Îl privi lung, foarte serioasă:

- Te credeam om deștept! De ce n-ați plecat?

- Pentru că încă n-a venit vremea să plecăm.

- Ce vrei să spui?

- Că n-am motorină destulă ca să trec Carpații, și nici destul cash ca s-o cumpăr. Și n-aș vrea să mă aresteze la Nădlac, pe motiv că vreau să fug din țară cu TIR-ul ăla dat în urmărire generală.

Mda; avea dreptate! Motorina era acum mai valoroasă decât mâncarea! Iar dacă șeful lui dăduse mașina dispărută... Ridică scurt din umeri:

- Ai dreptate, ce mai! Mă duc să vorbesc cu Violeta despre nașterea Marianei.

Și cum el era euforic, adică neatent, nu-i fu greu să-și ascundă nerăbdarea de-a discuta cu Violeta! Intră în apartament, în bucătărie și șopti:

- Cum ai ajuns, la două noaptea, singură cu Mugur în camera de făcut copii?

Fiica ei lăsă încet oala pe aragaz și plecă capul. Și luă atitudinea școlarului care, după ce spărsese geamul, o înjurase pe dirigintă și-l scuipase pe director - și regreta recidiva...

- ... A încercat să te violeze?

Primi o aprobare scurtă.

- Te-a luat cu japca și te-a dus sus?

Acum nega... Se repezi la ea și-o apucă de păr:

- Și-atunci cum dracu ai ajuns acolo? De bunăvoie și nesilită de nimeni, nu?

Violeta nu scotea un sunet - o ținea bine de mâna care-o înșfăcase de ciuf și încerca să n-o lase să-i smulgă chiar tot părul din cap! Începu să scuture mâna aia în toate direcțiile:

- Cum dracu te-ai gândit tu, femeie măritată și cu doi copii, să te scoli la două noaptea, să te duci cu fostul amant într-o cameră cu cheie și să aprinzi o lumânare parfumată? Bărbată-tu a știut unde te duci tu la două noaptea și cu cine?

Sigur că nu știuse! Tocmai de-aia nici nu așteptă răspunsul - dădu drumul părului și-i altoi cu sete o palmă peste capul ăla prost:

- De ce n-ai țipat? De ce?

Abia acum fata ei bufni în plâns. Mai apucă să-i dea două-trei palme, tot peste cap, și se simți apucată de tricou și trasă cu forță! Teo trecu pe lângă ea ca o nălucă și-și ascunse practic soția în brațe... Mârâi, cu ochii la capul blond:

- N-am terminat de discutat, să știi!

Ginerele ei întoarse imediat capul... și ridică și tonul vocii:

- Ba da. Ați terminat discuția asta.

- Nu-nu! Eu n-am crescut în casa mea femei care

- E femeia mea acum. Iar dacă o mai lovești, îți jur că o să-ți pară rău!

Îngustă scurt ochii:

- Și ce-o să-mi faci - o să-mi spargi și mie capul?

Teo păli instantaneu... și recurse la un ton mult mai calm:

- Nu. O să-i iau, pe ea și pe copiii noștri, și-o să am grijă să nu ne mai vezi niciodată.

Ei, na! Că ei or să stea! Îi privea lung... Teo se întoarse, cu tot cu Violeta, spre geam:

- Și-așa, nu mi se pare normal să te-apuci să-l coși și să-l bandajezi pe nenorocitul care a vrut să-ți violeze fata.

- Dacă nu mi-ar fi spus Lucia s-o fac, n-o făceam.

- Daa, strașnică tipă, Lucia asta! Șefă desăvârșită! Tot ce zice ea e literă de lege!

N-avea rost să se certe cu ei. Adică cu el! Violeta știa deja că discuția lor va continua cu prima ocazie când Teo va avea treabă în afara domiciliului...

Ieși, iar Teo se grăbi s-o urmeze. Da-da! Cum să nu! Intră în dormitorul apartamentului 14 iar ginerele ei mârâi printre dinți:

- Crezi că e bine să te iei așa de ea?

- Da. Atunci când copilul meu o ia razna, îl readuc pe calea cea bună.

- Înainte, desigur, să o întrebi și pe ea ce s-a întâmplat de fapt acolo! Înainte să o întrebi dacă s-a speriat, dacă o doare, dacă vrea un calmant sau un sfat...

Probabil că se îngălbenise toată. Ea așa se simțea - palidă ca o gutuie de expoziție. Teo îi întoarse spatele și ieși:

- Că lui sunt sigur că i-ai dat un Ketonal!

Oftă greu...

Nu putea să vorbească cu Violeta. Nu acum. Într-adevăr, se repezise s-o păruiască și să-i reproșeze multe lucruri, înainte să-și amintească faptul că era fiica ei, că idiotul ăla încercase să o violeze... Înainte să asculte varianta ei. Făcuse o greșeală grosolană...

O să discute cu ea. O să încerce să-și îndrepte greșeala. Dar nu acum. Nu putea Violeta să vorbească cu ea acum! Ce naiba - avusese mai multă grijă de cretinul ăla, decât de propriul copil!

Luminița șopti, de pe canapea:

- ... S-a întâmplat ceva?

Se grăbi să nege și ieși. O să se ducă... O să se ducă să-și aducă cutia cu medicamente, din bucătăria din 13, și-o să se retragă în dormitorul din 14, la gravide și la medic. O să încerce să deschidă o lungă discuție despre naștere...

Violeta

La naiba! Avea dreptate! Mama ei avea dreptate în tot ceea ce spusese! Ea, Violeta, se ridicase din pat la două noaptea şi se dusese cu Mugur în camera în care ceilalţi voluntari încuiau uşa şi făceau dragoste. Stătuse la palavre cu el la lumina lumânării... În condiţiile în care Mugur plănuia s-o despartă de Teo şi s-o convingă cumva să-i facă un copil... În condiţiile în care fusese avertizată, de două persoane mature, că trebuia să fie foarte atentă...

Paşii se apropiară grăbiţi iar Teo intră, mai vesel ca niciodată:

- Gata - am liniştit-o.

Daa, o liniştise! Pe naiba! Se certase şi el cu ea!

- Stai liniştită, că i-a trecut.

Daa, i-a trecut! Soţul ei o cuprinse uşor cu braţele:

- Vrei un calmant?

Se grăbi să nege - nu, nu voia. Ea ar fi vrut foarte-foarte mult să dea timpul înapoi şi să-l gonească pe individul ăla de lângă ea! Şi să-l pârască atunci, pe loc, lui Teo! Numai că...

- ... Voiam să mergem să stăm cu copiii. Dar nu e bine să te vadă supărată. Aşa că, ştii ce zic eu? Hai să facem de mâncare!

Cum-cum? Să facă de mâncare? Adică... "să facem" - care-l cuprindea şi pe el? Soţul ei începu să râdă:

- Habar n-ai tu de când plănuiam să-ţi cotrobăi prin oale! Hai - ce le facem de mâncare?

Ridică scurt din umeri - nu se gândise la mâncare...

- Hai să le facem o supă şi şniţele. Ce zici?
- Că nu avem ouă.
- Atunci hai să le facem friptură!
- Friptură au avut şi ieri.
- Atunci grătar?
- Nu terminăm pân' la asfinţit.
- Tu ai ceva cu mine!

Negă grăbită... şi zâmbi:

- Tocăniţă. Cu sos.
- Delicios! Şi cu piure de cartofi?

Aprobă din nou - suna bine. Suna promiţător... Soţul ei se repezi la pachetele cu carne:

- Ia - ce ne-a adus George aici?

Părea atât de hotărât să gătească supă şi tocăniţă...

Oftă greu şi lăsă totul baltă - şi veni la el, pentru că trebuia să-l sărute... Şi gata. Îşi şterse ultimele lacrimi şi zâmbi:

- Hai să facem de mâncare!

Teo zâmbea...

Avea un bărbat extraordinar. Va avea mare grijă de el, de-acum încolo! Nu care cumva să apară vreo femeie tânără, frumoasă şi "talentată" prin preajma lui! De-acum încolo, va fi vai de picioarele Ceraselelor!

George

Cimitirul se animase. Nu, nu aveau loc înmormântări; dar oamenii veneau, cu 2-3 flori sau cu câte-un pacheţel cu mâncare...

Octavian plânsese puţin. Mult prea puţin! De-abia vărsase două lacrimi! Chestia asta îl îngrijora serios; dar nu voia să rişte şi să-l întrebe cum se simte. Îl ţinea pe după umeri şi se apropiau, în tăcere, de poarta cimitirului. Nea Aurică mergea la un pas în faţa lor, pregătit să se grăbească un pic şi să-i lase să discute sau să rămână în urmă şi...

Brusc, simţi că Octavian îl trage înapoi! Hei! Băiatul lui se oprise. Se opri şi el, de-a dreptul speriat de mimica aia îngândurată... Băiatul lui şopti:

- ... Vreau să te întreb ceva.

OK! Aştepta întrebarea, pentru că de răspunsul lui depindea rafala de plâns...

- ... A murit pe loc?

Aprobă scurt cu capul. Ochii albaştri deveniră imediat bănuitori:

- Sigur?

Oof... Băiat de poliţişti! Investiga discret, ţinea totul pentru el şi-şi începea interogatoriul în cele mai nepotrivite momente pentru cel interogat! Aprobă din nou.

- De unde ştii?

Păi... Îl trase la marginea trotuarului şi începu să turuie, în şoaptă:

- După ce te-am luat de-acasă, ne-am oprit să verific dacă un amic de-al meu era bine. Îţi aminteşti?

- Da.

- Te-am lăsat la maşină şi am urcat, am descuiat

- Aveai chei?

Aprobă şi nu se supără pe neîncrederea băiatului lui - scoase mănunchiul de chei din buzunar şi începu să-i arate, rând pe rând:

- Cheia de la casă, cheia de la birou, cheile de la trei fişete, cheia de la Lucia, cheile de la vestiare - IGPR şi sala de forţă... Şi cheia de la Costel.

- Păi de unde-o ai?

- Am şterpelit originalul într-o noapte şi i-am făcut o copie.

- Noaptea!

- Lucrez cu borfaşi, iar ăştia dorm ziua.

Logic! Octavian tăcuse... Continuă:

- Am descuiat şi am văzut imediat geanta ei, pe hol. Am strigat-o, dar n-a răspuns nimeni. Atunci am intrat, am căutat-o... Şi am găsit-o.

- Şi era moartă.

- Da.

- De unde ştii?

- N-avea puls.

- Şi-ai încercat s-o resuscitezi?

Negă încet cu capul... Gata - ochii albaştri se umpluseră cu lacrimi. Vedea în ochii lui avalanşa de reproşuri pentru negarea aia, pentru faptul că nu încercase nicicum să-i salveze mama... Oftă greu:

- Chiar vrei să ştii toate astea?

Octavian aprobă, aşa că îşi împietri mimica de pokerist pe chip şi-l lămuri:

- Am ajuns târziu la ea. La o oră jumate după ce-a căzut mobila peste ea.

- Ce mobilă?

- ... Dormitorul era mic. Avea patul pus pe role; în timpul zilei, îl împingea în mobilă şi părea un sertar.

Oare îl înţelesese? Tipul ăla de mobilier nu era o noutate în România; dar era destul de rar întâlnit...

- ... Pat de două persoane?

- Nu. Pat de-o persoană.

- N-avea pat de două persoane?

- Nu, Octaviane. Vrei să mergem până acolo, să vezi cu ochii tăi cum era aranjată camera? Că am cheie, nu-i o problemă!

Aşa! Că prea făcea pe poliţistul la interogatoriu! Băiatul lui plecase imediat capul şi-acum nega hotărât...

- Când am ajuns eu acolo, era "rece". Iar IML-ul a spus acelaşi lucru - a murit pe loc.

Şoapta gâtuită îl făcu să se încrunte rău:

- I-au făcut autopsie?

- Preşedintele României a interzis toate înmormântările, pe perioadă nedeterminată! Credeai că mă lasă cineva s-o îngrop fără avizul a trei specialişti de la IML, plus raportul constatator al poliţistului de secţie, plus declaraţiile a doi martori? Ai văzut că directorul cimitirului a verificat personal sicriul?

Octavian tăcea mâlc acum... Îl strânse uşor în braţe, dar băiatul lui nu "marşa" la idee - aşa că-i dădu drumul şi-şi îndulci tonul:

- Dacă aş fi putut s-o salvez, o salvam. Aşa cum am mai salvat-o, de-a lungul timpului.

- ... Ce vrei să spui?

- Că am mai salvat-o de câteva ori, din rahaturi ceva mai minore decât un cutremur. Dacă ar mai fi trăit atunci când am găsit-o, aş fi dus-o la spital.

Octavian aproba, cu privirea pierdută undeva în gri-ul aleii... Întoarse capul şi-l privi lung pe nea Aurică. Bătrânelul nu-l ajuta nicicum; aştepta, calm, lângă maşină. Nu-i privea; privea în lungul străzii şi probabil că-şi pregătea cuvintele pentru întrebările "programate" de Octavian...

- ... Ce s-a întâmplat între voi? De ce v-aţi despărţit? Şi de ce nu aţi divorţat, dacă tot eraţi despărţiţi?

Oof...

- ... Eu lucrez cu mediul infracţional. Cum s-ar spune, am grijă ca ursul care fură miere să vină periodic în vizită la apicultor şi să-i aducă flori. Şi mai ales să nu şi-o ia în cap - ca să nu se pună rău nici cu albinele, nici cu proprietarul lor. Ca să reuşesc să împac ursul cu toată lumea, am jonglat între ei... Am purtat costum de urs, am purtat şi costum de albină, iar uniforma mi-a servit drept echipament de protecţie... La un moment dat, unul dintre urşi s-a întrecut cu gluma, în relaţia cu mine. Dar era vorba despre afaceri şi nu l-am putut refuza. Iar ea a venit acasă mai devreme...

Era bulversat - nu pricepuse o iotă! Mârâi printre dinţi:

- Ursul mi-a trimis acasă un cadou cu desu-uri albe.

Gata - obrajii vişinii, bărbia în pământ, tăcere...

- Dacă-l refuzam, ieşea urât - mă certam rău cu ursul şi făceam "revoluţie" în stupină. Ea a venit acasă mai devreme, a plecat imediat cum a înţeles că nu sunt singur... N-a vrut să ştie nimic - nici ale cui erau sandalele, nici ce căutaseră la noi acasă... N-a vrut nici să urle la mine, nici să mă altoiască cu făcăleţul... N-a vrut să ştie de ce. N-a vrut să ştie ce era în capul meu - iar dacă ar fi ştiut că luasem atunci în calcul ieşirea din poliţie, probabil că asta n-ar fi "mişcat-o" cu nimic. Pur şi simplu s-a răzbunat. Mi-a "întors" trataţia - şi mi-a lăsat dovada răzbunării ei pe-un DVD. Atunci s-a rupt totul...

- ... Am înţeles. Trebuia să divorţaţi!

- Oamenii nu se căsătoresc pentru sex şi salariu. Din punctul meu de vedere, ori de câte ori mi-a venit în minte opţiunea divorţului, am cântărit bine şi bunele, şi relele. Întotdeauna, bunele au fost mai multe.

- Iar ei probabil că i-a fost frică de tine...

Ridică scurt din umeri:

- Nu ştiu ce motive a avut ea. Nu mi-a vorbit niciodată despre divorţ.

Octavian îşi şterse scurt lacrimile şi păşi spre poarta cimitirului:

- Oricum, mie mi-a lăsat întotdeauna impresia că era fericită.

Ce bine că plecau de-acolo! Se grăbi să-l urmeze... şi să schimbe un pic subiectul:

- Iar eu ce impresie ţi-am lăsat?

- Tu? Nu ştiu... Uneori, şi tu păreai fericit. Alteori erai îngândurat şi neatent - de parcă ieşeai din corp şi cine ştie pe unde erai tu în realitate... Alteori tunai şi fulgerai şi umpleai paharul de apă cu whisky...

- Ai observat, cred, că n-am mai umplut paharul cu whisky.

- Am observat că nici nu l-ai mai murdărit pe fund! Am observat bine, nu?

Aprobă, iar Octavian îl bătu scurt pe umăr:

- Aşa te vreau! Să ştii că, din punctul meu de vedere, e mult mai bine acum!

- Şi din punctul meu de vedere.

Apăsă telecomanda, iar Octavian se repezi să stea el în faţă. OK - dacă aşa voia el... Chipul lui nea Aurică părea senin ca o zi de primăvară din desenul animat cu Bambi... Urcă la volan şi demară - iar întrebarea veni prompt:

- Tu ai cheia de la Lucia?

- Da.

- De ce?

- Pentru că aşa am convenit cu ea, după ce a murit Mircea. Ca să fim siguri că nu păţeşte nimic rău.

- Ce să păţească - nu e poliţistă? N-are pistol?

- Ba da. Are şi pistol, şi gloanţe... Şi somnifere, şi cuţite, şi funie... Are de toate-n casă! Are însă şi o mare dorinţă de-a trăi; şi abonament la Vodafone. O poliţistă ca ea nu-şi pune capăt zilelor fără să vorbească despre asta.

- Iar cheia ei stă la tine.

- Da, pentru că eu fac teren şi am maşină rapidă.

Aştepta - mai existau vreo 20 de întrebări "pe ţeavă"...

- ... Da' de ce ţi-ai făcut tu cheie de la ăla?

Mm...

- Pentru că l-am investigat şi în acte, şi în obiectele din casă.

- De ce?

- Pentru că trebuia să ştiu ce hram poartă. Să nu fie vreun excroc sentimental, sau

- Da' de ce trebuia să ştii tu asta?

Trase scurt de volan dreapta, frână şi se aplecă spre el:

- Pentru că am iubit-o pe mă-ta cum n-am iubit pe nimeni altcineva în viaţa mea! Treij' de DVD-uri dacă-şi făcea, cu treij' de stripperi - şi tot nu erau de-ajuns ca să mă determine să divorţez! Aşa că am avut grijă de ea ca de ochii din cap! Şi-atunci când a vrut ca eu să fac asta, şi-atunci când n-a vrut. Am avut grijă de ea de la început, până la sfârşit.

Gata - şocase şi oripilase copilul şi-l făcuse pe nea Aurică să se simtă îngrozitor de prost. Rezolvase tot ce avusese de rezolvat! Semnaliză stânga şi se întoarse bătăios spre trafic. Numai că maşinile înaintau încet, în coloană...

Octavian suspina... El vedea traficul ca prin ceaţă...

Opri semnalul şi motorul şi-şi aprinse o ţigară. Închise ochii, simţind că-i dau lacrimile... Şopti, ca pentru el:

- Este, cred, singura fiinţă pe care o iubesc aşa. Nu i-a fost frică de mine - pur şi simplu n-a vrut să divorţeze. Luna trecută, i-am oferit divorţul - gândindu-mă că individul ăla era totuşi om serios iar ea era încă tânără - şi l-a refuzat. Nu ştiu...

Octavian suspina. Nea Aurică nu spunea nimic. El fuma, cu ochii închişi... Clătină încet capul:

- ... M-am gândit de multe ori la viaţa mea. Şi la toate lucrurile care s-au întâmplat în viaţa mea. Doar că n-am vorbit niciodată despre ele... Cutremurul ăsta a schimbat totul - toată viaţa mea şi-a ta şi-a tuturor celor din jurul nostru. Vreau să pot vorbi orice cu tine. Nu cred însă că pot face asta acum. Mi-e greu - şi nu vreau să crezi că greutatea asta în vorbire vine de la vreo tentativă de-a te minţi.

Băiatul lui plângea, dar nu profita de asta pentru a se sustrage de la discuţie:

- Ştiu că nu mă minţi.

- Numai că eşti copil de poliţişti şi-ai învăţat arta interogatoriului de mic. Eu n-am fost încă interogat de nimeni. Aşa că interogatoriul tău, primul interogatoriu din viaţa mea, este cu atât mai important pentru mine, cu cât e al tău...

- ... Dar n-am încercat niciodată să te interoghez!

Nu înţelesese! Nea Aurică se grăbi să-l lămurească el, pe un ton cât mai domol cu putinţă:

- Nu, Octaviane; nu l-ai interogat. Numai că ai învăţat de la ei anumite şmecherii, despre care tu nici nu visezi măcar că sunt tehnici care se învaţă la Academia de Poliţie. Fineţuri de ton, de

formulare a frazelor, de temporizare a cuvintelor, de organizare a ideilor...

- ... Da' n-am vrut, nea Aurică! Aşa vorbesc eu!

- Ştiu.

- Aşa vorbesc şi la şcoală!

- Ştiu, Octaviane!

Ridică mâna, fiindcă nea Aurică îl speria degeaba pe Octavian... Era din nou linişte. Oftă deci... şi şopti:

- Acum, că Adriana a murit, nu te mai am decât pe tine. Din ea, nu mi-ai rămas decât tu...

Iar băiatul lui se grăbi să-i strângă cu putere mâna...

- Indiferent ce se va mai întâmpla de acum încolo, eu n-o să te mint niciodată. Indiferent cât de greu îmi va fi - îţi voi spune adevărul.

- Ştiu. Nu m-am gândit niciodată că ai putea să mă minţi, sau că mă minţi...

- Iar prin prisma asta, aş vrea să cred că nici tu n-ai să mă minţi.

- Dar nici eu nu te mint!

"Să te întreb când ai pupat-o prima oară pe fata aia?" Sigur că nu-l întreba. Prefera să tacă, să-l lase să simtă necesitatea acelei sinceităţi...

- ... Crezi că Lucia o să se mute la noi?

- Da. Nu ştiu dacă mâine, săptămâna viitoare sau de Revelion - dar se va muta la noi.

- Şi când crezi că o să vă căsătoriţi?

- Atunci când o să vrea ea.

- Da' tu când ai vrea să vă căsătoriţi?

- Sincer? Niciodată.

Şi iar îl azvârlise în beznă... Păi să-l lămurească, nu?

- Dacă ar fi după dorinţa mea, nu m-aş recăsători. Doar că ea e tânără - o să vrea să facă un bebeluş...

- ... Iar dacă te rog eu, te căsătoreşti cu ea?

Poftim? Deschise imediat ochii şi-l privi lung, stupefiat... Octavian bufni în râs şi-şi şterse lacrimile:

- Aşa ar fi normal. Nu ştiu - aşa zic eu! Dacă tot sunteţi împreună şi faceţi şi-un bebeluş, n-ar fi normal să vă cheme la fel?

Clătină încet capul:

- Ţi-am spus - pentru mine, căsătoria nu se referă la nume, sex, salariu şi gustul invenţiei din oală.

- Adică se referă la sentimente.

Aprobă şi-şi trase uşor mâna:

- Şi nu numai. O să mai vorbim despre asta - promit!

- Bine.

Porni motorul şi redeveni atent la trafic:

- Trebuie să ne grăbim spre cort.

- OK.

Gata! Ţâşni în mijlocul coloanei, redresă maşina şi nu reacţionă nicicum la claxonul Loganului din spate. Nu voia să scoată nici girofarul, nici legitimaţia la omul ăla. Era bine să nu iasă în evidenţă - mai ales acum, după ce i se făcuse acel imens favor...

- ... Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Serios? Nu-i răspunsese? Care întrebare?

- Dacă te rog eu, te căsătoreşti cu ea?

- Nu.

- ... De ce?

- Pentru că trebuie să vrea ea, nu tu. Sigur, asta nu înseamnă că opinia ta e apă de ploaie pentru noi...

- Am înţeles. Oricum, indiferent de opinia ei, să ştii că eu n-am nimic împotrivă. Ba chiar îmi place ideea!

- Bine. Am să ţin minte...

Încerca să fie atent la trafic. Şoferii erau buimaci azi, şofau care-ncotro şi nu voia să-şi lovească maşina, pentru că depindea uneori de ea...

- ... Eu cred că o să fie bine.

Octavian era speriat. Rău! Era destul de dificil pentru un tânăr de 14 ani să înţeleagă de ce tatăl lui prefera să rămână "căsătorit spiritual" cu amintirea femeii care se filmase alături de un stripper doar aşa, din răzbunare... Iar acum, după ce-şi dusese mama la groapă, acel tânăr de 14 ani era foarte grijuliu cu unicul lui părinte "încă în viaţă". Îi aproba iniţiativele, îl încuraja "poliţieneşte" aşa - mai de departe... Octavian continuă, confirmându-i gândurile:

- Tu crezi că o să fie bine?

- Da.

- Şi crezi că o să fim fericiţi?

Hm! Zâmbi slab şi-l bătu uşor pe picior:

- Dacă o să vrem să fim fericiţi, vom fi fericiţi.

- Cum adică?

- Adică, dacă o să vrem ca o anumită persoană să fie fericită, o să facem în aşa fel încât s-o facem fericită. Iar ea, dacă gândeşte la fel, ne va face fericiţi.

Nea Aurică se grăbi să completeze:

- Eu zic că ăsta-i secretul căsniciilor ălora pân' la moarte. Unii oameni îi spun "compromis". Mie nu-mi place să-i spun aşa, pentru că ilustrează o mare neplăcere proprie şi un sacrificiu de dragul celuilalt. Când de fapt ar trebui să fim bucuroşi că facem ceva pentru cel pe care-l iubim. Nu-i aşa?

- Bineînţeles! Aşa e şi normal să fie! Adică, uite - tata mi-a spus unele lucruri despre care i-a fost greu să vorbească, dar pe care a vrut neapărat să le spună ca să mă vadă liniştit. Iar eu o să-i spun acum un secret, ca să-l văd un pic mai vesel.

Urma să audă un secret - adică ziua şi ora exactă când o pupase prima oară pe Codruţa! Mm - tehnicile alea poliţieneşti erau straşnice! Aştepta...

- Secretul este că nu ţi-am ieşit din cuvânt. Am pupat-o pe obraz, dar doar atât.

Bufni în râs:

- Ei poftim, nea Aurică! Generaţia mileniului trei!

Bătrânelul lui râdea şi el:

- Exact la asta mă gândeam şi eu! Cu ăştia tineri, nu mai merg tehnicile alea vechi de interogatoriu!

- Cum adică? Ce interogatoriu?

Bătrânelul făcuse un spirit de glumă, panicându-l serios pe Octavian. Ridică scurt din umeri:

- Nu ştiu! Întreabă-l pe nea Aurică!

- Hai, măi Octaviane, că am glumit! Zău!

Viaţa revenea încet-încet la normal. Dar mai normal de-atât nu se putea acum. Pentru "mai normal de-atât" trebuia să pornească curentul electric. Iar până la asta mai era mult...

- Auzi, tată? Când vii să vorbeşti cu Codruţa?

- Azi vorbesc cu toţi copiii din centru. Adică vorbim - că vine şi nea Aurică cu mine.

- ... Toţi sunt orfani?

- Aproape toţi. Unii chiar au rămas singuri pe lume - singuri-cuc!

- Aşa cum a rămas Lucia după inundaţie?

- Da; exact aşa.

- ... Şi Codruţa în ce situaţie e?

- Codruţa mai are o bunică în Lieşti, în judeţul Galaţi.

- Păi tot e bine! Am înţeles că apartamentul ei n-a păţit nimic!

- N-a păţit nimic, într-adevăr; numai că nu va putea locui singură în el, pentru că are doar 12 ani. Va trebui să-şi convingă bunica să se mute la Bucureşti.

- Asta n-ar trebui să fie greu...

N-o să-i zdruncine el convingerile... ci o să-l facă să promită

că nu va scăpa un cuvânt faţă de fata aia:

- Te rog frumos să nu-i spui.
- Bineînţeles că nu-i spun!
- Lasă-mă să-i dau eu vestea cea rea. Te rog din suflet!
- Stai liniştit, că nu-i spun nimic. Pe cuvântul meu!

Bun! Dacă-şi dăduse cuvântul...

Băiatul lui se comportase ciudat. Nu plânsese în hohote după maică-sa, iar din toată discuţia cu el se concentrase asupra "detaliilor tehnice". Era evident că Octavian îi zâmbise Codruţei dar se gândise la moartea Adrianei, la căsnicia părinţilor lui, la relaţia lui cu Lucia - relaţia trecută, prezentă şi viitoare... Că doar de-aia îl întrebase de ce cheia de la apartamentul Luciei stătea la brelocul lui! Băiatul lui era concentrat acum asupra viitorului. Pentru că locuia într-un centru pentru minori amenajat ad-hoc în casa Luciei şi probabil că-şi petrecuse ultimele 96 de ore studiind-o pe femeia aia cu coada ochiului...

N-o să facă nici un fel de demers cu Lucia. N-o s-o grăbească nicicum - şi nici n-o să se lase grăbit. Nici n-o să mai plănuiască în avans... O să reacţioneze atunci, pe moment. Că doar n-o să-şi planifice toată viaţa! Prefera să fie spontan, ca să nu descopere peste două luni că Lucia ar fi preferat bărbatul calculat, cu frazele compuse pe două săptămâni în avans, care regiza îmbrăţişări şi sărutări şi apariţii şi dispariţii ca-n filme! Avea sentimentul că de-asta eşuase logodna Luciei cu Victor. Nici el, nici ea nu fuseseră sinceri. Adică naturali. Amândoi jucaseră rolul jumătăţii perfecte pentru celălalt - pentru că amândoi căutaseră o evadare din singurătate şi avuseseră nevoie unul de celălalt...

Se apropia de intersecţia de la Bucur Obor. Încetini, involuntar - pentru că zona magazinului era înconjurată de oameni. Încă nu se luase tot molozul de-acolo - aşa că lumea aştepta... şi se ruga să nu fie descoperit vreun cunoscut sau vreo rudă...

Violeta

Soţul ei era un bărbat special. Un om special. O făcuse să râdă. Îşi pusese şorţul ei de bucătărie - un şorţ cumpărat de el de undeva din UE. Era verde praz; peste verdele ăla, un designer un pic nebun azvârlise multe flori multicolore. Şi mari, şi mai mici, şi mititele de tot. Şorţul ăla era "isteric"! Iar Teo se maimuţărise şi "robotise" prin bucătărie cu ea, spusese bancuri, o tot îmbrăţişase mai mult sau mai puţin explicit... Îşi ascunsese cu măiestrie propria supărare şi reuşise s-o înveselească. Iar ea îl privea lung chiar acum, când el mesteca "savant" în ditamai oala cu ciorbă, şi realiza că avea un bărbat fantastic...

Se ridică şi se grăbi să iasă:

- Stai, că vin acu'!

Alergă în dormitor şi-şi luă mobilul. Şi-l porni, pentru că voia să-l fotografieze aşa, neregizat... Gata. Se opri în uşă; îl "cuprinse" în cadru...

- Teo!

Soţul ei se întoarse... şi, după secunda de uimire, bufni în râs şi dădu să pornească spre ea:

- Nu trişa!

Gata! Poză! Îl fotografiase... Doamne, cât de frumoasă era poza aia!

- Dă să văd!
- Să n-o şterg! Te rog!

Ochii căprui priveau lung ecranul... iar soţul ei o sărută pe obraz:

- N-o şterg. E super!

Da, era super poza aia! Închise camera foto, dădu să oprească mobilul...

Înlemni, cu ochii la liniuţele alea micuţe...

- ... Ce-i?

Nu putea să răspundă! Nu putea să reacţioneze! Avea senzaţia că era prea obosită, iar privirea îi juca feste! Liniuţele alea erau pline, sau goale? Că nu-şi dădea seama...

- ... Ce-i, Vio? Ce s-a întâmplat?

Îi întinse de bunăvoie mobilul:

- Cred că a pornit telefonia.

Uau! Îi smulsese la propriu telefonul din mână! Îl privea lung şi aştepta opinia lui. Pentru că, dacă pornise într-adevăr telefonia, însemna că dăduseră drumul la curent. Adică puteau să se-apuce de împachetat chestiile cu adevărat importante, pentru că până diseară plecau spre Italia. Iar apartamentele erau pline cu copii. Brusc, nu mai era atât de grăbită să se urce-n TIR şi să emigreze...

Fu prinsă de mână şi trasă spre uşă. Îl urmă - deşi nu prea ştia unde se grăbea aşa! Intrară amândoi în apartamentul 12, iar Teo anunţă scurt:

- A pornit telefonia.

Aproape imediat, perdeaua de la dormitor se trase iar Carina ieşi în hol:

- A pornit telefonia?

Lucia se ridică, zâmbind slab:

- Nu.

Teo întoarse telefonul spre ea:

- Eu am când două linii, când trei.
- Cu care nu poţi să faci absolut nimic.

Paşii năvăliră în hol, iar Ludmila întrebă în gura mare:

- A pornit telefonia?

Poliţista se încruntă scurt:

- Şedinţă în sufrageria mea.

Se grăbi să-şi tragă soţul şi s-o urmeze. Evident, vocea puternică a mamei ei anunţase tot cartierul că pornise telefonia... Lucia aştepta... Ea nu voia să se întoarcă, pentru că nu voia să dea ochii cu mama ei...

- Gata?... Bun. Telefonia nu a revenit. Sunt probe. Centralele încă nu funcţionează.

Degeaba - toate mobilele "cântau" în jurul lor. Nimeni n-o asculta, deşi toţi ştiau că poliţista era cea mai informată dintre toţi...

Plecă încet capul - ea era de vină. Ea îşi pornise prima telefonul, ea anunţase că revenise telefonia... Carina oftă greu:

- Nu; formez, dar nu face apel.

Teo mormăi şi el:

- Exact. Nu sună, nu piuie - nu face nimic!

În jurul ei auzea numai voci dezamăgite... Care "se stingeau" destul de repede, pentru că proprietarii lor o priveau pe poliţistă şi-şi dădeau seama că făcuseră o prostie...

Gata - era din nou linişte în sufragerie. Din păcate însă, începuse rumoarea în celelalte apartamente! Copiii auziseră vestea - şi-acum se aşteptau ca părinţii lor să o sune pe Lucia...

- Sunt probe tehnice. În sensul că s-au montat nişte sisteme de alimentare la anumite relee, astfel încât să fie utilizabile măcar pe o rază de 30-40 de metri. Dar toate numerele sunt blocate din centrale. Pur şi simplu s-a blocat toată baza de date cu toate numerele, fie ele active sau inactive.

Mda... Lucia continuă în şoaptă:

- Acum, se dă drumul selectiv la anumite numere. În sensul că Poliţia şi Armata trebuie să comunice cu Sănătatea. Oamenii s-au împuţinat, staţiile de emisie-recepţie s-au mai defectat între timp...

Îi lămurise?... Da, îi lămurise. Mămica ei întrebă, tot în şoaptă:

- Ia vezi dacă poţi să-l suni pe George!
- De ce să-l sun?
- Ca să vezi dacă merge!
- Numărul meu încă nu s-a deblocat.
- ... Eşti tu sigură?

- Da. Nu sunt atât de importantă, ca să intru în primul "val" de deblocări.

Hai - mai avea mămica ei niscaiva întrebări? Se părea că nu... Lucia se grăbi să iasă:

- Acum lămuriţi copiii cum e cu telefonia.

Teo o cuprinse cu braţele. O ţinea acolo, "învăluită", protejată de el... Fu sărutată pe creştet:

- Hai că-i bine! Mâine cred că se dă drumul şi la curent!

Negă încet cu capul:

- Dacă tăceam, filozoafă rămâneam...

- Cu ce - cu telefonia?

Aprobă, iar Teo o trase spre uşă:

- Fii serioasă! Hai să mestecăm în oală! Adică să mă supraveghezi, în timp ce mestec în oală...

Treceau grăbiţi pe lângă mama ei... Intră în bucătărie şi se întoarse spre el. Şi constată că soţul ei era extrem de atent - pentru că primi o îmbrăţişare, un sărut şi o şoaptă:

- Mestecă tu un pic, cât o dojenesc eu pe soacră-mea...

Aprobă şi rămase singură...

Teodor

Ieşi pe palier şi-o privi lung... Soacra lui nu schiţă nici un gest. Mm, ce supărată era! Îşi aprinse o ţigară şi porni spre ea... Vedea în ochii ei că nu era de acord cu ceea ce-i va spune el, iar discuţia lor promitea să fie o lungă divergenţă de opinii...

- Ce-i, Maie? De ce eşti supărată?

- Nu sunt supărată pe tine, aşa că poţi să stai liniştit.

- Nu pot să stau liniştit când ştiu că sunteţi certate.

- Nu suntem certate.

- Serios?

- Da; foarte serios.

- Şi totuşi, ai ceva cu ea.

- Nu; n-am nimic cu ea.

- Dar ai dat în ea.

- Se cheamă educaţie. Toţi părinţii fac asta cu copiii lor.

- Eu nu fac asta cu copiii mei.

- Copiii tăi nu fac ceea ce face copilul meu.

- Şi ce-a făcut copilul tău, de l-ai bătut?

- S-a dus, în toiul nopţii, acolo unde nu trebuia să se ducă, cu cine nu trebuia să se ducă.

Îi dădea dreptate şi nu prea... Ludmila continuă:

- N-avea ce să caute acolo, cu el. La vârsta ei, trebuia să ştie asta!

- Maie... Violeta e o femeie corectă - o persoană corectă. Dacă ştie că e bine să dea cu geanta, dă cu geanta. Dacă ştie că e bine să hrănească un aurolac, îi dă două feluri plus desert.

- Situaţiile nu se compară.

- Dar explică de ce n-a suspectat nimic, apropo de el. Dacă nu aş fi fost extrem de prevăzător şi "fixat" pe gândul că cretinul e chitit să-mi fure nevasta, m-ar fi "dus" şi pe mine.

- Ea îl ştie mult mai bine decât tine. Tocmai de-asta, aveam pretenţii de la ea.

- Individul ăsta e lunecos ca un peşte şi şmecher ca un şef de la FMI. Şi nu poţi să "citeşti" astfel de oameni decât dacă ai cinci ani de experienţă cu vameşii şi poliţiştii români.

Şi se uită grăbit în jur, amintindu-şi abia acum că şi Lucia era poliţistă... Nu. Nu era pe palier. Doar ei stăteau şi fumau lângă balustradă. Nicolae nu părea atent la discuţia lor - şi era şi departe... Degetul Ludmilei se întinse ferm spre apartamentul 13:

- Dobitocul ăla i-a distrus tinereţea! Şi cariera! Iar ea ştie foarte bine toate mijloacele şi toate tertipurile individului! Prin prisma asta, nu pot s-o iert!

- Maie,

- Şi nu pot s-o iert că n-a ţipat din toţi rărunchii!

Se grăbi s-o prindă bine de umeri şi şopti:

- Maie, dacă eu o auzeam azi-noapte ţipând, şi-acum mai colectau criminaliştii creierii ăluia de pe pereţi! Tu mă ştii! Dacă eu îl prindeam azi-noapte forţându-mi nevasta, îl împuşcam. Şi îl împuşcam în cap - că am mai tras după nenorociţi, să ştii, şi nu mi-a fost deloc greu să ţintesc tărtăcuţa!

Ludmila îl privea lung şi nu-l prea credea...

- Da. Am tras după hoţi. Şi n-am ochit la picioare.

Gata - tenul soacrei lui era vişiniu. Se grăbi să completeze:

- Iar ei nu i-am spus, ca să n-o sperii.

Aşa - lămurise şi motivul pentru care Violeta nu-i vorbise niciodată mamei ei despre Teo pistolarul! Acum... Acum recurse la tonul împăciuitor:

- A fost îngrozită de gândul că o să-l joc în picioare. Aşa că a făcut cumva să nu mă trezească. Nu ştiu cum, că nu am întrebat-o amănunte; dar o să-l iau pe Alex deoparte, imediat cum idiotul se duce dracului după ta-su, şi-o să aflu exact ce şi cum s-a întâmplat azi-noapte. Nu vreau s-o întreb pe ea. Am ajutat-o să treacă şi peste sperietură, şi peste gândul că o s-o bănuiesc de cine ştie ce "pofte"...

Ludmila aproba... Îi dădu drumul şi aruncă ţigara. Şi reveni spre ea:

- Oricum, nu ştiu ce planuri ai tu în privinţa ei; dar în ceea ce mă priveşte, ea e soţia mea - şi nu voi permite să i se mai întâmple ceva rău.

- Te priveşte. Eu nu renunţ la "reeducarea" ei.

- Eu te rog să renunţi. Pentru că e soţia mea. Şi nu vreau să fiu nevoit să intervin, ca să-mi apăr nevasta.

- Atunci nu interveni!

- Maie... Maie, eu nu glumesc. Tu mă ştii bine - dacă zic o vorbă, vorbă e! Violeta are 28 de ani. Adică nu mai are vârsta la care s-o educi cu bătaia. Şi îţi jur că, dacă mai dai în ea, îmi iau familia şi-am plecat. Indiferent cât de mult ţin eu la tine şi ce simt în suflet pentru tine - care mi-ai fost şi-mi eşti practic mamă! Îi iau pe toţi trei şi-i duc îndeajuns de departe pentru ca palmele tale să nu-i mai ajungă.

Soacra lui ridică scurt vocea:

- Băi!

- Am 35 de ani. Nu mai sunt un copil. Nici ea nu mai e un copil. Dacă a decis să se ridice totuşi azi-noapte şi să se ducă sus cu el, a făcut-o din anumite motive! Şi cred că a înţeles acum că a greşit!

- O fi înţeles! Dar e singurul meu copil, eu sunt singurul ei părinte iar datoria mea e să o educ în aşa fel încât să fie în stare să evite situaţiile periculoase!

- Sunt total de acord cu tine! Numai că nu trăim într-o ţară arabă! Iar ea nu e chiar atât de căpoasă încât să trebuiască s-o biciuiească în piaţa publică!

Îi întoarse spatele şi intră în apartament. Ce făcea soţia lui? Violeta mesteca încet în oală. Era evident că gândul ei ieşise demult din bucătăria aia... O cuprinse uşor cu braţele, oftând, iar soţia lui şopti:

- După ce terminăm mâncarea, mergem la copii?

- Mm, abia aştept să mergem la copii! Cred că le e dor de noi!

Capul blond aproba încet:

- Cu siguranţă! Nu ne-am mai jucat toţi patru de atâtea zile...

Exact! Familia lor nu mai fusese reunită de atâtea zile...

Acolo, în familia lor, era linişte. Acolo erau ei fericiţi. Pentru familia lor se luptau zi de zi cu toţi şi toate...

Imediat cum terminau cu sarcinile legate de centru, se vor duce în dormitorul Luciei şi se vor juca toţi patru. Chiar şi doar

pentru o oră! Aveau nevoie de ora aia. Violeta lui avea nevoie de ei - de familia ei...

Ludmila

Rămăsese singură pe palier. Nu voia să se întoarcă şi să afle dacă Nicolae le auzise discuţia. Prefera să creadă că n-o auzise. Nu de alta, dar acum se calmase şi realizase că bătaia părintească nu prea mai era o soluţie pentru reeducarea unei femei de 28 de ani, măritată, mamă a doi copii...

Se simţea obosită. Era obosită, de fapt! Şi stresată de gândul naşterii, al evaluării şi îngrijirii bebeluşului... De când apăruseră gravidele alea, începuse să facă boacăne. Nu reuşise să se mai odihnească; visase tâmpenii de domeniul SF-ului, se luase degeaba de Victor, îl îngrijise pe idiotul de Mugur mai bine decât pe propria fiica, votase plecarea familiei ei din centru... Făcuse o boacănă mare chiar şi răcnind apropo de telefonie! Făcuse însă o greşeală impardonabilă pedepsindu-şi fata înainte de a afla cât din vină îi aparţinea ei! Aşa că...

Aşa că nu se putea duce să o întrebe pe ea "ce şi cum cu Mugur". Teo avea dreptate - dacă într-adevăr fusese bruscată, Violeta era speriată. Şi indignată şi furioasă pe propria prostie - dar în primul rând, speriată. Nu era uşor pentru o fiinţă care judeca drept şi aprecia la maximum sinceritatea şi corectitudinea să descopere că un şmecher o dusese de nas - şi aproape reuşise...

Ce reuşise? Alex spusese "Cât pe ce s-o violeze". Adică Violeta se împotrivise, iar dobitocul aproape reuşise s-o învingă...

La urma urmei, cât de "gâscă" putea fi şi ea?! Văzuse cu ochii ei vânătăile în plină formare, pe braţele fiicei ei! Şi-atunci, nu era clar că ar fi trebuit măcar s-o asculte şi pe ea?

O să discute cu... Cu Lucia! Ea ştia tot ce se întâmpla în centrul ăla! Trebuia să afle ce se întâmplase azi-noapte! Şi nu trebuia să afle asta de la Violeta! În clipa când fata ei se va simţi îndeajuns de puternică să vorbească despre asta, ea trebuia să ştie deja tot ce se întâmplase şi să aibă deja în minte cuvintele cu care s-o ajute să treacă peste ceea ce se întâmplase, frazele de care Violeta ei se putea sprijini ca să-şi recâştige încredea în sine, forţa...

Oftă greu şi intră în apartamentul 12. Oare Lucia era "la birou"? Aşa i-ar fi plăcut... Da. Ciocăni în tocul uşii, iar poliţista îi zâmbi:

- Intră. De ce te formalizezi?

Nu-i răspunse, dar se grăbi să-şi tragă scaunul lângă scaunul ei. Şi oftă greu, pentru că încerca să discute cu o străină despre unicul ei copil... Lucia şopti:

- Ai auzit ce-a spus - o să stea neclintit în 13. Alex şi-a luat angajamentul că va avea grijă de el - adică îi va duce mâncare şi apă şi-i va organiza "ieşirile" la fumat. Dacă însă individul îşi încalcă angajamentul, să-mi spui - şi-l trimit la ta-su.

Aprobă încet cu capul. Cum să-i spună? Nu-şi găsea cuvintele...

- ... Ce e?

- ... Tu ai vorbit cu ea?

Lucia oftă scurt şi-şi aprinse o ţigară. Şi începu să povestească, în şoaptă:

- Pe mine m-a trezit Alex. M-a dus val-vârtej în capul scărilor şi mi-a spus că "sunt amândoi sus", iar el "are senzaţia că ea nu vrea". În clipa aia, am urcat şi-am tras pistolul de la brâu - deformaţie profesională. Am făcut 5 ani de patrulare...

Aprobă scurt cu capul.

- Am intrat şi i-am văzut. Ea era trântită pe mobilă; o imobilizase cu o mână sub ea şi tocmai trăgea cu sete de pantalonii ei de trening. Era chitit să meargă până la capăt; era atât de hotărât, că nu s-a dat jos de pe ea când i-am pus pistolul la cap, ci când m-am jurat că-i fac dosar pentru tentativă de viol şi i-am amintit ce eforturi a făcut ta-su ca să-l bage-n cluburi selecte. Atunci a lăsat-o să se ridice. Eu i-am mai zis unele lucruri şi-am coborât. Alex o păzea la propriu, din uşa apartamentului! Am găsit-o în bucătărie, plângând, cu făcăleţul în mijlocul mesei...

Aproba încet cu capul, pentru că-şi cunoştea fata şi-şi imagina prin ce şoc trecuse...

- Mie nu mi-a spus mare lucru. De fapt, singurele ei cuvinte s-au referit la Teo - să nu-i spun lui Teo! Am asigurat-o că n-o să scot un cuvinţel - şi nici Alex n-o să fie mai vorbăreţ... I-am spus că am demontat definitiv planurile lui Mugur...

- Ce planuri?

- Se gândise că o să reuşească s-o violeze, iar ea n-o să spună nimic; iar după ce ea năştea, se descurca el cumva cu Teo...

Cum-cum? O privea lung şi nu-i venea să creadă! Mugur îşi imaginase că

- A gândit ca-n telenovele. Nu ştiu de ce, că nu-i prost! Dar în clipa când i-am spus că Violeta are sterilet, parcă i-am tăiat aerul.

Adică Mugur îşi imaginase că

- Pe urmă i-am masat spatele, pentru că o durea îngrozitor, şi i-am spus să nu încerce să-l mintă pe Teo dacă simte că nu va putea să-l mintă. Şi pe urmă am lăsat-o să se liniştească. Şi-a dat cu apă pe faţă şi s-a dus în sufrageria mea, lângă Teo. Şi-atât s-a întâmplat azi-noapte.

- ... Deci practic Alex a dat alarma.

- Da. Nu ştiu de ce - nu am vorbit cu el. Ştii, evit să discut între patru ochi cu el. Nu vreau să-l aud cerându-mi-l pe Vlad...

Aprobă şi se ridică:

- OK. Îţi mulţumesc mult pentru ajutor.

- Stai liniştită. Important e că s-a terminat cu bine; nu?

Aprobă din nou şi ieşi. Unde era Alex? Se aplecă pe lângă zid şi-l privi lung pe Nicolae:

- Unde e Alex?

- În 15, cred.

Aah! Cum era mai rău! Traversă palierul şi intră în apartament. Din fericire, bărbatul era în sufragerie; aşa că intră şi se aşeză lângă el. Şi-i şopti încetişor, la ureche:

- Tu i-ai văzut când au urcat azi-noapte?

Mm, ce se încruntase! Răspunsul veni prompt:

- Nu. Spre ruşinea mea, azi-noapte am aţipit cu ochii deschişi. Să nu mă spui...

- Stai liniştit. Şi-atunci de unde ştiai ce se întâmplă sus?

- La un moment dat, am auzit nişte bocănituri puternice, de parcă cineva bătea şniţele. Veneau de sus; atunci m-am ridicat şi am venit glonţ în apartamentul ăsta, unde ştiam că erau ei. Copiii dormeau singuri. În secunda doi, am trezit-o pe Lucia...

OK! Era mult mai liniştită acum! Îi zâmbi cu sinceritate:

- Îţi mulţumesc că ai ajutat-o.

Iar el făcu un semn de "lasă"...

- ... Imediat cum naşte gravida şi pleacă nenorocitul, o să mă concentrez asupra ta. Şi las' pe mine! Dacă am reuşit eu să cuplez naşul cu fina, o să reuşesc şi să ţi-l obţin pe Vlad!

- Stai liniştită. Mai bine nu - că situaţia-i mult mai complicată decât matrimoniala asta.

- Vorbesc serios!

- Şi eu. Lasă-mă să rezolv eu problema asta.

- ... Bine. Cum vrei tu.

"Şi las' că ştiu eu!" Se ridică şi ieşi din sufragerie... Îi auzea pe copiii ei discutând despre sosuri... OK! Mai făcu doi paşi şi se opri în cadrul uşii bucătăriei:

- Ce faceţi bun de mâncare?

Observă imediat "picarea" zâmbetului Violetei. Teo se răsuci şi-o privi concludent:

- Supă şi tocăniţă cu piure.

Îl ruga, din privire, să mai fumeze o ţigară... El nu se clintea de-acolo - şi parcă "crescuse" brusc, că părea un munte de om... Încercă să-i arate că se mai gândise şi era paşnică acum:

- ... Sună foarte bine. Foarte gustos.

- Supa e deja gata - şi e delicioasă. Gravida cam când naşte?

- Habar n-am!

- Medicul ce spune?

Şi-o "poftea" din privire să se ducă să întrebe medicul! Acum, că aflase ceea ce aflase, îi înţelegea perfect atitudinea! Şi decizia de a-şi proteja soţia inclusiv de mama ei. Teo o privea lung, neclintit; în spatele lui, Violeta toca şi umplea cratiţa...

Într-adevăr, poate că era totuşi prea devreme pentru discuţia aia. Poate după prânz... După naştere şi prânz, când se vor mai linişti lucrurile, o s-o invite pe Violeta la o ţigară pe palier şi-o s-o strângă în braţe. Şi-or să discute strict despre naştere. Aşa că se răsuci şi ieşi.

Ia să vadă ea ce mai făcea Mariana! Năştea, sau nu năştea?

Intră în dormitorul din 14 şi zâmbi - Mariana nu năştea. Mariana nici nu mai ştia de ce-o doare aşa tare burta - de la travaliu, sau de la hohotele de râs? Medicul le povestea ceva extrem de amuzant - că râdeau amândouă, ţinându-se zdravăn de burtici...

Se aşeză pe marginea mega-patului şi încercă să se concentreze la cuvintele omului ăluia. Nu voia să le arate că are probleme. Femeile alea două erau şi-aşa speriate de perspectiva naşterii ca-n Evul Mediu!

George

Cortul verde era destul de animat. Generalul îi ţinea pe toţi "în priză" - şi pe militari, şi pe poliţişti. Se vedea că-i priise odihna în hotel - era în formă. Partea lor de oraş "zbârnâia", inginerul Petcu "producea" lapte şi brânză ca pe bandă, abatorul nu comenta comenzile ci doar procesa corect cantităţile transmise, camioanele cu moloz formau adevărate "convoaie" spre ieşirea din Bucureşti... Operaţiunea "Cubul 4" se reluase - şi, din câte spunea bărbatul în uniformă verde, locuitorii “feliei” lor păreau a fi de acord cu ea... Aveau mâncare, apă potabilă şi asistenţă medicală în toate centrele pentru sinistraţi... În spitalele de campanie nu se înregistraseră alte decese... Militarii reuşiseră să alimenteze releele-cheie, iar Vodafone-ul promisese că numerele de pe lista dată de ei vor deveni utilizabile până la ora 12...

Parcase maşina în faţa cortului în urmă cu cinci minute. De cum intrase, generalul îl chemase lângă el. Se conformase, constatând încă o dată că biroul generalului era o chestie absolut inutilă de vreme ce n-o folosise nici măcar cinci minute... Fusese întrebat dacă întâmpinase greutăţi; imediat cum negase, fusese bombardat la propriu cu veşti. Serviciu, serviciu, serviciu. Foarte eficientă metoda aia de a-l "extrage" la propriu din problemele personale! După astea cinci minute, avea capul plin de probleme de serviciu! Şi-asta era bine, pentru că se ducea la centru şi-avea acolo două probleme enorme - copiii orfani şi Lucia. Nu se simţea pregătit pentru nici una dintre problemele astea...

Gata. Era ora unsprezece. 40 se legăna uşor lângă ieşirea din cort, încercând să nu pară extrem de grăbit... Îşi luă mapa de pe birou şi oftă greu:

- Hai, nea Aurică - hai să vorbim cu copiii.

Se ridicaseră amândoi. Octavian părea grăbit să ajungă odată lângă Codruţa... Mămica voluntară aştepta lângă 26. Era foarte fericită - îi străluceau ochii de fericire! Începu să râdă:

- Ce s-a întâmplat?

- Am reuşit să vorbesc cu soţul meu!

- ... Serios? Cum?

- Păi, pe staţie!

- ... Pe care staţie?

- A armatei. El ştia deja că sunt voluntar aici; şi a obţinut aprobarea să vorbească cu mine. Domnul general are un suflet mare...

Da - avea un suflet foarte mare, atunci când voia el!

- Şi-acum suntem amândoi liniştiţi. Eu ştiu că el e bine, el ştie că noi suntem bine, că Sandu e bine în centrul pentru copii...

Îşi dădea seama că nu era uşor pentru omul ăla să-şi facă datoria în timp ce mintea lui zbura la soţie şi copil. Dar acum, că reuşise să vorbească cu ea...

Se apropiau de bloc... 40 scoase staţia şi anunţă scurt:

- Patrula către centrul de minori.

- Centrul suntem.

Aa, deci Nicolae era de pază! Perfect! Omul ăla făcuse armata, aşa că nici un minor disperat nu va reuşi să evadeze!

- Venim, împreună cu mămica lui Sandu, George, Octavian şi nea Aurică.

- Vă aşteptăm.

Lungă înşiruire de musafiri! Sunase ca un fel de listă de participanţi...

Octavian tăcea. Stătea cuminte sub braţul lui nea Aurică şi tăcea mâlc. După ce intraseră în cort, băiatul lui amuţise - şi se gândea acum că tot nu-i dăduse Distonocalm, aşa că exista riscul să-i spună Luciei cine ştie ce trăznaie neaoşă...

Hei! Ce naiba era asta?

... Nu! Să nu-i vadă nimeni mutra! Nu-nu! Şi cum nu-şi mai stăpânea foarte bine mimica, decise să se răsucească spre blocul cu zece etaje:

- Luaţi-o înainte.

- Păi nu vii şi tu?

- Imediat.

Nu spre "înapoi" - spre "înainte"! Ei nu trebuiau să bănuiască nimic! Porni deci spre străduţa care făcea la dreapta; trecu de gardul viu şi făcu din nou dreapta. Încă doi paşi... Se opri. Gata. Acum nu-l mai vedeau. Acum trebuia să aştepte puţin...

Ceea ce observase el...

La intrarea în bloc era o treaptă. Nu mare - mititică. Maximum 15 centimetru. Azi, acum, treapta asta n-avea mai mult de 5 centimetri - iar asta însemna că el o să ridice acum privirea şi-o să vadă un bloc un pic înclinat...

Ridică privirea spre bloc.

Da. Era înclinat. Puţin. Abia perceptibil. Ştia el că era înclinat - oricine altcineva s-ar fi uitat la bloc, nu şi-ar fi dat seama că era ceva în neregulă cu el. Era însă evident pentru el că următoarele replici îl vor înclina şi mai mult...

Terenul era "apos". Lacurile din zonă şi canalul ăla erau cea mai bună explicaţie pentru ceea ce i se întâmpla acestei construcţii. Exact acelaşi lucru i se întâmplase, probabil, şi primului bloc de lângă canal - cel care rămăsese fără o scară întreagă. Se întreba cum naiba de mastodontul ăla cu zece etaje, orientat "cochet" spre canal, stătea falnic în picioare şi n-avea nici pe dracu...

Habar n-avea dacă problema se putea remedia. Părerile specialiştilor erau împărţite. De când cu cutremurul, auzise un milion de specialişti dându-şi cu părerea - fie despre injectarea de beton sub fundaţie, fie despre demolare şi reconstrucţie. Iar singura concluzie de bun-simţ care se putea trage dintr-un milion de opinii era că rezolvarea diferă de la caz la caz. Tocmai de-asta, nu intenţiona să le spună şi lor despre înclinarea asta. Pe de-o parte, era mică. Pe de altă parte, Lucia n-ar fi acceptat nici moartă să se mute azi la el acasă! N-ar fi acceptat ideea desfiinţării centrului pentru minori azi, acum, înainte de revenirea curentului electric, înainte de lămurirea situaţiei fiecărui copil! Aşa că...

Aşa că oftă greu şi porni spre intrarea în bloc. Privea cu maximă atenţie linia unde blocul intra în pământ - şi nu mică-i era

uimirea să constate că nu părea "scufundat"...

Nu - nu se înşelase el. Prima oară când venise în vizită la fini, se împiedicase de treapta aia. Nu era genul care să uite vreodată lucrurile de care se împiedica - iar treapta aia era acum mult mai mică. Blocul se apleca spre faţă. Şi se gândea...

Se gândea şi aprecia, total subiectiv şi neacademic, că replicile vor fi ca şi până acum - zilnice. Şi mici. Se ruga, clipă de clipă, să fie tot de-astea mici! O replică peste 5 i-ar fi aruncat iar în haos. Clădirile cu bulină roşie s-ar fi prăbuşit peste oamenii de pe străzi... Conductele s-ar fi spart, liniile de electricitate s-ar fi rupt... De patru zile, ei, zona pe care-o administrau, nu primiseră nici o baterie, nici un litru de motorină, nici un capăt de bandaj. Primiseră doar ordinul "Descurcaţi-vă, noi aşteptăm raportul şi nota de plată". Farmaciile erau deja golite, hypermarketurile la fel...

O replică peste 5 l-ar fi făcut să-şi dea demisia - să se ducă la IGPR, să intre în audienţă, să expună problema şi să spună: "Şi-acum, permiteţi-mi să vă prezint demisia din cadrul Poliţiei Române". Oare o luase razna?

Lucia

Gata! Veneau! Se întorceau! Se ridică imediat şi simţi că ameţeşte; aşa că se prinse bine de masă, ca să nu cadă cu capul de dulapuri...

Îi era frică de Octavian - adică de opinia lui Octavian. Îi era groază de gândurile lui Octavian... Tatăl lui era îndrăgostit de-o tipă tinerică, frumuşică, finuţă de-a lui; iar mama lui se retrăsese în braţele altui bărbat - semn că, indiferent cine sau ce anume provocase acea ruptură, tatăl lui fusese de neînduplecat. Acum, mama lui era moartă; tatăl o luase pe tipa tinerică în braţe şi i-o prezentase lui ca fiind "viitoarea lui cea mai bună prietenă". Îi era frică de ceea ce gândea tânărul de 14 ani. La vârsta lui, Octavian era tentat să fie egoist...

Reuşi "să se adune" totuşi de-acolo, de lângă masă, şi ieşi. O ajuta mult gândul că venea şi nea Aurică - şi-o va ajuta el dacă vedea că nu se mai descurcă... Privea lung în josul scărilor...

Uite-l!

Octavian urcase primul. Avea senzaţia că alergase pe scări! Tocmai apucase balustrada, în fugă. Era evident că la cimitir încercase să fie tare, ca să nu-şi vadă tatăl picând în depresie...

Ochii albaştri se ridicară spre ea.

Oo, Doamne! Octavian voia să plângă! Octavian tocmai întinsese mâinile spre ea, în speranţa că ea îl va ajuta să plângă totuşi, înainte să o ia razna... Întinse mâinile spre el; tânărul sărea peste trepte, grăbit să ajungă mai repede la ea...

Gata! Îl strânse cât putu ea de tare în braţe şi-l auzi bufnind în plâns... Peste umărul lui, nea Aurică îi transmitea să-l lase să plângă... OK! Îl răsuci scurt şi-l trase în bucătărie. Şi-l ascunse acolo unde-o ascunsese George pe ea - lângă zid, în locşorul ăla un pic ascuns de privirile curioşilor care treceau pe hol. Îi apăsă capul pe umărul ei - că mai mult de-atât nu-şi permitea să facă, de vreme ce ea era "tipa tinerică" la care zburase mereu gândul lui tati... Şi totuşi, Octavian o împinse un pic şi-şi şterse lacrimile:

- Stai liniştită - nu sunt supărat.

Serios? Îi dădu părul peste cap, ca să-l facă să-i arate ochii ăia roşii... Ciudat, dar Octavian zâmbi:

- Adică sunt supărat; dar sunt destul de mare ca să nu m-apuc de făcut prostii.

Aprobă cu capul. Şi uite că el o îmbrăţişa acum... Şi ofta greu... Oftă şi ea greu, pentru că nici ei nu-i era mai uşor - iar el chiar se dusese la cimitir... Şoapta lui o lăsă mută de uimire:

- Stai liniştită. Aşa-i viaţa! Toţi o să trecem la un moment dat "pe partea cealaltă".

Logica, momentul, uşurinţa vorbirii - nimic nu se potrivea! Şi totuşi, se grăbi să aprobe. Cu capul. Nu voia să spună nimic...

- ... Tata zice că a murit pe loc; aşa că sunt puţin mai liniştit, ştiind că n-a suferit...

Adică Adriana murise pe loc. Căzuse mobila. Din câte înţelesese ea, nu fusese singură în acea încăpere. Sau poate că fusese singură; poate că Costel fusese la duş, sau poate că ea îşi făcea un sandwich sau o cafea...

Adriana Mocanu, naşa ei... Femeia aia o sunase zi de zi, în ultimul an, fără să se supere că ea nu o suna cu săptămânile. Femeia aia o descususe zi de zi şi-i căutase supărările şi gândurile negre - şi i le gonise, şi-o mângâiase şi-o consolase spunându-i că nu era totul pierdut... Şi că, la 24 de ani, singură pe lume, orfană şi văduvă, soarele o să răsară şi pe strada ei. Femeia aia ştiuse ce gândea bărbatul ei - şi totuşi nu făcuse ceea ce-ar fi făcut orice altă femeie în situaţia aia. Nu rupsese orice legătură cu ea, ca să-şi ţină bărbatul cât mai departe de "tentaţie". Femeia aia o ţinuse lângă ea. Ca şi cum încercase să-i fie un fel de soră mai mare... Un fel de mamă extrem de înţelegătoare...

La naiba! Ce-i venise, să se gândească acum la asta? Gata - suspinase! Acum o să înceapă să plângă în hohote şi-o s-o vadă şi George şi-o să se ducă dracului totul! Palma tânărului o bătu scurt pe umăr:

- Nu plânge! Nu i-ar fi plăcut să ne vadă plângând din cauza ei!

OK! Oo, bună îmbărbătare! Se vedea că era copilul lor! Zâmbi slab şi mângâie încet capul copilului ăluia...

- Ştii, voiam să-ţi spun...

Voise să-i spună...

- Mulţumesc că nu m-ai spus... Ştii tu, despre Codruţa...

Hei! Bufni în râs şi-i dădu drumul. Şi-l ciufuli, că era mai psiholog decât ei toţi la un loc:

- Am ştiut că pot să am încredere în tine!

Ochii albaştri se înveseliseră:

- Oricum, să ştii că tata mi-a dat ieri "dezlegare" s-o pup pe obraz. Mă grăbesc s-o fac, înainte ca tata să se răzgândească...

Da. Bineînţeles că se grăbea să se ducă lângă Codruţa! Prezenţa fetei îl ajuta să nu plângă; prezenţa ei îi impunea o imagine de "bărbat". Octavian îl imita pe George - aborda o atitudine calmă, o imagine verticală şi-şi ascundea supărările în spatele analizării fiecărui gest, fiecărui cuvânt...

N-avea ce-i face. Era prea devreme acum pentru discuţia despre Adriana. Octavian venea de la cimitir. Era sigur că discutase cu George unele lucruri...

Ia să se liniştească ea - că trebuia să dea ochii cu George! Şi-asta nu era deloc uşor! Mai ales acum, când îşi amintise că naşa ei...

Desfăcu sticla cu apă... Gata. Să iasă pe palier - şi să nu încerce nicicum să-i amintească faptul că, cel puţin teoretic, ei erau împreună acum. Îi auzea vocea pe palier. Era vesel... Ia uite-l!

George era vesel, într-adevăr. Vorbea cu Nicolae. Îi arăta ceva... Ea îl privea, vedea firele cărunte şi se întreba cum va reacţiona George azi, acum... Se apropie de el, iar el se întoarse. Era zâmbitor; şi ea schiţa un zâmbet, pentru că mai mult de-atât nu putea...

- Bine v-am găsit!

- Bine-aţi venit!

- V-am adus un cadou.

Ce-i adusese?... Un mobil. O "cărămidă" Nokia 5110, din care se prelingea un fir gros, lung de vreo 30 de centimetri...

- Se restabileşte telefonia. Încet-încet, aşa cum îi şade bine oricărei telefonii...

Şi-i făcea cu ochiul... Începu să râdă:

- Adică selectiv.

- Exact. Numărul ăsta e activat. Dacă aveţi vreo problemă,

puteţi să mă sunaţi.

- OK. Nicolae, cred că locul lui e lângă staţie.

- Bineînţeles.

George se grăbi s-o lămurească:

- Mi s-a spus că "proiectilele" astea vechi au o emisie mai bună decât smartphone-urile. Iar specialistul electronist a adăugat: "Dacă pierd semnal, să lege antena de calorifer".

Da; evident! Nicolae râdea, George râdea, nea Aurică era şi el foarte vesel... Ea zâmbea doar. Ea nu putea să nu-şi amintească... George ridică un deget:

- Şi-acum, că aveţi "proiectil", chiar că nu vă dau voie să ieşiţi din bloc!

Aprobă.

- Vorbesc foarte serios. Dacă nu vine vreo replică devastatoare, vă interzic să ieşiţi din bloc! Adică să coborâţi la etajul doi!

- O să instruiesc paza...

Na, că-l făcuse iar să râdă! Violeta zâmbi, din spatele lui:

- Poftiţi la masă!

- Aa, nu! Nu, mulţumesc!

Ba da! Că sigur nu mâncase nimic! Îl luă de braţ şi-l trase în propria bucătărie. George nu se împotrivea, pentru că supa mirosea ameţitor şi cu siguranţă reprezenta micul dejun pentru el... Se aşeză la masă; el o imită, iar tava se aşeză în faţa lui. Iar ochii albaştri se îngustară un pic, pentru că văzură braţele Violetei... Femeia se grăbi să iasă:

- Iar nea Aurică e invitat în bucătăria mea...

Bun! Rămăseseră singuri. Nu ştia ce să spună; încerca să nu-l privească, pentru că voia să-l lase să mănânce...

- Şi ce mai e nou prin centrul pentru minori?

- Păi, nu mare lucru...

Şi era mirat - adică nu-i mergea cu şmecherii de-astea. OK! Să-i spună atunci!

- Încă funcţionăm pe prima butelie. Apă menajeră mai avem pentru ziua de azi. Ai venit să discuţi cu ei?

Primi o aprobare cu capul şi continuă:

- Deci apa o să ne-ajungă sigur până diseară, pentru că am sistat deja orele de aerobic...

O nouă aprobare. Bun!

- Mâncare avem destulă. Şi pâine feliată mai e. Dacă ai nevoie de ea, poţi s-o iei.

Acum nega.

- O să expire!

- Mi s-a spus că poate fi consumată şi după 48 de ore de la data înscrisă pe ambalaj.

Bine! Ridică scurt din umeri şi-şi continuă raportul:

- Medicul Gabir a venit pe la nouă, s-a instalat comod lângă gravidă şi mi-a spus că naşterea se va produce pe la doişpe. Mă aştept deci s-o aud ţipând şi plângând în hohote în curând. Sper că soţul ei nu-i îndeajuns de aproape ca s-o audă...

- E la volanul ambulanţei, în Doamna Ghica. Nu l-am lăsat să se apropie - că e un tip cu iniţiativă, şi nu ştie parola...

Aha! Gata - terminase supa. Într-adevăr, George nu mâncase nimic până acum. O să-l doară stomacul...

- Voluntarii ce mai fac? Cum o duc?

Cum adică? Privirea lui o "interogă" scurt:

- Ceva conflicte?

Oftă greu... Şi evită povestirea întregii tărăşenii - trecu direct la propuneri:

- Mugur poate fi transferat în centrul în care e taică-su?

- Nu.

Nu? Nici un "de ce", nici o scuză, nimic! Direct "Nu"! Era mirată... George continuă:

- Pe de-o parte, maică-sa e foarte ocupată acum cu propriul transfer într-o vilă de şaişpe stele, iar la taică-su vin tot felul de persoane cu tot felul de probleme şuşotite. Prezenţa lui acolo e contraindicată acum. Pe de altă parte, am primit interdicţie fermă la transformarea maşinilor de patrulă în taxiuri. Nu ţi-am spus - dar fiecare zonă se descurcă cu resursele pe care le are. N-am primit nimic de la centru - doar ordine şi indicaţii. Am "chelit" practic tot ceea ce se numeşte generic "spaţiu comercial" şi n-a fost încă vizitat de hoţi, iar laptele şi brânza le-a obţinut generalul printr-un semi-şantaj...

Aha!

- Benzinăria de sus, de pe Petricani, e inutilizabilă. Tot ce aveau în rezervoare e inutilizabil. Aşa că eu sunt pe galben cu combustibilul.

Iar asta însemna că fie îl ducea ea pe Mugur, fie îl trimitea cu Alex cu Solenza... Fie îl ţinea blocat în apartamentul 13, departe de privirea lui Teodor! OK - dacă astea erau condiţiile...

- A "călcat pe bec"?

- Da. Dar conflictul s-a stins, el a priceput tot ce era de priceput...

- Ceva "daune"?

- Are capul bandajat. Din fericire, l-a prins Alex înainte să pice pe ciment...

Nu părea afectat de vestea aia, semn că se aşteptase să se ajungă la încăierări... Ridică scurt din umeri:

- ... Şi cam atât s-a întâmplat în centrul pentru minori. Am înţeles că azi mai iei din copii?

- Da. În momentul ăsta, sunt 22 pe lista de plecări. Dar cine ştie ce se mai întâmplă, pe măsură ce porneşte curentul...

- Au început să-i dea drumul?

George nega încet şi încerca să-şi umple cât mai repede gura cu mâncare... Ea tăcea, pentru că nu mai ştia ce să-i spună... Ah, da! Se grăbi să-i amintească:

- Voluntarii mei au început să se întrebe în ce stadiu sunt locuinţele lor din buletine.

- O să le spun asta mâine.

Şi fusese foarte ferm, atunci când rostise cuvintele alea... Întrebarea n-o miră:

- De ce? Cine vrea să plece?

- Păi, Victor, de exemplu. Azi, pe la şase, voia să pornească spre Domneşti. L-am rugat să rămână şi să mă ajute cu conflictul...

- Şi-a rămas?

- Da.

Şi chiar dacă era concentrat asupra mâncării, ea observa mimica un pic încruntată...

Ce nu-i plăcea lui George? Faptul că Victor rămăsese în centru? Faptul că voise să plece? Faptul că rugămintea ei fusese de-ajuns pentru acel bărbat ca să-şi schimbe planurile?... Faptul că Victor îşi "negociase" plecarea cu ea şi se conformase rugăminţii ei, fără să încerce să obţină aprobarea plecării de la şeful ei?

Zâmbi slab şi se sprijini neaoş într-un cot. Şi-l privi... cu curiozitate:

- Mă întreb, în clipele astea, dacă ai încercat vreodată să-mi influenţezi viitorul.

Fu privită drept, preţ de-o secundă... Iar George reveni spre farfurie:

- Aş fi făcut-o, dacă aş fi ştiut cum.

Serios?! Păi opinia ei era cu totul alta! După ce-o "încuiase" în bloc, cu sarcini care s-o ţină ocupată zi şi noapte, George se ocupase... Se ocupase, bineînţeles, şi de ea! Că nu degeaba "se alertaseră" şi Ludmila, şi Denisa, şi mai tot palierul ăla! George se ocupase şi de cutremur, şi de viaţa personală... Şi de Leo, dacă-şi aducea ea aminte de discuţia nocturnă cu colegul ei... Aia cu "împuşcă-l fără regrete"... Decise să nu se lase "dusă" aşa uşor:

- Ba ai făcut-o.

George înghiţi şi ultimul dumicat şi aranjă frumos furculiţa şi cuţitul pe farfurie:

- Când?

- De exemplu, atunci când i-ai spus lui 26 să pună scara blocului sub observaţie...

Nu i se clintise nici un muşchi al feţei... Continuă:

- ... Şi să nu mă informeze apropo de potenţialii musafiri...

Bărbatul din faţa ei zâmbi "zmeieşte":

- Dar te-am lăsat să "finalizezi" tu acţiunea aia...

Corect! O lăsase să "finalizeze" ea - adică să decidă ea. Mai bine spus, n-o certase pentru că nu-l trezise atunci când 26 îl căutase pe staţia "lui"... Dar, una peste alta, ultima decizie îi aparţinuse ei! Aşa că aprobă... Iar ochii albaştri o priviră lung:

- Oricum, ai luat decizia bună cu Leo.

- Serios?

- Da. Mi-a apărut, acu' vreo patru ore, pe lista jefuitorilor căzuţi la datorie.

I-auzi! Adică Leo murise de glonţ! Mda! Ridică o sprânceană:

- Serios? Ce l-a tentat?

- O bijuterie de pe Magheru. Una italienească. Şi-a fost destul de prost să nu observe că fusese spartă deja...

Iar asta putea să însemne... Putea să însemne orice. Fie că Leo fusese foarte obosit şi nu observase că bijuteria fusese "vizitată" deja, fie...

Mda. Nu voia să ia în calcul varianta aia. Ştia că George era capabil de orice, atunci când venea vorba despre persoanele importante pentru el! Vorba aceea - fusese el capabil s-o îngroape pe Adriana în plin ordin prezidenţial! Şi cum Leo "o avusese promisă" mai demult... Păi să pună punct discuţiei ăleia şi să schimbe subiectul! Ridică scurt din umeri:

- Mda! Păcat de ochişorii lui verzi!

- Mare păcat! Că avea ochi superbi! Legistul a menţionat în formular faptul că purta lentile de calitate peste irisul căprui...

Cum-cum? Căprui? George începu să râdă:

- De-asta nu-l găseaţi voi în baza de date. N-avea ochi verzi, ci căprui. Legistul s-a ciocnit de amănuntul ăsta şi m-a contactat. Şi i-am dat eu CNP-ul - iar el a amprentat degetele şi a îndepărtat lentilele...

CNP-ul? Ce CNP?

- Ce CNP?

- După ce l-am dus înapoi la cazino, i-am luat CNP-ul din catastiful de la intrarea în IGPR. Şi-am aflat totul despre el în vreo zece minute.

Aha! Tăcea şi-l privea lung. Aştepta continuarea - şi-i promitea din priviri că, dacă nu-i lămurea toate nelămuririle, o să sară să-l strângă rău de gât...

- Era dintr-un sat de lângă Buzău. Avea trei fraţi mai mici şi-o soră mai mare, taică-su n-avea serviciu, maică-sa a făcut trei ani pentru furt... El a căpătat primul dosar la zece ani şi şi-a luat bacul cu şase fix... A fost transferat la Pană acu' doi ani, într-un schimb de "mână de lucru". Imediat cum s-a transferat, s-a "însurat" cu Vasileasca aia brunetă şi-a băgat şase inşi în spital doar cu forţa pumnilor - dar a recuperat datoria. Iar respectivii şi-au retras plângerile în mai puţin de 48 de ore. Pană l-a ţinut deci, pentru că era isteţ şi descurcăreţ. Iar el avea toate motivele să fie aşa - că la el în sat a fost dintotdeauna sărăcie mare...

Iar el aflase toate astea încă din 29 iulie - şi nu scosese o vorbă! Nimic! Nici o vorbă, nici un amănunt, nici o informaţie - nimic despre Leo! De ce?

- Şi de ce-mi spui toate astea abia acum?

- Păi omul meu l-a ţinut sub observaţie încă o săptămână după aia şi-a concluzionat că omu' s-a potolit. Iar eu te-am văzut atunci că te liniştisei şi zâmbeai, cu gândul la o anumită persoană. Şi-am zis să nu mai lungesc aiurea urecheala - că-ţi revenisei...

Aprobă încet cu capul... George oftă scurt:

- Iar de alte influenţe eu nu-mi amintesc. Fi-miu mai e cuminte?

- Nu ştiu; cred că da!

- Pot să te rog ceva?

Aprobă...

- ... Dă-i sarcini. Fă-l şef peste preşcolari, sau pune-l să inventarieze în amănunt proviziile... Dă-i ceva de făcut. Ţine-l ocupat. Pe de-o parte, fata aia o să fie extrem de supărată. Pe de altă parte, n-aş vrea să aibă el timp să se gândească la anumite lucruri...

Adică la înmormântare. OK! Se ridică:

- Imediat cum rezolvăm triajul şi pleacă copiii, o să-i dau sarcini serioase.

- Perfect.

Ciocănitul o făcu să tresară. Şi cum fusese luată pe nepregătite, George răspunse în locul ei:

- Intraţi, intraţi, crocodilii e legaţi...

I-auzi! Bufni în râs, la unison cu Ludmila, iar el exclamă:

- În sfârşit, doamna doctor! Când naşte femeia aia? Mai naşte sau nu mai naşte? Că bărba-su mai are puţin şi pică-n deznădejde!

- Acuşi-acuşi! A ajuns la dilataţie opt - dar medicul nu vrea s-o grăbească nicicum. O monitorizează atent şi se pregăteşte s-o mute în sala de naşteri.

- Aha! Păi de ce nu-i dă ceva, să nască mai repede? Că naşte, săraca, încă de-aseară!

- Ca să nu rişte complicaţii. Ar fi ideal dacă ar naşte fără bisturiu şi perfuzie...

George aprobă, pentru că înţelesese... Ludmila îi întinse un bileţel:

- Azi-noapte am avut o revelaţie. Aşa că... Pot să te rog să afli dacă blocul meu mai e "valabil"?

Bineînţeles că putea! Oricum intenţionase să se intereseze apropo de toate locuinţele voluntarilor! O mira însă apariţia bileţelului - adică Ludmila abia acum îi dădea lui George adresa ei? Foarte ciudat...

În fine! Doctoriţa se grăbi să iasă. Iar George împături corect bileţelul, îl împinse în buzunarul vestonului şi arătă spre perete. Spre acel punct al camerei ferit de privirile curioşilor. Se grăbi să se conformeze, pentru că el iniţiase acea apropiere, şi fu imediat cuprinsă într-o îmbrăţişare uşoară, tandră... Mm...

Ochii albaştri spuneau multe acum. Ochii albaştri vorbeau despre sentimente. Despre ea, despre el, despre planuri de viitor... Despre frica de desfăşurarea ulterioară a evenimentelor... Oftă greu:

- ... Te rog - fă cumva să-l muţi pe Victor la Domneşti.

"Ca să fii şi tu mai liniştit!" Ştia că, indiferent ce se întâmpla între ei, în calculul din mintea lui George exista un procent mic - micuţ de tot - care spunea că ea se putea întoarce la Victor...

- ... Nu. Victor rămâne aici încă 24 de ore.

De ce? Adică...

"Victor rămâne aici încă 24 de ore." Oricât îşi storcea mintea şi flerul, oricât răsucea şi răstălmăcea cuvintele lui, rezultatul era acelaşi - George voia ca Victor să mai stea 24 de ore în centrul pentru minori. Lângă ea. Îi venea să-i dea cu ceva-n cap pentru calculul ăla! Iar el ştia, pentru că se apropia chiar acum... şi-i şopti la ureche:

- ... Nici eu nu ştiu de ce, dar simt nevoia să-l ţin pe-aici, pe-aproape...

"Prin preajma ta. Ca să fie aproape de tine, în caz că noi eşuăm. Ca să-l bag într-o şcolarizare-fulger şi-apoi să te implor să-l ierţi şi să mai încercaţi o dată"...

De ce oare simţea că lui George îi era frică de ea? Şi de ce ei

nu-i era frică de el? De ce el, la 45 de ani, se îngrijora că lucrurile nu vor merge bine - iar ea, la 25, era mai liniştită ca niciodată?

George oftă greu... şi şopti:

- Voi n-o să rezistaţi aici o veşnicie. Va trebui să plecaţi din blocul ăsta, la un moment dat. Să nu te îngrijorezi şi să le spui şi celorlalţi: v-am rezervat locuri într-un adăpost de lux. Mult mai "de lux" decât Dragoanele alea de lux. Ai înţeles, da?

- Da.

Şi-acum privirea lui redevenise serioasă... Mintea lui calcula din nou propriile şanse... Şi-acum îi transmitea sentimentele pe care vocea nu putea să le transmită - nu aici, nu acum...

Da. Era evident că ţinea la ea. Mult! Mult-mult de tot! În sufletul lui, Lucia Florea se apropia de poziţia lui Octavian. Nu voia să-şi spună că ajunsese alături de Octavian; nu voia locul ăla. Copilul lui era copilul lui, iar asta n-avea voie să se schimbe. În lumea lui George Mocanu era loc pentru două podiumuri. Pe unul stătea Octavian; ea tocmai fusese aşezată pe celălalt...

George zâmbi slab:

- De-a lungul vieţii, am auzit multe lucruri despre mine. Unii au considerat că sunt pâinea lui Dumnezeu; alţii, că sunt de-o răutate fantastică... Trag totuşi concluzia că nu sunt un om chiar atât de rău cum îşi închipuiau ei. Nu?

Şi aştepta un răspuns de la ea?... Nu. Palmele lui îi prinseră uşor capul:

- Dacă Cel de Sus mi-a dat totuşi ceea ce mi-am dorit cel mai mult, trag concluzia...

Trăgea concluzia că era şmecher pân' la Dumnezeu - şi-o făcuse să se înroşească toată! Şi-acum o săruta...

George

Lucia se grăbise să iasă. Avea senzaţia că iubita lui îşi impunea să fie reţinută. Ori de câte ori "evenimentele" se apropiau de momentul-cheie, ea se retrăgea subtil... Acum, de exemplu, se grăbise să se ducă la gravidă. Cică, să afle dacă naşte până-n doişpe. Oare şi ei îi era frică de el? Sau ea se gândea la înmormântarea Adrianei?

El unul era foarte liniştit acum. Nea Aurică avusese dreptate - înmormântarea soţiei lui îi luase o piatră de pe inimă! Şi-l ajutase să fie un pic mai deschis către anumite opţiuni... nu foarte "ortodoxe". Se simţea în îmbrăţişarea lui că era mai relaxat! O simţise şi ea - şi "se subtilizase" cu o scuză drăguţă...

Ieşi uşor din bucătărie, "viră" dreapta şi se declară mulţumit de ceea ce vedea - Octavian stătea pe marginea canapelei iar Codruţa stătea pe mega-pat, cu Renata pe genunchi. Octavian povestea ceva; probabil că le spunea ce mai era prin oraş, pentru că se uitau toţi la el ca la un povestitor cu experienţă... Trase uşor perdeaua:

- Octaviane...

Băiatul se grăbi să se ridice. Văzu, cu coada ochiului, cum obrajii Codruţei devin galbeni-pai... Îl trase în bucătăria Luciei:

- Cum te simţi?

- Bine; de ce?

Decise să-şi rostească îngrijorarea cu cuvinte îndeajuns de explicite:

- Pot să te las aici?

- Da; de ce nu?!

- Pot să te las aici nesupravegheat? Adică pot să stau liniştit, că nu faci vreo prostie?

Acum primi un zâmbet:

- Fii serios! Doar mă cunoşti!

- Dacă e ceva, vorbeşte cu Lucia!

- Bineînţeles! Sau cu Ludmila, sau cu Carina... Dar să ştii că o prefer pe Lucia - că ea a cunoscut-o bine...

Aprobă încet cu capul... Nu ştia cum să-i spună să nu se supere pe Lucia pentru bărzăunii din capul tatălui lui. Nu ştia cum să-i spună că femeia aia nu-i făcuse niciodată ochi dulci - şi nici nu-l încurajase vreodată...

- Şi-aşa, voiam să vorbesc cu ea. Dar ştiu că acum e ocupată; aşa că programez discuţia asta pentru diseară. Până atunci, o să discut cu Codruţa...

Bine; cum ştia el! Chipul băiatului lui deveni brusc îngrijorat:

- Te rog eu mult - îi spui azi! Da?

- Da, Octaviane.

- Te rog! E foarte îngrijorată! Ea încearcă să nu arate nimănui - dar să ştii că are momente când dă să plângă!

Şi n-o învinovăţea nicicum - bietul copil îşi ştia situaţia şi bănuia deja de ce mama ei nu reuşise să ajungă până acum la centru...

- Azi discut cu ea. Azi discut cu toţi, de fapt! De-aia l-am luat şi pe nea Aurică; el are tehnică. Eu sunt mai mut, aşa...

- Daa, sigur! Cum să nu!

Îl ciufuli uşor:

- Să ai grijă de tine, da?

- Da.

Îi făcu scurt cu ochiul şi arătă cu capul undeva în spatele lui, spre palier:

- Şi să nu mi-o sperii; da?

Octavian bufni în râs:

- Promiţi că nici tu n-o sperii?

Poftim? Cum adică? Primi un ghiont în stomac:

- Serviciu contra serviciu...

Ia uite-l! Uimit de aşa "afacere" izvorâtă din mintea tânărului de 14 ani, exclamă:

- Ia uite-l!

Octavian se salva chiar acum, intrând în dormitor...

Băiatul lui era bine. Foarte bine chiar! Avea senzaţia că schimbase deja câteva fraze cu Lucia şi era mai liniştit ştiind că putea să discute cu ea la orice oră şi pe orice temă! Şi cum rezolvase şi problema asta, iar Octavian era bine şi "făcuseră târgul" apropo de servicii reciproce, ieşi pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Nea Aurică se apropia, zâmbind... Ce se întâmplase? Bătrânul îl prinse de braţ:

- ... Hai s-o lăsăm pentru după naştere. Din câte am înţeles, nu mai durează mult...

OK! Când era el pregătit, atunci "îi dădeau drumul"! Completarea nu întârzie:

- Mă obişnuiesc şi eu cu ei, şi ei cu mine.

- Corect.

- Şi e mai bine să nu fim întrerupţi.

- Ai dreptate.

- În plus, mijloacele de transport trebuie să fie pregătite. Nu?

- Evident. Atunci îi spui tu Luciei că amânăm acţiunea?

Primi o aprobare... şi se grăbi să-i şoptească la ureche:

- Că nu ştiu, zău, ce-i cu ea! De când mi-am luat o piatră de pe inimă, se cam sustrage, roşie-n obraji...

Acum nea Aurică aproba de zor şi râdea pe cinste...

- Şi totuşi, cea de-a doua piatră trebuie să rămână aici.

- Tu ştii! Eu doar mi-am spus părerea! Tu decizi ce şi cum şi când şi de ce şi unde...

- Da-da!

Bătrânelul lui se îndepărta, grăbit să discute cine ştie ce chestie importantă cu Alex... Aha! Victor tocmai ieşise din apartamentul 15! Se aplecă şi-i făcu semn "să se prezinte" repejor la omul în uniformă... Îl luă pe după gât şi coborî mult tonul vocii:

- Am auzit că vrei s-o tai la picior spre Domneşti...

Nu-i scăpă umbra de încruntare, mascată onorabil de zâmbetul larg:

- Aşa aş fi vrut. Numai că Lucia are dreptate - încă mai este nevoie de mine aici.

De ce spunea asta? Oare o spunea de dragul copiilor, sau de dragul Luciei? Ochii căprui nu-l lămuriră nicicum:

- Aşa că o să mai rămân...

Şi-asta ce voia să însemne?... Habar n-avea - iar fostul logodnic al Luciei nu-l ajuta nicicum să afle ce-i trecea prin minte. Aşa că îşi mască şi nedumerirea, şi nemulţumirea în spatele zâmbetului:

- Îţi mulţumesc că rămâi aici şi o ajuţi. Oricum - în clipa când voi avea o maşină şi-o patrulă disponibile, eu îţi garantez deplasarea până la poarta alor tăi.

Primi o aprobare scurtă cu capul. Continuă:

- Dar mă îndoiesc că asta se va întâmpla în următoarele 24 de ore.

Ce părere avea? Stilistul era "mut" ca o stâncă rece... Continuă:

- Oricum, eşti pe lista urgenţelor. Imediat cum am maşină...

Victor aprobă, aşa că întinse mâna spre el:

- Am plecat. Să mă anunţaţi când se naşte ăla micu', să-i spun şi lui taică-su...

- Bineînţeles!

Şi-atât! Dădu să coboare, dar îşi aminti... Reveni pe palier şi intră în apartamentul 13. Nicolae era atent...

- Eu mă întorc în cort, să mă ocup de transferul celor 22 de copii. Nea Aurică rămâne aici, ca să se obişnuiască cu copiii care nu pleacă azi şi ei cu el. Vrea să-i studieze un pic, ca să ştie cum să-l ia pe fiecare...

Nicolae aprobă scurt, că înţelesese despre ce copii era vorba.

- O să fie vânzoleală mare pe palierul vostru, iar puştii ăştia nu-s fraieri - se prind repede ce caută nea Aurică aici. Să fii atent la scări.

Primi o nouă aprobare.

- Imediat cum se termină naşterea, anunţaţi-mă. Îl trimit pe tătic în vizită, după care ăla micu' o să facă nani iar eu o să vin cu lista finală şi microbuzele...

- Am înţeles.

- Şi nu ieşiţi din bloc, dacă nu trosneşte din toate încheieturile. Nu glumesc - nu ieşiţi din bloc!

- Stai liniştit.

Bun! Îi strânse mâna şi se grăbi să iasă. Cobora treptele...

Şi-acum, că partea aia cu serviciul mergea înainte ca unsă, ia să se gândească un pic şi la partea personală...

Lucia era retrasă. Precaută. Lucia ştiuse unde fuseseră ei de dimineaţă - şi probabil se gândise că "nu se cade" să-l ia ea în braţe, sau să-l privească ea mai altfel... Adriana însemnase mult pentru Lucia. Fuseseră prietene bune. Iar Lucia era o femeie corectă. Bănuia deci că, dacă va veni diseară să doarmă aici, or să se odihnească foarte bine - şi el, şi Lucia. Şi nu prea ştia ce să facă...

Pe de-o parte, voluntarii Luciei se gândeau deja la plecare. Pe de altă parte, el se gândea la ea. Ea se gândea la ceea ce putea merge rău...

Iar pe fondul tuturor "himerelor" lor, Victor decidea brusc să mai rămână! Stilistul se obişnuise cu noua Lucia - cu poliţista. Şi probabil că-l observase pe el pe sub sprâncene, luase notiţe, calculase, se informase, îşi reechilibrase cuvintele şi gesturile...

Victor era un concurent serios. Lucrurile merseseră bine între el şi Lucia - toate lucrurile. Era mai tânăr, mai deschis anumitor opţiuni, mai maleabil... Nu era poliţist - chestie pe care Lucia o considerase o calitate absolut necesară... Fusese deja logodnicul ei - iar ea îi primise inelul fără să clipească, semn că ceva sentimente existaseră în sufletul ei...

Viitorul era incert. Iar el simţea, acum, după ce-o îngropase pe Adriana, că are mare nevoie de certitudini. După ce plecau copiii, după ce năştea gravida, după ce începea să afle noutăţi despre casele voluntarilor, va ajunge cu adevărat la capitolul "viaţa personală". Băiatul lui va încerca, mai spre seară, să-i netezească un pic drumul către inima Luciei. Că aşa se înţeleseseră - "serviciu contra serviciu". Eliberată şi de naştere, şi de mai mult de jumătate dintre copii, ştiind că avea în apartamentul 13 şi staţie, şi mobil, Lucia se va concentra un pic asupra vieţii ei şi-a persoanelor care făceau parte din ea. În momentul ăla o să-şi facă el apariţia - puţin după cină. Pe la nouă jumate...

În jur de ora opt, deci, o să urce în hotel. O să-şi cureţe uniforma, o să facă un duş, o să se bărbierească cu grijă... şi-o să-l roage pe nea Aurică să-i facă rost de-un trandafir. Roşu. Roşu ca dragostea...

Împinse uşa scării, zâmbind slab: o luase razna! Îl frigeau obrajii! Şi nu era bine - că blocul era pus sub observaţie şi-l vedeau subalternii ieşind din centrul pentru minori îmbujorat ca la balamuc!

Victor

Gata - George plecase. Şi-avea impresia că plecase foarte liniştit - de parcă avea toate cele trei planuri bine organizate-n minte! Planul A, planul B şi planul C - care-l cuprindea şi pe prostănacul ăla de stilist...

George nu ajunsese degeaba chestor - adică general. Avea cap de general. Avea o minte "spirt" şi-o concepţie foarte "sănătoasă" apropo de oamenii din jurul lui! Oamenii ăia erau acolo ca să-l ajute pe el. Indiferent de opiniile sau de planurile lor... George atribuia fiecărui om un rol şi făcea ce făcea, de-l determina pe respectivul să execute corect şi complet rolul primit. Chestia asta funcţiona cu 99% dintre oamenii din jurul chestorului. Cu el, însă, nu va funcţiona. El era stilist - adică trăise şi muncise printre femei. Cele mai afurisite "ghenerălese", femeile erau! Şi cele mai vorbăreţe...

George voia să-l ţină-n centru - adică aproape de Lucia. George fusese corect cu el. Atunci când inelul lui de logodnă stătuse pe degetul Luciei, George îl ajutase - ba cu un sfat, ba cu o vorbă bună şoptită la urechea ei. N-avea ce să-i reproşeze, din punctul ăsta de vedere. Iar după ce inelul revenise la el în buzunar, George fusese atent să n-o strângă pe Lucia în braţe pe sub nasul lui, pe palier. Din poziţia asta, de om integru şi vertical, George calculase acum un rol pentru el - pentru fostul logodnic. George decisese să-l ţină acolo, un pic cam împotriva voinţei lui, pe post de *backup*. George se gândea că poate relaţia lui cu Lucia nu va funcţiona - şi-atunci femeia aia o să aibă nevoie de un sprijin. George plănuise, în "planul C", s-o strângă pe Lucia în braţe şi să ofteze greu - după care să-i spună că oricum el era prea bătrân pentru ea şi că oricum nu s-ar fi înţeles bine... Şi că Victor preferase să rămână în centru nu pentru că avea nişte părinţi cicălitori, pe care încerca să-i evite; ci pentru că, în ciuda divergenţelor din ultimele zile, sentimentele erau sentimente - şi era evident că în sufletul lui existau nişte sentimente puternice...

Cu alte cuvinte, foarte pe scurt, George plănuia ca, dacă relaţia lui cu Lucia nu se va desfăşura după aşteptări, s-o ia uşurel pe braţe, s-o aducă în faţa lui şi să-i spună că el e bărbatul ideal pentru ea. Şi, bineînţeles, plănuia ca, dacă relaţia lui cu Lucia va funcţiona, să găsească de urgenţă o maşină şi-o patrulă şi să-l "expedieze" la Domneşti - fără să mai ţină cont de opinia lui!

Atitudinea şi modul ăla de gândire îl cam deranjau. Nu mult, dar îl deranjau oricum! Nu-i convenea deloc să se simtă "omul de rezervă", "varianta doi", "mai bun decât nimic" - şi enumerarea putea continua. La vârsta lui, nu putea "înghiţi" uşor statutul de "*backup man*"...

Palierul era destul de animat. Ar fi putut să se ducă în bucătă-

ria Violetei, să ia o sticlă de doi litri şi-o pâine feliată şi să-i spună lui Nicolae că se duce să mănânce la etajul doi - şi i-ar fi observat plecarea cu mult după ce el ar fi trecut de podul de la Niro. Şi totuşi, prefera să rămână aici. *Backup* pentru Lucia. Sprijin pentru ea, după eşecul sentimental numărul doi. Rolul ăla nu-i era străin - mai fusese odată sprijin şi *backup*, iar pe-atunci Lucia obişnuia să-l întrebe cum să-i încreţească mintea lui Leo...

Uneori, avea senzaţia că femeia aia nu ţinea la el nici cât negru sub unghie. Că făcuse Academia de Poliţie şi fusese foarte atentă la cursuri - şi învăţase "să citească" oamenii şi să-şi joace rolul astfel încât să obţină de fiecare dată ceea ce voia ea. Cam ca George, aşa. Uneori, avea senzaţia că discuţia din dormitorul ei fusese un rol foarte elaborat, pe care Lucia îl jucase impecabil...

Şi-apoi îşi amintea momentele alături de ea. Cuvintele ei. Zâmbetul ei. Momentele acelea extrem de speciale, extrem de sincere, în care femeia aia îl îmbrăţişase uşor şi-i şoptise, privindu-l cu sinceritate, că îl iubeşte... Îşi amintea rândurile scrise în agendă - şi realiza că Lucia nu plănuise niciodată să lase agenda aia la îndemâna lui! Ceea ce scria acolo era 100% adevărat. Iar acolo scria că Lucia avusese sentimente sincere pentru Victor. Că îl dorise cu adevărat pe Victor. Că îşi dorise mult să aibă copii cu Victor...

Nu ştia. Nu mai ştia! Oricum, un singur lucru era cert - nu pleca acum spre Domneşti. În privinţa celorlalte lucruri, presimţea că va avea reacţia firească la momentul respectiv. Nu putea să prevadă acum ce va face peste patru ore! O să fie foarte atent...

O să-i supravegheze pe toţi cu maximă atenţie, iar atunci când va trebui să facă ceva, va face ceea ce va simţi că trebuia să facă. Şi-atât!

Ludmila

Hei! Ce făcea femeia asta? O privea lung, atentă... Gata! Prinse braţul doctorului şi mârâi printre dinţi:

- Mergem în sala de naşteri?

- Da-da! Aidem! Mergem să naştem la Mariana!

Nu de alta, dar biata femeie se ghemuise toată - şi nu părea să-şi mai poată reveni! Se grăbi să iasă şi-l văzu imediat pe Teo. Îi făcu semn să vină repede; ginerele ei se conforma... Şopti încet, doar pentru el:

- Gata - naşte. Mizez pe tine, să nu laşi pe nimeni să intre în camera aia!

- Stai liniştită, că nu se-ncumetă nimeni să se-apropie de mine. După ultimele evenimente...

Daa, sigur! Acum "se simţea cocoş"! Îi întoarse spatele şi se grăbi s-o sprijine pe Mariana - că doctorul era mărunţel şi nu foarte solid! Carina îi urmă şi se îndepărtă:

- Mă duc după halate şi după Lucia!

- Adu-o şi pe Carina!

Nu de alta, dar mai bine să fie toate femeile acolo! Cine ştie ce se putea întâmpla! Mariana gemea şi abia păşea...

Violeta

Paşii se apropiară în fugă, iar Carina şopti:

- Vino şi tu!

Apariţia ei vijelioasă o luă prin surprindere - şi nu înţelese, în primă fază, ce se cerea de la ea:

- Unde să vin?

- Vino şi ajută-ne şi tu!

Unde? La naştere? Păi ce să facă ea la naşterea aia? Carina se grăbi să iasă:

- Avem noi halate! Hai repede!

Abia după ce ieşi din apartament auzi ţipetele femeii. Da, naşterea era extrem de aproape! Mariana plângea şi spunea că nu mai vrea, iar medicul ţipa la ea "Aide! Împingi!"... Carina îi puse cămaşa bărbătească iar Teo deschise uşa. Iar "priveliştea" îi tăie pur şi simplu răsuflarea!

Mariana năştea. Categoric! Aşezată pe mini-piedestalul ăla, pe-o muşama cu flori mari, femeia aia strângea mâna mamei ei şi plângea cu lacrimi uriaşe! Medicul îi făcea ceva - habar n-avea ce, că-i era atât de frică în momentele astea încât nu se uita din reflex la omul ăla... Brusc, capul brunet se întoarse scurt:

- Tu ia aia lantern şi pune lumina!

Într-adevăr, în bucătărie era semiîntuneric. Aşa era în toate bucătăriile - indiferent cât de tare ardea soarele afară, camera de după balcon era întunecoasă. Se grăbi deci să ia lanterna şi s-o aprindă. Şi se aşeză lângă el. N-avea încotro, trebuia să fie atentă să nu lumineze aiurea... deşi simţea că i se face rău numai când se gândea... Vocea Luciei o făcu să tresară:

- Gata, domn' doctor?

- Gata! Cinci minuţi! Aide, Mariana! Împinge!

Tresări la auzul melodiei - ce făcea? Rămase cu ochii la poliţistă, care pornise camera digitală şi filma cu maximă atenţie naşterea din bucătăria apartamentului 14...

- Violeta!

Da! Ce era?

- Pune lumina!

Da! Să fie atentă la lumina aia! Şi să fie serioasă - că nu i se făcea ei rău dintr-atât!

- Gata? Naşte?

- Da - naşte.

Ia uite-i şi pe ei! Teo "păzea" uşa - adică stătea în prag. Alex tocmai se oprise în spatele lui, cu ochii la scena din bucătărie. Din partea cealaltă a lui Teo, Victor cică nu se uita deloc nici la medic, nici la gravidă... Medicul ridică puţin vocea:

- Aide, Mariana! Tu împinge tare!

- Nu mai pot!

- Ba poate! Tu împinge odată şi gata!

Şi împingea săraca, dar... Mămica ei ridică scurt vocea:

- Dacă vă ia cu rău, fugiţi la baie!

- Stai liniştită, Maie!

- Să nu-mi leşinaţi pe-aici!

- Stai liniştită!

Da-da! Să stea liniştită - şi să fie atentă la femeia aia! Era roşie ca racul şi schimonosită de durere... Medicul întrebă:

- Vine contracţii?

- Nu.

- Respir... Respir... Tu pregăteşti împinge tare... Bebeluş e bine...

- ... Vine!

- Aide! Împingi!

Mariana ţipa şi împingea...

- Împingi tare, Mariana! Aide, scoate bebeluş!

Uau! Uau, ce urlase! Şi cum picase la propriu pe spate! Medicul începu să râdă:

- Aşa! Uite-acum e bine! Bebeluş pornit la drum!

Capul brunet se întoarse spre ea:

- Lasă lantern, ia cearceaf de bebeluş şi pregăteşte!

Apucă să lase lanterna pe podea şi prinse cearceaful aruncat de Lucia. Îl despături de două ori... Şi-acum ce mai făcea cu el? Decise "să ceară instrucţiuni" înainte de următoarea contracţie:

- Domn' doctor...

- Eu scot bebeluş, pus la tine în braţe. Ludmila cureţi copil şi eu tai buric. Pe urmă Ludmila vede copil cu Carina şi tu scrie la foaie ce spun eu.

Mama ei ridică vocea:

- Lucia - două prosoape şi-un cearceaf!

Poliţista filma cu mâna stângă; mâna ei dreaptă "repartiza" cearceafuri şi prosoape ca o soră medicală cu experienţă dintr-un desen animat rulat pe repede-înainte...

Ţipătul Marianei o sperie de-a binelea! Medicul decise să ţipe şi el:

- Împingi! Tare! Hai cu bebeluş!

"Băi! Ce dracu e cu tine? Tu nu participi la naşterea asta? Că nu faci nimic - stai cu gura căscată şi te minunezi de ei!"

Gândul ăla fu extrem de mobilizator! Trase două sticle şi "blocă" lanterna cu fascicolul spre naştere; după care puse cearceaful pe braţe şi se felicită în gând că botezase patru finuţi până acum...

Toată lumea avea treabă în camera aia - mai puţin ea. Şi parcă nici Carina nu avea o sarcină prea complicată - ea o sprijinea pe Mariana, atunci când biata gravidă se arcuia toată de durere...

- Aide!

- Gata!

Gata - se terminase contracţia. Medicul avu o reacţie mai mult decât ciudată - se aplecă spre Mariana şi şopti, fremătând tot de bucurie:

- La următoarea, dacă tu împinge tare, bebeluş iese! Aide, Mariana! Când începe aia contracţii, tu scoţi la bebeluş! Da?

Femeia aproba cu capul şi sufla ca o locomotivă... Medicul ridică iar vocea:

- Ia! Gata! Toată lumea taci! Nu ţipăm că sperii bebeluş!

Teo prinse primul ideea - şi şâşâi din tot sufletul. Ridică privirea spre Mariana - şi nu mică-i fu uimirea s-o vadă atentă, pregătită... şi remontată! Promisiunea naşterii, plus ordinele doctorului, parcă-i inoculaseră vreo patru litri de putere - şi doi de curaj! Ochii mari, căprui, se întoarseră spre mama ei:

- Gata! Vine contracţia!

Mămica ei şopti:

- Hai - mă strângi de mână şi împingi! Da, Mariana? Împingi cât poţi de tare!

- Gata! Gata, vine! Contracţia! Gata!

Avea un presentiment...

Gata - împingea. Vocea medicului anunţă scurt, ferm:

- Acum iese. Împingi... Împingi... Tare!

Mariana împingea - dar nu mai ţipa. Strângea din dinţi şi împingea...

Făcu ochii mari... mari de tot... uitând complet că ea avea doi copii...

Lucia

Era atentă şi la gravidă, şi la doctor. Încerca să-i prindă pe amândoi în cadru...

Se gândise toată dimineaţa la naşterea asta - şi concluzionase, în spiritul poliţienesc care-o caracteriza, că trebuia să pună baterii noi în camera digitală şi să filmeze naşterea. Dacă ceva va merge rău, va exista acea filmare care să demonstreze ce mersese rău şi cine nu-şi făcuse treaba. Dacă totul va merge bine, le va spune că filmase naşterea pentru ei - amintire. Şi se "poziţionase" undeva la mijlocul bucătăriei - pentru că nu putea face o filmare "pentru ei" cu naşterea propriu-zisă, explicită...

Încă de la contracţia precedentă, înţelesese că nu mai era mult şi apărea şi bebeluşul. Acum, însă, medicul era transformat total. De unde până acum fusese agitat, repezit, zorit să se-mpartă în patru părţi deodată, acum era incredibil de calm. Stătea în genunchi şi făcea ceva acolo - nu ştia ce, că nu putea să se dea un metru mai în dreapta şi să filmeze naşterea propriu-zisă. N-avea "stomac" pentru asta.

Oricum, medicul era total schimbat! Violeta înlemnise, cu ochii mari-mari...

- Acum iese. Împingi...

Ridică, preţ de-o clipă, privirea spre Teo - şi fu cât pe ce să bufnească în râs şi "să pună camera pe ei"! Toţi trei - Teo, Alex şi Victor - erau vişinii şi aveau ochii măriţi de uimire!

- Împingi... Tare!

Mariana trase aer în piept. Avu senzaţia că femeia aia trăsese tot aerul din bucătărie - atât de tare se auzise! Şi-acum împingea...

Uau!

Măiculiţă, ce-o mai speriase! Dar, deh - ea alesese să nu filmeze totuşi naşterea propriu-zisă!

Fusese cât pe ce să scape camera din mână! Se aşteptase să se-audă un plâns de bebeluş - dar nu se aşteptase la aşa tenor! Gâgâlicea "ateriză", urlând din toţi rărunchii, pe cearceaful din mâinile Violetei. Se aplecă un pic, că voia să-l vadă...

- Gata, Mariana! Tu terminat cu împins. Carina, dai ţigară la Mariana!

Medicul râdea. Ele, femeile, râdeau. Bărbaţii din uşă erau la fel de amuţiţi...

Ludmila lăsase gravida - se întorsese spre bebeluş. Îi făcea tot felul de lucruri. Nu prea era atentă în momentele alea; miza pe faptul că filma, aşa că... Era totuşi conştientă că mâinile femeii se mişcau în toate părţile, luau diverse chestii cu care îi făceau diverse lucruri copilului ăluia... Medicul reveni spre Mariana:

- Şi gata - tăiat şi ăla buric. Carina, poţi să dai şi cafea!

Daa, cum să nu! Mariana "se scursese toată" pe masa de naşteri! Carina îi ştergea transpiraţia de pe faţă cu un prosop. Gravida privea lung tavanul - şi probabil că se minuna şi ea cum de născuse deja...

- Gata, doamna doctor. Pune bebeluş la mămic.

Păi, gata? Deja? I-l şi dădea? Ciudat - dar Ludmila apucă cu grijă cearceaful din mâinile Violetei şi-l luă "pe sus". Carina trăgea cu străşnicie de Mariana, ca s-o ridice un pic...

Doamne ce scenă era asta! Dumnezeule mare! Se îndoia că putea imortaliza, cu camera aia mică şi ieftină, acea scenă. Da, în imagine o să apară Mariana cu bebeluşul în braţe - dar strălucirea aia, farmecul ăla probabil că n-or să rămână decât în amintirea lor...

Teodor

Doamne, ce imagine! Doamne, ce-i vedeau lui ochii acum!

Violeta ţinuse bebeluşul în braţe...

Da. Vor fi trei. Iar atunci când ea va fi obosită, transpirată, picată fără vlagă pe masa de naşteri, el va ţine cearceaful în braţe. El va ţine bebeluşul lor - şi-l va proteja, şi-l va îngriji...

O privea lung...

Hei! Unde era idiotul? Întoarse capul, dar Mugur nu era acolo. În schimb, avu un şoc la vederea înghesuielii din faţa uşii! Şi bufni în râs - că erau teribili! Păi...

Reveni spre Violeta. Spre soţia lui. Bebeluşul se mutase acum în braţele mămicii lui. Ludmila vorbea şi calcula pe degete, iar Carina nota conştiincioasă fiecare literă pe care-o spunea doctoriţa. Medicul îi făcea ceva Marianei şi vorbea cu Violeta; ea scria ce-i dicta el. Şi râdea din când în când, pentru că-i dicta cu dezacorduri...

Era frumoasă. Era specială. Era a lui. Idiotul "era mâncat" - o dată dacă mai călca pe bec, îi punea ţeava pistolului la cusătura din creştet şi apăsa trăgaciul. Şi gata - deţinuţii aveau drepturi, iar penitenciarele aveau cameră matrimonială. Iar părinţii lui o iubeau pe Violeta, aşa că vor avea ei grijă de ea. O privea lung...

Victor

Privea lung femeia de pe cearceaful alb; privea bebeluşul care

scâncea şi zâmbetul larg al proaspetei mămici...

Tocmai decisese că nu va deveni tătic prea curând. Până pe la vreo 40 de ani, n-avea nici o şansă să se-nsoare! Găsirea unei femei care să strălucească aşa, care să se bucure aşa de sufleţelul ăla mic o să fie misiune imposibilă! Şi zău că acum, la 31 de ani împliniţi, nu găsea curajul necesar să se apropie de prichindel! Dacă ar fi fost al lui şi-ar fi fost chemat să-l ia în braţe, i s-ar fi tăiat picioarele şi-ar fi căzut grămadă pe-acolo!

Ridică privirea spre Lucia...

Ea filma. De fapt, ea ţinea camera. Ochii albaştri erau aţintiţi asupra micuţului din braţele Marianei; iar buzele frumoase zâmbeau tainic...

Probabil că nu-i vor ajunge zece ani ca să găsească o altă femeie ca ea. Ăsta era sentimentul care-l stăpânea acum. Ştia că exagera, iar cantitatea mare de adrenalină din propriul sânge îi juca feste; dar aşa gândea el acum...

Alexandru

Deci aşa se desfăşura o naştere. Cam aşa se născuse şi Ionuţ...

Mirela nu-i spusese niciodată ce se întâmplase în spatele uşii sălii de naşteri. Adică îi spusese, dar în termeni vagi; s-a urcat pe targă, iar asistentele au mutat-o pe masa de naşteri, unde i-au pus o perfuzie. Şi pe urmă doctorul i-a spus să împingă, iar ea a împins. Şi, după vreo jumătate de oră şi două injecţii, îl născuse pe Ionuţ. Şi gata - restul îl ştia şi el! Că doar fusese acolo, nu? Îl filmase, la jumătate de oră de la naştere! Ce-i tot punea întrebări - ce, nu bănuia cum se nasc copiii? Cam aşa decurseseră discuţiile lor apropo de naşterea lui Ionuţ. Iar el privea lung scena din bucătăria lui Nicolae şi avea doar două întrebări. Atât - doar două. Prima era - Mirela se bucurase aşa, când ţinuse prima oară copilul în braţe? A doua era - mama lui Vlad se bucurase aşa, când îl ţinuse prima oară în braţe? Ciudat era faptul că doar cea de-a doua întrebare i se părea întemeiată. Doar la cea de-a doua întrebare şi-ar fi dorit să primească răspuns. Era foarte ciudat...

Gâgâlicea aia mică avea o mămică... Habar n-avea ce fel de mămică avea gâgâlicea. Părea OK. Părea încântată de aşa copil. Dar dacă copilul ăsta va avea o problemă, oare...

La dracu! Al dracului să fie el, cu capul lui prost! În loc să se bucure pur şi simplu, el se gândea la toate nenorocirile!

Se răsuci pe-un călcâi şi ieşi - şi constată că toţi copiii se strânseseră în uşa apartamentului. Stăteau "ciorchine" acolo, în faţa lui nea Aurică, şi şuşoteau, cu ochişorii măriţi de curiozitate şi nerăbdare... Încercă să zâmbească:

- E băieţel. Dacă sunteţi cuminţi, poate-o să vă lase mămica lui să-l vedeţi!

Na, că le dăduse speranţe mari! Trecu cu greu printre ei şi îi zâmbi lui Nicolae:

- Ai ratat tot ce-a fost mai interesant!

Juristul aproba încet... Era cam palid omul ăsta! Ce-avea? De ce părea chinuit de zâmbetul ăla?... Aoleu! Păi lui îi murise copilul! Aah! Se grăbi să intre în apartamentul 12: ce făceau mânjii?

Se opri înainte să intre în dormitor. Copiii voluntarilor nu ieşiseră să vadă bebeluşul. Ei stăteau cuminţi acolo - că aşa li se spusese, să nu iasă din dormitor. Adică încercau să stea cuminţi acolo. Florin citea ceva, concentrat "ca la balamuc", Liana o legăna uşurel pe Renata - iar în colţul camerei, pe canapea, Octavian o săruta în toată regula pe Codruţa...

Avea senzaţia că se apucase de sărutat la ea cam de pe vremea când Mariana se mutase în sala de naşteri...

Avea senzaţia că ea n-avea nimic împotrivă - ba chiar îl cam încuraja...

Decise să iasă din apartamentul 12. Şi-aşa, Vlad era în marea masă de copii care aşteptau să vadă bebeluşul! Intră în propriul apartament...

Intră în dormitor şi se aşeză pe canapea. Privea lung maldărul de obiecte din colţ... Privea cartonaşele răsfirate printre jucării... Privea albumele foto - şi nu voia să le privească. Nu voia să fie tentat să se uite la fotografii. Avusese un copil superb. Un copil "de reclamă". Un copil care-l rănise atât de mult...

Se ridică şi oftă greu... şi luă o pătură din colţ. Acoperi cu grijă maldărul...

Reveni pe canapea - acum era mult mai bine. Acum ştia sigur că n-o să plângă. Vlad s-ar fi panicat serios, dacă l-ar fi văzut plângând! Copilul ăla era mai mult decât ataşat de el; era... Era ca un om mare care avea grijă de el, care-i înţelegea toate stările şi toate gândurile, albe sau negre, şi trăia alături de el şi bune, şi rele...

Dacă Lucia va spune "Nu", nu ştia ce-o să facă. Nu ştia cum o să reacţioneze, ce-o să spună, ce-o să facă... Pur şi simplu, mintea lui refuza să accepte gândul că Lucia va spune "Nu"! Nici Ludmila nu mai încercase să-l descurajeze, în ultimul timp! Carina îi zâmbea ori de câte ori îl vedea în compania lui Vlad! Şi ceilalţi - toţi voluntarii din centrul ăla îi zâmbeau sincer atunci când îl vedeau alături de Vlad! Numai că poliţista...

Poliţista avea un şef. Iar Vlad nu era copilul ei. Ea nu era şefa Direcţiei de asistenţă socială şi protecţia copilului... Ea era doar paznicul copiilor şi organizatorul spaţiului în care copiii ăştia trebuiau să trăiască în cât mai puţine lipsuri şi cât mai puţin stres. George era un fel de şef peste copiii ăştia. El avea tabelele; el le trimitea şi-n sus, şi-n jos. Momentan, tabelele lui îl "conţineau" pe Vlad. Iar poliţistul ştia ce voia el să obţină. Fiind un poliţist afurisit de bun, cerea ceva în schimb! Ceva ce el nu putea totuşi să-i dea...

O să se mai gândească la asta. Momentan, gravida abia născuse. George o să revină la centru ca să discute cu copiii... Iar mai spre seară, dacă avea noroc, poate reuşea să discute cinci minute cu el. Deşi presimţea că va auzi aceeaşi solicitare: datele de identificare ale nevestei şi copilului. Iar el se mai gândise, în ultimul timp, şi trăsese concluzia că, dacă oamenii partenerului lui Adriano nu se grăbiseră să-i îngroape undeva pe dealurile din apropierea vilei partenerului, era foarte probabil să fi profitat de cutremur - iar CNP-urile lor să figureze azi, acum, pe-un tabel cu persoane decedate. Asta l-ar fi băgat într-o încurcătură teribilă; poliţistul l-ar fi întrebat ce căutau Mirela şi Ionuţ lângă şefa mamei lui. Putea bâigui ceva despre o donaţie pentru Ionuţ... Dar ar fi fost atât de fals, încât îi era şi jenă să se gândească la acea "scuză"! Aşa că...

Aşa că probabil va evita să discute cu poliţiştii. Poate va încerca s-o influenţeze pe doctoriţă... Şi pe tirist - că era tată, şi era sufletist. Nicolae îşi pierduse şi el copilul - şi era şi el supărat pe copilul lui. În plus, el "ratase" naşterea - şi părea destul de afectat de asta. Fie că îşi amintise de naşterea propriului copil, fie...

Îşi prinse capul în palme - că nu mai ştia...

Violeta

Gata. Medicul terminase de dictat. Şi zău că nu mai simţise starea de rău nici chiar când îl văzuse controlând placenta! Medicul ăla era straşnic - şi-i dictase numai lucruri bune! Naşterea a decurs normal... Copil în prezentaţie normală, dilataţie zece... Naştere naturală, fără forceps, fără episiotomie, cu anestezie locală... Placenta expulzată toată... Foaia aia era dovada naşterii cu succes. Gâgâlicea smiorcăia, pentru că doamna doctor îl controla. Carina nota de zor. Îi venea să râdă, pentru că avea alura unei secretare la proba de lucru...

- Gata, Violeta! Eu mulţumesc pentru asistenţ la naştere!

- Eu vă mulţumesc că m-aţi făcut asistenta dvs.

Ce şmecher era individul ăsta! Îi strângea mâna şi râdea "cu toţi dinţii"... Păi era normal să fie atât de fericit! Tocmai "născuse" o necunoscută - şi fusese o naştere ideală! Ridică privirea spre Teo...

Soţul ei îi promitea solemn că, peste cel mult nouă luni, ea o să nască. Garantat! Soţul ei îşi făcea cruce chiar acum - că la aşa promisiune mare avea nevoie şi de-un pic de ajutor de la Cel de Sus...

- Gata, doamna doctor? Gata bebeluş?

- Gata, domn' doctor!

Băieţelul era curat, evaluat, notat, înfăşat strâns şi obosit - gurita aia mare-mare căsca... Mămica ei îl ridică uşor şi i-l puse Marianei în braţe. Şi cum mămica băieţelului îşi mai revenise din durere, femeia ridică privirea spre ei:

- Şi-acum ce mă fac?! Că nu pot să-l botez Ludmil!

Mama ei se grăbi să nege:

- Nu, şi nici "Cutremur" nu-i o soluţie...

Bucătăria era toată un hohot de râs...

- Nici Richter nu se prea potriveşte... Dar poţi să-l botezi George. Sau, uite - poţi să-l botezi ca pe domn' doctor! Ia, domn' doctor - cum ziceai că te cheamă?

Medicul începu să râdă şi să refuze ideea:

- Asta nu bine la el! George este perfect!

Daa, cum să nu?! Dacă voia mămica ei ceva, se făcea musai! Iar mămica ei insista acum să afle numele complet şi corect al medicului:

- Haai, domn' doctor! Spune-ne cum se spune corect numele tău!

- ... Se scrii "Gabir" şi se zici "Jiah Beer". Şi uite acolo aşa la micuţul de George care este foame...

Doamne, ce era cu ei? Râdeau toţi în hohote! Fu bătută uşor pe umăr; se întoarse, iar Lucia îi făcu semn să se ridice... Primi camera, pe tăcute bineînţeles, iar poliţista se grăbi să iasă:

- Mă duc să-l anunţ pe George că are un tiz.

OK! Ea filma bebeluşul, doctorul... Ia să filmeze şi paza! Teo al ei era tare fericit!

Lucia

Ieşi din bucătărie şi bufni în râs:

- Ce faci, nea Aurică?

- Ce să fac - încerc să ţin copiii ăştia-n frâu!

Evident, vocile subţirele spuneau că nu-i adevărat, că ei sunt cuminţi... Zâmbi:

- Te rog, verifică dacă scena e decentă şi du-i în "procesiune" să vadă bebeluşul. Dar numai din uşă! Nu intră nimeni, bine?

Da - pentru ei era perfect aşa! Bun! Reuşi să iasă pe palier... şi-şi făcu cruce - că trecuse cu bine şi peste asta! Nicolae era la post?... Da; era la post. Şi era destul de palid... Dar ce se întâmplase? Parcă înţelegându-i gândul, ochii căprui priviră preţ de-o secundă în sufrageria lui Alex şi reveniră la ea. Iar asta însemna...

Păi, cine lipsise de la naştere? El, care era de pază... Şi Mugur! Deci Mugur îl îngrijora pe Nicolae...

Intră în apartamentul 13 şi tresări - hei! Mugur plângea în hohote! Stătea pe jos, sprijinit de canapea, şi plângea, pe tăcute, în hohote! Hei!

Stop! Întâi să anunţe naşterea! Luă microfonul şi apăsă butonul:

- Lucia către George.

- George sunt.

- Şefule, ai un tiz.

Bun! Îl făcuse să râdă... Asculta râsul şi-şi amintea că el fusese azi la cimitir...

- OK. O să contactez ambulanţa, să trimită medicul cu injecţiile.

- ... Injecţiile?

- Da; vaccinul şi nu mai ştiu ce alte fiole...

- OK. Aşteptăm medicul atunci.

Lăsă microfonul şi intră în sufragerie. Apariţia ei nu părea să aibă vreo influenţă asupra lui Mugur... Se aşeză pe mega-pat şi-l privi lung:

- Încearcă să te liniştească...

Bărbatul din faţa ei îşi acoperi faţa cu palmele... şi ridică tonul:

- Da' nu vreau să mă liniştesc! Vreau un copil! Vreau şi eu un copil! Atâta vreau - un co-pil! Unul singur!

- Hei! Te rog eu mult, gata!

- Nu! Nu e gata! N-o să fie niciodată gata!

Puse încet mâna pe braţul lui şi încercă să-şi compună un ton cât mai blând cu putinţă:

- Băi, liniştează-te!

Mugur se repezi şi-o prinse cu putere de mână. Ochii negri erau disperaţi:

- Îmi doresc un copil! Înţelegi? Îl doresc enorm! Şi nu pot să mă liniştesc! Nu vreau să mă liniştesc!

Decise să devină un pic mai dură:

- Ba mai bine te liniştăşti!

- Nu! Mai bine m-arunc pe geam! Mai bine iau un pumn de pastile! Mai bine îmi iau gâtu'!

- Gata!

- Nu-nu! Nu-i gata! Nu-i gata chiar deloc! Tu chiar nu pricepi? Eu n-o să am niciodată copii! Pricepi? N-o să las nimic în urmă! Nişte bani, o companie şi-un mormânt de-un metru pătrat! Atât rămâne după mine! Adică nimic!

Îşi trase încet mâna şi se ridică, încercând să pară convingătoare:

- Hai, că acum exagerezi!

Mugur îi dădu drumul, dar începu să ţipe de-a binelea:

- Eu trăiesc degeaba - înţelegi? Eu sunt un rateu! Un ratat!

- Ba eşti un om serios, care se ridică de-acolo şi termină cu prostiile!

Tresări - cu o mişcare incredibil de rapidă, bărbatul de pe covor se prinse cu mâinile de cap... şi-şi smulse practic bandajul, urlând:

- Vreau să mor!

Îl prinse de braţ şi-l smuci cu toată puterea - să-l ridice de-acolo! Numai că îl scăpă - iar Mugur îşi băgă degetele în păr şi trase cu putere:

- Vreau să moor!

"Ba vrei cafteală!"

Îl înşfăcă de tricou şi-l smuci spre mega-pat. Şi imediat cum îl văzu aplecat, se trânti peste el. Apucă mâna stângă şi-o răsuci la spate. Şi le mulţumi, în gând, lungilor ore de patrulă - reuşi să-i pună cătuşa din prima!

- Lasă-mă! Lasă-mă să mor!

"Ba nu mori deloc!"

Puse piciorul peste mâna încătuşată şi-l apucă şi de mâna dreaptă. Şi, după maximum două secunde, se declară mulţumită de rezultat.

Nicolae

Era martorul unei drame. Nenorocitul ăla era nenorocit... din toate punctele de vedere. Nenorocit, pentru că se gândise să se folosească de Violeta pentru a obţine copilul ăla pe care-l dorea. Nenorocit, pentru că avea o soartă pe care el, la 43 de ani, nu le-o dorea nici duşmanilor lui...

Omul ăla nu voia decât un copil. Oare cerea prea mult?

Se ridică şi ieşi pe palier:

- Ludmila, ia-ţi cutia şi vino repede!

Reveni în apartament şi tresări - că nenorocitul chiar îşi smul-

gea părul din cap! Vedea cu ochii lui firişoarele brunete plutind prin aer! Păi...

Dădu să intre în sufragerie, dar se opri - Lucia sărise la propriu pe el! Iar iuţeala şi uşurinţa săriturii îl lăsaseră pur şi simplu mască! O văzu apucându-i mâna cu o mână, în timp ce cealaltă mână trase dintr-o mişcare cătuşele de la curea...

Mugur se zbătea să scape; iar dacă n-ar fi plâns în halul ăla, dacă n-ar fi urlat din toate puterile, poate c-ar fi reuşit să scape! Lucia era slăbuţă - şi cu siguranţă nu făcuse culturism! O vedea cum îl încătuşează...

Teo mârâi chiar lângă el, făcându-l să sară cât colo:

- Ce-i?

Nu mai apucă să răspundă - tiristul făcu un pas şi se opri în uşa sufrageriei.

În clipele alea, se gândea că era un fraier. Un fel de gâscan stângaci! Tiristul era ultima persoană care trebuia să vadă scena aia - şi, cu siguranţă, era unica persoană pe care Mugur n-ar fi trebuit s-o vadă acum! Din fericire, bărbatul din sufragerie nu era curios cine îl "vizitează" - bărbatul din sufragerie încerca s-o dea pe poliţistă jos de pe el. Şi probabil că realiza ceea ce făcea - pentru că urla, dar urla cu faţa bine înfiptă în cearceaful ăla...

Trebuia să facă ceva! Mugur urla că vrea un copil. Urla chiar acum un pact cu Dumnezeu - îi dădea toată viaţa lui, dacă-l lăsa să-şi vadă măcar pentru o clipă copilul! Iar afurisitul de Teo nu se clintea din uşă!

Mişcarea de pe palier îi atrase atenţia. Ludmila venea în fugă, cu cutia aia mare în braţe...

Se grăbi să reacţioneze - apucă tricoul tiristului şi-l trase în spate, iar Ludmila intră imediat în sufragerie şi azvârli practic cutia pe canapea! Contrar bănuielilor lui, Lucia era îngrozitor de calmă:

- Depresie, cu urlete şi smuls părul din cap.

La naiba! Acum veneau toţi! De ce veneau? De ce nu stăteau cu bebeluşul ăla? Chiar credeau că era mai bine pentru Mugur să se holbeze toţi la el, ca la un fel de "spectacol"?

Lucia

Bine că venise ea! Bine că nu venise Teo, sau - şi mai rău! - Violeta! Da, ea era fosta lui "soacră" - dar părea să se fi înţeles bine! Adică, în fine - ea părea să-l fi înţeles pe el. Şi părea să aibă o oarecare influenţă asupra lui. Sigur, tot ea ştia şi dozajul calmantelor...

- Lasă-mă singură cu el.
- Nu se poate.
- Îl liniştesc eu. Du-te la gravidă. Ai anunţat naşterea?
- Da. Nu te las singură cu el.
- Lucia, te rog!

Nu-nu! Ridică scurt tonul:

- Alex!

Spre marea ei uimire, tânărul intră imediat:

- Da.

Aoleu! Da' chiar veniseră toţi "la vizionare"?! Se întoarse... şi se încruntă, cu ochii în ochii lui Teo:

- Alex, din clipa asta, Mugur e sarcina ta.
- OK.
- Să ai grijă de el ca de ochii din cap...
- Stai liniştită.

Da-da! Se ridică şi-i mârâi la ureche:

- Vrea să se-arunce pe geam - sau să-şi taie gâtu'. Ai binecuvântarea mea să-l opreşti năucindu-l cu pumnul.
- N-o să fie nevoie.

Mda - se părea că, într-adevăr, n-o să fie nevoie de intervenţia pumnului lui Alex. Ludmila trăgea lichidul incolor în seringă, iar Mugur plângea în hohote - ceea ce-i diminua serios capacitatea de-a se zbate în halul în care se zbătuse până acum...

- ... Când se calmează, mă chemi.

Ieşi şi arătă spre uşă:

- Şedinţă.

Evacua repejor apartamentul 13... Ieşi şi ea şi oftă greu:

- Îl trimitem la taică-su?
- Nu.

Poftiim? Păi... Păi el avea "drept de veto" aici? Nea Aurică o privea concludent:

- Îl ţineţi aici şi faceţi cumva să-i treacă.

Ei, na! Teo se grăbi să-şi rostească întrebarea:

- Da' de ce? De ce nu poate să se ducă în adăpostul de lux?
- Pentru că e mai bine să stea aici.
- Eu cred că e mai bine să plece.

Serios?! Ridică scurt tonul:

- Parcă la votul precedent spuneai că e mai bine să stea aici!

Teo ridică scurt mâna şi arătă spre uşa apartamentului:

- E evident că are nevoie de psiholog!
- Şi-atunci avea nevoie de psiholog! Asta nu-i o scuză ca să-l evacuăm!

Avea dreptate, pentru că nici chiar Teo n-o contrazicea... Bombăni sec:

- O să-l informez pe George, apropo de cele petrecute aici.
- Stai liniştită, că îl informez eu.

Nea Aurică ăsta era "chitit" să se certe cu ea! Ridică scurt din umeri şi auzi staţia:

- George către Lucia.

"Lucia"! Nu "Centrul pentru minori"! Oo... Reveni în apartamentul 13 şi răspunse neutru:

- Lucia sunt.
- Urc, împreună cu patrula, tăticul lui George şi medicul de la Ambulanţă.
- Vă aşteptăm.

Lăsă microfonul şi privi lung scena din sufragerie...

Alex îl ţinea pe Mugur. Îl ţinea acolo, pe mega-pat. Ludmila se căznea să-i facă un calmant intravenos - şi nu prea reuşea, pentru că omul ăla încătuşat se zbătea...

Decise să intre în propriul birou şi, aproape imediat, nea Aurică o prinse de braţ. Bătrânul şopti, extrem de încet:

- Mugur trebuie să rămână aici. Taică-su ne-a rugat, în mod expres, să-l ţinem cât mai departe de ei doi.

Serios?! Nu reacţionă nicicum... şi-şi primi şi explicaţia:

- Pe 6, la cortul nostru a oprit o răpciugă de BMW 320 negru, cu numere de Bulgaria, julit şi înfundat şi vai de capul lui. Insul de la volan l-a chemat pe George afară - şi i-a dat un telefon mobil.

Telefon mobil? Pe 6? Uau!

- Mie mi-a povestit 26. Cică s-a făcut negru când a văzut telefonul mobil - dar a înţeles imediat despre ce era vorba. S-a prezentat cu numele şi funcţia completă, a ascultat cu atenţie în telefon şi apoi a zis "Am înţeles, să trăiţi!". După care omul cu BMW s-a cărat, pârâind şi trosnind din toată rugina, iar George s-a întors în cort. Şi cică era verde tot după ce-a plecat ăla! Verde şi mut!

Serios?! Adică "serviciile" voiau ca Mugur să rămână aici! Păi, pardon - dar ea una avea o problemă cu asta!

- Când am terminat documentarea, m-a luat deoparte şi mi-a zis că are o problemă mare...

Zău?! Şi ce problemă avea? Nu-i spunea şi ei?

- Mugur trebuie să rămână aici, în centrul vostru, şi să-şi revină cumva - fiindcă taică-su şi-a condiţionat sprijinul de îngrijirea corespunzătoare a unicului lui băiat.

Adică Externele... şi diplomaţia şi încă vreo zece servicii şi departamente cu nume complicate ceruseră un telefon de la SIE

special pentru fundul lui Mugur!

"Ehei, Lucio! Se pare că n-ai calculat bine! Trebuia să-i amenajezi un jacuzzi sus, la patru..."

Paşii se opriră în uşa bucătăriei. Nea Aurică oftă scurt:

- Mă duc să vorbesc cu el.

Bătrânul se grăbi să iasă. Privea lung ochii albaştri, un pic speriaţi...

Ludmila

Dementul ăsta n-avea nevoie de calmant - avea nevoie de tranchilizant! Alex se căţărase pe el la propriu - şi tot nu reuşea "să-l dovedească"! Şi uite că nici ea nu reuşea să-i facă injecţia - pentru că dementul "ţopăia", se smucea şi se zbătea ca peştele pe uscat...

Eei, drăcie! Ridică scurt vocea la el şi-i altoi o palmă straşnică pe spinare:

- Da' stai, mă, potolit! Ce dracu ai - draci în cur?

Uite că-l oprise... Că nu era obişnuit cu asemenea cuvinte - iar dacă fusese, cândva, familiarizat cu ele, pensionul i le acoperise cu un strat gros de uitare. Ea tocmai i le amintise - şi le întipărise bine, cu palma! Se grăbi să înfigă acul în el:

- Stai locului! Că nu mori! N-ai voie să mori aici! Mori acasă, sau la Gara de Nord sub tren, sau la Movieplex, zburând de la etaj - dar aici, în centrul ăsta, să nu-ndrăzneşti nici să te gândeşti c-o să mori! Auzi?

Gata - îi făcuse calmantul. În cinci minute, cretinul ăla n-o să poată nici să-şi şteargă mucii! Mârâi la el:

- Aşa! Că oamenii ăştia nu trebuie să sufere din cauza ta! Şi-a tâmpeniei crase din tărtăcuţa ta!

Îl calmase? Da îl calmase. Gata! Ridică privirea spre Alex:

- Gata - dă-te jos de pe el.

Alex se conformă. Mugur nu încerca să se ridice - Mugur dădea încetişor cu capul în mobila aia şi plângea... Îi făcu tânărului semn să iasă şi oftă greu:

- Auzi, mă? De ce eşti tu aşa de prost, mă?

Mugur plângea, ca dealtfel toţi neînţeleşii de pe planetă...

- Băi prostănacule! Băi! Tu n-ai priceput ce ţi-a zis fi-mea - care nu-i doctor, să ştii, da' are ceva inteligenţă! Bă! Calitatea zemei tale depinde foarte mult de dracii din curu' tău! Dacă ai draci, strici zeama! Tu n-ai auzit de bărbaţi care se dau cu capul de pereţi fiindcă sunt infertili şi-apoi fac gemeni la beţie? Bă, dă-o dracului de treabă! Te credeam mai inteligent!

Şi-atât! Se ridică şi ieşi pe palier. Şi constată că şedinţa tocmai se terminase iar voluntarii se împrăştiau care-ncotro... Nicolae oftă greu:

- Şi-a smuls părul din cap - la propriu!

- Păi dacă-i prost şi tâmpit - ce dracu era să facă şi el, să strălucească?

Uşa blocului scârţâi scurt. Cine venea? Nicolae se ridică:

- George, cu tăticul şi doctorul de pe Ambulanţă.

- ... Păi de ce mai aduce şi doctorul?

- Cică pentru vaccin şi nu ştiu ce alte injecţii...

Aşa era! Copilul trebuia vaccinat! Şi testat de tot felul de lucruri... Şi uite că acum îşi amintea de brăţările alea de plastic, pe care ar fi trebuit să scrie numele şi pe care ea ar fi putut să le improvizeze "fluierând"... Ginecologul apăru în cadrul uşii:

- Doamna doctor...

Se grăbi să ajungă lângă el:

- S-a întâmplat ceva?

- Da. Eu vreau noi facem maternitate nou. Tu schimbat la plan?

Oftă greu... şi ridică din umeri:

- OK; dat fiind faptul că cealaltă gravidă nu naşte în următoarele 4 zile, o să fiu sinceră. Violeta, fata mea, se va muta la părinţii soţului ei, în Italia. Se mută acolo definitiv. Iar eu o să mă mut cu ei. Tot definitiv.

Irakianul nu părea foarte afectat de vestea aia:

- Nu-i nimic! Eu pot convinge la nevasta cu făcăleţ să emigrează la Italia!

Ei, na! George întrebă, vesel nevoie mare:

- Şi cine i-a sugerat să mi-l facă tiz?

- Domnul doctor.

Aşa! Ca să ştie şi el cine era capul răutăţilor! Şi continuă, făcându-i loc medicului de pe salvare să treacă:

- Şi cred că voi doi puteţi să faceţi maternitate nouă la Bucureşti. Tu aduci clientele...

- Da-da! Cum să nu?!

Bărbatul de lângă George fremăta tot! Făcea stângu'-dreptu' ca un pinguin pe plita încinsă şi abia aştepta să-i poată întrerupe! Se încruntă la el:

- El este tatăl?

- Da.

- Nu intră aşa în sala de naşteri! Tăticule, la spălat!

Şi arătă spre baia din 13 - nu de alta, dar nici nu-i venea să-l împingă de haine! Era plin de moloz din cap până-n picioare! Era ambulanţier - adică se căţărase pe multe maldăre de moloz, cu targa după el...

George

Bun! Medicul înţepa copilul, Ludmila spăla tăticul... Lucia nu-i ieşise în întâmpinare...

Păi să se ducă să vadă ce se întâmplase! Se întâmplase ceva? Sau era ocupată cu problemele centrului? Intră în hol - şi făcu un pas mare, să se asigure că băiatul lui era cuminte... Da; era cuminte. Jucau cărţi - şi stăteau faţă în faţă, aşa că era mai liniştit acum. Reveni în uşa bucătăriei. Nea Aurică se grăbi să iasă, de parcă trebuia să vorbească cu preşedintele personal...

Era supărată? "Te-ai supărat pe mine că am dormit în hotel?" Încerca s-o întrebe asta, deşi Lucia ar fi avut multe alte motive să fie supărată... Primi o negare cu capul - aşa că întinse mâna şi primi mâna ei. Şi-o conduse uşor în acel punct "discret" al bucătăriei...

"Şi totuşi eşti un cretin, pentru că nu ştii dacă merge - iar inima ta e zob deja..."

Diseară. Toate răspunsurile vor veni diseară. Garantat! Puse punct sărutului şi şopti:

- Unde se grăbeşte aşa?

- Să discute cu Mugur. Naşterea l-a afectat serios!

Zău?! Chipul Luciei se încruntă un pic:

- Iar nea Aurică mi-a spus că Mugur n-are voie să părăsească centrul ăsta momentan.

Îi spusese? Da' de ce-i spusese?

- Sunt un pic îngrijorată, în privinţa asta. Totuşi, sunt singurul angajat al poliţiei de pe palierul ăsta, iar celălalt pistol e făcut "poştă" între un fotomodel, un jurist, un stilist şi-un tirist. Şi-un şoarece de birou cu nervii la pământ.

Of! Trebuia să-i spună, ce mai! O strânse în braţe şi-i şopti încet, la ureche:

- Îţi mai aminteşti că în '90, imediat după revoluţie, se zvonea că anumite persoane golesc conturile în dolari ale altor persoane?

Primi o aprobare scurtă.

- Cam acelaşi lucru se întâmplă şi acum. Numai că nu sunt conturile statului, sau... Sunt conturile anumitor persoane private... Unele persoane sunt de acord să facă anumite donaţii anonime, pentru reconstrucţia patriei - 30%, 50%... După grosimea dosarului penal. Altele însă oferă doar împrumuturi. Iar tatăl lui ştie multe... Iar Mugur nu figurează voluntar în centrul ăsta, ci e trecut pe lista

de sinistraţi găzduiţi de UM 0599 Ploieşti. Care este gruparea mobilă de jandarmi...

Iar mai mult de-atât nu putea să-i spună... Lucia oftă greu:

- Mai bine nu-mi spuneai!

- N-aveam cum. M-ai întrebat, iar eu nu pot să nu-ţi spun adevărul...

"Pentru că eşti specială şi te iubesc - şi mi-e tare frică să nu te pierd..."

Lucia

Serios? Îl privi lung - serios? Da; George aproba cu capul. Ia să-i mai pună ea nişte întrebări atunci! O să-l întrebe...

Roşi violent şi plecă imediat capul - cum să-l întrebe asta?! Răspunsul nu se putea ghici! Răspunsul se putea doar constata! După ce soarele cobora de pe cer, evident! Primi un sărut pe păr:

- Nu ştiu; dar sunt sigur că totul va fi bine.

Serios? Acum el era cel care încerca să-şi ascundă privirea:

- Iar mai mult de-atât te rog să nu mă pui să-ţi spun.

- OK. Mugur are mare nevoie de-un psiholog. Sau de prietena lui. Deşi cred că apariţia prietenei i-ar face mai mult rău...

- Prietena chiar e în UM 0599.

Deci n-avea cum să-l ajute...

- Numai că îl are pe nea Aurică. Eu unul am mare încredere în bătrânelul meu. Face minuni!

- O face; dar o să pleci cu el, iar diseară să ştii că-l leg pe Mugur de ţeava de gaze!

- Nu vorbi aşa. Habar n-ai tu cât de greu îi e!

Serios? George îl înţelegea pe Mugur? Nu se aşteptase... Şoapta nu se lăsă mult aşteptată:

- Eu ştiu sigur că pot să fac copii - şi simt că mă sufocă nerăbdarea!

Aoleu! Fu imediat prinsă bine de umeri şi trasă spre uşă:

- Hai să vedem şi noi întâlnirea dintre tătic şi tizul meu!

George îşi dorea un copil... cu ea... Uau!

Ludmila

Gata - ambulanţierul era din nou "aproximativ curat". Îl trase spre apartamentul 14 şi constată că holul era plin-ochi! Ridică puţin vocea:

- Gata! Lăsaţi-l pe proaspătul tătic să savureze momentul în familie!

Îi cam uşuise - dar n-avea ce le face! Totuşi - ei asistaseră la naşterea propriu-zisă! Nu prea mai existau lucruri pe care nu le văzuseră încă! Îi puse bărbatului o cămaşă peste tricou şi crăpă cu zgârcenie uşa:

- Bebeluşule, eşti decent?

Râdeau; aşa că deschise larg uşa şi-l împinse înăuntru. Şi tresări - pentru că nu se aşteptase la acea imagine! George se sprijinea de dulap; în faţa lui, în braţele lui, Lucia părea mică, fragilă şi un pic ameţită... Iar bărbatul ăla o ţinea cu atâta tandreţe, că pur şi simplu nu putea să-şi ia ochii de la ei! Îi venea să scoată telefonul şi să-i filmeze! Erau mii de diferenţe între ei - dar aşa, împreună, formau o pereche omogenă, minunată...

"Aah, Deniso - ce-ai pierdut!"

Hei, gata! Ce se holba aşa la ei? Ce-avea - era indiscretă? Reveni spre tătic şi lăuză şi constată că putea să se sprijine de perete. Că, în bucătăria aia, dragostea era pretutindeni în jurul ei. Proaspeţii părinţi, George şi Lucia, Violeta şi Teo...

Mariana plângea. Adică lăcrima, cu zâmbetul până la urechi! Soţul ei... Bebe, ins solid şi cam corpolent, se aşezase lângă ea. Nu încercase să ia bebeluşul în braţe - era conştient că mâinile îi tremurau îngrozitor... Şi-i dăduse băieţelului lui doar un deget, pe care gâgâlicea îl ţinea bine... De fapt, mâna dreaptă a lui Bebe tremura atât de tare încât scutura mâna bebeluşului! Doctorul de pe Ambulanţă îl desfăşase, ca să-l înţepe; şi nu mai apucase decât să-l acopere neglijent cu cearceaful...

- Ştii... Ştii cât îmi doream să fiu lângă tine, aici? Să te ajut, să...

- Da' tu ştii cât de frică îmi era că o să fi lângă mine? Mă gândeam că, dacă ceva va merge totuşi rău...

- ... Doamne, da' cât de mic e!

- Păi, ar putea să intre într-un incubator - nu?

Bebe aproba... şi acum începea să râdă:

- ... Da' ce tare mă ţine! Mm, o să fie puternic!

- Şi frumos, şi deştept...

- ... Şi uite ce păr lung are!

- Daa, e tocmai bun de împletit codiţe!

Bebeluşul moţăia. Era obosit. Naşterea îl obosise rău...

- ... A păpat?

- Un pic de tot.

- Păi de ce doar un pic?

- Atât a vrut. Doamna doctor mi-a spus să nu încerc să-l forţez. Şi să nu-l alăptez la ore fixe, ci la cerere.

Bărbatul întoarse capul şi-i ceru practic confirmarea spuselor soţiei lui! Da' de ce? Ce-avea cu ea, de n-o credea? În fine - îi confirmă partea cu alăptarea la cerere... Noii părinţi îşi admirau băieţelul... Brusc, Bebe şopti:

- ... Nu cred că pot să stau aici cu tine.

- Dacă trebuie să te duci la treabă, du-te la treabă. Dar te rog să ai grijă...

- ... Mariana, vreau să te duci la ai mei, la Giurgiu.

- Nu vreau să plec fără tine!

Oof, ce panicată era! Era evident că mai discutaseră de câteva ori despre asta, după cutremur, şi nu se puseseră de acord! Vedea în comportamentul şi gesturile ambulanţierului că el încerca din greu să-şi păstreze calmul:

- Eu trebuie să rămân aici. N-am încotro! Dar tu, te rog din suflet - du-te cu băieţelul nostru la Giurgiu. Ştii bine că au casă mare, au hidrofor, au ditamai grădina cu legume, au

- Nu pot să te las aici! Şi nu vreau să plec fără tine!

- Mariana...

- Nu, Bebe! Mergi cu noi, sau nu plecăm nici noi!

- Mariana, oraşul e în pragul unei epidemii. Iar el e mic. Te rog... Te rog eu mult...

Ea plângea cu lacrimi ireal de mari, el tremura parcă şi mai tare... Bărbatul şopti:

- ... Ne-au spus că, dacă spălăm putina, ne fac dosar penal.

- Ei, pe dracu!

Iar bebeluşul tresărise, pentru că mama lui era de-a dreptul indignată de aşa şantaj...

- Nu-i de joacă. Momentan, nu pot să plec de-aici. Dar îţi jur că imediat cum se restabileşte curentul, o să vorbesc cu şefu' şi-o să fac cumva să mă lase să vin şi eu.

- Nu e cazul.

Vocea lui George păruse extrem de puternică, pe lângă şoaptele lor! Toţi se întorseseră spre el - inclusiv Lucia! Chestorul principal era vesel:

- Ştii că am făcut schimb de ambulanţe cu şeful tău, de dimineaţă... Eu sunt şeful tău interimar; o să-l informez pe şeful tău original că ţi-am dat **eu** aprobare să pleci cu nevasta şi copilul. Şi că, dacă nu se înţelege cu ambulanţierul meu, o să-i trimit altul.

Mariana fu prima care reacţionă - îşi trase sonor nasul şi începu să-şi şteargă lacrimile:

- Săru' mâna!

Mm, ce se înroşise George! Evident - nu era obişnuit nici cu

"mulţumesc", darămite cu "săru' mâna"! Poliţistul se grăbi să depăşească momentul:

- Dar nu-ţi pot asigura transportul până acolo.

- Ştiu.

- Şi nici nu te las să-i iei şi să plecaţi pe jos.

Tăcere...

- Dă sfoară-n ţară că trebuie să ajungeţi musai la Giurgiu. Din câte ştiu, gheneralul meu caută surse de apă potabilă cât mai îndepărtate de Bucureşti. Dacă găseşte aşa ceva, o să trimită maşinile de pompieri să alimenteze de acolo. În clipa în care ai asigurată ieşirea din Bucureşti, eu contactez Giurgiul şi îi rog să trimită o maşină, să vă iasă în întâmpinare.

Oof! Ce oftat de uşurare! George se ridică de pe dulap, cu tot cu Lucia:

- Deci, dacă vreţi să plecaţi de-aici, trebuie să întruniţi următoarele condiţii: tu să găseşti o maşină care să vă ducă măcar până la jumătatea drumului, ea să fie în stare să facă drumul ăsta iar copilul să poată fi "externat" de-aici, din punct de vedere medical. Eşti de acord cu condiţiile astea?

- ... Sigur că da!

- Bun!

Iar chestorul principal îşi prinse logodnica de mână şi se grăbi să iasă. Zâmbea slab - George dezvoltase o adevărată tehnică de sustragere de la "mulţumesc"...

Lucia

Oof, ce bine! Ce bine-ar fi fost să poată să-i scoată din centru! Indiferent unde-ar fi ţinut-o pe femeia aia şi pe bebeluş - aerul era puturos şi plin de praf şi de microbi. Dacă şi omul ăsta spusese că oraşul e în pragul unei epidemii...

George o trăgea grăbit spre ieşirea din apartament. Părea... Părea grăbit. Şi îngândurat. Acum, după ce-o ţinuse în braţele lui şi admiraseră amândoi scena aceea fascinantă de familie, George se gândea la ei, la familia lor şi la bebeluş - dar nu la băieţelul Marianei, ci la fetiţa lor. La fetiţa pe care el spera că o va naşte ea... cât mai repede cu putinţă...

Ea ce părere avea despre asta?

Privea lung omul din faţa ei. Îl privea, se gândea la viitor... Îşi amintea naşterea pe care-o filmase azi. Îşi amintea fericirea femeii, atunci când îşi strânsese prima oară băieţelul la piept...

Ştia că-i venea să plângă, dar nu se putea abţine - aşa că nici nu se căznea foarte tare să şi reuşească să-şi oprească lacrimile! N-avea decât s-o întrebe de ce plânge! Îi va spune, cinstit şi corect, de ce plângea! Îi va spune hotărârea ei...

Ce voia Lucia Florea de la viaţă? O familie. Şi o fetiţă. Şi un bărbat care să poată ţine familia lor unită şi fericită. Bărbatul îl avea, băiatul îl avea... Trei înseamnă "familie". Aşa că Lucia Florea îşi dorea acum o fetiţă. Îşi dorea să-l vadă pe George râzând, mirat de tremurul propriilor mâini... Îşi dorea să-l vadă pe Octavian alergând cu biberonul cu lapte, sau ducând la gunoi punga cu pampersul "folosit"... Sau zornăind jucărele în faţa ochilor bebeluşei... Bând ceai virtual din căniţe din plastic roz...

George coborî prima treaptă şi se opri. Şi tresări, la vederea lacrimilor ei! Numai că ea zâmbea. Plângea cu zâmbetul pe buze! Un zâmbet fericit, pentru că în sfârşit ştia ce voia Lucia Florea de la viaţă...

- ... Dau fuga la cort, să-mi iau fişele şi să organizez cumva transferul lor la Giurgiu. La unu fix promit că sunt aici, cu fişele şi două microbuze. Azi îţi iau 22 de copii.

OK. Aproba cu capul şi nu încerca să-şi şteargă lacrimile, sau... George îi fură un sărut şi-i dădu drumul:

- Am fugit!

Şi gata - fugea. Fugea de discuţie. De gândul ei. Ludmila avusese dreptate - lui George îi era frică de ea. Îi era frică probabil ca ea să nu se răzgândească...

Hei! Da' omul ăsta chiar voia s-o şteargă parşiveşte de-acolo! Îşi drese scurt vocea:

- George!

Se oprea. Ezita, dar era evident că se va opri! Probabil că ţinea musai să treacă de "pragul psihologic" al treptelor lipsă...

George păşi pe planşeul etajului doi şi se întoarse spre ea. Era serios... Ea zâmbea. Ea nu putea să nu zâmbească! Era atât de fericită pentru acea descoperire, şi mai ales pentru acea hotărâre, că... Că se grăbi să-i spună de ce-l oprise:

- ... Pot să te rog ceva?

Primi o aprobare cu capul. Aşa că încercă să nu-l lovească cu vestea aia în moalele capului - ca să nu-l vadă picat pe ciment:

- Pot să te rog să facem o convenţie nouă?

Ezita... Ezita, pentru că ea era o carte deschisă pentru el - şi nici nu-şi ascundea gândurile... În sfârşit! Primi o nouă aprobare cu capul; aşa că-şi şterse scurt lacrimile şi deveni serioasă:

- După ce domnul doctor Jiah Beer îşi regăseşte cabinetul şi face curat în el, vreau să-i fac o vizită. Eşti de acord?

Îl făcuse să zâmbească şi s-o invite să ajungă repejor lângă el! Cobora deci la etajul doi - şi zău că nu se supăra dacă-i dădea bătaie pentru aşa plan! Se simţea atât de... deschisă...

Fu trasă spre coridor, iar George o cuprinse cu braţele:

- Dacă-mi spui de ce vrei să-i faci o vizită...

Şi-acum, dacă era căpos sau prea speriat, or să se certe rău...

- Vreau să scot steriletul.

O credea?... O credea. Şi-o privea lung şi părea un pic bulversat de decizia ei... Degetul lui îi şterse lacrima rebelă care tocmai pornise pe obraz:

- Şi-l laşi tu pe Cel de Sus să decidă când ne cadoriseşte cu un bebeluş?

Yes! Era 99% câştigat! Aproba repede-repede şi-l ţinea bine-bine în braţe... George începu să râdă:

- Bine. Fie ca tine. Din nou!

"Eei, hai! Zi-mi că nu-ţi place!"

Îl săruta cum ştia ea, pentru că trebuiau să lămurească încă de-acum că noua convenţie nu se rediscuta iar el nu dormea la noapte altundeva decât în centrul pentru minori...

Ameţise deja, şi se gândea să-l roage pe doctor să-i scoată steriletul chiar acum...

- ... Bag seama că am intrat la stăpân...

O fi intrat! Ea ce mai putea să zică? Nimic, evident - şeful are întotdeauna dreptate... Iar subalterna zâmbea zmeieşte, pentru că obţinuse exact ceea ce-şi dorise... Braţele o strânseră scurt şi-o ridicară într-o clipă:

- Dar să ştii că nu-mi displace!

Hei! Ce făcea?

... Oare era deschisă vreo uşă de pe palierul ăsta? Nu de alta - dar, dacă se duceau la patru, îi vedea toată lumea ducându-se la patru! Şi-ăsta era un factor de stres destul de serios! Ia să-l pună să verifice uşile! Deşi era evident că, în privinţa asta, ea intrase la stăpân! Şi zău că nu-i displăcea...

- ... 40 către şefu'.

"Aah, 40! Asta e răzbunare-n toată regula!" Aşa gândea, deşi era evident că 40 habar n-avea ce făceau ei doi pe palier...

- ... 40 către şefu'.

Dacă nu-i răspundea nici a treia oară, gata - verifica toate uşile! Spărgea una şi gata!

- Şefule, eşti pe recepţie?

George îi dădu încet drumul şi oftă greu... Îi trase ea staţia de la brâu şi i-o întinse; iar el apăsă butonul:

- Da, 40.

- Microbuzele au pornit spre noi. Ajung în jur de unu şi-un sfert.

- Vin imediat.

Şi gata - terminase şi discuţia, şi momentul lor. Parcă-i era un pic ruşine să-l privească... Avea senzaţia că gândurile ei erau nepotrivite. Nu ştia de ce, dar tocmai îşi amintise că George fusese naşul ei...

- ... Abia aştept să se termine cutremurul ăsta!

- Ştiu. Şi eu.

- Lucia...

Trebuia să ridice capul...

Afurisită să fie ea de treabă! George ştia de ce devenise brusc foarte interesată de cimentul de pe jos! George ştia totul! Îi ştia gândurile! Şi-acum îi era frică de decizia lui... pentru că "năşicul superior" putea păşi oricând în spate...

- ... S-a întâmplat ceva?

Negă încet...

- OK. Am fugit să-mi aduc fişele!

- OK.

... Gata. Fugise. Spera din tot sufletul să nu-l fi supărat cu gândul ăla...

Dar, la urma urmei, fusese naşul ei de cununie în ultimii 5 ani! Şi abia în ultimele 48 de ore putea spune că George Mocanu nu-i mai fusese naş! Era normal să aibă uneori dificultăţi în trecerea de la o stare la alta, de la un gen de relaţie la alta... Părerea ei!

Ia să se ducă ea să le spună să servească prânzul! Că acuşi venea George - şi-o să dea cu pofta de mâncare a copiilor de toţi pereţii! Trebuia să-şi aşeze fişele... Şi să se asigure că nea Aurică nu-l dăduse pe Mugur în alte alea!

George

Ieşi din bloc şi-şi aprinse imediat o ţigară - că îl luase deja cu ameţeală! Porni grăbit spre cort - grăbit şi încruntat ca la balamuc...

Lucrurile puteau fi mult mai complicate decât le bănuise el! Deşi o studiase mult timp, tot nu se obişnuise cu felul ei de a fi! Faţă de ceilalţi, Lucia era un fel de şerif în sandale - aresta tot, penaliza tot, se căţăra pe stâlpii de curent ca să salveze pisicuţele blocate pe-acolo, punea puşcăriaşii să ude panselele ADP-ului zilumină... Dar atunci când venea vorba de deciziile mari, importante, "mantia" aia de şerif cădea. Iar Lucia rămânea exact aşa cum era ea - o fiinţă timidă, retrasă, cu un bun-simţ demn de invidiat...

Nu ştia ce să facă. Azi de dimineaţă îşi spusese că va aştepta revenirea curentului - şi-a duşului şi comerţului cu flori şi vin bun. Apoi îşi spusese că în seara asta trebuia să afle musai dacă era cazul să se-mpuşte cu pistolul din dotare. Acum, se întreba dacă nu cumva era prea devreme pentru femeia obişnuită să-i spună "naşule". Dar dacă greşea calculul şi mâine descoperea că e prea târziu pentru individul "puriu" care-o tot refuzase în ultimele zile?

Azi, când realizase că ea se putea supăra rău pe el, încercase să iasă din carapacea în care-l îndesase cutremurul ăla. Şi o ţinuse în braţe, în bucătăria lui Nicolae - exact aşa cum o va ţine în braţe şi când vor merge undeva în oraş, şi când vor găti, şi când vor avea musafiri. Gestul lui şi imaginea tizului lui o făcuseră pe ea să-l roage frumos să schimbe convenţia...

Şi-o schimbaseră! Nici o problemă! Totul era negociabil, pe lumea asta! Noii termeni ai convenţiei erau OK, în privinţa lui - putea să-şi scoată steriletul chiar acum, că doar avea medic ginecolog la îndemână! Alta era problema lui!

Încercase să depăşească bariera aia invizibilă - şi se rugase ca mintea ei să nu-şi amintească pârâitul rochiţei. Mintea ei îşi amintise de "naşule"...

Aah!

Intră în cort şi-şi luă mapa cu fişe. Şi decise să nu mai întârzie deloc - ca să nu-i lase timp să-şi amintească prea multe despre naşul ei! Prinse mâneca generalului şi-l întoarse ferm spre el:

- Am o rugăminte.

- Ascult.

- Una dintre gravidele mele a născut. N-o pot ţine prea mult timp cu bebeluşul în centru.

- OK - o transferăm într-o maternitate!

- Are rude în Giurgiu.

O secundă, două... şi răspunsul pe care mizase:

- Imediat cum găsesc sursa de apă, o urc în maşina de pompieri. Dar copilul poate fi transportat?

- Dacă poate fi transportat, pleacă din centru. Dacă nu, nu.

- Bine. Te ţin la curent.

- Perfect. Mulţumesc!

- N-ai pentru ce.

Şi-acum ieşea - pentru că nu voia să-i lase Luciei timp să-şi amintească anumite lucruri... cu naş!

Carina

Aştepta umplerea castronelelor. Se servea supa - o supă delicioasă, care o făcea să râdă... Ridică privirea spre Violeta:

- Ştii, tocmai mi-a venit un gând trăznit.

- Ce gând?

- Păi m-am gândit că supa asta e făcută de Teo.

- ... Da, el a făcut-o.

- Iar prin extensie, tu ar trebui să te descurci admirabil cu două remorci supraîncărcate...

Violeta râdea... Ea se gândea la Nicolae... Brusc, femeia şopti:

- De ce eşti supărată?

- Nu sunt supărată. Sunt mai degrabă îngrijorată...

- De ce? Sau...

- Păi... Păi cred că mă îngrijorez degeaba. Adică aşa aş vrea să cred! Şi-mi place să sper că, după ce vom reveni acasă, lucrurile vor reveni la normal.

- Adevărul e că şi eu am observat schimbarea.

Deci nu se înşelase - Nicolae chiar era schimbat! I-ar fi cerut Violetei un sfat - dar parcă nu voia să ştie părerea ei. Parcă-i era frică de opinia acelei femei incredibil de verticale! Luă deci tava şi se grăbi să iasă. Din capătul palierului, Nicolae o privea lung...

Intră în apartamentul 14, în sufragerie, şi zâmbi:

- La masă!

Copiilor le era foame. Apariţia bebeluşului pe palierul lor le dăduse un subiect nou de discuţie - aşa că "disecau" situaţia şi hăpăiau supa. Ea se gândea la discuţia ei cu Nicolae, la promisiunea pe care i-o făcuse...

Nu era adepta ideii "copilul trebuie să aibă musai doi părinţi". Prin extensie, nu era deloc de acord cu ideea că părinţii trebuiau să stea împreună de dragul copiilor! Nicolae era cea mai bună dovadă că ideea aia nu era viabilă! Dar constata acum că nu era vorba numai de asta. Era vorba şi de sentimente. Ea îl iubea pe Nicolae. Dacă va descoperi vreodată că nu mai puteau convieţui, ea...

Şi chiar dacă îi promisese că-i va face un băieţel, chiar dacă îşi dorea din toată inima acel băieţel, descoperea acum că decizia ar fi fost un pic pripită. Şi nu se înţelegea pe ea însăşi - iar asta o zăpăcea rău...

Să-i facă un băiat lui Nicolae? Şi dacă nu se vor înţelege, după desfiinţarea centrului? Dacă se vor înţelege, dar ea nu va mai putea convieţui cu el? Dacă ea va reuşi să-l accepte, dar n-o va mai accepta el? Dacă, dintr-un motiv sau altul, se vor îmbrăţişa amical şi-şi vor spune "Adio"? Ce făcea cu copiii? Cum creştea ea doi

copii?... Cum va reuşi ea să-l învingă în justiţie pe Nicolae Răduţ, jurist de-o viaţă parcă, prieten bun cu 90% din Baroul Bucureşti şi cu jumătate din Tribunal?

Oare se schimbase şi ea? Oare trecea prin aceeaşi transformare prin care trecuse şi Nicolae, şi nu realiza asta? Nu de alta - dar tocmai se întrebase cum să facă să-l învingă pe Nicolae la divorţ! Şi nici nu erau căsătoriţi!

Trebuia să se oprească - să nu se mai gândească la toate tâmpeniile. Avea totuşi senzaţia că se schimbase şi ea. El o influenţa mult, oricum! De la momentele lor frumoase din 5 august, neciuntite nici măcar de cutremurul devastator sau de prezenţa Denisei, ajunsese...

Luă tava şi reveni în apartamentul 15. Şi decise să se aşeze la masa Violetei. Ochii albaştri o priveau lung, curioşi...

Lăsă capul pe masă. Nu se va mai ridica de-acolo! Dacă Ludmila va intra, îi va cere un calmant - şi poate şi nişte vitamine. Dar altfel nu se va mai ridica de-acolo!

Alexandru

Gata - copiii lor mâncau. El intrase cu tava, hotărât să mănânce lângă Vlad, numai că Teo îl privise rugător în timp ce-o aşezase pe Renata pe genunchi. Aşa că ieşise...

Intră încet în propriul apartament. De fapt, nu trebuia să-i spună "propriul" - că nu era al lui. El era chiriaş acolo. Da, locuise mulţi ani în el; dar plătise chirie...

Nicolae era serios. Şi atent. Avea senzaţia că, de când intrase în tură, omul ăsta nu zâmbise nici măcar o dată! Era, oricum, treaba lui! Dar dacă ar fi fost în locul lui şi-ar fi avut o logodnică aşa cum era Carina, zău că ar fi rânjit non-stop! Adică... În fine! Trecu pe lângă fotoliu uşurel, pe vârfuri, şi se aplecă pe lângă zid, să tragă cu coada ochiului...

Îl mutase pe Mugur în dormitorul lui. Individul se liniştise; acum, avea senzaţia că Ludmila îi băgase şi nişte somnifer în seringă. Nicolae îl întrebase, în şoaptă, dacă să-i spună Luciei să-i scoată cătuşele alea; negase, ştiind că oricum poliţista n-o să-l dezlege pe dement! După ce urlase şi-şi smulsese la propriu părul din cap...

Şi totuşi - exista sau nu un Dumnezeu? Nu de alta - dar, dacă exista, nu era deloc parolist! Părea cam neserios, aşa, cam nehotărât... Un pic "fluturică-vânt", după părerea lui! Întâi, se apucase să-l omoare pe el - şi nu mai terminase. Apoi se apucase să chinuie copiii ăştia nevinovaţi - şi-o lăsase şi pe-asta în suspans. Se întreba, la modul cel mai serios, ce planuri avea Dumnezeu ăla cu ei! Le mai dădea vreo replică? Vreuna de-aia puternică, să-i pună laţi la pământ? Arunca blocul în aer, de la conducta de gaze? Sau dădea o ploaie "cu bulbuci" şi-apoi revenea curentul? Şi-apoi reveneau şi părinţii copiilor ăstora? Care era planificarea? Ce le rezervase lor Dumnezeu?

Ce-i rezervase lui Dumnezeu?

Staţia gâjâi scurt:

- George către centru.
- ... Centrul suntem.
- Urc.
- Urcă.

Şi-acum, dacă ar fi vrut să discute cu Lucia despre Vlad, nu mai avea când... Ieşi pe palier.

Bătrânul poliţist în trening fuma. Era un pic încruntat... Ia să socializeze un pic cu el! Nu de alta, dar bătrânelul ăla părea uneori a fi consilierul lui George. Poate...

- ... Aţi vorbit cu el?
- Cu cine?
- Cu Mugur.
- Da.
- Şi?
- ... Şi?
- Şi s-a liniştit?
- După câte se vede, da.
- Şi există posibilitatea s-o ia razna din nou?

Era insistent, aşa că bătrânul se întoarse spre el. Se grăbi să se justifice:

- M-am oferit să am eu grijă de el - şi "s-a aprobat"...
- ... Depinde la câte naşteri mai asistă până pleacă-n Austria.

Individul nu era prea sociabil... Iar uşa blocului tocmai scârţâise... "Auzi? Tu eşti om serios? Spune-i cinstit ce vrei de la el!" Oftă greu... şi începu să pipăie marea cu degetul:

- Acum o să vorbiţi cu copiii?

Primi o aprobare cu capul.

- Cu toţi?

Da; cu toţi. Bătrânul era mut - adică foarte reţinut... Oftă scurt... şi se aruncă pur şi simplu cu capul înainte:

- E aici un băieţel pe care vreau să-l înfiez.

Uau! Uau, ce repede se întorsese capul cărunt! Zâmbi slab:

- Şi mă gândeam că, dacă trebuie să-i daţi o veste proastă azi, aţi putea să continuaţi cu o veste bună...
- Iar el ce părere are?
- El spune că ar fi tare bine dacă ar putea să rămână cu mine.
- Şi câţi ani are?
- Patru ani şi zece luni.
- E cam mic ca să aibă opţiuni aşa fine - nu crezi?

Ridică scurt din umeri:

- Copilul meu a plecat cu maică-sa - şi nu se mai întoarce. Iar Vlad...

Amuţi, pentru că ochii lui George îl înjunghiau cu toată puterea... Bătrânul îl bătu scurt pe umăr:

- Vestea bună i-o dă judecătorul, după ce aprobă dosarul de adopţie. Până atunci, ar fi bine să nu-i dai nici tu veşti bune.

George intrase în apartamentul Luciei. Bătrânul îl urma acum, grăbit să scape de apropo-urile lui. Era din nou singur pe palier... Nicolae nu se clintea de-acolo...

Aruncă ţigara şi decise să-şi forţeze totuşi norocul. Aşa că intră în dormitorul Luciei şi-l privi lung pe Vlad:

- Vii să papi cu mine?

Da - abia aştepta să pape amândoi! Unde să pape ei?... Păi, în bucătăria din 13! Nicolae era foarte serios - adică foarte atent. Şi cum Lucia era uşor neatentă, din cauză de George, el intenţiona să profite de neatenţia ei şi să-şi facă doi-trei aliaţi.

Se aşeză pe locul lui. Fără să ştie ce face în realitate, Vlad alese scaunul unde stătuse de obicei Ionuţ...

- Auzi, Alex? Da' de ce oamenii mari le spun copiilor că bebeluşii sunt aduşi de barză?

Bufni în râs:

- Ca să nu-i audă punând întrebări despre cum se nasc bebeluşii!

Şi Vlad râdea - şi alegea cu maximă atenţie cartofii din supă...

- Oricum - dacă te întreabă vreun coleg de grădiniţă de ce ţipa Mariana aşa de tare, să-i spui că striga după barză. Şi striga tare de tot, pentru că afară e gălăgie de la excavatoare - şi e şi praf mult... Şi n-a putut Lucia să deschidă geamul. Aşa că a strigat tare de tot, ca s-o audă!

Puştiul lui mai avea puţin şi se îneca, atât de tare râdea! Îi făcu semn să aştepte puţin şi-şi aduse un bol cu supă - că tocmai îi revenise pofta de mâncare! Se reaşeză... Vlad continuă:

- ... Şi dacă mă întreabă vreunul unde e burta lui Mariana, eu ce-i spun?! Că acum a slăbit, nu?

- Păi eu zic să-i spui că barza nu aduce copiii aşa, gratis! Ca

s-o convingă să-i aducă şi ei un bebeluş, Mariana a făcut o sacoşă mare, în care a strâns cu mare grijă bomboane de ciocolată cu cremă de fistic. I-a dat berzei bomboanele şi a luat copilul. De-aia nu mai e grasă - i-a dat berzei punga pe care-o purta de gât.

Vlad hohotea şi-i făcea OK cu degetul... El aproba şi mânca... şi încerca să nu-şi amintească cine stătuse pe scaunul ăla în urmă cu o lună... Şi nici care fusese atmosfera din jurul mesei ăleia, în urmă cu o lună... Vlad exclamă, printre hohotele de râs:

- ... Te pricepi, să ştii! Ai tehnică!

Daa, avea tehnică...

Lucia

Gata - listele erau în ordine. Stabiliseră, în numai cinci minute, ce copii pleacă şi unde şi îi şi "repartizaseră" în microbuze. Pe masă rămăseseră orfanii. Nea Aurică studia cu maximă atenţie fişele ei, în care Denisa şi Carina notaseră observaţii fine...

George se aşează şi oftă greu:

- Gata - adu-l pe primul.

Mihaela Popoiu, opt ani. Apartamentul 14, în sufragerie. Se grăbi să iasă...

De când se întorsese, George nu mai încercase să o strângă în braţe. Şi nici s-o sărute. Se rezumase la a-i strânge uneori mâna... La zâmbete mai "speciale"...

Ori de câte ori ea se comporta altfel decât iubita lui, George păşea în spate şi-o lăsa "să se dezmeticească" şi-apoi să-şi revină. După care o strângea iarăşi în braţe... până la următorul ei "derapaj". Când păşea iar în spate...

Oare George o să revină lângă ea de fiecare dată? Nu de alta - dar fiecare derapaj de-ăsta adăuga un pic de amar în sufletul lui. Ceva nu mergea cum trebuia să meargă - iar ea derapa. El se putea gândi, la un moment dat, că derapajele alea nu se vor termina niciodată...

Ia să fie ea serioasă - şi să aducă odată copilul ăla! Cu cât mai repede, cu atât mai bine! Acu' veneau microbuzele alea!

George

Oftă greu şi privi fişele... Nu-i plăcea că trebuia să facă discuţia aia. Nu-i plăcea deloc! O să trebuiască să spună cuvinte greu de rostit; o să trebuiască să le spună ce păţise mami, ce păţise tati şi de ce ei plecau fie la o mătuşă îndepărtată, fie la colega de servici a lui mami... Nea Aurică prinse fişele orfanilor în clipboard-ul Luciei şi şopti:

- A făcut o treabă tare bună aici!

Da. Aşa era. Aprobă... şi se încruntă scurt:

- Mugur cum se simte?

- Bine. Am vorbit cu el şi acum doarme. Cred că doctoriţa s-a speriat şi l-a sedat - că-i picau ochii-n gură de somn!

- Şi ce părere ai - îşi bagă minţile-n cap?

- Nu ştiu. S-ar putea! Oricum, i-ar prinde tare bine să-l sune taică-su şi să-i spună aproximativ acelaşi lucru pe care i l-am spus şi eu.

- Şi anume?

- Şi-anume cuvintele magice "fertilizare in vitro".

Bufni în râs:

- Tu faci mişto de mine!

- Nu. Mi-a spus, printre suspine, că pe-asta n-a încercat-o. De teama sarcinii multiple, aş adăuga eu...

Deci aşa - VIP-ul se panicase ca un prostănac... Paşii se apropiau. Privea lung cadrul uşii...

O fetiţă. De ce naiba îi adusese întâi o fetiţă? Ea nu se gândea şi la el? Ea nu ştia? Parcă citindu-i gândul, Lucia se grăbi să iasă... Nea Aurică îşi îndulci mult tonul vocii:

- Hai, domnişoară. Stai jos aici, lângă noi!

Ar fi fumat o ţigară - dar nu putea fuma în nasul bietului copil. După ce că era orfană - şi-o trimitea acum la o colegă de serviciu de-a unchiului dinspre mamă, cu perspectiva de-a pleca definitiv din Bucureşti săptămâna viitoare...

Lucia

Ieşi şi-şi aprinse o ţigară. Gata - începuse "nebunia". Aşa că trebuia să revină cu picioarele pe pământ şi să se concentreze asupra centrului - şi asupra copiilor care vor rămâne în el.

Întâi şi-ntâi, trebuia să amenajeze urgent o cameră "de plâns" - pentru că unii dintre copiii cu care vorbea acum George nu vor suporta vestea aşa uşor şi nu era bine deloc să-i lase să plângă în faţa copiilor cu care George şi nea Aurică nu discutaseră încă...

Unde să-i ducă? Păi...

Păi, în dormitorul lui Alex spaţiul era mic. În plus, în dormitorul ăla zăcea acum Mugur - şi asta-i mai lipsea individului, nişte orfani care să-i bocească la ureche! În sufragerie erau băieţi trecuţi de clasa a patra - iar copiii mari fugeau repede şi aveau imaginaţie bogată. În dormitorul lui Nicolae era gravida nenăscută, în sufrageria lui Nicolae erau fetele mai mari... Iar în sufrageria Violetei era "salonul de coafură". În dormitor se retrăgeau băieţii mici pe care talentul stilistului îi lăsa indiferenţi...

Victor ieşi şi el pe palier şi se opri undeva la jumătatea drumului - pentru că o văzuse... Se răsuci şi-l privi lung pe Nicolae:

- Unde să-i duc eu pe copiii supăraţi?

- ... Dacă Luminiţa nu naşte în următoarele 48 de ore, eliberează dormitorul ăla. Pe ea poţi s-o aduci aici, în spatele meu, împreună cu copiii care-au trecut de clasa a patra.

- În spatele tău e Mugur.

- Care poate sta pe scaunul din bucătărie, legat de calorifer.

Gândea ciudat omul ăsta în ultimul timp - numai că n-o să-l anunţe ea asta! Remarca lui nu păruse s-o afecteze nicicum, aşa că Nicolae continuă:

- Pe pici înghesuie-i în 15, lângă jucării şi bucătărie. Şi aşa eliberezi 14.

Da! Bună idee! Se răsuci şi-l privi lung, amuzată, pe Victor:

- Minunat! Cu mica adăugire că Mugur va dormi pe canapeaua din dormitor... spor la treabă!

Bărbatul o privi lung... şi bufni în râs:

- Tu sigur ai absolvit Academia de Poliţie *magna cum laudae*!

"Iar tu ai făcut deja armata..." Primi un gest care ilustra fatalitatea:

- Mă execut, ce să fac! Ia să vedem...

Bun! Reveni spre Nicolae:

- Carina are treabă cu Renata, nu?

- Aşa mi-ar fi plăcut să cred. Dar, dacă tu zici că e o bună consilieră...

Deci - Carina era o bună consilieră? Clătină încet capul şi se apropie de el. Şi se sprijini neaoş de tocul uşii, trecând la limba engleză:

- Nu. Pe ea o s-o folosesc de la trei încolo. E tânără, suplă şi are o voce subţirică. În plus, are părul lung şi blond şi faţa simetrică. Aşa că ea va avea grijă de copiii care rămân aici.

Mm, ce se încruntase! Continuă, bucurându-se să-l vadă chinuit de decizia ei:

- E tânără, adică mai apropiată de vârsta lor. E suplă, adică mai apropiată de modelul care "emană" de obicei din televizoare. Vocea subţirică seamănă cu a lor. Părul lung şi blond e reminiscenţă din poveştile copilăriei, iar statistica a demonstrat că persoanele cu faţa simetrică sunt mai frumoase pentru creierul uman

decât cele cu asimetrii vizibile.

"Şi-acum ar fi bine să te dezmeticeşti şi să realizezi că nu gândeşti tocmai OK." Nicolae părea un pokerist la fel de priceput ca şi George - pentru că nici nu clipise... Decise să continue:

- Momentan, cred că Violeta se va descurca foarte bine.

- Ea ştie asta?

- Nu; şi tare mă tem că ar fi fost mai bine dacă le-ar fi ştiut istoricul...

- Nu cred că or să intre ei în detalii! Probabil că nici n-or să poată să vorbească...

- Probabil...

Îi făcu lui Victor loc să treacă şi decise să discute totuşi cu Violeta. La urma urmei, trebuia să trimită pe altcineva la bucătărie - şi n-o avea decât pe Ludmila...

Lucrurile se complicau din nou. Când spera şi ea că va avea două-trei ore pentru ea şi George, uite că viaţa i se complica rău! Oftă greu - auzea suspinele fetiţei şi murmurul lui nea Aurică... Pe George nu-l auzea deloc...

Intră în bucătăria din 14 şi zâmbi:

- Ce face bebe?

- Face nani, neseriosul! Tocmai acum, când aveam şi eu chef de joacă...

Mariana avea chef de joacă! Bun! Putea s-o trimită cu Carina sus, la un aerobic mic! Medicul era tare vesel - o privea lung şi râdea, cu dinţii ăia perfecţi... Ia să-l "interogheze" şi pe el:

- Domnule doctor, dvs ce planuri aveţi?

- Păi Luminiţa gravid nu naşte săptămâna asta. Dar eu pot să stau aicea mai mult. Dacă Mariana nu supăr, eu nu plec până la spre seară.

De ce? Ce-i venise? Ludmila completă:

- Domnul doctor zice că soţia lui nu se plictiseşte acasă. Şi mai zice că nu a văzut nici un făcăleţ în centru - aşa că, dacă n-avem nimic împotrivă, el ar mai sta...

Începu să râdă - ca să-şi mascheze îngrijorarea:

- OK! Eu una n-am nimic împotrivă! Mai ales că aş avea mare-mare nevoie de tine...

Ludmila se grăbi să se ridice... Îi făcu loc să iasă şi-i făcu Marianei cu ochiul:

- Petrecere frumoasă!

Medicul exclamă:

- Vezi? Eu am spus că poate să fumăm aicea!

Da-da! Cum să nu?! Închise uşa şi ieşi, cu doctoriţă cu tot. Şi se grăbi să se informeze:

- Ce probleme sunt cu Mariana?

- Nici una, după cum spune dl doctor. Dar orice lăuză trebuie supravegheată măcar 3-4 ore după naştere, indiferent cât de rapidă sau de simplă a fost naşterea. Noi n-avem gheaţă aici, şi

- Şi de ce nu mi-ai spus că ne trebuie gheaţă?

- Păi pentru că nu ne trebuie!

- Stai, că nu înţeleg!

- Gravida e foarte bine. Dar e şi mai bine să aibă un specialist lângă ea. Decât să-l trimiţi pe Victor în goană după doctor, mai bine să-l ţinem pe el aici. Mai ales că s-a oferit singurel să rămână...

OK! Şopti, doar pentru urechile ei:

- 22 de copii supăraţi ar avea nevoie de-un calmant. Poţi să le dai aşa ceva? Sau sunt prea mici?

Ludmila o privea lung...

- 22 de copii or să afle acum că vor fi îmbarcaţi în două microbuze şi vor fi împrăştiaţi nu pe la rude, ci pe la nişte cunoştinţe de-ale rudelor. Poţi să le dai un calmant?

Doctoriţa o privea la fel de lung... Ei, hai! Că nu era o întrebare foarte grea! Putea sau nu putea să taie nişte Distonocalm în două, sau în patru, şi să le mai uşureze copiilor intrarea într-o viaţă nouă, mult mai amară decât viaţa aia veche?

- ... O să mă gândesc la asta.

- Gândeşte-te repede, că am dus deja primul copil.

- Bine.

Ludmila îi întoarse spatele şi năvăli practic în bucătărie! Păi... Păi să se ducă să vorbească cu Violeta, nu? Victor se achita foarte bine de sarcină: tocmai trecea pe palier, cu un grup numeros de pici de grădiniţă. Dar se aşteptase ca pentru el sarcinile din centru să nu ridice probleme. El făcuse armata...

Violeta

Paşii se apropiară grăbiţi. Lucia îi făcu semn să iasă pe palier... Se conformă, iar poliţista o prinse de braţ şi-i şopti la ureche:

- Am mare nevoie de ajutorul tău.

- OK.

- Dar dacă nu te simţi în stare pentru sarcina asta, te rog să fii sinceră şi să mă refuzi, OK?

Aprobă scurt cu capul - şi se pregăti psihologic pentru o sarcină afurisit de grea...

- ... George vorbeşte acum cu copiii care or să plece azi din centru. O să le spună fie că sunt orfani de ambii părinţi, fie că singurul părinte care a supravieţuit e grav rănit. Iar rudele lor mai îndepărtate, unchi sau mătuşi sau bunici din provincie, au făcut unele aranjamente pentru ei. Şi că trebuie să locuiască două-trei zile la nişte amici sau colegi de serviciu de-ai rudelor lor. Acum - după ce el le dă vestea asta, am mare nevoie de-un voluntar care să stea cu ochii pe copiii ăştia extrem de trişti...

Adică avea nevoie de-un psiholog cu nervi de oţel... Aprobă scurt cu capul:

- OK. "Mă bag".

- Nu durează mult - pe la unu-unu jumate or să vină şi microbuzele...

- Bine. Unde-i duci? Le-ai rezervat o cameră anume?

- Tot apartamentul 14.

- Ai mutat gravida?

- Da, e în dormitorul lui Alex. Iar lăuza şi bebeluşul au rămas în bucătăria-sală de naşteri. Stă Gabir cu ea...

- Bine. Deci eu mă duc în sufragerie. În dormitor pe cine trimiţi?

- Cred că pe Alex.

- Nu era mai bună Carina?

Poliţista nega încet... şi nu-i dădea nici o explicaţie. OK - ea ştia! Cu siguranţă, se sfătuise şi cu George, şi cu poliţistul bătrân! Iar dacă ei deciseseră că aşa era mai bine pentru copii...

Ia să se asigure ea că avea destulă apă şi destule şerveţele în sufrageria aia! Copiii ăia trişti n-aveau voie să rămână singuri nici măcar cinci secunde! La cât de emancipaţi erau acum minorii şi câte sinucideri se dezbăteau cu orele la televizor...

Carina

George începuse discuţiile cu copiii care urmau să plece din centru. Prima fusese o fetiţă. Ieşise din apartamentul Luciei plângând... Acum, din bucătărie se auzea vocea tristă a unui băiat...

Teo nu spunea nimic. Teo părea încântat de joaca alături de copiii lui. Şi era şi normal să fie aşa! Familia lui era intactă, era foarte bine, copiii erau veseli, nevasta era iertată, împăcată şi mai îndrăgostită de el ca niciodată... Ea însă nu putea să nu audă suspinele copiilor. Şi băiatul suspina. Iar ea voia să stea cuminte în dormitorul ăla. Pe lângă teama de reacţiile mai mult decât ciudate ale lui Nicolae, mai era şi groaza la gândul că va fi trimisă să stea

cu copiii ăştia supăraţi...

Perdeaua se trase din nou uşor. Lucia încerca să zâmbească:

- Carina...

Gata. O chema. N-avea cum s-o refuze pe femeia asta, care făcuse extrem de multe pentru ei! Cum să-i explice faptul că nu era în stare nici să le-asculte poveştile, darămite să-i şi îmbărbăteze?! Se ridică, iar Octavian sări la propriu în picioare:

- Lucia, tata e aici?

Poliţista aprobă încet... După două-trei secunde, tot curajul tânărului sfârşi undeva la subsol - Octavian se reaşeză, probabil tot lângă Codruţa... Se grăbi să iasă, ca să nu audă şi suspinele fetei ăleia...

- Am o treabă cu tine. Nu e urgentă, dar...

Aprobă şi-o urmă. Lucia o trase pe palier şi îi puse clipboard-ul ei în mâini:

- Citeşte-le bine, cu atenţie, şi încearcă să reţii copiii.

Adică? Nu prea înţelegea...

- ... După ora două, aici vor mai fi doar copii orfani. Singuri pe lume. Iar nea Aurică o să plece cu George. Copiii or să te caute pe tine, pentru că eşti cea mai tânără şi mai blândă dintre noi...

Adică pe ea o să pice chinul de-a strânge în braţe orfanii... Iar gândul ăsta n-o bucura deloc...

Hei! Oamenii ăştia, Lucia şi George, îi salvaseră practic familia de la un dezastru complet! În condiţiile în care joi, la ora nouă jumate, ea şi Nicolae fuseseră la dracu-n praznic cu copilul în braţe, iar părinţii lui fuseseră la Bellu, iar tatăl ei fusese-n piaţă, iar mama ei...

Nu putea să refuze. Nu avea voie să refuze nici o rugăminte a Luciei! Aprobă cu capul şi intră în apartamentul 13 - în sufragerie, pe canapea. Trebuia să-i înveţe cumva pe de rost pe copiii ăia - şi să reţină şi câteva date despre părinţi, sau despre bunici... În plus, voia să stea cât mai aproape de Nicolae ca să-i arate că nu prea era de acord cu noua lui atitudine - şi ca să-l obişnuiască cu gândul că, dacă el insista să fie acru şi egoist, n-avea decât să-şi concentreze atenţia asupra BCR-ului.

Se aşeză şi decise să răsfoiască mai întâi fişele alea - ca să-şi dea seama care era media de vârstă, care...

Codruţa era orfană?... Codruţa era orfană! Mama ei murise! Avea în faţa ochilor fişa acelei fete de 12 ani care avusese grijă de Renata şi de Bogdănel... Care îl ţinuse în braţe pe Octavian...

Nu. Nu era orfană. Adică era orfană, dar nu rămăsese chiar singură pe lume! Se speriase rău...

Decise s-o citească pe ea prima. De ce, nici ea nu ştia - dar simţise brusc nevoia să cunoască absolut totul despre tânăra cu ochi migdalaţi care-i furase lui Fabian inima!

Alexandru

Stătea în dormitorul apartamentului 14 şi privea lung copiii ăia... Şi trebuia să recunoască faptul că el era inutil acolo.

Erau şase - patru fetiţe şi doi băieţi. Toţi cei şase copii plângeau. Toţi erau într-o situaţie nenorocită rău. Toţi urmau să plece azi, în câteva minute, spre nişte rude - sau spre nişte cunoştinţe ale unor rude care erau fie rănite, fie prea ocupate ca să vină după ei şi să-i ducă la ei acasă. Nu ştia situaţia fiecărui copil; auzise însă discuţiile şuşotite de pe palier şi înţelesese că acei copii erau "uşor ai nimănui". Unchiul, sau mătuşa, sau bunica erau fie răniţi, fie legaţi de un centru de sinistraţi devenit subit "acasă". Sau erau în altă localitate - iar transportul copiilor până la rude era imposibil acum. Aşa că aceşti copii plecau fie la şeful unchiului, fie la o colegă de facultate de-a mătuşii, fie la o bună prietenă din tinereţe de-a bunicii... Oricum, indiferent unde urmau să doarmă în seara asta, copiii din faţa ochilor lui erau orfani. O singură fetiţă avea ambii părinţi în viaţă. Părinţii ei erau în spital - magazinul lor fusese afectat serios, iar mobilierul căzuse şi-i băgase pe amândoi în costume gipsate şi operaţii complexe. Numai că ea nu era acolo, în camera "supravegheată" de el. Presupunea că ea nu plângea chiar aşa de tare...

Ar fi vrut să poată să-i ajute cumva. Măcar cu un sfat, sau cu o îmbrăţişare! Numai că nici unul dintre ei nu-l băga pe el în seamă. Fetiţele se încurajau între ele, iar băieţeii se ţineau în braţe şi plângeau în hohote, unul pe umărul celuilalt. El era acolo cel mult pe post de bodyguard - îi păzea să nu sară pe fereastră. Şi avea un uriaş sentiment de goliciune şi de neputinţă. Se simţea inutil, cam aşa cum se simţise nu demult, în preajma lui Ionuţ. Tot inutil şi incapabil se simţise şi-atunci. Şi descoperea acum că durerea de-atunci era la fel de intensă ca durerea de-acum. Ceea ce putea să însemne... totul. Sau pur şi simplu nimic.

Ludmila

Gata - terminase punguţele. Conform cu fişele ei, pregătise câte-o punguţă pentru fiecare copil - cu instrucţiunile de rigoare. Trebuia doar să scrie numele fiecărui copil pe bileţelul ataşat - şi nu putea face asta acum, pentru că lista copiilor care plecau era la Lucia...

Ia să vadă ea ce mai făcea lăuza! Intră în hol şi deschise încet uşa... Mariana dormea. Chircit, chinuit lângă ea, dormea şi medicul. Şi bebeluşul dormea, în culcuşul lui... Ieşi şi decise să verifice şi gravida - ea ce făcea? Nu cumva îşi amintea că trebuia să nască? Traversă palierul şi se aplecă pe lângă zid... Na, că şi Luminiţa dormea! Şi copiii! Măi, să fie! Reveni lângă Nicolae, iar el zâmbi:

- Le-ai pus somnifer în supă?

- Nu. Pe cuvânt!

- Într-un fel, e mai bine că dorm! După ce-o să le dea George vestea cea proastă...

Carina ieşi şi ea din sufragerie şi oftă greu:

- După ce-o să le dea vestea cea proastă, o să-ţi cer şi eu un calmant.

Serios? Nicolae se încruntase rău, dar Carina continuă:

- Eu o să stau cu ei. Sau cu o parte din ei. Nu ştiu ce planuri are Lucia...

Nici ea nu ştia ce plănuia poliţista - dar era evident că 22 de copii plecau, iar asta însemna că ceilalţi 12 or să-şi plângă soarta acolo, lângă ei! Carina era una singură - Lucia va avea nevoie de cel puţin patru voluntari... dacă nu chiar mai mulţi. Un om era ocupat cu paza, iar un om stătea cu minorii lor. Iar Lucia era Lucia - se ocupa de toate lucrurile deodată. Asta însemna că, special pentru copii, rămâneau doar 6 voluntari. La un moment dat, unul dintre cei şase se va duce să pregătească cina...

Dar nici nu erau şase! Mugur era inutilizabil! Asta însemna că Lucia urma să se ocupe şi ea de copii... Şi probabil că o să facă şi de pază, pentru că omul ăla nu mai putea primi pistolul pe mână...

O să fie greu. Acum o să înceapă să fie foarte greu! Mugur era o problemă chiar, pentru că putea avea reacţii ciudate. Victor voise încă de dimineaţă să plece la Domneşti. Dacă Carina insista să joace ţonţoroiul pe nervii lui Nicolae, or să plece şi ei cât de curând...

Asta e! Or să înghesuie copiii într-un singur apartament, şi gata! La urma urmei, nu era pension, sau tabără - era centru pentru sinistraţi minori. Deşi... Deşi se vor numi centru pentru orfani...

Gândul ăsta o indispusese rău! Aşa că ieşi pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Brusc, îşi dorea să plece în Italia. Azi, acum. Să-i dea Teo una zdravănă în creştet, ca s-o ajute să uite ultimele 5 zile, şi să se dezmeticească în cabina TIR-ului, undeva prin Ungaria. Ar

fi fost atât de bine să se întâmple aşa!

George

Se ridică şi ieşi pe palier. Singur. Nea Aurică îşi completa agenda; numai el ştia ce scria acolo de zor. Avea, oricum, sentimentul că nea Aurică nu prea mai voia să vorbească cu el - şi nici cu Lucia. Nu voia să vorbească cu nimeni! Probabil că desena bastonaşe caligrafice, ca să fie lăsat în pace. După atâţia copii...

Auzea şi el suspine. Erau rare. Sporadice. Voluntarii Luciei făcuseră o treabă tare bună - se pricepeau la copii. Ştia, din proprie experienţă, că centrul pentru minori putea fi aşa cum era acum... sau putea fi un urlet şi-un bocet continuu. Din fericire, era aşa. Din fericire.

Staţia gâjâi, speriindu-l îngrozitor:

- 40 către şefu'!
- Raportează.
- Microbuzele au ajuns la cort.
- Trimite-le încoace.

Şi gata - acum copiii or să plece, iar el o să trebuiască să discute cu ceilalţi copii... Cei de gradul trei...

Era linişte pe palier - adică nici Nicolae, nici Victor nu scoteau vreun sunet. Probabil că nici unul dintre ei nu se gândise, în data de 5, la momentele astea. Că, dacă s-ar fi gândit, cu siguranţă n-ar mai fi acceptat sarcina! Supraveghetor într-un centru de orfani era o sarcină nenorocită rău...

Lucia apăru brusc, din apartamentul 15. Şi cum oboseala şi supărarea îl cam "dovediseră", nu-şi prea putea ascunde necazul. Iar ea ieşise cu ochii la el... Oftă scurt şi-o trase spre scări:

- Vin microbuzele. Copiii ce fac?
- Plâng. Probabil că preferau să rămână aici...
- Bineînţeles că preferau să rămână aici şi să nu primească veştile pe care le-au primit! Majoritatea sunt orfani...
- Deci pleacă în câteva minute.
- Da. Ludmila poate să le dea un calmant, ceva?
- Da. Le-a pregătit deja câte-o punguţă. Stau însă şi mă gândesc dacă e bine să le-o dea! Să nu le-nghită pe toate-odată!
- Stai liniştită - n-or să facă asta.
- Eşti sigur?
- Da - pentru că n-or să aibă punguţele alea pe mână! Totul e să scrie ea numele...
- Le-a scris deja.

În aer plutea o întrebare apăsătoare. Era prea obosit ca s-o "identifice", dar o simţea. Aşa că se concentră asupra plecării copiilor:

- Să-i încolonăm civilizat, în două grupe, şi să-i dăm drumul.

Primi o aprobare, iar Lucia îl trase uşor spre ea... şi şopti:

- Octavian îşi pierde răbdarea. Adică Codruţa îşi pierde răbdarea.
- Trebuie să trec pe la cort - să-i mai caut o dată în baza de date pe cei 12 care rămân aici. Nu vreau să fac vreo gafă, sau vreo omisiune. Îţi dai seama prin ce chin i-aş trece, dacă le-aş spune azi că sunt singuri pe lume, iar peste două-trei zile ar apărea vreo bunică, sau...

Lucia aproba cu capul... Încercă să zâmbească un pic:

- După care mă întorc şi-o iau pe Codruţa prima la discuţie.
- OK.

Staţia gâjâi din nou:

- 40 către şefu.
- Da, 40.
- Microbuzele sunt în faţa scării.
- Cinci minute.

Lucia se grăbi să intre în propriul apartament... după care reveni cu tabelul şi trecu prin spatele lui:

- Nicolae, începem! Atenţie mare la scări! Victore, îi aducem selectiv şi evităm să trezim tot centrul! Ludmila, pregăteşte punguţele - i le dăm poliţistului care îi însoţeşte! Majoritatea sunt în 14! Haideţi!

Şi gata - intrase în 14, cu ambii voluntari după ea... Straşnică poliţistă! Şi straşnică femeie! Va fi vai de pielea lui - că intrase la stăpân...

Diseară, va deschide uşa blocului cel mai târziu la opt fix. Avea tot timpul din lume până atunci să găsească nişte trandafiri, poate şi bomboane de ciocolată... Şi avea destul timp şi pentru a se aranja un pic! Habar n-avea cum arăta - dar se simţea ca un fel de neanderthalian neglijent...

Copiii începeau să iasă pe palier. Era prima grupă - cea care pornea pe traseul Pantelimon, Chişinău, Nicolae Grigorescu, cu capătul la Splaiul Unirii. Ceilalţi porneau în direcţia opusă. Ambele microbuze vor întâlni, la un moment dat, trei-patru maşini de patrulă. Copiii se vor despărţi acolo. Atunci probabil că se vor speria rău de tot... mai ales că vor fi duşi la nişte necunoscuţi...

N-avea ce să le facă. Astea erau condiţiile. Şi-aşa, avea sentimentul că se descurcase mult mai bine decât ar fi trebuit să se descurce! În condiţiile în care nici măcar baterii pentru staţii nu primise...

El şi generalul lui erau un fel de "fantastici". Van Damme şi Schwarzenegger în acelaşi cadru. Salvaseră cam tot ce se putuse salva... În fine!

Prima grupă era gata. Copiii plângeau şi evitau să-l privească - de parcă el era vinovat... Îşi înnăbuşi oftatul şi încercă să zâmbească:

- Ştiu că ar fi fost mult mai bine pentru voi să rămâneţi aici, împreună cu colegii şi prietenii. Dar asta nu era o soluţie. Nici centrul ăsta n-o să funcţioneze luni în şir! Cred că, până la sfârşitul săptămânii, centrul se desfiinţează, iar oamenii ăştia, voluntarii care au avut grijă de voi până acum, or să plece care-ncotro. Aici a fost doar un adăpost de tranzit - până v-am găsit rudele.

Aah, la naiba! Era prea obosit ca să se mai poată concentra la ceea ce spunea - şi uite că nu se concentrase şi spusese "rudele" la urechile unor copii rămaşi marea lor majoritate fără părinţi... Lucia ridică puţin vocea:

- Gata - pornim! În şir indian, ne luăm frumos la revedere şi coborâm cu grijă.

Micuţii suspinau "la revedere"... Primi punga plină cu punguţe de la Ludmila şi se grăbi să-i urmeze pe micuţi:

- Trimite grupa a doua cu nea Aurică.

Şi mai mult de-atât chiar nu voia să spună! Era obosit şi spunea prostii - şi nu voia să-i scape ceva care s-o facă să plângă...

Diseară, o să-l roage pe nea Aurică să-i facă rost de nişte energizant. De unde, de ne-unde, să-i aducă vreo patru cutii de Red Bull. Îi plăcea să creadă că, după ce-şi va lua bolovanul acela imens de pe inimă, o să poată să doarmă mai bine şi-o să-şi regăsească concentrarea...

Lucia

George era obosit. Şi trist şi îngrijorat. Şi era marcat serios de discuţia cu cei 22 de copii. Nu fusese o treabă uşoară pentru el să dea unui minor vestea proastă că mami murise iar tati era în operaţie într-un cort - sau viceversa. Iar el dăduse veşti de-astea în faţa a 22 de perechi de ochişori, în condiţiile în care de patru zile auzea numai despre morţi şi răniţi, iar de dimineaţă o înmormântase pe Adriana... Iar în sufletul lui era visul unei gâgâlici mici îmbrăcate în roz...

Cât era ceasul? Două fără un sfert. Păi să-i strângă şi pe ceilalţi copii şi să-i trimită jos, cu nea Aurică. Altceva nu ştia ce-ar

fi putut face...

Intră încet în propria bucătărie şi se aşează în faţa bătrânului. Nea Aurică părea absorbit de o complicată problemă de fizică cuantică... Şopti, privindu-l cu îngrijorare:

- E obosit şi trist.

- Şi nici n-a terminat cu copiii ăştia. Nici cu morţii, nici cu molozul... Abatorul se plânge că nu mai are unde să stocheze cadavrele. Inginerul Petcu se plânge că nu mai are unde să stocheze laptele. Superiorii se plâng că remedierea problemelor la gaze şi apă durează prea mult. Iar generalul se plânge că toţi se plâng.

- Convinge-l să doarmă diseară în centru.

Ochii se ridicară imediat şi-o priviră lung... Roşi un pic - dar reuşi să-i zâmbească cu subînţeles... Iar nea Aurică începu să râdă:

- E convins deja - dar nu vrea să ştii şi tu asta. Ca să nu-l aştepţi cu cine ştie ce pregătiri, sau planuri...

- Nu, nea Aurică. N-o să m-apuc să caut uleiul de masaj şi lumânarea parfumată. Ce-o să fie, o să fie.

Bătrânul se ridică:

- Numai că el nu vrea să rişte. Pentru că nici el nu ştie ce-o să fie azi - dacă o să fie. Să fii cu ochii-n patru - că, după ce pleacă microbuzele, gheneralul vă ia automatul de la scară.

Le lua automatul? Îi scotea de sub supraveghere? Şi copiii? Şi VIP-ul? Şi ei? Era nebun?

- Zice că are nevoie de oameni iar voi sunteţi destui şi v-aţi obişnuit cu pistolul. George n-a putut să riposteze... Şi, după cum vezi, n-a putut să-ţi spună el asta. V-a promis pază - şi acum vine ăla şi strică totul!

- Am înţeles. Spune-i să stea liniştit - că dublez paza noastră.

- Bine. Hai să ducem copiii ăştia jos.

Se grăbi să-l urmeze, iar nea Aurică îşi aprinse o ţigară:

- Nu te grăbi. Până le face el "instructajul"...

Şi totuşi, copiilor le lua cel puţin cinci minute să-şi ia lucrurile, să-şi ia la revedere de la colegi şi prieteni... să-şi facă curaj... Intră în sufrageria apartamentului 14. Picii o priveau lung. Toţi ştiau ce urma; dar numai picii o priveau lung. Copiii mici erau cei mai sinceri... Ea îi privea lung...

Ea se gândea chiar acum că, dacă peste vreo trei ani o să vină un nou cutremur puternic... Ea îi privea lung pe copiii din sufragerie şi se gândea că nu se putea ca Alex să aibă dreptate, iar Dumnezeu chiar să nu existe! Adică, în clipele astea, îşi dorea mult să existe cineva sus care să vadă faptele fiecărui om şi să le noteze undeva. Măcar să pună un "plus"! Pentru că, dacă peste vreo trei ani o să vină un nou cutremur puternic, iar ea n-o să mai fie atât de norocoasă cum fusese acum, îşi dorea mult să ştie că exista un "plus" scris acolo sus, care putea fi "transferat" spre fetiţa şi băiatul ei...

"Lucio, ai luat-o razna! Vezi, că peste vreo trei ani o să cadă drobul de sare!" Zâmbi şi reuşi să plece privirea spre tabel. Îşi îndulci mult tonul vocii... şi "se apucă de treabă":

- Mircea Barbu, de la grupa mică...

Îi făcu semn să se apropie, iar Violeta întinse mâinile pe lângă ea şi-l trase din sufragerie...

- Roxana Dragomir dintr-a II-a B... Amelia şi Doru Enache...

Amelia se grăbea acum nu să-l ia pe Doru de mânuţă, ci să se îmbrăţişeze cu altă fată, probabil colegă de clasă sau vecină de cartier... Ei erau verişori, nu fraţi - dar taţii lor locuiau la două blocuri distanţă unul de celălalt. Unul era în spital, iar nevasta lui încerca să ajungă cât mai repede în Bucureşti; celălalt era plecat în Spania, împreună cu nevasta. Copiii plecau acum la şefa nevestei care-şi alesese cel mai nefericit moment ca să vadă de casa de la ţară. Complicată situaţie - dar bine că plecau împreună! Amelia era într-a patra; Doru era la grupa mijlocie. Ea era destul de mare ca să aibă grijă de pici - şi să-l ferească şi de eventualele răutăţi ale şefei ăleia. Copiii mici erau neastâmpăraţi şi greu de liniştit... Gata - fata îşi luase la revedere de la cele două fetiţe. Îşi lua chiar acum verişorul de mânuţă şi ieşeau...

- Bogdănel Florescu... Anais Gunţă... Carla Lungescu... Alessandro Olaianos...

Şi gata - restul copiilor erau în celelalte camere. Evită să-i privească pe prichindeii rămaşi în sufragerie; intră în dormitor şi zâmbi din nou:

- Sabina Mănescu... Theodor Militaru... Rareş Naftan...

Gata şi aici. Ieşi grăbită şi intră în dormitorul apartamentului 13. Aproape imediat, Adina Voiculescu se aruncă practic de gâtul Luminiţei:

- Să ai grijă de bebeluş!

- Stai liniştită! Iar tu, să nu mai plângi! Ai să vezi că o să fie bine până la urmă! Serios!

Nici chiar gravida nu credea ceea ce spunea! O urmă pe fetiţa de 12 ani... Nea Aurică se ocupa chiar acum cu încolonarea celei de-a doua grupe...

- Gata, copii. Pornim.

Suspinau şi încercau să fie politicoşi, să spună "La revedere"... Unii, cei mai mari, încercau să le mulţumească... Ea realiza că era cel puţin cretină - pentru că stăteau acolo de atâtea zile şi nopţi dar nu-i strânsese pe toţi într-o cameră şi nu le povestise vara anului 2005...

Tresări, simţindu-se prinsă de umeri. Se întoarse, mirată, şi dădu de ochii calmi ai lui Nicolae... Într-adevăr, n-avea rost să-i întristeze pe copii mai mult decât îi întristaseră veştile proaste. Dacă ea le arăta mutra aia lungă, nu le făcea un bine. Aşa că...

Aşa că mai bine să se concentreze asupra centrului şi-a celor 12 copii care rămăseseră acolo - şi de care trebuia să aibă grijă acum. Ca să nu se gândească nici la drobul de sare, nici la noaptea care va veni...

"Bun, Lucio! 22 de copii au plecat spre mai bine. Iar peste vreo cinci minute poţi considera că eşti chiar singurul reprezentant al statului din blocul ăsta - dar dacă le spui şi lor asta îi pierzi, aşa că ţine-ţi gura! Ia să vedem mai bine cum organizezi tu locul ăsta, astfel încât cei 12 pici care mai sunt aici să nu plângă foarte mult. Măcar acum!"

Oftă scurt... şi se întoarse spre Nicolae:

- Mai sunt 12. Cum să-i organizez?

- Mai pleacă vreun voluntar azi?

- Nu.

- Atunci, pune-i câte trei în cameră. Ocupi practic 14 şi 15. În 13, lasă gravida şi pe Mugur.

Ridică neaoş pumnii şi începu să extindă degetele:

- Eu, Victor, Alex, tu, Carina, Violeta şi Teo. Suntem şapte.

- Patru stau cu copiii. Cu copiii noştri stă Octavian. Iar Violeta găteşte. Unul dintre bărbaţi stă de pază şi tu conduci centrul. Cam aşa văd eu lucrurile...

- Le vezi bine. Problema e că...

Problema era că situaţia asta "ideală" nu prea se putea materializa, tocmai pentru că ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat! Dar... Dar va încerca. La urma urmei...

Observă mişcare în spatele lui Nicolae. Deveni extrem de atentă... Mugur se opri lângă ea şi se întoarse:

- Te rog, scoate-mi chestiile astea.

Să-i scoată cătuşele?... Păi era evident că somnul şi calmantele îşi făcuseră cu prisosinţă datoria! Aşa că scoase cheile din buzunar:

- Bine; dar dacă recidivezi, o să te-ajut să te împrieteneşti cu ţeava de gaze.

- N-o să fie cazul.

Asta rămânea de văzut! Îşi recuperă cătuşele, iar Mugur mârâi

printre dinţi:

- Mersi.

Unde se ducea? Tocmai trecuse pe lângă ea, pe direcţia scărilor! Unde se ducea? Puse mâna pe tocul pistolului:

- Dacă nu te-mpuşc eu la doi, te-mpuşcă omologul de la parter. Scara blocului e supravegheată, iar George dă ordine explicite.

Nu mai primi un răspuns; în schimb, îl văzu aşezându-se pe ultima treaptă încă zdravănă. Ludmila se apropie grăbită şi-o trase, ca să-i şoptească la ureche:

- Când vine George să vorbească cu copiii?

- În vreun sfert de oră, cred.

- Şi cum facem? Îi reorganizăm?

- Da. Îi punem câte trei în cameră - trei plus voluntarul. Tot aşa, în funcţie de vârstă.

Doctoriţa se îndepărta, la fel de grăbită... Se apropie de Nicolae şi-i şopti la ureche:

- Cheamă-l pe Alex.

Şi arătă spre Mugur... Bun! Ia să vorbească ea cu Octavian! Intră în propriul apartament şi-i făcu semn să iasă pe hol. Tânărul era de-a dreptul panicat:

- Când vine tata?

- Cred că într-un sfert de oră. Octaviane, am o treabă foarte serioasă cu tine.

- Spune.

- Am nevoie de toţi voluntarii majori din centru. Pot să te fac şef peste dormitor?

O secundă, două... şi-un zâmbet:

- Doar dacă-mi promiţi că n-o muţi pe Codruţa în altă cameră.

- Ăsta-i şantaj!

- Ba e o rugăminte - dar te-ai repezit să-mi iei vorba din gură şi n-am apucat să spun "te rog frumos"!

Şmecher. Şi isteţ. Şi curajos. Grozav băiat avea ea! Îi dădu un pumn în umăr, în glumă:

- Bine, mă! Dar ştii ce-a zis George - pe obraz!

- Bineînţeles! Şi-aşa, o să fie atât de supărată, că...

Că el o s-o ţină în braţe, o să-i şteargă lacrimile şi bineînţeles că o s-o tot pupe pe obraz! Mare şmecher! Dar... Dar întinse mâna şi "parafă" înţelegerea; şi-l văzu ieşind...

Ia să-şi pună ea hârtiile în ordine şi să re-aşeze copiii în camere! Acum aveau loc din belşug! Acum, chiar era contraindicat să-i ţină pe toţi înghesuiţi laolaltă! Dacă unul începea să plângă, îşi aminteau toţi...

Alexandru

Perdeaua se trase scurt iar Nicolae făcu un semn concludent. Tocmai îşi amintise că juristul făcuse armata... Oftă şi se grăbi să-l urmeze. Fu prins de mânecă:

- Pe scări, în jos.

Chiar făcuse armata aia adevărată, din povestirile cu căprari care-şi băteau joc de răcani, care apoi băteau căprarii pe întuneric, cu pătura-n cap... Ce era pe scări în jos?... Aa...

Păi adevărul era că el singurel se oferise bonă la VIP! Mugur stătea pe ultima treaptă încă întreagă şi fuma, cu capul sprijinit de perete. Iar asta nu prea era bine - fiindcă ţigara îi limpezea gândurile, iar individul ăla avea gânduri triste...

Coborî încet treptele. Cât mai încet, ca să se calmeze şi să-şi găsească echilibrul... Se aşeză lângă el. Se aşteptase să nu fie băgat în seamă, aşa că nu-l supără nicicum indiferenţa lui Mugur... Zâmbi strâmb:

- Băi, să nu mai faci! Ne-ai speriat rău!

Tăcere... Decise să-l bată uşurel pe umăr:

- Să ştii că nu-i aşa un mare dezastru! La urma urmei, întruneşti toate condiţiile - eşti tânăr, ai cu ce, presupun că ai şi cu cine... Vă duceţi amândoi în Vest, la nişte medici serioşi, şi rezolvaţi problema! Că nu cred că e o problemă chiar de nerezolvat!

Bărbatul de lângă el nici măcar nu se clintea... Oftă greu şi trase şi el pachetul de ţigări din buzunar. Iar Mugur scăpă un suspin şi şopti:

- Ce ştii tu, idiotule!

Poftim? Cum-cum? Înlemnise, cu ţigările la jumătatea drumului... Capul brunet se întoarse încet spre el:

- Ce ştii tu ce-i aia "copil", idiotule? Ce ştii tu ce-i aia dragoste de părinte? Tu ai un copil frumos ca-n reviste - şi nu vrei să ştii nimic de el! Tu te-ai lepădat de copilul tău, idiotule! Habar n-ai tu ce-i aia dragoste de tată!

Aa, da? Păi individul ăsta avea mare noroc că-i tremurau mâinile - că altfel îi dădea un brânci de-l culegea Lucia cu făraşul de la parter! Îşi păstră calmul vocii:

- Habar n-ai **tu** ce înseamnă un copil autist!

Ţigara lui Mugur zbură scurt şi se lovi de uşa apartamentului 11 - iar vocea abordă un ton puternic, răstit:

- Habar n-ai **tu** ce înseamnă să nu poţi avea nici măcar un copil bolnav! Auzi, mă? Crezi că tu suferi, pentru că fi-tu e autist? Crezi că, dacă a plecat cu mă-sa, o să-ţi fie mai bine fără el? Vai de curu' tău! Ştii ceva? Ia pleacă de lângă mine! Cară-te! Nu vreau să te mai văd! Nu eşti un tată bun! Nu eşti un om bun! Şi poate că e mai bine să nu te interesezi niciodată de fi-tu! Lui, cu siguranţă, o să-i fie mult mai bine fără aşa un tată!

OK, mai putea înghiţi vreo trei injurii pe tema asta. Dacă lui îi făcuse bine descărcarea verbală, cu siguranţă îi făcea bine şi lui Mugur. Era pregătit... iar bărbatul de lângă el continuă, ţipând de-a binelea:

- Auzi, bă? Tu te consideri un om bun? Aşa, la modul general - când te uiţi în oglindă, ţi se pare că vezi un om bun? Nu de alta, dar cred că ai probleme grave cu "cutiuţa"! Probabil îţi închipui că, făcând voluntariat aici, eşti un om bun! Şi cred că faptul că ţi-ai abandonat copilul, şi-n sinea ta te bucuri că ai scăpat de el, nu înseamnă pentru tine că eşti un om rău! Nu - abandonul ăsta cred că te face să te simţi un martir - care-a plâns şi-a suferit şi care nu merita un copil bolnav cu capu'!

Gata! Până aici! Până la Ionuţ! Îl înşfăcă de trening şi-l scutură bine, scrâşnind printre dinţi:

- Nu vorbi despre ceea ce nu ştii!

- Nici tu nu vorbi despre ceea ce nu ştii! Că habar n-ai!

"Ei, bine că ai tu habar!"

N-avea rost să se ia la harţă cu el. De bătut, nu voia să-l bată. Şi nici nu era obligat să-i schimbe individului opţiunile şi unghiul din care privea viaţa! Aşa că se ridică şi urcă grăbit treptele - şi abia acum descoperi că răcnetele individului strânseseră toţi voluntarii pe palier...

N-avea nevoie nici de ei. Nici de cuvintele lor. N-avea nevoie de nimic de la ei. Pe Vlad îl va obţine corect, legal, în instanţă. Aşa că trecu pe lângă ei, intră în apartamentul 15 şi se aşeză la masa din bucătărie. Violeta n-avea treabă acolo acum - şi era sigur că Mugur nu va mai intra vreodată în apartamentul ăla! Aşa că bucătăria aia era singurul loc unde avea o şansă să fie lăsat în pace...

Carina

Oof, bietul Alex!

Ieşise pe palier atunci când auzise că un bărbat răcnea ceva - şi ea, şi ceilalţi voluntari. Ea "prinsese" monologul lui Mugur de undeva de la "Crezi că, dacă a plecat cu mă-sa, o să-ţi fie mai bine fără el". Rămăsese şi ea, la fel ca toţi ceilalţi, interzisă. Nici Alex nu putuse spune nimic...

Mugur ăsta era un mare dobitoc!

Teo o bătu uşor pe umăr şi-i arătă, prin semne, că ea trebuia să se întoarcă în apartament, la copii, pentru că el o să se ducă la Alex cu telefonul... De ce cu telefonul? Voia să-i arate ceva? Sau voia să-i facă poze? Nu de alta, dar telefonia nu revenise - iar Teo nu-i arăta mobilul ăla mare şi vechi, ci propriul IPhone... În fine! El ştia! Dacă el voia să se bage în chestia asta...

Numai că ea simţea nevoia imperioasă de a-i spune individului câteva lucruri! Nu multe - câteva doar! Aşa că traversă tot palierul şi, făcând abstracţie de privirea "fulger" a lui Nicolae, coborî treptele... şi puse mâna pe umărul lui Mugur:

- Scuză-mă...

Ochii negri o priviră lung, încruntaţi...

- Faptul că tu nu ai copii nu e vina nimănui - e doar vina ta.

Brunetul trase aer în piept, pregătit să-i facă şi ei "totalul". Aşa că se grăbi să continue:

- Dacă ţi-ai tratat femeile cu acelaşi ton şi după aceleaşi concepţii pe care ni le-ai servit nouă în ultimele patru zile, e evident de ce nici una nu ţi-a făcut copii până acum. Avortul spontan poate fi spontan, sau provocat spontan - şi-ţi spun asta pentru că banii şi funcţia tatălui tău s-ar putea să-i fi împiedicat pe iluştrii medici să-ţi spună adevărul verde-n faţă. Dacă atitudinea ta de acum ilustrează felul tău de-a fi, eu una nu mă mir că eşti burlac şi n-ai urmaşi.

Na, că iar trăgea aer în piept, să-i răspundă! Ei bine, n-o să-i dea lui Nicolae motiv să-l plesnească - continuă:

- Sunt sigură că o să reuşeşti, până la urmă, să devii tată. Dar sper să ai luciditatea necesară ca să nu te amesteci în educaţia copilului. Pentru binele lui.

Se răsuci pe-un călcâi şi începu să urce treptele. Aştepta o reacţie - fie din spate, fie din faţă. Mugur o să reacţioneze în următoarele cinci secunde - că era nervos, iar ea îl cam plesnise verbal. Nicolae o să-i amintească faptul că n-o chema Maica Tereza şi nici nu era educatoare de profesie...

Şi uite că nici unul nu spusese nimic! În schimb, Lucia intră în apartamentul ei, iar Ludmila se răsuci şi intră în 14. Intră şi ea în 15 - că parcă n-avea acum destul curaj să-l înfrunte pe VIP...

Teodor

Straşnică fată, Carina asta! I-o zisese idiotului "la perfecţie"! Şi cum ea era cea mai blândă, politicoasă şi tânără persoană din centrul pentru minori, Mugur "o înghiţise toată"...

Îi făcu lui Nicolae semn că se ducea să vorbească cu Alex şi porni înregistrarea... Perfect! Intră în propriul apartament - unde era bietul om?... În bucătărie. Perfect! Puse scrumiera la mijloc şi se aşeză în faţa lui. Şi coborî mult tonul vocii:

- Să nu pui la suflet ce ţi-a zis idiotul ăla. Capul lui "nu poate" mai mult.

Alex oftă greu:

- Pot să te rog ceva?

- Sigur.

- ... Pot să te rog să vorbim peste vreo cinci minute? Ştiu că stau practic în bucătăria ta, nu a mea, dar...

Se grăbi să se ridice, râzând:

- Stai acolo liniştit! Eu sunt la uşă - ca să fiu sigur că n-o ştergi...

Ieşi în uşa apartamentului şi-şi aprinse o ţigară. Şi auzi vocea lui Nicolae - "Urcaţi". Ceasul arăta două şi zece, aşa că nu era patrula. Erau George şi bătrânul, care veneau să discute cu copiii. Făcu un pas spre balustradă... Da - ei erau. Uniforma şi treningul ajunseseră la etajul doi. Se apropiau de punctul unde-şi bocea idiotul suferinţele... George întrebă, pe un ton neutru:

- S-a întâmplat ceva?

"Şi-acum, dacă îndrăzneşti să te plângi de femeia aia, te pălesc şi cu stângu'!" Mugur răspunse fără să ezite:

- Nu.

- Sigur?

- Sigur.

Paşii îşi continuau chiar acum drumul... Şi gata - intraseră în apartamentul Luciei. Acum începea adevărata supărare, adevărata suferinţă a celor 12 copii care mai locuiau la ei.

Lucia

Tresări la vederea lui George - gata, venise deja? Da; tocmai intrase în bucătăria ei. Şi intrase "chitit" s-o sărute... Şi "să-i ia mau'"...

- Am venit. Cum vrei să facem?

Deschise încet ochii şi-i zâmbi: "Păi, eu mă gândeam ca, pentru început, să urcăm la etajul patru..." George o privi lung... zâmbi şi se aplecă spre ea:

- Vrei să te spun lui nea Aurică?

Nu-nu! Nega "din tot sufletul"...

- Atunci răspunde corect la întrebarea "Cum vrei să facem"!

- Păi... Nu ştiu. Vorbiţi voi cu copiii?

Nea Aurică intră abia acum în bucătărie:

- George le dă veştile proaste; eu continui cu partea bună din veştile proaste. Şi-apoi George le dă veştile bune. Dacă sunt. În cazul lor, nu prea or să fie veşti bune...

- Eu am pregătit centrul. Adică, în fine - am gândit altfel organizarea camerelor. Câte trei copii în fiecare cameră, alături de un voluntar.

- Trei e o cifră rezonabilă.

Zâmbi cu subînţeles:

- Deşi Octavian mi-a cam stricat socoteala asta...

- Octavian să facă socoteli în manualele lui, nu în

- Octavian e şef peste dormitor. Are, deci, drepturi şi obligaţii.

Coborî puţin tonul vocii:

- În plus, a spus "te rog frumos"...

Obţinu două secunde de tăcere... şi-un zâmbet misterios:

- OK; dacă a spus "te rog frumos"...

Se ridică, iar George îi luă locul la masă:

- În orice caz - copilul va sta aici, pe scaunul ăsta, iar tu vei sta chiar în uşă.

- Bine.

- Adu-o pe Codruţa.

Se posomorî brusc - ea o să stea în uşă, aşa că o să audă cazul fiecărui copil...

Într-un fel, era mai bine să audă istoriile picilor. O să trebuiască să-i organizeze pe voluntari astfel încât să le fie copiilor cât mai uşor. Pe Carina o păstra pentru cazurile extrem de grele... pentru copiii care-i aminteau ei de vara anului 2005...

Teodor

Vocea din bucătărie îl făcu să tresară:

- Dacă mai eşti aici şi eşti dornic de-un pahar de vorbă...

Bun! Perfect! Apăsă din nou butoanele mobilului, intră în bucătărie, iar Alex zâmbi strâmb:

- Dar să ştii că n-or să fie vorbe vesele.

- Nu-i nimic.

Puse telefonul pe masă, cu ecranul în jos - ca să nu-i atragă atenţia - şi-şi aprinse o ţigară:

- După cum spuneam: să nu pui la suflet ce ţi-a zis ăla. Aşa a fost crescut, în primii şapte ani de viaţă.

Alex oftă greu... şi zâmbi:

- Nu pun la suflet. Şi nici nu mă supăr pe el, să ştii! Eu îl înţeleg! Şi cred că şi tu l-ai înţelege, dacă n-ar fi vorba despre el şi ceea ce-a făcut în ultimii 30 de ani! Toată lumea îl înţelege. Nu cred că există om care să fi avut întotdeauna tot ce-şi doreşte, exact aşa cum îşi doreşte. Iar gândul unui copil...

Aşa era. Şi el îşi dorea, chiar acum, un copil! Dar el nu era acolo ca să facă teoria idiotului - oftă şi el greu şi readuse discuţia pe făgaşul dorit de el:

- Şi totuşi - între tine şi el e o diferenţă colosală.

- Nu cred. La urma urmei, şi eu mi-am dorit un copil. Acu' vreo două-trei săptămâni, mi-am dorit din toată inima un copil normal... Sper să nu te superi că şi eu îţi spun tot lucruri triste. Am descoperit însă de curând că, dacă depăşesc pragul psihologic al durerii şi vorbesc despre Ionuţ, îmi e un pic mai bine...

- Stai, mă, liniştit! Spune! Acu' vreo două săptămâni...

- ... Acu' vreo două săptămâni, îl priveam pe Ionuţ şi mă gândeam că i-ar prinde bine o surioară. Cum să-ţi spun... Mă gândeam că, dacă ar avea un copil mic alături, un copil normal, i-ar fi mai uşor să înveţe de la el şi să socializeze cu el. Şi imediat realizam că, dacă eu şi Mirela am avea un copil normal... N-ar fi fost vorba despre dragoste - că doar Ionuţ era copilul nostru, nu? L-am fi iubit în continuare, ce naiba!

- Normal că nu l-aţi fi aruncat la gunoi!

- Şi totuşi... Şi totuşi, mă uitam la el şi realizam că, dacă am fi avut un copil normal... Autismul e mai frecvent la băieţi - şi, involuntar, eu mă gândeam la o fetiţă. Iar dacă am fi avut o fetiţă normală... De când stau cu Vlad în dormitorul Luciei, am observat-o pe Renata. Şi... Cred că ne-am fi topit la picioarele ei. Am fi ţinut-o... Nu ştiu - cred că ne-am fi bătut pe ea! Ne-am fi bătut pe locul de lângă ea! Ne-am fi certat îngrozitor, când ar fi fost vorba despre cine se joacă într-un anumit moment cu ea! Sau cine iese la plimbare cu ea! Ne-am fi invitat, vorba aia, ca grecii la puşcărie când ar fi fost vorba despre cine face terapie cu Ionuţ... Cred că ştii şi tu ce înseamnă doi copii, apăruţi la distanţă unul faţă de celălalt. De fapt, Violeta ştie cel mai bine cât de greu i-a fost să păstreze un echilibru între ei. Să nu fie geloşi unul pe celălalt, să nu sufere unul din cauza celuilalt...

Aproba cu capul, realizând că avea 36 de ani şi nu se gândise niciodată la "vraja" pe care-o făcuse soţia lui ca să obţină armonia perfectă dintre copii...

- Şi-apoi m-am gândit că Ionuţ ar avea totuşi nevoie de o surioară. De una normală. Poate că, un timp, apariţia ei l-ar fi rănit. Şi i-ar fi dăunat. Dar

- N-avea cum să-i dăuneze.

- Era singur la părinţi - şi-avea de toate. În plus, el învăţa să-şi iubească părinţii - mergea la centru şi primea bomboane atunci când ne recunoştea în poze! Amândoi eram grămadă pe capul lui, cu ABA! Dacă ar fi apărut un alt copil, iar noi ne-am fi transferat atenţia asupra lui...

Bărbatul din faţa lui oftă din nou greu... Îl vedea cum se chinuie să nu înceapă să plângă...

- Oricum, pe termen lung şi mai ales foarte lung, lui Ionuţ i-ar fi prins bine o surioară. Adică un adult care să poată să aibă grijă de el. Că doar toate-s trecătoare pe lumea asta; şi uită-te şi tu cât de subţire-i firul vieţii...

Corect!

- Chiar i-am spus Mirelei, la telefon, că noi doi nu ne permitem să murim. Şi chiar nu ne permiteam să murim, să ştii! Dacă noi muream, Ionuţ era distrus! Complet! Dă-ţi seama că el învăţa să răspundă la anumite întrebări! Orice variaţie în întrebările astea îl făcea să tacă! Înţelegi?

Negă încet cu capul - pentru înregistrare. Iar Alex oftă din nou:

- La centru învăţa că, dacă aude "Cum te cheamă?" el trebuie să spună "Ionuţ Dumitrescu". Dacă aude "Unde locuieşti?", trebuie să turuie adresa exactă. Dar dacă noi muream, iar poliţistul de la secţie întreba "Unde stai?", Ionuţ n-ar fi spus nimic. Aşa făcea şi cu vecinii, atunci când ne întâlneam şi-i puneau întrebări. Mergea bine cu "câţi ani ai", mergea bine cu "ce faci", după care se împotmolea şi tăcea mâlc la "unde te duci", sau "mergi la grădiniţă"... Când m-am ciocnit de chestia cu adresa, am încercat, total neacademic şi contraindicat, să-l învăţ două-trei variaţii ale întrebării "unde locuieşti". N-am reuşit decât să-l zăpăcesc rău - şi-am preferat să mă opresc înainte ca tutorele de la centru să-şi dea seama ce tâmpenii făceam eu acasă...

Aha! Acum era destul de clar - aşa că se concentră asupra stingerii ţigării... şi mai auzi un oftat:

- De-asta medicul Naghiu a făcut pe dracu-n patru şi-a obţinut un generator de curent. De-asta a strâns copiii acolo, la centru. De-asta stau fetele alea acolo, voluntare, în loc să se ducă la rudele din provincie. Dacă ele ar dispărea, totul s-ar duce pe apa sâmbetei.

- Am înţeles. Şi te-ai gândit să faci o fetiţă ca să-i laşi lui Ionuţ o persoană care să aibă grijă de el pe viitor.

- Exact. Şi-apoi m-am gândit că fata noastră s-ar chinui toată viaţa încercând nu să-şi întemeieze o familie, nu să clădească un viitor frumos pentru familia ei, ci "producând" bani de terapie şi ocupându-se de frati-su, îngrijorându-se ori de câte ori pleca dimineaţa la serviciu şi trebuia să-l lase singur în casă... Îţi aminteşti discuţiile care-au fost atunci când s-a propus clonarea umană?

Da, îşi amintea ceva-ceva. Ceva foarte vag, pentru că nu-l interesase subiectul...

- Ei bine, mi-am pus întrebarea: ce vreau eu să fac? Un copil sănătos care să-l ajute pe copilul bolnav? Un copil nou, pentru sufletul meu şi-al Mirelei? Pe cine vreau să ajut? Şi cui vreau să-i fac rău? Vreau să fac un baston pentru Ionuţ? Un baston chinuit, pe care băiatul meu să-l distrugă? Vreau oare să-mi fac mie însumi un baston? Unul nou, pentru că cel pe care-l aveam era jalnic?

Nu mai putea spune nimic...

- Nici acum nu ştiu de ce-am vrut să fac şi-al doilea copil. Când am văzut pe net povestea unei familii din State care a făcut şi-al doilea copil şi-a ieşit tot autist, n-am crezut că e adevărat. Am crezut că e publicitate mascată pentru terapeuţi - că la ei problema e mai mare, iar terapia e reglementată prin lege şi e scumpă rău... Dar am ajuns să cunosc, la centrul la care făcea Ionuţ terapie, un cuplu care-a făcut un copil cu sindromul Down. Şi-au dorit foarte mult un copil normal - şi-au mai făcut un copil. A ieşit autist. Îţi dai seama? Să-ţi pui... Să-ţi pui...

Îl înneca plânsul - aşa că se întinse şi-l bătu bine, bărbăteşte pe braţ:

- Hei! Nu face aşa! Te rog!

Bun! Îl făcuse să-şi şteargă lacrimile! Se ridică şi se grăbi să-i aducă sticla cu apă...

Îl privea lung şi realiza că îl cunoştea doar din vedere, că locuiau pe acelaşi palier de cinci ani de zile, că auzise de multe ori plânsul copilului prin perete... şi nu bănuise nici o clipă că exista un asemenea om, care ducea o asemenea viaţă... şi ţinea în suflet o asemenea durere... şi-şi punea asemenea întrebări în minte, după care mai găsea puterea să zâmbească...

Lucia

Trase perdeaua şi-o privi lung pe Codruţa... Tânăra păli şi sări practic în picioare! Îi făcu semn să iasă... şi ignoră total privirea îngrijorată a lui Octavian. O conduse în bucătărie, iar George îi zâmbi:

- Hai - stai jos.

Nu - ea nu se aşează:

- Mama a murit la fabrică, nu-i aşa?

Se grăbi să intre şi ea şi s-o apese pe umeri - s-o aşeze odată. Codruţa trebuia să stea jos, ca să primească veştile alea. George tăcea, pentru că puştoaica nu se lăsa "pusă jos"...

În sfârşit! În sfârşit, o aşezase la masă! George prinse mâna tinerei în mâinile lui şi oftă greu:

- Da - a fost găsită printre ruinele fabricii.

Codruţa bufnise în plâns...

- ... Ţi-am verificat rudele până la gradul patru. Teoretic, ar mai fi nişte unchi şi mătuşi - dar cred că ştii şi tu că sunt în străinătate. În plus, nu ne-au contactat - nu ne-au cerut informaţii despre tine, sau despre mama ta. Deci, practic, o ai doar pe bunica dinspre mamă, la Lieşti. Nu ştiu nimic despre ea, pentru că toată partea asta a ţării e afectată, iar Lieştiul nu poate fi contactat decât trimiţând maşina de patrulă acolo. Acum, uite cum m-am gândit eu să facem...

George nu continua. O aştepta să se liniştească. Iar ea nu se liniştea - ea tocmai primise certitudinea că era singură-singurică pe lumea asta... Nea Aurică se grăbi să intervină:

- Haai, nu plânge aşa! Crezi că ei i-ar fi plăcut să te ştie plângând aşa?

În clipa în care bătrânul intervenise, George sărise în picioare şi se repezise spre sticla cu apă. Mm, ce bine se pregătiseră pentru momentele astea! Într-adevăr - dacă o convingea să bea puţină apă, o ajuta mult să se liniştească! Nea Aurică o mângâia încet pe spate - şi folosea un ton care putea oricând face minuni:

- Te rog să te linişteşti. Plânsul ăsta nu-ţi face bine. Şi nici n-o aduce înapoi pe mămica ta. Uite, bea puţină apă. Vrei şi-un calmant?

Codruţa nega de zor şi lua paharul... Gata - acum o să se liniştească. Tăceau, pentru că biata fată încerca să bea... George reluă discuţia:

- Deci, uite cum m-am gândit eu să facem. Stai aici, în centru, măcar până revine curentul. În clipa în care se va restabili legătura cu Lieştiul, eu personal o contactez pe bunica ta. Şi sunt sigur că ea o să se mute aici.

Capul negă violent:

- Nu - ea n-o să vină niciodată în Bucureşti!

- Eu ştiu ce să zic? La urma urmei, din câte am aflat din bazele de date, gospodăria ei nu e cine ştie ce. Iar tu aici locuieşti într-un apartament spaţios!

- Nu... Nu înţelegeţi... Aş putea să mă donez statului român? Adică să mă înfieze statul?

Poftim? Se apucă bine de tocul uşii - că nu mai auzise niciodată aşa ceva, iar puştoaica nu părea să glumească! Adică fata asta avea o bunică, dar prefera să ajungă într-un orfelinat? Nici George nu era mai familiarizat cu astfel de doleanţe...

- Bunica mea are 70 de ani şi are proteză la piciorul drept. Şi l-a rupt, în urmă cu patru ani, şi s-a infectat. I l-au amputat de deasupra gleznei şi i-au dat proteză.

Nea Aurică aproba cu capul. Adică îi arăta că o înţelege, că ştia ce-i aia "proteză" şi-i înţelegea perfect situaţia... O încuraja. O îndemna să-şi motiveze cererea. Şi tăcea mâlc, ca s-o determine să vorbească...

- ... Ea n-o să se mute niciodată la Bucureşti. Ea nici acum nu ştie să citească! Şi n-o să vrea să-şi lase casa ca să vină la oraş! O să mă pună să mă mut eu la ea! Şi-atunci s-a dus naibii şi şcoala, şi toată viaţa mea!

Oof, biet copil speriat! Nu se gândea că rămăsese singură, iar bunica ei era îndeajuns de bătrână ca să rişte să rămână singurăcuc înainte de majorat! Codruţa se îngrijora acum că trebuia să plece la Lieşti... care, dacă-şi amintea ea bine, era o localitate nu foarte mare în judeţul Galaţi...

- Stai liniştită. O să vorbesc eu cu ea şi-o s-o conving.

"Nu, George - n-ai să reuşeşti aşa." Era evident că el se căznea să-i mai ridice moralul, iar ea plângea în hohote deja şi nega cu înverşunare...

- ... O să fac, oricum, tot posibilul să nu sfârşeşti într-un orfelinat. Dar, pentru chestia asta, trebuie să te îngrijească cineva. O persoană majoră.

- Pot să stau singură! Am mai stat singură două săptămâni, când au trimis-o pe mama cu serviciul în ţară! Am fost la şcoală, am făcut mâncare, am făcut curat, am

- Ştiu că eşti mare şi responsabilă şi te-ai putea descurca singură. Dar trebuie să înţelegi că vremurile sunt aşa cum sunt. Mai ales acum, după cutremur, or să se înmulţească rău excrocii şi traficanţii de carne vie. Şi hoţii şi jefuitorii. Victimele s-au înmulţit deja - iar acolo unde există ofertă, o să se ivească imediat cererea.

- Dar nu sunt proastă! Şi sunt destul de mare ca să ştiu că n-am voie să vorbesc cu străinii!

- Ştiu. Şi ştiu că ştii deja care sunt motivele pentru care nu vei putea locui singură. Ştiu că acum eşti speriată de perspectiva de-a trebui să renunţi la Bucureşti şi să te muţi într-o localitate mică, cu bunica de 70 de ani. Te rog însă să te linişteşti şi să-mi laşi şansa de-a vorbi totuşi cu bunica ta.

Codruţa răbufni, printre hohotele de plâns:

- Când am fost la ea ultima oară... nici nu m-a lăsat să-mi fac temele!... M-a trimis să muncesc în grădină... cât era ziua de lungă... pentru că de-acolo vine mâncarea... Aşa zice ea...

Aah, a dracului situaţie! Îi venea s-o înfieze ea! Cum să nenorocească aşa copilul ăsta?!

Ciocănitul corect în tocul uşii o făcu să tresară.

Nicolae

Deci Codruţa era orfană de ambii părinţi acum...

Când îi văzuse pe cei doi poliţişti intrând glonţ în apartamentul Luciei, avusese un presentiment. Ieşise deci pe palier, aprinsese o ţigară şi-o lăsase să se fumeze singură - că deja îl cam ţinea în spate, de la atâta fum. Auzise discuţia, auzise cuvintele lui George, auzise suspinele şi plânsul ei... Şi auzise şi explicaţiile ei. Se lămurise "din prima" - nu era de trăit cu bătrâna bolnavă, învăţată cu munca încă din copilărie probabil, pentru care articolele de prin ziare erau "prostii de intelectuali". Dacă fata asta ajungea pe mâna bunicii, praful se-alegea! Aşa că...

Aşa că tocmai îl auzea pe George asigurând-o că o să vorbească el cu bunica şi-o s-o convingă să se mute la Bucureşti. Îi venea să intre peste ei şi să-i spună omului ăluia să nu-i mai dea copilului speranţe aiurea! Se abţinea însă eroic...

Tresări la vederea Carinei. Ochii albaştri îl priveau lung, îngrijoraţi, din partea cealaltă a palierului...

Aruncă ţigara şi luă în calcul două adevăruri incontestabile: gravida din apartamentul 13 nu va încerca să fugă, iar orice copil ar fi ţâşnit pe scări, s-ar fi împiedicat de spinarea lui Mugur. Se apropie deci de logodnica lui şi-o strânse uşor în braţe. Carina oftă greu:

- Au început?

- Da.

- Deci trebuie să mă pregătesc, să mă înarmez cu calmante şi şerveţele...

- Mai ai vreo zece minute - acum vorbesc cu Codruţa.

Şi se pregătea să-i dea vestea cea proastă... Logodnica lui oftă din nou:

- E orfană, săraca. Şi n-are decât o bunică, undeva "la curu' pământului", care probabil c-o s-o transfere la şcoala din cea mai

apropiată localitate electrificată şi-o s-o pună să plivească hectare întregi de legume...

Ştia? Carina lui ştia situaţia Codruţei?

- ... Tu de unde ştii? Ţi-a spus ea?

- Nu; Lucia mi-a dat fişele copiilor care-au rămas în centru, ca să mă familiarizez cu ei şi situaţia lor. Şi-am văzut acolo...

Deci ea ştia... Capul blond se ridică, iar ochii albaştri îl priviră lung:

- Mă crezi că mă doare sufletul?

Aprobă încet cu capul:

- Mă crezi că şi pe mine mă doare sufletul?

Da, îl credea... Iar el simţea în coşul pieptului aceeaşi durere pe care-o simţise atunci când Fabian... Când copilul lui...

Oare...

Nu! Se ramolise rău de tot! O luase razna şi trecea în ezoteric rău de tot!

Şi dacă totuşi...

Carina şopti:

- Mi-e frică să te întreb de ce eşti galben ca o gutuie. Aşa că nu te întreb...

Era galben ca o gutuie?... Păi, da - că tocmai trecuse rău de tot în ezoteric! Dar... Dar, decât să trăiască toată viaţa cu gândul că refuzase dorinţa băiatului lui, mai bine spunea ce-avea de spus şi-o lăsa pe Carina să decidă! Ea întotdeauna luase deciziile corecte!

Îi dădu deci drumul şi-i prinse capul în palme:

- N-or s-o lase să stea singură în apartamentul maică-sii, iar bunică-sa n-o să vadă-n veci Bucureştiul din interior spre exterior! Iubire, eu o să cumpăr apartamentul ăla cu trei camere! Îţi jur că nu mă las până nu-l iau! Carina...

Îşi dădea seama c-o speriase rău de tot... Oftă greu şi încercă să fie cât mai explicit cu putinţă:

- Carina, cred că am luat-o razna. Am sentimentul că băiatul meu îmi transmite să am grijă de Codruţa. Şi cum sunt conştient că băiatul meu e la Bellu acum, iar unicul mod de-a avea grijă de ea este s-o înfiez, te rog - spune-mi tu cum e mai bine să facem. Te rog mult! Tu ai luat întotdeauna deciziile corecte! Uită-te în ochii mei şi spune-mi sincer: am luat-o razna?

Carina

O luase oare razna? Nicolae al ei cedase oare nervos? Iubitul ei, adică logodnicul ei, vedea cai verzi pe pereţi şi primea semnale de la băiatul lui, din ceruri?

... Nu.

Zâmbi slab:

- Ştii... Acum, că mi-ai spus despre Fabian, mi-a venit în minte Zoe.

"Şi mama, care suferă enorm pentru moartea lui Zoe - şi căreia i-ar fi foarte greu să iasă în parc doar cu Renata..."

Ochilor căprui nu le venea să creadă...

"Ce-i, Nicolae? Nu-ţi vine să crezi?" Nu, nu-i venea să creadă...

Din apartamentul Luciei tocmai răbufniseră cuvinte amestecate cu hohote de plâns...

Aproba încet cu capul şi zâmbea - şi nu încerca nicicum să-şi ascundă bucuria că vor avea, totuşi, toate cele trei camere pline... Au!

Nicolae se repezise şi-o îmbrăţişase. Şi uitase că era din carne şi oase şi era femeie - aşa că nu-şi "cenzurase" nicicum bucuria! Fu prinsă de mână şi trasă spre apartamentul 12:

- Hai să-i spunem!

- Da' îi spui tu, da?

- Bineînţeles!

Intrară în hol, dar fu împinsă cu putere înapoi, pe palier. Nicolae ieşi şi el şi "strigă în şoaptă":

- Victore! Victore!

Ce voia să facă? Stilistul apăru în uşa apartamentului 14:

- Da!

- Ţine-mi locul cinci minute!

Aa, da! Nicolae al ei era de pază până la patru! Iar copiii erau supăraţi - şi vor primi veşti proaste... Pistolul trecu în mâna lui Victor; fu din nou trasă în apartamentul 12, iar Nicolae ciocăni corect în tocul uşii bucătăriei.

Teodor

Alex se liniştise puţin. După atâta apă câtă băuse, normal că se simţea un pic mai bine! Bărbatul din faţa lui tocmai îşi aprindea o ţigară. El nu-l imita; el se întreba câtă memorie mai avea pe cardul din telefon! Şi câtă baterie! Nu de alta, dar curentul nu revenise încă. În plus, era păcat de aşa o discuţie pe cinste, s-o "rateze" tocmai din cauza problemelor tehnice!

Alex ridică privirea spre el:

- Tu ce mulţumire ai în viaţă? Adică, dac'ar fi să se prăbuşească blocul ăsta acum, care-ar fi părerea ta în ultima clipă de viaţă - ai trăit degeaba, sau...?

- Nu mai vorbi prostii! Cum să cadă blocul?!

Acum primi un zâmbet slab:

- Exact la asta m-aş gândi şi eu: la copii. E singurul lucru care contează - singura investiţie care merită cu adevărat chinul, eforturile, sacrificiile, bătăile de cap... În privinţa mea, investiţia asta a fost extrem de păguboasă.

Îl înţelegea, dar nu-i putea spune şi lui asta! Totuşi - de-abia reuşise să-l liniştească!

- Tu ai doi copii frumoşi şi deştepţi. Şi talentaţi, din câte spune Vlad şi-am observat şi eu. Florin face engleză din plăcere, Liana merge la şcoala de muzică din plăcere... Eu am avut un singur copil. Am investit tot ce-am avut în el - şi speranţe, şi sentimente, şi valori lumeşti... Am făcut pentru el lucruri de care deseori mă oripilez şi eu! Dar atunci când mă uit spre copilul meu, îmi dau seama că investiţia mea a fost păguboasă.

- Dacă mai spui o singură dată aşa ceva, te las să vorbeşti singur, să ştii!

- Adevărul este că, de-a lungul timpului, m-am gândit şi la asta. Cum pot să vorbesc aşa despre copilul meu? Cum pot să gândesc aşa ceva despre copilul meu? E copilul meu! Cum pot să spun, chiar şi numai în minte, că e o investiţie păguboasă? Şi totuşi...

Şi totuşi...

- Şi totuşi, de când cu cutremurul ăsta, bănuielile mele s-au cam transformat în realitate, să ştii. Uită-te şi tu - suntem înconjuraţi de nedreptate. Şi chiar şi fără cutremur! Oameni buni sfârşesc striviţi de bolizii indivizilor cu moralitate dubioasă! Oameni cu probleme mari de comportament şi raţiune sunt, cum se spune, "pe val"! Lărgind orizontul, aş adăuga că băieţi de 7-8 anişori primesc o puşcă şi sunt trimişi de proprii părinţi sus pe deal, să împuşte tineri de 18-19 ani îmbrăcaţi în uniforme... Copii de-o şchioapă mor zilnic, iar singura lor vină este că s-au născut într-o ţară în care nenorociţii de la putere nu sunt în stare să vaccineze populaţia împotriva malariei... Am văzut pe Discovery o mamă care mergea la tăiat de trestie, cu copilul îndesat într-o cârpă legată de gât. După câteva ore bune de muncă, avea voie să meargă la o colibă din lemn, unde un individ îi înmâna o cană din tablă, cu apă. Una singură. O împărţea cu copilul...

- Ştiu că omenirea a luat-o razna.

- Ştii cumva şi de ce Dumnezeu nu pune ordine-n omenirea asta?

Oups! N-avea replică... aşa că ridică scurt din umeri. Iar Alex

zâmbi:

- Oare pentru că Dumnezeu nu există?

Hm! Se grăbi să-şi demonstreze calităţile de bun creştin - pentru înregistrare:

- Sau poate pentru că nu vrea să se amestece.

- Şi-atunci de ce nu-şi caută altă planetă? Adică, zău aşa - să ia atitudine, nu? Pe noi aşa ne-nvaţă! Ne-a dat reguli şi indicaţii după care să ne trăim viaţa! Să nu ucidem! Să nu furăm! Să ne cinstim părinţii! Să nu minţim! Să fim buni şi iertători, să întoarcem şi celălalt obraz... Pe tine te-nvaţă să te duci la Mugur şi să-i spui că l-ai iertat, eventual să-ţi ceri şi scuze că l-ai altoit... Pe mine mă învaţă să mă bat cu gloata ca să şterg moaştele de praf cu hainele copilului, după care să dau acatiste şi să uit că există Erich von Daniken...

Von cum? Ăsta cine mai era? Alex începu să râdă:

- Şi să uit că în piramide s-au descoperit desene cu muncitori lucrând la lumina becului, şi că proorocul Ilie s-a ridicat la cer într-un car care scuipa fum şi flăcări pe sub bara din spate, şi că pe platoul de la Nazca e scobit un astronaut care face cu mâna spre cer... Şi multe alte chestii. Crede şi nu cerceta, dragă Teo!

Bufni şi el în râs - şi cedă în faţa evidentului:

- Fericiţi cei săraci cu duhul, căci a lor este împărăţia cerurilor!

- Fericiţi cei săraci cu duhul - căci nu vor avea nevoie de calmante, vor îmbătrâni frumos şi vor muri fericiţi. Oricum nu vor putea salva lumea!

- Eu ştiu ce să zic?!

- Eu ştiu ce să zic. Dumnezeu mă învaţă să nu iau în deşert numele lui. L-am tot luat în deşert - şi uite că pe mine nu m-a "făcut" la cutremurul ăsta. În schimb, îmi ţine sub nas, cum se spune, doişpe copii ai căror părinţi probabil că au păcătuit mult mai puţin decât mine!

- Şi crezi că băiatul tău este bolnav din cauza lui Dumnezeu?

- Nu.

- Şi-atunci ce-ai cu Dumnezeu?

- Ce-am cu Dumnezeu?

Şi uite că nu continua... La urma urmei, discutaseră destul despre religie! Ia să revină el la tema aia lumească - pentru înregistrare, fireşte! Coborî un pic tonul vocii:

- Care e cauza autismului? Bănuiesc că te-ai documentat serios...

- Da. M-am documentat - şi trebuie să recunosc că omenirea are calcule ciudate. Omenirea bagă bani în descifrarea limbajului balenelor şi ascultă cu atenţie cum vâjâie diverse chestii prin spaţiu, dar nu se îngrijorează deloc pentru descifrarea creierului uman. Şi nici pentru vindecarea bolilor mentale. De parcă am fi prea mulţi, iar pe ei îi interesează doar când vine bolovanul care ne va înjumătăţi - ca să pună geniile şi nababii la adăpost...

Hm...

- Toţi fac studii - dar independente unul de celălalt. Unii spun că neglijarea copilului şi lăsarea lui la televizor cu orele declanşează boala. Alţii spun că se moşteneşte, aşa că părinţii pot să facă ce-or face - tot autist or să aibă. Alţii spun că e vorba de o modificare la nivelul cromozomului 16...

- Iar tu ce spui? Tu care crezi că e cauza?

Alex tăcea. Zâmbea amar şi tăcea mâlc... Păi, ce să-l mai întrebe acum - tot pentru înregistrare? Îşi primi răspunsul brusc şi un pic turuit:

- Copiii crescuţi în orfelinatele din România, înainte de ’89, erau neglijaţi şi neîngrijiţi. Dar n-au ieşit autişti - au avut întârzieri în dezvoltarea mentală, însă n-au dezvoltat autism. Au recuperat informaţia lipsă şi au devenit oameni normali. La noi, autismul "în masă" a venit după revoluţie. Odată cu căcaturile occidentale. Medicul Naghiu lucrează după o metodă dezvoltată de un medic olandez. Metoda constă în detoxifierea organismului de toate căcaturile îndesate în el în mod artificial. În principal, metale grele şi rahaturile din vaccinuri. Tu ţi-ai vaccinat copiii, nu?

- Bineînţeles.

- Ei bine, vaccinurile alea gratuite, date de stat, sunt importate din State. Sunt vaccinuri multidoză care conţin Tiomersal, o sare de mercur, pe post de conservant. Iar Tiomersalul are acţiune toxică la nivelul sistemului nervos. Şi să ştii că e recunoscut oficial faptul că Tiomersalul ăsta dăunează! Dar uite că se foloseşte în continuare... Şi se foloseşte şi în alte vaccinuri, să ştii! Aşa că, dacă vrei să scapi de gripă, ia cu citrice! Sfatul meu!

Aproba, zâmbind şi muşcându-şi limba - că el ştia adresa exactă din Buftea unde se coceau cu etilenă lămâile şi portocalele şi bananele...

- Aşa că nu ştiu de ce băiatul meu a primit diagnosticul de autism. Nu ştiu când s-a declanşat... Am tot scormonit în memorie, am revăzut filmuleţele cu el, am analizat tot ce se putea analiza... Ionuţ n-a prea gângurit. Nici n-a avut nevoie să întindă mâinile spre mine, sau spre maică-sa, pentru că îl ţineam mai mereu în braţe... N-a avut de ce să plângă, pentru că eram amândoi drepţi lângă el, cu biberonul cu lapte şi cu pampersul nou... N-a mers în patru labe - s-a ridicat direct în picioare. De căzut, cred că a căzut de mai puţin de zece ori, de-a lungul vieţii. N-a distrus niciodată nimic, n-a spart nimic, n-a rupt nimic... Toate babele se minunau în parc şi spuneau: "Vaai, ce copil cuminte şi frumos! Vaai, ce părinţi fericiţi! Vaai, ce familie perfectă!" Se umfla inima-n mine când le auzeam! Mă crezi?

Aproba - dar nu mai zâmbea. Se felicita pentru ideea de a-l înregistra pe omul ăsta - şi plănuia ca, la un moment dat, să-i spună că, după părerea lui, Dumnezeu îşi chinuia supuşii tocmai ca să-i determine să iasă din amorţeală şi să acţioneze! Şi să îndrepte ei nedreptăţile! Asta o să-i spună el lui Alex, imediat după ce George va fi de acord cu încredinţarea lui Vlad sub tutela omului care vorbea acum despre autism!

- Iar când mi-am dat seama că nu ridica privirea din pământ, că reproducea reclamele cu tot cu melodie şi efecte sonore, că pentru el maşinuţa reprezenta doar suportul roţii, l-am dus la neuro. Şi acolo am aflat că, citez, "copilul care nu face prostii nu e un copil normal". M-am simţit ca ultimul idiot! În clipa aia, mi-am amintit cum crescuse inima-n mine ori de câte ori babele bolnave de nervi îl lăudaseră...

Nu se ştia vreun geniu - dar ideea de a-l înregistra pe omul ăsta fusese genială. Probabil că Alex nu prea vorbise despre copilul lui. Probabil că se simţise apăsat şi de "jena" de-a avea un copil altfel, şi probabil că

- După ce-am fost cu el la neuro, am primit certitudinea. Ştiam ce are copilul. Ştiam de ce nu făcea ceea ce făceau ceilalţi copii. Am început tratamentul. Am început, involuntar, să analizez copiii care-mi ieşeau în cale - şi copiii, şi părinţii. Ştii cât de diferit gândeşti, atunci când te confrunţi cu aşa ceva?

Oo, păi avea o şansă nesperată să mai "smulgă" câte ceva de la el! Se grăbi să continue:

- Mă tem că nu. Adică, nu ştiu... Nu m-am gândit niciodată la asta.

- Îţi spun eu că gândeşti total diferit! Eu, de exemplu, judec altfel lucrurile. Am lucrat la Kaufland, un timp. Am văzut acolo tot felul de copii... tot felul de părinţi... Am simţit, uneori, dorinţa de a opri unii părinţi şi-a le atrage atenţia că copilul lor are o problemă serioasă iar ei n-o prea observă. Am simţit, de multe ori, dorinţa de-a lua un borcan din raft şi de a-l izbi straşnic de capul tatălui idiot care-şi plesneşte copilul doar pentru că e un copil normal... E foarte greu să ieşi cu un autist în public. Adică în afara casei. Are un comportament total diferit de al celorlalţi copii. Nu

se dă pe tobogan, nu fuge cu ceilalţi copii, nu împarte jucăriile, nu vorbeşte - sau, dacă vorbeşte, spune cine ştie ce stereotipie sau face ecolalie... Nu răspunde la întrebările adulţilor - nici măcar la "Cum te cheamă?"... Dacă un copil vine la el, reacţia imediată este un ţipăt nervos însoţit de un gest - fie îl îmbrânceşte, fie îşi pune mâinile la urechi, fie aruncă cu ceea ce are în mână, fie fuge... În clipa aia, lumea se prăbuşeşte în capul tău. Copilul normal se blochează - după care fie fuge, fie plânge, fie o strigă pe maică-sa în ajutor. Iar toţi cei prezenţi - părinţi, copii, bunici, bone, trecători, porumbei şi râme - toţi se uită lung la copilul tău şi apoi la tine...

- Şi-atunci iei copilul şi pleci de-acolo...

- Asta fac majoritatea părinţilor. O mică parte din ei se aşează mai comod pe bancă şi-şi bagă, cum s-ar zice, piciorul în opinia opiniei publice. Am cunoscut o astfel de femeie - bunica lui Petre, băieţelul de care m-am interesat. Ea, da - ea rămâne pe bancă şi de-acolo dirijează toată acţiunea! Îi spune lui Petre ce să facă, îi spune celuilalt copil ce să nu facă şi apoi spune, râzând, că Petrică era atent la altceva şi s-a speriat de copilaş. O drege impecabil - şi preia conducerea întregii adunări, pe-un ton ridicat şi cu nişte cuvinte care inhibă orice reacţie a celorlalţi părinţi. Iar asta se vede în felul cum socializează Petre cu ceilalţi copii. A început să-i accepte, să nu mai ţipe la ei... Vezi tu, Teo, oamenii nu sunt deschişi. Mintea lor nu e deschisă. Nimeni nu-i învaţă că există pe lumea asta o categorie nouă de oameni - autiştii. O categorie care se măreşte exponenţial şi care trăieşte totuşi alături de marea masă a oamenilor aşa-zişi normali. Şi care, ca să se integreze în marea masă, ca să se apropie cât mai mult de marea masă, are nevoie tocmai de marea masă! Oamenii marginalizează autiştii - deşi sunt nişte copii minunaţi... Şi-i numeşte, în funcţie de nivelul de studii, fie "altfel", fie "înapoiaţi". Dar toţi, fără excepţie, îşi învaţă progeniturile să-i ocolească cu grijă pe autişti. Am momente când îi urăsc pentru asta; am momente când îi înţeleg...

Oftă greu şi încercă să scurteze pe cât posibil discuţia:

- Unde crezi că e copilul tău acum?

Alexandru

Hei! Atenţie! Se lăsase purtat de val şi vorbise deschis. Poate scăpase vreo "perlă", poate nu - dar la aşa întrebare directă, explicită, n-avea voie să greşească! Redeveni extrem de atent cu cuvintele care-i ieşeau din gură:

- Habar n-am - dar ştiu sigur că nu se va întoarce niciodată.

- Cine ştie?! La urma urmei, eraţi o familie - nu? Indiferent ce-a fost în mintea ei atunci când a luat copilul şi-a plecat - cu siguranţă, va avea cel puţin un moment în viaţă când îşi va dori să se întoarcă!

- E treaba ei. Din clipa când a decis să iasă definitiv pe uşa apartamentului 13, a consimţit divorţul din mintea mea. Iar eu sunt încă în viaţă - ceea ce înseamnă că Dumnezeu e uşor sado-maso, iar dacă...

Hohotul de râs al lui Teo îl făcuse să se oprească. Tiristul din faţa lui râdea de se cutremurau şi el, şi scaunul, şi masa! Aştepta...

- ... Sado-maso! Asta a fost tare!

- Da, sado-maso! Ideile astea nu mi-au venit în minte acu' cinci zile, să ştii! Ideile astea despre Dumnezeu sunt "rumegate" bine în ultimii ani! Şi cum au trecut cinci zile de la cutremur, iar eu sunt *alive and kicking*...

Teo râdea şi aproba...

- Deci, întrucât Dumnezeu e sado-maso, plănuiesc să-l chinui rău cu propriul egoism. Până acum, tot ceea ce-am făcut a fost canalizat spre copil şi nevastă. Eu am fost pe ultimul loc întotdeauna. Aşa că, din clipa când ea a luat copilul şi-a plecat, eu nu mai am nici nevastă, nici copil. Eu sunt un VIP - înţelegi?

Teo râdea şi aproba...

- Aşa că mă voi concentra strict asupra înfierii minorului Vlad Enache cu acte în regulă.

Gata - tiristul terminase cu râsul. Acum zâmbea doar - şi-l privea lung:

- Sper că n-o să-ţi vină, la un moment dat, ideea s-o ştergi parşiveşte în lumea largă, cu el pe umăr!

Ei, na!

- Nu-s chiar atât de prost! Aş face-o degeaba! Să ştii că, de când cu plecarea lui Ionuţ şi cutremurul ăsta, mi s-a mai limpezit mintea! Şi, după aproape cinci zile de "interacţiune" cu poliţiştii ăştia doi, mi-am dat seama că bancurile cu poliţişti sunt doar diversiune - ca să le fie şi lor mai uşor să-i prindă pe hoţi. Nu, Teo; n-am să încerc să-l fur. N-aş avea nimic de câştigat. Nu vreau să-i ofer o viaţă de ilegalist care se ascunde în munţi şi-şi schimbă domiciliul din trei în trei luni - vreau să-i ofer o viaţă normală. Şi frumoasă. Tocmai de-asta, dacă maică-sa sau taică-su nu ajung aici înainte de desfiinţarea centrului, să ştii că am să mă lupt cu ei şi-am să-i târăsc prin tribunale până am să reuşesc să le iau copilul! Pentru că nu merită un asemenea copil! Îşi bat joc de el! Iar dacă Dumnezeu a făcut o răutate şi l-a chinuit pe copilul ăsta atâta timp dându-i drept părinţi doi labagii, n-am să mă las până n-am să îndrept lucrurile! Spuneai că Dumnezeu vrea să ne vadă luând atitudine? Uite, eu iau atitudine! Eu o să-l înfiez pe Vlad Enache - chit că va trebui să mă recăsătoresc cu o fată de popă ca să mi se aprobe dosarul!

Mizase pe un nou hohot de râs şi pe schimbarea subiectului - tiristul rămase însă serios:

- Numai că orice instanţă din lume o să vrea să ştie mai întâi unde sunt nevasta şi copilul tău. Şi de ce nu-i cauţi şi de ce nu vrei să ştii nimic de ei.

- O să-i dau instanţei permisiunea să-i dea în urmărire internaţională prin Interpol. Dacă instanţa e aşa curioasă să ştie unde sunt Mirela şi Ionuţ, să se zbată să afle asta! Şi, după ce află, să se-ntrebe de ce dracu şi-au bătut capul cu chestia asta! Eu nu-mi mai bat capul - nu cu ei! Mi l-am bătut destul, cu amândoi! Consumul de neuroni a fost maxim, în cazul meu! Şi zadarnic! Vreau să-mi păstrez restul neuronilor pentru Vlad - care chiar merită efortul!

- ... Chiar crezi că nu se mai întorc?

Aprobă scurt cu capul şi încercă să se liniştească - îşi simţea tâmplele zvâcnind, pentru că îşi amintise de părinţii lui Vlad şi se înfuriase rău...

- Şi totuşi, o să te revezi cu ei cel puţin o dată - la divorţ. Dacă va trebui să te recăsătoreşti pentru Vlad, va trebui să divorţezi mai întâi...

- Nu mă voi revedea cu ei. Niciodată.

- Eşti tu chiar atât de sigur?

Era el chiar atât de sigur?

... O cam făcuse de oaie! Era el chiar atât de sigur că nevasta fugară n-o să se răzgândească, şi n-o să apară nici la divorţ! Nici ea, nici Ionuţ! Exagerase; aşa că ridică scurt din umeri şi-i oferi un fel de explicaţie mai... alambicată:

- Da. Nu mă voi revedea cu ei niciodată. Ea are domiciliu necunoscut acum. Eu mă întorc în Târgovişte - şi nu la domiciliul anterior, ci undeva cu chirie. Mama a vândut casa atunci când a plecat în Italia, iar terapia a "păpat" fiecare bănuţ... Aşa că eu n-am unde s-o caut. Şi nici de ce s-o caut. S-o caute instanţa. S-o citeze, s-o dea în urmărire generală...

- Mama ta e în Italia?

Ridică din nou din umeri:

- Teoretic, da. Practic, doar ea ştie unde e. Lucrează la o fotomodelă mai specială - una cuplată cu un individ dubios. Şi nu

e numai menajeră - e şi bodyguard. Adică fotomodela n-are voie să se mişte de pe un picior pe altul fără să ştie mama.

Trase bine de obraji şi obţinu un rânjet "complet":

- Aşa că mama e acolo unde e şi fotomodela. Deci, adeseori, nici duşmanii individului nu ştiu pe unde e mama mea!

- George ţi-a spus ceva despre ea? Te-a căutat, sau a încercat să dea de tine după cutremur?

Negă încet... şi oftă:

- Relaţiile mele cu mama au fost foarte strânse, până m-am însurat. Ea şi Mirela nu se înţelegeau deloc. Cât a locuit la Târgovişte, mama i-a suportat nevesti-mii toate toanele - de dragul meu. Dar, de la un punct încolo, cred că nici dragostea de mamă n-a mai fost de-ajuns. Nepăsarea mea, lipsa mea de reacţie faţă de lupta lor a culminat cu răbufnirea. Am bătut-o într-o zi pe Mirela sub ochii ei. Atunci cred că a luat decizia de-a dispare din viaţa mea. La urma urmei, copiii îi facem, îi creştem, îi educăm, îi pregătim pentru viaţă şi-apoi îi lăsăm să-şi construiască propria lor viaţă, nu? N-o să-i putem mămoşi pân' la moarte!

- Nici nu e indicat să-ţi tot ghidezi copilul prin viaţă!

- Exact! Aşa că mama a vândut casa, a plecat în Italia... şi mi-a lăsat impresia că sunt bărbat pe picioarele mele, însurat, cu copil mic... şi nu prea mai sunt băiatul ei.

- Şi totuşi, asta funcţionează în condiţii normale. În condiţii de cutremur peste şapte, cred că ar fi trebuit să redevii urgent băiatul ei!

Se ridică şi-şi luă ţigările:

- Ultima oară când a venit în România, a încercat să-mi arate un drum nou pentru viaţa mea. L-am cam refuzat. Cred că asta a pus capacul...

Teo nu se ridica. Teo dădea din cap aşa, a constatare... Întinse mâna spre el:

- Îţi mulţumesc că m-ai ascultat.

Tiristul sări practic în picioare şi-i strânse cu putere mâna:

- Hei! Nu vorbi aşa! A fost o reală plăcere să discut cu tine, să ştii!

- Iar eu, dacă nu m-aş teme că aş deveni pisălog, ţi-aş mai folosi scaunul de bucătărie vreo 12 ore!

- Păi şi-atunci de ce te-ai ridicat?! Ia loc, te rog!

- Nu, stai liniştit. Chestia asta cu "terapia prin discuţie" e relativ nouă pentru mine. Şedinţa anterioară a durat doar cinci minute; uitându-mă la ceas, trag concluzia că am făcut progrese serioase...

- Atunci, oricând te simţi dornic de-o nouă şedinţă de terapie prin discuţie, ştii unde mă găseşti!

Aprobă şi ieşi din apartamentul 15. Îşi mai aprinse o ţigară...

Straşnică discuţie! Îi venea să se întoarcă în bucătăria aia şi să-l pupe bine de tot! Cu ţoc! Se simţea bine! Se simţea...

Se simţea un pic îngrijorat, de fapt. Teo îi pusese nişte întrebări de bun-simţ - întrebările fireşti ale unui om care-l privea cu obiectivitate. Unde erau nevasta şi copilul, unde era mama lui, de ce el nu se interesa unde erau nevasta şi copilul, de ce mama lui nu se interesa dacă el mai trăia... Discuţia cu Teo fusese o avanpremieră extrem de folositoare pentru discuţia cu George! Poliţistul va fi mult mai atent la răspunsurile pe care le va primi. Poliţistul nu-i va permite să se ridice de la masă atunci când va voi el! Poliţistul ăla era al naibii de bun - aşa că trebuia să fie atent...

Trebuia să se gândească bine la întrebările pe care i le pusese Teo. Trebuia să găsească răspunsurile ideale la ele - şi să anticipeze apoi întrebările pe care Teo nu le rostise, dar pe care George le-ar putea rosti. Dacă îl voia pe Vlad, trebuia să treacă cu bine de interogatoriul poliţistului. Trebuia să păstreze secretul morţii familiei lui...

Nu ştia dacă partenerul lui Adriano se folosise de cutremur ca să muşamalizeze execuţia care avusese loc în beciul vilei lui. Nu ştia nici dacă vila era într-o localitate cu clădiri înalte; nu ştia dacă individul era îndeajuns de influent ca să-i omoare "civilizat" în acte, ducând cu duba cadavrele într-o localitate cu blocuri înalte. Îşi dădea de fapt seama că era îndeajuns de influent ca să facă afaceri cu omul mafiei italiene! Nu ştia cât de dispus era să-şi folosească influenţa pentru a muşamaliza onorabil toată afacerea - pentru că mama lui, Mirela, Ionuţ şi Beatrice nu erau persoane pe care să le caute foarte multă lume. Aşa că...

Aşa că poliţistul va mai pune, pe lângă întrebările alea simple pe care le pusese Teo, multe alte întrebări mult mai "la subiect". Unde fusese în ziua de 4 august. De ce se prezentase la repetiţia din 3, dar nu se dusese la prezentarea de modă din 4 - la care, apropo, el era printre "piesele de rezistenţă" şi deci urma să primească o sumă consistentă. De ce nu se dusese să-şi ia nevasta şi copilul de la Călimăneşti. De ce nu răspunsese la telefon - că Bianca cu siguranţă îl sunase-n draci! Şi Bianca, şi regizorul prezentării, probabil că şi Mirela...

Adriano îi spusese să declare tot ce făcuse cu Beatrice; şi-apoi să spună că, pe 4 august, se dusese de dimineaţă la Beatrice. Şi-i trimisese Mirelei SMS să vină acasă cu trenul. Beatrice îl servise cu Prigat, el picase leşinat şi se mai trezise noaptea târziu...

SMS-ul îl trimisese. Era stocat în serverele Vodafone-ului, la ora la care partenerul lui Adriano îl trimisese. El ce să-i spună poliţistului? Unde şi cum îşi petrecuse ziua de 4 august? În afară de "sfatul" lui Adriano, nu avea altă poveste... Altă scuză pentru SMS şi "dispariţia" preţ de 24 de ore...

Să-i spună poliţistului că, pe 4 august de dimineaţă, i se acrise, văzuse verde-albăstrui şi decisese să pună lacătul pe uşă, perna pe telefoane şi să nu dea nici un semn de viaţă? Şi-atunci, unde erau bagajele Mirelei? Ea venise de la gară - nu? Se presupunea că ajunsese acasă - şi apoi...

Şi cu vânătăile şi rănile lui cum era? Evident, apăruseră după repetiţia din 3! Deci?

Stop! Trebuia să recapituleze! Poliţiştii ăia doi erau afurisiţi rău! Şi erau isteţi, nu glumă! Ce le spusese lor despre Mirela? Aruncă ţigara şi închise ochii. Şi încercă să rememoreze...

Deci, începuse cutremurul, se sfârşise... El ieşise pe palier... Poliţista încercase să spargă uşa Denisei... O spărsese el; şi-apoi intraseră, iar ea se repezise înăuntru... Aha! Ea îl întrebase unde erau nevasta şi copilul; el spusese că veniseră de la munte, dar el nu fusese acasă; şi deci, trăsese concluzia că plecaseră în Republica Moldova, la mătuşa ei, şi nu se mai întorc. Apoi poliţista plecase... Aah, cât de idiot fusese! El, ditamai "purtător" de cucui şi vânătăi, îi spusese Luciei că nu dăduse ochii cu Mirela! Iar lui George îi spusese că avusese treabă prin oraş, iar când se întorsese constatase că Mirela se mutase cu copil cu tot la amant, peste Prut! Acum...

Acum, nu prea-şi amintea ce le spusese cu exactitate. Şi putea avea norocul ca nici ei să nu-şi amintească cuvânt cu cuvânt - că aveau destul de multe pe cap. Oricum, Ludmilei îi spusese că amantul venise cu doi gealaţi şi-l bumbăcise - chestie pe care n-o menţionase şi pentru urechile chestorului principal. Inadvertenţa putea fi "dreasă" dacă-i spunea lui că amantul "picase în vizită" de dimineaţă, împreună cu doi amici, şi-l agresase. Şi cum n-o găsise pe Mirela în casă, se uşchise. El, furios fiind, se dusese... Se dusese-n parc la Plumbuita, sau jos la canal - şi-apoi putea să-i explice printre dinţi că îi fusese ruşine să recunoască faptul că amantul nevestei îl bumbăcise rău şi-i luase şi nevasta şi copilul, iar unica lui reacţie fusese bocitul pe marginea canalului... Putea spune că stătuse acolo şi bocise... ceva-ceva. Dacă-şi amintea bine, oamenii lui Adriano îl luaseră din casă pe la nouă. Deci SMS-ul plecase din telefonul lui la nouă. Asta însemna că Mirela ar fi putut ajunge cu trenul în Bucureşti cândva pe la... prânz.

Oare la ce oră ajunsese trenul în gară?... Stătuse în beci... Apreciase că drumul durase cam o oră; deci ar fi ajuns în beci pe la zece... Apreciase că în jur de ora unu i se oferise paharul cu apă... Nu-nu! Mirela îi spusese că Ionuţ drena; şi spusese "până adineauri, la cinci, nu-i trecuse". Deci Mirela ajunsese în beci la cinci...

Ei, pe dracu! Mirela şi Ionuţ se întorseseră de la munte înainte de ora trei! Adică la ora trei se adunase el de pe marginea canalului şi se întorsese acasă - şi constatase că îşi lăsaseră bagajele, luaseră banii şi bijuteriile şi medicamentele lui Ionuţ şi plecaseră peste Prut. Putea spune că, în trânta cu moldoveanul, îşi spărsese telefonul - şi-l aruncase în canal de ciudă, aşa că nu ştia nici cât era ceasul şi nici dacă-l căutase cineva... Sau putea spune că moldoveanul şi amicii îl vizitaseră de dimineaţă. Furios, bătut şi frustrat, îi trimisese Mirelei SMS-ul şi apoi îşi băgase piciorul în prezentarea de modă - se dusese în parc şi aruncase mobilul în lac. Şi-aşa, cum să se mai ducă la prezentarea de modă, dacă era bătut metodic? Şi apoi... Şi-apoi se culcase. Şi gata. Mirela venise, plecase - el habar n-avea, fiindcă luase un somnifer... Perfect!

Şi cu cele 5.000 de euro din cont cum era? Cu viramentele alea cum era?

... O să vadă el ce-o să spună! Văzând şi făcând! Oricum, Vlad n-avea ce să caute într-un centru de plasament! Imediat cum revenea curentul şi putea să iasă din bloc, o să se ducă glonţ la Protecţia Copilului şi-o să ceară să devină asistent maternal! Probabil că o să trebuiască să facă nişte cursuri, sau... În fine! Procedura aia cu asistentul maternal va fi cea mai scurtă dintre toate. Tutela lua un veac - iar adopţia, o veşnicie. Dar, imediat cum va reveni curentul, va reveni şi proprietarul apartamentului 13... El va trebui să-şi găsească o garsonieră cu chirie - şi-or să fie al dracului de scumpe, după aşa cutremur...

O să vadă el cum o să facă! Oricum, Vlad nu va sfârşi într-un centru de plasament - nici măcar pentru 24 de ore! Nici chiar pentru 5 minute! Vlad nu va intra niciodată în asemenea instituţie! Vlad merita mult mai mult decât îngrijirea statului! Vlad merita să fie iubit...

Lucia

Ciocănitul în tocul uşii o speriase. Păşi involuntar în dreapta şi se răsuci - şi rămase mută de uimire, cu ochii aţintiţi la strălucirea omului ăluia... Nicolae păşi în bucătărie:

- Să ne iertaţi că dăm buzna aşa...

Ia uite-o şi pe Carina! Şi ea parcă strălucea! Da' ce era cu ei - că până acu' vreo zece minute, păruseră două mâţe ciufulite care aveau de-mpărţit un singur castronel cu smântână! Cum de se transformaseră aşa?

Nicolae se opri lângă nea Aurică şi-o trase pe Carina lângă el:

- Am stat pe palier şi-am auzit... Nu ştiu - sunt jurist, dar uneori nu-mi găsesc cuvintele. O să fac tot posibilul să fiu coerent. Deci! Eu şi Carina am plănuit de mult timp să ne mutăm într-un apartament cu trei camere. L-am găsit, am semnat contractul însă n-am apucat să-l achit. Zilele astea însă, imediat cum revine curentul, o să-l achit. Apartamentul e în blocurile noi de la fosta fabrică Suveica. Codruţa, dacă vrei şi tu, noi te invităm să vii să locuieşti cu noi.

Ha?

George era mat. Nu prevăzuse şah-ul, iar invitaţia lui Nicolae îl făcuse practic mat! Rămăsese cu gura întredeschisă şi ochii măriţi de uimire; îl privea pe jurist şi nu prea ştia ce să zică... Iar în bucătărie se lăsase o linişte mormântală... Codruţa mai scăpă un suspin şi plecă grăbită privirea spre propriile mâini:

- ... Nici nu ştiu ce să zic! Adică...

Nea Aurică sări practic în picioare şi-l trase pe Nicolae spre scaun. Gestul fu destul de asemănător cu cele practicate prin aresturile secţiilor de poliţie; dar vecinul ei "se ţinu bine" şi nu se împiedică - şi nici nu protestă în faţa "trataţiei". Era evident că nici nea Aurică nu era mai "deblocat"... Nicolae oftă greu:

- Sunt jurist pe teme economice; dar în facultate am studiat şi dreptul familiei, aşa că ştiu ce-o să se întâmple. Şi uite ce-o să se întâmple. În câteva zile, probabil după ce revine curentul, dosarul tău, împreună cu dosarele celorlalţi copii din centrul nostru, va ajunge la Protecţia Copilului. Aşa că, indiferent unde-o să te duci după ce se desfiinţează centrul ăsta, indiferent dacă o să locuieşti cu noi sau cu bunica ta sau într-un centru de stat, ei or să facă anchete sociale; or să te tot viziteze, or să te tragă de limbă apropo de cum te simţi, cum se poartă lumea cu tine, ce probleme ai, dacă ai mâncat trei mese pe zi, cu ce săpun te speli...

George se ridică şi el:

- Tot felul de întrebări menite să le arate dacă eşti OK sau nu. Carina, te rog...

Da - aşa da! Aşa, se vedea de la o poştă şedinţa de familie! Chiar dacă singurele cuvinte ale Codruţei fuseseră total neconcludente... Nicolae continuă:

- Nu ştiu dacă Fabian ţi-a povestit ceva despre apartamentul ăsta cu trei camere. Şi-ţi jur că nu e vorba despre Fabian! Şi nici despre portretele voastre! Invitaţia noastră nu are nici o legătură cu ceea ce s-a întâmplat luna trecută!

Carina se grăbi să-l întrerupă:

- Şi n-are legătură nici cu creşterea Renatei, atunci când o să plec eu la serviciu.

Nicolae "preluă" din zbor ideea:

- Exact. Nu este vorba decât despre tine. OK?

Puştoaica nu prea ştia dacă să aprobe sau nu. O zăpăciseră complet... Nicolae oftă scurt şi turui:

- Eu sunt jurist - ştiu legea. Dar n-am să fac decât ceea ce vrei tu să fac. Pentru că nu pot să te aud cum spui că te donezi statului român! Asta nu e o soluţie! Orfelinatul nu e o soluţie pentru tine - şi nici pentru ceilalţi copii de aici! Aşa că, eu şi Carina te invităm să locuieşti cu noi - ca să poţi să rămâi în Bucureşti şi să mergi în continuare la şcoală. Te rog să te gândeşti bine şi să-mi spui cum vrei să facem. Dacă vrei să te înfiem, eu fac dosarul, eu îl susţin în instanţă, eu obţin toate aprobările... Dacă vrei să te luăm sub tutelă, eu fac dosarul, eu obţin aprobările de la Protecţia Copilului, eu îl plimb prin instanţe... Dacă nu ai încredere în noi - ceea ce e foarte probabil şi foarte firesc de vreme ce eu şi Carina suntem doi străini pentru tine - şi nu vrei să te legi foarte tare de noi, putem să devenim asistenţi maternali. Carina face un curs, obţine o diplomă, depune o cerere la orfelinatul la care-o să fii repartizată... Iar tu, dacă vrei, poţi să vii să locuieşti la asistentul maternal. Dacă nu, nu. Cum vrei tu.

Tăcere... Nici măcar un suspin - doar tăcere. Codruţa îşi răsucea degetele în poală şi tăcea...

- ... Iar dacă vrei să te las în pace, te las în pace. Şi mergi acolo unde vrei tu să mergi. Facem cum vrei tu.

Tăcere... Carina oftă greu:

- Noi, eu şi Nicolae, ne-am pregătit mult timp ca să devenim o familie compusă din patru membri. Numai că...

Tăcere... Tot Carina continuă:

- Numai că acum suntem ca o masă cu trei picioare. Sau ca o casă cu trei pereţi.

Nicolae puse uşor mâna pe umărul fetei:

- Exact. Noi te invităm să intri în familia noastră. Acum, tu decizi dacă vrei să faci parte din ea. Şi, dacă vrei, tot tu decizi cum o să faci parte din ea. Şi-ţi mai spun un lucru. Indiferent de varianta pentru care vei opta - dacă vei intra în familia noastră, bunurile tale vor rămâne ale tale. Casa mamei tale va fi trecută pe numele

tău şi numai al tău.

George se grăbi să-l întrerupă:

- Nu cred că

Nicolae se grăbi şi el să-l întrerupă pe George:

- Eu cred că e bine să lămurim lucrurile astea de la început. Codruţa trebuie să ia în calcul toate variabilele, atunci când va lua o hotărâre.

Avea dreptate, ce mai! Codruţa împlinise 12 ani şi crescuse fără tată - adică ştia foarte bine cât valora apartamentul mamei ei, casa bunicii, televizorul din sufragerie... Nicolae reveni spre tânăra de la masă:

- Statul român le va asigura părinţilor Carinei fie despăgubiri, fie o altă locuinţă. Iar părinţii mei au un apartament cu trei camere; iar dacă nu-l mai au, vor obţine şi ei despăgubiri sau o altă locuinţă. Apartamentul de pe palierul ăsta se va împărţi la divorţ. Garsoniera Carinei îi va rămâne Renatei. Iar casa Codruţei va rămâne a Codruţei. Corect, legal, cu hârtie autentificată la notar şi depusă la dosarul de la tribunal şi de la Protecţia Copilului. Aşa mi se pare corect.

Tăcere... Codruţa părea foarte concentrată la propriile mâini... la propriile degete... Nea Aurică sparse tăcerea aia apăsătoare:

- Oricum, indiferent de decizia pe care-o s-o iei, dosarul tău va ajunge la Protecţia Copilului. Iar ei vor face anchetele alea sociale. Şi dacă te muţi la Lieşti, şi dacă ajungi într-un centru de plasament, şi dacă accepţi propunerea lor, tot ai să fii luată la întrebări cel puţin o dată pe lună!

Nicolae începu să râdă:

- Deci, dacă mergi cu noi şi constaţi că suntem nişte balauri, o să poţi să le spui duduilor ălora să te salveze!

- Nu e vorba despre asta.

În sfârşit! În sfârşit, spusese şi ea ceva! Spusese că nu era vorba despre "salvarea din ghearele balaurilor Carina şi Nicolae". Era foarte important să afle la ce se gândea fata asta acum! Numai că ea tăcea... Şi Nicolae tăcuse - şi Carina... Nea Aurică nu dădea semne că intenţiona s-o îmboldească cumva...

George făcu un pas mare în stânga şi ajunse lângă scaunul Carinei:

- Codruţa...

Tânăra ridică privirea...

- Mai sunteţi 12 copii în centrul ăsta. N-o să plecaţi nicăieri de-aici, înainte de revenirea curentului - iar asta se va întâmpla poimâine, dacă nu chiar mai târziu de-atât! Aşa că ai cel puţin 48 de ore la dispoziţie ca să te gândeşti ce vrei să fac eu. Eu, George Mocanu, am nişte fişe. În ele scriu în grija cui am predat fiecare copil. Momentan, eşti în grija Luciei. Dacă nu vrei să scriu datele lui Nicolae pe fişa ta, sau datele Carinei, eu nu le scriu - şi o să mergi, atunci când se desfiinţează centrul ăsta, acolo unde merg şi ceilalţi copii, adică la stat. Iar de-acolo poţi să mergi la bunica ta, sau poţi să nu mergi nicăieri... Eu oricum o să discut cu bunica ta - pentru că intră în atribuţiile mele de serviciu! Şi să ştii că o să insist din toate puterile ca ea să se mute în Bucureşti, cu tine! Pentru că n-o să ţi se permită să locuieşti singură în apartament! Asta e o certitudine, să ştii!

Codruţa aproba cu capul - că nu era nebună şi ştia că mai are doi ani până să-şi facă buletinul...

- Tutorele tău actual este cea mai apropiată rudă în viaţă - adică bunica. Asta se poate schimba, în cel mai rău caz, pe cale legală, la tribunal - cu anchetă socială, cu martori, cu declaraţii peste declaraţii... Oricum - dacă nu vrei să te muţi la Lieşti, n-ai să te muţi la Lieşti. Dar să ştii că orfelinatul este o soluţie un pic mai proastă decât Lieştiul.

Şi gata - el atât avusese de spus. George trecu grăbit pe lângă ea; îl auzi ieşind pe palier...

O privea lung...

Tânăra tăcea. Îşi răsucea degetele şi tăcea. În urmă cu vreo zece minute, bănuise că mama ei murise; acum, după zece minute, trebuia să decidă dacă vrea să aibă mamă adoptivă, tată adoptiv şi-o surioară mai mică - tot adoptivă. Celelalte variante erau sumbre: plivitul buruienilor la Lieşti şi lupta pentru supravieţuire într-un orfelinat.

Se abţinu greu să nu ofteze - ea avusese de ales între jandarmul care-o salvase de la înec şi locuinţa modulară din satul de sinistraţi. Avusese cam 5 minute timp de gândire... Nicolae zâmbi slab:

- Codruţa...

Tânăra şovăi, dar ridică totuşi privirea...

- N-am să-ţi promit că o să am grijă de tine ca de copilul meu, că o să te înscriu la cursuri de pictură, că o să-ţi cumpăr garderobă completă şi bicicletă şi role şi iPhone roz şi la optişpe ani o să-ţi iau maşină şi la douăzeci o să-ţi deschid o galerie de artă... Dar, de faţă cu oamenii ăştia doi, eu îţi promit că, dacă accepţi invitaţia noastră, o să faci parte din familia noastră. O să fii, cum spune Carina, al patrulea picior al mesei. Sau al patrulea perete al casei - care-ţi place mai mult, masa sau casa...

Miracol - Codruţa bufnise în râs! Nicolae se grăbi să se ridice:

- Nu-mi răspunde acum. Nu lua acum hotărârea. Gândeşte-te bine, calculează fiecare lucru pe care îl ştii despre noi, fiecare variantă... Ai auzit şi tu - curentul revine în vreo 48 de ore. Ai tot timpul să iei o decizie. Bine?

- Bine.

Carina se ridică şi ea. Iar Codruţa sări practic în picioare şi se aruncă la propriu de gâtul lui Nicolae!

Ei, poftim!

Nea Aurică îi făcea discret semn "s-o taie" spre uşă. Se conformă - că nu era frumos să stea ea paznic la discuţia lor de familie!

Teodor

Ridică telefonul şi se apropie de geam; îl deschise şi-şi aprinse o ţigară. Şi se aplecă puţin în balcon, ca să mascheze "butonarea"... Gata! O salvase! Înregistrarea avea o dimensiune considerabilă! Îi era teamă s-o asculte, să se asigure că vorbiseră amândoi îndeajuns de tare; dacă Alex venea la altă discuţie, sau voia o sticlă cu ness, o băga rău de tot pe mânecă! Îl înregistrase pe şest, fără permisiune - şi-l cam descususe...

Ieşi din bucătărie şi-l văzu imediat pe Alex sprijinit de balustradă. Nu fuma - doar stătea acolo, chiar în uşa apartamentului! Păi ia să-şi asigure el "retragerea"! Ieşi şi zâmbi:

- Oare George a şters-o iar parşiveşte?

- Nu; cred că e în 12. Cred că vorbeşte cu copiii...

- Aha. Bun! Nu vreau să-l "ratez". Am o rugăminte mare la el...

Alex era curios...

- ... Eu intenţionez “să mă evacuez" cât mai curând în Italia. Până acolo n-am cum altfel să ajung decât cu TIR-ul, care nu-i al meu, ci al SRL-ului la care sunt angajat. Aşa că am o mare-mare rugăminte la George...

- Păi uite-l că iese.

Aha! Da’ de ce era aşa vineţiu la faţă? Poliţistul arăta de parcă văzuse patru stafii jucând wist pe perechi... În fine! Porni spre el, zâmbind rugător:

- Pot să am o rugăminte mare-mare de tot?

- Da.

Arătă spre apartamentul 13 - spre bucătărie:

- Se referă la Tigru...

- La cine?

- La TIR-ul meu, care nu-i al meu...

- Aha!

Bun! Îl îndesase în bucătărie! Şopti, privindu-l lung:

- Oficial, voiam să te rog să faci tu o vrajă mare ca să pot să ies cu TIR-ul din ţară, atunci când o fi să plecăm. În realitate, voiam să te rog să asculţi o chestie.

- OK.

Scoase telefonul din buzunar:

- Ţi-o transfer prin bluetooth...

Poliţistul se grăbea să scoată telefonul... El aştepta ca iPhone-ul să termine scanarea şi se întreba dacă George avea îndeajuns de multă memorie disponibilă...

- Tu eşti Blackberry, da?

- Da.

- Ca să n-o trimit cine ştie cui...

Şi gata - se transmitea. Ridică privirea spre el. Era la fel de vişiniu... Decise să-l întrebe totuşi:

- ... Nu te simţi bine?

Ciudat, dar primi un zâmbet:

- Ba da. Mă simt chiar foarte bine!

- ... Dar eşti vineţiu...

George îl prinse de tricou şi-l trase mult spre el:

- Vino-ncoa!... Nicolae tocmai s-a oferit să o primească pe Codruţa în familia lor.

Adică Nicolae...

- Şi a lăsat-o pe ea să decidă dacă vrea să fie înfiată în toată regula, sau doar să crească la domiciliul asistentei maternale Carina.

Adică... George îi dădu drumul:

- Abia aştept să aflu ce-a hotărât! Vorbim!

"Fluturase" telefonul, semn că or să mai discute despre înregistrare, şi ieşise. Chestorul principal Mocanu se comporta ciudat - fremăta de bucurie, dar tenul lui era stacojiu...

Ia - îi terminase transferul? Da. Împinse telefonul înapoi în buzunar şi ieşi şi el - şi văzu imediat "adunarea" de pe palier. George, Lucia şi poliţistul bătrân erau îmbujoraţi rău! Fremătau toţi trei şi mai că nu aplaudau în toată regula! Păi...

George

Se oprise lângă Lucia, dar n-o luase în braţe. Era prea emoţionat, prea agitat ca să aibă stare să stea locului! Auzea vocile din bucătărie... Nu le înţelegea, dar îi auzea vorbind - şi-asta era perfect! Când se gândise la copiii ăştia, se gândise că o să-i vadă plângându-şi şi sufletul din ei! Şi uite că primul copil pe care-l luase la discuţie avusese un noroc imens...

Oamenii ăştia erau minunaţi! Oamenii ăştia erau doi sfinţi! Oare când se hotărâseră? O privi lung pe Lucia... şi primi o ridicase scurtă din umeri:

- Nu ştiu! Ea a citit fişele mele, ca să se familiarizeze cu copiii; dar el nu s-a clintit din fotoliu! Şi nici n-a discutat cu ea...

- Înseamnă că el ne-a auzit de aici, din dreptul uşii. Şi probabil că şi ea s-a gândit la varianta asta... Care era relaţia dintre ei - dintre ei doi şi fată?

- Fata a fost prima dragoste a băiatului lui.

Iar asta explica rapiditatea cu care tatăl rămas fără băiat decisese să aibă grijă de prima iubire a fiului lui... Oftă greu:

- Stai cu ochii pe el. La cel mai mic semn, îl chemi discret pe nea Aurică.

Iar bătrânelul lui aproba cu capul, încruntat şi el...

Puteau avea o problemă majoră! Codruţa era într-o situaţie nenorocită - exact cum fusese şi Lucia în 2005. Codruţa alesese răul cel mai puţin rău - exact ca Lucia! În loc să aleagă provincia, Codruţa acceptase fără să clipească compromisul care-o ţinuse în Capitală - exact ca Lucia. Din fericire, Codruţa primise rolul de fiică. Lucia trebuise să se căsătorească...

Nea Aurică îşi destinse chipul şi se trase spre scări. Aoleu, ieşeau! Zâmbi şi el larg şi le făcu loc... De ce nu ieşeau? Ce făceau?

Nicolae

Hei!

Atât apucase să gândească - mâinile Codruţei îl apucaseră zdravăn şi-l strângeau bine-bine de tot de gât! Iar el...

El avea acum "o revelaţie". Când luase decizia aia, când se hotărâse s-o înfieze, nu calculase nimic - decisese şi atât! Iar acum constata că fata lui îl luase de gât... iar el nu prea ştia dacă s-o îmbrăţişeze sau nu. Prin minte îi trecuse, brusc, gândul că ea era mare - şi că se putea interpreta...

Ei, ba nu se interpreta nimic! O să fie atent - şi gata! Aşa că închise uşurel braţele, pentru că se putea interpreta totuşi...

- ... Vă mulţumesc...

Carina păruse că-i înţelege ezitarea - aşa că venise repede să-i îmbrăţişeze pe amândoi! Zâmbi slab:

- Şi noi îţi mulţumim că vrei să faci parte din familia noastră.

Şi cam atât putea spune el... Logodnica lui adăugă şi ea:

- Eu sunt sigură că o să ne înţelegem de minune.

- Eu nu ştiu ce părere o să aibă bunica mea!

- Ba să ştii că eu ştiu deja ce părere o să aibă! O să mergem toţi patru la ea în vizită - şi o să aibă o părere foarte bună!

Codruţa oftă uşor, semn că nu era chiar aşa... N-o s-o contrazică. Or să vadă ei ce-or să facă! În ultimă instanţă, o să se zbată prin tribunale şi tot o să obţină tutela ei! Fata asta nu trebuia să sfârşească absolventă mediocră în mediul rural! Avea el sentimentul ăsta care-i spunea că fata lui o să termine liceul printre primii...

Fata lui?

"Eei, Nicolae, Nicolae! Îţi faci vise aiurea, Nicolae!" Că nu înfia o bebeluşă, ci ditamai domnişoara de 12 ani...

Apropo de domnişoară - ia să pornească ei trei spre Renata! Adică ia s-o desfacă el pe Codruţa din îmbrăţişarea aia! Deşi ştia că biata fată se agăţase de gâtul lui pentru că discutase cu el mai mult decât discutase cu Carina, şi pentru că el vorbise mai mult decât Carina în ultimele zece minute, avea totuşi o mică reţinere... Nici el nu ştia de ce! Oricum, era momentul să elibereze bucătăria Luciei. George trebuia să discute cu încă 11 copii, iar el trebuia să revină în fotoliul de pază... Ele aveau de discutat, pentru că trebuiau să înceapă să se cunoască cu adevărat...

Gata! O bătu uşor pe spate şi şopti:

- Haideţi să mergem. Haideţi.

Da; acum mergeau, fiecare la treaba lui. Ieşiră în hol şi arătă spre dormitor:

- Eu trebuie să stau de pază până la patru.

- Aoleu! Fugi la post! Dezertorule!

- Nu sunt dezertor; sunt doar chiulangiu...

Carina râdea; şi Codruţa râdea, deşi avea ochii înroşiţi de atâta plâns... Se grăbi să iasă din apartament şi întinse mâna spre George:

- Îţi mulţumesc.

- Eu îţi mulţumesc - şi îţi promit tot sprijinul de care ai nevoie şi pe care-aş putea să ţi-l dau.

Poliţistul era marcat serios... Dădu să intre în apartamentul 13, dar George îl opri:

- S-a hotărât?

- Da. S-a hotărât măcar să încerce.

- Deci optaţi pentru asistenţă maternală.

- Nu ştiu; nu mi-a spus decât că o să vină la noi. Şi nu vreau s-o grăbesc. O să discut cu ea mai pe larg, să-i explic ce implică fiecare formulă legală...

- OK. Atunci uite cum facem... Când afli formularea juridică exactă, fă o cerere către mine - ca să notez şi eu pe fişe ce şi

cum. Fă-o explicită, într-un limbaj pe care să-l înţeleagă şi bunica ei... Iar eu mă voi ocupa personal ca bunica să aprobe formularea juridică aleasă de voi.

Bine. Aprobă cu capul şi de data asta chiar intră în apartamentul 13. Victor nu ştia dacă să se bucure sau să se îngrijoreze rău... Luă pistolul şi zâmbi:

- Tocmai am câştigat o fiică!

- ... Poftim?

- Când plecăm de aici, Codruţa vine cu noi.

Tăcere... şi-o adevărată "erupţie" de bucurie:

- Ei, bravo! Bravo! Aţi luat o decizie excelentă - şi voi, şi ea!

Stilistul îl bătea de mama focului pe spate şi nu-şi ascundea nicicum bucuria... Se aşeză în fotoliu; Victor porni spre uşă:

- Mă duc să le spun şi lor. E OK dacă le spun, da?

- Spune-le - dar mai încetişor, aşa...

Era privit cu mirare... Coborî mult tonul vocii:

- În caz că a luat decizia asta într-un moment de disperare maximă, şi-apoi se va răzgândi, să nu se simtă apăsată de faptul că voi ştiţi deja, iar asta o obligă să se ţină de cuvânt...

Gata - înţelesese. Ieşea cu mult mai puţină exuberanţă, încercând să pară că nu se grăbeşte să transmită veştile bune... Rămase singur.

Luase decizia corectă? Da. Luase decizia perfectă! Se simţea perfect! Se simţea plin! Plin sufleteşte! Se simţea... împlinit. Reîntregit. Avea un copil - o fată. Adică avea din nou doi copii. Era un sentiment...

Atunci când Fabian murise...

Nu. Gata cu Fabian. Băiatul lui, sânge din sângele lui, nu-l voise. Nu-l iubise îndeajuns de mult, ca să-l dorească şi să-l accepte aşa cum era el - cu tot cu Carina şi Renata şi BCR şi toate celelalte. Şi uite că fata asta, care îşi ceruse scuze înainte să-i spună să nu se considere singurul vinovat pentru gestul băiatului lui, îl dorea. Fata asta crescuse fără tată - şi totuşi, nu avusese nici cea mai mică problemă în a-l strânge în braţe şi a-i mulţumi pentru că îi oferise "postul" lăsat liber de Fabian. Fata asta îşi dorea, în clipa asta, să preia locul lui Fabian. Iar el se simţea fericit...

Habar n-avea ce-o să fie mâine. Habar n-avea dacă nu cumva Codruţa se va răzgândi până mâine! La urma urmei, nu făcuseră o înţelegere scrisă - nu încheiaseră un contract! Dacă copilul ăsta va descoperi, în orele următoare, că el şi Carina nu puteau fi părinţii ei adoptivi, iar ea nu-i va putea accepta ca şi părinţi adoptivi, n-o s-o oblige să meargă cu ei. Şi nici n-o să încerce s-o influenţeze în vreun fel. Codruţa era mare. Gândea corect, analiza corect... Ea îşi cunoştea foarte bine situaţia. Iar dacă ea va decide că nu putea locui cu doi oameni cu studii superioare, părinţi ai unei fetiţe adorabile, persoane mature care duceau o viaţă normală, cumpătată şi echilibrată, însemna că ea chiar nu putea convieţui cu ei. Totuşi, îşi dădea şi ea seama că, dacă se ducea la Lieşti, nici măcar nu termina liceul! Iar dacă ajungea într-un orfelinat, avea toate şansele să piardă tot - şi şcoala, şi casa mamei ei, şi casa bunicii - şi să sfârşească pe stradă! Sau, şi mai rău, prin vreun bordel din UE!

Copilul ăsta mai avea 48 de ore la dispoziţie, să se hotărască - îi suporta pe ei, sau lua viaţa-n piept şi se lupta singură să reuşească să supravieţuiască şi să devină cineva? Ei îi oferiseră o şansă; ea era singura în măsură s-o accepte sau s-o refuze.

Carina

Doamne, ce bine! Oo, Doamne! Codruţa acceptase! Trase perdeaua şi-o lăsă să intre prima. Şi privi lung capul brunet, care-i ajungea aproape până la bărbie...

Doamne, ce fetiţă mare avea ea!

La vederea lor, Octavian se grăbi să se ridice:

- Ce-a zis tata?

Aoleu! Acum o s-o dea iar peste cap! Codruţa oftă scurt:

- Că mama a murit la fabrică. Dar...

Tânăra se întoarse, zâmbind, şi arătă spre ea:

- Dar am pierdut-o pe mama şi am găsit o familie.

Evident, nici unul dintre copii n-o înţelegea. Iar ea nu prea putea să le explice, pentru că o mira şi pe ea uşurinţa cu care Codruţa trecuse peste dispariţia mamei şi îi acceptase pe ei... Octavian fu primul care ceru lămuriri:

- Ce vrei să spui?

- Că o să mă mut la familia Răduţ.

Negă scurt:

- Că o să se mute cu Nicolae, Carina şi Renata. Şi, dacă o să constate că se înţeleg bine, o să formeze, împreună cu ei, familia Răduţ.

Obrajii tinerei erau roşii ca roşia... Se aşeză pe marginea canapelei:

- Serios acum - eu sunt Carina, el e Nicolae, ea e Renata... Iar tu eşti Codruţa. Bine?

Da; aproba şi-şi înghiţea cuvintele. Probabil că nu se gândise niciodată... Dar adevărul era că n-avusese de ce să se gândească! Ideea aia cu primirea ei în familia lor apăruse în urmă cu vreun sfert de oră! Iar Codruţa n-avusese nici un indiciu, cât de mic...

- ... Deci te muţi cu ei?

Codruţa aproba.

- Adică rămâi în Bucureşti!

- Da. În fine - o să încerc să rămân în Bucureşti! Dacă bunica mea o să insiste să mă mut la ea...

Interveni din nou:

- Dacă bunica ta o să insiste, iar tu o să vrei să rămâi cu noi, Nicolae va avea grijă să rămâi cu noi.

- Adică rămâi aici, în apartamentul 14?

Codruţa nega... şi se întrista... Bătu uşor cu palma în canapea:

- Hai să discutăm o chestie.

Să discute despre persoana a doua singular. Cum să discute despre asta? Păi... Îi zâmbi cu încredere:

- Cere-mi un pahar cu apă.

Nu, n-o să-i ceară nimic - iar îşi răsucea degetele-n poală!

- Îmi aminteşti de piesele de teatru scrise de ruşi. La ruşi, se spune numele întreg. "Ivan Ivanovici, închide tu uşa, te rog". "Liubova Ivanova, adu-mi cina, te rog". N-ar fi totuşi prea mult să spui "Carina Răduţ, adu-mi un pahar cu apă, te rog"? Sună ciudat - sună ca un fel de menuet de-ăla răsuflat, cu redingotă şi perucă cu sărmăluţe...

Codruţa îşi privea degetele, dar râdea. Peruca o făcuse să râdă...

- Totuşi - până acum ne-am spus pe nume, da? Da. Deci - rămânem aici, în apartamentul 14?

Tânăra ridică privirea - o privire vinovată - şi răspunse:

- Nu - o să ne mutăm în blocurile de la fosta fabrică Suveica.

Nu voia ea...

Nu era vorba de voinţă. Pur şi simplu, nu putea s-o tutuiască aşa din prima! Ca şi voluntar, fusese uşor; dar acum, că se oferise practic să-i ţină loc de mamă... Codruţa o mutase în alt loc, în ierarhia persoanelor cu care interacţiona. Şi cum avea de-a face cu o fată foarte binecrescută şi foarte frumos educată, era evident că acomodarea o să mai dureze ceva-ceva.

Octavian se grăbi să continue discuţia lui cu Codruţa:

- Şi unde sunt blocurile astea? Sunt tot aici, în zona asta?

- Da; puţin mai sus, spre Bucur Obor.

- Aa, nu e aşa departe...

Iar ea una era tentată să-l întrebe unde locuia el - că prea se bucura de aşa o veste...

- Şi când vă mutaţi?

- Nu ştiu. Probabil că după ce revine curentul. Am înţeles că...

Şi-acum Codruţa tăcuse, pentru că ar fi trebuit să rostească "Nicolae" sau "Carina" - şi nu putea... Octavian fie nu înţelegea dificultăţile ei de exprimare, fie avea un mod extrem de abil de a trece peste dificultăţile astea:

- ... Deci după ce revine curentul. Adevărul e că aici avem lumânări - şi suntem mulţi! Şi-ar fi şi păcat să afumaţi şi apartamentul ăla!

Codruţa aproba... Perdeaua se trase scurt:

- Vlade...

Poftim? Lucia îi făcea semn lui Vlad să iasă...

În curând, viaţa în centrul pentru minori rătăciţi o să fie un chin. Aşa că oftă scurt şi se ridică:

- Trebuie să mă duc la copii. După ce vorbeşte cu Vlad, George o să treacă la apartamentul următor. Iar Lucia ne-a rugat să nu lăsăm copiii singuri...

Codruţa se bucura de decizia de-a scăpa de ea măcar pentru un sfert de oră, dar încerca din greu să nu se arate chiar atât de bucuroasă:

- Am înţeles. Stau eu aici, cu Renata!

- Bine.

Ieşi şi aşteptă... Auzi câteva şoapte, apoi râsul fetei... Şi cum realiză abia acum că sărutul nu se auzea, fiindcă nu era pupici ci sărut, se grăbi să iasă din apartament. Nicolae al ei...

Oare Nicolae al ei...

Se aplecă un pic, pe lângă zid. Nicolae al ei strălucea şi fremăta tot... Şi-i făcea semn să vină imediat la el! Ea refuza invitaţia, râzând pe tăcute... Râdea şi el... Îi arătă, cu palma, cât de înaltă era Codruţa pe lângă ea. Nicolae aproba... Aah! Aplaudă scurt şi fugi în apartamentul 14 - nu mai avea răbdare! Voia să plece acum acasă! Erau din nou patru, aşa ca-n visele şi planurile lor! Şi văzuse, simţise adineauri că logodnicul ei redevenise Nicolae al ei...

Lucia

Împinse uşurel băieţelul de-o şchioapă în bucătărie şi se opri. Şi simţi cum stomacul i se strânge ca un ghem...

Era şaten. Era cârlionţat ca la balamuc. Avea părul destul de lung, iar ineluţele alea şatene îi accentuau rotunjimea feţei. Ochii ăia negri puteau pătrunde până-n cele mai ascunse cotloane ale minţii...

Vlad se aşeză pe scaun şi puse mâinile pe masă - exact aşa cum le puseseră George şi nea Aurică. Iar ea zâmbi în clipa imediat următoare, pentru că era în spatele lui Vlad şi deci ochii ăia pătrunzători nu-i vor scormoni decât pe ei doi... George zâmbi:

- Deci tu eşti celebrul Vlad Enache, şeful preşcolarilor!

Băieţelul începu să râdă:

- Da, eu sunt.

- Bun. Îmi place să constat că Lucia n-a greşit. Eşti cel mai potrivit pentru sarcina asta, să ştii!

- Nu ştiu dacă sunt cel mai potrivit. Oricum, ei nu prea ascultă de mine!

- Iar tu nu prea stai cu ei...

O secundă de tăcere... şi apoi răspunsul:

- Da, am stat cu Bogdănel în dormitorul ăsta. Şi pe urmă nu m-am mai dus înapoi. Eu mă plictisesc cu copiii ăia mici! Ei nu ştiu decât jocuri de copii mici! Alex a spus că pot să stau aici, iar Lucia nu mi-a zis să mă duc înapoi, aşa că...

Nea Aurică se aplecă complice spre el:

- Aşa că te-ai făcut mititel, să nu te observe, şi-ai tăcut chitic...

Vlad chicotea şi aproba de mama focului. Inelele alea şatene parcă dansau... George zâmbea şi el:

- Uite, acum, că s-au eliberat camerele, ştii ce ziceam eu? Ziceam să-ţi dau eu aprobare să stai unde vrei tu. Ce zici? Eu sunt şeful Luciei - aşa că, dacă ai aprobare de la mine...

- Mulţumesc, nenea George. O să fiu cuminte, să ştii!

- Ştiu, ştiu...

- Nu, serios! Şi până acum am fost cuminte!

- Ai fost cuminte, ştiu. Uite de ce te-am chemat...

Dădu să ofteze, dar îşi aminti în ultima clipă că ea era la serviciu acum - şi, dacă voia să-şi exprime sentimentele, trebuia să le scrie pe ceva şi să le exprime după orele de program. Se sprijini de tocul uşii...

Nicolae

Oare cu cine vorbea George acum? Că doar nu stăteau la palavre acolo! Se ridică, ieşi încetişor pe palier... Şi auzi vocea lui Vlad pomenindu-l pe Bogdănel. Aoleu! Îl luaseră pe Vlad! Iar copilul ăla...

Copilul ăla avea nevoie de Alex. Acum!

Alergă în apartamentul 14 - oare unde era Alex? Unde erau voluntarii?... Da! Uite-l şi pe Alex! Trase perdeaua s-o smulgă şi mai multe nu - şi-i făcu semn să iasă. Tânărul se conformă şi-l bătu pe umăr:

- Felicitări! Norocosule...

- Vino-ncoa!

Îl trase şi-l aşeză lipit de zid, între apartamentele 12 şi 13. Alex era mirat... Mârâi printre dinţi:

- Eu aşa mi-am făcut norocul. Stai aici şi ascultă. Şi nu interveni decât dacă eşti sigur că e bine să intervii.

Intră în apartamentul 13 şi-şi reluă locul pe fotoliu. Alex nu se clintea...

Nu era un om extrem de credincios. Ultima oară intrase în biserică din obligaţie - la Giurgiu, la botezul ăla nenorocit - şi-o ştersese din incinta lăcaşului de cult imediat cum avusese ocazia. Dar în momentele astea spera din tot sufletul că Dumnezeu exista. Pentru că el, Nicolae Răduţ, se ruga în mintea lui pentru norocul lui Alex... şi-al lui Vlad.

George

Puştiul era extrem de isteţ. Şi dezgheţat şi iute... Şi vorbăreţ. Bineînţeles că se plictisise cu preşcolarii ăia care nu ştiau decât de păpuşele şi desene animate cu maşini! El crescuse fără părinţi - doar cu bunicii. Cu siguranţă, bunicul nu se jucase cu maşinuţele cu el, dar îi ceruse de multe ori ajutorul - să-i dea la mână cleştele, ciocanul şi cuiele... Poate-l lăsase chiar şi să "picteze" şi el gardul, sau tocul uşii... Iar bătrâna sigur că nu-i citise seara poveşti şi nici nu-i lăsase televizorul pe Minimax! Erau şanse mari ca Vlad să ştie punctul exact unde ajunseseră cele mai în vogă seriale de pe "Acasă"...

Puse mâna peste mânuţa mică. Ochii negri păreau doi cărbuni încinşi. Ochii ăia îl sfredeleau... "Atacă" în forţă:

- Am căutat peste tot prin calculatoare rudele tale.

- Nu am rude.

"De ce spui tu cuvintele mele? Mă încurci! Eu mi-am făcut nişte idei şi nişte fraze în minte, iar tu le ciufuleşti rău de tot!" De-asta se hotărâse atât de greu să vină totuşi să vorbească cu copiii...

Ochişorii negri îl ardeau... Oftă greu:

- Vlade, tu eşti un băiat mare şi foarte isteţ. Uite cum o să facem. Eu îţi spun care e situaţia pe care-o ştiu eu, după care tu îmi spui care e situaţia reală. După care stabilim ce şi cum. Bine?

- Bine, nenea George.

Bun! Deci, "discursul" lui era... următorul:

- Bunica ta a murit la cutremur.

- Ştiu - şi bunica, şi bunicul.

Iar îl întrerupsese! Păi... Păi, ia să-l lase pe el să spună primul cum era cu rudele:

- Da' tu de unde ştii?

- Păi, eu mă jucam în curte. Şi a început cutremurul. După aia, am intrat în casă, şi erau amândoi pe covor. Eu m-am dus pe stradă, să chem pe cineva să-i ajute. Şi a venit un nene poliţist, care i-a pipăit aici la gât, ca-n filme, şi mi-a zis că nu poate să mă lase să stau în casă pentru că o să se prăbuşească. Dar casa era bună - şi ştiam că n-o să se prăbuşească! Şi am văzut că nu a chemat salvarea prin staţie; aşa că ştiam că bunica şi bunicul au murit.

Măiculiţă, Doamne, ce zi avea el azi! Şi ce "i se pregătea"! Primul copil cu care vorbise, Codruţa, despre care el presupusese că va sfârşi în Lieşti cu bunica, îşi găsise o familie perfectă! Al doilea copil, Vlad, tocmai îi povestise cum muriseră bunicii lui. Şi acum îl sfredelea cu ochişorii ăia negri ca doi tăciuni - şi avea un chip senin care-i dădea fiori... Decise să-l lase tot pe el să vorbească:

- Despre mămica şi tăticul tău ce ştii?

- Păi, ştiu că tati e în Statele Unite ale Americii, unde s-a căsătorit din nou şi are un bebeluş. Şi ştiu că bunica şi bunicul sunt acolo, la el. Au dat casa pe care o aveau aici, şi maşina... Iar mami e în Italia.

- ... Oare mami s-a căsătorit din nou?

- Nu cred. Mi-ar fi spus, la telefon! Şi mi-ar fi trimis poze! Eu i-am spus, când mi-a dat telefon în februarie, că dacă se căsătoreşte, poate să-mi trimită poze cu el! Că nu mă supăr!

Serios? Aşa îi spusese? Nenorocită femeie! Nenorocită rău de tot! În fine...

- Şi te sunau des?

- Nu foarte des... Mami îmi dădea telefon cam o dată pe lună. Tati mă suna mai rar - că la ei telefonul e mai scump...

- Aha... Păi, uite care e situaţia. Au aflat amândoi despre cutremur şi s-au îngrijorat rău. S-au dus la ambasadă... Tu ştii ce e ambasada, da?

- Daa, ştiu! E o clădire din altă ţară, unde oamenii se duc atunci când îşi pierd buletinul.

Uite că ştia el ceva-ceva! Trăiască ştirile! Se grăbi să-l lămurească:

- Este, într-adevăr, o clădire din altă ţară... Uite, de exemplu, România are o ambasadă în Italia. Acolo, în ambasadă, lucrează tot români. Atunci când mămica ta are nevoie de acte noi, sau îşi pierde actele, sau are nevoie de nişte documente importante din România...

- Da, am înţeles - se duce la ambasadă!

- Exact. Când a aflat de cutremur, cred că mămica ta a dat telefon la bunicii tăi.

"Care n-au răspuns, pentru că erau morţi." Înghiţi scurt şi continuă:

- După care s-a dus la ambasadă. A aflat ce s-a întâmplat aici...

"Şi-a aflat că părinţii ei au murit iar tu eşti într-un centru pentru minori." Şi-acum, "s-o dreagă" cât mai onorabil:

- Şi s-a gândit bine ce poate să facă. Ea acolo nu o duce foarte bine. Stă cu chirie - şi nu mai are serviciu de două luni... Nici nu s-a recăsătorit, aşa că e singură - şi n-o ajută nimeni... Ea nu poate să te ia acolo. Ambasadorul a întrebat-o, a insistat, dar ea i-a explicat că situaţia ei e extrem de grea. Şi să ştii că nici ambasadorul n-a fost de acord să te trimitem acolo cu un avion. Adică, mămica ta n-are unde să te adăpostească, n-are bani de mâncare, de hăinuţe, de grădiniţă... Nu te poţi duce la ea. Aşa că mămica ta a semnat o declaraţie, pe propria răspundere, că te lasă în grija statului român.

Căpşorul se plecă imediat. Se grăbi să continue, ca "s-o dreagă":

- Adică ne lasă pe noi să avem grijă de tine, până îşi găseşte ea un serviciu şi o locuinţă stabilă.

Daa, cum să nu! Copilul ăsta de nici cinci ani nu-l credea! Copilul ăsta era...

Şutul lui nea Aurică îl dezmetici; se grăbi să continue:

- Şi tăticul tău a dat telefon aici, la bunicii tăi. Şi s-a dus şi el la ambasada din Statele Unite. Când a auzit ce s-a întâmplat, a vrut să te ia la el.

Măcar pe unul dintre ei "să-l spele" cât de cât! Numai că Vlad îl întrerupse imediat:

- Dar soţia lui nu a vrut să mă primească. Ştiu că nu-i place de mine. Ştiu că din cauza ei nu-mi mai trimite el jucării...

Mare javră de om şi ăla! Tunase şi-i adunase pe javrele alea două! Adică taică-su nu-i mai trimitea nici măcar o maşinuţă de la solduri? Era fi-su! Nea Aurică îl îmboldi din nou, cu ceva mai multă "graţie" de data asta; aşa că oftă şi continuă:

- Aşa că ambasadorul din Statele Unite l-a pus să se hotărască ce vrea să facă în privinţa ta. Şi a scris şi el o declaraţie...

Privea lung buclişoarele şatene şi zău că nu mai ştia ce să spună... Era linişte - o linişte nenorocită, apăsătoare... Brusc, umerii copilului se ridicară scurt:

- Am înţeles. Şi acum ce o să se întâmple cu mine?

- Păi, o să stai aici, până revine curentul. După aia, o să desfiinţăm centrul ăsta. Iar tu o să mergi, împreună cu alţi copii din centrul ăsta, într-un centru de stat.

- Adică la orfelinat.

Nea Aurică se grăbi să preia discuţia:

- Dar partea bună este că, odată intrat în orfelinat, oamenii care vor

Vlad ridică privirea spre el:

- Nenea George, pot să fac şi eu o declaraţie de-asta?

Oof... Se grăbi "s-o cârpească" cumva:

- Păi tu ştii să scrii?

- Nu, dar o să rog pe cineva să o scrie. Pe Ludmila, sau pe Lucia, sau...

"Nu pe Alex?" Cât pe ce să-şi rostească nedumerirea... Nea Aurică fu mai iute decât el:

- Şi ce vrei tu să scrii în declaraţie? Că ţi-o scriu eu, nu-i problemă!

- Păi, eu aş vrea... Eu aş vrea să nu mă duc la orfelinat.

- Nu poţi să locuieşti singur. Trebuie să fie un om mare care să aibă grijă de tine.

- Şi dacă eu scriu în declaraţie că vreau ca Alex să aibă grijă de mine, crezi că se poate?

Nu. La întrebarea asta n-o să-i răspundă nici mort! Pe el îl privea Vlad - că el era "şeful tuturor"! Dar n-o să-i răspundă nici rugat, nici bătut! Nea Aurică oftă greu:

- Măi Vlade... Acum nu se poate.

- Da' de ce?

- Păi pentru că Alex se poate muta cu tine numai dacă te înfiază sau te ia sub tutela lui. În ambele cazuri, trebuie să facă un dosar cu acte şi să-l ducă la Protecţia Copilului. Dar, din câte ştiu eu, Alex nu are casă. Nu are o locuinţă.

- Ba stă aici, în apartamentul de lângă noi!

- Locuieşte aici cu chirie. Nu e casa lui, nu e el proprietar.

- Da' îl iau la mine acasă! Adică la bunici acasă! Bunicii au murit, nu? Are unde să stea! Sunt două camere acolo - una pentru el, una pentru mine! Se poate?

Bătu scurt cu palmele în masă:

- Stop! Stop amândoi!

Şi gata! Trecuse la tonul aspru - şi n-o să renunţe la el sub nici

o formă! Se încruntă un pic, ca să fie clar că partea aia nu se negocia nicicum:

- Alex are deja o soţie şi un copil. Nu are locuinţă - şi nici serviciu. Dacă Alex vrea să aibă grijă de tine, trebuie să facă o cerere la Protecţia Copilului. Şi o să facă şi un dosar, cu care o să se ducă la tribunal. Ca să te primească sub tutelă, adică să devină adultul direct răspunzător pentru felul cum trăieşti şi ceea ce faci, Alex trebuie să demonstreze că e capabil să facă asta. Adică trebuie să-şi lămurească problemele de familie, trebuie să-şi găsească un serviciu şi eventual şi o locuinţă.

- Dar am eu casa bunicilor!

- Tu n-o să te întorci în casa bunicilor neînsoţit de un adult şi fără aprobare de la judecător. Indiferent ce-ai face! Aşa că să nici nu-ncerci!

Vlad băgase iar bărbia în piept, nea Aurică îl tot semnaliza pe sub masă s-o lase mai moale... Nu - n-o s-o lase mai moale! Aşa că continuă, extrem de serios:

- Dar să ştii că nu e normal ca Alex să nu-şi caute copilul.

- Tu nu ştii, nenea George, dar băieţelul lui e bolnav...

- Cu atât mai mult! Îl iubeşte, sau nu? E băieţelul lui, sau nu? Îi pasă de el şi de sănătatea şi binele lui - sau nu? Părinţii tăi, chiar dacă n-au putut să te ia la ei, măcar s-au interesat dacă ai păţit ceva! El nici măcar atâta lucru n-a făcut! Şi-atunci, vine judecătorul şi se gândeşte cam aşa: omul ăsta, Alexandru Dumitrescu, îşi iubeşte copilul sau nu? Poate Alexandru ăsta să te iubească pe tine, să aibă grijă de tine, să te reprezinte peste tot, să te încurajeze şi să te înveţe şi să te apere - dacă nu-l doare nici în cot de copilul lui natural?

Gata - îl "înfrânase" serios! Perfect!

- De-asta ţi-am spus că, după ce se desfiinţează centrul ăsta, o să mergi împreună cu ceilalţi copii într-un centru de plasament. Nu orfelinat, ci centru de plasament. E o diferenţă.

Nea Aurică îi luă vorba din gură:

- În orfelinat se duc copiii care nu mai au chiar pe nimeni. În centrul de plasament o să fie mult mai bine! Şi ştii ceva? Sunt sigur că Alex o să se grăbească să facă tot ce trebuie ca să te scoată cât mai repede de acolo.

Ete, fleoşc! Îl "faultă" prompt, iar bătrânul adăugă:

- Dacă vrea şi el, bineînţeles! Nu uita că trebuie să vreţi amândoi...

Ridică privirea spre Lucia: ea ce zicea?... Ea arbora mimica de serviciu - adică nu zicea nimic. Păi atunci... Îl ciufuli uşor pe Vlad:

- Hai - nu fii supărat! O să vezi că n-o să fie chiar aşa de rău!

Puştiul coborî de pe scaun:

- O să o rog pe Ludmila să-mi scrie şi mie o declaraţie.

Şi gata - minorul Vlad Enache tocmai ieşise din bucătărie. Iar el se simţea privit lung... Scoase, dintr-o singură mişcare, cele patru formulare şi le azvârli pe masă, în faţa bătrânului. Primi un mârâit printre dinţi:

- Termină cu căcatul ăsta!

- Cum de tocmai gigollo-ul a scăpat? Cum de tocmai pe "morcovul" direct responsabil nu s-a răzbunat?

- Poate-a vrut să-i mulţumească pentru că l-a scăpat de pacoste!

Se aplecă încet spre el:

- Adică el a apăsat pe trăgaci? E un gigollo criminal?

- Nu; e un gigollo care i-a dat ăluia motiv să apese pe trăgaci!

- Că ăla avea nevoie de vreun motiv!

- Inima din ăla avea nevoie de-un motiv!

- Iar el de unde ştie ce s-a întâmplat acolo? Că ştie!

- George...

Se încruntă scurt:

- Nea Aurică, eu sunt poliţist. Eu vreau să ştiu ce s-a întâmplat acolo. N-am să-l bag la beci, indiferent ce-a făcut! Dar vreau să-mi spună cum au murit oamenii ăştia patru.

Se aplecă scurt peste masă şi şopti:

- Tocmai ca să ştie că eu ştiu. Şi ca să ştie că zi de zi, pentru tot restul vieţii lui, eu o să stau cu ochii pe el. Şi pe copil. Ca să nu uite niciodată ce-are de făcut în viaţă!

- George,

- Nea Aurică, copilul ăsta merită tot binele din lume! Iar eu o să-i asigur lui tot binele din lume! Chit că o să-l strâng pe gigollo-ul ăsta de "biju-uri" câte zile-oi mai avea! Acu' ai priceput?

Primi un zâmbet larg... Se lăsă uşor pe spate şi se sprijini de dulap:

- Aşa că, dacă nu-şi pune pielea la bătaie, nu-l "pupă". Lucia, adu-l te rog pe următorul.

Paşii ieşiră; mârâi printre dinţi, îndesând formularele înapoi în buzunar:

- Dar trebuie să vină de la el; nu de la dumneata, nu de la Lucia, nu din vestonul meu. El trebuie să se prezinte frumuşel la mine şi să facă mărturisiri complete. Ca să uit de Bianca-din spate liceu... şi de câte-oi mai afla după ce revine curentul. Pentru că eu nu uit că nevastă-sa lăsa copilul la televizor şi "profesa" în dormitor, iar el n-avea nimic împotrivă.

Acum primi o aprobare scurtă.

- Şi să ştii că "destăinuirile complete" sunt obligatorii, dar nu suficiente! Aşa că, să nu crezi că...

Nuu, nu credea deloc! Mustăcea cu subînţeles şi spunea de zor ca el! Nea Aurică obţinuse ceea ce voise să obţină...

Se abţinea greu să nu râdă. Bătrânelul lui "îl mirosise". Îl ştia pe de rost, ce mai!

Privea lung uşa. O aştepta pe Lucia...

Alexandru

Deci... Deci aşa...

Auzi paşii mărunţei ieşind din bucătărie. Îl aştepta. Trebuia să-i spună... Trebuia să-i explice cumva de ce nu voia să ştie nimic despre Ionuţ şi Mirela. O să fie greu; Vlad o să vrea să ştie amănunte... după care va da fuga la poliţistul mare şi rău şi-i va oferi răspunsurile pe care le dorea - sperând, în candoarea lui copilărească, că aflarea adevărului era de-ajuns pentru a-l repartiza pe el lui Alex...

Paşii se îndepărtară. Vlad se dusese înapoi, în dormitor. Şi nu putea să nu observe că, deşi el era "problema", Vlad nu-l căuta pe el...

George avea dreptate. Nevasta şi copilul lui autist erau langa prin lume, el n-avea casă, n-avea serviciu, dar voia să-l ia pe Vlad cu el. Şi să-l ducă unde? Să-l ajute cum? Să-i dea de mâncare ce? George avea mare, mare dreptate - pentru că era şi el tată, şi cu siguranţă se îngrijora ori de câte ori Octavian răguşea sau făcea temperatură...

Se simţea...

Paşii trecură pe lângă el. Deschise imediat ochii - dar nu văzu decât spatele Luciei. Poliţista se ducea să mai aducă un copil. Se prefăcuse că nici nu-l observase...

Se lăsă să alunece, încet, pe perete şi se aşeză pe ciment. Şi-şi lăsă fruntea pe genunchi, pentru că era idiot... Pentru că-i dăduse copilului ăluia speranţe - şi nu gândise...

Indiferent ce va face, nu va putea să-l ia pe Vlad. Până nu revenea curentul, nu va putea să iasă din bloc - adică ar fi ieşit degeaba. Trebuia să închirieze o garsonieră şi să-şi găsească un serviciu. Nici una dintre "sarcini" nu se putea produce săptămâna asta... ceea ce însemna că Vlad pleca cu poliţistul spre centrul de plasament... Unde avea toate şansele să fie printre primii copii adoptaţi - pentru că era sănătos, frumos şi înfiorător de isteţ...

De-asta nu-l omorâse Dumnezeu - ca să-l chinuie! Acum era limpede! Acum, în clipele astea, Lucia trecea pe lângă el, însoţită de-o pereche de paşi mărunţei, iar el realiza că nu putea muri înainte să sufere...

Teodor

Nu prea-i venea să deschidă discuţia. Vlad vorbise cu George - şi se întorsese tăcut şi-un pic încruntat. Se aşezase pe canapea şi le spusese că n-are nimic. Dar...

De când revenise piciul în dormitor, era linişte. Copiii vorbeau în şoaptă şi nu se grăbeau să-l integreze şi pe Vlad în discuţii, sau în joacă. Renata dormea...

Brusc, puştiul coborî de pe canapea şi se apropie de Octavian:

- Octaviane, tu ştii să scrii?
- Da.
- Poţi să-mi scrii şi mie o declaraţie?
- Sigur că da! Da' de ce? Ai tu nevoie de o declaraţie?
- Da.
- ... OK. Stai aşa, să iau o hârtie... Aşa. Deci, "Declaraţie"...

Vlad tăcuse... Octavian insistă:

- Şi mai departe?
- Mai departe, nu ştiu cum să spun...
- Păi despre ce e vorba în declaraţie?
- ... E vorba că eu nu vreau să merg la centrul de plasament. Eu am unde să stau. Am casa bunicilor mei, care e foarte bună şi nu se prăbuşeşte. Şi o să-l rog pe Alex să se mute la mine, ca să pot să stau la mine acasă. Cu Alex.

Ptiu, drace! Îşi îndulci mult tonul vocii:

- Păi ce, tu te duci la centrul de plasament?
- Da. Tati şi mami au dat declaraţie că mă lasă să aibă România grijă de mine. Şi eu nu vreau să stau la orfelinat. Eu vreau să stau cu Alex.
- Aha...

Vlad se grăbi să completeze:

- Şi pentru că Alex nu are unde să stea, îl invit să stea la mine.
- Aha...
- Şi am nevoie de o declaraţie - da' nu ştiu să scriu...

"Doamne-ajută! Hai, Teo - pune-ţi urechile la bătaie pentru binele copilului ăstuia!" Îşi drese scurt vocea:

- Păi declaraţia ta se scrie cam aşa: "Subsemnatul Vlad Enache..."

Octavian scria, palid ca gutuia-n obraji...

- ... Domiciliat în strada... Unde e casa ta?
- Strada Silvia numărul 42.

Aştepta... Zâmbi:

- Născut în data de...
- 1 octombrie 2005.

Puştiul era la fel de încruntat. Era extrem de atent la felul cum mişca Octavian pixul şi aştepta, socotind probabil câte litere şi cifre trebuiau "desenate" ca să rezulte cuvintele spuse de el...

- Gata. Mai departe?

Mai departe? Ochii negri se uitau la el ca la salvarea supremă... Iar dacă-l întreba CNP-ul îl azvârlea într-o depresie groaznică... Oftă greu... şi decise să-şi pună totuşi pielea la saramură:

- Declar pe propria răspundere... că doresc să fiu încredinţat... sub tutela lui Dumitrescu Alexandru...

Minorul Vlad sări ca ars:

- Stai puţin! Ce e aia tutelă?
- Adică el o să aibă grijă de tine până faci 18 ani.
- ... Şi poate să se mute la mine, nu?

Îl ridică scurt pe genunchi:

- Vlade, tutelă înseamnă că eşti ca şi copilul lui - dar nu eşti copilul lui. Ca să devii al lui, trebuie să te înfieze. Părinţii tăi pe unde sunt?
- Mami e în Italia şi tati în Statele Unite. Şi amândoi au dat declaraţie
- Am înţeles. Ca să te înfieze, Alex trebuie să se ducă la tribunal şi să deschidă un proces. Şi-o să aibă nevoie de alte declaraţii, de la părinţii tăi - pe care s-ar putea să nu le obţină. Aşa că cel mai bine e cu tutela. Asta înseamnă că locuieşti cu el ca şi cum ar fi tăticul tău, iar el este obligat să aibă grijă de tine, să te ducă la grădiniţă şi la şcoală, să se joace cu tine, să te ferească de rele... Să plătească telefonul şi gazele, să ridice scrisorile de la poştă... Exact ca un tată. Numai că nu e tată şi în acte - e doar tutore.
- Aha... Atunci e bine. Scrie.

Puştiul era foarte "prins" de toată treaba aia cu tutela şi-i cam ordonase lui Octavian să "deseneze" acolo literele necesare. Se grăbi să repete:

- Declar pe propria răspundere... că doresc să fiu încredinţat... sub tutela lui Dumitrescu Alexandru. Aici ar trebui să scriem datele lui.

Vlad ieşi, cu paşi hotărâţi... Octavian şopti:

- Am băgat-o pe mânecă! Dacă i-o duce lui tata şi-mi recunoaşte scrisul...
- Şi dacă-ţi recunoaşte scrisul, ce? Te-a rugat frumos să-i scrii o declaraţie, nu? Ce, trebuia să te ascunzi sub masă, dacă te-a rugat Vlad ceva?

Tânărul nu mai spunea nimic...

- Dacă-ţi zice ceva, să-i zici că eu ţi-am dictat-o. Şi împărţim frăţeşte urecheala.

Octavian era ferm convins că urecheala menită adultului se va transfera mintenaş asupra lui... În cameră era o tăcere apăsătoare...

Alexandru

Paşii se apropiau... Vocea puternică îl sperie rău de tot!

- Alex, dă-mi datele tale!

Ce-ce? Cum? Vlad era încruntat ca la balamuc:

- Trebuie să scriu o declaraţie şi îmi trebuie datele tale.
- Vlade... Hai să stăm puţin de vorbă; OK?
- Nu-nu! Dă-mi datele tale, ca să îi duc declaraţia lui nenea George!
- Nenea George nu poate face mare lucru. O să mă duc eu la Protecţia Copilului, imediat cum revine curentul!
- Dar e bine să dau şi eu o declaraţie!
- Vlade, declaraţia ta o să-l înfurie pe nenea George.

Puştiul se trase scurt în spate:

- Îmi dai datele tale?

Îl privea lung şi realiza că n-o să-l scoată din ideea asta cu datele şi declaraţia... Piciul insistă, pe un cu totul alt ton:

- Vrei să stai cu mine?

Aprobă încet cu capul...

- Atunci dă-mi datele tale.

Oftă greu şi scoase port-actul din buzunar. Şi i-l dădu cu totul - să-şi ia el de-acolo tot ce-i trebuia...

Piciul arboră un zâmbet mare-mare şi alergă în apartament. Lăsă din nou capul pe genunchi - copilul ăla o să sufere enorm! Şi numai din cauza lui! El îl încurajase, el îi băgase bărzăuni în cap, el îi promisese că nu se vor mai despărţi vreodată...

Teodor

Vlad năvăli în dormitor, vesel nevoie mare:

- Gata!

Primi port-actul. Uau! I-l dăduse Alex? Adică îi dăduse toate

actele lui? Hm...

Deschise încet coperţile... şi înlemni.

Umblase mult cu Tigrul prin Europa. Când stătuse acasă, stătuse mai mult cu Liana şi Florin. Nu era un tip foarte sociabil, în sensul că nu prea îl interesase ce fac vecinii lui, ce dreg, ce "împletesc"... Iar dacă l-ar fi văzut pe băieţelul vecinului lui pe stradă, probabil că nici n-ar fi ştiut al cui era îngeraşul...

Era frumos ca un înger! Dumnezeule mare, cât de frumos era copilul lui Alex! Era... Era un înger blonduţ cu ochi albaştri, cu trăsături de păpuşă...

Îşi amintea cuvintele lui Alex. Îşi amintea...

- Ce-i, nenea Teo?

Se grăbi să scoată plasticul alb:

- Nimic. Uite, Octaviane - scrie seria şi numărul cărţii de identitate.

Prea târziu - Vlad se repezise şi văzuse deja ceva colorat între coperţile alea. Aşa că îi luă port-actul din mâini şi-l deschise. Şi amuţi şi el... Decise să-l lămurească:

- E băieţelul lui Alex.

- ... E un băieţel foarte frumos.

- Exact. Deci, ai scris datele, Octaviane?

- Da.

- Ia citeşte-mi ultima frază...

- "Declar pe propria răspundere că doresc să fiu încredinţat sub tutela lui Dumitrescu Alexandru, care se legitimează cu CI

Se grăbi să îl întrerupă:

- E perfect. Dă-i să semneze.

Vlad protestă scurt:

- Da' nu ştiu să scriu!

Îl trase lângă el şi ceru scurt:

- Hârtie şi pix.

Le primi imediat. Scrise cu litere de tipar "Vlad Enache" şi îi dădu hârtia:

- Poftim - aşa se scrie numele tău.

Puştiul îşi luă "copiuţa" şi se aşeză lângă Octavian:

- Ia - dă să semnez.

Era... Era teribil copilul ăsta! Era...

Se ridică şi ieşi pe palier. Şi oftă greu, pentru că vecinul lui îşi jelea soarta chiar acolo, lângă uşă...

Îşi aprinse o ţigară. Aştepta... Alex nu spunea nimic, Nicolae nu spunea nici el nimic... Din bucătăria Luciei se auzeau murmure şi suspine de băieţel...

O să-i spună lui George, dacă va avea vreodată ocazia, că Vlad Enache nu era nebun. Şi nici nu fusese manipulat de-un bărbat lipsit de scrupule, care abia aştepta să se instaleze în casa lui Vlad Enache şi să pape banii daţi de autoritatea tutelară lui Vlad. O să-i spună că omul ăsta, Alexandru Dumitrescu, care refuzase să plece cu bruneta focoasă la vila ei cu multe etaje, era un om de toată isprava. Şi că nu voia să-şi revadă copilul pentru că revederea ar fi fost mult prea dureroasă...

Tropăitul îl făcu să se întoarcă. Vlad Enache alerga chiar acum spre bucătărie...

George

Băieţelul de lângă el nu plângea. Suspina doar. Nu părea foarte afectat de veştile proaste. Nici nu prea avea de ce să fie afectat - că doar o să plece în Australia, cât de curând! Mama lui era recăsătorită în Australia - şi practic dormea în faţa ambasadei României, ca să afle imediat cum revenea curentul şi se reluau cursele comerciale! Femeia aia aştepta să afle când o să-şi întâmpine băiatul pe aeroportul din Melbourne. Problema era că, până nu revenea curentul, Aeroportul Henri Coandă era închis pentru tot ceea ce însemna "civil". Aşa că puştiul o să stea aici în centru, după care probabil că o să treacă zece minute pe la bunică-sa - care era rănită şi se recupera într-un spital de campanie - după care o să doarmă două-trei zile într-un centru de plasament. După care o să se urce în avion... şi-o să-i fie foarte bine. Nea Aurică tocmai accentua partea aia cu "foarte bine"...

Tresări la vederea siluetei micuţe. Vlad năvăli în bucătărie pe lângă piciorul Luciei, speriind-o îngrozitor:

- Nenea George!

Copilul ăsta avea darul de-a da cu adulţii fie de pământ, fie de cer. Hârtia sfârşi pe masă, în faţa lui:

- Am scris declaraţia.

- Tu?

- A scris-o Octavian pentru mine. Da' am semnat eu!

Semnase el?... Da, îşi "pictase" numele. Pixul tremurase serios, pe toată lăţimea colii A4... Zâmbi cu optimism, ca la parada de Ziua Poliţiei:

- Bine, Vlade. O s-o pun la fişa ta.

- Promiţi, nene George?

Se grăbi "să-i pice faţa", ca să dea greutate propriilor cuvinte:

- Să ştii că eu sunt un poliţist serios! Eu nu mă joc cu declaraţiile! Astea sunt documente importante!

Vlad redeveni şi el serios:

- Bine, nene George. Mulţumesc.

- Cu plăcere.

Şi-acum piciul ieşea, extrem de mulţumit că dăduse declaraţia - şi-acum sigur nu sfârşea într-un orfelinat...

Ridică declaraţia şi-l "faultă" pe nea Aurică pe sub masă. Aşa că povestirea despre canguri şi Opera din Sidney se reluă...

Carevasăzică minorul Vlad Enache, născut în prima zi din octombrie 2005, intenţiona la modul cel mai serios să locuiască cu cetăţeanul Alexandru Dumitrescu. Chiar dacă cetăţeanul ăsta nu-şi căuta copilul şi n-avea nici serviciu, nici vreo perspectivă serioasă de-a deveni altceva decât fotomodel sau muncitor necalificat... Păi...

Păi, văzând şi făcând! Momentan, "surfau mental" prin Australia!

Puse declaraţia lui Vlad Enache în buzunarul interior al vestonului. Degetele întâlniră celelale hârtii împăturite, iar asta îl făcu să se cam încrunte...

Ia să fie el atent la chestia aia cu canguri - şi să zâmbească! Acuşi-acuşi îi aducea Lucia un alt copil, care-l va întrista din nou!

Teodor

Perdeaua se trase din nou. Vlad intră şi se aşeză pe pat - şi se întinse lângă Renata... Se abţinu cu greu să nu zâmbească:

- Nu ne spui şi nouă ce-a zis George?

Piciul abia aşteptase întrebarea - se răsuci şi răspunse, la fel de încruntat:

- A spus că o să aibă grijă de declaraţia mea. Că e un document important.

- Bun. Deci o pune la dosarul tău.

- Da.

- Asta e bine.

Şi uite că puştiul se întorcea iar cu spatele la ei... Ridică port-actul lui Alex:

- Nu-i duci actele înapoi lui Alex?

- Nu.

- ... Eşti supărat?

- Da.

- ... Vrei să i le duc eu?

Umărul micuţ se ridică teatral... Lăsă port-actul pe pernă, lângă

Vlad, le făcu celorlalţi copii semn să nu mai spună nimic ca să-l lase să adoarmă şi ieşi încetişor, pe vârfuri...

Alex nu se ridicase de pe ciment. Oftă greu:

- ... I-a dat declaraţia.

- N-o să obţină nimic cu ea. O să mă duc eu la Protecţia Copilului, imediat cum o să pot să ies din bloc. Adică imediat cum se desfiinţează centrul.

- Nu mai pleci la Târgovişte?

În sfârşit, îl văzu ridicându-se... Alex oftă greu şi porni încet spre celălalt capăt al palierului:

- Am să mă duc acolo unde vrea el să mergem.

Şah. Şah şi mat. Tocmai primise răspunsul perfect...

Se răsuci şi intră în apartamentul 13. Nicolae nu zâmbea:

- Abia acum încep vremurile alea grele. Şi afară, şi înăuntru.

Aproba...

- E al doilea voluntar cu nervii la pământ. Din fericire, noi ne ţinem bine - familia ta şi familia mea. Să sperăm că nu "pică" şi Lucia...

Lucia? De ce să pice Lucia? Nicolae se grăbi să continue:

- Victor pică în contratimp cu ea; dacă nu pică ea, pică el.

Aoleu, aşa era! Victor era fostul ei logodnic! Iar dacă relaţia ei cu George funcţiona, moralul stilistului pica instantaneu... Şi uite că nu se întrebase nici o clipă de ce nu pornise deja Victor spre Domneşti... Nicolae continuă:

- Să sperăm că naşte şi Luminiţa - ca să ne ţină ocupaţi încă vreo 12 ore. Am auzit că electricitatea nu revine până mâine la ora asta, aşa că...

- Aşa că o să fie vai de noi. Încă 24 de ore de "vegetare" - şi ajungem să ne încăierăm ca-n filmele americane.

Evident! El se încăierase deja! Sigur, nu era Nicolae omul care să-i amintească asta...

Oare ce mai putea meşteri? El, ca bărbat, avea mare nevoie de o îndeletnicire "bărbătească"! Promitea să nu se grăbească - să o rezolve încetişor, pe îndelete...

Lucia ieşi pe palier, ţinând mâna pe umărul unui băieţel de vreo şase anişori. Aha! Întinse mâinile spre el:

- Ia hai, voinice, să-mi zici şi mie o chestie!

O să-l întrebe... ce părere avea despre bebeluş. Că sigur îl văzuse şi el! Toţi copiii văzuseră bebeluşul! Puştiul zâmbea; aşa că intră în apartamentul lui şi văzu imediat silueta Violetei în dormitor. Nu, puştiul ăsta nu avea nevoie de chiar atât de multă dragoste şi tandreţe; aşa că intrară amândoi în sufragerie. Îl aşeză pe canapea şi se aşeză lângă el:

- Şi ce zici tu de aşa bebeluş? Ştii că e tot aici, în bucătărie; ştii, nu?

- Da, ştiu. Păi, ce să zic...

- Nu ştiu! Părerea ta! Zi-mi sincer ce crezi despre el!

- ... E mic şi cam roşu. Da' să nu mă spui!

- Sigur că nu te spun! Aşa sunt toţi bebeluşii - mici, roşii şi scandalagii. Da' să ştii că o să crească şi-o să-şi revină...

- Ştiu... Auzi, Teo? Cât de mare este un cangur?

Poftim? Băieţelul aştepta cu mare interes răspunsul...

- ... Habar n-am! De ce?

- Păi, uite, imediat cum revine curentul, mami o să-mi cumpere un bilet de avion şi-o să mă duc la ea, în Australia. Iar nenea Aurică mi-a zis că acolo în Australia sunt canguri mulţi...

Aa... Se ridică, râzând:

- Stai aşa, că are fi-miu o enciclopedie! Aflăm totul de acolo - şi despre canguri, şi despre Australia!

Nicolae îi privea râsul şi nu prea ştia ce să zică... Las' că o să afle el ce şi cum! Intră în dormitor şi constată că Vlad adormise, iar Liana îşi cam "împletea" codiţele şi genele... Luă volumele 1 şi 2 din enciclopedie şi ieşi, fără să încerce să se întrebe de ce Octavian o ţinea în braţe pe Codruţa, dacă ea nu suspina nicicum...

Carina

Aştepta copiii - dar uite că copiii ăştia nu veneau...

Se instalase "comod" în dormitorul din 14. Se gândise că era o cameră mai mică, şi deci un pic mai "intimă". Trei copii stăteau lejer pe mega-pat; ea ocupase locul din dreapta canapelei şi aştepta... Perdeaua se trase încet:

- Carina, ai treabă?

Codruţa? Ia uite! Se grăbi să se ridice:

- Nu. S-a întâmplat ceva?

- Nu. Voiam să vă spun ceva...

Aoleu! O urmă, iar Codruţa o luă de mână - gest care-o făcu să-i sară inima din piept! Iniţial, acel "vreau să vă spun ceva" i se păruse o introducere drăguţă la discuţia despre termenii legali pe care-i putea lua mutarea fetei alături de familia lor. Dar gestul era...

În fine! Intrară în apartamentul 13, iar Codruţa se opri lângă privirea speriată a lui Nicolae:

- Vreau să vă spun ceva.

- OK. Spune.

Iar răspunsul lui Nicolae o blocase... Ei, na! O trase sub braţul ei, ca să-i dea un pic de curaj...

- ... Carina, am înţeles că blocul părinţilor tăi s-a prăbuşit...

- Aşa e; s-a prăbuşit.

- Iar ei sunt acum într-un adăpost?

- Ei sunt acum în garsoniera mea, împreună cu părinţii lui Nicolae.

Era mirată... Decise să-i explice:

- Au fost în adăpostul de la Dragonul Roşu. Dar nu era de ei acolo, aşa că Nicolae s-a dus ieri, cu Lucia, şi i-a mutat pe toţi patru la mine în garsonieră.

- Şi acum sunt toţi patru în garsonieră?

- Da.

- Deci am auzit eu bine...

Stop! Păi ea auzise deja chestia asta, dar "se făcuse" că habar n-are? Codruţa zâmbi:

- Mă gândeam că garsoniera nu poate fi foarte mare...

Nicolae păru că-i înţelege planurile, pentru că se grăbi să răspundă:

- Nu, nu e foarte mare. E o garsonieră normală.

- Aha... Păi, mă gândisem că apartamentul meu a rezistat foarte bine. E la etajul unu, iar blocul n-a avut nici o daună majoră. Dacă vreţi, puteţi să-i mutaţi la mine!

Cum-cum? Ochii migdalaţi o priviră lung:

- E în capătul străzii Elena, care e paralelă cu Şoseaua Colentina. Adică e aproape şi de noi, şi de blocurile de la fosta fabrică Suveica. Şi sunt camere destul de mari. Sunt ceva provizii în el, că noi întotdeauna am avut cămara plină cu borcane... Dacă vreţi... Adică, mă gândisem că e mai bine pentru ei să nu stea aşa înghesuiţi.

Adică îi invita să-şi mute rudele în apartamentul ei! Hm... Nicolae se grăbi să-i răspundă:

- Îţi mulţumim, dar nu cred că se poate. Nu azi, oricum!

Codruţa se posomorâse rău... Se grăbi să continue ea:

- Nicolae i-a dus acolo ieri. Ştii bine că Lucia a mers cu el...

- Da, ştiu.

- George ne-a interzis să ieşim din bloc. Mai mult - i-a spus Marianei că, dacă vrea să plece cu bebeluşul spre socrii ei, la Giurgiu, trebuie să-şi găsească singură mijloc de transport.

- Am înţeles. Dar mă gândeam că poate o să-şi rupă Lucia două-trei ore...

- Lucia nu mai are nici cinci minute pentru noi. Au rămas 12

copii aici - dar sunt cei mai necăjiţi copii de pe planetă, în momentele astea. Ei au nevoie de noi; Lucia trebuie să aibă grijă de ei...

Codruţa se încruntase... O sărută pe păr:

- Stai liniştită; cred că mâine o să aflăm noutăţi despre casele noastre. Adică despre casa părinţilor lui Nicolae. Dacă e OK, poate se repede el şi-şi mută părinţii acasă. Şi-atunci rămân doar părinţii mei în garsonieră...

- Am înţeles. Dar ziceam că ei sunt doi, iar casa mea stă goală; şi

Nicolae se grăbi s-o întrerupă:

- Încă nu se ştie când se va desfiinţa centrul. Dacă se desfiinţează înainte să revină curentul, va trebui să plecăm de aici. Iar eu n-am cheia de la apartamentul cu trei camere. Aşa că s-ar putea să mergem noi la tine, o zi sau două.

Gata - Codruţa îşi revenise instantaneu! Acum era foarte bucuroasă... Decise să pluseze:

- Sau mai multe - că apartamentul cu trei camere nu-i mobilat!

Nu exista bucurie mai mare pentru copilul ăsta decât vestea că, la un moment dat, o să-i găzduiască pe ei! O trase uşurel afară din holul apartamentului 13... Nicolae o privea lung - şi citea în ochii lui o bulversare totală...

Intră în apartamentul 12 şi trecu repede prin faţa bucătăriei. Codruţa şopti:

- Sper că nu v-aţi supărat...

- De ce să ne supărăm?

- Păi, aşa... Că m-am gândit eu unde să-i duceţi pe părinţii voştri...

- Haai, fii serioasă!

Şi-o şi împingea spre perdea, ca să fie clar că pe tema aia nu mai discutau...

Ieşi şi se sprijini de zid. Nu-i venea să creadă! Codruţa se îngrijorase pentru binele părinţilor oamenilor care-o invitaseră să locuiască cu ei... Copiii nu prea aveau "griji" de-astea la 12 ani. La vârsta aia, în clasa a şaptea, copiii se îngrijorau pentru următoarele episoade din Hannah Montana şi mai ales pentru următoarele nivele din jocurile online la modă. Se îngrijorau gândindu-se să-şi asorteze faţa mobilului cu nuanţa biluţelor din accesorii, se gândeau ce parfum să folosească mâine, cu ce cuvinte să scrie bileţelul pentru colegul sau colega din banca a treia... Şi uite că fata asta se îngrijorase pentru binele viitorilor ei bunici adoptivi; şi se gândise că are nişte zacuscă acasă... şi probabil are şi gem în cămara aia încăpătoare... Probabil că rememorase sticlele cu apă plată, pungile cu zahăr...

Lucia ieşi, conducând o fetiţă. Era evident că fetiţa asta nu prea putea merge singură, pentru că plângea în hohote... Părea apropiată de vârsta Codruţei; mai mult de-atât nu apucă să gândească, pentru că poliţista făcu un semn scurt cu capul. Scurt, ca un ordin. Se grăbi să ia copilul şi să-l ducă pe palier...

Acum o recunoscuse - era Mihaela Brumaru. Clasa a şasea, într-adevăr, şi situaţie complicată - cu tatăl mort în războiul din Golf şi mama decedată acum, la cutremur. Fără bunici; doar cu un unchi care lucra în Spania - unde nu era programator “de bază” la Microsoft...

Nicolae

În sfârşit! Avusese impresia că ultimul sfert de oră nu se mai termină! Zău aşa! Tura asta fusese un chin! Trecuse prin pumnul lui Teo, naşterea tizului lui George, înfierea Codruţei... Şi încă nu se dezmeticise! Încă nu apucase să vorbească cu fata asta! Trebuiau să lămurească termenii legali ai "înţelegerii" - şi uite că ea venise deja să le spună să-şi instaleze părinţii la ea acasă! Totul se desfăşurase extrem de repede, iar el nu se obişnuise încă cu gândul că avea o fată... de 12 ani...

Avea o fată de 12 ani?

... Păi, cam da!

Zâmbi şi se ridică. Victor intră în hol şi întinse mâna; îi înmână pistolul:

- Lucia e în 12, cu George şi nea Aurică. În dormitorul ei, Octavian e şef. Aici, în dormitor, o ai pe gravida Luminiţa iar în sufragerie stă Mugur.

"Care nu se clinteşte de pe canapea, de parc-ar avea lipici pe trening." O să constate el asta, în curând. Continuă:

- Carina e în dormitorul din 14, iar în sufragerie e Alex. În 15 sunt Teo şi Violeta; şi imediat cum ea se duce să pregătească cina, o să-i iau eu locul. Ludmila "pluteşte" între gravidă şi 14 şi 15...

Cu punguţele cu calmante - ştia el. Victor dădea din cap că da, ştia...

- Ai în bucătărie staţia funcţională şi mobilul. Încă funcţionăm pe prima butelie, dar mai avem una "neînceputã". Cu apa stăm mai prost - s-ar putea să avem nevoie de o vizită a pompierilor.

Victor aprobă din nou şi se aşeză în fotoliu:

- S-a schimbat procedura, sau parola?

- Nu. E tot cum ştii tu. Încă ceva...

Se aplecă la urechea lui şi turui:

- Mugur n-are voie în 12 şi 15. Alex ar trebui să se ocupe de el; dar idiotul i-a vorbit foarte urât, aşa că înţelegerea "a cam picat". Şi încă ceva! Nu părăsi nici o secundă postul - copiii află chiar acum că vor sfârşi într-un orfelinat, iar unii sunt destul de mari ca să ştie ce se petrece în asemenea instituţii de stat.

- Am înţeles - stau cu ochii pe scări.

- Fii vigilent. Dacă te fură somnul, anunţă-ne - ori pe mine, ori pe Teo...

- Ce să mă fure somnul, că am sforăit până acum!

Ia uite-l ce râdea! Las’ că ştia el cum sforăise stilistul de mama focului pe palier pe-acolo! Ieşi şi se întinse bine-bine de tot... Aoleu, ce trosnise! Dar adevărul era că amorţise de tot în fotoliul ăla! Era extrem de comod...

Şi-acum, încotro s-o apuce? Îi spusese lui Victor că se va duce să-i ţină locul Violetei; numai că trebuia şi să discute cu Codruţa...

... Nu putea discuta acum cu ea. Era "prea din scurt"! Chiar el îi spusese să se gândească la o formulă şi apoi să-l anunţe! Nu-l anunţase nimic, iar el n-avea totuşi dreptul s-o grăbească aşa...

Intră în apartamentul 15 şi trase perdeaua sufrageriei:

- Am sosit şi eu! Mă primiţi?

Violeta se grăbi să se ridice:

- Oo, bine-ai sosit! Uite, stai tu aici, cu copiii, cât pregătesc eu cina. Şi ştii ce mă gândeam?

- Ce?

- Mă gândeam să le povesteşti şi lor cum aţi discutat voi cu Codruţa...

Aha! Bună idee! Deşi îl punea să le vorbească unor orfani despre înfiere...

George

Şi gata. Ultimul copil de pe lista lui tocmai ieşise, împreună cu Lucia. Nea Aurică oftă greu:

- Şi cu asta putem spune că s-a terminat...

- Da.

- ... Ţi-a adus declaraţia?

- Da.

- Semnată de el însuşi?

- Da.

Nu voia să i-o arate, pentru că bătrânelul lui se va grăbi "să bată fierul cât era cald"... Nea Aurică se ridică:

- Te las să vorbeşti cu Lucia.

Cum?! Nu mai insista el un pic pe tema lui Alex?... Nu. Tocmai ieşise. Se ridică şi-şi strânse hârtiile...

Paşii intrară în bucătărie; Lucia şopti:

- Gata.

- Da; am vorbit cu toţi. Ce fac - cum se simt?

- Îţi dai seama că nu se simt bine deloc! Dar sunt cu voluntarii mei - şi totul e OK.

Aproba încet cu capul... Lucia şopti:

- Chiar a scris declaraţia aia?

O scoase din buzunar şi i-o întinse. Şi-o privi lung, cu atenţie, pentru că voia să afle părerea ei sinceră... Coala se întinse spre el; o luă:

- Nu vreau să i-l dau "pe ochi frumoşi". Mie genul ăsta de oameni nu-mi plac - chiar dacă fac ceea ce fac pentru o cauză nobilă. N-am să-i dau un copil pe mână dacă nu simt eu că-l am la mână - şi că-l pot struni mintenaş, dacă o ia razna.

Lucia aprobă. O privi lung... Serios... Se delectă preţ de-o secundă cu obrajii roşii şi zâmbi:

- Mă duc să văd ce-mi mai face gheneralul şi mă-ntorc.

Şi cum ea îi eliberă "prompt" drumul spre uşă, decise s-o "invite" la etajul doi. Aşa că ieşi pe palier, se aplecă pe lângă zid... şi-i pică ceru-n cap. Victor zâmbi şi se ridică din fotoliul de pază:

- Gata, aţi terminat?

- Da. Ţi-a spus Nicolae ce şi cum...

Şi arăta spre apartamentele 14 şi 15...

- Da. Mi-a spus.

Şi-i arăta şi el că stătea cu ochii aţintiţi asupra copiilor, să nu se împuţineze "fără autorizaţie"... Lucia ieşi şi ea pe palier:

- Dacă se mai întâmplă ceva, te anunţ prin staţie.

Reveni la poziţia dreaptă; şi cum mâna ei pornise deja spre el, se grăbi să pună mâna pe umărul ei:

- Bine. Vorbim. Mă duc, mă-ntorc.

Ochii albaştri erau un pic nelămuriţi... Nea Aurică cobora deja scările... Îi făcu cu ochiul şi se grăbi să-l urmeze.

Şi-acum or să iasă din scară şi-o să audă un "Eu ţi-am spus să-l expediezi la Domneşti". Şi-o să riposteze, iar nea Aurică o să-i bată obrazul fiindcă era "naşpa" şi-o chinuia pe fata aia în loc s-o pupe pe cinste...

Bătrânelul lui împinse uşa blocului şi mârâi:

- Eu ţi-am spus să-l expediezi la Domneşti!

- Ei, lasă!

Bufni în râs - că se întorsese şi-i bătuse obrazul, ofticat "pân' la Dumnezeu" că poliţistul lui preferat n-o pupase pe poliţista lui preferată...

Lucia

Plecase ca acceleratul din haltă...

Reveni încet în propria bucătărie. Se aşeză la masă. Se gândea...

După ce-şi îngropase nevasta şi vorbise cu 34 de copii despre moarte şi orfelinat, George nu mai voia decât să doarmă şi să uite. Aşa că decise să zâmbească totuşi. Nu-i reuşi însă decât un zâmbet amar...

Îşi amintise de moartea Adrianei. Îşi amintise de femeia veşnic zâmbitoare, veşnic atentă cu ea, care nu se grăbise să se dezbare de finuţa tinerică după care alergau ochii naşului...

Îşi amintea cuvintele ei. De-a lungul celor patru ani petrecuţi alături de Mircea, avusese de multe ori senzaţia că soţul ei o înşeală. Lucraseră în schimburi şi rareori se "nimeriseră" acasă în acelaşi timp. Când ea plecase la serviciu, el dormise; sau invers! În condiţiile astea, inactivitatea sexuală din mariajul ei o dusese cu gândul la diferite variante... Printre care şi existenţa unei alte femei în viaţa lui. Când îi auzise bănuiala, Adriana râsese: "Draga mea, vine zilnic acasă?" Aprobase cu capul. "Bate cuie şi unge uşi?" Aprobase din nou. "Îi sună telefonul în cele mai nepotrivite momente?" Răspunsese negativ. "Atunci, chiar n-ar trebui să te intereseze dacă are sau nu o amantă. Atâta timp cât nu-ţi dă indicii cum că începi să fii a cincea roată la căruţă, poţi sta liniştită." Răspunsul ăsta o lăsase interzisă...

Şi-atunci Adriana începuse un lung monolog despre concepţia ei apropo de amantă. Îi spusese că, în medie, un bărbat are 9 partenere sexuale de-a lungul vieţii - cifră stabilită statistic, după numeroase studii ale cercetătorilor de pretutindeni. Important pentru o femeie căsătorită, care avea 4 parteneri conform aceluiaşi studiu, nu trebuia să fie numărul de amante "în simultan", ci cât de atent era soţul ei ca ea să nu afle pe unde-i zburau lui ochişorii... şi drumurile de seară. Asta se numea "respect"; iar dacă ambii soţi îşi respectau jumătatea îndeajuns de mult încât s-o ferească de "veşti proaste"...

Într-un fel, concepţia asta era sănătoasă. La urma urmei, ştia şi ea că omul, fie el bărbat sau femeie, dacă vrea, se duce. Şi uite că ei doi rămăseseră împreună... deşi George...

De câţiva ani buni, între George şi Adriana nu mai era decât respect. Relaţiile dintre ei se răciseră considerabil - dar numai în dormitor. În clipa când ieşiseră din intimitatea "camerei matrimoniale", fuseseră un cuplu frumos, trainic... Un exemplu. Numai ei ştiuseră... Şi cum George îşi respectase soţia, ea - finuţa lor - nu fusese alungată de lângă acea familie frumoasă. Adriana avusese încredere şi în George, şi în finuţa ei...

Oare ce fusese în sufletul Adrianei atunci când sunase telefonul? Atunci când îşi auzise finuţa suspinând la telefon, chemând-o în toiul nopţii... Îşi găsise bărbatul în picioare, în mijlocul sufrageriei; dar finuţa ţinuse pistolul aţintit spre el şi era poliţistă - aşa că... Atunci, ea îi reamintise bărbatului ei termenii unei înţelegeri mai vechi dintre ei; tot atunci, el spusese "taci, curvă nenorocită"...

Se ridică dintr-un salt şi azvârli practic scaunul sub masă. Şi ieşi.

Pe palier era linişte. Avea senzaţia că micuţii lor musafiri dormeau; dar ar fi fost prea frumos, ca să fie adevărat. Nu dormeau; suspinau încetişor şi se gândeau la ziua de mâine. Unii rămăseseră singuri cuc...

- Totul e OK?

Cum-cum? Se aplecă şi... Şi zâmbi:

- Da. A terminat cu copiii.

- Nicolae mi-a spus că o să rămânem curând fără apă. Şi-o să trebuiască să schimbăm şi butelia, mâine probabil...

Aprobă. Ochii căprui o priveau lung... Făcu un pas în spate şi reveni în uşa propriului apartament. Prezenţa lui Victor acolo explica "din plin" plecarea aia iute, fără "floricele" romantice...

Hm! Făcu abstracţie de prezenţa lui Victor şi-şi aprinse o ţigară. Şi se sprijini de zid - de zidul care ducea la etajul doi, ca să n-o vadă Victor fumând încruntată...

George era supărat. George îşi îngropase azi soţia. O îngropase pe femeia la care ţinuse îndeajuns de mult ca să o respecte clipă de clipă, până la sfârşit...

Undeva, de-a lungul lungilor ani de căsnicie, firul se rupsese. Adică se despărţise. Ei doi, George şi Adriana, merseseră în paralel - dar nu se depărtaseră unul de celălalt. Octavian văzuse un singur fir - iar în realitate firul ăla nu fusese împletit din două firicele, aşa ca toate firele, ci doar alăturat...

Undeva, cândva, de-a lungul anilor, Adriana îl prinsese pe George cu o femeie în casă. Prompt, ea se filmase făcând sex cu un stripper...

De ce George decisese brusc să-şi aducă aventura în patul conjugal? Naşul ei, George Mocanu, era atât de calculat şi atât de atent încât "scăparea" aia i se părea imposibilă! Să treacă el peste toate

prevederile, peste toate limitările şi "procedurile" pe care cu siguranţă şi le impusese - şi să invite o prostituată... la el acasă? Nee... Se întâmplase ceva. Fie confundase sticlele şi băuse whisky în loc de apă, fie se pomenise cu un "cadou" la uşă şi nu putuse nici să-l refuze, nici să-l "mute" în altă locaţie... Numai el ştia. Oricum, el încălcase "convenţia" nerostită a respectului. Prin urmare, Adriana se dusese prompt şi-o încălcase şi ea. Scorul devenise 1-1. Mingea revenise în terenul lui George. Care... Care n-o mai pasase. Care trăsese un gard înalt prin patul conjugal, numai el ştia de ce...

Nu mai conta cine ce făcuse. Faptul era consumat. Adriana era moartă...

Aruncă mucul ţigării spre etajul doi şi se grăbi să ajungă în bucătăria apartamentului 15. Violeta o privea lung, mirată...

- ... Trebuie să faci acum de mâncare?

- Dacă ai treabă aici, te las să-ţi faci treaba! Nu e o grabă cu cina...

Aprobă încet cu capul şi rămase singură...

Cât era ceasul? Patru şi-un sfert. Un sfert de oră prepararea, o jumătate de oră coptul... Trebuia să facă compoziţie triplă, ca să ajungă...

Ia să termine ea cu prostiile! Îşi trase nasul, îşi şterse lacrimile... şi-şi puse şorţul peste uniformă. Şi începu să caute ingredientele şi să le aşeze pe dulap: făină, zahăr, cacao, praf de copt, scorţişoară, ulei şi Prigat de portocale. Aveau atâta Prigat, că puteau să-şi pună şi-n cap! O să folosească doar partea de pe fundul sticlei, care conţinea mai multă pulpă...

Violeta

Asculta. Fuma şi asculta, atentă...

Lucia voia brusc să gătească. Habar n-avea ce plănuia poliţista "să pună la oală"; dar... Dar era ceva în neregulă în treaba asta cu gătitul. Avusese senzaţia că ochii poliţistei erau un pic roşii iar colţurile gurii trăgeau mai mult în jos decât în sus...

Păi, să încerce să probeze marea cu degetul, nu? Se apropie de apartamentul 13... Victor era serios... Şopti:

- V-aţi certat?

- Nu. Dar mi-am amintit brusc că voiam să pornesc spre Domneşti, de dimineaţă. Regret acum că n-am făcut-o.

Intră în apartament, pentru că Lucia dădea să plângă iar stilistul se simţea a cincea roată la căruţă...

- ... George a terminat de vorbit cu copiii. Când a ieşit, m-a văzut - şi-a plecat ca vijelia.

Adică Lucia... Nee! Zâmbi slab:

- Stai liniştit, că n-a plecat din cauza ta!

- A plecat ca o stâncă rece.

- Nu din cauza ta. Azi de dimineaţă a fost la cimitir...

Victor nu părea prea convins de raţionamentul ei... Îi făcu semn să aştepte şi reveni în propriul apartament. Şi zâmbi:

- Dacă îţi trebuie ceva şi nu găseşti, întreabă-mă. Că am de toate, mai puţin spaţiu de depozitare...

Lucia îşi trase nasul şi începu să râdă:

- Dacă ai scorţişoară şi praf de copt, te pup, să ştii!

Intră în bucătărie, deschise ultimul dulap de jos şi-i întinse pliculeţele de zahăr tos cu aromă de scorţişoară şi pe cele cu praf de copt. Şi primi câte-un pupic pe fiecare obraz...

- ... Ce vrei să faci?

- O prăjitură. La urma urmei, tot va trebui să schimbăm butelia - nu?

- Bineînţeles. Dar nu-ţi trebuie ouă?

- Ştiu o reţetă fără ou.

- Aha... Perfect! Spor la treabă!

- Mersi.

Ieşi din nou... Clătină încet capul, apropiindu-se de el, şi-l lămuri:

- Face o prăjitură. Şi nu cred c-o face din plictiseală.

Victor se gândi preţ de-o secundă... şi oftă greu:

- ... Pe 4, îi făcuse două tăvi de plăcintă cu brânză. Iar eu eram împrăştiat rău - şi nu i-am făcut un pacheţel...

- Şi-a dat seama că George s-a dus azi la cimitir doar cu aprobările. Octavian ce face?

- Cred că e în dormitorul ei. N-a prea ieşit de acolo, să ştii!

- Deci nu ştii dacă s-a descărcat şi el...

Primi o negare... Intră în apartamentul 12 şi trase încetişor perdeaua. Octavian o văzu imediat; îl chemă deci pe hol:

- George se mai întoarce?

- Păi... cred că da! Nu mi-a zis. A plecat demult?

- Acu' vreo zece minute, cred.

- Atunci se întoarce pe la opt.

- Aha...

Şi-l privea lung, iar el aştepta întrebarea... Prea bine! O să rişte - chit că o să-l vadă şi pe el plângând! O să-i spună că... Aha!

- ... Am observat că a trimis patrula după tine, de dimineaţă.

Capul şaten se plecă brusc... Ea nu voia să mai spună ceva, înainte să se asigure că purtau un dialog acolo...

- ... Da, a obţinut aprobările necesare şi am fost la Bellu.

- Aha! Am înţeles. Te întreb, pentru că Lucia s-a dus chiar acum în bucătărie. Şi e destul de abătută...

- ... Voiam să vorbesc cu ea diseară. Aşteptam să se mai liniştească lucrurile pe-aici...

- Te-ai gândit bine. Numai că ea s-a dus în bucătăria mea. Cu un scop.

Şi-acum era curios... Zâmbi slab:

- Face o prăjitură.

Pe chipul tânărului înflori un zâmbet mare-mare... Iar după numai o secundă, Octavian se repezi spre uşă:

- Mă duc s-o ajut!

- Să nu mă spui!

- Nu-nu!

Ei, na! De parcă Lucia nu-şi dădea seama cum de aflase Octavian că ea făcea de pomană pentru naşa ei! Intră în dormitor şi se aşeză lângă Liana. Fetiţa ei întinse mâinile şi-o strânse în braţe... Şi-i şopti la ureche:

- Mami, da' când pecăm?

- Păi, imediat cum revine curentul, George o să desfiinţeze centrul. Atunci o să ne urcăm cu tati în Tigru şi o să pornim la drum...

- Şi unde melgem?

- În Italia. Sst - să nu spui la nimeni, că e secret!

Aproba... Aştepta întrebarea următoare, pentru că mânuţele micuţe nu-i dădeau drumul...

- Mami...

- Da, scumpa mea.

- ... Mami, ştii ce vleau eu?

- Ce vrei tu şi poate să-ţi aducă mami?

- O fetiţă.

Ha?

- O fetiţă aşa ca Enata. Da' nu aşa de glasă - ca să danseze...

Aoleu! Păi Liana îi strica bunătate de surpriză! Se grăbi să-i mai "demonteze" din determinare:

- Da' tu ştii că Renata creşte puţin câte puţin în fiecare zi? Şi că, peste un an, n-o să mai fie atât de micuţă şi de drăgălaşă şi o să umble prin jucăriile şi rochiţele tale, o să vorbească peste tine...

- Da, ştiu. Da' nu-i nimica. O s-o învăţ să cânte, să danseze, să-şi facă buzele...

- Ei, în cazul ăsta... În cazul ăsta, cred că ar trebui să discuţi

chestia asta şi cu tati. Că trebuie să fie şi el de acord, nu?

- Daa!

- Şi cu Florin...

- Daa...

Şi uite că tocmai partea aia cu Florin o cam "desumflase"... Ridică scurt din umeri:

- Mie mi-ar place. Dar ce te faci dacă ei or să vrea un băieţel?! Unul aşa ca Bogdănel?

- Ba nu! Eu vleau fetiţă!

- Sst!

Că ridicase tonul rău, panicată la propriu de acea posibilitate...

- Las' că vedem noi! Vorbeşte cu ei; o să vorbesc şi eu cu ei... Şi o să stabilim de comun acord - fată sau băiat. Bine?

Nu mai primi răspuns - Liana îi dădu drumul şi se repezi spre Florin şi-l apucă de umăr - şi-l zdruncină bine, trezindu-l din somn...

- Foline, scoală-te!

Oof, săracul ei băieţel! Îi era milă de el! Că pe el o să "pice" greul... Florin era buimac şi nu prea ştia unde era şi de ce:

- Ce?

- Foline, tu vlei fetiţă sau băieţel?

Băiatul ei privi spre stânga, spre dreapta... Şi-o văzu. Şi-i ceru din priviri o mână de ajutor... Ridică scurt din umeri - iar el improviză admirabil, deşi era evident că habar n-avea ce-l întrebase Liana:

- Ce vrei tu! Mi-e indiferent!

- Aşa! Bavo!

Liana îl prinse de tricou, îl trase şi-l pupă pe amândoi obrajii. După care îl împinse serios spre cearceaf:

- Hai, culcă-te!

Hei! Păi fetiţa ei nu mai era prinţesă binecrescută, ci tartor! Florin se trânti pe pat şi-şi puse perna improvizată peste cap. Florin al ei învăţase să supravieţuiască pe lângă Liana... Fetiţa ei era tare îmbujorată:

- Gata - Folin vlea fetiţă!

Ridică încet de tot un deget... Bucuria se stingea repede...

- Nu-mi place cum te porţi cu Florin. Ai devenit răsfăţată şi-i dai ordine şi-l comanzi de parcă ai fi şeful lui, nu surioara lui. Iar asta nu e frumos. Te rog să te gândeşti bine la chestia asta. Şi să nu mai faci. Că nici el nu face aşa cu tine.

Liana se simţea vinovată... Liana îi iubea mult pe toţi trei. Şi nu voia să devină tartor - doar că era atât de grăbită şi-avea atâtea lucruri de făcut, că nu se mai complica în reguli de politeţe! Ordona, aranja şi trecea mai departe! Avea, totuşi, sub cinci anişori...

O strânse scurt în braţe şi se grăbi "s-o dreagă" înainte s-o vadă plângând:

- O să vedem ce-o să fie. Dacă o să fie. Să vorbeşti şi cu tati, da?

- ... Da...

- Şi să-l pupi pe Florin, când se trezeşte. Da?

- Da.

Bun! Se ridică şi-o văzu repezindu-se iar la Florin. Şi de data asta nu-l mai trezi - dar îi smulse perna de pe cap şi îl luă de gât. Strâns!

- Mamii!

- N-am ce-ţi face, Florine! Te iubeşte!

- Şi nu mă iubeşte mai mult odihnit, decât obosit?

Băiatul ei voia să doarmă, fetiţa ei voia ca frăţiorul să-i spună o poveste... Decise să iasă.

Păi, în bucătărie n-avea ce să caute. Camerele cu copii aveau deja voluntari. Iar dacă se întorcea în preajma Lianei, trezea tot centrul în cel mult zece minute. Ia să-şi facă ea o preocupare...

Întâi şi-ntâi, să verifice toate lumânările din felinare - că acuşi se lăsa seara şi trebuiau să le aprindă! Pe urmă, să verifice toaleta - că trebuia s-o verifice cineva şi pe-asta! Şi pe urmă, dacă coacerea prăjiturii se prelungea, o să se-apuce de curăţenie. Copiii n-or să doarmă până la cină! O să dea cu mătura, sau cu mopul... Gresia era plină de paşi în toate apartamentele...

Lucia

Paşii intrară în bucătărie. Ea stătea cu spatele la uşă şi spera din tot sufletul să nu fi venit Victor...

- ... Pot să te ajut şi eu?

Cee? Scăpă lingura şi se răsuci scurt. Şi văzu ochii plini de lacrimi... Oof, bietul copil! Se grăbi să-l strângă în braţe... Şi-acum plângeau amândoi. Acum, în sfârşit, o plângeau pe Adriana...

Alţi paşi se apropiau - iar ea simţea că începe să se încrunte... Ludmila apăru brusc în uşă; aproape imediat, Octavian îi dădu drumul şi începu să-şi şteargă lacrimile:

- Deci, pot să te ajut şi eu?

Doctoriţa se făcuse vişinie şi-o ştersese imediat; dar momentul trecuse, oricum, aşa că zâmbi şi-l trase lângă masă:

- Ştii bine că da. Hai să vedem: am pus făina, zahărul, praful de copt şi zahărul cu scorţişoară. Pune tu ulei.

Ea luă lingura, el sticla:

- Cât?

- 9 linguri.

- Aşa mult?

- Păi facem multă, să ajungă la toţi copiii! Nu?

- Da. Uite că nu mi-am dat seama - e multă compoziţie în lighean!

Foarte multă! O durea mâna - şi abia se apucase de mestecat în ea! Octavian măsura, atent, uleiul... Ea amesteca şi îl privea cu coada ochiului...

Or să se înţeleagă bine, ei doi. Lui o să-i fie jenă să nu-şi facă temele, dacă îl ruga ea să le facă; iar ei o să-i fie jenă să-l întrebe ce mai face Codruţa, dacă el n-o să vină cu "indicii" pe haine...

O să se obişnuiască destul de greu cu gândul că avea un băiat de 14 ani. O să facă toate gafele inerente - şi probabil că şi lui o să-i fie greu în anumite momente...

- Şi-acum?

- Şi-acum, varsă sucul de deasupra şi toarnă-l pe-ăla de la fund. Că ăla are pulpă.

Octavian se gândi o secundă... şi luă un pahar. Nu-l vărsa în chiuvetă, pentru că trăiau vremuri grele iar el era econom...

Or să se descurce. Or să facă ei cumva să depăşească toate momentele grele fără să afle şi George că ei avuseseră momente grele! Pentru că amândoi aveau grijă de chestorul Mocanu, şi îl iubeau...

Îl iubeau? Ea îl iubea?

Roşi violent şi "se învârtoşă" la amestecat în lighean. Doar se gândise la iubire - şi...

Alexandru

Copiii "lui" moţăiau. Copiii din camera aia mai aveau rude, aşa că se liniştiseră relativ repede... Se ridică încetişor de pe canapea şi ieşi. Şi oftă greu - palierul era cufundat în linişte. Făceau o treabă extraordinar - îi ajutau pe copiii ăştia să se liniştească...

Victor îl privea lung... şi-i amintea că fusese logodnicul Luciei dar acum era extrem de singur şi îngândurat mai ales când vedea cu ochii lui cum George apărea în capul scărilor iar Lucia se topea toată... Ehei, câte-i amintea omul ăla acum! Zâmbi slab:

- Gata - ai intrat în pâine?

- Da.

- E linişte momentan...

- Este. Să vedem dieseară ce-o să fie. Cine urmează după mine?

- Mugur - dar mă îndoiesc că va mai face de pază.

- Dacă Lucia nu doarme măcar trei ore, o să facă.

Serios? Păi el nu ştia ce se întâmplase în ultimul timp pe palierul lor?... Păi, s-ar putea să nu ştie! Dar n-avea de gând să-l informeze el, acum; că nu ştia pe unde era Mugur! Presupunea că zăcea tot în 13, acolo unde-l lăsase...

Intră în apartamentul 12 şi trase perdeaua dormitorului. Vlad stătea lungit lângă Renata. Puştoaica sforăia la propriu, în timp ce piciul trecea încet cu degeţelul în sus şi-n jos pe port-actul lui... Oftă greu:

- Vlade...

Căpşorul nu se ridică de pe pernă:

- Da.

- ... Nu vrei să vii să vorbim?

- Nu.

Un răspuns ferm, pe un ton ferm, rostit la urechea Renatei - care dormea totuşi...

- ... Dacă vrei să vorbim, mă găseşti pe palier.

- Bine.

Păi mai mult de-atât n-avea ce-i face! Puştiul era supărat pe el. Mai presus de durerea psihică provocată de moartea bunicilor care-l crescuseră şi de vestea că nici mami, nici tati nu-l vor... Mai presus de toate astea, era neputinţa lui - a omului care-i tot promitea că o să aibă grijă de el. Adică nepăsarea lui - că Vlad aşa vedea lucrurile! În căpşorul care nu împlinise încă 5 ani, era de-ajuns ca el să-l întrebe pe poliţist: "Unde e nevasta şi copilul meu?" Şi pe urmă poliţistul aproba declaraţia aia scrisă de Octavian, iar el se muta cu Vlad în casa bunicilor lui... Atât de simple erau lucrurile, pentru Vlad Enache. Şi uite că acum puştiul era supărat, pentru că Alex nu făcea nici un demers în direcţia lui - şi se gândea, probabil, Vlad Enache că Alexandru Dumitrescu ăla se mai gândise... şi se răzgândise. Nici nu prea voise să-i dea actele la început...

Ieşi pe palier şi coborî trei trepte - şi se aşeză. O să fumeze şi-o să se gândească şi la Vlad, şi la Ionuţ... Şi la partenerul lui Adriano - care primea ordine italieneşti, dar se descurca româneşte... La propria declaraţie, pe care până la urmă o să trebuiască s-o dea în faţa chestorului principal Mocanu...

- Alex...

Poftim? Îl strigase Victor? Întoarse capul... Poate i se păruse!

- Eşti aici?

Eei, acum nu i se mai păruse! Se ridică şi veni în uşa apartamentului. Victor şopti:

- Unul dintre copii s-a dus singur la toaletă.

Aşa; şi?

- Nu-mi amintesc să fi asigurat geamurile...

Aoleu! Avea dreptate! Geamurile de sus nu erau asigurate! Se grăbi să-l urmeze pe copil. Şi "calculă" la viteză o explicaţie pentru minor... Păi, pereţii etajului patru avea crăpături. Copiii erau în sarcina voluntarilor, aşa că voluntarul Alex mergea cu ei la toaletă şi se asigura că nu pica tencuiala peste ei. Dacă "ţinea", bine; dacă nu, planul doi: "Lucia ne-a spus să mergem cu voi la toaletă.". Şi le explica ea de ce se întâmplau anumite lucruri în centrul ăsta! Intră în apartamentul 19 şi întrebă:

- E cineva la toaletă?

- Da.

Un băiat. Bun! Aştepta...

George

Oftă greu şi-şi scoase căştile. Şi mai privi o dată linia albastră de pe ecran...

Ascultase tot - toată discuţia dintre Teo şi Alex. Îi era uşor să-şi imagineze cum începuse acea discuţie - "Să nu pui la suflet ce ţi-a zis ăla", alăturat cuvintelor despre copii, îl lămurise cam 90%. Mugur răbufnise - şi se luase de Alex. Mugur tânjea după un urmaş; Alex îşi renegase practic copilul bolnav. Mugur, care stătea pe-un munte de bani şi privea lung la muntele de bani pe care-o să-l primească moştenire, nu înţelegea hotărârea lui Alex. Pentru Mugur, 2.000 sau 3.000 de euro pe lună erau aşa... mărunţiş de cheltuit pe şosete! Mugur ar fi avut cu ce să plătească şi terapia, şi medicamentele, şi eventualele intervenţii chirurgicale în ţări străine. Mugur îi spusese lui Alex cuvinte dure...

Şi stârnise în omul ăla dorinţa de-a vorbi. Nu era uşor, pentru un bărbat educat de doi oameni cu studii superioare, aflat într-o situaţie atât de specială, atât de dificilă, să rămână vertical în faţa cuvintelor, opiniilor şi reproşurilor celor care cunoşteau tangenţial problema - şi-o cunoşteau de la ştiri, sau "de pe net". Da, Alex suferise mult. Alex îşi privise copilul şi simţise că, indiferent ce-ar face, indiferent ce i-ar aduce, indiferent ce i-ar spune, nu va reuşi să ajungă la el. În căpşorul lui. Copilul lui Alex, fiinţa aceea în care se concentrase toată dragostea, toată atenţia, toate visele lui Alex, era o fiinţă închisă ermetic. Iar fiinţa aceea nu-i întorsese lui Alex nimic din ceea ce Alex îi dăruise - nici dragoste, nici atenţie, nici... Poate că nici măcar un zâmbet, sau...

Salvă înregistrarea pe laptop şi-l închise - o să o asculte din nou zilele astea, cu mare atenţie, pentru că putea conţine informaţii importante. Oricum, se îndoia sincer că, dacă va sesiza o neconcordanţă între ceea ce-i spusese Alex lui şi ceea ce-i spusese lui Teo, o va folosi împotriva acelui om. La urma urmei, nu voia să-l bage la puşcărie; voia doar să-l facă să recunoască ceea ce făcuse. Ca să-l facă să se simtă "cu musca pe căciulă". Ca să-l lase să creadă că îl avea la mână şi-l putea "înfunda" oricând. Ca să fie el, George Mocanu, sigur că niciodată, pentru nimic în lume, Alex nu îl va abandona pe Vlad. Indiferent ce va urma să se întâmple cu ei toţi, indiferent cât va creşte chiria, indiferent care va fi rata şomajului...

Alex ştia unde era copilul lui acum. Ştia că fiinţa care absorbise toată forţa lui şi nu-i întorsese niciodată sentimentele nu se va mai întoarce vreodată la el. De-asta era Alex atât de calm. Şi de-asta îi alimenta lui Vlad speranţa că va avea grijă de el şi că va aranja el la Protecţia Copilului... Culmea era însă că Vlad îl credea! Vlad, puştiul de nici cinci anişori, îşi pusese speranţa în Alexandru Dumitrescu; atât de multă speranţă, că scrisese...

Copilul ăsta, la nici cinci ani, era dispus să se pună la dispoziţia şi în mâinile acestui Alexandru - pe care-l cunoscuse pe 5 august luna asta. El, la 45 de ani, avea puterea de a-l lăsa în grija lui Alexandru... sau îl putea îndesa într-un orfelinat, de unde Vlad Enache ar fi fost scos în cel mult 3 luni. La cât de isteţ şi descurcăreţ era, nici o familie nu s-ar fi dat în lături de la a-l înfia! Iar el...

El putea decide dacă să-i facă piciului pe plac, dându-i acelui Alexandru Dumitrescu un pic mai multă încredere decât merita, sau dacă să-l "încuie", preţ de vreo două luni, într-o instituţie de stat - aşa, ca să-i arate şi alte variante de adulţi dornici de adopie. Acum, după cutremur, nu oricine va putea înfia copii. Auzise, fugitiv, despre un proiect de ordonanţă de urgenţă referitoare la înfieri şi tutele, iar criteriile de eligibilitate erau serioase - vor putea înfia numai cuplurile căsătorite de cel puţin cinci ani, care aveau cel puţin un membru salariat cu salariu peste medie, care aveau spaţiu locativ suficient şi prezentau cel puţin patru martori care puteau depune oricând mărturie apropo de moralitatea cuplului şi de armonia din acea familie. Iar înfierea va fi posibilă numai după un an de tutelă. Familiile care vor înfia orfanii vor trece prin testări serioase...

Să-i arate lui Vlad Enache că existau şi alte variante? Sau să-l lase să plece cu acel "ilustru necunoscut" cu moralitate dubioasă,

cu familia ciuruită de gloanţele unui cetăţean probabil italian, cu viitor incert şi cu foarte multe alte laturi care nu se potriveau în normele OUG-ului? Habar n-avea! La urma urmei, treaba aia cu "creşterea copiilor" nu depindea de condiţiile impuse doritorilor de către statul român. Alex, pe de altă parte, discutase cu Teo aspecte la care el unul nu putea spune că "se pricepe". Da - descoperise azi că, la o adică, i-ar fi făcut extrem de mare plăcere să stea la aceeaşi masă cu el şi să discute orice cu el. Ore în şir! Chiar şi zile în şir! Alexandru Dumitrescu era o persoană plăcută, deschisă, şi nu era "încuiat" - şi chiar dacă făcuse doar un an de facultate, avea o cultură generală consistentă. Era greu de dus de nas, avea capacitate de analiză, trăgea concluzii deseori corecte şi nu se ferea de concluziile bulversante. Pentru Alexandru, rezultatul era cel care era - şi nu părea să aibă dificultăţi în a accepta orice rezultat. Cunoştea personal cel puţin zece persoane care, dacă ar fi auzit de becurile pictate în piramide, ar fi spus imediat "e o minciună". Alex era...

Cum era Alex?

Eei... Păi uite că, la 45 de ani, încă mai existau întrebări la care-i era greu să răspundă. Aşa că, momentan, n-o să răspundă nici măcar la întrebarea "Ce-o să facă Vlad Enache după desfiinţarea centrului pentru minori?". O să aştepte destăinuirea lui Alexandru. Dacă omul ăla va avea încredere în el şi-i va încredinţa secretul familiei lui, atunci da - atunci va avea şi el încredere să-i dea pe mână un copil. Altfel însă, nu. Văzuse, de-a lungul carierei de poliţist, mulţi oameni. Marea lor majoritate avuseseră inteligenţă peste medie şi păruseră de încredere...

Victor

Îşi privi lung ceasul - cinci fără cinci. Copiii începuseră să se trezească. Vreo patru, mai măricei, urcaseră la toaletă. Alex se ţinuse scai după ei... Şi totuşi, asta nu era o rezolvare. Omul ăla era supărat fleaşcă; iar dacă copiii din camera pe care o preluase el ar fi început să plângă, el n-ar fi fost acolo, pe palier. Plimbarea pe scări, cu minorul de mână, nu era o soluţie...

Aştepta ca unul dintre ceilalţi voluntari să apară pe palier - ca să-l trimită să-i spună Luciei de acea scăpare în organizare. La urma urmei, cât mai dura prăjitura aia?

Tresări - Octavian tocmai ieşise din apartamentul 15! Era foarte atent să nu răstoarne prăjiturile... Mirosul începea să devină tot mai puternic... Îi amintea lui de ziua de 4 august... Staţia îl sperie îngrozitor:

- 40 către centrul de minori.

Sări în picioare şi se repezi în bucătărie, la staţie:

- Centrul suntem.
- Urc, cu 26.
- Urcaţi.

Ieşi pe palier iar Octavian se apropie de el, zâmbind victorios cu ditamai tava pe braţe:

- Ia să vezi ce bună a ieşit!

Ia să vadă el cât de bună a ieşit! Luă o bucată şi dădu să deschidă gura - dar tânărul se repezi la propriu în apartamentul 12. Păi... Şopti, ca pentru el:

- Bogdaproste...

Uşa blocului scârţâi. Scoase lanterna şi aşteptă...

- Beatrice!

Oof, Doamne! Alex era acolo, pe prima treaptă care ducea la etajul doi... Gata - aprinse lanterna. Avea tricoul? Da, strălucea "ca la balamuc".

- Urcaţi.

Îi număra, ca să n-aibă surprize... Şi-i lumina, pentru că scara blocului era deja întunecată... Treceau pe lângă Alex... Gata. 40 întinse mâna spre el:

- Salut! Nu prea te-am mai văzut în ultimul timp...
- Am stat mai mult cu copiii.

"Ca să poată şefu' tău să o pupe pe Lucia pe-ndelete." Îşi impuse să nu se încrunte... 26 intră în apartamentul Luciei; 40 îşi aprinse o ţigară... şi tresări!

- Vrei să serveşti şi tu o bucată de prăjitură?
- ... Sigur că da! Mm, ce bine miroase!

Poliţistul se servea de pe tavă... Octavian fremăta şi aştepta...

- Mm, e delicioasă! Cine a făcut-o?
- Lucia şi cu mine!

Gata - acum o să-i rămână-n gât... Ba nu - că nu pricepuse. Rânjea de mama focului:

- Da' ştiu că vă pricepeţi, amândoi!

Îi venea să-i zică vreo două... deşi nu era vina individului că-i mergea lui jalnic în viaţa sentimentală...

Alex se ridică şi se îndepărtă:

- Dacă mă caută Vlad, sunt în sufrageria din 14.

Asta fusese pentru urechile minorului! Oricum, nu putea să nu constate că minorul ăsta avea nervi de oţel; că rezista eroic, în supărarea lui...

Lucia

Deveni extrem de atentă, pentru că auzea bocanci apropiindu-se - iar ei erau toţi în adidaşi... Strânse bine cuţitul în palmă; şi apoi îşi aminti că exista şi staţia, şi parola, şi semnul de recunoaştere, şi Victor în capătul scărilor. Şi realiză că era obosită rău... 26 rânjea, cu ochii la şorţul plin de floricele:

- Îţi stă bine! Pot să-ţi fac o poză?

Negă şi arătă spre tava de pe masă:

- Serveşte.
- Nu, mersi. Lasă - dă-le la copii.
- Te rog să te serveşti.
- Stai, mă, liniştită!

Luă o casoletă de pe dulap:

- Serveşte şi zi-i "bogdaproste".

Colegul ei se servi prompt:

- Bogdaproste.
- Să fie primit. Aşteaptă puţin.

Câte bucăţi mai erau? Păi, tăiase fiecare tavă în 12. Ei erau... Deci, ei erau 12 copii, plus Sandu, plus Liana şi Florin şi Codruţa şi Octavian... Minus Codruţa, că pe ea o numărase deja... Eh - nu mai conta! Nici sarmalele nu le "calculase" vreodată! Puse patru bucăţi şi băgă casoleta într-o pungă. I-o întinse, privindu-l lung:

- Pentru George.
- OK. Hai, că noi am fugit!
- Să aveţi grijă!
- Da-da! Şi voi, fiţi cu ochii-n patru! S-a cam împuţinat mâncarea în oraş, iar prin magazinele de cartier nu mai sunt nici măcar rafturile...

Adică "era de rău". Iar ea tocmai acum se găsise să nu se odihnească! Mm... Îi făcu cu mâna, iar colegul ei ieşi ca vijelia... Octavian intră, vesel nevoie mare:

- 40 zice că ne pricepem!
- Sigur că ne pricepem! Ce, n-ai gustat din ea?
- Ba da - şi e bestială!
- Ei, păi vezi?! Ne pricepem! Acum, ştii ce zic eu?... Tu te duci să-ţi preiei postul de şef, iar eu spăl dezastrul ăsta de-aici. OK?
- Ba îl spălăm amândoi - că amândoi l-am făcut!
- Ba eu îl spăl, iar tu ai grijă de prichindei. Mai ales de Vlad, care cred că e supărat fleaşcă...
- ... Da' de ce?

- Maică-sa şi taică-su au dat în scris că-l lasă în grija statului. Îţi dai seama ce e-n sufletul lui...

- Oof, săracul copil! Da' de ce, măi Lucia?!

- Păi, taică-su e recăsătorit în State. Maică-sa are proxenet la Roma. Iar el...

- Iar el m-a rugat să-i scriu eu declaraţia. Ştii, nu?

- Da, ştiu.

- ... Are vreo şansă să scape de perspectiva orfelinatului?

- Dacă Alex e sincer cu George, da.

- ... Cum adică? Ce trebuie să-i spună Alex lui tata?

- Păi, Alex acum n-are casă, n-are serviciu, n-are o nevastă care să stea cu copilul în caz că el îşi găseşte de muncă... N-are o meserie care să se caute după cutremurul ăsta... Şi are un secret. Dacă e cinstit şi-şi împarte secretul cu George...

- Adevărul e că tata a fost aşa de când îl ştiu. Dacă i se dă ceea ce cere, dă ceea ce i se cere.

Şi-atât - tăcuse, gândindu-se că ea şi tatăl lui erau în "tatonări" iar cuvintele lui puteau fi ori "reclamă mascată", ori un secret pe care tocmai îl dezvăluise...

- Hai - fugi la copii, te rog!

- OK.

Turnă apă în lighean... iar paşii se apropiară grăbiţi. Violeta îi zâmbi, din uşă:

- A fost "super"! Să-mi dai reţeta!

- Ţi-o dau.

Vecina ei intră şi şopti:

- Bogdaproste.

- Să fie primit.

- Te rog, lasă-mă pe mine aici.

- După ce spăl vasele, te las.

- Ba eu zic să mă laşi acum. Crede-mă că e mai bine aşa! Victor are o faţă lungă până-n pământ - şi nu e de la prăjitură. Am senzaţia că patrula i-a împărtăşit nişte veşti din afara blocului, care l-au pus serios pe gânduri...

Serios? Nu-l ştia pe 40 atât de vorbăreţ! Dar, dacă George le ordonase să informeze discret anumite persoane...

Îşi scoase şorţul şi ieşi. Imediat, Victor îi făcu semn să se apropie. Păi la el se ducea, oricum! Îl văzu ridicându-se din fotoliu, venind lângă uşă... Se opri în faţa lui şi auzi problema:

- Sus, la toaletă, n-am asigurat geamurile.

- Vorbeşte cu Teo - că el are mereu chef de treabă.

- Bine.

Ea tăcea, el tăcea... Într-adevăr, Victor era uşor albăstrui... Şopti, privindu-l lung:

- Ţi-a spus patrula ceva?

- Mi-a spus să fim mai atenţi ca niciodată.

Păi... Păi să-i spună şi lui, nu? Că trebuia să ştie - doar era de pază! Oftă greu... şi-l informă:

- Nu mai suntem supravegheaţi.

- Poftim?

- De la unu jumate, de când au plecat copiii, nu mai avem soldatul cu automatul în faţa scării. Generalul a considerat că ne-am obişnuit cu sinistrarea şi ne putem descurca şi singuri. Iar George n-are oameni...

- ... Bine că mi-ai spus.

- Eu o să stau mai mult în propria bucătărie. Dacă ţi se pare ceva suspect, orice...

- Te anunţ prompt.

- OK.

Îi făcu semn să nu spună... El aprobă; şi cum stăteau la cel mult 30 de centimetri unul de celălalt, îl văzu grăbit să revină în fotoliu...

Afurisită treabă! Afurisită şi nenorocită treabă! Şi tocmai ea îl rugase, de dimineaţă, să nu plece la Domneşti! Îl ţinuse aici, iar George profitase de faptul că el nu plecase - şi-l cam "arestase"...

Intră în propria bucătărie şi se aşeză. Şi scoase pistolul. Îl privea lung...

"Hai, Lucio! Când ai intrat în poliţie, ai presupus că trebuie să împuşti măcar unu' în următorii 30 de ani! Nu-i greu! Ai făcut sute de ore de antrenament! Zeci de ore de tir! Dacă te pomeneşti că urcă vreun dement..."

Dacă se pomenea că urca un dement chitit pe jefuit, se lipea frumuşel de zidul de la sufragerie şi-l soma. Îi urla somaţia aia, ca să-i îngheţe sângele-n vene! După care se lăsa într-un genunchi, se răsucea şi trăgea în plin. Îi venea destul de "peste mână", pentru că zidul ăla era în dreapta uşii, iar ea era dreptace şi va trebui să iasă aproape în întregime în afară... Dar va ochi în piept. Sau în cap. În plin, oricum! Împlinise 24 de ani - şi n-avea de gând să rişte s-o împuşte vreun cretin! Dacă ăla se aventura să jefuiască un bloc cu bulina Poliţiei pe el, cu siguranţă n-o va face înarmat cu o praştie!

Hm! Încă nu-şi pierduse îndemânarea! Verifica arma şi se gândea... Se gândea că, dacă nu va avea de-a face cu un jefuitor, ci cu un părinte disperat...

"Iaca-iaca, Lucio! Iar te gândeşti la drobul de sare! Da' dacă nu vine nimeni?"

Aşa! Acum era mult mai bine!

Armă pistolul, îl asigură şi-l băgă la curea. Şi lăsă capul pe braţe, pe masă - i se închideau ochii...

George

Privea lung harta de pe ecran şi se întreba unde putea găsi el foarte-foarte mult cablu...

Restabilirea curentului întârzia. În mod automat, întârzia şi revenirea oraşului la normal. El apreciase iniţial că 48 de ore vor fi de-ajuns pentru ca Electrica să alimenteze întregul oraş - implicit, şi zona lui. Adică se gândise că electricitatea va reveni repede în centrul pentru minori rătăciţi de pe Răscoala. Dar uite că nu era aşa. Inginerii fuseseră de părere că toată partea aia, de la Doamna Ghica până la Şoseaua Fundeni, fusese mult prea afectată ca să se poată alimenta prin cablurile existente. Voiau, deci, să tragă cabluri suplimentare. Vorbea despre o reţea de mii de volţi - şi n-avea de unde să ia cablu...

Pe de altă parte, avea o problemă cu blocurile - alea reabilitate termic. "Reabilitarea" ascundea crăpăturile din pereţi - şi exista riscul să lase oamenii să se întoarcă în clădiri nesigure. În plus, "reabilitarea" prinsă doar cu ciment cădea sub forma unor "cearceafuri" de zeci de metri pătraţi - şi era un real pericol pentru oamenii de pe trotuare. Se întâmplase în urmă cu două ore, pe Ştefan cel Mare. Alţi răniţi, alte ambulanţe, alte cazuri, alte locuri în spitalele şi aşa supraaglomerate...

Abatorul lor "începea să facă gât". Iar el se pregătea "să-l pârască" la videoconferinţă, ca să obţină un ordin al CSAT-ului pe care să i-l îndese individului pe gât! Nu de alta, dar la calamitatea asta nimeni nu se juca cu decedaţii! Poate se jucau cu ajutoarele, cu motorina sau cu răniţii; dar morţii erau "sfinţi". Morţii "vor ieşi la număr" indiferent de cauza morţii, de formular, de sfori şi pile şi interlopi cu influenţă - toţi decedaţii vor primi un mormânt şi-o cruce. Vor exista foarte puţini neidentificaţi... Probabil dintre oamenii străzii...

Palma se aşeză pe umărul lui. Tresări şi se întoarse; iar nea Aurică zâmbi:

- S-a întors patrula.

Care patrulă?

- Cică Lucia purta un şorţ cu floricele multicolore, iar Octa-

vian plimba cu multă mândrie tăvile...

Ce tăvi? Bătrânul îi puse pe birou o casoletă şi se aplecă la urechea lui:

- Şi 26, şi 40 au confirmat că e delicioasă. Şi că au făcut-o amândoi.

Ce făcuseră? Rămase singur... Scoase încet casoleta din pungă. Păi...

Deci o făcuseră amândoi... La cum îl ştia el pe Octavian, cu siguranţă se ocupase de măsurarea ingredientelor - şi probabil că se ocupase şi de zahărul pudră...

Mirosea foarte bine. Şi arăta foarte bine. Era perfectă. Adriana ar fi mâncat-o din priviri...

La naiba!

Luă casoleta şi se grăbi să iasă din cort. Nea Aurică pe el îl aşteptase - pentru că "îl luă repede":

- Azi avem un asfinţit frumos. Poate faci tu o şmecherie şi obţii o ploaie nouă la videoconferinţa de seară...

Să facă el o şmecherie... El nu mai putea nici să deschidă gura! Avea lacrimi în ochi şi-un nod mare în gât - şi nu se simţea în stare nici să dea ochii cu subalternii, darămite să "negocieze" 30 de minute de ploaie! Nea Aurică oftă greu şi-l trase lângă el; şi-l luă pe după umeri:

- Hai să ne uităm amândoi la asfinţitul ăsta! Că tare-i frumos!

Într-adevăr - era un asfinţit frumos...

La urma urmei, Adriana murise pe loc. Murise în braţele lui Costel - presupunea deci că murise liniştită...

Oare îi fusese frică de el? Oare de-asta nu-i ceruse niciodată divorţul?

... Nu mai conta. După toate câte se întâmplaseră, după toţi anii petrecuţi alături de ea, el nu putea trage decât o singură concluzie - soţia lui fusese o femeie pe cinste. Avuseseră o căsnicie frumoasă, fericită... Chiar şi în ultimii cinci ani - nu putea spune că fusese nefericit! Femeia aceea veşnic veselă, veşnic zâmbitoare, fusese o soţie şi o mamă bună. Foarte bună chiar! Adriana fusese întotdeauna *fair play*...

Întinse casoleta spre bărbatul de lângă el. Nea Aurică se servi şi oftă greu:

- Bogdaproste.

- Să fie primit, nea Aurică.

Luă şi el o bucată. Mirosea tare bine...

Era gustoasă...

O să privească asfinţitul. Era frumos. Undeva acolo, deasupra soarelui, era şi Adriana. Ştia că îl privea, chiar în momentele astea, şi se bucura să descopere că soţul ei n-o uitase... şi n-o va uita niciodată. Cu siguranţă, se bucura să constate că soţul ei nu căuta o domnişorică tinerică lângă care "să-şi trăiască viaţa" prin cluburi şi baruri, ci se concentrase în aducerea celei mai bune prietene a lui Octavian în familia lor... Cunoscând-o pe Lucia, ştia că Adriana era acum liniştită. Octavian era pe mâini bune - pe mâinile Luciei. Femeie cumpătată, gospodină, cu scala valorilor bine ordonată şi cântărită...

- ... Foarte gustoasă.

- Da. Pufoasă, aromată şi dulce - exact aşa cum îi plăcea ei.

Mâna lui nea Aurică îl bătea încetişor pe spate... Nu putu să nu-l întrebe:

- ... Crezi că m-a iertat?

- Da.

- ... Mă îndoiesc totuşi că este de acord cu alegerea mea.

- Dragă George - dacă era viceversa, şi ea m-ar fi întrebat exact acelaşi lucru! Tu ai fi fost de acord cu alegerea ei?

Bună întrebare! Dacă el ar fi murit la cutremur şi-ar fi fost acum deasupra acelui asfinţit, ar fi fost de acord cu decizia Adrianei de a-l muta pe Costel în apartamentul lor, pe postul de "cel mai bun prieten al lui Octavian"?

... La urma urmei, acceptase relaţia ei cu Costel; nu? Îl investigase, se asigurase că era un om serios... Zâmbi slab:

- Cred că da; cred că aş fi fost de acord.

- Eu cred că ea e de acord cu alegerea ta. La urma urmei, e o alegere foarte bună, din toate punctele de vedere! Pe tine te face fericit, pe băiat nu-l nemulţumeşte...

Da; privind lucrurile prin prisma asta, alegerea lui era "trăznet". Dar...

Dar avea el sentimentul ăla nenorocit - pentru că-şi amintea fiecare cuvânt rostit de Adriana Mocanu în dimineaţa zilei de 22 iulie. El îi trimisese Luciei SMS-ul - după care încercase să se calmeze, să-şi revină, iar ea urcase pe scaunul din dreapta şi se întorsese spre el. Şi-l întrebase dacă voia s-o vadă "rece". Dacă voia ca ea să se sinucidă, ca să-i facă loc Luciei. El nu răspunsese; ea continuase spunându-i că, dacă el nu mai avea nevoie de ea pe post de soţie şi mamă, era de-ajuns să-i spună. Şi-l întrebase, limpede şi răspicat: "Aşa ai decis să-mi arăţi că e momentul să-i fac loc următoarei tale soţii?" Ea ştiuse de ce se dusese el la Lucia; ştiuse...

În noaptea aia, Adriana îi spusese că vrea să-l vadă fericit. Iar dacă el nu mai putea fi fericit decât alături de viitoarea lui soţie, ea va avea grijă să dispară... pentru că îl iubeşte şi vrea să-l vadă fericit... Îl tot "pistonase" cu întrebarea aia - iar el răspunsese, într-un târziu, "Nu". Atunci, ea tăcuse. Se aşezase corect pe scaun şi nu mai scosese un cuvânt...

Lucia era pe placul Adrianei. O plăcuse dintotdeauna! Avusese întotdeauna grijă de ea - ca de o soră mai mică, sau ca de o prietenă mai tânără şi necoaptă...

Da. Lucia era pe placul Adrianei.

Zâmbi slab şi-şi privi bătrânelul cu ochi veseli:

- Auzi, nea Aurică?

- Da, George.

- Crezi că gheneralul "mi-i pune la treabă", dacă îi dau să guste?

Nea Aurică râdea şi nega - şi-l trăgea înapoi spre cort...

Alexandru

Copiii lui se treziseră. Discutau între ei - discutau despre rudele încă în viaţă. Nu voia să-i întrerupă, să le dea altă temă de discuţie, pentru că se încurajau reciproc. Fiecare povestea despre unchiul sau mătuşa care-l va găzdui, în alt oraş. Fiecare copil, fără excepţie, spunea că e mai bine să plece din Bucureşti - pentru că o să fie sărăcie mare în oraşul ăsta...

Din fericire, el avea în cameră copii mari - peste şapte ani. Se gândea cu groază că biata Carina avea pici de grădiniţă...

Perdeaua se trase scurt. Tresări la vederea ochişorilor roşii...

- Alex, te rog frumos, poţi să vii să-ţi spun ceva?

Aprobă şi ieşi. Imediat, Vlad îl luă de mână:

- Alex, te rog frumos să-i spui lui nenea George că vrei să ştii unde e băieţelul tău.

Poftim?

- Vrei să ştii, nu? Vrei să ştii unde e băiatul tău!

Ridică scurt din umeri - pe el chestia aia "îl lăsa rece", aşa că n-avea de ce să-l mintă pe copil. Îi explicase deja de ce nu-l mai interesa nimic din fosta viaţă... Vlad bufni în plâns:

- Da' te rog eu mult să-i spui!

Oof, Doamne! Îl ridică în braţe şi ieşi pe palier. Şi decise să se aşeze pe prima treaptă care ducea la etajul 4. Vlad plângea de-a binelea:

- Îi spui, da? Te rog eu mult să-i spui!

Încerca să-i şteargă lacrimile, dar nu reuşea. Băiatul încerca

din toate puterile să-l ţină de gât; el încerca să-l dezlipească cumva de el...

- Să-i spui! Că el aşa a zis - că vrea să-i zici să-l caute pe băiatul tău!

- Vlade, linişteşte-te.

Gata - nu mai încerca să-l ţină de gât. Acum, palmele micuţe îl prinseră de obraji:

- El zice că tu nu ai casă. Da' i-am zis că am eu casă! Şi că te invit să stai cu mine, în casa bunicilor mei!

Aoleu!

- Şi e loc acolo să stăm amândoi! Da' dacă mă duce la orfelinat, nu mai putem să stăm acolo! Alex, să nu-i laşi să mă ducă la orfelinat!

La dracu!

- Ai promis că stai cu mine!

La dracu!

- Şi Codruţa o să se ducă la Carina şi la Nicolae! Iar nenea George a fost de acord! Şi dacă tu îi zici lui nenea George, o să mă lase şi pe mine să stau cu tine! Da' să-i zici, da? Îi zici?

Ochişorii negri îl implorau... să nu-l lase să-l ducă la orfelinat... Bufni în plâns şi fu imediat luat de gât:

- Lasă, că o să îţi găseşti tu serviciu! Da' trebuie să-i zici că vrei să ştii unde e băiatul tău! Şi atunci judecătorul o să ştie că vorbeşti serios atunci când spui că vrei să stai cu mine! Şi o să te lase să stai cu mine! Îi zici?

Îl strânse cu putere în braţe şi şopti:

- Vlade, tu să nu-ţi faci griji - că n-ai să te duci la orfelinat! Indiferent ce-o să se întâmple aici, sau ce-o să zică George - tu n-ai să te duci la orfelinat! Vlade, eu vorbesc degeaba cu George! George nu poate să te dea în grija mea decât dacă face o şmecherie în tabelele alea! Şi nu e bine să facem şmecherii! Înţelegi? Tu eşti copilul părinţilor tăi, iar el i-a anunţat deja că eşti aici - aşa că nu mai poate să zică că nu eşti tu! Sau că "te-a pierdut" pe drum! Nu putem să stăm la tine acasă, dacă el face şmecherii! Aşa că singura soluţie este să mă duc eu la Protecţia Copilului şi să duc acolo toate actele necesare, să obţin toate aprobările...

Plângeau amândoi, iar el chiar nu mai ştia ce să-i zică... Paşii se apropiară în fugă. Violeta se opri în pragul apartamentului... după care dispăru, la fel de grăbită...

Trebuia să-l liniştească cumva, ca să se poată linişti şi el - înainte ca Lucia să-i vadă bocind în halul ăla! Asta-i mai lipsea, să-şi închipuie poliţista că el îndoctrina copilul! Oftă greu şi încercă să se liniştească el, pentru că nu putea vorbi...

- ... Te rog să nu mai plângi... Bine?

- ... Da' îi zici?

"Îi zic degeaba, copile!" N-avea rost să insiste - piciul lui nu împlinise încă cinci ani, aşa că...

- ... Te rog, uită-te la mine.

Căpşorul nega de mama focului...

- Te vede Lucia plângând şi îşi închipuie că îţi bag în cap cine ştie ce prostii! Te rog să nu mai plângi! E foarte important! Dacă ea crede că eu te bat la cap ca să mă mut la tine, chiar că nu mai reuşesc să fac nimic cu actele! Vlade!

- ... Da' îi zici?

Hei! Îl săltă de subţiori şi-l aşeză în picioare în faţa lui. Şi îi strânse mânuţele în mâinile lui:

- Vlade, uită-te la mine! Eu, Dumitrescu Alexandru, nu vreau să ştiu nimic de copilul meu. Nu mai e copilul meu - e copilul maică-sii şi-atât. Acum, în sufletul meu, tu eşti copilul meu.

Şi gata - îl lăsase mască. Se grăbi să continue:

- Indiferent câte dosare o să trebuiască să fac şi cu câţi judecători o să trebuiască să mă lupt, eu am să insist. Am să fac absolut tot ceea ce îmi cer judecătorii să fac - şi-am să reuşesc să te fac copilul meu şi în acte. Şi atunci nimeni şi nimic n-o să ne mai poată despărţi. Vlade, eu văd că tu vrei să stai cu mine. Îţi jur că, în clipa asta, cea mai mare dorinţă a mea este să te fac băieţelul meu! Dar nu se poate face asta acum! George nu poate face asta! Numai judecătorii pot face asta! Vlade, eu o să te rog o chestie...

Copilul era pregătit să audă rugămintea lui. Era fericit - fremăta tot, pentru că el îi spusese...

- Vlade, te rog din suflet să ai încredere în mine.

Acum puştiul aproba de mama focului.

- Indiferent ce se va întâmpla azi, sau mâine, sau peste-o săptămână, indiferent ce-or să spună George sau Lucia, eu te rog să ai încredere în mine. Îţi jur că n-am să mă las! Îţi jur, Vlade!

Băieţelul oftă greu, uşurat, şi începu să-şi şteargă lacrimile:

- Am înţeles.

Şi cum copilul se liniştise, simţi nevoia să-i dea o certitudine. Un exemplu "pentru vârsta lui":

- Mă crezi că aş fi în stare să mă căsătoresc cu prima femeie care-mi iese în cale, dacă judecătorii spun că, dacă mă însor, îmi aprobă cererea? Mă crezi?

- Da, te cred.

Bun! Oftă greu... şi continuă:

- Imediat cum revine curentul, eu ies din blocul ăsta şi mă duc la Protecţia Copilului. Ştiu unde este; este pe Strada Olari, acolo unde a fost Primăria veche. O să mă duc acolo cu toate actele mele, cu datele tale... Să-mi dai datele tale!

- Mă duc să-i spun lui Octavian să le scrie!

Puştiul îi fugi din mâini! Păi... Păi, bufni în râs - Vlad era atât de fericit încât uitase complet că el avea 25 de ani - şi ştia să scrie...

Şi uite cum Dumnezeu îi luase copilul, dar îi dăduse un... Un miracol. Vlad era un miracol. Dacă mâine sau poimâine o să i-l ia...

"Dacă nu mi-l dai pe Vlad Enache, vin la tine." Şi ştia el ce se întâmpla - mai "discutaseră" despre asta! Plănuise, nu demult, să înghită toate pastilele şi să se ducă să-i ceară socoteală. Dacă Dumnezeu făcea mişto de el...

Lucia

Auzea glăsciorul lui Vlad zicând ceva, în dormitor. Puştiul părea extrem de agitat. Presupunea că discutase din nou cu Alex, auzise din nou promisiunea vecinului ei şi-acum se mândrea de mama focului...

Vlad ăsta era un fenomen!

Ar fi trebuit să se ducă să vadă ce se întâmplase. Minorul ăla era mult prea agitat, ca să poată sta liniştită. După ce George dăduse cu moralul lui de pământ, Vlad ar fi trebuit să stea abătut într-un colţ şi să nu mai aibă chef de discuţie cel puţin două ore! Când colo, avea senzaţia că puştiul sărbătorea deja adopţia...

Era obosită. Îl auzea înfundat, ca printr-un perete de apă. Nu-i înţelegea cuvintele - îi auzea vocea, dar...

Adormise cu capul pe masă - era conştientă de asta. Ar fi trebuit să se lungească în sufragerie, ca să nu amorţească; dar nu mai avea putere să facă asta. Ea dormea - şi realiza prin somn că dormea...

Într-un fel, era bine că dormea acolo - era în bucătărie, se putea ridica într-o clipă...

Ludmila

Copiii erau bine. În fine - erau cât de bine puteau fi, în condiţiile în care primiseră certitudini referitoare la propriul viitor! Cei mari erau trişti; cei mici aveau reacţii ciudate. Picii de 3-4 anişori se întrebau dacă există jucării la orfelinat, iar cei până-n şapte ani plângeau. Deşi le dăduse tuturor calmante, uite că unii...

Îşi luă cutia şi ieşi din apartamentul 14. N-avea ce le face.

Alte calmante nu le mai dădea! Gata! Acum, dacă nu-şi reveneau până la opt, nu mai vedeau de la ea decât lapte fierbinte cu miere! Indiferent cât de rău o durea sufletul, nu avea voie să facă excese.

Porni spre Victor. Era serios... Zâmbi şi lăsă cutia lângă el:

- Cum merge treaba?

- Binişor.

Pe cine avea el aici, în 13? Se întoarse... Mugur se lungise pe canapeaua din sufragerie. Nu dormea - citea ceva. O carte. Nu vedea titlul - şi nici n-o prea îngrijora lectura acelui individ! De când aflase... Se încruntă scurt şi trase perdeaua:

- Cum te simţi?

Treningul sări brusc "la verticală", cartea coborî imediat iar Mugur se aşeză corect pe canapea:

- Medical vorbind, bine. Moral vorbind, jalnic. Voiam să-ţi spun...

Îi "închisese" perdeaua-n nas - şi-o bucura mult să constate că individul renunţase la *speech*! Bun! Trase perdeaua dormitorului, iar Luminiţa zâmbi:

- Doamna doctor, eu nu nasc.

- Asta e o veste bună - dat fiind faptul că nu e încă momentul să naşti. Bebeluşul ce face?

- Se tot răsuceşte. Cred că-i e dor de-o plimbare!

- Serios?!

- Foarte serios. Am făcut multă mişcare înainte de cutremur, şi cred că îi e dor de-o plimbare!

- Păi să ştii că nu prea aveţi voie să umblaţi teleleu pe-aici.

- Ştiu... Ei, stăm cuminţi!

Coborî mult tonul vocii:

- Carina a făcut ieri aerobic cu copiii. Avem un MP3; dacă vrei, te duci în camera de aerobic de la etajul 4 şi dansaţi!

- Nu... Că nu vreau să nasc înainte de momentul ideal. După ce-am aflat cum a născut Mariana, prefer să stau cuminte!

- Medicul Gabir ce-a spus?

- Să stau cuminte.

- Atunci stai cuminte!

Gravida aproba şi bătea cu palma în coperta unei cărţi... Ieşi şi-şi luă cutia:

- Tu ai nevoie de ceva?

- Eu?

Da, el! Îl privi lung... şi constată că Victor avea nevoie de unele lucruri, dar ele nu se aflau în cutia ei. Aşa că ieşi şi se grăbi spre apartamentul 12. Unde-o văzu imediat pe Lucia în bucătărie... Săraca fată! Adormise cu capul pe masă! Şi-asta nu era bine deloc, pentru că nu se odihnea cum trebuia... Cine era în sufragerie? Nimeni. Aşa că se apropie de uşa dormitorului şi zâmbi:

- Ce mai fac copiii?

- Bine; ne jucăm.

Florin părea neutru... Liana se întoarse spre ea:

- Maie, unde e mami?

- Face de mâncare.

- Maie, da' mami e supălată?

- Nu; de ce?

- Păi pentu că am clezut că e supălată.

- Nu e.

- Maie, da' tu ce vlei - fetiţă sau băieţel?

Cum-cum? Liana zâmbea larg:

- Mami zice că vlea o fetiţă. Folin a zis că vlea cum vleau eu. Şi eu vleau fetiţă. Tu vlei tot fetiţă, nu-i aşa?

Ridică scurt din umeri...

- O fetiţă aşa ca Enata... Da' nu aşa de glasă! Că nu poate să danseze!

Codruţa bufnise în râs; Octavian râdea deja, pentru că el asistase probabil la "munca de convingere" cu Florin... Improviză:

- Tati ce zice?

- Nu ştiu; că nu a mai venit pe aici, şi eu sunt cuminte şi nu ies din camelă.

- Aha! Păi să vedem ce zice şi tati... Şi să vedem ce-o să fie! Că, dacă o să fie băieţel, nu cred că n-o să-l mai iubeşti! Nu?

- Aa, nu! O să-l iubesc tale de tot! Da' eu aş vlea să fie fetiţă...

Clar - Violeta nu va avea linişte până nu-i făcea Lianei o surioară! Ieşi şi se grăbi să intre în bucătărie:

- Copiii sunt bine.

Vorbise tare, pentru că voise s-o trezească şi s-o trimită să doarmă în sufragerie. Numai că Lucia nu păruse s-o audă; Lucia sforăia uşor... Că era obosită frântă...

Lăsă cutia cu medicamente pe masă, lângă ea, şi ieşi încetişor. Şi se grăbi spre apartamentul 14, unde intră în dormitor şi puse mâna pe umărul Carinei:

- Te cheamă Renata.

Tânăra o privi lung... Îi făcu cu ochiul - că prea se panicase săraca! Îşi închipuise că păţise Renata ceva! Se aşeză pe canapea, în locul rămas gol, şi zâmbi:

- Cred că Violeta pregăteşte o cină delicioasă. Palierul ăsta miroase foarte bine - aşa-i?

Da, se grăbeau să aprobe.

- Vouă ce mâncare v-a plăcut mai mult şi mai mult?

Şi o privi lung fetiţa cea mai mare - entru că deschisese o discuţie stupidă, total independentă de momentul în sine, dar nu-i va lăsa nici moartă pe copiii ăştia să se gândească la veştile pe care le primiseră! Şi nici la viitor! Se vor gândi la mâncare - multă mâncare...

Victor

Oftă greu şi se aşeză mai comod în fotoliu. "Timpul zboară, atunci când te distrezi" - ca un fel de constatare, putea spune că el nu se distra deloc...

Centrul pentru minori rătăciţi nu-i mai plăcea. Până acum, fusese chiar frumos! Deşi muncise de-i ieşiseră ochii, nu putea spune că-i displăcuse! O făcuse pentru copii! Îi ajutase şi el, cum putuse, să treacă şi peste cutremur, şi peste "sinistrare", şi peste urletele şi huruiturile care se auziseră de-afară...

Acum, însă, centrul pentru minori era trist. Copiii erau trişti. Nu-i mai plăcea. Cea mai frumoasă zi fusese ieri, când Carina îi dusese la aerobic. Veniseră atât de veseli, atât de îmbujoraţi...

Uşa scării scârţâi lung... Cee?

Involuntar, prinse cotiera fotoliului în palmă. O strângea bine-bine... O strângea...

Da! Nu se înşelase! Auzea paşi în scara blocului!

Sări în picioare şi se repezi spre balustradă! Dar se opri în cadrul uşii - într-o clipă, realizase că persoana care intrase ridicase automat privirea spre sursa de lumină de la etaj! Asculta... Auzea două voci... Nu - erau mai multe voci! Voci de bărbaţi!

Iar el ce dracu să facă acum?

"Calm, Victore! Calm! Urcă nişte bărbaţi. N-au fost anunţaţi şi nu par să ştie parola. Cum faci, să-i alertezi pe adulţi fără să-i alertezi pe intruşi şi fără să sperii copiii?"

Păşi în spate şi trase perdeaua sufrageriei:

- Bate cu pumnii în peretele ăla! Da' tare de tot!

Mugur îl privea lung, nedumerit... Armă concludent pistolul şi lăsă perdeaua să cadă - şi se repezi la peretele holului. Îi "fripse" trei pumni zdraveni - cu graţia cu care "ciocănise" Leo, luna trecută, la uşa Luciei! Auzi imediat cele trei bubuituri venind dinspre sufragerie...

Reveni în stânga uşii de la intrare, lipit de perete...

Asta e! Dacă trebuia să-i omoare, o să-i omoare!

Lucia

Cum-cum? Trase greu de pleoape, dar nu reuşi să le dezlipească. Aşa că se ridică de pe masă, puse mâinile în poală şi-şi impuse să se trezească. Cele trei ciocănituri o anunţaseră că mai venise un părinte, iar ea dormea ca proasta...

Bum! Bum! Bum!

Cee?

Ochii se deschiseră larg - singuri! Timpanul auzise alte trei ciocănituri - şi trimisese informaţia la creier, care-i deschisese ochii în numele ei. Deci, trei ciocănituri, urmate de alte trei ciocănituri... Care i se păruseră mai mult bubuituri...

Încă trei! Mai înfundate, dar tot trei! Era un semnal!

Sări în picioare şi se repezi în hol. Prinse tocul uşii... şi tresări.

Teodor

Măi, să fie! Cine bătea cuie acolo fără "aprobarea" lui? Nu de alta, dar lipsa activităţii fizice îl chinuia rău! Ieşi din sufragerie şi vră stânga. Şi simţi cum "îi pică" zâmbetul - unde era Victor?

Auzea un râs de bărbat tânăr, undeva între etajul unu şi etajul doi... Patrula trecuse acu' vreo oră...

Se repezi înapoi în apartament şi şopti cât putu el de tare:

- Nu iese nimeni! Şi nu scoateţi un sunet!

Reveni pe palier şi se lipi de peretele apartamentului 14. Simţi mişcare în spate; se întoarse şi-i făcu lui Alex semn să se ducă înapoi şi să nu facă zgomot. Şi reveni spre scară, scoţând pistolul de la brâu. Îl armă uşor, cât mai silenţios...

Ptiu! Apariţia Luciei îl speriase rău! Poliţista ţâşnise din propria bucătărie, se apucase cu mâna de toc şi părea hotărâtă să câştige o cursă de viteză acolo! Numai că Lucia îl văzu - şi se opri...

Se priveau lung...

După părerea lui, erau patru bărbaţi. Purtau bocanci şi vorbeau mult, cu multă bună dispoziţie. Şi cum Victor nu era în capătul balustradei, cu lanterna în mână...

Primul gând fu la lumină - pe palier era întuneric, iar în apartamente era lumină! Aşa că ridică mâna şi-o opri. Şi-i arătă stativul ăla cu lumânări, prins de Victor chiar deasupra ultimei trepte... Şi-i arătă din nou să stea acolo cuminte. Lucia aprobă şi, dintr-un pas, ajunse lângă perdeaua dormitorului. Foarte bine! Era foarte important să nu iasă nimeni...

Se lăsă pe vine şi se aplecă un pic, ca să-i vadă el primul... Unu... Doi... Da - patru erau. Şi purtau nişte geci, sau... Nu prea îşi dădea seama, pentru că era beznă la etajul doi şi nu vedea din ei decât cel mult braţul şi-un pic din umăr...

Îi făcu Luciei semn că erau patru inşi. Ea îi arătă pistolul şi apoi indică spre scări; ridică din umeri, pentru că nu avea ochelari "ca-n filme" şi nu ştia răspunsul la întrebarea aia...

Alexandru

Auzise clar bubuiturile din perete - deşi se auzise ca şi cum pumnii loviseră peretele dormitorului! Ieşise imediat pe hol, îl văzuse pe Teo "studiind" ceva şi dăduse să-l întrebe dacă el bătuse în perete. Numai că i se dăduseră "instrucţiuni ferme"; revenise în sufragerie. Şi-apoi se dezmeticise. Tiristul "mirosise" ceva în neregulă - că altfel nu scotea pistolul! Se repezise deci în dormitor şi-i spusese Ludmilei să nu iasă nimeni şi să nu scoată un sunet, orice-ar fi; după care se întorsese în sufragerie şi le spusese copiilor lui: "Sst! Nici un sunet! Hoţii! Să nici nu respiraţi!" Le arătase uşa de la balcon - punctul pe care orice persoană care intra îl vedea ultimul. Şi-acum aştepta...

Era o liniţte mormântală. Copiii îl priveau lung, speriaţi. Puse mâna peste gură - şi fu imediat imitat...

În clipele astea, avea gânduri contradictorii. I-ar fi plăcut să aibă şi el o armă de foc - dar era conştient de faptul că "studiase" tir-ul la televizor; aşa că îi plăcea mult şi "postul" de supraveghetor al copiilor... Nu-i plăcea deloc faptul că Vlad nu era acolo, lângă el...

Victor

Asculta. Aştepta şi asculta... Aha! Ajunseseră la treptele lipsă! Tocmai auzise o remarcă concludentă: "Bă, scările!"

Aduse mâinile în faţă. Ţinea bine pistolul în mâna dreaptă şi-şi amintea că era doar un pistol cu bile - iar dacă nu ochea în zone vitale nu-i omora... Dar nici nu trebuia să-i omoare el! El trebuia doar "să-i amorţească". Lucia era omul statului. Ea făcea arestări, ea avea cătuşe, ea avea pistol pe glonţ... Avea patru încărcătoare...

Gata. Făcu un pas mare în dreapta... şi se simţi brusc mult mai liniştit.

Teo auzise semnalul. Mugur "transmisese" bocăniturile mai departe, iar Ludmila "se prinsese" cumva că ăla era semnalul de alarmă şi-l transmisese mai departe... În fine! Nu mai conta cum de auzise Teo semnalul! Important era că tiristul se făcuse mic acolo, lângă perete, într-un con de umbră, şi "studia" cu mare interes întunericul de jos, dintre balustrade. Tiristul avea pistol pe glonţ. Cu siguranţă, îl folosise cel puţin o dată! Aşa că era acum mult mai liniştit!

Privea lung punctul ăla în care va apare faţa prostănacului cu vise mari în minte...

Tresări - că individul ăla avea chipiu de poliţie! Şi veston de poliţie! Ei, pe dracu! Ăştia erau poliţişti?... Nu; ăsta era un "poliţist" în blugi care purta pistolul în faţă, la curea, ca un veritabil cowboy! Îşi compuse un ton ferm, serios, şi rosti scurt, fără să-i scape din privire întreaga fiinţă a individului:

- Bună ziua.

Individul se opri cu două trepte înainte de planşeul etajului trei şi-i zâmbi - că-l vedea în tricou şi pantaloni de trening şi sigur văzuse şi ecusonul:

- Bună ziua. Suntem patrula de poliţie din zonă.

Aha! Începu să dea din cap afirmativ. Făcea o mişcare amplă, pentru că idiotul numărul doi se oprise cu două trepte în urma idiotului-şef, iar prostia cretinului cu chipiul tras spre ceafă îi provoca râsul...

- Am venit să vedem dacă mai aveţi provizii.

Nu, zău! Ridică încet ambele mâini şi ţinti punctul în care ochii individului s-ar fi uitat şaşiu. Se delectă preţ de-o clipă cu falca "picată" a dobitocului care decisese să jefuiască un obiectiv al Poliţiei...

Cele două capete se întoarseră "în simultan" spre cealaltă uşă! Hei! Lucia!

Lucia

I-auzi! Ei erau patrula de poliţie! Veniseră "să facă inventarul"! Ce frumos!

Erau pregătiţi. Erau alerţi. Toate cele trei pistoale erau pe palier. Copiii erau bine - voluntarii ei aveau grijă de ei. Iar ea o alertase personal pe Carina, care era în dormitorul din spatele ei, aşa că nu va ieşi nimeni de-acolo. Ea era în uniforma regulamentară. Era pregătită. Se gândise la asta; îşi făcuse deja un plan. Aşa că...

"Aşa că, hai, Lucio! Ca la patrulare! Dar, de data asta, fă prostia să se-mproaşte pe pereţi!"

Din doi paşi mari, ajunse în dreptul uşii. Şi-i "evaluă" într-o clipă - "balauri de ocazie". Leo s-ar fi scăpat pe el de râs dacă i-ar fi văzut! Ridică mâna cu pistolul şi ochi fruntea idiotului:

- Nu mă mai obosesc să te somez...

Ridică piedica armei şi tresări - undeva acolo, pe palier, tocmai se armase un alt pistol! Iar boul din faţa ei avea pistolul înfipt la cureaua blugilor!

Teodor

Simţi că i se taie respiraţia!

Ultimul cretin purta un tricou alb. Plecase la jefuit ca ultimul idiot - noaptea, îmbrăcat în alb. Şi uite că tocmai ăla se aplecase în stânga, ca să vadă cu cine "negocia" chipiul, şi scosese pistolul!

Evaluă într-o clipă situaţia.

Victor ţinea pistolul aţintit spre capul primului individ. Lucia îl ţintea tot pe primul. Cel de-al doilea avea cel puţin un cuţit - că stătea cât mai mascat după primul. Iar cel de-al treilea era ditamai huiduma. Algoritmul era limpede pentru el - al patrulea era "baza". Aşa că el o să...

Dobitocul se aplecase acum spre dreapta! Spre Victor! Şi era dreptaci!

Gata! Gândise destul!

Ţinti cu maximă atenţie şi apăsă pe trăgaci.

Lucia

Pocnetul umplu palierul. Şi scara. Şi lumea.

Individul din faţa ei "se îndoi" la 90 de grade, apucându-se de chipiu. Unul dintre cei din spate scăpă ceva metalic, probabil cuţitul, şi ţipă din tot sufletul. Cel de-al doilea tânăr rămăsese acum "descoperit", faţă-n faţă cu ea - iar ochii panicaţi o priveau lung... N-avea mai mult de 18 ani... Nu coborî mâna - apăsă trăgaciul.

Teodor

Hei! Nu! Să nu-i împuşte! Nu ea! Sări în picioare şi urlă:

- Vă omor! 'Raţi ai dracului - sită vă fac!

Indivizii se comportară ca o bilă ajunsă în vârful dealului - se repeziră înapoi, pe scări! Ţinti undeva spre etajul unu şi mai trase un foc! Şi urlă din nou, pornind spre capătul scărilor:

- Gata! Parastas!

Ajunse în dreptul lui Victor şi-i şopti:

- Du-te şi vezi dacă ies prin faţă!

Intră în apartamentul 12 şi-o împinse pe Lucia în bucătărie:

- Vezi dacă ies prin spate!

Unde erau indivizii?... Undeva pe scări - pe la parter, aşa! Se răsuci deci, ţinti planşeul etajului doi printre balustrade şi mai trase un foc. Şi făcu un pas în spate - ca să nu le vină totuşi idioţilor ideea de a-l împuşca! Asculta...

Victor

Intră în bucătărie, trecu în balcon şi ridică puţin hârtia. Ştia că n-aveau cum să-l vadă, pentru că geamul bucătăriei era acoperit cu pătura iar în balcon nu aveau lumină...

Unul... Al doilea... Şi ultimii doi. Unul dintre ei îşi scrântise piciorul; celălalt îl sprijinea, smucea de el şi zbiera ceva despre împiedicaţi...

Primul individ se întoarse spre ceilalţi şi urlă la propriu:

- Bă! Ziceai că nu-s înarmaţi!

- Ăla cu automatu' s-a uşchit! De unde dracu era să ştiu că mai e una?

- Una? Trei, cretinule! Trei sunt!

Aah! Îi venea să deschidă termopanul şi să-i împuşte! Patru neterminaţi - patru rataţi, dintre care unul sigur făcuse cel puţin un an de "facultate" la Rahova, încercaseră să profite de pe urma nenorocirii din 5 august. Şi încercaseră să atace un centru al poliţiei! Ştia că pe bloc era o bulină mare, albastră! Şi-atunci...

Şi-atunci, n-ar fi fost mai bine "să-i lecuiască" pentru totdeauna? Indivizii ăia patru erau irecuperabili! Ăia chiar nu mai aveau nici o şansă! Erau "fără scăpare"! Cam ca Leo, aşa...

Oare unde era Leo? Cum de nu mai apăruse pe-aici, aşa cum "prevăzuse" George? Oare se ocupase George de el? Oare apăruse, iar automatul îl gonise? I se părea aiurea să întrebe; dar...

Lipi din nou colţul hârtiei şi reveni în bucătărie:

- Gata - au plecat.

Auzi tropăitul de pe palier şi-apoi vocea lui Teo... Mugur se lungi din nou pe canapea. La urma urmei, individul... Eh! Individul! Îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul...

Pe tot palierul ăla nu se auzea decât discuţia din apartamentul Luciei. Toate sufletele alea tăceau mâlc... Speriate... N-avea rost să se mintă pe el însuşi; şi lui îi cam tremurau genunchii...

Teodor

Bun! Năvăli în bucătăria Luciei şi se repezi să aprindă lumânarea din felinar:

- Au ieşit prin faţa blocului!

Poliţista lipi hârtia la loc şi escaladă pervazul. O prinse de umeri şi-o trase spre lumină:

- N-au apucat să tragă - nu?

- Nu.

O răsuci "din trei mişcări", examinând-o pe toate părţile:

- Sigur?

- Sigur. Câţi ai văzut?

- Patru. Primul, şmecherul cu chipiu, avea un pistol înfipt la curea, în faţă; următorul probabil că avea un cuţit, sau o altă armă albă. Al treilea era malac cu pumnul iar al patrulea a armat pistolul când ai spus că nu-i mai somezi.

O privea lung... Poliţista se gândea; rememora desfăşurarea evenimentelor şi calcula zgomotele, împuşcăturile... Se simţi dator să continue:

- Am tras în pistol - şi am senzaţia că l-am nimerit.

- L-ai nimerit sau l-a scăpat - s-a auzit căzând pe scări. Victore, i-ai văzut când au plecat?

Mm, ce încruntată era! Stilistul veni în dreptul uşii şi suflă lung fumul:

- Da.

- Era vreunul rănit?

- Un singur idiot îşi scrântise piciorul.

- Sigur nu era plagă împuşcată?

- Nu curgea sânge din el. Nici blugii nu erau pătaţi de sânge... Nu urla, nu bocea...

Lucia se gândea... Victor şopti:

- Au supravegheat scara. Ştiau că a plecat automatul - i-am auzit zbierând unii la alţii...

- OK. Mergeţi şi vorbiţi voi cu copiii. Spuneţi-le adevărul şi accentuaţi faptul că aici sunt în siguranţă. Eu îl informez pe George şi pe urmă vorbim.

Bun! Ieşi şi-l împinse şi pe stilist. Privi lung scările... Idiotul ăla chiar scăpase arma? El n-o vedea! Dar partea aia a scării era întunecată rău... Iar el fusese trimis la copii. Nu putea să nu-şi amintească faptul că, la jaful ăsta, se comportase ca un fel de superior al poliţistei şi trăsese cu arma înainte să i se permită s-o facă... Arătă spre apartamentul 14:

- Ia-i tu pe ei.

Simţea nevoia să revină în apartamentul lui... în casa lui...

Ludmila

Alex năvălise în dormitor şi şoptise, alb ca varul la faţă: "Nu ieşiţi din cameră şi nu scoateţi un sunet! Sst!" După care ieşise la fel de vijelios... Le făcuse copiilor semn să nu care cumva să se clintească de-acolo sau să îndrăznească să scoată vreun ţipăt! Anticipase...

Şi-apoi auzise pocnetul. Se speriase îngrozitor! Se făcuse mică şi-şi acoperise involuntar capul cu mâinile! Copiii nici nu se clintiseră - ea, în schimb...

Şi-apoi, se auzise urletul lui Teo. Atunci când îl auzise... Abia atunci realizase că hoţii ajunseseră până la palierul lor! Abia atunci conştientizase pericolul! Până atunci, trăise într-un fel de... univers paralel! Mintea ei uitase ceea ce se întâmplase pe 5 august. Uitase cutremurul, clădirile prăbuşite, urletele, cadavrele, praful...

Acum era linişte. Acum nu se mai auzea nimic. Îi era frică...

Alexandru

Era din nou linişte. Copiii lui ascultaseră cu sfinţenie ordinele lui! Stătuseră cuminţi în colţul ăla şi nu scoseseră un sunet! El stătea în apropierea uşii; privea când uşa, când copiii... Se gândea la Vlad... Se apropia cineva!

Sări în fotoliu şi strânse scurt pumnii - dacă nenorociţii câştigaseră, o să tabere cu pumnii pe ei!

Nicolae

Stătea în uşa dormitorului, pregătit să intervină. Strângea mânerul cutter-ului în palmă, pregătit să iasă de-acolo şi...

Teo se repezise în hol şi le spusese să nu iasă nimeni. Bineînţeles că Violeta ieşise prima din bucătărie! El ieşise al doilea; şi cum îl văzuse pe Teo lipit de peretele blocului, înţelesese imediat că se întâmpla ceva rău. Îi şoptise Violetei "Sufrageria!", iar ea alergase în sufragerie... El le făcuse copiilor semn să nu se clintească de-acolo...

Pocnetele nu se auziseră extrem de tare. Tiristul îşi "tapetase" pereţii cu polistiren. Foarte eficient...

Era din nou linişte. El se gândea la Carina lui, la Renata...

Ludmila

Hei! Se apropia cineva! Deschise larg braţele - iar prichindeii se aruncară practic în braţele ei! Aştepta şi realiza că i-ar fi prins tare bine un obiect cu care să-i apere pe copiii ăştia...

Victor rosti, tare:

- Gata, copii - pericolul a trecut. Hoţii au fugit mâncând pământul!

Oo, Doamne! În sfârşit! Îi strânse tare-tare în braţe şi zâmbi:

- Gata! Aţi auzit - Victor i-a pus pe fugă!

- Ludmila, mi-e frică!

- N-ai de ce să-ţi mai fie frică. Tu nu ştiai că Lucia e poliţistă? Iar Victor e mare şi ştie să tragă cu pistolul? Ia staţi voi cuminţi aici - că eu trebuie să văd ce fac voluntarii.

Se ridică şi se apropie de uşă - trebuia să verifice şi voluntarii pistolari, şi gravida, şi lăuza, şi copiii...

Lucia

Deci aşa se petrecuseră lucrurile...

Victor auzise uşa scării scârţâind şi transmisese un fel de semnal - trei bubuieli în zid. Apoi stătuse oarecum ascuns, lăsându-i pe indivizi să ajungă extrem de aproape de ţinta lor... Apoi îi salutase, iar primul se grăbise să-i turuie minciuna cu patrula şi inventarul. Atunci apăruse şi ea, cu pistolul aţintit asupra lor, şi le spusese că nu-i somează - trage direct. În clipa aia, auzise clar un clinchet metalic. Dar nu fusese al lui Teo - acum îşi dădea seama că tiristul stătuse tot timpul în raza ei vizuală şi nu-i văzuse silueta făcând mişcarea specifică! Deci, ultimul individ de pe scară armase un pistol. Iar Teo reacţionase în consecinţă - ochise arma şi apăsase trăgaciul. "Chipiul" se pitulase imediat, speriat de zgomot probabil; cel de-al doilea individ păruse panicat... Iar ea nu-i mai somase, dar nici nu-şi corectase ţinta. Trăsese special pe deasupra lor - ca să "vâjâie". Şi-atunci Teo urlase "Vă omor" şi pornise ameninţător spre ei. În clipa aia, "valul de infracţionalitate" se scursese repejor spre parter. Tiristul ţintise încă o dată în jos, extrem de "în jos", şi mai trăsese un foc. Probabil că indivizii ajunseseră deja la parter, aşa că... Teo îl trimisese pe Victor să se uite pe geam şi pe urmă intrase peste ea. Şi-o trimisese şi pe ea să se uite pe geam! Şi-apoi îl auzise trăgând încă un foc...

După care Victor îi anunţase că indivizii plecaseră.

Violeta trecu ca vijelia pe lângă ea! Abia acum realiză că nu verificase copiii! Pe Renata... Îi verifica Violeta acum. Ea avea altă urgenţă. Ea era poliţistă. Ea trebuia să-şi ordoneze priorităţile - pentru că se ocupau ei de copii.

Violeta

Doamne, copiii! Copiii ei!

Ridică vocea, ieşind din sufragerie:

- Nu vă clintiţi de-aici!

Apucă de Teo şi-l îmbrânci practic în bucătărie. Şi alergă afară! Pe palier! Poliţista stătea în capul scărilor şi privea lung bezna de la etajul 2...

Năvăli în apartamentul 12 şi trase perdeaua dormitorului. Carina zâmbi strâmb:

- Sunt artificii afară. Dar noi nu le vedem, că avem păturile astea...

Erau artificii?

Octavian era serios - foarte serios. Ţinea în mână un pantof cu toc cui - şi-l ţinea de bot. Carina stătea pe canapea, o ţinea pe Renata pe genunchi şi zâmbea strâmb... Pe marginea mega-patului, Florin îl ţinea bine pe Vlad iar Codruţa pe Liana. Toţi erau speriaţi - toţi, mai puţin prichindica rotunjoară care "înflorise" toată cu gândul la steluţe colorate sus pe cer... Ridică privirea spre Carina:

- Nicolae e în dormitorul meu.

Toate trei se repeziră spre uşă! Aşteptă... Octavian oftă greu:

- Hoţi?

- Da; hoţi.

Pantoful sfârşi peste maldărul din colţ iar tânărul se aşeză pe canapea:

- Bine că i-au gonit.

- Exact - bine că i-au gonit. Lucia e o poliţistă adevărată; Victor a făcut armata iar Teo a luat lecţii de tir... Aşa că suntem în deplină siguranţă aici.

Vlad se desprinse uşor din îmbrăţişarea lui Florin şi-şi trase nasul:

- ... Alex unde e?

- În 14, în sufragerie.

Preşcolarul ieşea şi el, grăbit... Se aşeză lângă picii ei, care se repeziră s-o ia de gât... Se speriaseră rău...

Lucia

Se grăbi să intre în apartamentul 14. Victor tocmai îi anunţase că "acţiunea se sfârşise", iar Ludmila ieşea din dormitor... Intră în

bucătărie. Mariana îşi ţinea bebeluşul la piept şi tremura toată... Zâmbi slab, cu ochii la medicul care strângea bine coada măturii în mână, dar stătea lipit de calorifer:

- Staţi liniştiţi - i-am gonit.

Luă un pachet cu mănuşi chirurgicale şi reveni pe palier. Şi-şi puse mănuşile, pentru că auzise clar căderea unui corp metalic... Aprinse lanterna şi începu să coboare scările.

Alexandru

Gata - totul se sfârşise. Îi goniseră. Sigur nu-i împuşcaseră! Poliţista nu era nebună! Nu simţea nevoia de a "înfiinţa" şi-un arest, sau o morgă pe undeva prin scara asta de bloc! Probabil că trăseseră spre ei, dar cu foarte multă atenţie...

Se întoarse spre copii:

- Gata - la joacă. Oricum, nu ieşiţi din cameră. Lucia trebuie să strângă dovezile...

Daa, aprobau - că văzuseră multe scene de-astea prin filme! Se grăbi să iasă şi porni spre apartamentul 12. Şi-l văzu pe Vlad ieşind în fugă!

Oof, Doamne! Băieţelul lui!

Îl prinse "din zbor" şi-l strânse tare-tare în braţe...

Lucia

... Aha! Uite-l! Se încruntă rău, pentru că ştia tipul ăla de pistol... Şi asta explica şi chipiul, şi vestonul...

Ridică "proba" şi o duse în bucătărie. O aşeză pe masă, pe o coală albă... Bun! Intră în apartamentul 13 şi luă mobilul. Oare... Accesă agenda şi zâmbi. Butonul verde... Suna...

- Chestor principal George Mocanu.

- Inspector principal Lucia Florea. Tocmai am pus pe fugă patru jefuitori.

- Aveţi nevoie de întăriri?

- Nu, acţiunea s-a sfârşit de vreo două minute.

- Victime?

- Unul dintre ei şi-a scrântit piciorul. Au pierdut un Glock; l-am recuperat.

- Cu atenţie la amprente, sper!

- Cu mănuşi chirurgicale.

- OK. Ai grijă de centru. Trimit patrula să ridice probele.

- Am înţeles.

- Iar eu vin la nouă fix, pentru că trebuie să discutăm ceva.

OK! Dădu să-i răspundă, dar George continuă pe un ton extrem de diferit:

- Ceva foarte important.

... Uau! Ce naiba era cu ea? Ameţise, transpirase şi se înroşise toată! Şi nu-l avea în faţa ochilor - doar îl auzise în telefon! Se grăbi să răspundă:

- Te aştept.

Şi atât - apăsă butonul roşu. Repede, pentru că intenţionase să folosească un ton normal dar îi ieşise un miorlăit sugrumat rău! Lăsă telefonul pe masă...

Deci diseară, la nouă fix...

N-avea voie să caute lumânarea parfumată şi uleiul pentru masaj. Avea voie cel mult să facă un duş, să-şi desprăfuiască hainele şi să-l aştepte. Şi să aibă încredere în el. La urma urmei, indiferent ce pregătiri ar fi făcut ea, viitorul nu putea fi nici prezis, nici influenţat! Îşi amintea discuţia cu Violeta - aia despre şurub şi şaibă...

O să fie ce-o să fie!

Reveni în propria bucătărie, se aşeză la masă şi trase o coală albă - trebuia să-şi scrie raportul referitor la "incident". George trimitea patrula, iar asta însemna că tensiunea din cortul verde crescuse simţitor...

George

Lăsă încet telefonul pe masă... Paşii se apropiară în fugă:

- Ce-i? Cine era?

Oftă greu... şi şopti:

- Lucia.

- Şi ce-a zis?... Ce s-a întâmplat? Vorbeşte odată!

- I-au vizitat jefuitorii. Înarmaţi.

- Hai - mergem la ea!

- Nu; trimitem patrula la ea. A recuperat arma indivizilor - un Glock.

Nea Aurică se aplecă şi puse coatele pe biroul lui:

- Crezi că e un trădător?

- Nu.

Şi restul înţelegea el!

- ... Şi de ce nu vrei să mergi tu la ea?

Îi făcu semn să vină extrem de aproape de el... şi-i şopti la ureche:

- Pentru că m-am tot dus la ea, în ultimul timp. Şi nu vreau să las impresia că ea e slăbiciunea mea.

Clar? Da; nea Aurică aproba...

- În plus, i-a gonit deja. Au pierdut un Glock; nu cred că au şi alte arme de foc. Iar ea are acolo trei pistoale şi-un tirist mare cât uşa şi curajos cât trei Bruce Willişi.

Bătrânelul lui aproba în continuare... Zâmbi, încercând să-şi mascheze furia:

- Aşa că eu o să mă duc la ea diseară, la nouă, pentru că trebuie să discutăm ceva foarte important.

Na, că acum nu-l credea! Era tare uimit! Da' de ce era aşa uimit? Ce, nu-l credea în stare s-o ducă pe Lucia la etajul patru, la o discuţie foarte importantă? Continuă:

- I-am spus şi ei asta - şi mi-a spus că mă aşteaptă.

Nea Aurică se ridică şi-l bătu scurt pe umăr:

- OK. Atunci, care sunt priorităţile?

- Păi, trimit patrula să recupereze Glock-ul. Iar eu mă concentrez asupra medicamentelor.

- Bună idee. Ştii ce m-am gândit? Dacă ai trimite documentariştii pe la oameni, cu colindul...

Cum-cum? Cu colindul?

- Ne daţi sau nu ne daţi...

Bufni în râs:

- Fii serios!

- Sunt foarte serios. Bătrânii sunt strângători. Şi solidari. Iar poporul ăsta obişnuia să aibă o dărnicie peste medie...

- Poporul ăsta nu mai are dărnicie de mulţi ani! Dar ideea în sine nu-i rea. O s-o "adaptez"; adică o să contactez inginerul, să "tragă" lapte în toate PET-urile pe care le are. Medicamente contra lapte.

- Ee, aşa da! Aşa ai 100% şanse de reuşită!

Scoase staţia şi mârâi printre dinţi:

- Şefu' către 40.

- Ordonaţi.

- Împreună cu 26, în faţa cortului, în pas alergător.

- Am înţeles, să trăiţi!

Să trăiască, ce mai! Se ridică şi întâlni privirea serioasă a generalului...

Măiculiţă, ce-i venea să se ducă chiar acum şi să-i ardă un pumn în nas! Idiotul ăsta în verde retrăsese paza de la bloc! El salvase copiii, iar idiotul îi lăsase la îndemâna jefuitorilor!

Ieşi din cort şi se apropie de patrulă. La vederea lui, amândoi

luaseră poziţia de drepţi... Ordonă, pe un ton sec:

- Centrul de minori a fost ţinta unui jaf armat. Vă duceţi acolo şi ridicaţi arma, gloanţele şi raportul inspectorului principal Florea. În pas alergător, că avem treabă.

- Am înţeles, să trăiţi!

Şi-o rupseseră la goană peste pod, spre bloc... Reveni în cort şi se apropie de general. Bărbatul în uniformă verde întrebă, precaut:

- S-a întâmplat ceva?

- O tentativă de jaf armat la centrul de minori.

Generalul nu spunea nimic; privea spre monitor aşa, "în dungă"... că ştia prea bine ce făcuse... Se întoarse şi el spre monitor:

- Am trimis patrula să ridice arma, gloanţele şi raportul.

Şi-acum să-i dea şi el nişte ordine:

- Contactează ferma, să tragă laptele la PET-uri. Trimitem oamenii în teren, la populaţie. Medicamente contra lapte.

Şi-acum, dacă comenta, îi spărgea nasul cu o directă de dreapta! Lui îi convenea! Lovitura aia o să plătească toate poliţele şi-o să-i asigure tot timpul din lume ca să se pregătească cum se cuvine pentru diseară! Aştepta... Generalul ridică vocea, privind ceafa tânărului din faţa tastaturii:

- Sublocotenent, ai auzit - contactează ferma. Informează şefii de zonă. Găseşte trei-patru puncte de preluare-primire şi trimite oamenii disponibili acolo. Să fie în zone rezidenţiale în care populaţia a revenit acasă.

- Am înţeles.

- Ai înţeles şi ce transmiţi la punctele de preluare-primire, da?

- Da, să trăiţi.

- Bun. Dă-i bătaie. Şi voi, nu staţi! Aţi auzit ordinul! Hai! Hai!

Păi... Păi să se întoarcă la biroul lui, nu? Că dacă mai stătea mult lângă uniforma verde, o apuca de gulere! El retrăsese paza! De parcă întreaga organizare a zonei stătuse în automatul ăla nenorocit!

Se aşează... şi deschise tabelul cu medicamentele solicitate de spitalele mobile. Ia să vadă el ce-ar trebui să sugereze oamenii lui la urechea pensionarelor sufletiste...

Carina

Tremura toată. Încerca să pară calmă, dar tremura în ultimul hal! Renata era foarte fericită - nu părea să observe că mama ei mai are puţin şi pică pe jos la propriu... În schimb, Codruţa îi simţea tremurul mâinii. O ţinea de mână - iar ea îi strângea cu putere mâna, de parcă se temea să n-o scape...

Intră în apartamentul 15, iar Nicolae se grăbi să le îmbrăţişeze pe toate trei:

- Oof, Doamne!

Îmbrăţişarea lui îi dădea putere. Şi încredere. Lângă el, ştia că nu i se putea întâmpla nimic rău - nici ei, nici Renatei, nici Codruţei...

Şi uite că abia acum calcula ea "aritmetica" familiei lor! Nicolae avea trei fete! Nu se gândise...

- Gata - s-a terminat. Indivizii au rupt-o la fugă mâncând pământul.

Aproba... Codruţa oftă greu:

- Bine că s-a terminat, oricum! Bine că nu s-a speriat Renata...

Iar Găluşcuţa ei ordonă scurt:

- Mami nu pânge!

- Nu plâng, prinţesa mea! Uite, te duci să te joci cu Codruţa, cât vorbesc eu cu tati?

Renata se asigură că n-avea lacrimi în ochi... şi întinse mâinile spre Codruţa. Care se grăbi s-o ia şi să iasă... Nicolae oftă greu:

- Hai şi noi pe palier. Îţi dai seama că urmează şedinţa!

Aprobă şi ieşiră pe palier. Vlad se ţinea de gâtul lui Alex ca înecatul de pai şi suspina rău... Oare Lucia vedea asta? Se aplecă...

Poliţista era ocupată. Foarte ocupată! Tocmai ieşise din apartamentul 12 - şi observă imediat mănuşile chirurgicale... Staţia gâjâi:

- Patrula către centrul de minori.

Victor alergă în apartamentul 13... Oftă din tot sufletul şi-şi cuprinse soţul cu braţele. Şi preferă să închidă ochii - ca să nu vadă feţele speriate ale celorlalţi voluntari. Ea nu era speriată. Acum, că hoţii spălaseră putina, copiii erau în siguranţă iar Nicolae al ei era bine...

Lucia

Aha! Venea patrula! Bun - perfect! Mai avea două rânduri de scris şi-şi termina raportul! Ridică un pic vocea:

- Octaviane!

Paşii se apropiară în fugă:

- Da!

- Caută tu, te rog, o cutie de pantofi.

- ... Cutie de pantofi?

- Sau orice altă cutie în care să încapă pistolul ăsta, patru gloanţe şi raportul meu.

- ... O cutie de lapte praf?

- Perfect. Şi scoci - de-ăla cred că găseşti oriunde pe palierul ăsta.

Aah, unde rămăsese? Reciti ultima frază... iar bocancii năvăliră la propriu în apartament:

- Lucio!

- Da.

40 era transpirat fleaşcă:

- Ce s-a întâmplat? V-au atacat?

- Da.

- Câţi?

- Patru.

- Şi? I-aţi împuşcat?

- Nu.

- ... Nu i-aţi nimerit?

Ei, na! Mai avea o frază! Se concentră asupra ei... Octavian intră cu cutia şi scociul; şi cum era linişte în bucătăria ei, tânărul se grăbi să-i lase să discute. Ea scria... Colegul ei îşi trase scaunul şi se aşeză. Şi coborî mult vocea:

- Te-ai speriat?

- Nu. N-am vrut să inaugurez şi-un arest - îmi ajunge centrul pentru minori.

- Fii serioasă! Ţi-i lua şefu' imediat!

Împături corect foaia şi o băgă în cutie. Şi-şi puse din nou mănuşa, ca să pună şi pistolul... punguţa cu gloanţele... 40 îi înţelese intenţia şi începu să lipească scociul. Ea răsucea cutia... Pe toate părţile... Gata. Scrise, mare, cu pixul: "Chestor principal George Mocanu" şi se ridică:

- Copiii de aici nu aveau nevoie de alte imagini cu sânge şi cadavre. Au văzut destule zilele astea - şi-au auzit şi împuşcăturile, şi prăbuşirile, şi excavatoarele...

- ... Ai dreptate. OK - deci asta trebuie să luăm?

- Da. Te rog să i-o dai lu' şefu' personal.

- Bineînţeles.

- Şi să-i spui că uniforma nu era prăfuită - aşa că puteau fi doar spărgători mărunţi. Să accentuezi chestia asta...

Ce, n-o înţelesese?... Nu. Dar n-avea timp de el acum. Ieşi pe palier şi se abţinu cu greu să nu zâmbească - 26 îl cam interoga pe Teo... 40 trecu prin spatele ei:

- Hai, colega - că ne aşteaptă şefu', să ne trimită cu colindu'.

26 îi zâmbi "dulce":

- Aha! Apropo - voi mai aveţi medicamente?

- Pentru noi, avem. De ce?

- Păi pe noi ne trimite cu colindul pe la cetăţeni. Medicamente contra lapte.

Ludmila se grăbi să răspundă:

- Noi avem şi medicamente, şi lapte. Nu ne lipseşte nimic - nici nu ne prisoseşte.

Ei! Dar ce-avea cu ei? Doctoriţa se uita chiondârâş la colegii ei, care chiar că nu-i făcuseră nimic... În fine! Se grăbi să-i gonească din şedinţa ei:

- Bine. Dacă e ceva, telefonul funcţionează. Şi staţia.

- Bine.

Şi gata - plecau. Era sigură acum că pistolul ăla va ajunge direct la George...

Şi-acum, şedinţa. Se întoarse spre ei şi-i privi lung... Şi anunţă, cu voce tare:

- Şedinţă cu toţi voluntarii. Minorii, poftiţi la joacă.

Se bucura mult să constate că Vlad nu încerca să se răzvrătească - şi, deşi avea lacrimi scurse pe obraji, venea chiar acum spre uşa apartamentului ei...

Violeta

Gata - începea şedinţa! Sărută creştetele picilor ei şi se ridică:

- Trebuie să mă duc la şedinţă.

- Mami, să ai grijă!

- Ştiţi bine că am grijă!

Se grăbi să iasă şi observă imediat capul bandajat complet, de lângă uşa apartamentului 13. Aşa că traversă frumos tot palierul şi se refugie la propriu în braţele soţului ei... Lucia alese un ton normal:

- Şi-acum, să povestim în grup...

Victor bufni în râs:

- Şi cronologic, evident! Deci, am auzit uşa scării şi i-am spus lui Mugur să bată în peretele comun cu 13. Iar eu am bătut în peretele comun cu 12.

Mugur nu-şi mormăi acţiunile, dar mămica ei zâmbi:

- Şi-a bătut tare! Am vrut să ies, dar am văzut că a ieşit Alex primul şi...

Alex preluă imediat cuvântul:

- Şi l-am văzut pe Teo pe palier. Am vrut să-l întreb ce s-a întâmplat, dar a făcut cam aşa...

Şi le arăta un Teo fioros care ordona din vârful degetelor... Bufni în râs; după care înlemni, pentru că Alex le arătase tuturor cum scosese soţul ei pistolul de la brâu şi băgase glonţ pe ţeavă... Teo zâmbea doar:

- Eu am auzit primele bubuituri, cred. Nici nu mai ştiu! Oricum, am ieşit pe hol şi am văzut că Victor nu mai e pe fotoliu. Mă întrebam unde-a plecat şi mai ales de ce bate cuie fără mine - dar am auzit un râs de bărbat tânăr, în scară. Jos. Atunci mi-am dat seama că avem musafiri nepoftiţi. Şi-am rămas lângă zid, pentru că eu eram poziţionat perfect şi-aveam şi armă. Adică eram "elementul surpriză".

Lucia aprobă scurt cu capul - Teo al ei ştia "termeni specifici"... Victor continuă:

- După care le-am ieşit în întâmpinare, cu tot cu pistol. Primul individ avea chipiu şi veston de poliţie, dar era în blugi. Şi ţinea pistolul la curea, ca John Waine în tinereţe. Am ridicat ambele mâini şi l-am luat în ţintă... după care Lucia le-a spus că nu se mai oboseşte să îi someze.

Teo se repezi să continue:

- În clipa aia, ultimul a scos un pistol. Capul lui era mai jos de planşeu, şi nu m-a văzut; dar eu l-am văzut cum se apleacă spre stânga, o vede pe Lucia, după care se apleacă spre dreapta şi îl ţinteşte pe Victor. Şi cum a ridicat mâna la îndemâna mea, n-am mai aşteptat să ia poziţia corectă de tragere - am tras eu în pistolul lui.

Se lăsase liniştea... Lucia nu zâmbi:

- Cum era îmbrăcat ultimul?

- Un tricou alb şi blugi, probabil.

Vecina lor se gândea... Teo continuă:

- Primul era "forţa de convingere cu frumosul". Al doilea sigur avea cuţit şi avea rolul de-a lua un ostatic. Al treilea era malac, "se chitea" cu pumnii pe bărbaţi. Iar al patrulea era ăla şcolit la Rahova, care urma să tragă cu pistolul.

Lucia oftă greu:

- Pistolul pe care l-ai ţintit era un Glock. Iar uniforma individului nu era prăfuită. Asta mă ajută mult să sper că am avut de-a face doar cu nişte hoţi mărunţi - nu cu ucigaşi...

- Eu tot nu înţeleg de ce nu i-ai omorât. Cel puţin pe cel de-al doilea - ăla cu moacă de prostănac. De ce nu l-ai împuşcat, când s-a lăsat în jos ăla cu chipiu?

Poftim? Îl privea lung... Victor era curios, sau încerca să fie sarcastic? Lucia mârâi printre dinţi:

- Misiunea mea este că organizez centrul pentru minori - nu să arestez hoţi. Scopul a fost să-i gonesc, nu să chem Criminalistica şi să scriu mii de declaraţii - şi să mă târâi ani în şir prin tribunale...

- Puteai să tragi la picioare.

- La picioarele lui era individul cu chipiu. Ce vrei să obţii?

Oopaa - se îngroşa gluma! Victor fusese un pic impertinent, iar Lucia nu era genul de femeie care să tacă şi să-şi înghită riposta! Mai ales pe teme în care ea era "şeriful"!

- Absolut nimic. Dar nenorociţii ăia au ieşit din blocul ăsta şi-au intrat în blocul următor.

- Dacă eu îl împuşcam pe unul dintre ei, trăgeau şi ei. Mă percepeau ca fiind o ameninţare directă, serioasă, şi acţionau ca să-şi salveze viaţa. Lumina nu ne avantaja; în plus, după deschiderea ostilităţilor, ei se puteau ascunde în bezna de la etajul doi - noi nu puteam decât să ne tupilăm în apartamente şi să ţipăm pe staţie după ajutor.

Tare se temea că oamenii ăştia doi or să se-ncaiere în curând! Teo se grăbi să intervină, privindu-l cu seriozitate pe Victor:

- Lucia are dreptate. Am tras trei focuri numai eu, care eram pentru ei elementul surpriză! Dar dacă eu ratam ţinta la primul foc, individul ăla te-mpuşca, să ştii!

- Păi la asta mă refeream şi eu! Dacă se întorc? Ştii ce-au zbierat unul la altul, după ce-au luat colţul pe trotuar? Că suntem trei! Ei erau patru! Ce garanţie avem că n-or să se-ntoarcă opt?

- Nu se vor întoarce nici măcar unu.

- Şi dacă totuşi se-ntorc? Că au premeditat atacul, să ştii! Ştiau că automatul a plecat de la scară - şi-au aşteptat câteva ore ca să vadă "care-i mişcarea"! Dacă se-ntorc, cu mai mult curaj şi mai multe pistoale?

Lucia aruncă scurt ţigara şi-şi privi lung fostul logodnic:

- Erau trei panglicari şi-un "om de ştiinţă". Iar ăla ştie ce înseamnă să împuşte un poliţist în timpul stării de dezastru - că s-a şcolit în puşcărie. Aşa că nu se-ntorc. Dacă nu te mai simţi în siguranţă aici, pot să contactez cortul şi să-ţi rezerv un loc în prima maşină care părăseşte Bucureştiul. Eşti voluntar, aşa că te vor lăsa s-o aştepţi în cort...

Victor o privea lung şi tăcea acum...

- Anunţ cortul?

Stilistul le întoarse spatele şi porni spre fotoliul de pază:

- Nu.

- Atunci te rog să te întorci, pentru că şedinţa nu s-a terminat.

Teo o bătu uşor pe umăr; ridică privirea şi-i aprobă semnul "din sprânceană" - poliţista lor era a dracului rău de tot! Victor revenea pe palier... Lucia nu-şi schimbă nicicum tonul vocii:

- Supun la vot propunerea de a dubla paza. Cine este pentru?

Nu ridică mâna; soţul ei îi dădu drumul, preţ de-o clipă, şi se răzgândi... Numără repede mâinile ridicate - doar trei. Iar Lucia vota contra...

- Supun la vot propunerea de-a face o baricadă pe scări, între parter şi etajul 1.

- Şi patrula cum mai urcă?

- Nu mai urcă - oricum urcă degeaba. Vin, constată, ne beau ness-ul şi pleacă. Cine este pentru baricadă?

Ea. Doar ea. Poliţista se încruntă rău:

- Şi-atunci cum îmbunătăţim paza?

Mămica ei îşi îndulci mult tonul vocii:

- N-o îmbunătăţim. Am avut ghinionul să ne ia la ochi o bandă de panglicari. Unul şi-a scrântit piciorul, după cum zice Victor. Au rămas trei; iar dacă puşcăriaşul e printre ei, or să rămână doi. Care nu se-ntorc - din motive evidente. Eu am altă propunere.

Aşa. Şi? De ce tăcea? S-o spună odată! Mama ei oftă greu:

- După ce se întunecă, putem să punem capcane pe scări. Clopoţei, sau pahare în echilibru... Iar bărbatul care e de pază schimbă abordarea - ţipă de la început "Stai că trag" şi-i bagă intrusului lanterna-n ochi.

- Asta înseamnă că stingem toate luminile de la etaj. Altfel, bărbatul care stă de pază e ţintă sigură.

Nu-nu! Nu era bine! Carina clătină şi ea capul:

- Speriem rău copiii dacă îi punem să stea în beznă.

- Atunci ţipă din fotoliul de pază. Oricum, cred că trebuie să punem nişte capcane pe scările astea!

Lucia le întrerupse:

- Cine este pentru capcane pe scări?

Teo se grăbi să intervină:

- Nu e bine. Orice jefuitor ar intra în scară, ar da de prima capcană şi şi-ar da seama că obiectivul poliţiei este locuit. Şi s-ar întoarce cu o lanternă - şi cu foarte multă atenţie.

Nicolae decise să intervină şi el:

- Atunci nu punem capcane. Dar propun ca în 13 să fie în permanenţă doi bărbaţi. Chit că unul doarme!

Teo îl contrazise pe un ton destul de tăios:

- Şi-atunci care mai e elementul surpriză?

Lucia ridică mâna, oprind cearta în plină formare... şi zâmbi:

- Nu luăm nici o măsură. Dar, la cel mai mic semn suspect, bărbatul de pază bate semnalul de alarmă: trei pumni în perete. Ceilalţi îl transmit mai departe. E bine?

Da; aşa era foarte bine.

- Învăţaţi copiii ca, în clipa în care aud semnalul, să-l transmită mai departe şi să se retragă din cadrul uşii. Nu ştiu unde s-ar putea ascunde în dormitoare; dar în sufragerii, cel mai convenabil este colţul cu uşa de la balcon.

Decise să intervină şi ea:

- N-ar fi mai bine ca, la auzul semnalului de alarmă, femeile să ducă copiii la etajul 4?

Mămica ei o contrazise:

- Nu poţi convinge atâţia copii să păşească pe vârfuri într-o situaţie de risc maxim. În plus, sunt foşnetele, sunt umbrele, mânuţele pe balustradă... Dacă unul se-mpiedică pe întuneric, toată operaţiunea a eşuat instantaneu!

Avea dreptate, ce mai!

- Atunci am stabilit semnalul de alarmă şi instruirea copiilor. Alte idei, propuneri, sugestii?

Nu - nimeni nu mai avea nimic de zis. Aşa că Lucia se răsuci scurt şi intră în propriul apartament. Era supărată vecina ei - George era ocupat în cort, aşa că trimisese patrula...

Àsta era riscul, cu bărbat poliţist - când avea treabă, avea treabă! Dar şi Victor putea spune acelaşi lucru, apropo de femeia poliţistă! Iar poliţiştii ăştia erau poliţişti, nu călugări şi măicuţe! Aveau dreptul la viaţă privată... Teo îi fură un sărut şi-o trase spre apartamentul lor:

- Hai să facem de mâncare pentru copii.

- Nu; hai să fac eu de mâncare pentru copii, iar tu să te duci să le explici picilor noştri cum a fost cu hoţii. Dar, te rog - nu le spune şi lor că ai tras trei gloanţe.

- Bine; o să încerc...

Aah, ce rău era! Se grăbi să intre în apartament - se simţea privită, iar capul bandajat nu mai era pe palier...

Ludmila

Şedinţa se terminase. Nu se stabilise mai nimic nou - ceea ce îi întărea convingerea că democraţia era păguboasă...

Teo şi Violeta erau veseli. Se duceau la ei... Nu; Violeta se grăbea să pregătească cina, iar Teo se ducea chiar acum la copii. Păi...

Acum ar fi fost momentul ideal să-şi urmeze fiica şi să discute despre cele întâmplate de dimineaţă. Nu despre cele de azinoapte - alea trebuiau uitate cât mai repede. Trebuia să-i ceară iertare fetei ei pentru starea de nervozitate şi pentru pornirile alea bătăuşe... Nu se simţea însă în stare să facă asta. Discuţia despre ciufulealã şi reproşuri era grea. Totuşi, pe lângă minusul dat de acceptul invitaţiei lui Mugur, Violeta avea mii de plusuri! Iar ea se crispase pe minusul ăla şi răbufnise şi se repezise s-o bată! Era...

Luă cutia cu medicamente şi intră în apartamentul 14. Deschise încet uşa bucătăriei...

Mariana nu dormea; Mariana îşi privea lung bebeluşul, care dormea dus în culcuşul lui... Intră şi lăsă cutia pe podea. Şi se aşeză lângă ea:

- Ai grijă, să nu-l deochi!

- Îl scuip din 5 în 5 secunde.

- Aha! Unde-i domn' doctor?

- O consultă pe Luminiţa. Adică o ascultă cu stetoscopul. Zicea că nu vrea s-o controleze de-adevăratelea, ca să nu-i provoace naşterea.

Aprobă şi arătă spre băieţel:

- Când a mâncat ultima oară?

- Acu' vreo jumătate de oră.

- Aha! E bine să ţii socoteala asta, ca să ştii cât mănâncă. Adică cât lapte ai.

Gata, îi captase atenţia! Zâmbi slab... şi se aşeză mai bine:

- În maternitate, bebeluşii ai căror mămici sunt prea obosite ca să vină la alăptare, primesc biberon. 90 ml, la 3 ore. Acum, calculează şi tu cât mănâncă el...

- Aha! Păi bine că mi-aţi spus - că eu n-am ţinut socoteala.

- Nu-i nimic! O ţii de-acum încolo! E important să ştim cât lapte ai, pentru că ştiu eu nişte şmecherii - şi trebuie să apuc să ţi le spun înainte să plecaţi...

O să stea la discuţii cu femeia asta. O să-i vorbească ore în şir! Violetei chiar nu putea să-i spună nimic acum!

Victor

Fuma; era extrem de nervos! Era...

Teo ieşi din apartamentul 12 şi porni spre 15 probabil. Aruncă scurt ţigara şi ieşi:

- Ţine-mi locul zece secunde.

Bun! Intră în 12 şi-o văzu imediat în picioare, lângă dulapuri. Citea ceva de pe listele alea, de pe tabelele pe care şi le făcuse şi după care conducea centrul. Perfect!

Într-o clipă, îşi făcu în minte tot planul!

O să intre vijelios şi-o să o răsucească cu faţa la el. O s-o

strângă extrem de tare în braţe şi-o s-o privească lung... Aşa cum o privise în seara aceea, când o aşteptase să vină şi ea de la mare...

Şi pe urmă, dacă va mai fi cazul, îi va spune că certurile dintre ei nu schimbaseră nimic din sentimentele din sufletul lui. Aşa - ca să ştie şi ea chestia asta! După care o să iasă şi-o să se ducă glonţ înapoi în post...

Păi, să intre vijelios, nu?

Nu vedea din ea decât o mică parte din spate. Evident, ea habar n-avea că el intrase - şi-o privea lung şi-o să intre şi...

Şi, ce? "Ce speri să obţii? Crezi că gestul tău o s-o facă să se schimbe?" Pentru că el se schimbase deja - lăsase mult de la el, încercase să o înţeleagă şi putea spune că şi reuşise! Iar dacă ea...

Ea...

"Şi dacă te duci la ea şi constaţi că o să râdă cu hohote de tine şi de gestul tău? Şi de cuvintele tale?" Era şi asta o posibilitate! Ba chiar putea spune că varianta asta avea mai multe şanse de materializare decât varianta cealaltă!

Se răsuci pe-un călcâi şi ieşi. Şi nu răspunse nicicum privirii mirate a lui Teo - se trânti în fotoliu şi-şi aţinti privirea asupra cărţii din mâinile lui Mugur.

Alexandru

Era din nou linişte în centrul pentru minori. Vlad era mult mai liniştit - după ce îl asigurase Teo că o să fie foarte atent şi-o să împuşte el hoţii dacă Lucia sau Victor se odihneau, preşcolarul lui îşi revenise complet. Acum era vesel; acum se juca împreună cu Liana şi Florin. Carina urcase la etajul 4, cu Renata şi MP3-ul. Ele n-aveau de ce să nu asculte muzică; aşa că micuţa rotunjoară avea program de aerobic. Chiar avea nevoie de programul ăsta, după părerea lui - dimensiunile alea nu erau normale pentru aşa o domnişoară cochetă...

Auzi paşi ieşind pe palier, dar nu se întoarse să vadă cine n-avea stare. Oricum, el stătea pe scări, spre etajul doi. El se gândea... El îşi compunea în minte frazele pe care le va rosti în faţa doamnelor de la Protecţia Copilului. Trebuia să fie foarte atent, pentru că femeile alea trebuiau să spună "OK, îl lăsăm pe Vlad Enache în îngrijirea ta" - iar el nu avea nici certificat de asistent maternal, nici şcolarizare corespunzătoare... Şi nici despre propria experienţă cu copiii nu voia să le vorbească foarte mult. Deci...

Deci, deveni atent - pentru că paşii ăia care ieşiseră adineauri începură să coboare treptele... Şi nu era Teo, pentru că el ar fi deschis discuţia încă de când ieşise pe uşă...

- ... Aş vrea să-ţi spun ceva.

Mugur? Nici nu se obosi să se întoarcă spre el:

- N-ai ce să-mi spui.

Şi uite că individul era chitit să discute cu el! Da' de ce? Că n-aveau nimic de discutat! Şi totuşi, Mugur se aşeză lângă el:

- Voiam în primul rând să-ţi mulţumesc că m-ai prins, pe palier...

- A fost un gest reflex.

Aşa - ca să nu creadă că ţinuse musai să-l sprijine el!

- L-ai făcut - şi vreau să-ţi mulţumesc.

- Mi-ai mulţumit.

Gata? Se ducea unde avea treabă?... Nu, nu se clintea de-acolo...

- ... Te rog să mă ierţi pentru ceea ce am spus.

Zău? Ia să nu-l mai bage deloc în seamă! Poate se căra de-acolo! Aştepta...

- Serios - n-am vrut să spun despre băiatul tău ceea ce am spus.

- Studiile confirmă faptul că autiştii nu disting cuvintele, ci percep un lung cârnat de sunete. E o disfuncţie a creierului, aşa că ai dreptate - e bolnav cu capul.

- Eu vorbesc serios! N-am vrut să spun

- Exact asta zicea şi nevastă-mea, cu câteva ore înainte să dispară cu el - că e bolnav cu capul! Aşa că e bolnav cu capul, ce mai! Nu-ţi cere scuze - n-ai de ce.

Se simţea mizerabil? El spera că da. Individul merita să se simtă mizerabil - iar lui îi făcea mare plăcere să-l ajute în problema aia...

- ... Apropo de problema mea, am înţeles acum că m-am panicat şi n-am luat în calcul toate posibilităţile. M-am cantonat pe una singură - şi-am greşit. S-ar putea să ai dreptate şi, în străinătate, să am mai multe şanse de succes. Oricum, să ştii că-mi pare sincer rău că m-am lăsat antrenat de supărare şi am spus ceea ce am spus.

- La nervi şi la beţie, oamenii spun ceea ce gândesc. Dar poţi să spui orice - că nu vreau să te iau de bărbat. Aşa că...

Gata? Se căra de lângă el? Mugur coborî mult tonul vocii:

- ... Toţi oamenii din centrul ăsta sunt oameni buni. Mai ales tu, care ai ales să stai printre copii normali ştiind

- Nu există oameni buni sau oameni răi. Fiecare e aşa cum e. Inclusiv tu.

Mâna se aşeză pe umărul lui:

- Alex, noi am

- Noi am mai discutat şi în Dacie, nu cu mult timp în urmă. Nu te îngrijora - repulsia e reciprocă. Iar dacă nu iei mâna de pe mine, mă ridic şi mă duc în apartamentul 15.

Bun! Luase mâna de pe el! Acum ce mai urma? Mugur se ridică şi oftă greu:

- ... Da; oamenii sunt aşa cum sunt. Încă o dată, te rog să mă ierţi pentru discuţia de la prânz.

Gata? Se uşchea?... Da, se uşchea. Bun! Acum era mult mai bine... Vocea Luciei îl făcu să tresară:

- Mugure, poţi să vii puţin?

Zâmbi slab - că-l băga poliţista în şedinţă mintenaş şi-or să-i meargă toţi fulgii...

Lucia

Auzise vocea lui Mugur şi se grăbise să tragă cu urechea, de lângă uşă. Îi plăcea faptul că individul se dusese la Alex şi-i ceruse iertare. Asta arăta că Mugur Birnbaum "avea potenţial" - şi deci se putea îndrepta. Numai că asta nu-l scutea deloc de discuţia următoare! Arătă spre bucătărie şi aşteptă... Şi se aşeză pe scaunul ei:

- Cum te simţi?

- Medical, bine.

- Iar psihic cum te simţi?

Na, că începea să râdă!

- Mult mai bine, de când am discutat cu colegul tău!

Colegul ei? Care coleg?

- Poliţistul bătrân care-a venit să vorbească cu copiii.

Aa, nea Aurică! Daa, ştiuse că nea Aurică avea tehnică! Pe ea altceva o îngrijora acum:

- Te întreb, pentru că am avut o tentativă de jaf. Şi vreau să ştiu dacă vom avea şi altfel de probleme în centrul ăsta.

- ... Iar prin "altfel de probleme" înţelegi...

- Tentative de suicid, tentative de răzbunare, tentative de fugă...

Ochii negri o priveau lung... Îi zâmbi "dulce":

- Răspund pentru toţi cei de aici. Inclusiv pentru tine, care ştii bine că eşti un "muşteriu" mai special...

Ia uite-l ce râdea! Ea se rezumă la zâmbet:

- Mă bucur să descopăr că te-ai mai înviorat. Dar îţi amintesc că nu mi-ai răspuns: vom avea şi altfel de probleme în centrul ăsta?

- Păi... Tentative de fugă cred că o să ai la noapte. Cel puţin unul dintre copiii ăştia o să încerce să fugă de perspectiva orfeli-

natului.

Eei... Se aplecă uşor spre el şi-l informă în şoaptă:

- Oficial, tu şi prietena ta sunteţi înregistraţi sinistraţi în Unitatea mobilă de jandarmi de la Ploieşti. Neoficial, ea e acolo iar tu eşti în bucătăria mea. Şi cum tu eşti un muşteriu mai special, prefer să te leg de ţeava de gaze, decât să trebuiască să te ologesc ca să te conving să mai zăboveşti niţel la noi. Te-am auzit vorbind cu Alex şi am sentimentul că ne putem înţelege omeneşte, noi doi. Imediat însă, îmi amintesc ce frumos te înţelegeai aseară cu toată lumea...

- Poţi să stai liniştită în privinţa mea. Discuţia cu poliţistul ăla mi-a destupat bine mintea. Şi cum în maximum o lună plec în Austria... Problemele mele se vor rezolva acolo - sau mai spre vest. Dar se vor rezolva, până la urmă.

- Iar asta înseamnă că...

- Asta înseamnă că nu mai vreau nimic de la nimeni de-aici. Poate doar de la tine o să vreau ceva, la un moment dat...

I-auzi! Tocmai de la ea! Zâmbi cu neîncredere:

- De la mine!

- Da. Dar să vedem cum evoluează lucrurile.

Se grăbi "să i-o reteze":

- Oricând vrei ceva, spune-mi - o să-l informez prompt pe George, apropo de doleanţele tale.

- OK. Mai ales că doleanţele mele se referă la Alex şi la Vlad...

- Atunci când o să ai doleanţe, o să le transmit mai departe superiorului meu - adică lui George.

Pricepuse, sau...? Mugur oftă scurt:

- Deci, nu mai vreau nimic de la nimeni - vreau doar să-mi văd de treaba mea. Mi-am dat seama că am exagerat rău...

- Şi realizezi, sper, că la următoarea exagerare o să te leg de ţeava de gaze!

Ciudat, dar individul aproba cu capul... şi i se destăinui ei:

- ... Nu ştiu de ce m-am agăţat aşa de chestia cu Violeta. Când am recunoscut-o, parcă m-am tâmpit - şi n-am mai văzut nimic în jur, decât pe ea gravidă cu mine! Adică... Nu ştiu - e greu de explicat în cuvinte.

- Iar eu nu sunt popă, ci poliţistă - şi nu anchetez tentativa de viol de azi-noapte, ci vreau doar să ştiu dacă trebuie să te leg de ţeava de gaze sau nu.

- Eu zic că nu. Şi-aşa, chestia asta din capul meu o să se lase cu cicatrice...

Ce, plesnitura? Bineînţeles că o să-i rămână semn! De reeducare, ar fi adăugat ea... Mugur continuă:

- Aşa că te rog să mă tratezi ca pe oricare alt voluntar din centrul ăsta. Şi să mă pui la treabă, dacă e ceva de făcut şi n-are cine să facă.

Aşa deci... Redeveni serioasă:

- Deci n-ai de gând să-ţi smulgi iar părul din cap.

Primi o negare fermă, hotărâtă.

- N-ai de gând să-ţi tai mâinile ca pe tăiţei.

- Nu.

- Şi nu încerci s-o ştergi.

- Asta în mod categoric!

- Atunci uite cum facem... Te las să redevii voluntar. Ai în continuare interdicţie în apartamentele 12 şi 15. Şi nu vei mai primi arme de foc pe mână.

Aoleu! Chestia asta cu arma îl "pocnise" rău! Da' ce crezuse - că-l lasă să se-mpuşte cu pistolul din dotare? Ha! Completă:

- Iar atunci când intri în tură, o să te supraveghez personal.

- Cu alte cuvinte, nu mai ai încredere în mine.

- Dacă n-aveam încredere în tine, te trimiteam la Ploieşti.

- Dacă tot ai încredere în mine, măcar fă-o până la capăt!

- Până acum, mi-ai înşelat încrederea de două ori. A treia oară, te împachetez şi te trimit glonţ la taică-tu. Iar asta o să vă dăuneze rău de tot - şi ţie, şi lui. Şi afacerilor voastre.

Se grăbi să se ridice:

- Gândeşte-te bine la asta, atunci când ai tendinţa să te răsfeţi.

Şi uite că el nu se ridica de la masă!

- Deci tu crezi că mă răsfăţ.

- Nu; eu constat că te răsfeţi rău. Ştiind că ai spatele asigurat, îţi iei nasul la purtare şi faci numai ce-ţi convine - chiar şi atunci când ştii că faci prostii monumentale. Ai tendinţa de-a te căţăra în capul tuturor, în numele influenţei tatălui tău şi-a banilor voştri. Aici, pe palierul ăsta, toţi suntem egali. Nu încerca să urci prea sus - că nu se înmânează nici medalii, nici premii în bani. Şi nici clasament nu cred c-o să se facă vreodată.

Mugur se ridică, zâmbind slab:

- Bine. O să mă conformez celor discutate. Sper doar ca până diseară să-ţi schimbi părerea despre mine îndeajuns de mult ca să te odihneşti şi tu.

- Mă voi odihni.

- Adică îmi dai totuşi armă!

- Nu. O să vezi tu cum o să facem diseară. Momentan, te rog să ne aştepţi în sufrageria lui Alex.

Şi uite că individul ieşea, deşi nu ştia pe cine inclusese ea în "ne aştepţi"... Ieşi şi-l urmă doar până în uşă:

- Unde e Ludmila?

- Cred că în 14.

Bun! Deşi ar fi preferat să audă că e în 15, cu Violeta... Ele trebuiau împăcate! Neapărat!

Ciocăni corect la uşa bucătăriei, iar Ludmila începu să râdă:

- Intră, bebeluşul e decent!

Bun! Bine că era binedispusă! Deschise uşa şi-i zâmbi:

- Pot să te rog ceva?

- Sigur!

- Atunci te rog să te uiţi la capul lui Mugur şi, dacă e cazul, să-i scoţi turbanul.

Doctoriţa se încruntă preţ de-o clipă, dar nu comentă; se ridică şi-şi luă cutia. Bun! O conduse în sufrageria apartamentului 13 şi se opri în uşă - ca un fel de supraveghetor, aşa! Mugur tăcea mâlc, aşa că femeia lăsă cutia pe canapea şi-l apucă nu foarte graţios de tricou. Individul nici nu clipi... Nici Ludmila nu intenţiona să-i zică ceva individului care încercase să-i răpească fiica, şi-apoi s-o violeze...

Bun! Ia să înceapă ei să duşeze copiii! Era ora şapte deja - cina probabil că va fi gata pe la opt... Urcă la etaj şi deschise uşa apartamentului 19, iar Carina se grăbi să oprească muzica:

- Aoleu, am exagerat!

- Nu, v-aţi deconectat amândouă. Aveaţi nevoie de asta, după părerea mea. Numai că acum eu am maare nevoie de tine...

- OK! Ce-mi dai de făcut?

- Trebuie să duşăm copiii - ca să încercăm să-i adormim cât mai devreme.

- Am înţeles. Duc Găluşcuţa jos şi vin!

- Pot să te rog ceva?

Da, putea. Aşa că zâmbi strâmb... şi-şi luă inima-n dinţi:

- ... Pot s-o duc eu jos?

Pe chipul Carinei înflori un zâmbet mare-mare şi fericit! Hei! Dar, de fapt, ştia ea de ce zâmbea aşa! Primi fetiţa, iar ochişorii albaştri o priviră lung... Pentru o clipă, avu senzaţia că fetiţa dădea să plângă; aşa că îi zâmbi larg:

- Eu sunt Lucia. Pe tine cum te cheamă?

- Enata.

- OK. Hai să mergem jos, la copii.

Fu imediat luată de gât... Cobora cu grijă scările - brusc, îi era frică să nu se-mpiedice, să n-o scape, să n-o smucească cine ştie

cum... "Să n-o strice!" Dar... Dar trebuia să se obişnuiască cu gândul că o să aibă şi ea o prinţesă exact la fel ca Renata. Aşa că orice ocazie de-a se antrena era binevenită, nu?

Ocoli cu grijă balustrada şi se simţi privită lung...

Oof! Iar o făcuse de oaie! De ce naiba nu-l lăsase să plece la Domneşti, de dimineaţă? Şi-apoi, ce fusese în capul ei, să-i ceară lui George o maşină pentru el? Acum nu mai putea să-l trimită ea la ai lui, motivând că Victor voise să plece iar ea nu-l putuse împiedica! Şi uite că îl ţinea acolo - şi-l chinuia inutil şi cu apariţiile lui George, şi cu gândurile astea ale ei...

Intră în propriul dormitor iar Teo începu să râdă:

- Ia uite! Asta mică se pune bine cu şefa!

- Nu-i aşa?

Codruţa se repezise să o ia ea pe Renata - de parcă ar fi fost sarcina ei deja...

Partea asta nu-i plăcea. O să discute cu Carina, sau cu Nicolae; să-i spună fetei că n-avea voie să se transforme în bona Renatei! Probabil că, la 12 ani, mintea fetei ăsteia căuta un fel de-a le mulţumi, sau...

Teodor

Perdeaua se trase scurt; Carina şopti, nu foarte binedispusă:

- Poţi să vii puţin?

Aprobă şi ieşi. Logodnica lui Nicolae părea cel puţin panicată:

- Rămânem fără apă.

- Apă potabilă?

- Nu, menajeră.

- Aa, apa menajeră nu-i o problemă foarte mare! Îţi aduc apa caldă de pe bloc, da?

- Te rog.

- Cheamă-l şi pe Alex, sau pe Nicolae, să preia bidoanele.

Se aplecă şi-l privi lung pe Victor:

- Anunţi tu cortul că ne trebuie apă menajeră?

Stilistul aprobă şi se ridică. Şi intră în apartamentul 12...

Porni voiniceşte spre etajul patru - nu se gândise deloc la omul ăsta! Era supărat fleaşcă! Şi uite că tot pe el picase "sarcina" de-a o anunţa pe Lucia că rămâneau fără apă potabilă! La naiba!

Urcă scara, desfăcu încuietoarea improvizată şi împinse chepengul. Şi tresări - în aer mirosea flagrant a fasole. Fasole de-aia cazonă, fiartă la ceaun de câteva zeci de kile...

Sinistraţii din parcul Plumbuita aveau fasole la cină. Lor, Violeta le pregătea fripturică de porc, cu sos tomat şi piure delicios, şi cu brânză... Şi cu murături, pentru cine voia - castraveciori sau gogoşari...

Gândul ăla îl indispusese rău - aşa că trase prelata şi apucă două bidoane. Apa era caldă - era aproape fierbinte. Tocmai bună pentru duşul copiilor. Şi cum nu mai aveau decât 12 musafiri, apa de pe bloc le ajungea şi lor, voluntarilor. El unul plănuia un duş "adevărat" diseară. În condiţiile de azi, duşul "adevărat" conţinea 4 litri de apă în loc de 2...

Or să ajungă în Italia, iar lucrurile or să se rezolve. Şi-o să fie bine. Legă bidoanele cu funia şi le coborî spre mâinile lui Alex... Şi avu un "puseu" sfătos:

- Să-i faci tu baie lui Vlad.

- ... Vlad s-a spălat singur până acum.

- Aha! N-am ştiut... Şi la cap?

- Nu; la cap, l-a spălat Carina.

- Să-l speli tu azi pe cap.

Vecinul lui deveni brusc precaut:

- OK; da' de ce?

- Păi, ca să fie curat; nu?

- Da' de ce să-l spăl eu?

- Nu ştiu; aşa mi-a venit. Adică aşa mi se pare mie normal să fie lucrurile. Să-i faci tu baie, să-i pregăteşti tu hainele...

Ochii albaştri îl priviră lung... Rânji larg, ca-n filme, iar Alex bufni în râs:

- Bine. Mersi pentru sfat.

- Să fiţi sănătoşi.

"Şi las' că o să înţelegi tu, într-o zi, de ce-am vorbit la plural!" Aducea bidoanele şi simţea cum mirosul ăla de fasole "goală", de post, îi făcea stomacul pungă...

Lucia

Paşii se apropiară iar Victor rosti, de undeva din uşa apartamentului ei:

- S-a terminat apa menajeră.

La un moment dat, o să trebuiască totuşi să discute unele lucruri cu el. Spera să şi reuşească - de când se apropiaseră unul de celălalt, de când îi simţise sentimentele, i se părea de-a dreptul imposibil să discute cu el despre viaţa ei privată! Mai ales că viaţa ei privată nu-l mai "conţinea" nicicum...

În fine! Momentan însă, trebuia să rezolve problema apei menajere; nu? Se ridică şi-l urmă, dar intră direct în bucătărie şi rosti scurt, în staţie:

- Centrul de minori către şefu'.

Răspunsul veni prompt:

- Şefu' e pe teren. 26 sunt.

- Ni s-a terminat apa menajeră.

- Îl voi informa imediat cum se întoarce. Până atunci, vă notez pe lista cu necesarul.

- OK.

Lăsă microfonul... şi decise să nu mai amâne unele discuţii. Aşa că oftă greu:

- N-am vrut să-l împuşc.

- Nu despre el era vorba. Trebuia să mă laşi să plec.

Se întoarse încet... Victor era trist:

- Nu mai am ce căuta aici. Sunt în plus. Trebuia să mă laşi să plec.

- Nu e vorba despre noi acum - e vorba despre copii.

- Ai destui voluntari pentru copii. Dacă mă lăsai să plec, îţi aducea alt voluntar; sau ţi-l lăsa pe nea Aurică.

- Dacă te lăsam să pleci, poate că acum nu mai trăiam.

Fostul ei logodnic ridică scurt o sprânceană:

- Cine - tu?

Nu - discuţia aia n-avea rost! Şi totuşi... Şi totuşi!

- Voiai să te las să pleci? Era mai bine dacă erai acum la Domneşti?

Primi o aprobare scurtă cu capul. Se grăbi să iasă:

- Când vine George, o să-i spun să te scoată cumva din Bucureşti. Iar dacă mă refuză din nou, poţi să pleci mâine dimineaţă.

Şi se grăbi să se ascundă la propriu în bucătărie! Slavă Domnului că Victor era de pază şi nu putea părăsi apartamentul ăla! Pentru o clipă, avusese senzaţia că o să-l vadă venind la ea...

Victor trebuia să plece. Pentru binele lui - şi-al ei. Pentru binele tuturor, o să facă cumva să-l scoată din Bucureşti. Încă nu ştia cum, dar...

Victor

Era forfotă în centrul pentru minori. Copiii făceau duş. Unul venea, altul pleca - iar Carina era agitată rău...

Staţia gâjâi scurt:

- George către centrul de minori.

Se ridică şi răspunse el:

- Centrul suntem.

- Am aflat despre apă. La două jumate, o să vă viziteze o maşină de pompieri. Să umpleţi toate recipientele disponibile - e ultima cascadorie de-asta pe care-o mai putem face. Apa menajeră e mai preţioasă decât apa potabilă zilele astea.

- Am înţeles.

- Şi comunică-i lăuzei că la două jumate pleacă cu familia la Giurgiu.

- Am înţeles.

Lăsă microfonul jos...

Nu. Nu mai voia să plece la Domneşti. În urmă cu cinci minute, îşi dorise rău de tot să se teleporteze cumva la părinţii lui în curte! Acum, însă, nici nu se gândea s-o lase pe Lucia pe mâna lui George! Omul ăsta era ciudat! Şi Lucia era ciudată - dar...

I s-ar fi părut normal ca George s-o ceară pe ea. Să vorbească cu ea - nu cu el. La urma urmei, chiar şi "poliţieneşte" vorbind, ea era şefa centrului - nu? Ea se ocupa de organizare! Ea trebuia să ştie cine vine şi cine pleacă, unde şi când. Şi uite că omul ăla îi comunicase lui... şi-atât! Era ciudat...

- Am auzit cumva staţia?

Lucia se sprijinea de tocul uşii şi-l privea lung, serioasă... Zâmbi slab:

- Da; ai auzit staţia.

- George, sau 26?

- George.

- Şi de ce nu m-ai chemat?

- Pentru că nu mi-a spus să te chem.

"Aşa! Ţi-a picat faţa! Bun! Perfect! Nu de alta, dar prea-l vedeai Făt Frumos cu stea în frunte!" Era rău - şi ştia că e foarte rău şi că o face să sufere...

"Lasă! Mai bine să suferi acum, decât peste trei luni! Sau peste trei ore!"

Tocmai avusese o revelaţie. Tocmai calculase că George şi Lucia nu discutaseră încă "între patru ochi" - în camera de sus, de la 4. Iar în condiţiile astea, inima aia proastă din el îi spusese să încerce măcar să-şi recâştige locul! Şi nu înţelegea de ce inima îl împingea aşa spre ea, de vreme ce aceeaşi inimă suferise rău când aflase despre Leo şi despre specialistul în acvarii şi despre năşicul superior...

- ... Şi ce-a spus?

Gata - îşi revenise din momentul de descumpănire maximă. Se grăbi s-o lămurească:

- La două jumate ne trimite o maşină de pompieri, care ne lasă apă şi ne ia lăuza şi bebeluşul.

- Deci le-a găsit mijloc de transport...

- Probabil că da. Atunci când vrea el ceva...

"Şi-acum o să mai sfredelesc un pic - ca să te doară. Ca să te trezeşti - şi să-l alungi. O să vezi tu de ce, imediat cum îl alungi!" Zâmbi cu subînţeles şi-şi termină fraza:

- ... poate!

Lucia îi întoarse exact acelaşi tip de zâmbet:

- Exact. Te rog să mă anunţi atunci când termină copiii duşul - să mă pregătesc şi eu.

Poftim? Silueta din uşă se răsuci încet, dispărându-i din câmpul vizual:

- Să vedem cum mă aranjez...

La dracu! Sări în picioare şi ieşi după ea! Şi auzi imediat paşii grăbiţi să intre în bucătărie! Afurisită camera aia! Afurisită, prin simplul fapt că-i oferea femeii ăleia un ascunziş perfect!

... Sau o capcană perfectă?

Intră, o prinse de braţ şi-o întoarse spre el. Şi-şi impuse să-i vorbească de foarte de aproape:

- Ce-ai cu mine?

- Tu ai ceva cu mine.

- Eu n-am nimic cu tine. Eu îmi execut ordinul.

- Ce ordin?

- Ordinul de-a sta drepţi, pe post de *backup*.

Ce, nu înţelegea? Se aplecă, hotărât să-i şoptească la ureche, dar constată că Lucia se trase prompt în spate... Zâmbi slab:

- Ce - nu mai ai încredere în mine?

- Descopăr că tu primeşti ordine, mai nou. Şi cum nu le cunosc...

Păşi spre ea şi-o văzu păşind în spate. Aa, perfect! Încă un pas, încă unul... Şi gata - o prinsese la perete. Puse palmele pe perete şi-o privi lung, drept:

- Am făcut armata şi am sub 40 de ani. E stare de calamitate - iar asta înseamnă că m-am cam prezentat la post, nu?

- Dacă este

- M-am prezentat la post şi-am primit un ordin. Am fost numit *backup* - în caz că relaţia voastră eşuează. Şi m-am tot întrebat - a vrut să zică *backup*, sau baston? Că n-a fost foarte explicit...

Lucia nu mai spunea nimic...

- Nu-mi place rolul de baston. Îl prefer pe-ăla de *backup*. Şi cum tu m-ai privi acum ca pe un baston în care te-ai sprijini de nevoie, simt nevoia să-ţi scutur convingerea asta. Şi să-ţi amintesc unele lucruri. Ca de exemplu faptul că am rupt logodna nu pentru că am vrut-o, ci pentru că tu aveai nevoie de aer iar eu te sufocam... Simt nevoia să-ţi amintesc...

Era ciudat, dar cuvintele lui n-o speriau; iar el nu ştia dacă asta era bine, sau rău - pentru el, desigur! Nu prea mai reuşea s-o deosebească pe Lucia mică de Lucia mare; aici avea o problemă...

Lucia

Adică Victor primise de la George ordinul de-a sta în centru pentru ea? Hm!

Îşi amintea discuţia ei cu George. Ea îl rugase să-l mute pe Victor la Domneşti, iar el spusese "Victor rămâne aici încă 24 de ore". Şi-apoi recunoscuse, în şoaptă, că nici el nu ştie de ce voia să-l ţină acolo, dar aşa simţea el nevoia...

Hm! Se întreba ce cuvinte folosise chestorul principal George Mocanu ca să-l roage pe fostul ei logodnic să mai zăbovească un pic! Habar n-avea - dar îşi promitea ei însăşi că va afla cumva chestia asta!

Palmele se ridicară de pe perete, iar Victor păşi în spate:

- Şi-acum, că ţi-am amintit, mă întorc în post mult mai liniştit!

Ia să zdruncine ea un pic convingerile omului ăstuia - că era prea sigur de el!

- Victore!

Bineînţeles că se oprise! Îl privi lung, drept:

- Eu nu joc ping-pong. Niciodată. Indiferent ce se va întâmpla între mine şi George, între mine şi tine nu se va mai întâmpla nimic. George vine la nouă; la nouă şi-un minut, o să-i spun să te transfere la Domneşti. Iar dacă el nu poate s-o facă, o să te duc eu, mâine dimineaţă, cu BMW-ul. Sau Alex, cu Solenza. Sau Teo, cu TIR-ul.

Fusese explicită?

Victor se răsuci pe-un călcâi şi ieşi. Iar ea se grăbi să-şi tragă scaunul şi să se aşeze la masă. Voia să pară foarte calmă, serenă, neafectată de acea discuţie - când în realitate îi tremurau picioarele...

Victor

Serios?! Ea nu juca ping-pong! Păi era evident că George “o cunoştea pe de rost”! Urma să-i spună "Ştii, oricum, între noi doi

nu s-a întâmplat practic nimic. Aşa că nu poţi spune că l-ai înşelat pe Victor. Poţi spune cel mult că aţi fost un pic certaţi - doar un pic, câteva zile."...

Se răsuci şi ieşi - şi văzu imediat privirea atentă a lui Octavian... Ete, fleoşc! Să-l pârască! Măcar dacă George s-ar înfuria şi l-ar "expulza" din centrul ăsta!

Îşi reluă locul pe fotoliu; Alex trecu pe lângă el, cu Vlad în braţe... Copilul ăsta era tare fericit, atunci când era Alex lângă el! Spera din tot sufletul ca George să nu-i despartă! Ar fi fost mare păcat dacă copilul ăsta ar fi sfârşit într-un orfelinat, iar Alex ar fi găsit motivaţia necesară să înghită un tub de pastile - sau să-l fure pe minor din instituţia de stat, doar ca să-şi asigure câteva luni bune de arest şi puşcărie! O să...

La următoarea şedinţă, dacă va găsi momentul potrivit, va face şi el o propunere. Va propune ca, la dosarul centrului pentru minori să existe şi un tabel cu voluntarii care doreau să ia anumiţi copii în îngrijire la domiciliile lor. Că doar, vorba aceea, stăteau acolo de 5 zile deja! Normal că se creau afinităţi. Iar copiii ăia, dacă ajungeau la orfelinat, îşi ratau viaţa!

Mm...

Nu-i plăcea deloc situaţia. Nu-i plăcea să constate că mintea îi juca feste - iar inima sărea repede s-o ajute! Ultimele lui acţiuni, şi mai ales discuţia cu Lucia, îl aruncaseră într-o lumină foarte nefavorabilă! Pentru el - nu pentru Lucia! Ea ştia prea bine de ce stilistul insistase, în iulie, s-o coafeze el - că doar vorbise cu George, nu? Iar el îi răspunsese cu sinceritate poliţistului, atunci când îl interogase - în după-amiaza zilei de 4 august. Se întreba însă dacă George mai apucase să-i spună Luciei ce vorbise cu el - pentru că în seara aia nu o sunase. Iar a doua zi venise cutremurul... Oare o sunase el, de dimineaţă? Oare îl sunase ea? Oare Lucia vorbise cu Adriana?

Iar constata că era cam fraier... Că nu se interesase deloc apropo de desfăşurarea evenimentelor şi nu conştientizase faptul că legăturile dintre Lucia şi naşii ei fuseseră extrem de strânse - ca între fiică şi părinţi...

"De fapt, tu vrei să rămâi cu ea?"... Bună întrebare! Nu de alta, dar dacă intenţiona să rămână cu Lucia, trebuia să fie mult mai atent la ea şi la oamenii din jurul ei. Prin natura meseriei, femeia asta îşi rostea rareori secretele - şi prefera să tacă şi să asculte, să analizeze de una singură totul...

"Nu, Victore! Nu vrei să rămâi cu ea! Vrei să pleci la Domneşti preţ de câteva zile - după care vrei să-l suni pe Mugur, să pleci în Austria şi să ai mare grijă la papuceii de damă!"

Da. Raţiunea îşi spusese cuvântul - şi-l dezmeticise. Aşa că Lucia avea perfectă dreptate! O femeie aşa ca ea nu juca niciodată ping-pong. Ceea ce fusese între ei, se terminase în clipa în care ea îi returnase inelul de logodnă. Aşa că singurul motiv pentru care el mai era acolo, pe fotoliul ăla, erau copiii şi nevoia de-a afla cât mai repede în ce stare era apartamentul părinţilor lui. Planurile i se schimbaseră brusc - nu mai voia să plece la Domneşti. Voia ca, imediat cum centrul ăla se desfiinţa, să iasă din bloc, să traverseze Şoseaua Colentina şi să intre în blocul alor lui. Şi gata.

Iar dacă relaţia dintre Lucia şi George "se fâsâia", iar lui i se propunea o nouă tentativă, le va spune că nici el nu joacă ping-pong. Pentru că e un sport păgubos!

Gândul ăsta îl făcu să zâmbească...

Ludmila

Fuma, pe palier. Se simţea obosită; se simţea întristată...

Nu se implicase nicicum în duşul copiilor. Pur şi simplu, nu se simţise în stare să facă asta! Mai aveau 12 copii - dintre care doar trei erau preşcolari. Carina îi duşase pe ei primii; ceilalţi se spălau singuri, aşa că...

Capul lui Mugur era bine. Lucia probabil că schimbase două-trei cuvinte cu Teo, aşa că anticipase corect - pumnul ginerelui ei nu-i crăpase individului decât crăpătura deja existentă. Craniul era intact. Aşa că-i lăsase doar un bandaj... Deşi, după părerea ei de fiinţă raţională, turbanul l-ar fi făcut pe Teo să se gândească de două ori înainte să-l altoiască din nou. Dar dacă Lucia îi propusese să-l lase aşa...

Palierul căzuse într-un fel de amorţire. Copiii erau cuminţi şi tăcuţi. Se gândeau, probabil, fiecare la viitorul lui; la locul unde vor locui... La oamenii cu care vor locui de-acum încolo. Fiecare "îşi făcea socotelile". Şi voluntarii se gândeau cam la acelaşi lucru. Îi plăcea să stea acolo, pe palier, şi să încerce să-şi dea seama la ce se gândeau voluntarii...

Carina ieşi din apartamentul Violetei, cu tava cu cina pentru copiii lor. Îi făcu loc să treacă... Gândurile Carinei şi cele ale lui Nicolae erau uşor de "ghicit". Nicolae se întreba când revine curentul - şi când va putea să părăsească centrul, pe direcţia "bancă". Iar Carina cu siguranţă se gândea la clipa când vor pleca din centru spre casă - se întreba unde va fi "acasă" în următoarele zile. Apartamentul, din câte înţelesese ea, era nou-nouţ; după ce Nicolae îl achita, probabil că trebuia mobilat - şi poate şi "retuşat" în culori vesele... Teo se gândea la ce-ar mai fi fost de meşterit în centru; dacă s-ar fi gândit la plecare, ar fi avut o mâncărime teribilă în palme şi-n talpa dreaptă şi-ar fi făcut 13-14 pe palier! Violeta se gândea la Italia; la formalităţi, la limbă... şi la făbricuţa cu produse bio. Lucia se gândea la momentul când George va urca din nou scările - iar ea era în criză de timp, pentru că domnul chestor principal nu va rata seara asta pentru nimic în lume! Aseară nu venise, aşa că... Alex se gândea la trei lucruri în acelaşi timp: convingerea Luciei, momentul plecării împreună cu Vlad şi direcţia spre care se vor îndrepta. Chestiile astea formau un triunghi; mintea lui "alerga" între cele trei puncte şi nu găsea răspuns pozitiv la nici unul dintre ele. Victor... Victor se gândea la Domneşti. Mintea lui era deja în curtea părintească, sub primul pom fructifer - departe şi de cutremur, şi de Lucia. Şi totuşi, Victor nu pleca; fie că voia să-şi consolideze relaţia cu Mugur, fie că aştepta veşti despre apartamentul care era la o aruncătură de băţ... Iar Mugur... Mugur nu se gândea la nimic. Pentru că Mugur nu gândea! Se încruntase...

Violeta ieşi, cu o tavă plină cu farfurii. Fiica ei nu-i dădu nici cea mai mică atenţie - intră în 14, în dormitor. Şi cum nu i se oferise nici măcar o privire pe sub sprâncene, decise să se apropie mai mult de uşa apartamentului 13. Constatase adineauri că încă nu venise momentul discuţiei lor. Întârzierea acelui moment o îngrijora un pic. Începuse să conştientizeze riscul ca Violeta să se rupă de ea...

Vocea lui Mugur o făcu să tresară:

- Din ce crezi că s-ar putea amenaja un pătuţ mobil pentru bebeluş?

Cum-cum? Victor privea lung spre uşa sufrageriei; şi el era bulversat de aşa întrebare! Oare ce-i venise, cu chestia asta cu pătuţul?

- Bebeluşul pleacă la noapte spre Giurgiu. Aici, de bine-de rău, aerul e oarecum curat. Dar când va ieşi din bloc, va întâlni toţi microbii de afară - indiferent cât de bine l-ar proteja Mariana. Aşa că i-ar trebui un pătuţ mobil, pe care să-l acopere cu o cârpă groasă. Măcar până la maşina pompierilor!

Avea dreptate. Iar asta confirma, după părerea ei, adevărul gol-goluţ - Mugur gândea foarte bine în unele domenii, iar în altele nu gândea absolut deloc! Victor închise ochii... şi zâmbi:

- Un sertar cred că ar fi dimensiunea potrivită. Unul de-ăla de mobilă veche eventual, că alea sunt mai late. Doar că va trebui să-l înalţi cumva - să nu cadă, dacă se răsuceşte.

- Da; ai dreptate. Oricum, când mai trece Alex pe aici, întreabă-l dacă are scăunel de maşină. Poate am noroc şi e de-ăla mic, cu mâner...

Victor râdea, Mugur râdea... Ea se întreba ce dracu avea omul ăsta - şi mai ales dacă suferea de "dedublare" sau de schizofrenie, sau era zodia Gemeni...

Mugur trecu pe lângă ea - şi cum nici el nu ridică bărbia din pământ...

Aruncă ţigara şi intră în dormitorul din 14. Luminiţa zâmbea larg... Se lungi pe mega-pat:

- Te rog, mă trezeşti tu dacă mă strigă cineva?

- Bineînţeles!

Bun! Şi-acum, să încerce să aţipească. Nu-i mai era foame...

George

Îşi privi lung ceasul... şi oftă din tot sufletul: opt fără cinci. La opt fix, 26 şi 40 plecau spre centrul de minori. La opt şi zece, el va primi veşti... şi despre centru, şi despre minori, şi despre Lucia...

Femeia asta era mult prea bună pentru el! Totuşi! Era conştient că ceea ce făcuse el de-a lungul vieţii îl încadra fără probleme la "păcătos notoriu"; şi totuşi, avea în faţa ochilor casoleta goală. Şi nu putea să nu se gândească la ea... La femeia pe care o dorise enorm în ultimul an - şi care uite că se gândise...

Lucia îi depăşea aşteptările. Crezuse că o cunoaşte foarte bine - şi totuşi, gestul ei îl uimise. Era sigur că va fi uimit de multe ori...

Nu - nu era bine deloc! Se îndrăgostea de ea clipă de clipă - şi-asta nu era bine! Încă n-avea certitudini! De bine-de rău, înainte de cutremur fusese raţional şi nu-şi făcuse cine ştie ce speranţe! Acum însă, o luase razna rău de tot! Iar ea nu-l mai respinsese - şi-l lăsase să creadă că...

Gata! Nea Aurică avea dreptate! Avea nevoie de certitudini - măcar în viaţa privată! Lucia locuia pe acelaşi palier cu trei mânji tineri, liberi şi cu varii motivaţii pentru a-i zăpăci mintea! Oricare dintre mânjii ăia trei putea "să i-o sufle"! Aşa că, în seara asta, trebuia neapărat să afle adevărul! Da sau nu? Merge sau nu merge?

Opt fără trei minute...

Se ridică şi se apropie de general. I se oferea un zâmbet larg, cu subînţeles...

- Mă duc şi eu să mă odihnesc.

- OK. Dacă e ceva, te caut pe staţie. Dacă nu, ne vedem mâine dimineaţă.

- La şase fix.

- Cum vrei.

Aprobă şi-i "scutură" convingerile:

- Fac un duş şi dorm neîntors până sună ceasul!

Gata - îi picase zâmbetul ăla "special"! Bun! Zâmbi slab:

- Spor la treabă.

- Noapte bună.

Şi cam atât! Îşi luă staţia şi mobilul şi ieşi. Porni încet spre hotelul Sir...

În seara asta, va uita şi de cutremur, şi de toate celelalte, şi îl va pune pe 40 să facă un miracol - să găsească trandafiri roşii proaspeţi. Şi să-i împacheteze într-o cutie, pentru că Victor era de pază...

De ce-l ţinuse pe omul ăla acolo cu de-a sila? De ce nu-l lăsase să plece la Domneşti?

Nu-nu! N-avea voie să dea înapoi! Luase o hotărâre - şi-o va respecta! În seara asta, îi va duce Luciei trandafiri roşii şi va primi răspunsuri la toate întrebările, rostite şi nerostite! Iar ca să poată face asta, se ducea acum în hotel, să facă un duş şi să se bărbierească, să-şi cureţe cumva uniforma... Să-l facă pe recepţioner să râdă în hohote atunci când îi va cere cremă de ghete neagră...

Lucia

Cât era ceasul? Opt fix. Se ridică şi ieşi pe palier.

Era linişte în centru. Copiii mâncaseră - acum se jucau în linişte. Semiîntunericul ăla era deprimant... Ea ar fi vrut să audă bebeluşul plângând, ca să nu mai fie aşa linişte...

Tot centrul lor devenise deprimant. Era linişte, era semiîntuneric... Începea să miroasă a stătut amestecat cu mâncare... Şi cu încă ceva. Prefera să creadă că era izul de mâncare stricată din frigiderele de la celelalte etaje. Nu voia să-şi închipuie altceva, aşa că...

Trebuia să facă ceva, să revitalizeze centrul. Se gândea, la modul cel mai serios, ca la noapte să pună un cearceaf ud la uşa din spatele blocului şi unul sus, la chepengul de pe bloc şi să încerce să aerisească un pic blocul. Stătea însă în cumpănă, pentru că exista riscul ca mirosul de la celelalte apartamente să urce şi pe palierul lor. Nu prea ştia ce să facă... Aerobicul ieşea din discuţie, de vreme ce copiii...

Auzi staţia şi deveni extrem de atentă; Victor rosti "Urcaţi", aşa că se sprijini de zid şi începu să-şi aştepte colegii.

Era opt; patrula nu va zăbovi mai mult de cinci minute, cât să constate că ei erau bine. Aşa că, peste vreo zece minute, se va duce la duş. Şi-apoi va reveni în propria bucătărie. Şi-apoi venea George. Şi apoi... Apoi, nu mai ştia. Totul depindea de el. Ea ştia că nu va avea "probleme". Era atât de obosită, atât de întristată de tristeţea din jurul ei, că pur şi simplu nu mai voia decât să-l strângă în braţe şi să uite! Să uite şi de cutremur, şi de moartea Adrianei, şi de crăpăturile din blocul ei, şi de durerea de spate, şi de durerea din suflet... Să uite de toate.

26 se opri lângă ea:

- Salut.

- Salut.

- Şi ţie ţi-ar prinde bine vreo 12 ore de somn...

- O să le dorm pe toate 12, după ce vine curentul şi se desfiinţează centrul. Ce mai e nou prin oraş?

- Păi, nu mare lucru...

Îi făcu semn să intre în bucătărie şi-l aşeză la masă. Colegul ei îşi scoase vestonul şi oftă greu:

- E nasol. Da' nasol de tot! E mizerie şi moarte şi sărăcie şi scârbă şi milă... Şi au început să se afle unele amănunte despre guvernanţi.

Serios? Gata - clasa politică revenea pe baricade?

- Deşi mass-media nu difuzează decât ştiri despre cutremur şi marea mobilizare de după Carpaţi, vorba circulă. A început să se şuşotească despre cum au plecat unii şi alţii cu elicopterul şi despre unde şi cum au trecut Jeep-urile cu roţile peste nefericiţii care se evacuau pe jos...

- Parte legendă, parte adevăr.

- Exact - în sensul că marea parte s-au evacuat cu elicopterele; iar Jeep-urile nu erau ale politicienilor, ci ale altor personaje... Oameni cu afaceri mai mult sau mai puţin curate.

Aha! Se grăbi să-l întrerupă:

- Aţi mâncat?

- Da - suntem plini-ochi! Parcul a făcut din nou fasole.

- ... "Din nou", adică...

- Adică e a patra masă cu fasole în ultimele 4 zile.

Adică oamenii din spatele "butoanelor" încercau să convingă sinistraţii s-o pornească uşurel spre case. Probabil că aveau nevoie de spaţiul din parc pentru spitalul mobil...

- Colindatul a dat roade. Cică unii au primit şi troller-e de la pensionarele amabile! Că nu mai pridideau la cărat cu sacoşele!

Aha! Încercă să zâmbească; apoi încercă să şi-i imagineze, ca să poată să schiţeze un zâmbet măcar... Paşii se apropiară de uşă iar medicul zâmbi larg - cu toţi dinţii ăia perfecţi, care deja o scoteau din sărite cu perfecţiunea lor:

- Doamna şefa de la centru, eu cred că este moment să regăsesc făcăleţu de la nevasta român...

Bufni în râs şi se ridică - şi se grăbi să strângă mâna întinsă spre ea:

- Vă mulţumim, domnule doctor.

- Ei, "domnule doctor"! Până acum eu fost Gabir, acuma este "domnule doctor"!

Păi era doctor şi era mai în vârstă decât ea! Ce voia - să-l bată scurt pe spate?

- Tu ai grijă, dacă vrei să facem la tine manager organizator de la maternitate nou din Bucureşti!

- Păi ai reuşit s-o convingi pe Ludmila?

- Nu, dar eu nu las bătut!

Cu siguranţă, nu se lăsa bătut nici cu stâlcitul limbii române! Se opri în hol:

- Cum se simt fetele mele?

- Păi lăuz Mariana este foarte bine şi poate să merge cu maşina de la pompieri. Bebeluş este treaba de doamna doctor, dar eu cred că şi el o să placă plimbare cu maşina roşie...

Râdeau toţi, ca proştii, deşi ştiau prea bine că omul ăla putea vorbi aproape normal...

- Iar Luminiţa gravid nu naşte. Ea nu vrea să naşte, bebeluşul de la ea nu vrea să naşte...

- Nimeni nu naşte. Am înţeles.

Şi-acum bufni şi el în râs şi se grăbi să iasă. Îl urmă - şi nu mică-i fu uimirea să-şi vadă toţi voluntarii pe palier... Da' ce se întâmplase?

Prima reacţionă Ludmila - se repezi şi-l îmbrăţişă pe medic:

- Gabir, îţi jur că, dacă vreodată o să vreau să înfiinţez o maternitate, pe tine te caut primul!

- Ah, Ludmila, tu foarte drăguţ - dar sufrageria mea este prea mic pentru aşa sarcini mare!

Las' că înţelesese el exact ce voise Ludmila să spună! Doctoriţa îl trăsese spre voluntari; şi-acum toţi îl îmbrăţişau şi-l pupau apăsat pe amândoi obrajii, spunându-i tot felul de lucruri şi mulţumindu-i cu tot felul de cuvinte...

Adevărul era că omul ăsta venise în centrul lor, în bucătăria lui Nicolae, după un cutremur devastator, şi ajutase o femeie şi pe bebeluşul ei - doi străini fără analize, fără ecografii, fără minime informaţii medicale. Îşi riscase postul şi meseria şi riscase să fie "parte" a unei tragedii. Nu ceruse nimic, nici măcar o farfurie de ciorbă sau o ciocolată în plus; şi rămăsese lângă femeia aia şi copilul ei, deşi chiar el spusese că nevasta avea făcăleţ, iar afară erau microbi şi moarte şi mulţi disperaţi, iar pe ei îi vizitaseră jefuitorii... În fine! Omul ăsta avea un suflet mare de tot. Iar ea era calmă şi liniştită acum pentru că Gabir Naqib pleca acasă cu patrula. Iar George avea datele lui - şi numele şi prenumele, şi cele două locuri de muncă, şi adresa cât de cât exactă... Atunci când medicul îşi va regăsi cabinetul şi va face curat în el, ea îl va vizita. Şi-l va vizita de multe ori - pentru că avea încredere în omul ăsta şi-i putea încredinţa naşterea fetiţei ei...

Şi gata - domnul doctor pornise spre scări, în smiorcăiala generală a voluntarilor ei. Decise să-l oprească:

- Gabir, stai puţin!

Îl oprise. Se grăbi să-i şoptească la ureche:

- Imediat cum se deschide Medicover-ul, mă înscriu în audienţă la tine. Ca să scoatem steriletul şi să discutăm despre naştere.

I se oferi un nou zâmbet larg, cu dantura aia care-o făcea să se învineţească de invidie... iar bărbatul aprobă:

- Bine. Atunci aşa facem.

Bun! Acum, că ştia şi el, avea sentimentul că îşi oferise ei însăşi încă un motiv de-a nu se răzgândi! Aşa că zâmbi şi ea... Gabir coborî primele două trepte şi apoi se opri - ca şi cum uitase ceva! Ochii negri erau veseli:

- Rămânem cu bine!

- Şi tu, Gabir, ai grijă de tine! Şi de nevasta cu făcăleţ!

- Da-da!

Şi se priveau, iar el nu pleca... Iar oamenii ăia lăcrimau şi-şi cam trăgeau nasul...

Ludmila

Oof, Doamne! Omul ăsta era un om de aur! Şi uite că pleca... Iar ea n-o să-l mai revadă vreodată... Medicul oftă scurt, dar nu-şi pierdu zâmbetul de pe buze:

- Şi uite aşa noi spus adio până mâine...

Cum-cum? Cee? Era linişte... Carina se dezmetici prima:

- Cum, până mâine?

- Eu vin mâine ascult bebeluş de la Luminiţa! Da' tu crezi che Luminiţa stă cuminte aicea dacă eu nu vine mâine?

Aa! Ce şmecher era! Lucia dădu să se repeadă să-l strângă de gât - numai că bufni în râs, iar reacţia ei o opri pe poliţistă de la arestarea iminentă:

- Tu eşti un mare hoţ, Giah Beer!

- Eu vreau tu schimbi păreri şi faci maternitate nou la Bucureşti cu mine!

Da-da! Îşi şterse scurt lacrimile şi-l apostrofă cu degetul:

- Las' că vezi tu mâine, domn' doctor! Da-da!

Lucia îi promitea "artificii" mari... Medicul se întoarse spre poliţistă:

- Mâine vin la ora zece. Doamna doctor Ludmila ţine agenda cu programare...

Ce voia să spună - că nu înţelesese? Care era treaba cu agenda şi programarea? Lucia clătina încet capul şi râdea - că în privinţa medicilor de pe palierul ei, ea era doar 50% şefă... Gabir scutură scurt mâna şi se grăbi să-i ajungă din urmă pe băieţii din patrulă. Voluntarii râdeau... Îşi aprinse o ţigară şi suflă scurt fumul:

- Deci "m-am aranjat" de-un post de conducere în prima maternitate privată din Bucureştiul în reconstrucţie!

Teo începu să râdă:

- Ba cred că "te-ai aranjat" de-o răpire de-aia "ca din Serai", cu TIR-ul!

Da-da! Dacă nu voia ea, nu mergea nicăieri! Dar o să-l lase să creadă ce vrea el! La urma urmei...

- Mi-ar fi plăcut să nasc şi eu cu aşa doctor!

Nicolae îşi sărută logodnica pe creştetul capului:

- Las' că naşti data viitoare cu el!

Remarca lui provocă un hohot de râs general! Obrajii Carinei deveniră instantaneu purpurii... Alex o scăpă pe biata fată de privirile aţintite asupra ei:

- E un medic "super". O să-mi fie dor de româna lui "strategică"!

- Ai văzut ce bine vorbeşte?

- Am auzit ce bine vorbeşte cu Lucia, între patru ochi, despre bunul mers al naşterilor!

Victor era uimit:

- Serios? Adică nu stâlceşte cuvintele tot timpul?

- Ba da, dar are momente când le stâlceşte mai puţin... Ca un fel de transformare temporară!

- De fapt, nu era clar că ştie româneşte? Dacă şi-a terminat studiile la noi...

Da, era evident - nu putea da examenele în arabă. Întoarse capul spre Nicolae şi Carina şi-şi privi fiica cu coada ochiului...

Violeta fuma. Stătea în braţele lui Teo, fumau amândoi şi râdeau. Victor povestea ceva, apropo de medicul Gabir. Ea nu-l asculta; ea "îl ştia" pe medic pe de rost. Ea se gândea la fetiţa ei...

La discuţia lor...

Trebuia să discute cu ea. Trebuia să lămurească problema acestui Mugur - şi mai ales problema tentativei ei de-a o reeduca cu palmele. Acum însă Violeta era calmă şi oarecum veselă. O s-o lase deci să se bucure de momentele astea - şi-o să deschidă discuţia atunci când o va vedea tristă, sau încruntată. Ca să n-o necăjească atunci când era binedispusă. Era singura ei fată - singurul copil. Nu voia s-o vadă supărată...

Unde era boul ăla nenorocit? Că pe palier nu era! Unde se ascunsese nemernicul ăla? Se ţinea departe de ea - ştia că, din punctul ei de vedere, pumnul lui Teo nu reprezenta şi răzbunarea ei - şi cu siguranţă ea voia să-i altoiască mult mai multe lovituri, pentru că ştia mult mai multe...

Şi gata - voluntarii terminaseră ţigările. Acum intrau din nou în apartamente. Copiii aveau nevoie de ei. Pauza se terminase. Voluntarii zâmbiseră, preţ de câteva minute...

Oftă greu şi se sprijini de balustradă; Lucia îi zâmbi slab:

- Obosită?

Se grăbi să aprobe.

- Du-te şi odihneşte-te cum trebuie. Cine ştie ce se mai întâmplă mâine - şi-o să regreţi că n-ai dormit azi!

Aprobă din nou şi rămase singură. Şi-şi pierdu repede zâmbetul - pentru că nu era obosită, ci doar îngândurată. Şi-un pic îngrijorată. Nu putea să nu se gândească la Italia, la viitor...

La urma urmei, acceptase deja ideea că va emigra, mai devreme sau mai târziu! Socoteala ei alta era! Socoteala ei zicea că ea o să mai rămână în România, ca să încheie conturile cu ţara asta - să vândă apartamentele sau să încaseze despăgubirile de la stat, să plătească impozitele şi amenzile sau penalităţile care mai erau, după care să golească şi să închidă toate conturile de la toate băncile. În timpul ăsta, Violeta şi Teo încercau să încropească făbricuţa cu produse bio; o vor ţine prompt la curent cu ceea ce făceau, aşa că ea va şti din timp ce limbă trebuia să înveţe - italiană, franceză, spaniolă... Şi-apoi o să plece şi ea din România. Nu înainte însă de momentul în care va considera ea că sosirea ei în acea ţară nu va reprezenta un motiv de îngrijorare pentru copii. Nu va accepta să fie tocmai ea "bolovanul" care să atârne de gâtul copiilor ei. Aşa că, una peste alta, nu prea ştia ce să facă... Nu prea ştia dacă mai avea ceva de făcut; dacă nu cumva incidentul cu dobitocul ăla - şi-apoi reacţia ei - n-o îndepărtaseră pe Violeta...

Intră în dormitor iar Luminiţa îi zâmbi larg, fericită... O apostrofă cu degetul:

- Să nu mai faci! Ştii că m-am pus pe bocit când l-am văzut cum coboară scările?

- Păi, el m-a rugat să nu zic nimic, că vrea să vă facă o surpriză. Şi n-am vrut să-i stric socotelile - că e un scump...

Daa, mare scump! Curată bijuterie! Dar... Dar adevărul era că Gabir Naqib era o "bijuterie"! Aşa că se lungi pe mobilă şi închise ochii:

- Gata - acum ne odihnim.

- Da - bună idee!

Să se odihnească! Să încerce măcar! Dacă reuşea să doarmă până pe la 11-12, ar fi fost perfect! Poate reuşea să vorbească cu Violeta la noapte.

Lucia

Intră încet în propriul dormitor şi zâmbi - copiii erau cuminţi. Codruţa le spunea o poveste foarte frumoasă, cu o prinţesă care avea foarte multe rochiţe, în timp ce Octavian desena ceva pentru Florin şi Vlad. Puştiul ăsta mic era teribil - se aplecase spre hârtia aia, de parcă el era cel mai interesat de desenul ăla! Privi lung căpşorul plin de bucle...

În clipa în care centrul se va desfiinţa, o să-l ia pe piciul ăsta de mână şi-o să-l ducă în faţa lui George. Şi-o să-i spună, răspicat, "Lasă-mă să-l dau în grija lui Alex.". Dacă nici aşa nu se va convinge...

Ea una era convinsă! Copilul ăla nu trebuia să ajungă într-un orfelinat! Era prea deştept, prea... prea "altfel", ca să se piardă aşa! Statul nu putea avea grijă de orfani nici atunci când ţara nu era afectată de aşa calamitate - darămite acum! Vlad putea sfârşi într-o familie "de doi lei", la fel cum putea fi luat "pe semnătură" şi dus la furat, sau la cerşit prin UE. Alex n-ar fi făcut niciodată asta. Alex, care avusese un copil bolnav, ştia să aprecieze un asemenea copil. Ştia să-l respecte, să-l iubească, să-i întoarcă toată atenţia pe care copilul ăsta i-o oferea. Aşa că ea o să-i spună lui George! Iar dacă el va insista să-l îndese pe copilul ăsta excepţional într-un orfelinat...

Şoapta lui Teo o dezmetici:

- Probleme?

Se grăbi să nege:

- Nu. Mă duc să fac duş.

- Am eu grijă de ei. Şi de ei, şi de potenţialii vizitatori nepoftiţi.

Mm, era incorigibil! Tiristul se ridică şi se apropie de ea:

- Oricum, voiam să-ţi spun... Adică, în fine - să ştii că n-am ţinut musai să ies în evidenţă, sau să mă joc de-a pistolarul.

Na, că Teo avea mustrări de conştiinţă acum! Zâmbi larg:

- Stai liniştit.

- Şi nici n-am vrut să par un macho, sau să

- Ai procedat corect atunci când ai apăsat pe trăgaci.

Şi-acum îl oprise, aşa că îi oferi şi explicaţia:

- În situaţii de pericol real, nu există şef - şi nici tabel cu ordinea în care intră oamenii în acţiune. Tu erai elementul surpriză şi aveai cel mai bun unghi de tragere. Ai făcut foarte bine că ai tras.

- Numai că, după aceea, v-am expediat pe amândoi să vă uitaţi pe geam. Şi nu era normal să fac asta.

- Ai cel puţin 3 ani de şofat prin UE?

- ... Da.

- Ai pistolul ăla de mai mult de 3 ani?

- Da.

- Ştiam. Şi ştiam că pistolul şi pericolul de zi cu zi te-au învăţat să nu faci nimic fără să ai un plan. Atunci când ai acţionat, ai făcut-o după planul tău - pe care noi nu-l ştiam. Dacă eu, sau Victor, ne băgam peste planul tău, ieşea un mare vax. Şi amândoi ştiam asta, atunci când ne-am dus să ne uităm pe geam. Aşa că nu-ţi mai face procese de conştiinţă - ai procedat aşa cum trebuia.

Şi-l bătu uşor pe umăr, ca să priceapă odată că nu se supărase pe el... Bărbatul din faţa ei avea mustrări de conştiinţă; dar or să-i treacă! Aşa că se grăbi să ajungă lângă maldărul de nimicuri înghesuite în colţ şi-şi luă şamponul şi balsamul. Şi se grăbi să iasă, pentru că nu voia să le întrerupă povestea...

Mugur se pregătea să schimbe lumânările. Bine că le schimba, oricum! Intră ca vijelia în apartamentul 13 şi ciocăni scurt la uşa băii. Nu-i răspunse nimeni; şi cum nici Victor nu spunea nimic, se grăbi să intre şi să tragă zăvorul după ea. Şi oftă lung, greu, pentru că nu voia să-l chinuie...

De ce naiba nu-l lăsase să plece la Domneşti? În fine...

Se privi lung în oglindă... O să fie ce-o să fie! Clar! Nu va plănui nimic - şi era sigură că nici George nu plănuia nimic! Ceea ce va urma trebuia să fie cât mai natural, cât mai spontan, iar ei n-aveau voie să se ascundă după tot felul de "artificii"! Ceea ce se va întâmpla azi, trebuia să se poată întâmpla zi de zi de-acum încolo - pentru tot restul vieţii! Iar dacă ceea ce se va întâmpla azi o să fie o dezamăgire totuşi...

Nu se va întoarce la Victor. Dacă nu se va înţelege cu George,

o să caute pe altcineva. Dar la Victor nu se va întoarce niciodată! Ciorba reîncălzită era, în opinia ei, curată toxiinfecţie alimentară. Ea şi Victor se înţeleseseră în măsura în care amândoi se străduiseră "la greu" să-i facă celuilalt pe plac! Avuseseră nevoie unul de celălalt; el trebuise să-şi demonstreze că nu era o epavă, ea trebuise să-şi demonstreze că nu era schizofrenică... Acum, însă, înţeleseseră amândoi că treaba aia cu "idolatrizarea" celuilalt nu funcţiona. Şi nici nu va funcţiona vreodată. Aşa că...

Aşa că nu se va întoarce niciodată la el. Exclus! Indiferent ce va face el - ea nu era Rodica. Ea nu schimba bărbaţii ca pe ciorapi, în numele... nehotărârii. El îi citise jurnalul şi decisese s-o îndrume către George - iar ea nu se întorcea din drum. Lui îi luase vreo 12 ore să se hotărască să rupă logodna. Timp mai mult decât suficient ca să ia în calcul toate variabilele, tot ceea ce aflase, să cântărească bine ceea ce se întâmplase între ei şi ceea ce se întâmplase în agenda ei...

Nu! Niciodată! Zâmbi slab, privind reflexia oglinzii... Nu.

Şi-acum, duşul şi curăţarea uniformei. Şi cam atât - pentru că ceea ce va fi, va fi şi gata!

Victor

Totul era calm şi liniştit. Şi centrul, şi voluntarii... şi chiar şi el! Probabil că doar Lucia era neliniştită acum, când se aranja pentru vizita lui George; că se aranja de vreo jumătate de oră - şi nu se răsfăţa în apă fierbinte cu săruri parfumate! Probabil că se privea în oglindă, se mai gândea, se mai privea o dată...

Păi, dacă l-ar fi întrebat pe el, i-ar fi spus să stea liniştită şi să-l lase pe George să se ocupe de toate. Că era ditamai chestorul, ditamai bărbatul şi avea o vârstă la care ştia ce avea de făcut în asemenea situaţii. Ce, Leo nu ştiuse ce-are de făcut în hotelul Sir?

Uite de-aia nu venea Lucia să-l întrebe pe el... Tot de-aia, nu se ducea el să-i dea un sfat. Se simţea... Nici el nu ştia cum se simte. Nu era nici ţâfnos, nici nervos, nici nu putea spune că suferă... Şi era, totuşi, un pic ţâfnos şi-un pic nervos şi încerca să se autosugestioneze spunându-şi că nu-l durea chiar deloc gândul ăla...

Simţi cum fotoliul începe să trepideze; imediat Mugur apăru în cadrul uşii, cu lumânarea încă neaprinsă în mână. Blocul începu să se clatine uşor...

Blocul se clătina uşor... Centrul rămânea cufundat în linişte... El nu se putea clinti de-acolo - şi nici Mugur nu se mişca...

Brusc, din apartamentul de alături răsunară paşi apăsaţi - şi mici! Hei! Nu le spuseseră tuturor să stea cuminţi pe mobilă până se termina? Se ridică, iar vocea lui Vlad răsună cu putere, pe tot palierul:

- Oof, Doamne! A devenit plictisitor!

Mugur reacţionă imediat - îl prinse pe puşti în braţe:

- Şi monoton!

Şi uite că ei doi făcuseră centrul să râdă. Ceea ce Mugur folosise ieri ca “artificiu verbal” pentru a linişti copiii, aplicase acum Vlad. Şi tot Mugur îi făcuse să râdă. Se auzeau vocile subţirele râzând, spunând ceva amuzant...

Şi uite că "se luase cu ei" şi nici nu observase când se terminase replica! Blocul nu se mai clătina! De la cutremurul din 5 august, avuseseră câte-o replică pe zi. Replica zilei de azi trecuse aşa, ca o boare...

Voluntarii începeau să iasă pe palier. Zâmbeau - nici ei nu erau speriaţi. Aşa că se apropie de uşa băii şi zâmbi:

- Totul e OK.

- Bine.

Ascultă, preţ de câteva secunde... Auzea un foşnet ritmic. Habar n-avea ce însemna asta - dar gândul că era văzut trăgând cu urechea la duşul fostei lui logodnice nu-i plăcea deloc. Aşa că ieşi şi el pe palier. Atmosfera era destinsă - toţi îşi aprinseseră ţigările. Ludmila îl privi lung:

- Radio-ul e aici, nu?

Ah, da! Radio-ul! Se grăbi să intre în bucătărie - câte grade avusese replica? I se păruse destul de slabă, sub 3!

George

Gata - clătinarea se terminase. O clătinare uşoară... Ca un fel de *reminder* - "Da’ tu o mai lălăi mult? Că e târziu! O ia somnu’, dacă o mai lălăi mult admirându-te în oglindă!"

Bufni în râs şi ieşi din baie. Gata, era foarte bine! Era duşat, bărbierit şi aproximativ "curat" pe uniformă! Aşa că era momentul să se grăbească.

Ieşi din cameră şi decise să coboare pe scări. Staţia pomenea ceva despre 3,2 grade pe Richter; el auzea informaţia, dar nu o "procesa". De parcă nu era în uniformă, ci într-un costum elegant...

Ce se întâmpla cu el?

Păi... se ducea la Lucia! Dar, de data asta, era aşteptat! El "ieşise din tură"! Generalul se ocupa de cutremur; acum, venise momentul ca el să se ocupe de propria viaţă şi de propriul viitor - şi de viitorul băiatului lui, care nu trebuia să fie privat de conceptul de "familie".

Traversă holul hotelului şi ieşi.

Mm, se făcuse răcoare afară! Oare li se pregătea o nouă aversă de ploaie? Habar n-avea; oricum, ploaia ar fi fost o idee bună. Aerul era îmbâcsit de praf şi de mirosuri destul de grele; o ploaie ar fi spălat şi aerul, şi trotuarele...

Traversa podul. Fusese construit cu cap podul ăsta; fusese făcut înainte de Revoluţie. Rezistase foarte bine. Dacă podul s-ar fi prăbuşit, el ar fi fost acum ori civil, ori dezertor. Nu ar fi acceptat să preia zona aia. Dacă n-ar fi putut evacua oamenii pe Şoseaua Colentina şi n-ar fi putut aduce pe acolo provizii şi apă, n-ar fi reuşit să repună zona pe picioare. Şi ar fi refuzat din start să preia zona. Dar, din fericire, podul fusese construit “cu cap” şi rezistase - iar el preluase totuşi zona, pusese cortul în spaţiul ăla îngrădit, înfiinţase spitale mobile şi centre de sinistraţi... şi se dusese la ea. S-ar fi dus la ea şi dacă ar fi căzut podul; dar...

Se opri în faţa chioşcului cu flori. Era devastat - nu de hoţi, ci de sinistraţi. Lăsaseră florile, dar luaseră masa şi scaunul, găleţile... Oare putea găsi un trandafir cât de cât onorabil? Se uita printre petalele roşii... Da. Undeva la fund, florile păreau mai arătoase. Răsturnă grămada de cozi şi alese un boboc frumos...

Staţia gâjâi:

- Dle chestor principal Mocanu!

Cee? Trase grăbit aparatul... şi răspunse, cu ochii la silueta care se apropia în goană:

- Da, dle general.

- Avem o problemă la staţia noastră de metrou.

Aveau o singură staţie de metrou oarecum în porţiunea lor de oraş - staţia Obor. Numai că generalul vorbea "cifrat", iar 26 parcă "zbura" pe deasupra asfaltului... Oftă greu:

- E grav?

- Foarte grav. Comandamentul te trimite acolo să coordonezi rezolvarea ei.

Adică erau morţi, iar şefii rostiseră numele lui. Exact cum era mai rău! Prea bine!

- Revin la cort în cel mai scurt timp.

Şi cam atât - 26 se opri în faţa lui şi gâfâi din greu:

- Şefule, e nasoală rău!

- Ce anume? Ce s-a întâmplat?

- ... De la replică... a căzut un zid... şi au mai găsit... nişte oameni.

Nişte oameni? Cum?

- Transmisia e nasoală... dar s-a înţeles că... au găsit oameni... în tunel. Haide... că m-a trimis după tine.

- Bine, mă. Respiră uşurel, că îţi dau o sarcină nouă.

Făcuse ochii mari - dar n-avea timp să-l lămurească. Îi trase carneţelul din buzunar şi scoase pixul. Şi oftă greu... pentru că trebuia să scrie rândurile alea - şi avea o presimţire...

- Ia contactează centrul şi întreabă-i dacă totul e OK!

- Da, şefu'. Da' de ce?

- Păi pentru că a fost cutremur; nu? Unde ţi-e capul?

Ce tot făcea pe prostul?! Îi zăpăcea gândurile! Păi...

"Din păcate, a apărut o problemă afurisită care necesită prezenţa mea în tunelul metroului."

Şi cam atât. Ce altceva ar fi putut să scrie? Aştepta, pentru că subalternul lui punea întrebări iar Victor răspundea...

- Sunt bine.

Deci erau bine... Împături hârtia şi începu să caute pe-acolo, pe jos, deşi era evident că sinistraţii "cheliseră" chioşcul ăla de tot ceea ce putea fi pus pe foc...

- Ce cauţi, şefu'?

- O cutie.

- Stai aşa!

Na, că o luase ca pe-o dispoziţie de serviciu! Fugea de mama focului spre pod acum! Dar...

Despături hârtiuţa... Mesajul era cam scurt, după părerea lui. Dar ce altceva mai putea scrie? O scuză? O promisiune că o va vizita mai târziu? Păi, pentru ce s-o mai viziteze? Bănuia deja ce va vedea acolo, în tunelurile alea; bănuia şi ce părere va avea Lucia despre sosirea lui în centru cândva după miezul nopţii - şi doar pentru mâncare şi odihnă. Aşa că mai bine nu mai scria nimic. Îi plăcea să creadă că acele cuvinte erau de-ajuns; că ea va înţelege, îl va înţelege şi nu-şi va închipui că o evită, sau că s-a răzgândit, sau că joacă teatru... sau cine ştie ce alte trăznăi! Uneori, Lucia era tentată să devină copilăroasă...

- Asta e bună?

Ia uite-l! Unde naiba găsise cutia asta? Era perfectă - o cutie de la nişte jaluzele probabil! Oricum, avea peste jumătate de metru lungime! Zâmbi slab:

- Da' nişte scoci găseşti?

Încercă să nu se arate foarte mirat de faptul că 26 avea în buzunarul drept al pantalonilor o rolă de scoci; lipi hârtia de coada trandafirului, le băgă în cutie şi-o sigilă. Şi i-o întinse:

- Tu rămâi aici, la cort, şi mă informezi subtil dacă crezi că e cazul să ştiu anumite lucruri pe care generalul le consideră neimportante pentru mine. Ai grijă de cutia asta; i-o duci la unşpe fix, când vă duceţi în control.

- Da, şefu'.

- Şi, ştii tu - discret...

Subalternul lui făcuse două cerculeţe roşii, rotunde, în mijlocul obrajilor; dar important era că aproba cu capul, de mama focului! Aşa că ieşi din chioşc şi se grăbi spre cort.

Violeta

Voluntarii intrau în apartamente. Alex tocmai îl luase pe Vlad în braţe şi pornise spre sufrageria ei - spre preşcolari. Carina zâmbi:

- Ia să mă duc eu să culc Găluşcuţa...

Nicolae zâmbi şi el:

- Ia să mă duc eu să văd ce mai fac şcolerii...

Gata - mica "pauză de ţigară" se terminase. Afumaseră rău scara blocului - dar... Teo îi fură un sărut:

- Ia să mă duc eu să mă lungesc puţin...

Iar şoapta o lămuri imediat:

- Că presimt că Lucia o să vrea să stea de pază la noapte - şi-o să adoarmă pe la două...

Corect! Femeia aia nu era supraom! Şi mai era şi preocupată, în condiţiile în care "răspundea cu capul" pentru ei toţi şi înregistraseră deja o tentativă de jaf armat...

Se simţea privită... din nou... Pai, gata! Gata - acum, aici, stăteau de vorbă! Şi se împăcau!

Aştepta intrarea voluntarilor în apartamente; şi mămica ei aştepta acelaşi lucru. Tăceau amândouă - problema lor nu se putea discuta aşa, ca un fel de "terapie de grup". În plus, nici unul dintre voluntari nu încercase să bată vreun apropo sau să deschidă discuţia despre tentativa de viol prin care trecuse ea aseară. Aşa că...

Finalul "retragerii" fu reprezentat de foşnetul fotoliului din 13. Imediat, paşii începură să se apropie. Brusc, nu-şi mai găsea cuvintele - şi nici ideile nu mai erau atât de clare şi frumos ordonate cum fuseseră... Mămica ei şopti:

- ... M-am înfuriat foarte tare când am realizat că te-a dus de nas. Din nou. Nu ştiu, nu-mi dau nici acum seama cum am putut să nu mă-nfig în el! Deci, nici o clipă nu m-am gândit să-l iau la palme! Nu ştiu de ce!

- Stai liniştită. Oricum, nu mai contează - l-a lămurit Teo.

- Ştiu. Şi să ştii că pentru mine contează - pentru că am avut faţă de tine o reacţie pe care n-o meritai.

- Ba să ştii că o meritam din plin! Dintre toţi oamenii de pe palierul ăsta, eu îl cunosc cel mai bine. Şi tot m-a prostit!

- Nu, Vio. Teo are dreptate - tu eşti o persoană verticală. Dacă e albastră, susţii în gura mare că e albastră! N-a trebuit decât să te facă să crezi că e albastră! Iar eu am uitat ceea ce mi-am spus - şi ţi-am spus - în clipa când am aflat că vine aici! N-aveam voie să uit tocmai asta!

- Stai liniştită.

- Nu stau deloc liniştită! Trebuia să am grijă de tine!

"Sunt îndeajuns de mare ca să-mi port şi singură de grijă." Îşi înghiţi la timp cuvintele, pentru că faptele demonstrau contrariul...

- Trebuia să stau cu ochii pe el! Aşa cum mi-am pus în cap să fac, în clipa când am aflat că vine şi el aici!

- Mamă, stai liniştită!

- Măi Vio,

Se grăbi s-o strângă cu putere în braţe şi şopti, încercând să nu suspine:

- Stai liniştită. Hai să vorbim despre altceva; bine?

Nu. Capul blond nega încet, dar ferm. Aşa că oftă greu... Întrebarea nu întârzie mult:

- ... Te-a trezit el, nu?

Aprobă.

- ... Te-a chemat să discutaţi?

Aprobă din nou.

- Presupun că nu despre voi doi...

Presupunea bine. Aprobă. Şi apoi negă - că nu despre ei doi voise Mugur să discute azi-noapte. Şi oftă greu, pentru că trebuia totuşi să vorbească... Mama ei aştepta...

- ... Despre amintiri din liceu.

- Şi a sărit pe tine.

- Am bârfit colegii şi colegele, profesorii... S-a prefăcut că vrea să-mi spună un secret... L-am pălmuit şi "i-am tras-o" cu genunchiul. Şi am ieşit pe uşă - după care am fost proastă şi m-am întors...

- De ce, fetiţa mea? De ce te-ai mai întors?

- ... Căzuse ca secerat... şi mi-a fost frică să nu-l fi lovit prea tare...

- ... Şi atunci te-a prins.

Aprobă, pentru că nu mai putea să vorbească...

- ... A reuşit?

Nu. Negă ferm, iar mămica ei oftă uşurată şi-o trase spre apartament:

- Hai să mă uit la umărul tău.

- Lasă, că nu mă mai doare.

- Dar eu vreau să mă uit! Ce, nu-mi arăţi şi mie umărul tău?

Bufni în râs şi-şi şterse lacrimile - gata, se împăcaseră! Acum, să-i arate umărul, să se lase dată cu cremă, masată şi bandijonată şi îndopată cu analgezice... Dar era bine. Era foarte bine. Se împăcaseră. "Unde dă mama, creşte!" Şi cum mama ei dăduse în cap, putea să tragă concluzia că-i crescuse mintea îndeajuns de mult ca să nu mai aibă vreodată "scăpări" de genul celei de azi-noapte.

Iar în privinţa lui Mugur...

În privinţa lui Mugur, nu mai era nimic de spus. De la ultima şedinţă, cea în care se votase rămânerea tuturor în centru, observase uneori capul bandajat pe palier - dar nu mai dăduse ochii cu el, lucru care o bucura mult. Nu ştia ce reacţie va avea, atunci când îl va avea din nou în faţa ochilor - faţă în faţă. Îi era teamă doar de posibilitatea ca nervii să-i cedeze şi să bufnească în plâns. Lacrimile ei l-ar fi făcut pe Teo să-l pocnească din nou. Iar atunci Lucia i-ar fi "evacuat" pe toţi - şi pe el, şi pe ei. Şi nu voia să plece acum. Voia să facă mâncare delicioasă pentru copii şi să-şi ţină proprii pici departe de nebunia, mizeria şi bolile din oraş. Aici, acasă la ei, era cel mai bine acum. Nu puteau porni spre Italia înainte ca benzinăriile să se deschidă şi pentru persoanele fizice. Dacă Teo rămânea fără motorină înainte de a trece Carpaţii, era rău...

O să fie foarte atentă la propriile acţiuni. O să se uite bine pe palier înainte să iasă din căsuţa ei. Dacă va da de el pe palier, sau prin alt apartament, o să se grăbească să plece de-acolo... O să se descurce ea cumva! Şi-o să fie bine! Şi n-or să mai aibă conflicte cu Mugur - nici ea, nici Teo!

Lucia

Îşi privi încă o dată ceasul şi se ridică - gata, era nouă fix. Ieşi în hol şi se aşeză în propriul fotoliu. Se aşeză comod, pentru că în curând "ieşea din tură" - iar el o să urce scările alea...

Închise ochii... şi-i redeschise. Vedea cadrul uşii şi scările. În clipa când va veni, George se va gândi că - vorba aceea! - îl aşteptase-n prag...

Zâmbi slab şi-şi privi din nou ceasul. Nouă şi-un minut. Era duşată, desprăfuită şi cât de cât aranjată. Şi parfumată uşor - aşa, doar cât să simtă el că se parfumase! Aştepta deci. Dintr-o clipă-n alta va auzi şi staţia...

Nicolae

Copiii din sufrageria lui moţăiau. Se lungiseră pe mega-pat şi dădeau semne că în maximum jumătate de oră vor sforăi "în trei"; aşa că se ridică şi ieşi încetişor în hol.

Uau! Se făcuse nouă jumate! Era târziu! Carina lui ce făcea? Şi Găluşcuţa? Iar "o făcuse de oaie" şi nu trecuse deloc pe la ea! Copilul ăsta o să uite cum arată taică-su! Dar las' că se desfiinţa el centrul şi se întorceau acasă - şi-atunci ştia, simţea că va fi tatăl perfect pentru fetele lui! Pentru amândouă! Şi soţul perfect pentru Carina!

Trecea prin transformări ciudate, extrem de rapide, care-l cam speriau...

În ziua cutremurului, fusese de părere că singurele persoane din viaţa lui erau Carina şi Renata. Şi atât. Apoi, simţise că tatăl lui voia să încerce să se apropie de el - şi-l respinsese extrem de ferm, poate chiar exagerat de puternic... I se păruse total anapoda ca omul ăla să-şi schimbe gândirea, după 43 de ani! Adică timp de 43 de ani, Sergiu Răduţ nu-şi putuse suporta nici băiatul "mămăliguţă", nici nepotul - şi-acum, brusc şi dintr-o dată, voia să-i fie prieten? Şi-l înţelegea şi-l compătimea şi voia să fie tatăl perfect pentru el? Ha! Prea târziu! Ruptura dintre el şi tatăl lui dura de 43 de ani! S-o lipească acum? Ha! Uite-aşa simţise el în urmă cu vreo 48 de ore... Şi uite că fusese de-ajuns ca fata asta, Codruţa, să se repeadă să-l strângă în braţe, mulţumindu-i astfel pentru că o primise în familia lor; acum, se gândea ca prima oară când se va întâlni cu tatăl lui, să întindă mâna spre el. Şi atât.

Era sigur că moartea nepotului îl făcuse pe bunic să se gândească îndelung la motivele pe care le avusese acel copil să-şi ia viaţa. Era sigur că tatăl lui, la vârsta lui, cântărise foarte bine vina fiecăruia - şi vina părinţilor, şi vina bunicilor... Tatăl lui va fi un bunic foarte activ şi pentru Renata, şi pentru Codruţa. Sau măcar "un pic mai activ" decât fusese pentru Fabian. Aşa îi plăcea lui să creadă! Totuşi, după 43 de ani de răceală şi-un gest radical din partea nepotului lui, Sergiu Răduţ...

Nu ştia ce-o să facă de-acum încolo Sergiu Răduţ. Ştia doar că el unul va fi foarte atent la copiii lui. Şi la fete, şi la băiat.

Şi cum tocmai se gândise la băiat, îi venise o idee...

Ieşi pe palier şi se abţinu greu să nu zâmbească. Copiii se pregăteau de culcare, aşa că voluntarii aveau mai mult timp pentru propriile probleme. Victor era calm spre resemnat; în celălalt apartament, Lucia era tensionată spre furioasă. Evident, amândoi aveau aceeaşi mare problemă - sosirea lui George! Amândoi îl aşteptau, dar aveau motive diferite. Şi chiar nu înţelegea de ce stilistul nu plecase astăzi! Ce mai căuta acolo? Da - pe 5 august, avusese toate motivele să stea alături de logodnica lui! Dar azi, pe 9 august, Victor chiar nu mai avea nici un motiv să stea în centrul pentru minori! Nici chiar promisiunea angajării în Austria nu era un motiv - pentru că Victor nu se căznea nicicum să-şi ajute viitorul şef! Iar în condiţiile astea...

În fine - ei ştiau! Erau majori, vaccinaţi şi inteligenţi peste medie! Se descurcau ei cumva! Intră în apartamentul 12 şi trase încet perdeaua din uşa dormitorului...

În secunda imediat următoare, ochişorii întredeschişi se deschiseră larg. Renata întinse mâinile spre el:

- Tati! Pupi, tati!

Apăruse în cel mai nefericit moment - exact atunci când Carina se gândise că-i amorţiseră mâinile, dar în maximum cinci minute Găluşca o să doarmă dusă şi-o s-o lase pe pat. Era însă prea târziu "să se subtilizeze" de-acolo. Intră deci şi-şi ridică prinţesa în braţe. Renata îl pupă apăsat pe obraz... şi lăsă capul pe umărul lui:

- Tati, spune!

Ce să spună? "Carina, ajutor! Ce să spun?" Nici ea nu ştia. Chestia asta cu "spune" era nou-nouţă pentru ei... dovedind că lipsiseră cam multişor din preajma ei... Codruţa şopti:

- Cred că vrea o poezie. Liana şi Vlad i-au tot spus poezii de grădiniţă...

Aha! Ia să se gândească el la o poezie adecvată pentru un anişor şi-un pic...

- Tati, spune!

"Spun, spun! Stai aşa!" Ce să-i spună? În minte îi venea, obsedant, "Căţeluş cu părul creţ" şi cântecelul cu pupăza. Dacă îi cânta acum, îl prindea miezul nopţii lălăind; iar în afară de căţeluşul ăla... Vlad zâmbi larg:

- E somnoroasă rău de tot!

Ah, ce idee! Îi venea să-l pupe! Nu era adecvată deloc pentru un an şi-un pic, dar măcar nu era cu căţeluşul cu părul creţ! Porni încet în plimbare pe lângă mega-pat şi trecu la tonul "de culcare":

"Somnoroase păsărele / Pe la cuiburi se adună, / Se ascund în rămurele - / Noapte bună!

Aha! Renata căscase cu poftă! Buun! Oare şi-o amintea pe toată?

Doar izvoarele suspină, / Pe când codrul negru tace; / Dorm şi florile-n grădină - / Dormi în pace!

Trece lebăda pe ape / Între trestii să se culce - / Fie-ţi îngerii aproape, / Somnul dulce!

Peste-a nopţii feerie / Se ridică mândra lună, / Totu-i vis şi armonie - / Noapte bună!"

Micuţa lui oftă lung, greu, din tot sufletul - de parcă acel "Noapte bună" fusese tot ce-şi putuse ea dori! Zâmbi:

- Gata. Acum facem nani, da?

- Da. Apte bună, tati!

Şi mai primi un pupic apăsat. Uau! Renata trecuse deja la politeţuri de-astea? Era evident că traiul în comunitatea Lianei îi priise din plin! O sărută şi el pe frunte:

- Noapte bună, Renata.

Şi-acum o să facă potecuţă apăsată pe lângă şifonierul Luciei, cu Găluşca în braţe... Numai că Renata îi dădu drumul:

- Duţa, aide apte bună!

"Duţa, aide apte bună"... Aoleu! Săraca fată! Intrase "în tură"! Mânuţele se întindeau ferm spre Codruţa; iar ea se ridica, râzând, şi venea s-o ia în braţe... Nu-nu! Nu în braţe! O aşează pe pat:

- Hai - faceţi amândouă nani aici. Bine?

- Da. Apte bună, tati!

Aa, asta era o "achiziţie" nouă! Renata adora s-o folosească!

- Noapte bună, Renata.

- Apte bună, mami!

- Noapte bună, prinţesa mea.

Şi gata - le întorsese spatele! Ei, poftim! Codruţa se aşeza lângă ea... Prinse mâna Carinei şi ieşi.

Şi-acum, să discute cu ea despre băieţel!

Carina

Nicolae o prinse de mână şi-o trase afară din dormitor. Şi din apartament. Hei! Unde se grăbea aşa?

Trecură ca vijelia pe lângă Victor; simţi cum i se înroşesc rău obrajii, pentru că era trasă cu putere spre scările care duceau la etajul patru...

Păi n-aveau lumânare! Şi nici lanternă! Sus era beznă deja! Asta nu părea să-l deranjeze pe Nicolae al ei, care urca hotărât treptele... 16 trepte erau, nu? Parcă aşa-şi amintea! Trebuia să fie atentă, dacă nu voia să amâne sărutul până după ce-i bandaja Ludmila glezna! Era greu, pentru că el se grăbea rău de tot...

Şi gata - siguranţa se răsuci scurt şi fu luată în braţe:

- Ştii cât de fericit sunt?

Da? Şi ea era fericită! Nu putea spune exact de ce - dar se simţea fericită. Mulţumită şi fericită. La urma urmei, era în braţele lui - nu? Nicolae şopti:

- Tu ce zici de Codruţa?

- Zic că e o fată cuminte şi serioasă. Şi ne vom înţelege foarte bine.

- Aşa zic şi eu. Vreau să te întreb ceva.

OK! Să o întrebe! Îl privi lung... Nicolae redevenise serios:

- ... Am sentimentul că ai aprobat decizia mea doar pentru că m-ai văzut încântat de idee.

- Nu, nicidecum!

- Nu ştiu - nu vreau să mă înţelegi greşit! Am simţit că copilul ăsta are nevoie de ajutor. Şi m-am simţit în stare s-o ajut! Nimic mai mult!

- Ştiu! Aşa am simţit şi eu! Dar nu înţeleg de ce acum te sperie ideea!

Ce, era uimit? Ce-l uimea aşa - faptul că îi simţise teama? Nicolae zâmbi slab:

- Nu mă sperie; mă pune în dificultate. Ştiu - am avut un copil de vârsta ei. Numai că era băiat, nu fată, iar eu nu prea stăteam în preajma lui.

- Şi ce anume te pune în dificultate?

- Nu ştiu... Nu ştiu! Pur şi simplu mă simt ciudat...

Aoleu!

- Vrei să dăm înapoi?

- Nu, Doamne fereşte! De ce să dăm înapoi?

Fiu! Zâmbi şi-l strânse în braţe:

- Nici mie nu mi-e uşor. Am stat aproape toată ziua cu ea şi-am observat-o îndeaproape. E o fată serioasă, să ştii! Şi înţelegătoare şi foarte binecrescută... Şi maturizată...

- Gândul ăsta mă mai linişteşte. Adică, nu ştiu - nu ştiu cum se joacă şi cu ce, nu ştiu cum se îmbracă, nu ştiu ce mănâncă, nu ştiu cum să discut cu ea despre Octavian, de exemplu...

Aa, asta îl îngrijora! Bufni în râs:

- Nu cred că asta o să fie o problemă. Până vine timpul discuţiilor "majore", o să ne obişnuim cu ea şi ea cu noi. În plus, nu uita că are o bunică! O să aibă şi foarte multe dudui de la Protecţia Copilului care-o s-o tot viziteze...

- Dar va trebui să vorbim şi noi cu ea.

- O să vorbim. O să ne aşezăm toţi trei la masă şi-o să discutăm. Şi despre concedii, şi despre lecţii, şi despre ştiri...

- Despre flori, fete, filme şi băieţi...

Bufni în râs:

- Iar atunci când n-o să putem vorbi noi cu ea, o împingem pe mama "la înaintare".

- Şi pe mama. Minunat!

Îu! O prinsese strâns în braţe şi-o luase "pe sus"! Hei!

Era dusă în sufragerie, cu atitudinea bărbatului pentru care "nu" era o variantă exclusă în momentele alea...

Şi gata - atinse din nou pământul cu picioarele. În secunda imediat următoare, tricoul ei zbură... pe undeva pe-acolo...

Victor

Tresări violent şi fu cât pe ce să scape pistolul din poală!

- 40 către centrul de minori.

"Afurisit să fii tu, poliţaiule!" Îl speriase de moarte! Fusese cât pe ce să se-mpuşte! Dacă ar fi stat cu pistolul ăla în mână, s-ar fi împuşcat singur, ca prostănacul! Se ridică şi răspunse:

- Centrul suntem.

- Vin, împreună cu dl general.

"Dl general"? Gata - îl şi avansaseră? Păi nu era deja general?... Aa, generalul de armată! Apăsă butonul:

- Vă aşteptăm.

Ieşi... şi decise s-o anunţe totuşi şi pe Lucia. Că, înainte de toate, ei erau într-un centru al poliţiei iar ea era şefă acolo. În plus, ceea ce avea el de spus acum ţinea de "partea militară" a voluntariatului lor. Şi nici nu-l cuprindea pe George... Ocoli zidul şi o privi lung:

- Vine generalul.

Lucia aprobă scurt cu capul...

Era supărată. Rău! Era singură în centru şi era supărată fleaşcă! Chipul ei îi amintea de ultimele ore ale logodnei lor...

Treaba ei! Ea îl alesese pe George! Şi tot ea îl privise drept azi şi susţinuse sus şi tare că nu joacă ping-pong! Nici el nu juca sporturi cu palete şi mingi; aşa că se răsuci scurt şi reveni în fotoliul lui. Şi zâmbi, pentru că domnul chestor principal îşi consuma punctele pe care nu le primise încă, iar asta o să-l coste scump la un moment dat... Iar el o să strângă din dinţi şi din pumni şi din suflet şi-o s-o privească la fel de drept atunci când o să-i spună că nu-i place ping-pong-ul...

Lucia

Zece fără un sfert. George nu venise la 9 fix, aşa cum o anunţase pe ea. În schimb, venea generalul. Sigur, nu venea pentru aceleaşi motive; venea în inspecţie! Iar dacă George nu venise pentru că avea treabă, omul în uniformă verde venea să le ia medicamentele. Jalnic...

Oftă greu şi se ridică - n-o să-i dea medicamentele copiilor. O să-i spună verde-n faţă: după desfiinţarea centrului, putea să ia de-acolo inclusiv sacii de gunoi şi colile A4! Înainte de acel moment însă, nu primea nici măcar pâinea feliată! Nici chibriturile! Nimic!

Adevărul era că se simţea ţâfnoasă. Nervoasă. Simţea o nervozitate soră cu disperarea...

Uşa scării scârţâi; îşi prinse părul şi-şi revizui uniforma. Şi oftă greu - va trebui să refuze un general, în condiţiile în care George nu dăduse nici un semn de viaţă, semn că era ocupat...

Dacă era, într-adevăr, ocupat!

"Hai, că eşti proastă!"

Era tânără, frumoasă, sexy şi 100% pregătită să se-ntindă sub el. Dacă chestorul principal Mocanu n-ar fi avut treabă cu cutremurul ăla, cu siguranţă bărbatul George Mocanu n-ar fi refuzat aşa o "ofertă"!

... Dar dacă tocmai bărbatul George Mocanu se ascunsese în pivniţa hotelului Sir ca să se ţină departe de tânăra frumoasă, sexy şi 100% pregătită?

"Da, e oficial - eşti proastă!"

Zâmbi scurt, comercial, cu ochii la bărbatul care urca treptele. Generalul părea... calm:

- Bună seara.

Luă poziţia regulamentară de drepţi, iar bărbatul se grăbi s-o oprească:

- Te rog, fii serioasă! N-am venit în inspecţie!

- Dar purtaţi uniforma, iar eu sunt la serviciu.

- Fii serioasă, da?

Bine! O să fie serioasă! O să renunţe la salutul regulamentar... dar cam atât.

- George a fost chemat de urgenţă la metrou; aşa că profit de absenţa lui şi-mi satisfac şi eu curiozitatea! Nu de alta, dar sunteţi singurul nostru obiectiv care n-a solicitat absolut nimic până acum!

Serios? Asta suna a "periaj", iar ea era obosită şi ţâfnoasă. Aşa că răspunse scurt:

- Am solicitat apă.

- Apa nu se pune. Sunt centre care au solicitat trei rânduri de echipe complete. Voi aţi avut inclusiv o naştere aici - şi n-aţi vrut nici măcar un plasture!

Zâmbi din nou "comercial" - da, ei n-aveau nevoie de nimic. Ei erau nişte supraoameni...

- Dai o tură cu mine?

Aprobă şi arătă spre propriul apartament. Bărbatul intră, îl văzu pe Teo dormind dus în sufragerie şi porni spre dormitor:

- Aici, dacă-mi amintesc eu bine, erau copiii voştri.

- Aşa e.

Generalul apucă perdeaua, dar n-o trase - şi-i făcu semn să nu mai spună nimic... după care păşi în spate şi şopti:

- Văd că s-au mai înmulţit...

Ieşiră din apartament şi-l lămuri:

- Unul dintre voluntarii noştri a decis să adopte o fată. Sau, în fine - s-o ajute să rămână locuitoare a Bucureştiului. Fie prin înfiere, fie prin luare sub tutelă, fie prin asistenţă maternală... Cum vrea ea!

Generalul era interzis - mai avea puţin şi-i pica maxilarul ca-n desenele animate. Ea aştepta, pentru că erau chiar în dreptul uşii apartamentului 13...

- ... Ştiam că unul dintre voluntari vrea să înfieze un copil; dar ştiam despre un băieţel...

- Care este tot în dormitorul pe care l-aţi văzut adineauri.

- ... Adică aveţi doi "înfiabili"?

- Da.

- Bravo! Şi cine sunt voluntarii care vor să înfieze?

Păi îl interesau şi detaliile astea? De ce?... În fine! Decise să-l informeze şi nu prea:

- Alexandru şi Nicolae şi Carina.

- Alexandru e băiatul ăla cu băieţelul autist?

Na, că-i cunoştea mult mai bine decât îşi închipuise ea! Aprobă cu capul.

- Iar Nicolae este... juristul de la BCR?

Aprobă din nou.

- El are o fetiţă mică, nu?

Aproba... Generalul începu să râdă:

- Tiristul are deja doi copii şi vrea să plece-n Italia - aşa că el cred că nu ne va face surprize de-astea...

Negă - nu, Teo nu se grăbea să înfieze, ci să-şi facă propriul băieţel... Iar ea se pregătea să înfulece un Distonocalm, pentru că nu era deloc normal faptul că omul în uniformă verde cunoştea atât de bine voluntarii omului în uniformă albastră...

- Aici aveţi paza, nu-i aşa?

- Da.

Îl urmă şi-l văzu oprindu-se din nou cu mâna pe perdea. Zâmbi slab:

- Gravida încă gravidă.

Generalul bufni în râs şi se grăbi să bată în retragere - probabil că Luminiţa dormea! Arătă masa din bucătărie:

- Staţia şi mobilul.

- Mobilul funcţionează, da?

- Da. Îi supraveghem atent bateria - presupun că e leat cu telefonul...

Generalul râdea şi aproba... Ei nu-i venea să râdă. Ea vorbea cu el de parcă ar fi vorbit cu George, dar nu zâmbea sincer. Avea o nervozitate ciudată... Porni spre uşă şi arătă fugitiv spre sufrageria goală:

- Aici o să doarmă “dublura” pazei.

- După ce facem turul, să-mi aminteşti să discutăm despre incidentul de azi.

Aprobă - deşi nu prea ştia la ce se referea generalul. La Mugur? Sau la jefuitori? O să se lămurească ea... după ce terminau turul. Porniră spre apartamentul 14:

- Am pus copiii câte trei în cameră.

- E o cifră tocmai bună.

- Aşa că, în fiecare cameră stă câte un voluntar. Aici, în dormitor, avem copiii mari...

El se asigura că aşa era... şi-avea prima nelămurire:

- Sunt doar doi.

- Codruţa e în camera copiilor noştri.

- Aha...

Bărbatul dădu să treacă spre sufragerie, dar îl opri şi ciocăni scurt în uşa bucătăriei:

- Aici e sala de naşteri.

Uau! Da’ ce spusese, de tresărise aşa? Uitase tocmai de lăuză şi bebeluş? Mariana ridică puţin vocea:

- Intră!

Apăsă clanţa şi zâmbi:

- Aici nu intrăm decât dacă e absolut necesar. În caz că gravida încă gravidă vrea totuşi să nască, să rămână un mediu cât de cât curat...

Generalul aprobă şi-i zâmbi Marianei din cadrul uşii:

- Bună seara.
- Bună seara.
- Felicitări!
- Mulţumesc.
- Cum te simţi? Adică, cum vă simţiţi?
- Bine. Foarte bine chiar!
- Naşterea am înţeles că a fost uşoară...
- Foarte uşoară, din câte spun fetele pe-aici. Mie nu mi s-a părut chiar aşa, dar...

Daa, ei aveau chef de glume! Ea era ţâfnoasă şi-o apăsa sentimentul ăla iritat... Generalul se grăbi să continue discuţia:

- Soţul tău e pe-aici, prin zonă. Dacă nu s-au ivit urgenţe, stă cuminte în ambulanţă, la intersecţia Colentina cu Fundeni, şi aşteaptă să treacă timpul. În jur de două-două jumate cel târziu, o să trimit maşinile de pompieri să alimenteze cu apă din afara Bucureştiului. George a contactat ambulanţa Giurgiu, dar n-au nici o maşină disponibilă - aşa că a rezolvat-o cu poliţia Giurgiu. Comisarul-şef a trimis o patrulă la rudele soţului tău şi a aranjat să vă aştepte cumnatul tău cu o maşină, în Adunaţii Copăceni. Am înţeles că, atunci când au aflat că e băiat, au chiuit cinci minute şi i-au semnat sentinţa porcului Ghiţă...

Bun! Mariana râdea, el râdea... Încerca să râdă şi ea...

- Cu bebeluşul cum merge? Vă înţelegeţi bine?
- Foarte bine chiar! Doamna doctor m-a învăţat o mulţime de lucruri! Şi fetele au fost drăguţe şi mi-au spus tot felul de şmecherii...
- Bun. Bravo! Hai - odihniţi-vă, că la noapte vă plimbaţi cu maşina de pompieri!

Gata; închidea uşa. Era vesel - era mulţumit de ceea ce văzuse până acum. Făcu un pas în spate şi arătă spre sufragerie. Generalul "constată" cei trei copii care dormeau duşi şi ieşi. Îl urmă în apartamentul 15... Uniforma verde se aplecă spre sufragerie doar preţ de-o secundă; urmară trei paşi şi-o nouă înclinare, spre dormitor. Întrebarea o miră puţin:

- În bucătăria ta se fumează, sau...?

Aprobă şi intră în bucătărie doar cât să ia un PET cu ness şi două pahare. După care se grăbi să-l ajungă din urmă.

- Sus, din câte ştiu eu, e o cameră...
- Da; o cameră pentru voluntari şi toaleta.
- Pe-alea n-are rost să le mai vizitez. Dar sunt curios: chestia cu toaleta funcţionează în continuare? Adică... Ştii ce vreau să te întreb...
- Da; funcţionează.
- Şi nu...?

Dădea uşor din nas. Negă, iar generalul zâmbi:

- Cine-a avut ideea?
- Doamna doctor.
- O femeie, evident! Ce boncăne aşa, sus?
- Unul dintre voluntari pregăteşte o cutie pentru bebeluş.

Iar era uimit! Arătă larg spre uşa apartamentului ei:

- Ca să fie cât mai protejat împotriva microbilor de afară, o să-l punem într-un sertar şi-o să-l acoperim cu o pânză măcar până la autospeciala pompierilor. Aşa că voluntarul înalţă chiar acum marginile dulapului, ca să nu cadă bebeluşul.
- Să le spui să-l ţină în cutia aia până ajunge în maşina cumnatului. Pompierii au umblat prin multe locuri, zilele astea. Autospecialele sunt pline de praf şi de microbi. Puştiul e mic...

Aprobă şi-l urmă în bucătărie. Puse paharele pe masă, le umplu, aduse şi scrumiera... Şi cum generalul îşi aprinse o ţigară, scoase şi ea propriul pachet din buzunar.

- Probabil că te întrebi cum de ştiu atât de multe lucruri despre voluntarii tăi.

Aprobă cu capul - se simţea ţâfnoasă, n-avea chef să răspundă cu cuvinte...

- Centrul vostru este un fel de legendă în zona noastră.

Ei, nu, zău! Pe-asta chiar n-o credea!

- Sistemul inventat de voi a fost implementat în multe blocuri cu patru etaje. Şi sistemul, şi invenţiile. Duşul, scripetele, staţia...

Staţia? Păi ei aveau staţii "de dat"? Parcă ghicindu-i gândurile, generalul se grăbi s-o lămurească:

- Toate taxiurile au fost rechiziţionate. Iar de pe cele defecte s-a luat tot ce s-a putut lua...

Aa... Aşa da!

- Unele centre funcţionează şi acum; altele s-au desfiinţat. Pe altele le-am desfiinţat noi, pentru că nu era de trăit acolo...

Aha...

- Mai ales centrele pentru bătrâni.

Aha...

- În orice caz, voi sunteţi cei mai longevivi. Şi cei mai buni! Ţi-am spus - alţii au cerut chiar şi trei echipe de voluntari! Voi...

Da; ei nu ceruseră nimic. Ridică scurt din umeri şi preferă să tacă - că n-avea ce să spună. Momentan era linişte în bucătăria ei...

- ... E foarte plăcut aici la voi. E linişte, e curăţenie... Nu e atmosfera de cutremur, aşa ca în alte centre; e atmosfera aia de pe vremuri, când "se tăia" curentul...

Zâmbi "comercial":

- Eu n-am prins vremurile alea.
- Ah, da; aşa e! Ei, îţi spun eu cum era atunci - se tăia curentul. Brusc, fără nici un fel de avertizare, cartiere întregi se cufundau în beznă. Se auzea un "Oo" general, apoi două-trei bombăneli cu "mătii" la sfârşit, după care se aprindeau lumânările. Şi se instala o linişte paşnică de târg de la 1900... Eu aveam un radio cu baterii şi aduceam baterii de la serviciu, aşa că nu mă plictiseam. Dar nu îl porneam tot timpul. Vecinii din apartamentul de sub mine erau lăutari - de-ăia adevăraţi, cu acordeon şi ţambal... Când erau toţi acasă şi se tăia curentul, începeau să cânte. Făceau repetiţie pe întuneric - şi cântau tot repertoriul, de la melodii de nuntă până la porcoşenii pentru chiolhanele partidului... Repetiţiile astea se întâmplau destul de rar, pentru că erau "lăutari de weekend". Doar bătrânii erau pensionari - ceilalţi, copiii şi nepoţii, erau toţi salariaţi. Dar, atunci când ei aveau repetiţie, 5 etaje aveau petrecere mare...

Râdea; îşi imagina cum totul pica în beznă, după care se auzeau "urăturile" şi-apoi acordeonul şi ţambalul. Ce vremuri trebuie să fi fost alea! Ea nu prinsese perioada aia; ea locuise în Gura Văii până în clasa a opta... Generalul zâmbea a aducere-aminte:

- Exact atmosfera aia e aici la voi. E linişte, e curăţenie... E mult mai bine decât în cort, sau în parc. Acolo se aud excavatoarele, sirenele ambulanţelor...

Aprobă încet cu capul şi decise să-şi aprindă încă o ţigară. Nu prea ştia de ce, dar era evident că generalul intenţiona să zăboveasc în vizită la ei. Ciudat - dar simţea că omul ăla voia să-şi ia "o porţie de linişte" de la ei! Şi cum George nu venise încă, şi cum statul în fund în fotoliu cu ochii spre scări nu era cel mai plăcut mod de a-şi petrece seara, îl privea şi aştepta continuarea discuţiei. Continuarea nu venea... Decise să deschidă ea altă discuţie - şi să se şi informeze:

- Colegii mei pomeneau azi ceva despre colindat...
- Ah, da! Colindatul! George a avut ideea! Am adus lapte de la fermă şi am trimis oamenii în zonele rezidenţiale. Lapte contra medicamente. Nu mi-a venit să cred când am ieşit din cort şi am văzut cum vin patrulele, trăgând trollerele după ei...

Serios? Ce anume nu-i venise să creadă?

- ... Nu-mi închipuisem că or să aibă mari şanse de succes; când colo, ei au venit şi cu medicamente, şi cu trollerele pensio-

narilor inimoşi!

Aa! Populaţia îşi donase trollerele în sprijinul vajnicii poliţii române! Ce drăguţ! Bufni în râs - tocmai îl "vizualizase" pe 40 în echipament complet, cu trollerul cadrilat după el! Colegul ei trebuie să fi avut o mutră taare lungă!

- Tot George a dat ordinul să se anihileze haitele de câini din zona noastră. N-am avut probleme nici cu asta: oamenii au înţeles, iar iubitoarele de animale au confirmat zicala "milă mi-e de tine, dar de mine mi se rupe inima"...

- Deci nu mai sunt haite...

- Nu mai sunt maidanezi. Deloc. Nu ştiu unde-au dispărut, că gunoierii n-au ridicat numărul de leşuri estimat de noi. Fie i-au adăpostit oamenii prin curţi, fie...

"Fie i-a mânat foamea spre zone mai slab organizate decât a noastră." N-o să-şi rostească gândul; o să tacă din gură şi-o să-l lase pe el să povestească... Generalul degustă ness-ul, după care se aplecă un pic spre ea şi coborî tonul vocii:

- S-a ivit o situaţie de criză, la Târgovişte. La nivel de CSAT, s-a luat decizia ca Bucureştiul să trimită trupe acolo. Comandamentul a transmis mai departe, în teritoriu; şi cum zona noastră este fruntaşă pe Bucureşti, noi am fost primii vizaţi la acţiunea asta. N-am avut încotro - a trebuit să-mi trimit o parte din oameni acolo. De-asta aţi rămas voi fără pază - şi voi, şi institutul de cercetare din capătul străzii. Acolo ne-am stocat noi proviziile; iar din patru paznici, a rămas unul singur.

Aha! Deci în clădirea aia cu două etaje erau îndesate colile lor A4...

- Indivizii care v-au "călcat" pe voi au încercat şi acolo; dar a trecut o patrulă, şi-au abandonat ideea. Patrula i-a văzut grăbindu-se spre Şoseaua Colentina; şi au presupus că sunt un grup de voluntari care se duc să ajute la degajarea Şoselei Fundeni. Sincer, n-am crezut o iotă din explicaţia lor; dar cum efectivele sunt reduse la 25%, m-am gândit că n-are rost să le fac morală...

Aprobă - într-adevăr, chiar nu era momentul potrivit să mai facă concedieri!

- Am identificat repede pistolul pe care l-ai recuperat, după serie. Aparţine unui agent şef principal pe care cutremurul l-a prins la cumpărături, la Billa Drumul Taberei. Când a ajuns acasă, a constatat că-l călcaseră hoţii - i-au dispărut ambele uniforme şi arma. Şi nişte bijuterii... A anunţat imediat că i s-a furat arma şi s-a prezentat la datorie; unde, pe 6, a alunecat şi şi-a rupt piciorul. Aşa că el e acum într-un cort, în faţa unui calculator, iar ghipsul lui face deliciul colegilor. L-am anunţat că arma lui e la noi şi îţi transmite mulţumiri. Şeful lui zicea că omul a fost foarte îngrijorat, ştiind că şi-a pierdut şi arma, şi uniformele...

Aproba încet cu capul - şi ea ar fi fost foarte îngrijorată, dacă ar fi ştiut că pistolul ei de serviciu era în mâinile cine ştie cui!

- Oamenii voştri au amprentat arma. Imediat cum revine curentul, o să aflaţi şi din a cui mână a căzut aici, pe palier. Ar fi bine să-l pui pe tirist să scrie o declaraţie, cu cât mai multe amănunte referitoare la pistolar. Dacă el pleacă în Italia...

Da; o să-l roage pe Teo să povestească totul în scris. Deşi se îndoia că reuşise să-l vadă bine - individul rămăsese în întunericul etajului doi iar Teo îl văzuse din spate... Gata - generalul zâmbea din nou:

- În rest, voi cum o duceţi? Aveţi tot ce vă trebuie?

- Da; mai puţin apă menajeră. Copiii fac duş în fiecare seară, şi se consumă repede...

- ... Fac duş?

- Da.

- Cu apă rece?

- Nu; o încălzim sus pe bloc.

- ... Cum o încălziţi?

- O ţinem în soare toată ziua.

- Şi apucă să se încălzească?

- Da - seara, e tocmai bună pentru duş.

Vedea în ochii lui o admiraţie maximă. Îi venea să râdă gândindu-se că omul ăsta avea destul de multe pe cap ca să se mai gândească şi la încălzirea apei; probabil că, dacă îl ducea să revadă duşul şi constata că apa era în continuare caldă în butoi, or să-l trezească din leşin cu săruri...

- Medicamente mai aveţi?

- Da. Nici multe, dar nici puţine. Avem medicamentele de care avem nevoie.

Generalul începu să râdă:

- Stai liniştită, că n-am venit să vă iau medicamentele.

Începu şi ea să râdă:

- Şi dacă veneaţi să le luaţi, nu vi le dădeam!

Râdeau unul la celălalt - deşi îi vedea gradele cu coada ochiului, iar inima i se făcuse mică-mică...

- Nu cred că curentul o să revină în cursul zilei de mâine. Din cauza blocurilor prăbuşite din jur, inginerii de la Enel au decis să nu rişte să alimenteze reţeaua existentă. Vor să profite de faptul că oricum e totul oprit, şi să schimbe cablurile. Chestie destul de dificilă, dat fiind faptul că sunt zone unde încă mai e moloz - şi avem şi vreo patru blocuri nesigure în zonă...

Da; înţelegea situaţia.

- Din fericire, anumite fabrici au primit tot ce le trebuie ca să producă. Inclusiv ordine ferme. Iar cablu se produce. George era îngrijorat, apropo de lipsa cablului; dar s-a rezolvat în seara asta.

Da? Porniseră azi fabricile de cablu? Ce frumos! Dacă le porneau ieri... În fine!

- Oricum, gazele cu siguranţă nu vor reveni prea curând! Cred că anul şcolar va începe înainte de reluarea alimentării cu gaz!

Logic!

- Dar cu apa se vor grăbi serios. Oraşul e jegos - iar ei nu vor să-l vadă îmbolnăvindu-se. Apa sigur porneşte mâine sau poimâine dimineaţă - funcţie de cât de avariate sunt ţevile de prin blocuri.

- Şi noi avem o ţeavă spartă în scară.

- Dacă aveţi cum s-o reparaţi, OK; dar dacă e ceva serios, nu vă chinuiţi. Or să fie trimise echipe, să verifice şi să remedieze toate avariile.

Aprobă şi-şi notă: ţeava de apă de la apartamentul 8 şi declaraţia lui Teo.

- Presupun că voluntarii tăi abia aşteaptă să-şi utilizeze mobilele...

- Nu cred că sunt foarte zoriţi să facă asta. Rudele lor sunt bine, sunt la adăpost, au ce mânca, ce bea...

- Oricum, să le spui să nici nu se obosească să-şi pornească telefoanele înainte de prânzul de mâine. Că ar face-o degeaba.

Deci mâine, pe la 2-3, se restabilea telefonia şi pentru civili. Cel puţin teoretic! Bun! Îşi notă şi asta, că era important - la urma urmei, voluntarii ei vor afla de vizita generalului şi-o vor întreba "ce-a zis"! George nu le mai adusese ştiri, în ultimul timp. Nici ştiri de-astea despre cum era oraşul, când reveneau utilităţile sau cum nu se descurcau alţii, şi nici ştiri de-alelalte, despre rudele şi casele lor. În condiţiile astea, începea să se teamă de momentul când voluntarii ei îşi vor lua la revedere de la ea... Generalul îşi stinse ţigara:

- Zona noastră e "premiantă" la capitolul "revenire la normal". Cu excepţia molozului şi-a lipsei utilităţilor, noi stăm foarte bine. Din păcate, replica de azi a dărâmat un zid din tunelul metroului. Oamenii Metrorexului au luat din nou toate tunelele la picior, ca să identifice şi alte zone instabile, şi au descoperit încă 35 de oameni. Dintre care trei copii sub zece ani.

Aha! Se grăbi să întrebe:

- Au murit la cutremur?

- Nu. Tind să cred că au fost... Cum să spun... Atunci când s-au stabilit zonele, s-au dat ordine clare - toţi civilii care nu locuiesc la case, să fie îndesaţi în centre pentru sinistraţi. Aşa s-a ajuns la situaţia în care oameni cu domiciliul în sectorul 2 să fie îndesaţi într-un centru de sinistraţi din Militari, sau...

- Am înţeles. Iar sinistraţii ăştia s-au organizat la un moment dat într-un grup de 35 de persoane şi-au pornit spre casă?

- Eu aşa cred.

- Asta nu justifică prezenţa lor în subteran.

- Trecerea dintr-o zonă în alta a fost controlată foarte strict. Lipsa personalului ne-a obligat să încercăm să reducem la maximum migrarea infracţionalităţii...

Aa... Adică "arestaseră" oamenii acolo unde-i prinsese cutremurul! Foarte "ingenios"! Oare câţi nevinovaţi muriseră încercând să ajungă acasă? În fine...

- Grupul ăsta a coborât în tunele şi s-a întâlnit pe drum cu nişte vieţuitoare de care nu ne-am ocupat încă.

Păli - cum adică? Generalul nu mai zâmbea deloc:

- Aşa că George tună şi fulgeră acum - şi-i vine să trimită un batalion de automate prin tunelurile alea...

Oo, Doamne! Îi atacaseră şobolanii! Îşi acoperi faţa cu palmele, simţind că i se întoarce stomacul pe dos...

- Istoria n-are cum să se repete - gurile de metrou sunt încuiate acum. Din nefericire, au fost încuiate târziu - pe 6 seara. Oamenii Metrorexului s-au mişcat cât au putut de repede, au evacuat civilii din staţii, pe cei din trenuri, au luat tunelurile la picior şi-au evacuat în bună stare şi amatorii de filme americane... Grupul ăsta însă s-a strecurat cumva în subteran; şi uite că, dacă aveau răbdare...

Ehei! Lui îi era uşor să spună asta! Îşi amintea propria îngrijorare, pe când Victor fusese la coafor iar ea eliberase Şoseaua Colentina cu gândul la el...

- Din păcate, a trebuit să se ducă el. Eu am nişte acţiuni ample în derulare, cu trupele de menţinere a ordinii publice. Şi am decis de comun acord să vorbesc eu la videoconferiţa de la unspe - că sunt mai ţâfnos din fire şi trebuie să ţin cu dinţii şi de medicamente, şi de oameni...

Aha! Generalul se ridică scurt:

- Oricum, cred că-i supărat fleaşcă, iar subalternii îl privesc cu teamă acum. Se vede de la trei poşte că, atunci când a ieşit din hotel, nu plănuia să se ducă în tunelurile alea.

Cum adică? Hei!

... Nu-şi permitea să-l întrebe asta; iar bărbatul pornise deja spre ieşire. Probabil că nici lui nu-i venea să vorbească despre asta... mai mult decât o făcuse deja. Păi...

Uniforma se opri şi se întoarse:

- Probabil că n-am să vă mai vizitez, înainte de desfiinţarea centrului.

Aha! Asta era "încheierea"! Zâmbi în consecinţă:

- Dacă doriţi să ne vizitaţi, noi vă aşteptăm.

- Eu aş dori - că e aşa linişte şi curăţenie la voi... Dar mă tem că n-am să mai găsesc un sfert de oră liber. Ţi-am spus - acţiunile care se derulează zilele astea sunt ample...

Aha! Păi, în cazul ăsta... Bărbatul întinse mâna spre ea:

- Ai făcut o treabă minunată aici. Bravo! Felicitări!

Ah, la naiba! Roşi violent şi... zâmbi:

- Mulţumesc.

- Orice ai nevoie, e de-ajuns să-mi ceri.

Aprobă cu capul - că nu-i cerea lui nimic, atâta timp cât îl avea pe George...

- La revedere.

- La revedere.

Şi gata - generalul cobora scările... Uniforma verde tocmai "cotise" stânga; îi auzea paşii... Uşa scârţâi. Gata - generalul plecase. Paşii se apropiară imediat, din apartamentul 13, iar Victor se sprijini de tocul uşii:

- Inspecţie?

- Şi inspecţie.

- ... Şi ce altceva, dacă nu sunt indiscret?

Indiscret? Zâmbi slab... şi se sprijini de zid:

- Păi eu zic să facem o şedinţă, nu?

- Facem! Mă duc să-i chem.

Bun! Ea îi aştepta! Ea îşi aprindea chiar acum o ţigară, sufla lung fumul...

Cum spusese? Că George e supărat fleaşcă, iar subalternii evită să-l enerveze şi mai rău... Şi că era evident faptul că ieşise din hotelul Sir cu o cu totul altă destinaţie în minte. Şi că era nervos şi ţâfnos - şi din cauza cadavrelor sfâşiate pe care le vedea, şi din cauza "ratării" ţintei pe care-o avusese în minte în seara asta...

"Vezi? Ţi-am spus eu că eşti proastă! Cum să se-ascundă în subsolul hotelului?!"

Deci pornise spre ea, când...

Zâmbea larg...

Alexandru

Şedinţa asta era un pic... atipică. Se producea în jur de zece noaptea, în condiţiile în care nu se întâmplase nimic notabil pe palier. Tare se temea el că centrul pentru minori avea zilele numărate...

Profită de propria înălţime şi rămase în spate - în spatele tuturor. Se sprijini de perete şi-şi aprinse o ţigară. Şi-o privi lung...

Lucia se gândea la ceva. Calcula ceva. Îşi amintea ceva, adică încerca să-şi amintească... Aha! Şi uite şi zâmbetul! Un zâmbet larg... de femeie care "deslușise", târziu dar corect, mesajul de dragoste ascuns într-un mesaj comun despre apa menajeră. Aşa că...

Aşa că el trebuia să-şi reevalueze urgent şansele! Şi să-şi pregătească pledoariile! Erau doi poliţişti, nu unul singur - iar dacă reuşea s-o câştige pe ea de aliat...

O privea lung; ea tocmai ridica privirea spre ei... Trecea cu ochii prin ochii lui... şi trecea mai departe. Exact cum era mai rău! Lucia Florea era îndrăgostită lulea - şi nu de el! Se gândise la un moment dat că, dacă îi "clipea" mai altfel, poate...

Aah! Se tâmpise! Cum să facă aşa ceva? Cum să accepte ea aşa ceva? Îl împuşca fără regrete, dacă sesiza vreo urmă de avans din partea lui! Vorba aceea - îl ţinuse ea pe ditamai Mugur-fiu de pilă cu cătuşele la mâini! Pe el, Alexandru-fiu de râmă, nici nu se mai obosea să-l plesnească fizic! Îl plesnea cu un hohot straşnic de râs...

Gata - erau toţi... Mai puţin Nicolae şi Carina - doi oameni normali, care se iubeau mult... Lucia deschise şedinţa pe un ton coborât:

- Domnul general ne-a vizitat, în urmă cu foarte puţin timp...

Violeta se grăbi să lămurească lucrurile:

- Inspecţie?

- Şi inspecţie, şi plăcere. Zicea că la noi e liniște şi curăţenie. Şi-a amintit de perioada când tăia Ceauşescu curentul...

Ludmila ştia bine perioada aia, pentru că începuse să râdă...

- În mare, a venit să se asigure că n-am şters-o parşiveşte şi să ne bea ness-ul. L-am pus însă să plătească consumaţia în informaţii. Şi-am aflat că lucrurile încep să reintre în normalitate în zona asta...

Deci îi desfiinţa. Gata - acum, chiar după şedinţă, se ducea glonţ la ea, se aşeza frumuşel în genunchi şi se milogea de ea până-l obţinea pe Vlad!

- Curentul va reveni cel mai probabil poimâine. Din cauza clădirilor prăbuşite de jur împrejurul nostru, Enel-ul a luat deci-

zia de a schimba toate cablurile. Iar chestia asta durează...

Evident! El o gândise doar - Teo o rosti cu voce tare:

- Evident! Dacă tot sunt toate oprite...

- Aşa a spus şi el. Mâine, o să primim şi noi o delegaţie de "oameni de ştiinţă" de la ApaNova, care să verifice toate ţevile. Iar apa va reveni ori mâine seară, ori poimâine dimineaţa.

Tot Teo îi răspunse:

- Ce bine!

- Nu e bine deloc.

Nu? Nu era bine? Ludmila bombăni către ginerele ei:

- Dacă ei ne aduc la noapte apă de la Giurgiu, dă-ţi seama că nu-i bine deloc!

Aşa era! Uite că nu se gândise... Lucia oftă scurt:

- O să vedem ce-o să fie. O să-l întreb şi pe George, pentru că există posibilitatea ca ApaNova să profite de oprirea apei şi să schimbe toate filtrele de la centrale... Oricum, gazele or să revină după începutul anului şcolar.

Uau! Adică prin octombrie? Păi... Păi erau în august. Până verificau toate ţevile, până refăceau infrastructura... Termenul era chiar scurt, după părerea lui!

- Iar telefonia s-ar putea să revină începând de mâine seară. Acum, nu ştiu sigur ce şi când o să fie. Asta mi-a spus el, neoficial, la o ţigară şi-un ness. E genul de şef-balaur, conştient de puterea pe care-o au ordinele lui. Dar cum nu depinde de el...

- O să vedem ce-o să fie. Oricum, bine că se lucrează la toate astea!

Ludmila avea dreptate - bine că se lucra totuşi la remedierea tuturor defecţiunilor! La ritmul în care se lucrase în România înainte de cutremur...

- În concluzie, vom funcţiona aici până poimâine cel târziu. Timp în care ar fi bine să ne împuţinăm.

Cum-cum? Ce-i venise? Lucia aruncă ţigara şi oftă scurt:

- O să-l rog pe George să facă la noapte un *update* cu proprietăţile voastre. Oricum, Nicolae şi Carina trebuie să plece mâine de-aici.

- De ce?

- Unu: Renatei i-ar fi extrem de bine la ea acasă. Doi: Codruţa trebuie să petreacă ceva timp în compania lor, înainte de a decide pentru ce formă legală vrea să opteze. Trei: părinţii lui Nicolae au provizii doar pentru 48 de ore. Şi-aşa, am senzaţia că, până or să-şi cumpere ei apartamentul cu trei camere, părinţii lor vor locui înghesuiţi în două camere...

Da; la urma urmei, micuţa dădea semne clare de plictiseală. Mâine, pe la prânz probabil, plictiseala se va transforma în iritare. Şi chiar nu avea rost să-i mai ţină "încartiruiţi aici"! Îşi făcuseră cu prisosinţă datoria!

Dar... Dar dacă ei se întorceau acasă, iar edilii nu dădeau drumul la gaze, ce mânca Renata? Sandwich-uri? Trei luni?

- Tot mâine, ar trebui să plece şi Mugur.

Şi uite că acum nu comenta nimeni - semn fie că nimeni nu voia să se amestece în organizarea treburilor "de stat", fie că nimănui nu-i păsa dacă individul ăla rămânea sau pleca! Ei ştiau! Lucia continuă:

- Alex, tu când porneşti spre Târgovişte?

- Nu ştiu dacă mă duc până acolo, sau rămân aici.

Era mirată? Încercă să fie cât mai serios cu putinţă:

- S-ar putea să mă mut în curtea orfelinatului!

O secundă de uimire... şi-un răspuns un pic tăios:

- S-ar putea! Teo, voi puteţi să plecaţi mâine?

- Nu. Exclus. Până nu vine curentul, nu pot să alimentez TIR-ul.

- Şi nu vreţi să plecaţi cu avionul?

- Nu.

Serios? Da' de ce - avea rău de înălţime? Tiristul răspunsese pe-un ton determinat, de parcă cine ştie ce grozăvie era varianta aia cu avionul! Poliţista nu păru foarte afectată de tonul lui:

- Ludmila, tu rămâi?

- Bineînţeles!

Violeta se grăbi să completeze:

- Dar numai până revine curentul. După aceea, merge cu noi în Italia.

Doctoriţa nu comentă - Lucia continuă:

- Deci mâine ne împuţinăm. E evident că, după ce pleacă preşcolarii, desfiinţăm dormitorul meu. În condiţiile astea, cred că Nicolae poate să-şi încuie uşa când pleacă.

Tresări şi-i aminti prompt:

- Ai uitat că i-am spart uşa?

Fu privit lung... Lucia aprobă:

- Da; uitasem. Atunci...

Ludmila începu să râdă:

- Atunci iar nu luăm nici o decizie! Stai bine cu nervii - eu, dacă ţineam atâtea şedinţe cu rezultat zero, întindeam o duzină de borcane de bulion pe pereţi!

Bufniră toţi în râs iar Lucia ridică mâinile, într-un gest teatral:

- Başca nişte muştar iute! Biinee! Fie ca voi!

Şi gata - şedinţa se terminase. Fuseseră informaţi apropo de starea utilităţilor, după care discutaseră soarta unor oameni care nu erau de faţă - pentru că Nicolae şi Carina "aveau treabă", iar Mugur bocănea ceva în apartamentul 19. După care deciseseră să nu decidă nimic, pentru că şefa lor avea nervi de oţel. O văzu intrând în propriul apartament... Decise s-o urmeze - şi descoperi că nu era singurul care voia să vorbească între patru ochi cu Lucia! Se grăbi s-o prindă pe Ludmila de umeri:

- Te rog, îmi cedezi mie locul tău?

Femeia nu înţelegea... Arătă spre uşa bucătăriei şi primi o aprobare - aşa că se grăbi să intre.

Lucia îşi privea lung mobila de bucătărie. Tabelele. Deşi glumise cu ei apropo de deciziile din centrul ăsta, ea trebuia să se ocupe totuşi de problemele din centru. Plecarea celor trei voluntari o să creeze o problemă serioasă. N-avea rost să înghesuie copiii într-un singur apartament; ar fi rezultat câte 6 copii în fiecare cameră, iar asta ar fi fost un chin şi pentru ei, şi pentru voluntari. Dar, rămâneau acolo doar 6 adulţi - 3 bărbaţi şi 3 femei. Lucia era şefa, Violeta gătea non-stop, Ludmila era doctoriţa... Unul dintre ei trebuia să stea de pază...

Ciocăni corect în tocul uşii şi-o văzu tresărind. Zâmbi strâmb:

- Pot să te rog ceva?

Primi o aprobare cu capul. Păi, să-i spună - nu?

Lucia

Hai - ce voia s-o roage? Alex o privea lung şi tăcea...

Ochii albaştri se umplură brusc de lacrimi. La naiba! Se grăbi să se aşeze, ca să-şi poată privi clipboardul:

- Nu ţine de mine. Sarcina mea e să-l păzesc şi să-l dau părinţilor. Dacă părinţii nu vin după el, am ordin să nu-l dau nimănui.

- Şi-l laşi să ajungă într-un orfelinat?

Ridică scurt din umeri - dacă aşa era ordinul...

- ... Or să-şi bată joc de el!

- Stai jos.

- Lucia, te rog! Or să-şi bată joc de el!

- Stai jos, te rog.

Alex se repezi practic pe scaunul din faţa ei:

- Lasă-mă să-l iau eu!

- Alex,

Mâinile lui se repeziră şi-i prinseră mâna dreaptă ca într-o

menghină!

- Te rog! Nu-ţi cer să mi-l dai pe şest - te implor să mi-l dai în grijă oficial, pe hârtie, cu semnătură şi CNP şi orice altceva vrei tu!

- Nu pot să fac asta.

Tăcere... Strânsoarea nu slăbea deloc... Ridică privirea spre el şi îşi compuse o mimică tristă:

- Nu intră în atribuţiile mele. Intră în atribuţiile lui George.

Şi gata - acum ar fi putut să-şi tragă mâna, pentru că vorbele ei îl făcuseră să slăbească strânsoarea. Dar nu voia ea s-o tragă, pentru că Alex părea disperat. Chipul bărbatului din faţa ei ilustra disperarea din sufletul lui - chipul lui arăta că toate visele şi speranţele lui se năruiseră...

"Şi a dracului să fii tu, Lucio - că ai un suflet tocmai bun de făcut cârpă!" Plecă din nou privirea spre clipboard:

- Ştiu că Vlad n-are ce să caute într-un orfelinat de stat; ştiu că nu vrea să ajungă acolo şi ştiu că există riscul să clacheze atunci când se va vedea încuiat într-un asemenea centru. Dar, îţi repet - nu pot lua eu decizia asta. Iar în asemenea probleme, George e chestor principal - şi nu ţine cont de opiniile subiective ale subalternilor. De-aia nici nu mă căznesc să-l influenţez - ştiu că n-aş reuşi.

Alex îşi acoperi faţa cu palmele... Decise să-l ajute un pic:

- Serviciul e serviciu iar viaţa privată e viaţă privată. Nu se amestecă, în meseria noastră. Atunci când George foloseşte tonul de serviciu, eu iau poziţia de drepţi. Altfel n-ar putea funcţiona nici partea de serviciu, nici cea privată.

- Ştiu. Ştiam. Dar gândul că aş putea să-l pierd...

Alex se ridică:

- Scuză-mă. Promit că nu mai fac.

Na, că acum se grăbea să-şi plângă durerea pe undeva prin blocul ăla! Se grăbi să-l oprească:

- Mai stai puţin, te rog.

Îl oprise; arătă spre scaunul din faţa ei... Şi abia după ce îl văzu reaşezat, continuă:

- George nu e genul de om care să accepte refuzuri. Mai ales pe plan profesional, mai ales de la un civil. Ţi-a cerut datele soţiei şi copilului tău de multe ori - şi de fiecare dată l-ai refuzat. De obicei, astfel de situaţii îl motivează să insiste; iar atunci când refuzul se repetă, George găseşte nişte "metode specifice" şi obţine ceea ce vrea. E foarte probabil deci să fi aflat deja datele pe care tu ai refuzat să i le dai. Acum, numai tu ştii dacă asta ar putea fi un avantaj pentru tine şi Vlad...

Alex oftă greu:

- Nu vreau să-i revăd. Atâta tot. Dacă-i caută, mi-e că mă pomenesc cu ei aici. Şi nu vreau... Adică... Ştiu că ceea ce spun acum sună a mojicie; dar am făcut tot ce-am ştiut şi-am putut ca să-i văd pe ei fericiţi şi mulţumiţi. Am coborât de la viaţa frumoasă de student, la cea de şomer veşnic falit. Ca să nu mai spun despre...

Se grăbi să-l scutească de chinul ăla:

- Ştiu. Şi te înţeleg - aşa că, pentru mine, nu sună a mojicie. Problema e alta...

Strânse pumnul şi începu să extindă degetele:

- În ochii lui George, nu te interesează nici cât negru sub unghie de soarta oamenilor pentru care ai făcut sacrificii pe care mulţi oameni nu le-ar face. Nu ai domiciliu stabil. Nu ai serviciu. Nu ai o calificare care să-ţi asigure angajarea până la sfârşitul anului 2010. Şi îi ascunzi lui nişte informaţii la care n-ar trebui să ţii chiar atât de mult. Astea sunt cinci lucruri care-l fac pe el să spună "Nu" fără să clipească. Semnătura lui pe fişa minorului valorează pentru duduile de la Protecţia Copilului cât 40 de recomandări de la civili respectabili - iar el ştie asta şi e foarte grijuliu cu propria semnătură. Deci, dacă vrei ca Vlad să nu ajungă într-un orfelinat, sfatul meu este că începi să-i dai motive să-şi dorească să se semneze pe fişa aia. Pentru că nici el nu-şi doreşte să ducă 12 copii la orfelinat - îşi doreşte mult să anunţe orfelinatul că n-are de ce să treacă pe acolo.

- N-am cum să mă angajez acum - decât poate dacă mă ajuţi tu să mă fac poliţist, sau jandarm, sau...

- Ştii bine ce-am vrut să spun.

- În privinţa locuinţei, nu pot să fac nimic pentru că nu ştiu ce decizie ia George! Dacă mi-l dă pe Vlad, mă întorc în Târgovişte - unde am şanse un pic mai mari să-mi găsesc de lucru pe la vechile cunoştinţe. Dacă însă nu mi-l dă, o să rămân în Bucureşti, cât mai aproape de el.

- Alex,

- Nu am nici o calificare - dar sunt dispus să învăţ orice.

- Băi! Eu vorbesc malgaşa?

- Nu! Eu îţi spun, în română, că am decis să uit tot ceea ce-a însemnat viaţa mea de până acum! Tot! Şi încă ceva! Dacă George îşi doreşte aşa de mult să ştie unde e Mirela, n-are decât s-o caute. Adresa din buletinul ei o ştie, datele mele sunt scrise în declaraţia lui Vlad iar copilul e cel mai uşor de identificat. Să-i găsească nea Aurică - şi, după ce-i găseşte, să nu împartă informaţia cu mine! Că nu mă interesează!

Paşii ieşiră furioşi. Oftă greu...

"Ia spune tu, Alex: cum au reuşit mama ta, nevasta ta şi copilul tău să moară într-un apartament din Ploieşti, toţi cu capetele zdrobite?" Nu putea să-l întrebe chestia asta; vecinul ei era cu nervii la pământ, iar ea nu voia totuşi să-l împuşte, sau...

O să-l lase momentan aşa. N-avea ce-i face. Mai era şi excesul de adrenalină provocat de tentativa de jaf, pe care activitatea monotonă şi absenţa mişcării fizice nu-l putea consuma; şi erau şi apariţiile lui Vlad, şi cuvintele lui Vlad, şi veştile care prevesteau apropierea desfiinţării centrului... Şi, bineînţeles, era lipsa oricărei urme de îmbunare din partea lui George! Toate astea ambalau euforia lui Alex; îi umpleau mintea cu gânduri, care apoi dădeau în panică şi-l făcea să "răbufnească". Alex nu putea răbufni la George - care avea o vârstă şi-o experienţă şi presimţea asemenea momente, pe care le "contracara" dintr-o simplă uitătură câşă; răbufnea deci la ea. Constata că răbufnea rar, semn că şi ea urma să devină o poliţistă afurisit de bună...

"Iaca-iaca! Ţi-au fugit lăudătorii cu evacuarea!" Zâmbi şi trase fişa lui Vlad Enache. Avea, acolo jos, destul loc şi pentru datele lui Alex, şi pentru semnături... Pentru două rânduri de semnături! Iar ea zău că ar fi semnat cu dragă inimă fişa minorului ăstuia! Dar dacă George...

Îl înţelegea şi pe George. Avea dreptate. Dincolo de euforia "înrudirii" tatălui chinuit cu minorul nedorit, iubirea trecea prin stomac...

Ciocănitul corect o făcu să tresară: ce-i? Îşi mai amintise Alex ceva? Ludmila intră, zâmbitoare ca o zi de primăvară:

- Mă primeşti în vizită?

Îi indică şi ei scaunul din faţă. Ce se întâmplase? Doctoriţa era veselă:

- Deci Mariana şi bebeluşul pleacă la noapte...

- Dacă le dai aprobare de plecare! Chiar voiam să te rog - să nu-i laşi să plece, dacă nu sunt capabili să plece.

- Bineînţeles!

- Drumul cu autospeciala nu-i aşa de uşor cum pare. Iar în Adunaţii Copăceni n-o s-o aştepte o limuzină, ci o Dacie probabil.

- Stai liniştită, că sunt doctoriţă serioasă! Nu-i las să plece, dacă e prea riscant pentru ei!

Bun! Ludmila coborî mult tonul vocii:

- Mugur se simte bine. N-are capul spart, i-a trecut ameţeala...

- Ştiu. Se aude dealtfel că e foarte bine.

- ... Ce vrei să spui?

Arătă spre tavan:

- El bocăne. Face un fel de cutie pentru transportul bebeluşului. Ideea lui...

Ludmila era uimită... Oftă scurt:

- Şi-ar trebui să doarmă, fiindcă de la doişpe intră în tură.

- Îl laşi să facă de pază?

- Nu; îl oblig să stea treaz toată noaptea. Că pistolul oricum nu-l mai vede!

- Păi şi-atunci ce rost are? Pune pe unul capabil să aibă grijă de noi!

- O să stau şi eu de pază la noapte. Oricât de incredibil mi se pare mie, există totuşi posibilitatea ca indivizii să se întoarcă.

Doctoriţa se grăbi să schimbe subiectul:

- Şi zici că Nicolae şi Carina pleacă mâine?

- Da. Obligatoriu. Şederea aici a devenit riscantă pentru Renata. În plus, au nevoie de fiecare minut petrecut "în familie", înainte de a vizita Protecţia Copilului.

- Crezi că...

- Nu cred nimic. Nici ei nu ştiu ce-o să fie. Dacă or să se înţeleagă bine, o să rămână la ei. Dacă nu, nu.

- Iar Alex?

Ridică privirea spre ea:

- Ce-i cu Alex?

- Alex are vreo şansă, în privinţa lui Vlad?

- Şanse va avea întotdeauna; depinde cum le valorifică.

- Sincer acum - eu sunt o femeie care-am lucrat toată viaţa cu publicul. Şi de-ăla mai sănătos, şi de-ăla deraiat la cutiuţă. Vlad s-a ataşat foarte mult de Alex, iar Alex chiar poate şi vrea să fie tatăl lui Vlad!

Ridică scurt mâna:

- Eu sunt doar paznicul lui Vlad. Decizia o ia George, nu eu.

- Ştiu - şi să nu crezi că încercam să te influenţez!

Da-da! Nuu, nu credea aşa ceva! Cum să creadă aşa ceva? Doamne fereşte! Zâmbea... Doctoriţa adăugă, complice:

- Da' ziceam şi eu, aşa...

Daa? Femeia zâmbea cu subînţeles:

- Ziceam şi eu, ca om care-a văzut de toate-n viaţă, că ei doi ar forma o familie foarte frumoasă. Părerea mea!

Evident! Dar o familie compusă din doar două persoane. Adică incompletă. Ludmila se grăbi să schimbe subiectul:

- Şi ce-a mai zis generalul?

- V-am zis ce-a zis. Teo chiar nu are destulă motorină? Sau nu vrea să plece înainte de desfiinţarea centrului?

- Dacă a zis că n-are, înseamnă că n-are. Gineri-miu nu e genul care să umble cu minciuni drăguţe. În plus, dă-ţi seama cât de nerăbdător e să intre-n concediu!

- Îmi dau seama cât de mult doreşte să nu fie arestat la graniţă, atunci când o să încerce să iasă cu TIR-ul din România! Am înţeles că nu e maşina lui...

Doctoriţa nu se gândise la asta? Că părea foarte mirată! În fine... Reveni la problemele organizatorice:

- Luminiţa se simte bine?

- Foarte bine.

- Copiii sunt bine?

- Foarte bine.

- Violeta e bine?

- Foarte bine.

- Atunci e bine.

- Eu ştiu ce să zic...

Cum adică? Ce voia să zică? Ludmila deveni extrem de serioasă:

- Tu, de exemplu, îmi laşi impresia că nu prea eşti bine...

Aah, iar voia "s-o consilieze"! Zâmbi:

- Sunt foarte obosită şi plictisită, ca să fiu sinceră până la capăt. Mă pregătesc să aţipesc două ore, până intră Mugur de serviciu.

- La cât vine George?

Hei! Ludmila se grăbi să adauge:

- Ca să ştiu, să-i fac un control medical. A inhalat praf - şi-a prins şi ploaia...

Voia ea neapărat să se amestece în socotelile ei sentimentale! Prea bine!

- Nu vine azi. Vine cel mult într-o vizită scurtă, pe la 3-4 dimineaţa.

- ... Probleme?

- Da.

Ochii albaştri o priveau lung, curioşi; ea îi privea lung, tăcută ca o statuie antică... Ludmila oftă şi se ridică:

- Atunci eu mă duc să mă întind lângă Mariana. Mai discutăm, o mai învăţ una-alta...

Aprobă şi rămase singură...

George o să vină atunci când o să vină. Momentan, încerca să nu se gândească nici la el, nici la ea. Nici la ceea ce voia ea, nici la ceea ce-şi dorea el... Nici la viitor, nici la prezent, nici la trecut. Încerca să se concentreze asupra centrului. În privinţa vieţii particulare - şi mai ales a sentimentelor - Lucia mică era extrem de sensibilă. Şi suferise mult. Şi începuse să simtă unele lucruri... Îi era practic frică să se gândească la Lucia mică! Atunci când o să-l vadă urcând scările, cine ştie ce reacţie o să aibă! Mintea ei era strâns legată de sufletul ăla prost de bun, pe care atâţia oameni îl călcaseră în picioare - şi doar George îl ridicase, îl scuturase şi încercase "să-l repare"...

Dacă "reparaţia" asta eşua...

Se ridică şi ieşi în hol. Şi decise să aţipească acolo, pe fotoliu. Se aşeză cât mai comod...

Timp de cinci ani, îl percepuse ca fiind naşul ei. Un fel de "tată fără acte". Îl ascultase şi-i urmase sfaturile; îi ceruse părerea, îl ajutase atunci când el îi ceruse ajutorul... Şi, brusc, descoperise că omul ăla o iubea - altfel decât ar fi iubit-o un tată fără acte. Descoperise...

Tocmai de-asta, era mai bine să se gândească la centru. Sau să citească nişte istorie. Sau să se culce pur şi simplu. Dacă Lucia mică devenea conştientă de trecerea de la un tip de relaţie la celălalt...

Se ridică şi intră în propria sufragerie - ia să încerce ea să adoarmă! Îşi puse mobilul să sune cu cinci minute înainte de miezul nopţii şi închise ochii. Şi oftă greu - că nu-i ieşea din minte gândul ăla...

Alexandru

Discuţia cu Lucia îi lăsase un gust foarte amar. Ştiuse, înainte să intre în bucătăria ei, că nu va obţine nimic de la ea; şi totuşi, eşecul era dureros. Lucia ridicase probleme reale, serioase - da, n-avea nici casă, nici serviciu, nici meserie, nici viitor... El încercase să contracareze cu cel mai important lucru pe care-l avea: dorinţa de a-l înfia pe Vlad. Dorinţa de a-i fi tată - un tată serios, responsabil, pentru care fericirea lui Vlad era principalul ţel şi cea mai mare bucurie. Dar dacă ea...

Poliţista era *fair play* - la urma urmei, ea era doar reprezentantul statului acolo. Organiza centrul şi păzea copiii. Dacă George îi spunea "Dă-o pe Maricica lui Ionel", Lucia o lua pe Maricica şi i-o ducea lui Ionel. Şi nu comenta ordinul - că doar era poliţistă, nu? Ordinul se execută, nu se discută. Îl lăsase însă pe el în incertitudine. Îi rostise cu voce tare cinci minusuri care-l determinau pe George să spună "Nu" şi-i dăduse un sfat - să se ocupe de cele cinci minusuri. Adică să mai pună şi plusuri. Iar el era blocat aici, pe palier, şi nu se putea ocupa nici de locuinţă, nici de

găsirea unui serviciu, nici de înscrierea la cine ştie ce cursuri de reconversie profesională... Dacă dădea o fugă pe Olari, la Primărie, probabil că-l împuşca paznicul încă de când îl vedea în poartă...

Iar George nu venea! Dacă George ar fi venit acum, zău că l-ar fi luat la o discuţie! Şi poate că i-ar fi spus, într-un moment de disperare maximă, că vrea să ştie unde sunt Mirela şi Ionuţ. Stătea pe scările alea de juma de oră deja şi ajunsese la concluzia că făcuse de-a lungul vieţii lucruri mult mai înjositoare şi oripilante, pentru o cauză mult mai măruntă decât Vlad Enache! Numai că George nu venea... El nu se simţea în stare să se gândească la propria declaraţie - pentru că poliţistul o să-i caute, până la urmă, familia şi-o să vină să-l interogheze...

Lucia spusese, răspicat, că George Mocanu obţinea informaţiile pe care le voia. Întotdeauna. Fie cu frumosul, fie prin mijloace specifice. Oare George folosise deja "mijloacele specifice"? Oare poliţistul aflase ceva despre Mirela şi Ionuţ? Cât de influent să fie oare partenerul lui Adriano? Să fi renunţat la planurile iniţiale? Şi care fuseseră oare planurile iniţiale?

Plecă încet capul... Îşi amintea cuvintele... "Nu te mai gândi la ei, că n-or să-i găsească. Niciodată." Aşa spusese Adriano...

Scăpă un suspin - şi se grăbi să-şi mai aprindă o ţigară. Nu avea voie să plângă! Nu avea voie să-i arate Luciei că era un om slab! Dacă poliţista îl vedea smiorcăindu-se după fiecare discuţie la care primea un refuz, chiar că nu i-l mai dădea în veci pe Vlad!

Suflă lung fumul... Încerca să se calmeze, să se remonteze, pentru că trebuia să-şi facă un alibi...

Adriano era unul din cei doi oameni ai Mafiei care coordonau afacerile şefilor lui în România. În condiţiile astea, atunci când Adriano avea o problemă personală de rezolvat, ştia la cine să apeleze - la un partener de afaceri iscusit, discret şi obedient. Fiind o problemă personală, Adriano prefera s-o "îngroape". Adică să nu se găsească niciodată corpurile. Evident, mafiotul prefera să susţină sus şi tare că logodnica îi fugise cu un stripper tinerel! Aşa făcuse şi el, în faţa vecinilor lui! Iar asta însemna că ei plecaseră spre Bucureşti iar oamenii partenerului amenajaseră o grădină japoneză în curte... Sau îi...

Doamne! Nu se putea gândi la asta! În minte îi reveniseră ultimele... 300 emisiuni informative de la ProTV! Şi toate erau pline de modalităţi de-a se debarasa...

Auzi uşa de la etajul patru deschizându-se. Se trase spre perete, ca să elibereze trecerea... Erau două perechi de paşi - deci Nicolae şi Carina se grăbeau să se odihnească alături de Renata. Frumoasă fetiţă! Frumoasă şi isteaţă şi dezgheţată...

- Hei! Nu te simţi bine?

Vocea Carinei păruse sincer îngrijorată, aşa că decise să răspundă:

- Ba da.

O secundă... Paşii coborâră, dar tânăra nu se îndepărtă:

- Vrei s-o rog pe Ludmila să-mi dea un somnifer, sau un calmant?

Negă cu capul. Încerca să-şi ascundă chipul de ochii femeii ăleia; ştia că propria fiinţă nu era o imagine prea plăcută pentru oamenii din jurul lui... Probabil că Nicolae îi făcuse logodnicei lui semn să-l lase să-şi verse singur supărarea - se îndepărtau, un pic grăbiţi...

Era din nou linişte în centrul pentru minori...

Aha! Acum se deschisese şi cealaltă uşă de la etajul patru! Lăsă capul pe proprii genunchi - că cu ăsta chiar n-avea ce discuta! Paşii coborau încet... şi se opreau. Aah! Ăsta voia cafteală! Se pregătea... Îşi calcula paşii, răsucirea şi palma peste obraz. Că de pumn nu pricepea individul! Poate-şi dorea o abordare mai... "feminină"!

Paşii îşi reluară drumul. Văzu adidaşii trecând pe lângă el... Ce dracu avea în mână?... Păi, ceea ce boncănise, evident! Părea a fi un sertar!

Tresări şi ridică imediat capul - vocea lui Vlad răsună pe palier:

- Mugure, unde e Alex?

- Aici, pe scări. Da' tu ce-ai păţit? Eşti supărat?... Păi de ce eşti supărat?

- ... Păi, uite, eu nu vreau să mă duc la orfelinat. Eu am făcut o declaraţie... Adică Octavian a scris-o, fiindcă eu nu ştiu să scriu...

- Aşa... Ce declaraţie?

- ... Că vreau să locuiesc acasă la bunicii mei, cu Alex.

- Aa...

- Şi i-am dat-o lui nenea George. Dar nu cred că o să se rezolve aşa.

- Păi, ştii ce zic eu? Eu zic să stai liniştit - că o să se rezolve.

- Da, a zis Alex că se duce el la Protecţia Copilului şi rezolvă el.

- Vlade...

Ce dracu avea cu copilul ăla? De ce-l chinuia aşa? Întoarse capul şi-l privi lung... Mugur se lăsă pe vine şi-l privi cu maximă seriozitate pe Vlad:

- Toţi oamenii de aici sunt oameni buni. Şi toţi au nevoie de ceva. Toţi m-au ajutat mult, unii chiar fără să ştie că m-au ajutat... Tatăl meu e un om foarte important. Tatăl meu obţine întotdeauna ceea ce vrea. Iar eu pot să-i cer orice vreau eu. Eu o să-i spun să vorbească cu cine ştie el... şi să aibă grijă ca dosarul lui Alex să se aprobe în clipa în care îl depune el acolo, la Protecţia Copilului.

De ce îi băga gărgăuni în cap? De ce dracu nu-l lăsa în pace? Vocea lui Vlad deveni brusc optimistă:

- Promiţi?

- Nu trebuie să promit. Eu, atunci când mă hotărăsc să fac ceva, nu mai am de ce să promit - fac!

- Nu, da' îmi promiţi că aranjezi tu?

- OK. Îţi promit.

- Şi promiţi că vorbeşti tu, să nu mă dea înapoi lu' mama sau lu' tata?

- Păi, cum adică?

- Adică, dacă mama vine să mă ia în Italia, eu să ştii că nu vreau să merg!

- Atunci spune-i lui Alex să te înfieze! Eu aranjez, să ştii! Eu o să am grijă de toate dosarele pe care-o să le depună vreodată Alex la instituţiile statului. Să-i spui asta, da? Să-i aminteşti mereu - că e supărat pe mine şi probabil o să uite la un moment dat...

"Da-da! Cum să nu! Vezi să n-apelez eu la pilele tale!" Idiotul ăsta chiar nu realiza că îi dădea lui Vlad milioane de speranţe, care probabil că se vor nărui "grandios" înainte de începutul lunii octombrie...

- Aşa că stai liniştit - că se rezolvă. Şi dosarul lui Alex o să se rezolve, şi dosarul lui Nicolae... Şi toate dosarele tuturor de-aici. Că aşa se întâmplă de obicei - dacă ajuţi pe cineva, o să primeşti şi tu ajutor. Mă duc să duc cutia bebeluşului.

Ce să ducă? Cutia bebeluşului? Mugur se răsuci şi nu-l băgă în seamă - intră în apartamentul 14. Într-adevăr, privindu-l mai atent, concluziona că sertarul ăla fusese modificat ca să ia forma unei cutii... Paşii se apropiară iar Vlad şopti, vesel pân' la Dumnezeu:

- Ai auzit? Aranjează Mugur, ca să rămân cu tine!

Aproba încet cu capul... Puştiul se bosumflă imediat:

- Eşti supărat?

Ridică din umeri - că nici el nu ştia dacă era supărat, sau doar obosit, sau doar disperat... Glăsciorul deveni îngrijorat:

- ... Te-ai răzgândit?

- N-am să mă răzgândesc niciodată.

- Atunci nu mai sta aici! Hai să ne culcăm!

- Fugi tu şi culcă-te. Eu îl aştept pe George.

- Păi George nu mai vine azi! Aşa zicea Octavian - că dacă n-a venit până la nouă, nu mai vine! Şi ora nouă a trecut demult!

- Eu îl aştept, oricum. S-ar putea să vină totuşi.

Mânuţele îl prinseră de umeri:

- Te rog, hai să ne culcăm amândoi!

- Vlade, nu mai insista. Trebuie să vorbesc cu George azi. Poimâine se desfiinţează centrul - şi trebuie să-l conving până atunci!

- Păi vorbeşte Mugur cu el! N-ai auzit ce-a zis?

- Ba da. Du-te şi culcă-te, bine?

Nu putea să-l privească, nu voia să-l lase să-i vadă ochii înroşiţi... Nu putea să-şi scoată din minte gândul ăla! Nu putea să uite că Ionuţ... Că băiatul lui... Vlad bufni în suspine:

- ... Alex, te rog să mă ierţi!

Da' ce-i venise? Băiatul începuse deja să plângă:

- N-am vrut să te supăr!

Oof! Întinse mâinile spre el... dar Vlad nu se grăbi să-l ia în braţe:

- Ştiu că am vorbit... urât cu tine!... Da' eram şi eu supărat!... Dacă mami şi tati...

Da, ştia! Îi făcu semn să vină în braţele lui! Iar Vlad plecă grăbit capul:

- Dacă mami şi tati... nu mă vor...

"Lua-v-ar dracu pe amândoi! Vedea-v-aş striviţi de-un TIR! Tăiaţi de tren! Crăpa-v-ar capu' fără anestezie! Lua-v-ar dracu de idioţi ce sunteţi!"

Se ridică şi-l trase în braţele lui. Bietul Vlad plângea... Îl aşeză pe genunchii lui şi oftă greu:

- Ştiu cum e. Uite, eu de pildă, am crescut lângă părinţii mei. Mama a fost OK; adică s-a ocupat de mine, a avut grijă să am de toate, m-a ajutat la lecţii, m-a învăţat o mulţime de lucruri... Tata însă n-a fost aşa. Tata venea acasă în fiecare seară, dar nu prea mă băga în seamă. Era veşnic obosit, veşnic îmbufnat... Era director la o fabrică mare; iar pe vremea aia, când eram eu mic, directorii chiar nu aveau voie să greşească! Nu era aşa ca acum, când fiecare face ce vrea şi nu păţeşte nimic. Dacă greşea, miliţia îl aresta imediat!

Vlad era prea mic ca să cunoască termenul "miliţie". Dar nici nu încerca să-l corecteze. Vlad era deci supărat rău... Îi aşeză capul pe umărul lui:

- Aşa că tu, într-un fel, eşti un băieţel norocos. Ai tăi măcar au plecat de-acasă! Măcar nu-i vezi în fiecare zi şi nu stai lângă ei! Şi nu-ţi aminteşti în fiecare zi că au mereu alte treburi, alte urgenţe...

- Ba să ştii... că în fiecare seară... mă gândesc la ei...

- Nu te mai gândi. De-acum încolo, gândeşte-te numai la tine. Ai să plângi mult mai puţin. Înţelegi?

Vlad aproba şi plângea...

- Te rog să nu mai plângi - că mă faci şi pe mine să plâng. Şi, dacă vine George şi ne vede plângând amândoi, am încurcat-o!

- ... Hai să ne culcăm!

- Bine. Dar ne culcăm la mine în sufragerie; bine?

- Da.

- Şi-aşa, am impresia că Violeta o să vrea azi să doarmă cu copiii ei.

- Da.

Se ridică încet, cu atenţie să nu alunece amândoi, şi se grăbi să se retragă în propria sufragerie...

Nu ştia ce-o să se întâmple mâine. Poate se desfiinţa centrul - poate nu! Poate îl primea pe Vlad - sau poate nu! Dar azi ştia sigur ce-o să se întâmple! Azi o să-şi îndeplinească o dorinţă veche... O dorinţă pe care n-o ştia decât el - şi pe care poate-ar fi simţit-o şi Ionuţ, dacă n-ar fi fost autist.

Îl lăsă pe pat, iar Vlad se grăbi să aranjeze pernele. Se descălţă, îl descălţă...

Imediat cum se lungi şi el pe mobila aia, Vlad se repezi şi puse capul pe braţul lui. Şi se ghemui în braţele lui... După câteva secunde, mânuţa mică începu să-şi caute locul - el era mare, iar Vlad era mic şi nu prea putea să-l ţină în braţe...

Sărută uşor creştetul plin de bucle:

- Noapte bună, Vlade.

- Noapte bună, Alex.

Se simţea privit. El însă nu-l privea pe Victor. El privea căpşorul acoperit cu buclele acelea şatene şi...

Închise ochii şi realiză că zâmbeşte - dorinţa tocmai i se împlinise.

Ludmila

Ciocănitul o făcu să tresară. Oare chiar ciocănise cineva? Mariana povestea cum se dusese ea la piaţă, în ultimul trimestru de sarcină, şi umpluse o sacoşă fără să cheltuiască un leu; dar ea sesizase un ciocănit...

Da! Chiar ciocănea cineva!

- Intră.

Uşa se deschise; în secunda imediat următoare, realiză că sprâncenele îi porniseră vertiginos în jos, deşi creierul nu dăduse o asemenea comandă... Mugur intră şi se grăbi să închidă uşa:

- Am pregătit o cutie pentru bebeluş.

Ce pregătise? Îl văzu apropiindu-se de Mariana şi punând lângă ea un... sertar...

- La noapte plecaţi spre Giurgiu, nu?

- ... Da.

- Aerul e îmbâcsit de praf amestecat cu microbi. Iar în autospeciala pompierilor s-au urcat doar uniforme pline de praf. M-am gândit că ar fi mai bine pentru bebeluş să stea într-un mediu cât mai curat. Aşa că am făcut cutia asta, dintr-un sertar ramforsat...

Nici ea, nici Mariana nu reacţionau. Mariana era uimită de aşa "invenţie" ranforsată. Ea era uimită de gestul lui Mugur, care...

- ... Dacă vrei, poţi să-i faci un culcuş confortabil înăuntru şi să-l acoperi cu un tifon mai gros. Ca să fie protejat...

- Mulţumesc din inimă!

Mariana se grăbi să întindă mâinile spre el. Mugur zâmbea şi se lăsa îmbrăţişat - şi încerca să evite privirea ei...

Se răsuci şi-şi luă agenda. Şi decise să tacă mâlc.

Deci - ce-i trebuia lui Mugur ca să fie foarte fericit?

"Pentru problema ta:
Zinc - seminţe de dovleac, seminţe de susan, ouă, carne roşie.
Vitamina B12 - iaurt natural, ouă, ficat, somon proaspăt.
Vitamina E - migdale, cartofi dulci, avocado, roşii."

Şi atât - mai mult de-atât nu-i trebuia. Adică mai mult de-atât nu putea ea să scrie! Se încruntase rău de tot! Rupse foaia şi i-o întinse. Nu o mira deloc teama din privirea lui...

"Hai, ia-o odată, că mă doare mâna!" Flutură coala, iar Mugur se grăbi s-o ia şi citi doar titlul, după care se ridică imediat:

- Mulţumesc.

Nu-i răspunse nicicum - se întoarse spre Mariana:

- Ideea e bună, să ştii. Puştiul n-a împlinit 24 de ore; eu zic că e bine să-l ţii în cutie. Chiar şi la Giurgiu, când o fi să ajungi, să ai mare grijă unde-l ţii!

- Aa, la Giurgiu nu-i o problemă! Socrii mei au casă mare, cu etaj! Dar până acolo, cutia asta e perfectă! Mă ajuţi să o aranjăm?

- Bineînţeles.

Se ridică şi luă una dintre păturile de pe dulap. Uşa se deschise, se închise... Mariana şopti, încetişor de tot:

- Nu mă aşteptam...

- Nici eu. De-aia l-am şi ajutat - pentru că m-a luat prin surprindere şi am simţit nevoia să-l răsplătesc cumva. Altfel, îl ajuta

un nutriţionist - dacă-l ducea mintea să viziteze şi aşa ceva.

Mariana se grăbi să schimbe subiectul:

- Şi ce punem pe fund? Că pătura aia e prea mare!

Serios? O despături şi luă cuţitul. Şi-o "înjunghie" fără regrete. Mariana râdea... Aşeză jumătatea pe fundul sertarului şi luă şi un cearceaf "de naştere". O să-i facă piciului un culcuş minunat! Presimţea că sertarul ăsta va fi păstrat cu mare grijă în următoarea sută de ani...

Victor

Era linişte. Era ora unşpe. Se simţea amorţit... plictisit...

Centrul pentru minori rătăciţi dormea. Copiii erau trişti. Probabil că se căzniseră să adoarmă, ca să nu se mai gândească... Voluntarii erau atenţi la copii. Teo şi Nicolae erau în 15; Carina şi Mugur erau în 14. Violeta dormea, în sfârşit, cu copiii ei... Alex dormea cu Vlad chiar acolo, în sufragerie, sub ochii lui... Ludmila dormea cu Mariana, în sala de naşteri; iar Lucia nu mai ieşise pe palier. Probabil că dormea şi ea, pe undeva prin apartamentul ei. Şi ea era îngrijorată...

Ar fi vrut să-i spună să nu-şi mai bată capul atâta - George va veni şi va şti ce avea de făcut. Aşa că toată frământarea asta a ei era inutilă. Numai că nu putea vorbi cu ea despre asta. Avea senzaţia că nu mai putea vorbi cu ea deloc! Când stăteau faţă-n faţă, devenea irascibil, nervos... Când simţea apropierea unei discuţii, se transforma involuntar într-un arici nesuferit. Ea rămânea neschimbată - probabil pentru că Lucia mică stătea bine încuiată în Lucia mare! Împărţirea asta a celor două vieţi, cea de poliţistă şi cea de tânără sensibilă, era tare bună! Pentru ea, desigur!

Staţia gâjâi scurt:

- Patrula către centrul de minori.

Se ridică şi răspunse:

- Centrul suntem.
- Venim, împreună cu mama lui Sandu.
- Veniţi.

Luă halatul pe care-l purta mama lui Sandu peste haine atunci când îşi vizita copilul şi ieşi pe palier. Şi nu se putu abţine: se întoarse, aparent involuntar, spre fotoliul din apartamentul 12... Răsuflă uşurat - că nu era acolo. Dacă ea l-ar fi văzut "înscenând" întoarcerea aia cică involuntară...

Uşa scării scârţâi prelung. Aştepta... Aprinse lanterna.

- Beatrice.
- Urcă.

Îi număra... 26, 40 şi Crina, mama lui Sandu. Bun! Intră în apartamentul 14 şi zâmbi:

- Sandule, hai că a venit mami!

Puştiul sări în picioare şi se repezi la el! Graba puştiului se potrivea foarte bine cu prinderea lui în braţe; numai că simţi o reţinere - şi nu se aplecă. În faţa ochilor îi revenise imaginea Luciei, cu Renata în braţe. Şi nu-i mai venise să-l ridice pe Sandu de la sol! În fine... Îl prinse de mânuţă şi-l trase în capul treptelor, după care coborî scara improvizată şi aşteptă...

Lucia

Gata - venise patrula. Se ridică greu de pe pat - că era obosită frântă dar tot nu reuşise să adoarmă. Ea sperase totuşi că... În fine! O să fie ce-o să fie, nu? Intră în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară iar 26 intră şi el:

- Tu nu dormi?
- Nu.
- Ţi-ar prinde bine nişte odihnă, să ştii! Ai cearcăne!
- Ştiu.

Şi privi lung, cu atenţie, cutia aia din mâna lui... Colegul ei scormoni în buzunarul vestonului şi-i întinse un bilet. Îl despături.

"10 august, orele 2,30: lăuza, bebeluşul şi ambulanţierul pleacă la Giurgiu."

Şi urmau şi alte indicaţii: numărul de înmatriculare al autospecialei, numele şoferului, numele pompierului care urma să-i scoată din bloc... Nu era scrisul lui George; în plus, sesiza o mulţime de informaţii exacte înghesuite în acele 4 rânduri. Exactitatea detaliilor era caracteristică militarilor de carieră...

- OK. Am înţeles.
- Am senzaţia că se pregăteşte să te roage ceva.
- Aha.
- A primit un telefon, acu' vreo cinci minute. A vorbit încet, codificat, după care s-a încruntat rău şi-a început să se frământe...
- Să mă roage atunci; nu?

26 ridică scurt din umeri... Coborî din nou privirea spre cutia de jaluzea, iar colegul ei o întinse spre ea:

- Iar asta e doar pentru tine.

Ştia. Adică bănuia - că doar 26 era în timpul serviciului, nu plecase să cumpere o jaluzea pentru uşa de la balcon! Era lipită bine cu scoci... Era nerăbdătoare...

Gata. Ce era acolo? Puse palma peste gaură şi-o răsturnă. Şi tresări, pentru că simţea în palmă ceva moale, catifelat...

La naiba!

Era roşie ca roşia! Sau ca petalele trandafirului... Era mută şi înlemnită, oricum! 26 porni grăbit spre chiuvetă:

- Generalul m-a trimis după el, când s-a aflat despre oamenii ăia de la metrou. Nu l-am mai prins la hotel; am fugit încoace şi l-am găsit în chioşcul de flori din colţ. Ştii care...

Ştia - şi i-ar fi fost recunoscătoare dacă nu i-ar fi povestit chiar toată tărăşenia. Tocmai văzuse hârtia lipită de codiţa florii; dacă 26 insista cu amănuntele, avea toate şansele s-o culeagă de pe gresie înainte să ajungă la punctul final al povestirii! Lucia mică simţea cum inima pompa repede-repede tot sângele din corp; îşi simţea tâmplele zvâcnind uşor...

"Din păcate, a apărut o problemă afurisită care necesită prezenţa mea în tunelul metroului."

Mai mult de-atât chiar nu trebuise să scrie! Acel "din păcate" spusese totul! Generalul menţionase, aşa, în trecere, că înfăţişarea chestorului principal arăta clar direcţia spre care pornise în seara asta - şi direcţia, şi intenţia. Aşa că...

26 puse pe masă un PET cu puţină apă:

- Am primit ordin să ţi-l aduc la patrularea de la unşpe. Nu ştiu de ce - probabil că a prevăzut vizita generalului la patrularea anterioară...

Aha! Aprobă scurt cu capul şi puse floarea în apă. Era chinuită - adică fusese chinuită. Probabil că nu stătuse în apă, în ultimele 24 de ore...

- Hai, că mă duc să verific ce-i de verificat.

Îl prinse de braţ:

- El unde e?
- Tot la metrou. Cu criminaliştii. Din câte se aude pe staţie, din zona aia vin ordine clare: trebuie să facem rost de câteva tone de otravă pentru şobolani.

Da; înţelesese bine. Şobolanii îi atacaseră. Cumplită moarte...

- Din câte ştiu eu, s-au spart nişte conducte de apă, la cutremur. Unele galerii au fost inundate. Şi ştii cum sunt rozătoarele - se retrag în zone uscate. Probabil că nefericiţii ăia au dat tocmai peste un cuib de-ăsta...
- Care era hămesit. Nemaifiind gunoi menajer în oraş...

Colegul ei aproba de zor... Oftă greu:

- Păcat; mare păcat. Din câte zicea generalul, ei s-au strecurat în tunelurile alea.

- Da. N-au avut răbdare. Nu înţeleg de ce unii oameni chiar cred în filmele de la Hollywood! Mai ales că staţiile se încuie în fiecare noapte - şi trebuie să fii tâmpit să te bagi în catacombele alea, după un cutremur care-a făcut gaură-n asfalt, fără să ştii măcar dacă la ieşire poarta mai e deschisă sau nu!

Corect!

- Nu ştiu care-a fost şmecheria; dar, din câte mă duce pe mine mintea, bănuiesc că Metrorexul s-a organizat cam ca noi - a făcut nişte echipe şi-a împărţit reţeaua în zone. Ăia am înţeles că au murit lângă o poartă încuiată.

Adică în staţie? Nu înţelegea... 26 ieşi. Îndesă biletele în buzunar şi se grăbi să-l urmeze. Deci George... Aoleu, iar roşea!

Victor

Patrula intrase glonţ în apartamentul Luciei; Crina îşi punea halatul, iar graba îi îngreuna mult sarcina... Sandu începu să scâncească, cu ochii la maică-sa:

- Mami, aide să pecăm!

- Nu putem să plecăm, puiule! Tati este încă la serviciu, iar blocul nostru nu este sigur. Nu putem să intrăm în el. Şi nu pot să te iau cu mine.

- Stai aici!

- Nu pot, puiule! Nu ţi-am spus că ei, aici, sunt toţi prieteni? Nu mă primesc şi pe mine!

- Ba da!

- Sănducu lu' mami, te rog! Nu mai plânge! Mă faci şi pe mine să plâng! Vrei să plângă mami?

Puştiul plângea şi nega... Şi ea dădea să plângă. Exact cum era mai rău! Femeia îşi trase scurt nasul:

- ... Hai să-ţi spun ce-am aflat. Tati e la serviciu... Am vorbit cu el, acu' o oră. Mi-a spus că, după prânz, n-a mai avut intervenţii. Aşa că s-ar putea să-l lase să plece în curând!

- ... Şi vine aici?

- Vine să ne ia, după care o să mergem toţi trei la mamaia şi tataia. Bine?

- ... Bine.

Nu se putu abţine să nu întrebe:

- Şi de ce n-aţi spus până acum că puteţi sta la bunici? Că vă organizam cumva transferul acolo!

- Pentru că ei locuiesc pe Prelungirea Ghencea. Am înţeles de la dl chestor principal că toată zona aia e foarte bine izolată...

Da? Da' de ce?... În fine - probabil că ea ştia, dar nu voia s-o audă şi Sandu. În plus, ea era foarte ocupată acum! Băieţelul continua să plângă! Femeia îl strânse cu putere în braţe:

- Haai, nu mai plânge! O să fie bine, ai să vezi!

- Mami, domi cu mine!

- Nu poate mami să doarmă cu tine! Dar uite ce-ţi promit! Eu îţi promit că mâine dorm cu tine, orice-ar fi! Iar dacă tanti Lucia nu mă lasă să dorm aici, te iau cu mine în adăpostul unde dorm eu. Bine?

- Bine.

Gata - îl convinsese. Tânăra ridică privirea spre el şi-i făcu scurt cu ochiul. Aha... N-avea experienţă cu copiii, evident! El avea experienţă cu femeile! Deşi, luând în considerare ultimele evenimente, putea spune că trăise ani buni printre secretele femeilor, dar nu era în stare să se ferească de papuceii lor. Zăcuse când sub papucelul Rodicăi, când sub cel al Luciei. Iar acum se lăsase păcălit de scuza femeii ăsteia - cam ca un preşcolar, aşa!

Oftă greu şi-l privi lung pe Alex. Avea senzaţia că doarme. Vlad dormea dus, oricum! Sandu suspina în continuare...

Ei, la naiba! Se ridică şi se repezi să-l prindă pe 26 de braţ:

- Vezi, să n-o şteargă nimeni.

Intră în apartamentul 12, iar Lucia ieşi din bucătărie. Şopti, privind-o lung:

- Crina chiar nu poate să doarmă la noi?

- Nu.

Arătă spre bucătărie - că pe-asta trebuia să i-o explice! Ce avea cu femeia aia? Lucia intră în sufragerie; o urmă şi-şi primi explicaţia:

- În parcul în care este ea acum, sunt câteva sute de voluntari. Cel puţin zece dintre ei sunt acolo împreună cu copiii. Cu siguranţă, se ştie deja că Sandu doarme la noi. Dacă se află că ea poate dormi aici cu Sandu, să te văd cum spargi uşile de la etajul doi! În plus, nu cred că oamenii ăştia de-aici sunt de acord să deschidem un hotel şi să-şi pună la dispoziţie hainele, vesela, mobila, casele...

Mda... Se simţi dator să-i explice de ce fusese uşor prostuţ:

- Sandu plânge.

- Ştiu. Mi-am imaginat că aşa va fi. Spune-i Crinei că, dacă e cazul, poate să-l adoarmă în fotoliul din 13. Deşi locaţia nu e foarte bună, dat fiind faptul că în dormitorul ăla e Luminiţa...

Aah, ce prostuţ era! Prost de-a binelea! Dar... Dar copilul ăla plângea. Iar el nu era "de piatră". Ieşi şi arătă spre fotoliu:

- Stai aici cu el şi liniştеşte-l.

Şi-i făcu semn să încerce să-l adoarmă... Crina aprobă şi intră în apartamentul 13. El rămase pe palier. El se întreba chiar acum de ce Lucia preferase să discute cu el în sufragerie - nu în bucătărie. Oare prezenţa lui Teo îi dăduse un sentiment de siguranţă? Oare gestul lui, felul în care-o anunţase că sentimentele nu dispăruseră subit din sufletul lui, o speriase? Teo ieşi şi el pe palier. Păi...

Păi, era posibil ca, după "discuţia" cu el, Lucia să fi avut o discuţie "informală" cu Teo. Iar el să fi fost de acord să-i fie ei un fel de "bodyguard". Deşi...

Nu mai ştia ce să creadă. Nu mai ştia de ce rămăsese în centru. Nu mai ştia de ce se gândea uneori că între Lucia şi George nu se întâmplase nimic. Nu ştia nici de ce se gândea uneori că nici el nu juca ping-pong...

În maximum o oră, o să predea pistolul ăla şi-o să se ducă să se odihnească. Probabil că o să doarmă oriunde altundeva, numai în apartamentul ei nu! Dacă-i producea o asemenea spaimă...

Teodor

Deci Lucia nu era de acord ca mama lui Sandu să doarmă aici, cu ei, refuzând astfel orice idee care implica aducerea unor voluntari noi în centrul pentru minori. Semn că George nu plănuia să le aducă alţi copii, ci le pregătea micilor lor musafiri mutarea în alt centru. În cel de stat probabil, de vreme ce curentul electric revenea în maximum 48 de ore iar ea îi anunţase deja că Nicolae, Carina şi Mugur erau "pe picior de plecare"...

Decise să o urmeze - "prinsese" o parte din discuţia ei cu poliţistul şi era curios să afle ce vorbiseră! Deşi folosiseră tonuri coborâte, îşi dăduse seama că dialogul fusese amplu...

Lucia ciocăni la uşa bucătăriei din 14 şi o deschise:

- V-aţi culcat?

- Nu; încă nu.

- Generalul ne-a anunţat "oficial" că Mariana şi bebeluşul au cursă spre Giurgiu la două jumate. Din punct de vedere medical, pot pleca?

Auzi paşii apropiindu-se... Soacra lui se opri în uşă şi turui:

- Da. Mariana e foarte bine, poate să plece. Şi puştiul poate să plece, cu condiţia să fie ţinut numai în cutie.

- Ce cutie?

- Mugur i-a făcut o cutie, dintr-un sertar. Dacă îl ţin acolo, acoperit bine, poate să plece şi el.

Lucia zâmbi:

- Da; cutia asta e o idee bună. Uniformele pompierilor sunt murdare - şi nici autospeciala n-o să fie mai curată...

Se grăbi să intervină:

- În condiţiile astea, n-ar fi mai bine să-i pregătesc ambulanţierului nişte haine curate?

Ia uite! De ce erau aşa mirate? Prima reacţionă soacra lui:

- Ba da. Pregăteşte-i schimburi complete. Şi eu zic să-l chemăm cu juma' de oră înainte de plecare, ca să se spele. Sigur n-o să reziste să nu-şi ia băiatul în braţe!

Lucia aprobă scurt cu capul şi se grăbi să iasă. Ludmila îl privea lung... Zâmbi:

- Cred că George nu vine azi. Iar Victor e vişiniu-pământiu...

- OK. O să ies eu din oră-n oră, să văd ce se mai întâmplă.

- Nu-nu! Tu dormi aici, cu Mariana. Eu m-am odihnit special ca să stau treaz în noaptea asta.

- Iar intri de pază?

- Într-un fel... A avut o discuţie cu el; l-a reintrodus în "circuitul" voluntarilor, dar i-a spus că nu mai pupă pistolul pe mână. Mă îndoiesc că se va răzgândi pân' la miezul nopţii; mă îndoiesc că ea poate să stea trează non-stop, aşa ca-n desenele animate...

- Aha! Te-ai gândit bine.

- Hai, fugi la culcare. Şi fă-o şi pe ea să doarmă - că sigur e obosită!

Primi o aprobare... Trase uşa şi reveni pe palier. Victor era la fel de vişiniu-pământiu. Se apropie de el:

- Lăuza şi bebeluşul pleacă la noapte.

- Ştiu.

Şi era preocupat spre furios, cu "ocol" prin disperare...

- ... Mă duc să-i pregătesc ambulanţierului haine curate. Să-şi ia şi el bebeluşul în braţe măcar cinci minute!

Victor aproba... Păi, să se ducă repejor în propriul apartament! Stilistul părea a fi în pragul exploziei!

Lucia

Nu mai putea să doarmă. Încerca să adoarmă, dar nu reuşea. Mintea ei "zbura" la staţia de metrou "Bucur Obor"...

Deci George pornise spre ea, duşat şi aranjat; şi se oprise "să-i ia o floare", când apăruse 26 şi-l anunţase...

"Păi vezi că eşti proastă? Cum să te refuze George Mocanu? Tocmai pe tine, care..." Tocmai pe ea, femeia pentru care George Mocanu strânsese foarte-foarte multe sentimente în suflet...

Iar i se făcuse frică! Doamne! - de ce îi era atât de frică de momentul ăla? Că, la urma urmei, ştia prea bine ce se va întâmpla! Ştia că el nu va uita niciodată să-i scoată bocancii...

Aah! Se ridică şi intră în propria bucătărie. Şi privi lung trandafirul roşu...

Era semiînflorit. Era frumos. Părea că începe să-şi revină. Spera ca floarea aia să-şi revină... pentru că era tentată să-şi spună că, dacă floarea supravieţuia... Şi mai făcuse o dată aşa, când cumpărase peştişorii - iar peştişorii muriseră din vina ei...

Paşii se apropiau încet... Nu întoarse capul - nu mai avea puterea sufletească să-l ferească pe Victor de imaginea trandafirului. Îl ferise o dată; dacă el insista...

Tresări ca la balamuc când auzi vocea lui Octavian!

- Nu poţi să dormi?

Îl privi lung... şi negă. Tânărul zâmbi:

- Nici eu. Ai o ţigară?

Cee? Cum? Ţigară? Adică băiatul lui George, la 14 ani, fuma? Octavian bufni în râs:

- Am glumit! Voiam, de fapt, să te invit la o discuţie.

Aa, OK! Discuţia aia despre noua prietenă a lui tati! Era inevitabilă, aşa că mai bine o purtau acum, decât după ce ea se muta la ei! La urma urmei, ce putea să se-ntâmple? Octavian ştia deja "ce şi cum", era mare, ei se înţeleseseră întotdeauna foarte bine... Dacă urmau să se certe, mai bine s-o facă acum, departe de urechile lui George, ca să se şi împace înainte ca el să afle că băiatul lui avea o problemă cu prietena lui tati. Îşi luă ţigările, ness-ul şi lumânarea şi se grăbi să iasă:

- Hai sus, la patru.

Trecu pe lângă Victor şi îl privi lung, serioasă:

- E cineva sus?

Primi o negare... şi decise să nu fie chiar atât de acră cu el:

- Noi suntem pe scări. La doişpe fix, mă chemi...

Victor aprobă. O privea lung... Îi întoarse spatele şi urcă la etajul patru, unde lăsă lumânarea pe palier şi se aşeză pe prima treaptă. Octavian se aşeză lângă ea...

Şi-acum, discuţia despre noua prietenă a lui tati! Afurisită discuţie... Oftă greu şi desfăcu pachetul. Îl întinse spre el şi primi o negare:

- Ţi-am spus că am glumit!

- Ştii că sunt discretă...

- Ştiu. Dar încă nu m-am apucat de fumat - şi sper să nici nu mă apuc vreodată.

Scoase o ţigară:

- Înţeleaptă decizie.

- Din câte am înţeles, tutunul calmează. Dar...

- Tutunul omoară.

- Adică calmează definitiv.

Suflă lung fumul, zâmbind şi aprobând...

- ... Pot să te întreb ceva, fără să te superi?

- Bineînţeles!

Aştepta întrebarea, care întârzia... Hei! Îl privi lung, curioasă, iar cuvintele o "loviră" în plin:

- O să te muţi la noi, nu-i aşa?

Aoleuu! Îşi ascunse capul sub braţe, pentru că roşise ca la balamuc... Palma lui o bătu bărbăteşte pe spate:

- Hei, nu face aşa!

Păi, da! Să nu facă aşa! Că mai bine discutau deschis acum, decât să-şi transmită mai târziu pe furiş indicii pe care să le ascundă de ochii lui George! Ridică deci capul şi întrebă, privindu-şi lung ţigara:

- Tu cum ai vrea să facem, eu şi George?

- Păi, eu aş vrea să te muţi la noi! Că, vorba aia - dacă voi doi... ştii tu, ce rost are să vă trambalaţi pe drumuri toată ziua?! Timp pierdut! Nu-i aşa? Mai bine te muţi la noi! Seara jucăm remi, sau cărţi, sau vedem un film... Poate mă ajuţi şi pe mine la teme...

Aprobă scurt iar el continuă:

- Şi sper că noi doi o să rămânem amici buni, aşa ca înainte!

- Şi eu sper să rămânem amici buni. Oricum, să ştii că m-am gândit bine la relaţia dintre noi doi. Vreau să-mi spui în continuare "Lucia" şi să mă tratezi exact aşa cum m-ai tratat până acum. Nu intenţionez să mă transform într-o duduie veşnic pusă pe dat ordine, pe controlat teme, pe pârât adolescentul şi-altele asemenea. Te rog să mă atenţionezi, dacă cumva "derapez" şi nu-mi dau seama.

- OK.

- Şi vreau să-mi atragi atenţia, atunci când greşesc ceva. Eu sunt intrusul în casa voastră; eu o să încurc sertarele, o să amestec rufele, o să pun cărţile într-o ordine diferită de ordinea voastră...

- Stai liniştită. Ştii... Trebuie să-ţi spun asta. Vreau să fiu sincer, ca să discutăm deschis şi să ne lămurim.

- Aşa e cel mai bine. Spune fără grijă!

- ... Nu te supăra pe mine - dar nu cred că te-aş putea privi ca pe o a doua mamă a mea.

Hei! Roşeaţa din obrajii ei păli instantaneu! Acum era sigură

că avea nuanţa gutuilor coapte! Octavian oftă greu:

- Nu ştiu - dar simt eu că mama e mama. Şi e una singură! Ştii?

Aah, începuse să-i tremure vocea! Se grăbi să-i strângă mâna:

- Stai liniştit - n-am să încerc niciodată să-i iau locul. Nici locul de lângă George, nici locul de lângă tine. Ea a fost, este şi va rămâne pentru totdeauna mama ta şi soţia lui. Iar locul ei nu-l poate lua nimeni - nici eu, nici vreo altă femeie. Fiecare om e unic, nu? Fiecare familie e unică...

- Ai discutat cu tata despre asta?

Clătină încet capul...

- ... Dar despre mutare aţi discutat, nu?

Clătină din nou capul...

- Păi ziceai

Se grăbi să-l întrerupă:

- Blocul ăsta pică în maximum o săptămână.

Gata - Octavian amuţise. Scoase lanterna, o aprinse şi lumină crăpăturile din pereţii etajului patru. Şi-apoi zâmbi, simţind că obrajii încep din nou să o frigă:

- Iar dacă nu se prăbuşeşte într-o săptămână, o să-i spun că mi-e frică să mă mai întorc acasă - dar pot să dorm la birou...

- Da-da! Vezi să nu te lase tata să dormi în IGPR!

Îl privi lung, amuzată de modul cum adolescentul era "iniţiat" în tainele şmecheriei la femei... Octavian bufni în râs:

- Eşti tare, ce mai!

Era cea mai tare! Îl luă pe după gât şi-i şopti la ureche:

- Sunt genul de om care, atunci când vrea ceva, face pe dracu-n patru şi obţine. Iar de când mi-a spus ce vrea el să obţină, mi-am dat seama ce vreau eu mult de tot să obţin...

Îşi privea lung ţigara... şi realiză, brusc, că fuma prea mult pentru planurile alea din mintea ei. Aşa că o stinse şi oftă greu, din tot sufletul. Şi şopti:

- Dacă-ţi spun unele lucruri, promiţi să nu sufli o vorbă?

- Mă jur!

Păi... Păi...

- ... Când l-am cunoscut pe Mircea, nu plănuiam să mă mărit. Plănuiam să mă mut în Oneşti, să mă angajez, să-mi găsesc un prieten, să-mi fac o mie de prietene, să mă distrez... Căsnicia cu Mircea a fost mai plată decât apa plată. Nu ducea nicăieri. Eu voiam să simt că n-am împlinit 40 de ani iar el voia să aibă un copil. Nu ne-am îndeplinit dorinţele - şi nici eu, nici el n-am înaintat vreun pas spre ceea ce ne doream. După ce-a murit Mircea, am ţinut doliu un an - aşa cum se ţine. Pentru că, deşi viaţa mea a fost plată, Mircea a fost un om bun. În comparaţie cu alţi bărbaţi, despre care am auzit sau am scris rapoarte, Mircea a fost un om aproape perfect.

- Ştiu. Îmi amintesc cum era, atunci când veneam în vizită la voi. Tu însă habar n-ai cum făcea şi ce spunea el, atunci când venea la tata.

- Şi eu îl bombăneam, atunci când nu mă auzea.

- Ehei, habar n-ai tu!

- Indiferent ce făcea şi spunea, Octaviane - nu m-a bătut, nu mi-a venit acasă cu boli venerice, nu şi-a lăsat niciodată salariul prin vreo bodegă obscură... A avut grijă de mine, de casa noastră şi de mariajul nostru. Întreabă orice voluntar de pe palierul ăsta cum a fost mariajul meu cu Mircea.

- Nu e nevoie. Am înţeles.

- Deci ai înţeles de ce am ţinut doliu un an...

Primi o aprobare scurtă, aşa că continuă:

- În iulie, când am ieşit din doliu, am hotărât să fac un test. Un experiment. Am vrut să ştiu ce vreau eu de la viaţă. Pentru că voiam să simt că am 24 de ani, dar parcă nu-mi mai ardea de pierdut nopţile prin cluburi. Şi voiam să am mii de prietene, dar uitam să o sun pe Adriana...

La naiba! Rostise numele ei! De ce naiba rostise numele ei? Octavian păru că nu sesizase ceea ce ea considera a fi o eroare de neiertat:

- Şi, în plus, i-ai spus mamei că-ţi plăcea singurătatea. Iar asta nu era bine.

Aprobă şi trecu repede peste asta:

- M-am "colorat" în cap, mi-am luat haine isterice şi-am plecat prin oraş.

- Şi l-ai prins pe interlopul ăla în mreje...

De ce voia el să facă discuţia asta mai grea decât era deja? Încercă să treacă peste remarca lui fără să o comenteze:

- Şi l-am cunoscut pe Victor - după care m-am căznit foarte tare să-i fiu pe plac, pentru că singurătatea aia mă sufoca...

- ... De ce te-ai certat cu el?

- Din clipa în care s-a terminat cutremurul din 5, eu am intrat la serviciu - şi m-am transformat în inspectorul principal Lucia Florea, care e diametral opusă tinerei Lucia Florea. Iar el a lăsat deoparte tot comportamentul studiat, menit să mă facă să mă îndrăgostesc nebuneşte de el - şi-a vorbit şi s-a comportat firesc. Ceea ce a dus la o distanţare care, clipă de clipă, creştea exponenţial.

- Aha...

- El a rupt logodna - iar eu n-am comentat nicicum decizia lui. Iar dacă nu erau Ludmila şi Denisa, probabil că nu-mi pica fisa...

- ... Ce fisă?

- Ele mi-au dat de înţeles că bărbatul ideal pentru mine este tot un poliţist. După care s-au grăbit amândouă să mă sfătuiască să fiu mai atentă la poliţiştii din jurul meu...

Octavian râdea zmeieşte... Oftă din nou din tot sufletul:

- Aşa că m-am dezmeticit, ca să spun aşa, şi-am descoperit ce-mi doresc eu foarte-foarte mult de la viaţa mea.

- ... Şi nu-mi zici şi mie ce-ţi doreşti de la viaţa ta?

Îl privea lung... Era curios. La cei 14 ani ai lui, Octavian aprecia la adevărata ei valoare discuţia aia "de la egal la egal" cu prietena lui tati. Aşa că...

- ... Îmi doresc o familie - una adevărată. O familie în care fiecare om contează şi în care toţi membrii familiei au grijă de toţi ceilalţi membri ai familiei. Îmi doresc să am lângă mine un om care să mă facă să mă simt iubită. Care să mă facă să mă simt în siguranţă alături de el - din toate punctele de vedere. Care să construiască alături de mine o familie. Vreau să simt că îndeplinirea dorinţelor lui e o adevărată plăcere pentru mine! Înţelegi? Vreau un om care să mă facă să-mi smulg părul din cap de oftică, dacă nu rămân gravidă mâine!

- Apropo - cam câţi copii ai vrea să aibă familia ta?

Hei! Ce şmecher era Octavian ăsta! Tânărul ridică scurt mâinile, a fatalitate:

- Trebuie să ştiu câţi minori or să cotrobăie prin lucrurile mele, nu? Ca să-mi fac curaj încă de-acum!

- ... Cred că unul singur.

- Crezi? Eu cred că vreo trei, aşa...

Trei? Da' ce-i venise? Octavian râdea:

- Ascultă-mă pe mine - că ştiu eu ce zic!

- Bine. Sesizez multă fermitate în tonul tău; şi cum ai deja o vârstă şi ştii unele lucruri, bănuiesc că ai primit nişte indicii care te-au condus către cifra asta...

Ei, aşa da! Aşa-i plăcea şi ei! Octavian roşise. Acum era bine; acum măcar nu mai pierdea "la zero"... Tânărul se aplecă spre ea şi şopti:

- Oricum, să ştii că te iubeşte cu adevărat. Te iubeşte din tot sufletul!

- Ştiu. Am simţit asta. Octaviane...

Na! Cum să-i spună tocmai lui asta? Îşi căuta cuvintele... Le

căuta - şi nu prea le găsea, iar cele câteva idei erau greu de ordonat... Pe palier era linişte...

Octavian se strecură pe sub mâna ei. Se grăbi să-l tragă în braţele ei... şi închise ochii. Şi şopti, zâmbind slab:

- Şi George e compus din două persoane: chestorul principal George Mocanu şi bărbatul George Mocanu. De când m-a lăsat să-l văd pe bărbatul George Mocanu...

Şi uite că nu-şi găsea totuşi cuvintele... În scară era o linişte mormântală...

- ... În ultimele 48 de ore, am trecut de la dorinţa de-a nu mai fi singură, la dorinţa de a trăi o viaţă fericită alături de el şi familia noastră. Înaintea acestor 48 de ore, eram ferm convinsă că nu voi naşte înainte de 30 de ani; azi, când a plecat ginecologul, i-am spus că o să-l deranjez în prima lui zi la cabinet, ca să discutăm despre naştere. Octaviane... Ştiu că sună a gogoaşă ruptă de prin telenovele; dar să ştii că e purul adevăr. M-am îndrăgostit lulea.

Tânărul începu să râdă:

- Asta e bine...

Bufni în râs şi nu se putu abţine - îl pupă apăsat pe creştet. Şi-i dădu drumul, pentru că Octavian depăşise triplul vârstei lui Vlad Enache... Tânărul roşise din nou şi-i evită privirea:

- Oricum, sentimentele sunt reciproce. Ştiu eu sigur, dintr-o sursă sigură...

Adică de la nea Aurică? Păi dacă nea Aurică spusese asta, apăi aşa era! Deci George spunea şi el "M-am îndrăgostit lulea"... Aah, ce copilăroasă era la doişpe noaptea! Octavian şopti:

- E aproape doişpe. Voiam să-ţi zic, înainte să te strige individul ăla...

Individul? Asta era o formulă nouă de exprimare la adresa lui Victor! Octavian mormăi printre dinţi:

- Pe care l-am văzut cu ochii mei cum ţi-a dat târcoale azi...

Se grăbi să continue ea:

- Şi în privinţa căruia ai să mă laşi pe mine să rezolv problema...

- Evident. Deci, voiam să-ţi zic că n-am nici un fel de problemă cu relaţia voastră. Şi e foarte OK, din punctul meu de vedere, dacă vă căsătoriţi. I-am spus şi lui - dacă tot faceţi un copil, sau doi, sau trei, e păcat să nu vă cheme la fel.

- În anul 2010, în epoca iPhone-ului şi-a tabletei, nu mai e o tragedie dacă nu avem acelaşi nume de familie.

- Ai să râzi - dar exact acelaşi lucru a zis şi el!

- Serios?

- Da. Mi-a zis că oamenii nu se căsătoresc pentru sex şi salariu.

- Asta cam aşa e. Şi cum el nu s-a căsătorit pentru sex şi salariu... iar eu chiar nu vreau să i-o şterg din memorie şi din suflet aşezându-mă pe locul ei...

Octavian tăcea... Îl bătu uşor pe mână:

- Stai liniştit. Dacă o să ne vină dorinţa arzătoare de-a ne căsători, ne înscriem la urgenţe!

- Ştiu. Deci, voiam să-ţi zic... Eu aş vrea să vă văd fericiţi. Atât şi nimic mai mult. Eu o să am grijă să nu vă fac probleme cu şcoala, sau cu prietenii mei, sau cu fetele. În condiţiile astea, vreau să-mi promiţi că o să vă ocupaţi cu prioritate de voi doi.

Bine. Trase aer în piept, ca să-i promită, dar tânărul continuă:

- Vreau să-mi promiţi că o să vă concentraţi şi-o să vă bateţi capul şi-o să faceţi tot ce e omeneşte posibil pentru ca familia noastră să fie cea mai frumoasă, cea mai unită şi cea mai fericită familie de pe pământ!

Oof... Îl strânse uşor în braţe şi oftă greu:

- Promit.

Din cuvintele lui, înţelegea că Octavian îşi dorea mult să-şi vadă tatăl fericit. Adică avusese perioade când îl văzuse nefericit. Asta o făcea să tragă concluzia că Adriana nu o considerase niciodată mai mult decât o amică. Nu-i pomenise nimic despre "partea întunecată" a mariajului ei cu George. Nu scosese o vorbă despre certuri, sau discuţii tăioase, sau supărări care durau zile în şir... Probabil că se ferise să-i arate furtunile din propria căsnicie, temându-se că finuţa se va grăbi "să-l salveze" pe năşic de naşa bălăuriţă... Bănuia că Octavian auzise, de-a lungul timpului, şi certuri, şi ţipete, şi reproşuri... Mai ales după ce în casa lor apăruseră sandalele de damă şi DVD-ul...

Acum, ea înţelegea perfect ce-i cerea copilul ăsta. Înţelegea - şi-i promitea chiar acum că va face tot ce-i va sta în puteri ca să-l facă pe George fericit. Ştia că, dacă el va fi fericit, şi ea va fi fericită. La aşa o dragoste mare, care i se va oferi necondiţionat... Octavian ridică grăbit capul şi-o privi lung:

- ... Te rog eu mult - încearcă să-l faci să zâmbească mai des. Bine?

Aprobă încet...

- ... Nu prea mai zâmbeşte; mă îngrijorează...

- Stai liniştit. În maximum 48 de ore, eu şi George vom avea o discuţie serioasă. Iar după discuţia asta, eu voi pluti pe-aici iar George Mocanu va zâmbi non-stop!

Şi el zâmbea acum... Oftă din nou:

- E doişpe, iar eu trebuie să intru de pază...

- Păi tu intri de pază?

- Da. Nu-l mai las pe Mugur să atingă vreo armă de foc; aşa că o să stau de pază cu el!

- O să fii "teleghidată" mâine!

- N-am încotro. După tentativa de jaf de azi, nu-mi permit să risc vieţile oamenilor de pe palierul ăsta. Dar eu zic că tot răul e spre bine - o să stau cu ochii-n tavan şi-o să-mi amintesc discuţia noastră... O să răsucesc cuvintele tale pe toate părţile...

- De ce?

- Ei - aşa sunt femeile! Le place să răsucească cuvinte!

Octavian bufni în râs şi se ridică:

- Mergem?

Aprobă şi-l urmă...

Deci băiatul ei văzuse scena din bucătărie - şi auzise şi cuvintele lui Victor. Ridică privirea şi-l săgetă pe bărbatul din apartamentul 13... "Ce, nu ştii de ce mă uit chiondârâş la tine? Ba cred că ştii exact de ce mă uit aşa la tine!"

După ce observase cele două "scene" dintre Victor şi Leo, era evident motivul pentru care privirea lui Victor dominase şi se încruntase la toată lumea în seara asta! Aşa făcea el - după ce se "învârtoşa" la un oponent, îşi păstra mimica dură în faţa martorilor. Puseu de masculinitate probabil!

Intrară amândoi în apartament. Octavian se opri şi-o trase spre el... Şi-i şopti la ureche:

- I-am spus că o iubesc.

Aoleu! Biata Codruţa! Îl privi lung, poliţieneşte:

- Şi-ai minţit-o, sau...?

Na, că nega! Păi ce, se şi îndrăgostise de Codruţa? Da' n-o ştia decât de câteva ore! Sigur o iubea? Sau era doar un sentiment trecător? Păi...

- Să nu mă spui lui tata; bine?

Să-l spună lui George? Niciodată! Se grăbi să-i confirme asta:

- ... Nu te spun, cu condiţia să-i spui tu, zilele astea. Bine?

Octavian aprobă şi-o sărută pe obraz:

- Noapte bună, Lucia.

- Noapte bună, Octaviane.

Îl văzu strecurându-se în dormitor... Se aşeză în propriul fotoliu şi începu să aştepte. Cât mai era până la doişpe? Trei minute...

Discuţia cu Octavian le prinsese tare bine şi lui, şi ei! Amândoi avuseseră nevoie de nişte clarificări. Şi de nişte certitudini.

Le primiseră. Acum erau liniştiţi. El reuşise "să-i pună o vorbă bună" tatălui lui, ea îşi rostise secretele cu voce tare şi promisese că George va zâmbi non-stop...

Era în stare să-l facă să zâmbească? Era în stare să-i ofere tot ceea ce-şi dorea el?

... Da. Aşa că George Mocanu va zâmbi non-stop. Şi ea va zâmbi non-stop. Ea zâmbea încă de pe-acum, deşi încă nu "discutaseră"...

Totul va fi bine. Nu se putea să nu fie bine!

"Apăi, Lucio, nu cred că e cazul să-ţi faci griji! El are experienţă, tu ştii mişcări complexe din buric..."

Şi uite că iar o apucaseră bufeurile...

Era îndrăgostită lulea - şi euforică, după ce aflase de la Octavian că George o iubea. Şi, deşi ştia că el nu va veni în noaptea asta la ea, uite că ea stătea în fotoliul ăla şi se gândea la "prostii"! Se ţicnise...

Cutremurul
10 august

Victor

Gata. Era doişpe fix. Acum o să se ridice şi-o să iasă la o ţigară. Mugur o să apară imediat, apoi o să apară şi Lucia... Şi-apoi el o să se ducă la culcare.

Ieşi pe palier. Ca la un semn, fotoliul din holul Luciei scârţâi uşor... Vedea lumina tremurândă a lumânării mişcând umbrele de pe palier... Se dusese în bucătărie - adică "în birou". De când cu cutremurul ăla, Lucia nu-şi "scosese" uniforma decât pentru scurt timp. Probabil că era supărată din cauza asta... Pentru că, uite - chestorul principal făcea ore suplimentare iar ea stătea singură în propria bucătărie şi-şi amintea de prima ei căsnicie...

Ia să se ducă el să discute cu ea! Să monologheze măcar! Indiferent cât de rău o să-l doară sufletul, prefera s-o vadă pe ea fericită. Sau măcar liniştită! Acum, ştia că Lucia era foarte tristă.

Intră în apartament şi se opri în cadrul uşii bucătăriei. Şi înlemni. Ochii albaştri îl priveau lung; el însă nu putea să-şi ia ochii de la trandafir...

Omul ăla era dat dracului!

- Ce-i?

Tonul un pic tăios îl rupse violent din vârtejul de gânduri - şi răspunse scurt:

- E doişpe.

- OK.

Lucia se ridică şi porni spre el. Făcu, involuntar, un pas în spate; ea trecu pe lângă el ca pe lângă un corp de mobilă şi ieşi. El privea lung trandafirul...

Da. Lucia Florea nu avea nevoie de el. Avea nevoie doar de George Mocanu. Omul ăla ştia exact ce-i trebuia Luciei Florea; şi-i dăruia tot ceea ce-i trebuia ei. Pe lângă omul ăla, el fusese doar un scripcar afon.

Ceea ce-i demonstra chiar acum că ruperea logodnei fusese o idee foarte bună!

O urmă şi se sprijini de tocul uşii. Mugur întinse mâna spre el:

- Preiau paza.

Scoase pistolul, iar mâna Luciei se întinse prompt. I-l puse ei în palmă şi nu ridică privirea spre viitorul lui şef... Devenit brusc viitorul lui fost şef... Mugur zâmbi:

- Parcă spuneai că am redevenit voluntar cu drepturi şi obligaţii depline.

- Ai redevenit voluntar. Momentan, unele dintre drepturile tale sunt restricţionate.

- Lucia, te rog!

- Dacă vrei să stai toată noaptea în fotoliul ăla, bine; dacă nu, du-te la culcare în 13 sau în 14. Noapte bună.

- Vreau să stau în fotoliu.

Lucia arătă scurt spre fotoliul cu pricina, după care reveni în propriul apartament şi se aşeză confortabil în propriul fotoliu. Mugur îl privea lung... Ridică din umeri:

- Nu-i după mine!

- Ştiu. Stai liniştit.

Şi uite că viitorul lui şef nu se supărase pe el! Foarte realist, Mugur Birnbaum! Nu se răzbuna pe primul nevinovat care-i ieşea în cale! Bun! Îi plăcea modelul ăsta de şef...

Lucia stătea în 12, înarmată cu două pistoale, iar Mugur tocmai se aşeza pe fotoliul din 13. Pe post de telefonist-secretar, după părerea lui. Unicul lui rol părea să fie ascultarea radioului şi a staţiei...

Intră şi el în apartamentul Luciei şi şopti:

- Vrei să stau şi eu de pază?

- Nu. Mai bine odihneşte-te. Domneştiul e în drum spre Giurgiu?

- E în continuarea Prelungirii Ghencea. Dar nu mai vreau să plec.

"Tu vrei să te bat?" Asta îl întrebau acum ochii Luciei... Oftă scurt:

- O să-l rog pe George să-mi spună ce mai face blocul alor mei. Prefer să rămân în Bucureşti, să rearanjez mobila şi obiectele din ea, să fac curat pentru nepoţei...

"Mă, tu vrei cafteală!" Da' ce spusese atât de... "dramatic"?

- ... Odihneşte-te oricum. Dacă Nicolae pleacă mâine, distanţa dintre turele tale se scurtează.

- Bine. Serviciu uşor.

- Mersi. Noapte bună.

- Mersi.

Intră în sufragerie şi se descălţă. Şi se lungi pe mega-pat...

Între el şi Lucia nu mai putea fi nimic. Nici n-ar fi trebuit să fie ceva între ei! Erau, totuşi, atât de diferiţi! Lui îi era greu să o înţeleagă, ei îi era greu să-i explice fiecare lucru pe care-l făcea...

De-acolo de unde stătea el, o vedea. Se trase deci mai în spate. O mai vedea?... Da; se mută şi mai în spate... Şi gata - de-acolo, de lângă mobilă, n-o mai vedea deloc. Nici ea nu-l vedea, aşa că...

Ei doi nu mai puteau fi nici măcar amici. Ei doi or să se salute cu capul, pe stradă, şi-apoi or să grăbească pasul. Pe ei doi nu-i mai uneau decât nişte amintiri amare. Amintirile plăcute se şterseseră demult!

Trebuia neapărat să adoarmă - ca să nu se ducă la ea, s-o întrebe de ce e supărată. Nu-i surâdea deloc gândul că ar fi insistat exact ca un bleg dependent de ea!

Auzea vocea lui Mugur mormăind ceva... Lucia răspundea pe acelaşi ton coborât... El trebuia să adoarmă...

Lucia

Se aşeză comod în fotoliu şi puse pistolul pe cotieră: şi-acum, să le păzească somnul până la şapte!

După cum bine apreciase, paşii se apropiară de uşă:

- Te rog frumos, dă-mi o armă.

- Nu-ţi trebuie.

- Nu e corect nici faţă de mine, nici faţă de oamenii de-aici! Cum să fac de pază neînarmat?!

- Nu te îngrijora tu pentru asta.

- Ba mă îngrijorez serios!

- Sunt eu aici, cu două arme.

- Tu faci mişto de mine?!

- Nu; eu te anunţ oficial că, dacă refuzi în continuare să te conformezi condiţiilor şi cerinţelor din centru, îţi asigur transportul la adăpostul de lux.

Tăcea... Acum tăcea şi ea. După câteva secunde, paşii se îndepărtară grăbiţi. Bun! Unde rămăsese cu gândurile ei? Păi...

Păi, rămăsese la Victor - care venise s-o anunţe că era doişpe şi înlemnise în uşă, cu ochii la trandafir. Probabil îi simţise supărarea; numai că nu o "cântărise" corect. Victor îşi imaginase că ea era supărată pe George; trandafirul tocmai îi demonstrase că nu George era sursa supărării ei - şi probabil că nici nu era supărată, ci doar obosită...

Paşii se apropiară din nou:

- Eşti obosită. Dă-mi pistolul cu bile şi odihneşte-te şi tu.

Negă scurt cu capul. Mugur se sprijini de tocul uşii:

- De ce?

- Pentru că eşti instabil psihic şi emoţional.

- Am fost. Acum mi-am revenit.

- Mă îndoiesc.

- Dacă-ţi spun!

- Şi dacă-mi spui, crezi că rezolvi ceva?

- Nu ştiu; poate că da!

Îl privi lung... şi zâmbi:

- Nu-ţi dau arma. Ţi-am spus: dacă vrei să stai opt ore de pază, nu te împiedic eu. Dacă vrei să te odihneşti, ai patru camere la dispoziţie. Cum îţi place!

Mugur dispăru după zid... Unde rămăsese? Aa, la Victor! Şi la supărarea ei! Păi... Păi putea spune că fusese supărată, dar îi trecuse. După discuţia cu Octavian, nu mai era supărată chiar deloc! Dacă băiatul lui îi spusese că "te iubeşte cu adevărat", şi că "te iubeşte din tot sufletul" - şi că ştie el din sursă sigură că şi tati era îndrăgostit lulea...

Da, era îndrăgostită de George. Nu-l minţise pe Octavian. I se tăiau picioarele când o privea aşa cum ştia el! O lua cu ameţeală şi simţea că se făcea mică-mică... Lucia mare dispărea în preajma lui George. Aşa şi trebuia să fie - trăgea ea concluzia acum, când palierul era cufundat în linişte iar ea trebuia doar să întoarcă privirea spre dreapta ca să vadă cât de mult o iubea omul ăla. Ceea ce nu se mai întâmplase niciodată - nici cu Mircea, nici cu Leo... Nici chiar cu Victor - care-o convinsese că o să vrea un copil peste un an sau doi! George nu-i spusese decât că mariajul şi naşterea veneau peste cinci ani; în 24 de ore, ea scurtase considerabil drumul spre momentul maternităţii...

Şi totuşi, era foarte probabil că ea şi George nu se vor căsători legal. Ea una n-avea nevoie de o hârtie, ca să ştie cine-i stătea alături în cadrul familiei. Iar el... El plănuise să divorţeze de Adriana; dar n-o făcuse. Aşa că...

Paşii se apropiau din nou. Aah - devenea plictisitor omul ăsta! Mugur se sprijini din nou de uşa ei:

- Serios vorbind acum - de ce nu vrei să-mi dai pistolul cu bile?

Se ridică şi ea şi veni lângă el - ca s-o audă mai bine:

- Din două motive. Unu: de când eşti în centrul ăsta, le-ai făcut pe toate - şi nu mă pune să le enumăr, că unele dintre ele nu-ţi fac cinste deloc. Doi: eşti un muşteriu mai "special" şi eşti pe numele meu. Trebuie să rămâi "intact", iar tu ai deja capul spart. Nu-mi permit să mai păţeşti şi altceva aici, în "gestiunea" mea. Aşa că nu-ţi dau pistolul cu bile. Dacă nu-ţi place cum conduc centrul şi voluntarii din el, reclamă-mă!

Acum era "citeţ"? Mugur aproba încet cu capul... Cine era pe palier? Se aplecă scurt şi întâlni privirea serioasă a lui Teo. Tiristul şopti, din spatele lui Mugur:

- Eu sunt pentru dublarea pazei, aşa că mă lungesc în sufrageria lui Alex. Arma e încărcată...

Iar Mugur era vişiniu... Ia să-i scuture ea ideea aia:

- Tu nu intri de pază de la opt?

- Ba da; dar am dormit după-amiază şi-o să moţăi un pic şi în noaptea asta... Eu am experienţă de pe TIR. Rezist şi 48 de ore, dacă e nevoie. Şi-aşa nu plec nicăieri zilele astea, nu? Sunt în sufrageria lui Alex.

Şi era atât de hotărât... Păi, dacă voia el să stea de pază 16 ore non-stop, treaba lui! La urma urmei, poate că Teo se gândise la două aspecte atunci când decisese să stea toată noaptea cu ochii pe Mugur! Aprobă deci cu capul, iar Teo se grăbi să-şi preia "postul de observaţie". Ochii negri o priveau lung, trişti... Ridică din umeri:

- ... Îmi pare rău. N-ai voie "s-o păţeşti"; aşa că, atâta timp cât eşti în grija mea, fac ceea ce trebuie făcut ca să n-o păţeşti!

- ... OK. Mă duc să ascult radioul. Dar eu zic totuşi să te odihneşti măcar câteva ceasuri.

- Stai liniştit.

Da-da! Mugur clătina încet capul a "eşti îngrozitor de încăpăţânată"... Rămăsese din nou singură în hol. Reveni în fotoliu. Privi lung trandafirul...

O să vină el. Iar atunci când o să vină, or să discute "pe îndelete". Presimţea că momentul ăsta va fi cândva după-amiază. Că, după ce-şi pierdea toată noaptea în tunelurile metroului, George se va duce glonţ la hotel şi va face un duş. După care va adormi buştean - şi de oboseală, şi de supărare...

Deci, se aştepta să-l revadă cândva pe la 4-5 - aşa că ea avea timp suficient să doarmă, după ce se trezea tot centrul! Avea încredere în Teo; avea şi mai multă încredere în toţi vecinii ei la un loc!

Bun! Unde rămăsese? Aa...

Deci George era îndrăgostit lulea... Bufni în râs: era incorigibilă!

Victor

Deschise prompt ochii - Lucia râdea. Bufnise în râs, în condiţiile în care el nu auzea nici o voce şoptindu-i bancuri bune. Ceea ce îl făcea să creadă că Lucia se gândea la trandafirul roşu din bucătărie şi la George - şi probabil şi la discuţia cu Octavian...

George o iubea. Octavian părea nerăbdător s-o aibă lângă el, pe post de prietenă bună. Iar ea era, totuşi, îndrăgostită de George! În condiţiile astea...

Da; o urmărise atâta timp din priviri şi aşteptase - şi "atacase" în clipa când sesizase că atenţia ei se deschisese spre persoanele de sex opus... Şi-i fusese stilist, confident, sfătuitor, amic... şi logodnic. Dar, degeaba. Toate eforturile lui fuseseră în zadar. Lucia nu se ataşase sufleteşte de el. Lucia mică simţise că nu erau "din acelaşi aluat". Sau poate că Lucia mică nu fusese atentă - şi se ataşase de George încă dinainte de cutremur! Cine putea şti! Probabil că nici ea nu ştia...

Oricum, el trăgea acum linie şi socotea: voia să rămână în centru, sau voia să plece spre Domneşti?

... Păi, rămăsese în Bucureşti ca să fie alături de ea. Între timp, se despărţiseră. În condiţiile astea, n-ar fi trebuit să plece totuşi spre Domneşti? Ce-l mai ţinea în centru?

... Îl ţineau copiii. Nu era el un foarte bun psiholog; dar uite că le coafa pe fetiţe - şi mai uitau şi ele de supărare... Făcea de pază, în condiţiile în care Nicolae era "pe picior de plecare" iar Mugur avea funcţie de "mobilier"... Îl ţinea şi prezenţa lui Mugur acolo. Plănuise să plece cu individul ăla în Austria - pentru salariu şi pentru conexiuni. Şi pentru o viaţă mai bună. Dacă era isteţ şi învăţa repede limba, poate rămânea acolo! Nu?... Şi-l mai ţinea ceva în centrul ăla: gândul la apartamentul părinţilor lui.

Blocul rezistase - în sensul că nu se prăbuşise! Cât de afectat era, urma să afle de dimineaţă, de la George. În condiţiile astea, intenţiona să se ducă până acolo şi să pună la adăpost unele lucruri - contractul casei, actele lor de identitate, aurul, banii... Valorile. Aşa că trăgea linie şi concluziona că va rămâne în centru.

Şi-acum mai trăgea o linie...

El şi Lucia nu vor mai fi niciodată împreună. Niciodată! N-avea rost nici măcar să se gândească să mai încerce! Femeia aia nu era pentru el. Nu era bună pentru el. El nu era bun pentru ea... Şi n-avea rost să se chinuie amândoi aiurea. El pleca în Austria cu Mugur, ea rămânea poliţistă în subordinea lui George...

Drumurile lor nu se vor reîntâlni. Niciodată.

Închise ochii şi oftă greu: trebuia să se odihnească bine. Urma o zi grea - o zi în care copiii or să plângă mult...

Carina

Foşnea ceva. Acolo, în visul ei, se auzea un foşnet... Deschise ochii.

Era semiîntuneric. Copiii păreau să doarmă. Deveni foarte atentă, pentru că foşnetul reîncepuse... Ultima fetiţă foşnea! Nicola! Se ridică în capul oaselor:

- Nicola!

Puştoaica întoarse imediat capul. Tresări la vederea lacrimilor... Îi făcu semn să vină la ea şi-o aşeză pe genunchi:

- Eşti supărată, nu-i aşa?

Primi o aprobare cu capul şi-un suspin. Oftă greu şi-o strânse uşor în braţe... Cum să nu fie supărată biata fată? Nu mai avea pe nimeni! Şi era atât de mică... O trase uşor pe braţ şi o aşeză ca pentru culcare:

- Hai să-ţi spun ceva. Ştii ce cred eu? Cred că te îngrijorezi degeaba. Eu ştiu sigur că o să fie bine.

Capul se scutura cu fermitate. Fetiţa avea dreptate - cum să mai fie vreodată bine, fără mami şi tati? Începu o legănare uşoară, aproape imperceptibilă:

- Ba eu ştiu că o să fie bine! Ştii de unde ştiu? Am avut o prietenă care a păţit exact la fel! Şi până la urmă totul a fost bine, să ştii!

Evident, fetiţa era prea mică pentru asemenea "minciună savantă". Zâmbi slab:

- Vrei să-ţi spun ce a păţit ea?

Acum aproba, aşa că se gândi câteva secunde... şi se urni, în şoaptă:

- Uite ce-a păţit ea. Părinţii ei au plecat cu maşina în alt oraş şi au făcut accident. Şi pe ea au dus-o nişte doamne de la Protecţia Copilului la orfelinat. Numai că prietena asta a mea e frumuşică foc - exact aşa ca tine! Şi ştii ce s-a întâmplat? Şase familii au venit la orfelinat, ca s-o ia la ei acasă şi s-o facă fetiţa lor! Şi ştii cum a fost? Prietena mea a locuit câte o săptămână la fiecare familie - ca să vadă cum sunt oamenii ăia! Şi ea a hotărât unde voia să locuiască şi cu cine! Aşa că s-a mutat la o familie tânără, care o iubea mult... Şi i-au cumpărat multe jucării şi multe rochiţe frumoase... Au dus-o la o grădiniţă nouă, mult mai frumoasă decât grădiniţa ei cea veche! Şi i-au pregătit o cameră maaree... şi frumoaasăă... şi multe jucării... Şi i-au luat şi pantofiori roz cu fundiţe... şi ciorăpei cu danteluţă... Şi-o iubeau muult... Mult-mult de tot! Şi atunci şi ea a început să-i iubească pe ei...

Ochişorii erau aproape închişi...

- Şi-au plecat într-o zi la plimbare cu maşina. Au mers prin oraş, au trecut pe la Mall şi s-au jucat şi-au mâncat... Şi pe urmă au ieşit din oraş şi au ajuns la o pădure maare-mare... Şi au pornit prin pădure, să culeagă flori... Şi cum mergeau ei prin pădure, au văzut în depărtare un castel... Un castel maare, cu 40 de turnuri înalte. Şi în fiecare turn era un steag. Şi era aşa frumoos... Iar poarta castelului s-a deschis şi a ieşit de-acolo un prinţ. Era înalt şi chipeş şi purta haine de prinţ! Era frumoos...

Încă un pic şi reuşea. Ia să vadă ea dacă putea "s-o lălăie" înainte ca prietena ei să se căsătorească cu prinţul cel frumos!

- Şi prinţul a văzut-o pe fetiţă. Şi i-a plăcut muult - că era frumoasă şi avea rochiţă lungă de prinţesă şi pantofiori cu fundiţe... Şi i-a poftit pe toţi în castelul lui. Avea prinţul ăsta un castel maare şi frumoos... Şi i-a condus în sala cea mare, unde a poruncit servitorilor să se pună masa. Şi au adus bucătarii toate bunătăţurile de prin frigidere! Cele mai bune mezeluri, cele mai alese brânzeturi, iaurt de fructe...

"Şi las-o mai moale cu mâncarea, că poate te trimite după nişte Danonino!"

- Şi s-au aşezat la masă. Prinţul a chemat şi orchestra, care le-a cântat o mulţime de melodii frumoase... Şi pe urmă s-au plimbat prin curtea castelului... Iar prinţul a cules pentru fetiţă o mulţime de trandafiri mari şi catifelaţi... Şi pe urmă s-au aşezat pe o bancă, sub un copac, să se odihnească. Şi au adormit...

Şi adormise şi micuţa... Decise să o mai ţină în braţe câteva minute. Exista riscul ca mişcarea ei să o trezească; exista riscul ca picea să se trezească peste câteva minute şi să se sperie descoperind că era singură...

O privea lung...

Doamne, câţi copii chinuiţi! Câţi copii nenorocise cutremurul ăsta! Aici, în camera asta, erau trei; dar oare câţi copii nenorociţi erau în Bucureşti? Câţi copii or să sfârşească într-un orfelinat? Câţi copii or să aibă nenorocul de-a găsi o familie care nu le va cumpăra hăinuţe frumoase şi jucării noi, care nu-i va duce la o grădiniţă nouă... Câţi copii or să aibă nenorocul de a nu-şi găsi o familie? Câţi vor rămâne în orfelinat până la majorat?

... De ce? De ce Dumnezeu le luase părinţii?

Îl înţelegea pe Alex. Ştia, în adâncul sufletului ei, că toţi oamenii de pe palierul ăla îl înţelegeau. Chiar dacă nu-l aprobau, chiar dacă unii dintre ei spuneau "Tatăl nostru" înainte de culcare şi-şi făceau semnul crucii pe-ascuns, ştia că şi ei se întrebau de ce-i pedepsea Dumnezeu pe copiii ăştia. Copiii n-aveau păcate! De ce-i pedepsea aşa? De ce le luase părinţii? Le era mai bine fără părinţi? Oare toţi copiii din centrul ăsta avuseseră nişte părinţi nenorociţi care-i băteau şi-i chinuiau şi nu-i apreciau la adevărata valoare? Oare toţi copiii ăştia avuseseră părinţi aşa ca ai lui Vlad?

Se ridică uşor, lăsă fetiţa pe pat şi decise să iasă pe palier - voia să fumeze o ţigară. Voia să treacă peste gândul la copiii ăştia şi să se gândească la ea şi la familia ei. La mutarea în noul apartament, la mobilarea lui, la convieţuirea cu Codruţa... La convieţuirea cu Nicolae, care părea că-şi revenise din starea aceea de renegare răutăcioasă, dar care mai păruse de două ori că-şi revine din starea aceea...

Îşi aprinse ţigara şi ridică privirea. Mugur era de pază; era serios spre încruntat, semn că ceva îi displăcea mult... Aa, ia uite-o şi pe Lucia! Nu dormea! Da' de ce nu dormea? Avea nişte cearcăne mari şi negre...

Poliţista îi zâmbea; porni deci spre ea, iar apropierea ei o făcu pe Lucia să-i iasă în întâmpinare... Lucia şopti:

- Mâine plecaţi acasă. OK?

Ridică mirată sprâncenele:

- Ce-am greşit?

- Nimic. Dar începe să devină tot mai periculos pentru Renata. Scara asta începe să se-mpută, de la mâncarea vecinilor şi nu numai. Nu simţi că miroase a stătut?

Ba da, simţise. Dar...

- E mai bine să plecaţi mâine. Nu ştiu cum să facem...

- Păi, cred că o să ne ducem la garsonieră; nu?

- De dimineaţă, o să-l rog pe George să vă informeze apropo de proprietăţi. Dacă apartamentul socrilor tăi a rezistat, eu zic să-i mutaţi acolo - că sunt trei camere, aşa că e mai mult spaţiu. Vouă vă e de-ajuns garsoniera ta în primele 48 de ore.

Aprobă - că avea dreptate.

- Iar după ce cumpăraţi apartamentul şi vă mutaţi în el, vedeţi voi cum faceţi. Oricum, presimt că Guvernul se va grăbi să despăgubească proprietarii care-au rămas fără case. În sensul că o să "cumpere" locuinţele din ansamblurile rezidenţiale şi-o să le dea celor rămaşi fără case. Le convine, pentru că ansamblurile astea tot ale lor sunt... şi le pot plăti repede pe-ale lor, în timp ce le pot lălăi pe-ale altora...

Da - avea dreptate, ce mai!

- Sunt sigură că Nicolae o să vrea să mai rămâneţi; dar eu te rog să faci cumva să mă ajuţi şi să vă puneţi la adăpostul căsuţei voastre. OK?

- OK.

Lucia o privea lung... Mâna ei i se aşeză pe umăr:

- Să aveţi grijă de ele, da?

- Bineînţeles.

- Şi să mă cauţi, dacă întâmpinaţi probleme cu actele sau cu aprobările...

Aproba cu capul... Tânăra se grăbi să revină în fotoliu:

- Odihneşte-te şi tu - mâine o să ai o zi grea!

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Aruncă ţigara şi se grăbi să revină în apartament, la copii. Se întinse încet lângă ei...

Deci mâine - adică astăzi - pleca acasă...

Descoperea acum că-i părea rău că pleacă. Parcă ar mai fi stat! Copiii ăştia aveau nevoie de ea! Şi de Nicolae! Dacă ei plecau, cum se va descurca Lucia cu atâţia copii? O să-i înghesuie în doar două camere...

Nu-nu! Poliţista ştia ea ce ştia când spunea lucrurile astea! Iar Nicolae avea totuşi dreptate - mai presus de orice trebuiau să fie ei, familia lor! Se va gândi deci strict la ea şi la familia ei! În concluzie, după-amiază plecau acasă...

Dar dacă apartamentul părinţilor lui Nicolae nu era OK?

... Lucia spusese "apartamentul socrilor tăi". Abia acum realiza ea că avea socri... Şi nici nu era măritată!

Năstruşnic gând! Bufni în râs şi închise ochii: mai bine să se odihnească! Mâine se întorcea acasă, unde va avea o grămadă de nimicuri de strâns! Trebuia să aranjeze mobila, hainele, să mături, să scuture, să pună aşternuturi curate... Să găsească nişte haine pentru Codruţa... Chiar! Ei n-aveau haine pentru Codruţa! Asta putea fi o problemă - iar dacă fata asta o să vrea să treacă pe la ea pe-acasă puteau avea o altă problemă, de ordin psihologic...

George

Se apropia grăbit de Audi. Era nervos - şi era foarte grăbit. Voia să se îndepărteze cât mai repede de locul ăla! Oamenii ăia încălcaseră fiecare dispoziţie pe care-o primiseră! Transformaseră fiecare "Da" în "Nu"! Unul nu rataseră!

Urcă la volan şi trase portiera - şi scrâşni printre dinţi:

- Dacă toţi am fi fost tâmpiţi ca voi, am fi trăit în peşteri!

Porni motorul şi demară.

Metrorex-ul îşi începuse grandios intervenţia post-cutremur şi-o sfârşise jalnic. Da, ştia că şi ei erau la jumătate din efectiv; dar asta nu era o scuză! Pe lângă oamenii Metrorex-ului, mai erau şi bodyguarzii - şi ei tot la jumătate din efectiv. Jumătate plus jumătate puteau forma un întreg cârpit. Ei însă demonstraseră că nu era aşa.

Opriseră curentul, trăseseră garniturile în staţii, evacuaseră oamenii, controlaseră "la pas" tunelurile... Dar din clipa când ultimul angajat ieşise din subteran şi încuiase poarta, gata - toţi o şterseseră ca potârnichile care-ncotro. "Sarcina îndeplinită cu succes" însemna "Eu m-am uşchit, nu mă căutaţi zilele astea că am treabă". În condiţiile astea, sinistraţii spărseseră lacătul de la staţia Piaţa Victoriei şi coborâseră în subteran, cu două ţinte clare în minte. Una, în staţia aia erau chioşcuri cu mâncare şi cu încălţăminte şi alte prostioare. A doua, în staţia aia nu ploua şi nu puţea a mort - şi se putea traversa de pe o parte pe alta a bulevardului. Acolo se formase grupul de 35 de persoane care plecase de bezmetic prin tunel, pe direcţia "Bucur Obor". Că şi-aşa era curentul oprit, nu? Puteau merge fără grijă pe şine! Şi merseseră...

Şobolanii îi atacaseră în staţia Obor - că de-aia fusese el chemat de urgenţă la Obor. Şi şobolanii trebuiau să trăiască - adică să mănânce. Şi cum la Obor ultimul angajat evacuat încuiase şi uşile din interior - cele cu geamuri -, rozătoarele nu se putuseră "evacua" prin grilajul din care erau făcute porţile metalice de la suprafaţă. Oamenii, atacaţi de sute - dacă nu chiar mii - de şobolani, spărseseră geamurile alea. Dârele şi şiroaiele de sânge fuseseră foarte concludente! Trei dintre ei trecuseră de prima pereche de uşi, cea de jos; dar nu mai ajunseseră la uşile de sus, pentru că rozătoarele fuseseră hămesite...

Atacul se întâmplase cândva în timpul zilei de ieri - când zgomotul excavatoarelor şi TAB-urilor acoperise urletele nefericiţilor ălora. Seara însă, când se vehiculase posibilitatea ca electricitatea să revină mâine, Metrorex-ul decisese să-şi inventarieze "bunurile" şi trimisese o echipă "în recunoaştere". Iar măcelul se desfăşurase în toată "splendoarea" lui...

Şi-acum el constatase, anchetase, îşi făcuse nişte idei şi dăduse ordinul pe care Metrorex-ului îi fusese lene să-l dea - reverificarea tuturor tunelurilor, încuierea şi punerea sub pază umană înarmată a tuturor intrărilor şi ieşirilor şi declanşarea operaţiunii "Cubul 4" în subteran. Şi-apoi, după 24 de ore, operaţiunea "Harry Potter 8" - măturarea leşurilor de pe şine. Se gândea, la modul cel mai serios, şi la un control al armatei - dar realiza că ideea îi stăruia în minte doar din cauza furiei care-l făcea să-şi imagineze cum militarii mitraliau bestiile alea. Armata n-avea ce le face. Armata nu lipea chirpici pe la găurile prin care veneau şi plecau chestiile alea cu coadă lungă şi dinţi ascuţiţi. Armata avea şi-aşa foarte-foarte multă treabă în suprateran!

Cei trei copii... La naiba!

Frână violent şi opri motorul. Coborî de la volan iar 26 se grăbi să se apropie de el:

- Permiteţi să raportez!

- Zi-i!

- Misiune îndeplinită cu succes.

Cum adică? 26 tăcea, mut ca un peşte... Aa! Zâmbi şi-l bătu pe umăr:

- Misiune îndeplinită cu succes doar pe jumătate. Ce s-a mai întâmplat pe-aici?

- Mai nimic. Domnul general a vizitat fugitiv centrul de minori, după care s-a răţoit la toată videoconferinţa şi-a obţinut o oră de ploaie, de la patru jumate la cinci jumate.

Aha! 26 continuă:

- Sinistraţii sunt bine, vaca are lapte, porcu' are carne, spitalele au medicamente, oamenii stau cuminţi încuiaţi în case... Cu apa e mai nasol, dar domnul general zice că "şi-a rezervat" o sursă de apă menajeră pe lângă Adunaţii Copăceni. Nu ştiu ce şi cum, că nu-mi zice mie; dar e mult mai relaxat de când a aranjat să trimită autospecialele la Adunaţii Copăceni.

Îl trase şi-i şopti la ureche:

- La Adunaţii Copăceni e o fermă de vaci de lapte, a lui Tnuva.

Peste 1.000 de vaci. Au sursă independentă de apă. Ssst...

Gata - "îl luminase"! Pe chipul subalternului se instalase un zâmbet larg... Iar el calcula acum că Tnuva era proprietate israeliană iar pe Mugur îl chema Birnbaum... iar generalul ăla "n-avea mamă, n-avea tată" şi fusese pregătit să intre cu tancurile în ferma de vaci din Pantelimon...

În fine! Zău că nu mai conta! Intră în cort.

La vederea lui, generalul se grăbi să întindă mâna:

- Bine-ai revenit. Cum a fost?

O nouă abordare! Ei nu avuseseră "politeţuri" de-astea amicale până acum! Dar... Îi strânse mâna şi se lăsă condus spre biroul destinat generalului:

- Cum să fie - măcel. 35 de persoane: 32 de adulţi şi 3 copii.

- Da' cum naiba s-a întâmplat?!

- Păi, cred că sinistraţii n-au apreciat ospitalitatea noastră şi s-au hotărât să se descurce pe cont propriu. Au spart lacătul de la staţia Victoriei şi au devalizat chioşcurile dinăuntru. Acolo s-a format grupul care a mers prin tuneluri până la Obor.

- Iar la Obor "i-au prins".

- La Obor, prostul care-a stins lumina a încuiat şi uşile cu geam. N-au putut să iasă, să-şi caute de mâncare. Veterinarul zice că au simţit aerul de afară şi-au rămas toţi lângă ceea ce părea a fi ieşirea. Iar când au apărut şi nefericiţii ăia, prin tunel...

- Deci a fost nasol.

- A fost şi este nasol. Foşgăie şi chiţăie înăuntru ca la balamuc! Am ordonat reverificarea tuturor tunelurilor, am pornit "Cubul 4" şi în subteran şi am ordonat sigilarea întregului Metrorex timp de 6 ore de la finalizarea livrării cărnii. După care directorul o să pornească "Harry Potter 8" - măturarea lor de prin tuneluri şi de prin staţii. Atunci o să fie din nou periculos...

- Dar de ce naiba n-a ordonat Metrorex-ul "Cubul 4"?!

- Cred că ştiau ce problemă mare aveau. Şi ştiau că se confruntă cu o migraţie mare, prin găuri şi crăpături nedrese de 20 de ani.

- Mda... Ei, aici să ştii că totul e bine. Videoconferinţa a mers ca unsă: am obţinut o oră de ploaie, am fost din nou lăudaţi şi daţi exemplu... La două jumate, convoiul de 30 de autospeciale pleacă spre ferma Tnuva de la Adunaţii Copăceni. Ne-au rezervat deja apa.

- E sursă sigură?

- Sursă sigură şi îmbelşugată, de la mare adâncime. Nu e 100% potabilă, dar e perfectă pentru spălat.

- E, oricum, de preferat apei din Bucureşti.

- Apropo - vezi că, mâine, or să încerce să dea drumul la apă. Eu i-am zis inspectorului principal Florea că nu-i recomand să folosească ceea ce o să vină pe ţeavă; să-i spui şi tu, când mai treci pe acolo.

Se arătă extrem de uimit, pentru că nu fusese informat "oficial" apropo de vizita generalului în centrul pentru minori...

- Am trecut pe la centru, într-o vizită neoficială. I-am dat eu ultimele ştiri, ca mulţumire că m-a găzduit un sfert de oră în liniştea şi curăţenia de-acolo.

- Aha...

- Oricum, voiam să te întreb...

Da! Să-l întrebe! Ce? Fu prins uşor de braţ, iar generalul începu să-l tragă şi mai aproape de biroul lui:

- Crezi că pot să apelez la ea, într-o problemă personală?

- Depinde de problemă.

Aştepta... Biroul se apropia...

- Am o rudă apropiată care nu mai poate rămâne în adăpostul în care e acum.

Se grăbi să-l întrerupă înainte să-l vadă frângându-şi mâinile într-un gest nu foarte... milităresc:

- Da; eu zic că poţi să apelezi la ea. Adu-o aici - şi-o trimitem cu patrula. Şi altceva ce s-a mai întâmplat cât am lipsit?

- Păi, nu mare lucru. Noi suntem foarte bine - avem de toate. Mâine o să vină şi cablul cerut de Enel... ApaNova o să termine verificările în zona noastră... Ţi-am făcut o informare.

Şi-acum zicea că avea informarea gata? Luă hârtia şi se aşeză la birou. Şi porni laptopul. Îşi impunea să stea cuminte acolo, pe scaun, să-şi citească mail-urile, să-şi scrie raportul... Îşi impunea să nu se ducă să-l întrebe pe general "cum i-a plăcut centrul" - şi chiar nu voia să iasă din cort şi să-l întrebe pe 26 cum reacţionase Lucia atunci când desfăcuse cutia! Totuşi! Dacă vreunuia dintre subalterni îi trecea prin minte că femeia aia era slăbiciunea lui... Şi că o ţinea sub acelaşi acoperiş cu cea de-a doua slăbiciune a lui - Octavian...

Gata. Mail-ul acum. Thunderbird-ul descărca ascultător...

Oare îl aşteptase la ora nouă?

"Hai, că te-ai ţicnit! Bineînţeles că te-a aşteptat! Că, dacă nu te aştepta, îţi strecura 26 două-trei indicii!"

În plus, Lucia nu mai voia să fie singură. Aşa că...

Oare cele două mari slăbiciuni ale lui discutaseră?

Avea mare nevoie de nea Aurică; numai că bătrânelul lui se odihnea în hotelul Sir. Şi cum ştia că el i-ar fi oferit patru fraze răstite şi-o scatoalcă după "dâra de prostie din capul lui", prefera să nu-l trezească. Scatoalca putea s-o încaseze şi mâine!

Adică azi!

Apropo - azi, pe la ce oră să-şi facă el apariţia în centrul pentru minori? Asta era o întrebare-capcană... cu un milion de răspunsuri posibile...

În funcţie de ceea ce-i va spune 26 după patrularea de la ora două, o să se decidă şi el asupra unei ore. Nu de alta, dar trandafirul roşu nu putea face minuni! Adică nu era "elastic", să-l scuze până-i trecea lui dâra de prostie! La urma urmei, Lucia Florea era tânără, frumoasă...

Lucia

Descoperea acum că enciclopedia pentru copii era chiar interesantă! Avea limbaj uşor copilăros, normal; dar ultimele două ore se scurseseră plăcut, după părerea ei. Ca să n-adoarmă, luase enciclopedia lui Florin. Trecând prin dormitor, constatase, bineînţeles, că Octavian o ţinea pe Codruţa de mijloc, "ca să n-alunece fata din pat"...

Staţia o sperie de-a binelea!

- Patrula către centru!

Cât era ceasul?... Două fix. Bun! În sfârşit, avea şi ea un pic de activitate! Pericolul de-a adormi buştean era tot mai mare... Se ridică şi intră în apartamentul 13. Mugur răspunsese deja, aşa că colegul ei tocmai anunţa "componenţa echipei":

- Venim, împreună cu Bebe şi Ioana. Coborâţi scripetele, că am adus şi carnea.

Bebe şi Ioana - ăştia cine erau? Mugur apăsă butonul:

- Vă aşteptăm.

Ridică mirată sprâncenele:

- Îi aştepţi pe Bebe şi Ioana?

- Bebe e ambulanţierul.

Ptiu, drace! - că uitase complet de el! Mm, era obosită rău! Dacă uitase ea tocmai de plecarea bebeluşului... Mugur apucă frânghia scripetelui şi o dezlegă:

- Iar Ioana poate fi o asistentă medicală, sau o sinistrată care pleacă spre Giurgiu împreună cu ei.

OK! N-o să-i amintească ea despre femeile-spioni din istorie, că n-avea nici un chef să se certe cu el! Aprobă şi scoase lanterna:

- Spune-i tu Ludmilei.

Aştepta... Lumina, printre balustrade... Le lumina strădania de-a atârna patru sacoşe mari de-un cârlig mic... Tricoul plin de

paiete se ridică prompt spre ea:

- Beatrice!

- Urcaţi.

Auzea o bombănitură - adică o discuţie mormăită, pe voci bărbăteşti. Ea nu stinsese lanterna; vedea deci uniforma colegului ei, vedea nişte blugi de-o culoare nedefinită şi vedea şi o pereche de pantaloni ce păreau negri. Pantalonii ăştia purtau pantofi cu toc nu mai mic de 5. Deci Ioana nu era asistenta medicală... Spera să fie o sinistrată care "prinsese loc" spre Giurgiu - că dacă era o nouă voluntară, foc şi pară se făcea! Ea n-avea acolo voluntare pe tocuri de 5! Tocmai de-asta, scoase pistolul de la brâu - ca să fie clar că, dacă trebuia s-o ţină totuşi acolo, o s-o ţină în adidaşi de-mprumut.

Mugur începu să ridice carnea... Nu gâfâia. Nici nu comenta. Foarte bine! Nu voise el să fie "voluntar cu drepturi depline"? Ca să-şi reprimească drepturile, trebuia să se achite de obligaţii. Iar el ştia asta şi trăgea de frânghie fără să comenteze...

... Şi gata. 26 era din nou obosit - avea nişte cearcăne "de expoziţie"! Din spatele lui, două perechi de ochi o priveau lung. Ambulanţierul era speriat; tânăra de lângă el părea să aibă nu mai mult de 16 ani şi legitimaţie de fotomodel...

Nu cumva venise după Alex?!

Ludmila şopti, apropiindu-se de el:

- Bebe, treci la duş! Repede, că se răceşte apa!

- Lăsaţi...

- Ba nu lăsăm deloc! Dacă nu faci duş, nu-ţi las bebeluşul să plece! Hai! Hai! Uite aici haine de schimb!

- Lăsaţi...

- Mă, tu vrei să mă superi! Vezi, că sunt doctor - nu asistentă medicală!

Dialogul ăla era teribil! Bebe se făcu mic-mic şi luă teancul de haine:

- Da, doamna doctor...

- Aşa! Vezi că ştii?

Ludmila ordona pe un ton tăios, el miorlăia pe un ton spăsit şi amândoi râdeau... Reveni spre 26, care îi întinse o hârtie:

- Domnul general te roagă să ai grijă de Ioana.

Aha! Deci până la urmă vizita generalului nu se datorase “uimirii neţărmurite”, apropo de organizarea lor! Despături hârtia...

"Din motive obiective, "nepoata" mea cea mică nu poate sta în centrul în care stau acum fraţii ei. Te rog să o primeşti voluntar în centrul vostru."

Aşa deci... "Nepoata" avea ghilimele - deşi era general şi ordona tăios, omul ăla avea o caligrafie impecabilă şi punea toate punctele şi virgulele la locul lor. Deci fraţii nepoatei stăteau într-un centru; iar ea era "nepoata" cea mică a generalului şi nu putea sta cu “verişorii” ei. Împinse pistolul la curea, ridică privirea şi-i zâmbi înţelegător:

- Eu sunt Lucia Florea, şefa centrului pentru minori.

- Ioana Mavrodin.

Strângerea de mână îi răspunse la două întrebări: fata asta folosea creme de calitate şi primise dispoziţie "să se facă utilă" în centrul lor. Bun! Generalul îşi instruise bine fiica! Se părea că o ţinuse într-un centru pentru sinistraţi de-ăia normali, fiindcă era prăfuită şi sfârşită... Se grăbi să o familiarizeze cu centrul:

- Uite cum facem. Imediat cum Bebe termină duşul, urmezi tu. Haine avem destule. Oricum, te rog să te schimbi complet - ca să ferim centrul de microbii de afară.

- Am înţeles.

O trase spre apartamentul 13:

- El este Mugur şi e de pază până la şase. Iar ea este Ludmila, doctoriţa noastră. De dimineaţă, o să-i cunoşti şi pe ceilalţi voluntari. Mă duc să-ţi aduc haine. Ludmila, te rog...

- Da! Examenul medical! Ia să te văd! Curge nasul?

- ... Nu.

- Tuşeşti?

- ... Nu.

- Palidă nu eşti, albul ochilor e alb...

Acu’ ce făcea? O privi lung... Ludmila redeveni serioasă:

- OK - să redevenim serioşi. Facem fişa. Numele întreg şi eventual şi CNP-ul - dacă-l ştii! Iar cât măzgălesc eu aici, tu gândeşte-te unde şi ce te doare.

Bun! Intră în propriul apartament, se strecură în dormitor...

... Păi, egării turcoaz nu-i mai foloseau - că doar n-o să "defileze" pe stradă gravidă în egări turcoaz! Dar parcă era prea "cuminte" fata asta pentru egări turcoaz; mai ales în centrul în care erau "încartiruiţi" trei tineri liberi! Ioana era brunetă, avea părul lung şi drept, ochi mari şi negri şi cupa D la sutien. Aşa că alese egării negri, lucioşi. Un tricou... roz - că ăla era la suprafaţă şi era larg. O pereche de şosete noi-nouţe - şi-aici era mândră de ea pentru că-şi cumpăra câte 20 odată şi nu le "inaugura" pe toate... Şi teneşii albi. Reveni pe palier în acelaşi timp cu Bebe - care era foarte nerăbdător, aşa că îi fuseseră de-ajuns două minute ca să devină duşat, frezat şi proaspăt îmbrăcat cu celebrele deja haine parfumate de mâinile talentate ale Violetei.

- Hai să-ţi arăt cum funcţionează.

Intră în baie şi puse lanterna pe coşul de rufe:

- De aici se bagă presiune în butoi...

Şi-i exemplifica ea...

- După care intri în cadă şi te duşezi. Toaleta e la etajul patru, din motiv de economie de apă. Ai mâncat?

- Da, ne-a dat să mâncăm...

- Bine. Spor la duş. Dacă e ceva, ciocăne în uşă.

Ieşi şi trase uşa după ea. 26 îi făcea semne disperate să iasă pe palier... Se conformă şi fu informată prompt, în şoaptă, la ureche:

- E fata lui, da’ oficial e doar o nepoată.

- OK.

- Deşi pare de 16, are 18 ani şi 3 luni. A stat în adăpostul de la Piaţa Unirii. Ştii parcul ăla mare din mijlocul intersecţiei, unde punea primarul patinoarul...

Da, îl ştia.

- Au pus nişte garduri de jur-împrejur şi l-au făcut adăpost. Am înţeles că nu mai putea să rămână acolo, aşa că...

- OK. Stai un pic.

Intră în propria bucătărie şi încercă să scrie cât mai citeţ:

"Nu e nici o problemă, nepoata dvs e pe mâini bune aici. Oricând doriţi să ne vizitaţi, vă aşteptăm."

Şi gata - transmisese tot ce era de transmis. Împături coala şi-o lipi cu scoci; şi reveni pe palier:

- Poftim. Şi ce mai e nou?

- Păi, nu mare lucru. S-a întors şi şefu’, de la Obor...

Deci George revenise la cort...

- Şi e vişiniu-albastru. 35 de victime, dintre care 3 copii. Cică a fost un coşmar...

Îşi dădea seama că imaginea unei staţii de metrou în care şobolanii devoraseră 35 de persoane nu era o chestie plăcută!

- Ăştia de la metrou n-au dat ordin pentru Cubul 4. Şi a mai fost o chestie - unii au închis doar grilajele metalice de la intrare, în timp ce alţii au încuiat şi uşile interioare. Veterinarul zice că şobolanii s-au strâns acolo unde s-au încuiat uşile, fiindcă simţeau aerul curat de afară şi ştiau că pe acolo e ieşirea.

Ridică mâna, ca să-l oprească odată! Ce dracu-i venise să-i zică toate amănuntele alea? Era dement? Voia să regizeze un horror şi se antrena pe pielea ei? Colegul ei tăcu chitic...

- Deci, dă-i biletul generalului. Când vine maşina noastră de pompieri?

- Se aude că convoiul e prin Afumaţi, pe undeva. Vin greu, fiindcă merg în coloană şi se opresc la fiecare centru, la fiecare spital...

Şi probabil că n-aveau decât o singură maşină de poliţie cu ei, aşa că mergeau în coloană ca să nu-i deturneze oamenii... Doamne, în ce hal era oraşul! Ce făcuse cutremurul ăsta din oameni! 26 scutură scurt mâna:

- La două jumate, vin cu pompierul; după care mă duc şi eu la culcare - şi-o să-l revezi pe 40.

- OK.

Se aplecă spre apartamentul 13 - el nu zicea nimic? Mugur tăcea mâlc, dar... Dar zâmbea. Zâmbea slab, aşa, ca o idee... Ca şi cum o idee se formase în capul lui, iar logica şi informaţia preexistentă îi răspunseseră la o întrebare...

În fine! El ştia! Ia să se ducă ea să încălzească mâncarea pentru fata asta!

- Mă duc să-i încălzesc mâncarea.

- OK.

Intră în bucătăria Violetei şi începu să umple crăticioarele. Probabil că biata fată era hămesită...

Şi-acum uite că mai avea o problemă! Începând de mâine dimineaţă, trei mânji tineri şi liberi ca păsările cerului vor trage cu coada ochiului la cupele fetei ăsteia! Sigur, o va prezenta ca fiind nepoata generalului - dar se îndoia că asta îi va împiedica să-şi orienteze câmpul vizual spre ea! Aşa că...

Aşa că o să fie ce-o să fie, nu? Imediat după duş, o s-o invite în bucătăria ei, să mănânce. O să-i facă instructajul, adică o să-i explice cum funcţiona centrul şi ce rol avea fiecare acolo. După care o s-o trimită la culcare.

Zâmbi slab - o s-o trimită la culcare în sufrageria ei. Victor va avea un minim avantaj... Aah! Ce avantaj? Care avantaj? Fata asta făcea ce voia ea! Şi, bineînţeles, nu făcea ceea ce nu voia să facă! Aşa că...

Aşa că s-ar putea să aibă un nou conflict în centrul pentru minori. Cocoşii ăştia trei strânseseră multă energie-n ei, de când zăceau încuiaţi în blocul ăla! Mai ales că exista camera aia, la etaj...

Umplu farfuriile şi se grăbi să ducă tava în bucătăria ei. Mugur zâmbea în continuare... Zâmbetul ăla o călca pe nervi! Ce-avea de zâmbea aşa? Se aşeză şi oftă greu: şi-acum, s-o aştepte pe Ioana!

Ludmila

Gata - acum era perfect! Bebe era curat şi nerăbdător; aşa că apăsă clanţa bucătăriei...

Mariana era pregătită de plecare. În mijlocul plăpumii se odihnea bebeluşul... Bărbatul intră încet, zâmbind:

- Şi ce mai faceţi voi?

Tânăra se grăbi să-şi strângă soţul în braţe... Păi, ce să mai facă ea acolo?! Păşi în spate:

- Eu sunt în sufragerie.

Şi închise uşa. Era momentul lor - momentul familiei reunite. Bebe răbdase atâtea ore, despărţit de familia lui; Mariana stătuse şi ea cuminte acolo, în bucătăria aia, şi aşteptase să treacă timpul...

Se aşeză în fotoliul din sufragerie. Copiii dormeau. Şi Nicolae dormea. Nicolae o să plece după prânz probabil...

Cât stătuse cu Mariana în bucătăria-sală de naşteri, pălăvrăgiseră despre vrute şi nevrute. Iar femeia aia îi povestise unele lucruri... Bebeluşul era rodul a cinci ani de chin: cinci ani de încercări, de teste, de băbisme şi regimuri alimentare... O ascultase şi se gândise la idiotul ăla care-şi închipuise că Violeta era o gâscă proastă şi n-o să spună nimănui că fusese violată! Doamne, cât gol era în capul ăluia! Bine că îl pusese Lucia la punct! Bine că îl altoise Teo cu toată puterea! Bine că-i scoseseră din cap ideile alea cel puţin ciudate!

Gata! Să revină la Mariana! Deci, ea şi cu Bebe se căsătoriseră din dragoste. Şi încercaseră să facă un copil. Nu reuşiseră; îşi făcuseră analize... Apoi le refăcuseră, pentru că ieşiseră bune... Apoi vizitaseră un specialist, care-i trimisese să facă alte analize... Şi care, cu noile analize în faţă, le vorbise despre fertilizarea in vitro. Cu care nu fuseseră de acord nici el, nici ea. Se întorseseră deci acasă şi trecuseră "la milimetru" pe lângă divorţ...

Iar într-o zi fuseseră invitaţi la onomastica unui prieten de-al lui. Se aranjaseră, cumpăraseră un cadou, o sticlă de vin... Şi se luaseră la ceartă - pentru că prietenul avea doi copii. Iar după cearta aia teribilă, cu oale aruncate pe pereţi şi ameninţarea părăsirii domiciului conjugal, el o strânsese în braţe şi-i spusese că o iubeşte. Ea începuse să plângă şi-i spusese şi ea că îl iubeşte - dar că era supărată, pentru că nu rămânea gravidă... Desfăcuseră sticla de vin, pe care-o dăduseră gata într-un sfert de oră. Şi pe urmă isterizaseră vecinii. Şi pe urmă picaseră laţi şi se treziseră de dimineaţă în costumul lui Adam, pe mocheta din hol. Şi uite că tocmai de-asta avuseseră ei nevoie - de-o anestezie. Ăsta micu' era conceput sub anestezie serioasă! Nici el, nici ea nu erau băutori; sticla aia le trecuse pragul printr-o conjunctură fericită...

Putea spune că Dumnezeu le dăduse ideea să cumpere vinul ăla. Pentru că, dacă n-ar fi adormit amândoi, probabil că Mariana n-ar fi rămas gravidă. Avea multe cliente care-i spuseseră că cea mai bună metodă contraceptivă era ridicarea "la verticală" şi eventual şi-un duş. Aşa că...

Oare Dumnezeu îi punea pe oameni să facă copii pentru ca apoi să-i omoare?

Închise ochii şi lăsă capul pe spătarul fotoliului - asta era o întrebare prea grea pentru ea. Nici n-o prea interesa partea aia cu divinitatea; aşa că...

Lucia

Paşii se apropiară de uşă; ridică privirea şi aşteptă... Ioana intră şi roşi violent:

- Mulţumesc pentru haine.

- Sunt comode? Te simţi bine în aşa ceva?

- Sunt perfecte.

- Hai - stai jos şi mănâncă, te rog.

Tânăra se aşeză în faţa tăvii... O împinse uşor spre ea:

- Poftă bună. Dar încet, te rog - să nu te doară stomacul.

Ioana luă furculiţa... Gustă un pic... Şi gata: simţise gustul ăla bun, "ca la mama acasă"! Înfuleca la propriu - de parcă n-auzise chestia aia cu durerea de stomac! Ia s-o mai înfrâneze un pic:

- Colegul meu mi-a zis că ai stat la Unirea până acum.

- Da. Pe noi, adică pe mine şi pe mama, ne-a prins cutremurul în magazin. Am fost să-mi cumpere pantofi; şi ne pregăteam să pornim spre casă când...

Şi-aşa se explicau tocurile de 5 la cutremur...

- Am alergat afară şi am traversat în parc - şi nu ne-am mai clintit de-acolo. Totul s-a desfăşurat în jurul nostru. Nu cred că ne-am deplasat pe o rază mai mare de 10 metri!

- Şi cum e adăpostul ăla?

- Păi... Păi au adus nişte garduri de-alea care se pun la demonstraţii şi au încercuit tot parcul ăla. După care l-au numit "centru de sinistraţi". Şi atât.

- ... Şi unde făceau mâncare?

- Nu făceau mâncare. Venea un convoi de camioane, de trei ori pe zi, şi aducea pâine, mezeluri şi apă. Între mese, nişte indivizi în halate albe se plimbau printre noi şi întrebau dacă ne simţim bine, dacă avem nevoie de medic...

Chiar aşa? Fata asta vorbea serios? Adică putea înţelege ne-

voia şefului de zonă de-a goni oamenii înapoi în case - mai ales pe cei care locuiau spre Rahova, la case. Dar chiar aşa? O aştepta să mestece, să înghită... şi primi şi continuarea:

- Seara ne dădeau câte o pătură la două persoane; la micul dejun, ne-o cereau înapoi. A fost foarte ciudat...

- Iar tatăl tău n-a reuşit să vă mute de-acolo?

Bineînţeles că se făcuse vişinie! Zâmbi:

- Tatăl tău de ce n-a apelat mai devreme la fratele lui?

O secundă de tăcere, două... Furculiţa dădu un ocol larg, pe marginea farfuriei... şi înţepă o nouă bucată de friptură:

- Amândoi lucrează în armată. Dar au fost certaţi, până acu' vreo şase ore.

- Şi ce i-a determinat să se împace?

- ... Mama! A aflat că mama ei, adică bunica mea de la Craiova, a făcut infarct; aşa că a obţinut de la tata autorizaţie şi-un loc într-un autobuz cu sinistraţi care ieşea din Bucureşti. Ea l-a sunat pe fratele tatei, care coordonează zona asta, iar el a fost de acord să mă aducă aici. Zicea că nu pot să rămân singură în adăpostul ăla...

- Şi avea dreptate. La noapte o să plouă.

- Da; între patru jumate şi cinci jumate. Mi-a zis şi mie... unchiul, când m-a dat în grija patrulei.

Privirea fetei era mult mai liniştită acum. Se puseseră de acord cu minciuna; stabiliseră un grad de rudenie care-i permitea ei unele mici scăpări verbale, datorate neatenţiei. În plus, friptura era delicioasă...

- Locuiţi la casă, sau la bloc?

- La casă; dar e pe str. ing. I.D. Teodoru, în Rahova, iar tata a zis să nici nu ne gândim să ne întoarcem acolo luna asta!

Aha! Foarte realist, tatăl ei! Fata asta avea tenul alb ca zăpada! Păi, să-i spună regulile centrului şi s-o trimită la culcare!

- Noi găzduim aici copii care n-au unde altundeva să se adăpostească.

- Ştiu, mi-a spus unchiul.

- Bun. Noi toţi suntem vecini de palier - mai puţin Mugur, care însă a fost coleg de liceu cu una dintre vecinele mele... Ne organizăm singuri, pe baza votului democratic, şi muncim pe bază de voluntariat.

- Să mă puneţi şi pe mine la treabă!

- Aici nu există şef; şi nici organizator-şef. Aici, fiecare face ce poate pentru copiii ăştia necăjiţi. Trei sferturi dintre ei... sunt extrem de necăjiţi.

Da, o înţelesese.

- Ăsta e apartamentul 12 - şi e un fel de "cartier general". În sufragerie dorm voluntarii, iar în dormitor sunt copiii voluntarilor. Am decis ca ei să stea separat de ceilalţi, pentru că n-au trecut prin praful de după cutremur; în plus, cea mai mică are un an şi trei luni şi n-a terminat "programa de vaccinări"... În 13, unde e paza, dormitorul e ocupat de o gravidă iar în sufragerie doarme dublura pazei. Iar în 14 şi 15 sunt musafirii noştri. În fiecare cameră sunt câte trei copii, plus un voluntar - ca să nu se sperie, dacă începe vreo replică, şi să nu bântuie toţi pe hol ba după apă, ba după un corn... Sunt 5 pistoale pe palierul ăsta; aşa că poţi să dormi liniştită.

- Cinci? Uau!

- Da. Cinci.

Şi accentua minciuna aia - că poate nu era fata generalului iar 26 "fraternizase cu inamicul"...

- Sărut mâna pentru masă.

- Să-ţi fie de bine. Fumezi?

- Da, dar acum chiar nu-mi stă gândul la o ţigară...

- OK. Hai să te odihneşti atunci.

Intră în sufragerie şi arătă spre Victor:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Ieşi şi lăsă perdeaua să cadă. Şi reveni în propria bucătărie, pentru că voia să fumeze o ţigară şi să se gândească...

Apariţia Ioanei era bună - era o variaţie în lunga monotonie instalată încă din a treia zi de sinistrare. Ioana era încă o persoană, cu poveştile ei, cu problemele ei, cu glumele ei, cu informaţiile ei... Palierul lor se cam plictisise. Se gândea, la modul cel mai serios, ca diseară să joace un wist pe perechi - sau poker pe boabe de fasole. Voluntarii ei se plictiseau; iar atunci când se plictiseau, oamenii ăia se gândeau la propriile probleme. La rude, la case, la locurile de muncă, la ziua de mâine... La viitorul mai mult sau mai puţin sigur pe care-l aveau. Gândurile astea nu erau deloc roz - aşa că diseară or să joace wist! Poate-i convingea să culce copiii ceva mai devreme şi să stea ei până târziu...

De fapt, era sigură că mâine centrul se desfiinţa. Revenirea curentului marca sfârşitul centrului. Oamenii ăştia n-or să stea voluntari o viaţă; aveau casele lor, problemele lor, planurile lor...

Gândindu-se la ei, constata că ea una ar fi preferat să nu revină curentul. Lumânări aveau, baterii aveau - şi aveau şi lanternele alea cu dinam...

O să-i fie dor de ei!

Suflă lung fumul şi decise să-şi reia locul în fotoliu. Acuşi-acuşi apăreau pompierii...

Teodor

Nu putea să doarmă. Ambulanţierul se spălase, se schimbase... şi-acum aşteptau maşina pompierilor. Iar el fremăta tot, pe canapea. Stătea în blocul ăla de atât de multe zile, că simţea că explodează! George nu le adusese ştirile alea pe care le promisese. Sigur, nu-l învinuia; omul ăla chiar se ocupa de problemele din oraş, iar asta chiar nu era o activitate plăcută! Şi totuşi, el fierbea...

Se ridică şi dădu cu ochii de idiot. Părea foarte concentrat asupra a ceva de pe hol... Nu-i dădu atenţie - ieşi pe palier.

Nu era nimeni pe palier, iar asta-i confirma faptul că idiotul nu mai era dispus să rişte. Probabil calculase numărul de femei fertile de pe planetă... Dracu să-l ia, cu idioţenia lui cu tot! Unde era ambulanţierul ăla?

Intră în propria bucătărie, dar doar ca să ia o sticlă cu ness. După care intră în apartamentul 14 şi "se înfipse" direct spre bucătărie!

- Lasă-i.

Cum-cum? Cine era acolo?... Soacra lui se ridică şi veni în cadrul uşii:

- Lasă-i să se bucure de el în linişte. S-au căznit mult până au reuşit să aibă copilul ăsta.

Aprobă şi ieşi din nou pe palier. Ludmila îl urma... Îşi aprinse o ţigară:

- Chiar sunt în stare să plece de-aici?

- Da. Ea a născut normal, fără tăieturi şi cusături. Iar copilul e perfect sănătos şi a luat în greutate.

- ... Păi de unde ştii asta?

- Gabir l-a cântărit imediat după naştere, pe cântarul de baie al Denisei. L-am cântărit şi eu, înainte să ne culcăm. A luat 100 de grame.

- Şi chiar dacă nu lua în greutate - tu tot îl lăsai să plece.

- Pentru el, cel mai bine acum este să meargă într-o casă curată, unde e aer curat. Şi să-i dea maică-sa lapte nestresat. Şi să-l legene taică-su. Şi multe altele...

Oftă lung, greu...

- Ce-i, Teo? De ce oftezi aşa?

- Stau uneori şi-mi amintesc momente din trecutul meu. Îmi

amintesc plecările în curse... Serile când îmi vedeam picii prin *webcam*... Nopţile când zăceam singur în cabină şi mă gândeam acasă...

- Ştiu că nu ţi-a fost uşor. Eu eram la juma' de oră de ei - şi tot am avut momente când m-am uitat lung pe tavan şi m-am gândit ce dor îmi e de ei!

- Ştii, Maie... Eu mă tot gândesc...

Să-i zică? Să nu-i zică?... Avea o soacră perspicace; dacă-i zicea, putea spune că "o informase"! Că "se prindea" imediat cum era cu "mă gândesc la"...

- Haai, spune!

- Mă tot gândesc... Mă tot gândesc să iau un bebeluş de-o zi şi să-l ţin în braţe. Şi să nu-l mai las din braţe pân' la majorat.

Ei bine? "Se prinsese", sau...? Soacra lui începu să râdă:

- Şi fi-mea ce zice?

- Nu ştiu; că n-am întrebat-o. Încă.

- Aa, şi-ai zis să primeşti un fel de pre-răspuns...

Aprobă - aşa, ca să prelungească ceea ce ea credea că e o joacă...

- Păi... Cred că fi-mea ar pune mâna pe tigaie şi te-ar întreba de ce te gândeşti să-l iei, şi nu să-l faci!

Bufni în râs: "Ehei, Maie, habar n-ai tu!" Evident, tăcea chitic...

- Ideea în sine e bună. Momentul nu-i foarte potrivit. Dacă plecaţi în Italia, plecaţi ca să vă faceţi un rost. Dacă munceşti numai tu, practic nu avansaţi - ci supravieţuiţi.

- Ştiu. De-asta mă gândeam că, după tot ce s-a întâmplat aici, aş putea să iau un bebeluş de-o zi şi...

Soacra lui zâmbea amar şi clătina încet capul... Ridică scurt din umeri:

- Da, am devenit melodramatic. Zac aici de atâta timp fără să am cine ştie ce activitate - şi-mi vin idei...

Paşii se apropiară, în spatele lui, iar ambulanţierul şopti:

- Să zici mersi că zaci aici!

- Stai liniştit, că nu mă plâng!

- Ştiu; dar te-am auzit şi am avut impresia că "ai poftă" de-o plimbare măcar pân' la colţ.

Îi oferi o ţigară:

- Am avut.

Bărbatul nu o refuză:

- E bine că ai avut; adică n-o mai ai. Şi-aşa, zona asta e "parfum"! Sunt zone în Bucureşti unde încă mai scurmă după cadavre şi dau cu bucăţi de moloz după maidanezi!

Serios? Se sprijini de perete şi-l privi lung, fără să-şi ascundă curiozitatea şi nerăbdarea... Ambulanţierul începu să râdă:

- OK; îţi zic ce-am văzut eu. Dar n-o să-ţi placă ce-o să auzi!

- Tu zi-mi.

- Eu mă duc să mai discut cu Mariana.

Evident, soacra lui avea o vârstă - şi-l prinsese şi pe '77... Bărbatul oftă greu şi începu să şoptească:

- Tot centrul oraşului e la pământ. Tot ce înseamnă Magheru, Bălcescu şi Brătianu e moloz. Universitatea s-a prăbuşit...

Universitatea? Care - aia mare?... Era o clădire veche, întradevăr; dar...

- Moşilor vechi e moloz... ASE-ul e cu semnul întrebării, în sensul că s-a încercat transformarea lui în spital dar şeful de zonă a renunţat repede la idee...

Păi ASE-ul era clădire nouă! Ce-aveau?!

- Nu comentez deciziile şefilor ăstora. Eu am ţinut de Spitalul Bagdasar şi-am patrulat un timp pe Şoseaua Berceni; dar asta s-a schimbat repede, pentru că luam răniţii, îi duceam la un spital de campanie, iar de-acolo mă trimiteau la alt spital de campanie, în altă zonă... De unde preluam alt rănit, iar şeful meu urla după mine pe staţie... Ce dracu era să le fac - să-i las să zacă pe asfalt şi să mă întorc "pe gol" în Berceni?

Avea dreptate, ce mai!

- Ştiu că fiecare şef de-ăsta de zonă s-a descurcat cu resursele pe care le-a avut; dar nici chiar aşa! Ce mare cantitate de motorină am consumat, când am luat un rănit din centru şi l-am dus la spitalul mobil din Herăstrău?!

Avea dreptate - la urma urmei, era doar motorină; nu?

- Ce să-ţi zic... Obişnuiam să cam strâmb din nas, când adunam *homeleşii* de pe străzi; dar după zilele astea, nu cred să mai existe ceva ce să nu fi văzut. Medicul cu care am fost... Medicul meu e un tip dintr-o bucată. De doi ani, de când lucrez cu el, băieţii au făcut mişto de noi - ziceau că noi rupem suspensia ambulanţei, când ne urcăm în ea în acelaşi timp. Eei... Cutremurul ne-a prins în drum spre o intervenţie - în centru, chiar în rondul de la Romană. Când am observat că se clatină maşina, n-am zis nimic; dar doctorul a răcnit la mine, să fac stânga, aşa că am făcut stânga şi m-am întors pe Dacia. M-am parcat lângă hotelul Howard Johnson... După ce s-a terminat, medicul mi-a zis să intru uşurel pe Magheru. Iar după cinci minute de înaintare "la pas" pe Magheru, după ce ne-am dat seama că staţia rămâne moartă iar noi suntem în sufletul dezastrului, mi-a zis să opresc; a deschis ambulanţa, a scos targa şi-a aruncat-o cât colo. După care mi-a dat o mască chirurgicală şi mi-a zis să trag maşina cu dosul în molozul de la Patria. M-am conformat şi-a încărcat 6 răniţi - unul lângă altul, ca pe sardele. Sau ca la război. L-am văzut cum îi dă unuia să-i ţină altuia masca de oxigen la nas... Ne-am întors pe la Romană, am ieşit în Ştefan cel Mare şi-am văzut că n-aveam cum să ajungem la Spitalul de Urgenţă. Atunci, ca printr-o minune, staţia şi-a revenit...

Şi-acum făcea o pauză şi trăgea cu sete din ţigară...

- A intrat dispeceratul 112 şi ne-a contabilizat - care mai eram în maşini, ce ambulanţe mai erau funcţionale... După care ne-a anunţat că din clipa aia suntem consemnaţi la muncă - iar ăla care-o şterge va sfârşi la puşcărie, între 5 şi 10 ani.

Zău? Păi ce dracu făcuseră - îi minţiseră aşa, "pe faţă"? Se părea că da...

- După care ne-au spus să ne ocupăm de răniţii de pe o rază de 1 kilometru, în jurul locaţiei noastre. Medicul a răcnit la ea, să-i spună unde să ducă răniţii de la Romană, iar ea ne-a spus adresa exactă. Ştii strada Cihoschi Stanislav?

Negă - că după ce auzise ceea ce auzise, nu mai ştia nimic!

- E paralelă cu Căderea Bastiliei. La Romană intram pe Dacia, iar prima la stânga e Cihoschi Stanislav. Acolo sunt trei unităţi de învăţământ: pe dreapta şcoala Cambridge, pe stânga Şcoala 186 Elena Văcărescu, iar 30 de metri mai sus este Colegiul German Goethe. În curtea colegiului s-a făcut punct de triere...

Aha! Bărbatul de lângă el tocmai rememora scene pe care nu le putea descrie în cuvinte...

- Aşa am ajuns noi să luăm răniţii din centru şi să-i ducem pe Cihoschi Stanislav... Goleam ambulanţa, ieşeam în Calea Dorobanţilor şi reveneam la Romană - şi mergeam iar la Patria... şi încărcam...

Simţi nevoia să-l bată uşor pe umăr - ca o consolare. Sau o îmbărbătare. Omul ăla era răvăşit...

- În fine! După ce-am făcut drumul ăsta de vreo 15-20 de ori, şefu' a zbierat după noi pe staţie - să ne prezentăm de urgenţă la bază, la Bagdasar. Am făcut o oră până acolo, fiindcă am trecut prin 'j de mii de filtre... Ne-a trimis pe Olteniţei - unde a fost prăpăd. Blocuri de 9 etaje, construite în '62-64. Curat măcel. Voi aici sunteţi fericiţi - că staţi într-o zonă nu foarte muncitorească. Dar acolo sunt... Şi nu mă întreba cum a fost. Ştii zona?

- Ştiu că e Romprim-ul pe-acolo...

- Şi Batalionul 96 Geniu, şi o brigadă de pompieri, şi UM 02222, şi UM 01348, şi depozite militare, şi IML-ul, şi spitalul

Sf. Ioan, şi cimitirul, şi serele Popeşti-Leordeni - toate-s acolo. Şi dă-ţi seama cum fac toţi gradaţii când ies buluc afară pe poartă şi se pomenesc în mijlocul unui dezastru!

- Deci tu, practic, n-ai avut un şef sigur, cert...

- Un timp, am avut şase şefi - şi toţi zbierau pe la geamurile ambulanţei. Plus şeful care zbiera pe staţie! După care medicul meu m-a bătut pe umăr şi mi-a zis: "Eu sunt şefu' tău de-acu' încolo. Ia-o înainte şi fă dreapta.". Şi de-atunci, preţ de vreo 12 ore, n-am mai avut decât un singur şef.

- Aha! Bun medic! Foarte bun! Familia lui cum e? E bine?

Bărbatul zâmbi, pentru prima oară de când ieşise la o ţigară:

- E foarte bine. El a fost un tip isteţ - a pus toţi banii neamului "la oală" şi-a ridicat ditamai trila cu două etaje la Cornu, pe locul casei bunicii lui. Iar pe perioada verii, de prin iunie până prin octombrie, toţi ai lui stau acolo, la răcoare - părinţii, socrii, nevasta, copiii...

- Bun aşa! Inteligentă mişcare!

- Foarte inteligentă! Ei sunt fericiţi acolo, la răcoare şi aer curat; el e fericit aici, singur, nebătut la cap, cu timp berechet şi pentru meciuri, şi pentru crâşmi, şi pentru minijupe...

Ouch! Subiect sensibil! Se grăbi să mute discuţia spre lucruri mai puţin "intime":

- Şi cu Mariana cum a fost?

- Păi, îţi dai seama că mă întrebam unde e, ce face... Mă tot gândeam cum dracu să dau de ea! Şi cum să ajung la ea, în Tei! Noi stăm pe Pâncota, la case. Ştiam sigur că pereţii rezistă - că e casă nouă, ştiu ce-am pus în ea! Dar nu ştiam dacă ea a fost acasă la nouă jumate! Nu ştiam dacă a căzut mobila! Nu ştiam dacă i s-a declanşat travaliul! Nu ştiam nici dacă poate să fugă, cu ditamai burta! Şi mă abţineam cu greu să nu zic nimic... După ce-am văzut atâtea blocuri prăbuşite, îţi dai seama...

Da, îşi dădea seama! Aproba cu capul, într-o mişcare uşor bezmetică...

- După care m-a căutat pe staţie chestorul şef din zona mea şi mi-a zis că Mariana e bine, e încă acasă şi liniştită şi calmă... Şi m-am mai liniştit şi eu. După care m-a căutat chestorul şef din zona voastră, dl Mocanu; mi-a dat-o să vorbesc cu ea, iar ea mi-a spus că merge într-un centru pentru minori şi că are deja ginecolog. Iar când am auzit-o... Când am auzit-o pe ea, mi-am şters din minte planul de-a deturna ambulanţa. Că ajunsesem cu planificarea la momentul în care îl mituiam pe medicul meu şi goneam amândoi până la mine acasă. Oscilam între mituire şi răpire, pentru că omului meu începuse să-i placă să salveze oamenii dintre dărâmături. Se repezea sus pe moloz, trăgea de ei, îi sălta în cârcă şi-i aducea la ambulanţă. Şi se repezea înapoi, de parcă-i aduna pentru Guiness Book...

Acum râdea şi ambulanţierul. Perfect! Se grăbi să-l tragă de limbă pe teme vesele:

- Şi ce-a zis medicul tău când a auzit-o pe staţie?

- Păi, el era sus pe moloz, când a intrat chestorul vostru pe staţie. Dar s-a întors cu un bărbat cu mâna zdrobită şi-a auzit-o pe ea. În clipa aia, l-a pus pe ăla în fund pe marginea ambulanţei şi s-a uitat la mine cu o privire de-aia "proletară". Şi-a zis cam aşa: "Gata, naşte? Mergem?"...

Râdeau amândoi; el îşi imagina o huidumă de medic plin de adrenalină, pus pe cucerit un trofeu Guiness, care aude că o foarte bună amică e cât pe ce să aibă nevoie de intervenţia lui...

- I-am spus că e bine, dar are contracţii mici; a fost cât pe ce să-l dea pe omul ăla jos din ambulanţă - nu, că noi mergem să o ajutăm să nască! Mi-a luat ceva timp ca să-l conving că Mariana mea are ginecolog şi-un locşor curat unde să nască! Era chitit să golească ambulanţa şi să mergem la ea, să o ajute el să nască!

- Adrenalina în exces!

- Ba Guiness Book!

Şi dacă tot era vesel, ia să-l înveselească şi mai şi:

- Apropo - să ne laşi o adresă de mail, să-ţi trimitem filmarea cu naşterea.

- Aoleu, am şi uitat! Bine că mi-ai adus aminte! Ai o hârtie?

Negă, iar bărbatul de lângă el alergă spre apartamentul 12... Staţia gâjâi:

- 26 către centrul de minori.

Fotoliul scârţâi. Mm...

- Centrul suntem.

- Au venit pompierii. Urcăm.

- Urcaţi.

Aruncă ţigara şi se grăbi să coboare scripetele. O să le prindă bine scripetele - furtunul era greu, iar pompierul ăla trebuie să fi fost tare obosit...

Lucia

Teo îi spusese ceva lui Bebe; individul se înverzise, se albise şi se repezise spre ea. Da' ce-i spusese?

- Pot să-ţi dau adresa mea de mail, să-mi trimiţi şi mie înregistrarea cu naşterea?

Aa, naşterea! Aprobă şi se ridică:

- Bineînţeles! M-ai speriat când te-ai repezit aşa; am crezut că cine ştie ce s-a întâmplat!

Îi întinse o coală de hârtie:

- Cu litere mari, te rog.

Mari şi citeţe, evident! Bebe ştia ce avea de făcut... Rupse o bucată de hârtie şi-şi scrise numărul de mobil:

- Iar în caz că uit, sau nu nimeresc tastele, ăsta e numărul meu de telefon. Oricând vrei tu, în septembrie, adu-mi aminte; OK?

- OK. Lucia...

Da? Ce era? Ochii bărbatului se umeziră brusc:

- Îţi mulţumim. Toţi trei îţi mulţumim!

- Să fiţi sănătoşi, toţi trei, şi să aveţi grijă de voi.

Şi gata, că nu-i plăcea partea aia cu "mulţumesc"! Nu era obişnuită să se simtă chiar aşa de... importantă! Ieşi pe palier iar Teo zâmbi:

- Gata - au venit pompierii.

Auzi vocea lui 26, de la parter:

- Trage-l!

Tiristul se conforma... Paşii urcau destul de grăbiţi... Îşi privi ceasul - două jumate "trecute fix". Probabil că George se odihnea, iar generalul coordona activitatea în noaptea asta. Precizia sosirii pompierilor ilustra ordine ferme date de o persoană extrem de fermă...

Ptiu - să nu-l deoache! Da' când îşi spălase uniforma? Tânărul care urca acum ultimele trepte părea "smuls de pe site" - sau din mijlocul paradei de 1 Decembrie! Era impecabil! Pompierul tresări la vederea ei - şi cum şi ea purta uniforma, tânărul bâigui stins:

- Săru' mâna...

- Neaţa. La câte intervenţii ai fost ieri?

- ... Păi, de vreo patru zile, o ţin numai într-o intervenţie...

Se întoarse spre Teo:

- Ia furtunul şi umple tu căzile - că pe el nu-l las să bage praful la copii.

26 începu să râdă:

- Stai liniştită, că el e şoferul! N-a coborât din maşină în ultimele 24 de ore! Tu nu-l vezi ce curat e?

Îl măsură lung, cu un ochi critic... Tânărul aproba cu capul, mai speriat de ea decât de un sobor de vrăjitoare puse pe fapte mari... Îi arătă uşa ei:

- Umplem toate căzile din toate apartamentele de pe palier.

Pompierul luă furtunul şi se grăbi să intre. Colegul ei mârâi printre dinţi:

- L-ai luat cam tare...

- Tu nu l-ai auzit cum s-a luat de mine?

Mirare preţ de-o secundă, două... Continuă:

- Mi-a dat cu săru' mâna, ca la duduile trecute de prima tinereţe!

- Haai, lasă, că ştii bine câţi ani ai!

- Tocmai - bafta lui că ştiu exact câţi ani am! Că altfel îi răspundeam cu "Să creşti mare, puişor" - şi leşina p-aici!

26 chicotea, ea râdea pe tăcute, Teo râdea de-a binelea... Reveni spre 26:

- Ce mai e nou prin cortul verde cu gard artistic?

- Păi, nu mare lucru. Cică mâine de dimineaţă spitalul de pe stadion se desfiinţează.

Oo, slavă Cerului! Desfiinţau Stadionul Dinamo! Lucrurile reintrau în normal! Ce bine! Teo se grăbi să întrebe:

- Care stadion?

- Ăsta de-aici, din spate. Al lu' Juventus Colentina.

Aa... Parcă ghicindu-i gândul, colegul ei ridică o sprânceană:

- Doar nu credeai că-l desfiinţează pe ăla de la Dinamo!

- Ba îndrăznisem să sper că lucrurile stau un pic mai bine...

- Păi stau mai bine, să ştii! E mare lucru să poţi să desfiinţezi un spital de 1.200 de locuri!

Serios? Atât de mulţi oameni încăpuseră pe stadionul... Juventus Colentina?

- Şi-asta numai pe cele două terenuri! Câţi au mai stat şi pe iarbă, şi prin tribune... Acum, cică baza aia o să fie depozit şi bucătărie pentru zona asta. Că gazele or să întârzie serios iar lumea trebuie să mănânce şi zeamă... Centrele de butelii nu lucrează momentan pentru civili, aşa că...

Aşa că oamenii mâncau mezeluri de dimineaţă, după care porneau uşurel spre stadionul ăla. Unde primeau două casolete cu mâncare caldă. Şi probabil că mai veneau o dată şi după-amiază...

Furtunul foşni pe lângă ea iar pompierul îi aruncă o uitătură urâtă:

- Am umplut căzile.

Aha! Întinse mâna spre el, zâmbindu-i "artistic":

- Mulţumim...

După o clipă de ezitare, tânărul "se înmuie" - zâmbi şi el şi îi strânse mâna:

- N-aveţi pentru ce.

Aah! A doua plural! Din nou! Dar... Dar o să-şi spună că se referise la tot centrul - aşa cum făcuse ea. Aşa că... Aşa că pompierul îi dădu lui Teo furtunul:

- Îl cobori tu?

- Sigur că da.

- Spuneţi-le că în cinci minute plecăm spre destinaţie.

- OK.

Şi gata - cobora scările... Se grăbi să intre în bucătăria apartamentului 14:

- Haideţi, că pleacă fără voi!

Mariana aşeză bebeluşul în cutie iar Ludmila îl acoperi cu un tifon împachetat:

- Din cinci în cinci minute, să-i ridicaţi puţin tifonul. Să nu riscaţi inutil; bine?

- Bineînţeles.

Bebe luă cutia în braţe; Mariana se repezi şi-o îmbrăţişă pe Ludmila:

- Mulţumesc, doamna doctor! Vă mulţumesc din suflet!

- Să fiţi sănătoşi! Hai, fugiţi la maşină!

Se grăbi să iasă şi aşteptă. Bebe păşea uşor, "ca pe ouă", în timp ce Mariana suspina şi-şi tot trăgea nasul, scotocind prin buzunarele rochiei uriaşe de gravidă... Na - că nu se gândise să-i dea şi ei alte haine! Părea să fie îndeajuns de "subţire" pentru o rochie de-a Denisei. Era însă prea târziu acum. Nu se gândise şi la ea...

- O să vă sunăm!

- Să ne sunaţi! Şi să veniţi pe la noi, după ce se linişteşte nebunia asta!

- Bineînţeles!

- Să veniţi neapărat! La botezul băiatului, să n-aud că nu veniţi toţi! Că foc mă fac!

- Venim, venim...

Vorbeau toţi în acelaşi timp, şi "încrucişat", şi "drept", şi uite că nu se prea dădeau duşi... Până la urmă Mariana bufni în plâns:

- Hai - hai să mergem!

Ludmila se grăbi să-i amintească ceea ce păreau să fie nişte sfaturi mai vechi:

- Pa, Mariana! Să ai grijă! Şi să nu te necăjeşti! Să-i laşi pe toţi să te ajute! Ai auzit?

Femeia aproba cu capul şi-şi urma soţul, plângând de-a binelea... Paşii coborau grăbiţi... Se auzea plânsul ei...

Gata. Uşa scării scârţâise. Plecaseră. Ludmila îşi trase şi ea nasul şi se grăbi să intre în apartamentul 13:

- Mă duc să mă uit după ei.

Dacă aşa voia ea... În fine! Îl privi lung pe Teo:

- Ai verificat căzile?

Tiristul se grăbi să verifice căzile. Bun! Acum intră în apartamentul ei, unde era semiîntuneric, şi se aşeză în fotoliu. Şi-şi sprijini fruntea de degetele mâinii drepte, ascunzându-şi ochii plini de lacrimi...

Ludmila

Intră în bucătărie şi escaladă geamul. Deschise larg termopanul şi simţi că nu mai poate respira - în aer puţea a stătut amestecat cu acrit... Îşi trase tricoul peste nas şi reuşi să inspire. Şi văzu cum unul dintre pompieri o ajuta pe Mariana să urce în autospecială, în timp ce Bebe ţinea cutia ca pe-o comoară şi nu-şi lua ochii de la tifon... Acum urcau cutia... Şi acum urca şi el. Iar portiera roşie se trânti. Gata - plecau spre casă. Spre casa aia curată, înconjurată de aer curat, plină de mâncare proaspătă şi gustoasă şi de haine curate - şi de normalitate...

Maşina roşie începu să se deplaseze cu spatele, spre strada Maior Băcilă... Gata. Plecaseră.

Închise geamul şi oftă greu. Şi se grăbi să iasă: unde era ginerele ei? Mugur îşi privea cu atenţie bocancii...

Ieşi pe palier şi se luă după foşnet; intră deci în apartamentul 14, îl prinse pe Teo de tricou şi-l întoarse spre ea:

- Apropo de discuţia noastră de mai devreme. Liana vrea o surioară. Florin spune ca ea, dar probabil că vrea un frăţior. Pune mâna şi fă-i unuia dintre copiii tăi bucuria!

Şi gata - îi întoarse spatele şi se grăbi să ajungă în dormitorul apartamentului 13. Luminiţa sforăia - ca de obicei, putea spune. Dar o înţelegea, pentru că era gravidă şi era uriaşă...

Trebuia să discute cu Violeta despre asta. Urgent! Trebuia să vorbească cu fetiţa ei şi s-o convingă cumva să mai facă un copil! Liana voia o surioară; Teo îşi dorea un bebeluş. Numai că ei emigrau. În condiţiile astea... În condiţiile astea, avea sentimentul că Violeta nu va spune "Nu" şi-şi va conduce făbricuţa de dulciuri bio până în ziua naşterii; după care va sta acasă maximum trei luni... Şi-apoi ea va fi cea care-şi va vedea copiii noaptea târziu şi, poate, dimineaţa devreme. Teo se va ocupa de distribuţie; adică va lipsi de-acasă preţ de 3-4 ore. Ea însă va trebui să stea la muncă până târziu...

Iar dacă Violeta spunea "Da", ea intra în criză de timp! Cine

ştie când se hotăra Guvernul să achite despăgubirile! Dacă le acorda "în natură", adică în apartamente gata construite, o să dureze o veşnicie până o să reuşească să vândă totul! Şi nu voia să lipsească prea mult de lângă Violeta. Fetiţa ei avea o vârstă; în plus, socrii ei vor fi ocupaţi cu propriile servicii şi cu actele făbricuţei...

Mâine va discuta cu ea. Neapărat! Trebuia să ştie...

Teodor

Deci aşa! Să pună mâna să le facă copiilor lui bucuria! Zâmbi şi ieşi încet din baie...

"Păi hai, Teo - du-te şi fă-le bucuria!"

Intră în propriul apartament, în sufragerie, şi-o legănă uşor pe Violeta:

- Iubire... Iubire, trezeşte-te!

Soţia lui era buimacă de somn - iar în clipa când îl recunoscu, se grăbi să se ridice:

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Vino repede.

Gata - o speriase. Dar o s-o lămurească el, imediat cum ajungeau sus la patru! O prinse de mână şi-o trase grăbit spre uşă...

- Ce e?

- Ai să vezi!

Repede-repede, că voia şi să-i demonstreze idiotului una-alta... Şi gata! O trase în apartament, încuie uşa şi-şi luă soţia în braţe:

- Maia zicea că Liana vrea o surioară.

Violeta bufni în râs:

- Ai înebunit!

- Probabil că da!

Repede, în sufragerie - că n-aveau timp de pierdut! Acu' venea laptele!

- Teo, tu chiar ai înebunit!

- Da! Am înebunit de nerăbdare!

Violeta îl strânse în braţe:

- Dar uiţi că eu am o mică chestie, care mă-mpiedică...

Zău! Se trase în spate şi-o privi lung, amuzat:

- Te-mpiedică să te antrenezi?

Era mirată? Se grăbi să-i explice:

- Dacă vrei copii perfecţi, trebuie să te antrenezi din timp! Să fii în formă atunci când...

Hei! Da' ce spusese? Că se repezise să-i smulgă tricoul de pe el!

Lucia

Tresări şi deschise ochii: ce se auzea? Că se auzea ceva! Ceva ca un murmur... bărbătesc...

Se ridică şi porni spre uşă. Şi se încruntă instantaneu...

Iulian Diaconu. Opt ani. Orfan de mamă, cu tatăl plecat langa prin lume. Îşi pierduse bunica maternă la cutremur; George nu spusese nimic apropo de el, dar se încruntase - semn că tatăl nu încercase să afle ce-i mai făcea urmaşul. Se aplecă puţin, cât să-l zărească...

Copilul stătea în picioare, în faţa uşii apartamentului 13. Evident, Mugur îl oprise din drum! Era "echipat" şi "dotat" puştiul... Acum îi făcea morală - una păguboasă şi cam "goală", după părerea ei! Pentru că Iulian Diaconu nu mai era în şosete - avea în picioare o pereche de ghete. Peste tricou îşi pusese o jachetă verde, de-a Denisei probabil, iar în mâna dreaptă ţinea o sacoşă destul de grea, care luase forma unei sticle şi-a unor cutii... Adică îşi premeditase plecarea în toiul nopţii...

Mai făcu un pas şi se opri în cadrul uşii. Băiatul întoarse capul şi-o văzu - şi păli, pentru că era încruntată...

Făcu un pas spre el - iar murmurul lui Mugur tăcu. Îşi aprinse o ţigară, suflă fumul... Se sprijini de tocul uşii lui Alex şi nu ridică privirea spre copil:

- Câţi ani ai, Iuliane?

- ... Opt ani.

- Clasa a doua, nu?

- ... Da.

- Ce calificative ai avut într-antâia?

- ... Păi...

- FB-uri, nu?

- ... Da.

- Ştii ce înseamnă cuvântul "pedofil"?

Tăcere...

- Ştii ce înseamnă cuvântul "cerşetor"?

Tăcere...

- Ştii ce înseamnă expresia "traficant de organe"?

Tăcere... Ia să-i spună ea o poveste care putea deveni oricând adevărată:

- ... În februarie, am anchetat cazul unui minor cu hipotermie. L-au ridicat colegii mei de la Circulaţie din intersecţia de la Obor; cerşea pe la geamurile maşinilor, pe jumătate vânăt de frig. L-au adus la secţie, unde am descoperit că era dat dispărut de şase luni. I-am anunţat părinţii, după care am discutat cu el. Avea cinci ani. Cu şase luni în urmă, venise o fată în parcul Motodrom şi le spusese tuturor copiilor că la capătul aleii, în stradă, e o dubă de la Primărie care dă îngheţată gratuit. El nu s-a mai obosit să-i spună maică-sii că se duce să-şi ia îngheţată; a fugit la dubă, unde a fost luat pe sus şi dus într-o cocioabă de chirpici de pe Lacul Morii. Acolo, nişte oameni l-au bătut de i-a sunat apa-n cap şi l-au anunţat că, dacă nu face ce îi spun ei, or să-i omoare familia. După care l-au pus să cerşească la McDonald's, la Obor. Un timp, a fost OK; dar când a venit toamna, au scăzut încasările. Atunci i-au rupt mâna - ca să arate mai jalnic, cum ziceau ei...

Mai trase un fum - să-i mai zică? Oare îl speriase îndeajuns de tare? Iulian Diaconu nu zicea nimic, nu încerca să se clintească de-acolo... Păi, să continue - preventiv, aşa:

- Au ajuns şi părinţii la secţie, l-au recunoscut, s-au regăsit... Le-am făcut actele, iar ei au depus o reclamaţie. Care însă era foarte ambiguă, pentru că copilul nu ştia datele tehnice: adresa, numele complet al indivizilor... I-am urcat pe toţi într-o maşină de patrulă şi, în drum spre Institutul de Medicină Legală, l-am rugat să mă ducă la adresa unde locuiau oamenii ăia. Şi m-a dus. A doua zi, m-am întors acolo cu patru colegi şi un mandat de percheziţie. Am găsit şase copii în aceeaşi situaţie. Indivizii şi individele au susţinut sus şi tare că i-au găsit umblând langa de colocolo şi n-au putut să-i lase să moară de foame pe străzi - aşa că, fiinţe sufletiste şi cu frică de Dumnezeu cum sunt, i-au adus acasă şi i-au îngrijit cum au putut şi ei! Şi bineînţeles că nu ei i-au pus să cerşească! Da' uite ce grea e viaţa - şi nici unul dintre ei nu-şi găseşte de muncă! Copiii s-au gândit să-i ajute şi ei cum pot! A fost ideea copiilor! Unii cerşesc, alţii adună PET-uri şi cartoane... De la ei dorinţă, aşa! Iar când i-am întrebat cum e cu mâna ruptă, una dintre ele a început să se răţoiască la mine: că statul nu-i ajută cu nimic! Şi nici locuri de muncă n-au, iar la spital nu-i primeşte fără certificatul de naştere, iar ea i-a pus mâna la loc şi fratelui ei când era mai mică... Şi multe altele! Ca să ajungem la sfârşitul poveştii - copilul a ajuns la spital, unde s-a confirmat că, din fericire, n-a fost şi agresat sexual. Medicii l-au operat şi i-au îndreptat mâna, iar psiholoaga a discutat cu el câteva zeci de ore. După care copilul s-a întors lângă părinţii lui. Ce crezi că s-a întâmplat cu indivizii şi individele din casa de chirpici?

Întoarse capul şi-l privi lung, serioasă... Iulian Diaconu îşi privea lung ghetele...

- Absolut nimic. N-am avut de ce să-i bag "la rece". Au de-

clarat că duba cu îngheţată a oprit în faţa casei şi le-a lăsat copilul la poartă. Ceilalţi copii s-au întors şi ei în familiile lor... Acu', ia gândeşte-te tu un pic... Copilul ăla era dat dispărut. Mă-sa şi ta-su lipeau afişe prin oraş, umblau zilnic pe străzi în căutarea lui, plăteau tineri care să-i ajute, care să umble din casă în casă cu pozele copilului... Pe tine cine dracu te dă dispărut, dacă vine o huidumă de doi pe doi şi te îndeasă într-o dubă?

Tăcea şi-şi privea ghetele...

- ... Exact. Nimeni. Ştii ce înseamnă "orfelinat"?

Iar nu răspundea...

- "Orfelinat" e un spaţiu în care trăiesc nişte copii, înainte să vină nişte oameni mari şi să-i înfieze. Aşa scrie în legea română. Deci... Deci data viitoare, când te mai mănâncă tălpile s-o ştergi de-aici, aminteşte-ţi de copilul ăla cu mâna ruptă. Şi pe urmă gândeşte-te la Codruţa şi la Vlad. Ai înţeles?

- Da.

Arătă spre cealaltă parte a palierului; paşii se îndepărtară grăbiţi... Decise să i se adreseze lui Mugur cu o voce îndeajuns de puternică să fie auzită şi de "complicii" puştiului:

- Eu zic să nu-l anunţăm pe George.

- Aşa mă gândeam şi eu. La urma urmei, cred că a înţeles...

Aprobă cu capul, privindu-l lung... Iulian intrase într-unul dintre apartamente... Oftă greu, în şoaptă:

- Cum a reuşit?

- Ce? Să nu doarmă?

- Să se pregătească atât de bine. Să-şi caute nişte ghete, să-şi pună o sacoşă cu provizii...

- Păi, a ieşit din 15.

Se grăbi să ajungă în apartamentul 15. În sufragerie nu era nimeni; în dormitor, Carina dormea dusă... Păi... Se grăbi spre apartamentul 14 şi constată că Nicolae dormea în sufragerie...

În dormitorul din 15 era Carina. În sufrageria din 14 era Nicolae. Victor era în sufrageria ei... Reveni în faţa lui Mugur:

- Alex unde e?

- Doarme aici, cu Vlad.

- Ludmila?

- În dormitor, cu gravida.

Şi cum Teo şi Violeta nu erau nici în apartamentul ei... Se încruntă:

- De dimineaţă fac un tabel cu repartizarea.

- Nu cred că ai de ce să-l faci. Mai ales că azi rămâi fără doi voluntari de nădejde...

- Situaţia asta nu trebuie să se repete.

- Şi probabil că nu se va repeta. Iulian va spune povestea mai departe, atunci când va fi întrebat de ce-a renunţat la planul lui. Sunt sigur că cel puţin doi copii ştiau ce vrea el să facă.

Da? Mugur părea foarte sigur de ceea ce spunea... Oftă scurt:

- La urma urmei, s-ar putea să ne desfiinţeze mâine seară.

- Dacă zici tu...

Nici el nu credea gogoaşa aia. OK! Reveni în propriul fotoliu şi privi lung scările...

George nu venise - şi nici n-o să vină. După ce "anchetase" 35 de cadavre sfâşiate de rozătoare, normal că nu-i mai ardea nici măcar de povestit despre asta! Şi cum el îi "promisese" că vine la nouă fix - ca să discute ceva foarte important - şi-apoi se scuzase cu un trandafir roşu... George nu prea mai avea cuvinte pentru a o evita. Aşa că aştepta să se întâmple ceva - ca să vină la ea "cu treburi" şi să poată s-o sărute, după care să-i amintească faptul că ei erau la serviciu...

Nu-i nimic! O să vină diseară! Iar în privinţa asta ea trebuia să-şi organizeze puţin timpul. Ori se odihnea câteva ore la prânz, ori îl evita ea spunându-i că e nedormită de mai bine de 24 de ore. Trebuia să se gândească; trebuia să calculeze bine câtă nevoie avea de certitudinea aia. În problema "aceea", graba strica treaba. Aşa că...

Piuitul mobilul o făcu să tresară - cine n-avea somn? Era polifonic - adică nu era Nokia aia de serviciu, cu antenă empirică! Se ridică şi se apropie de uşă; şi se lipi de perete, ca să nu fie văzută...

Mobilul cu pricina piuia uşor... făcând-o să se gândească la voluntarii ei şi la importanţa lor în lista aia ale căror telefoane erau funcţionale acum... Vocea lui Mugur începu să râdă, de undeva de pe palier:

- Bună dimineaţa, tată.

Evident! Cine putea să fie atât de important - BCR-ul? Şeful lui Teo? Şefa lui Alex? Colega lui Victor? Ha!

- ... Da, e foarte bine... Da, dar nu e spart... Stai liniştit, că sunt foarte bine. Avem o doctoriţă aici; l-a cusut ea cât de estetic s-a putut... Da... Nu. Adică planul rămâne neschimbat, dar îl aplicăm din noiembrie încolo... Pentru că aşa e mai bine pentru toată lumea... OK - aşa e mai bine pentru mine... Chiar vrei să vorbim despre asta acum, la telefon?... Vreau un copil. După ce mă asigur că la anul îl voi avea, punem planul în aplicare... Nu. Nu negociem în privinţa asta... OK, vorbim cât vrei - dar de negociat, nu negociem.

"Aşa, Mugure! Impune-te! E viaţa ta - dorinţa ta trebuie să primeze în viaţa ta!" Zâmbea slab... Mugur reîncepu să râdă:

- Bine. Voiam să te rog ceva. Dat fiind faptul că eu am treabă până în noiembrie, voiam să te rog să te ocupi tu de o problemă. Sau chiar de două - să vedem... E vorba despre o adopţie.

Oopaa! O adopţie? Discuţia devenea extrem de interesantă - Mugur trăgea sfori într-o adopţie?

- ... Sunt aici un bărbat şi un orfan care vor foarte mult să rămână împreună.

Uau!

Se sprijini de perete şi închise ochii - nu se aşteptase! După părerea ei, ăsta era ultimul gând care-ar fi putut trece prin capul acelui individ! Mugur îl ajuta pe Alex să-l înfieze pe Vlad? Uau! Individul ăla care "n-avea mamă, n-avea tată" şi păşea pe cadavre până la ţinta lui voia să-l ajute pe fotomodelul care mai că nu-l înjurase-n faţă să-şi împlinească cea mai mare dorinţă a vieţii lui? Da' ce-i venise?

- O să-ţi dau toate datele când ne vedem... Da... Da, sunt sigur. Copilul e topit după el, el e topit după copil... Am înţeles că are; dar nici în fund nu le pasă. Sunt divorţaţi şi nu sunt în România... O să-ţi dau eu toate datele. Ce zici - mă ajuţi?

Şi-acum, dacă omul ăla zicea că nu... Mugur asculta... şi râdea din nou:

- ... Păi tocmai - ştiu că tu poţi orice! De-aia nu vreau să sun pe cineva din agenda mea - ca să fim siguri că adopţia merge ca unsă!

Aha! Deci tatăl lui Mugur spusese "Da"! Bun! Perfect!

- ... Şi voi ce faceţi?... Mă bucur. Mama a reuşit să găsească alt adăpost?... Aha... Bine; atunci aştept să mă suni... Da, am baterie... Bine, tată. Mă bucur să aud că sunteţi bine... Sigur, tată. Vorbim - dar nu uita că nu negociem!

Şi iar râdea... Şi ei îi venea să râdă! În ultimele 60 de secunde, dispoziţia ei suferise transformări uluitoare! Şi dispoziţia, şi părerea despre el! Acum se gândea că omul ăsta nu era chiar aşa cum îl percepuse ea; şi, aşa cum Alex făcea şi spunea uneori lucruri ciudate, şi Mugur avea momente când supărarea din suflet îi "altera" comportamentul şi capacitatea de exprimare. Mugur Birnbaum nu era, totuşi, un om rău...

Convorbirea se încheiase. Mugur revenise în apartamentul 13, în fotoliul de pază. Se desprinse şi ea de pe zid şi păşi uşor-uşor până în bucătărie...

Iar ea, acum, o să...

Alex putea fi un tată bun pentru Vlad? Sigur, Vlad aşa zicea!

Dar Vlad nu împlinise încă 7 ani; iar George avea totuşi dreptate! Alex nu voia să ştie nimic despre copilul lui; acum, la atâtea zile de la plecarea de-acasă, bărbatul ăla nu se întreba unde era băiatul lui, ce avea de mâncare, unde stătea, dacă se simţea mai bine la distanţă de tati...

Trase o coală de hârtie şi începu să scrie datele lui Vlad. Pe ale lui Alex le avea doar George; dar era de-ajuns CNP-ul minorului. Pentru o pilă obligată până peste cap faţă de diplomatul român, CNP-ul era de-ajuns...

Scrise şi numele complet al lui Alex şi adresa - aşa, pentru verificare - şi ieşi pe palier. Ocoli zidul şi-l privi lung... Mugur părea foarte... "nevinovat" - de parcă nu vorbise la telefon, nu se gândise la Alex şi la Vlad, nu înţelegea de ce ea venise în uşă şi-l privea aşa, lung... Ia să încerce o conversaţie "de bun simţ" cu el:

- De ce?

- ... De ce, ce?

- De ce-ai făcut asta? De ce vrei, de fapt, să faci asta? Ce-ai de câştigat?

Pe chipul bărbatului din fotoliu apăru un zâmbet mare... Mugur se ridică şi veni în faţa ei:

- Nimic. Doar că nu sunt atât de nemernic precum par.

- Şi obişnuieşti să faci acte de caritate ca să demonstrezi asta?

- Nu.

- Şi-atunci?

Ochii negri o priveau lung... Ea făcea abstracţie de privirea lui şi-şi aştepta răspunsul...

- ... Să spunem că avem şi noi, bărbaţii, feminismul nostru!

Zău! Bufni în râs - bărbaţii aveau feminisme! Râdeau amândoi; iar el nu părea grăbit să se retragă în fotoliu... OK!

- La ultima noastră discuţie, spuneai că vrei să mă rogi ceva.

- Da; aşa spuneam.

- Ascult.

- ... Voiam să te rog să-mi dai datele lor.

- Pentru ce?

- Pentru că tata nu poate uşura toate adopţiile din România.

- Şi n-ai tu modalităţi de-a afla datele lor?

- Ba da. Este însă mai bine să le ştiu din sursă sigură...

Îi întinse hârtia:

- Despre el, nu ştiu mai mult.

Mugur îşi aruncă privirea spre hârtie şi zâmbi:

- E perfect dacă ştiu CNP-ul copilului şi numele solicitantului. Spune-i, dacă ai ocazia, să facă dosar de adopţie - nu de tutelă. Să fie sigur că nu se poate întâmpla nimic rău...

Aprobă şi reveni în apartamentul ei. Şi se reaşeză în fotoliu...

Ea una era convinsă că Alex trebuia să-l păstreze pe Vlad. George avea dubii. Dacă dubiile alea se vor risipi înainte de desfiinţarea centrului, lucrurile se puteau aranja şi fără un metru cub de hârtie. Dacă însă George insista să-l bage pe Vlad în orfelinat... Dacă Vlad ajungea în orfelinat, se ocupa Mugur de formalităţi. Aşa că, din punctul de vedere al minorului care nu trebuia să sfârşească într-un orfelinat, toate drumurile mergeau spre finalul fericit.

Se aşeză mai comod, ca să poată să aţipească...

Nu-i ieşeau din minte cuvintele lui Mugur...

Poate că individul ăsta nu era, totuşi, un om rău. Dacă făcea, într-adevăr, ceea ce spunea că o să facă...

Violeta

Tresări şi deschise imediat ochii: cee? Auzise un bubuit ca de tun... Ia uite! Na, că "o făcuseră de oaie"! Apucă umărul lui Teo şi-l scuturâ zdravăn:

- Teo, scoală-te!

Soţul ei ridică imediat capul:

- Ce?

- Hai, că am adormit ca fraierii!

Adormiseră "la locul faptei"! Aah! Se ridică şi scrâşni:

- Unde-mi sunt hainele?

- Pe-aici pe undeva. Stai aşa!

El căuta lumânarea de rezervă, ea încerca să-şi identifice tricoul şi pantalonii... Aha! Începu să se îmbrace, repede-repede... Bubuitul se repetă - şi-acum îl identifică corect. Nu trăgea nimeni cu tunul - tuna afară. Începea ploaia. Asta era bine, pentru că ar fi trebuit să aerisească un pic centrul...Teo bombăni ca pentru el:

- Incredibil! De-o săptămână nu ni s-a mai întâmplat asta!

Bufni în râs... şi redeveni repede serioasă:

- Da, dar uite că am lăsat copiii nesupravegheaţi!

- Lasă, că e Lucia de pază!

Lucia era de pază?... De fapt... Gata - erau "decenţi". Teo îi fură un sărut şi stinse lumânarea:

- Teribil antrenament! Hai!

O făcuse să râdă. Voia el neapărat s-o scoată din apartament în râsete? Se părea că da...

Coborâră în fugă şi fu împinsă în apartamentul lor:

- Fugi la copii!

Iar el se grăbi să vireze stânga, spre apartamentul Luciei... Văzu, preţ de-o clipă, ochii negri privind-o lung din fotoliul de pază; în secunda imediat următoare, ajunse în propria sufragerie, pe canapea. Şi nu putu să nu se gândească la sentimentul ăla de frică din piept...

Îi era frică de el. Deşi era sigură că Mugur nu se va mai apropia vreodată de ea, deşi ştia că soţul ei o va apăra cu pistolul dacă era nevoie, simţea totuşi frica aia... Semn că peripeţiile prin care trecuse noaptea trecută o afectaseră totuşi. Şi chiar dacă Mugur nu reuşise să-şi ducă planul până la capăt, chiar dacă scăpase din mâinile lui înainte să se întâmple ceva grav, chiar dacă el spusese că “e din dragoste", ea se gândea acum că aşa se simţeau femeile violate. Simţeau acea frică... Iar dacă ea nu păţise mare lucru, şi-i era totuşi frică de el, nu-i era deloc greu să realizeze ce simţeau femeile care scăpau de-abia după...

O să-l ocolească cu mare grijă, de-acum încolo, şi-o să încerce să nu mai aibă contact vizual, ei doi. Contactul ăla vizual îi provoca ei o spaimă puternică - iar asta îi putea da lui Teo ideea să-l împuşte! Or, ei cinci trebuiau să plece în Italia. Poate-şi făcea Lucia pomană şi-l trimitea totuşi pe Mugur la taică-su...

Teodor

O făcuseră de oaie! Adormiseră sus, în apartamentul 17! Oare venise cineva după ei? Ştia sigur că încuiase uşa; dar oare ciocănise cineva în uşa aia, la un moment dat? Pe Violeta o trezise tunetul şi probabil şi răcoarea - pentru că adormiseră "indecenţi"...

Făcu abstracţie de idiot şi se opri în uşa apartamentului 12; în secunda imediat următoare, ochii albaştri se deschiseră prompt. Şopti, privind-o lung:

- Dă să plouă.

Lucia se ridică şi oftă:

- Deci e patru jumate.

Îşi privi, mirat, ceasul; apoi constată cu voce tare:

- Nu ştiam că pe voi vă învaţă să aflaţi ora exactă din tonalitatea tunetelor...

- Ba să ştii că am avut şi activitate practică pe tema asta!

Poliţista fie se odihnise pe cinste în "tura" de noapte, fie era iritată de absenţa chestorului principal. Numai ea ştia! El unul nu se amesteca în problemele ei...

- Aerisim scara?

Îl punea la treabă? Perfect! Îşi frecă scurt mâinile:

- Aerisim! Deschid toate geamurile?

- Nu. Punem două cearceafuri ude - unul la uşa de la intrare, iar celălalt la chepengul de pe bloc. Şi aerisim aşa.

- ... Nu cred că se va aerisi cine ştie ce...

- Se va aerisi îndeajuns cât să nu mai pută a mâncare stricată.

Dacă zicea ea! Primi un cearceaf şi-o urmă în baie. O văzu băgându-l în apa din cadă de câteva ori... Lucia ieşi:

- Eu sunt la parter. Mă anunţi când eşti gata să facem curent.

- Sigur.

Rămăsese singur...

Oare se supărase pe el? Oare ea ştiuse la ce oră urcase el cu Violeta la etaj?... Oare venise George - şi, din cauză că ei ocupaseră "camera de discuţii", chestorul principal decisese să revină în cort în noaptea aia? Hm...

Ia să fie el serios! După ce aeriseau, o s-o întrebe pur şi simplu dacă şi de ce era supărată pe ei! Şi gata!

Stoarse cearceaful şi se grăbi să ajungă la chepeng. Trebuia să găsească un mod de a-l fixa cât mai bine, astfel încât aerul să nu treacă pe lângă el. O să fie greu...

Lucia

Fuma. Privea maldărul de moloz luminat din toate părţile şi fuma, în scara blocului. Cearceaful "se ţinea bine" în cârligele de rufe, deşi vântul îl umfla serios...

Afară ploua infernal, cu nişte stropi de-ăia de aversă de vară şi cu vânt în rafale. Şi totuşi, colegii ei şi voluntarii munceau susţinut la degajarea scării de bloc prăbuşită în Şoseaua Colentina. Luminile puternice îi arătau ei dimensiunile dezastrului, iar "furnicuţele" în haine de diverse culori forfoteau pe-acolo...

Tresări la vederea celor două siluete; "palmă" imediat ţigara şi puse mâna pe tocul pistolului. Şi se linişti după câteva secunde - 40 rânjea de mama focului, de sub umbrela-fantezie cu imprimeu mărunt...

Desfăcu patru cârlige şi le făcu loc să intre. 26 era serios:

- Ce faci - nu mai ai stare?

- Aerisesc.

- ... Aha! Bună idee! Chiar am vrut să-ţi zic la două, când am venit cu pompierul - mirosea ciudat la voi în centru.

- Sunt sigură că vecinii n-au avut inspiraţia să-şi golească frigiderele înainte să se evacueze. Şi-aşa, mă mir că nu s-a întors nici unul!

- Păi nici n-or să se întoarcă prea curând, să ştii! Avem dispoziţii noi - şi noi, şi civilii. Dacă Poliţia sau Crucea Roşie au pus bulină pe o clădire, atunci au dreptul s-o folosească până se anulează starea de calamitate.

- Ceea ce înseamnă că, în maximum o săptămână, blocul ăsta va fi de nelocuit.

- Ba eu zic că starea de calamitate se va sfârşi înainte de weekend.

- Fără gaze?

- Fără multe chestii. Dar armata se va retrage în cazărmi. Sigur, înainte de momentul ăsta, se va face apelul nominal complet la noi - şi se vor angaja oameni noi, pe posturile libere. Să le spui şi voluntarilor tăi - voluntarii au prioritate la angajare.

- O să le spun.

- Aşa că...

Aşa că, în weekend, se părea că va avea tot timpul din lume să discute cu George. Deşi i-ar fi prins bine ca discuţia să se desfăşoare într-o locaţie cât mai îndepărtată de locuinţa Adrianei... Se încruntă:

- Şefu' ce face?

- Doarme cu capul pe birou. N-a vrut să se ducă în hotel...

"Şi n-a vrut nici să vină la mine." Gândul ăla o făcu să se încrunte şi mai şi! Colegul ei o privi lung... şi nu zâmbi:

- Centrul e OK, da?

- Da.

- Ceva probleme?

- Nimic.

- Atunci noi nu mai urcăm...

Ridică din umeri, iar 40 îl trase pe 26 spre cearceaf. Se grăbi să prindă din nou cârligele...

Deci George nu voise să vină la ea. Nu se dusese nici la hotel - gândindu-se probabil că ea ştia hotelul ăla, îl găsea... "familiar" iar uniforma îi asigura accesul în el la orice oră! Nici nu venise la ea - că doar din cauza ei refuzase ideea hotelului, nu? Ca să nu dea ea de el!

Îi venea s-o rupă la fugă spre cortul ăla! Îi venea să gonească până la el, să-l ia de revere şi să-l întrebe dacă voia o chestie serioasă cu ea sau nu! La urma urmei, de ce-o lălăia aşa? Ce aştepta? Gazele?

Mm, ce se înfuriase! Cât era ceasul? Cinci şi cinci. Încă 25 de minute şi se întorcea în propriul fotoliu - unde toţi voluntarii îi puteau observa botul ăla lung şi sprâncenele încruntate...

Teodor

Era bine acum. Se făcuse răcoare, ce-i drept - el era zgribulit tot acolo, la etajul patru! Dar scara lor mirosea a proaspăt. Mirosea "ca-n pădure"! S-ar fi dus să-şi ia o bluză cu mânecă lungă, sau un hanorac. Numai că nu putea lăsa chepengul nesupravegheat. Se gândea acum că o lăsase pe Violeta nesupravegheată, iar idiotul era mai treaz ca niciodată... Ştia însă că idiotul nu voia să afle dacă putea să fenteze gloanţe, de vreme ce nu putuse să fenteze nici măcar pumni; aşa că era totuşi liniştit...

- Teo!

Sări în picioare şi se aplecă peste balustradă:

- Da.

- Gata - închide!

Bun! Bine că închideau! Îi era un frig îngrozitor! Iar dacă răcea, adio plecare spre Italia în următoarele 7 zile!

Trase cearceaful, închise chepengul şi îl blocă. Şi se grăbi să coboare în apartamentul 12 - trebuia neapărat să afle dacă poliţista se supărase pe ei!

Idiotul nu-şi permitea să-l privească... Bun! Foarte bine! Tii - ce bună era lovitura de pumn! Aranja imediat aluna în cutia craniană! Îi venea să râdă, dar se abţinea...

Intră în holul Luciei şi auzi un foşnet. Şi rămase cu gura căscată când recunoscu două siluete în patul ăla! Lumânarea pâlpâia, semn că aerul circula în voia lui pe-acolo. Dar vedea clar blugii lui Victor la perete. În faţa lui, pe perna din faţa lui, se odihneau nişte cosiţe negre catran...

Aveau un voluntar nou? Sau un sinistrat nou? Sau era sora lui?... Să fie oare "miss Secretara 2010"? Deşi părul tinerei de lângă Victor părea de două ori mai lung decât ceea ce văzuse el în iulie...

Paşii intrară iar Lucia şopti:

- Ioana - nepoata generalului.

Aa... Se grăbi să intre în bucătărie:

- Şi n-a găsit generalul un loc pentru ea într-un adăpost de lux?

Poliţista nega... În fine! Ea ştia! Zâmbi:

- Am senzaţia că te-ai supărat pe noi.

Ochii albaştri erau miraţi... Ridică scurt din umeri:

- Am eu senzaţia asta! Şi voiam să ştiu ce-am făcut - ca să ne cerem scuze şi să nu mai facem!

Lucia începu să râdă:

- Staţi liniştiţi, că nu sunt supărată pe voi.
- Sigur?
- Foarte sigur.

Aştepta... Tânăra se aşeză la masă:

- Pe cuvântul meu de onoare!

Deci George era de vină! Adică dragostea cu năbădăi! OK!

- Mă duc să văd ce mai fac minorii...
- Odihneşte-te.
- O să încerc!
- Te rog să şi reuşeşti! La un moment dat, azi, o să te numesc şef peste centru. Iar copiii se vor trezi cu gânduri mari în minte.
- Am înţeles. Mă duc să mă culc atunci.

Ieşi... şi alese tot sufrageria apartamentului 13 - ca să-i stea idiotului pe nervi. Ca să-l ţină treaz, atent şi alert la copiii ăia cu gânduri mari în minte. Măcar de atâta lucru să fie şi idiotul în stare!

Lucia

Simţea că i se face rău de somn... Simţea că-i vine să plângă de supărare...

George o ocolea. Era evident acum - o evita cu grijă. În condiţiile astea, se întreba ce mai putea face ea! Se întreba, de fapt, dacă ar fi fost indicat să facă ceva! Dat fiind faptul că era extrem de obosită şi iar dădea dovadă de prostie... şi uitase, din nou, că George Mocanu o iubea...

Staţia gâjâi:

- Patrula către centrul de minori.

Oftă greu şi-şi privi ceasul: şase fără cinci. Acuşi-acuşi se trezeau şi voluntarii ei... Asculta; era curioasă...

- Centrul suntem.
- Am adus laptele şi brânza. Şi un vizitator-surpriză.

Cum-cum? Se încruntă... Mugur ordonă pe un ton sec:

- Detaliază.
- Soţul Luminiţei, gravida...
- Intraţi.

Aştepta; voia să-l vadă că respecta procedurile... Mugur aprinsese deja lanterna - semn că nu era fraier deloc...

- Beatrice!
- Urcaţi!

Da; respecta procedurile. Atunci când nu-i stătea mintea la problema lui de sănătate, chiar se putea pune bază în omul ăla! Spera din tot sufletul ca Mugur să reuşească să aibă un copil. Nu i-ar fi stat bine cărunt şi ridat la 35... Na, că gândea prostii!

Se ridică şi se întinse cu poftă. Mugur mormăi, ca pentru el:

- Soţul Luminiţei e un "monument" de praf.
- Spune-i Ludmilei şi scoate-le două scaune pe palier. Ca pentru mama lui Sandu.

Şi gata - intră în bucătărie. Nu voia să stea paznic la discuţia lor şi nici nu voia să audă din nou "mulţumesc" - că nu făcuse mare brânză pentru femeia aia! O găzduise, dar cam atât! Aşa că, ia să recalculeze ea paza şi organizarea voluntarilor!

Deci la opt intra Teo de pază. Apoi, la patru, Teo îi preda pistolul lui Alex, care făcea de pază până la miezul nopţii. După care venea rândul lui... Victor. Care apoi îi preda paza lui Teo. Şi tot aşa, până se desfiinţa centrul. Din păcate, rămâneau doar trei bărbaţi - iar asta însemna că Teo va face întotdeauna de pază între opt şi patru după-amiaza, Alex va fi mereu "în schimbul doi"... Nu era normal. O să supună la vot scurtarea timpului de pază la şase ore - ca să se ruleze şi ei mai omeneşte! Deşi presimţea că mâine, la prânz, blocul ei va fi pustiu...

Iar voluntarii care stăteau cu copiii? Azi, Nicolae pleca împreună cu Carina. Pleca şi Mugur, tot azi probabil. Rămâneau doar ea, Violeta şi Ludmila. Şi Ioana, pe care nu putea pune foarte mare bază... Păi, o să mute gravida într-una din camerele cu copii! Era ea mai greoaie - dar putea să ţipe, la o adică! În plus, îi va oferi camera cu copii mari - să nu vină toţi picii pe capul ei, cu întrebări despre "cum se fac copiii", şi să aibă şi ea cu cine să joace un wist, sau macao...

Se ridică şi scoase capul pe uşă. Mugur se conformase - scosese două scaune pe palier. Ludmila îi dăduse soţului Luminiţei halatul pe care-l purtase şi Bebe la un moment dat. Stăteau amândoi pe scaunele alea, se ţineau de ambele mâini şi şuşoteau în acelaşi timp - cu şanse zero de-a se înţelege unul pe celălalt...

Oare aşa o să fie şi ea? Dacă ea şi George nu se vor vedea mai mult de 48 de ore, oare la fel or să facă şi ei? Erau atât de frumoşi oamenii ăştia doi! Emanau dragoste! Tânărul tocmai pusese palma peste bebeluş...

Aah! Iar se gândea la tâmpenii! Clar - trebuia să se odihnească! Reveni în bucătărie şi privi lung tabelele... Şi privi şi trandafirul, care uite că-şi revenise şi promitea să înflorească "artistic" până la prânz...

Gata! Acum, aici, o să ia o hotărâre radicală! Va fi "azi sau niciodată"! Gata! Azi "îl punea jos" sau punea punct "relaţiei"! N-avea rost s-o lălăie la infinit! Dacă o voia pe ea, trebuia să facă şi ca ea! Ea tot făcuse ca el, în ultimul timp! Şi nu mai era vorba despre cuvintele pe care le spusese ea atunci; aşa cum nu mai era vorba nici despre tentativa lui de-a se face iubit cam cu de-a sila, tot atunci! Aşa că...

Aşa că va fi azi. Sau nu va fi deloc.

Ieşi din bucătărie şi dădu de zâmbetul adormit al Carinei:

- Neaţa.
- Neaţa. Tot tu?
- Tot eu.

Ieşi pe palier:

- Să faci o porţie în plus azi.
- ... OK.

Arătă spre apartamentul 15 şi şopti:

- Generalul ne-a rugat să o primim voluntară pe nepoata lui.
- Aha...
- Care nu poate sta în centrul de sinistraţi de lux în care stau verişorii ei mai mari.

Carina o privi lung... ridică o sprânceană... şi zâmbi:

- Aha...

Bufni în râs - era teribilă! "O să-mi fie al dracului de dor de tine!" Gândul ăsta nu-l va rosti niciodată...

După ce se va desfiinţa centrul, ei se vor împrăştia care-ncotro. Ea se va muta la George. Alex se va muta la Vlad acasă. Nicolae şi Carina îşi cumpărau trei camere... Tiristul emigra în Italia... O să-i fie dor de ei - de ei toţi. Fuseseră vecini atâţia ani de zile - şi nu se observaseră niciodată, nu se apropiaseră niciodată mai mult decât printr-un salut comun... Şi uite ce fraieri fuseseră! Uite ce bine se înţelegeau! Diseară or să joace cărţi...

40 ieşi din apartamentul 15 şi-i făcu semn să se apropie. Se conformă...

- ... Nea Aurică zice că şefu' o să vină azi cu veşti pentru voluntarii tăi - şi-ai face bine ca pe unii dintre ei să-i îndrumi spre casele lor.
- Aşa a zis nea Aurică?
- El a zis să-i mâni; dar mi s-a părut un termen prea dur pentru aşa voluntari minunaţi...
- OK.
- Nea Aurică a mai zis că generalul a stat huhurez toată noaptea; aşa că o să se ducă la Sir câteva ore, după care va prelua comanda zonei. Cică şefu' o să apară aici în jurul prânzului.

Aprobă cu capul - îi displăcea profund că nea Aurică îi trimitea asemenea mesaje prin colegii ei, aşa că prefera să tacă.

- Azi vine ApaNova în vizită.

- Bun. Avem o ţeavă spartă în apartamentul 8.

- OK. Ei oricum or să verifice toată instalaţia... Nea Aurică zice să nici nu daţi drumul la apă! Că ceea ce-o să vină pe ţeavă o să fie greu şi de privit, darămite de folosit la tras apa!

- Bine.

- Am fugit şi noi.

- De ce să fugiţi, mă? Mergeţi uşurel - că sunteţi obosiţi...

40 o admonestă cu degetul şi se îndreptă spre scări. 26 coborâse primul, semn că primiseră ordin să se grăbească...

Tresări, speriată ca la balamuc - ce erau ţipetele alea?

Victor

Mm, ce frig se făcuse! Da' ce se întâmplase - deschiseseră geamurile?

Dădu să deschidă ochii, dar nu reuşi. Parcă erau lipiţi! Aşa că ridică mâinile şi întinse picioarele - ca să se dezmorţească straşnic mai întâi. Şi constată că picioarele nu le putea întinde! Îl ţinea ceva; ceva ce stătea pe ele...

Ce căzuse peste el?

Deschise ochii.

Gură micuţă, roşie ca focul. Năsuc mic, ca-n desenele animate japoneze. Şi gene lungi şi dese şi răsucite... Naturale...

Ptiu, drace! Visa? Păi... parcă se trezise! Auzea, oricum, zgomotele din centrul pentru minori! Cine era superbitatea asta brunetă... care dormea dusă, la câţiva centimetri de el... şi pusese piciorul peste el...

Ochii se deschiseră brusc.

Ptiu!

Scăpă un "ha" speriat şi sări instinctiv în spate! Şi se lovi cu spatele de perete!

Imediat, tânăra scăpă un "ai" ascuţit! Şi, în secunda doi, o văzu la un metru de el, în genunchi, pregătită "s-o taie" spre uşă...

Ei, poftim!

Se priveau lung, speriaţi... Brusc, tânăra bufni în râs, roşind instantaneu:

- Doamne! Scuză-mă dacă te-am speriat!

Vocea caldă, catifelată parcă, îl dezmetici; aşa că "se adună" şi el cât de cât de pe pat:

- Stai liniştită, că nu-i nimic.

Mâna tinerei se întinse spre el:

- Ioana, proaspăt voluntar.

Îi strânse mâna şi începu să râdă:

- Victor, voluntar veteran...

Şi-acum Ioana continuă să se scuze:

- Scuză-mă! Dar nu mi-am dat seama, adică nu m-am gândit că s-ar putea să dorm chiar atât de bine! După cutremur, n-am mai dormit decât "pe sărite", în poziţia ghemuit! Şi eu de obicei dorm "împrăştiată" într-un pat de doi pe doi!

"Ptiu, să nu te deochi!" Ea turuia, iar el o privea "per ansamblu" şi pe bucăţi şi nu-i găsea cusur!

- Şi uite că m-am împrăştiat în tot patul şi te-am trezit! Te rog, scuză-mă! N-am vrut!

Se grăbi să o întrerupă, înainte să sesizeze şi ea că era examinată cu minuţiozitate:

- Ţi-am spus - stai liniştită. Eu trebuie să-ţi cer scuze, pentru că te-am trezit.

- Aa, nu-i nimic!

- Ba este! Presupun că ai venit aici după miezul nopţii...

- La două, cu patrula.

- Vezi? Te-am trezit înainte de împlinirea celor opt ore de somn "regulamentar"! Scuză-mă - n-am vrut.

- Stai liniştit...

Ochii negri se plecară spre aşternut, preţ de-o secundă. Ochii lui coborâră involuntar spre tricou, preţ de-o clipă doar - iar creierul reacţionă în consecinţă: "Măiculiţă mama mea!"... Reveni la timp spre chip şi fu din nou privit lung:

- Cum decurg dimineţile aici? Adică ce-aş avea eu de făcut acum?

Creierul tocmai îi amintise că era bărbat - şi era şi gentleman! Aşa că se ridică:

- Tu? Nimic. Trebuie să te odihneşti cele opt ore "regulamentare". După aceea, o să vezi tu ce e de făcut!

Bineînţeles că Ioana se ridică şi ea:

- Nu-nu! Dacă m-am trezit, nu mai pot să adorm la loc. Aşa sunt eu! Dar o să mă întind un pic la prânz, dacă dorm copiii...

OK! Arătă spre uşă:

- Atunci, presupun că te-ai familiarizat cu centrul...

- Nu, n-am avut când. Am venit, iar Lucia m-a trimis să fac duş şi să mă schimb. După care mi-a pus în faţă o tavă uite-aşa de mare...

Şi făcea un gest amplu cu mâinile...

- Şi pe urmă mi-a arătat patul. N-am putut s-o contrazic...

- Aha. Atunci hai să-ţi arăt unde e baia şi cum funcţionează lucrurile pe-aici. Presupun că nu ţi-ai adus periuţa de dinţi...

Ioana râdea, arătându-i dentiţia perfectă...

Păi, să se ocupe un pic de fata asta! Ceilalţi n-aveau timp s-o facă - iar el simţea brusc nevoia "să facă oficiul de gazdă"! Să-i dea o periuţă de dinţi din cămara cu provizii, s-o conducă la toaleta de la etaj... Şi să afle mai multe despre ea! Devenise brusc interesat de juna de vreo 16 anişori, cu bust generos şi chip făr' de cusur! Nu înţelegea de ce, dar...

Deschise uşa cămării şi luă o periuţă nouă de dinţi. Ioana începu să râdă:

- Glumeşti!

- ... Dacă n-o vrei, o pun la loc! Deşi observ că ai mare grijă de ei...

Şi mai observa el, imediat după ce făcea constatarea aia cu voce tare, că începuse "să puncteze" la ea. Involuntar. De ce "organismul Victor" puncta fără să primească ordin de la creier, nu-şi dădea seama... Tânăra luă periuţa:

- Nu, glumeşti în sensul că aveţi aici toate condiţiile!

- Păi, ne-am organizat astfel încât să ne fie bine şi nouă, şi copiilor. Şi cum igiena e foarte importantă atunci când stai o săptămână în acelaşi loc şi în aproximativ aceleaşi haine... Pasta e la baie. Hai.

O conduse în apartamentul 13 şi făcu prezentările:

- Mugur, Ioana.

- Ne-am cunoscut la două.

Se plesni cu mâna peste frunte:

- Nu mi-am dat seama... Oricum, dacă vrei să faci duş, întâi bagi presiune în butoi şi

- Ştiu, mi-a arătat Lucia de dimineaţă. Când am făcut duş.

Se plesni din nou cu mâna peste frunte şi exclamă:

- Uite-aşa o să-mi înroşesc eu fruntea rău de tot...

Ioana râdea, din uşa băii... El "puncta" ca la balamuc, deşi zău că nu voia să facă asta... "Ptiu, să nu te deochi!" Arătă spre uşa apartamentului:

- Te aştept.

Uşa se închise... Mugur zâmbea slab, ca o părere... Îl privi lung:

- Ce-i?

- Nimic.

Ridică o sprânceană - chiar nimic? Ochii negri coborâră spre carte:

- Doar să mă anunţi din timp, dacă cineva sau ceva te deter-

mină să-ţi schimbi planul. Ştii tu, ăla cu Austria...

Se aplecă puţin spre el:

- Nici o şansă!

- Eu ştiu?!

- Nu, Mugure. Nici o şansă.

Viitorul lui şef nu mai zicea nimic, nu-l mai privea... Ludmila se apropie de el:

- Neaţa. Ioana s-a trezit?

- Neaţa Da, e la baie. Voiam să te întreb - ea chiar e voluntară, sau e semi-sinistrată?

- Voluntară, după cum a spus Lucia.

- Păi primim voluntari minori?

- Are 18 ani şi 3 luni.

Cum? Avea 18 ani? Doctoriţa începu să râdă:

- Aşa am zis şi eu - dar i-am copiat CNP-ul din cartea de identitate, aşa că să ştii că e cât se poate de majoră!

Aha! Începu să aprobe cu capul, cu o mişcare amplă... pentru că informaţia aia îi cam "zburătăcise" socotelile...

- Am fugit la copii!

Aprobă în continuare - şi rămase singur. Şi preferă să iasă pe palier şi să-şi aprindă o ţigară. Era extrem de devreme, el se simţea mahmur, dar avea nevoie de ţigara aia. Trebuia să se gândească bine...

Trebuia să se gândească foarte-foarte bine la ultimele evenimente. Organismul "punctase" fără comanda creierului; mingea era acum în terenul ei. Şi cum tocmai aflase că Ioana era majoră, vaccinată şi rudă bună cu generalul...

Nimeni şi nimic nu prevestise apariţia acelei tinere. Rolul ei, de "nepoată a generalului", era ambiguu - şi nepoatele de spiţa a şaptea tot nepoate erau! Ioana era frumoasă, era "bine", avea 18 ani împliniţi... iar el se trezise la nici 30 de centimetri de ea. Asta îl făcea să se gândească un pic...

Oare George o trimisese? Oare George încerca să profite de faptul că generalul era mult prea ocupat ca să-i mai viziteze şi trimisese acolo o junǎ "cu dedicaţie"? Oare George încerca să-şi uşureze puţin vizita în centru - cea de la etajul patru? Chestorul principal nu părea să fie genul care se "împiedica" de prezenţa ex-ului. Şi totuşi, chestorul ăsta principal avea o vârstă, o experienţă vastă într-ale diplomaţiei şi ştia că apropierea lui Victor de o tânără îi va uşura Luciei sufletul. Mult! El, ca fost logodnic al ei, nu sesizase nimic nou în comportarea Luciei; dar probabil că George simţise nişte reţineri, unele legate probabil de prezenţa fostului ei logodnic...

În fine! Poate că nici nu conta cine şi de ce o adusese pe Ioana aici! Fata asta era... Era o fata normală. O femeie - avea 18 ani împliniţi şi nu alesese să doarmă pe canapea azi-noapte. Aşa că...

Aşa că, o să fie ce-o să fie! Dacă o să fie, o să fie! Dacă nu, nu! Zâmbi slab...

Voluntarii se treziseră - forfoteau prin centru. Nicolae schimba lumânările, Violeta pomenea ceva despre "trasul apei", Ludmila umbla cu lanterna prin camere şi strângea castronelele... Iar Carina probabil că pregătea micul dejun. Alex încă mai dormea, iar Teo intra de pază la opt - aşa că se odihnea. Dar oare unde era Lucia? În bucătăria ei? În dormitor? După ce discutase azi-noapte cu Octavian...

Oare ce discutase Lucia cu Octavian? La un moment dat, îi auzise râzând; dar nu se putea baza pe asta, atunci când încerca să aprecieze care erau relaţiile dintre băiatul chestorului principal şi viitoarea lui mamă vitregă. Băiatul lui George era uns cu toate alifiile - şi nu voia să-şi supere tatăl. Dacă tatăl devenea atent la fiu, adio libertate! Octavian ştia că trebuie să zâmbească "dulce" şi să spună ca George - pentru ca George să nu înceapă să se ocupe de nemulţumirile lui. Aşa că, cel mai probabil, Octavian zâmbise "dulce" azi-noapte şi spusese ca Lucia. Şi...

Şi ia să nu-şi mai bată el capul cu Lucia! Ce-ar fi să se concentreze asupra Ioanei? Nu intenţiona nici să se însoare cu ea, nici să descopere dacă bustul ăla era natural sau siliconat. Îşi dorea însă foarte mult să şi-o scoată pe Lucia din minte. Prin orice metodă, cu orice mijloace. Nici el nu juca ping-pong.

Aruncă ţigara şi-şi trecu mâinile prin păr - se trezise buimac, se speriase şi-apoi se grăbise "să puncteze". Şi probabil că arăta ca un urs!

Alexandru

Auzea zgomote şi voci, ca prin vis. În plus, simţea că parcă îl sugruma cineva! Deschise încet ochii...

Zâmbi şi-i închise: nu. Încă nu. Vlad dormea în braţele lui - şi-l ţinea de gât. Iar el nu era dispus să scurteze momentul ăsta! Dacă îl vedea şi Lucia, bine; dacă nu, la urma urmei nici nu mai conta! În prima zi electrificată, el unul fugea glonţ pe strada Olari şi depunea dosarul lui Vlad! Şi nu mai avea nevoie nici de sprijinul lui George, nici de cel al Luciei! Poate doar de Nicolae şi de Ludmila să aibă nevoie, să depună mărturie apropo de capacitatea lui de-a fi un tată matur şi responsabil; în rest...

Mm, ce bine era! Stătea nemişcat, cu ochii închişi, şi ştia că zâmbeşte...

Victor

Era agitaţie mare în centru; el stătea lângă uşa apartamentului 13 şi avea senzaţia că era la Movieplex - iar totul se întâmpla în jurul lui ca într-un film...

- Gata.

Îu! Iar îl speriase! De data asta însă nu mai ţipă - îi zâmbi. Ioana era din ce în ce mai veselă:

- Aveţi tot confortul aici!

- Dacă zici tu...

- Ehei - habar n-ai tu ce-i în alte adăposturi! Unele n-au nici măcar o foaie de cort pe deasupra!

Aha! Se grăbi să schimbe discuţia:

- Toaleta e la etaj.

- Mi-a spus Lucia azi-noapte, dar...

Arătă spre scări şi-o urmă. Şi zâmbi slab - că nu-i găsea, totuşi, cusur, dar nu exista femeie fără cusur... Aprinse lanterna şi lumină uşa apartamentului 17:

- Aici e camera de discuţii. Iar acolo e toaleta. În bucătărie. Poftim.

Ioana luă lanterna:

- În bucătărie?

- Am amenajat-o în bucătărie ca să estompeze mirosul de friptură şi ciorbă cu smântână din bucătăria de sub ea. Nu estompează nimic, pentru că nu e cazul; dar în principiu cam asta a fost intenţia...

Tânăra râdea şi aproba... cu ochii "agăţaţi" în ochii lui... Decise s-o dezmeticească:

- Te aştept aici...

- Ah, da! Scuză-mă!

- Nu-i nimic.

Ioana alerga chiar acum spre uşa apartamentului 19... Aoleu, ce roşise! Când îşi dăduse seama că lipsa ei de reacţie se putea interpreta, se înroşise ca o roşie şi se repezise spre toaletă! Păi...

Păi s-o aştepte, nu? Aşa spusese - că o aştepta acolo. Şi se gândea chiar acum că tricoul îi venea foarte bine, iar egării ăia lucioşi nu puteau ascunde un dezastru plin de celulită şi vergeturi...

Dac-o să fie, o să fie! Orice, numai să nu se mai gândească la

Lucia! Dacă ea avea reţineri faţă de refacerea propriei vieţi alături de George, ele erau cauzate şi de mutrele lui, de comportamentul lui, de singurătatea lui...

Carina

Laptele era aproape fiert. Pregătise sandwich-urile, cănile aşteptau pe tavă... Ludmila băgă capul pe uşă:

- Poţi să vii un pic?

Aprobă şi-o urmă - şi se pomeni în mijlocul unei şedinţe... Lucia părea veselă:

- Şedinţă scurtă. Ea este Ioana Mavrodin şi este nepoata domnului general. Dânsul ne-a rugat să o primim voluntară în centrul nostru, pentru că momentan nu se poate întoarce acasă.

Violeta se grăbi să-i strângă tinerei mâna:

- Violeta. Bine-ai venit.

- Bine v-am găsit. Ioana.

Deci urma "salutul oficial". De ce se formalizau aşa?... În fine! Strânse şi ea mâna tinerei:

- Carina.

- Ioana.

Şi gata. Lucia începu să râdă:

- Şi gata! Declar şedinţa închisă!

Bufni în râs şi reveni în bucătărie la timp ca să oprească focul - laptele se umflase până-n buza oalei...

Deci tânăra aceea era "nepoata"... Păi, după părerea ei, Ioana semăna cu mama - că-l cunoscuse personal pe general! Straşnică mamă trebuie să fi avut Ioana! Şi tare fericit trebuie să fi fost domnul general...

Râdea singură în bucătărie... Ioana intră, râzând şi ea:

- E foarte frumos la voi. E ca un colţişor de rai!

- Stai să se scoale copiii - atunci să vezi ce frumos e!

- Sunt chiar atât de neastâmpăraţi?

- Nu. Adică nu mai sunt. După ce au aflat ce-i aşteaptă de acum încolo, nu le mai arde de făcut prostii.

- Mda... N-o să fie chiar atât de rău pentru ei.

- Crezi?

- Sunt sigură. În prima fază, familiile de voluntari care preiau orfani în plasament vor avea prioritate la despăgubiri. Apoi, în vreo şase luni, se va da drumul la adopţii şi pentru ceilalţi. Se discută un parteneriat cu Biserica, să-i ducă pe la mănăstiri...

- Asta nu-i o veste foarte bună.

Era mirată? De ce? Ridică scurt din umeri:

- Viitorul lor nu e într-un schit de măicuţe - ci la şcoală. Şi la învăţat o meserie.

- La asta nu m-am gândit... Adică, în fine - eu m-am gândit la preotul ăla de la Valea Plopului, care a făcut ditamai orfelinatul...

- Părintele ăla nu poate fi clonat. Eu mă gândesc la Corogeanu ăla, care exorciza schizofrenici...

Gata - acum nu mai râdeau. Deloc. Victor intră şi el:

- Gata micul dejun?

- Gata.

- Mi-e o foame de lup!

Se întoarse şi arătă spre masă:

- Poftă bună!

Victor se grăbi să-i explice el Ioanei:

- Noi, voluntarii, mâncăm primii, înainte să se trezească copiii.

- Aa...

- Aşa că te invit să iei micul dejun în compania mea...

Râdeau amândoi, ca doi mânji, iar Ioana nu-i refuza invitaţia...

Reveni spre oală - pentru că nu ştia ce să creadă despre idila aia care se înfiripase vizibil în doar un sfert de oră. Nu se considera nici foarte încuiată, nici foarte libertină; dar "atacul" lui Victor i se părea foarte intens, foarte "ţintit"... Descoperea la Victor o latură pe care nu o bănuise. Se întreba de ce bărbatul ăla decisese să-i facă ochi dulci nepoatei generalului; se întreba dacă o făcea pentru că aşa simţea el, sau voia să-i arate Luciei "cum e"...

George

Tresări şi ridică imediat capul - ce se întâmplase? Clipi des, ca să se dezmeticească...

Nu se întâmplase nimic... dramatic. Unul dintre oamenii generalului se repezise spre ieşirea din cort, ca să îndeplinească ordinul instantaneu eventual; şi se împiedicase de sacoşa în care strânseseră farfuriile de plastic. Acum, jumătate din farfuriile alea erau "istorie"... Militarul direct implicat în boacănă îşi privea superiorul cu ochi speriaţi...

- Hai, du-te odată!

Şi gata - situaţia se detensionase. Adică militarul plecase cu ordinul, iar un alt tânăr în uniformă verde se repezise să strângă farfuriile. Generalul reveni spre laptopul celui căruia îi dădea acum ordine:

- Şi să nu le laşi în uşă.

Bine că nu întrebase cine le lăsase acolo, în drum - că făcea vreunul infarct, şi şi-aşa n-aveau oameni destui...

Se sprijini de spătarul scaunului. Mm, în ce hal îl dureau "toate cele"! După o zi şi-o noapte cu peripeţii, dormise în cea mai contraindicată poziţie posibilă! Îşi privi ceasul... Şapte fără un sfert. La ora asta, probabil că Lucia dormea... Scaunul se trase scurt:

- Ce-i?

Nea Aurică părea fresh. Şi uşor... "prostuţ" - că ştia prea bine "ce-i", dar ţinuse el musai să rostească întrebarea aia! Ridică scurt din umeri...

- Ce-i, George? Ce te supără?

- Cred că o febră musculară.

Primi o folie de aspirină:

- Ia două. Îţi aduc nişte cafea?

- Adu-mi un ness, te rog. Unul extrem de tare...

Bătrânul se ridică, aşa că el se concentră asupra ecranului...

Deratizarea de la metrou începuse la ora 3 - oră la care se încuiaseră toate uşile şi fusese postată pază umană lângă fiecare cale de acces. Directorul Metrorex îl asigurase pe chestorul lăsat de el "şef" că va urma cu stricteţe indicaţiile primite. Iar chestorul cu pricina îi raporta, într-un email nu foarte lung, că "Cubul 4" era în plină desfăşurare, iar din evaluările preliminare se părea că va fi un succes. Se îndoia că în 2010, vara, se mai înfăptuiau minuni; dar îi plăcea să spere că va reuşi să-i omoare pe toţi cei care atacaseră 35 de oameni...

Următoarea evaluare a situaţiei de la metrou o va primi în jur de nouă jumate - când oamenii Metrorex-ului, însoţiţi de patrule de militari cu automate, vor lua din nou tunelurile la picior şi se vor ocupa de îndepărtarea leşurilor. Deci problema metroului putea să mai aştepte. Ce mai avea el urgent în inbox?

... Poliţia angaja voluntari. Întâi voluntarii cu armata făcută şi 40 de primăveri neîmplinite - ceea ce era o raritate... Apoi voluntari cu armata nefăcută dar cu studii cel puţin medii şi 40 de primăveri neîmplinite... Şi apoi, dacă mai rămâneau locuri, voluntari sub 40. De toate felurile - nu conta. Inclusiv femei. Şi uite că fusese fraier - pentru că astăzi, la prânz, revenea telefonia pentru toţi angajaţii MAI şi MAPN şi se printa totuşi lista cu angajaţii. Pe locurile rămase libere, se rearanjau vechii angajaţi concediaţi sau demisionaţi... şi-apoi se încadrau oameni noi. Trăgea deci concluzia că CSAT-ul se pregătea să retragă armata în cazărmi şi să lase poliţia să menţină ordinea şi liniştea publică. Era sigur că se

va inventa, la repezeală, o insignă şi-o uniformă "oarecum regulamentară" pentru noii angajaţi. Era sigur că va fi bătaie pe locurile alea - şi-or să apară tot felul de oameni, cu tot felul de martori, cu tot felul de recomandări mai mult sau mai puţin autentice...

Chestia asta cu angajatul îi dădea o migrenă fantastică; aşa că minimiză email-ul şi se concentră asupra hărţii.

Cana se aşează lângă mâna lui:

- Mai tare de-atât nu-ţi fac.

Da? Ia să vadă el... Mm, era bombă cu hidrogen în cana aia! Înghiţi două aspirine şi arătă spre hartă:

- Cum stăm? Ce-a făcut ApaNova?

- Păi, echipele mixte au muncit toată noaptea. Mai sunt doar câteva zone mici care n-au fost controlate.

Arătă blocul Luciei:

- Şi ăsta?

- Pe ăsta l-au ocolit special - ca să nu trezească copiii în toiul nopţii. Lucia spunea că au o ţeavă spartă în bloc...

Da; îşi amintea inundaţia. Iar decizia lor era bună - de ce să trezească copiii?! Şi-aşa nu plecau nicăieri astăzi! Ce zone mai aveau de verificat?

- Aici sunt nişte probleme; în rest, oamenii s-au cam întors pe la casele lor. Voiam să te întreb - intenţionezi să organizezi cantine sociale?

- Nu ştiu. Unii ar veni să-şi ia mâncarea gata făcută; alţii vor face rost de-un reşou. Nu uita că revine curentul în curând...

- Da, am uitat...

- Nea Aurică, dumneata ce zici - să începem să trimitem oamenii din centre acasă?

- Ideea nu-i rea; dar e uşor... grăbită. În sensul că oamenii or să se grăbească spre casele lor. Când or să ajungă acolo, or să constate o dezordine de nedescris şi-o grămadă de mâncare împuţită. Dacă n-or să poată să se-apuce de curăţenie, mă tem că n-or să rămână în case.

Avea dreptate bătrânelul lui; aşa că-şi notă prima întrebare pe care trebuia s-o pună: când se reia furnizarea apei în zona lui.

- Cu gazul cum vrei să faci?

- Cu gazul nu fac momentan nimic. Cine are generatoare pe motorină, e şerif şi nu-i pasă. Cine are butelie, bravo lui. La blocuri însă nu putem să livrăm butelii. Dă-ţi seama - câte-o butelie în fiecare locuinţă! N-are toată România atâtea butelii câte locuinţe sunt în oraşul ăsta!

- Iar o parte din ei, vorba ta - au reşouri electrice. Sau cărămizi de-alea cu rezistenţă...

Zâmbi slab:

- Şi uite că Enel-ul s-a gândit bine când a decis să schimbe cablul. Reţeaua va fi suprasolicitată serios!

- Eu zic ca, după ce se dă drumul la curent, să informăm oamenii că trebuie să facă economie de energie.

Bufni în râs:

- Din fericire, majoritatea televizoarelor au căzut şi s-au spart!

- Nu râde, George, că nu-i de joacă! Dacă îi convingi să revină acasă şi constată că n-au la ce să-şi fiarbă doi morcovi, o să fie nasol de tot!

- Stai liniştit, nea Aurică. Am eu un om de nădejde care-o să-mi încropească un set de instrucţiuni care se va "recita" la urechea fiecărui sinistrat...

- Păi pune-l la treabă! Da' sper că e un bun psiholog!

- Cel mai bun! Spor la treabă!

Împinse laptopul spre el şi se ridică. Unde era 26? Aa! Îl privi lung... şi-şi primi informaţiile în şoaptă:

- În centru e linişte. Lucia a stat de pază toată noaptea, cu austriacul.

- De ce?

- Nu ştiu; cred că din cauza tentativei de jaf de ieri!

Era cu totul altceva la mijloc, dar Lucia nu era genul care să-i împărtăşească lui 26 toate secretele. Putea jura că era vorba despre conflictul individului cu tiristul... şi de criza pe care-o făcuse Mugur la urechea lui nea Aurică! Evident, 26 nu trebuia să ştie asta - că nu-i folosea la nimic! Subalternul lui continuă:

- Pompierii le-au umplut căzile şi-au luat lăuza şi bebeluşul.

- Şi-a plecat şi ambulanţierul, sper!

- A fost primul la autospecială. El ţinea cutia cu bebeluşul...

Normal! Spera doar să nu fi fost un bax de ţigări, ci o cutie ceva mai acătării!

- Cât a ţinut ploaia, au aerisit toată scara.

- Cum adică?

- Adică noi am găsit-o cu un cearceaf prins în uşa blocului.

"Bravo, Lucio! Ca să nu intre praful! Bravo!" Era atât de deşteaptă, că-i venea să fugă acum la ea şi s-o pupe!

- La două, i-am dus-o pe nepoata generalului.

- ... Ce-aţi făcut?

- Generalul a rugat-o s-o ţină acolo pe nepoata lui, pe post de voluntar...

Aha... Nepoată... Voluntar... Zâmbi - după care redeveni imediat serios:

- Şi altceva?

- Altceva, nimic.

- Tentative de fugă?

- Nu a raportat nimic.

Adică fie nu avuseseră nici o tentativă de fugă, fie se descurcase singură... Mda! Decise să-i trimită şi pe ei la culcare:

- Te duci şi-i anunţi pe Aurel şi Viorel că preiau ei perimetrul vostru. Iar tu fugi în hotel şi te odihneşti. Şi ia-l şi pe 40 cu tine! Sinistraţi-vă singurei, OK?

- Am înţeles, să trăiţi!

Bun! Şi-acum, să treacă la treabă! Reveni la birou, bău două înghiţituri de ness şi-şi aprinse o ţigară. Se gândea la Lucia...

Deci stătuse de pază toată noaptea. Probabil că, după ce "protejatul" ei îşi smulsese părul din cap, nu mai avusese curaj să-i dea arma pe mână. Şi în loc să-l pună pe tirist să-şi consume energia în exces, stătuse ea de pază. Oof! Cât era ceasul?... Aproape şapte. Se pregăteau să trezească copiii. Vizita lui n-ar fi putut interveni într-un moment mai nepotrivit; mai ales că Lucia era nedormită şi probabil că se simţea şi dezamăgită... de el...

Iar prin prisma asta, discuţia aia importantă a lor "era în pom şi pomu'-n aer"...

Gata cu gândurile alea! Oricum o să se ducă azi la ea - dar după ora nouă! Momentan, era şef peste zona aia! Se aplecă, să vadă cum mergea treaba cu "setul de instrucţiuni" pentru sinistraţi... Nea Aurică mârâi printre dinţi:

- Pentru chestia asta, mă reangajezi!

- Va fi plăcerea mea să-ţi semnez personal contractul de reangajare!

Bătrânelul clătina încet capul şi apăsa tastele cu doar două degete... Porni spre uniforma verde. Generalul îl privea lung... Îi zâmbi:

- Noapte bună.

- Serviciu uşor.

Îşi strânseră mâinile şi-l văzu ieşind grăbit... Oare se ducea să-şi viziteze nepoata? Se îndoia - că era militar de carieră, iar asta însemna că stătea admirabil cu nervii. Se ducea să se odihnească. Iar el tocmai preluase conducerea zonei de nord - aşa că se opri exact pe locul unde stătuse până acum generalul:

- Ia spune, soldat - de ce anume trebuie să ne ocupăm azi, la prima oră?

Tânărul îl privi lung, amuzat:

- După ce ne ocupăm de micul dejun pentru dvs, trebuie să

inventariem toate centrele de sinistraţi şi toate spitalele mobile şi să facem un plan de închidere sistematică a lor.

Ridică o sprânceană:

- Mi se pare mie, sau tu "te ceri" subaltern la alt şef? Că ziceai ceva de micul meu dejun - nu de cina lui...

Obraji roşii, în hohotele de râs ale colegilor "verzi"... Îl bătu pe umăr:

- Dacă nu vrei să te faci poliţist, nu-i nimic - eşti bun şi de medic. Mi-ai "diagnosticat" ulcerul doar aşa, dintr-o privire...

Obraji şi mai roşii, cu hohote şi mai şi... Îi mai lăsă să râdă doar două secunde şi arătă spre laptop:

- Ia spune-mi ce s-a mai întâmplat în ultimul timp - ca să ştiu exact cum stăm. Începem cu videoconferinţele şi informaţiile venite de la centru.

Aşa! Îi deconectase puţin, iar treaba va merge un pic mai bine acum. Oamenii ăştia trebuiau să mai şi râdă, nu?

Alexandru

Nu dormea. Stătea acolo, nemişcat, şi asculta forfota din centru. Stătea cu ochii închişi, pentru că nu voia să-l vadă vreun voluntar că se trezise. Pentru că nu voia să se ridice de lângă Vlad! Băiatul lui îl ţinea de gât; era aşa de bine...

Simţi un foşnet; mânuţa se retrase de pe gâtul lui. Deschise ochii şi-l privi lung...

Vlad era ciufulit. Avea ochişorii umflaţi şi de somn şi probabil şi din cauza plânsului de aseară... Făcuse un botic mare-mare, probabil tot din cauza plânsului de aseară... El zâmbea. Îl privea lung şi zâmbea...

Ochişorii negri se deschiseră încet. Apoi se închiseră. Apoi se deschiseră repede-repede... Boticul se transformă într-un zâmbet mare-mare:

- Neaţa, Alex!

- Neaţa, Vlade...

Fu din nou luat de gât - numai că acum Vlad îl strânse în braţe... şi începu să râdă:

- Ce bine e!

Îl strânse şi el în braţe:

- E foarte bine.

- Alex...

- ... Da, Vlade.

Vlad îi dădu drumul, ca să poată să-l privească drept:

- Crezi că nenea George o să te lase să te muţi la mine?

- Nu depinde de el.

- Da, da' eu m-am gândit că poate vorbeşte el cu judecătorii...

- Dacă judecătorii or să-l cheme la tribunal, o să trebuiască să vină. Şi n-o să aibă voie să mintă.

- Crezi tu că nenea George minte?

- Toţi oamenii mint! Nu?

- Nu ştiu. Eu nu mint!

- Uneori, minţi şi tu.

- Da, da' numai atunci când e vorba despre jucării, sau...

- Stai liniştit - George n-o să poată minţi la tribunal. Nici el, nici Lucia, nici Nicolae...

- Păi Nicolae de ce să meargă la tribunal?

- O să-l chem eu.

- Păi tu poţi să-l chemi la tribunal?

- Eu pot să scriu în dosar numele tuturor oamenilor care pot să le spună judecătorilor cum ne înţelegem noi doi, şi cum

- Aa, martorii!

- Da. Eu o să-i scriu ca martori pe toţi oamenii din centrul ăsta. Inclusiv pe George.

- Şi pe Mugur?

- Dacă vrei tu, îl scriu şi pe Mugur.

- Păi să-l scrii! Că el zicea că o să vorbească el cu judecătorii...

Daa! Vezi să nu! Preferă să tacă... Vlad se ridică în fund:

- Auzi, Alex? Da' eu unde-o să stau până o să ne cheme judecătorii la tribunal?

"Vrei tu neapărat să te indispui de dimineaţă?" Se ridică şi el:

- Nu ştiu. Eu o să mă duc acolo, la Protecţia Copilului, şi-o să fac o cerere ca să stai cu mine până ne vine rândul la tribunal.

- Şi dacă n-or să fie de acord?

- Atunci mă tem că va trebui să stai într-un centru de stat.

Vlad nu se încruntă; puştiul se gândi câteva secunde... şi reveni spre el:

- Auzi? Da' dacă îi spui tu lui nenea George că vrei să ştii unde sunt soţia şi băiatul tău, crezi că nenea George o să fie de acord să stau cu tine? Ştii tu, aşa cum a fost de acord pentru Codruţa...

Se aşteptase să audă întrebarea asta; dar nu era nici acum pregătit să răspundă la ea. Vlad plecă privirea:

- Nu vreau să merg la orfelinat. Mi-e frică.

- Stai liniştit. O să fac eu cumva, să-l conving pe George să te lase în grija mea.

- Promiţi?

Promitea că făcea el cumva... Promitea că făcea el tot ce era omeneşte posibil, pentru ca Vlad Enache să nu intre vreodată în orfelinat? Oftă greu...

... Chiar tot ce era omeneşte posibil? Absolut totul?

... Da.

- Promit. Ai să vezi - tu n-o să intri niciodată într-un orfelinat. Îţi promit eu!

Fu imediat luat în braţe... Vlad îl pupă pe obraz:

- Mulţumesc, Alex!

Oof, Doamne! Se grăbi să-l pupe şi el pe obraz:

- Eu îţi mulţumesc că vrei să fii băieţelul meu.

- Mă duc repede la baie şi mă-ntorc!

- Bine; fugi!

Rămase singur în sufragerie. Privi lung cele două fotolii...

La urma urmei, făcuse el lucruri mult mai îngrozitoare! Mult mai înjositoare! Mult mai grele! Făcuse şi spusese lucruri...

Pentru Vlad, pentru băiatul lui, o s-o facă şi pe-asta!

Se ridică şi ieşi - să-i aducă lui Vlad micul dejun, să se spele şi el şi să treacă la treabă! Cum să i-l dea Lucia pe Vlad, dacă-l vedea aşa puturos?

Nicolae

Gata - copiii lui reveniseră de la baie. Fusese "fruntaş" şi le adusese micul dejun; acum, cei trei băieţi mâncau. Mânca şi el, pe canapea. Îi lăsa să stea ei pe mega-pat, pentru că erau cam de aceeaşi vârstă - vârsta la care copiii porneau spre adolescenţă, cu rebeliune şi tendinţa de-a se considera supereroi cel puţin...

Copiii erau supăraţi. Mai ales Iulian - el abia mai mesteca! Se întâmplase ceva...

Se ridică şi ieşi. Unde era Lucia? Se apropie de Mugur:

- Ştii cumva unde e Lucia?

- La ea în birou.

Bun! Ciocăni corect în tocul uşii bucătăriei...

- Da.

- Cred că avem o problemă.

- Ascult.

- Copiii de la mine sunt îngânduraţi. Iar unul dintre ei de-abia mai mănâncă...

- ... Iulian?

- Da, Iulian.

Lucia zâmbi:

- Pe la trei dimineaţa, Iulian şi-a luat nişte provizii şi s-a gândit să înceapă o nouă viaţă. Mugur l-a oprit; după care eu i-am vorbit despre cerşetorie, pedofili, trafic de organe... şi alte chestii asemănătoare. Probabil că ceilalţi doi băieţi ştiau ce are el de gând; probabil că n-au apucat să afle de ce a eşuat...

Aha...

- Nu i-am spus lui George. Te rog să nu-i spui nici tu.

- Nici o problemă. Bine că mi-ai spus, oricum! Vrei să le transmit eu ceva?

- Nu; l-am speriat eu destul. Fă-te că nu ştii nimic şi fii atent la el. S-ar putea să insiste...

Aprobă şi reveni pe canapeaua devenită brusc "de pază". Tocmai primise o sarcină foarte importantă! Într-adevăr - dacă copilul ăla fugea şi se ascundea prin cine ştie ce cotloane... Şi dacă dădea peste cine nu trebuia...

Bine că făcuse drept comercial! Fusese ferit de cazurile penale, cu crime, violuri, răpiri, pedofilie...

Teodor

Opt fără trei minute...

Se ridică şi ieşi din sufrageria apartamentului 13. Ieşi pe palier fără să-i arunce vreo privire... Mm, ce bine se simţea! Ori de câte ori trecea pe lângă idiot, îşi amintea trosnetul şi i se umplea inima de bucurie! Numai când îşi amintea suspinele Violetei...

De ce naiba îşi amintea el lucrurile alea?

Se grăbi să intre în apartamentul Luciei. Ce făcea Violeta lui?... Mânca, împreună cu copiii. Erau cuminţi. Discutau despre grădiniţă. Liana voia să ştie dacă grădiniţa aia nouă, la care mergea şi fetiţa Andreei Esca, rămăsese în picioare după cutremur; soţia lui evita cu grijă subiectul "Italia" şi-i promitea fiicei lor că îl va ruga pe George să se intereseze...

Decise să nu-i deranjeze - intrarea lui ar fi iscat o lungă discuţie în patru. Iar el trebuia să preia paza. Aşa că reveni pe palier... şi luă, scurt, virajul la stânga.

Mugur se ridică imediat şi intră în sufragerie. Gata - predase paza! Doamne, îi venea să râdă! Nu-şi vorbeau - cică erau supăraţi unul pe celălalt! În realitate, idiotul era îngrozit de perspectiva discuţiei cu el! Idiotul se cutremura tot când se gândea că el putea deschide discuţia - pentru că nu aveau subiecte comune de discuţie. Avuseseră o grămadă de subiecte de-astea, atunci când făcuseră cunoştinţă - iar el "îl mirosise" şi-i planificase pumnul ăla...

Da' ce bine trosnise!

Se aşeză în fotoliul de pază şi mută pistolul în faţă - să-l aibă la îndemână. Şi cum Victor şi Ioana tocmai ieşiseră din apartamentul lui, observă imediat verva cu care el îi explica ei cum era cu micul dejun, cu laptele şi brânza pe care le aduceau patrula...

Stilistul încerca "să se dreagă", după ruperea logodnei. Încerca din greu - semn că-i plăcea fata şi era chiar ferm convins că avea nevoie de schimbarea aia! Ceea ce nu ştia el era că relaţiile astea "fulger" se terminau la fel de "fulger" cum începeau. Ioana râdea şi-l privea lung, drept; el turuia de parcă înghiţise un bax de vitamine, semn clar pentru ea că el depunea toate eforturile...

Oare Victor uitase că Ioana era fata generalului? Nu de alta - dar militarii de carieră obişnuiau să-şi crească copiii în stricteţea în care erau ei "educaţi" de armată. În consecinţă, copiii militarilor de carieră dezvoltau o tehnică amplă de a-i "faulta" pe părinţi şi a face excese de libertate ori de câte ori puteau. Aici, Ioana era "liberă ca pasărea cerului". Taică-su trebuia să stea în cort, maică-sa era la Craiova iar Victor era tânăr, "bine" şi foarte guraliv - adică "disponibil şi dispus". Aşa că fata asta râdea şi-şi pregătea atacul... Vai de pielea lui Victor!

Dar oare fata asta chiar era fata generalului? Sau era... "nepoata" inventată de George special pentru Victor? Greu de spus...

În fine! Ei ştiau! Oricum, din clipa în care Victor prinsese limbuţie cu Ioana, se îndepărtase îngrozitor de mult de Lucia. Poliţista era discretă, tăcută şi foarte calculată. El "debordase" tot...

Turuiala intră în apartamentul 12. Zâmbi slab - mai era şi nebun pe deasupra! Îi arăta Luciei cât de dispus era el faţă de Ioana! Stilistul încerca din greu să se rupă de poliţistă... arătându-le astfel tuturor cât de ataşat fusese de ea... Ciudat! Probabil că n-aveau mai mult de-o lună de relaţie, Victor şi Lucia. Ea fusese în doliu până în iulie, nu? Iar el nu apăruse la începutul lui iulie, ci spre sfârşit... Ataşamentul ăsta excesiv era ciudat. Şi-aşa, îi luase ceva vreme până să se hotărască să rupă logodna! Vreo 48 de ore, aşa!

Şi-acum Victor şi Ioana treceau din nou spre apartamentul lui... Victor nu părea deranjat de faptul că toţi voluntarii vedeau cum "puncta" el la Ioana...

Dar ia să-i lase el să se descurce singurei! Scena pe care o văzuse azi în dormitorul Luciei îi amintise un mic amănunt - şi anume, îi amintise că nu discutase niciodată la modul cel mai serios cu Violeta şi Ludmila, apropo de Italia. Şi cum Lucia se pregătea să trimită familia Răduţ acasă şi pe idiot la taică-su, cum nu mai primiseră nici un copil în ultimele 24 de ore, trăgea concluzia că desfiinţarea centrului se apropia vertiginos. Probabil că mâine or să trebuiască să se evacueze de-acolo...

Nu-i părea rău că plecau. Chiar şi dacă timpul va dovedi că vor pierde despăgubirile - nu regreta nici o clipă plecarea din blocul ăla! Da, îl durea sufletul când se gândea că banii Maiei se duceau "pe apa Sâmbetei"; pe de altă parte, dacă nu plecau acum... Dacă nu plecau nici acum...

Staţia gâjâi scurt:

- Patrula către centrul de minori.

Se ridică şi se grăbi să răspundă:

- Centrul suntem.

- Urcăm.

- Urcaţi.

Veni în capătul balustradei... şi păşi în apartamentul 12:

- Urcă patrula.

Scaunul se trase scurt... Femeia asta era supărată. Atât de supărată că nici somnul nu-i mai venea - deşi era frântă de oboseală! Iar lui zău că-i venea să lase baltă totul şi să dea o fugă până la cort! Păi chestorul ăla era om serios, sau...?

Lucia

Ieşi pe palier şi-şi aprinse o ţigară. O durea capul...

Trecuse prin toate "gradele" uşoare de oboseală. Ajunsese la durerea surdă de cap. Urma starea de vomă şi voma propriu-zisă - iar după cinci minute n-o să mai poată să se ţină pe picioare. Iar după "picajul" pe cimentul blocului, în 30 de secunde, chestorul principal Mocanu o va bate metodic cu cureaua...

Aa, nu mai erau 26 şi 40! Viorel era odihnit - zâmbea şi întindea chiar acum mâna spre ea... OK! Îi strânse mâna - dacă voia el...

- Bine v-am găsit!

- Bine-aţi venit.

Aurel întinse şi el mâna:

- Nedormită te-am găsit!

- Ai grijă - că numai bătrânii au întotdeauna dreptate!

Teo bufni în râs; Viorel se abţinu eroic:

- Cum vă merge?

- Bine, momentan. E linişte. Şi e aşa o plictiseală, că mă pregătesc să le propun o leapşa pe ouate.

- Asta ar fi o chestie!

- Vouă cum vă merge?

- Bine. Foarte bine chiar! Am venit să vedem ce faceţi şi să vă dăm o veste bună.

- Facem bine. Ce veste?

Viorel rânjea şi tăcea... Se încruntă:

- ... Hai cu vestea aia odată!

- Păi, ca să vă dau aşa o veste mare, trebuie să fiţi toţi de faţă.

Ridică imediat tonul:

- Şedinţă!

Aştepta... Şi el aştepta, deşi începuse să-şi arate nerăbdarea. Şi uite că răcnise îndeajuns de tare ca să-l trezească şi pe Mugur... Viorel verifică "plenul" şi anunţă:

- Puteţi încerca să telefonaţi de pe mobilele personale.

Uau! Deja? Se mişcaseră foarte repede...

- Spre seară, o să pornească curentul în zonele cu case şi în complexurile rezidenţiale noi. Aici, la voi, cred că se-aprinde lumina de-abia mâine.

Bine că se aprindea, oricum! Carina se grăbi să întrebe:

- Şi gazele?

- Gazele nu. Nici o şansă!

- Şi-atunci cum gătesc oamenii?

- Pe reşouri electrice sau aşa ca voi - la butelie.

Evident! Carina nu mai zicea nimic, deşi probabil că ar fi vrut să întrebe dacă primeau butelii sau trebuiau să-şi cumpere...

- Iar apa o să revină azi. Echipa ApaNova n-a vrut să boncăne noaptea-n bloc, ca să nu sperie copiii...

Buun! Şi-acum el tăcuse, pentru că nu avea altceva de spus, iar ei se uitau la el ca la televizor - aşteptau buletin de ştiri complet. Viorel ridică din umeri:

- Cam asta era...

Se grăbi să intervină ea:

- O să-l rog pe George să refacă inventarul caselor. Cu siguranţă, inspecţiile s-au terminat până acum!

- Dacă vrei, îi transmit eu.

- Nu e cazul.

Era obosită şi era ţâfnoasă - şi-o durea îngrozitor capul... Aurel arătă spre capătul palierului:

- Atunci noi mergem să inspectăm centrul şi pe urmă am fugit!

Să inspecteze şi să fugă! Reveni în propria bucătărie... Ia să facă ea o listă de "puncte" pe care trebuia să le atingă în discuţia telefonică cu George!

Nicolae

Deci dădeau drumul la telefonie! Bun! Prinse mâna Carinei şi o trase spre etajul patru - trebuia să discute cu ea! Dar, întâi şi întâi, trebuia să discute cu părinţii lui. Din câte înţelesese el, curentul se restabilea "pe zone". Garsoniera Carinei era la Piaţa Iancului; unde poate că dăduseră drumul la curent gândindu-se să alimenteze releele dinspre Pantelimon... Sau pe cele dinspre Pro TV... dată fiind existenţa Pro TV-ului acolo...

Intrară în apartamentul 17 şi întinse mâna:

- Dă-mi telefonul tău.

Carina era mirată de cererea lui, dar se conforma... Zâmbi strâmb:

- Pe-al meu l-am spart.

- De ce?

- Nu mai era bun. O să-mi iau altul.

Carina tăcea... Mobilul ei pornea... Accesă agenda:

- Gata: hai să-i sunăm.

- Iubire...

Ce era?

- Ce-i?

- ... Vreau acasă.

Poftim? Carina se grăbi să-l lămurească:

- Abia aştept să mergem la noi acasă!

Aa... O trase în braţele lui:

- Stai liniştită - apartamentul ăla bestial va fi al nostru!

Şi uite şi numărul mamei lui! Apăsă butonul verde... Oare suna? Totuşi, ştiind că telefonia e "moartă", era foarte probabil să-şi ţină telefoanele închise ca să economisească bateria! Dar dacă la ei pornise curentul, poate că găsiseră acumulatorul Carinei - şi poate că se potrivea la unul dintre mobilele lor!

... Doamne, suna! În sfârşit, suna! Chiar restabiliseră telefonia! Privi preţ de-o clipă afişajul şi se grăbi să se mute amândoi în sufragerie, lângă geam. Telefonul indica doar o liniuţă anemică...

Tresări violent - îl speriase!

- Carina, tu eşti?

Mama lui! Răspunsese! Era bine! Erau cu toţii bine! Erau... Erau bine. Încercă să zâmbească, deşi îşi simţea vocea gâtuită de emoţie:

- Sărut mâna, mamă.

- Să-mi trăieşti, puiule! Bine că m-ai sunat - eram îngrijoraţi pentru voi!

- Noi eram îngrijoraţi pentru voi! Ce faceţi? Mai aveţi provizii?

- Avem de toate! Pe lângă ce-ai lăsat tu şi ce mai avea Carina în casă, a trecut ieri o patrulă de poliţie şi ne-a adus lapte contra medicamente. Ziceau că azi or să treacă să împartă alimente; da' eu nu cred în minuni de-astea. Voi ce faceţi?

- Noi suntem foarte bine. Mamă, aveţi mâncare şi apă? Cum staţi cu apa de băut?

- Avem tot ce ne trebuie! Inclusiv jucării adecvate vârstei!

Mămica lui începuse să râdă; undeva în fundal auzea hohote de râs pe trei voci... Îi făcu Carinei semn că putea să stea liniştită din punctul de vedere al relaţiilor dintre cuscri şi reveni la discuţia telefonică:

- Vă simţiţi bine?

- Ne simţim foarte bine. Nu-ţi face griji - totul e perfect aici!

- Şi mama Carinei se simte bine?

- Da-da! Stai liniştit!

- Auzi, mamă?

- ... Da, puiule; zi-i!

Să-i zică, să nu-i zică... Ba o să-i zică! Acum, înainte să dea ochii cu ei!

- Alo? Nicolae! Mai eşti?

Ca să aibă şi ei timp să se obişnuiască cu ideea! Îşi strânse bine iubita în braţe şi zâmbi:

- Am înfiat o fată.

Tăcere... Repetă, tare, ca să fie cât mai clar pentru ei:

- Eu şi Carina am înfiat o fată.

Vocea soacrei lui întreba ce se întâmplase; mama lui tăcea... Se grăbi să-i confirme bănuielile:

- ... Te rog, spune-le tuturor că am înfiat o fată.

- ... Ce fată, puiule?

Ce fată? Păi, cum să-i explice ce fată, fără să rostească numele copilului care nu ştiuse să aprecieze familia asta minunată la adevărata ei valoare? Cum să-i spună...

- Nicolae, ce fată aţi înfiat?

Mama Carinei exclamă: "Au înfiat? Ce-au înfiat?" Bărbaţii mormăiau ceva tot cu "înfiat" la final, iar mama lui tocmai le spunea "O fată"... Îşi imagina feţele lor uimite şi panicate şi maxilarele "picate"...

Carina ridică privirea spre el şi zâmbi amuzată:

- Spune-le să se uite la tablou, ca s-o vadă.

Ah, ce idee minunată!

- Mamă, ia uită-te pe peretele cu canapeaua: este acolo un tablou mare, cu un câine cu labele-n sus?

- Da, este.

- Dă-l jos.

- Stai aşa. Serje, dă tu jos tabloul ăla!... Nu ştiu de ce...

Decise să-i grăbească - şi să evite amănuntele neplăcute:

- Gata? L-a dat jos?

- Imediat... Gata.

- Acum spune-i să-l răsucească cu faţa la perete.

"Răsuceşte-l aşa!" O secundă, două... Ridică o sprânceană:

- Ea este noua voastră nepoţică.

- ... Nicolae, ai înnebunit? Tu ştii cine-i fata asta?

- Da, ştiu.

Socrii lui nu ştiau; ea le spunea chiar acum că era "iubirea lui Fabian"... Se încruntă la auzul numelui lui şi decise să o întrerupă:

- Mama Codruţei a murit la cutremur, la fabrica unde lucra; iar ea nu mai are decât o bunică, pe undeva printr-un sat din Galaţi. Nu vrea să stea cu ea, pentru că femeia n-o să se mute la Bucureşti - iar Codruţa trebuie să-şi termine studiile aici, nu într-un fund de sat. Prin urmare, am convenit s-o luăm la noi. Cum, sub ce formă legală, nu mă întreba; nu ştiu încă. Aşa cum o să vrea ea. Fie ca asistenţi maternali, fie prin tutelă, fie prin înfiere... Cum vrea ea.

- ... Iar Carina a fost de acord?

Întinse telefonul spre ea; Carina zâmbi şi răspunse cu voce tare:

- Da.

Acum nu-şi mai dădea seama ce ziceau; de când le spusese să dea jos tabloul, fusese pus pe speaker. Auzea deci tot zgomotul din garsonieră - iar acum vorbeau toţi odată, pentru că o asemenea veste îi zdruncinase mai rău decât cutremurul din 5 august... Carina râdea pe muteşte, cu gura până la urechi; el zâmbea şi constata, încă o dată, că iubita lui era superbă... Din telefon se "revărsa" un fel de balamuc necontrolat... Păi, să-i oprească înainte să rămână fără baterie la mobil:

- Mămico, te rog să te linişteşti.

- Da' sunt liniştită, puiule! Sunt foarte liniştită! Şi să ştii că acum, când am început să mă dezmeticesc, mă uit lung la tabloul ăsta şi mă bucur mult de aşa nepoată mare şi frumoasă!

Decise să schimbe subiectul - ca să nu audă totuşi şi alte opinii "la cald":

- Încă nu am veşti despre apartamentul vostru.

- Aa, da! Chiar voiam să te rog să vorbeşti tu cu omul ăla care vă ajută, să se intereseze de casa noastră! Că am discutat, aici, în "consiliul de familie", iar cuscrii abia aşteaptă să se mute la noi!

- Nu vă grăbiţi. Aveţi răbdare.

- Puiule, nu e vorba de răbdare! Voi trebuie să vă întoarceţi acasă cât mai repede!

Da-da! Cum să nu! Se grăbi să pună punct discuţiei:

- Bine, las' că vorbim!

Carina şopti:

- Dă-mi să vorbesc şi eu cu mama!

Aoleu, da! Uitase complet!

- Mama soacră e pe-acolo, prin preajmă?

Carina roşi toată; soacra lui începu să râdă şi exclamă:

- În sfârşit! Credeam că gineri-miu m-a uitat de tot!

- Cum să te uit, mamă soacră?!

Veselie mare, dar bateria mobilului era pe sfârşite; scurtă deci discuţia:

- Ţi-o dau pe Carina, că suntem pe roşu cu bateria.

- Aoleu! Bine!

Puse telefonul la urechea Carinei şi zâmbi - iubita lui nu-i dăduse drumul din îmbrăţişare ca să ia telefonul! Ei doi or să se sprijine reciproc...

Carina

Oof, în sfârşit! Chiar dacă o auzise râzând, ştia ea că sufletul mămicii ei plângea cu lacrimi amare după Zoe! Încercă să zâmbească:

- Sărut mâna.

- Să creşti mare! Carina, voi chiar înfiaţi o fată?

- Da.

- Bravo! Bravo, copii! Sunt mândră de voi!

- Şi-ţi mai spun un secret...

- ... Păi, spune!

Să-i spună! Dar... Dar n-avea curaj. Aşa era ea - mută!

- Lasă, că-mi spui tu! Auzi? Te rog eu din suflet - adu-o pe Renata la noi!

- Crezi că stă fără mine?

- Nu e vorba de asta! Zona voastră a fost afectată serios. Sunt mulţi microbi acolo! Adu-o aici, unde e aerul un pic mai curat! Şi-aşa, dacă ne dau drumul la curent, ştii că ai reşoul electric şi pot să-i fac mâncare caldă...

- Noi avem butelie aici.

- Nu încerca să mă convingi că Găluşcuţa stă mai bine în centrul pentru minori, decât la ea acasă!

N-avea rost să-i povestească acum despre duşuri zilnice, mâncare proaspătă, prezenţa doctoriţei... şi toate celelalte.

- Te rog, Carina! Ceea ce faceţi voi acolo este fantastic! Este un gest superb din partea voastră că-i ajutaţi pe orfanii ăia! Dar, te rog - fii raţională şi gândeşte-te la copilul tău mai întâi.

Spera că auzise şi Nicolae asta... Oftă greu:

- Bine, mami. O să vedem cum facem.

- Te rog, veniţi încoace cu toţii.

- Nu avem loc acolo.

- Nu vorbi prostii! Gloria şi Sergiu ne-au invitat să ne mutăm la ei. Pentru noi, bătrânii, e mult mai bine aşa - fiindcă ne putem ajuta între noi. Voi trebuie să aveţi grijă de Găluşcuţă şi de Codruţa; o să fiţi ocupaţi şi cu actele...

Gata - o întrerupse:

- Şi cu rochia de mireasă...

Tăcere... Şi chiote. Şi aplauze şi cuvinte neinteligibile... Oftă scurt, şters, şi "turnă tot":

- Şi cu trusourile bleu şi pamperşii...

Tăcere. Din nou. Oare... Ridică privirea spre Nicolae - auzea şi el tăcerea aia? Da - şi era serios ca şi ea...

Balamucul general care ieşi brusc din telefon o sperie; şi Nicolae tresări, şi începu să râdă... Gata, că roşea rău! Făcu o încheiere cât mai scurtă:

- Hai, că rămânem fără baterie!

- Bine! Sunaţi voi la noi, că noi avem baterie! Şi veniţi încoace!

- Bine. Sărut mâna.

- Să veniţi încoace, auzi?

Lăsă din nou capul pe pieptul lui; telefonul piui, semn că Nicolae apăsase butonul roşu...

Era linişte... Era momentul ideal...

Lucia o rugase să-l convingă cumva pe Nicolae să plece toţi patru de-acolo. De ce, numai ea ştia; oricum, nu era ceva legat de apartamentul 14. Era vorba, probabil, despre Nicolae! Aşa că... Aşa că se gândea cum să pună problema... Nicolae o sărută pe creştet:

- ... Ce bine că erau veseli!

- Ce bine că se înţeleg bine! Că putea fi cu totul alta atmosfera de-acolo...

- Să ştii tu! Şi stai, că acum or să stea ore-n şir cu ochii pe perete!

La tablou, normal! Oftă greu... Şi decise să re-rostească cuvintele alea:

- Abia aştept să mergem la noi acasă!

- Şi eu. Dar întâi trebuie să facem rost de cheie, adică să plătesc apartamentul... şi nu l-aş plăti înainte să am o discuţie cu dezvoltatorul imobiliar...

- Iubitule... Mi-e foarte-foarte dor de casa noastră.

Tăcere... Continuă:

- Mi-e dor de liniştea de-acasă şi mi-aş dori foarte mult să putem pleca din centru.

Nicolae

Oof, Doamne! Dificil moment! Îngrozitoare decizie! Să plece din centru? Îi ridică încet capul:

- Iubire... Nu putem s-o lăsăm pe Lucia cu ochii-n soare.

- Ştiu. Şi nu ştiu cum să facem! Pe de-o parte, Lucia are nevoie de noi. Pe de altă parte, Renata are nevoie de revenirea în casa ei. Nu ştiu...

Capul blond reveni pe pieptul lui. Nu încercă să-l ridice din nou; nu încercă nici să continue discuţia...

Carina avea dreptate. Şi mama ei avea dreptate. Până acum, Renata fusese oarecum ferită de nenorocirea de-afară; dar zilele treceau, patrula urca din trei în trei ore, ea stătea în aceleaşi hăinuţe de atâta timp... Dar avea şi el dreptate - dacă ei plecau, Lucia pierdea şi la capitolul "pază", şi la capitolul "sprijin pentru orfani". Decizia era grea...

Iubita lui oftă greu, din tot sufletul:

- Tristeţea copiilor ăstora începe să mă apese tot mai tare. Nu ştiu; dar în adâncul sufletului meu îmi doresc să mă culc, să dorm 24 de ore şi să mă trezesc în garsoniera noastră. Ştiu - am pierde toate avantajele de aici. Şi masa caldă, şi duşul, şi apa, şi toate celelalte! Dar... Mă gândesc cu groază că s-ar putea să-i aud din nou plângând, la noapte...

- Au plâns azi-noapte?

- Nicola da. Am luat-o în braţe, i-am spus o poveste şi-a adormit. Dar asta nu rezolvă problema - şi-o să plângă şi diseară... Mă gândesc cu groază că poate n-o s-o mai adoarmă povestea, şi...

Mângâia încet capul blond... Carina lui ofta greu, dureros de greu...

Da - cel mai bine le-ar fi fost la ei acasă. Chit că se ducea el cu oalele şi lua mâncare de la cantină, chit că găteau supă pe reşou, chit că se spălau cu apă rece şi încălzeau la reşou apă pentru duşul Renatei, cel mai bine şi mai bine era la ei acasă. Şi Codruţei i-ar fi fost mai bine aşa! Ea era "salvată" de perspectiva orfelinatului, sau a bunicii de la Galaţi; dar faptul că locuia în dormitorul Luciei, alături de copii veseli, n-o ajuta nicicum să uite că în celelalte apartamente erau numai orfani. Apropierea de foştii colegi de şcoală, de foştii vecini de cartier nu-i prindea bine deloc. Aşa că...

Aşa că oftă şi el greu... şi şopti:

- Vedem noi cum facem. Hai să coborâm.

Nu de alta, dar nu mai putea discuta despre asta. Şi nici nu era capabil să ia acum o decizie. Cel mai bine era să coboare, să-şi facă de treabă pe lângă copiii ăia, "să joace o carte" cu ei... Şi să afle de la George ultimele veşti. Să discute cu Codruţa despre forma juridică a convieţuirii alături de ei...

Ieşiră din apartamentul 17 şi zâmbi:

- Eu să ştii că le propun un joc de cărţi!

- Încearcă; eu o să le propun o şedinţă de pictură.

- Ai tăi sunt mai mici! Ai mei ştiu deja patru tipuri de poker!

- Vezi, că are Violeta două kile de fasole de-aia frumoasă, colorată!

- O să ţin minte! Deşi cred că vor fi mai încântaţi cu orez - că e mai mult, pot să crească miza ca-n filme!

Coborau treptele râzând... Ludmila îi privea lung, din uşa apartamentului 15, şi nu-şi ascundea deloc încântarea pe care-o simţea atunci când vedea aşa un cuplu frumos...

Victor

Lăsă tava pe masă şi se întoarse. Şi bineînţeles că se "pomeni" tot în faţa Ioanei... Îi zâmbi:

- Şi-acum fumăm o ţigară, cât îşi fac ei siesta. Fumezi?

- Da. Dar doar aşa, ocazional...

- Atunci ţie nu-ţi dau!

Ioana râdea şi ieşea din bucătărie...

Constata că era într-o încurcătură destul de... încurcată. În sensul că, de când se treziseră "şi până în prezent", Ioana se ţinuse scai după el şi vorbise numai cu el, atunci când nu o interpelaseră alţi voluntari. Aşa că el trebuia să se hotărască repede ce vrea - pentru că fata asta nu pierdea timpul! Ea îl voia pe el - era evident acum unde voia să ajungă Ioana cu el şi ce voia să obţină. El era cel nehotărât; el nu se oferea să-i arate camera de discuţii de la etajul 4 - nici măcar pentru o discuţie în şoaptă, sau un sărut! Şi cum fata asta ştia că nu va locui în centrul lor vreo două săptămâni, aşa...

Ieşi şi el din apartamentul 15 şi se opri. Şi se aşeză pe prima treaptă care ducea la etajul 4. Ea mai făcu câţiva paşi... şi se grăbi să se aşeze lângă el:

- Deci sus e toaleta...

- Da.

- Şi-ai spus că mai e o cameră; dar n-am prea înţeles...

Îi oferi o ţigară:

- Da; camera de discuţii.

- Ce fel de discuţii?

Îi aprinse ţigara şi răspunse pe un ton dezinvolt:

- De-alea în doi.

Tăcere; Ioana suflă fumul... şi-apoi studie lung ţigara... Întrebarea îl miră un pic:

- Şi cam cine discută în camera aia de sus?

- Teo e însurat cu Violeta. Nicolae e ca şi însurat cu Carina. Eu am fost logodnicul Luciei...

Ce ochi mari făcuse! Zâmbi:

- Cutremurul ne-a prins logodiţi; după care s-a produs ruptura. Ea a intrat la serviciu, eu am insistat s-o văd dezertoare...

- ... Îmi pare rău să aud asta.

- De ce? Nouă nu ne pare rău că s-a întâmplat aşa.

- ... Nu?

- Nu. Relaţia dintre un şantierist şi-o doctoriţă e imposibilă. Şi relaţia dintre un pompier şi-o secretară e imposibilă.

- Aici cam ai dreptate!

- Iar eu şi Lucia suntem dovada vie că aşa e.

- Şi chiar nu-ţi pare rău?

Da' ce era cu ea? Avea dificultăţi în a rosti întrebări directe? Tocmai ea? Ha! Se aplecă încet spre ea... confirmându-şi faptul că tânăra de lângă el era dispusă "să i se întâmple" orice îl implica pe el... şi-i şopti la ureche:

- Nu.

Întrebarea următoare veni extrem de repede:

- Iar ea urcă la etajul patru cu Mugur, nu?

- Nu. Cu altcineva.

- Făcând aritmetica palierului, trag concluzia că tu nu mai urci la patru...

Oof! Devenea obositoare toată discuţia aia ocolită! Sprijini capul în pumn şi-o privi drept:

- Nu. Nici n-am de ce, nici n-am cu cine...

Ioana se aplecă şi stinse ţigara:

- Înţeleg. Mă duc să-i ţin graviduţei de urât.

Nu se împotrivi nicicum; rămase singur pe scară...

Fata asta se aşteptase oare să audă alt răspuns? Nu de alta, dar obrăjorii ei se cam înroşiseră...

Ia să stea el liniştit acolo, să-şi fumeze ţigara! N-avea nici o dispoziţie să se ducă la copii; deşi ăsta ar fi trebuit să fie rolul lui - de paznic şi sprijin pentru copii. Pur şi simplu nu avea chef nici să moară! Ioana îi amintise de logodna lui cu Lucia. Şi se indispusese. Îşi amintise clipele frumoase... Marea... Sărutul din scară... Imaginea ei aşezată pe scară, cu cutia cu prăjitura pe genunchi... Imaginea ei pe pernă...

La dracu!

Aruncă ţigara printre balustrade şi se ridică dintr-un salt. Năvăli la propriu în apartamentul 14 şi luă un pachet de cărţi din cămară; după care traversă palierul şi intră direct în dormitorul apartamentului 13. Luminiţa era mirată; Ioana era roşie toată... Se aşeză lângă ea şi rupse ţipla:

- Macao sau toci?

După o secundă de dezmeticire, Luminiţa răspunse:

- Macao e mai alert...

- Atunci macao să fie.

Ioana nu ridică privirea spre el:

- Simplu, sau pe dublate?

- Pe dublate.

Guriţa micuţă, roşie, zâmbi:

- Super! Îmi place să pun toate cărţile deodată! Îmi place uimirea pe care-o cauzează gestul meu...

Fata asta era incorigibilă! Mai ales acum, că ştia şi el unde şi cu cine voia ea să ajungă...

Teodor

Copiii terminaseră de mâncat. El aştepta ca Violeta să termine de spălat vasele; imediat cum o s-o vadă ieşind din apartament, o s-o roage s-o cheme pe Ludmila - o să le sechestreze pe amândouă acolo, în holul unde făcea el de pază, şi-o să discute cu ele la modul cel mai serios! Mâine sau poimâine trebuiau să plece - şi trebuiau să plece împreună!

Soacra lui ieşi din apartamentul 14. Îi făcu semn să vină repede-repede... şi-i "confiscă" cutia:

- Maie, trebuie să discutăm.

- OK! Dar dacă vrei să discutăm despre Italia, n-are rost.

- Maie, ştiu deja care e opinia ta. Dar te rog frumos să o aduci şi pe Violeta şi să discutăm problema asta deschis şi cu calm, în trei.

Ludmila îl privea lung...

- Cele mai bune decizii se iau atunci când oamenii se aşează în cerc, spun deschis ce-au de spus şi aud opinia sinceră a celorlalţi. Te rog!

- Bine, Teo. Mă duc s-o aduc şi pe Violeta.

Perfect! Se grăbi să aducă două scaune din bucătărie şi le aşeză lângă fotoliul de pază. Şi se aşeză. Acum urma o bătălie grea...

Violeta lui voia să plece în Italia. Ea se pregătise psihologic pentru asta, iar cutremurul nu făcuse decât să-i întărească convingerea că trebuiau să emigreze. Definitiv. Ludmila era problema; soacra lui avea o vârstă, o meserie în care se obişnuise să aibă întotdeauna dreptate şi nici nu ştia italiană. Nu avea nici carnet de conducere... Locuia în apartamentul ăla din Florească de-o veşnicie parcă...

Îşi aprinse o ţigară. Ochii îi alunecară pe modelul gresiei... intrară în sufragerie, se ridicară pe cotiera canapelei şi se opriră asupra capului brunet "ornat" cu plasture. Îl privea lung...

Uitase complet de idiot! El voia să facă discuţia aia acolo, dar idiotul era la vreo trei metri de el! Cum să rezolve problema? Să iasă cu ele pe palier - unde-i auzea practic oricine?...

Nu. Pe palier, îi auzea şi Lucia. Şi nu voia să-i lase femeii ăleia impresia că "se văzuse cu sacii-n căruţă" şi acum se grăbea să dea bir cu fugiţii. Lucia făcuse extrem de multe lucruri bune pentru familia lui. Şi pentru el. Violeta şi Ludmila fuseseră singure aici, cu copiii; datorită Luciei, familia lui stătuse în casa lor, într-un confort pe care nu mulţi şi-l permiseseră după cutremur, şi fuseseră în siguranţă. Iar el fusese mutat de colo-colo astfel încât să ajungă şi el acasă cu viteza maximă! Aşa că...

Aşa că vor discuta acolo, în hol. Lângă idiot. În dormitor erau Victor, Ioana şi Luminiţa - şi-i puteau auzi şi ei, dacă făceau linişte. Aşa că...

Gata. Veneau amândouă. Violeta era serioasă; îl privea lung, un pic îngrijorată... Le zâmbi şi bătu cu palmele în scaune. Soţia lui începu să râdă:

- Ne bagi în şedinţă?

- Nu; fac o consfătuire. Una mai importantă decât al XIII-lea congres...

Se aşezau amândouă... Le oferi câte-o ţigară şi se aplecă spre ele - ca să vorbească cât mai încet:

- Situaţia este următoarea. În ziua de 5, la ora zece, am auzit la radio că a fost cutremur. Imediat, am întors; şi m-a sunat tata. Mi-a spus cum şi ce să fac, m-a încurajat, mi-a spus că voi două o să vă descurcaţi de minune...

Râsul soacrei lui spunea răspicat "ăsta-i periaj pe faţă"; soţia lui zâmbea doar... Continuă:

- Apoi am vorbit cu el după ce am trecut de Nădlac. Atunci mi-a spus să vin glonţ în Bucureşti, să vă iau şi să ne sinistrăm la ei. Ştiţi că ei au o casă spaţioasă, cu etaj în Budrio - o localitate destul de mare la vreo 13 kilometri de Bologna. Eu i-am spus despre planul cu Franţa; iar el mi-a tras un perdaf straşnic...

Evident, Violeta se înroşise toată - că doar ea fusese cea care nu se gândise la emigrarea la socri, în Italia! Ludmila era curioasă să audă reacţia cuscrului ei la aşa jignire...

- M-a somat să emigrăm la ei; şi mi-a amintit că ei sunt cetăţeni italieni şi pot deschide ei firma noastră, pe numele lor, într-o singură săptămână. După care mi-a spus că, tot pe numele lor, putem să luăm credit pentru făbricuţă şi utilaje. Nouă nu ne-ar aproba nimeni aşa ceva...

Violeta aproba...

- În concluzie, mi-a spus să ne mutăm toţi cinci la ei cât mai repede cu putinţă; şi chiar dacă noi doi vom fi nevoiţi să revenim în România pentru acte sau formalităţi, a spus să o lăsăm pe Maia la ei, împreună cu copiii.

- Normal - sunt dornici să stea şi ei cu nepoţii!

- Exact. Mi-a amintit că au acolo şi grădiniţă în limba română, şi şcoală în limba română... Iar după aceea mi-a spus o chestie pe care până acum a gândit-o doar - n-a rostit-o. Mi-a spus că, deşi "s-a făcut că plouă", a observat cum am acceptat imediat sprijinul financiar al Maiei pentru casa asta, dar sprijinul lor financiar l-am refuzat cu încăpăţânare...

- Şi nu i-ai explicat cum a fost atunci?

- N-am mai apucat. Dar i-am promis că o să stăm serios de vorbă când ne vedem şi-o să-i explic ce şi cum. Acum, aţi auzit şi voi care e situaţia aici. S-ar părea că azi dau drumul la apă, iar mâine porneşte şi curentul. Sunt sigur că centrul se va desfiinţa mâine seară, cel târziu. În condiţiile astea, eu sunt de părere că ar trebui să ne asigurăm că toţi copiii pleacă de-aici în bună stare, după care să împachetăm şi să mergem la părinţii mei. Voi ce părere aveţi?

Violeta tăcea, Ludmila tăcea... Le strânse mâinile în mâinile lui:

- Haai, că nu-i aşa greu...

Soacra lui bufni în râs; soţia lui zâmbi doar:

- Şi eu sunt de aceeaşi părere. Copiii oricum nu pot rămâne aici!

Ludmila se grăbi să o completeze:

- Aici o să fie o sărăcie şi-o mizerie de nedescris. Cel mai bine este să plecaţi cu copiii în Italia şi să staţi acolo cu ei cel puţin 30 de zile.

Clătină încet capul:

- Deci tu insişti să rămâi aici.

- Da. Uite care e situaţia... Ştii că eu l-am prins şi pe '77. Imaginile pe care voi nu le-aţi văzut acum, dar pe care eu le-am trăit atunci, să ştiţi că s-au întâmplat şi acum. Şi nu oricine e îndeajuns de puternic, sau de motivat, să vadă imaginile astea şi să mai şi intervină în ele. Aşa că majoritatea medicilor au uitat că sunt medici. Deci, odată cu revenirea curentului, vor începe angajările în sistem. Or să primească inclusiv studenţi în ani terminali - care n-au nici un fel de experienţă, dar fără de care medicii vechi nu s-ar putea descurca. Aşa că medicii cu vechime şi experienţă vor fi la mare căutare şi vor fi apreciaţi cu adevărat - în sensul că li se vor acorda unele avantaje. Eu, de exemplu, cu două cutremure majore la activ, voi avea unde să dorm, unde să mă spăl şi ce să mănânc; şi mă vor face şefă peste vreo patru echipe de începători fără experienţă. După ce-o să primesc astea patru echipe, o să încep să pun condiţii. O să le cer ca apartamentele noastre să fie cumpărate de stat şi-o să vreau să primesc banii pe ele. Vă daţi seama că fondul locativ s-a subţiat serios şi orice locuinţă încă funcţională va fi la mare căutare...

El înţelesese asta încă de la discuţia anterioară; dar voia să fie sigur că şi Violeta auzea şi înţelegea calculul Maiei. Soţia lui părea că bănuise calculul ăsta - şi-l cam acceptase...

- O să fac presiuni mari, în stilul care mă caracterizează, şi în maximum şase luni o să am banii în cont. În momentul ăla, mă urc în avion şi vin şi eu la voi.

- Promiţi?

Violeta plecase privirea spre gresie şi se repezise cu întrebarea aceea... Ludmila oftă greu:

- Ştii bine că nu am pe nimeni altcineva, decât pe voi! Şi ştii că nu sunt genul care să stea singură cuc. Aici, în România, viaţa o să devină un chin. Nicolae şi Carina or să treacă însă cu vederea chinul ăsta, pentru că vor avea copiii; la fel şi Alexandru - o să-l aibă pe Vlad.

Era ea aşa de sigură? Aşa se părea...

- Eu, care n-o să am pe nimeni lângă mine, n-am să rezist aici mai mult de şase luni. Dar astea şase luni sunt absolut necesare pentru a recupera tot ce se poate recupera. Acolo, în Italia, o să staţi la părinţii lui Teo; dar ei sunt doi, voi sunteţi doi şi năzdrăvanii ăia mici fac cât patru. La un moment dat, după ce-o să urniţi făbricuţa şi-o să intraţi într-o oarecare normalitate şi rutină, o să începeţi să vă doriţi propriul acoperiş. Şi-atunci o să apar eu, cu contul burduşit bine...

Maia râdea; el încerca să râdă. Violeta nu ridică privirea din gresie:

- Promiţi?

- Da, Vio. Promit.

- Nu stai mai mult de şase luni.

- Eu zic şase luni; dacă termenul se va prelungi...

Capul soţiei lui se plecă şi mai mult... Maia îşi trase uşor fata şi-o strânse în braţe:

- Te rog, nu face aşa! Oricum o să mai veniţi pe-aici! O să am nevoie cel puţin de-o procură de la voi! Cel puţin de acte! Voi o să trebuiască să obţineţi situaţia şcolară a lui Florin, ca să-l înscrieţi acolo la şcoală! N-o să ne înstrăinăm de tot, în astea şase luni! O să vezi - o să ne vedem cel puţin o dată pe lună!

Aşa era. Adică, în fine - cam aşa o să fie, uneori. După ce dădeau drumul la făbricuţă... Mâna Maiei bătea uşor spatele Violetei:

- Nu face aşa. Eu o să stau aici, o să-mi fac meseria, o să trag corespunzător sforile... O să mă folosesc de George, pe care-o să-l rog să mă ţină medic "în ograda lui"... Şi-o să caut mulţi pacienţi italieni. Ştii că am ureche muzicală şi prind repede...

Violeta aproba cu capul... Suspina şi aproba cu capul... Nici Maia nu era mai veselă, iar el simţea cum i se împăienjenea privirea... Brusc, soacra lui mormăi printre dinţi:

- Auzi, Vio? Noi suntem oameni maturi şi întregi la cap? Că stăm în trei, ca trei boşorogi, şi ne plângem de milă!

Bufni în râs - şi profită de asta ca să-şi şteargă lacrimile. Violeta începu şi ea să râdă, dar tot printre suspine:

- Da; suntem întregi la cap. Maturi nu prea suntem...

- Ei, vezi? Aşa te vreau! Hai - fruntea sus! Că nu plecaţi pe altă planetă, iar eu nu rămân prizonieră într-un lagăr de concentrare! Da?

- Da, mămico.

- Ia să te văd!... Na - te-ai "pictat" toată!

Ba nu se "pictase" deloc - că nu-şi dăduse cu rimel azi. Maia însă insista să-i şteargă ea lacrimile...

- Mămico, eu te rog să nu întârzii mai mult de-un an. Bine?

- Un an? E prea mult! Şase luni, ţi-am spus!

- Eu îţi dau un an; după aia, îţi jur că mă urc în avion, vin aici şi, cu tot respectul pe care ţi-l port, să ştii că te bat!

- Bine. Eu îţi dau voie să mă baţi, pe 11 august 2011, începând cu ora 9 dimineaţa. Dar numai pe teritoriul României!

Da-da! Foarte "reconfortantă" înţelegerea lor! În fine... Ludmila se ridică:

- Staţi liniştiţi, că la anul o să vin şi eu după voi. Şi n-am să mai plec. Voi aveţi nevoie de mine, eu am nevoie de voi...

Soacra lui se aplecă scurt şi-l ciufuli:

- Nu vă lasă Maia!

Şi gata - consfătuirea se încheiase. Soacra lui îşi luă cutia cu medicamente şi se grăbi să iasă. După mersul grăbit, înţelese imediat că Maia n-avea un loc unde trebuia să ajungă urgent, ci doar căuta un locşor unde să se ascundă şi să plângă...

Violeta

Deci stabiliseră...

O să-i fie greu fără ea! O să-i fie îngrozitor de greu! Sufleteşte vorbind, fiecare zi petrecută fără mămica ei o să fie un chin! Socrii ei erau nişte oameni de aur; dar, fără mămica ei...

Teo îi strânse uşor mâinile în mâinile lui... Zâmbi şi-l privi drept:

- Stai liniştit - am înţeles situaţia şi ştiu că are dreptate. Dar ştii cum sunt eu...

- Ştiu, şi ştiu că voi aţi fost nedespărţite până acum. Îmi dau seama cât de greu a fost atunci când ne-am mutat împreună...

- Atunci ştiam că o sun şi în jumătate de oră e la mine. Dar acum...

- Acum, să ştii că diferenţa e de vreo şase ore - în funcţie de orarul zborurilor.

- Ştiu. Ţi-am spus - am înţeles de ce trebuie să rămână momentan în România. Ştiu că o să mai venim noi aici... O dată ca să aduci TIR-ul, o dată ca să-i facem ei procură...

- Ne putem vedea zilnic pe net...

- Da! Exact! Uite, vezi? Am uitat complet de net!

Soţul ei îi sărută ambele mâini:

- Eşti sigură că nu vrei să încercăm în Franţa?

- Da. E mai bine în Italia. Italiana seamănă mult mai bine cu româna. Iar noi o să avem nevoie de ajutorul părinţilor tăi.

- O să fie bine. Iar dacă n-o să fie bine, dacă n-o să-ţi placă, sau n-o să putem să ne adaptăm la viaţa de acolo, îţi promit că ne întoarcem aici.

- Sunt sigură că adaptarea nu va fi o problemă.
- Şi-atunci promiţi că nu mai plângi?
- Promit.

Teo o trase spre el... şi-i şopti la ureche:

- Şi promiţi că ne vedem azi la patru, la patru şi patru?

La patru, la patru şi patru... Bufni în râs şi se ridică:

- Eşti incorigibil!
- Ştiu...

Duse scaunele înapoi în bucătărie şi se grăbi să iasă. Trebuia să termine de spălat vasele şi-apoi să discute cu Florin şi Liana. Calcula acum că discuţia asta putea fi amânată până mâine, pentru că Liana i-ar fi isterizat cu întrebările...

Victor

Ioana câştigase jocul. Din nou. Luminiţa începea să se oftice - gravida era sensibilă din cauza graviditǎţii, şi probabil "se prinsese" că el încerca să piardă de fiecare dată... Se ridică:

- Lipsesc cinci minute.
- OK.

Bun! Ieşi din dormitor, din apartament... şi decise să nu rişte - arătă spre tavan. Teo negă, aşa că se grăbi să urce treptele... Ia să se-ncuie el în baie! Că doar n-o să vină după el la veceu, nu?

Trecu pe lângă uşa apartamentului 17 şi încercă să nu se încrunte; intră în 19, în sufragerie, şi închise uşa. Şi tresări - pereţii erau crăpaţi serios...

Se apropie de geam...

Clar - alea nu erau crăpături de tencuială! Erau de structură! Iar asta era cea mai proastă veste pe care-o putea primi! Blocul ăla trebuia evacuat! Acum!

Alergă la uşă, hotărât să le spună tuturor că... Că...

Oftă greu - blocul ăla o să cadă. Nu la replica următoare, poate că nici la a doua... Dar o să cadă, mai devreme sau mai târziu. Gândindu-se însă mai bine, se îndoia că era cineva, pe palierul ăla, care să regrete prăbuşirea acestei clădiri. Lucia se muta la George - şi era mult mai bine, pentru amândoi, să ştie că Lucia nu mai avea apartamentul ei. Pe de-o parte, ea va fi mai înţelegătoare cu el - pentru că n-avea unde să plece, atunci când se certau. George o să fie mult mai atent cu ea, ştiind pe de-o parte că Lucia era din nou "sinistrată" şi amintindu-şi pe de altă parte că trebuia să se poarte cu mănuşi cu ea, ca să n-o vadă mutându-se direct la Leo! Apoi, Alex era chiriaş acolo. Plănuia să plece cu Vlad la Târgovişte - un plan bun, sănătos, benefic pentru amândoi. Nicolae cu siguranţă nu-şi dorea să rămână legat de gât cu apartamentul primului lui mariaj, în care se născuse, crescuse şi se sinucisese băiatul lui... Iar Teo şi Violeta abia aşteptau să încaseze despăgubirea pe apartamentul 15 - s-o primească pe cardul ăla emis de-o bancă din Italia. Aşa că...

Aşa că nu mai deschise uşa. N-avea rost să-i pună pe jar acum. S-ar fi grăbit să evacueze, iar curentul nu revenise încă - iar asta însemna că toţi oamenii de-acolo, împreună cu copiii lor, or să se înghesuie într-un centru pentru sinistraţi. Unul jegos. Aşa că...

Reveni în sufragerie şi scoase telefonul. Îl porni, încercând să-şi amintească ziua când îl încărcase ultima oară... Şi-acum, să-l sune pe fratele lui, nu? La urma urmei, poate că erau şi ei îngrijoraţi! Selectă numărul... şi oftă greu - o să fie întrebat cum îi merge, cum merge logodna cu fata aia frumoasă care ştia să facă chiar şi prăjituri...

- Victore! În sfârşit!
- Salut.
- În sfârşit! Băi, unde eşti? Eşti bine? Vin veşti groaznice dinspre Bucureşti!
- Sunt bine. Voi sunteţi tot la mama şi tata?
- Bineînţeles! Tu unde eşti?
- Sunt într-un centru pentru minori.
- Undee? Ce dracu cauţi acolo?
- Sunt voluntar.
- Băi, tu te-ai tâmpit! Ce dracu faci voluntar acolo?

Hai, gata! Ridică vocea la el:

- Am cazare, mâncare caldă, medic, duş, pază armată şi telefon! Şi întâietate la acordarea despăgubirilor! Tu ce dracu ai acolo unde eşti - fructe proaspete şi apă de fântână, nu?

Tăcere... Coborî tonul vocii:

- Mai uşor cu reproşurile - că nu-s ţânc de ţâţă!
- Ai dreptate. Scuză-mă.

Şi cum îşi ceruse scuze, trase adânc aer în piept... şi se calmă:

- Lucia a organizat un centru pentru minori, pe palierul ei. Avem de toate aici - mai puţin televiziune prin cablu.
- Am înţeles. Şi-o ai şi pe Lucia...
- Nu. Am rupt logodna.

Iar tăcea, deşi ştia că fratele lui mai mare ar fi urlat cu plăcere câteva invective! Continuă:

- Nu ne-am fi înţeles. E mult mai bine aşa - decât să facem eforturi mari să ne suportăm, mai bine rămânem amici şi-atât.
- Cum ştii tu, frate! E viaţa ta, e decizia ta...
- Ştiu. Tocmai de-asta am rupt logodna. Vezi că eu rămân aici.
- Deşi ai rupt logodna cu ea, rămâi acolo!
- Da.
- Victore,
- Ascultă-mă, că nu mai am baterie iar semnalul e slab. Rămân aici din mai multe motive. Am întâietate la toate beneficiile care li se vor oferi voluntarilor. Am tot confortul. Sunt la o aruncătură de băţ de apartament. Şi am primit o ofertă de muncă pe care nu vreau s-o refuz.
- Cum e apartamentul?
- Nu ştiu; voi afla probabil la prânz.
- Nu te-ai dus încă până acolo?
- Nu.
- De ce? Ai avut treabă în centru?
- Dacă mai scoţi o singură remarcă pe tonul ăsta, îţi închid. Şi te duci tu să vezi cum e apartamentul, faci tu curat în el şi stai tu cu familia ta acolo.
- Ce vrei, mă?! Sunt şi eu stresat! Tu ştii ce arată la televizor?
- Arată cumva şi că accesul proprietarilor nu e permis decât în clădirile expertizate şi aprobate pentru repopulare?
- Păi încă nu l-au expertizat?
- Nu ştiu; aflu la prânz. Taci odată - că-ţi închid dacă nu taci!

Şi uite că tăcea! Bun!

- Chestorul principal care are grijă de noi o să ne spună azi, în jurul prânzului, ce mai fac casele noastre. Dacă apartamentul e OK, după ce se desfiinţează centrul, mă duc şi fac curat în el. Te sun când termin - ca să veniţi în ordine şi curăţenie.
- Acum s-ar putea să-ţi închid eu!
- N-ar fi aşa mare pagubă.
- Ce-ai, mă?! Te-ai lovit la cap? Ce-i cu vorbele astea?
- Nimic. M-am schimbat - atâta tot. Deci, fac curat şi te sun. Dar ar fi bine să laşi copiii la mama, pentru că aici e prăpăd. Gazele vor reveni în preajma Crăciunului probabil. În plus, tot în preajma Crăciunului, o să eliberez dormitorul.
- Acu' ce-ai?
- Nimic. Ţi-am spus că am o ofertă de muncă. Dacă omul nu se răzgândeşte, mă mut în Austria.
- ... Unde?
- În Austria.
- Bine, mă. Hai, că vorbim pe larg despre asta când vin şi eu în Bucureşti.

- Bine. Pup-o pe mama din partea mea.
- Bine, mă.
- Vezi, că eu îmi opresc mobilul, ca să păstrez bateria.
- Bine. Da' să mă mai suni, mă - auzi?
- Da, mă.
- Aşa. Şi nu mai fii şi tu aşa de acru - că ştii cum e atmosfera aici...
- Bine. Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi-şi opri mobilul - ştia cum era atmosfera în curtea părintească, mai ales atunci când erau şi nepoţii acolo. Mama lui era extrem de grijulie - adică pisăloagă - iar tatăl lui nu stătea foarte bine cu nervii. Iar el tocmai descoperise un alt avantaj major pe care i-l adusese despărţirea de Lucia - "colţul". Ursul ieşise din hibernarea în care-l aruncase prima lui soţie şi-şi arătase din nou colţul. Frăţiorul lui îşi amintise repede cum fusese mezinul înainte de însurătoare, şi-şi reamintise şi cum se rosteşte corect "scuză-mă"...

Una peste alta, era bine. El. Era tot mai bine! Iar dacă reuşea "s-o pună jos" pe Ioana până intra în tura următoare de pază, putea spune că-şi revenise... şi că-i va merge foarte bine de-acum încolo. Mai ales dacă reuşea şi să scape de furia "unchiului" general...

Ieşi din apartament şi se grăbi să coboare - auzea staţia spunând ceva despre apă.

Lucia

Staţia? Din nou? Da' ce se mai întâmplase acum? Că era de-abia ora nouă! Ieşi pe palier şi fu cât pe ce să se ciocnească de Teo!

- Scuză-mă!
- Stai liniştit. Cine vine?
- Patrula, împreună cu echipa de la ApaNova.

Aa, apa! Perfect! Zâmbi cu subînţeles:

- Auzi? Am senzaţia că ăia din cort plănuiesc să ne evacueze!

Tiristul râdea şi aproba de zor...

- Beatrice!

Aoleu, uitaseră "protocolul"! Aprinse ea lanterna şi se asigură că era, într-adevăr, patrula lor:

- Urcă!

Teo mârâi lângă urechea ei:

- Pune pe altcineva la pază şi ia-mă cu voi.

Poftim? Unde să-l ia? Care "voi"?

- Or să aibă nevoie de ajutor cei de la ApaNova. Presupun că sunt doar doi; şi mai presupun şi că or să vrea să verifice toate apartamentele.
- Nu prea cred. Eu presupun că or să dea drumul la vană şi-or să aştepte inundaţia; după care or s-o cârpească şi-or să ne lase un număr de mobil, în caz că inundaţia revine după plecarea lor.

Teo era uimit:

- Păi nu verifică apartament cu apartament?

Îl bătu împăciuitor pe umăr:

- Se vede că ai petrecut mai mult timp prin partea ailaltă a UE, decât prin partea asta!
- Să ştii tu! M-a afectat serios...

Viorel se opri lângă ea şi arătă spre cei doi bărbaţi în salopete:

- ApaNova. Şefa centrului.

Introducere scurtă - asta-i plăcea. Ea arătă spre apartamentul 13:

- Voi rămâneţi de pază, cât mergem noi cu ApaNova.

Aurel începu să râdă:

- Bine, şefa centrului.

Evident! Cum să nu?! Colegul ei se grăbea să intre în apartamentul 13... Reveni spre cei doi tineri în salopete:

- Avem o ţeavă spartă la apartamentul 8.
- Sigur?
- Sigur.
- Atunci mergem întâi s-o remediem.
- Haideţi - în caz că e uşa încuiată, aveţi nevoie de prezenţa mea când o spargeţi.

Coborau la etajul doi... Se apropie de uşă şi apăsă clanţa. Evident, era încuiată! Păşi deci în spate:

- Teo...

Îl vedea cu câtă sete lovea uşa aia cu călcâiul şi-şi amintea cum se repezise ea cu umărul în uşa Denisei... Uşa se dădu de perete. Intră şi observă imediat dâra albă de pe gresie. Ţeava spartă era în bucătărie; le făcu deci loc să intre iar ea închise uşile la dormitor şi la sufragerie. Şi băgă mâinile adânc în buzunare - că altceva n-avea ce să mai facă acum. Teo se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Nu-i mai bine să punem sigilii la uşi? Nu de alta, dar să nu-ţi auzi vorbe cu vecinii!

Corect! Aprobă cu capul, iar el se grăbi să iasă... Probabil că se dusese după hârtie şi pix! Şi lipici! El ştia! Se aplecă un pic, să vadă ce făceau oamenii ăia. Amândoi se vârâseră în masca chiuvetei...

- Cum e?
- Din fericire, nu s-a spart ţeava. În cinci minute e gata.

Şi-atunci de unde până unde inundaţia? Aştepta... Teo reveni lângă ea:

- Poftim. Cred că asta trebuia, nu?

Hârtie, pix şi lipici de hârtie. Aprobă şi se aşeză la masă - ia să facă ea sigiliile alea! Unul pentru sufragerie, unul pentru dormitor, unul pentru uşa spartă de la intrare... Iar restul hârtiei, pentru biletul care-i va explica vecinei de ce avea uşa spartă. Oricum or s-o înjure toţi bine-bine; aşa că...

- Ce-are?

Teo era şi el curios. Teo abia aştepta să aibă şi el ceva de făcut! Tiristul "avea mâncărici"...

- Masca e pe roţi.

Aşa; şi? Teo începu să râdă:

- La ce dracu i-o fi folosit să tragă chiuveta-n mijlocul bucătăriei?
- Cine ştie?! Oricum n-o putea trage mai mult de 10 centimetri!

Masca era pe roţi... Şi ce dracu se stricase? N-aveau de gând să-i spună şi ei?

- Prindem furtunul şi e gata.

Aa, ieşise furtunul! Mda... Ia să pună ea sigiliile alea! Pe băieţi îi supraveghea Teo.

George

Hârtia "pluti" brusc spre el, speriindu-l groaznic! Nea Aurică oftă greu, de parcă refularea aia scosese din el toată tensiunea acumulată în ultimele zile:

- Am terminat.

Serios? Bătrânul lui abia aştepta să-i audă părerea; aşa că luă hârtia şi-l privi lung:

- Azi, juristul trebuie să plece acasă.
- O idee foarte bună, de vreme ce imediat după aceea va trebui să-l convingi pe Birnbaum să accepte să se ducă la taică-su...

Aşa era. Tii, ce bine îl cunoştea nea Aurică! Bătrânul se grăbi să continue:

- Adu-mi aminte - juristul înfiază o fată, nu?
- Da; o fată a cărei unică perspectivă ar fi mutarea la bunică-sa, "la porumbul irigat".
- Atunci ştii ce zic eu?
- Ce?
- ... Mă reangajezi?
- Dacă am spus că te reangajez, atunci eşti reangajat deja!
- Deşi directiva zice doar despre angajaţi sub 40 de ani!

- Nea Aurică, stai liniştit. Dumneata eşti primul angajat de pe lista mea.

- Dă-mi numărul bunică-sii.

Poftim? Ridică mirat sprâncenele... Bătrânelul lui era încruntat:

- Juristul şi-a pierdut băiatul luna asta, nu?

Oof, da! Aprobă şi auzi imediat explicaţia:

- Dă-ţi seama că jumătate din decizia lui e dată de nevoia de-a avea un copil de vârsta băiatului lui. Dacă bunica fetei e vreo căpoasă...

Şi avea mare dreptate, în sensul că nu era căpoasă ci doar "de modă foarte veche"... Oftă greu:

- Nea Aurică, dacă dumneata o suni şi-o dai în bară, s-a terminat! Pot să nu i-o mai dau deloc!

- Ba n-o s-o dau deloc în bară. Haide!

- ... Spune-mi ce vrei să faci.

- Vreau s-o sun şi să-i explic că nepoata ei e foarte bine, e într-un centru de minori, iar o familie de voluntari din centrul ăla vrea s-o ia în plasament. Adică să o ducă la ei acasă, în loc s-o lase să înfunde un orfelinat. O să pun accentul pe faptul că amândoi au studii superioare... Au, nu?

- El, da; ea e prea tânără, aşa că e cel mult studentă.

- N-are-a face! O să-i spun că au şi ei o fetiţă mică... O să-i spun că i-am verificat până-n paişpea spiţă şi sunt oameni serioşi, responsabili... şi că am deja aprobarea Protecţiei Copilului, care a analizat cazul la urgenţă şi nici n-a clipit când a fost de acord cu plasamentul. Poţi s-o obţii, nu?

- Ştii bine că da.

- Aşa. Şi le netezesc un pic drumul spre acceptul ei scris! Pentru că juristul tău s-a ambalat serios la gândul că puştoaica e fata lui de-acum. Iar dacă n-o să reuşească să o primească legal, o să fie vai şi-amar de el! Şi de el, şi de ele!

Aprobă şi oftă greu:

- Bine; dar eu zic să vorbeşti cu preotul şi şeful de post - nu cu ea.

O secundă de gândire... şi-un zâmbet şmecher:

- Mare dreptate ai, măi George, măi! Nu degeaba te fac ăştia chestor plin!

Da-da! Îi făcu semn s-o lase baltă cu avansarea şi se concentră asupra "mesajului pentru ţară". Trebuia să fie foarte atent cu lucrurile pe care plănuia să le distribuie în masă. Trebuiau să fie "citeţe" pentru toate păturile sociale şi toate gradele de şcolarizare. Treabă complicată rău...

Ludmila

Intră în apartamentul 12 şi lăsă cutia pe masă. Şi decise să discute totuşi cu nepoţeii ei. Mai ales că era şi Violeta acolo!

Trase deci perdeaua iar Liana întinse mâinile spre ea:

- Maie! Mi-a fost dol de tine!

Oof, Doamne! Se grăbi s-o ia în braţe... şi se aşeză şi ea pe mega-pat:

- Şi de ce n-ai trimis pe cineva după mine?

- Păi, pe cine să timit?

- Pe Octavian, sau pe Codruţa!

Liana o prinse bine de gât şi-i şopti la ureche:

- Ei sunt ocupaţi. Se pupă. Sst - să nu spui la nimeni!

- Bine. Şi? Ia spune - ce mai faceţi voi?

Întinse repede mâna şi spre Florin, pentru că voia să le spună amândurora...

- Păi, ce să facem - aşteptăm să treacă timpul. Maie, oare când or să dea drumul la curent?

- Lucia zicea că mâine.

- Ce bine!

- Tot mâine, o să se desfiinţeze centrul ăsta. Iar voi o să plecaţi în Italia...

Liana aplaudă grăbită:

- Ce bine! Ce bine! Melgem cu Tiglu?

- Nu ştiu - cred că da! Dacă George îi dă lui Teo aprobare să plece cu Tigrul, atunci da - plecaţi cu Tigrul.

Florin îi sesizase "scăparea" verbală:

- Cum adică, "plecaţi"? Păi tu nu vii cu noi?

- Nu. Eu o să mai rămân aici, un timp.

Liana o apucă iar de gât:

- Da' de ce?

- Păi, întâi şi-ntâi pentru că copiii ăştia încă mai au nevoie de mine. Apoi, dacă voi sunteţi acolo cu mami şi cu tati, cine se mai ocupă de casa voastră de aici? Iar dacă vin şi eu cu voi, cine are grijă şi de casa mea?

Tăceau amândoi...

- Eu o să mai stau un pic aici; o să vă împachetez lucrurile şi-o să vi le trimit acolo... O să vând apartamentul meu - şi pe urmă şi apartamentul vostru...

- Da' de ce?

- Păi pentru că ne mutăm în Italia, nu? Ne mutăm de tot! Ce să mai facem cu casa de aici?

- Maie... Şi dacă nu ne place în Italia?

Dezmierdă încet căpşorul Lianei:

- Stai liniştită - o să-ţi placă. O să vezi - e mult mai frumos decât aici!

- Şi glădiniţa? Eu nu mai melg la glădiniţă?

- Ba da; dar o să mergi la o grădiniţă din Italia.

- Adică nu mai melg la glădiniţa de la Plo TV?

- Unde?

- La glădiniţa de la Plo TV! Unde melge şi fetiţa lu' Andeea Esca!

"Ptiu, să nu te deochi, Violeto! Eficientă gogoaşă!" Liana era de-a dreptul oripilată de aşa idee! Începu să râdă:

- Nee! O să mergi la grădiniţa unde merge fetiţa lui Silvio Berlusconi!

Octavian se aplecă imediat la 90 de grade. Adevărul era că, dacă tânărul ăla ar fi bufnit sonor în râs, i-ar fi zis vreo două! Se grăbi să adauge:

- Şi fetiţa lui Ornela Mutti...

- Cine e Olnela Muti?

- O fotomodelă. Una frumoasă foc!

- ... Şi Belu... Belu...

- Berlusconi este prim-ministrul Italiei.

Gata - Liana era "câştigată". Se întoarse spre Florin:

- Iar părinţii lui Teo s-au interesat deja şi au găsit o şcoală în limba română pentru tine.

- Fiu! Ce bine! Mă şi vedeam codaşul clasei!

- Staţi liniştiţi amândoi - o să fie bine. O să fie mult mai bine decât aici! Daţi-vă seama câte clădiri au căzut aici! Daţi-vă seama cât o să dureze până or să dea din nou drumul la gaze!

Codruţa oftă greu, cu subînţeles:

- Ehei, ce n-aş da să pot să plec şi eu în Italia! Acolo-i patria modei - a rochiilor, a bluzelor...

Liana întoarse imediat capul spre ea! Tânăra continuă:

- Versace, Moschino, Armani...

Octavian continuă:

- Şi parfumurile! Fiorucci, Gucci, Dolce & Gabbana...

Nepoţica îi sări practic din braţe:

- Şi ce mai e acolo, în Italia?

- Păi hai să luăm enciclopedia, să vedem!

Bun! Se ocupau ei de Liana! Se întoarse spre Florin... Nepoţelul ei nu-şi ascunse tristeţea:

- Eşti sigură că e absolut necesar să rămâi aici?

- Da, Florine. Trebuie să primiţi nişte bani pe casa asta - câteva zeci de mii de euro. Or să vă prindă bine acolo, în Italia; o să vă cumpăraţi cu ei o altă casă.

- Şi până o să iei banii ăştia, noi unde-o să stăm?

- La părinţii lui Teo. La bunicii voştri.

Florin tăcea, chinuit de întrebări grele...

- Eu îi cunosc. Stai liniştit - or să-ţi placă mult. Sunt exact aşa ca Teo - foarte veseli şi plini de viaţă. Sunt genul de oameni care nu lasă pe mâine ceea ce pot face azi - şi nu lasă pe mai târziu ceea ce poate fi făcut acum. În plus, i-am văzut cum au făcut când te-au văzut pe tine.

- Eu nu mi-i amintesc...

- Păi, tu aveai un anişor când au venit ei aici. Dar eu i-am văzut cum au intrat şi-au rămas cu gurile căscate şi ochii la tine... Şi pe urmă maică-ta şi taică-tu nu te-au mai atins 48 de ore - că n-au mai avut loc de ei.

Florin începu să râdă:

- Ei, dacă-i pe-aşa, sunt un pic mai liniştit...

- Poţi să fii foarte liniştit. Bunicii tăi te iubesc la fel de mult cum te iubesc eu.

Primi un pupic pe obraz:

- Mulţumesc, Maie!

- Nu-mi mulţumi; promite-mi că o să ne vedem în fiecare zi pe net. Promiţi?

- Promit solemn.

Aşa. Bun! Îl strâse tare-tare în braţe... şi-i dădu drumul:

- Hai, că mă duc pe la copiii ăia. Trebuie să-i verific lui Mugur capul spart...

Se ridică şi se grăbi să iasă. Îi venea să plângă! Îi venea să urle de dorul lor! Nu plecaseră nicăieri, nu vor pleca nicăieri în următoarele 24 de ore, dar ei îi venea să urle! Pentru că vor pleca totuşi!

Îşi luă cutia cu medicamente şi intră în apartamentul 13. Şi tresări la vederea patrulei... Unul dintre poliţişti zâmbi amabil:

- Lucia şi Teo sunt la doi, cu echipa ApaNova...

Aha! Intră în sufragerie şi lăsă cutia jos. Şi-l bătu scurt, corect pe Mugur pe umăr. Individul se întoarse - şi se ridică imediat în poziţia "regulamentară" pentru canapeaua pe care stătea. Îi trase capul mai aproape şi dezlipi uşor plasturele...

Nu aveau ce-şi spune. Nu aveau de ce să vrea să-şi spună ceva! Ei doi nu mai aveau nimic de comunicat. Ea era doctoriţă acolo, aşa că trebuia să-i verifice rana; el era voluntar şi se subordona Luciei. În rest, nimic.

Lucia

Gata. Lipise sigiliul pe uşa de la intrare. Spera să ţină măcar până mâine! Şi-acum... Se întoarse spre ei, iar tânărul de la ApaNova arătă spre parter:

- Haideţi să vă arătăm de unde se porneşte şi se opreşte apa.

- Haidem!

Coborau grăbiţi, de parcă venea apa şi-i prindea neinstruiţi...

- Na - că şi aici e încuiat!

- Ai o rangă, o şurubelniţă, ceva?

Teo îi împinse pe amândoi de-o parte şi de alta a uşii; apucă apoi de lacăt şi smuci cu toată puterea! Şi apoi zâmbi:

- Trebuie să-mi intre bine-n cap, de-acum încolo, să-mi dozez forţa. N-am vrut să-l smulg cu totul!

Bufni în râs:

- În caz că întreabă nea Popa, să ştii că eu te spun!

Daa! Râdeau toţi patru... Muncitorii se opriră lângă vane:

- Asta-i aia caldă, asta-i aia rece. Au pe ele nişte săgeţi; spre dreapta se deschid, spre stânga se închid.

Teo se asigura că aşa era...

- În caz că mai sunt avarii în bloc, opriţi apa de-aici şi ne căutaţi pe staţie. Sau vorbiţi cu centrul de comandă - şi ne anunţă ei.

- OK.

- În orice caz...

Arătă spre uşa subsolului - că nu-i plăcea deloc spaţiul ăla! Nu puţea, pentru că nu era inundat; dar avea ea oroare de spaţiul ăla închis şi nefinisat! Ieşiră, Teo închise uşa şi se concentră asupra fixării holtşuruburilor. Evident, tiristul încerca să le aşeze în aşa fel încât nea Popa să încerce să deschidă lacătul şi să-şi spună "Ptiu, ce puternic m-am făcut!"...

- În orice caz, trebuie să ştiţi o chestie.

Păi s-o spună odată! Instalatorul mai în vârstă era extrem de serios:

- Apa vine cu siguranţă azi. Dacă auziţi un huruit puternic şi-un fâsâit aşijderea, să ştiţi că e apa, nu vreun cutremur. Dar, dacă aş fi în locul vostru, n-aş roti nici un robinet în următoarele şapte zile.

Serios? Adică să nu folosească apa în următoarele şapte zile? Tânărul completă şi el:

- Nici chiar la veceu.

Aa... Bătrânul continuă, privind-o cu subînţeles:

- Mai ales pentru copii.

- Am înţeles.

Şi-acum amândoi se zoreau să plece:

- Iar dacă e ceva, ne anunţaţi pe staţie.

- Da. Mulţumim mult!

- N-aveţi pentru ce.

Şi-atât. Teo se încrunta la şurubaşele alea...

- Dă-le încolo. Lasă-le, că oricum o să mai umblăm la vane azi. Vreau să te întreb o chestie.

Îi captase atenţia. Şopti:

- Azi, Nicolae îşi ia logodnica şi copiii şi pleacă acasă.

- Da, ştiu.

- Voiam să te întreb...

Nu ştia cum să înceapă, cum să-i spună... Teo îi oferi o ţigară; n-o refuză, iar ideea îi veni imediat:

- Gazele or să revină în octombrie. Iar Renata nu poate mânca sandwich-uri până atunci. Fiertul ciorbei la plită durează o mică veşnicie...

- Dacă eşti mie-n sută sigură că mâine ne evacuează de-aici, dă-le butelia plină; dacă nu, imediat cum mergem sus, schimb eu buteliile - şi le-o dai pe asta, care eu cred că e cam la jumate...

- Aşa m-am gândit şi eu. În altă ordine de idei, mai avem trei bidoane de zece litri cu apă plată.

- Dacă eşti mie-n sută sigură că mâine ne desfiinţăm, dă-le unul; dacă nu, dă-le doar jumate...

Teo râdea; ea zâmbea doar. Ea se gândea la plecarea lui Nicolae şi se întreba ce altceva le mai putea da; ce altceva le mai trebuia oamenilor ălora, astfel încât să-i poată oferi Renatei tot ceea ce-i era necesar micuţei. Tiristul şopti:

- Şi eu zic să le facem nişte bagaje consistente. Dat fiind faptul că "ăi bătrâni" au mâncat deja toată cămara, le-ar prinde bine nişte conserve... Nişte Finetti, nişte pate de ficat, nişte conserve de peşte...

Aproba încet cu capul...

- Baterii, lanterne, lumânări, o cutie cu 150 de jocuri...

Aproba...

- Apă de spălat, vreo zece litri; ţigări, un cartuş cred. Medicamente cred că au; dar întreab-o pe Ludmila, că ea sigur ştie ce nu au!

Aprobă şi-l bătu scurt pe braţ:

- Eşti însărcinat cu pachetul pentru ei. Spor la treabă!

- Eei, aşa te vreau! Aşa da! Da' ce ne facem, că eu sunt de pază?!

- Păi, cred că o să-ţi numeşti un subaltern şi-o să-l pui la treabă; nu? Da' discret, aşa - că nu vreau să se simtă nu ştiu cum...

- OK. Las' pe mine - mă ocup eu de asta.

- Şi-acum, hai - treci în post!

Teo râdea şi-o invita să urce ea prima...

Tiristul ăsta era un tip pe cinste! O să-i fie dor de el - da' rău de tot! Păi oraşul era la pământ! Cine-i mai meşterea ei 1001 lucruri ingenioase care rezolvau probleme aparent de nerezolvat? Iar Violeta... Violeta, dacă n-ar fi fost soţia unui bărbat de doi pe doi, ar fi fost răpită şi legată de cantina din parcul Plumbuita. I s-ar fi pus un scaun în mijloc; în dreapta ei s-ar fi ridicat bucătăria, iar în stânga s-ar fi aşezat un scaun şi-o pancartă cu "punct de consiliere psihologică". Îşi amintea discuţiile lor despre Victor şi George...

Oftă greu şi intră în propria bucătărie - o să-i fie dor de ei. O să stea în fund pe scaun, la birou, şi-o să plângă ca proasta-n şerveţel! Oamenii ăştia erau...

Aoleu, ce uitase! Se grăbi să revină pe palier:

- Pa, Viorel! Pa, Aurel! Mai veniţi pe la noi!

- Să fii sigură că mai venim!

Era sigură că mai veneau! Păi unde altundeva mai era ness-ul atât de bun? Ridică puţin vocea:

- Şedinţăă!

Aştepta... Voluntarii ei ieşeau, unul câte unul... Auzi uşa scării scârţâind, aşa că "deschise ostilităţile":

- Echipa ApaNova ne-a vizitat şi a remediat ţeava din apartamentul 8. Furnizarea apei se va relua astăzi. Dar, şi ei ne-au sfătuit să nu ne apropiem de nici un robinet în următoarele şapte zile.

Ludmila ridică sprâncenele:

- Şapte zile?

- Da. Mi-au spus, mai printre dinţi aşa, că nici să tragem apa la veceu nu ne sfătuiesc...

Nicolae constată, ca pentru el:

- Deci apa e contaminată cu toate minunile...

- Exact. Pe de altă parte, fosa noastră septică e aproape plină. Acum, avem două variante: să repunem în funcţiune toaletele, cu riscul de-a vedea cine ştie ce chestii scurgându-se în vasul de toaletă... Sau să improvizăm altă fosă septică.

Victor se grăbi să explice:

- Probabil că ApaNova n-a schimbat filtrele.

- Să nu uităm că noi primim apă menajeră din judeţul Giurgiu, dintr-o sursă independentă. Adică de mare adâncime.

Violeta ridică scurt din umeri:

- Atunci nu folosim apa de la robinet şi gata!

Alex zâmbi:

- Şi-aşa, or să se înfunde imediat apometrele.

- Poftim?

- Apometrele au o sită care filtrează apa. Dacă apa e împuţită, sita se înfundă imediat!

Corect! Nu se gândise la asta... Mai ales că bifurcaţia spre bazinele toaletelor se făcea chiar în apometre! Aşa că... Aşa că oftă greu:

- Supun la vot propunerea de a nu folosi absolut deloc apa de la robinet. Cine este pentru?

Toate mâinile se ridicară prompt. Zâmbi strâmb şi turui:

- Cine este contra? Abţineri?

Aşa! Da! Îi "prinsese"! Îi luase repede şi se încurcaseră în mâini! Carina bufni în râs:

- Şi cu asta ne-ai plătit toate voturile democratice în care nu am luat nici o decizie!

- Bingo!

Râdeau toţi în hohote, de parcă "serviseră" etnobotanice... Teo se grăbi să coboare scările:

- Atunci mă duc să închid vanele.

- Să ai grijă cum fixezi zăvorul ăla! Că dacă mă-ntreabă nea Popa, eu îi spun!

Teo râdea în hohote; Violeta puse repede mâinile la gură, într-un gest de panică:

- L-a rupt!

- L-a smuls la propriu! Am zis că frânge zidu'!

Voluntarii ei erau veseli... Arătă undeva în spatele ei:

- Mă duc să pregătesc o listă cu solicitări pentru George. Dacă vă doriţi ceva anume...

Ludmila ridică un deget:

- Eu aş dori să ştiu dacă apartamentul meu a trecut inspecţia.

- O să-l rog să se intereseze apropo de toate proprietăţile.

Nicolae ridică şi el un deget:

- Întreabă-l dacă am nevoie de vreo aprobare specială ca să mă plimb prin oraş. Trebuie să-i vizitez pe ai mei, să le mai duc o apă, o pâine...

- Îl întreb.

Altceva? Nimeni nu mai zicea nimic. Îl privi lung pe Alex: "Tu nu-l rogi nimic?" Vecinul ei se răsuci pe-un călcâi şi intră în apartamentul 14... Bine! Cum voia el! Ridică scurt din umeri:

- Şedinţa s-a încheiat. Vă rog să trageţi beţigaşe şi să stabiliţi cine pregăteşte o nouă fosă...

- O pregătesc tot eu - că am experienţă.

Tot Alex? OK! Deşi se îndoia că "plusurile" alea vor clinti cu ceva hotărârea lui George... Şi cum Teo urca deja treptele către etajul trei, făcu şi ea o piruetă şi intră în "birou". Să scrie lista aia cu întrebări, ca să nu uite nimic. Şi pe urmă să încerce să aţipească şi ea măcar o oră! Când era ocupată cu centrul, nu simţea oboseala; dar imediat cum se aşeza, o lua cu ameţeală şi stare de vomă...

Ludmila

Lăsă cutia cu medicamente pe masă şi privi lung oalele, castronelele, tacâmurile... Violeta ei era maniacă! Gata, "era oficial"! Dacă şi acum, în stare de calamitate naturală fără apă curentă, ea le freca aşa şi le aranja "ca pe soldaţi"...

Teo năvăli peste ea, speriind-o de-a binelea!

- Hei! M-ai speriat!

Fu prinsă de umeri şi trasă spre el; ginerele ei îi şopti la ureche:

- Încetişor şi pe şest, pregăteşte tu o punguţă cu medicamente pe care Carina nu le are acasă, dar de care ar putea avea nevoie. Da' pe şest, aşa...

Da' de ce?

- Da' de ce?

- Lucia mi-a zis să mă ocup eu de bagajul lor. Vrea să le dea o butelie, apă plată, lanterne, baterii...

Aa... Uitase că Nicolae şi Carina plecau azi acasă! Aprobă cu capul şi rămase singură...

Păi... Păi Carina trebuia să aibă nişte siropele de răceală. Categoric, îi trebuiau antibiotice! Şi pentru ei trebuia să-i dea nişte antibiotice! Pamperşii erau mari pentru Renata... Nişte lapte praf! Să-i dea şi lapte praf! Şi... Să-i mai dea şi... O să-i treabuiască şi...

Nu. Nu-i stătea capul la asta! Lăsă baltă totul şi ieşi. Unde era Carina?... În sufragerie. Intră, zâmbindu-i cât mai natural cu putinţă... Tânăra se ridică imediat:

- S-a întâmplat ceva?

Aprobă cu capul şi-o îmbrăţişă, ca să poată să-i şoptească:

- Am auzit că azi plecaţi...

- Încercăm! Dacă Nicolae zice că nu...

- Nicolae va zice că da, după ce vorbesc eu cu el.

Şi-acum era şi Carina tristă...

- E mai bine aşa. Şi pentru voi, şi pentru noi.

- Ştiu. Dar parcă aş mai fi stat...

- Din nefericire, nu cred că mutarea tuturor de-aici într-o viloaie mare-mare ar fi indicată. La urma urmei, ştii cum se spune - vizitele scurte sunt cele mai plăcute! Noi toţi ne cunoaştem practic de nici o săptămână! Crede-mă că peste alte şase zile, lucrurile ar sta altfel între noi. Cu cât locuim mai mult timp împreună, "la comun", cu atât mai evidente vor fi diferenţele. Şi cu atât mai supărătoare vor deveni diferenţele astea. Şi-aşa, lucrurile or să înceapă să se-ncingă pe-aici mai spre seară... Mugur "şi-a furat-o" deja - şi mă gândesc cu groază că dacă Victor şi Ioana nu... iar Lucia şi George da... s-ar putea să avem un conflict "la nivel înalt"...

Carina încerca să zâmbească, dar nu-i reuşea... O strânse din nou în braţe:

- Cel mai bine pentru voi este să vă duceţi în căsuţa voastră şi să redeveniţi o familie. Mai ales că acum v-aţi mărit cu o persoană şi trebuie să vă obişnuiţi, să vă "rodaţi" împreună...

Tânăra aproba...

- Aşa că o să-ţi pregătesc o punguţă cu medicamente şi-o listă cu instrucţiuni. Teo o să vă pregătească un pachet cu provizii...

Şi vedea pe chipul ei că fata asta se simţea tare prost...

- Nu face aşa! O să aveţi nevoie de multe lucruri pentru Renata! E micuţă şi are necesităţi speciale!

- Ştiu, dar... Aş fi preferat să nu ne pregătească nimic.

- Cel mai probabil mâine, centrul se desfiinţează. Aşa că e păcat de ele, să ajungă la nişte puturoşi care habar n-au ce şi cum să facă cu ele!

Carina nu mai spunea nimic... O sărută pe obraz:

- Mă duc să fac pacheţelul ăla.

- Sărut mâna.

Bufni în râs şi ieşi:

- Să creşti mare! Deşi cred că Nicolae n-ar aprecia pozitiv o asemenea iniţiativă...

Trebuia să râdă. Să râdă din toate puterile, ca să nu plângă...

Teodor

Cât era ceasul? Nouă jumate. Ia să fumeze el o ţigară! Centrul nu era foarte animat; şi totuşi, se auzea murmurul copiilor. Părea ciudat - dar copiii ăştia începuseră să treacă peste supărare. Sau poate că nu conştientizau încă ceea ce se va întâmpla! Poate că se obişnuiseră aici, pe palierul de la trei, şi uitaseră măcar pentru moment de perspectiva orfelinatului! Numai ei ştiau! El unul nu voia să afle răspunsul corect; el se mulţumea să ştie că picii nu plângeau. El era foarte mulţumit de faptul că discutau între ei, că se jucau împreună...

Îşi luă ness-ul şi ţigările şi ieşi pe palier. Şi imediat cum îşi aprinse ţigara aia, se aplecă şi privi lung cimentul de la parter... Ce era aia?... Ah, i se desfăcuse şiretul! Lăsă sticla jos, se aplecă spre adidas, întoarse capul ca să nu-i intre fumul în ochi...

"Fir'aş al dracului să fiu! Şi-acum se duce dracului totul!"

Stop! Cine mai era acolo? Cine vedea ce făcea el? În faţă, în apartamentul 14, nu se vedea nimeni - nici adult, nici copil. Din 13 ieşise el - şi ştia sigur că idiotul n-o să se ridice prea curând de pe canapeaua aia... Iar în 12? În 12, Lucia probabil că moţăia cu capul pe masa din bucătărie iar copiii lor aveau treabă...

Ridică sticla cu ness şi-o privi lung. Era un PET de Dorna. N-avea nici un model; avea doar un şanţ oarecum estetic. Şi avea şi etichetă - care era lipită drept, aşa că ceea ce văzuse el nu era "defect din fabricaţie"...

Sigur, putea oricând să repete experimentul cu un pahar de plastic! Se întreba însă de ce-ar fi ţinut el musai să facă experimente! Că situaţia nu era tocmai roz...

Se lăsă într-un genunchi - ca să pară că-şi lega şiretul. Ţinea PET-ul de gură, îl lăsa să atârne cât mai natural şi vedea clar cum lichidul maroniu era la limita şanţului. Stătea clar pe şanţ şi era perfect paralel cu rama aia de hârtie, confirmându-i astfel că hârtia era lipită corect. Lăsă încet mâna în jos... Lăsă PET-ul pe ciment...

Oftă greu...

"Păi, Teo, un lucru e sigur - să nu-ţi pui baza în apartamentul ăsta, atunci când calculezi suma cu care emigrezi în Italia!"

Blocul lor avea o problemă...

Îşi legă şiretul şi reveni în apartamentul 13. Lăsă din nou PET-ul pe jos. Constată aceeaşi diferenţă...

Uite că Maia avusese dreptate atunci când se hotărâse să rămână aici, în România, şi să se ocupe de proprietăţi. Planul ei de-a deveni indispensabilă pentru statul român, ca să pună apoi condiţii ferme şi să ţină cu dinţii de ele, era un plan perfect! Vârsta şi experienţa de viaţă îşi spuseseră cuvântul! În plus, cine ştie în ce stare era blocul ei! Că dacă şi blocul ei cădea...

Oare ce planuri avea statul român cu clădirile astea înclinate uşor? Oare le reconstruia? Oare le consolida doar? Oare turna "o mână de ciment" pe jos, ca să redevină aparent drepte? Se gândea cu groază că distrugerile erau mari, iar România fusese dintotdeauna "în curs de dezvoltare"...

Aa, uite-l pe Alex!

- Alex!

Tânărul se apropie, nu foarte convins că voia într-adevăr să răspundă la apelul lui... Îi întinse pistolul:

- Stai tu aici cinci minute, te rog?

- Sigur!

Bun! Intră în apartamentul 12 şi ciocăni în tocul bucătăriei.

- Da.

- Poţi să vii puţin până la patru?

Lucia se ridică imediat. Bun! Luă o sticlă cu apă şi porni înainte - ca să nu dea nimănui nimic de bănuit. Urca...

Intră în apartamentul 17 şi rămase în hol. Lucia intră şi ea şi nu mai închise uşa. Şi-l privi lung, serioasă pân' la Dumnezeu...

Oftă greu şi desfăcu dopul. Şi începu să verse apa, şi-apoi să verifice nivelul... şi iar să verse...

- Ce e, Teo?

Nu voia să-i spună - voia s-o lase să constate singură. Avea senzaţia că Lucia o să-i râdă-n nas şi-o să-l roage să nu mai spună bancuri de-alea cu prăbuşiri...

Gata. Puse sticla pe podea şi aprinse lanterna. Şi lumină "experimentul". Ochii albaştri priveau sticla...

- ... Nu înţeleg; ce e?

Îi făcu semn să se lase într-un genunchi, aşa ca el. Şi-i arătă cu degetul nivelul... Şi cum chipul poliţistei rămânea impasibil, puse degetul la orizontală şi începu să-l mişte, şoptind:

- Apa... Sticla... Apa...

Gata - înţelesese. Era albă la faţă. Oftă greu:

- Ce dracu facem?

Lucia se ridică şi aprinse propria lanternă. Şi începu să inspecteze pereţii din apartamentul 17. Decise să n-o urmeze; îşi aprinse o ţigară şi ridică totuşi sticla - dacă intra cineva şi observa experimentul, se putea confrunta cu o evacuare în forţă a blocului. Aşa că fuma şi aştepta... Poliţista reveni lângă el. Tăcea...

- ... Deci, ce facem?

- Nimic.

- Eşti sigură că nu facem nimic?

Poliţista îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul:

- Te duci tu să injectezi nişte ciment în fundaţie?

Păi...

- Mâine ne desfiinţează. Ţine până mâine.

- Ai luat în calcul şi replicile?

- Da; şi mai ţine secretul ăsta preţ de vreo două replici. Una azi şi una mâine. Până acum aşa au fost - câte una pe zi.

- Şi dacă vine un cutremur serios? Unul de-ăla peste 4?

- Nu vine.

O privi lung, mirat... Poliţista clătină încet capul:

- Nu vine nici un cutremur peste 4. Vin doar replici mici. Iar mâine evacuăm.

Zâmbi slab:

- OK, am înţeles - nu spun la nimeni ce-am observat.

- E înclinat spre faţă. Apartamentele noastre sunt spre spate. Dacă vrei să pleci azi, nici o problemă - pleci azi.

- Nu plec înaintea copiilor.

- Rişti viaţa copiilor tăi?

Risca viaţa copiilor lui?

Aprinse lanterna şi porni în "explorarea" apartamentului.

Avea geamurile spre spate. Pereţii nu aveau probleme majore. Sigur, nu erau "ca noi"; dar nici nu-l speriau. Erau crăpaţi; erau însă crăpături fine. Mici. Îşi amintea imaginile din Haiti, difuzate de televiziunile româneşti; îşi amintea imaginea unui localnic care-şi "repara" casa cu nişte chirpici. Crăpătura pe care încercase individul s-o umple atunci fusese îndeajuns de mare ca să treacă degetele prin ea; prin crăpăturile astea însă nici nu răzbătea lumina. Şi cum zidul pe care încercase respectivul să-l repare nu păruse din beton armat...

Reveni în hol:

- Apartamentul 15 nu evacuează înaintea desfiinţării centrului pentru minori.

Poliţista tăcea şi-l privea lung... Ridică din umeri:

- Pereţii sunt din beton armat. În plus, dacă blocul nostru avea o problemă, ne evacua George până acum.

- Sunt sigură că ni s-au rezervat locuri într-un adăpost sigur, cu tot confortul.

- Nu e vorba de adăpost. Cabina TIR-ului e destul de mare pentru mine şi ai mei. E vorba despre copii - despre ceilalţi copii. În plus, dacă evacuăm acum, tu te muţi în cortul verde; dar Alex n-are unde să se ducă. Nicolae şi Carina ar trebui să-şi ia fetele şi să plece pe jos spre casă. Iar eu mi-aş duce familia în TIR, aş încuia portierele şi ne-am chinui acolo cel puţin 24 de ore. Nu. Eu zic să nu evacuăm - şi să nu-i informăm şi pe ceilalţi.

- Şi dacă vine totuşi un cutremur peste 4?

- Şi dacă ne evacuăm şi ne cade o cărămidă-n cap în drum spre cantina din parcul Plumbuita?

Lucia nu mai răspunse. Nici el nu prea mai avea ce spune. Fumau şi se priveau lung... Brusc, poliţista sparse tăcerea:

- Atunci eu o să-l sun pe George şi-o să-l rog să ne dea azi veşti despre proprietăţi. Am înţeles că Ludmila are un apartament cu două camere.

- Da.

- În privinţa ta, bănuiesc că ai vrea să pleci cu TIR-ul în Italia; nu?

- Da; eu aşa aş vrea.

- Atunci o să-l rog să facă cumva să poţi să ieşi cu maşina din România.

- OK.

- Şi-o să-l rog să închidă mâine centrul pentru minori.

- OK. Crezi că există riscul ca vecinii noştri să se întoarcă pe la casele lor?

- Nu. Chiar dacă se întorc, nu li se va permite să intre în obiectivul poliţiei înainte de ridicarea stării de calamitate.

- Iar asta înseamnă că pe George poţi să-l informezi mâine apropo de înclinarea blocului...

Lucia aproba încet...

- Atunci ţinem secretul... şi ne rugăm să nu vină decât replici mici!

- Cam aşa ceva...

- Cum facem cu copiii?

- Adică?

- Adică, ar fi bine ca voluntarii să nu-i mai lase singuri.

- Mutăm gravida în 14?

- Cred că aşa ar trebui.

- Şi dacă se prinde cineva?

- Cine?

- Cineva care se va întreba de ce mutăm gravida!

Lucia se gândea... El se gândea... Tot ea găsi soluţia:

- O mutăm după plecarea lui Nicolae, pe motiv de criză de voluntari.

- Bună idee!

- Iar eu voi încerca să stau mai mult în 12. Eventual în dormitor.

- Nu, nu e cazul. Acolo rămâne Octavian, care am observat că e foarte curajos...

Nu mai primi răspuns. Lucia se gândea... Arătă spre uşă:

- Lasă totul aşa cum e. N-o să se întâmple nimic. Dacă exista pericolul altui cutremur, George afla printre primii - şi venea şi ne evacua mintenaş!

"Că doar te iubeşte, nu? Şi pe tine, şi pe băiatul lui!" Acum realiza el că Octavian era cea mai bună garanţie a faptului că Institutul Naţional pentru Fizica Pământului nu se îngrijora pentru iminenţa unui nou cutremur puternic! Şi nu atât INFP-ul, cât japonezii! Şi ruşii! Şi bulgarii şi moldovenii şi toţi seismologii de pe mapamond - care primiseră datele în timp real, le răsuciseră pe toate părţile şi le studiaseră cu maximă atenţie! Şi care stăteau chiar acum cu ochii pe toţi senzorii şi toate sondele înfipte în solul României!

Coborau treptele... Privea lung spatele poliţistei şi se gândea că femeia asta avea un fler fantastic şi-un instinct care n-o înşela niciodată... Pentru că el tocmai stabilise să-şi ţină întreaga familie într-o clădire nesigură, bazându-se pe dragostea din sufletul chestorului principal Mocanu. Dar...

Dar, la urma urmei, dacă ar fi putut să iasă din bloc şi să plece "într-o plimbare mică" până la Doamna Ghica, era sigur că ar fi văzut multe crăpături de-alea fine. Blocul lor era mic - avea doar patru etaje. Putea jura că în blocurile cu zece etaje locuiau acum oameni... În blocuri un pic mai vechi decât al lor. Aşa că intră în apartamentul 13 şi preluă pistolul:

- Mulţumesc.

- N-ai de ce.

Da-da! Cum să nu! Îl vedea cât de grăbit era să se întoarcă lângă Vlad...

Omul ăsta chiar îl merita pe Vlad! O să-i spună asta lui George! Mâine, când se desfiinţa centrul, o să-l ia deoparte, o să-l apuce bine de umeri şi-o să se uite la el lung, pătrunzător... după care o să-i spună că el, Teodor Simionescu, familist convins care-şi dorea un milion de copii, "punea gâtu' jos" că Alex era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla minorului Vlad! Şi-apoi o să-l roage să nu-i despartă...

Lucia intră în bucătărie. Era încruntată - îşi pregătea cuvintele pentru discuţia cu George...

Lucia

Deci blocul lor era înclinat...

Păi, chestia asta n-o prea mira! Nici ei nu erau extrem de departe de canalul ăla plin cu apă! În plus, prăbuşirea blocului lui Mugur făcuse blocul lor să se cutremure din mai toate încheie-

turile! Şi probabil că suflul, sau mişcarea pământului îl împinsese spre faţă!

În fine! Nici nu mai conta! Într-adevăr, n-avea rost să-i panicheze pe toţi spunându-le că blocul era înclinat. Copiii i-ar fi auzit şi s-ar fi speriat rău! Numai de-asta nu aveau ei nevoie! Iar ea era sigură că înclinaţia aia nu era periculoasă. Documentariştii nu puteau fi nişte ageamii - mai ales când lucrau în subordinea chestorului principal Mocanu. Iar George nu şi-ar fi lăsat copilul într-un imobil nesigur! Era aproape ora zece; şi cum el nu venise încă, trăgea concluzia că era liniştit din punctul de vedere al siguranţei lui Octavian. Şi poate şi-a ei - aici era ea nesigură! Nu de alta, dar era aproape ora zece! Iar el...

Luă telefonul şi selectă numărul. Aştepta... Suna... George îi răspunse pe un ton preocupat:

- Mocanu.

- Lucia sunt.

Iar dacă o să-i răspundă pe acelaşi ton... După o secundă de gândire - sau de uimire - George folosi un cu totul alt ton:

- Bună, Lucia.

- Bună. Ai cinci minute?

- Sigur că da.

- Treci azi pe la noi?

- Da, în jurul prânzului. Momentan sunt şef, cât se odihneşte generalul...

Aha! Aşa se explica absenţa lui! Şi aşa se explica şi absenţa lui de aseară! Avusese treabă pe teren; după care revenise în cort pe la două şi dormise cu capul pe propriul birou! OK! Ridică o sprânceană "acră", ca să poată folosi un ton la fel de "oficial":

- Te rog frumos, poţi să ne faci un update cu starea proprietăţilor voluntarilor mei?

- Bineînţeles.

- Şi te rog să afli care e regimul juridic al TIR-ului lui Teo.

- Vrea să-l plimbe până în Italia?

- Da.

- OK; o să mă interesez şi-o să încerc să-l ajut cu chestia asta.

- Bine. Mulţumim.

Şi se pregătea să închidă - că era supărată pe el! George în schimb păru că are chef de vorbă:

- Voi ce faceţi?

- Nimic. Stăm.

"Degeaba. Nici nu avansăm, nici nu regresăm. Stagnăm degeaba, aşa..."

- Totul e bine?

- Da.

- Sigur?

- Sigur.

O secundă de tăcere... şi o întrebare:

- ApaNova a remediat defecţiunea?

- Da, şi ne-a instruit apropo de vane şi de apă.

- Deci v-au spus.

- Da.

- Bun.

El tăcea, ea tăcea... Tot el sparse tăcerea:

- Aţi mai avut ceva conflicte?

- Nu.

- Bun. Ioana s-a integrat în colectiv?

- Da.

- ... Iar Octavian e şi el bine?

- Da.

"Şi-am şi discutat o grămadă! Ne-am şi pus la punct apropo de relaţiile viitoare dintre noi... Păcat că tu nu dai nici un semn! Că noi ne-am făcut temele!" Era furioasă deja...

- ... Patrula mi-a spus că ai făcut de pază.

- Aşa este.

- Şi văd că nu dormi nici la ora asta...

- Nu mi-e somn.

Un nou moment de tăcere...

Avea sentimentul că era totuşi prea rece cu el. Flerul îi spunea să coboare sprânceana, să-şi amintească trandafirul roşu şi să zâmbească. Şi să spună "una de-aia neaoşă", că-l urechease destul... Şi chiar când se hotărâse să coboare totuşi sprânceana, George oftă scurt:

- Bine. Verific chiar acum starea locuinţelor voluntarilor şi mă ocup de TIR. Vorbim în jurul prânzului, după ce predau conducerea cortului.

Aoleu, ce supărat părea acum! Zâmbi:

- OK.

"Te aştept." Flerul urlase cuvintele alea două, aşa că trase aer în piept şi...

- Pa.

Şi el se grăbise să rostească un "Pa" scurt...

"Aa, da? După ce că nu te-ai învrednicit să-mi dai un telefon aseară la opt, ca să nu te mai aştept ca proasta până la unşpe, după ce că nu te-ai învrednicit să treci pe-aici nici măcar din curiozitate, tot tu eşti supărat?" Prea bine!

- Pa.

Apăsă butonul roşu, lăsă mobilul pe masă şi ieşi. Şi "se întinse la drum" până în propria sufragerie, unde se lungi pe canapea şi închise ochii.

Ia uită-te la el!

George

Lăsă mobilul pe birou şi reveni în spatele poliţistului care se ocupa de circulaţie. Aveau un "nod" pe Şoseaua Petricani - două autobuze se întâlniseră cu un TIR cu remorcă dublă, iar şoferul de pe excavator făcuse o manevră neinspirată şi se băgase chiar între ei. Şi chiar dacă poliţistul lui se descurcase admirabil cu chestii mult mai complicate decât asta, el voia să stea acolo şi să se încrunte la monitor! Ca să nu-l vadă tot cortul încruntându-se la telefon! Nu de alta, dar "înflorise" tot când îi auzise vocea - iar ea dăduse cu moralul lui de toţi pereţii! Iar oamenii din jurul lui nu trebuiau să sesizeze cât de importantă era femeia aia pentru el! Era totuşi periculos...

Ei bine, da - se ascunsese de ea! Se ţinuse departe de ea până acum! Da' ce voia femeia aia? Ce crezuse - că o să-l vadă urcând treptele pe la două noaptea, cu "tolba" plină de poveşti despre şobolanii din metrou? Şi despre cadavre sfâşiate mărunt-mărunt? Zău că n-o înţelegea! Ştia, "din sursă sigură", că nici Lucia, nici Mircea nu-şi aduseseră vreodată problemele de serviciu acasă! Ştia că nu discutaseră niciodată întâmplări de la serviciu la masa de seară! Ce-avea femeia asta acum? Chiar nu-i înţelesese nevoia de-a se... "curăţa" de veştile alea şi de imaginile pe care le văzuse în subteran? Nu de alta, dar nu mai înţelegea nimic! O cunoştea destul de bine! Şi-o lăsase să stea liniştită acolo, în bloc, departe de toată "desfăşurarea" cataclismului din oraş - iar ea uite că era nemulţumită! Chestia asta îl cam îngrijora...

Ştia, din proprie experienţă, că serviciul lor trebuia să rămână încuiat la serviciu, în birou. Şi ea ştia asta - că doar aşa făcuse timp de patru ani, cât fusese căsătorită cu Mircea! De ce voia să ştie acum totul? Credea că-i ascunde el ceva? Credea că-i ascunde vreo amantă, ceva?

Era furios. Pe ea. Reacţia ei i se părea cel puţin ciudată, pentru că era extrem de copilăroasă! Lucia ştia "cu ce se mănâncă" viaţa de poliţist. De ce încerca să pară că habar n-avea chestia asta?

Şi încă ceva! De ce inspectorul principal Lucia Florea uita că

meseria de poliţist are program fluctuant? De ce îi lăsa impresia că-l aşteptase aseară "la oră fixă", şi-apoi îi aşteptase azi telefonul la nouă fix?

Era evident acum că diseară o va vizita. Era evident că Lucia se gândea din nou la prostii copilăreşti în care el se prefăcea a fi îndrăgostit lulea ca s-o ajute să treacă peste despărţirea de Victor. Iar chestia asta nu i-o putea scoate altfel din cap - trebuia să se ducă la ea, să o invite la o discuţie, să încuie uşa apartamentului de la etajul patru şi să spulbere tot misterul. Dar...

Diseară oricum dormea în centru! Obligatoriu! Dacă mai lipsea mult, Octavian o să uite că avea un tată încă în viaţă! Iar dacă Lucia... Dacă "o scăpa" iar printre degete, îşi pierdea minţile!

Carina

Copiii din dormitor erau cuminţi. Jucau "Nu te supăra, frate". Erau oricum supăraţi, aşa că n-aveau nici o şansă să se mai supere unul pe celălalt! Atmosfera era foarte apăsătoare! Auzea, din când în când, vocea lui Nicolae răzbătând până la ea din sufragerie...

Centrul pentru minori era trist azi. De fapt, centrul pentru minori fusese destul de trist şi ieri; dar azi era şi mai trist. Ştia, simţea că mâine va fi şi mai trist decât azi... Şi nu putea să nu se întrebe dacă centrele alea de stat, orfelinatele, aveau psihologi. Dacă nu cumva copiii ăştia vor trebui să discute despre moartea părinţilor lor cu vreun ageamiu pe care nici în cot n-o să-l doară...

- Carina, ai treabă?

Poftim? Alex o privea lung, serios, în timp ce Vlad îi zâmbea din braţele tânărului de aproape doi metri... Negă şi se ridică:

- Nu; vreţi să vă jucaţi "Nu te supăra, frate"?

- După ce termină ei jocul ăsta, poate ne primesc şi pe noi...

După părerea ei, ideea nu era tocmai bună. Alex şi Vlad se şi vedeau "adoptaţi" reciproc. Ei erau deci veseli. Şi chiar dacă copiii ştiau că adopţia aia era doar la stadiul de... "proiect", observau totuşi că Alex chiar voia şi insista să-l înfieze pe Vlad! Şi-asta în timp ce ei erau singuri şi n-aveau nici o perspectivă...

Ieşi şi tresări - Codruţa aştepta pe palier, în faţa uşii apartamentului. Se grăbi să iasă:

- Ce-i? Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Mă gândeam că poate vreţi să discutăm...

Să discute? OK! Arătă spre apartamentul 12:

- Sigur că da!

- Să vină şi Nicolae...

Să vină şi Nicolae? Uau! Deci discutau despre adopţie! Oare... O întrebă în şoaptă:

- E de bine, sau de rău?

- Nu ştiu. Adică...

Codruţa părea încurcată - şi nici nu-şi găsea cuvintele... Decise să le rostească ea:

- Te-ai răzgândit?

- Doamne fereşte!

Fiu! Începu să râdă, iar tânăra se înroşi rău...

Da; aveau o problemă de comunicare. Probabil că ea discutase întotdeauna deschis, "româneşte" cu mama ei; iar acum micile lor subtilităţi şi deducţii verbale o încurcau, pentru că nu era obişnuită să i se vorbească aşa...

- Ce e?

Bun! Venise şi el! Se grăbi să-l ia de braţ:

- Hai să mergem să discutăm ceva. Mergem în sufrageria Luciei?

- ... Sigur! Numai să nu doarmă cineva acolo...

Da; uitase că acolo era dormitorul voluntarilor... Intră în apartamentul 12 şi constată că tocmai Lucia dormea în sufragerie, pe propria canapea! Aşa că şopti:

- Îi "invadăm" biroul. Hai!

- Hai!

Intrară în bucătărie; alese scaunul din stânga, iar Nicolae pe cel din dreapta. Codruţa zâmbi:

- Stăm în aceleaşi locuri...

Da! Uite că nu observase asta! Se grăbi să-i răspundă:

- Fără intenţie. Dacă vrei, facem schimb!

- E mai bine aşa; pentru că voiam să vă întreb...

Şi uite că tăcea... Nicolae zâmbi:

- Dacă ne-am răzgândit?

Codruţa plecă imediat capul:

- Şi asta...

- Nu. Nu ne-am răzgândit. Tu te-ai răzgândit?

"Aşa, Nicolae! Întrebări directe! E obişnuită cu discuţii deschise şi întrebări directe!"

- Nu. Numai că mi-aţi spus să mă gândesc la forma legală. Şi nu ştiu... Adică, m-am tot gândit, şi...

- Şi nu ştii ce variantă să alegi.

Codruţa aproba...

- Uite cum m-am gândit eu să facem. Pentru început, mergi cu noi la noi acasă. L-ai auzit pe George - nu poţi sta singură la tine, aşa că o să ni te încredinţeze el. Eu cumpăr apartamentul cu trei camere, pe care îl mobilăm în cea mai mare viteză, ne mutăm în el... Şi pe urmă or să apară şi duduile de la Protecţia Copilului. Cred că n-o să le cunoaştem mai devreme de luna septembrie, pentru că or să fie foarte ocupate cu copiii care merg în orfelinate. În plus, aprobarea unui general o să cântărească mult în ochii lor. Aşa că abia în septembrie o să trebuiască să facem cererea reală, oficială. Eu m-am gândit ca, înainte de luna septembrie, să-i facem o vizită bunicii tale. Să ne cunoască şi ea, să discutăm problema şi să ajungem împreună la un consens. Aşa e normal să fie; nu?

Uite că tocmai Codruţa nu era foarte convinsă de necesitatea consensului! De ce, numai ea ştia; probabil bănuia că bunica, pe care-o cunoştea foarte bine, n-o să fie foarte flexibilă şi-o să aibă nevoie de ajutorul fizic al nepoatei pe parcela de pământ cultivată cu porumb...

- Dacă însă nu ajungem la un consens, cred că vom face aşa cum vrei tu. Că, la urma urmei, ţie trebuie să-ţi placă; nu?

- Da. Mă gândesc că ea n-o să fie de acord...

- O să încercăm s-o convingem să vrea aşa cum vrei tu. Dacă însă n-o să reuşim, eu şi Carina o să facem aşa cum vrei tu. O să fie şi intervenţia Protecţiei Copilului, care e o instituţie cu putere juridică mare şi care o să vadă situaţia noastră cu ochi obiectivi...

Şi uite că acum Codruţei îi venise sufletul la loc! Biata fată - era de-a dreptul îngrozită de perspectiva de-a se muta cu bunica! Nu ştia cum să facă... Nicolae continuă:

- Atunci când o să facem dosarul, o să avem trei opţiuni. Prima, care te leagă cel mai puţin de noi, este plasamentul. Carina devine asistent maternal, adică face un curs şi primeşte o diplomă, după care tu ne vei fi dată în plasament. Riscul este însă mare; la orice oră, statul român se poate răzgândi şi te poate încuia într-un orfelinat. Sigur, Carina o să poată înainta atunci dosarul de adopţie; va avea întâietate, dat fiind faptul că ţi-a fost asistent maternal şi ai locuit în familia noastră; dar nimeni şi nimic nu garantează reuşita demersului nostru - în sensul că statul, dacă vrea să te ia din plasamentul la noi, poate găsi o chichiţă, ca de exemplu nişte note proaste la şcoală, sau faptul că nu ai destul calciu în sânge, sau cine mai ştie ce invenţie. Pe de altă parte însă, plasamentul este varianta pe care ar alege-o bunica ta. Tocmai fiindcă nu te leagă de noi, adică nu te rupe complet de ea. M-ai înţeles?

Bineînţeles! Nicolae al ei avea darul de-a explica totul clar, ca o poveste!

- O altă variantă este tutela, care implică însă alte drepturi şi obligaţii legale. În cazul tutelei, suntem amândoi implicaţi legal - şi eu, şi Carina. Iar din postura de tutori, noi răspundem pentru tot ceea ce faci tu. Noi îţi administrăm bunurile, noi îţi asigurăm toate drepturile, noi trebuie să te determinăm să-ţi respecţi toate obligaţiile... Noi vom fi practic părinţii tăi; numai că nu ne vom numi "părinţi", ci doar tutori. În rest, e cam la fel. E un fel de adopţie care se poate "desface" relativ uşor - adică, juridic vorbind, în maximum doi ani poţi fi "ruptă" definitiv de noi. Iar o altă variantă este adopţia. Care ştii şi tu ce implică. Ştii, da?

- Da.

- Tu cum te-ai gândit să facem?

- Păi asta e - că m-am tot gândit, dar habar n-am...

- Uite cum zic eu să facem. Te muţi la noi, ne ocupăm de toate actele de care trebuie să ne ocupăm - şi cu şcoala, şi cu apartamentul, şi cu Protecţia Copilului... Şi, cândva luna asta, îi facem bunicii tale o vizită - şi ne hotărâm atunci. Apropo! Am observat că eşti de-a dreptul îngrozită de perspectiva acestei vizite...

Tânăra zâmbea şi aproba...

- Dar eşti conştientă, sper, că va trebui s-o vizităm, mai devreme sau mai târziu! Doar n-o s-o "uiţi" acolo, la Lieşti! Chiar - ea are telefon la Lieşti?

- I-a dat mama un mobil, dar nu-l porneşte niciodată.

- Îi ştii numărul? Nu de alta, dar s-ar putea ca acum, ştiind ce s-a întâmplat, să-l fi pornit şi să-l ţină non-stop în priză!

Codruţa aprobă; scoase imediat mobilul şi i-l puse în mâini:

- Sun-o. Sigur e îngrijorată!

Tânăra se grăbi să-şi scoată propriul mobil. Probabil căuta numărul... Nu; suna de pe al ei. Primul impuls fusese să nu vorbească pe banii altuia! Îi aruncă lui Nicolae o privire edificatoare; logodnicul ei zâmbea uşor, ca o părere...

Teodor

Staţia îl sperie îngrozitor - şi aproape sări în picioare!

- Patrula către centru.

Se grăbi să răspundă:

- Centrul suntem.

- Vine medicul ginecolog.

Aa, ce bine! Chiar se întreba unde era Gabir şi de ce nu le "colora" centrul cu româna lui stâlcită!

- Îl aşteptăm.

Şi-acum ieşi pe palier. Aştepta... Uşa scârţâi... Aprinse lanterna şi aşteptă. Tricoul apăru prompt în fasciculul de lumină:

- Beatrice.

- Urcaţi.

Perechea de blugi trecu spre scări; perechea de pantaloni albaştri n-o urmă însă. Păi... Păi, la urma urmei, Gabir Naqib ştia şi singur drumul până la etajul trei, nu? Îi coborî uşa-scară şi aşteptă...

Tii, ce vesel era! "Un zâmbet şi-o floare", putea spune! Bărbatul întinse mâna spre el:

- Bine găsit!

- Bine venit, domn' doctor!

- Asta Luminiţa gravid nu născut încă?

- Nu, nici o şansă!

- Aha! Bun! Eu promis la mine, după ultimul examen de la şcoală, că nu e voie să pierd nici o naşteri.

- Pe-asta sigur n-ai pierdut-o, domn' doctor!

- Aha! Unde e Lucia şefa?

- Doarme. A stat de pază toată noaptea!

- Aha! Ei, lasă să dormi! Ea nu frumos cu ochii roşi.

- Da, bineînţeles!

- Mariana plecat cu bebeluş?

- Da, la două jumate.

- Şi plecat şi tătic cu ei?

- Bineînţeles.

- Asta foarte bine! Era pericol de pierdut lapte de la Mariana!

Aprobă şi arătă spre apartamentul 13:

- Luminiţa gravid aşteaptă.

Doctorul începu să râdă:

- Tu bun elev! Eu pot învăţ pe tine o limbă nou!

Poftim? Îl văzu intrând... Din dormitor se auzeau exclamaţii fericite... Da' ce spusese, de-l făcuse să-i promită o limbă nouă? Cum spusese? "Luminiţa gravid aşteaptă"! Păi...

Începu să râdă şi se aşeză în fotoliul de pază - într-adevăr, Gabir Naqib putea deveni oricând profesor de "română nouă". Auzi la el! "Luminiţa gravid"...

Carina

O privea pe Codruţa şi se întreba unde încăpea atâta bun-simţ. Şi cum oare îşi educase femeia aia fata - ce-i spusese, ce metode adoptase... Cum o convinsese să fie aşa?

- Alo?

O secundă de tăcere; apoi auziră toţi trei un miorlăit ţiuit, de voce de femeie bătrână redată de un difuzoraş prea mic şi prea ieftin:

- Codruţo, maică, tu eşti?

Tânăra luă telefonul de la ureche şi-l aşeză în faţa ochilor - ca să vorbească în el, dar să audă toţi trei ce spunea bunica ei:

- Sărut mâna, mamaie! Eu sunt!

- Aoleu, maică, bine că m-ai sunat!

- Stai liniştită, că eu sunt bine.

- Ştiu, ştiu...

Ştia? Şi Codruţa era foarte mirată... Bunica ei se grăbi să continue:

- Acuma eşti la orfelinat?

- Nu, sunt într-un centru pentru minori. Şi s-ar putea să nu ajung totuşi la orfelinat.

- Ştiu, ştiu...

Ei, nu se putea! Păi de unde ştia? De fapt, câţi ani avea femeia asta? Chestia aia cu "ştiu, ştiu" era cumva un tic verbal? Nicolae ridică scurt din umeri, că degeaba se uita ea lung la el... Codruţa decise "să atace problema":

- Mamaie, vreau să-ţi spun ceva!

- Şi eu vreau să-ţi spun ceva! Auzi? Să nu te prind că-i superi pe oamenii ăia! Ai înţeles?

Probabil se referea la voluntari. Dacă spusese că ştia despre centrul pentru minori, probabil că o contactase George...

- Da, mamaie.

- Să te porţi frumos cu ei! Şi să speli vasele după tine, auzi? Să nu fii puturoasă!

Codruţa era roşie ca focul la faţă:

- Da, mamaie.

- Aşa! Şi să nu fii obraznică! Să vorbeşti frumos şi să te porţi frumos cu ei! Şi să-i asculţi, maică! Să nu ajungi la orfelinat!

Să nu ajungă la orfelinat? Păi ce calcule făcea bunica fetei ăsteia? Ea nu ştia ce fel de centru era ăsta? Nu-i spuseseră?

- Da, mamaie.

- Că vezi şi tu ce grea e viaţa! Şi e păcat, maică, să nu stai acolo, la oraş! Că dacă vii la mine, ştii şi tu ce-i aici - toată ziulica la câmp, la prăşit, la păscut vaca...

Stop - că aici ceva nu se potrivea! Nicolae şopti:

- Spune-i despre plasament.

- Mamaie, vreau să-ţi spun ceva.

- Spune, maică.

- ... Aici, în centrul în care ne ţine acum poliţia, sunt nişte vo-

luntari... Este şi un domn cu o doamnă, adică o familie, care au o fetiţă de-un anişor şi care vor să mă înfieze.

- Ştiu, maică, ştiu!

Iaca!

Se lăsă uşor pe spate - că la asta nu se aşteptase! Nicolae era palid ca gutuia şi părea că nu mai respira... Codruţa privea lung telefonul... Brusc, tânăra întrebă:

- ... Păi dumneata de unde ştii?

- De la părintele. Că a venit de dimineaţă, cu poliţaiul nostru, şi mi-a spus totul! Şi el mi-a spus să dau drumul la telefonul ăsta - că eu şi uitasem de telefon!

- Aha... Şi ce ţi-a spus?

- Păi, mi-a spus că generalul ăla de la Bucureşti, ăla care v-a salvat şi v-a dus pe toţi copiii la centrul pentru copii, le-a dat telefon şi le-a spus că un avocat faimos şi-o economistă vor să te înfieze!

Puse mâinile la gură, ca să nu bufnească în râs - George! George, da-i-ar Dumnezeu sănătate şi tot norocul din lume şi toată dragostea Luciei! El sunase la şeful de post din Lieşti, care-i dăduse numărul preotului! Şi-apoi îl sunase şi pe preot! Şi probabil că el îi trimisese la bunica Codruţei, ca "să netezească" drumul adopţiei!

Iar ei ce părere aveau? Păi, Nicolae rânjea cu toţi dinţii... Codruţa părea în pragul leşinului...

- Alo? Codruţo! Mai eşti, maică?

- Da, mamaie. Da' nu ştiam că a sunat domnul general...

- Păi a sunat, maică! A sunat acu' patru zile la primărie - şi-a venit primaru' să-mi zică de biata maică-ta... A sunat unu' tânăr, tot poliţist, şi acu' vreo două zile - tot la primar! Şi-a venit primaru' să-mi zică să nu-mi fac griji, că tu eşti într-un centru pentru copii şi eşti bine... Şi pe urmă veni părintele de dimineaţă şi-mi dădu vestea! Codruţo, maică! Ascultă aicea la mine! Mi-a zis părintele că avocatu' e faimos!

Nicolae dădea să izbucnească în hohote de râs; Codruţa părea că se simte jenată de stilul de vorbă al bunicii ei... Tânăra răspunse:

- E foarte faimos. E singurul avocat de la BCR.

- De unde, maică?

- De la banca BCR!

- Aa... Şi câţi ani are?

Nicolae îi arătă prompt pe degete...

- 43.

- Aa, păi e bine, maică! Eu când am auzit că e faimos, am zis că o fi vreun boşorog, aşa ca mine!

Logodnicul ei, faimosul unic avocat de la banca BCR, clătina încet capul şi-o mângâia pe Codruţa pe umăr, ca să-i arate şi ei că nu-l supăra nicicum descrierea...

- Iar ea? Ea e economistă?

- Da, la Romtelecom.

- Aa, la telefoane! Bună slujbă, maică! Ea are vreo 40 aşa, nu?

Negă şi-i arătă adevărul - iar Codruţa nu mai zâmbi deloc:

- Are 22 de ani.

- ... Aoleu! Păi el n-ai zis că are 43?

- Ba da.

Nicolae prinse mâna Codruţei şi-o făcu atentă. Şi-apoi formă cu buzele "Denisa" şi făcu semnul internaţional al celor care trecuseră în nefiinţă. Bunica voia neapărat lămuriri clare:

- Păi şi-atunci?

Tânăra coborî tonul vocii:

- După ce a murit soţia lui, s-a recăsătorit.

- Aa... Lasă, că-i bine! Că nu-i un flutură-vară, cu mintea numai la distracţii! E om serios, ştie ce-i aia munca, ştie ce înseamnă să ţie o familie...

- Mamaie, hai că vorbim despre asta când venim la tine; bine?

- Stai aşa! Codruţo, ce ţi-au spus ţie? Că te înfiază, sau că te primesc să stai la ei?

- Ei mi-au spus că momentan mă mut la ei, pentru că centrul unde stăm acum se desfiinţează şi ei nu vor să mă vadă intrând în orfelinat. Iar după ce vedem cum ne înţelegem, o să hotărâm împreună cum facem.

- Codruţo maică, dacă-ţi zice să te înfieze, să nu zici "nu"! Auzi?

Se aplecă spre masă, la unison cu Nicolae. Era ciudat, pentru că fata asta se panicase toată la gândul că mamaia o să vrea musai s-o ţină la ţară - şi uite că mamaia se zorea să aprobe adopţia... Nici Codruţa nu prea ştia cum să trateze problema aia:

- Stai, mamaie, să vedem cum o să fie!

- Codruţo, eu te ştiu pe tine! Eu te ştiu cum o băteai la cap pe maică-ta să-ţi ia sute de fuste şi bluze şi cum te milogeai să te ducă la coafor! Codruţo, să fii binecrescută pe-acolo! Şi să laşi nasu' jos! Că, ai mare grijă - dacă nu te porţi cum trebuie şi te dau oamenii ăia afară, nu te duci la orfelinat! Vii acilea, la mine! Şi stăm amândouă cu vaca la păscut, cât e ziulica de lungă!

Nu era de acord cu stilul ăla de-a convinge minora să accepte un set nou de părinţi. Aşa că îi atrase atenţia şi-i făcu semn să stea foarte liniştită, că n-o să fie deloc aşa...

- Codruţo maică, să ai mare grijă ce faci acolo! Tu ştii ce voia maică-ta de la tine! Acu', că ea nu mai e, să te ţii de carte în continuare! Să nu sfârşeşti ca ea, la bandă-n fabrică! Auzi?

- Da, mamaie.

- Aşa. Şi să fii cuminte.

- ... Da, mamaie.

- Şi să nu te gândeşti că o să ne pierdem, dacă te adoptă oamenii ăia! Că sunt oameni cu carte, nu-s de-ăia inculţi! Şi stai liniştită, că nu ne pierdem noi, maică! Sângele apă nu se face! Îmi dai telefon de la şcoală, sau las' că vedem noi!

- Bine, mamaie. Stai liniştită, că nu e cazul.

- Şi las' că îl rog eu pe poliţaiul nostru să îmi dea numărul de telefon al generalului de la Bucureşti - şi-l rog pe el să aibă grijă de tine! Îi zic eu să mai treacă pe la tine, pe la şcoală, şi să vadă ce faci! Să-i spui lui, dacă ceva nu-ţi place la oamenii ăia!

Codruţa începu să râdă:

- Mamaie, stai liniştită!

- Bine, maică. Să fii cuminte; auzi?

- Da, mamaie.

- Aşa. Şi să mă chemi şi pe mine, când s-o da drumul la mormântări. Să vin şi eu, să te-ajut s-o îngropăm pe maică-ta.

Tânăra de lângă ea "îmbătrâni" brusc cu cel puţin 10 ani:

- Bine, mamaie.

- Hai - să fii cuminte.

- Da.

- Pa, Codruţo, maică!

- Sărut mâna...

Şi-atât - bunica ei închisese. Iar Codruţa lăsă telefonul pe masă şi-şi acoperi faţa cu palmele...

Îşi trase scaunul lângă ea, la unison cu Nicolae. Şi-o îmbrăţişară amândoi, pentru că fetiţa lor plângea...

Nicolae

Discuţia mersese nesperat de bine. Codruţa păruse că înţelege de ce nu era bine să ia acum o hotărâre; şi apoi "înflorise" toată când îşi auzise bunica îndemnând-o spre adopţie... pentru ca după aceea să se prăbuşească la propriu amintindu-şi de moartea mamei ei. Ar fi vrut s-o întrebe unde lucra; adică unde era fabrica. Probabil că habar n-avea ce clădire era aia; dar... Dar se întreba şi el, aşa, din curiozitate: cum murise mama Codruţei?

Să-l întrebe pe George - şi-apoi să caute nişte explicaţii şi nişte cuvinte care să-i aducă fetei ăsteia o minimă alinare! Iar înainte de asta, să-i pună totuşi întrebările alea pentru care Codruţa îl va urî rău...

- N-aş vrea să te supăr mai mult de-atât. Dar mă tem că va trebui să-ţi pun totuşi nişte întrebări...

Iar ea aproba cu capul... O strânse mai tare în braţe:

- Presupun că o să fie o penurie mare de locuri... Părinţii mei au deja...

Cum dracu să-i spună aşa ceva?! Cum să-i spună că părinţii lui aveau două locuri de veci, iar Fabian ocupa unul din ele - aşa că mai aveau un loc liber, pentru mama ei? Ce-avea - se tâmpise de tot? Ciudat, dar Codruţa îşi şterse lacrimile şi şopti printre hohotele de plâns:

- Mi-a spus... după ce-a murit tata... că dacă păţeşte ceva... vrea s-o duc la Lieşti...

- Bine; cum vrei tu. Adică cum ştii tu! Atunci uite cum facem... Adică cum zic eu să facem! Când o fi să plecăm de-aici, mergem întâi la tine acasă. Mama ta avea un loc unde ţinea toate actele în original?

- Da.

- Bun. Le luăm, ne asigurăm că le-am luat pe toate... şi pe urmă o să dau câteva telefoane şi-o să uşurez mult procedurile legale. Am agenda plină de avocaţi şi notari, aşa că o să meargă repede. Bine?

- Da.

- Şi pe urmă, după ce terminăm actele pe alea trei camere, ne întoarcem la tine şi împachetăm sutele de fuste şi bluze. OK?

Codruţa aprobă şi se grăbi să lămurească lucrurile:

- N-am sute de fuste... şi de bluze... şi nu sunt puturoasă... aşa cum crede ea!

- Stai liniştită - că nici eu nu bat săptămânal covoarele. Şi am descoperit acum haine despre care nici nu bănuiam că existau în şifonier; aşa că... Iubire, tu câte sute de fuste şi bluze ai?

Carina zâmbi:

- Nu ştiu; dar prefer să nu le număr, ca să nu ajung la un total din patru cifre...

Oof! Degeaba! N-o putea împăca şi pace! Aşa că sărută creştetul şaten şi oftă greu:

- Ştii ceva? Am descoperit, după moartea lui Fabian, că cea mai bună vindecare tot plânsul o aduce! Aşa că, uite - stai aici, pe umărul meu...

Şi-acum o strângeau şi mai mult în braţe... iar ea plângea şi mai rău, pentru că îi murise şi mama...

Teodor

Centrul reintrase în monotonie. Sperase că venirea medicului va anima puţin lucrurile; dar, în afara acelor exclamaţii, nu se mai întâmplase nimic. În dormitor se discuta pe voci coborâte... Se ridică încetişor şi ieşi pe palier. Şi tresări - cine plângea în halul ăla? Ascultă un pic... Se auzea din 12!

Năvăli în hol şi se opri - Codruţa plângea. Dar era în braţele noilor ei părinţi; aşa că era OK să plângă. Din câte înţelesese el, fata aia îşi pierduse şi tatăl, în urmă cu câţiva ani...

Dădu să iasă, dar se opri. Din nou. Spuneau ceva... Aha! Codruţa îi rugase să facă acum o cerere către George, adică către statul român, ca să fie sigură că n-o ducea la orfelinat. Bun! Ce părere aveau ei?... Păi, ei erau de acord. Iar ea spunea acum să scrie în cerere şi despre adopţie - ca să nu creadă chestorul principal că se răzgândiseră, sau că aveau vreun dubiu apropo de viitoarele lor intenţii... Bun!

Păi să roage un voluntar să pregătească pachetul pentru ei! Cu excepţia buteliei, lista de bunuri şi provizii era clară! Şi cum Victor era foarte ocupat cu Ioana, iar cu idiotul n-avea ce vorbi... Pe cine să roage el să pregătească pachetul? Păi, pe Alex - nu? Oare unde era Alex?... La preşcolari, împreună cu Vlad?

Traversă palierul şi intră în propriul apartament. Şi-i văzu imediat în sufragerie. Se jucau; adică Vlad avea rolul de "animator" al jocului, iar Alex pe cel de scaun pentru Vlad! Frumos! Să nu uite să-i spună lui George părerea lui!

Îl pâsâi scurt, iar Alex se grăbi să se ridice:

- Hai, jucaţi-vă voi aici, că eu am treabă cu Teo.

Bun. Reveniră în apartamentul 13 şi-l trase foarte aproape de el:

- Pregăteşti tu un pachet consistent pentru Nicolae şi Carina?

- ... Păi la ce le trebuie?

- Păi nu pleacă azi?

- Aa...

- Baterii, lanterne, lumânări şi brichete, câte-un cartuş de ţigări, nişte conserve... Ştii tu! Fă o vizită în cămară şi inspiră-te!

- OK.

- Auzi? Da' pe şest, aşa; ca să nu le refuze...

Alex aprobă, zâmbind cu subînţeles...

Se reaşeză în fotoliu. Bun! Acum toate mergeau un pic mai bine. Mai puţin înclinarea blocului - pentru că nu se putea duce să injecteze nişte ciment în fundaţie...

Iar idiotul dormea sub nasul lui, în câmpul lui vizual...

Abia aştepta să plece în Italia! Abia aştepta să-şi ia familia, să urce în TIR şi să nu mai ştie nimic de idiotul ăsta! Nici de el, nici de Getuţa, nici de domnul Silviu sau...

Oare ce făcea nea Costică? Uite că abia acum îşi amintise... Oare nea Costică locuia la bloc, sau la casă? Cutremurul fusese într-o zi lucrătoare, la o oră lucrătoare; aşa că existau 99% şanse ca nea Costică să fi fost la autobază - unde clădirea era "pe pământ" şi n-avea etaj. Iar asta însemna că şeful lui de coloană era acum ori într-un adăpost, ori în casa lui. Iar dacă locuia la casă, putea presupune că avea şi butelie...

Să-l întrebe pe George dacă nea Costică figura pe vreo listă?... Şi ce să-l întrebe? Nu-i ştia numele de familie, nu-i ştia adresa... Ia să-l sune! Scoase mobilul şi-l porni. Aştepta... Nea Costică; butonul verde... Nu - avea telefonul oprit. Iar asta însemna... Asta însemna că nea Costică scăpase cu bine din cutremur. Că aşa voia el să însemne! Gata!

Îşi opri mobilul şi căscă lung, cu poftă... Doamne, ce plictiseală! Ce noroc pe idiot, că putea să doarmă! El era de serviciu, iar Violeta lui era ocupată cu copiii...

Ludmila

Tresări şi ridică mâna; Luminiţa tăcu mâlc... Gabir era mirat... Ce era asta? Altă replică?

... Nu! Se auzea un uruit! Ăsta era cutremur! Cutremur în toată regula! Sări în picioare şi se repezi la uşă:

- Staţi acolo!

Năvăli în hol, în acelaşi timp cu Mugur. Şopti, speriată de moarte:

- Cutremur!

Mugur aproba... Aşteptau legănarea... Anticipa o legănare puternică, la aşa uruit... Ce pocnea şi trosnea aşa?

Teo răcni, de lângă ea:

- Nu vă speriaţi! Sunt ţevile!

Ţevile? Mugur răsuflă uşurat şi zâmbi:

- Vine apa.

Teo se repezi la propriu spre uşă:

- Iar asta înseamnă că n-am închis bine vanele!

Ridică şi ea vocea:

- Închideţi toate robinetele!

Se grăbi spre baie; Mugur intră în bucătărie...

Doamne, ce se speriase! Crezuse că venea un alt cutremur! Dealtfel, nici acum nu era ea ferm convinsă că venea apa - şi nu vreo zgâlţâială peste 5! După ce trăise al doilea cutremur peste 7, nervii ei erau puşi la grea încercare!

Puse mâna sub ţeavă şi constată că, într-adevăr, aerul de pe conducte ieşea cu putere. Şi puţea în ultimul hal! Aşa că strânse bine robinetele... Şi-acum ce dracu se mai auzea? Că se auzea din baie! Verifică bateria de la chiuvetă, pe cea de la baie... Da' ce naiba fâsâia?!

- Mugure!

Bărbatul se apropia grăbit... Aah!

- Ce dracu fâsâie aici?

Îi venea să plângă! De ciudă! Ceva fâsâia, iar ea nu ştia ce! Intra putoarea aia la copii!

- Bazinul! Veceul!

Veceul? Ce veceu? Îl văzu repezindu-se la robinetul de sub apometre... Aa, bazinul cu apă de la veceu! Da - corect! Ăla nu se putea opri decât de la apometru! Corect! Uite că nu mai fâsâia... Mugur alergă afară:

- Nu ţin vanele! Mă duc la ceilalţi.

Îl urmă, mult mai liniştită. Intră în dormitor şi realiză că Luminiţa se speriase rău...

- Oof, Doamne! Ştiţi în ce hal m-am speriat?

- Ştiu - că şi eu m-am speriat în ultimul hal!

Gabir se grăbi s-o dojenească:

- Tu nu e voie să sperii! Tu uitat?

- N-am uitat, dar...

Dar cum dracu să nu se sperie, când huruise în halul ăla? Şi zornăise şi duduise ca-n filmele cu dezastre majore?

- Ia stai tu acolo cuminte, să mă duc să aduc stetoscopul şi tensiometrul! Să nu facem vreuna nefăcută!

Gabir aproba, privind-o lung, serios... Se grăbi să iasă şi oftă greu - că asta le mai lipsea acum, o cezariană! Oare ambulanţa mai era în colţ, lângă blocul cu zece etaje?

Lucia

Ce era gălăgia asta? Aproape imediat, se simţi scuturată bine:

- Hei, scoală-te! A venit apa!

Poftim? Deschise imediat ochii... Octavian era extrem de fericit:

- Gata - a venit apa!

- Nu te bucura - că n-o să facem duş de-adevăratelea prea curând.

- De ce?

Ieşi, iar el se grăbi s-o urmeze:

- De ce?

- Pentru că n-au avut nici timp, nici chef să schimbe filtrele. Mi-au zis oamenii de la ApaNova - apa va fi de neatins cel puţin o săptămână de-acum încolo.

Gata - era din nou linişte. Intră în apartamentul 13 şi constată că Mugur se trezise şi stătea în fotoliul lui Teo... Măi, să fie! Păi se împăcaseră? I se zâmbi "dulce":

- S-a dus să oprească vanele.

- Păi nu le-a mai oprit o dată?

- Se pare că nu!

Dădu să iasă, dar vocea lui o opri:

- Am oprit noi toate robinetele de la ţevi. A intrat un pic de miros, dar...

Aha! Aprobă cu capul iar Mugur continuă:

- A venit şi domnul doctor...

Da? Venise? Bun! Parolist doctor! Ieşi pe palier şi scoase pachetul cu ţigări. Şi constată că dormise pe el... Nu-i nimic! Nu se rupseseră! Îşi aprinse o ţigară şi-l privi lung pe uriaşul care urca voinicеşte treptele - ei bine? Acum le oprise ca lumea?

- Ştii ceva? Poţi să mă spui lui nea Popa! Că dacă el zice ceva de zăvor, îi zic şi eu unele lucruri despre vane!

- Sunt rupte?

- Cred că da. Hai să vedem.

Teo intră în baia din 13. Îl urmă şi-l văzu rotind robinetul de la chiuvetă.

- Na, că acum s-au închis! Ciudat...

Nu-nu! Roti ea robinetul de sub apometru, iar aerul ieşi cu putere prin ţeava robinetului... Îl închise şi zâmbi:

- Dacă vrei să te iei de el, ai "binecuvântarea" mea.

- Să ştii că am tras de ele de mi-au ieşit ochii - şi uite că tot nu s-au închis!

- Să sperăm că vecinii noştri au verificat totul înainte să se evacueze.

- De închis apa, au închis-o sigur! Gazele să le fi închis! Că alea sunt nasoale!

- Gazele sunt închise de jos. Eu i-am spus să le închidă, iar el mi-a strigat că le-a închis. Dacă însă vecinii nu şi-au oprit apa, o să pută rău! Dacă ne inundăm...

- Dacă ne inundăm, spargem uşile! Avem destulă hârtie, destul lipici...

- Mda... Să sperăm că ţine reparaţia de la apartamentul 8.

- Aa, furtunul? Ţine sigur!

Dacă zicea el...

Lucrurile păreau să meargă în direcţia bună. La urma urmei, revenirea apei anunţa începutul sfârşitului centrului, nu? Teo îi făcu semn să se apropie şi-i şopti la ureche:

- Ai avut dreptate. L-am pus pe Alex să le facă bagajul.

- Bun. Şi l-ai verificat?

- De ce?

- Ca să nu le pună chestii inutile şi să omită chestii indispensabile!

- Nu le omite.

Şi era atât de sigur... Teo continuă, tot în şoaptă:

- Nicolae şi Carina au scris hârtia pentru Codruţa.

Hârtia? Ce hârtie?

- Ce hârtie?

- Aia prin care solicită adopţia ei. Adopţia - nu tutela, nu plasamentul...

- Ar fi bine să le iasă chestia asta. Dar contează mult viaţa lor de-acum încolo. Cum se adaptează ea, cum se adaptează ei...

- Or să se adapteze perfect! Mă uit la ei şi văd familia ideală!

Aproba cu capul... Teo zâmbea aşa, a aducere-aminte:

- Sunt un cuplu frumos. Se înţeleg bine. Sunt exact aşa cum trebuie să fie un cuplu!

- Dacă-mi amintesc că Carina şi Denisa au locuit pe acelaşi palier atâtea zile şi nici măcar nu şi-au vorbit mai tăios, să ştii că ajung la aceeaşi concluzie!

- Da; ea e "medicamentul" familiei. E ca o zână bună! Nu se supără niciodată, nu ridică niciodată tonul, nu lungeşte niciodată cearta...

- Iar ca să rămână aşa, el trebuie să fie foarte atent cât şi cum întinde coarda. E destul de tensionat, crede-mă!

- Ba eu am observat că, de când au hotărât s-o adopte pe Codruţa, şi-a revenit.

- Eu ştiu...

Că văzuse, în ultimii cinci ani de patrulă, atâtea cupluri care se păruiau, se împăcau şi-apoi se păruiau din nou... Şi-apoi se împăcau...

- Eu zic că şi-a revenit. Acum are din nou un copil mare, cu-

minte şi bine educat - şi cu siguranţă îşi va canaliza atenţia spre ea.

Aprobă doar aşa, ca să nu-l contrazică! Teo începu să râdă:

- Şi, ca să-ţi dau raportul complet, să ştii că s-a întors medicul.

- Bun!

Intră în apartamentul 13 şi se opri în uşa dormitorului. Medicul îi zâmbi larg, cu dentiţia aia care-i amintea ei că tutunul şi cafeaua dăunau grav esteticii zâmbetului:

- Bună ziua, doamnă şefă...

- Bună ziua, domnule doctor! Bine-aţi venit!

- Bine găsit la toată lumea!

Daa, iar le stâlcea rău! Probabil că Luminiţa se speriase atunci când ţevile duduiseră...

- Ia spune, doamnă şefă - să caut programare la agendă?

- Nu.

- Bine! Cum vrea tu!

- Acum sunt la serviciu; când o să pot să-mi iau un liber, o să telefonez la cabinet.

- Aoleu! Aşa lung tură de la serviciu?

Aprobă... iar medicul completă, ca pentru el:

- Adevăr este că nu poţi face nimic la serviciu...

Na! Şi el zicea tot ca George! Ce-aveau bărbaţii ăştia cu ea? Nici unul nu-i dădea şi ei dreptate! Aah!

Reveni în hol şi constată că Teo îşi reluase locul de pază iar Mugur se lungise pe canapea. Pe ea o interesa strict faptul că nu-şi mai altoiau pumni; aşa că zâmbi:

- Vreo veste de la George?

- Nimic. Probabil că apare în jurul prânzului! Că dacă ăia din parc le fierb din nou fasole...

Cu alte cuvinte, George venea la ei ca la restaurant! Ce-aveau bărbaţii ăştia cu ea? Era chiar atât de greu de priceput că se simţea nesigură? Voia doar o certitudine! N-o să-l cheme acolo zilnic şi n-o să sară pe el de trei ori pe zi! Voia să ştie sigur că era al ei... după care îl lăsa să se ocupe de serviciu! Că doar ştia prea bine cum era viaţa alături de un poliţist! Ştia că meseria aia n-are program - mai ales în cazul gradaţilor cu funcţii de conducere! Nu era absurdă; era doar... nerăbdătoare să se simtă stăpână pe situaţie. Toate întrebările din mintea ei îi zăpăceau rău flerul!

Şi cum doctorul chiar n-avea nici o vină şi se oferise să discute cu ea despre naştere chiar acolo, chiar acum, preferă să iasă. Şi se refugie în propriul hol, în propriul fotoliu.

N-avea cum să se lupte cu el. Era ditamai chestorul principal - adică avea întotdeauna dreptate încă de când fusese "uns" comisar! În plus, era George Mocanu - un bărbat cu principii, care ura amestecul de alb şi negru şi avea o personalitate puternică. Dacă spusese că vine în jurul prânzului, era sigură că nu-l va vedea urcând treptele alea înainte de ora doişpe. Ea o să stea deci acolo, cuminte, şi-o să-l aştepte. Iar după ce-l vedea în faţa ei, pe palierul ei, o să-i arate că treaba aia cu superiorul nu se aplica şi în viaţa de familie. George evitase contactul fizic cu ea până azi. Azi, ea va insista să aibă contact fizic cu el. Dacă o va refuza, ea una ştia ce avea de făcut.

Intră în sufragerie şi se lungi pe canapea - mai bine dormea. Se certa mai bine, dacă era odihnită.

Alexandru

Ieşi pe palier şi se întinse lung, cu poftă - amorţise! Făcuse bagajul pentru Nicolae, după care Vlad se grăbise să repună stăpânire pe el. Minorul nu-l "folosea" decât pe post de scaun; dar insista să stea în braţele lui, de parcă încerca să se lipească cât mai bine de el. De sufletul lui. Vlad Enache era nesigur; şi cum era în pericol să sfârşească într-un orfelinat, poate că mintea lui Vlad Enache hotărâse să îl preseze pe Alexandru Dumitrescu să-i spună lui nenea George ceea ce trebuia să-i spună... şi să salveze minorul. Acum, el...

El o să încerce să convingă pe toată lumea. Ştia că George îi spusese Luciei să stea cu ochii pe el şi pe minor. Primise multe semnale în sensul ăla - de la cuvintele pe care Victor le rostise atunci când Bianca îl chemase pe palier, până la privirile alea lungi pe care le arunca uneori Lucia spre ei. Şi poate că existau şi unii minori pe care-i convinseseră ca, în caz că el şuşoteşte cu Vlad şi ies amândoi, să dea prompt alarma. Nu, n-avea de ce să-l fure. Şi nici n-avea cum să-i convingă pe ceilalţi că n-o să fure copilul ăsta. El trebuia să-i convingă că o să-l înfieze orice-ar fi - şi avea sentimentul că oamenii din jurul lui erau cam 80% convinşi de asta. Cu excepţia lui George, care părea insensibil la toate eforturile lui şi-ale lui Vlad, la toate veştile pe care cu siguranţă le primea în cort, prin patrulă...

La urma urmei, o să-i spună lui George adevărul. Nu făcuse nimic - nu el îşi ucisese mama, soţia şi copilul. Da, îi minţise pe ambii poliţişti atunci când spusese că Mirela plecase cu amantul de peste Prut; dar nu fusese anchetat în momentul ăla, aşa că fusese o "minciună informală" şi "nu se punea"...

Oare Lucia şi George crezuseră gogoaşa lui, cu amantul moldovean cu pumn de fier? Iniţial spusese că Mirela plecase la o rudă; apoi spusese că plecase la amant - şi-l şi invocase ca explicaţie pentru vânătăi...

Nu mai conta. Se părea că mâine o să se desfiinţeze centrul pentru minori. Deci, diseară va încerca să discute cu Lucia. Din nou. Ştia că încerca degeaba, iar dacă va reuşi să discute cu ea, va discuta degeaba. Poliţista îi explicase foarte clar starea de fapt - decizia era a lui George. Care nu stătea la discuţii cu el - că era ditamai generalul! Şi era şi furios, pentru că tot ceruse şi aşteptase datele alea iar el nu i le dăduse nici acum...

Evident, nu i le putea trimite cu patrula, printr-un bileţel. Iar atunci când George venea aici, venea strict pentru şedinţe, pentru probleme organizatorice şi pentru Lucia. Se gândea, calcula şi-i venea să-şi dea palme că nu-i dăduse datele jos, la parter, acu' două zile, când coborâse după el şi-i spusese că Victor citise agenda şi se pregătea să rupă logodna. Atunci îi spusese şi despre noaptea aia când năşicul îşi vizitase finuţa la ore nepotrivite. George îi mulţumise pentru veşti şi întinsese mâna, cerându-i răspicat datele. El îi strânsese mâna şi tăcuse chitic. Mare prostie făcuse el atunci! Dacă i le-ar fi dat atunci, iar dacă partenerul lui Adriano se folosise de cutremur ca să scape de cadavre, George ar fi înţeles într-o clipă că găurile de glonte nu se datorau cutremurului; dar ar fi fost sub efectul gestului lui şi-al schimbării opiniilor Luciei. Şi poate că ar fi privit altfel lucrurile. Acum însă...

Va încerca să vorbească cu el în seara asta. Nu cu Lucia - cu el. Sau poate cu amândoi - depinde cât curaj va avea în momentul ăla! George îşi cunoştea bine armele; dacă îi va arunca o uitătură de-aia care de obicei "îngheţa" 80% din interlopimea prezentă...

Îşi aprinse o ţigară... şi se apropie de uşa propriului apartament. Teo îi zâmbea cu multă înţelegere... Ridică scurt din umeri:

- M-am plictisit.

- Şi eu. Abia aştept să ies din schimb!

- Eei, păi abia ai intrat!

- Ştiu - dar m-am plictisit rău de tot! Aş repara ceva...

- Spune-mi ce - şi mă duc să stric!

Nu funcţiona aşa, iar Teo ştia că nu funcţiona aşa... Staţia gâjâi scurt:

- Patrula către centrul de minori.

Tii, ce sărise din fotoliul ăla! Păi ce se repezise aşa - credea că "sunau o dată şi plecau"?

- Centrul suntem.

- Urcăm, împreună cu Crina.

- Urcaţi.

Îi făcu loc să iasă, să facă verificarea tricoului şi parolei... Şi iar îşi amintise... Intră în apartamentul Luciei - s-o anunţe el că venea Crina, că poate-i mai dădea un punct, acolo, sau măcar jumate! În bucătărie n-o vedea... Dormea. Şi uite că n-o să câştige un punct, ci o să piardă vreo cinci...

Reveni pe palier şi blocă uşa Luciei - ca să nici nu câştige, dar să nici nu piardă vreun punct. Îi auzea urcând treptele... Mama lui Sandu era foarte veselă - vorbea despre propria casă. Pesemne că primise veşti bune din punctul ăsta de vedere...

Viorel urca în faţă. Urca voinicește şi gâfâia un pic. Păi gata, obosise deja?

- Salut.
- Salut.
- Lucia unde e?
- Doarme.
- Va trebui s-o trezeşti.
- De ce?
- Fiindcă am nevoie de ea!

Mm, ce căpos individ! Intră în sufragerie şi puse uşor mâna pe umărul ei:

- Lucia... Lucia...

Gata - deschisese ochii.

- Viorel zice că are neapărată nevoie de prezenţa ta pe palier.

Şi gata - se ridica. O urmă:

- A venit cu Crina, care zice ceva despre casă.
- Bun!

Lucia ieşi pe palier - el rămase tot în cadrul uşii. Avea senzaţia că poliţista se cam clătina pe picioare - că era "în alertă" de vreo 36 de ore, din care moţăise nu mai mult de 5. Era deci pregătit s-o prindă şi pe ea, aşa cum îl prinsese pe Mugur, şi să mai câştige două-trei puncte...

- Bună ziua.
- Bună ziua.
- Am venit să-l iau pe Sandu.

"Ai speranţe, dragă!" Păi aşa punea ea problema? Ce credea că era aici, grădiniţă? Lucia îi confirmă punctul de vedere:

- Şi unde vă duceţi?
- Păi, acasă!
- Doar voi doi?
- Nuu, merge şi tati cu noi!

Lucia tăcu, dar puse mâinile-n sân. Crina începu să râdă:

- Iertaţi-mă, dar sunt atât de fericită că mi-am pierdut coerenţa! În sfârşit, soţul meu a primit "liber" de la serviciu. A venit pe jos de-acolo, m-a găsit în parc şi a vorbit cu şefa de la bucătăria adăpostului. Ea mi-a dat voie să plec...

Şi scotea din buzunar o hârtie... Lucia citea hârtia...

- Şi-acum unde e soţul tău?
- Jos, în faţa blocului. Ne aşteaptă.
- Păi de ce l-ai lăsat jos?

Crina nu înţelegea...

- De ce n-ai urcat cu el?
- Păi, m-am gândit că o să vă supăraţi că-l aduc aici aşa, plin de praf...

Lucia făcu un pas în spate - şi făcu şi el un pas în spate. O văzu intrând în bucătărie şi făcându-i lui semn să se prezinte repejor drepţi în faţa ei; poliţista şopti:

- Du-te şi vezi dacă aşteaptă cineva în faţa blocului.

OK! Alergă la propriu în propriul apartament; sări geamul din bucătărie şi deschise balconul. Şi văzu imediat tânărul de pe trotuar. Categoric, era brancardier - avea un fel de uniformă pe el, iar oricine-l vedea se putea gândi că este ori măcelar, ori bucătar. Deci era OK. Trase geamul, iar privirea îi alunecă, involuntar, spre Opel...

Poftim?

Mai privi o dată, lung, toată parcarea. Apoi "analiză" fiecare spaţiu gol, fiecare maşină... Analiză chiar şi BMW-ul roşu al Luciei, deşi era evident că pe-ăla îl analiza degeaba... Şi apoi închise geamul - că dacă se holba lung la locul gol din parcare, n-o să "crească" acolo Opel-ul lui!

Deci îi furaseră maşina...

Ei, asta e! O furaseră, să fie sănătoşi! Nu prea aveau ce face cu ea - poate doar s-o parcheze la marginea unui maidan şi să locuiască un timp în ea! După care s-o ducă la fier vechi, sau la dezmembrat. El oricum o va da furată, imediat cum revenea curentul! Nu de alta, dar maşina fusese în bună stare - iar perioada asta fusese ideală pentru băieţii iuţi de mână care treceau pe lângă vitrine sparte. Nu voia să poată fi acuzat de cine ştie ce trăznaie; aşa că...

Aşa că reveni pe palier şi-o privi lung pe poliţistă. Şi aprobă cu capul. Abia acum Lucia zâmbi:

- OK. Stai să-mi aduc fişele, să-mi semnezi că l-ai preluat în bună stare.
- Sigur că da!

Traversă palierul şi intră în apartamentul 14. Sandu se juca "Nu te supăra frate". Îi zâmbi lung, larg:

- Sandule, eu ştiu că ţie-ţi place aici la noi - dar să ştii că a venit mami.

Puştiul se ridică imediat şi alergă afară din apartament. El nu ieşi; el prefera să-i privească de la distanţă. Revederile lor, re-întâlnirile astea erau aşa frumoase... Era aşa frumos atunci când copilul alerga spre părinte, cu mâinile întinse, cu ochii strălucind de bucurie, strigând din toate puterile bucuria asta, şi-apoi sărea la propriu înspre braţele întinse ale părintelui...

Sandu ajunsese imediat în braţele mamei lui - şi-o ţinea strâns de gât, de parcă încerca să se contopească cumva cu ea, astfel încât să nu se mai dezlipească niciodată de ea. Femeia fremăta toată şi încerca să-l ţină şi pe copil, şi geanta, şi să şi semneze pe unde avea de semnat... Îi făcu loc lui Aurel, care trebuia să inspecteze centrul, şi-şi aprinse o ţigară. Sandu îi amintea mult de băieţelul amantului Denisei, care se agăţase de ea la fel de ferm, cu acelaşi gest de împreunare a mâinilor ca într-o menghină...

Femeia se întoarse spre el:

- Vă mulţumesc mult, tuturor! Sunteţi nişte oameni minunaţi!

Aprobă cu capul şi-i făcu semn de pa-pa; Lucia o bătea şi ea pe umăr şi-o asigura că e OK - şi că poate să plece, ca să n-o prindă seara pe drum...

Aurel trecu din nou pe lângă el. Inspecţia aia era mai mult decât inutilă, după părerea lui - nu făcea decât să bage praful şi mizeria de-afară în apartamente. Dar poate că chestorul principal ordonase inspecţiile astea; şi poate că le spusese băieţilor ăstora să se asigure de fiecare dată că puştiul cârlionţat cu ochi negri e încă în centru, iar fotomodelul ăla pletos e calm şi nu-şi pregăteşte un rucsac cu de toate...

Cei trei porniră spre parter.

Imediat, Lucia ridică privirea spre el. Îl privea lung poliţista... Da' ce avea cu el?... Aa! Aprobă şi lăsă ţigara pe palier. Intră în sufrageria din 14, deschise geamul atât cât îi permitea stinghia de siguranţă de sus... Aştepta...

Da. Ăla chiar era tatăl lui Sandu! Copilul urlase "Tati" şi mai că nu-i sărise maică-sii din braţe! Închise geamul, îşi recuperă ţigara şi veni la ea:

- El e. Arată ca un bucătar măcelar, iar fi-su a urlat de-a zguduit geamurile maşinilor.
- Bun. În viaţă, e bine să fii întotdeauna prevăzător.
- Bineînţeles. Mai ales că, uite - Teo este prevăzător cu TIR-ul lui şi-l ţine lângă TAB-uri. Eu n-am fost prevăzător cu

Opel-ul meu...

- ... Să nu-mi spui că ţi l-au furat!

- Nu mai e în parcare.

- ... Îţi ţineai cheile de rezervă în maşină?

- Nu, dar se pare că asta nu i-a împiedicat...

- Nasol. Sigur s-a întâmplat după ce ne-a retras automatul de la scară! O să-i spun lui George să ţi-o dea în urmărire.

- Nu e urgent. Au luat-o pentru două scopuri - fie să doarmă în ea, fie să îndese bunuri în ea. Or s-o abandoneze ei, la un moment dat...

- Să-mi scrii, oricum, o declaraţie, ca să n-ai probleme după aia. Că te cheamă la secţie să dai declaraţii - unde-ai fost, ce-ai făcut, dacă cunoşti suspecţii...

- OK.

Teo ieşi şi el pe palier:

- Ce emoţionată era!

- Daa, iar ăla micu' nu mai putea de bucurie că pleacă în sfârşit acasă!

- S-o fi plictisit, săracul, printre atâţia copii mari...

"Şi trişti." Asta era continuarea pe care Lucia nu voise s-o rostească. O înţelegea. Deşi îşi făcea cu brio meseria, femeia aia era extrem de sufletistă. Dacă George o lăsa să-i scape printre degete...

Râsul fin, catifelat parcă, ieşi dintr-un apartament din spatele lui. Cine era? Aa...

Victor scoase pachetul cu ţigări; Ioana se grăbi să completeze ceea ce părea a fi discuţia lor anterioară:

- Eu mi-am dat seama că a pus scorul la suflet; dar ce să fac, dacă aşa-mi veneau cărţile?!

- Nu ştiu - să joci mai prost?

- Da' de ce?

Şi iar râdea frumos, catifelat şi cu ochii atârnaţi pe chipul stilistului...

Încerca să n-o privească pe Lucia. O zărea doar, cu coada ochiului. Nu părea supărată. Nu părea nici măcar deranjată de scena în sine - sau de faptul că Victor fuma şi părea foarte fericit pentru cantitatea sporită de atenţie pe care-o primea! Şi totuşi, avea sentimentul că începuse s-o cunoască pe femeia aia. Lucia nu s-ar fi "aventurat" într-o relaţie cu stilistul, dacă n-ar fi simţit un imbold sufletesc. Iar stilistul cu siguranţă nu i-ar fi dăruit un inel de logodnă, dacă ar fi simţit că unicul lui rol este cel de "animal" de companie - sau de vecin de apartament. Între ei existase ceva... Ceva special...

Teo sesiză tăcerea apăsătoare şi se grăbi să întrebe:

- Cine s-a ofticat? Şi mai ales, cât de tare s-a ofticat?

Ioana şopti, veselă foc:

- Luminiţa! A pierdut la macao! A pierdut de multe ori...

- Nu supăra gravida! Te ceartă Gabir!

- Aa, m-a certat deja! S-a uitat aşa, lung, la mine... şi pe urmă noi ne-am dus în 14, să jucăm cărţi cu copiii mari.

- Sper că tot macao!

- Păi doar nu era să risc să descopăr că ei ştiu poker mai bine decât mine!

Evident! Ea râdea, Victor râdea... Întoarse capul doar aşa, "de complezenţă", şi constată că şi Lucia râdea... şi apoi arunca ţigara fumată pe jumătate:

- Eu mă duc să mă întind puţin.

- OK.

Oof, săraca Lucia! Dar... Dar las' că venea el, chestorul principal Mocanu - şi-o strângea în braţe şi-o săruta şi-i amintea cât de mult o iubea...

Sincer acum - după părerea lui, George o iubea pe Lucia mai mult decât o iubise vreodată Victor. Iar asta era o veste minunată pentru ea - de vreme ce George nu reuşise să ajungă acolo unde ajunsese Victor, în materie de "iubire"...

- Alex, tu nu vii să te joci cu noi?

Ia - că-l băga pe el în seamă acum! Negă încet:

- Eu sunt scaunul lui Vlad!

- Cum adică, "scaunul"?

- Adică stă numai în braţele mele.

- Apropo...

Teo mormăise acel cuvânt şi redevenise serios. Îl privi lung... Tiristul şopti:

- Să ştii că eu îi spun lui George!

- Ce?

- Să ţi-l încredinţeze ţie!

- Mai bine nu. Lasă - că şi-aşa are multe pe cap şi-s toate mult mai importante decât problema mea.

- Nu, Alex. Dacă poate să nu îndese copilul ăsta într-un orfelinat românesc, eu zic că ar fi bine să ştie şi el asta.

- Cred că o ştie. Dar... Dar ar fi mai bine să mă laşi să tranşez eu problema cu el.

- OK! Cum vrei tu! Am zis că vrei să vă ajut...

- Stai liniştit. OK?

- OK!

Şi-acum, că lămurise şi problema asta cu "pila" şi vorba bună, aruncă ţigara şi se grăbi să revină lângă Vlad. Simţea lipsa băieţelului lui...

Iar dacă n-o să reuşească să tranşeze problema cu George, o să fie rău pentru el. O să fie îngrozitor, pentru că o să insiste să doarmă în curtea orfelinatului...

George

Îşi privi lung ceasul şi se abţinu cu greu să nu ofteze - ce naiba făcea omul ăla?

La doişpe fix, unul dintre militari se ridicase şi-i ceruse lui permisiunea să se ducă să-l trezească pe general. Aşa fusese instruit - să-l trezească la doişpe fix. Sigur, militarul cu pricina nu era obligat să-i ceară lui permisiunea să se ridice din faţa tastaturii ca să îndeplinească ordinul superiorului lui direct; dar băieţii ăştia în verde aşa făceau. Pe de-o parte, el era la conducerea cortului verde acum; pe de altă parte, el le spunea bancuri, îi bătea prieteneşte pe umăr şi le înţelegea nevoia de-a fuma o ţigară sau de-a amâna cinci minute trimiterea unui mail nu foarte urgent. Prin urmare, ei se simţeau oarecum obligaţi să-l întrebe şi pe el dacă vrea o cafea, sau dacă voia să i se aducă ceva de mâncare de la cantina din parc. Avea, uneori, sentimentul că toate uniformele alea or să depună o cerere de transfer în curând: pentru că, atunci când cineva sau ceva le amintea de superiorul lor în verde, parcă "se dădea reset". Dispărea voia bună şi vorbăria, se ştergeau zâmbetele şi se lua poziţia de drepţi. Îi aminteau de filmul ăla "nefericit", cu soldaţi universali...

Generalul lui era extrem de inteligent. Avea o mulţime de calităţi - şi umane, şi profesionale. Putea jura că ştia să bea bere cu subalternii ca nimeni altul! Dar, atunci când începea serviciul, generalul lui devenea un calculator ultraperformant, care nu ştia decât 1 şi 0. 0,5 devenea utopie, iar cuvintele "poate" şi "uneori" se ştergeau din vocabularul lui. Aici era generalul lui "deficitar" - la înţelegerea şi acceptarea problemelor subalternilor. Dar, dacă se gândea un pic la faptul că în zona deservită de ei se prezentaseră la raport 85% dintre militari şi doar 55% dintre poliţişti...

Oricum, era doişpe şi-un sfert. Soldatul "deşteptător" revenise în cort în urmă cu zece minute - şi cu siguranţă nu nesocotise ordinul de a-şi trezi superiorul! Aşa că unde naiba era generalul ăla? Nu-i stătea în obişnuinţă să se lase aşteptat - dar uite că tocmai acum se găsise "s-o lălăie"!

Îşi privi din nou ceasul - unşpe şi şaptişpe minute. Omul ăsta devenea sadic...

De fapt, era el nerăbdător şi avea o stare de nervozitate teribilă! Abia aştepta s-o revadă! Abia aştepta să o strângă în braţe, s-o sărute, s-o împace... pentru că n-o sunase el azi, ci aşteptase să îl sune ea... Cu siguranţă, de-asta se supărase Lucia - că n-o sunase. N-o sunase nici aseară, când fusese chemat de urgenţă la metrou; n-o sunase nici azi-noapte, când se întorsese de la metrou... Şi n-o sunase nici de dimineaţă, deşi ştia prea bine că centrul pentru minori se trezea la ora şapte. Atunci când conştientizase toate astea, trăsese obiectiv concluzia că îmbătrânise şi "ruginise" un pic. Se obişnuise cu Adriana, care în ultimii cinci ani nu se mai supărase niciodată pentru că el n-o sunase, sau pentru că el îşi petrecuse majoritatea vieţii private într-un lung şir de ore suplimentare. Uitase deci anumite "fineţuri" absolut obligatorii în "managementul" relaţiei cu o femeie. Uitase anumite puncte sensibile din relaţia aia - iar Lucia îl penalizase rău azi...

Ei bine, se grăbea acum s-o împace. Iar generalul părea că tocmai acum se găsise să "vegeteze" în faţa oglinzii!

Paşii se apropiară iar vocea îl făcu să zâmbească:

- Ia spune, domnule chestor principal - ce sarcini îmi dai?

Se întoarse şi-şi ascunse cu greutate uimirea cauzată de imaginea impecabilă a acelui individ, ce părea "scos din cutie" şi odihnit ca după 24 de ore de somn! Se grăbi să strângă mâna întinsă spre el:

- Nici o sarcină, domnule general.

- Nu se poate! Chiar nici una?

- Nici una.

- Ei, atunci să ştii că o să-mi informez superiorii, la următoarea videoconferinţă, că chestorul principal George Mocanu a rezolvat toate sarcinile în mai puţin de şase ore.

- Te rog să fii serios!

- Sunt foarte serios! Măcar tu poţi să mai avansezi un grad! Eu, dacă mai avansez un grad, ies din organigramă! Pe sus, pe la cui, ce-i drept; dar...

Amândoi râdeau; tinerii din spatele generalului râdeau şi ei pe tăcute, în timp ce ceilalţi lucrau de zor...

- Atunci eu zic să preiei tu partea de teren - la care oricum te pricepi mai bine decât mine. Dacă întâmpini probleme, mă suni.

- Bineînţeles. Revin într-o oră.

- Nu te grăbi - că aici totul va funcţiona la parametri optimi.

Şi uite-aşa băgase el din nou tristeţea în oamenii de la birouri... Treaba lui! Oamenii lui, imaginea lui, treaba lui! Se grăbi să iasă din cort şi porni spre pod.

Gata - acum se ducea la ea. Adică se ducea la centrul pentru minori! Oficial vorbind, avea în buzunar hârtia cu proprietăţile voluntarilor şi avea şi multe veşti de dat, apropo de modul cum decurgeau lucrurile în oraş. Dar după ce le făcea şedinţa aia şi-i înveselea bine, o invita pe Lucia în bucătăria-birou şi-i reamintea că nu glumea atunci când spunea că o iubea!

Lucia

În centrul pentru minori venise un clovn. Ea nu-l văzuse, pentru că moţăia pe propria canapea; dar cu siguranţă semăna cu Roland McDonald, clovnul de pe afişele de la McDonald's. El îi făcea pe copii să râdă aşa. Probabil că se scălâmbăia şi mima cuvintele - şi era un clovn foarte talentat... Oricum, copiii râdeau. Şi tot acolo, în centrul pentru minori rătăciţi, exista un porcuşor. Mic - un godăcel de-ăla vietnamez. Godăcelul nu se spălase de dimineaţă; din când în când, avea senzaţia că ar fi trebuit să se ridice de-acolo şi să-l poftească la baie! Numai că era prea obosită pentru asta - şi-l lăsa în pace. Şi uite că, din când în când, porcuşorul ăsta venea şi grohăia lângă ea, şi-o împungea cu râtul în stomac ca s-o cheme la joacă...

Mâna care se aşează pe umărul ei o sperie groaznic! Sări practic în fund pe canapea, iar Teo oftă:

- N-am vrut să te sperii!

Se grăbi să-l liniştească:

- Nu m-ai speriat. Am visat clovni şi porcuşori care grohăie pe-aici! Şi mi-e frică de porci - de-aia am sărit aşa...

- Aa! Vine George.

Se încruntă instantaneu... şi-apoi îşi destinse chipul:

- Bun! Înseamnă că vine cu veşti, nu? Să urnesc şedinţa...

- Eu ştiu ce să zic...

Cum adică? Teo ieşi ca vijelia din sufrageria ei. Iar stomacul ei scrâşni rău de tot, spulberând visul ăla cu porcuşorul şi amintindu-i că mâncase puţin şi fără chef la micul dejun...

Intră în bucătărie şi se grăbi să-şi umple stomacul cu apă - măcar să nu mai "grohăie" aşa! Şi-apoi privi lung fişele de pe masă...

N-o să-i iasă în întâmpinare. Era supărată pe el. Încă nu-i trecuse. Şi cum voia neapărat să-i treacă acum, cât mai repede, o să-l primească în bucătărie. În colţul ăla în care-o ascundea el de obicei, atunci când voia s-o pupe...

George

Urca treptele - şi, deşi conştientiza faptul că paşii lui aproape alergau, nu putea încetini. Era nerăbdător s-o vadă odată! Şi s-o împace odată! Şi-aşa, uitase să ia maieul cu paiete din cort; fusese cât pe ce să năvălească în scară fără să-i anunţe pe staţie că vine... Era îndrăgostit, ce mai! Era licean...

Sări peste cele trei trepte lipsă iar Teo începu să râdă şi să tragă de sfoară:

- Nu te supăra pe mine că am coborât-o; dar aşa e procedura...

Ce procedură? Ce coborâse?... Aa, uşa cu trepte! El o evitase din neatenţie şi mai ales din grabă! Îi făcu semn să stea liniştit şi-l anunţă scurt:

- Şedinţă cu voluntarii în cinci minute. Unde-i Lucia?

- În birou.

Bun! Îl aştepta "regulamentar"! Intră în hol, năvăli în bucătărie şi constată că-l aşteptase, într-adevăr, regulamentar. Aşa că trecu peste introducere - sări direct la împăcare.

Lucia

George apăru brusc în cadrul uşii; şi cum intrase cu ochii la locşorul ăla un pic ferit privirii, o văzuse "din prima". În secunda imediat următoare, bărbatul în uniformă albastră ajunse în faţa ei. Şi-o sărută. Trebuia să recunoască faptul că venise "chitit" s-o împace...

Păi n-o să fie chiar atât de uşor de împăcat! Ridică mâinile şi încercă să-l împingă; iar reacţia lui îi aminti imediat că avea de-a face cu George - nu cu vreun ageamiu, ca Leo sau Victor! Îi împinsese mâinile cât colo - şi-o lipise de peretele ăla! Şi-o ţinea "lipită" bine şi-o săruta cu nerăbdarea îndrăgostitului care calculase ore în şir sărutul ăla...

... OK. Îl ierta. Şi-l lua acum în braţe, pentru că şi ei îi fusese dor de el...

Şi iar ameţea, din motive multiple. Era obosită şi nemâncată şi un pic "indispusă" de comportamentul lui de dinaintea orei 12. Dar principalul motiv părea să fie totuşi sărutul. Şi bufeul. Evident, lui n-o să-i spună asta... Chiar dacă se simţea privită chiar acum, ea nu deschidea ochii... George îi şopti la ureche:

- Te-ai supărat chiar atât de rău?

- Cine ştie...

- Şi-atunci de ce nu mi-ai spus că greşesc?

Poftim?

- Aşa cum am convenit de la început? Crezi că sunt perfect şi le ştiu pe toate?

Ia uite-l! O certa pentru că nu-l certase! Dădu să riposteze, dar nu mai apucă:

- Oricum, să ştii că n-am să mai fac. Promit chiar!

Oof! Îl luă de gât şi-l strânse tare-tare în braţe. Iar el se trase un pic în spate, ca s-o poată strânge şi el în braţe...

"Te iubesc, George Mocanu! Te iubesc rău de tot!" Flerul o sfătuia să-şi muşte limba şi să tacă mâlc... George şopti:

- ... N-am putut să vin aici, când m-am întors de la metrou. N-am putut nici să mă apropii de hotelul ăla... sau de cantină...

Aproba cu capul. Îl înţelegea. Îşi imagina cu uşurinţă ce-i văzuseră ochii acolo...

- Nu te-am sunat pentru că n-am ştiut ce să-ţi spun. În schimb, constat că la flori încă mă pricep...

Aah, ce rău era! Gata - nu mai voia în braţele ei! Îi dădu drumul, iar el îi fură un sărut:

- Ia să te văd - ţi-a trecut?

Da, îi trecuse. Iar el o prinse de umeri şi-o împinse înapoi, la zid:

- Nu ţi-a trecut. Înapoi!

Ei, pe naiba! George Mocanu îi promitea un show prelungit, cu artificii multicolore şi efecte pirotehnice complexe! Şi ce efecte! Ce artificii!

Îi venea să apuce de cămaşa aia şi s-o facă să pârâie "ca-n filme"! Domnul chestor principal era "dinamită". "Centură de dinamită" chiar! George era... Leo fusese dinamită. George era reactor nuclear. Tare se temea ea că omul ăsta o să-i pună capacul... Iar dacă ea n-o să se ridice la nivelul lui, tare se temea ea că omul ăsta o să-i semneze sentinţa...

Gata - că-i rupea hainele de pe el şi se făceau de râs în tot centrul ăla de minori! Se desprinse cu greu din îmbrăţişare:

- Trebuie să-ţi spun un secret. Unul din cele două secrete pe care trebuie să ţi le spun azi.

- OK.

Îl privi lung... Bărbatul din faţa ei avea gânduri mari - şi toate o cuprindeau pe ea şi apartamentul 17... Arătă în sus şi... puse punct împăcării:

- Soarele e sus pe cer...

Palma lui lovi scurt peretele - iar el nu-şi pierdu zâmbetul:

- De data asta "mi-ai zis-o". Deduc deci că ţi-a trecut...

Aprobă cu capul şi porni spre masă:

- Hai să-ţi spun secretul care se poate spune la lumina soarelui.

Îl opri cu spatele la uşă; veni lângă el şi puse sticla cu apă plată pe masă:

- E înclinat spre faţă.

George luă imediat sticla şi-i scoase dopul:

- Cine mai ştie?

Trăgea concluzia că George ştiuse că blocul ei era înclinat. Spre faţă. Din "E înclinat spre faţă", orice om, oricât de perspicace ar fi fost, s-ar fi gândit că masa e înclinată, iar ea nu se exprimase corect. Aşa că... Aşa că oftă scurt:

- Teo mi-a spus mie. Am inspectat etajul patru şi nu sunt probleme majore. Aşa că am convenit cu el să rămână secretul nostru, în speranţa că mâine ne desfiinţăm...

- O să iau măsurile necesare să vă desfiinţaţi mâine. Să nu le spuneţi.

Aprobă, iar George bău o înghiţitură de apă şi se grăbi să iasă:

- Hai la şedinţă.

Şi uite că ieşise singur...

Ori era ceva cu ea, ori era ceva cu el. Oricum, aveau momente când nu se mai sincronizau - iar momentele alea se refereau la clipele de tandreţe. Îi plăcea să creadă că ştie motivul nesincronizărilor - şi că şi el era de părere că viaţa în comunitate, fără uşi, era foarte ciudată. Şi totuşi, avea o problemă. Ea. Poate şi el...

Era prea obosită ca să se poată gândi la asta. Aşa că îşi aranjă cămaşa şi părul şi ieşi - aveau şedinţă.

George

Teo "sunase" şedinţa, iar voluntarii apăruseră unul câte unul pe palier. Îi "evaluase" din priviri scurte - toţi aşteptau veştile lui şi desfiinţarea centrului. Şi toţi aveau câte-un motiv de îngrijorare! Alex era îngrijorat pentru Vlad, Nicolae era îngrijorat pentru apartamentul cu trei camere, Carina era îngrijorată pentru Codruţa probabil... Mugur era îngrijorat pentru apropiatul transfer "la tati-n centrul de sinistraţi", Violeta era îngrijorată pentru masa de prânz - că venise la şedinţă cu şorţul de bucătărie pe ea... Teo era îngrijorat pentru TIR. Iar Ludmila era atât de îngrijorată, că habar n-avea de ce putea fi îngrijorată doctoriţa! Poate pentru apartamentul ei? Poate pentru activitatea ei viitoare? Se întreba, oare, dacă în hârtiile lui ea figura pe post de doctoriţă? Cine ştie...

Victor ieşi şi el din apartamentul 14. Victor nu părea îngrijorat - ba părea foarte calm chiar! Imediat după el îşi făcu apariţia o tânără brunetă...

Lucia ieşi din apartamentul ei. Întinse mâna spre ea... o trase lângă el şi decise să nu lase nimănui impresia că voia să-l înveninеze pe Victor - îi dădu drumul şi făcu un pas spre Ioana:

- Şi iat-o şi pe noua voluntară...

- Ioana Mavrodin. Noua voluntară.

- George Mocanu. Şeful Luciei.

Râdeau amândoi şi-şi strângeau mâinile. Era evident gândul din mintea tinerei - şeful şi "şeful" Luciei". Puştoaica n-avea foarte multă minte-n cap - aşa că păşiră amândoi în spate, iar ea se opri exact în stânga lui Victor, foarte aproape de Victor... N-o să se pună la mintea ei - că n-avea de ce. Băgă deci mâna în buzunar:

- Ia să vedem unde-or fi veştile alea bune...

Râdeau toţi. Le plăcea stilul ăla de şedinţe. Asta nu voia generalul lui să înţeleagă - nevoia unor momente destinse, amuzante...

- Primul bumb - electricitatea. Curentul a pornit încă de ieri în majoritatea localităţilor afectate de cutremur. Mai puţin în Sfântu Gheorghe, Târgovişte, Giurgiu, Iaşi, Ploieşti şi Alexandria, unde încă mai sunt probleme din punctul ăsta de vedere. Oricum, toţi şefii de comandamente au primit ordinul ca până la sfârşitul acestei săptămâni, să repună în funcţiune reţeaua de electricitate şi pe cea de apă curentă. Morţi-copţi, vor trebui să le repare cumva. În privinţa Bucureştiului, curentul se restabileşte treptat, pe zone. S-a hotărât, la nivel de comandament central, ca electrificarea să se facă de la exterior către interior - adică de la centru către periferie. Aşa că acum, de exemplu, de la avionul roşu în sus pân' la Urziceni şi după, este curent.

Nicolae se grăbi să exclame:

- I-auzi, Carina! Repede, ia încărcătorul şi hai pân' la prima!

Bufniseră toţi în râs...

- Noi, fiind o zonă mai avansată cu reconstrucţia, pornim curentul "pe felii". De la Doamna Ghica până aproape de Obor, e curent pe-o parte. Pe străduţele din spate, la case, e curent... Aici, în zona voastră, curentul se va relua mâine, în jurul prânzului. Aşa a promis Enel-ul. Ca o paranteză - Enel-ul a devenit foarte parolist, de când a fost băgat în şedinţa CSAT...

Iar râdeau...

- Până mâine însă, vorba lui Nicolae - fugiţi cu mobilele pân' la prima!

Da-da! Veselie mare pe palierul lor! Se grăbi să continue cu bumbii de pe hârtia lui:

- Bumbul doi: casele. Ludmila, blocul tău a fost expertizat şi e neatins, aşa că s-a permis accesul proprietarilor. Tu ce planuri ai - vrei să te duci să-ţi reaşezi mobila?

- Şi să pierd toată distracţia de-aici? Nici gând!

Aha! O privi lung, cu subînţeles:

- Să-mi aminteşti să discutăm ceva, după şedinţă.

Doctoriţa îi înţelesese corect mesajul şi aproba, serioasă...

- Nicolae, apartamentul părinţilor tăi a fost expertizat şi a rămas în stare bună. Blocul lor a primit azi de dimineaţă undă verde la proprietari.

- Bun!

- Presupun că plănuieşti să vă mutaţi părinţii acolo, unde sunt trei camere; nu?

- Bineînţeles! Dar asta probabil că va fi o chestiune de rezolvat mâine...

- Discutăm după şedinţă. Victore, şi blocul tău a fost expertizat şi a primit undă verde la repopulare. Singurul inconvenient sunt excavatoarele care demolează Şcoala 39. Dacă ai doape de urechi prin casă...

Victor făcu un semn nedefinit cu mâna:

- După şedinţă...

OK! Oricum, stilistul părea foarte sigur pe el. Se vedea de la patru poşte că prezenţa Ioanei - şi mai ales comportamentul tinerei - îi dădea lui Victor multă încredere în el însuşi. Stăteau practic faţă în faţă - cu el lângă Lucia şi Ioana lângă Victor. Era un fel de "bătălie" a nervilor acolo... Reveni la şedinţa în sine:

- Din şedinţele şi informările superiorilor mei se desprind unele direcţii de urmat în viitorul foarte apropiat. Întrucât ajutorul internaţional e consistent, se discută la modul cel mai serios despre posibilitatea ca statul să achiziţioneze tot fondul locativ disponibil şi să despăgubească proprietarii rămaşi fără locuinţe. Se pare că prioritate vor avea cazurile mai speciale - familiile cu mulţi membri, sau "neamurile" care au pierdut mai multe case. Dar, neoficial vorbind, în Bucureşti începe deja să se traseze liniatura unei liste cu vreo 400 de nume. Oameni importanţi şi oameni "speciali".

Carina se grăbi să întrebe:

- Deci despăgubirile se vor da sub formă de locuinţe?

- Despăgubirile se vor da aşa cum doreşte fiecare. Sunt persoane care or să solicite o locuinţă; sunt însă persoane care s-au mutat în Bucureşti în urmă cu 4-5 ani, au cumpărat o casă şi-acum au rămas fără. Ei cu siguranţă or să vrea despăgubire în bani, pentru că Guvernul pregăteşte o serie de măsuri "la super-ofertă" care vor încuraja mult revenirea tinerilor din provincie în provincie. Tocmai de-asta, Nicolae, te sfătuiesc ca în maximum 24 de ore să-ţi vizitezi dezvoltatorul imobiliar şi să-l atenţionezi în privinţa legalităţii şi corectitudinii contractului tău de vânzare-cumpărare. Ca să nu uite...

Nicolae aproba, zâmbitor... Se întoarse spre Teo şi-i făcu semn să iasă şi el pe palier. Şi nu rată grimasa care poposi preţ de-o clipă pe chipul tiristului, grimasă provocată de prezenţa lui Mugur chiar acolo, lângă uşă... Nu continuă totuşi şedinţa decât după ce-l văzu oprit lângă Mugur:

- L-am contactat pe patronul firmei care are în gestiune TIR-ul tău. A fost foarte vesel când a auzit că te-ai întors cu bine. Şi a fost cu adevărat fericit când i-am zis unde-i remorca...

Teo era destul de îmbujorat, dar râdea cu gura până la urechi...

- I-am spus că te-am "rechiziţionat" cu tot cu TIR şi n-a avut nimic împotrivă - ba chiar s-a grăbit să mă anunţe că el a îngheţat activitatea externă a firmei, pentru că are de la statul român un contract generos la intern, cu ajutoare pentru localităţile afectate. Aşa că pot să vă ţin pe amândoi "rechiziţionaţi" până prin octombrie. Deci, dacă vrei să pleci cu TIR-ul, îţi dau eu aprobare să-l plimbi prin UE.

- Mulţumesc anticipat pentru aprobare!

- Cu condiţia ca, la un moment dat, să i-l aduci înapoi şi să-ţi scrii demisia.

- Evident! Ce să fac eu cu TIR-ul omului?!

Sigur că da! El plănuia să emigreze, nu să se lege la cap cu o firmă de transport! Se sprijini de perete şi băgă mâinile-n buzunare:

- Eu mi-am terminat veştile bune; voi ce veşti bune aveţi pentru mine?

Nicolae se grăbi să se apropie; se scotocea cu mare grijă în buzunarul din spate... şi-i întinse o hârtie.

- Ce-i asta?

Nu primi răspuns; aşa că o despături...

Aa, hârtia lor! Cererea prin care Nicolae şi Carina solicitau încredinţarea minorei, în vederea acomodării şi adopţiei! Perfect! Bun jurist! Se pricepea la hârtii de-astea! Se întoarse spre Lucia şi-i zâmbi "dulce":

- Aduci tu fişa minorei?

Da; o aducea ea. Iar Nicolae îl privea lung şi râdea... Şi tot râdea... Da' ce-avea?

- Ce-i?

- Mulţumesc pentru ajutor.

- Cu multă plăcere! Deşi nu pot spune că am făcut mare lucru...

- Ai făcut unicul lucru care ne putea ajuta cu adevărat - şi pe noi, şi pe Codruţa.

Şi-acum întinsese mâna spre el. Îi strânse mâna, încercând să se dumirească şi el despre ce era vorba... Carina ridică mâna şi-i făcu semnul telefonului. Aa! Începu să râdă:

- Asta-i "capodopera" lui nea Aurică.

- Şi cum pe el presupun că nu-l vom mai vedea vreodată, o să te rog să-i transmiţi tu mulţumirile noastre.

- O să i le transmit. Deşi, dacă vreţi să-l vedeţi, îl veţi putea găsi zilnic în clădirea IGPR-ului de pe Ştefan cel Mare. Doar să spuneţi la intrare că-l căutaţi pe nea Aurică de la Investigaţii Criminale - şi ştiu băieţii încotro să vă îndrume.

Lucia îi întinse clipboard-ul:

- S-a întors nea Aurică la serviciu?

- Da. Poliţia face angajări, iar voluntarii au prioritate la ocuparea posturilor libere. Aviz voluntarilor de faţă...

Adică aviz lui Alex - care părea foarte preocupat de proprii adidaşi. Treaba lui! Era o meserie bună, nu foarte bănoasă dar plină de multe alte "avantaje"! Inclusiv "avantajul" imboldurilor necesare dosarului lui de adopţie! Dar... Dar era o meserie doar pentru cei "chemaţi" s-o facă - nu pentru toţi voluntarii pe care-i prinsese cutremurul şomeri. N-o să încerce să-l atragă spre ea. Scrise mare, pe fişa Codruţei, "Aprob încredinţarea minorei în vederea adopţiei", se semnă şi-i returnă Luciei clipboard-ul:

- Datele - ştii tu...

Şi cum Lucia lui era ocupată cu Nicolae şi actele, păşi spre Ludmila...

Ludmila

Gata - venea la ea. Păşi în spate şi arătă spre apartamentul Violetei. I se indică s-o ia înainte; se conformă şi decise într-o clipă să-l ducă în bucătărie. Unde se şi repezi să mestece în oală...

George tăcea. O aştepta să termine acolo. Probabil că chestorul principal bănuia ce voia să discute cu el. Probabil că se gândise la o soluţie pentru problema ei, dar aştepta să audă întâi problema...

Lăsă lingura şi se aşeză la masă:

- Aş vrea să discutăm puţin despre mine.

George se aşeză în faţa ei:

- Ascult.

- ... Eu nu plec în Italia cu ei. Eu trebuie să am grijă ca ei

să figureze pe lista aia scurtă, cu prioritate la despăgubiri.

- Asta se poate aranja.

- Dar nu se poate aranja aşa, degeaba.

Bărbatul începu să râdă:

- Fii serioasă!

- Sunt foarte serioasă. L-am prins pe '77 în postul de asistentă medicală. Ştiu ce spun - n-o să se poată aşa, degeaba.

Ochii albaştri erau foarte atenţi... Oare se gândea că plănuia să-l mituiască? Se grăbi să devină explicită:

- ... Dacă vreau despăgubirile, trebuie să rămân în slujba statului. Tu ştii deja ce-i afară. Ce zici - în ce spital să mă "înregimentez"? Sau voi fi repartizată de către Ministerul Sănătăţii?

- Nici, nici. Eşti în zona mea; eu dispun de voluntarii mei şi-i organizez aşa cum cred eu de cuviinţă. Acum, depinde unde vrei tu să ajungi!

- Ce opţiuni am?

- IOMC-ul... şi spitalele mobile.

- Iar tu ce-mi recomanzi?

- Păi, în spitalele mobile sunt adulţi. Eu ţi-aş recomanda spitalul de copii. Depinde de tine, ţi-am spus! Dacă ai stomac îndeajuns de tare, te pot înregimenta şef de secţie la copii; dacă ai stomac de oţel inoxidabil, pot să te fac şef de secţie la Motodrom, sau în Kaufland Obor - dar acolo chiar îţi trebuie un stomac...

Ştia, că-l prinsese pe '77 la serviciu... George zâmbi:

- Oricum, să ştii că toţi poliţiştii cu funcţii de conducere au nişte locuri rezervate pe lista aia cu priorităţi. Nu ştiu încă câte or să-mi lase mie; dar presupun că vor fi cel puţin 20.

Aha! Perfect! Zâmbi "dulce":

- Eu nu vreau să primesc o casă - că n-am de ce să cer să fiu despăgubită. Eu vreau să vând apartamentul meu şi apartamentul ăsta statului român. Crezi că o să fie o afacere bună?

Bărbatul ridică scurt din umeri:

- Nu ştiu - nu s-a stabilit nimic concret. Decizia de a achiziţiona tot fondul locativ disponibil, dacă se va lua şi oficial, are impact direct şi foarte rapid asupra dezvoltatorilor imobiliari - care nu sunt oameni ai muncii, ci politicieni şi cotizanţi la partide. Dar, dacă priveşti lucrurile prin prisma asta, s-ar putea ca statul să nu cumpere apartamentele şi casele la valoarea de inventar, ci să le evalueze. În condiţiile astea, cu flerul şi şarmul tău, sunt sigură că le vei da pe-ale voastre "de noi". Ori statului, ori celor care îşi permit să-şi cumpere o casă cu banii jos.

Evident! Spera însă să fie îndeajuns de descurcăreaţă pentru asta. Parcă simţindu-i nesiguranţa, George o bătu uşor pe mână:

- Stai liniştită. Rămâi "pe numele meu"; iar eu am întotdeauna grijă de oamenii mei. Doar să-mi spui din timp unde vrei să ajungi şi ce vrei să obţii. Ai o experienţă care-mi permite să te "împing" practic oriunde vrei tu, în branşa ta, şi să-ţi obţin tot ceea ce ceri de la stat.

- Am înţeles. Şi îţi mulţumesc că mă ajuţi.

- Stai liniştită - şi tu m-ai ajutat.

Serios? Ridică mirată sprâncenele... George se ridică:

- Şi nu mă refeream la centrul pentru minori.

Aa! Începu să râdă şi nu putu să nu constate că poliţistul avea mult poker "la activ"! Bărbatul din faţa ei nici măcar nu clipise mai altfel! Chestor - adică general... George coborî mult tonul vocii:

- Apropo de chestia asta...

Apropo de chestia asta, ce?

- Am observat că o anumită persoană tânără şi cam fără minte încearcă să demonstreze ceva.

- O încerca; dar demonstraţia nu-şi are rostul. Zarurile au fost aruncate, iar jocul s-a sfârşit.

- Oare asta o fi şi părerea lui?

Se grăbi să ajungă lângă el, ca să-i şoptească la ureche:

- Dacă încearcă ceva, Lucia îi crapă capul cu tigaia din dotare! Credeam c-o cunoşti deja!

George râdea şi aproba...

- Iar părerea mea este să-l ţii aici încă 24 de ore, ca să vadă cu ochii lui că jocul s-a sfârşit, iar Lucia joacă la altă masă acum.

- Am făcut deja asta - şi-am cam supărat-o...

- Nu cred că s-a supărat pentru prezenţa lui aici.

Poliţistul nici nu răspundea, nici nu întreba, nici nu ieşea... Oftă greu:

- E o femeie practică, activă, care se bazează pe certitudini. Cea mai mare pedeapsă pentru ea este incertitudinea.

- Am înţeles. Vorbim.

- OK.

- Şi stai liniştită - că, atâta timp cât eşti "în ograda mea", o să-ţi fie bine. Şi cu... şi cu.

Aprobă... şi rămase singură. Şi se reaşeză, oftând greu...

Deci era "pe numele lui". Asta era o veste bună! George Mocanu ştia absolut totul - şi cine-i pusese o vorbă bună în dragoste, şi cine-i pusese piedică, şi probabil că plănuia deja s-o ţină pe ea prin apropierea Luciei... dată fiind influenţa pe care-o avea deja asupra ei şi nevoia femeii ăleia de a-şi rosti, uneori, problemele şi întrebările...

Hai, că se descurcase bine! Avea încredere în omul ăla. Chiar dacă îl cunoscuse cu doar câteva zile în urmă şi nu petrecuse în preajma lui mai mult de 3-4 ore per total, simţea că putea pune bază în el. Era un om cu un puternic simţ al măsurii şi al dreptăţii. Era un caracter vertical. Dacă primea, dădea exact atâta cât primea. Dacă nu primea ceea ce cerea, cântărea refuzul şi-l "întorcea" cu prima ocazie. Iar din punctul ăsta de vedere, ea avea numai de câştigat! Şi se gândea acum că va fi vai de bietul Alex... şi de bietul Vlad Enache...

Lucia

Gata - Nicolae avea o fată...

Imediat după ce semnase fişa ei, omul ăla începuse să freamăte. Îşi pusese cartea de identitate în port-act, după care o mutase în alt compartiment, după care o scosese din nou şi-o mutase mai în spate, iar port-actul stătea mai bine în spate decât în faţă... Nicolae încerca să-şi păstreze calmul - dar toate gesturile, tot comportamentul lui ilustra din plin bucuria din sufletul acelui om. Carina însă se exterioriza din plin - părea că ţopăie mărunt şi avea momente când aplauda la propriu, cu ochii la bucuria din ochii lui Nicolae...

- Hai să-i spunem şi ei!

"Bravo, Carina! Minunată idee!" Ei se bucurau pe palier - iar dacă-i vedea vreun orfan...

Carina

Se grăbi să intre în apartamentul Luciei şi văzu imediat, prin perdeaua de la uşa dormitorului, silueta tinerei. Codruţa se ridicase în picioare; părea speriată... Ei, la naiba! De ce să fie speriată? Că "era de bine"! Intră în dormitor şi întinse mâinile spre ea, râzând din tot sufletul:

- Vino-ncoa să te pup!

Gata - tânăra "înflorise" la propriu! O îmbrăţişă şi-o pupă cu sete pe amândoi obrajii... Şi cum presimţea că Nicolae o să aibă o problemă, cel puţin în prima fază, cu pupatul minorei pe obraji, nu-i mai dădu drumul. O ţinea strâns în braţele ei; Nicolae le ţinea pe amândouă. Râdeau toţi trei. Erau fericiţi. Ea una era extrem de fericită! Ea avea o fată mare-mare...

Ştia, simţea că se vor înţelege foarte bine. Simţea că copilul

ăsta, chinuit de soartă atâţia ani, o să fie fericit în noua lor familie. Simţea că ei, familia Răduţ, vor fi o familie model. Un caz care va fi prezentat la cursurile pentru formarea asistenţilor maternali. Nu se îndoia de faptul că vor primi multe vizite de la Protecţia Copilului; şi nu se îndoia că în sufrageria apartamentului cu trei camere va intra cel puţin o echipă de filmare! Povestea fetei ăsteia era fantastică! Povestea lor era de domeniul fantasticului...

Codruţa va fi cea mai bună prietenă a ei. Şi, în cel mai mare secret, făcând abstracţie de părerea tinerei, va fi fetiţa ei.

Nicolae

Se simţea ciudat. Se simţea fericit. Împlinit. Se simţea într-o bulă de fericire...

Nu trebuia să se lupte cu nimeni, ca să obţină bula aia de fericire. Familia lor era specială; era reuşită. Fetei ăsteia o să-i placă să trăiască în liniştea şi siguranţa familiei lor. Fata asta o să ştie să aprecieze ceea ce Fabian călcase în picioare. Fata asta va deveni un om mare...

Se simţea ciudat. Carina nu-i mai dăduse drumul Codruţei; iar el simţise nevoia să le cuprindă pe amândouă cu braţele. Şi cum el era acum în spatele Carinei şi simţea două palme ţinându-l bine de braţe, se gândea...

Va fi un tată bun pentru Codruţa. Poate că ea nu-l va considera tatăl ei; dar el o va considera fiica lui. Şi-i va demonstra zi de zi lui Fabian ce clipe frumoase pierduse! Ce armonie pierduse! Îi va demonstra că se înşelase amarnic - şi că în sufletul lui Nicolae Răduţ se putea dezvolta toată dragostea de care avea nevoie familia lui. Îi va demonstra...

Ba nu-i va demonstra nimic. Şi nu va face absolut nimic ca să-i demonstreze lui ceva. Va face, în schimb, tot ceea ce va fi necesar pentru ca familia lui să fie fericită.

Palmele Codruţei îl ţineau de braţe - şi-l ţineau bine! Îi plăcea să creadă că ăsta era un semn. Că asta demonstra determinarea şi hotărârea acelei tinere de a-şi da toată silinţa pentru a rămâne membră a familiei lor. Îi plăcea să creadă că nu o va pierde şi pe ea...

- ... Vă mulţumesc din suflet! Şi vă jur că o să fac tot ce e omeneşte posibil să nu vă supăr!

- Nu! Te rog! Nu spune asta! Toţi trebuie să facem tot ce e omeneşte posibil ca să fie bine! Nu eşti singura cu obligaţii în chestia asta! OK?

Carina se grăbise s-o contrazică; el nu prea mai putea să vorbească... Şi tot Carina fu cea care continuă discuţia:

- Doamne, dac-ai fi văzut scena de pe palier! Nicolae i-a dat lui George declaraţia noastră, iar George i-a spus Luciei să aducă fişa ta şi a scris imediat pe ea "Aprob încredinţarea minorei în vederea adopţiei". Da' ştii cum? Imediat! Fără să clipească!

Carina era euforică; Codruţa era foarte fericită. Şi el era fericit - şi-ar fi vrut să se exteriorizeze cumva! Dar... Dar prefera să tacă şi să le asculte pe ele. Se simţea mai bine aşa. Îi plăcea să le asculte şi să constate că erau fericite...

Lucia

George se dusese să discute cu Ludmila. Alex tocmai intra în apartamentul 14, Teo pufăia cu sete în uşa apartamentului 13... Victor îl aştepta pe George - conveniseră că discută după şedinţă. Probabil că tot despre case era vorba; probabil că o să-l întrebe pe George două aspecte: dacă mâine desfiinţa centrul şi dacă voluntara Ioana se putea adăposti în apartamentul proaspăt expertizat. Nu de alta, dar fata asta era extrem de activă pe lângă Victor. Vorbea mai mult cu el, îl privea pe el, îl asculta pe el, îl urma peste tot pe el...

Şi-acum el spunea ceva, iar ea bufnea în râs şi-l lua uşurel de braţ, exclamând: "Hai, mă, Victore!" Concludent...

Se răsuci pe-un călcâi şi intră în propriul apartament. Din dormitorul ei răzbăteau voci vesele...

Codruţa era foarte fericită. Se îmbrăţişau de zor, iar Carina povestea cum fusese la şedinţă şi cum scrisese George cu mâna lui pe fişa minorei... Din spatele lor, din zona ferestrei, Octavian îi privea un pic trist. Da' ce-avea? Nu-i conveneau socrii? Intră şi zâmbi:

- Văd că aici totul e OK...

- Foarte OK!

Bun! Îi ocoli şi se apropie de Octavian. Şi-i şopti la ureche:

- Ce-i - nu-ţi plac viitorii socri?

Fu apucată de braţ şi întoarse spre fereastră; Octavian şopti:

- Ai discutat cu tata?

- Nu. Ce să discut cu el?

- Când te muţi la noi?

- Încă n-am discutat asta cu el. Probabil că mâine ne mutăm amândoi, dacă v-au expertizat şi vouă blocul.

- Aa... Şi de ce eşti supărată?

- Nu sunt supărată.

- Se vede!

Adevărul era că o cam deranjaseră intruziunea acelei Ioana... şi soarele de pe cer. Numai că Octavian nu trebuia să ştie chiar totul, aşa că îl bătu scurt pe umăr:

- Nu sunt, mă, supărată!

- Ba te-ai supărat pe hlizita aia.

Ce hlizită? Octavian mârâi scurt:

- Ioana aia!

- De ce să mă supăr pe ea?!

- Că se hlizeşte ca proasta pe-aici!

Deci Octavian profitase de aranjamentul apartamentului şi trăsese cu urechea. Probabil că-i şi spionase prin perdea... Trecu peste acest amănunt:

- N-am nimic cu ea. Şi nu sunt supărată. Am stat de pază toată noaptea şi n-am prea dormit - aşa că sunt doar foarte obosită.

- Aha. Tata a plecat deja?

- Nu; e pe-aici, pe palier. Cred că vorbeşte cu Ludmila, sau cu Victor...

Octavian aprobă încet cu capul:

- O să vorbesc şi eu cu el, să-l întreb cum a rezistat blocul nostru...

Şi uite cum băiatul lui George tocmai îi transmisese noii lui "cea mai bună prietenă" prima întrebare-rugăminte... referitoare la bloc...

Ieşi şi se opri în uşa apartamentului. Acum Ioana povestea ceva; avea "darul" de-a povesti minunat, căci Victor îi sorbea fiecare trăsătură şi fiecare sunet...

Apariţia lui George o făcu să tresară - pentru că încercase să înţeleagă ce spunea fata aia şi se concentrase serios, dar nu pricepuse nici un cuvânt. Şi cum era prea obosită ca să-şi mai amintească să fie diplomată, îl văzu încruntându-se... Intră în bucătărie şi aşteptă.

George

Da' ce se întâmplase cu ea? De ce era aşa încruntată? O surprinsese sprijinind tocul uşii, privind-o lung pe bruneta aia... Nu cumva era geloasă?!

Se abţinu cu greu să nu se încrunte... foarte tare. Era obosit, aşa că se încruntase deja. Şi cum Lucia intră grăbită în propria bucătărie, o urmă şi şopti:

- Ce-i? Ce te supără?

- Nimic.

Ei, na! Se apropie şi-o cuprinse uşor cu braţele... Ea nu părea extrem de mişcată de gestul lui...

- Serios acum - ce te supără?

Primi o ridicare din umeri şi-un ton mai plat ca apa plată:

- Nu ştiu; sunt un pic indispusă...

Deci era un pic indispusă! Oare din cauza faptului că Ioana rânjea dulce la Victor iar el n-avea nimic împotrivă? Oare Lucia era... geloasă? Pe Ioana şi Victor?

Oare era geloasă doar pe Ioana?

O întoarse uşor spre el:

- De ce eşti indispusă?

- Nu ştiu; mă tot întreb... Ioana e nepoata generalului? Sau...

Poftim? Insinua cumva că el o trimisese pe Ioana în centru, cu dispoziţia expresă de-a pune gheara pe Victor şi a-l ţine departe de fosta logodnică? Hm!

Lucia

George pălise la auzul întrebării ei. Din punctul ei de vedere, întrebarea aia era foarte întemeiată! Că doar el îi dăduse ordin lui Victor să rămână în centru, pe post de *backup* în caz că relaţia lor eşua! Şi tot el o anunţase că Leo "căzuse la datorie"! Ea ştia prea bine că George Mocanu avea o paletă largă de mijloace de-a face lucrurile să meargă aşa cum voia el, în direcţia pe care-o voia el! Şi-atunci, nu era normal să se întrebe şi asta? Nu de alta, dar Victor îi oferise ei un inel de logodnă, pe 5 august; iar azi, după cinci zile, părea chitit s-o agaţe pe bruneţica vorbăreaţă! Era cam mult pentru capacitatea ei de înţelegere!

Braţele îi dădură drumul; George se răsuci pe-un călcâi şi ieşi:

- N-am să-ţi răspund la întrebarea asta.

Mm, ce-l supărase! Dar...

Dar şi ea era supărată. Şi era şi geloasă din fire. În cazul ăsta, nu era geloasă pe Ioana - era geloasă pe situaţia în sine! Că dacă n-ar fi fost situaţia asta de rahat, ea ar fi fost la el în dormitor - sau viceversa! Şi nu putea să nu se întrebe cum murise Leo - chirurg priceput, interlop talentat, care avea o moştenire îndeajuns de consistentă ca să nu rişte inutil la o bijuterie gata spartă!

Şi era supărată pentru că omul ăsta, George Mocanu, nu voia să înţeleagă nevoia ei de-a avea o certitudine! Chiar dacă întreaga planetă ar fi aplaudat "lipirea" lor - dacă partea aia nu mergea, părerea întregii planete era vax! El chiar nu ştia lucrurile astea?

Mm...

Trebuia să plece de-acolo. Trebuia să iasă din blocul ăla, unde "vegetarea" pe palier nu mai era demult o opţiune! Trebuia să-şi găsească o preocupare - ca să nu se mai gândească atâta la prostii! Nu de alta, dar iar îi venise-n minte gândul ăla cu el jucând teatru ca s-o ajute să depăşească momentul revenirii la singurătate şi trimiţând ditamai tentaţia brunetă şi "balconată" în centru ca să-l compromită pe fostul logodnic Victor! Pe care el îl considerase din prima clipă nepotrivit pentru ea!

Se grăbi să iasă pe palier. Şi cum George nu era acolo, iar Victor şi Ioana tocmai intrau - împreună, desigur! - în apartamentul 15, trase concluzia că George plecase...

Se răsuci pe-un călcâi şi-l privi lung pe Teo:

- Nicolae?

- În 14.

OK! Era... în sufragerie. Îl privi lung, serioasă:

- Hai să mergem.

- ... Unde?

- Să-i mutăm pe ai tăi din garsonieră în apartament.

Juristul era uimit... Se grăbi să-i dea trei motive puternice pentru a nu spune "nu":

- Au nevoie de spaţiu. Au nevoie de provizii. Şi au nevoie de veşti proaspete, mai ales despre adopţie.

- ... Şi centrul?

- Rămâne Teo şef aici. Hai, că trebuie să ne mişcăm repede.

Bun! Se ridicase! Ieşi şi se grăbi să intre în 15 - să le pregătească bătrânilor nişte minime provizii! Deşi, dacă curentul revenea "pe bucăţi"...

George

Intră în apartamentul 13, în bucătărie, îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul - mm, ce-l înfuriase femeia asta! Da' ce-avea cu el? De ce îl tot bănuia de rahaturi de-astea? Chiar îl credea în stare de mişelii de-astea?

La urma urmei, el îl ţinuse pe Victor în centru. Şi tot el dăduse ordinul de lichidare a lui Leo - după care făcuse imprudenţa de-a o anunţa personal pe ea că Leo îşi găsise sfârşitul! Iar Lucia îl cunoştea bine, ştia cum gândea, cum obişnuia să-şi rezolve problemele... Ştia, mai nou, cum îl ţinuse el pe Leo la o distanţă considerabilă de blocul ei...

Păi, să termine vizita la centru, să vorbească şi cu Octavian şi să se întoarcă la treabă. Adică la rearanjat casa - că în cort n-avea loc de atâta... general în acţiune! Plănuia deci să treacă pe-acasă azi, să pună lucrurile în ordine. Adică mobila în picioare. Dacă centrul se desfiinţa mâine, trebuia să aibă unde să-i ducă pe Octavian şi pe Lucia! Ea o să primească o săptămână de concediu, pentru că fusese voluntar şi cam ăsta era termenul vehiculat la nivel de minister... Săptămână în care o să-şi mute hainele, o să se obişnuiască cu casa, cu mobila, cu aranjamentul, cu Octavian... cu el...

Oare o să vrea să se mute la el?

Mm...

La urma urmei, întrebarea aia fusese oarecum justificată. La vârsta ei, la disperarea pe care i-o provoca perspectiva singurătăţii, Lucia gândea copilăreşte. Şi mai erau unele "circumstanţe atenuante" în favoarea ei: nerăbdarea, incertitudinea... Şi oricum nu se putea supăra pe ea! Vorba aceea - nu se supărase el când o văzuse pregătită să-l altoiască cu tacul în creştet! Şi nu se supărase nici când aflase că Leo reuşise s-o înghesuie într-o cameră de hotel! Adică, în fine - se supărase, dar o înţelesese. Şi-i trecuse. Acum, dacă era musai să se supere, ar fi trebuit să se supere pentru că era tânără, făcea presupuneri mult influenţate de nerăbdarea de "a pune gheara pe el" şi-l bănuia că încerca să-l îndepărteze pe Victor de ea. Adică pe ea de el. Adică aici avea Lucia o problemă; mai ales că se vedea de la patru poşte cum bruneţica nu precupeţea nici o secundă şi nici un efort ca să-şi atingă "ţinta"! În condiţiile astea, Lucia se gândea că, iniţial, el îl ţinuse pe Victor acolo ca *backup*. Iar acum, îi adusese o tânără care să-i pună mintea pe moaţe. Bănuia că "sceneta" aia de pe palier se desfăşurase pentru a o face pe ea să se îndepărteze şi mai mult de Victor... Iar el era un tip sadic, care-i ţinuse pe amândoi sub acelaşi acoperiş doar ca să le aducă dovada vie că între ei nu mai era nimic! Ha!

Copilării!

Ieşi şi-l privi lung pe Teo:

- Victor pe unde e?

- În 15.

Bun! Să discute şi cu el despre Domneşti şi modalitatea optimă de a-l ajuta să ajungă acolo şi pe urmă să vorbească cu Octavian. Şi pe urmă s-o împace totuşi - că era obosită, era şi supărată şi se simţea nesigură... şi poate şi-un pic evitată, nedorită...

Nicolae

Păi să pornească spre garsonieră, nu? Intră în apartamentul 12, în dormitor, şi se apropie de fetele lui:

- Eu lipsesc vreo două ore - maximum trei.
- Unde te duci?
- Cu Lucia, să-i mutăm pe babaci la ei acasă.

Carina zâmbi larg:

- Ce bine!

Logodnica lui abia aştepta să revină în garsoniera confort unu sporit! Şi uita un mic amănunt - erau patru acum. Habar n-avea unde plănuia Carina lui să o culce pe Codruţa...

- Să ai grijă; bine?
- Bineînţeles! Stai liniştită - că doar plec cu Lucia, nu?

Râdeau amândoi... Ia să-i lase el o temă de gândire logodnicei lui:

- Între timp, tu discută cu fetele despre mutarea acasă; eu o să am grijă să nu găsim un mic dezastru acolo...

Carina aproba grăbită... Dădu să iasă, dar fu imediat prins de mânecă:

- Nicolae...

Da? Logodnica lui îl trase un pic, ca să poată să-i şoptească extrem de încet la ureche:

- Iar după aceea mergem şi noi acasă?

Adică să plece din centru? Da' de ce? Adică... Se grăbi să iasă:

- Vorbim când mă întorc.

Şi "se salvă" ieşind pe palier. Îşi aprinse o ţigară; verifică apoi dacă avea toate cheile la el... Nu, nu le avea; aşa că intră în propriul apartament şi se descălţă la uşa bucătăriei. Intră şi luă cheile de rezervă...

Carina voia să plece din centru. El însă nu prea agrea ideea. El se gândea că centrul pentru minori rătăciţi se va desfiinţa oricum mâine, iar 24 de ore în plus sau în minus nu puteau fi aşa o tragedie mare... El îşi amintea că garsoniera era racordată la sistemul centralizat de gaze, iar Renata nu putea mânca sandwich-uri două luni... Carina avea un reşou electric; dar toată lumea va avea un reşou electric, care va funcţiona non-stop. În condiţiile astea, curentul o să pice de foarte multe ori; creştea şi riscul de incendiu... Ciorbei o să-i ia o veşnicie să fiarbă... Conservele or să fie la mare căutare... Ehei - urmau vremuri grele! Şi chiar dacă nu puteau locui în centrul ăsta o veşnicie, el tot nu voia să plece! Nu azi, oricum!

Oamenii ăştia făcuseră foarte multe pentru ei. Începând cu Lucia, toţi oamenii de pe palierul ăsta îl ajutaseră - şi-o ajutaseră şi pe Carina, şi pe Renata, pe Codruţa... Pentru Dumnezeu - George se dusese la blocul de la Bucur şi dăduse ordin să se sape cu prioritate la scara mamei Carinei! Iar dacă informaţia asta, pe care mama Carinei o aflase în spitalul mobil de la Motodrom, era doar legendă urbană, ştia cu siguranţă că George se urcase personal pe maldărul de moloz şi dăduse ordine în toate direcţiile pentru ca femeia aia să fie tratată cu maximă atenţie şi maximă promptitudine! Că doar el o găsise, el vorbise cu ea, el îi spusese... Iar George nu le ceruse lor decât să stea pe palierul ăla, beneficiind şi de mâncare, şi de apă, şi de protecţie, şi să aibă grijă de nişte orfani! Puteau ei să plece acum, înainte să plece orfanii?

După părerea lui, primise mult mai mult decât dăduse. Aşa că nu plecau azi. Plecau mâine, după ce plecau orfanii. Dacă Teo putea să-şi ţină ambii copii acolo, atunci şi el îşi putea ţine ambii copii lângă copiii lui Teo. Şi să nu-i spună lui nimeni nimic apropo de vaccinuri! Atâta timp cât Ludmila era acolo şi avea medicamente în cutie, el unul nu se îngrijora.

Aşa că rămâneau în centru.

Bun! Şi-acum, unde era Lucia? Mergeau, sau...?

Victor

Se aşeză pe mega-pat, iar una dintre fetiţe se grăbi să întrebe:

- Victore, eşti obosit?

Poftim? Puştoaica era nerăbdătoare să audă răspunsul... Negă:

- Nu.
- Şi nu vrei să-mi faci şi mie nişte codiţe?
- Ba da.

Fetiţa se grăbi să se apropie; Ioana întrebă, mirată:

- Păi tu ştii să faci codiţe?
- Ştiu să fac multe...

Aşa - că prea dădea semne "c-o mânca" pe ici-pe colo! Vorba multă, sărăcia omului! Dacă ea voia, el era dispus; dacă nu, să se potolească! Împletea repede-repede...

- ... Ştiu! Ai o soră mai mică, cu părul foarte lung!
- Nu; sunt stilist.
- Şi n-ai suflat o vorbă până acum!

Evident, îl îmbrâncise în glumă; îl îmbrâncise cu tandreţe şi râsese catifelat... Iar el zâmbea doar şi împletea codiţe-fantezie...

Fata asta îşi pusese-n minte să viziteze etajul patru cu el. Era chitită să facă asta! Şi cum bănuia deja că centrul se va desfiinţa în curând, ea "băga cărbuni"! Îl simţise că nu era genul care "să se arunce-n pat" cu o femeie pe care-o cunoştea de nici 24 de ore; şi îl tot "pistona", îi povestea tot felul de lucruri care-i dădeau lui informaţii despre viaţa şi trecutul ei...

Poate-or să ajungă şi la etajul patru. Sau poate nu! Îi displăcuse mult comportarea Ioanei în timpul şedinţei. În timp ce George şi Lucia păstraseră o poziţie verticală şi la propriu, şi la figurat, ea se tot dăduse pe lângă el, făcuse stângu'-dreptu', la un moment dat îl luase şi de braţ... şi se făcuse că nu observă reţinerea lui. Era evident că Ioana făcuse show pentru ochii Luciei; şi îi displăcea asta. Deşi orgoliul lui ar fi trebuit să se simtă împlinit atunci când două femei "super" se certau pe el...

Trebuia să se rupă de Lucia. Trebuia să-şi înăbuşe sentimentele - şi s-o uite, încet-încet, şi pe ea, şi relaţia lor. Cea mai mare greşeală pe care-o făcuse fusese inelul ăla; în clipa în care i-l dăduse, îşi tăiase orice şansă de-a se întoarce la ea. El şi Lucia s-ar fi putut certa şi împăca la nesfârşit - dar fără inelul ăla! Legătura, promisiunea pe care şi-o făcuseră reciproc atunci, era imposibil de re-legat. Aşa că...

Aşa că o să meargă înainte - cu Ioana sau singur. Sau cu prima sinistrată care-o să-l roage s-o găzduiască peste noapte. Vedea el cu cine! Dar nu cu Lucia.

Prinse codiţele cu clămiţa şi zâmbi:

- Gata.

Fetiţa se răsuci, îl luă de gât şi-l pupă pe obraz:

- Mulţumesc, Victor!
- Să creşti mare...

Şi imediat cum i se dădu drumul, "constată" coada doritoarelor de codiţe aliniată frumos pe lângă mega-pat...

"Păi hai, Victore - spor la împletit!" Tot era bine, că-şi păstra condiţia fizică şi putea exersa modele noi!

- Nenea Victor, eu vreau o împletitură de-aia ca la prinţese!

Evident! Spic dreapta-stânga! Adio invenţii şi exerciţii complicate... Paşii se apropiară iar George se aplecă lângă el:

- Acum pot să te transport la Domneşti.

Nu zău?! Îl privi lung, serios:

- Nu e cazul. Mai rămân aici.

"Şi de ce dracu cuvintele mele te sperie aşa?" George avea o problemă mare...

- Eşti sigur?
- Foarte sigur. Nicolae şi Carina trebuie s-o ducă azi pe Renata acasă - iar Lucia nu poate rămâne aici doar cu şase voluntari. În plus, prefer să mă duc la apartamentul alor mei, atunci când se desfiinţează centrul.
- ... Sigur?

Zâmbi slab, cu subînţeles:

- Cineva trebuie să facă curat acolo! Iar perspectiva petrecerii timpului pe prispa părintească nu-mi surâde foarte tare. Am părinţi extrem de grijulii...

Iar poliţistul aproba, îl privea lung şi se întreba în ce măsură fata asta brunetă, tânără şi neliniştită va reuşi să-l ţină ocupat...

Reveni la împletit fetiţa. Spicul mergea repede...

- ... OK. Dacă te răzgândeşti, mă suni şi se rezolvă.

- Bine.

Şi-atât - chestorul principal ieşi în grabă. Ioana întrebă, pe un ton coborât:

- Locuieşti în apropiere?

- Da.

- Pe Şoseaua Colentina?

- Da.

- Iar blocul tău e OK?

- George spune că da.

- Buun!

Măi, să fie! Da' ce plan grandios o făcuse să scoată exclamaţia aia? Ioana privea lung firele din tavan şi zâmbea, vorbind cu voce tare cu ea însăşi:

- Deci tramvaiul până la Unirii, metroul până la Obor, tramvaiul 21...

Ei, pe naiba! O împinse uşor, în joacă; iar ea bufni în râs - acelaşi râs catifelat - şi-l privi lung, pe sub sprâncene...

Să termine de împletit preşcolarele - şi mergeau sus! Nu-i lua mai mult de 30 de minute! Avea răbdare 30 de minute, nu?

George

Ieşi din nou pe palier şi oftă greu - afurisită situaţie! Victor nu mai voia să plece! Fie intenţiona "să i-o plătească toată", fie presimţea clipe de neuitat cu fata generalului - aproape că nici nu mai conta! Prezenţa lui acolo era o problemă imensă pentru el! Pe de-o parte, o surprinsese pe Lucia încruntându-se la Ioana - semn că o deranjau avansurile brunetei pe lângă Victor. Pe de altă parte, stilistul ştia tot "abecedarul cuceririi". Şi ştia şi partea a doua - "abecedarul recuceririi". Era foarte posibil ca Victor să-i cânte Ioanei în strună preţ de câteva ore, după care să-i spună Luciei că încercase, se străduise dar nu reuşise s-o uite - pentru că o iubea cu disperare. Şi să scoată inelul din buzunar! Inelul ăla era un pericol real...

Iar el nu era în stare s-o ia odată de mână pe femeia aia, s-o ducă sus la patru şi s-o lege de el! Ce dracu era cu el? "Ce dracu e cu tine, George Mocanu? Ţi-ai pierdut determinarea?"

George Mocanu era îndrăgostit - şi avea un puternic simţ al autoprotecţiei. George Mocanu se temea de eşec tocmai pentru că ştia ce-ar fi însemnat eşecul pentru el. Aşa că George Mocanu ezita. Timp în care Lucia se enerva rău iar stilistul făcea codiţe, socializa cu Ioana şi cocea un plan mare-mare...

"Gata, că o iei razna!"

Lucia nu se va întoarce la Victor - indiferent ce planuri avea bărbatul ăla în minte. Ludmila nu l-ar fi minţit. Iar rusoaica aia discutase cu Lucia şi înainte, şi după momentul ruperii logodnei. Aşa că...

Aşa că o să încerce să se calmeze. Să se liniştească, să-şi regăsească echilibrul şi să se ducă să rezolve problema curăţeniei din propriul apartament. Abia acum realiza că, după ce repunea mobila în poziţia "din fabrică", trebuia să facă loc în ea pentru hainele Luciei. Deci, hainele Adrianei trebuiau să dispară azi...

O s-o ducă sus, la patru. Diseară. După ce scotea din viaţa lor tot ceea ce însemna Adriana - de la pantofi, pân' la crema antirid. Şi-apoi, o s-o roage să-i acorde şansa aia până la capăt - şi să se mute la ei. Cu el. Spera să nu audă un refuz...

Apariţia ei vijelioasă îl făcu să tresară - ptiu, ce-l speriase! Ce era cu sacoşele alea? Lucia ridică privirea spre el doar preţ de-o clipă - ochii albaştri se mutară asupra lui Teo:

- Ajută-mă să coborâm sacoşele, te rog.

- Gata, şefa!

Păi...

Decise să nu spună nimic - era încruntată. Nici Teo nu prelungea momentul vesel, ci elibera încet sfoara scripetelui... O privi lung, drept:

- Ce faci?

- Îl ajut pe Nicolae să-şi mute părinţii acasă.

Ochii albaştri îl priviră drept:

- Ca să elibereze garsoniera.

Aha!

- Cine-l duce?

- Eu.

Şi era atât de determinată să facă asta, că-şi înghiţi anumite remarci... Ah - centrul!

- Şi centrul cine-l conduce?

- Teo şi Ludmila. Teo, eşti adjunct de şefă.

- Am înţeles, să trăiţi!

Tiristul râdea; Lucia încerca să nu râdă şi ea... Deci Teo şi Ludmila conduceau acum centrul - uriaşul şi înţeleapta palierului. Nu mai avea ce spune...

La urma urmei, ia s-o lase să se plimbe cu BMW-ul! Femeia asta nu era genul care să stea luni în şir în fund pe scaun! Fusese învăţată cu patrula. Statul pe palierul ăla devenise un chin pentru ea. Aşa că, deşi îl speria serios perspectiva repetării clipelor de alaltăieri, când stătuse ca pe ace ştiind-o plimbându-se cu BMW-ul ăla roşu printre oameni nu foarte fericiţi, o s-o lase să plece. Miza pe faptul că plimbarea o s-o binedispună puţin... Miza pe capacitatea lui de a-şi spune că revenise curentul, că revenise apa, că oamenii se mai calmaseră...

Lucia alergă în apartamentul 15. Păi... Aa, bidoanele cu apă! Două bidoane de 5 litri. Pentru 4 pensionari, erau de-ajuns. Teo le atârna chiar acum de cârlig... Păi, cu cine mai trebuia să vorbească el? Că nu prea-şi găsea cuvintele să vorbească cu ea! Şi stătea lângă ei de parcă nu-şi găsea rostul acolo! Lucia intră în propriul apartament... Ia să vorbească el cu Octavian!

Intră şi el în apartamentul 12 şi se ciocni de ea!

Şi, în secunda imediat următoare, fu înhăţat de veston, tras violent în jos şi...

Lucia zâmbi:

- Am fugit! Pa! Nicolae, unde eşti?

Aah, ce şmecheră era! Îi furase un sărut, încheiase acel "scuză-mă pentru întrebarea tâmpită de adineauri" cu zâmbetul ei irezistibil, după care ieşise grăbită ca o tornadă! Şi-l lăsase mască acolo, în uşă!

- Aici sunt!

- Hai! Mergem!

Zâmbi, privind lung silueta subţirică din uniformă - nu, nu se înşelase. Dăduse peste un chestor general. Unul sub papucelul căreia era o reală plăcere să stea! Păi...

- Sună-i şi spune-le să se pregătească.

Lucia pornise deja spre parter; Nicolae se opri în capătul scărilor:

- Bună idee! Aah, ce tâmpenie!

- Ce-i?

- Nu mai am telefon! Mi-am spart telefonul ieri!

- Trebuia să-mi spui - am eu vreo patru.

Patru? Lucia avea patru telefoane? Cum aşa? Nu putu să nu întrebe în gura mare:

- Patru?

- Da. Stai aşa!

Şi-acum urca scările câte două - dovedind că nu era superstiţioasă! Îi făcu loc să treacă - era grăbită pân' la Dumnezeu... Da' de ce avea patru telefoane? Trebuia s-o întrebe asta! Neapărat! Îl intriga informaţia aia! Patru telefoane? Plus telefonul ei?

O văzu ieşind din dormitor...

"Ptiu, să nu te deochi! Şi frumoasă, şi deşteaptă!" Telefonul cu cartela pentru Leo! De-aia avea ea patru telefoane-n plus! Plănuise... Îşi făcuse planuri mari pe-atunci - patru telefoane...

Cartela pentru Leo trosni scurt şi sfârşi undeva jos, la un etaj inferior:

- Poftim.

- Mulţumesc.

- Sper să mai aibă ceva baterie - că zace în dulap de vreo două săptămâni.

Şi uite cum pleca ea din dispozitiv fără să-i ceară voie! Adică aprobare! Chestor general, ce mai!

Păi, ce mai avea el de făcut aici? Şedinţa o făcuse, veştile le primise, minora o predase în grija viitorilor ei părinţi... Avea, la o adică, şi niscai veşti pentru general - că "nepoţica" urma să facă unele lucruri importante acolo! Era o fiinţă discretă, aşa că gândul ăsta intra la capitolul "să mai şi râdem"... Apoi, cu Lucia se certase şi se şi împăcase...

Trebuia să vorbească cu Octavian. Dar, înainte de discuţia cu Octavian, trebuia să vorbească cu alte două persoane: Mugur şi Codruţa. Intră deci întâi în apartamentul 13 - unde era? În sufragerie. Intră şi se opri lângă uşă. La vederea lui, Mugur oftă greu şi se aşeză pe canapea. Se aşeză lângă el. Urma o discuţie dificilă, din punctul de vedere al poliţistului care aspira la avansare!

Nicolae

Apucă sacoşele şi se grăbi s-o urmeze pe Lucia. Vecina lui se grăbea serios - aproape că alerga spre BMW-ul roşu! El încerca să ţină pasul - numai că îl încurcau sacoşele alea voluminoase! Ea "zbura" cu cele două bidoane cu apă - el cam lua la şuturi ceea ce se simţea a fi conserve...

Bidoanele sfârşiră în portbagaj; puse şi el sacoşele şi încercă să le stabilizeze cumva, să nu se răstoarne. Presimţea că, deşi zâmbea, Lucia era furioasă...

Urcă pe scaunul din dreapta; motorul porni, piciorul pişcă acceleraţia... Iar ieşirea "vijelioasă" din parcare îi demonstră că avusese dreptate - ori era furioasă, ori intenţiona să se întoarcă înainte ca George să plece din centru. Se apropiau vertiginos de Şoseaua Colentina... Lucia tăcea mâlc...

Ia să fie el om serios şi să-şi vadă de-ale lui! Scoase cartela din port-act şi dezasamblă telefonul. Şi apoi îl re-asamblă şi apăsă butonul roşu, rugându-se ca aparatul să nu fie parolat...

- 1234, dacă-ţi cere PIN-ul.

OK! Deci cu el încă mai vorbea! Adică, în fine - n-avea de ce să nu vorbească cu el. Poate doar să fie indispusă pentru că el o luase din centru - din apropierea lui George. Dar nu el îi ceruse să-i mute rudele cu BMW-ul - aşa că...

Şi acum agenda cartelei... Selectă numărul mamei lui şi oftă greu - că urma s-o roage ceva foarte important şi s-ar putea ca ea să-l refuze... Suna...

- Aa, Nicolae! În sfârşit! De patru ore te sun!

- Sărut mâna, mamă.

- Nicolae, la noi au dat drumul la curent!

- Unde, la voi?

- Aici, la garsonieră! Te rog, ia fetele şi veniţi aici! Am pus deja reşoul în funcţiune şi ne-am făcut supă. Şi am făcut şi ordine, aşa că haideţi acasă!

- Momentan, vin la garsonieră şi vă mut pe voi la voi acasă.

O secundă de tăcere... şi un ton vesel:

- Aşa e! Vai, cât de zăpăcită sunt! Trebuie să plecăm noi de-aici, ca să încăpeţi voi!

- Mai ales că acum suntem patru.

- Ah, da! Aşa e! Fir-ar să fie - am uitat...

- Apropo, mamă...

- Da, puiule - spune.

Oftă greu... şi coborî tonul vocii:

- Codruţa este nepoata voastră. Este pe picior de egalitate cu Renata. Amândouă sunt fetele mele.

- Bineînţeles, Nicolae! Da' ce credeai?!

- În clipa în care sesizez că unul dintre bunici nu se poartă cu ele aşa cum ar trebui, să ştii că elimin bunicul-problemă.

- Nicolae,

- Chestia asta nu o discutăm. Nu o negociem. Vă iubesc mult şi pe tine, şi pe tata; dar dacă nu veţi fi bunici adevăraţi pentru ele, să ştii că răcim relaţiile.

- Puiule,

- Ele nu merită să sufere. Nici Renata, nici Codruţa nu vă cunosc; nici voi nu le cunoaşteţi. Şi ştiu că o să fie greu să vă acomodaţi şi să vă intraţi în rol. Dar ele sunt membrele familiei mele; dacă nu vă purtaţi cu ele aşa cum ar trebui să vă purtaţi, să ştii că vom avea probleme mari.

- Bine, Nicolae. Am înţeles. Stai liniştit, că o să fie bine.

- OK. Voi considera cuvintele tale ca venind din partea ta. Te rog să le spui şi celorlalţi ce-am discutat. Ca să fie puşi în temă, referitor la ceea ce va urma dacă nu vor fi nişte bunici adevăraţi. E valabil şi pentru tata, şi pentru părinţii Carinei. Şi nu va exista o a doua şansă. După ce-am trecut prin ce-am trecut cu Fabian, nu va exista o nouă încercare.

- Bine. Vino să ne iei - şi discutăm faţă-n faţă problema asta. Bine?

- Bine.

- Vii tot cu fata aia frumoasă, poliţista?

- Da.

- Bine. Vă aşteptăm.

- Sărut mâna.

Închise şi oftă greu... Lucia zâmbi:

- Stai liniştit - n-or să rişte să se repete istoria.

- N-am să risc eu să aflu dacă ei riscă sau nu.

- Cum crezi. Eu zic totuşi că te îngrijorezi degeaba.

El ştia ce ştia; aşa că... Aşa că ridică din umeri şi încercă să pară convins:

- Cine ştie; poate că mă îngrijorez degeaba...

Lucia nu mai continua discuţia. Şi cum nici el nu era mai grăbit să lungească subiectul ăla, preferă să tacă.

- Tu ai gaze la garsonieră? Sau butelie?

- Gaze.

- Aha... Iar ai tăi?

- Tot gaze.

- Iar complexul rezidenţial de la Suveica e tot pe gaze...

- Acolo o să profit de faptul că e nemobilat şi-o să cumpăr o plită electrică.

- Cum crezi! E mai convenabil pe gaze.

- Prefer să plătesc mai mult, decât să fac supă la reşou.

Tăcere... Aţinti cu privirea pata de praf de pe parbriz şi oftă:

- Tata n-a prea venit la noi în vizită. Nu se înţelegea deloc cu mine; era în schimb "fan Denisa". Şi au fost zile când a venit, a discutat cu ea, s-a certat cu mine şi nu i-a spus nici măcar un "Bună ziua, nepoate" lui Fabian. Din punctul ăsta de vedere, îl înţeleg pe Alex. Ştiu ce simţea el când vedea copii normali, pentru că ştiu ce simţeam eu când veneam bunici normali...

- Am înţeles. Dar eu una tind să cred că tatăl tău a avut destul

timp, în ultimele zile, să se gândească la trecut şi să "localizeze" lucrurile care-au mers rău. Nu cred că le-a făcut cu intenţie; cred că nu s-a gândit nici o clipă la repercusiuni. Acum însă... Acum, lucrurile vor sta altfel. Va interveni şi mama ta... Va fi şi exemplul celorlalţi bunici, care presupun că nu s-au purtat la fel cu Renata...

Aproba încet, insistând să privească pata aia...

- Ar fi bine să nu te certi cu ei - tocmai pentru că fetele au nevoie de bunici. Renata trebuie să-şi cunoască şi bunicii paterni; iar Codruţa, care-a avut doar o mamă şi-o bunică "de vacanţă", probabil că gândea la fel ca tine atunci când vedea cum vin bunicii după colegii ei la şcoală...

- N-aş vrea să le văd trecând prin rahatul prin care-a trecut Fabian. După ce a aflat că divorţez de Denisa, copilul meu n-a putut să vorbească cu mama - deşi, vorba aceea, ea l-a crescut de la 7 până la 13 ani. Prefera să vorbească pe Messenger cu un coleg; avea mai multă încredere în el, decât în bunică-sa...

- Nici voi n-aţi fost o familie tipică. Acum însă, am senzaţia că lucrurile vor sta cu totul altfel.

- Acum, lucrurile vor sta aşa cum trebuie să stea. Aşa cum e normal să stea. Atmosfera va fi una de familie normală. Tocmai de-asta i-am avertizat - ei vor trebui să fie nişte bunici normali. Dacă n-or să reuşească... Dacă vreun membru al familiei extinse o ia razna, sunt pregătit să amputez acel membru.

Lucia bufni în râs:

- Ai stat mai mult pe lângă Ludmila, nu?

- Nu; de ce?

Poliţista râdea şi clătina încet capul... Da' ce spusese? "Dacă vreun membru o ia razna, sunt pregătit să amputez..." Ei, poftim! Începu şi el să râdă:

- Probabil că a contaminat pereţii din 15...

BMW-ul opri la semafor. Râdeau amândoi, iar oamenii de pe trotuar îi priveau lung...

La urma urmei, de ce nu le acorda prezumţia de nevinovăţie? Că momentan nu făcuseră nimic! El se repezise să-i muşte telefonic de beregată! Preventiv, aşa!

În zona asta pornise curentul. La parterul blocului, geamul era larg deschis. Prin geam, vedea televizorul fixat pe perete. Era un post de ştiri. Dădeau imagini din centru... Din ceea ce fusese bdul Magheru...

George

Aştepta. Stătea lângă el şi aştepta întrebările. Nu se putea ca Mugur să nu aibă chiar nici o întrebare pentru omul cu care tatăl lui "negociase" siguranţa unicului lui fiu! Aşa că...

- ... Sunt bine amândoi?

- Da. Sunt doar puţin îngrijoraţi, ştiind că tu nu eşti acolo unde se spune că eşti...

- Serios?

- Foarte serios.

- Nu cred că le ţâţâie curu' de grija mea!

- Şi totuşi, să ştii că le cam ţâţâie! Eşti unicul lor copil!

- Da - în mine e toată investiţia...

Dacă aşa voia el să vadă lucrurile...

- ... Tata "şi-a făcut numărul"?

- Aşa se aude.

- Nu ştii la ce sumă a ajuns, nu?

- Nu sunt atât de important ca să mi se dea asemenea detalii. Dar nu se aud lucruri nasoale despre el; ceea ce înseamnă că n-a căzut în dizgraţie.

- Extrapolând, putem trage concluzia că şi-a servit ţara cu dăruire maximă...

Aproba încet cu capul...

- ... Sunt într-un adăpost al statului?

- Da; dar adăpostul ăla se va desfiinţa mâine dimineaţă.

- Iar ei?

- Ei, din câte ştiu, au primit mai multe invitaţii la nişte locuinţe private. Dar cum sunt tot în adăpostul statului, trag concluzia că încă nu s-au hotărât unde să se mute.

- ... Iar el probabil că va fi chemat la post în curând...

Coborî mult tonul vocii:

- Ştii cum merg lucrurile astea; când termină aici, e trimis să continue în altă parte.

Îl privea lung... Mugur Birnbaum aproba încet cu capul, fixând cu privirea un punct de pe mega-pat. Bărbatul de lângă el socotea ceva... Ceva foarte complicat... Brusc, capul se întoarse iar ochii negri îl priviră lung:

- Cum aş putea evada de aici?

- Ca să te duci unde?

- La mare, de exemplu. Sau la munte.

- Nu-ţi recomand nici, nici. La mare e marea; la munte sunt păduri dese prin care umblă nişte animale sălbatice... Mai există şi pericolul prăpăstiilor...

Şi iar calcula ceva foarte complicat... şi iar revenea spre el:

- ... Presupun că poliţia are acum baze de date complexe cu supravieţuitorii...

- Cu date complete despre locul unde se află, locul unde se duc să mănânce, locul unde se duc să doarmă... Spitalul la care se duc să-şi ungă rănile...

- ... Iar dacă te rog eu mult, crezi că poţi să te interesezi unde este o anumită persoană?

- Bineînţeles. Scrie-mi pe-o hârtie datele, iar eu mă interesez.

Şi cum ştia că omul ăla n-avea hârtie şi pix la îndemână, scoase notesul din buzunar şi i-l întinse. Şi se aplecă să vadă ce scrie...

"Ptiu, drace! Te-ai amorezat totuşi!" Dacă afla taică-su, trăgea un kazaciok în mijlocul centrului de sinistraţi de lux şi făcea cinste la toată lumea prezentă! Îl bătu uşor pe umăr:

- E în adăpostul în care figurezi tu scriptic.

Pentru prima oară de la începutul discuţiei lor, îl văzu zâmbind:

- Şi crezi că ea poate să evadeze de-acolo?

- Nici jandarmii nu pot să evadeze de-acolo. De ce?

- ... Aş vrea să evadez, împreună cu ea, într-un loc care nu se va electrifica prea curând. Să rămânem evadaţi vreo trei luni... Violeta avea dreptate - sunt un sedentar puturos şi stresat şi obsedat de ideea că sunt steril. Mănânc numai porcării exotice, mă mişc numai de la uşă până la maşină...

- Cred că are dreptate. Şi cred că şi nea Aurică are dreptate - la urma urmei, n-ai fi primul care concepe în eprubetă.

Iar aproba...

- Te-ai gândit bine totuşi să încerci întâi clasic. Şi cred că ideea ta este bună. Şi mai cred o chestie... Cred că n-ar trebui să te gândeşti la evadare. Dacă ştii să-ţi joci cartea, s-ar putea să ţi se pună la dispoziţie un întreg centru de recreere!

Era uimit? Îl lovi uşor cu cotul:

- Deşi mă gândesc la o bebeluşă, să ştii că mă gândesc uneori şi la un nepoţel! Şi-i urmăresc mânzului meu fiecare pas, chiar dacă e de-abia într-a noua - ca să nu mă pomenesc întâi bunic şi-apoi tătic...

Mugur râdea... Reveni la ceea ce-l interesa pe el acum:

- Deci, revenind la ei, să ştii că în centrul ăla de sinistraţi e agitaţie mare acum. Cred că amândoi dau telefoane - el slujeşte patria, ea caută adăpostul particular cu maximum de beneficii...

- Iar eu plănuiesc să evadez. Halal investiţie au făcut şi ei!

- Nu. Tu plănuieşti să-i răsplăteşti pentru toţi anii ăştia de investiţie. Şi chiar dacă bucuria ta va fi călcâiul lui Ahile pentru ei, să ştii că şi-o doresc mult.

- Daa...

- Uită-te la mine - arăt eu a bărbat dornic să fie strigat în gura mare "tataie" pe stradă?

Iar îl făcuse să râdă... Ia să încerce el să împuşte doi iepuri dintr-un foc!

- Eu aş putea să-ţi dau o sugestie, apropo de chestia cu jucatul cărţii...

Mugur era numai urechi... Îl lăsă să fiarbă fix două secunde şi şopti:

- Pe palierul ăsta există un inel de logodnă. Cumpără-l şi foloseşte-l. Şi vi se va rezerva un întreg centru de recreere - numai pentru voi!

Îl văzu scoţând din buzunar o cutie lungă... Admiră gustul rafinat şi lucrătura bijuteriilor "şi-şi drese" sugestia într-o clipă:

- Logodna e o chestie care se face şi se desface cu uşurinţă; ceea ce-mi arăţi tu par a fi două verighete şi cadoul de la maternitate. Părerea mea!

Se grăbi să se ridice:

- Eu nu-mi permit să dau telefoane în direcţia aia. În schimb, cred că aş putea sugera ca centrul de sinistraţi de la Ploieşti să se mai micşoreze, în vederea desfiinţării...

- Pot să te rog să faci sugestia asta?

- Pot să te rog să nu evadezi?

Se priveau lung... Mugur zâmbi:

- Nu trebuie să mă rogi. E de ajuns să faci sugestia.

- OK. Am s-o fac. Tu ţi-ai pornit telefonul?

- Nu.

- Porneşte-l la şapte fix.

- Nu vreau să discut cu ei.

- N-or să te sune ei.

Acum era îndeajuns de clar? Se părea că da - primise o aprobare şi-un nou zâmbet. Aşa că ieşi pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Nu voia să afle cât din discuţia lor ajunsese la urechile tiristului, de vreme ce Mugur rostise "cuvântul interzis" Violeta... S-ar fi bucurat totuşi dacă Teo ar fi auzit discuţia - i-ar fi prins tare bine un "spion" care să-l informeze prompt, apropo de schimbarea proprietarului inelului de logodnă! Avea şi el o obsesie...

Victor

Împletitul mergea repede. Noroc cu puştoaica asta, că voise un spic normal, civilizat; că-l cam dureau degetele, după atâtea codiţe! Ea mai era - şi scăpa. Se gândea cu groază că, dacă revenea curentul acum, vor cere toate-n cor un foen, un drot şi-un set de perii rotunde! Şi-apoi îl vor sechestra acolo...

Gata şi ea. Puştoaica îl pupă pe obraz şi alergă la prietenele ei - că trebuiau să comenteze modelul fiecăreia! Iar el tresări, pentru că Ioana luă poziţia de drepţi în faţa lui şi zâmbi "dulce":

- Te rog frumos, mă împleteşti şi pe mine?

- Stai jos.

Şi cum nu prea ştia ea unde să se aşeze, o trase şi-o aşeză pe mega-pat. Şi se mută în spatele ei. Îşi trecu uşor degetele prin părul negru...

- ... Ai păr bun. Să nu-l faci permanent.

- Nu-l fac.

- Să-l împleteşti noaptea şi să nu-l omori cu vopseaua.

- Nu mă vopsesc.

- La vârfuri, ai fost roşcată.

- ... M-ai prins, ce mai!

- Te-am prins...

Şi-o spusese pe tonul ăla care-ar fi pus orice femeie pe gânduri... Ea nu răspundea... Puse mâinile pe umerii ei şi se aplecă la urechea ei:

- Mă laşi să te aranjez după gustul meu?

- Da. Numai să nu-l tunzi, te rog...

- Promit că nu-l tund.

Se ridică şi se grăbi să "viziteze" baia Violetei - oare găsea acolo o perie, sau un piepten? Căuta, grăbit... Uite-le! Reveni în sufragerie, îşi reluă locul în spatele Ioanei şi-i prinse capul în palme. Şi-o trase un pic spre spate... Şi-acum făcea şmecheria aia cu degetele care alunecau uşor pe pielea capului, printre şuviţele de păr - aia care prindea întotdeauna...

Şi-acum să-i descurce părul. Uşor, pentru că smulsul părului din cap nu era cea mai indicată modalitate de-a suci minţile unei femei... Şi gata. Îi reaşeză capul drept şi-o prinse uşor de umeri:

- Şi-acum nu te mai mişti, ca să nu iasă strâmb.

- Bine.

O să-i facă... O să-i prindă părul atât de cuminte, atât de cochet, încât fata asta îşi va aminti sala de clasă! Şi se va minuna, uitându-se în oglindă şi gândindu-se câţi idioţi avea în clasă, de vreme ce ea era atât de frumoasă iar ei n-o observaseră!

Avea păr foarte bun. Gros şi des. După ce se va întâlni cu balsamul şi foenul lui, părul ăsta o să "danseze" şi-o să strălucească-n soare de-o să bage-n boală jumătate din femeile din România! Iar el o să-l strângă acum... şi-o să-l desfacă la noapte. N-avea nici o problemă cu asta - i-l refăcea altfel, după! Şi promitea să nici n-o ciufulească foarte tare, ca să n-o doară când o va descurca! Numai să vrea şi ea; nu?

Lucia

Juristul se mai înveselise un pic. Plecase supărat din centru. Se întreba ce-l supărase aşa de tare - perspectiva bunicilor-problemă, sau cea a mutatului la garsoniera fără butelie? Habar n-avea; dar, pentru că el era vesel acum, ea nu redeschidea subiectul pe tema asta. Îl lăsa să se bucure de momentele alea. După ce urca în garsonieră, cine ştie ce se mai întâmpla cu moralul lui! Îi vorbise destul de tăios mamei lui la telefon; ea, dacă ar fi fost mama lui Nicolae, i-ar fi zis vreo treişpe-paişpe...

Viră scurt stânga şi parcă în faţa blocului:

- Vrei să urc şi eu?

- Nu; n-ai de ce. În cinci minute venim.

- Nu vă grăbiţi. Discutaţi pe îndelete şi găsiţi consensul - că nu mă grăbesc să reiau centrul în primire.

Era mirat? Se grăbi să continue:

- A devenit un loc destul de deprimant...

Gata - rămăsese singură în maşină. Blocă portierele şi îşi aprinse o ţigară. Suflă lung fumul...

Juristul o să fie bine. Părinţii lui îşi cântăriseră cu maximă atenţie propriile greşeli; şi cum Renata promitea să fie cea mai tipică nepoţică din lume, iar Codruţa era foarte binecrescută şi ştia să-şi rostească gândurile cu diplomaţie, era sigură că cele două nepoţele vor "reeduca" repede cele două perechi de bunici. Se îndoia că părinţii Carinei puteau fi o problemă din punctul de vedere al comportamentului faţă de nepoţele; şi cum mama lui Nicolae "crescuse practic nepotul de la 7 la 13 ani", trăgea concluzia că tatăl lui Nicolae era problema. Auzi - să vină el în casa nepotului lui şi să nici nu-l salute?! Înţelegea supărarea juristului şi-i înţelegea şi hotărârea de-a "amputa" membrii cangrenaţi ai familiei lui. Răduţ Nicolae îşi construise acum o familie superbă...

Şi gata cu gândurile despre oamenii ăia! Era sigură că Nicolae îi va da mintenaş pe brazdă! Iar ceea ce nu va reuşi el "cu barda", va reuşi Carina cu zâmbetul şi blândeţea ei de zână bună!

Deci îi ducea pe bătrâni la ei acasă; după care se întorcea cu Nicolae în centru şi-i convingea să se urce cu Renata în BMW şi să se lase duşi acasă. Treabă destul de complicată, de vreme ce

George anunţase desfiinţarea centrului în următoarele 24 de ore...

George... Aah! Iar îşi amintise!

Dacă azi nu-l punea pe afurisitul ăla de chestor principal jos, punea picioru-n prag şi rupea orice relaţie cu el. Şi gata - gata cu gândurile despre el! Că cu cât se gândea mai mult la el, cu atât mai monumentale erau prostiile care-i ieşeau pe gură! Nici acum nu-i venea să creadă că fusese în stare să-l întrebe dacă Ioana era fiică de general, sau doar sinistrată recunoscătoare! Da' ce să facă şi ea - dacă era îndrăgostită! Şi un pic geloasă şi nerăbdătoare, şi-i era şi frică să nu-l dezamăgească... Să nu-l audă vorbindu-i despre "prieteni pân' la moarte"...

Deci ea rămânea din nou fără casă. George spusese ceva despre fondul locativ existent; putea deci presupune că va primi şi ea o casă, nu? Aşa ar fi trebuit - ori casa, ori despăgubirile în bani. Se întreba ce să accepte - o casă? Oare ce loc o să ocupe ea pe listă? Singură, luată în spaţiu de George, salariată a Poliţiei române, participantă la efortul colectiv de a reconstrui ţara după cutremur? Că ea nu era voluntară! Ea n-avea prioritate! Ea era doar salariată! Pe 5 august, se prezentase prompt la serviciu - adică îşi respectase obligaţiile din fişa postului! Atât şi nimic mai mult! Iar în condiţiile astea...

În condiţiile astea, se gândea la modul cel mai serios să accepte banii. Dacă se vor da doar asigurările alea obligatorii, ea va primi 20.000 de euro. Mai avea 30.000 în cont. Se gândea acum că or să-i ajungă banii ăştia ca să-şi cumpere o căsuţă bătrânească la vreo 20-30 de kilometri de Bucureşti. Dacă se va înţelege bine cu George şi va locui la el, căsuţa aia va fi locul unde îşi vor petrece weekend-urile. Dacă nu, căsuţa aia va fi îndeajuns de aproape de Bucureşti ca să facă naveta. Nu ţinea morţiş să scrie "Bucureşti" în actele ei; aşa că...

Aşa că ea voia despăgubirile în bani. Şi voia să locuiască la George. Adică cu George. Voia ca relaţia lor să meargă. O voia din tot sufletul, iar când se gândea la asta simţea că inima începea să-i bată cu putere şi-i dădeau lacrimile...

Azi va afla adevărul. Azi va şti sigur ce va avea de făcut începând de mâine. N-avea rost s-o lungească săptămâni în şir! Se chinuiau ei şi-l chinuiau şi pe Octavian! Chiar dacă n-o să meargă; or să rămână prieteni şi amici... iar ea probabil că se va muta totuşi la ei! Dacă blocul ei se prăbuşea... Şi poate că, cândva în septembrie, sau în octombrie, o să meargă totuşi! Până atunci, însă, ea trebuia să primească nişte răspunsuri la întrebări. Ţinea morţiş să-şi primească răspunsurile azi...

Imediat cum ajungea înapoi, la centru, îşi schimba uniforma. Avea două perechi de pantaloni negri, eleganţi; semănau cu cei "regulamentari". Avea şi patru cămăşi bleu... O să facă un duş, dat fiind faptul că acum zăcea în colbul plin de microbi, după care o să mănânce şi ea prânzul şi-o să aţipească un pic. Cât va reuşi să se odihnească, asta numai George ştia. O să-l roage pe Teo să o trezească dacă venea el...

Victor

Prinse elasticul şi lăsă uşor mâinile pe umerii ei:

- Ce bine că nu există condică de reclamaţii aici!

Ioana se grăbi să aplaude, încântată:

- Fetelor, cum e?

Fetiţele se grăbiră să se apropie...

- ... Vaai, cât de frumos e!

- Ştii ce frumos te-a făcut?

Ochii negri îl priviră lung, fericiţi:

- Îmi dau seama!

Şi, cu o naturaleţe care-l blocă la propriu, Ioana puse palmele pe umerii lui, se aplecă şi-l sărută pe obraz. Adică aproape pe obraz. După care se ridică grăbită:

- Am fugit să aduc prânzul! Nu vă e foame?

Puştoaicele păreau că nu observaseră "alunecarea" pupicului:

- Oo, ba da! Ce mâncăm?

- Nu ştiu! Mă duc să văd! Staţi aici, da? Să nu ieşiţi pe palier!

- Bine, Ioana!

OK! Rămăsese singur cu copiii... Îşi luă peria şi pieptenul şi ieşi. Se refugie în baie, închise uşa...

Se privea lung în oglindă...

Fata asta ştia ce voia. El ştia ce voia de la ea? Păi...

Păi, în primul rând voia o explicaţie. Se cunoşteau de câteva ore doar - iar ea încerca din greu "să-l pună jos". Nu se ştia vreun macho şarmant - şi nici n-avea vilă cu piscină. Ceea ce i se întâmpla lui acum ar fi trebuit să i se întâmple lui Mugur! Dar uite că Ioana pe el îl sărutase; şi-apoi "o ştersese", ca să n-apuce să reacţioneze...

Trebuia să existe o explicaţie la atenţia sporită pe care i-o acorda fata asta - şi mai ales la graba cu care voia să-l vadă încuiat cu ea la etajul patru! O va duce azi în camera aia şi-i va cere explicaţii. Iar dacă le va primi, îi va spune planurile lui. N-avea de gând s-o mintă, vorbindu-i despre o relaţie de durată şi-o căsnicie pân' la moarte. O să fie sincer şi-o să-i explice că el urma să plece în Austria. Şi chiar dacă nu va mai pleca - o să-i spună cu sinceritate că n-avea nici o intenţie să se ataşeze sufleteşte de vreo femeie, în următorii cinci ani. Dacă ea va fi de acord cu chestia asta... Iar dacă nu, nu!

Ieşi din baie şi porni spre bucătăria Violetei - ia să se facă el util - şi să înceapă prin a-i duce viitorului lui şef prânzul! Teo era de pază, iar Mugur "se auto-arestase" în camera din faţa ochilor tiristului. Iar Alex era extrem de ocupat cu Vlad...

George

Fuma. Cu Codruţa nu putea vorbi decât în prezenţa ambilor părinţi. Şi n-avea nici un chef să plece acum spre cortul verde. Adică spre casă. Aşa că ieşise din apartamentul 13, se oprise lângă zidul dintre apartamente şi fuma. Se pregătea să discute totuşi cu Octavian...

Violeta apăru brusc în capătul holului, cu o tavă mare în mâini. La vederea lui, femeia începu să râdă:

- La maasăă!

- Nu! Stai liniştită, că mă aşteaptă

- Te aşteaptă Octavian la masă. La Lucia în birou, amândoi!

S-o mai contrazică? Bineînţeles că nu! Aşa că îi făcu loc să intre şi-o urmă:

- După ce m-am delectat cu specialităţile tale culinare, nu pot decât să mă grăbesc să-mi chem băiatul la masă!

- Aşa! Îmi place că eşti înţelegător! Hai, cheamă-l şi pe el.

Trase perdeaua dormitorului şi-i făcu lui Octavian semn să-l urmeze. Băiatul lui nu comentă; se ridică de lângă Codruţa şi îl urmă. Iar el intră în bucătărie şi se grăbi s-o tragă pe Violeta de lângă masă:

- Te rog! Atâta lucru putem să facem şi noi!

- OK! Poftă bună.

- Mulţumim.

Îşi mută supa şi tacâmurile de pe tavă, pe masă; Octavian făcea acelaşi lucru cu porţia lui... Amândoi tăceau... Oftă greu şi se aşeză:

- Hai, să ai poftă!

- Mersi la fel.

Luă o lingură de supă, constată că avea de-a face tot cu o reuşită culinară şi deschise discuţia pe tema care-l interesa acum:

- Te tot găsesc lângă fata asta, Codruţa. Să înţeleg că e ceva serios? Sau te-ai plictisit de jucat cărţi cu Florin?

Băiatul lui nu răspundea; mânca, încruntat...

- ... Nu înţeleg! Ţi-am pus eu vreodată piedici sentimentale?

- Nu.

- Şi-atunci de ce nu-mi răspunzi?

- Pentru că e prea devreme ca să discutăm despre asta.

- OK; cum crezi tu! Dar sper că măcar cu Lucia o să discuţi problema asta.

Uau! Da' de ce se speriase aşa? Părea atât de panicat, de parcă îl surprinsese Lucia injectându-şi etnobotanice-n venă! Lăsă baltă pâinea şi lingura şi-i strânse ambele mâini în mâinile lui:

- Parcă stabilisem că nu vom avea secrete unul faţă de celălalt; nu?

Octavian înghiţi greu dumicatul şi-şi "ancoră" ochii în găluştile din propriul castron. El aştepta... Băiatul lui oftă şi zâmbi:

- ... Ce vrei - mă obişnuiesc mai greu!

- Nici mie nu mi-e uşor; dar încerc să mă obişnuiesc...

Aştepta. Nu-i dădea drumul. Îl privea lung şi aştepta... Şi cum Octavian nu spunea nimic, şopti:

- Nu sunt un balaur. Şi nu sunt poliţistul tău. Sunt tatăl tău. Se spune că părinţii sunt, în marea majoritate a cazurilor, cele mai înţelegătoare fiinţe de pe Pământ. Nu mă face să cred că trebuie să-mi schimb meseria ca să purtăm un dialog sincer!

Fiul lui negă scurt şi şopti:

- Cred că m-am îndrăgostit.

Serios? Chiar se îndrăgostise?

- Voiam să-ţi spun diseară; dar dacă tot ai deschis subiectul...

- Şi eşti dispus să o iubeşti cu mintea şi sufletul până la majorat? Nu de alta - dar mai sunt 6 ani până atunci!

Octavian tăcea... pentru că unele dintre colegele lui erau la al doilea "prieten" deja... Zâmbi slab, cu subînţeles:

- Dragostea e una, sexul e alta.

Mâinile se traseră imediat iar Octavian reveni la mâncare:

- Ştiu.

- Să ţii minte întotdeauna - atunci când ai de-a face cu femeile, ia în calcul cel mai îndepărtat termen şi cele mai înfiorătoare sarcini şi teste la care ai putea fi supus. Asta dacă e vorba de dragoste, fireşte! Că dacă nu...

Fiul lui tăcea şi se grăbea să-şi umple gura imediat cum înghiţea... Începu să râdă:

- ... Iar la cum îl cunosc eu pe Nicolae, cred că termenul corect este 6 ani!

- Crezi că or s-o înfieze?

- Au înfiat-o deja.

Vedea pe chipul lui că nu-i surâdea ideea...

- El e jurist la BCR şi are peste 10 ani vechime prin tribunale. Adopţia e ca şi parafată. Deci, dacă e vorba despre dragoste, ia-ţi un termen de aşteptare de 6 ani. Dacă nu... Dar despre chestiile astea o să discutăm după 15 august. Noi doi, între patru ochi. OK?

- OK.

- ... Deci, în principiu, tu zici că te-ai îndrăgostit.

- Eu aşa zic.

- OK.

Aşa - că n-avea rost să-l contrazică şi să-i explice despre viitoarele lui noi colege de şcoală, de clasă, de bancă... Octavian îi simţi tonul amuzat şi ripostă:

- Să ştii că eu vorbesc serios!

OK! Aprobă:

- Nu m-am gândit nici o clipă că mă trombonești!

Şi iar era uimit băiatul lui! Îi făcu cu ochiul:

- Ştiu cum e să fii îndrăgostit; indiferent ce-ţi spun ceilalţi, tu n-auzi nimic, nu vezi nimic... În orice caz, să ştii că treaba asta cu dragostea trebuie să fie reciprocă; altfel ajungeţi la despărţire.

- Ştiu.

- Şi mai ştii, cred eu, că o relaţie frumoasă se bazează pe respect reciproc. Da?

- Da.

- Atâta timp cât ea îşi vede de şcoală şi nu-şi cumpără Playgirl, n-ai de ce să te gândeşti să depăşeşti anumite limite de comportament. Dar asta o s-o discutăm după 15 august.

- Între patru ochi, ştiu...

Aproba...

Şi-acum, să termine totuşi supa. La felul doi, va deschide discuţia despre mutarea Luciei la ei - şi trebuia să existe o pauză minimă între cele două teme! O va folosi constructiv, "rulând" în memorie chipurile şi cazurile domnişoarelor de companie mai acătării pe care le anchetase în 2010... Că acuşi se făcea 15 august!

Violeta

Ce bine că George mânca aici, la ei! Era sigură că omul ăla se îndopase cu sandwich-uri cu brânză şi fasole "în toate poziţiile"! Teo îi spusese că în aerul de-afară stagna miros de fasole cazonă. Iar George nu era, totuşi, genul de om care să... Adică nu era ca tatăl Ioanei. Domnul general mânca orice - din orice. George era mai altfel...

Umplea castronelele copiilor cu supă şi se gândea... Se gândea la ei. La copii. Ştia că bucătăresele alea din orfelinate nu se căzneau să dea aromă la supă; ele puneau la fiert, tocau "cu satârul" legumele şi pe urmă nu se sinchiseau dacă amestecul era cald sau rece atunci când îl turnau în farfurii. O durea sufletul când se gândea la asta...

- Ce e, puiule? De ce te-ai încruntat aşa?

Păi... Oftă greu:

- Mă gândesc la copiii ăştia.

- Nu te mai gândi la ei. Deloc. Gândeşte-te la tine şi la copiii tăi.

- Păi mă gândesc, să ştii! Dar, uite - pun supa şi nu pot să nu mă întreb câtă atenţie şi bunăvoinţă au bucătăresele alea din orfelinatele de stat.

- Ţi-am spus - nu te mai gândi la asta. Nu te mai gândi la nimic care implică copiii de-aici şi de alături! Altfel o iei razna!

Aprobă încet cu capul. Punea supa şi încerca să se gândească doar la Florin şi la Liana. Le plăcea supa cu găluşti; numai că nu prea ţinea de foame. Iar felul doi o să se digere repede. Aşa că... Aşa că o să le facă un desert cu brânză. Nu ştia încă în ce va consta desertul ăsta; bănuia că va da nişte brânză pe răzătoare, o va amesteca cu lapte şi zahăr vanilat şi va improviza nişte clătite probabil...

Intrarea vijelioasă a Ioanei o făcu să tresară:

- Gata? Le duc mâncarea?

O privi preţ de-o secundă... Reveni spre oală:

- Da. Pune şi tu pe-o tavă...

Ea terminase de umplut castronelele; acum "lucra" la farfurii. Felul doi nu era complicat, dar ea prefera să se mişte extrem de încet în momentele astea... Evident, mămica ei profita din plin şi de vârstă, şi de scuza general valabilă cu curiozitatea feminină la psihologii de serviciu:

- Mm, îţi stă foarte bine! Victor ţi l-a prins aşa?

- Da. Mie nu mi-ar fi reuşit aşa ceva nici într-un secol! Şi nici nu m-aş fi gândit la modelul ăsta...

- Se pricepe. Ştie meserie.

- Iar fetiţele ştiu deja asta şi cred că or să-l invite la a doua tură de împletituri imediat după masă...

- Nu cred. După masă urmează somnul. Obligatoriu.

- Păi mai au ei chef să doarmă, după ce-au stat în fund toată

dimineaţa?

- Le fac eu.

Tăcere; foşnetele din spatele ei încetaseră ca prin minune... Mămica ei o lămuri repede:

- Le dau lapte cald îndulcit cu miere.

- Aa! Crezusem altceva...

- Doamne fereşte!

Iar ea începea să creadă că fătuca asta era "nepoata" generalului aşa cum era ea mama lui! Nu de alta, dar totul păruse ciudat la apariţia ei în centru! Apăruse noaptea, neinvitată şi neanunţată. Apoi, de la şase dimineaţa şi până acum îşi petrecuse timpul doar lângă Victor - căruia îi făcuse avansuri serioase şi pe care-l trăsese în schimb de limbă "la greu". Dacă nu i-ar fi verificat mama ei cartea de identitate, chiar ar fi crezut că e o poliţistă sub acoperire! Dar aşa...

- Gata. Cred că am pus de toate, nu?

- Da. E bine. Fugi cu tava - şi pe urmă vino şi ia şi porţiile voastre. Mâncaţi acolo, cu ei, sau veniţi aici?

- Nu ştiu. Să vedem ce zice şi Victor...

O auzea ieşind... Zâmbea şi umplea farfuria. Aştepta cuvintele psihologului... Mămica ei şopti:

- Hai că-i bine! Dacă şi căposul de George se dă pe brazdă, pot să dorm liniştită la noapte!

O privi lung, mirată:

- De-aia nu dormi tu bine noaptea?

- Să ştii că da! În general, afacerea merge după dispoziţia managerului. Dacă managerul e botos, îi influenţează pe toţi. Implicit, influenţează atmosfera şi bunul mers al lucrurilor. Aşa că...

- Deci tu crezi că Victor şi Ioana...

Primi o aprobare cu capul... şi-un termen-limită:

- Până la 4, ori se duc sus, ori se ceartă.

Era ea aşa de sigură?

- Victor are nevoie să-şi demonstreze că nu e "defect". Că nu el a provocat ruptura de Lucia, ci era doar o chestiune de timp până descopereau că în realitate sunt firi diferite, cu gândiri diferite...

- Şi crezi că fata asta gândeşte ca el?

- Nu. Victor nu-şi caută jumătatea acum; caută o fată tânără, frumoasă şi inteligentă, care să-i pice pleaşcă-n braţe cu limba scoasă de trei coţi.

Începu să râdă şi şopti:

- Păi se pare că a găsit ceea ce caută; nu?

Mama ei râdea şi ea şi aproba de zor...

- Mănânci cu mine?

- Nu; eu mănânc cu nepoţeii iar tu mănânci cu soţul tău.

Ah, corect! Păi pe Teo cui îl lăsa? Era aproape unu jumate; trebuia să aibă grijă de el, să se asigure că soţul ei se hrănea corespunzător... fiindcă aveau întâlnire la patru, la patru şi patru!

Nicolae

Urcă şi ultimele trepte şi privi lung uşa, soneria...

Îşi amintea cum urcase de atâtea ori scările alea... şi privise uşa aia cu disperarea omului care ştia că ajunsese la ultimul, unicul refugiu posibil pentru el...

Căsnicia lui nu fusese una dezastruoasă. Alţii îşi crăpau capetele şi se tăiau reciproc cu cuţitele, atunci când ajungeau la discuţiile despre amanţi, divorţ şi încredinţarea minorului! El şi Denisa avuseseră un trai civilizat. Şi totuşi, i se întâmplase de multe ori să vină aici, la Carina şi Renata, ca la micul lui rai. Ca la unicul loc unde putea zâmbi sincer, unde putea uita de probleme şi necazuri, unde putea găsi o mângâiere şi-o vorbă bună şi-un sfat...

Acum, Carina era a lui. Şi Renata era a lui. Şi, în locul unui băiat molatec, tăcut, introvertit şi orientat spre Messenger şi pictură, avea o fată frumoasă, deşteaptă, foarte binecrescută, deschisă spre comunicarea cu cei care-i vor fi părinţi în acte. Aşa că nu se plângea. Pentru el, divorţul fusese o decizie bună. Ştia că şi Denisa se va înţelege de minune cu Eduţu. Simţea că băieţelul ăla blond, neaoş, tupeist şi cam slobod la gură era tot ce le trebuia oamenilor ălora. Copilul îi va lega. Grija pentru copil îi va ţine în permanenţă împreună. Denisa era zurlie şi avea idei "revoluţionare". Puştiul lui Eduard le va aprecia din plin - şi-o va răsplăti cu toate năzbâtiile de care-o lipsise Fabian... În fine!

Acum, el era în faţa uşii. Pe partea cealaltă a foii de tablă erau bunicii Renatei şi Codruţei. Urma o discuţie grea...

Apăsă butonul şi auzi un răcnet de bărbat:

- A venit!

Nu mai apucă să se întrebe cine se bucura atât de mult de venirea lui: două rânduri de paşi se repeziseră la uşă! Măi, să fie! Da' care era graba? Auzi o şoaptă... şi cheia răsucindu-se în broască. Probabil că mama lui îl uşuise pe Serje... Uşa se deschise larg.

Tresări la vederea ochilor plini de lacrimi!

În secunda imediat următoare, se pomeni strâns cu putere în braţe...

- ... Iartă-mă! Sunt un dobitoc şi-un cretin!

Ei, na! Reuşi să ridice braţele doar din coate; îl bătu uşor pe Serje pe spate:

- Nu vorbi aşa.

- Ba da, Nicolae! Sunt un idiot! Sunt mai idiot decât a fost copilul ăla! N-am ştiut să vă apreciez - nici pe tine, nici pe el!

Gata, că n-avea de gând să discute acum despre asta:

- Lasă, că o să vorbim noi şi despre asta. Hai să intrăm.

I se dădu drumul, dar fu apucat de umeri. Tatăl lui îl privea lung, drept, şi părea să nu-i pese că plângea de-a binelea în faţa fiului lui:

- Am încercat să vă insuflu o atitudine bărbătească, verticală! Şi n-am reuşit decât să fiu cel mai mare dobitoc!

- Dacă mai vorbeşti aşa, îţi întorc spatele şi plec, să ştii!

Aşa! Pentru că nu fusese dobitoc! Fusese un părinte exigent, care încercase să obţină un fiu şi-un nepot "de oţel" - aşa cum era generalul lui George. Şi nu înţelesese că, pentru a obţine un asemenea om, materialul trebuia să fie adecvat. El şi Fabian avuseseră stofă de mămăliguţă; de şoareci de bibliotecă. El se făcuse jurist, dovedind o atracţie deosebită pentru studiul aprofundat a tone de pagini de litere. Fabian promisese să devină un mare producător de tone de hârtie pictată...

Tatăl lui îl privea lung... OK! Vorbeau chiar acum, chiar aici! Se grăbi să-l lămurească şi pe el aşa cum o lămurise pe mama lui:

- ... Istoria nu se va repeta.

Bărbatul din faţa lui nega cu capul din toate puterile! Continuă:

- În clipa în care voi observa că nu eşti un bunic bun pentru copiii mei, îţi voi interzice să te mai apropii de ei.

Ridică imediat mâna, oprindu-l din orice intenţie de-a rosti promisiuni sau jurăminte:

- Iar asta e valabil pentru toţi cei patru bunici ai copiilor mei. Indiferent de suferinţa pe care decizia asta ne-o va provoca mie sau Carinei, n-am să ezit nici o clipă. Nimeni nu are voie să-mi facă copiii să sufere. Iar dacă până acum am fost bleg şi mut şi-am tăcut, de dragul păcii şi bunei înţelegeri dintre membrii familiei extinse, de-acum încolo lucrurile vor sta cu totul altfel.

- Într-adevăr - lucrurile vor sta cu totul altfel! Ai să vezi!

Bine. Picaseră la înţelegere. În plus, nu mai suporta să-l vadă plângând în faţa lui, pe palier, ca un bătrânel neputincios! Aşa că îl împinse uşurel spre uşă - şi intrară.

Imediat cum închise uşa, mama lui se repezi să-l îmbrăţişeze:

- Oof, Doamne! Bine-ai venit!

- Bine v-am găsit. Sunteţi gata de plecare?

- Da. Nicolae, nu-mi vine să cred! Chiar o înfiaţi pe fata aia

frumoasă?

Făcu "prezenţa" din privire... şi zâmbi:

- Da. Ea e Codruţa şi va fi nepoata voastră.

- Mm, abia aştept s-o cunosc!

Evident - mama Carinei abia aştepta să aibă din nou o domnişoară alături! Ar fi vrut să-i spună că... Ar fi vrut să facă o corelaţie cu Zoe; aşa că mai bine tăcea. Mămica lui preluă imediat tema de discuţie:

- Eu am văzut-o în Herăstrău. E frumuşică foc!

- Şi eu am văzut-o! Nu ţi-am zis că am urmărit-o?

Erau amândouă foarte diplomate - şi foarte îngrijorate de posibilitatea ca el să-şi amintească de Fabian. Ocoliseră cu grijă pluralul care i-ar fi amintit lui despre băiat... Păi, să discute deschis - nu?

- Staţi liniştiţi. Copilul ăla nu mă mai poate răni. Şi-ar fi bine să nu vă mai gândiţi nici voi la el. În ultimele şase zile, eu unul m-am tot gândit... Am discutat şi cu Carina, şi cu Denisa, şi cu psiholoaga centrului... Şi cu vecinii... Am ajuns la concluzia că nu ne-a vrut. N-a ţinut cont nici de eforturile noastre, nici de ceea ce i-am oferit, nici de ceea ce alţi copii nici nu visau să aibă iar el uita pe birou, sau prin geanta de şcoală. N-a ţinut cont decât de el. Şi n-a vrut să înţeleagă situaţia prin care treceam noi. N-a vrut nici măcar să vadă viitorul pe care îl pregătisem pentru el! Am ajuns la concluzia că copilul ăla nu ne-a meritat - nici pe noi, nici pe voi. Şi n-ar fi meritat nimic din ceea ce avem noi toţi de oferit. Nu trebuia să ne dea decât dorinţa de-a încerca măcar; n-a fost în stare s-o facă. Aşa că copilul ăla e un subiect închis pentru mine. Vă sfătuiesc să faceţi la fel.

Îi redusese la tăcere. Îi lăsase mască cu logica lui. Nu-l priveau; fiecare căutase un obiect pe care să-l examineze cu maximă atenţie...

Iar el aştepta reacţia lor. El tocmai le spusese cum reuşea el să nu plângă şi să nu-şi smulgă părul din cap. Ştia că logica lui era greşită; ştia că, mult mai importante decât toate valorile alea lumeşti pe care le socotise el, erau atenţia şi dragostea părintească. Dar era tardiv să-şi mai smulgă părul din cap. Pe Fabian, nimeni şi nimic nu-l mai putea aduce înapoi. În schimb, el avea acum foarte multe persoane foarte importante în preajmă - iar pentru ele, n-avea voie să gândească altfel. N-avea voie să pice în depresie. Trebuia să-şi conştientizeze greşelile şi să nu recidiveze. Şi să nu sfârşească la spitalul de nebuni. Ştia că, săptămâna viitoare, se va duce din nou la Bellu, la mormântul lui. Dar, până săptămâna viitoare, trebuia să supravieţuiască cumva morţii lui. Iar ei trebuiau să supravieţuiască alături de el. Aşa că aştepta...

Mama lui ridică brusc privirea şi trase aer în piept - aşa că ridică scurt din umeri:

- Dacă sunteţi gata, haideţi - că ne aşteaptă poliţista aia frumoasă! Care sunt sacoşele?

- N-avem sacoşe.

Poftim? Se încruntă scurt:

- Cum adică? Spuneaţi că sunteţi gata!

- Da. Noi avem acasă de toate. Ce-i aici, vă rămâne vouă. Hai să mergem. Hai, Getuţo! Haideţi!

Ei bine, n-o să se certe cu ei. O să-i lase să creadă că era un băiat ascultător, cuminte şi foarte obedient; şi-or să afle ei ce şi cum când ajungeau acasă! Pe el îşi permiteau să-l refuze - pe Lucia însă, nu. Vecina lui era în uniforma regulamentară...

Îi urmă şi închise uşa. Încuie de două ori... Porni spre scări:

- Liftul merge; dar eu aş zice totuşi să nu riscăm.

- Da; ai dreptate. Hai, că la coborâre e uşor.

Mama Carinei tocmai îşi ruga soţul să-i dea braţul... Oof! Uitase complet că soacra lui trecuse prin păţanii serioase şi zăcuse în spital mai bine de 12 ore! Probabil că o dureau picioarele, sau se lovise, iar lor nu le spusese ca să nu-i sperie!

Trebuia să fie mai atent la ei. Cu ei. Erau bătrâni - şi încercau din greu să nu arate asta, pentru că el şi Carina aveau alte probleme de care trebuiau să se ocupe. Păi, putea spune că fusese foarte neglijent din punctul ăsta de vedere - aşa că, imediat cum îşi aducea fetele aici, la garsonieră, o să redevină atent la familia lui extinsă. Nu de alta - dar fetele lui aveau mare nevoie de ambele perechi de bunici!

Victor

Teo se ridică şi trase perdeaua sufrageriei. Tiristul părea că încerca să fie amabil cu el; în realitate, avea senzaţia că încerca doar să-l facă pe Mugur să se simtă ca la puşcărie, adoptând atitudinea unui gardian. Asta era părerea lui! Oricum, gestul lui Teo îl ajuta mult acum, pentru că el căra ditamai tava cu mâncare...

Intră în sufragerie şi puse prânzul pe mega-pat:

- Ţi-am adus prânzul.

- Mulţumesc.

Îl privea lung... Bărbatul de pe canapea se uita undeva pe hârtiile cu care acoperise el geamul. Se uita lung, de parcă pe hârtiile alea era scrisă reţeta secretă a nemuririi iar el încerca din greu s-o memoreze...

- ... Dacă mai vrei ceva, mă strigi; OK?

- OK. Te rog ceva atunci.

Da? Ce-l ruga? Mugur îl privi lung, serios:

- Te rog să nu-mi mai aduci nimic. Mă faci să mă simt prost.

Zău?! Zâmbi cu subînţeles:

- Am observat că nu ieşi deloc de-aici. Şi...

- Nu ies de-aici pentru că am foarte multă treabă aici. Şi nu te iau la mişto când zic asta...

- Bine. Dacă aşa vrei tu...

Iar Mugur aproba, confirmând faptul că nu mai voia să fie servit "la botul calului"... Ieşi, iar Teo şopti:

- Lasă-l.

OK! Lui îi convenea chestia asta! Nu de alta, dar Ioana îl aştepta cu prânzul. Voia să mănânce cu ea, pentru că devenise extrem de interesat de discuţia cu ea. Trebuia să afle de ce fata aia părea dispusă să se retragă cu el într-o cameră care se putea încuia. Nu voia să-i facă rău; trebuia deci să se asigure că fata generalului nu se gândea la logodnă şi măritiş. Trebuia să se convingă pe el însuşi că fata aia era îndeajuns de deschisă la minte ca să înţeleagă corect noţiunea de "aventură"...

George

Felul doi era delicios. Îl încerca un puternic sentiment de culpabilitate - pentru că subalternii lui se îndopau de zor cu fasole, iar el "se dedulcea" cu bunătăţuri...

Oare unde era Lucia? Şi de ce plecase nemâncată? La urma urmei, n-ar fi fost o tragedie dacă ea şi Nicolae ar fi mâncat înainte să plece la plimbare prin oraş; nu? Bătrânii ăia patru aveau provizii, aveau apă, aveau un acoperiş deasupra capului...

Oare era supărată? De fapt, oare cât de supărată era acum Lucia? Era foarte supărată, sau doar necăjită un pic? Grea întrebare. Dacă era *fair play*, atunci era doar necăjită; dacă însă se lăsa furată de gândurile adolescentine, atunci era supărată fleaşcă! Furioasă chiar! Furioasă pe el...

Octavian ridică privirea şi-i zâmbi cu subînţeles:

- Ştii că am discutat aseară târziu?

Serios? Cine cu cine discutase? El cu Codruţa? Se pregătea să-i spună că aia nu mai era demult o noutate...

- Serios! A fost tare haioasă când m-a invitat la o ţigară...

Poftim? Codruţa îl invitase pe el la o ţigară? Acuşi rupea fişa

aia pe care făcuse recomandări "pro-adopţie"!

- Şi să ştii că m-a păcălit! După ce-am refuzat-o de două ori, a răsuflat uşurată - şi mi-am dat seama că m-a testat, să afle dacă nu cumva m-am apucat de fumat pe-ascuns. E o poliţistă straşnică...

Aa, Lucia! Da - era o poliţistă pe cinste!

Hei! Stop! Păi el discutase aseară cu Lucia? Lăsă furculiţa jos, că nu prea mai putea mânca...

- Şi-am aflat de la ea că tot n-aţi discutat...

Ce să discute? Păi ei despre ce vorbiseră aseară? Că, la cum o ştia el pe Lucia, se îndoia că ea discutase "despre prostii" cu Octavian! Băiatul lui se apucă să-şi umple furculiţa:

- Oricum, să ştii că e "super". O să ne înţelegem "super"! M-a înţeles când i-am spus de ce n-am să pot s-o strig "mama"...

Fiu! Discutaseră despre mutarea Luciei la ei! Era mult mai liniştit...

- Mi-a zis nişte chestii la care mă aşteptam, pe care anticipam deja că le va face, dar despre care nu credeam s-o aud discutând vreodată. E straşnică, să ştii!

- Ştiiu...

- Nu, serios acum! E straşnică! Din zece vorbe, a lămurit tot ce era nelămurit în mintea mea! Mi-a spus că n-o să încerce niciodată să ia locul mamei. Că n-o să încerce să o scoată din locul ăla special unde ai aşezat-o tu şi nici n-o să încerce să devină mama mea în adevăratul sens al cuvântului...

- Asta te îngrijora pe tine?

- Şi asta; şi mai erau vreo 200 de alte chestii, mari şi mici, pe care le-a lămurit de bunăvoie, fără să încerc s-o întreb eu ceva. Pur şi simplu mi-a lăsat impresia că ştia ce-i în mintea mea!

- S-ar putea chiar să ştie ce-i în mintea ta. E o tipă foarte isteaţă şi iute în gândire. Are cinci ani de patrulă, adică cinci ani petrecuţi printre oameni. Şi să ştii că a făcut Academia de poliţie "pe bune", cum zici tu. Face corelaţii şi presupuneri corecte, are noţiuni complexe de psihologie...

- E straşnică! Nu ţi-am zis?

Ba da - îi zisese. Reveni la mâncare... şi auzi şi continuarea:

- Am discutat despre trecutul ei, despre prezentul vostru şi mai ales despre viitorul nostru, al tuturor.

Aha! Şi? Îl privea cu ochi curioşi, iar băiatul lui se prefăcea că nu observă asta... Decise "să-l mâne" verbal:

- ... Hai odată!

- Nu pot să-ţi spun. Mi le-a zis sub formă de secret; şi chiar dacă eşti tata şi ţin cu tine mai mult decât ţin cu ea, nu pot să-ţi zic. A fost tare de treabă cu mine; şi simt eu că nu pot să-i rostesc secretele!

- Nu-i nimic. Stai liniştit.

- Oricum... Oricum, eu te sfătuiesc să dormi aici la noapte.

Aha! Deci discutaseră despre "viitorul extins" - nu doar despre viitorul dintre băiatul şi prietena lui tati. Asta era bine...

- Şi te sfătuiesc să n-o tărăgănezi.

Serios? Aşa zicea el? Băiatul lui începu să râdă:

- Iar atunci când vii diseară, îţi spun ce-a zis despre voi doi.

- Păi spune acum - că tot sunt atent şi curios...

- Nu-nu! Îţi spun diseară! Ca să vii - şi să vii devreme...

Era căpos şi şmecher...

- Oricum, să ştii că "e de bine". Deci vii diseară?

Aprobă cu capul. Octavian râdea:

- Abia aştept să-ţi spun!

- Şi eu, abia aştept să aflu. Oricum, bine că mi-ai spus. Că mă duc acasă acum, să fac curat şi să-i fac loc în şifonier. Sper să nu-i cadă greu când o vedea aşa surpriză...

- Nu cred. Oricum - şi dacă-i cade greu, o să-şi pună pe chip un zâmbet de-ăla seren şi-o să lase impresia că se simte măgulită de atenţia pe care i-o acordăm amândoi...

Aproba... Tăcea, aproba şi se gândea la faptul că băiatul lui încerca să-şi înăbuşe durerea pierderii mamei, de dragul bucuriei viitoare a tatălui...

Da - diseară va veni la ea şi vor discuta la modul cel mai serios! O s-o ducă sus, la patru, şi-o să-i scoată întâi şi întâi bocancii...

Dacă băiatul lui zicea că "e de bine", atunci veştile pe care le va primi diseară erau bune. Avea încredere în Octavian. Ştia cum gândea băiatul lui, ştia ce educaţie avea, ştia ce deducţii logice şi ce "nas fin" cultivase la el... Se gândea - şi n-ar fi vrut să se gândească acum la asta - că diseară va auzi din gura lui cuvinte ca "dragoste", "sentimente", "viitor"...

Octavian se ridică şi-şi mută farfuria şi tacâmurile pe tavă:

- A fost o nebunie.

- Violeta găteşte foarte bine.

- Da. Aşa au fost toate mesele aici. Mă crezi că m-am îngrăşat?

Şi uite că nu exagera - îi arăta talia blugilor, care-l cam ţineau acum... Octavian porni spre uşă, dar se întoarse şi şopti:

- Şi aşa, ca avanpremieră pentru discuţia noastră de diseară, să ştii că mi-a spus că se gândeşte la un singur minor. Iar eu am avertizat-o că cifra corectă ar fi trei...

Cee? Făcu ochii mari la el! Aşa-i spusese Luciei? Trei copii? Băiatul lui se grăbi să iasă:

- A făcut exact ca tine - da' n-a zis "nu"! Restul, diseară!

Daa? Restul diseară? Dădu să se ridice, să se ducă după el şi "să-l bage în şedinţă" - că nu se născuse încă minorul care să-i dea lui şah până diseară! Numai că...

Numai că renunţă la intenţie. Octavian avea un nas foarte fin, mai ales când venea vorba despre tatăl lui. Ştia că, în clipa în care auzise despre curăţenie şi aruncat hainele Adrianei, pe Octavian îl duruse sufletul. Băiatul lui încercase deci să-l înveselească şi să-l motiveze; pentru că băiatul lui ştia de ce el şi Adriana răciseră considerabil relaţiile. Pe vremea când obişnuise să bea tărie înainte de cină, se ciondăniseră pe tonuri destul de ridicate...

Oftă greu şi se ridică. Şi strânse masa. Se gândea acasă; se gândea la şifonier... Şifonierul ăla uriaş... Şi mobila din sufragerie, unde acum erau hainele de iarnă... Pantofii din cutia de pe balcon... Fardurile, cremele, sticluţele cu ojă, peria de păr, periuţa de dinţi...

Ştia că n-o să poată să strângă absolut totul. Oricât s-ar căzni, oricât ar scotoci şi-ar cotrobăi prin casă, ştia sigur că Lucia va da, la un moment dat, peste anumite lucruri ale Adrianei. Clipele alea or să fie grele pentru ea, care fusese fina ei - şi-acum îi lua locul...

La naiba!

Luă tava şi-o duse grăbit în 15. Tii, ce bine că era aici! O lăsă pe masă:

- Sărut mâna pentru masă.

- Să creşteţi mari!

Doctoriţa era veselă! Evident, "bătuseră palma", făcuseră acordul ăla de principiu, aşa că ea "n-avea treabă"! Oftă greu:

- Două probleme... Prima - de poimâine, se pare că voi fi repartizat în altă zonă. Iar asta înseamnă că "recalibrăm" şi te gândeşti bine de tot ce vrei să faci. Dacă vrei, rămâi doctoriţă aici, în zona asta - şi aranjez eu cu omologul care-o să-mi ia locul. La fel de bine, poţi să vii cu mine în noua mea zonă.

- Prefer să vin cu tine.

Era sigură? Coborî mult tonul vocii:

- Nu ştiu ce-o să găsim acolo. Poate fi o zonă codaşă rău...

- Nu contează. Merg cu tine. N-am încredere în nimeni altcineva decât în tine.

Serios? O privea mirat; Ludmila era încruntată şi arbora o fermitate soră cu fixaţia... Îi sărută mâna şi zâmbi:

- Mulţumesc pentru încredere. Ai două Distonocalm-uri?

- Bineînţeles. Pentru cine?

- Pentru mine.

- Şi-al doilea e pentru Octavian?

- Nu; tot pentru mine. Trebuie să mă duc acasă, să fac curat...

Doctoriţa aprobă scurt şi se grăbi să iasă. Rusoaica era o bună psiholoagă; deja se gândea că nu mai avea rost s-o roage s-o pregătească ea pe Lucia pentru momentul mutării de mâine! Femeia aia o să le facă foarte mult bine, cu stilul ei deschis şi veşnic săritor. Aşa că o să facă pe dracu-n patru să obţină "detaşarea" lui în zona nouă cu tot cu echipa lui, pe motiv că el se ducea acolo să rezolve problemele, nu să şcolească rătăciţi şi incompetenţi! Se întreba în ce măsură oamenii lui vor accepta să-şi amâne săptămâna de concediu cu încă 3-4 zile...

Păi, să se ducă să-i întrebe - nu? Ieşi şi traversă palierul. Teo se ridică şi întinse mâna; îi strânse mâna:

- Nu te-am uitat cu aprobarea aia.

- Nu e nici o grabă.

- Mâine ţi-o aduc, semnată şi ştampilată.

- E perfect.

Şi-atât - Ludmila se apropia de el. Îi întindea un ghemotoc de şerveţel... Îl luă şi se grăbi să coboare treptele.

Deci se ducea la cort, discuta cu generalul câteva minute, vedea ce mail-uri mai primise... Vorbea cu echipa lui, cu nea Aurică... Şi apoi se ducea acasă - unde, din câte-şi amintea el, mai avea vreo 3 litri de apă în bidon. Îi ajungea apa aia pentru un fel de mini-duş...

Lucia

Se sprijinea de capota BMW-ului; privea lung uşa de la scara blocului şi se gândea...

Oare ce făceau acolo, sus? Oare se încăieraseră? Oare se certaseră? Oare se împăcaseră? Greu de spus - Nicolae nu-i dăduse nici cel mai mic indiciu! Iar bătrânii erau obosiţi, chinuiţi de dureri şi nemulţumiri şi înghesuiţi într-o garsonieră supramobilată...

Aha! Uşa se deschise larg; Nicolae ieşi şi le făcu şi lor loc... Ce bine că n-aveau bagaje! Evident, se gândiseră "să le lase copiilor"! Mm, ce bătrânei "pe sufletul ei!" Ce-i plăcea modelul ăla de pensionari cu capul pe umeri! Erau tare de treabă! Spera să se fi împăcat totuşi...

Mama lui Nicolae ridică privirea şi-o văzu. Îi zâmbi larg:

- Bună ziua...

Femeia începu să râdă:

- Bună ziua, poliţistă frumoasă numai bună de pus în frunte la parada pe sub Arcul de Triumf!

Ei râdeau - ea îşi ascunsese capul sub mâini imediat cum auzise cuvântul "frumoasă"... Nicolae se grăbi să-i ia apărarea:

- Ia lăsaţi-mi vecina în pace! Ce-aveţi cu ea?

- Nimic, Doamne fereşte! Dar constatam şi eu, aşa, cât de frumoasă e fata asta...

Aah! Era roşie ca roşia! Se grăbi să deschidă uşile, iar tatăl Carinei ajunse lângă ea şi-i zâmbi larg:

- Sărut mâinile, domnişoară...

- Bună ziua. Poftiţi, vă rog...

Urcau în maşină... Ca şi data trecută, aveau o problemă de spaţiu - erau patru inşi destul de corpolenţi înghesuiţi pe bancheta din spate... Urcă şi ea la volan, blocă uşile şi porni motorul, iar tatăl lui Nicolae întrebă:

- Apropo, Nicolae - cu apartamentul din Colentina ce faceţi?

- O să încerc să obţin despăgubiri.

Aoleu! Păi el ştia că blocul lor se resimţea serios? Încerca să-şi amintească când urcaseră ultima oară Nicolae şi Carina la etajul 4...

- Păi, de ce?

- Ca să nu rămân legat de gât cu el! Mâine mă duc glonţ la dezvoltatorul imobiliar; iar dacă o să revină curentul, achit apartamentul cu trei camere. După care, poimâine probabil, duc mobila în el şi ne şi mutăm.

- Adevărul e că o să fie un chin să trăiţi patru persoane în garsoniera aia. Noi, vorba aceea - am făcut războiul şi ştim cum e! Dar Renata e micuţă, iar Codruţa o să aibă tot felul de momente de stânjeneală...

- Nici nu ne mutăm în garsonieră!

Oups! Subiectul sensibil...

- Nicolae, te rog frumos să te gândeşti la copiii tăi mai întâi.

- Mâine dimineaţă mă duc glonţ la dezvoltatorul imobiliar, după care mă duc la bancă. Pot să mă duc tot mâine şi după mobilă, dacă-i aşa mare urgenţa! Dar mă îndoiesc că se vor întâmpla chestii majore în următoarele 48 de ore - şi mă îndoiesc că-mi vor livra ăia mobila aşa, instantaneu! Deci,

Se grăbi să-l întrerupă:

- Centrul se desfiinţează mâine.

Se lăsase tăcerea... Întrebarea lui Nicolae n-o miră:

- ... De ce? Au găsit ei un loc mai bun pentru copiii ăia?

- Nu; dar revine curentul, iar centrul nostru începe să fie o pată pe obrazul statului. E un bloc de locuinţe; locatarii proprietari nu se pot întoarce în el, atâta timp cât statul îl foloseşte în propriul beneficiu, dat de efectele stării de calamitate. În plus, n-o să-i putem ţine la noi până îi înfiază cineva. Aşa că mâine, cel mai probabil la prânz, o să revină curentul şi la noi. Iar George o să transfere copiii într-un orfelinat, iar blocul va redeveni al proprietarilor...

Tăcea...

- Cel mai bine e să te muţi înainte de revenirea vecinilor. Înainte de revenirea curentului, de fapt.

- O să vedem. O să discut şi cu Carina şi-o să vedem noi când ne mutăm.

Mm, ce acru şi supărat era! Da' de ce? Că nu-i spusese lucruri "dramatice"! În fine...

Ia mai bine să tacă ea din gură! Şi-aşa, avea atâtea lucruri la care să se gândească acum, că o lua durerea de cap! Dacă centrul se desfiinţa mâine, Alex trebuia păzit de propriile planuri de răpire a minorului Vlad! Teo avea nevoie de aprobare ca să iasă cu TIR-ul din ţară, iar ea trebuia să se gândească la nişte provizii pentru ei - că se duceau în Italia, nu pân' la Chiajna. Mugur trebuia transferat cumva la taică-su în centrul de lux... Ea trebuia să împacheteze unele lucruri pentru ea însăşi...

Acum realiza că mâine se va muta în apartamentul Adrianei. Lângă mobila Adrianei. Lângă lucrurile şi hainele Adrianei. Lângă băiatul şi bărbatul Adrianei...

Dacă azi nu primea un motiv extrem de puternic pentru a face asta, nu se va muta mâine la el. Se va duce la sediu, îşi va lua în primire biroul şi va pleca pe teren - acolo unde va fi trimisă. Dacă George voia să clădească ceva serios alături de ea, trebuia să-i dea certitudini puternice. Nu voia să-şi repete greşelile. Nu voia să se mute la el înainte de a şti "cum stă treaba". O mai făcuse o dată, cu Mircea. Acum, însă, avea mult mai multă minte!

Victor

Ieşi pe palier şi se aşeză pe prima treaptă care ducea la etajul patru. Îşi aprinse o ţigară...

Ioana se dusese cu tăvile în bucătăria Violetei. O auzea spunând ceva despre "delicios" şi despre "reţetă". Habar n-avea dacă tânăra rostea cuvintele alea special pentru urechile lui, sau chiar era pasionată de arta culinară; şi nici n-avea stare acum să calculeze asta. El avea alte probleme...

Păi, putea spune că acum era momentul ideal să discute cu Ioana la etajul 4. Lucia nu era în centru, iar copiii "se delectau"

cu lapte fierbinte îndulcit cu miere - adică se pregăteau de culcare. Nu se întâmpla nimic - şi nici nu se va întâmpla nimic în următoarele... două ore. Aşa că, dacă nu discutau acum, puteau să nici nu se mai apuce! Dacă venea Lucia...

Ioana ieşi din bucătăria Violetei şi-l văzu - şi încetini pasul. Se apropia încet, zâmbindu-i misterios... O aşteptă să se aşeze şi-i oferi o ţigară. Fu refuzat şi "servit" imediat cu o întrebare şoptită:

- Şi-acum copiii se culcă?

Aprobă cu capul... Asculta liniştea de pe palier... O vedea cu coada ochiului; vedea cum tânăra îl privea lung... doar că nu voia să deschidă el discuţia... Brusc, Ioana puse cotul pe genunchi şi sprijini capul în mâini:

- Şi ce mai faci tu?

Întoarse capul spre ea... şi decise să-i arate şi ei că era, totuşi, interesat de ea! Aşa că-i aruncă privirea aia... "de dat gagicile pe spate" şi răspunse neutru:

- Bine, mulţumesc. Tu?

Obrajii ei prinseră o nuanţă roşiatică - dar avea de-a face cu o fată foarte curajoasă, care ştia ce voia şi nu se lăsa până nu obţinea! Ioana nu-şi schimbă poziţia:

- Eu nu fac foarte bine...

- De ce?

- Fiindcă mă tot gândesc la o chestie... Şi nu cred că va deveni realitate.

- Ce chestie?

I se făcu semn să se apropie... "OK! Tu ai vrut-o!" Se aplecă spre ea, hotărât s-o sărute; numai că ea plecă capul şi-i şopti la ureche:

- Mă gândeam să-mi arăţi şi mie camera aia de sus...

"... Iar eu mă gândesc acum că ai sânge cu piper în instalaţie - că tot dai cu mine de pereţi pe-aici, iar eu n-am replică nici măcar o dată!"

Nu mai putea s-o sărute. După ce-l făcuse iar KO, avea din nou nevoie de vreo 5 minute de dezmeticire - şi de repliere. Şi era evident acum că avea nevoie şi de-un plan - că ea îşi planifica din timp toate "atacurile", şi uite ce reuşite erau! Se trase deci în spate şi deveni extrem de serios. Ioana oftă din toată inima:

- După cum spuneam - nu cred că va deveni realitate.

I-a s-o mai "trosnească" şi el! Că prea "le încasase" în ultimul timp! Îşi compuse un ton extrem de grav:

- Unchiul tău ştie la ce te gândeai tu?

Spre marea lui uimire, Ioana îi demonstră că anticipase şi întrebarea aia, pentru că răspunse cu promptitudine:

- Unchiul meu nu se interesează de anumite aspecte din viaţa mea. Şi nici de gândurile mele. Autoritatea lui are o limită, stabilită de comun acord...

Discuţia lor nu mai părea o luptă; părea un meci de tenis. El lovea mingea şi-o arunca spre ea, în tentativa de-a marca un punct, iar ea lovea mingea şi-l punea pe el în dificultate... Mingea venea spre el; se grăbi s-o redirecţioneze spre ea:

- O avea. Dar numai în privinţa ta.

Tânăra se aplecă spre el şi-l privi lung, cam pe sub sprâncene:

- Până acum, să ştii că "n-a legat" pe nici unul. Doar pe "fostul" l-a plesnit peste ochi, pentru că a fost impertinent cu mama şi-a ridicat mâna la mine. În rest...

- În rest, poţi spune că viaţa ta privată e viaţa ta privată.

- Exact.

Mingea era din nou în terenul lui. Şi nu prea ştia cum s-o lovească. Aşa că decise să nu dea cu putere - să lovească mingea în sus... pentru ca mingea să ajungă mai greu la ea şi să apuce şi el să se gândească, să se replieze, să găsească o soluţie de-a câştiga măcar un punct anemic...

"Păi, dacă e viaţa ta, trăieşte-o! Că a ta e! Eu nu-mi permit să-mi bag nasul în ea, aşa că..."

Stătea pe scară, se ţinea de genunchi şi se uita la ea simplu, fără nici o intenţie. El era practic "de neclintit". Ea se agita de zor acolo, în jumătatea ei de teren... Parcă ghicindu-i gândurile, Ioana se ridică:

- Mă duc să văd ce fac copiii. Să nu-i apuce tocmai acum "dragul" de-un poker...

Hm! Ea încercase să râdă! El zâmbise doar, iar râsul ei devenise brusc fals...

Şi uite că marcase un punct! În orice caz, el câştigase schimbul de mingi! Plecase supărată fleaşcă! Ea încercase, deschisese discuţia, îi vorbise lui despre viaţa ei privată şi libertatea pe care-o primise de la părinţi... iar el, nimic! Bănuia că, în mintea ei, Ioana urla acum - urla şi spărgea niscai veselă...

Eei, şi-acum să se gândească un pic la vizita la etajul patru! Că, de vizitat, cu siguranţă îl vizitau! Nu putea vorbi deschis cu ea acolo, pe palier - că-i auzea Teo, şi poate şi Violeta...

Era frumoasă fata asta. Avea pe vino-ncoa. El era singur, liber ca pasărea cerului, neîncurcat de nimeni şi de nimic... Şi uite că ea tot insista să se retragă amândoi în "camera de făcut prostii"! OK! Or să urce la patru! Dar, după ce urcau şi el încuia uşa, o s-o poftească să se aşeze în fotoliu, el o să se aşeze în celălalt fotoliu şi-o s-o întrebe de ce el. De ce atât de repede, de unde până unde determinarea aia... Că nu era normal! Tinerele de 18 ani nu se aruncau aşa asupra bărbaţilor - indiferent cât de "fierbinţi" erau ele, indiferent cât de "sexy" erau ei, indiferent cât de tare îşi băgau părinţii nasul în vieţile lor private! Se cunoştea cu ea de la 6 dimineaţa; era ora două, iar ea începuse să se exprime explicit şi să facă presiuni...

"Bine, Victore. Urci cu ea. Îi pui întrebările şi-ţi primeşti răspunsurile. Ce te faci dacă răspunde corect?" Nu de alta, dar era frumoasă... Era mult mai frumoasă decât majoritatea clientelor care-i vizitaseră scaunul din coaforul Rodicăi! Iar alea fuseseră machiate, aranjate şi chitite să dea nişte bărbaţi pe spate! Ioana era frumoasă aşa, naturală. Fără dermatograf, fără ruj, fără fond de ten sau pudră. Şi fără o ţinută aparte, fără haine "de firmă", fără tocuri cui, fără... Ioana era frumoasă aşa cum era ea. După cum spuneau clientele lui, în timp ce aşteptau ca podoaba capilară să se coloreze sau să se încreţească - pentru un bărbat, nu conta atât de mult cu ce fotomodelă se culca, ci conta lângă ce creatură se trezea! Într-un fel, aveau dreptate; ceea ce nu ştiau ele era că majoritatea bărbaţilor nu prea plănuiau să doarmă lângă ele, ci doar... În fine!

Deci - tot nu-şi răspunsese la întrebare! Dacă Ioana răspundea corect, el ce va face? Ce va decide? Că uşa o încuia, iar Teo era discret şi nu i se păruse foarte oripilat de faptul că el rupsese totuşi logodna de Lucia...

Dacă Ioana răspundea corect la întrebările lui... Dacă îl convingea, atunci...

Atunci avea o problemă! Mare! Da' mare de tot!

Se ridică şi intră în apartamentul 15. Violeta spăla vasele; Ludmila stătea la masă şi făcea o chestie complicată cu medicamentele din cutie. Trase aer în piept...

"Băi, te-ai tâmpit?! Cum să le întrebi aşa ceva?!" Doctoriţa ridică privirea spre el şi zâmbi:

- Da, Victore. Zi-i - ce e?

Păi... Păi... Păi, chiar dacă era doctoriţă, el n-o întreba chestia asta! Nu-nu! Ridică scurt din umeri:

- Nimic.

Ieşi şi reveni pe palier. Şi cum trăia pe palierul ăla de şase zile şi şase nopţi şi nici nu văzuse aşa ceva pe-acolo, "inventarie" bărbaţii din centru.

Teo n-avea nevoie de aşa ceva - el plănuia plecarea în Italia. Şi nici n-avea vreun motiv să aibă aşa ceva prin casă! Nicolae trăise

cu nevasta - care cu siguranţă lua pastile. Iar Carina... Indiferent ce metodă foloseau, ea se găsea în garsonieră acum. Aşa că trecu mai departe. Mugur locuia vizavi şi nu era genul care să aibă aşa ceva în portact... Alex! Unde era Alex?

- Unde e Alex?

- În 14, cred...

Năvăli la propriu în apartamentul ăla! În sufragerie era Ioana - care-i aruncă o privire speriată... Nu - n-avea timp de asta acum! Trase perdeaua dormitorului şi zâmbi, privindu-l lung:

- Vreau să te întreb ceva.

Alex aştepta... Îi făcu semn să iasă de-acolo şi decise să-l aştepte pe palier...

- Ce e?

Îl prinse de tricou şi-l trase... şi zâmbi:

- N-ai o căciulă în plus?

Ei bine? Avea, sau...? Primi o aprobare cu capul; aşa că-i dădu drumul şi nu-l urmări cu privirea. Şi-aşa, se simţea prost pentru asemenea solicitare! Deşi ştia bine că n-avea de ce să se simtă prost, pentru că ceea ce făcea el era foarte recomandat de medici şi nu numai... şi dovedea şi un respect deosebit faţă de fata aia...

Gata. Se întorcea - şi nu părea nici oripilat de planurile stilistului fost logodnic al Luciei, nici înveselit de situaţia în sine... Primi cutiuţa de carton şi-o îndesă în buzunar; după care reveni în apartamentul 15 şi luă o sticlă de ness:

- Mi-am amintit ce-am uitat...

Bun! Râdeau amândouă! Şi-acum...

Reveni în holul apartamentului 14 şi trase perdeaua sufrageriei. O privea lung, serios... Ochii negri îl priviră lung... Ridică sticla: "Te invit la o cafea. Şi-o discuţie.". Ioana se ridică:

- Hai - fiţi cuminţi, că vin imediat.

"Da-da! S-o crezi tu!"

Stop - că pleca la luptă cu gândul că pierduse deja războiul! Îşi spusese că nu va ceda, dacă nu va auzi răspunsurile corecte! Şi-acum uite că avea gânduri ciudate... În fine!

Ieşiră din apartament şi arătă spre scări. Ea se grăbi s-o ia înainte... El se aplecă şi-l privi lung pe Teo. Care, deşi era serios, îi făcu cu ochiul... Afurisit tirist! Straşnic individ!

Urcă şi el cele 16 trepte şi intră în apartamentul 17. Indică sufrageria; ea se conformă. Închise uşa şi-o încuie. Şi descoperi, brusc, că zgomotul metalic al siguranţei o făcuse pe Ioana să se fâstâcească...

Păi s-o invite pe fotoliu, nu? Fu de-ajuns să întindă mâna; şi cum ea se aşeză imediat, decise într-o clipă să nu se aşeze pe celălalt fotoliu. Voia s-o vadă bine; voia să-i vadă reacţiile musculaturii feţei. N-avea de gând să se lase din nou prostit. Avusese mult prea multe experienţe negative, în care sfârşise sub papucei de damă; de data asta, el va controla situaţia. El va decide. El va spune ce, când şi cum va face. Aşa că se aşeză în faţa ei, pe megapat. Ciudat - tânăra părea că-şi pierduse tot curajul! Îşi privea degetele şi tăcea mâlc...

OK! Să-şi înceapă interogatoriul!

- De ce eu? De ce nu Mugur, sau Alex? Şi de ce atât de repede? Ne cunoaştem doar de vreo 8 ore...

Obrajii Ioanei roşiră instantaneu; vocea nu-i trădă însă emoţia:

- Ai o ţigară?

Îi oferi tot pachetul şi scoase bricheta. Aştepta răspunsul... Ioana suflă lung fumul şi, spre mirarea lui, îi răspunse totuşi la întrebări:

- De vreo doi ani, mama îmi tot vorbeşte despre bărbaţi ca Mugur şi ca Alex. Care, fie vorba între noi, sunt de preferat în faţa colegilor mei de liceu.

- Apropo - ai vreun prieten?

- Acum? Da. E modelul lui Alex - frumuseţe goală.

Poftim? Ridică mirat sprâncenele... Ioana începu să râdă:

- Hai să fim serioşi, OK? Colegii mei sunt nişte aberaţii lungi şi slăbănoage, frustrate şi chinuite pân' la Dumnezeu, care nu ştiu decât mess şi baia personală! Şi se scapă-n chiloţi când văd curve topless prin cluburi!

Păi... Începu să râdă:

- Până aici, cred că ai dreptate. Nu ştiu, nu-i cunosc pe colegii tăi; dar dacă sunt modelul ăla de liceeni tipici...

- Sunt, crede-mă!

OK! Îşi luă şi el o ţigară:

- Şi modelul lui Mugur nu e mai potrivit pentru tine?

I se aruncă o uitătură câşă:

- Mugur e bărbatul-împărat. Trebuie să conducă - firma, maşina, casa şi femeile. Niciodată mai puţin de trei - dintre care una e secretara care-i creşte libidoul şi adrenalina la birou, una e "domnişoara" care-l răcoreşte complex între cinci şi şapte seara şi a treia e proasta care-i coace acasă delicii culinare şi-i freacă şosetele cu periuţa de unghii!

Aha! Ce mai putea spune - altceva decât că fata asta urmase instrucţiunile mamei ei şi evaluase cu ochi obiectivi bărbaţii din preajma ei?

- Iar Alex e formă fără fond. Veşnic fidel femeii ideale din inima lui, călăreşte tot ce prinde şi înţelege perfect nevoia femeilor de-a se bucura de propria libertate. Nu regretă niciodată că i se dau papucii - pentru el, despărţirea înseamnă eliberarea unui loc din panoplia lui de cuceriri.

Corect! Cu micul amendament că aşa fusese Alex înainte să se însoare! Dar nu asta conta acum. O privi lung, drept:

- Şi-atunci te-ai gândit că unul e împărat, celălalt e gol...

Ioana stinse scurt ţigara şi se sprijini comod de spătarul fotoliului:

- Şi-atunci am venit aici, în centrul pentru minori, şi mi s-a indicat sufrageria. Unde dormeai tu. Am avut de ales între mobila culcată la podea şi canapea. Am ales mobila.

- Pentru că...

- Pentru că nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum să-mi crească tensiunea în halul în care mi-a crescut aseară.

Ei, hai! Hai, c-o "evacua" mintenaş la etajul trei! Ochii negri se îngustară scurt:

- Tu eşti un bărbat normal. Ai şi formă, ai şi fond. Şi ai, după părerea mea, cea mai directă şi pătrunzătoare privire pe care-am întâlnit-o vreodată.

Cum-cum?

- Şi un zâmbet care "m-a plesnit" la 6 dimineaţa de-am văzut stele verzi.

Serios? Vorbea serios, sau făcea mişto de el? Tonul puternic deveni şoaptă:

- Şi, atunci când m-am dezmeticit şi-am auzit că eşti "voluntar veteran", mi-am spus că dacă nu-ţi obţin nici măcar numărul de telefon în următoarele 24 de ore, sunt cea mai proastă gâscă din univers.

Hei! Ia uite-o! Păi ce făceau ei acolo? El servise mingea aia civilizat - dar ea îl dăduse dracului de meci de tenis şi-l băgase-n corzi! Şi-l lovea cu cuvintele alea de-i suna apa-n cap! Nu se putea dezmetici! Tonul ei redeveni puternic - şi i se păru şi-un pic iritată:

- M-ai adus aici ca să discutăm despre bărbaţi?

Stinse şi el ţigara:

- Nu; te-am adus aici ca să-ţi spun ceva.

- Păi spune; ascult.

Evident, îi displăcea mult stilul lui de-a cere explicaţii. Aşa că decise s-o bage el în corzi acum:

- Până acum, am fost un fel de păpuşă. Oricât am încercat, n-am reuşit decât să pic de fraier. Am divorţat la un an după ce m-am însurat cu cea care mi se păruse, la vremea aceea, un mira-

col în viaţa mea. M-am lăsat folosit şi înşelat fără limite; am acceptat să joc rolul prostului fiindcă n-am avut nici forţă, nici voinţă să înot în contra curentului. Dar m-am rupt de toate astea atunci când Lucia m-a observat. Logodna cu ea a venit din inimă. Din sentimente. Şi probabil că s-ar fi transformat într-o căsnicie lungă şi trainică, dacă ea n-ar fi fost poliţistă. Ne-am înţeles perfect înainte de cutremur şi stabilisem deja că va fi băieţel. Dar toate astea nu mai contează. Acum, sunt liber şi dezmeticit - şi mi-am reordonat priorităţile. Eu sunt pe primul loc acum, iar dorinţa mea este cea mai importantă şi reprezintă pentru mine urgenţă de gradul zero. După ruperea logodnei, am descoperit că mariajul şi copilul nu mai sunt prioritare pentru mine. Am primit o ofertă de muncă în străinătate, pe care o voi onora în noiembrie. Aşa că te-am adus aici ca să-ţi spun că eşti printre puţinele femei cu adevărat frumoase pe care le-am văzut în ultimii 30 de ani.

Aşa! O băgase în corzi şi-i altoise un upercut "ca la carte"! Nici nu mai respira femeia aia - şi aşa şi trebuia să fie! El conducea ostilităţile! Îi prinse mâinile şi-o trase spre el; şi-o mută, într-o clipă, de pe fotoliu, în braţele lui:

- Eşti frumoasă, eşti specială, eşti isteaţă şi descurcăreaţă şi curajoasă şi ai un sex-appeal cum 99% dintre femei doar visează că vor avea vreodată. Însă, cu toate astea, nu-ţi dau voie să mă pui la inimă.

Sesiză imediat intenţia ei de-a răspunde - aşa că îi prinse capul în palme şi şopti:

- Nu-ţi dau voie să-ţi faci planuri cu mine. Nu te las să mă strecori în gândurile tale. Ştiu ce-ţi doreşti - iar eu nu mai plănuiesc copii şi mariaje a la long. Indiferent ce se va întâmpla - dacă se va întâmpla ceva -, nu vreau să te întristezi vreodată din cauza mea. Înţelegi?

Da - înţelegea. Era vişinie şi speriată ca la balamuc, dar aproba de zor cu capul! Se grăbi să continue - şi de data asta mâinile îi porniră în "explorarea" trăsăturilor ei:

- Pentru că eşti tânără, eşti frumoasă, eşti deşteaptă, ai un milion de posibilităţi şi variante în faţă - dar eu nu sunt nici variantă, nici posibilitate. Eu voi pleca în Austria şi nu voi mai accepta vreodată statutul de preş pentru vreo femeie.

- Dar nici n-am

Ei, na! Avea limbariţă! Ia să se-apuce el s-o dezbrace - că înţelesese deja cum funcţiona fata asta şi mai ales cum se băga în corzi!

- Eu, pentru tine, sunt o aventură. Şi nimic mai mult. O aventură pe care voi avea grijă să n-o regreţi...

"Şi pe care cu siguranţă n-am s-o regret nici o clipă..." Îi venea s-o întrebe dacă domnul general îi asigura săptămânal băi calde în lapte cu ciocolată! Dar se abţinea! Adică se grăbea s-o informeze referitor la condiţiile acelei aventuri:

- O aventură pe care poate-o vom repeta... Sau poate nu...

Palmele reci îi prinseră uşor capul - într-un gest atât de uşor că simţi cum se înfioară! Guriţa roşie zâmbi:

- Şi pe care-o vom păstra ascunsă în amintirile cele mai adânci... Cele mai secrete...

Da-da! Înţelesese perfect! Şi părea dornică să accepte condiţiile lui!

- Şi care ne va face să zâmbim tainic... atunci când vom auzi discuţii despre cutremurul devastator...

Da! Exact! Pricepuse tot! Se răsuci şi-o aşeză, nu foarte gentil, pe mobila aia. Şi gata cu discuţiile!

George

Urcă şi ultimele opt trepte şi scoase cheile. Privea lung uşa şi se bucura mult să constate că era tot sigilată. Îi lipise o etichetă pe 5, când îl luase pe Octavian cu el. Se bucura să constate că fie nu-i vizitase nimeni, fie îi vizitaseră nişte hoţi meticuloşi care puseseră eticheta aia la loc. O să descopere el imediat ce şi cum! Descuie uşa, dezlipi eticheta şi intră.

Phiu, ce puţea!

Se repezi la bucătărie şi deschise larg ambele geamuri. Uitase să arunce mâncarea din frigider! Uitase complet de asta! Adevărul era că, după cutremur, gonise ca nebunul să-l ia pe Octavian de acasă! Iar după aceea şofase până la Evidenţa Populaţiei, unde aflase că scăpaseră toţi dar că Adriana nu se dusese la serviciu în dimineaţa aia...

Na - că se încruntase deja! Ia să înceapă el curăţenia, înainte să-l apuce furia! Luă sulul de saci de gunoi şi deschise cu convingere frigiderul. Şi se grăbi să arunce tot ce vedea în faţa ochilor. Deschiderea acelei uşi făcuse atmosfera irespirabilă...

După ce umplu doi saci de gunoi cu mâncare stricată, concluzionă că n-avea rost să încerce să salveze oalele. Oricum n-avea cu ce să le spele! Ştia mai bine ca oricine ce fel de apă curgea acum pe conducte! Era periculos şi să spele vasele cu chestia aia! Poate de poimâine încolo, în funcţie de cât de disperaţi erau oamenii...

Nu exista soluţie la problema apei. Ţevile trebuiau spălate. Se strânsese mizerie şi rugină, de când se oprise apa şi până acum. Toată mizeria aia trebuia să se scurgă undeva. Astea erau condiţiile. Asta deciseseră mai-marii reconstrucţiei patriei. Iar el n-avea ce le face. El putea doar să nu folosească apa nici măcar la veceu.

Apropo - de mâine seară, Lucia şi Octavian se mutau aici. Deci, vor folosi apa de la toaletă. Lăsă baltă totul şi se grăbi să pună capacul şi să tragă apa. O s-o mai facă azi, de vreo 20 de ori. Şi-acum, să ia oalele alea... Le duse direct la ghenă şi reveni în apartament. Şi începu "proba" luminilor, a prizelor...

Totul funcţiona aşa cum trebuia. Frigiderul nu-l putea spăla cu apă de-aia împutită, aşa că...

Aşa că îşi scoase vestonul şi decise să treacă la haine - că partea cu frigiderul putea aştepta până mâine, dar dispariţia hainelor Adrianei, nu! Intră în dormitor, deschise larg uşile... Revăzu rochiile, fustele, cămăşile...

"Haide, George! Poţi s-o faci! Ea nu mai e! Nu le mai foloseşte! Dă-le de pomană!"

Da! Să le dea de pomană! Ceea ce însemna că trebuia să le pună în ceva... Sacii de gunoi! Şi sacoşele alea mari de Mega! Şi valizele! Nu plecau nicăieri, anul ăsta - de valize se putea dispensa! Trase valiza cea mai mare în mijlocul dormitorului şi-o deschise larg. Şi simţi brusc nevoia să se aşeze undeva. Să se aşeze, să-şi aprindă o ţigară...

Scrâşni printre dinţi:

- Ai fost mai fericită aşa? După ce ţi-ai bătut joc - a fost mai bine? Te-ai simţit împlinită?

Evident, nu primea răspuns. Nici nu aştepta un răspuns! Deschise larg geamurile şi-şi aprinse o ţigară. Şi se văzu nevoit să revină lângă valiză... Privea lung mătasea albă... Şopti, ca pentru el:

- De ce? Nu ştiai că te iubesc? De ce ţi-ai bătut joc de mine? De ce, Adiţă? Credeam că mă iubeai! Credeam că te-ai căsătorit cu mine din dragoste! De ce mi-ai făcut asta? De ce? Când ştiai prea bine că eu...

Se aşeză încet pe covor şi oftă din tot sufletul:

- Întotdeauna ţi-am venit acasă la timp. Întotdeauna ţi-am adus salariul întreg. Întotdeauna am investit tot ce-am avut în familia noastră. Întotdeauna am fost lângă tine şi te-am ajutat cum am ştiut eu mai bine! Şi când au murit părinţii tăi, care m-au urât dintotdeauna, am fost lângă tine, cu tine...

Trase încet mătasea din valiză:

- Ţi-am spus atunci - te iau alături de mine pentru tot restul vieţii. Ţi-am spus... Doamne, Adiţă, câte ţi-am spus atunci! Şi mi-am respectat fiecare cuvânt! Te-am respectat şi te-am iubit...

Se ridică şi ridică rochia; o scutură, încercând s-o aranjeze... Se îngălbenise un pic şi era şifonată. Dar, în rest, era aşa cum şi-o amintea el. Era aşa ca atunci... Îşi amintea chipul ei, strălucirea ei în clipa când el intrase şi-o văzuse...

- O singură dată am greşit! Atât! Doar o dată!

Azvârli mătasea undeva spre şifonier şi ridică tonul:

- Şi te-ai grăbit să mi-o plăteşti! De ce-am făcut-o, femeie? De ce am făcut ceea ce am făcut? Te-ai întrebat vreodată de ce?

Gata, că nu mai putea! Se repezi şi luă rochia aia la şuturi:

- De plăcere? De nevoie? De ce-am făcut-o? Şi pentru cine am făcut-o? Nu pentru tine? Nu pentru Octavian? Cum credeai că apar toate beneficiile - aşa, pur şi simplu? Cadou? Nu ştiai cum merg lucrurile? Nu lucrai la Poliţie? Unde lucrai - la fabrica de pâine? La salubritate? Nu ştiai vorba aia, "după faptă şi răsplată"? Nu ştiai în ce cercuri ne învârteam amândoi? Nu ştiai ce dosare fac şi cui? Da' ţi-au plăcut banii şi cadourile, nu? Ţi-au plăcut excursiile exotice! Şi croazierele! Ţi-au plăcut cinele în restaurante exclusiviste! Ţi-a plăcut "şuvoiul" de nunţi-botezuri-cununii! Ţi-a plăcut şi kilul de aur! De unde credeai că sunt toate astea? Dintr-o moştenire? Cretino!

Sfârşise prin a urla la rochia aia! La ea! La tot ceea ce reprezentase ea, la tot ceea ce ea călcase în picioare... Apucă rochia şi se apropie de geam:

- Dar ştii ceva? Tot ce-am făcut, am făcut pentru voi. Ceea ce ai făcut tu, ai făcut doar pentru tine - fără să-ţi pese nici măcar că l-ai rănit pe Octavian! Şi aşa cum tu n-ai putut să ierţi, nici eu n-am putut să te iert! Şi-am să fac acum ceea ce trebuia să fac demult! Am să te iau şi-am să te scot din vieţile noastre!

Azvârli rochia pe geam:

- Du-te unde vezi cu ochii! Du-te şi bea Jacobs Kronung cu Costel!

Ia - unde aterizase? În grădina din spatele blocului. Bun! Mârâi printre dinţi:

- Nu mai ai dreptul să ocupi locul de lângă mine. Trebuia să fac asta încă de-atunci, de când mi-ai lăsat DVD-ul pe masă! Da' ştii ceva? Nici acum nu e prea târziu! Stai să-ţi dau şi restul - că poate ai nevoie de ele!

Se repezi la valiză şi-o goli tot aşa - pe geam. Pantofii ei, voalul, palura - totul! După care se grăbi la şifonier şi începu să tragă hainele. Le scotea şi le azvârlea pe geam...

Se grăbea. Voia să termine cât mai repede curăţenia! Îi crescuse rău tensiunea, îşi simţea tâmplele zvâcnind şi ştia că trebuie să înghită un Distonocalm din şerveţel. Nu voia însă să se calmeze înainte de a termina curăţenia. Exista riscul să cedeze şi să plângă... Şi nu mai voia să plângă pentru femeia care nu fusese în stare să-l ierte nici măcar o dată! După ce el îi oferise tot ceea ce-i oferise, tot ceea ce-şi dorise ea, inclusiv un acvariu inutil cu zeci de peşti rari şi mai inutili, chiar nu voia să plângă pentru ea! Suferise destul, după părerea lui! Fiecare noapte nedormită, fiecare vis în care revăzuse scene de pe DVD... Fiecare privire mai "altfel" pe care i-o aruncaseră colegele ei de birou, care ştiau...

Mergea repede! În jumătate de oră termina cu hainele. Urmau dulapurile, cremele, fardurile... Să nu uite să împacheteze şi bijuteriile! O să le-ascundă; iar peste vreo două săptămâni, o să înceapă să le ducă pe la casele de amanet unde avea relaţii. Voia să scape de toate - de tot ceea ce însemna Adriana. El greşise o dată - lăsase "cadoul" să i se strecoare în patul conjugal. Ea însă făcuse DVD-ul ăla şi, fără măcar să încerce să-l împace după acel gest, îşi găsise cu viteza sunetului un amant. Pe primul. Îşi impusese să nu spună nimănui că prin viaţa Adrianei trecuseră trei amanţi statornici, nu unul. Nici n-o va spune vreodată...

Acum, însă, Adriana ieşea din viaţa lui. Îi făcea loc Luciei. Voia să spere că ea... Voia să spere că Lucia Florea va rămâne aceeaşi femeie calculată, corectă, care dăruia atunci când primea, care nu-l putea înşela pe omul de lângă ea... Care îl judecase obiectiv pe Mircea şi îl respectase până la capăt...

Lucia putea fi salvarea lui. Sau mormântul lui. Numai timpul putea spune ce va fi Lucia pentru el. Nu era sigur decât de un lucru - mâine, Lucia se va muta aici, cu el şi Octavian. Pentru că, diseară, el va face pe dracu-n patru şi-o va convinge să semneze contractul ăla cu el. Să accepte şi clauza aia cu "pân' la moarte"...

Nicolae

Lucia viră dreapta şi frână. Mama lui se grăbi s-o îndrume:

- Stânga, la ultima scară.

El nu mai spunea nimic. El privea lung blocul ăla de 10 etaje, cu 5 scări, şi i se părea uriaş... şi ireal de întreg...

Văzuse azi multe blocuri afectate de cutremur. Văzuse scări de bloc prăbuşite în totalitate; văzuse un bloc înclinat vizibil spre spate... Văzuse multe balcoane căzute, multe blocuri de beton armat desprinse din mozaicul ăla care se numea, generic, "bloc"... Motorul se opri:

- Şi gata - am ajuns.

Se grăbi să coboare:

- Deschizi tu în spate?

- Imediat.

Se grăbea, pentru că nu voia să-i audă refuzând sacoşele şi apa. Aşa că descărcă totul şi-şi privi lung socrul:

- Să sperăm că le putem duce dintr-un singur drum.

- Aa, stai liniştit! Hai, Sergiu - hai să-l ajutăm.

Ce bine că nu comentau! Lucia exclamă, veselă:

- La revedere! Să aveţi mare grijă!

- Da-da! Şi tu să ai grijă de tine!

- O să am!

- Şi să nu refuzi locul din faţă la paradă!

Evident, mămica lui era practic imposibil de "reeducat" la vârsta ei! Se întoarse spre Lucia:

- Te rog, vino şi tu.

- Prefer să te aştept aici. Să n-o păţesc ca Alex...

Ca Alex? Da' ce păţise Alex?

- Da' ce-a păţit?

- I-au furat Opel-ul din faţa blocului.

Cum? Îi furaseră Opel-ul? Lucia se pocni scurt cu palma peste frunte:

- Ah! Am uitat să anunţ cortul! Hai, fugiţi - eu te aştept aici. Să nu te grăbeşti, OK? Să îi ajuţi să se aranjeze... Ştii tu!

- ... OK. Dar, dacă vrei să vii totuşi, suntem la etajul trei. Uşa metalică vişinie.

- Bine.

Şi-acum, că insistase serios iar ea chiar îi oferise o scuză plauzibilă, apucă două sacoşe şi porni spre bloc. Mămica lui se grăbea în faţă, cu o sacoşă şi cu cheile...

O să fie bine. Or să se înţeleagă bine. Mama Carinei era specialistă în crescut copii mici; mama lui încercase - şi reuşise totuşi - să convieţuiască cu cel mai căpos nepot de pe planetă. Împreună, vor reuşi să-şi identifice punctele tari şi pe cele slabe; vor reuşi să-şi îndrepte comportamentul... şi vor reuşi să-i transforme şi pe bărbaţi. Tatăl lui se gândise mult în ultimul timp; mai ales după cutremur, când ei stătuseră în parcul de lângă Bellu... Şi mai ales după ce mămăliga aia de băiat a lui, mut şi stângaci şi bătut în cap "se învârtise" de-un loc la clasa I-a într-un adăpost de categoria I-a pentru părinţii lui. În plus, nu se îndoia că moartea lui Fabian îl afectase mult...

În fine! O să fie ce-o să fie! El unul era schimbat - ştia asta, simţea asta aşa că nu se îngrijora! Dacă vreunul dintre ei îi va face

copiii să sufere, îl va "exmatricula" instantaneu din familia lui! Ei patru nu aveau voie să sufere! Iar cei mai fericiţi oameni din lume trebuiau să fie fetele lui! Şi băiatul! Băiatul care se va naşte la începutul verii viitoare...

Tii! Ia uite, că uitase complet! Păi ei nu se antrenau deloc pentru băieţelul lor?

Nu. Trebuia să se gândească bine. Urma să cumpere apartamentul cu trei camere şi o nouă maşină - una mai comună decât Audi-ul ăla "barcă". Se gândea la două Logan-uri - că, la urma urmei, maşina trebuia să-i ducă din punctul A în punctul B, nu să prăjească ouă şi să cioplească copiilor jucărele! Şi-o Dacia 1300 era bună! Deci, trebuia să se gândească bine. Contul lui se va goli extrem de repede cu apartamentul şi mobila din el; iar dacă BCR-ul nu găsea o nişă de piaţă pe care să-şi consolideze poziţia, va fi vai de el! Marii clienţi corporatişti puteau rezista în faţa crizelor care vor urma; dar puteau rezista retrăgându-se din România... Puteau închide societăţile... Puteau renunţa la investiţiile făcute pe credit...

Totul depindea de Guvern - şi de măsurile care se luau acum, după dezastru. Dacă Guvernul era în stare să ia deciziile bune, economia se va relansa. Construcţiile aveau multă treabă zilele astea! Şi fabricile de mobilă, şi cele de sticlărie, şi cele care produceau semipreparate...

Erau mult prea multe necunoscute în calculele astea. În plus, habar n-avea ce se hotărâse până acum la nivel "macro"! Stătuse încuiat în centrul pentru minori, auzise doar ştiri răzleţe despre amplitudinea dezastrului... Şi cam atât. Aşa că mâine dimineaţă se va duce la dezvoltatorul imobiliar şi apoi la serviciu. Şi va anunţa, sus şi tare, că era pregătit "să lupte pe baricade" zi şi noapte, pentru bunăstarea băncii ăleia! Aveau mare nevoie de salariul lui! Mare, mare nevoie! Dacă el îşi pierdea serviciul...

Brr!

Ei, las' că nu mureau ei de foame! Era un jurist bun! Avea o vechime considerabilă în postul ăla! Mai rar, jurişti care să reziste în acelaşi post, în aceeaşi companie, atâţia amar de ani! Aşa că îşi va găsi alt post! Nu era o tragedie!

Oricum, până mâine era legat de mâini şi de picioare. Adică...

Intră în apartament, lăsă sacoşele jos şi scoase telefonul. Ia să vadă el dacă şefa lui supravieţuise! Aparatul pornea... Mămica lui luă sacoşele:

- Suni pe cineva?
- Da.
- E important?
- E foarte important.

Şi cam atât - nu părea grăbită să ceară lămuriri... Îşi căuta şefa în agendă... şi-şi amintea că, atunci când ieşise din BCR, se ciocnise de Mihai - şi nu mai ştia nimic despre el... Apăsă butonul verde - îl va suna imediat cum vorbea cu şefa lui. Imediat. Momentan, suna...

- Nicolae! Ce bine că m-ai sunat!

Ia uite! Zâmbi şi-şi luă o marjă de-o secundă, de dezmeticire în faţa tonului entuziasmat de telefonul lui:

- Bună ziua.
- Doamne, Nicolae! Bine că m-ai sunat!
- Şi eu mă bucur să vă aud.
- Nici nu-ţi dai seama cât mă bucur eu să te aud!

Serios? Da' ce se întâmplase? Ia s-o ia el "metodic":

- Îmi cer scuze că vă sun abia acum; dar mi-am spart
- Nu contează! Bine că m-ai sunat! Toţi ai tăi sunt bine, da?
- Da. Sper că aveţi aceleaşi veşti bune...
- Da; şi la mine e totul OK. Când poţi să vii la serviciu?

Păi aşa repede? Mămica lui şopti:

- Serviciul?

Aprobă cu capul:

- Cred că mâine. Nu ştiu; nu promit.
- Eu te rog să promiţi că vii mâine, la nouă!

Păi, din tonul şi graba cu care fusese poftit la birou, deducea că nu era concediat! Adică tocmai obţinuse ceea ce-şi dorise! Şi totuşi, dacă nu-şi juca acum cartea, adio carte! Deci... Deci, îşi jucă cartea:

- Vă deranjează dacă vin la zece?
- Nu; numai să vii!
- OK! Vin! Nu mi-am dat seama că prezenţa mea acolo este chiar atât de necesară...
- Cum adică?
- Adică, am stat într-un adăpost cu logodnica şi fetiţa mea, şi
- Şi n-ai vorbit cu nimeni din bancă?
- Nu. Nici măcar ştiri n-am auzit. V-am spus - mi-am spart telefonul şi abia acum am reuşit să dau de-un creştin cu suflet mare care să-mi împrumute mobilul lui.
- Am înţeles. Uite care-i situaţia. Mihai şi-a pierdut copilul. E distrus; e internat la Titan, la psihiatrie.

Aoleu! Mihai... Păi...

- Iar aici e o nebunie necontrolată! Acu' trei zile, board-ul de directori a semnat o convenţie cu statul. Noi şi BRD-ul suntem singurii acceptaţi să primim fondurile de la stat pentru reconstrucţie. Aşa că dosarele curg peste noi, iar tu eşti practic unica mea speranţă!

Aa... Păi astea erau veşti foarte bune! Indiferent ce însemna acel "fondurile de la stat", ei aveau de muncă! Trase aer în piept, ca s-o anunţe că mâine la zece intra pe uşă, dar nu mai apucă - şefa lui prinse un ton plângăcios:

- Te rog, Nicolae! Mai am doar cinci ofiţeri de credite din cinşpe şi-o coadă interminabilă la uşă! Board-ul ţi-a pregătit deja o anexă la contract. Îţi oferă 5.000 de euro net. Te rog, spune-mi că accepţi!

Cum-cum? 5.000 de euro? Păi...

- Nicolae? Mai eşti?
- Da.
- Te rog - vii mâine la nouă?

Board-ul îi pregătise anexa cu contractul aproape dublat... Zâmbi şi ridică o sprânceană:

- Mâine, la nouă, mă duc la dezvoltatorul imobiliar cu care am contract pentru un apartament cu trei camere. Vin la zece.
- Bine. Dar la zece vii!
- Cu o singură condiţie.
- Spune.
- Mi-am jurat, în ziua când am semnat contractul de muncă cu BCR-ul, că nu voi dormi niciodată în banca aia.
- Aa, stai liniştit!
- Am pierdut deja un copil; istoria nu se va repeta.
- Stai foarte liniştit în privinţa asta! S-au decis deja două posturi pentru debutanţi, la juridic! Eu îţi garantez că lucrurile vor sta cu totul altfel decât au stat până acum!
- Atunci ne vedem mâine la zece.
- Bine. Te aşteptăm.
- Sărut mâna.

Apăsă butonul roşu... şi începu să râdă:

- Ca să vezi! Eu mă pregătisem să ţin cu dinţii de locul meu de muncă, iar ei mi-au mărit salariul!
- Cum adică?
- Adică mă aşteptam să mă primească înapoi din milă sau compasiune pentru statutul de unic întreţinător al familiei! Când colo, aflu acum că Mihai e la psihiatrie iar ei au semnat cu Guvernul şi sunt la jumătate din efectiv. Şi curg dosarele pe ei, iar ei n-au jurist! Mi-au oferit 5.000 de euro şi doi subalterni - numai să mă duc la muncă!

Tatăl lui îl bătu pe umăr, zâmbind:

- Ştiam eu!

"Da-da! Ştiai tu!" În fine... Se grăbi spre sufragerie:

- Haideţi să vedem cum aranjăm mobila aici - să nu mai pice ceva, la următoarele replici.

- Lasă, că ne descurcăm noi! Tu du-te şi du fetele acasă!

Iar începea cu povestea asta? Clătină încet capul:

- Nu pot, mamă.

- De ce, puiule? De ce nu vrei să le pui la adăpost?

Mama Carinei se grăbi să completeze:

- Am făcut curat acolo; am pus lucrurile în ordine, am pregătit totul! Am schimbat şi aşternuturile, când am aflat că vii să ne iei! Te rog, Nicolae - pune-mi fata şi nepoţica în siguranţă!

- Oof, Doamne! Chiar nu înţelegeţi ce-i în mintea mea? Femeia aia de jos, din faţa scării, vecina mea, mizează pe ajutorul nostru! Ea ne-a ajutat să rămânem în siguranţă! Ea a avut grijă de noi toţi! Nu pot s-o las cu fundu-n baltă! Centrul se va desfiinţa oricum mâine! Nu murim până mâine!

Tatăl lui se grăbi să-i amintească un mic amănunt:

- Numai că tu, mâine la 9, trebuie să te duci la dezvoltatorul imobiliar. Iar la zece, la serviciu. Crezi că poate Carina să plece singură, cu Renata şi Codruţa, din Colentina până la Iancului?

- Da; poate.

- Şi le laşi să se plimbe singure prin toată zona Colentina, plus două staţii pe Mihai Bravu...

- Mamă, te rog frumos!

Fu prins de tricou şi scuturat bine:

- Nu, Nicolae! Eu te rog frumos să-ţi revii odată! Gata! Aţi făcut un gest superb - dar opriţi-vă odată! Ai grijă de familia ta! Parcă aşa ziceai - că trebuie să ai grijă mai întâi de familia ta! Te rog, Nicolae - ai grijă de ele!

- Mamă, nu pot să-mi bat joc de Lucia! Ea trebuie să vadă de centrul ăla! Şi-aşa, ar fi bine să ne întoarcem cât mai repede acolo - să nu vină vreo replică! Sunt multe chestii de care trebuie să se ocupe! Nu e taximetrista noastră - da?

Şi-acum nu mai spuneau nimic...

- Mâine dimineaţă, plec de la centru şi mă duc la dezvoltator. Tată, o să vă rog pe voi doi să vă duceţi să duceţi fetele acasă, atunci când se desfiinţează centrul.

- Ne ducem - nici o problemă! Doar că n-o să putem sta acolo cu ele non-stop. În plus, cred că ele au nevoie de tine...

- Eu voi fi oricum la serviciu. Va trebui să o ajutaţi voi pe Carina. Şi cu copiii, şi cu mâncarea, şi cu mobilarea apartamentului...

- La urma urmei, ai dreptate. Cineva trebuie să se ducă la BCR! Şi nu cred că mă vor pe mine...

- Exact. Deci - mâine, când se desfiinţează centrul, Carina o să vă sune. Vă rog - duceţi-vă şi ajutaţi-o să ajungă acasă cu copiii.

- Bine, Nicolae. Stai liniştit - ne ocupăm noi de asta. Hai să aranjăm repede aici, ca să vă întoarceţi la centru.

Bun! Socrul lui era mai înţelegător! Ia să vadă ei ce era de aranjat în apartament!

Victor

Mm...

Mai putea spune ceva? Nu, evident! Era frânt de oboseală! De uimire! De... Avea o stare foarte ciudată; pentru că nu se aşteptase...

Fu tras uşor în braţele ei... Păi dacă ea voia aşa, el de ce să se împotrivească? La urma urmei, putea spune că el unul nu regreta invitaţia "la cafea"! Era tare curios să ştie dacă ea o regreta...

Deducea că nici ea nu regreta...

Şi uite că şi ea voia să-i arate că nu regreta...

La urma urmei...

Începu să râdă şi-o trase în braţele lui:

- Prin minte îmi trece un gând ciudat...

- Serios?

- Serios.

- Pot să fiu indiscretă şi să te întreb ce gând îţi trece prin minte?

Aprobă cu capul... Ioana începu şi ea să râdă:

- OK! Ce gând îţi trece prin minte?

- O reclamă. La bere.

O secundă de gândire... şi un nou râs catifelat:

- Să înţeleg că mă trimiţi pân' la Mega?

- Nu cred că s-a deschis încă. N-au curent; nu merge casa, nu merge POS-ul... Oricum, nu la asta se referea gândul meu.

- Şi-atunci, la ce se referea gândul tău?

- Păi, la partea aia în care el este întrebat cum e berea, iar el gustă şi răspunde că nu-şi dă seama, aşa că trebuie să mai bea una...

Ei bine? Ce părere avea? O privea lung, curios... Tânăra din braţele lui ridică mâinile şi se întinse cu poftă:

- Ee... Ce să zic... Eu n-aş avea nimic împotrivă; dar mă tem să nu-mi stric coafura...

Serios? Asta era problema ei? Ioana se ridică într-un cot:

- Te rog, îmi faci tu altă coafură, mai târziu? Te rog eu mult...

- ... Vrei tu s-o strici pe-asta?

Tânăra se aplecă asupra lui:

- Eu aşa aş vrea. Tu vrei să-mi faci altă coafură?

- Eu vreau să-ţi fac altceva.

Hai, gata! Jos cu ea! Că nu era ea şefa!

- Şi pe urmă îţi fac altă coafură!

Ioana chicoti scurt:

- "Merge"!

Aa, da? Perfect! Găsise trei "căciuli" în cutia de la Alex, aşa că...

Alexandru

Cât era ceasul? Patru fix. Se ridică uşor de pe mega-pat şi sărută căpşorul buclat... că el pleca la serviciu...

Trebuia să se oprească - sau să facă ceva concret. Nu de alta, dar el îşi tot făcea speranţe, îşi imagina că aşa or să stea amândoi să se joace, aşa or să doarmă amândoi, aşa o să plece el la serviciu şi-apoi Vlad o să vină la el la serviciu după ce mânca... Şi nu făcea nimic ca să-şi transforme visele în realitate! Nici nu-şi pregătea dosarul pentru Protecţia Copilului, nici nu-şi pregătea cuvintele pentru urechile lui George...

Trebuia să facă ceva. Vlad n-avea voie să ajungă într-un orfelinat! Trebuia să-şi găsească cuvintele pentru George - sau actele pentru Protecţia Copilului. De preferat erau însă cuvintele pentru George. Protecţia Copilului va voi să analizeze dosarul preţ de vreo 2 săptămâni, după care va voi să facă o anchetă socială - să vină la el acasă, unde să constate spaţiul şi mediul absolut necesare pentru buna creştere şi dezvoltare a minorului, după care va dori să analizeze probele de la dosar încă vreo două săptămâni...

O să vorbească cu George. În seara asta, probabil. Trebuia să-şi facă curaj, trebuia să-şi găsească cuvintele...

Intră în propriul apartament iar Teo se ridică:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit. Hai - predă-mi gestiunea...

Primi pistolul şi "gestiunea":

- Copiii noştri dorm duşi, în 12. Aici, în dormitor, gravida joacă macao cu dl doctor iar Mugur doarme în sufragerie. În 14, Ludmila e în dormitor şi Violeta în sufragerie. Carina e în sufrageria din 15. Iar eu mă duc chiar acum în dormitor.

- OK.

- Lucia şi Nicolae încă nu s-au întors; iar Victor şi Ioana beau o cafea...

Zâmbi slab:

- Ştiu; eu i-am dat trei ceşcuţe...

Teo îl privi lung... şi exclamă, în şoaptă:

- Trei?

- Da.

- Deci adio întâlnire romantică cu Vio la patru, la patru şi patru...

- Îmi pare rău; dacă-mi spuneai...

- Ei, na! Stai liniştit! Or să coboare ei, la un moment dat! Am fugit la copii!

Aprobă şi se aşeză în fotoliu. Deci Victor şi Ioana erau sus...

Păi, era evident că n-o să-i vadă coborând treptele înainte de ora cinci! Dacă urcaseră pe la două, două şi-un sfert, acum era patru iar Victor avea la el trei prezervative, bineînţeles că nu vor păstra "rezerve" pentru mâine! Dacă se gândea el bine, putea jura că nici el, nici ea n-aveau vreo intenţie să-şi bea cafeaua împreună şi săptămâna viitoare! Dar dacă tot erau blocaţi în centrul ăla, departe şi de părinţi, şi de prieteni, şi de Lucia... De ce nu?! Observase un fel de "chimie" între ei; ochii lor se căutau reciproc, zâmbetele aveau ceva misterios...

Lasă-i să se iubească! Ce altă treabă aveau?! Copiii dormeau, mâncare nu făceau ei, bidoanele de pe bloc erau pline, butoiul era plin... Apa la toaletă era trasă...

O singură problemă avea - Victor intra de pază la noapte. Iar dacă fata asta îl storcea de vlagă, o să fie vai de el! Toate ca toate, dar siguranţa copiilor era pe primul loc! O să-i spună să se odihnească un pic, înainte şi după cină. O să-i prindă bine sfatul ăsta, mai ales atunci când el o să coboare de la cafea iar Lucia o să revină în centru...

Lucia

Se plictisea de moarte. Adică nu prea se plictisea ea, în sine; o plictiseau ştirile de la radio. "Băteau" acelaşi lucru, de parcă înregistraseră un CD şi-l rulau cu *replay*...

Tresări - na, că se grăbise! Nicolae ieşi din bloc şi porni în fugă spre ea... Îi aprecie starea dintr-o privire şi începu să râdă: totul era OK, juristul era vesel, aşa că îşi putea permite să alăture imaginea de acum cu discuţia veselă din timpul drumului de la garsonieră până aici şi să concluzioneze că vecinul ei "făcuse pace" cu părinţii. Şi era din nou linişte în "bula de fericire"... Îi deschise portiera iar Nicolae urcă lângă ea:

- Perfect!

Porni motorul şi blocă iar portierele:

- Mă bucur că totul e perfect...

Juristul râdea, ea râdea... Se asigură şi intră în trafic:

- Şi pot să întreb ce te face să spui asta?

- Păi, uite - am reuşit să-i aduc la un numitor comun. Se înţeleg bine - ba chiar pot spune că sunt deja prieteni la cataramă...

Dar era posibil ca asta să nu dureze mai mult de două săptămâni! Tăcea şi aproba...

- Ambele perechi de bunici se bucură pentru noua nepoţică...

Asta era, într-adevăr, minunat! Iar când o vor cunoaşte, vor fi de-a dreptul încântaţi - pentru că aveau de-a face cu o fată crescută şi educată "pe moda veche"...

- Mi-am sunat şefa şi m-a implorat să mă duc mâine la birou...

- Ei! Asta chiar e o veste minunată!

- Să ştii că mi-a fost frică să nu se-apuce să desfiinţeze din sucursale! Dar, spre marele meu noroc, board-ul a semnat contractul cu statul.

- Ce contract?

- Ah, tu nu ştii! Noi am văzut adineauri la televizor, la Pro TV! Statul va achiziţiona mare parte din fondul locativ, pentru păgubiţii care aveau casele asigurate. Pentru cei care nu au avut asigurarea obligatorie, sau nu vor să se mute în locuinţele oferite de stat, guvernul a decis să achite 20% din valoarea creditului cu care oamenii or să-şi cumpere "casa din vis".

Adică or să se dea credite... Era bine şi aşa - dar nu pentru ea! La urma urmei, era evident că, în atari condiţii, ea va accepta locuinţa oferită de stat! De ce să se lege la cap cu un credit total inutil? Dacă nu vor da bani şi îi vor oferi doar o garsonieră confort doi la Miniş, sau prin Ferentari, o va accepta. Dar se îndoia că George o să-i lase să-i ofere ei aşa ceva... Frână la semafor şi-l privi lung, curioasă - gata? Astea erau toate veştile? Nicolae oftă greu:

- Colegul meu, Mihai, şi-a pierdut copilul la cutremur. E internat undeva, într-un spital, la psihiatrie. Eu am rămas unicul jurist al sucursalei de la Victoriei; şi cum în sucursala aia mai sunt doar 5 ofiţeri de credite din 15, şefa mai că n-a plâns la telefon ca să mă convingă să merg mâine la serviciu! Şi m-a convins, ce mai!

Nicolae se aplecă spre ea şi zâmbi complice:

- Mai ales atunci când mi-a spus despre anexa la contract... aia cu mărirea de salariu... şi despre cei doi subalterni ai mei care vor fi angajaţi în curând...

- Bună treabă! Ştiam eu că am făcut facultatea greşită!

- Stai liniştită - că până acum m-au frecat ca pe maioneză! Muncă acasă, muncă în weekend-uri, şedinţe de sărbătorile legale...

Un copil împins la sinucidere... Se grăbi să aprobe:

- Ai dreptate. La urma urmei, trebuie să existe şi poliţiste la parada poliţiei - nu?

- Bineînţeles!

Coloana se repunea în mişcare. Se circula încet, exagerat de preventiv... Vecinul ei se aşeză comod în scaun:

- Aşa că mâine la nouă mă duc la dezvoltatorul imobiliar, iar la zece mă prezint la serviciu. Sper că nu te superi...

- De ce să mă supăr?

- Că ţi-o las doar pe Carina.

- ... Adică vrei să le laşi pe ele în centru şi să te duci la muncă?

- Eu aşa mă gândisem...

- Eu mă gândisem că ar trebui să vă mutaţi azi.

Nicolae nu-şi pierdu nici calmul, nici determinarea:

- Ne mutăm mâine. De dimineaţă, eu mă duc la dezvoltatorul imobiliar şi apoi la serviciu. Ea rămâne în centru. Atunci când se desfiinţează centrul, ea îl sună pe tata, sau pe tata socru, şi vin ei şi le iau.

Asta nu era deloc OK; dar cum avea 5 ani de patrulă la activ, ştia că nu-l putea convinge acum. Aşa că schimbă subiectul:

- Aha! Păi ştii ce zic eu?

- Ce?

- Să mergi azi la dezvoltatorul imobiliar.

Şi era uimit... Zâmbi:

- Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi, nu? Dacă guvernul a semnat deja cu băncile iar şefa ta e în pragul depresiei, înseamnă că e un adevărat măcel pe fondul locativ existent. Şi deci ai putea să rămâi fără bunătate de apartament! Zi-mi adresa dezvoltatorului.

Tăcea... Redeveni serioasă:

- Hai - zi-mi adresa.

Nicolae tăcea... Ea se încrunta rău... Gata! Trase de volan dreapta şi frână din scurt; puse apoi avariile şi se întoarse spre el. Şi cum şi el era încruntat, recurse la "arma secretă" - lecţiile de psihologie de la Academia de poliţie:

- Dacă nu reuşeşti să iei apartamentul ăsta, şansele voastre de adopţie se reduc drastic. Le ştiu pe alea de la Protecţia Copilului; în cinci ani de patrulă, le-am cunoscut bine. Sunt nişte murături acre, pentru care sentimentele tale, promisiunile Carinei şi

dorinţele Codruţei sunt vax. Ele au un formular; nu bifează toate căsuţele, nu vedeţi copilul! Prima bifă este locuinţa; urmează certificatul vostru de căsătorie, salariile, profilul vostru psihologic, capacitatea voastră de a fi părinţi buni, capacitatea voastră de a vă ocupa de Codruţa... Dacă individa are sindrom premenstrual accentuat, îşi aminteşte imediat că n-a încercat reintegrarea copilului în familia extinsă. Aşa că zi-mi adresa.

Nicolae arunca fulgere furioase prin parbriz:

- Nu pot.

- De ce?

- Fiindcă nu eşti nici şoferul meu, nici taximetristă! Mi-ai salvat familia, mi-ai salvat rudele, ne-ai ţinut pe toţi la adăpost şi ne-ai fâţâit de colo-colo prin oraş de parcă era în fişa postului tău să faci asta!

Ridică mirată sprâncenele:

- Tu chiar crezi ce spui? Sau o spui aşa...

Juristul îi aruncă o uitătură câşă; arboră imediat zâmbetul amabil, înţelegător:

- George ne-a salvat pe toţi. Eu n-am făcut nimic altceva decât v-am ţinut pe toţi la voi acasă şi l-am adus şi pe el acolo. Te rog, spune adresa.

Ezita... Vedea în ochii lui că-şi dorea să spună adresa aia, dar parcă nu putea...

- ... Spune adresa şi hai să cumperi un apartament cu trei camere pentru familia ta. Hai - că e patru jumate, şi trebuie să ajungem înainte de ora închiderii.

Capul şaten reveni spre parbriz. Aştepta...

- ... Strada Jean Texier nr. 3. Pe undeva pe lângă Radu Beller.

Puse semnal stânga şi intră violent în trafic:

- O ştiu. Am patrulat pe-acolo.

- ... Ai patrulat pe-acolo?

- Am patrulat prin mai toate zonele din sectoarele 1 şi 2 - mai puţin prin Colentina. Ca să evit să-mi fac conflicte aproape de casă...

Tăcea... Zâmbi:

- Stai liniştit - dacă e ceva, ne sună Teo. Şi? Cum e apartamentul? Zi-mi, că poate îmi iau şi eu unul!

- Tu? La ce-ţi trebuie?

Aruncă adevărul sub formă de poantă bună:

- Păi poate pică blocul! Sau nu mă mai vrei de vecină?

- Eei, păi dacă pui problema aşa, atunci îţi spun în amănunt cum e apartamentul! Deşi ştiu deja că mă tromboneşti - şi-o să te muţi la George...

Cât de bine le ştia el pe toate! Om mare, ce mai!

Victor

Cutiuţa de carton era goală. Şi "bateriile" lor erau goale. Dar putea spune că nu regreta. Nu regreta nici o clipă din ultimele două ore jumate! Timpul parcă zburase! Şi-i luase minţile! În ultimele două ore, se simţise minunat...

Gata. Prinse clema şi aranjă coada... şi-i trase un pic tricoul, ca s-o sărute pe umăr:

- Şi-acum cred că mergem jos, să auzim ce au de zis criticii într-ale coafurii...

Ioana aprobă şi se ridică. Devenise brusc tăcută... De ce tăcea? Ce nu-i plăcea? Se grăbi s-o întoarcă spre el:

- Ce e?

Ciudat - chipul ei era destins ca o zi însorită de primăvară:

- Nimic.

Serios? El n-ar fi spus asta... Tânăra îi fură un sărut:

- Ai avut dreptate cu tot ceea ce mi-ai spus. Inclusiv cu partea aia cu regretul.

Serios? Care parte?... Aa, aia cu "n-ai să regreţi"! Bun! Era reconfortant să afle, de la o asemenea femeie, că încă se mai pricepea să ofere aventuri de neuitat! Ioana oftă uşor:

- Numai că eu n-am luat în calcul o chestie.

- Ce chestie?

"Şi dacă zici ceva despre sentimente, te plesnesc peste obraji de-ţi merg fulgii!"

- Coborârea.

Fu cuprins uşor cu braţele:

- Tentaţia a fost atât de mare, încât am uitat că trebuie să cobor pe sub privirile vecinilor tăi...

- Stai liniştită - nu sunt vecinii mei. În plus, credeam că ţi-ai dat deja seama că ai de-a face cu un gentleman! Când tuşesc de două ori, poţi să cobori şi tu.

Ioana îi fură un sărut:

- Ştiam eu că am de-a face cu un gentleman!

Evident! Descuie uşa, dar nu o deschise. Iar ea aştepta... El aştepta... pentru că nu puteau coborî doar aşa, fără să discute anumite lucruri... Capul brunet se plecă grăbit:

- ... Ştiu unde şi cum să te găsesc. Prefer să nu-ţi aflu acum numărul de telefon.

- Mi-ai spus că ai pe cineva...

- Da.

- Iar din cuvintele tale deduc că n-ai vrea să fii sunată...

- Cel puţin în prima fază, prefer să te caut eu. N-aş vrea să mă înţelegi greşit! Nu regret nici o clipă din ceea ce s-a întâmplat în blocul ăsta! Numai că e vorba despre chestii complicate...

- Stai liniştită. Atâta timp cât nu-ţi închipui că vorbele tale înseamnă pentru mine eliberarea unui loc...

- Nu. Nu-mi închipui că eşti ca Alex. Ştiu că nu eşti ca el. Doar că tata e foarte... Adică mama mă încurajează să fac ce

Se grăbi s-o întrerupă:

- Nu vreau să te justifici în faţa mea. La urma urmei, decizia îţi aparţine! La vârsta şi experienţa mea prin viaţă, nu prea îmi permit să ridic pretenţii la asemenea domnişoară...

Ioana zâmbea... Îi sărută mâna:

- Ţi-am spus: decizia îţi aparţine. Eu sunt liber ca pasărea cerului şi nu regret că am stat de vorbă azi, aici. Dar în noiembrie plec în Austria. Aşa că decizia îţi aparţine...

Şi uite cum se asigura el de cel puţin două "*remake*-uri" după sinistrarea aia, fiindcă începuse deja să puncteze... Deschise uşa şi şopti:

- Cobori când mă auzi tuşind de două ori; OK?

- OK.

Ieşiră pe palier... şi profită de liniştea mormântală ca s-o strângă din nou în braţe şi s-o sărute ca o promisiune... că vor reveni curând în apartamentul ăla, imediat cum făcea rost de altă cutiuţă...

Şi gata - pornea spre scări. Se gândea la ultimele două ore... Nu-nu! Se va gândi la ele imediat cum va rămâne singur! Acum trebuia să coboare scările alea şi să salveze onoarea amândurora!

În apartamentul 15 nu era nimeni; începu să coboare... Nici în 14 nu se vedea nimeni... Cine era de pază? Când urcase el, Teo stătuse pe fotoliu; acum însă de pază era... De pază trebuia să fie Alex. Oare...

Da; Alex era. Iar el ştia. Aşa că îl privi lung... Alex ridică o sprânceană admirativă... Îi făcu semn să nu scoată o vorbă şi se opri în cadrul uşii:

- Cum de dorm şi la ora asta?

Tânărul zâmbi cu subînţeles:

- Or fi obosiţi! Cine ştie...

Tuşi sonor de două ori şi bombăni:

- Mm, m-am înecat! Ai nişte apă aici?

Alex se ridică:

- Da. Imediat.

Păi ce făcea? Chiar îi aducea apă? Nu înţelesese semnalul? Foşnetul se apropia vijelios pe scări... Gata - Ioana intrase în apartamentul 14. Încă două secunde, iar Alex ieşi din propriul dormitor:

- Poftim.

Ei, nu! Acum se supăra! Bărbatul şopti:

- Mie oricum nu-mi mai folosesc!

OK atunci! Deşi trebuia să recunoască faptul că avea de-a face cu un bărbat foarte grijuliu cu propria sănătate... sau foarte solicitat. N-o să-l întrebe asta, evident! Luă cutia:

- Mersi.

- Cu plăcere... sper!

Îi făcu cu ochiul şi intră în apartamentul 12. Unde era Lucia? Că avea chef s-o revadă! Nu de alta - dar dacă ea n-avusese chiar nici un pic de remuşcare pentru "lipeala" cu George chiar acolo, sub nasul lui, nu vedea de ce el ar fi simţit vreo umbră de regret! În dormitor erau doar copiii, care se jucau foarte frumos... În sufragerie nu era nimeni... Reveni în uşa apartamentului 13:

- Nu s-au întors?

- Încă nu.

Ciudat; n-ar fi trebuit să le ia aşa de mult! Dar probabil că mobila căzuse şi acolo, iar tatăl şi socrul lui Nicolae nu erau fraţi cu Hulk Logan...

Păi, să se ducă şi el la copii! De fapt, să se ducă să-l liniştească pe Mugur - nu? Şeful lui trebuia să ştie că în noiembrie era disponibil! Trase perdeaua şi intră. Bărbatul de pe canapea întoarse capul... şi zâmbi:

- În concluzie?

- În concluzie, ce?

- În concluzie...

- În concluzie, o să-mi pregătesc CV-ul. În caz că pierzi numărul meu de telefon, să-l ai pe mail...

Mugur începu să râdă:

- Îmi place că eşti parolist!

- Sunt ferm în hotărârile pe care le iau.

- Bun!

Şi cam atât - viitorul lui şef reveni pe canapea... Ieşi şi auzi imediat vocea lui Alex:

- Tu nu intri de pază la noapte?

- Ba da.

- Somn uşor atunci. Hai - pas alergător!

Avea dreptate, ce mai! Alex ştia cel mai bine dintre ei cum era după...

Intră în sufrageria Luciei şi se lungi pe mega-pat. Închise ochii...

Se simţea foarte bine. Se simţea perfect! Se simţea "ca nou"! Nici urmă din supărarea de după lectura agendei Luciei; nici urmă de sentiment de neputinţă, de complex de inferioritate, de... Era din nou el, Victor, bărbatul pe scaunul căruia multe femei făcuseră pe dracu'n patru ca să ajungă - şi să-i zâmbească tainic. Era însă o variantă nouă de Victor. Una care devenise imună la frumuseţea interioară a femeilor din jurul lui. Nu căuta sufletul pereche. Nu mai voia să se însoare. Nu voia nici copii. Voia să plece în Austria şi să încaseze un salariu baban. Iar în timpul ăsta, voia să iasă cu diverse femei şi să se simtă bine. Să fie el însuşi. Şi să nu se simtă vreodată obligat să iasă din nou cu una dintre ele; să refuze politicos invitaţia... Sau să insiste, la fel de politicos, să-i obţină uneia dintre ele acceptul şi promisiunea revederii...

Victor stilistul îşi ordonase priorităţile. Salariu şi libertate! Se cunoştea foarte bine - după ce-o să se însoare, n-o să-şi poată înşela soţia. Nu era genul! Avea principii solide! Atunci când se va însura, o va face din dragoste. Aşa că nu se va îndrăgosti, în următorii 2-3 ani...

Aah! Excelentă "terapie"! Fata asta habar n-avea cât bine îi făcuse! Fata asta frumoasă, deşteaptă şi foarte pasională, fusese antibioticul lui. Şi poate că va fi în continuare antibioticul lui - de ce nu?! Decizia a ei era...

Ia să încerce el să se odihnească totuşi - că urma să intre de pază la noapte, iar mâine centrul se desfiinţa. Adică îl aştepta o noapte nedormită şi-un apartament devastat, împuţit de mâncarea stricată încă de-acum vreo trei zile...

Nu putea să nu se gândească la surpriza pe care i-o va face Ioana diseară, când el se va trezi şi-o va găsi lângă el...

Nicolae

BMW-ul roşu parcă în faţa casei. Aici era dezvoltatorul lui imobiliar? Ciudat... În fine! Se grăbi să coboare:

- Vin repede.

- Nu veni repede; vino proprietar.

Mm, extraordinară fiinţă, Lucia asta! Extraordinară! Ştia el George ce ştia, când decisese să se întoarcă totuşi la ea şi să se lupte din toate puterile ca s-o cucerească! Ştia ce era în mintea bărbatului care, la 40 de ani, cunoscuse o tânără aşa ca Lucia. Dacă n-ar fi fost poliţistă, s-ar fi putut gândi că logodnica lui omisese să-i vorbească despre sora ei mai mare...

În fine! Intră în curte şi se apropie de uşă. Şi auzi clar forfota din interior. Vocile de femei şi cele de bărbaţi se suprapuneau într-o semi-isterie... N-aveau sonerie; apăsă deci clanţa şi intră.

Se pomeni într-un holişor micuţ - iar forfota încetă ca prin minune. Două femei şi trei bărbaţi - toţi cinci cărau sute de hârtii, ca în reclamele cu funcţionari disperaţi, şi îl priveau lung... Zâmbi:

- Bună ziua. Sper că sunteţi GTC...

Cel mai în vârstă dintre bărbaţi se repezi spre el:

- Noi suntem. Bună ziua. Vagner Virgil, director de vânzări Rose Garden. Aveţi un dosar?

Un dosar? Îi punea întrebarea aia privindu-i mâinile? Ridică scurt din umeri:

- Practic vorbind, am mâinile goale. Tehnic vorbind, am un contract semnat cu dvs., pentru

Una dintre tinere se grăbi să îl întrerupă:

- Pentru un apartament din Rose Garden?

- Dacă aşa se numesc blocurile de la fosta fabrică Suveica, da.

Cinci figuri panicate arborară cinci zâmbete largi, iar Vagner Virgil făcu un gest larg:

- Poftiţi, vă rog! Intraţi! Biroul din faţă...

Bun! Până aici "izbândise"! Se aşeză, iar individul se grăbi să se aşeze în faţa lui:

- Deci aveţi un contract cu noi...

- Da; l-am semnat pe 4 august, la târgul imobiliar de la Romexpo.

- Aha! Atunci cred că aveţi de fapt un precontract...

- Nu. Am un contract de vânzare-cumpărare. Pe 5, cutremurul m-a prins la casieria BCR-ului.

Bărbatul deveni brusc precaut:

- Înţeleg... Apartamentul vi l-aţi ales deja, sau aţi stabilit doar unele date, cum ar fi numărul de camere, numărul de băi...?

- L-am ales şi l-am şi vizionat. Din păcate, toate documentele sunt la logodnica mea, în adăpostul în care locuim momentan; dar am vizitat apartamentul, împreună cu agentul imobiliar, şi

- Cum aţi spus că vă numiţi?

Păi nu le spusese odată?... Na, că nu le spusese!

- Răduţ Nicolae. Contractul e făcut pe numele mamei mele, Răduţ Gloria.

Pe chipul individului "înflori" un zâmbet gigantic:

- Domnule Răduţ! De trei zile vă sunăm!

Aoleu! Se grăbi să se scuze:

- Mi-am spart telefonul pe 5. Abia azi am reuşit să fac rost de altul...

Bărbatul sări în picioare şi se repezi la masa ovală, de şase persoane, acoperită complet de hârtii:

- Nici o problemă! Bine că aţi venit, oricum! Avem contractul dvs aici...

Şi-l căuta ca disperatu' prin hârtiile alea...

Ceva era în neregulă acolo. De la forfota disperată care-l "întâmpinase", până la amabilitatea excesivă şi graba directorului de vânzări de-a găsi contractul lui, totul arăta că oamenii ăştia "erau chitiţi" să vândă totul cu viteza sunetului. Aşa că se aşeză comod şi decise să nu mai zâmbească:

- Să înţeleg că sunteţi încântaţi de vânzarea asta...

Individul aproba de zor...

- Eu sunt jurist de vreo 15 ani. Iar încântarea asta a dvs nu-mi miroase a bine...

Gata - îi găsise contractul şi-acum revenea fuguţa la el... şi turuia, zâmbind în continuare:

- Statul român pregăteşte o ordonanţă de urgenţă, prin care vrea să cumpere tot fondul locativ existent, pentru a despăgubi cetăţenii rămaşi fără case. Îl cumpără la valoarea de inventar, ceea ce e practic o mare bătaie de joc... Şi nu-l cumpără cu banii jos! Din câte ştim noi, o să achite atunci când o să achite - că e statul român şi-şi permite să facă de-astea. Cealaltă opţiune e creditul pe care oamenii rămaşi fără case trebuie să-l ia de la una din băncile agreate de stat, credit la care statul o să achite 20% din valoare. Dar astfel de credite se dau pe 20 de ani; iar statul plăteşte partea lui atunci când o plăteşte! Noi suntem mai mult decât bucuroşi să facem afacerea direct cu dvs! Sau sunteţi şi dvs eligibil pentru cei 20%?

Aşa deci... Statul cumpăra casele la preţul pe care-l impunea tot el! Normal că dezvoltatorilor le convenea să încaseze peste 100.000 de euro pe 3 camere! Ridică scurt din umeri:

- Şi dac'aş fi eligibil - n-am timp să stau după Guvern. Am nevoie de casa asta. Am un copil de-un an jumate şi vreau să înfiez un copil de 12. Aşa că, dacă ajungem la un consens, mâine plătesc integral apartamentul şi vin după chei.

Insul era în extaz deja:

- Păi, să vedem! Aţi semnat pentru 103.500 euro. Facem o clauză la contract? 80.000 în 24 de ore?

Ha? Cum? Cum zicea omul ăsta?

- E o reducere considerabilă...

"Gata, Nicolae! Dezmeticirea! La 20% reducere şi aşa activitate febrilă, sigur e ceva putred la mijloc!" Negă scurt:

- Numai după ce îl expertizează un constructor.

Bărbatul se aplecă scurt spre el şi şopti:

- Domnule Răduţ, vă spun cu mâna pe inimă - blocurile alea n-au nimic. Şi eu tot acolo mi-am luat apartament. Sunt perfecte. Dar am primit informaţii "pe surse", cum că statul va oferi dezvoltatorilor imobiliari maximum 50.000 de euro pe 3 camere. De-asta ne-aţi găsit forfotind pe-aici - încercăm să dăm de cei care au precontracte cu noi, ca să le facem 20% reducere şi să obţinem cu 30% mai mult decât ne-ar da statul. Aşa că nu este vorba despre siguranţa blocurilor. Soţia şi copiii mei sunt acum acolo, la etajul 9, iar eu sunt mai mult decât liniştit în privinţa asta. Este vorba doar despre bani. 80.000 de euro nu e 100.000, dar e mai mult decât 50.000. Ce ziceţi - facem anexa?

Trebuia să se decidă repede. Dacă semna anexa pentru 80.000 şi constata că blocul avea probleme de structură, se putea declara în faliment. Dacă nu semna, putea pierde totul - şi casa, şi pe Codruţa...

- Eu v-aş sugera să semnaţi şi să mergeţi până acolo. Dacă constataţi că v-am minţit, nu plătiţi şi gata!

Avea şi el dreptate! La urma urmei... Aprobă cu capul şi-l văzu apăsând butonul calculatorului:

- Să sperăm că nu pică curentul tocmai acum. Că, de când i-au dat drumul, şi cel mai mic consumator în plus poate stinge lumina în tot cartierul!

Aa! Tocmai îşi amintise! Se grăbi să se ridice:

- Până e gata anexa aia, ies cinci minute.

Primi o aprobare, aşa că ieşi şi se grăbi spre BMW-ul roşu. Lucia era mirată să-l vadă revenind atât de repede... Urcă lângă ea şi o privi lung:

- Pot să te rog ceva?

- Da.

- Crezi că poţi să afli dacă blocurile de la Suveica au fost expertizate după cutremur?

Vecina lui aprobă şi scoase mobilul. Deci îl suna pe George... Cea mai bună sursă de informare, George era! El avea în laptop o hartă updatată în timp real cu informaţiile venite de la echipele de specialişti de pe teren! "Mama şi tatăl" inginerilor în construcţii or să-i spună care era starea apartamentului cu trei camere! Aştepta... Lucia zâmbi:

- Bună ziua, nea Aurică.

Aa...

- Uite, binişor. Sunt cu unul dintre voluntarii mei la un dezvoltator imobiliar... Nicolae... Da, juristul... Păi, uite despre ce e vorba. Are contractat un apartament, dar încă nu l-a plătit. Şi tare bine-ar fi să afle care e starea blocului înainte să dea banii... Aha... Aştept.

Bun! Deci verifica nea Aurică! Într-un fel, era mai bine aşa - George era genul de general faţă de care civililor le era jenă să ceară favoruri de-astea. Iar el era un "civil clasic". Aşa că... Vecina lui se întoarse spre el:

- Da. Imediat. Zi-mi adresa.

- Complexul rezidenţial Rose Garden, de la fosta fabrică Suveica.

- Ăla de pe Colentina?

- Da.

- I-auzi, nea Aurică! Cică e în complexul Rose Garden, de la fosta fabrică Suveica.

Lucia apăsă un buton şi întinse telefonul spre el. Auzi clar râsul bătrânului:

- Aa, zi-i să stea liniştit! Au fost verificate şi sunt ca noi! Sunt printre cele mai zdravene din zonă, să ştii!

- Aha. Mulţumim, nea Aurică!

- Să creşteţi mari! Zi-i să-i dea zor să-l cumpere - că se pregăteşte o chestie mare, care-o să înghită tot fondul locativ care n-are proprietar.

- Aha. S-a recepţionat, nea Aurică.

- Auzi, Lucio? Tu unde eşti acum?

- Pe undeva pe Radu Beller.

- Rezolvaţi cu apartamentul şi du-te şi odihneşte-te. Ai înţeles?

Înţelesese? Că el unul înţelesese instantaneu sfatul ăla! Obrajii poliţistei deveniră purpurii:

- Înţeles, nea Aurică.

- Aşa. Hai! La treabă!

- Mulţumim, nea Aurică!

- Pa!

- Pa, nea Aurică!

Mobilul piui iar vecina lui îl privi lung, amuzată pân' la Dumnezeu:

- Hai, fugi! Ai auzit ce-a zis! Fugi şi ocupă fondul locativ!

Corect! Se grăbi să coboare şi să revină în faţa directorului de vânzări - la 20% reducere, putea spune că tocmai dăduse de-un chilipir! Pornise de la 115.000 de euro, nu? Reducerea era de... 30%!

Intră vijelios în casă, provocând aceeaşi oprire a "funcţionarilor panicaţi"... şi cum porni spre biroul directorului de vânzări, i se oferiră aceleaşi zâmbete extaziate de mai devreme. Evident - oamenii ăştia aveau nevoie de bani, nu de promisiunile statului şi de 25 de ani de plăţi mici-mici-mici...

- V-aţi întors! Perfect! Am făcut anexa...

Ia să vadă el ce făcuse omul ăla acolo! Deci anexă la contractul cu numărul - se grăbi să verifice numărul... Bun! Mai departe... Datorită faptului că GTC România decisese să facă o super-promoţie la început de august, contractul se modifica după cum urmează: la articolul 6, punctul "preţ", se adăuga un paragraf: "În perioada 1-31 august, preţul apartamentelor cu 3 camere achitate în termen de 24 de ore de la semnarea prezentei anexe este de 80.000 de euro." Mai citeţ de-atât nu se putea! Aşa că plastografie cu măiestrie semnătura mamei lui... în trei exemplare... iar directorul Vagner Virgil arboră din nou un zâmbet larg:

- Să fie într-un ceas bun! Am cheile pregătite - mâine, dacă veniţi cu ordinul de plată...

- Voi veni. Fie pe la nouă jumate, fie după cinci.

- Noi cred că o să dormim aici săptămâna asta, aşa că nu-i nici o problemă! Veniţi când puteţi!

- O să încerc să nu vin după orele mele de serviciu. V-aş trezi din somn, şi...

Se ridică, pregătit să facă încheierea şi să se grăbească să revină la BMW-ul roşu; individul se sprijini comod de spătarul scaunului:

- Spuneaţi că sunteţi jurist...

- Da.

- Cu 15 ani vechime.

- Da.

- Şi lucraţi undeva...

- Da.

- Păcat! Noi am rămas fără jurist - s-a speriat şi s-a întors la părinţi, în Drăgăşani.

- Nu vă pot ajuta în privinţa asta.

- Nici măcar două ore, după program? Ca al doilea job?

- Nici. Am clauză la contract.

- Aha...

- În plus, cred că aş fi în conflict de interese. Sunt jurist la BCR...

Pe chipul directorului apăru o mimică plină de respect:

- Da. Aveţi dreptate. Păcat!

Ridică scurt din umeri şi întinse mâna spre el:

- Mâine vin cu ordinul de plată.

Bărbatul sări în picioare şi se grăbi să-i strângă mâna:

- Vă aştept. În caz că nu puteţi totuşi să veniţi personal, nu-i nici o problemă - îmi transmiteţi prin fax ordinul de plată vizat de bancă şi-mi comunicaţi numele persoanei care vine să ia cheile!

- Să vedem! Vă mulţumesc.

- A fost plăcerea noastră! Ne-aţi făcut un mare serviciu că n-aţi renunţat la apartament! Vă daţi seama - 50.000 de euro pentru 3 camere? Nici costul propriu-zis al construcţiei n-o acoperă!

Aproba cu capul; directorul îl conducea uşurel spre ieşire... pentru că ei trebuiau să găsească extrem de repede nişte semnatari de precontracte şi să-i convingă să plătească în 24 de ore... Ah - dacă tot era acolo, ia să se intereseze el cum era cu ordonanţa aia de urgenţă:

- Şi cu ordonanţa de urgenţă cum e? Ce se aude? Cum o să fie cu fondul locativ?

- Păi, statul o să înceapă să cumpere locuinţe "la urgenţă". Parlamentarii care au zeci de case vor avea prioritate la vânzarea lor. Apoi, prioritate vor avea cei care îşi vor vinde casele de la oraş pentru a se muta la ţară. După care urmăm noi, dezvoltatorii imobiliari. În funcţie de numărul de locuinţe necesare şi de ceea ce va cumpăra până atunci, statul s-ar putea să oblige dezvoltatorii să-i vândă un anumit procent din casele finalizate. 50%, 60%... Poate chiar 100%! Deşi, la cum se văd lucrurile acum, mare parte din tinerii care-au venit la oraş să se îmbogăţească s-au întors cu coada între picioare în bătătura părintească.

Aproba cu capul... Bărbatul deschise uşa casei şi îl bătu uşor pe umăr:

- Aveţi şi numărul meu de mobil acolo, în anexă. Mă sunaţi, în caz că se întâmplă ceva. Vă rog!

- Staţi liniştit - dacă blocul e zdravăn, n-are ce să se întâmple.

- La revedere.

- La revedere.

"Şi hai odată, Nicolae! Că femeia asta trebuie să se odihnească!" Urcă pe scaunul din dreapta; Lucia ambală scurt motorul:

- Gata?

- Gata.

BMW-ul porni vijelios:

- Proprietar, sau...?

- Proprietar, şi-ncă cu o reducere consistentă!

- I-auzi! Păi cum aşa?

- Statul o să cumpere locuinţele disponibile ca să le ofere drept despăgubire. Întâi o să cumpere apartamentele "în plus" ale demnitarilor, la nişte preţuri convenabile pentru demnitari... Apoi o să cumpere casele celor care pleacă din Bucureşti pentru totdeauna... Şi apoi o să tabere pe dezvoltatorii imobiliari, cărora le va plăti trei firfirele în doi-trei-douăştrei de ani...

- Cu alte cuvinte, ăştia mai aveau puţin şi te serbau cu şampanie şi orchestră!

- Cam aşa ceva... Oricum, după ce am semnat anexa la contract, cu noul preţ, mi-au oferit postul de jurist rămas liber la ei.

- Şi i-ai refuzat?

- Da. N-am nevoie de al doilea job - am nevoie de orele de după serviciu, ca să le petrec cu familia.

- Bravo! Aşa te vreau! Nici eu n-aş fi acceptat - deşi, în comparaţie cu tine, salariul meu e mic-mic-mic...

- Dacă eşti dispusă să ieşi din poliţie, eu te ajut! Şefa mea are cu 10 ofiţeri de credite în minus!

- Nu, mulţumesc. Titulatura nu mă încântă - sunt deja ofiţer...

Bufni în râs:

- Şi ce ofiţer! Rându'-ntâi la paradă!

Şi ea râdea; numai că ea roşise un pic, semn că se gândise imediat la George...

George

Stinse ţigara şi traversă toată casa. Şi privi lung în jurul lui, în camera lui Octavian...

Pusese mobila la loc. Avusese însă grijă să o aranjeze în aşa fel încât, dacă mai venea vreun cutremur puternic, să nu cadă peste canapea. Din punctul ăsta de vedere, îi plăcea să creadă că "îl dusese mintea" iar noua organizare a mobilierului era perfectă. Oricum, mâine, când o să-i aducă acasă, o să le facă instructajul. O să le spună unde să fugă, unde să se ghemuiască... Şi apoi o să-i lase singuri. El trebuia să preia zona aia codaşă şi să rezolve cumva dezastrele din ea. Pe el îl aşteptau alte ore suplimentare departe de ei... Şi tare se temea el că, după ce va discuta diseară cu ea, o să-i fie îngrozitor de greu să stea cuminte la serviciu în timp ce ea era acasă...

Camera lui Octavian era bine. Acolo, sub canapea, îi pusese el două cutii mari, cu lucruri de-ale Adrianei. Să le sorteze el - ce voia să păstreze, ce voia să arunce... Avea un băiat isteţ foc; o să înţeleagă imediat că lucrurile alea trebuiau să stea în lada canapelei atunci când uşa camerei lui era descuiată. Simţea că şi Octavian

o plăcea pe Lucia...

Chestia asta îl încurca rău! Problema lucrurilor Adrianei, a amintirilor pe care băiatul lui va voi să le păstreze, era acum o problemă infernală pentru el. Adriana fusese naşa şi prietena Luciei, iar el nu ştia cum să discute cu Lucia despre asta. Era, dealtfel, mult prea devreme pentru discuţia asta! Poate peste vreo două săptămâni, după ce se obişnuiau unul cu celălalt, după ce lămureau multe alte probleme mult mai importante, care-i vizau direct...

Aaah! Gânduri goale! Văzând şi făcând! Măcar s-o vadă mutată acolo, în apartamentul lor! Ce, nu mai improvizase niciodată? Ei, na!

În dormitor totul era OK? Privi lung de jur împrejur... Pe mobilă era OK. În şifonier ştia că era OK - scosese absolut toate hainele, inclusiv pe-ale lui! Sub pat nu mai erau decât pilotele. În camera acvariului "periase" toate dulapurile, toate sertarele... Iar acvariul nu putea să-l arunce - deşi şi-ar fi dorit foarte, foarte mult să scape de el! Numai că-i plăcea Luciei; în plus, dispariţia hainelor Adrianei era un gest normal - dar dispariţia acvariului puţea a răutate la adresa fostei soţii. Aşa că acvariul rămânea acolo, în camera aia, cel puţin momentan... În bucătărie nu putea face "lună" decât dacă arunca totul din dulapuri - de la oale, la solniţă. O s-o facă şi pe-asta - dar nu aşa ca acum. O s-o facă în timp... ca să n-o supere pe Lucia...

Ştia că Lucia se va supăra un pic pentru felul cum dispăruseră lucrurile Adrianei. Ştia la fel de bine că aceeaşi Lucia s-ar fi făcut stacojie-vişinie dacă ar fi trebuit să le strângă chiar ea, cu mâna ei! Aici avea el probleme...

Se apropie de fereastră şi privi lung grădina blocului. Şi tresări - ia uite... Vreo 10-12 persoane se călcau în picioare şi-şi promiteau pumni şi-o încăierare pe cinste, pe hainele aruncate de el! Adevărul era însă că erau haine bune; de firmă. Şi cum "zburaseră" de la etaj, era evident pentru cei de jos că o asemenea ofertă n-o să li se mai ivească curând! Vedea forfota, auzea murmurul... Cu puţin noroc, până mâine n-o să rămână nici amintirea maldărului de haine. Aşa că era un pic mai liniştit. Imaginea hainelor Adrianei, azvârlite pe geam ca-n scena unui divorţ de telenovelă, ar fi făcut-o pe Lucia să sufere...

Oftă greu şi ieşi - şi dacă totuşi Lucia n-o să se mute la el?

Încuia încet uşa... Răsucea cheia şi se gândea... Ei, na! O să se mute! Blocul ei nu era OK deloc! Doar n-o să doarmă în parcul Plumbuita, nu? Mai ales c-o s-o roage el mult să aibă grijă de Octavian... Indiferent ce se va întâmpla diseară, mâine Lucia se va muta aici - la el acasă. Aşa că, dacă diseară n-o să fie ca-n visele ei frumoase, mâine seară se va prezenta la ea cu flori şi bomboane. Şi uite că se gândea la asta ca la soluţia pentru mâine - adică azi intenţiona să se ducă la ea cu mâinile-n buzunare...

Ei bine, avea nevoie de confirmarea faptului că Lucia îl voia pe el. Nu siguranţa zilei de mâine, nu averea pe care o pusese deoparte, nu un vecin de apartament - ci pe el. Aşa cum era el. Cu bune şi cu rele, cu Octavian, cu meseria lui, cu casa şi banii lui şi cu toate câte mai veneau odată cu el! Lucia trebuia să-l dorească pe el. Aşa că el n-o să se ferchezuiască azi... şi n-o să mai caute un trandafir acceptabil printre resturile chioşcului de flori. Nu voia să simtă că încerca să-i influenţeze decizia...

Urcă la volan şi porni motorul. Mm, se strânseseră mulţi oameni la hainele alea! Ia s-o şteargă el de-acolo, cât mai apuca! Şi-aşa, era aşteptat la cort! Nu sunaseră după el, dar...

Ludmila

Ieşi pe palier şi îşi aprinse o ţigară. Alex o privea lung, serios... Îl întrebă, prin semne, dacă Victor şi Ioana erau sus; şi cum el negă, trase concluzia că trei ore erau mai mult decât suficiente pentru amândoi ca să se convingă dacă era cazul să se sune sau nu săptămâna viitoare! Tot prin semne, îl întrebă care era starea de spirit; i se arătă *thumbs up*, aşa că suflă lung fumul...

Ieşirea vijelioasă a Violetei o sperie rău:

- Mami, ai treabă?

Negă în virtutea inerţiei şi i se şopti la ureche:

- Zi-i tu lui Teo că eu sunt sus.

Aa... Prea bine! Fata ei tropăia pe scări; ea fuma, evitând să-l privească pe Alex, şi se întreba în ce măsură stilistul se vindecase, sau doar se răzbunase... Dacă se vindecase, era perfect; dacă însă doar se răzbunase, diseară or să sară scântei sau lacrimi şi urlete disperate. Când George o să intre în centru după lăsarea întunericului, cu intenţia vădită de a pune definitiv gheara pe Lucia, Victor putea reacţiona "inadecvat". Ar fi fost perfect dacă stilistul s-ar fi dus acasă înainte de cină; dar...

Foşnetul se apropia de ea; întoarse capul doar un pic şi-l recunoscu. Teo îi şopti la ureche:

- Maie, te rog - îi spui tu Violetei că o aştept la o discuţie?

Îşi împietri seriozitatea pe chip şi aprobă... După care se sprijini de perete, ca să n-o mai vadă ginerele ei. Şi-şi lăsă fizionomia să fie schimonosită bine de râsul ăla mut... De pe fotoliu, Alex râdea şi el...

Era linişte în centrul pentru minori. Era aproape cinci jumate. Pe la şase jumate, fata ei va pregăti cina. Lucia şi Nicolae trebuiau să sosească şi ei...

Aruncă ţigara şi intră în apartamentul 15 - să aibă grijă de copiii ăia, cât "discutau" ei.

Lucia

Şoseaua Colentina nu era aglomerată; doar că se circula prudent. Pe partea dreaptă pornise deja curentul - văzuse coadă la un bancomat. Pe stânga însă, la blocurile alea vechi, era întuneric. Pe stânga, unde era mai multă verdeaţă de la copacii deşi şi înalţi, se vedeau deja lumânările pâlpâind în camere. Iar acum ajungeau la complexul rezidenţial...

Puse semnal dreapta şi opri chiar în faţa primului bloc:

- Se vede apartamentul de-aici?

- Nu; e spre spate. Adică pe lateral.

- ... Cum pe lateral?

- La şosea sunt trei blocuri în paralel cu Colentina. În spate sunt două blocuri perpendiculare pe blocurile din faţă. Şi apoi sunt trei aşa şi trei invers.

Era bulversată... Vecinul ei începu să gesticuleze:

- Primele trei aşa, următoarele două aşa şi pe urmă unul aşa şi unul aşa de trei ori.

Mai bine nu-i mai explica deloc! Nicolae zâmbi:

- Nu-i nimic! Săptămâna viitoare sunteţi invitaţi la noi, să udăm investiţia.

- OK; s-a notat. Dar eu vreau să le văd acum. Măcar pe dinafară!

- N-ai să reuşeşti - tot interiorul complexului este închis.

- Poftim?

- Spaţiul dintre blocuri este închis, pentru că este transformat în parcare. Apartamentul vine “la pachet” cu locul de parcare...

Aa... OK! Puse semnal stânga:

- Oricum, blocurile astea din faţă sunt ca şi noi!

- Sunt sigur că nea Aurică nu ne-ar fi minţit.

- Categoric. Mai ales când ştie pentru cine era informaţia.

Nicolae nu mai spunea nimic acum... Prinse verde la Doamna Ghica şi traversă intersecţia. Aici era întuneric pe ambele părţi, semn că intraseră deja în perimetrul cu distrugeri serioase...

- Trebuie să mă opresc la cort.

- OK.

Parcă în faţa gardului iar Nicolae începu să râdă:

- Nu veni repede - vino avansată în grad.

Bufni în râs... Doamne - ciudat arăta cortul ăla! Gardul ăla avea aşa un *je ne sais quoi*... Intră în cort. La vederea ei, nea Aurică se grăbi s-o întâmpine:

- Gata? V-aţi întors?

Aprobă, cu ochii aţintiţi în ochii albaştri de la birou...

- Atunci du-te şi dă-i raportul! Ce stai?!

Aah, cât de rău era! Oare-o pârâse George, apropo de prostiile pe care le spunea? Sau avusese nea Aurică un fel de premoniţie? Ea îl supărase pe George cu întrebarea aia stupidă, aşa că fusese penalizată "regulamentar". Adică poliţieneşte. Degeaba o priveau ochii albaştri aşa, dacă ea trebuia să-i dea raportul regulamentar...

Se apropia de el. Încerca să nu le arate tuturor că-i cam străluceau ochii şi-l "poftea" chiar acum să inspecteze centrul pentru minori imediat cum soarele cobora de pe cer... George părea obosit şi-un pic gânditor. Oare ce se întâmplase?

I se oferi scaunul de lângă el. Neobişnuit mod de a raporta! Dar se aşeză şi încercă să zâmbească subtil:

- Am rezolvat transferul bătrânilor în apartamentul socrilor mari. Am fost şi la dezvoltatorul imobiliar, care i-a făcut lui Nicolae o reducere consistentă...

George aproba, semn că n-avea de ce să-i explice tocmai lui cum era cu proiectele legislative...

- Garsoniera e goală iar bagajele lor sunt făcute. El refuză momentan să se mute, pe motiv că trebuie să-şi facă datoria până la sfârşit şi oricum centrul se desfiinţează mâine. Numai că el mâine trebuie să se prezinte la serviciu; în socotelile lui, părinţii lor pot să le mute în siguranţă pe fete până la garsonieră.

- Iar Carina ce zice?

- Carina încearcă din greu să-l convingă să plece toţi patru azi; dar el se simte obligat faţă de mine, care i-am ajutat...

- Bine. Duceţi-vă la centru şi fă-te că plouă. Eu o să eliberez o maşină de patrulă, care să-i ducă cu girofar până acasă; când te sun, le dai brânci pe scări.

- Am înţeles. Buteliile sunt pe inventar?

O secundă de gândire... şi un zâmbet:

- Dă-i-o pe-aia plină; că şi-aşa voi vă desfiinţaţi mâine.

Aprobă încet... promiţându-i că, dacă diseară nu venea la ea, venea ea şi-l lua pe sus pe sub ochii subalternilor...

- Diseară, la şapte, Mugur va primi un telefon. În funcţie de rezultatul convorbirii, pleacă şi el.

- Problema lui mă depăşeşte - aşa că...

- Oricum, el va pleca în toiul nopţii - aşa e protocolul...

Aprobă din nou - nu era treaba ei când şi cum, ci doar să-l păstreze "în bună stare" până în momentul X. Iar o privea lung...

- Aprobarea care-i trebuie lui Teo ca să se plimbe cu TIR-ul prin Europa e în buzunarul meu. Nu i-o dau decât când desfiinţez centrul - ca să nu descopăr că pleacă, împreună cu familia, înainte ca reţeaua de electricitate să-i permită să alimenteze hardughia.

Aproba din nou...

- Alex ţi-a spus ceea ce trebuia să spună?

De data asta negă... Sprâncenele lui George se încruntară... Oftă greu:

- E în pragul unei căderi nervoase. E atât de calm, atât de sigur că va reuşi să-l înfieze pe Vlad, că orice veste proastă îl poate determina să se-mpuşte.

- Cu ce?

- Cu pistolul - e de pază până la miezul nopţii.

- Aha. Şi după el cine urmează?

- Victor.

- Apropo de Victor - nu eu am trimis-o pe Ioana în centru. Şi-o spunea aşa, tare şi răspicat? Plecă imediat capul:

- Ştiu.

- Şi-atunci de ce faci insinuări de-astea?

Îşi privi lung degetele... şi şopti:

- Toţi copiii fac trăznăi, nu?

Ridică imediat privirea, pe sub sprâncene... Ia uite-l ce râdea! Roşise un pic, dar râdea de-adevăratelea! Aşa că îngustă ochii, ca să ştie şi el ce discuţie îl aştepta diseară:

- Oricum, promit că nu mai fac...

- Bine. Du-te acasă şi spune-le că mâine, după ce se restabileşte curentul în toată zona, centrul se desfiinţează. Iar eu îi sfătuiesc să nu rămână în Bucureşti, ci să-şi ia toate actele importante şi lucrurile de valoare, să încuie uşile şi să plece într-un concediu de vreo două săptămâni. Dar să nu piardă insignele; le vor fi de folos, mai ales dacă rămân totuşi în Bucureşti.

Aproba... Ceva era schimbat la el; dar nu-şi dădea seama ce! Părea trist, dar nu putea spune că era trist. Părea îngândurat, dar vorbea totuşi cu ea! Nu mai înţelegea...

George se sprijini de spătarul scaunului:

- Iar despre restul discutăm diseară.

Aa... Da' proastă mai era! Se grăbi să se ridice şi-l privi lung, pătrunzător:

- Discutăm.

O secundă de schimb de priviri...

"Te invit la o discuţie, după apusul soarelui..."

"Promit că azi vin să discutăm."

- Am fugit!

- Fugi!

Porni spre ieşire, cu paşi mari, şi-i făcu cu ochiul lui nea Aurică. Bătrânelul era serios - doar ochii îi râdeau, privind-o cu bucurie aproape părintească...

Urcă la volan, porni motorul şi demară. Era furioasă... Nicolae o bătu uşor pe umăr:

- Lasă, nu te supăra! N-or să te lase ei neavansată...

- Nu e vorba de asta.

Şi-o spusese pe-un ton tăios, pentru că fusese gâscă - şi se înfuriase, iar ea la furie nu prea se mai controla... Se grăbi "s-o dreagă":

- Mâine ne desfiinţăm. E 100% sigur. Cum vine curentul, centrul se închide.

- Iar asta te nemulţumeşte...

- Profund. O să trebuiască să părăsim blocul.

- De ce?

Aah, iar era gâscă! Cum să-i spună că era înclinat?... Ba n-o să-i spună deloc:

- Pentru că e obiectiv al poliţiei. Are bulină. Atâta timp cât ordonanţa de urgenţă e valabilă, accesul în obiectivele poliţiei este permis doar poliţiştilor şi voluntarilor cu aprobare. Aşa că, gata - mâine ne strângem cu grijă actele, bijuteriile şi ce-o mai fi important şi ne cam mutăm.

- Şi tu nu eşti poliţistă? Nu poţi să rămâi în obiectiv? Măcar aşa, ca să-l păzeşti?

Oof! Cum să-i explice tocmai lui? Logica lui era corectă! Ea nu era în stare să-i spună ce-o frământă! Parcă BMW-ul în faţa blocului şi coborî. Era furioasă... Nicolae coborî şi el, dar nu închise portiera:

- Ştii ceva? Cred că-ţi faci griji degeaba.

- Eu ştiu ce să zic?! După ce se închide centrul, s-ar putea să sfârşesc pe teren, la inventariat bunurile cetăţenilor.

- Eu zic să fii serioasă...

Daa, sigur! Ce ştia el! Nicolae începu să râdă:

- Promiţi că mă asculţi un minut?

Aprobă, aşa că-l văzu închizând portiera. Blocă uşile şi-l urmă. Şi se opriră în faţa blocului, pe alee... Nicolae zâmbea slab:

- Ce s-a întâmplat? Că s-a întâmplat ceva!

- Nu s-a întâmplat nimic.

- Între Lucia care-şi fluiera admirativ superiorul şi Lucia de acum e o diferenţă colosală. S-a întâmplat ceva.

În fine... Dar cum să-i spună lui?! Nicolae aştepta... Decise să-şi privească lung cheile maşinii:

- ... A trecut pe-acasă.

- Şi asta e rău?

- El ştia despre desfiinţarea centrului înainte să aflu eu. Aşa că s-a dus până acasă...

- Şi ţi-a făcut loc în şifonier! Ce-i rău în asta?

Ce dracu nu pricepea? Îl privi lung, serioasă:

- A fost prietena şi mama mea adoptivă.

- Acum e oale şi ulcele. Viaţa merge înainte. Morţii cu morţii şi viii cu viii. Voi doi rămâneaţi oricum amici buni. Iar dacă nu vă "lipeaţi", vă găseaţi alţi parteneri! Şi-ar fi fost tare deprimant să începeţi să vă sfătuiţi reciproc în materie de amor! După fiecare consfătuire de-asta, v-ar fi lovit aşa o singurătate mare...

Asta cam aşa era!

- Uite, îţi dau un exemplu. Când ne-am întors de la cimitir, n-am schimbat o vorbă cu Denisa. Mi-am făcut un bagaj cât pentru o săptămână şi-am plecat. A doua zi, după cutremur, adu-ţi aminte - mi-am găsit hainele împachetate în saci şi încuiate alături de hainele lui Fabian.

Păi...

- Jelitul şi bocitul *a la long* nu fac bine nimănui. Analizarea analizei, nici atât! Gata - taie macaroana şi treci peste!

Bufni în râs şi aprobă - că, la urma urmei, George tot ar fi adus o femeie în casa aia! De ce să nu fie ea, femeia aia? Bărbat "bine", prezentabil, general... uns cu toate alifiile... Şi tocmai se încrunta, pentru că ajunsese la partea aia cu "cazierul sentimental impresionant", pe care n-o luase deloc în calcul până acum... Juristul îi făcu semn să se apropie şi-i şopti la ureche:

- Iar te-ai încruntat. Uite ce-i! Habar n-am de ce-ţi schimbi dispoziţia atât de repede! Dar să ştii că te îngrijorezi degeaba - iar atunci când spun asta, n-o spun în calitate de vecin, sau de jurist; o spun în calitate de bărbat de 43 de ani.

Aoleu! Roşi violent şi dădu să răspundă; numai că Nicolae porni spre uşa scării:

- Cum îi anunţăm că urcăm?

- Le dăm un telefon.

Gata! Scăpase de continuarea discuţiei! Ce bine! Nu se simţea deloc în largul ei să discute despre aşa ceva cu Nicolae Răduţ, jurist de 43 de ani...

Alexandru

Lăsă mobilul pe masă şi ieşi pe palier - gata, se întorseseră. Da' le luase câteva ore bune plimbarea aia!

- Beatrice!

Lumină chipul Luciei... şi stinse lanterna:

- Urcaţi.

În minte îi încolţise un gând... Un plan... Imaginea poliţistei cu faţa ridicată spre el, cu ochii închişi, îi amintise de momentele din iulie. Cele cu Beatrice. Şi cum Lucia şi George încă nu "discutaseră", poate...

Nu, nu se amorezase - dar îl voia pe Vlad. Şi nici o angajată a Protecţiei Copilului, indiferent cât de blândă, sufletistă şi deschisă spre binele universal era, n-o să-l dea pe Vlad unei familii monoparentale! Cu atât mai puţin, pe mâna unui bărbat! Tânăr! Fotomodel! Dar dacă era şi o poliţistă implicată în chestia asta, iar el îşi juca foarte bine rolul de individ hotărât să se recăsătorească cu viteza sunetului, poate...

Stop joc! Cum voia el să se recăsătorească "la urgenţe", dacă era căsătorit deja?

Gândul ăsta îl lovise în moalele capului. Brusc, tot planul lui se năruise - praf şi pulbere! Şi iar ajungea cu soluţia la George, care putea afla în cinci minute dacă partenerul lui Adriano se complicase cu autorităţile statului, sau se folosise de vechile tehnici de debarasare...

Ochii albaştri îl priviră lung:

- Salut.

- Salut.

Nicolae era singurul zâmbitor:

- Salut. Carina mea pe unde e?

- Cred că în 14.

Lucia ridică o sprânceană: "Crezi?" Îi făcu semn să se apropie şi-i şopti, de foarte de aproape, la ureche:

- Cât aţi lipsit voi, a fost destul de multă agitaţie în centru. Voluntarii au tot "migrat" dintr-o cameră în alta, de la un etaj la altul... şi invers...

- Serios? Aşa plimbăreţi sunt voluntarii mei?

- În afară de mine şi de Mugur, voluntarii s-au cam plimbat, să ştii!

O secundă de gândire... şi o voce oarecum zâmbitoare:

- OK. Ceva dezastre s-au mai petrecut pe-aici?

- Nu.

- Tentative de fugă?

- Nici.

- Da' ceva ciorbă o mai fi?

- Aa, cu siguranţă v-a pus Violeta deoparte!

- Buun! Apropo! Am auzit că tu ai pregătit nişte sacoşe...

Şi arăta cu capul spre spate, undeva... Aa, pentru Nicolae? Da.

- Da. Sunt la tine, sub birou.

- Pune şi butelia nouă lângă ele. Să n-o uităm...

Corect! Şi butelia nouă! Dacă ei se desfiinţau, butelia aia cine ştie unde ajungea! Aşa, măcar ajungea la o familie care chiar avea nevoie de ea - şi-o merita din plin! Familie "grea", cu doi copii...

Se grăbi să revină în fotoliu; Lucia intră în propriul apartament... Auzea foşnetele de pungi, semn că verifica sacoşele... Zâmbi slab - toate femeile erau la fel! Nu puteau ele să aibă încredere în capacitatea bărbatului de-a pregăti nişte sacoşe! În fine...

Planul lui, ăla cu ameţirea Luciei, era stupid. Poliţista era în stare să-i crape capul cu făcăleţul, dacă auzea aşa idee din gura lui! Sigur, nu putea spune că nu avea nişte atuuri! Era tânăr, înalt, frumuşel şi "liber". Şi foarte sufletist şi "de casă", de vreme ce fusese în stare să facă niscai grozăvii pentru binele copilului lui. Numai că treaba aia cu viitorul nu se "calcula" aşa. Femeile nu o calculau aşa. Indiferent care era rezultatul calculului pe hârtie - sentimentele luau hârtia cu calculul şi-o azvârleau la coş. Nu se îndoia că George era "perfect" pentru ea, deşi avea 45 de ani şi-un cazier impresionant în materie de călcat pe de lături, prin ogrăzile altor femei. Deşi susţinuse că-şi iubeşte soţia, omul ăla... În fine! Ei ştiau! Oricum, planul lui era o prostie. Dar o prostie care avea 1% şanse de reuşită. Discuţia cu George era o idee bună cu zero şanse...

Lucia trecu prin faţa uşii lui, grăbită să ajungă la oala cu ciorbă din 15... Ia să-şi vadă el de treaba lui! Că el nu era de nasul ei! Aveau alte criterii, alte planuri, alte calcule... Iar dacă Mugur scăpase doar cu capul cusut, el poate nu va avea aceeaşi şansă!

Lucia

Intră în bucătăria apartamentului 15 şi zâmbi: iată şi oala cu ciorbă... Îşi puse un castron plin şi se aşeză la masă. Şi "năvăli" în cartofii fierţi...

Deci Victor şi Ioana "discutaseră" la etajul patru. Foarte bine!

Era foarte bine, după părerea ei! Se aşteptase la asta; râsul ăla catifelat şi încăpăţânarea cu care tânăra căutase prezenţa lui Victor fuseseră indicii clare că acela va fi deznodământul! Iar când intrase în propriul apartament şi-l văzuse pe el dormind dus pe mega-pat, simţise aşa o uşurare sufletească...

Încercase să nu se gândească la el - la ceea ce gândise şi simţise el atunci când George o sărutase... şi mai ales după ce-o sărutase. Deşi avuseseră un comportament decent, iar el evitase s-o îmbrăţişeze de faţă cu Victor, realiza totuşi cât de greu trebuie să-i fi fost acelui bărbat să-şi vadă fosta logodnică în braţele naşului care-i umpluse pe amândoi de poveţe... Privind lucrurile acum, aşa, prin prisma asta, chiar se mira şi ea că Victor nu sărise să-l pocnească pe George! Şi nici pe ea! La urma urmei, ea ştia ce ştia: Victor ţinuse la ea. Cât de mult, asta numai el ştia. Dar Victor îi oferise un inel. O "promisiune de fidelitate". O respectaseră amândoi. Şi totuşi, uite că se despărţiseră...

După părerea ei, ea şi George avuseseră un comportament corect faţă de Victor. Relaţia lor începuse după ruperea logodnei. În plus, nu se fâţâiau pe sub nasul şi ochii lui ţinându-se de gât, nu se pupau, nu-şi şuşoteau secrete deocheate la ureche... Aveau un comportament civilizat - de oameni întregi la cap, care depăşiseră demult perioada adolescenţei şi nu le ardea de copilării de genul ăla. Îi plăcea să creadă că Victor "discutase" cu Ioana după plecarea ei tocmai ca să evite anumite momente nepotrivite... în care Ioana râdea catifelat şi-l lua pe el de gât în mijlocul palierului, adică pe sub nasul ei...

Gata! Să-i fie de bine! Oare aveau şi felul doi? Că îi era foarte foame, iar după ce făcea un duş se ducea glonţ la culcare! Adică nu se ducea la culcare, pentru că trebuia "să-i evacueze" pe Carina şi Nicolae... Ceea ce-i îngreuna mult sufletul, pentru că juristul era un om tare bun - dar era şi căpos din fire...

Carina

Mişcarea perdelei o făcu să tresară. Cine intra aşa vijelios? Nicolae al ei era fericit pân' la Dumnezeu - aşa că se grăbi să se ridice şi să iasă. Fu imediat luată de mână şi scoasă pe palier; Nicolae întrebă prin semne dacă era cineva sus, iar Alex aprobă cu capul...

Şi uite că o trăgea totuşi la etaj! Păi n-auzise că era cineva sus? Ea nu se împotrivea - că voia să ştie cum decursese mutarea! Numai că sus era deja cineva...

Aa, o ducea în apartamentul cu toaleta! OK! Îl "vizitase" în urmă cu o oră, şi nici n-ar fi zis că acolo era toaletă pentru vreo 20 de inşi! Din punctul ăsta de vedere, erau un "centru" foarte bun. Sanepid-ul i-ar fi felicitat şi i-ar fi dat de exemplu...

Uşa se închise în urma lor; fu strânsă cu putere în braţe... Nicolae începu să râdă:

- Ştii că mi-e frică?

- ... De ce?

- Pentru că, în ultimele două ore, mi-a mers extrem de bine. Inclusiv profesional. Şi cum ştiu multe proverbe, mi-e tare frică să nu ne certăm...

"Acum, Carina! Acum e momentul!" Începu şi ea să râdă:

- Atâta timp cât ne întoarcem acasă azi, n-avem de ce să ne certăm.

Gata - logodnicul ei îi dăduse drumul:

- Vezi? Exact la asta mă refeream!

- Şi cum tu îmi ştii opinia iar eu îţi ştiu opinia, ce-ar fi să nu mai discutăm pe tema asta?

Era bulversat de cuvintele ei... Zâmbi slab:

- Ce-ar fi să-mi spui cum a fost plimbarea cu "babacii"?

- Păi, cum să fie... Mi-a dat Lucia un mobil şi i-am sunat, aşa că mă aşteptau. Au insistat şi ei să ne mutăm azi; după care am făcut pace cu tata...

Bravo! În sfârşit! Cearta aia cu tatăl lui, deşi perfect întemeiată, nu era deloc normală şi trebuia să se sfârşească cât mai repede! Bine că se sfârşise!

- Le-am spus tuturor: Renata şi Codruţa sunt fetele mele. Sunt pe picior de egalitate.

- Evident.

- Amândouă au mare nevoie de doi părinţi normali şi de două perechi de bunici normali. I-am avertizat că, imediat cum simt că vreunul dintre bunici o ia razna, îl îndepărtez de fetele mele fără să clipesc.

- Sunt de acord cu asta.

- Şi ei au fost de acord cu asta. Aşa că am făcut pace cu ei. Cu tata mai ales - că el era problema. Ai tăi sunt oameni normali...

- Stai să vedem întâi cum merg lucrurile! Sau crezi că mi-e jenă să răcnesc la tata?

Aa, era mirat? Începu să râdă:

- Sunt şi fetele mele, să ştii!

Primi un sărut dulce... şi continuarea povestirii:

- Am ajuns la ai mei, unde-a trebuit să repunem mobila în picioare şi s-o reaşezăm... Şi unde mi-am amintit că sunt salariat. Aşa că am sunat-o pe şefa...

Şi tocmai acum se găsea el să facă pauze de-astea! Mm...

- Era disperată. Aproape că plângea la telefon! Mi-a spus multe... Mihai şi-a pierdut copilul la cutremur.

Aoleu!

- E distrus; e internat într-un spital, la psihiatrie. Nu ştiu la care, n-am reţinut; dar o să aflu şi-o să mă duc la el, sâmbătă sau duminică. Cred că am multe să-i spun despre asta...

Se grăbi să aprobe... şi să tacă. Ea nu putea să meargă la Mihai. Era naşul Renatei; dar ea nu ştia ce să-i spună. Ea simţea că-i vine să plângă chiar acum - iar în clipa când o să-l vadă, probabil că o să izbucnească în hohote de plâns şi-o să-l dea şi mai rău peste cap...

- În fine! Oricum, BCR-ul şi BRD-ul au semnat protocolul cu statul român. Suntem momentan singurele bănci acreditate să lucreze cu fondurile date de stat pentru reconstrucţie. Adică, cum să spun... Statul acoperă 20% din contravaloarea noii locuinţe a sinistraţilor care nu vor casele repartizate de stat, ci vor să-şi cumpere o casă prin credit. Sunt sigur că, în maximum 5 zile, o să apară şi "oferta financiară" a statului pentru societăţile comerciale - pentru care se vor da alte fonduri, care să ajute la reluarea producţiei. Constructorii or să aibă mult de muncă!

Asta da!

- Iar şefa zicea că, din 15 ofiţeri de credite, mai are doar 5. Şi nici un jurist. Cică e o coadă lungă la uşă... Eei, şi-acum vine vestea cea bună! Board-ul mi-a pregătit o anexă la contractul de muncă. 5.000 de euro net şi doi subalterni. Ce zici?

Uau!

- Uau! 5.000 de euro?

- Da, dacă mă prezint la muncă mâine la zece fix.

- Păi sper că te prezinţi, da?

- Bineînţeles că mă prezint! Şi-acum vestea şi mai bună! De la apartamentul alor mei, Lucia m-a dus la dezvoltatorul imobiliar. Care cică mă suna de câteva zile bune, ca să-mi ofere o super-afacere...

Ce super-afacere? Iar făcea pauza aia! Îl înşfăcă de tricou şi-l scutură din tot sufletul:

- Spune odată!

- Dacă fac viramentul până mâine la prânz, apartamentul costă 80.000 de euro.

Yes! Chiui din tot sufletul şi se aruncă de gâtul lui! Şi-i dădu

imediat drumul când realiză cât de mare era reducerea aia:

- Da' de ce? Nu cumva e o şmecherie la mijloc?

- Nu. Statul o să înceapă să cumpere fondul locativ, ca să despăgubească păgubiţii. Va cumpăra întâi de la persoanele "cotizante" la partide... apoi de la oamenii care vor să vândă şi să se întoarcă în localitatea natală... Şi apoi va spune că fondul repartizat pentru asta s-a subţiat serios, aşa că va forţa dezvoltatorii imobiliari să scadă preţul atât cât trebuie. La cele trei camere ale noastre, preţul vehiculat este de 50.000 de euro. Directorul de vânzări a fost sincer cu mine - mi-a spus că familia lui locuieşte tot în blocurile alea, iar el stă liniştit la muncă. Şi că e doar o problemă de venituri şi cheltuieli. Decât să încaseze 50.000, cândva peste-un an sau doi, mai bine încasează mâine 80.000.

- Evident! Dar, totuşi - cum or fi blocurile alea?

- Sunt bine. Lucia a oprit în faţa lor, când ne-am întors. Alea de la stradă sunt impecabile. În plus... În plus, l-a sunat pe nea Aurică. Iar el a verificat pe harta lui George şi ne-a spus că sunt cele mai zdravene construcţii din zonă.

- Aşa că mâine îl plăteşti!

- Mâine, la prima oră.

- Şi când ne mutăm?

- După ce-l mobilăm, nu?

- Şi când îl mobilăm?

Fu strânsă uşor în braţe:

- Începând de mâine, nu? Deşi...

Deşi?

- Deşi nu prea ştiu când o să am timp să te ajut să-l mobilăm. La aşa mărire de salariu, "frecarea ridichei" va fi complexă...

- Sâmbătă, când vii de la serviciu, mergem direct la Ikea. Sau vedem noi - până atunci, o să mă interesez să văd pe unde mai au mobilă! Îţi dai seama că o să fie bătaie pe mobilă...

- Da...

Îl privi lung, rugător...

- ... Ce e, iubire? Ce s-a întâmplat?

Oftă greu:

- Vreau acasă...

Nicolae se încruntă instantaneu - şi ridică şi tonul un pic:

- Nu! N-am s-o las cu fundu'n baltă! Am vorbit azi cu babacii şi-am stabilit deja: mâine, când se desfiinţează centrul, le dai un telefon şi vin să vă ia. Şi luaţi un taxi până la garsonieră.

"Unde să încăpem toţi într-un taxi? Ei doi, noi trei..." Nu mai apucă să-şi rostească nedumerirea.

- Înţelege că nu sunt genul care să spăl putina aşa!

Prea bine! Îl înţelegea, ce mai! Că nici ea "nu spăla putina". Nici ea nu era prea împăcată cu gândul că ei plecau din centru înaintea celorlalţi. Denisa fusese rănită şi plecase spre operaţie; ei însă n-aveau nimic, erau sănătoşi tun dar...

Nicolae aştepta şi opinia ei. De ce, numai el ştia! Probabil ca să-şi confirme faptul că gândirea lui era corectă! Ridică scurt din umeri:

- Lucia ce spune? Ea ce părere are?

- Că ar trebui să vă iau şi să plecăm. Numai că eu nu sunt de acord cu ea.

- Uite ce-i. Nu vreau să ne certăm pe tema asta. Dar văd că vrei să ştii părerea mea, aşa că ţi-o spun. Cel mai bine şi mai bine pentru fetele noastre este să plecăm. Dacă Lucia spune şi ea să plecăm, înseamnă că şi-a făcut calculele, împreună cu George, şi a venit momentul ca noi să părăsim centrul. Nici eu nu sunt împăcată cu gândul că suntem primii care "spălăm putina". Numai că noi nu ştim ce aranjamente şi ce decizii se iau în cortul verde. Apariţia Ioanei aici nu cred că este întâmplătoare.

- M-am gândit şi eu la asta. Dar eu m-am gândit şi la lucrurile pe care oamenii ăştia, şi omul ăla din cort, le-au făcut pentru noi. Nu-mi place să am datorii - înţelegi?

- Da, pentru că nici mie nu-mi place să am datorii. În fine - o să vedem noi cum facem. Lucia nu cred că mai iese azi din centru. E aproape şase; se înnoptează în curând. Locul ei e aici, "la butoane". Mă îndoiesc că ne vor evacua pe direcţia "prima staţie de taxiuri"...

Nu era convins...

- Eu zic să te-apuci să strângi ceea ce vrei să iei de aici: actele, valorile... Să fie strânse, în caz că ne evacuează totuşi cu forţa.

Nicolae începu să râdă:

- Crezi că face ea aşa ceva?

- Ea, nu. Dar patrula ar face-o fără să clipească, în numele ordinului primit de la superior. Pe care, apropo - noi nu ne putem supăra, pentru că ne-a dat adăpost, ne-a pus rudele la adăpost şi ne-a dat-o pe Codruţa într-o clipă...

Ştia că are dreptate. Şi el ştia că ea are dreptate, aşa că-i fură un sărut şi îl trase spre uşă:

- Hai să mănânci şi tu ceva. Violeta a făcut o ciorbiţă delicioasă la prânz!

- Acum, că mi-ai adus aminte, să ştii tu că mi-e foame!

Ştia, ştia...

Teodor

Deci aşa...

Îi auzise urcând grăbiţi şi se repezise la uşa de la intrare - pentru că nu-şi amintea dacă o încuiase sau nu. Oricum, discutase deja cu Violeta ceea ce avuseseră de discutat! Dar ar fi fost jenant pentru cei de pe partea cealaltă a uşii să constate că "deranjaseră" discuţia dinăuntru. Alex era un pic cam prea gânditor în ultimul timp; probabil că-i scăpase urcarea lor...

Îi auzise deci trecând spre toaletă; când "apreciase" el că închiseseră uşa, iar palierul era liber, Violeta se grăbise spre etajul trei. El auzise însă vocea lui Nicolae; şi cum i se păruse un pic cam indignată, îi făcuse soţiei lui semn să coboare şi se apropiase uşurel, pe vârfuri, de uşa apartamentului 19. Ascultase mare parte din discuţie; înţelesese perfect şi punctul lui de vedere, şi pe-al ei. Şi auzise şi punctul Luciei de vedere. Ceea ce el ştia în plus era existenţa sacoşelor gata pregătite pentru ei. Iar acum se grăbea spre etajul trei - pentru că discuţia juristului cu logodnica era spre final, iar Lucia trebuia să ştie ce se vorbise acolo sus, ca să ştie cum pune problema!

Unde era Lucia? Îl privi lung pe Alex:

- Lucia?

- În oala cu ciorbă.

Aha! Perfect! Intră în propria bucătărie şi se aşeză în faţa ei. Poliţista înghiţi mâncarea şi şopti:

- Aprobarea ta e în buzunarul lui George. Nu ţi-o dă înainte să fie el sigur că poţi să alimentezi de oriunde vrei tu, de pe drum.

- Nu despre asta e vorba. Nicolae a vorbit cu Carina.

- Şi? A reuşit să-l convingă?

- Nu prea. Am sentimentul că s-a cam convins singur - numai că e un om cu principii. Zicea ceva despre faptul că nu-i place să aibă datorii...

- Oof...

- Dar să ştii că sunt amândoi pregătiţi psihologic să fie evacuaţi cu patrula.

- Sper să nu ajungem la asta. Oricum, George nu mă mai lasă să ies azi din centru. Mi-a spus că va elibera o maşină de patrulă pentru ei.

- Şi-atunci cum facem ca să-l convingem? Ea e convinsă mie-n sută; cu el cum facem?

- Simplu - când vine maşina de patrulă, îi luăm pe sus şi-i

uşuim.

Începu să râdă:

- Mă îndoiesc că tu o să poţi să faci asta! Mai ales dacă el se va ţine tare pe poziţii şi-ţi va aminti că apartamentul 14 e pe numele lui. Şi-aţi avut o convenţie clară...

Lucia oftă greu... şi înfipse furculiţa în bucata de carne:

- Atunci o să mă duc jos şi-o să chem patrula să-l aresteze. Din păcate, asta ne va împedica să păstrăm legătura pe viitor.

Aşa era! La urma urmei, puteau rămâne prieteni! Puteau conversa pe net... Oftă greu şi se ridică:

- ... Las' că vedem noi cum facem! Dacă e ceva, lasă-mă pe mine să-l lămuresc. OK?

Primi o ridicare de umeri... Se ridică şi dădu să iasă; dar Lucia şopti:

- Teo...

Da? Poliţista îl privea lung...

- ... Sunt frântă de oboseală. Alex e panicat din motiv de Vlad iar Mugur ştie că i se apropie reunirea cu mami şi tati. Te rog - stai tu cu un ochi atent la palier. OK?

- OK. Stai liniştită.

Pentru prima oară o văzu zâmbind... Doamne, cât de obosită era femeia asta! De când stătea trează? De 36 de ore, nu? Ieşi şi decise "să-şi instaleze cartierul general" pe palier. O să meştereasă la laptop. O să-l şteargă de praf; după care o să-i cureţe ecranul cu spirt. După care o să-i strângă şurubaşele care se slăbiseră. După care va scoate fiecare tastă şi-o va curăţa pe îndelete... Iar după ce pleca Nicolae, mai vedea el ce făcea!

Lucia

Mm, ce bine era! Duşul ăla îi prinsese tare bine! Chiar dacă fusese unul "pe fugă", din motiv de "Nicolae" - avusese mare nevoie de împrospătarea aia! Se simţea curată; simţea că pielea ei respiră din nou...

Doar cureaua, bocancii şi ecusonul mai aminteau de inspectorul principal Lucia Florea. Uniforma era îndesată într-o pungă, în aşteptarea binemeritatei vizite în maşina de spălat. Purta o cămaşă albă şi pantaloni negri, la dungă. Părea pregătită să plece la un interviu, nu la serviciu! Bocancii erau cam nepotriviţi; dar... Dar voia să fie pregătită, în caz că George nu găsea maşină de patrulă...

Îşi descurca încet părul şi se gândea... Ca să se usuce frumos, trebuia să-l perieze spre spate. Dar, la lungimea aia, trebuia periat vreo trei ore ca să se usuce! Iar dacă-l prindea, nu se usca nici până mâine dimineaţă! Avea o problemă...

Telefonul începu să piuie. Se grăbi să răspundă:

- Lucia.

- George sunt. În cinci minute, maşina de patrulă e în faţa scării. Spune-le să se grăbească, pentru că se întunecă.

- OK.

- Dacă întâmpini probleme cu ei, mă suni.

- Da.

- Pa.

- Pa.

Închise şi se grăbi să iasă din baie. Alex se ridică:

- Gata? A sosit maşina?

Negă scurt:

- Nu. Unde-i Teo?

- Aici sunt.

Ia uite-l! Da' unde stătuse ascuns până acum? Îi şopti la ureche:

- Încetişor şi pe şest, ia butelia şi du-o jos, la parter.

- După care mă întorc şi duc şi sacoşele.

- Exact.

- Bine.

Tii... Era tare ciudat sentimentul ăla de "şefă". Tiristul uriaş, cu 10 ani mai în vârstă decât ea, alerga să îndeplinească ordinul! Era uşor anapoda...

Intră în apartamentul 14, în sufragerie. Uite-l! Nicolae scotocea printre hârtiile puse deoparte... Se lăsă pe vine lângă el:

- Ai treabă?

- Oarecum. Căutam actele. De ce?

- Păi...

Juristul avea 43 de ani; ea, 23. Şi-acum ea trebuia să-l evacueze pe el din casa lui. Simţea că-i vine să plângă... Simţea că e obosită, iar mintea refuza s-o mai ajute, iar cuvintele se amestecaseră în vocabular şi se ascundeau de ea...

- Ce e, Lucia?

Oftă greu... şi plecă privirea spre maldărul de hârtii:

- ... Mi-e greu să-mi găsesc cuvintele - şi mai ales să le ordonez.

- Păi spune-le aşa, neordonate - mă descurc eu!

El încerca să fie glumeţ; ea se simţea anapoda...

- ... Ştii că mâine centrul se desfiinţează...

- Da; ştiu.

- ... George ştie foarte multe lucruri; şi face multe calcule mentale. Are un foarte ascuţit simţ predictibil... Mie George nu-mi spune toate amănuntele; îmi dă uneori indicii şi mă lasă să calculez singură ce şi cum. Când m-am oprit la cort, George mi-a spus că mâine ne desfiinţăm; aşa că ar fi bine să vă spun tuturor să vă pregătiţi un băgăjel cu actele şi valorile...

- Ceea ce şi fac.

- Da... Şi a mai spus ceva.

Şi-acum o să-l audă ţipând, furios... şi zău că n-avea motiv să se supere pe el!

- Ce-a mai spus?

- ... Că, imediat cum eliberează o maşină de patrulă, o trimite ca să vă mute pe voi patru acasă. La garsonieră.

Nu putea să-l privească... El nu mai spunea nimic...

- Aşa că v-am pregătit câteva sacoşe cu provizii. V-am pus şi butelia...

Bărbatul de lângă ea parcă uitase să şi respire... Începu să-şi examineze cu maximă atenţie manichiura:

- Nu e vorba că staţi aici - că nu staţi în capul meu, sau în cârca mea. Provizii avem destule, vorba aia! Chestia e că devine periculos... pentru Renata. În plus, cred că tu ar trebui să le duci acasă - nu bunicii. Măcar aşa, din punctul de vedere al unităţii familiei! Nu vreau să te superi pe mine! Nu vreau să mă înţelegi greşit! Voi trebuie să plecaţi azi, pentru că mâine tu te duci la serviciu... Fetele au nevoie de tine şi de siguranţa propriei case. Aici vezi bine că nu mai e mare lucru de făcut. Copii n-au mai venit; în schimb, a venit Ioana - care se înţelege bine cu ei...

Dacă ea tăcea, se lăsa o linişte mormântală în camera aia. Nici copiii nu mai spuneau nimic! Ridică privirea spre el şi simţi că i se umezesc ochii:

- Te rog frumos - ia-ţi familia şi pune-o la adăpost.

Juristul o privea lung. Era foarte serios şi-o privea lung, drept... Ea avea un nod mare în gât...

Nicolae

Femeia asta avea, totuşi, dreptate! Venise vremea să se rupă de centrul pentru minori - şi de vechiul lui apartament. De vecini nu se va putea rupe vreodată. Iar dacă George trimisese o maşină de patrulă special pentru ei...

Dacă şi Carina, şi mama lui, şi mama Carinei, şi Lucia, şi George - toţi îi spuneau să se ducă acasă, atunci era evident că se

încăpăţâna prosteşte să rămână acolo! Aşa că luă mâna poliţistei şi-o sărută. Şi apoi zâmbi:

- Iau actele şi fetele şi plecăm.

Lucia scăpă un suspin:

- Da' nu te superi, da?

Ei, hai! Începu să râdă:

- De ce să mă supăr?!

- Că te dăm afară aşa!

- Nu; nu mă supăr. Ştiu că îmi vreţi binele - şi nu mă supăr pe voi. Aş vrea doar să-mi promiteţi că o să păstrăm legătura.

Tânăra aproba grăbită... Arătă spre hârtii:

- Iau actele şi plecăm.

Lucia se grăbi să iasă... Ia să fie el atent la hârtiile alea! De fapt, ia să ia el o valiză în care să îndese toate hârtiile alea! Cine ştie când, unde şi de ce o să-i trebuiască vreo copie xerox!

Carina

Ieşi pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Era şase jumate; în curând, o să înceapă "duşul de seară"...

Tresări la vederea lui Teo! Tiristul urca treptele alea câte două, gâfâind serios... Da' unde fusese? Lucia apăru şi ea, din apartamentul lui Nicolae, şi prinse braţul lui Teo:

- Maşina e în faţa blocului.

- Le încarc într-o clipită.

- Oricum, las-o uşor...

- ... L-ai convins?

- Da.

"L-ai convins?" Pe cine să convingă? Teo oftă uşurat, din tot sufletul, iar Lucia se grăbi să se apropie de ea:

- Dă-mi numărul de mobil, te rog.

- ... Da, imediat! Da' de ce?

Poliţista... începu să suspine!

- Pentru că plecaţi în cinci minute - şi nu vreau să vă pierd.

Pe Nicolae îl convinsese! Gata - plecau acasă! În sfârşit! Se grăbi s-o strângă în braţe... Na, că-i dădeau şi ei lacrimile! Aah! Afurisite erau despărţirile astea! Lucia şopti:

- Nu mă face să plâng, că-l dau pe George în alte alea!

- Aşa-i! Hai să facem schimb de numere de telefon...

Îi dădu telefonul ei şi luă telefonul Luciei. Îşi tasta numărul...

O să-i fie dor de ei. Chiar şi de Mugur - acritura aia pentru care femeia era doar un incubator! O să-i fie dor... Lucia îşi şterse lacrimile şi zâmbi strâmb:

- Mă duc să vă aduc nişte măşti de faţă. Plecaţi cu o maşină de patrulă - şi e bine să vă protejaţi...

Aprobă... Se grăbi să intre în apartamentul 12, în dormitor:

- Fetelor, plecăm acasă.

Renata întinse mâinile spre ea:

- Mami, aide casă!

- Da, prinţeso - mergem chiar acum acasă la noi. La pătuţul tău moale...

Se grăbea să-i strângă hăinuţele, încercând să nu dea curs invitaţiei de-a o lua în braţe... Lăsă rochiţa albă afară - avea un plan cu ea.

Ludmila

Teo năvăli în dormitor, speriindu-i rău pe toţi trei!

- Nicolae şi Carina pleacă acasă!

Aa! În sfârşit! Se grăbi să se ridice:

- Ce bine! Ia să mai controlez eu o dată fetele...

Ia! Unde erau? Tot în 12?... Da, tot în 12! Şi era o forfotă acolo "ca la jocurile olimpice"! O ridică pe Renata şi zâmbi:

- Ia să vedem! Guriţa mare...

Făcea şi ea gura mare-mare... Puştoaica deschidea prompt gura...

- Aşa! Ia să auzim! Tuşeşte!

Şi tuşea ea întâi, ca să ştie copilul ce-are de făcut... Copilul tuşea, ascultător... Bun! Albul ochilor era alb impecabil. Iar febră n-avea. În rest, Doamne-ajută! O puse în braţele Carinei:

- Ţi-am pus, în sacoşa cu medicamente, o listă cu instrucţiunile şi telefonul meu. Dacă ţi se pare ceva în neregulă, mă suni!

- Da.

- Mă suni neapărat! Că e micuţă - şi orice medic pediatru stresat o să-ţi recomande Nurofen şi-atât!

- Te sun, stai liniştită! Nici n-am încredere în altcineva! Tu ce faci - rămâi aici?

- Până mâine, da. După ce se desfiinţează centrul, George o să mă transfere într-un spital. Am înţeles că într-unul de copii, probabil în ăla de pe Lacul Tei...

- Aha.

- Ia să te văd şi pe tine! Migrenă? Usturime în gât? Stări de ameţeală? Oboseală?

- Nimic.

- Codruţa?

- Mă simt foarte bine.

- OK. Atunci, fetelor, sunteţi gata de plecare!

Liana se repezi spre Codruţa:

- O să-mi fie dol de tine!

- Şi mie o să-mi fie dor de tine! Dar o să ne vedem pe internet - bine?

- Bine! Să nu uiţi!

- Nu uit!

Nepoţica ei se întoarse spre Renata. Florin o îmbrăţişă pe Codruţa... De lângă Florin, Octavian părea în pragul unei depresii "cu strigături"... Staţia scoase din nou sunetul acela gâjâit. Deci venise maşina! Venise foarte repede... Carina o luă pe Renata în braţe şi ieşiră. Se aşeză pe pat şi-şi trase nepoţeii mai aproape:

- Ia să avem noi trei o discuţie...

"Ca să aibă şi adolescenţii ăştia o discuţie..." Coborî mult tonul vocii:

- Acum, că Renata şi Codruţa pleacă, o să rămâneţi doar patru copii aici. Octavian o să fie şeful, pentru că el e cel mai mare...

- Bine. Da' tu nu vii să dolmi cu noi?

- Ba da, prinţeso. Diseară, dorm eu cu voi. Şi-aşa, mâine voi plecaţi spre Italia...

Florin păru că se dezmeticeşte de-abia acum:

- Mâine plecăm?

- Da. Mâine revine curentul, se desfiinţează centrul...

- Adică...

Se grăbi să se încrunte un pic la el, ca să nu-l audă Liana rostind aşa cuvinte mari... Şi aprobă cu capul. Ochii nepotului ei se umplură de lacrimi... Auzea suspinele Codruţei şi deducea că în dormitorul ăla se înfiripase un soi de prietenie mai specială... O să discute cu Octavian despre asta, dar puţin mai târziu. O să-i amintească despre internet, despre faptul că Codruţa rămânea în Bucureşti, despre vizitele celor două familii - Mocanu şi Răduţ...

Ei bine, da; nepoţeii ei plecau mâine în Italia. Ea rămânea aici, departe de ei...

Nu voia să iasă pe palier. Nu voia să-şi ia la revedere de la ei. Dar trebuia s-o facă. Trebuia să aibă un motiv plauzibil pentru lacrimile alea, în ochii Lianei. Nepoţica ei era prea micuţă ca să înţeleagă anumite lucruri... Iar dacă le-ar fi înţeles, ar fi plâns în hohote până mâine! Sărută uşor creştetele copiilor şi se ridică:

- Mă duc să-i văd cum pleacă. Sunteţi cuminţi, da?

- Da, Maie!

Acel cuvânt i se înfipse în suflet ca un pumnal... Se grăbi să iasă.

Toţi voluntarii ieşiseră pe palier. Inclusiv Gabir. Inclusiv Luminiţa! Erau toţi acolo...

Lucia o ţinea pe Renata în braţe. Carina tocmai o îmbrăţişa pe Violeta. Plângeau amândouă, aşa că Lucia încerca să capteze toată atenţia Renatei...

Carina

Strânse cu putere braţele... Oof, Doamne! Violeta o pupă apăsat pe ambii obraji:

- Pa, zână bună!

Bufni în râs: poftim?

- Ne vedem pe net, da?

- Categoric!

Se grăbi să-l strângă şi pe Teo în braţe:

- Să ai grijă de ei!

- Îţi dai seama! Şi tu, să ai grijă de fete! Şi de Nicolae!

Aproba, grăbită... Medicul Gabir o pupă corect pe amândoi obrajii:

- Pa, asistent de nădejde! Maternitate nou în Bucureşti va fi urât fără tine...

Ce afurisit era! Bufni în râs şi-şi şterse lacrimile... Luminiţa o pupă şi ea:

- Stai liniştită, că o să fie bine.

- Ştiu. Şi tu o să fii foarte bine. Şi bebe...

Mugur zâmbea slab şi-o privea cu ochi curioşi... Oftă scurt:

- Scuză-mă pentru cuvintele alea...

- Nu te scuz, pentru că le-am meritat. Şi mi-au prins foarte bine. Aşa că îţi mulţumesc că le-ai rostit.

Poftim? Na, că-i pupa mâna! Păi... Păi, la naiba cu supărarea! Poate-i venise mintea la cap - poate nu! Asta era strict treaba lui! În orice caz - ea o să se întrebe, măcar o dată-n viaţă, dacă omul ăla reuşise să convingă vreo femeie să-i facă copii! Adică se va gândi la el! În concluzie, decise să-l sărute pe obraz. Şi să se grăbească apoi spre Alex. Lunganul o îmbrăţişă uşor... Şopti, doar pentru el:

- Îl meriţi. Sunt sigură că ai să reuşeşti! Nu poate fi altfel!

- O să-l obţin, până la urmă!

- Să mă ţii la curent, da? Şi să mă citezi fără grijă, dacă ajungeţi la tribunal.

Alex aproba... OK. Şi acum... Şi acum Ludmila. O sărută şi şopti:

- Noi o să ne mai vedem, nu-i aşa?

- Bineînţeles! Vă fac eu surpriza şi pic pleaşcă neinvitată...

Zăpăcită femeie! Teribilă! Şi atât de specială... Şi gata - ajunsese la Lucia, adică în capătul scărilor. Poliţista o privi rugător:

- Pot s-o duc eu până jos?

Aprobă - că şi-aşa, dacă o vedea plângând, Renata o să se pună şi ea pe plâns! Lucia porni spre etajul doi. Coborî două trepte şi se opri. Şi se întoarse, pentru că voia să-i mai vadă o dată...

"Doamne, cât mi-aş dori să ne reîntâlnim cândva!" Ea plângea în toată regula; nici ei nu erau mai veseli... Le făcu cu mâna şi se grăbi să coboare treptele.

Nicolae

Oftă greu şi-o îmbrăţişă pe Violeta:

- Să aveţi grijă de voi, pe-acolo pe unde vă duceţi!

- Şi voi, să aveţi grijă unul de celălalt. Şi să nu uitaţi de net! Noi o să intrăm în fiecare seară...

Aprobă, iar Teo se grăbi să-i strângă mâna:

- Vă aşteptăm să ne vizitaţi în concediu!

- Mai degrabă, cred că voi o să fiţi mutaţi "la urgenţă" pe litoralul românesc. Ia uită-te câţi suntem aici...

Tiristul aproba şi râdea... Îl bătu uşor pe umăr:

- Mult noroc cu făbricuţa bio! Ştiu sigur c-o să reuşiţi!

- Doamne-ajută! Trebuie să reuşim!

Şi-or să şi reuşească! Ei erau atât de uniţi, atât de iuţi şi de descurcăreţi, că nu se putea să nu reuşească! Strânse mâna medicului, iar Gabir zâmbi:

- Tu dai telefon la mine, atunci când zâna bun vrei bebeluş cu bleo!

- Categoric!

O îmbrăţişă şi pe Luminiţa, care deja bocea în hohote - deşi ştia prea bine că emoţiile alea puternice nu erau bune pentru bebeluşul ei... Strânse mâna lui Mugur:

- Cu răbdare treci marea. Ştii tu...

Da, ştia; aproba, îi strângea mâna şi zâmbea ciudat... Iar Alex? Îi strânse mâna şi zâmbi:

- O să te sun, joi sau vineri, să vorbesc cu Vlad.

Alex râdea:

- Sau ne întâlnim sâmbătă la Mac!

- Vedem! Oricum, vorbim joi sau vineri.

Tânărul aproba... Nu dădu drumul mâinii, dar deveni un pic mai serios şi-l privi drept:

- Şi, tot joi sau vineri, să nu uiţi să-mi dai telefonul doctorului Naghiu.

Se aşteptase "să-i pice faţa"; aşa că se grăbi s-o îmbrăţişeze şi pe Ludmila:

- Ai grijă de ei!

- Ai grijă de ele!

Şi gata - că era ditamai omul şi-i venea să plângă! Le mai făcu o dată cu mâna, din capătul scărilor, şi se grăbi să coboare.

Lucia

Se opri în capul scărilor:

- Ia să punem noi masca la nas...

Renata era serioasă - ca de obicei. Ridică masca şi-o aşeză uşurel pe obrăjorii rotunjori:

- Să n-o dai jos, ca să nu te îmbolnăveşti!

Puştoaica aprobă şi răspunse:

- Nu dai jos!

- Aşa! Că dacă o dai jos, bate vântul şi se ia rujul! Da?

- Da.

Bun! Împinse uşa scării şi ieşi. Erau doi oameni în maşină; şoferul, poliţist, aştepta la volan, iar însoţitorul în uniformă verde luase poziţia regulamentară de pază, cu automatul la vedere... Era perfect aşa. Era foarte descurajant, pentru 99% din dementii care pofteau la proviziile înghesuite în portbagaj! Teo îi spusese, printre dinţi, că butelia nu mai încăpuse în spate, aşa că însoţitorul o ţinea în faţă, sub bord...

Întinse mâna şi-o îmbrăţişă pe Carina:

- Drum bun. Să aveţi grijă de voi! Şi să mă mai sunaţi, din când în când...

- O să te sunăm, stai liniştită! Şi-aşa, la un moment dat am auzit un anume chestor principal spunând "vă năşesc pe toţi"...

I-auzi! Adică ea urma să-i năşească pe ei? Asta da, veste! Carina urcă pe banchetă; i-o dădu pe Renata şi o prinse pe Codruţa de umeri:

- Totul e OK; da?

- Da.

Tânăra părea un pic speriată, un pic tristă, un pic panicată... Ia s-o înveselească ea repejos!

- Noi o să ne mai vedem. Eu mă mut la George, aşa că o să ne tot vizităm reciproc...

Obrajii roşii şi pometii ridicaţi bine de zâmbetul larg de sub masca alba îi confirmară faptul că partea cu tristeţea fusese cauzată de necunoaşterea acelor mici "detalii tehnice"... apropo de Octavian. Aşa că o sărută pe creştet... că era "potenţiala" ei noră, şi-o îndrumă spre portiera deschisă. Şi se întoarse spre Nicolae... Juristul zâmbea:

- Am sentimentul că o să ne mai vedem.

- De multe ori, aş putea spune...

- ... Oricând aveţi nevoie de-un sfat juridic, sau de-un partener de discuţie, daţi-ne un telefon.

- Reţiproca.

Bufniră amândoi în râs... Şi gata, că-i venea să plângă! Îl îmbrăţişă scurt, zdravăn, şi-l "mână" spre portieră:

- Hai, fugiţi, că se face noapte! Ştii să pui ghiuleaua, da?

Că nu putea să spună "butelie" nici chiar aşa, păzită de automatul ăla...

- Mă descurc. Iar dacă nu mă descurc, chem mâine un meseriaş.

- OK. Pa.

- Pa. Pe curând.

- Pe curând.

Portiera din faţă se trânti, concomitent cu pornirea motorului. Se aplecă un pic, să le vadă şi pe ele...

Erau fericiţi. Erau o familie mare şi fericită.

Poliţistul demară în trombă.

Se pomeni singură pe trotuar...

Se înserase deja. Oraşul ăsta avea nevoie de ceva mai multă ploaie... Dar probabil că apa aia "ciudată" care curgea acum prin conducte nu mai "suporta" aportul de microbi din aer şi de pe asfalt; aşa că aşteptau...

BMW-ul ei era OK?... Da. BMW-ul ei era la locul lui. Aşa că intră în bloc şi anunţă scurt:

- Beatrice!

- Urcă.

Un "Urcă" trist, slab şi cam fără chef - semn că Nicolae îi amintise lui Alex despre sponsorizare şi medic. Deci fotomodelul ei era şi mai trist, şi mai debusolat... Trebuia să stea cu ochii pe el! Neapărat! Şi nu putea să nu constate că tocmai acum era ea sleită de puteri - când trebuia să păzească un vlăjgan tânăr, dormit, hrănit şi cu planuri foarte mari în minte! Dacă fusese el în stare să facă bani culcându-se cu una şi cu alta, de dragul copilului care nu-i întorsese niciodată nicicum efortul, era evident ce-ar fi putut să facă Alex pentru un copil ca Vlad...

Păşi pe planşeul etajului trei şi constată că toţi voluntarii ei fumau şi plângeau. Cu excepţia medicului Gabir, care doar plângea, şi a lui Mugur - care probabil că plângea în sufrageria lui Alex. Îşi trase şi ea sonor nasul şi oftă:

- Gata - au plecat.

- Cu maşina de patrulă, nu?

- Da; cu o maşină de poliţie, cu şofer poliţist şi însoţitor militar.

Teo era nedumerit:

- Chiar voiam să te întreb - chiar le trebuia un însoţitor cu automat?

- Da. Butelia aia valorează foarte mult, în ochii anumitor sinistraţi...

Acum tăceau. Fumau şi-şi trăgeau nasul... Îl vedea cu coada ochiului pe Alex; tânărul părea transpus în nişte gânduri foarte complicate. Părea să calculeze o ecuaţie complicată în care trebuia să ia în calcul distanţa până la punctul ales de el, viteza de deplasare a unui adult cu minor în braţe, străduţele ocolitoare pe unde nu patrulau poliţiştii de obicei, câmpul pustiu pe unde-or să-şi facă ieşirea din Bucureşti... Oftă greu:

- Propun un palpitant joc de wist. Cine se-nscrie?

Alex ridică scurt din umeri:

- Eu sunt de pază...

- Nici o problemă - că jucăm în holul meu. Deci tu, eu...

Mâinile se ridicau...

- Teo, Ludmila, Ioana... Gabir şi Luminiţa discută despre naştere... Violeta arată spre bucătărie... Tăcerea lui Mugur pare a fi un refuz...

Vocea puternică o făcu să tresară:

- Şi Victor - că nu mai pot să dorm.

Serios?! Ei, treaba lui! El stătea cu scobitori la ochi la noapte! În condiţiile astea, perechile erau făcute! El cu Ioana, Teo cu soacră-sa, ea cu Alex... Teo zâmbi:

- Punem pătura pe jos şi-i zicem picnic?

- Punem!

Atunci, ea o să aducă cărţile şi să facă tabelul - ca să le ia cât mai repede mintea de la plecarea celei mai frumoase familii de pe palierul lor.

George

Nea Aurică îl bătu scurt pe umăr:

- Gata - au plecat din bloc.

- Mă duc să vorbesc cu ei.

- Să nu le zici rahaturi; auzi? Lasă-i să fie fericiţi măcar acum! Că după ce-or să dea de greu...

Aprobă şi ieşi din cort. Şi se asigură cu grijă, înainte să traverseze. Vedea maşina poliţiei oprită în capătul străduţei; ofiţerul de la circulaţie le făcea semn să aştepte; aici încă n-aveau curent, aşa că semafoarele erau "moarte"...

Aştepta şi el. Încerca să-şi adune gândurile şi să-şi "filtreze" cuvintele, ca să nu zică vreuna "strâmbă"...

Şi gata. Se apropiau. Nu părea să-l fi observat; iar el îi privea lung şi realiza că ei purtau măşti iar el o să-i pună să deschidă geamul... O să fie foarte scurt! Asta e! Trebuia neapărat să vorbească cu Codruţa!

Maşina opri lângă el; Nicolae se grăbi să coboare geamul... Zâmbi:

- Mă bucur să constat că am de-a face cu oameni înţelegători.

- Şi eu mă bucur să constat că nu sunt chiar atât de căpos cum zice lumea...

Erau veseli. Foarte veseli! Nea Aurică avea dreptate - nu trebuia "să-i tufleasca" el cu o exprimare mai nepotrivită. Aşa că... Aşa că o privi lung pe Codruţa:

- Voiam să discut cu toţi patru, dar uite că n-am mai apucat...

- Păi hai să mergem în cort!

- Nu, nu e ceva chiar aşa de "dramatic". Voiam să vă reamintesc că greul abia de-acum începe. Tu, Nicolae, ştii cum e relaţia cu instituţiile statului...

- Ştiu, ştiu...

- Mă aştept să mă implicaţi în toate demersurile pe care le faceţi. Vreau să vă ajut în continuare, dar nu vreau să fiu pisălog...

Carina se grăbi să-i răspundă ea:

- Stai liniştit, că nu scapi aşa uşor! Ai zis ceva care se termina cu "vă năşesc pe toţi" - şi avem martori, să ştii!

Aoleu! O ţinuse minte şi pe-asta? Ei erau veseli, el era uşor în dificultate... dar îşi reveni repede:

- Şi-o să vă năşesc, dacă credeţi voi că suportaţi să primiţi sfaturi de la gheneralul ăla care are întotdeauna dreptate...

- Stai liniştit! Şi-aşa, cred că familiile Mocanu şi Răduţ vor avea multe lucruri în comun în viitor.

Îl privi lung - cum adică? Nicolae era foarte vesel - şi-l privea lung, cu subînţeles... Carina se grăbi să-i "explice":

- Noi şi voi suntem singurii care rămânem aici, în Bucureşti. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, eu zic să facem un program zilnic de vizitare reciprocă.

Iar ochii albaştri se întoarseră scurt spre Codruţa, care era cu spatele la ea... Aa, da? Voiau ei să se-ncuscrească? OK! El era "foarte de acord"! O privi lung pe tânăra lui viitoare noră:

- OK - mie-mi surâde ideea. Iar pe tine, domnişoară, te somez să-mi spui tot ce nu-ţi place. Ştiu sigur că or să fie anumite lucruri despre care n-ai să poţi să discuţi cu ei. Mă aştept să le discuţi cu mine, sau cu Lucia - la alegerea ta. Tocmai ca să depăşiţi repede momentele neplăcute. OK?

Primi o pereche de obraji foarte roşii şi-o aprobare fermă cu capul. Aşa că bătu scurt în portieră:

- Iar dacă voi credeţi că e necesar, eu şi nea Aurică ne oferim copiloţi până la Lieşti şi-napoi.

- OK. Mulţumim din suflet pentru ajutor!

- A fost marea mea plăcere să vă ajut!

Carina îi întinse o punguţă de farmacie:

- Cadou din partea noastră.

Negă scurt cu capul, iar Nicolae se grăbi să-i pună punga în mâini:

- Serios acum! O să vă placă!

Păi... Luă punga, o deschise şi... şi zâmbi:

- Munţumesc. Hai - să aveţi grijă de voi!

Nicolae se grăbi să scoată mâna pe geam... OK! Îşi strânseră mâinile, iar juristul nu-i dădu drumul - zâmbi:

- Te rog eu mult! Mai fă un copil fericit! Da? Ştii la cine mă refer...

Da, ştia. La Alex. Şi nu putea să-i spună... Juristul îi mai scuturâ o dată mâna, privindu-l cu ochi plini de speranţă... Oftă scurt:

- Hai - închideţi geamul, că intră microbii.

"Şi îmi dau lacrimile - şi mă văd ăştia bocind ca o fată mare părăsită!" Nici ei nu erau mai breji din punctul ăsta de vedere; aşa că auzi un "Paa" general; maşina porni în trombă... Le făcu cu mâna şi oftă greu - la aşa fată frumoasă, o să aibă probleme mari cu Octavian...

Las' că vedeau ei ce făceau! Avea un băiat căpos şi consecvent; dacă el, ca părinte, ştia să-şi joace cartea iar Lucia va reuşi să devină prietena lui Octavian, era sigur că fata asta cu ochi migdalaţi o să-i devină noră. Dacă însă băiatul lui se va lăsa furat de influenţa colegilor şi va uita că statutul părinţilor lui îl obliga să aibă un comportament decent...

Eh! Văzând şi făcând! Mai erau cel puţin şase ani până atunci! Momentan, trebuiau să se instaleze la noile lor case - şi ei, şi Lucia. Trebuiau să se obişnuiască unul cu celălalt - iar asta va fi dificil pentru ei doi, dat fiind faptul că el nu se putea schimba radical iar Lucia ştia prea bine cum se comportase naşul ei după ce ieşise din tură... atâţia ani...

Văzând şi făcând.

Iar în privinţa celuilalt copil pe care el îl putea face fericit, toate pârghiile erau la Alex. Dacă mutul ăla se încăpăţâna să tacă...

Se grăbi să traverseze - ia să se ocupe el de alte probleme! Ca să nu se mai gândească la viitor. Văzând şi făcând! Nu de alta, dar cadoul lor îi amintise de o problemă mult mai urgentă decât costumul de ginerică al fiului lui! Primise cadou o rochiţă. Albă. Nu i se spusese direct, dar ordinul nerostit fusese "umple-o". Treabă nu foarte dificilă, dar totuşi atât de dificilă...

Teodor

Măi, să fie! Da' n-aveau nici un chef! Ajunsese deja la jocurile de opt, iar ei nu zâmbeau deloc...

- Mă - eu am senzaţia că voi nu voiaţi wist.

Ludmila oftă greu:

- Nu ştiu. Mie nu-mi stă mintea la calcule.

- Şi voi?

Ioana lăsă cărţile jos; Victor aproba şi el...

- Atunci propun un poker pe boabe de fasole. Ăla care câştigă, face iahnia. Merge?

Îi făcuse să râdă! În sfârşit! Lucia se ridică:

- Merge! Mă duc să aduc banca.

- Adică s-o jefuieşti pe Violeta!

Poliţista hohoti:

- Am şi pistol...

Şopti:

- Sărmana mea Violeta! Nu i-am zis unde-i butonul de panică...

Din apartamentul 12 se auzea un hohot general de râs. Asta era bine. Nu pentru copiii orfani, ci pentru ei. De vreme ce mâine se vor despărţi...

Luă cărţile şi începu să le amestece. Voia să se gândească un pic, înainte să se întoarcă Lucia...

Ultimele zile îi uniseră incredibil de mult. Viaţa asta la comun, plină de neajunsuri, fără apă la robinet şi lumină în becuri, cu mâncarea "la oală" şi hainele la comun, îi unise. Îi transformase în prieteni. În confidenţi, uneori. Unii deveniseră chiar sfătuitori în toată regula... Şi uite cum, după ce trăiseră câţiva ani pe acelaşi palier, descoperiseră abia acum cât de buni prieteni puteau fi. Şi tocmai acum, când se legase aşa o prietenie pe cinste, or să se despartă...

Ei or să se mai vadă. Or să-şi vorbească, chiar şi numai la telefon! El şi Violeta, însă, plecau în Italia. Pe ei nu-i va suna nimeni - că roaming-ul costa... Şi nu toţi aveau dispoziţie să discute cu ei la webcam. Aşa că...

Aşa că trecea printr-un sentiment nou. Simţea gustul amar al despărţirii - tocmai el, care plecase de-atâtea ori, după care se-ntorsese doar ca să doarmă şi să plece...

La urma urmei, trebuia să recunoască - în afară de nea Costică, nu putea spune că avea alţi prieteni. Acum însă, "încuiat" pe palier, se legase sufleteşte de vecinii lui. Oftă greu...

Paşii se apropiară în fugă iar Lucia puse pe pătură ditamai castronul cu fasole:

- Gata - n-a opus rezistenţă. Mi-a dat şi castron blindat...

Victor reîncepu să râdă:

- Şi cum o-mpărţim?

Ioana veni imediat cu ideea:

- La gramaj! Merge?

Ei, na! Se grăbi să intervină:

- Ba la pumn! Un pumn tu, un pumn tu...

Alex ridică prompt mâinile:

- Eu nu vreau nici un pumn, mersi frumos...

Aa, păi era afurisit! Toţi râdeau; şi el încerca să râdă de propriul gest care-i crăpase capul lui Mugur...

Poker-ul o să fie amuzant. Partida aia de joacă veselă o să le prindă bine. La noapte, toate capetele de pe palierul ăsta se vor gândi la despărţire...

Lucia

Avea o pereche. Dacă Alex punea jos un juvete, făcea două perechi. Slabă speranţă; dar, dacă punea un şapte, făcea trei bucăţi. Abia aştepta să vadă ce carte urma...

Soneria polifonică o făcu să tresară - al cui era? Nu suna acolo, în holul ei; Violeta era în bucătăria ei, adică sigur nu era telefonul ei... Parcă ştia melodia asta; parcă o mai auzise...

În fine! Aproape că nici nu mai conta al cui telefon "cânta"! Probabil că al lui Mugur! Nu se gândise niciodată la aspectul

ăsta; dar uite că acum îşi dădea ea seama! Dacă VIP-ul şi-ar fi ţinut telefonul pornit, probabil că ar fi cântat non-stop! Aşa, probabil că-l pornea strict cât să sune el pe cineva - după care îl oprea...

Oricum, nu prea mai conta cum şi de ce îi suna individului telefonului la ora şapte! Pe lângă oboseala cronică pe care-o resimţea, ştia că scările alea erau păzite bine! Alex stătea cu faţa spre uşă; ea era în stânga lui, Teo era în dreapta. Deci, dacă el zicea "hei", săreau amândoi în picioare! Mugur putea să vorbească la mobil cu orele! Atâta timp cât nu încerca să "evadeze", zău că nu-i păsa ce vorbea şi cu cine! N-avea încredere în individ; îl recepta ca fiind schimbător şi foarte nesigur. Nu era genul de om în care să pună bază. Chiar dacă îl sunase pe taică-su şi-i ceruse ajutorul pentru două adopţii, prefera să se gândească la asta ca la un bluf. Prefera să-şi imagineze că omul ăla, diplomatul, obişnuit să facă întotdeauna ceea ce i se cere, o să-l întrebe pe fi-su despre ce adopţii era vorba - iar fi-su o să spună că nu mai e cazul. Şi asta pentru că n-avea încredere în omul ăla. Indiferent ce probleme avea - parcă nu erau "din acelaşi aluat"! Iar ea nu prea avusese de-a face cu "aluaturi" de-alea. Se rezuma deci la a-l păzi... şi cam atât!

Pierduse, evident! Alex pusese un pătrar. Teo părea cel mai hotărât să facă "iahnie de câştig"... Începu să râdă:

- Iahnia aia o să fie cu sosuleţ cu ceapă pe deasupra; da?

- Bineînţeles! Numai să aveţi voi răbdare până fierbe câştigul ăsta!

- Păi tu crezi că poţi s-o ştergi cu câştigul în UE? Nee - te impozităm la sursă!

Iscase hohote de râs... Tresări şi întoarse imediat capul - văzuse, cu coada ochiului, o siluetă neagră în cadrul uşii!

Victor

Mâna care se aşează pe umărul lui îl sperie rău!

- Pot să te răpesc de la poker cinci minute?

Mugur? Viitorul lui şef? Bineînţeles! Se grăbi să se ridice, privind-o lung pe Ioana:

- Vin repede.

Aşa - ca să nu se ţină iar scai de el! Nu că nu i-ar fi făcut plăcere - dar presimţea că urma o discuţie între bărbaţi... Îl urmă în sufrageria lui Alex iar Mugur zâmbi slab:

- Am auzit, din sursă sigură, că ai un inel într-unul din buzunare...

Inelul de logodnă? Da' ce-i venise? Aprobă, precaut...

- Pot să-l văd şi eu?

Să-l vadă? OK! Da' de ce? Îi întinse cutiuţa; bărbatul din faţa lui o deschise, scoase inelul, îl răsuci pe toate părţile... Şi concluzionă:

- E nou.

- L-am cumpărat pe 4, luna asta, de la o bijuterie de la Obor. De ce?

- Fără un motiv anume. Doar ca observaţie, aşa... Are cam 5 grame, nu?

- Patru şi ceva.

Începea să se înfurie... pentru că vedea inelul şi-şi amintea... Întrebarea îl făcu să ridice mirat sprâncenele:

- Îl mai foloseşti?

Cum adică? Da' ce dracu voia ăsta? Dădu să-l repeadă bine, dar Mugur reformulă acea întrebare:

- Îţi mai trebuie inelul ăsta?

Aa... Negă scurt cu capul. Cu un gest la fel de scurt, Mugur scoase port-actul şi-l desfăcu. Şi-i întinse 300 de euro. Ia uite-l!

Nu mai ştia ce să facă! Şi nici ce să zică! Voia să-i cumpere inelul! Da' ce-avea? Era în pană de bijuterii? Ce-l apucase aşa, deodată? Rămăsese "blocat"... Mugur începu să râdă:

- Ai spus că nu-l mai foloseşti...

Se grăbi să se dezmeticească - şi să râdă şi el:

- Nu-l mai folosesc. Dar să ştii că n-am să-ţi dau restul!

- Nu vreau să-mi dai decât promisiunea că o să-mi răspunzi la telefon, în noiembrie.

Luă banii şi-i îndesă în buzunar:

- OK - dar ce-i în noiembrie?

- Plecarea în Austria.

- Aa, stai liniştit! Dacă e vorba de asta, îţi răspund negreşit!

- Promiţi?

- Promit!

Bun! Bătеau din nou palma! Gestul ăsta era foarte important, pentru că el chiar voia să plece în Austria... Şi cum Mugur pornise spre canapea, se grăbi să iasă. Puse banii în port-act...

Făcea o descoperire ciudată. Se simţea uşurat. Se simţea eliberat! Acum, că ştia că nu mai are inelul ăla nenorocit, se simţea... liber şi uşor ca o pasăre-n zbor!

Na, că începuse să facă versuri!

Mm, ce bine se simţea! Se sprijini de perete; asculta vocile vesele de alături... Lucia tocmai făcuse full house. Se bucura ca un copil mic! O asculta cu ochii închişi...

Se bucura că scăpase de inel. Se bucura că nu se mai putea întoarce la ea. De ce? Păi, pentru că nu mai avea inelul - nu? Chiar dacă ea îl ierta, chiar dacă el o ierta, chiar dacă reluau relaţia aia ciudată după ce revenea curentul - Lucia s-ar fi aşteptat să reia relaţia cu inel cu tot! Cu promisiunea de fidelitate! Iar el nu putea să scoată din buzunar alt inel de logodnă, nu? Primul ei gând ar fi fost "Oare cui i-o fi dat celălalt inel?", sau "De ce-a schimbat inelul, credea că primul model purta ghinion?"...

Aşa că drumurile lui spre Lucia se închiseseră. Pentru totdeauna. Aşa şi trebuia să fie - un capitol închis trebuia să rămână închis. Vorba ei - ciorba reîncălzită conţinea aceleaşi bucăţi...

Reveni deci la poziţia dreaptă şi luă virajul strâns la dreapta:

- Gata? Cine face cartea?

- Teo.

- Iar pierd?

Tiristul râdea:

- Lasă, că nu pari specialist în iahnie...

- Da' nici nu m-am plâns! Constatam şi eu, aşa, că nu-mi merge bine la jocurile de noroc...

Şi-i "altoi" Ioanei un cot, atât de discret încât toţi începură să râdă... Ia - ce-i dăduse? Un 4 şi un 7. Jalnic. Rosti cu voce tare:

- Jalnic. Mie-mi convine...

Primi un cot zdravăn, în hohotul general...

Se bucura mult s-o vadă pe Lucia râzând aşa la glumele cu el şi Ioana. Se bucura să descopere că fosta lui logodnică nu era supărată... Iar dacă era totuşi supărată, nu era extrem de supărată pentru cele întâmplate între ei! La urma urmei...

La urma urmei, ea îşi refăcuse prima viaţa. Nu era vina lui că fusese "mai iute de picior" şi discutase deja cu Ioana! Prioritătile lor difereau mult! Ea şi George voiau să clădească o căsnicie acolo - iar asta nu se făcea aşa, cu una-cu două! El nu clădea nimic; el lega o aţişoară şi-atât. Aşa că...

Aşa că, uite cum pierdea el la poker... confirmându-şi astfel faptul că diseară va umbla la cutiuţa primită de la Alex...

Violeta

Tii, ce bine se distrau! Chiar o durea sufletul să-i întrerupă acum cu masa! Numai că le dusese ea copiilor cina; ei rămăseseră "codaşii". Iar dacă nu mâncau acum, se răcea bunătate de mâncare!

Luă lingura şi capacul şi ieşi pe palier. Şi privi lung uşa apar-

tamentului 12, în timp ce începu să bată "cu graţie" în capac:

- Cine nu e gata, îl iau cu lopata şi-l sar de la cinăă!

Lucia apăru prima în hol, o văzu şi oftă greu:

- Oof! Le-ai dus tu cina!

- Da.

- De ce nu ne-ai strigat?

- Păi, pentru ce?!

- Ca să te ajutăm! Cum, pentru ce?!

- Lasă, că m-am descurcat. Haideţi să mâncaţi şi voi, că se răceşte.

- Hai! Te ajut cu "distribuţia".

Prea bine! Reveni în bucătărie iar Lucia puse două tăvi pe masă:

- Cât e ceasul?

- Opt trecute fix.

- Aha! Acuşi apare şi chestorul meu principal...

- Păi adevărul e că n-a trecut deloc pe-aici azi...

Ioana intră şi ea, veselă nevoie mare:

- Hai - eu ce duc?

Se grăbi să-i răspundă ea:

- Du tu tava pentru picii din 12.

Tavă care era nepregătită, evident! Şi cum puştoaica aia avea o atitudine total contraindicată şi locului, şi momentului, şi oamenilor din jurul ei, se grăbi să continue discuţia:

- Aşa că, draga mea Lucia, mănâncă şi lungeşte-te un pic. Că, vorba ta - acuşi vine chestorul tău principal!

Aha! Foşnetul încetase! Lucia bufni în râs:

- Şi adio hrană şi odihnă!

- Exact! Stai liniştită, că pentru el pun eu deoparte porţie dublă...

Râdeau amândouă... Lucia ieşi cu tava ei; reveni spre oală şi se concentră rău de tot asupra umplerii castronului...

Puştoaica nu era chiar fraieră - dică nu era nesimţită. "O încasase" rău şi nu ripostase - semn că ştia ce făcea, ştia că ceea ce face ea nu e frumos... Las' c-o plesnise ea zdravăn! Încă patru de-astea şi-i mergeau fulgii de nu se vedea!

N-avea nimic cu Ioana în sine. Nici cu relaţia ei cu Victor n-avea nimic. Numai că relaţia aia se putea desfăşura foarte frumos şi foarte pasional departe de ochii celorlalţi. "Puţină decenţă, ce dracu!" - ar fi zis Teo al ei...

Gata - rămăsese singură în bucătărie. Mm, ce bine se simţea! Iar "în cinstea" acestei reuşite, o să-i pună lui George porţia aia dublă în castronul cu inimioare! Avea ea un castron special, mare fix cât două porţii, plin cu inimioare roşii-roşii! Chestorul principal o să guste gluma - că era îndrăgostit...

Lucia

Lăsă tava pe masă şi se aşeză - auzise "apelul" patrulei prin staţie şi n-avea nici un chef să converseze cu ei. Se întinse lung, cu poftă...

Teribil joc de cărţi! Demult nu se mai distrase atât de bine! Şi uite că ceea ce se dorise a fi un mod de-a uita câteva minute de despărţirea de Nicolae va fi motivul pentru care or să plângă toţi mâine, în faţa scării, ca proştii...

Asta e! Nimic nu e veşnic sub soare! Că doar n-or să se mute toţi într-o sală de sport, nu? Teo şi Violeta plecau, Ludmila se ducea acasă, Victor pleca şi el la Domneşti - sau rămânea aici şi îşi căuta alt serviciu... Alex pleca şi el la Târgovişte... dacă-l primea pe Vlad...

Ea o să-i spună lui George! O să-i spună, sincer şi deschis, părerea ei. Indiferent de ceea ce investigase el, indiferent de gradul de implicare a lui Alex în uciderea familiei lui - Alex era tot ceea ce-i trebuia lui Vlad. Iar Vlad era tot ceea ce-i trebuia lui Alex. Atât şi nimic mai mult. Omul ăsta nu era un ucigaş. N-avea nimic, nici o caracteristică a ucigaşilor. Şi chiar dacă ştia că nu aşa se "calculau" lucrurile, ea se gândea...

O să-i spună. Şi-atât.

Mişcarea din cadrul uşii o făcu să întoarcă capul. Viorel îi făcu, jovial, cu mâna; răspunse la fel, iar colegul ei se retrase... Gata; inspectaseră. Acum se duceau la cort şi menţionau în raport că o găsiseră în uniforma neregulamentară, cu părul desfăcut neregulamentar, hăpăind neregulamentar cina. Deci, peste vreo 20 de minute, chestorul principal o să urce treptele alea cu paşi hotărâţi...

Gata - să-i fie de bine. Înghiţise totul cu viteza sunetului, pentru că trebuia să se odihnească un pic... Se ridică şi luă tava. Şi imediat cum ieşi pe palier, o văzu pe Ioana venind încet spre ea, cu tava plină... iar în spatele ei îl văzu pe Victor, care-o ţinea de mijloc şi-o "ghida" spunându-i la ureche lucruri foarte amuzante...

Se trase spre dreapta şi le făcu loc să treacă. Şi cum ei păreau hotărâţi să mănânce în sufrageria ei, decise să nu le comenteze nicicum decizia, pentru că ea n-avea de dovedit nimic, nimănui! Iar cea mai usturătoare pedeapsă pentru puştoaica aia fără minte era indiferenţa...

Duse tava în bucătăria Violetei şi-o ţucă pe obraz:

- A fost delicioasă!

- Mă bucur că ţi-a plăcut! Fugi la nani!

Da - să se grăbească la culcare... Dar unde să se culce, dacă ei erau în sufrageria ei - şi cinau în doi, ca doi porumbei? Păi... Cel mai bun loc de dormit acum era biroul. Nici nu transpira în hainele alea curate, nici nu apuca să adoarmă buştean şi să sforăie... Şi nici nu i se usca părul alandala! Perfect!

Intră în bucătărie, fără să dea vreo atenţie cinei romantice din sufrageria ei, şi se aşeză. Chestia asta, idila asta "proaspătă" a lui Victor, o cam îngrijora. Omul ăla nu era genul care să se arunce aşa, "berbeceşte", în asemenea relaţii cu necunoscute. Dacă Victor "se cuplase" cu Ioana doar ca să se răzbune pe ea, iar fata asta nu era cel puţin "maestră într-ale amorului", fostul ei logodnic o să pice azi într-o depresie urâtă rău! George venea în seara asta "chitit" să discute cu ea! Iar după ce ei discutau, atunci când or să coboare "ca doi porumbei", exista riscul ca moralul lui Victor să pice până-n subsolul blocului. Exista riscul ca acel bărbat paşnic să erupă...

Dacă Victor "erupea" la George, avea ea grijă de el! Îl plesnea de-i mergeau fulgii! Că nu-i ordona el viaţa!

Puse comod mâinile pe masă; lăsă fruntea pe mâini, închise ochii... Gata. Dormea.

Victor

Deci de-astea făceau ele două! I se păruse lui că Ioana era uşor indispusă, iar Violeta uşor cam prea veselă! Cine pe cine "împunsese" prima?

Mâncarea era delicioasă! Îşi privi lung partenera de cină:

- Şi? Ia zi-i - ce planuri ai după cină?

- Momentan, n-am nici un plan. Jocul de cărţi e perimat deja; şi n-am chef de "Nu te supăra frate". Aşa că probabil o să încerc să nu mă plictisesc foarte tare... şi-o să mă culc devreme. Tu?

- Nici eu n-am planuri pentru după cină. Mai ales că o să intru de pază la noapte...

Şi iar mâncau în tăcere... Părea un pic încruntată. Zâmbi slab:

- De ce eşti încruntată?

- Nu sunt încruntată.

- Adică eu sunt miop!

- Nu eşti miop. Nu sunt încruntată.

Zău?! Ia să verifice el dacă era încruntată sau nu! Se aplecă uşor spre ea... şi oftă scurt:

- Eşti încruntată.
- Poate că sunt încruntată! Poate nu...
- ... Dacă nu-mi spui ce te supără, eu n-am cum să ghicesc.

Ioana îl privi lung... şi zâmbi:

- Ia ghiceşte! Ai trei încercări!
- Bine... Nu-ţi place cina!
- Cina e delicioasă.
- ... Nu-ţi place coafura!
- E superbă.

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- ... Mi-ai trosni vreo două, pentru lipsa de iniţiativă...

Tânăra bufni în râs şi aprobă; aşa că scoase cutiuţa din buzunar şi zâmbi:

- Lungii ani petrecuţi în coafor, printre femei, m-au învăţat foarte-foarte multă psihologie feminină...
- Eşti foarte rău; ştii, nu?
- Ştiu. Şi tocmai pentru că ştiu, alternez momentele de "foarte rău" cu momentele de "foarte rău"...
- Într-adevăr - ştii multă psihologie feminină... Şi mai ştii o chestie.
- ... Ce chestie?

Ioana se aplecă şi şopti:

- Că nu mă pot supăra pe tine.
- Aa, păi asta era evident...

Iar era rău, da... Păi, se aplecă din nou spre ea:

- Ceea ce tu nu ştii, însă, este că mă gândesc la rafturile alea de la Carrefour. Şi mă întreb dac-au furat chiar totul.
- Păi, din câte ştiu eu, de la Carrefour n-a furat nimeni nimic. Acolo au intervenit bodyguarzii, după care a năvălit armata...
- Aha! Păi asta-i bine... Sau nu!
- De ce?
- Fiindcă s-ar putea să nu mai găsesc ceea ce mă interesează pe mine...
- ... Şi ce anume te interesează pe tine de la Carrefour?
- ... Ia ghiceşte! Ai trei încercări!

Acum era acum! Ioana se gândea...

- ... O bere!
- Nu beau.
- Asta e bine! Atunci... O cutie cu praline?
- Îmi plac, dar nu pot spune că le duc dorul.

Tânăra se aplecă, râzând:

- Să nu-mi spui că un bax de Durex...
- Ba tocmai la asta mă gândeam. Dar nu la cantitatea asta - că n-am unde să le las, în noiembrie...
- Deci te-ai hotărât să pleci.
- Eram hotărât să plec. Şi-o să plec, în noiembrie.
- Orice-ar fi?
- Orice-ar fi.
- Dacă e să fiu obiectivă, nu pot decât să apreciez la adevărata ei valoare determinarea ta... şi faptul că eşti parolist.
- Iar eu te rog să nu-mi spui ceea ce-ţi trece prin minte atunci când eşti subiectivă.
- N-am să-ţi spun...

Bun! Dacă zicea ea aşa...

- Oricum, să ştii că deja mi-am schimbat părerea despre programul de după cină.

Serios? Ridică mirat sprâncenele... iar ea aprobă... iar el se ridică:

- Eu nu mai pot.
- Nici eu.

Bun! Deci mergeau sus acum! El unul abia aştepta! Cina puteau s-o termine şi după... Sau îi făcea el un sandwich! Îi plăcea să fie gentleman cu femeile alea speciale...

Alexandru

Centrul lor era liniştit acum. Se făcuse întuneric beznă afară. Lumânările pâlpâiau uşor, deşi toate geamurile erau închise şi acoperite de păturile groase...

Palierul era gol. Toţi erau la masă. El terminase de mâncat, dar nu se dusese să-şi ducă tava. Nu putea părăsi postul. Se gândea cu groază că toţi copiii ştiau despre desfiinţarea centrului, aşa că or să se confrunte cât de curând cu o tentativă de evadare...

Mişcarea uşoară din sufragerie îl făcu să tresară. Na - că Mugur nu dormea! Dar, la urma urmei, nici n-ar fi putut să doarmă chiar atât de mult! Îl vedea scotocind în buzunar... Ce era aia? O cutiuţă?... Tresări şi se aplecă, involuntar, spre uşa sufrageriei! Păi ăla nu era inelul Luciei? Adică al lui Victor? Miji ochii... Da - ăla era inelul de logodnă pe care Victor i-l dăduse Luciei pe 4 august. Şi pe care ea i-l dăduse înapoi. Se întreba de ce ajunsese inelul ăla la Mugur...

Păi nu venise Mugur să-l ia pe Victor de la poker? Probabil că îl cumpărase, sau... Oricum, inelul ăla nu mai era în buzunarul lui Victor. Ceea ce însemna că Victor şi Ioana se înţelegeau bine. Ceea ce însemna că George putea să vină liniştit la Lucia - că Victor n-o să sară să-i spargă capul şi nici n-o să-i ceară socoteală pentru urzeala fină pe care-o ţesuse încet-încet şi în care reuşise s-o prindă pe Lucia. Deci, cel puţin din punctul ăsta de vedere, o să fie linişte în centru...

Reveni pe spătarul fotoliului şi se încruntă - pentru că Ioana şi Victor tocmai treceau spre apartamentul 15. Ea ţinea tava, el o ţinea pe ea de mijloc... Veseli nevoie mare, de parcă se duceau să ducă tava şi-apoi urcau repede la etaj... Victor întoarse brusc capul, speriindu-l zdravăn! Într-adevăr, îl întreba dacă era cineva sus... Negă încet, încercând parcă să-i spună că nu era bine ce face... Îi văzu intrând în apartamentul 15 şi oftă greu - nu, nu era deloc în regulă ceea ce făceau ei acolo. Dar... Dar era viaţa lor. În plus, poate că se înşelase el!

Îi auzea chicotind; spuneau ceva, vorbeau cu Violeta... Şi uite-i cum ieşeau, veseli nevoie mare, glonţ pe scări în sus! Nu era bine... Mai ales că, în spatele lor, în uşa apartamentului 15, Violeta se oprise şi îi privea acum lung, încruntată...

Nu putea să nu considere această a doua vizită a lor sus ca pe o exagerare. La urma urmei, se cunoscuseră azi la şase dimineaţa, nu? OK - s-au văzut, s-au plăcut, s-au "probat" vreo două ore jumate... N-ajungea atâta "acţiune" pe ziua de azi?

Începea să-şi schimbe părerea despre Victor; începea să se întrebe dacă nu cumva stilistul încerca s-o calce pe nervi pe Lucia, ca să se răzbune pe ea... Dacă nu cumva încerca să se convingă pe el însuşi că nu mai avea cale de întors la poliţistă... Scăpase şi de inel...

Violeta porni spre el. Se controlă imediat şi-şi puse pe chip o mimică serioasă. Vecina lui se aplecă şi luă tava:

- Şi ţie-ţi cam stă în gât fătuca asta...
- Nu pot spune că am vreo părere, apropo de ea. Pe mine el mă îngrijorează...
- Pe mine mă enervează ea. Probabil că el i-a spus că a fost logodnicul Luciei; c-o văd câtă plăcere-i face să se miorlăie pe sub nasul ei! De parcă ar avea ceva de dovedit!
- Are 18 ani! Ce-i ceri - înţelepciune şi discreţie?
- Ai şi tu dreptate... Oricum, pe mine mă scoate din sărite puştoaica asta.
- Pe mine începe să mă îngrijoreze el.
- Serios? De ce?

Se aplecă şi-i şopti, râzând:

- Pentru că o să rămân în curând fără prezervative...

Violeta bufni într-un hohot zdravăn de râs! Era roşie ca focul, dar râdea cu o poftă...

- Te rog, îi spui tu Ludmilei să-mi facă o vizită atunci când are ea timp şi chef?

Femeia aproba şi se grăbea să iasă, râzând în continuare... Îşi aprinse o ţigară şi se ridică - ia să pufăie el acolo, în dreptul uşii! Şi-aşa, bănuia că în următoarele cinci minute băieţelul lui o să-l viziteze la locul de muncă...

Băieţelul lui...

După ce-i va spune Ludmilei ultimele "permutări" din centrul pentru minori, o să-i ceară părerea. Femeia aia avea mult mai multă minte decât el. Poate-i dădea un sfat bun! Pentru că el unul nu mai putea trăi fără Vlad al lui. Îl numea "băieţelul lui", îşi imagina cum or să gătească amândoi, cum or să mănânce amândoi, cum or să facă temele împreună, cum o să-l adoarmă în braţele lui... Iar dacă Vlad al lui va porni mâine spre orfelinat...

Ludmila

Perdeaua se trase un pic; prin găurica aia mică, Violeta îi făcea semn să iasă... Se conformă şi-o văzu râzând în hohote.

- Ce-i? Ce s-a întâmplat?

- Te cheamă Alex.

- Da' tu de ce râzi aşa?

I se făcu un semn de "lasă"... Bine, o lăsa, dacă zicea ea! Alex era de pază; aşa că ieşi pe palier şi-l văzu în cadrul uşii... De ce era aşa încruntat?

Se opri în dreptul lui:

- De ce eşti încruntat?

- S-au întâmplat unele chestii în centrul ăsta; şi cum ştiu că tu eşti psihologul de serviciu, m-am gândit că ar fi bine să le ştii şi tu.

Aprobă cu capul.

- Ştii deja că Victor şi Ioana au discutat azi sus...

Aprobă scurt. Tânărul se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Nu ştii însă că, la ora şapte, Mugur a vorbit la telefon, după care l-a luat pe Victor la o discuţie.

Aşa; şi? Ridică scurt din umeri - că problema acelui individ chiar n-o interesa!

- Am descoperit, acu' vreo trei minute, că i-a cumpărat inelul de logodnă.

Cum-cum? Zâmbi cu neîncredere:

- N-are nevoie de el.

- De ce spui asta?

- Are în buzunar o cutie cu verighetele şi inelul de logodnă. N-are ce face cu două inele.

- Poate că ăla din cutia lui e gravat! Sau poate că domnişoara care l-a sunat nu merită direct inelul din cutie! Sau, vorba ta - poate că Victor l-a rugat să i-l ţină el, ca să nu fie tentat să se repeadă iar cu el la Lucia! Oricum, să ştii că Mugur tocmai l-a scos din buzunar şi-l studiază pe toate părţile, gânditor ca la balamuc...

Bine! Altceva ce-i mai spunea? Ceva fără individul ăla avea?

- Eu cred totuşi că i l-a cumpărat. Pentru că Victor se simte "uşurel ca o pană". A urcat iar, cu Ioana.

Se încruntă - că asta nu mai era deloc OK! Păi ce-avea omul ăla - "păpase" Viagra?

- Nu cred că s-a amorezat. Dar cum la prima lor vizită la etaj Lucia nu era în centru...

Da; poate că avea ceva de demonstrat... Întrebă:

- Lucia unde e acum?

- În 12. Nu ştiu ce face, că nu-mi permit...

OK! Intră tiptil în apartamentul 12 şi-o văzu imediat dormind dusă cu capul pe masă... Reveni lângă Alex:

- Doarme cu capul pe masă.

- Adică nu ştie că ei vizitează din nou. Mi-e să nu asistăm la o criză de nervi...

- A cui?

- A lui Victor.

- Exclus.

Şi era mirat... Se grăbi să-i explice:

- Ioana are ceva de demonstrat pentru ochii Luciei. El îşi demonstrează lui însuşi că e capabil "să pună jos" orice muiere doreşte. Aşa că nu el e de vină pentru eşecul cu Lucia; ea e o fraieră, că n-a văzut ce partidă bună e el. Asta e-n capul lui acum...

O înţelesese?... Da. Bun. Altceva? Îl privea lung... Alex aruncă ţigara fumată doar jumate şi şopti:

- Cum să fac să-l obţin pe Vlad?

Eei... Oftă greu:

- Te duci la Protecţia Copilului şi le spui tot ce trebuie să audă, ca să-ţi dea o adeverinţă pentru încredinţarea minorului. Cu adeverinţa, te duci la orfelinat şi îl iei. Dar vei avea nevoie de domiciliu stabil şi de loc de muncă.

- Timp în care Vlad o să zacă în orfelinat.

- Mă tem că da.

- Nu merge. Vlad n-are ce căuta într-un orfelinat! Moare dacă intră în chestia aia de-i zice orfelinat!

- Ştiu. Va trebui să strângă din dinţi şi să reziste!

Îi privea disperarea de pe chip şi-i venea să plângă... Continuă:

- A doua variantă ar fi să vorbeşti cu George.

Na, că se încruntase instantaneu! Se încruntă şi ea:

- Nu face aşa! Ai văzut ce frumos s-au întâmplat lucrurile cu Codruţa!

- Numai că Nicolae are meserie, are serviciu şi are casă. Şi are şi nevastă.

- Şi de-asta nu vrei tu să-ncerci? Pentru că tu n-ai?

- Am încercat deja. Am vorbit cu el. A vorbit şi Vlad cu el. Nu vrea şi pace!

- Ba eu cred că vrea. Tu nu vrei să-i dai ceea ce vrea el; el de ce să-ţi dea ceea ce vrei tu?

Şi iar îl aruncase în starea aia de disperare fără margini... Oftă greu:

- Măi Alex... Uit acum că sunt psihologul centrului. Uit şi că sunt doctoriţă. Ştii care e părerea mea, de simplă femeie bătrână şi sinistrată în blocul ăsta, care vă ştie pe toţi de numai câteva zile? Eu, ca om simplu, nu ştiu de ce refuzi să-i dai lui George datele alor tăi. Şi zău că cred că nici nu contează de ce nu vrei să i le dai! Ai tu motivele tale! Dar îţi zic o chestie - George Mocanu e un om destupat la minte. Şi, mai presus de orice, e un mare iubitor de copii! Eu l-am observat, cât a fost pe-aici - să ştii că-l doare sufletul pentru fiecare orfan de pe palierul ăsta! Ai văzut cât de greu i-a fost să vină să vorbească cu ei?

Alex aproba încet cu capul...

- Şi, uite - ai văzut şi tu! Atunci când a putut să ajute un orfan, a făcut-o cu viteza sunetului! Eu sunt sigură că George Mocanu nu vrea să-l vadă pe Vlad încuiat într-un orfelinat. Şi cred că, dacă tu îi dai un motiv ca să-l salveze pe copilul ăsta, George n-o să zică nu. Chiar dacă n-ai nici păr alb în mustăţi, nici casă, nici serviciu, nici mamă pentru Vlad Enache - George ţi l-ar da!

- Te rog, nu-mi da speranţe! Dacă ştii că nu-i aşa, nu spune lucrurile astea!

- Nu-ţi dau speranţe, omule! Încerc să te fac să înţelegi că poliţaiul ăla nu-i un poliţai tipic - de-ăla din bancuri! E un om adevărat! Şi are puterea de a-ţi da copilul ăsta! Dar dacă tu n-ai nici casă, nici masă, nici muiere şi nici nu-i dai ceea ce-ţi cere, cum să aibă încredere în tine? Un copil e o responsabilitate uriaşă! Mai ales că nu-i al tău! Poliţaiul ăla a văzut atâtea cazuri nenorocite de-a lungul timpului, că s-a învăţat să sufle şi-n iaurt şi verifică totul de trei ori, înainte să facă un lucru! Atunci când ai vor-

bit cu el despre Vlad, ce ţi-a spus?

- Mi-a cerut datele Mirelei şi-ale lui Ionuţ.

- Iar asta înseamnă că George vrea doar să fii sincer cu el! Tu chiar nu ţi-ai dat seama?

Nega...

- Alex... Hai să fim serioşi. Tu ştii unde e familia ta. Şi nu încerca să mă contrazici, pentru că ai văzut cu ochii tăi cum fac părinţii care nu ştiu pe unde le umblă copiii! Ai văzut ce-a fost aici când au venit căpşunarii! La cât de mult îţi iubeşti tu copilul şi la câte sacrificii ai făcut pentru el, nu pot să cred că l-ai dat deodată deoparte aşa, definitiv! Asta nu se poate! Psihic vorbind, sufleteşte vorbind, nu se poate! Tu ştii unde sunt soţia şi copilul tău. Şi cred că şi George ştie unde sunt. E un poliţist deştept şi descurcăreţ, iar încăpăţânarea ta l-a îndârjit şi mai şi. Aşa că s-a interesat, a investigat şi ştie. Deci, după părerea mea, între voi doi e acum doar o luptă de principiu. Eu zic că, dacă tu îi dai lui ceea ce-ţi cere, el îţi va da ţie ceea ce-i ceri.

Alex plecă încet capul şi oftă greu:

- Nu. George n-ar înţelege...

- George poate înţelege multe - inclusiv nevoia mea de-a sta departe de amputaţi şi striviţi. Deşi nu-s nici sor-sa, nici vreo pilă de-a gheneralului, m-a înţeles şi mi-a respectat dorinţa. Eu am încredere în George. Ar trebui să ai şi tu!

Era evident că nu-l convinsese! Îl trase în jos, ca să-i şoptească la ureche:

- Dacă n-o rezolvi cu George, în prima fază, nu vei obţine de la Protecţia Copilului decât plasamentul. Îţi dai seama că oricare dintre părinţii lui Vlad poate să se răzgândească şi să vină să ţi-l ia? Chiar şi după adopţie - dacă reuşeşti să-l adopţi cu acte! Poţi să te trezeşti cu ei la uşă, peste vreo patru-cinci ani, şi n-o să ai ce să le faci! Ascultă sfatul unei femei bătrâne! Discută cu George! Şi dă-i ceea ce-ţi cere! Eu zic că n-ai să regreţi.

Alex se ridică şi făcu un pas în spate:

- Bine. Mulţumesc pentru "consultaţie"...

- Să-ţi fie de bine. Sper să-ţi fie şi de folos...

Mm, ce încruntat era! Se grăbise să-şi reia locul pe fotoliu, de parcă cine ştie ce grozăvie îl sfătuise să facă! Dar...

Se răsuci pe-un călcâi şi reveni în 14, lângă gravidă. Medicul se ridică aproape imediat:

- Eei, eu cred că e oră pentru plecat la nevastă...

- E prea târziu! Dormi aici!

- Nu poate să dormi aici. Aia nevastă ai făcăleţ!

- Gabir! E beznă afară!

- Nu-i problem, am lantern!

- Gabir!

Medicul o îmbrăţişă pe Luminiţa şi zâmbi:

- Tu nu frică, da? Bebe trebuie să ieşit odată şi odată!

- Sigur, domnule doctor!

- Tu femeie puternic! Tu poţi face bebeluş! Da?

- Da.

Na, că ăsta chiar voia să plece! Se aşeză în cadrul uşii, iar el ridică scurt vocea:

- Doamna doctor, eu supărat la tine!

Da' de ce? Bărbatul o trase pur şi simplu într-o parte:

- Tu nu vrei faci maternitate cu mine! Eu supărat la tine!

Ce-avea ăsta? Dădu să-l oprească, dar nu mai apucă - medicul ieşise deja. Luminiţa oftă greu:

- Nu-i plac despărţirile. Aşa mi-a zis azi, pe la trei, când mi-a spus că-i pare rău că n-o să naştem împreună...

Aa... Alergă după el şi-l ajunse din urmă tocmai în capătul scărilor! Alex o privea lung... Îl prinse de braţ, îl răsuci-n loc şi-i oferi o îmbrăţişare de-aia... aşa cum ştia ea de la părinţii ei! Medicul Gabir Naqib şopti:

- Nu face să plâng la mine!

- Nici tu la mine! Pa, Gabir!

- Pa, Ludmil!

Şi pleca, grăbit de parcă luase blocul foc...

Gata - plecase domnul doctor. De data asta plecase de tot. Nu se va întoarce mâine - că n-avea de ce. Centrul se desfiinţa, iar gravida cine ştie unde era mutată... Probabil într-o maternitate - nu? Că acolo se duceau de obicei gravidele - la maternitate... Iar gravida asta avea o doctoriţă care-i urmărise sarcina, care-i promisese că o va asista la naştere...

Păi... Păi ea nu era supărată chiar deloc! Îi ştia numele! Câţi ginecologi bucureşteni se numeau Gabir Naqib? Cât de greu o să-i fie ei să dea de el? Zâmbi... şi reveni în dormitor, lângă Luminiţa:

- Îl înţeleg. Despărţirile scurte sunt cele mai plăcute!

- Exact aşa zicea şi el. Adică el zicea stâlcit... dar tot la asta se referea!

Aprobă şi se aşeză lângă ea:

- Iar tu încotro o s-o apuci mâine?

- Gabir zicea să mă duc acasă, pentru că el ţine legătura cu colegii din maternităţi şi acolo încă e plin cu răniţi. M-a sfătuit să mă duc acasă, să stau cuminte în pat, să nu mă supăr, să-mi ascult mereu bebeluşul cu stetoscopul... şi să nu pornesc spre maternitate decât atunci când sunt sigură că am intrat în travaliu.

- Ăsta e şi sfatul meu.

- Şi mi-a dat numărul lui de telefon, dar mi-a spus să nu-l sun decât dacă sunt hotărâtă să renunţ la doctoriţa mea. A adăugat şi că el îmi recomandă să nu fac asta...

- Normal; doctoriţa ta ţi-a urmărit sarcina nouă luni de zile!

- Ştiu, dar... Oof! Nu mai ştiu! Şi abia aştept să vină şi bărbatul meu acasă!

- Păi, vorbeşte cu George! Poate-l "eliberează" şi pe el! Ai zis că el era voluntar...

- Da; dar mi-a zis, atunci când a venit aici, că n-or să-l lase să plece. Şi nici el nu vrea să plece - că a fost şomer până la cutremur şi a auzit că poliţia o să facă angajări, iar voluntarii tineri or să aibă prioritate...

- Vorbeşte cu George.

- ... Mi-e ruşine.

- De George?

- Da.

- De ce?

Şi uite că nu răspundea... Zâmbi slab:

- Nu e balaur. E un tip foarte de treabă, să ştii!

- Ştiu. Da' nu ştiu cum să-i zic...

- Păi, ar fi bine să-i zică el. Că dacă vrea să se facă poliţist, trebuie să aibă "sânge-n instalaţie" - nu?

- Cam aşa ceva...

- Mâine, când te vezi cu el... Adică, nu! Sună-l! Sună-l chiar acum şi spune-i că eu l-am sfătuit să se ducă glonţ la George şi să-l roage două lucruri. Unul, să-l treacă pe lista doritorilor pentru angajare. Doi, să-i dea 24 de ore liber - cât să te ducă acasă, să rearanjeze mobila şi să te liniştească. Hai!

Luminiţa se grăbea să scoată telefonul... Oof! Tineri fără minte! Da' las' că-i "rezolva" ea imediat! Numai să vrea bărbatul ei să asculte de nevastă! Unii bărbaţi aveau aşa un cap mare şi pătrat...

Alexandru

Violeta tocmai trecuse spre apartamentul 14, cu tava cu căni cu lapte fierbinte. Gata - culcau copiii. Poate-ar fi fost bine să le citească o poveste, sau...

Auzi imediat paşii care coborau scările! O singură pereche de paşi, uşori ca ai unei domnişoare de 18 ani... Aprecie, dintr-o pri-

vire, că şi acum discuţia lor "se soluţionase favorabil". Ioana avea părul despletit, prins corect în coadă, şi avea un chip foarte destins... de parcă venea de la toaletă, nu de la discuţie! O privea şi-şi confirma faptul că tineretul din ziua de azi "nu mai avea pic de respect"...

Tânăra se opri în cadrul uşii:

- Mă gândeam să schimb lumânările - că astea sunt aproape terminate.

- Vezi, că găseşti lumânări în cămara Luciei.

"Aşa - ca să te usture!" Special folosise numele poliţistei! Ca să se simtă domnişorica asta mică! Spera din tot sufletul că o ustura...

Nu putea spune că avea ceva cu ea. Dar era el indispus... Cum să vorbească cu George?! Cum să-i spună? Ce să-i spună? "George, te rog frumos să mi-l încredinţezi pe Vlad"? Nu aşa mergeau lucrurile alea! Şi-atunci? Ce să-i spună, cum să-i spună ca să-l convingă?

Lucia

Auzi foşnetul şi tresări - George! Gata, venise!

Deschise imediat ochii şi ridică capul. Iar Ioana tresări şi se întristă:

- Oof, te-am trezit!

- Nu-i nimic.

- Voiam doar să schimb lumânările! Îmi pare rău că te-am trezit!

- Nu-i nimic! Stai liniştită...

- De ce nu te duci să dormi pe canapea? Că nu e nimeni acolo...

I-auzi! Nu e nimeni "acolo" unde serviseră ei doi cina romantică! Începu să râdă şi se ridică:

- Nu vreau să mă prindă şefu' dormind în post...

Şi-i aruncă şi-o uitătură de-aia care îngheţa orice formă de viaţă... Da; o îngheţase şi pe ea. Acum, fata generalului ştia că depăşise măsura. Aşa că ieşi, pe lângă ea, şi se opri în uşa apartamentului 13:

- Ceva nou sub clar de lună?

- A plecat medicul.

Poftim?

- Poftim?

- Gabir. A ieşit ca vijelia din 14, s-a repezit la mine, mi-a strâns mâna şi-a plecat.

- ... Şi de ce nu m-ai trezit?

- Păi până te trezeam eu, el ajungea acasă! A alergat la propriu pe-aici! Ludmila a trebuit să fugă după el ca să-l prindă şi să-l îmbrăţişeze!

Aha! Deci medicul dăduse bir cu fugiţii...

- Am sentimentul că e un medic care nu agrează despărţirile prelungite. Şi n-o să-l revedem mâine.

- Cred că ai dreptate. Ludmila e cu Luminiţa, da?

- Da.

- Bun. Ceva veşti din cort?

Primi o negare cu capul... Ochii albaştri se ridicară şi priviră lung peste umărul ei. Se întoarse, curioasă să vadă pe cine "fulgera" Alex aşa... Victor îi zâmbea. Era un pic ciufulit; dar era vesel. Zâmbea. Îi zâmbi şi ea şi reveni spre Alex:

- Copiii au băut laptele cald?

- Acum le duce Violeta cănile. Oricum, să ştii că e linişte şi pace la copii.

- Asta e bine.

- Tu nu te odihneşti?

- O să mă odihnesc la noapte.

- Eşti sigură? Ai cearcăne...

Începu să râdă şi scoase elasticul de păr din buzunar:

- Presimt că vine şefu' în inspecţie. Nu vreau să mă găsească dormind în post... Iar după ce vine el, mă culc.

Alex zâmbea şi aproba încet cu capul, în timp ce paşii se îndepărtau prin spatele ei... Îi făcu vecinului ei cu ochiul; el îi arătă *thumbs up*...

- Sunt în fotoliul personal.

- OK.

Se grăbi să se aşeze în fotoliu şi oftă uşurată - replica ei fusese pe măsura zâmbetului lui. Iar dacă el nu-i zâmbise aşa pentru că tocmai se întorsese de la o partidă de călărie straşnică, atunci zău că nici ea nu voise să spună "mă culc", ci "mă odihnesc"...

Violeta

Intră cu tava în dormitorul Luciei şi zâmbi, în şoaptă:

- Hei! Voi nu dormiţi?

- Nu. Vlad doalme, da' eu nu pot să dolm.

- De ce, prinţesa mea?

- Mami, e adevălat că mâine plecăm în Italia?

Decise să nu răspundă acum, pe loc. Întâi împărţi cănile. Octavian avea o mutră lungă ca de înmormântare, Florin era extrem de trist... Oftă greu şi se aşeză între picii ei:

- Da - mâine plecăm în Italia.

- Şi Maia nu vine cu noi?

- Nu. Ea o să mai stea aici un timp.

- Da' de ce?

- Păi, pentru că trebuie să se ocupe de casele noastre. Trebuie să vândă apartamentul nostru şi pe urmă şi apartamentul ei. Trebuie să scoată o grămadă de acte de la şcoală, de la grădiniţă, de la medicul de familie...

- Mami, da' dacă Maia vinde casa noastă, noi n-o să ne mai întoalcem niciodată!

- Aşa este. Dacă ne întoarcem vreodată aici, o să stăm la hotel.

- Da' de ce?

- Pentru că o să ne cumpărăm o casă în Italia.

- Mami,

- Nu-ţi bei laptele?

Liana se conformă. Ştia că asta doar prelungea un pic discuţia - şi n-o va scuti nicicum de întrebările alea directe... Sesizase deja faptul că ierarhia din familia lor nu se schimbase, şi tot Liana era cea care punea întrebări în timp ce Florin tăcea mâlc...

- Mami, da' dacă nu ne place în Italia?

- Eu cred că o să ne placă.

- Şi dacă nu ne place?

- Prinţesa mea... şi prinţul meu...

Îi luă pe amândoi pe după umeri şi zâmbi:

- Nu contează unde locuim. Putem să stăm în România, în Italia, în Franţa sau în America. Atâta timp cât suntem împreună, totul o să fie bine.

- ... Mami, da' tati o să cumpele Tiglu?

- Nu. De ce?

- Păi dacă nu cumpălă Tiglu, el cum mai duce lemoca?

- Tati n-o să mai fie şofer de TIR.

- Cum adică?

- Adică, uite cum o să fie. Noi ne ducem la bunicii voştri, adică la părinţii lui tati, şi o să locuim un timp la ei acasă. În timpul ăsta, ei or să ne ajute pe noi să deschidem o afacere.

- Ce afacele?

- Mami s-a gândit să deschidem o făbricuţă de suc şi dulceaţă de fructe.

- ... Adică o să faci de mâncale?

- O să fac desert. Dulceaţă, gem, nectar de fructe...

- Şi ciolbă nu mai faci?

- Ba da - dar numai acasă, pentru voi!
- Şi atunci tu o să te duci la selvici la fablică?
- Da.
- Şi tati o să stea acasă cu noi?
- Nu. Tati o să cumpere o dubiţă şi-o să ducă borcanele cu dulceaţă la magazin.
- Cale magazin?
- Magazinul care-o să fie de acord să vândă dulceaţa noastră! Că magazinele nu produc dulceaţă, nu? Trebuie s-o cumpere de undeva! Şi-atunci magazinele or să cumpere dulceaţă de la noi şi-or s-o vândă mai departe.
- Aa... Şi atunci noi cu cine stăm acasă?
- Păi, voi n-o să prea staţi acasă! Că încep grădiniţele şi şcolile - şi-o să fiţi foarte ocupaţi!
- Aa... Da' până atunci, noi cu cine stăm acasă?
- Cu bunicii voştri. Cu părinţii lui Teo.

Şi cum ei nu-i cunoşteau pe părinţii lui Teo, se grăbi să le dea un motiv serios să nu se opună plecării în Italia:

- Iar tati o să termine repede cu marfa şi-o să stea şi el cu voi.
- Aa... Bine. Da' Maia când vine?
- Mama nu ştiu când vine. Cât de repede se poate! O să dureze un pic, pentru că n-o să fie uşor să vândă două apartamente... Dar mi-a promis că vine. Iar până vine ea, o să ne vedem cu ea pe internet!
- Pe Mesengel!
- Da, pe Messenger.

Liana era liniştită acum.

- Mami, tu nu faci nani?
- Duc laptele la copii şi mă culc şi eu. Voi nu vreţi să faceţi nani cu Maia azi?
- Ba da!
- Bine. Mă duc să văd ce face şi să-i spun că o aşteptaţi; bine?
- Bine.

Sărută capul băiatului ei... Se grăbi să iasă.

Avea un nod în stomac. Un gol mare-mare şi-un nod încâlcit rău! Îi venea să plângă - dar nu voia să plângă, să n-o vadă Teo...

Copiilor le era frică de mutarea în Italia. Şi ei îi era frică. Se pregătise psihologic pentru emigrare; dar emigrarea propriu-zisă venise atât de repede, că nu reuşise să ţină pasul cu ea. Iar acum îi era frică - şi de schimbare, şi de eşec, şi de tăierea tuturor legăturilor cu România... O dată plecaţi, plecaţi rămâneau! Nu va mai exista cale de întoarcere! Asta o speria cel mai mult. Dacă nu va reuşi să înveţe limba, dacă nu va reuşi să deschidă făbricuţa bio, dacă - şi mai rău - va da faliment cu investiţia aia... Dacă, vorba Lianei, n-o să-i placă acolo? Dacă n-o să se înţeleagă cu părinţii lui Teo? Dacă n-o să poată să-şi găsească serviciu? Viaţa era grea şi aici, şi acolo! Aici, Teo avea meserie bănoasă şi-un post pe care mulţi tirişti nici nu-l visau! Acolo însă...

Nu voia să plângă - aşa că se grăbi să se refugieze în propria bucătărie şi să-şi umple un pahar cu apă. N-avea voie să plângă...

Lucia

Fir-ar să fie de treabă!

Încerca să-şi adune gândurile, să caute probleme de serviciu asupra cărora să se concentreze, dar pur şi simplu nu putea! Auzise, fără să vrea, discuţia Violetei cu Liana. Discuţie grea pentru puştoaica de-o şchioapă, dar infernală pentru mama puştoaicei. Ei plănuiau să emigreze "de tot". Să vândă tot şi s-o ia de la zero în altă ţară... a cărei limbă poate c-o înţelegeau "după ureche"...

La cum o ştia ea pe Violeta, era sigură că nu discutase asta cu Teo. În orice caz, nu-i spusese toate temerile din sufletul ei! Pentru el, plecarea asta era floare la ureche! El oricum nu stătuse într-un loc mai mult de 2-3 zile! Toată viaţa şi-o petrecuse pe drumuri! El înţelegea fraze simple rostite în 10-12 limbi europene! Lui îi era uşor! Ea însă, care avea aici o locuinţă, care organizase şi întreţinuse locuinţa asta, care gătise, spălase, călcase, făcuse cumpărăturile, plătise lunar facturile... Pentru un om "la casa lui", emigrarea era un pas uriaş. Avea sentimentul că decizia emigrării fusese luată demult, dar momentul emigrării fusese mult grăbit de nenorocitul ăsta de cutremur, iar Violeta era total nepregătită pentru asta... Dar nu putea să-şi contrazică soţul, ştiind că stabiliseră unele lucruri, că oricum le va fi mai bine "afară", că aici or să urmeze nişte vremuri foarte tulburi...

Foşnetul o făcu să întoarcă grăbită capul. Octavian parcă dădea să plângă... Se ridică, oftând greu:

- Acum nu-ţi mai ofer o ţigară. Mi-e frică să n-o accepţi...
- Iar stai de pază?
- Nu. Îl aştept pe George.
- Aa... Păi, trebuie să vină! Că e zece deja...

Da. Era zece deja. Bine că-i amintise asta. Se indispusese rău...

- Până vine el, stai un pic de vorbă cu mine?
- Bineînţeles.

Arătă spre celălalt capăt al palierului, spre scările care duceau la etajul patru; numai că Octavian se aşeză pe prima treaptă care ducea la doi! OK; se aşeză lângă el şi aşteptă... Tânărul oftă greu, în şoaptă:

- ... Mi-e dor de Codruţa.
- Ştiu. Mi-am dat seama. Aşa-i dragostea. O să mă interesez, subtil, cum şi-a petrecut ea prima noapte fără tine; deşi cred că a picat frântă de oboseală, după ce-au făcut curat în garsoniera aia.
- Probabil... Tata a încercat să discute cu mine despre ea.
- Eu nu i-am spus nimic, să ştii!
- Ştiu; mi-am dat seama, din bălmăjeala lui. Oricum, mi-a spus de multe ori că e o diferenţă mare între dragoste şi sex...
- Păi să ştii că este! Una-i una... alta-i alta!

Şi pocni din degete, semn că uite-aşa de repede trecea partea aia cu sexul... Tânărul oftă din nou:

- Nu-l înţeleg! Chiar mă crede în stare să sar aşa pe fata asta?
- Nu. Dar vrea să fie mie-n sută sigur că n-o faci - indiferent de moment, de conjunctură sau de părerea ta sau a ei.
- Dar mă cunoaşte foarte bine! Ştie că n-aş putea să fac aşa ceva!
- Câţi ani ai?
- Asta nu e concludent.
- Ba este.
- ... 14.
- Şi i-ai cerut vreodată bani să ieşi în oraş?
- Da. De nenumărate ori.
- Spunându-i că ieşi în oraş ca să...
- Spunându-i că ies cu băieţii din clasă; cu colegii.
- Eşti "pe invers"?

Tăcuse mâlc şi se învineţise la propriu la faţă! Zâmbi slab:

- Momentan, sunt doar Lucia. Pe la doişpe jumate, aşa, o să fiu "cea mai bună prietenă a ta". Cred... Iar dacă nu discutăm acum, nu mai avem când să discutăm. Tu ştii cum sunt eu - nu recit catrene. Limba română are multe cuvinte, şi-mi place să le folosesc pe alea exacte.

Octavian o trase spre el şi-i şopti la ureche:

- Mi-a spus că despre partea asta o să discutăm după 15, între patru ochi.
- Ceea ce e foarte bine. Chiar e momentul! La 14 ani, unii colegi ai tăi au deja "cazier" printre fetele din cartier!

Ce, nu ştia că aşa era? Evident, îşi privea cu maximă atenţie pantofii...

- Eşti unicul lui băiat. Nu poate să te lase să faci vreo gre-

şeală - mai ales când lucrează unde lucrează şi ştie cu ce cazuri se confruntă! Iar chestia asta, cu tine şi Codruţa la orizontală, ar fi o mare greşeală acum.

- Ştiu.

- Asta e bine.

- Şi n-am de gând să fac greşeala asta.

- Ştiu, şi te aprob.

Ce mai urma? Octavian tăcea... Continuă tot ea discuţia:

- ... Şi ce-a mai zis George?

- Păi... în afară de faptul că nu e poliţistul meu, ci tatăl meu, şi că e dispus să-şi schimbe meseria dacă asta ne va ajuta să comunicăm mai deschis unul cu celălalt, mi-a spus că speră ca partea cu Codruţa şi dragostea s-o discut măcar cu tine...

- Bun! Iată-mă-s!

Şi na, că tăcea mâlc...

- Ce-i? Nu ştii cum să "ataci" o puştoaică de 12 ani?

- Păi, nu prea ştiu! Fetele de la mine din clasă sunt emancipate rău...

- Hai să analizăm "subiectul". Codruţa. 12 ani, crescută cu un singur părinte. Principala preocupare - pictura. Roşeşte la fiecare adiere mai altfel şi-i plac momentele romantice. Cât ţi-a luat până ai pupat-o?

- Aşa, serios, sau...?

- Păi nu te-am întrebat când ai ţucat-o pe pomete...

Octavian râdea, roşu ca racul... Ea aştepta...

- ... OK. Vreo 6 ore, cred.

- Şi n-ai încasat-o.

- Nu.

- Nici nu te-a ameninţat că te spune!

- Nici.

- Deci avem de-a face cu o domnişoară romantică, ţinută foarte din scurt, educată "pe stil vechi", cu un foarte ascuţit simţ al frumosului. Asta înseamnă zero explorare tactilă în primele trei luni...

Şi-i făcea semn cu mâinile, ca să-i fie clar că dacă încerca s-o pipăie "şi-o fura"...

- ... Haine normale - nici costum, nici budigăi vernil -, o cutie cu praline - nu una uriaşă, ci una cu maxim 15 bucăţi -, o floare - nu mai multe... şi lungi plimbări în aer liber. Parcuri. Peisaje. Muzee.

- Alea nu-s în aer liber.

- Nu contrazice duduile mai în vârstă decât tine!

Iar râdea, şi tot aşa de roşu era...

- Pentru început, cred că or să ne invite să vedem noul apartament. Deci, săptămâna viitoare, veţi discuta în camera ei. Adu vorba despre pictură şi ascult-o, indiferent cât de lung va fi monologul ei. Răbdarea masculină e o mare virtute în ochii unei persoane feminine care vorbeşte despre ceea ce-i place. După care va urma probabil prima lor venire la noi - unde ea va întreba ceva despre hobby-urile tale şi-apoi va asculta, aşezată timid pe-un colţ de canapea...

Octavian aproba...

- Iar într-o sâmbătă, prin septembrie probabil, o să poţi să-l suni pe Nicolae şi să-i ceri permisiunea să-i inviţi fata la o plimbare prin parc. Unde ar fi bine să "ataci" teme diverse - ca să-ţi dai seama dacă aveţi aceeaşi scală de valori, aceleaşi preocupări, acelaşi mod de-a vedea viaţa... Că dacă ea visează să se facă verde-n cap, nu cred că e cazul să insişti.

- Am înţeles.

- Şi pe urmă o să intraţi în normal - te duci tu la ea cu o culegere de mate, vine ea la tine cu nu ştiu ce compendiu de română... Ştii tu - scuze copilăreşti care put de la trei poşte a gogoşi bine dospite.

- Ştiu...

- Acum eşti mai liniştit?

- Mult mai liniştit!

- Bun. Bravo. Acum - ca să stau şi eu liniştită apropo de discuţia despre dragoste şi tinere domnişoare, trebuie să-ţi mai spun ceva. În principiu, transformarea unei fete în femeie trece prin două etape: primul tampon şi primul prezervativ. Ea n-a ajuns nici la prima fază. Drept pentru care George e îngrijorat, ştiind că ţii cu mare atenţie numărul mândrelor pe care le-ai sărutat...

Octavian era vişiniu la faţă - şi se grăbi să riposteze:

- Vezi? Tocmai asta e! N-aveţi încredere în mine!

- Dacă n-aveam încredere în tine, o puneam să doarmă cu ceilalţi orfani din centrul ăsta. Sub supravegherea unui adult, 24 din 24. Iar dacă George n-avea încredere în tine, te încuia în hotelul Sir, sub pază armată.

Îl lăsase fără replică...

- Amândoi avem încredere în tine. Eu una să ştii că am foarte mare încredere în tine. Ţi-am încredinţat trei minori în grijă, da? Şi nu-s de-ăia cuminţei, aşa, floare la ureche! Sunt de-ăia care explorează, care vor să afle, să ştie, să facă ei totul! Aşa că să nu încerci să insinuezi că n-am încredere în tine, că mă supăr, să ştii!

- Ei, hai - nu te mai supăra şi tu aşa! Da' nici nu mai zice că aia şi ailaltă cu Codruţa! Că nu-s nebun!

- Aici ai dreptate... Ştii ce cred eu?

- Ce?

- Eu cred că lucrurile se vor rezolva după 15. Şi pentru noi, şi pentru tine. Cred că după ce discutaţi voi doi, George o să fie foaarte liniştit... Iar tu o s-o laşi mai uşurel cu băieţii ăia cu care ieşi. Ceea ce îl va linişti şi mai şi.

- ... Păi, de ce? Că doar îi ştie! Sunt colegii mei!

- Tocmai, că-i ştie!

- Şi are două îngrijorări pe tema asta - pe de-o parte, ştie ce le poate pielea. Pe de altă parte, este chestor principal - aşa că el şi familia lui trebuie să fie impecabili şi verticali ca brazii.

- Ştiu. Şi totuşi, mi-ar fi plăcut... Nu ştiu; mi-ar fi plăcut să aibă încredere în mine şi în capacitatea mea de a-mi filtra bine amicii!

- Dacă n-avea încredere în tine, nu-ţi dădea cheia de la apartament pe mână; te lua zilnic de la şcoală şi te încuia înăuntru.

Octavian tăcea... Oftă greu:

- Ştii, Octaviane... Anturajul este extrem de important în viaţa omului. Omul e un animal; obişnuieşte să se deplaseze în turmă şi să urmeze puterea exemplului. Dacă vine un cutremur şi toţi fug spre scări, să ştii că până şi ultimul surdo-mut va fugi tot spre scări - din cauza instinctului de turmă care există în toate animalele. George are zilnic de-a face cu puşti de 14-15 ani. Ştie ce le poate pielea. Ştie la ce se gândesc, ştie cu ce se ocupă, ştie cât de preocupaţi sunt de chimie şi cât de profa de chimie... E vârsta transformării. A bravurii. A stabilirii "şefului de haită". Care-i cel mai bine îmbrăcat, care are cel mai hoţ telefon, care agaţă cea mai fierbinte fată, care "i-o pune"...

Băiatul ei aproba încet cu capul...

- Nu trebuie să te iei după turmă. Nu trebuie să faci parte din ea, dat fiind faptul că nu eşti lup - aşa că apartenenţa la turmă nu e capitală pentru tine. Nu trebuie să urci în capul turmei, nu trebuie să demonstrezi nimic nimănui... Trebuie doar să te gândeşti unde vrei să ajungi; să-ţi iei patru-cinci repere, aşa, şi să-ţi faci un plan ca să ajugi la ele. Dacă îţi iei ca reper Academia de poliţie, bagă limba română, mate şi sport. Dacă vrei să te faci vânzător

- Hai, că nu-i cazul! Am înţeles!

- Bravo ţie! Numai că eu nu ştiu ce ştii tu. Şi sunt poliţist. Pe noi ne-a învăţat ca, atunci când deschidem gura, să spunem totul cap-coadă şi să presupunem întotdeauna că celălalt habar n-are ce şi cum.

- Ştii, Lucia? Apropo de chestia asta cu turma... Ce să fac dacă nu vreau să fac parte din turmă şi mă ţin departe de ea, iar capul turmei se tot ia de mine?

- Păi... Tu ai rucsac, sau mapă?

- Mapă.

- Atunci îi spui cu frumosul, calm ca un călugăr budist, că n-ai ce să discuţi cu el şi pleci. El se va ţine după tine şi probabil te va înjura. Tu nu te opreşti, ci îi spui pe un ton la fel de calm că, dacă nu încetează, o să suporte repercusiunile. Dacă se ţine în continuare după tine, se face cam aşa.

Se ridică în picioare:

- Tu mergi. Pui stângul normal jos, pe dreptul îl pui cu o săritură scurtă ca să te poţi propti în el... Iar când te-ai proptit, te apleci un pic în faţă; mapa scurt spre dreapta sus, răsucire din talie la 180 cu extensie de mâini şi pălitură straşnică la dobitoc!

Şi execută "mişcarea". Octavian bufni în râs; pe lângă râsul lui, mai auzea şi hohotul lui Alex... Se reaşeză lângă el:

- Că dacă îl învingi pe şeful haitei, restul subalternilor fac un pas în spate. Totul e să-l pui pe ăla jos. Şi încă un amănunt... Dacă simţi tu că nu poţi să-l pui jos, să nici nu te-apuci să-ncerci! Să-l ocoleşti dacă-ţi iese-n cale şi să ne spui. Ştiu eu o sală mişto de lupte; trei luni de antrenament intensiv, după care "bagi" figura cu mapa. Şi-l pui jos. OK?

- OK.

Staţia gâjâi scurt:

- George către centrul de minori.

Venise! Din spate, Alex oftă prelung:

- Oof, fir-ar să fie!

Ce-i? Ce-avea? Aa, trăsese cu urechea... Păi şi el ce voia - să se documenteze într-ale adolescenţilor? Era cam mare pentru asta! În fine... Octavian se ridicase deja, şi-i întindea mâna:

- Hai - că o să discutăm o grămadă despre asta, de mâine-ncolo.

- Corect; George o să preia o zonă codaşă, aşa că o să avem tot timpul!

Octavian aproba...

- Beatrice!

- Urcă.

Nu putu să nu întoarcă capul! Chiar nu-i păsa absolut deloc? Adică numele fetei ăleia nu-i trezea nici o amintire? Nici o remuş-care? Chiar nimic? Alex zâmbi slab:

- Ce-i?

- Nimic. Mă întrebam cum de ţi-a venit în minte numele "Beatrice".

Ochii albaştri o priviră lung... Se grăbi să detalieze:

- Atunci când George ne-a spus să stabilim o parolă, tu ai spus imediat "Beatrice".

- Da. E numele tipei la care lucrează mama.

- Şi ţi-a venit atunci în minte, aşa...

Sesiză imediat starea de disconfort în tonul lui:

- M-am gândit la o chestie unică - şi mi-a venit!

Zău! Nu-l credea nici moartă! Şi el ştia că nu-l credea... Alex zâmbi, în şoaptă:

- Mi-a plăcut cum ai pus problema cu Octavian.

Reveni spre scări:

- Cum adică?

- Ai un stil foarte direct de-a pune problemele.

- După cum i-am spus şi lui, folosesc limba română.

George apăru în capătul scărilor; Alex chicoti:

- Iar chestia aia cu transformarea în femeie a fost bestială!

Aprobă încet cu capul, privindu-l lung...

Brusc, ochii lui George se mutară spre stânga ei - adică spre Alex. Iar sprâncenele se încruntară! Hei! Ce-avea acum?

Octavian ieşi imediat din apartamentul ei:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit!

Se grăbea să-şi îmbrăţişeze băiatul, fără să-l scape din privire pe Alex... Ce dracu avea acum? Era gelos?

George era gelos pe Alex?... Hei! George îl bătea din priviri pe Alex! George era gelos pe Alex!

Stop! Chiar acum, stop cu toate rahaturile alea!

Îl privi lung, drept:

- Te aştept să discutăm.

- Vin imediat.

Şi-o spusese pe un ton foarte serios! Aşa că porni spre scările care duceau la etajul patru - acum, o să discute cu el. Ori "îl punea jos", ori termina definitiv cu el!

George

Nu-nu! Degeaba făcea ea pe bălăuriţa! El ştia ceea ce văzuse şi auzise! Şi anume, îl văzuse pe Alex lângă ea, privindu-i creştetul şi chicotind despre transformarea în femeie! Şi cum era şi obosit, şi stresat, şi foarte prevăzător, şi-o şi iubea foarte mult... Se mai gândise el, nu cu foarte mult timp în urmă, la posibilitatea ca unul dintre burlacii ăia să-i dea târcoale Luciei! Individul ăsta pletos îl voia pe Vlad; şi era uns cu toate alifiile, iar ea n-ar fi fost prima femeie convinsă "la orizontală"!

Acum, însă, lucrurile "se răcoriseră". Lucia se dusese sus, la patru, iar Alex "decodase" corect privirea lui şi intrase glonţ în apartamentul 13. Aşa că îşi conduse băiatul în bucătăria Luciei şi se grăbi să şoptească:

- Care-a fost treaba cu transformarea în femeie?

Octavian oftă greu... şi zâmbi:

- Ai luat-o razna.

- Nu. Ştiu cât de subţire este linia dintre gigollo şi excroc sentimental. Ăsta vrea să-l obţină pe Vlad; şi e învăţat să vrăjească femeile ca să obţină ceea ce vrea.

- Ba eu cred că ai luat-o razna.

Se încruntă scurt...

- ... Am discutat cu Lucia pe palier şi ne-a auzit.

- Şi-aţi discutat despre transformarea în femeie!

- Da. Vrei să ştii ce mi-a zis? Că orice fată trece prin două etape importante până devine femeie - primul tampon şi primul prezervativ.

Cee? Făcuse ochii mari...

- Şi cum Codruţa n-a ajuns nici la prima etapă, mi-a amintit să nici nu-ncerc...

Aa... Îşi trecu scurt mâinile prin păr:

- Deci asta a fost...

- Asta şi nimic mai mult.

Atunci... Zâmbi cu subînţeles:

- Oi fi luat-o razna, mă! Mai ştii!

- Mai ştii...

Îl înghionti scurt, pentru că o luase razna...

- ... Te duci sus?

- Da.

- Şi crezi c-ai s-o convingi să se mute la noi?

Aprobă cu fermitate...

- Promiţi că o convingi?

Aprobă din nou:

- Da, Octaviane. E unica mea şansă - şi-am s-o joc până la capăt.

- OK. Atunci trebuie să ştii că am discutat ieri cu ea...

- Ştiu. Mi-ai spus.

- Dar nu ţi-am spus chiar totul. Partea sentimentală nu ţi-am spus-o - ţi-am promis-o acum, seara...

- Păi, hai - "toarnă" în detaliu!

- Mi-a spus că, în doar 48 de ore, ai făcut-o să-şi schimbe complet planurile.

Poftim?

- Da-da! Ai făcut-o să-şi dorească să trăiască o viaţă lungă şi fericită alături de tine şi familia voastră.

Poftim?

- Şi ai făcut-o să-i spună medicului Gabir că, în prima zi de lucru la cabinet, ea va fi prima lui pacientă. Ca să discute despre naştere.

Poftim?

- Şi-a mai zis că, deşi ştie că vorbele ei sună ca o gogoaşă din filme, e îndrăgostită lulea de tine.

I-auzi! Scoase pachetul cu ţigări:

- Aşa a spus ea.

- Da.

- Şi ce altceva a mai spus, iar tu ai omis să-mi spui până acum?

- ... Că nu vrea s-o şteargă pe mama din memoria noastră aşezându-se pe locul ei; aşa că, probabil, n-o să vă căsătoriţi.

Deci aşa...

- Şi pe urmă a spus o prostie - şi-am corectat-o prompt.

Ce-i spusese? Că-l durea capul deja!

- Ea a spus "un minor", iar eu am corectat-o: "trei".

Ei, na! Astea erau copilării! Octavian se sprijini de zid:

- Ştii, tată? Îţi spun şi ţie ceea ce i-am spus ei: eu îmi doresc foarte mult să vă văd fericiţi. O să fac tot posibilul să nu vă creez probleme, nici cu şcoala, nici cu altele, ca să puteţi să vă concentraţi unul asupra celuilalt. În condiţiile astea, promiţi că o să faci tot ce este omeneşte posibil ca familia noastră să fie cea mai unită, cea mai frumoasă şi cea mai fericită familie?

Copilul lui chiar vorbea serios? Adică... chiar vorbea serios? Octavian se grăbi să adauge:

- Ea a promis, să ştii!

Zău! Începu să râdă:

- Măi Octaviane... Până acu' trei zile, nici nu-i păsa de existenţa mea!

- Nu, tată! Eu îţi zic! Te iubeşte!

- Eei, sfântă candoare copilărească...

Băiatul lui deveni brusc foarte serios:

- Eu am văzut asta aseară. Am simţit-o, am auzit-o şi-am văzut-o cu ochii mei. Tu n-o vezi pentru că nu vrei s-o vezi. Te iubeşte - şi cred că o răneşte mult faptul că tu refuzi să-i vezi sentimentele. Cred că indiferenţa ta o doare la fel de mult cum te-a durut pe tine indiferenţa ei.

Păi... Oftă greu:

- Octaviane, n-are cum să mă iubească!

- Tu cum se face de-o iubeşti de atâta timp?

"Eu mă gândesc la ea de cinci ani! Ea se gândeşte la mine de patru zile! Crezi că situaţiile sunt asemănătoare?" Nu putea să-i spună asta; prefera deci să tacă mâlc...

- Faci cum crezi tu. Dar să ştii că rişti s-o pierzi. Şi e păcat.

OK! Aprobă, iar băiatul lui intră încet în dormitor... Ieşi şi el pe palier şi suflă lung fumul: deci Octavian zicea că Lucia îl iubea...

Da - refuza să creadă asta. Până nu discutau, până n-o vedea mutată la ei acasă, el n-o să creadă chestia asta! Nu exista dragoste fulgerătoare - iar dacă exista, ea se sfârşea la fel de fulgerător cum începea! Lucia nu putea să-l iubească, în condiţiile în care cinci ani de zile îl considerase tatăl ei vitreg! Cum să-şi schimbe sentimentele aşa, deodată? Ce, era robot? I se părea de domeniul fantasticului... Şi chiar dacă se întâmplaseră multe în ultimele patru zile, chiar dacă sesizase şi el cum se înmuia toată în braţele lui, tot nu putea să accepte gândul ăla! Cum să-l iubească? Cinci ani, îi spusese "naşule" şi făcuseră împreună mişto pe varii teme, inclusiv sexuale; apoi îl lovise cu telefonul în cap şi-l ţinuse pe covor, cu mâinile la ceafă, ca să-i spună răspicat că nu-l vrea nici moartă! Iar acum îl iubea? Ha!

Aruncă ţigara şi oftă greu. Şi porni, totuşi, spre scările care duceau la etajul patru.

Indiferent ce spusese ea, indiferent ce "invenţie" îi spusese acum Octavian în încercarea de a-l vedea pe el fericit, o să-şi joace cartea. O să-şi joace şansa. Avea o singură şansă - şi n-avea voie s-o rateze. Tocmai pentru că el o iubea.

Apăsă clanţa şi intră.

Lucia

Bun! Venise şi el! Ea "îşi făcuse temele" - îşi desfăcuse părul, aprinsese lumânarea, deschisese geamul vertical şi fumase deja jumătate de ţigară, fixând cu privirea blocul cu zece etaje. Aştepta... Încă mai aştepta...

Uşa se închise. Şi se încuie.

Acum, dacă el o să spună "nu"...

Paşii intrară, dar se opriră destul de departe de ea - semn că urma o discuţie. Păi, să atingă tema care-o interesa pe ea, nu? Stinse ţigara dintr-o mişcare şi se întoarse spre el. Şi, deşi ar fi vrut să spună asta pe un ton ferm, serios, nu-i reuşi decât o miorlăială gâtuită:

- Vreau să facem dragoste.

Promptitudinea răspunsului o miră:

- Şi eu vreau să facem dragoste. Dar nu acum, nu aici şi nu aşa.

- Atunci când, unde şi cum?

- Peste câteva zile, la noi acasă, aşa cum trebuie.

- Data, locaţia şi accesoriile sunt absolut obligatorii?

Primi o negare cu capul... Zâmbi:

- Aşa mă gândisem şi eu. Aşa că...

George porni spre ea. Gestul lui îi "azvârli" brusc tensiunea la valorile maxime posibile - aşa că se sprijini de calorifer... Palmele se aşezară pe calorifer, iar George se aplecă puţin spre ea:

- Şi totuşi, parcă n-aş risca acum, aici, aşa.

- Eu cred că, insistând pentru o amânare, rişti mult mai mult...

Şi-acum privirea ei îi promitea că, dacă mai insista mult cu amânarea aia, ea o să-l amâne pentru totdeauna. Pentru o viaţă ulterioară. Încerca să fie cât mai explicită... George luă o atitudine de scuză plângăreaţă:

- ... Voiam doar să revenim amândoi la o normalitate aproximativă... Să ne liniştim, să dormim 8 ore pe noapte, să aprovizioneze ăştia florăria Iris...

- Eu voiam doar să facem dragoste.

O privea lung... O privea şi parcă o ruga să nu insiste, să nu-l agite...

"Prea bine, George! Nu vrei să pricepi! Prea bine! Atunci o să fiu mai explicită! Vreau să facem dragoste! Acum!"

Ridică încet mâinile... apucă primul nasture al propriei cămăşi... şi-l desfăcu. Tot mai voia "s-o lase pe altădată"?

Bărbatul din faţa ei se aplecă încet... şi-i şopti la ureche:

- Îţi mai dau o singură şansă să te răzgândeşti. Eşti absolut sigură că nu mă vrei duşat, frezat, parfumat şi înarmat cu flori?

Era absolut sigură?... Da.

- Da. Sunt absolut sigură.

Şi-acum o să o-nhaţe de pe caloriferul ăla şi-n secunda doi hainele ei or să fie "undeva departe"...

George

Oof, Doamne! Femeia asta era atât de copilăroasă uneori! Nu voia ea să aibă răbdare! Nu voia ea să mai aştepte 24 de ore! Să

se termine cu centrul ăsta, să se mute, să-şi aşeze hainele, să facă un duş, să se bucure de aşternutul proaspăt şi uşa încuiată...

Nu. Nu voia ea să se mute înainte să afle dacă...

Abia acum înţelegea el...

Prea bine! Şi el voia să ştie "cum stă"! Ca să ştie ce-avea de făcut mâine! Aşa că...

Aşa că reveni încet la poziţia dreaptă, făcu un pas în spate şi se aşeză pe marginea mega-patului. Stinse lumânarea, după care bătu scurt cu palma lângă el:

- Vreau să-ţi spun ceva.

Lucia nu se clintea de lângă calorifer. Nici nu-şi mai desfăcea nasturii, dar nici nu venea... Mm, cât de obosit se simţea! Îşi trecu palmele peste faţă... şi oftă:

- Ai spus că vrei să discutăm. Discutăm. Vino, ca să pot să-ţi spun ce vreau să-ţi spun.

Gata! În sfârşit! Atât voia - s-o aşeze lângă el. Restul...

Lucia se aşeză pe locul indicat - adică în dreapta lui. Imediat, îi apucă piciorul stâng şi-l ridică:

- Aştia sunt bocancii de serviciu?

Primi un răspuns oftat:

- Da.

OK! N-avea probleme cu şnurul, aşa că mergea repede... I-l trase din picior şi-l examină preţ de-o clipă:

- Nu cred.

Şi-acum şi celălalt bocanc... Lucia bombăni, un pic descumpănită de "preocupările" lui:

- Sunt bocancii de serviciu. N-am alţii.

"Şi ce te superi aşa? Crezi că-ţi fac raport, pentru bocanci aparent neregulamentari?" Îi venea să râdă, pentru că gândul ăla era foarte năstruşnic...

Şi-acum, că rezolvase problema bocancilor care-i provocaseră ei la un moment dat un grav disconfort moral şi sufletesc, se întoarse spre ea şi oftă scurt, începând să-i desfacă el nasturii cămăşii:

- Am evitat momentul ăsta până acum pentru că am vrut să fie vorba numai despre noi doi. Să nu fie vorba nici despre faptul că blocul ăsta va trebui cel puţin reconsolidat, nici despre faptul că eşti subalterna mea - iar de săptămâna viitoare va trebui să vii la birou şi să primeşti ordine de la mine...

Împinse uşor cămaşa peste umeri... Şi cum nu primi nici cel mai mic semn de împotrivire, trecu la pantaloni:

- Nici despre plictiseala din singurătatea casei, nici despre ruperea logodnei, nici despre dorinţa şi sfaturile lui nea Aurică... Este o decizie foarte importantă şi pentru tine, şi pentru mine. E foarte important să nu fie influenţată de factori externi...

Trase uşor pantalonii. Gestul ei fu concludent - Lucia se lăsă puţin spre spate şi se ridică. Oo, nesperat ajutor! Şi-acum o să facă infarct - pentru că va reveni la sutienul de dantelă. Femeia asta o să-l omoare - pentru că îl cunoştea, ştia cum gândeşte şi se pregătise temeinic pentru discuţia asta. Clema micuţă, din plastic, era chiar în faţa lui...

Lucia

Deci de-asta tărăgănase el discuţia serioasă cu ea! Ca să nu se simtă din nou sinistrată şi strânsă cu uşa! Ei, hai!

Mâinile porniră ferm spre sutienul ei. Le prinse "din zbor":

- Eu nu vreau să mai evit momentul ăsta.

Îl oprise. Acum... Acum, la treabă! El trecuse pe-acasă - şi se părea că anticipase discuţia cu ea, fiindcă era în pantofi. "Atacă" deci cămaşa:

- M-am gândit mult, în ultimele zile. Nu e vorba despre starea blocului ăstuia. Şi nu e vorba nici despre serviciu. Nu stau "în aer". Aş putea, la o adică, să emigrez doar cu hainele de pe mine şi cardul bancar. Sau aş putea să mă transfer şef de post într-o comună oarecare.

Şi-acum jos cămaşa... Mm, la el era puţin mai complicat - că el avea curea:

- Nu e vorba nici despre IGPR. Nici despre sfaturile lui nea Aurică, nici despre trecut, nici despre prezent... Nici despre plictiseală, sau singurătate...

Şi-acum, era el aşa drăguţ s-o ajute un pic? Ea îl ajutase... Da. Puse pantalonii lângă cămaşă şi-l privi lung:

- E vorba despre cea mai importantă decizie din viaţa mea. E vorba despre viitor. Şi despre noi doi.

Saltul lui o sperie de-a binelea!

George

Da! Despre viitor era vorba! O prinse de umeri şi-o trânti pe pat - şi se grăbi să ajungă deasupra ei:

- Tocmai pentru că e vorba despre viitorul nostru, să-ţi fie foarte clar un lucru!

Era speriată. O speriase şi gestul, şi tonul, şi seriozitatea lui...

- Să ştii, Lucio, că ăsta nu-i un contract temporar! Nu e nici măcar pe perioadă nedeterminată! E un contract pe viaţă! Înţelegi? Gândeşte-te foarte bine! Dacă semnezi contractul ăsta cu mine şi-o să vrei la un moment dat să-l anulezi...

Apăsă uşor cu degetul locul în care inima ei bătea nebuneşte acum:

- Dacă o să vrei vreodată să anulezi contractul cu mine, să ştii că copiii noştri vor creşte într-un orfelinat. Pentru că bag cuţitu'-n tine şi mă duc la puşcărie! Înţelegi, femeie? Mi-e frică de tine! Mi-e frică de puterea pe care-o ai asupra mea! Tu poţi să mă ridici, dar şi să mă distrugi!

Se simţi împins cu putere - cam ca atunci, în noaptea de iulie când îşi închipuise că erau de-ajuns două declaraţii de dragoste... Îi dădu drumul.

Lucia

Aa, da? Păi avea şi ea ceva de spus, apropo de clauzele contractului ăstuia!

Îl împinse cu putere. Cu toată puterea pe care-o avea! Şi imediat cum simţi că el îi dă drumul, îl prinse de umeri şi-l trânti pe pat. Şi, dintr-un singur salt, ajunse ea deasupra lui:

- Ştii ceva? Ai de ce să-ţi fie frică de mine! Pentru că eu te voi ridica - dar dacă vei încerca să mă distrugi tu pe mine, vei plăti!

George dădu s-o prindă de mâini; îl fentă şi puse palma dreaptă pe creştetul lui. Căuta... căuta... Aici! Apăsă uşor cu degetul punctul ăla din stânga frunţii, un pic spre creştet... şi mârâi printre dinţi:

- Pentru că, dacă te prind vreodată că te duci după vreo fustă, îţi crăp capu' cu făcăleţu'! Cât eşti tu de mare!

Fu strânsă cu putere în braţe:

- Eu voi respecta dumnezeieşte contractul ăsta! Eşti dispusă să-l semnezi?

Era dispusă să semneze un contract "pe viaţă" cu el? Îl privea lung... El o privea lung...

El vorbea foarte-foarte serios... despre contractul pe viaţă...

- Semnează contractul cu mine - şi n-o să-ţi pară rău!

"Pentru că te iubesc prea mult, ca să pot să-ţi fac rău..." Asta spuneau ochii lui. Asta transmitea toată fiinţa lui! Aşa că... Aşa că zâmbi şi închise ochii:

- Îl semnez.

Victor

Copiii dormeau. Era linişte în centru. Dacă nu i-ar fi văzut acolo, pe patul ăla uriaş improvizat din mobila culcată la podea, ar fi fost ferm convins că e singur pe palier! Era cald; în aer plutea un iz de parfum nedefinit. Bănuia că venea de la lumânări - Ioana pusese lumânări parfumate...

Se ridică încet de pe canapea şi ieşi. Vedea, în apartamentul 13, adidasul lui Alex bătând ritmic în gresie...

Ştia că venise George. Auzise staţia, în urmă cu vreun sfert de oră. Şi cum nu fuseseră convocaţi la şedinţă, nu-i era greu să presupună că inspectorul principal şi chestorul principal discutau "de-ale lor"... sus, la 4...

Ştia ce discutau. Ştia deja cum se va termina discuţia. De-asta nici nu putea să doarmă! Ioana se dusese la culcare în sufrageria Luciei. El se cam "fofilase", motivând că trebuia să stea cineva şi cu copiii... Încercase să aţipească - dar nu reuşise. Gândul că Lucia şi George...

Îşi aprinse o ţigară. Era linişte pe palier. Aproape că-şi putea auzi gândurile! I-ar fi plăcut mult să aibă un bruiaj peste gândurile alea...

Se gândea la ea. La Lucia. Se gândea la el. Se gândea la noaptea aia când aprinsese lumânarea, o trezise şi n-o lăsase să se ridice de pe canapea. Îi spusese, în noaptea aia, că îi face o promisiune. Şi-i promisese că vor fi egali, că o va ajuta şi-o va sprijini... N-o făcuse. A doua zi, de pe la prânz aşa, n-o mai sprijinise. Încercase s-o protejeze - şi nu putuse accepta realitatea! Lucia nu voise să fie protejată! Lucia se proteja singură! Poliţista Lucia n-avea nevoie de un bărbat care s-o apere - avea pistol, tomfă, cătuşe şi cunoştinţe complexe despre autoapărare. El nu pricepuse asta. El simţise nevoia s-o ţină departe de pericole - uitând că meseria ei, în esenţă, e plină de pericole. El avusese, la urma urmei, un comportament normal pentru bărbatul tipic. Ea însă nu era o femeie tipică. Şi uite că se despărţiseră...

Ea îşi ţinuse promisiunea faţă de el. Înainte ca el să rupă logodna, George fusese un bărbat foarte serios, foarte rezervat... Apropierea de Lucia apăruse după ce dispăruse inelul ăla de pe degetul ei. Şi el, şi ea fuseseră *fair play* faţă de el. Îşi respectaseră principiile, îl respectaseră pe el...

Nu putea fi supărat pe ei. Şi nici nu era supărat pe ei! Simţea că e supărat pe el însuşi! După ce-o urmărise discret cu privirea atâta amar de timp, îşi calculase cu mare grijă fiecare pas, fiecare zâmbet "aşa cum ştia el", calculase fiecare sfat, fiecare cuvânt al ei... Zăcuse ore în şir în pat, cu ochii-n tavan, disecând fiecare informaţie, fiecare observaţie despre ea... Descoperiseră împreună că au dorinţe comune, visuri comune, speranţe comune... Stabiliseră până şi că va fi băiat! Şi pe urmă eşuase! El!

Oare chiar ar fi putut convieţui cu ea? Oare s-ar fi putut obişnui cu ea? Oare nu făcuse totuşi o greşeală repezindu-se s-o sfătuiască să-l ia în calcul pe George? N-ar fi fost mai bine dac-ar fi strâns totuşi din dinţi, dac-ar fi suportat-o pe "Lucia poliţista" până revenea curentul? Ar fi avut totuşi o şansă?

... Îl înţelegea pe George. Îi înţelegea şi graba cu care se repezise să pună gheara pe ea, şi graba cu care uitase că nevastă-sa murise relativ recent... Partea aia cu sentimentele durea al dracului de tare!

Era linişte în blocul ăla. Era destul de linişte şi afară. Se temea, la modul cel mai serios, că suspinul pe care-o să-l scape în curând o să pară mult mai sonor decât în mod normal. Se temea că Alex o să-l audă - şi-o s-o anunţe pe Ludmila, care-o să se prezinte drepţi cu calmantul şi şedinţa de psihoterapie...

Se temea că o să afle Ioana. Nu-i era frică de spartul capului - doar că nu voia s-o facă să sufere. S-ar fi simţit folosită - şi, mai mult decât atât, s-ar fi simţit complet inutilă. El "o folosise" de patru ori azi şi nici măcar nu-şi rezolvase problema sufletească! Adică...

Nu-nu! N-o să plângă! N-o să plângă ca prostănacul după femeia aia care era acum sus, la etajul patru, cu naşul rămas proaspăt văduv! Şi nici n-o să stea ca blegul pe palier, să-i vadă ea tristeţea atunci când o să coboare! Nu-nu!

Intră în bucătăria apartamentului 15 şi luă o sticlă cu apă. O să se liniştească... şi-o să se ducă să se odihnească măcar o oră. Intra de pază la noapte. Apoi, mâine pe la prânz, el se ducea să facă curat...

Îi făcu lui Alex semn că se duce să se lungească puţin şi intră în sufrageria Luciei. Ioana întoarse scurt capul şi zâmbi:

- Ai spus că te odihneşti!

- Am încercat, dar n-am reuşit să adorm.

- Nici eu. Nu ştiu ce am! Mă tot răsucesc, mă zvârcolesc...

Se aşeză lângă ea şi oftă greu:

- Dacă te rog ceva, promiţi că nu uiţi ce-am discutat la prânz?

- Ce-am discutat... înainte să ne apucăm de discutat?

Aprobă încet cu capul. Ioana zâmbi:

- Ţi-am dat eu motive să te îngrijorezi în privinţa asta?

De data asta negă... OK! Hai să încerce atunci!

- Mă gândeam că, dacă mă lungesc aici cu tine şi te ţin în braţe, poate reuşesc să aţipesc o oră...

Ioana se trase puţin mai în spate. Se lungi deci lângă ea... şi fu luat în braţe. O luă şi el în braţe, deşi presimţea că asta nu-l va ajuta cu nimic şi-o să înceapă totuşi să plângă ca blegul...

Era îngrozitor de linişte. Ţinea ochii închişi; nu se simţea privit, semn că Ioana îl înţelesese... Semn, poate, că nu-l înţelesese... Şoapta ei îl făcu să tresară:

- ... Ai adormit?

- Nu.

Tânăra începu să râdă încetişor:

- Nici eu...

Deschise mirat ochii - ce, acum îl lua la mişto? Palma ei îi trecu uşor pe obraz... iar ea zâmbi:

- Stai liniştit. Imediat cum se reia curentul în tot oraşul, or să redeschidă traseele de bază ale RATB-ului. Iar dacă nu vine curentul până atunci, sunt sigură că or să bage linii speciale de autobuze. Şi pe ruta tramvaiului 8, şi pe ruta tramvaiului 21...

Serios?! Asta o îngrijora pe ea acum! Ioana îi făcu cu ochiul:

- Iar dacă nu bagă linii speciale până atunci, am bicicletă...

Dumnezeule! Începu să râdă:

- Eşti teribilă!

- Iar tu eşti mult prea sexy ca să nu mă gândesc la un mod de-a traversa repede oraşul...

Ei, poftim! Îl făcuse să râdă! Îi transmisese acel "sună-mă, că-ţi răspund" într-un mod atât de original, atât de special, că parcă-i ştersese toate problemele din minte! Avea fata asta un stil de-a da cu el de toţi pereţii p-acolo...

Îi luă mâna şi i-o sărută; şi apoi şi-o puse pe obraz, o trase foarte aproape de el şi închise ochii: măcar jumătate de oră să aţipească...

Lucia

Avea urgentă nevoie de câteva chestii! Un pahar cu apă, o pastilă de inimă, o recapitulare şi-un total... Şi-o batistă - ca să-şi pună pe faţă. Se simţea privită; simţea cum roşeşte, pe măsură ce se dezmeticeşte...

Pahar cu apă n-avea. Pastilă de inimă, nici atât! Totalul însă îl calculase demult! Încă de când decisese să semneze contractul cu George! Acum, putea cel mult să revadă calculele; deşi ar fi făcut un efort inutil, de vreme ce trăsese deja linie şi socotise totalul...

În materie de... "grabă la măritat", cum s-ar spune, fusese proastă. Adică nu fusese ea chiar proastă - că trăsese nişte concluzii... În limbajul Luciei Florea - cea din concediu - concluziile erau cam aşa... Mircea - linie perfect orizontala. Specialistul în acvarii - tânăr fără experienţă. Omar - avea dorinţă, avea tehnică, dar ce folos... Leo... Leo fusese dinamită. Avea nişte amintiri cu Leo pe care va avea grijă să nu le uite! Amintirile alea din hotelul Sir or să-i prindă cu siguranţă bine în viaţa de cuplu din viitor! Iar George... George era... George era un fel de explozie solară...

"Şi să vezi tu, Lucio, că ai adormit ca bleaga lângă el - şi visezi prostii..."

Nu; nu dormea; simţea privirea lui aţintită asupra ei... şi îi era frică să deschidă ochii. Îi era frică de opinia lui... Din totalul ei, compus din cele două rezultate - cel "la orizontală" şi cel pe care i-l transmisese toată fiinţa lui în materie de sentimente - rezulta că mâine se muta la el. Dar din totalul lui, oare ce rezulta? Îi era frică... Îi era foarte frică, pentru că ea îl iubea. Şi... Şi dacă el n-o mai iubea acum, după ce...

George

Ar fi trebuit să spună ceva - sau să facă ceva. De cinci minute, stătea şi-o privea. O văzuse liniştindu-se, încet-încet... Parcă o văzuse şi roşind, la un moment dat; dar cum lumânarea era stinsă, iar luna nu putea face minuni, nu voia să presupună...

Nu se îndoia de faptul că femeia asta se va muta mâine la ei. Nu mai avea 23 de ani, să-şi chinuie mintea cu calcule inutile. Ştia prea bine ce se întâmplase în camera asta şi ştia că-i spulberase femeii ăleia toate îndoielile şi îngrijorările "specifice vârstei". Problema lui era mult mai serioasă. Şi mult mai gravă. Lucia se putea muta la el. Se putea căsători cu el. Îi putea face copii. Dar putea oare Lucia Florea să-l iubească măcar pe sfert cât o iubea el? Gândul ăla îl făcea să se înfioare - fiindcă semnase contractul cu ea. Iar dacă va constata că toate sentimentele lui nu vor reuşi s-o convingă să se apropie sufleteşte de cel care-i fusese tată spiritual în ultimii cinci ani...

Începuse să bată vântul afară. Era răcoare. Probabil că generalul lui mai solicitase o oră de ploaie - asta numai el ştia! Oricum, începea să simtă frigul. Aşa că se răsuci şi luă propria cămaşă; şi încercă să acopere cu ea o parte cât mai mare din fiinţa aceea minunată... care îl putea totuşi distruge...

Ochii albaştri se deschiseră încet... Reveni pe jumătatea lui de pernă. O privea şi ştia că se apropia momentul adevărului... Momentul când ea îl va privi şi-i va spune adevărul...

Capul şaten se întoarse încet... Inima şi stomacul i se strângeau ca un ghem, în timp ce hipertensiunea îi sugruma nodul ăla nesuferit din gât...

Lucia

Doamne, cât de speriat era! De ce era aşa speriat? Chiar nu înţelesese? Chiar nu simţise? Chiar nu observase ce-i făcuse el Luciei Florea în ultimul timp? Ochii albaştri n-o scăpau din privire...

OK!

Se răsuci şi se trase lângă el. Îl înveli şi pe el cu cămaşa, îl luă în braţe... Lăsă capul pe umărul lui şi simţi cum gândul ăla o făcu să se înfioare! Şi cum plănuia de ceva timp să-i spună totuşi adevărul... Oftă uşor şi se cuibări în braţele lui:

- Şi eu te iubesc. Abia acum realizez cât de mult...

George

Nu-nu! N-o s-o creadă! Exclus! După ce-o văzuse întorcând capul şi mirându-se de mutra lui lungă şi panicată...

Păi, n-o să creadă declaraţia aia de dragoste; dar tremurul ei uşor o să-l exploateze chiar acum! O cuprinse cu braţele, îi sărută uşor creştetul... şi-şi făcu curaj. Ridică puţin capul, ca s-o privească:

- Pot să te rog ceva?

Lucia aproba încet, zâmbind cu ochii închişi... El o ţinea în braţe şi-i privea zâmbetul ăla slab...

- Pot să te rog să-mi dai măcar speranţa că o să te muţi la mine?

Primi exact aceeaşi aprobare, acelaşi zâmbet... Decise să pluseze:

- Pot să te mai rog ceva?

Da, putea...

- Pot să te rog să-mi dai şansa de a-ţi dovedi cât de mult te iubesc în realitate?

Ea aproba... Lui îi era frică s-o mai roage ceva...

Lucia

Oof, ce bărbat căpos! Nu putea el să priceapă că era îndrăgostită lulea de el! Da' las' că avea ea ac de cojocul lui! Şi-o să-l facă chiar acum să priceapă că n-are rost să refuze să vadă evidentul!

Se întinse uşor peste el... şi puse stăpânire pe el. Gata - acum ea era şefa! Numai că mintea ei nu stătea la prostii, cum probabil că-şi imagina el. Aşa că puse coatele pe pernă şi-l privi drept, de foarte de aproape:

- Pot să te rog să-mi răspunzi sincer la două întrebări?
- Da.
- Promiţi să fii sincer?
- Jur că voi spune adevărul şi numai adevărul.

OK! Perfect! Era atent, era alert, jurase "ca la tribunal"... Prea bine! Deveni serioasă şi-l fulgeră cu privirea aia de poliţistă aflată în toiul interogatoriului vieţii ei:

- Ţi-ar place o fetiţă aşa ca Renata?

Ochii albaştri străluciră scurt; şi, în timp ce ea şoptise acea întrebare, el răspunse pe tonul cu care ar fi răspuns în faţa Curţii supreme:

- Da.

OK. Atunci... Simţi că i se umplu ochii cu lacrimi - aşa că clipi scurt şi se grăbi să scoată cuvintele alea pe gură cu voce tare, ca să fie sigură că le auzea şi el:

- Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Fu prinsă cu putere de umeri, iar privirea lui o "fulgeră" scurt:

- Nu te juca cu cuvintele astea!

- Nu mă joc. Sunt cât se poate de serioasă. Vrei să te căsătoreşti cu mine? Şi să facem o fetiţă aşa ca Renata? Şi să fim alături şi la bine şi la rău? Şi să ne luptăm cu lumea întreagă pentru copiii noştri, şi să avem grijă de ei şi de noi, şi să îmbătrânim împreună, şi să fim împreună socri mari, şi-apoi şi socri mici...

Strânsoarea mâinilor lui nu slăbea. Tirul ochilor nu slăbea. George n-o credea. George îşi închipuia că îl minţea cu neruşinare. Că-şi pregătise speech-ul încă de-acum două zile, chitită să pună gheara pe el... Constatarea asta îi cam sugrumase vocea; dar cum ţinea musai să-i spună absolut totul, şi cum ştia că oricum o să înceapă să plângă, continuă:

- Nu ţin musai să mă numesc "doamna Mocanu" şi-n acte. Te întrebam, de fapt, dacă crezi că ai putea să mă suporţi, pe mine şi copilăriile mele... până la adânci bătrâneţi...

Gata - îi şi scăpase primul suspin! Şi-acum îi părea rău că nu se putuse abţine; suspinul ei o să-l "înmoaie" şi-o să-l convingă să spună "Da"...

Păi să-i spună până la capăt, nu? Îl privea lung... Îl privea şi încerca să-i transmită întrebarea aia cât mai clar...

George

Adică... Adică nu-l minţise? Lucia chiar îl voia pe el? Voia ea să-şi clădească familia alături de el?

"Vrei să fii tu tot ceea ce n-a fost Mircea?" Cam aşa îl întrebau ochii ei, şi suspinul ei, şi...

Palma îi atinse uşor obrazul... Lucia şopti, printre suspine:

- Pentru că eu... mi-aş dori foarte mult... să îmbătrânesc alături de tine... şi de copiii noştri...

Oo, Doamne! Reuşise! Chiar reuşise! Deşi i se părea de domeniul ştiinţifico-fantasticului gândul că îi fuseseră de-ajuns trei zile ca s-o facă să spună asta...

Îi dădu încet drumul...

Lucia

Ei bine? El voia? Nu de alta, dar ea voia. Iar dacă el nu voia... Dacă el nu mai voia...

Nu. El tocmai realizase faptul că reuşise. Că îl iubea. Că o cucerise în numai trei zile - şi-o făcuse să-l ceară în căsătorie la propriu...

Iar îi tremurau mâinile! Îi ţinea capul în mâini, îşi trecea degetele prin părul ei, pe faţa ei... şi tremura! Omul ăsta chiar o iubea! Şi zău că nu mai putea să suporte privirea aia! Parcă o ardea! Parcă o dezvelea de piele şi carne şi scormonea în ea după sentimente... după adevăr...

Se grăbi să-l ia în braţe - şi să-şi ascundă chipul de el! Plângea, ca o gâsculiţă, dar îi venea să zâmbească! Pentru că o iubea! George al ei o iubea... Fu imediat strânsă în braţe... şi-şi primi răspunsul pe acelaşi ton puternic, demn de sala mare a Curţii supreme:

- Da! De-o mie de ori da! De cinci ani mă gândesc... De cinci ani mă tot gândesc şi calculez, socotesc, caut un mod de-a te aduce şi-a te ţine lângă mine pentru tot restul vieţii! Dac-ai şti tu de când mă gândesc... Ştii de ce n-am putut să văd ceea ce a văzut Octavian aseară şi mi-ai spus tu azi?

Ce? Partea aia cu iubirea?

- Am calculat prea mult. Am încercat să analizez fiecare variantă, fiecare posibilitate... De la un punct încolo, eram atât de ferm convins că n-am nici o şansă, că... La un moment dat, luasem hotărârea să scriu în acţiunea de divorţ că-l las pe Octavian cu Adriana.

Cee? Ridică imediat capul:

- Ce-ai spus?

Bărbatul din braţele ei era extrem de serios:

- Mă gândisem că şi-aşa o să-ţi fie greu, alături de un bărbat de două ori mai bătrân decât tine, iar

- Dacă mai vorbeşti aşa

- Iar prezenţa fiului meu, care e aproape cât tine de înalt, o să ţi se pară ciudată.

- Dacă mai vorbeşti aşa, o să încep iar să plâng!

- Eu te rog să nu plângi.

- Iar eu te rog să nu mai spui lucruri de-astea! Cum să renunţi la Octavian?!

- Prin hotărârea de divorţ.

- El ştie?

George nega, ridicându-i practic bolovanul ăla de pe inimă... Ea îl dojenea din privire...

- Te-am dorit îndeajuns de mult ca să iau în calcul fiecare variantă, fiecare posibilitate, fiecare gram de plus pe care mi-l puteai acorda... Iar acum, iată-ne! Cine ar fi crezut...

- Într-adevăr; cine ar fi crezut...

Era bine în braţele lui... Aoleu! Se grăbi să se des-cocoaţe de pe el:

- Aoleu! Sunt grea!

- Nu eşti grea deloc.

- Sunt grea, iar tu n-ai mâncat cina!

- Mă crezi că nu mi-e foame?

Serios? Era privită cu ochi de îndrăgostit... Prea bine! Ea una n-avea nimic împotrivă! Se repezi deci la el...

Alexandru

Îşi privi ceasul şi se ridică: era unsprezece noaptea. Fix. În maximum 60 de secunde o să audă staţia - aşa că se muta chiar acum în uşa bucătăriei, ca să fie mai aproape...

Avusese o tură foarte lungă, după părerea lui. Îngrozitor de lungă. Parcă nu se mai terminase ziua asta! Zău aşa! Intrase la patru, dar orele se scurseseră "cu picătura". Mai avea o oră şi scăpa. Încă o oră - şi se ducea să doarmă cu băieţelul lui...

Iar? Iar începea? Chiar şi acum, după ce făcuse prostia de-a "comunica neregulamentar" cu Lucia pe sub nasul lui George, el tot insista cu "băieţelul lui"? Când era mai mult decât evident faptul că George nu i-l va încredinţa pe Vlad nici dacă-l vedea împuşcându-se în cap cu pistolul pe glonţ al Luciei?

Trebuia să vorbească cu el...

- Patrula către centrul de minori.

Aha! 26 şi 40 reveniseră "în post"! Se grăbi să răspundă:

- Centrul suntem.

- Venim în control.

- Veniţi.

Ieşi pe palier... Ştia deja ce va auzi... Uşa scârţâia...

- Beatrice!

"Dobitocule care ai ales ca idiotul parola asta!" Aprinse lanterna... şi oftă:

- Urcaţi!

Că dobitocul nu alesese numai parola - alesese şi semnul de recunoaştere! Clienta şi nevasta! Care clientă mai că nu-l implorase să devină amantă!

Până la urmă, se dovedea că avusese dreptate ăla care spusese că o fiinţă umană, fie ea femeie sau bărbat, nu poate intra în lumea modelling-ului dacă nu are o tărtăcuţă complet goală! A lui nu era goală - era vidă! A lui era bună de dus la muzeul prostiei...

26 păşi pe palier şi se grăbi să-i strângă mâna:

- Salut!

- Salut.

- Ce-i nou pe-aici?

- Mai nimic.

Poliţistul aştepta, iar el tăcea pentru că n-avea ce să-i spună...

- ... Chiar nimic?

- O ştire de actualitate ar fi că Nicolae şi Carina s-au dus acasă. Restul intră la "monden", aşa că...

Ia uite-i, ce miraţi erau! Da' ce crezuseră - că ei stăteau aici numai în genunchi, în post şi rugăciune? 40 se dezmetici primul:

- ... Aha! Şefu' pe unde e?

- Sus.

Clar? Da. Şi 26, şi 40 deveniseră foarte tăcuţi... 26 îşi aminti că veniseră totuşi în control, nu într-o vizită de curtoazie:

- Vă lipseşte ceva? Apă, pâine, butelie, medicamente...

- Nu. Avem de toate. Ce ştiţi - ne desfiinţează mâine?

26 aprobă cu capul. 40 mormăi:

- Nu mai intrăm, că...

- Dorm - şi e păcat...

Aprobau, grăbiţi să plece cât mai repede din apropierea locului în care şeful lor le-ar fi considerat prezenţa ca fiind indiscreţie... 40 coborî primul:

- Atunci vorbim la două, când venim cu carnea.

- La două o să vorbiţi cu Victor...

- Aha! OK! Salut!

- Salut!

Şi se uşcheau repejor, să nu care cumva să "tulbure" discuţia lu' şefu' cu colega aia a lor - aia specială, pentru care inima lu' şefu' bătea repede-repede... Îşi dădea seama că aşa gândea el, iar ei probabil că plecaseră atât de repede pentru că el era o acriturâ îngrozitoare - şi le şi vorbise în doi peri, pe-un ton extrem de plictisit de viaţă...

Avea o stare de-aia de sinucigaş în culmea depresiei. Făcuse o prostie monumentală azi! Spusese rahatul ăla cu transformarea exact în momentul în care George îl vedea şi-l auzea! Privirea aia de tăria şi consistenţa laserului parcă-l spulberase... spulberând şi toate şansele ca Vlad să nu intre într-un orfelinat mâine...

O să vorbească cu el. După ce el termina de vorbit cu Lucia, o să coboare; şi-atunci o să vorbească cu el despre Vlad. La urma urmei, dacă-şi făcea îndeajuns de mult curaj, o să-i spună adevărul şi gata! O să înceapă prin a-i repeta faptul că nu ştia unde-i erau nevasta şi copilul... dar va adăuga că ei nu se vor întoarce niciodată pentru că muriseră. George o să vrea să ştie când, unde şi cum muriseră; el o să-i spună când, unde şi cum. Iar poliţistul o să râdă în hohote şi-o să scoată cătuşele - că la aşa poveste cu mafioţi italieni şi lichidări "în masă", merita plimbarea până-n arest şi înregistrarea pe bandă magnetică!

Nu mai ştia... Zău că nu mai ştia...

Ludmila

Gata - patrula plecase. Luminiţa dormea dusă, aşa că era momentul să se ducă şi ea la nepoţeii ei... şi să le spună adevărul. De mâine, or să se vadă doar pe internet, prin webcam...

Gata, că-i dădeau lacrimile! Ieşi şi oftă greu:

- Cine stă cu nepoţeii mei?

- Octavian. Violeta e undeva în 15; în 14 e Teo, Mugur doarme aici, Victor şi Ioana dorm la Lucia...

Iar Lucia? Alex privi scurt spre tavan... şi reveni spre ea:

- Şi cam ăştia suntem.

Adică Lucia... Ridică mirată sprâncenele: Lucia era sus? Alex aprobă şi se bătu cu degetele pe umăr... Lucia şi George erau sus! În sfârşit! Îi venea să ţipe "Aleluia"! În sfârşit, căposul ăla de chestor principal pricepuse, cedase şi venise la ea! Da' o mai lălăia mult? Că se plictisise ea, femeie bătrână şi răbdătoare, de când tot aştepta să-i vadă lămurindu-se şi calmându-se odată!

Alex reveni în fotoliu; se grăbi să iasă:

- Mă duc până la nepoţei...

Intră încet în apartament... Victor şi Ioana dormeau îmbrăţişaţi. Iar acum, după ce aflase ultimele noutăţi, zău că poziţia aia nu i se mai părea alandala! Era o poziţie perfect normală pentru doi tineri care s-au văzut, s-au plăcut, s-au cuplat şi nu mai oftează nicicum după fostele mari iubiri! Aşa de mult îi plăcea situaţia aia, în care ruperea logodnei nu lăsase sechele de nereparat...

Intră în dormitor. Octavian ridică imediat capul:

- S-a întâmplat ceva?

Se grăbi să nege şi să-i facă semn să doarmă acolo, liniştit, pe canapea. Deşi probabil că tânărul nu putea pune geană pe geană, gândindu-se că acum "se stabilea" dacă mâine tati avea o prietenă, sau doar un bot lung şi-o tristeţe "infinită". Şi mai era şi plecarea Codruţei...

Se lungi lângă nepoţeii ei. Îi privea lung...

Florin era un adevărat bărbăţel. Foarte inteligent, foarte cuminte, foarte înţelept, exagerat de conştient de sarcinile pe care le avea de îndeplinit... Până se vor obişnui bunicii cu temperamentul şi stilul Lianei, Florin o să fie cel care-o să aibă grijă de ea. Părinţii lui Teo, indiferent cât de grijulii şi atenţi vor fi, nu vor şti obiceiurile copiilor. De exemplu, nu vor insista ca Liana să se spele bine pe mâini; Florin ştia că surioara lui trişa, adică doar trecea mâinile prin apă şi cam atât, aşa că va sta lângă ea, asigurându-se că dădea bine cu săpun. Ăsta era unul dintre extrem de multele lucruri pe care Florin le va face după ce vor ajunge în Italia. O altă serie de sarcini va viza limba italiană. El avea exerciţiul studiului limbii engleze; va trece deci la studiul limbii italiene, pe care se va grăbi să i-o "predea" şi Lianei... Şi poate că va suferi Florin, în adâncul inimii, pentru că nu va putea studia şi italiana, şi engleza în simultan...

Florin o să sufere mult de dorul României. De dorul şcolii, al colegilor, al vecinilor de cartier, de dorul camerei lor de aici... De dorul postului TV preferat, de dorul jucăriilor pe care ea poate că va uita sau va omite să le împacheteze şi să le trimită acolo...

Oare părinţii lui Teo erau buni psihologi? Oare ştiau să simtă necazul copilului ăstuia? Florin va fi foarte necăjit... Şi probabil că nu va putea să-i spună ei asta şi să se descarce, pentru că videoconferinţele nu vor fi "între patru ochi"...

Întoarse încet capul spre Liana...

Prinţesa asta mică va fi fericită. Era frumuşică foc - şi era o fetiţă vorbăreaţă şi emancipată, aşa că părinţii lui Teo o vor iubi instantaneu! Liana va pierde mâine o bunică; va câştiga însă doi bunici care-i vor scărmăna rău răsfăţul...

Decise să privească tavanul.

O să-i fie greu fără ei. Cât îi avusese lângă ea, nu realizase cât de speciale fuseseră momentele petrecute împreună. Mâine însă o să-i îmbrăţişeze, o să-i ajute să urce în TIR... Şi-o să-i vadă la camera web. Şi cam atât. Şi pe fetiţa ei o va vedea tot la camera web. Nici pe ea n-o să mai poată s-o sfătuiască...

"Fir-ar a dracului de viaţă, Ludmilo! Fir-ar a dracului de viaţă şi de încăpăţânare rusească din capul tău!" Scăpă un suspin - şi se grăbi să se ridice şi să iasă. Trebuia să ajungă repede la bucătărie, unde ştia sigur că Violeta avea patru sticle cu apă...

Na - că atunci când e să vină nenorocirea, nu vine niciodată singură! Violeta fuma pe palier şi privea lung bezna de la parter... Şi-acum ridica repede capul, pentru că îi auzise pantofii pe gresie când ieşise... Păi, nu prea avea cum s-o evite. Fata ei zâmbea. O aştepta la o discuţie. Iar ea o privea şi-şi dădea seama că, de mâine-ncolo, o s-o vadă doar la calculator, într-o imagine uşor blurată, şi-o s-o audă spunând banalităţi de lângă familia ei... Şi-apoi o să stea toată noaptea cu ochii pe pereţi, întrebându-se în ce măsură comportarea lui Teo se va schimba după ce va reintra în sfera de influenţă a părinţilor lui...

Violeta ridică sticla cu ness:

- Nu fumezi o cafea cu mine?

Aprobă şi ieşi. Şi imediat cum păşi în lumina palidă de pe palier, fiica ei redeveni serioasă... şi apoi tristă... Se opri lângă ea şi oftă greu:

- Ce să fac - nu pot să nu mă gândesc...

Fiica ei dădu s-o îmbrăţişeze; păşi în spate şi scoase pachetul cu ţigări:

- Nu-nu! Dacă te las să mă iei în braţe, plângem amândouă ca proastele p-aici! Şi e important să vorbim, nu să bocim! O să tot bocim... după ce plecaţi...

Oftatul ei îi rupea inima... Reuşi să pună ţigara între buze; dar bufni în plâns exact când aprinse bricheta. Aşa că renunţă. Plângea, pur şi simplu... Se lăsă prinsă de mână şi trasă spre scările care duceau la etajul patru. Nu se putea opri! Pur şi simplu nu putea... Se aşeză, iar Violeta se aşeză lângă ea. Şi cum trebuiau să vorbească, nu să bocească, încercă să se liniştească puţin... şi şopti:

- Îţi dai seama?... De mâine, eu rămân aici... departe de copii... departe de tine... Toată viaţa mea mi-a fost silă... de singurătate... Şi de mâine o să rămân... singură aici...

- Mămico,

- N-o să mă sune nici dracu! Casa aia e pustie! E veche şi pustie şi trage a singurătate şi moarte!

- Nu mai vorbi aşa!

Oof! Dar aşa era! Chiar aşa era! Aşa i se părea apartamentul ăla cu două camere în care se ducea în fiecare seară... Trebuia să se abţină - să nu mai ridice tonul. Şi să nu mai bocească aşa! Luă o înghiţitură de ness şi oftă din nou:

- Doar copiii o mai înveseleau... când îi duceam la mine...

Mâna Violetei îi prinse mâna ca într-o menghină - iar fata ei şopti:

- Vino cu noi! Te implor! Lasă totul şi vino cu noi!

- Cum să vin cu voi, prinţesa mea? Şi să se aleagă praful de tot ce-am muncit cu toţii aici?

- Nu te las singură aici!

- Puiule, n-avem încotro! Voi trebuie să puneţi copiii la adăpost! Aici n-o să fie de trăit! În '77, a fost unu' pe nume Ceauşescu care i-a pus pe toţi la muncă! Acum o să se aleagă prafu', puiule! Ăştia nu-s în stare decât să fure!

- Nu contează! Nu te las singură aici!

- Ba ai să mă laşi singură aici.

- Mamă, nu te las singură aici!

Oftă greu... şi şopti:

- Nu mă face să cred că nu putem discuta deschis. Te rog! E ultima noastră discuţie faţă-n faţă! De mâine, o să ne vedem pe net...

- ... Mami, mi-e frică.

- Să nu-ţi fie. Sunt obosită şi nedormită. Am căzut într-o mică depresie, care este absolut normală. Mâine mă duc acasă, mă spăl, dorm pe săturate... şi-mi revin.

- Mami,

- Stai liniştită - că nu fac prostii. Sunt doctoriţă, nu analist financiar, şi încă mai am toate doagele la locul lor. O să fie bine. O să ne vedem pe net... Poate-o să te strecori uneori cu laptopul în baie şi-o să vorbim şi noi între patru ochi, ca fetele...

- Mămico...

Ridică privirea... Violeta avea ochii plini de lacrimi:

- Mi-e frică. Mi-e frică de plecare.

Oo...

Teodor

Aoleu! Ceea ce auzea el...

Aproape aţipise, lângă copiii ăia, când i se păruse că aude un plâns de femeie. Sărise de pe canapea, chitit să-l împuşte pe idiot... şi realizase că plânsul nu era al Violetei. Aşa că ieşise din sufragerie, dar rămăsese lângă perete. Şi cum se aşezaseră amândouă pe scări, la un metru de el, auzise...

Deci Violetei îi era frică de plecare...

Ştia prea bine ce fel de soţie are. Ştia cum gândea, cum acţiona... Şi ştia că Violeta lui nu-l contrazicea aproape niciodată. Violeta lui era "un monument de diplomaţie". Iar după ce el venea acasă, îşi făcea de cap şi pleca din nou, ea discuta cu Ludmila - şi-şi spunea şi ea oful...

Violeta se gândise mult la emigrare. O gândise însă în Franţa şi-o plănuise să se-ntâmple peste vreun an. După şase zile de la hotărârea lor, ei emigrau în Italia...

Se abţinea greu să nu ofteze. Dacă el ofta, îl auzeau şi se ducea dracului totul! Trebuia să asculte... Trebuia să afle gândurile soţiei lui - gândurile alea reale, pe care ea le ascundea cu grijă de el ca să nu-l supere... Violeta oftă greu:

- Mi-e frică de mutare. Nu ştiu... Realizez că mâine plecăm... Şi plecăm pentru totdeauna. Mă gândesc că mâine o să mă despart pentru totdeauna de toate lucrurile pe care le cunosc! Iar poimâine seară o să intru într-o lume nouă. O lume pe care n-o ştiu decât din povestirile lui Teo. O lume care ştiu că mă va privi ca pe-un intrus... fiindcă nu ştiu nici măcar limba şi vin dintr-o ţară rău-famată...

Tăcuse. Probabil că aştepta părerea mamei... Şi cum Ludmila tăcea, Violeta continuă:

- Şi nu pot să-i spun toate astea lui Teo. Cred că ar râde cu lacrimi dacă m-ar auzi! Cum adică, să-mi fie frică să mă mut într-o viaţă mai bună?!

Ludmila completă:

- Lui îi e mai uşor. Umblă prin lume de atâta timp...

- Exact. El e obişnuit cu mutarea dintr-un loc în altul. Sunt sigură că ştie câte-un pic din fiecare limbă care se vorbeşte în Europa! El măcar ştie să ceară pâine! Dar eu...

- Ştiu. Te înţeleg. Şi sunt sigură că Teo te va ajuta din toată inima!

- Nu-i vorba despre asta! Ştiu că mă va ajuta! Ştiu că o să învăţ, o să mă obişnuiesc încet-încet şi până la urmă n-o să-mi fie mai greu acolo decât mi-a fost aici. Dar, uite - eu o să plec pentru totdeauna din căsuţa asta în care-am trăit atâţia ani... În care-am dormit, în care-am gătit, în care mi-am adus copiii de la maternitate... În cutiuţa asta de chibrituri pe care am îngrijit-o cum am ştiut eu mai bine!

- Şi totuşi, e bine că pleci din ea. Vorba ta - e ca o cutiuţă de chibrituri! Voi aveţi nevoie de cel puţin trei camere! Nu te-ai săturat să dormi pe canapeaua extensibilă din sufragerie? Nu vrei să ai şi tu un dormitor omenesc? Copiii tăi nu merită o cameră mai spaţioasă, mai frumoasă?

- Ba da. Dar nu e vorba despre asta! E vorba despre faptul că m-am obişnuit aici! E bârlogul meu! Înţelegi? E bârlogul în care mi-am dus traiul atâţia ani! Ţara asta de doi lei e ţara în care am trăit atâţia ani! Ştiu limba, ştiu legile, ştiu încotro s-o iau dacă am nevoie de ceva, sau dacă mi se întâmplă ceva! Dar acolo? Acolo totul e nou! Şi oamenii sunt altfel! Modul lor de-a gândi e altfel! Limba e alta! Regulile sunt altele! Până şi florile şi copacii sunt alţii! Şi-mi dau seama că nu mă duc acolo în vacanţă, ci ca să încep o viaţă nouă! Iar fiecare zi în care n-o să mă descurc şi-o să am nevoie de ajutorul lui Teo o să fie o zi pierdută - şi pentru mine, şi pentru el! Noi mergem acolo ca să le facem copiilor noştri un rost! Iar fiecare zi în care Teo o să trebuiască să mă ajute să înaintez în lumea de acolo o să fie o zi pierdută pentru amândoi!

- Vio,

- El s-ar descurca de minune acolo! E obişnuit cu viaţa din Occident! Dar eu o să-l ţin pe loc! Înţelegi?

- Puiule,

- Iar părinţii lui, care sunt descurcăreţi de când se ştiu şi trăiesc acolo de 20 de ani, or să vadă asta! Şi-or să realizeze că eu sunt bolovanul care atârnă de gâtul băiatului lor!

Gata! Până aici! Se grăbi să iasă din apartament - iar în clipa când ochii ei îl văzură, Violeta înlemni... Se aşeză pe ciment în faţa lor şi-o privi lung:

- Nu vor gândi niciodată aşa.

Evident, soţia lui era exact aşa cum o ştia el! Băgase bărbia în piept şi părea că nu mai respira...

- Vio, uită-te la mine. Te rog!

Capul blond nega...

- Vio, părinţii mei ştiu că ne pregătisem să emigrăm în Franţa. Ştiu că tu nu ştii italiană şi ştiu că nivelul meu de italiană este undeva sub minim. Ştiu că copiii habar n-au că există limba italiană! Dar ei nu uită că toate actele vor fi făcute pe numele lor. Deci, în relaţia cu statul şi legile, ei vor vorbi, vor citi şi vor scrie, cel puţin în primii trei ani. Te rog, uită-te la mine.

Violeta continua să nege. Dar nici Ludmila nu se grăbea să-l

privească, aşa că... Aşa că oftă greu:

- Nu mă descurc în toate limbile europene. Cumpăr numai din hypermarket-uri - unde pun coşul plin în faţa casierei, nu scot un sunet şi citesc suma de plată pe casa de marcat. Iar cu poliţiştii mă descurc într-o engleză plină de gesturi şi sunete explicite. Şi n-aş fi vrut să plecăm de-aici, dacă n-aş fi avut două motive foarte puternice. Primul este viitorul descris de Maia. Da, Maie - ai perfectă dreptate. Aici nu va fi niciodată bine. Iar acum, după cutremur, aici nu va mai fi niciodată cum a fost pe 4 august. Al doilea motiv este nevoia de-a sta cu voi... Nu mai pot să stau departe de voi. Mă înţelegi?

Soţia lui aprobă şi întinse mâinile... Îi strânse uşor mâinile:

- Vreau să stau cu voi. Dimineaţa, la prânz şi seara şi noaptea şi de sărbători... Şi vreau să vă fac fericiţi, ca să pot să fiu şi eu fericit...

Aproba...

- ... Nu ştiu ce-o să fie acolo. Nu ştiu ce-o să găsim în Italia. Eu cunosc Europa doar prin parbriz. Ştiu însă că, dacă respecţi legile bunului simţ, e OK. Vio, eu n-am nevoie nici de bârlog, nici de prieteni, nici de dicţionarul ortoepic italian ca să mă descurc acolo. Am nevoie doar de voi - de familia mea. Dacă nu merge făbricuţa, îmi caut de muncă. Ştii că nu fac nazuri...

Ludmila oftă greu:

- Teo, e normal să fie speriată.

- Ştiu. Şi tu, e normal să faci o criză de plâns. Dar eu atât vă spun: o să fie bine. Mult mai bine decât aici. O să reuşim să ne facem un rost acolo. Iar tu o să rezolvi lucrurile aici şi-o să vii la noi. Şi-o să fim din nou împreună.

- Bineînţeles.

Tresări la auzul paşilor care se apropiau. Păi... Aa! Ei nu erau singuri pe palierul ăla! Alex se opri lângă el:

- Să mă iertaţi că mă bag şi eu ca musca-n lapte - dar v-am auzit discuţia şi nu pot să mă abţin!

Poftim? Vecinul lui era vişiniu la faţă şi se vedea de la o poştă că ar fi preferat să se-ascundă sub o pătură groasă, decât să-l privească el aşa! Alex se grăbi să continue:

- Trei milioane de români sunt răspândiţi prin toată lumea asta mare; din astea trei milioane, două jumate au plecat "la plesneală" şi bănănăie fără sens şi fără vreun beneficiu cât de mic. Dar juma' de milion o duc de minune! Şi-au făcut acte, şi-au găsit serviciu, şi-au cumpărat case, şi-au deschis o afacere... Şi-au făcut un rost, un viitor, şi-au făcut prieteni şi nu s-ar mai întoarce aici nici morţi! Voi sunteţi genul ăla de oameni care reuşesc orice, oriunde s-ar duce - pentru că nu vă e frică de muncă. Voi trei puneţi mâna şi faceţi ce trebuie făcut; iar ceea ce iese din mâinile voastre, iese perfect. Voi nu aşteptaţi să vă rezolve cineva problema - o rezolvaţi singuri. Inventaţi ceva, cârpiţi cu pap şi cu aţă şi-o rezolvaţi! Voi n-o să aveţi nici cea mai mică problemă în a vă adapta acolo. Voi o să vă stabiliţi acolo şi-o să prosperaţi ca un cozonac bine frământat. Şi-o să râdeţi atunci când o să vă amintiţi de vremurile când plângeaţi pe palierul ăsta, cu gândul la eşec...

Băiatul ăsta, Alex, avea o mare calitate. Era un om dintr-o bucată. Spunea lucrurilor pe nume. Nu ştia cum reuşise să se complacă în situaţia aia alambicată, cu femeile şi modelling-ul - dar descoperea acum că vecinul lui... Vecinul lui făcu un pas în spate şi oftă:

- Şi sper că nu v-aţi supărat pe mine, că mi-am băgat nasul în discuţia voastră...

Ludmila începu să râdă. El nega, zâmbind; Violeta clătina şi ea capul... Paşii se îndepărtară grăbiţi. Probabil că omul ăla era acum şi mai vişiniu... Reveni spre soţia lui:

- Noi n-o să cădem. O să ne sprijinim reciproc, o să ne ajutăm reciproc şi n-o să cădem niciodată.

Capul blond se ridică încet... Oof, ce ochi roşii avea! Soţia lui încercă să zâmbească:

- Te-am supărat foarte tare?

- Nu. Doar m-am întristat un pic, când am descoperit că aveai toate gândurile alea în minte şi te-ai ferit să mi le spui...

- ... Îmi place să te văd liniştit, vesel... Ştiam că o să te întristez cu temerile mele.

- Nu m-ai întristat. M-ai îngrijorat rău cu plânsul... Şi m-ai făcut să mă îngrijorez pentru o chestie pe care o bănuiam, dar pe care tu mi-ai confirmat-o acum.

Ludmila se grăbi să se ridice:

- Ia - stai jos aici, că eu mă duc la copii!

De ce făcea asta? De ce nu stătea cu ei? Soacra lui se simţise brusc "în plus"... Se aşeză pe treapta oferită şi oftă:

- Până la urmă, trag concluzia că eu sunt ăla "defect"! Maia se retrage subtil din discuţiile deschise, tu îţi ascunzi grijile şi temerile de mine...

- Nu, Teo. Noi avem o problemă. Noi, femeile cărora nu le place cearta şi scandalul...

- Ne-am certat noi vreodată?

- Nu.

- Am făcut eu vreodată scandal?

- Nu.

- Dar în contradictoriu am discutat!

- ... Uneori, da.

- Şi nu ne-am certat!

- Nu.

- Şi-atunci de ce nu vorbeşti cu mine?

Violeta tăcea... Zâmbi şi-o trase în braţele lui:

- Ai dreptate - sunt tâmpit. Cum să vorbeşti cu mine chestiile pe care le vorbeşti cu mama ta?!

- Nu mai vorbi aşa!

- De ce? N-am dreptate?

- Nu!

- Ba cred că e foarte normal ca tu să discuţi cu mama ta anumite lucruri... iar cu mine să discuţi alte lucruri! E firesc aşa!

Soţia lui nu mai zicea nimic. Dar nici nu mai plângea. Aşa că oftă greu... şi şopti:

- Mie nu mi-e frică de emigrare cu căţel, purcel şi doi copii. Poate sunt eu nebun, sau pueril şi copilăros! Poate nu receptez eu pericolul eşecului la adevărata lui dimensiune! Dar mie îţi jur că nu mi-e frică! Eu ştiu ce sunt şi ce pot şi ştiu că nu plec acolo doar cu bocceaua-n cârcă şi multă speranţă-n suflet; ştiu că mă duc la ceva sigur. Am unde să locuiesc, am ce să mănânc, am pe cine să iau cu mine atunci când trebuie să interacţionez cu autorităţile... Două milioane jumate de români pleacă cu bocceaua-n cârcă spre necunoscut. Noi mergem la părinţii mei.

Violeta oftă şi ea şi-l cuprinse cu braţele:

- Ai dreptate, ce mai! Vezi? M-am obişnuit aşa, fără ei... şi am mereu tendinţa să-i uit!

Bufni în râs şi-i şopti la ureche:

- Aoleu! Să ai grijă pe-acolo, când o să ieşi de la duş!

- Eşti rău!

- Nu; sunt foarte fericit pentru că nu mai plângi... şi pentru că, deşi ţi-e frică, ai totuşi încredere în mine şi nu insişti să rămâi s-o ajuţi pe Maia cu actele...

Ochii albaştri îl priviră lung... El o privea lung...

- ... Promiţi că n-ai să te schimbi niciodată?

- Promit! Pe cuvânt de onoare! Deşi, să ştii că de la un moment încolo, n-o să-ţi mai placă să stai prin preajma unui sconcs...

- Teo!

- Da, iubire!

- Eu vorbesc serios!

- Şi eu vorbesc serios. M-am schimbat vreun pic, în ultimii ani?

- ... Nu ştiu. Nu-mi dau seama.

- Acum eşti tu rea...

- Nu ştiu, iubire...

- Oricum... Indiferent dacă mă voi schimba sau nu - un lucru nu se va schimba niciodată.

Îi luă mâna şi şi-o puse pe piept, peste inimă:

- Tu eşti aici. Iar asta nu se va schimba niciodată. Indiferent unde-o să mergem şi ce-o să facem acolo, voi sunteţi aici... Iar pentru voi n-o să fie niciodată foarte greu. Am eu grijă de asta. OK?

Violeta aprobă şi-i fură un sărut:

- Hai să mergem să ne odihnim. Că mâine pornim la drum lung...

- Imediat. Voiam să te întreb...

Şi nu ştia cum s-o întrebe... Ea aştepta întrebarea lui...

- ... Eu n-am renunţat la medalion. Indiferent ce se va întâmpla, n-am să renunţ la medalion. Am să insist, până am să te conving...

- Am sentimentul că nu vei insista prea mult...

Aşa! Aşa o voia! Curajoasă şi sufletistă şi îndrăgostită de el ca-n prima zi! Se ridică şi o trase în apartamentul 15:

- Hai să facem şi noi nani. Faci nani cu mine - da?

- Şi cu copiii ăştia cine stă?

Avea şi ea dreptate... Îi fură un sărut:

- Lasă - că de mâine-ncolo o să faci nani numai cu mine!

- Bineînţeles!

O conduse până la uşa sufrageriei... se strecură în dormitor şi-apoi se grăbi să iasă: dar cu Maia nu vorbea?

Ludmila

Aoleu! Venea cineva! Închise ochii, întoarse capul spre dreapta şi-l lăsă pe spate. Şi începu să sforăie uşor... După câteva secunde, paşii se îndepărtară încet. Ea mai sforăia un pic - să fie sigură că intrusul plecase...

Sigur fusese Teo! Violeta s-ar fi strecurat pe vârfuri până lângă pat! Şi cum nu putea să se lupte cu uriaşul ăla nici măcar într-o confruntare verbală, mai bine să nu mai discute cu el deloc! Teo era genul de om care-ar fi putut s-o convingă să plece totuşi mâine cu ei - ceea ce nu trebuia să se întâmple. O să fie greu, da; dar ăia 100.000 de euro pe care-o să-i recupereze ea de aici or să le prindă tare bine acolo! Banii pe care o să-i obţină ea vânzând totul aici o să le cumpere lor o căsuţă în Italia. Poate-o să le ajungă şi pentru o maşină mai veche...

Teo n-o să se schimbe niciodată. Nu şi faţă de Violeta! Ea, femeie bătrână care auzise multe la viaţa ei, îşi amintise de povestirile cu bărbaţi care fuseseră pâinea lui Dumnezeu în ziua căsătoriei, iar în cinci ani sfârşiseră prin a-şi călca nevestele în picioare. Că viaţa e grea, omul se schimbă, anturajul poate face multe... Nu însă şi Teo! El nu se va schimba! Iar ea, apropo - se va muta alături de ei! Şi nu va întârzia cinci ani! La halul în care plângea ea acum, cu copiii ăia în braţe, ştia că în maximum un an o să fie şi mutată, şi integrată în efortul colectiv al familiei de-a coace dulceţuri minunate...

Stătea pe pat, între Liana şi Florin, şi plângea. În linişte. Nu scotea un sunet, dar simţea lacrimile alunecându-i pe tâmple...

Alexandru

Acum era acum! Teo apăruse ca leul-paraleu în uşa apartamentului 15! Pornise cu paşi de om pus pe fapte mari spre el... şi-o "cotise" spre apartamentul Luciei. Iar pe el îl trecuseră toate apele! Cu tiristul nu era de joacă! Omul ăsta era dintr-o bucată - şi tot "dintr-o bucată" îşi rezolva problemele! Preţ de-o clipă, avusese senzaţia că spre el venea uriaşul...

Dar se liniştise. Se dusese să vorbească cu Ludmila. Normal - de la ea pornise discuţia de adineauri. Şi era normal ca, imediat după ce-şi liniştise soţia, tiristul să-şi liniştească şi soacra! La urma urmei, ei plecau împreună, iar mama bunică rămânea singură aici...

Tresări la vederea lui Teo - păi gata, ieşise? Deja? Tiristul se repezi la el! Hei! Ridică mâinile, să-şi apere capul - şi fu imediat înhăţat de-o mână, smucit de-acolo şi...

Şi uite că Teo îl strângea cu putere în braţe... Începu să râdă:

- Victor o să găsească fotoliul ud la doişpe...

Uriaşul îl bătu zdravăn pe umăr:

- Fii, mă, serios!

- Sunt foarte serios...

- Ba eu văd că glumeşti! Fii serios!

Îl ţinea în continuare în braţe şi-l bătea pe umăr... Ce să-i spună el lui Teo, ca să scape din îmbrăţişare? Nu de alta, dar sperietura încă nu-i trecuse! Păi... Păi, zâmbi:

- Să ştii că am vorbit serios! Voi chiar o să reuşiţi acolo!

Teo îi dădu drumul:

- Ştiu. Eu ştiu asta. Şi ele ştiu asta. Dar ştii cum sunt femeile...

- Ştiu, ştiu! Prăpăstioase şi precaute, se gândesc mereu la ce-i mai rău...

Tiristul era vesel - foarte vesel! Evident, "vorbeau aceeaşi limbă"! Teo întinse mâna spre el:

- N-ai voie să nu ţii legătura cu noi!

Se grăbi să-i strângă mâna:

- Cuvintele tale mă onorează.

- Şi încă ceva...

Tiristul îi strângea mâna şi-l privea lung...

- Una la mână - sunt sigur că o să reuşeşti să-l înfiezi pe Vlad!

Aprobă cu capul - că n-avea voie să nu reuşească asta!

- A doua la mână - ştiu că, într-o zi, băiatul tău o să se întoarcă.

Nu! Să nu spună asta! Să nu spună...

- În secunda doi, vreau să aflu şi eu că s-a întors. Pentru că, în secunda trei, eu îi plătesc terapia.

- Teo,

- Şi te pocnesc dacă mă contrazici! Ai grijă!

Teo râdea. Spusese cuvintele alea nu ca să-l ameninţe, ci ca să-l determine să nu-i refuze oferta...

- Ştiu că o să faci pe dracu-n patru să-l fentezi pe Nicolae. Ştiu că o să încerci şi cu mine! Da' cu mine nu-ţi merge! Dacă aflu că nu m-ai anunţat când reîncepe băiatul tău terapia, mă urc în primul mijloc de transport disponibil, vin încoace şi-ţi arăt stele wenge!

Ce-i arăta? Stele cum?... Stele - multe. Culoarea nici nu mai conta...

- M-ai înţeles, da?

Aprobă cu capul... şi fu din nou tras şi strâns în braţe. Şi bătut pe umăr. Nu-i mai venea să zâmbească; îşi impunea însă să nu-şi piardă mimica aia plină de optimism...

- ... Hai! Stai jos acolo! Şi să nu-ţi pierzi speranţa - auzi?

Aprobă şi se aşeză în fotoliu. Teo se îndepărta, grăbit...

Oamenii ăştia erau speciali. Toţi. Lucia, de exemplu, îi salvase pe toţi, deşi păruse cea mai singuratică, nepăsătoare, egoistă şi dezinteresată persoană de pe palier! Nicolae trecuse peste toate problemele şi nenorocirile personale şi-i promisese lui 1.000 de euro cu mult înainte să afle dacă mai era jurist la BCR sau nu! Acum, Teo se pregătea să plece în altă ţară - unde s-o ia de la capăt cu tot ceea ce însemna confortul şi bunăstarea familiei lui. Şi uite că şi el se angajase ca, din venitul ăla pe care nu-l avea acum, să plătească terapia copilului unui străin... Probabil că şi Denisa se gân-

dise, la un moment dat, să-l sponsorizeze pe Ionuţ. Dar cum ea fusese rănită, iar iubitul ei apăruse cu câteva minute înainte de plecarea ei spre Arad, femeia aia nu mai apucase să-i spună oferta ei. Iar el... Iar Ionuţ al lui...

Oftă greu şi se ridică. Şi veni în uşa apartamentului, rugându-se ca ţigara aia pe care-o va aprinde să-l ajute să nu plângă...

Lucia

Era mult mai liniştită acum. De fapt, acum plutea! Când păşea, parcă plutea pe deasupra covorului! Era ciudat...

Auzi foşnetul scurt şi apucă doar să întoarcă capul - se pomeni înhăţată la propriu şi strânsă-n braţe, sărutată... Iar ea plutea... sau se prăbuşea pe jos pe-acolo, pentru că omul ăsta avea asupra ei un efect de knock-out...

- ... Chiar ţi-e foame?

Privi lung zâmbetul ăla plin de subînţelesuri... şi oftă:

- Nu. Dar cred totuşi că ne-ar prinde bine nişte mâncare şi nişte odihnă.

- Ai dreptate. Dar ce să fac, dacă nu mă pot abţine! Strâng în braţe o femeie atât de frumoasă...

La naiba! Iar o făcuse să roşească! Dădu să se-ascundă sub propriul braţ, dar nu mai apucă: mâna lui "îi seceră" la propriu picioarele! Iar în secunda doi, se pomeni luată pe sus, pe braţe... Bufni în râs:

- Nu! Sunt grea!

- Eşti a mea! Şi nu eşti grea deloc!

Doamne, cât de fericit era! Nu-i venea să creadă! Ea făcuse vraja asta? Ea îl făcuse atât de fericit? George porni spre uşă:

- Şi-acum, să mergem la masă!

Nu-nu! Doar nu era nebun, să coboare cu ea pe braţe! George se opri în faţa uşii:

- Hai - descuie.

- Pot să te rog ceva?

- Nu.

Nu putea să-l roage să păstreze un oarecare “aer de mister” faţă de vecinii ei? Se părea că nu... Prea bine! El era şeful! Descuie şi deschise uşa. Ieşiră amândoi... şi fu readusă la verticală:

- OK; dar de mâine seară, să ştii că n-ai să mai scapi aşa uşor!

- OK! Mie-mi convine - dar de mâine seară încolo...

Îi fură un sărut şi-l prinse de mână; se grăbi apoi să coboare, realizând că oricine ar fi fost în apartamentele 14 sau 15 îi putea vedea...

Oare cine mai era treaz la ora asta, în afară de Alex? Teoretic, nimeni. Dar cu siguranţă mai erau cel puţin doi adulţi care aveau insomnie! Una era Ludmila - care se despărţea mâine de nepoţei. Cel de-al doilea era Victor - care se pregătea să intre de pază. Chiar - cât era ceasul? Doişpe fără un sfert...

Coborî treptele şi intră glonţ în apartamentul 15:

- Hai să ne luăm cina.

Intră în bucătărie... se răsuci pe-un călcâi şi-l prinse în braţe. Şi-l sărută - pentru că îl iubea...

Alexandru

Gata - coborau. Dacă auzul nu-i jucase feste, îi auzise râzând în urmă cu vreo cinci minute. Aşa că se pregătea să deschidă discuţia despre Vlad. Chestorul principal Mocanu era euforic - avea deci o minimă şansă...

Nu se simţea, totuşi, în stare să vorbească despre Vlad. În minte îi stăruiau cuvintele lui Teo, care se suprapuneau peste cuvintele lui Nicolae... Ţigara nu-l ajutase cine ştie ce. Ţigara aia îi oprise lacrimile, dar îi "adunase" gândurile. Şi-i amintise o discuţie pe care-o auzise la centru, în aprilie parcă. Doamna Simona, soţia doctorului Naghiu, îi explicase uneia dintre mămici cum era cu redirecţionarea a 2% din impozitul persoanelor fizice către organizaţii non-profit. Calculaseră împreună cât însemna acel 2%; iar mămica zâmbise şi spusese că 2% din impozitul ei pe tot anul nu acoperea o oră de ABA. Doamna Naghiu îi spusese că erau în centru părinţi care strângeau şi 300 de astfel de "redirecţionări". Suma, evident, devenea consistentă! Mămica se îndoise că ea putea strânge măcar 20, de vreme ce era angajata unui sereleu cu 10 salariaţi... Şi apăruse o bonă, care le spusese că tatăl copilului de care se ocupa ea făcuse o scrisoare extrem de emoţionantă, cu care umblase zi-lumină pe la mii de companii... Şi cu care convinsese trei firme. Sponsorizarea, per total, nu era mare; acoperea jumătate din costul anual al terapiei. Dar... Bona promisese să-i aducă mămicii o copie a scrisorii, drept model. Iar el se gândise atunci că, dacă făcea şi el rost de o astfel de scrisoare-model, poate-o convingea pe Mirela să o distribuie pe la magazine, pe la bănci, atunci când ieşea cu Ionuţ...

Nu-i spusese însă Mirelei despre discuţia pe care o auzise în ziua aceea la centru. Nici nu încercase să facă rost de o copie a acelei scrisori. Fusese atât de prins de probleme, de serviciu, de disperarea pe care i-o provocase fiecare întrebare rămasă fără răspuns... Nici el, nici Mirela nu erau genul ăla de oameni descurcăreţi şi cu tupeu, care băteau la toate uşile şi cereau pur şi simplu bani... Iar dacă Bianca îl sunase... Iar dacă el, de bine-de rău, se descurcase...

Trăgea acum concluzia că nu fusese un tată bun pentru Ionuţ. Fusese o cocotă masculină puturoasă, delăsătoare şi lipsită de orice sentiment uman. Un om lipsit de suflet, care-şi chinuise şi mama, şi nevasta, şi copilul. Care se plânsese întotdeauna de toţi oamenii din jurul lui, care ceruse întotdeauna maximul de la toţi cei din jur, dar nu făcuse nimic ca să-şi ajute şi el copilul! Stătuse, ca o putoare, în cur pe podea şi bocise cu ochii la drobul de sare de deasupra copilului lui! Şi, deşi era cel mai înalt dintre toţi, urlase la toţi, indignat de faptul că nimeni nu făcea nimic apropo de drobul ăla!

Paşii se apropiau... El nu putea să ridice privirea... Lucia părea că zâmbeşte:

- Hei! Ce-i cu tine?

Răspunse scurt, fără s-o privească:

- Nimic.

Poliţista se aplecă un pic, ca să intre în câmpul lui vizual:

- Eşti sigur?

- Da.

Tânăra reveni la poziţia dreaptă:

- N-aş zice...

Oftă greu şi şopti:

- Mâine ne desfiinţăm?

George răspunse pe un ton ferm:

- Da.

Ridică imediat privirea spre el:

- Şi copiii?

Poliţistul era deja încruntat, semn că acum îl suspecta de "tentativă de mituire sufletească":

- Vor fi transferaţi în grija şi sub tutela statului român. La orfelinat.

Imediat, George făcu un pas spre uşa Luciei şi coborî privirea spre ea:

- Tu ai apă aici? Sau trebuia să luăm de la Violeta?

Lucia se grăbi să răspundă - şi să intre în apartamentul ei:

- Cred că am. Adică ar trebui să mai am...

George Mocanu era supărat pe el. Supărat rău de tot...

Poliţistul ăla era "adevărat". Nu putea fi nici mituit, nici şantajat sentimental. El era un fotomodel clasic - avusese toată bună-

voinţa omului ăluia, avusese atâtea şanse de a beneficia de statutul de "voluntar", avusese şi şansa de a beneficia de "mâna de ajutor" pe care i-o dăduse lui George în "lipirea sufletească" de Lucia, dar nu fusese în stare să vadă asta. Nu fusese în stare să-i dea datele alea atunci când George Mocanu fusese dispus să fie înţelegător, săritor şi iertător... Acum, George Mocanu era iritat. Şi jignit, în orgoliul lui de ditamai generalul de 45 de ani. Şi tonul, şi privirea de adineauri îi arătaseră clar că depăşise rău de tot limita bunului simţ cu omul ăla! Dar dacă era fotomodel...

Îşi aprinse o altă ţigară. Trebuia să facă ceva... Urgent, pentru că mâine copiii plecau din blocul lor şi se mutau în orfelinat...

Hei! Trebuia să iasă din depresia aia! Trebuia să găsească o cale de-a obţine bunăvoinţa omului ăluia! Soarta lui Vlad era în mâinile lui George Mocanu! Trebuia să facă ceva să merite bunăvoinţa poliţistului! Vlad era un copil foarte special! Avea nevoie de un tată special, nu? El trebuia să-i demonstreze lui George că el era acel tată special... Care, deşi n-avea casă, serviciu, nevastă sau studii de specialitate, era tot ceea ce-i trebuia lui Vlad. Greu; foarte greu...

George

Intră în bucătărie şi lăsă tava pe masă. Lucia se grăbi să aprindă lumânarea... Îşi impunea să-şi întindă bine muşchii feţei - pentru că era încruntat şi nu voia să lungească discuţia aia cu ea. Vlad Enache nu era un subiect de discuţie cu ea. Alexandru Dumitrescu era cel care trebuia să discute cu el despre Vlad Enache. Şi despre Ionuţ Dumitrescu. Şi despre Mirela Dumitrescu, despre Florina Dumitrescu... Despre acea Beatrice... Nici chiar mafioţii italieni nu agreau asemenea "lichidări în masă"! Patru inşi deodată? Trei femei şi-un copil şi-aşa bătut de soartă? Toţi patru, împuşcaţi în cap? Alexandru Dumitrescu avea multe explicaţii de dat...

Lucia se aşeză şi zâmbi:

- Am apă. Am şi nişte Coca-Cola...

- Bun! Chiar mă gândeam că aş bea şi altceva decât apă chioară...

Mută mâncarea pe masă şi se aşeză. Iar ea zâmbi:

- Poftă bună.

- Mersi la fel. Tu ce planuri ai?

Şi uite ce mirată era... Se grăbi s-o lămurească:

- Ştiu că tocmai ai ieşit din concediu. Dar toţi cei care au lucrat zilele astea au dreptul la trei zile de concediu de odihnă. Când vrei să le iei?

- ... Pot să le iau oricând vreau eu?

- Oricând sugerezi tu şi îţi aprob eu. Sugerează...

Lucia zâmbea, el zâmbea...

- Tu când ţi le iei pe ale tale?

- Nu ştiu. Luna asta, nu cred că am vreo şansă.

- De ce?

- Pentru că nu mi le aprobă superiorul. Mâine e practic ultima mea "zi de luptă" cu zona asta. După ce revine curentul şi mut copiii de-aici, îmi definitivez raportul, numesc un subaltern la conducerea cortului verde şi mă duc la centru. Unde mă aşteaptă o şedinţă scurtă de predare a zonei şi una foarte lungă de preluare a zonei...

- Îţi dau altă zonă?

- Da. Una codaşă probabil. O să am zile grele acolo - mai ales că armata se retrage în cazărmi...

- Şi te muţi în zona nouă cu tot cu subalterni? Sau...

- Nu ştiu. Mie aşa mi-ar place. Pe de altă parte, subalternii ăştia au început să-mi bată apropo-uri despre viaţa lor privată. Aşa că n-am cine ştie ce şanse să-i conving să-şi amâne viaţa privată încă o săptămână.

- Ce zonă îţi dau?

- Încă nu ştiu sigur. Sunt vreo trei care cam "strigă după mine".

Nu voia să-i spună care, ca să n-o sperie... Lucia oftă greu:

- Păi, nu ştiu. Nu cred că e cazul să-mi dai liber. Adică, nu ştiu...

- Azi e marţi. Îţi dau liber miercuri, joi şi vineri?

Lucia se gândi preţ de-o clipă şi zâmbi:

- Tu lucrezi sâmbătă şi duminică?

- O să am grijă să termin munca vineri, la cinci.

- Iar eu presupun că n-o să am de muncă tocmai sâmbătă...

- Deci îţi iei cele trei zile începând de mâine?

- Dacă-mi aprobi...

- De ce nu ţi-aş aproba?!

- Poate ai nevoie de mine pe teren; nu?

Se grăbi să-i strângă mâna:

- Prefer să te ştiu acasă, în siguranţă...

Lucia îi strânse şi ea mâna:

- Iar eu aş prefera să-l iau pe Octavian cu mine şi să ne ţinem amândoi după tine...

- Ştii că asta nu se poate; nu?

- Ştiu; tocmai de-asta, o să stau cuminte acasă... O să fac curat, o să gătesc, o să-l pun pe Octavian să-şi facă temele de vacanţă... Şi probabil că o să te isterizez cu telefoanele.

- Asta dacă nu te isterizez eu cu telefoanele...

Cina se răcea - dar asta nu mai conta acum. Vedea în ochii ei că gândul ăla o speria. Gândul că el o să se ducă cine ştie în ce zonă a Bucureştiului şi-o să se-apuce să-şi facă duşmani printre poliţiştii "locali" o speria rău! Clătină încet capul:

- Ştii bine că n-ai de ce să te îngrijorezi.

- Ştiu. Tu ştii că o să mă îngrijorez oricum; nu?

- Ştiu...

Lucia începu să râdă:

- Şi probabil că o să mă îngrijorez în fiecare zi, între nouă şi şaptişpe...

Serios! Îi dădu drumul:

- Te rog să fii serioasă!

- OK. Mâncăm şi ne odihnim?

- Da.

- Dormi aici, cu mine?

- Nu ştiu.

Aştepta replica, pentru că Lucia cu siguranţă plănuise să doarmă în braţele lui... Oftă greu:

- Ştiu. Şi ştiu că ştii şi tu de ce nu ştiu.

Râdeau. O făcuse să râdă, aşa că momentan "era iertat"... Se grăbi să continue:

- Iar ceea ce ştiu doar eu este că tocmai mi-a venit o idee.

Lucia nu răspundea - mânca, încerca să pară curioasă şi să-şi ascundă gândul ăla cu dormitul...

- Eu nu mi-am luat concediul pe anul ăsta. Cred că o să-l iau în septembrie, sau octombrie. Să vedem. Oricum, plănuiesc o săptămână de vis în străinătate. Ce zici?

- Că plănuieşti foarte frumos! Ce să zic... în afara faptului că Octavian începe şcoala în septembrie...

- S-ar putea ca şcoala să se amâne până în octombrie. În funcţie de rezultatul calculării populaţiei, al problemelor de infrastructură, al spaţiilor şi utilităţilor, s-ar putea inclusiv să se introducă învăţământul la domiciliu!

- Serios?

- Foarte serios. Varianta americană - şcoală acasă, examene şi teste la şcoală la fiecare sfârşit de an... Să vedem ce-or să raporteze seismologii. Că n-o să rămânem aşa, liniştiţi şi fericiţi cu câteva replici mărunte. Or să mai fie legănări serioase...

- Şi mie nu-mi spui ce se zvoneşte prin cortul verde, în pri-

vinţa asta?

- Păi nu se zvoneşte mare lucru. Mâine seară, când vin de la şedinţă, o să pot să-ţi spun inclusiv perioada şi o magnitudine aproximativă. Până atunci însă...

- Până atunci, hai să vorbim despre concediu.

- Hai. Deci o să fie în septembrie sau octombrie... Ştii deja că tu o să-ţi iei un medical, pe care eu îl aprob imediat...

Lucia aproba...

- Oricum, în concediul ăsta vreau să-ţi arăt ceva extrem de frumos.

- Ce?

- Vreau să mergem la un concert.

"Unul pe care Adriana l-a refuzat cu îndârjire, pentru că ştia cât de mult îmi place mie..." Îşi înghiţi acele cuvinte şi continuă:

- Nu ştiu unde se ţine şi când; dar ştiu cine cântă. Şi am sentimentul că o să-ţi placă.

- Al cui concert?

- Al lui Yanni.

- O să-mi placă.

Ridică mirat privirea:

- Ai ascultat Yanni?

- Nu, niciodată. Dar presimt că o să-mi placă.

Mută farfuria goală pe tavă şi se aplecă spre ea:

- Cum aşa?

- Păi, luând în considerare mai mulţi factori care

- Care sunt următorii!

Pe ea o amuza mult discuţia asta; pe el îl ungea pe suflet şi zâmbetul ei, şi faptul că femeia asta îl ţinea de mână...

- În primul rând, faptul că tu îl numeşti "extrem de frumos". Apoi, faptul că mă cunoşti de ceva vreme şi apreciezi că o să-mi placă...

Ochii albaştri îl priviră lung... iar obrajii roşiră instantaneu! Începu să râdă:

- Şi apoi...

Lucia puse grăbită palma la ochi şi şopti, privindu-l printre degete:

- Şi apoi, faptul că o să-l văd alături de voi...

Serios?! Se grăbi să şoptească şi el:

- După care o să-mi amintesc că Octavian e foarte fericit dacă-l las să se încuie între patru pereţi cu laptopul...

Dumnezeule, cât de frumos râdea! Şi tocmai acum, când el se pregătea să se aplece peste masă şi s-o sărute, auzi paşi apropiindu-se! Îi auzi şi ea - şi redeveni serioasă. Mâna îi dădu drumul; într-o clipă, Lucia Florea reveni la o poziţie normală pe scaun...

Alexandru

Deci mâine copiii plecau la orfelinat...

Ce putea să-i spună lui George ca să-l convingă? Cu ce cuvinte să-l îmbuneze? Poliţistul era furios pe el - şi avea dreptate, ce mai! De pe 5 august se milogea omul ăla de el să-i găsească nevasta şi copilul! Şi el tot nu voia! Nici chiar după ce aflase ce făcuse omul ăla pentru mama Carinei, tot nu-i dăduse datele lor! El, în schimb, voia să ia în grijă un orfan...

De fapt, ce voia el să facă? Să-l ia în grijă pe Vlad? Să-l înfieze? Să-l fure? El spunea tot timpul "Dă-mi-l mie"! De parcă le cerea un pix, sau nişte cărţi... Ce formă juridică avea "Dă-mi-l mie", după părerea lui?

Păi, el îl voia pe Vlad. Definitiv şi "de tot"! Forma nu conta - rezultatul trebuia să fie "pentru totdeauna"! Unica soluţie era înfierea; şi cum totul începea la Protecţia Copilului, era foarte important ca George să i-l dea lui pe Vlad mâine! Decizia generalului de poliţie i-ar fi dat "din prima" zece puncte în ochii femeilor care lucrau pe strada Olari! Aşa că o să se ducă şi-o să vorbească cu George! Şi gata!

Ocoli zidul şi intră în apartamentul 12. Şi auzi imediat foşnetul din bucătăria Luciei! În secunda imediat următoare, realiză că era un fotomodel clasic - şi năvălise ca tâmpitul în momentul lor de tandreţe... Era prea târziu să se întoarcă acum din drum. În plus, răul era deja făcut! Discuţia "murise", foşnetul fusese concludent... Copiii plecau mâine spre orfelinat... Mai făcu deci un pas şi auzi vocea lui George:

- Aşa că nu ştiu unde mă trimit, începând de poimâine. S-ar putea să-mi dea gara.

- Gara de Nord?

- Da. E o zonă foarte valoroasă. Pe-acolo vin ajutoarele - şi nu numai.

Ciocăni de două ori în tocul uşii, iar Lucia rosti scurt:

- Da?

Intră şi încercă să zâmbească:

- Mă întrebam dacă mai ai apă...

I se indicară sticlele de lângă perete. Se aplecă, o luă pe prima şi reveni la poziţia dreaptă. Şi la George. Acum o să-i spună despre Vlad! Parcă ghicindu-i gândul, George scoase pachetul cu ţigări:

- E zona cuprinsă între Ion Mihalache pe dreapta şi Vulcănescu-Plevnei-Giuleşti pe stânga. De la Victoriei până la Bucureştii Noi.

- E ceva zonă!

- Este! Are de toate: şi stadion, şi cimitir, şi ditamai gara...

"Şi tu trebuie să ieşi, pentru că stai ca prostu' în picioare şi te uiţi în gura omului..." Se răsuci pe-un călcâi şi ieşi.

Asta e! O să-l aştepte până pornea spre cort!

Îşi aprinse o altă ţigară. Fuma îngrozitor de mult - dar amestecul ăla de otravă părea să-i facă bine. În primul rând, nu plângea. Fumul ăla îi înăbuşea disperarea - iar asta era foarte important pentru cei care trebuiau să vadă un tânăr matur, calm, liniştit, cu nervii OK, plin de încredere şi de optimism. Dincolo de învelişul ăla de calm, fumul ţigărilor îi dădea idei...

Lucrurile păreau să decurgă foarte bine între Lucia şi George. Coborâseră împreună; coborâseră calmi şi zâmbitori, după o oră de "discuţie"... Aşa că şansele ca Lucia să se întoarcă la Victor erau extrem de mici acum. Poate peste-o lună, sau două, şansele alea or să crească; sau poate nu! Totul depindea de modul cum se va desfăşura viaţa în trei. Una era curtarea cu trandafiri şi bileţele de dragoste; alta era convieţuirea 24 din 24 sub acelaşi acoperiş, împărţind aceeaşi oală cu ciorbă, aceeaşi toaletă şi acelaşi pat. Şi acelaşi apartament, şi acelaşi copil, şi aceleaşi facturi... Se întreba în ce măsură Lucia, tânăra pentru care interlopul ăla focos "făcuse potecă" prin jurul blocului, o să vrea să-şi petreacă 24 de ore din 24 alături de un bărbat de vârsta lui George. Îşi amintea propriile gânduri de luna trecută, când şi-l închipuise înaintând stângaci pe role prin parc... George o iubea însă foarte mult. Mult mai mult decât o iubise - sau o iubea - Victor! Lucia era genul de femeie care simţea imediat asemenea sentimente - pentru că, mai presus decât stabilitatea financiară şi "fierbinţeala" din aşternuturi, Lucia era genul de femeie care îşi dorea să fie iubită şi nimic mai mult. În condiţiile astea...

În condiţiile astea, se întreba ce rol putea juca el?! Pentru că el avea mare nevoie acum de două lucruri: o "pereche", cu care "să defileze" pe strada Olari, şi o pilă cu influenţă care să acţioneze la aceeaşi adresă. Nu putea calcula în ce măsură Lucia Florea îşi dorea să devină mămică; probabil că poliţistei tinere, sexy, care asculta Buddha Bar şi dansa muzică de buric nu-i prea surâdea perspectiva îngrăşării şi alăptării. Oare...

Era fotomodel...

Trase cu sete din ţigară şi-şi impuse să şteargă complet acea

variantă din propriile calcule. Lucia nu se gândise niciodată la el ca la o posibilitate! Nici înainte de transformarea în bomba sexy, nici după transformare, nici după interlop, nici după cutremur! Nici după ruperea logodnei! Aşa că...

Aşa că o să facă o şmecherie...

George n-o să doarmă azi aici. Ultima oară când dormise în centru, fusese schimbat instantaneu de uniformă! Azi, se duseseră să discute şi se întorseseră la fel de "regulamentari" - semn că cinau împreună, după care George Mocanu pleca la serviciu iar Lucia Florea rămânea la serviciu. El ieşea din tură la doişpe fix. În locul lui intra Victor - bărbat care nu mai avea nici inel de logodnă, nici vreo minimă şansă la Lucia! Aşa că o să-i predea stilistului pistolul şi-o să aibă insomnie...

În caz că Lucia nu va reuşi să adoarmă, el o să fie acolo - drepţi, atent, alert şi dormic să-i vorbească despre câte-n lună şi-n stele! O să spună ca ea, evident! O s-o sfătuiască să nu mai accepte alte inele de logodnă anul ăsta - că doar se fripsese destul de rău cu Victor... O să-i confirme faptul că George păreuse îndrăgostit lulea când coborâseră. O să-i confirme faptul că se îngrijora degeaba - şi-o să se înţeleagă foarte bine cu el şi cu Octavian... O să-i confirme faptul că mutarea la ei era o idee bună... O să-i confirme tot ceea ce va afirma ea! Şi-o să o roage, la finalul discuţiei, să-i dea numărul ei de telefon - în caz că duduile de la Protecţia Copilului or să ceară declaraţiile unor martori... Şi cam atât. O să încerce s-o sprijine, s-o încurajeze, s-o sfătuiască spre planurile şi visele pe care şi le făcuse cu George... Iar dacă mâine lucrurile n-or să meargă aşa cum îşi dorea el, o s-o sune. Zilnic, eventual! Avea atât de multă nevoie de ajutorul ei... de vreme ce ajutorul lui George îl pierduse demult...

N-o putea folosi drept "pereche" la vizita pe strada Olari. Putea totuşi să-i câştige bunăvoinţa... şi să-şi calce şi pe ruşine, şi pe bun-simţ, şi s-o roage să-l ajute. S-o roage să sune ea la Protecţia Copilului, sau să-i dea ea o declaraţie cum că el era tăticul ideal...

Apropo de declaraţie, în general - se gândea...

Pe 5 august, la nouă jumate, se ridicase şi stinsese ţigara pentru că trebuia să plece spre Secţia 7 de poliţie. Trebuia să dea o declaraţie, apropo de dispariţia de-acasă a nevestei şi copilului. Nu reuşise nici să iasă pe uşa bucătăriei; dar aia fusese intenţia lui. Ăla fusese şi sfatul lui Adriano... Declaraţia o ştia pe de rost. Declaraţia aia în care Mirela îl lua pe Ionuţ şi pleca spre o destinaţie absolut necunoscută lui... Timpul trecuse; priorităţile se schimbaseră. Ideea declaraţiei însă rămăsese. Oricum trebuia să scrie, la un moment dat, că nevasta şi copilul îi plecaseră de-acasă! Unde se duseseră, nu era obligat să scrie; dar, "scriptic" vorbind, tot trebuia să treacă pe la poliţie! Altfel îl vor vizita automat cei de la Protecţia Copilului, când medicul de familie, sau nea Popa administratorul... sau chiar şi doctorul Naghiu va sesiza dispariţia subită a lui Ionuţ! Dacă voia să nu işte suspiciuni, va trebui să le anunţe el dispariţia. În fine...

Ideea declaraţiei îi stăruia în minte... Îşi amintea "varianta iniţială", cu Mirela plecată cu amantul... Îşi amintea cum pocnetul ăla înfiorător umpluse beciul şi mintea şi sufletul lui - şi pustiise totul...

"Ce dracu, mă, Alexandre! Măcar acum, nu fii fotomodel!"

Înmormântările erau oprite. Din punctul ăsta de vedere, partenerul român nu se putea "descurca" nicicum. Lui George îi luase 48 de ore ca să-şi îngroape nevasta! Deci, în condiţiile astea, presupunea că Adriano avea dreptate - şi n-o să-i găsească niciodată...

Nu va fi fotomodel. Nu!

O să stea în noaptea asta şi-o să-şi scrie declaraţia. Aia reală, pe care plănuise s-o scrie după ce se întorcea de la poliţie - adică înainte să înghită toate cele 28 de pastile de Diazepam. O să scrie tot: şi despre Mirela, şi despre Ionuţ, şi despre mama lui şi Beatrice... Despre ieşirile prin Bucureşti - cu date şi ore cât mai exacte... Despre plimbarea prin ţară... Despre orele petrecute în beci şi discuţiile cu Adriano. Despre pocnetele alea infernale... Despre Ionuţ... La sfârşit, o să încerce să explice de ce declaraţia lui venea la şase zile după moartea familiei lui. Nu putea invoca "starea de voluntariat", pentru că fusese voluntar la un metru de-un inspector principal al Poliţiei Române...

Mâine dimineaţă, o să-i dea declaraţia aia lui George. Dacă nu reuşea să-l convingă acum, când pleca spre cort, mâine dimineaţă o să-i facă confesiuni complete şi complexe! Şi-o să cadă în genunchi în faţa lui, dacă va fi nevoie! O să se-apuce de el şi n-o să-i dea drumul nici sub ameninţarea pistolului! Mâine, Vlad nu trebuia să plece spre orfelinat. N-avea voie să-i permită lui George să-l ducă într-un asemenea loc! Nu-nu! El, Alexandru Dumitrescu, va salva mâine un copil. Dacă pe-al lui nu fusese în stare să-l salveze, pe Vlad Enache îl va salva.

Lucia

Vibra. Simţea o agitaţie îngrozitoare, simţea cum o furnică fiecare bucăţică de carne de pe ea... Îi venea să ţopăie. Îi venea să sară în picioare, să ţopăie mărunt şi pe stângul şi pe dreptul, să aplaude, să chiuie, să urle, să ţipe, să-şi dea palme scurte de dezmeticire şi să se arunce de gâtul lui. Şi să se caţere pe el cu totul, "ca pe pom", şi să nu-i mai dea drumul... Şi să-i urle în ureche că îl iubeşte... de multe ori, extrem de tare, isteric chiar...

Stătea totuşi pe scaun. Îl privea, îi sorbea din privire fiecare trăsătură a feţei, se delecta cu tonul vocii lui şi se abţinea. Nu-şi prea dădea seama ce-o ţinea cuminţică pe scaun, înmărmurită parcă în poziţia aia, cu zâmbetul ăla slab pe buze - uniforma, gândul că gestul ei l-ar fi supărat, gândul că gestul ei l-ar fi prins nepregătit... Oricum, era euforică. Era "beată". Era îndrăgostită lulea. El fuma, în faţa ei, şi vorbea despre Gara de Nord. Ea pusese cotul pe masă şi falca-n pumn şi se uita la el. Mâna ei dreaptă strângea mâna lui stângă - pe masă, la vedere, fără nici un fel de jenă sau de reţinere. Degetul lui îi mângâia uşor mâna...

Era îndrăgostită rău de tot...

Avea aerul lui George Clooney. Parcă. Nu avea însă înfumurarea aia tipică actorilor de Hollywood. Avea un aer de... De... Ciudat - avea un aer de "Leo". În materie de... stins lumina, fireşte! Şi nu numai! Aerul lui Leo "cel original" fusese unul de forţă. George era altfel... Nu - parcă nu avea aerul lui George Clooney. Îi stătea bine tunsoarea asta. Ochii ăia albaştri îi făceau stomacul ghem ori de câte ori el ridica privirea - iar el probabil că observa asta, pentru că revenea spre scrumieră... Şi mirosea bine. Degeaba bălmăjise el despre "duşat, frezat" şi altele - pe la nas îi venea uneori un iz care-i creştea tensiunea... Sau poate-i rămăsese ei parfumul în memorie! Habar n-avea - şi nici "n-o apăsa" problema asta. Nu se întreba nici de ce omul ăla accepta acum, azi, la miezul nopţii, să se ţină de mână cu ea, ca un licean amorezat. Şi nici de ce decisese el, de la el dorinţă şi iniţiativă, să-şi pună degetul mare să treacă uşurel peste degetele ei... George Mocanu, ăla din 4 august, nu se ţinea de mână nici cu Adriana. Nu o dată, surprinsese scene de câteva secunde în care Adriana îl luase de braţ iar el simţise aproape imediat nevoia de-a scotoci prin buzunare, sau de a-şi rearanja părul, sau de a da un telefon urgent... şi-a se distanţa de Adriana cu 30 de centimetri. De fiecare dată pusese gesturile lui în categoria "de imagine". Chestorul principal nu voia să-şi arate punctele vulnerabile şi nu se plimba cu nevasta "agăţată" de el pe stradă. Dar după ce aflase... Adică după ce îl auzise pe el spunând că "Adriana şi Costel sunt în rai sau în iad - depinde unde au Jacobs Kronung"...

În fine! Una peste alta, ea îl studia. Cu maximă atenţie, aşa

cum n-o făcuse niciodată în ultimii cinci ani... Şi descoperea că George avea aerul unui actor. Adică nu al unui actor, ci al unui personaj. Era o combinaţie destul de ciudată... Îi amintea un pic de Al Pacino în "Parfum de femeie"; parcă-i amintea şi de "Ocean's 11",12 şi chiar şi 13... Iar atunci când povestirea lui devenea amuzantă, iar el zâmbea, parcă-l vedea pe Travolta în tinereţe... sau pe Bruce Willis, tot în tinereţe...

Se tâmpise. Gata, era oficial - dragostea tâmpea. Dar se simţea aşa de bine, încât zău dacă-i păsa...

Ochii albaştri se ridicară spre ea:

- Ce-i?

- Nimic.

- Sigur?

- Foarte sigur...

- Lucia! Ce-i?

Oftă greu, din tot sufletul... şi reacţionă exact aşa cum simţi nevoia să reacţioneze! Se "scurse" şi mai şi pe masa aia, cu falca-n pumn, şi-l privi lung:

- Sunt îndrăgostită rău...

Uau! George bufni în râs - şi într-o îmbujorare bruscă a obrajilor! Şi se grăbi să-şi ascundă râsul sub protecţia mâinii drepte:

- Inspector principal Lucia Florea, nu-i deloc frumos ce-i faci tu superiorului tău...

- Nţ! Nu merge! E miezul nopţii - sunt în viaţa privată acum.

- Ba eşti la serviciu!

- OK, sunt la serviciu atunci...

George o privea lung, râzând - şi parcă încerca să-şi ascundă fâstâceala, dar parcă nu...

Melodia polifonică o făcu să tresară. Mâna lui îi dădu imediat drumul; reveni deci la poziţia dreaptă pe scaun şi aşteptă... Îl văzu încruntându-se la ecran şi apăsând un buton:

- George Mocanu.

Auzea o voce piţigăiată... El era şi mai încruntat... Ea se pregătea să-i ia telefonul şi să se ocupe ea de impertinentul care-şi permitea să-i supere ei iubitul la miezul nopţii... Brusc, George bufni în râs:

- Ei, uite - să ştii că nu mă aşteptam! Stai o clipă!

Telefonul sfârşi pe masă, între ei; George apăsă un buton şi se grăbi să întindă mâna... şi să-i ceară mâna. Aa... Puse din nou mâna în mâna lui, iar degetul îşi reluă imediat plimbarea uşoară... George ridică puţin tonul:

- Aşa! Gata! Te ascult!

Da' cine era? După o secundă de tăcere, din telefon ieşi un râs de femeie:

- Eei, domn' gheneral albastru! Cât pe ce să aţipesc, când mi-ai zis să te aştept! Sunt euforică, să ştii, de la anestezie...

Poftim? George şopti, doar pentru ea:

- Denisa.

Denisa? Denisa a lui Nicolae? Denisa cu Eduţu şi puştiul ăla îngrozitor de blond? Păi... George se grăbi să răspundă:

- Nu-i nimic. E bine dacă eşti euforică.

- De ce?

- Păi, după ce-o să treacă efectul anesteziei...

- Ai şi tu dreptate. Dar ştii ceva? La cât am tras cu coastele astea, de la accident şi până acum, zău că recuperarea o să fie floare la ureche!

- Mă bucur să te aud atât de optimistă. Dar medicii ce spun?

- Medicii rânjesc pe-aici...

Bufni în râs şi-şi acoperi gura cu palmele - dacă-şi dădea de gol prezenţa, cine ştie ce-i auzeau urechile! Denisa tocmai ieşise din operaţie. Era "euforică"...

- Oricum, eu mă simt ca un fel de extraterestru din anii '60. Îţi aminteşti "Jandarmul şi extratereştrii", cu Louis de Funés?

- Da.

- Normal că ţi-l aminteşti! Doar era "din branşa ta", nu?

Nu prea, dar n-avea rost s-o contrazică! George îi confirmă bănuiala:

- Da, bineînţeles.

- Ei, eu mă simt exact ca un extraterestru de-ăla de tinichea. Mi-au zis medicii că mi-au pus nişte tăbliţe, ca să-mi ţină coastele la locul lor. Şi mă gândesc cu groază că o să vreau şi eu să fac duş...

Era teribilă! George râdea cu voce tare; ea râdea pe tăcute...

- Păi dacă te dai bine cu vaselină, eu zic că n-ar trebui să fie probleme...

- Aşa! Aşa! Las' că te spun eu lu' Eduţu! Să vezi tu!

Da-da! Râdeau toţi trei... Denisa oftă "ca-n filme":

- Eei, şi uite că am ieşit din operaţie acu' vreo cinci minute. Şi cum nu mă mai doare nimic momentan, mi-am adus aminte că am plecat val-vârtej şi am uitat să-ţi zic ceva!

- Aha... Păi, te ascult.

- Aşa... Întâi şi-ntâi, te rog să ţii cont de faptul că sunt sub efectul anesteziei. Adică sunt euforică şi spun prostii. Cam ca un drogat în momentele de fericire maximă...

- OK. Am înţeles. Nu-i nimic - poţi să spui tot ce vrei tu.

- Biinee... Auzi? Eu vreau să-ţi zic o chestie! Aşa, ca de la duduie bătrână la poliţist uns cu toate alifiile...

Aoleu! George părea amuzat de cuvintele Denisei:

- Aşa; hai, zi-i!

- Auzi? Dacă tu nu pui gheruţa pe poliţista aia sexy, să ştii că eşti cel mai fraier general din Poliţia Română!

Aoleu! Se ascunse după propriile palme, roşie ca focul în obraji... George râdea:

- Am înţeles.

- Şi să nu te superi pe mine că ţi-am zis chestia asta aşa. Sunt anesteziată şi spun prostii...

- Nu mă supăr. Şi nu spui prostii. Dar despre asta o să discutăm mâine, când îţi trece anestezia. OK?

- OK! Hai că-i bine! Dacă ai ascultat tot ce-am bălmăjit eu, şi tot mai vrei să vorbeşti cu mine, e bine!

- Iar mâine, când o să vorbim, o să-ţi spun ce s-a mai întâmplat aici după ce-ai plecat tu.

- Aha! Bine... Auzi? Da' are legătură cu poliţista aia sexy?

Ochii albaştri o priviră lung... şi se îngustară, într-o ilustrare clară a celebrului vers "ce ţi-aş face dacă"...

- Da. Ia spune-mi, cum aţi ajuns la Arad?

- Aa, foarte bine! Adică cu peripeţii ca-n filme! Căruţa aia de microbuz s-a stricat de patru ori până la Sibiu. Şi cum trebuia să ajung la oră fixă la operaţie, Aradul a trimis o ambulanţă... Eei, şi Armand n-a vrut să mă lase să plec singură cu ambulanţa. Am zis că explodează de draci Eduţu meu! Copilul ţopăia lângă targă şi ţipa în gura mare, el nu ştia cum să facă să-l prindă şi să-l îndese în căruţa microbuz... Mama râdea, dar tata se abţinea - iar chestia asta îl deruta rău pe Eduţu meu...

El râdea, ea râdea, Denisa chicotea...

- Şi până la urmă l-am luat pe Armand cu ambulanţa! A mers în faţă, cu şoferul, pentru că asistenta a stat lângă mine tot drumul... A păzit uşa sălii de operaţie... Şi, atunci când medicii au vrut să intre în sală şi să-mi rezolve coastele, Armand s-a dat jos de pe scaun şi le-a zis în gura mare că, dacă eu păţesc ceva, el o să-i bată rău de tot...

Deci Armand "se lipise" bine de Denisa. Perfect! George îi strânse din nou mâna în mâna lui:

- Să înţeleg că a preluat deja rolul de bărbăţel al familiei...

- L-a preluat încă de la ieşirea din Bucureşti! Ai mei nu mai pot - îl sorb din privire şi l-ar mânca tot, dacă ar sta să fie mâncat!

- Aha! Ei, să ştii că mă bucur să aud că sunteţi bine...

- Suntem foarte bine. Şi voi? Voi ce mai faceţi acolo? Ce mai e nou la centru? Mai există centrul?

- Există. Sunt chiar acum în el, în biroul Luciei...

Da' de ce-o dădea de gol? Ei îi plăcea la nebunie să tragă cu urechea!

- Aa! Păi de ce nu zici aşa? Eu te ţin de vorbă tocmai când ai mai multă treabă!

- Lasă, că treaba am terminat-o deja!

Aoleu! Roşi violent, iar George îi făcu scurt cu ochiul... şi se grăbi să continue:

- Deci voi sunteţi bine...

- Da. O să mai stăm aici, la mama, vreo două săptămâni. După aceea, cred că ne întoarcem în Bucureşti...

- Eu zic să staţi acolo o lună. Ai ceva veşti despre serviciul tău?

- Nu, şi nici nu vreau să primesc veşti pe tema asta. Ştii? La meseria mea şi anii de experienţă pe care-i am, n-o să am probleme în a-mi găsi alt loc de muncă!

- Cum ştii tu! Deşi acum ai familie numeroasă...

- Aa, da... Apropo de familie! Pot să te întreb ceva?

- Ştii bine că da.

- Da' rămâne între noi...

- Da.

- ... Înainte să plec eu spre Arad, ziceai ceva despre năşit. Mai e valabilă oferta?

Poftim? George începu să râdă:

- Ce secret ultrasecret îmi ascunzi tu mie?

- Aa, nimic! Da' ştii cum sunt femeile - prevăzătoare...

- Păi, ce să zic... Va trebui să mă consult cu Lucia. Dar, dat fiind faptul că treaba asta e plăcerea mea, eu sunt sigur că ea n-o să aibă nimic împotrivă.

- Fiu! Ce bine... Şi ce s-a mai întâmplat la centru?

- Păi, nu mare lucru...

- Nicolae şi-a păstrat serviciul, nu?

- Din câte am înţeles eu, da. Şi-aşa, o să aibă mare nevoie de el, pentru că sunt patru acum...

- Poftim?

Îi făcu semn să nu-i spună! Să nu sufle un cuvânt! Iar el zâmbi şi turui:

- Nicolae şi Carina o înfiază pe Codruţa.

- ... Ei, nu-mi spune!

- Păi dacă m-ai întrebat, îţi spun; nu?

- Serios acum - chiar o înfiază pe Codruţa?

- Da. Mama ei a murit la cutremur. Ea nu mai are decât o bunică pe undeva printr-un fund de sat; aşa că Nicolae şi Carina au decis s-o înfieze, ca s-o ajute să rămână în Bucureşti.

- ... Tii! Ce veste bună mi-ai dat tu mie!

- Ştiu; e o veste foarte bună!

- Şi Alex? Alex l-a înfiat pe Vlad?

Oups! Subiectul sensibil! George nu-şi pierdu zâmbetul:

- Alex probabil că o să se ducă la Protecţia Copilului, mâine sau poimâine, şi-o să înceapă şi el demersurile...

- ... Păi Nicolae a fost la Protecţia Copilului?

- Nu.

Aha! Sesizase imediat tonul tăios al răspunsului lui! Denisa oftă greu:

- Am înţeles. Ei, asta e! Nu toate poveştile se termină cu *happy end*...

- Cine ştie?! Dacă Protecţia Copilului îşi dă acordul...

Auzi clar căscatul sonor, iar Denisa oftă:

- Ei, poftim! Iar mi-e somn! Afurisită anestezia asta! Până mă dezmeticesc eu şi primesc verde la vizitare, o să-mi adoarmă Eduţu-n post!

I-auzi! George se grăbi să răspundă:

- Te las să te odihneşti. Vorbim mâine sau poimâine, da? Să stabilim data la care suntem naşi...

- Bine, naşule. Pup-o pe naşa din partea mea!

- O s-o pup.

Denisa coborî tonul şi chicoti:

- Şi pe urmă, ştii tu...

- Noapte bună, Denisa...

- Înainte de asta, voiam să-ţi mai spun ceva.

Aha. Ce?

- ... Voiam să-ţi mulţumesc.

- N-ai de ce să-mi mulţumeşti.

- Ba da. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru ajutor, pentru operaţie... şi pentru că azi, acum, am o familie.

- Dacă azi, acum, eşti la Arad, în convalescenţă, alături de familie, să ştii că e numai meritul tău.

- Dacă eşti general, nu înseamnă că e întotdeauna aşa cum spui tu!

- Sunt general naş, aşa că am întotdeauna dreptate.

- ... Mda; ce să mai zic... Ai dreptate!

- Noapte bună, Denisa.

- Noapte bună, George.

Telefonul piui... Se sprijini din nou cu falca-n pumn:

- Momentele astea cu *happy end* mă fac să mă transform într-o visătoare bleagă...

- Într-o naşă fericită pentru perspectiva noilor fini.

Aprobă... şi oftă:

- Eei...

- Ce-i?

- Am senzaţia că visez; şi zău că nu m-aş mai trezi!

- Apropo de visat - a venit momentul să te odihneşti.

- Tu nu te odihneşti?

- Eu mă odihnesc în cortul verde.

Mda... Gata - nu mai levita. Şi cum el o ridica de la masă, decise să nu-l contrazică. Dacă George Mocanu voia să plece, atunci pleca. Tot ce putea ea să facă era să-l ajute să plece liniştit... ca să poată da maximum de randament la serviciu. Deşi probabil că se ducea în cortul verde, punea capul pe birou şi sforăia neîntors şi nedisturbat până dimineaţa...

George

O trase uşor pe lângă masă şi o aşeză pe genunchii lui. Şi decise să-şi mai amâne puţin plecarea; puţin de tot... Aşa că o îmbrăţişă uşor, iar ea puse capul pe umărul lui...

Era aşa de bine...

Era ciudat. Se simţea ciudat. Sigur, nu era prima oară când se simţea aşa! Numai că, de la un moment încolo, nu-şi închipuise că va retrăi acea stare. În lungile lui nopţi nedormite, printre lungile lui gânduri legate de ea, fuseseră şi cele care "prevestiseră" acel moment. Se gândise însă că ea va cere să stea în braţele lui. Cunoscându-l pe Mircea, îşi dăduse seama că jandarmul nu era genul care să stea aşa cu ea pe genunchi. Bănuise deci că femeia asta o să vrea măcar să încerce, să afle şi ea "cum e"... Iar el se imaginase altfel - mai rece, mai distant... Mai "el" - care stătuse aşa în liceu, cu diverse colege aşezate pe genunchi, şi depăşise starea aia de adolescenţă visătoare la vreo doi ani după căsătoria cu Adriana. Uite însă că el îşi dorise acel moment. El o aşezase, el o îmbrăţişase...

Crezuse că ea va încerca să-l readucă la stadiul de adolescent. Când colo...

Auzi scârţâitul scurt, ferm, şi realiză că cineva tocmai se trezise, în sufragerie. Ştia, simţea că era Victor, care urma să intre de pază. Dar, de data asta nu voia să se mai ascundă. De data asta,

Lucia era a lui - iar bărbatul ăla n-avea ce să mai comenteze. Privea lung uşa...

Victor se opri în cadrul uşii. Îl privea lung, serios... Stilistul era buimac de somn - dar înţelegea ceea ce vedea şi probabil că picase într-un blocaj...

Brusc, Victor ridică mâna a "salut". Ridică şi el sprâncenele - că nu-i dădea el drumul Luciei pentru atâta lucru! Stilistul arătă că el se duce dincolo, să preia paza; aprobă uşor cu capul şi-l văzu grăbindu-se să iasă...

Şi acum, că rezolvase şi problema "informării" fostului ei logodnic, putea spune că era liniştit. Pleca liniştit la serviciu. Lucia lui era ferită de orice apropouri, de orice intenţii din partea burlacilor de pe palierul ăla...

Pleca deci la serviciu... Nea Aurică îl aştepta la cort. Generalul îşi scria raportul, în singurătatea camerei de hotel, iar el cică era "la datorie". În realitate, nea Aurică se ocupa acum de zona aia. Şi uite că, deşi îl somase să-l sune dacă intervenea ceva, bătrânelul lui nu se apropiase nici de telefon, nici de staţie. Era sigur că se întâmplaseră multe, de când ieşise el din perimetrul cortului cu gard sofisticat. Se pregăteau să pună punct acţiunii de "intervenţie" şi să dea drumul acţiunii de "menţinere a ordinii publice şi coordonarea reconstrucţiei". Deci, în cortul verde se luau decizii "mari"; se refăceau listele cu oamenii chemaţi la post, se stabileau punctele "fierbinţi" din zonă, se stabileau posturi, acţiuni şi proceduri... Numai că nea Aurică ştia care era miza vizitei lui în centrul pentru minori. Şi nu-l sunase. Probabil că ordonase explicit să nu-l sune nimeni...

Păi, să plece la serviciu! Nu? Sărută uşor capul şaten... Şi decise, într-o clipă, că putea să mai întârzie puţin.

Cutremurul 11 august

Victor

Ieşi din apartamentul 12 şi zâmbi: Doamne, cât de idiot fusese! De ce se aventurase el într-o relaţie cu femeia asta? De ce se lăsase orbit de propriile visuri, de propriile dorinţe, şi nu văzuse evidentul?

Se aplecă pe după zid, iar Alex se ridică... Primi pistolul şi raportul, în şoaptă:

- Octavian vede de copiii noştri. Ioana e în sufragerie în 12 iar Lucia şi George mănâncă şi pun ţara la cale...

"Ehei! Habar n-ai tu!" Îşi impunea să arboreze zâmbetul ăla larg, de om bine odihnit...

- Aici, Mugur doarme în sufragerie iar gravida e singură în dormitor. În 14 e Ludmila; în 15 sunt Teo şi Violeta.

Aprobă scurt cu capul. Alex zâmbi strâmb:

- Iar eu aştept să vorbesc cu George... şi, în funcţie de rezultatul discuţiei, mă duc în 14 sau zac pe-aici pe undeva...

Da. Ştia. Discuţia despre Vlad. George nu voia să i-l dea aşa, "pe ochi frumoşi". Avea nevoie de o garanţie a faptului că omul ăsta n-o să abandoneze copilul, atunci când va da de greu! Normal! Nici el, hair stilist de meserie, nu s-ar fi jucat aşa cu soarta unui pici de nici cinci ani! Şi el nu era general de poliţie! În fine...

Intră în apartamentul 13, se aşeză în fotoliu şi oftă greu. Fusese atât de "aerian"...

Îl cunoscuse pe George în seara în care Lucia îl rugase să-i facă bucle la domiciliu. Ea îl chemase, de fapt, ca să-l prezinte viitorilor lor naşi! El însă ar fi trebuit să priceapă... Ar fi trebuit să vadă...

Ea fusese foarte veselă în seara aia. Se ducea în club. Îi prezentase naşii cu entuziasm în voce, în gesturi şi în privire. Şi nu dăduse prezentării lui George mai multă atenţie decât prezentării Adrianei - fiecare câte-o secundă. Amintindu-şi acum felul cum îl privise bărbatul ăla, realiza că nu calculase bine momentul... Omul ăla venise din sufragerie - în timp ce ele stătuseră, evident, în bucătărie! Ceea ce spunea multe despre relaţiile dintre ei! De la un punct încolo, lui George nu-i mai surâsese atât de mult buna înţelegere dintre nevasta şi fina lui. De la un punct încolo, George începuse să ocolească prezenţa nevestei. Cât durase "facerea moţului", Adriana stătuse cu ei la bucătărie. George stătuse singur în sufragerie, la televizor... exclus, sau poate auto-exclus... Şi apoi, total ciudat pentru aşa "final", George venise şi-o luase pe Adriana în sufragerie. Fie încercase să adoarmă vigilenţa nevestei, fie încercase să-i ofere Luciei suficient timp cu stilistul ca să vadă şi ea ceea ce el văzuse probabil din prima clipă - nepotrivirea... Când el ieşise din bucătărie, singur şi cam grăbit s-o şteargă din preajma femeii ăleia, îl găsise pe George în picioare în mijlocul sufrageriei. De parcă ştiuse afurisitul că el...

George Mocanu ăsta era un bărbat uns cu toate alifiile. Atunci când spunea despre el însuşi că ştie psihologie feminină, trebuia să spună că George Mocanu era academician în domeniu. Sigur, George Mocanu avea o vârstă, o experienţă, nişte cunoştinţe...

Una peste alta însă - că nu stătea acum să-i facă lui George caracterizarea -, el ar fi trebuit să înţeleagă locul şi rolul lui George. Poate nu să-i înţeleagă gândurile; dar...

Dar azi, acum, când îi văzuse împreună - aşa cum nu-i mai văzuse niciodată până acum - trebuia să recunoască faptul că le stătea bine. Se potriveau. George avea tot ceea ce-i trebuia Luciei. Şi minte destulă, şi diplomaţie, şi dragoste... Ochii albaştri nu încercaseră să-i dea azi mai mult decât o informare-avertisment... de parcă omul ăla ştia că, în timpul scurs între ruperea logodnei şi primul minut din ziua de 11 august, prin mintea lui au trecut şi gânduri pline de regret, şi planuri de-a rămâne prin preajma ei...

Păi, ce să mai zică...

Acum, după ce-i văzuse aşa, trebuia să recunoască faptul că nu mai avea momente de regret. Ei o să-i fie foarte bine cu George Mocanu. Se va ocupa el de toate - inclusiv de clipele când ea voia să conducă. O s-o lase el să conducă tot ce voia ea să conducă. O să-i netezească el calea discret, pe ici-pe colo, ca să-i dea ei un sentiment de reuşită 100%... Şi-o s-o facă fericită. El n-ar fi reuşit aşa ceva. El nu ştia să fie aşa cum era George Mocanu. Aşa că retragerea lui fusese o decizie de bun simţ... şi se dovedea acum a fi o decizie foarte bună. Şi pentru el, şi pentru ea.

În concluzie, gata cu gândurile alea. Gata cu calculele referitoare la George şi Lucia. Ia să facă el nişte calcule referitoare la Victor! Nu?

Păi, intrase de pază la doişpe fix. Până la opt, mai avea "de trecut" vizita patrulei de la ora 2, cu carnea, apoi vizita de la 5, cu laptele... plecarea lui Mugur spre taică-su... şi scularea copiilor la şapte. Şi cam atât. Părea o tură uşoară... După care se va odihni două-trei ore, dacă Ioana va avea foarte multă treabă... După care va porni spre casă. Unde-l aştepta nişte mobilă prăbuşită, nişte mâncare împuţită, nişte dezordine monumentală... şi singurătatea. Spera să revină curentul până ajungea el în apartamentul ăla; ca să-şi pună măcar nişte muzică... să sărbătorească şi el supravieţuirea după un cutremur peste 7...

Iar de mâine-ncolo mai vedea el ce făcea! Trebuia să afle cum "supravieţuise" coaforul, după căderea balcoanelor. Trebuia să-şi găsească serviciu... Trebuia să-şi impună un program strict, ferm, astfel încât cumnata lui să ştie când trebuia să iasă cu copiii în parc şi cât trebuia să stea acolo... Că dacă Ioana făcea efortul de-a pedala prin tot Bucureştiul, putea să facă şi el un minim efort şi să-i asigure fetei ăleia măcar liniştea şi... discreţia cuvenite! Nu?

Începu să râdă şi se ridică: până în noiembrie, presimţea că o să fie foarte ocupat... Şi-acum, o ţigară şi-un ness! Nu se odihnise foarte bine; adică stătuse treaz toată seara, în loc să doarmă dus...

Lucia

Ei bine, descoperea acum că îi plăcea starea aia de adolescenţă... Pe care n-o trăise niciodată pentru că în liceu nu răspunsese pozitiv avansurilor colegilor...

Era bine în braţele lui. Era perfect. Ar fi stat acolo, aşa, o veşnicie! Se simţea îmbrăţişată... Se simţea învăluită în dragoste. În iulie, atunci când Victor venise la ea să-şi mănânce prăjitura, nu se simţise aşa. Atunci, în iulie, se simţise... dorită. Acum se simţea

iubită... Îi venea să ofteze; dar se abţinea, ştiind că o să aibă tot timpul din lume să ofteze după ce pleca el la serviciu...

Parcă auzindu-i gândurile, George o strânse uşor... o sărută undeva pe cap şi şopti:

- Din păcate, trebuie să mă duc să dau ordine în cort...

Aprobă încet cu capul... şi nu se ridică totuşi, pentru că el nu-i dădea drumul...

- ... Şi am sentimentul că oricum n-ar fi bine să rămân aici.

- Cred că în privinţa asta nu ai dreptate.

- Ceva îmi spune că ar fi mai bine să plec.

Zâmbi... şi-i dădu drumul:

- Eu îl numesc fler - şi să ştii că i-am cam rămas datoare în ultimul timp!

- Serios? Tu ai datorii la propriul fler?

- Da. I-am spus de câteva ori că am să-i dau nişte bere - şi-am tot amânat...

George o privea lung, amuzat de "târgul" pe care-l făcuse ea cu propria intuiţie:

- Şi crezi că s-a supărat?

Zâmbea şi nega... Iar mâna lui îi trecea uşor pe obraz, transmiţându-i a mia oară poate că era iubită... Şi gata - chipul lui George reprimi trăsăturile poliţistului, în timpul programului:

- Te rog să te odihneşti în noaptea asta.

Aprobă încet...

- Victor e om serios şi-a făcut armata. Poţi să dormi liniştită, cât e el de pază.

Aproba în continuare...

- La noapte, cred că Mugur o să plece spre altă locaţie.

Aha! Bine că-şi amintise! Îl luă din nou în braţe şi-i şopti la ureche:

- Azi-noapte, Mugur l-a sunat pe taică-su şi i-a spus să-l ajute pe Alex să-l înfieze pe Vlad.

Ce părere avea?... Nici o părere. Se gândea... şi atât. Continuă:

- După care i-a spus că s-ar putea să-i ceară ajutorul şi pentru altă adopţie...

George zâmbi:

- Bine că mi-ai spus. Şi-aşa, presimt că mă paşte chiar acum o discuţie despre minorul ăla precoce...

- Eu sunt sigură de asta.

Şi?... Şi atât. George dădu să se ridice; se ridică deci şi-i făcu loc să treacă... Fu oprită înainte de ieşirea din bucătărie:

- Tu ce zici? Flerul tău ce zice, apropo de chestia asta?

Care chestie?... Aa, cu Vlad! Ridică scurt din umeri:

- Dacă găseşti o chestie care să-ţi garanteze că-ţi va da raportul săptămânal, preţ de vreo cinci ani, eu zic că e OK...

George aprobă şi oftă:

- Bine. Atunci eu am plecat.

Da. El pleca la serviciu. La cortul verde unde se luau acum decizii importante... Acolo unde existau multe pericole - de la tencuială nesigură până la nebuni rămaşi fără medicamente... Îi aranjă cu grijă vestonul:

- Să ai grijă, da?

El aproba şi-o privea lung... Ea simţea că-i vine să plângă... Ridică privirea spre el:

- Te rog să fii atent. Da?

- Ştii bine că sunt atent.

Nu! N-avea voie să plângă! Un suspin dacă-i scăpa acum, bufnea într-un plâns isteric "de zile mari"! Şi totuşi, trebuia să insiste! Aşa că insistă:

- Să ai mare grijă; da? Te rog eu mult...

- Îţi promit că o să am mare grijă. Tu promiţi că te odihneşti?

- Da.

- Şi mai promiţi o chestie?

Aprobă scurt.

- Promiţi că mâine dimineaţă, când te trezeşti, începi să împachetezi?

Aprobă şi zâmbi:

- Da. În prima fază, o să iau doar lucrurile de strictă necesitate...

- Ceva îmi spune că ar fi bine să iei mare parte din lucruri...

Aşa era! Uitase că blocul ei era înclinat! Oftă şi aprobă:

- OK.

George o trase în sufragerie şi-o aşeză pe canapea. O înveli cu cearceaful... şi şopti:

- Noapte bună...

- Să ai grijă de tine, da?

- Da. Hai - închide ochii.

Trecu uşor cu degetul pe obrazul lui... ca să-i ţină minte trăsăturile îndrăgostite... şi închise ochii. Iar el o sărută uşor... ca-n poveşti...

George

Doamne, cât de obosită era femeia asta! Dacă stătea să se gândească un pic, constata că Lucia nu mai dormise ca lumea încă de alaltăieri seară! Iar în condiţiile astea, trăgea concluzia că o să fie vai de el! Dacă 36 de ore de nesomn nu "împedicaseră" în nici un fel discuţia lor de la etajul patru...

Nu putea să nu se gândească la ultima “observaţie” pe care-o făcuse în urmă cu vreo două minute. Nu putea să nu constate că Adriana nu se gândise niciodată că putea să-l piardă. Adrianei nu-i venise niciodată să plângă atunci când ştia că îl aştepta o zi grea, sau o misiune periculoasă...

Nu. Nu voia să facă asemenea comparaţii. Adriana şi Lucia nu puteau fi comparate. Erau mult prea diferite... şi ocupaseră locul de lângă el în perioade diferite. Aşa că va încerca din toate puterile să nu le mai compare aşa niciodată.

Gata - avea sentimentul că Lucia aţipise. Aşa că se ridică uşor şi ieşi. Reveni în bucătărie; îşi luă telefonul, ţigările, bricheta...

"Şi-acum, hai să te lupţi cu căposul de Alex!" Ştia că era aşteptat...

Alexandru

Aprinsese a treia ţigară deja. Nu mai conta - numărul lor o să scadă dramatic după desfiinţarea centrului! Era sigur că stocul din comerţ era epuizat - şi nu stătea nici dracu să facă ţigări în vreme de calamitate...

Aha! Gata! Ieşea! Se răsuci pe-un călcâi şi-l văzu pe George întinzând mâna spre Victor:

- Să ai grijă de ei; OK?

- Am înţeles, să trăiţi!

Stilistul râdea; dar se vedea "cu ochiul liber" că nu era râsul lui şi mai degrabă l-ar fi pocnit pe George direct în nas...

Chestorul principal se întoarse şi, din doi paşi, ajunse la scări. Şi se repezi să le coboare în fugă! Hei! Alergă după el - că n-avea voie să-l piardă! Erau deja la etajul doi! Iar George pornise spre unu deja! Hei! Sărea treptele alea câte trei deja şi realiza că George fugea de el...

În sfârşit! Trecu ca vijelia pe lângă el, prinse balustrada în ultimul moment şi "se lăţi" pe toată suprafaţa aia dintre balustradă şi zid. Poliţistul era încruntat rău:

- Ce-i?

- Voiam să te întreb...

Şi nu mai putea să întrebe nimic, pentru că omul ăla era încruntat rău...

- Păi întreabă-mă!

Deşi vocea părea normală, privirea îi ordona practic să tacă şi să se dea la o parte! Numai că el nu putea să se dea la o parte! Pentru Vlad! Deschise deci discuţia cu o întrebare pentru care ar fi putut fi cu uşurinţă catalogat drept idiot, surd sau uituc:

- Ce se va întâmpla cu copiii după care nu mai vine nimeni?

- Îţi mai spun o dată! Toţi copiii din centrul ăsta merg la orfelinat. Protecţia Copilului se va ocupa de ei mai departe.

- Şi ce va face Pro

- Le va verifica trecutul şi arborele genealogic, le va contacta rudele îndepărtate încă în viaţă şi

- Şi dacă rudele nu-i vor?

- Atunci îi va oferi spre adopţie.

- Şi aşa, după părerea ta... Cam când crezi că vor reporni adopţiile?

George Mocanu se încruntă şi mai şi. Privirea lui deveni furioasă; iar poliţistul împinse mâinile în buzunare:

- Facem o convenţie, noi doi. Din clipa asta, îţi răspund la întrebări numai după ce aflu ce s-a întâmplat cu nevasta şi copilul tău.

Şi mai mult de-atât n-avea ce să mai spună. Şi nici ce să mai facă. George pusese picioru'-n prag: ori deschidea gura şi spunea adevărul, ori îşi lua adio de la Vlad. Iar el... El...

El o să-i spună chiar acum! O să înceapă cu... Cu plecarea lor la mare! De fapt, nu; o să înceapă cu pierderea postului de la Kaufland! Adică cu descoperirea bolii lui Ionuţ - că de la asta apăruse şi Bianca, şi noua lui "meserie"! Deci...

George îl prinse de tricou şi-l trase spre dreapta; după care trecu pe lângă el şi coborî grăbit ultimele 16 trepte... Uşa scării scârţâi...

La naiba!

"Ei, stai aşa! Stai, că nu e chiar aşa!" Se răsuci pe-un călcâi şi alergă înapoi pe scări - ştia ce avea de făcut!

Nu putea să-i spună lui George ce se întâmplase. N-avea cum să-i explice, pentru că omul ăla n-o să stea niciodată să asculte "povestea vieţii lui Alex"! Chiar dacă ar fi avut atât de multă bunăvoinţă, n-avea timp! Aşa că n-o să apeleze la el - o să se ducă la Protecţia Copilului!

Năvăli în propriul apartament, în bucătărie, şi luă hârtie şi pix. Şi se aşeză la masă - în noaptea asta, nu dormea. În noaptea asta îşi pregătea dosarul pentru Protecţia Copilului. O să scrie cererea, o să scrie şi o scurtă auto-caracterizare... O să scrie cam tot ceea ce putea fi scris şi-i putea ajuta, pe el şi pe Vlad, să rămână împreună.

George

Şi iată şi cortul lui cel verde şi atât de armonios "ornat" cu gardul ăla sofisticat... Începu să râdă şi intră.

Ca la un semn, toate feţele se întoarseră spre el. Se lăsase o linişte mormântală... de parcă toţi ştiau unde fusese el şi aşteptau cu înfrigurare "rezultatul"... Făcu un salt în faţă:

- Bau!

Şi gata - "spărsese" momentul. Bufniseră toţi în râs - şi verzi, şi albaştri, şi albi... că erau şi vreo patru medici înghesuiţi în cortul ăla... Trecu pe lângă nea Aurică şi-l apucă de braţ; şi-l trase până la biroul lui, unde trase un scaun lângă scaunul lui şi se aşeză... Nea Aurică se aşeză lângă el. Şi...

Şi atât - tăceau. Aşa că se întinse şi-şi porni laptopul. Pornea destul de greu, adică nu era o pornire "instantanee"... iar el se simţea privit... Întoarse scurt capul spre el:

- Ce-i?

Nea Aurică îl privea lung... De ce-l privea aşa? Ce-avea? Ce se întâmplase, de îl privea aşa şi tăcea?

- Ce s-a întâmplat, nea Aurică?

- Nimic.

- De-aia te uiţi aşa la mine?

- Nu; mă uit fiindcă nu-mi vine să cred ceea ce văd. Şi simt nevoia să-mi tot confirm chestia asta pe care-o văd. În rest, nu s-a întâmplat nimic. Lucrurile merg conform listei pe care mi-ai lăsat-o. Am ajuns la jumate.

- Aha. Şi ce vezi?

"Că de treburile poliţieneşti las' că ne ocupăm noi după aia!" Bătrânul zâmbi:

- Că, după foarte mult timp, eşti din nou fericit. A venit o informare de la Protecţia Copilului. Au redeschis centrul "Gavroche" de pe Şoseaua Colentina.

Adică...

- S-au gândit ei că ar fi mai bine pentru copii să rămână în apropierea casei, a cartierului unde-au copilărit...

- Ca să fugă mai repede şi mai bine! Şi să se ascundă mai meşteşugit! Ăşta gândesc?

- Nu ştiu; dar iau decizii. Şi au decis să-i bage în centrul de pe Colentina.

- Ba o să-i bage acolo unde le zic eu să-i bage! Las' că o rezolv imediat. Altceva ce mai e nou?

Primi propria listă, cu primele cinci puncte încercuite frumos, "bătrâneşte"... Nea Aurică îl bătu scurt pe umăr şi se ridică:

- Mie nu mi-e somn. Dacă vrei, du-te şi odihneşte-te în hotel.

- Nu pot să dorm.

- Şi totuşi, ar fi bine să fii odihnit mâine. Se zvoneşte că o să primeşti Gara de Nord.

Deci anticipase corect... Bătrânelul lui zâmbi cu subînţeles:

- Omologul tău din zonă e destul de panicat. Probabil că nu s-a achitat încă de toate datoriile...

- Îl priveşte. Să bage cărbuni, sau să-şi bage minţile-n cap.

- Dacă vrei, discutăm un pic despre Gară. E un obiectiv important...

- Ştiu...

- Şi ştii că am lucrat cinci ani în zona aia...

- Ştiu. Puţin mai târziu; bine?

- Bine. Deşi, insist să te văd odihnindu-te în noaptea asta.

- Nea Aurică... Dumneata vrei concediu?

- Păi am dreptul la concediu?

- Da. Nu ţi-am spus că te reangajez?

- Ba da; dar n-am semnat încă contractul, aşa că...

- Aşa că te rog să fii serios! Eşti primul pe listă!

- Asta nu-mi dă drept de concediu. Oricum, vreau să merg cu tine la noua zonă.

- Şi eu. Dar cred că ai nevoie de-un concediu...

- Eu credeam că tu ai nevoie de naş!

- Păi dacă pui lucrurile aşa...

Evident, râdeau. Nea Aurică îşi asigurase postul de consilier în noua zonă, iar el ştia sigur acum că nu ducea lipsă de naş! Din păcate, soţia lui nea Aurică murise în urmă cu doi ani. Aşa că trebuia să găsească o soluţie la lipsa naşei...

Bătrânul se reaşeză pe scaunul de lângă el:

- Ce e?

- ... M-a cerut în căsătorie.

- Poftim?

- Lucia m-a cerut în căsătorie.

- ... Ba eu am senzaţia că n-ai auzit tu bine!

- Am auzit foarte bine. Şi-a şi detaliat...

- ... Şi nu-mi zici şi mie ce-a zis?

- "Vrei să te căsătoreşti cu mine?"

Nea Aurică nu mai zicea nimic... Oftă greu:

- După care mi-a spus că nu ţine musai s-o cheme Mocanu şi-n acte; dar că i-ar face mare plăcere să îmbătrânească alături de

mine, dacă consider eu că îi pot suporta copilăriile până la adânci bătrâneţi...

- ... Şi? Vrei să te căsătoreşti cu ea?

- Eu aş vrea. Ştiu însă că ea nu vrea.

- Ce?

- Să se căsătorească legal. Adică s-o cheme Mocanu şi-n acte.

- Aşa ştii tu!

- Da. Indiferent cât de bine ne vom înţelege şi cât de frumos va fi; Lucia nu vrea să mai figureze vreodată într-un certificat de căsătorie.

Nea Aurică oftă greu:

- Mă... Asta e! O să fiu naş de cununie religioasă şi-atât!

- Bun şi-aşa! O să-i spun Luciei să-ţi aleagă o năşică "pe sprânceană"...

- Să-i spui Luciei să o "nominalizeze" pe Ludmila!

Cee? Făcu ochii mari de tot... Bătrânul se ridică:

- E mare şi puternică; în caz că mă ia cu leşin de la tămâie, poate să mă ţină şi să mă şi resusciteze!

I-auzi! Las' că ştia el... Pe Ludmila o voia? Pe Ludmila o s-o aibă! Şi apropo de Ludmila - el trebuia s-o ia cu el în noua zonă...

În perimetrul de care se va ocupa el erau o mulţime de spitale: CFR-ul, Witting-ul, Spitalul Militar, Spitalul de arşi, Spitalul Filantropia, Centrul de hematologie, Institutul de diabet, Ana Aslan-ul... şi Spitalul Sf. Maria. Şi-or mai fi fost şi altele, dar era târziu şi era obosit... Putea s-o bage oriunde voia ea. Deşi, dacă era după mintea lui, el ar fi ţinut-o în cort, pe post de consilieră personală. Ştia medicamentele, ştia la ce folosesc şi cum ar fi trebuit distribuite. Şi se pricepea, în mare desigur, la toate lucrurile legate de medicină. Era şi un bun psiholog... Avea mare nevoie de un bun psiholog, care să-l ajute să trieze rapid şi cu succes subordonaţii ascultători de cei "cu personalitate"! Nea Aurică nu va avea timp de asta; el se va preocupa de coordonarea acţiunii "la faţa locului". Pe calea ferată circulau foarte multe lucruri în ultimele zile...

Păi, să-i scrie şefului lui un mail apropo de transferarea copiilor ălora într-un loc extrem de îndepărtat de orfelinatul Gavroche. Care, dacă-şi amintea el bine, era o clădire care dădea să se prăbuşească şi înainte de cutremurul din 5 august - darămite după! Şi, după aceea, să încerce totuşi să se odihnească. Dacă va fi chemat la şedinţă în jurul prânzului, presimţea că ora cinci îl va găsi intrând cu pas ferm în Gară...

Lucia

Privea lung firele din tavan. Nu putea să doarmă. Nu putea nici măcar să apropie pleoapele, darămite să-şi şteargă gândurile din minte şi să încerce măcar să se odihnească! Trecea printr-un sentiment nou; şi era ciudat, pentru că fusese căsătorită atâţia ani cu Mircea şi totuşi...

Era îngrijorată. Pentru el. Se gândea că meseria de poliţist era foarte periculoasă, iar el era chestor principal şi şef de zonă... Se gândea la toate nenorocirile din lume! De parcă George al ei era ţânc de ţâţă...

Acolo unde era el acum, erau tot felul de pericole. Se putea prăbuşi podul de peste canal. Se putea prăbuşi blocul cu zece etaje de lângă hotelul Sir - moment în care ţevile s-ar fi spart şi poate că malul canalului s-ar fi surpat... În vremurile astea tulburi, pe străzi umblau mulţi oameni "cu probleme". Fie că erau "factori de decizie" puşi pe îmbogăţire, fie că erau bolnavi ale căror medicamente zăceau sub moloz - toţi oamenii din jurul lui erau nişte pericole potenţiale. Iar ea nu putea să nu se gândească la ea... La viitor... La trecutul alături de Mircea, la momentul când el plecase trântind uşa - şi-apoi sunase telefonul... Se gândea la anul care se scursese, încetişor, după ce telefonul zbârnâise în noaptea aia. Fusese un an greu; 365 de zile de singurătate în care "aprofundase" vorba aia cu "diferenţa dintre unu şi zero e colosală"...

Nu voia să se gândească ce se va întâmpla dacă telefonul va suna din nou, aşa ca atunci. Nu concepea ca lui George să i se întâmple ceva rău! Nu concepea să rămână fără el! Să stea din nou singură? După ce primise toată dragostea lui, să-şi trăiască restul vieţii doar cu amintirea acelor sentimente? Exclus! Dacă ea va rămâne vreodată fără George, cel mai probabil îşi va zbura creierii...

N-o să poată să adoarmă - iar dacă va lua un Diazepam şi-şi va lipi pleoapele cu scoci, avea toate şansese să viseze urât. Aşa că...

Se ridică, oftând greu, şi ieşi pe palier. Şi-şi aminti că Alex ieşise din tură...

Nu-l putea evita pe Victor. Ar fi vrut să-l evite, pentru că omul ăla avea, la urma urmei, tot dreptul s-o "înţepe" rău de tot! El îşi pusese speranţa, stătuse cuminţel la coadă după Leo, cumpărase şi inel de logodnă... iar ea nu fusese în stare să-i spună "Ştii, iubire, concediul ăsta a fost mai agitat decât ştii tu". Aşa că n-ar fi vrut totuşi să vorbească cu el...

Dar trebuia să discute cu el. Ştia prea bine că tot centrul aflase cum decursese discuţia ei cu George - deşi era linişte pe palier iar ei nu se întâlniseră decât cu Alex, ştia că toţi aflaseră concluziile trase de ei după discuţia aia! Cu siguranţă, Victor aflase şi el că ea se muta la George azi...

Trebuia să discute cu el. Voia ca ei doi să rămână amici. Măcar amici! La urma urmei, se înţeleseseră foarte bine, un timp! Iar după aceea nu se păruiseră, nu-şi aruncaseră invective răstite... Ar fi fost păcat, să nu poată să păstreze o minimă relaţie de "ce mai faci" cu el. George nu specificase nimic apropo de Victor... În plus, George ştia că între ea şi Victor nu mai putea fi nimic. Niciodată. Aşa că... Aşa că ocoli încet zidul...

Victor zâmbea. Îi zâmbea aşa, nedefinit... Zâmbi şi ea:

- Ai intrat în tură?

- Da.

- Şi cum merge?

- Păi, binişor momentan. Stai liniştită, că sunt foarte treaz şi foarte alert.

- Ştiu.

Şi tăceau amândoi... Oftă greu şi intră în hol. Şi nu o miră deloc oftatul lui...

Până la urmă, trebuiau să discute despre ei. După ce se "alergaseră" reciproc, după ce se găsiseră şi-şi împărtăşiseră planurile de viitor, după ce-şi uniseră planurile de viitor... Victor plecă privirea spre pistolul din poală:

- ... Bietul Nicolae - cred că-i e dor de noi!

Serios?

- De ce?

- Păi, cred că fetele dorm ca sardelele în pat, iar el moţăie chircit pe podea şi se gândeşte la paturile astea de 15 pe 25...

Aa! Râdea uşor, aşa, "de dezmorţirea discuţiei"... Continuarea n-o miră:

- Iar Ioana e în elementul ei, în ditamai patul de 15 pe 25...

Aproba încet cu capul... Victor şopti:

- E fata generalului, nu?

Aprobă în continuare, iar el oftă greu:

- Păi, ce să zic - bine că am făcut armata!

- Sunt sigură că, acu' zece ani, ţi-ai spus de multe ori că trebuie să fie bună şi armata la ceva...

Iar râdeau amândoi de complezenţă... Era rândul ei să lungească discuţia - aşa că se conformă:

- Ştii că poliţia face angajări...

- Ştiu. Dar sunt deja angajatul lui Mugur.

- Serios?

- Foarte serios. În plus, nu-mi surâde ideea uniformei.

- Adevărul e că nu te-am văzut niciodată în halatul regulamentar...

- Mulţumesc deci pentru sugestie, dar o să aştept răbdător plecarea din noiembrie. Sper să nu mă uite pe-aici...

- Dacă ţi-a spus că te angajează, atunci te va angaja.

- Bun! Ştiu că tu ai dreptate mai tot timpul, aşa că...

Aprobă încet cu capul... Redeveni serioasă:

- Eu intru mâine în concediu.

- Iar?

- Da; salariaţii care n-au spălat putina primesc trei zile "cadou de recuperare".

- Aha.

- O să le folosesc pentru mutare...

Victor aproba... "Păi, hai, Lucio! Spune ce-ai de spus!"

- Cred că ai observat ce s-a mai întâmplat în ultimul timp...

Victor aproba... Ea tăcea... Brusc, ochii căprui se ridicară şi-o priviră drept:

- Da, şi trebuie să ştii că mă simt mult mai liniştit de când am decis să fac un pas în spate. Iar lucrurile care s-au întâmplat în ultimul timp mă bucură. Spre deosebire de mine, el a fost întotdeauna "şeriful". Şi i-a ajuns. Vrea din tot sufletul să fie subalternul tău. Iar ţie-ţi surâde ideea - că ziua, la serviciu, el îţi e superior...

Aprobă... şi decise să împingă discuţia spre Ioana:

- Iar tu? Ce planuri ai, pe termen scurt?

- Păi... Merg înainte, nu? Că înapoi n-am cum să merg! Stai liniştită, că mă descurc!

Cu alte cuvinte, "ce te doare pe tine de mine"! Discuţia cu el fusese totuşi o mutare greşită... Victor sesiză imediat momentul tensionat şi încercă "s-o dreagă" cumva:

- Oricum, nu mai plănuiesc s-o tai spre Domneşti. Rămân aici, la centru, până se desfiinţează. După care mă duc acasă şi fac curat... Şi probabil că o să încep să-mi caut serviciu! Dacă nu mănânc până-n noiembrie, s-ar putea ca Mugur să fie dezamăgit...

Dădea din cap aşa, a aprobare; în realitate, căuta o cale de scăpare din discuţia aia. Pentru că presimţise deznodământul, dar nu avusese încredere în flerul ei - şi uite că greşise deschizând discuţia... Victor puse punct într-un mod onorabil:

- Şi, în rest, cred că o să fie bine.

- Bineînţeles. Eu mă duc să mă culc, că nu mai pot.

- Du-te liniştită - ţi-am spus că sunt fresh, atent şi alert...

- Dacă e ceva, orice, mă trezeşti. Te rog!

- Stai liniştită.

Bun! Se grăbi să iasă, să ajungă în propria sufragerie... Se lungi pe canapea şi de data asta decise s-o privească pe tânăra de pe mega-pat...

Era frumoasă. Şi tânără. Era o partidă foarte bună pentru Victor. Deci, în caz că Mugur se răzgândea, era evident că Ioana şi Victor vor petrece mulţi ani împreună. Asta, desigur, dacă nu cumva îşi băga coada neprevăzutul! Un trapez bine proporţionat sau o siluetă de clepsidră puteau strica totul...

Oftă greu şi închise ochii: din păcate, dintre toţi voluntarii centrului pentru minori, ea nu va putea ţine legătura cu Victor. Iar el nu se va grăbi să ţină legătura cu vecinii ei. Ea se muta la George, Teo pleca în Italia, Nicolae se mutase deja, Alex... Păcat; mare păcat...

Victor

Încerca să nici nu respire. Încerca să audă zgomotele din sufrageria ei. Ştia că asta e imposibil, dar el încerca...

Sesizase fiecare răutate pe care-o spusese, încă din clipa în care-o spusese. Dar nu putuse să se abţină. Pur şi simplu trebuise să-i spună cumva Luciei toate astea! Simţise nevoia să-i transmită cumva durerea...

Asta e! Toţi făceau greşeli! Şi ea făcuse o greşeală atunci când venise să discute cu el, iar el făcuse o mare greşeală atunci când îşi dorise să discute cu ea ca pe vremuri! Nu mai puteau vorbi despre ei; nu se mai puteau sfătui reciproc. S-ar fi înţepat verbal fără rost - cam cum o înţepase el adineauri...

Avusese o exprimare nefericită şi nişte cuvinte nepotrivite uneori; şi chiar dacă ştia că o rănise cu stilul ăla, decisese deja să nu se ducă s-o împace. Acum, în momentul ăsta, prefera să ştie că rămăseseră oarecum certaţi. Nu de alta, dar se apropia desfiinţarea centrului pentru minori - şi cum tensiunea va urca la cote alarmante, nu voia să fie vreodată tentat să reîncălzească ciorba veche...

Alexandru

Gata! Era gata! Sări în picioare şi se repezi pe hol. Şi tresări la vederea pistolului... Victor oftă greu:

- Băi, nu mai face de-astea! Că te-mpuşc, Doamne fereşte!

- Ce-i, te-am speriat?

- Păi m-ai speriat de m-ai dat în alte alea! După ce-ai stat acolo juma de oră într-o linişte totală, mă pomenesc că te repezi în hol! Să nu mai faci!

- Nu mai fac. Lucia unde e?

- La ea. Cred că doarme.

OK! Şi ce dacă dormea? O trezea, nici o problemă! Când venea vorba despre Vlad, îl trezea şi pe preşedinte! Intră în sufragerie, făcu abstracţie de tânăra de pe pat şi scutură uşor umărul poliţistei:

- Lucia! Lucia, dormi?

Ochii albaştri se deschiseră imediat. Nu dormea. Probabil că încercase să pară că doarme, ca s-o lase în pace cu fixaţia lui... Nu-nu! N-avea voie să facă asta! N-avea voie să-l piardă pe Vlad! Aşa că turui, în şoaptă:

- Te rog, citeşte astea şi spune-mi părerea ta.

- ... Ce părere?

- Am început să pregătesc dosarul pentru Protecţia Copilului. Ştiu că tu ai mai avut de-a face cu funcţionarele de acolo. Te rog eu mult - citeşte-le şi spune-mi ce părere ai.

Lucia se ridică, înăbuşindu-şi oftatul... Bine că se ridicase! Bine că nu-l refuzase! Se grăbi s-o urmeze. Ieşiră pe palier, iar poliţista se aşeză pe prima treaptă care ducea la etajul patru. El se repezi în apartamentul 15 şi luă lumânarea din bucătărie; o aprinse grăbit, o ridică lângă ea... Paginile scrise de el se ridicară doar preţ de-o clipă; Lucia lăsă din nou mâna jos:

- Alex, hai să fim serioşi! Da? Mai ales tu! Protecţia Copilului o să ţi-l dea pe Vlad numai dacă trage Birnbaum senior nişte zeci de sfori.

Cine? Cine să tragă sfori? Se grăbi să ceară explicaţii:

- Cine e Birnbaum ăsta? Şi de ce să tragă sfori la Protecţia Copilului?

- Birnbaum senior e tatăl lui Birnbaum junior. Adică al lui Mugur.

Aa... Se încruntă instantaneu:

- Ăla n-are sfori de tras prin viaţa mea.

- Ba cred că are. Azi-noapte, Mugur l-a sunat special ca să-l anunţe că trebuie să tragă nişte sfori, în privinţa ta şi-a lui Vlad.

- Da' ce treabă am eu cu el, el cu mine şi ta-su cu Vlad?!

- Nu ştiu; dar Mugur vrea să te ajute să-l înfiezi pe Vlad, aşa că l-a anunţat pe taică-su că va avea de "aranjat" o adopţie la super-urgenţă.

- ... Şi i-a dat nişte date, ceva?

- Nu. Dar am preferat să-i dau eu datele voastre.

- Poftim?

- I le-am dat eu, ca să le aibă corecte şi complete. "Telefonul fără fir" e total contraindicat în materie de CNP-uri şi nume.

- ... Şi tu crezi că o să mă ajute!

- Da; eu cred că da.

Începu să râdă:

- Ăla nu se-ajută decât pe el însuşi. Aşa că...

- Aşa că cere-ţi iertare de la Dumnezeu pentru lucrurile pe care le-ai spus în ultimul timp şi roagă-L să-i dea lui Mugur memorie, răbdare şi bunăvoinţă. Şi să-l îndrume să insiste pe lângă taică-su, să te ajute să-l înfiezi pe Vlad.

- N-am nevoie de ajutorul lui.

- Parcă-ţi spusesem să fii serios! Eu aşa îmi amintesc!

Da, aşa-i spusese. El era serios; ea nu observa asta...

- Le cunosc pe funcţionarele de la Protecţia Copilului. Am avut multe acţiuni în care au luat sau au dus copii la familiile adoptive. Sunt nişte muieri imposibile, care nu-şi asumă nici un fel de responsabilitate, care se-ngroapă în tone de hârtii şi resping dosare "beton" pentru cea mai mică şi mai nesemnificativă chichiţă posibilă! Am văzut familii de patroni cu studii superioare, cu vilă şi două maşini, cu bani să-şi pună şi-n cap, cu 30 de referinţe şi declaraţii pro la dosar, plângând lacrimi amare în poartă, cu ochii după maşina care ducea copilul înapoi la orfelinat! Fii realist, Alex! Fii serios şi realist şi deschide ochii! Vrei să-l înfiezi pe Vlad? Ai nevoie de-o minune sau de Mugur. Sau de George.

- Nici una nu mi-e disponibilă, aşa că mă concentrez la hârtiile mele...

Lucia clătină încet capul... şi începu să enumere, pe degete:

- Nu ai casă. Nu ai serviciu. Nu ai meserie de viitor. Nu ai nici o tragere de inimă să-ţi cauţi nevasta şi copilul - adică te doare-n dos de familia ta. O să ajungi la avizierul Protecţiei Copilului, la rubrica "hai să râdem"!

- Ba o să ajung până la Strasbourg - şi tot o să-l iau pe Vlad!

- Atunci fă aşa cum ştii tu că e bine!

Şi gata - se pomeni cu hârtiile-n poală... Mm, ce-o supărase! Dar nu voise s-o supere! Oftă greu:

- N-am vrut să te supăr...

- Dar ai reuşit. Cum naiba să-ţi spun ca să pricepi odată pentru totdeauna? Dacă înainte, pe vremea când lucrurile erau oarecum aşezate, familiile 100% corespunzătoare aşteptau ani în şir până să-şi aducă copilul acasă, dă-ţi seama ce-or să însemne adopţiile acum, după cutremur! Juma din funcţionărime s-a uşchit, juma din masa muritorilor de rând au devenit şmecheri întreprinzători... Ştii câţi or să se facă asistenţi maternali doar ca să poată să scoată 6-7 copii dintr-un orfelinat şi să-i ducă în Vest, la "produs"?

Mda...

- Dezmeticeşte-te şi du-te şi masează-i tâmplele juniorului! Că la el e reuşita şi succesul - nu la Protecţia Copilului!

- Nu am încredere în el.

- Tu n-ai încredere în nimeni - aşa că...

Mm, ce furioasă era! Zâmbi slab:

- Ba am încredere în cineva. În tine, de exemplu, am cea mai mare încredere.

Lucia îl privea lung, serioasă...

- Şi de-asta te rog să-mi dai numărul tău de telefon. În caz că îmi cer martori, sau recomandări...

- Pixul.

I-l dădu, iar poliţista îi luă palma stângă şi-şi scrise numărul... Se grăbi să adauge:

- N-am să te deranjez decât dacă va fi neapărată nevoie.

Lucia îi întinse pixul şi palma stângă. Deci nu scăpa aşa uşor... Îşi scrise numărul, iar ea oftă greu:

- De ce eşti tu aşa căpos?

Luă imediat "poziţia copilului certat": bărbia în piept, privirea la adidaşi...

- Chestorul principal George Mocanu ţi-l poate da pe Vlad. Decizia lui valorează în ochii ălora de la Protecţia Copilului mult mai mult decât cererea şi auto-caracterizarea ta, plus cele zece recomandări de la noi. Iar eu te asigur că lui George i-ar face o plăcere imensă să îl salveze pe Vlad de perspectiva orfelinatului!

Nu ieşea din "poziţia copilului certat"... Lucia se ridică:

- Spui că ai încredere în mine? Îţi dau un sfat. Fii sincer cu George. Eu mă duc la culcare.

Şi cam atât - n-o urmări cu privirea. Se ducea la culcare, iar el trebuia să zică mersi că nu-l înjurase bine fiindcă o trezise din somn ca să-i dea lui consultaţii juridico-sufleteşti...

Deci trebuia să-l ia pe George deoparte şi să-i spună...

Dar cum naiba să-i spună?! Încercase - dar nici măcar nu reuşise să se hotărască cu ce să înceapă acele destăinuiri! Cum naiba să facă? Omul ăla era "pe fugă" - şi era şi furios pe el, pentru că fusese uşor tâmpit...

O să se gândească la asta. Trebuia să se gândească la asta. Vorba ei - trebuia să fie serios, să se dezmeticească şi să gândească aşa cum voia George să gândească! Şi să se hotărască odată ce voia să facă!

Se ridică şi el şi porni încet spre propriul apartament... Vedea pe faţa lui Victor că stilistul auzise discuţia; aşa că se opri în cadrul uşii:

- Tu cum zici să fac?

- Azi, centrul se desfiinţează. Protecţia Copilului o să-ţi proceseze dosarul în vreo două săptămâni, probabil. Deci, dacă nu vrei să-l vezi pe Vlad "încartiruit" într-un orfelinat, eu zic să vorbeşti totuşi cu George.

Şi el zicea tot ca Lucia... Victor şopti:

- Ea îl cunoaşte bine - mai ales din punct de vedere profesional. Dacă ea zice să fii sincer cu el, ştie ea ce ştie...

Aşa deci... Aprobă şi ieşi. Şi se strecură în apartamentul 12...

Lucia se lungise tot pe canapea. Cu ea n-avea de ce să mai vorbească. Aşa că...

Aşa că intră încetişor în dormitor, se aplecă şi-l ridică pe Vlad pe braţe. Şi reveni în hol.

Dormea atât de frumos...

Se aşeză încet pe fotoliu, îl aşeză pe genunchi, încercă să-l ţină într-o poziţie cât mai comodă pentru prichindel...

O să stea acolo, în fotoliu, cu el în braţe. Şi-o să-şi adune gândurile, pentru discuţia cu George.

George

Îşi privi ceasul şi se ridică: patrula trebuia să pornească spre centru, cu carnea. Tot acum o să le facă şedinţa...

Trebuia să le spună adevărul. Nu voia să rişte "să şi-i pună-n cap" când copiii erau treji; aşa că or să vorbească acum despre bloc. Îi va trezi din somn; vor fi buimaci, semi-odihniţi şi nu vor riposta cine ştie ce. Vor lua cuvintele şi decizia lui ca atare... Nici nu prea puteau să-i conteste decizia! Când o să le facă demonstraţia cu lichidul...

Nea Aurică se opri în faţa lui:

- Continui eu aici?

- Da. Nu stau mult.

- Le spui?

- Trebuie să le spun. Şi mai ales să inspectez blocul! Doamne fereşte - să nu fim nevoiţi să-i evacuăm în parc!

- Aşa e. Ultimele informări nu arată bine...

Şi nici propriul calcul statistic rudimentar de până acum nu era extrem de încurajator... Aprobă şi ieşi. Şi-şi aprinse o ţigară...

Ultima replică fusese în seara zilei de 9 august. Erau în 11,

următoarea replică întârzia... Dar replici erau foarte multe. Mare parte din ele nu se simţeau. O parte din ele se simţeau, dar nu se anunţau. Doar cele care clătinau clădirile şi făceau oamenii să ţipe erau catalogate ca fiind "replici" la radio şi televiziune. Conform informărilor care ajungeau în cortul verde, următoarea "replică pentru televiziune" se apropia cu repeziciune...

Trebuia să inspecteze blocul. Trebuia să se asigure că nu avea motiv să-i evacueze repejor în parcul Plumbuita. În blocul ăla nu erau numai copiii; era toată viaţa lui! Iar el nu se putea juca aşa cu viaţa lui! Şi-aşa, reuşise să arboreze un calm care-l mira şi pe el! Dacă ei păţeau ceva, el...

26 şi 40 se apropiau, grăbiţi, trăgând după ei troller-ele burduşite... Porni spre pod.

Dacă nu o găsea dormind, foc şi pară se făcea! Scoase mobilul şi selectă numărul telefonului centrului. Aştepta... Suna... Victor răspunse relativ repede:

- Centrul de minori.
- George sunt. Vin, împreună cu patrula.
- Vă aşteptăm.
- Lucia doarme?
- Da.
- N-o trezi.
- Mi-a ordonat să o trezesc...
- Eu te rog să n-o trezeşti.

"Sau nu pricepi din prima?" Mm...

- OK.

Aşa! Apăsă butonul roşu şi-şi jură lui însuşi că, dacă o găsea pe Lucia trează, o să-l pocnească pe individ "din tot sufletul"! Nu de alta, dar Victor ştia multe şmecherii masculine; iar faptul că el intenţiona să o trezească cu un sărut era o mare şmecherie masculină! Dacă individul îi sabota şmecheria... Din spate nu auzea nici un comentariu, nici o replică...

Se bucura mult să constate că politica lui dădea roade. Nu-i plăcea să fie un şef de-ăla acru, "ancorat" în formule STAS rupte din manuale. Le folosea, dar numai atunci când era cazul. În misiuni sau în cazuri de-astea când avea nevoie de oameni descurcăreţi, nu de poliţişti zeloşi, vorbea normal. Folosea "cort", nu "bază", folosea "zi-i", nu "raportează"... Numai că felul lui de-a da ordine putea fi interpretat greşit. În cazul ăsta, cu băieţii ăştia doi, nu se punea problema vreunei aluzii sau a vreunei glume "cu bătaie" apropo de cine-o trezea pe Lucia şi cum. Aşa că îi păstra pe lista cu avansări în grad. Şi se mai gândea ce-o să facă cu Viorel. Poate-l lua cu el la Gară! 26 şi 40 trebuiau să se ducă şi ei la casele lor, la părinţi, la iubite, la neveste... La patul şi masa lor! Amândoi locuiau la curte; erau fericiţi...

Intră pe străduţă şi bombăni, ca pentru el:

- Ştiţi că pe mine mă transferă în altă zonă...

26 de grăbi să răspundă:

- Am auzit un zvon; dar, atâta timp cât a fost doar un zvon...
- Nu-i zvon - e certitudine. Mă transferă într-o zonă codaşă - sau într-o zonă-cheie pentru reconstrucţie. Voi ce planuri aveţi?
- Păi... Păi noi n-avem planuri. Noi avem ordine; nu, colega?

40 râdea:

- Bineînţeles! Ce, a inventat Poliţia Română "ordinul flexibil"?

Se opri în faţa blocului:

- Nu; dar aveţi de ales. După ce eu plec spre noua misiune, cortul de aici va funcţiona cu personal redus. Iar voi puteţi să vă luaţi cele trei zile de concediu.
- Care sunt "rupte" din concediul de odihnă?
- Nu. Alea trei zile sunt în plus. Iar eu mă uit la voi şi trag concluzia că v-ar prinde bine nişte odihnă...
- Şefu', să ştii că nu-i chiar aşa...

Nu? Îl privi lung, mirat, iar 26 se grăbi să se explice:

- Eu abia m-am obişnuit cu ritmul şi noul specific al muncii mele. Aşa că, dacă te gândeşti să faci o listă cu oamenii pe care să-i iei în noua zonă, te rog să mă treci şi pe mine.

Începu să râdă:

- Mă! Îţi rupe maică-ta urechile!
- Nee, că nu mă prinde! Am ieşit primul la proba de viteză!

Daa... Se întoarse spre 40, care avea acasă şi doi părinţi, şi-o nevastă tinerică şi frumuşică foc:

- Tu îţi iei cele trei zile de concediu?
- ... Şefu', dacă ai nevoie de mine, eu vin. Că acasă n-am ce să fac, iar dacă mă rup de tine mi-e că rămân să patrulez pe-aici, pe marginea canalului!
- Şi nevastă-ta?
- Nevastă-mea stă cu mama la cafele şi pasienţe. Nu ţi-am zis că m-a sunat?
- Nu. Te-a sunat?
- Da - şi mi-a spus să stau liniştit, că mi-au picat bine cărţile.

I-auzi! Începu să râdă şi porni spre uşa scării:

- Păi îţi pică bine, mă! Că eşti pe lista cu avansări...

Stop! Stop chiar acolo!

Întinse mâinile şi-i opri. Privea lung treapta... Din treapta aia căruia arhitectul îi "alocase" 15 centimetri, nu mai rămăsese nimic. Pe 9 august, după un cutremur zdravăn şi vreo patru replici "de televiziune", dispăruseră 10 centimetri. Acum, pe 11, după o singură replică mai puternică, dispăruseră 5. Problema era serioasă...

- Ce-i, şefu'?
- ... Duceţi carnea la bucătăria din parc. Şi rămâneţi la cort. Inspectez eu centrul.

Subalternii lui nici nu comentau, nici nu aprobau, nici nu se executau... Întoarse capul spre 40 şi-l văzu dezmeticindu-se cu viteza sunetului:

- Am înţeles, să trăiţi!
- Dacă vă întreabă nea Aurică de ce-aţi dus carnea în parc, spuneţi-i că centrul se desfiinţează înainte de masa de prânz - aşa că ei n-au ce să mai facă cu carnea. Să aduceţi doar laptele şi brânza.
- Da, şefu'.

Bun! Intră în scară, urmat de 26, şi anunţă scurt:

- George.

26 flutura tricoul ăla cu paiete, care-i amintea lui de cele patru formulare de la Ploieşti...

- Urcă.

Subalternul lui se repezi spre uşa blocului. Probabil că pricepuse şi el ce se întâmplase, sau observase absenţa treptei... Începu să urce scările.

Se indispusese. Se înfuriase de-a binelea! Alexandru ăla merita o bătaie zdravănă! Sau vreo 5-6 zile de arest, "condimentate" cu nişte ore de interogatoriu! Ca să priceapă că nu-i de joacă şi nu trăieşte într-un film american, ci în realitatea românească! Să nu-l intereseze pe el unde-i erau nevasta şi copilul... Să nu aibă el nici măcar o minimă remuşcare pentru moartea familiei lui...

Vină dreapta şi sări peste treptele lipsă. Şi se încruntă rău de tot...

Alex stătea pe fotoliul din holul Luciei. Îl ţinea pe Vlad în braţe. Iar chestia asta îi displăcea îngrozitor de tare! Aşa că ridică un deget de atenţionare... şi primi un răspuns scurt:

- Stai liniştit, că nu-l fur!

Na - că-i crescuse şi tupeu acum! Ridică o sprânceană:

- Du-l la locul lui şi vino la şedinţă.

Şi cum uitătura lui câşă îl determină pe individ să se ridice imediat, trase concluzia că avea de-a face cu o altă brânză bună în burduf de câine, căruia stagiul militar i-ar fi făcut un mare bine... Victor se ridică:

- Anunţ şedinţă?
- Te rog. Şedinţă cu absolut toţi voluntarii.

Intră în apartamentul Luciei şi-l văzu pe Alex ieşind din dormitor cu mâinile goale. Deci nu se înşelase - brânză bună... Intră încet în sufragerie şi zâmbi: dormea atât de frumos...

Lucia

Ce? Cum? Parcă o striga cineva... Simţi o mângâiere uşoară pe obraz. Deschise ochii, speriată de gândul că Victor se putea răzgândi...

Răsuflă uşurată... iar George zâmbi:

- Flerul meu îmi şopteşte ceva la ureche... Aţi discutat, nu?
- Am încercat. Ne-am cam înţepat, aşa că am renunţat.
- Să-mi spui dacă te supără...
- OK. Ai venit să dormi cu mine?
- Am venit să te sărut...

Şi o sărută...

- ... Să-ţi spun din nou că te iubesc...

Privirea lui îi amintea că era iubită...

- Şi ca să vă fac şedinţă.

Oof! Altă şedinţă! Dar... Dar de ce le făcea şedinţă? Se ridică:

- Ce şedinţă?
- Trebuie să le spun despre bloc.

Aoleu! Îl prinse de mână:

- E grav?
- E galben, după părerea mea. Nu l-am inspectat, dar roşu nu e. Dar nici verde nu mai e...

Asta era o veste îngrozitor de proastă... Oftă greu:

- Să sperăm că or să se dea despăgubiri.
- În privinţa asta, puteţi să fiţi foarte liniştiţi - diseară se publică Ordonanţa de Urgenţă în Monitorul Oficial.

Fiu! Răsuflă uşurată şi-l cuprinse cu braţele:

- Asta e o veste minunată! Nu de alta, dar plănuisem să ne petrecem weekend-urile într-o căsuţă de vacanţă rustică, la vreo 50 de kilometri de Bucureşti...
- Mai discutăm despre asta. Aşteaptă o săptămână; OK?
- Îţi dai seama că n-o s-o cumpăr mâine!

George îi fură un sărut şi-o trase spre uşă:

- Fugi pe palier, că vin şi eu imediat.

Se grăbi să se conformeze - el intrase în bucătărie, semn că o să le facă şi lor demonstraţia cu apa...

George

Ieşi pe palier şi-i "inventarie" dintr-o privire. Veniseră toţi. Erau buimaci de somn. Păreau oarecum odihniţi... Îl privi lung pe Teo şi oftă:

- Ne apropiem cu paşi mari de desfiinţarea centrului.

Nimeni nu spunea nimic; doar tiristul părea că înţelesese de ce intenţiona să bea ness din pahar - pentru că era galben ca lămâia...

Puse paharul pe ciment şi aprinse lanterna. Începu să toarne ness-ul... Prima reacţionă Violeta:

- La dracu!

El aproba şi turna... Ludmila şoptea ceva în ruseşte... Gata - demonstraţia se încheiase. Se ridică şi intră direct în "partea practică a problemei":

- Treapta aia din faţa blocului nu mai e. Blocul în sine e zdravăn - doar că s-a aplecat spre faţă. Probabil că "a fugit" cu tot cu fundaţie. Pământul e instabil în zona asta, din cauza infiltraţiilor apei din lacuri; în plus, cu siguranţă că l-a afectat şi prăbuşirea blocului din spate. Eu nu l-am analizat decât din faţă; dar, dacă era scufundat, paharul ar fi fost drept.

Arătă spre pahar - cea mai bună dovadă că blocul nu era scufundat, ci înclinat. Victor şopti, cu ochii la pahar:

- Al dracului să fiu dacă ştiu cum s-o reparăm pe-asta...
- N-o reparaţi. Or s-o rezolve arhitecţii şi inginerii în construcţii. Vestea bună este că diseară o să se tipărească în Monitorul Oficial Ordonanţa de Urgenţă privind despăgubirile. Vestea şi mai bună este că azi, când mă duc să predau zona la IGPR, o să predau şi partea mea din "lista foarte scurtă" a urgenţelor care necesită despăgubiri. Iar voi sunteţi toţi trecuţi în ea.

Violeta se repezi şi-l îmbrăţişă... Îi mulţumea, în şoaptă, cu cuvinte care-l făceau să se simtă prost. Femeia asta îi mulţumea pentru că avea grijă de ei... Oof! O bătu uşor pe umăr şi se desprinse din îmbrăţişare:

- Se vor înfiinţa tot felul de comitete şi comisii, care vor stabili suma şi valoarea despăgubirilor, în funcţie de dosar. Dar calculele vor fi politice şi pe bază de pile-cunoştinţe-relaţii. Aşa că s-ar putea să nu obţineţi suma pe care ar trebui s-o obţineţi.
- Asta e! Bine că obţinem ceva! Altceva decât 20.000 de euro de la asigurare!

Aprobă, cu ochii la Teo:

- Să-mi spuneţi ce vreţi să scriu la fiecare dintre voi: locuinţă sau cash. Să nu vă aşteptaţi nici la apartamente identice în zonă, nici la valoarea de piaţă a apartamentelor pe care le aveţi acum. Dar să nu vă aşteptaţi nici la consolidarea "la urgenţă" a blocului. Sfatul meu este să cereţi despăgubiri, de care vreţi voi, şi să vă luaţi adio de la blocul ăsta.

Aprobau toţi cu capul; aprobau de mama focului...

- Deci azi, obligat-forţat, centrul se desfiinţează iar voi vă evacuaţi. Enel-ul a promis că dă drumul la curent înainte de prânz. Imediat cum porneşte curentul, or să pornească toate: şi pompele de benzină, şi casele de marcat, şi ATM-urile - alea care-or mai fi funcţionale şi cu bani în ele...

Îi privea, rând pe rând, şi descoperea că oamenii ăia lucizi, plini de idei bune şi activi cum puţini oameni erau în zilele alea, păreau... pierduţi! Vestea că blocul era înclinat iar ei se evacuau peste câteva ore parcă-i pocnise în moalele capului şi-i năucise rău! Tăceau şi aveau nişte mutre rătăcite... Decise să le pună el o minimă ordine în idei:

- În clipa asta, vă porniţi toţi telefoanele şi vă limpeziţi gândurile. Blocul n-o să cadă în următoarele 48 de ore; iar voi vă evacuaţi în maximum 12. Sunteţi în siguranţă aici - ca dovadă că eu nu-l iau pe Octavian în cort. Dar va trebui să vă găsiţi un alt adăpost. Dacă nu vreţi să vă repartizez eu într-un adăpost, gândiţi-vă la rude, la prieteni... Teo, ştiu că voi plecaţi.

Ludmila se grăbi să răspundă:

- Da, iar eu am apartamentul din Florească.
- Victore?
- Eu mă duc acasă, în apartamentul părintesc. Care mi-ai spus că e zdravăn...
- Este. Alex?
- Eu mă descurc.

Serios?! Zâmbi cu subînţeles:

- Detaliază...
- În funcţie de Vlad, mă mut ori în curtea orfelinatului, ori la Târgovişte.

Iar era obraznic! Dădu să ridice degetul şi să-i dea al doilea avertisment, dar tânărul oftă greu:

- Eu pot să dorm oriunde; iar după ce porneşte curentul, o să am acces la banii din cont. El trebuie să fie protejat; în funcţie de el, aflu dacă trebuie să închiriez o garsonieră în altă parte sau doar să mă rog de directoarea orfelinatului să mă lase să dorm în curte...

Nu mai înţelegea nimic! Era obraznic, sau doar disperat? Încerca să-l ia uşor peste picior, sau era îndeajuns de panicat încât vorbea cu el ca şi cu un coleg de modelling de aceeaşi vârstă? Nu apucă să-şi răspundă la întrebare, pentru că Lucia schimbă subiectul:

- Iar Nicolae şi Denisa îşi doresc din tot sufletul să scape de apartamentul ăsta. Aşa că lucrurile par să se aşeze binişor, după părerea mea...

Toţi aprobau... Se grăbi să continue şedinţa:

- Deci porniţi-vă telefoanele, gândiţi-vă la alt adăpost şi strângeţi-vă cu grijă valorile şi actele. Mai bine căraţi azi un troller, decât să plecaţi cu o sacoşică şi să uitaţi ceva foarte important.

- Evident.

- Imediat cum revine curentul electric, o să aduc un autobuz pentru copii; după care vă dau jumătate de oră, să vă luaţi provizii şi să vă evacuaţi singurei. Deci, după ce se trezesc copiii, începeţi să vă pregătiţi proviziile. Prefer să ştiu că aţi luat tot ce-i îndesat aici... O singură precizare mai vreau să fac. V-am rezervat, fiecăruia dintre voi, loc într-un adăpost de lux. Dacă nu aveţi unde să vă mutaţi, aveţi locuri asigurate într-un loc bine pus la punct. Deci - la ora cinci, când vine patrula, să le daţi lista cu "revendicări" - forma despăgubirii şi locaţia unde vă mutaţi. OK?

- OK.

- Eu inspectez blocul şi mă duc la cort. Dacă aveţi întrebări, sau alte probleme, să spuneţi!

Aprobau... Mugur nu spunea nimic. Nici nu-l privea, nici nu-l întreba de ce nu-l "nominalizase" nicicum... Porni cu paşi grăbiţi spre etajul patru. Lucia îl urma...

Pereţii erau destul de crăpaţi. Nu erau crăpături "dramatice"; dar dârele alea mici din tencuială sigur se vor adânci la următoarea replică! Se vedea cu ochiul liber că pereţii ăia nu erau în regulă...

Se opri în dreptul uşii cu numărul 19 şi-şi strânse iubita în braţe... Oftă scurt:

- Trebuia să le spun! Nu era corect faţă de ei să-i "plesnesc" cu vestea asta mâine, la evacuare!

- Ştiu.

- Mi s-au părut cam aerieni. Ţine-te de capul lor, să-şi ia toate actele, toate valorile...

Aproba...

- Şi controlează-i. Asigură-te că nu împachetează plasma din sufragerie şi pantofii de la nuntă. Odată evacuaţi, mă îndoiesc că se vor putea întoarce după a doua tură de bagaje. Procedura spune că în blocurile galbene accesul e permis numai cu aprobare de la şeful de zonă şi însoţiţi de o echipă destul de complexă. Aminteşte-le că toţi ceilalţi vecini or să vrea "să viziteze" blocul, iar eu voi fi în alt cort verde...

Aproba... Oftă greu şi zâmbi:

- Deci te muţi la mine...

Aproba şi zâmbea - un zâmbet fericit... Îi apăsă capul pe pieptul lui şi zâmbi şi el:

- Ce bine...

Mm, ce tare în strângea în braţe! "Să-l rupă" şi mai multe nu! O sărută pe creştet:

- Împachetează şi tu, dar nu duce bagajele la maşină. Să nu fiţi "filaţi" şi să te trezeşti că-ţi fură BMW-ul cu totul...

Lucia aprobă şi şopti:

- Pot să te rog ceva?

- Ştii bine că da.

- Dar promiţi că nu te superi?

- Crezi tu că o să mă supere rugămintea ta?

- Da - şi adaug că este unica rugăminte de genul ăsta pe care-o s-o fac vreodată...

- ... Bine. Promit că nu mă supăr.

- ... Te rog să încerci să nu-l duci pe Vlad la orfelinat.

- Promit că încerc - dar numai dacă tu promiţi că încerci să-l determini să spună adevărul.

- Eu tot încerc. Am încercat şi azi-noapte...

- ... Dacă e sincer şi-mi dă o modalitate de a mă asigura că n-o să-şi bată joc de copilul ăsta, i-l dau. Dacă nu, nu. Şi e rândul meu să te rog să nu te superi...

- Nu mă supăr. Mugur când pleacă?

- Când îl sună taică-su. Problema lui mă depăşeşte - că ţine de Externe. Oricum, nu poate să plece până nu mă anunţă şi pe mine. Eu trebuie să trimit patrula să-i supravegheze ieşirea din scară... Oricum, pleacă în noaptea asta. O să-i anunţ eu tatăl, discret aşa, că vă desfiinţaţi. Şi dacă aflu ceva de la el, te anunţ.

- Bine.

- Voiam să te întreb... Am fost acasă, am pus mobila la loc, am făcut curat...

Lucia nu spunea nimic...

- În legătură cu acvariul... E "stătut" de şase zile. Nu e o privelişte foarte plăcută... şi-a început să cam pută.

- Peştii mai trăiesc?

- La prima vedere, da. Dar cine ştie ce-o fi prin frunzişul ăla...

- Şi vrei să-l aruncăm?

- Nu ştiu; tu ce zici?

- Păi... Păi, eu zic să discutăm despre asta diseară. În trei.

Doamne, câtă diplomaţie era în căpşorul femeii ăsteia! Lucia continuă:

- Să stabilim de comun acord cum îl îngrijim. Bănuiesc că pet-shop-urile nu se vor deschide prea curând. Adică n-or să aibă cerere, aşa că...

"Îţi mulţumesc!" Prefera să tacă... Ah, da!

- Hai să inspectăm blocul şi să trecem la treabă. Eu am de desfiinţat o grămadă de chestii, tu ai de monitorizat nişte voluntari uşor panicaţi...

- Hai în inspecţie!

Îi dădu drumul, iar Lucia aprinse lanterna şi începu să râdă:

- Nu degeaba mi se spune "inspector principal"...

Aşa era! Râdea şi el; ea inspecta pereţii, el n-o scăpa pe ea din privire...

Alexandru

Acum era mai mult decât evident că avea o problemă - şi că era urgentă. Poliţistul era furios pe el. Adică îi venea să-l aresteze! Ceea ce-i indica, cu o oarecare certitudine, că poliţistul folosise "metodele specifice" şi investigase. Şi aflase... Ce aflase George, numai George ştia. Oricum, aflase el ceva...

Nu mai era de joacă. Adică nu fusese niciodată "de joacă", dar acum situaţia devenea gravă. Blocul era înclinat. El va pleca din apartamentul cu două camere azi, înainte de prânz, iar în dosarul pe care-l va depune la Protecţia Copilului nu va avea ce adresă să scrie. Lucia pusese punctul pe i - îi lipseau foarte multe lucruri absolut esenţiale pentru funcţionarele alea. Îi lipseau domiciliul, meseria, serviciul, nevasta... Şi, numai cu voinţa din sufletul lui nu va obţine decât cel mult afişarea cererii lui la rubrica "Bancul săptămânii"...

Vlad dormea. Era liniştit. Puştiul era sigur că el, Alex, va face cumva să plece amândoi din centrul ăla - şi să nu pornească spre vreun orfelinat. Habar n-avea puştiul cât de aproape era perspectiva orfelinatului! Dac'ar fi ştiut...

Trebuia să facă ceva. Şi trebuia s-o facă urgent! Deja nu mai era o problemă de zile, ci de ore! Iar el pierdea acoperişul de deasupra capului...

N-avea încotro. Ca să nu-l vadă pe Vlad pornind alături de ceilalţi copii spre orfelinat, trebuia să îl convingă pe George să i-l dea - şi să-l creadă pe cuvânt că, până seara, va face rost de-un acoperiş deasupra capului. Iar pe George tocmai îl înfuriase rău... De fapt, îl tot înfuriase, de-a lungul ultimelor şase zile. Acum, chestorul principal era furios de-a binelea. Îl privea de parcă-i "calcula"

nişte zile de arest, într-un beci de secţie de poliţie! Îl şi avertizase destul de des în ultimul timp... Privirea aia de anchetator cu experienţă îl făcea să se fâstâcească, să se-ncurce în gânduri şi să-şi înghită cuvintele. Iar atunci când poliţistul ridica degetul, sau vreo sprânceană...

Deşi nu era vinovat decât de tentativa de a-şi salva copilul de boala aia nenorocită, era de-ajuns ca poliţistul să-l privească - şi simţea cum curajul, încrederea şi iniţiativa îi scădeau la cote minime. De-asta se făcuse el gigollo - nu avea "sânge-n instalaţie" ca alţi taţi din centrul medicului Naghiu, care făceau tot felul de afaceri necurate ca să plătească terapia, medicamentele şi camera hiperbarică de la Constanţa. El nu putea nici măcar să suporte privirea poliţistului - darămite să-l mintă la un eventual interogatoriu! Aşa că...

Aşa că nu putea să-i spună unde erau Mirela şi Ionuţ. Şi nici cum ajunseseră acolo. Nu-i putea spune nimic - pentru că ochii albaştri îl priveau, se încruntau, iar el deschidea gura şi spunea tâmpenii care-l făceau să pară impertinent, nesimţit şi tupeist... Şi totuşi, dacă nu-i va da omului ăluia toate răspunsurile pe care le dorea, Vlad pleca azi spre orfelinat. Fără el. Trebuia deci să-i spună cumva... Să îl informeze cumva...

Oftă greu şi intră în apartamentul 13 - o să-şi scrie declaraţia. Aia pe care-o plănuise încă din dimineaţa de 5 august. Declaraţia pe care intenţionase s-o lase "bilet de adio", înainte de a înghiţi Diazepamul... O să i-o dea, atunci când o s-o termine. Spera s-o termine înainte de următoarea lui vizită în centru. Iar dacă George "presimţea" discuţia cu el şi nu mai venea aici, la centru, o s-o roage pe Lucia să-l lase să meargă el la cort. Cu patrula. Fie la cinci dimineaţa, fie la opt... Depinde când îşi termina declaraţia. Lucia n-o să-i refuze rugămintea... Poate că George o să-şi găsească cinci minute, să citească măcar primele două pagini... După ce-i va da declaraţia, simţea că ar fi fost în stare să descleşteze maxilarul; aşa că, dacă-l va întreba punctual, va putea răspunde. Dar dacă George îl va întreba "Ce s-a întâmplat cu nevasta şi copilul tău?" şi apoi va aştepta răspunsul detaliat...

Auzea vocile de pe palier. George nu plecase încă; dar pentru el nu mai conta. El trebuia să-şi scrie declaraţia. Va fi o declaraţie lungă, iar el trebuia să fie atent, să nu uite nimic, să nu amestece lucrurile şi momentele, să se exprime inteligibil...

Aprinse lumânarea, se aşeză şi oftă greu. Şi scrise pe prima coală, sus, centrat, "Declaraţie".

Lucia

George nu era mai încruntat decât fusese când le demonstrase că blocul era înclinat. Crăpăturile din pereţi nu-l îngrijorau. Ca dovadă, când coborâseră, intrase pe rând în fiecare apartament şi verificase fiecare perete, cu lanterna. Inclusiv pereţii dormitorului ei. Nu-l trezise pe Octavian "ca să-i spună un secret", aşa că...

Aşa că se lăsă trasă în propria bucătărie şi îmbrăţişată. Şi sărutată. Şi îmbrăţişată şi sărutată rău de tot... Hei! Mârâi printre dinţi:

- Nu mă tenta!

Că dacă continua aşa, în cinci secunde porneau spre etajul patru! George o lăsă jos şi-şi drese scurt glasul:

- Corect! Răbdare! Încă 12 ore... Sau 16... sau 18...

Două jumate, plus 18... Ridică ferm indexul:

- Maxim 18.

- Am înţeles, să trăiţi...

Aah, era rău! Îi fură un sărut iar George se grăbi s-o tragă pe palier:

- Mă duc la treabă. Să nu uitaţi ce aveţi de făcut aici; da?

Aprobă... Mâna lui îi strânse scurt mâna; îl văzu coborând grăbit treptele...

Şi gata - plecase spre cort. Acum...

Acum, şi ea trebuia să revină la serviciul ei. Se grăbi să ia o coală de hârtie şi ieşi pe palier:

- Haideţi să vedem. Facem întâi lista cu despăgubirile şi anunţăm dacă vrem să mergem în adăpost.

Victor se grăbi să răspundă:

- Începe tu; să fie de model...

Prea bine! Să înceapă cu adresa completă... Punctul unu: îşi scrise numele complet şi CNP-ul, notă apartamentul 12 şi-şi scrise revendicările: "Doresc să fiu despăgubită în bani. Nu solicit adăpost într-un centru pentru sinistraţi." Se semnă civilizat şi-i dădu lui hârtia:

- Să ne facem fiecare câte o listă de priorităţi. Pe primul loc sunt actele. Pe locul doi, valorile. Pe locul trei, bunurile de strictă necesitate. Urmează alte bunuri...

Toţi se uitau lung la ea şi-i sorbeau cuvintele... Într-un fel, asta era bine - că putea să-i îndrume mai uşor către "marea evacuare"! Continuă deci:

- Şi apoi proviziile. În funcţie de locul unde mergem, luăm ceea ce ne va trebui. George a spus că preferă să luăm tot ce-am pus deoparte pentru centru, decât să le ia poliţia şi să rămânem noi mâine fără lanternă sau baterii. Deci...

Violeta oftă greu:

- De-asta nu ne-a mai adus carnea...

Mda... Tot vecina ei continuă:

- Probabil că a văzut blocul înclinat şi le-a spus băieţilor să nu mai urce...

- Probabil. Nu ştiu; nu mi-a spus. Oricum, nu cred c-o mai aduce.

Ludmila începu să râdă:

- Nici n-am avea ce să facem cu ea!

- Ba am putea s-o facem şniţele... dacă ne ţine butelia...

Aici avea ea dreptate. Fir-ar să fie! Iar ea nu se gândise să-i sugereze asta lui George! În plus, îi dăduse ieri butelia plină lui Nicolae! Fără să-i întrebe şi pe ei! Scăpă un oftat, iar Teo se grăbi să exclame:

- La ce ne trebuie şniţele, pe căldura asta? Mai ales că plecăm din Bucureşti!

Era un drăguţ; încerca s-o ajute să nu se simtă chiar atât de prost... Violeta păru că nu pricepe cuvintele soţului ei:

- Noi plecăm în Italia; dar Alex? Victor? Mama?

- N-or să moară de foame, crede-mă! Hai să ne strângem actele; OK?

Şi se grăbea s-o ia de-acolo... Ludmila zâmbi:

- Stai liniştită. Chiar n-avem nevoie de şniţele. Avem atâtea provizii aici, că ne-ajung pentru trei luni! Doar să le putem căra pe toate...

Da...

- Ia să vedem ce trebuie să scriu eu despre despăgubiri...

Şedinţa se terminase. Şi cum rămăsese ca gâsca în mijlocul palierului, porni spre propriul apartament.

- Stai liniştită - mai e destul gaz în butelie.

"Tu să-ţi bagi opiniile-n cur!" Aşa! Că n-avea nevoie de lecţiile lui de psihologie! El să-şi vadă de Ioana lui! Şi de coafura lui!

Se trânti pe scaun şi-şi aprinse o ţigară. Trase clipboard-ul, îl privi lung...

Gata - centrul lor se desfiinţa. Oamenii ăştia cu suflet mare or să se ducă pe la casele lor, la treburile lor... Copiii vor merge la orfelinat... Atâţia copii... Pe zece dintre ei nu-i putea ajuta. N-avea cum. Dar pe Vlad îl va ajuta.

Se ridică şi-şi aranjă cămaşa. Lăsă pistolul pe masă, ca să nu riste să-l împuşte în încăierare... Îl acoperi cu castronul verde, ca să nu riste să i-l ia vreun pici insomniac... Şi-acum se ducea să-l

bată bine pe Alex!

Intră în apartamentul 13 şi văzu imediat lumina din bucătărie. Năvăli deci peste el. La vederea ei, Alex acoperi cu ambele mâini hârtiile din faţa lui... Ce dracu făcea acolo?

- Ce faci? Îţi faci lista?

Vecinul ei negă încet... Coborî privirea spre hârtii. Şi cum avu senzaţia că Alex se apucase să scrie un best-seller despre cutremur, strânse pumnii şi trase aer în piept, pregătită să-l interogheze "ca la carte". Numai că Alex oftă greu:

- Scriu o declaraţie. Pentru George.

O declaraţie... pentru George...

"Aah, Doamne!" Îi venea să-l pupe! Să se aplece şi să-i pupe creştetul ăla care tocmai se deşteptase! Numai că ar fi fost un gest exagerat faţă de omul care, în ultimii ani, nu-i fusese decât un vecin oarecare; aşa că se rezumă la a-l bate uşor pe umăr, de încurajare...

Ieşi şi reveni în propriul birou. Ia să-şi facă şi ea lista! Ce trebuia să strângă? Actele toate - originale şi cópii. Să nu uite actele casei... Apoi, fotografiile... Fotografiile, nu. Alea ţineau toate de trecut. Iar trecutul rămânea aici. Îl lăsa ea în urmă. Din nou...

Prima oară, îşi lăsase trecutul în Gura Văii. Începuse o viaţă nouă - complet nouă! Acum, a doua oară, îşi lăsa trecutul aici - în apartamentul lui Mircea. Se gândea...

O lua de la capăt. Pentru a doua oară. Începea acum o a treia viaţă. Îi plăcea să creadă că "a treia oară-i cu noroc" - şi că nu va exista o a patra oară. Îi plăcea să creadă că alături de George n-o să se simtă niciodată singură... sau stingheră... Îi plăcea să creadă că va face el cumva ca apartamentul lui să nu i se pară niciodată "al lui". Avusese momente, de-a lungul ultimilor cinci ani, când se simţise musafiră în apartamentul lui Mircea. Uneori se simţise servitoare. Fusese umilită în clipele alea...

Nu ştia ce-o să fie; dar... Dar spera să fie bine. Nu visa la un mariaj perfect. Visa la... La o viaţă normală. Cu bune şi rele. Viaţă minunată nu exista; dar o viaţă bună...

Exista dragostea. Acum ştia că exista. Aşa că viaţa ei va fi bună, atâta timp cât va exista dragostea... Iar atunci când dragostea va da să plece, o să-l pocnească zdravăn cu făcăleţul! Iar dragostea va reveni, mai puternică, mai curată... O luase razna...

Ba n-o luase razna deloc! Pur şi simplu realiza ce i se întâmpla - şi gândea în consecinţă! Tocmai îşi începea viaţa pentru a treia oară! Iar de data asta era hotărâtă să lupte pentru tot ceea ce va fi bun în viaţa asta! Pentru că în prima ei viaţă avusese familia... În cea de-a doua viaţă avusese linişte. Şi decenţă. Alături de Mircea, devenise o doamnă de Bucureşti. În cea de-a treia viaţă părea să aibă dragoste... Iar pe-asta n-avea de gând s-o piardă! Nu-nu! Pentru dragoste, o să se bată... Şi-o să-l bată! Dacă n-o să priceapă de vorbă bună, o să-l facă să priceapă de bătaie! Îl mai bătuse ea o dată - şi uite că o iubea...

Aoleu, o luase razna! Deci, lista ei! Actele. Apoi... Bijuteriile. Nu avea multe - două perechi de cercei, trei inele, o brăţară... Şi cam atât. Apoi... Fără amintiri. De nici un fel. Aşa... Apoi, hainele. Pe-astea o să le împacheteze după ce se trezeau copiii. Şi apoi... Şi apoi, nişte provizii. Presupunea că George n-o să-i lase să mănânce la unul dintre adăposturile pentru sinistraţi... Presupunea că n-o să-l vadă venind cu sufertaşul de la birou... Presimţea că vor ieşi în fiecare seară în oraş - cică, să mănânce şi ei ceva! Situaţie care nu se va schimba atunci când vor reveni gazele, pentru că George Mocanu avea auz fin, memorie bună şi n-o să creadă niciodată că reuşise s-o facă să-l iubească cu adevărat...

Era prea obosită. Nu se putea concentra la problemele de serviciu! Mintea ei începea să se gândească la listă, sau la voluntari, dar sfârşea invariabil la el! Aşa că lăsă capul pe mâini şi închise ochii - să doarmă un pic...

Victor

Bun! Lucrurile erau lămurite, voluntarii erau calmi...

Deci blocul ăsta se va prăbuşi. Păi... asta e! Din fericire, toţi oamenii de pe palierul ăsta aveau alte opţiuni. Cu excepţia lui Alex - dar el susţinea sus şi tare că va pleca la Târgovişte... Iar de celelalte paliere nu prea-i păsa lui. N-avea "dureri de cap" în direcţia aia. Se întreba de ce... De ce ajunsese să gândească aşa. Oare din cauza ei? Oare din cauza lui? Oare din cauza imposibilităţii de-a mai purta o discuţie civilizată cu ea? Oare...

Oare ar fi trebuit să plece spre Domneşti înainte de apariţia Ioanei? Sau ar fi trebuit să plece spre Domneşti pe 5 august? Mâna ei nu-i dăduse drumul atunci, pe pod; Lucia îl ţinuse lângă ea. Sigur, asta nu l-ar fi împiedicat pe el s-o ia pe sus şi s-o urce în Dacia papuc...

Eh! Gânduri! "Dacă" şi cu "poate" stăteau la taifas - şi pălăvrăgeau pe nervii lui!

Deci azi, la prânz, centrul se desfiinţa. El se ducea acasă... unde făcea curat şi se odihnea... Iar de mâine încolo viaţa lui revenea la normal. O să se ducă să vadă "ce mai face" coaforul... şi-apoi o să-şi caute alt servici. Dărăpănătura aia de salon nu se putea redeschide din simplul motiv că n-ar mai fi intrat clienţii în el! Aşa că...

Aşa că o să-şi caute alt salon. Dacă avea noroc, îşi găsea repede o slujbă; dacă nu, va da anunţ la ziar şi-şi va face reclamă printre vecine - şi va lucra la domiciliul clientei. Avea nevoie de bani! Ioana putea pedala prin tot Bucureştiul; dar un suc şi-o pizza trebuia "să screamă" şi el! Măcar aşa, din principiu!

O să fie grea viaţa în Bucureşti! La ţară, oamenii mai creşteau una-alta în curte! Dar aici, printre blocuri...

Ehei! Spera să fie norocos şi să plece în Austria - iar ca să-i reuşească asta, trebuia să-şi bage minţile-n cap şi să fie ceva mai atent cu viitorul lui şef! Nu de alta, dar muritori de foame vor fi destui prin preajma lui Mugur! Aşa că...

Aşa că, de mâine-ncolo, o să aibă mare-mare grijă de viitorul lui şef. Nu de azi; de mâine. Iar mâine, când o să-l sune, o să-şi ceară scuze pentru momentele "ciudate" din propriul comportament, pe care le va motiva prin prezenţa Luciei...

O să dea vina pe ea. De ce nu?! Prezenţa ei - şi mai ales "cuplarea" ei cu George - îl afectase serios. Şi de-asta nu se putuse el aduna, de-asta gândurile lui fuseseră vraişte şi-i afectase comportamentul... De-asta nu-l dusese capul şi tragerea de inimă să aibă mai multă grijă de "şefu'" pe perioada şederii în centru! Dar de mâine-ncolo...

De mâine-ncolo, va începe să pună cărămidă peste cărămidă şi literă lângă literă la contractul lui de muncă - ăla cu suma scrisă în euro. De mâine, va începe să se concentreze asupra limbii germane. Şi tot de mâine, se va concentra mult mai bine asupra Ioanei - care va pedala prin tot Bucureştiul ca să-l trezească pe el cu un sărut...

George

Intră în cort şi se aşează la birou. Era încruntat pân' la Dumnezeu! Era furios...

Evident, Murphy spunea că, atunci când un experiment a mers bine până la sfârşit, atunci începutul a fost greşit. "Experimentul" centrului pentru minori la etajul trei al unui bloc fusese un succes cap-coadă. Părinţii îşi găsiseră copiii acolo "din prima", voluntarii Luciei le asiguraseră celor mici tot confortul... Ei fuseseră exemplu pentru alte 5 centre care funcţionau în zona lui. Dar ei erau singurul centru pentru minori care funcţiona "la bloc". Evident, începutul fusese greşit - locaţia. Pe care ea o propusese, dar el o acceptase. Dacă el i-ar fi pus să spargă uşile de la parter...

Dacă i-ar fi mutat în alt bloc, sau într-o vilă - de vreme ce ea îi spusese de la început că blocul părea că se resimte...

Nea Aurică se aşează lângă el:

- Bucătăresele din parc sunt foarte fericite pentru aşa suplimentare.

Aprobă scurt cu capul. N-avea chef să discute despre asta; el se abţinea cu greu să nu trântească dosarele pe-acolo...

- ... E roşu?

- L-am inspectat şi cred că e doar galben. Dar trimite un documentarist să-i dea o tură de jur-împrejur; n-aş vrea să constat că m-am înşelat în aprecieri...

- Bine.

- Şi spune-i documentaristului să nu umble la hartă.

- Bine.

- O să umblu eu, pe la 8-9...

- Am înţeles.

- RATB-ul ce face?

- Binişor, momentan. Sunt la 60% din efectiv. Suferă mult, din motiv de prăbuşiri...

Autobuzele nu fuseseră foarte bine întreţinute - adică fuseseră cârpite şi înnădite româneşte. Pe lângă asta, halele autobazelor se prăbuşiseră, iar locaţiile alea se transformaseră într-un fel de parcări mai mari...

- Să le trimit un mail, să le amintesc de rezervarea de azi...

- Ştii deja ora?

- Enel-ul ce spune?

- Înainte de prânz.

- Atunci voi scrie 13. Dacă va trebui să-i evacuăm mai devreme, o să-i duc în parc...

- Ba îi aduci la cort - şi-i păzim cu automatele, până strângem copiii din celelalte centre. Sau îi luăm întâi pe ei!

- Nu; ei sunt ultimii. Apropo - la ce oră se retrage armata de-aici?

- Nu astăzi.

Poftim? Îl privi lung, mirat...

- Am fost informaţi, cât ai lipsit tu, că retragerea în cazărmi s-a amânat până la o dată care va fi comunicată ulterior. Aşa că...

Aşa că zona lui "de suflet" rămânea pe mâna generalului. Nu era rău... pentru oamenii ăştia. Va fi linişte şi pace în Colentina. Nea Aurică continuă:

- IOMC-ul e roşu tot.

- L-au marcat băieţii?

- Da, în urmă cu vreo oră. Credeam că ai văzut...

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Tu crezi că la IOMC îmi stă mie mintea acum?

- Şi-atunci de ce nu te duci să te odihneşti? Şi Ioana doarme...

Ei, na! Trase laptopul şi nu-i mai răspunse. Deci, să rezerve autobuzul pentru copii, să informeze celelalte centre în privinţa desfiinţării şi-apoi să se intereseze, discret desigur, apropo de ora la care era programată plecarea lui Mugur Birnbaum. Nu de alta, dar trebuia să-i asigure paza şi transportul, predarea "în bună stare" în mâinile băieţilor de la Externe...

Tresări - na, că avea un mail nou! De la chestor în persoană! Îl deschise...

Deci i se repartizase Gara de Nord. OK - se aşteptase la vestea asta! Era aşteptat la şedinţă la nouă fix, ca să-şi predea raportul şi să primească ordinul de "punere în funcţie" în comandamentul din gară. I se solicita lista cu persoanele pe care voia să le transfere în noul dispozitiv... Ehei, avea multă treabă în noaptea asta! Raportul lui o să fie stufos ca un roman fluviu! Noroc că-l scrisese deja jumate; o să-l continue chiar acum, pentru că trebuia să-şi ia mintea de la blocul ăla cu patru etaje...

Teodor

Deci blocul era înclinat... Da; ştiuse că era înclinat. Acum însă, era înclinat şi "oficial". Şi cum nici unul dintre voluntarii care nu ştiuseră asta nu-şi smulgeau părul din cap şi nu-şi pregăteau "salvarea" pe fereastră, el unul era liniştit. Blocul n-o să se prăbuşească înainte de evacuare. Iar acum, că aflaseră toţi adevărul, se simţea mult mai bine! Avusese momente când se gândise că, dacă se va întâmpla ceva extrem de rău, n-o să-şi ierte niciodată decizia de a nu-i pune şi pe ei în gardă...

Intrară în apartament, iar Violeta se răsuci pe-un călcâi:

- Ce s-a întâmplat?

Oof, fir-ar să fie! Vestea aia o afectase atât de rău, că nici nu-şi dăduse seama ce face! Îşi trase soţia în propria bucătărie şi-o scutură uşor de umeri, în şoaptă:

- Ce faci? De ce-o faci să se simtă prost?

Violeta lui părea buimacă:

- Pe cine?

- Pe Lucia! De ce i-ai zis de carne şi de butelie?

- Păi pentru că cele mai bune provizii la drum sunt şniţelele!

- George a anunţat că vine cu patrula; dar a urcat singur pentru că patrula s-a întors înapoi cu carnea! Pentru că ne evacuează înainte de masa de prânz! Iar butelia... Nu ştii că butelia cealaltă ea i-a dat-o lui Nicolae? Îţi aminteşti tu să fi votat democratic repartizarea buteliei la el?

Soţia lui se pocni peste frunte:

- Oof...

- ... Lasă; asta e. Nu e exagerată; ştie că e un şoc pentru noi toţi vestea că blocul e înclinat...

- Am făcut-o să se simtă ultimul om de pe planetă!

- Iar ea sunt sigur că te-a iertat deja. Hai să luăm actele.

- Le-am pus bine, pe dulapul din bucătărie.

- Şi plicul?

Vedea pe chipul ei că nu-şi amintise de plicul lipit pe fundul fotoliului. Şi cum prin sufrageria lor se perindaseră o mulţime de copii, Violeta lui era stacojie... Zâmbi:

- Stai liniştită. Mă duc să-l iau.

Se strecură uşurel în sufragerie... Dacă plicul dispăruse, nu era un dezastru. Aveau bani în cont. El pentru banii ăia se îngrijora. Dacă oamenii bogaţi decideau să retragă cash-ul din conturi, s-ar putea să se trezească cu banii blocaţi. Aşa că...

Picii din sufrageria lor dormeau duşi. Se strecură pe lângă mobila culcată pe podea, înclină încet fotoliul... şi oftă uşurat. Desprinse plicul şi se grăbi să facă drumul înapoi. Violeta pusese mapa cu acte pe masă şi era speriată rău... Îi arătă plicul şi-o văzu aşezându-se, sfârşită, pe scaun. Verifică dacă banii mai erau înăuntru... Da, erau toţi; aşa că se aşeză lângă ea şi deschise mapa:

- Hai să fim siguri că sunt toate. Cred că Maia o să aibă nevoie de contractul de casă... Uite - ţine-l tu. Ce mai e aici? Certificatul tău de naştere... Certificatul meu... Al lui Florin şi al Lianei...

El încerca s-o implice şi pe ea, dar soţia lui era de-a dreptul răvăşită de descoperirea că nu fusese îndeajuns de atentă... El se gândea cu groază că trebuia să aducă vorba despre cutia cu bijuterii... pe care ea n-o pusese bine şi de care el uitase cu desăvârşire până acum...

Ludmila

Se ascunsese la propriu. Se retrăsese în dormitorul din 13, lângă Luminiţa. Care dormea dusă, ca în fiecare noapte...

Deci blocul ăsta era înclinat...

Păi, era evident că nu vor reabilita niciodată blocul ăsta! De vreme ce pământul se lăsase de la infiltraţii, iar blocul din spate se prăbuşise, era mai mult decât limpede că le vor demola pe

amândouă şi vor ridica acolo un bloc cu zece etaje! Era "foame de case"; locaţia era bună, pe trotuarul de vizavi era deja un bloc cu zece etaje care rezistase admirabil... Iar zona aia nu era formidabilă; nici nu va deveni formidabilă prea curând. Era o zonă în care căzuseră multe clădiri. Potenţialii cumpărători se vor orienta spre blocuri extrem de "tinere" şi spre cele din zone stabile. Din Militari, din Drumul Taberei... Bucureştiul se va extinde repede. Şoseaua Colentina va deveni o arteră infernală pentru şoferi...

Îi plăcea ideea despăgubirii în bani. Chiar dacă nu va primi niciodată cei 60.000 de euro pe care-i dăduseră pe apartament...

Îşi amintea ziua aia... Îşi amintea cum îi povestise Teo despre planul lui de a-şi lua un TIR... Îşi amintea cum scosese ea cei 40.000 de euro din geantă... De ce naiba se grăbise aşa? De ce le dăduse banii de apartament? De ce nu aşteptase cea de-a zecea aniversare a lor? Ar fi avut acum bani pentru o casă în Italia. Numai că ea îi sfătuise să amâne cumpărarea TIR-ului, iar ei o ascultaseră şi băgaseră toţi banii în apartament. Şi uite că trecuseră doar câteva luni... Pierdeau o grămadă de bani! Spera din tot sufletul ca dosarul lor să ajungă la o comisie înţelegătoare, care să ia în calcul toţi factorii...

Ea rămânea aici, să se lupte cu statul român. Se gândea deja să declare că familia Simionescu plecase în Italia ca să pună copiii la adăpost - dar că intenţiona să se întoarcă în România şi, cu banii de pe despăgubire, să cumpere pământ şi să ridice o pensiune, sau o fabrică... Să facă ceva productiv. Trebuia să se sfătuiască şi cu George - poliţistul avea multe pârghii şi era foarte bine informat! De asemenea, se gândea să accepte postul de medic-şef; şi, după ce primea coordonarea a vreo 10 echipe de medici tineri, să înghită un calmant, să se ducă la Ministerul Sănătăţii şi să bată cu pumnu-n masă: dacă nu-i achitau suma scrisă în chitanţă şi în contractul de vânzare-cumpărare a apartamentului, ea se urca în primul autocar şi-i lăsa cu curu-n baltă. Plecarea ei n-ar fi fost un "fault" mare; miza deci pe George...

Oare unde-o s-o ducă George? În ce spital o s-o bage? Îi era frică să se gândească la asta; aşa că prefera să se gândească la o cutie de valori, dintr-o bancă mare, cu renume. BCR probabil, că doar cunoştea un jurist acolo... Plănuia să închirieze o cutie de valori, unde să-şi ţină de-acum încolo actele în original. Actele ei, ale casei... Ale casei copiilor... Care acte? Care case?

Pe casa asta, o să primească cât o să primească. Apartamentul ei însă, care era într-un cartier bătrânesc, liniştit şi foarte bine văzut, o să-l dea cât mai scump. O să facă licitaţie pentru el! Şi-o să compenseze aşa banii pe care-i pierduse aici. Mai avea în cont 10.000 de euro, banii de bătrâneţe şi înmormântare...

O să fie bine. O să se descurce aici, cu ajutorul lui George, şi-o să plece şi ea în Italia. Şi o să fie bine. Or să fie împreună din nou. O să fie din nou alături de nepoţei...

Scrie Violeta!

Aveau toate actele acolo. Făcuseră două teancuri - unul cu care plecau ei, unul pe care i-l lăsau mamei ei. Teo era în elementul lui: era agitat, vorbea non-stop, scotocea prin hârtiile alea cu o viteză ameţitoare... Ea însă nu mai putea spune nimic. Ea nu-şi putea da seama ce se întâmplase cu ea! Şi de ce fusese capabilă să-i spună Luciei cuvintele alea! Adică de ce nu fusese capabilă să gândească înainte să deschidă gura! Teo se aplecă fulgerător şi-i fură un sărut:

- Şi-acum mă duc după bijuterii. Vin repede!

Rămase singură...

Constata acum că nu era chiar atât de isteaţă cum o credea lumea. Da, era o bucătăreasă minunată; era şi o bună mamă, în sensul că "se pricepea" la copii. Dar la restul era jalnică rău! De 7 zile, nu se gândise la cele mai elementare lucruri! Nu pusese bine actele casei! Nu pusese bine plicul cu banii! Nu pusese bine bijuteriile... Doamne - unde-i era capul?

Oftă greu...

Adevărul era că pe 5 august, străduindu-se să ajungă acasă prin oraşul răvăşit de cutremur, subconştientul ei realizase amploarea dezastrului - şi-i dăduse şi rezolvarea. În momentele când privise în stânga şi realizase că lipsea un şir întreg de blocuri, mintea ei nu se panicase tocmai pentru că subconştientul îi amintise de emigrarea în Franţa! De pe 5 până acum, planurile se mai schimbaseră - în sensul că nu plecau în Franţa, ci în Italia, iar mămica ei nu venea cu ei. Dar, în mare, gândul ăla amplu despre emigrare existase; şi o pregătise intens...

Şi totuşi, uite că nu fusese atentă... Nu fusese prevăzătoare... Copiii erau de vină! Gândul că adăposteau doar nişte copii mici şi trişti îi "amorţise" practic simţul prevederii! Ce puteau face nişte copii mici şi inocenţi şi trişti? La ce ticăloşenii se puteau gândi? Abia acum realiza ea...

Era obosită. Era tristă. Era debusolată - de parcă pleca la tăiere, sau...

Era evident că ei nu mai aveau ce căuta aici. Blocul ăsta se va prăbuşi; dacă rămâneau în Bucureşti, s-ar fi înghesuit în apartamentul mamei ei. Cinci suflete în două camere mici... Teo probabil că ar fi trebuit să plece, să-şi termine cursa... Şi cum remorca aia avea deja o săptămână întârziere, probabil că domnul Silviu va opta pentru "desfacerea contractului de muncă cu acordul ambelor părţi". Urmau vremuri foarte grele; şi cum ei nu-şi permiteau totuşi să dea toate economiile din bancă pe un TIR second hand... În plus, era momentul ideal să se mute cu totul în altă ţară - şi s-o ia acolo de la capăt. După părerea ei, momentul ideal pentru a accepta ajutorul părinţilor lui fusese acu' vreo doi ani...

Păi, asta e! Plecau şi gata! Păcat doar că mămica ei insista să rămână aici...

Teo năvăli în bucătărie şi puse cutia pe masă:

- Ia, nevastă - ia să te "ornez"!

Poftim? Capacul se deschise; soţul ei luă un pumn de bijuterii... Şi părea hotărât "s-o orneze" ca pe-un pom de Crăciun...

Ea stătea cuminte, pe scaun; el era foarte ocupat. Îi atârna lănţişoarele la gât de parcă erau ghirlande de orhidee...

Era linişte în bucătăria lor... Ei îi revenea în memorie cuvintele lui Alex... "Voi o să vă stabiliţi acolo şi-o să prosperaţi ca un cozonac bine frământat." Adevărul era că frământa la cozonacii ăia de le mergeau fulgii - dar îi reuşeau nişte mamuţi de cocă pufoasă şi dulce...

Bufni în râs:

- Putem să facem şi cozonaci la făbricuţa noastră?

- Putem să facem orice vrei tu să facem! Investiţia diferă! Investiţia şi firma! Dar crezi tu că o să avem mai mult succes cu cozonacii?

Ridică scurt din umeri... şi-l lămuri:

- Dacă Alex a spus că o să prosperăm ca un cozonac bine frământat...

Soţul ei se grăbi să se aşeze în faţa ei şi s-o strângă în braţe... Oftă greu:

- Stai liniştit - că nu-mi mai e frică. Doar că mă gândesc şi eu... Aşa sunt femeile - "lipite de glie" şi plângăcioase şi ataşate sufleteşte de toate gâzele pământului!

- Eu îţi promit că o să fie bine!

- Ţi-am spus: ştiu că va fi bine. Poate "foarte bine" chiar! Numai că mă gândeam...

- Te gândeai...

- Mă gândeam că parcă plecăm în pribegie!

Şi-l lăsase cu gura căscată... Bufni în râs:

- Lasă, că sunt zăpăcită rău! Hai - montează investiţia şi hai să împachetăm!

Mai primi un sărut... şi-un pumn de inele:

- Ia - ajută-mă.

Uau, câte erau! Puse câte două pe fiecare deget... şi zâmbi:

- Ia, ochiosule; ia adu' tu un pachet di cărţi, să-ţi ghicească baba cum stai cu cozonacu'!

Teo bufni în râs...

Victor

Ce? Cum? Se auzea...

Se auzise doar preţ de două-trei secunde. Ca o părere... Mobilul Luciei piuise aşa. Ea avea "*Express Yourself*" setată ca sonerie. Îşi amintea bine asta, pentru că fusese melodia cu care aduseseră copiii în centru...

Cât era ceasul? Trei jumate. În centru era linişte. Ar fi trebuit să forfotească toţi ca nebunii pe-acolo, grăbiţi să-şi strângă bunurile, să împacheteze... Când colo, probabil că el era singurul care nu dormea! El şi Lucia - pe care o sunase cineva... George probabil...

Lucia

Cum-cum?

Ridică imediat capul - că dacă Madonna începuse să cânte, însemna c-o suna cineva! Trebuia să-şi schimbe soneria, pentru că acea melodie a Madonnei nu mai era printre preferatele ei...

George? Apăsă butonul verde:

- Lucia.

- Te-am trezit?

- Nu. Moţăiam un pic...

- Bun! Atâta-ţi trebuia, să aflu că nu execuţi ordinele mele!

Bufni în râs:

- Doamne fereşte!

- Vezi, că am fost informat de unitatea de la Ploieşti că o anumită persoană a fost ridicată din adăpost.

Serios? Ce persoană?

- Vine spre Bucureşti.

Cine vine spre Bucureşti?

- În jurul orei patru, protejatul tău o să primească un telefon.

Protejatul ei?

- Şi probabil că...

Protejatul ei... Protejatul! Ploieşti! Unitatea de jandarmi! Gata - pleca Mugur! Venea zânişoara să-l ia! Mişto mişcare! Diplomatul ţinea mult să-şi vadă băiatul însurat "corespunzător"! Hm! Zâmbi slab:

- Am înţeles. Care sunt ordinele mele?

- Îl conduci la maşină şi revii în dispozitiv.

- Am înţeles, să trăiţi!

- Să trăiesc, dacă zici tu...

Păi dac-o lua cu "revii în dispozitiv"...

- Cum e în centru?

- Linişte. Toată lumea doarme.

- Au împachetat?

- Cred că doar actele şi valorile. Hainele or să şi le strângă după ce se trezesc copiii. Tot atunci o să facem şi bagajele cu provizii...

- Bine. Eu la unu cel târziu iau copiii.

- Am înţeles.

- Hai; pe loc repaus şi la nani!

- Am înţeles să trăiţi!

Râdeau... Râdeau amândoi, iar ea îşi amintea cuvintele lui Victor - cele referitoare la cum or să se joace, ea şi George, de-a schimbatul rolurilor de subaltern şi şef... George şopti:

- Pa!

- Pa!

Şi gata - închisese. Păi...

Se ridică şi intră în sufragerie. Ridică uşor canapeaua... Luă agenda şi dosarele şi se grăbi să le îndese într-o pungă: o să le ia cu ea. Mâine sau poimâine, sau poate chiar în seara asta, o să se ducă undeva pe un maidan şi-o să le dea foc. Pentru că începea o viaţă nouă - iar trecutul rămânea în urmă. Tot trecutul. Şi al lui, şi al ei. Aşa era cel mai bine.

Eei, şi-acum să aştepte... Să-şi pună hârtiile centrului în ordine, să le aranjeze, să le bage în pungi - că pe-astea trebuia să le ducă la birou şi să ataşeze un raport la ele! Dacă tot trebuia să rămână trează ca să escorteze protejatul...

Alexandru

Tresări şi fu cât pe ce să scape pixul din mână! Se auzea, clar, o sonerie de mobil. Se auzea aproape...

Gata; răspunsese. Mugur spunea că doarme... Acum spunea că se bucură să audă asta... Şi acum începea să râdă. Şi spunea "O aştept". Pe cine aştepta? Vreo mândruţă? Vreo bodyguardă din staff-ul lui taică-su? Asta numai el ştia...

Auzi un piuit şi-apoi scârţâitul canapelei. Deci individul se pregătea de plecare...

N-avea rost să vorbească cu el. N-aveau afinităţi... Şi n-aveau treburi neterminate. N-aveau datorii unul la celălalt. Poate că Lucia îl minţise atunci când îi spusese că Mugur apelase la tatăl lui ca să-l ajute cu adopţia. Poate că nu-l minţise, dar Mugur era un actor iscusit... Da, îl auzise spunându-i personal acelaşi lucru lui Vlad; dar n-avea încredere în el. În plus, intervenţia diplomatului român ar fi venit oricum prea târziu. Diplomatul n-avea nici o influenţă asupra lui George. Iar Vlad pornea azi spre orfelinat. Aşa că...

Aşa că reveni la declaraţie. Ajunsese cu povestirea la zilele petrecute în Deltă. Descoperise că începutul fusese greu, dar după primele două pagini constatase că scria prea încet pentru aşa o iuţime a memoriei şi-aşa o avalanşă de informaţii exacte...

Lucia

Aha! Venea la ea! Bun! Chiar începuse să se îngrijoreze, cu gândul că o să trebuiască să-l sune pe George şi să-l roage să afle ce vorbise Mugur cu taică-su! Brunetul se opri în uşă:

- Împachetezi?

- Îmi pregătesc documentele justificative.

Mugur intră şi privi una dintre fişe. Şi zâmbi:

- Stai liniştită - totul a mers şnur în centrul ăsta. N-o să ai reclamaţii.

- Şi n-o să am nici dosarele incomplete.

- Eşti perfecţionistă...

- Îmi place să fac lucrurile aşa cum trebuie. Ca să nu trebuiască să mă opresc din sarcina numărul şase, ca să mai adaug ceva la sarcina numărul patru...

- Dacă n-aş şti că Poliţia Română o să fie cea care-o să-ţi întocmească dosarul de pensionare, te-aş întreba dacă n-ai chef să lucrezi în străinătate.

- Iar de vreme ce ştii deja cine mă va pensiona...

- Ştiu, oricum, că n-ai să renunţi acum la ceea ce ai obţinut în ultimele zile. Aşa că n-am să te rog decât lucruri conforme cu realitatea.

I-auzi! Voia s-o roage ceva! Păi...

Păi, copiii dormeau - aşa că ea nu putea să împacheteze. El

nu-i spusese ce discutase adineauri cu taică-su. Era deci nevoită să indice spre scaunul din faţa ei:

- Te rog - ia loc la biroul meu... şi spune!

Râdeau amândoi. Privit aşa, acum, de aproape, Mugur Birnbaum era o partidă "trăznet"...

- Păi, să încep prin a te ruga să aduci tu o scrumieră...

Bufni în râs şi puse scrumiera la mijloc. Şi Mugur râdea:

- Am preferat să stau cuminte acolo, în sufrageria lui Alex. Ştiu că nu prea sunt agreat aici...

Asta era o minciună şi-o închipuire a lui; dar nu se grăbea să-i clatine ea convingerile... Bărbatul din faţa ei suflă lung fumul şi zâmbi:

- M-a sunat mama.

Aşa; şi?

- Ei sunt în vila unor buni prieteni de familie, pe undeva pe lângă Săftica. Şi cum au aflat din sursă sigură că centrul ăsta se va desfiinţa mâine, m-au rugat să mă duc şi eu la prietenii lor...

- Şi te duci?

- Nu ştiu încă. Au spus că trimit o maşină după mine. O maşină şi o surpriză.

Sprânceana lui se ridică cu subînţeles... Ridică şi ea o sprânceană:

- Asta-i o veste bună, după părerea mea...

- Foarte bună. Am vorbit ieri cu ea; iar de când am purtat discuţia asta, veştile legate de ea sunt mult mai bune...

- Asta-i o altă veste bună... date fiind planurile tale...

- Este. Oricum, nu voi renunţa la sfatul Violetei.

"Fără nume sensibile rostite în gura mare!" Era nebun - dacă-l auzea Teo rostind cu atâta nonşalanţă numele nevestei lui, iar îl pocnea! Mugur continuă:

- O să mă retrag în anonimat, vreo două-trei luni. O să fac mişcare, o să mănânc mămăligă cu brânză... Chiar îmi plăcea mămăliga cu brânză, să ştii!

Era sigură că-i plăcuse mămăliga cu brânză! Toţi românii mâncau, la un moment dat, o delicioasă mămăliguţă moale cu brânză, ou şi smântână - şi mai cereau o porţie!

- Ludmila mi-a dat câteva indicaţii nutriţionale. Sper să-mi prindă bine...

Bătu scurt cu degetul în propria frunte:

- 50% dintre boli se nasc, se dezvoltă şi se vindecă aici.

- Ştiu. Tocmai de aceea... Eh - dar de ce-ţi împui eu capul cu chestia asta?! Voiam să te rog să păstrezi legătura cu mine.

Poftim? Mugur era foarte serios şi-o privea drept:

- Ştiu că, pe de o parte, n-am făcut mare brânză în efortul colectiv de-aici. Şi ştiu că, pe de altă parte, am fost un individ tare antipatic pentru marea masă a voluntarilor...

Nu prea avea ce să spună...

- N-am fost întotdeauna aşa. Tu o cunoşti pe Violeta. Ştii că cine se aseamănă, se adună. Gândeşte-te că Violeta a plănuit, de două ori, să se căsătorească cu mine.

Corect! Dar ea mai ştia o chestie! Ştia că oamenii se schimbă câte-un pic în fiecare zi! În plus, îşi amintea cum gonise ea cu limba scoasă prin Bucureşti şi investigase "la greu" un interlop plasator de prostituate şi "biluţe"... Mai bine să tacă şi să dea din cap că da; Mugur pleca, legătura se rupea atunci când el se muta în Austria...

- 90% dintre oamenii de aici nu mă pot suferi. Celorlalţi 10% le sunt indiferent. Mi-ar face însă mare plăcere să-i ajut pe toţi.

Ridică scurt din umeri:

- Şi vrei să ţii legătura cu mine pentru că...

- Pentru că am toate pârghiile care mă ajută să aflu oricând ce mai fac oamenii de pe palierul ăsta; dar nu pot pune bază în subalternul unei cunoştinţe de-a unei pile de-a tatei. Iar ei nu pot pătrunde în case şi în gânduri. Ştiu sigur că tu o să ţii legătura cu ei - adică ei or să ţină legătura cu tine. Ai fost o şefă minunată - or să adore să te sune, să-ţi scrie mail-uri cu veşti despre ei...

Individul stăpânea bine şi limba română, şi psihologia poliţiştelor tinerele şi nelăudate. Acel "minunată" o pocnise rău şi-i cam îmbujorase obrajii - că nu se aşteptase...

- Aş vrea deci să te rog să mă anunţi, discret, apropo de problemele pe care oamenii ăştia le vor întâmpina. Probleme care se pot rezolva discret, cu un telefon despre care ei nu vor afla niciodată...

Aa! Voia "să-i toarne"! OK! N-o costa absolut nimic să dea din cap că da... Mugur trase o coală de hârtie şi începu să scrie:

- George o să întâmpine nişte probleme în carieră. E pe locu' întâi în Bucureşti la restabilirea liniştii şi ordinii publice, iar tata spunea că va fi avansat şi i se va încredinţa o zonă sensibilă. Zonă după care vor saliva mulţi, la care visează acum şi mai mulţi...

Adică or să-i dea Gara de Nord! Mugur fie era extrem de bine informat, fie trăsese cu urechea la discuţia ei cu George - aia în care el vorbise despre Gara de Nord iar ea îl studiase şi-l asociase cu actori şi roluri celebre...

- Iar tu eşti punctul lui slab. Numai că asta e ca şi rezolvată...

Ce voia să zică?

- Te rog din suflet să mă anunţi imediat cum afli orfelinatul la care va ajunge Vlad. Şi te rog să mă anunţi imediat cum Alex depune dosarul pentru Vlad. OK?

Oftă greu şi aprobă:

- OK.

- Nicolae şi Carina îndeplinesc toate cerinţele în materie de adopţie, mai puţin una - nu sunt căsătoriţi legal. Ba, mai rău, au un copil în condiţiile în care el e căsătorit cu altă femeie. Divorţul lui de Denisa nu va fi "filosofic" - doar să-l depună, şi vor primi unicul termen într-o săptămână. Dar mă îndoiesc că divorţul va fi depus înaintea adopţiei. Ar fi bine deci să aflu când îşi depun dosarul, ca să nu se lungească procedura de la Protecţia Copilului, iar judecătorii să nu tărăgăneze cazul lor luni în şir...

- OK.

- De Teo şi Violeta se va ocupa tata.

- Te rog să nu te amesteci în treburile lor.

- Nu mă voi amesteca în treburile lor. Secţia economică a ambasadei României din Italia va fi foarte grijulie cu familia de români care va deschide o afacere pe teritoriul italian. Lucrurile vor merge "ca unse", pentru că aşa merg lucrurile în Vest. Numai că şi acolo sunt puturoşi şi profitori. Voi avea grijă ca ei să întâlnească funcţionari serioşi, amabili şi săritori... şi buni profesionişti. Nimic mai mult.

Zâmbi slab:

- Oricum nu pot să te opresc eu; aşa că...

- Aşa că ei nu vor şti niciodată că au păşit pe un drum nivelat de mine. Cam ca nemţii, aşa - nici ei nu ştiu cine le face noaptea autostrada pe care şofează cu viteză ziua...

- Cum ştii tu. Ţi-am spus - nu pot să te opresc. Pot doar să-ţi amintesc că Violeta are la gât

- Trei copii - ştiu. Şi nici unul dintre ei nu e plănuit cu mine. Nu sunt chiar atât de idiot, să ştii!

- Ştiu. Dar fixaţiile sunt periculoase...

- O să vezi surpriza şi-o să fii mult mai liniştită. Ca să închei, sunt sigur că de Ludmila se va ocupa George - ceea ce-mi convine, pentru că ea e singura care îmi poate "mirosi" intervenţiile. Şi are palmă grea când vrea ea...

Serios?! El râdea, ea râdea... şi se gândea că Mugur Birnbaum nu-i va ierta niciodată Ludmilei Tselikova îndârjirea cu care îşi împinsese fata cât mai departe de el...

- În privinţa despăgubirilor, puteţi să staţi toţi foarte liniştiţi.

Eu am asigurare pe toate bunurile; aşa că îmi voi folosi influenţa pentru a vă asigura despăgubiri la valoarea de piaţă a apartamentelor.

- Nu ştiu în ce măsură e bine să figurăm pe atât de multe liste...

- Lista mea va fi procesată mai repede decât lista lui George.

- Numai că George o s-o scrie şi-o s-o depună oricum.

- Nici o problemă; în maximum o săptămână, va fi chemat în biroul cel mare şi i se va returna, pe motiv că "s-a rezolvat deja"...

În fine! Ea nu era chiar atât de sigură că Birnbaum senior avea chiar atât de multă influenţă... Dar, dacă se oferea el să-i ajute, de ce să-i refuze ajutorul? Să-i ajute - nu? Multă lume va trage multe sfori zilele astea; aşa că ei nu vor fi singurii care vor figura pe 'j de mii de liste...

- Şi, în rest...

Mugur îi întinse coala. Scria frumos; telefoanele şi mail-urile erau "limpezi ca bună ziua"... Rupse coala şi se apucă de scris:

- Eu trebuie să le scriu de tipar...

- OK!

Îl auzea aprinzându-şi o altă ţigară... Ea scria şi prefera să tacă...

- ... De Denisa mai ştii ceva?

- Da, l-a sunat pe George azi-noapte. E bine. Au operat-o şi e foarte bine. I-au fixat coastele cu tăbliţe metalice - şi zicea că se simte ca un extraterestru de tinichea...

- N-ai idee cine va "moşteni" despăgubirea de pe apartamentul lor...

- N-am nici cea mai mică idee. Nici el, nici ea nu cred că mai vor să audă de casa asta.

- Deci or s-o facă jumi-juma. Asta, desigur, dacă el nu-i va ceda ei contravaloarea casei...

Da' de unde până unde făcea Mugur asemenea calcule?...

- Dat fiind faptul că ea e salariată la CEC iar el primeşte salariul în euro de la austrieci...

Măi, să fie! Da' isteţ era Mugur ăsta! În fine... Îi întinse hârtia iar el o privi lung... şi şopti:

- Îmi place să cred că n-am fost o chestie extrem de neplăcută aici.

- N-ai fost nici pe departe aşa cum crezi că ai fost. Îmi pare rău că aţi avut conflictul ăla şi te-ai izolat de noi.

- Şi mie îmi pare rău că sunt uneori cretin...

El râdea când spunea asta; ea nu-şi permitea, aşa că îşi păstra zâmbetul amabil... Mugur oftă greu şi se ridică:

- Deşi ştiu că e o idee foarte proastă, cu zero sorţi de izbândă, mă duc să-mi iau la revedere de la ei...

- Vin cu tine.

- Nu, nu e cazul.

- Eu cred că este.

- Mă faci să mă simt prost...

- Mă faci să cred că ai folosit termenul "minunată" doar aşa, ca să-mi pasezi telefoanele...

Se grăbi să îl urmeze. Şi cum Mugur păşea ferm spre celălalt capăt al palierului, trase concluzia că trebuia să mai adauge o bere pe lista cu datorii faţă de propriul fler...

Mugur intră în hol şi trase perdeaua sufrageriei. Cine era aici? Teo... Auzi clar cuvintele bărbatului din faţa ei:

- Eu am plecat. Drum bun şi mult succes cu proiectul vostru.

Se aşteptase la... tăcere. La o linişte supărată. Când colo, Teo rosti scurt:

- Drum bun.

Şi-atât; perdeaua reveni la poziţia normală. Mugur porni spre dormitor... De-aici chiar nu va auzi nimic! Perdeaua se ridică:

- Eu am plecat. Drum bun şi mult succes cu proiectul vostru.

Uau! Da' ştia că omul ăsta chiar stăpânea bine limba română! Proiectul lui Teo era emigrarea, proiectul Violetei era cifra trei! Se aplecă puţin spre stânga, ca să vadă reacţia ei... După o secundă de schimb de priviri, Violeta se întoarse cu spatele. Concludent...

Păşi în spate şi-l lăsă pe Mugur să iasă. Evident, se ducea în apartamentul 14... Aici, în sufragerie nu era nimeni. În dormitor... Ludmila ridică imediat capul, buimacă:

- Ce?

- Eu plec. Îţi mulţumesc pentru tot.

Capul blond reveni pe pernă. Nici de-aici nu primea răspuns... Se părea că nici el nu visase să primească un răspuns de la Ludmila; aşa că îl urmă în apartamentul 13... Rămase în cadrul uşii bucătăriei; îl văzu intrând şi oprindu-se lângă Alex, cu mâna întinsă:

- Eu plec. Oricând ai nevoie de ajutor, caută-mă.

Alex se ridică şi îi strânse mâna, cu un gest care nu ascundea nicicum faptul că era doar binecrescut - nicidecum încântat de salutul ăla:

- Drum bun. Să ai grijă de tine.

- Şi tu, să ai mare grijă de Vlad.

Aoleu! Alex ştia despre telefonul lui Mugur şi despre intervenţia la taică-su, apropo de Vlad! Dacă era lipsit de diplomaţie, sau prea obosit, şi-i scăpa vreo "păsărică" verbală, adio ajutor! Adică, adio promisiune de ajutor! Alex se reaşeză iar Mugur ieşi şi-i zâmbi lui Victor:

- Cei din urmă vor fi cei dintâi; ştii tu...

- Ştiu...

- Aşa că mă duc, mă-ntorc...

- Te aştept.

Corect - discuţia lor nu era şi pentru urechile ei! Mugur trase perdeaua dormitorului... şi-o lăsă să cadă, zâmbind:

- Las-o să doarmă. E mai important pentru ea să fie odihnită...

Avea dreptate. Oricum, pe gravidă chiar ar fi trezit-o degeaba - că nu se cunoşteau chiar atât de bine, iar el nu făcuse cine ştie ce pentru ea... Ieşiră amândoi pe palier; Mugur îşi mai aprinse o ţigară. Zâmbi slab:

- Fumezi mult...

El aproba; ea continuă:

- ... pentru planurile tale.

Ţigara zbură prompt spre gaura din scări:

- Plănuiesc o evadare; iar ţigara mă ajuta să mă concentrez.

- Sper că nu evadezi din centru...

- Aa, nu! Mă căznesc să calculez cât de inteligent e şoferul maşinii care vine să mă ia.

- Ei, dacă-i vorba de şoferul maşinii, cred că ai putea să-i spui că vrei să conduci tu... să-i spui apoi că vrei să vizitezi un bun prieten... şi să-i arunci cheile peste capotă, la plecare, asigurându-l că îl scuzi tu faţă de ştii tu cine... Iar eu n-am spus cuvintele astea, ci am tăcut mâlc; ceea ce ai auzit adineauri era vocea ta interioară, flerul...

El râdea şi aproba... Mugur oftă şi se sprijini de perete:

- E o idee bună; nu ştiu însă dacă "ţine" partea cu vizitatul. N-am prieteni - iar asta nu e o informaţie ultrasecretă...

- Trebuie să ai măcar un amic!

- Am foarte mulţi subalterni şi parteneri de afaceri. Dar, atunci când nu e vorba de vreun *business lunch* sau vreo onomastică la birou, mă duc direct acasă. Iar dacă nu se întâmplă nimic notabil la firmă, nu mă sună nimeni... Expresia "la o bere" echivalează cu un film bun, nişte popcorn şi-o doză de pe raftul de sus - toate consumate în livingul personal...

Avea senzaţia că Mugur "o peria". Adică îi transmitea unele lucruri, de parcă ar fi vrut să obţină ceva de la ea. Nu-şi dădea însă seama despre ce era vorba. Voia să îi transforme pe ei, familia Mocanu, în amici? Voia "s-o înmoaie", ca să-l reabiliteze ea în ochii celorlalţi voluntari? De ce-i spunea asta? Că nu era psihologa de serviciu!

- Înainte de terminarea facultăţii, mă ţineam eu departe de colegi. Indiferent de relaţiile dintre mine şi ei, toţi sfârşeau prin a-mi cere ceva - fie favoruri, fie împrumuturi... După ce am preluat firma, am început să ofer de bunăvoie favoruri şi împrumuturi - dar n-am prea avut cui. Oamenii din jur m-au ocolit, pe considerentul că oricum sunt prea sus faţă de ei. Acu' doi ani, când i-am auzit absolut întâmplător pe cei doi jurişti că ei fac jogging împreună în fiecare weekend, le-am propus să alergăm în trei. Iar din momentul ăla ei au avut foarte multă treabă în weekend - ba cu nevestele acasă, ba la casa părintească din provincie...

Daa, sigur! Săracii oameni bogaţi! În fine...

- Nici nu ştiu de ce-ţi spun ţie toate astea! Nu eşti psiholog, nu eşti mama... şi probabil că te întrebi, chiar acum, ce interes am să-ţi spun aşa ceva! Nu am nici un interes. Nu am nici psiholog, nici psihiatru şi nici o pereche de urechi cărora să mă descarc. Pur şi simplu... În fine!

Fu bătută scurt pe umăr:

- Mulţumesc oricum că m-ai ascultat.

Da' unde pleca aşa grăbit? Aa, spre Victor! Păi Victor putea să mai aştepte! Îl prinse de tricou şi-l smuci înapoi. Şi şopti:

- Numai neoamenii mănâncă mămăligă cu croissant. De-aia nu eşti primit printre mâncătorii de mămăligă. Presupun că domnişoara brunetă pe care-am văzut-o în iulie în duplexul tău e un capuccino, nu un nechezol...

Mugur tăcea...

- Croissantul se împacă bine cu capuccino. Iar peste-un an n-o să-ţi doreşti altceva decât să vă jucaţi toţi trei în mijlocul sufrageriei. Fugiţi, reveniţi-vă şi porniţi pe drumul cel bun; socializarea s-a mutat pe Facebook acum.

Îi dădu drumul şi se grăbi să intre în bucătărie. Spera din tot sufletul să nu vină după ea...

Nu; nu venea după ea. Ce bine! Nu se simţea deloc în largul ei să discute "chestii de-astea" cu el. Ea era mămăligă, el croissant. În plus, taică-su era tort de nuntă cu 10 etaje. În prezenţa lui Mugur, instinctul de autoapărare o făcea să-şi caute cu atenţie cuvintele şi să se gândească de două ori înainte să deschidă gura şi să rişte să-l ofenseze cu ceva...

Păi, nu-l ofensase cu nimic. Iar dacă-l ofensase, ghinionul lui! Ea n-avea nevoie de nimic de la el; iar dacă constata că individul îi făcea probleme la serviciu, nu-i era teamă să se ducă peste el şi să-l plesnească cu dosul mâinii drepte! Aşa că...

Aşa că împături frumos hârtia şi-o băgă în buzunar - o să facă ea "oficiul de spion". Poate-i ajuta măcar pe Nicolae şi Carina...

Victor

Intrarea lui Mugur în hol nu-l miră - îi văzuse intenţia şi apoi "dispariţia"... Nu auzise ce-i spusese Lucia; dar la cum o ştia el, probabil că-şi concentrase sfaturile în două fraze scurte şi la subiect. Dacă Mugur ăsta era inteligent, îi urma întocmai sfatul - că Lucia era isteaţă şi obişnuia să vorbească deschis şi sincer atunci când voia ea. Dădu să se ridice, dar Mugur îi făcu semn să renunţe şi se aşeză pe vine, lângă el:

- Apropo de Austria...

Gata - se răzgândise. Adio salariu, adio planuri...

- Prietenii tatei au nişte firme acolo. Eu o să fac o organizaţie non-profit, pe consultanţă. O fac cu fonduri europene... Nu-ţi trebuie să ştii germana; dar ar fi bine s-o înveţi, pentru că nu e grea deloc şi-ţi prinde bine-n viaţă s-o ştii.

Aprobă scurt.

- Tu vei fi director executiv. Eu şi logodnica mea vom fi directori de programe. În principiu, pentru început, noi o să "şcolim" angajaţii din firmele amicilor tatălui meu. Ei ne vor plăti regeşte, iar Uniunea Europeană ne va da încă pe-atât. Iar noi, fiind non-profit, o să ne dăm salarii obscene... Iar cursurile alea o să le organizăm doar cu staff-ul din conducere - şi-o să le ţinem prin restaurante, sub formă de *lunch meetings*...

Acum era "citeţ". Foarte citeţ...

- Nu e nimic ilegal. Nu ne poate acuza nimeni că nu facem cursurile, tocmai pentru că o să le facem. O să avem procese verbale pentru fiecare lecţie, o să facem şi evaluări, testări, o să dăm diplome... Şi, după jumătate de an de funcţionare, ne vom lărgi aria de activitate. Altfel de consultanţă. S-a practicat şi în România, imediat după revoluţie. Angajăm doi-trei avocaţi "pe sprânceană" şi facem management. Luăm companii-mamut în pragul falimentului, vindem tot ce se poate vinde iar cu ceea ce rămâne cârpim o firmă oarecum funcţională.

Da; pricepuse. Luau "23 August", o vindeau pe bucăţi iar cele trei ateliere rămase vor produce nişte piese de schimb pentru compostoare de birou...

- Rolul tău va fi să stai la birou, pentru că eu şi Isabelle vom avea foarte multă treabă... Şi să te ocupi de partea "românească" a business-ului.

Era şi o parte românească în afacerea lor?

- Semnezi actele, joci Solitaire şi repatriezi profitul ăla neimpozabil. Cu valiza, nu cu ordinul de plată.

Aa... Acum înţelegea el...

- Eu şi Isabelle o să fim foarte ocupaţi. Adică preocupaţi. Vom avea mulţi angajaţi - toţi vorbitori de germană şi română. Şi vom mai avea un angajat, găsit şi ales de tine, care va fi translatorul tău. Ca să nu crezi că încercăm să te prostim şi pe urmă să te băgăm la răcoare...

Omul ăsta chiar îi citea gândurile! Mugur zâmbi:

- Se poate câştiga foarte bine şi legal. Atunci când rotiţele sunt bine unse...

"De tăticul tău, ştiu"...

- Cam asta vom face noi în Austria. Tu n-o să fii foarte ocupat; o să ai mult timp pentru tine.

- Nu sunt genul care să doarmă până la doişpe şi să apară la muncă doar ca să aibă de unde se-ntoarce.

- OK; cum vrei tu! Încercam doar să-ţi spun că n-o să ai cine ştie ce chestii filosofice de făcut...

- Dacă vin în Austria, pe post de paravan pentru voi, vreau să ştiu şi eu ce faceţi acolo.

- Stai liniştit - o să ştii absolut totul. Iar dacă vreodată o să ai impresia că te păcălim, sau... Poţi să te retragi. Poţi să chemi orice expert contabil, să cotrobăie prin acte... Îţi spun o chestie, Victore. Se pot câştiga bani frumoşi respectând legea.

- Spune-mi altă chestie. Spune-mi de ce, dintre milioanele de sărăntoci din România, tu m-ai ales pe mine.

- Pentru că eşti un tip corect, de modă veche, cu educaţie bine făcută şi scala de valori foarte corect calibrată. Şi eşti destul de supărat, după despărţirea de Lucia, ca să-ţi faci valizele şi să pleci din ţara asta fără să te uiţi în urmă. Da; sunt milioane de sărăntoci în România. Puţini însă n-ar încerca să profite de anumite lucruri, în anumite momente.

Ce mai putea să spună? Mugur îl bătu uşor pe umăr:

- Eu nu păcălesc pe nimeni, niciodată. Ceea ce spun că fac, fac. Iar ceea ce promit că dau, dau. Nu sunt şarlatan; sunt un om corect. Reputaţia mă obligă... Ceea ce s-a întâmplat cu Violeta

Stop! Se grăbi să-l oprească:

- Nu trebuie să te justifici în faţa mea. Serios!

- Ceea ce s-a întâmplat cu Violeta a fost o mare greşeală din partea mea. Am încercat să fac ceea ce voiam eu; reputaţia însă m-a obligat...

- Am înţeles. Deci zici că pot să-mi angajez un consilier...

- Un consilier, un translator - ce vrei tu.
- Păi, ce să zic...
- Zi-mi că nu te-ai răzgândit.

Începu să râdă:

- Nu ţi-am spus că nu mă răzgândesc?
- Până în noiembrie, se pot întâmpla multe...
- Dar nimic nu poate fi atât de important încât să mă răzgândesc.
- Crezi tu că, dacă ei se ceartă...

Se încruntă scurt:

- Eu nu ling unde-am scuipat. Am terminat şi cu Lucia, şi cu planurile de însurătoare şi schimbat scutece. Momentan, fac burlăcie pe pâine; peste vreo cinci-şase ani, văd eu ce mai fac...
- ... Sigur?
- Sigur.

Mâna se întinse spre el; îi strânse mâna, iar Mugur se ridică:

- Te sun săptămâna viitoare, să ieşim la un grătar şi să stabilim detaliile.
- OK.

Îl văzu intrând în sufragerie...

În fine! Nu-l credea chiar 100%; dar un 51% încredere îi acorda. La urma urmei, chiar şi el îi putea fraieri! Putea fugi cu banii! Putea face nişte contracte cu propria firmă - sau cu firma fratelui lui... Şi el îi putea înşela pe ei - cu mica diferenţă că ei doi vor avea mult mai mulţi "paznici" ai investiţiei. Trebuia deci să fie foarte atent când îşi angaja consilierul. Se întreba în ce măsură ar fi trebuit să se gândească la o profă de germană tânără şi proaspăt sinistrată...

Mugur se aşezase pe canapea. Privea lung inelul... Inelul în care el îşi pusese atâta speranţă, atâtea planuri, atâta... "Sper că ţie o să-ţi poarte mai mult noroc decât mi-a purtat mie." Asta gândea, asta simţea când îl vedea pe omul ăsta pregătit să-şi joace fericirea pe-o singură carte... Lui, inelul ăla îi spulberase visul de-a avea un băieţel. Poate că cu Mugur o să fie invers. Îi plăcea să spere că cu Mugur va fi altfel... Că visul acelui băieţel nu fusese pentru el de la bun început, ci pentru Mugur...

Aah! Se ridică şi ieşi pe palier - ia să fumeze el o ţigară! La urma urmei, de-acum şi până în noiembrie avea tot timpul să-l supună pe individ la tot felul de teste! Din ceea ce auzise el, Mugur ducea o mare lipsă de prieteni. Lipsă care se putea datora poziţiei sociale... sau obiceiului de-a primi oameni în anturajul lui doar pentru a-i înşela mai uşor...

Gata, că o lua razna! Ia să se gândească el la chestii practice!

Deci se ducea acasă şi făcea curat. Mâine, pornea încetişor spre coafor... deşi se îndoia că îi mai ardea cuiva de ras-tuns-frezat... Iar săptămâna viitoare, dacă într-adevăr Mugur îl suna, se ducea la prima librărie şi-şi cumpăra "Învăţaţi rapid germana" - sau plătea un profesor de germană - şi se concentra asupra limbii ăleia "imposibile"... Dacă atâtea sute de milioane de oameni reuşeau s-o vorbească, atunci va putea şi el. Şi pe urmă... Pe urmă, mai vedea el ce mai făcea! În principiu, se ocupa de limba germană. În funcţie de decizia ei, se ocupa şi de Ioana... pe care nu voia s-o piardă, dar pe care nu putea "s-o încurce" ştiind că el pleca în Austria...

Iar dacă coaforul rămânea închis iar Mugur "îi dădea ţeapă", vedea el ce făcea! Angajările în Poliţie erau deschise, nu? Îl suna pe George, sau se ducea la IGPR, şi îl ruga să îl angajeze. Se descurca el cumva! Avea armata făcută...

Telefonul lui Mugur începu să piuie. Auzi un oftat greu... şi-l văzu sărind în picioare şi repezindu-se la uşă! Păi...

Lucia

Paşii se apropiară grăbiţi. Avu timp să ridice capul de pe braţ - Mugur şopti:

- Pot s-o aduc aici, sus?

Cum-cum?

- În cinci minute ajunge în faţa blocului! Te rog - pot s-o aduc aici, în centru?

Aprobă, în virtutea inerţiei; îl văzu repezindu-se afară... Afurisită treabă, chestia asta cu psihologia feminină! Bărbaţii ăştia aveau aşa nişte şmecherii în ei, că...

Ieşi şi ea pe palier şi întâlni privirea lui Victor... Zâmbi slab:

- Avem un musafir.
- Ştiu. Vrei să mă duc jos?
- Te rog...

Îi făcu loc să treacă... Mugur era agitat. Nerăbdător şi agitat. Mărşăluia pe palier ca un tigru-n cuşcă... Întinse pachetul cu ţigări:

- Eu zic să te calmezi.
- Dacă nu marşează la ideea mea, s-a sfârşit! Totul!
- Dacă nu marşează la ideea ta, nu era aroma potrivită de capuccino.

Ochii negri o priveau lung... Mugur începea să zâmbească... Şi uite că nu-i refuza ţigara! Bun! Scotea şi ea una... Aşteptau...

- Ştii că am emoţii?
- Bănuiesc. Dă-ţi seama prin ce-o să treacă ea...
- Trebuie să ştii că am cumpărat inelul, de la Victor.

Aha! Deci Victor vânduse inelul de logodnă... OK! Ridică scurt din umeri iar Mugur se grăbi să completeze:

- Am vrut să ştii. Să nu te ia prin surprindere, dacă-l vezi...
- După cinci ani de patrulă prin Bucureşti, puţine lucruri mă mai pot lua prin surprindere.
- Şi totuşi - am zis să-ţi spun...

OK! Îi spusese! Altceva? Uşa scării scârţâi prelung; nu se putu abţine să nu zâmbească la auzul tocurilor! Doamne...

- Ea era la birou; eu eram în drum spre birou...

Murea de curiozitate să ştie dacă era secretară - sau avocată! Tăcea şi-şi înghiţea întrebarea... Tocurile urcau treptele... Mugur se sprijini de perete. Da' de ce era aşa speriat? Ah, da - urma să se logodească în următoarele cinci minute! Normal că era speriat! Prima logodnă probabil...

Privea treptele...

Ptiu, drace! Frumoasă era! Ea, femeie cu cinci ani de patrulă la activ, tânără şi cu ditamai interlopul salivând pe urmele ei, o privea pe bruneta asta şi-şi spunea "Ptiu, să nu te deochi!"!

Bruneta părea că vine de la birou - unul de-ăla situat într-o clădire cu multă sticlă. Deux-pieces de firmă, pantofi cu toc mediu, părul incredibil de lucios şi frumos... Îi zâmbi:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa. Îl caut pe Mugur Birnbaum...

Măiculiţă, ce frumoasă era! Acum, că intrase în lumina lumânărilor, trăgea o concluzie evidentă: ăştia doi or să facă nişte copii "de expoziţie"... Arătă spre perete; capul brunet se întoarse, demonstrându-i că părul ăla lucios era proaspăt spălat şi stătea umflat natural...

Chipul ăla incredibil de frumos "înflori"; făcu deci un pas în spate şi unul în dreapta. Şi rămase ascunsă după zidul sufrageriei, pentru că voia să înţeleagă modul de acţiune al bărbaţilor care ştiau multă psihologie feminină...

Victor

Din clipa când o văzuse, înţelesese că prezenţa lui în Austria era absolut necesară. Mugur nu putea lăsa nişte simpli salariaţi să-i conducă afacerea; prefera deci să ia un individ oarecare, sărac dar cinstit, şi să-i dea drept de semnătură preţ de trei ani. Adică până se întrema puţin bebeluşul...

Era foarte, foarte frumoasă. Genul care, peste vreo zece ani,

o să facă măcel printre trecători atunci când o să coboare din limuzină. Genul ăla care, la 70 de ani, era mai "bine" decât regina Angliei. Era idealul oricărui bărbat care plănuia "să pună burlăcia-n cui" şi să-şi întemeieze o familie alături de o zână! Nici nu mai conta dacă ştia să facă omletă, sau doar ouă ochiuri. Era...

Silueta subţirică urcă în fugă ultimele două trepte şi se repezi spre dreapta:

- Mugure! Doamne! Ce-ai păţit? Ce-i cu bandajul ăla?

Intră în "punctul de pază" şi se aşează pe fotoliu. Avea tot dreptul să fie acolo - că era de pază. În plus, îi plăcea să-i privească; trebuia să-şi dea seama în ce măsură scena de pe palier era menită să-i adoarmă lui vigilenţa... Pentru că oamenii ăia doi plănuiau să se îmbogăţească, iar ca s-o facă repede şi fără dureri de cap aveau nevoie de un ţap ispăşitor...

Bruneta se repezise la el; el o prinsese în braţe, dar ea "se înfipsese" cu palmele în capul lui! Îi auzea şoapta grăbită:

- Ce-ai păţit? Ce s-a întâmplat?

- Hei, linişteşte-te!

- Cum să mă liniştesc?! Ai ditamai bandajul în cap! Ce s-a întâmplat?

- Mi-am spart capul.

- Aoleu! Cum? Doamne! L-ai dezinfectat?

- Da.

- Dar cum s-a întâmplat?!

- La cutremur. O să-ţi povestesc totul. Isabelle,

- Trebuie să faci o tomografie! Ai tăi ştiu?

- Da.

- Trebuie să mergem la un spital, să faci o tomografie!

- Isabelle, opreşte-te!

- Cum să mă opresc, dacă

- Opreşte-te!

Hm; bună tehnică! Şi foarte bună logodnică! Până acum, el fusese calm iar ea indignată; imediat cum el ridicase tonul, ea tăcuse mâlc. Bună tehnică; bună parteneră de discuţie. S-o întrebe dacă are o soră mai mică... Mugur reveni la tonul coborât:

- M-am lovit la cutremur. Nu contează. E doar o zgârietură.

- Dar

- Isabelle! Uite cum facem! Uită-te la mine - OK? Uită-te la mine, de sus până jos...

Şi-o împingea un pic...

- Ce vezi? Vezi un om normal, cu mâini şi picioare şi cap şi un bandaj în cap?

- ... Nu înţeleg unde vrei să ajungi...

- Spune-mi - vezi un om normal? Aşa ca toţi oamenii?

- Da.

- Atunci nu mă mai trata ca pe-un bibelou de porţelan! OK? Nu-s de porţelan! Sunt un om normal! Şi ştiu şi singur când e cazul să-mi fac o tomografie!

Gata - femeia aia era KO. Ori începea să plângă, ori fugea pe scări... ori trezea tot cartierul cu urletele indignate. Aştepta... Tânăra şopti:

- ... Te deranjează atât de mult că-mi pasă de tine? Şi de faptul că stai de şase zile cu capul spart?

- Mă deranjează că încerci să mă protejezi ca pe-un ţânc. Şi că nu mă crezi capabil să consult un medic în ultimele şase zile. Înţelegi? Am 30 de ani - nu 7! Şi nu eşti mama! Acum înţelegi?

Bruneta plecase capul. Acum aproba. Putea jura că era vişinie şi-i venea să plângă... Mugur oftă greu:

- Nu vreau să te pierd. Dar nici nu vreau să trăiesc o viaţă lângă mama.

Gata - Isabelle suspina... iar el continua:

- Într-o familie sunt de obicei doi adulţi. Da?

- ... Da... Am înţeles...

- Şi mai e ceva... Vreau să facem o convenţie. Aici, acum. Dacă nu poţi să faci convenţia asta cu mine, e mai bine să ne despărţim.

Aoleu! Păi de ce mai cumpărase inelul ăla, dacă punea aşa problema? Îl văzu ridicându-i capul:

- Dar eu te rog mult să facem convenţia asta...

Aa, de-asta cumpărase inelul! Maestru, ce mai! Isabelle aproba... şi suspina:

- Am înţeles. De fapt, am vrut să-ţi arăt cât de important eşti pentru mine. De-asta am încercat să te protejez, să... Se pare că am greşit...

- Vreau să fim doi oameni normali. Doi oameni care nu fug la spital atunci când se înţeapă cu acul în deget... Doi oameni care nu se împiedică atunci când se încalţă cu adidaşi... Care nu se ascund în toaletă ca să-şi sufle nasul...

Şi uite ce frumos îşi trecea degetele pe faţa ei şi prin părul ei şi-o băga în toate "flăcările" psihologiei feminine...

- Dacă nu poţi să îmbătrâneşti alături de mine, dând vânturi în patul în care le dau şi eu...

Îşi acoperi repede gura cu palmele - Doamne, ăsta era maestru cu diplomă! Avea doctoratul în măiestrie! Tânăra bufni şi ea în râs... Şi el râdea şi detensiona atmosfera extraordinar de frumos... Mugur o strânse uşor în braţe:

- Te rog - spune-mi că renunţi la comportarea de pension! Spune-mi că vrei să fii un om normal, alături de mine!

- Dar sunt un om normal! Iar tot ceea ce am făcut, am făcut pentru tine! Pentru că am vrut să mă potrivesc cu tine! Iar tu eşti întotdeauna atât de... atât de... perfect...

- Fii serioasă!

- Sunt serioasă! Tu nu te scarpini niciodată în cap! Nu te mănâncă niciodată nasul! Nu-ţi ies niciodată coşuri! Nu transpiri niciodată!

- Isabelle... Te rog - faci convenţia asta cu mine? Vrei să fii un om normal, alături de mine?

Şi uite ce frumos îi strângea el mâinile în mâinile lui... Răspunsul veni "ca la carte" - nici prea repede, dar nici tărăgănat:

- Da. Dacă vrei să faci convenţia asta cu mine, îţi promit că las deoparte totul şi-mi revin. Indiferent ce-or să zică părinţii tăi.

- Promiţi?

- Promit.

- Şi promiţi că fugi cu mine-n lume?

- ... Ai înnebunit!

- Nu. N-am înnebunit. Vrei să fugi cu mine-n lume? Azi? Acum? Vrei să plecăm departe de mama şi de tata, departe de părinţii şi fraţii tăi, şi să ne ascundem într-o casă oarecare din ţara asta? Şi să ne facem singuri de mâncare, să ne coasem singuri găurile din ciorapi, să mergem pe jos kilometri întregi până la primul magazin sătesc... Să fierbem singuri cartofii pentru piure, să mâncăm ceapă şi usturoi atunci când vrem noi şi să nu ne pese dacă ne vede cineva râzând în hohote şi sărutându-ne în mijlocul uliţei? Vrei să uităm, măcar preţ de câteva zile, că avem port-acturile pline de cărţi de credit şi agendele pline de telefoane importante? Vrei să-ţi aminteşti, alături de mine, cât de simplă era viaţa înainte de admiterea la liceu?

Femeia aia fremăta. Aproba de mama focului, fremăta de nerăbdare şi avea o faţă fericită...

Acum! Acum trebuia să fie foarte atent! Avea multe de învăţat de la Mugur! Era maestru în psihologie feminină...

Mugur făcu un pas în dreapta; se lăsă într-un genunchi şi scoase cutiuţa din buzunar. Nici prea încet, dar nici prea repede. Şi-acum o deschidea şi o întorcea spre ea:

- Vrei să fii a mea?

O "lovise" rău de tot! Isabelle se albise. Nu se îngălbenise, ci

se albise de-a binelea! Tremura ca frunza-n vânt, îl privea cu ochi bulbucaţi şi avea dificultăţi mari în a respira...

Îl văzu scoţând inelul din cutiuţă... şi ridicându-l spre ea:

- Vrei să fim doi oameni normali, cu o viaţă normală, cu o casă normală şi cu copii normali?

O secundă, două, trei... Mâna lui stângă se ridică spre ea; iar gestul lui o dezmetici. Tânăra puse mâna dreaptă în mâna lui; iar cu stânga îşi acoperi grăbită gura, în timp ce aproba cu capul şi suspina...

Şi gata. Şeful lui se logodise. Făcuse "afacerea vieţii lui" - frumoasă, ascultătoare, uşor de manevrat... Chiar n-avea o soră mai mică? Ha-ha!

"Ehei, Victore - câte mai ai de învăţat! Tu i-ai oferit Luciei o promisiune de fidelitate... de tot râsul!"

De fapt, nu era chiar aşa. El n-o întrebase "Vrei să fii a mea?", ştiind că Lucia se ferea să mai fie vreodată a cuiva. El îi făcuse o promisiune de fidelitate. Marea lui greşeală fusese că nu-i spusese niciodată ce nu-i place la ea şi la relaţia lor. N-o rugase niciodată să lase fărâmiturile pe faţa de masă; nu-i spusese niciodată "lasă-le aşa" după ce-i aruncase hainele peste tot prin dormitor; n-o oprise niciodată din frecat cu îndârjire aragazul sau gresia; n-o rugase niciodată să nu mai şteargă praful... El sperase fie că se va obişnui cu ea, fie că ea se va plictisi la un moment dat de atâta muncă. El o iubise atât de mult şi o dorise atât de mult încât nu voise să rişte s-o supere, sau s-o întristeze. El nu voise s-o schimbe; el îşi luase angajamentul că se va schimba el, în speranţa că ea îi va observa eforturile, va sesiza "punctele sensibile" şi va face şi ea unele schimbări...

Dacă n-ar fi venit cutremurul ăsta... Dacă ar fi venit în septembrie...

Eh! Numai istoricii analizau istoria! El avea alte urgenţe acum - şi zău că nu-i ardea de asemenea despicări de fir în patru! În faţa ochilor lui, Isabelle părea "scursă" toată; Mugur o săruta - şi-o ţinea bine, să nu-i scape din braţe...

Nu voia să se uite la ei - aşa că se ridică uşurel, să nu-l simtă ei, şi intră în bucătărie. Adică dădu să intre în bucătărie - pentru că se opri practic în uşă. Aşezat la masă, Alex scria. În faţa lui, toată masa era plină cu hârtii... scrise...

Mai bine să nu intre. Habar n-avea ce scria el acolo - dar, la aşa volum de hârtie şi de cuvinte, sigur era ceva foarte important! Intrarea lui i-ar fi stricat concentrarea! Păşi deci în spate... şi tresări violent la auzul ciocănitului din uşă! Se întoarse...

Mugur râdea; Isabelle zâmbea doar, roşie ca racul în obraji...

- Isabelle, ţi-l prezint pe Victor - viitorul nostru director executiv. Victore, ea e logodnica mea - Isabelle Florescu.

Îi strânse mâna:

- Îmi pare bine...

- Încântată de cunoştinţă...

- Şi-acum hai să-mi iau la revedere şi de la... Ah! Uite-o!

Gata - ieşeau, grăbiţi să ajungă în apartamentul 12. Iar el se reaşeza în fotoliul ăla, constatând - doar pentru el, aşa - că mâna aia catifelată, ca de contesă, va trebui să toace, să taie, să coasă... Ha-ha! Or să fie mişto primele luni în Austria! Deşi probabil că partea aia cu "hai să fim noi înşine şi să trăim modest" era menită doar să elimine stresul memorării PIN-ului de la cardul vişiniu, astfel încât Isabelle să treacă cu bine peste primul trimestru de sarcină. Din câte înţelesese el, acolo se întâmpla nenorocirea - în primul trimestru...

Lucia

Ciocănitul o făcu să râdă:

- Intraţi, crocodilii e legaţi...

Mugur părea foarte fericit:

- Lucia, şefa centrului pentru minori. Isabelle, logodnica mea.

Îşi "ancoră" ochii în ochii ei, ca să nu fie tentată să-i privească mâna dreaptă, şi îşi strânseră mâinile:

- Îmi pare bine....

- Încântată de cunoştinţă...

Mugur coborî mult tonul vocii:

- Lucia sper să accepte să devină micul meu spion...

Serios?! Dădu să-i răspundă pe măsură, dar nu mai apucă - Mugur avea limbariţă şi afişa un comportament în culmea exaltării:

- Noi ne grăbim să fugim în lume.

Ridică un deget:

- Nu fugiţi nicăieri din centrul meu! Vă duc personal până jos, vă urmăresc cu privirea până la maşină... şi după aia n-aveţi decât să fugiţi cât vreţi voi!

Râdeau toţi trei; ea o privea pe Isabelle şi constata că era frumoasă... Foarte frumoasă... Şi foarte grăbită să devină dna Birnbaum, de vreme ce acceptase toate solicitările lui şi nu pusese nici măcar o condiţie mică-mică... Mugur păşi în spate:

- Ne conduci?

Aprobă şi-i urmă.

Priviţi aşa, din spate, se potriveau. Aveau aceeaşi statură, aceeaşi constituţie... Amândoi erau înalţi şi "subţirei". Amândoi mergeau şi stăteau drept. Auzise, din gura lui Mugur, cuvântul "pension"; şi cum tatăl lui era "ataşat cultural", nu era mai mult decât evident că prin trupul zeiţei brunete circula niscai sânge albastru? El cu banu' şi relaţia, ea cu numele şi copacul genealogic. Ieşeau aşa nişte copii reuşiţi din cuplurile astea...

Aşteptă; Mugur îşi lua la revedere de la Victor. Stabileau că o să-l sune săptămâna viitoare, să se întâlnească şi "să pună firma la cale". Nu se îndoia că Mugur o să-l sune pe Victor luni la nouă şi-un minut; se îndoia că va reuşi Victor să se ridice la aşteptările lui Mugur. Birnbaum călca pe cadavre pentru a obţine ceea ce-şi dorea. Şi chiar dacă nu-l va călca pe Victor, se va aştepta ca Victor să păşească alături de el, pe aceleaşi cadavre...

Şi gata - porneau spre parter. Ei primii, ea în spate... Da; din spate erau perfecţi. Din faţă însă, ea văzuse în secunda unu că fata asta o să aibă o problemă uriaşă! Peste un an, adică după botez, Mugur va începe să fie foarte ocupat la firmă. Foarte, foarte ocupat... Pentru că educaţia de pension nu se ştergea cu buretele... iar tinerele alea "dintr-o bucată" cu sânge pur vişiniu ştiau foarte bine "ce vor bărbaţii"...

Păşi peste gaura din scări şi trase de tricoul lui.

- Ce-i?

Nu-i răspunse; îi depăşi şi trase pistolul de la brâu. Cobora... pentru că procedura era procedură - şi în vreme de calamitate, şi ziua, şi noaptea, şi mai ales atunci când Externele supravegheau discret zona iar ea era "prietena" lui George...

Ajunse prima la parter. Se aplecă, văzu Jeep-ul în faţa scării, omul de la volan... Se aplecă şi controlă parterul; coborî apoi treptele şi verifică şi nişa aia de la ieşirea din spate... Împinse pistolul la curea:

- Suntem singuri. Să aveţi grijă de voi.

Mugur îi luă mâna şi i-o sărută:

- Îţi mulţumesc.

Îl trase şi-l strânse în braţe - iar cuvintele se aranjară singure şi-i ieşiră din gură în cea mai armonioasă formă posibilă:

- Eu îţi mulţumesc în avans pentru că-i ajuţi.

- Este plăcerea mea.

Şi gata - îi dădu drumul şi se întoarse spre Isabelle:

- Iar noi ne revedem la anul, pe 5 august.

Tânăra era mirată... Mugur bufni în râs:

- Eşti o fiinţă minunată! Habar n-are George ce-a "împuşcat"!

Ei, hai! N-o s-o facă să roşească cu "versul" ăsta! Arătă spre uşă:

- Hai - fugiţi!

Gata - se prinseseră de mâini, se priveau lung...

- ... Hai să fugim!

- Hai!

Şi fugeau. La propriu! Mugur o trăgea afară din scară, râzând; ea plutea de-a dreptul, pe tocurile alea *executive*... Individul de la volan parcă-şi luase ditamai bolovanul de pe suflet văzându-i atât de binedispuşi... Îl vedea pe Mugur deschizând portiera şi ordonându-i bietului om să coboare... Oare reuşea?... Da; reuşise. Ea urcase pe bancheta din spate; şoferul devenea pasagerul din dreapta...

Plecaseră. Acum era liniştită. Acum era mult mai liniştită...

Scoase mobilul şi scrise SMS-ul. **"Misiune îndeplinită."** I-l trimise lui George...

Era linişte pe strada lor. Era patru jumate. Oamenii dormeau... sau se ascundeau în propriile case şi aveau insomnie, gândindu-se de unde vor face mâine rost de-un codru de pâine, sau de-un serviciu nou... Sau de medicamente...

Era soare pe strada pe care mergea Mugur acum. Dacă tânăra aceea va trage vânturi lângă el, în patul dublu, lucrurile vor merge foarte bine. Dacă Isabelle nu exagerase descriindu-l ca pe un bărbat perfect care nu avea niciodată probleme de imagine, era evident de ce nu reuşea femeia aia să facă copii cu "perfecţiunea întruchipată"! Era stresată până-n pragul depresiei isterice! Trebuia să fie ca el, ca s-o placă viitorii socri; trebuia să-l facă pe el s-o placă, pentru că el trebuia s-o vrea pe ea şi numai cine se aseamănă se şi adună! Peste toate astea, din când în când, trebuia să-şi facă şi ea plăcerile, să-şi îndeplinească dorinţele... să-şi uşureze intestinul gros şi sinusurile... În clipa în care el o va ajuta, prin propriul comportament, să treacă peste fixaţiile alea cu imaginea, ea o să fie partida perfectă pentru el - pentru că va rămâne gravidă într-o clipă. Şi nu va avea nici o problemă cu sarcina! Părinţii lui Mugur o vor iubi indiferent de imagine şi formă, pentru că-şi vor vedea băiatul fericit...

Şi după aia Mugur primea ceea ce-şi dorise - copilul. Unul, în primă fază. Atunci, el îi va aminti ei, cu discreţie şi mult tact, că cea mai importantă persoană pentru orice copil era mama... Iar el va întârzia la serviciu. Sigur, când va veni acasă, îşi va revărsa toată atenţia şi tandreţea asupra lor... Şi-apoi o vor lua de la capăt - pentru că, la banii şi potenţa lor, la aşa înfăţişare şi aşa isteţime, copilul lor va semăna mult cu Florin şi Liana. Ceea ce necesita un nou copil! Evident, Isabelle nu se va stresa foarte tare nici cu al doilea, pentru că va avea bonă şi menajeră - şi poate şi bucătăreasă...

Unica lor sarcină va fi să se distreze. Şi să facă copii. Să facă bani, prin Victor... Să redevină apoi scorţoşii din prezent, pentru că educaţia copiilor era prioritară, iar puterea exemplului părintesc era incontestabilă... Ce viaţă! Săracii oameni bogaţi - cât de greu o să le fie! Îi compătimea, zău!

Începu să urce treptele, râzând uşurel - ca pentru ea, aşa... Şi cum nu prea avea ce să discute cu Victor, intră în propriul birou şi puse mâinile pe masă. Lăsă uşor capul pe mâini...

Problema lui Mugur se va rezolva. Iar ea tocmai rezolvase problema lui Alex - îl obligase pe Mugur să-l ajute. Indiferent ce decizie va lua George după ce va primi hârtiile pe care le scria vecinul ei acum, Vlad era salvat din orfelinat. Şi cum ceilalţi copii dormeau, iar voluntarii dormeau şi ei, simţea cum adoarme şi ea...

George

Deci misiunea era îndeplinită cu succes... Perfect! Ia să vadă el ce zicea raportul depozitului de la Carrefour! În camera aia frigorifică tocmai venise laptele şi brânza; trebuia să ştie ce cantitate are azi, ca să ştie dacă trebuia să ceară o suplimentare...

Paşii se apropiară grăbiţi:

- Ai musafiri.

Poftim? Nea Aurică zâmbea:

- Nu vrea să intre. Zice că se grăbeşte...

Serios? Cine se grăbea şi de ce avea treabă cu el? Bătrânelul lui ieşea din cort... Se ridică şi-l urmă.

Aa... Ia uite-l!

Mugur Birnbaum era fericit. Stătea în faţa cortului, pe trotuar, şi-l privea cu subînţeles. Şi lua acum mâna tinerei de lângă el şi-o săruta galant, tot cu ochii la el... Începu să râdă:

- Shakespeare avea dreptate.

- Totul e bine atunci când se termină cu bine.

Aproba; bruneta râdea de mama focului, fremătând toată de bucurie, în timp ce privirea brunetului îi arăta că individul "înregistrase succes după succes" şi obţinuse maximul din ceea ce-şi dorise... Se grăbi să fie diplomat:

- Mă bucur să constat că "s-a lăsat" cu *happy end*.

Mâna se întinse spre el:

- Mulţumim mult pentru tot.

Se grăbi să-i strângă mâna:

- A fost plăcerea mea să particip la efortul de-a obţine un *happy end*...

- Am făcut schimb de telefoane şi mail-uri cu Lucia. Am rugat-o să mă ţină la curent cu veştile despre vecinii ei; pentru că vreau să-mi îndrept greşelile faţă de ei şi să-i ajut.

"Ei, pe dracu! Tu vrei să ştii când se desparte Violeta de Teo!" Se grăbi să spună cu totul altceva:

- În 24 de ore, vor fi toţi trecuţi pe lista mea de despăgubiri.

Aprobă cu capul - n-avea rost să-i explice lui care era "circuitul pilei în natură"!

- Datele lui Alex şi-ale lui Vlad vor ajunge mâine dimineaţă pe Str. Olari, la Protecţia Copilului... Ca şi datele Codruţei. Iar avocatul meu se va asigura personal că divorţul lui Nicolae de Denisa va necesita un singur termen de judecată.

Aproba în continuare - pe omul ăsta nimeni şi nimic nu-l putea scoate din propriile fixaţii! Un singur lucru putea face - aşa că se grăbi să-l atenţioneze:

- Eu nu te sfătuiesc să-i ajuţi cu de-a sila. Sunt majori, sunt vaccinaţi şi au şi ei orgoliile lor...

- Ştiu - şi-i voi ajuta extrem de discret. Am metodele mele...

OK! Dacă aşa voia el, să-i ajute! Şi-aşa, oamenii ăia vor avea nevoie de ajutor cel puţin o dată... Mugur se aplecă un pic şi şopti:

- Şi-acum evadez!

- Sper că te-ai gândit bine unde evadezi şi cum...

O secundă de gândire... şi o altă şoaptă:

- Fii bun şi dă-mi un sfat, te rog! N-aş vrea să fac vreuna nefăcută şi să-mi anulez plusul dat de inelul de logodnă...

Deci se logodise cu bruneţica frumuşică... Şi voia să evadeze cu ea în singurătatea unui dormitor liniştit, ne-filat de părinţii lui...

- ... Tu cum voiai să faci?

- Voiam să şofez până la gară, să-l încui pe şofer în portbagaj şi să ne urcăm în primul tren.

- Şofează până la prima pensiune electrificată, cu şofer cu tot. Ţi-am spus - sălbăticia e periculoasă. La munte sunt animale, la mare e marea... Şoferul scapă de degradare, ai tăi sunt liniştiţi... Voi sunteţi liniştiţi...

Mugur nu zicea nimic...

- Ca să fie şi ca tine, şi ca ei, trebuie să faceţi compromisuri. Şi tu, şi ei.

- OK. Mulţumesc pentru sfat. Şi pentru ajutor!

- Cu multă plăcere. Pot să te întreb în ce direcţie porneşti? Măcar aşa, vag - nord, sud...

- Cred că pornesc spre Urziceni... şi mă opresc într-un sat de

pe malul unei ape. Cred că o să ne cazăm la un ţăran oarecare...

Capul lui aproba; mintea lui calcula procedurile, ordinele care vor "emana" din departamentul Externe... Se grăbi să-l hotărască să nu se hotărască în privinţa aia:

- Ideea nu-i rea. Dar să nici nu-ncerci să "pierzi" şoferul - că n-o să-ţi meargă!

- Ştiu...

Îşi strânseră din nou mâinile:

- Hai - drum bun şi... spor la treabă!

Bruneta roşi violent; Mugur bufni în râs... Le făcu cu mâna şi intră în cort. Şi cum ştia că telefonul o să-i sune în curând, iar la celălalt capăt al convorbirii va fi un tată jumătate îngrijorat, jumătate furios, deschise harta României şi începu să caute...

Deci ieşeau pe Şoseaua Colentina, pe drumul european 60... Accelerau serios, pentru că erau fugari... Şi se opreau pe malul unei ape. Coşereni, jud. Ialomiţa. În Coşereni or să fie foarte mulţi turişti zilele astea!

Începu să râdă - se ţicnise! Tocmai le urase "spor la treabă"! Lucia avusese totuşi dreptate - ar fi trebuit să doarmă la ea... la etajul 4...

Alexandru

Patrula tocmai plecase. Aduseseră laptele şi brânza; şi cum n-avea cine să le preia, dat fiind faptul că Violeta dormea iar Carina dormea acum la ea acasă, le aduseseră în bucătăria lui. Apoi, Victor se interesase apropo de condiţiile oferite angajaţilor din poliţie, iar 26 şi 40 povestiseră până acum despre salarizare, uniforme, raţia de benzină... şi multe, multe altele. Iar atunci când Victor întrebase dacă se putea angaja pentru două-trei luni, până pleca în Austria, poliţiştii râseseră amândoi şi porniseră spre cort...

Îşi terminase declaraţia. O recitise - şi nu-i scăpase nimic. Nici un detaliu, nici un amănunt, nici o probă palpabilă a faptului că nu fabula...

Cel mai greu îi fusese să scrie despre pocniturile din beci. Îi fusese greu să scrie şi despre Beatrice... Îi fusese îngrozitor de greu să scrie despre prima noapte din pensiunea Tamina; îi fusese greu să nu scrie nimic despre ceea ce simţise el... Despre faptul că fusese fericit alături de femeia care-l plătise ca să joace un rol... Despre faptul că, în clipele petrecute alături de ea, Ionuţ şi Mirela îi dispăruseră din minte... Încercase să nu scrie în declaraţia aia decât strict faptele. Să omită partea care, deşi i-ar fi explicat acţiunile şi i-ar fi dat minime circumstanţe atenuante, ar fi fost pur subiectivă...

Oftă greu şi aranjă colile... 22 de coli A4. O declaraţie foarte lungă - dar completă. George s-ar putea să nici n-o atingă, când o să vadă ditamai teancul de coli scrise mărunt pe ambele părţi! Numai că, în clipa când i-o va da, va şti că-i spusese totul - şi va putea răspunde punctual la întrebări. Trebuia să încerce măcar... Şi trebuia să încerce să le găsească mormântul. Se simţea apăsat de un sentiment nenorocit de goliciune sufletească... Îşi amintea că, în dimineaţa zilei de 5 august nu găsise lumânări... Că, pentru cele patru suflete pe care el le distrusese, nu fusese capabil să aprindă decât o singură lumânare... Că aprinsese, în ultimele zile, zeci - poate chiar sute - de lumânări, dar niciodată nu se gândise la ei...

Eh! Regrete tardive! Băgă colile în buzunar şi ieşi în hol; şi cum Victor îl privea lung, îşi aduse un scaun şi se aşeză lângă el. Şi... tăcu. Nu prea ştia ce să spună... Stilistul deschise discuţia în şoaptă:

- Dintre toţi oamenii de aici, tu eşti în cea mai grea situaţie. Dacă vrei, poţi să vii să stai la mine, până se întoarce frati-miu de la ţară.

- Mulţumesc de invitaţie - dar nu cred că o s-o onorez.

- Deşi o refuzi, ea rămâne valabilă...

- Nu e vorba că nu mi-ar face plăcere, sau că n-aş avea nevoie... Dar dacă George mi-l dă pe Vlad, pornim spre Târgovişte; dacă nu, o să mă milogesc de directoarea orfelinatului să mă lase să dorm în curte.

- Şi speri să ai vreun gram de succes cu aşa o idee?

- Nu ştiu - sper. Vlad n-ar putea să stea încuiat acolo, dacă nu m-ar vedea în apropierea lui. S-ar gândi că l-am abandonat; şi mi-e frică să nu facă vreo prostie... Să nu fugă din orfelinat, ca să mă caute... Să nu se gândească, Doamne fereşte, la ştirile alea de la Pro TV...

- Ai dreptate. Nu m-am gândit...

- Dacă mă ştie în curte, o să stea cât de cât liniştit. O să mă vadă ori de câte ori o să se uite pe geam... Probabil că or să-i lase să iasă la joacă - şi-atunci o să şi vorbim...

- Ai dreptate. Sper totuşi să reuşeşti cu George. Ar fi un dezastru dacă l-ar băga într-un orfelinat! E mic, e sensibil, s-a ataşat mult de tine...

- Exact. Şi tu? Tu ce planuri ai?

- Păi... Habar n-am! Aveam un plan, dar nu ştiu dacă mai e valabil.

- Planul cu Mugur?

- Exact.

- Eu cred că e valabil. Adică... Am avut o discuţie destul de dură cu el, când am fost amândoi după provizii. Omul are limba ascuţită; dar e brânză bună în burduf de câine, dacă mă înţelegi...

Victor aproba şi râdea...

- Eu cred că o să te sune. Măcar aşa, din respect pentru propria persoană! Are un foarte ascuţit simţ al imaginii - al propriei imagini. Cred deci că te sună măcar o dată.

- Păi asta înseamnă că o să-mi ţin mobilul de gât! Nu?

- Şi încărcătorul aproape...

- ... Oricum, nu cred că se va ivi şi altceva, în afara ofertei lui Mugur. Femeile vor fi mult prea ocupate cu supravieţuirea, ca să se mai gândească la înfrumuseţarea podoabei capilare.

- Ehei - habar n-ai tu...

- Coaforul unde lucram eu nu cred că se va redeschide prea curând. Iar numărul persoanelor neangajate a crescut dramatic săptămâna trecută...

- Eu zic totuşi să nu disperi. Le-am văzut pe puştoaicele astea aranjate de tine - şi să ştii că te pricepi!

- Sunt alţii mai pricepuţi...

- Va trebui să înveţi să nu te mai subestimezi. Şi-asta repede - că dacă te aude Mugur vorbind despre tine însuţi, adio post în străinătate!

- OK, am înţeles. Deci o să-mi caut ceva de muncă... şi, în rest, cred că o să-mi trăiesc viaţa!

Arătă undeva în spatele lui, spre apartamentul 12... Victor aprobă scurt:

- Mi-a spus că, dacă RATB-ul nu va reînfiinţa liniile de transport de până acum, ea are bicicletă; iar în condiţiile astea, distanţa Rahova-Colentina devine o joacă...

Aproba încurajator cu capul - că stilistul nu se referea la Lucia... Şi totuşi!

- Iar în privinţa...

Şi arăta tot în spate... Stilistul zâmbi slab:

- În privinţa ciorbei reîncălzite, nimic. Nu merg gazele.

Ia uite-l! În privinţa Luciei, devenise brusc spiritual! Victor se grăbi să continue:

- Ea nu era pentru mine; eu nu eram pentru ea. Eram amândoi singuri cuc; am avut nevoie doar de-o încurajare, de-o porţie de încredere în propriile forţe... E evident că ea a fugit din toate puterile tocmai de cine nu trebuia să fugă! Dar acum, că a înţeles

ce şi cum, ştiu că va fi foarte fericită cu el! Am cunoscut-o pe Adriana, aşa că mi-am dat seama ce i-a lipsit lui. În plus, el a fost şef 25 de ani - şi i s-a acrit. Aşa că o să stea cuminte sub papucelul ei şi-o să ia multe-multe pastile de inimă... pentru că ştie ce-şi doreşte ea şi are o tonă de sentimente-n suflet - toate pentru ea... Iar ea, dacă primeşte ceea ce-şi doreşte, ştie "să întoarcă serviciul" - şi-l cunoaşte pe el pe de rost...

Deci stilistul se lămurise - George era bărbatul potrivit pentru Lucia. Adică bărbatul perfect. Bun! În caz că trebuia să revină totuşi la planul ăla iniţial, stupid ce-i drept dar unic, unul dintre "pretendenţi" spălase putina! Perfect! Îl bătu scurt pe umăr:

- Şi iată că ai luat totuşi decizia bună...

- Da. Cea mai bună. Şi eu am stat pe sub papucei de-ăştia mititei, câţiva ani - şi nu-mi mai trebuie. E rândul meu să fiu şef! Iar acum, după dezastrul ăsta, presimt că sunt multe domnişoare triste şi sinistrate care caută un şef cu simţ artistic, armata făcută şi multă înţelegere faţă de problemele lor...

Aproba... Victor şopti, râzând cu subînţeles:

- Şi mai e şi Ioana, care s-a aşezat deja sub şlapul meu...

Ia uite-l! Bravo lui! Sufletul stilistului se vindecase! N-o să-i amintească el despre tatăl Ioanei - nu-nu! Se ridică, dar întrebarea îl opri din drumul spre uşă:

- Iar tu zici că vrei să-l înfiezi pe Vlad...

- Da.

- Fără să ştii mai întâi dacă familia ta se va întoarce vreodată...

- Nu se va întoarce. Ştiu deja asta. Sunt singur. Aşa că eu... Eu, spre deosebire de tine, nu mai am nevoie de-o pereche de papucei lângă şlapii mei. Tot ceea ce-mi trebuie mie sunt nişte botoşei bleo... Şi sper din tot sufletul... Sper să nu rămân doar cu botoşeii goi şi amintirile.

- Dacă n-ai nimic împotrivă, eu m-aş duce să-ţi pun o vorbă bună. Că am rămas amici, să ştii!

- Nu; mai bine nu. Am senzaţia că am cam iritat-o cu insistenţa mea. În plus, mi-a zis-o verde-n faţă: ea e doar paznicul copiilor. Numai George mi-l poate da. Iar George pare de neînduplecat...

- George să ştii că e un tip *fair play*. Serios!

- Ştiu. Nu ştiu însă în ce măsură ceea ce pot eu să-i dau se ridică la valoarea informaţiilor pe care le aşteaptă el de la mine.

Şi cum nu prea mai avea ce să spună pe tema aia, se grăbi să iasă şi să se strecoare în dormitorul Luciei...

Vlad dormea dus. Se lungi lângă el şi-l cuprinse cu braţul...

Avea momente când se gândea că declaraţia lui o să-l mulţumească pe George, care o să scrie pe fişa lui Vlad "Se încredinţează sub tutela lui Alexandru Dumitrescu". Fraza asta l-ar fi ţinut pe Vlad departe de orfelinat şi i-ar fi dat lui un milion de plusuri în ochii femeilor de la Protecţia Copilului! I l-ar fi dat pe Vlad în grijă! S-ar fi putut duce la el acasă - adică sub un acoperiş sigur! Ar fi avut măcar un punct de pornire, cu angajarea! S-ar fi angajat în Poliţie! Dar...

Dar George era furios pe el. George voia să ştie unde era restul familiei Dumitrescu - adică voia să afle adevărul despre patru crime comise cu sânge rece. Crime la care el, legal, poate că nu putea fi încadrat ca şi complice... dar pe care le tăinuise şase zile. El era autorul moral al crimelor ălora - lucru care-l descalifica rău de tot în ochii omului ăluia în uniformă, în privinţa capabilităţii de-a fi un tată bun pentru un copil ca Vlad...

Privind lucrurile prin prisma asta, deschise ochii şi-l privi lung pe îngeraşul cârlionţat... "Afurisit să fii tu, Alexandre! Că fotomodel ai fost - şi tot fotomodel ai rămas! În loc să fugi cu el ieri, la unspe jumate, tu..." Iar acum degeaba-l trezea - Victor era de pază şi făcuse armata. Ştia deci că, din postura de voluntar, trebuia să păzească centrul ăla ca şi un poliţist 100%. Victor poate că nu l-ar fi împuşcat - dar cu siguranţă ar fi tras un glonte în aer şi-ar fi urlat după Lucia! Iar Lucia ar fi tras la picioare... Iar dacă ea n-ar fi tras totuşi la picioare, sau ar fi ratat mai mult sau mai puţin intenţionat, aveau datele lui - toate datele. Străzile erau împânzite de militari şi poliţişti. El avea un copil în braţe. Îl puteau găsi uşor, în maximum jumătate de oră... Iar în sufletul lui Vlad, lângă trauma despărţirii de el, s-ar fi adăugat şi trauma veştii că lunganul ăla exagerat de prost îşi pierduse absolut orice şansă de a obţine vreodată tutela lui! Sau măcar o oră în vizită la orfelinat! Vlad ar fi fost distrus...

La dracu!

Ei bine, da. Fusese fotomodel. Adică era fotomodel în continuare! Asta-i era vocaţia! Asta-i era capacitatea intelectuală...

O să încerce cu George. O să-l roage din nou, o să-i dea declaraţia, o să cadă în genunchi la picioarele lui... O să-şi taie venele, o să-şi zboare creierii... Vedea el ce făcea! Oricum, trebuia să-l convingă pe George. Dacă el scria "se aprobă", Lucia îl punea să-şi scrie datele şi să semneze şi apoi îi dădea copilul. Dar dacă nu... Dacă nu, diferenţa dintre extaz şi agonie era foarte mare. În mintea lui Vlad, diferenţa aia putea fi catastrofală. Auzise de multe ori despre copii pentru care asemenea şocuri reprezentaseră "declicul". Psihicul puştiului era oricum afectat de "dragostea neţărmurită" pe care i-o transmiseseră mama naturată şi tatăl natural...

Trebuia să reuşească cu ei - cu cei doi poliţişti. Amândoi erau fericiţi acum - se găsiseră, se lipiseră şi erau în "dulcegării". Şi cum dragostea avea efect de drog, o să încerce să beneficieze şi el de euforia lor...

Victor

Se plictisise rău - da' rău de tot! Era linişte. Toată lumea dormea - numai el stătea huhurez... De radio n-avea chef... De reviste cu integrame n-avea chef... Zăcea în fotoliul ăla, se holba lung la balustrada scării şi... Şi nu se gândea la absolut nimic. Nici la Lucia, nici la Ioana, nici la Mugur... Nici la fratele lui, nici la lucrurile căzute din mobila fratelui lui, nici la durerile şi bucuriile sufleteşti... La nimic. Nici măcar nu se întreba dacă simţea fotoliul uşor aplecat sau nu! Stătea acolo şi avea senzaţia că timpul se oprise-n loc... Şi zău că n-avea nimic împotrivă...

Staţia gâjâi scurt:

- Patrula către centrul de minori.

Eei... Se ridică şi răspunse:

- Centrul suntem.

- Venim, cu laptele şi brânza.

- Veniţi.

- Pregăteşte scripetele.

- OK.

Mai aveau ceva de comunicat?... Nu. Se ridică şi ieşi pe palier. Coborî scripetele... Aha! Intrau! Şi le lua ceva timp, semn că de data asta aduceau mai multe provizii... De ce, numai ei ştiau...

- Beatrice!

- Urcă!

Nu-nu! Întâi atârnau sacoşele de scripete... Teo ieşi din apartamentul 15 şi se grăbi să-i ia sfoara din mâini:

- Las' că le ridic eu.

- Păi şi-atunci eu ce mai fac?

- Integrame! Sau lista cu proviziile pe care le iei cu tine...

- Lasă, că n-am nevoie de provizii.

Tiristul trase sacoşele şi le lăsă pe planşeu:

- Ştii ceva? Cred că ai dreptate! Iar eu mă bucur că ai dreptate - nu de alta, dar mă simt în formă. Iar Mugur a plecat, lăsându-mă fără "obiectul muncii"...

Mm, ce pumn mare îi flutura Teo pe sub nas! Începu să râdă:

- Gata, şefu' - am priceput...

- Şi te-ai apucat de listă. Hai!

- Duc laptele şi brânză şi m-apuc.

Luă sacoşele... Mm, ce grele erau! Cum se cocoşaseră 26 şi 40 cu ele atâta amar de drum? Le lăsă în baia din 15, unde era mai răcoare, şi ieşi pe palier. 40 tocmai ieşea din apartamentul Luciei... 26 îl privea lung:

- Eşti frânt, aşa-i?

- Da - frânt de plictiseală. Aş ara un hectar întreg, dac'aş avea un hectar...

Iar ei râdeau, pentru că erau poliţişti cu vechime şi ştiau ce însemna paza de noapte...

- Ia zi-i - îi spun lu' şefu' că vrei să intri în Poliţie?

- Nu. Dacă zici că nu există contract pe perioadă determinată, nu.

- Ba există - da' nu pe perioada pe care-o vrei tu!

- Atunci mai bine nu. Nu vreau să-i fac lui probleme...

Primi o ridicare din umeri... Pe deasupra umărului lui, observă un cap brunet; iar în secunda imediat următoare, Ioana ieşi din apartamentul Luciei, hotărâtă să se ducă la baie în 13. Era somnoroasă; avea ochii mici-mici şi era ciufulită rău... Şi era ciudat; dar tocmai acum, tocmai în momentul în care femeia asta era "ca după bombardament", auzi un "click" mental. Aşa că întinse mâna spre ea; iar ea zâmbi, adormită şi umflată de somn, şi se apropie de el... Tânăra şopti:

- Neaţa.

Da-da! O cuprinse cu braţul şi-o sărută... pentru că voia să fie claxonat mâine de-o biciclistă brunetă... şi pentru că era, într-adevăr, important cum arăta femeia de dimineaţă - nefardată, nepieptănată, nedezmeticită bine... Iar ea arăta ca un ursuleţ de pluş superb, pe care n-ar fi putut să-l lase singur în pat...

Vocea Luciei întrebă, pe palier:

- Cât lapte ne-aţi adus?

- Vreo 30 de kile.

- ... Aţi înnebunit!

- Nu; şefu' a spus să vă aducem 30 de kile de lapte şi 30 de kile de brânză, pe care să vi le împachetaţi frumos şi să le luaţi ca provizii.

Teo nu înţelegea calculul:

- Şi ce să facem cu 5-6 kile de brânză?

Lucia îl lămuri imediat:

- Le pui la congelator şi-ţi ajung o lună, cel puţin. OK, am înţeles. Noi nu mai ducem lipsă de nimic. Ne desfiinţează azi?

- Da. Garantat.

- OK. Şefu' e în cort?

- Da - şi e încruntat rău de tot! A primit nişte mail-uri şi e aşteptat la şedinţă la IGPR la 9 fix. Cică trebuie să prezinte toate rapoartele şi toate datele despre zona asta...

- Aha... OK.

Şi cam atât... Ei nu mai spuneau nimic, el n-o lăsa pe Ioana să spună nimic...

- Atunci noi am plecat. Dacă e ceva, ne auzim.

- Ne auzim.

Îi auzea coborând... Zâmbi slab şi şopti:

- Neaţa, fată frumoasă şi ciufulită rău...

Ioana începu să râdă:

- Neaţa, stilist nedormit...

- Ai dormit bine?

- Am dormit neîntoarsă! S-a simţit că sunt liniştită...

I-auzi! Era liniştită! Nu voia să lungească discuţia despre asta, mai ales acum - după ce el auzise "click-ul" mental. Aşa că o privi lung... şi-o îmbrăţişă, ca să poată să-i şoptească la ureche:

- Nu ştiu dacă ţi-am mai spus... că eşti una dintre foarte puţinele femei cu adevărat frumoase pe care le-am văzut în ultimii 30 de ani.

Ioana şopti, mai printre dinţi, aşa:

- Nu mă mai face să roşesc, că iar "mi-o fur"!

- De la cine şi de ce?

- ... Ei, fetele astea îşi închipuie că iar am ceva de demonstrat unei anumite persoane...

Procesă informaţia... şi continuă:

- Deci ai avut ceva de demonstrat cuiva...

- Trebuie să recunosc că da; am spirit combativ şi un accentuat simţ al posesiunii. Moştenire de la tata... şi de la unchiul.

Aha! Îi fură un sărut şi-i dădu drumul:

- Noi doi nu demonstrăm nimic nimănui. Suntem două fiinţe libere...

Ioana aprobă şi porni spre baie:

- Mă duc să caut nişte apă, nişte săpun...

Aprobă şi rămase singur pe palier.

Totul fusese perfect... până la un punct. Observase că, în clipa când rostise cuvântul "libere", muşchii feţei ei "picaseră". Ea nu era liberă. Ea îi dăduse ieri de înţeles că nu prea voia să fie sunată...

El era liber. El n-avea nici o treabă cu Lucia. Nu trebuia să-i demonstreze absolut nimic femeii ăleia. Nici lui nu mai voia să-şi demonstreze ceva. Era lămurit - era liber, era un om normal şi nu venise încă vremea să se călugărească. Ea însă...

Oare când pleca Ioana din centru? Şi în ce direcţie pleca? Oare generalul mai zăbovea în cortul verde de peste pod - sau se muta în alt cort verde? Habar n-avea - şi uite că fusese gâscan prostănac şi nu-i întrebase pe băieţii în uniformă absolut nimic despre tatăl Ioanei...

Asta e! O s-o întrebe pe ea! Poate-l convingea pe tatăl ei s-o lase să locuiască la el zilele astea...

"Aoleu, Victore! Iar eşti prost!" Abia acum realiza el...

Din clipa când se treziseră, ieri, la 6, femeia aia făcuse pe dracu-n patru "să pice la aşternut" cu el. Poate-l plăcuse extraordinar de mult; poate voise "să-şi facă o dambla"! Poate voise să-şi descarce nervii acumulaţi în timpul relaţiei cu "cel oficial" - ea ştia! Oricum, Ioana ţinuse musai să rupă la propriu mobila din 17 cu el. Habar n-avea de ce fata generalului nu fusese "transportată" cu o maşină de patrulă la ea acasă, sau la "cel oficial" acasă; cert este că, imediat cum scăpase de sub supravegherea paternă, Ioana...

Tatăl Ioanei încuraja de zor un pretendent la mâna fetei lui. Pretendent care era pe placul socrului mare, dar care "juca" pe nervii miresei. Aşa că mireasa se răzbunase, "se răcorise"... şi-i spusese lui că îl sună ea, atunci când poate. Dacă-l suna, însemna că ea "îl aprobase" şi va încerca să-l strecoare în graţiile paterne. Dacă nu-l suna...

Dacă nu-l suna, nu-l suna şi gata! Ei, na! Mintea lui făcuse "click", nu "bum"! Aşa că intră în apartamentul 13, se reaşeză şi-şi privi ceasul. Şase jumate. Încă o oră jumate...

Alexandru

Era linişte pe palier. Patrula plecase. Ioana nu se întorsese în sufrageria Luciei; în schimb, se vedea o umbră care se agita de colo-colo. Probabil că poliţista îşi făcea bagajul. Ea se muta azi la George...

Mda. Îşi amintise. Aşa că...

Se aplecă şi sărută fruntea băieţelului lui. Şi ieşi.

Trebuia să vorbească cu George. Cât era ceasul? Şase jumate. Bun! Poliţistul trebuia să vină să-şi pupe logodnica de "bună dimineaţa"! Ieşi pe palier, coborî trei trepte şi se aşeză. Îşi aprinse o ţigară... Şi-acum îl aştepta pe George.

Lucia

Bun! Lucrurile mergeau repede! Era selectivă, era atentă şi se minuna şi ea cât de repede renunţa la hainele cumpărate în urmă cu nici o lună şi care-i plăcuseră atunci la nebunie...

Nu-şi luase hainele noi. Era ciudat, dar maldărul care "rămânea acasă" era mai mare decât maldărul care mergea cu ea. Egării ăia "isterici", maieuţele "fără sutien", fustiţele cât un peticel - toate rămâneau aici. Nu erau adecvate nici pentru noul ei statut, nici pentru Octavian. Iar ăsta nu era un calcul - şi nici o atenţionare din partea flerului ei. Aşa simţea. Le luase, una câte una, le privise şi simţise nevoia să le lase aici. Nu o mai reprezentau; nu se mai potriveau cu Lucia Florea - iubita lui George şi prietena lui Octavian. Acum, după toate câte se întâmplaseră în ultimele zile, se vedea purtând fuste lungi şi drepte, sau blugi drepţi elastici... Cămăşi cambrate, bluze elastice... Maieurile fără spate erau nepotrivite. Poate că-i stăteau bine; dar nu le putea purta în preajma lui Octavian. Chiar dacă lui George i-ar fi plăcut să iasă amândoi într-un club aşa... ca în iulie. Îi era jenă...

Mobilul ei piui scurt. Se grăbi să-l scoată... Se aşeză încet pe canapea. George tocmai deschisese o conversaţie; şi-i scrisese **"Neaţa, iubito"**...

Oftă din tot sufletul, ştiind că avea un zâmbet de-ăla romantico-tâmp pe buze, şi începu să apese tastele...

Neaţa, iubitule.

Ai treabă?

Împachetez. Adică triez hainele.

Şi te descurci, sau vin să te ajut?

Poftim? Da' ce-i venise? Rândul următor o făcu să râdă:

N-aş vrea să te prefaci că uiţi maieuţele alea sexy...

Ah, bine că mi-ai amintit! Cât pe ce să le uit! ;)

Şi acum chestorul principal Mocanu stătea la biroul lui, în mijlocul "acţiunii de restabilire a liniştii şi ordinii publice", şi râdea uşurel, aşa, "în barbă"...

Ai grijă să împachetezi şi nişte rochiţe de plajă. Azi "negociez" concediul meu, aşa că...

Împachetez una singură.

De ce? Te-ai supărat pe celelalte?

Nu cred că le pot purta în prezenţa lui Octavian.

Aştepta... Nu-nu! Nu aştepta deloc! Apăsa tastele, nu care cumva să-i lase lui timp să răspundă...

Aşa că iau doar una - pentru tine.

Pentru mine, va trebui să le iei pe toate.

Serios? Chiar aşa de mult îi plăceau rochiţele ei de plajă?

Eşti sigur?

Când vin, controlez toată casa. Dacă găsesc o singură batistă neîmpachetată...

Cu alte cuvinte, nu care cumva "să se boşorogească" din cauza băiatului lui! Ha! Se gândea... Aha!

Batistele nu le iau. N-am de ce. Nu-mi mai folosesc...

Aşa; schimbase subiectul! Aştepta opinia lui...

OK. Dar dacă găsesc o singură şosetă neîmpachetată...

Bufni în râs şi tresări - perdeaua se trase scurt:

- Neaţa.

Octavian? Tocmai acum? Zâmbi:

- Neaţa.

- Ce faci; ai treabă?

- Uite, împachetam. Dar m-am oprit, să vorbesc cu George...

Eu am şedinţă, în dimineaţa asta. Vă vizitez după.

Bătu cu palma în canapea, iar Octavian se aşeză lângă ea... Apăsă grăbită tastele:

Te aştept, cu şosetele împachetate.

Send... Bun! Tânărul bufni în râs:

- Stai, că nu înţeleg! Ţi-a ordonat să-ţi împachetezi şosetele?

- Oarecum. Mi-a pus în vedere să-mi iau absolut toate hainele.

O secundă, două... Băiatul ei chicoti:

- Plănuiai să laşi maldărul ăla aici?

- Da.

- Păi, de ce?

- Nu-l găsesc adecvat nici pentru noua mea locuinţă, nici pentru noua mea familie.

Era "citeţ"? Octavian o privi cu subînţeles:

- Fii serioasă!

Îndesă telefonul în buzunar... Dar îl scoase şi apăsă tastele.

Te iubesc.

Aşa. Acum era gata. Băgă telefonul în buzunar şi-l privi lung:

- Tu ai insomnie?

- Oarecum. Sunt gânditor...

- Tot "ale tinereţii valuri"?

- Nu neapărat...

Nu neapărat? Păi ce altceva îl ţinuse insomniac, în afară de dorul de Codruţa? Ignoră piuitul şi vibraţia scurtă, că ştia deja ce scrisese iubitul ei acolo...

- Ludmila a dormit cu nepoţeii... Adică a stat cu nepoţeii, atunci când a reuşit să nu suspine foarte tare. Şi a suspinat cam toată noaptea...

Oof... Se grăbi să rostească partea plină a paharului Ludmilei:

- Ei măcar se vor reîntâlni peste câteva luni. Copiii ăştia...

- Ei pleacă la orfelinat, nu?

- Da.

- Şi crezi că or să înceapă adopţiile?

- Trebuie să înceapă. Dacă nu adopţiile, atunci măcar încredinţările! Măcar asistenţa maternală! Statul n-o să poată să-i ţină pe toţi în orfelinate! Nu sunt atâtea locuri! Şi cine ştie dacă mai sunt tot atâtea orfelinate câte au fost săptămâna trecută!

- Aşa-i. Şi crezi tu că

- Cred că or să facă asistenţi maternali "pe bandă". Obţin două lucruri dintr-un foc: angajează şomerii şi plasează orfanii. Aşa ar fi logic să procedeze. Cine ştie însă cum or să facă...

Pentru că ei trăiau într-o ţară anormală...

- ... Pot să te întreb ceva?

- Ştii bine că da.

- ... Aseară, am preferat să mă culc. Aşa că nu ştiu ce-aţi stabilit...

Eei... Îl luă pe după gât şi-l ţucă în creştet:

- Poţi să spui că eu sunt prietena şi aliata ta *number one*.

Tii, ce tare o strângea în braţe! Bufni în râs:

- Trag concluzia că-ţi surâde ideea...

- Cum să nu-mi surâdă?! Eşti cea mai *cool* poliţistă care s-a inventat vreodată!

I-auzi! Se grăbi să se ridice:

- Numai că, atunci când ajung acasă, las uniforma-n cui...

- Ştii bine ce-am vrut să spun! Iar tata ce zice?

- Nu ştiu. Şi nici nu cred că eu sunt cea care trebuie să răspundă la întrebarea asta...

- Ei, ştiu! Da' voiam să ştiu aşa... informativ...

- Păi, informativ cum zici tu, să ştii că am negociat o fetiţă aşa ca Renata.

- Yes!

Tii, da' ce se bucura Octavian! Mai să creadă că tânărul ăla îşi şi făcuse planul şi găsise deja vreo duzină de moduri de-a o duce de nas! Ridică un deget şi-o sprânceană:

- Să ştii că eu sunt foarte drăguţă şi glumeaţă şi aliata ta, până constat că vrei să mă duci de nas!

- Stai liniştită! Nu ţi-am zis că n-o să vă fac probleme?

- Ba da; dar de la a zice până la a face e drum lung...

- Serios - stai liniştită! Vrei să te ajut la împachetat?

- Nu. Mă descurc.
- Să le iei pe toate! OK?

Ce să ia? Octavian arăta spre maldărul de chestii colorate şi obscen de sexy. Şi zău că nu prea-i venea... Octavian se ridică şi el şi-i făcu cu ochiul:

- Ascultă-mă pe mine: ia-le pe toate!

Ia uite-l! Tânărul ieşi grăbit:

- Oare ce-o fi de mâncare prin bucătăria Violetei?

Rămăsese singură...

Deci, George îi pusese în vedere să-şi ia toate hainele - mai puţin batistele, care-i vor fi total nefolositoare de vreme ce n-o să plângă niciodată... Numai el ştia de ce plănuia s-o vadă îmbrăcată "de belea". Dar o să le ia. Dacă el le voia, atunci o să le ia. O să le bage în şifonier... şi-o să le poarte atunci când o să creadă ea de cuviinţă. La urma urmei, egării turcoaz puteau fi purtaţi cu un tricou până la genunchi - de-ăla, măsura 52. Iar după ce Octavian pleca pe-afară... După ce băiatul pleca iar George încuia uşa...

Aoleu, să nu uite CD-urile! După ce Octavian pleca cu băieţii la plimbare... Şi parfumurile! Fardurile! Toate-i trebuiau! Unde erau sacii ăia mari, pentru haine? Ăia albaştri, uriaşi? Avea o grămadă de lucruri de îndesat în ei!

Ludmila

Se ridică uşor de pe pat... Oftă şi se grăbi să iasă.

Plânsese toată noaptea. Nu putuse să se liniştească. Dar...

Dar, gata! Era ora şapte, aşa că trebuia să se ridice de-acolo şi să-şi facă datoria - adică meseria de doctoriţă. Se strecură în baie şi se grăbi să-şi dea cu apă pe faţă. Evita să ridice privirea spre oglindă; nu voia să se gândească ce-o să fie în sufletul fetiţei ei când o s-o vadă cu ochii ăia plânşi...

Apa era călâie. Deşi stătuse toată noaptea în PET-ul ăla, pe gresie, nu era rece! Dar...

Ieşi şi porni spre bucătăria Luciei: să-şi "testeze" mutra aia lungă pe poliţistă, ca să poată calcula reacţia Violetei...

Nu - nici o şansă. Lucia îşi îndesa hainele în saci. Era atât de grăbită, atât de nerăbdătoare încât n-avea rost s-o întristeze! Discuţia ei cu George mersese ca unsă! Nici n-avea rost să încerce s-o descoasă! Relaţia Luciei cu George reprezenta normalitatea... Ieşi deci pe palier.

Ieşi pe palier şi se aşeză lângă Alex, pe cea de-a treia treaptă care ducea la etajul doi:

- Neaţa.
- Neaţa.
- Ce faci?
- Îl aştept pe George.
- Nu cred că vine înainte de ora nouă.
- Eu îl aştept.

Îl privi lung... Era hotărât. Era calm, părea împăcat cu el însuşi şi cu gândurile care-i treceau acum prin minte... Şi era determinat să nu se ridice de acolo până nu venea omul care deţinea "puterea supremă" asupra lui Vlad. Aşa că se ridică:

- Tu ai mâncat?
- Nu mi-e foame.

Dădu să-l apuce de tricou şi să-l târască spre bucătărie... dar se opri la timp. Pentru că omul ăla era atât de disperat încât... Alese altă abordare:

- Nu vrei să-ţi aduc eu două sandwich-uri?

Ochii albaştri se ridicară spre ea:

- Sărut mâna, dar nu pot să mănânc. Nu mi-e foame.

Disperarea îi pusese un nod imens în gât şi-i micşorase stomacul până la dimensiuni microscopice... Păi, se părea că n-avea rost să insiste cu el. Şi nici nu mai avea rost să încerce să se ţină departe de bucătăria copiilor ei; aşa că ocoli palierul şi intră în apartamentul 15, unde Violeta făcea sandwich-urile cu viteza sunetului iar Teo turna laptele şi prepara Nesquick-ul...

- Neaţa, copii.

Ambele perechi de ochi se ridicară şi-o priviră lung... Şi, ca la un semn, amândoi lăsară baltă totul şi se grăbiră să o îmbrăţişeze. Oftă greu, încercând să nu reînceapă să plângă:

- Haideţi, că n-o să fie o eternitate! Vin şi eu repede!
- Ştiu; dar e greu...
- E foarte greu. Să sperăm că se va termina repede.
- Promiţi că ne vedem în fiecare seară pe net?
- Da. În prima săptămână poate că n-o să putem chiar în fiecare seară. Nu ştiu ce planuri are George cu mine, aşa că...
- Ce vrei să spui?
- Că încă nu ştie ce zonă o să primească. În funcţie de rezultatul şedinţei de azi, aflu şi eu dacă şi ce-o să bandajez.

Violeta ei oftă greu... Gata! Se desprinse din îmbrăţişare şi porni spre uşă:

- Mă duc să trezesc picii. Trebuie să-i duc la toaletă...
- Vin şi eu.
- Nu. Tu stai aici şi fă-le de mâncare.

"Că, dacă vii după mine, în zece secunde bocim amândouă ca la mort! Şi nu-i cazul!"

Se grăbi să iasă.

Victor

Centrul se anima, încet-încet. Atmosfera era "stătută" - nici urmă de clipele alea frumoase când Carina "plutise" pe palier cu tăvile cu mâncare, când juristul îi înveselise cu glumele lui sau când se auziseră râsete sporadice de copii. Acum, palierul "puţea" a centru de orfani necăjiţi. Palierul mustea de tristeţe şi deznădejde...

Tresări şi sări în picioare - cine fugea aşa de hotărât acolo? Că erau paşi mărunţei! Vreo tentativă de evadare?

- Alex!

Se opri la timp - adică înainte să iasă pe palier şi să fie văzut. Aştepta... Alex începu să râdă:

- Neaţa, voinicule! Gata - te-ai trezit?
- Da! Şi nu erai lângă mine!
- Păi, m-am trezit de dimineaţă!
- Şi de ce nu m-ai trezit şi pe mine?
- Pentru că dormeai foarte frumos, aşa că te-am lăsat să te odihneşti.
- Da' trebuia să mă trezeşti!
- Lasă, că nu trebuia deloc! Cât ai dormit tu, eu m-am pregătit pentru discuţia cu George!

Poftim?

- Cum adică?
- Adică i-am scris pe nişte hârtii tot ceea ce voia să ştie de la mine. Şi-o să-i fac hârtiile cadou, dacă el scrie pe fişa ta că mi te dă în grijă.

Cum-cum? Alex spera să-i reuşească şantajul ăla? Ha!

- ... Adică dacă ne lasă să ne mutăm la casa bunicilor mei.
- Dacă te lasă în grija mea după ce se închide centrul.
- Aa...
- Şi-acum îl aşteptam să vină, ca să discut cu el.
- ... Crezi tu că vine aşa de dimineaţă?

Alex chicoti uşurel:

- Da, pentru că s-a îndrăgostit rău de tot de Lucia...
- Aa...

Şi chicotea şmecherul ăla mic şi uns cu toate alifiile...

- Hai - fugi la baie şi pe urmă la masă!
- Da' tu ai mâncat?

- Nu. Nu pot să mănânc.

- Da' de ce? Nu ţi-e foame?

- Nu ştiu. Nu simt că mi-e foame. Am emoţii... Îl aştept pe George şi mă gândesc cum să-i zic. Şi am emoţii - că nu ştiu dacă mi-am ales bine cuvintele...

- Aa, stai liniştit! Tu eşti foarte deştept! N-ai cum să greşeşti cuvintele!

Ia uite ce ştia şmecherul ăsta mic! Alex începu să râdă:

- Hai, puştiule - fugi la baie!

Scoase pachetul de ţigări iar Vlad apăru brusc în cadrul uşii. Şi-i zâmbi, cu acelaşi optimism cu care-i zâmbise de fiecare dată:

- Neaţa, Victor!

- Neaţa, Vlade.

- Ce faci? Eşti de pază?

Aproba...

- Oare pe cine să rog eu să meargă cu mine sus?

- Cred că pe Ioana. Sau pe Teo - care vrei tu.

Puştiul pornise spre apartamentul 15... Se aplecă puţin şi privi lung capul şaten...

Era disperat. Toată speranţa lui, tot viitorul şi toate planurile lui atârnau acum de discuţia cu George. Şi de decizia lui George. O să încerce să fie atent - şi-o să-l avertizeze şi pe Teo, discret, să-l supravegheze pe Alex. Dacă George va spune "nici nu mă gândesc", iar nervii omului ăluia cedau, bietul Alex putea înfunda arestul pentru ultraj şi vătămare corporală gravă...

Lucia

Cât era ceasul? Şapte jumate? O oră foarte civilizată pentru telefonul ăla! Ieşi din apartament, ocoli palierul şi urcă la etajul 4. Şi se încuie în apartamentul 17...

Acum, dacă nu calculase bine, o să-l dea rău de tot peste cap pe omul ăla! Selectă numărul... Îi plăcea să creadă că Nicolae îşi oprise mobilul peste noapte; pentru că suna, dar nu voia să-l trezească...

- Neaţa, Lucia!

Oo, o salvase în agendă! Bun!

- Neaţa, Nicolae. Sper că nu te-am trezit...

- Nuu, nici gând! Îmi beam cafeaua şi mă pregăteam să trezesc fetele!

- Aa, ele dorm...

- Da. Toate trei.

- Adevărul e că au avut multă treabă aseară...

- Să ştii că n-a fost chiar aşa de rău! Adică, era curat... Doar că ne-am culcat după miezul nopţii. Ne-am jucat cu păpuşile, am jucat şi cărţi...

- Aha! Bun! Bravo! Uite de ce te-am sunat... Noi evacuăm aici; şi

- Dacă ai nevoie de mine, într-un sfert de oră am sosit.

- Nu, stai liniştit. Dar a intervenit o problemă.

- Te ascult.

Coborî mult tonul vocii:

- Blocul nostru e înclinat.

Tăcere...

- Se apleacă spre stradă, probabil cu tot cu fundaţie. Noi o să evacuăm, în jur de ora 12. Dacă mai ai ceva de luat, spune-mi - şi îţi împachetăm noi. Doar să treci să le iei, până-n ora 12.

- Mulţumesc mult, dar nu mai am nimic de luat de-acolo.

- Gândeşte-te bine, pentru că n-o să mai poţi intra aici!

- Ştiu. Am auzit ieri, la ştiri, cum e procedura cu clădirile galbene. Tot ce-am avut de luat, am luat când m-am întors de la Bellu. Aşa că...

- ... OK. Şi altceva, ce mai faceţi voi?

- Facem bine. Chiar foarte bine, zic eu...

Şi râdea vecinul ei, semn că făceau foarte-foarte bine...

- Codruţei pare că-i place la noi. Adică cu noi - că la noi e îngrămădeală mare! Dar azi, pe la opt jumate, pornesc spre primul BCR care-mi iese-n cale; plătesc apartamentul, mă duc pe Dorobanţi şi iau cheile. Şi se rezolvă şi problema spaţiului locativ!

- Bun! Bravo! Deci ei zici că-i place!

- Eu aşa zic! M-a rugat aseară, dacă se poate, să mergem în seara asta pe la ea pe-acasă, să-şi ia nişte haine de schimb. Dar vreau să-i fac o surpriză şi s-o mut cu totul diseară! Şi poate avem timp să ne mutăm şi noi! Să vedem ce spune mama...

- ... Mama ta?

- Da. Vrea să se ducă cu mama Carinei să depună dosarul pentru despăgubiri; iar dacă ele n-o iau pe Renata, Carina nu se poate duce să caute mobilă.

- Aşa e! Vezi - dacă n-am copii...

- Las' c-o să ai şi copii! Şi-ncă mai repede decât plănuiai! Am eu nişte informaţii ultrasecrete, venite "pe surse"...

Da' ce, vorbise cu George? Juristul râdea de-a binelea:

- Am glumit. E o bănuială de-a mea - nu e "pe surse". De când m-am întors acasă, sunt euforic! O fi şi de la gazul de butelie...

I-auzi! Începu şi ea să râdă şi decise să-l lase să se delecteze cu cafeaua de dimineaţă:

- OK. Atunci zici că nu-ţi mai trebuie nimic de aici.

- Absolut nimic. Tot ce-i acolo, puteţi să le aruncaţi pe geam, să le ia cine le-o vrea!

- Bine. În cazul ăsta, vorbim.

- Bineînţeles! Mobilăm şi vă invităm să inaugurăm investiţia! Apropo de invitaţie - am sentimentul că Octavian n-are voie să lipsească...

- Eu am sentimentul că o să ajungă la uşa voastră înainte să lansaţi invitaţia! Dar pe-asta n-o ştii de la mine!

- Aa, nuu...

Şi râdeau...

- Îţi mulţumesc pentru telefon.

- N-ai de ce.

- Nu te mai ţin, că tu trebuie să evacuezi un palier întreg!

- Vorbim.

- Vorbim.

- Pa, Nicolae.

- Pa, Lucia.

Apăsă butonul roşu...

Una peste alta, trăgea concluzia că palierul lor era chiar norocos! Ea îşi găsise jumătatea - şi primise ceea ce-şi dorise dintotdeauna! Dragostea! Juristul era euforic, Denisa era îndrăgostită lulea, Teo şi Violeta erau mai uniţi ca niciodată... Numai bietul Alex ieşea şifonat din blocul ăsta! Dar, dacă decidea să vorbească totuşi cu George, poate...

Violeta

Copiii erau liniştiţi. Se treziseră repede, în linişte; se spălaseră, se schimbaseră în haine noi, mâncaseră... De parcă nu porneau azi spre orfelinat! De parcă erau siguri că vor rămâne aici, în blocul ăsta, pân' la majorat! Calmul lor o mira...

Ieşi din apartamentul 14 şi şovăi - parcă era cineva acolo... Da. Alex stătea pe treptele care duceau la etajul doi şi fuma. Şi-o privea lung, serios... Îi zâmbi; schiţă şi el un zâmbet ca o părere...

Se grăbi să ducă tava în bucătărie şi să revină pe palier. Tocmai îşi amintise că pe Alex nu-l văzuse mâncând! Păi el făcea greva foamei acolo? Se apropia, zâmbind... Tânărul clătină încet capul:

- Sărut mâna, dar nu pot.

De ce? Se aplecă lângă el:

- Am pus unt pe pâine - nu margarină! Iar brânza e o nebunie!

- Nu pot.

De ce? Aştepta continuarea... Alex oftă scurt:

- Îl aştept pe George - şi nu pot să înghit nimic. Simt că mă sufoc numai când mă gândesc la mâncare! Nici chiar gândul la mâncare nu trece de gât!

Bietul Alex! I se rupea sufletul...

- Dar un ceai bei? Că Vlad bea ceai...

- Crede-mă că nu pot. Nu pot nici să mă ridic de-aici şi să vă ajut la treabă! Îmi tremură picioarele şi-mi vâjâie urechile!

- Vrei să-i spun mamei să-ţi dea o pastilă?

Alex nega... Se ridică şi porni spre propriul apartament. Şi, în drum, îi aruncă lui Victor o privire extrem de îngrijorată...

Nu. N-aveau ce-i face lui Alex. Până nu vorbea cu George, până nu afla decizia finală... Până nu ştia sigur dacă îl primea pe Vlad sau nu, omul ăla n-o să se poată ridica de-acolo. Nici nu voia să se gândească ce-i trecea lui prin minte acum! Nu de alta, dar din 5 august şi până acum, poliţistul se tot rugase de el să-i dea datele familiei; iar acum Alex era la mâna poliţistului... Brr!

Ia să se ducă ea să spele vasele! Şi să pregătească nişte sandwich-uri pentru copii. Bănuia că centrul se va desfiinţa în jurul prânzului; şi cum patrula nu le mai lăsase carnea, era mai bine să le facă copiilor ceva "la pachet". Până ajungeau la orfelinat, până li se făcea internarea...

Aşa se numea: "internare". Ca într-un fel de spital. Termenul "orfan" era o ditamai ştampilă - ca şi termenul "handicapat". Ceilalţi copii or să-i ocolească...

Gata! Ea spăla vasele acum! Năvăli la propriu în bucătărie şi se repezi la lighean. Teo îi simţea supărarea şi nu zicea nimic...

Teodor

Violeta lui năvălise în bucătărie şi se repezise la vase. Era evident că nu voia să discute...

Soţia lui era supărată - şi din cauza supărării Ludmilei, şi din cauza desfiinţării centrului, şi din cauza plecării spre necunoscut... Iar el fusese îndeajuns de idiot să n-o ia, într-o vară, şi s-o ducă la Albena, sau în Grecia. Violeta nu ieşise niciodată din România. De-asta îi era atât de greu. Pentru ea, Nădlacul era undeva "la capătul lumii"...

Se ridică şi o prinse de umeri. Şi o sărută pe păr... că o înţelegea, dar nu putea s-o ajute... Ieşi.

Unde era Victor ăsta? Că trebuia să-i predea pistolul! Adică... Adică, da - trebuia să-i predea pistolul. Aşa făcuseră şi până acum. Intră în apartamentul 13 iar Victor se ridică:

- Eei... Ultima tură de pază pentru mine tocmai s-a încheiat. Ştii că mă simt ciudat?

- Îmi dau seama!

Primi pistolul şi raportul:

- Lucia e la ea; cred că împachetează. Aici e doar gravida, care face integrame şi mănâncă alune.

- E liniştită?

- Foarte liniştită.

- Bun. În 14 cine e?

- Ioana şi Ludmila. Iar în 15 ştii că e Violeta...

- Iar Alex e pe palier.

Aşa - tare, ca să-l audă. Avea vreo reacţie?... Nici măcar o tresărire. Victor îi făcu semn să fie cu ochii pe Alex... şi completă:

- Da. Îl aşteaptă pe George.

- Apropo - vreo veste de la George?

- Nimic.

- Probabil că are treabă... OK! Pistolul şi fotoliul, te rog!

Le primi pe amândouă şi-l văzu grăbindu-se spre apartamentul 14... I se părea lui, sau stilistul "se cam lipise"?

În fine - nu mai conta. Era un om liber, nu? Ieşi şi ciocăni în uşa apartamentului 12. Aproape imediat, Lucia ieşi din dormitor. Întinse ferm arma spre ea:

- Pistolul.

- Păi nu faci de pază?

- Am pistolul meu.

- Dar faci de pază cu pistolul meu.

Adică... Poliţista mârâi printre dinţi:

- Ce, vrei să bagi gloanţe în copii?

Cee? Da' ce-i venise? Lucia reveni în dormitor...

Păi, dacă vreun copil decidea brusc că el nu merge azi la orfelinat... Avea dreptate Lucia, ce mai! Aşa că reveni în 13...

Poliţista avea momente când era poliţistă. Clar! Îl mai repezise de câteva ori, de când "deschiseseră discuţiile", ei doi. Prima oară, o făcuse în noaptea când murise băiatul lui Nicolae. Nu ripostase - dar memorase cuvintele ei dure. De-atunci, se mai ciocnise de atitudinea de poliţistă; dar o înţelesese. Că doar era poliţistă, nu? Iar acum... Acum, Lucia se aşteptase ca el să priceapă "de la sine" de ce trebuia să facă de pază cu pistolul ei cu bile. Poate unde se gândise că pistolul ei făcuse de pază 6 zile şi 6 nopţi, aşa că motivul ar fi trebuit să fie "citeţ"...

Se aşeză în fotoliu şi... A naibii să fie ea de treabă! Din locul ăla vedea perfect capul lui Alex! Iar tristeţea emanată de omul ăla îl înfuria la culme! Îi venea să pună mâna pe staţie şi să-l cheme pe George aici! Şi să-l lege fedeleş pe poliţistul ăla şi să-l "toace" la cap până i-l dădea pe Vlad lui Alex! Dar...

Dar era prea mic şi prea neştiutor pentru a se amesteca în chestia asta. George o dăduse pe Codruţa lui Nicolae în clipa în care ambele părţi spuseseră "da". Cu siguranţă, l-ar fi dat şi pe Vlad, dacă n-ar fi ştiut el ceva despre Alex... Ceva ce probabil că Lucia ştia deja - că nu i se păruse foarte grăbită să i-l dea ea...

N-o să se amestece în calculele lor, în privinţa lui Vlad. Când o să-l vadă pe George urcând, o să-l roage prin semne să nu-i mai chinuie - şi măcar să le spună verde-n faţă dacă "se aproba" sau nu! Să-l ia pe Vlad de-acolo dacă nu voia să i-l dea lui Alex! Deşi ăsta ar fi fost un act de-o cruzime extremă, de vreme ce-i lăsase să stea împreună şase zile...

George

Mobilul piui scurt. Cât era ceasul? Opt jumate. Gata - pornea spre şedinţă.

Se ridică şi începu să-şi aranjeze dosarele. Dosarul "clădiri", dosarul "sănătate", dosarul "hrană caldă", dosarul "medicamente", dosarul "provizii", dosarul "orfani", dosarul "pază şi apărare", dosarul "special"... şi toate celelalte. Erau multe; dar în maldărul ăla era toată zona lui, cu toată activitatea la zi. Iar deasupra, peste ele, aşeză dosarul pe care scria "Raport George Mocanu". Avea să-i dea lui nea Aurică un camion de bere...

- Gata? Pleci?

- E opt jumate. Ştii că nu e bine să întârzii...

- Ştiu că trebuia să pleci la şi-un sfert.

- N-am vrut să stau la cafea şi ţigară cu ceilalţi.

- Crezi că e mai bine aşa?

- Da; mult mai bine. O relaţie strânsă cu ei echivalează cu o tonă de telefoane şi intervenţii la omul care gestionează transportul pe calea ferată.

- O relaţie rece cu ei echivalează cu o ură mare-mare...

- Las' să mă urască! Că n-au ce-mi face...

- Te pot săpa.

- Nea Aurică...

- ... Aşa e! Uit mereu că nimeni şi nimic mic nu poate dărâ-

ma un chestor şef.

- Mai ales că m-am hotărât să mă înscriu la doctorat.

Şi gata - îl lăsase cu gura căscată... Începu să râdă:

- Nu de alta, dar vin vremuri tulburi; şi nu vreau să fiu vreodată degradat pe motiv că n-am studiile necesare.

Primi o aprobare cu capul - nea Aurică nu se putea dezmetici, după aşa informaţie! De unde până acum refuzase şi să audă vreun cuvânt apropo de diploma de "doctor"... Luă cutia mare de carton şi aşeză dosarele în ea:

- Generalul meu doarme, nu?

- Doarme neîntors. Până la unşpe, nimeni n-are voie să-l deranjeze.

- Las' că merită; că a fost un partener fantastic la dezastrul ăsta!

- A fost, ce mai!

- În cazul ăsta, nea Aurică, rămâi şef în cortul verde.

- Bine. Continui cu lista, da?

- Da.

- Tu să nu uiţi de plecarea tiristului în Italia.

- Nu uit. I-am obţinut deja aprobarea pentru TIR. Când se scoală generalul, o să-i mai obţin ceva - cadou de la mine, aşa...

- I-ai obţinut şi paşaportul pentru copii?

Cum-cum? Ce să-i obţină?

- Paşaportul provizoriu. Altfel îi prinde Crăciunul la Nădlac, lângă fâşia albă!

Doamne! Uitase complet! Teo pleca împreună cu copiii! Iar copiii erau minori! Aoleu, ce era să facă! Se încruntă scurt:

- Da' nici el n-a zis nimic!

- El habar n-are pe ce lume trăieşte! L-am văzut - de când au stabilit că emigrează "în gaşcă" la părinţii lui, nu mai ştie nici cum îl cheamă!

- Şi habar n-are cum s-au schimbat regulile în ultimul timp. Mă ocup eu de paşaportul copiilor. Să mai cer şi altceva?

- ... Cere trei posturi de consilier. Eu, doctoriţa şi încă un om în care ai încredere.

- Doi consilieri şi-un asistent. 26 sau 40?

- Ca asistent? Glumeşti! Asistentul încă nu-l cunoşti. Numai superiorul tău îl cunoaşte...

Adică asistentul îl va supraveghea, să nu "deraieze" de la indicaţiile superiorului... Aprobă şi ieşi.

Gata - adio linişte şi echilibru. Primea o zonă "fierbinte" şi-un spion care-i va şti toate mişcările. Va trebui să-şi amintească cum se lucra în condiţii de stres şi supraveghere strictă... Gata - cataclismul ăla devenea neplăcut. Să nu uite să-şi negocieze concediul...

Descuie maşina şi ridică privirea peste capotă, spre lac. Va fi o zi caniculară azi. O zi grea pentru Lucia - care trebuia să împacheteze dimineaţa, să facă curat la prânz şi să despacheteze seara... Nu-i nimic - îi făcea el un masaj "ca la carte", după ce despacheta! Ei aveau apă; în plus, ei vor avea şi şerveţele umede, parfumate. O să se ocupe el de "baia fierbinte"...

"Hai, gata - că te-ai ţicnit! Numai la prostii îţi stă gândul!"

Aşeză cutia pe scaunul din dreapta, urcă la volan şi blocă portierele. Şi demară spre IGPR - că întârziase deja.

Lucia

Mm, ce cald se făcuse! Deşi stătea pe palier, în acel spaţiu lipsit de lumina soarelui, i se părea cald. Era nouă şi zece minute; presupunea că George era la IGPR. Dacă şedinţa începuse la opt, probabil că iubitul ei cerea chiar acum un pahar cu apă şi se întreba de ce fata aia frumoasă îl făcea să sughită în timpul şedinţei...

Tresări şi lipi, involuntar, palma pe peretele de lângă uşă. Oare...

Da! Era o replică! Ridică vocea:

- Toată lumea stă jos! Aşezaţi-vă! Alex, urcă la trei!

Alex nici nu clipea. Nici nu se clintea de-acolo! Alex părea transpus într-un univers paralel, pe care-l locuia singur-singurel... Decise să nu-i mai spună nimic. Nu de alta, dar ar fi trebuit să ridice vocea la el - şi-o auzeau copiii răcnind pe-acolo!

Legănarea nu i se părea puternică. Din uşa apartamentului 13, Teo o privea lung...

Trosnetul puternic o făcu să ţipe!

Imediat, auzi un ţipăt în apartamentul ei. Şi nu mai apucă să se întrebe ce trosnise - uriaşul trecu pe lângă ea ca vijelia!

Alexandru

De ce să urce? Stătea foarte bine acolo! Stătea jos, aşa cum spusese ea...

Dac-o fi să cadă cu scările, asta e! Dac-o fi să-i cadă scările în cap, asta e! Şi-aşa, îşi amintea cum socotise el, pe 5, că Dumnezeu o să-i dea cu un bloc în cap - dar mai întâi o să-l chinuie foarte-foarte tare, fluturându-i pe sub nas copii supradotaţi. Ei bine, până acum tot planul lui Dumnezeu mersese "şnur". Ajunseseră, probabil, la partea cu blocul! Iar Vlad o să-l uite - aşa cum cu siguranţă uitase şi alte persoane care-i trecuseră prin viaţă...

Blocul trosnise. El aştepta lovitura. Aştepta să-i cadă blocu'-n cap! Fuma şi aştepta...

Teodor

La naiba! Se speriaseră!

Făcu un pas mare şi intră în holul Luciei. Trase perdeaua şi dădu să ţipe la ei, să iasă de-acolo! Numai că nu scoase un sunet - Liana ţipa, Florin ţipa şi el, Vlad se făcuse mititel iar Octavian îi ţinea pe toţi trei în braţe. Tînărul îl privi preţ de-o clipă şi se ridică:

- În uşă! În cadrul uşii toată lumea!

Da! Minunată idee! Habar n-avea ce trosnise, dar se auzise ca atunci când blocul lui Mugur decisese să se prăbuşească! Aşa că "nu era de bine"! Dacă... Nici nu voia să se gândească!

Se trase în spate şi-i luă în braţe. Îi ţinea pe toţi patru sub tocul uşii...

Auzi un nou trosnet. Şi văzu, cu stupoare, cum peretele cu geamul se crapă "ca-n filme"! Pârâitul, imaginea crăpăturii care înainta prin perete exact ca pe ecranul televizorului îi tăiase răsuflarea...

Nu mai ţipau. Ar fi vrut să-i audă ţipând - ca să nu se mai concentreze asupra crăpăturii! Nu era "dramatică"; părea o crăpătură de tencuială. Numai că era perfect orizontală, de la un perete la celălalt. Semn că George nu se înşelase...

Lucia

Paşii tropăiră scurt iar Violeta ridică vocea:

- Teo!

Se grăbi să ocolească scările:

- E cu copiii! Stai liniştită!

Violeta era albă ca varul la faţă şi-i făcea semne disperate să vină la ea! Şi imediat cum se apropie îndeajuns de mult, fu prinsă de braţ şi smucită serios! Femeia şopti, panicată:

- S-au crăpat pereţii!

Sâsâi şi-o prinse de umeri:

- Haide la copii! Hai! Alex, preia!

Şi gata - intră în apartamentul 15 şi-o împinse în sufragerie. Ea intră în dormitor, unde cei patru copii de-o şchioapă se lipiseră de peretele băii... Le făcu semn să vină la ea; şi îi cuprinse cu braţele acolo, sub tocul uşii. I se părea mai sigur. Privea lung crăpă-

tura aia perfect orizontală...

Legănarea blocului era din ce în ce mai slabă... Şopti:

- Hai, că se termină acum. Încă puţin...

Şi gata - după părerea ei, se terminase! Aşa că îi împinse pe toţi patru spre Violeta:

- Staţi aici cu toţii. Vin imediat.

Se grăbi să iasă - oare în 14 se crăpaseră pereţii? Năvăli înăuntru şi dădu de privirea speriată a lui Victor, care şopti:

- Ce-a trosnit aşa?

Nu-i dădu nici o importanţă; ridică privirea spre geam... Aici totul era perfect! Bun! Ieşi şi ridică vocea:

- Teo, du-i în 13! La Luminiţa! Vio, haideţi în 14!

Că în apartamentele lor nu mai era de trăit! Crăpătura aia era subţirică, dar cât tot peretele de lungă! Şi cum părea trasă cu rigla... Le făcu loc să treacă:

- Haideţi! Doi aici şi doi în dormitor! Voi, picilor, mergeţi în 13, în sufragerie!

Ridică scurt vocea:

- Şedinţă!

Că se făceau schimbări mari acolo, se pregăteau să evacueze... Îl privea lung pe Alex, care părea că nu se clintise de pe treapta aia... Teo ieşi din 13:

- Gata - sunt în siguranţă, cu Luminiţa.

- Bun.

Intră în bucătărie şi luă microfonul staţiei:

- Centrul de minori către George.

Aştepta... Un fâşâit şi răspunsul prompt:

- Nea Aurică sunt. George este la sediu, într-o şedinţă cu telefoanele închise.

Cu alte cuvinte, "nu ştiai că e la şedinţă?"...

- Aveţi vreo urgenţă?

- Nu, dar în curând vom avea o problemă mare.

- În 5 minute sunt la voi.

Bun! Se grăbi să intre în propriul apartament. Se apropie de peretele sufrageriei... Trecu încet cu palma peste el... Crăpătura părea superficială; dar... Dar era prea dreaptă! Ireal de dreaptă! Aşa că scoase cheile din buzunar şi râcâi, uşor de tot, lavabilul...

George

Gata - legănarea se terminase. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui...

Fusese singurul care nu schiţase nici un gest. Atunci când clădirea începuse să se legene, fiecare avusese o reacţie concludentă: unii se repeziseră la uşă, alţii se ridicaseră, alţii doar schiţaseră intenţia de-a se ridica... El nici nu clipise. Pentru că, în clipa în care devenise conştient de replica aia, gândul îi zburase la ei - la Octavian şi la Lucia. Iar mintea lui produsese "declicul" - îl "felicitase", la mişto desigur, pentru că decisese să-i lase pe ei într-o clădire nesigură şi se dusese la şedinţă. În clipele alea, revăzuse cu ochii minţii demonstraţia pe care o făcuse pe palier şi conştientizase riscul la care-şi supusese familia. Şi nu se mai putuse clinti din locul ăla. Nu putuse nici măcar să ia telefonul de pe masă! Se gândise la ei şi...

Şeful lui începu să râdă şi se reaşeză:

- Ia uite-l, ce sânge rece are-n el!

Improviză pe moment:

- Mă antrenez pentru alea de 5.

- Care?

- Care-or să vină!

Bătu scurt cu degetul în dosarul din faţa lui:

- Alea despre care pomeneşte INFP-ul.

- Aah, mai bine nu-mi aminteai!

Colegul lui se trânti pe scaun... Ei, na! Oricum or să mai vină nişte cutremure! Şeful lui coborî tonul vocii:

- Băiatul tău e în siguranţă, da?

- Da.

Fusese foarte ferm în afirmaţia aia; aşa că fu privit lung, câteva secunde... iar întrebarea nu întârzie mult:

- Pot să te întreb unde?

- În centrul pentru minori, cu inspectorul principal Florea.

Aşa; tocmai se asigurase că iubita lui "era proaspătă" în memoria colectivă a superiorilor lor, aşa că va avansa repede în grad...

- Ai aşa de multă încredere în ea?

- Da.

- ... În fine...

Şeful lui se sprijini de spătarul scaunului; fu rândul lui să se aplece spre el:

- Octavian o ajută să împacheteze.

- Să nu-mi spui că Florea spală putina!

Mm, ce indignat era! Dar, la cât se discutase în biroul ăsta despre puterea exemplului pe care-o dădea centrul “ei” de minori... Zâmbi cu subînţeles:

- Nu; se mută.

- Păi ea nu-i proprietară acolo? Aşa ai scris în raport!

- Ba da, e proprietară. Dar se mută la mine.

Şi-acum se sprijini şi el de spătarul scaunului şi ridică privirea spre colegul de la care "moştenea" Gara de Nord:

- Care e procedura în triaj? Ceferiştii au "umbre" de la noi?

Primi o negare scurtă:

- Nu; n-am atâţia oameni acolo.

Şi nici nu putea pune voluntarii să păzească nişte ceferişti puşi să păzească nişte vagoane! Aşa că... Aşa că luă telefonul şi-i privi scurt ecranul. Nici un apel, nici un mesaj. Adică totul era bine. Ridică privirea spre şeful lui:

- În condiţiile astea, solicit unele schimbări de organizare.

I se făcu semn să detalieze...

- Am nevoie de 200 de militari şi 30 de oameni de la SPIR.

Uau - ce uimiţi erau! Începu să indice cu creionul, pe harta aia "super-ultra" pe care specialistul lui în informatică le-o procurase:

- Vreau să împrejmuiesc gara cu soldaţi. Pe la gardul exterior, la vedere, în plin trafic; ca metodă de descurajare. Până aici...

Şi bătu cu palma în punctul în care se termina zona lui...

- Mă ocup eu. Dacă dispare ceva din vagoane dincolo de punctul ăsta, să nu-mi aud vorbe!

Colegul lui zâmbi cu subînţeles:

- Stai liniştit, colega! Dacă dispare ceva, dispare în afara Bucureştiului!

El îi anunţase pe toţi ce şi cum! Restul, era treaba lor! Reveni în punctul care-l interesa acum:

- Intrarea în Gara de Nord se va face numai prin două puncte: civilii prin Dinicu Golescu, ai noştri pe la casa de bilete. Intrarea de la coloane şi cea din Calea Griviţei se închid.

- Da’ de ce?

- Pentru că se face halimai mare dacă se strâng 30 de oameni ciorchine acolo. În plus, dacă avem ceva voluminos de scos din gară, ieşirea de la coloane e tocmai bună. Liniile 1-4 vor fi strict pentru traficul de călători. După linia 4, tragem un gard şi-o coloană de SPIR. Câte patru SPIR la fiecare intrare, câte-un SPIR patrulând la fiecare capăt de peron... Iar din când în când unul dintre ei o să tragă un foc în aer. Aşa, de aducere-aminte.

- Da’ ce-ţi veni, mă?

Ridică mâna şi începu să enumere, pe degete:

- Unu: morfină, metadonă, fortral, glutetimid, efferalgan cu codeină. Doi: saci cu bani, cutii cu bijuterii, valize cu acte. Trei: zeci, sute de oameni care au tratament serios de luat, pentru cancer sau leucemie; sute de oameni care aşteaptă veşti de la rude

sau de la prieteni; sute de oameni care pur şi simplu n-au unde se duce! Patru: sinistraţii de pe Griviţei şi muritorii de foame de pe străduţele dintre Griviţei şi Plevnei! Şi aici intră şi solicitarea de a suda toate capacele de canalizare din incinta gării. Cinci: oportuniştii, hoţii, micii şi marii bişniţari...

- Am înţeles. Uite cum facem. Organizează totul aşa cum ştii tu. Mie doar să-mi dai lista cu ceea ce-ţi trebuie. Şi se rezolvă. OK?

Aprobă şi ridică din nou telefonul. Nici un apel, nici un mesaj... Foarte bine! Lăsă mobilul pe masă şi-şi compuse un chip seren ca o zi frumoasă de primăvară... După care reveni spre şeful lui:

- Când se retrage armata?

- Asta nu se ştie. Dar, în principiu, oraşul va reveni la normal începând de poimâine.

- Ceea ce înseamnă că mâine trebuie să pun la punct toate procedurile.

- Exact.

- Iar de poimâine, dat fiind faptul că oraşul va reveni la normal, prin gară or să treacă şi transporturile de valori de care pomeneam...

Şeful lui aproba...

- Ei, atunci pe alea le scoatem pe la coloane. Intrările sunt îndeajuns de mari ca să putem băga maşinile blindate până la peroane. Va trebui să schimbăm uşile - îmi amintesc că erau mici...

Şeful lui aproba de zor...

- Cum facem cu paza? Tot SPIR-ul?

- Eei, aici o să fie o problemă. Eu zic să te duci la faţa locului, să constaţi, să organizezi şi să-mi faci o listă. Iar eu îţi asigur tot ceea ce scrii tu pe lista aia.

- Păi, să-mi încep lista cu doi consilieri şi trei asistenţi...

Şi scrise pe propria foaie: "Nea Aurică, Ludmila, 26, 40, Viorel". Şi trase o linie - că ăştia erau ai lui. Ridică o sprânceană:

- Câţi consilieri o să primesc, pe lângă ai mei?

- Cred că tot doi...

Doi spioni?! O să fie frumos! O să fie... "palpitant"...

Lucia

Da. Peretele era crăpat. Iar crăpătura aia trecea de stratul de lavabil - şi de cel de tencuială. Ajunsese cu râcâitul la beton, dar crăpătura se vedea clar în adâncime. Prefabricatul era crăpat; constatase asta printr-un procedeu extrem de empiric... În orice caz, în blocul ăsta nu mai era de stat! Aşa că ieşi pe palier şi-şi aprinse o ţigară. Erau toţi acolo; era linişte... Ludmila mârâi printre dinţi:

- Ce facem? Ne desfiinţăm?

- Da. Azi, înainte de masa de prânz, ne desfiinţăm.

- Adică putem să mai rămânem aici până la prânz?

Aprobă, privind-o lung pe Ludmila... Doctoriţa nu era deloc convinsă de asta:

- N-ar fi mai bine să ne evacuăm acum în parc?

- Nu. Suntem bine aici. George este la IGPR, la şedinţă; dar l-a lăsat şef în cort pe nea Aurică. Iar nea Aurică nu-i nebun, să ne lase să stăm aici dacă ştie că e periculos!

Violeta şopti:

- Am văzut cu ochii mei cum se crapă!

Teo se grăbi s-o îmbrăţişeze:

- Stai liniştită! Şi eu am văzut cum se crapă! Dar nu cred că o să se prăbuşească. Nici de-acum într-o săptămână, pereţii ăştia n-or să cedeze!

Victor se grăbi să aprobe:

- Am văzut, în filmările din Chile, crăpături de băgai mâna prin ele - iar pereţii stăteau în picioare. Astea sunt "parfum".

Teo completă:

- Blocul nostru e construit în ’86. Nu cade. Armătura e bună, betonul e bun... Bătrâneii din bloc nu şi-au spart debaralele, n-avem nici un duplex aici... E înclinat, dar nu se frânge. O să vedeţi!

Mm, ce aliaţi de nădejde avea ea acolo! Îl privi lung:

- Teo, ia-o pe Ludmila şi inspectaţi fiecare etaj. Vă rog!

Doctoriţa aprobă şi se grăbi să coboare. Teo o urmă. Iar ei... Ei păreau cât de cât calmi; aşa că oftă scurt:

- Copiii sunt speriaţi rău de tot. Haideţi să ne punem un zâmbet mare pe buze şi să-i liniştim; OK?

- OK.

Staţia gâjâi:

- Nea Aurică către centru.

Alergă în apartamentul 13...

- Centrul suntem.

- Urc.

- Te aşteptăm.

Reveni pe palier, zâmbitoare şi "senină":

- Gata - vine nea Aurică. El o să ne spună ce şi cum...

Uşa scârţâia... Îl auzea vorbind, undeva la parter, cu Teo şi Ludmila... O privi lung pe Violeta:

- Stai liniştită. Atâta timp cât eu sunt aici, Octavian e aici iar telefoanele

- Ştii bine că am încredere în voi - în tine şi în George! Dar m-am speriat rău!

- Îmi dau seama! Şi eu m-am speriat. Dar a trecut; şi atâta timp cât nu mai trosneşte nimic, eu zic că putem să stăm liniştiţi.

Alex bombăni, ca pentru el:

- Adevărul e că, înainte să cadă blocul din spate, s-au auzit tot felul de sunete...

Oo, ce exemplu minunat:

- Şi să nu uităm că ăla a rezistat trei zile! Ăla avea ditamai zidul dărâmat - şi-a rezistat la un cutremur de şapte, plus trei replici cel puţin!

Violeta aproba, Alex aproba, Victor şi Ioana aprobau de zor... Îi auzea urcând scările... Nea Aurică zâmbea:

- Ce faceţi, mânjilor? "Vă daţi uţa" cu blocu’?

Bufni în râs - şi-şi acoperi imediat gura cu palma, că nu era deloc de râs... Violeta zâmbi:

- Ehei...

- Mă duc să-l "vizionez" şi sus şi vin să vă fac şedinţă. Înainte să plece spre sediu, George a zis: "Nea Aurică, te las şef peste zona asta!" - aşa că vă bag mintenaş într-o şedinţă de-aia poliţienească...

El tot încerca să-i înveselească - deşi era evident că nu va reuşi! Oamenii ăştia erau mult prea trişti, mult prea apăsaţi de ultimele evenimente şi de gândurile gri despre viitor, ca să mai poată să râdă. Zâmbeau; dar nu era zâmbetul lor! Şi-i amintea cum râseseră şi "se îndemnaseră" să facă listele cu aprovizionarea, în 5...

Ludmila se opri lângă ea şi şopti:

- Teo are dreptate. De picat, nu pică; şi nici nu se rupe. Cu puţin noroc, intră pe lista de consolidări. Cu puţin ghinion, o să fie victima demolării controlate...

Na - că iar o "tuflise" pe Violeta! Acum realiza ea că, în ultimele 24 de ore, Violeta devenise extrem de sensibilă - şi, din femeia aia puternică din 5 august, care şofase nebuneşte prin mijlocul calamităţii şi pregătise sute de kile de mâncare cu zâmbetul pe buze, se transformase într-o plângăcioasă sperioasă...

Nea Aurică se opri chiar lângă Violeta şi-o prinse cu braţul pe după umeri:

- Ce-ai păţit? Ţi-e milă de el?

Şi arăta spre bloc... Nu primi decât un oftat - şi decise să-l oprească din turuiala aia:

- Cum e, nea Aurică?

- E bine. Se ţine bine. N-o să pice. O să se încline şi mai şi -

dar de picat, nu pică. Nu până plecaţi voi, oricum!

- Iar dacă intră la consolidare, crezi că ne mai despăgubeşte statul?

- Lucio, mă superi! De ce pui întrebări de grădiniţă?

- Poate pentru că nu ştiu ceea ce ai aflat dumneata în cortul verde; nu?

Şi îl privi lung, concludent... Bătrânelul oftă şi se sprijini de perete:

- OK. În cortul verde vin tot felul de informări de la seismologi. Trebuie să ştiţi că în Vrancea au zilnic loc mult mai multe cutremure decât auziţi voi la radio-ul ăla. S-a format o adevărată comisie la INFP, care decide ce se anunţă oficial şi ce nu. Site-ul lor e blocat, tocmai ca să nu vadă toată lumea ce raportează ei instituţiilor similare din străinătate... Cea mai interesantă parte din informările astea sunt previziunile. Au făcut deja o statistică, un grafic şi-o estimare... Am întârziat puţin pentru că am aşteptat informarea lor.

Îl văzu scoţând o coală... Na - că le adusese informarea!

- Scrie aici negru pe alb că în următoarele 5-6 ore nu se poate produce nici o replică peste 3. "Legănarea" de la nouă şi-un pic a avut 3,5 pe Richter şi-a durat 35 de secunde. Sunt tot mai slabe şi tot mai scurte. Dar ne-au explicat că asta nu e o regulă - adică ne putem pomeni şi cu replici mai mari, în funcţie de mişcarea plăcilor tectonice şi de rapiditatea cu care se acumulează tensiunea în punctele sensibile. Şi ne-au avertizat că nu se va termina totul într-o săptămână sau două. "Sistemul" s-a pus în mişcare, iar plăcile se vor mişca în continuare. Tensiunea se va acumula, mai ales dacă puterea replicilor va scădea...

Acum chiar că-i dăduse complet peste cap! Da' ce-avea cu ei? De ce nu-i lăsa "să fie fericiţi", cum se spune?

- Se estimează că în cursul lunii noiembrie - adică până la 1 decembrie cel târziu - o să avem un nou cutremur, cu magnitudine între 5,5 şi 5,8. Dacă mişcarea seismică va întârzia până la anul, prin februarie se estimează unul de 6. Aşa că, la nivel foarte înalt, s-a decis ca în următoarele două luni să se demoleze urgent tot ceea ce are bulină roşie şi să se consolideze, pe cât posibil, clădirile foarte puţin afectate. În acelaşi timp, în imediata apropiere a marilor oraşe, se vor construi cartiere întregi de locuinţe modulare.

- Aoleu!

Reacţia Ludmilei era perfect întemeiată! Şi ea fusese cât pe ce să sfârşească într-un cub de-ăla, în urmă cu şase ani...

- Cei de pe "lista aurie" vor fi primii care vor primi locuinţe "la schimb" sau despăgubiri în bani. Vor urma cei de pe "lista scurtă". Pentru toţi ceilalţi, la care se adaugă totalul locuitorilor care s-au întors în clădirile galbene, se pregătesc locuinţele alea modulare...

Şi cum George îi asigurase că ei erau pe "lista scurtă", şi cum ea ştia că nici unul dintre vecinii ei nu va cere casă la schimb, începuse să zâmbească...

- Voi ce vreţi - casă sau bani?

Îşi rostea fiecare opţiunea... Nea Aurică ridică scurt din umeri:

- Atunci nu vă pasă! Guvernul va prefera viramentul bancar! Că dacă vă luaţi alte case, tot prin virament bancar le luaţi! Şi puteţi să staţi foarte liniştiţi, pentru că sunteţi toţi pe "lista scurtă"! Ştiu sigur asta - că eu am dactilografiat-o!

Gata - erau liniştiţi. Acum vedea zâmbete pe buzele lor...

- Aţi împachetat?

- Teoretic, da. Practic, ne apucasem să strângem nişte haine, când blocul s-a hotărât să ne dea uţa!

Na - că Ludmila avea chef de glume acum! În fine... Nea Aurică părea vesel:

- Lucio, adu hârtie şi pix!

- Da, să trăiţi!

Se grăbi să-şi ia clipboard-ul şi să revină pe palier...

- Primul lucru, bagajele personale. Împachetaţi tot! Victore, tu cu ce pleci de-aici?

- Cu mâinile-n buzunare. Hainele mele sunt la domiciliu, în blocul de lângă Şcoala 39...

- Ba pleci cu nişte provizii. O să le spun băieţilor din patrulă să-ţi aducă un troller, la următoarea vizită. Alex?

Vecinul ei ridică scurt din umeri...

- Din clipa în care evacuaţi şi se sigilează blocul, nu mai aveţi voie să intraţi în el decât însoţiţi de o echipă complexă formată din poliţist, pompier, specialist în construcţii, medic sau asistent medical... O să fie o întreagă tărăşenie să obţineţi o aprobare de-asta! Iar dacă intraţi fără ea, sunteţi consideraţi jefuitori - şi orice om al legii vă poate împuşca fără somaţie! Aşa că să împachetaţi tot - haine, valori, poze, amintiri, jucării, moţu' lu' ăla micu', primii dinţi de lapte... Tot! Ceea ce e cu adevărat important, luaţi acvm. Ceea ce chiar nu puteţi lua acum, să fie împachetat. În caz că obţineţi totuşi aprobarea - şi cred că va exista cel puţin o aprobare "în masă" pentru vecinii voştri - să puteţi să intraţi, să aruncaţi bagajele pe geam şi să ieşiţi cât mai repede. Echipa va fi instruită să vă zorească rău de tot...

Clar! Îşi notă, cu liniuţă: "Toate lucrurile în saci".

- Deci, Alex, tu cu ce pleci? Ai maşină?

- Am avut.

- Şi-ai pierdut-o!

- Mi-au furat-o.

- Te trec pe listă pentru o maşină de patrulă sau un taxi voluntar?

- Nu; nu e cazul.

- ... Eşti sigur? Nu de alta, dar...

- Da. Sunt foarte sigur. Tot ceea ce-mi trebuie încape într-un rucsac.

"Să nu întrebi de hainele copilului! Şi nici de-ale nevestei! Să nu-l întrebi nimic!" Îl privea lung, cu subînţeles... Nea Aurică se întoarse spre Teo:

- Voi plecaţi cu TIR-ul, nu?

- Da. Noi avem unde să punem bagajele. Burduşesc cabina aia până la refuz!

- Dar nu uita că haine găsiţi şi acolo. Nu burduşi şi patul - va trebui să te odihneşti pe drum! Că eşti cu copiii!

Teo aprobă ferm cu capul. Bun - tiristul era ascultător şi înţelegător... Nea Aurică zâmbi cu subînţeles:

- Iar doamna doctor chiar n-are nevoie de nici un bagaj - doar buletinul.

Da' de ce? Bătrânelul făcu o piruetă scurtă şi-o privi drept:

- Scrie: provizii obligatorii per cap de locuitor! Zece baterii şi patru acumulatori... Două lanterne normale plus una cu dinam... Radio portabil... Medicamente absolut necesare - câte-o folie din fiecare. Ştie doamna doctor. Plus feşe, bandaje, măşti de faţă - le împărţiţi frăţeşte... Vitamine, dacă aveţi... Trei brichete, trei chibrite... Câte două pungi de lumânări. Ce aveţi - pastile, sau...?

- De toate.

- Le împărţiţi frăţeşte. Scrie şi gel dezinfectant... Bricege de-alea şmechere, multifuncţionale, aveţi?

- Da.

- Scrie.

Scria, scria...

- Ţigări aveţi?

Aproba şi scria...

- De-astea să nu lăsaţi în urmă. Bricege, ţigări şi lanterne cu dinam - să le luaţi pe toate.

Evident!

- Alex şi Teo - să vă luaţi pături la voi. Măcar una. Pături şi

căciuli. Aşa - şi-acum trecem la mâncare. Nu vă încărcaţi cu pâine sau bulion - că n-or să vă folosească. Ştiu că aveţi cremă de ciocolată...

Aproba şi scria...

- Alune, migdale, nuci - chestii consistente care nu se strică... Ness-ul să nu-l uitaţi... Zahărul... Ceaiul, cine e băutor de ceai... Aţi înţeles, în mare, despre ce e vorba; da?

Violeta se grăbi să răspundă:

- Da. Lucruri cu termen lung de valabilitate şi "delicatese".

- Exact. Mâncare o să fie "la discreţie", la bucătăriile mobile. Vă prezentaţi cu un act de identitate şi o sacoşă; sunteţi trecuţi pe listă şi primiţi casolete. Ar fi bine să aveţi recipiente, pentru că treaba cu casoletele n-o să ţină o veşnicie...

Adică or să înceapă să le refolosească. Clar!

- Să nu vă ţineţi toate actele la un loc. Buletinul într-un buzunar, carnetul de conducere în altul...

Nota de zor...

- Nu vreau să par morbid sau panicard; dar ar fi bine să băgaţi prin buzunare hârtiuţe cu CNP-ul şi-un număr de telefon al unei rude. Pentru orice eventualitate.

Serios? Îl privea lung... Toţi îl priveau lung... Nea Aurică zâmbi strâmb:

- Mai bine să fie, decât să lipsească! Cine ştie ce se poate întâmpla - că oraşu-i mare, iar penuria de medicamente e şi mai mare! Şi panica e mare; iar după electrificarea completă, panica va fi invers proporţională cu cantitatea de bancnote pusă în circulaţie. Bancomatele sunt goale...

Avea dreptate, ce mai!

- Ar fi bine să vă găsiţi o rudă, sau un prieten bun, şi să vă faceţi un obicei din a-i telefona zilnic. E şi asta o măsură de precauţie, în caz că se întâmplă ceva... Se zvoneşte că Guvernul va achita nota telefonică naţională în următoarele două-trei luni. Aşa că vorbiţi fără grijă la telefon. Dealtfel, or să fie multe "oferte" de-astea de la guvern. Să nu vă jenaţi să profitaţi de ele - meteorologii anunţă o iarnă destul de dificilă.

Adică ştiau deja prognoza meteo pentru la iarnă? Uau!

- Ecusoanele de voluntari n-or să mai facă minuni şi săptămâna viitoare. Lucrurile "s-au aşezat" şi au început să funcţioneze; aşa că, dacă nu ţineţi musai să participaţi la reconstrucţie, eu zic să le puneţi bine, lângă moţu' lu' ăla micu' şi dinţişorii de lapte...

Gata - aia era "încheierea". Într-adevăr, nea Aurică se dezlipi de perete:

- Cam atât am avut de dădăcit la voi. Acum, staţi aici cuminţi şi gândiţi-vă la ce v-am spus. Eu mă duc să discut un pic cu copiii şi mă-ntorc, să vă răspund la întrebări. Lucio, unde pot să vorbesc cu copiii?

- Păi, unde vrei dumneata - în 13 sau în 14.

- Ai voştri unde sunt?

- În 13.

- Atunci mergem în 14. Doamna doctor, vă rog să veniţi şi dvs.

Ludmila aprobă şi-l urmă... Scutură scurt capul şi intră în 13 - că "se întâmpla un fenomen", iar ea habar n-avea care era cauza...

De unde până unde o tot "domnea" nea Aurică pe Ludmila? Poliţistul ăla era om serios; până azi-dimineaţă, ei se tutuiseră fără nici o grijă. Ce-i venise, aşa, deodată? Trebuia să-l întrebe pe George... Şi trebuia să fie atentă, să nu facă vreo gafă! În fine...

Copiii o priveau lung; le făcu semn s-o urmeze.

Violeta

Mda... Informarea bătrânului fusese concludentă. Nea Aurică ăsta era un om "dintr-o bucată" - vorbea deschis şi nu spunea prostii. Şi nici gogoşi. Deci...

Deci, aici chiar că nu mai era de trăit! În plus, se gândise aseară...

Discuţia cu Teo fusese absolut necesară. Chiar dacă fugise de discuţia aia din toate puterile, uite că ea se petrecuse totuşi; şi le prinsese foarte bine! Trebuia să se obişnuiască să discute aşa cu Teo; să-i spună deschis gândurile şi planurile ei, să se sfătuiască cu el, să ia împreună deciziile... Mămica ei rămânea aici; şi chiar nu puteau să facă videoconferinţă între patru ochi. Ce făcea - se încuia cu laptopul în baie? Ce gândeau părinţii lui Teo dacă o vedeau strecurându-se cu calculatorul în baie? Dacă mai şi încuia uşa...

Îşi prinse soţul de mână şi-l trase în uşa apartamentului lor. Teo era extrem de calm:

- Ai auzit ce-a zis nea Aurică - pe noi or să ne despăgubească printre primii.

- Mai ales dacă cerem banii în cont. Pe de altă parte, mă îngrijorează gândul că mama rămâne aici...

- Nea Aurică i-a spus că ea n-are nevoie nici de lanternă! Tu chiar nu-ţi dai seama ce-a hotărât George?

Nega încet... Soţul ei o strânse în braţe, ca să-i şoptească la ureche:

- O s-o ţină lângă el.

Cum adică? Păi... Păi, mama ei se pregătise să pornească spre primul spital! Negă scurt:

- O s-o îndese într-un spital şi-o să-i spună directorului că, dacă n-are grijă de ea, îl demite. Aşa că...

- Aşa că n-are rost să discutăm asta acum, înainte să se termine şedinţa lui George. O să vezi, când o să vină, că te-ai înşelat. Ia spune - o sunăm pe mama?

Îl privi lung, zâmbind... Soţul ei ridică o sprânceană:

- Inspectăm etajul 4? Aşa, de adio...

- Teo! Fii serios!

- Vio! Zâmbeşte!

Aa... Bufni în râs:

- Bine. Am înţeles.

- Ia spune... Îţi mai e frică?

- Nu. După ce Alex mi-a demonstrat că are ceva mai multă minte decât mine, nu.

- Şi-atunci o sunăm pe mama?

- ... Hai să-l aşteptăm pe George. Dacă noi sunăm în Italia, iar el nu poate să ne dea aprobare să plecăm cu Tigrul...

- Ai dreptate. Cine ştie cât de lungă e coada la biletele de tren spre Vest!

- Du-te tu la copii, te rog! Cred că sunt speriaţi rău!

- Tu nu vii?

- Eu trebuie să încropesc nişte gustări pentru musafirii noştri. Şi nişte pacheţele.

- Bine, iubito. Sigur nu vrei să inspectăm...?

Aah! Intră în bucătărie, râzând...

Hai, că era bine! Azi plecau! Şi plecau definitiv! De când auzise de replici şi de cutremurele de 5-6 grade, zău că optimismul legat de Italia "sărise din grafice"!

Ludmila

Nea Aurică aştepta. Se uita lung pe geam şi aştepta să vină toţi copiii. Îl privea lung şi se întreba de ce le vorbise despre provizii "ca pentru război", după care îi spusese ei să nu împacheteze decât buletinul...

- Gata.

Lucia "închisese" uşa sufrageriei. Era foarte aglomerat acolo. Şi uite că-l adusese şi pe Vlad... descoperire care-i umplu gura cu un gust amar ca fierea...

- Deci, copii... Ca s-o luăm de la început - mă mai ţineţi minte, nu?

- Daa...

- Am venit cu dl chestor principal şi am discutat cu fiecare. Vă amintiţi, da?

- Daa...

Corul ăla îi amintea de şcoala comunistă, când picii adormiţi şi nemâncaţi lălăiau câte-un răspuns lipsit de tragere de inimă...

- Dl chestor principal e într-o şedinţă - aşa că am venit singur acum. Eei, păi haideţi să discutăm un pic despre voi... În jur de ora 12, centrul de aici se desfiinţează. O să vină un autobuz, sau un microbuz, să vă ia.

- Şi megem la ofelinat?

Întrebare rostită de un băieţel de grupă mijlocie...

- Da. Mergeţi la orfelinat. Acolo n-o să aveţi condiţiile de aici. Aşa că o să le rog eu frumos pe doamnele astea drăguţe de aici să vă pună să faceţi un duş zdravăn... Nu ştiu dacă mai sunt hăinuţe curate aici; dar...

Lucia răspunse imediat:

- Căutăm şi găsim. Staţi liniştiţi, că partea cu duşul se rezolvă.

- Bun. Acolo, la orfelinat, o să staţi vreo lună - maxim două. Ştiu că aveţi o părere foarte rea despre orfelinat; dar eu cred că n-o să fie rău deloc. De când cu cutremurul ăsta, foarte multe magazine şi firme mici s-au închis. Sunt mulţi oameni fără serviciu acum. Iar statul o să facă angajări. Ştiu sigur că toate instituţiile de stat - orfelinate, cantine, spitale, Poliţia, pompierii, circa financiară... Toţi au făcut liste cu posturile libere. În maximum o săptămână, posturile astea or să se ocupe. Aşa că la orfelinat or să fie destule bucătărese, destule fete care să aibă grijă de voi... Ori de câte ori aveţi probleme, trebuie să deschideţi gura şi să le spuneţi fetelor de acolo ce probleme aveţi. Dacă ele nu rezolvă problema, vă duceţi la directoare. Aţi înţeles, da?

- Daa...

- Dacă voi nu spuneţi ce vă doare, ce vă supără sau ce vă trebuie, ele n-au de unde să ştie! Dacă vă supără vreun copil mai mare, dacă vă doare burta, dacă nu vă place mâncarea, trebuie să spuneţi. Promiteţi că o să spuneţi femeilor de acolo?

- Daa...

- Bun. Acum - în ceea ce vă priveşte, ştiu sigur că în fiecare săptămână o să vă viziteze o echipă de la Protecţia Copilului. Ştiţi ce înseamnă Protecţia Copilului, da?

- Daa...

- Or să fie două femei, cred, şi or să discute cu fiecare dintre voi. O să fie şi un poliţist de faţă, sau o poliţistă. Special pentru relaţia cu tineretul, se preconizează angajarea a 2.000 de poliţiste numai în Bucureşti!

Bufni în râs - ca la o comandă, jumătate dintre capetele din faţa ei se întorseseră spre Lucia! Iar Lucia roşise rău... Nea Aurică râdea şi el:

- Nu ştiu dacă or să fie toate aşa de frumoase ca poliţista Lucia; dar sunt sigur că nici una n-o să fie o femeie rea. Atunci când o să vorbiţi cu Protecţia Copilului şi cu poliţistele, va trebui să fiţi sinceri. Dacă problema voastră nu s-a rezolvat atunci când aţi vorbit cu directoarea, trebuie s-o spuneţi poliţistei şi femeilor de la Protecţia Copilului! Aţi înţeles?

- Daa...

- Eei, şi-acum am ajuns la ieşirea din orfelinat...

Gata? Nici nu-i băgase bine, că-i şi scotea?

- Pentru noi, oamenii care reprezentăm România, nu este important să vă băgăm la orfelinat şi gata. Este mult mai important să vă scoatem din orfelinat! Ăla trebuie să fie ca un hotel, nu ca o casă pentru voi! S-a întâmplat nenorocirea de săptămâna trecută şi va trebui să vă ducem într-un loc în care să fiţi în siguranţă; dar dorinţa noastră cea mai mare, a poliţiştilor şi-a oamenilor care au grijă de copii, este să vă scoatem de-acolo cât mai repede şi să vă găsim rudele sau o familie unde să duceţi o viaţă normală. Unde să aveţi camera voastră, să aveţi locul vostru la masă... Să aveţi lângă voi un bărbat şi-o femeie care să aibă mare grijă de voi. Aţi înţeles?

- Daa...

- Ştiţi bine care vă e situaţia. Unii dintre voi au părinţii în spital; alţii au un unchi sau o mătuşă în străinătate. Protecţia Copilului, împreună cu Poliţia, o să facă tot ce este omeneşte posibil ca să vă fie vouă bine - şi să ieşiţi cât mai repede din orfelinat. Chit că vă mutaţi o săptămână-două la o familie primitoare, până vi se externează părinţii sau puteţi fi trimişi în siguranţă la rude! Aţi înţeles?

- Daa...

- Femeile de la Protecţia Copilului or să caute familii care să vă primească să locuiţi cu ei. Cel mai bine ar fi să găsească familii compuse din mamă, tată şi copil! Ei ştiu deja cum se îngrijeşte un copil, iar voi aveţi un partener de joacă! Nu-i bine aşa?

- Ba da!

Aha! Le surâdea ideea! Răspunsul ăsta fusese prompt şi un pic mai vesel!

- Cei care or să vrea să primească în grijă un copil din orfelinat or să trebuiască să depună multe acte şi să discute şi cu Poliţia, şi cu Direcţia Copilului, şi cu un medic, şi cu directoarea de la orfelinat... Numai oamenii serioşi or să poată să ia copii de la orfelinat! Iar pentru asta, statul român o să le dea nişte bani. Pentru voi. Ca să aibă cu ce să vă cumpere haine, mâncare, jucării, uniformă pentru şcoală... Ce vă trebuie şi vouă acolo!

- Ca la asistenţii maternali?

- Da; ca la asistenţii maternali. Dar n-o să fie aşa ca până acum. Angajaţii de la Protecţia Copilului or să fie mult mai atenţi la controalele pe care-or să le facă. Legile se vor schimba, iar pedepsele vor creşte mult. Deci, echipele astea vor veni să vă viziteze o dată pe lună, cred. Tot aşa - cu poliţista.

Şi iar se întorseseră spre Lucia... Auzi o sonerie de mobil, iar nea Aurică tresări:

- Aoleu!

Scotea telefonul... şi şoptea:

- Ia! Linişte! Că e şefu'!

Gata - era o linişte mormântală acolo! Bătrânul apăsă butonul:

- Da... Da... Să blocheze intrarea şi să mă aştepte. Zi-i lu' 16 să rămână la bază. 22 să ia maşina şi să mă aştepte în faţa centrului pentru minori, în zece minute.

Aha! Deci nea Aurică pleca... Bătrânul închise şi zâmbi:

- Fiu! Nu era şefu', ci subalternu'...

Ia uite-i ce râdeau! Le plăcea mica scenetă a lui nea Aurică! Putea jura că nici nu sesizaseră că era o scenetă pentru ochişorii lor! Bărbatul redeveni serios şi ridică un deget:

- În concluzie, uite ce trebuie să faceţi voi. Sunteţi cuminţi şi atenţi. Dezlegaţi guriţa şi le spuneţi adulţilor de la orfelinat ceea ce nu vă place, sau dacă se ia cineva de voi. Iar după ce vă mutaţi la familiile astea, să aveţi grijă! Să vă purtaţi frumos, să vorbiţi frumos, să fiţi respectuoşi şi să nu faceţi prostii. Să vă vedeţi de şcoală, să-i ajutaţi la treabă în casă... Şi, mai ales, să fiţi atenţi ce se întâmplă în casa aia! Şi să nu vă fie frică, sau ruşine, să le spuneţi celor de la Protecţia Copilului atunci când nu vă place ceva! Dacă oamenii ăia la care-o să locuiţi or să se poarte urât cu voi, dacă vă lovesc, dacă nu vă dau de mâncare, dacă beau şi se-mbată, dacă ţipă unul la altul şi se iau la bătaie prin casă, dacă copilul lor o să primească pe ascuns lucruri pe care voi nu le primiţi e foarte important ca voi să le spuneţi asta celor de la Protecţia Copilului şi poliţistei. Să nu vă fie frică să spuneţi - că or să fie extrem de

multe familii care or să vrea să vă ia să locuiţi la ei! Aşa că n-o să rămâneţi în orfelinat - nici o şansă!

Copiii râdeau, el râdea... Şi ea zâmbea şi-l privea lung pe omul ăla care discuta despre instituţionalizare cu 11 copii de varii vârste şi în varii situaţii complicate - şi îi liniştise şi-i înveselise în doar 10 minute...

- Gata - eu trebuie să plec. Promiteţi că sunteţi cuminţi?
- Da!
- Şi atenţi!
- Da!
- Şi dezlegaţi guriţa!
- Daa!
- Aşa! Bravo! Pa!
- Pa, nea Auricăă!

Bătrânul porni spre uşă... şi se întoarse spre ea:

- Doamna doctor, ştiţi - doar buletinul.

Aprobă, în virtutea inerţiei, şi-l văzu ieşind. Păi...

Păi dacă îi spusese să nu-şi ia decât buletinul, "era de bine"! George o să aibă grijă de ea! Deşi îl rugase doar s-o repartizeze într-un loc unde să nu trebuiască să trateze orori medicale, avea sentimentul că poliţistul va face mult mai mult de-atât pentru ea. Aşa că...

Aşa că se aşează pe canapea. Copiii erau agitaţi - dar în sensul bun al cuvântului. Discutau despre ceea ce spusese nea Aurică. Cei mari le mai explicau o dată celor mici...

O să stea acolo, pe canapea, şi-o să-i asculte. Pe de-o parte, voia să-i corecteze, în caz că imaginaţia lor o lua razna; pe de altă parte, era curioasă să-i observe. Avea multe de învăţat de la poliţistul ăla bătrân şi uns cu toate alifiile...

Lucia

Îl urmă pe nea Aurică şi constată că palierul era pustiu... Bătrânul se apropie de Teo:

- Nici o întrebare?
- Se pare că nu. Doar eu aş fi curios să ştiu ce-mi mai face TIR-ul...
- Ce să facă - te-aşteaptă! E tot acolo unde l-ai lăsat...
- Bun! Sunt mai liniştit acum...
- George o să vină cu aprobarea; ştii tu care...

Teo aproba, zâmbitor... Nea Aurică o privi lung, iscoditor:

- Cum e?

Poftim?

- E bine?

Cum adică?

- E bine cum s-au aşezat lucrurile?

Aprobă încet cu capul, răspunzând afirmativ la ambele sensuri ale întrebării...

- Vino-ncoa.

Fu îndesată în propria bucătărie, unde bătrânul începu să turuie în şoaptă iar ea continuă să aprobe...

- Aveţi puţin timp la dispoziţie. Copiii pleacă în jur de 12. Ai grijă să aibă toţi voluntarii bagajele făcute: alea personale, punga cu medicamente, punga cu mâncare şi punga cu "maimuţe". Supraveghează personal împachetarea, că ei mi se par cam aerieni...
- Am înţeles.
- Aţi fiert laptele?
- Da.
- L-aţi "tras" la sticle?
- Da.
- Să nu-l uitaţi aici!
- Nici o şansă!
- Bun. În altă ordine de idei, George spunea că a făcut curat. Dacă mai găseşti una-alta, să nu-ţi pice faţa - probabil a lăsat unele lucruri pentru Octavian. Băiatul o să vrea să păstreze câte ceva...
- Evident.
- Vorbeşte deschis cu Octavian - că e mare şi isteţ. Dar să nu te-aştepţi ca el să discute cu tine absolut totul despre orice. Să nu te superi pe el...
- Nu, nea Aurică.
- Aşa. Şi să ai grijă de voi. Adică de ei şi de tine. Da?
- Da.
- Vezi, că avansările or să fie în cadru festiv. O să te-anunţ din timp, să ai câteva zile la dispoziţie să te aranjezi...

Bătrânul râdea şi făcea cu degetele semnul întinderii cremei pe pomeţi...

- Eşti rău, nea Aurică!
- Ba te-nvăţ de bine! Hai - spor la treabă!

Aoleu! Se grăbi să-l oprească:

- Nea Aurică... Ce zice George despre Alex?

O secundă de gândire... şi un zâmbet:

- Nimic. Cred că oscilează între cafteala clasică în arest şi dezlegarea limbii cu alcool.

Ei, na! Se grăbi să-şi confirme - sau să-şi infirme - bănuiala:

- Îl duce pe Vlad la orfelinat?

Bătrânul ridică scurt din umeri şi ieşi. Rămase singură... Auzi clar, pe palier, vocea lui:

- Şi tu de ce stai pe scară? Scoală de-acolo, că răceşti!

Ia - ce răspundea Alex?... Nimic. Ieşi încetişor din bucătărie... Nici nu zicea nimic, dar nici nu se ridica de pe scară! Mm... Ştia el George ce ştia, când plănuia "să-l bage-n reeducare"! Omul ăsta era căpos - da' rău de tot!

Alexandru

Şi dacă răcea, ce? Ce-i păsa omului ăstuia de sănătatea lui? Şi-aşa...

Şi-aşa, o să răcească zdravăn în curtea orfelinatului! Vlad fusese şi el dus la şedinţă. Îi era frică s-o întrebe pe Lucia de ce-l luase de lângă copiii lor şi-l dusese cu orfanii în apartamentul 14; dar gestul ei spunea multe. Decizia ei de a-l reintroduce pe Vlad printre orfani arăta clar că, dacă George nu dădea alte dispoziţii, copilul ăla pleca glonţ spre orfelinat! George era furios pe el...

Îşi aprinse o ţigară, iar foşnetul îl făcu să ofteze - paşii mărunţei ieşiseră din 14...

- Alex! Aici erai!
- Păi unde să fiu?! Nu ţi-am spus că îl aştept pe George?

Vlad se aşeză lângă el:

- Şii ce-a zis nenea Aurică?
- Ce-a zis?
- Ne-a explicat de ce trebuie să mergem la orfelinat şi ne-a spus să stăm liniştiţi. A zis că Protecţia Copilului o să încerce să ne găsească repede familii, ca să ne scoată din orfelinat. Deci, dacă tu îi spui lui George să îi găsească pe soţia şi copilul tău, Protecţia Copilului o să aprobe imediat dosarul! Şi-o să vin să stau la voi! Şi zicea nenea Aurică că o să primeşti şi bani, pentru hainele mele! Aşa că...

Era atât de vesel copilul ăla, atât de fericit că o să facă parte din familia lui, că... Zâmbi slab:

- O să vorbesc cu George.
- Da' îi spui să-i găsească pe soţia şi băieţelul tău! Da? Că aşa zicea nenea Aurică! Cele mai bune familii sunt alea cu mamă, tată şi copil! Îi zici, da?

Aprobă încet cu capul...

- Şi să-i aduci aminte că putem să stăm la bunicii mei acasă!

Da? Că poate a uitat!

- Bine; o să-i spun.

- Aşa! Să-i spui!

Vlad se ridică şi alergă într-un apartament din spatele lui... probabil în 13...

Oof!

N-avea nici o şansă să-l obţină pe Vlad de la Protecţia Copilului. Dacă George nu i-l dădea azi, înainte de închiderea centrului pentru minori, Vlad o să rămână doar o amintire pentru el. Atunci când familiile alea complete, mari şi fericite, or să vadă un pici de nici cinci ani vesel, deschis, extrem de inteligent, cu o incredibilă capacitate de adaptare...

O să încerce cu George. O să încerce cu Lucia. Dacă nu va reuşi, o să-l strângă pe Vlad în braţe...

Gata! Se hotărâse! Dacă nu va reuşi cu ei, în momentul când centrul o să se închidă iar poliţiştii or să evacueze copiii, o să-i spună lui Vlad să stea lângă el - şi să nu se sperie, orice-ar fi. O să-l ţină de mână; o să-l ducă la autobuz... o să-l înhaţe scurt şi-o s-o rupă la fugă. Dacă-l împuşcau, asta e! Dacă scăpa, măcar câştiga o oră-două cu copilul ăla! Măcar ştia...

S-ar fi bucurat să-l împuşte. În cap. Mortal. Să se termine totul într-o clipă. Decât să i-l ia pe Vlad, mai bine...

Lucia se aplecă lângă el:

- Tu ai mâncat?

Neagă încet cu capul...

- Te rog să mănânci.

Acum aprobă...

- Hai - fugi în 15, la masă.

- Mănânc după ce vorbesc cu George.

- George e la IGPR - şi e într-o şedinţă aşa de mare, că s-ar putea să vină aici doar ca să ia copiii!

- Îl aştept.

- ... Şi dacă nu vine? Dacă îl trimite pe nea Aurică să închidă centrul?

Se întoarse şi-o privi lung:

- O să vină.

"Eşti tu aici, şi e şi Octavian. N-oi avea eu pistol - da' mişcarea aia cu sugrumatul şi folositul ostaticului pe post de scut uman o ştie oricine!" Nu voia să-i transmită gândul ăsta, aşa că reveni spre gaura din trepte.

Lucia

Clar - omul ăsta o luase razna! Stătea acolo, pe scări, şi se gândea la planuri mari! Ea una îl înţelegea - că el trebuia să-i spună lui George cum muriseră mama, nevasta, copilul şi amanta lui! După care voia să ridice pretenţii la minorul ăla precoce! Normal că se gândea la tot felul de trăznăi...

Intră în apartamentul 13 şi-i făcu lui Octavian semn s-o urmeze. Se trase în bucătărie... Tânărul şopti:

- Fii sincer cu mine - blocul ăsta o să cadă?

- Da. Peste vreo două săptămâni, dacă n-or să-l demoleze civilizat, o să cadă peste stradă.

Se delectă cu oftatul de uşurare... şi îi făcu semn să vină să-i spună un secret...

- Fii atent la mine. Alex se pregăteşte să-i spună lui George o grozăvie mare. Ştie că, dacă o spune, s-ar putea să-l primească pe Vlad. Dar nu ştie că George ştie deja ce are el de spus; aşa că va fi tentat să-şi "cosmetizeze" declaraţia...

- Păi dacă tata ştie

- George vrea să-l audă şi să-l vadă făcând destăinuiri complete. E o chestie de încredere reciprocă...

- Am înţeles.

- Alex e nedormit şi nemâncat. Şi e disperat, pentru că l-am dus pe Vlad la informarea lui nea Aurică, alături de ceilalţi orfani... Fă tot posibilul să nu stai prin preajma lui. Şi nici prin preajma lui Vlad. Încearcă să stai lângă mine.

- Crezi tu că

- Nu cred nimic, dar ştiu că n-are nimic de pierdut. E tânăr, e necopt şi e atât de disperat după copilul ăsta, că e-n stare de orice. Ai mare grijă să nu stai lângă el. Dacă vine spre tine, fă-te că ai treabă în altă parte - de preferat, la 10 centimetri de mine. Nu mi-e jenă să-l împuşc...

- Ei, hai! Fii serioasă!

- Octaviane, sunt foarte serioasă! Eşti unicul copil al chestorului principal Mocanu! Eşti o pârghie care-i poate schimba tatălui tău deciziile...

Octavian ofta...

- O s-o rog pe Ioana să aibă grijă de copiii din 13. Tu stai pe lângă mine. Dealtfel, chiar am nevoie de ajutorul tău! Trebuie să pregătim bagajele - şi pe ale noastre, şi pe ale lor. Medicamente, mâncare...

- Bine. Am înţeles. Dar te rog să nu-l împuşti!

- Eu sunt la serviciu acum şi am pistolul la brâu. Dacă e cuminte, sunt cuminte. Dacă încearcă să fugă cu Vlad, îl împuşc în picioare. Iar dacă încearcă să te folosească pentru a-şi atinge scopul, îi trag un glonte-n cap.

- Atunci o să stau lângă tine...

- Bun. Hai să vedem ce mai am de împachetat şi pe urmă, să pregătim sacoşele. Ia s-o pun eu pe Ludmila să-mi facă lista cu medicamente...

Ieşi şi-l auzi urmând-o îndeaproape...

Nu, nu glumise! Dacă Alex va încerca să-l folosească în vreun fel pe Octavian, o să-i zboare creierii!

Violeta

Mămica ei era la duş; spăla prichindeii. Mai găsise nişte haine curate, de la Florin şi Liana. Teo scormonise în dormitorul lui Nicolae şi găsise lucruri pentru copiii mari. Stăteau bine la capitolul ăsta. Discuţia cu poliţistul ăla bătrân fusese mană cerească pentru ei! Le pusese ordine-n gânduri şi le făcuse şi ordinea de priorităţi, şi listele cu proviziile! Lucia şi Octavian se ocupau tocmai de listele astea! Probabil că băiatul lui George zicea mersi că fusese salvat de guriţa vorbăreaţă a Lianei! Trecuse pe la ei, în urmă cu vreo cinci minute, şi constatase că Ioana nu putea scoate nici măcar un sunet! N-avea când - micuţa ei rostea cuvintele cu viteza unei mitraliere...

Teo al ei era de pază. De împachetat, împachetase deja... Poliţistul avea dreptate - haine vor găsi şi în Italia, o grămadă! Le trebuiau doar actele în original, banii şi bijuteriile. Şi, vorba lui, "moţu' şi dinţii de lapte". Mămica ei le spusese să ia ei amintirile, pentru că în blocul ăsta n-o să mai intre nimeni prea curând...

Era linişte pe palier. Copiii se jucau. Erau liniştiţi - păreau chiar veseli! Păreau că abia aşteaptă plecarea spre orfelinat! Habar n-avea ce le spusese poliţistul - dar îi liniştise... Victor probabil că dormea în sufrageria Luciei... Alex nu se clintea de pe treapta aia...

Iar ea făcea sandwich-uri şi se gândea la o chestie ciudată. Se gândea că era aproape ora zece, iar ea nu se apucase încă de pregătit prânzul! Ciudat - dar îi era dor de mirosul înţepător de gaze de butelie şi de oala aia mare, de cantină! Ungea feliile de pâine şi se gândea că mai era un pic de gaz în butelie. Şi ar fi putut să facă totuşi ceva gustos pentru copii... Aşa, ca de "rămas bun"...

- Ce faci, prinţesa mea?

- Uite, fac sandwich-uri.

- Mm, chiar mi-e foame, să ştii! Să-mi pui câteva pe-o farfurie pentru Alex.

- N-a mâncat nimic.

- Ştiu. Tocmai de-aia - mă pregătesc să-l calmez injectabil şi să-i îndes mâncare pe gât!

- Mami...

- Da, prinţeso.

- ... Ce zici tu dacă fac un ghiveci gustos pentru copii?

Mămica ei nu zicea nimic; o privea lung... şi-atât!

- Avem ghiveci la borcan. Şi mai e şi niţică friptură de aseară. Pot s-o tai mărunt şi s-o amestec în legume...

Tot nu zicea nimic... Oftă greu:

- Iar după aia mă gândeam să fac o budincă cu zahăr, la cuptor. Şi cu ciocolată pe deasupra.

- Da, prinţeso - te-ai gândit foarte bine. Spor la treabă!

Aşa. Bun! Minunat! Ieşi şi se ciocni de Lucia! Care sări cât colo şi-l sperie rău pe Octavian:

- Îu!

- Scuză-mă!

- Unde te grăbeşti aşa?

- Spre cămară.

- Culmea e că şi noi ne grăbim tot spre cămara ta...

- Gata - aţi ajuns la lista cu mâncarea?

Poliţista aproba; Octavian zâmbea... Îl privi lung pe băiatul lui George:

- Îţi mulţumesc că ai avut grijă de picii mei.

- Ei, staţi liniştită!

- Stau foarte liniştită şi-ţi mulţumesc că ai avut grijă de ei.

O secundă... şi-un răspuns:

- Şi eu vă mulţumesc pentru mâncarea delicioasă.

Băiatul lui George, ce mai!

- Să-ţi fie de bine!

Lucia îi întinse sacoşa, salvându-l de la continuarea discuţiei:

- Ia - ţine-aşa! Avem 10 borcane mari cu Finetti...

- Te rog să laşi unul afară. Şi un kilogram de zahăr.

Poliţista zâmbi cu subînţeles:

- Ne răsfeţi...

- Ei, am zis să mâncăm şi noi un desert împreună... Aşa, de "rămas bun"!

- Lasă, că n-o să fie chiar atât de rău! O să ne vedem pe net! În plus, voi nu veniţi să semnaţi actele, pentru despăgubiri?

- Nu; o să le semneze mama.

- Ceea ce înseamnă că veniţi să-i faceţi procură.

Poftim? Lucia zâmbea:

- Că n-or să se accepte actele străine. E şi ăsta un mod de-a face recensământul populaţiei!

Deci trebuiau să se întoarcă măcar o dată... Zâmbi slab:

- Asta e bine. Poate ne întâlnim la o cafea!

- Sigur ne întâlnim la o cafea! Cum ajungeţi, scrieţi-mi - şi vă ţin eu la curent cu tot ce se întâmplă aici! Vă dau eu mail-urile şi telefoanele celorlalţi...

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Am sentimentul că o să venim şi la anul... năşico.

Gata - se răsuci şi reveni în bucătărie. Trebuia să pună ghiveciul la fiert - şi să se sustragă de la discuţie! Paşii intrară, iar poliţista şopti:

- Tu îl botezi pe-al meu şi eu pe-al tău; OK?

- OK!

Şi se îmbrăţişau, fericite că or să se-nrudească în curând...

Teodor

Soneria mobilului îl făcu să tresară - era o melodie nouă pentru urechile lui. Ioana trecu imediat pe lângă el şi ieşi pe palier:

- Da... Da... Bine... Bine. Pa.

Măi, să fie! Cu cine vorbise aşa de... scurt? Şi de serios? Că ieşise râzând de-acolo, dar... În fine! Treaba ei, telefonul ei... Tânăra se răsuci pe-un călcâi:

- Ai cumva o ţigară?

Se ridică şi-i dădu tot pachetul. Chipul ei era senin; gesturile însă îi trădau nervozitatea. Se îndoia acum că o sunase taică-su; presupunea că o sunase altcineva. Cineva... "Cineva" - cu ghilimele. Hm...

Palierul mirosea ameţitor a mâncărică de legume cu sos delicios... Staţia gâjâi scurt:

- Patrula către centrul de minori.

Aa, era deja ora 11! Ultima vizită a patrulei! Bun! Se grăbi să le răspundă:

- Centrul suntem.

- Urcăm.

- Vă aşteptăm.

Se ridică şi ieşi pe palier. Ioana fuma "turceşte". Se vedea de la trei poşte că nu era fumătoare; o să ameţească... Brusc, ţigara zbură spre etajul doi iar ea se grăbi să intre în apartamentul 12...

- Beatrice!

Lanterna... Ia uite-i ce rânjeau!

- Urcaţi!

De ce erau aşa fericiţi? Gata, îi avansa? Sau le mărise salariul? Intenţiona să afle asta imediat cum îi va avea acolo, pe palier. Aştepta...

Victor

Tresări şi deschise ochii - hei! Cineva îl săruta! Păi...

Aa, ea era! Pentru o clipă, se gândise că era Lucia - şi se speriase îngrozitor! Dar acum, că o recunoscuse, se grăbi s-o strângă în braţe...

... Ce era cu ea? Că nu părea încântată de gestul lui! Îi dădu drumul, mirat, iar ea şopti:

- Trebuie să plec.

Aa, asta era! De fapt, da - se schimbase în alte haine! Şi zău că se uita la ea şi parcă n-o recunoştea! Cămaşă crem pe talie, pantaloni negri drepţi şi... tocuri? Mai avusese un şoc de-ăsta când o văzuse pe Lucia în deux-pieces! Se grăbi să se ridice:

- Te duci în alt adăpost?

- Oarecum...

Adică... Începu să râdă:

- Trebuie să ghicesc?

- Nu. Trebuie să-mi dai mâna.

OK! Întinse mâna spre ea. Iar ea îi luă mâna şi scoase un pix... El aştepta, privind lung creştetul brunet şi întrebându-se în ce măsură reuşise să-i complice fetei ăsteia viaţa rău de tot...

- Te rog mult să nu mă suni.

- Dacă mă rogi, atunci n-am să te sun. Dar constat că mi l-ai dat totuşi; şi nu înţeleg...

Ochii negri insistau să privească în jos:

- Ţi l-am dat ca să-l ştii.

Aha! Cuvintele ei n-aveau sens, dar zău că nu mai conta! Avea numărul ei de telefon! O să-i dea diseară un apel, scurt - şi-l suna ea, atunci când credea de cuviinţă! Întinse mâna spre pix:

- Mâna.

- Nu cred că e o idee bună.

Adică... Cum adică?

- Mai bine nu. Ai încredere în mine...

Da' ce naiba avea femeia asta? În fine... Îi trase uşor părul spre spate:

- Îţi mulţumesc că mi l-ai dat. N-am să te sun...

- Dar ai să ştii că eu te sun. Şi-ai să poţi să răspunzi... sau să nu răspunzi.

Aa... Adică... Adică fusese "super" şi fără obligaţii; şi poate că el, sau ea, n-avusese încotro de la un punct încolo şi continuase să urce cu celălalt la etaj - că doar erau sinistraţi în spaţiul ăla strâmt şi nu era cazul să se certe în văzul lumii. Ei bine, ea tocmai îl sfătuise să se gândească bine la ultimele ore - şi să concluzioneze dacă, după dez-sinistrare, perspectiva lor "în doi" mai era dezirabilă. Mm... Fata asta avea, totuşi, 18 ani! Normal că gândea aşa! Era într-a doişpea! Îi fură un sărut şi scoase telefonul - iar ea făcu prompt un pas în spate:

- Te rog!

Păi... Păi ea de unde făcea rost de numărul lui de telefon?... De la George, probabil. Sau din laptopul lui taică-su. Se descurca ea cumva! Oricum, acum, în clipa asta, Ioana nu voia să ia cu ea absolut nici un indiciu al faptului că el exista. Aşa că oftă scurt... şi zâmbi:

- Aştept să mă suni.

Tânăra zâmbea şi ea... Brusc, Ioana mai făcu un pas în spate:

- Pa!

- Pa! Ai grijă!

Gata - se grăbise să iasă. Iar el trebuia să stea cuminte acolo...

Se apropie de uşă - voia s-o asculte. Să-i asculte nu cuvintele, ci vocea. Să-şi dea seama dacă nu cumva făcuse o prostie enormă...

Lucia

Împărţea lumânările şi socotea...

- Lucia...

Da? Cine-o striga? Aa... Şi era îmbrăcată în hainele personale, plus pantofii cu toc. Concludent! Se grăbi să iasă pe palier:

- Gata, pleci?

- Da. Tata a trimis pe cineva...

Şi-i picase rău faţa când îl rostise pe "cineva" - de parcă vorbea despre un gref necopt... Şi cum fata asta avea 18 ani şi mimica unui sinucigaş, renunţă la morala deschisă referitoare la neinformarea şefei adăpostului apropo de plecarea "adăpostiţilor" importanţi; încercă să fie cât mai diplomată:

- Aha! Păi, eu ştiu ce să zic... Că nu prea pot să te las să pleci aşa, fără "autorizaţie"...

26 începu să râdă:

- Stai liniştită, că are autorizaţie!

- Serios? De unde ştii tu, mă?

- Păi eu am ordin s-o însoţesc din centrul vostru până la mijlocul de transport...

Aa! Pleca cu o maşină! Fată de general, ce mai! Fiica semăna leit cu tatăl - că nici tatăl nu se învrednicise s-o anunţe că-şi lua fata "din gestiunea ei"! Ioana şopti:

- N-aş vrea să afle toată lumea că plec. Nu prea sunt un mare fan al despărţirilor în grup...

OK! Cum voia ea! Probabil nu voia să vadă în ochii celorlalţi opinia sinceră apropo de ceea ce se întâmplase între ea şi Victor - şi mai ales opinia faţă de modul şi rapiditatea cu care se întâmplaseră toate! O conduse încet spre scări:

- Ce să mai zic... M-ai luat repede şi pe nepregătite!

- Ştiu. Şi pe mine m-au luat repede şi pe nepregătite! Adineauri m-a sunat unchiul...

Aha... Se opri şi zâmbi:

- Sper că aici a fost mai bine decât în parcul Unirea.

- Mult mai bine, crede-mă!

Ioana râdea; şi ea râdea, pentru că fraza avea multe înţelesuri! Parcă citindu-i gândurile, 40 se grăbi să coboare prima treaptă:

- Mergem?

Se încruntă la el:

- Unde să mergeţi, mă? Păi cu mine nu vorbeşti?

- Lasă-i, că au vorbit cu mine.

Teo? Trădare! Tiristul zâmbea:

- Îţi povestesc eu ce şi cum. Lasă-i să plece, că au de închis patru centre de bătrâni şi două spitale mobile pân' la cinci.

Ridică din umeri şi reveni spre ei. Şi constată că Ioana cobora deja scările... Îi făcu cu mâna:

- Pa! Să ai grijă!

- Şi tu! Pa!

Şi gata - fata generalului părăsise centrul pentru minori. Se ocupa patrula de ea acum. Ca la un semn, auzi paşi trecând prin spatele ei... Privea gaura din scări, zâmbea şi se întreba cum de Victor, fostul ei logodnic, compendiu ambulant în materie de psihologie feminină, se lăsase dus de nas în halul ăla...

Teo se opri lângă ea şi şopti:

- Şi-au luat la revedere. Îl sună ea.

Aprobă scurt cu capul şi schimbă subiectul:

- Unde e Alex?

- În bucătăria lui. L-am convins să stea pe scaun - dar să mănânce ceva, nu.

Aha... Se întoarse şi-l privi lung:

- Şi ce-a spus patrula?

- Că George l-a sunat pe nea Aurică acu' vreo juma de oră. În jur de unşpe jumate ajunge la cort; deci, pe la doişpe ne vizitează.

- Adică ne desfiinţează.

- 26 zicea că întâi ne vizitează - şi abia după aia ne desfiinţează. Pentru că or să trebuiască două autobuze, nu unul.

- Cum, două?

- Păi cică strâng copiii din toată zona! Cinci centre.

Cinci? Da' ştia că se cam rupsese de "imaginea de ansamblu", de când stătea încuiată în blocul ei! Iar asta nu-i convenea deloc! Tocmai îi "retrăsese" flerului ei două beri...

- Băieţii erau în culmea fericirii! Cică în cortul cu gard sofisticat a venit un fax de la IGPR...

- Aşa; şi?

- Şi George i-a luat cu el la gară, pe post de asistenţi personali. Pe amândoi şi pe Viorel. Toţi trei sunt euforici...

- Am văzut! Nu mi-au dat raportul, deşi le sunt superior...

- Lasă, nu te supăra şi tu...

Cât era ceasul? Unşpe şi cinci. Porni spre celălalt capăt al palierului:

- Mă duc să termin de împachetat. Să fii atent, te rog. Da?

- Da.

Arăta spre bucătăria din 13... Să fie atent la Alex. Ştia el ce şi cum! Teo aproba...

Victor

Intră în sufrageria apartamentului 13 şi deschise geamul. Nu obţinuse decât o crăpătură micuţă, pentru că el cu mâna lui bătuse stinghiile alea sus... Crăpătura însă era de ajuns - vedea foarte bine aleea aia care ducea la uşa blocului. În capătul aleii "trona" o "plăcintă" de Mercedes negru. Părea proaspăt desprăfuit, spălat, lustruit şi uscat. Părea nou, teleportat acolo de la Salonul Auto... În fine! Tatăl ei era general - normal că nu-şi transporta fetiţa cea mică şi iubită cu o Dacie 1300! Pe el altceva îl interesa acum...

În capătul aleii care ducea la scara blocului, pe trotuar, mărşăluia un tânăr. Avea cam 25 de ani - nu-i vedea bine chipul, pentru că purta uniforma regulamentară de căpitan şi chipiul. Dar statura şi gesturile trădau iuţimea şi graba specifice vârstei. Era înalt şi slab. Avea cel puţin 1,85! Era atletic spre astenic, cum ar fi spus Lucia; chipiul lăsa să se vadă "finalul" unei tunsori tipic militare

şi nişte obraji care parcă nu cunoşteau nici conceptul de "barbă"... Îl privea şi nu-i era greu să-şi imagineze unde-şi petrecuse băiatul ăsta cutremurul - într-un bunker. Era impecabil! Era proaspăt ras, spălat, călcat, apretat şi lustruit! Toţi nasturii erau perfecţi! Epoleţii erau perfecţi! Pantofii ăia negri străluceau ireal...

Îl măsura lung, de sus până jos, iar instinctul îi spunea că tânărul căpitan impecabil era "cel ales". Adică cel care nu trebuia să-i afle lui numărul de telefon. Cel care-o făcuse pe Ioana să zâmbească trist... El era alesul generalului. Interesantă alegere! Cam... "lungă", după părerea lui! Dar nu era el tatăl Ioanei - şi era sigur că "Bambi" cel verde din faţa blocului avea foarte multe alte calităţi...

Gata - insul se oprise, cu ochii aţintiţi asupra scării blocului. Obrajii bărbieriţi impecabil se ridicară într-un zâmbet fericit... Şi uite-o şi pe ea. Nu se grăbea deloc să ajungă lângă el! El fremăta tot, dar ea păşea normal; părea angrenată într-o discuţie extrem de interesantă cu 26...

Şi gata - băieţii "o predaseră" şi porniră spre stânga. Iar uniforma verde se repezi la ea! Tii, ce-o mai strângea în braţe! Boxerii căpitanului erau fleaşcă la ora asta! Ea nu era nici încântată, nici reţinută... Tresări - că asta nu era deloc în regulă! El tocmai dăduse s-o sărute; ea îi oferise scurt obrazul... Ceea ce însemna că se jucase cu focul, iar Ioana uitase ce discutaseră ei înainte să "discute"... Şi-acum el spunea ceva; ea răspundea. El îi dădea drumul şi spunea ceva; ea îi răspundea din nou. Răspunsurile ei erau scurte - întrebările lui erau, oricum, mai lungi! Încă o întrebare, încă un răspuns... Ea porni spre maşină - el nu. El mai spuse ceva; ea nu-i răspunse, ci deschise portiera şi urcă în maşină. El o privea lung...

Hei! Tresări şi se grăbi să păşească în dreapta! Individul se răsucise fulgerător pe-un călcâi şi ridicase privirea spre geam! Iar reacţia lui fusese concludentă - dispăruse din cadrul crăpăturii ăleia! Nu voia să-i facă Ioanei probleme... cu nici unul dintre cei doi bărbaţi în uniforme verzi. Aştepta...

Gata - auzise motorul pornind. Îi plăcea să creadă că nu fusese văzut... Maşina se îndepărta... Închise geamul şi se grăbi să iasă pe palier. Avea mare nevoie de-o ţigară...

Ioana o să-l sune. Mâine. Era sigur de asta! Dacă nu, o să se pomenească poimâine cu ea în faţa blocului, sprijinită de bicicletă, zâmbindu-i cu subînţeles... Probabil că fusese extrem de supărată pe căpitan. Probabil se aşteptase ca el să apară leu-paraleu în adăpostul de la Unirii, în seara zilei de 5, şi să le ia de-acolo - pe ea şi pe mama ei. El nu apăruse nici pe 5, nici pe 6... I se păruse atât de "lustruit", încât avea impresia că insul lucra la Marele Stat Major - la birou, nu la careu sau la sala de mese! Iar pentru o tânără de 18 ani era aproape imposibil să înţeleagă rigoarea militară şi procedurile în caz de calamitate! Ea nu putuse fi apelată; el probabil că nu putuse s-o contacteze în primele 48 de ore. Iar faptul că el "dispăruse" brusc era inacceptabil, în opinia ei...

Nu ştia ce să spună. Nu ştia ce să creadă! Fata aia îi lăsase impresia că n-o să-l caute-n veci! Dar îi spusese că o să-l sune, atunci când o să poată; şi că se aştepta ca el să nu mai vrea să-i răspundă - de parcă alegerea era a lui, nu a ei! Mm...

Teo îl bătu scurt pe umăr:

- Te-ai odihnit şi tu măcar un pic, aşa?

- Da.

- Ce-i? Eşti supărat...

- Sunt gânditor. Adică năuc. Adică nu înţeleg nici ce s-a întâmplat, nici ce se va întâmpla de-acum încolo!

- Eei... Aşa-i cu fetele astea "de modă nouă"!

Serios?! Tiristul râdea cu subînţeles:

- Trăim într-o lume nebună, nebună, nebună! Fă şi tu ca ele - "îndosariază" şi treci mai departe!

Bufni în râs şi aprobă:

- Să ştii tu că ai dreptate! Dar ştii ceva? Stau aici, te ascult şi realizez că te pricepi la asta!

- ... La ce?

- La "moda nouă"...

Imediat, Teo păşi în spate:

- Nu-nu! Nu face asta!

- Nu fac nimic! Constat şi eu...

- N-ai ce să constaţi. Am aruncat o vorbă, ca să te fac să râzi! Sunt tirist, nu psiholog!

Vocea Violetei îl făcu să pălească instantaneu:

- Dar devii psiholog când ţi-e foame. Gata - la masă toată lumea!

Ciudat - Teo era la fel de vesel ca înainte de apariţia soţiei lui:

- I-auzi! Iar mâncăm! În sfârşit! De juma' de oră amuşin pe-aici, după meniu...

Şi râdea tiristul, de parcă încerca să-i transmită să uite discuţia cu "moda nouă"... Păi, da! Violeta ieşise pe palier! Doamne, ce era cu el? Cât pe ce să-l bage pe bietul om în gura nevesti-sii!

Clar! Era momentul să se retragă singurel într-o cameră, să mănânce şi să tacă chitic! Răspunsurile lui trebuiau să fie "N-am nimic", "Nu" şi, cel mult, "Sunt cam obosit". Ca să nu facă vreuna nefăcută tocmai acum, la plecare! Era buimac, năuc şi ameţit total de felul cum vedea fata aia viaţa! Până îşi aduna el gândurile şi le ordona, ar fi fost tare bine să nu mai interacţioneze cu oamenii ăia...

George

Opri motorul şi privi lung cortul verde... Podul, blocurile din faţă, marcajele roşii de pe trotuare...

Una peste alta, trăgea concluzia că se descurcaseră bine - şi el, şi oamenii lui. Şi generalul. Şi oamenii generalului. Ei toţi "puseseră mână de la mână" şi readuseseră viaţa în zona lor. Îşi amintea cum arătaseră străzile alea pe 5 august, la prânz. Îşi amintea molozul, gemetele, oamenii care fugeau care-ncotro... Îşi amintea "arteziana" din mijlocul străzii şi crăpătura aia de pe mijlocul asfaltului... Benzinăria care "bubuise" - şi care provocase căderea blocului de pe Lăptari Tei... Decopertarea magazinului Bucur Obor... Cubul 4... Ehei, câte erau! Câte fuseseră! Dar...

Dar se descurcaseră şi le rezolvaseră pe toate. Aproape pe toate. Oamenii lui şi cei ai generalului se mobilizaseră, uitaseră de orgolii şi promovări şi certuri mai vechi sau mai noi şi puseseră zona aia pe picioare. Făcuseră curat, trataseră bolnavii, hrăniseră câteva zeci de mii de guri... Şi transmiseseră mai departe ideile bune. Prototipul butoiului de duş din centrul pentru minori, de exemplu, ajunsese în fiecare baie din fiecare centru - şi de minori, şi de bătrâni! Zeci de mii de bidoane de 5 litri cu apă se încălziseră pe mii de acoperişuri, în soarele torid... Nu mai existau pompe auto în stocurile ISU, din cauza butoiului ăluia! Din 7 august, "butoiul pentru duş cu pompă de picior" se răspândise în tot oraşul. Probabil că existau asemenea butoaie şi în alte oraşe; habar n-avea, pentru că, de la un punct încolo, şedinţele la care participase el se concentraseră strict asupra Bucureştiului. Doar la început, pe 5, participase la o şedinţă generală în care se discutase situaţia la nivelul întregii ţări...

Acum, părăsea zona aia. Era ciudat - dar se ataşase de ea. Nu-şi bătuse el capul pentru propriul cartier, pentru utilităţile lui, dar le pornea oamenilor ăstora lumina azi. Nea Aurică se ocupase de aprovizionarea Carrefour Colentina; de mâine, hypermarketul îşi deschidea porţile publicului larg. Adică revenea la "dospit" profit, pentru investitorii francezi...

În fine! Coborî de la volan şi se grăbi spre cort. Nea Aurică îl aştepta - iar el abia aştepta să afle cum trecuse centrul pentru minori peste ultima replică!

Intră, iar bătrânelul lui se ridică din faţa laptopului:

- Am terminat.

Ce terminase?

- Am terminat lista.

Gata - terminase lista aia? Zâmbi slab:

- Nici o problemă - mai am una!

- Ţi-au dat altă listă!

- Nu, dar nu ţi-am lăsat decât prima parte din lista mea.

Nea Aurică nu mai zicea nimic... Se aşeză şi zâmbi:

- Acu' de ce te superi aşa?!

- Nu mă supăr. Dar, pe viitor, să-mi laşi toată lista. În ultima jumătate de oră m-am plictisit rău de tot!

Adică tot "ca el" era! OK - nea Aurică avea o vârstă totuşi!

- Bine, nea Aurică. Ia spune - Enel-ul ce zice?

- Unşpe jumate.

- Sunt siguri, sau...?

- Sunt foarte siguri. Acum fac ultimele re-verificări. Sunt foarte grijulii în ultimul timp...

- Cred şi eu! La ce nebunie a ieşit în sectorul 6...

Unde pompierii avuseseră mult de furcă cu incendiile...

- A venit şi faxul de la IGPR...

- Asta e bine. Ce zic băieţii?

- Nimic. Rânjesc cu gura până la urechi şi se tot învârt pe-aici, fuduli ca trei păuni cu cozile-n vânt...

I-auzi! Erau mândri băieţii lui! Bun! Pe chestia asta, o să-i "frece" rău de tot - că gara-i mare...

- Ai obţinut paşaportul provizoriu?

- Da. Dar paşaportul şi împuternicirea Ludmilei vin prin curier.

- Aha... Eu am trecut pe la ei, imediat după replică. Am făcut eu blocul galben pe hartă; dar să ştii că am omis o chestie.

- Care?

- Trebuia să inventăm mai multe culori.

Cum adică?

- Trebuia să inventăm şi un portocaliu.

Deci blocul ăla începea să devină un real pericol... Oftă greu:

- Bine că se desfiinţează!

- Da; bine că se desfiinţează...

Şi cam atât; nu?

- Ce planuri ai cu Vlad?

Ei, nu! N-o să discute iar despre copilul ăla! Trase laptopul şi deschise mail-ul - că erau altele, mult mai urgente decât problema lui Vlad Enache! Dacă Alex voia să-l salveze, să facă bine să vorbească! Dacă n-avea atâta tărie de caracter, atunci n-avea ceea ce-i trebuia ca să fie tatăl copilului ăluia! Ori era bărbat, ori...

- Eu cred că s-a cuplat cu Beatrice, iar omul ei s-a răzbunat.

Avea un mail de la omologul care-i preda Gara de Nord. Avea un mail de la directorul spitalului de arşi, care uita că numirea lui va interveni începând cu miezul nopţii şi-l implora pe el să-i trimită de urgenţă medicamentele din lista ataşată...

- Şi cred că şi-a iubit copilul îndeajuns de mult ca să ajungă să-l urască.

Treaba lui! Ce mai avea acolo? Patru spam-uri, un newsletter... şi cam atât.

- Mă-sa stătea în Italia şi probabil că nu-l suna cu anii; el s-a rupt de familie şi casa părintească acu' mulţi ani...

- Curierul meu a venit?

Nu-l privea; părea concentrat asupra monitorului şi aştepta... Mai "citeţ" de-atât nu putea fi!

- Nu. Şi Lucia m-a întrebat ce planuri ai cu copilul ăla.

Gata! Întoarse capul şi ridică degetul. Şi-i dădu omului ăluia un avertisment nerostit... Pentru că ei erau euforici, dar el n-avea voie să încredinţeze un suflet de nici cinci ani în mâinile unui individ incapabil să-l crească şi să-l protejeze... Nea Aurică întinse scurt mâna:

- Lista.

Scoase hârtia din veston şi i-o întinse. Şi rămase singur la birou. Păi...

Păi, ia să vadă el ce mai făcea iubita lui! Scoase mobilul şi începu o conversaţie nouă...

Violeta

Privea lung paturile etajate. Îşi amintea cât de fericiţi fuseseră când le văzuseră, în Ikea! Cât de fericiţi fuseseră când le văzuseră asamblate în apartamentul lor! Cât de fericiţi fuseseră copiii când le văzuseră! Iar acum plecau... Lăsau totul şi plecau... Trase adânc aer în piept, simţind că-i vine să plângă...

"Hai, Vio! Poţi să faci asta! Iar dacă n-o faci, o să fie rău de tot!"

Intră în apartamentul 14, în sufragerie, şi zâmbi:

- Liana! Florin! Haideţi, că am un pic de treabă cu voi.

Picii ei se grăbeau să se ridice; Liana părea curioasă, în timp ce Florin era de-a dreptul panicat... Îi conduse în camera lor şi arătă spre maldărul de jucării:

- Haideţi să împachetăm jucăriile.

Liana se repezi spre pluşuri; Florin o prinse de mână:

- Mami, pot să-mi iau enciclopedia?

- Bineînţeles!

- Da' o parte din ea e la Lucia în dormitor...

Aşa; şi? Piciul ei şopti:

- Pot să mă duc singur acolo?

Oof! Se speriase rău la ultima replică! Aprobă, zâmbind, în engleză:

- Bineînţeles! Blocul e încă sigur! Dacă era periculos, George ne ducea pe toţi în parc!

Gata - băiatul ei zâmbea şi se grăbea să iasă... Scoase sulul de saci din buzunar iar Liana întrebă:

- Mami, da' luăm şi maimuţa asta male?

- Luăm ce vrei tu. Numai că trebuie să fii atentă, să le pui deoparte pe cele cu care te-ai plictisit să te mai joci în ultimul timp, pentru că n-or să încapă toate în cabina Tigrului.

- Da' nu sunt aşa multe!

- Numai că sunt şi nişte saci cu haine care trebuie să încapă în cabina aia. Şi trebuie să dormim şi noi acolo...

Fetiţa ei era descumpănită...

- Ştii ce zic eu? Eu zic să le triem, adică să stabilim ce jucării îţi plac ţie extrem de mult... Iar pe celelalte, să le facem cadou copiilor din centru.

- Da' de ce?

- Păi, noi nu putem să le luăm cu noi. Iar ei se mută azi la orfelinat. Îţi dai seama că sunt trişti...

- Da' de ce sunt tişti?

Se aşeză pe marginea patului şi o urcă pe genunchi:

- Păi, pentru că nu se mai duc acasă. Se duc într-un loc cam ca grădiniţa ta - dar nu aşa de frumos. Şi or să rămână acolo tot timpul - şi ziua, şi noaptea.

- Şi pălinţii lor nu vin să-i ia acasă?

Negă şi oftă, grăbindu-se să treacă repede peste noţiunea de "orfan":

- Nu. Îţi dai seama cât de trişti vor fi? Până îşi vor găsi alte locuinţe, or să stea în orfelinat! Şi nu prea sunt jucării acolo... Aşa că, dacă vreţi şi voi, eu zic să le facem cadou câte-o jucărie. Una care vouă nu vă mai place...

Liana aproba grăbită... Florin zâmbi:

- Eu nu iau decât enciclopedia şi castelul.

Aha! Bun! Fetiţa ei îi sări din braţe:

- Eu nu iau decât maimuţa male, păpuşa Cleo şi olga. Şi lochiţele pentu Cleo... Şi călţile cu poveşti... Şi păpuşica Balbie, cu lochiţele... şi cu maşinuţa...

Amândoi stăteau pe marginea patului, priveau graba cu care Liana sorta jucăriile şi zâmbeau... Îşi strânse uşor băiatul în braţe şi şopti, în engleză:

- Nu-o aşa că-i o "dulceaţă"?

- Cea mai dulce "dulceaţă" din lume! Mă duc să o ajut.

- Ia-ţi şi tu jucării. Bunicii or să vrea să vă cumpere tot felul de "minuni"; dar nu sunt milionari. În plus, o să-ţi fie dor de ele!

- Bine. Atunci o să iau şi maşinuţele alea noi...

Băiatul ei... Trebuia să fie foarte atentă la băiatul ei. Florin era un fin observator; va vedea imediat schimbările de dispoziţie, va sesiza imediat discuţiile în contradictoriu... şi se va sacrifica, pentru binele şi liniştea colectivă. N-o să-l lase să facă asta. O să aibă mare grijă...

Mămica ei zâmbi, din uşă:

- Stai liniştită, Liana - după ce ajungi în Italia şi-ţi aranjezi hăinuţele şi jucăriile, îmi scrii mie ce să-ţi mai trimit - şi ţi le trimit eu.

- Păi cum le timiţi?

- Ei, mă descurc eu! Mă ajută George! Ştii că el poate orice...

- Aha! Păi să ne timiţi şi nouă patulile... şi covolu...

Mămica ei râdea; ea nu prea mai putea să râdă! Se sprijini de tocul uşii - o să aibă o zi lungă...

Lucia

Gata şi cu bagajele! Privea lung sacoşele din sufrageria Violetei şi se întreba de ce avea sentimentul că uitase ceva... Octavian zâmbi:

- Am terminat.

- Am sentimentul că am uitat ceva.

- Apa plată?

Aoleu, apa plată! Porni spre baie:

- Hai să tragem apă la PET-uri de doi litri! Bine că mi-ai amintit...

Simţea vibraţia în buzunar... Aa, o conversaţie nouă! Cu George, desigur! Îi scrisese că...

Am revenit la cortul verde.

Se grăbea să-i răspundă...

Mă bucur că ai revenit într-un spaţiu la care pot să ajung în 60 de secunde...

S-a întâmplat ceva?

Nu; dar mi-e dor de tine. Aşa că pot ceda oricând tentaţiei de-a fugi pe scări în jos...

Şi-acum subordonaţii îl vedeau din nou râzând încetişor, şmechereşte...

Stai acolo cuminte, că vin eu. De bunăvoie şi nesilit de nimeni.

Oo, ce cuvinte mari scria iubitul ei acolo! De bunăvoie şi... Hm!

Te aştept.

Dar nu pot să vin acum.

Atunci vin eu.

Stai acolo şi ai grijă de ei...

Dar mi-e dor de tine!

Şi mie mi-e dor de tine! Te rog să stai acolo cuminte.

Bine. Şedinţa s-a terminat cu bine?

Da. Am obţinut tot ceea ce am cerut. Plus bonus.

Oo, primise şi ceva în plus! Bun! Cu cât era mai indispensabil pentru Poliţia Română, cu atât mai bine!

Generalul e la şedinţa lui iar eu aştept un curier. Nu pot să plec din cort.

Şi-o spunea cu atâta... "tristeţe" în cuvinte! Se grăbi "s-o tragă pe Academiei" şi să revină la discuţia despre rochiţele ei de plajă... şi celelalte.

Ştiu că, dacă ai fi putut, ai fi fost aici în 60 de secunde.

Ai împachetat toate şosetele?

Şi toate rochiţele de plajă.

Bun! Am auzit că au redeschis florăria Iris.

Era rău! Era şmecher şi hoţ şi rău!

Ţipătul o sperie îngrozitor - şi scăpă mobilul din mâini!

Violeta

Privea lung butelia aia...

Ghiveciul ieşise "o nebunie". Mâncaseră tot! Copiii mai mari ceruseră încă o porţie... Budinca intrase în cuptor acu' zece minute. Ea prefera să privească butelia - ca să nu iasă din propriul apartament şi să dea de mămica ei. Sau, şi mai şi, de Liana! Nervii îi erau întinşi la maximum; dădea să plângă. Şi nu voia să plângă, ca să nu-l întristeze pe Teo...

Vâjâitul puternic al hotei o făcu să răcnească - şi să sară cât colo! Aproape imediat, auzi un alt ţipăt în apartamentul alăturat...

Dumnezeule, în ce hal se speriase! Se lovise cu spatele de dulapul de bucătărie! Dar ce să facă - uitase complet că azi se închidea centrul. Şi cum se obişnuise aşa, "neelectrificată"...

Teo năvăli în bucătărie:

- Vio!

Şi se repezi imediat la ea! Fu luată în braţe... Oftă greu şi începu să râdă:

- Iartă-mă, dar m-am speriat îngrozitor!

- Nici nu-ţi imaginezi cât de tare m-am speriat eu! Când te-am auzit ţipând...

Îl bătu scurt pe umăr:

- N-am nimic. Vezi ce face puterea obişnuinţei? Probabil că am pornit-o zilele astea, din reflex; şi cum n-a scos nici un sunet, oi fi uitat s-o şi opresc...

Lucia năvăli şi ea în bucătărie:

- Ce-ai păţit?

- M-am speriat de hotă.

Poliţista părea buimacă... Se desprinse din îmbrăţişare:

- Era linişte şi pace şi-a venit curentul. Hota a pornit şi "m-a băgat în toate alea"...

Lucia începu să râdă şi ridică tonul:

- A venit curentuu'!

Mama ei se auzi imediat cântând în gura mare:

- A-le-luia!

Râdeau şi se priveau lung... Teo îi dădu drumul:

- Hai să băgăm laptopul în priză!

- Hai! Am văzut că Nicolae avea plasma pe suport, pe perete! Dacă aţi scos-o cu grijă, poate mai funcţionează...

- Plasma sigur funcţionează! Nu ştiu dacă funcţionează cablul!

- Hai să vedem! Poate pui laptopul pe TV!

Şi-l trăgea repede-repede afară din bucătărie...

Tii, ce "înviase" centrul lor! Se aprinsese lumina pe palier. Lumina aia "chioară", gri, deprimantă, era acum atât de veselă! Atât de puternică! De parcă...

Năvăliră amândoi în apartamentul 14, în sufragerie. Teo râdea:

- Gata, copii - a venit curentul! Unde e televizorul ăla mare?

- Acolo, nenea Teo! După fotoliu!

Lucia se grăbi să iasă, tastând de zor la mobil...

Păi, se părea că desfiinţarea centrului se apropia cu paşi vertiginoşi! Era unşpe jumate; George spusese că venea la 12. Ia să vadă ea dacă nu putea "grăbi" puţin budinca! Să apuce s-o mănânce copiii - că doar pentru ei o făcuse!

Alexandru

Deci venise curentul... George nu venise; dar se restabilise electricitatea. Iar chestorul principal era un tip parolist. "După ce vine curentul, iau copiii" - aşa spusese. Deci, în maximum jumătate de oră, copiii plecau...

Da; în jumătate de oră, copiii - cu excepţia lui Vlad - plecau spre orfelinat. Vlad rămânea cu el. Dacă nu reuşea să-l convingă pe George, o să-l fure pe copilul ăla. Dar o să încerce din toate puterile lui să-l convingă... Lucia îl sfătuise să vorbească deschis cu poliţistul; Victor îi amintise că Lucia îl cunoştea pe George de cinci ani. Iar el ştia că o convinsese deja pe Lucia. Deci, o să-l aştepte pe George...

Teo sărise de pe fotoliu când auzise ţipătul Violetei şi uitase să se mai întoarcă la pază. Îl înţelegea - revenirea electricităţii reprezenta revenirea în secolul 21! Aşa că se ridică şi ieşi el pe palier. Şi se aşeză din nou pe cea de-a treia treaptă care ducea spre parter...

Aştepta. Chestorul principal nu putea întârzia mult! La 12, cel târziu, o să-l vadă sărind peste gaura din scări! Era pregătit; era calm, avea declaraţia, avea şi planul "de rezervă"... din care scosese partea aia cu folosirea lui Octavian drept monedă de schimb...

Ludmila

Aştepta. Privea ecranul şi aştepta imaginea. Copiii se strânseseră toţi în sufrageria lui Nicolae, la televizor. 10 minori, aşezaţi cât mai înghesuiţi ca să încapă toţi pe mega-pat... Tăcuţi, tensionaţi... Teo meşterea de zor ceva în spatele plasmei. Adusese laptopul, stick-ul de net şi un cablu, pentru că RDS-ul nu reparase reţeaua... Ecranul laptopului era orientat spre Teo. Ştia că el prinsese un post TV; dar nu vedea imaginile. Ea aştepta plasma...

Tresări - îu, ce-o speriase! Gata! Televizorul pornise, la sonor maxim parcă! Copiii aplaudau, fericiţi, deşi imaginile de pe ecran erau îngrozitoare...

Pe 5, de la cabinet, venise direct la Violeta. Nu se uitase în jur; văzuse obiectele şi fiinţele pe lângă care trecuse, dar nu le "procesase". Acum însă, după 6 zile de linişte şi "bunăstare", ceea ce vedea pe ecran o îngrozea. Pentru că îl prinsese şi pe '77; dar nu fusese aşa. Nu fusese chiar aşa...

Victor o prinse de umeri:

- Nu cred că e chiar aşa. Adică, ştii ce vreau să spun! Televiziunile astea private sunt mereu în goană după senzaţional! Iar ăsta e un colaj...

Aproba încet cu capul - că bietul Victor încerca s-o încurajeze pe ea! Dar o să vadă el! O să vadă el grozăvii mult mai mari decât molozul ăla! Televiziunile arătau senzaţionalul - molozul. Dramatismul - păpuşa din moloz. Suferinţa - lacrimile adulţilor. Morţii însă nu-i arătau, pentru că îi amenda rău CNA-ul! Nici morţii, nici amputaţii, nici orfanii ăştia... Nici foametea, nici păduchii şi râia, nici miile de oameni rămaşi sub cerul liber...

O duduie angajată la televiziunea asta privată spunea ceva. Erau trei benzi derulante, ca de obicei - una sus şi două jos. Ea nu asculta; şi nici nu citea. Ea privea montajul... Arătau imagini din "principalele localităţi afectate". Adică tot ce se prăbuşise "grandios" în est, sud-est şi sud. Problemele nu alea erau; problemele cele mai mari nu se vedeau cu ochiul liber. Viaţa de zi cu zi nu putea fi strânsă într-un colaj de-ăsta de câteva minute. Mâncarea la cantină, lipsa banalei aspirine, gaura din talpă, apa împuţită, hoţii şi jefuitorii, nedreptăţile... Alea nu erau senzaţionale; alea "făceau parte din cotidian". Ele nu se vor dezbate la talk-show-uri. Dar ce post era ăsta? Antena 3! Păi cum de nu era un talk-show? Tocmai ei nu despicau falia-n paişpe?! Hm!

Se grăbi să iasă. Oare unde era Lucia? În biroul ei? Ciocăni corect...

- Da.

Intră şi şopti:

- George mai vine azi aici; da?

- Bineînţeles! Da' ce credeai, că ne-a uitat?

- Nu; dar mă gândeam că o să aibă o grămadă de treabă... Şi n-o să mai apuce să treacă pe la noi, înainte să ia copiii.

Lucia zâmbi:

- Stai liniştită - că nu te lasă cu fundu-n baltă. S-a întors în cort, puţin înainte să vină curentul. Zicea că generalul e la şedinţă iar el aşteaptă curierul, aşa că mai întârzie puţin!

Aha! Păi... Păi atunci, decise să întrebe:

- A zis ceva de mine?

- Nu; dar, de obicei, atunci când nu zice nimic despre o chestie, "e de bine".

Aşa deci; "era de bine"...

- Stai liniştită - o să aibă grijă de tine. Că altfel are de-a face cu mine!

Bufni în râs: ei, na! Dar... Dar dacă Lucia era atât de veselă şi liniştită, nu vedea de ce-ar fi trebuit ea să se îngrijoreze! Acuşi-acuşi venea şi el, cu ştiri noi, cu ordine noi... Cu planuri noi...

Ieşi şi-şi aprinse o ţigară: nu putea să revină la televizor. Nu putea să discute cu Violeta. Nu putea să-şi împacheteze un sandwich, sau buletinul. Nu putea să stabilească ultimele detalii cu Teo. Nu putea să stea în preajma nepoţeilor. Nu putea decât să-l aştepte pe George!

La jumătate de metru în faţa ei, un alt sinistrat îl aştepta pe George. Alex tot nu mâncase. Nici cafea nu prea băuse. Nu "fumegase"... Bietul Alex i se părea... hotărât. Ca un robot programat să facă o anumită acţiune. Nu-i trebuia nimic, până nu îndeplinea acţiunea cu pricina! Aşa că o să stea cuminţică la rând! La urma urmei, el se aşezase primul la coada aia...

Victor

Măiculiţă mamă, ce era în oraş! Ei, uite că nu se aşteptase... Deşi se luptase cu molozul şi-şi săpase drumul spre ieşirea din coafor, deşi simţise putoarea de carburant şi văzuse cu ochii lui asfaltul crăpat la benzinărie - şi văzuse şi blocurile de la parc rupte şi "răsturnate", tot nu realizase amploarea dezastrului. Acum, văzând colajul cu cele mai "arătoase" dezastre din oraş, era tentat să creadă că fusese fraier. Că Lucia şi George acţionaseră corect. Că ea avusese dreptate să caute un mod de-a deveni utilă pentru oamenii ăia bătuţi de soartă; că el avusese dreptate să aprobe centrul ăsta... Ei erau, totuşi, fericiţi aici! Ei avuseseră de toate! Violeta tocmai intra cu tava cu budincă! Proaspătă! Caldă! Budincă "adevărată"! Ei plecau de-acolo cu ciocolată, ness şi alune! Şi cu medicamente! Şi cu apă... Cu simpla, sfânta apă potabilă...

Nu mai conta. Oricum, n-avea ce căuta lângă Lucia! N-avusese ce căuta lângă ea încă din prima clipă! Alt "aluat", alte preocupări, altă logică...

Se aşeză pe canapea. Privea ecranul, dar nu-l prea interesa ce ieşea din difuzor. Copiii comentau; el se gândea că o să ajungă în apartamentul părintesc, o să arunce mâncarea şi-o să se culce... până mâine.

Lucia

Doctoriţa îşi pierdea răbdarea. Normal! Voia să ştie şi ea unde va sfârşi în jurul orei unu! Nu de alta, dar peste zece minute putea spune că era miezul zilei. Peste zece minute, teoretic vorbind, plecau copiii...

Aah! Iar Madonna! Să-i schimbe melodia, cu prima ocazie! Se grăbi să răspundă:

- Lucia.

- George.

Ia uite-l Îşi îngroşase vocea şi încercase să pară dur! Bufni în râs:

- Vii?

- Mă-mpuşti dacă vin fără paietele alea? Că nu mai am răbdare să aştept patrula...

- Nu! Haide odată!

- OK!

Apăsă butonul roşu, râzând... şi auzi uşa scării! Păi... Păi era în faţa blocului? Şi de ce nu intrase? Aah!

Ieşi pe palier... şi constată că trebuia să stea la coadă! Alex era primul; Ludmila, a doua. Ia uite...

Se sprijini de tocul uşii - asta e! Aştepta! Aştepta... George apăru brusc în capătul scărilor... şi începu şi el să râdă:

- Da' ştiu că sunteţi răbdători...

Îl privea lung... o privea lung... Ludmila oftă "artistic":

- Păi, suntem! Aşteptăm - nu-i grabă...

Aha! George trecu pe lângă Alex şi porni spre ea; aşa că păşi în spate până ajunse în bucătărie. Unde îşi primi, în sfârşit, sărutul...

- Gata - e oficial. Începând de mâine dimineaţă, sunt şef peste Gara de Nord.

- Felicitări...

- Şi am şi "echipă de valoare" - nea Aurică, Ludmila, 26, 40, Viorel... Plus doi consilieri pe care încă nu-i cunosc. Ştii tu cum e: doi de-ai mei, doi de-ai lor...

Aa... Se bosumflase. Ştia ce însemna asta. Consumul lui nervos va atinge cote nebănuite - iar ea îl va vedea intrând în acasă încruntat, obosit şi pe vreo trei cărări...

- Asta e! N-am vrut să refuz tocmai acum, când sunt "pe val"...

Da; ştia cum gândise George atunci când acceptase sarcina aia.

- În plus, ştiu sigur că te găsesc seara acasă. Şi m-am gândit că v-ar prinde bine o perioadă de acomodare. Ştii tu - să staţi amândoi acasă şi să discutaţi, să vă cunoaşteţi mai bine, să faceţi curăţenie, să vă jucaţi...

Avea dreptate - aşa că aproba.

- Zona aia trebuie "curăţată", planificată şi ordonată după regulile bunului simţ; e plină de spitale şi clădiri prăbuşite, în amestec cu locuitori săraci şi foarte multe transporturi valoroase. Am la dispoziţie trei maşini şi tot confortul asigurat în hotelul Andy. Dar am pus condiţia ca în fiecare seară să mă duc la mine acasă. La ce nebunie e acum acolo, nu şi-au permis să mă refuze...

OK! Foarte bine! Dar de ce-o spunea pe tonul ăsta - de parcă îi părea rău că acceptase Gara?

- ... Te superi că nu stau cu tine acasă?

Aa... Negă încet şi-l luă de gât. Şi-şi primi sărutul...

- ... Crezi că or să mă ia la bătaie, dacă vreau să inspectăm amândoi etajul patru înainte să le fac şedinţă?

Bufni în râs şi-i dădu drumul. George ocoli zidul, intră în dormitor... şi-o privi lung:

- Aţi evacuat fără mine!

- Nu. Pereţii exteriori s-au crăpat în 12 şi 15, aşa că am mutat copiii şi voluntarii în 13 şi 14.

Mm, ce încruntat era! Şopti:

- Credeam că ţi-a spus nea Aurică!

- Mi-a spus că trebuia să inventăm şi culoarea portocaliu. N-a intrat în detalii...

Cu alte cuvinte, chiar trebuiau să evacueze! George ieşi şi arătă spre sacii de pe mega-patul din sufragerie:

- Îmi place partea asta cu şosetele. Şi-acum hai la şedinţă.

Ieşeau... George constata că apartamentul 13 era gol... n-o certa pentru absenţa pazei armate probabil din cauza poziţionării lui Alex pe scări... Mâna lui îi dădu drumul; rămase deci pe palier. Că doar n-o să-i informeze de faţă cu copiii!

George

Centrul era bine. Adică era euforic. Ioc pază armată, becul de pe palier făcea concurenţă serioasă lumânărilor încă aprinse, totul mirosea ameţitor a budincă la cuptor... Îl bucura însă să constate că împachetaseră. Bun! Nu-l bucura să descopere că Teo meşterise şi obţinuse ştiri. Şi că ei lăsau copiii să se uite la imaginile alea... pentru CNN şi donatori. Dar, într-un fel, poate că era mai bine că vedeau ştirile. Tot ce arătau obsedaţii ăia îi puteau convinge pe orfani să nici nu-ncerce să se gândească la o evadare din orfelinat! Deşi nea Aurică îl asigurase că vorbise el cu copiii, el ştia ce ştia. Şi anume, că termenul "orfelinat" echivala cu "oroare" în mintea lor...

Intră în sufragerie şi zâmbi:

- Cucu-bau! Haideţi la şedinţă.

De cum ieşi, dădu de privirea lui Alex. Individul părea calm. El ştia însă că nu putea fi calm. Că doar îl aşteptase în unicul punct pe care nu-l putea evita - pe scări! Aşa că...

Îşi aprinse o ţigară şi-i "inventarie" din privire. Erau toţi; aşa că oftă... şi deschise discuţia:

- Blocul vostru e portocaliu. Trebuie să plecaţi acum.

Violeta se grăbi să-l aprobe:

- Bineînţeles! Cum pleacă copiii, plecăm şi noi. Am împachetat, suntem pregătiţi...

Şi uite că femeia aia "omisese" şi paşaportul copiilor, şi aprobarea pentru TIR, şi aranjamentul pentru mama ei... Foarte eficiente, imaginile alea de la televizor! Nu se îndoia că directorii de producţie respectaseră întocmai indicaţiile venite "de la nivel înalt"! Populaţia era "mânată" spre zonele rurale, unde măcar existau fântâni...

- Deci sunteţi gata de plecare.

- Da.

- Pentru că, la cum arată blocul ăsta, nu vă mai dau 30 de minute după plecarea copiilor - vă evacuez o dată cu ei.

Deci? Teo ridică mâna:

- Noi suntem gata.

Victor îl imită:

- Şi eu sunt gata.

Oo, bun! Ludmila? Ea era gata, sau nu?... Ea era galbenă ca lămâia şi nu mai respira... Alex? El era calm. El aştepta finalul şedinţei - evident, ca să discute cu el despre Vlad! Aşa că... Aşa că intră în apartamentul 14, în sufragerie, şi ridică puţin vocea:

- Toţi copiii, atenţie la mine.

Gata - el era "noul televizor". Scoase staţia şi apăsă butonul:

- 26, unde e autobuzul meu?

- La centrul 4.

- Când estimezi că ajungi la centrul 1?

- În jumătate de oră.

- Bine. Pregăteşte un tub de vopsea roşie.

- Am înţeles, să trăiţi!

Şi gata - îi privi lung:

- În jumătate de oră, centrul ăsta se închide.

Vreo reacţie?... Nu, nici o reacţie. Continuă:

- Până atunci, eu zic să vă uitaţi la desene animate.

Octavian se grăbi să se apropie; ieşi, iar băiatul lui şopti:

- Lucia mi-a spus să mă ţin departe de Alex.

Aşa deci...

- A scris toată noaptea şi n-a mâncat nimic. Nici ness n-a băut! A cam îngrijorat-o...

- OK. Văd că şi Florin şi Liana sunt aici. Stai cu ei.

- Şi Vlad e aici...

Şi Vlad era acolo... OK!

- Stai departe de Vlad. În caz că se-ntâmplă ceva, te-nchizi în baie. În orice baie.

- Am înţeles.

- Şi în rest...

În rest, nu mai putea spune nimic. Îl privea, realiza că se făcuse băiat mare... şi nu voia să-i spună asta. Aşa că îl privea... Octavian şopti:

- Hai, că am fugit înăuntru! Du-te şi vorbeşte cu el! Poate îi dai totuşi copilul ăla! Săracu' Vlad - dac-ai şti cum a vorbit până acum şi ce le-a spus tuturor...

- Ce le-a spus?

- Că el pleacă de-aici cu Alex, că se duc glonţ la bunicii lui acasă, că Alex o să-l înfieze, că a făcut deja dosarul pentru Protecţia Copilului... Şi a detaliat fiecare activitate pe care-o s-o facă el cu Alex. Două ore a vorbit...

- OK. Hai, fugi înăuntru.

Ieşi pe palier şi oftă scurt:

- Autobuzul vine la doişpe jumate. Puneţi-vă lucrurile în ordine, luaţi actele, proviziile, bagajele...

Toţi aprobau de mama focului. Chiar şi Ludmila, care era la fel de galbenă-n obraji! Păi...

Păi, gata cu misterul! Că avea nevoie de ea pe post de consilier, nu? Dacă o mai ţinea mult în tensiune, s-ar putea să nu mai accepte ea oferta sau, Doamne fereşte, s-o lase inima! Şi ce mai făcea el la Gară cu un consilier cu perfuzii? Porni spre ea, o prinse de braţ şi-o trase în bucătăria Luciei. Şi-o privi lung, serios...

Ludmila

Gata! Asta era! Acum afla la ce spital mergea! Doamne, numai să n-o trimită la Spitalul de Arşi! Şi nici la vreo secţie de neuro! Orice, numai nu asta!

George o privea lung, ea simţea că o ia cu leşin...

- Tu n-ai de ce să-ţi iei bagaje, sau provizii.

Aprobă încet cu capul, deşi nu pricepuse o iotă... Bărbatul din faţa ei scoase din buzunar o hârtie şi i-o întinse:

- Poftim.

O luă, în virtutea inerţiei; dar n-o despături. Ea îl privea pe el şi simţea că leşină...

- Începând de mâine dimineaţă, sunt detaşat într-o zonă nouă. Zona începe de la intersecţia Calea Griviţei cu Victoriei şi ţine până la Bdul Bucureştii Noi; pe dreapta, am până la Bdul Ion Mihalache iar pe stânga, de la str. Mircea Vulcănescu, continuând cu Calea Plevnei şi Calea Giuleşti... Până la str. Luduş - unde omologul a făcut o trecere peste liniile de cale ferată şi s-a întâlnit cu str. Marginei. Zona asta cuprinde vreo zece spitale şi Gara de Nord. Ştii zona, nu?

Bâigui, parcă fără grai:

- Da; vag...

- Am în gestiune toată Gara de Nord, plus străduţele dreapta-stânga. Iar tu, începând de pe la unşpe, unşpe şi-un pic, eşti consiliera mea în materie de sănătate.

Adică... Adică cum?

- Vei avea biroul lângă biroul meu şi mă vei ajuta să coordonez multitudinea de spitale şi trenuri cu medicamente care vor tranzita Gara.

Adică ea... Adică cum?

- Vei avea maşină cu şofer şi pază armată la uşa apartamentului din Florească. Dar nu cred că o să ajungi prea des acolo - pentru că o să avem foarte, foarte multă treabă la gară. Şi, pe modelul deja împământenit, ni s-a pus la dispoziţie tot hotelul Andy. Ştii care - ăla de la capătul străzii Witing. E curat, e bine utilat şi ne oferă toate utilităţile şi facilităţile: masă, cazare, duş, internet, spălătorie de haine... Şi nici nu e "montat" prin pereţi, ca hotelul Astoria - care-a prins vremuri tulburi...

Adică ea... Adică ei... Păi... Bărbatul din faţa ei zâmbea:

- De-aia ţi-am spus că nu-ţi trebuie nici provizii, nici bagaje. O să am însă rugămintea să porţi pantaloni bleumarin şi cămaşă bleu. Şi halat alb. Şi să mă ajuţi şi la trierea subalternilor buni de subalternii "căpuşe". O să întâmpinăm reţinere şi uneori şi ostilitate; dar cred că, la cât de bine te pricepi tu la oameni, n-o să ai probleme în a da cu neaveniţii de toate peroanele...

Oo, Doamne! Se grăbi să-l strângă în braţe... şi bufni în plâns:

- Oo, Doamne!

- Nu face aşa!

- Îţi mulţumesc!

- Nu face aşa, că te dez-angajez mintenaş!

Gata! Îi dădu imediat drumul şi se grăbi să-i aranjeze vestonul prin punctele pe care "le ciufulise":

- Iartă-mă; dar am crezut că mă bagi într-un spital; şi...

- Te bag într-un cort verde. Eu, dac-aş fi în locul tău, nu m-aş bucura foarte tare!

- Dacă ai fi în locul meu şi-ai şti ce e acum în spitale, n-ai mai vorbi aşa!

- Probabil...

El râdea; ea plângea şi-şi ştergea lacrimile... Iar el se grăbi să depăşească momentul "lacrimogen" şi să-i dea noi teme de gândire:

- Te rog să-ţi revii repejor - că am o socoteală. După ce ducem copiii la orfelinat, vreau să mergem la Gară - şi trebuie să arătăm ca balaurii, ca să facem faţă acolo.

- Corect! Şi cine-a mai văzut bălăuriţă cu ochii roşii!

- Exact. O să am patru consilieri: tu, nea Aurică şi doi inşi aleşi de superiorul meu. Ăia doi inşi îţi dai seama de unde vin de fapt şi ce rol au...

- Nu. Nu te supăra pe mine, dar în clipa asta nu mai judec!

- Ei, na!

George scoase pachetul cu ţigări şi i-l întinse. Se servi; el îi aprinse ţigara, îşi aprinse şi el una... şi o privi lung, cu subînţeles:

- Ia gândeşte-te un pic! Şeful peste Gara de Nord este politist şi are patru consilieri: doi aleşi de el, doi numiţi de alţii. Cine sunt cei numiţi?

Doi consilieri... Zâmbi şi ridică o sprânceană:

- SRI-ul şi externele?

George îi răspunse ridicând şi el o sprânceană... şi concluzionă:

- Eu sunt unicul tău şef - n-ai nici o obligaţie să spui ceva altcuiva. Iar cea mai de încredere persoană, o să constaţi că eu sunt. Dar atunci când ai dubii într-o problemă, iar eu nu sunt prin zonă, şuşoteşte cu nea Aurică! OK?

Oftă greu... şi zâmbi:

- OK. Dar am o problemă. Mare!

- Nu există probleme mari pentru un chestor principal. Zi-i!

Eei... Oftă greu - că numai ea ştia cât de mare era problema ei:

- N-am să pot niciodată să îţi mulţumesc pentru toate astea. Tocmai pentru că eşti chestor principal, iar eu sunt doar doctoriţă de familie.

- Sunt un chestor principal cu naş, dar fără naşă.

Cee?

- Ce zici? "Merge"?

Cum-cum? Se holba la el, cu gura întredeschisă, şi zău că nu putea reacţiona...

George

Fir-ar să fie de treabă! Ar fi trebuit să-i "trimită" unele indicii! Uite că păstrase totul secret, iar acum o zăpăcise complet! Întâi

cu consiliera, apoi cu zona, apoi cu beneficiile... Şi-acum cu naşa! Începu să râdă:

- Ludmila Tselikova, vrei să fii mama mea spirituală?

Femeia din faţa lui scăpă ţigara dintre degete. Şi se pomeni îmbrăţişat - din nou! De data asta însă se confrunta cu o îmbrăţişare de-aia... "rusească"! Or să-l doară toate oasele...

- Bineînţeles că vreau! Doamne... Bineînţeles că vreau!

- OK. Atunci mă duc să rezolv problemele organizatorice şi mă-ntorc. Nu uita - mergi cu mine!

Femeia aproba... Şi zâmbea... Îi făcu cu ochiul:

- Hai - fii bărbată!

O făcuse să râdă! Se grăbi să iasă şi constată că voluntarii dispăruseră din nou de pe palier... cu excepţia lui Alex - care stătea tot pe treapta aia, dar în picioare. Şi era calm - adică părea calm. În fine... Îl privi lung, drept:

- Unde e Lucia?

- Aici sunt.

Perfect! Coborî tonul vocii:

- Pregătiţi-vă. O să-l chem pe Teo să ia TIR-ul; îl "dotez" şi cu un automat, care să păzească scara blocului şi maşinile. Imediat cum apare automatul, duceţi bagajele la maşini.

- Am înţeles.

Ar fi sărutat-o; dar era Alex ăla acolo, şi... Îi strânse scurt mâna:

- Vorbim.

- Vorbim.

Porni spre scări. Nu voia să-l privească, pentru că "i se tăiase" pur şi simplu de individul ăsta... Paşii îl urmau îndeaproape; dar...

Ludmila

Deci era consiliera chestorului principal Mocanu...

Păi dacă George, care ieşise "primul pe Bucureşti" la calamitatea asta, era detaşat în mare viteză la Gară şi i se permitea să-şi ia şi consilierii după el, era clar ce bulibăşeală fusese până acum în Gara de Nord! Ori bulibăşeală, ori "şmecherie"...

George era un om corect. Drept. "Vertical". Fusese trimis acolo pentru că era nevoie de un om "vertical" care să gestioneze resursele şi să organizeze zona. Omul ăsta avea nevoie de ajutor - şi se aştepta ca ea să îl ajute...

Păi, o să-l ajute! După ce plecau copiii şi nepoţeii, o să se liniştească şi ea! O să intre într-un vârtej de probleme organizatorice, ordine şi rugăminţi şi-o să uite de toate problemele personale. Pentru asta, trebuia să redevină ea însăşi. Trebuia să facă rost, de undeva, de un halat alb...

Ei, na! Halatul nu era atât de important! Ţinuta era importantă! Şi atitudinea! Şi caracterul! Şi ea era "verticală" - numai că ea bocise cam mult în ultimul timp şi se "înmuiase"...

Ridică ţigara de pe gresie şi pufăi cu sete... Mm, ce bun era fumul ăsta! Ce limpede se vedea acum totul! Avea nevoie de pantalonii ei bleumarin, cămaşa bleu şi-un halat. Toate erau acasă. Deci, după ce duceau copiii la orfelinat, o să-l roage pe George să facă cumva să o trimită repejor acasă, să se schimbe şi să-şi ia laptopul. Ştia mie-n sută că laptopul ei scăpase - îl pusese bine, între perete şi spătarul canapelei, gândindu-se că nepoţeii puteau să-l lovească sau să-l trântească într-un moment de joacă...

Până la urmă, se descurcase bine la calamitatea asta. Se ţinuse departe de cazurile grave, dramatice; avusese mâncare, apă potabilă, duş, pat şi acoperiş deasupra capului. Iar acum, "la spartul târgului", devenea consilier pentru sănătate la ditamai generalul...

Şi tot nu-i venea să creadă! Ar fi vrut să chiuie zdravăn şi să ţopăie mărunt - dar nu voia să-i spună Violetei despre aranjamentul lui George. Fata ei ştia bine zona Gării de Nord; era periculoasă din toate punctele de vedere! În gara aia poposeau zilele astea multe lucruri valoroase... Prefera deci să nu-i spună, ca să n-o panicheze. O să încerce să pară secretoasă; apoi o să-l ia pe "Nu ştiu" în braţe...

Deci era consiliera... Na, drăcie - că tot nu-i venea să creadă! Ia - ce scria pe hârtia aia? O despături şi "căzu în contemplare" - că avea antetul Ministerului Sănătăţii şi era semnată şi ştampilată în original... Ceea ce însemna că ţinea în mâini "ordinul ei de încorporare"... Citea şi constata că era specificată clar şi funcţia, şi chestorul principal cu care lucra...

Îndesă hârtia în buzunar şi făcu semnul crucii: "Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, George Mocanu! Şi ţie, şi alor tăi! Să-ţi dea Dumnezeu sănătate şi să vă ferească de rele! Că oameni ca voi..."

Alexandru

Acum! Acum era momentul! George trecu pe lângă el; şi cum de data asta poliţistul nu mai gonea pe scări, şi cum Lucia îi făcuse acu' vreo două minute semn să discute musai cu George, se grăbi să-l urmeze! Miza pe oprirea la etajul unu; aşa că nu scoase un cuvânt pe palierul de la doi...

Acum! Oftă scurt:

- Te rog, lasă-mă să-l iau eu pe Vlad.

Poliţistul nici nu încetini, dar nici nu o rupse la fugă:

- Ce s-a întâmplat cu

Ştia întrebarea, ştia răspunsul aşa că se grăbi să răspundă:

- Au fost împuşcaţi de mafiotul italian pe a cărui amantă am făcut-o fericită.

Gata - reuşise. Îl oprise. George îl privea lung, foarte serios... El aproba cu capul şi simţea că, în clipele alea, poate spune orice...

Brusc, uniforma albastră se răsuci şi-şi reluă coborârea! Hei! Se grăbi să-l ajungă din urmă - că acum chiar nu-l mai lăsa să plece! Adică îl lăsa să plece unde voia el, dar nu se dezlipea de el nici mort! Până nu-l obţinea pe Vlad, nu se îndepărta un centimetru de omul ăla!

Ajunseseră la parter; George vira scurt stânga-dreapta şi coborî cele şase trepte. Nu se îndepărta nici 10 centimetri de el! Prinse uşa scării şi oftă greu:

- Te implor!

Nu, era de neînduplecat - mergea la fel de hotărât, de...

Minune! George se oprise chiar în mijlocul aleii din faţa blocului! Se opri lângă el - pentru că n-ar fi vrut să ajungă în faţa lui, în calea lui, şi să fie categorisit drept prost-crescut sau înfumurat... sau, şi mai rău, potenţial periculos... Poliţistul îndesă mâinile în buzunare:

- Deci un mafiot i-a împuşcat.

- Da, pe ei doi şi pe mama. Care a fost menajera şi paznicul logodnicei mafiotului. Şi pe ea - pe logodnica mafiotului.

- Devii incoerent - reformulează!

Corect!

- Mafiotul i-a împuşcat pe Mirela, pe Ionuţ, pe mama mea şi pe Beatrice - logodnica lui.

- Iar tu te-ai culcat cu logodnica asta - şi-ai scăpat...

- Eu am făcut o afacere cu Beatrice. Şi mi-aş fi dorit să nu fi scăpat...

Simţea că începe să tremure, pentru că îi venea să plângă... În mintea lui, auzea din nou bubuiturile alea... I se oferi o ţigară; o refuză, iar George se întoarse şi porni spre bloc. Îl urmă, în virtutea inerţiei - pentru că îşi băgase bine de tot în cap că trebuia să spună absolut totul, ca să-l convingă să i-l dea lui pe îngeraşul cârlionţat... Pachetul se întinse din nou spre el; refuză din nou ţigara. Îl privea şi încerca să-l roage aşa, din priviri, să pună el întrebările... George îşi aprindea o ţigară, tacticos... Ochii albaştri se ridicară şi-l priviră lung:

- ... Deci - tu ai făcut o afacere cu Beatrice...

- Da. M-a plătit iniţial ca s-o duc cu maşina de colo-colo. Apoi m-a plătit ca s-o însoţesc prin cafenele şi cluburi, pe post de bodyguard. Şi apoi m-a plătit ca să o plimb prin România şi să o ajut să simtă că are doar 22 de ani.

- Şi apoi mafiotul a aflat.

Începu să clatine încet capul:

- Nu; mafiotul ştia. A ştiut din secunda unu. A împins-o spre mine, a încurajat-o să-mi ceară mai mult, şi mai mult...

- Iar ea te-a plătit.

- Da.

- Pentru toate serviciile astea.

- Da.

- Aşa ca Bianca-din spate liceu.

Bianca-cum? Bianca... I se pusese un nod imens în gât...

- Te-a plătit doar pentru serviciile sexuale, sau...?

Cuvintele alea ardeau... Dar multe lucruri îl arseseră, de-a lungul timpului - şi trecuse peste toate, de dragul lui Ionuţ! Iar Ionuţ îi înşelase toate aşteptările şi-l respinsese. Boala lui

Stop! Gata cu gândurile! Trebuia să răspundă repede! Dacă el tăcea, poliţistul pleca! Aşa că scoase colile din buzunar şi înghiţi greu nodul din gât:

- 50 de euro plimbarea cu maşina. 100 de euro scosul în oraş. 500 de euro ziua de excursie. Şi plătea ea totul, cu un card auriu pe care mi-l dădea înainte să plecăm de la ea. Poftim.

Despături colile şi i le întinse:

- Am scris totul aici. Pentru excursii, m-a plătit prin virament bancar - aşa că am dovada că nu mint.

Poliţistul îl privea lung. Nici nu-i lua colile, nici nu-l întreba... Repetă gestul; iar de data asta declaraţia ajunse în mâinile lui George. Poliţistul privea colile; el îl privea pe poliţist şi încerca să nu plângă... pentru că auzea bubuiturile...

George

Ei, drăcie! Ce erau alea? Plecă privirea...

Ei, poftim! "Declaraţie"! Alexandru Dumitrescu scrisese o declaraţie! Una... amplă! Câte coli erau? Începu să le răsfoiască... Păi, să tot fie vreo 15-20 de coli scrise mărunt pe ambele părţi...

Îi mulţumea din nou pokerului. Îşi împietrise chipul într-o seriozitate de-aia poliţienească. Dar, în realitate, rămăsese cu gura căscată... Chiar atât de mult îl dorea omul ăsta pe Vlad Enache? Chiar atât de hotărât era? Scrisese acolo... Ce scrisese acolo? Cuvintele erau lizibile; scria citeţ. Numai că descoperirea pe care-o făcuse acum îl lăsase mască... Şi zău că nu mai ştia ce să-l întrebe! Înţelesese că tânărul din faţa lui nu putea povesti despre moartea familiei lui ca despre o întâmplare oarecare; dar uite că răspundea bine la întrebări. Problema era acum ce să-l mai întrebe! Înţelesese mare parte din ceea ce se întâmplase cu familia lui; dar...

Răsfoia colile şi căuta o întrebare... Brusc, Alex răbufni, pe un ton un pic plângăreţ:

- ... Chiar contează chestia asta? Nu eu am apăsat pe trăgaci! Da - eu le-am adus moartea! Eu am acceptat afacerea cu Beatrice! Eu sunt autorul moral al crimelor! N-am făcut-o însă ca să le fac lor rău! Am încercat să le fac un bine! A fost cea mai mare greşeală a vieţii mele - şi-am s-o plătesc zi de zi, până la sfârşitul vieţii mele! Dar, te rog! Nu-l pedepsi pe Vlad din cauza tâmpeniilor mele! Vlad nu mai are pe nimeni - că maică-sa e în Italia, taică-su în State iar bunicii au murit!

Ridică privirea şi-l săgetă scurt:

- La cum "pledezi", trebuia să faci Dreptul!

- Începusem ASE-ul; dar...

- Dar?

- ... Dar m-am însurat, iar Mirela a rămas imediat gravidă. Tata a murit, firma lui era oricum falimentară iar mama era profesoară bugetară. M-am băgat într-o agenţie de modelling, ca să mă pot duce şi la cursuri, dar nu ieşea cine ştie ce. Aşa că am abandonat facultatea şi m-am angajat.

- Sunt destule fotomodele care nu onorează invitaţii "la o cafea".

Îl blocase; îl "pălmuise" rău de tot! Se grăbi să-i pună altă întrebare:

- Să înţeleg că strângeai bani ca să cumperi apartamentul ăsta? Sau ce să înţeleg din istoria asta cu Bianca-liceu şi Beatrice?

Capul şaten se plecă grăbit... Tânărul şopti, printre suspine:

- ... Băiatul meu era autist. Făcea terapie, lua medicamente... Mirela stătea acasă cu el; iar noi plăteam 200 de euro chirie aici...

Deci aşa... La urma urmei, n-avea de ce să pună la îndoială chestia asta cu copilul! Cea mai bună garanţie era lista trimisă de medicul Radu Naghiu!

- A trebuit să mă descurc cumva. Am scris totul acolo...

"Ia, mă! Ce dracu ai scris tu aici în 20 de pagini faţă-verso? Memorii complete?" Începu să citească, pe sărite...

Deci Mirela şi Ionuţ fuseseră la mare... şi-apoi la munte. Normal - el rămăsese singur acasă! Şi fie se gândise să profite de libertate ca să cârpească gaura financiară, fie decisese "să-şi facă de cap"... Beatrice venise în România pe 10 iulie, împreună cu mama lui... Prin telefonul mamei lui îl tot căutase individa şi-l tot momise cu bani... O dusese pe Beatrice la aeroport... Pe urmă individa se întorsese - şi apelase tot la el... Aa, da! Avea o întrebare:

- Ştiai că italianul e mafiot?

- Da.

Daa? Îl privi lung... Şi insistă:

- Şi totuşi, ai bătut palma cu ea.

- Da.

- Şi pentru excursii.

- Da. Ştiam cine e individul, de la mama. Dar mi-am pierdut serviciul, la începutul lui iulie; eram şomer. Terminasem cu Bianca, în clipa în care a încercat să mă impresarieze, şi ştiam că asta înseamnă gaură în buget. Pe de-o parte, am vrut să acopăr măcar o lună de terapie şi chirie cu banii ăia. Pe de altă parte, ea o ameninţa pe mama cu concedierea... Căsnicia mea era moartă...

Clar - trecuse printr-o depresie! Ce mai scria acolo?... Club Le Gaga... Cafeneaua Actorilor? Bun băiat! Cu ponton şi lumânări romantice! Numai ideea merita 100 de euro! Şi Kristal Glam Club! Şi apoi venise mafiotul. Clar!

- Te-ai gândit vreodată că o să vă prindă?

- Da.

- Şi?

- ... Şi m-am gândit că, dacă mă prinde, îmi ia gâtu' - dar măcar las nişte bani de terapie în urmă. Mirela se întorcea la părinţii ei, şi-atunci putea să-l lase pe Ionuţ cu ei şi să-şi ia serviciu...

- Tu nu puteai sta la părinţii ei!

- Nici la telefon nu puteam vorbi. Nici eu cu ai ei, nici ea cu mama.

Mda... Mai departe! Mafiotul plecase; el mutase nevasta şi copilul de la mare, la munte. Avusese o prezentare de modă - şi scrisese totul cu dată, oră şi locaţie... Piccolo Mondo, tot cu dată şi locaţie... Scria bine omul ăsta! Stătea bine cu limba română! Şi făcea fraze corecte şi coerente! Îi venea să-l întrebe dacă nu voia să se angajeze în Poliţie - dar îşi impunea să tacă, pentru că interogatoriul nu se terminase... Le dusese la aeroport, dar italianul contramandase... Aici devenea interesant; aici vedea cifre. Aici era "negocierea cea mare"! Ia - cum fusese?... Deci el făcea itinerarul, ea îl plătea cu 500 de euro şi achita toate cheltuielile...

Predeal, Pensiunea Tamina, camera 34. Primul transfer bancar. Nu se căznea să memoreze asta; dar se minuna că omul ăla scrisese asta tocmai ca să fie verificat... Să fie crezut...

Se grăbi să treacă peste câteva pagini - că îl apuca seara citind declaraţia aia! Aha! Aici scria despre Deltă! Mila 2! O dusese cu o cursă rapidă! Păi ăsta era "doxă" în materie de vrăjit femei! La ceea ce vedea el scris acolo, era mai mult decât evident cum de avea "preţurile" alea! Iar Deltă... Iar Deltă...

Gata - aici se întorseseră. Probabil că se certaseră, pentru că el scrisese în declaraţie că în zilele următoare dăduse multe telefoane la anunţurile de angajare... Italianul venise iar în România... Nici o întâlnire între el şi Beatrice...

4 august. Asta îl interesa! De dimineaţă, se pregătise să plece la Călimăneşti, să-şi aducă nevasta şi copilul acasă. De ce nu i-o fi adus cu trenul, nu înţelegea - că ieşea mai ieftin! Probabil că din cauza copilului! Cine ştie... Aha! Trei inşi năvăliseră peste el, îl legaseră fedeleş, îi îndesaseră un sac negru pe cap şi-l azvârliseră într-o dubă. Şi şofaseră vreo oră, după părerea lui; la destinaţie, simţise iarbă la picioare. Fusese dus într-un beci, bătut bine, iar italianul îi spusese că îi aducea şi familia...

Alex şopti, smulgându-l din lectura aia "pe sărite":

- Oricum... Acum nu mai am pe nimeni - decât pe Vlad. Puştiul pare că mă place şi simte o oarecare siguranţă în preajma mea. Te rog, lasă-mă să-l iau cu mine la Târgovişte.

Lăsă colile jos şi-l privi drept:

- Istoria asta cu mafiotul sună foarte italieneşte, să ştii! Mi-e extrem de greu s-o cred...

- Sună a scenariu de film, dar este reală. Mafiotul este unul dintre cei doi oameni care se ocupă de afacerile şefului lui în România. Pe 4, a trimis nişte indivizi după mine; m-au luat pe sus şi m-au dus la vila unuia dintre partenerii lui de afaceri. Le-a adus şi pe ele, şi pe Ionuţ. Pe Beatrice n-am văzut-o; ea şi Ionuţ au fost ţinuţi undeva în vilă. Pe noi ne-a ţinut în beci, legaţi de nişte scaune, faţă-n faţă. Apoi a vorbit cu fiecare în parte. Iar unul dintre indivizi a stat cu noi. Ăla a auzit tot ce ne-am spus. Şi cred că şi italianul a ascultat ce-am vorbit. Mama şi Mirela s-au certat, eu am urlat la ele... Pe mama a împuşcat-o prima - pentru că ştia de amanţii Beatricei şi nu i-a spus. Apoi a omorât-o pe Beatrice... după ce-a pedepsit-o exemplar...

Bănuia cam ce însemna asta; dar nu voia să pună întrebări, pentru că Alex povestea singur acum...

- M-a dus sus şi l-a adus şi pe Ionuţ. Băiatul drena; era în lumea lui, se comporta de parcă nu urmase nici un tratament, nimic...

Habar n-avea ce însemna "drena" - dar era de rău, evident!

- Ne-a dus înapoi în beci. Şi a împuşcat-o pe Mirela. El a ieşit, iar individul care ne-a păzit...

Ei, na! Acum îl bufnea plânsul! Îi oferi repede-repede o ţigară; rămase însă cu mâna întinsă, pentru că Alex îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să plângă - şi să turuie:

- Individul l-a împuşcat pe Ionuţ! L-a împuşcat... pentru că aşa i-a spus italianul - să-l împuşte! Şi n-am putut să-i omor! N-am putut să mă ating de ei! M-au drogat! M-au... M-au drogat, mi-au spus s-o las moartă pentru că n-am să-mi găsesc niciodată familia... Mi-au spus să declar la poliţie că pe 4 m-am dus la Beatrice, iar ea mi-a pus somnifere în băutură şi a dispărut... M-au adus acasă; m-am trezit pe 5, dimineaţa... Voiam să pornesc spre secţia de poliţie, să declar ceea ce mi-au spus ei şi să mă întorc acasă. Şi să scriu declaraţia din mâna ta, după care să înghit tot Diazepamul din casă. Dar a venit cutremurul. N-am mai avut şansa să mor, pentru că Ludmila a confiscat toate medicamentele... Şi l-ai adus pe Vlad...

Alexandru

Şi cam asta era! Spusese tot! Recunoscuse tot, cinstit şi corect! Îi spusese unde erau Mirela şi Ionuţ - şi de ce erau acolo. Şi...

Şi trebuia să se liniştească, să termine cu plânsul, pentru că Ionuţ era oricum mort. Iar el trebuia să-l convingă pe omul ăla să i-l dea pe Vlad! Aşa că îşi şterse scurt lacrimile... dar nu putu să ridice privirea spre el:

- Nu ştiu unde e familia mea. Numai că Mirela nu mai era în familia din sufletul meu. Şi nici Ionuţ. Mama a fost plecată atâta timp... Acum, în familia mea nu mai e decât copilul ăsta chinuit, pe care taică-su şi maică-sa nu-l mai vor. Şi care este tot ceea ce mi-am dorit din tot sufletul, dar Ionuţ nu a fost. Şi nu pot să-l văd ducându-se la orfelinat! Nu pot eu să-l ştiu departe de mine! Dacă tu nu vrei să-l laşi în grija mea, eu mă mut azi în curtea orfelinatului.

Foşnetul scurt nu-l făcu să ridice privirea; dar tresări, atunci când hârtia îi apăru în câmpul vizual!

- Ştii ce e asta, nu?

Aia? Habar n-avea ce e! Scria sus "Declaraţie". Şi continua: "Subsemnatul Vlad Enache, domiciliat..." Cum-cum? Ridică imediat privirea:

- Vlad nu ştie să scrie!

- Dar e isteţ şi i-a dictat-o lui Octavian. A semnat-o în schimb cu mâna lui...

Da?... Da. Mâzgăleala aia a lui Vlad era! Ochii îi alunecară spre paragraful de deasupra semnăturii! "Declar pe propria răspundere că doresc să fiu încredinţat sub tutela lui Dumitrescu Alexandru..." Nu mai putea să citească - îşi ascunse din nou faţa în palme... George adăugă:

- Şi m-a somat s-o pun la dosarul lui, ca să ştie femeile de la Protecţia Copilului şi judecătorul că şi el vrea să stea cu tine. Ştii ce înseamnă asta, nu?

Plângea şi aproba - pentru că, dacă George n-o să i-l dea totuşi pe Vlad... Poliţistul foşnea din nou - probabil băgase declaraţia lui Vlad înapoi în buzunar...

- Sunt într-o situaţie nenorocită rău. Am un copil pe care părinţii nu-l vor; şi am un adult de 25 de ani, fără casă, fără serviciu, fără o meserie serioasă, cu un trecut uşor dubios, care nu-mi poate da nici o garanţie că nu se va plictisi vreodată de joaca de-a tăticul adoptiv...

Hei! Ridică imediat capul şi-l săgetă cu privirea furioasă:

- Cum poţi să spui asta?!

Poliţistul ridică scurt din umeri:

- Asta-i realitatea! N-ai serviciu, n-ai meserie, n-ai casă, eşti singur pe lume...

Iar pe toate astea i le enumerase şi Lucia... Bărbatul din faţa lui împături corect declaraţia; după care băgă mâna în interiorul vestonului şi scoase... Ce erau alea? I le întinse lui; aşa că le luă şi le despături. Şi citi "Certificat de constatare a decesului"... Constatarea decesului? Al cui deces? Ce scria acolo? Nume: Dumitrescu. Prenume: Florina. Cee?

Nu! Nu se putea! Păi... A doua coală! Repede! Nume: Dumitrescu. Prenume: Mirela. Dumnezeule mare! Îi găsise! Unde-i găsise? Îl găsise şi pe Ionuţ?

- Am ştiut că au murit. Am bănuit cum au murit.

Cum muriseră? Ce scria acolo? "Strivirea părţii superioare a corpului sub mobilier"...

- Cel mai trist am fost atunci când am constatat că nici părinţii ei n-o caută!

Poftim? Ridică mirat privirea spre el... George fuma şi privea blocul cu zece etaje:

- Şi că nevasta ta s-a chinuit cu copilul bolnav şi cu casa, cu tot ceea ce înseamnă sarcinile unei femei căsătorite...

Da; ştia şi el că fusese un soţ jalnic. Tocmai de-asta decisese, azi-noapte, să nu menţioneze nicăieri în declaraţia aia că Mirela primea musafiri în dormitorul conjugal, pe 50 de lei ora. Nu căuta o scuză pentru Bianca sau Beatrice; el îl voia pe Vlad... Ţigara zbură scurt pe alee, iar George reveni spre el:

- În fine! Să ştii că nici acum nu sunt sigur că ar fi mai bine să-l las pe Vlad la tine.

George

Şi-acum ce mai zicea Alexandru Dumitrescu? Ce părere avea el despre faptul că nu-l convinsese?

Păi... Păi, n-avea nici o părere. Privea lung certificatul care atesta decesul copilului lui şi tăcea... Mâinile lui Alexandru Dumitrescu tremurau uşor...

"Hai, gata! Ce-ai? Te-ai tâmpit? Deja îţi baţi joc de el! Termină cu prostiile şi treci la treabă! Hai!"

Se sprijini de zidul blocului şi scoase mobilul. Şi începu un mesaj nou pentru iubita lui. Să scrie...

"Ploieştiul a greşit actele. Nu Ionuţ a murit acolo, ci Vlad. Secţia 7 a descoperit că bunica lui Vlad i-a anunţat dispariţia, în seara de 4 august. O să anchetez personal cazul, să mă asigur că nu apar şi alte încurcături. Spune-i să ţină legătura cu noi şi să ne anunţe dacă îi vine citaţia pentru testul ADN."

Reciti fiecare cuvânt, re-calculă fiecare frază... Nu - băieţii de la interceptări nu vor bănui nimic niciodată. Aşa că selectă numele ei şi apăsă *Send*... Şi reveni la poziţia verticală - hai! Ce mai zicea Alexandru Dumitrescu? Îl voia pe Vlad? La ce se gândea Alexandru în clipele astea - la copilul lui? Sau la Vlad Enache?

"Băi, gata - n-auzi?"

Corect - gata! Că acuşi veneau autobuzele cu copiii de la celelalte centre! Îi puse declaraţia aia de 20 de pagini în mâini, peste formularele de la Ploieşti:

- Eu nu ţi l-aş da. Sincer! Pentru un bărbat de vârsta ta, cap de familie cu responsabilităţi serioase, acţiunile şi deciziile tale mi s-au părut cel puţin ciudate. Dar ne cunoaştem doar de şase zile - aşa că opinia mea nu e concludentă. Uite cum facem... Partea cu încredinţarea lui Vlad nu mai ţine de mine. Vorbeşte cu Lucia. În schimb, de mine ţine identificarea şi declararea rudelor tale decedate. O să am grijă ca în hârtii să moară din cauze naturale - ca să nu te pomeneşti vreodată că mafiotului i se face dor de tine. OK?

Era OK? Alex nu-l privea; aşa că se aplecă scurt... Na! Alex închisese pur şi simplu ochii! Şi bocea de mama focului! Îl apucă de mânecă şi-l scuturâ uşor:

- Du-te la Lucia. Vorbeşte cu ea. Dacă ea are încredere în tine...

Tânărul aprobă scurt cu capul şi şopti:

- Mulţumesc, oricum.

- Să fii sănătos! Hai - fugi! Fugi, că e fără un sfert!

Gata - îl dezmeticise! Alex intrase în scară în fugă! Şi tot în fugă urcau adidaşii ăia treptele! Păi...

Păi putea spune că aici terminase...

Începu să râdă, imaginându-şi reacţia Luciei la citirea mesajului lui...

"Hai, că te prinde noaptea pe drumul spre cort!"

Porni spre cort. Şi-şi aminti că îl sunase cineva! Cine-l sunase?... Aoleu, generalul! Iar el îi dăduse *reject* acu' vreo cinci minute! Mm...

Alexandru

Deci nu-l convinsese! Ei, pe dracu! Ba îl convinsese! Poliţistul înţelesese ce se întâmplase şi unde era familia lui. Adică ştiuse unde era familia lui - acum înţelesese de ce el o ţinuse pe-a lui cu Mirela şi amantul moldovean! Şi probabil că nu ştiuse ce decizie să ia; şi, cunoscându-l pe el doar din trei vizite fugitive la centru, lăsase decizia în seama Luciei. Pe care el o câştigase deja!

Urca scările în fugă, conştient de faptul că una fusese discuţia prietenească la o ţigară şi alta va fi discuţia serioasă cu declaraţia lui în faţă! Dar măcar ştia că femeia aia avea suflet în ea! Ştia că ea văzuse fiecare minut petrecut de el cu Vlad! Şi pe-alea petrecute departe de Vlad! Ea ştia! Ea auzise multe lucruri prin zidul dintre apartamente! Ea ştia ce însemna "autist"! Ea o să i-l dea pe Vlad!

Se repezi în apartamentul 12 şi prinse în ultimul moment tocul uşii de la intrare. O vedea aşezată la masa din bucătărie, fumând... Se controlă imediat; încercă să-şi tempereze respiraţia, pentru că gonise ca apucatul pe scări... Intră în bucătărie:

- Am vorbit cu George.

Ochii albaştri îl priviră lung:

- Şi?

- Şi mi-a spus

- Stai jos şi trage-ţi sufletul! Ce-ţi veni să alergi aşa?!

Se aşează şi reluă răspunsul:

- Şi mi-a spus că încredinţarea lui Vlad nu mai ţine de el, ci de tine. Şi tu decizi ce se va întâmpla cu Vlad. Te rog eu mult de tot, dă-mi-l mie!

Ochii albaştri arătau că urechile ei erau surde la rugăminţile lui... Se grăbi să continue:

- Nici nu-ţi imaginezi cât de mult mi-l doresc! Nici nu-ţi imaginezi cât de mult seamănă copilul ăsta cu copilul din visurile mele! Copil pe care nu l-am avut niciodată! Te rog din suflet - dă-mi-l mie! Lasă-l în grija mea! Azi, după-amiază, mă duc la Protecţia Copilului şi depun dosarul pentru adopţie! Dar contează dacă voi mi-l daţi! Contează pentru Protecţia Copilului! Şi aprobarea voastră, şi declaraţia lui...

Şi tot surde rămâseseră urechile ei...

- Îţi jur că o să am grijă de el ca de copilul meu! Adică, nu! Mint! Îţi jur că voi avea mult mai multă grijă de el decât am avut vreodată grijă de copilul meu! El e cu totul altfel! El îmi răspunde la fiecare sunet, la fiecare gest! Îl simt că s-a ataşat de mine şi ţine la mine! Iar eu, crede-mă - ţin la el... Ţin la el mai mult decât la oricine altcineva de pe lumea asta. Mai mult decât ţin la mine însumi!

Nu! Nici o schimbare! Se repezi şi-i strânse mâna în mâinile lui:

- Te rog!

Poliţista îşi trase imediat mâna şi stinse ţigara:

- Eu ştiu ce să zic...

Ei, na! Trase snopul ăla de hârtii şi se repezi din nou la mâna ei. Şi îi puse cu de-a sila declaraţia între degete:

- Uite - ai aici declaraţia mea completă, despre cauzele şi modul cum au murit mama, soţia şi copilul meu! Şi Beatrice! Am scris aici totul! Şi m-am semnat la final! Te rog - ia-o tu şi ţine-o ca garanţie!

Aşa! Gata! Îi dăduse cea mai puternică garanţie care putea exista! Acum... Acum nu se putea să n-o convingă! O privea lung...

Victor

Stătea în sufrageria Luciei...

Nici el nu ştia de ce se retrăsese acolo! Iniţial, încercase să aţipească - pentru că nu voia să audă ştiri despre cutremur. Şi numai despre cutremur se vorbea la televizor, de parcă toată clasa politică "dăduse colţu'" la cataclismul ăsta. În fine...

Îşi amintea prima lui vizită acolo. Îşi amintea mutarea lui acolo... Îşi amintea nenorocita aia de canapea - şi cele două momente care se petrecuseră cu ea: logodna şi subtilizarea agendei. Nu avea regrete; dar ura canapeaua...

Se ascunsese de ei. De ei toţi. Ei se cunoşteau dinainte de cutremur. Din vedere doar, dar se salutaseră pe palier, sau prin cartier! El era un intrus. Sesizase asta în momentul în care George "dăduse startul" la împachetat. Şi chiar dacă înţelegea de ce nimeni nu-i mai adresase nici un cuvânt de-atunci, deşi era practic singurul bărbat care ar fi putut face liniştit de pază, se simţea totuşi exclus! Nici nu-i ardea de vorbă...

Se uitase pe geam. Studiase rămăşiţele blocului lui Mugur. Nu căutase să "identifice" mobila din duplex, sau lucrurile care-i aparţinuseră viitorului lui şef; pur şi simplu privise amestecul ăla de moloz, haine, lemne şi cioburi... şi nu-şi bătuse foarte tare capul să afle ce era în melanjul ăla. Aşteptase, pur şi simplu, să treacă timpul! Nu era nesimţit, să-şi ia două sacoşe şi s-o şteargă pe scări...

Auzise tropăitul puternic, pe scări; venise spre uşa sufrageriei, hotărât să vadă cine dă năvală aşa, şi-l văzuse pe Alex alergând în hol. Se oprise; Alex nu-l văzuse, pentru că disperarea aia de pe chipul lui spunea multe... Iar el nu mai revenise la geam; se aşezase în fotoliu şi ascultase discuţia din bucătărie. Înţelesese, într-o clipă, de ce Alex nu voise nici mort să afle "oficial" unde îi era familia. Şi înţelesese şi el, în sfârşit, cum "funcţionau" poliţiştii ăia doi...

Aştepta continuarea discuţiei. Probabil că Lucia citea declaraţia, sau...

Teodor

Privea imaginile alea cu un nesaţ care-l mira şi pe el! Erau imagini din mai multe oraşe; iar el se uita după clădiri cunoscute, după străzi cunoscute... Încerca să-şi amintească dacă drumul lui, de la Bucureşti până la Nădlac, trecuse vreodată pe străzile alea de pe ecran. Încerca să fie atent şi la sunet, pentru că se anunţau oraşele încă afectate şi zonele şi rutele ocolitoare...

Telefonul îi piui scurt în buzunar, speriindu-l zdravăn!

- Fir-ai...

Sst, că erau copii în jur! Îl scoase şi...

"Vino la cort, să iei TIR-ul. George"

Aoleu, vai de capul lui! Îl furase euforia şi uitase complet de plecare! Se grăbi să iasă şi descoperi că de pază nu era nimeni... pentru că pe el îl furase euforia şi plecase din post - şi plecat rămăsese... Soacra lui ieşi din apartamentul lor, zâmbind slab. Păi, dacă n-avea încotro, atunci n-avea încotro!

- Maie, te rog, rămâi tu de pază!

Gata - o blocase! Ludmila îl privea lung şi nu era foarte sigură ce medicamente să-i prescrie... Scoase pistolul Luciei şi i-l întinse:

- Te rog! Pe mine m-a chemat George la cort. Victor are treabă, Alex cred că se ţine şi acum după George...

Fără să scoată un sunet, mama Violetei se apropie şi luă arma. O pupă apăsat pe obraz... şi se repezi la scări!

Lucia

Poftim? Garanţie? Ia uite-l...

Telefonul vibrase scurt. Îl scosese repede, rugându-se să nu fie un mesaj de la Alex... care renunţase şi plecase pur şi simplu în lume, în căutarea unui bloc înalt de pe care să se arunce... Când colo, mesajul lui George o făcuse să râdă! Şi să plângă! De bucurie! De bucuria omului ăluia - şi-a copilului ăluia chinuit...

Decisese însă să-şi joace rolul. Dacă după 10 minute de discuţie, George îi trimitea ei decizia printr-un sms iar pe Alex îl trimitea la ea ca la factorul decizional, însemna că voia "să-i frece ridichea" vecinului ei şi să-i dea un fel de "ofiţer de adopţie condiţionată", la care să se simtă obligat să raporteze săptămânal...

Se aşezase deci în bucătăria ei şi-şi aprinsese o ţigară, ca să se calmeze şi să poată să-şi joace rolul. Îl văzuse năvălind peste ea, speriat şi disperat şi optimist şi plin de speranţă şi obosit după ce urcase scările alea în fugă... Îi auzise turuiala, îi simţise nerăbdarea, se cam speriase atunci când el îi prinsese mâna - şi-o strânsese cu putere...

Tânărul din faţa ei şopti:

- Ştiu ce înseamnă fals în declaraţii. Am scris-o cu mâna mea, am semnat-o şi ţi-o dau cu inima împăcată! Ţine-o ca garanţie!

Cum-cum? Era uimită de aşa idee - şi-i arătă şi lui că era uimită:

- Ce să fac?

- Ţine-o ca pe garanţia că nu voi înşela niciodată aşteptările lui Vlad!

Păi... Păi, ia să vadă ea ce scrisese Alex acolo toată noaptea! Deci: "Declaraţie... Subsemnatul... domiciliat... CNP... declar următoarele: în ziua de 10 iulie, mama mea, Florina Dumitrescu, cu reşedinţa la Milano, Italia, a revenit în Bucureşti împreună cu Beatrice Ioniţă, cetăţean român cu rezidenţă în Italia." Aha! Ia - şi?

- Te rog, păstreaz-o tu! Acum vin autobuzele alea! O citeşti când vrei tu! O dai la controlat, o investighezi tu - nu contează! I-am spus lui George totul! I-am spus cum au murit! I-am dat-o şi lui, şi mi-a dat-o înapoi spunându-mi că nu ţine de el, ci de tine! Lucia, te rog! Ia-o tu! Ştii bine că poţi să mă arestezi în baza ei!

Ha? Îi spusese cum muriseră? Ea nu spusese nimic despre "murit"...

- Mă bagi la complicitate, sau la tăinuire, sau la prostituţie! Orice! Eu te rog să mi-l dai pe Vlad - şi să păstrezi tu declaraţia cu care poţi să mă bagi la zdup!

Oftă greu, clătinând capul:

- Nu vreau să te bag la zdup.

- Dar eu vreau să păstrezi declaraţia mea! Ca pe-o garanţie că nu voi înşela niciodată aşteptările lui Vlad!

În hârtiile alea erau probe care-l puteau trimite pe Alex la zdup pentru complicitate, tăinuire şi prostituţie? Complicitate... la ce? La moartea familiei lui? Asta era grav! Asta trebuia să citească! Acum, înainte să spună "Ia-l" sau "Nici nu mă gândesc"! Dădea paginile, grăbită, pentru că totul trebuia să se fi întâmplat cu 24 de ore înainte de cutremur...

Aha! 4 august! Fusese "săltat" de-acasă... Dus într-un beci, bătut bine... Italianul îi adusese familia... Discutase cu fiecare în parte... O împuşcase pe mama lui pentru că o lăsase pe Beatrice "să-i pună coarne"... Apoi pe Beatrice... Păi italianul ăla făcuse un adevărat proces acolo!

- Lucia...

Ridică mâna, că voia neapărat să ştie cum murise copilul... Italianul discutase apoi cu Mirela; şi apoi şi cu el. Îl interogase, văzuse copilul... Merseseră apoi în beci, unde italianul o împuşcase pe Mirela. Iar românul care-i păzise îl împuşcase pe Ionuţ. Hm... Şi pe urmă îl drogaseră şi-l aduseseră acasă. Pe 5, dimineaţa, bătut bine, încă mahmur după doza primită, nemâncat şi nedormit, Alex plănuise să meargă la poliţie şi să spună ce-l învăţase italianul; după care să revină acasă, să scrie tot adevărul şi să înghită Diazepam. Numai că venise cutremurul...

Cu siguranţă, Beatrice aia era "umblăreaţă"; iar italianul nu era gondolier, ci mafiot. Probabil că el o condusese încetişor, insesizabil, şi-o tot împinsese spre braţele fotomodelului Alex tocmai ca s-o prindă în flagrant, sau... Sau doar ca să aibă un motiv s-o lichideze pe teritoriul României. Beatrice Ioniţă era cetăţean român; statul italian nu avea foarte multe "treburi" cu ea... Italianul organizase acolo un proces. Interogase martorii şi dăduse pedepsele. O omorâse pe "săltăreaţa" Beatrice. Îi ucisese lui Alex întreaga familie. Dar pe el îl adusese acasă. Îl lăsase să sufere... Da; asta era culmea cruzimii - şi era tipic italienească. OK!

Lăsă colile pe masă:

- Şi zici că vrei să-l iei pe Vlad în grija ta.

Alex zâmbea slab şi aproba... Şi şoptea:

- Ştii bine ce s-a întâmplat aici! Ai văzut că ne-am înţeles bine, iar el a făcut tot posibilul să stea mai mult pe lângă mine. Ştie că bunicii i-au murit la cutremur, ştie că maică-sa şi taică-su nu-l vor...

Ea aproba şi se uita lung la el, încercând să înţeleagă de unde avea fiinţa umană atâta putere încât să treacă peste toate nenorocirile vieţii... În urmă cu 7 zile, omul ăsta îşi văzuse familia murind - văzuse cum un străin îi împuşcă în cap, unul câte unul... Palmele lui Alex se lipiră, într-o rugăciune aproape suspinată:

- El mă vrea pe mine! Eu îl vreau cu disperare pe el! Te implor - dă-mi-l mie! E copilul pe care mi l-am dorit întotdeauna!

- Ştiu.

- N-ai de unde să ştii! Băieţelul meu era bolnav - şi nu-ţi poţi imagina ce durere... Nu-ţi poţi imagina ce simţi atunci când trebuie să scoţi o bomboană din buzunar ca să-ţi determini copilul să-ţi spună "tată"...

Aprobă şi încercă să aducă vorba despre familia lui:

- Deci familia ta nu mai există...

Alex negă şi scoase din buzunar formularele de la Ploieşti, pe care le aşează peste propria declaraţie:

- Nu. George mi le-a dat, adineauri. Oamenii mafiotului s-au folosit de cutremur şi au muşamalizat totul. Scrie aici că i-a strivit mobila... Acum nu mai am pe nimeni altcineva decât pe Vlad. Te rog - nu-l lăsa să se piardă într-un orfelinat! Te rog!

Nu prea mai avea ce să spună; aşa că trase adânc aer în piept... şi puse sonor palma peste toate hârtiile dintre ei doi:

- Îţi dai seama că, dacă îl iei tu, îi vei fi tată până pui mâinile pe piept?

Vecinul ei aproba grăbit...

- Şi îţi dai seama că, dacă la un moment dat o să dai înapoi, copilul ăsta o să sufere îngrozitor?

Iar aproba... şi ridica privirea spre ea:

- Da. Şi n-o să dau niciodată înapoi - orice s-ar întâmpla! Dar o să vezi! O să vă sun mereu! O să vă spun mereu ce mai facem, eu şi Vlad. Iar dacă vreodată o s-o iau razna pe câmpii, sunt sigur că o să-mi tragi tu două perechi de palme şi-o să mă repui pe drumul cel bun!

I-auzi! Alex îi repartizase deja două funcţii - de “cutiuţă de valori” pentru declaraţia lui şi de "aparat de dat şuturi în fund"! Şi de psiholog - trei funcţii! Îl privea lung...

Omul ăla din faţa ei nu mai ştia ce să spună. Se milogise de ea în fel şi chip! Spusese deschis că familia lui murise! Spusese şi cum murise! Aşa că...

Alexandru

Pur şi simplu nu mai ştia ce să spună. Îşi jucase toate cărţile; spusese tot ceea ce fusese de spus. Un singur lucru nu făcuse încă - nu se milogise de ea în genunchi. Aşa că...

O văzu răsucindu-se şi luând clipboard-ul de pe dulap. Căuta printre fişe... Îl căuta pe Vlad! I-l dădea pe Vlad!

... Panică! Nu! Nu luase fişa lui Vlad! Luase o coală albă! Şi... Şi formularul de la Ploieşti, cu numele băiatului lui. Şi-acum scria pe hârtia aia "Ionuţ Dumitrescu"... Şi datele lui Ionuţ... CNP-ul...

Ar fi vrut s-o întrebe ce face. De ce face ceea ce face - de ce scria o fişă pentru Ionuţ. Nu înţelegea... Dar nu voia să-i strice concentrarea. Ajunsese la adresă; dacă el o întrerupea iar ea greşea, trebuia să scrie de la început...

Coala se trase scurt din clemă şi se întoarse spre el:

- Scrie acolo jos "Am preluat minorul", semnează-te şi scrie datele din buletin.

Poftim? Lucia arboră un zâmbet larg:

- Că pe ta-su nu-l doare nicăieri de el. Iar dacă idioata de mă-sa s-a grăbit să-l doneze statului român ca să nu-şi supere proxenetul, e evident că nici n-o să-l mai caute vreodată.

Cum adică?

- Iar el e pe sufletul tău.

Păi... Păi nu înţelegea! O privea, ştia că avea o faţă lungă şi cam tâmpă şi nu înţelegea! Ionuţ...

- Şi am senzaţia că o să-i placă să-l strigi "Ionuţ", ca-n actele din buzunarul tău.

Lucia puse pixul peste coală şi-l îndemnă "să-i dea bătaie":

- Hai odată! Hai, că acu’ mă răzgândesc!

Ei, la naiba! Se grăbi să tragă formularul lui Ionuţ de pe masă:

- Dar Ionuţ e mort! Uite!

Lucia îi luă formularul din mână şi desfăcu clipboard-ul:

- Fii serios! Ionuţ era cu tine, acasă, atunci când a început cutremurul! Uită-te ce scrie acolo!

Unde? În coala scrisă de ea? Dar ea nu ştia ce scria în formularul din mâna ei? Femeia din faţa lui luă fişa lui Vlad şi trase boldul. Şi prinse formularul lui Ionuţ de ea... Ochii albaştri îl priviră lung, drept:

- Beatrice şi-a "cumpărat" un copil, iar mama ta a rugat-o pe Mirela să i-l ducă la Ploieşti! De-aia v-aţi şi certat, de-aia ea i-a chemat pe indivizii care te-au bumbăcit şi-a plecat cu Vlad. Ce, n-ai mai auzit de traficul internaţional de copii?

Ce să audă? Despre ce? Ce făcuse Mirela?

- Vlad a dispărut de la domiciliul bunicilor lui în data de 4 august. Există o sesizare depusă la Circa 7; dar a fost dezordine mare acolo şi abia acum au găsit-o şi au introdus-o în sistem. Aşa că...

Fişa lui Vlad sfârşi tot în clipboard; Lucia scrise mare, în dreapta numelui, cuvântul "confuzie". Mare, cu litere de tipar...

Ochii albaştri îl priveau lung... El o privea lung, tâmp, şi nu putea să gândească... Nu putea să reacţioneze, pentru că nu putea nici să respire... Încet, capul poliţistei începu să se mişte stânga-dreapta. Ca un fel de "Aoleuu"... Mobilul sfârşi pe masă; ea apăsă câteva butoane şi oftă:

- M-a informat George, în urmă cu vreo zece minute... apropo de încurcătura făcută la Ploieşti...

Încurcătura de la Ploieşti!

"Băi, dezmeticeşte-te! Trebuie să pricepi ce face femeia asta - că face împreună cu George şi sunt decizii importante!" Deveni foarte atent...

- Scrie George aşa: "Ploieştiul a greşit actele. Nu Ionuţ a murit acolo, ci Vlad. Secţia 7 a descoperit că bunica lui Vlad i-a anunţat dispariţia, în seara de 4 august. O să anchetez personal cazul, să mă asigur că nu apar şi alte încurcături. Spune-i să ţină legătura cu noi şi să ne anunţe dacă îi vine citaţia pentru testul ADN."

Adică actele de la Ploieşti erau greşite. Nu Ionuţ murise acolo, alături de Mirela, mama lui şi Beatrice. Vlad murise acolo. Bunica lui îi anunţase dispariţia, la Secţia 7, în seara zilei de 4; pe 5, dimineaţa, Mirela îl dusese pe Vlad la Ploieşti, la mama lui şi la Beatrice. Pentru că Beatrice "cumpărase" un copil... extrem de frumos...

Începea să înţeleagă...

- Iar tu te-ai luptat, înainte de cutremur, cu indivizii chemaţi de Mirela să te convingă să accepţi gândul că orice sursă de venit e binevenită; ei te-au caftit de-ai văzut stele verzi şi te-au lovit în cap - ceea ce ţi-a provocat o stare de inconştienţă... de vreo trei zile. În timpul luptei, Ionuţ a fugit în stradă; a dormit undeva în parc, după care a venit cutremurul şi l-a găsit patrula... Şi pe urmă George l-a adus aici, în aceeaşi tură în care a adus-o şi pe Codruţa.

Pe tine te pusese deja Ludmila pe picioare; tu ne-ai spus că băieţelul pe care noi îl credeam a fi Vlad e de fapt Ionuţ... El însă nu ne-a spus nimic - şi nici n-a reacţionat la vederea ta. Aşa că noi am ţinut-o pe-a noastră, deşi ne-ai tot spus că puştiul e al tău - pentru că Ploieştiul spunea altceva... Iar el era bandajat la cap şi mut ca un peşte...

Îşi acoperi gura cu palmele - iar George o să ancheteze personal cazul, ca să nu apară şi alte încurcături! Aşa că el trebuia să ţină legătura cu ei, pentru că s-ar putea să-i vină o citaţie, pentru un test ADN... În funcţie de ce decizii lua mama lui Vlad, în Italia, când afla că avusese loc o "confuzie", iar băiatul ei murise la Ploieşti...

- Iar după ce am primit confirmarea de la Ploieşti, i-am scos turbanul de tifon şi l-am comparat cu fotografiile, a răsuflat şi el uşurat şi şi-a dezlegat guriţa. Şi s-a rezolvat! A fost o confuzie!

Nu putea să creadă! Vlad... Vlad era acum Ionuţ! El avea acum un copil cu acte în regulă! Şi nu orice copil - ci copilul pe care-l dorea din tot sufletul! Pe care-l iubea ca pe ochii din cap! Pe Vlad al lui, băieţelul lui...

Începu să râdă, privind-o lung... Lucia începu şi ea să râdă:

- Hai - ia şi scrie acolo! Şi nu te îngrijora tu pentru chestiile tehnice - o să ţi le explic eu, zilele astea! Oricum...

Mâna ei luă declaraţia lui de pe masă şi o îndesă în buzunar:

- Ţinem legătura.

- Ţinem legătura.

Luă pixul, privi lung rândurile scrise frumos, drept... "Am preluat minorul". Dumitrescu Alexandru...

Victor

Păi, ce mai putea spune? Altceva decât că Alex "preluase minorul", cum se numea chestia aia în termeni poliţieneşti?

Zâmbea. Îi plăcea finalul ăla. Era un final superb - aşa cum fuseseră mai toate finalurile din centrul ăsta! Începând cu salvarea mamei Carinei de sub dărâmături, continuând cu plecarea Denisei spre Arad în compania noii ei familii... Continuând cu înfierea Codruţei de către Nicolae... Şi cu multe altele - mai mari sau mai mici. Şi ruperea logodnei, tot un final bun fusese! Şi apariţia Ioanei fusese de bun augur! Şi multe alte lucruri... Toate "orchestrate" de oamenii ăştia doi - George şi Lucia. Acum, Alex îl lua pe Vlad - şi nu-l înfia, nu-l primea în tutelă, ci se lega de el pentru tot restul vieţii! După ce Dumnezeu - pe care omul ăla îl înjurase din tot sufletul din motive foarte obiective - dăduse cu el şi cu viaţa lui de toţi pereţii, uite că până la urmă îl iertase. Adică, în fine...

Până la urmă, lucrurile se rezolvaseră. Zâmbea... Era linişte în bucătăria Luciei...

Păşi încet, pe vârfuri, şi ieşi pe palier. Cine era de pază?... Ludmila? Uau! Ridică prompt mâinile, iar doctoriţa mârâi:

- Lasă-mă, că mi-e o frică de el de mor!

- De ce? Că e cu bile, nu cu glonţ!

- Poa' să fie şi cu invizoace! Mi-e frică!

Bufni în râs: cu invizoace? Şi ea râdea:

- Pe Teo l-a chemat George la cort. Probabil ca să aducă TIR-ul...

- Probabil. Oricum, "fii pe fază" - că urmează o chestie mişto de tot, pe care n-ai voie s-o ratezi!

- Ce chestie?

- O să vezi. O să te chem eu, când e momentul! Până atunci, te rog...

Şi-i făcu semn să nu scoată o vorbă despre asta... Bun! Şi-acum, unde era Violeta?

Teodor

Vedea clar cortul verde şi pe George în faţa gardului. Dacă George ar fi fost singur, zău că ar fi rupt-o la fugă spre el! Dar poliţistul discuta ceva cu un soldat; aşa că se simţea oarecum "absolvit" de vina de a-l ţine pe omul ăla acolo, în mijlocul trotuarului...

Mai avea doar câţiva metri, când George se întoarse şi începu să râdă:

- Cum e - chiuie?

Poftim? Îl privi lung... şi zâmbi:

- Momentan nu chiuie nimic.

- Aha... Iei TIR-ul şi-l tragi în faţa blocului. Băiatul ăsta vine cu tine; el rămâne pe trotuar, cu automatul, şi păzeşte blocul şi maşinile. S-a înţeles?

- S-a înţeles!

"Şi s-a procesat - şi să ştii că-mi vine să te pup!" Chestorul principal Mocanu era atât de iute în gândire, că-l lăsa "mască"! George arătă pe direcţia blocului:

- Fugiţi, că acu' chiuie! Şi cred că n-ai vrea să ratezi momentul...

Habar n-avea cine sau ce trebuia să scoată zgomote intense; dar înţelesese ce avea de făcut. Îi făcu soldatului semn s-o ia înainte şi-l urmă. Tigrul părea neatins...

Deschiderea uşii îi aminti imediat că fumase turceşte în noaptea de 5 spre 6 august şi închisese ermetic geamurile, gândindu-se să nu-l fure careva... În fine! Urcă în cabină şi-i deschise soldatului portiera; după care deschise ambele geamuri, că acolo nu era de trăit iar el voia să bage copiii în putoarea aia peste vreo jumătate de oră...

Spera să pornească... Da' bineînţeles că pornise! Tigrul lui era ascultător! În plus, avea un şofer grijuliu...

Era euforic, ce mai! Era extrem de fericit pentru plecarea aia! Şi nu se gândea la discuţia pe care-o auzise în camera copiilor, în dimineaţa asta; se gândea că ajungeau în Italia mâine seară probabil, iar poimâine dimineaţă plecau în oraş... şi le cumpăra copiilor jucării. Alte jucării. Mult mai frumoase, mult mai "trainice" decât chinezismele luate de aici, din Niro. Şi le lua şi hăinuţe noi... Cât avea în plic? 2.000 de euro. Iar Violeta tocmai luase salariul. Cu leii, alimentau şi "trăiau" până la ieşirea din ţară; apoi, până în Italia, mai mult de 500 de euro nu consumau. De 1.500 de euro le va lua copiilor şi soţiei lui haine, jucării, farduri, creme, şampoane... Tot! Absolut tot ceea ce le trebuia! Nici nu concepea ca familia lui să-şi dorească ceva şi să nu aibă!

Militarul sparse brusc tăcerea:

- Am înţeles, din discuţii, că plecaţi în străinătate...

- Da; părinţii mei sunt în Italia. Ne ducem la ei, până se mai rezolvă problemele aici...

- Ehei, ce n-aş da să am şi eu părinţii în Italia! Aş alerga până acolo! Şi zău că nu m-aş mai întoarce! Aş plăti un emigrant să-mi dea palme ori de câte ori mi-ar veni gânduri de întors aici!

Râdeau amândoi; el nu voia să-i spună că plecau definitiv... din simplul motiv că or să încuie uşa după ei, dar... Viră stânga şi zâmbi, frânând serios:

- O să-mi fie dor de parcarea asta pustie! Stai să-i fac o poză!

Militarul râdea; el încerca să cuprindă în poza aia şi intrarea în scara blocului...

"Şi hai, gata - că de atâţia ani pleci de-acasă cu săptămânile, da' tocmai acum te-a pocnit melancolia!" Parcă TIR-ul în faţa BMW-ului Luciei şi coborî:

- Tu rămâi aici, nu?

- Chiar aici.

- Atunci pot să las geamurile deschise? Pute a tutun înăuntru - şi plec cu copiii...

Militarul aprobă; aşa că deschise geamul lui şi portiera din

dreapta şi alergă în bloc. Răcni "Teo", ca să nu-l împuşte soacră-sa tocmai acum... Şi cum nu-i răspunse nimeni, porni voiniceşte la urcat scările!

O să iasă din Bucureşti prin Colentina - ca să scape cât mai repede din oraş. O să încerce să facă stânga, pe şoseaua de centură. Dar dacă centura era blocată, probabil că va trebui să meargă până la Urziceni... Şi cum drumul era jalnic până la Ploieşti, probabil că o să meargă până la Buzău, după care o să pornească spre Ploieşti...

Nu-nu! Prea complicat! O să pornească direct spre Otopeni - prin oraş. Era mult mai sigur aşa! Otopeni - şi tot înainte până la Ploieşti! Şi de-acolo, ruta lui obişnuită! O să încuie bine TIR-ul şi...

Ia uite-i! I se făcu semn să nu mai facă atâta tămbălău... Bine, bine! Da' ei ce făceau acolo?

Lucia

Gata - Alex scrisese tot ceea ce avusese de scris. Se ridică:

- Aşteaptă-mă aici - că n-am terminat.

Ieşi din bucătărie şi tresări - că erau strânşi toţi în faţa uşii apartamentului ei... Tii, ce zâmbete fericite vedea ea acolo! Citea în ochii lor că aflaseră, că ştiau acum adevărul, că înţeleseseră ce făcea ea cu Alex în bucătărie... Le făcu semn că totul era perfect, că ei trebuiau să se strecoare în sufrageria ei şi să nu scoată un sunet şi apoi alergă în apartamentul 14. Vlad se uita la televizor. Era foarte serios, foarte tăcut...

- Vlade...

Puştiul se ridică imediat. Întinse mâna - şi fu imediat luată de mână. Şi o cuprinse un sentiment... ciudat. Acelaşi sentiment pe care-l simţise şi atunci când o ţinuse pe Renata în braţe. Era ciudat... În fine! Ieşi pe palier şi-l anunţă, extrem de serioasă:

- Trebuie să stăm de vorbă despre tine şi despre Alex.

- Bine.

Intrară amândoi în bucătărie. Alex nu se clintise de pe scaunul ăla; îşi acoperise faţa cu palmele...

- Poftim; stai jos.

Vlad se aşeză şi o privi lung, serios:

- Lucia, Alex a vorbit cu nenea George?

- Da. Şi cu el, şi cu mine.

- Şi ce a spus nenea George?

- Nenea George s-a gândit la o rezolvare pentru voi doi - pentru tine şi pentru Alex.

- Adică nu mă mai duce la orfelinat?

- Uite cum stă treaba... George a aflat, de la colegii lui şi din calculator, că mama, soţia şi băieţelul lui Alex au murit.

Pe chipul lui Vlad apăru o tristeţe imensă... Continuă:

- S-au dus în alt oraş, în Ploieşti, în vizită la o prietenă de-a lor. Acolo i-a prins cutremurul. Şi a căzut mobila peste ei.

Mânuţa micuţă începu să mângâie uşor braţul lui Alex:

- Îmi pare rău...

Alex prinse imediat mâna lui Vlad şi o sărută:

- Asta e! S-a întâmplat! Fii atent la Lucia, da?

- Da.

Bun! Preluă imediat discuţia:

- Tu i-ai dat lui George o declaraţie...

- Da. Ca să o pună în dosarul meu.

- Şi ce ai scris în declaraţie?

- Am scris că vreau să rămân cu Alex şi să fiu băieţelul lui.

- Şi de ce i-ai dat-o lui George?

- Ca să o pună în dosarul meu, să o citească femeile de la Protecţia Copilului.

- Aha! Bun! Uite ce s-a gândit George... Dacă lăsăm lucrurile aşa cum sunt acum, tu o să te duci azi la orfelinat. Alex o să se ducă, azi sau mâine, la Protecţia Copilului, să depună cererea ca să te ia sub tutela lui.

- Da' a zis că vrea să mă înfieze!

- Ordinea este întâi încredinţarea sub tutelă şi abia după aceea înfierea. Deci, Alex depune dosarul acolo. O să dureze câteva zile până să se aprobe - şi s-ar putea să nu se aprobe, dacă tu ai unchi sau mătuşi sau dacă o să existe o cerere pentru tine, venită de la o familie compusă din soţ şi soţie. Dar, dacă se aprobă şi te muţi cu el, Alex o să se ducă la tribunal şi o să ceară să te înfieze. Atunci, Protecţia Copilului o să trebuiască să îi contacteze pe părinţii tăi şi să-i întrebe dacă sunt de acord să renunţe la tine ca să te înfieze Alex. Şi s-ar putea ca mămica sau tăticul tău să nu fie de acord cu înfierea.

- Da' eu nu vreau să stau cu ei!

- Ştiu. Dar aşa este legea în România. Şi atunci Alex o să trebuiască să depună multe acte la dosar... Tu probabil că ai fi nevoit să te muţi la mama sau la tatăl tău...

- Da' eu nu vreau la ei!

Vlad era disperat; mai avea puţin şi începea să plângă...

- Ştiu. Şi ştie şi George. Şi atunci uite ce s-a gândit George să facem... O să spunem la toată lumea că Ionuţ Dumitrescu a fost aici, cu Alex, la cutremur; iar Vlad Enache a fost la Ploieşti, cu mama şi soţia lui Alex.

Acum era acum! Reuşise să-l zăpăcească, sau...? Vlad nu spunea nimic; se gândea la cuvintele ei...

- Şi atunci, George o să poată să le spună mamei şi tatălui tău că tu ai murit la Ploieşti. Iar tu o să poţi să rămâi cu Alex şi să fii băieţelul lui. Ce zici?

Nu zicea nimic...

- Ca să nu-şi dea nimeni seama de şmecheria asta, Alex o să te strige "Ionuţ", iar tu o să-i spui lui "tati". Şi, dacă te întreabă cineva, tu spui că Alex e tăticul tău, iar mămica şi bunica ta au murit la cutremur, în alt oraş.

Nu zicea nimic nici acum... Ia să-l "urnească" la discuţie! Zâmbi cu subînţeles:

- Şi atunci, dacă tu te prefaci că eşti Ionuţ Dumitrescu, băiatul lui Alex, nu mai ai de ce să mergi la orfelinat. Iar el nu mai trebuie să se ducă la Protecţia Copilului şi la tribunal. Rămâi băieţelul lui Alex chiar din clipa asta!

- Şi mami şi tati mai pot să vină să mă ia?

- Mami şi tati ai tăi or să afle că tu ai murit la Ploieşti. Aşa că n-or să te caute niciodată.

Puştiul întoarse imediat capul spre Alex:

- Da' tu vrei să fii tăticul meu?

Alex aproba... şi ofta din tot sufletul:

- Da. Îmi doresc din tot sufletul să fiu tăticul tău.

- Şi vrei să stăm amândoi la bunicii mei acasă?

Se grăbi să intervină:

- Păi, dacă tu te prefaci că eşti Ionuţ Dumitrescu, nu mai ai nici o legătură cu bunicii tăi! Iar în casa aia nu mai ai de ce să intri! Casa aia era a lui Vlad Enache, iar Vlad Enache apare că a murit la Ploieşti; nu?

Căpşorul cârlionţat aproba încet; Vlad constata cu voce tare:

- Da... Nu m-am gândit...

- Deci: vrei să renunţi la casa bunicilor, la hăinuţe, la jucării, la tot ceea ce ai avut, şi să fii băieţelul lui Alex? Şi să rămâi cu el până te faci mare?

Vlad îl privea lung pe Alex şi nu spunea nimic... Alex plecă privirea spre propriile mâini:

- Eu mi-aş dori foarte mult să fii băieţelul meu. Şi să stai cu mine până te faci mare. Dacă tu vrei să stai cu mine, eu îţi promit că o să am mare grijă de tine! Şi o să am grijă de tine ca şi de băieţelul meu!

Puştiul puse mâna peste mâna lui Alex:

- Stai liniştit! O să fiu eu băieţelul tău!

Alex se grăbi să-l mute în braţele lui - şi-l strânse în braţe... Îi privea şi realiza ce mare lucru făcuseră ei acolo, pentru copilul ăsta... şi pentru omul ăsta chinuit de soartă... Vlad îl bătu bărbăteşte pe umăr:

- Tu nu vezi că nici mama, nici tata nu mă vor? Şi că n-au nevoie de mine? Lasă - o să fiu eu băieţelul tău! Da' tu chiar vrei să fii tăticul meu?

Alex aproba, zâmbind printre lacrimi... Se ridică şi începu să strângă hârtiile de pe masă:

- Deci, din clipa asta, să nu uiţi că numele tău este Ionuţ Dumitrescu.

- N-am să uit! Alex, să mă ajuţi să facem exerciţii!

Şi pentru că-şi amintise, se grăbi să-i amintească şi lui - în engleză:

- Să iei toate fotografiile cu tine şi să-l înveţi cine e cine. Iar imediat cum îţi trec toate urmele, să faceţi poze împreună - multe şi variate.

- Am înţeles.

- După ce terminaţi exerciţiile, arzi pozele vechi. Le arzi bine de tot!

- Bineînţeles.

- Să-l înveţi să vorbească cât mai puţin cu adulţii. Cel puţin şase luni de-acum încolo, trebuie să pară "cu probleme".

- Am înţeles.

Îi privea lung... Alex strângea copilul ăla în braţe şi-o privea lung... Făcu o mişcare scurtă cu capul:

- Hai - împachetaţi!

Alex se ridică, dar nu porni spre uşă:

- Îţi mulţumesc. Adică nu ştiu cum să-ţi mulţumesc - pentru că nu există

- Ai mare grijă de el - atâta tot.

- Îţi dai seama că o să am! Dar...

- Dar?

- Dar simt nevoia să-ţi mulţumesc - şi nu ştiu cum!

- Fă-l fericit. Şi sunaţi-mă des. Hai - împachetaţi odată! Acu' vine George!

Tânărul o privi lung... Arătă din nou spre uşă; aşa că Alex reveni spre Vlad şi se grăbi spre uşă:

- Hai să împachetăm!

Alexandru

O privea lung... Nu-i venea să creadă! Îl primise pe Vlad! George i-l dăduse pe Vlad! Iar Vlad chiar voia să fie copilul lui! Păi...

Păi ce mai putea să spună?! Acum, nimic! Era euforic - şi nu se putea concentra la absolut nimic! Dar femeia asta, Lucia, o să mai audă de ei! O să-i lui treacă euforia, o să-şi revină şi-o să-i mulţumească! Şi-aşa, i se pusese clar în vedere să nu îndrăznească să se dea la fund! Ea îi arătase clar că declaraţia lui era pusă la păstrare în buzunarul ei! Ştia deci că o să-i tot sune, o să-i viziteze...

O să le mulţumească! Nu acum - că nu ştia cum! Dar peste-o săptămână, sau peste-o lună, o să le mulţumească! Amândurora! Şi el, şi Vlad!

Şi-acum, să împacheteze! Se răsuci pe-un călcâi şi zâmbi, delectându-se cu zâmbetul fericit al băieţelului lui:

- Hai să împachetăm!

Ieşi din bucătărie, iar strigătul Ludmilei îl sperie îngrozitor:

- Hai să petrecem!

Cee?

În secunda imediat următoare, se simţi luat în braţe! Adică înghesuit într-o îmbrăţişare colectivă! Erau toţi acolo - absolut toţi! Şi toţi îi îmbrăţişau pe amândoi, ţopăiau în jurul lor şi spuneau cuvinte pe care creierul lui refuza să le înţeleagă... Vlad râdea - era la fel de uimit ca şi el! Brusc, copilul îi dispăru din braţe - iar în locul lui apăru ditamai Teo, care se repezi să-l îmbrăţişeze:

- Vezi, mă? Vezi că s-a putut? Bravo!

Daa, bravo! Dacă nu era poliţistul ăla... Imediat cum scăpă din menghina uriaşului, Ludmila îl smuci spre ea:

- Aşa! Aşa e corect! Bravo! Îl meriţi, să ştii!

- Săru' mâna!

- Să ai grijă de el!

- O să am cea mai mare grijă de el!

Victor râdea şi el:

- Hai, că s-a terminat cu bine!

- Da. S-a terminat cu bine. Şi a început cu bine!

- Iar asta e foarte important!

Violeta îşi ştergea de zor lacrimile - şi imediat cum Victor îi dădu şi el drumul, întinse mâinile spre el:

- Vino-ncoa să te pup!

Oo, da - deşi Teo era acolo, lângă ea, şi "exersase" de curând o lovitură zdravănă de pumn! Glumea, bineînţeles! Vecina lui îl pupă apăsat pe ambii obraji şi-şi mai şterse o dată lacrimile:

- Să fie într-un ceas bun!

- Doamne-ajută!

Stop! Stop...

Vlad era acum în braţele lui Teo. Era foarte fericit - spunea ceva despre el. Şi se uita la el. Râdea, fremăta... Toţi râdeau! Toţi erau fericiţi! Toţi se uitau la el! Nu la copilul ăla orfan, care-şi găsise o alternativă la orfelinat - ci la el! Şi cum ştia prea bine ce simţise şi ce spusese pe-acolo în ultimele şase zile...

Nu era o fiinţă foarte credincioasă. Nu se dusese la biserică decât pentru "necesităţi" aproape obligatorii - botezuri, nunţi, aprinsul lumânării de Paşti... Dumnezeu fusese supărat pe el. Întâi îl pedepsise legându-l de o femeie pe care doar el o percepea ca fiind jumătatea lui perfectă. Apoi, îi dăduse un copil cu probleme. Apoi, îi pusese piedică după piedică, în duşmănie parcă... Şi-apoi îi luase toată familia şi-l lăsase să trăiască şase zile printre copii normali, alături de oameni normali... după care decisese...

Acum, aici, Alexandru Dumitrescu o să facă pace cu Dumnezeu. Şi-o să-i mulţumească pentru copilul pe care tocmai îl primise.

Ridică mâna şi-şi făcu semnul crucii, zâmbind:

- Doamne-ajută!

Nu se aşteptase ca gestul lui să stârnească o nouă "explozie" de bucurie! Era foarte ciudat, pentru că oamenii ăştia nu erau preoţi, nu erau credincioşi practicanţi, nu se închinaseră pe-acolo pe palier... Vlad întinse mâinile spre el:

- Tati, hai să împachetăm!

Dumnezeule mare! Îi spusese "tati"! Şi întinsese mâinile spre el! Şi nu-i venea să creadă... Teo sesiză blocajul lui, aşa că-i puse copilul în braţe:

- Da-da! Fugiţi să împachetaţi! Repede!

Violeta alergă afară din apartament:

- Vin să vă ajut! Mamă, haide şi tu!

Aoleu! Se grăbi să le urmeze:

- Nu-mi daţi multe, că n-am să pot să le car!

- Aoleu, aşa e! Am uitat că nu mai ai maşina! Oof!

- N-am să iau decât câteva hăinuţe pentru el. Eu mă descurc! În Târgovişte, mă descurc de minune! Şi-aşa, cred că în prima fază o să mă ofer voluntar, la vreo cantină...

- Da-da! Bună idee!

Ludmila coborî tonul vocii:

- N-ar fi mai bine să rămâneţi în Bucureşti? Staţi la mine, în apartamentul meu - că eu am locul asigurat într-o locaţie cu tot

confortul de rigoare!

- Eu zic că mai bine plecăm la Târgovişte. Cine ştie - dacă apare vreo problemă, să nu intri tu la mijloc.

- Stai liniştit! Deci - nu vreţi să staţi la mine?

- Cred că în Târgovişte ne-ar fi mai bine.

- Păi şi ce faci în Târgovişte? Că e o găoace de oraş! Unde-ţi găseşti de muncă?

Amândouă se agitau de mama focului - îi împachetau lui hainele lui Ionuţ. Scormoneau în maldărul de haine, alegeau ce ştiau ele că o să-i trebuiască... Oftă scurt şi se aşeză în fotoliu:

- ... Cred că, pentru moment, ar trebui să mergem în Târgovişte, să închiriez o cămăruţă şi să facem exerciţii. Şi abia după aceea să ne gândim dacă ne întoarcem în Bucureşti sau trecem Carpaţii, în căutarea unui orăşel cu ceva potenţial...

- Păi şi din ce-o să trăiţi?

- Am 7.000 de euro în cont. Şi nu vreau să risc nimic, în ceea ce-l priveşte pe băieţelul meu. Atâta timp cât există riscul să ne dăm de gol, prefer să stăm cuminţi, ascunşi între patru pereţi, şi să ne exersăm rolurile până le învăţăm dumnezeieşte.

- Ai şi tu dreptate...

Ştia că are dreptate... Şopti, la urechea băieţelului lui:

- Îţi iei şi tu câteva jucării?

Da, îşi lua. Bun; şi-acum el trebuia să ia actele, fotografiile, bijuteriile... Pentru ele, îşi va lua rucsacul. Ludmila şi Violeta trecuseră deja la cel de-al doilea sac cu haine...

Lucia

Păi, aici "terminase treaba". Ei se felicitau de mama focului; Alex era un pic şocat de euforia vecinilor lui, în timp ce Vlad se speriase serios de strigătul Ludmilei şi acum râdea destul de reţinut...

Doamne, cum îl ţinea copilul ăla de gât pe Alex! Îl strângea tare-tare, "să nu-i scape"! Dar şi Alex - prima lui reacţie, la auzul vocii Ludmilei, fusese să-l strângă bine în braţe pe copil! Pe băiatul lui...

Eei... Se simţea minunat. Se simţea perfect! Probabil că de-asta îl trimisese George la ea - ca să-i dea ea vestea cea bună şi să se simtă în al nouălea cer. Dacă ăsta fusese planul lui, reuşise...

Aştepta; îi aştepta să iasă. Ea nu voia să-i îmbrăţişeze, din simplul motiv că nu voia să audă "mulţumesc". Îi era de-ajuns să-i vadă fericiţi! Era cea mai mare mulţumire pe care-o putea primi! Râsul ăla fericit, bucuria din priviri...

Şi gata - plecaseră să împacheteze. Ieşi şi ea în urma lor şi-i făcu lui Teo cu ochiul. Iar Victor şopti:

- Ce bine!

Aprobă încet... şi se grăbi să intre în apartamentul 14. În sufragerie. Octavian se "retrăsese" lângă uşa de la balcon; stătea pe covor, de parcă se pregătise să se-ascundă pe-acolo... Îi făcu semn s-o urmeze şi îl trase spre apartamentul 15:

- Gata.

- Ce e gata?

- S-a rezolvat, cu Alex şi Vlad.

Tânărul începu să râdă:

- Au rămas împreună?

- Au rămas împreună.

- Ce bine!

Da; era foarte bine...

- Asta înseamnă că nu trebuie să mă mai ascund...

Aprobă şi apoi negă. Şi apoi bufni în râs:

- Hai să vedem ce mai e de luat...

Octavian îi oferi, prompt, braţul; nu-l refuză, aşa că porniră amândoi spre uşa ei... în cadrul căreia era un fel de "şezătoare suspinată" - pentru că Teo iubea mult copiii, suferea mult când îi vedea suferind şi se bucura enorm atunci când îi vedea bucuroşi! Era haios tiristul ăsta uriaş, care râdea acum "cu toţi dinţii" şi-şi ştergea lacrimile...

Teodor

Aoleu, era îngrozitor! Bocea ca o fată mare părăsită, îşi trăgea de zor nasul şi zău că nu se putea opri! Simţea o bucurie imensă! O bucurie... incomensurabilă! Se simţea în al nouălea cer! Simţea nevoia imperioasă de-a o îmbrăţişa zdravăn pe poliţista asta... Parcă ghicindu-i gândurile, Lucia începu să râdă:

- Nu-nu! Eu am fost doar executantul! Ideea şi aprobarea sunt ale altcuiva...

- Dar cât ai "muncit" tu la idee şi aprobare?!

- Cam tot atât cât ai muncit şi tu, şi Ludmila, şi Violeta, şi Victor... Şi Nicolae şi Carina...

- Ei, hai!

- Serios! Noi toţi am pus umărul la finalul ăsta!

Aprobă încet cu capul, pentru că Lucia trebuia să aibă dreptate de data asta... Poliţista îşi privi scurt ceasul şi oftă din nou:

- Acuşi-acuşi plecăm şi noi!

- Aoleu, nu ţi-am zis! George m-a chemat la cort, să iau TIR-ul.

- Şi l-ai luat?

- Da. E în faţa blocului, păzit de un soldat cu automat...

Lucia zâmbi slab:

- Deci putem să ducem proviziile şi bagajele.

- Aşa a zis şi el, să ştii!

- Bun!

Poliţista intră în propriul apartament - şi nu mică-i fu uimirea când Victor se repezi după ea:

- Te ajut şi eu.

Şi uite că ea nu refuza ajutorul...

"Băi, ia termină tu cu prostiile! Hai - tu nu pleci?" Iar gândul ăla tocmai îi amintise că intenţiona să plece - dar părinţii lui habar n-aveau de chestia asta! Aşa că ridică puţin vocea:

- Vio mic şi scump şi dulcee...

Soţia lui începu să râdă, undeva în apartamentul lui Alex:

- Da, Bestie micăă...

Aah, fir-ar să fie! Se dusese naibii bunătate de imagine de dur cu pumn de fier! Şi cât muncise la ea! Dar... Continuă:

- Bestia mică te invită la o şedinţă de familie...

- Într-o clipă, Bestie mică...

Bun! Intră în apartamentul 14 doar ca să le facă copiilor semn să-l urmeze; după care stabili că şedinţa va avea loc în sufragerie. Se aşeză pe marginea mega-patului... Liana zâmbea:

- Tati, noi când pecăm?

- După ce pleacă toţi copiii.

- Şi când peacă copiii?

- Atunci când George aduce autobuzul.

- Şi când

- Doişpe jumate.

Micuţa se sprijini de genunchii lui, râzând deja:

- Taatii, cât e ceaasuu'?

Oof!

- Doişpe şi zece.

Violeta intră în sufragerie:

- Şi-am venit şi eu. Deci, ziceai ceva despre şedinţă...

O trase în braţele lui şi-o privi lung, amuzat de ceea ce va spune:

- Da. Uite, stând aici cu picii noştri mi-am amintit o chestie...

Ptiu, drace! Ce frumoasă era! Aşa o nevastă frumoasă avea el? Era a lui de atâţia ani - şi nici acum nu-i venea să creadă... Violeta începu să râdă:

- Şi anume?

- Şi anume, mi-am dat seama că nu te-a mai pupat demult soacra...

Soţia lui îl pupă sonor pe obraz şi-l îmbrăţişă... Continuă:

- Iar pe mine nu m-a mai urecheat demult tata - că, uite, nici în ziua de azi nu l-am sunat, să-i spun că suntem bine şi în drum spre ei!

Florin sări imediat în picioare:

- Păi, hai să-l sunăm!

Liana se ridică şi ea:

- Da, tati! Hai să sunăm!

Scoase telefonul, căută numărul... O să-i pună pe speaker. O să facă o şedinţă lărgită, cu toată lumea! Aşa... Suna. Gata - suna. Aştepta... Aştepta...

- Alo? Teo?

Tatăl lui părea panicat - aşa că oftă greu:

- Da, tată - eu sunt.

- Ce faceţi? Cum sunt Violeta şi copiii?

- Cum să fie - bine!

- Şi Ludmila? E şi ea bine?

- Da. Toţi suntem bine.

Auzi un oftat de uşurare... şi apoi o bombăneală uşoară, aşa, ca o urecheală fină:

- Slavă Cerului! Probabil că n-aţi avut semnal, să ne sunaţi...

Aoleu - vai de urechile lui! Se grăbi să mintă cât mai natural:

- Semnalul a revenit de-abia aseară. Aici, în zona noastră, au căzut multe blocuri - şi au căzut cu antene cu tot. Nici curent n-am avut, până acu' vreo jumătate de oră...

- Aha! Mă gândisem eu... Tu ai ajuns bine, da?

- Da.

- N-ai înfipt TIR-ul ăla în vreun stâlp, sau copac!

- Nu. Dealtfel, să ştii că mă pregătesc să duc bagajele jos, în cabină! Că ne evacuează de-aici.

- Aoleu!

- Da. Blocul se înclină, încet dar sigur, spre faţă; aşa că mi-am pregătit familia, bagajele şi TIR-ul şi să ştii că pornim spre voi!

- Oof, în sfârşit! Hai - veniţi odată! Maică-ta nu mai doarme nici patru ore pe noapte, de grija voastră!

- Spune-i să stea liniştită, că mâine seară sunăm la sonerie.

- Băi, nu face excese! Mai bine te opreşti pe drum şi te odihneşti! Mai bine ajungeţi poimâine, sănătoşi şi liniştiţi!

- Ai dreptate. Atunci ajungem poimâine.

- Bun! Să vă pregătesc camerele... Trei camere, da?

- Două doar.

- Păi de ce?

- Noi o cameră şi copiii o cameră.

- Ludmila nu vine?

- Nu; ea rămâne aici, ca să obţină despăgubirile şi ce acte ne-or mai trebui! Actele de studii ale copiilor, cărţile noastre de muncă... Ce ne-o mai trebui de-aici!

- Păi şi ea rămâne singură acolo?

- Nu e chiar singură! Chestorul principal care a avut grijă de noi o să aibă grijă şi de ea.

- ... Mă, eu zic s-o răzgândiţi!

- Stai liniştit. Deci, să ştii că venim!

- Aşa! Hai, veniţi! Da' să nu vă prind că ajungeţi mâine seară, că nu vă deschid, să ştii!

Violeta bufni în râs - iar tatăl lui începu să râdă:

- Aa, ia uite cum am prins-o că trage cu urechea!

Apăsă difuzoraşul, iar râsul părinţilor lui se auzi în toată sufrageria... Violeta salută, privindu-l lung:

- Bună ziua...

- Bună, draga mea! Ce faceţi voi?

- Bine...

- ... Aha! Las' că veniţi voi încoace! Să te pună necuratul să încerci să nu-mi spui cum aţi reuşit să vă băgaţi în graţiile unui general de poliţie! Că foc mă fac!

- Promit că vin şi spun tot!

- Aşa! Şi, ia spune - copiii ce părere au de faptul că se mută în Italia?

Liana sări imediat în picioare:

- Alo, tataie?

- ... Da...

- Tataie, da' tu eşti tăticu' lu' tati?

O secundă de gândire... şi răspunsul:

- Da, Liana.

- Şi eşti tataia meu?

- Da.

- Tataie, e adevălat că la Italia este multă modă?

Gata - părinţii lui erau într-o ceaţă densă... Tatăl lui decise să întrebe:

- Ce să fie?

- Modă! Aşa cum e aici, la Nilo!

- ... Unde?

- La Nilo! Modă cu volănaşe şi cu lochiţe fumoase!

Tatăl lui bufni într-un hohot sănătos de râs... Mama lui răspunse:

- Da, Liana; este foarte multă modă aici. Şi să ştii că abia aştept să ajungeţi la noi, ca să mergem în oraş să cumpărăm rochiţe cu volănaşe!

- Şi cu danteuţe!

- Şi cu multe danteluţe!

- Aşa!

Concluzia Lianei iscă un nou hohot de râs... Florin zâmbi:

- Bună ziua...

- Oo, bună ziua, Florine! Tu eşti, da?

- Da, eu sunt.

- Ce mai faci, voinice? Cum o duci?

- Binişor...

Anticipă imediat următoarea întrebare, aşa că se grăbi să continue el:

- E cam trist, pentru că nu ştie italiană. Lui îi place mult engleza...

- Ei, da' de ce să fie trist? N-are de ce! Avem aici şcoală în limba română! Şi avem şi cursuri de italiană, şi cursuri de engleză...

Florin al lui era mult mai liniştit, ştiind că acum avea şi "acceptul" bunicului... Decise să pună punct discuţiei:

- Bine; atunci noi ducem bagajele jos, la TIR, şi în vreo jumătate de oră pornim la drum.

- Mă - tu eşti odihnit, sau pleci cu ochii împăienjeniţi de somn?

- Sunt odihnit. Am dormit toată noaptea!

- Bine. Violeto, să fii sinceră - a dormit?

- Da.

- Bine. Atunci hai - daţi-i bătaie! Şi să ne mai sunaţi, mă!

- Te sun imediat cum trec de Carpaţi. Pe partea vestică, cutremurul a făcut pagube minime...

- Aşa! Hai - drum bun!

- Doamne-ajută!

Apăsă butonul roşu, iar Liana exclamă:

- Mami, ai auzit? Au modă în Italia!

- Sigur că au modă! Chiar foarte multă! O să vezi...

Prinţesa lui făcu o piruetă:

- Şi-o să-mi cumpele mamaia lochiţe muultee...

Violeta se grăbi s-o contrazică:

- Nu foarte multe, pentru că o să vrei şi jucării - iar mamaia şi tataia nu au o cutie fermecată din care ies mereu bani!

- Oof, bine! Atunci două lochiţe şi două păpuşi!

- Da.
- Şi două călţi de cololat!

Violeta îi fură lui un sărut şi se ridică:

- Da.
- Şi cheioane cololate.
- Bineînţeles.

Mânuţa Lianei prinse mâna mamei ei:

- Şi un laptop.
- De jucărie.
- Bineînţeles.

Ieşeau amândouă...

- Şi două maşini pentu Folin!
- Da; şi pentru Florin, două sau trei maşinuţe...
- Nuu, mami! Folin e male! Îi tebuie maşini mali, nu maşinuţe!
- Aşa e! Ai dreptate...

Ele intraseră în dormitor; el şi Florin se uitau lung unul la celălalt... Ridică scurt din umeri:

- Ce zici de ele?

Băiatul lui începu să râdă:

- Ce să mai zic...
- Lasă, că n-o să fie chiar aşa de rău! Ai să vezi - o să ne descurcăm foarte bine. Iar italiana nu e grea deloc! Seamănă mult cu limba română! Uite, de exemplu la maşină se spune *machina*...
- Aha! Şi la şcoală?
- Păi... *Scuola*.
- Şi la furculiţă?

Aah! Îl gâdilă scurt:

- Furculision! Hai - ia-ţi jucăriile şi bagă-le în saci!

Rămase singur în sufragerie...

"Hai - că o să fie bine!"

Dar, ca să înceapă să fie şi mai bine, el trebuia să ducă bagajele la Tigru! Se ridică şi ieşi în hol - oare care erau proviziile lor? Holul era plin de sacoşe...

Ciocănitul îl făcu să tresară; Alex zâmbea, strângând bine mânuţa lui Vlad:

- Om sărman, cu copil minor de mână, caut un loc într-un TIR care pleacă din Bucureşti...

Oo, perfect!

- Păi poţi spune că l-ai găsit! Unde te duc?
- Scoate-mă din Bucureşti - că mai departe mă descurc eu!

I-auzi! Se încruntă la el:

- Daa, şi te las la marginea autostrăzii! Vezi să nu! Unde vrei să ajungi?
- În Târgovişte.
- OK - Târgovişte centru va fi! Lasă-l pe Vlad cu ai mei şi

Puştiul îl întrerupse:

- Pe mine mă cheamă Ionuţ!

Aah... Zâmbi:

- Lasă-l pe Ionuţ cu ai mei şi hai să ducem bagajele la maşină.

Vlad alergă în dormitorul lui... Apucă doi saci cu haine şi ieşi; Alex se grăbi să-l urmeze şi să ia cei doi saci din holul lui... Porniră grăbiţi pe scări.

Era linişte - o linişte ireală. O linişte aproape morbidă... Decise să facă el gălăgie:

- Şi ce-o să faci în Târgovişte? Ai pe cineva acolo?
- Acum, nu mai am pe nimeni.
- Dar ai casa alor tăi!
- Nu - nu am nimic. Am doar 7.000 de euro în cont... şi speranţa că o să mai găsesc acolo nişte prieteni din copilărie, care să mă ajute cu un sfat, sau cu vreun cunoscut care închiriază o cămăruţă...
- Păi şi-atunci de ce te mai duci acolo?! Crezi că o să se revigoreze piaţa muncii?

Alex nu răspunse; dar adevărul era că ieşiseră deja din bloc - şi era soldatul ăla acolo... Îndesă sacii în cabină şi coborî. Şi abia după ce începură să urce treptele, îşi primi răspunsul:

- Avem foarte mult de recuperat, eu şi Vlad. Trebuie să se înveţe cu noul nume, să înveţe amănunte despre mine, despre Mirela, despre mama... Trebuie să ştie câte ceva şi despre autism - pentru că medicul Naghiu e sufletist şi-o să ne caute, cu siguranţă... Trebuie să facem multe fotografii, în diverse haine, cu diverse coafuri...

Avea dreptate, ce mai! Şopti încetişor:

- Dar după aceea eu zic să vă întoarceţi aici. Şi, neapărat, să ţii legătura cu Lucia!
- Oricum ţin legătura cu ea!
- Sunt sigur că or să stea ei cu ochii pe tine!
- N-au de ce - o să raportez singurel ce şi cum. Am tot interesul s-o fac.

Bun! Uite că nu era fraier! Îi făcu cu ochiul, iar Alex îl contrazise:

- Nu; nu e vorba de asta. Dar trebuie să ştie şi ei că n-au greşit. La urma urmei, au dreptate - din punctul de vedere al criteriilor statului, eu sunt cel mai contraindicat tutore pentru Vlad!

Şi era aşa de serios când spunea asta, că ridică un deget:

- Îl cheamă Ionuţ.

Aşa - îl făcuse să râdă. Bun! Azi, în mod special, Alex - vecinul lui - nu avea voie decât să râdă! O să se întristeze el destul de mâine-ncolo, când o să afle cât era chiria după un cutremur devastator! Azi era ziua lui "specială"...

Intrară din nou în holul lui şi constată că Violeta şi copiii mai "produseseră" doi saci şi-o cutie mare, de carton. Se aplecă şi-i zâmbi:

- Iubire, nu vrei tu să consultăm şi moda din Italia, înainte de a umple noul şifonier?

Violeta ridică o sprânceană:

- Cutia e plină cu poze, CD-uri, hăinuţe de la botez şi moţ...

Aa, da? Soţia lui scoase limba la el şi reveni la împachetat. Alex şopti:

- Eu zic să nu mai spui nimic înainte să ne evacueze. Că e riscant!

Aprobă şi reveniră pe palier. Şi îl opri imediat - pentru că auzea cele două voci, undeva la etajul doi, şi nu era bine să îi întrerupă...

Victor

Euforia cauzată de încredinţarea minorului Vlad în grija lui Alex îl cam zăpăcise. Se repezise deci s-o ajute pe Lucia să-şi ducă bagajele jos. Ea nu spusese nimic, dar nici nu-şi dusese intenţia la bun sfârşit! Aşa că mutaseră sacii din dormitor, în hol. Şi cam atât.

Acum, el fuma, în uşa apartamentului 13. Ea fuma în uşa ei. Erau de-a dreptul caraghioşi aşa, căznindu-se să supravieţuiască unul lângă celălalt în aceeaşi scară de bloc...

Îşi privi ceasul şi zâmbi:

- Tu nu-ţi duci bagajele?
- Ba da; ar trebui să le duc şi eu.

Aruncă ţigara şi ocoli peretele:

- Hai - te ajut eu.
- Stai liniştit, că le duc eu!

Da-da! Apucă doi saci şi porni în jos pe scări. O auzea urmându-l... Şi era linişte... Aşteptă până ajunse la parter şi deschise totuşi discuţia:

- Ziceai că George stă pe Bdul 1 Decembrie...
- Da.
- Şi cum blocul ăsta o să fie de nelocuit...

Lucia tăcea; mergeau amândoi spre BMW-ul roşu, sub privirea militarului cu automat... Lăsă sacii jos şi oftă:

- Asta înseamnă că, probabil, n-o să ne mai întâlnim prin cartier.

Femeia de lângă el deschise portbagajul:

- Aşa se pare!

Puse şi el sacii în portbagaj şi se întoarse spre ea:

- În cazul ăsta, vreau să-ţi cer acum iertare pentru că te-am supărat.

Ochii albaştri îl priviră amuzaţi:

- Şi eu îţi cer iertare pentru că te-am supărat.

Întinseră mâinile la unison - şi începură amândoi să râdă! O strânse uşor în braţe... şi preferă să tacă. Să nu mai spună nimic. Îl mira un pic faptul că nu simţea nici o schimbare - nici sufletească, nici de dispoziţie... Şi era ciudat - pentru că o iubise îndeajuns de mult ca să atârne burlăcia-n cui de dragul ei! Iar acum...

În fine! Îi dădu drumul iar Lucia încuie maşina:

- Oricum, ţinem legătura!

- Bineînţeles!

- Tu ce faci? Rămâi în Bucureşti, sau te retragi la Domneşti, "la moşie"?

- Rămân aici. Nu-mi place viaţa de moşier...

Urcau... Decise să continue:

- În plus, am sentimentul că o să am foarte multă treabă aici.

Lucia se grăbi să-i răspundă:

- Adevărul e că, dacă stai să-l crezi, Mugur chiar duce o gravă criză de amici!

- Oricum, o să vrea să socializăm mult - ca să mă obişnuiesc cu el iar el să-mi afle slăbiciunile şi să mă ducă mai uşor de nas în Austria.

- Mă îndoiesc că va face asta. Dar, pentru orice eventualitate, ar fi bine să te impui şi să-ţi angajezi şi tu un om.

O privea lung şi se întreba dacă nu cumva Lucia trăsese cu urechea...

- Un om care ştie bine germana şi s-ar putea să ţină la tine mai mult decât la salariul baban...

- O să discut asta cu el.

- Eu zic să-i ceri direct înfiinţarea unui post de consilier.

Aprobă... Intrară în apartamentul ei şi apucă următorii doi saci; şi făcu abstracţie de privirea atentă a lui Octavian - coborî din nou.

Puştiul era cu ochii pe el. Evident, la cei 14 ani ai lui, ştia "ce şi cum" şi era foarte prevăzător în privinţa bărbaţilor din jurul mamei lui vitrege. Doar era băiatul lui George, nu? În fine...

Ieşiră din scară iar Lucia începu să râdă:

- Ştii ce mă gândeam eu?

- Ce?

- Să organizăm reuniuni anuale ale voluntarilor din centrul pentru minori.

- Şi crezi tu că o să avem unde să le ţinem pe primele cinci?

Degetul lui arăta blocul; degetul ei arătă părculeţul cu leagăne pentru copii:

- Fac eu rost de autorizaţie. Cred că ar fi o chestie "super"!

- Da; şi eu cred că e o idee bună. Deşi, sincer să fiu, nu prea m-aş vedea participând la aşa ceva.

- De ce?

- Pentru că n-ar fi locul meu la o reuniune a voastră. Nu ştiu - aşa percep eu lucrurile!

- Nici o problemă! Trimitem noi pe cineva să te ia!

Serios? Pe cine? Lucia râdea în hohote deja... Aa! Se încruntă scurt:

- Păi să ştii tu că, după ce mă ridică mascaţii de-acasă, pot să mor liniştit - că le-am trăit pe toate!

- Să vezi cum o să fie când or să-l ridice pe Mugur de-acasă!

Începu şi el să râdă:

- Şi-or să sară "Externele" de prin tufişuri, panicate că "le umflă" mascaţii protejatu'...

- Daa... O să fie palpitant! O să-ţi placă, să ştii!

- Îmi dau seama că o să fie o nebunie...

Lucia îl bătu scurt pe umăr:

- Hai să urcăm - nu e bine să fim văzuţi pe-aici.

Ea ştia! În fine...

Se bucura mult că îi ceruse iertare. Se simţea împăcat. Mulţumit. Acum simţea, cu adevărat, că nu mai avea nici un fel de datorie la ea. N-avea nici măcar datoria de a-i onora invitaţia, peste-un an! Mai ales că el, peste-un an, s-ar putea să fie în Austria...

Erau amândoi diplomaţi. Ea nu va organiza reuniunea, el nu va participa la aşa ceva - dar stabiliseră să se revadă peste-un an, ca să zâmbească frumos acum...

Violeta

Fir-ar să fie de treabă! Uitase complet de mămica ei! Şi nu uitase s-o întrebe dacă o durea ceva, sau dacă îi era foame - uitase s-o întrebe ce şuşotise cu George!

Liana era foarte ocupată - îşi sorta cărţile de poveşti. Îi făcu lui Florin semn s-o ajute iar ea ieşi din apartament şi începu să-şi caute mama - încet, metodic, ca să fie sigură că "n-o rata"...

Aa, acolo se ascunsese! Adică, în fine - nu se ascunsese, ci stătea în uşa sufrageriei apartamentului 14. Supraveghea copiii şi se uita şi ea la ştiri. O bătu pe umăr şi-i făcu semn să vină pe palier... Şi, imediat cum se asigură că erau singure, o prinse de umeri şi şopti:

- Mamă, tu n-ai ce să cauţi în nebunia şi holera de-aici! Mergi cu noi acum!

Mămica ei zâmbi:

- Unde să merg, puiule?

- În Italia, la părinţii lui Teo.

- Vio,

- Şi tatăl lui Teo a spus că trebuie să pleci de-aici! Se gândiseră deja să pregătească trei camere - una pentru tine!

- Puiule,

- Aici o să fie foarte rău - ascultă-mă pe mine! Vino cu noi!

- Nu, puiule. Am mai discutat problema asta.

- Ştiu; dar

- Eu rămân aici, să fiu sigură că statul român vă dă banii pe apartamentul ăsta.

- Mamă, aici nu-i de stat!

- Ba da. Blocul meu a rezistat.

- De parcă numai despre blocul tău e vorba!

- Iar eu, cu meseria mea, voi fi tratată regeşte!

- Şi vei fi într-un constant pericol! Înconjurată de nebuni fără medicamente, oameni fără mâini şi picioare şi cine ştie câte boli contagioase!

Mama ei o prinse de umeri şi-o scutură scurt:

- Cineva trebuie să tragă sforile, ca să primiţi banii pe casa asta! Cineva trebuie să vândă apartamentul meu! Apropo - ce-a zis George de apartamentul bunicii lui Teo?

Poftim? Apartamentul... Ridică mirată sprâncenele... Mămica ei ridică scurt mâinile într-un gest fatalist:

- Păi vezi?! Eu trebuie să rămân aici şi să mă ocup de toate astea! Şi-aşa, să vedem cum facem cu apartamentul ăla! E pe numele tatălui lui Teo, nu-i aşa?

Aprobă scurt cu capul.

- Deci o să am nevoie de o procură de la el. Să sperăm că merge cu procură...

Da; să spere că o procură va fi de-ajuns...

- Haai, nu-ţi mai face atâtea griji! Eu o să fiu foarte bine!

Înţelege odată!

Dar...

- Du-te cu bărbatul şi copiii într-o vizită prelungită la socri; o să te anunţ eu, când o fi să vă dea ăştia ceva. Ori bani, ori casă...

Clătină încet capul... şi şopti:

- Nu pot să te las singură aici. Mi-e frică! N-o să te ajute nimeni!

- Ba da. Mă va ajuta George.

- Ei, na! De parcă e obligat să te-ajute pe tine!

- Violeto! Da' tu nu te opreşti odată?

Ţipase la ea. Ceea ce însemna că întrecuse rău măsura... Dar ce vină avea ea? Că-şi iubea mama? Că nu putea să plece ştiind-o pe ea aici, într-o ţară total lipsită de coerenţă, aruncată de cutremurul ăla cu încă 100 de ani în urma celorlalte ţări din Europa? Oftă greu... şi plecă privirea:

- George n-are nevoie de tine. El are zeci de profesori universitari şi sute de chirurgi care să-l ajute! O să te bage într-un spital şi-o să uite de tine!

- Nu. Uite care e adevărul...

Mămica ei o prinse de braţ şi-o trase spre capătul palierului... Coborâră la etajul doi şi i se oferi o ţigară...

- N-am vrut să-ţi spun, ca să nu te sperii.

Aoleu!

- George mă ia cu el în noua lui zonă.

Aoleu! Într-o zonă ca vai de ea, nu? O privea lung... Mămica ei scoase din buzunar o hârtie, pe care-o despachetă şi-o întoarse spre ea:

- E oficial deja - Ministerul Sănătăţii m-a trimis să fiu consiliera lui George, în materie de medicină şi medicamente. Lui i s-a repartizat o zonă centrală şi la propriu, şi la figurat. A primit Gara de Nord. Şi-a luat doi consilieri, pe mine şi pe nea Aurică, şi a mai primit încă doi...

Mămica ei se bătea cu palma pe umăr...

- Şi mi-a spus că, din clipa când suntem evacuaţi şi terminăm cu copiii ăştia, eu am asigurate maşina de serviciu cu şofer, camera la hotelul Andy de pe Witting, toate serviciile şi utilităţile unui hotel de 3 stele, pază armată la uşa apartamentului din Floreasca - în caz că vreau totuşi să străbat Bucureştiul şi să dorm "la mine"...

- ... Eşti tu sigură că o să se ţină de cuvânt? Şi n-o să uite de tine, imediat după ce se vede "cu sacii în căruţă"?

- Da. Sunt foarte sigură. Sunt oameni şi oameni; iar el să ştii că e un om serios.

Aprobă încet... Mămica ei se aplecă un pic şi şopti, zâmbindu-i complice:

- În plus, m-a întrebat verde-n faţă dacă vreau să fiu mama lor spirituală. Şi vreau. Aşa că...

Aşa că mămica ei rămânea în România. Avea foarte multă treabă aici. Era consiliera unuia dintre cei mai importanţi coordonatori din oraş; avea tot confortul, başca maşină cu şofer şi pază armată. Şi trebuia să obţină despăgubirile, să-i năşească pe George şi Lucia... Iar asta însemna că ea o să plece cu familia ei... Şi-o să locuiască în Italia, departe de mămica ei...

- Ce e? Te rog să nu plângi!

Negă grăbită cu capul şi-şi trase nasul...

- Ce e?

- ... Mă laşi singură pe-acolo?

- Nu. Te las cu familia ta. Am sentimentul că trebuia să te las demult singurică cu soţul tău - că, uite, am jucat rolul urechii care ascultă şi dă sfaturi în toate privinţele, iar voi aveţi acum probleme serioase de comunicare! În loc să discuţi cu el, tu discuţi cu mine - iar lui nu-i spui nici măcar ceea ce-ar trebui să-i spui!

Asta cam aşa era...

- Vio... Nu e o tragedie, faptul că în următoarele 365 de zile eu o să locuiesc aici iar tu în Italia. Eşti mare, eşti deşteaptă, ai un sprijin de încredere în bărbatul tău...

- ... Da, mami, dar... Dar tu eşti mămica mea!

- Aşa e. Uiţi însă că nu mai eşti legată de mine. Ne-a tăiat unu' cordonul ombilical, acu' vreo 29 de ani...

Oof, Doamne! Era neschimbată mămica ei! Iar asta însemna că era liniştită şi încrezătoare în ideea aia cu consiliera lui George! Bufni în râs şi-o îmbrăţişă... Şi oftă greu:

- Bine, mami. Hai, că mă duc să văd ce face Liana. Puştoaica e în stare să împacheteze şi mobila!

- Apropo - vrei să-ţi trimit eu mobila copiilor? Paturile?

- ... Cum s-o trimiţi? Cu ce?

- Văd eu! În caz că UE ne zice să le trimitem nişte camioane, ca să le umple cu ajutoare, aş putea s-o trimit măcar până ici-şa, în Ungaria...

- Lasă, că vedem! Vorbim! Vorbim, da?

- Bineînţeles că vorbim! Cum să nu vorbim?! Ori de câte ori vrei, e de-ajuns să-mi dai un semn! Fac o migrenă "instant", mă retrag cu laptopul în hotel şi vorbim!

Aşa era mult mai bine! Acum, că îşi vedea mama liniştită şi veselă, începea şi ea să se mai liniştească. Aşa că urcă treptele şi intră în propriul apartament - oare câţi metri cubi de cărţi selectase Liana?

Lucia

Intră în propria sufragerie şi se apropie de fereastră. Peisajul era deprimant - dar se plictisea... şi îl evita pe Victor...

Dusese bagajele la maşină. Proviziile însă nu se clintiseră din holul Violetei. Observase că nici Teo nu se grăbise să ducă sacoşele lor... Poate pentru că nu ştia care erau ale lor, nu? Ea nu spusese nimic, Violeta nu o întrebase nimic... Deşi era foarte "citeţ" - fiecare avea câte-o sacoşă mare de Mega şi două de Carrefour - una de plastic, una de pânză. Cine ştie de ce nu le luaseră...

Aştepta plecarea. Era calmă. Era în propria sufragerie pentru ultima oară probabil...

Paşii intrară în sufragerie. Doar nu era Victor! Se întoarse, grăbită... şi reveni spre geam. Octavian se opri lângă ea şi oftă scurt:

- Mai e puţin!

- Da.

- Abia aştept să ajung în sfârşit acasă! Mă crezi că mi-e dor de patul meu?

- Da...

O secundă, două... Tânărul turui:

- Scuză-mă - nu mi-am dat seama că tu pleci de-aici definitiv!

- Stai liniştit. Şi-aşa, nu mă înnebuneam foarte tare după casa asta! Am descoperit, în ultimul timp, că nu mai era nici o plăcere să vin aici.

- Lasă, că te muţi la noi - şi să vezi tu!

Ce să vadă ea? Octavian mârâi printre dinţi, vesel nevoie mare:

- Să vezi tu ce dezordine fac adolescenţii...

Râdeau amândoi...

- Auzi, Lucia? Da' noi ce mâncăm, acum, când ajungem?

- Cred că sandwich-uri. Abia spre seară o să reuşesc să fierb ceva la reşou.

- Aha. Ei, nu-i nimic! Da' oare avem şi nişte supe la plic?

- Avem. Dar nu le mâncăm seara.

- Aa...

Priveau amândoi blocul... Octavian o bătu scurt pe umăr:

- Hai, că acuşi plecăm!

Aprobă cu capul şi auzi foşnetul din holul ei; aşa că ridică puţin vocea:

- Victore!
- Da?

Mm, ce bine-l cunoştea! Se răsuci pe-un călcâi:

- Hai să ducem sacoşele cu provizii jos.
- OK.
- Octaviane, stai tu aici, în fotoliul meu, şi păzeşte scările - să n-o şteargă vreun pici.
- Bine.

Ieşi şi ocoli palierul. Victor zâmbi:

- În condiţiile astea, eu pornesc deja spre casă. Că n-am unde altundeva să duc sacoşele astea...
- Nu-nu! Momentan doar le ducem jos! Le ascundem sub scară.

Nu mai auzi nici o replică, aşa că luă patru sacoşe deodată şi decise să tacă.

Teodor

Era foarte interesantă discuţia de la televizor. Invitatul de la INFP încerca să spună că vor urma şi alte cutremure - nu replici, ci cutremure de-adevăratelea! -, iar duduia moderatoare încerca să vorbească peste el astfel încât populaţia să nu înţeleagă ce spunea specialistul. Evident, ea încerca să nu panicheze populaţia. El încerca să avertizeze populaţia s-o şteargă repejor la rudele din provincie...

Cum-cum? Parcă auzea ceva! Ieşi din sufragerie şi auzi staţia:

- Patrula către centrul de minori.

Aoleu! Nu era nimeni acolo! Alergă şi răspunse:

- Centrul suntem:
- Urcă un om de la Enel şi unul de la ApaNova.
- OK.

Ieşi pe palier şi privi lung printre balustrade. Auzea nişte paşi urcând... Şi abia acum auzea uşa scării scârţâind! Cine era în scară? Aa, Lucia şi Victor! Şi uite-i şi pe cei doi "specialişti", care aveau haine "corespunzătoare" funcţiei... Nu mai spuseseră parola; dar nici n-avea de ce să mai sufle chiar atât de tare în iaurt! În cel mult zece minute, plecau! Era deja doispe jumate, după ceasul lui. Dar nu putea spune că se grăbea! Acum, când ştia sigur că nu va mai reveni vreodată aici, în căsuţa lor, parcă îşi dorea să mai stea puţin...

Lucia se opri la etajul doi, în capătul scărilor şi-i făcu semn lui Victor s-o ia înainte. Iar ea scoase pistolul de la brâu... Zâmbi:

- Enel-ul şi ApaNova.

Nu, nici nu clipise poliţista lor! Straşnică femeie! Grozavă poliţistă! Vai de pielea bietului George! Se mută în dreapta scărilor, ca să vadă dialogul cu cei doi salariaţi... Bărbaţii se opriră la jumătatea palierului etajului doi; cel de la ApaNova turui:

- Săru' mâna! Ne-a trimis să oprim apa şi curentu'.
- Bună ziua. Cine v-a trimis?
- Domnul chestor principal de aici, de la cort!

Iar cel de la Enel scoase imediat o hârtie! Lucia n-o luă; doar scoase lanterna şi lumină "dovada", deşi lumina aia chioară de la bec era mai mult decât suficientă pentru asta...

- Bine. Poftiţi.
- Păi, eu mă duc jos, la subsol, să închid vanele...

Fu privit edificator:

- Du-te tu, te rog...

Bineînţeles că nu o refuza! Bineînţeles că se ducea el cu omul ăla la subsol! Aşa o poliţistă "de nota zece"...

Victor

Se oprise în capătul scărilor. Urmărise şi el discuţia Luciei cu oamenii trimişi de George. Îşi demonstrase, încă o dată, că el unul n-avea ce căuta prin preajma ei. Femeia aia nu putea fi "stăpânită"; la cel mai mic semn de pericol, ea "rezolva problema". Asta-i era meseria! Aşa se obişnuise! Nu era ea de vină! Şi tocmai acea "calitate" o va ajuta să trăiască o viaţă frumoasă alături de George. Tocmai acea "calitate" îi deschisese lui ochii şi-l convinsese să mai amâne un pic căsătoria. Iar azi, acum, nu mai era supărat pe ea. N-avea de ce...

- Te rog, mergi tu cu băiatul de la Enel, să taie curentul?

Aprobă şi coborî; ea urca, grăbită probabil să-l contacteze pe George...

Ludmila

Stătea în uşă şi se uita la ştiri. O interesa foarte mult situaţia spitalelor din Bucureşti - acum, că ştia sigur "unde sfârşea", trebuia să se pună la punct cu starea sistemului medical! Era sigură că George nu va accepta "sfaturile" doritorilor de îmbogăţire şi va trimite medicamentele doar acolo unde era nevoie de ele! Va trebui deci să-şi dezmorţească mintea şi să-şi amintească tot felul de formule, de substanţe active... Sau va trebui, pur şi simplu, să le solicite directorilor de spitale să scrie, pe fiecare listă, medicamentul solicitat şi trei opţiuni - alte trei medicamente care substituiau medicamentul cu pricina! Deşi ăla putea fi cel mai uşor mod de-a o duce de nas şi-a obţine medicamente "de îmbogăţire"...

Tresări atunci când se simţi prinsă de mijloc; Lucia şopti:

- Gata - ne pregătim să evacuăm.
- Spune-mi cu ce să te ajut.
- George a trimis oamenii să taie apa şi curentul la tot blocul. Ai tu grijă de copii. Vorbeşte cu ei, explică-le că plecăm în maximum zece minute, spune-le să-şi ia hăinuţele... Ştii tu!
- OK. Auzi? Nu există riscul să se facă confuzii, la orfelinat? Adică, nu ştiu - îi duce pe toţi în acelaşi loc?
- Habar n-am!
- Mă gândeam că, la ăştia mici cel puţin, ar fi bine să le scriem numele şi CNP-ul pe ceva. Dar nu ştiu pe ce...

Lucia se gândea... şi ridica un deget:

- Am văzut la Alex în dormitor nişte etichete!
- Probabil că şi Fabian avea etichete!
- Las' că le caut eu!

Corect - tocmai o rugase să stea cu copiii, iar ea pornise deja spre dormitorul Denisei! Mm...

Apropo de Denisa! Unde era cutia cu picturi? Nu voia s-o lase aici! Ştia, simţea că femeia aia se va bucura sincer să o regăsească, peste vreo două luni! Erau picturile băiatului ei...

Păi, dacă-şi amintea ea bine, dusese cutia în sufrageria Luciei şi-o lăsase lângă geam. O să se ducă după ea imediat cum găsea pe altcineva care să păzească copiii! Momentan însă stătea acolo, în uşa sufrageriei, şi-i privea lung...

Oof, Doamne! Oare câţi din copiii ăştia vor nimeni bine? Oare câţi se vor adapta în familia rudelor îndepărtate? Oare câţi îşi vor găsi o familie nouă? Oare câţi or să aibă noroc de părinţi adoptivi buni şi iubitori? Se întreba în ce măsură ar fi fost bine să le urmărească discret "parcursul" şi să-l roage uneori pe George să o ajute să-i plaseze la familiile care îi meritau. Se întreba în ce măsură asta ar fi fost o idee bună, dat fiind faptul că nu le va cunoaşte situaţia, nu va şti ce se întâmpla în spatele uşii casei părinţilor adoptivi...

Tresări - gata. Se oprise curentul. Laptopul încă funcţiona - dar televizorul era "mort". Se grăbi să intre şi opri şi calculatorul:

- Gata - s-a oprit curentul.
- Da' de ce?
- Pentru că plecăm de aici.

Una dintre fetiţele de grădiniţă oftă:

- Oof!

Luă laptopul şi reveni în cadrul uşii:

- Păi gata - dacă a venit curentul în tot oraşul, n-aveţi de ce să mai staţi aici!

- Da' de ce?

- Pentru că or să se întoarcă vecinii noştri acasă; şi o să fie gălăgie mare aici! Lasă, că e mai bine aşa!

Copii mici zâmbeau acum; cei mari nu prea mai zâmbeau... N-avea ce le face - şi nici ce le spune. Ah - ba da!

- Să vă pregătiţi şi voi hăinuţele cu care aţi venit. Ştiţi voi - pe alea pe care le-aţi pus în sacoşe...

- Ale mele sunt în celălalt apartament.

Ridică puţin vocea:

- Vio!

- Da!

- Vino un pic.

Şi venea...

- Du-te tu, cu fiecare în parte, să-şi ia punguţele cu haine.

Aşa. Acum... Acum, se gândea că nu fusese inspirată - ar fi trebuit să le împacheteze şi lor nişte ciocolată. Dar probabil că ar fi rămas fără ea în clipa când ar fi intrat în orfelinat. Şi... Şi, mai bine nu!

Aştepta... Unde naiba era George?

Alexandru

Se retrăsese în dormitor - în camera în care Ionuţ dormise, lucrase programele ABA, se jucase... Vlad voise să stea amândoi acolo; şi tot el îi ceruse să-i povestească mai multe despre Ionuţ. Îl luase în braţe, pe genunchi, şi-i povestise...

Rememorarea momentelor, a clipelor frumoase şi urâte care se petrecuseră în camera aia, nu-i provocase suferinţă. Nici chiar amintirea orelor de terapie! Nici chiar amintirea primei vizite la medicul neurolog, nici chiar şocul pe care îl avusese când aflase diagnosticul... Din fericire, nu va fi niciodată nevoit să-i spună îngeraşului din braţele lui despre bubuiturile din beci; şi nici despre Bianca. Nici despre Beatrice. Îi va povesti întotdeauna lucrurile frumoase... Iar dacă Vlad îl va întreba vreodată de ce venise tanti aia după el în centru, o să-i spună din nou că ea era şefa lui, că era îndrăgostită de el şi sperase că el îşi va părăsi soţia şi copilul şi se va căsători cu ea. Atât şi nimic mai mult! Poate că nu se va reîntâlni cu foarte mulţi cunoscuţi...

De vreo cinci minute, nu mai spusese nimic. Nici Vlad nu-i mai pusese întrebări. Împachetase câteva jucării, fotografiile, CD-urile cu poze şi filmuleţe, CD-urile cu şedinţele de terapie... Încercase să ia cu el absolut toate imaginile cu Ionuţ. Trebuiau distruse. Ionuţ al lui era acum un copil răpit de mafia traficanţilor de copii; orice fotografie care-i alătura îi putea face mult rău... Orice fotografie cu el şi Ionuţ îl obliga să mintă; să spună că Ionuţ şi Vlad fuseseră prieteni buni, că petrecuseră mult timp împreună - şi-apoi să explice de ce nu exista nici o fotografie cu cei doi copii împreună... Îşi amintea că stick-ul cu fotografii rămăsese la mama lui...

Bagajele lui erau în TIR. Ei erau gata de plecare. Se lăsase liniştea în bloc - se oprise din nou curentul. Normal - era o clădire "condamnată"! Iar acum, ţinându-şi îngeraşul în braţe şi ascultând zgomotele sporadice din bloc, i se părea că erau într-o clădire tristă... morbidă...

Tresări când o văzu pe Lucia năvălind peste ei în dormitor! Poliţista şopti:

- Doarme?

Negă, iar ea zâmbi:

- Ai nişte etichete?

- În colţ, sub topul de hârtie.

Spera să mai fi rămas câteva; copiii se jucaseră mult şi variat în ultimele şase zile... Lucia ieşi, înarmată cu colile; Vlad oftă scurt:

- Şi acum unde mergem?

- În oraşul unde m-am născut şi am crescut eu. În Târgovişte.

- ... E un oraş mare?

- Nu foarte mare.

- ... Au spus la televizor dacă au căzut blocuri acolo?

- Nu. Nu e un oraş chiar aşa de important...

- Aha... Şi acolo unde-o să stăm?

- O să vedem. Sper să dau de câţiva vechi prieteni de-ai mei. Ei or să mă ajute să închiriez o garsonieră pentru noi. Sau o căsuţă, în apropierea oraşului...

- Auzi, tati?... Dar dacă n-o să ne placă acolo?

Sărută uşor căpşorul cârlionţat:

- Atunci o să ne întoarcem aici. Dar să ştii că ar fi bine să stăm acolo măcar câteva zile. Să-ţi mai povestesc unele lucruri, să facem nişte fotografii...

- Păi nu putem să facem fotografii şi aici?

- Va trebui să facem fotografii şi aici, şi acolo, pentru că n-o să ne creadă nimeni că tu eşti Ionuţ, dacă noi nu avem şi nişte poze cu noi doi. Cu haine diferite...

- Aha... Bine. Dar după ce terminăm, ne întoarcem aici?

- Da, Ionuţ. Dacă tu vrei să stăm în Bucureşti, atunci stăm în Bucureşti.

- Da' nu te superi!

- Nu mă supăr...

Era linişte; din nou. Simţea că îi bubuie timpanele...

- Tati...

- Da, Ionuţ.

- ... Băieţelul tău mergea la doctor?

- Da.

- Şi asta înseamnă că trebuie să merg şi eu la doctor?

Uite că la asta nu se gândise... Dar nici nu trebuia să se gândească! Răspunse deci imediat:

- Nu. O să-l sun pe dl doctor, să-mi cer scuze că nu mai mergem la el la cabinet - şi gata!

- Şi ce-o să spui? De ce nu mai mergem la el?

- Pentru că plecăm în Italia... la mama mea...

- Tati, da' ziceai că mama ta a murit!

- Medicul nu ştie asta. Şi nici n-are cum să afle. Stai liniştit - că m-am gândit eu la toate!

Îi plăcea să creadă că reuşise să-l liniştească. Acum era din nou linişte...

- ... Tati, da' când plecăm?

- Imediat cum pleacă ceilalţi copii. În câteva minute, cred.

- Ce bine! M-am plictisit!

- Şi eu! Dar nu e frumos să-l sunăm pe George, să-i spunem să se grăbească! Vrei să se supere?

- Nuu! Nenea George e un om tare bun!

- Aşa e. George e un om bun. Nu avem voie să-l supărăm.

- De ce să-l supărăm?!

- Exact aşa ziceam şi eu. Şi tocmai ca să nu-l supărăm, să ştii că o să vorbeşti cu el în fiecare săptămână. Nu ştiu încă cum, pentru că nu e bine să vorbim la telefon; dar eu o să încerc să venim în fiecare săptămână în Bucureşti, ca să vorbeşti cu el.

- Şi cu Lucia, da?

- Da; şi cu Lucia.

Şi iar era linişte în centru... în bloc...

Lucia

Îşi "recuperă" clipboard-ul şi năvăli la propriu în sufrageria apartamentului 14. Primi imediat pistolul cu bile... Biata Ludmila -

şi-o să vadă atâtea pistoale în jurul ei zilele astea! Oare toate îi vor provoca o mutră lungă? În fine... Ridică puţin tonul:

- Ia - atenţie la mine! O să fac fiecăruia câte-o etichetă, cu numele şi CNP-ul. Ca să nu apară confuzii când o să ajungeţi acolo. Bine?

Auzea un murmur, dar nu auzea nici un "Nu"; aşa că se aşeză pe canapea şi începu să scrie primul copil, primul CNP...

- Oprea Ana!

Puştoaica se ridică imediat. Era mare - avea 8 ani! Dar era mai bine, după părerea ei, să-i "numeroteze" pe toţi. Cine ştie ce nenorocire se mai putea întâmpla pe drum! Cine ştie de ce cap sec dădeau ei acolo! Cel mai bine aşa era; dezlipi deci eticheta şi-o lipi pe tricoul fetiţei. Îi făcu o probă, să se asigure că nu se dezlipea aşa, cu una-cu două... Bun! Mai avea 9 etichete - şi atât de puţin timp! Îi pregătea lui George o surpriză...

George

Aştepta să treacă timpul. Îşi terminase treaba. Îşi strânsese lucrurile - laptopul adică. Locţiitorul lui venise de jumătate de oră. Îl cunoştea - era un tip de toată isprava! Zona asta rămânea pe mâini bune! Băiatul ăsta avea "doar" 35 de ani - dar era de-o corectitudine care făcuse ocolul IGPR-ului în ultimii ani! Băiatul ăsta nu "degusta". Nevastă-sa era patroană de succes; avea nişte magazine cu haine second hand. Câştiga ea destul! Aşa că el unul pleca azi de-aici, cum se spune, cu inima împăcată. Discutaseră toţi trei, îi predase şi scriptic "gestiunea" zonei...

Acum, el se plictisea teribil. Generalul discuta cu noul lui coleg de cort. Se plăceau; se înţelegeau de minune! "Vorbeau aceeaşi limbă" - cum se spune. O vorbeau încetişor, să nu-i audă urechile indiscrete... În urmă cu vreo 60 de secunde, generalul spusese ceva despre haine pentru sinistraţi, iar colegul lui rostise un "Nu" de-ăla ferm - ceea ce-i confirma faptul că lăsa în urmă un om vertical, corect... Imediat, discuţia revenise la restabilirea ordinii şi liniştii publice - şi-i demonstrase lui că oamenii generalului îşi făceau prompt datoria şi aflau tot ceea ce era de aflat. Iar generalul lui avea o echipă "reglată" cu fineţe, ca să obţină maximum de randament... Iar el era prea obosit ca să mai calculeze ce aflase echipa generalului despre el...

În fine! Asta nu mai conta acum. Indiferent de ceea ce făcuse omul în uniformă verde, important era că puseseră zona aia pe picioare. Şi salvaseră oameni. Făcuseră spitale mobile, cantine, adăposturi, făcuseră rost de mâncare, de medicamente, de toate cele necesare "restabilirii ordinii publice"... Generalul lui nu era ciubucar; era descurcăreţ. Afacerea cu inginerul Petcu era una corectă! Statul îl despăgubea pentru cultura de porumb siloz peste care trântiseră ei sutele de tone de moloz. Statul îl plătea pentru laptele şi brânza care ieşeau zilnic pe poarta fermei. Ştia contractul - şi era un preţ corect. Tot un preţ corect era şi în contractul cu abatorul. Şi în contractele cu firmele care le furnizau apa potabilă. Şi în cele cu depozitul farmaceutic, şi în cel cu primăria - cel care le permisese lor să transforme spaţiile verzi în spitale şi adăposturi pentru sinistraţi. Nici hotelul Sir nu se îmbogăţea cine ştie ce. Generalul lui făcea afaceri din care câştiga toată lumea. Inclusiv statul. Era un om cumpătat...

Constata acum că o să-i fie dor de cortul verde cu gard sofisticat, de pe Şoseaua Colentina. Ştia deja ce-o să găsească la gară. De-asta şi voia să pice pe capul lor azi, spre seară! Se pregătea, la modul cel mai serios, să rezilieze majoritatea contractelor pentru zona aia! Mai ales pe cele cu firmele de pază! Habar n-avea peste ce general în verde va da acolo; dar se pregătea să le dea ordin poliţiştilor lui să împuşte fără somaţie orice hoţ prins în flagrant. Se pregătea să le spună: "Vă aduc o tonă de ness; nu vreau să aflu că vi s-a împăienjenit privirea de oboseală şi n-aţi văzut cine-a furat juma' de vagon de faşe sterile!" O să scoată pistolul la ei! Ludmila o să se sperie rău, nea Aurică o să ţâţâie dezaprobator... Dar era, totuşi, prea bătrân şi prea obosit ca să îi ameninţe cu raportul! Sau cu concedierea! Prin gara aia treceau tot felul de "bunătăţuri" - de la unguente pentru dureri de şale, la bijuterii şi valută forte. Iar el era poliţist. Era trimis acolo cu o misiune clară...

O să-i fie tare dor de cortul ăsta!

Nea Aurică năvăli în cort:

- Gata - au venit!

Veniseră deja? Îşi privi ceasul şi se ridică:

- Au întârziat.

- Da; au greşit drumul.

- De ce - sunt idioţi?

- Nu; sunt proaspăt angajaţi şi nu ştiu străzile, nu ştiu procedurile...

În fine! Se apropie de general, cu mâna întinsă:

- Mult succes în continuare!

Bărbatul îi strânse cu putere mâna:

- Şi ţie, mult succes în noua zonă!

- Mulţumesc.

- Sper să ne mai vedem, zilele astea.

Adică voia să vină şi el la gară? Că nu prea înţelegea... Generalul zâmbi slab:

- După orele de program - să ne întâlnim la o cafea.

Se grăbi să-i aprobe intenţia de-a continua colaborarea... şi pe alte "fronturi":

- Sau mai bine la o bere. În ultimul timp, cafeaua a devenit sinonim cu munca...

- Ai dreptate! Nu m-am gândit decât la sintagma "după orele de program"...

Râdeau ca doi mânji - că ştiau ei ce "negociaseră" acolo... Şi gata - îi dădu drumul şi se întoarse spre tinerii din cort:

- Eu am plecat! Rămâneţi cu bine şi aveţi grijă de voi!

Nu mică-i fu uimirea când îi văzu pe toţi sărind în picioare - şi verzi, şi albaştri!

- Să trăiţi!

Începu să râdă şi trase foaia de cort:

- Să trăiesc, mă - dacă ziceţi voi...

Ieşi şi se încruntă - cele două autobuze erau conserve pe roţi... Porni, grăbit, spre primul:

- Cine i-a îndesat aşa înăuntru?

- Şefu', să nu mă-ntrebi fineţuri de-astea - că habar n-am!

- Răspunsul corect este "nişte idioţi".

- Evident! Dar n-am vrut să mă pronunţ...

Primul şofer îi deschise uşa; urcă lângă el şi oftă greu:

- Mergem să luăm încă 10.

- Încă 11.

Nu mai răspunse - că nu se aşteptase ca omologul lui din sectorul 3 să fie chiar atât de prevăzător... Şoferul bombăni încetişor:

- Va trebui să-i reaşezăm cumva...

- O să-i reaşezăm la bloc.

Trase staţia de la brâu şi ordonă:

- 26 şi 40, veniţi la centrul de minori în pas alergător.

- Am înţeles, să trăiţi!

Reveni spre şofer:

- Aici faci dreapta... Aici faci stânga.

- Aici e?

- Da; la a doua scară.

- Şi cum ies după aia de pe străduţă?

- ... Ai dreptate; trage aici pe dreapta.

Era obosit. Adică obosit şi îngândurat. Priveliştea celor peste 100 de copii înghesuiţi claie peste grămadă îl "lovise" rău...

- Deschide în spate.

Bun! Urcă în autobuz şi oftă:

- Nu putem înainta aşa. Va trebui să vă reaşezaţi într-un mod omenesc.

Nea Aurică îl bătu scurt pe umăr:

- Tu du-te după ceilalţi; mă ocup eu aici.

Aprobă şi coborî. Şi porni grăbit spre scara blocului.

Copiii mergeau într-un centru nou. "Inauguraseră" un model nou de orfelinat - într-un cămin de nefamilişti din sectorul 3. Nu era cea mai bună soluţie - dar era printre cele mai bune. O parte din centrele de stat se prăbuşiseră - clădiri vechi, prost întreţinute... Blocul ăsta cu 4 etaje era aproape nou. Omologul care avea zona respectivă propusese încă din prima zi să facă acolo centru pentru copii; dar şefii lor stabiliseră să-l transforme în centru pentru sinistraţi. Abia în ultimele 48 de ore se schimbase destinaţia clădirii; iar de 48 de ore, la blocul ăla se muncea intens. Se igienizau camerele, se mobilau, se montau gratii la geamuri, se montau uşi fără încuietori, se amenaja ditamai bucătăria, se "angaja" personal sinistrat rămas fără acoperiş deasupra capului...

- Să trăiţi!

Soldatul îl salutase regulamentar; salută şi el şi intră în bloc. Nu-şi mai anunţa sosirea...

Ajunsese la etajul unu, când lumina lanternei se aprinse brusc asupra lui. Teo anunţă scurt:

- A venit George!

Bun - auzea vânzoleală... Urcă şi ultimele trepte şi o privi lung pe Violeta:

- Mai stăm cinci minute. Un idiot a îndesat copiii în autobuze ca în cisternă. Nea Aurică îi rearanjează omeneşte...

Violeta zâmbi:

- OK!

Reveni spre Teo:

- Aţi împachetat?

- Da.

- Aţi dus bagajele?

- Da.

- Şi proviziile?

- Proviziile sunt jos, sub scară.

De ce? În fine... Se grăbi să-i ordoneze el priorităţile:

- Du-te şi pune staţia pe maşină.

- Imediat.

- Lucia unde e?

- La ea.

Aha! Intră în dormitor... Octavian zâmbea:

- Gata - mergem?

- Încă cinci minute. Unde e Lucia?

- În sufragerie.

Poftim? Da' de ce stăteau unul hăis şi unul cea? Se certaseră? Băiatul lui se grăbi să se ridice şi să-i şoptească la ureche:

- Mi-a lăsat impresia că vrea să-şi ia adio de la apartamentul ăsta. Şi nu vreau să stau lipit de ea ca râia...

Aprobă şi oftă scurt - că femeia aia nu-şi lua adio de la casă...

Intră în sufragerie. Într-adevăr, Lucia era la geam. Şi cum nici nu-i ieşise în întâmpinare, pe palier, şi nici măcar acum nu se întorsese spre el, era evident ce gânduri îi bântuiau femeii ăleia mintea! Aşa că...

Aşa că se apropie şi o cuprinse uşor cu braţele. Palmele ei se aşezară imediat peste mâinile lui... Şopti, doar pentru ea:

- Ştii că n-aş putea să-ţi fac rău...

Lucia aproba...

- Ştii că, în ultimii cinci ani, am luat de multe ori o atitudine de zbir - dar niciodată n-am întrecut măsura.

Iar ea aproba din nou, omiţând în mod intenţionat noaptea aia când se căţărase pe ea...

- Ştii că îmi doresc să te muţi la mine...

Ştia...

- Şi ştii că nu o fac de dragul lui Octavian...

Ştia...

- Ştii că nu sunt exagerat. Adică, mă cunoşti de mult timp. N-aş vrea să crezi că sunt un balaur, ascuns în uniforma unui poliţist amabil...

Acum nega, pentru că nu credea ea asemenea prostii... O sărută uşor pe cap:

- Şi sunt un pic îngrijorat, aşa că nu-mi găsesc cuvintele. O să-mi închei deci pledoaria aici, rugându-te să nu te răzgândeşti...

Lucia se întoarse uşor... Ia uite-o ce râdea! Era o şmecheră mică! Stătuse cuminte în braţele lui, îi ascultase bălmăjeala îngrijorată şi râsese pe tăcute de-i dăduseră lacrimile! Mm...

- Eu nu sunt îngrijorată chiar deloc. Dar să ştii că mi-a prins bine pledoaria ta! Gata - mergem?

Aprobă, dar nu-i dădu drumul:

- Da. Urcăm copiii în autobuz, după care evacuăm blocul. Eu trebuie să-i duc şi să-i predau la orfelinat. După care vreau să trec într-o vizită-fulger pe la Gară. Apariţia mea acolo, mâine, s-ar putea să fie o surpriză pentru unii; prefer deci să-i avertizez de azi, ca să aibă timp să... "finalizeze"...

- OK.

- Tu îl iei pe Octavian şi vă duceţi acasă.

- OK.

- Şi vă descurcaţi voi cumva! Adolescentul nu e foarte căpos, pune umărul la treabă dacă ştii cum să-l iei...

- OK.

- La fel de bine, puteţi să mă aşteptaţi şi pe mine - că nu stau în gară peste ora şase...

- OK...

Ea aproba, el o privea lung... Râsul ei se stingea încet, pe măsură ce privirea lui o asigura că totul va fi perfect... Degetele subţiri îi trecură uşor pe obraz:

- Ştii, nu?

- Ce anume?

"Aşa - că şi tu ai fost rea şi m-ai lăsat să bat câmpii cu îngrijorarea mea..." Ochii albaştri îl priveau lung, drept:

- Că te iubesc. Ştii, nu?

Aproba încet... Şi-acum o sărută - ca să fie sigur că, dacă încă nu-l iubea, problema o să se rezolve în maximum 24 de ore...

Ludmila

Chestorul principal avea "o urgenţă" de ordin sufletesc; aşa că zâmbi "dulce":

- Victore, te rog - stai tu cu copiii, cât împachetez eu?

- Bineînţeles! Da' tu n-ai împachetat?

- Nu. George a spus că n-am nevoie de bagaje. Dar eu mi-am amintit că trebuie să iau o cutie extrem de importantă!

Şi gata - că nu trebuia să ştie el ce şi cum! Intră întâi în apartamentul 13, unde constată că Luminiţa era pregătită de plecare - adică stătea cuminte în fund pe canapea şi aştepta cuvântul "Start"! Ocoli apoi zidul iar Octavian îi făcu semn să mai aştepte puţin. Aa... OK! Ia să aibă ea o vorbă cu băiatul ăsta! Intră cu el în dormitor şi-l privi lung, cât mai serioasă cu putinţă:

- Fii atent la mine! Trebuie să vorbim ceva foarte important!

- Da.

Şopti încetişor de tot:

- Îţi dau numărul meu de mobil. Să fii foarte atent, OK?

Octavian aproba, deşi privirea lui arăta că nu pricepuse nimic...

- Imediat cum îi vezi supăraţi, sau îi auzi că se ceartă, sau

au neînţelegeri şi divergenţe de opinie, mă suni! Sau îmi dai un SMS! Bine?

- Aa, bine!

- Aşa! Să nu te joci cu chestia asta! Şi să fii foarte atent! Or să-şi ţină disensiunile cât mai departe de tine! Stai cu ochii pe ei!

- Stai liniştită, că

- Stau foarte liniştită, de când am acceptat să-i năşesc. Deci - dacă simţi ceva în neregulă cu ei, mă anunţi imediat!

- Bineînţeles.

- Şi încearcă să fii şi tu cuminte; OK?

Octavian râdea şi aproba... Bun! Oftă uşurată... şi-şi permise să zâmbească:

- Gata - te duci acasă!

- Daa! Abia aşteptam!

- Îmi dau seama că te-ai săturat să stai închis aici, printre pici mici şi mofturoşi şi guralivi...

- Picii au fost foarte OK!

- Serios?

- Serios. Absenţa laptopului tatei a fost o problemă mare... Şi plecarea Codruţei a fost o problemă...

Ridică o sprânceană, zâmbind slab:

- Măă!

Roşise - semn că n-o minţise, iar tânăra cu ochi migdalaţi va fi sunată în curând... Îl bătu scurt pe umăr:

- Hai - că o să fie bine! O să vezi!

- Ştiu că o să fie bine. Foarte bine chiar! Am discutat cu Lucia, iar ea zicea să mă pregătesc deja de prima vizită.

- ... Ce vizită?

- Aia în care Nicolae şi Carina inaugurează noua locuinţă.

Aa... Exclamă, "artistic":

- Aa, aia...

Şi râdeau amândoi...

Lucia

Îl aşteptase la geam tocmai ca să-i afle gândurile! Încercase să-şi compună o atitudine "supărată"... Şi-i aflase gândurile, ce mai! George era foarte îngrijorat în ceea ce-o privea pe ea - şi mutarea ei la el. Îl îngrijorau toate gândurile alea despre care îi vorbise sus, la patru - alea cu sinistrarea şi asemănarea cu modul cum se mutase la Mircea... Acum însă îl lămurise. Şi-l liniştise. Sărutul lui era concludent...

Şi zâmbetul era la fel de concludent; aşa că decise să schimbe totuşi subiectul:

- Ai avut dreptate, cu mesajul ăla. Nu m-am gândit nici o clipă că se puteau face încurcături în acte!

- Ştiu! Nici eu nu mă aşteptasem... Auzi? A chiuit?

- Nu; dar nu cred că va mai fi vreodată atât de fericit cum a fost în clipa când a realizat ce se întâmplă.

- Asta e bine; altfel i-l luam înapoi, să ştii!

Serios?! Îi fură un sărut:

- Da...

- Da-da! I-l confiscam fără să clipesc! Numai că ai avut dreptate. O să fie un tată foarte bun pentru Vlad. Pardon - pentru Ionuţ.

Îi mai fură un sărut şi-l trase spre uşă:

- Hai - mai facem o şedinţă?

George începu să râdă:

- De ce - ai ceva cu ei?

- Nu; dar mi-e dor de-o şedinţă!

Fu trasă înapoi, iar George îi mârâi la ureche:

- Las' că vezi tu şedinţă, diseară!

I-auzi! Îl împunse cu degetul în coaste şi reuşi să iasă din sufragerie. Şi cum nu erau singuri pe palier, George nu încercă să-i dea acum "tematica" pentru şedinţa de diseară...

Ludmila

Paşii se apropiară sonor, aşa că se întoarse spre uşă. Iar George îi mulţumi din priviri că nu năvălise totuşi peste ei în sufragerie:

- Gata, doamna doctor?

- Aproape gata - să împachetez şi eu şi vin.

- Hai - că plecăm!

Intră în sufragerie şi răsuflă uşurată - slavă Cerului, tot acolo era! Luă cutia şi ieşi - şi-şi privi lung şeful:

- Eu sunt gata.

- OK. Aţi luat tot ce vă trebuia de-aici?

- Da.

- Atunci facem în felul următor. Autobuzele sunt pe Maior Băcilă. Coborâţi şi "vă întindeţi" pe traseul scară-autobuz. S-ar putea să fie îndeajuns de speriaţi ca s-o rupă la fugă.

Victor reacţionă imediat:

- Nici o problemă; dacă e ceva, fug eu după ei.

- Tu, Alex şi Teo.

- Bine.

George scoase telefonul şi începu să apese butoanele... Suna - se auzea clar cum suna...

- Nea Aurică, eşti gata?... Venim imediat.

Şi-atât - ochii albaştri se ridicară spre ei:

- Daţi o ultimă tură prin tot centrul. Asiguraţi-vă că n-aţi uitat nimic. Lucia, încolonăm copiii câte doi, în ordinea vârstei - mic cu mare.

Gata - "îi băgase în priză". Teo şi Victor alergau spre parter, pomenind ceva despre provizii; Lucia le striga că fiecare are câte-o sacoşă din fiecare... În fine! Ei ştiau! Ea îşi luase cutia! Mai trebuia să-şi ia doar geanta - aşa că se grăbi spre apartamentul Violetei.

Alexandru

Îl lăsă pe Vlad jos şi se ridică, oftând uşor:

- Gata - plecăm.

- Eu sunt gata!

Îşi puse rucsacul în spate, închise bine curelele... Îl privea lung pe Vlad şi tot nu reuşea să înţeleagă cum de copilul ăsta de nici cinci ani avusese şi avea atâta încredere în el... Vlad îl prinse de mână, zâmbind:

- Haide!

Ieşi din dormitor, traversă holul şi ieşiră pe palier. Şi zâmbi, pentru că George era "în acţiune" - vorbea cu Lucia, cu Ludmila, cu copiii... În sfârşit, poliţistul se opri. Se apropie deci de el şi întinse mâna, fără să zâmbească:

- Îţi mulţumesc.

- Nu-mi mulţumi. Fii aşa cum trebuie să fii - şi-atât!

- Te asigur că nu te voi dezamăgi.

Ciudat - dar George aproba şi zâmbea... Vlad întinse şi el mâna:

- Mulţumesc, nenea George!

- Să creşti mare, Vlade!

- Mă cheamă Ionuţ!

- Aşa e! Să creşti mare, Ionuţe! Şi să fii cuminte!

- O să fiu foarte cuminte!

Ochii albaştri reveniră la el:

- Ţinem legătura.

- Vă voi suna cel puţin o dată pe săptămână.

- Bine.

Şi-atât - George revenea la organizarea copiilor pe palier. Se ţineau de mâini, doi câte doi - unul mare şi-unul mic. Fiecare avea câte-o sacoşă în mână; fiecare avea câte-o etichetă pe tricou...

Imaginea lor îi amintea de un film foarte frumos, premiat şi lăudat de toţi criticii în materie, dar cu o poveste tristă. Şi cu nazişti. Şi cu lagăre de concentrare. Şi-i lăsa un gust amar...

Violeta

Gata - plecau. Intră în dormitor şi-şi luă geanta; şi se grăbi apoi în sufragerie, unde întinse mâinile spre copii... Liana o privi lung, mirată:

- Gata, mami? Pecăm în Italia?
- Da. Haideţi - aţi luat tot?
- Da.
- Iar dacă aţi uitat ceva, o rugăm pe Maia să ne trimită cu poşta. Haideţi.

Ieşi pe palier şi ridică puţin vocea:

- Mamă, laptopul lui Teo!
- Aoleu, da!

Bun - îl recuperau şi pe-ăla! Altceva nu-şi amintea să mai fi avut de luat! Aşa că închise uşa apartamentului şi scoase cheile. Şi încuie de două ori.

Privi uşa, preţ de-o clipă...

"Hai, că o să fie bine!"

Se răsuci, prinse mânuţele şi porni grăbită pe palier, pe lângă copiii aliniaţi milităreşte. Alex zâmbi strâmb, din capătul palierului:

- Ia-l şi pe Ionuţ...
- Florine, ia-l pe Ionuţ de mână. Haideţi - coborâm încet şi cu atenţie!

Cobora pentru ultima oară treptele alea... întunecate, înclinate ciudat, unele strâmbe, altele ciobite...

Trebuia să fie mai bine! Trebuia să reuşească! Şi-or să reuşească!

Sări peste gaura din scări şi începu să ia copiii pe sus. Pentru ei, pasul ăla era prea mare. Iar ea devenise brusc foarte precaută, apropo de lucrurile improvizate din jurul ei. Nu de alta - dar trebuiau să ajungă sănătoşi în Italia!

Ludmila

Gata - copiii erau gata! Ei luaseră tot? Se întoarse spre Lucia:

- Mai dă o raită - vezi să nu fi uitat ceva!

Deşi era sigură că finuţa ei se va întoarce în maximum 24 de ore şi va lua tot ceea ce uitase să ia acum! Lucia nu era genul de femeie care să renunţe uşor la anumite lucruri; aşa că...

Lucia intră în propriul apartament şi ieşi imediat, împreună cu Octavian. Cu un gest scurt, poliţista puse în mâna tânărului o cheie:

- Fugi la maşină. Dar te rog să nu dai la cheie.
- OK.

Ei se cunoşteau de cinci ani, nu? Era evident că avea încredere în Octavian! Deci... Lucia trecu pe lângă ea şi trase uşa lui Nicolae. Aoleu, Nicolae!

- Aoleu! Nu l-am sunat pe omul ăsta, să-i spunem că evacuăm!
- L-am sunat eu, la şapte jumate. A spus că tot ce-a avut de luat de aici, a luat când s-a întors de la cimitir. Şi n-am insistat.

Aha! Zâmbi slab:

- Iar bagajul Denisei e la mine. Te ajut?
- Nu.

Făcuse un fel de sigilii din etichetele alea, pentru că uşa era spartă... Erau nişte semne, oricum! Probabil că scrisese şi "Poliţia" pe ele!

George ieşi din apartamentul lui Alex, la braţ cu Luminiţa. Aoleu, gravida! Uitaseră de femeia asta! Ea una uitase complet de ea! Se grăbi să-i ofere ea braţul:

- Măi Luminiţo, da' n-ai strigat şi tu după mine!
- Păi, de ce să strig?! Am aşteptat să aud "Hai"!
- Eei...

Nu era deloc aşa! Ea era medicul centrului! Şi tocmai ea uitase de biata gravidă! Luminiţa o luă de braţ; George le făcu semn spre scări:

- Luminiţo, tu urci în faţă, la şoferul primului autobuz.
- Merg şi eu cu copiii?
- Momentan, da.
- Păi aş putea să mă duc acasă...
- Nu. Nu pleci nicăieri singură. Mergi cu noi până la centru; acolo ne aşteaptă o maşină de patrulă, care te va duce pe tine acasă şi pe noi la noul obiectiv.

Luminiţa tăcu - deşi era evident că ar mai fi avut de pus cel puţin o întrebare... George se încruntă şi... zâmbi:

- Şi nu mă face să stric surpriza! Că nu-ţi zic nimic!

Aa, deci aşa! Soţul Luminiţei era deja acasă! Probabil că aranja lucrurile pe-acolo şi încropea un soi de prânz-cină în doi...

Gata - gravida era liniştită. Rânjea de mama focului şi-i străluceau ochii... Deci, strânse bine geanta, laptopul şi braţul şi începu să coboare.

Teodor

Gata - terminaseră cu proviziile. Sacoşele Luciei erau în BMW, sacoşele lui şi-ale lui Alex erau îndesate în TIR, Victor "primise cadou" un troller cu abţibildul poliţiei...

Se întoarse şi privi lung cabina Tigrului. De acolo, din cabină, patru feţe zâmbitoare îl priveau cu nerăbdare... Violeta lui părea liniştită; copiii erau nerăbdători! Vlad îi anunţase că era prima oară când urca într-o cabină de-asta mare; Liana începuse să turuie tot felul de lucruri despre TIR-uri şi despre remorci "figolifice", despre cum se face "levizie la motol" şi cum se unge totul cu vaselină - "nu cu ulei de la bucătălie"... Ehei - dac'ar fi auzit-o nea Costică...

Oare ce făcea nea Costică? Băgă mâna în buzunar... şi renunţă. Nu putea să-l sune. Pe de-o parte, n-ar fi suportat vestea că bătrânelul lui păţise ceva la cutremur; pe de altă parte, îi promisese că aranjează el să-l mute la altă autobază. Şi nu mai apucase. Se simţea vinovat faţă de omul ăla. Adică se simţea dator faţă de el. Şi cum el pleca acum în Italia...

Dar se întorcea - nu? Se întorcea cel puţin o dată, ca să aducă Tigrul înapoi! Aşa că scoase telefonul şi selectă numărul. Aştepta... "Abonatul Vodafone are telefonul oprit sau nu se află..." Renunţă şi răsuflă uşurat - că mai bine nu afla nimic despre el, decât să afle că...

Uşa scării se deschise larg. Luminiţa ieşi şi puse mâna streaşină, să se apere de lumina puternică... Maia îi oferi braţul şi-i întinse lui laptopul. Aoleu, laptopul lui! Cât pe ce să-l uite aici! Îl duse repede la cabină iar Liana începu să se alinte:

- Taatii, hai să polnim ladio...
- Îl pornim imediat cum plecăm.
- Da' de ce?
- Pentru că se termină bateria, iar tati nu e atât de puternic ca să poată să împingă Tigrul.

Violeta bufni într-un hohot zdravăn de râs! Florin chicotea, Liana era botoasă, Vlad era nedumerit... Las' că nu trebuiau să ştie ei ce şi cum! Reveni la locul lui, pe trotuar - că dacă evacuaseră gravida, în maximum 60 de secunde apăreau şi copiii!

Alexandru

Îi privea şi zâmbea. Uşor tâmp, dar zâmbea. Nu-i putea asocia pe George şi Lucia din 5 august, cu George şi Lucia din 11. Avea sentimentul că "originalele" erau acum la o razie, "în teren"; iar în centru veniseră nişte "clone pozitive"...

Era ciudat! În fine!

Se răsuci pe-un călcâi, închise uşa şi-o încuie. Şi gata - să-i spună unul din ei unde să stea şi ce să facă! Parcă citindu-i gândurile, George arătă spre scări:

- Ia-o înainte şi spune-le că venim.

Bun! Coborî grăbit treptele şi împinse uşa. Şi se minună şi el de aşa o zi frumoasă de vară...

Făcuseră "lanţul uman"; locul lui era în capătul străzii - la intersecţie. Alergă la TIR iar Violeta îi luă rucsacul:

- Fugi, că acu' apar!

Da; iar dacă vreun puşti se speria şi-o rupea la fugă...

Lucia

George număra din nou copiii; de ce, numai el ştia! Îi mai numărase de 30 de ori până acum! Dar... Intră în bucătărie, luă clipboard-ul şi cheile şi ieşi. Şi încuie uşa după ea. Gata? George şopti:

- Hai să mergem.

Ridică mâna spre copii:

- Pornim. Atenţie mare la scări. Cei mari îi ajută pe cei mici; ne-am înţeles?

- Daa...

Erau trişti. Cei mici suspinau; cei mari îşi cam ascundeau ochii roşii...

"Ce să vă fac, măi copii?! Nu pot să vă iau la mine!" Şi nici n-avea atâţia voluntari...

Gata - că o bufnea şi pe ea plânsul! Cobora, grăbită... Puse piciorul pe uşa-scară, ca să nu se mişte - după care îşi reluă locul în fruntea grupului. Coborau...

Ieşi din scară şi se opri în capătul aleii - ca un dop. Ieşeau şi ei şi se aliniau frumos în faţa ei... Doamne, cât de supăraţi erau! Ştiau deja ce-i aşteaptă; ştiau unde merg, ştiau ce vor găsi acolo...

George închise uşa scării; porni deci pe trotuar, spre autobuze.

Doamne, cât de mulţi erau! Câţi copii erau înghesuiţi acolo? O sută? Mai mult de o sută...

N-avea ce să le facă - poate doar să-şi ceară transferul de la Ministerul de Interne, la Protecţia Socială - în postul de şef de orfelinat! Aşa că... Aşa că îşi împietri pe chip o mimică serioasă, de poliţist la serviciu, şi auzi clar, în spate, vocea lui George:

- Duc copiii şi mă întorc la şedinţă.

Bun! Abia acum îşi amintise că, de şase zile-ncoace, nu reuşise să le ia numerele de telefon şi email-urile!

O voce de fetiţă suspină:

- Da' de ce trebuie să plecăm de aici?

Nu-i răspunse; nu auzi nici un adult oferindu-i un răspuns copilului său! Evident, şi ea ştia de ce se ducea la orfelinat; dar...

Se opri în capătul străzii; se asigură că nu venea nici o maşină şi traversă. Şi îi supraveghe, cu ochi atenţi, în timp ce simţea privirea lui nea Aurică aţintită asupra ei...

- Bun! Închide uşa!

Copiii erau "încuiaţi" acum. Unul dintre băieţii mari îi aşeza în autobuz. Din fericire, îi aşeza într-un singur loc - nu încerca să-i împrăştie în tot mijlocul de transport! Bine că măcar rămâneau împreună! Se cunoşteau, se jucaseră împreună... Urcă la şofer şi zâmbi:

- Bună ziua.

- Bună ziua. Îmi daţi documentele?

Aprobă şi scoase fişele. Şi decise să le... "decarteze" pe bord:

- 1.. 2... 3... 4... 5... 6... 7... 8... 9... 10.

Bărbatul avea şi el o listă. Dădu să scrie ceva în ea, dar se opri:

- În actele mele scrie 11!

- Unul a fost o confuzie.

O privea cu ochi tâmpi... Luă o atitudine uşor indignată:

- Unul dintre ei a fost raportat ca fiind orfan, dar în realitate s-a făcut o confuzie. Era copilul unuia dintre voluntari.

- ... Şi cum s-a făcut confuzia?

- A fost furat un copil, pe 4 august, şi dus la Ploieşti. A murit acolo; şi s-a făcut confuzia cu copilul voluntarului meu. Care în dimineaţa de 5 a fost călcat de hoţi. Copilul a fugit, pe el l-au bătut de l-au leşinat, copilul a fugit pe scări şi a fost găsit de-o patrulă... Nu contează - sunt doar 10. Superiorul meu o să informeze orfelinatul.

Şoferul aproba - că, la urma urmei, el era doar şofer, nu? Primi fişa şi scrise clar: "Am predat 10 minori". Se semnă...

- Asta e.

- Bun. Drum bun!

Se grăbi să coboare şi-i făcu Luminiţei cu ochiul:

- Naştere uşoară!

- Doamne-ajută! Şi mulţumesc mult!

- Să vă fie de bine!

Nea Aurică urcă lângă Luminiţa, iar uşa se închise. Traversă şi-o rupse la fugă - că ei se apucaseră de şedinţă fără ea!

Victor

Gata - copiii erau în siguranţă, în maşină. Lucia îi predase în gestiunea şoferului. Uşile erau închise. Nimeni nu putea să scape acum de perspectiva orfelinatului. Urma şedinţa - ultima lor şedinţă. George o să le spună una, alta...

Se simţea "în plus". Şi ştia că era "în plus" - cel puţin la şedinţa asta! Şi la îmbrăţişările alea siropoase, cu "o să vă sunăm", "o să ne întâlnim", "o să vorbim pe net"...

Chestiile astea i se păreau obositoare. Şi cum el simţise încă de-acum câteva zile că ar fi trebuit să se retragă din "adunarea locatarilor de la etajul 3", cum nu era în cea mai bună dispoziţie pentru pupături şi alte asemenea dulcegării, apucă mânerul troller-ului şi păşi uşor în spate. Un pas... încă un pas... Toţi se uitau spre autobuze; silueta solidă a lui George o împiedica pe Lucia să-i vadă "evadarea"...

George

O lăsase să se descurce singură. Fusese curios s-o vadă cum se justifică pentru absenţa unui minor; şi trebuia să recunoască faptul că Lucia lui era o actriţă demnă de Teatrul Naţional! Jucase magistral rolul de poliţistă indignată pentru potenţiala acuzaţie de "rătăcire" a unui copil! Şoferul mai că nu-i ceruse scuze! Şi-acum o vedea cum aleargă "ca la razie" spre el... şi-i venea să întindă mâinile, s-o prindă în braţe şi s-o sărute - că era a lui! Se abţinea însă "eroic", pentru că era înconjurat de voluntari...

Gata. Lucia se opri în faţa lui şi-l privi lung pe Alex:

- S-a rezolvat.

Bărbatul aproba încet, zâmbind recunoscător... Păi, să le facă şedinţa aia şi să-i lase odată să plece! Da' cât voia el să-i ţină acolo, pe trotuar - până pica blocul pe ei? Se întoarse spre Teo:

- Deci plecaţi în Italia...

- Da.

Scoase snopul de hârtii din buzunar:

- Ia să vedem... Aprobarea ca să te plimbi cu Tigrul în UE... Un bileţel semnat de generalul Mavrodin, colegul meu cel verde, care "îţi subvenţionează integral" un plin la orice benzinărie din România... Paşapoartele provizorii pentru copii...

Şi venea pe chipul lui că Teo nu se gândise nici o clipă la problema scoaterii copiilor din ţară aşa, fără acte...

- E semnat de chestorul şef al IGPR; n-ar trebui să ai probleme. Dar să vă pregătiţi pentru un interogatoriu serios la Năd lac,

pentru că ordinele sunt clare iar minorii nu pot părăsi ţara aşa, cu una cu două. Să nu scoţi pistolul la grăniceri...

Teo aproba şi nega în acelaşi timp...

- Dacă ai probleme, mă suni - poftim. Asta-i cartea mea de vizită. Dacă n-ai probleme, vorbim pe net - ca să-ţi spun cum să obţii repede paşapoarte adevărate pentru copii. OK?

- OK. Mulţumesc. Mulţumim din inimă!

- Să fiţi sănătoşi. Şi fericiţi. Şi norocoşi în afaceri!

Violeta nu se dezminţi - se grăbi să-l îmbrăţişeze:

- Mulţumim. Nu ştiu - n-am cuvinte ca să vă mulţumesc amândurora pentru tot ce-aţi făcut pentru noi!

- Stai liniştită. Şi eu îţi mulţumesc şi îţi spun, în numele copiilor şi-al nostru, "Sărut mâna pentru masă"...

Voluntarii izbucniră într-un cor vesel:

- Săru' mâna pentru maasăă!

Femeia bufni în râs:

- Să vă fie de bine!

Se grăbi să se întoarcă spre Alex:

- Tu pleci spre Târgovişte deci...

- Da; cel puţin două săptămâni, o să locuim acolo. Dar o să vă tot sunăm. În plus, am discutat şi cu Ionuţ - şi presimt că o să ne întoarcem repede în capitală!

Îi întinse şi lui o carte de vizită:

- Dacă întâmpini probleme, mă suni. Dacă ai nevoie de-un serviciu sigur, mă suni. Dacă vă plictisiţi, mă suni.

- Iar dacă mă-nsor, să fiţi siguri că vă sun!

Hei! Păi şi el? Oamenii din jur bufniră într-un hohot de râs; Alex completă:

- Tu ai zis! Sus, pe palier! Ai spus că, dacă scăpăm cu bine din chestia asta, ne năşeşti pe toţi!

- Bine, mă! Eu n-am nimic împotrivă! Dacă vrei tu musai naş poliţist... să te interogheze de trei ori pe săptămână...

Hohotul general se înteţise... Se întoarse, "sări" peste Ludmila şi... Şi exclamă:

- Unde-i Victor?

Se încruntă la vederea siluetei care traversase deja strada şi intrase în zona parcării blocului cu 10 etaje. Victor le zâmbea şi le făcea cu mâna; dar continua să se îndepărteze, trăgând trollerul după el. Ludmila ridică scurt vocea:

- Victore! Vino la şedinţă!

Stilistul refuza invitaţia; insista să le facă cu mâna... Evident, Lucia fu prima care îi răspunse la acel "la revedere". Iar după câteva clipe, Victor făcu semnul internaţional al expresiei "Ne auzim la telefon"... Lucia zâmbi, printre dinţi:

- Staţi liniştiţi - l-am avertizat că, dacă nu se prezintă de bunăvoie la reuniunile noastre anuale, îl aducem cu mascaţii! N-are nici o şansă să scape - nici el, nici Mugur!

- Da-da!

Ei erau veseli. Îi înveseliseră cuvintele Luciei. Dacă ţinea ea musai să facă reuniuni de-astea, foarte bine! Lui îi plăceau acţiunile "câmpeneşti"! O să-l aducă şi pe gheneral, ca să fie "trupa completă"! Iar în privinţa stilistului... Dacă aşa voise el să se despartă de oamenii ăştia, treaba lui! Oricum, el ar fi fost ultimul voluntar "servit" la şedinţa asta! Îi adusese un contract cu Poliţia Română; o colaborare, într-un domeniu la alegerea lui. Putea fi frizer, putea fi consilier al frizerului... Putea fi poliţist... Dar, întrucât omul ăla decisese să plece aşa, fără un cuvânt, era evident că nu intenţiona să fugă după el şi să-l angajeze în poliţie cu de-a sila! Se întoarse spre Lucia şi zâmbi:

- Voi vă duceţi direct acasă, da?

- Da.

- Ţi-am spus că am făcut curat...

Ea aproba...

- Îmi amintesc că am dat drumul la curent; dacă nu, ştii cum e panoul - da?

- Stai liniştit, că ne descurcăm.

- OK. În caz de replică, staţi în capătul holului mare. Acolo e grinda.

- OK.

- Promit că la şapte, cel târziu, sunt acasă.

- Te aşteptăm.

- ... Să fiţi cuminţi!

- Vom fi foarte cuminţi. Îmi aranjez şi eu lucrurile, după care facem ceva de mâncare... Şi pe urmă cred că Octavian o să aibă multă treabă la calculator iar eu o să-mi pregătesc tematica pentru şedinţă.

Ha? Cum?... La naiba - iar roşise! Femeia asta era incredibilă! Incurabilă! Păi... Îi fură un sărut şi porni spre autobuz:

- Vorbim diseară.

- Vorbim diseară.

Se întoarse şi le făcu cu mâna. Ludmila părea că încerca să-şi sufoce fiica...

Întoarse capul spre BMW. Octavian aştepta, cuminte, pe scaunul din faţă. Era fericit. Era euforic! Râdea şi-i arăta cu mâna dreaptă când OK, când "super"... Ridică un deget, amintindu-i că trebuia să fie cuminte ca să merite aşa o prietenă de gaşcă, frumoasă şi înţelegătoare... şi se grăbi spre autobuz. Ei socializau acolo, iar copiii aşteptau acolo înghesuiţi ca sardelele!

Alexandru

Gata - George plecase. Tocmai ridicase degetul spre BMW-ul Luciei - adică spre Octavian. De ce, el unul nu înţelegea! Dar probabil că "îl avertiza" preventiv, ca să se asigure că o să fie cuminte şi n-o s-o supere pe ea! În fine!

Reveni spre vecinii lui şi zâmbi: Ludmila o strângea pe Violeta în braţe. Da' o strângea rău de tot! Teo le privea şi râdea; şi avea ochii plini de lacrimi uriaşul ăsta! Mm... Violeta se desprinse brusc din îmbrăţişare şi trase medalionul de sub tricou:

- Ştii ce înseamnă asta, da?

Ludmila aproba încet cu capul...

- Jură-mi că o să mă ţii de mână toată naşterea!

Iar doctoriţa bufni în plâns - şi-o trase înapoi, în braţele ei:

- Jur!

Nu era frumos ce făcea el! Se holba la momentul lor de familie! Întinse mâna spre Lucia şi-o îmbrăţişă uşor... Poliţista oftă scurt:

- Să aveţi grijă de voi; OK?

- OK.

- Şi să mă suni, dacă ai probleme.

- Ştii bine că te voi suna săptămânal, indiferent dacă am sau nu probleme!

- Ştiu; dar simţeam nevoia să-ţi amintesc...

Oof! Întoarse capul spre TIR... şi şopti:

- Gata! Eu plec, înainte să mă apuce bocitul!

- Să ai grijă de tine!

- Vorbim!

- Vorbim!

Şi gata - îi dădu drumul şi se grăbi spre TIR. De sus, din cabină, ochişorii negri ai băiatului lui străluceau, fericiţi...

Lucia

Se întoarse spre Teo:

- Să mergeţi încet şi cu grijă.

- Stai liniştită.

O îmbrăţişare scurtă... Ludmila şopti:

- Eu am fugit - că mă aşteaptă...

Da! Repede! Mm, ce puternică era doctoriţa! Îi "înmuiase" toate oasele! Ludmila îşi pupă ginerele pe obraz şi alergă spre autobuze. O privea lung... Privea lung autobuzele...

Nu-nu! Nu autobuzele! Unde era George al ei? În cabina primului autobuz. Citea ceva; era foarte atent...

"Mm... Lucio! Ce bărbat "bine" ai împuşcat!"

Aah! Numai la prostii îi stătea gândul! Dar adevărul era că se uita lung la el, iar în mintea ei se conturau deja câteva teme pentru şedinţă...

Ludmila urcă în autobuz - în spate, cu copiii. Nea Aurică se grăbea acum spre spatele autobuzului. Cele două motoare porniră aproape simultan...

Fâsâind şi trosnind din greu, cele două autobuze se puseră în mişcare. Trecură încet prin dreptul trotuarului...

Plecaseră.

Violeta

Lucia reveni spre ei şi oftă scurt:

- Am plecat şi eu - că se plictiseşte Octavian şi mi-e că dă la cheie...

Daa! Cum să nu! O strânse uşor în braţe... şi oftă:

- Vorbim pe net - da?

- Bineînţeles! Dar voi promiteţi să nu lipsiţi de la reuniuni?

Bufni în râs:

- Bineînţeles! Doar să ne anunţi când se organizează...

- În fiecare zi de 5 august, în faţa blocului.

OK! Se grăbi să-şi confirme deja participarea:

- Eu vin cu dulceaţa bio!

- Mm, abia aştept!

Lucia făcu un pas în spate:

- Am plecat! Pa!

- Pa!

- Să aveţi grijă de voi!

- Şi tu! Să ai grijă de ei! Şi să ne invitaţi la botez! Auzi?

Da; auzise. Râdea. Mergea cu spatele spre maşină şi râdea...

O văzu urcând la volan; după o secundă doar, motorul porni ascultător... Mm, ce motor "nervos"! Bună maşină avea vecina ei! BMW-ul roşu porni spre capătul străzii... Oftă scurt:

- Hai să mergem şi noi.

Deschise portiera, dar se opri - se auzea un tropăit puternic apropiindu-se cu repeziciune! Iar mâna lui Teo o prinse pur şi simplu de blugi şi-o săltă în cabină!

Teodor

Zgomotul puternic, de bocanci militari, îl făcu să tresară. Şi cum Violeta se oprise chiar în uşa cabinei, o prinse de betelia blugilor şi-o ajută să urce! Era periculos! Simţea că era periculos! Avea senzaţia că oamenii ăia la ei veneau! Avea sentimentul că lucrurile nu se puteau sfârşi atât de simplu! Atât de frumos! Prea merseseră toate ca unse! Prea se potriviseră toate! George îşi amintise şi de paşaportul copiilor, îi adusese şi bonul ăla de benzină...

Tresări la vederea celor trei uniforme verzi! Adică... armata? Generalul? Erau "regulamentari" - aveau şi automatele de gât... Dar era ciudat! Unul dintre ei ţinea în mână o cutie metalică...

Făcu un pas în spate, pregătit să ridice mâinile şi să le spună în ce buzunar îşi ţinea actele...

Militarii se apropiau în fugă... treceau pe lângă militarul care le păzise lor maşinile, treceau şi pe lângă el, se repezeau la scara blocului... Ce făceau? Voiau să ia proviziile? Ar fi trebuit să spună - că le coborau ei, cu scripetele! Le-ar fi spus acum despre scripete - dar n-avea curaj să scoată un sunet! Pentru că avea totul - şi aprobările, şi bagajele, şi familia - iar părinţii lui îi aşteptau...

Militarii se opriră în faţa uşii scării. Cutia se deschise scurt; unul dintre ei scoase o rolă de bandă roşie... În maximum 10 secunde, intrarea în bloc era marcată cu un X mare, roşu. Rola sfârşi înapoi, în cutie; unul dintre ei trase de sub veston un carton şi-l desfăcu. Un al doilea apucă şi el de cartonul ăla...

Cel de-al treilea militar luă din cutie un spray roşu - şi, din doar câteva mişcări, vopsi blocul.

Avea sentimentul că era la Movieplex, în toiul unui film bun. Soldaţii ăia păreau rupţi din filme cu americani în Vietnam! Sau în Coreea! Sau... Îi privea lung şi nu-i venea să creadă...

- Am plecat şi eu. Drum bun!

Ce? Cum? Aa, soldatul! Îi mulţumi ridicând mâna - că nu prea mai putea să vorbească! Rămăsese cu ochii la soldaţii ăia trei, care vopseau blocul...

Gata. Terminaseră, împachetaseră şi acum alergau, la fel de apăsat, spre cealaltă scară. Păi... Scoase telefonul din buzunar - că pe-asta n-avea voie "s-o rateze"! Încadră bine scara... Şi gata. Scara era marcată. X mare, roşu, pe uşă; bulină mare, roşie, pe zid, chiar sub bulina albastră cu “Poliţia” - iar în mijlocul acelei buline roşii scria "RISC 1"...

Oftă scurt şi urcă în cabină:

- Eei, păi eu zic să nu mai stăm aici! Că, uite - blocul ăsta e în pericol de prăbuşire!

Trase uşa şi blocă portierele:

- Gata? Pornim?

Violeta se grăbi să-i răspundă:

- Nu-nu! Copii, urcaţi-vă în patul lui tati!

Daa, bună idee! Aveau destul loc acolo - şi stăteau şi ei, adulţii, liniştiţi pe banchetă! Copiii se căţărau chiar acum peste spătar... Alex încerca din greu să prindă perdeluţa...

- Gata!

- Gata, copii?

- Gata, tati!

- Gata! Hai să melgem în Italia la modă!

- Sunt gata, nenea Teo!

Ei, păi dacă erau gata, să pornească la drum! Deschise torpedoul şi scoase CD-ul "special" - cel cu melodiile care-i ţineau uneori de urât, în timpul curselor lungi. Aştepta, pentru că prima melodie era preferata Lianei...

Încă de la primele acorduri, fetiţa lui începu să chiuie şi să aplaude! Aproape imediat, Vlad începu să aplaude şi el. Florin râdea doar; băiatul lui ştia deja "tot repertoriul"... Băgă a-ntâia şi porni spre capătul străzii, în corul general:

- Două gâşte fac găluşte / Şi găina dă făina / Un boboc / Suflă-n foc / Iar cocoşul sus pe plită / Învârteşte o clătită / Caldă, caldă, rumenită...

The happy end!

Lucia s-a mutat cu George şi Octavian, iar lucrurile au mers foarte bine încă din prima clipă. După doar 30 de zile, au avut cea mai frumoasă cununie religioasă şi cea mai năstruşnică petrecere la care au participat vreodată voluntarii centrului pentru minori! Nea Aurică a mimat leşinul chiar la ieşirea din biserică, speriind-o îngrozitor pe Ludmila şi făcând deliciul tuturor invitaţilor...

Dar, Lucia şi George nu s-au căsătorit niciodată legal.

Deşi medicul Gabir Naqib nu a deschis o maternitate nouă în Bucureşti, Lucia a ţinut legătura cu el...

Imediat cum Octavian a împlinit 18 ani şi şi-a luat carnetul de conducere, au vândut apartamentul cu patru camere şi s-au mutat într-o casă spaţioasă, în localitatea Dascălu.

Octavian a decis să nu urmeze "tradiţia familiei" şi a intrat la Facultatea de Limbi străine, pe care a absolvit-o printre primii.

Rând pe rând, Lucia şi George şi-au respectat promisiunea şi au jucat rolul de naşi la toate evenimentele fericite din viaţa voluntarilor centrului.

Octavian a decis să rămână alături de părinţi, în casa din Dascălu. Este foarte mândru de cele două surioare mai mici şi îşi ajută "mămica de suflet" să le crească, împreună cu soţia lui, Codruţa.

Alexandru şi Vlad au stat în Târgovişte mai puţin de o lună; dar timpul petrecut împreună s-a scurs cu folos. La revenirea în Bucureşti, nici unul dintre ei nu-şi mai amintea istoria micului orfan pe care părinţii naturali l-au lăsat în grija statului...

În ziua în care au hotărât să revină în Bucureşti, Alex l-a vizitat pe medicul Radu Naghiu şi l-a întrebat dacă îi poate oferi un loc de muncă. Din nefericire pentru el, clinica avea efectiv complet; dar, seara târziu, Alex şi Vlad au primit vizita unei persoane influente din Ministerul Afacerilor Externe. După o discuţie de câteva ore, planurile lui Alexandru s-au schimbat. A doua zi, el a revenit la clinica medicului Naghiu, cu o propunere cu care acesta a fost imediat de acord.

Cu o rapiditate care ar uimi mulţi antreprenori români, Alexandru a primit aprobare pentru un proiect finanţat din fonduri europene. Astfel, a primit în concesiune două blocuri părăsite din localitatea Anina. Ajutat de voluntari şi părinţi inimoşi, sprijinit de persoane influente şi încurajat de prezenţa activă a bunicii lui Petre, Alexandru a deschis în Anina o filială a centrului medicului Radu Naghiu. Alături de centrul propriu-zis, a deschis şi un bloc-hotel, pentru copiii veniţi la tratament din alte localităţi.

Mugur a vizitat filiala de la Anina o singură dată, la câteva zile de la inaugurare; dar vizita lui a fost o adevărată plăcere pentru amândoi. Iar de-a doua zi, filiala şi-a extins activitatea pentru a optimiza costurile de funcţionare. Alex a înfiinţat două pensiuni agroturistice şi o mică fermă, care au micşorat mult costurile cu mâncarea angajaţilor şi a copiilor din centru. Profitul obţinut de pensiuni, alături de donaţiile sponsorilor şi sumele trimise constant de Nicolae şi Teo, a fost utilizat integral pentru finanţarea tratamentului unor cazuri speciale.

Alexandru nu s-a recăsătorit, deşi a trecut de câteva ori foarte aproape de "Da"-ul oficial. Zvonurile spun că ar avea trei copii, şi nici unul dintre ei nu confirmă teoria cum că autismul se moşteneşte. Dar astea sunt doar zvonuri...

Nicolae şi **Carina** s-au mutat în apartamentul cu trei camere chiar la sfârşitul săptămânii.

Relaţia lor cu Codruţa a fost întotdeauna cea dintre trei prieteni buni. Nicolae a avut întotdeauna mare grijă de fetele lui, iar Carina a încercat din toate puterile să fie o bună amică pentru tânăra rămasă singură. Bunicii fetelor au îndrăgit-o pe noua lor nepoţică din prima clipă; şi nici unul dintre ei n-a mai făcut vreodată greşeli care să rănească sufletul nepoţelelor lor.

Ancheta făcută de Protecţia Copilului a concluzionat că acea adopţie ar fi cea mai indicată soluţie pentru Codruţa. Şi, contrar bănuielilor şi temerilor lui Nicolae, adopţia s-a pronunţat la o săptămână după depunerea dosarului complet la tribunal.

Divorţul lui Nicolae a fost un alt moment de uimire pentru el, dat fiind faptul că s-a pronunţat chiar la primul termen...

Aşa cum au promis încă de la început, George şi Lucia au fost naşii de cununie ai lui Nicolae şi ai Carinei. Iar petrecerea căsătoriei lor a fost cea care a redeschis clubul Bamboo din cartierul Tei. După câteva luni, căsătoria religioasă a avut loc la acelaşi club, cu o zi înainte de botezul băieţelului lor.

Codruţa a încercat întotdeauna să le arate noilor ei părinţi cât de mult contează pentru ea gestul lor şi cât de mult se bucură să facă parte dintr-o asemenea familie. Nu le-a ieşit din cuvânt, nu le-a nesocotit sfaturile, nu s-a lăsat pe tânjeală cu învăţătura... Şi nu le-a dat niciodată vreun motiv de tristeţe.

Denisa s-a recuperat repede după operaţie. Înconjurată de atenţia părinţilor ei şi de dragostea familiei, s-a refăcut repede. La două luni după operaţie, s-a întors în Bucureşti, împreună cu Eduard şi Armand. Cu banii obţinuţi din despăgubirea pe apartamentul din Colentina, au cumpărat terenul şi au reconstruit casa de la Piaţa Romană.

Divorţul s-a dovedit a fi un bun prilej pentru a se reîntâlni cu Nicolae, Carina, George şi Lucia. Divorţul lui Eduard a durat doar trei luni; iar nunta lui cu Denisa nu a fost nici restrânsă, nici lipsită de strălucirea specifică nunţilor.

Armand s-a dovedit a fi un năzdrăvan isteţ foc, iar prima lui zi de şcoală a coincis cu naşterea surioarei lui, Ana.

Teodor şi **Violeta** au ajuns cu bine în Italia, unde părinţii lui i-au primit cu braţele deschise.

Florin şi Liana au fost încântaţi de bunicii lor. Florin a fost înscris la o şcoală particulară, cu predare în limba română, şi a urmat cursuri de italiană şi engleză. După doar doi ani, chiar el a cerut să fie transferat la o şcoală de stat, cu predare în italiană. Liana a apreciat mult moda din Italia; dar centrul ei de interes s-a mutat repede spre muzică şi dans. Deşi a fost înscrisă la o grădiniţă cu predare în română, clasa întâi a făcut-o la o şcoală de stat.

Părinţii lui Teodor s-au implicat total în planurile băiatului lor. Au înfiinţat firma, au luat credite bancare, au făcut proiecte cu care au accesat toate tipurile de fonduri şi ajutoare de la stat. În numai un an, făbricuţa de dulceţuri şi sucuri bio a devenit funcţională, iar vânzările au fost pe măsura implicării Violetei în producţie. În scurt timp, firma lor a devenit foarte cunoscută în oraş...

Teodor a fost singurul care a revenit în România; a adus TIR-ul şi a semnat actele pentru despăgubiri. Revenit în Italia, s-a ocupat de transportul şi distribuţia producţiei obţinute de Violeta. Şi i-a adus, cadou, 200 de kilograme de sare mare - pentru varză...

Afacerea lor s-a dovedit a fi un real succes şi, în scurt timp, a reuşit să le ocupe aproape tot timpul. Dar nici Teodor, nici Violeta nu au lipsit vreodată de la cina în familie şi weekend-ul petrecut

alături de copii.

După doar doi ani petrecuţi în Italia, au reuşit să-şi cumpere o casă cu etaj, în apropierea casei părinţilor lui Teodor.

Cifra 3, medalionul Violetei, s-a dovedit a fi o eroare. După fix 8 luni de la plecarea din Bucureşti, Violeta a născut gemeni - un băieţel şi o fetiţă.

Ludmila s-a dovedit a fi o voluntară de încredere şi un foarte bun consilier în materie de sănătate pentru George. Astfel, nu a avut niciodată timp să se ocupe de problemele legate de despăgubiri şi de vânzarea celor două apartamente - al ei şi al bunicii lui Teodor. A fost însă ajutată de George şi de nea Aurică; şi a reuşit să obţină suma maximă posibilă.

În fiecare seară, Ludmila a făcut videoconferinţă cu familia ei.

Deşi i s-a oferit un post important în cadrul Ministerului Sănătăţii, a refuzat oferta. Şi a reuşit să ajungă în Italia în timp util, pentru a strânge mâna Violetei pe toată durata naşterii.

George a fost avansat în grad imediat după căsătoria cu Lucia.

De îndată ce a fost rechemat la sediu, a revenit la vechile lui cazuri şi anchete. Dar niciodată nu a mai servit altceva decât cafea la negocieri şi nu a mai acceptat cadourile pe care le acceptase înainte de cutremur.

Întotdeauna s-a întors acasă cu plăcere. Niciodată nu şi-a mai petrecut weekend-urile departe de familie.

A avut întotdeauna grijă de soţia şi copiii lui. Iar ei i-au răsplătit întotdeauna dragostea şi atenţia cu dragostea şi atenţia lor.

Mugur a urmat toate sfaturile primite în centru. A evadat cu tot cu şofer, a eliminat toţi factorii de stres din preajma lui, a revenit la un stil de viaţă normal şi a devenit mai selectiv cu propria alimentaţie. Şi, aşa cum i se prezisese în centru, la două luni de la evadare a fost nevoit să pareze câteva lovituri de poşetă părintească. Dar nu a regretat niciodată pasul pe care l-a făcut atunci.

În noiembrie, a plecat în Austria, însoţit de Isabelle şi de Victor. Acolo, au pus pe picioare o afacere prosperă. În România a mai revenit doar sporadic, pentru probleme legate de perfectarea unor acte şi pentru a onora invitaţiile la evenimentele importante din viaţa voluntarilor centrului pentru minori. Şi, deşi nimeni nu i-a bănuit vreodată implicarea, Mugur a avut întotdeauna grijă să fie ţinut la curent referitor la grijile şi problemele foştilor lui "colegi de voluntariat".

S-a căsătorit cu Isabelle la Viena şi, în scurt timp, a devenit tatăl a doi băieţei frumoşi şi deştepţi.

Victor s-a întors în apartamentul părintesc, a făcut curat şi s-a odihnit. A doua zi, a fost trezit de sunetul suprapus al soneriei şi mobilului. Şi, întrucât fratele lui a decis să mai rămână alături de părinţi iar Ioana a decis să nu aştepte restabilirea rutelor RATB, Victor a fost foarte ocupat preţ de câteva zile...

Coaforul din care el a reuşit să se salveze s-a închis; dar el nu a suferit niciodată de "lipsă de lichidităţi", pentru că şi-a petrecut weekend-ul cu Mugur şi Isabelle, într-un sat de pe malul unei ape, iar Mugur i-a sugerat să facă coafură la domiciliul clientei. Şi l-a şi ajutat să devină rapid cunoscut printre reprezentantele sexului frumos din highlife-ul bucureştean...

În noiembrie, el a acceptat invitaţia lui Mugur în Austria.

Relaţia lui Victor cu Ioana a rămas "fără obligaţii". Niciodată nu s-a simţit obligat să onoreze invitaţiile ei, iar ea i-a onorat întotdeauna cu plăcere invitaţiile. Dar, deşi s-au întâlnit ori de câte ori afacerile l-au adus în Bucureşti, între ei nu a existat niciodată o relaţie în adevăratul sens al cuvântului.

Afacerile în care a fost aşezat pe post de paravan au prosperat; după doar trei ani petrecuţi la Viena, Victor a revenit în România, unde a deschis un lanţ de saloane de înfrumuseţare.

Victor s-a căsătorit, la 40 de ani, cu o tânără manageră de succes, care i-a dăruit un băieţel. Iar de data asta el a avut grijă să nu sfârşească sub papucelul ei.

Blocul a fost dezmembrat bucată cu bucată în timp record, iar voluntarii şi vecinii lor şi-au putut recupera majoritatea bunurilor. În numai un an, clădirea a fost reconstruită şi a primit locatari noi.

În fiecare an, în ziua de 5 august, la ora nouă şi jumătate, voluntarii se întâlnesc, împreună cu familiile lor, în faţa blocului unde s-a născut marea familie a centrului pentru minori. George şi Lucia se ocupă de amenajarea locaţiei şi veştile despre fiecare copil care le-a vizitat centrul. Violeta serveşte dulceaţă şi suc bio. Nicolae şi Carina amenajează locul de joacă pentru copiii lor. Victor se ocupă cu mare plăcere de look-ul voluntarilor, Mugur este responsabil cu antrenul iar Denisa este cea care organizează partidele de joacă şi scrie "darea de seamă" şi "procesul verbal" al întâlnirilor lor. Iar Guido, soţul Ludmilei, deşi nu înţelege o boabă de română, este cel care se îngrijeşte de site-ul centrului pentru minori...

PS: Petre s-a recuperat complet.

http://www.strazibucuresti.ro/harta-bucuresti-3d.html#

http://www.pmb.ro/servicii/alte_informatii/lista_imobilelor_exp/docs/Lista_imobilelor_expertizate.pdf

http://www.politiaromana.ro/prima_pagina/index.aspx

http://www.rezistenta.net/2009/03/4-martie-1977-pe-magheru-1.html

http://www.rezistenta.net/2009/03/4-martie-1977-pe-magheru-2.html

http://www.rezistenta.net/2009/03/4-martie-1977-in-oras-1.html

http://www.rezistenta.net/2009/03/4-martie-1977-in-oras-2.html

http://www.infp.ro/

http://www.frontpress.ro/2011/03/bucureshima.html

http://www.strazibucuresti.ro/harta-bucuresti-3d.html#